CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

ÎNTRU MĂRIREA LUI DUMNEZEU CELUI ÎN TREIME LĂUDAT,
TATĂL, FIUL ŞI DUHUL SFÂNT

S-a tipărit această carte la anul 7514 de la facerea lumii, iar de la naşterea după trup a lui Dumnezeu Cuvântul, anul 2006, cu binecuvântarea şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu, pecetluind 50 de ani de coborâre a cuvântului Său peste pământul român: 1955 – 2005.

Editura Ro-Emaus
Bucureşti, 2006
ISBN: 973-97125-3-3

«Am văzut apoi în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe tron, o carte scrisă înăuntru şi pe dos, pecetluită cu şapte peceţi. Şi am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea şi să desfacă toate peceţile ei?»

Apocalipsa, 5/1-2

«Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, Dumnezeu din Dumnezeu, iar Dumnezeu este mai înainte de toţi vecii.

Eu sunt Domnul Iisus Hristos, aşa cum Mi-a fost numele pe pământ acum două mii de ani.

Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum Îmi este numele acum când vin pe pământ cuvânt. Amin.»

Citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 26 septembrie/9 octombrie 2003

«Iar acum zidesc zidire cerească în mijlocul tău şi ridic apoi între pământ şi cer cartea judecăţii făpturii, cuvântul Meu cel de cincizeci de ani în mijlocul poporului român, cuvântul care cheamă omul de la moarte la viaţă, de la vremelnicie la veşnicie, de la păcat la sfinţenie, şi pe morţi la înviere, poporul Meu. Şi după ce voi ridica această carte între pământ şi cer, voi mai răbda încă un pic de vreme de har, şi apoi voi face toate neamurile pământului să se aplece venirii Mele, să vadă scaunul domniei Mele în mijlocul neamului român, în mijlocul tău, poporul Meu.»

Citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 25 martie/7 aprilie 2005

De ce trebuie citită această *Scrisoare*?

Atunci când primeşti o scrisoare semnată de un anume cunoscut, o deschizi şi o citeşti, şi apoi îţi dai seama că ea este sau nu autentică. Aşa se întâmplă şi cu *Scrisoarea* de faţă: dacă n-o deschizi nu-i cunoşti conţinutul, şi dacă nu-i cunoşti conţinutul nu-i poţi constata autenticitatea.

La o primă lectură *Cartea* se poate structura pe scrisori de cunoaştere (de recomandare), prin care Autorul Se prezintă în fiinţa lui Dumnezeu Fiul dialogând cu omul prin mijlocirea Duhului Sfânt, păstrând întregimea Sfintei Treimi.

Apoi sunt scrisori de intenţie, prin care Dumnezeu Îşi face cunoscut planul Său.

Un alt fel de scrisori sunt acelea prin care Dumnezeu îi semnalează omului anumite scăpări de la legea cea dreaptă. Merită citit!

Sunt apoi acele scrisori prin care luăm cunoştinţă despre un popor împlinitor, un popor nou, poporul Noului Ierusalim, prin care vedem că poruncile şi învăţăturile lui Dumnezeu nu sunt imposibil de împlinit. Merită să cunoaştem acestea!

Un alt fel de scrisori de luat aminte înfăţişează durerea lui Dumnezeu *(Păstorul)* pentru preoţi *(ciobanii),* care s-au îndepărtat de la legea adevărului devenind *„călăuze oarbe"* pentru turmele rătăcite, lupi îmbrăcaţi în piei de oaie, care ucid oile mai degrabă decât să le îngrijească.

Între Dumnezeu şi poporul român este o tainică legătură, pământul României fiind primul pământ ieşit de sub ape la Facere, primul pământ ieşit de sub ape după potop. Pământul român, mai precis grădina cuvântului, de la Pucioasa, este pământul din care Dumnezeu l-a făcut pe Adam. Tot pământul român este cel dintâi petec de pământ care va fi înnoit la acest sfârşit de veac. Merită să citim!

Aflăm, aşadar, că românul nu a fost niciodată singur şi că de la începutul comunismului Dumnezeu l-a însoţit în suferinţele sale îndemnându-l să se supună material şi să fie liber spiritual. Se vesteşte prin acest cuvânt moartea lui Ceauşescu, căderea comunismului la o dată fixă. Merită citit!

Un loc aparte îl ocupă regele Mihail al României, căruia Dumnezeu i-a vestit întoarcerea acasă, lucru care, de altfel, s-a şi împlinit. Merită citit!

Arhiereul Irineu Pop Bistriţeanul, patriarhul investit de Dumnezeu, este un capitol pătrunzător, o dispută cu o miză majoră. El este cel prin care Dumnezeu aşează la loc calendarul şi legea creştin-ortodoxă a sfinţeniei şi împăcarea cu Dumnezeu a României. Foarte important de ştiut!

De multe ori, *Cuvântul* revine la dragostea dintâi, a facerii omului, la chipul cel adevărat al omului creat de Dumnezeu. Acest chip îl regăsim restaurat în chipul Maicii Domnului, dar şi al tuturor sfinţilor, dintre care străluceşte sfânta Virginia, a şasea trâmbiţă apocaliptică, prin care Dumnezeu Şi-a început această lucrare de *Cuvânt* acum cincizeci de ani. Lucru demn de luat în seamă! Lucru care nu poate fi trecut cu vederea!

Tonul discursului teologic este blând şi smerit, dar nu lipsit de acea strălucire paternă şi regală prin care Dumnezeu Se întoarce să-Şi ia în primire împărăţia. Această apropiere de om, pe care *Cuvântul* o înfăptuieşte prin plânsul purificator al Tatălui pe umărul *„fiului risipitor"*, este o *Baladă* care pe nimeni nu poate lăsa rece.

Omul contemporan nu vede faţa lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu vede decât spatele omului. Adevărul acesta trebuie să ne înfricoşeze şi să ne dea de gândit. Merită să medităm la acest lucru, citind paginile *Vieţii*. Fiecare om se priveşte în oglindă şi acolo se vede aşa cum este, bun sau rău, mincinos sau iubitor de Dumnezeu, frumos sau urât, slab sau gras, având haine strălucitoare sau ponosite. Cu atât mai mult, *Cartea* de faţă este o oglindă a adevărului în care ne vedem mai ales urâţenia şi goliciunea. Merită s-o citim spre a ne vedea adevărata faţă!

Parcurgând paginile acestei cărţi, cititorul onest Îl recunoaşte pe Dumnezeu; cititorul răbdător află tainele vieţii; cititorul dezinteresat se atinge de izvorul vieţii şi într-o bună zi îşi va da seama de gustul neasemuit al apei din care a băut cu nepăsare; cititorul revoltat şi rebel va fi aidoma lui Goliat, care a căzut sub lovitura plecată din praştia lui David. Tot cititorul va avea de câştigat.

Cel care nu citeşte *Cartea* rămâne un orb rătăcit într-o lume rece, dar acesta nu are dreptul să ridice cuvânt împotriva *Cuvântului lui Dumnezeu.*

Marian Zidaru

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Tainica împărăție a lui Dumnezeu

Două mii de ani de derivă spirituală

Cândva erau mai mulți sfinți pe pământ, iar cărți sfinte, mai puține. Strămoşii noştri, cu mâini tremurânde de înfiorare, le răsfoiau şi ziceau: *„O mie şi încă o mie şi gata, vine sfârşitul“*. A rămas aşa, doar o vorbă, căci în Scripturile din vremurile noastre s-a amestecat omul îndrăzneț, şi acum scrie *„mii de ani“*. Totuşi, tensiunea pe care o inspira anul 2000 a trecut. Zilele se derulează aparent normal, deşi sunt mult mai scurte, ca o clipă. Intrăm în criză de timp, prinşi în realitatea pe care o vedem şi o auzim, iar când mai apucăm, privim cerul ca să vedem cât e de frumos sau să vedem care mai e starea vremii. Absorbiți de griji, uităm de realitatea netrecătoare în care ne mişcăm şi respirăm; ea, prin care există ființa noastră, şi cu care ne vom confrunta fulgerător într-o zi. Poate că ne aşteptăm la ceva spectaculos: trâmbițe, crucea pe cer... şi iată că semnele sfârşitului vin şi trec pe lângă noi în chip firesc, şi riscăm să ne asemănăm cu fata babei, care n-a cunoscut-o pe zâna cea bună ca să-i facă bine şi să-şi ia răsplată bună.

Pentru mulți, Hristos a rămas un oarecare şi la prima Lui venire. Pentru cei care au crezut, atunci a fost sfârşitul lumii şi începutul împărăției lui Dumnezeu, iar ei s-au înscris cu trăirea lor în anul întâi. Dar noi trăim chiar sfârşitul şi nu ştim să-l vedem, să-l simțim, cum nu simțim aerul viciat cu care ne-am obişnuit şi nu-i mai simțim primejdia. Când a pierit din noi frumusețea chipului edenic şi am uitat menirea noastră, când am uitat glasul Făcătorului Care ne-a zidit şi când chemarea lăuntrică a dimensiunii noastre veşnice a amuțit, ce sfârşit să mai aşteptăm? Ne sfârşim curiozitatea febrilă în ştiri trecătoare, uitând ştirea de ultima oră: vine Domnul! Cu două mii de ani în urmă, ucenicii priveau cu dor în zare să li Se arate Domnul şi Învățătorul lor, iar noi, hărăziți să trăim vremea glorioasă a capătului operei de mântuire, suntem anesteziați de răceala credinței.

Cel Care i-a însoțit întotdeauna pe ai Săi prin cuvânt proorocesc, i-a cuprins pe români în cea mai mare lucrare a tuturor veacurilor: Cuvântul Lui, fără capăt, izvorând ca un râu din tronul vieții şi adăpând pământul, cum stă scris în filele Apocalipsei *(v. Apocalipsa, 22/1).*

«Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, şi am venit să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, aşa cum este scris în cartea Mea», grăia Domnul în anul 1955 prin sfânta Virginia, vasul ales prin care a povățuit un popor vreme de 25 de ani. De atunci, glasul Lui din cer n-a mai avut odihnă, înfruntând biruitor împotrivirile timpurilor omului. La început se strecura ca un firicel de apă vie printre stânci; astăzi s-a făcut şuvoi de învățătură, mângâiere şi putere, care curăță şi sfințeşte, lămureşte şi albeşte, botează şi înnoieşte. Iar noi un singur răspuns putem da pe placul Lui: voința facerii din nou a ființei noastre.

«...Şi numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu...» *(Apocalipsa, 19/13)*

Dar cum şi ce mărturiseşte Domnul despre Sine şi despre venirea Sa?

«...Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, dar nu mai e mult şi voi veni în trup, şi în trup voi despărți veacurile: pământesc, de cel duhovnicesc. Voi face un veac nou, care nu se va mai schimba şi nici nu se va mai tulbura.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 ianuarie 1975)

«...Sunt Mirele Cel din cer. Am venit să-Mi îmbrac mireasa în haină cerească şi să-i pun cununa acestei vremi de glorie.

...Iată vremea aceea când omul trebuie să intre înapoi în grădina Edenului, de unde a căzut, în starea cea îngerească, în starea cea fără păcat, în starea cea de duh şi de har.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 23 aprilie/6 mai 1991)

«...Eu am scris în carte o mie şi încă o mie până la venirea Mea, dar omul bisericii din lume a scris drum lung, căruia nu i se cunoaşte capătul. A scris „mii de ani“, *a adăugat la număr şi a scos venirea Mea. Şi dacă aceia care au scos Mi-au tăiat Mie numărul şi drumul, dacă ei stau în nepăsare, aşa stă şi turma lor.»*

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 2/15 februarie 1995)

«...Eu sunt Cel ce am fost, şi sunt Cel ce sunt. Tatăl este cuvântul Meu în tot ceea ce împlinesc. Când eram cu trupul văzut pe pământ, am dat cuvânt la cei ce M-au întrebat: „Doamne, când va fi venirea Ta şi ziua aceea?“. *Eu le-am spus că* „Despre ziua aceea nu ştiu nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. De aceea, privegheaţi“. *Dacă nu le-aş fi răspuns aşa, nu le-aş fi putut spune:* „Privegheaţi, că nu ştiţi ziua când vine Fiul Omului“.

Am spus că numai Tatăl ştie. O, dacă numai Tatăl ştie, Eu nu mai vin? Ce vrea să spună omul care se ascunde de venirea Mea zicând că numai Tatăl ştie? O, Tată al Meu, ce vrea, oare, omul să zică?

O, Tatăl Meu Savaot, Eu sunt cuvântul Tău, şi Tu eşti cuvântul Meu, dar oamenii Mă despart în inima lor de Tine, şi zic că numai Tu ştii, şi Eu nu. Omul cel vechi e burduf vechi, şi nu încape vinul nou în burduf vechi. Învăţătura Mea cea nouă e pentru oameni noi, care stau pregătiţi întru venirea Mea în toată vremea, căci Eu sunt în toată vremea şi vin în toată vremea şi vin ca un fur, când nimeni nu se aşteaptă să vin. Amin.

Tată Savaot, Mă fac punte pentru Tine. Scoală-Te în cuvânt pentru Fiul Tău. Eu n-am grăit de la Mine Însumi când am spus: „Nu ştiu nici îngerii, nu ştie nici Fiul, ci numai Tatăl despre venirea acelei zile“. *Tu eşti Dumnezeu Tatăl, iar Eu sunt Dumnezeu Cuvântul, Fiul Tău, cuvântul Tău, Tată. Amin, amin, amin.*

— O, Fiule Emanuel, Tu eşti Fiul Meu, Cel Unul născut din Mine, înainte de veci, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, prin Care toate s-au făcut. O, Fiule scump, nimic n-am făcut decât prin Tine, căci Tu eşti cuvântul Meu, şi prin Tine se împlinesc toate. Amin, amin, amin. Nu prin Mine, ci prin Tine, Fiule, căci Tu eşti Fiul Meu, şi le-am spus oamenilor să asculte de Tine, tată. Aşa le-am spus: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit. De El să ascultaţi“. *În toate nu Te ascultă oamenii, dar iată în ce s-au găsit să Te asculte, Fiule durut! Cei ce nu iubesc şi nu doresc venirea Ta, au găsit acest cuvânt al Tău şi s-au făcut credincioşi împotriva venirii Tale, dar Eu sunt Tatăl, şi ştiu mereu venirea Ta pe pământ. Cuvântul acesta:* „Nu ştie Fiul, ci numai Tatăl“*, acest cuvânt l-ai spus Tu, Fiule. De ce-l spune şi omul? Pentru ce-l spune omul? Ca să-Mi dea Mie mai multă mărire decât Ţie? O, câte cuvinte vii ai spus Tu, Fiule, Cuvântule al Meu! De ce, oare, pe acelea nu le spune omul? Dar cui ai spus Tu cuvântul acela? Tu vorbeai cu ucenicii Tăi ca să rămână vorbirea Ta peste oameni, aşa cum vorbeşti Tu pentru oameni, vorbind cu fiii cuvântului Meu, iar cuvântul Meu Tu eşti, Fiule. Amin.*

O, fii ai oamenilor, Eu sunt Tatăl Savaot. Nu aşa trebuie citite Scripturile Fiului Meu. Cine citeşte, să înţeleagă. Amin, amin, amin. Cine citeşte, să nu răstălmăcească, ci să înţeleagă cuvântul Fiului Meu. Ucenicii Fiului Meu L-au întrebat plini de dorul venirii zilei Lui, dar voi nu aveţi dor de această venire.

O, fii ai oamenilor, şi voi, slujitori ai bisericii oamenilor! A spus Fiul Meu că nu ştie nimeni de venirea Lui, în afară de Tatăl. Iată, iau în mâini Scriptura aceasta şi o citesc vouă şi găsesc în ea că Fiul Meu v-a spus toată taina acelei zile ca s-o cunoaşteţi, şi a zis: „Iată, v-am spus de mai înainte; învăţaţi pildă de la smochin, care vesteşte vara“. *Slujitorul cel înţelept şi credincios este pus de Dumnezeu peste slugile Sale ca să le dea hrana din cer la timp, şi pe acela îl găseşte Fiul Meu făcând aşa şi nu este luat pe neştire, ci este gata pentru venirea Stăpânului său. Dar dacă acel slujitor, rău fiind, va zice în inima sa:* „Stăpânul întârzie“*, el, nu numai că nu va mai da hrană bună, dar va şi începe să bată pe cei ce slujesc împreună cu el, forţându-i să mănânce şi să bea cu beţivii şi cu desfrânaţii, şi atunci, în ziua pe care n-o cunoaşte şi pe care n-o aşteaptă, va veni Stăpânul şi îl va tăia pentru făţărnicie. Furul, când vine, sparge casa, că e fur, şi stăpânul casei nu ştie vremea furului, dar furul o ştie. Diavolul a furat acest cuvânt al Fiului Meu, şi dacă l-a furat, l-a făcut pe om să spună aşa:* „Nu ştie Fiul, ci numai Tatăl“*. Dar slujitorul cel înţelept dă hrană la timp peste slugi, şi el nu spune:* „Stăpânul întârzie“*, căci el este cu Stăpânul său în toată vremea.*

O, Fiule Emanuel, o, tată, o, Fiule alungat! Eu, Tatăl Savaot, aşa grăiesc: Eu n-am ascuns în Mine ziua aceea despre care Te-au întrebat îndeosebi ucenicii Tăi de atunci. Nu Eu, ci Tu ai ascuns-o în Mine, ca să întăreşti veghea şi credinţa şi răbdarea ucenicilor Tăi; şi aceasta ai făcut-o înainte de moartea şi de învierea Ta, Fiule scump. Atunci vorbeai pe pământ şi pentru cei de pe pământ, iar acum vorbeşti din cer, pentru cei cereşti de pe pământ, care au apucat în trup ziua Ta, venirea Ta cuvânt de viaţă veşnică pentru cei credincioşi care stau de veghe înaintea Ta, Fiule, ziua Mea de odihnă. În Tine Mă odihnesc, în Tine binevoiesc, în Tine lucrez şi din Tine spun peste tot neamul omenesc: Tatăl şi Fiul, una sunt. Amin. Nimeni nu ştie ziua aceea, decât Tatăl. Nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât Tatăl, şi cel care voieşte Fiul să-i descopere. Amin, amin, amin.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1998)

«O, cine să mai înţeleagă cuvintele Mele dacă omul trufaş se aşează împotriva adevărului lor? Acest cuvânt al Meu: „Mă duc ca să vin“*, ar fi trebuit să umple pământul de glasuri care să strige de atunci şi până acum:* „Vino, Doamne!“»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 24 iulie/6 august 2000)

«Caută, omule, să înţelegi venirea Mea şi să crezi că am venit după tine ca să te învăţ cu venirea Mea, cu nădejdea în venirea Mea, că iată, pe pământ nu mai are omul nădejde că Eu vin, dar Eu vin, că scrie în Scripturi să vin. Amin. Venirea Mea e nuntă pentru cei ce vin spre ea, iar pentru cei ce fug de ea, e zi de beznă, e zi de judecată, căci cine nu ascultă de aceste cuvinte, acela este judecat de ele şi rămâne în întunericul veacului acesta. Amin.

O, ţară a întoarcerii Mele! O, ţară dulce, Mă îndulcesc în tine cu cuvântul venirii Mele şi te fac dulce pentru cer, ba chiar şi pentru cei de pe pământ. O, ţara Mea frumoasă, M-am întors la începutul tău. Tu eşti începutul

pământului, iar Eu stau în vârful tău şi cuvintez peste pământ din vârful lui, din locul cel sfânt al Meu, din muntele Meu cel sfânt din tine. Neamul tău nu-şi cunoaşte obârşia, dar Eu vin să-l vestesc şi să-l fac iar pe om din locul din care l-am făcut pe cel întâi zidit. Iată ieslea cuvântului Meu cu care încep să fac din nou lumea, şi pe om, ca şi la început. La început am început de aici, iar la sfârşit, tot de aici am început, şi am unit începutul cu sfârşitul, ca să întocmesc Scriptura naşterii din nou a lumii.

Să vină românul să ia de la Mine să înveţe ce înseamnă să fie românul român. Să vină românul şi să ia naştere din nou din cuvântul Meu. Să vină! Amin. Şi vine, şi va veni, şi tot mai mult va veni. Amin.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 13/26 august 2000)

Reeditarea unei biruinţe: Cărticica Albă

Şi iată, acum, acest şuvoi de cuvânt se adună şi se linişteşte şi se aşează într-o nouă carte. De ce această carte acum, când au apărut o mulţime de cărţi „spirituale", mai mult sau mai puţin sau chiar deloc scrise în tiparele Sfintei Tradiţii ortodoxe? De ce această carte acum? Pentru că aşa a voit Dumnezeu. Această carte nu este un rod al unei minţi omeneşti sau al mai multor persoane, ci este Cuvântul lui Dumnezeu.

În urmă cu zece ani, Fundaţia Sfânta Virginia edita cartea „Cuvântul lui Dumnezeu", marcând împlinirea a patruzeci de ani de pogorâre a cuvântului ceresc pe pământul român, la Pucioasa. Acum, la împlinirea a cincizeci de ani, avem lucru împărţit de la Dumnezeu pentru reeditarea acestei cărţi tipărite în anul 1995, revizuind-o şi adăugând la fiinţa ei cuvântul lui Dumnezeu cuprins în perioada 3 aprilie 1995 – 19 iunie 2005 şi, iarăşi, adăugând în ea cuvântul coborât din cer până la data reeditării ei. În timpul acestor zece ani (şi mai bine), cuvântul lui Dumnezeu a fost împărţit oamenilor sub formă de ziar şi prin intermediul site-ului: **www.noul-ierusalim.ro**. Acum însă, această perioadă de cuvânt va fi adăugată cărţii reeditate, pentru marcarea praznicului Cincizecimii Cuvântului lui Dumnezeu în România. În fiecare an la Pucioasa zilele Rusaliilor au prilejuit Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, şi atunci cuvântul lui Dumnezeu încerca să se strecoare printre momentele programului artistic, specific unui festival creştin, chemând morţii, dar mai ales viii la înviere. Năzuim că lansarea noii ediţii a cărţii „Cuvântul lui Dumnezeu" va fi cel mai propice mod de a sărbători acest praznic jubiliar.

Cei cincizeci de ani de cuvânt înseamnă şi istoria poporului creştin martor al acestei lucrări ce se scrie mereu prin cei rămaşi credincioşi. Pentru unii, cuvântul lui Dumnezeu care se coboară pe pământ prin firul acestei profeţii, a rămas şi astăzi scris numai în pagini; pentru alţii, un adevăr incomod, perceput de ei ca un neadevăr zdruncinător; iar pentru alţii a rămas scris pe *«tăbliţele de carne ale inimilor lor»* (v. II Corinteni, 3/3). Pentru a întări însă acest adevăr, am mai adăugat la fiinţa cărţii şi cuvinte adresate în mod special unor creştini sau grupuri de creştini. Mulţi care au păşit în poporul Domnului sau care s-au născut în această lucrare, au ajuns acum să facă pustiire, atât în conduita morală proprie, cât şi în conduita altora, întorcându-se cu totul de la adevărul în care au crezut, denigrând şi lovind în el şi în cei ce au rămas de partea lui.

Duhul lumii a fost întotdeauna o sită care i-a cernut pe creştini. Cei puţini, cei întregi, cei statornici, au rămas. Mulţi însă au ales să se întoarcă şi să-şi continue viaţa în *«întunericul cel mai din afară»* (Ev. Matei, 22/13). Pe cel care a venit la El, Dumnezeu nu l-a scos afară, însă cei slabi s-au tras singuri, mânaţi de pofte, de slăbiciuni sufleteşti, de invidie sau de farmece.

Puţini cunosc adevărul despre greul în care această lucrare de cuvânt ceresc s-a născut pe pământ. În ea s-a aruncat cu pietre nu numai din afară, ci mai vârtos dinăuntru. Credem că în vremea de azi nu este o simplă coincidenţă divulgarea trecutului „glorios" al unor persoane proeminente din B.O.R. prin dezvăluirea dosarelor securităţii comuniste, odată cu scoaterea la lumină a celor care L-au lovit pe Dumnezeu în aceşti cincizeci de ani. Deşi mulţi dintre aceştia, după ce „au muşcat" mâna care i-a hrănit cu pâine şi vin din cer, se ascund acum sub praful de pe drumul lumii, de Dumnezeu însă nu se pot ascunde.

Nimeni nu a fost forţat să creadă. Dimpotrivă, mulţi credeau în Dumnezeu doar atât cât să le meargă bine, să-şi urmărească interesul personal. Apoi, izbindu-se în pământescul din ei, Îl trădau vorbindu-L de rău la ceilalţi, şi mai ales la autorităţile comuniste, care luau mereu măsuri drastice împotriva celor rămaşi credincioşi.

S-a ajuns să se vorbească pe alocuri în batjocură, cum că ar fi „produsul Noului Ierusalim" acei câţiva care sub haină călugărească şi nu numai, au discreditat ţinuta acestei lucrări prin starea lor morală şi spirituală decadentă. Ne vedem obligaţi să precizăm că produsul Noului Ierusalim nu sunt decât cei care prin trăirea lor dovedesc un comportament creştinesc autentic şi demn, plin de rafinament ceresc şi de sfinţenie, după cum şi-au ales modelul, adică pe Hristos. *«După roadele lor îi veţi cunoaşte»,* spune Scriptura, căci aşa şi nu altfel sunt recunoscuţi cei ce după adevăr şi nu declarativ se numesc poporul Domnului.

Dacă unele cuvinte au fost rostite de Dumnezeu, împins fiind de cele ce se întâmplau „în numele Lui", de multe ori cuvinte cu referire directă la anume persoane, aceasta nu înseamnă o implicare preferenţială, ci este un prilej de învăţătură de viaţă pentru toţi. Fără să vrea, cei care I-au făcut rău lui Dumnezeu, au făcut şi un potenţial bine, căci din păţaniile lor fiecare poate să înveţe, dacă voieşte, să nu facă la fel.

Cuvântul lui Dumnezeu îi învederează pe cei ascunşi în sine şi scoate la lumină tot ce s-a vrut a fi întuneric. Dacă omul a reuşit de curând să realizeze o hologramă în care Scriptura este cuprinsă pe o pagină A4, acum se scoate la lumină o carte care cuprinde în ea cerul şi pământul, fiind *«scrisă şi pe dinăuntru şi pe dinafară»* (Apocalipsa, 5/1), căci Cuvântul îi cuprinde paginile, iar nu paginile Cuvântul.

Celor care vor intra pe tărâmul acestei împărăţii le dăruim condiţia să parcurgă mai întâi câteva articole teologice ale părintelui Nicodim, care se constituie într-un studiu introductiv, menit să dea o certificare autorizată cuprinsului acestei cărţi.

Ucenicii

„Fenomenul de la Pucioasa nu este o erezie"

Articolul publicat în ziarul „Evenimentul Zilei" (18 ianuarie 1993), înainte de şedinţa Sinodului B.O.R.

Sfântul apostol Pavel a spus: *«Dacă e Duhul lui Dumnezeu, să nu-L stingeţi!»*. Eu studiez fenomenul de la Pucioasa de opt ani şi nu-l pot considera o erezie. Dacă Dumnezeu suflă acolo Duhul Său, eu nu-I pot spune Domnului: „Taci!". M-aş bucura dacă membrii Sfântului Sinod ar cerceta acest fenomen cum l-am cercetat eu, cu prudenţă, cu discernământ şi cu râvnă sinceră de a descoperi adevărul adevărat.

Sunt viziuni şi viziuni. Vedenii şi proorociri au fost şi vor fi întotdeauna, până la capătul istoriei, în mijlocul căreia lucrează Duhul Sfânt, Care suflă unde vrea, cum spune sfânta Evanghelie.

Prin mesajul de la Pucioasa suntem învăţaţi să trăim la nivelul exigenţei evanghelice, să consonăm întru totul cu adevărul credinţei revelate. Noul Ierusalim din România nu este un pericol nici pentru biserică, aşa cum am constatat eu până acum, nici pentru neamul românesc, care e atât de frumos glorificat în mesaje. Din contră, dacă fenomenul e adevărat, atunci va fi o sursă de reîmprospătare pentru biserica străbună şi de înnoire pentru neamul nostru, care e numit ales şi binecuvântat de Dumnezeu. Nu ştiu de ce episcopul Vasile Târgovişteanul vrea să „termine odată cu Pucioasa", să-i sporească gravitatea şi să aţâţe autorităţile civile. Erezie înseamnă răstălmăcirea unui adevăr dogmatic. Or, la Pucioasa, nici o dogmă n-a fost ştirbită, nici un canon n-a fost lezat sau încălcat. Că există acolo avertismente şi mesaje din altă lume, persoane prin care se comunică ele, aceasta e cu totul altceva, dar nu e vorba de erezie. Nu se poate dovedi că sunt abateri de pe linia doctrinară a bisericii răsăritului. În biserica noastră au fost, într-adevăr, multe erezii, şi de aceea toţi sunt prudenţi. Noi avem o rânduială canonică. Se tem să nu ne rătăcim, din grija prea mare pentru unitatea canonică şi dogmatică a Bisericii Ortodoxe, dar nu în două-trei zile calificí un fenomen ca fiind sectar. Asta cere timp şi bună-credinţă.

Toţi iau în considerare ponegrelile care mi s-au adus, dar nu mă cred pe mine, care sunt arhiereu. Cercetez fenomenul de opt ani cu toată grija. Sunt teolog scrupulos în cercetare şi nu pot să calific fenomenul ca venind de la cel rău. Rămân pe poziţie, indiferent care va fi hotărârea Sfântului Sinod, întrucât conştiinţa mea nu-mi spune că trebuie să mă lepăd, şi nu sunt convins că sunt înşelat, chiar dacă privesc fenomenul cu prudenţă şi cu frică sfântă până când se va face cunoscut într-un chip văzut de toată lumea ca o manifestare cu putere dumnezeiască.

Dacă se vor lua măsuri împotriva mea, voi primi totul cu bucurie, chiar şi sancţiunea extremă a caterisirii *(excomunicării, n.r.)*. Mă voi retrage împăcat, într-un loc de meditaţie; mă voi ruga şi voi aştepta ca toţi, inclusiv eu, să vedem adevărata lucrare a lui Dumnezeu. Nu voi cârti, nu voi critica pe nimeni. Îi înţeleg pe cei ce nu înţeleg. N-am pretenţia să creadă cum cred eu. Ei n-au văzut ce am văzut eu de opt ani de zile. Dar cum să iei nişte măsuri dacă fenomenul n-a fost temeinic studiat şi analizat, iar eu n-am fost ascultat?

Majoritatea şi-au format o opinie pe baza a ceea ce a apărut până acum în presă despre Pucioasa. Interesul lor a fost ca eu să mă lepăd de Pucioasa, să spun: „am fost înşelat", şi nu să vadă cu adevărat ce este la Pucioasa. Trebuie să se ia în considerare ce cred eu, şi nu să mă considere naiv, nici ştirbit la judecată. Să se întrebe măcar: *„Ce e cu omul acesta care crede în ceea ce se întâmplă la Pucioasa şi nu cedează? Poate n-o fi el chiar atât de lipsit de minte!"*.

S-a dorit din răsputeri să mă lepăd de Pucioasa. Dar de dragul tronului de la Cluj sau al altor funcţii, prefer să îndur ruşinea. Dacă se dovedeşte că fenomenul de la Pucioasa e o erezie, mă pocăiesc. Hristos a venit în lume pentru păcătoşii care se căiesc pentru fărădelegile lor. Dacă aş renunţa acum, n-ar fi pentru că aşa aş simţi, ci aş face-o din laşitate, ca să astup gurile rele, să scap de acuzaţii şi să mă menţin în tronul de la Cluj. Nu o fac, ca să nu fiu un Iudă şi un trădător. Dacă Dumnezeu e cu adevărat acolo la Pucioasa, atunci m-aş dovedi un om care sfidează Duhul Sfânt. Dar sfântul apostol Pavel a spus: *«Duhul să nu-L stingeţi, proorociile să nu le dispreţuiţi!»* (I Tesaloniceni, 5/19-20).

Prefer să fiu denigrat acum, ca Dumnezeu să ne ajute să vedem în timp, ce este cu adevărat acolo la Pucioasa!

† Irineu Bistriţeanul

STUDIU INTRODUCTIV

Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

«Înălţaţi spre Mine crucea credinţei sfinte, Evanghelia împărăţiei, care se vesteşte pe sine la toate neamurile, ca să vină apoi sfârşitul proorocit de Mine, să vină venirea Mea şi împărăţia Mea pentru cei drepţi.»
(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 14/27 septembrie 1998)

Chipul veşniciei Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim

Istoria omenirii, consemnată prin împliniri dumnezeieşti care covârşesc ambiţiile omeneşti, stă sub semnul proorociei, acea lucrare de credincioşie a lui Dumnezeu faţă de demnitatea Sa sfântă prin care El îl înştiinţează pe om asupra tuturor celor viitoare pentru ca omul să nu se îndreptăţească pe sine prin neştiinţă atunci când păcătuieşte. Mărturii stau miile de pagini scrise: Vechiul Testament, pentru pregătirea venirii lui Hristos în lume; Noul Testament, pentru activitatea Sa mântuitoare şi a bisericii apostolice; scrierile sfinţilor, pentru cele două milenii de creştinism, în care ele curg ca un izvor.

În cartea profetică Apocalipsa se prooroceşte despre restaurarea profundă, din interior, a vieţii Bisericii lui Hristos şi despre ajungerea ei la sfinţenia apostolică. Ea este numită Cetatea Sfântă Noul Ierusalim *(v. Apocalipsa, 3/12; 21/10)*.

Proorocul Isaia dezvăluie chipul veşniciei Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim şi rânduiala pe care Dumnezeu o aşează peste vieţuitorii ei: *«Pe zidurile tale, Ierusalime, Eu pun străjeri, care nici zi, nici noapte nu vor tăcea! Voi, care aduceţi aminte Domnului de făgăduinţele Lui, să nu aveţi odihnă! Şi să nu-I daţi răgaz până ce nu va aşeza din nou Ierusalimul ca să facă din el lauda pământului»* (Isaia, 62/6-7).

Sfântul Nil Atonitul localizează în timp, cu exactitate, momentul transfigurării Bisericii, într-un context de o deprimantă degradare a vieţii creştine: *«Pe la anul 1900, mergând spre jumătatea mileniului al 8-lea de la facerea lumii, aceasta se va schimba şi se va face de nerecunoscut. [...] Păstorii creştinilor, arhierei şi preoţi, vor fi oameni cu slavă deşartă, afară de prea puţini, cu totul nerecunoscând calea din dreapta de cea din stânga. [...] Atunci se vor schimba obiceiurile şi tradiţiile creştinilor şi ale Bisericii. Curăţia va pieri de la oameni, şi va stăpâni fărădelegea»*. Demascând lucrarea lui Antichrist în lume, sfântul Nil Atonitul precizează momentul în care va fi *«refacerea stării dintâi»,* adică redobândirea sfinţeniei Bisericii, la anul 1992: *«Vai, vai, o, părinţilor! Plâng şi mă vait după refacerea stării dintâi a acestui munte. Fiindcă după 1913, trecând 79 de ani, se vor face toate răutăţile despre venirea lui Antichrist, ani de la facerea lumii 7500»***.**

Despre acest an, 1992 (7500 de la facerea lumii), profeţeşte şi sfântul Nifon al Constanţianei: *«Începutul veacului al şaptelea înseamnă sfârşitul veacurilor. [...] Sfârşitul lui e plin de putoarea păcatului, de lucrurile omeneşti, care sunt toate mincinoase şi întinate: invidie, ură, minciună, hulă, duşmănie, chefuri, beţii, desfrânări, ucideri, avorturi, lăcomie, iubire de argint, ţinere de minte a răului. Dar, ajunge! Îl voi curma la jumătate! Să înceteze stăpânirea păcatului! Şi, zicând aceste cuvinte de mânie, Domnul a dat arhanghelului Mihail semnalul pentru judecată»*.

Sfântul Calinic de la Cernica este purtat în trup pe insula mănăstirii Cernica de către sfântul ierarh Nicolae şi sfântul mare mucenic Gheorghe, care-i arată ca într-o icoană zugrăvită, pe Sfânta Treime, şi sub aceasta un pergament scris cu litere mari: *«7500 leatul de la Adam»*. Sfinţii care-l susţineau de braţ, i-au zis: *«Vezi că nu este la 1848 sfârşitul lumii? N-ai citit de ziua a opta, jumătate a veacului acestuia şi jumătate a veacului viitor, şi că sfârşitul lumii văzute va fi când se vor împlini anii de la Adam 7500?»*. Aşadar, sfârşitul puterii absolute a diavolului în lume, pentru câtă vreme a fost dezlegat, s-a proorocit a fi anul 1992 după Hristos: *«Şi atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale şi îl va nimici cu strălucirea venirii Sale»* (II Tesaloniceni, 2/8). Împlinirea acestei Scripturi este coborârea cuvântului lui Dumnezeu, căci el este *«suflarea gurii Sale»,* care nimiceşte fărădelegea prin venirea lui Dumnezeu, cuvânt, pe pământ. Ca şi la celelalte proorocii însă, condiţia prin-

cipală a împlinirii ei era încrederea, credința unor oameni curați că trebuie să se angajeze prin jertfa lor personală în împlinirea ei.

Istoria biblică a consemnat împliniri similare. Potopul nu ar fi putut aduce salvarea creației din decăderea ei fără credința lui Noe, care a construit în zeci de ani o corabie într-un vârf de munte, batjocorit fiind de semenii săi, şi care a impus familiei sale o conduită aparte: sfințenia *(v. Facerea, 6/9).*

Naşterea Mântuitorului Iisus Hristos, Răscumpărătorul făpturii, nu s-ar fi transpus în viață, din proorocia arhanghelului Gavriil în peştera Betleemului, fără smerenia şi ascultarea Fecioarei: *«Iată, roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău»* (Ev. Luca, 1/38), şi fără ocrotirea jertfelnică a dreptului Iosif.

Tot aşa, coborârea împărăției cerurilor pe pământ prin Cetatea Sfântă Noul Ierusalim nu s-ar fi adeverit fără credința fierbinte a unor creştini care au împlinit proorociile sfântului Nil, ale sfântului Nifon, ale sfântului Calinic, şi, în timpurile lor, ale sfintei Virginia, trâmbița apocaliptică a Domnului. Mai întâi a existat pregătirea: trăirea în viața lor de zi cu zi a tuturor învățăturilor creştine, păstrate în biserica strămoşească, dar care în biserica din lume fuseseră aduse la formalism, superficialitate, şi uneori chiar la nepăsare. Apoi, cu dragoste fierbinte de Dumnezeu ei au primit grăirea lui Dumnezeu cu omul, căci au auzit glasul lui Dumnezeu, despre care de asemenea s-a proorocit în Scripturi: *«Un glas! Un vuiet din cetate! Un glas din templu! Este glasul Domnului! El răsplăteşte vrăjmaşilor Săi după faptele lor»* (Isaia, 66/6); *«Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul, şi acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei ce vor auzi, vor învia»* (Ev. Ioan, 5/25). Glasul Domnului este cel ce i-a chemat, mai întâi prin sfânta proorociță Virginia, şi apoi în chip minunat şi direct, ca să ridice ei din temelii Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, ca locaş de odihnă a sfințeniei Domnului, în care cerul coboară pe pământ, şi ca punct de referință pentru poporul lui Dumnezeu, cel adunat cu multă trudă de sfânta Virginia, începând cu anul 1955, ca să se ştie că *«Acolo este Domnul»* (Iezechiel, 48/35).

Începând cu acest an, 1955, cuvântul lui Dumnezeu a fost auzit şi cunoscut de mulți creştini, dar nu toți au păstrat darul credinței şi, deci, puterea de a mărturisi până la sfârşit. În vremea comunistă prigoana a fost diabolică, mai ales asupra împlinitorilor cuvântului. Abia după anul 1989 schimbările din lume au îngăduit descătuşarea inclusiv în împlinirea întocmai a proorociilor, şi anume începutul de *«cer nou şi pământ nou»* (Isaia, 65/17) în grădinile sfinte ale Domnului şi în inimile credincioşilor.

Împărăția cerurilor pe pământ

Creştinii Cetății Sfinte Noul Ierusalim, călăuziți pas cu pas de Cuvântul lui Dumnezeu, împlinesc legea Lui cea sfântă: împărăția cerurilor pe pământ. Cei care cred cu adevărat, sunt cei curați, şi aceasta este trăirea celor ce cred. Împlinind întocmai proorociile de peste veacuri, ei au zidit în anul bisericesc 1992, în numai trei luni, Biserica Noul Ierusalim, îndeplinind toate rânduielile canonice necesare sfințirii ei ca lăcaş de cult ortodox creştin. Această Biserică s-a impus ca un exemplu singular de promovare a curăției absolute în trăire şi simțire creştină, de observare riguroasă a canoanelor Bisericii strămoşeşti şi de excludere a oricăror compromisuri din viața de zi cu zi a trăitorilor ei. Domnul Însuşi o numeşte *«piatră de temelie a Bisericii învierii făpturii lui Dumnezeu», «munte sfânt»,* sugerând în acest fel moartea spirituală a celor ce se amăgesc cu trăire pseudo-creştină, slujind simultan şi lui Dumnezeu şi lui mamona.

Biserica Noul Ierusalim mai este denumită de Dumnezeu: *«Corabie»* (având ca tălmăcire asemănarea cu corabia salvării, construită de Noe), *«Piatră»* (pietricica albă a proorocului – *Apocalipsa, 2/17*), *«Munte al binecuvântărilor»* (care se înalță peste ceilalți munți semeți – lucrările semeției oamenilor). *«Şi în zilele cele de apoi, muntele templului Domnului se va înălța peste vârfurile munților şi mai sus decât dealurile, şi către el vor curge popoarele. Popoare multe se vor îndrepta spre el, zicând:* „Veniți să ne suim în muntele Domnului, în templul Dumnezeului lui Iacov, şi El ne va învăța căile Sale şi să mergem pe cărările Sale, că din Sion va ieşi legea, şi cuvântul lui Dumnezeu, din Ierusalim!“» (Miheia, 4/1-2).

Prin proorociile rostite de cuvântul lui Dumnezeu, Biserica Noul Ierusalim a fost înconjurată de o *«salbă de mărgăritare»* (alte zidiri creştine, care desăvârşesc cerințele vieții mănăstireşti pentru cei ce prin chemare au fost adăugați la poporul Domnului, în acord cu voia lui Dumnezeu şi cu planul Său de mântuire a neamului creştinesc):

– *căsuța din deal;*
– *casa întâlnirii;*
– *grădina întâlnirii,* cu amfiteatru de festivități cultural-creştine;
– *cortul întâlnirii;*
– zece fântâni, sub ocrotirea Domnului, a Maicii Domnului, a sfintei Virginia, a sfântului Andrei, a sfântului Ilie, a sfântului Pantelimon, a sfintei Maria Samarineanca, a sfintei Ecaterina, a sfântului Nicolae, a sfinților arhangheli Mihail şi Gavriil.

Piatra de temelie a Bisericii Noul Ierusalim a fost pusă la 22 iulie anul 1991, iar târnosirea Bisericii s-a săvârşit la data de 12 decembrie a aceluiaşi an, prin osârdia arhiereului Irineu Pop Bistrițeanul.

Acest sfânt aşezământ a fost construit după porunca şi planul transmis de Dumnezeu prin cuvânt stătătorilor mănăstirii, servi şi purtători de Dumnezeu, împreună cu alţi iubitori de Hristos creştini. Biserica are treizeci şi trei de cupole, simbolizând anii pământeşti ai Domnului Iisus Hristos, şi are douăsprezece uşi, care simbolizează împlinirea proorociei de reîntoarcere la Dumnezeu a celor douăsprezece seminţii ale lui Israel *(v. Apocalipsa, 21/12).*

Căsuţa din deal, construită în perioada 1998-1999, este aşezare cu trăire monahală, pentru creştini de parte bărbătească şi care au avut chemare la întregirea poporului Domnului.

Casa întâlnirii, construită în perioada 2000-2001, cuprinde sală de expoziţie şi atelier de creaţie, pentru lucrări de artă creştină.

Grădina întâlnirii, amenajată în perioada 2000-2001, cuprinde un spaţiu artistic, acoperit de un cort alb, *cortul întâlnirii,* susţinut de o confecţie metalică sub care se află scenă şi amfiteatru. Aici se desfăşoară Sărbătorile Creştinătăţii Româneşti, închinate bianual praznicelor Coborârii Sfântului Duh şi ale Maicii Domnului, întâlniri prin care lucrarea de vestire a Cuvântului lui Dumnezeu se dăruieşte tuturor oamenilor.

Activitatea publică a Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim se derulează prin Fundaţia Sfânta Virginia, înfiinţată în anul 1995. Tot în acest an, Fundaţia a finalizat prima ediţie a cărţii *„Cuvântul lui Dumnezeu",* care cuprinde selecţiuni din vorbirea Domnului, în perioada 1955-1995.

Ulterior, Fundaţia a publicat lunar, sub formă de ziar distribuit gratuit, cuvântul lui Dumnezeu, auzit de cei stătători ai mănăstirii Noul Ierusalim.

Alte activităţi ale Fundaţiei Sfânta Virginia din Pucioasa se concretizează în:

– expoziţii de sculptură şi pictură cu specific religios, realizate în atelierul de creaţie creştin-ortodoxă al Fundaţiei;

– expoziţii de aşezări rurale, de interior ţărănesc străvechi, de reîntoarcere la izvoarele strămoşeşti ale culturii şi tradiţiei româneşti, de vestimentaţie românească şi ţesături;

– activităţi artistice, ocazionate de sărbători, printre care: muzica, poezia şi teatrul creştin.

Hrisovul – Cuvânt de mărturie

La intrarea în mănăstirea care adăposteşte biserica, se află, săpat în piatră, textul hrisovului care arată condiţiile de ţinută morală şi trăire creştinească ale celor care ar fi să treacă dincolo de porţi:

Această sfântă mănăstire a fost construită la anul mântuirii 1991, după porunca şi planul transmis de Domnul prin servii Săi prooroci, prin izvorul Cuvântului Său, care curge în România şi din care se vor adăpa toate neamurile. Locaşul sfânt s-a ridicat acum de puterea lui Dumnezeu întru cei credincioşi ai Săi, şi va fi turn de mărturie, stâlp tare şi piatră de înviere pentru toată făptura lui Dumnezeu. Prin această începătură nouă se împlinesc toate proorociile din Cartea Adevărului, cum că România va fi regină aleasă şi binecuvântată pentru popoare, va fi nou Canaan, nou Eden şi nou Ierusalim, după Scriptura de la Ioan citire în cartea Apocalipsei: «Şi am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu. Şi Cel ce şedea pe tron a grăit: Iată, noi le fac pe toate. Şi cetatea avea zid mare şi înalt, şi avea douăsprezece porţi, iar la porţi, doisprezece îngeri, şi nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminţii ale fiilor lui Israel. Iar zidul cetăţii avea douăsprezece pietre de temelie, şi în ele, douăsprezece nume, ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. Şi cetatea este în patru colţuri. Lungimea şi lăţimea şi înălţimea ei sunt deopotrivă. Şi neamurile vor umbla întru lumina ei. Şi în cetate nu va intra nimic pângărit şi nimeni care este dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna, ci numai cei scrişi în Cartea Vieţii Mielului».

Întreitul hram pe care-l poartă acest templu: „Învierea Domnului şi a doua Sa arătare", „Coborârea Sfântului Duh" *şi* „Pomenirea sfintei mare proorociţă Virginia, trâmbiţa Domnului", *va fi cu întreită putere de înviere peste toată creatura lui Dumnezeu.*

Pentru că Însuşi Părintele ceresc Cuvântul voieşte să locuiască în acest dumnezeiesc aşezământ, a rânduit o vieţuire sfântă, şi oricine va dori să aducă în el jertfă duhovnicească, de doxologie, adorare şi rugăciune, trebuie să îndeplinească următoarea orânduială:

– să păzească şi să păstreze curăţenia trupească, dimpreună cu puritatea simţurilor;

– să se oprească de la mâncare a orice fel de carne, în afară de peşte, de la băutură alcoolică de orice fel, în afară de vinul din strugurii viţei de vie, şi de la droguri de orice fel;

– să respecte ţinuta portului creştinesc, după rânduiala sfintei Scripturi;

– să păzească rânduiala celor trei zile de post din săptămână (luni, miercuri şi vineri), în afară de perioadele de post stabilite de biserică, fără untdelemn şi vin, exceptând zilele în care sunt dezlegate acestea;

– să respecte legea canonică bisericească în stilul românesc şi ortodox străvechi;

– să primească sfânta împărtăşanie cât mai des, după cuvenita pregătire.

Pentru ca sfântul templu să fie umbrit de strălucirea cerească şi ca Domnul să-Şi arate puterea desăvârşirii Sale, eu, arhiereul Irineu, din mila lui Dumnezeu martor al acestei lucrări de mântuire, leg sub blestem pe oricine

ar cuteza să calce în acest loc sfânt fără a ţine strict rânduiala arătată în acest nou legământ, coborâtă de la Dumnezeu pentru acest sfârşit de întuneric. Iar cine va intra în acest sfânt aşezământ cu frică cuviincioasă şi cu credinţă tare, păzind cele rânduite, va fi ocrotit şi binecuvântat de Tatăl nostru, Care este în ceruri.

La ridicarea acestui sfânt lăcaş au contribuit servii şi purtătorii de Dumnezeu, dimpreună cu alţi iubitori de Hristos, cu lucrul mâinilor lor, iar unsul lui Dumnezeu, Mihail I al României, a ctitorit cu numele său.

În numele Tatălui şi al Fiului şi Sfântului Duh, s-a pus temelia acestei Biserici la anul 7499 de la zidirea lumii, iar de la naşterea după trup a lui Dumnezeu Cuvântul, anul 1991, ziua a 22-a a lunii iulie, amin.

S-a îngropat acest „cuvânt de mărturie“ *sub piatra de temelie, iar la târnosirea Bisericii, praznicul Sfântului Andrei anul 1991, s-a îngropat şi sub sfânta masă.*

† Irineu Pop Bistriţeanul

Acesta este legământul cel nou şi, totodată, cuvânt de mărturie a începutului de viaţă autentic creştină, condusă nemijlocit de către Dumnezeu.

Sobornicitatea Bisericii Noul Ierusalim – o dimensiune pnevmatologică

«Biserică adevărată pe pământ înseamnă fii ai lui Dumnezeu, adunaţi laolaltă în jurul Mielului lui Dumnezeu, Care Se frânge spre hrană pentru iertarea păcatelor cele făcute şi iertate prin pocăinţă.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 ianuarie 1997)

De la unitatea Duhului Sfânt întru legătura păcii, la schisma catolico-sobornicească

Întemeierea văzută a Bisericii la Cincizecime *(v. Faptele Apostolilor, cap. 2)* a însemnat expresia unităţii în Duhul Sfânt a primilor creştini, ca mădulare ale trupului lui Hristos în integritatea sa, aşa cum a fost prefigurată în comunitatea euharistică a Cinei celei de taină.

Încă de la început, aceste atribute ale desăvârşirii în împlinire şi plenitudinii în acoperire pentru biserică au fost exprimate prin termenul grecesc *„katholiki“* (catolică). Acest termen era, în înţelesul său original, foarte departe de sensul de *„universal“,* care se foloseşte astăzi, desemnând, mai degrabă, *„unitatea eshatologică a tuturor în Hristos“* într-o biserică locală concretă.

Ulterior, transformarea conceptuală către *„catolicitate“* în sens de *„universalitate“,* s-a produs nu numai în biserica apuseană, evoluând spre ambiţia unei mondializări teritorial-administrative, ci şi în biserica ortodoxă. În teologia rusă a secolului al XIX-lea îşi face apariţia termenul *„sobornost“,* ca derivat al lui *„sobornaia“,* cuvânt ce traduce pe *„katholiki“* în Crezul slavon. Din nefericire, în ambele biserici s-a întunecat semnificaţia iniţială a însuşirii de *„catolică“* sau *„sobornicească“,* atribuită fiecărei biserici locale. De la o realitate eshatologică, înţeleasă ca lucrare şi comuniune a bisericii locale, care obiectivizează trupul lui Hristos prin Euharistie, s-a alunecat în interpretare spre ideea de divizare între local şi universal. S-a instaurat în lume trădarea perspectivei soborniceşti (în care Hristos era prezent în întregime în fiecare comunitate euharistică) prin îmbrăţişarea unei structuri administrative externe, impusă silnic, cu o autoritate care avea tendinţa de a absorbi sau chiar anihila, prin universalitatea sa, toate bisericile locale subordonate. Odată cu generalizarea în biserică a metropolelor – bazate pe structurile vechilor provincii romane, apoi bizantine – şi ulterior a patriarhatelor, centrul de greutate al bisericii locale se deplasează spre teritorii mai largi, încorporând diecezele unei provincii sub autoritatea unui singur arhiereu, cel al metropolei. Sistemul metropolitan a reprezentat o modalitate de circumstanţă în localizarea bisericii. Ulterior, doctrina modernă a naţiunii şi a statului independent a forţat generalizarea unui alt principiu, cel al autocefaliei, care a accentuat confuzia teologică din Ortodoxie, numind *„biserici locale“* toate bisericile autocefale. S-a creat astfel posibilitatea ca diecezele episcopale să fie absorbite şi înlocuite în reprezentare fie de un sinod permanent, fie de către episcopul care este ales *„pe viaţă“* ca întâistătător al bisericii autocefale, fără ca acesta să reprezinte în chip real toate diecezele sau parohiile, care sunt şi rămân autenticele biserici locale ale teritoriului pe care el, teoretic, îl controlează. De aceea, nici o mitropolie, arhidieceză sau patriarhie nu poate purta titlul propriu-zis de biserică, ci poate fi numită aşa doar prin generalizare, prin simplul motiv că încorporează mai multe biserici locale. Acestea sunt singurele organisme care pot fi numite biserici, datorită naturii lor, revelată şi percepută în Euharistia episcopală, dar şi în virtutea îndemnului apostolic de a întemeia biserici în cetăţi: *«Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc şi să aşezi preoţi prin cetăţi, precum ţi-am rânduit»* (Tit, 1/5). Oare, bisericile aşezate de sfântul

apostol Tit prin cetăți nu erau de sine stătătoare? Principiul autocefaliei extinse la nivelul unei dieceze se instituie oficial în istoria bisericii abia la Sinodul al III-lea Ecumenic (431), şi doar ca o ripostă, ca o necesitate locală stringentă a diecezei din Cipru de a contracara lăcomia episcopului Antiohiei, care năzuia să-şi extindă jurisdicția şi asupra insulei Cipru. De altfel, chemarea la judecată a bisericilor celor şapte cetăți, în frunte cu episcopii lor *(v. Apocalipsa, cap. 2),* este ilustrativă şi, totodată, simbolică. Cifra şapte simbolizează plenitudinea actului judiciar, iar responsabilitatea celor judecați este eminamente locală. Ambițiile teritorial-naționaliste au conferit în plan teoretic responsabilități sporite conducătorului bisericii autocefale, în aceeaşi măsură în care ele, de fapt, s-au diluat în mod dramatic în planul practic. Instituția scandalos de necanonică a episcopului-vicar s-a generalizat, printr-o nepermisă uşurință, în satisfacerea gustului de a copia unele inovații ale bisericii apusene. Este un motiv în plus ca bisericile care se autoconsideră *„universale"* să revizuiască toate concepțiile care promovează ideea de slujire derivată şi să accepte că structura euharistică a Bisericii are prioritate în fața celei instituționale: în sfânta Împărtăşanie, fiecare Biserică locală revelează Biserica întreagă, pe Hristos întreg, trecând de la postura de instituție la cea de *„mod de existență"*, ca arvună a vieții veşnice.

«Aceasta să faceți spre pomenirea Mea» *(Ev. Luca, 22/19)*

Modul în care biserica primară a abordat această problemă este, într-adevăr, singurul corect. La Cina cea de taină, petrecută împreună cu ucenicii Săi, Mântuitorul Hristos făcea nu numai o profeție privind pomenirea Sa peste veacuri, ci şi o ilustrare vie a împărăției Sale. Biserica veche a regăsit în sfânta Euharistie imaginea şi structura adevărată a Împărăției cerurilor *(v. Faptele Apostolilor, 2/42; I Corinteni, 10/16-17)*, în care poporul lui Dumnezeu se constituie într-o Biserică. Slujirea Bisericii, în diverse chipuri, reflectă şi împlineşte propria slujire a lui Hristos, devenind o proiecție vie a prezenței lui Hristos în lume: *«...şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin»* (Ev. Matei, 28/20), iar Hristos este prezent în lume chiar începând de la întruparea Sa *(v. Ev. Luca, 4/13),* însă mereu în prezența şi prin lucrarea Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt lucrează unde, cum şi când voieşte *(«Vântul suflă unde voieşte şi tu auzi glasul lui, dar nu ştii de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul»* – Ev. Ioan, 3/8*),* şi oriunde este El prezent, creştinii sunt chemați să intre în comuniune între ei şi, totodată, cu Hristos, în chip de Biserică, stăruind în învățătura apostolilor şi în comuniune, în frângerea pâinii şi în rugăciuni: *«Şi stăruiau în învățătura apostolilor şi în împărtăşire, în frângerea pâinii şi în rugăciuni»* (Faptele Apostolilor, 2/42)*.* Lumea exterioară nu este nici ea ignorată, ci este chemată la pocăință, la botez şi la primirea darului Duhului Sfânt: *«...să se boteze fiecare dintre voi, în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, şi veți primi darul Duhului Sfânt»* (Faptele Apostolilor, 2/38).

Slujirea în biserică devine, aşadar, un dar al Duhului Sfânt, Care purcede de la Dumnezeu Tatăl. Acest dar se raportează în mod esențial la făgăduințele pregătite de Dumnezeu creației Sale pentru zilele cele din urmă: *«Dar după aceea, vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul, şi fiii şi fiicele voastre vor profeți, bătrânii voştri visuri vor visa, iar tinerii voştri vedenii vor vedea. Chiar şi peste robi şi peste roabe voi vărsa Duhul Meu»* (Ioil, 3/1-2). După cum *„misiunea"* implică trimiterea şi lucrarea apostolică până la toate neamurile, *„eshata"* implică chemarea neamurilor evanghelizate într-un singur popor, al celor ce sunt vrednici de a fi numiți fii ai lui Dumnezeu *(v. Ev. Ioan, 1/12)* şi de a-L întâmpina la a doua venire a Sa *(v. I Tesaloniceni, 4/17).*

Sfântul Ignatie al Antiohiei percepe permanența apostolică şi sobornicească într-o concepție de continuitate, bazată nu atât pe succesiunea apostolică de la om la om, care este subînțeleasă, cât pe adunarea sistematică a întregii Biserici într-un loc de judecată; aşadar, în strânsă legătură cu comuniunea euharistică *(v. Sf. Ignatie, Magn., 6,1).* În acest caz, succesiunea apostolică este consecutivă continuității de biserici şi se armonizează cu învățătura sfintei Scripturi, care cheamă Biserica să consume sistematic cina euharistică în acelaşi loc, locul în care se împarte viață veşnică din Împărăția lui Hristos *(v. Apocalipsa, 4/5).*

Este vorba, aşadar, de o singură Biserică primită la cină, în sala pregătită de nuntă. De altfel, în lume nu poate subzista decât o singură Biserică adevărată. Orice demonstrație alternativă se bazează obligatoriu pe un sofism. Ideea de unicitate a Bisericii nu îi conferă însă dreptul ca aceasta să se constituie într-o structură piramidală şi să se plaseze deasupra bisericilor locale. Dimpotrivă, orice structură sau lucrare slujitoare a comunității bisericeşti universale trebuie să pornească de la o temelie, care este Biserica locală. Este ceea ce impune Dumnezeu prin Duhul Său Cel Sfânt, Care introduce în istorie realitățile eshatonului: *«Încă şi peste slugile Mele şi peste slujnicele Mele voi turna în acele zile din Duhul Meu şi vor prooroci»* (Ioil, 3/1; Faptele Apostolilor, 2/17-21). Aşadar, Duhul Sfânt lucrează în zilele din urmă nu prin capul văzut al Bisericii, nici prin structurile ei administrativ-sinodale, ci prin cei mai umiliți, dar mai curați slujitori ai săi, dintre care unii – pentru a sublinia că nici măcar nu fac parte din cler – vor fi de parte femeiască.

Suntem contemporani cu aceste evenimente excepționale.

Un popor de fii, o rămăşiţă: fiica Sionului

În ziua de Paşti a anului 1955, Duhul Sfânt a destupat izvoarele duhovniceşti ale cerului, lăsând cuvântul lui Dumnezeu să se reverse din belşug pentru spălarea ochilor şi urechilor celor care urmau să se strângă în duh de Biserică şi să se nască din nou: *«Pace vouă! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, ci sunt în Duh. Coborâtu-M-am cu Duhul pe pământ ca să-Mi culeg un popor şi să-i vorbesc tainele cele pentru vremea aceasta. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, şi am venit să vorbesc pe pământ, să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, aşa precum este scris în Cartea Mea»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 17/30 aprilie 1955);

«Nu vă îndoiţi de glasul Meu, şi credeţi cuvintelor Mele prin această gură neputincioasă, că vreau să vă nasc din nou, din Duh,[...] să-Mi cresc un popor nou, un Israel nou în poporul român, căci poporul ales de Mine în trecut s-a stricat de tot» (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 iunie 1955).

Ce motivează această intervenţie suprafirească? Nimic altceva decât vizibila ineficienţă a celor aproape două mii de ani de propovăduire a bisericilor lumii către lume, răstimp în care lumea s-a degradat în mod exponenţial, până *«s-a stricat de tot»*. De aceea, Dumnezeu, în marea Sa iubire de oameni, vine personal să repare acum ceea ce omul *„a stricat de tot"*.

Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credinţă pe pământ?

Faptul că Dumnezeu a hotărât după atâta vreme să aleagă un popor de fii, o rămăşiţă pe care s-o proclame fiică a Sionului, sugerează două ipoteze complementare:

1. Bisericile tradiţionale cu pretenţii de universalitate (cea *„catolică"* şi cea *„sobornicească"*) şi-au epuizat capitolul de încredere, iar îndelunga răbdare a lui Dumnezeu faţă de declinul lor implacabil, a ajuns la sfârşit.

Biserica Catolică şi-a risipit energia în cucerirea teritorială. Practicând un misionarism agresiv, ea a împlinit în literă, dar nu neapărat în Duh, cuvântul Scripturii: *«Mergând, învăţaţi toate neamurile [...]»* (Ev. Matei, 28/19). În fapt şi pe fond, neamurile evanghelizate de ea au rămas la fel de necredincioase şi nepăsătoare faţă de mântuirea lor ca şi mai înainte, angajându-se într-o dihotomie supărător de vizibilă:

– o lume laică, angrenată într-o sălbatică luptă pentru îmbogăţire;

– o castă a clericilor care prelungesc peste veacuri o zbatere neputincioasă în a-L propovădui eficient pe Hristos.

Biserica Ortodoxă, ceva mai pragmatică, sau poate mai comodă, nu s-a obosit să facă misionarism cu orice preţ, pretinzând că îşi face ordine în propria casă, dar presupusa comoditate s-a vădit repede a fi, de fapt, o stare de automulţumire, care i-a sugerat dreptul de a se polei de sus până jos cu slavă deşartă. Efectul a fost similar: odată cu trecerea veacurilor credinţa s-a răcit şi s-a diluat în formalism, fast şi conservatorism, detaşându-se şi aici două lumi, care au evoluat paralel:

– vulgul, către o ortodoxie formală, aproape atee, lipsită de orice trăire duhovnicească autentică, mulţumindu-se a călca pragul bisericii *„din An în Paşti"*, sau doar la principalele evenimente ale vieţii (botezul, cununia şi înmormântarea);

– instituţia bisericii, către fastul ostentativ, bazileic, dispreţuitor, dar golit de orice eficienţă harismatică, dovedind adesea obedienţă fără scrupule faţă de autorităţile atee şi de poliţia politică, şi chiar colaboraţionism arogant şi iresponsabil cu acestea.

Cu unele excepţii punctuale al căror merit revine unor sfinţi locali, bisericile s-au golit treptat de harisme şi n-au mai cunoscut asistenţa vie a Duhului Sfânt, Care lucrează în chip suprafiresc, adică nu este despărţit de minuni. În acest fel, de o dureroasă actualitate a ajuns cugetarea Scripturii: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi, oare, credinţă pe pământ?»* (Ev. Luca, 18/8).

Slujitorii bisericilor s-au simţit atraşi de *„bucuriile vieţii"* şi au ajuns treptat să le recupereze puţin câte puţin de la lume, proclamându-le *„drepturi ale omului"*. Este cunoscută, spre exemplu, polemica dintre clericii apuseni privind renunţarea la *„jugul"* celibatului. Renunţând astfel şi la ideea curăţeniei trupeşti, ei sunt foarte aproape de a generaliza amestecul bisericilor cu lumea, uitând de avertismentul sfintei Scripturi: *«Prietenia cu lumea este vrăjmăşie faţă de Dumnezeu»* (Iacov, 4/4). În acest fel, Bisericile se îndreaptă inexorabil spre secularizare, dezbrăcându-se de puterea şi de dreptul formal de a-i controla duhovniceşte pe creştini. Aceştia la rândul lor profită în a-şi îndreptăţi faptele şi a le diversifica, inclusiv prin întoarcerea pe ascuns şi fără remuşcări, la păgânism. Palidele împotriviri *„oficiale"* ale bisericilor sunt privite acum cu amuzament de către structurile sociale laice, care-i îndeamnă făţiş pe oameni spre un trai imoral, îmbibat de un materialism grosolan, care-l desparte cu totul pe om de Dumnezeu.

2. Timpul s-a scurtat *(v. I Corinteni, 7/29)* şi ziua Domnului s-a apropiat *(v. II Tesaloniceni, 2/3),* căci s-a împlinit lepădarea de credinţă, iar *«potrivnicul lui Dumnezeu, omul, care s-a ascuns sub haină de biserică şi s-a îmbrăcat cu slavă deşartă, dându-se pe sine Dumnezeu»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 august 1997), *«a fost dat pe faţă»* (II Tesaloniceni, 2/4).

«Iată, Mirele vine! Ieşiţi întru întâmpinarea Lui!» *(Ev. Matei, 25/6)*

Chemarea pe care Dumnezeu o face neobosit din 1955 încoace este împlinirea pildei fecioarelor *(v. Ev. Matei, 25/1-13).* Cele zece fecioare sunt Bisericile. Este vorba, aşadar, de biserici locale, euharistice, nu de cele două instituţii-biserici care se cred fiecare în parte *„universale“,* cu toate că se autointitulează una „catolică“, iar alta, „sobornicească“, din dorinţa de a se ascunde sub cuvânt, ca să nu li se dezvăluie goliciunea şi caracterul fantomatic al infatuării. Aşadar, bisericile locale sunt fecioarele (cele care au reuşit să-şi păstreze curăţia feciorelnică, apostolică) şi au candele în mâini (cele care păstrează nealterat tezaurul de credinţă încredinţat de către apostoli). Faptul că pilda le împarte în mod egal în înţelepte şi nebune, arată imparţialitatea Celui Care le cheamă: El oferă şanse egale tuturor, cu condiţia ca în clipa chemării, cea primită să aibă haină de nuntă, uleiul aprins în candelă şi roada talanţilor încredinţaţi. Bisericile de azi pot însă ieşi în întâmpinarea Lui ca fecioarele înţelepte, ca mirese ale lui Hristos? Pilda e stimulativă. Ea sugerează că măcar jumătate dintre bisericile locale ar fi putut avea duhul prevederii şi râvna pregătirii. Din păcate, uleiul s-a vărsat cu timpul şi din vasele celor care se pregătiseră cândva. Pilda e deopotrivă profetică. Dacă toate fecioarele au adormit, apoi aceasta este starea de fapt în care au fost găsite toate bisericile la chemarea: *«Iată, Mirele vine!...»* (Ev. Matei, 25/6).

O singură biserică locală – cea românească, născută creştină şi crescută prin jertfe de martiri – mai corespundea întrucâtva. Dar trebuia şi ea trezită, scuturată, spălată, pieptănată, periată şi împodobită, şi apoi dezbrăcată de haina nepotrivită a vremurilor roşii în care a adormit, şi îmbrăcată, apoi, în albul neprihănirii: *«O, ţară, ţară! A pătruns în tine vremea cea roşie, şi tu nu i-ai ştiut faţa. Nu ai priceput că roşul este hlamidă de ocară. Ai uitat ce am păţit Eu sub învelişul hlamidei roşii. A venit peste tine vremea lui Edom»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 8/21 noiembrie 1995).

Biserica însă, încă nu se trezeşte, ci stă în letargie: *«Preoţii tăi slujesc plăcerilor şi duhului lor şi numelui lor, şi n-au putere să împartă înviere peste tine»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 8/21 noiembrie 1995). Atunci, Dumnezeu coboară cuvântul Său peste România şi dezvăluie taina că ea este ţara strălucirilor *(v. Daniel, 11/41-45),* proorocind din nou, întărind proorocia făcută pentru ea din veşnicie: *«Va fi să învieze pic cu pic acest neam ales»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 4/17 ianuarie 1992).

Cum a răspuns instituţia bisericească a României, odată trezită din somn? Vădit incomodată pentru a i se fi deranjat starea de automulţumire şi dulce amorţeală, nu s-a grăbit să-şi aprindă candela şi să iasă în întâmpinarea Mirelui. Ba mai mult, ea I-a dat peste mână lui Dumnezeu şi n-a voit să îmbrace haina albă şi să intre în slava Noului Ierusalim, proorocit în Scripturi. Întrucât ea n-a primit înnoirea în duh, *„sobornicitatea“* ei a pierdut asistenţa Duhului, căci Duhul lucrează unde şi cum voieşte *(v. Ev. Ioan, 3/8).* Va mai putea, aşadar, Soborul Bisericii să declame *«Părutu-s-a nouă şi Duhului Sfânt...»,* când el însuşi a întors spatele la strigarea Duhului? căci Mirele a venit, totuşi, cu chemarea Sa, la această biserică. După cum *«La început a fost Cuvântul»* (Ev. Ioan, 1/1), tot aşa şi la sfârşit, Cuvântul lui Dumnezeu a coborât pe pământ, împlinind porunca Scripturii care-l dezvăluie a fi numele cel nou al lui Iisus Hristos: *«...şi numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu»* (Apocalipsa, 19/13).

Chiar dacă Israel va fi ca nisipul mării, doar o rămăşiţă se va mântui

Domnul Şi-a păstrat însă o rămăşiţă credincioasă la care a coborât în sfat de cuvânt şi care L-a primit cu bucurie. În acest sfat care uneşte cerul cu pământul, este sobornicitatea în Duh a Bisericii de nou Ierusalim. *«Ea este gătită ca o mireasă împodobită pentru Mirele ei»* (Apocalipsa, 21/2), căci şi-a aprins candela şi a ţinut-o aprinsă din clipa chemării la proorocie a fiicei neamului ei, sfânta Virginia, a şasea trâmbiţă apocaliptică, înger în trup, care a adus pe pământ glas din cer: *«Şi a trâmbiţat al şaselea înger. Şi am auzit un glas, din cele patru cornuri ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu»* (Apocalipsa, 9/13).

Dar oamenii din lume nu s-au pocăit nici când au auzit că le vorbeşte Dumnezeu din cer, ci şi-au învârtoşat inimile lor: *«Şi nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de fermecătoriile lor, nici de desfrânarea lor, nici de furtişagurile lor»* (Apocalipsa, 9/21).

«Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici!» *(Ev. Matei, 23/13-29)*

Respingerea lui Hristos-Cuvântul de către instituţia bisericii din lume a avut implicaţii asemănătoare respingerii lui Mesia de către cărturari şi farisei. Lucrarea de comuniune a bisericilor locale din lume, care aduc ofrandă trupul lui Hristos prin Euharistie, s-a întunecat prin stingerea Duhului şi dispreţuirea proorociilor, în pofida avertismentului făcut de sfântul apostol Pavel: *«Duhul să nu-L stingeţi, proorociile să nu le dispreţuiţi»* (I Tesaloniceni, 5/19-20). Biserica lumii pierde caracterul sobornicesc, alegând între Dumnezeu şi lume ca să rămână singură cu lumea şi uitând în mod tragic că slujirea în biserică este un dar al Duhului Sfânt.

Referindu-se la fariseii şi cărturarii care vorbesc în limbaj academic, dar şi-au pierdut cu totul credinţa şi tac cu subînţeles atunci când cuvântul lui Dumnezeu le dă pe faţă faptele ruşinoase, sfântul Teodor Studitul spune:

«Atunci când Corabia se află în primejdie, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de credință, nimeni nu are dreptul să zică: „Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de a face cu acestea. Sau un cârmuitor? Nici acesta nu doreşte să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia îşi câştigă existența? [...] Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea aceasta“. *Dacă voi veți tăcea şi veți rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga»* (Epistola II, 81). Din nefericire, preoții bisericii oficiale, în cazul când nu predică fățiş împotriva cuvântului lui Dumnezeu şi a Noului Ierusalim, păstrează o tăcere vinovată şi infamă, pe care ei au învățat-o bine la Facultatea de Teologie, ca strategie tipică *„teologiei academice“: „Capul plecat, sabia nu-l taie“.*

Domnul a ales pe cei neluați în seamă ca să-i facă de ruşine pe cei tari

Pentru că cei chemați, preoți şi arhierei, nu au venit la cină *(v. Ev. Luca, 14/18-24)*, Biserica Noul Ierusalim rămâne singura mireasă înțeleaptă, care arată Mirelui lumina candelei sale: credință şi dragoste, ascultare şi supunere. Rămăşiță aleasă prin har, ea stă în baia naşterii de sus şi nu se mai usucă din curgerea izvorului de cuvânt. Ea naşte popor de sfinți, frați întru Hristos, care se lasă cuprinşi de lucrarea cuvântului, se lasă în lucrarea de ucenici şi de apostoli şi răspândesc sămânța cuvântului peste cei care voiesc să-L întâmpine pe Hristos. Ei stau în duh de biserică, adevărată biserică sobornicească, în care nu omul, ci Duhul Sfânt lucrează după cum voieşte, dând Bisericii lui Hristos dimensiunea pnevmatologică de care biserica din lume s-a lepădat cu bună ştiință ori de câte ori a nesocotit canoanele Sfinților Părinți, care ar fi trebuit să rămână neclintite, şi, iarăşi, când a nesocotit acest cuvânt al lui Dumnezeu. Ei stau credincioşi la masa de cuvânt a Domnului şi se îmbracă în cuvânt şi în Duhul Sfânt, şi vor lua plată de ucenici. Ei se fac pildă vie pentru tot poporul român, pentru tot poporul creştin, ca să se întoarcă el cu întreg trupul, sufletul şi duhul către Dumnezeu, iar Dumnezeu să-l numească noul Israel şi să-l sfințească, iertându-l de greşale, ca să poată apoi veni pe pământ în chip văzut Fiul lui Dumnezeu, împlinind făgăduințele de peste veacuri: *«Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfințeşte-l pe Israel, sfinţeşte numele Tău în Israel iertându-l de greşale, Tată. Fă, Tată, împărăție vie de la Tine peste poporul Tău şi învață-l să se lase în voia Ta, în voia cuvântului Tău, Tată, ca să fie şi în Israel precum este în ceruri, Tată»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, vorbirea Maicii Domnului, 8/21 septembrie 1996).

Omul creştin, fiu al Bisericii celei adevărate, al cărei cap este Iisus Hristos: Biserica Noul Ierusalim

«O, Ierusalime de azi, spune tu la om ce înseamnă om creştin şi fiu al bisericii al cărei cap este Iisus Hristos.»
(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 17 februarie/2 martie 2003)

«Şi iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului» *(Ev. Matei, 28/20)*

Evanghelia după Matei se încheie cu o invitație neechivocă, adresată ucenicilor de către Mântuitorul Iisus Hristos, de a propovădui prin viu grai şi prin faptă cuvântul lui Dumnezeu *(v. Ev. Matei, 28/19)*. Şi întrucât El le promitea că va fi cu ei în toate zilele *(v. Ev. Matei, 28/20)* dacă vor face ce li s-a cerut, curând ei au îmbrăcat numele lui Hristos şi s-au numit creştini *(v. Faptele Apostolilor, 11/26)*. Aceste realități, creştinii şi biserica, au fost şi vor fi până în veac inseparabile, evoluând simultan şi urmărind cu exactitate sinuozitățile mersului înainte al omului prin istorie, văzut prin prisma creației speciale a lui Dumnezeu. În prezent însă, există mai multe biserici şi cel puțin tot atâtea familii (obşti) de creştini. Ceea ce în mod dramatic le separă, este călăuza, văzută atât în sensul fundamental, de cap (conducător), cât şi în sensul complementar, de învățătură, ghid, catehism. Evident că toate sau aproape toate vor pretinde că Îl au de cap pe Hristos în chip nevăzut, iar în chip văzut, pe un locțiitor validat al Acestuia. De asemenea, în ceea ce priveşte învățătura, toate bisericile pretind că dețin monopolul adevărului şi că îl promovează cu maximă responsabilitate. Or, acest lucru este imposibil.

Câte biserici sunt adevărate?

Matematic vorbind, cel mult una (sau nici una!) dintre biserici poate deține adevărul absolut, iar în ceea ce priveşte consecvența trăirii învățăturii creştine, lucrurile stau de-a dreptul dramatic. De asemenea, nu *„trupul“* este cel care-şi alege *„capul“,* ci *„capul“* îşi alege *„trupul“* şi calea pe care el merge. E uşor a afirma: *„Avem cap pe Hristos“.* Acest lucru îl fac mulți, pentru că au convingerea că afirmația lor e neverificabilă. Mai apoi însă, când

sunt confruntați cu dovezi care atestă că Hristos Însuși, Cuvântul lui Dumnezeu, Își alege singur un popor pentru a-l crește și a-l conduce ca pe o turmă la pășunea care dă viață, reacția acestora este scandaloasă: ei au curajul să *„se ia de piept"* cu Dumnezeu pentru a-și apăra piedestalul pe care s-au cățărat cu obrăznicie și de unde scandează lozinci tocmai pentru că ei, de fapt, nu cred în Dumnezeu, și aceasta îi determină la convingerea că El nu poate și nu trebuie să vorbească. De altfel, știindu-se impostori, îi suspectează de impostură pe toți ceilalți, și astfel cercul vicios se închide.

Să revenim însă la acea promisiune stenică a Mântuitorului: *«Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor»* (Ev. Matei, 28/20). Cine sunt acești *„voi"* din toate zilele? La început au fost ucenicii, și apoi apostolii, iar apoi episcopii și preoții așezați prin cetăți. Dar mai târziu? Dar astăzi? Ajunși aici, se cuvine a reaminti un lucru esențial, care, din păcate, este ignorat cu nonșalanță sau poate chiar ascuns cu rea intenție. Dumnezeu a promis prezența constantă a proorocilor printre sau peste cei aleși a-I fi succesori: *«De aceea, Eu trimit la voi prooroci și înțelepți și cărturari; dintre ei veți omorî și veți răstigni, dintre ei veți biciui în sinagogi și îi veți urmări din oraș în oraș»* (Ev. Matei, 23/34);

«Pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică mai întâi apostoli, al doilea prooroci» (I Corinteni, 12/28);

«Și proorocii să vorbească doi sau trei, iar ceilalți să judece» (I Corinteni, 14/29);

«Iar duhurile proorocilor se supun proorocilor» (I Corinteni, 14/32);

«Dacă socotește cineva că e prooroc sau om duhovnicesc, să cunoască bine ce vă scriu, că sunt poruncile Domnului» (I Corinteni, 14/37);

«În zilele cele de apoi, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul, și vor prooroci fiii și fiicele voastre» (Faptele Apostolilor, 2/17);

«Râvniți însă cele duhovnicești, dar mai ales ca să proorociți» (I Corinteni, 14/1);

«Proorociile să nu le disprețuiți» (I Tesaloniceni, 5/20). Or, tocmai aici s-a ajuns, din păcate. Toate proorociile, în loc de a fi cercetate cu mare interes și cu sporită atenție pentru a se evita orice eroare sau fals, sunt disprețuite și clasate în bloc, ca fiind forma modernă de înșelare născocită de către diavol. *«Proorociile s-au încheiat cu Mântuitorul Iisus Hristos»,* declamă cu infatuată convingere teologii moderni. Sau: *«La moartea ultimului apostol s-a încheiat ciclul revelației dumnezeiești»* (Pr. Tache Sterea: *„Îndrumător",* Ed. 1997, pag. 22); *«Nimeni nu mai poate adăuga la revelația adusă de Mântuitorul»* (Ibid. pag. 94).

Dincolo de faptul că aceste afirmații ușuratice, aproape cotradictorii și întru totul nefundamentate, anihilează tocmai conceptul de *„Sfântă Tradiție",* ceea ce constituie, de fapt, o gravă erezie, realitatea însăși infirmă aceste supoziții. Prooroci au mai fost și după Mântuitorul: Agav, împreună cu alți prooroci, care lucrau prin Duhul *(v. Faptele Apostolilor, 11/27-28; 21/10)*; Barnaba și Simeon zis Niger, Luciu Cirineul, Manain și Saul, care prooroceau în biserica din Antiohia *(v. Faptele Apostolilor, 13/1)*; Iuda cel numit Barsaba, și Sila *(v. Faptele Apostolilor, 15/32)*; cele patru fecioare proorocițe, fiicele lui Filip diaconul *(v. Faptele Apostolilor, 21/9)*. Mântuitorul Însuși despecetluiește astăzi, prin cuvântul Său, tainele ascunse din veacuri, arătând continuitatea neîntreruptă a proorociilor, dar și starea de despărțire tragică de Hristos, adusă de kefalizarea forțată a bisericilor lumii: *«Lumea a vrut să fie lăsată de capul ei și este fără cap lumea, iar biserica ei este lumească, nu este cerească, și este descoperită înaintea lui Dumnezeu și așa se roagă la Dumnezeu, dar nu se poate așa, că scris este:* „Orice femeie care se roagă lui Dumnezeu cu capul descoperit, își necinstește capul, iar capul femeii este bărbatul". *Orice biserică ce se roagă lui Dumnezeu cu capul descoperit, își necinstește capul ei, iar capul bisericii trebuie să fie Hristos, căci Hristos este bărbatul bisericii, Mire al bisericii, dacă biserica este mireasă, iar dacă nu este mireasă, nu este biserică a lui Hristos, ci este biserică lumească și nu creștinească. Biserica lui Hristos are trăire creștinească și sărbătoare creștinească, dar iată, biserica românilor a voit să fie lăsată de capul ei și și-a stricat serbările, iar vremile cele sfinte le-a strămutat de la locul lor, și numai biserică nu este ea, că este biserică fără sfinți, de vreme ce și-a sucit zilele sfinte și nu mai sunt la locul lor și în dreptul sfinților lor, căci fiecare clipă își are binecuvântarea ei, și fiecare zi își mărturisește pe sfinții ei»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 12/25 decembrie 1997).

Fisuri în „succesiunea apostolică"

Se vorbește adesea despre așa-zisa *„succesiune apostolică".* Are ea o continuitate infailibilă? În mod cert, de 2000 de ani încoace, în lanțul succesiunii s-au produs fisuri. Această ipoteză este singura care explică starea de fapt, actuală, cea a diseminărilor unor elite *„creștine",* care de mult nu mai sunt nici măcar paralele, ci substanțial divergente în evoluția lor dogmatică. Bisericile se feresc să recunoască fisurile sau petele albe din propria lor istorie. Or, numai sinceritatea absolută are puterea înnoirii, similar cu cea oferită penitentului prin taina spovedaniei. *„Tehnica"* acoperirii unor greșeli sau imprecizii, chiar punctuale, s-a dovedit falimentară, erodând în mod grav încrederea observatorului extern sau chiar a propriilor eparhioți.

Cuvântul lui Dumnezeu, analizat deocamdată ca sursă de revelație complementară, dar oferind spre verificare valențe potențiale excepționale, afirmă net că fisurile apărute în succesiunea zisă *„apostolică"* sunt, în fapt, o crudă

realitate. Într-adevăr, referindu-se la ungerea mai presus de fire a arhiereului Irineu, Domnul spune în cuvântul Său: *«L-am uns pentru că nu avea cine să-l mai ungă, de vreme ce atâta timp s-a rupt firul unşilor. Eu l-am uns, nu l-au uns cei ce se zic pe sine că sunt cei ce ung»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 noiembrie/4 decembrie 1992). În plus, El reproşează personalului consacrat al bisericilor că a denaturat rânduielile apostolice, simplificând în mod nepermis unele slujbe, abandonând canoane valide şi schimbând rânduieli tradiţionale sau canonice: *«Se uită Sfânta Treime la preoţii şi la cărturarii acestui veac, Se uită ce au făcut, căci au desfiinţat aceştia rânduiala Fiului lui Dumnezeu, cea lăsată peste Biserică, peste cea dintâi Biserică de după întruparea Sa. Căci se aduna Biserica şi era în mijlocul ei cuvântul lui Dumnezeu, căci am lăsat prooroci şi am zis să fie aşa şi nu altfel Biserica; aşa, întreagă, şi nu cu lipsuri ale trupului ei»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iulie 1992).

De la veşnicie la vremelnicie

În fond, biserica s-a îndepărtat treptat de Hristos, abandonând pe prooroci şi înlocuind călăuzirea hristocentrică prin una antropocentrică şi, respectiv, veşnicia, cu vremelnicia. Omul L-a înlocuit pe Hristos şi s-a numit pe sine *„vicar"* sau *„locţiitor"* sau *„antichrist"* (se are în vedere aici, deocamdată, etimologia greacă pentru *„antichrist"* – în locul lui Hristos, şi nu cea latină – împotriva lui Hristos); apoi s-a îmbrăcat în arhiereu, s-a aşezat în scaunul cel de sus şi a înlocuit spălarea picioarelor, ce se făcea ucenicilor, cu sărutarea cerută ucenicilor săi a mâinii drepte şi a mitrei episcopale.

«Şi iată ce a ajuns Biserica, dar cine să-i deschidă ochii ca să vadă că ea nu mai este ca Mine?» (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iulie 1992). Vis-a-vis de această sentinţă atât de gravă, adusă bisericii, o neîndoielnică vină o au cărturarii teologi moderni, care politizează (adeseori uzând de şabloanele comuniste pe care le-au învăţat din copilărie) actul sacramental liturgic, inventând teologumene care se armonizează cu cerinţele vremii şi cu mofturile lumii tot mai secularizate. Dumnezeu însă dezvăluie şi acest lucru: *«Vai oamenilor care se zic pe sine că sunt cu legea Bisericii şi care au scris cărţi peste cărţi despre numele Meu şi al legilor Mele, căci nu sunt cărţile acelea. Acelea sunt pământ, şi în pământ se întorc, căci duhul cărţilor acelora nu este duh cu viaţă, din pricina celor fără de viaţă care le-au făcut pe ele, şi nu sunt cărţile acelea, şi stau împotriva lor aceste făpturi»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 noiembrie/4 decembrie 1992). Apare, aşadar, şi explicaţia: cei ce scriu cărţi la comanda ierarhilor lor sau din pur interes mercantil, nu au viaţă personală creştină, ci sunt nişte farisei. Ei îi învaţă pe alţii ceea ce ei nu cred nici măcar în vis. Este cea mai condamnabilă discrepanţă între vorbă şi faptă, căci autorii teologi au grijă să se acopere cu înalte binecuvântări şi cu autorizări pseudo-academice pentru scrierile lor, înşelând cu anticipaţie vigilenţa plebei clientelare.

Una dintre cele mai grave probe de impostură o constituie, aşadar, afirmaţia, directă sau implicită, formulată de liderii religioşi profesionişti, cum că *„avem cap pe Hristos"* şi *„biserica noastră este apostolică",* acestea pe fondul unei realităţi marcate de despărţirea profundă de cuvântul lui Dumnezeu.

Este cel puţin absurd ca atunci când Dumnezeu vorbeşte direct, împlinind făgăduinţa Sa care zice: *«Iată, Eu sunt cu voi în toată vremea»* (Ev. Matei, 28/20), tocmai atunci cei vizaţi să sară ca arşi şi să strige: *„Nu a vorbit Dumnezeu, ci altcineva în numele Lui!"* sau *„Nu Acesta este Dumnezeu!"*. Bine a zis cel ce a zis: *«Zis-a cel nebun în inima sa: nu este Dumnezeu!»* (Psalmii, 13/1), dar tocmai cei care strigă în gura mare acest lucru se cred înţelepţii pământului. În parte au dreptate, căci aşa nu pot fi şi înţelepţi ai cerului.

Omul creştin: fiu-copil al lui Dumnezeu

Ce îl caracterizează, atunci, pe omul creştin, fiu al Bisericii celei adevărate?

– el are umilinţa de a se lăsa condus de Dumnezeu fără a se teme că Dumnezeu l-ar lăsa atras într-o rătăcire, căci el Îl iubeşte ca un fiu-copil pe Dumnezeu şi aşa crede în El, ca un copil care crede în tatăl său după trup;

– el are dragoste de fraţi, cum nu s-a mai văzut din vremea apostolică, jertfindu-se fraţii unii pentru alţii, căci jertfa este proba dragostei;

– el a înlocuit mila păguboasă, propovăduită cu obstinaţie în scolastica creştină (şi care uită că nu trupul sătul va intra în împărăţia cerurilor, ci sufletul dreptcredincios), cu mila de Dumnezeu, Care suferă şi astăzi, acum, pentru toate erorile omenirii ajunse la apogeu;

– el crede cu adevărat în Hristos Dumnezeu şi în promisiunile Lui, legate de a doua Sa venire în lume ca Împărat;

– el Îl aşteaptă şi îşi pregăteşte pentru această întâlnire haina de nuntă, căci va fi o nuntă cosmică între Mirele Hristos şi Biserica Sa cea una (nu mai multe!) sobornicească (nu condusă de „capi" de ocazie) şi apostolească (nu actualizată cu învăţături cosmetizante);

– el se roagă cu stăruinţă pentru tot neamul omenesc de la Adam încoace, înlocuind clasica preocupare egoistă pentru mântuirea personală, cu lucrarea iubitoare de restaurare a omului prin Biserică, a cărei temelie este jertfa Mântuitorului şi ale cărei ziduri sunt rugăciunile sfinţilor;

– el a luat în serios îndemnul *«Fiţi sfinţi, precum Tatăl vostru sfânt este în ceruri»* (I Petru, 1/16), şi chemarea *«Să luăm aminte, Sfintele [se dau] sfinţilor!»* (Sfânta Liturghie a Sf. Ioan Gură de Aur) şi se zideşte pe sine cărămidă vie în zidul Cetăţii Sfinte a Noului Ierusalim: *«Şi am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă pentru Mirele ei»* (Apocalipsa, 21/2).

Cetatea Sfântă Noul Ierusalim – Radiografia unei opţiuni demiurgice

«O, ce vor oamenii să însemne biserică? Peste ce babilon vor oamenii să scrie „biserică a lui Hristos“*? Biserica e numai una. Ea nu poate avea altfel de trăire decât a Mea. Eu sunt capul Bisericii.»*
(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 septembrie/12 octombrie 1997)

Biserica – un spaţiu consacrat sfinţeniei

Dacă observăm cu sinceritate starea actuală de lucruri din biserica ortodoxă, constatăm că a dispărut de mult preocuparea credincioşilor de a consacra spaţiul eclezial, adică de a împărţi biserica în Sfânta, şi Sfânta Sfintelor, şi, apoi, de a observa cu rigurozitate păstrarea acestei împărţiri. Moise, când a fost chemat la dialog de către Dumnezeu pe muntele Horeb, a fost somat să-şi scoată încălţămintea din picioare, căci locul pe care stătea era un loc sfânt *(v. Ieşirea, 3/5).* Acest loc nu era cunoscut ca având o consacrare anterioară, dar el devenea sfânt prin însăşi alegerea lui de către Dumnezeu, întâi ca spaţiu de dialog, şi apoi ca spaţiu de închinare *(v. Ieşirea, 3/12).*

Biserica, luată ca lăcaş de cult, este însă, prin excelenţă, destinată a fi un spaţiu de comunicare între om şi Dumnezeu. De aceea ea trebuie să fie un loc sfânt încă din faza în care oamenii fac o proiecţie mentală a necesităţii unei permanentizări a slujirii colective.

Cândva, spaţiile interioare ale bisericii îi delimitau riguros pe cei consacraţi, care chiverniseau cu multă sfiiciune altarul; şi apoi pe cei aleşi, care urcau pe solee doar pentru sfânta Euharistie; şi apoi pe cei credincioşi, care populau naosul (bărbaţii) şi pronaosul (femeile); şi apoi pe cei chemaţi, care ocupau temporar pronaosul, dar la momentul oportun *(«Câţi sunteţi chemaţi, ieşiţi!»)* ieşeau aceştia în pridvorul bisericii. Cât îi priveşte pe penitenţi, ei erau privaţi cu anii de dreptul de a ocupa diverse zone ale interiorului bisericii, potrivit cu starea de necurăţie în care fuseseră căzuţi.

Astăzi, din nefericire, aceste obiceiuri sunt o palidă amintire. Uşierii au dispărut, iar biserica s-a transformat lent într-un spaţiu de trecere, un culoar larg spre singura zonă care sugerează o oarecare sfinţenie: catapeteasma cu uşile şi perdelele ei şi, evident, tot ceea ce ascund ele. Ascunderea a rămas singura formă de a sugera taina, în loc ca aceasta să înflorească şi să se reverse în tot spaţiul eclezial. Preotul a fost tentat să preia acoperirea rituală, taina, ca pe o invitaţie pentru propria sa ascundere de popor. De aceea el îşi ascunde astfel după uşi şi perdele lipsa propriei sale sfinţenii înlocuite cu adorarea chipului cezarului, care a cucerit pe tăcute Sfânta Sfintelor. La rândul lor, credincioşii (amestecaţi, într-o proporţie imposibil de estimat, cu necredincioşii) nu se mai descalţă de mult, la propriu şi la figurat, atunci când intră să se roage. Realizează ei, oare, că nu mai e cazul, îndată ce spaţiul eclezial nu mai este sfânt? Posibil, chiar dacă vom considera acest gest pe care Dumnezeu i l-a cerut cândva lui Moise doar ca o metaforă.

Păcătoşii cuceresc biserica sfinţilor

Sfinţenia în biserică rămâne, aşadar, o stare potenţială, căci nu se mai actualizează prin trăirea autentic creştină, aceea care se cere prin catehism, panegirice, omilii şi predici. Toate aceste rostiri ticluite de către clerici rămân simple acte de virtuozitate retorică atâta vreme cât nu se traduc prin preocupare fermă de sfinţire (la propriu, nu la figurat!) a vieţii enoriaşilor. Mai mult, asistăm de secole la o periculoasă deviere de sens în ceea ce priveşte consacrarea bisericii: majoritatea credincioşilor şi o parte însemnată dintre clerici şi-au luat cu aroganţă dreptul de a proclama că biserica nu mai este a sfinţilor, ci a păcătoşilor. Această afirmaţie obraznică, şi care, probabil, ascunde intenţia unei legitimări, pleacă, din păcate, de la o tristă constatare: cu adevărat frâiele au fost scăpate din mână şi diavolul a reuşit să se strecoare în biserică prin uşile uitate larg deschise. Nimeni nu mai optează pentru atitudinea tranşantă, dictată de duhul lui Ilie sau cuvântul biciuitor al lui Ioan Botezătorul: *«Pui de vipere!»* (Ev. Luca, 3/7). În schimb, auzi cu stupoare, chiar şi la preoţi, afirmaţii lamentabile de genul: *„Toţi suntem păcătoşi“,* care dezvăluie nivelul de subcultură teologică, cultivată în pepinierele de popi, răsărite în ultimii ani ca şi ciupercile după ploaie, în zeci de oraşe şi târguri. Şi asta, când Dumnezeu îi îndeamnă cu autoritate pe oameni: *«Fiţi sfinţi, căci şi Eu sunt sfânt!»* (Ieşirea, 22/31; Leviticul, 11/45; I Petru, 1/16).

Săraca biserică, ajunsă gazda circului lumii!

Sfinţenia, aşadar, a rămas şi ea, pentru cei mai mulţi, o opţiune biblică perimată, proprie şi specifică numai pentru antichitate. Oamenii moderni îşi permit, de acum, ceea ce strămoşii noştri n-ar fi îndrăznit nici măcar să gândească: să răstălmăcească voia lui Dumnezeu, să maculeze jertfele martirilor, să transforme locaşele de rugăciune în locuri de incantaţie rituală ieftină, în care cabotinismul-conformist se amestecă cu vulgaritatea unor *„creştini"* şi *„creştine"* de ocazie, veniţi, mai degrabă, să-şi expună dezinvolt toaletele indecente, cu ocazia vreunei nunţi sau a vreunui botez. Adesea, slujba cununiei este transformată deliberat de către preot într-o comedie de o trivialitate greu de suportat. Dincolo de faptul că sfânta Împărtăşanie nu se mai dă de mult tinerilor, înlocuindu-se cu pişcoturi (!!!) înmuiate în aşa-zisul *„pahar de obşte"* (o parodie grotescă a sfântului potir), prilejul este speculat de preot pentru a smulge hohotele de râs ale asistenţei. După un joc repetat de *„păcălire"* a miresei, joc în care pişcotul e retras pentru a o lăsa cu gura căscată, preotul acţionează brusc, cu o dibăcie care-i demască rutina, şi înfige pe gâtul miresei pişcotul, până o îneacă şi îi dau lacrimile. Este aici nu numai o premeditare gravă a preotului către cabotinism, ci şi un mesaj subliminal prin care el sugerează asistenţei o presupusă insaţietate a miresei spre deviaţionism comportamental şi imoralitate. Săraca biserică, ajunsă gazda circului lumii! În chicoteli vesele de acordeon şi blitz-uri impertinente, circul de paiaţe, îmbrăcate în smokinguri de înmormântare şi combinezoane de celofan, se retrage lăsând în urmă dârele jegului mundan: stalagmite de parafină pe covoare, bomboane, orez, gumă de mestecat şi fursecuri călcate în picioare, rămăşiţe ieftine ale speranţelor lor, aşa cum le-au înţeles ei, către Dumnezeu: *«pofta trupului, pizma ochilor şi trufia vieţii».*

Să menţionăm aici şi faptul că slujba însăşi a fost oficial amputată, fiind lipsită astăzi de pasajul esenţial în care preotul îi întreabă pe miri despre opţiunea lor, dacă este de bunăvoie şi nesilită de nimeni, şi îi determină, apoi, să mărturisească public hotărârea lor fermă, liberă şi definitivă, de a se căsători, pentru a îi declara, apoi, solemn, soţ şi soţie. Probabil acest pasaj al slujbei (care încă se mai păstrează în slujbele omonime din alte biserici ortodoxe autocefale) a fost făcut cadou statului de către mai-marii bisericii în anul 1864, atunci când au acceptat să cedeze primăriei dreptul strămoşesc de asistenţă spiritual-administrativă asupra naşterii, căsătoriei şi înmormântării enoriaşilor, căci îl regăsim aproape neschimbat în ceremonia *„căsătoriei civile"*. Oare, oamenii nu realizează că două căsătorii ale aceluiaşi cuplu, una zisă *„civilă"* şi alta *„religioasă"*, îşi anulează reciproc valenţele, transformând cununia într-un nonsens?

Ridicolul nu e sancţionat de preot nici măcar când acesta constată că la botez (abia acum!?) naşii nu cunosc o iotă din Crezul creştin, motiv ce ar trebui considerat impediment canonic, suficient ca slujba să fie oprită, din necesitate, şi temporar suspendată. Dar preotul, fiind mai degrabă un funcţionar public, plătit, citeşte el din carte Crezul, în locul lor, preferând să fie din nou umilit Hristos, decât să lucreze el cu duhul şi puterea lui Ilie. Şi aşa, pentru a salva aparenţa solemnităţii, slujbele preotului seamănă cu un teatru de doi bani în care cortina cade dezvăluind trista realitate abia în ziua de Bobotează. Atunci, oricâte precauţii ar lua, oricâte invitaţii anticipate la ordine şi răbdare creştină ar face, *„slujba"* lui se termină sistematic cu un dezastru: oameni îmbrânciţi, haine rupte, înjurături, furturi de portofele, bătăi chiar, apă sfinţită, risipită din belşug pe jos, şi apoi călcată cu nesimţire în picioare. E de înţeles că, asistând an de an la acest spectacol până la obişnuinţă, preotul nu mai are tragere de inimă să sancţioneze nici măcar verbal celelalte *„delicte"* mai mici: podoabele, fardurile, îmbrăcămintea necuviincioasă etc.

Poate asista Dumnezeu impasibil la o aşa stare de plâns a creştinătăţii? El nu poate fi păcălit cu discursuri ieftine, triumfaliste (care numără câte lăcaşuri de cult s-au mai zidit în ultimul an, declamate de la amvonul catedralei patriarhale), nici cu articole adulatoare, care descriu vizite de lucru sau aniversări pompoase, comandate şi tipărite în periodice care se intitulează emfatic: *„Glasul Bisericii"* sau *„Vestitorul Ortodoxiei"*.

Realitatea oficială rămâne tristă, dar puţini au curajul să-i facă radiografia. Din păcate, ortodoxia nu se mai trăieşte, ci se declamă. Pentru cei mai mulţi, sfinţenia ei a rămas o opţiune ciudată, ancorată undeva în istorie, poate odată cu martiriul lui Brâncoveanu sau cu trecerea în veşnicie a sfântului Calinic de la Cernica.

Dar Dumnezeu este un Dumnezeu al viilor, nu al morţilor *(v. Ev. Matei, 22/32)*. Această stare de lucruri nu putea dura la nesfârşit. Despre veacul pe care-l trăim (mileniul al 7-lea de la facerea lumii), Dumnezeu rosteşte cu autoritate printr-o proorocie a sfântului Nifon al Constanţianei: *«Ajunge! Îl voi curma la jumătate! Să înceteze stăpânirea păcatului!».*

Anul de cotitură: 7500 de la facerea lumii

Aşadar, anul 7500 ar trebui să fie anul schimbărilor de fond din biserică. Acest an a fost proorocit întocmai şi de sfântul Nil şi de sfântul Calinic de la Cernica. Şi totuşi, la prima vedere, întrucât anul 7500 de la facerea lumii înseamnă anul 1992 după Hristos, iar starea de lucruri vizibilă din biserica din lume nu s-a ameliorat defel, s-ar părea că proorociile amintite nu s-au împlinit, pur şi simplu. De aceea, unii editori mai noi ai biografiei sfântului Calinic, probabil din dorinţa infantilă de a-i *„proteja"* imaginea, au eliminat pasajele care aminteau despre această proorocie atât de concretă. Realitatea însă, pe care ei n-au cunoscut-o, este cu totul alta.

Aceste proorocii s-au împlinit cu mare exactitate. În anul bisericesc 1992, în viaţa creştinilor ortodocşi a avut loc o schimbare esenţială. Dumnezeu, văzând neputinţa omului de a ridica biserica din ruina spirituală, S-a făcut pe Sine ctitorul propriei Sale Biserici şi a numit-o după cum era proorocit *(v. Apocalipsa, 21/2): «Cetatea Sfântă Noul Ierusalim»,* şi a dăruit-o celor ce iubesc sfinţenia: *«Şi în cetate nu va intra nimic pângărit şi nimeni care este dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna, ci numai cei scrişi în Cartea Vieţii Mielului»* (Apocalipsa, 21/24).

Ceea ce n-au reuşit voievozi, domnitori, breslaşi sau târgoveţi mai răsăriţi, şi anume: să se dăruiască pe sine lui Dumnezeu, zidindu-I, apoi, lăcaşuri cu adevărat sfinte, nu doar cu numele, a împlinit Dumnezeu cu o uşurinţă care confirmă atotputernicia Sa. În numai trei luni (septembrie-noiembrie 1991), ca într-o răsuflare, un mănunchi de creştini ortodocşi, care au înţeles ce înseamnă adevărata lepădare de sine şi devoţiunea purtării crucii lui Hristos, au ridicat din temelii această piatră de mărturie, care de acum se numeşte Biserica neprihăniţilor şi a neadormiţilor, locul odihnei lui Dumnezeu-Cuvântul: Biserica Noul Ierusalim.

Restaurarea sfinţeniei în biserică: legea sfinţeniei va fi singura lege

După cum Dumnezeu a călăuzit pas cu pas lucrarea sfântă a lui Moise la Cortul sfânt *(v. Ieşirea, cap. 36),* pe Solomon la lucrul Templului *(v. III Regi, 5/6)* şi pe Zorobabel la rezidirea Templului *(v. I Ezdra, cap. 5),* tot aşa, lucrarea de zidire a Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim a fost povăţuită pas cu pas prin cuvânt viu şi lucrător. Această lucrare pogorâtă prin cuvânt, din cer, a fost pecetluită cu legi de sfinţenie, ca să se aşeze tipar de vieţuire sfântă pentru toată creştinătatea:

– curăţenia trupească şi a simţurilor;
– abţinerea de la mâncarea de carne, băuturi alcoolice şi droguri;
– respectarea tradiţiei creştineşti, referitoare la îmbrăcăminte;
– respectarea legilor canonice ortodoxe strămoşeşti;
– grija pentru primirea adecvată a sfintelor Taine.

Creştinii care au înţeles să respecte cu stricteţe aceste reguli, precum şi toate celelalte îndemnuri ale Duhului Sfânt, transmise prin lucrarea de cuvânt, au alcătuit o Biserică vie, un popor împlinitor al lucrării de pregătire a celei de a doua veniri a Mântuitorului Iisus Hristos pe pământ. Ei slujesc necontenit Celui Atotputernic, în curăţie şi veghe, şi de aceea se numesc Biserica neprihăniţilor şi a neadormiţilor. Aceasta este Biserica Noul Ierusalim.

Domnul îl învaţă pe poporul Său desăvârşirea în sfinţenie: *«Domnul iarăşi vine, şi vine cu legea sfinţeniei [...], că în afară de legea sfinţeniei nu va mai fi altă lege. Cele vechi trec şi se şterg, şi se aştern în locul lor cer nou şi pământ nou, şi nimic necurat, nimic vechi, nimic omenesc nu va mai rămâne între cele noi. Şi va fi hrană îngerească, aşa cum a fost la început, şi sfârşitul merge să se apropie de începutul cel dintâi»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

După cum am văzut, în biserica din lume sfinţenia s-a pierdut în parte, odată cu amestecarea bisericii cu lumea, dar s-a risipit cu totul din clipa împotrivirii făţişe şi violente la cuvântul lui Dumnezeu. Atunci s-a aşezat *«urâciunea pustiitorului»* (v. Daniel, 11/31, Biblia, ediţia 1944) în locul cel sfânt, după cum a proorocit Daniel, iar cuvântul lui Dumnezeu confirmă în zilele noastre: *«Iată, arhiereii şi preoţii nu Mi-au deschis ca să vadă cine bate şi au spus că nu sunt Eu şi au spus că am demon. Au spus şi acum cum au spus atunci, că n-aveau cum să spună altfel, de vreme ce ei nu iubesc căile Mele şi legea sfinţeniei în care trebuie să stea un slujitor al cerului sfânt. A ajuns vremea cea grea, când s-a aşezat urâciunea pustiirii pe scaunul cel lăsat să fie sfânt»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993). Dar poporul care cunoaşte pe Dumnezeul său va rămâne statornic şi Îl va urma *(v. Daniel, 11/32)* şi se va umple de trăire cerească. Atunci, taina lui Dumnezeu va fi pricepută de toate neamurile: *«Mă voi slăvi în faţa neamurilor de pe pământ şi va înţelege făptura Mea taina Ierusalimului nou, care vine din cer pe pământ, care coboară pic cu pic şi care se întocmeşte la cuvântul lui Dumnezeu»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Privegheaţi şi vă rugaţi!

În afară de modelul autocorectiv pe care-l oferă bisericii din lume, Biserica Noul Ierusalim propune un model profetic. Este cunoscut faptul că toate evenimentele religioase, descrise de catehismul ortodox, aparţin trecutului, sau, cel mult, prezentului continuu. Există o singură excepţie proiectată spre viitor: cea de a doua venire a Domnului, cu consecinţele ei. De aceea, pentru cei care ignoră importanţa şi mai ales proximitatea reîntâlnirii cu Hristos la vedere, Biblia şi învăţăturile ei nici nu prezintă prea mare interes, nearmonizându-se cu idealurile lor grosiere, materialiste, de zi cu zi. Puţini sunt cei care mai dau substanţă cuvintelor rostite prin Crezul creştin: *«şi iarăşi va să vină să judece viii şi morţii»,* şi pe care ceilalţi mulţi le repetă mecanic, cu nesinceritate. Chiar şi preoţi din biserica din lume, obosiţi parcă de atâta aşteptare a iminentei veniri a Domnului, au căpătat îndrăzneală în a se îndoi făţiş: *„Cine zice că vine? Ehei! Mai e până atunci!“,* străduindu-se din răsputeri să demonstreze cât de multe semne ale sfârşitului nu s-au împlinit încă.

Dar ce îndemnuri face sfânta Scriptură pentru aceste vremuri? *«Dacă ar şti stăpânul casei în care ceas are să vină furul, ar priveghea. [...] De aceea, privegheaţi şi vă rugaţi, că nu ştiţi când va fi acea vreme»* (Ev. Matei, 24/42-44; Ev. Marcu, 13/33-37). Este adevărat că nimeni nu ştie nici ziua, nici ceasul, dar aceste împingeri voluntare ale proorociilor către viitorul îndepărtat, au *„darul"* de a slăbi vigilenţa faţă de păcat. De aceea biserica din lume dă impresia că tratează cu teamă sau cu dezinteres acest subiect. Nici un text din cartea Apocalipsei, nici unul măcar, nu este citit în mod oficial printre textele pilduitoare, alese, care se repetă în biserici în fiecare duminică până la a deveni banale şi plictisitoare. Cartea Apocalipsei nu este pentru creştini? Cine o propovăduieşte? Cine o tălmăceşte? Sau este ea, oare, necanonică? Atunci ce mai caută în canonul sfintei Scripturi? De ce este în totalitate ignorată? În ea se dezvăluie multe lucruri grave, a căror limpezire l-ar ajuta pe omul responsabil să-şi corecteze atitudinea faţă de agresiunile lumii moderne. Câţi au aflat, oare, de pecetea lui antichrist (care-i pândeşte), pentru a se feri de ea? Este acest lucru atât de neimportant pentru a fi tratat cu nepăsare? Ce înseamnă 666? Biserica oficială din lume dă un răspuns? Oferă o recomandare mădularelor ei?

Biserica Noul Ierusalim propune, dimpotrivă, o pregătire asiduă şi temeinică a creştinului pentru reîntâlnirea cu Hristos, căci aceasta a rămas singura proorocie fundamentală a cărei împlinire aparţine viitorului. Deci abordarea şi tratarea ei cu seriozitate oferă încă şansele unor eventuale corecţii.

Poate de aceea nu întâmplător unul din hramurile Bisericii Noul Ierusalim – ales, de altfel, cu asistenţa directă a Duhului Sfânt – este: *«Învierea Domnului şi a doua Sa venire»*. Aceasta arată strânsa legătură între aceste evenimente, căci de la Înviere deja au trecut două zile cosmice şi am intrat într-a treia, întrucât la Dumnezeu o mie de ani sunt ca o zi, şi o zi ca o mie de ani *(v. II Petru, 3/8).* Intuim că aşa cum Învierea Domnului a avut loc a treia zi, tot aşa va fi şi cu învierea făpturii: în cea de a treia zi cosmică, la ceasul în care straja va fi adormit deplin, Împăratul lumii va împlini cele din urmă făgăduinţe.

Aici apare motivaţia principală a alegerii acestui popor al Noului Ierusalim şi a pregătirii lui întru sfinţenie. Ca orice împărat, Hristos Îşi pregăteşte dreptul şi bucuria cinstirii Sale în felul în care va fi primit şi aclamat de supuşii Săi. Pentru aceasta El trebuie să aibă supuşi care să-L aştepte şi să-L primească cu bucurie, îmbrăcaţi în haine de nuntă la a doua Sa apropiată venire.

Biserica Noul Ierusalim – o biserică a sfinţilor

«Zguduie zidurile cele reci ale bisericii lumii, care dau să Te ascundă pe Tine în ele, că Tu nu locuieşti în case făcute de oameni! Tu locuieşti în templul Tău, în omul cel credincios, Doamne, căci cerul şi pământul sunt tronul şi aşternutul Tău. Ce casă să-Ţi mai zidească Ţie omul? Scoală-l pe cel ce doarme, ca să-i înveţe pe oameni ce este biserică, ce este ortodoxie, Doamne!»
(citat din Cuvântul lui Dumnezeu,
vorbirea sfântului Ioan Botezătorul, 7/20 ianuarie 1997)

A fost Dumnezeu înţeles vreodată de om?

Din toate timpurile Dumnezeu S-a manifestat antinomic, adesea chiar paradoxal în aparenţă, şi de aceea omul, cu mici excepţii, nu L-a înţeles niciodată; şi pentru că nu L-a înţeles, mereu I-a stat împotrivă. Lucrările Sale sunt simultan şi simple (lucrate cu iconomie şi ergonomie), şi complexe (legile interacţiunii universale, similitudinea organizatorică dintre macrocosmos şi microcosmos, întrepătrunderea dintre lumea văzută şi cea nevăzută, şi legăturile tainice dintre ele: corpuscul-undă, foton-energie-materie, electricitate-magnetism etc.). Învăţăturile Sale sunt şi uşoare, dar şi grele: uşoare, pentru că promovează firescul iubirii, al moralităţii, al traiului sănătos şi simplu; şi grele, pentru că apasă pe conştiinţele trufaşe, individualiste ale oamenilor. Legile Sale sunt simultan imuabile, dar şi într-o continuă perfecţionare (plinire); sunt neschimbate pentru că sunt zidite pe adevăruri fundamentale, dar sunt perfectibile pentru că sunt desluşite treptat, de fiecare dată într-o formă adaptată puterii de asimilare şi înţelegere a omului (aceasta fiind ea însăşi într-o lentă evoluţie pozitivă).

Dumnezeu nu este niciodată absent, iar reprezentanţii Săi (îngerii de pe pământ şi din ceruri) nu au libertăţi absolute. El nu a murit, aşa cum credea Nietzche, nu doarme, nu oboseşte, dar Se odihneşte în om, dacă acesta Îi oferă locaş iubitor în inima sa. El lucrează mereu: *«Tatăl Meu lucrează, şi Eu lucrez»* (Ev. Ioan, 5/17). Dumnezeu are duşmani:

– pe diavol şi pe slugile lui;
– pe omul indiferent şi dispreţuitor;

– pe omul care I se substituie (Antichrist) pe pământ.

Dumnezeu promite o finalitate acestei stări de lucruri în care binele şi răul coexistă, după cum a voit omul la început. Realizarea acesteia a început îndată după căderea omului şi s-a desfăşurat în etape:

– promisiunea *(v. Facerea, 3/15)*;

– alegerea unui popor al făgăduinţei cea care a fost dată lui Avraam *(v. Facerea, 22/17)*;

– aducerea Legii pe pământ *(v. Ieşirea, 20/1-17)*;

– proorocii, care trebuiau să întreţină vie flacăra credinţei curate;

– Mesia şi jertfa Sa, Care aduce mântuirea obiectivă în lume şi goleşte iadul de sufletele celor drepţi, care aşteptau de veacuri venirea lui Hristos; balaurul cel vechi, care este diavolul şi satana, a fost legat pentru o mie de ani *(v. Apocalipsa, 20/2)*;

– Duhul Sfânt şi înfiinţarea Bisericii la Cincizecime;

– înălţarea la cer şi aşezarea Fiului de-a dreapta Tatălui: premisa celei de a doua veniri întru slavă împărătească;

– o mie de ani de mărturisire a celor mucenicіţi, *«tăiaţi pentru mărturia lui Iisus şi pentru Cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat Fiarei, nici chipului ei»* (Apocalipsa, 20/4). În acest răstimp s-au înlănţuit atât evenimente tragice, care au rămas înscrise în istorie: calvarul Bisericii primare, persecuţiile, martirajele; cât şi biruinţele Bisericii lui Hristos prin cele 7 Sinoade Ecumenice (între anii 325-787, era creştină);

– anul 1054, când a avut loc marea schismă în Biserică, atunci când diavolul a fost dezlegat câtăva vreme *(v. Apocalipsa, 20/3);*

– împărăţia de o mie de ani a sfinţilor: *«şi ei au înviat şi au împărăţit cu Hristos o mie de ani»* (Apocalipsa, 20/4), dar şi o mie de ani de întuneric pentru lume, urmare a schismei din anul 1054: protestantismul, ofensiva islamului, inchiziţia, ghilotina, iluminismul, dictatura proletară, fascismul, masoneria, neo-protestantismul, curentele demonice, războaiele mondiale, holocausturi, genocide etc.;

– sfârşitul celor o mie de ani al împărăţiei sfinţilor, când satana *«va ieşi să amăgească neamurile [...] şi să înconjoare tabăra sfinţilor şi cetatea cea iubită. Dar s-a coborât foc din cer şi i-a mistuit»* (Apocalipsa, 20/8,9);

– a doua venire a Domnului *(v. Ev. Matei, 24/30), (v. Apocalipsa, 22/12)*, care aduce pe pământ plata fiecăruia, după cum este fapta lui, dar care aduce şi izbăvirea celor drepţi;

– învierea morţilor *(v. Apocalipsa, 20/12,13)*;

– întâmpinarea Lui de către un popor curat *(«Fericiţi cei care-şi spală veşmintele lor...»* – Apocalipsa, 22/14*)*;

– chemarea Lui de către cei credincioşi *(«Duhul şi mireasa zic: „Vino!"»* – Apocalipsa, 22/17*);*

– *«şi cărţile au fost deschise [...] şi morţii au fost judecaţi [...] potrivit cu faptele lor»* (Apocalipsa, 20/12,13);

– *«şi slugile Lui Îi vor sluji Lui»* (Apocalipsa, 22/3).

De aceea, omul trebuie să se cerceteze pe sine pentru a vedea dacă este pregătit pentru întâlnirea cu Hristos. Fiecare individ responsabil trebuie să-şi răspundă sieşi cu sinceritate la câteva întrebări fundamentale:

1. Cine sunt eu?
2. Unde sunt? (localizare în spaţiu, dar şi în timp)
3. Cărei biserici aparţin? (dacă aparţin vreuneia)
4. Ce ştiu? (şi ce nu ştiu)
5. Ce fac? (şi ce nu fac)
6. Cum trăiesc? (şi dacă mai trăiesc)
7. Ce voi fi? (şi unde şi cu cine voi fi)
8. Voi fi?

Întrebările pot fi urmate de răspunsuri negative sau pozitive. Cele negative invită nu numai la meditaţie profundă, dar şi la acţiune. De exemplu, un răspuns de genul *„Aparţin de Biserica Ortodoxă"*, la întrebarea 3, este doar o premisă necesară, dar insuficientă pentru mântuire atâta timp cât răspunsul la întrebarea 8 rămâne incert. Abia răspunsul la întrebarea 6 demonstrează că dacă *„trăiesc conform voinţei lui Dumnezeu",* am siguranţa mântuirii. Alt exemplu: răspunsul *„Fac binele şi mă feresc de rău",* la întrebarea 5, nu cantonează obligatoriu binele în sfera necesarului. Binele este folositor numai dacă se face în numele lui Hristos şi pentru Hristos, chiar dacă este aplicabil – aparent – creaţiei.

În urma cercetării de sine urmează, aşadar, acţiunea, care presupune o schimbare calitativă substanţială: *„Nu pot rămâne aşa; trebuie să fac ceva".* Cine nu este în duh de biserică, trebuie să intre şi să stea în duh de biserică, deoarece biserica are Duhul lui Dumnezeu, căci biserica este a sfinţilor, despre care zice Domnul: *«Sfinţii au Duhul lui Dumnezeu şi toţi trăiesc în Mine şi sunt asemenea Mie şi Mă aşteaptă să ajung cu voi, cei mai mici, să ajung până la ziua Mea şi a lor, ziua plinirii vremii, ziua Domnului»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 20 iulie/2 august 2001). Iar dacă biserica nu mai are Duhul lui Dumnezeu, trebuie cercetat ce anume a alungat Duhul. Cine nu trăieşte în voia lui Dumnezeu, ci în voia lui, trebuie atunci să lucreze la modelarea voinţei lui; cine are doi împăraţi (pe Dumnezeu şi pe mamona – duhul lumii acesteia), trebuie să renunţe la cel care aduce moarte, căci nu poate sluji la doi domni (dintre care unul aduce moarte) şi să rămână viu. Aşadar:

– va alege slujirea exclusivă a lui Dumnezeu;

– va chema numele Lui *(«Vino, Doamne Iisuse!»* – Apocalipsa, 22/17*)*;

– va căuta pe poporul Domnului, cel curat (care-L aşteaptă pe Dumnezeu), ca să-l ia de model.

Dar ce înseamnă popor curat? Cum va fi el recunoscut dintre toţi care se numesc pe sine creştini?

Poporul curat trăieşte, deja, pentru şi în împărăţia lui Dumnezeu, căci creştinii Lui o poartă pe ea în inima lor:

– trăiesc ca îngerii din ceruri, care nici nu se însoară, nici nu se mărită *(v. 1 Corinteni, 7/29)*;

– *„fug“* de lume şi de ispitele ei, căci prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu, iar stăpânitorul lumii acesteia este diavolul *(v. Ev. Ioan, 14/30; 16/8)*;

– împlinesc voia lui Dumnezeu privitoare la hrană *(v. Facerea, 1/29)*, portul de zi cu zi *(v. 1 Corinteni, 11/6)* şi conduită *(v. 1 Corinteni, 5/9-11)*.

Dar cine îi învaţă pe aceşti creştini aşa? Sfânta Scriptură, în primul rând, aşa cum am arătat mai sus prin temeiurile biblice menţionate, şi apoi Cuvântul lui Dumnezeu, prin grija sa pentru cei care-l primesc cu credinţă şi cu dragoste.

Somnul raţiunii naşte păcatul

Încă din anul 1834, atribuindu-şi titlul de *„sfinţi ai ultimelor zile“* (deşi în mod gratuit, datorită învăţăturilor lor rătăcite), mormonii au intuit o cerinţă imperioasă: sfinţenia, care lipsea în bisericile creştine ale vremii, numite de ei *„apostate“*. Este vorba aici nu doar de o etichetă adusă cuminţeniei sfioase, îngrijorată în a nu da prilejuri de pedepsire, ci de acea curăţenie de trup, de suflet şi de duh, care face casă luminoasă Duhului Sfânt în om. Ideea de sfinţenie, veche cât omenirea, deşi ilustra singura cale de împăcare cu Dumnezeu, căzuse în desuetudine îndată ce bisericile lumii au început să cocheteze cu părerea că păcatul este o manifestare naturală, inevitabilă, a vieţii, împotriva căruia lupta se duce neîntrerupt, fiecare victorie însemnând începutul unei noi înfrângeri. Ineficienţa acestei lupte duse de biserici fără tragere de inimă şi mai mult pe cont propriu, ignorându-se uneori deliberat posibilul aport al oştirilor cereşti, a învins entuziasmul celor puţini care gustaseră dulceaţa împărăţiei cerurilor, aducând, în schimb, delăsare, dezamăgire şi refulări.

Curând, teologii creştini au început a se întreba retoric: *„Oare, mai este cineva fără păcat?“*, aducând în acest scop şi argumente din sfânta Scriptură *(v. I Ioan, 1/8-10; Iacov, 4/17),* şi îndată oferind spre degustare mărul otrăvit al defetismului: *«Oare, Hristos a venit pentru cei drepţi? sau pentru cei păcătoşi, ca să-i cheme la pocăinţă?»* (v. Ev. Matei, 9/13). Deci, au concluzionat ei, biserica nu e formată numai din sfinţi, ci neapărat şi din păcătoşi. Din nefericire, realităţile vieţii păreau a le confirma pe deplin raţionamentul, deşi nu le dezvăluiau, totodată, şi care era partea lor de vină: superficialitatea, delăsarea, suficienţa de sine şi mai ales propria înclinaţie spre păcat, care duce la despărţirea de Dumnezeu şi la întunecarea minţii. Or, această întunecare a minţii odrăslea un raţionament vicios în care păcatul apărea ca un atribut inevitabil şi veşnic pentru omenire.

În realitate păcatul nu are un caracter inevitabil, decât până la venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu, Cel fără de păcat, *«Care S-a dat pentru păcatele noastre şi a înviat pentru îndreptarea noastră»* (Romani, 5/12), făcând ca *«harul să împărăţească prin dreptate»* (Romani, 5/21). Faţă de această jertfă, omul trebuie să se încline şi să se hotărască: *«Rămâne-vom, oare, în păcat, ca să se înmulţească harul?»* (Romani, 6/1). Sfântul apostol Pavel răspunde prompt, trasând opţiunea detaşării nete de păcat, ca fiind atât posibilă cât şi ireversibilă: *«Nicidecum! Noi, care am murit păcatului, cum vom mai trăi în păcat?»* (Romani, 6/2).

Sfântul Chiril din Alexandria arată că *«numai însuşindu-ne starea de jertfă a lui Hristos putem şi noi intra la Tatăl. [...] Hristos este ardere de tot, adică întreg şi nu în parte, oferindu-Se spre miros de bună mireasmă lui Dumnezeu şi Tatăl. Prin aceasta este cu adevărat Sfântul Sfinţilor. Dar ne-am sfinţit şi noi în El»* (Glaphyra. P. G., 69, col. 545-552).

Biserica devine nu numai un obiectiv al sfinţirii care se revarsă din ceruri de la Dumnezeu, ci şi locul unde creştinii îşi pot cultiva virtuţile: *«Jertfa noastră, ca renunţare la păcate – formele variate ale egoismului – ia forma virtuţilor. De aceea Biserica este şi locul în care se cultivă virtuţile, cu deschideri iubitoare spre Dumnezeu, după asemănarea lui Hristos, Care este* „fiinţa virtuţilor“*»* (Pr. D. Stăniloae, *„Teologia dogmatică ortodoxă“*, Ed. I.B.M. al B.O.R., Bucureşti, 1978, vol. II, pag. 221).

Pe acest fundal, apologeţii trăirilor împărţite (şi cu lumea şi cu Dumnezeu; şi, altfel spus, atât cu păcatul, cât şi cu aspiraţia continuă, dar ineficientă, spre sfinţenie), cei ce propovăduiesc o biserică de *„căldicei“,* uitând plata amară a acesteia *(v. Apocalipsa, 3/15-16),* vor susţine că biserica este o pepinieră de *„aspiranţi spre sfinţenie“*, de *„bolnavi care au nevoie de doctor“*, şi vor întreba: *„Oare, este nevoie de a crea o biserică separată de lume, o biserică de* «sfinţi»*? Cine ne-a pus pe noi judecători peste alţii ca să-i clasificăm pe oameni în sfinţi şi păcătoşi? Oare, cei ce se cred pe sine* «sfinţi»*, nu cad automat din sfinţenie prin simpla lor părere, de fapt o opţiune clară spre păcatul trufiei în care, căzuţi fiind, se autoproclamă* «aleşi»*?“.*

Este adevărat că Hristos a venit pentru păcătoşi, dar nu ca ei să rămână păcătoşi, ci să se învrednicească de baia naşterii din nou, care-i face fii, iar în calitate de fii pot participa la Cina Euharistică, adică sunt vii în biserică.

Cine din nevrednicie nu ia Trupul şi Sângele Domnului, este mort în biserică, deşi se crede viu *(v. Ev. Ioan, 6/53-58).* Cine cu nevrednicie ia Trupul şi Sângele Domnului, o face spre osândă şi spre moarte *(v. I Corinteni, 11/27-30).* Hristos a propovăduit tuturor cuvântul Său, dar i-a împărtăşit numai pe ucenici, iar Iuda Iscarioteanul, având păcatul lăcomiei, a luat fărâmiţa spre moarte. Şi, iarăşi, toţi primiseră cuvântul prin care au fost spălaţi, dar nu toţi erau curaţi *(v. Ev. Ioan, 13/11).* Paradoxal, până şi rugăciunea *„Tatăl nostru“,* atât de cunoscută încât o invocă şi hoţii de buzunare înainte de a-şi *„aranja“* victimele, este o rugăciune destinată doar ucenicilor lui Iisus Hristos. Numai cei ce sunt cu adevărat ucenici ajung la înălţimea Învăţătorului lor şi capătă astfel calitatea de fii şi, abia în această calitate, şi numai aşa, au dreptul de a rosti rugăciunea *„Tatăl nostru“.*

Biserica, trup al lui Hristos

Biserica este Trup al lui Hristos atâta vreme cât primeşte cu curăţie Trupul şi Sângele Lui prin sfânta Împărtăşanie. Dar dacă primeşte Sfintele Taine ca Iuda, va avea, inevitabil, destinul acestuia: atunci mădularele ei sunt mlădiţe uscate, care se taie şi se aruncă în foc *(v. Ev. Ioan, 15/5-6).*

Dar Dumnezeu are întotdeauna păstrată o Biserică formată din mlădiţe care au rămas în viţă, căci El a făgăduit că va rămâne cu cei sfinţi până la sfârşitul veacurilor *(v. Ev. Matei, 28/20).*

Sfinţenia nu este, deci, o pretenţie exagerată şi imposibilă. Ea este o necesitate formulată de Dumnezeu încă de la începutul lumii văzute: *«Adam a fost pus în grădina din Eden ca s-o lucreze şi s-o păzească»* (Facerea, 2/15). De cine s-o păzească, de vreme ce nu avea duşmani? Trebuia s-o păzească de căderea lui din sfinţenie, de întinarea cu păcatul neascultării.

Sfinţiţi-vă, şi veţi fi sfinţi!

Apoi, la primirea Legii, Moise a reînnoit îndemnul lui Dumnezeu la sfinţenie: *«Să-Mi fiţi popor sfânt!»* (Ieşirea, 22/31)*; «Sfinţiţi-vă, şi veţi fi sfinţi, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sfânt sunt»* (Leviticul, 11/44; I Petru, 1/16).

Dar cum se face sfinţirea? Ea se face prin cuvântul lui Dumnezeu: *«Sfinţeşte-i pe ei întru adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. [...] Pentru ei, Eu Mă sfinţesc pe Mine Însumi, ca şi ei să fie sfinţiţi întru adevăr»* (Ev. Ioan, 17/17-19). Sfinţenia nu este, deci, o opţiune a unei elite, şi în nici un caz un privilegiu rezervat castei preoţilor. Tot poporul primeşte cuvântul lui Dumnezeu şi toţi sunt chemaţi la sfinţenie: *«Deci, de se va curăţi cineva pe sine de acestea, va fi vas de cinste, sfinţit, de bună trebuinţă Stăpânului, potrivit pentru tot lucrul bun»* (II Timotei, 2/21).

Sfinţirea omului este împlinirea voii lui Dumnezeu: *«Căci voia lui Dumnezeu aceasta este: sfinţirea voastră; ca să vă feriţi de desfrânare, ca să ştie fiecare din voi să-şi stăpânească vasul său întru sfinţenie şi cinste. [...] Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăţie, ci la sfinţire»* (I Tesaloniceni, 4/3,4,7).

Aşadar, pentru că sfinţii nu aparţin altei lumi, ei nu trebuie detaşaţi de viaţa noastră, căci în acest caz ar exista tentaţia unei cinstiri superficiale, care s-ar manifesta neapărat de la distanţă, o distanţă care ar separa pentru veşnicie lumea văzută de cea nevăzută. Ei sunt o realitate vie şi sunt cu noi şi sunt printre noi, cu condiţia ca noi să avem curăţia simţurilor şi a vieţii pentru a-i putea descoperi şi mai ales a nu-i alunga de la noi. Biserica sfinţilor devine o realitate dacă păstrăm peste noi lucrarea sfinţitoare a lui Dumnezeu: *«Şi Însuşi Dumnezeul păcii să vă sfinţească pe voi desăvârşit; şi duhul vostru şi sufletul şi trupul păzească-se în întregime, fără prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos»* (I Tesaloniceni, 5/23). Aşadar, sfinţirea nu este lipsită de motivaţie, de orientare şi de finalitate: perspectiva sfinţeniei este întâlnirea cu Hristos la a doua Sa venire. Biserica sfinţilor este, deci, mireasa care se pregăteşte cu untdelemn sfinţit în candelă şi cu haine neprihănite pentru a ieşi în întâmpinarea Mirelui *(v. Ev. Matei, cap. 25).*

Totodată, sfinţirea este o lucrare proprie Duhului Sfânt. Omul este chemat doar să-şi pregătească ogorul, să-l facă primitor şi cald pentru sămânţa cuvântului lui Dumnezeu: *«Vine vremea Scripturii care spune că toţi vor fi plini atunci de cunoştinţa Duhului Sfânt şi nu se va mai întreba frate pe frate:* „Ce a spus sau ce a răspuns Dumnezeu?“*, căci tot trupul va fi plin de cunoştinţa Duhului Sfânt şi toate cele ascunse se vor învedera atunci»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 10/23 iulie 1991), (Ieremia, 31/34); căci cuvântul lui Dumnezeu este pentru cei duhovniceşti, nu pentru cei nepăsători şi fireşti: *«Cuvintele Duhului Sfânt sunt pentru cei duhovniceşti, care au pe Duhul Sfânt, coborât de la Dumnezeu înăuntrul lor; care stau învăluiţi cu Duhul Sfânt şi lucrează tainele Lui în mijlocul oamenilor»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 24 mai/6 iunie 1993).

O dilemă existenţială: între păcat şi sfinţenie

Cum a primit biserica din lume chemarea Duhului spre sfinţenie? Am văzut, deja, cum unii au considerat despărţirea de păcat ca fiind imposibilă. *„S-a mântuit el tâlharul de pe cruce, care a făcut atâtea blestemăţii, darămite noi, care n-am omorât pe nimeni, că mare e mila lui Dumnezeu!“* – vor încerca ei să se încurajeze. Drept este că Dumnezeu este milostiv, dar şi că va judeca după dreptate. Tâlharul de pe cruce s-a pocăit, dar nici n-a mai făcut

păcate, căci a rămas răstignit pe cruce. Or, păcătoşii, indulgenţi cu sine, nu vor să rămână pe cruce şi să răstignească astfel păcatele lor. Zaheu vameşul a fost iertat, dar n-a mai păcătuit. Tot aşa şi Maria Magdalena. Condiţia iertării este, aşadar, moartea faţă de păcat. Alţii au încercat să arate că s-ar putea face o împăcare între păcat şi sfinţenie, ca şi cum s-ar putea păstra netulburată lumina, punând-o, împreună cu întunericul, sub obroc. Alţii sunt mai farisei, declamând cu demagogie că aparţin de o biserică zisă *„una sfântă, sobornicească şi apostolească"* şi care automat îi sfinţeşte. Ei uită deliberat că:

– biserica nu mai este de mult una, ci mai multe, chiar dacă se dezmiardă (incorect!) unele pe altele cu apelativul *„surori"*;

– biserica sfântă de pe pământ a fost cucerită de tagma păcătoşilor, care au ocupat-o şi i-au alungat pe sfinţi în Biserica din ceruri, la locul (zic ei) *„ce li se cuvine"*;

– apostolicitatea a fost şi ea mutată, odată cu apostolii şi proorocii, în lumea cea nevăzută;

– sobornicitatea mai este doar ocazională, şi, oricum, ea a fost furată de la bisericile locale ale lui Hristos şi însuşită de bisericile instituţionalizate, organisme-fantomă, care, după ce au *„cucerit"* lumea şi s-au amestecat cu totul cu ea, au devenit *„universale",* adică ale lumii.

Chemarea la Cina Domnului

Dumnezeu însă nu Se lasă nesocotit la nesfârşit *(v. Galateni, 6/7).* La plinirea vremii şi a proorociilor El a suflat în trâmbiţele Sale apocaliptice pentru a trezi lumea din confuzie şi nepăsare. Cuvântul Său se aude acum până la marginile lumii şi cheamă la cina Fiului de Împărat pe toţi cei risipiţi pe la răspântii; îi cheamă să se îmbrace în sfinţenie şi în haină de nuntă şi să vină la cină: *«O, copii ai Ierusalimului coborât cu Mine prin această lucrare! Iată-Mă cu voi prin cuvânt. [...] Iată, am sunat şi v-am cules de la locurile voastre ca să stăm şi să cinăm din nou. [...] Eu sunt Mirele, voi sunteţi mireasa Mea cea adevărată, cea cu candela aprinsă, cea înţeleaptă, care ştie de la Mine cum să vegheze, cum să se îmbrace şi cine s-o îmbrace»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Chemarea găseşte, aşadar, ecou doar în cea aleasă, mireasa lui Hristos, Biserica Noul Ierusalim, care trăieşte credinţa pe care o propovăduieşte, şi de aceea ea este însăşi mireasa cea adevărată, care ţine aprinsă candela iubirii, care este învăţată şi învaţă să vegheze (să aştepte pe Hristos), cum să se îmbrace în Domnul Iisus Hristos *(v. Romani, 14/14)* (luînd coiful izbăvirii şi platoşa dreptăţii) şi cine s-o îmbrace (preoţia nou aşezată prin har). În schimb, nepăsarea preoţilor din bisericile din lume i-a îndepărtat pe oameni de sfinţenie şi de adevăr: *«Şi am început să strig şi să Mă uit şi să văd venind săracii şi şchiopii şi muţii şi rătăciţii şi leproşii, dar ei nu ştiau cum să vină, nu mai ştiau cărarea dacă cei ce îi învăţau pe ei nu mai vegheau cu Dumnezeu şi nu mai ştiau că trebuie să vină Mirele»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Într-adevăr, unii păstori ai bisericilor din lume propovăduiesc o atitudine de indiferenţă faţă de clipa întâlnirii cu Hristos, pe care *«n-o ştie nimeni, decât Tatăl»*, zic ei, citând corect din Scripturi, dar interpretând tendenţios, căci tot Scripturile spun: *«Eu şi Tatăl, una suntem»* (Ev. Ioan, 10/30). Motivaţia lor ar putea fi cu totul alta: nu atât de a observa scrupulos cuvântul Scripturii – şi mai ales litera sa – cât teama de a nu fi surprinşi într-o stare de vinovată nepregătire pentru a doua venire a Domnului. S-ar mai putea crede că atitudinea de distanţare este influenţată de anumite proorocii hazardate, făcute de unele secte, care de-a lungul istoriei au *„prevăzut",* succesiv, noi *„date precise"* privind *„sfârşitul lumii"*, şi care mereu nu s-au împlinit. Este aici o tragică consecinţă a despărţirii de Dumnezeu a omului bisericii, până la a nu-L mai recunoaşte atunci când El vine şi Se prezintă personal. Câtă distanţă faţă de disponibilitatea imediată şi totală a lui Avraam: *«Doamne, de am aflat har înaintea Ta, nu ocoli pe robul Tău»* (Facerea, 18/3); a lui Moise: *«Iată-mă, Doamne!»* (Ieşirea, 3/4); sau cea copleşită de smerenie, a lui David: *«Cine sunt eu, Doamne, Dumnezeul meu, şi ce este casa mea, de m-ai mărit aşa?»* (II Regi, 7/18); a lui Ieremia: *«O, Doamne, Dumnezeule, eu nu ştiu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr»* (Ieremia, 1/6); a lui Saul din Tars: *«Doamne, ce voieşti să fac?»* (Faptele Apostolilor, 9/6); a sfintei Virginia: *«Doamne, iată, Îţi dau un ochi, întoarce-Te să-l iei» (citat din Viaţa sfintei Virginia).* Nepăsarea preoţilor i-a încurajat la nepăsare şi pe cei obişnuiţi deja să se îndemne unii pe alţii cu zicala: *„mănâncă şi bea bine, că nu se ştie ziua de mâine!".*

Ca şi în vremea lui Noe, oamenii de azi mănâncă, beau, se însoară şi se mărită, nepăsători la reîntoarcerea lui Hristos, acum, ca Judecător al lumii. Lucrarea cea potrivnică lui Dumnezeu loveşte în pregătirea biruinţei cereşti pe pământ prin slugile lui antichrist, care aduc amăgirea pe pământ şi îndeamnă omul la întinare: *«Nu-i place lui antichrist sfinţenia; nu-i place, că nu-l lasă sfinţenia să fie în pofte şi în măriri şi în desfătări»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993). Antichrist, îmbrăcat în haină de biserică şi deghizat în slujitor al lui Dumnezeu, a săvârşit împlinirea proorociilor privind păcatul lepădării de credinţă, *«vrând să împlinească el Scripturile de nou Ierusalim între cer şi pământ. Dar el e orb şi fără minte şi nu ştie că Scripturile sunt pentru cei sfinţi, nu pentru el, iar pentru el sunt blestemele Scripturilor»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 28 septembrie/11 octombrie 1998).

Nepăsarea alungă sfinţenia

Slujitorii din bisericile lumii s-au dezobişnuit să sancţioneze lipsa sfinţeniei. Altădată, până şi cei chemaţi, catehumenii (care, oricum, urmau o *„cură de dezintoxicare“* de păcate), erau scoşi afară din slujbe atunci când se apropiau momente solemne, de mare sfinţenie: *«Cei chemaţi, ieşiţi! Câţi sunteţi chemaţi, ieşiţi, ca nimeni din cei chemaţi să nu rămână!»* (din sfânta Liturghie a sfântului Ioan Gură de Aur), şi rămâneau doar cei credincioşi, adică cei sfinţi. Pentru ei se pregătea chemarea *«Să luăm aminte, Sfintele se dau sfinţilor!»,* ceea ce însemna că sfânta Euharistie se administra sfinţilor, nu păcătoşilor. De aceea, în prezent, culmea desfigurării în responsabilitatea preoţească o atinge nepăsarea şi uşurătatea cu care se distribuie sfânta Împărtăşanie, de-a valma, fără o minimă cercetare, turmei de creştini conformişti-ritualişti, obişnuiţi a călca pragul bisericii din An în Paşti. Nepăsarea a dus la cucerirea teritorială pe care necurăţia lumii a făcut-o în interiorul bisericii prin nedestoinicia preoţilor aşezaţi peste turma lui Hristos: *«...au lăsat pe cezarul să intre peste toate ale Domnului, până ce a nimicit curăţenia şi sfinţenia cea din biserică, până ce a strămutat tot ce a fost bine aşezat de părinţi, şi slujitorii bisericii s-au lăsat cumpăraţi de cele de pe pământ, şi apoi s-au lăsat înghiţiţi de tot ce este astăzi în lucru, iar pe Domnul L-au înşelat»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Este aici, în cuvântul lui Dumnezeu, o dezvăluire a decăderii treptate a slujitorilor bisericii, mai întâi în gustarea tentaţiilor, zise *„nevinovate“,* ale lumii, apoi în compromisuri cu lumea şi, în fine, în trădarea lui Hristos, vânzându-L şi ei ca şi Iuda. Degradarea tainei spovedaniei (care a ajuns cea mai vândută taină, sub toate aspectele posibile), înrolarea în slujba poliţiei politice comuniste atee, cumpărarea cu bani a demnităţilor bisericeşti, sau însăşi vinderea slujbelor – care ar trebui să fie gratuite, chiar dacă preotul rămâne în grija enoriaşilor săi – sunt câteva din formele pe care le-a îmbrăcat această trădare.

Dar Domnul Şi-a ales un popor sfânt, noul Israel, ca să fie unealta Lui cu care «*va însămânţa din nou ca la început, şi se va arăta din nou Edenul cel sfânt şi curat şi nestricăcios».* Poporul Noului Ierusalim este popor cu pecete cerească, popor chemat să intre în *«corabia sfinţeniei de duh şi de trup»,* chemat la înţelepciune, la lucrarea Împărăţiei lui Dumnezeu. Sfinţenia acestui popor este o stare care trebuie ocrotită cu grijă: *«Fii înţelept şi nu-ţi murdări nici ochii, nici auzul, nici mintea, nici hrana, şi pune mânuţa la lucru şi fă-ţi cu munca ta şi îndeletniceşte-te să te dezlipeşti de duşmanii Duhului Sfânt»* (citate din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

O biserică a sfinţilor

Sfinţenia aduce asemănarea cu Dumnezeu: *«Căutaţi şi semănaţi cu Mine, şi veţi vedea apoi cu cine semănaţi, şi vă veţi bucura»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993). Sfinţenia lucrează în creştin după cuvântul Domnului: prin sfărâmarea idolilor lui, prin sfărâmarea poftei şi a fărădelegii. Sfinţenia nu este egoistă, ci se lucrează în sfat de trezvie cu toată obştea creştină. Creştinul nu mai mănâncă şi nu mai bea la masa lumii şi pe la răspântii şi pe la toate colţurile făcând pe plac lui satana. El nu mai ia din mâna celor fără de Dumnezeu, nu mai primeşte spre hrană mortăciuni şi nu mai ia spre băutură licori îmbătătoare. El se fereşte ca de foc de orice spurcăciune; el fuge de învăţătura lumii, luată de pe drum, în amestecare cu limbi străine de Dumnezeu; el fuge de ştiinţa lui antichrist, care-l îndepărtează de înţelegerea cuvântului lui Dumnezeu, ce izvorăşte din cer; el fuge de învăţătura de la oameni cu faţa ascunsă, căci aceştia sunt slugile iadului. Creştinul îşi lucrează cu mâinile sale pe cele trebuincioase, şi nu iubeşte luxul, bogăţia şi poftele veacului acestuia. El îşi fereşte copiii de învăţătura care vine prin fereastra lui antichrist (televizorul) şi prin deşertăciunile lumii, ca să-i poată da curaţi lui Dumnezeu. Creştinul se pregăteşte de vremurile de încercare, când cezarul va căuta să subjuge pe orice om prin puterea banilor săi. Creştinul înţelept se lasă lucrat de cuvântul lui Dumnezeu, care-i deschide mintea şi înţelepciunea şi ochii cereşti ca să vadă primejdiile din jurul său şi din jurul casei sale. El nu se cheltuieşte pe sine pe deşertăciuni, ci se adună de pe drum şi se aşează la priveghere şi la rugăciune, împlinind cu bucurie îndemnul Domnului: *«...stai în căsuţa ta, şi să lucrezi sfinţenie peste tine, că nu mai e vremea să ieşi şi să treci printre morţi [...] şi tu vei fi aşezat pe pământ nou şi în cer nou, după cum Domnul ţi-a făgăduit»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993; Apocalipsa, 20/11; II Petru, 3/10). Domnul pecetluieşte cu pace sfântă aceste făgăduinţe făcute poporului Său, care-L iubeşte: *«...tu eşti popor binecuvântat. [...] Să fie pace între tine şi Dumnezeu, şi aşa să trăieşti în veci. [...] Pace şi răbdare sfântă, pace sfântă peste voi, fiilor! [...] Mirul Duhului Sfânt să curgă peste voi şi să vă umple de puterea care vine de la lucrarea sfinţeniei. [...] Pace şi Ierusalim nou peste tine, popor al slavei care vine de la Mine! Ierusalime, fii vrednic de numele tău nou, care vine din ceruri, că slava Mea te va însoţi, şi vor cunoaşte noroadele pe poporul Meu cel binecuvântat»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Toate bisericile din lume Îl au pe Hristos, pentru că Îl mărturisesc prin viu grai, dar ele Îl cinstesc şi Îl arată lumii aşa cum Îl au din faptele lor: Hristos mort, răstignit pe cruce şi aşezat aşa în faţa scaunului cel de sus, în Sfântul Altar, trup şi sânge, Care veşnic tace, pironit pe cruce şi cu faţa întoarsă de la oameni. Aşa Îl au şi aşa Îl cinstesc şi aşa Îl arată şi Îl dau spre împărtăşire enoriaşilor lor.

Biserica Noul Ierusalim Îl are pe Hristos viu şi lucrător prin cuvânt, şi aşa Îl primeşte şi aşa Îl mărturiseşte oamenilor: Dreptul Judecător stând viu pe tronul crucii şi mereu vorbindu-le şi pregătindu-i cu Trup şi Sânge şi Cuvânt viu, pentru a doua Sa venire.

Dumnezeu, prin binecuvântările şi proorociile Sale, face din Biserica Noul Ierusalim o Biserică nouă, o Biserică vie, care este şi va fi o Biserică a sfinţilor.

Cine vorbea prin Sfânta Virginia?

«Israele, poporul Meu, nu schimba credinţa ta! Credinţa curată şi nepătată este credinţa ortodoxă şi religia ortodoxă. Amin.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 mai/3 iunie 1974)

Vocea contestatarilor

O obiecţie minuţios argumentată împotriva autenticităţii duhului proorociei, întâlnit la sfânta Virginia, speculează tocmai maniera neobişnuită de comunicare pe care Dumnezeu a folosit-o pentru a vorbi prin *„vasul“* Său ales, sfânta proorociţă Virginia: întotdeauna ea proorocea aflată în somn adânc. Să reproducem, mai întâi, argumentele detaliate, aduse de un profesor al Facultăţii de Teologie, contestatar al sfintei Virginia:

«În Ortodoxie nimic nu îngrădeşte libertatea omului. Somnul în care cădea Virginia încalcă voinţa liberă a omului. Lucrarea de mântuire presupune sinergia voinţei lui Dumnezeu şi a omului. Fecioara Maria, când L-a primit pe Mântuitorul în ea, a fost perfect conştientă şi şi-a exprimat liber consimţământul, prin cuvintele: „Iată roaba Domnului“. *Virginia pare a fi posedată de un duh care încalcă libera ei voinţă şi gândire, aşa cum se întâmplă cu demonizaţii. Nici aceştia nu ştiu ce fac şi ce zic, iar când îi slăbeşte diavolul, nu-şi amintesc ce s-a întâmplat cu ei. Numai acest semn, şi ar fi suficient să nu mai dai credibilitate cuvintelor acestei femei, oricare ar fi ele. Aşa se povesteşte în Pateric despre un călugăr pe care-l scula diavolul noaptea la rugăciune, până când l-a epuizat fizic. Abia apoi a mărturisit duhovnicului că un* „înger“ *nu-l lasă noaptea să se odihnească suficient.*

În concluzie, dacă această lucrare ar fi fost de la Dumnezeu, voinţa liberă şi conştienţa proorociţei Virginia nu ar fi fost alterate».

Dumnezeu nu este oficial

Sfânta Scriptură oferă numeroase exemple din care rezultă că maniera de comunicare dintre Dumnezeu şi om nu a fost niciodată stereotipă şi convenţională, iar voinţa liberă a omului n-a fost nicicând încălcată. Însăşi căldura paternă cu care vorbeşte astăzi Tatăl ceresc elimină orice suspiciune de acest gen: *«Moise a fost credincios în casa Tatălui Meu, întru lucrarea Tatălui Meu, dar n-a fost oficial. Eu, iarăşi, la fel am fost casei Tatălui Meu, care nu este de pe pământ. Apostolii Mei erau căutaţi de toţi cei de atunci ca să fie stârpiţi pentru că nu erau trecuţi în rândul celor cu drepturi după lege. Şi iată, aceştia mai mici dintre ei, care sunt scrişi în carte că vor fi în vremea aceasta, pentru că este scrisă în prooroci lucrarea aceasta, şi cele cereşti nu pot fi înţelese de oficialii vremurilor, cei cereşti nu sunt promovaţi de cei de pe pământ, căci Duhul Sfânt suflă unde voieşte şi Domnul nu poate să fie mărginit de cei de pe pământ»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 3/16 iulie 1992).

Pe parcursul descoperirilor pe care le primea de la Dumnezeu în insula Patmos, sfântul Ioan Evanghelistul afirma despre sine că:

1. Scrie ceea ce a primit prin înger *(v. Apocalipsa, 1/1),* de la cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu *(v. Apocalipsa, 1/4)* şi de la Domnul Iisus Hristos *(v. Apocalipsa, 1/5)*. Aşadar, scrierea, ca act fizic, este posterioară descoperirii, şi nu concomitentă cu ea. Deşi în timpul revelaţiei apar îndemnuri imperative: *«Scrie!»* (Apocalipsa, 19/9; 21/6), acestea au, mai degrabă, scopul de a întări responsabilitatea şi angajamentul proorocului Ioan de a scrie întocmai şi îndată ce revelaţia va lua sfârşit. Deci Ioan nu scria concomitent cu primirea descoperirii, ci ulterior acesteia, pentru a fi eliberat pe durata revelaţiei de riscul participării conştiente, active, a trupului, prin simţurile sale fragile şi limitate.
2. Afirmă că era *«în duh»* (v. Apocalipsa, 1/10). Deci, nu era *«în trup»*. Această stare specială substituie porţile simţurilor trupului, cu altele, corespondente, ale duhului. Ioan *«vede»,* dar nu cu ochii *(v. Apocalipsa, 1/12)*; Ioan *«aude»,* dar nu cu urechile *(Apocalipsa, 1/10).*
3. Văzând pe Dumnezeu, cade la picioarele Lui ca un mort *(v. Apocalipsa, 1/17 – sublin. ns.).* O confirmare în plus a detaşării de trup şi a percepţiei speciale, extrasenzoriale, *„scrierea“* rămânând ca obligaţie posterioară.

4. Este chemat la cer şi răspunde chemării, dar nu în trup, ci în duh *(v. Apocalipsa, 4/1-2)*. Unde rămâne trupul lui? Fără îndoială, pe pământ, într-o stare asemănătoare cu cea prin care trecea sfânta Virginia când primea cuvântul lui Dumnezeu.

5. A plâns mult *(v. Apocalipsa, 5/4),* dar în duh, căci era cu duhul în ceruri.

6. A văzut şi a auzit *(v. Apocalipsa, 5/11; 6/1; 7/4; 8/2; 10/1),* dar tot în duhul.

7. A vorbit cu îngerul *(v. Apocalipsa, 10/9).*

8. *«A mâncat»* o cărticică, cu gura şi cu pântecul (deşi, era în duhul!). Viziunea aceasta este pur simbolică, arătând darul proorociei speciale pe care l-a primit *(v. Apocalipsa, 10/10-11).*

9. A primit trestia de măsurat *(v. Apocalipsa, 11/1)* Biserica lui Dumnezeu, din cer *(v. Apocalipsa, 11/19).*

După toate acestea apare o schimbare radicală în plan temporal, duhul lui Ioan fiind transportat într-un viitor ales cu precizie de către înger.

10. A privit din cer desfăşurarea urgiilor aduse pe pământ de cei şapte îngeri ai mâniei *(v. Apocalipsa, cap.16).*

11. A căzut cu faţa la picioarele îngerului, ca să i se închine, dar a fost oprit de două ori *(v. Apocalipsa, 19/10; 22/9).*

12. A fost ridicat cu duhul pe un munte mare şi înalt, de unde i s-a arătat Cetatea Sfântă Noul Ierusalim *(v. Apocalipsa, 21/10),* pogorâtă de la Dumnezeu din cer.

13. A fost purtat (plimbat) cu duhul pe uliţele cetăţii *(v. Apocalipsa, 22/1-2)* şi i s-a arătat strălucirea ei.

14. A fost îndemnat să nu pecetluiască cuvintele proorociei cărţii Apocalipsei, arătându-i-se că proorociile rămân deschise *(v. Apocalipsa, 22/10).*

Aşadar, nici o indicaţie despre aşa-zisa *„conştiinţă trează“* a proorocului, care devine vas al proorociei. Mai degrabă, totul s-a petrecut în extaz, în transă, într-o disociere temporară, dar profundă, între trup şi duh. A simţit Ioan cu trupul ceva din lumea materială pe perioada revelaţiei? Desigur că nu. Am văzut că simţurile lui transfigurate operau într-o lume transcendentală, cea nevăzută, unele planuri fiind plasate temporal la mai mult de două mii de ani depărtare.

Alterarea, chiar şi parţială, a facultăţilor senzoriale, în prezenţa Fiinţei divine, este întâlnită şi în alte ocazii.

Glasul care vine din cer

Saul, pe calea Damascului, a auzit glas din cer, dar nu vedea pe nimeni *(v. Faptele Apostolilor, 9/8);* asemenea şi ceilalţi oameni care mergeau împreună cu el. Această stare de orbire temporară s-a păstrat în continuare la Saul, dar nu şi la ceilalţi.

Petru, rugându-se în cetatea Iope, a avut viziunea *„în extaz“* (aceste cuvinte arată o stare specială, diferită de luciditatea obişnuită, cotidiană) *(v. Faptele Apostolilor, 11/5),* primind îndemnuri care de la prima vedere îi stârneau împotriviri.

Pavel primeşte vedenie în vis: un macedonean îl solicită să treacă în Macedonia să-i ajute *(v. Faptele Apostolilor, 16/9),* şi înţelege cu inima că îi vorbeşte Domnul (deşi nu avea nici un criteriu raţional de discernământ pentru a fi sigur că mesajul vine de la Dumnezeu, şi nu de la diavol).

Petru este scos din închisoare de un înger, într-o stare care s-ar putea numi *„hipnotică“* – *«nu ştia că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede o vedenie»* (Faptele Apostolilor, 12/9). Abia după eliberare Petru, *«venindu-şi în sine»* (Faptele Apostolilor, 12/11), înţelege cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său ca să-l scoată din mâna lui Irod. Situaţia era atât de incredibilă încât s-a prelungit şi la întâlnirea cu ucenicii, care credeau mai degrabă că este *«îngerul lui»* (v. Faptele Apostolilor, 12/15).

Este un caz tipic în care conştiinţa de sine a alesului lui Dumnezeu trece pe plan secund. El execută maşinal toate ordinele îngerului fără a-şi pune problema unei *„înşelări“* posibile din partea duhurilor vrăjmaşe. Ce s-ar fi întâmplat dacă se îndoia sau dacă s-ar fi opus?

Vorbind cu smerenie despre sine, fără a-şi dezvălui identitatea, Sfântul Apostol Pavel afirmă în Epistola a II-a către Corinteni că a fost răpit până la al treilea cer în urmă cu paisprezece ani, dar nu ştie de a fost în trup sau fără trup *(v. II Corinteni, 12/2-4).* O atât de flagrantă neconcordanţă între importanţa descoperirilor (despre care zice că *«nu este îngăduit omului să le rostească»*) şi starea de incertitudine a facultăţilor spirituale proprii, nu se justifică decât într-un singur mod: Dumnezeu a modificat radical simţirea lui Pavel, astfel ca percepţiile sale extrasenzoriale să poată fi asimilate fără şocuri, fără violentarea porţilor simţurilor, obişnuite să lucreze în parametri normali, biologici, cu limitările de rigoare. De aceea el afirmă că *„a auzit“* cuvinte care nu se pot rosti! Până şi intensitatea mesajelor auditive sau vizuale trebuia modelată spre a nu distruge fizic receptorii biologici. Când nu s-a procedat aşa, din motive speciale, efectele au fost impresionante: Saul din Tars orbeşte (temporar) atunci când Dumnezeu în mod intenţionat vrea s-o facă pentru a-l scutura din starea sa de orbire spirituală *(v. Faptele Apostolilor, 9/8)*; străjerii mormântului lui Iisus, văzându-l pe înger, s-au cutremurat şi au căzut ca nişte morţi *(v. Ev. Matei, 28/4)*; la Schimbarea la Faţă, ucenicii, auzind glas din cer, *«au căzut cu feţele la pământ şi s-au înspăimântat foarte tare»* (Ev. Matei, 17/6).

Iezechiel este dus cu duhul în mijlocul unui câmp plin de oase omeneşti şi este purtat împrejurul lor. Ele erau *«foarte multe pe faţa pământului»* (Iezechiel, 37/2). El prooroceşte, la îndemnul Domnului, şi oasele se alătură şi se încheagă, alcătuind trupuri *(v. Iezechiel, 37/8).* Apoi prooroceşte şi cheamă Duhul din cele patru vânturi, şi trupurile înviază *(v. Iezechiel, 37/10).* Acest scenariu este imaginar, sau Iezechiel a trăit (în duhul) o realitate vie? Este aceasta o repetiţie generală, sau, cumva, un salt peste timp? Ce se poate spune cu certitudine este că „ieşirea din trup" arată că simţurile lui Iezechiel sunt amorţite sau adormite sau suspendate temporar. Altminteri, Iezechiel n-ar fi putut percepe, cu toată forţa duhului lui, realitatea vie a viziunii şi mesajul ei.

Vise de noapte şi tălmăcirea lor

O modalitate uzuală prin care Dumnezeu comunică omului voinţa Sa şi pe care o întâlnim consemnată atât în Vechiul cât şi în Noul Testament, este visul. Avraam primeşte cuvântul lui Dumnezeu în vis: *«...fost-a cuvântul Domnului către Avram noaptea, în vis, şi a zis:* „Nu te teme, Avrame, că Eu sunt scutul tău, şi răsplata ta va fi foarte mare"*»* (Facerea, 15/1). *«Şi a crezut Avram pe Domnul şi i s-a socotit aceasta ca dreptate»* (Facerea, 15/6). Şi tot în vis, în somn greu, însoţit de întuneric şi frică mare *(v. Facerea, 15/12),* primeşte Avraam de la Dumnezeu proorocie asupra urmaşilor săi.

Iacov visează o scară sprijinită de pământ şi cu vârful atingând cerul. Domnul Însuşi, aşezat la capătul scării, îl binecuvintează pe el şi pe urmaşii lui, şi prin aceştia toate neamurile pământului *(v. Facerea, 28/12-15).* Iacov a crezut. El nu şi-a pus problema să-L legitimeze pe Cel Care îl binecuvânta pentru a evita astfel o eventuală înşelare. Tot Iacov visează un înger care-l îndeamnă să se scoale, să părăsească ţinutul în care se afla şi să meargă în pământul său de naştere *(v. Facerea, 31/11-13).* Din nou Iacov a crezut. El a ascultat necondiţionat de înger.

Samuel este chemat pe nume, în vedenie de noapte, de glasul Domnului *(v. I Regi, 3/4),* dar Samuel *«nu cunoştea atunci glasul Domnului, şi cuvântul Domnului nu i se descoperise încă»* (I Regi, 3/7). Cu toate acestea, pentru Samuel această *„necunoaştere"* nu a reprezentat un impediment. El a crezut că i-a vorbit Dumnezeu, şi i-a povestit şi preotului Eli vedenia, cu de-amănuntul *(v. I Regi, 3/18).*

Saul, împotrivindu-se cu tenacitate lui Dumnezeu, ajunge la mare strâmtorare, înspăimântându-se şi tulburându-se inima lui *(v. I Regi, 28/5).* Abia atunci s-a hotărât să-L întrebe pe Domnul, *«dar Domnul nu i-a răspuns nici în vis, nici prin Urim, nici prin prooroci»* (I Regi, 28/6).

Bătrânul Iosif primeşte în vis pe îngerul Domnului, care i se arată şi îl îndeamnă să fugă în Egipt cu Maria şi cu Fiul său *(v. Ev. Matei, 1/20-25).* Şi iar i s-a arătat în vis îngerul, îndemnându-l să se întoarcă în pământul lui Israel *(v. Ev. Matei, 2/19-21).* E lesne de presupus ce s-ar fi întâmplat dacă Iosif s-ar fi îndoit că îngerul i-a vorbit în vis în numele lui Dumnezeu. Credinţa lui Iosif a fost mai presus de îndoiala că ar putea fi o înşelare de la diavolul.

O situaţie aparte o întâlnim când visele care vin de la Dumnezeu au ca destinaţie persoane oarecare, care nu sunt prooroci şi nici măcar nu au vreo tangenţă cu sfinţenia. Sunt aceste vise mai puţin credibile?

Iosif tâlcuieşte două vise primite concomitent de mai-marele pitar şi de mai-marele paharnic, sfetnici de seamă ai regelui Egiptului, arătându-le indirect, prin tâlcuirea lor, că ele reprezintă mesaje de la Dumnezeu: *«Oare, tâlcuirile, nu sunt ele de la Dumnezeu? Spuneţi-mi, dar, visele voastre!»* (Facerea, 40/8).

Faraon visează un vis pe care Iosif i-l tâlcuieşte, arătându-i că este de la Dumnezeu: *«Nu eu, ci Dumnezeu va da răspuns pentru liniştirea lui Faraon»* (Facerea, 41/16).

Proorocul Daniel, în afară de visele sale proprii *(v. Daniel, cap. 7),* tălmăceşte şi două vise ale lui Nabucodonosor *(v. Daniel, cap. 2 şi 4)* ca pe nişte proorocii autentice, venite de la Dumnezeu.

Ghedeon este îndemnat de către Domnul să asculte dialogul dintre doi oşteni oarecare, aflaţi de strajă în tabără, prin care unul povesteşte un vis, iar celălalt îl tălmăceşte: *«Auzind povestirea visului şi tălmăcirea lui, Ghedeon s-a închinat Domnului»* (Judecătorii, 7/15).

Solomon Îl primeşte în vis pe Dumnezeu, de la Care cere în dar *«minte pricepută, ca să asculte şi să judece poporul şi să deosebească ce este bine şi ce este rău»* (III Regi, 3/9), iar Dumnezeu îi dă nu numai înţelepciune cerească, ci şi bogăţie, slavă şi viaţă îndelungată, ca răsplată pentru smerenia sa *(v. III Regi, 3/12-14).*

Demonul îndoielii promovează înşelarea demonicească

Visele, aşadar, sunt o modalitate curentă de comunicare între Dumnezeu şi om. În mod firesc, se pun însă două întrebări:

1. Care vise sunt de la Dumnezeu, şi care nu?
2. Este încălcată prin această modalitate de comunicare voinţa conştientă şi liberă a omului?

La prima întrebare s-a răspuns, deja, parţial, când s-a arătat cum credinţa lui Avraam, a lui Iacov, a lui Samuel şi a lui Iosif au fost mai presus de îndoiala lor, privind eventuala înşelare de la diavolul. S-ar mai putea adăuga că, fiind vorba de o lucrare dumnezeiască, în mod sigur Dumnezeu adaugă la credinţa din fire a omului darul credinţei şi puterea de a nu se îndoi. Altminteri, omul nu ar putea niciodată doar cu propriile sale puteri şi cu credinţa din fire să se

raporteze în mod corect la Adevăr. Dimpotrivă, Dumnezeu deschide mintea celor ce primesc proorociile şi le sporeşte darul credinţei. Astfel, despre proorocul Daniel se relatează că, urmare rugăciunilor sale fierbinţi, este întâmpinat de îngerul Gavriil, care i-a grăit zicând: *«Daniele, chiar acum am sosit ca să-ţi deschid mintea»* (Daniel, 9/22).

A doua întrebare se leagă de argumentele formulate de necredincioşi pentru întărirea obiecţiilor privind *«încălcarea voinţei libere a sfintei Virginia»*, *«sinergia voinţei lui Dumnezeu şi a omului»* şi presupusele *«sfaturi bune pe care le-ar da diavolul»*. Dacă am accepta aceste ipoteze, va trebui să admitem că toate visele prezentate mai sus, culese din sfânta Scriptură, sunt mostre de încălcare flagrantă a voinţei libere a omului de către Dumnezeu, şi, eventual, de înşelare demonică. Apelând la starea onirică a omului şi folosind-o, Dumnezeu Se lasă acuzat, în mod conştient, de atitudine dictatorială şi de sperjur. În aceste circumstanţe omul pare a fi manevrat ca o marionetă care urmează să execute orbeşte nişte îndemnuri primite în stare de transă hipnotică şi cărora nu li se poate împotrivi. Ar reieşi, totodată, că Dumnezeu alege în mod special această cale, când omul este doborât de somn, pentru ca să-Şi impună fără replică voinţa Sa. Cei care confundă libertatea cu libertinajul se vor întreba retoric: *„unde mai este voinţa liberă, promisă de Dumnezeu?“.* Ei se tem că vor pierde partea ce le revine din *«sinergia voinţei lui Dumnezeu şi a omului»* fără a se întreba mai întâi dacă şi-au dobândit demnitatea de a colabora direct cu Dumnezeu, căci *«Dumnezeu, celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă har»* (I Petru, 5/5).

Dacă se tem, pot fi liniştiţi.

Întâi, Dumnezeu are şi alte metode de comunicare în care voinţa liberă a omului nu poate fi pusă la îndoială. Dimpotrivă, Dumnezeu e nespus de cooperant şi de concesiv cu cei drepţi. Avraam, spre exemplu, reuşeşte să obţină de la Dumnezeu prin dialog o micşorare tenace şi consistentă a numărului de oameni drepţi prin care s-ar fi putut salva, condiţionat, cetatea Sodomei: de la 50 la 45, apoi la 40, apoi la 30, apoi la 20 şi, în fine, la 10. Dar, din păcate, nu s-au găsit nici măcar zece drepţi prin care să se salveze cetatea Sodomei *(v. Facerea, 18/23-33).*

Apoi, Dumnezeu propune, nu impune. Cei care au primit visele puteau foarte bine să creadă în ele sau nu. Tot aşa este şi în ce priveşte comunicările primite de oameni prin sfânta Virginia: nimeni nu impune cu forţa ca ele să fie crezute. Însă dacă tot pretindem că sfânta Scriptură este de la Dumnezeu şi dacă, citind în ea, găsim că Dumnezeu comunică omului şi prin starea de somn, nu numai prin cea de veghe, va trebui să admitem că argumentele de genul: *«Somnul în care cădea Virginia încalcă voinţa liberă a omului»,* sunt infantile, tendenţioase şi, până la urmă, false.

Denigratorii sfintei Virginia au atacat cu precădere starea ei de neparticipare activă la comunicările Domnului, numind-o *„posedare“* şi afirmând că este nefiresc ca Dumnezeu să adoarmă – fie şi temporar – conştiinţa unui prooroc. Demonul îndoielii nu ezită s-o acuze pe sfânta Virginia că promovează, chiar şi indirect, *„înşelarea demonicească“*.

Sfânta Scriptură consemnează însă exemple întru totul similare. Sfântul prooroc Iezechiel afirmă despre sine că, fiind căzut cu faţa la pământ şi auzind glas (de la cineva necunoscut!), a intrat în el un duh *(v. Iezechiel, 2/2; 3/24)* care l-a sculat în picioare şi l-a avertizat să-l asculte şi să nu fie îndărătnic. Apoi, duhul l-a obligat să mănânce o hârtie *(v. Iezechiel, 3/3),* l-a ridicat *(v. Iezechiel, 3/12),* l-a luat şi l-a dus la Tel-Aviv *(v. Iezechiel, 3/14),* unde a rămas şapte zile în extaz. Şi aceasta a fost o *„posedare“* de la acel duh?

Filip este purtat cu trupul de Duhul Domnului şi mutat din faţa famenului etiopian până la Azot *(v. Faptele Apostolilor, 8/39-40).* O altă *„posedare“*? A fost Filip rugat să-şi dea acordul pentru această *„mutare“*?

Tot sfânta Scriptură ne arată că diverse alterări ale simţurilor şi, în particular, pierderea conştiinţei de sine, sunt stări fiziologice fireşti, care apar şi însoţesc evenimente exterioare suprafireşti, cum ar fi apropierea fizică de Dumnezeu, vederea strălucirii Sale sau simpla auzire a vocii Sale.

Proorocul Daniel mărturiseşte *(v. Daniel, 10/8)* cum o vedenie dumnezeiască îl slăbeşte de puteri. Tot Daniel, relatând despre o vedenie cu înger, îşi descrie emoţia puternică ce însoţeşte propriile simţiri, astfel: *«Şi când vorbea cu mine, stam <u>înmărmurit</u> cu faţa la pământ»* (Daniel, 8/18, Biblia, ediţia 1998);

«Şi când vorbea cu mine, stam <u>aiurit,</u> cu faţa la pământ» (Daniel, 8/18, Biblia, ediţia 1944);

«Şi când vorbea cu mine, am căzut <u>în letargie,</u> cu faţa la pământ» (Daniel, 8/18, Biblia T.O.B., ediţia LE CERF, 1992);

«Şi pe când el vorbea cu mine, eram <u>într-un somn adânc,</u> cu faţa la pământ» (Daniel, 8/18, Biblia Holy Bible, ediţia 1901);

«Şi pe când vorbea cu mine, stam <u>uluit,</u> cu faţa la pământ» (Daniel, 8/18, Biblia, ediţia IL CERCHIO, 1990).

Toate versiunile de mai sus, deşi prezintă diferenţe de nuanţă substanţiale, sugerează că proorocul intra într-o neobişnuită detaşare care trece, în interpretarea traducătorilor, de la registrul minor (uluire) la disponibilizarea totală (somn adânc, letargie). Proorocul devine de-a dreptul un simplu *„vas“* care se oferă spre a fi umplut cu hrana duhovnicească ce va fi apoi dăruită oamenilor. Poate fi atunci imputată starea sa de participare pasivă, cu termeni tendenţioşi, precum *„încălcare a voinţei libere“* sau, de-a dreptul, cu *„posedare“*? Până la urmă, adevăraţii prooroci îşi exprimau voinţa liberă printr-o totală disponibilizare anticipată, expresie a dăruirii şi a dragostei lor de Dumnezeu. Acest gest unic devenea expresia acceptării perene, definitive chiar, de a fi servi ascultători întru totul faţă de Dumnezeu. A le cere mai mult înseamnă a propune cu îndrăzneală imixtiunea lor în cuvântul lui Dumnezeu şi, în

consecință, alterarea acestuia. Această alternativă este însă întru totul inacceptabilă, căci proorocul care și-ar permite așa ceva ar fi automat decăzut din drepturi în categoria proorocilor mincinoși. Despre ce *„voință liberă“* poate fi vorba atunci când urmează a se vesti poporului o proorocie? Atât ea, cât și sus-amintita *„sinergie de voință“* rămân simple juxtapuneri de cuvinte, care exprimă retorica ieftină, speculativă și sforăitoare a celor care au curajul de a se război cu Însuși Dumnezeu.

Responsabilitatea primirii mesajelor de către prooroci este atât de mare încât lasă uneori urme adânci în starea firească de echilibru a primitorului: *«Și eu, Daniel, am fost istovit de puteri și am căzut bolnav câteva zile»* (Daniel, 8/27). Slăbiciunile acestea sunt, așadar, interioare, intrinseci firii omenești. Ele nu vin din exterior, ci se constituie ca o formă reflexă de apărare față de impresia adâncă, produsă de măreția Persoanei dumnezeiești, Care aduce mesajul. Dimpotrivă, tocmai această Persoană este Cea Care întărește și reabilitează psihic și fizic pe cel afectat. Dumnezeu lucrează asupra proorocilor Săi ștergând slăbiciunile lor și împlinindu-le cu tărie lipsurile trupești.

Spre exemplu, un caz tipic de afazie, întâlnit la proorocul Daniel *(«Și pe când grăia cu mine astfel de cuvinte, mi-am întors privirea spre pământ și am rămas ca un mut»),* este vindecat îndată de către înger: *«Acela Care avea înfățișarea Fiului Omului S-a atins de buzele mele; atunci am deschis gura mea și am grăit. [...] S-a atins iarăși de mine [...] și mi-a dat tărie»* (Daniel, 10/15-19).

Proorocul Isaia se crede pierdut pentru că L-a văzut cu ochii pe Domnul Savaot, dar primește în templu curățirea păcatelor sale și este întărit de unul din serafimi, care-i apropie de buze un cărbune aprins, luat cu cleștele de pe jertfelnic *(v. Isaia, 6/7).*

Preotul Zaharia rămâne mut, ca o consecință directă a propriilor sale slăbiciuni: frica *(v. Ev. Luca, 1/12)* și puținătatea credinței *(v. Ev. Luca, 1/18).* El continuă însă să proorocească mai departe prin semne *(v. Ev. Luca, 1/22),* și abia după ce scrie pe tăbliță numele fiului său, Ioan, *«îndată i s-a deschis gura și limba și vorbea binecuvântând pe Dumnezeu»* (Ev. Luca, 1/63). Sfânta Scriptură arată prin cuvintele: *«toți s-au mirat»* (Ev. Luca, 1/63) și *«frica i-a cuprins pe toți care locuiau împrejurul lor»* (Ev. Luca, 1/65) că starea particulară de pierdere a integrității psihice la Zaharia (afazie, vindecată apoi din exterior prin voia Domnului) se constituie ea însăși într-un mesaj ceresc de avertisment, care ilustrează nu numai puterea lui Dumnezeu și pedeapsa pe care El o îngăduie pentru necredință, dar mai ales fragilitatea *„vaselor“* alese de Dumnezeu, adică a proorocilor prin care Domnul Își comunică voința Sa. Nu prin demnitatea preoțească a primitorului se legitimează mesajele transmise de către Dumnezeu și nici prin elocvența de limbaj a proorocului care vestește poporului cuvântul lui Dumnezeu, ci prin însăși puterea lui Dumnezeu, care se evidențiază prin contrast cu slăbiciunile și stângăciile *„vaselor“* Sale proorocești. În cazul de față, amuțirea și apoi tăcerea prelungită, impusă preotului Zaharia ca o consecință firească a propriilor sale îndoieli, este mai convingătoare decât orice strigăt de bucurie sau de uimire.

Moise, care era gângav, vorbea poporului prin gura fratelui său, Aaron, așa cum hotărâse Domnul: *«Va grăi el poporului în locul tău, vorbind pentru tine, iar tu îi vei fi grăitor din partea lui Dumnezeu»* (Ieșirea, 4/16).

Proorocul Ieremia, fiind încă tânăr, încearcă să fugă de chemarea la proorocie: *«O, Doamne Dumnezeule, eu nu știu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr»* (Ieremia, 1/6). Domnul însă îl întărește investindu-l cu darul proorociei: *«Eu sunt cu tine ca să te izbăvesc. [...] Și Domnul mi-a atins gura și mi-a zis:* „Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta!“*»* (Ieremia, 1/8-9).

Despre ce *„participare conștientă“* mai poate fi vorba chiar treaz fiind, când proorocului i se pune în gura sa hrana din cer, cuvântul Domnului? El trebuie doar s-o primească și s-o împartă, proaspătă și fierbinte, oamenilor. Ca și în starea de vis, contribuția personală a proorocului aflat în trezie (exceptând dăruirea sa anticipată, totală și fără rezerve de îndoială în suflet) este irelevantă.

A dat vreodată diavolul sfaturi bune?

S-a mai adus aici ca argument, în eventualitatea admiterii (ca ipoteză posibilă) posedării de către diavol a celor ce nu sunt în stare de veghe, că diavolul ar putea *„da sfaturi bune, în aparență, până l-a făcut pe om să aibă încredere în el“.* Apoi, pentru a ilustra caracterul înșelător al acestei conduite de circumstanță, s-a amintit o povestire din Pateric, care susține această teză.

Să observăm însă că dacă acceptăm această paradigmă, atunci disimularea din comportamentul diavolului va fi în mod obligatoriu o manevră temporară. Până la urmă, pentru a culege roadele ostenelii sale, diavolul tot *„își va da arama pe față“.* Mai devreme sau mai târziu el va exploata în mod vizibil și nemilos roadele înșelăciunii sale. Spre exemplu, diavolul mândriei se dezlănțuie crunt asupra celor șapte fii ai arhiereului Scheva, care cutreierau lumea și care au încercat fără trimitere să scoată demoni în numele Domnului: *«Și sărind asupra lor omul în care era duhul cel rău și, biruindu-i, s-a întărâtat asupra lor, încât ei au fugit goi și răniți din casa aceea»* (Faptele Apostolilor, 19/13-16).

Dacă ar fi altfel, adică dacă diavolul s-ar limita la a da sfaturi bune în mod perpetuu, atunci el s-ar transforma fără voie în cel mai longeviv și mai neobosit apostol al lui Hristos. Acest lucru este însă inacceptabil: *«Dacă satana scoate pe satana, s-a dezbinat în sine; dar atunci, cum va dăinui împărăția lui?»* (Ev. Matei, 12/26). Or, în cazul

prorociei de la Pucioasa (în cei cincizeci de ani de propovăduire neîntreruptă a cuvântului lui Dumnezeu, prin care se promovează roadele pocăinței și ale umilinței, lepădarea de sine, sfintele Taine, duhul de biserică, preacinstirea Maicii Domnului, cinstirea sfinților, a sfintei cruci și a sfintelor icoane, respectul față de preoție, iubirea de Dumnezeu și de aproapele, împărăția cerurilor și a doua venire a lui Hristos) nu apare nici cel mai mic accent reverberant, nici o inflexiune în linia neabătută pe care merge lucrarea de propovăduire tenace a adevărurilor creștine fundamentale, în versiunea lor genuină, prin trăirea autentic creștină a celor care împlinesc cuvântul lui Dumnezeu: *«îi veți cunoaște după roadele lor»* (Ev. Matei, 7/16).

Să mai așteptăm câțiva ani? Detractorii pretind că nu e nevoie, ei afirmând, fără să demonstreze, că înșelarea diavolului e cât se poate de evidentă. Cu ce ochi pizmași au văzut ei acest lucru? Este aici dezvăluită mai degrabă neputința celor ce se simt părăsiți de către Dumnezeu din cauza păcatelor lor. Ei nu admit că Duhul lui Dumnezeu suflă unde voiește, alegând temple curate și împodobite, oameni sfinți în care să Se sălășluiască. Pentru ei se potrivește acel proverb: *„Vulpea care nu ajunge la struguri, zice că sunt acri"*.

Cât să mai așteptăm, așadar, până ce presupusa înșelăciune a diavolului își va arăta concret și la vedere *„roadele"*, pentru ca să le putem da, în sfârșit, dreptate celor care astăzi calomniază gratuit cuvântul lui Dumnezeu și pe sfânta Virginia?

Proorocii vor lua plată de prooroci

În mod sigur, proorocii din toate timpurile au fost mereu neînțeleși, marginalizați, prigoniți, dar au rămas, în același timp, de nestăvilit, căci ei nu lucrau singuri, ci Duhul lui Dumnezeu lucra peste ei și prin ei: *«Cuvântul Domnului s-a prefăcut în ocară pentru mine și în batjocură zilnică [...], dar iată, era în inima mea ceva ca un fel de foc aprins, închis în oasele mele, și eu mă sileam să-l înfrânez, și n-am putut»* (Ieremia, 20/9);

«Iată, vasul Meu (sfânta proorociță Virginia – n.r.) *are să călătorească astăzi la doctor. Acum se va scula, și are să plângă amar de durerea ce o suferă din cauza loviturilor ce le-a primit în tren. A fost lovită peste cap cu pumnii, peste gură cu palmele, peste plămâni, coastele îi sunt aproape frânte, căci a fost târâtă pe jos și au băgat-o într-o cameră la gară, și acum o duc la doctori. Dar ferice de ea, că mare plată va lua în împărăția Mea, când voi veni, căci va fi printre proorocii Mei»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 aprilie/4 mai 1958).

Dar proorocii vor lua plată de prooroci: *«Cine primește prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua, și cine primește un drept în nume de drept, răsplata dreptului va lua»* (Ev. Matei, 10/41).

Din exemplele date mai înainte reiese cu prisosință că Dumnezeu îngăduie ca aleșii Săi, proorocii, să treacă prin stări speciale, suprafirești sau chiar nefirești dacă e cazul, pentru a-i transforma din vase fragile în vase trainice, nevulnerabile, capabile să împlinească exact și deplin misiunea de vestire a cuvântului lui Dumnezeu.

În ceea ce o privește pe sfânta Virginia, ținând seama și de împrejurările istorice și politice în care s-a dăruit Domnului ca vas de proorocie, era necesar să se facă o distincție netă între duhul omului și Duhul lui Dumnezeu. Chiar și așa, mulți neîncrezători se îndepărtau clătinând din cap. Dacă proorociile rostite prin sfântaVirginia s-ar fi făcut în stare de veghe, vasul lui Dumnezeu ar fi fost sfărâmat în bucăți, cu furie revoluționară. Dar așa, curiozitatea, neîncrederea și misterul i-au temporizat pe călăi, care au ales calea experimentului. Aici ei au excelat prin ingeniozitate malefică, supunând-o pe sfânta Virginia la teste dureroase și înjositoare; dar Dumnezeu a întărit vasul Său în aceste încercări tocmai prin detașarea lui în extrasenzorial. A fost soluția unică pentru a o păstra pe sfânta Virginia în viață atunci și acolo unde imaginația diabolică a călăilor securiști se desfășura în voie, dezlănțuită.

Așadar, unicitatea soluției a impus o cale neobișnuită pentru a se ajunge la ea: vasul ales pentru proorocie a fost scos complet din mocirla lumii pentru a străluci ca soarele. Deși *„vas de cinste"*, ales din pântecele maicii sale, el a lăsat cinstea întreagă *„Olarului"*, neoprindu-și nimic pentru sine. Pe noi însă nu ne împiedică nimic ca să apreciem jertfelnicia ei și roadele lucrării ei profetice. Mai mult chiar, să o cinstim fără rezerve, așa cum o facem și cu ceilalți prooroci amintiți în argumentația de mai sus.

Adevărul, demonstrat matematic

1. Întotdeauna când Domnul proorocea prin sfânta Virginia, ea avea capacitatea senzorială protejată prin pronia dumnezeiască primind un somn adânc, asemănător celui pe care-l primise Adam atunci când Dumnezeu a făcut-o din el pe Eva. Ca ființă umană, sfânta Virginia era detașată senzorial de lumea materială. De aceea:

Prin sfânta Virginia nu vorbea omul!

2. Diavolul nu s-a putut folosi din roadele vorbirii proorocești a sfintei Virginia, deoarece această vorbire purta în sine atributele dumnezeirii:

a. Învățătura cerească (adâncă, consistentă, coerentă și canonică): *«Asemenea este împărăția cerurilor, omului care a semănat sămânță bună în țarina sa»* (Ev. Matei, 13/24);

«Iubiții mei copilaşi, cu dragoste sfântă vă împărtăşesc cuvinte de la Duhul Sfânt şi învățături spre folosul mântuirii sufletelor voastre» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

b. Iubirea paternă (blândă, caldă, plină de dor pentru mântuirea omului): *«Eu sunt Păstorul Cel bun. Păstorul Cel bun Îşi pune sufletul pentru oile Sale»* (Ev. Ioan, 10/11);

«Domnul v-a iubit pe voi mult de tot, că nu a fost vreodată iubire asemănătoare cu a Lui pentru cei mai mici ai Lui» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

c. Spiritul profetic (înălțător, transcedental, eshatologic): *«Drept aceea, privegheați, că nu ştiți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului»* (Ev. Matei, 25/13);

«Îndreptați-vă spre voile Domnului şi spre sfințenie, ca El să vă îmbrace cu putere de sus şi să-Şi poată Domnul împlini planul Său cu voi» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

d. Iconomia suprafirească (precisă, înțeleaptă, echilibrată): *«Cine este iconomul credincios şi înțelept pe care stăpânul îl va pune peste slugile sale ca să le dea la vreme partea lor de grâu? Fericită este sluga aceea pe care, venind stăpânul, o va găsi făcând aşa»* (Ev. Luca, 12/42-43);

«Nimeni din voi să nu caute folosul său, ci unul altuia slujiți cu dragoste, ca să aveți parte de truda voastră» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

e. Cuminţenia îngerească (precaută, dulce, diafană): *«păziți-vă de aluatul fariseilor»* (Ev. Marcu, 8/15);

«Iar tu, copil cuminte, ce stai cu luare-aminte şi cu frică în fața Domnului, de ce nu ajuți pe fratele tău care şade nepăsător?» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

f. Dăruirea jertfelnică (altruistă, universală): *«Căci pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer şi care dă viață lumii»* (Ev. Ioan, 6/33);

«Tot ce faceți, să faceți ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, căci de la Domnul veți primi plata» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

g. Ineditul atemporal (original, constructiv): *«N-am venit să stric legea, ci s-o împlinesc»* (Ev. Matei, 5/17);

«Viața pe pământ e scurtă. Nu o pierde pe cealaltă, veşnică, pentru aceasta. Tu singur îți poți pregăti locul în cer, cât de frumos vrei să-ți fie» (citat din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

Dacă, prin absurd, am admite că diavolul a hrănit creştinătatea timp de cincizeci de ani cu atâtea învățături cereşti, de mult împărăția lui s-ar fi dezbinat întru sine. De aceea:

Prin sfânta Virginia nu vorbea diavolul!

3. Din proorociile sfintei Virginia s-au folosit însă doar omul sfânt şi Dumnezeu. Omul curat a primit o nouă confirmare a existenței lui Dumnezeu şi a iubirii nemărginite pe care El o nutreşte față de creația Sa. Dumnezeu a chemat prin cuvânt, a primit, şi apoi a pecetluit cu darul credinței un popor nou, de fii credincioşi, pe care l-a numit Noul Israel. Prin acesta El Şi-a zidit Biserica-mireasă, Noul Ierusalim, care se pregăteşte asiduu, prin ascultare şi curăție sfântă, de întâmpinare întru slavă a Împăratului Hristos, la cea de a doua Sa venire pe pământ: *«Şi iarăşi va să vină cu slavă să judece viii şi morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârşit»* (fragment din Crezul creştin). De aceea:

Prin sfânta Virginia vorbea Dumnezeu!

Cuvântul lui Dumnezeu este, aşadar, al lui Dumnezeu, şi este de la Dumnezeu, şi este Dumnezeu, şi Dumnezeu este Cuvântul: *«Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, Cel ce era, Cel ce este şi Cel ce vine»* (Apocalipsa, 1/8).

«O, vino, Doamne Iisuse!» (Apocalipsa, 22/20)

ÎNAINTEA CUVÂNTULUI

(Prefața cărții editate în anul 1995)

Este prea frumoasă tradiția credinței ortodoxe și faptele ei cele mântuitoare și liniștitoare de suflet ca să nu fie trăită această viețuire, ca să nu fie gustată din plin spre mângâierea sufletului cel necăjit al omului veacului acesta și spre lucrarea mântuirii întru Hristos. Şi este prea frumoasă, prea cerească și prea înaltă chemarea lui Dumnezeu, coborâtă pe pământul României prin cuvântul Său, care se lasă din cer de patruzeci de ani în chip atât de minunat, mai minunat decât oricând, căci în istoria poporului român stă, deja, înscrisă coborârea din cer a cuvântului lui Dumnezeu începând din anul 1955 și până astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu, și nu cuvântul despre Dumnezeu.

A existat și există în România un popor luat din ea, cu care a vorbit și cu care vorbește din cer Dumnezeu. Noi nu am dat de un neadevăr sau de niște închipuiri sau de niște speculații ale istoriei acestui timp în care trăim, ci suntem martori ai Adevărului care se coboară din cer și care se numește: ***Cuvântul lui Dumnezeu în România.***

Nu suntem teologi, nu vorbim din cunoașterea teologiei speculative și ai termenilor ei filozofici și moderni. Vorbim ajutați de cuvintele teologiei cerești, și iată, le dăm oamenilor. Suntem hotărâți să înțelegem că teologie înseamnă cuvântul lui Dumnezeu, prin cele două părți ale cuvântului: Theos și Logos; înseamnă cuvântul rostit de Dumnezeu în orice vreme. Suntem hotărâți să înțelegem că Dumnezeu a vorbit, ca în toate vremurile, și în vremea noastră. Dumnezeu are vremea sub supunere și lucrează în toată vremea și grăiește din cer în toată vremea. Dacă Fiul lui Dumnezeu, Care este Cuvântul lui Dumnezeu, S-a coborât și S-a întrupat acum 2000 de ani și dacă Luca evanghelistul a scris preaputernicului Teofil istoria Cuvântului Iisus Hristos, astăzi noi dăm oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta.

La început, poporul lui Dumnezeu a fost scos din robia Egiptului și a fost purtat prin pustie vreme de patruzeci de ani înspre țara Canaan. La sfârșit, iarăși a fost așa. A fost în România un popor ales din ea, un popor călăuzit de lumina și de stâlpul Cuvântului lui Dumnezeu, un popor care împlinește în duminica învierii din acest an vârsta de patruzeci de ani. Din capitolul întâi al cărții, «Sfânta Virginia, Trâmbița lui Dumnezeu», *se va putea lua de la capăt înțelesul cel bun al începutului cuvântului lui Dumnezeu și al cursului său până azi. Cuvântul lui Dumnezeu, mare parte din el, a putut fi scris de fiii acestui popor. În primii ani de după 1955 a fost cules mai greu cuvântul. Au fost apoi perioade de prigoană, și cuvântul se scria și mai cu anevoie și se păstra foarte greu. Oamenii legii urmăreau poporul Domnului și de peste tot căutau și confiscau cuvântul scris. Dar după ce Dumnezeu a dat cu palma în prigonitorii din satul cuvântului lui Dumnezeu (satul Maluri), s-a putut apoi scrie și păstra mai mult cuvânt, și apoi majoritatea paginilor s-au adunat la un loc, și există această istorie, există mii de pagini.*

Am fost cuprinși de Dumnezeu ca să facem parte din poporul Său, din lucrarea Sa. Suntem acum luați la lucru de înnoire, în numele Cuvântului. Poate chiar aceasta a fost chemarea și misiunea noastră: scoaterea la lumină a cuvântului lui Dumnezeu. Am luat din cuvântul cules din vremea trupului sfintei Virginia (1955–1980). Am luat, iarăși, din cuvântul coborât din cer când prin sora Virginiei a lucrat în același fel Dumnezeu (1980–1994). Cuvântul auzit și cules de creștini are în el simplitatea lor, și este frumos în exprimare, simplu și frumos, căci Dumnezeu grăia după nivelul înțelegerii lor. Şi am luat apoi extrase și foarte multe mesaje întregi ale cuvântului lui Dumnezeu din perioada 1990–1995. Pe acestea le-am luat de la Mănăstirea Noul Ierusalim din Pucioasa, unde acum cuvântul se lasă de deasupra așezământului sfânt și unde cei veghetori înaintea glasului Domnului scriu cuvântul.

La ultima coborâre de cuvânt prin sfânta Virginia, în 3 septembrie 1980, Dumnezeu cuvânta așa: «Fiilor, va veni timpul, și vine, când voi sta în fața voastră mereu cu cuvinte sfinte». *Asemenea mărturii de glas din cer, de glasul Domnului, de glasul sfinților, sunt multe în tradiția credinței noastre ortodoxe, dar cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta înseamnă mărturie cu mult mai mult decât în orice vreme de până acum. Dumnezeu aduce prin cuvânt osândirea și judecata păcatului, vestirea și pregătirea pământului pentru întoarcerea Sa, primirea cuvântului vieții și recuperarea omului căzut, reîntoarcerea omului în viață de Eden.*

Am stat de vorbă cu foarte mulți creștini care sunt cuprinși de acest izvor ceresc pe pământ. Le-am cules mărturiile la o parte din ei. Se putea mult mai mult, că toți voiau să mărturisească despre cuvântul lui Dumnezeu și al trâmbiței lui Dumnezeu, sfânta Virginia. Dar sărbătoarea cea de patruzeci de ani (Paștele, 1995) se apropie, și noi avem de dat poporului român această carte. S-a coborât din cer cuvântul care spune să scoatem cartea aceasta.

Multe cuvinte luate de securitatea politică a vremii se găsesc astăzi circulând sub altă identitate. Când ai material, de ce nu ai face-o? Iată, şi noi facem tot aşa, dar vorbim oamenilor de lângă rădăcina izvorului de profeţie al Noului Ierusalim în România. Noi am găsit pomul din care sunt luate aceste roade. Aşa-zisa lucrare a indianului Sundhar Singh am găsit-o vestită de Dumnezeu în mijlocul acestui izvor, iar cei de la securitate care au avut materialul au schimbat multe cuvinte şi le-au dat mai departe sub altă identitate. Nu ştim, este posibil ca Dumnezeu să mai fi transmis şi în alt loc, dar cuvântul acesta este coborât din cer în cadrul acestui izvor.

Găsim necesar să mărturisim că vorbeşte Tatăl, că vorbeşte Fiul întru Duhul Sfânt. Domnul Iisus Hristos face cale cuvântului Preasfintei Maicii Sale, Născătoarea de Dumnezeu alături de cuvântul Său; face cale cuvântului sfintei Virginia alături de cuvântul Său; face cale cuvântului sfinţilor alături de cuvântul Său. Cuvântul lui Dumnezeu cel mai proaspăt transmis este deja citit în mijlocul mulţimilor care înconjoară poporul cel martor al cuvântului.

Am luat pentru această carte din mesajele Domnului către preoţii şi arhiereii care cred în coborârea cuvântului, nespecificând nici un nume, pentru a nu aduce peste ei pericolul caterisirii. Am luat din mesajele către oamenii de cultură, către oamenii vremii din diferite domenii, după cum trimite cuvântul lui Dumnezeu. Sunt prinse în carte mesaje şi extrase din cuvântul lui Dumnezeu către regele nostru, Mihail I al României, care a ctitorit cu numele său aşezământul mănăstiresc de la Pucioasa. Sunt mesaje şi extrase din cuvântul lui Dumnezeu către arhiereul cel martor şi întemeietor cu numele său al aşezământului sfânt de la Pucioasa. Oamenii, şi mai cu seamă românii, vor hotărî singuri ce este acest cuvânt, vor hotărî dacă este Dumnezeu sau dacă nu este Dumnezeu prin cuvântul coborât din cer, vor hotărî dacă vor crede sau dacă nu vor crede în cuvântul lui Dumnezeu dat de noi poporului român, care poartă, scrisă în el, această filă minunată de istorie cerească pe pământ, vreme de patruzeci de ani.

Vom sta la datorie dacă vom fi solicitaţi şi vom lucra pe cât vom reuşi, la cerinţa celor ce vor să înţeleagă nedumeririle care ar fi. Spunem aşa pentru că deja de trei ani oamenii presei au scris în necunoştinţă de cauză despre acest ceresc mesaj al vremii şi despre locul grădinii cuvântului. Poporul Domnului şi cei mai mici de la Pucioasa nu fac decât să asculte şi să lucreze tot ce aduce cuvântul lui Dumnezeu, care înnoieşte totul şi face totul curat. Puţini din oamenii presei au luat din cele adevărate, iar cei mai mulţi au folosit chiar minciuna, chiar răutatea, chiar pizma, dar nici aşa nu a fost rău, ci, dimpotrivă, oamenii au fost ajutaţi să se întrebe: „Ce este acolo, la Pucioasa?“*, şi adevărul s-a subliniat şi mai bine. Propovăduind un adevăr chiar din duh de pizmă, nu faci decât să-l subliniezi cu două linii şi cu litere groase, căci adevărul se luptă singur pentru sine.*

Mulţumim şi celor cu inimă curată şi celor iritaţi, care au scris despre cuvântul lui Dumnezeu şi despre locul său de coborâre şi chiar despre noi, purtătorii de cuvânt ai acestui mesaj ceresc. Aceştia au făcut publicitate, şi le mulţumim, căci oamenii au înţeles, în sfârşit, că cineva a încurcat bunăvoinţa Sinodului B.O.R. şi, lucrându-se din lături, noi am fost lăsaţi în lături. Toate acestea au picat pe placul arhiereului de Târgovişte (Vasile Costin), care a pus la lucru toată împotrivirea sa prin oamenii presei ce aveau drept sarcină denigrarea arhiereului Irineu Bistriţeanul, cel ce a avut menirea de la Dumnezeu să cunoască din vreme lucrarea cuvântului, să o studieze conştiincios, ca un teolog, să o creadă apoi şi să o împlinească aşa cum venea ea din cer spre împlinire. Preoţi ai eparhiei Târgovişte, şi mai cu seamă cei vecini cu Mănăstirea Noul Ierusalim, au lucrat multe feluri de mărturii mincinoase, cum că sunt culese de la lume, dar lumea nu cunoştea adevărul acesta, căci adevărul a fost ţinut ascuns, de Dumnezeu. Cei ce s-au luptat să pună văl peste această fântână cerească, poate vor mai lupta şi de acum, dar cartea aceasta va sta faţă în faţă cu ei.

Nu îndrăznim să comentăm asupra cuvântului. Ne este teamă. Cuvântului lui Dumnezeu nu-i trebuie comentarii. Şi pentru că vremea de acum a cuvântului s-a însemnat pe pământ prin ridicarea Sfintei Sfintelor Bisericii României (Mănăstirea Noul Ierusalim), după cum este profeţit din cer în 17 iunie 1977: «Vine vremea să ridicăm case de închinare»*, şi pentru că aşa de anevoios se înţelege adevărul despre acest loc al grădinii cuvântului, alăturăm aici cuvântul arhieresc de la slujba de sfinţire a pietrei de temelie a locului ales de Dumnezeu şi o parte din predica arhierească de la sfinţirea lăcaşului sfânt:*

Rep.: — Părinte Irineu, suntem toţi sub impresia acestei taine care reprezintă sfinţirea acestui loc. Am urmărit slujba pe care aţi ţinut-o aici, şi unii dintre cei care sunt aici, sunt înlănţuiţi de mai multă vreme de această taină. Aş vrea să ne mărturisiţi acum (pentru că tot ce se întâmplă aici este o mărturie), de ce acest loc? Ce s-a întâmplat, ce se întâmplă, de fapt, în acest loc? Care sunt misterele deocamdată cunoscute ale acestui loc şi ale oamenilor care-l locuiesc?

P.S. Irineu: *— Da. Dumnezeu întotdeauna a lucrat miraculos atunci când a pregătit pentru poporul Său cel credincios taine mari. Acesta este un loc în spatele căruia se ascunde o mare taină, acum parţial înţeleasă şi de puţini înţeleasă, însă când vremea marilor împliniri se va arăta, atunci toţi vor înţelege misterul şi nu le va veni să creadă cum Dumnezeu Se revelează în atâta simplitate şi umilinţă. Acesta este locul în care am pus astăzi piatră de temelie unui templu: templul lui Dumnezeu, templu în care Dumnezeu Îşi va arăta slava Sa şi majestatea Sa până la palpabil şi vizibil, templu în care Se va coborî cu tot cerul.*

— Cum s-a ales acest loc? pentru că în aparenţă, spun, numai în aparenţă, el este, să spunem, un loc banal. Tainele lui şi virtuţile lui sunt cu totul altele, şi ele, probabil, aşa cum spuneţi, se vor arăta mai mult, şi s-au arătat deja astăzi, când s-a putut pune această piatră de temelie.

— Ascultând o astfel de întrebare a dumneavoastră, mă gândesc la cetatea Nazaretului, despre care locuitorii lui, ai acelor vremi în care Hristos a apărut în Nazaret, spuneau: «Poate din Nazaret să iasă ceva bun?». *Dumnezeu are aici un izvor de apă vie. Este poate chiar acel râu din Apocalipsă, care curge din tronul Sfintei Treimi, râul vieții, din care acum se adapă puțini, și credem că într-un viitor apropiat se vor adăpa mulți. Și pentru că aici este sursa sau izvorul divin, nu contează cât de simplu și cât de necunoscut este acest spațiu geografic. Aici Dumnezeu vrea să-Și reveleze slava Sa, precum oarecând în acel banal și neluat în seamă Nazaret.*

— Aş vrea să explicați un alt lucru miraculos. Știu că oamenii care trăiesc pe aceste locuri aud glasul Domnului. Și dumneavoastră știți. Cum s-a întâmplat acest lucru și cum se întâmplă? Că se întâmplă, se pare, această minune, continuu.

— Acest lucru s-a întâmplat chiar în epoca vechiului legământ, când încă nu sosise vremea harului și când Dumnezeu prin aleșii Săi a pregătit venirea Fiului Său în lume și a grăit prin gura lor. Cuvântul pus în gura lor era, de fapt, cuvântul lui Dumnezeu. Din clipa în care Duhul Sfânt S-a coborât pe colina Sionului, după ce Fiul lui Dumnezeu, Cel întrupat, răstignit, înviat din morți și înălțat la Tatăl, L-a trimis din ceruri, de atunci, Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, lucrează și mai minunat. Hristos a spus: «Este de folos ca Eu să Mă duc, că dacă nu Mă voi duce, Duhul nu va veni la voi». *Hristos S-a așezat de-a dreapta tronului ceresc, L-a trimis pe Duhul Sfânt în istorie, și de atunci prin Duhul Sfânt grăiește și lucrează minunat. Duhul Sfânt este Cel ce aduce cuvântul în gura unor aleși. Și din cartea sfântului apostol Pavel adresată corintenilor știm că unii dintre creștinii botezați primesc anumite harisme, alții primesc altele, alte harisme sau daruri speciale, și printre aceste harisme una este și aceea a vederii înainte, una este cea a profeției, despre care se poate vorbi în acest loc. Duhul este Cel ce suflă unde vrea, și când suflă, cuvintele pe care le grăiește vasul ales sunt minunate și nu sunt de la el; sunt de la Dumnezeu puse în gura lui.*

— Și ce a profețit Duhul în acest loc?

— În acest loc Duhul a profețit că istoria se apropie de acel moment al coacerii, că opera salvatoare a lui Hristos trebuie să fie ajunsă în deplinătatea ei, că timpurile trebuie să fie încoronate. Și această încoronare a tuturor timpurilor va începe din România, pe care Dumnezeu, aici, prin vas ales și în cadrul acestui izvor miraculos, o numește cea binecuvântată, cea aleasă, pământ de mari promisiuni duhovnicești, glie a strălucirilor, pe care Dumnezeu vrea să-Și așeze diadema slavei Sale. Și în clipa în care Dumnezeu va pune această aureolă glorioasă pe creștetul României, din România se vor extinde binefacerile încoronării timpurilor peste întreaga lume. Atunci România va fi pământul regenerării mondiale; atunci din România, după cuvântul Domnului aici grăit, din România va răsări cântare nouă, cântare de pace și imn de slavă veșnică peste națiunile Terrei.

— E minunat ceea ce spuneți dacă lucrurile se vor împlini atât de grabnic, pentru că am înțeles, termenul pe care Dumnezeu l-a dat zidirii acestui lăcaș este foarte scurt, de numai trei luni.

— Da, într-adevăr, vremea s-a apropiat, și când Dumnezeu lucrează în istorie – și lucrează în mod miraculos, cum este cazul de față – atunci se suspendă și legile timpului și legile spațiului, și ce se poate face într-o zi, nu se pot face de către oameni obișnuiți în zece ani sau într-un secol. Credem că vremea s-a apropiat; noi nu stabilim pronosticuri, pentru că nu este dat nouă să știm aceasta, dar din ceea ce se grăiește, din ceea ce simțim, credem că timpul este foarte aproape, că plinirea vremii este la ușă, și ne bucurăm că noi trăim vremuri pe care poate că ar fi dorit moșii și strămoșii să le trăiască; trăim vremuri în care ceea ce au semănat ei și au pregătit ei prin suferință, prin lacrimi și sudori, noi putem să gustăm. După cuvântul Scripturii, ei au ostenit, și noi intrăm în holda lor.

— Nu ne rămâne decât să credem în puterea miracolelor, pentru că, bineînțeles, ele vor avea puterea să ne pună credința în locul credinței, istoria în locul istoriei și viața adevărată în locul vieții adevărate.

— Da, într-adevăr, atunci când acele vremuri de glorie și de plinătate se vor instaura pe plaiurile românești, toate structurile societății noastre vor fi refăcute. Atunci cultura, arta, știința, literatura și tot ce este de folos pentru o viețuire pașnică și prosperă vor avea adevărata strălucire, pentru că zgura păcatului va fi dată la o parte de pe coaja aceasta care acoperă fața cea adevărată a realității și spiritualității românești, și totul va străluci și totul se va descoperi în frumusețea primordială, așa cum era în paradisul edenic când omul nu cunoscuse ce este păcatul și când atât fauna, cât și flora, cât și perechea primordială era în stare curată. Atunci toate revelau splendori dumnezeiești; prin toate Dumnezeu grăia: și prin păsărele și prin flori și prin oameni; și credem că aceasta va fi fața Ierusalimului cel nou, inaugurat pe pământul românesc: o restaurare a paradisului edenic.

— Vă mulțumesc, părinte Irineu, vă mulțumesc pentru că prin tot ceea ce faceți, întăriți gândul acesta că Dumnezeu nu Și-a întors fața de la noi, ci, dimpotrivă, este în permanență cu noi în gândurile și în faptele noastre.

Aș vrea să vă rog să-i prezentați pe cei de lângă dumneavoastră, care sunt doar o parte din oamenii acestui loc.

— Cei doi din dreapta și fratele din stânga mea sunt apostoli și slujitori ai lui Hristos, ce aparțin de acest templu și care sunt aleși și unși de Dumnezeu în chip providențial și într-un mod cu totul excepțional, depășind legile firii. Ceilalți sunt toți creștini binecredincioși, care au contact îndelungat cu această sfântă lucrare și care, am putea spune, sunt pietrele duhovnicești ale Noului Ierusalim.

22 iulie 1991

... Dacă vrem să luăm logica omenească în considerare sau să judecăm după criterii raționale sau chiar după unele stipulații canonice, am putea să comentăm și să găsim pricină de sminteală. Însă în domeniul credinței sunt întotdeauna lucruri care ne depășesc, și revelația nu s-a închis odată cu închiderea ciclului de scrieri evanghelice (Biblia a fost scrisă prin anii 98–101: Evanghelia lui Ioan și Apocalipsa). Revelația a rămas deschisă. În clipa în care Duhul Sfânt S-a coborât pe colina Sionului, în foișorul de sus, la Rusalii, cerurile au rămas deșirate, deschise, nu s-au mai închis. Câtă vreme timpul istoric nu s-a oprit din circuit, Duhul Sfânt lucrează în istorie și revarsă efluvii de har; depinde de receptivitatea umană de a primi bogăția de slavă și de energie necreată din ceruri. Așa că mereu, mereu ne putem aștepta să avem surprize; surprize formidabile și admirabile, pentru că Hristos a spus: «Este de folos ca Eu să plec, că dacă Eu nu voi pleca, Duhul nu va veni la voi, iar dacă Eu Mă voi duce la Tatăl, voi trimite alt Mângâietor, Care va fi cu voi în veac».

Dacă lumea a fost creată de Dumnezeu, a fost răscumpărată de Fiul lui Dumnezeu, ea este dusă spre desăvârșire, spre culmea sau apogeul sfințirii, de Duhul Sfânt. Deci persoana a treia a Sfintei Treimi este în lucrare acum în lume: Duhul Sfânt. Or, Duhul Sfânt poate să aducă revelații și niște surprize la care nu ne așteptăm. Așa că nu avem motiv să spunem: mă smintesc, și mă smintesc. Într-o bună zi vom vedea o dezlănțuire de energii dumnezeiești și de miracole și de harisme pe pământul acesta, încât să putem spune că nu mai suntem pe pământ; că pământul a devenit un Tabor generalizat sau o Cincizecime sau Rusalii cosmice, și aceasta este starea finală a omenirii. Așa că dacă noi credem că Dumnezeu a ales-o pe România să fie pământul strălucirilor și «regina Mea», «mireasa Mea»*, cum o numește în lucrare, atunci El Se va revela cu totul și cu totul misterios, și multe lucruri ale trecutului vor fi suspendate, și surprize nemaiîntâlnite se vor derula în fața ochilor noștri, căci acum noi suntem angajați într-un marș triumfător spre starea finală a istoriei, când opera lui Hristos trebuie să fie încoronată și istoria, coaptă. Adică, tot ce Hristos a dat lumii prin întruparea Sa, prin moarte, prin patimile dureroase, prin mormântul lui Iosif din Arimateea, împrumutat Lui pentru trei zile, prin Muntele Măslinilor, de unde S-a înălțat la Tatăl sau prin evenimentul de pe Sion, care a fost culminația, când Duhul Sfânt S-a coborât peste umanitate să facă din ea un antreu al eternității, toate acestea s-au dat lumii, dar multe s-au dat în potență, virtual. Și din cauza păcatelor, din cauza ofensivei în care sunt angajați în mod neobosit agenții iadului și puterile întunericului, și din cauza pasiunilor biologice care colcăie în ființa omenească și în viața lumii, opera lui Hristos nu poate să-și arate floarea, este estompată, este blocată din cauza atâtor lucruri. Dar într-o bună zi, aici, pe pământ (nu numai în împărăția cerurilor, dincolo de nori), toate acestea trebuie să se vadă, și lumea să se bucure și să-L aștepte cu aclamații și cu ovații ca la intrarea în Ierusalim, pe Hristos ca Domn, ca Mântuitor, ca Suveran și ca Împărat atotputernic al universului, și credem că aceste vremuri se apropie, și dacă se apropie, e firesc să înceapă și surprizele. Atunci popoarele lumii care încă nu au cunoscut pe Hristos (și din păcate încă sunt foarte mulți care nu-L știu pe Hristos), se vor converti (și evreii și budiștii și hinduiștii și musulmanii) și Îl vor accepta pe Hristos, pentru că Hristos, chiar dacă ei nu-L acceptă, este Domn și Mântuitor al întregii omeniri și al întregului univers și cosmos. Dar ei, din păcate, din cauza refuzului de a răspunde la apelul Iubirii întrupate pe Terra în persoana a doua a Sfintei Treimi, coborâtă în Betleem, ei nu sunt părtași la roadele operei răscumpărării, dar sângele lui Hristos a fost vărsat și pentru ei. Ei nu vor să beneficieze de aceasta, dar într-o bună zi vor spune:* „Da“, *și vor spune:* „Da“ *pe pământ, nu dincolo de barierele mormântului. Și atunci, bisericile se vor uni, pentru că lui Hristos nu-I place ca biserica Sa, simbolizată acum 2000 de ani de cămașa pentru care s-a tras la sorți pe colina Golgotei, nu-I place să fie sfâșiată. Și atunci se vor uni, și va fi o turmă și un Păstor, și toate popoarele lumii, convertite; și de abia atunci se va dezlănțui gloria cea mare, și va fi pe pământ, și trebuie pregătită această epocă. Și în contextul acestei mari pregătiri pentru superba încoronare a veacurilor, este firesc să-Și aleagă locuri cum Și-a ales pentru prima Sa venire, să marcheze anumite puncte pe pământ, unde să lucreze intensiv și într-un mod cu totul supranatural. Așadar, cu smerenie o spunem, de ce să nu fie și la noi în România? Dacă încă în veacuri apuse vechii călugări de la Athos spuneau despre România că este* «Grădina Maicii Domnului» *și apoi de-a lungul veacurilor mulți alții, și acum, aici, în mod cu totul deosebit și cu nimb de strălucire pascală sau penticostală se petrece, credem că România aceasta este marcată. Și dacă am analiza bine cursul istoric, să-i zicem de două ori milenar al acestui popor, am vedea că este un popor de excepție, este un popor cu o noblețe rară, chiar dacă acum, după cincizeci de ani de opresiune ateistă și comunistă, ne-am pervertit și ne purtăm ca țiganii. Dar în firea noastră, în ființa noastră avem niște calități unice, suntem un popor ales, un popor binecuvântat și cu valențe și cu niște virtuți dumnezeiești, angelice, dar ele nu s-au putut declanșa din cauza greutăților prin care am trecut și a valurilor de migrații, de asupriri și nedreptăți. Însă poporul ăsta, dacă îi studiem istoria, niciodată nu a asuprit pe nimeni, niciodată nu a dus război de cotropire; totdeauna el s-a apărat, săracul, și și-a tras carul istoriei până la capătul celui de al doilea mileniu; uite că trecem pragul celui de al treilea și, așa cum spunea poetul:* «Eu îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul»; *și atâta sânge, și atâtea lacrimi, și atâtea sudori care s-au scurs din trupul României, născută, iar nu făcută creștină, cum spunea Domnul aici în lucrare, că* «Acest popor este ortodox de la nașterea lui» *și că* «Biserica este veche cât Fiul», *(vorbește de Fiul lui Dumnezeu ca Om, ca Nazarinean, ca Omul din Nazaretul Galileii); deci s-a născut odată cu Fiul Său, Cel Unul născut. Ce frumusețe! Pot să spună aceasta sârbii, croații, bulgarii, cehii,*

slovacii, ruşii, ungurii, care toţi au primit creştinismul prin anii 800, 900, 1000, de la misionarii creştini, veniţi pe aceste plaiuri est-europene? Pe când, poporul nostru s-a născut creştin. Sfântul Andrei a propovăduit Evanghelia pe tărâmurile noastre, şi apoi negustorii greci, ucenici ai sfântului apostol Pavel, care au predicat Evanghelia în Peninsula Balcanică, au venit şi au completat ce a semănat Andrei, pescarul din Betsaida Galileii, primul chemat la apostolat; şi apoi au venit coloniştii romani, când Traian a cucerit Dacia şi a transformat-o în provincie romană. Atunci, foarte mulţi colonişti, pentru colonizarea acestei Dacii, au adus pe alţii, care erau creştini, şi aşa s-a completat, încât noi, de la început am avut un creştinism tare şi de excepţie, astfel că prin secolul al patrulea, când s-a dat edictul de libertate de către împăratul Constantin cel Mare pentru creştinătatea universală şi a avut loc Sinodul de la Niceea în Asia Mică în anul 325, printre episcopii cei 318, participanţi la Sinod, unde s-a formulat Crezul şi a fost semnat simbolul de credinţă (Cred întru Unul Dumnezeu…), a participat şi episcopul Teofil din Dacia. Cine mai poate să se mândrească cu aşa ceva? Deci noi, oricât de smeriţi am fi, cu şi mai profundă smerenie trebuie să declarăm sus şi tare că acest popor este un popor de excepţie. Şi pentru că nu am avut parte de fericire niciodată, ci numai de lacrimi şi de dureri, Dumnezeu ne va pregăti pentru aceste vremuri şi ne va da acum, cum spune apostolul neamurilor: «Nu pot să pun în cumpănă durerile acestui veac cu bucuriile pe care Dumnezeu le-a pregătit celor ce-L iubesc pe El».

Deci cred că ne aşteaptă surprize şi pare-se că sunt la uşă; deja putem să folosim termenul: „Veni-va vremea şi a şi venit“, *şi trebuie să fim foarte corespunzători. Cel puţin dacă nu lucrăm pentru împlinirea planului lui Dumnezeu cu lumea şi cu istoria acestei naţii binecuvântate, măcar să nu-L împiedicăm prin păcatele noastre. Dar Dumnezeu ne vrea împreună lucrători, aşa cum spune în lucrare:* «Voi sunteţi mâinile Mele şi picioarele Mele, voi sunteţi gura Mea», *căci Dumnezeu Se foloseşte de noi, slăbănogii, dar noi suntem instrumente, pentru că Hristos, din clipa înălţării nu mai umblă pe tărâmurile noastre văzut cu trupul, cum umbla pe uliţele Ierusalimului sau pe ţărmurile Tiberiadei sau prin lanurile de grâu ale Galileii. El este dincolo de această lume. El este într-un plan (mă exprim teologic, ca să mă exprim desăvârşit), deplin pnevmatizat, sau transparent, spiritualizat, pentru că trupul Lui e trup, dar e un trup care poate să treacă prin uşile încuiate, cum a trecut în ziua Învierii, că El lucrează tot atât de eficient ca atunci, El este tot atât de contemporan cu noi cum a fost cu ucenicii Lui şi cu poporul ales din vremea petrecerii Lui cu trupul pe pământ. Ba mai mult, căci atunci avea trup şi îi mângâia şi îi alinta şi le răspundea nevoilor lor, dar acum, El, înălţat fiind la Tatăl şi în planul deplin spiritualizat, s-a umplut trupul Lui de Duhul Sfânt, şi Duhul Sfânt a fost trimis peste creaţie, peste istorie din trupul Lui şi, acum, Hristos ni Se poate interioriza nouă, adică acum Hristos poate să pătrundă prin Duhul Sfânt în noi, încât să nu mai ştim până unde suntem noi şi până unde este Duhul Sfânt, ca şi în cazul lucrării miraculoase care se petrece aici, sau a vaselor alese, când Dumnezeu ici şi colo grăieşte şi a grăit prin veacuri. Şi atunci, cum apostolul Pavel spunea:* «Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine» *sau Duhul strigă din tine:* «Avva! Părinte!». *Cine Îl numeşte pe Tatăl Părinte? Hristos. Deci Hristos este în tine prin Duhul Său Cel Sfânt. Duhul din tine, Hristos strigă:* «Avva! Părinte!». *Deci nu mai eşti tu. Poţi să fii hristificat.*

De aceea noi în teologia noastră ortodoxă vorbim de îndumnezeirea omului, adică omul poate să devină dumnezeu prin har. Acum suntem slăbănogi, dar aici se apropie vremea. Acestea vor fi trupurile cereşti, pentru că Hristos este Omul la capătul istoriei. Hristos nu a venit în lume numai să Se dea în spectacol, să arate ce poate El. El Şi-a asumat toată condiţia căzută a omului şi firea omenească cu slăbiciunile ei, cu durerile ei şi cu amarurile ei, şi a dus-o la maximum de desăvârşire şi a zis: Aici vei ajunge tu, omule; toată posibilitatea o ai; dacă vei crede în Mine, lucruri mai mari decât Mine vei face.

Asta este calea, asta este traiectoria, şi de aceea Hristos Cel înviat este numit pârga sau începutul învierii celor adormiţi. Asta este calea omului. Hristos a făcut tot ce va putea să facă omul care vrea să trăiască în Hristos. Care nu, se exclude singur din împărăţie. Şi la sfârşit toţi vom avea trupuri transparente, toţi vom putea trece prin uşi închise şi prin ziduri şi vom fi totuşi oameni, nu ne vom pierde identitatea fiinţială de chipuri ale lui Dumnezeu, cu frumuseţe şi cu înţelepciune şi cu simţământ sfânt, dar vom spiritualiza materia din noi. Asta este calea. E o cale firească. Nouă ne pare greu acum, pentru că noi judecăm ca oameni şi ca pământeni, dar acesta este destinul omului: cetăţenie veşnică, transparenţă, frumuseţe de disten, pnevmatizare, subţirime spirituală. Aşa că, să nu ne mirăm dacă aici vedem o lucrare în care se spun nişte lucruri cu totul ieşite din comun. Nu sunt ieşite din comun; sunt pe linia sfintei Scripturi şi pe linia sfinţilor Părinţi, dar omul, îngroşat de materie, omul care, în loc să-şi spiritualizeze materia din el şi să devină transparent, cum au devenit unii sfinţi care umblau prin aer, care cunoşteau gândurile oamenilor, care vindecau (sfinţi: şi în secolul trecut, sfântul Serafim de Sarov), omul ajunge până acolo încât şi spiritul şi-l materializează. Acesta e materialismul diabolic pe care-l experimentează epoca modernă şi secularismul; că zicea sfântul Andrei Criteanul: «Mintea mea cu totul ţărână mi-am făcut». *Mintea este expresia Duhului, dar în loc ca prin mintea ta, ca prin duhul tău să spiritualizezi materia din tine şi corpul acesta pornit spre rele, ai ajuns tocmai la procesul invers, să-ţi materializezi, să-ţi faci ţărână sufletul tău, şi atunci te îngroşi şi nu mai simţi. Şi dacă atâţia oameni sunt astăzi ţărână, păi e firesc că te fac praf şi pulbere şi râd când le spui lucruri tainice, lucruri fine, subţiri, lucruri de destin suprafiresc al omenirii, lucruri care aparţin cetăţeniei*

noastre cereşti – că toţi o avem – şi care aparţin statutului nostru de candidaţi la nemurire; şi râd, pentru că nu le convine, nu pot să priceapă sau îi împiedici, nu-i laşi să-şi trăiască viaţa în plenul ei aşa cum o simt ei, la nivel de plăceri epidermice şi de pasiuni lumeşti, şi îi împiedici, şi zic: „Dar ce vrei acum, să mă fac sfânt? Ce vrei cu mine?". *Şi de multe ori chiar şi clerici ai bisericii, preoţi şi ierarhi spun aşa, şi asta este o notă a lumii degradate, a lumii deşirate de la sfârşitul mileniului doi.*

Aşa că să ne bucurăm, că nu avem de pierdut noi, care credem lucrarea. Avem numai de câştigat. Această lucrare nu ne împiedică deloc, nu ne sustrage de la scopurile şi datoriile noastre de cetăţeni buni, de oameni buni, de fiinţe sociale. E drept că unele lucruri sunt cam aspre, e cam greu, dar întrucât credem că e aproape împlinirea, trebuie să ne supunem acestei asceze aspre. Dacă regele vine acasă... în termeni duhovniceşti nu există bătrâneţe, sufletul nu îmbătrâneşte. Dacă acest corp fragil sau ambalaj de lut, carnea, se mai zbârceşte, dincolo de el este spiritul, şi spiritul primează, şi spiritul rămâne, şi când vom fi oameni duhovniceşti în lumea sau Eonul sau veacul cel nou, atunci toate aceste slăbiciuni dispar, atunci nu mai este bătrâneţe şi nici moarte, toate acestea sunt reminiscenţa păcatului adamic. Aşa că regele dacă vine, Dumnezeu poate să-l umple de har şi să-i sporească înţelepciunea pe care o are şi evlavia pe care o are şi frumuseţea fizică pe care o are. Deci, Dumnezeu să facă întorsătura, şi apoi Dumnezeu ştie cum va conduce acest popor, însă Îi trebuie om, Îi trebuie omul acela care, tot după expresia lucrării, să facă un pas smerit sub sceptrul Împăratului sau Regelui regilor, şi Dumnezeu va face zece paşi. Însă câtă vreme nu te pleci, Dumnezeu nu poate lucra să aducă acest popor la lumină. Păi cum să aducă la lumină pe aceşti liber-cugetători care nu-L acceptă? Să se facă toate eforturile omeneşti posibile, nu poate această ţară să se bucure de lumină şi de pace şi sufletele cetăţenilor ei să fie pline de bucurie şi de fericire firească, pentru că noi am fost creaţi pe pământ nu să stăm numai în exil, mai ales din clipa în care Hristos ne-a răscumpărat. Deci nu se poate câtă vreme ei conduc şi nu-L acceptă pe Hristos; orice efort ar face, nu se poate să fie bine. Aşa că numai în comuniune cu cerul pământeanul află împlinirea.

Oricum, noi avem speranţa, şi speranţa este visul celor treji. Noi nu suntem nici naivi, cum ne consideră unii, nici habotnici, cum ne consideră alţii, dar totuşi cred că avem acea virtute care se cheamă „beţia celor treji" *(cum o numesc părinţii filocalici), sau acea nebunie absolut necesară şi calificată drept virtute pentru cetăţeanul împărăţiei lui Hristos. Trebuie să ai o nebunie sacră, care te face să te detaşezi de acest firesc care în ochii lumii înseamnă virtute, dar în ochii lui Dumnezeu înseamnă nebunie, aşa, în sensul ei literal.*

*12 decembrie 1991 † **Irineu Bistriţeanul***

Am inserat aici fragmente din cuvântările arhiereului Irineu pentru ca să ştie omul cum trebuie înţeleasă această coborâre de cuvânt din cer, a cărui istorie este scrisă pe pământ în vremea noastră.

Dumnezeu grăieşte din cer în limba română. Mărturiile multor creştini pot confirma aceasta. Ar fi o mare bucurie dacă oamenii bisericii, cărturarii şi filozofii României ar folosi această frumoasă limbă.

Dumnezeu grăieşte în limba română.

25 martie 1995
Mănăstirea Noul Ierusalim

VIAȚA SFINTEI VIRGINIA

Era în ziua de 27 mai a anului 1923, sărbătoarea Duminicii tuturor sfinților. În dimineața aceea mama Verginicăi se pregătea să meargă la biserică, dar nu s-a mai dus, căci a stat şi a primit-o pe Verginica. Era atunci ultimul an al bisericii strămoşeşti, al sărbătorilor strămoşeşti, şi a venit apoi vremea cea roşie şi a strămutat de la locul lor serbările cereşti ale sfinților. Creştinii acelei vremi plângeau strămutarea serbărilor sfinților, văzând împlinirea proorociei Scripturilor care spun: *«Se vor încumeta să schimbe până şi vremurile»*.

Părinții copilei, Nicolae şi Andreiana, erau creştini săraci şi le creşteau din greu pe cele două copile, Verginica fiind cea mai mică. În anul 1924, când Verginica împlinise un an, s-a îmbolnăvit de o boală care-i mânca pântecele pe dinăuntru, dar prin această suferință prunca avea să se arate încă de pe atunci vas ales de Dumnezeu, căci mare şi minunat este Domnul în lucrările Sale. Părinții ei plângeau şi se rugau la Dumnezeu pentru vindecarea copilei. Mare taină a însemnat suferința ei în acel an, căci mai târziu Domnul avea să anunțe prin ea rana suferită de biserică în vremea aceea.

Părinții se duceau şi dădeau la biserică slujbe de însănătoşire, fiindcă singura lor mângâiere şi nădejde era de la Dumnezeu. Se nevoiau şi țineau pe lângă casă o capră pentru lapte, şi dacă Verginica s-a îmbolnăvit, ei foloseau numai pentru ea laptele, căci erau lipsiți de toate cele. Zilele de post erau sfinte pentru toată familia, iar în zilele de dulce Verginica se hrănea cu laptele de la capră.

Boala copilei ajunsese în stare grea. Părinții plângeau uitându-se la ea cum i se învinețiseră pielea şi unghiile, şi le pierise speranța pentru viața ei. Pe lângă această durere grea, se mai aşezase apoi peste ei încă una, căci un câine mare, al sanitarului din sat, le-a sfâşiat capra, şi s-a dus atunci tatăl ei şi a plâns la poarta sanitarului. Sanitarul fu cuprins de milă şi s-a dus să o vadă pe copila care zăcea aproape pe moarte, şi apoi a adus medicamente pentru vindecarea ei. Dumnezeu a cercetat durerea şi jalea acestei case şi a întins mâna spre vindecare.

Treptat, copila s-a făcut bine. Suferise cerul în trupul ei, suferise pentru biserica lui Iisus Hristos, căci Dumnezeu avea în planul Său să lucreze prin cuvânt şi să aducă prin ea reparare peste rana bisericii. Verginica avea să se arate apoi biserică sfințită în care a locuit apoi Mielul lui Dumnezeu şi a vorbit cu poporul creştin care s-a născut treptat prin lucrarea de cuvânt a Duhului Sfânt.

Când Verginica împlinise patru ani, tatăl ei a murit, iar viața acestei familii a ajuns mult prea anevoioasă. Mama şi cu cele două copile îşi lăsaseră nădejdea în ajutorul de la Dumnezeu şi mergeau în toate sărbătorile la sfânta biserică, singura lor mângâiere.

Se făcuse Verginica de nouă ani. Sora ei cea mare, Maria, făcea treburile în casa lor săracă, iar Verginica s-a gândit să meargă în sat să se roage pe la porți ca să strângă vite să le pască şi să câştige câte un pic de hrană. Mama lor, Andreiana, zăcea în pat, bolnavă de pelagră. Câțiva oameni mai miloşi au dat acestei copile să le pască vitele, iar seara, după ce ea primea puțină hrană pentru plata muncii ei, se întorcea spre casă şi ducea hrană mamei şi surorii sale.

Verginica avea numai o rochiță şi umbla atentă când alerga după vite, să nu se agațe prin spini şi să-şi rupă îmbrăcămintea. În zilele de lucru îşi îmbrăca rochița pe dos, iar seara, înainte de fiecare sărbătoare, şi-o spăla şi se îmbrăca a doua zi cu ea pe față ca să meargă la biserică.

Păştea zi de zi vitele şi plângea mereu. Copiii cei mai înstăriți din sat o luau mereu în bătaie de joc şi o înjoseau ca pe o copilă săracă şi prostuță, aruncând după ea cu pietre şi luând-o în râs. Toată ziua ea aştepta cu sufletul plin de milă şi de dor să se apropie seara şi să meargă acasă cu cele căpătate de la stăpânii vitelor ca să ducă hrană mamei sale. În poienița în care ea mergea cu vitele era un măr pădureț, dar din fructele lui, fiind acre, nimeni nu lua să mănânce. Verginica mânca mere din pom, iar seara ducea şi acasă, dar mama şi sora ei nu le puteau mânca de acre ce erau. Ea se mira cu durere şi nu înțelegea de ce pentru ea merele aveau gustul dulce. Era fericită că avea merele ca hrană, căci din hrana ce o căpăta de la oameni nu se îndura să mănânce, ca să aibă să ducă acasă.

Toată ziua se ruga plângând şi zicea:

— Maica Domnului, care eşti în cer, fă-o şi pe mămica mea sănătoasă, că noi suntem mici şi fără tată; nu lăsa să rămânem şi fără mămica!

Într-una din zile, printre crenguțele copacilor, Verginica a văzut o lumină mare şi albă, şi pe Maica Domnului cu Pruncul Iisus în brațe, şi şi-a zis: *„Uite, este Maica Domnului cu Domnul nostru Iisus Hristos în brațe, aşa cum este în icoana noastră de acasă!“.*

Apoi ea a auzit:

— Verginico, eu sunt Măicuța Domnului, şi sunt şi măicuța ta. Nu mai plânge, căci Fiul meu, Iisus Hristos, o va însănătoşi pe mama ta ca să vă poată îngriji.

Verginica plângea acum şi mai tare de bucuria care-i cuprinsese nădejdea însănătoşirii mamei. Când a mers seara acasă, a povestit mamei sale, care şi-a dat seama că Verginica a avut o vedenie cerească. A doua zi ea a plecat iarăşi cu vitele la păscut, şi spre seară a văzut din nou lumina cerească şi o rază de la cer până la pământ, pe care s-a coborât până la o palmă de pământ un sfânt cu barbă, înconjurat de raze şi cu o cruce strălucitoare în mâna dreaptă, şi a strigat-o pe nume:

— Verginico, Eu sunt Fiul Maicii lui Dumnezeu, şi am venit s-o fac bine pe mama ta. Nu mai plânge. Eu voi veni de acum mereu în calea ta şi nu te voi mai părăsi niciodată, dar iată, îți cer şi Eu ceva pentru vindecarea mamei tale. Dă-Mi să am de la tine părul tău.

Ea, ştiind că e păcat mare să-şi taie părul, căci aşa o învățase mama ei, I-a răspuns Domnului:

— Doamne, mi-a spus mămica mea că e mare păcat la cer să-mi tai părul. Cere-mi altceva. Poate pot să-Ți dau.

— Dă-Mi o mânuță, s-o am de la tine.

— Doamne, dacă rămân numai cu o mânuță, nu mai pot singură să mă pieptăn, să mă îmbrac, să mă spăl, să lucrez. Cere-mi altceva.

— Să-Mi dai atunci un picior, să-l am de la tine.

— O, Doamne, mai cere-mi. Poate va fi altceva să-ți pot da, că nu pot alerga după vite numai cu un picior, nu mai pot să mă ajut, şi fac altora durere să mă poarte. Mai cere-mi. Nu pleca! Vreau s-o faci bine pe mămica mea.

— O, ce să-ți mai cer? Iată, îți cer un ochi, să-Mi fie Mie spre slujire prin tine, să Mă uit cu ochiul Meu prin ochiul tău, că Eu vreau să-Mi fii Mie cort pe pământ.

Verginica s-a mai alinat, că nu i s-a părut aşa de greu cu un singur ochi, şi, punând mâna pe ochiul stâng ca să vadă cum vede cu un ochi, s-a hotărât şi, bucuroasă, s-a întors cu privirea să-I spună Domnului să-i ia un ochi pentru vindecarea mamei sale. Dar când ea s-a uitat spre locul unde apăruse lumina, Domnul Îşi luase drumul în sus, spre cer, iar ea a strigat cu amar:

— Doamne, iată, Îți dau un ochi. Întoarce-Te să-l iei!

Atunci, Domnul a rostit din nori:

— Fii cuminte, Verginico! Eu voi veni de acum mereu la tine. Când vei împlini paisprezece ani, atunci voi lua ochiul tău. Mergi acasă acum, căci mama ta s-a ridicat din pat. Eu voi fi mereu de acum cu tine.

Verginica, de bucurie, n-a mai stat cu vitele, şi s-a dus cu ele spre casele de unde le lua dimineața. Şi, pe când ea mergea spre casă cu cele căpătate pentru hrană, a văzut-o pe mama ei pe drum venindu-i înainte şi a strigat:

— Mămico, te-ai făcut sănătoasă?

— M-am făcut, că iată, un tânăr sfânt, cu o cruce luminoasă în mână, mi s-a arătat lângă pat şi mi-a spus să mă ridic şi să fiu vindecată pentru plânsul tău. M-a ridicat, şi eu am venit înaintea ta.

Verginica i-a povestit mamei sale despre întâlnirea ei cu Domnul Iisus Hristos în poienița unde era cu vitele. Mama ei a început să-şi dea seama că darul Duhului Sfânt cuprinsese copila. O fericire cerească s-a coborât peste căsuța lor săracă.

Verginica tot creştea, iar Domnul Iisus Hristos a făcut din ea vas al Duhului Sfânt, ca mai apoi să înceapă prin ea săvârşirea unei mari lucrări cereşti pentru pregătirea unui popor creştin, care avea să asculte şi să lucreze legile Domnului.

Când Verginica a împlinit paisprezece ani, Domnul Iisus Hristos Şi-a împlinit cuvântul Său şi a ridicat vederea ochiului stâng al copilei, ca mai târziu acest ochi să fie acoperit de albeață. Vorbirea ei cu Domnul Iisus Hristos, cu Măicuța Domnului, cu sfinții şi cu arhanghelii cerului devenise o continuă lucrare cerească coborâtă pe pământ, şi pe care ea o împărțea la toți cei care auzeau şi veneau spre sătucul din care răsărise această mlădiță binecuvântată şi aleasă de cer.

Prin puterea lui Dumnezeu, Verginica avea darul postirii îndelungi, mai ales că în casa lor era sărăcie de cele pentru hrană. Dumnezeu o pregătea pentru ceea ce avea să poată mai târziu purta, căci avea să poarte darul marii trâmbițări apocaliptice prin care se anunța misiunea poporului român pentru lucrarea de redresare spirituală a făpturii lui Dumnezeu. Astfel, la vârsta de treizeci şi doi de ani, în primăvara anului 1955, înainte de începutul postului patimilor Domnului, Verginica a primit cuvânt ceresc să înceapă post de patruzeci de zile şi patruzeci de nopți, timp în care să primească anafură şi agheasmă, dar ea a răspuns:

— Doamne, nu voi putea atât de mult.

— Vei putea, Verginico. Duhul Sfânt te va umbri ca să aşez apoi peste tine mare dar dumnezeiesc, o lucrare cerească aşa cum n-a mai fost pe pământ şi despre care scrie în cartea cea coborâtă din cer, fiindcă Eu voiesc să-Mi pregătesc calea celei de a doua arătări şi să-Mi luminez un popor şi să-l deosebesc şi să-l curățesc de toată întinarea trupului şi a duhului, ca să lucreze sfințenie pe pământ, întru frica lui Dumnezeu.

Verginica avea duhul plin de umilință față de cele ce veneau de la cer, şi, în simplitatea ei, îşi închipuise că îi va da Domnul un dar peste marea lor sărăcie, şi a zis:

— Doamne, Doamne, ajută-mă cu tot cerul sfânt, ajută-mă să Te ascult şi să împlinesc vremea postului.

În această vreme a avut lângă ea pe o soră creştină cu numele de Elena Gurău din satul Valea Lungă, Dâmbovița, care, deşi era căsătorită, trăia în feciorie cu soțul ei, pentru că şi ea avea darul proorociei, după măsura împărțită ei de la Domnul. Această creştină fecioară a stat toată vremea postului lângă Verginica şi stătea de vorbă cu toți creştinii care veneau la ea. Verginica a dus cu mare slăbiciune trupească această vreme de post, că uneori, cei ce erau pe lângă ea, şi mama ei, Andreiana, mai aveau prea puțină speranță pentru ea că va ajunge vie până la împlinirea postului, dar nimeni nu a avut îndrăzneala să calce porunca Domnului şi să-i dea să mănânce. Toată nădejdea lor era în cuvântul lui Dumnezeu, care a adus această veste de pregătire pentru Verginica.

Trecuse vremea postului mare şi se apropiaseră zorii dimineții sâmbetei de dinaintea Învierii Domnului. Verginica se înseninase la față în ziua aceea şi începuse să stea de vorbă cu creştinii, iar când clopotele bisericii au început să sune vestind Învierea Domnului, Verginica s-a ridicat şi a vorbit celor de lângă ea, spunându-le că au venit din cer sfinții trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan, îmbrăcați în haine albe de arhierei, şi toți trei şi-au atins crucile de creştetul ei, iar ea s-a ridicat şi a primit de la ei sfintele Taine. Cei trei sfinți ierarhi au fost văzuți în acelaşi timp şi de sora Elena, cea care a vegheat peste postul lui Verginica. O înseninare cerească s-a aşezat peste ființa Verginicăi, adormind într-un somn liniştit şi plin de pace. Deodată, cei ce erau în jurul ei au auzit glasul ei de care Se folosea Domnul Iisus Hristos. Şi Domnul a grăit:

«Pace vouă! Hristos a înviat, Hristos a înviat, Hristos a înviat! Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, ci sunt în Duh. Coborâtu-M-am cu Duhul pe pământ ca să-Mi culeg un popor şi să-i vorbesc tainele cele pentru vremea aceasta. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, şi am venit să vorbesc pe pământ, să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, aşa precum este scris în cartea Mea. Nu acest trup sunt Eu. Aceasta este o trâmbiță din care Eu trâmbițez în vremea aceasta ca să vestesc peste voi toate câte vor fi în zilele ce vin».

Din clipa aceea Verginica s-a arătat vas purtător de cuvânt dumnezeiesc, cuvânt care a curs prin gura ei ca un izvor viu, până ce Domnul a ridicat-o întru cele cereşti. Ea nu simțea nimic în vremea vorbirii Domnului, iar când se trezea, îi întreba pe cei din jur dacă a vorbit Domnul şi ce a vorbit.

Aşa a început în ziua de Paşti a anului 1955 lucrarea de profeție a Duhului Sfânt prin fecioara Verginica, şi mulțime mare de creştini stăteau şi ascultau cuvintele Domnului, mulți din ei îndreptându-se apoi spre biserică şi spre împlinirile poruncilor dumnezeieşti. Era trimisă de Domnul peste tot pe unde avea cerul să lucreze şi să-şi culeagă din spini şi din mărăcini oile turmei, care aveau să se ridice spre mântuire şi să bea din râul care izvora din tronul lui Dumnezeu Cuvântul.

Şi dacă s-au ridicat şi vânzători şi trădători, a început apoi prigoana peste turma Domnului. Preotul din sat, Ilie Mirică, văzând amploarea acestei lucrări dumnezeieşti şi temându-se că va fi tras la răspundere de conducerea bisericii şi de autorități, a căutat să înăbuşe această coborâre cerească, folosindu-se de motivul că Verginica este bolnavă, aşa încât autoritățile securității comuniste au dus-o în spitale de psihiatrie, unde era chinuită şi brutalizată, căci nici acolo cuvântul Domnului nu se oprea din lucrarea sa. Iar când Domnul vorbea prin ea cuvântul Său, chinuitorii o înțepau cu ace, o ardeau cu țigara aprinsă, îi băgau în gură lucruri spurcate, îi puneau bile de fier fierbinți la subțiori şi nu țineau seama de lipsa ei de sănătate. După ce era ținută o perioadă de timp şi supusă la felurite torturi, o dădeau să plece acasă, iar poporul creştin care se hrănea pe ascuns din această mană cerească suferea alături de această lucrare de Duh Sfânt, urmărită pe toate căile ca să fie înăbuşită.

A găsit Domnul o scăpare şi o acoperire în fața urmăritorilor, şi a vestit hotărâre cerească. Sfântul arhanghel Mihail, care era însoțitorul ei în vremea vedeniilor cereşti, i-a arătat Verginicăi planul lui Dumnezeu, cu care s-o acopere de prigonitori. A luat-o şi a mers cu ea pe o pajişte verde, şi, ajungând la o apă cu pod peste ea, trecând împreună podul, pe la jumătate, a apărut un tânăr; mult mai tânăr decât ea. În acel moment sfântul arhanghel Mihail a spus:

— Vezi, Verginico, acest tânăr? În curând ți-l va scoate Domnul în cale, şi el mult te va ocroti de urmărirea celor necredincioşi.

Verginica s-a întristat şi nu înțelegea, crezând că este vorba de căsătorie, şi, gândindu-se la fecioria ei, i-a spus cu lacrimi sfântului arhanghel Mihail:

— Cum, sfinte Mihaile, vrei să mă părăseşti şi să rămân în grija unui pământean?!

— Nu te întrista, Verginico! Nu te teme! Eu nu te părăsesc niciodată, căci Domnul m-a dat să-ți fiu însoțitor în toată vremea, dar acest tânăr va fi ca un văl peste lucrarea ce o lucrează Domnul prin tine. În multele tale suferințe trupești, de acum el te va sprijini precum bătrânul Iosif a ocrotit-o pe Maica Domnului nostru Iisus Hristos. Domnul te va îngrădi pe tine cu focul Duhului Sfânt, căci trupul tău este tron lui Dumnezeu şi iesle în care coboară Duhul Lui şi grăieşte către Israel cel din vremea din urmă.

Această vedenie s-a împlinit curând, căci Domnul o trimisese pe ea în comuna Măneşti, şi la acea coborâre cerească venise şi tânărul Stoica Nicolae, care s-a alipit de această lucrare de mântuire, şi cu dragoste duhovnicească a iubit şi a prețuit vasul prin care se scurgea mirul cuvântului Duhului Sfânt, căci toate vorbirile cereşti erau însoțite de mireasmă plăcut mirositoare, care-i făcea pe mulți să apuce pe cărările lui Dumnezeu. Aşa a pregătit Domnul inima acestui tânăr, şi în vara anului 1960 s-a săvârşit în biserica din comuna Măneşti slujba de cununie, urmată de nuntă creştinească, împreună cu lucrarea cuvântului ceresc. Din clipa aceea el devenise sprijinul casei, răspunzând în locul ei în fața autorităților care veneau mereu s-o ia şi s-o chinuiască fără milă.

Închisorile prin care Verginica a trecut între anii 1956 – 1960, la Jilava, la Sibiu, şi internările forțate în care a suferit torturi nemiloase, au adus-o pe Verginica la mare neputință trupească, iar după căsătoria ei cu acel tânăr, deşi nu mai era luată de acasă, ea era bolnavă în toată vremea. Până în anul 1967, cînd au început din nou vânzarea şi prigoana, Verginica s-a adăpostit sub scutul acestui tânăr, ca apoi, împreună cu alți creştini, să fie dus la închisoare şi ocrotitorul ei. Verginica a rămas în grija creştinilor şi a celor doi copii care erau înfiați în urma cununiei de la sora ei, care avea şase copii. După eliberarea din închisoare, tânărul a purtat mai departe grijă de vasul Domnului şi de toate grijile casei, mergând cu lucrul Domnului oriunde era trimis, iar în anul 1973, după constatările medicale ale spitalului din Plătăreşti, prin care se certifica fecioria Verginicăi, sub amenințările securității, care voia din nou să-l aresteze, a fost forțat să se despartă de ea, iar el, crezând că salvează libertatea ei, a plecat. Nemaifiind în legătură cu lucrul lui Dumnezeu, cu îndemnul lui Dumnezeu, a slăbit cu duhul şi s-a căsătorit cu o femeie din lume, de la care a avut doi copii, întemeindu-şi astfel familie, dar fără carte de despărțire între el şi Verginica.

Rămânând în grija lui Dumnezeu, suferindă în toată vremea, Verginica a purtat pe Dumnezeu Cuvântul în lucrarea Sa, până la trecerea ei spre viața cea fără de moarte, săvârşindu-se în ziua de 14 decembrie a anului 1980. Poporul care s-a născut din această lucrare cerească o cheamă acum prin rugăciuni în toate nevoile, iar ea lucrează din ceata sfinților şi ajută pe tot sufletul care o strigă.

Verginica era numită de Domnul trâmbiță cerească, era numită fluieraşul Păstorului Cel bun şi vas ceresc pe pământ. Stau mărturie mii şi mii de pagini care au fost scrise în vremea vorbirii Domnului prin acest vas, şi care au fost hrană vie pentru tot poporul creştin iubitor de Dumnezeu. Mulți creştini ai acestui popor au mărturisit minunile şi vindecările şi binecuvântările şi puterile care au lucrat prin acest vas ales, dar adăugăm în carte doar o parte din mărturiile lor.

Iată, s-a adeverit cuvântul Evangheliei care spune: *«Cel ce este cu Mine, chiar de va muri, viu va fi în veci»,* căci Verginica n-a părăsit pe poporul ei, şi este şi astăzi, din cer, păstorița turmei dăruite ei de Dumnezeu. Aşa a spus Domnul prin ea, cu trei luni înainte să treacă spre cer: *«Israele, popor iubit de Dumnezeu, iată, rostesc ridicarea vasului Meu din mijlocul tău, dar voi vorbi cu tine prin rămurele, voi vorbi până la sfârşit. Iată, îți profețesc că după ce voi lua cu Mine acest vas, te vei rupe în două, popor cu nume sfânt. Unii din voi se vor face oi grase şi vor prăsi miei şi mieluşele, iar alții din voi se vor face vânzători şi vor sfâşia. Dar nu te teme, Israele mic, căci voi vorbi cu tine şi nu te voi lăsa, fiindcă această lucrare de Duh Sfânt nu se va sfârşi. Voi trece prin moarte acest vas şi îl voi căli şi îl voi trimite ca să pregătească frumos calea Mea spre tine şi calea ta spre Mine, poporule creştin, poporule român, căci aşa am grăit: aceasta este lucrarea întru care binevoiesc».*

Din multele vorbiri dumnezeieşti ale vremii de după începutul din anul 1955, au fost selectate paginile care stau mărturie vie a izvorului care a curs din tronul lui Dumnezeu în zilele de întuneric ale asupririi bisericii creştine, izvor care este spre învierea poporului român, declarat prin această proorocie poporul Noului Ierusalim care vine de la Dumnezeu, aşa cum este scris în prooroci: *«Încă o dată voi alege Ierusalimul»*. Şi pentru că sfânta şi marea proorociță Virginia a avut şi a lăsat ucenici pe pământ, Dumnezeul puterilor cereşti a lucrat dar din dar, aşa precum sfântul prooroc Ilie a lăsat lucrul spre înaintare peste sfântul prooroc Elisei, aşa precum proorocul Moise l-a uns pe Iosua ca să ajungă cu poporul sfânt în țara Canaanului, pământul făgăduit poporului Israel, căci prin această proorocie Domnul a rostit peste România nume nou, de nou Ierusalim, de nou Canaan, de nou Eden şi de grădină a binecuvântărilor, spre întâmpinarea slavei Domnului Iisus Hristos, Care iarăşi Se va arăta, precum este scris. Amin.

Ucenicii

MĂRTURISIRILE CREŞTINILOR, LA 25 MARTIE 1995

Mă numesc **Ivan I. Petre.** Sunt născut la 25 iunie 1937, în satul Moroieni, judeţul Dâmboviţa, din părinţi români, creştini ortodocşi, şi crescut în frica lui Dumnezeu şi în respectul pentru sfânta biserică ortodoxă. De mic copil mi-a plăcut calea bisericii şi liniştea sufletească, şi de aceea m-am ataşat mereu de oamenii credincioşi mai în vârstă decît mine, oameni de nădejde pentru biserică prin viaţa lor morală. Unul din aceşti oameni a fost Torcică Alexandru, care în postul Paştelui din anul 1955 mi-a zis mie şi mai multor creştini să mergem la Maluri, un sat subordonat oraşului Pucioasa, ca să vedem o fiinţă bolnavă şi s-o cercetăm în suferinţa ei. Aşa am cunoscut-o pe sora în suferinţă, care până când a chemat-o Domnul la El, pentru mine a rămas sora Verginica, fiinţa care a contribuit din plin la schimbarea în bine a vieţii mele. Când am văzut-o, era o fiinţă slabă, firavă, neputincioasă, pentru că se afla la primul ei post de patruzeci de zile, post poruncit de Dumnezeu, după spusele ei, ca să se facă sănătoasă. M-a surprins din primele clipe privirea ei blândă, luminoasă, zâmbitoare şi plină de bunătate. Nu pot uita prima întâlnire. M-a chemat aproape de patul ei de suferinţă, m-a mângâiat şi m-a strigat pe numele cel mic: Petrică. Acest lucru m-a surprins şi m-a înfricoşat totodată, fiindcă gândeam că nu are de unde să-mi ştie numele. Apoi a continuat: *„Petrică, stai lângă mine, şi Domnul o să-ţi dea un dar frumos“.* În acea clipă am simţit cum în sufletul meu a pătruns o rază de lumină şi de speranţă, rază care şi azi, după 37 de ani, simt cum mă călăuzeşte.

În ziua Sfintelor Paşti ale aceluiaşi an, într-adevăr, Domnul a făcut-o sănătoasă, căci am găsit-o afară stând pe picioarele ei, însănătoşite. Odată cu redarea sănătăţii, Dumnezeu i-a dat şi darul proorociei şi al apostoliei, precum şi sarcina de a merge din comună în comună pentru a vesti cuvintele lui Dumnezeu.

Datorită prigoanei la care au fost supuşi creştinii şi biserica în perioada ateismului instalat de puterea comunistă, mai exact între anii 1955 – 1975, sora noastră Verginica a avut de suferit foarte mult, căci a fost persecutată. Îmi amintesc cu nostalgie de vremurile când în casa ei sau la casele creştinilor o lua Domnul printr-un somn adânc, iar din gura ei ieşea cuvânt de învăţătură creştină, de curaj şi îmbărbătare, cuvântul Domnului.

Ştia foarte puţină carte, după cum mărturisea. Abia ştia să scrie. Niciodată nu a citit sfânta Scriptură, fiindcă nu a avut timp, dar în timpul vorbirii ieşeau cuvinte minunate din gura ei, cu citate din sfânta Scriptură, de parcă ea ar fi fost un mare învăţat, un mare orator sau un mare teolog al sfintei noastre biserici. Prin cuvintele acelea pline de învăţături duhovniceşti, învăţături ale sfintei biserici, eu m-am hrănit şi m-am zidit sufleteşte.

În anul 1956 am primit acel frumos dar, de care am pomenit, o copilă creştină cu care m-am căsătorit. A fost o nuntă foarte frumoasă, ca pe vremea primilor creştini. Toată nunta a fost coordonată de această soră, Verginica. În anul acela, 1956, a fost o vară foarte ploioasă, timp în care urma să aibă loc nunta. Ploile nu mai conteneau. Data nunţii se apropia, iar eu am intrat în grijă. Sora Verginica m-a încurajat mereu şi mi-a spus că la nuntă Domnul o să facă o minune. Şi aşa a fost, căci vineri dimineaţa au stat ploile şi a fost o duminică însorită în care mesele au fost aşezate afară. Au venit foarte mulţi creştini. A fost o nuntă foarte mare, care l-a încântat şi pe preotul satului, preot care a doua zi a fost chemat la miliţie să dea socoteală pentru faptul că nunta *„nu respectase“* canoanele sfintei biserici (spuneau miliţienii), bazându-se pe informaţiile că nimeni nu s-a îmbătat, nimeni nu a făcut scandal, aşa cum se mai obişnuieşte pe la unele nunţi. A doua minune a fost cu mâncarea. Eu nu m-am aşteptat să vină atâta popor şi nu am făcut pregătire suficientă. Văzând aşa, m-am dus la sora Verginica să-i spun mâhnirea mea, dar n-am apucat să-i comunic nimic, că mi-a făcut semn să rămân liniştit, căci Domnul va înmulţi mâncarea. Şi aşa a fost. Nu s-a sculat nici un mesean flămând.

Văzând satana că acest vas ales de Dumnezeu aduce sute de suflete la mântuire, a pornit război contra ei. Primul om care a dat-o pe mâna securităţii a fost preotul ei din sat, fostul protopop, Ilie Mirică, cel care a ajutat la întocmirea actelor de internare a ei într-un spital de nebuni. În toamna anului 1956 a fost dusă la Ploieşti şi internată acolo o perioadă de timp. După aceea, a fost internată de două ori la spitalele de nebuni din Plătăreşti şi Bălăceanca. Dumnezeu a lucrat prin ea şi acolo şi a ocrotit-o, căci putea să fie de multe ori omorâtă de nebuni. A cunoscut teroarea cămăşii forţate, dar Domnul lucrează prin oameni, şi a luminat mintea şefului spitalului de acolo, căci el a văzut şi a înţeles felul cum vorbeşte Dumnezeu prin ea, asistând la o vorbire a Domnului, şi şi-a dat seama că nu este nebună şi a eliberat-o din spital.

Am fost martor la multe minuni pe care Dumnezeu le-a făcut prin ea. Odată am plecat cu ea spre comuna Sudiţi-Ilfov. În trenul spre Bucureşti, aproape de gara Nucet, sora Verginica şi-a aplecat capul pe braţele soţiei mele,

şi Domnul a început să vorbească prin ea. În compartiment eram numai noi trei. Mie şi soţiei ne-a fost teamă că intră între timp cineva de pe culoar în compartimentul nostru şi ne va cere să-i spunem ce anume se întâmpla. Dar de la Nucet până la Săbăreni, cât timp a ţinut vorbirea Domnului, deşi culoarul era arhiplin, nimeni nu a deschis uşa. Cum ea s-a deşteptat, a năvălit lumea peste noi şi a ocupat locurile goale.

De lipsurile ei familiale este greu de vorbit. A trăit într-o sărăcie lucie. Mama ei, văduvă, cu doi copii, a trăit dintr-o pensioară de a Verginicăi, căci ea a lucrat la întreprinderea de bumbac Trainica, unde s-a şi îmbolnăvit.

Îmi amintesc de un fapt petrecut în armată. În timpul cătăniei am urmat şcoala de şoferi. La această şcoală instructorii care făceau conducere cu noi s-au purtat urât cu mine. În şase luni n-am făcut decât cel mult şase ore de conducere. La teorie nu-mi făceam probleme, căci o învăţam, dar cu conducerea stăteam foarte prost. Într-o scrisoare am povestit sorei Verginica necazul meu. Am primit răspuns de la ea şi mi-a zis să nu fiu îngrijorat, căci: *„Domnul mi-a spus că vei lua carnetul. În plicul acesta vei găsi o bucăţică de vată înmuiată în sfântul mir. Păstreaz-o cu grijă, şi în ziua examenului caută şi unge pe furiş volanul maşinii cu care dai examen, şi ai să reuşeşti“.* Aşa am făcut. În ziua examenului am uns volanul maşinii cu sfântul mir fără să vadă miliţianul, am făcut semnul sfintei cruci de faţă cu examinatorii, care au început să râdă de mine, dar eu n-am zis nimic, şi am plecat cu maşina. M-am dus pe unde au vrut ei şi am condus fără nici o greşeală. Din doisprezece inşi câţi am fost într-o grupă, doar doi au luat examenul. Dumnezeu a făcut această minune cu mine spre folosul meu, căci de atunci îmi câştig existenţa mea şi a familiei mele cu acest carnet. De când am luat acest carnet şi până azi, nu am avut nici un necaz pe linie de circulaţie.

Liniştea sufletească, sporul duhovnicesc şi toate realizările mele le datorez învăţăturilor primite de la sora Verginica, învăţături care accentuează creşterea şi desăvârşirea sufletească, lupta şi biruinţa binelui asupra răului, mântuirea întregii omeniri, în spiritul şi învăţătura bisericii noastre creştineşti. Din respect pentru viaţa, lupta şi biruinţa ei, o numesc mamă: mama Verginica.

*

Sunt **Dumitra Constantin,** din comuna Măneşti, judeţul Dâmboviţa. Am cunoscut-o pe mama Verginica la biserică în satul nostru, în anul 1959. Cât timp a ţinut vorbirea Domnului prin ea în biserică, am văzut cum o lumină puternică a stat pe catapeteasma bisericii şi a durat tot timpul cât a fost vorbirea Domnului. Văzându-i lumina şi ascultându-i cuvintele pline de înţelepciune, am rămas încredinţat că Dumnezeu vorbea prin gura ei.

Altă dată am fost de faţă când o femeie din Măneşti, Dimovici Maria, a fost vindecată de cancer prin cuvântul Domnului, după ce fusese pe la mulţi doctori.

În satul Măneşti nu este nici un sectant datorită învăţăturilor pe care Domnul le-a spus prin gura mamei Verginica, învăţături pe care le-a auzit mai mult de jumătate de sat. Multe şi minunate sunt lucrările pe care le-a lucrat Dumnezeu prin această proorocie, şi dacă va să fie nevoie, voi mărturisi şi cel mai mic amănunt, spre slava lui Dumnezeu.

*

Noi, **Jaravete Vasile şi Victoria,** din Valea Voievozilor, judeţul Dâmboviţa, mărturisim că Dumnezeu, prin mama Verginica, i-a vindecat pe cei patru copii ai noştri: primul avea malformaţii; al doilea, encefalită; al treilea, astm, şi al patrulea, o mână sucită şi moale. Cu primii trei am fost prin multe spitale, şi apoi, disperaţi, am apelat la ultima şansă: mama Verginica. Domnul ne-a încurajat, ne-a sfătuit să mergem pe calea împlinirii voii Sale, a credinţei şi a bisericii; ne-a binecuvântat şi ne-a însănătoşit pe rând copiii.

*

Am cunoscut-o pe sora Virginia la mitropolie la Târgovişte în anul 1959, cu ajutorul unui prieten pe care l-am întâlnit acolo. Când m-a văzut, sora Verginica mi-a spus să merg la Maluri, lângă Pucioasa, dacă vreau să stau de vorbă cu Domnul. Am fost de multe ori acolo. Am luat parte la multe convorbiri cu Dumnezeu. Începusem să-mi schimb în bine viaţa: să ţin post, să nu mai beau alte băuturi alcoolice, în afară de vin. Într-un post n-am mai respectat porunca lui Dumnezeu, şi am mâncat de dulce. După acel post mi-a murit un copil. Când L-am întrebat pe Dumnezeu despre această moarte, mi-a răspuns că m-a pedepsit pentru neascultarea mea.

Au trecut nişte ani, m-am depărtat de Dumnezeu, am început să beau peste măsură şi iar m-a certat Dumnezeu luându-mi alt copil. M-am speriat, mi-am dat seama că de nu voi respecta în continuare poruncile lui Dumnezeu şi ale bisericii, voi mai avea şi alte pagube.

După plecarea sorei Verginica la ceruri, la şapte ani, am luat şi eu parte la dezgroparea ei şi m-am minunat, căci am văzut-o întreagă, neputrezită, cu trupul de culoare maroniu deschis, iar din ea ieşea un miros de mireasmă foarte puternic. M-am încredinţat definitiv că această soră este o sfântă şi că prin gura ei a vorbit Dumnezeu.

Didă Ştefan, comuna Tătărani, sat Gheboieni, judeţul Dâmboviţa

*

Sunt **Neacşu I. Petre,** născut în comuna Lucieni, sat Viişoara, judeţul Dâmboviţa, cu domiciliul în oraşul Pucioasa. Părinţii mei, creştini ortodocşi, au urmat *„Oastea Domnului“.*

Am cunoscut lucrarea Domnului prin proorociţa Verginica în anul 1960, la o nuntă de Oastea Domnului, unde era şi ea. Când am împlinit vârsta de 17 ani (în anul 1962), am plecat din casa părintească şi m-am căsătorit cu Lăzărescu Viorica, din Valea Lungă-Dâmboviţa. Căsătoria mea la această vârstă s-a datorat faptului că tatăl meu s-a răzvrătit împotriva acestei lucrări. În anul 1972 mi s-a născut primul băiat, care prin lucrare a primit numele: Pavel-David.

Aici unde locuiesc, am fost vecin cu mama Verginica şi participam de multe ori când cobora Duhul lui Dumnezeu să vorbească prin ea. Când se trezea, ne întreba pe noi ce a mai spus Dumnezeu.

A suferit foarte mult prin închisori şi arestul securităţii. A fost internată în numeroase rânduri. A suferit şi de la lume şi de la poporul cel necredincios. A mijlocit în faţa lui Dumnezeu pentru poporul său, iar vina poporului se răsfrângea asupra ei. Eu, un păcătos, am ascultat această coborâre dumnezeiască de multe ori, şi primeam binecuvântare în călătorii şi în toate acţiunile noastre.

Duhul lui Dumnezeu era permanent cu proorociţa, şi ea întreba la Domnul despre tot ce avea să facă şi primea binecuvântare în tot ce era bine.

Acest popor a fost dirijat de Dumnezeu mai mult decât poporul cel călăuzit prin sfântul prooroc Moise, pentru că acum Dumnezeu a vorbit şi a fost auzit de întregul popor. Ne-a învăţat Dumnezeu ce să mâncăm, când să mâncăm, să nu bem alte băuturi alcoolice, în afară de vin, să fim deosebiţi de lume.

După cum a spus Domnul odată, aceasta a fost cea mai înaltă facultate de pe pământ. Ni s-a vorbit despre trecut, prezent şi viitor. Dirijorul suprem al acestui popor a fost Dumnezeu, iar preoţimea ne numea sectanţi. Mergeam la bisericuţă, pentru că ştiam că acolo coboară cerul, şi de acolo luam sfintele Taine.

Nu sunt vrednic să mulţumesc Preasfintei Treimi că m-a chemat să iau parte la această mare lucrare de redresare spirituală a poporului pentru încheierea veacului. Nu mă tem de nimeni, dar mi-ar fi frică de mânia lui Dumnezeu să spun minciuni. Am călătorit cu această proorociţă unde ne dădea Dumnezeu binecuvântare. A vorbit Dumnezeu cu poporul Său oriunde era însoţit acest vas: în maşină, în tren, în casele creştinilor, numai cuvânt de întărire în viaţa duhovnicească. S-au rânduit trei zile de post în săptămână, iar rugăciunile, ca şi în mănăstiri.

Această coborâre dumnezeiască a fost ascultată de mulţi creştini din ţară, dar când Dumnezeu ne-a învăţat să ne abţinem de la poftele trupeşti, mulţi s-au despărţit, s-au retras de lângă lucrarea lui Dumnezeu, iar cei ce au împlinit, L-au urmat în tot locul.

Odată ni s-a spus: *«Iată, măi copilaşi, dintre voi se vor despărţi în două tabere: unii se vor face oi şi vor naşte miei; alţii se vor face călăi şi vor pune capăt veacului acesta».* Şi iată, mulţi din cei ce au ascultat, acum sunt împotrivitori.

În anul 1980 poporul a suferit greaua încercare prin mutarea la cer a proorociţei, dar Dumnezeu nu ne-a părăsit, şi a continuat lucrarea Sa prin sora proorociţei. Cât timp a vorbit Domnul prin sora Verginica, sora sa, Maria nu a luat parte niciodată la coborârea Duhului, pentru a nu se motiva de către popor că are cunoştinţă de cuvântul Domnului, dar o parte din popor s-a răzvrătit şi nu a vrut să creadă în această reaşezare dumnezeiască. Dumnezeu a adus aşezământ pentru oprirea întinării, oprirea de la carne, pentru a se putea intra pe *„portiţa cea strâmtă“*, precum zice Scriptura: *«Nimic întinat, nimic spurcat nu va intra în împărăţia cerurilor»,* şi nimeni din cei ce au ură şi invidie pe aproapele lor.

Sora Maria, prin care Domnul Şi-a continuat lucrarea Sa, a avut în anul 1991 această vedenie: a văzut o mare de sânge, şi popor mult înota în acel sânge. Şi s-a ivit pe mare o barcă în care era Domnul Iisus Hristos, iar poporul înota spre barcă, şi Domnul îi lua pe fiecare, îi scutura de sânge şi îi suia în barcă.

Dumnezeu ne doreşte curaţi, şi pentru aceasta a venit să-Şi desăvârşească lucrarea prin aşezământ de viaţă curată.

*

Sunt **Nedelea Maria,** din Valea Voievozilor, judeţul Dâmboviţa. Am luat parte de multe ori acolo unde Dumnezeu a vorbit prin gura sorei Verginica. Redau mai jos doar câteva fraze din câte îmi amintesc: *«Copiii Mei, dacă voi Mă veţi asculta, vă voi arăta acestei lumi ca pe un buchet de flori. Gustaţi puţin amar acum, că în curând se va face dulce. [...] România este o ţară binecuvântată; ea va rămâne ca o insulă verde în mijlocul mâniei lui Dumnezeu, care va veni peste popoare. [...] În România va fi scaunul de judecată. [...] În România va fi Noul Ierusalim».*

*

Eu, **Băjan Octavian,** din comuna Măneşti, judeţul Dâmboviţa, am fost de faţă de multe ori când Dumnezeu vorbea prin gura sorei Verginica şi când au fost vindecate de cancer Cârlan Maria, din Moreni, şi Maria lui Viorel Şerban, din Valea Lungă, iar de epilepsie: Didă Maria, din Gheboieni.

În timpul lucrărilor am văzut deasupra capului sorei Verginica o lumină care dispărea când se termina lucrarea. Chiar în poza pe care o am de la nunta mea se vede o lumină deasupra capului sorei (naşei) Verginica.

Am luat parte la dezgroparea ei după şapte ani şi am văzut trupul ei întreg, pielea de culoare maronie, iar în jurul ei plutea o mireasmă nemaiîntâlnită.

*

Sunt născută din părinţi creştin-ortodocşi, în satul Siliştea-Snagov, judeţul Ilfov, şi mă numesc **Costache Vasilica.**

În iarna anului 1961, luna februarie, am cunoscut-o pe mama Verginica în casa unui creştin din satul nostru. Aveam atunci şapte ani, dar în mintea mea de copil a pătruns ceva ce mi-a stârnit dorinţa de a afla cât mai mult de la această persoană blândă şi smerită. Îmi amintesc cum ne-a povestit toată viaţa ei: suferinţele şi chinurile îndurate prin spitale şi închisori; cum i S-a arătat Domnul când ea avea 9 ani, fiind cu vitele la păscut; în nenumărate rânduri a fost cercetată de Domnul, de Maica Domnului şi de sfinţi; ne-a spus cum a primit dar de la Dumnezeu; fiind orfană de tată, cu o mamă bolnavă, de multe ori nu aveau hrană şi se hrănea cu mere pădureţe din poieniţa unde păştea vitele, mere pe care nimeni nu le putea mânca, dar pentru ea le făcea Domnul dulci. După ce ne-a povestit, s-a culcat şi a vorbit Domnul prin gura ei, zicând: *«Amin, amin, amin. Pace vouă, copiii Mei! Am coborât din cerul sfânt pe pământ, nu cu trupul ca la început, ci cu duhul, ca la sfârşit».* A vorbit cuvinte minunate, ca din cer. Multe poveţe şi învăţături de zidire sufletească am auzit atunci. Aşa am cunoscut-o pe mama Gigi, cum i-am spus mai târziu, şi am urmat-o în tot locul, ascultând cuvântul lui Dumnezeu, transmis prin gura ei.

Mergeam adesea la Maluri, lângă Pucioasa, ca să mai aud de la Domnul; întâi mergeam cu părinţii, apoi mă duceam şi singură. Nu am părăsit niciodată această legătură cu cerul prin mama Verginica. Am văzut cu adevărat puterea şi prezenţa lui Dumnezeu aici. Prin această gură ne-a învăţat Domnul să nu ne depărtăm de biserică, să respectăm preoţii, să ne împărtăşim cu sfintele Taine cât mai des la preoţi cu viaţă curată, plăcută Domnului, să postim luni, miercuri, vineri şi posturile rânduite de biserică. În câteva rânduri a rânduit Domnul post de trei zile pentru a se nimici puterea satanei, care ridicase autorităţile şi chiar preoţimea împotriva acestui vas şi a poporului creştin care o urma. Chiar preotul din sat, care era atunci, părintele Ilie Mirică, a solicitat oamenii legii spunând că ea este sectă.

Mă aflam odată în casa de la Maluri. Era dimineaţă, şi noi eram la rugăciune. Am auzit bătăi în uşă şi am deschis. Erau patru bărbaţi furioşi, doi în uniformă militară şi doi în haine civile. A fost răscolită casa, s-au adunat cărţile de rugăciune; ne batjocoreau spunând că mama Verginica se preface bolnavă. Aşa a fost torturată de comunişti şi de necredincioşii atei, dar ea a rămas ca o stâncă neclintită şi nu a ieşit cu nimic din cuvântul Domnului şi din aşezările bisericii.

Am luat parte la multe lucrări, şi îmi amintesc cum ne spunea Domnul despre Noul Ierusalim care va fi în România, iar despre vas: *«Aceasta este trâmbiţa a şasea, prin care Îmi închei veacul».*

În vremea de stăpânire comunistă ne tăinuiam să nu fim descoperiţi când ne întâlneam cu alţi creştini, dar Domnul ne spunea: *«Copilaşii Mei, acum e vreme de strâmtorare pentru voi, şi trebuie să acoperiţi acest vas. Dar va veni o vreme când vei fi întrebat, creştine, dacă urmezi această lucrare, şi trebuie să spui, căci chiar dacă nu spui, vei fi vădit, că pe poarta ta şi pe casa ta şi pe fruntea ta va fi un semn care te va descoperi că eşti al Meu, şi va fi vai de tine dacă vei tăgădui atunci, că Eu îţi voi socoti lepădare».*

Altădată ne spunea: *«Copilaşii Mei, ieşiţi din lume cu viaţa voastră, cu portul vostru, că vine diavolul şi Îmi spune:* „Uite ce fac creştinii Tăi!“. *Vreau să vă deosebiţi de lume, să se vadă că sunteţi copiii cerului; femeia să-şi poarte năframa, să nu-şi taie părul, să nu omoare copiii în pântece; casele şi mesele voastre să fie curate, să nu se scârbească sfinţii privind la voi».*

După îndelungate suferinţe, starea sănătăţii ei a devenit critică, şi Domnul cobora mai rar. Ni s-a spus: *«Vor veni oameni de la mari depărtări să bea apă din acest izvor şi vor pune şi în film această lucrare».* Odată ne-a spus: *«Am să ridic acest vas de la voi, dar pentru cei ce vor dori cuvântul Meu, voi vorbi prin rămurele şi prin frunze, şi tot voi hrăni acest popor».*

Mama Verginica, şi după plecare a dat dovada sfinţeniei ei, căci la şapte ani, când s-a deschis mormântul, trupul ei s-a aflat întreg şi răspândea o mireasmă plăcută, uimind pe toţi care au fost de faţă.

Multe ar fi de spus despre acest vas şi de lucrarea ce s-a desfăşurat prin el, dar cum nisipul mării nu-l poate număra nimeni, aşa nici cuvântul Domnului nu-l poate cuprinde cineva.

Din cuvântul dumnezeiesc am înţeles că trebuie să ne păstrăm curăţenia trupească, şi Domnul ne spunea: *«Creştine, aş vrea ca femeia ta să-ţi fie ţie soră».* Analizând aceste învăţături, am fost pătrunşi de justeţea lor, căci le întâlnim şi în epistola I către Corinteni a sfântului apostol Pavel: *«Şi aceasta v-o spun, fraţilor, că vremea s-a scurtat de acum, aşa încât şi cei ce au femei, să fie ca şi cum nu ar avea»* (cap. 7/29). Aceleaşi învăţături, şi în epistola către Galateni: *«Iar cei ce sunt ai lui Hristos şi-au răstignit trupul, împreună cu patimile şi cu poftele»* (cap. 5/24). Toate aceste îndrumări cereşti ne-au întărit şi ne-au alăturat şi mai mult de această sfântă coborâre şi de vasul de care S-a folosit Domnul.

*

La înmormântarea naşei Verginica am luat şi eu parte. Aveam cu mine un coş cu colivă, şi când sicriul ei a trecut peste pragul bisericii, am văzut lumină mare cum a ţâşnit din el şi am simţit cu toţii multă mireasmă. M-am uitat repede prin jur, să văd pe cineva cu vreun aparat de fotografiat, că lumina părea făcută de un blitz, dar n-am zărit nimic. Mi-am dat seama că totul a fost pentru ca Domnul să ne încredinţeze că fiinţa aceea din sicriu este o sfântă.

Ioniţă Niculina, sat Valea Voievozilor, judeţul Dâmboviţa

*

Mă numesc **Bănescu Maria,** din localitatea Moroieni, judeţul Dâmboviţa, şi vreau să relatez cum am cunoscut-o pe sora Verginica din satul Maluri. Fiind născută în satul Ştubee, în apropiere de Maluri-Pucioasa, am auzit din copilărie că în acest sat este o fecioară prin care vorbeşte Dumnezeu. De mic copil am mers la biserică şi am ascultat de cuvântul lui Dumnezeu care se citea, dar aflând că Însuşi Dumnezeu vorbeşte prin sora Verginica, am devenit nerăbdătoare să ascult şi eu.

În anul 1970, când aveam 17 ani, am mers cu mătuşa mea, Cârlan Mioara, în satul Sudiţi, care ne era necunoscut, dar am aflat că va merge acolo sora Verginica. Această zi nu o voi uita niciodată. Era o zi geroasă de iarnă, în postul Crăciunului. Am mers 15 km pe jos pentru a ajunge în acest sat din judeţul Ilfov, şi ajungând, nu cunoşteam casa în care trebuia să intrăm. Apropiindu-se seara, intenţionam să ne întoarcem acasă, dar a apărut la o poartă gazda la care era sora Verginica şi ne-a chemat în casă. Când Dumnezeu a vorbit prin vasul Său, am fost chemate pe nume, şi Domnul a spus: *„Măi tată, au venit două oiţe de departe şi le-am ţinut în drum să le încerc răbdarea şi dragostea pe care o au“.* Am rămas uimită, pentru că sora Verginica nu ne cunoştea, şi am rămas convinsă că era Dumnezeu Care vorbea, căci numai El ne cunoştea inimile. Am luat parte apoi şi la alte lucrări în care vorbea Domnul, iar sora Verginica nu ştia ce se vorbea. Sora Verginica era blândă şi iubitoare ca o mamă, şi noi îi spuneam mama Verginica. Cuvântul Domnului care se vorbea prin ea era pătrunzător; ne învăţa cum trebuie trăită o viaţă de creştin.

M-am căsătorit cu Bănescu Romel, şi doi dintre fiii noştri au fost vindecaţi de puterea lui Dumnezeu prin mama Verginica. Primul copil, Florin-Emanuel, a fost vindecat la vârsta de trei ani şi jumătate, iar cel de al doilea avea doar două luni când ea era plecată din trup, şi l-am atins de corpul ei şi s-a vindecat. Acestea au fost minuni pe care le-am văzut, şi nu pot tăgădui că nu a existat puterea lui Dumnezeu care a lucrat prin mama Verginica. Tot ce ne-a vorbit s-a împlinit şi se împlineşte şi acum. Se pot spune multe despre acest vas înnobilat de măreţia lui Dumnezeu, Care a lucrat prin el.

*

Mă numesc **Şerban Maria,** din comuna Valea Lungă, de credinţă ortodoxă. Am crescut într-o casă cu zece fraţi, iar părinţii mei nu erau amândoi credincioşi. Tatăl meu era necredincios, astfel încât eu m-am ataşat de o mătuşă a mea, care se nevoia mult în post şi rugăciune şi avea viaţa curată, plăcută lui Dumnezeu. Mi-a inspirat şi mie credinţa lui Dumnezeu şi mă îndemna cu ea la rugăciune.

La vârsta de cinci ani, am cunoscut-o pe sora Verginica de la Maluri. Eram la mătuşa mea, şi a venit sora Verginica. Atunci am auzit prima dată cuvântul Domnului prin gura ei. M-a chemat pe nume şi mi-a zis: *„Dacă ai să-Mi slujeşti Mie, am să-ţi fiu de ajutor“.* Când a fost la căsătorie, mătuşa mea mi-a spus cu doi ani înainte cu cine am să mă căsătoresc, pentru că ştia din proorocie.

După ce am dat naştere la cinci copii, am avut o boală foarte grea. Am fost internată la spitalul din Moreni, însă medicii mi-au spus că nu mă pot salva. Am venit acasă, şi, deznădăjduită, m-am rugat Maicii Domnului şi către toţi sfinţii. Într-o seară m-am rugat cu mai multă stăruinţă, iar noaptea am avut un vis: eram în pat, bolnavă, şi a venit sora Verginica şi m-a mângâiat şi mi-a spus: *„Ai să fii vindecată. Du-te la biserica ce s-a făcut la Pucioasa“.* Am venit şi am spus visul şi mi s-a dat mir din candelă. Mi s-a spus să mă ung cu el şi să-l folosesc şi în mâncare. La scurt timp nu mai aveam durerile pe care le-am avut. Acum nu am putere să-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru că m-a vindecat. Am avut o fată care era plină de bube, şi medicii nu au putut-o vindeca. Am uns-o cu mir de care am folosit şi eu, şi s-a vindecat.

Într-o noapte am avut un vis: a apărut mătuşa mea, Gurău Elena, care e adormită de cinci ani, şi mi-a arătat un copac pe care eu îl vedeam încărcat de zăpadă, însă mătuşa mea îmi spunea că e încărcat cu flori de tei. Eu aş fi vrut să văd, şi spuneam la cei câţiva martori care mai erau, că noi nu avem ochi duhovniceşti, iar mătuşa le vede pentru că e la adormiţi. A spus că sunt atâtea flori, câte vorbe a spus sora Verginica. Şi mi-a zis: *„Dacă voi, o mână de creştini, veţi avea credinţă, veţi reînvia Duhul Sfânt în România“.*

Mătuşa mea a fost căsătorită cu Gurău Constantin, dar au trăit feciorelnici. În anul 1955, în postul sfintelor Paşti, sora Verginica a primit cuvânt de la Domnul să postească patruzeci de zile, post la care au fost martori mătuşa mea, socrul meu, Şerban Florian, şi tatăl meu. De multe ori era în agonie, dar îşi revenea. În noaptea învierii, la sora Verginica au venit sfinţii Trei Ierarhi şi au împărtăşit-o, iar ea a cerut agheasmă şi a spus: *„Hristos a înviat!“.* Mătuşa mea a văzut şi ea acelaşi lucru.

Când s-au împlinit şapte ani de la plecarea mamei Verginica, mătuşa mea a fost anunţată cu două săptămâni înainte că are să plece la Domnul când va fi dezgropată sora Verginica. La ora când a fost ridicat capacul sicriului ei, mătuşa mea a plecat.

Socrul meu a luat parte de nenumărate ori la proorocie prin sora Verginica. Cu o lună de zile înainte de a adormi, el ne-a spus: *„În România va fi Noul Ierusalim şi se va zidi biserica neadormiţilor şi a neprihăniţilor; voi aveţi să trăiţi şi să vedeţi“.* Într-adevăr, am văzut, căci la această biserică m-am vindecat.

*

Mă numesc **Halău Gheorghe,** cu domiciliul în comuna Răzvad, satul Valea Voievozilor, şi pot să afirm că sunt pe deplin încredinţat de coborârea dumnezeiască prin vasul ales şi pregătit de Dumnezeu, fecioara Virginia din Maluri, Pucioasa. Când am auzit pentru prima dată cuvântul rostit de Domnul prin ea, aveam nouă ani, fiind în casa părintească din comuna Măneşti. În afară de pregătirea pe care i-a dat-o Domnul prin postiri desăvârşite, pe parcursul vieţii a întâmpinat multe alte greutăţi, cauzate de cei fără gând de mântuire a sufletului, care, fără să caute adevărul, se bazau pe învinuiri vrăjmaşe. Dar nu este de mirare, căci aşa s-a întâmplat cu toţi înaintaşii plăcuţi Domnului: apostolii, proorocii şi toţi sfinţii prin care Dumnezeu S-a desăvârşit în decursul veacurilor.

După cum era cuvântul Domnului prin mama Verginica, am frecventat bisericile, în mod special pe cele din Bucureşti cu mari posibilităţi de catehizare, ca mănăstirea Antim, biserica Silvestru, Sapienţii. Dar prin cuvântul către poporul ales al Domnului, călăuzit prin proorociţa Virginia, am înţeles că se împlineşte ceea ce Domnul a grăit prin regele-prooroc David *: «Vremea este să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta»* (Psalmii, 118/126).

Şi a adunat Domnul în jurul acestei lucrări mulţime de popor, şi iată numai câteva din învăţăturile Domnului pentru pregătirea unui popor nou cu care să-Şi poată împlini Domnul planul Său, popor căruia i se cere să fie împlinitor: posturile de luni, miercuri şi vineri, din cursul anului, să fie împlinite după rânduiala dată în Ceaslov. Domnul rânduieşte împlinirea celor şapte laude, a împărtăşirii cât mai dese, a curăţeniei trupeşti, care devine o condiţie definitivă în ultima perioadă, aşa cum Domnul i-a pregătit pe cei trei fii ai lui Noe: Sem, Ham şi Iafet, care erau căsătoriţi înainte de a intra în corabie. De asemeni, Domnul îndeamnă oprirea consumului de alcool şi orice fel de carne. Cei care s-au lăsat conduşi şi au fost încrezători în conducerea dumnezeiască, nu împlinesc cu greutate aceste învăţături, dar, ca în toate timpurile, s-au ridicat şi împotrivitori şi chiar hulitori ai acestui plan de pregătire pentru o viaţă plăcută Domnului.

În simplitate Se naşte Domnul în trup în peştera din Betleem, iar acum Îşi alege un sat neînsemnat, de unde Îşi pregăteşte vas ales pentru trâmbiţarea cuvântului de învăţătură.

Este o trezire nouă în cer şi pe pământ, acum, când mai e un pas de viaţă pământească.

*

M-am născut în satul Sudiţi, judeţul Ilfov, mă numesc **Costache Cristea** şi urmez credinţa creştin-ortodoxă.

În anul 1955, martie 25, de praznicul Buneivestiri, mă aflam la mănăstirea Vladimireşti cu câţiva creştini din satul meu; am asistat la sfânta Liturghie, ne-am spovedit şi ne-am împărtăşit cu sfintele Taine, iar la predică, părintele Ioan, care era duhovnicul mănăstirii, a privit spre latura în care ne aflam şi a spus: *„Ilfovule, aşteaptă şi în curând vei vedea minune!“.* Ne-am privit cu uimire, căci nu înţelegeam nimic din ce ni s-a spus, dar aşteptam un răspuns. Acolo am aflat de la alţi creştini că lângă Pucioasa, într-un sat, se află o tânără bolnavă, căreia i S-a arătat Domnul şi i-a spus să postească 40 de zile şi 40 de nopţi, că i se va da un dar. Dornici să aflăm mai multe lucruri, am mers cu consătenii mei în satul Maluri, la căsuţa săracă în care locuia ea împreună cu sora şi mama sa. Mama ei ne-a povestit cum Domnul i S-a arătat copilei cerându-i ca în schimbul vindecării mamei să-I dăruiască ceva Domnului. Copila a hotărât să renunţe la un ochi, iar când a vrut să-I vorbească Domnului, nu mai era nimeni, şi Domnul i-a vorbit din nori spunându-i că nu-i ia acum darul.

I S-a arătat Domnul de nenumărate ori şi i-a vorbit. Apoi s-a petrecut minunata tămăduire a mamei sale, de pelagră. În timp ce copila, pe islaz, vorbea cu Domnul, un tânăr a venit la mama sa şi i-a spus: *„Scoală-te! De acum nu vei mai suferi, pentru darul fiicei tale“.* La vârsta de paisprezece ani, copila şi-a pierdut ochiul drept, promis Domnului. Aşa am cunoscut-o pe Verginica, fiind martor la acest post în care a gustat doar agheasmă şi anafură.

Am mers mai des acolo, dornic să văd rezultatul promisiunii Domnului. În noaptea sfintelor Paşti 1955, când preotul în biserică a zis: *„Hristos a înviat!“*, s-a ridicat şi ea zicând: *„Hristos a înviat!“.* Mama ei s-a înspăimântat, dar s-a liniştit când a văzut că se aşează pe pat, adoarme şi continuă să vorbească. Când s-a trezit, a cerut să mănânce, şi, fiind întrebată, nu ştia nimic din ce s-a vorbit. Vorbise Domnul prin gura ei lucruri minunate. De atunci a vorbit Domnul prin gura ei, aducând din cer învăţături vrednice de urmat şi de crezut, învăţându-ne cum să trăim, să postim, să ne rugăm, să nu lipsim de la sfânta Liturghie.

Am rămas alipit de această sfântă coborâre, martor fiind la multe semne şi minuni. O fată de şaptesprezece ani, care avea duh necurat, s-a vindecat, pentru că Domnul i-a spus lui Verginica să se atingă de ea. O femeie bolnavă de cancer, pe nume Cârlan Maria, din Moreni, fiind internată în spital la Bucureşti, Domnul a trimis pe unul din credincioşii Săi să o ungă cu sfântul mir, şi sunt martorul vindecării ei, iar ea poate să mărturisească.

Altă dată călătoream cu Verginica în tren cu alţi doi creştini, şi mai erau în compartiment patru călători, dintre care doi miliţieni. Ea a adormit, şi Domnul a vorbit de la Buzău până la Ploieşti, iar călătorii au dormit şi nu au auzit nimic.

A suferit foarte multe chinuri de la autorităţi. A fost în spitale, în închisoare, şi s-au încercat multe experienţe cu ea, dar nu a putut nimeni opri cursul acestui izvor. S-a încercat să fie arsă cu fier înroşit; i s-au introdus în gură lucruri necurate; a fost aruncată, în timp ce vorbea, într-un butoi cu apă, dar nu s-a înecat; a fost injectată cu otravă în inimă, dar s-a rupt acul în ea, din care pricină a suferit toată viaţa. A fost chemată la Gheorghiu-Dej şi a întrebat-o cum vede pe Domnul, şi ea i-a istorisit viaţa ei. El a ascultat-o cu atenţie şi, fiind arestată, a eliberat-o.

În anul 1978, am fost anunţat de Domnul prin acest cuvânt, să mă mut cu domiciliul în Valea Voievozilor, lângă Târgovişte, unde locuiesc acum. Am doisprezece copii, dintre care cinci sunt călugări. Multe sunt de spus despre această proorociţă de care am fost foarte apropiat şi am fost martor la multe coborâri. Odată, în timp ce Domnul vorbea, am văzut un stâlp de foc de la cer până la gura ei.

Am fost martor la dezgroparea ei după şapte ani şi am văzut că trupul ei era întreg şi răspândea mireasmă ca sfintele moaşte. Chiar şi după plecarea ei dintre noi a fost văzută şi simţită de mulţi, şi cine se roagă ei cu credinţă, primeşte izbânda cererii.

*

Mă numesc **Nedelcu Constanţa,** din Bucureşti.

În vara anului 1985, luna mai, ziua 15, am avut un vis: pe norii cerului am văzut o icoană minunată din care radiau raze strălucitoare. Încercând să privesc icoana, am desluşit chipul unei femei şi am auzit şi o voce care mi-a spus să privesc şi am văzut o mână ce ţinea o cruce din lemn. Am privit atentă în sus. În partea dreaptă a icoanei sta scris cu litere de aur: *„Sfânta şi marea proorociţă Virginia"*, iar în partea de jos scria cu aceleaşi litere de aur: *„Donată regelui Mihai"*. Cercetând calendarul creştin-ortodox, nu am găsit-o pe această sfântă Virginia. Am mers mai târziu la mănăstirea Plumbuita şi i-am povestit visul meu unei credincioase pe care am întâlnit-o acolo. Ea a rămas foarte surprinsă, căci a cunoscut-o pe mămica Verginica. Mi-a spus că a locuit în apropiere de Pucioasa şi a fost vasul prin care Dumnezeu a vorbit poporului timp de 25 de ani, din 1955 până în 1980 când a plecat la cele veşnice. Prin această credincioasă am cunoscut eu dumnezeiasca lucrare, şi, fiind convinsă de adevărul ce se spune aici, am rămas ataşată lângă ea.

*

Sunt din Pucioasa, şi numele meu este **Achim Nicolae**. Acum când privesc în urmă peste ani şi constat că tot ce s-a zis prin gura sorei Verginica s-a împlinit, nu pot decât să mă bucur. Îmi amintesc de o profeţie: *«Creştine, acum ţine ascunsă această profeţie, că va veni vremea când vei fi întrebat de această lucrare, şi dacă vei tăgădui, va fi vai de tine».* Mi-e frică să tac, pentru că am luat parte la multe profeţii ale Duhului Sfânt, spuse prin acest vas, Verginica.

Când am auzit prima vorbire a Domnului, locuiam în comuna Siliştea-Snagov, şi am venit la Pucioasa însoţit de un creştin. În noaptea aceea a vorbit Domnul prin acest vas şi a început aşa: *«Amin. Amin. Amin. Pace vouă! Eu sunt Iisus Hristos, nu ca la început, cu trupul, ci ca la sfârşit, cu Duhul. Crezi? Nicolae cel nou, crezi tu că Eu sunt? Fericit e cel ce nu M-a văzut şi a crezut!».*

A trecut un timp, şi la o altă lucrare Domnul i-a spus soţiei mele: *„Maria, vei avea un fiu şi îl vei chema Antonie"*. Ne-am bucurat nespus de mult, că aveam patru fete, şi ne doream şi un băiat. La un an de zile am căpătat un băiat şi i-am pus numele Antonie. Când a avut băiatul trei ani, într-o zi a găsit pe masă nişte pastile pentru inimă, de ale soţiei, 10-12 bucăţi, pe care le-a înghiţit, şi după puţin timp a început să tremure, a căzut şi a murit. În acele clipe de disperare am luat copilul în braţe şi am plecat cu el la mama Verginica. Când m-a văzut cu copilul în braţe şi a constatat că e mort, a strigat: *„Doamne, Doamne, vezi această durere!"*. Şi Domnul i-a zis: *„Ia-l în braţe!"*. Mama Verginica l-a luat în braţe. A văzut cum copilul rămâne neclintit şi mi l-a dat înapoi. Domnul i-a spus şi a doua şi a treia oară să-l ia în braţe. A treia oară copilul a deschis ochii şi a zis încet: *„mamă!"*.

De circa douăzeci de ani Domnul ne-a zis: *«Măi copilaşii Mei, măi floricelele Mele! Uite ce vă spun Eu, Domnul. De acum înainte să trăiţi în curăţie soţ şi soţie».* Unora dintre creştini şi creştine nu le-a plăcut această povaţă şi au cârtit împotriva Domnului. Printre aceste creştine se află şi soţia mea. Eu am înţeles că această povaţă are darul să ne înalţe sufleteşte. Şi pentru că de-a lungul anilor foarte multe proorocii adresate acestor creştini s-au împlinit, eu rămân cu frică şi cu bucurie lângă această stâncă duhovnicească, maica Verginica.

*

Am cunoscut din anul 1974 această coborâre când locuiam în oraşul Târgovişte. Am fost chemaţi prin lucrare. Mama Verginica a trimis să ne cheme prin sora soţului meu. Mergeam foarte des la Pucioasa, unde cobora Domnul

şi vorbea prin mama Verginica. Prin acest glas primeam învăţăturile Domnului nostru Iisus Hristos: cum să ne purtăm, cum să ne fie îmbrăcămintea, să mergem în toate sfintele sărbători la biserică, să postim, să ne rugăm, să păzim cele zece porunci, să le purtăm cu noi în orice loc, să fim buni creştini ortodocşi, să păzim învăţăturile preoţilor. Mama Verginica era foarte evlavioasă şi de o blândeţe cum n-am mai întâlnit.

În anul 1976, în luna august, am fost internată prin poruncă, împreună cu mama Verginica, la spitalul judeţean din Târgovişte, unde i se spunea *„femeia cu inima cât roata carului"*. Aici, mama Verginica era urmărită de securitate. Aici am văzut foarte multe semne şi minuni.

Mi s-a spus că am o boală foarte grea şi, fiind internată, au spus şi medicii la fel. După aceea, în anul 1978, în luna ianuarie, am fost internată din nou, spunându-mi-se că am cancer. Am mers la spitalul Filantropia din Bucureşti, unde am stat timp îndelungat. În acel an, în vinerea patimilor Domnului Iisus Hristos, prin mama Verginica a fost trimis la mine unul din credincioşii din acest popor, care a pus mâinile peste mine şi mi-a spus că este trimis să mă vindece, ceea ce s-a întâmplat. După ieşirea mea din spital, am mers la mama Verginica, de unde am primit noi învăţături prin lucrările pe care le ascultam, şi din sfânta Scriptură. Ceea ce medicii nu au crezut vreodată, ca eu să capăt vindecare, s-a împlinit prin cuvântul acestei lucrări.

Odată a fost chemat pe nume soţul meu şi i s-a spus să nu mai fie însoţit pe motocicletă de cineva din afara lucrării, iar dacă o va face, nu va mai putea circula, ceea ce s-a şi întâmplat. O altă minune a lui Dumnezeu a fost vindecarea mea pentru a doua oară, de durere de stomac, la doi ani după ieşirea mea din spital, în ziua Înălţării Domnului, tot prin acel credincios care mai fusese trimis la mine.

De mai multe ori am căzut pe cale, dar am fost ajutată, şi nicăieri nu am găsit pace şi linişte decât lângă acest popor şi lângă lucrarea Domnului. Dar bunul Dumnezeu nu m-a lăsat niciodată. Mărturisesc cu toată convingerea că această lucrare sfântă este de la Dumnezeu, şi cred că Dumnezeu a vorbit şi a lucrat prin aleşii Săi.

Mă numesc **Cârlan Maria,** şi locuiesc în oraşul Moreni, judeţul Dâmboviţa; aparţin de parohia Moreni.

*

Sunt **Didă Maria,** din comuna Tătărani, satul Gheboieni, judeţul Dâmboviţa, şi mărturisesc că sănătatea mea o datorez lui Dumnezeu, Care a lucrat în chip minunat prin persoana mamei Verginica.

Am fost bolnavă de epilepsie şi mi-am căutat sănătatea mergând din biserică în biserică, din mănăstire în mănăstire şi din doctor în doctor. Am fost la mănăstirea Vladimireşti, unde am stat o săptămână la rugăciuni şi privegheri şi m-am împărtăşit în fiecare zi. Am fost şi la Ciorogârla şi am făcut la fel, dar boala nu se ameliora deloc. Când am venit acasă, mama mi-a zis să merg la Maluri, fiindcă a auzit dânsa că acolo e o fecioară prin care vorbeşte Dumnezeu şi prin care se fac multe tămăduiri. Era ultima speranţă. Am plecat cu mama la Maluri, şi la o căsuţă mică şi sărăcăcioasă mi-a ieşit în întâmpinare o fată slăbuţă, cu o privire caldă şi blândă. I-am spus necazul meu, m-a mângâiat, şi când s-a coborât cuvântul Domnului, Dumnezeu mi-a spus să mă rog mereu la sfintele icoane. Am plecat de acolo tămăduită.

*

Mă numesc **Cristache Gh. Ion,** originar din Siliştea-Snagov, şi împreună cu soţia, Cristache Teodora, am luat cunoştinţă de această lucrare a Duhului Sfânt prin proorociţa Virginia în anul 1961, pe când aveam două fiice: Veronica şi Maria. Am mai dat naştere la trei fiice, care au primit numele: Anisia, Teodora şi Paraschiva, prin glasul proorociţei. Anisia şi Teodora, care sunt gemene, au îmbrăţişat viaţa monahală intrând la mănăstirea Ghighiu. În anul 1979, prin cuvântul lucrării, am mers să locuim în satul Valea Voievozilor, judeţul Dâmboviţa, servind biserica din sat în postul de cântăreţ. O frecventez împreună cu familia în toate sărbătorile şi duminicile din an, urmând întocmai învăţăturile acestei lucrări.

Am luat parte de multe ori la coborârea Duhului Sfânt prin acest vas şi am fost chemat pe nume spunându-mi-se că am fost aduşi lângă această lucrare prin rugăciunile sfântului Ioan Gură de Aur, al cărui nume îl port. Am ascultat cuvântul Domnului şi învăţăturile lui, întrucât nu m-a abătut cu nimic de la cele bisericeşti şi de la sfintele Scripturi. Glasul Domnului spune prin sfântul prooroc Isaia: *«Întrebaţi legea şi descoperirea: de nu vă vor vorbi asemeni cuvântului acesta, atunci nu e lumină în ei»* (Isaia, 8/20).

Această lucrare de mântuire, coborâtă în anul 1955, este mai mult decât o operă de redresare spirituală, este un aşezământ de trăire curată şi neîntinată, în post şi rugăciune. În acest popor condus de Domnul prin proorociţa Virginia, predominantă a fost pătura oamenilor simpli, dar Dumnezeu, întru lucrurile mici şi neînsemnate S-a desăvârşit: *«Iată Eu şi pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu spre semne şi minuni în Israel, din partea Domnului Savaot, Care locuieşte în muntele Sionului»* (Isaia, 8/18).

Înainte de ridicarea acestui vas din mijlocul poporului Său, Domnul a aşezat lege pentru păstrarea curăţeniei trupeşti şi abţinerea de la carne. Mulţi dintre cei ce au ascultat cuvântul Domnului s-au poticnit şi, ca şi poporul israelit, condus de proorocul Moise prin pustie, au cârtit împotriva manei cereşti şi au râvnit la fiii şi fiicele acestui

veac. Cei ce s-au supus acestor reguli, au remarcat prezenţa lor şi în epistola I către Corinteni a sfântului apostol Pavel: *«Eu voiesc ca toţi oamenii să fie cum sunt eu însumi. Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul aşa, altul într-altfel. Celor care sunt necăsătoriţi, şi văduvelor, le spun: bine este pentru ei să rămână ca şi mine»* (I Corinteni, 7/7-8). *«Şi aceasta v-o spun fraţilor: că vremea s-a scurtat de acum, aşa încât şi cei care au femei, să fie ca şi cum n-ar avea»* (I Corinteni, 7/29). *«Ci eu aş vrea ca voi să fiţi fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijeşte de ale Domnului, cum să placă Domnului. Cel care s-a căsătorit se îngrijeşte de ale lumii, cum să placă femeii. Femeia măritată se deosebeşte de fecioară; cea nemăritată poartă grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă şi cu trupul şi cu duhul, iar cea care s-a măritat poartă grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului. Şi aceasta o spun chiar în folosul vostru, nu ca să vă întind un laţ, ci spre bunacuviinţă şi alipire neclintită de Domnul»* (I Corinteni, 7/32-35).

*

Tatălui meu i-a apărut pe piept o pată care se accentua. A mers la mulţi doctori şi toţi i-au spus că nu au ce-i face, că nu au nişte medicamente sau tratamente anume pentru această pată. Disperat, a arătat pata şi sorei Verginica. Aceasta l-a sfătuit să respecte postul de luni, miercuri şi vineri, şi celelalte posturi de peste an; să facă rugăciuni dimineaţa, la orele 16, şi la miezul nopţii, să se spovedească şi să se împărtăşească mai des. A trecut puţină vreme şi pata a dispărut.

Andrei Constantin, comuna Lucieni, judeţul Dâmboviţa

*

Subsemnata **Mihalache Dobriţa,** din comuna Gruiu, Sector Agricol Ilfov, mărturisesc că o cunosc pe sora Verginica din 1965. Am luat parte la foarte multe lucrări, şi în timpul vorbirii lui Dumnezeu prin ea, casa se umplea de mireasmă, iar batista cu care o ştergeam pe frunte rămânea cu parfum pe ea. Aceste lucruri mă încredinţau că Dumnezeu e Cel ce face minunile, pentru că aceste miresme rămâneau mult timp imprimate în batiste.

Sfaturile şi învăţăturile primite erau aşa de frumos şi de clar explicate, că din 1965 şi până astăzi eu n-am mai lipsit de la biserică, de la sfintele slujbe care s-au făcut în satul nostru.

În anul 1967, soţul meu, Mihalache Ion, a paralizat grav. L-am dus la spital la Bucureşti, dar boala nu s-a ameliorat. Disperată, am alergat la sora Verginica. Am plâns şi i-am spus că vreau ca soţul meu să nu moară, şi să se facă bine. Sora Verginica m-a privit, m-a mângâiat, a tăcut o clipă, apoi mi-a zis: *„Domnul a zis că soţul tău nu moare, şi se face bine"*. Am venit acasă, încredinţată că soţul meu se va face bine, şi aşa s-a întâmplat la scurt timp, şi trăieşte şi astăzi.

Ştiu de asemenea că sora Verginica fecioara s-a căsătorit cu Stoica Nicolae pentru a o proteja şi că a rămas fecioară, căsătoria făcându-se pentru acoperirea acestei taine. Sora Verginica a înfiat de la sora ei, Maria, doi copii, o fată şi un băiat. Mai târziu, cu această fată înfiată s-a căsătorit fiul meu, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, binecuvântare rostită prin sora Verginica.

Am crezut şi cred că Dumnezeu a grăit prin gura sorei Verginica toate învăţăturile de curăţire a sufletului şi a trupului, şi pentru mântuirea omenirii. Amin.

*

Mă numesc **Stoica Gheorghe,** din comuna Gruiu, Sectorul Agricol Ilfov, am vârsta de 48 de ani, lucrez la aeroportul Otopeni ca maşinist. Sunt căsătorit şi am cinci copii, dintre care, unul este student la facultatea de teologie din Bucureşti. Sunt de religie creştin-ortodox. Dau prezenta mărturisire în faţa Preasfintei Treimi şi a tot cerul sfânt, cu mare frică şi smerenie de cele ce am văzut şi am auzit şi cunosc.

O cunosc pe proorociţa Virginia, fiica văduvei Tudorache Andreiana, din anul 1956 când i-am făcut prima vizită la domiciliul său din Maluri. Îmi spunea toate greşelile mele şi toate păcatele ascunse pe care le-am făcut. Din punct de vedere material, era foarte săracă. Avea o căsuţă mică şi foarte sărăcăcioasă. Nu avea decât două clase primare.

În anul 1957 a fost arestată de securitate şi în 1958 a fost pusă în libertate direct de Gh. Gheorghiu-Dej, care şi el credea în această sfântă şi dumnezeiască lucrare.

În anul 1958 am continuat să o vizitez, şi de multe ori când vorbea Domnul prin ea, i se umplea trupul de mireasmă care se menţinea de multe ori chiar luni de zile.

Era urmărită şi supravegheată în mod permanent de securitate, miliţie şi agenţi, precum eram şi noi, cei care o vizitam şi credeam în această lucrare. Pentru ca să fie oarecum mai ocrotită şi cât de cât asigurată, în anul 1960, în casa părinţilor mei, Stoica Dumitru, din comuna Măneşti, judeţul Dâmboviţa, într-o coborâre dumnezeiască ce s-a făcut prin ea, i-a dat Domnul poruncă cu binecuvântare să se căsătorească cu fratele meu, Stoica D. Nicolae, să facă şi căsătoria civilă şi la biserică, şi astfel să fie ocrotită de ameninţările securităţii şi ale comuniştilor. Dar zisul ei soţ nu îi era ei soţ, ci era un protector, la fel cum bătrânul Iosif îi era Fecioarei Maria, iar această taină a fost acoperită de lume şi de securitate. Dar, totuşi, la una dintre arestările care i s-au făcut, a fost dusă la spitalul Suler din Ploieşti,

şi în prezenţa organelor de securitate a fost supusă de către medicul legist la un examen de control, unde s-a confirmat că ea este fecioară. Atunci prigoana i s-a dublat, şi din ce în ce mai intensiv a fost torturată şi ameninţată. În anul 1967 ocrotitorul ei şi fratele meu, Stoica Nicolae, a fost arestat de organele de securitate pentru motivul că este soţul ei, şi a fost judecat. A fost condamnat la şase ani închisoare. În anul 1968 a fost graţiat, dar organele de cruntă teroare l-au ameninţat că îl vor omorî dacă nu se va despărţi de ea, şi astfel, fiind speriat şi constrâns din toate punctele de vedere, în anul 1973 a părăsit-o şi s-a depărtat şi de oraşul Pucioasa, refugiindu-se în comuna Teiş, judeţul Dâmboviţa, unde trăieşte în prezent. În condiţiile acestea şi numai aşa, organele securităţii i-au garantat libertatea vieţii lui.

Printre multele torturi la care a fost supusă, se mai numără şi acestea: în anul 1957, securitatea de la Sibiu a băgat-o în luna ianuarie într-un butoi cu apă şi a legat-o de mâini şi de picioare. Aşa a ţinut-o o noapte întreagă de iarnă, dar ea a rămas vie. În timp ce Domnul vorbea prin ea, i s-a administrat în gură sticlă pisată, otravă, precum şi diferite virusuri de boli periculoase, şi nu s-a lipit nimic de ea. I s-au administrat sub subţiori fiare fierbinţi în formă de ou, ca să vadă dacă simte. A fost înţepată cu sula în timp ce vorbea Domnul prin ea, şi nu s-a mişcat. A fost băgată în camere încuiate, unde erau nebunii cei mai periculoşi, atât la spitalul nr. 9 din Bucureşti, cât şi la Plătăreşti, şi nebunii nu au omorât-o, ba o mângâiau. La închisoarea Jilava, a fost băgată în lacul cu şerpi veninoşi, şi şerpii o lingeau pe picioare.

Pe 9 iulie 1976 am fost anunţaţi prin ea de către Domnul că în anul 1990 Ceauşescu va fi omorât, şi comunismul va fi desfiinţat. În anul 1976 am fost anunţaţi că în anul următor va veni un cutremur mare şi că mii de morţi vor rămâne sub dărâmăturile blocurilor.

De multe ori când intra ea în case de creştini sau în biserici, se umplea totul de mireasmă. A vindecat de epilepsie multe fiinţe, cum ar fi şi Didă Maria din comuna Gheboieni, Dâmboviţa. A vindecat-o de cancer pe Maria Dimovici, din comuna Măneşti-Dâmboviţa; pe Maria Cârlan, din Moreni; pe Mariana lui Florian Şerban, din Valea Lungă.

Patul unde vorbea Domnul prin ea, în nenumărate rânduri rămânea cu mireasmă care se păstra chiar şi ani de zile.

Multe învăţături sfinte au ieşit prin gura acestei proorociţe. Ne-a oprit cu desăvârşire de a avea contact cu vreo sectă, fiind mare păcat. Cine nu respectă posturile aşezate de sfinţii părinţi, săvârşeşte un mare păcat; cine nu respectă preoţia aşezată în sfintele biserici, săvârşeşte un mare păcat. Au fost îndrumaţi mulţi creştini să meargă la mănăstire spre a trăi o viaţă curată.

În comuna Măneşti, cel puţin o treime din populaţie a auzit cuvântul lui Dumnezeu prin această proorociţă.

Mărturisesc că multe minuni s-au făcut prin această proorociţă şi socotesc că la nivelul ei a fost primul dintre marii prooroci ai lui Dumnezeu. Prezenta mărturisire o fac cu frică de Dumnezeu şi cu credinţa că vom fi crezuţi noi, cei ce am cunoscut această sfântă şi mare proorociţă.

*

Mă numesc **Nicolae Lăzărescu,** născut în comuna Valea Lungă-Gorgota, actualmente domiciliat în oraşul Pucioasa, strada Nufărului, nr. 56. Am cunoscut-o pe mama Verginica pe când aveam 17 ani. În anul 1955, într-o zi am plecat de acasă la Pucioasa după cumpărături. În drum spre Pucioasa am trecut prin satul Maluri, satul în care locuia mama Verginica. Cum mergeam, pe partea dreaptă am văzut o casă bătrânească în faţa căreia erau multe persoane adunate. Cineva citea ceva. M-am apropiat de acele persoane şi am întrebat ce este acolo. Unul dintre acei oameni mi-a spus: *„Stai şi ascultă, şi vei vedea“.* Se citeau multe vedenii şi descoperiri ce le avea mama Verginica pe vremea aceea. Tot ce o înştiinţa Dumnezeu, ea le scria pe hârtie, şi apoi le dădea creştinilor să le citească. Apoi am aflat că ea începuse un post de patruzeci de zile pe care-l poruncise Dumnezeu să-l ţină pentru a-i da un dar. În timpul postului a stat lângă ea ca martor o soră pe nume Gurău Elena, de la Valea Lungă, care o ajuta şi o întărea. După terminarea postului, bunul Dumnezeu i-a dat darul proorociei. Dumnezeu ne-a hrănit pe noi, acest popor mic şi neînsemnat, cu învăţăturile cele mai curate şi adevărate, prin gura ei, douăzeci şi cinci de ani.

În anul 1957 m-am îmbolnăvit grav. Am fost la spital, am făcut tratament, dar nu mai speram să mă fac bine. Mi-am adus aminte de mama Verginica şi am plecat să-L întreb pe Domnul dacă mai este vreo salvare pentru mine. I-am spus lui mama Verginica toată suferinţa mea. Ea m-a ascultat cu dragoste şi blândeţe şi s-a rugat lui Dumnezeu cu lacrimi pentru însănătoşirea mea; apoi m-a uns cu sfântul mir din candelă. Pe loc am simţit o uşurare, o ameliorare a bolii. Am plecat acasă sănătos.

În primăvara anului 1961 mama mea s-a îmbolnăvit grav, de inimă. Am dus-o de urgenţă la spital, şi doctorii mi-au spus că nu se mai face bine, doar dacă Dumnezeu va interveni cu ceva. Am plâns şi m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute iarăşi. Am plecat din nou la mama Verginica, să-I spun Domnului situaţia gravă a mamei mele. Domnul m-a întrebat aşa:

„Fiule Nicolae, copilaşul Meu! Crezi tu în momentul de faţă că vorbeşti cu Mine, Domnul? «Da». *Aşa, tată, crede, şi te vei mântui“.*

După un moment de aşteptare, Domnul m-a strigat din nou şi mi-a zis că însănătoşirea mamei mele depinde de mine şi de sora mea, Viorica: *„Dacă voi veţi ieşi din lume şi vă veţi întoarce la calea cea dreaptă a lui Dumnezeu, Eu voi face o minune cu mama voastră. Îi voi da o inimă tare ca de piatră şi îi voi lungi zilele, iar vouă vă voi da*

o cale bună". Eu am crezut în cuvântul lui Dumnezeu şi am pornit pe calea cea bună. Peste câtva timp, mama s-a făcut sănătoasă, şi trăieşte şi astăzi printre noi.

M-am căsătorit cu o fată creştină. Am făcut o nuntă creştinească.

De-a lungul acestor ani Dumnezeu a vorbit cu noi de nenumărate ori prin mama Verginica şi ne-a învăţat cum să ne purtăm, cum să ne rugăm, cum să postim, cum să mâncăm, cu ce să ne îmbrăcăm ca să fim deosebiţi de lume în toate, să mergem la bisericuţă în toate zilele de sărbătoare şi duminicile de peste an, să ne rugăm şi să ne ajutăm unii pe alţii, să ne împărtăşim cât mai des cu sfintele Taine. Ne-a poruncit Dumnezeu să trăim în curăţenie, că Dumnezeu vrea să-Şi aleagă un popor prin care să-Şi arate puterea Sa. Eu am crezut în această lucrare, şi voi crede până la sfârşit, că Dumnezeu este şi ne vorbeşte, precum odinioară, proorocilor.

*

Subsemnatul **Tache Gavrilă,** domiciliat în comuna Gruiu, satul Siliştea-Snagovului, Sectorul Agricol Ilfov, fiind creştin-ortodox, îmi asum răspunderea de a declara următoarele:

În anul 1944 am fost încorporat în front, iar în poziţia în care am fost, populaţia a fost evacuată. În biserică se afla doar preotul singur, şi l-am rugat să primească de la mine zece lei şi să se roage pentru mine ca să scap cu viaţă de pe front. Şi aşa mi-a ajutat Dumnezeu de am scăpat cu viaţă, crezând cu adevărat că există Dumnezeu. Apoi, peste câţiva ani, mai exact prin 1955-1956, setea mea de cunoaştere a lui Hristos creştea.

Am aflat că undeva, în localitatea Maluri, o persoană cu numele de Verginica prooroceşte de la Dumnezeu. Din curiozitate, eu şi cu Marin Ion am plecat să o vedem pe proorociţa Virginia. În drum spre Maluri, de pe un munte au apărut nişte câini. Crezând că sunt lupi, ne-am înspăimântat. În cele din urmă, ajungând la destinaţie, am aşteptat puţin, şi deodată a început să vorbească Dumnezeu prin această proorociţă strigându-mă: *„Gavrilă, Gavrilă! Cum aţi ajuns aici?".* Eu m-am minunat cum de ştia cum mă cheamă. Apoi mi-a spus că acei câini erau diavoli care încercau să mă înlăture. După ce a început lucrarea, casa s-a umplut de mireasmă, şi aşa de mult m-am bucurat, şi am fost şi sunt convins că acest lucru nu poate fi decât dumnezeiesc. De atunci şi până în ziua de astăzi am păstrat legătura cu acest loc în care am crezut.

M-a învăţat să merg la biserică, să cinstesc feţele bisericeşti; într-un cuvânt, să cred în bunul Dumnezeu. Crezând de cuviinţă că eu, ca bărbat, sunt cap de familie, am dat această declaraţie şi în numele soţiei mele, Tache Elena, cu care am cunoscut şi binele şi răul, slăvind pe Dumnezeu. Amin.

*

Mă numesc **Şerban Spiridon,** din satul Fundeni, Sectorul Agricol Ilfov, şi am 35 de ani.

În anul 1978, la sărbătoarea sfântului Dimitrie Basarabov, am mers la slujba de serbare a sfântului, şi acolo am cunoscut un preot pustnic din judeţul Neamţ, care a fost prigonit în timpul comunismului. A stat de vorbă cu mine şi am înţeles că preotul are proorocie şi descoperiri de la Dumnezeu. După puţină vreme iar l-am întâlnit, şi mi-a zis că a avut descoperire de la Domnul că eu trebuie să duc de acum viaţă curată cu soţia şi că Domnul ne-a dat numele de Ciprian şi Iustina, fiindcă peste puţin timp voi merge cu Domnul Iisus Hristos pe un munte înalt, unde se va face o biserică, numită Biserica Noului Ierusalim, iar eu, de atunci, am făcut aşa cum mi-a spus preotul acela.

Am continuat să merg la mănăstiri, să mă apropii de creştinii care-L iubeau mult pe Dumnezeu. Odată eram la mănăstirea Plumbuita şi acolo am cunoscut o creştină de la Târgovişte, care mi-a spus că Dumnezeu vorbeşte prin lucrare de proorocie la Pucioasa. Am mers acolo să văd, în anul 1983, deci la cinci ani după ce mi-a spus preotul acela. Am auzit cuvântul Domnului, căci Domnul Iisus Hristos vorbea prin această lucrare de proorocie, şi de atunci am mers mai des, dar cu mare atenţie, că acolo era mereu urmărire din partea organelor de securitate, căci proorociţa Virginia, prin care vorbea Domnul, mai înainte a fost prigonită de securitate, iar acum, după ce Domnul a luat-o la El, proorocia se făcea prin sora ei, Maria.

În anul 1988 Domnul mi-a spus prin această proorocie să merg la Pucioasa, că are de lucru cu mine, dar eu nu mă înduram să-mi las casa şi să merg unde mă chema Domnul. Îmi plăcea pescuitul foarte mult. Îmi făceam scule de pescuit şi prindeam peşte din lacul Fundeni. Îmi făcusem atunci scule noi de pescuit şi n-aş fi voit să plec, de dragul pescuitului. Dar am văzut mâna lui Dumnezeu peste mine, căci timp de două-trei săptămâni n-am mai prins nici un peşte. Văzând că nu prind nimic, mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, am rupt sculele şi le-am lăsat, cum odinioară şi sfinţii apostoli le-au lăsat, urmând pe Domnul. Am plecat la serviciu, dar tot nehotărât în a împlini planul Domnului. M-am urcat într-un tei, ca să culeg flori, şi am căzut cam de la şapte metri înălţime, dar m-am oprit într-o cracă fără să păţesc nimic. Am simţit că Dumnezeu m-a ocrotit. Când m-am dezmeticit, am auzit o voce: *„Cipriane, urmează-Mă!".* M-am hotărât, mi-am luat transferul, am părăsit locuinţa venind la Pucioasa, neştiind ce plan are Dumnezeu cu mine. Aici, în anul 1991 am primit poruncă de la Domnul prin proorociţa Maria, sora sfintei Virginia, să construim biserică, fiind dat termenul de trei luni, ceea ce părea imposibil de realizat. Dar pe timp ce lucram, vedeam minuni, parcă ieşea din pământ; nici oboseală nu simţeam. Atunci mi-am adus aminte de acel preot

pustnic, care cu ani în urmă îmi spusese de această biserică numită Biserica Noului Ierusalim. Mă bucur că Dumnezeu m-a pus şi pe mine să lucrez la această biserică.

Am văzut şi văd zilnic minuni, şi ne bucurăm că sub ochii noştri se împlinesc toate cuvintele Domnului.

*

Sunt **Gherasim,** preot la Piatra Neamţ, şi sunt cuprins de vederea celor ce nu se văd. Pe 25 mai 1990, în ziua celei de a treia aflări a capului sfântului Ioan Botezătorul, după ce am citit acatistul sfântului Ioan Botezătorul şi al sfântului Nicolae, am avut deodată o mare pace sufletească, apoi am început să plâng şi să mă rog în taină pentru pacea creştinilor pe care i-am cunoscut prin proorociţa Maria (sora proorociţei Verginica), căci am văzut neînţelegere între ei. Şi am văzut un munte înalt, căruia nu i se vedea vârful, care părea să străpungă cerul. Pe acel munte era un castel de aur curat, în forma unei migdale. Acest castel era păzit de patru heruvimi cu săbii de foc. Un alt heruvim, al cincilea, era la intrare în castel, tot cu o sabie de foc în mână. Acesta nu dădea voie nimănui să intre în castel dacă nu era pregătit. Le spunea tuturor ce au de îndeplinit şi, dacă ascultau şi împlineau, puteau intra în castel. La acest castel veneau încolonaţi ca la armată, în rânduri de câte cinci, mulţi oameni, dar ca să poată ajunge la castel, trebuiau să treacă pe un drum foarte îngust, numai pentru cinci persoane lăţime, drum care şerpuia paralel cu o prăpastie. Unii dintre ei mergeau pe partea dreaptă a drumului, aveau în mână câte o sabie de foc şi intrau în castel. Pe ceilalţi, o mână neagră îi împingea în prăpastie, dar li se spunea la fiecare ce anume are de împlinit. Deasupra castelului era Sfânta Treime în felul acesta: trei ochi şi trei bărbi, adică Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Părea un om cu trei ochi şi cu trei bărbi, totul pe acelaşi chip. O voce se auzea: *„Hristos a înviat!";* alta: *„Cuvine-se cu adevărat!";* alta: *„Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot!".* Acest castel era învăluit de o pară de foc, ce se învârtea continuu, iar de castel nu se putea apropia nimeni, că ar fi fost ars. Focul acela mergea şi prin faţa uşii de la intrare, dar pe cei pregătiţi nu-i ardea, căci erau din acel foc. Am înţeles atunci neînţelegerea dintre creştinii hrăniţi de Dumnezeu prin mama Verginica şi mama Maria, şi mulţumesc lui Dumnezeu şi la tot cerul sfânt de această taină.

Pe 10 iulie, anul 1990, eram la Bucureşti, la sfântul Dumitru. Deodată, am avut o vedenie: în mijlocul celor trei cruci de piatră de la Patriarhie a apărut un domn care mi-a spus să iau în spate crucea cea mare de piatră. Atunci am spus acelui domn că mi se pare grea, că doar o macara o poate ridica, dar domnul acela mi-a zis că nu e grea, şi atunci am luat-o şi am plecat cu ea în spate spre Pucioasa. Când am ajuns acolo, creştinii m-au primit cu toată dragostea, şi m-am uşurat de greutatea din spate. Acolo, în curte, am zărit trei găuri în pământ, ca nişte fântâni cu apă. Pe acele găuri ieşeau foi scrise cu vedenii şi proorocii de la mama Verginica şi mama Maria. Mi-a apărut apoi acelaşi domn de la Bucureşti, care mi-a zis că a sosit vremea ca aceste proorocii să fie cunoscute şi explicate. Tot în acea zi, cum stăteam în curte la acei creştini, am simţit cum mă cuprindeau nişte curenţi de aer şi am început să plâng, şi deodată îmi apare în faţă acel domn care avea cu el mii de lumânări cu lumini strălucitoare. Apoi au apărut nişte blocuri cu trei etaje, şi alături de ele, chilii în diferite culori. M-a întrebat domnul acela unde mă aflu, şi i-am răspuns că sunt la Pucioasa. *„Nu"*, mi s-a răspuns. *„Nu. Eşti în oraşul vedeniilor. Adu-ţi aminte că în 1967 când erai preot la Dorohoi, ţi-am arătat oraşul vedeniilor Noului Ierusalim. Tu mi-ai zis că te simţi în ceruri, iar Eu ţi-am spus că şi pe pământ va fi ca în ceruri, şi că vei ajunge vremea şi vei vedea cu ochii aceasta".*

La 19 februarie 1991 am văzut-o pe mama Maria că era în convorbire cu Dumnezeu prin rugăciune, şi am văzut doi porumbei albi, unul la gura mamei Maria, şi unul aducea grâu din ceruri. Domnul Iisus Hristos era viu în mama Maria. O rază de lumină ieşea din gura ei, şi îngerii cântau: *„Hristos a înviat!".* Apoi am văzut-o pe cel mai înalt munte din lume, dar un diavol, cu o caţă, voia să o tragă de pe munte în prăpastie. Am strigat la sfântul Mihail să vină în ajutor, şi o sabie de foc a apărut ca un fulger şi a topit diavolul. Am văzut-o apoi pe maica Verginica cu oraşul Noului Ierusalim în braţe, şi mii de îngeri îl păzeau cu săbii de foc. După aceea l-am văzut pe sfântul Ioan Botezătorul, supărat, cu o sabie de foc în mână, spunând că i-a sosit vremea să omoare pe irozii şi irodiadele care i-au tăiat capul fiindcă spunea adevărul.

*

Sunt din comuna Gruiu, Sectorul Agricol Ilfov, şi mă numesc **Bălan Maria,** creştină ortodoxă, din mila lui Dumnezeu. Urmând credinţa creştină, am avut fericirea să cunosc şi eu, împreună cu alţi creştini, pe sora Verginica, o fecioară prin care vorbea Dumnezeu. Am fost martoră la multe convorbiri dumnezeieşti; am ascultat cu frică mare cuvintele Domnului, care ne spuneau să fim corecţi, să dăm lumină lumii prin viaţa noastră. Era prin anul 1964 când am auzit pentru prima oară cuvântul Domnului, care m-a făcut să nu mă mai despart de acest izvor dumnezeiesc, pentru că am văzut multe minuni.

Fiind odată în casa sorei Verginica, de la Maluri, şi stând cu sfială într-un colţ, în timp ce Domnul vorbea prin gura ei, pentru că mă ştiam cu nişte păcate ascunse pe care nu mi le ştia nimeni, Domnul mi le-a spus pe faţă întocmai cum le făcusem, fapt care m-a făcut să mă încredinţez că Dumnezeu vorbeşte acolo, că nu avea de unde să ştie ea aceste lucruri pe care nici bărbatul meu nu le ştia.

Altădată, stând la masă, tot în casa de la Maluri a sorei Verginica, am simţit un curent care a venit din tavan, de deasupra capului ei, şi s-a făcut o flamă ca o săgeată, care m-a înfricoşat ca să înţeleg că era Duhul Sfânt, Care Se cobora peste ea. De foarte multe ori se umplea casa de mireasmă sau batistele când le atingeam de fruntea ei sau

de corpul ei. Multe ar fi de spus despre câte am văzut şi auzit din această proorocie sfântă, care mi-a îndreptat viaţa pe drumul cel adevărat al bisericii ortodoxe.

În anul 1991 am visat-o pe sora Verginica. Parcă mă aflam într-o gară cu lume multă, şi văd că se coboară de sus, din văzduh, sora Verginica, îmbrăcată în alb, ca o mireasă cu cunună pe cap, care strălucea mai puternic decât soarele. S-a îndreptat spre mine cu mâinile întinse, dar văzând alături pe fiica mea, care stătea jos că se simţea bolnavă, dar şi foarte murdară, a atins-o cu mâna şi i-a spus să se scoale. Şi fiica mea, de atunci s-a însănătoşit.

Am urmat aceste învăţături cu toată încrederea că sunt de la Dumnezeu, pentru că toate erau legate de legea bisericii. În continuare, rog pe Dumnezeu să mă ajute să pot să împlinesc tot ce Domnul ne cere, ca să mă mântuiesc eu, şi casa mea.

*

Mă numesc **Nicolae Ioana,** sunt din satul Căprioru, comuna Tătărani, judeţul Dâmboviţa, şi am cunoscut-o pe Stoica Virginia în anul 1962, cu ocazia vindecării miraculoase a copilului meu, Emil. Acest copil, la vârsta de un an a căzut din pat şi şi-a fracturat coloana vertebrală, şi în acel loc, cu timpul, s-a format o gâlmă, şi copilul a căpătat cocoaşă. Am fost internată prin multe spitale cu acest copil: la Târgovişte, la Voineşti. Toţi doctorii mi-au spus că nu se mai face bine, fiindcă are tuberculoză osoasă. Eram disperată. O verişoară de a mea, văzând starea mea, m-a luat, împreună cu copilul, şi m-a dus la Maluri, la sora Verginica. I-am arătat copilul şi mi-a spus să fac rugăciuni fierbinţi către Preasfânta Treime. În timp ce mă rugam, Stoica Virginia a adormit, şi a început să vorbească Duhul lui Dumnezeu prin ea, în numele Preasfintei Treimi, al sfintei Cruci şi al sfintei Născătoare de Dumnezeu. M-a chemat aproape de ea, şi Domnul mi-a zis că boala copilului meu se datorează păcatului pe care am vrut să-l fac renunţând la copil, fiindcă mai aveam şase, şi mă gândeam tot timpul cum să fac ca să nu-l mai am şi pe ăsta. Am plâns, mi-am cerut iertare, şi Domnul m-a binecuvântat, şi am plecat acasă cu copilul sănătos.

*

Sunt creştină ortodoxă, din satul Siliştea, Sectorul Agricol Ilfov, şi mă numesc **Gruian Anica,** crescută în frica de Dumnezeu. Din copilărie am cunoscut-o pe sora Verginica, în casa unchiului meu, împreună cu mai mulţi creştini auzind cuvinte deosebite, cuvinte de învăţătură, de o mare însemnătate duhovnicească. Ne-a povestit viaţa ei, prin câte încercări a trecut, povestind cum a primit darul de la Dumnezeu după un post de patruzeci de zile. Ea întotdeauna ne-a îndemnat să mergem la biserică şi să respectăm posturile cu stricteţe. Întotdeauna ne-a sfătuit să nu ne ducem la distracţii lumeşti, ci să fim mereu cu gândul la Dumnezeu. După ce m-am căsătorit, a mers şi soţul meu cu mine, şi îi spunea în lucrare: *„Dacă Mă vei asculta, nu vei simţi această boală"*. Şi acesta a fost adevărul; nu a simţit durerea bolii pe care a avut-o. El a avut o ciroză hepatică, şi singur cerea să mănânce mâncare de post, că se simţea mai bine. În ultimele clipe ale vieţii, soţul meu a sfătuit copiii să păstreze cu sfinţenie aceste cuvinte duhovniceşti, pe care le preţuia foarte mult, fiindcă în timpul vieţii lui, ori de câte ori avea vreo durere, se ungea cu sfântul mir, şi durerea se ameliora.

*

Noi, locuitori ai comunei Micşuneşti, Sectorul Agricol Ilfov, declarăm că o cunoaştem pe maica Verginica din Pucioasa, din anul 1957. Am luat parte la foarte multe lucrări, unde casa se umplea de mireasmă plăcut mirositoare, şi am auzit foarte multe învăţături duhovniceşti, care ne-au hrănit sufletul şi ne-au ţinut strânşi de sfânta biserică creştin-ortodoxă până astăzi. Credem că Dumnezeu a fost cu aceste învăţături şi că maica Verginica este o mare proorociţă. Rămânem credincioşi acestei lucrări de luminare şi mântuire a sufletului. Aşa să ne ajute Dumnezeu.

Coman Gherghina, Scarlat Margareta, Ghiţă Maria, Rîcu Maria, Negoiţă Ioniţă

*

Mă numesc **Dobre I. Nicolae,** din comuna Nuci, Sectorul Agricol Ilfov. Eu am fost un om păcătos. În anul 1957 am cunoscut o fecioară pe nume Virginia, prin care vorbea Dumnezeu. Soţia mea era bolnavă, nu putea naşte copii. Pierduse până atunci trei copii. În prima lucrare pe care am auzit-o, Dumnezeu ne-a strigat pe nume şi i-a spus soţiei mele că Măicuţa Domnului i-a vindecat rana şi că va avea un băiat, şi aşa s-a întâmplat. Soţia mea a născut şase copii, fără nici un tratament. Am urmat cu încredere sfaturile şi învăţăturile date de Domnul prin această proorociţă şi niciodată nu lipseam de la biserică. Ne spunea tot ce greşeam şi ne învăţa cum să ne îndreptăm. Era o fire bună şi blândă.

Mă durea odată foarte tare un picior. Am fost la Pucioasa la ea şi, punându-şi mâna pe genunchiul meu, a zis: *„Dumnezeu să te binecuvinteze"*, şi a doua zi n-am mai simţit durerea. Ne vedea cu duhul, şi când eram supăraţi ne mângâia şi ne încuraja. Multe minuni am văzut prin această proorociţă. Odată, fiind la ea acasă, am mers împreună prin grădină. S-a aşezat pe o buturugă şi ne povestea ce vedea ea de la Domnul. În locul acela a rămas mireasmă câţiva ani.

*

Subsemnatul **Nicolae D. Nicolae,** din comuna Tătărani, satul Căprioru, Dâmbovița, o cunosc pe proorocița Verginica din anul 1968, când, la o revelație de cuvânt ceresc, din cele multe la care am luat parte, i s-a adus la cunoștință lui Dincă Nicolae faptul că slujește la cal mai mult decât lui Dumnezeu și că dacă în scurt timp nu se va îndrepta, îi va muri și vaca și calul în grajd, fapt care la două săptămâni s-a împlinit, zguduindu-ne conștiința, căci cu adevărat Dumnezeu Se pogora prin dânsa.

Altă minune am văzut la Mihalache Ion, din București, când în anul 1976 la o altă revelație Dumnezeu striga: *«București, oraș frumos, cum am să te întorc pe dos! Cât de frumoase sunt aceste blocuri, atât de repede se vor sfărâma»,* fapt împlinit în anul 1977, luna martie.

O altă minune am văzut întâmplându-se cu mine. După câțiva ani de când cunoscusem această revelație dumnezeiască, m-am depărtat de Dumnezeu și am fost avertizat pentru faptul că beau țuică și că în scurt timp o să plătesc. Astfel, pe data de 25 aprilie 1991, făcând o călătorie cu autoturismul meu, am fost accidentat, fiind aproape opt ore fără cunoștință. Cum aș putea să nu recunosc că Dumnezeu Se cobora prin Verginica dacă am fost martor la zeci de minuni împlinite? Și dacă voi fi întrebat, voi relata multe minuni la care am fost martor.

De asemeni, cunosc cum că Stoica Nicolae i se dăduse din porunca lui Dumnezeu, lui Verginica, pentru ca să o apere, căsătorindu-se doar scriptic, trăind ca doi frați, deoarece era urmărită de securitate. Cei doi copii pe care-i aveau, au fost adoptați de la sora ei.

*

Subsemnatul **Radu Petre,** creștin-ortodox, din satul Micșunești, S.A. Ilfov, mărturisesc că în anul 1956 am cunoscut-o pe proorocița Verginica în biserica din Micșunești. Când s-a miruit, am văzut o cruce luminoasă, care a coborât peste ea. Atunci mi-a spus să mă întorc la Dumnezeu și să arunc pachetul de țigări din buzunar. Am rămas surprins auzind că știe că am țigări în buzunar. Mi-a spus relele ce am făcut în viață. Am crezut că este lucrare de la Dumnezeu, că nimeni nu știa ce este în inima mea.

Am fost bolnav de nu puteam să merg, și m-a făcut sănătos. Am avut un copil bolnav, și doctorii mi-au spus să mă pregătesc, că nu au ce-i face, și că va muri. Dumnezeu l-a făcut sănătos prin această proorociță. Cred cu adevărat că este puterea lui Dumnezeu.

*

Subsemnatul **Ivan Nicolae,** în etate de 51 de ani, căsătorit, am șapte copii, și mărturisesc următoarele: prin anul 1959 am cunoscut-o pe proorocița Verginica la o biserică din Călărași. Am ascultat cu luare-aminte cuvintele dumnezeiești care ieșeau din gura ei, și ne-au cutremurat minunile care ne-au făcut să ne încredințăm că este o mare proorociță.

Una din minunile pe care le-am văzut, a fost în anul 1964 când am vrut să-mi cumpăr o casă și nu aveam bani. Am cerut de la părinții mei să mă împrumute și mi-au spus că nu au. După câteva zile au venit la mine, din porunca Domnului prin proorocița Verginica, Costache Cristea și Dănciucă Gheorghe. Ei au fost trimiși de Domnul să meargă la părinții mei și să caute sub saltea, că acolo sunt 11.000 lei, și așa a fost.

Odată, când Domnul a vorbit prin această proorociță, ne-a spus că în 1990 comunismul se va sfârși și Ceaușescu va fi omorât, iar la televiziune și la radio vor fi date slujbe religioase, lucruri care s-au întâmplat.

Odată, mergând cu un cumnat de al meu la Maluri, ne-a ieșit în cale o haită de lupi, și când am ajuns la proorocița Verginica, ne-a spus Dumnezeu că de ce ne-am înspăimântat, că ne-a trimis îngeri păzitori în calea noastră, pentru pază.

A fost căsătorită cu Stoica Nicolae numai scriptic, ca să-i fie apărător și ajutător. În timp ce Domnul vorbea prin ea, trupul ei revărsa mireasmă plăcută.

*

Mă numesc **Nicolae Elena.** Sunt din satul Căprioru, județul Dâmbovița, și am cunoscut-o pe mămica Verginica din fragedă copilărie. Pe 14 decembrie 1980, când a plecat dintre noi mămica Verginica, am fost și eu la înmormântare. Am mers înaintea sicriului cu o coroană de flori în mână și îmi amintesc că tot drumul, de acasă și până la cimitir, am respirat o mireasmă deosebită, pe care nu am simțit-o până atunci, și nici după înmormântare.

Pe 14 decembrie 1989 am avut un vis. Pe o piatră era un sicriu strălucitor în care se afla mămica Verginica. Era acoperită cu o pânză albă pe care am dat-o la o parte și am stat de vorbă cu ea. Mi-a spus că nu e timpul să fie descoperită, fiindcă împrejurul sicriului se aflau niște cățe i. Mi-a spus să leg cățeii de șapte candele. Așa am făcut, și cățeii au ars. După două zile a început revoluția.

Pe 26 ianuarie 1992 am avut alt vis. Erau o mulțime de creștini împreună cu mămica Verginica și erau îmbrăcați în veșminte albe. La un moment dat au fost ridicați în sus, și lumea de afară zicea: *„Uite pe cine am hulit noi!“.*

În 15 noiembrie 1991, fiind la Pucioasa, am asistat la ridicarea crucii pe această biserică. A doua zi, când am mers acasă, mama mi-a spus că a văzut cu o seară în urmă, la ora 10 (timp în care a fost ridicată crucea pe biserică), pe cer, o cruce mare, strălucitoare.

*

Subsemnata **Tache Steliana,** din Siliştea-Snagovului, S.A. Ilfov, de credinţă ortodoxă, am cunoscut această lucrare, din mila lui Dumnezeu, în anul 1960 când cu mai mulţi creştini am ascultat cuvântul Domnului prin sora Verginica. Era o tânără cu înfăţişare smerită şi cu multă blândeţe şi milă de toţi. Ne-a povestit din viaţa ei, cum a suferit în închisoare şi în spitale pentru numele lui Dumnezeu. La un moment dat, ea a adormit, şi după puţin timp a început să vorbească Dumnezeu: *«Amin! Amin! Amin! Pace vouă, copiii Mei, florile Mele! Am venit din cerul sfânt să vă adun la un loc. Staţi lângă Mine, că mai e puţin, şi vin să vă adun»,* şi mai multe cuvinte sfinte şi învăţături bune. Băiatul meu, anume Tache Vasile, a fost martor la o taină pe care a spus-o Domnul într-o lucrare mai târziu, când a spus: *«Această taină să nu se spună nimănui, iar cine o va spune, să i se verse maţele ca lui Arie»,* şi el nu a păstrat taina şi după câţiva ani s-a împlinit cuvântul Domnului, că familia lui s-a destrămat. Am ascultat de acest cuvânt şi până azi Dumnezeu ne-a ajutat să nu ne despărţim de sfânta biserică şi de legile creştineşti.

*

Era în anul 1955 când în satul Maluri, între Valea Lungă şi Pucioasa, am fost martorul unei minuni săvârşite în persoana Virginiei Tudorache. Am venit şi eu la această lucrare de care grăieşte sfântul prooroc Ioil în sfânta Scriptură. Tânăra aceasta ne-a grăit cuvinte şi întâmplări din sfânta Scriptură şi din vieţile sfinţilor, pe care nu le-am auzit nicăieri, oricât de pregătit ar fi fost acel vorbitor. Dumnezeu i-a dat poruncă să împlinească un post de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, după care i-a spus că îi va da un dar.

Prin anul 1956 am auzit grăindu-mi: *„Viorele, copil iubit de familia ta! Iată, eşti iubit şi de Mine. Eu sunt Dumnezeu, şi am părăsit tronul Meu cel sfânt, pe Tatăl Meu, pe Maica Mea, puterile cereşti, şi am venit pe pământ să vă grăiesc vouă gură către gură. O, măi copilaşule, păzeşte poruncile Mele, fereşte-te de prietenia cu lumea, de jocuri, de hore, de beţii, de tot vicleşugul. Poartă-te în haine închise, nu negre. Urmează-Mă, căci vreau să fii copilul Meu. Ascultă de părinţii tăi, nu părăsi biserica. Fereşte-te de meciuri, de filme şi de tot ce nu-Mi slujeşte Mie, ca să intri în împărăţia veşnică".*

Multe cuvinte de mare valoare vorbea Domnul prin acest vas. Ne-a vorbit despre prezenţa la biserică a femeilor, că se duc la biserică aşa ca la parada modei, fardate, cu capul descoperit, certate între ele, sărutând fără sfială sfintele icoane şi murdărindu-le cu rujul de pe buze. Altă dată ne-a spus: *«Iată, voi ziceţi:* „Copilul, până la şapte ani, nu are păcat". *Iată, e aici un puţ adânc, cu păcură, şi în fundul lui e un copil. Ce credeţi că a făcut acest copil, măi copilaşi? A înjurat pe Hristos, numele cel mai frumos. Vai de părinţii care învaţă copiii să înjure, bucurându-se de cuvintele lor».* Tatălui meu i-a zis Domnul: *„Floriene, până când ai de gând să te mai ciopleşti? Nu Mă vezi pe Mine şi pe sfinţii Mei cum arătăm? Renovaţi crucile care sunt căzute; curăţaţi puţurile care sunt părăsite, căci plânge îngeraşul când le vede. Ajutaţi şi gospodăriţi bisericile; împodobiţi-le. Împărtăşiţi-vă des; cereţi mereu hrană de la preoţi".*

Odată, călătorind cu trenul de la Târgovişte la Pucioasa, Verginica a adormit, şi a vorbit Domnul. Mulţi călători au auzit şi s-au înspăimântat, şi văzând-o ceferiştii, au dat-o jos în gara Lăculeţe. Au bătut-o şi au lăsat-o acolo. Altă dată, Domnul, referindu-Se la această întâmplare, a zis: *«Era să avariez trenul, dar am lăsat să fie lovit vasul Meu».* Referindu-Se la tren, Domnul ne-a zis: *«Oh, măi copii, iată şarpele de fier, propovăduit de proorocul, care călătoreşte şi duce fel de fel de lume, cu fel de fel de deşertăciuni, ca şi păsările cu cioc de fier».*

Altă dată a vorbit în prezenţa a trei persoane pe care le-a încredinţat că le-a pus trandafiri la cunună că au avut prilejul să călătorească împreună cu ea. În apropierea lor, în tot timpul vorbirii au păscut nişte vaci. Domnul a zis atunci că şi acele vaci vor pune mărturie că au fost de faţă la vorbire.

A fost închisă. După ce s-a întors, îmi era trecerea pe lângă casa ei când mergeam la şcoală, şi ascultam deseori cuvintele pline de sănătate duhovnicească: *„Iată, măi Viorele, ţi-am ascultat glasul când te rugai. Roagă-te, că Eu sunt cu tine şi te ascult în orice pas, că ai să pleci departe, departe, dar să cugeţi la cuvintele Mele".* A venit timpul să plec militar: *„Iată, Viorele, pleci militar şi te duci departe, departe, unde nu mai auzi de cuvintele Mele. Păstrează-le şi cugetă mereu la ele. Pe unde poţi, fă rugăciuni. Când treci pe lângă biserică, închină-te cu limba în gură".* În armată, la infirmerie, am întâlnit un medic care, aflând din ce loc sunt, mi-a spus că în timpul practicii lui la spitalul Gh. Marinescu (Nr. 9) din Bucureşti a văzut o fată de lângă Pucioasa, care vorbea întruna de Dumnezeu. Spunea că au încercat medicii să o facă să tacă, dar n-au reuşit, cu toate metodele lor, şi erau uimiţi de puterea supranaturală cu care era învăluită această fată, care când se trezea nu ştia nimic din câte vorbea. I-au pus căluş în gură, i-au înfipt ace în picioare, dar n-au reuşit să-i oprească vorbirea.

Îmi amintesc cum ne învăţa să cinstim duminicile şi sfintele sărbători. Ne sfătuia să nu amestecăm banii pe care-i câştigăm atunci când suntem obligaţi să lucrăm duminica sau în zi de sărbătoare, cu banii câştigaţi în zilele

lucrătoare, că vom pierde sporul muncii noastre; ci mai bine cu acei bani să facem milostenie, căci milă are Dumnezeu şi de noi, că unde e lucru în duminici şi sărbători, e pagubă.

Într-una din vorbiri Domnul i-a cerut tatii să mă aducă jertfă ca pe Isaac. La mulţi ani după aceea am avut un accident la Piteşti şi am avut cinci fracturi la cap. M-au transportat la Bucureşti cu avionul. Acolo la spital, în agonia somnului, mi-a apărut această fată care m-a încurajat şi mi-a spus că mă voi face bine. După cinci luni m-am vindecat complet.

Acest vas mi-a spus că la căsătorie au venit îngerii să ne ţină cununiile pe cap, iar dacă vom păzi vasele curate, vom ajunge departe. *«Măi, copilaşilor* (zicea Domnul odată), *iată, am ales o mânuşiţă de copii, ca să-Mi slujească Mie. M-am pogorât din cer întrupându-Mă din Fecioară, şi când a fost să Mă nasc, n-am găsit pe pământ alt loc decât staulul necuvântătoarelor. Iată, acum vin nu la cei înţelepţi, la care nici voi nu puteţi intra, ci la voi, măi copilaşilor, Mă pogor».*

«...Iată, râde dracul şi Îmi dă cu sâc că a umplut iadul cu frământătura Mea, cu chipul Meu. Iată, am lăsat iadul gol când am înviat, şi acum l-aţi umplut. Zice dracul: „Doamne, eu nu m-am răstignit şi n-am pătimit ca Tine, dar am mai mulţi decât Tine“. *O, copilaşii Mei, cu ce Îmi răsplătiţi voi rănile de pe trupul Meu şi rănile de la genunchii Maicii Mele, care se roagă neîncetat pentru voi? O, măi copilaşi, aţi lăsat bisericuţele goale şi v-aţi lipit de cârciumi în timpul sfintei Liturghii, bând ţuică şi băuturi alcoolice ameţitoare, şi de aceea îngeraşul vostru păzitor plânge şi stă departe de voi şapte zile. Iată, dracul stă pe butoi, dându-vă poftă. Vinul este sângele Meu, şi trebuie lăsat curat, şi băut până la trei pahare. Vai de cel ce bea vin cu lăutari! Înainte de potop fiecare om avea un corn plin cu apă, din care sorbea mereu şi vestea venirea potopului».*

«...Iată, acum, oamenii au dat mâncarea pe ţigara cu tutun. Iată, un om n-a mâncat două zile, căci ţigara i-a luat pofta de mâncare. O, blestemată buruiană, cum ai amăgit poporul, fumând-o copiii, femeile, bărbaţii, preoţii! Şi prin aceasta, toţi vestesc venirea unui cataclism. Iată, văd oameni cu pachetul de ţigări în biserică. Mare păcat este acesta».

Altă dată, aflându-ne la o vorbire, a zis Domnul: *«Iată, vă fac o minune!».* Şi ne-a dat un fir de busuioc verde, de care ne-am bucurat şi ne-am minunat, căci era iarnă şi nu se găsea busuioc verde prin apropiere.

Am fost bolnav. Piciorul stâng era plin, plin de infecţie, căci am călcat în argint viu, descântat, iar doctorul nu-mi mai garanta sănătatea. Am avut dureri îngrozitoare, dar am făcut rugăciuni fierbinţi şi cereri la sfinţi şi la mama Verginica, şi mi-am aflat sănătatea piciorului.

La o altă vorbire Domnul ne-a spus: *«Iată, măi, copilaşilor, înşelătorul veacului acestuia a suflat la urechea mai-marilor bisericii cum că Maica Mea nu mântuieşte, ci doar miluieşte. De unde am primit trupul? Nu din Maică fără ispită bărbătească şi nu din acelaşi trup şi sânge vă împărtăşiţi şi voi şi vă mântuiţi? Oare, cum să nu primesc rugăciunile Maicii Mele când se roagă pentru voi ca să fiţi mântuiţi?».*

Ne mai zicea: *«O, Românie, Românie, popor binecuvântat, popor iubit unde Îmi plec capul! Cum v-aţi depărtat de Mine! Iată, acum sunt în haina milei, şi vă primesc şi vă iert vouă tot ce aţi făcut rău, dar Mă voi îmbrăca în haina de judecată şi nu Mă veţi mai cunoaşte. Iată, măi copilaşi, pe vatra României sunt moaştele a 1028 de sfinţi».*

Odată, Verginica a avut poruncă de la Dumnezeu să meargă la mănăstirea Curtea de Argeş, unde a vorbit cinului monahal şi i-a spus însemnătatea ce o are, de a păzi sfintele moaşte şi de a pune orânduială celor ce vin să se închine lor, căci sunt duhuri rele, care vor să ia câte o părticică din sfântă *(sfânta Filoteea, n.r.)* şi să facă farmece. A binecuvântat acolo locurile legendare, pe Ana şi pe toţi care au lucrat la acel sfânt locaş.

Şerban Mihai Viorel, Valea Lungă, Dâmboviţa

*

Eu, **Marin T. Ion,** din comuna Turbaţi, Sector Agricol Ilfov, mărturisesc că am cunoscut-o şi am respectat-o pe mămica Verginica, din anul 1956. Atunci am auzit de o tânără fecioară de pe lângă Pucioasa, care vorbeşte lucruri minunate despre Dumnezeu, şi am mers să o cunosc, împreună cu consăteanul meu, Tache Gavrilă. Amândoi am rămas de atunci uimiţi de câte spunea Dumnezeu prin gura acestei fete şi am rămas încrezători până azi că Dumnezeu e Cel Care vorbeşte, explică şi învaţă.

Încă de la prima întâlnire cu această surioară, în timpul vorbirii Dumnezeu m-a întrebat de ce în timpul sfintei Liturghii stau cu genunchii pe pernă şi nu-i ţin pe podea, că e păcat să folosesc perna la genunchi. Am rămas încredinţat din capul locului că numai Dumnezeu cunoaşte toate faptele şi gândurile oamenilor. În timpul unei alte vorbiri Dumnezeu mi-a spus să am grijă să dau prin casă cu tămâie şi să nu mai primesc şarpele în casă. În scurt timp am înţeles că şarpele era un sectant vecin, care venea mereu pe la mine cu scopul de a mă convinge să mă lepăd de învăţătura creştin-ortodoxă şi să merg cu el la adunarea lui. De atunci nu l-am mai primit pe la mine, şi Dumnezeu m-a salvat de la rătăcire.

Odată, noaptea, mi s-a arătat la răsărit, între icoane, aproape de tavan, mama Verginica, îmbrăcată în negru, şi mi-a spus de trei ori: *„Vine focul!“.* Altă dată, iar a apărut mama Verginica şi a strigat de mai multe ori: *„Vine regele Mihai!“.* De curând, într-o noapte, am văzut în dreptul sfintelor icoane o rază foarte luminoasă şi am auzit

un glas care m-a strigat pe nume, glas care semăna leit cu cel al mamei Verginica. M-am uitat cu atenţie; raza a dispărut, şi a apărut o rachetă care lăsa în urmă un val mare de fum, iar în fum am văzut clădiri care se dărâmau şi pământuri care se cutremurau. M-am speriat, m-am închinat, şi am înţeles că maica Verginica a vrut să-mi arate sfârşitul lumii fără Dumnezeu.

Îmi amintesc foarte bine că la o vorbire de la începutul lunii martie 1977, Domnul ne spunea că va veni foarte curând un cutremur mare, şi Se adresa bucureştenilor din grupul de creştini, spunând: *«Bucureşti, oraş frumos, cum am să te întorc pe dos!»*. Ţin minte că atunci ne-a mai zis: *«Copiii Mei, veţi vedea mulţi oameni vii, care vor fi scoşi de sub dărâmături»*. Aşa s-a întâmplat.

Nu m-am îndoit nici o clipă că această proorocie n-ar fi de la Dumnezeu. Am analizat de fiecare dată învăţăturile primite şi m-am minunat de mila şi ajutorul lui Dumnezeu, dat oamenilor prin gura acestei fecioare. Auzind numai lucruri frumoase despre viaţa curată a acestei fiinţe, eu cred că maica Verginica este o sfântă şi o proorociţă. Amin.

*

Am cunoscut-o pe sora Verginica în anul 1979. Am auzit deseori cuvântul lui Dumnezeu spus prin gura ei. La prima vedere ne-a strigat pe nume (pe mine şi pe soţia mea) şi ne-a chemat din Moldova, aici, în judeţul Dâmboviţa. Am stat aproape de ea tot timpul, până când a plecat la cer.

Dumnezeu ne învăţa prin ea să luăm aminte la învăţătura creştin-ortodoxă, cum să ne purtăm în biserică, să nu lipsim de la sfintele slujbe că pierdem mântuirea, să ne spovedim şi să ne împărtăşim des, să citim sfânta Scriptură şi vieţile sfinţilor, să nu vorbim de rău preoţii; ne învăţa ce şi când să mâncăm şi cum să ne îmbrăcăm.

Am fost de faţă la dezgroparea ei la şapte ani de la plecarea spre cer, şi am văzut-o întreagă, moaşte. M-am încredinţat şi mai mult de sfinţenia ei şi am înţeles că viaţa, lupta cu greutăţile, închisoarea, prigoanele, râvna după desăvârşire sufletească au înălţat-o în rândul marilor sfinţi ai bisericii ortodoxe, şi că prin dragostea ei, Dumnezeu a hotărât îndreptarea oamenilor, redresarea lor morală, acum, la sfârşit de veacuri de trăire lipsită de sfinţenie.

Tărcuţă Emilian, Pucioasa, Dâmboviţa

*

Mă numesc **Păun Gheorghe,** din Siliştea Snagovului, comuna Gruiu. Cunosc pe proorociţa Virginia din anul 1958, de la părinţii mei, care au cunoscut-o la o biserică în Bucureşti. Fiind copii, auzeam cum ea ne învăţa să ascultăm de părinţi, să mergem la biserică şi să respectăm rânduiala bisericească. Când am ajuns mare, mi-am luat servici şi m-am cam depărtat de învăţăturile pe care le primeam în copilărie, şi am întâmpinat multe greutăţi. După ce m-am căsătorit, am luat parte la o coborâre a lui Dumnezeu prin această proorociţă, în casa lui Stoica Gheorghe. Din trupul ei ieşea o mireasmă plăcută. Cum mă îndepărtam cu viaţa de această proorocie, iarăşi aveam necazuri. Am avut accidente cu maşina.

Proorociţa Virginia a fost căsătorită cu Stoica Nicolae, ca acesta să-i fie ocrotitor, şi nicidecum soţ. Ei au dus o viaţă duhovnicească.

*

Mă numesc **Dănciucă Elena,** sunt din Măneşti-Dâmboviţa şi o cunosc pe maica Verginica din anul 1959.

Am fost bolnavă grav, am avut o hepatită cronică, pe care n-am tratat-o la timp, iar ficatul mai era sănătos doar în proporţie de 10%. În situaţia asta, medicii spuneau că n-am să mai trăiesc decât 4-5 luni. Am alergat disperată la maica Verginica şi i-am spus necazul. După ce m-a ascultat, mi-a spus să nu mai calc poruncile lui Dumnezeu, mi-a pus mâinile pe cap, în formă de cruce (era în timpul grăirii dumnezeieşti), şi Domnul m-a întrebat dacă eu cred că voi fi sănătoasă. *„Cred“* am răspuns, şi am fost vindecată. Medicii s-au mirat când au constatat însănătoşirea mea şi m-au întrebat ce medicamente am luat.

La toate întâlnirile cu maica Verginica, de câte ori vorbea Dumnezeu prin ea, am văzut deasupra capului ei o lumină, iar camera se umplea de un parfum, de o mireasmă greu de descris în cuvinte. În timpul vorbirii dumnezeieşti îi ştergeam transpiraţia de pe frunte, şi batista se umplea de o mireasmă care se păstra câteodată luni de zile.

În februarie 1964, într-una din zile, mă aflam la maica Verginica şi m-am sculat la rugăciune la miezul nopţii împreună cu ea. Era întuneric în cameră şi deodată am văzut o lumină care a apărut şi a dispărut imediat, ca lumina făcută de un blitz de la aparatul de fotografiat. Am întrebat-o pe maica Verginica ce se întâmplă şi mi-a spus că a coborât în camera noastră Domnul Iisus Hristos, împreună cu sfântul apostol Luca, iar acesta L-a fotografiat pe Domnul împreună cu ea. Această fotografie mi-a fost apoi încredinţată mie spre păstrare, şi o am şi astăzi. În fotografie se vede maica Verginica şi Domnul şi crucile de pe Golgota, iar în locul covorului din cameră se află pietre de pe muntele Golgotei. Dimineaţa am plecat acasă la Măneşti şi mi-a dat şi fotografia spre păstrare, ca să nu fie găsită de securitate şi să fie luată din dreptul mărturiilor.

*

Eu, subsemnatul **Nae Niculae** din comuna Moara Micşuneşti, Ilfov, o cunosc pe această proorociţă Virginia, din anii l960. Eu am fost cel mai rău om, toate patimile avându-le, şi nu puteam suporta preoţimea şi biserica, dar când am auzit această vorbire şi aceste sfaturi cereşti despre preoţime şi biserică, am mers cu toată casa la biserică şi am ţinut cu sfinţenie posturile şi viaţa creştină. Am luat de multe ori parte la această proorocie şi am rămas foarte impresionat de sfaturile pe care ni le dădea. În timpul când vorbea, se făceau şi minuni, căci tot trupul ei împrăştia mireasmă în jur, şi Măicuţa Domnului ne spunea că sfinţia sa culege flori din rai, în coş, şi venea ca să mirosim şi noi, şi nu era numai un miros, ci erau diferite mirosuri; şi mulţi erau bolnavi de diferite boli, şi toţi care credeau se vindecau. Când vorbea Domnul, simţeam multă mângâiere şi bucurie, pe care nu le putem uita în veci.

*

Mă numesc **Ivan Maria,** născută în comuna Moroieni, în anul 1933, din părinţi creştin-ortodocşi, botezată şi crescută în frica de Dumnezeu. Primind educaţia şi învăţătura creştină de la părinţi, m-am ataşat cu tot sufletul de biserică şi de poruncile dumnezeieşti.

Într-una din zile a venit pe la părinţii mei vărul mamei mele, pe nume Torcică Alexandru, şi ne-a spus: *„Venind din comuna Valea Lungă, am trecut prin satul Maluri şi am auzit şi am văzut o fată cu darul lui Dumnezeu, cu numele de Verginica“.* Acest lucru a fost în anul 1955, în postul sfintelor Paşti. Auzind aceste lucruri, am mers cu mai mulţi consăteni şi am cunoscut-o pe sora Verginica. Am mers în modesta ei casă din Maluri, unde erau mulţi vizitatori. Înduioşată de starea în care era, am dorit să o apropii de sufletul meu. Am aflat că Domnul prin vedenie i-a spus să postească patruzeci de zile că i se va da un dar. A postit patruzeci de zile crezând că Domnul o va face sănătoasă. Dar bucuria a fost mai mare, primind şi sănătatea şi darul proorociei. Acest dar a fost primit în noaptea de Paşti, strigând Domnul prin gura ei: *„Hristos a înviat!“*, ea fiind adormită. Din clipa aceea Domnul a lucrat douăzeci şi cinci de ani prin vasul Său, până în anul 1980 când s-a mutat dintre noi.

Din mila lui Dumnezeu, am fost, poate, cea mai ataşată sufleteşte de ea, şi am luat parte la proorociile pe care le vorbea Domnul, ţinându-mă strâns legată de acest izvor haric.

Cu binecuvântarea lui Dumnezeu mi-a fost şi căsătoria cu un fiu de creştin, ce era şi el legat de acest izvor, ziua nunţii fiind în data de 1 iulie 1956. A fost o nuntă creştinească, ce este mărturie pentru comuna noastră, înlocuind fanfara cu cântece creştineşti, şi fără alte băuturi alcoolice decât numai vin. Părinţii mei erau oameni săraci şi nu au putut pregăti hrană prea multă, dar sora Verginica, fiind prezentă, ne-a spus să nu ne temem, că Domnul va înmulţi hrana. De atunci noi nu ne-am despărţit de sora Verginica, cu toate că viaţa ei a fost numai în suferinţe şi prigoană, căci mulţi din consătenii ei, împreună cu preotul care era atunci în comuna Glodeni, Ilie Mirică, au sesizat organele de stat, spunând că este nebună.

A fost internată forţat la spitalul psihiatric din Ploieşti. A suferit mult de la bolnavii de acolo. După multe insistenţe ale mamei sale i s-a dat drumul. Nu mult după aceea a fost din nou ridicată şi internată la spitale de lângă Bucureşti: Plătăreşti şi Bălăceanca. Acolo a suferit multe chinuri. A fost îmbrăcată în cămaşă de forţă, i s-au introdus în gură lucruri spurcate. Dar mila lui Dumnezeu fiind cu ea, a scăpat şi de acolo prin cei ce erau atunci conducătorii ţării. A fost chemată de către Gheorghe Gheorghiu-Dej, şi el a cercetat-o. La plecare i-a dat bani pentru tren şi a întrebat-o dacă are nevoie de însoţitor, iar ea a spus că are o cunoştinţă şi va merge acolo. I-a vizitat pe acei creştini, şi s-au oferit şi ei s-o însoţească, însă Domnul i-a spus să meargă singură, deoarece în gara Târgovişte o aşteaptă Ricuţa, adică eu (cu numele meu mic). În Târgovişte a coborât, dar eu nu eram. Verginica, văzându-se singură, s-a mâhnit şi sta nedumerită de spusele Domnului, însă în cele din urmă am apărut. Întrebând-o unde mergem, a spus că vrea să meargă la fratele Ion Neacşu din Viişoara. Pe drum am vorbit din sfânta Scriptură, despre minuni ce s-au săvârşit atunci, despre proorociile din Noul şi Vechiul Testament. La aceste vorbe ale mele ea mult se uimea, căci niciodată nu i-am vorbit aşa. O rugam să ne mai odihnim pentru a vorbi mai mult, dar ea a dorit să ajungem mai repede, că era obosită şi bolnavă. Când am sosit la câţiva metri de casă, eu i-am spus: *„Acum, Verginica, ne despărţim“,* şi uitându-se la mine, am dispărut, iar ea, văzând acest lucru, a rămas uimită, şi în jale mare a auzit din văzduh: *„Nu mai plânge, Verginica! Nu a fost Ricuţa. Am fost eu, Maica Domnului“.* Atunci şi mai mare i-a fost durerea, văzând cu cine a călătorit şi n-a ştiut. Udând cu lacrimi locul, l-a sărutat şi a mers în casa fratelui numit mai sus, spunându-i şi lui această minune. Nenumărate minuni s-au petrecut în viaţa ei, care, parte din ele, sunt cunoscute şi de alţi creştini.

În anul 1959 am fost martora unei grele încercări pentru sora Verginica. Vestea despre sora Verginica s-a răspândit în multe laturi ale ţării. Astfel au auzit şi nişte creştini din Întorsura Buzăului. A coborât Domnul acolo. Au participat mulţi creştini, dar au fost printre ei şi inimi împietrite, care au mers şi au sesizat autorităţile. Venind acolo, au fost arestaţi. Sora Verginica era însoţită de cumnatul ei, Gheorghe Eftimie. După cercetări, au fost eliberaţi din închisoare şi au fost încredinţaţi tribunalului militar din Sibiu. La a treia înfăţişare am fost şi eu de faţă. Plecând de acasă împreună cu ea, mama şi sora ei au rămas plângând de teamă că nu se vor mai întoarce. În drum spre Sibiu

ne-am oprit la Întorsura Buzăului, unde a coborât Domnul, şi printre alte învăţături dumnezeieşti, a spus: *«Aveţi un prag de trecut».* În drum spre tribunal, am intrat în catedrala ortodoxă din Sibiu, unde sora Verginica s-a spovedit şi s-a împărtăşit. După judecarea procesului, s-a dat sentinţa. Sora Verginica şi cumnatul ei au primit câte doi ani de închisoare. Pentru mine a fost o zi foarte grea. Eram în stare să o răscumpăr executând pedeapsa în locul ei. La despărţire, cu lacrimi în ochi m-a rugat să nu o părăsesc pe mama ei şi să o ajut cu ce pot.

Cu ajutorul lui Dumnezeu ne-am întâlnit din nou, dar vrăjmaşul diavol nu a încetat războiul lui pe care l-a declarat creştinilor, şi din nou i-a învrăjbit pe cei din jurul lui Verginica, şi a fost iarăşi internată la spitalul Gheorghe Marinescu (Nr. 9) din Bucureşti, unde a fost injectată cu ser care nu mai era valabil, şi a suferit nespus de mult.

Multe scene dureroase din viaţa lui mămica Gigi am cunoscut, dar şi multe bucurii sufleteşti, când Domnul ne hrănea din cer, şi de aceea mare a fost durerea pentru toţi cei ce au cunoscut-o, când s-a mutat dintre noi la cele veşnice, rugându-ne să nu ne despărţim de învăţăturile cele sfinte cu care ne hrănea Domnul prin gura ei.

*

În 1958 aveam 17 ani, şi am mers împreună cu mama pentru prima oară la sora Verginica să ascultăm ce spune, fiindcă i se dusese vestea că în urma unui post de patruzeci de zile Dumnezeu vorbeşte prin ea. Nu-mi venea să cred că Dumnezeu poate vorbi printr-o femeie simplă, aşa cum era ea, dar când am auzit-o la prima întâlnire: *«Tinerelule, crezi tu că Eu sunt Dumnezeu, Care-ţi vorbesc? De ce ai gândit că Dumnezeu nu poate vorbi printr-o femeie? Iată, acum Eu sunt îmbrăcat în lumină, port în mână toiag de foc şi cânt la poporul Meu prin acest fluieraş. Nu vrei să cânţi şi tu? M-aş arăta ca să Mă vedeţi, dar s-ar întâmpla la fel ca şi cu străjerii de la mormântul Meu»*, am crezut că Dumnezeu e cu această femeie. Cu timpul, am rărit întâlnirile cu Verginica şi mersul la biserică, şi am fost înştiinţat de creştinii care o vizitau că dacă nu-mi întrerup comportările rele, Domnul a hotărât să mă bage la curăţat. Şi aşa a fost, fiindcă la puţină vreme m-am îmbolnăvit greu. Am fost anchilozat, am stat în pat o lună de zile, după care m-am însănătoşit. A doua minune pe care am trăit-o a fost cu fratele meu cel mai mic, care a fost născut cu malformaţii, cu picioarele nedezvoltate, iar la scurtă vreme şi-a rupt şi coloana vertebrală. La cinci-şase ani se târa bietul copil pe mâini. A fost trimis la Bucureşti pentru operaţie, dar medicii spuneau că nu garantează reuşita. Atunci am plecat împreună cu părinţii şi cu fratele meu bolnav, la Maluri, la Verginica. În timpul când vorbea Dumnezeu prin ea, a luat copilul în braţe, l-a închinat, şi de atunci copilul s-a vindecat. Era de ziua sfântului Spiridon.

Am mai văzut o minune. În satul vecin, în Măneşti, era o femeie bolnavă de cancer, soţia lui Gheorghe Dimovici, care a fost vindecată de boala ei. Multe au fost minunile, dar acum mi le amintesc numai pe acestea pe care le povestesc cu frică de Dumnezeu.

Nicolae Ion, comuna Tătărani, Dâmboviţa

*

Mă numesc **Ocolescu Elvira,** locuiesc în Bucureşti, în cartierul Rahova.

În luna decembrie 1955 am cunoscut-o pe Tudorache Virginia din satul Maluri, prin care Dumnezeu vorbea cu poporul Său. Această tânără, fire blândă şi împăciuitoare, fără studii, decât cât îi trebuia să scrie şi să citească, păstoriţă de vite, orfană de tată, m-a uimit de la prima întâlnire şi a stors din ochii mei mulţime de lacrimi prin lucrarea care se făcea prin ea. Am îndrăznit să-i dau adresa mea şi să o rog să mă viziteze dacă va voi Dumnezeu. Nu am aşteptat mult, şi în anul 1956 Dumnezeu mi-a îndeplinit rugăciunea, căci din modesta mea casă Şi-a făcut sălaş pentru mai mulţi ani.

Să nu creadă cineva că este vorba de hipnoză sau spiritism. Era lucrarea Duhului Sfânt, care începea cu semnul sfintei cruci: *«În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, pace vouă, copiii Mei! Am venit la voi în trup şi M-aţi răstignit. Acum vă vorbesc în Duh şi vă anunţ a doua venire a Mea. Nu vasul Meu este Dumnezeu, ci Duh de la Dumnezeu grăieşte prin el. Nu vă închinaţi vasului, ci lui Dumnezeu, Care lucrează prin el, că l-am ales din gunoi, l-am curăţit, şi acum vorbesc cu voi prin el».* Apoi lucrarea curgea ca un râu ore întregi, de nu te mai săturai chiar şi atunci când te mustra pentru păcate. Mustrările erau atât de dulci, la fel ca şi sfaturile. Nimic nu era în afară de învăţătura sfintei biserici, căci dacă ar fi împlinit poporul măcar o parte din ce se spunea, am fi fost o ţară de sfinţi. Zicea: *«Drumul spre Mine este postul, rugăciunea, milostenia, spovedania şi împărtăşania. Nu vă depărtaţi de biserică».* Dar pe de altă parte zicea: *«Vai vouă, preoţilor care fumaţi în sfântul altar sau vă căsătoriţi a doua oară!».*

Maica Verginica nu ştia niciodată ce se vorbeşte, şi când se trezea, ne întreba pe noi dacă a vorbit Domnul. În tot acest timp cât se vorbea, ea vedea un porumbel alb, din ciocul căruia porneau trei funii de lumină, împletite, care intrau în gura ei. Acesta era semnul ei că s-a vorbit, dar nu ştia ce s-a vorbit. Pentru încredinţarea mai mare a noastră, această lucrare se adeverea prin fapte împlinite, şi voi enumera numai câteva. În anul 1956 o strigă pe mama mea: *„Marie, am să-ţi iau ce ai tu mai scump, dar tu să zici: «Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat». Dar să ştii că va fi numai o încercare". „Da, Doamne, a răspuns mama mea, aşa voi face".* După câteva

zile, fiica mea s-a îmbolnăvit grav, cu febră mare. Am chemat Salvarea şi i-a dat internare, cu diagnosticul poliomielită. Fiica mea avea şapte ani şi nu se ţinea pe picioare. Mama mea a căzut în genunchi la icoană, şi cu lacrimi striga: *„Ce Ţi-am făcut, Doamne, de îmi iei copilul?“.* Imediat m-am dus cu fiica mea la spital pentru internare şi, spre marea mea uimire, când a consultat-o la camera de gardă, ea stătea pe picioare, şi m-a trimis imediat cu ea acasă, sănătoasă. În tot acest timp, noi am uitat de încercarea promisă. După puţin timp, a venit maica Verginica, şi în vremea vorbirii Domnului, a strigat-o pe mama mea şi i-a zis: *„Marie, de ce strigai aşa la icoana Mea? Nu ţi-am spus că doar o să te încerc?“.*

De multe ori striga: *«Nu mai trăiţi ca şi câinii, în curvie! Faceţi legătură prin altar şi biserică».* Într-una din nopţi mă strigă pe mine în timpul grăirii cereşti şi îmi zice: *„Mergi pe strada ta, la Gheorghe, şi spune-i să se cunune, că acest om multe milostenii face, dar este necununat“.* Era cam în jurul orei cinci dimineaţa; m-am dus la acesta acasă şi l-am găsit tocmai când se îmbrăca să plece la serviciu. I-am povestit despre lucrare, şi imediat şi-a luat soţia şi a venit la casa mea. Cineva dintre noi a chemat preotul, şi până la ora nouă nunta era gata, cununându-i chiar maica Verginica.

În luna iulie apoi, de sfântul Ilie, s-a făcut o excursie la peştera Ialomicioara, la care au luat parte foarte mulţi creştini, din mai multe părţi ale ţării. Am mers şi eu cu fiica mea şi cu maica Verginica. Plecarea a fost din Moroieni, pe la ora 3 noaptea. În timpul zilei, când treceam munţii, ardea soarele atât de tare că abia mai puteam merge. Creştinii mergeau cântând pe poteci, iar mai la urmă era şi maica Verginica, însoţită de mine şi de alţi câţiva creştini. Mergea încet, că era mereu bolnavă. La un moment dat s-a oprit pe iarbă ca să se odihnească puţin, dar în acest timp a adormit şi a vorbit Domnul: *„Măi, copiii Mei, ştiţi voi cine merge înaintea voastră? Domnul Iisus Hristos, călare pe asin. Iată, Maica Mea vrea să vă răcorească. Este deasupra voastră cu o donicioară în mână. Voi cântaţi: Mântuieşte, Doamne, poporul Tău!...“.* Noi am cântat (eram circa 7-8 persoane) şi în clipa aceea am fost stropiţi cu apă aşa cum se stropeşte cu busuiocul, aceasta făcându-se numai în locul în care eram noi. Totul a durat cam zece minute, ceilalţi creştini neştiind de această minune, deoarece ei mergeau înainte cântând. Ajunşi la peştera Ialomicioara, aici s-a coborât vorbirea Domnului toată noaptea, dar dintr-o dată a strigat: *„Femeie, tu, care ai patruzeci de avorturi, mărturiseşte-ţi păcatele!“.* Şi a strigat atât de supărat încât maica Verginica a început să se zbuciume în pat, dar nimeni nu recunoştea acest mare număr de avorturi. Una dintre femei a vrut să iasă pe uşă, dar în clipa aceea şi-a fracturat piciorul. Şi a zis Domnul: *„Iată, ţi-am dat semn, pentru că ai vrut să fugi“,* iar femeia, cu lacrimi, a recunoscut totul. Nu o cunoştea nimeni, dar se ataşase pe drum, din curiozitate.

În octombrie 1960 s-a întors de la închisoare direct la mine acasă. Era arsă pe picioare cu ţigara, ca să vadă dacă simte ceva când vorbeşte. Mi-a povestit lucruri îngrozitoare pe care le-a petrecut în închisoare, mai ales că la început a fost în celulă cu nişte sectante, şi în timpul cât adormea şi vorbea Dumnezeu prin ea, acestea îi băgau în gură murdării din hârdău. Noaptea aceea a coborât Domnul şi a strigat-o pe mama mea: *„Marie, ia-ţi rămas bun de la fiica ta; Elvira, ia-ţi rămas bun de la mama ta; mieluşico, ia-ţi rămas bun de la bunica ta, că milă ca de la ea nu veţi mai vedea. Marie, nu te teme, că venirea ta la Mine va fi ca fulgerul, nu ai să simţi nimic“.* În luna februarie, sâmbătă, mama mea a făcut colivă pentru morţi, s-a spovedit şi s-a împărtăşit. A doua zi, 26 februarie 1961, mai veselă ca altădată, a mers la biserică, şi când a venit acasă şi am vrut să servim masa, mama a murit de congestie cerebrală.

Maica Verginica era din ce în ce mai căutată de miliţie. De aceea m-am hotărât să nu mai chem pe nimeni străin când are să mai vină ea la mine ca să asculte lucrări prin gura ei. Acest lucru l-am hotărât cu mama mea. Dar în luna octombrie 1960, pe când grăia Domnul la mine în casă, şi fiind sigură că nu este nimeni străin, a început Domnul să strige: *„Femeie, pentru ce te-ai despărţit de biserică? Mai bine îţi frângeai mâinile şi picioarele decât să te desparţi de biserică. Femeie, femeie, ard doisprezece fluturi în foc, şi cu tine treisprezece, femeie. Mergi la biserică şi te spovedeşte!“.* Maica Verginica a început să se zbuciume în pat şi să strige mai tare. Eu plângeam, că nu ştiam ce înseamnă acest lucru, dar lângă pat a apărut o vecină, cu numele Teodorescu Anastasia, şi pe care o adusese mama mea să asculte în ascuns, şi a început să strige cu lacrimi în ochi: *„Eu sunt, am douăsprezece avorturi şi m-am dus la adventişti“.* Dimineaţa s-a dus la biserică, s-a spovedit, şi urmează la biserica Sfânta Parascheva. Tot acestei persoane i-a zis Domnul: *„De nu vei păzi zilele sfinţilor Mei, îţi voi lua zilele înainte de vreme“.* În ziua de sfântul Spiridon această persoană a fost accidentată grav în felul următor: s-a dus la un magazin în Calea Ferentari să cumpere peşte şi, stând la rând, care era foarte mare, a trecut o maşină pe stradă, a călcat pe o piatră şi a sărit în capul acestei femei. A fost transportată la policlinică, unde i-au pus copci şi i-au dat primele îngrijiri medicale. Seara m-am dus şi eu să o văd, şi ea mi-a mărturisit plângând că în acea zi spălase rufe, şi Dumnezeu a pedepsit-o pentru aceasta.

Înainte de 1 mai a venit maica Verginica la mine, şi a zis Domnul în cuvânt: *«Copilaşii Mei, iată, ziua de 1 mai este înaintea învierii Mele* (Paştile cădeau pe 6 sau 7 mai în anul acela), *iar voi vreţi să sărbătoriţi Paştile pe ziua de 1 mai. Iată, de 1 mai voi da furtună, iar de ziua învierii Mele voi da soare; în prima zi puţin, a doua zi mai mult, iar a treia zi mai mult».* Deşi cu două săptămâni înainte de 1 mai au fost zile însorite, în noaptea de 1 mai a venit o furtună, că toate lozincile, tablourile şi alte pavoazări au fost aruncate la pământ, iar de Paşti a fost aşa cum a zis Domnul, cald şi soare. Mai târziu a venit iar vasul Domnului la mine, şi a zis Domnul: *«Atâta pagubă le-am făcut, că dacă eram cu trupul pe pământ, Mă răstigneau din nou».*

În una din vorbiri la mine în casă Domnul a zis: *«Când acest copil va împlini douăzeci şi şapte de ani, cei care sunt pe casă să nu se coboare, căci pe unul îl voi lua, şi pe altul îl voi lăsa»*. Acest copil era nepotul meu. El a împlinit douăzeci şi şapte de ani în februarie, iar pe 4 martie a fost cutremurul.

Într-o duminică a zis Domnul: *«Mamă, mamă, plângi pe fiul tău, că nu a fost pe calea Mea, iar tu, mamă, bucură-te că fiul tău a fost pe calea Mea»*. În casă eram mai multe mame, dar în duminica următoare fiul uneia dintre noi, cântăreţ la orchestra de la Operă, a ars în maşină, iar fiul lui Gheorghe Tocaş, cel care fusese cununat prin porunca lui Dumnezeu, a fost călcat de maşină.

În anul 1972, în una din nopţi, a zis Domnul: *«Măi copii, am vrut să arunc mreaja în România în această noapte, ca să pescuiesc. Dar Maica Mea plânge şi se roagă pentru prunci, să nu pescuiesc în România. Iată, am aruncat plasa în altă parte şi am scos năvodul plin cu peşti. Acum stau pe mal şi aleg peştii cei buni din cei răi. Mâine să citiţi în ziare unde am aruncat năvodul»*. O, minune! Când am citit în ziare, am aflat că un puternic cutremur, cu mii de morţi, a fost în Iran şi Irak.

Într-o altă vorbire a zis Domnul: *«Elvira, iată, va veni în casa ta un bubos ca să mănânce din strachina ta. O, de ai şti tu cine este acel om plin de bube!»*. Într-o sâmbătă din postul Paştelui, când am venit cu coliva de la biserică, am găsit pe piatra de la scara casei un om străin, plin de bube pe la gură, care aştepta să mănânce. Când m-a văzut, şi-a descoperit capul şi am rămas uimită. Capul lui era tăiat de deasupra frunţii până la ceafă, aşa cum tai un pepene, şi era nevindecat. L-am poftit în casă şi, împreună cu mama mea, i-am dat să mănânce. L-am întrebat de unde vine, şi mi-a spus că de departe. L-am întrebat unde se duce, şi mi-a spus că departe. L-am întrebat cum îl cheamă, şi nu mi-a răspuns. Era scurt la vorbă şi grăbit. A mâncat, dar nu a băut. Mintea mea a fost atât de întunecată că nu mi-am amintit deloc de cele spuse de Domnul, decât după plecarea lui. Oare, cine să fi fost?

Altădată eram acasă la mama Verginica, singură cu ea, şi a zis Domnul: *«Elvira, să spui copiilor Mei să nu se smintească de ce voi face Eu»*. A doua zi ne-am dus amândouă în grădină să culegem porumb şi am găsit şi câteva ciuperci cu care am trimis-o pe maica Verginica acasă, iar eu am mai rămas să mai culeg câţiva porumbi. Când am intrat în casă, era în jurul orei 11, am găsit-o pe mama Verginica în faţa icoanelor, plângând cu suspine şi cerând ajutor de la Dumnezeu. M-a luat în braţe îngrozită şi mi-a zis că se dărâmă casa, că eu nu văd cum pereţii se bat între ei? Eu nu vedeam nimic din ce îmi spunea, dar plânsul ei a devenit strigăte de jale, spunând că Dumnezeu a plecat din casă. În zadar căutam să o liniştesc, căci plângea cu suspine şi era plină de sudoare. Pe la ora 15 a început un uruit, casa a început să se clatine, pereţii să se desfacă, şi mi-a spus să fug ca să nu mă găsească miliţia, fiindcă nu era voie să meargă nimeni la ea. Şi aşa a mutat Domnul pe Verginica din satul acela.

Lucrarea Domnului a fost mare, dar oamenii (noi) au stricat mult, deoarece s-au ivit neînţelegeri (eu sunt al lui Chefa, eu, al lui Pavel). Acestea au dus la dezbinare, cu toate strigătele Domnului după rătăciţi.

Cine poate să povestească puterea cuvântului sau numărul minunilor făcute de Dumnezeu prin acest vas ales? Din toate, trebuie să reţinem: post, rugăciune, mai ales la miezul nopţii, spovedit, împărtăşit, milostenie. Pentru tot ce am scris răspund în faţa lui Dumnezeu.

*

Mă numesc **Vlad Maria,** din Ucea de jos, judeţul Braşov.

În luna noiembrie 1979, după spovedania mare, săvârşită la preotul Visarion de la mănăstirea Clocociov, mă rugam mereu la Dumnezeu, dar nu ştiam ce să cer, şi ziceam: *„Primeşte-mă şi pe mine, Doamne, în grădina Ghetsimanilor!“*. De multe ori nu mai ştiam ce să cred cu adevărat, fiind asaltată de sectanţi, la serviciu, şi mai ales când vedeam că nici creştinii ortodocşi nu respectă nici unul cele cerute de această credinţă dreaptă şi sfântă, credinţa ortodoxă. Doream să găsesc undeva ceva mai select, mai înalt. Alergam pe la mănăstiri şi biserici. Dar într-o zi şoferul Neacşu Petre, prietenul nostru de familie, în urma unei călătorii în care eu cu mama mea am fost transportate de la Ucea la Sibiu, s-a reîntors în Ucea şi m-a luat şi m-a dus într-un loc minunat (în grădina lui Dumnezeu), unde am găsit nişte oameni devotaţi Lui. Aici am găsit tot ce îmi doream. Am găsit apogeul credinţei adevărate, întâlnind-o pe mămica Verginica, vasul ales de Dumnezeu pentru conducerea poporului cu adevărat creştin-ortodox pe drumul adevăratelor împliniri. Îngenunchind la picioarele acestei lucrări cereşti, am auzit cuvântul Domnului Iisus Hristos, care curgea prin gura acestui vas purtător de duh ceresc. Mama Verginica mi-a pus mâinile pe cap, dar ce am simţit în acel moment n-am mai simţit niciodată, căci Duhul lui Dumnezeu m-a curentat prin tot corpul, scurgându-Se din mâinile celei ce mă cuprindea la piept cu întreaga sa dragoste, iubire şi milă.

În vară, datorită unei boli agravate, am fost internată la spital la Bucureşti, unde ea mi-a trimis solie scrisă: *„Fericiţi cei ce au parte de prima înviere!“*. Lângă ea îmi era singurul loc de pe pământ unde mă simţeam în siguranţă, lângă Dumnezeu. Sub o protecţie divină, parcă nu mi se mai părea nimic greu în lupta cu viaţa. Plecam acasă, şi de acasă ceream mereu ajutorul, care nu întârzia să vină, fie prin vise, fie prin minuni. Astfel, într-o noapte, am visat-o venind la mine cu patru iconiţe, şi mi-a spus că sfinţii din ele îmi vor fi mereu de mare ajutor. Altă dată am visat-o cu sfântul Ioan Evanghelistul şi cu părintele Arsenie Boca; venise să mă întărească în încercările vieţii. În alt vis a venit la mine cu cei doisprezece apostoli, spunând: *„Dumnezeu stă în mijlocul dumnezeilor şi face sfat“*.

Eu nu pot spune că după plecarea ei cu trupul ea a încetat să vină în ajutorul creştinilor care au fost hrăniţi cu cuvintele vieţii prin gura ei, căci eu când eram ameninţată de necazuri strigam la ea, şi ea mă atenţiona: *„Fii atentă cu cine stai de vorbă, că este lup în piele de oaie“*, şi de atunci niciodată n-am plecat de acasă fără să o chem în ajutorul fiecărei zile, şi îi vedeam căzând la pământ pe toţi cei ce mă duşmăneau.

În fiecare clipă simt ajutorul sfânt de la această mare trâmbiţă apocaliptică, căci o chem în rugăciune să vină să mă ajute în lupta cu sectanţii, dovedindu-mi cât de putrede sunt rădăcinile celorlalte credinţe.

În anul 1991, primăvara, am visat-o că a venit şi mi-a zis că este alături de Măicuţa Domnului în ocrotirea României şi că ea este patroana cerească a poporului creştin care s-a ridicat prin lucrarea ce a avut-o ea de la Dumnezeu şi că ea este la cârma corabiei (care s-a ridicat la cuvântul Domnului, în anul 1992, la Pucioasa) şi care se numeşte biserica Noului Ierusalim.

*

Mă numesc **Dănciucă Gheorghe,** de profesie agronom, actualmente pensionar. De când am auzit de minunea de la Maglavit prin Petrache Lupu, deşi eram un copil de numai paisprezece ani, am început să citesc sfânta Scriptură, iar după ce am văzut minunile şi am simţit mâna lui Dumnezeu, care m-a ocrotit în timpul războiului, am ajuns la concluzia că Dumnezeu niciodată n-a lipsit de pe pământ, că El este în permanenţă în mijlocul oamenilor, având un popor binecuvântat prin care a lucrat în aşa fel ca în permanenţă să menţină un echilibru al adevăratei credinţe şi o permanentă combatere a minciunii şi a duhurilor rele.

În luna octombrie, anul 1959, în casa unui creştin din Măneşti, am cunoscut-o pe proorociţa Virginia. Era culcată într-un pat. În cameră era întuneric pentru a nu se bănui că se face vreo adunare. Deasupra capului ei, la distanţă de vreo 20 de cm, se vedea o luminiţă mică de tot, cam de mărimea unui ochi de rândunică. Înfricoşat fiind de această lumină, m-am aşezat şi eu într-un colţ al camerei, ca să nu deranjez cu nimic cele treizeci-patruzeci de persoane care mai erau acolo. După miezul nopţii am auzit cuvintele: *„Pace vouă!“.* Coborâse Domnul prin Duhul Sfânt, sălăşluit în trupul ei, servindu-Se de coardele ei vocale. Am ascultat cu mare atenţie acest mesaj minunat, şi toate frazele lui cuprindeau un înalt nivel filozofic, cum pe pământ nu auzisem niciodată o aşa predică, cu atât mai mult cu cât ea nu avea şcoală, decât două clase primare. Ascultând această sfântă vorbire, m-am umplut de bucurie, dar şi de frică. După o oră şi jumătate de vorbire, a încheiat prin a spune o pildă despre un fumător oarecare, care e oprit la vama fumatului. Eu, ştiind că fumez, am înţeles că acea pildă pentru mine era spusă, şi de atunci n-am mai fumat.

Această mare proorociţă, din anul 1923, de la naşterea sa, a fost dăruită cu acest mare dar.

În vinerea Patimilor o lumină mare a coborât din cer către căsuţa ei cea mică din satul Maluri, şi în această lumină S-a văzut Domnul Iisus Hristos, Care ca un fulger cobora, şi a intrat în casa sa. Această minune se petrecea în anul 1955, anul în care sfântul Calinic de la Cernica striga din mormânt să-l scoată. Această coborâre a văzut-o Andreiana, mama ei, care atunci se afla pe afară, precum şi alte persoane care întâmplător se aflau pe afară. Atunci a fost prima dată când a coborât Domnul în vasul trupului ei.

În timpul vorbirii dumnezeieşti trupul ei nu mai simţea nici o durere dacă cineva o tăia sau o înţepa în acel timp. În anul 1956 a fost arestată şi băgată într-o celulă cu sectanţi care, nesuportând sfânta cruce şi vorbirea dumnezeiască, s-au hotărât s-o bată până o vor omorî. Pe lângă chinurile pe care le-a suferit de la cei cu care stătea în celulă, a fost supusă şi asprimii ofiţerilor de securitate din Sibiu, care, în timp ce Domnul vorbea prin gura ei, o frigeau cu ţigara pe mâini şi pe picioare, îi puneau bile de fier fierbinţi sub subţiori, chinuri pe care ea nu le simţea atunci când vorbea, dar le simţea după ce se trezea. I-au pus zăbală în gură ca să nu mai poată vorbi, şi tot a vorbit. În luna ianuarie au băgat-o într-un butoi cu apă, legată de mâini şi de picioare. Afară erau minus unsprezece grade, iar dimineaţa când au venit, au găsit-o vie, iar apa din butoi nu îngheţase.

Vestea despre această proorociţă a ajuns până la Gheorghe Gheorghiu-Dej, care în anul 1957 a dat dispoziţie să o aducă în faţa lui şi el a eliberat-o. După ce a fost eliberată, am participat la mai multe coborâri ale Domnului, mesaje în care Domnul ne învăţa frica de Dumnezeu şi orânduiala lăsată pe pământ prin sfinţi.

În anul 1959 am fost înştiinţat de Domnul că această proorociţă trebuie să se căsătorească, şi a fost ales tânărul Stoica Nicolae, frate cu soţia mea. Această căsătorie sfântă şi binecuvântată de Domnul s-a făcut cu scopul de a avea ea un ocrotitor pământesc, aşa cum a ocrotit şi bătrânul Iosif pe sfânta Fecioară Maria, şi, apoi, pentru a mai rezista presiunilor antichriste, care nu slăbeau să o supravegheze şi să o urmărească, astfel ea fiind ocrotită de eventualele arestări şi maltratări. Pe 31 decembrie, în noaptea spre 1 ianuarie anul 1959, a avut loc logodna în casa socrului meu, în prezenţa unui număr de vreo patruzeci de creştini. Pe la orele două noaptea casa a fost încercuită, şi proorociţa Virginia a fost arestată şi dusă la Târgovişte, băgată într-o celulă cu nişte câini lupi. Şi acolo însă a coborât Domnul, iar în timp ce era vorbirea Domnului, i-au băgat în gură sticlă pisată, au ars-o la tălpi şi pe picioare cu ţigara, ca să vadă dacă mişcă.

În luna mai, anul 1960, a avut loc căsătoria şi nunta la socrii ei, la Măneşti. Au venit creştini din toată ţara, însă toată această festivitate a fost dirijată de Însuşi Dumnezeu. Cununia s-a oficiat în biserica parohială Măneşti, preot fiind Mitrescu Ioan. Cât timp a durat sfânta slujbă a cununiei, o lumină a stat mereu asupra capului proorociţei, astfel încât, de emoţie, preotul a făcut slujba foarte greu.

Am fost anunţat de Domnul că voi fi arestat, dar nu voi face închisoare decât un an. În decembrie 1966 am fost arestat şi dus la Ploieşti. Pe la sfârşitul lunii aprilie, anul 1967, s-a auzit deasupra închisorii în care eram arestaţi glasul lui Dumnezeu, Care spunea: *„Daţi drumul copiilor Mei! Este Dumnezeu! Aveţi familii şi copii şi veţi fi judecaţi de Dumnezeu!“.* Era un glas cutremurător, care s-a repetat câteva zile, de se cutremurau şi zidurile clădirii. Acest glas a fost auzit de toţi securiştii care au fost acolo şi în împrejurimi. Am fost anchetaţi timp de şapte luni, eu şi soţul lui Verginica, pe care-l avea ca ocrotitor. Procesul a avut loc la Bucureşti, unde prin sentinţă am fost condamnat la şase ani muncă silnică, cinci ani interdicţie corecţională şi confiscarea totală a averii. Procesul a durat de la orele opt dimineaţa până după miezul nopţii. În timpul procesului mi s-a arătat proorociţa Verginica, strălucitoare, cu o cruce mare în mână, şi mi-a spus să-i spun preşedintelui tribunalului că voi face închisoare numai un an, ceea ce am şi făcut, la care toată sala a început a râde. După un an şi 18 zile am fost puşi în libertate; deci s-au împlinit cele spuse de proorociţă.

În anul 1964, în Maluri, s-a construit o casă pentru această proorociţă, casă care s-a dărâmat în anul 1972, şi, odată cu ea, mai mult de jumătate din locuinţele oamenilor au fost dărâmate de o puternică alunecare de pământ. Acesta a fost ca blestem al lui Dumnezeu, anunţat de proorociţă mai dinainte, din cauza împotrivirii pe care o manifestau locuitorii, şi a hulei împotriva acestei proorociţe a lui Dumnezeu. A scos-o Domnul de acolo mutând-o la Pucioasa, într-o casă construită în anul 1973, după care satul Maluri s-a dărâmat în proporţie de 70%. Iată numai un fragment din cele anunţate de Domnul: *«Nu îngădui la lucrarea Mea lucruri spurcate, mincinoase, false. Schimbă-ţi faptele, creştine, că dacă nu te vei schimba, voi face temelia aceasta ca un muzeu»* (mai 1968).

În anul 1978 l-a vindecat pe copilul lui Vasile Jaravete, care a fost născut infirm; a vindecat de cancer pe Maria Dimovici din Măneşti, pe Mariana Şerban de la Valea Lungă, pe Maria Cârlan din Moreni; a vindecat de epilepsie pe Didă Maria din Gheboieni. De multe ori, în cazuri de secetă prelungită, la rugăciunile ei Dumnezeu slobozea ploaie. Mulţi au fost vindecaţi. Animalele din gospodăriile creştinilor au fost vindecate de bolile lor.

Pe 14 decembrie 1980 a fost mutată de la noi, mutare care fusese anunţată de multe ori în ultimul timp, şi a fost anunţată şi mutarea mamei sale, Andreiana, la un an după plecarea ei. În anul 1987 a fost dezgropată, şi trupul ei era întreg, nimic stricat, având o culoare maronie, la fel ca sfintele moaşte din biserici, şi emanând o mireasmă nemaiîntâlnită, atât în mormânt, cât şi în tot cimitirul.

*

Mă numesc **Bănescu Emilian,** din comuna Moroieni, judeţul Dâmboviţa, creştin-ortodox, fiu duhovnicesc al sfintei noastre biserici strămoşeşti. Cred că Dumnezeu pregăteşte omul dinainte de a se naşte pentru cele ce are de întâmpinat pe calea vieţii acesteia spre mântuire.

De mic copil am fost firav la trup, şi pentru aceasta simţeam că voi fi dispreţuit de lume şi că nu mă voi putea încadra în rândul ei. Am simţit apropierea de Dumnezeu prin sora mea mai mare, Ricuţa, care era pe atunci la şcoala profesională din Mija, şi a cărei viaţă era profund marcată datorită apropierii ei de mămica noastră Verginica din satul Maluri, Pucioasa, despre care se dusese vestea că este trâmbiţă apocaliptică, prin care Domnul Iisus Hristos face pregătire poporului creştin din urmă, în vederea întâmpinării celei de a doua arătări cu slavă a Domnului şi a înfricoşatei judecăţi. Eram mic atunci, şi duhul meu tânjea să se alipească profund de această mare şi dumnezeiască lucrare.

Întâia oară, am văzut-o pe mămica Verginica la Moroieni, în casa părintească, în ziua nunţii sorei mele, Ricuţa, nuntă despre care Domnul zisese că va fi ca aceea din Cana Galileii. Atunci am auzit întâia oară cuvântul Domnului prin ea, începând astfel, ca semn de recunoaştere: *«În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, pace vouă, fiilor!».* Deci mărturisesc fără rezerve că după cuvânt cunoşteam că Acela Care vorbea prin gura acestui vas ales era Domnul, Cel Care prin cuvânt a făcut cerul şi pământul. Pentru că în mulţimea care asculta erau şi inimi lipite de materie, cărora Duhul Sfânt nu le putea descoperi adevărul, căci considerau cuvântul auzit ca fiind al trupului care vorbea, Domnul adăuga de multe ori aceste cuvinte: *«Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul, şi Duhul Sfânt, nu acest trup. Acest trup, ştiţi că l-am curăţit prin boală grea şi l-am făcut curat şi de mare preţ, şi de nu veţi lua aminte la aceste cuvinte, îl voi lua de la voi şi îl veţi mai vedea la vremea de judecată, căci nu este preţuit nici de sat, nici de creştini».*

De atunci m-am alipit de acest suflet bun şi l-am iubit şi l-am preţuit mai mult decât pe părinţii mei. La Maluri, în satul ei, am mers întâia oară în anul 1968, când aveam 18 ani. Eram atunci bolnav din pricina unei eczeme şi aveam răni pe tot corpul şi pe faţă, din care cauză mă rugam lui Dumnezeu să nu am căsătorie, să nu fiu de râs pentru soţia mea. Am fost internat de multe ori la dermatologie, dar fără nici un rezultat. Bunătatea lui Dumnezeu a arătat o vedenie frumoasă lui mămica Verginica, şi ea s-a grăbit să vină la Bucureşti să mi-o spună. A văzut un lac mare şi tulbure, şi pe mine cum mă scăldam în el. Apoi a văzut un înger coborând din cer şi a dat drumul unui stăvilar şi a curs toată apa murdară, şi bazinul s-a umplut cu apă limpede, iar pe mine m-a văzut transformat într-o lebădă mare, albă, şi mă scăldam în acea apă. Mămica Verginica mă striga: *„Milică, Milică, hai la mămica!“.* Dar îngerul i-a spus: *„Lasă-l, Verginico, să se spele bine, şi apoi va veni definitiv la tine“.* Şi s-a întâmplat aşa, căci Domnul m-a curăţit prin suferinţă pentru vindecarea rănilor păcatelor mele, şi apoi m-a luat din familia părinţilor mei şi m-a unit cu familia Sa, că aşa numea Domnul familia vasului Său.

Am plecat pentru serviciul militar, şi acolo am simţit pustiul sufletesc, căci nu aveam rugăciunea de acasă şi postul rânduit de sfânta biserică, şi, peste toate, nu mai eram prezent când Domnul cobora cuvintele vieţii veşnice. Era vremea comunismului, vreme potrivnică legii lui Dumnezeu, când eram controlaţi dacă deţinem sfânta cruce, agheasmă, anafură. Domnul ne atenţiona să ţinem ascunsă taina lucrării, căci nu era vremea descoperirii.

A trecut vremea serviciului militar şi am venit la Maluri, la mămica Verginica. Era tare bolnavă, în durere şi în mare lipsă, dar mai greu de suportat era controlul miliţiei, căci deşi în constituţie era garantată practicarea religiei, pentru a distruge adevărata credinţă se supraveghea calea ce duce la Maluri sub motiv că acolo se fac adunări pentru răsturnarea regimului. Mama Verginica locuia împreună cu mama ei, Andreiana, şi cu fiica ei adoptivă, Veronica, şi sora Veronicăi, Lenuţa, care, fiind suferindă, a crescut şi ea în acea casă. Eu mă rugam lui Dumnezeu: *„Doamne, găseşte Tu un mijloc pentru a face parte din această familie şi să pot fi de folos!“.* Şi după un timp mămica Verginica mi-a spus că Domnul mă întreabă dacă eu consimt căsătoria cu această fiinţă suferindă, Lenuţa. M-am bucurat de mila Domnului şi am primit, iar preotul Leonard Ioan Popescu de la biserica Glodeni-Vale ne-a cununat, noi hotărând în faţa Domnului să trăim în curăţenie, de vreme ce locuiam în aceeaşi casă cu mămica Gigi. Aşa fiind lucrurile, locuiesc în casa în care a trăit şi de unde s-a mutat la ceruri Verginica.

Timp de şapte ani am fost martor aproape de fiecare dată când cobora Domnul şi grăia cu poporul Său, fie la Pucioasa, fie în localităţile unde eram trimişi prin cuvântul lucrării. După cum scrie în sfânta Scriptură că Domnul era Om al durerii, aşa şi mămica Verginica a fost fiica suferinţei, căci a purtat în trupul ei dureri nespuse, ca rod al păcatelor noastre, ale fiilor dăruiţi ei de Domnul. Singura bucurie a ei pe pământ a fost legătura neîntreruptă cu cerul. Fiind trează, ea în tot momentul cu ochii duhului Îl vedea pe Domnul îmbrăcat în veşmânt alb, purtând semnul cuielor din mâini şi din picioare şi cununa de spini. Se împărtăşea aproape în fiecare săptămână, după trei zile de post, iar părintele paroh era înţelegător faţă de ceilalţi credincioşi. Venea ori de câte ori îl chema şi făcea slujba de dezlegare, şi apoi o împărtăşea. În ultima vreme odihna ei era stând sprijinită de perne, şi ne ruga şi pe noi să stăm de veghe cu ea. Mulţi sfinţi veneau la ea în vedenie şi îi povesteau viaţa lor şi o înveseleau arătându-i frumuseţile raiului. Aşa petrecându-şi vremea, ne povestea viaţa ei, tristă şi simplă, şi vedeniile dumnezeieşti.

Odată, când a fost dusă la spitalul de nebuni din Plătăreşti, spunea cum a fost dusă la un loc cu cei închişi şi condamnaţi la moarte. Acolo era un lac şi trunchiuri de copaci prin apă, şi fiecare condamnat era aşezat pe o buturugă. Din apă ieşeau şerpi care-i muşcau şi, căzând în apă, se înecau. Au aşezat-o şi pe ea pe un trunchi, şi în acel moment a apărut Măicuţa Domnului zicând: *„Nu te teme, Verginica! Eu te voi ţine să nu cazi în apă“.* Şi a stat aşa multe zile, încât se mirau chinuitorii ei care, neştiind puterea Domnului, ziceau că e vrăjitoare.

Fiind vremea ateismului şi voind Domnul să ne crească în legea Sa cea sfântă ca să nu ni se pară greu şi să nu-L părăsim, la început nu a arătat calea Golgotei şi a înfrânării, ci a unit tineri prin căsătorie, şi zicea: *«Voiesc de la cei pe care Eu, Domnul, i-am unit, să fie ca nişte stâlpi de lumină pentru cei ce merg spre mântuire ca să nu piardă cărarea».* Apoi, după o vreme, fiindcă ne apropiam din ce în ce mai mult spre poarta cea strâmtă pentru a intra în patria cerească, am auzit învăţătura pentru oprirea întinării soţului cu soţia: *«A venit vremea, creştine, ca soţia ta, de acum, să-ţi fie ţie soră, ca să fiţi curaţi şi cu trupul şi cu duhul».* Cei ce au fost încredinţaţi că Domnul este Cel Care grăieşte, cu mare bucurie au primit această învăţătură pe care Duhul Sfânt o grăise şi în vremea primilor creştini prin gura sfântului apostol Pavel: *«Şi aceasta v-o spun, fraţilor, că vremea s-a scurtat de acum, aşa încât şi cei ce au femei să fie ca şi cum nu ar avea»* (I Corinteni, 7/29).

Întotdeauna Domnul ne-a rugat, nu a obligat pe nimeni; fiecare a împlinit după măsura dragostei sale. Pentru cei ce se îndoiau în cuvântul Său, Domnul grăia: *«Ce vei face, creştine, când Domnul Iisus Îşi va da lucrarea Sa pe faţă? Vei mai spune că nu e lucrarea lui Dumnezeu? Nu vei spune aşa, ci vei tremura de groază».*

Mămica Verginica nu voia să lipsească de la sfânta biserică nici atunci când nu mai putea merge pe picioare şi ne ruga să facem scăunel din mâinile noastre, şi aşa două persoane o transportam, căci zicea: *„Dacă mor, să mor în sfânta biserică“.* În ultimii ani ai vieţii pământeşti a avut regim alimentar foarte aspru şi mă ruga să ţin şi eu cu ea, căci vine vremea când nu vom mai mânca nici noi carne, căci Domnul, cât a fost pe pământ, nu a mâncat carne. Când locuia la Maluri, spunea Domnul aşa: *«Pentru necredinţa locuitorilor, satul acesta va rămâne pustiu».* Şi aşa s-a întâmplat, căci în anul 1972 au fost alunecări de teren, multe case s-au dărâmat, şi s-a dărâmat şi casa ei, lucrată din porunca Domnului. Atunci mulţi s-au clătinat în credinţa lor, căci nu cunoşteau cuvântul Domnului, grăit prin acest vas atunci când a anunţat dărâmarea satului, căci s-a spus atunci de la Domnul: *«Fiilor, voi dărâma acest sat pentru necredinţa lui, şi veţi vorbi apoi între voi ca şi proorocul Ieremia: Mergeţi la locul Meu din Şilo şi vedeţi ce i-am făcut».*

În acel timp s-a întâmplat să fiu la Maluri. Era miezul nopţii şi eram îngrozit de ce vedeam; multe case plecate de la locul lor câte 50-100 metri. Oamenii au luat cu ei ce au putut, şi au plecat în pribegie pe la rude până îşi vor construi alte locuinţe. Mămica Gigi era bolnavă, pereţii camerei au crăpat, şi singura cameră în care se mai putea locui era cea a mamei Andreiana. Am mers cu toţii în acea cameră, şi la puţin timp a coborât Domnul, şi după obişnuitul început a spus: *«De ce staţi înmărmuriţi? că şi templul lui Solomon, unii l-au zidit, şi alţii l-au dărâmat. Mergeţi şi căutaţi alt loc, să mutăm lucrarea Mea».*

Am mers la Pucioasa şi am găsit o căsuţă cu o cameră şi un hol, pe care am închiriat-o. Timp de un an şi jumătate s-a construit noua locuinţă, cu multe împotriviri din partea autorităţilor. Cu mare greutate s-a transportat de

la Maluri tot ce s-a putut recupera din demolarea casei. Mai puțin ne-ar fi costat să cumpărăm cărămidă nouă, dar Domnul poruncise ca nu numai jumătățile, ci şi sferturile de cărămidă să fie zidite în pereții noii case. Pe fiecare cărămidă a casei din Maluri mulți săteni dintre cei ce nu credeau în această lucrare dumnezeiască au văzut scris cu litere de foc: *„Sfînțit Domnului"*. Acum, în locul unde a fost casa a rămas troița cu sfânta cruce, aşezată de noi acolo din porunca Domnului.

În toate necazurile şi strâmtorările vieții ei mama Verginica a aflat mult ajutor prin slujbele date unor preoți bătrâni şi cu viața trăită în legea Domnului. Multora dintre ei Domnul le descoperea darul ce-l purta mămica Gigi, şi ei îi spuneau: *„Ce dar ai tu asupra ta! Şi cum de vii la mine?"*, iar mămica le răspundea: *„Domnul m-a trimis, căci prin rugăciunile preoților adevărați împlineşte cererile creştinilor"*.

Mămica Verginica nu se supăra niciodată din cauza suferinței trupeşti, nici nu a cugetat vreodată, ci făcea ce stătea în puterea ei: se ungea cu sfântul mir din candelă, se stropea cu agheasmă mare şi folosea medicamentele prescrise de medici. Medicii spuneau că are inima mult mărită şi îmi şopteau mie că nu va mai trăi mult, iar mai târziu, după ce din nou îi solicitam, se minunau cum de mai trăieşte. Mulți medici cărora Domnul le atinsese inima aveau mare milă de ea. De pildă, când se interna la spitalul din Pucioasa, doctorul Ițu Gheorghe i-a fost de mare folos. La vizită veneau şi de la securitate, agenți îmbrăcați în halate albe, susținând că sunt medici, şi o cereau la Târgovişte pentru experiențe, iar medicul, nebănuind adevărul, o dădea. Şi, de fapt, ce se întâmpla? În timpul nopții, când ea adormea, cobora Duhul Domnului şi grăia, iar securitatea scria ce se vorbea, şi o injectau cu ser stricat şi o băteau să se trezească, dar nu se trezea până ce Domnul nu termina ce avea de grăit. La trezire simțea usturime mare în tot trupul şi striga de durere. După multe nopți ea a întrebat pe doctorul Ițu Gheorghe ce se întâmplă de are aşa mari dureri dimineața. Atunci el a înțeles, şi s-a împotrivit cu tărie celor ce veneau să o ia, spunându-le că el răspunde de securitatea ei.

Prezența Domnului în ființa ei era simțită de cei ce credeau cu adevărat. De pildă eu, fiind om cu fire neputincioasă şi supus greşelii, mult am supărat pe Domnul cu viața mea, şi din privirea şi glasul ei simțeam că Domnul este supărat. Dojana ei răsuna în urechile mele precum glasul Domnului către Adam după ce a greşit: *«Adame, Adame, unde eşti?»*. Aşa simțeam şi eu, încât mi se lua toată puterea şi înclinarea spre rele. Într-o zi nu a putut suporta greşeala mea şi mi-a zis: *„Du-te la serviciu, să nu te mai văd şi să nu mai îmi spui mamă"*. Aşa era cu dreptate, căci mai multă durere aduce Domnului greşeala celui apropiat al Său decât a celui ce nu s-a împărtăşit din darurile Lui. Am plâns cerând Domnului iertare, şi către seară m-a strigat şi mi-a spus cele de la Domnul: *„Iartă-l, Verginica! Nu vezi că stăruie lângă patul tău?"*.

Prin anii 1978-1979 a anunțat Domnul că o va ridica dintre noi. Noi nu pricepeam atunci cum va fi, căci ştiam că această lucrare va continua până la scaunul de judecată. Într-o zi mi-a spus: *„Uite, mămică, Domnul mi-a spus că mă ia la El şi a zis să-mi cânți cântecul: Sosit-a ora despărțirii/ Sosit-a ziua să plecăm/ Şi nu ştiu când vom mai ajunge/ De-acuma să ne mai vedem/ De nu ne-om mai vedea aicea/ Ne vom vedea în cerul sfânt/ De vom avea credință tare/ Şi vom păzi al Său cuvânt..."*. I l-am cântat cu mare durere, neputând suporta greutatea despărțirii de ea. Apoi a chemat pe sora ei, Maria, şi pe mama lor, Andreiana, şi m-a rugat să le duc cu maşina la fotograf pentru fotografia de pe cruce. M-a surprins, pentru că a aşezat pe mama Andreiana la mijloc, şi cele două fiice într-o parte şi în cealaltă. Am comentat această aşezare, şi mi-a şoptit: *„Fii cuminte, căci aşa mi-a spus Domnul să fac"*. Şi a rânduit toate pentru înmormântare.

În ultima vreme nu-i mai folosea nici un medicament pentru eliminarea apei din trup, şi apa s-a infectat. Îi ardea întreg trupul şi se chinuia neputând nici să doarmă, nici să mănânce, şi vegheam cu rândul lângă ea, dar ca nişte neputincioşi, mai ațipeam de oboseală, şi se mâhnea mult că nu-i simțeam durerea. Cu trei zile înainte de plecare nu mai simțea durerile, dar era lucidă şi privea cu fața lină şi zâmbitoare în sus şi ne spunea pe şoptite: *„Au venit sfinții arhangheli să mă ia. Să nu vă fie frică, să nu plângeți. Fiți cuminți"*. Apoi, cu zâmbetul unei bucurii suprafireşti, şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu în ziua de 14 decembrie, anul 1980.

După plecarea ei cu trupul dintre noi, toate soroacele ce i s-au făcut au fost dirijate de duhul ei, căci o trimitea Domnul la sora ei, Maria, şi îi spunea ce mâncare să pregătească, ce lucruri să dăm milostenie şi cui să le dăm.

După împlinirea unui an, când s-au împlinit soroacele rânduite de sfânta biserică pentru uşurarea sufletului şi trecerea prin cele douăzeci şi patru de vămi ale văzduhului, a venit la sora ei în vis şi i-a zis: *„Surioara mea, m-a trimis Domnul înapoi la poporul meu, că atunci când mă petreceați la mormânt, duhul necurat juca de bucurie şi zicea că a rămas poporul singur, pe mâna lui"*. De atunci mămica Verginica îi şoptea mereu la ureche sorei sale cuvinte de la Domnul pentru corectarea vieții noastre şi ne aducea noile învățături şi cerințe necesare intrării la nunta Mirelui ceresc. Mulți creştini au judecat acest plan dumnezeiesc şi spuneau: *„Nu se poate să aibă sora lui Verginica acest dar de la Dumnezeu, că ea nu a avut postul de patruzeci de zile"*. Iar mămica ne-a spus că Domnul a păstrat-o curată cu trupul după naşterea copiilor şi a oprit-o de la carne, ceea ce ea a împlinit cu toată dragostea.

Mămica Verginica a condus în toate amănuntele viața surioarei sale, Maria, şi îi spunea să facă mătănii, să fie şi pentru ea, căci zicea: *„Eu, lelico, cât timp am fost în trup, am fost în suferință şi nu am putut să fac"*. O trimitea la preotul din sat să-l roage să spună poporului în biserică să facă semnul crucii drept, zicând: *„Decât o sută de cruci strâmbe, mai bine una dreaptă. Crucea strâmbă osândeşte, crucea dreaptă mântuieşte. Să nu mai pună*

creştinii perniţă când stau în genunchi, căci Măicuţa Domnului nu pune aşa ceva, şi are răni la genunchi, rugându-se pentru toată lumea". Aşa a condus Dumnezeu apoi pe poporul Său în restul vremii comunismului, prin cuvântul Său transmis prin gura proorociţei Virginia, scris de mâna surioarei ei.

Ca şi în toate timpurile în care Domnul a lucrat prin proorocii Săi, cei ce nu s-au încadrat cu dragoste şi nu au împlinit ceea ce Domnul le-a poruncit, zarea lor duhovnicească s-a îngustat şi n-au mai avut înţelepciunea ce vine de sus, de la Părintele Luminilor şi, fiind în întuneric, s-au întors de la porunca dată lor şi s-au unit cu faptele oamenilor necredincioşi, care mărturisesc numai cu buzele pe Dumnezeu, însă inima lor este departe. Aceştia, din neştiinţă, stau şi acum împotriva adevărului, dar Domnul va birui răul din inimile lor şi îi va schimba prin zdruncin mare dacă de bunăvoia lor nu vor, căci toţi cei care au zis Domnului: *„Da, Doamne"* prin această proorocie, sunt pecetluiţi cu pecetea Sfintei Treimi şi nu se vor putea ascunde de la faţa Domnului. Duhul lui mămica Verginica ne-a adus de la cer vestea că Domnul nu va mai lăsa nici un suflet pe mâna satanei, căci de la Domnul este suflarea de viaţă, însă va băga trupurile la suferinţă, până vor plăti tot ce au săvârşit împotriva voii Sale: *„Trupul a păcătuit, trupul să plătească".* Acum înţelegem, cei ce am rămas credincioşi Domnului lângă această cerească lucrare, cuvântul până acum nelămurit, că această grăire va fi până la scaunul de judecată.

Multe sunt de spus despre această minune de care ne-a învrednicit Dumnezeu şi pe noi, şi de care îi va face părtaşi şi pe cei ce vor afla şi vor crede mărturisirii noastre. Mulţi dintre cei dintâi vor fi pe urmă, iar cei de pe urmă vor fi cei dintâi.

*

Mă numesc **Ioniţă Valeriu** şi locuiesc în Valea Voievozilor, strada Aleea Mănăstirii Dealu, judeţul Dâmboviţa.

De la părinţi am învăţat să iubesc pe Dumnezeu şi biserica Sa. Copil fiind, la Denia Mare din ajunul sfintelor Paşti, am sărutat icoana Mântuitorului cu spini pe cap, şi în simplitatea mea am întrebat: *„Doamne, ce vină Ţi-au găsit oamenii aceia răi, de Te-au omorât?".* Am crescut, şi am înţeles că lumea este rea. Începusem să mă gândesc tot timpul că bine ar fi dacă aş întâlni un om care să-mi vorbească despre Dumnezeu mult mai mult decât vorbea preotul în biserică sau părinţii mei acasă; l-aş asculta pe acel om şi aş face tot ce a spus Dumnezeu. Sub influenţa acestor gânduri căutam mereu să ascult ce spun despre Dumnezeu bătrânii şi credincioşii.

Aşa, în primii mei ani de şcoală, s-a răspândit vestea printre credincioşi că undeva, în satul Maluri, pe lângă Pucioasa, este o tânără fecioară săracă şi fără tată, care, după ce a ţinut un post negru de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, a primit de la Dumnezeu darul de a avea vedenii, şi că Dumnezeu vorbeşte prin gura ei către credincioşii care merg acolo. Cu acest prilej am ajuns şi eu acolo şi am văzut-o pe această fecioară, numită Verginica, şi am crezut că Dumnezeu vorbea prin gura ei. La una din vorbirile Domnului acel glas minunat m-a chemat personal mai aproape de Verginica, dar nu cu numele meu, ci cu un nume nou: Petrică. Aveam 9-10 ani. *„Iată, te-am strigat cu nume nou, şi îţi dăruiesc doi talanţi pe care tu să-i înmulţeşti, să nu-i îngropi".* Acest eveniment a constituit pentru mine o mare dilemă. Eu gândeam să găsesc în viaţa mea un om care a vorbit cu Dumnezeu, iar acum să ajung chiar eu să vorbesc cu Dumnezeu? Să fie acesta cuvântul lui Dumnezeu? Ce trebuia să fac acum? Aceste întrebări mi-au chinuit sufletul mult timp.

Am luat parte la multe vorbiri cereşti. Umilinţele prin care ea a trecut ne-au fost povestite în multe împrejurări de ea sau de creştinii care au fost de faţă la aceste întâmplări. Pe mulţi creştini i-am auzit spunând că în închisoarea de la Plătăreşti Dumnezeu lucra prin ea şi le vorbea celor de faţă. Ca s-o reducă la tăcere, îi puneau un căluş de fier în gură, dar n-au reuşit să oprească glasul lui Dumnezeu. Altădată i-au pus la subţiori bile de metal, fierbinţi, dar n-au putut să-i oprească vorbirea, şi nici să-i facă vreo rană. A fost aruncată într-un lac cu şerpi, ca s-o mănânce, dar pe acel lac s-a agăţat de o buturugă de lemn şi a stat pe ea o zi şi o noapte, iar şerpii veneau până aproape de ea, dar nici unul nu i-a făcut nici un rău, aşa cum odinioară leii nu i-au făcut rău proorocului Daniel. La spitalul Nr. 9 din Bucureşti i-au făcut injecţii alterate ca s-o omoare, dar injecţiile nu şi-au făcut efectul, pentru că puterea lui Dumnezeu lucra prin ea şi nu simţea nici o durere în timpul torturilor, aşa ca mulţi dintre mucenici.

Cu toate că în satele prin care a trecut ea cu această lucrare din cer se umpleau bisericile cu popor, mulţi preoţi nu au crezut-o, ba chiar au hulit-o. Dumnezeu ne îndemna prin glasul ei ca tinerii şi tinerele să meargă la mănăstire, ca toţi să citim rugăciunile din Ceaslov şi psalmii din Psaltire, dar în toate împrejurările oamenii se împărţeau în două cete: unii o ascultau şi îi urmau sfaturile, alţii, fie că o ascultau, dar nu-i urmau sfaturile, fie că n-o ascultau şi huleau. Atunci am înţeles de ce oamenii sunt atât de răi astăzi, pentru că la început au fost două popoare: unul bun, din Set, şi altul rău, din Cain. Cei buni s-au numit fiii lui Dumnezeu, iar cei răi s-au numit fiii oamenilor, adică lumea fără Dumnezeu, şi orice amestecare între aceste două popoare n-a fost pe placul lui Dumnezeu. De aceea a avut loc şi potopul. În această formă a evoluat omenirea până în zilele noastre. Acum am găsit şi răspunsul la întrebarea copilăriei mele: *„De ce au omorât oamenii cei răi pe Dumnezeu?".* Iată că am înţeles şi mai multe, anume faptul că pentru acest mare păcat, Dumnezeu a rostit blestem pentru poporul acela *(Psalmii, 68/19-33; Ev. Matei, 21/43; Ev. Luca, 20/9-16),* iar despre taina Noului Ierusalim *(Apocalipsa, cap. 21)* am aflat că va fi în România.

Această fată, Verginica, avea un suflet atât de bun că nu se supăra pe nimeni, oricât rău i-ar fi făcut, şi era atât de blândă încât cu dreptate toţi o numeau: mama Verginica. Uneori, când îmi punea unele întrebări, mă privea

atentă, cu o privire deosebită, aşteptând răspunsul meu, şi prin această atitudine simţeam că întrebarea nu este de la ea şi înţelegeam să fiu cât mai sincer, mai ales că în multe cazuri ea nu avea de unde să ştie rostul sau sensul întrebării. În aceste situaţii îndrăzneam s-o întreb de ce îmi pune asemenea întrebări, şi îmi răspundea că Domnul a pus-o să mă întrebe. Mi-a explicat că în cazul în care intervine Domnul să-i spună ceva, o face atentă, şi apoi îi vorbeşte.

Eram în armată, în postul sfintelor Paşti, şi mă gândeam că ceilalţi creştini au posibilitatea să se împărtăşească acum, pe când eu, nu, şi o rugam în sinea mea pe mama Verginica să mă ajute şi pe mine în realizarea acestei dorinţe. Au trecut doar câteva zile de la rugăciunea mea. În unitate s-a ţinut un examen pentru gradul de caporal, la care am răspuns foarte bine, şi am căpătat pe neaşteptate o permisie de cinci zile şi am plecat acasă şi mi-am împlinit dorinţa.

După ce m-am căsătorit, mama Verginica a devenit naşa mea. La o vorbire a Domnului, găzduită în casa mea, Domnul şi Maica Domnului m-au întrebat dacă doresc să am un nume de sfânt, şi că mă lasă să-mi aleg eu acest nume. Mi-am adus repede aminte de timpul copilăriei, când Domnul m-a strigat: *„Petrică!“*, şi am răspuns: *„Doamne, Petru vreau să-mi fie numele, că tot Tu mi l-ai dat“*. I-a spus şi soţiei mele să-şi aleagă un nume, iar ea l-a ales pe Nicolae, căci o cheamă Niculina, şi Dumnezeu ne-a spus să serbăm în fiecare an această zi (3 decembrie), că e ziua în care am căpătat nume noi.

Când a venit vremea copiilor, Domnul ne-a spus că vom avea trei fii, la care să le punem numele Vasile, Grigorie şi Ioan, dar să nu mă supăr dacă printre ei va fi şi câte o fată, lucru care s-a împlinit, mai puţin cu Ioan, pentru că, după această învăţătură, am înţeles că ziua Domnului este foarte aproape, şi am hotărât mai bine să împlinim profeţia de la sfântul evanghelist Matei *(Ev. Matei, 24/19-22 şi 37-39)* şi din epistole *(I Corinteni, 7/29; II Petru, 3/13)* referitoare la curăţenia trupească.

Într-una din zile un copil de al meu a avut temperatură mare, şi am hotărât să chem Salvarea, dar mi-am adus aminte de învăţăturile Maicii Domnului, am luat sfânta agheasmă mare, am uns copilul pe tot corpul, i-am zis rugăciunea *„Tatăl nostru“,* iar după câteva minute copilul s-a însănătoşit.

Mai pot mărturisi că am cunoscut de la Domnul, prin această gură, cu mai mult de zece ani înainte de a se împlini, că Ceauşescu va pieri tragic şi că după el va veni altul, care va fi mai rău decât el, dar care va sta la conducere puţină vreme. După ce am văzut împlinindu-se în decembrie '89 mai întâi prima parte a proorociei, aşteptăm cu încredere că se va împlini şi cealaltă parte a proorociei.

Când eram copil, am luat parte la o vorbire a Domnului prin naşa Verginica şi am văzut că Domnul a chemat-o pe Maria Dimovici din comuna Măneşti, care era bolnavă de cancer, şi a spus acestei femei să pună mâna pe această proorociţă şi a întrebat-o dacă poate crede că Dumnezeu o va face sănătoasă. *„Cred, Doamne“*, a răspuns femeia, şi din acel moment femeia s-a vindecat, şi trăieşte şi astăzi. O altă femeie vindecată de Domnul, tot de cancer, prin naşa Verginica, a fost Cârlan Maria, din oraşul Moreni. Văzând că în acest loc se petrec evenimente miraculoase, am rugat-o pe naşa Verginica să le spună pe toate la cineva, împreună cu aspecte din viaţa ei, spre a fi scrise şi ştiute în viitor, iar ea din modestie creştinească mi-a spus: *„Ai răbdare, că va veni vremea să se scrie toate acestea spre mărturie“.*

Într-un timp se discuta prin lume că unele persoane au avut diferite descoperiri, vise şi vedenii. Atunci Domnul prin naşa Verginica ne-a explicat, pentru a nu fi înşelaţi de duhuri rele, următoarele: când ne apare un sol vestitor, trebuie să ştim dacă acesta e de la Dumnezeu, şi putem să îl identificăm pe cel venit de la Dumnezeu dacă apare în lumină albă sau galben strălucitor, şi niciodată în veşmânt roşu. După aceasta, spre a ne clarifica mai bine, să cerem parola, adică: *„Binecuvintează!“.* Dacă este Unul din Sfânta Treime, va răspunde: *„Binecuvântat să fii, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh!“,* iar dacă este altcineva, trimis din cer, va răspunde: *„Domnul să te binecuvinteze, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh!“.* Dacă nu va fi nici unul dintre aceştia, şi este duhul rău, acela nu poate să binecuvinteze în numele lui Dumnezeu, şi va dispărea imediat. Aceasta constituie pentru noi, creştinii, un fel de parolă pentru a nu fi înşelaţi de duhuri rele.

Este adevărat că prin acest loc al lucrării lui Dumnezeu prin mama Verginica au trecut în perioada anilor 1955-1980 foarte mulţi creştini. Unii au venit din curiozitate, alţii au crezut şi au împlinit, iar alţii au hulit, dar nu e de mirare acest lucru, pentru că e normal să fie şi din aceia care să nu creadă, fiindcă nu sunt de aici, din acest popor. Ei sunt dintre fiii oamenilor, sunt din lume. De aceea striga Domnul mereu: *«Ieşiţi din lume, poporul Meu!»,* bineînţeles, cu faptele, nu cu trupul. Acelora nu le convin anumite rânduieli lăsate de Dumnezeu *(Isaia, 3/16-24; I Timotei, 2/9-10)* şi încearcă să-şi justifice necredinţa prin diferite pretexte: ba că e spiritism, ba că e prooroc mincinos, ba că e de la diavolul, ba că e sectă în sânul bisericii. Aşa era numit şi poporul Domnului când El era cu trupul pe pământ: *„secta Nazarineanului“*, şi L-au răstignit.

Dacă acum această lucrare apocaliptică a lui Dumnezeu pentru redresarea spirituală a României şi prin aceasta a întregului glob pământesc *(Isaia, 2/1-5; Daniel, 12/1-5)* mai poate fi numită sectă, aceasta nu este alta decât tot aceea a Nazarineanului *(Apocalipsa, cap.7).* Şi dacă se va mai găsi şi astăzi un Iuda, un Anna, un Caiafa şi un Pilat, lucru deloc imposibil, având aceste descoperiri din sfânta Scriptură prin mama Verginica, eu mărturisesc că de data aceasta cei care vor învinge sunt: Mielul şi *„secta“* Lui, adică cei răscumpăraţi prin sângele Lui *(Apocalipsa, cap.15).*

*

Mă numesc **Creața Constantin,** din comuna Mănești, județul Dâmbovița, și mărturisesc înaintea lui Dumnezeu și în frica de Dumnezeu toată lucrarea care s-a făcut în casă la mine prin vasul lui Dumnezeu, Virginia.

În anul 1957 vasul lui Dumnezeu, Verginica, prin porunca lui Dumnezeu a venit în casa mea, iar Domnul a vorbit prin ea și a spus: *„Fiule Constantin, în fântâna din curtea ta a secat apa, și văd că îți este greu de apă. O, măi copilașii Mei, e greu fără apă. Du-te, fiule, și sapă numai un picuț, căci izvorul este deasupra. Curățește-o, și va veni apă".* După terminarea vorbirii Domnului, am intrat în fântână și am curățit un strat mic de pe fundul ei și am ieșit. După o zi am trimis copilul să se uite în fântână, și copilul a strigat: *„Tăticule, este apă în fântână!".* M-am dus și am scos apă limpede ca vioreaua și am început să plâng pentru mila ce a făcut-o Dumnezeu cu mine, păcătosul.

În anul 1958 aveam un băiat care nu vorbea și nu auzea. M-am dus cu el pe la doctori, dar în zadar; copilul era născut mut și surd. M-am dus la casa lui sora Verginica, și Domnul a vorbit prin cuvântul Său: *„Fiule Constantin, vrei să mergi la doctor cu copilul?".* Iar eu I-am zis: *„Doamne, am venit la Tine. Eu cred că Tu poți".* Și Domnul a spus: *„Din ceasul acesta copilul tău va vorbi și va auzi. Prin credința ta s-a vindecat".* Și așa a fost; băiatul meu vorbește și aude. Apoi mi-a zis: *„Fiule Constantin, Mă primești în casă la tine să fac lucrarea Mea?".*

După două luni Verginica a fost arestată de securitatea comunistă în timpul unei vorbiri cerești la Întorsura Buzăului. Eu am cugetat: *„N-a mai venit Domnul cu grăirea Sa, așa cum mi-a spus".* După șase luni Verginica a fost eliberată, și m-am dus la căsuța ei, și Domnul mi-a spus: *„Fiule Constantin, de ce te-ai îndoit că n-am mai venit cu Verginica la tine? căci cuvintele Mele nu rămân neîmplinite. Cerul și pământul trec, dar cuvintele Mele nu vor trece".* Atunci mi-am adus aminte de ce-mi spusese Domnul și am plâns de bucurie, că Domnul avea să vină în casa mea din nou. Și dacă a venit, din nou ne-a întărit pregătirea sufletească și trupească, să nu avem beție, dușmănie, curvie, să nu călcăm zilele de post, lunea, miercurea și vinerea, și să ținem întregi cele patru posturi din an, mergând în toate serbările în sfânta biserică, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru toate bunătățile Sale. Amin.

*

Este în firea omului, ca o lege a existenței sale, să caute a se întoarce în grădina din care a fost alungat. De aceea am găsit cu cale să mărturisesc despre binele ce mi l-a făcut mie Domnul, apropiindu-mă pe mine, neputinciosul și nevrednicul, de lumina vieții, coborâtă de la Dumnezeu la acest sfârșit de întuneric.

Cu o seară înaintea întâlnirii cu cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa (anul 1986), am avut un vis: eram la biserica din Ghelari, unde, de fapt, mă aflam. Veniseră două autocare cu turiști. Aceia au coborât, ne-au îmbrățișat și au întins o masă mare în partea de răsărit, în curtea bisericii. La acea masă cu noi era și Domnul Iisus Hristos. L-am rugat și pe părintele Florea, preotul bisericii Ghelari, să stea cu noi la masă, dar ne-a refuzat spunând că e ocupat. Acesta mi-a fost visul. A doua zi au venit două autoturisme cu credincioși. Am remarcat chipuri blânde și naturale de creștini ortodocși, au intrat în casă, s-au închinat la icoane sărutându-le, și apoi au stat de vorbă cu noi. Între ei era și o femeie în vârstă, cu un chip deosebit de blând, foarte tăcută, intervenind foarte rar în discuție și tresărind adesea, ca și cum vorbele pe care le spunea le-ar fi auzit într-o șoaptă tainică. Aceea era mama Maria, sora sfintei Virginia, femeie prin care Domnul a binevoit să conducă mai departe poporul spre grădina Edenului, nu doar pe Adam și Eva, cei proaspăt izgoniți după facerea lor de către Dumnezeu, nu doar poporul Vechiului Testament, ci întreg poporul creștin al Noului Ierusalim (poporul Domnului). Cuvintele pe care le-am auzit din gura acestei femei erau cuvinte pline de iubire cerească, de înțelepciune și de amărăciune. În ele regăseam Noul și Vechiul Testament la un loc, suferința și bucuria într-o suprapunere cosmică. Totul semăna cu o capodoperă nesemnată, al cărei autor genial se ascundea după cuvintele simple, atribuite unui oarecare. Cui îi puteau aparține acele cuvinte care îndemnau la credință fierbinte, la respectul față de trăirea creștină? Acele cuvinte făceau apologia bisericii creștine mântuitoare, dar în același timp deplângeau preoții care nu mai slujesc după dreapta rânduială. Reveneau tot timpul ca un laitmotiv cuvintele: *«Credeți că Eu sunt Dumnezeu? Credeți că mâinile Mele sunt străpunse de cuie și acum? O, dacă ați vedea genunchii Maicii Mele cum sângerează stând în fața tronului ceresc și rugându-L pe Tatăl să mai țină încă puțin lumea! O, nu mai pot!».* Erau cuvinte care veneau din interiorul și din afara acelui trup; parcă aparțineau și nu aparțineau acelei ființe care, când se trezea, semăna cu un albatros așezat pe o suprafață terestră. Spre sfârșitul cuvântului ceresc acea voce îl chema insistent pe părintele Florea, care refuzase să vină să asculte. De față, în afară de noi, era maica preoteasă, fiul părintelui Florea, cu soția și copiii. După consumarea acestor momente râvna noastră pentru mântuire a crescut, dar s-au înmulțit și ispitele.

O bună bucată de timp ne-am luptat cu îndoiala în ce privește această lucrare, dar dragostea de Dumnezeu a biruit și n-am mai pus sub semnul întrebării proveniența divină a acestor cuvinte, căci cunoscut este, recunoaștem capodopera după cuvinte, nu după semnătură.

În scurta noastră ședere la biserica din Ghelari-Hunedoara, timp în care am lucrat o poartă monumentală, am avut multe întâmplări miraculoase, din care relatez numai două. Odată, un călugăr pribeag (Gherasim), venind la biserica din Ghelari, a înnoptat la noi și ne-a spus următoarea revelație: se făcea că sfântul Nicolae era în fața

porţilor terminate, iar deasupra lor era scris *„România, ţară sfântă; România, ţara Noului Ierusalim“* pe fundalul tricolorului nostru. În faţa porţilor se adunaseră mulţi potrivnici care voiau să le deschidă, dar cum se atingeau de ele, se cobora foc din cer, care îi carboniza. Călugărul spunea că porţile nu se vor lucra pentru biserica din Ghelari, ci vor fi duse în alt loc. Atunci nu înţelegeam ce înseamnă această taină.

Odată a venit la noi o femeie bolnavă, care susţinea că a fost trimisă de Maica Domnului în urma unei revelaţii, spunându-i-se că la Ghelari va afla biserica cu 33 de cupole, dar am reţinut ideea, folosind-o ca temă plastică mai apoi în multe lucrări de ale mele.

Biserica ridicată din porunca lui Dumnezeu la Pucioasa are 33 de arcade-cupole, iar poarta aşezată în partea de sud este poarta lucrată la Ghelari, pecetluind intrarea pentru cei care nu se supun legământului coborât de la Dumnezeu pentru acest loc sfânt. După ce Domnul a coborât planul temeliei bisericii, şi în timp ce eu lucram la proiect, nereuşind să ajung la un rezultat satisfăcător, Duhul lui Dumnezeu S-a coborât prin ucenicii lui Verginica, vieţuitori în aşezământul de la Pucioasa, şi mi-a spus să-mi amintesc de o revelaţie privind o biserică cu 33 de cupole, şi astfel Domnul Şi-a împlinit planul construcţiei bisericii.

În ce priveşte configuraţia plastică şi simbolică a celor ce se împlinesc în acest loc, impresia mea (neavizată din punct de vedere teologic) este că spaţiul supus dezbaterii reprezintă prototipul unui spaţiu edenic în care pomul vieţii (izvorul vieţii) reprezintă cuvintele coborâte de la Dumnezeu, iar tipul de existenţă pe care ni-l cere Dumnezeu este condiţia obligatorie pentru reîntoarcerea noastră la relaţia Adam-Eva înainte de săvârşirea păcatului. Acelaşi tip de armonie se poate remarca şi în cadrul creaţiei lui Constantin Brâncuşi.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt am mărturisit acestea eu, robul lui Dumnezeu, **Zidaru Marian,** din mila lui Dumnezeu sculptor şi arhitect al acestui loc. Amin.

*

Mă numesc **Victoria Zidaru** şi voi încerca să mărturisesc cum a început legătura mea cu această lucrare sfântă.

Eram la Ghelari, lucram o poartă monumentală de şase metri, cu Marian şi cu un grup de ucenici, poartă care a fost revelată de Dumnezeu atât lui Marian, cât şi altor persoane care au întărit convingerea că lucrarea noastră este comandată, am putea spune, de cer. Însăşi abandonarea Bucureştiului şi venirea noastră la Ghelari a fost parcă ajutată şi cerută din cer, căci nici unul din noi nu s-a împotrivit, nu ne-a venit greu şi nu am regretat, şi am urmat acest îndemn parcă ajutaţi şi mângâiaţi de o putere divină.

Încă de când eram în Bucureşti auzisem că în România se petrece un miracol, că undeva vorbeşte Dumnezeu şi comunică oamenilor învăţături şi taine. Această veste a trezit în noi o mare dragoste şi aşteptare. Parcă ştiam că trebuie să ne întâlnim cu această formă de manifestare a Domnului. N-a trecut mult, şi la trei săptămâni de la venirea noastră la Ghelari purtătorii de Dumnezeu şi vasul lui Dumnezeu, care atunci era mama Maria, au venit, şi Domnul ne-a strigat şi ne-a vorbit. Am simţit din primul moment, prin fiorul inimii, că este Dumnezeu. Pacea şi dragostea care m-au cuprins atunci nu le-am mai simţit aşa până atunci. Era ca şi cum s-a deschis un nou canal de înţelegere şi cunoaştere, s-a produs o contopire, o unire, o cununie tainică pe care n-o pot explica. Am cunoscut că este Domnul şi L-am urmat din ce în ce, mirată şi copleşită de măreţia Lui. Cu cât a trecut timpul şi ni s-au descoperit mai multe, cu atât m-am simţit mai datoare faţă de El. Ce s-a întâmplat cu noi atunci, a fost ca un dar, darul de a-L putea iubi şi urma pe Domnul. De atunci viaţa noastră a fost un şir de minuni pe care Domnul le-a făcut cu noi, dar şi de probe şi ispite în acelaşi timp, foarte grele şi complexe, dar pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu şi intervenţia vizibilă a Lui, le-am trecut.

Această şedere a noastră la Ghelari o numim ca pe o şcolarizare, ca pe un exerciţiu de lucru de la Duhul Sfânt. Acolo am învăţat să desluşim cum lucrează Duhul Sfânt asupra sufletului omenesc, dialogul lui Dumnezeu cu omul prin Duhul Sfânt sau, mai exact, cum Se poate recunoaşte Duhul lui Dumnezeu de duhul satanei. Am simţit că prin ucenicii lui mama Verginica Dumnezeu a trecut la o formă mai complexă de manifestare, mai elevată şi mai simbolică, ideile fiind destul de greu de înţeles dacă nu ai o practică de viaţă creştină, o conduită cerută de Dumnezeu prin această coborâre de cuvânt ceresc, conform canoanelor bisericii ortodoxe. Şederea noastră la Ghelari a fost de trei ani încheiaţi: 22 iulie l987 – 22 iulie l990, dată când a murit părintele Florea, eveniment după care a trebuit să părăsim locul, fiind expulzaţi de către oficialităţi, pe baza unor înscenări. Am înţeles mai târziu că acesta a fost planul lui Dumnezeu, căci noi eram chemaţi spre locul sfânt al lui Dumnezeu, unde trebuia construită prima piatră a noului aşezământ românesc, Biserica Noului Ierusalim sau, mai exact, Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, după cum o numeşte Domnul. Imediat ce am ajuns din nou în Bucureşti, am înţeles că am fost aduşi de Dumnezeu pentru a pune umărul nostru la ridicarea acestei minuni, şi aşa am făcut. Nu ne-a fost uşor la început, dar minunile s-au ţinut lanţ, şi fiecare cuvânt al lui Dumnezeu se împlinea numaidecât, iar sfânta Virginia ne însoţea pretutindeni cu ocrotirea ei vizibilă. Am văzut marea desfăcându-se şi apele retrăgându-se pentru a trece, căci cum aş putea să numesc altfel toate cele care s-au lucrat, cum toate uşile se deschideau, toate se finalizau, după cuvântul rostit din cer.

Închei mărturisirea mea, deşi toate pe care ni le-a făcut cunoscute nouă Domnul prin această lucrare sfântă ar putea fi subiectul unei cărţi cereşti, cu precizarea că numai atunci o revelaţie este adevărată, când ea se împlineşte sau când este confirmată şi din altă sursă.

Când erau gata planurile bisericii şi când deja începuse construcţia, pe la sfârşitul lui septembrie, anul 1991, un oarecare creştin ne-a adus la atelierul din Bucureşti desenul unei revelaţii care reprezenta muntele Sionului ceresc, desen făcut de un oarecare creştin Radu, în urma revelaţiei ce o avusese în data de 7 septembrie un creştin pe care noi nici astăzi nu-l cunoaştem, deşi este din Bucureşti. Desenul este aproape identic, aproape cu aceeaşi structură de construcţie ca şi biserica Noului Ierusalim, ridicată la Pucioasa. Apoi cuvântul coborât de Domnul a fost că biserica se va ridica în trei luni, şi aşa a fost; că vom aduce prin minune poarta de la Ghelari, şi aşa a fost; că nu va fi foarte uşor înţeleasă această coborâre dumnezeiască, această vorbire în Duh a Domnului, şi aşa a fost.

*

Mă numesc **Sandu Dan,** din Drăgăneşti, Teleorman. Am 25 de ani şi sunt ucenic sculptor al lui Marian.

Aşa cum se ştie că Evangheliile n-au consemnat toate faptele şi minunile Mântuitorului şi, cu siguranţă, vieţile sfinţilor nu cuprind întreaga trăire şi sfinţire a sfinţilor respectivi, tot aşa şi cei ce scriu despre ceea ce a fost şi este mama Verginica, nu pot consemna decât o parte din lucrarea dumnezeiască ce a locuit în vasul ei de lut. Voi încerca şi eu să constitui aceste câteva rânduri într-o picătură de apă, alături de celelalte picături, încât să formeze acea ploaie binefăcătoare.

Fiind o fire meditativă şi contemplativă prin însuşi harul dat de Dumnezeu de a picta şi a reprezenta prin artă ceea ce El binevoieşte, de multe ori reflectam asupra unor lucruri care pentru vremea aceea mi se păreau închise şi poate inexistente, în afară de a fi reprezentate artistic. Gândeam fără să vreau la un loc special, la un fel de paradis în care oamenii să nu mai trăiască animaţi de dorinţe reduse la plăceri trecătoare, ci să trăiască într-o armonie deplină prin iubirea şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Visuri de copil? Nu. Pentru că în anul 1987, fiind la biserica Ghelari ca sculptor ucenic la lucrarea porţii pentru decorarea intrării principale, i-am cunoscut pe cei ce erau urmaşi ai proorociţei Verginica. Întocmai cum apostolii duceau vestea învierii lui Iisus Hristos, aşa şi aceşti ucenici vesteau acolo unde erau trimişi de Însuşi Dumnezeu. Am rămas uimit. Nu-mi venea a crede că există posibilitatea acelui paradis, devenită dintr-o dată virtual palpabilă şi vizibilă. Am crezut şi eu cuvintelor cereşti, şi m-am făcut urmaş acestor urmaşi întru înviere.

Eram încă în strâmtorarea ateist-comunistă, de înăbuşire a oricărei deliberări spirituale. De aceea Dumnezeu lucra, dar lucra cu greu, astfel încât să ne ferească de mâinile care deja erau întinse să ne înşface. Posibilitatea acelui paradis de care am vorbit mi-a fost întărită de poveţele pe care le vesteau aceşti oameni: feciorie, nemâncare de carne, oprire de la orice băutură alcoolică, în afara vinului curat, din struguri, Împărtăşanie cât mai des, condiţii mai mult sau mai puţin cunoscute de mine în acea vreme, condiţii în totalitate conforme cu trăirea bisericii ortodoxe întru adevărul ei, unele din ele proprii doar monahismului şi care acum puteau fi îndeplinite şi de cei ce voiau să se apropie de trăirea lui Iisus Hristos.

După căderea cortinei comuniste, în vara anului 1990 a trebuit să părăsesc cetatea din Ghelari şi să-L urmez pe Dumnezeu în chiar locul izvorului cuvântului Său din localitatea Pucioasa. Mergeam apoi des la cimitirul bisericii din sat, la mormântul sfintei Virginia. Aprindeam lumânări şi mă rugam ei pentru ajutor să pot urma această lucrare cerească. De fiecare dată mireasma sfântă persista deasupra pietrei care-i acoperă trupul. Într-o seară, când m-am dus la mormânt împreună cu un creştin din această comunitate, am auzit împreună cu el glasul ei spunându-ne: *„Voi veniţi aici la mine, şi eu sunt mereu la voi"*, întocmai cum îngerul Domnului le-a spus mironosiţelor: *„Ce căutaţi pe Cel viu între cei morţi?".* Am înţeles cu toţii că ea este ocrotitoarea şi păzitoarea îndeaproape a noastră, a celor ce suntem stătători şi veghetori peste acest aşezământ sfânt. Cu siguranţă, sunt multe simţirile şi trăirile care ar trebui consemnate, cuvintele coborâte din cer care ne înştiinţează tot ceea ce avem de făcut, căci Dumnezeu rosteşte cuvântul, şi apoi îl împlineşte.

O altă latură pe care aş vrea să o consemnez este activitatea artistic-religioasă pe care o desfăşor în locaşul Domnului. Îmi amintesc de vremea când aspiram spre dezvoltarea cunoştinţelor mele prin urmarea Academiei de Arte Frumoase din Bucureşti. Dar Dumnezeu m-a oprit. Mulţi, poate majoritatea, nu înţeleg lucrările lui Dumnezeu. Cu toate că mi-a fost greu, pentru că deja mă vedeam la capăt de drum, realizat ca sculptor cu oarecare greutate profesională, m-am conformat cuvintelor lui Dumnezeu şi am renunţat, preferând să văd ulterior urmările acestei opriri pe care mulţi ar critica-o şi ar spune că Dumnezeu nu opreşte de la drumul de a cunoaşte, de a te realiza profesional. Aşa este, dar când este în pericol însăşi mântuirea sufletului, Dumnezeu poate interveni. Ulterior El m-a înştiinţat că, dacă plecam la facultate, cu timpul m-aş fi depărtat, dând de gustul succesului lumii moderne. Acum am văzut urmarea, căci odată cu porunca zidirii bisericii, turnul de mărturie al acestei lucrări de mântuire, Dumnezeu a spus că eu voi realiza pictura îngerească a acestei biserici. Aşadar, am fost păstrat spre a sluji după cuvântul Domnului. Nu sunt un caz izolat, pentru că toţi cei ce suntem vieţuitorii acestui sfânt aşezământ am fost opriţi de la îndeletnicirile pe care le aveam odinioară, ca să-I urmăm întocmai Lui, aşa cum pe vremea trupului Său chema pe viitorii apostoli, unora spunându-le: *„Lasă morţii să-şi îngroape morţii lor, iar tu vino după Mine".*

În afara lucrului pe care l-am închinat Domnului (pictura bisericii după planul dat de El), pictez şi sculptez cruci. Tot din porunca Domnului am realizat şi icoana sfintei proorociţe Virginia, în mai multe ipostasuri. În acest locaş, precum şi în locurile în care se mai află ele, aceste icoane se constituie în prezenţe vii, cei ce le deţin putând mărturisi ajutorul şi mângâierea în tot lucrul, fiind icoane făcătoare de minuni.

Poate că această mărturisire, poate că şi celelalte vor stârni păreri pro sau contra. Rămâne de văzut cine va vorbi şi pentru Dumnezeu. Pictura poate fi şi ea considerată ca nefiind canonică, deoarece întâlnim sfinţii reprezentaţi ca îngeri, heruvimi, serafimi. Prin cuvântul ceresc avem lămurirea că este un lucru nou. Dacă în acatiste sfinţii sunt numiţi îngeri sau heruvimi, ce rău este să-i reprezentăm în stare cerească? În rest, chipurile lor respectă stilul curat bizantin, ca de altfel întreaga pictură. Literatura, muzica, au o libertate de exprimare mult mai largă decât arta vizionar-religioasă. Se pot aduce noutăţi iconografice fără a demitiza, ci, dimpotrivă, făcând o redimensionare a artei bizantine, la cuvântul lui Dumnezeu.

*

Mânată de iubirea după Dumnezeu, îmi găseam liniştea sufletului în citirea cărţilor sfinte. Mângâierea mea cea mai mare a fost sfânta Scriptură. Ore întregi citeam şi rămâneam uimită văzând cât de minunat a lucrat Dumnezeu în mijlocul oamenilor dintotdeauna. Am văzut cât de mult a iubit Dumnezeu pe om, încât Se cobora la el cu sfaturi şi porunci dumnezeieşti, care se înnoiau mereu, de la începutul veacurilor şi până astăzi. A folosit Dumnezeu vase alese, pe care le-a curăţat, şi apoi le-a folosit ca să înveţe prin ele poporul şi să-l călăuzească pe calea vieţii. De multe ori mă gândeam ce bine ar fi ca Dumnezeu să mai coboare astăzi ca şi atunci cuvânt ceresc! poate am fi mai buni şi mai credincioşi, dar îmi aminteam de Evanghelia cu bogatul nemilostiv şi cu săracul Lazăr, cum Dumnezeu a spus: *«Au pe Moise şi pe prooroci; să asculte de ei. Dacă pe ei nu-i vor asculta, nici de ar învia un mort nu se vor îndrepta».* Am înţeles că şi atunci nu de toţi oamenii erau crezuţi proorocii, dar Dumnezeu, cum a lucrat în toate vremurile, ascuns, şi a ţinut cuvintele Sale divine pentru cei pe care El i-a văzut că vor să-L urmeze şi să-L asculte, aşa a lucrat şi astăzi, căci spre uimirea mea şi, totodată, spre bucuria mea, Domnul mi-a descoperit şi mie că şi astăzi lucrează pe pământ în chip tainic, că şi astăzi are, ca pe vremea sfântului Ilie, suflete şi inimi care nu şi-au plecat genunchii şi inima în faţa stăpânitorilor necredincioşi ai vremii. Şi astfel, prin rânduială divină am cunoscut vasul ales din vremea de sfârşit, care se numeşte proorociţa Virginia. Pot spune că nu a fost numai prooroc, ci mai mult decât prooroc, deoarece ea fost purtătoarea Duhului lui Dumnezeu vreme de 25 de ani (1955-1980). Am cunoscut-o în anul 1979, în casa unor creştini din Răcăciuni, judeţul Bacău. Am rămas pătrunsă de puterea Duhului Sfânt, Care sălăşluia în ea, de blândeţea şi bunătatea care o caracteriza, şi mai ales de umilinţa ei. În acea zi Domnul a coborât în ea prin cuvânt. În timpul vorbirii cobora peste ea un somn divin, iar Domnul prin gura ei vorbea cu noi. Când vorbirea era pe sfârşite, Domnul spunea: *„Treziţi trâmbiţa Mea!“.* Atunci cineva o mişca, şi ea se ridica şi întreba: *„A vorbit Domnul?“.* Orice lucrare începea aşa: *«În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, pace vouă!»* şi se termina cu cuvinte de binecuvântare: *«Harul şi pacea Mea să fie peste voi toţi, amin».* Erau cuvintele Domnului Iisus Hristos, pline de învăţătură sfântă. În ziua când am cunoscut-o era 10 august 1979, ziua mea de naştere. Dumnezeu a făcut lucrarea cuvântului pentru noi, cei care nu mai luasem parte niciodată la aşa ceva. Domnul l-a strigat pe tatăl meu şi pe mine şi a zis: *„Fiul Meu, Gavrilă, ai o fiică; vrei să Mi-o dai Mie? Vrei, tată?“.* Pe moment tata a rămas uimit; nu ştia ce să răspundă. După câteva clipe a zis: *„Doamne, cum vrei Tu“.* De atunci am înţeles că Domnul mă iubeşte şi că vrea să-I urmez.

În mine s-a petrecut o schimbare totală. Gândul meu era numai la mama Verginica. Aş fi vrut să stau numai cu ea. Veneam uneori la Pucioasa să ascultăm cuvintele Domnului, căci noi locuiam în Moldova. Veneam mereu, până într-o zi când Domnul ne-a chemat precum oarecând pe apostoli, şi ne-a zis: *„Lăsaţi case şi rude, ieşiţi din mijlocul lor şi urmaţi-Mi“.* Am ascultat glasul Domnului cu o încredere neclintită, şi astfel ne-am mutat la Pucioasa, peste drum de casa lui mama Verginica. Un an de zile mi-am alinat durerile sufleteşti lângă patul ei de suferinţă; i-am simţit puterea divină care radia din ea. Când durerile o înteţeau, ea lua icoana Maicii Domnului în braţe şi se ruga de alinare. Domnul spunea mereu că boala ei se datorează greşelilor creştinilor, care erau ispăşite de ea în locul nostru.

De multe ori îmi spunea lucruri pe care eu le gândeam fără ca cineva să mi le ştie şi mă îndrepta din multe greşeli convingându-mă că numai Duhul Domnului cunoaşte duhul omului. Odată mi-a spus: *„Mămică, Domnul mi-a spus că te va numi Filofteia“.* Atunci n-am înţeles taina, dar după cinci ani această profeţie s-a împlinit. M-am dus la mănăstire şi am fost călugărită. Numele meu de botez este Gabriela. Maica stareţă a avut în casă o monahie care murise, Gabriela, şi a zis că nu-mi va schimba numele şi mă va numi tot Gabriela, în amintirea răposatei. Înaintea slujbei de călugărie a venit părintele exarh şi ne-a întrebat ce nume vom avea. Eu i-am spus: *„Gabriela“.* A zis de ce tot acesta şi nu altul, şi am răspuns că maica stareţă aşa vrea, şi nu vreau să o supăr. Nu a mai spus nimic, însă în seara călugăriei când m-a tuns, m-a strigat cu numele Filofteia-Gabriela. Am rămas surprinsă, că nimeni nu ştia taina aceasta. Mi-am adus aminte de cuvintele spuse de mama Verginica pe când nici vorbă nu era să plec la mănăstire.

De multe ori mama Verginica stătea de vorbă cu noi şi pentru câteva clipe era ca şi răpită, şi apoi spunea ce a văzut. Multe vedenii ne povestea. Unele se împlineau mai repede; altele, mai târziu, iar altele se împlinesc în vremea de astăzi. Despărţirea ei de noi a fost ca o sabie care a rupt sufletele noastre, dar Domnul ne spusese de multe ori că va vorbi prin rămurele. Nu înţelegeam, dar astăzi totul este desluşit.

După plecarea ei darul s-a mutat la sora ei, Maria, o fiinţă tot atât de bună şi de dulce ca şi ea. Prin cuvântul lui Dumnezeu, coborât prin sora ei, Maria, eu am mers la mănăstirea Ţigăneşti în ianuarie 1984, unde am stat 4 ani, dar unde n-am mai putut duce viaţa cu care mă învăţasem acasă, în post şi rugăciune, după canoanele călugăreşti, fiind obligată să mănânc carne şi să nu mai respect posturile cum le ţineam acasă, după cuvântul Domnului. Plângeam şi mă rugam la Dumnezeu şi la Mama Verginica să-mi uşureze durerea sufletului şi să nu mă lase să fiu doborâtă de ispite. Nu m-am gândit nici o clipă să mă întorc înapoi acasă, şi astfel am mers apoi la mănăstirea Ciorogârla, dar şi aici am luat-o de la capăt cu ispitele şi mi-am zis: *„Dumnezeu, pe cine iubeşte mustră şi pedepseşte",* şi, ştiind că din porunca lui Dumnezeu am apucat pe această cale sfântă, am ales din nou supunerea şi răbdarea. După trei ani la mănăstirea Ciorogârla, tot prin porunca lui Dumnezeu prin această lucrare cerească am fost trimisă ca ajutor preasfinţitului Irineu de la Cluj.

Am crezut şi voi crede în această lucrare sfântă, orice împotrivire aş întâmpina. Noi, cei ce am cunoscut-o pe mama Verginica, mărturisim că ea a fost vasul prin care Dumnezeu vrea să-Şi trezească poporul cel de la sfârşit; mărturisim că este trâmbiţă apocaliptică prin care Dumnezeu va încununa pe cei ce Îi urmează cu sfinţenie şi cu credinţă sfaturile şi poruncile Sale. Pentru noi mama Verginica este scut şi apărare, este mijlocitoarea noastră în faţa Preasfintei Treimi. Ea este venerată de noi ca sfântă şi o vom sărbători cu sfinţenie în fiecare an în ziua mutării ei întru cele cereşti. Amin.

Monahia **Belinschi Gabriela**

*

Sunt din Moldova, judeţul Bacău, din părinţi creştin-ortodocşi, care m-au învăţat din copilărie iubirea de Dumnezeu, de biserică şi de sfinţii care ne-au lăsat de-a lungul vremii leagănul credinţei ortodoxe, singura cale care poate asigura prin adevărata ei trăire mântuirea sufletului. Din cei şase copii, câţi eram la părinţi, pe mine mă stăpânea o mai mare iubire de Dumnezeu. Am simţit această stare încă din copilărie, şi de aceea în tot timpul vieţii mele n-am putut avea nimic mai drag ca pe Dumnezeu şi toate frumuseţile care înseamnă Dumnezeu în înţelesul lor.

Când aveam treisprezece ani, a murit mama, şi de atunci am simţit mai mare iubire de Dumnezeu, de a-L avea în suflet pe Domnul, singurul Care poate toate întru toţi. Îmi ziceam mereu: *„Doamne, să fii numai Tu în gândurile mele, în inima mea, în voinţa mea, ca pe toate să le săvârşesc în voinţa Ta şi nu a mea".*

La vârsta de 21 de ani am cunoscut un tânăr de 23 de ani, un suflet care mi s-a părut dezlipit de el însuşi mai mult decât mine, mai contopit cu cele frumoase care sunt întru Dumnezeu, şi mi-am zis: *„Doamne, eu Ţi-am făgăduit viaţa mea, dar dacă este voia Ta, voiesc să am pe cale acest tovarăş, că eu sunt mică şi slabă şi nu pot singură pe drumul vieţii".* Am simţit că Dumnezeu a venit în calea mea cu acest sprijin şi ne-am unit prin taina cununiei. Mai târziu am trăit o mare suferinţă şi cu inima şi cu trupul, căci gândul de a avea un copil era de la noi şi nu de la Dumnezeu, dar copilul n-a trăit, iar eu am plătit cu suferinţă grea, căzând în mâna medicilor vreme de trei ani, aşa cum este scris: *«Cel ce păcătuieşte, să cadă în mâna doctorului».* Am plătit cu lacrimi de căinţă şi cu mare suferinţă trupească ascultarea glasului inimii noastre, ca apoi să ne întoarcem spre făgăduinţele făcute Domnului, spre făgăduinţa curăţeniei trupeşti.

După multă vreme de suferinţă, în spital am avut un vis peste care n-am putut trece cu uşurinţă: stăteam cu capul în ţărână pe un câmp arat şi mă rugam plângând şi zicând: *„Doamne, iartă-mi tot ce ai să-mi ierţi".* Un glas care venea din cer a spus: *„Da, dar să te atingă soarele pe creştet".* M-am ridicat să mă uit, dar soarele asfinţise. M-am aşezat din nou plângând şi cerând la Domnul să asculte ruga mea. Apoi am auzit un vuiet uşor. Soarele se întorsese de la asfinţit şi s-a apropiat până deasupra capului meu şi m-a atins. Am simţit cum a intrat în fiinţa mea o căldură care-mi copleşise trupul firav de la suferinţă. Apoi mi-am revenit uşor şi am zis: *„Doamne, eşti atât de mare, atât de bun! Cu ce Îţi voi putea întoarce bunătatea? O, cât de datoare Îţi sunt!".* Dumnezeu ne dăduse iertarea, iar viaţa noastră devenise ca viaţa a doi copii care ascultau de Tatăl Cel din ceruri şi care caută cu umilinţă pe urmele poruncilor Mântuitorului Hristos.

În anul 1979, printr-o descoperire cerească am venit la Pucioasa. Aici am aflat-o pe fiinţa cea bună şi umilă prin care vorbea Dumnezeu. Am cercetat cu umilinţă şi nu cu ispitire, ca să înţeleg dacă totul este înrădăcinat în sfânta biserică şi în toate tainele ei cele sfinte. Am găsit în jurul acestei fiinţe un popor trăitor după adevărul ortodoxiei, şi mare mirare m-a cuprins constatând că viaţa celor mai mulţi care urmau această revelaţie de proorocie, era aşa cum se cere să fie în mănăstirile noastre, şi unde, de fapt, nu se mai ţin întru totul poruncile sfinţeniei. Mi s-a cutremurat cu totul fiinţa când am văzut ce are Dumnezeu pe pământul român, şi noi nu ştiam. Dragostea lor ne înconjurase. Viaţa lor şi trăirea lor în post, în rugăciuni şi în curăţenie, era ce iubeam noi. Găsisem aici pe fraţii lui Iisus Hristos, aşa cum este scris: *«Mama şi fraţii Mei sunt cei ce fac voia Tatălui Meu».* Desfăşurarea trăirii lor alături cu această revelaţie continuă era păstrată în mare taină, înţelegând atunci urmărirea şi prigoanele suferite de

ei din partea stăpânilor lumii, care nu-L puteau iubi pe Dumnezeu şi pe fiii lui Dumnezeu, cei după adevărul trăirii de creştin.

În ziua aceea, 1 mai, anul 1979, mama Verginica a fost sub supunerea Duhului Sfânt, şi Dumnezeu a vorbit prin ea şi ne-a spus: *«Pace vouă, celor nou-veniţi! Pace ţie, Moldovă aşteptată de cer! Eu sunt Domnul Iisus Hristos, nu în trup, ci în Duh. Coborâtu-M-am să-l pregătesc pe cel din vremea aceasta. [...] Ieşiţi din bloc, copiii Mei, căci blocurile se vor face una cu pământul, că sunt lucrate duminica. Veniţi la Mine! Iată masa Mea! Veniţi aproape de trâmbiţa Mea, că voi avea mare nevoie de voi în zilele ce vin. Cel ce lasă pentru Mine părinţi şi fraţi, neam şi ţarini, acela întreit va lua de la Mine. Veniţi lângă acest izvor ceresc, şi veţi fi numiţi pruncii Mei. O, Moldovă aşteptată de cer, iată ziua legământului Meu cu tine. Mihaela, vei sta aproape de Verginica până la sfârşit. Iubire pentru iubire, căci aşa este la Dumnezeu. [...] România este ţara Ierusalimului cel nou ales. În anul 1990 voi ieşi deasupra cu această fântână de miere şi voi slăbi pe antichrist».* Vorbirea Domnului a continuat aproape două ore. Taine nemaiauzite, taine pecetluite, care stau să vină spre împlinire, aşa cum scrie în Scripturi.

Ne-am hrănit vreme de un an din cuvântul lui Dumnezeu, care curgea prin gura lui mama Verginica. Inima mea nu mai ştia altceva decât să stea zi şi noapte alături de acest vas sfânt în care Dumnezeu Cuvântul Se deşerta şi vorbea poporului creştin tainele pentru sfârşitul necredinţei de pe pământ. Era neînchipuit de bolnavă, dar nu aveam curajul să cred că ea va pleca vreodată dintre noi, mai ales că Domnul în toate vorbirile ne spunea: *«Această profeţie nu se va sfârşi până la sfârşitul vremurilor».* Nu puteam crede că va fi luată dintre noi nici atunci când Domnul spunea: *«Voi ridica din mijlocul poporului creştin acest vas şi îl voi duce la cer şi voi vorbi prin rămurele şi voi fi cu voi până la sfârşit».*

În luna septembrie, anul 1980, am primit poruncă de la Domnul să-i cos lui mămica Verginica o cămaşă albă pentru ca să fie îmbrăcată cu ea în ziua când va fi luată la cer şi să-i fac un cântec de plecare. Această ascultare am făcut-o plângând şi cu mare cutremurare. După trei luni, în ziua de 14 decembrie, mama Verginica a fost luată de Domnul. În clipa aceea, stând lângă ea pe pat, am luat-o în braţe, strângând-o şi mângâindu-i fruntea ca să-i alin ceasul cel greu al despărţirii de noi, iar ultimele ei cuvinte acestea au fost: *„Fiţi cuminţi, fiţi cuminţi, fiţi cuminţi, copiii mei!“.*

Mergeam apoi zi de zi la crucea mormântului ei şi vegheam cu toţii să nu se stingă lumina candelei de la cruce, căci aşa rămăsese poruncă de la Dumnezeu. Marea noastră durere era ca aceea a ucenicilor Domnului sau a Maicii Domnului, ştiind că această lucrare a fost însuşi cuvântul Domnului Iisus Hristos în Duh.

Cuvintele acestei lucrări dumnezeieşti pot fi numite Evanghelia Duhului Sfânt, căci ele sunt cuvintele Fiului lui Dumnezeu, Care S-a coborât în Duh, după cum a rostit făgăduinţa atunci când S-a înălţat la Tatăl. Bucuria nu ne-a părăsit de tot, căci mulţi creştini îşi vesteau unul altuia arătarea ei în vedenie sau în vis, cu aceleaşi fel de învăţături şi de mângâieri cereşti.

Prea puţin timp a trecut până când sora lui Verginica, Maria, a primit peste ea darul aceluiaşi fel de lucrare cerească. Avea acelaşi fel de umilinţă, de vas slab întru care Se poate desăvârşi Cel tare, aşa cum este scris: *«Domnul a ales pe cei de neam prost, pe cei slabi, ca să plece creştetul celor tari».*

N-am avut niciodată gândul să mă îndoiesc întru această lucrare, de vreme ce nu pot niciodată uita minunea săvârşită de Domnul la venirea noastră aici pentru întâia oară, minune cu care Domnul ne-a arătat puterea acestei lucrări cereşti. Venisem cu un copil al fratelui meu, bolnav de epilepsie, cu care fusese la slujbele mănăstirilor, după ce renunţase la ajutorul medicilor. Mama Verginica l-a luat în braţe, i-a făcut semnul crucii pe creştet şi l-a uns cu ulei din candelă. Din clipa aceea copilul n-a mai fost bolnav niciodată. Domnul pusese deoparte această vindecare, pentru întărirea paşilor noştri alături cu această putere lucrătoare de semne şi minuni pentru credinţa oamenilor.

În anul 1991 am primit poruncă cerească să ridicăm biserică de mărturie, care va mărturisi prin lucrarea ei şi prin forma ei toate tainele care au fost profeţite prin această lucrare cerească. Dumnezeu a fost cu noi prin cuvânt în toată vremea lucrului bisericii, aşa cum prin cuvânt a fost în vremea lui Noe, care a lucrat corabia salvării făpturii lui Dumnezeu. Toate cuvintele care au venit din cer şi care erau auzite de noi, se scriau şi se împlineau, şi totul s-a lucrat cu minuni văzute, cu puteri neînchipuite de noi, aşa cum toţi cei ce au văzut pot mărturisi. Cei doi artişti sculptori, Victoria şi Marian Zidaru, care au pus pentru Domnul tot rodul muncii lor, au făcut să avem cu ce împlini ridicarea bisericii revelate de cer, căci nici o lucrare nu s-a lucrat până nu venea mai întâi cuvântul. Toţi cei care au lucrat au văzut că toate s-au lucrat prin cuvânt, şi toţi au respectat întru totul legea sfinţeniei, care a fost rânduită de Domnul ca să fie trăită în acest aşezământ sfânt, lege care va străjui intrarea acestui aşternut dumnezeiesc. Aşa a spus Domnul: *«Legea pentru acest aşezământ să fie săpată în piatră şi să fie aşezată la poarta de strajă a ieslei cuvântului Duhului Sfânt».* **Tărcuţă Mihaela**

*

Mă numesc **Stoica Nicolae,** din Măneşti, Dâmboviţa, născut din părinţi creştin-ortodocşi, la 9 octombrie 1938.

În vara anului 1959 am aflat că la Maluri, lângă Pucioasa, o fecioară vorbeşte oamenilor despre Dumnezeu. De curiozitate am fost şi eu acolo cu doi consăteni: Creaţa Tică şi Ţurlui Toma. A făcut Dumnezeu lucrarea cuvântului Său. Dumnezeu vorbea prin gura acestei fecioare, şi am rămas uimit de tot ce auzeam.

Începusem să vin mereu. Mă minuna accentul care se punea pentru întărirea credinţei şi pentru sfârşitul lumii păcătoase. Aşteptam cu nerăbdare fiecare vorbire a Domnului, fiindcă eram încredinţat din ce în ce mai mult că Dumnezeu este Cel Care vorbeşte. Lucram la mină şi plecam de unul singur să ascult cuvintele lui Dumnezeu.

În noiembrie 1959, într-una din vorbiri la care am luat parte la ceas târziu de noapte, Dumnezeu mi-a spus că voi fi însoţitorul legitim şi duhovnicesc al acestei fecioare. N-am mai mers la serviciu la mină. Am rămas acasă la ea, la Maluri, iar în vara anului 1960, după sfintele Paşti, am făcut cununia în biserica din Măneşti. Aveam atunci 22 de ani, iar ea avea 37 de ani. Am însoţit-o de atunci prin toate locurile pe unde Dumnezeu a vorbit oamenilor şi am fost întreţinătorul ei material. După ce am lăsat serviciul, mi-am luat căruţă cu cai şi făceam diverse prestaţii prin satele vecine, iar până în colectivizare luam roade şi din pământul pe care l-am avut la Măneşti. Muncile prin gospodărie, tăiatul şi aranjatul lemnelor, curăţenia şi ordinea în curte şi în grădină, adusul apei le făceam întotdeauna cu toată mulţumirea inimii. Din anul 1960 şi până în 1966 n-am cârtit niciodată la nici un drum; îmi era teamă să-L supăr pe Dumnezeu şi mă duceam fără şovăire cu această fiinţă peste tot pe unde avea Dumnezeu de lucrat.

În 22 decembrie 1966 am fost arestat şi dus la arestul securităţii din Ploieşti. Am fost anchetat, interogat şi învinuit că împreună cu această fecioară adunăm popor mult, pe care-l instigăm la ură împotriva legilor ţării, împotriva comunismului. Dar eu n-am făcut niciodată politică, şi degeaba le-am explicat că Dumnezeu este Cel Care grăieşte prin această gură, prin această fiinţă pe care eu o ocrotesc şi o însoţesc pentru îndreptarea în bine a oamenilor, pentru ca oamenii să iubească biserica şi pe Dumnezeu. Dar ei m-au acuzat politic. Ancheta a durat şase luni. Împreună cu mine au mai fost arestaţi şi anchetaţi şase creştini, consideraţi complotişti împotriva regimului comunist, împotriva ordinii bisericii, deşi eram nelipsiţi de la biserică.

În vara anului 1967 am fost condamnat la şase ani închisoare. De la Ploieşti am fost transferat la Aiud, dar, după cuvântul Domnului, n-am stat condamnat decât un an. În toată perioada anchetării se auzea glas din cer: *„Daţi drumul, daţi drumul copiilor Mei!“.* Acest glas era auzit de tot personalul de anchetă.

După eliberare am venit înapoi la Maluri, unde mi-am continuat misiunea alături de lucrarea lui Dumnezeu şi am continuat însoţirea acestei fecioare, ca şi până atunci. Toate drumurile noastre erau presărate cu miresme deosebite pe care nu le-am mai mirosit de atunci niciodată. Îmi amintesc cum mulţi creştini veneau necăjiţi, bolnavi, iar Dumnezeu, prin gura şi prin mâna fecioarei Verginica, îi mângâia şi îi vindeca de orice boală, îi binecuvânta, îi încuraja şi îi sfătuia. În acest timp am luat parte la construirea casei de la Maluri. Am făcut cărămidă, am zidit-o şi am terminat locuinţa.

După inundaţiile din 1970 am mutat căsuţa de la Maluri şi am participat la construirea casei de la Pucioasa, unde am cărat materialul recuperabil de la Maluri, iar în 1973 am terminat şi această construcţie.

Lucrarea vorbirii Domnului nu s-a întrerupt niciodată. Când aveam trimitere pe la creştini, lăsam lucrul şi plecam să însoţesc vasul Domnului. Întotdeauna am considerat această fiinţă ca pe un vas ales de Dumnezeu, ca pe o trâmbiţă a lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu anunţa sfârşitul tuturor fărădelegilor. Era o fiinţă blândă, curată şi sfântă. N-am îndrăznit niciodată să mă gândesc la ea cu gânduri lumeşti, căci aveam mult respect şi multă dragoste pentru ea, fiindu-mi ca o mamă cerească. M-am purtat cu ea ca o slugă umilă a Domnului. A fost şi a rămas fecioară, dar, tot din porunca Domnului am ţinut tainic această făgăduinţă, căci lumea înţelegea că ea s-a căsătorit; altfel, Domnul nu mai putea ţine acoperită această lucrare pentru ca să ajungă cu ea până astăzi. Fiinţa aceasta dumnezeiască nu părea că este de pe pământ, dar lumea nu înţelegea această taină.

Nici după eliberarea mea din închisoare securitatea nu m-a slobozit de urmărire. Mereu am fost hărţuit şi ameninţat. Când ea a fost cercetată medical constatându-i-se fecioria, atunci securitatea a făcut presiuni asupra mea să nu-i mai duc în eroare şi să mă despart de ea. Până la urmă, în octombrie 1973 m-am despărţit de ea, sub ameninţarea securităţii că voi fi din nou arestat, bătut şi maltratat. Securitatea regimului comunist îmi inspira teamă şi teroare. Slăbisem cu curajul. De frică, am plecat şi mi-am luat serviciu. Nu aveam de ales. Am cunoscut apoi o femeie, de la care am doi copii, şi în starea aceasta mă găsesc şi acum.

Verginica rămăsese sub ocrotirea creştinilor, care şi ei veneau numai pe ascuns, ca la un izvor dumnezeiesc, căci vânzătorii se înteţiseră, iar prigoana şi pânda securităţii comuniste nu înceta. Eu, dacă am plecat, n-a fost moment să fiu fericit. Inima mea stă încordată în toată vremea, gândindu-mă la toate proorociile care au fost rostite de Domnul prin această trâmbiţă cerească şi care toate s-au împlinit, se împlinesc şi se vor împlini despre România.

Sunt martorul atâtor proorocii, atâtor taine cereşti, rostite de Dumnezeu, şi mă tem şi să mă gândesc la greul răspuns pe care-l am de dat în faţa Sfintei Treimi, în faţa sfintei Virginia, care este în cer, care a purtat pe pământ numele meu şi de care sunt legat prin legământ ceresc. Nădăjduiesc că bunul Dumnezeu mă va scula şi pe mine dintre morţii acestei lumi şi mă va scutura şi mă va spăla, pentru rugăciunile acestei sfinte, ca să fiu găsit veghind la vremea împlinirilor cele mari, care se vor arăta peste România, ţară aleasă de Dumnezeu.

Mă doare perioada trăită departe de Dumnezeu, dar rog cerul să-şi aducă aminte de mine atunci când va fi reînvierea adevăratelor legi ale lui Dumnezeu, date oamenilor de-a lungul veacurilor, dar neîmplinite întocmai cum s-au dat, până astăzi. Sunt şi, deşi m-am abătut, mă consider însoţitorul legitim şi duhovnicesc al fecioarei Verginica. A sosit vremea să spun această mare taină tuturor. O fac cu frică de Dumnezeu şi cu umilinţă, ca unul care am fost martor al acestei lucrări dumnezeieşti prin Verginica.

*

Înalt Preafericite Părinte Patriarh,

Subsemnatul preot pensionat **Traian C. Bucurescu,** cu domiciliul în parohia Valea Voievozilor, comuna Răzvad, judeţul Dâmboviţa, cu smerenie şi fiască ascultare vă încuviinţez următoarele:

Mi-am desfăşurat activitatea apostolică în Ardeal, ca preot misionar, şi apoi în satul Gorgota, judeţul Dâmboviţa, de unde m-am transferat în parohia Valea Voievozilor. Între timp, în parohia respectivă au provenit din diferite judeţe ale ţării douăzeci şi patru de familii de creştini ortodocşi, care au sprijinit biserica din punct de vedere spiritual şi material.

Datorită dragostei şi râvnei lor deosebite faţă de credinţa strămoşească, au devenit suspecţi în faţa organelor de securitate, care-i urmăreau la locurile de muncă şi chiar în parohie, cerându-mi personal informaţii despre activitatea lor. Pun mărturie că aceste familii m-au sprijinit printre primii enoriaşi ai bisericii parohiale în întrega activitate pastorală şi gospodărească. Împreună am dus lupta contra prozelitismului sectar, în susţinerea adevărului, propovăduind învăţătura sfintei Scripturi şi a sfintei Tradiţii, cât şi învăţăturile sfinţilor noştri părinţi, participând ei permanent la sfintele slujbe. De asemenea, aceştia respectă cu stricteţe zilele de post şi posturile de peste an, spovedindu-se şi împărtăşindu-se cât mai des. Mulţi din fiii şi fiicele lor au îmbrăţişat viaţa monahicească, vieţuind în mănăstirile ţării. Având la bază sfânta Scriptură şi îndemnurile sfântului apostol Pavel, ei încearcă să facă trecerea de la omul pământesc la omul spiritual, duhovnicesc, printr-o trăire ascetică, spre deosebire de restul lumii.

Înalt Preafericite Părinte Patriarh, ceea ce mă determină să fac această mărturisire este că aceşti credincioşi, pentru ceea ce sunt şi săvârşesc ei, se văd bănuiţi şi huiduiţi de însăşi autoritatea superioară bisericească: arhierei, preoţi şi credincioşi, acuzându-i de erezie.

M-a surprins şi am fost profund dezamăgit când am ascultat pastorala de Crăciun, să-mi fie iertat de Î.P.S. Arhiepiscop Dr. Vasile Costin al Târgoviştei şi Muscelului. Pe lângă urările adresate preoţilor şi credincioşilor, a amintit de faptul că există unele poziţii faţă de credinţa ortodoxă, aluzie făcându-se la adepţii Noului Ierusalim de la Pucioasa, considerându-i eretici. Această afirmaţie i-a nemulţumit pe credincioşii din biserici, care sunt legaţi duhovniceşte de starea Noului Ierusalim, motiv pentru care au solicitat părăsirea în bloc a sfântului lăcaş. Cazuri similare s-au petrecut în mai multe localităţi din Episcopia Târgoviştei. Or, aceste familii trăiesc şi cred într-o revelaţie care, în fine, este un act care vizează un scop anume: *„salvarea omului“,* şi această salvare este cu putinţă atunci când omul se depăşeşte pe sine prin răstignirea patimilor.

Înalt Preafericite Părinte Patriarh, mi-am îngăduit să vă fac această smerită şi umilită mărturisire ca unul care timp de paisprezece ani am fost păstorul acestor enoriaşi devotaţi, cunoscându-le îndeaproape calităţile lor creştineşti, care evidenţiază adevărata ortodoxie, având speranţa că Preafericirea Voastră veţi analiza împreună cu Sfântul Sinod al B.O.R. situaţia acestor credincioşi fideli ai bisericii strămoşeşti, având convingerea că Dumnezeu Îşi va desăvârşi opera de salvare a omului.

Cu smerită plecăciune, vă sărut dreapta, preot Traian Bucurescu

*

Preafericite Părinte Patriarh, onorat Sinod permanent,

În urmă cu opt ani, ca vieţuitor la sfânta Mănăstire Sinaia, am luat cunoştinţă despre un fenomen religios, care există şi astăzi la Pucioasa (lângă Târgovişte), unde unei persoane modeste i se comunică mesaje din altă lume.

Având fii şi fiice duhovniceşti din judeţul Dâmboviţa, am fost invitat să merg şi eu acolo. M-am dus şi am văzut. Lucrurile erau frumoase, în concordanţă cu revelaţia dumnezeiască cuprinsă în sfânta Scriptură şi în sfânta Tradiţie. La început m-am îndoit temându-mă ca nu cumva să fie vreo rătăcire de la dreapta noastră credinţă. După un timp de cercetare, realizând că nu-i nimic care să contrazică învăţătura bisericii dreptmăritoare a răsăritului, am rămas ataşat de acel loc.

Din conţinutul mesajelor şi din comportamentul persoanelor ce vieţuiesc acolo şi al celorlalţi care cunosc fenomenul, nu am observat nimic primejdios pentru biserică. Ceea ce ar fi, poate, şocant, este faptul că există în acel loc un şir de profeţii transmise printr-o persoană.

Prin aceste revelaţii se împărtăşeşte îndemnul de a spori duhovniceşte prin post, rugăciune şi lupta cea bună: *«Nimeni nu mai iubeşte rugăciunea cea roditoare, căci ca să rodească, rugăciunea trebuie să fie aşezată lângă post»* sau *«Azi nu se mai împotriveşte nimeni până la sânge de dragul lui Hristos».* Se dau şi învăţături privind blestemarea diavolului, preamărirea Sfintei Treimi şi închinarea corectă şi dreaptă cu semnul sfintei cruci. De exemplu: *«Soiul acesta de duh rău, în vremea aceasta, nu iese decât cu credinţă nemaiauzită, lucrată lângă post şi rugăciune vie, după duh şi adevăr».* Este evidentă şi importantă deprinderea cu virtutea iubirii de Dumnezeu: *«Să învăţăm iubirea de Dumnezeu pe tot sufletul pe care-l găsim pe cale».* De asemenea, se pune accent pe asceză: renunţarea la carne, la băuturi alcoolice, afară de vin, mâncarea fără ulei, luni, miercuri şi vineri; păstrarea pe cât e cu putinţă a

curățeniei trupești, chiar și de cei ce sunt căsătoriți. Iată mesaje în acest sens: *«Uită bietul creștin că Dumnezeu nu sălășluiește în trupul supus păcatului și că Duhul Domnului fuge și Se dă deoparte de cei fără de lege»* sau *«Acesta este lucrul nostru: să-L așezăm în om pe Hristos, să alcătuim omul cel nou, după asemănarea cu Iisus Hristos».*

Adeseori sunt repetate mustrări privind încălcarea sfintelor canoane și emiterea cu prea mare ușurință a dispenselor și pogorămintelor în biserică, Dumnezeu dorind de la noi respectarea riguroasă a legii canonice și a rânduielilor străvechi, așezate de sfinții apostoli și de sfinții părinți. Iată dojana: *«Acum tot trupul bisericii e numai răni, și rănile sunt vechi și nevindecate»* sau *«Nu mai este trăire sfântă în cei ce învață dreptatea și calea cea cu lumină».*

Se cere, totodată, necesitatea imperioasă a spovedaniei și a sfintei Împărtășanii, cât mai des posibil, precum și intensificarea eforturilor ascetice. E lăudată măreția celui care *«își împlinește virtuțile cu socoteală dreaptă și cu umilință de duh»* și este reliefată relația intimă și iubitoare cu Dumnezeu: *«A-L cunoaște pe Dumnezeu nu este altceva decât a trăi Dumnezeu în tine în toată lărgimea și după adevăr».*

Se fac referiri sentențioase, privitoare la spălarea și curățirea pământului, pentru a se risipi *«întunericul acestei vremi».* Iată, de pildă: *«A venit vremea să dăm la o parte neghina, de grâu»,* căci *«Dumnezeul răbdării Se îmbracă în veșmântul dreptății și în haina puterii, ca să dea la o parte cele șubrede și să ridice pe vechile ruine întărituri tari și vii».*

Ceea ce, de asemenea, pare exotic este faptul că se vorbește elogios despre România, menită a fi *«salvarea popoarelor», «aleasa Mea din zilele acestea», «Cetatea strălucirilor», «Canaan din vremea aceasta».* Se spune că: *«Domnul este în lucru peste România să facă din ea Sion ceresc și Ierusalim nou și s-o ridice deasupra tuturor înălțimilor de pe pământ».* Este vorba de un plan expres al lui Dumnezeu cu această țară despre care El Însuși spune: *«De la naștere am ales-o și am binecuvântat-o să fie aleasa Mea și să vin să Mă slăvesc în ea cu slavă văzută în zilele ce vin. Dumnezeu este și lucrează, și nimic nu se lucrează în afara planurilor Sale».* Și mai grăiește: *«Vreau s-o ridic din țărână pe cea iubită, vreau să scot răul din ea și să Mă slăvesc în ea, ca să vadă popoarele pe cea iubită, pe cea oropsită».*

În urmă cu vreo doi ani s-a dat un mesaj în care a fost poruncă de a se construi un *«templu»* cu 12 porți și 33 de turle pe locul unde curg profețiile. Cerându-mi-se acest lucru, direct și personal m-am implicat în această ctitorie, știind bine că aceasta ar putea să-mi pricinuiască necazuri.

Ceea ce se întâmplă la Pucioasa nu este chiar atât de simplu ca să spui că ai pus capăt și ai terminat. Iată de ce:

1. Din punct de vedere istoric, lucrarea există din anul 1955. N-am inițiat-o eu, și nici nu pot eu să-i opresc cursul istoric, fiindcă va continua, cu siguranță, și fără mine.

2. Cât privește fenomenul, nu l-am inventat eu. Mă depășește, și tocmai de aceea nu pot să mă pronunț și să-l calific ca fiind de la cel rău. Îmi este frică. Nu am temeiuri spre a proceda în acest sens, mai ales că de opt ani am văzut multe minuni săvârșindu-se acolo, iar unele mesaje erau însoțite de mireasmă de trandafir. Și eu însumi, ca om care cu greu poate să accepte taine și descoperiri, m-am îndoit. Dar am primit mai multe mustrări, din care unele sună astfel: *«Copilul Meu, ține-te cu viața ta așa cum a fost viața apostolilor Mei, care au urmat Mie prin veacuri. Ține-te de cele scrise în cartea Mea dacă ți-e greu să crezi în lucrarea cuvântului Meu. Luptă-te și mai mult ca până acum, căci Eu ți-am spus ție demult, și așa am spus: cel ce așteaptă să vadă minuni ca să creadă, acela întârzie vremea minunilor și nu o apropie, căci îndoiala înjumătățește biruința».*

Eu doresc să fiu înțeles și ajutat cu iubire frățească și în spirit realist. Nu pot desființa ceea ce n-am fabricat eu. Nu-mi pot asuma o asemenea sarcină, dar pot să mă retrag, ceea ce am și făcut, după cum am promis Preafericitului Părinte Patriarh în ianuarie a.c. *(1992, n.r.)* .

Eu am declarat de două ori în scris (în 29 iunie și 25 septembrie 1992) că nu mai fac act de prezență la acest fenomen religios, îngrijorat de a nu produce scandal și sminteală în biserică, *„mama duhovnicească a neamului nostru".* Nu înțeleg de ce persistă încă dubiile privind ortodoxia credinței mele. Sunt fidel legământului luat la hirotonia mea. Mărturisesc sincer că nu știu să fi scornit o nouă învățătură sau să fi știrbit tezaurul doctrinar al trupului tainic al lui Hristos. Nu recunosc că aș fi eretic sau schismatic, cum îmi spun unii cu nerușinată îndrăzneală. Sunt un ierarh ortodox, care respectă întru totul învățătura, canoanele și cultul nostru liturgic. Martori îmi sunt preoții și credincioșii din Arhiepiscopia Clujului, pe care-i păstoresc cu iubire, de doi ani.

Fenomenul religios de la Pucioasa nu-l văd prezentând un pericol fatal. Dacă este înșelăciune se va spulbera, fără îndoială, de la sine. Iar dacă ne frământă și ne tulbură cumplit, cine ne împiedică să-l analizăm cu răbdare, prudență și râvnă mistuitoare de a apăra integritatea vistieriei de har, credință și doctrină a Bisericii Ortodoxe?

Declar încă o dată că sunt credincios comuniunii noastre sinodale, deplin conștient că trebuie să păzim *«unitatea Duhului, întru legătura păcii»* (Efeseni, 4/3).

Ceea ce am auzit și am văzut cu ochii mei, aceea vă mărturisesc!

† Irineu Bistrițeanul
Episcop-vicar

P.S. Acest act de mărturisire a fost prezentat și Adunării noastre Eparhiale, întrunită la Cluj-Napoca pentru lucrările anuale din 26 noiembrie 1992.

*

În anul 1986 am cunoscut lucrarea dumnezeiască de coborâre a cuvântului lui Dumnezeu peste oameni. Eram atunci un creştin ca oricare alţii. Mergeam la biserici şi la mănăstiri, fiind din fire mai retras. Chiar din copilărie îmi căutam liniştea sufletească şi îmi doream o viaţă mai altfel decât în cotidianul lumii, o viaţă cu trăire creştinească. Aceasta m-a făcut să mă apropii de viaţa bisericească, de slujbele sfinte, de pătrunderea mai în adânc a tainelor pe care le are în ascunsul ei trăirea ortodoxă şi tradiţiile ei şi pe care o oferă celor ce cu credinţă şi cu inimă curată o caută. Aşa am cunoscut nişte creştini de la care am învăţat acest fel de trăire în învăţătura bisericii şi a comunităţii formată şi condusă de Dumnezeu prin sfânta Virginia. Apropiindu-mă şi pătrunzând mai adânc în tainele acestei lucrări dumnezeieşti, am înţeles, de fapt, scopul pe care-l are Dumnezeu, de a-Şi crea un popor curat şi sfânt şi credincios făgăduinţelor lăsate de El, pentru că trăirea ortodoxă creştinească în biserică nu este decât făţărnicie. Aceasta înţelegând, am căutat cu inima şi mai curată ca să fiu cuprins în acest popor ales şi format de cuvântul lui Dumnezeu vreme îndelungată şi să urmez învăţăturile de mântuire care vin din cuvântul lui Dumnezeu.

Prin cuvânt şi chemare cerească am venit apoi la Pucioasa, supunându-mă lui Dumnezeu Cuvântul. Am venit în luna mai, anul 1990.

Mă obişnuisem să merg zilnic la mormântul sfintei Virginia, ca să aprind lumânări şi candela. În una din zile, fiind cu încă un frate din comunitate la mormânt, am auzit glas din mormânt spunându-ne: *„Voi veniţi aici la mine, iar eu sunt acolo cu voi",* înţelegând astfel coborârea ei prin cuvânt, alături de cuvântul Domnului, care se lasă auzit din cer în acest loc.

Am văzut cum a crescut Dumnezeu prin cuvânt, uşorul cu uşorul acest popor, şi cum l-a condus pe calea sfinţeniei, spre desăvârşire, prin învăţături, începând de la cel mai neînsemnat amănunt de comportare creştină şi de trăire sfântă. Aşa am ajuns să înţeleg ce va să zică trăire de fire duhovnicească în trup.

Sunt în acest loc şi numai acum am înţeles de ce a vrut Dumnezeu să-Şi pună acest loc deoparte, pentru că nicăieri pe pământ nu mai are Dumnezeu loc curat şi neamestecat.

De ce a vrut Dumnezeu atât de amănunţit să-Şi pregătească acest popor în sfinţenie? Pentru ca să împlinească prin el profeţiile cele pentru sfârşitul fărădelegii de pe pământ şi pentru arătarea în chip văzut a împărăţiei noi şi veşnice, de tinereţe fără de bătrâneţe şi viaţă fără de moarte, aşa cum uneori ne spune Domnul, din cer, despre pilda dată de poporul român. Şi aşa cum în nici o vreme nu a fost ca Dumnezeu să lase pământul fără cuvânt dumnezeiesc, fără cuvânt proorocesc, mai mult acum, când greutatea veacului întrece orice măsură, când fel de fel de aşa-zişi prooroci s-au erijat în a cunoaşte şi a vesti despre viitorul lumii, mai mult acum Dumnezeu nu-l lasă pe poporul Său pe care l-a ales în vremea aceasta şi pe care l-a curăţat de fărădelegea lumii şi l-a făcut să fie nu numai cu vorba, ci şi cu împlinirea creştin adevărat. Dumnezeu nu l-a lăsat şi nu-l lasă pe poporul Său fără cuvântul Său cu care-l călăuzeşte spre starea edenică.

Mărturisesc încă o dată că glasul Domnului se aude grăind deasupra aşezământului sfânt, unde noi acum locuim în număr de paisprezece. Chiar eu sunt unul din cei care scriu cuvântul auzit, şi am de la Domnul misiunea să citesc apoi cuvântul Său poporului creştin, hrănit cu această mană cerească. Încă mărturisesc că împlinesc aici tot ce-mi spune Dumnezeu să împlinesc, şi nu mă îndoiesc în tot ceea ce îmi cere Dumnezeu să împlinesc. Sunt unul dintre cei trei slujitori aleşi şi unşi de Dumnezeu, în chip providenţial şi cu totul depăşind legile firescului, martor al acestei taine fiind arhiereul Irineu, cel împreună credincios cu noi cu mult înainte de a cunoaşte eu această lucrare cerească.

Cuvântul lui Dumnezeu înnoieşte şi sfinţeşte şi zideşte după a Sa pronie şi bunăvoire, iar noi suntem împlinitori.

Ferice celor ce vor crede ca şi mine în această lucrare dumnezeiască, coborâtă între oameni şi pentru oameni, întru lucrarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin. **Nedelcu Nicolae**

*

Fost-a anul 1955 an al binecuvântării neamului românesc, căci în acest an a început lucrarea cuvântului lui Dumnezeu prin vasul Său cel ales, fecioara Virginia din Pucioasa, satul Maluri. La acest început de lucrare dumnezeiască au fost martori şi părinţii mei, Ilie şi Avida Bunea, de la care ştiu următoarele: când a început Dumnezeu să vorbească oamenilor prin sfânta Virginia, se adunau din toate părţile oameni cu sutele, iar în fruntea lor era preotul satului din acea vreme, Mirică Ilie. Dumnezeu le spunea oamenilor păcatele pe care nu le mărturiseau la spovedanie, şi de aceea oamenii au început să vorbească de rău vasul lui Dumnezeu. Unul din cei ce s-au ridicat cu înverşunare împotriva trâmbiţei Domnului, a fost chiar preotul Mirică, de pe urma căruia Verginica a suferit mult de la autorităţile atee ale vremii. Părinţii mei, fiind implicaţi direct între cei credincioşi lucrării cuvântului lui Dumnezeu, au fost şi ei părtaşi prigoanei care s-a declanşat, suferind percheziţii, ridicarea cărţilor de rugăciune şi punerea sub urmărire, cu privire la strângerea dintre creştini. Nefiind primiţi să-şi boteze un copil la biserica din sat, au plecat cu copilul într-o parohie vecină, iar când preotul satului a intervenit să oprească botezul, copilul era deja scufundat în apa botezului.

Era în anul 1956, când avea loc o mare adunare creştinească în casa părinţilor mei. La un moment dat mama Verginica a spus tuturor să se încheie adunarea, că a venit clipa să moară Bălaşa. Maica Bălaşa era bunica mea. Întrebată de creştini de unde ştie că moare Bălaşa, mama Verginica a răspuns că vede pe îngeraşul Domnului ţinându-i candela aprinsă. După plecarea creştinilor, la o jumătate de oră, bunica mea a strigat: *„Daţi-mi lumânările, că eu plec!“.* Ceea ce a spus mama Verginica, s-a împlinit.

Aşa cum am spus, oamenii, fiind necredincioşi, s-au ridicat cu ură şi cu răutate împotriva lucrării lui Dumnezeu şi a vasului Său, Verginica, s-au ridicat împotriva creştinilor care formau atunci acest popor. Dintre cei mai înverşunaţi prigonitori în sat, au fost: Ilie Gheorghe, Ciobănoiu Gheorghe şi Cercel Vasile. Apoi Dumnezeu a hotărât să-i dea un însoţitor lui Verginica, precum odinioară Fecioarei Maria. Şi aşa, tânărul Stoica Nicolae din Măneşti a fost cel care a acoperit-o pe ea prin căsătorie legitimă, liniştind autorităţile care urmăriseră până atunci lucrarea lui Dumnezeu.

După un timp, părinţii mei nu au mai participat la coborârea cuvântului lui Dumnezeu, dar Dumnezeu i-a chemat din nou la credinţă în lucrarea Sa, prin durere, prin moartea unei fiice a lor. În acea mare durere au ajuns cu pomelnic de rugăciune pentru parastase la preasfinţitul părinte Evloghie Oţa, la Bucureşti. Acest arhiereu al lui Hristos era văzător cu duhul; era slujitor al Bisericii Ortodoxe pe stil vechi. Aflând că părinţii mei sunt din Pucioasa, i-a întrebat aşa: *„Fraţilor, cine este această fecioară, Virginia, la voi în sat? căci mare dar şi mare lucrare are Dumnezeu peste ea!“.* După terminarea celor patruzeci de liturghii săvârşite de părintele arhiereu Evloghie, Verginica a trimis mamei mele o foaie scrisă din partea lui Dumnezeu, prin care Domnul grăia aşa: *„Iată, voi aţi avut un copil aruncat în fundul unei prăpăstii, dar vă aduc de ştire că l-am scos, pentru rugăciunile lui Evloghie, slujitorul Meu“.* Atunci părinţii mei au mers la sora Verginica şi i-au spus că au fost, într-adevăr, la Bucureşti, la acest părinte Evloghie, pentru rugăciuni.

Din cauza necredinţei oamenilor din sat, Dumnezeu a profeţit prin sfânta Virginia dărâmarea satului Maluri, lucru care s-a şi întâmplat în toamna anului 1972. După dărâmarea satului Dumnezeu Şi-a mutat templul coborârii Sale în Pucioasa. Apoi, pentru ca venirea creştinilor la coborârea cuvântului lui Dumnezeu să fie acoperită, Dumnezeu a adus în apropierea templului coborârii Sale câteva familii de creştini din alte părţi ale ţării, şi care şi-au făcut case în jur. Îmi amintesc, eram copil de 11 ani. Când am plecat la şcoală am lăsat satul cum îl ştiam, iar când m-am întors acasă – căci şcoala începuse să se crape şi ne-a trimis acasă – nu am mai văzut casele pe uliţele din sat.

În anul 1976, unul din copiii înfiaţi de mama Verginica a venit la părinţii mei cu un medalion-iconiţă, ca să cumpere ceva cu el. Acest medalion a rămas mulţi ani într-un cui, lângă icoane. Eu mergeam la biserică ordonat, şi am început să văd la biserică noi creştini. Turma lui Hristos începuse să se mărească prin cei nou-veniţi, despre care mai apoi am aflat că sunt copiii Domnului, ce şi-au făcut case alături de casa mamei Verginica.

S-a întâmplat ca în anul 1983 eu, **Bunea Ilie,** fiul, să fiu cercetat de Dumnezeu prin boală. Atunci am înţeles că aceasta era chemarea mea la mântuire, am înţeles cuvântul Scripturii care spune: *«Nu poţi să slujeşti la doi domni».* Trebuia să aleg: calea lui Dumnezeu sau calea pierzării.

Era duminică. Mă pregăteam să merg la sfânta biserică şi, fără să vreau, ochii mi-au fost conduşi pe medalionul de lângă icoană. L-am luat din perete şi l-am pus la gât. Alegerea era făcută. De atunci viaţa mea s-a schimbat. De atunci am început să fiu apropiat de copiii lui Dumnezeu, urmaşi ai sfintei Virginia, de la care am început să învăţ multe lucruri mântuitoare de suflet, cu mult mai mult decât am învăţat la părinţi, şi chiar la biserică, la preot. Primele învăţături pe care le-am primit de la ucenicii lui mama Verginica au fost să fac sfânta cruce dreaptă, să mă spovedesc şi să mă împărtăşesc cât mai des, să nu lipsesc de la sfânta biserică. Întrebat dacă port la gât sfânta cruce, le-am arătat acea iconiţă pe care o aveam, şi ei mi-au spus că avea şi mama Verginica una asemănătoare, pe care ea a purtat-o. Atunci am înţeles. Ea, mama Verginica, este cea care m-a adus la calea mântuirii şi a lucrării cuvântului lui Dumnezeu. Acest medalion-icoană era al ei. Aceasta a fost puterea care m-a chemat. Ea, mama Verginica, este puternică în cer, alături de Domnul Iisus Hristos. Puterea lui Dumnezeu era şi lucra prin orice lucru pe care ea l-a purtat sau l-a folosit.

Mulţi dintre cei care au fost fii ai poporului condus de sfânta Virginia, după plecarea ei la Domnul nu au mai mers pe calea şi pe drumul pe care a mers ea. Unii dintre aceştia, văzându-mă pe mine venit nou alături de ei, încercau să mă abată ca să nu cred tot ce îmi spuneau cei credincioşi, şi îmi ziceau: *„Nu e chiar aşa“.* Dar pentru mine un lucru era sigur: această lucrare este lucrarea lui Dumnezeu, şi mama Verginica a fost şi este vasul lui Dumnezeu, a fost şi este trâmbiţa lui Dumnezeu, din care Domnul a sunat pentru a-Şi chema făptura Sa la mântuire.

După plecarea sfintei Virginia, prin sora ei Şi-a continuat Dumnezeu lucrarea. Într-o zi, pe când Domnul Îşi cobora cuvântul Său, a dat loc cuvântului sfintei Virginia, care a spus, printre altele, şi despre mine că am mers la mormântul ei şi am rugat-o să-mi vină în ajutor, şi a repetat exact cuvânt cu cuvânt, aşa cum a fost rugăciunea mea cât am stat cuprins cu braţele de crucea de la mormântul ei. Din nou sfânta Virginia mă încredinţase că mi-a venit în ajutor.

Era în anul 1987 când s-au sărbătorit şapte ani de la plecarea ei la cer şi când i-am dezvelit mormântul. Am fost martor la mireasma care a umplut cimitirul în clipa când am mişcat placa spre a o ridica, dar mai mare minune

a fost atunci când am ridicat capacul sicriului. Ea, mama Verginica, era întreagă. Degeaba spun cei necredincioşi că nu este adevărat. Degeaba spune chiar preotul satului, Popescu Leonard, că nu este adevărat. El n-a voit nici să se uite în mormânt. Noi l-am chemat, l-am rugat, dar el n-a voit să se uite. Eu am fost a doua persoană care am coborât să o văd. Este adevărat, ea nu putrezise, ci se stafidise, iar pielea căpătase culoarea maronie şi se uscase pe oase.

Dovada sfinţeniei sale o avem din timpul vieţii ei, căci Dumnezeu a folosit-o ca trâmbiţă a Sa. Nu oamenii o pot numi pe ea sfântă, ci numai Duhul Domnului, Care sălăşluieşte în creştin, căci Duhul lui Dumnezeu mărturiseşte prin ucenici sfinţenia ei.

În anul 1989, după începutul postului Naşterii Domnului, la sfârşitul lunii noiembrie, Dumnezeu a coborât cuvânt prin care ne-a spus aşa: *«Voi, fiilor, să nu vă temeţi. Vor veni peste voi oamenii legii, căci s-au hotărât să-Mi împrăştie pe cei ce au rămas. Vor veni şi vor intra peste voi, ca să vă bage la întuneric. Fiţi cuminţi, că în momentul când ei vor călca aici, Eu, Domnul, voi întoarce armele împotriva lor, iar pe voi vă voi elibera şi veţi mărturisi lucrarea Mea».* Acest cuvânt s-a împlinit în ziua de 16 decembrie 1989. Au venit pe motivul că eu am modificat proiectul casei şi că am făcut biserică din ea, şi aşa au controlat toate ungherele locuinţei. Din nou Dumnezeu ne-a venit în ajutor, căci în momentul în care aceştia îmi controlau casa, la Timişoara începuse revoluţia. Cuvântul Domnului s-a împlinit, căci armele lor s-au întors împotriva lor.

Începând din anul 1990 Domnul a început să-Şi slobozească glasul Său deasupra ogrăzii locuinţei mele. Eram deja o comunitate formată din paisprezece ucenici, chemaţi prin cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lucra, şi aşa ne-a anunţat în anul 1991 că vom zidi chivotul Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim. Alături de noi, în această coborâre de cuvânt îl aveam pe părintele Irineu de la Mănăstirea Sinaia, care, devenind arhiereu, după cum Domnul a proorocit, a făcut, după poruncă dumnezeiască şi în taină dumnezeiască, împreună cu noi, rugăciunea de sfinţire a punerii pietrei de temelie, iar după ce în lunile septembrie, octombrie şi noiembrie a fost săvârşită construirea acestui locaş, s-a aşezat în ziua de 12 decembrie praznicul de târnosire a sfântului locaş.

Cuvântul lui Dumnezeu coboară mereu şi îşi desăvârşeşte planul său. Sunt proprietarul pământesc al acestui loc ales, dar, duhovniceşte vorbind, proprietar este Dumnezeu şi cuvântul lui Dumnezeu, care a făcut din acest aşezământ izvor al râului vieţii şi grădină de Eden. Mărturisesc că nu mă îndoiesc întru cuvântul lui Dumnezeu ca să împlinesc tot ce-mi cere să împlinesc cu umilinţă şi cu frică înaintea Lui.

Îi lăsăm pe oameni sub acoperământul cuvântului lui Dumnezeu, pe care noi, acum, îl scoatem la lumină.

25 martie 1995

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ÎNTRE ANII 1955 – 1980

-fragmente-

1955

Începutul Cuvântului coborât din cer prin sfânta Virginia, trâmbița Domnului.

... Pace vouă! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, ci sunt în Duh. Coborâtu-M-am cu Duhul pe pământ ca să-Mi culeg un popor şi să-i vorbesc tainele cele pentru vremea aceasta. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu şi am venit să vorbesc pe pământ, să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, aşa precum este scris în cartea Mea. Nu acest trup sunt Eu. Aceasta este o trâmbiță din care Eu trâmbițez în vremea aceasta ca să vestesc peste voi toate câte vor fi în zilele ce vin.

Praznicul Învierii Domnului, anul 1955

Israel nou, din poporul român.

... O, puişorii Mei, M-am înălțat la Tatăl după patima Mea, iar acum M-am pogorât pe pământ, nevăzut de nimeni, pentru a-Mi pregăti acest vas ales de Mine, dar neputincios, şi prin el să-Mi pregătesc un popor sfânt, ca să-Mi gătească Mie calea ca să vin întru judecată. Puişorii Mei cei fricoşi, nu vă îndoiți de glasul Meu, şi credeți cuvintelor Mele prin această gură neputincioasă, că vreau să vă nasc din nou, din Duh. Nu vă temeți. Vă voi ocroti, vă voi creşte cu lapte, că sunteți mici. Vă voi lua sub aripile Mele, cum ia cloşca puii de îi apără de uliu, căci mulți duşmani veți avea.

Măi puişorii Mei, misiunea Mea de la Tatăl este să-Mi cresc un popor nou, un Israel nou în poporul român, căci poporul ales de Mine în trecut s-a stricat de tot. Pentru asta am venit în lume, am venit să-Mi aleg din lume nişte mieluşei blânzi şi ascultători, să-i pot hrăni cu hrană cerească.

1/14 iunie 1955

Cei rătăciți de biserica creştin-ortodoxă nu cinstesc pe Maica Domnului.

... O, copilaşii Mei cei mititei, astăzi pe pământ e mare praznic şi e sărbătoare mare în cer. Toate puterile cereşti se închină înaintea Maicii Mele, toți o venerează ca pe o împărăteasă a cerului. Numai cei de pe pământ, îndemnați de satana, o necinstesc şi o huiduiesc. S-au înmulțit sectele, poporule mic, sectele care o hulesc pe Maica Mea. O, cum să-i mai rabd pe aceşti antichrişti care aruncă cu săgeți în Maica Mea? Mie Îmi zic *„Domnul Isus"*, Mă fac Domn, dar pe Maica Mea o batjocoresc. O, fiilor, vă mărturisesc că aceştia nu vor avea iertare în veci.

Fiilor, vă las poruncă sfântă: aşa cum o cinstiți pe mama voastră, care v-a născut şi v-a crescut, mai presus să o cinstiți pe Maica Mea. Maica Mea este legătura între creştinii curați şi Mine. Pe Maica Mea, ca un Fiu ascultător o ascult, şi de n-ar fi fost Maica Mea să se roage pentru acest pământ, de mult era pedepsită lumea. Astăzi au venit la cer trei sute de adventişti şi stau la poarta raiului, dar nu-i primesc, nu-i cunosc.

2/15 august 1955

În orice vreme Irod L-a prigonit pe Domnul.

... O, poporul Meu, M-am născut acum două mii de ani într-o iesle săracă, în staulul boilor, pentru a creşte ca om, ca să nu Mă ştie satana că am venit să mântui pe om. Irod s-a mâniat şi a venit să Mă omoare, şi în orbirea lui a ucis paisprezece mii de prunci. O, cum era să-Mi ia zilele Mele când Eu sunt Stăpânul zilelor şi al nopților, când Eu sunt Stăpânul vieții? O, măi copii, florile Mele, astăzi sunt mai mult ca atunci căutat de alți irozi. Cezarul, capul irozilor, Mă caută, prin servii săi antichrişti, să-Mi ia viața, dar cel mai mult Mă doare că am mulți irozi în biserica Mea, dintre slujitorii altarului Meu cel sfânt, şi aceştia Mă caută. Acela din trecut nu M-a găsit, pentru că M-a acoperit Tatăl, dar aceştia care stau în biserica Mea, Mă înjunghie mereu cu faptele lor, şi sunt destui şi slujesc cezarului. Ei vor rămâne ruşinați, că Eu, ce am de împlinit voi împlini, chiar de voi rămâne fără slujitorii altarelor.

12/25 decembrie 1955

Fărădelegile lumii păcătoase înlăcrimează pe Dumnezeu.

... Iată, florile Mele, acum vin şi vă cântă sfintele mironosițe, sfinții mucenici, cetele îngereşti, sfintele fecioare martire. Măi copii, măi copii cu suflet plin de bucurii, o, măi florile Mele! Mă bucur şi Eu de voi şi de bucuria voastră, căci în această noapte a urgiilor şi a destrăbălărilor numai voi M-ați bucurat. O, stau şi plâng, că este plin pământul de păcate grele ce s-au făcut în această noapte, desfrânări mai rău ca în Sodoma şi Gomora, beții, crime, avorturi. Nu Mă pot uita pe pământul Meu, nu Mă pot uita, de groaza fărădelegilor. Trupul a pus cu desăvârşire stăpânire pe suflet, căci un trup desfrânat şi îmbuibat este un suflet mort. O, iubiților, mâncarea şi neînfrânarea l-au scos pe omul Adam din Eden. Mâncarea şi neascultarea şi desfrânarea vor umple iadul.

18/31 decembrie 1955

1956

Crucea, semnul creştinilor şi pază în primejdii.

... O, copiii Mei, să nu uitaţi, semnul sfintei cruci este simbolul biruinţei. Crucea nu este lemn de înjosire cum spun sectanţii. Crucea este armă de temut în contra diavolului. Nu vă luaţi după sectanţi ca să batjocoriţi crucea, şi închinaţi-vă ei, căci sângele Meu a sfinţit-o. Jertfa Mea pe această cruce ţi-a adus mântuire ţie, suflete. Vedeţi, măi meseriaşii Mei, cărăuşii Mei, că sfânta cruce pe care aţi pus-o azi la locul ei v-a făcut nevăzuţi de duşmanii voştri şi ai Mei. Tot aşa vă va păzi să fiţi nevăzuţi în drumul vostru înapoi.

25 ianuarie/7 februarie 1956

Haina nunţii este neprihănirea.

... O, copiii Mei, am ţinut să reînnoiesc nunta din Cana Galileii şi să vă arăt taina nunţii creştine. Nunta creştină este o mare taină a bisericii Mele. De aceea vă zic vouă: de nu veţi fi curaţi şi cu haină de mireasă îmbrăcaţi, nu veţi sta la masă cu Mine în ziua nunţii Mele, în ziua venirii Mele. Haina de nuntă arată viaţa voastră curată. Trebuie să fiţi neprihăniţi ca mieii ca să aveţi parte de nunta cea mare. O, fiilor, nu vă îngrijoraţi ce veţi pune pe masă la atâta puhoi de creştini. Aveţi încredere aşa cum a avut Maica Mea acum două mii de ani când am fost poftiţi la nunta ucenicului Meu, căci le-am înmulţit vinul şi nu le-am făcut naşul de ruşine. Şi tu, naşule, şi tu, socrule, să aveţi încredere că nimeni nu va pleca nemâncat de la această nuntă.

Iată, mireasa de azi nu a văzut omul decât la picioare, căci nu şi-a ridicat capul din pământ. Am venit la această nuntă cu cinci prooroci, şi va rămâne mărturie, căci ca aceasta nu a mai fost şi nici nu va mai fi. Am adus un îngeraş cu un ciocănel şi a spart toate becurile de la policandru şi a pus lumânări de ceară curată. Fiţi atenţi, copiii Mei, că nu daţi darul miresei şi mirelui, şi e Măicuţa Domnului, care adună darurile voastre. Păstraţi nunta neîntinată, ca să vă bag la masa nunţii Mele.

18 iunie/1 iulie 1956

România, „muntele Sionului", ocrotită de Maica Domnului.

... O, copilaşii Mei iubiţi şi trudiţi! Vă plac aceste plaiuri? Vă plac aceşti munţi? O, parcă ar fi munţii Sionului! O, ţărişoară mică, dar frumoasă, ţărişoară împilată, Maica Mea te-a ales să fii grădina sa, şi de aceea te voi pieptăna de toată mătreaţa ta. O, Românie, Românie, care eşti plină de bogăţie, am să te scutur şi am să fac curat în tine, pentru că am multe moaşte de sfinţi în vatra ta.

2/15 august 1956

Nelipsirea de la sfânta Liturghie.

... O, măi copilaşii Mei, trebuie să închei, ca să vă odihniţi şi să puteţi lua parte la sfânta Liturghie. Târâş-grăpiş, să nu lipsiţi de la această taină. O, tată, M-am jertfit pentru voi, să stau pe sfânta masă ca să vă hrănesc pe voi. Cum trupul moare fără hrană, şi sufletul moare fără mană.

8/21 septembrie 1956

Neblândeţea păstorilor şi propăşirea lupilor între oi.

... O, copilaşii Mei, fiţi atenţi, că lupul a început să-şi arate colţii şi să sfâşie cu ei oaia Mea cea blândă şi neajutorată.

O, păstorule, păstorule, care ai ridicat ciomagul asupra mielului! Vrei să-l zdrobeşti? Ce vină are vasul Meu dacă-ţi arată păcatul greu? Nu vrei să primeşti sfatul Meu pentru îndreptarea ta? O, greu şi amar de viaţa ta!

Copilaşii Mei, fiţi atenţi, că se vor arăta printre voi prooroci mincinoşi, care se închină pântecelui, nu Mie. Cunoaşteţi-i, tată, şi alungaţi-i din bisericuţa Mea şi din lucrarea Mea. Nu lăsa păstorul să-ţi sfâşie hăinuţa ta, căci nu are cine ţi-o repara.

8/21 noiembrie 1956

1957

Proorocie despre România, ţara Noului Ierusalim

Fragment din cuvântul Domnului prin Sfânta Virginia în vremea ei din închisoare, scris de către doctorul indian Singvrey. Această proorocie a circulat cu tot întregul ei mulţi ani de atunci, sub numele de „proorocia indianului Sundhar Singh".

... Fericită ţara şi fericit poporul şi fericiţi sunt toţi nemuritorii care trăiesc prin poporul român, căci se vor bucura cu toţii de mila lui Dumnezeu pentru poporul român pe care a vrut bunul Dumnezeu să-l aleagă dintre popoare, poporul cel mai umilit, crunt încercat de vitregia celor puternici, exploatat, ameninţat, invadat, torturat, vândut şi cumpărat la fiecare război, pildă de asemănare a unui popor primitor în care din aproape fiecare neam i s-a putut alătura şi vieţui, înfăţişând măreţie plăcută şi fiind făcut ca să fie pildă de contopire universală într-un singur popor, cu o dreaptă şi sfântă credinţă, fiind cel mai ridicat popor din lume, spre a oferi găzduire tuturor popoarelor de pe faţa pământului.

... Aşa cum a ales Mântuitorul pe iubiţii Săi apostoli din Galileea, cea mai de seamă provincie din acea vreme cu cea mai dârză credinţă care străluceşte în adevăr şi astăzi, aşa a ales poporul român şi ţara română ca să fie altar de viaţă pilduitoare, iar poporul român, popor de jertfă mântuitoare, pus în slujba mântuirii tuturor.

11/24 aprilie 1957

Poporul Domnului să iasă din lume şi să se sfinţească. Domnul Învăţătorul vorbind în pilde şi îndemnând la veghe şi la ascultare.

... O, treziţi-vă! Pace vouă! Iată, M-am pogorât la voi, copilaşii Mei, dar nu M-am pogorât în trup, ca altădată, ci M-am pogorât în Duh. Nu am venit la voi să caut ale voastre, şi am venit să caut suflete. M-am pogorât în rug ca să-i vorbesc poporului Meu. Iată, am venit şi vă grăiesc, ca să nu aveţi parte de durerea care vă paşte. Întăriţi-vă în credinţă, măi copii; în credinţă, nu în haine scumpe. Ferice de ochii ce nu văd şi cred, şi vai de cei ce văd, aud şi nu cred!

O, lume, acum nu Mă cunoşti, dar vine ziua când vei cunoaşte toate, că iată ce a făcut Tatăl ca să vorbească într-o mână de ţărână! Am venit din nou pe pământ ca să vindec olog din pat. Iată, măi copii, este în faţa voastră acest trup. Mort a fost şi l-am înviat; bolnav a fost şi l-am vindecat. Nu

cu doctorii lumeşti, nu, ci cu doctorii cereşti. Căutaţi, copiii Mei, cât mai este. Nu căutaţi la vas, ci căutaţi la Duh.

... O, fraţilor, aţi uitat calea bisericii. O, fraţilor, de ce faceţi aşa, copiii Mei? Iată, bisericile sunt goale, iar cârciumile sunt pline. Deschideţi inimile voastre! Daţi slavă lui Dumnezeu! Cântaţi, daţi slavă din toate mădularele voastre!

... O, fraţilor, dacă şi cuvintele Mele sunt de la dracul, atunci credinţa voastră de unde este? Dacă şi cuvintele Mele duc la iad, atunci faptele şi necredinţa voastră unde duc? O, n-am venit să vă rătăcesc, şi am venit să sufăr spini, am venit după oaia cea rătăcită.

... O, nu mai este dragoste între voi; a pierit de tot. De ce, fiilor, v-aţi răcit? Nu ştiţi că dragostea acoperă totul?

... Nu puneţi vin nou în vase vechi. Mărturisiţi-vă din nou. Iată, faptele voastre au sosit sus. Nu fiţi ca lemnele ce se pun pe foc.

... Am venit şi am găsit pământul plin de avorturi, de înjurături. O, asta am găsit. O, piere ceva, piere un copil, piere o viaţă. O, măi fraţilor, câtă tristeţe este în cer de aceste fapte urâte ce le faceţi! Mă înjuraţi pe Mine şi lucrurile cele sfinte. O, fraţilor, înmulţiţi faptele cele bune. La voi, fapte bune n-am găsit. Unde este chipul Meu? S-a făcut satana stăpân pe el. S-a umplut pământul de răutăţi. Iată, am vestit că vine focul, şi voi ce ziceţi, că nu?

... Am venit în trup şi M-aţi răstignit. Am venit în Duh şi vă arăt şi vă chem şi vă spun să credeţi în Mine.

... Iată ce vă spun: ieşiţi din această lume, din fărădelegile ei, adică: mândrie, beţie, curvie, minciună. Ieşiţi din Babilonul acestei lumi. O, iată, un îngeraş a aruncat o piatră în mare şi, cum se duce, aşa va fi aruncată în foc această babilonie.

... Pe vatra românească sunt trupurile sfinţilor, că de mult ar fi fost împărţită România, dar trupurile lor, fiind în vatra României, Maica Mea s-a rugat să vă ocrotesc, că de nu s-ar fi rugat, de mult v-aş fi lăsat în bătaia vânturilor.

... Tatăl Meu S-a îmbrăcat în Fiul, într-o haină urâtă, zdrenţuroasă, şi S-a dus la un bogat şi i-a cerut milă, şi acesta I-a zis: *„Mergi la muncă, munceşte! De ce eşti puturos?“*. Şi iată ce a făcut Tatăl: S-a îmbrăcat într-o haină luxoasă şi S-a dus iarăşi la bogat. Când L-a văzut, L-a poftit la masă. Pe cine a primit acest bogat? O, dacă nu ar fi săraci pe pământ, nu ar mai fi nimeni în rai.

... — Fiilor, iată ce vă întreb: credeţi voi în post, în biserică, în rugăciune, în sfinte Taine, în cruce, credeţi?

— Da, Doamne!

— Atunci, de ce nu le folosiţi? Folosiţi-le, măi copii.

Iată ce vă întreb: credeţi în cârciumă, în descântece, în vrăjitorii, în desfrâu şi în celelalte răutăţi ale lui satan? Credeţi?

— Nu, Doamne!

— Atunci, de ce le faceţi? De ce vă duceţi după ele?

Iată ce vă spun: M-am dus într-un salon de dans şi am găsit un drac dormind; nu mai avea de lucru cu nimeni, că erau toţi ai lui. Iată, M-am dus şi într-o biserică, şi de la uşă până la altar erau mulţime de draci cu toate răutăţile: cu vrăjmăşie, cu mândrie, chefuire, gânduri de desfrânare, tutun. Am găsit şi preotul fumând în altar. Dar voi, copii, nu judecaţi, că are cine să-i judece.

... O, măi copiii Mei, n-am venit să stric şi să vă spun minciuni. Am venit să vă spun să vă iubiţi unii pe alţii. O, Tatăl Se uită la voi şi nu găseşte între voi suflete plăcute să împlinească locul în împărăţia cerurilor. Iată, locurile aşteaptă şi nu are cine să le ocupe. Iată, un creştin zice că nu poate să nu mănânce carne.

... Iată, fraţilor, am venit să arunc un foc pe pământ. Se vor răscula doi împotriva a trei. Rugaţi-vă să aveţi înţelepciune. Se ridică tatăl împotriva fiului, soacra împotriva nurorii, mama împotriva fiicei. Duhul rău, duhul lui satan, unde se duce, nu mai este iubire, nu mai este Dumnezeu, şi cel rău face vrajbă, necaz şi dezbinare.

Iată, măi copii, în mijlocul vostru a venit Domnul Iisus Hristos şi Se uită în stânga şi în dreapta şi nu a venit singur, a venit cu cei doisprezece apostoli. Se uită la grâu, că a crescut şi neghină şi pălămidă. Şi Îi zice un apostol: *„Să smulgem neghina, Doamne!“*. Dar Domnul zice: *„Lăsaţi să crească mare, ca nu cumva când smulgeţi neghina să smulgeţi şi grâul. Lăsaţi-l la seceriş, căci atunci grâul se va pune în hambare şi neghina se va pune pe foc“*. O, măi copii, un sfert este grâu şi trei părţi este neghină. În ţarină a fost semănătură bună şi a semănat şi dracul neghina. În ţarină au fost izvoare bune şi s-au făcut izvoare amare, care e ţărâna. Izvorul cel bun este biserica, izvorul rău este cârciuma, iar neghina, oamenii răi. Cine a făcut aceste izvoare amare? Dracul.

Voi nu ştiţi ce se pregăteşte. Ochi aveţi şi nu vedeţi, urechi aveţi şi nu auziţi ce se pregăteşte pentru voi. Eu nu Mă tem, că sunt în Duh şi zbor sus, dar Mi-e milă de vasul Meu.

... Plânge Maica Mea pentru că te rogi cu capul descoperit. Vai de femeia care-şi retează părul! că a făcut dracul cuib în el. Pentru ce necinstiţi capul? că necinstită va fi în faţa lui Dumnezeu femeia care este cu capul descoperit. Să-şi radă părul ei, ca să-i fie ruşine dacă vrea să umble aşa.

... Nu fiţi rugi care înţeapă. Iată, Eu M-am pogorât într-un rug, nu M-am pogorât într-un vas scump, frumos, luminos, ci într-un vas putrezit de suferinţă, într-un vas de gunoi, nepreţuit nici de cel învăţat, nici de cel bogat, ci la un pai M-am pogorât. Pentru ce-l mai judecaţi? Eu şi astăzi vindec bolnavi, orbi, ologi. Nu preţuiţi vasul Meu, măi copii, ci darul. Voi însă preţuiţi vasele din marmură, nu pe cele de lut. Cine-L iubeşte pe Dumnezeu, iubeşte şi vasul Meu, dar voi urâţi vasul Meu. Tatăl iubeşte pe Fiul, şi Fiul iubeşte pe Tatăl, şi vasul şi Duhul vin de la Sfânta Treime.

... O, vine o foamete şi nu vei putea să trăieşti fără Dumnezeu. Vine secetă şi foamete de cuvântul lui Dumnezeu.

... Iată, pe cel ce vrea să se căsătorească nu-l opriţi. Pe cel ce nu vrea nu-l obligaţi, ca să nu fiţi judecaţi, căci căsătoria va merge până la judecată, până la sfârşit.

1/14 mai 1957

Proorocia pedepsirii fărădelegii. Veghe împotriva celor mincinoşi. Îndemn la rugăciuni şi la cereri şi la post.

... Se desfăşoară o aţă de la cer până la pământ, dar nu e aţă, şi e un fulger de la răsărit. Iată, un îngeraş şade cu un picior pe mare şi cu celălalt pe uscat şi e gata să dea drumul. Iată, se ridică şi spune să nu pună pecetea.

... Patru îngeraşi sunt dezlegaţi. Au fost legaţi până la o vreme. Iată, se ridică, copilaşi, se ridică de la apus un nor, o negură mare, şi va da şi grindină, dar nu e grindină. Înţelegeţi? Vai, vai, se pune masa! Iată, îngeraşul strigă la masă. Ferice de cel ce va birui, că acela, ca în cer va birui. O, măi copiii Mei, pentru cine vine aceasta ce s-a pregătit? Pentru Ierusalimul care e robit. Ierusalime, Ierusalime, dezrobeşte-te, că ai căzut sub sabie! Fraţilor, nu vă pregătesc pentru un jug străin, că nu are împărtăşire lumina cu întunericul. O, v-am dat aur, şi voi ziceţi că v-am dat aramă. Dacă aurul Meu este aramă, copilaşii Mei, atunci de ce nu iertaţi? O, de câte ori ziceţi *„şi ne iartă nouă greşalele noastre precum şi noi iertăm greşiţilor noştri“*?!

... Copiilor, fiți tari, că și pietrele sunt contra voastră, că sunt numai draci în jurul vostru, numai antichriști la tot pasul, că e mai greu de voi decât a fost de sfinții ce au locuit aici înaintea voastră. Sunt numai draci care vă amăgesc. Fiți tari și treji, că Tatăl vă așteaptă. Nu lasă pe îngeraș să verse potirul; mai așteaptă Tatăl Meu.

O, măi copiii Mei! Voi știți că în mijlocul vostru sunt lupi îmbrăcați în piei de oaie? Iată cum aruncă mărgăritarele ce le-au primit; nu le e milă. Iată cum le aruncă și își bat joc de ele. Nu vă întristați. Nu toți, nu toată lumea va intra în împărăția Mea în grabă. Cum a fost cu potopul, așa e și acum când vine focul, și tu nu vei arde, tu, cel care ți-ai pus nădejdea în Tatăl. Luptă-te să împlinești și să păzești ceea ce ți-am dat. Eu vă acopăr pe voi, și ceilalți vor veni la voi să scape, dar în zadar vor veni, că vor zice: *„Creștinilor, scăpați-ne!“*, dar nu puteți să le fiți de nici un folos, cu nimic, și veți plânge amar.

... Rugăciunea din miez de noapte nu o lăsa, că te va scăpa de mânia care va veni.

... Fiule, spune fraților tăi să nu se închine vasului Meu; să se închine lui Dumnezeu și la sfintele icoane. Măi copii, nu vă puneți nădejdea în doctori mai mult decât în Dumnezeu. Tot de Mine sunt lăsați și doctorii, dar vindecările, de la Mine vin. Voi prea mult v-ați pus nădejdea în doctori, iar pe Dumnezeu L-ați uitat, L-ați dat la o parte. Fraților, postul și rugăciunea, acela e leacul, nu cum ziceți voi că postul omoară oamenii. Postul nu a omorât pe nimeni; din contră, a vindecat. Nu vedeți voi că și doctorii pământești vă dau regim, și voi îi ascultați, și vă fac sănătoși? Dar Doctorul ceresc, cum nu vă va vindeca și trupește și sufletește?

... Iată, măi copiii Mei, descoperirea morților! Iată, înviază câte doi, câte trei, și ferice de ei, care au înviat de la moarte la viață! Iată cum ies din groapa morții și cântă cântarea sfântă. Voi știți că toți înviază, dar nu toți o dată. Iată, copii, voi știți că și morții aud aceste cuvinte sfinte? Aceste cuvinte ce le auziți voi, le aud și morții și se miră cum voi ați avut acest dar duhovnicesc atât de mare, că dacă ei auzeau aceste cuvinte sfinte, ar fi ajuns pocăiți.

2/15 mai 1957

Împărăția cerurilor în om este vindecătoare. Durerea Domnului pentru păcatul lepădării pruncilor nenăscuți. Milostenia, postul și ținerea duminicii deschid porțile raiului.

... De ce pe prietenii tăi îi asculți? Tot ce spun cei din jurul tău îi crezi, iar pe Mine Mă nesocotești. Iată, Eu M-am pogorât. Deschide-ți inima ta, să poată pătrunde cuvintele Mele, ca să pot să-ți vorbesc. Am venit și sunt rănit și chinuit, că din cer și până la pământ sunt lovit de toate faptele voastre.

Iată, împărăția Mea e o farmacie cu de toate, cu de toate ce aveți nevoie voi: înțelepciune, pace, credință, nădejde, dragoste, sănătate, putere să stați în fața oricărei furtuni, căci Eu vă dau numai la cererea voastră. Iată câte sunt, dar cereți. Farmacia e încuiată, că voi nu cereți prin rugăciune stăruitoare și fierbinte, nu cereți cu credință. O, ați pierdut dragostea, care acoperă totul. Ați rămas numai cu pizma și cu răutatea.

... O, copiii Mei, am venit a treia oară. Prima dată am venit și am făcut om și tot ce se vede și am pus o hotărâre să o păzească, să fie bine de el și de toți urmașii lui, și au greșit. Am venit a doua oară, în trup. M-am născut cu trup din Fecioară. Am trăit pe pământ, te-am învățat ce să faci să moștenești împărăția cerurilor, te-am vindecat de toate suferințele ce le aveai tu, care ai crezut și ai venit la Mine. Sub ochii înaintașilor tăi am făcut minuni ca să-i încredințez de toată nădejdea ce trebuia s-o aibă și ei, și voi. Iată, am venit a treia oară. Acum sunt în Duh, și M-am pogorât în mai multe locuri, să vă îndemn la viață și trăire curată și sfântă, că e gata să se sfârșească totul și vă prinde moartea așa cum sunteți, pe calea cea largă, cu toate răutățile: necredința, vrajba, ura, mânia, mândria, desfrâul, curvia cea mai rea ca la păgâni.

O, copii, părăsiți tutunul, că tutunul e de la dracul. Măi copii, Eu am semănat grâu și dracul a semănat tutun. Iată, M-a întrecut, că mulți ar da pâinea pentru tutun. Bagă de seamă, că din iad nu mai scapi dacă intri cu toate acestea ce le faci, că nu are cine te scoate.

... Plânge Tatăl, Cel ce a făcut pământul și toate ce se văd pe el pentru om, și acum nu mai e rod, nu mai e horă, nu mai e mulțumire, veselie, nu mai este speranță; toate sunt triste. Voi știți de ce nu mai este rod? În loc de rod sunt numai copii morți. S-a spurcat pământul și apele de câte se fac pe el. Au devenit mai rău decât cei ce nu au lege, adică păgâni.

... M-am pogorât cu cei doisprezece apostoli în lanul de grâu și am găsit în lan o parte grâu și trei părți neghină. Iată ce a făcut dracul: a semănat neghină și a plecat. Cine este de vină? Semănătorul, sau păzitorul? O, fraților, păzitorul. Păziți-vă de tot ceea ce este după voia lui satana, păziți-vă unul pe altul. Privegheați!

... Copilașii Mei, nu vă închinați vasului Meu, că și vasul e tot ca voi. Am făcut aceasta ca să vă arăt calea. Copiii Mei, am făcut aceasta că ați uitat biserica, ați uitat crucea, ați uitat postul, ați uitat rugăciunea, ați uitat mila, smerenia, nu mai aveți credință, nu mai aveți dragoste, nu mai aveți nădejde, nu mai e milă. O, cum le-ați pierdut pe toate!? Nu vreau să vă arunc în iad, și de aceea vă dau dureri, vă dau suferințe, vă dau necazuri ca să vă țin cât mai aproape. Pe cine iubește Tatăl, pe acela îl ceartă, iar pe fiii din curvie nu-i ceartă, și îi lasă liberi.

... Tatăl a zidit casă de rugăciune și dracul a zidit salon de dans. Tatăl a făcut vie și vin; dracul a făcut cazan de țuică, și țuică a făcut, că și strugurii îi bagă mulți și fac țuică. Tatăl Meu a trimis prooroci să vestească vremile, iar dracul a zidit radioul și difuzoarele. Iată, cine zice că țuica nu este de la dracul, nu va vedea fața lui Dumnezeu.

... Pregătiți-vă, nașteți-vă din nou. Cine nu se naște din nou, nu ajunge la Mine. O, credeți că e rai și iad? Iată, vasul Meu a văzut, că de multe ori am dus-o și i-am arătat totul. Plâng sufletele la poarta cerului, plâng părinții voștri, copiii voștri, că i-ați petrecut până la mormânt și mai mult nimic nu mai știți. O, se uită sufletele printre grădele în curtea raiului, că sunt suflete de nu le poți număra; se uită și văd scaunele și frumusețile, văd cununile, locurile că sunt goale, și strigă: *„Doamne, Doamne, iată cum stau scaunele libere și noi nu avem pe ce sta, că am obosit de atâta cale de la pământ până aici!“*. Vine Domnul Iisus la poartă și Se uită la ei cum strigă: *„Deschide, să intrăm și noi!“*. Și zice Domnul: *„Nu Eu am închis-o, ci voi, cu faptele voastre, ce le-ați făcut cât ați fost în trup pe pământ. Unde este rugăciunea ce trebuia să o faceți? Cu ea deschideți porțile cerului, căci sfinții au deschis închisorile pe pământ, au domolit para focului. Nu ați făcut rugăciune, nu deschideți porțile cerului la împărăția Mea“*.

... O, măi copilașii Mei, nu vindeți Duhul Meu, că va fi mai amar păcat ca al lui Iuda. Iată, cei ce le-am dat mult, aceia M-au disprețuit.

... Vine ziua când pentru o mâncare să rămâneți afară din grădină, că Adam pentru o mâncare a fost scos afară. Vedeți cu mâncărurile în zilele oprite. De ce mâncați pește în zilele oprite? Ce ziceți, că nu ce intră în trup spurcă pe om, ci aceea ce iese din gură? O, cum veți plânge cu amar! Dar va fi târziu.

Iată ce vă spun: blestemat cel ce lucrează sâmbăta de la apusul soarelui până luni dimineața, la răsăritul soarelui.

9/22 iunie 1957

Faptele rele, care închid porțile raiului. Durerea Domnului cea de la faptele necredinței.

... Măi copii, la poarta grădinii mulți copii așteaptă, se uită și se roagă să le deschid poarta, că e mult loc înăuntru, multe scaune, lumini, locurile strălucesc. Eu le-am spus: *„Nu Eu le-am închis, ci voi, cu faptele voastre, că ați prigonit credincioșii care încercau să urmeze după cuvântul Meu, ați înjurat de soare, de lună, de sfinți, și în loc de rugăciuni, ați hulit și ați prigonit. Nu v-ați rugat, nu ați avut credință. Ați avut răutate, căci cu credință, rugăciune, post și fapte bune voi deschideți porțile cerului".* Iată, măi copii, Eu M-am pogorât la voi să vă îndemn, să vă spun de unde ați căzut, cu ce fapte ați încuiat porțile cetății.

O, când Mă duc la Tatăl Meu în cer, Mă întreabă ce fac copiii de pe pământ. Eu spun *„Bine"*, dar plâng și sunt tare supărat de câte faceți voi. O, de câte ori v-am vorbit și v-am îndemnat la tot ce e plăcut Tatălui! Voi spuneți că sunteți supărați că nu vă vorbesc, dar și Eu, de câte ori plec supărat de la voi! Mă pogor din slavă și plec supărat înapoi, căci găsesc necredință, dezbinare și răceală și altele, ce nu se cade să fie la creștini. Iată, dacă aveți credință și dragoste între voi, Mă mai cobor la voi.

... Iată ce credință este între voi: numai critici, și vă judecați unii pe alții. Satana a întins fel de fel de curse cu care să vă prindă în mrejele lui: cu minciuna, clevetirea, răutatea, mândria, lăcomia, îngâmfarea și câte se pot spune. De unele v-ați curățit, dar multe mai aveți. Curățiți-le pe toate. Luptați-vă pe viață și pe moarte, că vremea e scurtă.

13/26 iunie 1957

1958

Lucrarea lui antichrist suflă prigoană peste cei credincioși. Îndemn la rugăciune cu veghe, la răbdare și la cumpătare.

... O, copiii Mei, s-a ridicat dracul, cu mânie mare, să te distrugă, poporul Meu. De aceea strig la tine și te învăț să citești sfânta carte, că de aceea ți-am lăsat-o, să-ți arăt toată lucrarea celui rău. Dar strig ușor, nu pot să strig tare, că vasul Mi-e distrus. Croitorul când are ceva rupt la mașină, lucrează ușor, cu milă. Milă Mi-e de voi să așteptați, că sunteți veniți de la atâta cale, dar uite, vasul Meu vă este în față: Mi-e de tot distrus, dar de milă ce am de voi, nu vă las să plecați cu mâna goală.

... Oile Mele, poporul Meu, vă strig, că s-a umplut cu mărăcini via Mea și n-am curățitori. Am strigat, am căutat mereu, și în zori de zi, și la ceasul al doilea, și la ceasul al treilea, și la al șaselea, și la al nouălea, și în tot momentul.

Poporul Meu, fii smerit, să nu pierzi pe Domnul, că iată cei ce se îngâmfă, cum se răzvrătesc! Smeriți-vă mult, mult, că dracul e pe pământ, este antichrist și are curajul până la cer să nimicească ce găsește în cale, dar pe cei smeriți nu poate să-i schimbe din cale.

O, măi copii, nu vă uitați după soare să vi se pară că ziua e mare și că mai aveți timp și de pocăință ca să vă pregătiți, că nu știți ziua, nici ceasul când veți fi chemați. Pocăiți-vă, măi copii, că plata voastră este așa de mare! O, dacă le-ar vedea pe toate ochii voștri, n-ați mai mânca, n-ați mai bea și ați lupta pentru viață, pentru locurile cele înalte din casa Tatălui, și la care Tatăl vă așteaptă pe fiecare, dar să știți că sunteți puțini, puțini.

Oile Mele, vă vorbesc mai mult în pilde. Vă zic așa că știu numai Eu pentru ce. Să nu vă uitați în urmă ca plugarul peste arătură. Uitați-vă tot înainte.

Oile Mele, iată ce cunună am purtat pentru voi, copiii Mei, pentru toată lumea, și pentru cei ce-Mi cântă, și pentru cei ce Mă înjură! Dar își vor lua fiecare plata, după cum au lucrat. Mi s-a frânt coasa și nu mai am cu ce cosi. Mi s-a rupt undița și nu mai am cu ce prinde pește; înțelegeți voi ce fel de pește. Copiii Mei, M-am pogorât din cer pe pământ să prind pește, M-am pogorât să înmulțesc peștele, dar iată, se înmulțesc șerpii. Antichrist se luptă cu Mine; vrea să stingă lucrarea Mea, lumina Mea de pe pământ. Nu-l vedeți? Îl veți vedea când va pieri biserica și când va pieri preoțimea, și mulți se vor numi atunci înțelepți.

Vine ceasul, tată, că n-ai să mai poți cumpăra sau vinde fără ștampilă, dar voi, copiii Mei, să nu vă lăsați, că nici Eu nu vă las pe voi. Să aveți nădejde și credință că nu veți muri de foame în nici un chip.

Fiii Mei, când primiți durere și n-aveți mângâiere, cădeți cu fața la pământ și cereți, că Eu, Domnul, vă dau liniște și potolesc furtuna. Cereți, și vă voi da. Iată, Eu alerg mai mult după oaia rătăcită, și să știți că veți fi mult mângâiați de cerul sfânt, pentru că anevoie intră un păcătos în cerul sfânt. Eu M-am pogorât pentru întreg pământul, și pentru credincioși, și pentru păcătoși, dar cuvintele Mele, mulți le socotesc nebune. Ați avut la îndemână toată învățătura, prin sfânta Scriptură, prin sfânta biserică, prin viețile sfinților. Ați avut toată rânduiala creștină, dar voi, în loc să împliniți, ați părăsit toate rânduielile pentru mântuire, socotindu-le nebune. Lumea Mă face nebun, acum când vă chem la Mine. Lumea zice că sunt nebun, dar mâine când voi zice: *„Duceți-vă de la Mine unde v-ați gătit locul!"*, atunci ce va mai zice lumea? Am mângâiat, am vindecat, și voi ziceți că am fost nebun. Fiți și voi nebuni pentru Mine și pentru cuvintele Mele.

... Cine ține mai mult la copii, la soție, la mamă, la tată, la holde mai mult decât la Mine, nu poate fi vrednic de Mine. Nu pot să te ducă aceștia în împărăția cerurilor. Dacă ai făcut fapte rele, te duci la iad cu ele. Poți să ai mii de copii, frați, surori, mamă, tată; nu pot aceștia să te scape. Numai Eu, Dumnezeu, te scap. Cere de la Mine putere și credință.

... Copilașii Mei, un tren este un șarpe cu ciocul de fier, care duce mii de oameni pe spatele lui, în toate părțile lumii, plini de tot felul de păcate: mândrie, răutăți și desfrâu; duce lucrarea lui antichrist. Iată că s-a împlinit ceea ce s-a spus prin proorocul, că s-a umplut pământul de păsări cu ciocul de fier, șerpi cu ciocul de fier, broaște țestoase, de fier.

Iată, M-am pogorât astăzi la acest vas în gara Doicești și am vorbit cu glas de tunet, și alerga lumea de toată mâna să vadă și să audă, și plângeau și ziceau că n-au văzut și n-au auzit până acum așa ceva. În tren erau și oameni de ai lui antichrist. Îmi venea să prăpădesc trenul, dar M-am gândit la atâtea mii de suflete care erau pe tren și am zis: mai bine să sufere vasul Meu pentru Dumnezeu. A fost călcată în picioare. Erau oameni parfumați, bine îmbrăcați, și când au auzit, au udat cămășile de pe ei plângând. O, câtă lume este care nu cunoaște pe Dumnezeu! Ce dezbatere mare au făcut oamenii

lui antichrist! Şi au făcut acte să trimită vasul Meu în spitalul de nebuni. Dar ce ziceţi voi? Mare este durerea vasului Meu, dar o voi mângâia când va înceta proorocia. Acum, mângâiaţi-o voi.

Veţi fi opriţi să mai paşteţi iarba pe care o cunoaşteţi. Înţelegeţi? V-am spus că vă vorbesc în pilde. Vei fi oprit să mai porţi credinţa, să mai te duci la biserică, şi va veni seceta şi foamea în acest an şi va fi numai necaz pentru voi. Va fi rod: poame, grâu, porumb, va fi destul, dar cuvântul Meu nu va mai fi, căci veţi fi opriţi. Vă mai spun: lăsaţi poftele trupului. Nu este oprită căsătoria, dar cine are dragoste şi hotărâre să ajungă la sfinţi, aceia se opresc. Hotărâţi-vă fără îndoială. Nu mai vorbim de postul Crăciunului, al Paştelui, al sfinţilor apostoli şi al sfintei Mării. Într-un cuvânt, înfrânaţi-vă.

— Doamne, cu ce să ne hrănim în zile de post, cu ce bucate?

— Fiilor, dacă vreţi şi puteţi, iată hrana voastră: o bucăţică de pâine şi apă, la asfinţitul soarelui. Iată şi în alt fel: veţi mânca bucate fără unsoare, şi toate, pe seară, că ziua este mare; şi voinţa să fie mare.

— Doamne, cu sfânta Împărtăşanie cum să facem?

— Cereţi sfânta Împărătăşanie, să vă dea la trei săptămâni şi la două săptămâni, că mai mult nu vor să vă dea. Eu v-aş da în fiecare zi. Am strigat în biserici către slujitori. A sosit vremea să te oprească cu mâna, să te oprească să mai lauzi pe Dumnezeu. Bucuraţi-vă, că s-a apropiat ziua! Te-a oprit să mai lauzi pe Dumnezeu, dar nu te-a oprit să te rogi. Roagă-te, că pe rugăciune nu s-a pus hotar. Roagă-te când mergi la apă, când mergi la lucru, când mergi la câmp, când mergi la pădure. Laudă pe Dumnezeu. Iată, preoţii, în loc să sfârşească slujba la ora douăsprezece, se grăbesc să o termine devreme. Mulţi sar cuvintele slujbei, dar voi nu judecaţi, ci supuneţi-vă. Dacă ei vă dau cu palma peste obrazul drept, întoarceţi şi pe cel stâng.

... Vă este drag să vă întâlniţi mulţi, dar acum nu se mai poate, că e vreme rea.

... Copii, când sunteţi judecaţi, să nu vă tulburaţi, că totul vine de sus, de la Duhul Sfânt. Iată ce a spus persecutorul lui Verginica: *„Dacă această fiinţă suferă pentru Dumnezeu, ce voi face eu cu faptele mele pe care le-am făcut şi le fac în tot momentul?“.* Cine l-a făcut pe el blând? El a fost blând cu proorocul Meu, dar comandantul a fost foarte aspru. Când vorbea vasul Meu, era lovită şi persecutată, şi a venit judecătorul şi a văzut vasul Meu, pe Verginica, unde era închisă, şi a zis suspinând: *„Mai bine nu te mai năşteai. Dar să nu greşesc, iată ce-ţi spun: ai să scapi, ţine-ţi curajul, că ţi se va da drumul“.*

... Iată, vasul Meu are să călătorească astăzi la doctor. Acum se va scula şi are să plângă amar de durerea ce o suferă din pricina loviturilor ce le-a primit în tren. A fost lovită peste cap cu pumnii, peste gură cu palmele, peste plămâni, coastele îi sunt aproape frânte, căci a fost târâtă pe jos şi au băgat-o într-o cameră la gară şi acum o duc la doctori. Dar ferice de ea, că mare plată va lua în împărăţia Mea când va veni, căci va fi printre proorocii Mei. I-am gătit un loc cum nu se poate spune, şi pregătesc şi este pregătit pentru toţi acei care suferă pentru cuvântul Meu şi pentru trâmbiţa Mea Verginica.

... O, vor veni zile grele! O, tare sunteţi nepricepuţi! Se luptă răsăritul cu apusul, se luptă întunericul cu lumina, se luptă doi împăraţi, se luptă iadul cu lumina. Înţelegeţi? Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, toţi Îl urmează, că vine să Se războiască. Şi se va culege via şi se vor aduna strugurii şi se vor pune la teasc şi va curge vin, iar via o va pune pe foc şi strugurii îi va zdrobi.

O, gem temniţele, dar toţi sunt pentru furt, pentru crime, pentru lucruri murdare. Rar pe care-l mai găseşti pentru cuvântul lui Dumnezeu.

21 aprilie/4 mai 1958

Păcatele oamenilor înnoiesc durerile Domnului. Suferinţele preotului Ioan de la Vladimireşti, aflat în închisoare.

... Copii, nu fiţi fricoşi, că fricoşii nu pot intra în împărăţia lui Dumnezeu. Duhul Meu, Care face lucrarea, a făcut gardă să nu mai fiţi fricoşi. Eu n-am fost fricos. Sfinţii nu au fost fricoşi. Îmbrăcaţi haina credinţei, aţi înţeles? O, dacă aş băga vasul Meu în foc, şi tot nu vă las până nu vă voi arăta, până nu vă voi lumina, că are să piară lumina, iar tu ai să fii lumină, poporul Meu. Vă spun vouă să nu vă fie silă la rugăciune. Este vremea lui antichrist. Lucrează antichrist în chip nevăzut; are slugi care aleargă din om în om şi îi spun omului să părăsească pe Dumnezeu, Făcătorul cerului şi al pământului. O, poporul Meu, nu Mă părăsi, că nici Eu nu te voi părăsi.

O, copiii Mei, fiţi tari, că acum v-am spus cu cine aveţi de luptat. Iată, luaţi sabia în mână, căci cei fără sabie nu sunt tari, că iată, împăratul a avut poruncă să nu se atingă de untdelemn, dar el a călcat porunca; s-a atins. Înţelegeţi voi?

O, copiii Mei care mai păziţi poruncile Mele, păziţi-vă să nu vă pună ştampila pe mână sau pe frunte, că iată, bisericuţa Mea este goală, şi cei ce vin, unul la sută e bine; restul sunt murdari şi întinaţi. Dar saloanele de distracţie sunt pline.

O, unde este lumea pentru care M-am răstignit, lumea pentru care port crucea, pentru care port cununa de spini? Unde sunt fiii pentru care am plâns pe cruce? Se laudă dracul cu ei că fac voia lui. El nu s-a răstignit, nu a pătimit. Le face la toţi rău şi toţi îl iubesc şi îi fac voia lui murdară.

O, Mă doare de acest pământ care este plin de copii avortaţi şi aruncaţi! Mai înţelepte sunt toate vietăţile şi animalele ce vieţuiesc pe pământ, decât mamele, decât părinţii care fac aceste lucruri urâte şi murdare şi strigătoare la cer. Familia de doctori s-a făcut măcelari. Stau femeile la rând ca la pâine, să le vie rândul. Cum pot să mai privesc la acest pământ murdar cu sânge nevinovat? Uite, dracul e măcelar şi îndeamnă lumea, dar lumea ascultă; mii şi milioane de suflete măcelărite pe oră.

Iată încă un păcat: a părăsit omul pâinea şi se hrăneşte cu foc. M-am făcut un porumbel şi am întâlnit un om pe cale şi a zis la altul: *„Dă-mi un foc, că pâine n-am mâncat de ieri, dar de tutun nu pot răbda“.*

Nu Mă cobor să ghicesc, n-am venit să ghicesc. Fiilor, vin mulţi cu icoane şi cu fotografii la capul vasului Meu şi zic să le spun şi lor dacă se mărită, dacă se însoară, dar Eu n-am venit să însor sau să mărit. Să dispară fotografiile de la capul vasului Meu, că am să pun foc celor ce umblă cu acestea.

Am venit şi cu trupul. Acum am venit şi cu Duhul, să vă îndemn să pătimiţi în trup, să pătimiţi tot ce vă spun: înfrânare, oprire de la rău, de la beţie, de la curvie, de la lăcomie, de la îngâmfare, de la mândrie; într-un cuvânt, de la tot ce este rău.

Împărăţia lui Dumnezeu se ia cu năvală. Nimeni nu o poate lua altfel decât cu năvală, aşa cum au luat-o sfinţii lui Dumnezeu. Fiilor, vă doresc sfinţii; se duc la Dumnezeu şi zic: *„Cât mai e, Doamne, până ne vom întâlni cu aleşii Tăi?“.* Tată, pregătiţi-vă de întâlnire.

Copiii Mei, se încuie biserica, se strâng cărțile și se ard. Copiii Mei, acest împărat strânge totul.

O, măi copii, dracul n-a sădit nici un pom bun, ci a sădit numai pomi răi. Vine dracul și intră în biserică, dar voi, acum, nu-l vedeți, și vine vremea când îl veți vedea și pe el, și pe toată lucrarea lui cea rea și murdăria lui cea rea. Merg femei în biserică bolborosind, dar nu rugăciune, ci descântând și fermecând, să înșele și să rătăcească de la adevăr. Iată, are dracul turme de oi, de vaci, de capre, de porci, de junci, de gâște și de rațe. De unde le are? De la lume, tată. Ce vei răspunde, omule? că toate acestea le-ai dat tu dracului. Au fost ale tale și te folosești tu de ele. Dezleagă-le prin rugăciune. E păcat să mănânci și să bei din ce ai dat dracului. E păcat să te folosești de lucrurile date celui rău. Dezlegați-le prin mărturisire.

M-am pogorât să curăț aurul; am venit să despart aurul de metal. De ce, tată, s-a amestecat aurul cu metalul? O, M-am pogorât numai în munți cu zăpadă. Bate vântul și aruncă zăpada peste Mine.

... Fiule, ai venit cu donița la izvor. Să pleci cu ea plină, să pleci cu inima plină.

... Copii, porțile raiului sunt deschise până în țâțâni. Iată, tâlharul de pe cruce a primit raiul. S-a pocăit tâlharul, dar omul nu vrea. O, faptele voastre vă fac să vă lipsiți de aceste daruri coborâte de sus, de la Părintele luminilor. Fiilor, învățați Scripturile pe de rost, că se vor strânge cărțile și veți rămâne cu ce ați învățat.

Am nevoie de tineri neprihăniți, iar voi, bărbaților, lăsați poftele, că nu se poate ajunge sus cu toate ale lumii, trupești și lumești. Voi, propovăduitorilor, țineți curățenie; trăiți, dacă se poate, în curățenie. O, suflete, de ce te-ai întristat? Eu nu te-am obligat, dar cine poate, bine face. Nu te întrista. Omul este liber să facă ce vrea, dar cine vrea să împlinească curățenia, acela va vedea locul ce și l-a pregătit. La cei cârtitori, iată ce vă spun: de sâmbătă seara până luni dimineața nu vă atingeți de păcătuire. E păcat mare să-Mi spurcați ziua de bucurie și de sărbătoare. Cumpărați-vă hăinuță. O, că nu vreți să fiți sfinți! La biserică și la rugăciune se lasă holdele, grădinile, arăturile, treburile, și veți vedea că mult veți agonisi. Iată, n-am dat ploaie, din pricina păcatelor lumii, și a rămas pământul uscat. Pomii voștri nu au roade, din pricina păcatelor voastre. Maica Mea s-a rugat și se roagă să dau ploaie, ca să nu moară vitele și păsările, că sunt fără de păcat, dar pentru om n-ar fi să mai fie nici o picătură de apă pe pământ, și atunci ce-ai face, omule care zici că tu ești totul și poți face totul?

Iată, măi copii, o apă mare, și pe apă călătorește o femeie și are un pahar în mână, și din pahar vor bea toți împărații pământului: și cei trecuți, și cei ce vin.

... Fiilor, preotul Ioan de la Vladimirești este numai pielea și osul în celulă la Aiud. N-are pic de carne pe el, și se miră ceilalți de el. El și acolo, în închisoare, hrănește sufletele cu hrană. El are două sute șaptezeci de suflete care se roagă pentru el. O, că mari munci a mai răbdat! Nici hoții, nici criminalii nu au atâtea munci câte are un creștin, dar la cei ce suferă pentru Mine le dau amorțeală, să nu simtă durerile și arsurile și loviturile. Iată și Verginica, vasul Meu, câte a suferit: câte arsuri, câte înțepături, câte lovituri! Dar Eu i-am dat putere să biruie, căci a fost un comandant care striga la ea de o îngrozea.

Fiilor, fiilor, când veți vedea cetatea pustiită, Eu bat la ușa voastră. Care este cetatea pustiită? O, este credința, măi fiilor. Credința când se va răci, vine cel rău, este gata.

Fiilor, pe întreg pământul este numai fum. Copii, Eu am semănat grâu, și iată, pe pământ este mai mult tutun. De unde este această buruiană? E de la satana, tată; el a semănat-o. Vedeți să nu intre și peste voi gustul acesta. Vedeți să nu vă otrăviți. Măi copii, nu țineți mai mult la trup ca la suflet.

25 mai/7 iunie 1958

Domnul a venit să vindece sufletele bolnave. Jertfa Mielului este mântuirea omului credincios.

... M-am pogorât din cer pe pământ, dar dacă vreți să vă vorbesc, îmblânziți inimile voastre. Privesc și văd că vi s-au împietrit. Nu este lăutar să vă cânte, nu este. De ați venit pentru așa ceva, nu este, dar dacă nu credeți că Eu sunt, veți vedea odată, căci cum M-am pogorât odată în trup, să vindec trupurile, tot așa M-am pogorât acum, în Duh, să vindec sufletele. Fiilor, n-am venit să dau cu toiagul, ci am venit să vindec suflete bolnave. Azi vă vorbesc blând, în duh, dar mâine vin și am să vorbesc în tunete și trăsnete, de se va cutremura pământul.

... Iată, măi copii, nu Mi-e scârbă să Mă cobor într-un vas, că pe acesta l-am găsit curățat și spălat, și la cuvântul Meu s-a curățat. M-am făcut blând, după voia omului. Eu torn apă cu găleata la flori cu mulțimea.

... Iată vremea zilelor de pe urmă. Veniți, tată, la Mine, că am unde să vă duc; porțile sunt deschise până la țâțâni. Veniți la Mine, că am cu ce să vă hrănesc. Veniți toți, că am de toate bunătățile.

O, văd între voi niște prunci. Ia veniți la Mine, copii! Tată, cei paisprezece mii de prunci care s-au jertfit pentru Mine, toți au gornițe și slăvesc numele Meu. Iată de ce e mare bucurie în ziua aceea de Crăciun; de aceea se fac covrigi și se împart. Cum voi vă bucurați, tot așa se bucură și ei în ceruri.

... Eu nu Mă port împarfumat cum vă purtați voi. Nu zic de toți; zic de o parte din voi. Lăsați luxul și mândria, că tare sunt urâte la Mine.

... Am venit să caut oaia cea pierdută. Iată, tu pierzi oaia, vaca ori capra și cauți și zici: *„Mânca-te-ar lupii!“* dacă nu o mai găsești. O, dacă aș face Eu așa cu voi, și să zic: *„De nu te-aș mai găsi!“...*

... Tată, te-ai supărat că n-ai serviciu, dar Eu n-am avut nici haină, nici bani, nici holde, nici avere, și tot am trăit. O, dacă ai avea credință, ai avea aur să stai pe el, ai avea cu ce trăi așa cum Îmi place Mie, nu după lume, cu mândrie și cu mâncăruri bogate, care se strică.

... Am un Miel, S-a înjunghiat. Cine este? Iisus Hristos S-a înjunghiat pentru întreaga suflare și pentru tot neamul omenesc, dar puțini vin la El, puțini cred în jertfa Lui cea fără de sânge.

26 mai/8 iunie 1958

Biruirea sinelui. Lucrarea de pregătire a nunții Mirelui ceresc. Necredință ca în vremea lui Noe. Îndemn pentru citirea sfintelor Scripturi. Vorbire în pilde. Vedenie: cetatea cea dărâmată și cetatea cea nouă. Armata Domnului.

... Fiilor, am adus un buchet de crini și vă dau la toți. Am adus un buchet de mărgăritare, un buchet de trandafiri și un buchet de busuioc; cu busuioc să vă botez, cu trandafiri să vă bucur, cu mărgăritar să vă satur și să vă binecuvinteze Tatăl Meu, că la toți vă dă Tatăl Meu din aceste flori. Vă pun pe masă și candelă frumoasă, și untdelemn, și fitil frumos și îl aprind cu foc, că voia Domnului este să înțelegeți. Domnul

este candela, puntea este priceperea, fitilul candelei este înțelepciunea lui Dumnezeu. Hai să le aprindem, iar cu busuioc hai să botezăm, și să cântăm cu îngerii din cer, care se bucură și vă înconjoară: *„În Iordan botezându-Te Tu, Doamne, închinarea Treimii s-a arătat".* Iată că parfumul se revarsă; această binecuvântare vă miroase. Fiți credincioși, fiți înțelepți, fiți statornici în cuvântul Meu.

Am venit să vă vorbesc; n-am venit să vă ghicesc, să vă mărit sau să vă însor. Am venit să vă vestesc că împărăția lui Dumnezeu este aproape. Iată pământul cel nou, cât este de gătit și de împodobit și de frumos! Copiii Mei, anunțați, împărțiți aceste flori, această binecuvântare cerească, această chemare.

O, oile Mele, cine ziceți voi că sunt? O, copiii Mei, pentru mulți sunt o cădere, o nebunie. Am fost în trup și M-au văzut și tot nu au crezut. Am făcut minuni în mijlocul lor și tot M-au condamnat.

... Vine judecata, s-a împlinit Scriptura, e gata să se pună pecetea, dar pecetea a început să se pună. Nu vă uitați că au căzut coroane, au căzut împărați. Au căzut toate și s-a împlinit Scriptura. Iată, acum S-a ridicat și spune Împăratul cerurilor: haideți la luptă cu Mine, haideți cu Mine! Bucurați-vă, că vă cheamă la luptă Împăratul împăraților, Regele regilor, Domnul domnilor și Stăpânul stăpânilor, vă cheamă la luptă împotriva celui rău. Cu ce să ne luptăm? Cu noi, să nu mai facem voia celui rău. Să ne luptăm în smerenie, în post, în rugăciune, în dragoste.

O, ce mai muzică s-a pregătit pentru nunta Mielului! Ce mai muzică în cer, ce mai nuntă, dar și ce mai jale, ce mai plâns! Cum va fi soarele? Cum va fi luna? Stelele unde vor fugi de groaza Mielului? Cerul, cum va fi de strălucitor? Cum vom fi când vom sta la judecată după faptă? Cum va fi Judecătorul? Cum vor fi oile? Cum vor sta caprele care cât au trăit pe pământ n-au avut liniște și au sărit în toate ale lumii și s-au purtat după felul lumii? O, toți cei ce ați auzit strigarea Mea, o, ce plâns va fi când va începe judecata! Căci voi n-ați plâns aici, în valea plângerii, ca să vă bucurați cu îngerii și cu sfinții din cer.

Te rog, poporul Meu, vă rog, copii, voi, care-L cunoașteți pe Dumnezeu și credeți, rugați-vă de toată lumea, de copii, de soți, de soții, de frați, de surori, de prieteni, de cunoscuți și de toată lumea să se întoarcă la calea cea dreaptă, către credința adevărată, pentru care s-a vărsat atâta sânge, de s-a pecetluit, ca să știm noi, și să știe și cei din urmă cum să trăiască să ajungă acolo de unde au venit aici, pe pământ. Măi oile Mele, astăzi sunt Duh Care vă mângâie, sunt Mântuitor să te scap, sunt casă să te odihnesc, să te primesc, sunt tot ce vrei, numai vino când te chem, când te aștept! Veniți, că am multe să vă spun, dar acum nu le puteți ține, că vi le fură. O, oile Mele, țineți-vă de tot ce ați auzit, și să le împliniți, că nu auzitorii se vor mântui, ci numai împlinitorii. O, fiilor, nu fiți zăngănitori, nu fiți aramă spoită. Fiți aur curat și călit în valurile vieții. Înfruntați toate poftele și grijile deșarte prin care vă fură cel rău. Azi trăim în vremea lui Noe. Ce făceau atunci? Se însurau, se măritau, mâncau și beau. Cine a zis: *„Fă corabie"*? Cine a făcut-o? Cine l-a ajutat? Ce zicea lumea și cei ce-l ajutau să facă corabie? Râdeau de el. Ce zice lumea acum când aude de mânia Tatălui, care va fi turnată pe pământ din pricina necredinței și fărădelegilor ce le face lumea în tot momentul?

O, poporul Meu, vă uitați la Mine și nu vă vine să credeți. Simțiți-Mă, că sunt în persoană și vă vorbesc blând, blând. Nu Mă răstesc, și vă vorbesc ușor, ca să înțelegeți. O, lume, lume, mulțumește-I lui Dumnezeu că M-a trimis iar în mijlocul tău să te chem la mântuire, la rai, la veșnica fericire, care nu se va mai termina. Aveți în fața voastră apă, foc și Sânge. Ce înseamnă, ce se face cu ele? Apa spală, focul curățește, Sângele ne împacă cu Tatăl. Fraților, bucurați-vă, că Domnul a mai pus o dată masa și vă cheamă la masă. Veți fi întrebați de toate, dar vă spun, nu vă lepădați, că fumul va pieri, dar voi veți rămâne. Nu vă lepădați.

Fiule, dacă-ți spun că ești credincios, te ții și nu cazi, iar dacă îți spun că ești păcătos, te lepezi de Mine. Omul vrea să fie lăudat. Așa-i firea omului, vrea să fie înălțat pământește, pentru o clipă. Să vă înălțați, dar nu aici, copii. Nu doriți să fiți înălțați acum, pe pământ, că tot pământul este plin de apă tulbure, și pe apă sunt mii și mii de bărcuțe, și în bărcuțe sunt michiduți, și merg spre apus acești michiduți. Sunt muzicanți, sunt cântăreți, au mese întinse la care se desfătează. Iată, mai sus este o bărcuță, și în barcă, o proorociță, și vorbește. Ea se bucură și face haz, și în timpul călătoriei barca se răstoarnă și diavolul râde. Alături de această apă tulbure se formează o altă apă. Peste un mal este o apă limpede, și în marginea apei, doi pomi mari, asemănători la frunze, și acele frunze luminează apa aceasta limpede, și în apă sunt mii și mii de peștișori care călătoresc pe aceste raze și întreabă: *„Mai este mult?".* Și iată și un drum, și pe drum trece un car cu doi cai albi, cu capetele de foc, și în car sunt doi oameni. Cine sunt aceștia? Enoh și Ilie. Aceștia sunt prooroci. Carul trece la răsărit. Peștișorii i-au întâmpinat pe prooroci și îi întreabă: *„Mai este mult?".* Peștișorii s-au făcut un popor și întreabă: *„Mai este mult, Doamne, până se va împlini?".* Iată, în stânga este o cetate dărâmată și printre dărâmături se văd și morți. În dreapta este o cetate nouă, și poporul îmbrăcat în haine până jos, albe ca zăpada. Și în cetatea aceea nu poate intra nimeni care nu are acele haine albe, căci cetatea e păzită de ostași și de doisprezece îngeri, care au cădelnițe, potire și plăci. Înțelegeți, că vă dau acestea ca să le înțelegeți.

Iată patru îngerași, care au în mână patru Evanghelii, și toate fac numai una, și iese pe poartă Împăratul, și e plin de sânge Împăratul, și pe frunte poartă un nume care nu se poate citi. Împăratul spune și strigă: *„A Domnului este împărăția!".* Nu vă pot spune toate deschis, fiilor. Acest Împărat a pornit la luptă și a luat cu El armată sfântă. Armata nu are haine stropite cu sânge, ci numai Împăratul. Credeți? Din ochii lui iese foc mistuitor cu care va curăți tot păcatul de pe acest pământ. E și Împărat plin de sânge, e și Prooroc. Înțelegeți? Ce este apa? Ce sunt peștișorii? Ce sunt aceste cuvinte? Apa este viața trăită în curăție; peștișorii sunt poporul. Ce este carul și proorocii Enoh și Ilie? Care este cetatea dărâmată? Care este cetatea cea nouă? Nu vă tulburați dacă nu știți.

Iată ce zice Tatăl: lasă, fiule, cartea pământească, și ia cartea cerească. Vai de voi, pământ și mare! că Domnul vrea să vă nimicească.

Fiilor, dacă ați avea dragoste cum voiesc Eu, ați zbura prin văzduh.

În fața vasului Meu s-au lăudat doi bărbați că au praf de pușcă și că o vor nimici, și atunci ea nu va mai rătăci lumea, dar voi să spuneți vasului Meu să nu se teamă.

Fiilor, în casa Mea de rugăciune, odată cu voi pășesc și cei cu duhuri rele. Credeți? Am intrat după voi și abia v-am mai găsit printre duhurile rele. Credeți? Vai de cei ce nu cred că stau la ușă duhurile rele! Iată că și preoții nu mai dau hrană sufletească trebuitoare poporului Meu. Eu nu vă spun vouă ca să-i urâți pe preoți. Rugați-vă pentru ei, că și pe ei îi fură cei răi.

Fiilor, M-a trimis Tatăl la voi să vă fac totul cunoscut, să vă trezesc din moleșeală. Copilași, lucrați cu mâinile și

pășiți cu drag cu picioarele pe calea mântuirii. Am în mână cinci mere, și dacă le curăț, rămâne puțin, numai un sfert. Iată, și acest sfert va pieri atunci.

... Fiilor, cât timp este de când a fost satana să cutreiere pământul? Învățați Scriptura pe dinafară, că se va ridica într-un miez de noapte, se va ridica. Învățați-vă Scriptura. Iată, vasul Meu, când a fost închisă la un loc cu o sectantă, a întrebat-o sectanta de ce postește, și vasul Meu nu a putut să răspundă. Întrebați vasul Meu ce vorbire a avut cu sectantele. Și după vorbire, o sectantă a visat că trecea pe o punte peste o prăpastie mare, și când era la jumătate, a căzut de pe punte și a apărut un om cu haine negre și lungi până jos și a prins-o și a întrebat-o: *„De ce nu postești?“.* Și i-a mai spus că dacă postea, nu mai cădea, și i-a spus că la cer nu se poate ajunge cu toate ale lumii. Ea a zis că postește o zi pe an, iar el i-a zis: *„Cum a postit fariseul“.* Din vorbele purtate, ea și-a luat angajamentul că va posti și ea ca vasul Meu.

... O, fiilor, vine scrâșnirea dinților și se va ridica harul. Socotiți timpul, că vremurile sunt grele. Fiule, să plângi când vezi că a venit seara și nu ai făcut ce erai dator să faci și să împlinești. Iată, Eva numai a gândit: *„Oare, de ce a zis să nu mâncăm din pomul oprit?“*, iar diavolul a auzit și a zis că nu e păcat. Iată, și la voi este îndoială.

27 mai/9 iunie 1958

Proorocie pentru nunta Mirelui ceresc. Duhul smereniei biruiește păcatul mândriei și al invidiei, viermele cel de nouă metri.

... Fiilor, în România s-a înfipt sabie, s-a înfipt cuțitul ei până la mâner. Vai de tine, Românie, ce va cădea peste tine! Oițele Mele, ascultați cuvintele Mele, că vine ziua cea mare și va fi amar de cei nepregătiți. Plâng sfinții și îngerii de milă de ce are să vină. Oițele Mele, ascultați și împliniți, că totul e gata. S-a pus muzică să cânte cu o săptămână mai înainte și Mirele S-a pogorât să adune toate mesele. Nunta e mâine, nu e azi, dar fiți gata.

S-a pogorât molimă să mănânce toată lâna. De câlți nu se atinge; numai lâna o va roade de tot, de nu se va mai putea înnoda. Viermele are nouă metri lungime și jumătate de metru lățime; roade mereu la lână și nu poate să-l omoare nimeni, decât cel ce l-a trimis. O, știți voi ce este? Este dușmănia, ura, invidia, îngâmfarea, răutatea frate pe frate, creștin pe creștin, că nici în mănăstire nu mai este smerenie. Toți sunt mândri, toți zic că sunt pregătiți, dar cu greu mai găsești maici smerite; la o sută, de-abia una smerită, dar nu se vor mântui decât cei smeriți.

Vine nunta, și cine n-are haină de nuntă, nu va putea intra la nuntă. Mulți au haine și de nuntă, dar dacă n-au și cămășuță, nu vor putea intra la nunta Mielului.

28 mai/10 iunie 1958

1959

Promisiunea patriei cerești pe pământul sfânt al României. Judecata lui Antichrist. Proorocie pentru înnoirea preoției. Proorocie pentru lepădarea de credință și pentru pustiirea din biserici. Purtarea chipului creștinesc. Spicul grâului va fi de un kilogram și va fi pâine multă. Via cea nouă va face struguri de un kilogram și va fi vin nou.

... O, poporul Meu, voi, care aveți pe calea Mea crucea, nu vă abateți din calea Mea. Duceți crucea până la capăt, că nu sunteți singuri; toți suntem una, toți suntem frați. Voi nu credeți, dar toți suntem frați, și un duh avem toți, de la Tatăl ceresc.

O, oițele Mele, mai avem o secundă și ne întâlnim cu patria cerească.

Fiilor, mulți au cerut partea lor și au plecat în lume. Iată, vine satana în fața Tatălui Meu și zice că toată lumea îi slujește lui prin întinare și prin copii nebotezați, ce trebuie curățiți și sfințiți, căci slujesc lui satana. Voi știți că mulți slujesc și lui Dumnezeu și lui satana, și merg la biserică și se închină, și merg și la cârciumă și se îmbată și înjură și vorbesc cuvinte porcoase și murdare. Mulți trec pe lângă crucea Mea și se închină, și merg mai departe și înjură.

Întâi voi judeca pe antichrist.

O, Românie, Românie, mult lucru sfânt am făcut în tine!

... Nu poate lua trupul hăinuța sufletului, și nici sufletul, hăinuța trupului. Care din ele e mai scumpă? Haina trupului, sau haina sufletului? Cine a dat haina trupului? Este dată de naș. Și cine a dat haina sufletului? Este dată de Duh. Nu poate lua trupul haina sufletului, și nici sufletul, haina trupului. Sfințiți-vă acum când sunteți în trupuri, căci Tatăl are nevoie de voi pentru cer. Numai să vreți, și cerul este al vostru.

Se luptă antichrist cu creștinii. Antichristul lucrează în calea lui Dumnezeu și intră în biserică și intră în altar, dar voi, țineți-vă bine. Am cerut de la Tatăl să Mă arăt în trup, ca să nu mai cădeți.

Copii, glasul ce-l auziți acum, acela va judeca.

Vine foamete mare, mare, dar Eu tot vă vorbesc, tot Mă mai cobor să vă vorbesc. Am să Mă cobor și am să-ți dau o sământă de grâu să o semeni, poporul Meu, dar să nu o arunci pe orice pământ. Alege pământul, ca să poată să facă roadă pământul cel bun. Dintr-o sământă se va face un spic; dintr-un spic se va face un kilogram; dintr-un kilogram se va face mult și se va înmulți și vei face pâine și vei hrăni lumea. Și iar am să Mă pogor să-ți mai dau o sământă. Știi ce sământă? Sământă de vie. Și via va crește o viță, și vița va face ciorchini și struguri de un kilogram și va ieși mult vin. Poporul Meu, să o semeni în pământ bun, ca să poată rodi, căci va ieși mult rod, dar nu va avea cine să-l bea. Fiule, înțelegi tu ce este taina aceasta?

O, poporul Meu, ești în clasa a patra; ține-te bine, să nu-ți ia altul premiul. Crede, învață și luptă-te lupta cea bună ca să poți lua cunună. Fiule, să nu pierzi și să nu uiți nici un cuvânt, că de toate vei fi întrebat. O, tată, voi știți că doctorii învață multe până prind învățătura să vindece bolnavii și să le dea medicamente trebuitoare la boala lor. Iată, și voi, să aveți credință mare și tare, că veți învia morții și veți vindeca boli.

... Poporul Meu, cunoști tu semnele lui antichrist? Iată care sunt: lepădarea de credință, tăgăduirea Sfintei Treimi, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, și tăgăduirea lucrării sfinte. O, mai e un semn, mai e ceva. Primul semn e lepădarea de credință, și al doilea este depărtarea icoanelor și a rugăciunii din școli, și al treilea semn este pustiirea casei lui Dumnezeu. Iată piatra de temelie, și în mijlocul ei este răutatea.

Tată, s-a făcut o fabrică de pâine pentru populație multă, și această fabrică nu mai face pâine numai din grâu curat; face din amestecătură multă. Așa și în credință s-a făcut amestecătură și nu știe lumea ce să mai creadă. Tată, tată, vai de acei prin care vine sminteala!

... La Vladimirești fac îngerii Liturghie și slujbe, și vrea Tatăl să țină așa până când se va deschide iar. O, ca fulgerul se va arăta foc pe pământ și se vor căi cei răi și necredincioși, dar e prea târziu atunci.

... Fiilor, a dispărut crucea de pe masa judecătorului, şi icoanele din şcoli, şi rugăciunea din şcoli. Fiilor, de ce n-am învăţat Eu carte? Fiilor, cine învaţă carte multă, învaţă multe fapte urâte şi se leapădă şi de credinţă, că se strecoară în inimi duhul mândriei şi al iubirii de sine. Au ieşit multe, multe şcoli, dar au ieşit şi fapte murdare foarte multe, ca să nu te mai poţi gândi la Dumnezeu şi să le facă omul cât trăieşte.

Rugaţi-vă, copii, şi dacă vreţi, rugaţi-vă cu mătănii până la pământ, cum se roagă voievozii şi îngerii. Dacă ei se roagă aşa, voi cum ar trebui să vă rugaţi? Dar vă spun, rugaţi-vă cu mătănii şi să nu lipsească metania de la rugăciune dimineaţa şi seara şi să nu dormiţi niciodată fără rugăciune. Aşa cum te îngrijeşti de mâncarea care este trecătoare, aşa să te îngrijeşti de rugăciune, că ea va rămâne să se vadă odată. Rugăciunea va fi puterea prin care veţi scăpa. Prin rugăciune scăpaţi şi aici, pe pământ, de multe greutăţi, şi tot aşa şi în cer, veţi ajunge prin rugăciune.

... Atunci să daţi barba jos, când va dispărea chipul Meu de pe icoane, de pe cruce. Aşa vrea Tatăl, vrea să vă vadă cu chipul Lui în faţa oamenilor, căci lumea acum s-a rătăcit şi de la chip, şi de la port, şi de la trăire, şi de la vorbire creştinească. Nimeni nu mai ştie că la toate este un hotar.

24 ianuarie/6 februarie 1959

Îndemn la sfinţenie şi la pocăinţă. Suferinţele trâmbiţei Domnului. Proorocia pedepsei satului Maluri pentru necredinţă. Îndemn la pocăinţă şi la curăţie.

... Pace vouă, copii! Am venit din cer pe pământ cu Duhul, căci cu trupul nu pot. Am fost odată cu trupul. M-am născut din Fecioară, am vindecat, am lecuit, am tămăduit, am învăţat tot ce vrea Tatăl, am săturat cu pâine şi peşte cinci mii o dată, am înviat morţii, şi ca drept răsplată M-au răstignit şi M-au îngropat. Aşa vrea omenirea, după binefaceri, răzbunare. Aşa plăteşte omenirea binele.

O, măi copii, am vindecat fără plată. Am lăsat scaunul strălucit, împodobit frumos, am lăsat pe Tatăl şi pe Maica Mea, am lăsat cetele de îngeri, voievozi, heruvimi, serafimi şi am venit la smochin şi n-am găsit rod în el. Şi ce voi face acum? Am mai fost o dată, şi ce am făcut? O, iată, vin şi acum, amărât, la smochin, şi ce voi mai face? Iată, am venit Eu, n-am mai trimis argaţii Mei, căci pe care i-am trimis, n-au mai venit înapoi; pe toţi i-au omorât. O, am venit Eu, cu trupul, şi, tot la fel, nu M-am mai întors cum venisem; M-am schimbat. Schimbaţi-vă, copii, şi voi.

Iată, nu M-am coborât într-un vas strălucit în trup, vas de familie mare ca să nu puteţi intra la el, ca să nu stea de vorbă cu voi. M-am coborât într-un staul sărac, ca şi atunci în staulul oilor. M-am coborât în staul slab şi bolnav, într-o mână de ţărână. M-am coborât la copiii care păzesc cuvintele Mele, ale Tatălui şi ale Fiului şi ale Sfântului Duh, ale sfintei biserici şi rânduiala sfinţilor părinţi.

Copii, doreşte Dumnezeu de voi, doresc îngerii şi sfinţii de voi şi vă aşteaptă şi Mă întreabă: *„Când ne vom întâlni cu cei de pe pământ?“.* Copii, faceţi fapte vrednice de a vă întâlni cu sfinţii şi cu îngerii din cer. Nu vi se cere ce nu puteţi împlini. Vi se cere credinţă, smerenie, post, rugăciune, ca de mila cerului să aveţi parte. Nu vă mai socotiţi să mai faceţi multe pe pământ. Tată, dacă aveţi ce mânca şi îmbrăca, un lucruşor smerit şi simplu, mulţumiţi-vă. Copii, durerea vine şi trece, dar voi nu veţi trece. Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Cerul şi pământul nu vor trece până ce cuvintele Mele nu se vor împlini. Plângeţi aici, în valea plângerii, ca să vă bucuraţi în cele cereşti, cu drepţii.

Copii, mulţi vor veni în faţa Mea şi vor zice: *„N-am vindecat, n-am tămăduit, n-am învăţat, în numele Tău, cât am trăit pe pământ?“.* Dar le voi zice: *„Nu vă cunosc, că aţi lucrat fărădelegea“.*

O, tată, vreau să vă aleg ca pe aur, aici, pe pământ. Cum se alege aurul şi se lămureşte prin foc, aşa şi voi, veţi trece prin foc şi vă veţi căli dacă le primiţi ca de la Tatăl.

Copii, a venit vremea să se despartă cerul de pământ, să se despartă binele de rău. Iată, se luptă diavolul cu Tatăl, se desparte cerul de pământ. Cezarul îşi ia ce e al lui, şi Domnul Îşi ia ce e al Lui.

... Cine vrea să se căsătorească, e liber să se căsătorească. Cine vrea să se mărite, să se mărite. Nu sunteţi opriţi, dar cine vrea să rămână aşa, bine face, că aşa vrea Tatăl Meu, că voia Tatălui Meu e să fiţi ca Mine. Fiţi înţelepţi, că bate vântul tare, tare, din toate părţile, să vă dărâme. Credeţi? Fiţi sfinţi. Dar nu poţi să fii sfânt dacă furi, dacă minţi, dacă bârfeşti, dacă înjuri, dacă blestemi, dacă judeci pe altul şi nu păzeşti ceea ce te învaţă biserica şi învăţăturile sfinţilor. Copii, alegeţi neghina din grâu, că nu mai vine nici un sfânt să vă spună. Sfinţiţi-vă voi, că sfinţii nu mai vin, că e vremea lui antichrist. Lucraţi voi, şi plată veţi primi.

Copiii Mei, pe pământ sunt numai duhuri rele. Voi nu mai aveţi loc pe nicăieri; pe unde vă duceţi, sunteţi urmăriţi.

Mamelor, întăriţi-vă copiii în credinţă, că răspundeţi de ei. Voi sunteţi şcoala lor, că iată, în şcoală nu mai este Dumnezeu. Mamă, mamă, zideşte în ei credinţa, că vei fi întrebată de tot ce face copilul tău.

O, că vă pune mâna la gură ca să nu Mă mai mărturisiţi pe Mine, tată! Iată că pe Mine nu Mă poate opri. Pe vasul Meu Mi-l va omorî, dar am să vorbesc prin copaci, prin pietre, prin tot ce vedeţi cu ochii. Dacă nu vreţi să fiţi voi împlinitori, voi vorbi prin tot ce este pe pământ, ca să arăt puterea Mea.

Mamelor, voi, care aţi blestemat, voi, care aţi curvit, care aţi avortat, care aţi păcătuit, care aţi dormit în biserică, voi, care aţi vorbit tare, care veniţi în biserică îmbrăcate cu mâinile goale, cu picioarele goale, cu capetele goale, care veniţi împarfumate şi pudrate în biserică, voi, care daţi sminteală bărbaţilor, dezbrăcaţi-vă de acestea, că nu veţi avea loc în ceruri. Mamă, mamă care ai avortat, dacă ai auzi copilul tău cum plânge şi strigă! O, că-i vei lua locul când te vei duce acolo. Mamă care ai făcut desfrânare, pocăieşte-te, dezbracă-te de faptele cele murdare, că-ţi vine ceasul să fii întrebată de toate. Mamă care ai obiceiul să dai dracului copilul sau soţul, pe tine te dai, că la dracu' ajungi. Mamelor! că vă strig pe toate care sunteţi mame, că dacă aş vorbi cu fiecare în parte, nu Mi-aş mai termina strigătul.

... Adam şi Eva, pentru mâncare au fost scoşi afară, dar lumea de acum, cu câte face, cum se va înfăţişa în faţa judecăţii când va fi strigată ca Adam? Iată, copii, vin copii din alte sate să asculte, să stea de vorbă cu Duhul lui Dumnezeu, Care vorbeşte prin acest vas al Meu, pe care l-am găsit curat şi smerit. Am venit şi vreau să vă îndemn să ţineţi poruncile lui Dumnezeu, care sunt scrise în sfintele Scripturi, şi să le ţineţi după cum vi le-am dat prin sfinţii părinţi, prin sfintele biserici, nu cum citesc unii acum un text sau un capitol şi atâta tot. Nu, copii, împliniţi totul, şi vă veţi bucura.

Iată, pe vasul Meu l-au luat şi au făcut tot felul de încercări cu el. I-au tras tot sângele, i-au făcut injecţii cu ser vechi, să o piardă, dar mâna Tatălui a fost cu ea, şi nu mai este mult şi o voi ridica de pe pământ. Atunci veţi vedea cine a fost acest vas, iar satul Maluri îl voi pierde cu focul Meu, ca pe Sodoma şi pe Gomora, că n-a vrut nici unul din satul acesta să creadă, şi au bârfit şi au dispreţuit cuvântul Meu.

19 iunie/2 iulie 1959

1960

Domnul, rănit şi fără casă pe pământ. Vădirea proorocilor mincinoşi. Pregătire pentru Noul Canaan. Vorbiri în pilde. Vine proorocul Ilie, cu duhul.

... Pace vouă, copiii Mei, pace şi linişte! De ce sunteţi aşa de mâhniţi, aşa de trişti? De ce plângeţi, măi copiii Mei? M-am coborât în acest timp la voi. O, de aţi vedea voi călătoria Mea, pe unde Eu călătoresc! Fiilor, Mă aşteptaţi să vin la voi, dar voi nu ştiţi cum vin Eu pe pământ, nu ştiţi pe ce cărare, că nu mai am casă, nu mai am masă să vin la voi, nu mai am, tată, casă să vin la voi, căci casa pe care Mi-au făcut-o oamenii s-a umplut de păianjeni. O, lume, lume, nu mai am loc în tine! O, copilaşii Mei, venit-a Domnul între voi. Nu am venit în trup, ci în Duh. Ţineţi-vă de poala Mea, că au venit duşmanii şi Mi-au luat căsuţa şi Mi-au luat hăinuţa. Ţineţi minte, tată, nu scoateţi duhul din faşa cu care v-aţi botezat. Nu scoateţi crucea cu care v-aţi botezat. O, copilaşii Mei, venit-a Duhul Meu ca să se împlinească ceea ce am zis când eram în trup. Florile Mele, v-am dat har şi dar, că nu mai am casă pe pământ. Sunt plin de răni; nu mai am nici umbră pe pământ.

Copiii Mei, e masa pusă pentru voi, e haina gata pentru voi. Să nu vă uitaţi înapoi, căci stâncă de sare vă veţi face. Nu vă uitaţi că nu mai aveţi casă şi masă, şi uitaţi-vă cum vine Domnul la voi, că după Mine vine Ilie, şi nu este trup, ci este duh. Lăsaţi povara jos. Înarmaţi-vă cu puterea lui Hristos. Îndreptaţi urechea către Mine.

... O, trandafirii Mei cu spini pe coadă! că am vrut să rup unul să miros, dar M-am rănit la deget. Iată, curge sânge. Am apucat cu toată mâna să-l rup; am crezut că nu mai are spini. O, florile Mele, ce vijelie mare e pe pământ! Spuneţi voi, cine v-a deşteptat şi v-a spus că vremea s-a apropiat? Tată, a făcut Domnul o casă şi a coborât la voi pe pământ, nu acum, ci peste o clipă, nu peste o zi. Florile Mele, privegheaţi, ca să puteţi intra în ea.

... Copiii Mei, vorbeşte Duhul. Copiii Mei, voi nu aveţi nici un spin pe capul vostru, nici un cui pe trupul vostru, dar Eu sunt plin de cuie.

Fiilor, mulţi prooroci se vor naşte pe pământ, dar luaţi aminte la semănăturile lor. Întuneric mare va veni pe pământ, dar tu vei lumina, copilul Meu. Nu sunt aduse acum cele ce vă spun Eu, şi sunt scrise de când eram cu trupul pe pământ. Cunoaşteţi-Mă oiţelor, că sunt între voi. Cunoaşteţi-Mă după fluierul Meu, că mulţi vor veni, în numele Meu, ca să vă înşele. Cunoaşteţi după milă, cunoaşteţi după roadă. Copilul Meu, tot cel ce este fără de cruce nu este de la Dumnezeu. Tot cel ce este fără preot nu este de la Dumnezeu.

... Copiii Mei, treziţi-vă, că nu sunt singurel. Am luat cu Mine pe prietenii Mei care M-au însoţit când am plecat. O, floare trecătoare, o, v-aţi vândut pe nimic, poporul Meu de pe pământ! O, de aţi vedea voi răscumpărarea cât este de preţioasă! că de v-aş da numai un cui din palma Mea, nu aţi avea cu ce-l cumpăra; numai un spin din fruntea Mea, nu aveţi cu ce-l cumpăra. O, de ce nu-l răscumpăraţi pe cel din păcat? De ce? Că nu v-a cuprins frica? Frica a făcut acoperământ peste voi.

... Copii ai cerului, lăsaţi morţii să-şi îngroape morţii lor; voi luaţi crucea şi urmaţi-Mi Mie. Deşi e căzută, ridicaţi-o pe umerii voştri şi porniţi cu ea spre palat.

Iată ce bucurie nespusă e să veniţi să beţi apă, tată! Cu ce beţi voi? Cu guriţa, sau cu mânuţa? Beţi apă, tată, beţi, că v-a adus Tatăl ceşcuţa. Beţi apă din izvorul Meu. Copilul Meu, umple, tată, desagii bine, că poţi, cu ajutorul lui Dumnezeu. Vrei să şi asculţi, să şi scrii, dar să nu zboare vântul ceva din povara ta.

... Florile Mele, vă repet, mulţi prooroci mincinoşi s-au născut pe pământ. Tată, cunoaşteţi proorocii, că nu toţi sunt de la Mine. Cel ce-Mi poartă crucea, pe acela să-l credeţi. Mulţi s-au pus ciobani la oi, dar când a venit lupul, le-au părăsit. Fiilor, nu toate vânturile care bat sunt de la Mine. Luaţi bine seama, cine poartă crucea Mea mărturisind pe Dumnezeu în trup şi în duh, acela este de la Mine, căci crucea este suferinţe şi fapte. Cine mărturiseşte pe Dumnezeu şi bea băuturi rele, în afară de vin, nu este de la Mine.

... Copiii Mei, este greu ca în ziua de azi să mărturisească cineva pe Dumnezeu. Este cruce de fier, că este pământul minat. Cât a suferit Domnul pe pământ! Oare, nu ar fi putut Dumnezeu să-L apere pe Fiul Său? Dar L-a dat pildă de suferinţă, că dacă-L apăra, rămâneau proorocii mincinoşi, şi Dumnezeu nu minte niciodată.

... Oiţele Mele, de aţi vedea voi că sunteţi lângă portiţă, n-aţi mai fugi de suferinţă. O, Mă îneacă valurile apei, căci Eu lucrez, şi iată, şi dracul lucrează. Multe scule are diavolul şi puţine slugi am Eu pe pământ. Pe unde-l întâlnesc pe diavol, Îmi dă cu sâc şi spune că Mi-a luat împărăţia. O, tată, tată, împărăţia Mea nu o ia; dincolo de punct nu poate să treacă. Cu toată puterea lui, o să-l nimicesc, şi mulţi se vor jeli când vor vedea cui au slujit. O, lume, lume, întoarce-te la Mine! Aruncă de la tine haina lui de aur şi de porfiră şi de pietre preţioase şi îmbracă-te, lume, cu haină de cerşetor şi cere la Mine mântuire.

O, copiii Mei, la voi să nu vă întreacă hrana trupească pe cea a sufletului. Vă spun că cine merge pe urma Mea are cruce grea, şi să nu ceară ajutor de la om, ci de la Dumnezeu.

M-am hotărât, tată, să-l pierd pe dracul de pe pământ, şi oriunde va fi scula lui, fie oraş, fie casă, fie biserică, voi nimici de voi găsi scula diavolului în ea.

Stâlpilor, se pregăteşte noul Canaan. Nu e în trup puterea voastră, ci e în duh. Nu vă descurajaţi că nu puteţi, căci puterea este în duh. Dumnezeu v-a dat har şi dar. Pe acest pământ lucrează zidarii Mei.

... Spuneţi, tată, şi la oiţele celelalte să pască iarbuţa cunoscută, căci pe pământ s-au aşternut spini mulţi, şi să nu vă aducă răni în duh. Spuneţi la fraţii voştri, la părinţi şi la copiii care nu sunt aici, dar nu la cei din mare, ci la cei din casa Mea.

Copiii Mei, de ce am venit Eu la voi? Măi copilaşi, M-a trimis Tatăl la voi, n-am venit Eu aşa. Fiilor, ţin în mână cheile şi descui uşa la bine şi la rău. Ştiu că la rău nu va intra nimeni, şi se vor îngrămădi cu toţii la uşa binelui, dar de voi găsi pe cineva fără hăinuţă, îl voi azvârli afară. A venit Maica Mea plângând pentru voi în faţa Tatălui Meu şi a spus că sunteţi plini de răni. Eu am cercetat tot trupul celor ce cred în Mine şi n-am găsit răni pe trup, dar Eu am răni mari. Mă uit, tată, că nimeni nu are inima îndoliată. Sunteţi cu moartea în spate şi nu sunteţi smeriţi; umblaţi, tată, numai glumind. A venit Maica Mea plângând că aveţi cruce grea. Unde îţi este crucea cea grea? că Eu nu te-am văzut plângând. Te-am văzut râzând. Copiii Mei, nu vă duceţi cu crucea pe alte drumuri. Te părăsesc, copilul Meu, dacă faci aşa. Nu intra cu crucea în salon, nu intra cu crucea la film sau la cârciumă. Ascultă, floare care te-am uns cu mir din patria cerească: nu intra pe alte drumuri cu crucea Mea, că te părăsesc.

... Iată care este calea Mea. Prima portiță este să te lepezi de trupul tău, adică să nu mai curvești, să nu mai minți, să nu mai furi, să nu mai ucizi, să postești și să te rogi. A doua portiță, copilul Meu, este crucea pe care ți-am dat-o Eu, crucea răstignirii. Să te uiți la ea, să-ți vezi chipul tău dacă este bun sau rău. A treia portiță este potirul, care este plin; să bei, copilul Meu, să primești putere de la Dumnezeu, că pentru voi e dat, nu pentru cei cu inimă spurcată. Voi, tată, ascultați-Mă, că ați intrat pe cele două portițe, dar n-ați ajuns la a treia, pe care vă spun s-o luați în fiecare zi. Măi copilașii Mei, mai aveți un prag de trecut. Iată, mai aveți iubirea de aproapele, de bisericuță, de cei ce se jertfesc în fața sfântului altar, că M-a trimis Dumnezeu în vie ca să iau struguri din ea, M-a trimis Tatăl să culeg flori, dar nu erau nici struguri, nici flori, că n-am de unde. O, fiilor, cu ce veți plăti voi osteneala Mea, a Duhului Meu, a cuibului Meu, a vasului Meu? O, tată, Eu nu vă iau plată, Eu cer milă de la voi, nu cer vițel sau bou, și cer ca jertfă mila duhului tău.

... Nu vă mai uitați înapoi, că stâncă de sare vă veți face. Nu vă mai uitați înapoi că nu mai aveți casă și masă, și uitați-vă că vine Domnul. După Mine vine Ilie, și nu este trup, și este duh.

... Iată, măi copii, am la răsărit popor pe care l-am sculat din mormântul întunecat; am la apus popor pe care l-am sculat din mormântul întunecat; am la miazăzi popor pe care l-am sculat din mormântul întunecat; am la miazănoapte popor pe care l-am sculat din mormântul întunecat. La răsărit vorbește piatra prin duh, și la judecată va zice piatra că voi ați auzit prin om și n-ați crezut. Feriți-vă de judecată, să nu aveți judecată. La apus a vorbit prin copaci și s-a ridicat o ceată de bărbați, și iată că se luptă cu împăratul care vrea să le strice bisericuța. Acești oameni se luptă cu împăratul cel rău. La război e război crâncen, că nici biserica nu mai este în picioare, dar crucea e purtată de copiii Mei pe brațe. La miazănoapte am sculat poporul prin peștii din baltă. Ies peștii la mal și strigă: *„Pocăiți-vă!“.* La miazăzi am sculat poporul prin rândunele care strigă: *„Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!“.* Dar voi, că aveți glas de om, cum să nu credeți?! Nu te speria că ai suferință grea. Astăzi nu se mai fac minuni în trup, ci se fac minuni în duh. Azi face dracul minuni. Eu am pus stele pe cer, și el a pus stele pe pământ.

... Oraș București, oraș București, Sodomă și Gomoră ești! S-au găsit niște rândunele într-o margine de tine, care își caută cuib.

O, florile Mele, o poporul Meu, vine Canaanul la tine! O, fiilor, voi nu vedeți prin ce spini mergeți. Fericită este ușa deschisă astăzi ca să pot intra Eu cu toată lucrarea Mea. Am venit să vă ajut la suferință. Eu știu cum s-o port. Am venit să vă netezesc și cărarea voastră, că plânge Maica Mea că numai dealuri aveți pe ea.

... Să nu ziceți că dacă biserica e dărâmată Dumnezeu te va părăsi. Nu, tată. Dacă slujești lui Dumnezeu, și nu la trup, ci duhovnicește, Dumnezeu nu te părăsește. Purtați-Mi crucea, că și Eu port povara voastră. Fiilor, Maica Mea se roagă să treacă vremea de apoi, să treacă suferința de la voi, dar nu se poate să treacă nimic. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Vă spun, pregătiți-vă duhovnicește, că a sosit clipa să vă prezentați în fața lui Dumnezeu. Nu este om să nu treacă prin fața lui Dumnezeu. A venit vremea Mea. Nu este Noe, nu este Lot, ci Duhul lui Hristos.

Pace vouă, copiii Mei! Amin.

18 aprilie/1 mai 1960

1961

Pedeapsa celor răzvrătiți.

... După lucrarea aceasta voi pune bătaie și pedepse grele pe cei care au căutat să-Mi facă vreo tulburare ori au stricat numai un lucru din planul Meu.

1/14 ianuarie 1961

Proorocie pentru taina zidirii Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim și a începutului înnoirii pământului.

... Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Pogorâtu-M-am din cer, nevăzut, în Duh Sfânt. Credeți? Fiilor, M-am dus în târg și am cumpărat un caval. Credeți? Fiilor, Eu sunt Alfa și Omega. Măi fiilor, iată, am mai venit o dată pe pământ, să stau de vorbă cu cei din urmă; am venit să caut oaia cea pierdută prin pădure, și nu o pot prinde. Duhovnicește vă vorbesc. Veniți la Noi, veniți astăzi, că s-a micșorat ziua duhovnicească. Pregătiți-vă bine, că nimeni nu va intra pe ușa Mea nepregătit. Acest pământ pe care-l călcați cu picioarele nu este al vostru, ci al Tatălui Meu. Plânge Tatăl cu lacrimi că nu-L mai cunoaște lumea de azi. O, copiii Mei, ziua de azi e noapte întunecată. La cântarul vieții e jale mare, sunt multe fapte rele, făcute de lume. Copiii Mei, treziți-vă din noapte, cum s-au trezit strămoșii voștri. O, copiilor, nu vă este de folos dacă Mă arăt. Mai bine este să vă dau sfaturi duhovnicești.

Fiilor, vă spun în șoaptă: pocăiți-vă, că vine focul. Veniți acum la Mine să vă pregătesc ocrotirea, că mâine e târziu. Mai sunt treizeci de ani până la anul 2000, și se termină cu pământul cel rău *(anul 1991 – zidirea Bisericii Noului Ierusalim de la Pucioasa, n.r.)*. Pământul va trece în stăpânirea Mea, ca să fac pământul nou.

Măturați prin casă, că vin musafiri, dar nu măturați repede, că se ridică praf. Să măturați bine, fiilor.

29 mai/11 iunie 1961

1962

Trâmbița a șasea, focul Duhului Sfânt.

... Fiilor, înainte, Israel a trecut prin apă, dar acum ce vom face când vom trece prin foc? căci aceasta prin care vă vestesc este trâmbița a șasea. Cuvintele Mele nu sunt pentru duhurile rele, ci sunt pentru cine face cuvântul pe care îl auzi tu astăzi. Cuvântul de astăzi este ușa, și nu mai este o altă ușă de intrare în împărăția Mea.

15/28 octombrie 1962

1963

Vedenie cu chipul Domnului și al Tatălui. Sfânta Virginia primește misiunea să vestească duh de pocăință în poporul Domnului. Învățături mântuitoare. Primii creștini se jertfeau pentru slujirea Domnului. Nepăzirea duminicii aduce pagube și prăpăd peste pământ.

... — Verginico, scoală-te din așternutul tău, căci Eu îți voi da ție de lucru. Verginico, pregătește un caiet și pană, fiind în așteptare să vină Domnul.

Eu, pe când aşteptam, am văzut deasupra capului meu o roată mare, mai mărită de două ori ca roata unei căruțe. Era de o frumusețe... cu mii de culori! Erau culorile late ca forma unei panglici şi urmată una după alta. Şi în mijlocul rotoului a apărut fața Domnului Iisus Hristos până la umeri, cu perişorul ca pârâul unei ape, ce se revărsa pe umărul cel drept şi pe cel stâng, un păr ca lumina lămpii, fața blondă, ochi albaştri. Aşa de blând era, că numai privirea Lui te mângâia. M-a privit aşa de blând, dar nu mi-a spus nimic. Şi ca fulgerul a dispărut chipul cel blând al Domnului şi s-a schimbat într-un alt chip: chipul cel bătrân al Tatălui ceresc. Numai fața se vedea; încolo, era acoperit. Umerii, barba erau totul o lână albă, mai albă ca zăpada. Ochii îi avea tot albaştri, şi doar părul era alb, dar fața era roşie şi tânără; ochii vioi. M-a privit şi m-a strigat:

— Verginico, ce faci?

Verginico, Mă cunoşti cine sunt Eu?

— Da, Doamne, Te cunosc. Eşti Tatăl ceresc.

— Sunt. Să nu Mă uiți niciodată. Să scrii copiilor Mei aşa, că de mii de ani vorbeşte Domnul cu ei. L-a făcut Dumnezeu de la început pe om, l-a făcut nedeosebit cu chipul. I-am dat suflet din Duhul Meu, i-am dat grai din graiul Meu, şi toate celelalte din ale Mele sunt date, şi mulți zic că tot ce au sunt făcute de ei. Scrie, Verginico, mărgăritarele Mele şi le dă copiilor Mei să le citească, că de mii de ani vorbeşte Domnul şi cu creştinii, şi cu păgânii, şi ei nu fac roade vrednice de pocăință.

... Minciuna, hula, uciderea şi preacurvia s-au înmulțit. Le-am pus hotare peste hotare de la fărădelegile lor. Scrie, Verginico, că va veni Dumnezeu la judecată cu ei şi va fi iute la mânie pentru toți care nu primesc cuvintele Mele, pentru cei ce nu fac voia Mea. Spune, Verginico, că le-am scris prin prooroci să se pocăiască şi nu s-au pocăit. Am amenințat pe tot omul, cu ierni grele, cu trăsnete şi ploi fără măsură, am făcut războaie mari împotriva vieții lor, am sculat popor asupra altui popor ca să-i îngrozesc, semne multe am făcut, să vadă mânia Mea asupra fărădelegilor lor. Am luat rodul pomilor şi al grânelor şi al câmpului, să cunoască ei că sunt abătuți de la adevărul Meu şi de la voia Mea.

Spune, Verginico, fiilor lui Israel care se cheamă creştini, că dacă ar veni Domnul şi i-ar găsi în necredință şi în neascultare şi pizmă şi ură, îngrozit de ceea ce ar găsi, ar striga cu mânie: *„Vai vouă, răilor! Pentru ce v-am hrănit? Eu v-am dat pâine multă, şi de toate bunătățile v-am dat. V-am îndestulat până la sațiu, dar voi după ce v-ați îmbuibat nu Mă mai ascultați“.*

... Scrie, Verginico, că Dumnezeu nu urăşte pe om, ci păcatul, şi poruncesc fiilor lui Israel să se ferească de păcat şi să urască păcatul, care-L supără pe Dumnezeu.

... Scrie, Verginico, fiilor Mei, să nu se asemene cu cei din Gomora şi Sodoma, că aceia când cădeau în bătaia gloanțelor şi a bombelor, erau mulțumiți să piardă totul, numai să scape cu viață, şi acum nu mai vor să-şi vindece rănile. Pentru aceste fapte rele li s-au luat moşiile, viile şi casele; pentru că aveau şi nu auzeau strigătele orfanilor şi ale văduvelor, şi celor săraci nu dădeau.

... Scrie, Verginico, oftarea Mea cea din inimă, că adâncă rană am, că vine ziua cea de apoi, căci vremea de apoi a sosit, dar ziua Mea nu a venit, ca să-i cer socoteală creştinului de venitul muncii sale. Nu voi cere socoteală creştinului de bani, de haine, de lux, de case, de mobilă, de mese îmbelşugate, ci îi voi cere socoteală dacă a dat de mâncare celui sărac, adică flămând, sau a îmbrăcat pe cei goi, sau a primit călători, sau a cercetat pe cei bolnavi, sau a mângâiat pe cei întristați.

... Scrie, Verginico, poporului Meu, să nu se încânte după oamenii răi, căci blestemat este creştinul care se leapădă de legea lui Dumnezeu şi se face una cu păgânii, că greu îi este lui să mai scape de păgâni, căci păgânii au pe dumnezeul lor, pe diavolul, şi fac zapisuri pe veci pentru cel ce ajunge pe mâinile lor.

... Vai de cei ce intră în mijlocul poporului Meu cu vorbe înşelătoare şi furând vreunul dintre creştini, târându-l în lume, căci aceluia care intră în stână şi fură o oaie, îi voi cere la ziua de judecată sufletul acelei oi, din mâna lui să Mi-o dea. Vai celui ce povățuieşte pe creştini la rău! Vai lumii de smintelile ei pe care le face!

... Să fiți supuşi poruncilor lui Dumnezeu şi legii Lui, şi nu omului care ți-a adus sminteală, şi nu ochiului, şi nu mâinii, nici piciorului, şi la nici un mădular, ci numai lui Dumnezeu supune-te, fiule.

... Omul de azi zice că numai bogații de pe vremuri făceau rele, că trăiau din spinarea săracului. Dar omul de astăzi, ce face? A stricat tot. Săracului i-a luat masa şi casa. O, vai, vai, aceştia şi aceia tot una sunt, dar mai iertați sunt oamenii de atunci, căci credeau în Dumnezeu; dar aceştia nu cred, şi strică şi pe cei ce cred, şi pe cei ce-Mi slujesc.

... Creştinii cei de la început dădeau totul pentru slujba Domnului, dar creştinii cei de acum nu mai dau nimic. Creştinii cei de la început făceau case în cer pentru săraci, dar creştinii cei de acum nici pentru ei nu ştiu să facă. Toată munca şi toate lucrurile creştinului se îngrămădesc pe pământ, unde în tot timpul se strică, şi în ceruri nu au nimic.

... Scrie, măi Verginico, poporului Meu că unii dintre copiii poporului umblă fără rânduială, nelucrând nimic; se ostenesc în lucruri fără folos şi povățuiesc pe alții să calce în picioare poruncile Mele. Dar porunci dau Eu poporului Meu, să poarte grijă de aceşti fii ai lor, să-i îndemne să muncească şi cinstit să-şi câştige hrana. Faceți-i să înțeleagă legea, căci cine nu munceşte şi cine nu vrea să lucreze, nu trebuie nici să mănânce, căci legea ne arată că lenea e păcatul de moarte al creştinului. Din lene izvorăsc multe păcate. Poruncesc fiilor Mei să lucreze cu credință, că vor lua plată de la Dumnezeu

Voi, poporul Meu, aduceți la calea cea bună pe oamenii care fac păcate, căci voi sunteți lumina lumii şi sarea pământului. Să nu apună soarele peste voi certați cu cineva. Voi, creştinilor care vă împărtăşiți cu mărgăritarele ce vin din mijlocul tronului ceresc, cu cuvintele Mele şi ale Tatălui Meu, aceasta este porunca Mea: să nu fie între voi nici ură, nici vorbă proastă, nici glume ruşinoase, căci nu se cuvin creştinului. Să nu fiți înfruntători, nici răpitori, nici curvari, nici bețivi, nici mândri, nici răi, nici lacomi, nici duşmănoşi, nici pizmuitori, nici leneşi, nici hulitori, nici lăudăroşi, căci creştini ca aceştia nu vor moşteni împărăția cea pregătită de Dumnezeu.

Voi, copiii Mei, păziți duminica cu sfințenie, ca să nu cădeți în blestemul legii lui Dumnezeu, căci Dumnezeu a făcut această zi pentru odihna trupului şi întărirea sufletului. Dacă veți lucra duminica, nu veți avea spor în toată viața şi vor veni asupra voastră pagube şi mari nenorociri, şi toată munca din tot timpul va fi prădată, căci Dumnezeu stă împotriva celui ce face lucru duminica.

... Vă poruncesc vouă, creştinilor, să nu părăsiți biserica. Atâta va mai fi lumina Domnului cu voi, câtă vreme mai stă biserica în slujbă. Vine vremea să fiți dați afară din bise-

rică. Voi, în tot timpul şi în vremea aceea să nu vă pierdeţi curajul, şi mai mult să vă încurajaţi, şi cu toţii să cunoaşteţi venirea Mea, căci Domnul nu vine pe vreme bună, ci pe ploaie şi furtună. În pilde vorbesc. Voi, creştinilor, respectaţi preoţii, oricât ar fi de aspri cu voi, ca să nu cădeţi în blestemul legii lui Dumnezeu.

Vă poruncesc vouă, creştinilor, să fiţi plăcuţi la cuvinte, ca totdeauna cuvântul vostru să fie plăcut şi dres cu sare, ca să dea mare dar celor ce ascultă. Luaţi seama la toate cuvintele pe care le vorbiţi, ca să nu fiţi oameni care seamănă semănătură în vânt, căci cuvintele rele strică şi cuvintele bune.

... Vă spun, vouă, femeilor creştine, să vă purtaţi cu îmbrăcăminte cuviincioasă, cu sfială firească, cu mintea întreagă, nu cum se poartă femeile Gomorei şi Sodomei, nu cu împletituri de aur pe păr, nu cu flori în păr, nu cu cercei, nu cu mărgele, nu cu inele, nu cu brăţări, nu cu scârţâietori la picioare, nu cu pungile pe mână, nici cu haine de lux, ci cu fapte bune, aşa cum se cuvine femeilor creştine să fie cu teamă de Dumnezeu. Creştinul care-şi îmbracă femeia în lux, îi scoate marfă de calitate lui satana, şi mai târziu o va pierde.

Bărbaţi şi femei creştine, şi voi, copii creştini, ascultaţi pe Domnul. Vă spun vouă, părinţilor, creşteţi copiii în învăţătura legii lui Dumnezeu. Bătrânelor creştine, vă spun ca la nişte mame mironosiţe, fiţi cu înfăţişare cuviincioasă, nu fiţi robite de vorbele lumeşti, ci fiţi învăţătoare de bine, ca să faceţi cuminţi şi pe cele tinere.

... Fiilor creştini, urmăriţi ce vă spun în această vorbire. Fiţi, măi fiilor, creştini împlinitori. Lepădaţi lucrurile întunericului şi îmbrăcaţi-vă cu lucrurile luminii, căci s-a apropiat ziua, şi Dumnezeu nu Se lasă să fie înşelat, căci Eu adevăr grăiesc, măi creştinilor, că la ziua judecăţii vei secera, măi creştine, ce ai semănat în viaţă. Mai bine vă zic vouă, măi creştinilor, pentru că vremea s-a scurtat: împăcaţi-vă cu Dumnezeu, ca să gustaţi cele ce ochiul vostru nu a văzut, urechea nu a auzit şi la inima voastră nu s-au suit, căci minunat loc a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El.

Dacă acum, după ce veţi auzi ce v-am scris prin mâna vasului Meu, dacă nu vă veţi îndrepta, voi trimite pe pământ întuneric mare şi vor ieşi fiarele din culcuşurile lor şi vor veni asupra oamenilor ca să se hrănească. Şi voi porunci să sară şi peste voi, ca să fiţi răpiţi, pentru că nu M-aţi ascultat când Eu am fost cu voi. Voi porunci norilor să reverse pe pământ ploaie să spele pământul, şi voi deschide porţile cerului şi voi da foc pe pământ, ca să ardeţi ca lemnele.

... Creştinilor, creştinilor, îndreptaţi-vă. Puneţi la inimă sfaturile Mele şi îndemnurile Mele. Ascultaţi-Mă, fiilor, că vă voi ameninţa cu boli grele şi veţi chema moartea să vă ia, să scăpaţi de bolile care vor cădea peste voi, şi moartea nu va veni, că moartea va fugi de voi.

... Veniţi, veniţi, creştinilor, la Dumnezeu! Aşa vă cheamă Domnul, căci voi sunteţi prietenii Mei, şi Eu sunt prietenul vostru. Dacă voi faceţi voia Mea, nu vă voi mai numi robii Mei, căci robul nu ştie ce face stăpânul său, şi vă voi numi pe voi fii şi vă voi face vouă cunoscute toate lucrurile Mele, căci cei care au fost la început nu au darurile voastre.

Aşa vă îndemn, fiilor, creştinilor, nu ştiu ce nume să vă mai pun, căci creştinii de la început n-au fost ca voi. Creştinii cei de la început n-au fost făţarnici cum sunt creştinii cei de acum. Creştinii cei de la început au avut prooroci pe oameni şi mult îi ascultau, mult îi socoteau şi îi preţuiau, şi ce poruncă dădeau, acea poruncă o împlineau. Nu treceau peste poruncile care se dădeau de prooroci; se fereau să nu strice cuvintele proorocilor. Dar voi, creştinilor de astăzi, aveţi pe Sfânta Treime Care vă profeţeşte, şi multe lucruri s-au lucrat cu voi şi multe minuni s-au lucrat cu voi. Cu ce curaj, măi creştinilor, stricaţi lucrurile pe care le face profeţia Sfintei Treimi? Creştinii cei de la început nu curveau, şi în mare curăţenie îşi duceau viaţa. Pe creştinii cei de la început îi conducea legea, dar la voi, măi fiilor, S-a pogorât Dumnezeu şi vă conduce cu toate lucrurile. Pentru ce nu mai ascultaţi sfaturile profeţiei de azi? că sunt trei Puteri: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

... Să ştiţi voi, creştinilor, căci cel ce-şi ascunde fărădelegile sale şi nu le mărturiseşte la duhovnic, acela nu poate fi iertat. Creştinul care-şi mărturiseşte fărădelegea sa la duhovnic şi se lasă de a mai face fărădelege, acela îşi spală inima şi o luminează cu lumina Duhului Sfânt; intră Duhul Sfânt în ea şi o stăpâneşte.

... Eu sunt Alfa şi Omega. Am profeţit aceste cuvinte. Cine le împlineşte, va fi fericit, iar cine le calcă în picioare, va fi în mari ameninţări, ca fiii Gomorei. Pun sfârşit.

Pace poporului Meu, şi binecuvântat să fie! Amin.

7/20 ianuarie 1963

Îndemn la pocăinţă pentru păcatul neîmplinirii.

... Ruşine mare va fi când veţi merge la munţi să cadă peste voi să scăpaţi de mânia Mea. Ruşine mare va fi pe voi, fiind creştini, să mergeţi cu cei răi la morminte şi să strigaţi la morţi să iasă din mormintele lor şi să intraţi voi de vii. Atunci munţii şi morţii vor prooroci ruşinea voastră, că aţi avut pe Domnul, Prooroc Care v-a strigat şi v-a învăţat şi v-a miluit, şi voi, ca nişte creştini răi, n-aţi vrut să ascultaţi, căci cei care au fost la început nu au avut darurile voastre, dar la voi S-a coborât Dumnezeu să vă conducă cu toate lucrurile Sale.

20 aprilie/3 mai 1963

Biserica: mireasa lui Hristos. Biserica lumii este despărţită de duhul smereniei mântuitoare. Ciobanul de la Maglavit.

... Fiilor, mai e un pic de lumină. Să nu vă îngrijiţi, pentru că Cel ce a făcut cerul şi pământul are grijă să vă dea lumină. Lumina nu se ia pentru că lumea este bună, ci pentru că lumea este rea. Copiii Mei, trebuie să fiţi tari, că dacă veţi merge în voia trupului, nu veţi ajunge la Mine.

Oiţele Mele, mireasa Mea, nu este prieten să te gătească pe tine, nu este nimeni, nu este nici mamă, nici tată, căci Mirelui nu-I place să te gătească lumea, ci să se gătească mireasa prin fapte. O, mireasa Mea, multe cuvinte ţi-am dat, dar dacă vine un vânt, le uiţi, şi iarăşi trebuie să-ţi grăiesc. Spală-te, tată, dar nu numai pe faţă, ci şi în urechi; nu numai pe trup, ci pe toate mădularele tale.

Fiilor, lumea aceasta e dată în judecată. Credeţi? Cine a dat-o în judecată? Păcatul a dat-o. Copii ai cerului, când eraţi în lume, ascultaţi de lume, iar acum sunteţi cu Mine. Dar ascultaţi de Mine dacă aţi venit la Mine. Când eraţi în lume, v-au dat în judecată păcatele, căci diavolul, care v-a îndemnat să faceţi păcatele, el a făcut proces. Aduceţi-vă aminte de toate păcatele mari şi mici, ca să rămână diavolul de ruşine. Mărturisiţi-vă astăzi, cât mai aveţi cui, că scris este că nu va mai rămâne nici proorocie, nici preoţie, nici Scriptură. Nu te ruşina de preot ca să-i spui păcatul, căci preotul e legat la Dumnezeu să nu spună nimănui păcatul tău. Spuneţi, tată, spuneţi, că preotul e dat între Dumnezeu şi popor, şi dacă greşeşte, are grijă Dumnezeu. Când era Domnul Iisus Hristos în Iordan, a

vorbit Tatăl. A vorbit Domnul Iisus Hristos trei ani şi jumătate. Azi vorbeşte Duhul Sfânt, şi după Duhul Sfânt nimeni nu mai vine să vorbească, şi va vorbi lumina pentru lumină şi întunericul pentru întuneric.

Copilul Meu, aprinde o lumânare şi pune-o în mâna vasului Meu, ca să vezi taina şi să crezi în lumina aceasta. Această lumânare este făcută din ceară, dar focul care arde este foc. Iată, precum este ceara şi focul: ceara este de pe pământ, şi focul este de la Dumnezeu. Aşa cum ceara se topeşte, aşa se sfârşesc toate, dar focul nu se sfârşeşte, şi îl ia Dumnezeu. Ceara este făcută numai de albină, dar azi e făcută cu seu, dar focul nu schimbă culoarea, pentru că este de la Dumnezeu. Copiii Mei, aceasta este taina, e duh şi trup: este foc de la Dumnezeu, şi trup de pe pământ.

Florile Mele, am întins mâna după voi în orice furtună şi v-am scos. Ţineţi-vă bine, că mai e furtună. O să vedeţi furtuna dărâmării bisericuţei, şi aici sunt două taine. Numai ce s-a auzit că va pieri bisericuţa, şi a şi slăbit credinţa. Fiilor, au venit vremuri grele, că şi piatra se mişcă de la locul ei. Scris este că ce este întemeiat pe stâncă de piatră să nu aibă cădere, dar azi şi piatra se mişcă. Fiilor, am zis că va veni timpul să nu mai credeţi. Rugaţi-vă zi şi noapte la Dumnezeu să nu vă dea în mâna necredinţei. Dumnezeu, Care a scos din sân pe Fiul Său şi L-a dat lui Pilat să fie judecat, aşa a pus încercare şi peste credinţa voastră.

... Lege ca aceasta nu a fost de când e veacul. Când eram în trup, era lege rea, dar nu ca legea de acum. Atunci era un număr, acum este alt număr. O, Lucifere, omul se roagă la Dumnezeu şi tu opreşti rugăciunea lui.

Fiilor, de la cer până la pământ sunt multe suferinţe. De aceea vă spun să ieşiţi din lume, că lumea nu te ajută, creştine. Lumea te petrece până la mormânt, şi apoi se freacă cu pământ pe mâini, şi numai îngeraşul plânge cu amar şi întreabă sufletul, căci trupul se duce la odihnă, iar sufletul se duce să dea seamă înaintea Domnului.

Am vorbit prin Noe. Când veneau norii pe cer, strigau: *„Noe, primeşte-mă şi pe mine!"*, dar uşa era încuiată pe dinafară. Am vorbit prin Lot şi am spus să se pocăiască lumea, dar nu s-a pocăit. Acum s-a schimbat viaţa creştină, cu desfrâul. Toată lumea ştie că vine focul, dar nu se teme de el, şi îl ţine în gură.

Fiule, hăinuţa din lume pune-o pe foc. E pildă această vorbire. Când erai în lume, ai băut. Acum nu mai bea.

Fiilor, plecaţi-vă, că Eu sunt mic, şi voi sunteţi mari; Eu sunt lut, şi voi sunteţi lux, şi nu e bine aşa. Suntem fraţi, dar Eu port batista în mână, şi voi o purtaţi în geantă. Duhovniceşte să înţelegeţi. Potirul, acum e de aur, dar mai târziu va fi din lemn şi se va înroşi cu sânge. În pilde vorbesc, căci scump a fost, că până n-am murit, nu s-a sfinţit.

Cezarul a făcut o bisericuţă cu patru lemne. În afară de ele nu mai e nimic. A cuprins tot, şi pe creştini i-a băgat în pământ, ca la început, dar biserica de sub pământ este ca aceea de la început. Acum biserica este făcută de mâna cezarului. Înăuntru este aur şi argint, aramă, mătase. Zidirea ei este din lemn şi este spoită. Ilie, văzând lucrarea cezarului, s-a dus la Dumnezeu şi a plâns şi a spus: *„Doamne, Tu vezi ce e pe pământul Tău?".* Sfântul Ilie vă va trece examenul, vă va spăla cu apă sărată din ochii voştri, vă va ustura, dar Eu vă dau îndelungă răbdare, şi să nu vă duceţi la sânul mamei ca ea să vă scape, ci aşteptaţi examenul cu avânt.

Pace vouă! Acest cuvânt e greu de dus; numai în casa ta îl pot repeta. Pace vouă! În lume e numai apă tulbure, dar aşteptaţi mila lui Dumnezeu să o limpezească. Nu M-am dus în palat, că de Mă pogoram în palat, erau porţile încuiate pentru săraci, ci M-am pogorât la un om dispreţuit. Eu sunt Cel ce am şters faptele, nu cu apă, ci cu sânge.

... Golaşii Mei copii, apropiaţi-vă, căci mama vă va hrăni. Ciripesc ca o păsărică, din cioc, în faţa acestui popor. Fiilor, pe unde Mă duc Eu, porţile sunt încuiate, dreptul Meu s-a luat. Ce ziceţi, tată, va mai veni pe pământ dreptul Meu? Cern prin sită cuvintele Mele, cum omul cerne mălaiul prin sită. O, atât de mult M-am smerit, că am intrat în trup pe pământ să Mă strecor să vin la voi. Curăţiţi, tată, casa, că vă vin musafiri pe care nu i-aţi avut niciodată. Duhovniceşte vorbesc.

... M-am pogorât pe malul mării să beau apă, dar apa e tulbure, e numai cu pietriş şi e amestecată cu sânge. Cer sfinţii apă. Dar ce credeţi, că cer apă? Cer răsplată.

Fiilor, să nu ziceţi că vorbeşte chipul acesta pământesc. Iată, un cioban s-a dus la târg şi a cumpărat un caval şi cântă în vocea cavalului. Aşa şi Eu, cânt cântec de jale. Nu vorbeşte trupul, ci vorbeşte Duhul. Trupul a fost băgat în apă şi am vorbit la peşti. Trupul a fost în temniţi şi am vorbit la gândaci. Trupul a fost băgat în groapă şi am vorbit la cei din iad.

Fiilor, ce daţi voi Domnului când se vor sfârşi vieţile voastre? Aţi făcut pe cezarul că nu mai are unde să-şi pună roadele, dar lui Dumnezeu, ce-I daţi? Am venit să vorbesc cu voi cum am vorbit cu ciobanul de la Maglavit, care era surd şi mut, dar în timpul când a deschis gura, i-am dat grai.

Fiilor, M-am dus la cer ca să vadă jidovii că am înviat. Vino, poporul Meu, şterge-ţi bine picioarele de praful păcatelor, aşa cum am spălat Eu picioarele ucenicilor Mei.

Copiii Mei, dacă era pentru Mine locul în lume, Mă duceam în ea şi vorbeam, dar e pământul moale şi Mă scufund.

Fiilor, vă spun un cuvânt nici de la început, nici de la sfârşit, ci de la mijloc: feriţi-vă de mătase, că va lua foc de la un trăsnet de bici al lui Ilie. Fiilor, vine pustiul. Vreau să înec Egiptul, vreau să înec pe faraon. Fiilor, spălaţi-vă bine picioarele, că treceţi prin Marea Roşie.

2/15 mai 1963

Adevăraţii creştini sunt cei călăuziţi din cer.

... Spune, măi Verginico, spune la creştini cum astăzi trăiesc în firea pământească şi sunt călăuziţi tot de firea pământească, căci armele cu care se luptă ei sunt supuse tot firii pământeşti, şi nu sunt puternice ca să biruiască pe vrăjmaşii lor. Dacă s-ar lăsa creştinii călăuziţi de Mine, ar avea arme cereşti şi ar dărâma orice împotrivire ce vine peste ei. Chiar dacă un creştin se laudă cu puterea ce-i este dată de la Dumnezeu, să vadă bine, ca lauda lui să fie spre zidirea fratelui său şi nu să fie pentru dărâmare, căci ruşine mare va avea în faţa judecăţii. Spune, Verginico, spune creştinilor, pentru ce se laudă că sunt avuţi? că nimic nu au, că le-a ros molia avutul. Spune, Verginico, la creştini să nu se mai laude, că n-au comori, că le-a ros rugina comorile, căci cu mâinile strâng comori, şi cu limba trimit molia şi rugina să le roadă. Ascultaţi, măi copii, ascultaţi, că este păcat să nu ascultaţi, că voi vă hrăniţi cu hrană din cer, şi nu de pe pământ. Nu fiţi mulţi la vorbiri, că nu are cine să vă asculte. Dacă vorbiţi, vorbiţi cuvintele Mele dacă slujiţi lui Dumnezeu.

... Nici un creştin să nu sufere că a fost hoţ sau că a ucis sau ca un făcător de rele sau ca un om stricat, ce se amestecă în treburile altuia, ci voi să suferiţi pentru Mine, cum şi Eu, Domnul vostru, am suferit pentru voi.

29 iunie/12 iulie 1963

1964

Duhul Sfânt – Împărat peste pământ. Virtutea credinței neîndoielnice și lucrarea rugăciunii împlinitoare. Război: păsările se vor ridica la cer, iar peștii se vor ascunde în adânc. Munca prin rugăciune, aceea salvează viața. Proorocie pentru surparea comunei Mănești.

... În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, amin. Domnul Iisus Hristos a luat de pe pământ scaunul de împărăție tuturor împăraților pământului. Dacă mai dorește cineva să stea în împărăția sa, să stea cum a stat Domnul, cu mâinile întinse. Nu de scaun este vorba, ci de darul de împărat pe care l-a luat Sfânta Treime. Vine o păsărică din cer să fie împărat pe pământ. Da, da, vine.

... Port în mână un steguleț pe care scrie: *„Sfârșitul tuturor"*. De când M-am născut am vestit acest cuvânt, această veste. Să nu creadă cineva că e minciună acest cuvânt. Nu a rămas sfânt sau înger în cer să nu vină cu mătura să măture calea voastră; mai ales proorocii, care mătură să veniți mai curând.

... O, copii, a venit Dumnezeu din cer să stea de vorbă cu voi, dar de câte ori am spus, n-am arătat cu degetul. Simte tu greșeala ta, fără să-ți arăt Eu. Fiule, fiule, zic mulți creștini: *„Dacă Adam nu greșea, eram în rai"*. De ce învinuiești pentru o singură greșeală? Tu câte greșeli ai? Dumnezeu a lucrat cu Adam într-un fel, și cu tine, altfel. De aceea, multe lucruri s-au făcut pe pământ, multe lucruri s-au lucrat. Să nu zică cineva: *„De ce Domnul a lucrat cu un fel, și acuma, cu alt fel?"*. Ieri am lucrat pentru tine; azi, pentru altul. Poate cineva să judece lucrul Meu, chiar din mijlocul vostru? Ieri am spus pentru altcineva; azi, pentru azi.

... Eu am altoit un pom, i-am pus o lăstărică și tu ai venit și ai mai pus una. Dacă a rodit, a făcut roade. Și a Mea a rodit, dar dacă rodul tău nu se aseamănă cu al Meu, dacă nu e bun, îl arunc prin curte, iar cel ce mănâncă din lăstărica aceea nu mai mănâncă și dintr-a Mea, și aruncă totul jos. Cum pot Eu să-l iert dacă a făcut greutăți?

... Copilașii Mei, se face război și păsările se vor ridica la cer, că se va umple pământul de gaze și peștii se vor ascunde la cel mai adânc nisip. Acesta e pe tot întinsul pământului. Nu va rămâne pământ neînroșit și apă netulburată. Nu va rămâne pădure nearsă. Atât va scăpa: cei ce sunt scriși în cartea Mea.

De ce a venit Domnul Iisus Hristos de Și-a dat trupul hrană? Această hrană te curăță ca baia. Unde te-ai spălat, este mai presus de cea mai limpede apă; te curăță duhovnicește și trupește.

Fiilor, florile Mele, ce de daruri aveți voi, cei de pe urmă! Cum v-a îmbogățit Dumnezeu! Aveți și hrană, băuturi, mașină, tren, bicicletă. Moșii și strămoșii, cu piciorul mergeau din țară în țară. Iată ce bogați sunteți față de ei. Ar fi să fiți îngeri, de câte aveți. Nu sunteți desăvârșiți. De ce? Pentru că e vremea rea. De aceasta am venit și Eu, să te opresc unde sunt cursele.

... Până acum, ai muncit, n-ai muncit. Acum vei fi în muncă să scapi cu viață. Nu la sapă, nu aceea te va scăpa, ci munca în rugăciune. Roagă-te, fiule, dă drumul vocii și roagă-te. Asta e munca cea care te scapă în viață. Rugăciunea va fi scut. Cum s-a aciuat Iona sub brusturele acela, așa te va aciua rugăciunea, ori în ce loc te vei afla.

... Fiule Daniele, spune la tot satul Mănești: când vine să stea de vorbă cu Nicolae, să nu-i mai bage în cap lucruri nepermise, să nu-l mai compătimească, să nu mai strice planul Meu. Eu nu l-am căsătorit, ci l-am adus ca stâlp pentru comuna Mănești, ca un pod pentru mântuirea neamului.

... Lucrarea nu se strică, va fi până la sfârșit, dar comuna Mănești va cădea.

25 mai/7 iunie 1964

Domnul întărește credința în lucrarea Sa prin sfânta Virginia. Pilda lucrului albinelor. Învățătura Domnului, lumină mai mare ca lumina soarelui.

... Încă o dată vă întreb: Mă cunoașteți voi pe Mine? Prin ce? că n-am trup. Cuvântul s-a spus, nu s-a împlinit. Se va vedea, se va împlini, și ce vor plânge cei care au fugit! Încă o dată se pune întrebarea: Mă cunoașteți? Prin ce? că glasul e de femeie și nu e de bărbat. Dumnezeu nu ia înapoi darul Său. Dar unde ai găsit scris că Domnul a zvârlit trupul femeii? Domnul, prin femeie Și-a făcut lucrarea Sa, și a iubit femeia și mădularele prin care S-a născut.

Atâta deosebire este între creștini și lume: lumea nu face ce face albina. Băgați de seamă, frați și surori, de ce nu se duc celelalte muște să strice mierea albinei? Fiindcă este binecuvântată, îngrădită cu binecuvântare să n-o strice; al doilea, are armă și omoară pe muște. Nu te teme că tu n-ai armă să te potrivești cu lumea. Poartă-te ca albina. Albina nu-și lasă arma acasă, ci o ia cu ea. V-am dat acest simbol. Mare preț are albina, mare preț are creștinul.

Frate, frate, copilașii Mei, Mă uit la fereastră la voi, Mă uit; nu încetez cu privirea până nu vă văd. Copilași, copilași, copiii Mei cei din urmă, țineți-vă bine de Mine, că se va stinge lumina, așa e scris în carte. Soarele nu va mai da lumina sa; luna, la fel. Stelele le vor trage cum trage păstorul oile. Pentru ce se face lucrul acesta? Pentru că e scris. Vei scoate lumina din carte, o vei ține sus pe masă, să-ți lumineze ograda toată. Mulți vor alerga și vor zice: *„Dă-mi și mie lumina ta"*, dar să înveți pilda cu cele cinci fecioare. Fiecare își va lumina după viața sa.

27 octombrie/9 noiembrie 1964

Legătura cu Domnul păzește de cădere. Învățătura Domnului este stânca vieții.

... Întoarce-te la Mine, fiu pierdut, și nu mai defăima lucrarea Mea în fața oamenilor; nu mai băga necredința în inima oamenilor spunându-le să nu creadă acum în lucrarea Mea. Atât de grea îți va fi munca ta atunci când adevărul te va obliga să aduni oamenii cei risipiți de tine și goliți de tine ca niște vase vărsate de darul credinței lor! Cum vei munci să umpli inimile lor de credință întru lucrarea Mea sfântă! Vino, fiu pierdut, la pace cu Mine, Domnul tău, căci nimic nu mai ai bun în tine. Totul ți s-a stricat prin faptul că prigonești proorocii Mei și te pui pe tine ca prooroc. Precum tu nu primești proorocirile proorocilor Mei, nici Eu pe tine nu te primesc cu nici un fel de lucru sau cuvânt. Cum tu vorbești de rău proorocii Mei și lucrarea Mea, așa și Eu, Domnul, te voi vorbi de rău în fața milioanelor de îngeri. Fă binele, fiu pierdut, și împacă-te cu proorocii Mei, ca prin ei să te împaci cu Domnul Dumnezeul tău, ca să-ți fie bine ție și semănătura ta să fie bună. Smerește-te, fiu pierdut, căci cât te-ai înălțat de sus, atât de mare îți va fi prăbușirea. Vino la pace, fiu pierdut, căci vine vremea să fii părăsit de toți prietenii tăi, căci te voi face ca pe o femeie văduvă, care în doliu își plânge bărbatul

ei, ca toți prietenii ce te mângâie să-ți fie dușmani, și cei ce-ți erau ție urâți să-ți fie ca fii și să-ți ceară socoteală de venitul lor.

David era împărat, era unsul Meu, și când am trimis pe Natan, trimisul Meu, cu cuvântul de la Mine, s-a smerit David și a primit cele trimise de Mine. Împăratul Ninivei a fost păgân, și când l-am trimis pe Iona, robul Meu, în loc să-l omoare, s-a pocăit, el și toată casa sa, și apoi, tot poporul. Împăratul Manase, la fel, după ce Mi-a făcut atâta stricăciune, a venit la Mine. Iar tu, ce gând ai, copil fără minte? că a sosit vremea ca tot omul să fie în cântar, și ce se face cu cel ce nu va atârna la greutate? pentru că e drept cântarul și nu se poate modifica. Cel ce-l mânuiește sunt Eu, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel viu; Eu, Alfa și Omega; Eu, începutul și sfârșitul.

Eu vă dăruiesc vouă pace și bunăvoire.

... Frate, ne întâlnim cu trup pe pământ, ne sărutăm, trăim împreună. De ce să fiți nepricepuți? De ce să zici că ești cu Mine, și tu să ai prieteni în lume și să te duci cu ei și să bei? Prieten nu te mai socotesc cu Mine.

... Frate și soră, dacă preotul ți-a îngăduit ceva oprit, nu trece peste legea Mea, căci preotul nu mai duce găleata cea grea, ci pe cea ușoară. Frate și soră, preoții din trecut erau model; preoții de acum nu mai sunt model. Uitați-vă că de la bordei au ajuns la case mari. O, aceasta aduce sfârșitul.

... Copiii Mei, când vă duceți la casele voastre, nu spuneți lucrurile de la Mine, nu spuneți că în mijlocul acesta e o minune, nu vindeți lucrarea. Dacă îți spune cineva că-ți dă aur sau moșie sau îți dă serviciu, nu vinde lucrarea Mea. Lucrul se strică și tu vei mirosi. Nu vinde lucrarea, că vine vremea ca orbii să o vadă, surzii să o audă, căci vine vremea ca s-o vestească.

... Acestor copii care sunt la templu aduși, copii ai vasului, deschideți-le inima de a învăța pe cele duhovnicești, că învățăturile deschid altă inimă. Lăsați copiii mai bine să fie proști. Nu vă bucurați că au note bune. Să nu știe carte decât să se ducă în lume. Învățați copiii să citească sfintele Scripturi.

... În grădina lui Dumnezeu nu se spune cumnată sau cumnate, ci frăție se spune.

Fiule Nicolae, neamul tău e rău, ai crescut în neam rău. Te-am adus pe tine la Mine, să vindeci tot neamul tău. Crezi? Mama ta și tatăl tău s-ar duce în lume acum, dar se rușinează de tine.

6/19 decembrie 1964

Neascultarea aduce păcatul răzvrătirii. Profeție împotriva lui Gog, domn al roșului și al negrului veac de acum. Profeție pentru fericirea rămășiței lui Dumnezeu.

... — Verginico, ce este?

Am petrecut în templu, într-o gloată mare, un popor mult, și prin acel popor se vedeau și unii bărbați cu instrumente de cântare. Și am văzut că printre acel mult popor se auzeau certuri, se certau unii cu alții.

— Fii cuminte, nu te mai tulbura, căci așa este scris în sfânta carte, ca poporul Meu să se aleagă în mai multe partide: unii spre fericire, iar alții spre osândire. Cum ai auzit de Iuda, care M-a vândut, lăsând fericirea și câștigând pieirea, așa se va petrece cu poporul acesta răsculat împotriva Mea, răsculat ca fariseii împotriva Mea. Așa este scris în carte, să fie răzbunare între creștinii credincioși și cei necredincioși, ca să se vădească unii pe alții în faptele lor, ca, unde sunt și cinci persoane, să se răzbune doi împotriva a trei, și trei împotriva a doi, și să se războiască până la sânge. Dar într-un popor mai mare, ce poți să găsești? decât să-ți bei amarul și să rabzi. Iată ce zic creștinii: *„Vreau semne și minuni ca să cred în lucrarea aceasta. Altfel nu credem, căci Domnul nu a venit pe pământ să stea ascuns de noi, ci, cum S-a arătat lui Toma, lui Luca și lui Cleopa, să Se arate și nouă, și vom crede în lucrare; căci Domnul nu a venit să mă oblige pe mine să mă căsătoresc cu fata care nu-mi place mie, ca să trăim cu urât în familia noastră“.* Alții spun: *„Domnul nu a venit să ne oprească să nu mai mai mergem la adunare. Noi nu credem, noi facem adunare până la moarte. Lucrarea aceasta este afară de lege și nu trebuie să o ascultăm“.*

— Verginico, cine a trâmbițat din trâmbiță?

— Doamne, eu am trâmbițat.

— Cu ce trâmbiță ai trâmbițat?

— Doamne, am trâmbițat cu trâmbița bărbatului acesta, căci a venit la mine și mi-a dat să cânt. Eu n-am vrut să cânt, căci sunt foarte tristă de răzbunarea ce este între ei, și a voit să cânte el cu ea, și trâmbița nu a cântat, și mi-a dat mie să cânt cu ea. Eu nu vreau să cânt, dar prin bărbatul acesta am voit să arăt poporului răzvrătit că nu mai este vremea ca oricine să mai poată trâmbița ori cânta ori propovădui, și am îndrăznit să le arăt tuturor că Tu ești Care vorbești prin a mea gură. Doamne, dacă eu am greșit că am trâmbițat, să mă ierți și să nu mă pedepsești.

— Verginico, să nu mai trâmbițezi, să nu le mai faci voia, căci ei vor să vadă semne și minuni prin tine, și semne nu pot să vadă, căci lucrarea pe care o fac prin tine este fără semne și fără minuni, este lucrare simplă, căci cine o va crede, își va mântui sufletul său de orice păcat săvârșit în vremea de acum. Să te oprești de a mai trâmbița, căci este vreme rea de a mai călători din loc în loc de a mai trâmbița, și de aceea nu ți-a mai cântat trâmbița. Să cunoști acum că de la Mine este. Nu a mai rămas altă mâncare decât la mâna Domnului, și Eu, ca un Dumnezeu, țin ascunsă lucrarea, ca să nu mai afle dușmanii și să vă bage la chinuri.

De ce, măi oameni, orbul nu vede lumina zilei? Pentru că nu are vedere, de aceea nu vede lumina zilei. Dar voi, măi oameni, nu Mă vedeți pe Mine cine sunt? Întrebați, măi, pe Domnul, de ce Și-a ascuns fața de la voi?

Fii atentă, Verginico, și îți poruncesc să scrii această călătorie.

— Doamne, unde sunt păsărelele din cuiburile acestui pom?

— Verginico, aceste păsări au căzut în ghearele eretelui, în gloanțele vrăjmașului Meu, și i-a răpit pe vecii vecilor, căci aceste păsărele sunt creștinii de acum, care nu voiesc să stea în cuiburile lor, și umblă de colo până colo fără să se ferească de cursă. Și cel puțin să fi fost tari în luptă, dar toți s-au predat morții, fiindcă prin neascultarea lor au pierdut puterile, căci Eu i-am părăsit.

Of, Verginico, scrie întristarea Mea, căci din inimă este, căci acești oameni și această adunare ce s-a adunat laolaltă nu s-a adunat ca să îndeplinească legea Mea, ci ca s-o strice; nu ca să se facă buni creștini, ci ca să se facă păgâni răi, contra Mea, căci în adunările ce le fac ei sunt numai certuri și dezbinări și laude de sine, și nu de Mine, Domnul. Un popor ca acesta sau propovăduitori ca aceștia, cu neputință este să mănânce Trupul Meu și să bea Sângele Meu, cina Domnului.

Îți poruncesc, Verginico, să nu lași deoparte sfatul Meu. Scrie-l și dă-l creștinilor să-l citească, căci Mă cutremur de faptele lor rele. Să scrii poporului acesta cuvintele Dom-

nului. Să scrii la toţi creştinii că spune Domnul Iisus Hristos: am venit din cerul sfânt pe pământ şi le-am dat legea Mea să o păzească, şi nimic n-am găsit bun în acest popor.

Spune, măi Verginico, la creştini, să oprească adunările, căci este vremea rea şi creştinii sunt răi, că dacă se mai fac adunări, se fac spre osânda lor, că şi cei ce se strâng în adunare, şi cei ce propovăduiesc nu sunt vrednici de Mine, căci s-au făcut făţarnici şi mândri. Cui îi este foame şi sete, să-şi facă hrană şi să mănânce în acoperământul său, să mănânce şi să bea în casa lui, căci afară este vreme rea.

Să spui, Verginico, să spui că Eu, Domnul, am venit la tine şi am călătorit împreună peste toate cărările lor. Să spui că am fost împreună cu tine în adunările lor, şi cu nimic nu-Mi este plăcut, căci fac adunări din mândrie şi făţărnicie, cu invidie şi viclenie, că Eu, Domnul, nu voiesc ca vreun creştin să fie în necunoştinţă. Eu, Domnul, am sfinţit adunările din trecut prin faptele creştinilor, dar adunările de acum, prin neascultarea creştinilor de azi, nu se mai sfinţesc, căci nu mai pasc iarba duhovnicească, iarba Mea. Creştinul de astăzi zice că nu este bună învăţătura ce le-o dau Eu, spunând că nu este de la Dumnezeu. Spune, Verginico, că în trecut, Dumnezeu prin trimişii Săi a mustrat împăraţi şi predicatori şi creştini, şi pe mulţi i-a oprit din lucrările lor, şi ei s-au supus până la sânge; nu au spus niciodată că nu este trimisul lui Dumnezeu, şi au fost supuşi Domnului şi cuvintelor Lui sfinte, căci în adunările creştinilor din trecut şi la propovăduitorii din trecut n-am auzit spunând că nu este bună învăţătura care iese de la Dumnezeu.

Întreabă-i, Verginico, pe creştinii de acum, ei de ce nu ascultă, ei de ce nu se supun cuvintelor Mele? Ei vor să spună că sunt mai presus decât creştinul din trecut; vor să spună că ei nu au nevoie de prooroci ca să-i înveţe şi să-i oprească de la cele neplăcute Mie; vor să spună că sunt în mare cunoştinţă. Spune, măi Verginico, spune-le că zadarnic muncesc dacă nu se supun la cele trimise de Mine, că mieluşelul bun suge la două oi, iar mielul rău, nici la mama lui nu suge, că şi mama lui îl împunge şi nu-l lasă să sugă, şi acel miel ajunge muritor de foame şi lovit în orice vreme. Aceştia sunt cei ce stau împotriva învăţăturii Mele. Iată că au fost propovăduitori care au cunoscut vremurile rele şi au primit sfaturile Mele şi Mi s-au supus până la sânge, iar astăzi sunt propovăduitori care nu cunosc planurile Mele şi nu cunosc sfaturile Mele. Numai cei ce au Duh Sfânt, numai aceia primesc sfaturile Mele şi cunosc planurile Mele, iar cei ce stau împotriva Mea şi împotriva lucrării Mele, aceia nu au Duh Sfânt.

Verginico, dacă vine la tine un propovăduitor ori un creştin şi te mustră ori te bate, pleacă-te cu umilinţă şi primeşte orice pentru Mine, iar dacă vine la tine un predicator, măcar un creştin, şi spune că lucrarea de aici nu este de la Dumnezeu, pe acela să nu-l asculţi, şi să-l scoţi afară din templul Meu. Verginico, să nu te apese pe tine aceste cuvinte necredincioase şi să nu te înşele pe tine aceste guri, că Eu voi aduce în templul Meu suflete insuflate cu Duhul Sfânt, care nu te vor mai întrista în vecii vecilor.

... Şi, după lucrarea aceasta, voi pune bătaie şi pedepse grele şi pe cei care au căutat să-Mi facă vreo tulburare, ori care au stricat măcar numai un lucru din planul Meu.

— Verginico, scoală-te să mergi cu noi, să mergi şi să auzi pe fiii lui Israel cum se bocesc şi plâng cu jale mare. Noi suntem voievozii Mihail şi Gavriil.

— Nu, fiul Meu Mihail, nu Eu am adus jalea asupra lor şi nu Eu îi amărăsc, ci ei Mă amărăsc pe Mine. Dorul inimii lor îi amărăşte pe ei şi le-a adus jale. Eu îi port pe ei ca o doică. Cum o doică alăptează un prunc, aşa îi alăptez Eu pe copiii lui Israel pentru pământul făgăduit. Eu, acum, l-am lăsat să plângă, pentru că este greu de purtat. De unde, fiul Meu Mihail, să iau carne? căci ei plâng şi Îmi cer carne. Eu n-am hrănit pe nimeni cu carne, şi ei Îmi cer carne. I-am lăsat să plângă. Mai bine este să nu văd nenorocirea lor, cum au întâmpinat pe părinţii şi străbunii lor nenorocirea.

Tu, fiul Meu Mihail, te duci cu Verginica, vasul Meu, în casa copiilor lui Israel şi Îmi alegi nişte bărbaţi buni şi puternici, şi să-i aduci la cortul Meu de lucru, şi Eu Mă voi coborî şi le voi vorbi lor, şi atunci ei vor vedea dacă acest cuvânt al Meu se împlineşte sau nu, căci fiilor lui Israel, de demult le poruncesc să-şi aducă aminte de ziua în care i-am scos din casa robiei, căci le-am dat lor sfinţenie şi nu se sfinţesc; şi binecuvântare şi nu se binecuvintează. Nu mai pot, fiul Meu Mihaile, să duc greutatea acestui popor.

Eu sunt Fiul Omului. Profeţeşte împotriva lui Gog: Eu sunt, Goge! Sunt Domnul şi Dumnezeul lui Israel, pe Care tu nu-L cunoşti! O, domn al roşului şi al negrului veac de acum, voi trimite foc asupra ta şi asupra celor ce trăiesc în siguranţă lângă tine şi lângă porţile cetăţii tale şi vei cunoaşte că Eu sunt Domnul Dumnezeul Cel viu al veacurilor, şi nu eşti tu, precum zici şi precum înşeli pe servii Mei spunându-le că nu este Dumnezeu.

Goge, Goge, vei cădea pradă păsărilor de tot felul! Goge, Goge, domn al roşului, cădea-vei! Îţi voi întoarce pe fiii tăi să-ţi taie capul tău, căci i-ai pus pe ei să profaneze numele cel sfânt. Toţi cei care au păzit poruncile Mele şi nu s-au amestecat cu tine, vor moşteni pământul şi toate câte tu le-ai luat de la poporul Meu, iar cei ce s-au amestecat cu tine şi au stricat legea Mea, îi voi hrăni pe ei cu focul. Aceasta voi da: înmormântarea lui Gog şi a neamului său. După înmormântarea lui Gog, voi vărsa din Duhul Meu peste fiii seminţiei Mele şi vor vedea faţa Mea umblând pe pământ, căci în muntele Sion şi în Ierusalim va fi o mare fericire cu rămăşiţa lui Dumnezeu.

12/25 decembrie 1964

1965

Pregătire atentă pentru sfânta Împărtăşanie. Naşterea din nou: roditoare iubirii dintre fraţi. Credincioşii sfinţi sunt lumina lumii. Proorocie despre fericirea celor credincioşi. Înmulţirea numărului ucenicilor cuvântului. Îndemn la scrierea cuvântului aşa cum Moise scria toate cuvintele Domnului.

... Vă poruncesc vouă, fiilor care nu v-aţi încins până acum cu brâul necredinţei: încingeţi-vă cu brâiele minţii voastre, cu credinţă tare, şi fiţi foarte treji, ca să nu vă amăgească şi pe voi o grea şi pieritoare moarte. Puneţi-vă toată nădejdea în harul şi darul cuvintelor Mele. Fiţi ca nişte copii ascultători şi nu vă lăsaţi şi voi târâţi în poftele ce au fraţii voştri de acum, care au dat pe Dumnezeu şi harul Său pe poftele lor. Eu, Domnul, vă propovăduiesc această cunoştinţă a harului, căci Domnul Iisus Hristos a venit pe pământ la voi, nu în trup văzut, ci în Duh şi har, şi cine a primit profeţia Mea, a luat şi darul şi harul lui Iisus Hristos, pe care Domnul îl împarte celor care ascultă de El.

Fiilor, cuvântul pe care l-aţi auzit adeseori prin profeţia de aici, şi Trupul pe care l-aţi mâncat şi Sângele pe care l-aţi băut, vă cere sfinţenia Sa, măi fiilor, căci Domnul este sfânt,

cuvântul este sfânt, cuvântul pe care l-aţi auzit mereu. Este sfânt Trupul pe care-l mâncaţi; este sfânt Sângele pe care-l beţi; este sfânt, precum toate acestea sunt sfinte. Fiţi, măi copii, şi voi sfinţi, şi toată purtarea voastră să fie sfântă, căci aşa este scris în lege. Cum o sfântă cruce ori o sfântă slujbă sfinţeşte apele şi multe obiecte, oare, cuvintele slujbei, cu ale Mele, nu sunt una? Oare, voi de ce nu vă sfinţiţi prin atâta har care vine de la Dumnezeu, atâtea cuvinte spre învăţătură, atâta hrană spre viaţă? Of, of! Vai de voi, măi copii, că de când e veacul zidit şi de când e omul făcut, nu s-a îmbogăţit ca în zilele de acum, de atâta har şi daruri de la Dumnezeu, dar omul nu cunoaşte. Nu prin aur şi argint aţi fost voi răscumpăraţi din păcatul strămoşesc, ci prin Trupul şi Sângele scump al Domnului Iisus Hristos, Care astăzi e coborât să sfătuiască pe cei rămaşi ai Săi.

Daţi, măi copii, slavă lui Dumnezeu, ca să se înalţe credinţa voastră ca o jertfă plăcută lui Dumnezeu. Iubiţi-vă unii pe alţii cu iubire nepreﬁcută. Iubiţi-vă cu căldură şi din toată inima. Nu este, măi, nici unul dintre voi ca să simtă golul unui frate când este lipsă dintre voi, cum simt Eu lipsa voastră, cu durere. Mă apasă, măi, golul vostru care lipseşte dintre cetele de sfinţi.

Când un creştin ascultă cuvântul Meu şi trăieşte după sfatul Meu, este un creştin născut din Duh, născut din cuvântul lui Dumnezeu; este născut dintr-o sămânţă care nu va putrezi, şi acesta este viu. O, vai de creştinul care leapădă această sămânţă vie pe care o aduce Domnul, iar el, ca pe un prunc îl avortează, îl dă la gunoi. Ca iarba pălită de arşiţă cade, cade sămânţa Domnului jos din inima creştinului care nu face voia Domnului.

Vă zic, măi copilaşi, lepădaţi din voi orice răutate, orice viclenie, orice prefăcătorie, orice pizmă, şi, ca pruncul ce doreşte sânul mamei lui, aşa şi voi să doriţi laptele duhovnicesc, căci precum poartă mama grijă de prunc, dându-i sânul ei la vremea cuvenită, aşa şi voi veţi fi hrăniţi de Mine. Dacă şi mama se bucură de prunc că este bun şi cuminte, dară Eu, cum să nu Mă bucur de pruncii Mei dacă pruncii Îmi sunt buni şi cuminţi?! Vă zic, măi copilaşii Mei, dacă aţi gustat din cuvântul Meu şi aţi văzut că bun este Domnul, pentru ce nu vă apropiaţi de Domnul ca să fiţi lângă El? El este piatra cea din capul unghiului, pe care Dumnezeu a pus-o pentru a purta toată povara voastră. Şi voi, tot o piatră vie Îmi sunteţi, o casă duhovnicească, temeiul şi stâlpul bisericii.

Of, măi copii, voi sunteţi nişte semne între popoare, voi sunteţi nişte cărări ale celor ce se nasc acum. O, fiţi cu luare-aminte, căci odată moşii şi strămoşii voştri se osteneau mult până îşi răscumpărau iertarea de la Dumnezeu, dar voi, astăzi, sunteţi răscumpăraţi prin Trupul şi Sângele Meu. Mâncând şi bând Sângele Meu, aţi luat iertarea şi mântuirea, dar nu vreţi să faceţi aceasta ca să fiţi cu Mine, şi Eu cu voi, şi mai staţi aşteptând vremea.

Spune, Verginico, la cei rămaşi lângă profeţia Mea, să asculte de cuvintele Domnului, că dacă vor sta lângă Mine şi lângă profeţia Mea, îi voi slobozi pe ei din robia păcatului de azi, căci Eu, Domnul, voi sfărâma jugul de pe grumazul poporului Meu credincios, şi lanţurile cu care sunt legaţi le voi rupe, şi poporul Meu va umbla ca pruncii de un an când se învaţă să meargă în picioare, căci mare va fi ziua aceea pentru dânşii când ei vor fi uşuraţi de toată robia, iar Eu, Domnul, voi profeţi în faţa multor popoare: *«Iată, poporul credincios a ieşit din robie, şi voi zidi din nou toate cetăţile lor ce au fost şi sunt dărâmate, şi biserica cea dinainte va fi zidită din nou iarăşi pe locul său cel înalt»*.

... Verginico, am poruncit unui popor să nu bea vin, să nu zidească nici case, să nu semene nici seminţe şi nici să nu sădească, ci să trăiască în corturile lor, căci sunt călători. Eu le-am dat sfaturile acestea într-un punct, adică în cuvinte foarte apropiate, adică uşor de înţeles, ca să fie bine înţelese şi ca nici un cuvânt să nu fie aruncat de la credincioşi, şi fără zăbavă să fie împlinit. Dar ochii Domnului văd, urechea Mea aude, căci la unii nu s-au înţeles, nici nu s-au priceput, nici nu s-au împlinit, căci poporul acesta nu ascultă, nu pricepe planul Domnului, grăind: *„De ce să nu beau vin? De ce să nu sădesc vii şi de ce să nu semăn sămânţă şi de ce să nu zidesc case?“.* Şi, judecând, grăieşte şi se osândeşte, căci precum am zis orbului: *«Du-te la scăldătoare!»*, precum am poruncit bolnavului: *«Ia-ţi patul şi umblă!»*, aşa şi poporului acesta am grăit în pilde. Fericit bărbatul înţelept, căci numai acesta va câştiga măreţia sa, căci acela nu va ţine la nici un fel de neputinţe şi va pune în lucru cuvântul Domnului, nelăsând să treacă de la el vreun lucru neînţeles, căci dacă un credincios a primit poruncă să nu bea vin, nu acesta este cuvântul, că a spus Domnul să nu bea vin, şi cuvântul: *„să nu bei“* este în pilde multe, şi pune-l în lucru, căci vinul este lăsat să se bea, dar pune în practică ce este cuvântul acesta. Şi dacă un credincios a primit poruncă să nu sădească vie, credinciosul nu de la vie este oprit să nu sădească, căci mare este cuvântul *„vie“.* Iar dacă un credincios a primit să nu semene sămânţă, de ce a spus Domnul credinciosului să nu semene sămânţă? Oare, ce este să nu semene? Pune, credinciosule, în lucru aceste cuvinte, că a poruncit Domnul, credinciosului, casă să nu zidească. Oare, ce are Dumnezeu cu tine, credinciosule? De ce nu te lasă să-ţi faci casă? Oare, ce ar însemna acest cuvânt?

Spune, măi Verginico, spune, că aceste porunci, cine nu le înţelege, este lipsit de înţelepciune, şi greu îi va fi. Dar spun: cine nu înţelege, să nu strice ceva celui înţelept, căci aceste porunci s-au dat şi mai înainte strămoşilor vechi, şi strămoşii din trecut au înţeles acea profeţie a proorocilor vechi şi au împlinit, dar Eu, Domnul, sunt profet acum şi vorbesc prin viu grai şi nimeni nu Mă ascultă. Dar zic: fericit bărbatul înţelept, că va lua, ca Solomon, cunună de înţelept.

Verginico, Verginico, fă-ţi un sul de hârtie şi Îmi scrie pe el toată lucrarea Mea pe care am făcut-o până acum în cei zece ani de profeţie, şi ce se vor mai face de acum înainte. Să scrii pe el toate vedeniile văzute de ochii tăi, să scrii pe el toate cuvintele Mele auzite de urechea ta şi toată călătoria ce ai făcut-o cu Mine pe pământ, în văzduh şi sus, în cerul sfânt. Să scrii în sulul de hârtie cum Eu, Domnul, Mă cobor în trupul tău şi cum vorbesc. Să scrii despre toate câte am profeţit de la început şi până în clipa de azi, căci ei au uitat ce le-a spus Domnul acum zece ani. Au uitat ce le-a spus Domnul şi acum un an. Să faci, Verginico, sul şi să-l prinzi în copci şi să-l ţii ascuns până la ziua postului, căci vor veni popoare nemâncate şi nebăute la uşa ta şi vor bate în uşă ca nişte cerşetori, şi să le dai mâncare. Şi tu, atunci, te vei ridica din aşternut ca un om bogat şi, fiind îndemnată de Sfântul Duh, îi vei hrăni pe ei. Şi nu-i vei hrăni pe ei ca pe cerşetori, ci ca pe cei mai iubiţi prieteni ai tăi, căci vei fi îndemnată de dorul Duhului Sfânt al lor, pe care-l vei vedea într-înşii, căci poate vor înălţa, măi Verginico, rugăciune smerită pentru cei căzuţi de la faţa Mea, şi se vor întoarce aceia de la calea lor cea rea, căci mare este mânia şi supărarea Mea ce am pornit-o asupra lor.

17/30 aprilie 1965

Necredința în cuvântul lui Dumnezeu este pedepsită.

... Sioane, copiii tăi mint. Nu da voie copiilor tăi să mintă, să spună că nu este Dumnezeu. Alăptați copiii bine, căci școala de acum nu este bună. Sioane, Sioane, copiii tăi! Luați, măi, jugul Meu, că nu mai pot să-l duc. Niciodată nu Mi s-a părut mai greu ca în ziua de azi. Ține minte că nu este prooroc din cer ca Mine, dar voi condamna fără de milă pe acela care nu crede în lucrarea Mea. Nu credeți, mincinoșilor. Mințiți, mințiți, copii ai Sionului.

Sioane, Sioane, nu fi vopsit, ci curăță bine înăuntrul casei tale, căci vor veni musafiri din cer să viziteze inima ta, și vai de tine dacă nu-ți va găsi casa curată! Nu numai pe afară, ca să fiți plăcuți oamenilor, și înăuntru să fie mucegai.

19 aprilie/2 mai 1965

Darul proorociei, cel mai mare dar. Învățăturile Sfintei Treimi prin sfânta Virginia.

... Vezi, Verginico, ce dar mare ai? Ai darul să auzi cuvintele Mele și de bucurie și de întristare. Vezi? Să prețuiești darul acesta, Verginico, să nu-l arunci, că va fi și vremea să fii crezută de toți. Să nu faci ca preoții și ca predicatorii de acum, care, dacă nu le mai merge meseria, au stricat darul lui Dumnezeu prin poftele lor. Tu să-l prețuiești pe preot și pe predicator, căci preotul este părinte duhovnicesc, pe care l-a pus Dumnezeu să păstorească oile turmei Sale de aici, de pe pământ, până la venirea Sa; iar predicatorii au și ei mare dar, că și ei sunt trimiși de Dumnezeu în mijlocul mulțimilor de popoare ca să vestească legea sfântă. Iar darul proorocilor este mai mare ca tot darul, pentru că proorocia se lucrează prin Însuși Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu. Dar lucrarea ce se face prin tine, o face Tatăl și Fiul, prin Duhul Sfânt. Aceste trei Puteri Își ocupă misiunea de pregătire pentru ziua de apoi, și tu, Verginico, să-ți prețuiești darul, căci nici pe sfert nu ți s-a descoperit să știi ce se lucrează și ce se va mai lucra.

Și preoții și-au pierdut darul de la Dumnezeu; au rămas singuri, cu harul. Încolo, au pierdut portul, chipul, postul și viața de preot; și darul l-au pierdut. Predicatorii au pierdut darul prin faptele mândriei, căci ei voiesc mărirea oamenilor și au neînfrânarea de la poftele trupești, cum și Israelul vechi și-a pierdut darul prin mâncarea de carne.

Să te duci, Verginico, să le dai scrisoarea s-o citească și să le spui că de la Mine ești trimisă, iar în ziua odihnei să te odihnești și nimic să nu faci. Să scrii așa: veți vedea intrând pe porțile casei acesteia, pe unde acum voi intrați, regi din toate colțurile pământului, călări pe cai și cu slugile lor, și mulțime peste mulțime vor intra fără frică, nu pe furiș cum intrați voi azi. Și acești regi și această mulțime vor cina la masa Mea, și nimeni nu va îndrăzni să mai facă rău și nimeni nu va îndrăzni să zică lor: *„De ce ați venit?“*. Și toți cei ce până acum au urmărit răul casei acesteia, vor îngenunchea la poalele lucrării acesteia și vor cere mila lui Dumnezeu.

Mergi, Verginico, cu scrisoarea aceasta, și s-o dai unuia din bărbații cei mai apropiați de lucrarea Mea, să meargă în mijlocul poporului acesta, care face parte de lucrarea de aici, s-o citească.

O, țara Mea! Țară, țară, țară! Cum nu Mă mai auzi plângând? Cum nu Mă mai vezi și cum nu Mă mai crezi tu? O, țară, țară, cum nu mai asculți tu cuvintele Mele? Cum nu te mai temi de Mine, Ziditorul tău? O, cum au crescut pe pământul tău mărăcini și spini? Cum s-au născut în tine făpturi necredincioase, făpturi spurcate, fără Dumnezeu? O, țară, țară, am să vin și am să-Mi adun din tine toate florile ce mai sunt în tine. Am să-Mi adun toate mărgăritarele, toate garoafele, toți crinii, toți trandafirii, toate lalelele, toate micșunelele, toți ghioceii, toată seminția de flori o voi lua, iar grădina o voi face obor de vite, și fiecare soi îl voi răzbuna unul contra altuia și se vor sfâșia până la os, și zbierete mari vor fi, de se va cutremura pământul.

Vai, vai de tine, măi Israele care auzi astăzi cuvintele Mele, care nu asculți astăzi învățăturile Mele și care ai făcut un legământ cu Mine și acum nu mai asculți! Pentru ce, Israele, nu împlinești poruncile Mele?

O, tată, tată, sunt beat, tată! O, Maica Mea, sunt beat, M-am îmbătat, M-am îmbătat ca omul care bea vin! N-am băut cu ceașca, nici cu cana, nici cu găleata, nici cu vadra, că aceste măsuri Îmi sunt prea mici, căci sunt fără măsură lacrimile pe care le-am băut. O, Mi se sfâșie inima de groază și de cutremur; Mi se sfâșie inima pentru poporul Meu, că iată, poporul Meu e plin de desfrânare. O, țara Mea a ajuns necredincioasă, casa Mea este neprețuită! O, casa Mea, cuibul puișorilor Mei este neprețuit!

... Iar vă spun că de nu vă veți pocăi, casa aceasta va rămâne pustie, căci voi veni cu mare mânie și voi aduna tot ce Eu, Domnul, am adus spre bucuria voastră, iar pe voi, fiilor și fiicelor care sunteți aduși aici pentru slujba casei acesteia, vă anunț că veți răspunde pentru toate lucrurile ce nu le lucrați în cinstea și mărirea Domnului și a lucrării Sale sfinte, pentru că toți locuitorii care vor intra în această casă sfântă, vă vor trage la răspundere că v-ați închinat la alți dumnezei. Când cineva v-a poruncit în casa aceasta: *„Faceți un lucru“,* și dacă voi nu ați făcut, aceasta este închinare la alți dumnezei, pentru că n-ai ascultat porunca ce ai primit-o. Și voi, care sunteți în jurul lucrării Mele, în jurul casei Mele, veți fi trași la răspundere de poporul care va veni aici. Vă vor zice: *„Pentru ce nu cinstiți lucrarea sfântă și locul și casa?“.* Când vedeți că cineva n-a putut sau n-a vrut să facă un lucru orânduit de Dumnezeu, de ce nu veniți să faceți, ca să fiți în cinste și mărire când va veni ziua măririi lui Dumnezeu? Luați aminte și pocăiți-vă, căci zic celui ce intră în horă, să joace cum îi cântă muzica, iar cel ce stă și privește, să privească cu luare-aminte și să nu râdă de cel ce joacă, iar cel ce joacă, să ia bine seama să nu strice hora, căci aceasta, simbol este. Amin, amin, amin.

16/29 mai 1965

Păcatul mândriei se pedepsește. Împărații lumii vor veni la izvorul cuvântului.

... Poporul Meu, așa am spus: Mă duc la Tatăl Meu să vă pregătesc un loc, ca să fiți poporul Meu, și Eu, Păstorul vostru. Cine zice că iubește pe Domnul și nu împlinește poruncile Mele, acela este un mincinos. Din poporul Meu au ieșit berbeci care împung oile, și aceștia vor fi scoși dintre oile Mele și vor fi duși unde nu se spune. Nu-i dușmăniți, ca să nu fiți cu ei părtași la păcat. Fiți atenți în calea voastră, că veți vedea între voi împărați din toate colțurile pământului, veți vedea că veți avea frați ca voi, nu după trup, ci după duh; veți avea copii cu duhurile, care vor moșteni casa Mea.

24 iunie/7 iulie 1965

Poporul Domnului să fie deosebit de lume. Pământul este al Domnului și al moștenitorilor Lui cei sfinți.

... Vine mobilizarea lumii, ca să-și ispășească păcatele făcute. Fiilor, ieșiți din lume, că mare întuneric a cuprins

pământul. Am venit la voi să vă răscumpăr din greşale. Stropi-voi inimile voastre cu lucrurile sfinte.

Fiilor, nu se mai poate trăi în valul lumii şi nu se mai pot vorbi cuvintele Mele în lumea aceasta, dar a sosit vremea să vorbesc numai la creştinii adevăraţi. Cine nu ascultă, să fie scos din turma Mea, că M-am uitat în lung şi în lat pe cine să iau să lucrez lucrarea Mea; am căutat mult şi n-am găsit nici la pruncii cei mici, şi iată că am găsit acest vas, am găsit această copilă şi i-am dat darul Meu, ca să-Mi împlinesc planul Meu.

Fiule, tu, cel ce iubeşti pe Dumnezeu, vei stăpâni pământul acesta cu tot ce e pe el. Iată, vine ziua şi luna ca tot ce ţi-a luat cezarul să-ţi dea înapoi.

... Fiilor, faceţi rugăciune, fie prin cuvânt, fie făcând treabă. Cum aprinde omul ţigară de la ţigară, aşa şi creştinul să facă rugăciune. Fiţi cuminţi, căci Eu voi fi cu voi până la sfârşit prin lume. Cum merge un dobitoc după stăpânul său şi cum merge un om nebotezat pe pământ, aşa merge şi lumea aceasta şi nu ştie unde merge.

Fiilor, sunt băgat în roşu. Haina Mea este roşie. Cu ce, tată? Cu păcatele tale, cu faptele tale.

... Copiii Mei, mulţi judecă templul Meu, mulţi nu-i dau nici o importanţă templului Meu, dar vor veni, copilul Meu, străinii de departe şi vor citi în faţa ta că acest templu este al lui Dumnezeu, căci pe fiecare cărămidă este scris: *„Domnul Iisus Hristos“.*

... Veniţi la Mine, creştinilor! Vino, fiule, la Mine, că Dumnezeu te-a chemat acum şi vrea să nu mai ai sfârşit niciodată în calea ta, căci pe Adam când l-am zidit, l-am făcut să nu mai aibă sfârşit în toată calea sa, dar dacă a păcătuit, a murit.

8/21 iulie 1965

Statornicia pe calea Domnului. Proorocie despre lupta dintre popoare.

... Copiii Mei, în zilele acelea mulţi vă vor prosti, mulţi vă vor zice că sunteţi nebuni că mergeţi pe calea aceasta, dar tu, copilul Meu, nu te strica, nu te uita la acela şi nu băga în seamă cuvintele lui, şi mergi mai departe cum ai pornit. Chiar şi femeia ta dacă-ţi spune că eşti nebun sau îţi va zice că nu mai eşti cum erai odată, tu mergi înainte, că poate o vei căpăta şi pe ea. Chiar şi părinţii tăi, de te vor critica şi te vor urî, tu mergi mai departe. Chiar şi prietenul tău, de-ţi va zice că te-ai zăpăcit, că nu mai eşti cum erai până acum, tu să nu-l asculţi, căci prietenul tău este acela care face voia lui Dumnezeu.

Copiii Mei care sunteţi sădiţi în această grădină, Eu v-aş lua acum şi v-aş duce la Tatăl Meu, dar este scris să mergeţi cu acest pahar cu otravă şi să gustaţi din ea până când va veni ziua aceea de sfârşit. Amin.

Această vreme este vreme de foc, căci se vor înrăi toate popoarele şi se vor ridica unul contra altuia şi vor aduce rană peste rană.

Creştine, stai în cele duhovniceşti, în cele ce ţi-am dat Eu, că împotriva ta s-a sculat tot iadul. De ce nu Mă crezi?

10/23 iulie 1965

Domnul Îşi trimite trâmbiţa cu îndemnuri spre predicatorii Evangheliei.

... Verginico, scrie într-o carte cuvintele pe care ţi le dau Eu, şi să faci aşa cum te învăţ Eu, Domnul. Te duci la predicatorii de Evanghelie, adică de sfintele Scripturi; te duci şi la poporul în care ei grăiesc legea sfântă, şi spune-le la cei ce se numesc predicatori: Domnul nu vă lasă pe voi să daţi poporului nădejde mincinoasă. Pentru ce profeţiţi legea sfântă şi n-o trăiţi? Pentru ce prevestiţi poporului nădejdi mincinoase? Voi nu vedeţi că aţi ieşit din lege afară? Ziceţi că-L prevestiţi pe Domnul, şi voi staţi împotriva Lui.

Spune, Verginico, că pe predicatorii aceştia îi alung de la faţa Mea, şi chiar în vremea prevestirii lor vor muri, pentru că vorbesc contra Mea. Şi să te duci, Verginico, către poporul care face parte la prevestirea cea mincinoasă a predicatorilor aceştia şi să grăieşti şi să nu laşi nici un cuvânt nespus. Poate vor asculta şi se vor întoarce de la calea lor cea rea. Spune, Verginico, poporului acesta, că dacă se retrage şi nu mai face parte la sfaturile acestor predicatori, voi întoarce strâmtoarea pe care vreau să le-o fac, pentru că toţi au ieşit de la Domnul şi din legea cea sfântă. Spune, Verginico, că dacă predicatorii aceştia nu se opresc de a mai predica împotriva Mea şi dacă poporul nu se opreşte de a mai asculta, în vremea aceasta vor fi loviţi de Domnul, căci Domnul îi va lovi pe ei cu toiagul Său şi nu va mai fi scăpare pentru dânşii.

... Spune, Verginico, şi la predicatori, şi la poporul care face parte de prevestirea lor, că Domnul le spune aşa: dacă nu Mă ascultă să umble după legea Mea şi să trăiască după sfaturile Mele, ce le dau Eu, Domnul, şi dacă nu iau aminte la cuvintele Mele prin aleşii Mei, trimişi în mijlocul lor, şi nu vor să creadă, atunci voi da pe toţi, şi predicator şi ascultător, îi voi da sub blestem, să fie sub picioarele tuturor popoarelor pământului. Spune, Verginico, că zice Domnul: dacă se întorc de la acea cale, ca să nu mai stea împotriva profeţiei Mele, şi dacă se supun Mie şi profeţiei Mele şi Dumnezeului Meu, voi opri strâmtoarea ce am rostit împotriva lor. Le voi face lor cătuşe, şi jug le voi pune pe grumaji, şi aceasta va fi pentru mântuire şi nu va fi spre osânda de veci. Eu am făcut pământul şi pe om şi toate dobitoacele cele de pe faţa pământului. Eu cu braţul Meu am făcut tot ce se vede pe pământ; Eu, cu puterea Mea cea mare. Eu poruncesc, şi toate Mi se supun. Numai omul, cel cu chipul şi asemănarea Mea, s-a găsit să-Mi stea împotrivă. Grăiesc că dacă omul nu se va supune Domnului, va fi greu, căci Eu, Domnul, voiesc ca omul să Mi se supună Mie, pentru că Eu l-am făcut pe el, şi l-am făcut cu dar mare înaintea tuturor făpturilor, căci un dobitoc are ca viaţă sângele, un abur viu, iar omul are ca viaţă un Duh Sfânt, Care stă veşnic nemuritor. Cu mare deosebire este omul, de orice vietate, şi iată că la poruncile Mele totul se supune Mie, şi numai omul, din pricina mândriei, Îmi stă împotrivă, căci din mândrie s-a format satana pe pământ. Prin mândrie a căzut cel mai luminat înger, iar omul, astăzi, din pricina mândriei va pieri, pentru că nu mai ascultă de Dumnezeu.

Spune, Verginico, la toţi, şi la predicatori şi la ceilalţi, pentru ce se duc singuri la pustiire? Ei nu văd ce le stă în faţă? Ei nu văd că sunt prinşi în cursă? Pentru ce mai scormonesc pământul? Pentru ce nu văd că sunt robi? În robie nu mai pot face ce făceau când erau liberi. Spune-le, Verginico, că nici casa, nici pământul, nimic nu sunt ale lor, ci toate au căzut să fie ale împăratului, şi ochiul împăratului este cu privirea peste întregul pământ, şi ce este greu şi ce este rău, îl ucide. Şi-a pus paznici să urmărească, nimic să nu fie afară, tot omul să se închine lui.

Dacă un domn ori o slugă a căzut în robie, trebuie să robească. Dar cum să robească? Nu şi cu sufletul, iar sufletul să fie robul lui Dumnezeu şi să aştepte pe Dumnezeu să-l

scoată din robie, şi vor fi scoşi din robie, prin ascultare şi prin credinţă în Dumnezeu. Dacă un om nu crede în Dumnezeu şi nu ascultă de Dumnezeu, va ajunge din rob, rob, şi niciodată nu va vedea libertatea veşnică.

Spune, Verginico, că Domnul a profeţit pe pământ strâmtoare şi molimă, ca să fie nimicit de la dobitoc până la om. Spune, măi fiica Mea, poporului acesta, la care Eu le spuneam în orice profeţie a Mea *„copiii Mei"*. Şi ei Îmi sunt, în loc de fii, vrăjmaşi, şi Mie şi Tatălui Meu.

... Spune, măi fiica Mea, căci numai Eu, Domnul, cunosc planul pe care l-am făcut cu ei, că este plan bun, nu rău, ca Eu, Domnul, să vă dau viitorul şi nădejdea cea de sus.

17/30 iulie 1965

Oile să-şi cunoască păstorul. Rugăciuni cu trezie.

... Oile Mele, v-am cântat o cântare. Veniţi la cântul Meu, căci mai cântă şi un alt păstor, şi vai de cel ce se duce la cântecul altui păstor!

... Vine îngerul Domnului şi priveşte cum stă creştinul la rugăciune. Fiule, când stai la rugăciune, să nu dormi, să n-ai gânduri împărţite, că se bate îngeraşul cu satana pe drum şi zice duhul rău: *„Dă-mi partea mea!"*. Fiule, să nu aibă duhul rău parte de rugăciunea ta, că a ajuns omul să aibă două duhuri, unul de la Mine, şi unul de la lume. Creştine, nu astăzi să stai de vorbă cu Mine şi mâine să asculţi vorbe de la lume, căci vai de casa care va fi pustiită, vai de inima care va rămâne nesfinţită!

... Fiule, am venit la oiţa cea pierdută, am luat adresa ta din carte şi n-am voit să te şterg din cartea cerului. O, copiii Mei, vă voi trimite în mijlocul lupilor şi vă voi da cuvinte de la Mine. Planul Meu este să înveţi să zideşti. Planul Meu este să te numeşti învăţător.

27 iulie/9 august 1965

Îndemn la ascultare şi la lucru duhovnicesc. Portul creştinesc şi cumpătarea la mâncare şi la vin.

... Fiule, Eu, Domnul Iisus Hristos, voi veni şi ne vom sui pe munte sus. Nu vom sta aici, ci ne vom sui pe treapta fericirii. Apropiaţi-vă de Mine, că puţin mai avem şi vine vremea să ne bucurăm şi să mergem unde n-am mers niciodată. Fiilor, vine vremea când Domnul Iisus Hristos nu vă mai primeşte cu aceste haine întinate. Duceţi-vă şi vă spălaţi rugina şi tina de pe ele.

Fiilor, cât am fost pe pământ, şi apa Mi-a dat ascultare, şi vântul Mi-a dat ascultare, dar tu, omule, de ce nu Mă asculţi? Fiule, dacă tu Mă vei asculta, te voi lua de mână şi vei merge cu Mine la cele ce am lucrat, dar dacă nu vei asculta, nu te voi lua.

... Fiilor, de dimineaţa până seara ora este binecuvântată, iar seara să nu mai lucrezi.

... Fiilor, nu râvniţi la portul pe care-l poartă lumea astăzi şi nu daţi voie copiilor voştri să poarte ce este astăzi, că scrie în sfânta Scriptură să poarte creştinul haina să nu se vadă călcâiul.

... Fiilor, mâncarea pe care o fac Eu înaintea voastră este pentru voi mană adusă din cer. Nu mai râvniţi la lucrurile care nu sunt bune. Dacă ai poftă să bei un pahar cu vin, Dumnezeu nu ţi-a spus să nu bei, dar bea cu măsură şi nu întrece măsura, şi să bei vin curat, din struguri, căci vinul care se cumpără este cu alcool.

12/25 august 1965

Creştinul ascultător, ucenic lucrător al planului Domnului. Îngâmfarea preoţilor bisericii din lume. Veghe pentru creşterea sfântă a copiilor.

... O, fiilor, vom pune mâna pe lucruri cereşti dacă vei învăţa. Şi vei zice atunci: *„Când s-a lucrat acest pământ? Când s-a lucrat cerul acesta?"*. Aşa se lucrează la sfârşit. Fiule, tu cu mâna ta vei încheia planul lui Dumnezeu de la sfârşit.

Frate şi soră, precum ştiţi că M-au prigonit o parte din preoţime, aşa şi cu tine va fi. Se vor împotrivi, şi o parte din ei vor veni la tine şi îţi vor spune aşa: *„Nu este bine ce faci!"*. Dar tu să nu te dai înapoi, să nu te temi, că aşa a fost de când s-a zidit pământul.

Fiilor, preoţii au ascultat de prooroci, dar în vremea de astăzi, nu mai vor să asculte decât unul la o mie, chiar dacă are darul să propovăduiască Evanghelia.

... Copiii Mei, vedeţi că s-au adăugat la copii, la şcoală, de la şapte, la zece clase. Această carte e diavolească. Nu mergeţi cu copiii la aceste clase, căci cine va sta până la aceste trepte, îl va pierde pe copil.

14/27 august 1965

Neascultarea aduce neîmplinirea cuvântului Domnului. Faptă bună şi purtare sfântă să fie între creştini.

... Creştinii de astăzi care stau zile şi nopţi întregi şi aud cuvântul sfânt, aceia sunt mai răi şi mai neascultători ca fariseii şi cărturarii, căci Domnul iese dintre ei cum iese un dobitoc de la jug, foarte obosit şi bătut şi nebăut şi nemâncat.

Aşa făceau fariseii şi cărturarii de când S-a născut Domnul, şi în toată vremea până la ridicarea Lui la cer. Îl vedeau, Îl auzeau, dar nu-L cunoşteau dacă El o să fie Iisus, şi Îl defăimau în toate, spunând fel de fel de minciuni împotriva Lui. Acelora li s-a scris păcatul din neştiinţă şi prin necredinţă. Dar Eu, Domnul, am fost şi atunci, şi sunt şi acum, şi spun cu glas nevăzut, pentru că aşa e lucrarea de acum, şi aşa a fost şi lucrarea de atunci.

... Fiii lui Dumnezeu se numesc fii buni, fii milostivi, dulci la cuvinte, dreşi la orice lucru ce-l fac. Fiii lui Dumnezeu nu spun minciuni, nu se urăsc, ci ei totdeauna se iubesc, nu se dispreţuiesc. Dacă unul dintre ei a căzut într-o durere, ei plâng unul pentru altul şi se roagă unul pentru altul. Fiii lui Dumnezeu se duc la patul bolnavului şi îl mângâie şi îl bucură şi se mai duc şi la casa săracului şi îl ajută la lipsa lui.

Astăzi se seamănă numai sămânţa rea, sămânţa din oameni nemilostivi, din oameni răi. De unde să mai răsară sămânţa bună când nu mai sunt oameni buni? Căci omul şi femeia de azi se duc şi fac cât de mult păcate, şi la moarte se duc la neamuri să-i jelească.

... Fiţi înrolaţi în Domnul, că vine un mare pericol în lume. Feriţi-vă de chefuri, nu faceţi chefuri, că nu îngăduie Domnul. Adunarea ce o faceţi, să fie sfântă, fără petrecere şi fără chef. Amin.

20 iulie/2 august 1965

Pacea: temelia vieţii duhovniceşti. Muntele odihnei şi al lucrării cereşti. Îndemn la sfinţenie pentru cei căsătoriţi.

... Pace vouă! Pace vă dau vouă! Amin. Învăţaţi simbolul păcii. Nimic nu voiesc fără de pace. Eu, pace aduc din cerul sfânt. Am zidit pacea. De nu aş fi venit cu pace, greu ar fi fost. Pace de la Mine, oi blagoslovite! Pace ţie, poporul Meu! Pace între tine şi Tatăl tău! Poruncă vă dau vouă: iubiţi-vă unii

pe alții cum v-am iubit și Eu pe voi, și să se întărească și să se sfințească pacea între voi. Prețuiți-vă unii pe alții. Mai repede să muriți decât să nu aveți pace între voi. Eu, lumea am biruit prin pace, căci lumea nu a biruit, și a rămas la un punct. Lumea Îmi pregătise multe, dar Eu am biruit prin pace. Creștine, cumperi să zidești casă, dar pace nu zidești. Degeaba pui cărămidă peste cărămidă dacă n-ai inimă bună. Feriți-vă de ceartă, căci primul cuvânt când M-am coborât din cerul sfânt am zis *„Pace!“*, nu ca omul care zice *„Noroc!“.* O, mereu când deschid porțile cerului se aude ceartă. O, cum se va osândi creștinul de această ceartă!

Veniți-vă în fire, copii, căci ne vom urca sus pe munte, sus, cu oi multe, dar nu știu dacă vor ajunge pe munte toate, căci se îmbolnăvesc pe drum mergând. Vom sta multe clipe pe munte și pe urmă vom coborî iarăși la stână, și când voi începe a șuiera din trâmbița Mea, toate oile vor veni la Mine, copilul Meu.

Treziți-vă! Nu mai fiți beți de vremea aceasta. O, om beat de vremea aceasta, care arunci ochii tăi și îi tulburi! Mai bine scoate-i decât să pățești așa. O, câți creștini n-au văzut cu ochii și au rămas în lume! Mai iertat îți este să-ți scoți ochii decât să rămâi în lume, căci asta este o vreme nebună.

Încă o dată spun că vom urca pe munte sus, cu oi multe, și vom auzi ce n-am auzit, și vom vedea ce n-am văzut, și vor fi creștinii ca stelele acolo unde vom fi.

Am venit pe pământ să zidesc casă și să te îmbogățesc, căci lucrarea pe care o fac cu voi este mare. Fiilor, rugați-vă ca să nu o pierdeți, că mulți vin la Mine seci și Îmi cer ca să le dau.

Copilul Meu, nu te uita la omul cel rău, căci aceasta este o boală grea. Necredința de la om și neascultarea este cea mai molipsitoare boală.

... Am venit la rămășița lui Israel, a moșilor Avraam, Isaac și Iacov. Te-am chemat pe nume, și pe chip te-am cunoscut că ești al lui Avraam, Isaac și Iacov. Să nu fii contra lui Dumnezeu, că nu numai Eu te voi judeca, ci te va judeca și moșul și strămoșul tău. O, nimeni nu s-ar duce la fund de apă dacă ar fi ascultare.

Copiii Mei, lăsați cum au lăsat pescarii luntrea și mrejele și au venit la Mine. Lăsați cum au lăsat ciobanii oile și au venit la Mine. Lăsați cum au lăsat tâmplarii lucrul și au venit la Mine. Nu mai fiți cu inimile seci. Copilul Meu, nu poate nimeni cumpăra nuca seacă; nici un ban nu-ți dă pe ea. Fiilor, vreau să fiți model. Voi nu vreți să fiți model? O, nu se merge la târg în zi de sărbătoare, și nu se cumpără nimic.

... Zice cineva mereu: *„Nu mai vreau să fac copii; am patru copii“.* Dar de ce nu zice așa: *„Mă voi culca în alt pat“*? Iată, oricum aș da, tot nu e bine pentru tine, creștine. Împreunarea bărbatului cu femeia a fost pentru naștere de fii și nu pentru poftă. O, au luat-o dobitoacele înaintea omului. Dacă s-ar prețui măcar de creștini învățătura Mea, că la păgâni nu pot spune acest lucru. Frate și soră, ferească Dumnezeu să se zămislească copii în pântecele tău din pofta pe care o ai. Nu te supăra că-ți spun: acel copil va fi tot bolnav, va fi răutăcios, că zice cineva: de ce este copilul bolnav sau rău? O, tu nu te-ai gândit la Domnul Iisus Hristos, și te-ai gândit cum să-ți faci pofta. Dacă ar veni moartea în timpul acela, ar fi greu de tine. Rușine Îmi este Mie de acest păcat. Înfricoșați-vă de acest lucru. Am dat poruncă să ușurez brațele la femei și au spus că nu poate el. Fraților, cine este creștin, să lucreze după porunca Mea. Cine nu este creștin, să lucreze după el.

O, fiilor, întăriți vasul Meu ca să nu mai primească nimic din aceste lucruri de la creștini, căci aceste lucruri sunt așa de grele când vin la Mine! Fiți cuminți și curățiți-vă de aceste cuvinte. Fiilor, nu aduc laudă acum; lauda se aduce la urmă. Voi pregătiți-vă, că iată, duhul rău s-a pregătit să înghită creștinii. Până nu vă veți face ca pruncii, nu veți intra întru împărăția Mea.

2/15 septembrie 1965

Cuvântul Domnului să fie împlinit. Lumea va căuta scăpare la cei credincioși Domnului, care sunt sarea pământului.

... Cine împlinește cuvintele Mele, pe Mine Mă primește, și când voi veni, voi intra în casa sa; și când voi veni, voi birui. Pe pământul acesta se aduce cuvântul lui Dumnezeu, dar nimeni nu-l ascultă, și nici cei care-l iubesc, că pe urmă îl șterg. O, nu-l șterge, tată. Uită-te la strămoșul tău, Adam, ce a făcut când Eu i-am spus și n-a ascultat. Uitați-vă la moșii și strămoșii voștri, căci nu s-au ascuns.

Copiii Mei, am venit pe cărare la voi, dar cărarea Mea nu o vede nimeni, fiindcă am venit în chip nevăzut.

... Fiilor, fiți creștini, că vine vremea creștinii să fie căutați ca împărații. Vine vremea să fii căutat de lume pentru scăpare. Vor fi bărbați creștini care vor fi căutați de șapte femei să le treacă pe numele lor ca să scape de urgie. O, ce te vei face dacă nu vei cunoaște legea? Vei lua șapte femei?

Am spus și îți mai spun că avem de urcat un munte, și voi veni în acele clipe și voi cânta din trâmbița Mea cea mare și vor veni toate oile la Mine și vom pleca pe munte, și mulți vor rămâne încurcați și încremeniți, căci ei au crezut că nu mai este credință, au crezut că nu mai este Dumnezeu. Și vor vedea minune mare și vor rămâne unii orbi, și alții, muți; alții vor rămâne surzi, și mulți își vor pune țărână pe cap, crezând că se mărturisesc.

... Dacă vă întreabă un creștin ce mai spune Domnul, voi nu știți să-i răspundeți nici un cuvânt. O, nu trebuie numai să crezi, ci trebuie să înveți și să mărturisești.

... Alergați cât puteți după Mine, că vine Dumnezeu să dărâme turnurile cele mai înalte și să strice lucrurile făcute în zile de sărbătoare, și vine să strice pe cei ce încurcă lucrurile lui Dumnezeu.

Vine foamete de pâine peste cei care nu mănâncă pâine. Stă pâinea sub picioarele lor și nu mănâncă din ea. Fiilor, cine va mânca pâine, acela va avea pâine. Cine nu va mânca pâine, acela nu va avea pâine.

Vai de omul care spune că nu este Dumnezeu! Nu mai lucrați ce lucrează lumea. Cine iubește lumea și fărădelegea lumii, nu este cu Mine.

... Fiilor, am să aduc un preot și va sfinți templul Meu. De unde-l voi găsi? Iată, vom aduce preot cu cheile în mână ca să sfințească tot din templul Meu. De aceea vă zic: pregătiți-vă și băgați bine mintea în lucrul care se va face cu voi. Pregătiți-vă pururi, și iarăși zic, pregătiți-vă de lucrurile ce urmează, căci poporul Meu va fi sarea pământului, și dacă sarea se va strica, cu ce se va mai săra? Fiți buni, ca să pot da în mâna voastră lucrurile Mele și să vă arătați meseria la vremea cuvenită.

... O, nu se face târg duminica, nu se cumpără în ziua de duminică. Dacă judecata Domnului va veni duminica, ce vei face, creștine?

4/17 septembrie 1965

Legământul cel nou cu poporul cel nou. Lucrarea de vestire a împărăției Domnului.

... Poporul Meu, am venit din cerul sfânt pe pământ să fac un alt legământ cu tine, căci cu legământul din trecut nu mai am pe nimeni, şi pe mulți din aceştia îi voi scoate. Fiule, de când am venit din cerul sfânt pe pământ, numai am plâns, numai am lăcrimat, şi nici unul din poporul lui Israel nu M-a mângâiat.

... Fiilor, cu voi se vor ara câmpurile. Tată, nu pot să lucrez de spini şi de ciulini, căci creştinii, în loc să rupă spinii, îi altoiesc. Nu cu apă se spală pata, ci cu lacrimi, căci are să vină cineva şi are să stea până la capăt. Ține-te bine, tată. Nu te ține de om, şi ține bine de legea Mea, căci în ea nu scrie nici un păcat. Iată, zice cineva: *„Cum poate să mai rabde Dumnezeu?“.* O, creştine, pentru tine e destul judecata şi pedeapsa care vine, că nu mai este nimeni să facă pentru tine o rugăciune.

... Fiilor, să nu vă temeți de nimeni, că zice cineva că nu mai este legea Mea, dar Eu îți voi arăta că legea Mea este în floare, şi te vei mira de acest lucru, şi tu vei arăta ghiveciul acesta. Trăiți, fiilor, cu frică de a face păcate, căci mulți au schimbat frica, cu frica de cezarul.

Tată, Duhul Sfânt este înrolat asupra ta, căci a fost în lume şi a dat trupul Său pentru tine, dar lumea, şi astăzi este în păcat. Mulți creştini vor să lepede haina de creştini şi să plece în lume.

23 septembrie/6 octombrie 1965

Cartea judecății.

... O, acest cuvânt este rupt din judecata de apoi.

28 septembrie/11 octombrie 1965

Casa milei lui Dumnezeu. Pecetea Duhului Sfânt peste cei credincioşi. Maica Domnului, învățătoare. Moarte nu va mai fi.

... Fiilor, ce se cheamă această lucrare? Se cheamă casa milei lui Dumnezeu. Am adus-o la voi, şi este o masă cerească a lui Dumnezeu. Fiilor, la început am lucrat minuni multe, dar astăzi sunt în Duh şi țin în mână acest sfârşit. Ține bine, creştine, în mâini viața cea fără de moarte, că Eu voi cere de la tine viața ta. Această lucrare se cheamă casa praznicului împărătesc al lui Dumnezeu. Iată, când vii, creştine, la această masă, tu mănânci praznicul lui Dumnezeu, şi aşa să zici: *„Mulțumesc, Tată, că m-ai învrednicit pe mine, nevrednicul, de a intra în casa Ta şi de a mânca această mâncare duhovnicească“.* O, fiule, pleci de aici acasă şi uiți totul. Vii şi a doua oară, vii şi a treia oară şi nu se cunoaşte că ai mâncat la acest praznic al Meu. Copiii Mei, dacă faceți aşa, veți fi scoşi de aici şi vor veni orbii care nu văd, şi cu ei voi face acest praznic al Meu. Această lucrare se cheamă altarul lui Dumnezeu, care este pus în două pietre. Această lucrare va străluci ca soarele. Aceasta va fi o corabie pe mare şi va fi până la sfârşit, şi va spune Dumnezeu: *„Intră, tu, şi toată casa ta în corabie, dar descalță-ți încălțămintea ta“.*

Fiilor, toți cei din mănăstiri nu se pleacă la această lucrare cerească. Este greu să faci pe cineva din mare mic.

Fiilor, moarte nu va mai fi, şi mulți din voi veți trece cu piciorul această viață, dar feriți-vă de altfel de adormire, căci nu pentru gunoi v-am zidit Eu pe voi; nu v-am zidit ca să îngrăşați pământul acesta.

... Creştine, cine să se roage pentru lumea aceasta? Lumea când te vedea pe tine că eşti batjocorit de lume nu-ți punea parte nimeni şi ție.

Creştine, întoarce-te la Dumnezeu, că vine ziua de Paşti, să cinăm Paştile Domnului. Această lucrare se cheamă floare nemuritoare, şi dacă va fi ascultată va fi o floare mare.

Fiule, M-am îmbrăcat din nou în Duh, ca să spun celor rămaşi, la ziua de apoi, aceste cuvinte mari. Fericit vei fi tu, creştine, că la veacul de apoi ți se va pune ție pecetea Duhului Sfânt.

Iată Maica Mea ce vă învață pe voi: *«Fiule, când te scoli din patul tău, în genunchi să te scoli. Fă-ți mai întâi trei metanii cu fruntea până la pământ, şi apoi să zici aşa:* „Îți mulțumesc Ție, Doamne, că m-ai deşteptat din somn şi mi-ai dat mie ca să văd lumina zilei. Îți mulțumesc că ai trimis pe îngerul Tău ca să mă păzească în această noapte“. *Fiule, să faci după aceea rugăciunea dimineții».*

30 septembrie/13 octombrie 1965

Proorocul, disprețuit în patria sa.

... O, minune va face Dumnezeu cu tine! Nici o minune n-a fost ca această minune, ca să vie Dumnezeu să-ți cânte ție la ureche cântarea Sfintei Treimi. O, îți voi arăta trâmbița Mea, întru care Eu am cântat. O, nu voi mai cânta din trâmbița Mea, căci toate sfârşitu-s-au.

... Eu sunt Omul pe Care nu-L vedeți, şi nu acest trup sunt Eu, căci acest trup, ştiți de unde l-am luat. Când Eu eram cu ucenicii, a venit cineva şi a spus: *„Iată, Te caută cineva“.* Şi am spus: *«Mama Mea şi fratele Meu sunt aceia care fac voia Tatălui Meu».* Aşa şi cu satul Meu, că dacă aş vorbi, aş face război. Dacă s-ar pocăi, le-aş vorbi, că tot satul a spus că această fiică e proastă. De mulți este bârfită şi hulită, şi de aceea M-am pogorât de sus şi am luat un colț de cărămidă şi am lucrat-o, şi acum o iau cu Mine. O, cerul când o vede, de ce nu spune că este proastă, aşa cum zice lumea? Fiilor, zice cu gura ei: *„Nu aud“*, şi spune: *„Dă-te mai aproape, că nu aud“*. Doreşte să aibă voce. O, fiică, lasă atâta cât este dat de la Mine.

... Copiii Mei, vom călători mult, vom călători şi pe jos şi veți uita lucrurile voastre ce le-ați făcut, adică ai furat, te-ai mândrit, ai urât pe aproapele tău. Iubite popor, vom întâlni în călătoria noastră magi din răsărit şi apus. Să se audă glasul Meu. Pace vouă!

Fiilor, întăriți-vă, căci călătoria voastră este pe sfert, călătoria voastră este scurtă, căci vremea s-a scurtat. Copiii Mei, vom călători şi vom lăsa case şi vei lăsa femeie şi vei lăsa copii.

... O, tată, după toate câte v-am dat vouă, s-ar fi căzut să fiți sus; erați poate şi împărați. Da, la şcoala pământească erai sus, dar învățătura Mea nu o poți învăța, că nu te lasă viața pământească. Copiii Mei, învățați cuvintele Mele. Ridicați-vă, că dacă aş fi vorbit la prunci şi dacă auzeau acest cuvânt, grăiau.

... Feriți-vă de mândrie, căci mândria s-a dus la preoție şi au picat în mândrie. O, Eu nu urăsc preoții, căci ei au darul de la Mine, dar veți şti că din pricina mândriei mulți preoți nu vor mai fi duhovniceşti. Se vorbeşte, ați auzit, nici Lucifer n-a murit, şi este în viață. Dar duhovniceşte a murit, că nu mai este la treapta în care a fost. Feriți-vă de mândrie, că mândria va pieri.

... O, tată, pentru ce am făcut Eu această casă? că zice cineva că nu este frumoasă. O, Eu am făcut-o după modelul cerului. Păstrați zidirea Mea.

... Fiule, tu cu mâna ta vei încheia planul lui Dumnezeu de la sfârşit.

14/27 octombrie 1965

Frumusețea lucrării venirii Domnului. Nimeni să nu stea fără lucru duhovnicesc.

... O, cum Îmi place să Mă plimb cu tine! Să se anunțe orice copil și orice bătrân că este Dumnezeu. Anunță că vine Dumnezeu, Care înoată pe valurile albastre. Nu dați voie nici la copil, nici la bătrân să Mă tulbure. Așa să spuneți, că vine Domnul, și așa să cântați, că vine Domnul. Vine Domnul pe o apă, vine Domnul, și nu dați voie la copii ca să mintă că nu este Dumnezeu. Sioane, copiii tăi mint, și dacă s-a zămislit copilul tău mincinos, ce vei răspunde? Alăptați copiii bine, că școala de acum nu este bună.

... Luați jugul Meu, că nu mai pot ca să-l duc. Niciodată nu Mi s-a părut greu ca în ziua de astăzi.

... Nu este prooroc din cer ca Mine, dar îl voi condamna fără de milă pe acela care nu crede în lucrarea Mea.

... O, slugă vicleană și leneșă, numai doi talanți ți-am dat și i-ai îngropat. Slugă leneșă, până când dormi? Da, ți se pare că este dulce profeția Mea, ca să-ți ierte greșeala ta. Scoală-te și muncește, ca să ai mâine ce mânca, dar nu urâți trâmbița Mea, că în fața Mea plânge și oftează că nu mai vrea ca să stea cu voi. De ce, oare, nu mai vrea ca să stea în fața voastră? Ce au făcut strămoșii când a plecat Moise din fața lor? A plâns țara.

O, Sioane, ce faci? Sioane, Sioane, gândește-te la ziua de mâine, gândește-te în viitor, cum ai putea ca să zbori la Mine. O, Sioane, mare va fi plânsul tău, ca al strămoșului tău! O, că nu vreți să vă împărtășiți cu cuvântul Meu! Azi unul, și mâine altul, dar peste el nu mai mâncați altă mâncare. Spălați-vă de tină, căci în această lună vor pieri o parte din creștini și Mă voi muta cu corăbioara Mea și nu Mă veți găsi. Cine s-a suit, s-a suit. Și cine nu s-a suit, a rămas.

Am ajuns la sfârșit. Pace vouă! Treziți vasul Meu, că șade cu mâinile întinse ca să o iau cu Mine, că nu vrea să mai stea cu voi pe pământ.

20 octombrie/2 noiembrie 1965

Îndemn la lucru duhovnicesc, la statornicie. Ivirea lucrărilor ispititoare și îndemn la veghe sfântă.

... Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Amin. Am venit din cerul sfânt pe pământ. Eu sunt Alfa și Omega, Care e scris în sfânta Scriptură. Eu sunt în chip nevăzut, așa e scris. O, tată, fericit vei fi tu în viața duhovnicească, de vei crede în Domnul Iisus Hristos, Care-ți grăiește ție astăzi, căci în acest trup este Domnul Iisus Hristos. O, minune! Vezi, creștine, că stă Domnul de vorbă cu tine? Vezi tu, creștine? Mai e o clipă și Se va da văzut în fața ta și tu te vei mira de această minune. Vei vedea cum o lumină a ținut acest trup.

... O, copilul Meu, am venit la tine ca să te iau la Mine, dar te mai las o clipă ca să-Mi servești cu trupul tău, dar să-Mi servești în lucru duhovnicesc, pentru că mâna Mea lucrează prin mâna ta, ochiul Meu lucrează prin ochiul tău, puterea Mea lucrează prin puterea ta, pasul Meu lucrează prin pasul tău, dar să nu te ia altcineva. Auzi?

... O, copiii Mei, nu mai mergeți din loc în loc după alți profeți, căci cine caută să aibă mai multe mese, la nici una nu va sta. Auzi? Spune, tată, crezi? Încă o dată vă șoptesc: fiți atenți, nu căutați să aveți mai mulți prooroci, căci cine se duce la alt prooroc, acela nu va rămâne, și se va pierde în zări. Crezi? Vino la Mine și stai cu Mine, copilul Meu. Nu te pierde în zări, nu avea altă masă, căci mâncând multe mâncăruri, ți se apleacă. Apropie-te de Mine, căci cum am grăit cu Avraam, Isaac și Iacov, așa grăiesc și cu tine, copilul Meu. Astăzi vino la Mine, nu mâine, că am să grăiesc cu tine. Vino la Mine, căci cine a venit la Mine, astăzi stă pe scaunul Meu, astăzi stă cu Dumnezeu, că astăzi am venit pe pământ, și parcă nu ar crede că Eu sunt. Am uitat durerea Mea. Așa și tu, vei uita durerea ta, vei uita lacrima ta, că am zis: nu te mai uita la vremea aceasta. Apropie-te de Mine cât vei putea. Nu slăbi puterea ta din calea Mea, că te vei rătăci. Când zici că este bine, atunci vine furtuna.

Copilul Meu, viața ta este ca apa care curge. Nu te lăsa în voia apei, căci apa te duce unde voiește ea, dar tu, copilul Meu, vino sus, la Dumnezeu. Auzi?

... Fiți atenți la viața voastră, că mulți vor îndrăzni ca să se facă prooroci și ca să proorocească. Dar voi fiți cuminți, că Domnul Iisus Hristos Se va mai arăta la altcineva, dar nu în lucrarea aceasta, căci Dumnezeu, în felul acesta nu va mai fi. Această lucrare pe care o aveți în față este mare, și dacă nu o veți ține bine, veți pierde această lucrare, și fericit va fi cine va avea parte de această lucrare până la sfârșit. Dar și poporul Israel așa zicea, că Moise a murit, dar n-a murit. Unde a murit Moise? că nu este scris pe nicăieri, nici pe piatră nu vei găsi scris. Moise nu a murit, ci este în viață și plânge de stricăciunea poporului de acum.

... Fiilor, dați slavă lui Dumnezeu, căci am venit la voi. Fiilor, ce face păstorul la o oaie care nu ascultă? O dă de la el. Eu nu vreau ca să vă dau la moarte. Așa voiește Dumnezeu, ca nici o oaie din turma Sa să nu plece fără de binecuvântarea Mea. Vrei să fii poporul Meu? Paște iarba Mea. Auzi? Vrei să fii oița Mea? Stai în stâna Mea, căci mulți lupi sunt înfometați de tine, și am pus mulți vânători ca să-i vâneze. Nu căutați să ieșiți pe alte uși, căci o singură ușă are stâna. Oița care nu iese pe ușa pe care Eu am pus-o, se sinucide. Eu sunt ușa. Așa zice Dumnezeu.

30 octombrie/12 noiembrie 1965

Sosirea timpului fericit și împărțirea Evangheliei împărăției Domnului.

... Fiilor, vine vreme frumoasă și vom merge din țară în țară și vom trece peste plaiuri, cu steaguri în mână și vom cânta așa: *„Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot, plin este cerul și pământul de mărirea Lui!“.* Fiule, vine vreme bună când Domnul va șterge lacrimile de pe obrazul tău, căci atunci mulți vor zice: *„Trece-mă și pe mine la tine, ca să scap și eu de ce vine acum“.* Fiule, această vreme rea nu vine peste tine, ci peste acela care n-a știut de Dumnezeu, și va striga după voi și nu va putea să scape, căci între tine și între el este o prăpastie mare și nu va putea trece această prăpastie.

Creștine, cu ce ureche auzi tu? Cu cea pământească, sau cu cea duhovnicească? Fiule, omul are patru urechi. Fiilor, nu doriți moartea, căci uite, moartea este în mormânt, în care nu este lumină, și mulți se jeluiesc și se căiesc că au avut lumină și n-au prețuit-o.

2/15 noiembrie 1965

Statornicia credinței. Vestirea grăirii Domnului din slavă, din vânt, din nori. Trâmbițele Domnului, de la Maglavit și de la mănăstirea Vladimirești. Proorocie despre trâmbița sfânta Virginia.

... O, copilul Meu, stau ca frunza în văzduh, fără de trup și îți grăiesc să nu ai alt dumnezeu afară de Mine, că mâna Mea lucrează prin mâna ta, și ochiul Meu lucrează prin ochiul tău, pentru că pasul Meu lucrează prin pasul tău.

O, copiii Mei, nu mai mergeți din loc în loc după alți profeți, căci cine caută să aibă mai mult de atât, la nici o masă nu va sta. Vino, tată, la Mine și nu te pierde în zări, căci viața ta este ca o apă. Nu te lăsa în voia apei. Apa te duce unde voiește ea, dar tu vino la Mine.

... Am venit, tată, la voi să vă spun că nu părinții pământești sunt părinții voștri. Părinții voștri este Dumnezeu. Auziți? Nu mama pământească este mama voastră, ci mama duhovnicească este mama voastră. Mama ta este biserica, tată, este cel ce face voia Mea. Apropiați-vă de Mine, că Eu sunt, și mult nu va mai fi și vă voi grăi din slavă, din vânt și din nori și vă veți uita la Mine când vă voi grăi, și voi veți uita lacrimile, căci atunci toți dușmanii poporului Meu vor pieri ca muștele de astăzi.

Fiule, nu râvni după lucruri pământești. Cine este cu Mine, să nu mai dorească lumea, iar cine vrea să iasă de la Mine, să iasă, și nimeni să nu îndrăznească să-l oprească.

Fiți atenți, că mulți prooroci se vor ivi. A fost o lucrare la Vladimirești, a fost o lucrare la Maglavit. Fiți atenți, tată, cu lucrarea pe care o aveți în față. Fericit cine va avea parte de această lucrare până la sfârșit. O, ce veți zice când va dispărea vasul Meu dintre voi? Veți zice că a murit, cum zicea poporul Israel de Moise. Nu a murit Moise, ci plânge de stricăciunea poporului de acum.

Poporul Meu, paște iarba Mea și nu te mai du la alte mese. Dacă vrei să fii oița Mea, stai în stâna Mea, stai în lucrarea aceasta, că mulți lupi sunt înfometați de tine. Nu căuta, fiule, să ieși pe alte uși, căci o ușă are stâna. Oița care nu iese și nu intră pe ușa pe care am pus-o Eu, se pierde. Eu sunt ușa. Frate, nu te furișa de Mine, căci pe unde vei ieși, Eu te voi vedea. Oița Mea, stai cu Mine, că am multă pășune, că dacă vei ieși de la Mine, vei pieri de foame și de frig.

3/16 noiembrie 1965

Domnul cheamă la El pe cel fără de cale. „Mă voi face carte între cer și pământ". Îndemn la sfințenie, la viață sub cruce, la hrană cerească, la post și la rugăciune. Vedenia pomului cu roade. Înțelepții pământului vor înălța sfinte cruci pe pământul român.

... Ah, plec cuvântul Meu către omul care nu este; plec cuvântul Meu către omul care nu L-a văzut pe Dumnezeu; plec cuvântul Meu către omul care nu este. Ca un cerșetor vin și spun așa: să vină la Mine, că sunt gol. Am un gol păstrat pentru omul călător de azi. Am un dor către omul călător. Mă voi deschide ca o portiță. Voi băga în inima Mea pe omul care vrea să vină. Voi face casă și masă, că minune e azi, dar minunea e ascunsă, pentru că nu mai are pentru ce se arăta.

Unde mai e Varvara? că în fața ei M-aș arăta. Unde mai sunt cele trei fecioare? că în fața lor M-aș arăta. Unde mai e mucenița Tecla? că în fața ei M-aș arăta.

Mă voi face o fereastră pe care va fi scris numele Meu. Pe ușă va fi crucea Mea, cu răstignirea Mea. Mă voi face acoperiș și vor veni năvală. Mă voi face corăbioară, dar apele se vor umfla din matca lor. Mulți vor veni, vor scrie pe corăbioară: *„Ultima speranță pentru cel ce a venit din timp"*. Voi ridica pietrele din fundul apei, voi pune punte pentru tine. Vino la Mine! Se deschide ultima carte. Cine va veni la Mine, va zice că e circ, dar nu e circ. El cunoaște, că a fost la circ. Ar zice tabără, că a fost la tabără, dar dacă a fost la Dumnezeu, ar zice: *„E cortul lui Dumnezeu"*. Ar zice că e o barcă dacă era la Dumnezeu, ar zice că e o luntre. Dacă era la Dumnezeu, cunoștea lucrarea Mea. Mă voi face carte între cer și pământ. Va zice lumea: *„Ce să fie aceasta?"*.

... Frate și soră, între tine și femeia ta să fie Duhul lui Dumnezeu, să nu fie duhul rău. Nu am găsit bărbat sau femeie să stea față în față fără poftă. În trecut, bătrânii petreceau cu fecioarele împreună ani de zile, în peșteră, la întuneric, dar nu pofteau, ci trăiau în Domnul. Astăzi, sunt bărbați care se învârtoșează să se ducă după femei.

... Dacă aș fi avut o vioară, ar fi venit cu grămada la Mine, dar Eu în mână port crucea Mea. Fuge omul de cruce. Cine să-l întoarcă? Nu e nimeni cine să-l întoarcă, căci locul unde se duce e focul. Fuge de Mine, de crucea Mea. A ajuns omul să fugă de cruce, ca de o nălucă; să fugă de chipul Meu, ca de un leu. Se duce la foc. Veniți la Mine! Fericită urechea care aude: veniți la Mine! Dacă vii la Mine, creștine, nu mai lua traista cu pâine din lume, că și Eu am mâncare. Ai plecat pe calea lui Dumnezeu, ia numai de la trimisul Meu.

... Ascultă, frate: de n-ai avea haină și zice cineva: *„Am luat haină, că nu aveam; am luat pâine de la mămica"*, și vine mămica și spune: *„Nu ți-e frig?"*, copilul Meu, nu lua. Mult te vei bucura, așa cum ți-am spus Eu când ai plecat la Dumnezeu. Nimic nu lua de la cei ce te-ai lăsat de ei. Ei caută să te întoarcă, tu nu știi, dar crede de la Mine, că toate se aud la urechea Mea. Ai plecat pe calea lui Dumnezeu, ia numai de la trimisul Meu. Are să-ți spună lumea: *„Frumusețea ai lăsat-o. Ia uite ce posomorât ai ajuns!"*.

Trupul bine mâncat duce sufletul în mâna diavolului. În trecut, bătrânii aveau numai pielea pe trup. De ce? Pentru că fusese odată gras, pusese sufletul rob trupului. Atunci, ce a zis? *„Ia stai, trupule, să te pun eu la jug",* și a pus trupul la jug. Ce jug? Post și rugăciune. Cel mai greu jug pentru trup este postul. Ia aminte, frate, cătușe i se socotește trupului postul. Este cea mai bună armă de a opri trupul de la pofte: postul. Să nu crezi că dacă ai postit te-ai îmbolnăvit. Se află în carte că trupul este vrăjmaș sufletului. Lasă-te după sfatul Meu. Dacă spune cineva că de la post te îmbolnăvești, nu e adevărat. Creștinii din trecut au înviat morții, au dat vedere. Postul, pentru anume lucruri să-l pomenești. Dacă ai postit și n-ai spus pentru ce e, e ca o hârtie nescrisă. Dacă ai un tată, să postești ca să-l scoți. Vă arăt o muceniță care, după ce a murit, cineva a scos-o prin post. Decât să faci o sută de parastase, cea mai bună faptă e să scrii zile de post și îl vei scoate din a lui moarte. Nimic nu-i sfânt pe pământ ca postul. Cu post vei scoate pe cei mai îndrăciți oameni. Zice cineva: *„Am vrăjmași."* Dacă ai avea atâtea zile de post, n-ai avea. Dar nu ai post. Frate și soră, n-am venit să stric legea, am venit contra vrăjmașilor tăi. Nici între creștini nu e post astăzi. Cea mai bună armă de nimicire a duhurilor rele e postul. Cineva dintre creștini a postit trei zile și trei nopți să vadă dacă este adevărată lucrarea Mea, dar pentru că ispitea, nu s-a arătat. Nu puneți în lucru ce nu vă e dat. Altcineva a postit să fie și el prooroc, dar nu cereți ce nu vă e dat. Știi cine fac așa? Cărturarii și fariseii. Pe timpul lor, posteau și ziceau să-L dea pe Dumnezeu jos. Dumnezeu știe pe fiecare ce are de făcut cu el. Fratele Meu, dacă vrei să faci ceva pentru fratele tău, postește, dar nu cere altceva.

... Fiți nevinovați ca porumbeii și înțelepți ca șerpii. De ce porumbeii sunt nevinovați? Pe ei în zorii zilei îi găsești în grădiniță. Mănâncă semințe și pietricele și nu mănâncă omizi, ci numai semințe. De ce șerpii sunt înțelepți? Sunt, căci își cunosc vremea când să iasă afară din culcuș. Numai acela, când i-a venit sfârșitul, iese să-l strivească, că așa e dat. Nici un șarpe nu piere decât numai strivit. Nici o vietate nu are înțelepciunea unui șarpe. Cineva bătea cu lemnul într-un colac, dar dacă nu-i lovești capul, nu moare șarpele.

... Vrei să fii predicator, fii. Dar cine spune la cineva: *„Nu fura, nu curvi“*, plată de la Mine va primi. Dar mai întâi hrăneşte-te tu cu ea, şi pe urmă dă-o la altul. Semănătura ta să fie văzută, şi pe urmă dă-o la altul.

... O, Verginico, să ştii că pomul pe care l-ai văzut este Domnul, şi fructele pe care le-ai văzut sunt cuvintele Lui care se vorbesc prin gura ta. Este încărcat Domnul de cuvinte sfinte, de miere. Cum ai gustat, ai şi aflat gustul Său. Dar cine să le culeagă? Căci omul de astăzi este leneş, nu vrea să culeagă cuvintele Domnului, şi fiecare duh trage la tatăl său, că stă Domnul în calea călătorului, dar cine-L vede? L-ai văzut tu, Verginico, că ai Duhul Domnului, dar cei ce nu-L mai au, nu-L mai văd, căci aşa este scris: *„Duh la duh trage“*.

... Această lume de astăzi este vrednică de suferinţă, căci ochi a avut, şi pe Domnul nu L-a văzut; urechi a avut, şi pe Domnul nu L-a auzit; gură a avut, şi pe Domnul nu L-a slăvit; mâini a avut, şi Domnului nu I s-a închinat; picioare a avut, şi pe calea lui Dumnezeu nu a mers.

Dumnezeu a blestemat lumea aceasta să nu se mai folosească de mădularele sale, şi mădularele ei să fie o putoare. Nici nu aude, nici nu vede, nici nu vorbeşte, nici nu merge, şi blestemul lui Dumnezeu o chinuieşte.

... Verginico, să ştii, când chemi numele Meu, să faci semnul sfintei cruci, că acesta este toiagul Meu, şi să zici: *„Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-ne pe noi“*, că dacă nu zici aşa, mulţi domni se duc, în numele Meu, şi îi înşeală pe creştini, dar voi, sfânta cruce făcând-o, biruiţi!

... Să ştii, Verginico, aceste construcţii pe care le vezi, sunt sfintele cruci care se vor construi în curând, căci pe pământul României va intra poporul grec, şi acel popor este un popor de cinste înaintea Domnului. El va construi pe toate locurile mai înalte, sfinte cruci. Vor fi ca numărul stelelor.

6/19 decembrie 1965

1966

Slava credinţei. Sfinţenia căsătoriei. Cel ce va fi creştin, se va numi român. Fiii şi fiicele Noului Ierusalim.

... Fiilor, nu din mamă pământească sunteţi voi, ci sunteţi născuţi din mamă duhovnicească. Ochii tăi nu au văzut când Dumnezeu ţi-a trimis pâine în casa ta. Ţineţi bine minte, că nu este libertate cum era odată. Sunt lacăte puse pe bisericuţe. La câte o portiţă, mai este câte o potecuţă. O, cum erau odată uşile deschise şi intrai şi nu te înfricoşai!

O, copii ai Ierusalimului, o, copii ai cetăţii care vine! Duhovniceşte s-a spus că va veni iarăşi vremea când vom fi liberi. O, să nu cauţi fără această lucrare, căci cu tine vreau să descui. Tu eşti un bulgăre de sare, care va săra tot pământul acesta. Tu eşti cheia veacului de la sfârşit. Domnul o poartă. Dar cui am dat această cheie? Vedeţi că nu ştiţi dacă nu citiţi legea? Că este scris un calendar mare, pe care l-am lăsat.

Veniţi-vă în fire, căci această lucrare nu se vede bine, dar va veni vremea când se va vedea mare şi se va vedea bine, căci aceasta este casa lui Zaheu, şi să ştiţi că unii din voi veţi intra, şi unii nu veţi intra, că Domnul va pregăti un loc care nu va fi ca pe pământ, căci vine vremea de pe urmă. Dacă nu credeţi, să ştiţi că nu veţi moşteni pământul acesta.

... Fiule, dezbracă-te de hainele cele vechi şi îmbracă-te cu cele noi, că va sosi Domnul la voi şi vă va ridica pe norii cerului. De vei fi în casă, ieşi din casă la auzirea acestor cuvinte. De vei fi la câmp, lasă câmpul la auzirea acestei şoapte. Ridică-te şi vino după Mine. De vei fi sus pe casă, să nu te cobori să-ţi iei nimica pe tine din casa ta. Vino! La ale Mele şoapte, ridică-te! Fiule, grăbeşte şi vino după Mine! De vei fi în slujbele Mele, atâta îţi îngădui, să ceri de la Mine binecuvântare în călătoria ta, căci la şoaptele Mele tot iadul geme, şi la cuvintele Mele tot iadul se teme, căci la chemarea Mea tot iadul se va scula. Dar să fii atent, creştine, cum vei pleca, că-ţi vor ieşi în cale neamurile tale şi te vor opri. Nimic să nu le spui de şoaptele Mele. Tu vino după Mine. Tu cunoşti cum va fi timpul acela, că şi cel mai iubit prieten te va ţine pe tine ca să întârzii. Să nu fii codaş, căci Eu te voi numi pe tine fiu după inima Mea şi te voi iubi cum n-am mai iubit pe nimeni. Mai presus de ziua de înviere te voi numi. Mai presus de ziua de naştere te voi numi. Mai presus de naşterea omului dintâi te voi numi pe tine. Vino la Mine, cel din plan, omule din simbol, omule din vremea de acum, care n-ai uitat toate câte s-au lucrat, care nu L-ai uitat pe Tatăl tău, ce Se cheamă Dumnezeu, şi Mi-ai urmat Mie cu tot ce ai avut şi nimic nu te-a rupt de la adevărul sfânt. Vino la Mine, că ce bine-ţi va părea ţie când te voi chema!

... De şaptezeci de ori câte şapte te-am hrănit cu lapte, şi nu cu lapte pământesc, ci cu lapte duhovnicesc, căci te-am hrănit mai mult ca pe fiul ce a stat lângă Mine. Te-am hrănit mult de tot şi ţi-am pus brăţară la mână, ca să te cunoască această lume. Ţine-te bine, tată, că ai mâncare la Mine, că ai băutură la Mine. Adu-ţi aminte de praznicul Meu ce-l sărbătoresc, căci praznicul Meu nu a fost în nici un timp aşa ca acum, căci acum ne sunt vitele sterpe, dar când ne-or făta, ne vor da lapte mult de tot.

... Poporul Meu, ţi-am dat pâine, dar să nu spui că nu ţi-am dat. Poporul Meu, ţi-am dat apă, dar să nu spui că nu ţi-am dat. Poporul Meu, ţi-am dat viaţă; primeşte viaţă de la Mine. Poporul Meu, intră în corabia Mea şi să nu spui că nu e vremea. Poporul Meu, pentru ce păcat ai căzut în sabia lui faraon?

... Fiul Meu, pentru ce a venit la tine Dumnezeu? Pentru ca să-ţi îngăduie păcatul tău şi fărădelegea ta? Pentru ce este căsătoria? Acest altoi este de la facerea Celui Înalt, şi am zis, şi spun: naşteţi fii în duhul şi nu în trupul, căci altfel nu te voi chema creştin după legea Mea şi te voi chema creştin împotriva Mea. La acest cuvânt nu ne putem împăca, nu Mă pot împăca cu neînfrânarea ta.

Fiule, dacă vei reuşi cu lucrarea Mea, vei vedea taina soarelui, vei vedea toate lucrurile aşezate şi vei vedea toate tainele întru lucrurile Mele.

... Am rămas cu poporul lui Israel, dar cu rămăşiţa lui, nu cu cei pe care i-am scos din robia lui faraon, ci cu fii din fii ai neamului lor, ca să moştenească ţara Canaanului. O, poporul Meu, nu mai avem atâta vreme, şi de aceea lucrul este scurt. Cuvântul Meu în faţa poporului Meu este ca toiagul lui Aaron.

... O, apropie-te de Mine, ţară românească, că de nu Mă vei asculta, va rămâne întru tine semn de la Mine cum a rămas ca amintire din mănăstirile împăraţilor. Apropie-te de Mine, oştire română, căci copiii care vin, nu sunt de la Mine, nu sunt cu Mine, că Dumnezeu va strica şcoala cea pământească şi va înălţa biserică dacă va fi ascultare. Dumnezeu va strica zămislirea pruncilor dacă va fi ascultare în oştirea română, căci am luat altoi pentru voi şi pun altoi de la început, ca cel născut să rămână înviat. Dacă voi reuşi, bine va fi, aşa cum scrie în carte la rugăciune: *«precum în cer aşa şi pe pământ»,* fără păcat. Credinţa să o păstraţi, căci multă credinţă este întinată. Crede în Dumnezeu, dar face şi păcat lumea.

Fiţi în apropierea lucrării de azi. Nimeni să nu-şi ducă planul după voia sa, ci toţi să-şi ducă planul după voia lui Dumnezeu. Căsătoria nu este după voia sa, ci este după planul lui Dumnezeu. Nici un creştin să nu trăiască cu femeia sa după voia sa, şi să trăiască numai după voia lui Dumnezeu. Este scris în lege despre cel ce strică cuvântul lui Dumnezeu. Pe acela îl numeşte vrăjmaşul Său. Bagă bine de seamă, Israele, că pentru tine s-a pogorât legea de pe muntele Sinai.

Dacă voi reuşi cu tine, voi pune acest pământ ca să fie raiul pentru tine; viaţa cea veşnică va fi pe el; fii ai Edenului ceresc veţi fi. Supuneţi-vă voii cereşti, fiilor. O, ascultă, Noule Ierusalime! Ce zici, vei merge fără de păcat? Nu greşi, tată, ca să pot reuşi cu tine, ca să-ţi dau în folosinţă patria creştin-ortodoxă.

O, am vorbit aşa din pricina dragostei de tine. Creştine, când Eu sunt cu tine, mergi cu Mine. Când Eu sunt cu tine, nu greşi. Înfrânează-te, fiule, înfrânează-ţi mădularele tale, că Eu sunt mereu cu tine. Înfrânează-te, tată, că vine vrăjmaşul peste tine dacă nu faci ca Mine. Ascultă-Mă, căci Eu sunt Care ţin piept asupra vrăjmaşului tău. Să se ducă această veste la tot poporul Meu. Şi fiţi atenţi, să nu vă latre câinii păgânilor.

Fiilor, a sosit timpul legământului nou, căci cineva din creştini spune că Dumnezeu a venit să căsătorească. Eu am venit cu neprihănirea şi n-am găsit fecior şi fecioară în toată ţara să nu dorească de căsătorie trupească, dar Eu am venit din legea lui Dumnezeu.

O, astăzi nu i se mai spune român la nimeni, decât celui creştin. Poate să fie el german, indian, dar dacă este creştin, este român. Pace poporului român! Pace ţie, poporul Meu!

... Ah, Verginico, dacă tu cauţi în sfânta Scriptură, vei găsi cum a proorocit David şi Matei evanghelistul şi cum s-a lucrat şi cum se lucrează şi astăzi, prin Duhul Sfânt. O, fiica Mea, multe descoperiri s-au descoperit, şi tot nu pricep oamenii. Verginico, acest vas pe care tu îl vezi, a fost la începutul legii şi acum. Acest vas este pus în faţa creştinilor, în faţa preoţilor, dar în chip ascuns, şi se descoperă numai în pilde. Fericit cine a cunoscut planul lui Dumnezeu şi s-a folosit de priceperea sa, căci cine şi-a spălat viaţa în vasul acesta, acela s-a învrednicit şi a intrat întru împărăţia lui Dumnezeu, şi astăzi s-a descoperit pruncilor lui Israel acest sfânt vas, şi cine se va spăla în acest vas, se va învrednici să intre în cortul lui Dumnezeu, în biserica Noului Ierusalim. Aşa grăieşte Duhul Sfânt, căci cortul acesta se mai numeşte şi biserica creştinilor, biserica Noului Ierusalim, şi acest vas se numeşte vas de spălare al cortului, al bisericii creştinilor, ca orişicine va voi să vină în cortul acesta ca să se închine prin sine lui Dumnezeu, se cade lui să se spele întâi, căci creştinului nu i se mai îngăduie să mai stea în prietenie cu necredincioşii, căci Domnul grăieşte: *«Cu cei necredincioşi nu voi şedea»*.

... Spune, Verginico, la creştini, că aşa zice Domnul: cine voieşte să intre în cortul acesta, să se spele mai întâi de păcatele sale. Verginico, Verginico, cum odinioară nu puteau creştinii nebotezaţi să intre întru împărăţia cerurilor, aşa şi în vremea de astăzi, nu poate intra omul nepocăit, în cortul acesta, adică în biserica Noului Ierusalim.

... Ţine, Verginico, bine tot ce ai, că dreaptă este lucrarea Mea.

... Verginico, spune tu, fiica Mea, poporului acesta la care Eu am grăit, că Domnul le-a pus întrebare: de ce nu ascultaţi de sfaturile Mele? Eu i-am numit pe ei fiii Noului Ierusalim, fetele Noului Ierusalim, popor al cortului sfânt, popor al Noului Ierusalim, dar ei Îmi sunt plini de tină şi acum, după atâta vreme de profeţie. Eu, Domnul, am lucrat taine mari cu oamenii, şi nu în folosul trupului, ci în folosul Duhului Sfânt, căci trupul este pământ şi ţărână, iar duhul este nemuritor. Să o iau de la zidirea omului şi până în clipa de până acum numai tainele lui Dumnezeu sunt, dar în vremea de acum, nu s-au descoperit lucrurile.

Astăzi am luat altoaie din toate lucrările ce s-au lucrat la început, ca să le unesc una cu alta, adică începutul cu sfârşitul, dar greu Îmi este ca să le unesc una cu alta, căci străin s-a făcut sfârşitul de început.

... O, Verginico, spune, tată, la creştini cum Mă vezi tu pe Mine, Domnul, lucrând numai taine, numai simboluri şi numai lucruri cereşti, şi mulţime peste mulţime de popoare s-au îndepărtat de adevăr, luând aminte la duhurile înşelătoare. Verginica, vasul Meu, pe care l-ai văzut tu, sunt toate tainele lui Dumnezeu şi toate simbolurile, toate pildele şi toate lucrările pe care le-am lucrat, şi vorbirile cu proorocii, de la facerea lumii şi până în ziua de astăzi.

... Verginico, aminteşte-i poporului despre căsătoria de acum, că străină viaţă poartă bărbaţii de acum, faţă de cei de atunci. Acest păcat Îmi este mare povară călătoriei Mele de acum. Încă mai avem un altoi pe care nu l-am lucrat, şi prin acest altoi vă veţi cunoaşte între fiii oamenilor că-Mi sunteţi ucenicii Mei, şi prin altoiul acesta toate neamurile vor mărturisi de credinţa voastră dreaptă şi multe neamuri se vor întoarce la credinţă şi, dimpreună cu poporul Meu, vor dobândi împărăţia veşnică, în vecii vecilor.

... O, măi popor român, măi popor român, pentru tine a venit Domnul din cerul sfânt, să fac cu tine ce a rămas de lucrat. De ce, poporul Meu, mai întârzii a crede? Pentru ce mai zăboveşti a te pocăi? Nu este scrisă venirea Mea de acum? Nu eşti tu scris în lege despre această lucrare sfântă? Pentru ce mai întârzii a crede? Pentru ce întârzii a veni la Mine? Vă zic vouă, popor român, că vor veni străinii de departe, iar tu, o palmă de loc, te leneveşti să vii. Nu socotiţi voi că alţi creştini, din străinătate, au lăsat odihna şi curţile lor, femeile şi feciorii lor, şi în ţară străină au călătorit, căutând pe Domnul Iisus Hristos? Dar voi nu vă înduraţi să lăsaţi nimic. Iată, Eu am lăsat cerul şi am venit la satele voastre, unde este scris, dar scump va fi preţul venirii Mele la voi. Ce lucru să mai fac, afară de această lucrare să mai întorc pe om de la păcat? Ce lucrare să mai fie afară de aceasta? Cine n-a auzit şi să nu se mire? Şi cine nu a auzit şi nu s-a mirat? Cine nu o socoteşte şi să nu se înspăimânte? Domnul a venit iarăşi pe pământ, a venit în Duhul Sfânt. Cum să nu vă cuprindă frica pe voi? Inimă de piatră, cum mai stai în amorţire? că şi morţii gem în mormintele lor, de groază.

Popor român, trezeşte-te! Ce mai stai? Este ziuă, nu este noapte. De ce dormi? Este ora întârziată. Hai, popor român, ce mai zăboveşti? Oare, nu tu eşti în planul Meu?

... Pentru aceasta M-am plecat Eu acestei copile, să vă fac pe voi fii şi fiice ale Noului Ierusalim. Oare, aceasta nu e o taină?

... Verginico, Eu închei vorbirea şi binecuvintez cu binecuvântare sfântă această scrisoare, şi s-o dai în faţa poporului ce face parte la toţi de lucrurile Mele. Amin, amin, amin.

25 decembrie 1965/7 ianuarie 1966

Israel, numele poporului sfânt. Viaţa de apoi şi salvarea celor din iad. Pământul va fi al Domnului, iar pe el, omul cel nou.

... Fiilor, dacă aş fi făcut lucrarea pentru trupuri fără duh, aş fi încheiat veacul acesta de mult, dar nu fac lucrul Meu pentru trup, ci Îmi fac astăzi lucrarea numai pentru duhuri, că acesta este planul Meu de astăzi, căci cu trupul am lucrat. Câţi nu sunt cu trupul luaţi la cer! Şi câţi cu trupul nu

sunt lăsaţi pe pământ! Iată, priviţi cu ochii la moaştele lor, la care sământă se mai găseşte şi astăzi să se sfinţească în trup. Pe aceia nu-i oblig Eu, Domnul, şi aceasta o voiesc ei, din dragostea lor faţă de Mine. Dar vouă vă cer Eu, cu multă rugăminte, să fiţi cu duhul curat, şi voi nu vreţi.

... Ţi-am spus ţie Israel, ca să cunoşti că Eu sunt Dumnezeul lui Israel, căci Israel Mi-a fost Mie popor, şi Eu i-am fost lui Dumnezeu, şi cine dintru Israel nu M-a ascultat, nu au primit cinste de la Dumnezeu, ci au fost pedepsiţi pentru vina lor.

... Ah, fiilor, fiilor, iar vă spun acest cuvânt. Am venit la voi, că mereu v-am spus că am venit la voi, şi nu Mă credeţi că Eu sunt Domnul şi că de mult sunt venit. La început când am venit cu acest cuvânt, l-aţi auzit numindu-vă pe voi popor al Meu. Şi n-am venit ca să Mă duc în lume, şi voiesc să rămân la tine, şi cu tine să închei veacul, că tu eşti scris să fii cheia cu care voi încheia veacul acesta de la sfârşit. Popor al Meu, nu erai tu iubit de nimeni pe pământ aşa cum te iubesc Eu, Domnul. Nici părinţii tăi, care te-au crescut, nu te-au iubit cum te iubesc Eu, Domnul. Iubirea Mea este înaltă, înaltă, faţă de iubirea părinţilor tăi. Poporul Meu, Eu ţi-am adus lucruri scumpe, ţi-am adus lucruri mari şi vrednice de tine. Când ai timp să începi a le lucra? Of, of, măi popor al Meu, fă-ţi timp să împlineşti cuvintele Mele, căci timp din timp, se face o viaţă plăcută lui Dumnezeu.

... Popor al Meu, Dumnezeu când te-a zidit, ţi-a dat o mână de grâu, şi când am venit acum, ţi-am spus să-l alegi de neghină. Şi am venit la tine să văd dacă l-ai ales, dar văd că treci cu vederea şi nu vrei să-l alegi bine, popor al Meu; că numai o mână de grâu ţi-am dat şi nu l-ai ales, dar să-ţi fi dat un car de grâu! ce-ai fi făcut? Moşii şi strămoşii tăi aveau care de grâu, date de Mine, şi ei alegeau bine şi nu lăsau neghina în grâu, ci o aruncau. Tu de ce, popor al Meu, nu alegi neghina? Cine vrei să-ţi aleagă grâul?

... Este vremea de sfârşit şi nimeni nu se va mai învrednici ca să-ţi facă ţie bine, că a venit un om urât şi a şoptit la urechea lumii de astăzi că morţii nu mai mănâncă, că aici este raiul şi iadul, dar Eu vă zic vouă să nu credeţi, şi veşnic să staţi cu Mine, că prin voi, mulţime mare de păcate voi spăla.

... Grâul este viaţa ta, iar neghina este păcatul. Grâul sunt zilele tale şi ale fiecăruia de pe pământ. Numai o mână de grâu are omul astăzi, şi aceea este îndoită cu neghina, şi multă neghină se află în grâu, adică multe păcate se află în zilele omului de astăzi. Moşii şi strămoşii voştri aveau sute de care şi nu dădeau voie să stea neghina în grâu, nu dădeau voie păcatului să stea în inima lor.

... Am venit la tine ca să te pregătesc pentru împărăţia cerurilor, căci păcatul nu va mai avea loc pe pământ, căci cerul şi pământul sunt ale Domnului şi nu sunt ale oamenilor.

Dumnezeu este împotriva omului care face păcate. Pe omul care face păcat, nu-l primeşte Domnul în slujba Sa.

Popor al Meu, şi strămoşii voştri au mai avut greşeli, dar le trimitea Dumnezeu prooroci şi îi trezeau, şi ei ascultau şi nu lăsau greşeala, şi o mărturiseau şi nu o mai făceau. Dar la voi, nu prooroci au venit, şi Însuşi Domnul a venit să vă grăiască prin Duhul Sfânt.

Nu eşti popor al poporului, ci eşti popor al lui Dumnezeu. Vezi? Tu ai o vită pentru jug, şi alta, pentru lapte, dar Eu nu te am pe tine pentru jug, căci jugul l-am luat Eu asupra Mea, adică nu pentru lume te am, şi te am pentru Mine, ca să împlinesc ce am în lege scris. Poporul Meu, vreau să Mă arăt cu viaţa ta în lume cum se arată un învăţător cu ştiinţa elevilor lui. Creştine, creştine, viaţa ta e scrisă să înlocuiască soarele, viaţa ta este lumina, că nu va mai lumina soarele pe cer, ci tu vei fi lumina oamenilor pe cale.

... Fiilor, nu eram Eu în sfântul potir? Nu eram Eu pe sfânta cruce? Nu erau faptele Mele în sfânta Scriptură? Dar văzându-Mă dispreţuit chiar şi de voi, creştinii, am venit în calea poporului Meu ca să Mă arăt iarăşi şi să strig cât pot la voi.

... Această hrană pe care ţi-o aduc Eu, îţi dă putere ca să calci peste scorpii şi peste toată fiara lui antichrist şi nu-ţi va face ţie nici o rană, că tu vei fi pe pământ o comoară şi te voi pune în palma Mea şi mulţi vor alerga după tine. Pregăteşte-te, că am adus lucruri noi din cer pe pământ.

... Această lucrare, râvneşte tot cerul la ea, şi ţie, poporul Meu, ţi s-a urât cu ea.

... Fiule, auzi tu cuvântul Meu? Eu îţi vorbesc de aproape, că nici cu moşii şi strămoşii tăi n-am vorbit cum vorbesc cu tine. Nici cu Moise, nici cu Avraam şi nici cu Isaac n-am vorbit aşa de aproape.

... O, frate, frate, te-a invitat Domnul să intri în casa Lui. Nici împăraţii nu au cinstea pe care ţi-am dat-o Eu, Domnul. Pe tine te aşteaptă cerul. Nu este făptură în cer, nici pe pământ ca să-ţi măsoare cinstea pe care ţi-am dat-o Eu, Domnul.

... Fiul Meu, crede întru Unul Dumnezeu, căci va pieri apa de pe pământ şi tu vei fi stânca din care va curge apa din care vor bea toţi, pentru a Mă cunoaşte pe Mine, Dumnezeu.

... De ce nu mănânci din ce ţi s-a dat, şi mai mănânci şi de pe piaţă? căci piaţă se numeşte fărădelegea.

Fiilor, sunt mai rău decât lupul când îi este foame. Mi-e foame, creştine, sunt plin de foame. Dă-Mi să mănânc. Mi-e foame, poporul Meu. Creştine, dă-Mi să mănânc ce este scris în legea Mea şi nu ce ai tu în legea ta! Înger din cer de ar veni în casa ta şi ar adăuga sau ar scoate ceva din legea Mea, să nu-i faci nici o ascultare, să nu fie primit.

... Fiule, crezi că în acest staul vor suna douăzeci şi patru de clopote? Crezi că în acest staul se va pregăti jertfa sfântă, şi jertfa care se va pregăti va fi după credinţa poporului Meu? Fiule, crezi că în staulul acesta se va arăta toată făptura care trebuie să fie arătată? Crezi că în locul acesta nu va mai putea să intre nimeni necurat? Fiilor, învredniciţi-vă de această taină sfântă, căci vă spun că o parte din voi va intra, şi o parte din voi nu va intra, căci nu te voi lua după nume, creştine, şi te voi lua după viaţa pe care o trăieşti, aşa cum este scris în legea Mea.

... Popor numit, încredinţează-te, căci din tine voi scoate pâraie şi izvoare mari, din care va curge miere şi lapte, care vor adăpa toată seminţia Mea.

... Fiilor, fiilor, cercetaţi-vă bine întru toate şi fiţi vrednici de lucrarea aceasta, căci este scrisă în toată Scriptura, nu astăzi am adus-o. Eu n-am adăugat nici un cuvânt la ea, şi totul este scris în carte, dar sunteţi fără pricepere. O, măi fiilor, de ce am luat Eu din fiecare pom al cerului câte un altoi? că prin altoaiele acestei taine am lucrat de când am zidit pământul cu tot ce este pe el. O, tată, puţine păsărele au venit la lucrarea Mea, dar s-au dus şi acestea laolaltă în apă cu cele din lume. Eu n-am venit ca să nimicesc pe păcătos, ci am venit ca să-l vindec, am venit ca să-i pun alifie. Fiilor, de ce am luat din fiecare câte un altoi? Ca prin altoaiele acelea, să se vadă că tainic am lucrat de când am zidit: Adam, Noe, Avraam şi Moise.

O, frate şi soră, deşteaptă-te, că nu este vremea ca să fii prost şi proastă, căci ai o lucrare a lui Dumnezeu, care te deş-

teaptă. Creştine, vino întru cele ale Mele! De ce mai zăbovești? Căci în această vreme vor veni profeți de departe şi vor pune în film această lucrare.

... Vreau prin tine să scot omul de la supărare, adică pe aceia pe care i-am dat muncilor grele. Fiilor, strămoşii voştri s-au îmbogăţit prin lucrarea lui Dumnezeu, că, auzind glasul lui Dumnezeu şi împlinind cuvintele Lui cu putere, au ajuns bogaţi întru toate. Fiule, prin această lucrare dau iertare lui Pilat. Frate creştine, prin această lucrare dau iertare lui Caiafa, dau iertare lui Irod, voi da iertare mulţimii de morţi care au fost răpiţi din viaţă cu moarte năprasnică, şi miilor de copilaşi avortaţi le voi da mâna să iasă la lumină.

... Cugetă un creştin aşa: *„Dacă acesta este Dumnezeu, să strice legătura cu colectivul* (C.A.P., n.r.)*, să nu mai fie colectiv".* Adevăr vă spun, că va veni şi timpul acela, în care se va strica colectivul, dar veniţi-Mi în ajutor şi nu vă stricaţi. Israele tată, dacă nu Mă luptam Eu cu satana, nu te scoteam din robia lui faraon, dar prin neîmplinirea poruncilor lui Dumnezeu, ce s-au dat ca lege prin proorocii pe care i-a trimis, iară aţi căzut în robia cea grea, nu a lui faraon, căci pe faraon l-am înecat, dar mai greu, aţi căzut în robia lui antichrist, satana cel de pe urmă, care a înghiţit toată suflarea.

Adevărat îţi zic ţie, măi popor al Meu, căci acum se zideşte veacul ce va rămâne în veac. Cine a venit de la începutul veacului până acum, nu a gustat din cele pregătite, şi toţi aşteaptă pe cel de pe urmă, te aşteaptă pe tine. Oricum se face veacul acesta, dar vino la Mine, în cinstea pe care ţi-am dat-o Eu. Vino la Mine, că am ceva de lucru cu tine. Fiilor, veniţi-vă în fire, că aici se zideşte omul cel nou, dar nu se va lucra până ce omul numit nu se va schimba după planul lui Dumnezeu.

1/14 ianuarie 1966

Sfaturi pentru împlinirea legilor sfinte. Despărţirea de cei ce lucrează fărădelegi.

... Eu, Domnul Iisus Hristos, sunt trimis de ce este scris în carte, să vin iarăşi cu trupul, dar nu se mai zideşte ca la început, ce s-a zidit de la început. Nu am venit ca să stric nimic, şi am venit ca să întăresc legea Mea. Cine are urechi de auzit, să audă, că veţi auzi cuvântul Domnului Iisus Hristos: *«Urmaţi-Mă!»*, şi nici unul nu Mă va urma.

... Fiilor ai Ierusalimului, credeţi cu adevărat că veţi intra pe poarta pe care n-aţi intrat niciodată?

... Dacă cineva te îndeamnă şi te duce să furi, să fii lacom, să înjuri, o, tată, acesta e duhul rău. Iar dacă cineva te îndeamnă să faci rugăciune, să posteşti, acesta este de la Dumnezeu.

... Fiţi oglindă pentru cei ce nu cunosc adevărul. Model să fiţi pentru cei ce nu cunosc viaţa creştină. Nu daţi prilej pe cale la oameni să defaime lucrurile Mele. Nu daţi prilej pe calea voastră, când lucraţi, ca să înjure omul pe Dumnezeu. Şi când auziţi, plângeţi cu hohote, căci este Tăticul tău şi te iubeşte atât de mult, că a dat pe Fiul Său ca să moară pentru ca să te iubească pe tine. Crezi?

... Fiule, morţii, înviind din moarte, îţi aduc ţie mulţumiri pentru faptele tale pe care le-ai făcut pe pământ. Dacă ai căzut, ridică-te repede, şi dacă tu te-ai ridicat, laudă pe Dumnezeu, să nu se laude diavolul cu tine, căci Dumnezeu vede neputinţa în care ai căzut. Chiar mare de vei fi pe pământ, să nu fii depărtat de Dumnezeu. Dumnezeu a primit la Sine toată făptura şchiopilor, chinuită, bătută, şi a pus hotar, ca în urma acestora să nu mai fie minuni, căci cu tine este alt plan.

... Am scris şi pe apă, şi pe nisip, şi pe frunză: *«Pocăiţi-vă!»*, şi lumea tot nu s-a pocăit. Credeţi? Nu este om pe pământ ca să nu ştie aceste cuvinte, dar am găsit acest caval şi cânt cu el pe pământ.

... Eu sunt Domnul Iisus Hristos, în Duh. Cum cântă un cioban la oi, aşa cânt Eu la voi. Trupul acesta este un instrument cu care cânt cântarea lui Israel, şi cine aude, să vină la Mine. Şi cine aude la Mine, să nu se mai ducă şi la lume, căci cântarea Mea este bună. Dacă te uneşti cu cei din lume, lumea te amăgeşte. Fugi, creştine, de lume, căci am scris şi pe apă, şi pe nisip, şi pe frunză, şi se va şti totul, căci toate vor mărturisi. Mă aşteaptă neamul tău cu tine, o, Ierusalime. Tu eşti oiţa cea aşteptată de Mine.

O, copii ai Ierusalimului care eraţi în carte ca să vă naşteţi! Am venit iarăşi pe pământ, ca să vă vindecaţi. Zac trupurile voastre bolnave în voi, zac, şi le vede numai Dumnezeu. Dacă ţi-am spus că duhul tău e bolnav, n-ai crezut. Şi zic acum: sănătate duhurilor voastre! căci nu voi vindeca trupul până nu voi vindeca duhul.

... Copiii Mei, fiţi blânzi şi cuminţi, ca să vă cunoască lumea că-Mi sunteţi Mie fii. Fiilor, se apropie minunile pe care trebuie să le îndeplinesc cu voi, căci este scris în carte că în vremurile de acum se fac minuni cu cei aleşi ai Mei.

... Nu este om pe lume care să Mă mai cunoască pe Mine, că iată, chipul de bărbat s-a făcut femeie, şi chipul de femeie s-a făcut bărbat.

... O, poporul Meu, să te fereşti de jocurile drăceşti, de cuvintele drăceşti.

... Poporul Meu, Eu am fost pom verde şi cu roade bune de mâncat şi tămăduitoare. Cine a mâncat din roadele Mele, şi-a tămăduit şi sufletul şi trupul, şi tot M-a tăiat şi M-a smuls de pe pământ şi M-a aruncat. Dar tu, care eşti pom uscat şi fără roade, cum vei suferi tăierea şi focul? O, ce vă veţi face voi când Domnul Îşi va da lucrarea Sa pe faţă?

... Astăzi nu-ţi curge nici o lacrimă din ochi pentru păcatul pe care-l faci, dar pentru o lovitură sau o tăietură îţi curg lacrimi pâraie.

... Vă zic: fiţi cuminţi şi fără de vină. Nu vă atingeţi de fărădelegile lumii, ca să nu cădeţi şi voi în durerile ei. Fugi de oricine face păcat, chiar dacă este mamă, ori tată, ori frate, ori ce neam ţi-ar fi; fugi de păcatele lor, ca să nu ţi se întâmple necazuri din pricina fărădelegilor lor, căci urechea ta dacă aude hule de la fratele tău, sau de la tatăl tău, sau de la mama ta, sau orice neam ar fi, vinovată este urechea ta; sau dacă ochiul tău a văzut păcatul părinţilor, ori al fraţilor, ori al surorilor, vinovat este ochiul tău. Mai bine fugi, poporul Meu, dintre cei care fac păcate, ca să nu fii şi tu în păcatul lor.

O, zic vouă că de ar fi fost această lucrare o şcoală pământească, aţi fi ieşit la o treaptă înaltă, eraţi mulţime de împăraţi, dar lucrarea Mea este mai presus de şcolile pământeşti, şi cei ce vin în ea sunt îndărătnici, nu vor să se ridice la nici o treaptă, nu vor să fie nici împăraţi, nici învăţători, nici patriarhi, nici preoţi ca să lucreze în via Mea.

... Copiii Mei, copiii Mei, ridicaţi-vă la treapta faptelor bune cum s-au ridicat părinţii voştri, Avraam, Isaac şi Iacov, şi după ei mulţime mare de sfinţi. Am venit la poporul Meu ca să-l pregătesc, să nu aibă nici o vină.

... Fiilor, veniţi-vă în fire. Nu vă rugaţi ca să muriţi, că Dumnezeu nu voieşte să muriţi, şi nici bătrân să nu dorească să moară. Toţi să se roage lui Dumnezeu cum s-a rugat bătrânul Simeon. Credeţi că în vremurile de pe urmă veţi vedea minunile? Fiilor, la sfârşit sunt minuni mari, nu ca la început, nu cum a văzut Simeon un prunc. Fiilor, Simeon a văzut un

prunc. Tu nu vei vedea un prunc, ci vei vedea un Împărat când vine să-Şi cheme slugile Sale să le dea plata.

... Plânge Dumnezeu de omul care nu mai are scăpare. Frate şi soră, nu lucra mult în ograda ta. Roagă-te, şi iarăşi zic roagă-te să-ţi dea învierea Dumnezeu. O, câtă suflare ai câştiga!

... Fraţilor, nu faceţi neguţătorie în lume, căci între lume şi între tine este o bară, şi din lume va fi chemat numai acela care va bate, şi nici acela nu se va chema dintr-o dată până nu se schimbă, căci acolo trebuie să fie examen şi să nu fie spre vânzarea ta, că mulţi s-au îmbrăcat în piei de oi şi au venit între voi, luând de la voi şi ducându-le în mâna fariseilor. Aţi auzit, fiilor? Bucuraţi-vă în Domnul!

... Cine mănâncă din Trupul Meu şi bea din Sângele Meu, acesta face legământ cu Dumnezeu. Fericiţi sunteţi voi, că Domnul Iisus v-a dat această hrană, dar fiţi atenţi, ca nu cumva lupul să mănânce oaia. Frate şi soră, mulţi mănâncă din Trupul şi Sângele Domnului Iisus, dar tot atunci au făcut şi păcatul.

... Fiilor, aveţi putere să vindecaţi om din durere, dar nu aveţi credinţă.

12/25 ianuarie 1966

Lupta binelui împotriva răului.

... Fiilor, fiţi după legea Mea, că de la început a zidit Dumnezeu planul Lui tainic, şi omul a stricat, că nu numai la început a stricat. Şi asta a stricat planul lui Dumnezeu, că de la început a făcut doi oameni: unul bun şi unul rău. Şi s-a semănat sământă bună din cel bun, iar din celălalt s-a semănat sământă rea. Cel bun se roagă pentru fiul cel rău, se roagă pentru mama sa, se roagă pentru fratele său şi pentru sora sa, iar cel rău huleşte pe toţi. Dar Eu zic celui bun: depărtaţi pe cel rău de la voi. Fiilor, fiţi priveghetori ca albina.

15/28 ianuarie 1966

Sfânta Împărtăşanie, hrana creştinului. Îndemn la citirea sfintei Scripturi. Pământul va fi al Domnului şi al moştenitorilor Lui.

... Este scris numele poporului Meu. Cum te cheamă, tată? Creştin. Dar şi lui Israel îi spuneam tot creştin. Da, şi l-am scos din pustie şi l-am dus la bine, şi pe urmă s-a aflat şi s-a descoperit că nu a fost creştin. Dar pe tine te-am numit creştin, că ţi-am dat să mănânci pâine şi vin, adică Trupul şi Sângele Meu.

... Vin pe urmele tale, creştine, şi am venit ca să-ţi spun ca să mănânci tu astăzi pâine şi vin din Trupul şi Sângele Meu, nu ca din gunoi, că este dat pentru vremea de apoi. Fiilor, nu este ca întru început, că mulţi prooroci am trimis ca să vestească vremea din urmă, căci acum este mai presus ca atunci. Vino-ţi în fire şi umple-te de fapte bune. Vino-ţi în fire, că tu eşti moara care va măcina. Creştine, dau lucruri scumpe, că dacă ai vinde tot pământul, de la răsărit şi apus, şi tot n-ai putea să cumperi ceea ce ai tu astăzi, căci Dumnezeu S-a descoperit şi ţi-a dat ca să mănânci Trupul şi Sângele Său.

... Frate şi soră, această pietricică se mai dă în dar creştinilor de astăzi, aşa cum este scris în cartea care va cădea în mâna creştinului şi nimic nu va cunoaşte ce scrie în ea.

O, creştinilor, nimeni nu ştie de ce sună clopotele bisericii, căci te-ai jucat cu aceste profeţii.

... Fraţilor, fratele Meu, până acum, din cele ce ţi-a dat ţie Dumnezeu, a fost boboc, dar va înflori şi se va face o floare mare şi se va vedea. Fiule, chiar dacă vrei să o scuturi, Domnul te va vedea şi nu poţi să ascunzi această floare.

... Cu cine să stau Eu de vorbă? căci cei ce vin la Mine Îmi cer viaţă pământească şi vin cu trupul şi nu vin cu duhul. Cu cine să stau Eu de vorbă? căci cei ce vin la Mine, se uită, se uită ca la un mort. Fiule, nu este un mort, că scris este în cartea care spune: *«Turna-voi din Duhul Meu peste fiii şi peste fiicele voastre şi vor prooroci».* Credeţi? Creştinilor, nu este un mort, ci este Domnul Iisus Hristos, şi este viu Domnul, adică trupul acesta este coşciug. Frate şi soră, deschideţi ochii voştri. De ce într-o nucă tu crezi că este miez în ea? Dar în acest trup de ce nu credeţi că este un Duh?

... Fiule, toţi proorocii când au auzit au aşteptat şi nu dormeau, ci aşteptau şi chemau venirea Mea, şi nu dormeau; chemau, că ştiau că Domnul vine. Aşa şi tu, creştine, Domnul nu Se mai duce singur, şi cu tine va pleca, şi vă va alege pe voi dintre oamenii cei răi şi va pleca la locul pregătit mai dinainte.

Fratele Meu, mâna Mea, piciorul Meu, ochiul Meu, obrazul Meu, chipul Meu, de ce-ai îmbătrânit? Eu de ce n-am îmbătrânit? Fiule, de ce te-ai schimbat? Eu de ce nu M-am schimbat?

O, Lazăre, scoală-te afară, că nu este vremea ca să mori, şi este vremea să te scoli. Vino la Mine, creştine, că şi cei din mormânt vor ieşi afară şi vor cere mântuire.

... Cât aş spune Eu două cuvinte din zece, şi cu un cuvânt le vei înţelege tu, creştine. Dacă vei înţelege, este bine. Dacă ţi-aş da mai pe larg cuvintele Mele, nu aş mai termina zile întregi şi nopţi întregi cu tine.

... Vino, frate şi soră, vino, căci urmează să chem morţii după tine, că după tine nu mai este altă minune decât aceasta: morţii vor ieşi din mormânt.

... Ce nu poate intra la Mine? Păcatul nu poate intra. O, hambarele care nu te lasă, acestea dă-le la sărmani, că vei face comoară în cer, căci mila vă duce întru împărăţia Mea, şi nu hambarele.

... O haină, când o dai de pomană, este un dar, şi mai dai şi cu parfum ca să miroasă. O, nu sunt contra la parfum, căci este făcut din flori, ci sunt contra păcatului. Credeţi?

... Deschid cerul şi Mă uit pe pământ şi văd oameni citind ziarul. Dar pe sfânta Scriptură de ce nu citeşti? Creştine, pune mâna, tată, pe sfânta Scriptură şi citeşte, căci în sfânta Scriptură nu este ceva de pe pământ, şi este totul din cer. Nu mai citi ziarul, şi citeşte sfânta Scriptură, ca să te pun în fericire, căci nu voi pune morţii la o parte cu cei vii, în cele ce vor fi.

... Fiica Mea, sora Mea, fratele Meu, bucuria Mea, îţi cer ţie ce am cerut la toţi pe pământ, cum am cerut lui Saul: *«Saule, Saule, pentru ce Mă prigoneşti?».* Şi Saul s-a dezbrăcat de haina sa, căci a zis: *«Adevărat este că Te-am prigonit în viaţă, Doamne. Învaţă-mă ce să fac».* Şi l-am trimis la un prooroc de l-a uns.

... În sfânta Scriptură sunt lucrurile de la începutul veacului şi lucrurile de la sfârşitul veacului. Drumul acesta, nimeni nu-l cunoaşte, decât cel care este pregătit. O, paşte sfânta Scriptură, că numai aşa te vei chema ucenicul Meu. Paşte Scriptura, poporule al Meu, şi când Eu Mă voi opri la un punct sau la o virgulă, tu să răspunzi. Frate şi soră, nu te împotrivi, şi când voi zice şi te voi întreba, să ştii totul. Învaţă sfânta Scriptură, copilul Meu, că Scriptura îţi va da ţie viaţă. Învaţă Scriptura, măi Israele de astăzi, şi nu dormi, tată. Învaţă Scriptura, tată, căci hăinuţa de pe tine se va rupe, dar Scrip-

tura în veci nu se va rupe. Învață Scriptura, ca să cunoști venirea Mea. De ce bătrânul Simeon nu a încetat din viața pământească până nu a văzut pe acest prunc? Și la tine, tot așa va fi, creștine. Și tu ești ca acest om, și să aștepți, căci va veni un Împărat la tine, și când va veni, El te va strânge în brațele Sale și te va iubi, și atunci vei cunoaște venirea Domnului Iisus Hristos ca un Împărat și te vei bucura, iar dacă vei dormi în viața ta, nu te vei bucura de acest lucru.

Fiilor, Împăratul slavei anunță pe ostașii slavei că vine la ei. Pregătiți-vă pentru veacul din urmă. Nu stați nepăsători.

... Eu am pus o bară între femeie și bărbat, dar zic: decât să hulească, mai bine să rămână cum vor ei. Și mai bine este să iasă de la Mine, să nu mai hulească. Cu forța nu se va face planul Meu. Fără credință nu se va face planul Meu. Cine vrea și cine are dreptate și crede cu adevărat, cu aceia se va face planul Meu. Cine nu vrea și nu are credință, să se dea la o parte și să nu mai încurce.

... Dacă nu voi reuși, vă voi da focului de veci pe toți acei ce Mi-ați adus Mie stricăciune.

... O, tată, cele sfinte nu se spurcă, dar se spurcă mâna ta. Veniți-vă în fire, că vremea de astăzi este aspră. Veniți-vă în fire, căci sfârșitul de la Domnul este foarte aproape. Faceți fapte bune. Fiilor, de veți avea credință, veți deschide porțile libertății, căci nu numai mâna voastră este în lucru, și mâna Noastră este în lucru dacă veți fi desăvârșiți.

Copii ai cerului, ai cerului Meu, nu vă mai stricați, nu vă uniți cu cele scoase astăzi.

Bărbaților, Mă adresez vouă: nu vă mai uitați la fiica Gomorei de astăzi. Las-o să se împodobească cu toate, iar tu, copilul Meu, stai cuminte și nu te uita la ea, căci acea fiică va veni la tine și îți va spune: *„Scrie-mă și pe mine la tine“.* Fiule, cât o vezi acum de frumoasă, atâta va fi de urâtă. Cât o vezi acum de bogată, atâta va fi de săracă și va veni la tine și va spune: *„Scrie-mă și pe mine la tine“.* Dar nimic să nu faci, căci am scos mila. Chiar dacă îți va spune: *„Mă închin și eu Dumnezeului tău“*, tu să nu faci.

Fiilor, voi sunteți sarea care va săra pământul acesta; voi sunteți lucrurile Mele, care vor lucra lucrarea veacului acesta; voi sunteți bucuria Mea. Fiilor, în loc de vaiete va fi bucurie. Nu fiți iscoadă numai ca să știți.

Frate și soră, te uiți că ți-a luat pământul. Da, l-a luat cezarul, dar crezi că îl va da înapoi? Nu va avea ce face cu pământul, că va zice: *„Ce să dau ca să scap de necazul cel mare?“.*

Frate și soră, copilașii Mei, aveți grijă, tată. Crezi că în inima ta se strecoară lucruri care strică planul lui Dumnezeu?

22 ianuarie/4 februarie 1966

Proorocie pentru vestirea Evangheliei împărăției cerurilor. Sfințenia este calea mântuirii. Sfinții vor moșteni pământul.

... Pacea Mea o dau ție ca temelie în viața aceasta. Tată, caută la chipul Meu, căci chipul Meu este putere, și Mă voi arăta în toată slava Mea, căci puțin mai este și voi da toată lucrarea Mea pe față. Fiți plini de sfințenie față de Mine și de Cel ce M-a trimis pe Mine, căci vine timpul să fiți chemați și veți urca pe trepte mari și mici. Cât vârful de ac nu vei fi primit cu vreun păcat întru împărăția cerurilor. Fiilor, se lucrează lucruri mari, și cu voi se vor lucra aceste lucruri mari, care nu au asemănare.

O, floricelele Mele, o, floricelele Edenului, o, floricelele raiului, vom așterne covorul pe pământul acesta, și nu covor de lână, care se pune în lume, ci covor pe care-ți va fi milă să calci cu picioarele tale, că în acest covor s-au țesut de la început multe frumuseți și multe modele și multe culori. Și vei călca pe acest covor și vei plânge nevrednicia ta și neascultarea ta și cârtirea ta.

O, câți vor veni și vor căuta să nimicească această lucrare! Dar nu vor putea, că vor veni de la răsărit și de la apus și de la miazăzi și de la miazănoapte făpturi care Mă vor căuta atunci.

O, fericit vei fi, creștine care vei apuca sfârșitul veacului cu Mine! Tu ești munca Mea de la începutul și sfârșitul veacului. Fiule, nu va fi pământ și loc să nu fie al tău dacă vei asculta, că Dumnezeu va chema toată făptura Sa și va trece ce este bun la dreapta, și ce este rău la stânga, iar cei buni vor moșteni pământul.

Fiilor, nu trupul acesta este Dumnezeu, ci aceasta este trâmbița lui Dumnezeu. A venit Domnul din cerul sfânt și S-a plecat la voi până la pământ.

4/17 februarie 1966

Lucrare pentru împărăția cerurilor.

... Creștine, vine vremea când nu mai poți zice: *„Doamne, iartă-mă, iartă-mi păcatele mele!“*, că vei fi ocupat cu lucruri minunate, de la Mine date.

19 februarie/4 martie 1966

Păcatul răzvrătirii este mare.

... Fiilor, apropiați-vă de Mine. Lăsați răzvrătirea care este între voi, căci cine se răzvrătește împotriva fratelui său, se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu. Feriți-vă de răzvrătire, că nici un păcat nu este mai mare ca răzvrătirea, căci cine se răzvrătește, douăsprezece păcate face dintr-o dată.

... Fiilor, vine timpul ca fiece creștin să-și ia asupra sa o ceată de copii să-i învețe carte.

... Fiule, nu te încrede numai în bisericuță, căci bisericuța este mică și nu încap toate în ea.

... Fiule, voi face creștini din piatră, căci așa este scris în carte.

3/16 martie 1966

Vorbirea Domnului cu cei vânzători.

... Verginico, fii atentă la cuvintele Domnului. Iată ce-ți spune Domnul: spune-i lui Petrică Horja, poștașul Meu, că așa grăiește Domnul către poștașul Său: Petre, Petre, așa M-am purtat Eu cu tine, cum te porți tu cu Mine? Eu M-am purtat frumos cu tine; tu te porți urât cu Mine. Eu te-am scos pe tine din lume și din închisoare și din orice greutate, și tu, acum, ce-Mi faci Mie? Necinste în lucrul Meu. Ieri te-am ajutat pe tine să-ți întreții familia ta. Întru toate lucrurile te-am apropiat de templul Meu. Ți-am dat un dar frumos, dar văd că te-a doborât mândria, ca pe Lucifer. Petre, Petre, trezește-te, Petre, din amorțire! Hai, saltă-te degrabă și nu-Mi aduce atâta durere, căci cu rău Îmi lucrezi Mie. Aceste necazuri se vor întoarce asupra ta și vei chema numele Meu, dar în loc de milă îți voi întoarce silă; în loc de ajutor îți voi da ție jale, pentru că pe Mine, Domnul, nu Mă va înșela omul, nu Mă va înșela nimeni. Se aud în urechile Mele toate apăsările ce le apeși pe copiii sărmani. Eu așa am lucrat cu tine când erai sărman, când nu avea familia și copiii tăi ce mânca?

O, Petre, Petre, unde te trezești tu acum? Petre, fă-te copil după sfatul Meu și nu comanda după planul tău, căci

orice stricăciune, orice cuvânt afară de planul Meu, se va pune la socoteală. Eu nu Mă iau ca tine după Gheorghe sau după Ioan sau după Constantin, ci Eu caut la lege şi după plan. Cine va ieşi din planul Meu sau din lege afară, cu acela Eu nu voi scoate lucru plăcut în faţa întregului cer.

Petrică Horja, te întreb: tu îţi vezi acum calea pe unde ai apucat? Eu îţi grăiesc ţie că nu vezi, că din pricina mândriei şi a încăpăţânării zici că mergi bine, dar Eu, ca un Dumnezeu, te anunţ să te îndreptezi, căci nu mergi bine, şi dacă nu vrei să Mă asculţi, voi retrage de la tine tot avutul ce ţi l-am dat în stăpânire şi turma Mea o voi abate de la tine şi te voi lăsa singur, să munceşti cu sudoare grea, ca să cunoşti că Eu, Domnul, te-am părăsit pe tine şi pe familia ta. Eu zic: vino-ţi în fire, Petre, şi vino la pace cu Mine, până ce nu te ajunge biciul! Primeşti numai iscoade care te rătăcesc de la tot adevărul sfânt. Ce adevăr poţi găsi la iscoade? Ce vrei să faci tu? Dacă ai avea tu putere, ai pedepsi pe Nicolae, dar vezi, că este mai mare păcatul tău ca al lui Nicolae. Ia să-l cercetezi bine pe Nicolae, că-l găsim mai drept pe el decât pe tine, pentru că Nicolae nu are mânie ca tine. Nicolae crede cu toată inima că toată munca pe care o face la templu, nu este a lui, ci zice că este a Domnului, dar tu, Petre, niciodată n-ai spus, căci lucrurile ce ţi le-am dat spre a-Mi servi, ai pus stăpânire pe ele, fără de a mai da dovadă de adevăr. Petre, Petre, cer de la tine: pentru ce faci aceste tulburări cerului sfânt? Te aştept. Răspunde-Mi!

Sfârşit,

Iisus Hristos.

5/18 martie 1966

Lucrarea celor răzvrătiţi este dată pe faţă.

... Verginico, fii atentă la cuvintele Mele pe care Eu voiesc să ţi le spun numai ţie şi celor ce Eu le spun în faţa ta.

Verginico, va veni la templu unul dintre cei răzvrătiţi *(Turculeţ, n.r.)*. Eu, Domnul n-am să-i grăiesc nici un cuvânt afară de cele ce-ţi dau ţie acum, că la unii ca aceştia le voi lua tot dreptul de a mai propovădui cuvântul sfintei Evanghelii, căci nu sunt vrednici de ascultare, că ei vor să fie ascultaţi şi văzuţi de oameni, dar că au auzit pe Domnul grăindu-le în faţă, ei nu vor să Mă asculte, şi au intrat în turma Mea să-Mi risipească oile, ucigându-le fără milă. Spune-i, Verginico, acestui răzvrătit dacă vrea să aibă oi şi dacă vrea să fie păstor, să intre cu luntrea în marea cea tulbure şi amară ca fierea şi să-şi găsească prin munca sa oi, ca, la pierderea unei oi, să-l usture şi pe el inima cum Mă ustură şi pe Mine de pierderea oilor Mele, pe care el Mi le omoară fără milă. A intrat în oile Mele, făcându-se el vrednic de păstor. Nu-l primesc! Să iasă! căci s-a răzvrătit contra Mea. Eu am zis vouă: primiţi-l, ca să vedeţi şi voi ce face el, dar Eu am urmărit tot pasul lui, am urmărit toată viaţa lui, dar de aici nu-i mai îngădui nici un pas să mai facă, şi nici oilor Mele nu le mai îngădui să meargă după acest răzvrătit.

Mi-a dat Mie copilul. Eu l-am dat în seama unui sol, cu înfiere cerească. Martori am cerul sfânt. Şi acum, acest răzvrătit Îmi cere copilul. Spune-i, fiica Mea, că pe copil să nu-l mai ceară, căci copilul este al Domnului, şi la ziua judecăţii îl va judeca aspru pe acest tată amorţit de vreme. Să-i citeşti, Verginico, aceste cuvinte ale Mele. Dacă se va smeri şi îşi va plânge stricăciunea ce Mi-a adus-o Mie şi oilor Mele, Eu, Domnul, îl voi ierta, iar de nu, îi poruncesc să iasă afară din oile Mele şi poruncesc oilor să nu-l mai asculte, că vor fi pedepsite de Mine, Domnul.

Ai auzit, fiica Mea? Să îndrăzneşti a da această scrisoare, să nu cruţi nici un cuvânt, căci îţi vei pierde oile, şi pe tine te vei duce în mare greutate faţă de suferinţa pe care o porţi. Spune, Verginico, suferinţa ta pe care o porţi, că este foarte mare şi foarte grea, dar să ştie toată turma Mea de oi că suferinţa ta ţi-ai dobândit-o prin neascultarea lor, prin neîmplinirea lor şi prin neiubirea lor faţă de Domnul şi prin plecarea feţei lor faţă de alţi profeţi.

Sfârşit,

Domnul Iisus Hristos.

10/23 martie 1966

Şapte creştini în închisoare, pentru lucrarea Domnului. Suferinţa trâmbiţei Domnului. Proorocie despre facerea pământului şi a raiului şi a Noului Ierusalim, pe pământ.

... Amin, amin, amin. Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Eu sunt. Pace vouă!

Daniele, nu mai da voie la nimeni să intre sau să mai iasă pe uşă. Voi pune legământ pe voi că nu veţi spune la călăi tainele Mele.

Fiilor, copiii Mei, pentru ultima dată am venit iarăşi. Rugaţi-vă mereu să nu vă părăsească darul Meu. Veniţi-vă în fire! Veniţi-vă în fire! Fiţi cu inima bună şi buni creştini. Tocmai acum când fiecare să-şi ia partea lui de muncă, a căzut pe luncă. Când să fii fericit, ai căzut pe drum. Veniţi-vă în fire, că-Mi este trâmbiţa în durere. Rugaţi-vă mereu să vă ajute Dumnezeu. Unii dintre voi, pentru avere, pentru bani, pentru lucruri pământeşti, s-au despărţit de cele cereşti.

Ţineţi minte aceste cuvinte: să nu mai daţi lucrarea Mea s-o mai audă orice casă, că s-au vestit călăii. Cine a vestit la călăi, îşi va lua grea plată de la Mine. Daniele, crezi?

Daniele, unii dintre copiii Mei plâng că au pierdut bani. Plâng şi Eu că am pierdut şapte munţi *(şapte creştini, n.r.)*, pe care trebuia să-i avem acum, în numele celor şapte care trebuia să fie acum. Să citiţi în sfânta carte. Plâng Gheboienii că au pierdut banii pentru noi şi, cât şi cât să cadă la pământ, şi vorbesc mereu de rău pe vasul Meu. De va vărsa cineva din gura sa, de va vărsa din taina Mea, va fi greu de el. Fiilor, nu voi lăsa în pierdere pe vreunul din copiii Mei, nu voi lăsa să piardă, dar aşteptaţi-Mă şi voi. Mă vaiet că am pierdut din carte lucruri mari. Plângeţi împreună cu Mine lucrurile întârziate, că tot pământul s-a despărţit de Mine. Spune-le la cei doi copii ai Mei să nu mai plângă banii, ci să plângă cei şapte munţi care trebuia să fie în faţa Mea. S-a închis drumul, căci poştaşul *(vânzătorul, n.r.)* a pus la cale lucruri rele pentru lucrurile Mele.

... Apropiaţi-vă de Mine, că v-am grăit mereu această veste. Ţineţi-vă bine, că mulţi dintre voi vor muri, mulţi dintre voi vor pieri. Păstraţi lucrurile de la Mine, să nu le vindeţi pe cale sau să le pierdeţi pe cale ca să-Mi aduceţi supărare.

Am lăsat cerul şi am venit la voi. Puteam să nu mai vin, că e vremea cea rea, dar am venit să împlinesc cuvântul dumnezeiesc, care a fost scris. Dar am o zi, şi iarăşi când voi veni voi umbla pe vremea rea, căutând oiţa pierdută.

Copiii Mei, nu minţiţi, că pe Mine Mă minţiţi. Eu sunt Cel ce am fost bătut. Nu-Mi mai descoperiţi Duhul, nu mai descoperiţi lucrul, pentru că nu este vremea călduroasă, şi e vremea geroasă, pentru că vă poate pune în ţeapă şi veţi pieri.

... Dacă toţi ucenicii Mei ar fi ascultat de Mine, era acum vreme bună; n-ar fi fost ce este acum. Copii, plângeţi cu Mine, că iată, se luptă duhurile necurate să închidă uşile templului, să închidă pe omul adus de Mine, dar Eu nu-l voi lăsa, şi porţile templului nu se vor închide.

Copiii Mei, să vă duceți la o mie de doctori, şi vasul nu se va vindeca fără voia Mea.

Ascultă vocea lui Dumnezeu! Aproape stă judecata, aproape este ziua cea mare. Vino la Mine, copilul Meu; aşa te-am chemat mereu.

Tată, tată, vine vremea să vă schimb la față şi la trup, că aşa este scris, că mulți dintre ucenicii Mei se vor schimba. Câți nu Mi-au zis: *„Cred!"*, şi acum nu mai cred! Câți nu M-au sărutat, şi acum Mă hulesc şi Mă vând! Mai bine n-ai mai fi. Să-ți taie gâtul, să-ți arunce capul decât să Mă serveşti prin vânzare. Eu te hrănesc, nu această piatră.

Copilaşii Mei, fiți buni, căci bunătatea îndulceşte fierea, iar fierea amărăşte mierea.

Aleargă diavolul să arunce pe unii dintre voi în temniță şi se căiesc stăpânitorii şi slujitorii acestui veac că au pus libertate credinței şi caută loc sau articol ca să te bage; caută vină, caută, dar vina nu o va găsi cât vei fi cu Mine. Cât bobul de muştar de vei fi cu Mine, să ştii, copilul Meu, că voi fi cu tine. Fiilor, copilaşii Mei, dacă este vremea rea, lucrați cum Eu vă învăț, şi de e bună, lucrați tot de la Mine. Să nu ziceți: *„Nu e lucrarea aceasta bună, că iată ce m-a pus să fac!"*.

... Când se va lua de pe pământ acest trup, în fața judecății se vor desfăşura toate. Aş putea să-l vindec, dar îl țin mărturie pentru călăi.

Constantine, dă-te pe lângă Petrică Horja şi ia-i traista cu caiete, că vine timpul să le depună în fața securității. Acest om este beat; nu ştie ce mai face. El nu vrea să mai ia aminte la aceste cuvinte. Faceți slujbe pentru a-l aduce pe acest copil care nu mai ştie de Mine, ci umblă numai prin minciună. Are mişei pe soția şi copilul lui, care se bucură să-l despartă de Mine.

Copilaşii Mei, am sosit la punct. Bucurați-vă întru Domnul! Fiți copii ai cerului, că se va potoli furtuna. Cine a întărâtat-o o va şi potoli.

Copilul Meu, tu nu vezi ce văd Eu. De ai vedea tu ce văd Eu, te-ai îngrozi şi te-ai spânzura ca Iuda. Zice că-l arestează pentru Mine; îl arestează pentru trecerea peste hotar. Sunt ani de zile, Constantine şi Daniele, de când vorbesc cu voi, şi nu vi s-a descoperit despre acestea. Lucrul acesta nu a fost să se petreacă cu Petrică, dar duhul rău a venit pentru lăcomie, pentru că nu a iubit pe frații săi. De la început a căutat numai să-i jecmănească. Spuneți, se cade să-i dăm acestuia din stup? Nu se cade să-i dăm nimic de frică. Vezi că nu se mai teme de Mine? Se duce la creştini şi îi jecmăneşte, spunând că este de la Mine trimis. Pentru ca să nu se întâmple rău copiilor Mei şi templului Meu, îi dau, dar în urmă; nu va trăi să-i moştenească. Îl forțează pe Dumnezeu să-i dea de frică. Îi dau, dar îi zic: pentru că nu mai respectă lucrarea Mea, nu va trăi să moştenească. Dar să nu vă pară bine de lucrul acesta. Rugați-vă ca între voi să dispară acest război. Constantine, dacă vine pe la tine, spune-i: *„Nu ți-e milă de sora ta, Verginica, ce plânge cu jale această cădere?"*. El are să spună că nu a căzut, dar să-i spui că a căzut, că a vândut tot lucrul sfânt, lucrarea lui Dumnezeu. El are să spună că n-a vândut, dar să nu-l crezi. A zis că-l vinde pe Mişu, pe Nicolae, pe Cristea, dar M-a vândut pe Mine.

8/21 aprilie 1966

Cei credincioşi sunt sarea pământului. Această lucrare este Golgota Duhului Sfânt. Proorocie pentru facerea pământului nou şi a raiului şi a Noului Ierusalim.

... Să nu muriți, copiii Mei, că pe voi vă aşteptăm, cu voi se încheie veacul acesta de război. Am venit de la înălțime într-o mare adâncime. Mulți au uitat. Care nu au semnul sfintei cruci, au uitat de Domnul Iisus Hristos, au uitat. Voi să nu uitați.

Iată, vorbesc prin această piatră însuflețită cu puțină viață. Întorc această piatră şi pe o parte şi pe alta; îi suflu în față ca să capete viață. Nimeni n-o poate salva. Mâna Mea e cu ea. Dacă era pământească, se treceau oasele prin mâna ta. Țineți minte, să nu uitați aceste cuvinte, că nu veți şti când se va şterge această piatră.

Copiii Mei, păstrați bine darul de la Mine, păstrați bine. Poporul Meu care în curând vei avea viitor, în curând vei căpăta pecetea. Te vei uita din munte în vale şi din vale în munte şi nu va mai fi nimic să te înfrunte. Te vei duce unde vei avea dragoste.

Să nu muriți, copii, niciodată, că aşa e scris în carte, că cine va muri, mai târziu se va căi, se va jeli ca să capete iar viața sa. Fiilor, fiilor, aveți viață binecuvântată nu numai o dată; şi de câte ori am venit, cuvântul acesta am spus. Poporul Meu, nu-ți vinde darul de la Dumnezeu, căci darul îți dă viață, te trece peste toate.

... Copii şi iarăşi copii, am venit iarăşi la voi, dar cu greu deschid gura vasului Meu, căci în grea durere îşi petrece această suferință. Eu mângâi această piatră, căci în ziua judecății o voi ține pe brațe.

... Această lucrare este Golgota, este valea lui Iosafat. Rugați-vă, tată, fiți împlinitori în toate. Despărțiți harul de fire, căci aici este răbdarea, aici este puterea, aici e râvna şi căldura unde înverzeşte grădina. Nu vă temeți, nu fiți fugari, nu fiți fricoşi, şi fiți curajoşi, căci ce poate să-ți facă cel fără duh?

Copiii Mei, încă o dată vă spune Tatăl: voi sunteți sarea cu care veți săra marea; voi săra cu voi tot ce este nesărat. Nu te priveşte pe tine că de ce voi lua din tine şi voi săra pe cineva cu inima păgână. Voi da viață morților din groapă, cu un bulgăre de sare din viața dumitale. Să nu-ți pară rău de lucrarea Mea. Cum s-a lucrat omul prima dată, aşa se va lucra şi în vremea aceasta.

... Iată că v-ați sculat cu pretenție asupra Mea. Eu nu te-am lipsit niciodată de cuvântul Meu, şi am împlinit ceea ce am avut. Crezi? Şi Eu sunt în lipsă. Lipsa ta nu se aseamănă cu lipsa Mea. Lipsa Mea e lipsă de mare valoare, dar lipsa ta nu este chiar aşa de primejdioasă. Dacă te-ai ruga, ai îndeplini şi lipsa ta. Copilul care nu plânge, mama îl lasă mai mult timp nemâncat. Crezi?

Toate cuvintele pe care Eu le-am grăit în fața poporului Meu, sunt de folos. Câte cuvinte am văzut Eu în picioarele porcilor! Dacă eram mânios, supărăcios, nu mai veneam la tine. Sunt însă cu milă. Dacă am întâmpinat Eu ceva şi n-ai avut ce mânca, de ce nu te-ai întors să aduni risipa? că e vremea de lipsă. De ce Maica Mea vine şi aude că Domnul are să vină la tine? Vine cu câteva ore înaintea ta. Ia cuvânt cu cuvânt şi le adună. Tu aştepți mereu cuvântul Meu. Pe cele vechi nu mai vrei să le iei? Ia-le, tată, că şi cele vechi, una sunt amândouă.

Împleteşte cununa frate cu frate şi nu te supune morții, nu te pierde vremii acesteia, căci vine ce n-ai văzut de când te-ai născut, vine facerea pământului şi a raiului şi a Noului Ierusalim; adică sunt făcute, dar nu sunt încă pe pământ. Veniți-vă în fire, că nu e nimeni pe lume să oprească lucrul de la Mine, dar vine Domnul pe altă parte şi tipăreşte o altă carte şi nu eşti lipsit de fericire. Cerul şi pământul vor trece, dar cuvântul Meu nu va trece, că la arătarea unei lucrări voi aprinde pământul, şi tot ce este păcătos va arde. Şi, cum o casă e făcută din piatră şi din lemne, lemnele vor arde, şi piatra va rămâne.

Dați cezarului ce e al cezarului și nu le amestecați pe toate. Cezarul stă deoparte, pentru că cezarul de astăzi s-a depărtat de Mine.

Vai de voi, cărturari și farisei care vă așezați în colțul străzii și opriți copiii să vină la Mine! Tată, fericit copilul care ocolește calea oprită și nu se lasă biruit. Crezi? Fiii Mei, nu veți vedea durerea aceasta.

... Nu te teme, Nicolae, și nu te mai îngriji de acest necaz, că necazul pe care tu îl vezi că te va călca, nu este așa cum cugeți în inima ta. Această suferință care este pusă peste această piatră în care Domnul a scris povețe, va înceta când va sta furtuna.

10/23 aprilie 1966

Durerea Domnului pentru cel care L-a vândut. Proorocie pentru întocmirea și vestirea cărții „Cuvântul lui Dumnezeu".

... Vai omului acesta fără de Mine! Vedeți ce e afară? Face o lucrare fără zi de sărbătoare. Eu vă dau vouă pâine, apă, recoltă înaltă și bogată, cum nu e la alții. Eu vă ajut pe voi. Fiți cu Mine în toată lucrarea și în tot locul. Nu Mă părăsiți cum M-a părăsit cea mai mare ceată. Eu, ca Dumnezeu, nu Mă așteptam la căderea acestui număr mare de copii: fiul Meu Petrică Horja, cel dintâi din turma Mea, cel dintâi, care a murit pentru totdeauna. Dar țineți-vă bine, cât puteți, de Mine, de haina Domnului Iisus Hristos, și aveți grijă de oițele care mai sunt sănătoase.

... Puțin mai este și vom da mână cu mână și vom citi cartea proorociei de azi, de la început și până la sfârșit, în fața a milioane și milioane de făpturi.

3/16 iulie 1966

Numele Domnului. Domnul dă tărie armatei Sale.

Pace vouă din cer pe pământ! Pace vouă, copii ostași ai cerului! Ascuțiți armele, că e mare război între voi. Eu sunt Alfa și Omega, Cel ce vorbește astăzi pe pământ. Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Care am dat blestem smochinului, și așa se va întâmpla cu tot pomul care nu rodește. S-a înmulțit pomul pădureț pe pământ. Am venit iarăși să mai grăiesc prin acest ciob hulit și bătut de toate pietrele. Veniți-vă în fire! De trei ori zic: veniți-vă în fire! Căutați-Mă pe Mine, că voi ieși în calea voastră. Eu sunt Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o viță în trei legături.

... Eu dintr-un petec mic fac un lucru mare. Am muncit foarte mult să-Mi pun în jurul templului apărători, dar apărătorii au dat drumul duhului rău să lucreze cum vrea.

... Tată, tată, când am venit, erau mulți să vadă lucrarea Mea. Până la sfârșit, puțini au mai rămas. Purtați sculele dreptății în mână, copilașii Mei. Am venit în această casă încuiată. Fiți cuminți. Feriți-vă, căci mulți câini latră înaintea voastră. Latră câinii ca să muște creștinii. Dacă nu eram Eu cu voi, astăzi nu mai era nimeni. Spuneți portarului de la templu să fie cuminte și bun creștin, că blândețea îl ține acum să vină la Mine.

Fiți cuminți și cu răbdare și fără de păcat. De tină faci mereu baie, dar de păcat de ce nu faci baie? Să fie creștinul credincios întru toate; așa am grăit de când am venit.

Tată, tată, țineți-vă bine, că se luptă duhul rău și vă ia din partea Mea să vă facă după el. Atâta e mult, până ieși la poartă, până te scoate din casă, și le-ai uitat pe toate, și înapoi nu vei mai veni.

Țineți-vă bine! Am ajuns Eu, ca Dumnezeu, să Mă rog de tine: vino după Mine! O, măi copilul Meu, hai, măi tată, nu mai sta în tină. Spală-te, creștine! Ostaș care ai luptat ca să câștigi pământul, luptă-te ca să câștigi lucrurile sfinte, și pe Mine! Creștinii din trecut s-au mutat de pe pământ, dar nu M-au părăsit pe Mine.

E vreme de război, tată. Fii atent în această armată, să nu cazi în mâna călăilor.

Unde să mai transport vasul Meu? că nu mai poate ține durerea, că i-am dat suferință, căci așa Mi-a plăcut, să fie ca Mine.

... Copilașii Mei, aveți grijă, că nimeni nu vă scoate din bulboacă, decât numai Cel Puternic. Să fiți credincioși. Eu sunt Alfa și Omega, Care am venit să dau putere armatei Mele. Ștergeți bine armele de rugină. Nu stați nepăsători. Să fii bine! Pregătiți-vă, că nu știi clipa când va sta inamicul în față. Întărește-te bine, armata Mea, să-ți câștigi patria cea cerească.

Copilașii Mei, am fost cu voi și am rămas singur. Să n-ai, tată, pe nimeni, nici frate, nici casă, și toate să fie Dumnezeu. Întărește-te bine, de o sută de ori îți zic. Câți au pierit, și cât! căci cum azi nu poți cumpăra nimic fără semn, așa și atunci, nu vei putea cumpăra nimic. Vine Domnul Iisus Hristos și va da afară vânzătorii, cârtitorii și pârâtorii.

Armata Domnului, armată, armată! Oștirea Mea, de ce nu te uiți bine pe lângă tine să n-ai vreo tină? De ce, tată? Ostașii Mei, unde ați văzut ostaș îndărătnic, leneș și fără armă? Fiți buni! Fiți buni!

Te-ai împiedicat de o piatră. Să știi că te-ai împiedicat ca să pierzi dragostea de Mine. Eu nu pun în calea ta nimic rău. Am căutat să fie bine călătoria ta, dar tu, văzând mereu creștin căzut, nu iei piatra, și toți se lovesc de ea, că și dacă n-ai ce mânca sau ce îmbrăca, și aceasta e piatră în calea ta.

... Vine vremea, și vremea nu va fi rea, dar va fi vremea Mea. Atunci creștinul va mânca mană, cum au mâncat și strămoșii, că a venit vestea la cer că bărbatul mănâncă, iar femeia nu mănâncă, și bărbatul a aruncat cu ciorba, hulind numele Meu.

Întărește-te, armata Mea, nu sta cu arma de formă pe umăr. Dorește cerul să se întâlnească, să pun capăt la toate. Voi doriți să vă iubiți pământește, dar nu duhovnicește; doriți să vă împodobiți pământește trupurile.

Pace vouă! În călătoria voastră, nu voiesc ceartă, nu voiesc război, ci pace. Pace faceți, făcători de pace, că aceia vor moșteni pământul. Pace ție, creștine, de la Comandantul tău! Pace ție de la fratele tău Zaheu, care era sus și dorea să vadă fața Mea! Pace ție, oștirea Mea, de la armatele celelalte, care sunt pe pământ! Pace ție de la portarii cerului! Pace ție, poporul Meu! Amin.

22 august/4 septembrie 1966

Domnul merge pe pământ, nevăzut de om. Nimeni să nu se lepede de Domnul. Lumina de pe pământ va fi credința.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Da, aceasta este crucea, podul pe unde vă veți duce. Cine nu face această cruce, n-are drum spre Mine, între Mine și sine. Acest semn se va arăta în curând în slava sa. Amin, amin, amin.

Eu sunt Alfa și Omega. Am colindat pământul în lung și în lat, cu tot ce este curat, iar ce este întinat, am blestemat.

Eu sunt Domnul Iisus, în chip curat. Umblu pe pământ și Mă întâlnesc cu omul și nu Mă vede. Nu Mă arăt, pentru că nu crede. Eu sunt Alfa și Omega, cu numele de Iisus. Eu sunt

Cel Care am fost răstignit pe cruce pentru tine. Eu sunt, şi în curând Mă voi arăta în toată slava Mea.

Veniţi, oile Mele, cu o clipă mai devreme de-a dreapta Mea! Aşa vă voi chema şi când Mă voi arăta. Veniţi, copii! Veniţi, copii! că acesta e nume sfânt. Veniţi, că după Mine nu mai vine nimeni să vă cheme. Veniţi, copiii Mei, veniţi de-a dreapta Mea! Veniţi acum, cât mai e puţină vreme! Veniţi, că nu are cine să vă cheme. Veniţi, că nimeni nu va intra în împărăţia Mea cu casa sa, cu averea sa, cu haina sa. Vino, că sunt lângă tine şi te apăr de orice câine şi stau lângă tine şi tu nu vorbeşti cu Mine.

Aştept şi Eu venirea fratelui Meu, de ani de zile aştept. O, nu vine la Mine; se duce în lume. Stau singur cu toată averea Mea şi n-am cui s-o dau. De ce omul e bolnav? N-ai unde să pui degetul pe el să nu aibă durere, pentru că nu crede în adevăr, nu crede în Cel ce l-a făcut, şi zice că el singur s-a născut din sămânţa sa.

... Tată, copilaşii Mei, fricoşii nu vor intra în împărăţia Mea. Un creştin a mers creştin până la poarta împărăţiei, şi la poartă l-a prins un câine şi l-a muşcat, şi pe loc s-a lepădat. S-a lepădat pentru o muşcătură, dar Eu, câte muşcături şi împunsături am luat de la tine! şi nu M-am lepădat de tine.

... Să nu înveţe copiii vorbe ruşinoase şi să nu audă în casele voastre vorbe de ocară sau de ruşine. S-a înnegrit pământul de păcate. O, cum îl va curăţa Dumnezeu! Cu foc, pucioasă şi apă.

Tată, tată, fiţi cuminţi, fiţi model, că nimeni nu a avut ce aveţi voi. Nici îngerii, nici Israelul din început, nimeni nu a avut ce aveţi voi.

Fiule, am ajuns la locul unde spune întreaga lume că nu are nevoie de Mine. Am ajuns unde se naşte un prunc şi nu se spune cine l-a născut. Cum vezi vasul că vorbeşte în faţa ta, aşa Mă vei vedea pe Mine când voi vorbi cu tine, căci va pieri soarele, va pieri luna şi vor pieri stelele; va pieri lumina zilei şi va rămâne omul cu ce crede. Aceea va fi lumina: credinţa. Te va face pe tine, care eşti cu Mine, te va face Dumnezeu sare, şi vor săra oamenii mâncarea cu viitorul tău de la Dumnezeu.

... Iată aceste două case pe care le-am zidit să-Mi fie apropiate. Iată pe Dumitrica, cea care socotea pe vasul Meu de mămică. Iată-l pe Constantin, a trecut de la Mine în lume, dar cum va plânge şi va suspina când va vedea primejdia în casa sa, când va vedea că minciuna nu-i va ajuta! Crezi? Dar voi să nu-i duşmăniţi. Lăsaţi să lucrez Eu, Dumnezeu.

... E timpul ploios, e timpul ceţos, e timpul primejdios, şi de aceea nu se face sănătos acest vas. Dacă nu se vor îndrepta creştinii, nu se face, şi o veţi vedea plutind cum pluteşte un cearşaf în văzduh. Mulţi vor întinde mâna să apuce de ea, dar nu vor putea. Mulţi au văzut, dar zic că e vis. Dacă poporul se va îndrepta, minune voi arăta, minune voi lucra, ce n-a fost niciodată. Crezi?

... O, tată, am o turmă mică de creştini, şi la toţi le e frică să nu-şi piardă avuţiile. Fricoşii nu vor intra în împărăţia Mea, dar fiţi curajoşi, căci puterea ne e la voi, ci e la Noi. Nu vă văitaţi ce veţi grăi cu oamenii, că Eu vă voi da grai atunci.

1/14 septembrie 1966

Ţinerea în taină a coborârii Domnului. Rugăciunea să nu lipsească. Sfânta Virginia Îl vede pe Domnul în flacără de foc.

... Feriţi-vă de fapta lui Iuda, că iată, a vândut tot ce v-am dăruit, că am spus mereu: să nu spuneţi taina Mea vrăjmaşului. Acela care face astăzi dosare peste dosare, va dispărea, şi toţi aceşti vânzători vor merge la iad înainte de încetarea lor din viaţă.

... A ajuns la Ceauşescu lucrul acesta, dar cât e el de rău, nu dă voie să se facă stricăciune lucrului Meu.

... O, măi tată, ce vreme rea a ajuns la voi! Nu ştiu dacă veţi putea ajunge cu viaţă la poarta Mea. Tată, treziţi-vă! Faceţi rugăciune şi noaptea, şi ziua. Ascultaţi-Mă! Nu plecaţi undeva fără rugăciune. Pregăteşte-te pentru lucrul Meu. Fii credincios, că te pune satana jos.

... Eu am încheiat şi am venit, că am avut dor. Sunt mereu aici, dar nimeni nu vede, decât numai vasul Meu, când o lumină colo, când o flacără dincolo. Şi întreabă Nicolae: *„De ce te uiţi?“.*

4/17 octombrie 1966

Răpirea celor credincioşi şi hrana lor din pomul vieţii. Înmulţirea ucenicilor. Numele Sfintei Treimi. Proorocul este nepreţuit în patria sa.

... În lume nu Mă mai duc să le dau învăţătură, nici la preoţi, nici la împăraţi, nici la învăţaţi, nici la patriarhi, căci împăraţii M-au judecat, preoţii M-au condamnat la moarte şi lumea M-a batjocorit. Şi acum, am venit la tine, poporul Meu, ca să stau cu tine. Puţin, şi Mă voi înălţa întru slavă şi voi lua cu Mine pe cel iubit al Meu şi îi voi da să mănânce din pomul vieţii. Şi de aceea fac această lucrare cu tine, poporul Meu, ca să te deosebeşti de lume, ca să nu spună lumea că şi tu ai făcut păcat. Să regrete de tine oricine a trăit la un loc cu tine. Să plângă după tine, poporul Meu, cum plângeau oile Mele după Mine, cum plângeau ucenicii Mei după Mine, aşa să plângă şi ucenicii tăi după tine. Dar care vă sunt, fiilor, ucenicii? Dar aveţi voi, fiilor, ucenici? Vă spun, măi fiilor, că nu aveţi ucenici, că voi aveţi prieteni şi prietene rele, care fac răutăţi ca şi voi. Fă şi tu, măi fiule creştine, fă ce făceam Eu, Domnul, când eram pe pământ cu trupul. Fă şi tu, fiule, ucenici de acelaşi lucru cu tine, cum era lucrul Meu şi al ucenicilor Mei.

... Poporul Meu, Eu sunt Omul pe Care-L înjură lumea. Eu sunt Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Nu acest trup sunt Eu, Domnul, ci glasul pe care îl auziţi voi este Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Trupul acesta, ştiţi cine este şi de unde l-am luat; ştiţi că l-am sculat dintr-o boală grea. L-am curăţit de toate cele pământeşti şi l-am făcut de mare preţ şi vă zic vouă: dacă nu vă învredniciţi de lucrarea Mea, îl voi lua dintre voi şi îl voi duce unde voi nu ştiţi şi îl veţi mai vedea la vremea de judecată, căci astăzi acest trup este pus într-un loc nepreţuit de nici unul dintre voi, nici de sat, nici de comună, nici de vecini, nici de toate neamurile ei. Nu este preţuită nici de fini, nici de naşi, căci este scris în lege: *«Proorocul, în patria sa nu este preţuit».* Nici creştinii nu-l preţuiesc, pentru că nu-l cunosc, că este ascuns, este ascunsă taina. Amin.

14/27 octombrie 1966

Îndemn la veghe şi la tărie sfântă.

... O, tată, fiţi tari! Nicolae, fii tare, nu vinde lucrarea lui Dumnezeu! Constantin Brâncoveanu a zis: *„Taie-mă, trage-mă în ţeapă, dar nu voi vinde pe Dumnezeu.“* Puneţi în lucru puterea care este dată de Mine. Fiţi tari!

17/30 octombrie 1966

Creştinii să nu iasă de sub paza Domnului şi să se înfrâneze de la băuturi ameţitoare.

... De ai umbla din răsărit până la apus, nu mai găseşti om să facă om; găseşti om care strică om. Ascultă, creştine,

că am venit la tine în vremea de pe urmă. Mă uit mereu la ceas, să Mă prindă vremea în bucurie cu creştinii. Cei care doresc să fie în apropierea Mea, să fie bucuroşi, să nu dea pe necazul lor bucuria Mea.

... Apropiaţi-vă nu cu ură, nu cu pâră, ci cu lucruri bune. Nu să bagi pe fratele tău ca să scapi tu. Feriţi-vă să nu vă lovească această piatră, că pe unii i-a rănit de moarte.

... Tată, ai zidit o casă şi priveşti la ea cum e de frumoasă şi cum e acoperită să nu plouă în ea sau să nu bată vântul. Aşa şi fapta ta, să nu bată vântul în ea, să nu intre ploaia în ea şi nici praful. Aşa şi fapta ta, dacă ai făcut-o din tot lucrul tău şi din tot bunul tău, atunci nu se va putea dărâma casa ta. Ar fi să nu te plouă în casa ta, şi când te plouă, te plouă că n-ai lucrat bine lui Dumnezeu.

O, tată, uită-te în traistă. Nu cumva e lucrarea ta şi n-ai făcut-o cum trebuie? Fratele Meu, dacă nu te-a văzut nimeni, te vede Dumnezeu. Crezi? Veniţi-vă în fire, ca să se repare stricăciunea care s-a făcut, că vina e a tuturora. Alergaţi cât mai sunt meseriaşi ca să repare. Nu v-am biciuit, ci mult v-am iubit. Apropiaţi-vă de Mine, nu staţi departe de Mine, că în lume nu ştii cum ai călcat şi ai mers alăturea; n-ai mers bine după Mine. Zici: *„M-a muşcat un câine!“*, dar Eu zic: n-ai mers bine după Mine, şi ai întărâtat acel câine. Simbol grăieşte Domnul.

... De câte ori v-am binecuvântat Eu pe voi! Nu vă speriaţi, căci binecuvântarea Domnului nu va cădea în picioarele omului niciodată. Nu te speria, că binecuvântarea Mea e beton armat, dar dacă n-ai ieşit din ea.

Feriţi-vă de beţie, că toate lucrurile se dau la o parte. Din beţie se ţin zală de zală curvia, duşmănia şi toate celelalte care sunt ale duhului rău.

14/27 noiembrie 1966

Domnul plânge pentru ţara română şi prooroceşte peste ea legea sfinţeniei. Rânduieli pentru curăţenie în casă şi pentru haine de dormit.

... Păstraţi bine această trâmbiţă şi aceste cuvinte ale Domnului Iisus Hristos. Poporul Meu, vei vedea cine a zidit acest copil. Poporul Meu, păzeşte bine aceste cuvinte şi nu te întina şi nu te închina la alte făpturi, şi închină-te lui Dumnezeu mereu. Fiţi curajoşi, că Domnul Iisus Hristos vă spune la toţi mirese şi nu mireasă. Crezi?

Poporul Meu, stau cu piciorul pe mare şi sunt călare pe un cal alb, care şi el îşi mânuie sabia, şi cu copitele sare, apără cu spada pe omul lui Dumnezeu.

... Dacă cineva din lume ţi-ar împrumuta din viaţa sa, să nu o iei, că viaţa sa nu seamănă cu viaţa Mea.

... Copilaşii Mei, nu mai beţi nimic, nu mai beţi tot felul de băuturi. Creştinilor, nu vă mai înşelaţi cu frumuseţi trupeşti de astăzi. O, ce frumos este să nu te bucuri la lucrurile care se văd astăzi!

... Copilaşii Mei, pomeniţi mereu la rugăciune această trâmbiţă, acest vas pe care Domnul îl ţine în mâna Sa pentru voi. Bucuraţi-vă de acele cuvinte de ani de zile, pe care Domnul vi le spune mereu, căci mai târziu nu vor mai fi aceste cuvinte şi nici lumina nu va mai fi, şi Domnul va lumina, şi cerul şi pământul se vor schimba şi toate se vor înnoi, şi casele voastre. Va fi frumuseţe mare, care cu nimic din lume nu se va asemăna.

... Spune, Verginico, poporului Meu, să iasă din obiceiurile lumii, căci lumea Mi-a căzut Mie urâciune, pentru că şi-a întinat viaţa şi cu dobitoacele, nu numai prin trupurile lor. Vai, vai, vai, Verginico, toată ţara românească s-a întinat cu desfrâul cel blestemat! Şi din ţara românească voi vărsa focul nestins pe toţi locuitorii ei, care au întinat pământul binecuvântat şi sfânt şi l-au făcut urâciune. Toate faptele blestemate şi spurcate s-au săvârşit pe pământul românesc.

Domnul va trimite un legiuitor şi va ţine la legea Domnului şi va nimici pe toţi care au întinat legea sfântă, prin orice faptă netrebnică.

... — De ce în casa Mea nu se face ordine? Peste tot pământul, toată suflarea de acum merge organizată după bonuri de ordine. Aici de ce nu se face aşa?

— Cum? Pământeşte, sau duhovniceşte?

— Da, întâi duhovniceşte, Verginica, şi apoi şi pământeşte, pentru că amândouă merg în lucrare încă.

— Arată-mi cum, ca să ştiu.

— De ce nu se dau ordine pentru a se lucra cinstită şi preţuită rugăciunea? Pentru ce toţi cei de aici nu lucrează cum lucrezi tu? Pentru ce ei mănâncă din munca ta şi din ostenita ta trudă? Căci tu munceşti de-ţi curge sudoarea pe faţă, plină de suferinţă, şi ei mănâncă din munca ta. Fii atentă ce-ţi poruncesc: vă fac bonuri de ordine, şi dacă va călca cineva peste această hotărâre, Eu voi da pedeapsă. Nu mai îngădui, Verginico, lipsa aceasta de muncă. Îţi spun: cine nu munceşte, să nu mănânce munca ta.

— Muncesc şi ei pământeşte, ce eu nu le pot lucra.

— Verginica, nu cântări munca lor cu munca ta, că vine vremea ca fiecare om să rămână cu hrana muncii sale şi toţi vor năpusti peste rodul muncii tale. Dar poruncesc ţie, nu încălca legea Mea! Verginica, pentru ce s-a pustiit îngrijirea casei Mele? Pentru ce nu se face în casa Mea curăţenie?

— Doamne, cum? Pământească, sau duhovnicească?

— Întru toate părţile, Verginico, nu se îndeplineşte curăţenia. Să fie casa Mea farmacie. În casa Mea este un miros de mâncare stricată. Dau ordin ca să fie toate după un ordin: hainele curate se aşează la un loc separat, iar cele de lucru se pun în cuiere, în baie sau în cămară. Ce nu se mai poartă, să se folosească pentru aşternutele casei Mele, în punctul de lucru. Spune-i lui Nicuşor să administreze toate lucrurile după ordine: să toarne ciment pe sală; să bată podeaua în bucătărie ca să o spele în fiecare zi; să toarne ciment în cămară, iar afară să se facă gard de jur împrejur cu ulucă, iar grădina să fie bine lucrată întru toate.

... Verginica, ai în vedere de toţi cei din casa Mea, să-şi schimbe hainele de dormit, să aibă cămăşuţe albe şi lungi până la pământ, iar partea bărbătească să aibă bluze şi pantaloni albi, de pânză, şi bluza să fie lungă până la genunchi.

6/19 decembrie 1966

1967

Creştinii în închisoare; pricinile pentru care au fost închişi.

Am zis *„În numele Tatălui“*, pentru că e început şi sfârşit. Amin. Am zis *„şi al Fiului“*, pentru că toţi vor lua Duh, cum la început, şi la sfârşit. Amin. Am zis: *„Amin!“*, aşa să fie. Amin.

Pace, creştine, de la Dumnezeu, Cel ce face dreptate! Pace, creştine, întru numele lui Dumnezeu! Amin. Creştine, ţine-te bine de Mine. Am zis că dacă te ţii de tine, nu vei sta cu Domnul. Ţine-te bine, creştine, aşa zice Domnul Iisus Hristos, căci cine s-a ţinut bine de Mine, astăzi se bucură în ceruri, astăzi se bucură de slava Mea, căci aşa am spus mereu, de când am venit la tine. Nu aluneca, creştine, nu-ţi da dru-

mul din mâna Mea, căci cine a ascultat de Mine, astăzi se bucură. Fericit este omul care se ține de Domnul, omul care se încrede în Domnul, și niciodată să nu scape piciorul în groapă, că oriunde vei sta, Domnul te va ajuta.

Nimic fără Dumnezeu, că Dumnezeu este Tatăl tău. Nimeni nu va intra întru împărăția Mea după voia sa. Eu sunt Alfa și Omega. Cine Mă caută pe Mine acum, și Eu îl voi căuta pe el.

Fiilor, am câțiva creștini care stau acum în fața Mea: doi sunt bolnavi, iar doi, sănătoși. De ce? Căci cârtesc și spun: *„Tocmai acum, la bătrânețe, să fie și el acolo"* (arestat, n.r.). Creștine, ține-te bine de Mine, că nici o boală nu te va ajunge. Fiilor, la multe se va pune capăt anul acesta. Va păși piciorul vostru în valea Iosafatului, vom trece râul Iordanului și vom da mână cu mână împreună. Cine nu se ține bine de Mine și se încrede în sine, alunecă, și mulți s-au încrezut în sine cu Scriptura și au ajuns negustori și au vândut pe Domnul și pe frații Săi.

Măi copii, este cu neputință, tată, chiar de ți-ar lega o piatră de gât și te-ar arunca în mare, să nu vinzi pe fratele tău, că cel ce cumpără de la tine, cumpără ca să-ți facă ție rău.

Creștine, apropie-te de Mine. O, tată, aceste cuvinte vorbește-le la unul, doi, nu la toți. O, tată, am venit să aduc bucuria Mea, de sus, căci totul sfârșitu-s-a.

... O, plânge Nicolae, căci știe cum a lăsat-o pe Verginica sa, plânge de udă perna de lacrimi, dar acum s-a călit. O, măi copilașii Mei, vor veni cutremure mari, dar să nu vă speriați, căci nu vor fi cutremure pământești, ci vor fi cutremure duhovnicești.

... Constantin de la Provița a fost luat la închisoare că nu credea de fiul său ce a făcut; de aceea l-a luat. Pe Petre Horja l-am dus acolo ca să vadă și el durerea Mea. Pe Gheorghiță de la București l-am dat în mâna oamenilor că el vorbea fără de rost din lucrurile Mele și dădea din lucrarea Mea, și el singur s-a dat în mâinile lor. Pe Răducanu l-am dat în mâna lor că vorbea prea mult la lume despre lucrurile lui Dumnezeu. Pe Dumitru l-am dat în mâna lor ca să se călească, fiindcă el cârtea mereu împotriva vasului Meu, că trebuia să ia fată cu avere băiatul lui. Iar cei doi, Nicolae și Daniel, sunt luați pentru Dumnezeu și pentru adevăr; sunt vânduți fără preț, dar puțin de tot mai au, și iarăși vin la vasul Meu.

11/24 aprilie 1967

Întregirea Scripturii.

... Fiilor, Eu am venit acum și cu ceea ce nu este scris în Scriptură, că dacă se scriau toate, nu avea loc cartea pe pământ.

14/27 septembrie 1967

Proorocie pentru tainica anunțare a zilei venirii Domnului. Proorocie pentru grădina tainei cuvântului. Sosirea primăverii cerești.

... Feriți-vă, feriți-vă, ca să nu pierdeți binele de la Mine, căci atunci când vor auzi: *„Oițele Mele!"*, puțini vor veni în grădina Domnului. Feriți-vă, tată, și să fiți oi deștepte și să ascundeți bine taina de la Mine, căci nu vor mai putea asculta toți care vin la Mine lucrarea Mea. Și mai târziu, când se va apropia venirea Mea, nu voi mai spune decât la un copil care va umbla cu Mine în lung și în lat cu aceste șoapte ale Mele.

Țineți-vă bine, măi copiii Mei, căci ce am pierdut Eu acum, n-am pierdut un leu, ci am pierdut mii și milioane de lei. Ce era să fie acum, măi copiii Mei, și ce este acum! Tată, cum încetează din viață! Jumătate a încetat. Când pleca cineva de la lucrarea Mea, pleca încărcat și plin de cuvinte, iar acum se mânie și urăște pe cei ce vin la Mine, căci nu se mai poate spune *„frate"* la nimeni, că are slăbiciune, și când îl strânge chinga rea, totul spune de la Mine. Copilul Meu, nu era vremea aceasta, dar vai de cel ce a vândut cuvântul Meu!

Acest Turculeț merită bătut, merită bătut, tată. Iată pe Daniel, Nicușor, Dumitru și Răducanu, vor intra fiecare în comuna lor, în curând. Iată-i că au ridicat un picior de plecare. Credeți?

... Fiilor, vă mai place această masă de la Mine? O, ce dor îi este lui Daniel să mai mănânce din această masă! Nimeni nu are acest dor ca Daniel. Îi este dor și lui Nicușor, dar nu de această masă, cât îi este dor de vasul Meu. O, când îi va da drumul, vine fuguța pe drum, cu frică vine, că se gândește că nu mai găsește pe Verginica.

... Floricelele Mele, vin îngerii din cer și vă vor culege pe voi, căci pământul acesta va fi ars cu foc și se va spăla cu apă și va fi averea Duhului Sfânt și va fi o turmă și un Păstor, și veți zice: *„Când s-a făcut acest lucru? că nu sunt eu vrednic ca să pun piciorul meu pe el"*.

... Floricelele Mele, veți trece pe lângă poarta grădinii și nu veți putea să intrați în ea, că acea grădină este cu trifoi verde, dar dacă ați fi ascultat cuvântul Meu, era bine, căci mulți dintre voi nu l-ați păstrat.

... Fiilor, a fost o furtună. Da, furtună. Dar acum vine vremea cea bună și va cânta cucul. A fost o zăpadă până la înălțimea cerului, și mai este, dar pe alocurea nu mai este. Pe unele locuri nu se mai face vară niciodată. Așa va veni judecata. Dar pe alocurea va cânta cucul. O, ce frumos va fi când vei vedea cum cântă cucul! O, fericit este acela care va putea vedea acest cuc! Dar cucul care a cântat, este vremea care s-a apropiat, căci s-a apropiat primăvara și cântă.

Copilașii Mei, am venit ca să vorbesc cu voi, dar nu țineți în mână și nici pe buze acest cuvânt al Meu, ci băgați-l în inimă, căci în inimă nimeni nu te poate căuta, chiar dacă te spune fratele tău.

26 octombrie/8 noiembrie 1967

1968

Proorocie pentru timp de înmulțire a credinței. Vedenia pietrei albe. Sfânta Virginia va hrăni mulțimile la acest izvor de proorocie. Ea va pregăti poporul pentru întâmpinare.

... Fiule, vezi că vânzătorul a rămas. Fiule, să nu-ți fie teamă de o altă viață îndurerată, și tot ce ți s-a luat, se va înapoia. Fiule, ține minte de cei ce au făcut vouă răul acesta, că se vor desființa și nu vor mai fi. Vor veni oameni noi, cu lucruri noi. Toate bisericile dărâmate vor fi reînnoite și repuse în slujbă. Toți călugării și călugărițele vor fi din nou îmbrăcați. Toate locuințele luate vor fi puse în slujbă, tată. Toate pământurile luate vor fi înapoiate. Se va înapoia vremea care a fost nu rea, ci bună, pentru viața ta, creștine.

... — Verginico, hai la muncă, Verginico, căci cine nu muncește, nu mănâncă. Cine nu-și strânge în hambare nu va avea. Ia te uită la mâna Mea. Ce vezi, Verginico?

— Văd o piatră albă.

— Iată, deschid piatra în două, ca o carte. Acum, ce vezi, Verginico?

— Văd o coală albă la mijlocul pietrei, şi pe coală, o jumătate de cerc.

— Verginico, ai văzut cercul acesta?

— Da, l-am văzut.

— Să fii atentă, Verginico, şi să te uiţi la cerc şi să-Mi spui ce ai văzut. De aici încolo, nu veţi mai suferi.

Verginico, ridică piatra sus şi dă-Mi-o Mie. Are mărimea de un kilogram. Nu poţi s-o ridici, Verginico, dar ai s-o ridici. În veci ai s-o cunoşti. Fii cuminte, nu te mai gândi la moarte, căci tu, chiar dacă vei adormi, tu pururi vie vei fi. Va muri cine va fi să moară, dar tu, în veci nu vei muri. Să fii cuminte şi să asculţi poruncile Mele, căci vom hrăni mulţi flămânzi. Acel popor va întâmpina pe Domnul la venirea Sa pe norii cerului, şi acel sobor îl vei hrăni aici multă vreme. Verginica, acelor trepte să ştii că le este pecetluit numărul şi când va fi vremea tu vei cunoaşte totul. Vei primi putere de la Domnul şi le vei ridica de jos, ca pe nişte table; în două le vei deschide şi din ele vei cunoaşte toate tainele lucrării lui Dumnezeu. Şi cum l-ai aşteptat pe Nicuşor şi pe Daniel să vină acasă, aşa Îl vei aştepta pe Domnul. Şi mai înainte de venirea Lui vei primi două veşti, şi tu vei pregăti poporul pentru întâmpinare.

Verginica, să ai grijă de Nicuşor, ca să nu mai sară, că din nou va muri şi nimeni nu-l va învia, pentru că Nicuşor nu a stat nici o zi cu tine, şi se duce şi îşi face de vorbă cu toată lumea rea, care numai hulă şi numai pagubă Mi-a adus şi Mie, şi Tatălui, şi cetăţii Mele. Spune-i, Verginico, lui Nicuşor să nu se mai îndepărteze de la tine, că va pieri pentru totdeauna dacă nu te ascultă.

Scrie, Verginico, apoi mai departe, că nu s-a sfârşit, şi mai avem de lucru.

Acum, sfârşit.

6/19 ianuarie 1968

Proorocie pentru înnoirea bisericilor pe pământul românesc.

... Fiilor, veţi vedea când vor suna toate clopotele în ţara aceasta. Toate bisericile şi toate mănăstirile vor fi reînnoite şi pregătite. Se pregăteşte pământul românesc pentru porunca din planul dumnezeiesc. Bucură-te, popor român care eşti creştin! Vai de tine care stai pe acest pământ şi eşti străin de Mine!

... Se uită să iasă soarele din nor şi aşteaptă făgăduitul lui viitor.

... Luaţi în grijă această piatră care este pusă în capul unghiului, altădată şi în viitor. Nicolae, ai în seamă ce ţi-am pus în braţe, căci multe lucruri se vor împlini prin acest trup. Nicolae, nu Mă părăsi, nu te mai uni cu oamenii care sunt urâciune la Mine.

22 februarie/6 martie 1968

Poporul Domnului, altar de viaţă pilduitoare pentru popoare. Trâmbiţarea Apocalipsei. Pregătirea judecăţii de apoi şi pregătirea creştinilor din urmă.

... Nu îngăduiţi la lucrarea Mea lucruri spurcate, mincinoase, şi dacă nu vă veţi schimba, voi face temelia aceasta ca un muzeu.

... Frate, Eu sunt, nu acest trup. Acest trup, praf s-ar fi făcut de mult. Nu acest trup zice: *„Eu sunt Domnul Iisus Hristos“.*

Am venit. Un abur pe pământ strigă la urechea ta: *„Auzi, măi, vocea Mea!“.*

... De ce e ceartă, frate, de ce e ceartă? În templu nu se vorbeşte tare să se audă în depărtare, ci se vorbeşte în şoaptă. Nu este voie să vorbim tare să se audă în depărtare, ca să nu se ştie ce facem noi pentru împărăţie. Azi e pecetluit ce facem noi, dar peste o clipă nu va mai fi pecetluit. Vor veni îngerii de sus, însă acum nu a sunat trâmbiţa eliberării. Lasă-Mă să-Mi duc lucrul la capăt.

... Nicolae, copilul Meu, schimbă-ţi viaţa, ca să stăpâneşti cheia acestei lucrări. Schimbă-ţi-o, copilul Meu. Cere Dumnezeu de la tine ceea ce a cerut lui Noe: să scoţi poporul din robie. Nu ţine viaţa după vreme. Vremea e rea, dar viaţa să fie bună. Nădăjduieşte în Domnul. Nici o piatră, nici o sculă să nu se mute din loc în loc fără cuvântul Domnului. Începutul l-am făcut aici. Sfârşitul să fie în cer. Sfârşitul nu-l doresc să fie pământesc, ci ceresc.

... Purtaţi-vă cuviincioşi, căci cât de mică greşeala săvârşită, e cât un lup, latră la drum. Ai purtat-o în sân, Îl pierzi pe Dumnezeu, creştine. Nici nu ştii tu cine o găseşte. Acela te spune, măi. Când cineva ţi-a spus un lucru, apeşi pe fratele tău. Dumnezeu te-a văzut. Auzi? Purtaţi-vă cuviincioşi.

7/20 mai 1968

Trâmbiţa Virginia vesteşte de la Domnul pregătirea judecăţii de apoi, şi lucrarea sfântă a creştinilor din urmă.

... Prin această vorbire vă are Domnul cel mai ales popor român creştin. Să fiţi un altar de viaţă pilduitoare. Acest petec de pământ să fie un loc de jertfă mântuitoare în slujba mântuirii tuturor ce vor călca aici, pe locul acesta. Pe Verginica am pregătit-o pentru ca să trâmbiţeze întreaga Apocalipsă, pentru pregătirea judecăţii de apoi şi pentru pregătirea creştinilor din vremurile din urmă şi de acum.

30 august/12 septembrie 1968

1969

Notă: În acest an a fost vreme de prigoană. În urma perioadei dintre anii 1966-1968, o parte din creştini au fost în închisoare, printre care şi însoţitorul sfintei Virginia. În anul 1969 nu s-a mai putut scrie Cuvântul Domnului, creştinii fiind peste tot urmăriţi, până aproape de anul 1972 când satul Maluri din Pucioasa s-a surpat aşa cum Domnul a profeţit în ziua de 19 iunie/2 iulie 1959: *«Iată, pe vasul Meu l-au luat şi au făcut tot felul de încercări cu el. I-au tras tot sângele, i-au făcut injecţii cu ser vechi, să o piardă, dar mâna Tatălui a fost cu ea, şi nu mai este mult şi o voi ridica de pe pământ. Atunci veţi vedea cine a fost acest vas, iar satul Maluri îl voi pierde cu focul Meu, ca pe Sodoma şi pe Gomora, că n-a vrut nici unul din satul acesta să creadă, şi au bârfit şi au dispreţuit cuvântul Meu».*

1970

Creştinul trebuie să fie slujitorul lui Dumnezeu.

... Un vânător îşi ia arma să vâneze animale, că asta e meseria lui. Copilul Meu, tu nu eşti vânător, pentru că aceea nu e meserie. Meseria e aceea să fii om slujitor lui Dumnezeu.

12/25 martie 1970

Strigătul Domnului pentru eliberarea creştinilor din închisoare. Pregătirea pământului românesc pentru planul dumnezeiesc.

... Fiilor, mult M-am luptat şi am bătut în uşile de fier, unde eraţi aruncaţi, şi strigam mereu: *«Înainte, copii!»*. O, dar în puţine auzuri au intrat aceste cuvinte sfinte, aceste strigăte. De nu strigam aşa: *«Daţi drumul copiilor Mei!»*, drumul nu vă dădea, dar orice cuvânt am spus, s-a împlinit.

Se pregăteşte pământul românesc, pentru porunca şi planul dumnezeiesc. Bucură-te, popor român care eşti credincios! Vai de tine care stai pe acest pământ şi eşti străin de Mine!

Daniele, vei plânge pe mamă şi pe fiică şi pe fiu şi vei fi pus să faci strâmbătate în ziua de sfârşit ca să-i scoţi. Fiule, nu face strâmbătate. Nu fi nedrept pentru nimeni. Lasă ca fiecare să-şi primească plata pentru fapte. Lasă lucrul pe Mine, că mai bine este să-i scoată Domnul. Nu vă îngrămădiţi să purtaţi prietenie cu cel necurat, iar de cel ce M-a vândut, să nu vă fie milă.

31 iulie/13 august 1970

Darurile rugăciunii. Domnul va lucra împliniri cu poporul Său, prin post şi rugăciune.

... Întâi septembrie este începutul anului, după adevărata lege a lui Dumnezeu. Toţi cei ce au fost mari şi tari, vor pieri şi se vor ridica cei ce erau mici şi neputincioşi şi de neam prost, de jos, şi vor fi cei mai mari şi mai tari.

Acum, mergeţi înaintea poporului, că Eu vă voi arăta adevărata lege a Mea.

Ce scumpă va fi întoarcerea Mea de acum!

... Eu, Domnul, am coborât la voi ca să vă îndemn la rugăciune. Fiilor, prin rugăciune se coboară harul lui Dumnezeu asupra voastră. Rugăciunea îmbărbătează pe cel căzut şi îl ridică din cădere. Rugăciunea mângâie pe cel întristat. Rugăciunea, fiilor, vă înviorează călătoria vieţii şi trupeşte şi sufleteşte. Ea întoarce la pocăinţă pe cel păcătos şi pe cel slab în credinţă, îmblânzeşte pe cel pizmaş şi aspru şi îl smereşte pe cel plin de trufie. O, mare păcat aveţi voi, cei care schimbaţi rugăciunea pe somn şi pe lucruri pământeşti. Să vindeţi voi pământul în larg şi în lat şi nu cumpăraţi ce cumpăraţi prin rugăciune. Fiule, Eu, Domnul, vreau să fac prin voi minunile care au rămas neîmplinite, dar nu pot cu voi prin lene şi somn, nu pot prin băuturi alcoolice şi prin poftele voastre de alte femei, nu pot prin cărţi sau concursuri, prin saloane cu băuturi, prin mâncărurile alese, cu care vă hrăniţi, că Eu, Domnul, voiesc să fac cu voi minuni prin post şi rugăciune.

Am venit între voi ca odinioară în poporul Israel. Fiilor, rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să vă vindecaţi de multe feluri de boli rele şi grele, în care aţi căzut. Fiilor, rugaţi-vă pentru pacea voastră şi a întregului popor, precum şi biserica se roagă pentru pacea a toată lumea. Fiţi cu multă luare-aminte la cuvintele ce vi le scriu. Fiţi-Mi Mie şi vouă folositori. Fiilor, luaţi seama bine, să nu tăgăduiţi, că v-am anunţat de rugăciune, căci păcătoşii nu vor mai fi. Amin.

19 august/1 septembrie 1970

Deosebirea de lume: să nu fie creştinul găsit pe cale cu lumea. Drumul spre Canaan.

... Înmuiaţi-vă inimile. Fiţi cu inima ogor pentru cuvântul Domnului. Deosebiţi-vă de lume, rupeţi legătura cu lumea, căci va veni ziua şi te va găsi pe cale cu lumea. Cine este prieten cu lumea, este duşman Mie. Tu iubeşti pe cel ce Mă înjură. La Mine în casă nu va intra nimeni care e şi cu lumea.

Oiţa Mea, ascultă, deosebeşte-te. Ajunge cât ai petrecut în robie. Domnul Iisus a trimis la voi un alt Moise. Hai să mergem pe drumul Canaan! Hai cu Mine, să scapi de robie! Rupeţi legătura cu lumea. Să nu ştie lumea viaţa voastră. Copilaşii Mei, oiţele Mele, florilor, nu vreau să fim prieteni cu cei ce Mă înjură şi Mă hulesc, fiindcă ei din nou Mă răstignesc.

21 august/3 septembrie 1970

Mustrarea poporului pentru neîmplinirea întreagă a cuvântului.

Verginico, mergi la poporul Meu, întru care Eu am grăit adevărul şi calea Mea am arătat-o. Spune-le că le spun aşa: păcat că nu cred în Mine; aşa zice Domnul. Dar adevărul grăieşte Domnul lor, că mai de folos este pentru poporul acesta să Mă duc de la ei, căci cuvintele Mele şi legea Mea ei nu o pot purta întru sine. S-a coborât Duhul lui Dumnezeu la ei şi nu de la ei grăieşte, ci de la Tatăl. Tot adevărul vă grăieşte, toate câte are Tatăl dă poporului Său. Cum să ia Tatăl din altă împărăţie să dea poporului Său? Nu. Tatăl ia din ale Sale şi împarte poporului Său.

Verginico, Eu spun aşa către poporul acesta: nu ei M-au zidit pe Mine, ci Eu i-am făcut pe ei, căci un stăpân, orice-i dă slugii sale să facă, sluga i se supune îndată şi face, dar Eu, Domnul Dumnezeu, ce i-am poruncit slugii Mele nu face. De acum înainte nu-i voi mai numi slugi, nici prieteni, nici fii, ci îi voi socoti pe cei din poporul acesta vrăjmaşii Mei, pentru că toate câte le-am poruncit, nici una din poruncile Mele nu au împlinit, căci adevăr grăiesc: de n-aş fi venit şi nu le-aş fi grăit, păcat nu ar avea, dar pentru aceasta vor răspunde pentru păcatul lor. De n-aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut, păcat nu ar avea; însă au şi văzut, au şi auzit, au şi băut, au şi mâncat, şi tot Mă urăsc, şi pe Mine, şi pe Tatăl, şi pe Duhul, dar acestea le fac ca să se împlinească aşa cum este scris, căci Mă urăsc fără pricină.

Să te duci, Verginico, şi la celălalt popor, că Domnul le trimite aceste rânduri, şi nu prin scris, ci prin gura ta să le dai. Spune că aşa zice Domnul: să se pregătească, căci gata este ziua cea mare când fiecare fiu, fiecare slugă va primi plata din mâna Tatălui şi a Stăpânului Său, Care le porunceşte să lucreze bine, Care îi silea la lucru; Acela Care şi mustră şi mângâie, şi unii când auzeau mustrarea ziceau că Verginica mustră, ori se simţeau rău; Acela Care, când aducea câte o lucrare din legea sfântă nimeni nu o primea, că îşi zicea că el este frumos sau frumoasă şi *„De ce să mă înjosesc?“,* şi dacă este bogat, se ţine legat de bogăţie.

Du-te, Verginico, şi spune că multe cuvinte de ale Domnului, care nu s-au vărsat asupra poporului, sunt pecetluite de Domnul şi nu s-au vărsat, din pricină că toate cele mai uşoare nu s-au împlinit. Dar cele care trebuiau să se verse erau mai grele de purtat. Păcat, că vreme au avut şi n-au lucrat; putere au avut şi n-au lucrat. Puţin, puţin şi nu Mă vor mai auzi, căci s-a scurtat vremea.

Mă veţi vedea, că de la Tatăl vin. Ferice de sluga care ascultă de stăpânul său şi nu i se pare grea munca sa. Ferice de sluga credincioasă, ferice de sluga cea care nu aduce mizerie stăpânului său. Ferice de sluga ascultătoare, care-şi păstrează viaţa curată. Ferice de sluga căreia îi porunceşte stăpânul: *„Du-te!“*, şi se duce; şi îi zice: *„Vino!“*, şi vine; şi fără îndoială face aceasta. Tot pomul cu roade bune va fi cules de

îngerii buni şi roadele îi vor fi puse în vase de aur, iar pomul va fi mutat cu mare cinste pe pământ binecuvântat.

Să te duci, Verginico, la creştinii care ascultă de vorbirea Mea prin tine şi spune-le lor să nu li se pară grea munca pe care Eu, Domnul, le-o încredinţez lor, şi nici îndoiţi şi nici îndărătnici să nu fie, căci sunt urmăriţi de Mine. Şi tot ce este poruncit de la Mine, să se împlinească cu voie bună, că dacă aş fi venit cu o poruncă să poruncesc unei femei să se facă bărbat, ori bărbatul să se facă femeie, cum se lucrează astăzi în lume de satana, această poruncă era îngăduit să nu o creadă. Dar că am poruncit creştinului să facă faptă bună, pentru ce să fie îngăduit să nu o creadă?

... Spune, Verginico, că nici Eu nu-i voi asculta pe ei în viitoarea vreme. O vei vedea tu acum.

7/20 octombrie 1970

Mustrare peste cei care s-au abătut spre viaţă deşartă. Îndemn la credinţă şi la împăcare cu Dumnezeu. Durerea Domnului pentru slăbiciunile creştinilor iubitori de sine şi de desfătări. Îndemn la rugăciune stăruitoare. Necredinţa şi lipsa temerii de Dumnezeu atrage pieirea lumii.

Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am coborât cu Duhul între voi şi am cercetat viaţa multora dintre voi. V-am cercetat toată lucrarea voastră, şi duhovnicească şi pământească. V-am cercetat timpul ocupat şi timpul liber. Am cercetat şi vremea câştigată şi vremea pierdută. Am cercetat tot mersul vieţii voastre creştineşti. Vă spun vouă, fiilor, că mulţi dintre voi v-aţi abătut de la viaţa creştină. Mulţi dintre voi nu mai postiţi; mulţi dintre voi nu mai faceţi rugăciune; mulţi dintre voi nu mai mergeţi la sfânta biserică; mulţi dintre voi nu vă mai mărturisiţi la duhovnic păcatele voastre pe care le faceţi în fiecare ceas şi minut şi nu vă mai împărtăşiţi cu Trupul şi Sângele Domnului cu sfinţenie şi cu curăţenie. Fiilor, fiilor, mulţi dintre voi lucraţi duminicile şi sărbătorile, nu numai în fabrici şi uzine, ci voi lucraţi chiar în casele şi în ogoarele şi în curţile voastre; faceţi lucru de tot felul. Mulţi dintre voi v-aţi făcut trântori şi leneşi; mulţi dintre voi v-aţi făcut trădători; mulţi dintre voi v-aţi făcut hulitori; mulţi dintre voi v-aţi făcut beţivi şi curvari. Fiilor, mulţi dintre voi v-aţi făcut mincinoşi; mulţi dintre voi v-aţi făcut trufaşi; mulţi dintre voi v-aţi făcut mândri şi lăudăroşi; mulţi dintre voi v-aţi făcut lacomi; mulţi dintre voi v-aţi făcut iubitori de femei străine; mulţi dintre voi v-aţi făcut iubitori de bani şi de avere; mulţi dintre voi v-aţi făcut jucători în cărţi; mulţi dintre voi v-aţi făcut fotbalişti; mulţi dintre voi v-aţi făcut dansatori; mulţi dintre voi umblaţi după ghicitori; mulţi dintre voi v-aţi făcut duşmani şi răi; mulţi dintre voi v-aţi făcut necredincioşi şi îndărătnici; mulţi dintre voi v-aţi făcut somnoroşi; mulţi dintre voi aţi stricat legea sfântă.

Fiilor, pentru ce vă spun faptele? Iată, să ştiţi de ce Eu, Domnul, cercetând viaţa voastră şi locurile pe unde umblaţi şi lucrurile pe care le faceţi, am spus şi pământeşte şi duhovniceşte de timpul ocupat şi de timpul liber. Am spus de vremea câştigată şi de vremea pierdută. Fiilor, fiilor, fiţi cu luare-aminte la cele cercetate de Domnul şi scrise aici. Să ştiţi că am spus aici în acest cuvânt, că mulţi dintre voi în timpul liber dorm duşi, fără rugăciune. Mulţi dintre voi în timpul liber nu mergeţi la bisericuţă la slujbă, ci vă duceţi la cârciumi, la băutură, vă duceţi la concursuri şi la petreceri. Aici am arătat de ziua duminicii şi de zile de sărbători. Pe mulţi dintre voi i-am găsit în ziua de duminică şi în zile de sărbătoare, în curvie. În loc să fie la slujbă ori în rugăciune, săvârşesc curvie.

Vă întreb pe voi, aceştia, nu vă spun numele, dar să vă cunoaşteţi voi păcatele: pentru ce nu mai sunteţi creştini şi v-aţi abătut de la viaţa creştină şi v-aţi dus în viaţa păgână? Fiilor, pentru ce nu mai postiţi? Pentru ce, fiilor, nu mai mergeţi la sfânta bisericuţă? Pentru ce nu vă mai mărturisiţi păcatele şi pentru ce nu vă mai împărtăşiţi cu sfintele Taine? Pentru ce, fiilor, nu mai ţineţi duminicile şi sărbătorile, cu sfinţenie şi în curăţenie? Pentru ce, fiilor, lucraţi în duminici şi în sărbători? Pentru ce, fiilor, v-aţi făcut puturoşi şi leneşi? Nu mai lucraţi nimic pentru viaţa veşnică? Pentru ce, fiilor, v-aţi făcut îndărătnici, în loc să mergeţi înainte pe calea Mea? Aţi dat şi daţi mereu înapoi. Pentru ce, fiilor, v-aţi făcut trădători, v-aţi trădat viaţa lui satana? Acum râde satana de viaţa şi de credinţa voastră prin păcatele voastre. Pentru ce, fiilor, Eu, Domnul, aud când lumea huleşte viaţa voastră duhovnicească, credincioasă? Pentru ce, fiilor, vă duceţi în curvie cu alte femei, lăsând femeile voastre? Pentru ce, fiilor, vă duceţi în cârciumi, folosind băuturi alcoolice până vă îmbătaţi ca şi cei din lume? Pentru ce, fiilor, jucaţi în cărţi? Pentru ce, fiilor, vă duceţi la concursuri şi la minge? Pentru ce, fiilor, mergeţi în saloane cu dansuri sataniceşti? Da, dacă ar fi horă sfântă, ca şi pe vremea lui David, şi Eu, Domnul, aş veni la dansul şi în hora voastră, dar acum totul este spurcat, nu mai este sfânt şi curat.

Fiilor, fiilor, v-aţi dus în mare rătăcire. Ce veţi răspunde pentru rătăcirea voastră? Pentru ce, fiilor, faceţi păcate grele şi rele? Pentru ce, fiilor, nu mai faceţi rugăciune ca să fugă satana de la voi?

Fiilor, fiilor, unde aţi intrat voi? Ce nenorocire va veni pe capul vostru! Fiilor, fugiţi din drumul lui satana! Fiilor, fugiţi din locurile lui satana! Fugiţi, fugiţi, că vă prinde moartea! Fugiţi din lucrările lui satana! Ieşiţi din cârciumi, ieşiţi degrabă! Întoarceţi-vă la Mine până nu veţi pieri!

Fiilor, pentru ce nu vă mai rugaţi la bunul Dumnezeu? căci rugăciunea făcută cu multă credinţă, vă scoate din rătăcire. Rugăciunea întoarce la pocăinţă pe cel păcătos. Rugăciunea este zăvorul păcatului. Fiilor, faceţi rugăciune cu credinţă în preabunul Dumnezeu, căci rugăciunea este aripa credinţei şi roada nădejdii. Fiilor, faceţi rugăciune cu multă dragoste, căci rugăciunea este oglinda vieţii creştine şi a dragostei. Fiilor, fiilor, vă spun să faceţi rugăciune, căci rugăciunea este pecetea vieţii creştineşti. Fiilor, rugăciunea este un izvor nesecat de sfinţenie şi de trăire creştinească împreună cu Domnul Iisus Hristos. Fiilor, faceţi rugăciune, căci rugăciunea este pavăza care vă ocroteşte de boldurile ispitelor diavoleşti. Fiilor, rugăciunea este cheia cu care descui porţile raiului.

Fiilor care nu mai faceţi rugăciune, Eu, Domnul, M-am coborât la voi ca să vă îndemn să faceţi rugăciune. Fiilor, să nu mai petreceţi zilele fără rugăciune, căci prin rugăciune se coboară harul lui Dumnezeu asupra voastră. Fiilor, faceţi rugăciune, căci rugăciunea vă ridică din cădere şi vă îmbărbătează la fapte bune şi la o viaţă fericită. Fiilor, faceţi rugăciune, căci rugăciunea vă mângâie şi vă apără de necazuri şi de întristări. Rugăciunea, fiilor, vă înviază în toată călătoria vieţii creştine. Fiilor, faceţi rugăciune, căci rugăciunea vă întoarce la pocăinţă şi întăreşte pe cel slab în credinţă. Rugăciunea, fiilor, vă smereşte şi vă împlineşte şi vă îmblânzeşte pe voi, cei plini de trufie şi pizmă. Fiilor, faceţi rugăciune, căci rugăciunea vă duce la o viaţă bună şi plăcută lui Dumnezeu şi vă îndeamnă la fapte bune şi la post. Fiilor, faceţi rugăciune, căci rugăciunea vă apără de necazuri, de supărări şi de boli şi de moarte năprasnică şi de închisori. Fiilor, rugăciunea vă aduce pace şi iubire în casă. Rugăciunea vă dă sănătate şi vă dă putere. Fiilor, faceţi rugăciune, căci rugăciunea vă dă pâinea

cea de toate zilele, ca să vă hrăniți cu ea. Fiilor, fiilor, faceți rugăciune și cereți de la Mine prin rugăciune cele ce aveți nevoie, căci numai prin rugăciune veți primi. Fiilor, luați aminte la cuvintele pe care vi le spun aici. Fiilor, nu mai dați deoparte rugăciunea. Fiilor, nimeni dintre voi să nu fie oprit de la rugăciune, oricât ar fi vremea de grea și de rea. Toți aveți dreptul să vă bucurați de roadele rugăciunii. Eu, Domnul Iisus Hristos, nici acum, nici în timpul trecut n-am oprit și nici nu vă opresc de la rugăciune. Acela, să știți și să-l cunoașteți, că este un antichrist. Numai antichrist când a apărut pe pământ a abătut de la Mine, Domnul, pe omul credincios, umplând de minciuni rele mintea credincioșilor, abătându-i de la credință la necredință. Fiilor, fugiți de antichrist și de toți diavolii lui antichrist.

Fiilor, voi, celor care v-am descoperit toate căile Mele bune, pentru ce v-ați abătut? Nu știți că nu aveți voie? Fiilor, pentru ce v-ați abătut? Nu vouă v-am descoperit tainele Mele? Nu cu voi am petrecut Eu ani întregi? Fiilor, ce rău vă stă vouă în lume, lucrând faptele lumii! Fiilor, ce rău vă stă în haine lumești! Fiilor, ce rău vă stă să purtați chip lumesc, voi, care ați purtat chip duhovnicesc! Fiilor, ce rău vă stă în cârciumi, voi, care ați fost în adunările sfinte ale lui Dumnezeu! Fiilor, ce rău vă stă cântând cântece lumești, voi, care ați cântat cântece duhovnicești! Fiilor, ce rău vă stă petrecând și curvind cu femei străine, din lume, voi, care aveți legământ cu Dumnezeu la căsătoria voastră pe care ați făcut-o! Fiilor, ce rău vă stă în saloanele de jocuri, voi, care ați stat în bisericuța Mea! Fiilor, ce rău vă stă jucând în cărți și la concursuri, voi, care ați avut parte de binecuvântarea Mea! Fiilor, ce rău vă stă ciupind de piept și de obraji femeile, voi, care ați avut parte de legea Mea sfântă! Fiilor, ce rău vă stă grăind din gura voastră glume și cuvinte de hulă și vorbe de ocară, voi, care Mi-ați zis Mie: *„Doamne, Doamne"*! Fiilor, ce rău vă stă la o masă cu mâncăruri și băuturi alese, voi, care aveți ca dreptar legea lui Dumnezeu și legile sfinților apostoli!

Fiilor, fiilor, pentru ce v-ați abătut de la Mine, Domnul? Nu vă este frică, fiilor, de mânia Mea, care este pornită pe capul păcătoșilor? Fiilor care v-ați abătut de la Mine la faptele deșarte ale păcătoșilor, să știți că veți pieri odată cu păcătoșii. Fiilor, ați auzit și ați văzut ce plăgi grele a vărsat Dumnezeu peste păcătoși? că mii și mii de păcătoși au pierit, și cei rămași tot nu s-au pocăit. Dumnezeu a pornit asupra păcătoșilor ploi lungi și grele, scoțând apele din matcă afară ca să-i înece, să nu mai rămână nici unul cu viață. Dumnezeu a slobozit cutremure și vânturi mari, omorând mii și mii de păcătoși, și cei rămași tot nu s-au pocăit și nu și-au îndreptat inimile către Dumnezeu, și vă spun că nu vor scăpa nici unul cu viață. A sorocit Dumnezeu războaie grele, făcându-i pe păcătoși să se omoare unii pe alții cu armele de război, și mulțime mare de păcătoși au pierit, și cei rămași tot nu s-au pocăit de faptele lor, dar Dumnezeu îi va nimici pe toți. A trimis Domnul, fiilor, peste păcătoși ciumă, holeră și alte încă nouă feluri de boli, ca să-i nimicească de pe pământ. Și a mai trimis Dumnezeu peste păcătoși o foamete mare și încă nouă plăgi sunt pornite asupra omenirii întregi, care este ursită morții pentru păcatele pe care le face. Fiilor, vă anunț încă o dată: să știți că toți păcătoșii vor pieri, fiecare după păcatul lor săvârșit.

Fiilor, fiilor, treziți-vă, că vine moartea și peste voi, care v-ați abătut de la Mine, Domnul, și veți pieri și voi la un loc cu păcătoșii, căci păcatele voastre nu se vor ierta, cum nu se iartă vânzarea și trădarea lui Iuda, pentru că ați batjocorit binecuvântarea sfântă, cu care Dumnezeu a binecuvântat și pe strămoșul vostru, Avraam, căci Domnul a vrut să-Și îndeplinească cu voi minunile ce sunt scrise să se îndeplinească la sfârșitul veacului. Și dacă vă veți întoarce de la abaterile voastre la Mine, veți fi părtași la aceste mari minuni, care urmează să se împlinească de Domnul. Dar vă spun: depărtați de la voi somnul și lenea. Lepădați băuturile alcoolice. Lepădați de la voi poftele de alte femei. Lepădați de la voi concursurile, cărțile de joc. Lepădați de la voi petrecerile din saloanele cu baluri. Lepădați de la voi mâncărurile alese din cantine, cu care Eu, Domnul, vă văd că vă hrăniți. Minunile Mele se fac prin post și rugăciune și credință sfântă și prin tot felul de fapte bune. Fiilor, fiilor, întoarceți-vă de la lene și somn și de la tot soiul de fapte urâte, pe care le faceți fără frică de Dumnezeu. Fiilor, faceți rugăciune cu credință în Dumnezeu, ca să pierdeți toate patimile cu care v-a înzestrat antichrist, că mari și grele păcate vă stăpânesc, că dacă vă prinde moartea în aceste păcate, va fi vai de voi, căci Domnul nu vă va cruța, pentru că Eu, Domnul, am venit între voi ca și odinioară în poporul Israel. Și acum, ca și atunci, mulți dintre cei binecuvântați de Dumnezeu s-au abătut în lături de la calea dreaptă. Așa și acum, ca și atunci, nimeni nu crede, nimeni nu Mă ascultă.

Fiilor, voi trebuie să vă rugați cu putere și cu credință, căutând binefacerile odrăslite prin rugăciune. Fiilor, rugați-vă unii pentru alții, ca să vă vindecați de multe feluri de boli grele și rele în care ați căzut. Fiilor, rugați-vă pentru pacea voastră și a întregului popor. Fiilor, rugați-vă pentru libertatea voastră. Fiilor, rugați-vă pentru libertatea credinței voastre și pentru libertatea religiei voastre. Amin. Rugați-vă, fiilor, precum și preoții se roagă pentru pace la toată lumea. Fiilor, fiți-Mi folositori Mie și nu lumii. Fiilor, fiți cu multă grijă și cu multă luare-aminte la sfaturile Mele, pe care vi le scriu aici prin Verginica. Fiilor, voi trebuie să vă rugați, căci pentru acest lucru v-a pregătit bunul Dumnezeu. Dar voi nu mai vreți să vă rugați. Fiilor, vă îndemn: nu mai stați fără rugăciune, că mare păcat este.

Fiilor, v-ați ocupat timpul vieții cu serviciuri și cu multe alte lucrări pământești. Fiilor, v-ați ocupat timpul rugăciunii cu serviciurile, fără să vă mai gândiți să lăsați loc liber și pentru rugăciune. Fiilor, lucrați binele. Nu mai stați în cârciumi, nu mai stați la sfat cu lumea. Fiilor, nu mai mergeți pe o cale cu lumea, ci desăvârșiți-vă, căci vă prinde moartea, cu lumea pe cale. Fiilor, nu mai poftiți femeile străine de Mine, Domnul. Lăsați femeile străine, căci acele femei sunt amăgitoare și vă duc în focul veșnic.

Fiilor, să știți că Eu, Domnul, v-am cercetat și pe mulți v-am găsit în cele mai grele păcate, dar vă spun să nu tăgăduiți spunând că nu este adevărat, că vă veți chinui amar. Fiilor, Eu, Domnul, am ostenit vasul Meu, pentru păcatele voastre.

Fiilor, întoarceți-vă către Mine, Domnul, căci vă anunț că la anul, pe timpul acesta, poate nu vom mai fi ca și acum, ci poate vom fi schimbați. Fiilor, luați seama bine, să nu ziceți că nu v-am anunțat. Fiilor, uniți-vă toți și vă sfătuiți spre îndreptare, ca să nu pieriți cu cei păcătoși, căci așa este scris, că toți păcătoșii vor pieri și în veci nu vor mai fi. Fiilor, împăcați-vă cu Dumnezeu prin mărturisirea păcatelor și prin împărtășirea cu sfintele Taine și părăsiți cărările pierzării. Fugiți, fiilor, din drumul lui satana!

Fiilor, nu v-am scris numele aici, al celor căzuți în păcate grele, ci, din contra, voi singuri să vă știți care sunteți vinovați, de care Eu, Domnul, grăiesc tare supărat.

Fiilor, Eu, Domnul Iisus Hristos, închei această durere către voi, care v-ați abătut de la Mine, Domnul, și cer ca această scrisoare să fie citită către poporul Meu, ca toți cei vinovați să-și audă păcatele și să și le știe fiecare în parte. Iar lui Daniel

îi spun să păstreze această scriere, cu multă atenție, pentru o mărturisire în fața Judecătorului viitor, căci mulți judecători au fost și au trecut, dar ca Acest Judecător nu a fost de când e veacul, Care în curând va fi arătat în fața întregii omeniri.

Pace vouă, pentru îndreptarea pe calea bună și veșnică a lui Dumnezeu! Amin, amin, amin.

... Fiilor, îndată ce v-ați hotărât să cereți un dar de la Domnul, înnoiți cât de des cererea voastră în fața Domnului. Înfățișați-vă cu mare smerenie, cu multă credință și cu multă prietenie și fără nici o răutate în inimă. Iar dacă, rugându-vă o vreme, încă voi nu ați primit ceea ce cereți, nu vă descurajați, căci Domnul vă pune la încercare, că de multe ori voi, fiilor, socotiți unele lucruri care nu sunt bune și le cereți la Domnul bune, care să vă fie vouă spre pagubă sau spre moarte. Dumnezeu, atunci, spre binele vostru nu vă dă. Sau mai bine să vă spun că de multe ori Domnul vă încearcă, așteaptă de la voi statornicie în rugăciune. Fiilor, vă spun: fiți statornici în rugăciune, reînnoind de mai mai multe ori pe zi rugăciunile, căci precum medicul dă o doctorie de mai multe ori pe zi, îți dă aceeași doctorie, și cu ținere de mâncări și băuturi, așa și Eu, Medicul Cel ceresc, vă dau să reînnoiți rugăciunea, cu ținere de la orice faptă rea, căci bunul Dumnezeu nu nesocotește rugăciunea voastră, nici nu o va uita vreodată. Domnul Iisus Hristos vă dăruiește tot ce veți cere de la El, la timpul cel mai potrivit. Poate voi, fiilor, ați cerut de la Mine un lucru, iar Eu, Domnul v-am dăruit altul, mai folositor. Fiilor, stăruiți în rugăciune în toată vremea, căci stăruința în rugăciune este foarte folositoare.

... Fiii Mei, Eu, Domnul, vă spun vouă că nu vă este îngăduit să vorbiți în sfânta biserică, nici măcar pe șoptite. Să nu faceți zgomot, nu aruncați hârtii sau lumânări pe jos, nu umblați prin fața altarului în timpul Liturghiei.

... Vă zic vouă, fiii Mei, cu lacrimi vă întreb: nu vă este dor de Mine? Nu vă este dor de învățăturile Mele, pe care vi le dădeam odinioară? Nu vă este dor de miresmele Mele, pe care vi le vărsam pe candele și peste voi? Nu doriți să vedeți și voi fericirea veșnică? Nu doriți să trăiți o viață fără moarte? Nu mai vă este dor? Nu mai doriți o altă viață decât pe aceasta, unde sunteți acum? O, cum v-a înșelat lumea cu viața ei zgomotoasă și plină de plăceri! Cum v-au răpit din fața Mea gusturile voastre! Cum v-ați agățat de plăcerile lumești! Nu mai îngrijiți de cele sufletești cum vă spuneam Eu în vremea de azi, în fiecare lucrare.

... Fiilor, să știți de la Mine că lipsa de smerenie este un gol atât de mare în inima voastră! și acel gol este pricina multor rele. Fiilor, pentru ce sunteți atât de răutăcioși și gata la orice răzbunare și neîngăduitori și încăpățânați? Pentru ce primiți părerile și sfatul altora, care sunt în afară de Mine, Domnul? O, cât de ușor vă vine vouă să judecați pe alții, pe când voi nu suferiți o mustrare, dară o judecată!

... În călătoria vieții voastre, fiilor, de multe ori ați fost lipsiți de putere. Eu, Domnul v-am dat putere, și în timp, nici măcar nu te-ai gândit la Mine, fiule, dară să te mai și ostenești să-Mi ceri putere! Pentru că mulți dintre voi ziceți că puterea o prindeți prin băuturi și prin sporturile cu care v-ați obișnuit. Fiilor, fiilor, în toate călătoriile voastre sunt prezent. Ați fost de multe ori bolnavi; Eu, Domnul, v-am dat sănătate. Ați fost de multe ori întristați și supărați; Eu, Domnul v-am dat mângâiere și bucurie. Și voi, în timpul acela, nici nu v-ați gândit la Mine. Câte lucruri nu ați pierdut voi, fiilor, și Eu, Domnul, vi le-am dat la vedere și voi nu v-ați gândit că Domnul vi le-a dat! O, fiii Mei, când veți ajunge voi recunoscători și mulțumitori față de toate darurile dăruite de la bunul Dumnezeu? Voi nu știți, fiilor, că sfinții părinți ai voștri numai prin rugăciune primeau darurile de la Dumnezeu, fie hrană, fie îmbrăcăminte, fie încălțăminte, chiar și sănătatea, chiar și pacea și bucuria? Orice aveau ei nevoie, numai prin rugăciune le primeau, dar voi sunteți mult străini față de Mine, Domnul, și față de părinții voștri. Nu voiți să luați în cunoștință despre ei și despre Mine, Domnul. Socotiți și voi ca lumea, dar vă spun: ieșiți din lume cu toate: și cu cuvântul, și cu gândul, și cu purtarea, și cu mâncarea, și cu băutura, și cu auzul. Cu toate ieșiți din lume, căci lumea va pieri într-o clipă. Lumea nu va mai fi. Te vei uita s-o vezi și n-ai s-o mai vezi, și nici locul unde a sălășluit n-ai să-l mai vezi, ci totul se va preface într-un mare pustiu. Fiilor, de câte ori sunteți anunțați să ieșiți din lume! Fiilor, nu auziți ce vă spun Eu, Domnul? Fiilor, nu credeți ce vă spun? Fiilor, fiilor, dacă v-aș bate, M-ați asculta de frică, dar Eu nu vă bat, ci vă spun: fiilor, ascultați-Mă, nu mai întârziați. Eu, Domnul, am să fac război mare pe pământ cu lumea și nu va mai rămâne nici o sămânță din lumea aceasta.

Fiilor, Eu închei. Știu că nu are să vă înfricoșeze și să vă întoarcă la Mine. Păcat de voi, fiilor, că aveți prilejul să fiți fericiți, dar nu vreți. Păcat de munca Mea ce s-a depus pentru voi. Păcat și de harul și de cuvintele Mele care s-au vărsat peste voi, că le-ați disprețuit și le-ați călcat în picioare ca pe niște nimicuri.

Vă zic vouă, fiilor cei credincioși și ascultători: rămâneți în pacea Domnului. Domnul să fie pururea cu voi. Amin. Pace de la Dumnezeu Tatăl! Amin, amin, amin.

Vin curând. Amin.

25 noiembrie/8 decembrie 1970

1971

Domnul va fi întâmpinat de poporul pregătit și sfânt. Ivirea proorocilor mincinoase. Trâmbițele apocaliptice de pe pământul românesc. Lucrare de profeție cum nu a mai fost și nici nu va mai fi.

... Domnul Iisus Hristos S-a pregătit să vină cu oastea Sa de sfinți. Vine, toate sunt pregătite, dar aveți grijă, că mai e o vreme scurtă și nimeni să nu vă ispitească pe voi, căci acum este răbdarea voastră și credința la putere. Dacă veți avea credință, veți avea și biruință, iar dacă nu, veți pieri ca dobitoacele, împreună cu toți proorocii mincinoși și cu armata lui antichrist.

Feriți-vă de moarte, căci moartea vine prin păcat și prin poftă. Toți cei ascultători și cunoscători, învățați pildele lui Solomon și viețile sfinților. Fiți cu credință, căci Dumnezeu, Cel ce a zidit, Acela vă și hrănește. Să nu crezi că dacă nu vei avea avere, ori serviciu, ori bani, ori aur, vei muri. Nu vei muri. Viața vine de la Mine, Domnul Iisus Hristos. Eu n-am avut așa, nici avere, nici hambare. Și cu atât mai mult, Dumnezeu vă hrănește.

Ia deschide ochii, fiule, că am ajuns la un sfârșit și voi nu-l cunoașteți. Dureros este pentru cel ce nu a învățat cuvintele Domnului Iisus Hristos. Vine fuga păcătoșilor; să se ascundă în peșteri și în crăpăturile munților. Dureros este că n-ai luat în seamă învățăturile Mele. Tu trăiești și zici că mori, dar Eu pentru ce am vărsat Sângele Meu? Vei răspunde dacă mori?

Nu vă dezmierdați fețele și sufletele ca să plăceți lumii. Fiți înțelepți. Tinere, ce frumos ești! Dar mai frumos ești dacă asculți de Domnul Iisus Hristos.

Avem un punct, fiilor, dar nimenea nu-l cunoaşte. *„De ce n-o mai fi venit Duhul Sfânt ca să ne mai dea povaţă?“*, zic unii. *„Ce bine este, că fac acum ce poftesc eu!“*, zic alţii. Ah, ce durere grea ne va arăta punctul acesta! Suntem într-un loc necunoscut, şi ar fi să fie cunoscut. Dacă aţi şti ce punct stă în faţa voastră, n-aţi mai bea şi n-aţi mai mânca. Fiilor, ne întâlnim cu caii lui antichrist, cu caii din Apocalipsă. Ne întâlnim cu balaurul care înghite totul şi te înghite şi pe tine dacă nu eşti credincios cu Mine.

Tată, unde sunt părinţii voştri? Sugarilor, vă înţarcă Domnul. Vă ia ţâţa de la gură. Ce vă veţi face? că iată, trâmbiţa Mea cum se chinuieşte.

Fiilor, atât rămâne întru împărăţia Mea: Avraam.

... Cum s-au pedepsit cei ce n-au ascultat de Moise, aşa şi mai mult se vor pedepsi astăzi cei ce n-au ascultat de glasul Meu.

... Învăţătura, ascultarea şi hrana cu Trupul şi Sângele Domnului Iisus Hristos, aceea va birui. Unde sunt acestea, diavolul nu are putere să biruiască.

... Uite ce vă învaţă Domnul: când veniţi spre ieslea Mea, lăsaţi glumele şi toate lucrurile ce vă pot aduce păcate. Fiilor, ştiu că sunteţi tineri, dar fericită este nunta şi patul neîntinat. Iacob a slujit ani întregi pentru a câştiga mireasa sa. Crezi? Acum, cu un zâmbet al unui tânăr, ai câştigat mireasa, dar nu este de la Dumnezeu acest lucru. Vedeţi că multul omenirii cu un zâmbet a stricat pământul. Sunt drumurile pline de curvie. Acest lucru nu a fost de când e veacul, şi am profeţit dinainte că fericit este creştinul care trece peste trup de femeie şi nu se atinge de el. Vai de acela care s-a întinat cu curvia de azi!

... Adevăr vă spun că mulţi dintre voi nu veţi primi moartea, ci cu trupul veţi primi pe Domnul.

... Fiilor, puneţi mâna pe carte. Nu s-o citeşti, că mulţi o citesc, dar s-o înveţi, s-o pricepi, s-o înţelegi. Fiule, fă-ţi socoteala, şi dacă nu ştii s-o faci, cere la care o ştie; şi dacă ai învăţat, fereşte-te de mândrie şi de a înstrăina învăţătura.

... Ce frumoasă e ziua sfârşitului când se va întâlni cerul cu pământul şi se va face primirea unul altuia! Şi ce jale va fi când se vor despărţi neascultătorii de tine şi de Mine şi vor pune capetele în jos!

... Daniele, caută în sfânta Scriptură şi vezi ce punct avem în faţă. Punctul acesta este un simbol, punctul care a fost în faţa femeii însărcinate, care stătea cu picioarele pe lună şi avea să nască, şi cineva urmărea ca să ştie când va naşte, ca să înghită pruncul, ca să nu se mai lucreze ce s-a lucrat prin Domnul Iisus Hristos. Acest punct e pus, şi cineva urmăreşte ca şi acum proorocia să fie astupată. După aceasta se vor înmulţi proorocii. Vei auzi că acolo lucrează Dumnezeu; să nu te duci. Dincolo, vei auzi că înviază morţii; să nu te duci, că aceştia nu sunt proorocii Mei, şi aceia vă amăgesc pe voi. Ţineţi minte, că nu mai e lucrarea. A fost la Vladimireşti, a fost la Maglavit, a fost şi este aici şi a mai fost la Arsenie Boca, dar acolo ce a făcut? Luaţi bine seama, căci mulţi s-au abătut de la proorocia dreaptă şi nu mai spun adevărul. Ca această profeţie nu a fost şi nici nu va mai fi. Fiţi credincioşi şi lucrători până la vremea cea mai de pe urmă.

... Sunt multe lucruri şi bune şi rele şi trebuie să le cunoaşteţi. Un creştin a primit în gazdă pe dracul, care s-a prefăcut, şi un alt creştin a primit în gazdă pe Dumnezeu şi nu L-a cunoscut. De aceea, cunoaşteţi bine şi pe unul şi pe altul, ca să nu vă amăgiţi.

... Fiilor, ca această profeţie nu a mai fost şi nici nu va mai fi.

25 februarie/10 martie 1971

Vine lepădarea de Dumnezeu.

... Iată ce vine: cum leapădă naşul pe finul său, de satana, aşa şi pe tine te va chema şi îţi va spune: *„Te-ai lepădat de Dumnezeu?“.* Dar dacă vei fi cu Mine, nu te vei uda nici pe picioare, aşa cum a scăpat şi Moise prin Marea Roşie. Cine are credinţă puternică, acela scapă. Cine are credinţă slabă, acela se atacă. Vine lepădarea de Dumnezeu.

18 aprilie/1 mai 1971

Păstorul Daniel, trimis să îndemne poporul să împlinească legea Domnului. Proorocie despre surparea templului din Maluri.

Pace ţie, poporul Meu!

Daniele, copilul Meu, acest popor să nu mai facă nici un fel de păcat, că iată, este aproape, uite aici ziua în care va cădea aurora de pe capetele lor. Vreau ca poporul Meu să fie uşor, să plutească pe apă, să plutească în văzduh. Vreau ca poporul Meu să nu se facă greu ca să se ducă mereu la fund. Vreau ca poporul Meu să fie bun. Aceasta, pentru ca să-l pot trece unde voiesc Eu, Domnul. Du-te, tată, la popor şi spune-le, că te voi plăti. Spune-le că le interzic de a-L mai supăra pe Dumnezeu. Spune-le că e supărat Domnul pe omul care este în slujba lui Dumnezeu şi mai face încă păcat mereu. Spune-le că a spus Dumnezeu să pună legea în lucru. Fiul Meu, spune poporului Meu să pună legea în faţă, s-o citească, să nu mai calce în picioare legea Domnului, pentru că mult M-am ostenit, mult am muncit. Fiul Meu, să citească Israel să vadă pe cel care nu a dat ascultare, ce a pătimit. Atunci, Eu pentru ce M-am ostenit? Pentru gunoi? Pentru ce M-am ostenit? Pentru duhul rău? Fiul Meu, plângi împreună cu Mine, tată. Am venit mereu la omul cu păcatul greu şi am dat mereu binecuvântare ca să iasă din păcatele sale. Du-te, fiul Meu, în poporul Meu, că te voi plăti cu plată bogată, că Moise când era, se purta cu asprime. Dar Eu îţi spun: nu te purta ca Moise, ci cu blândeţe.

Iată, tată, ziua lângă noi, când se alege neghina din grâu. Vine ziua, şi ce te vei face, creştine? că te dau în mâna celui ce te amăgeşte. Nu ştii, oare, să te lupţi împotriva celui ce te îndeamnă să nu mai fii cu Mine?

Arată, fiule Daniele, legea Mea în acest popor şi spune-le: *„Să nu iei, poporule, în batjocură pe Dumnezeu!“.* Fiul Meu, du-te şi nu-ţi lua nici toiag, nici traistă, nici două haine. Fiule, nu mânca în casa care nu voieşte să asculte de Mine. Scutură, tată, şi praful de pe picioarele tale, ca să fie mărturie pentru el în ziua de judecată.

... Fiule Daniele, scutură-l tu puţin pe Gheorghe al lui Dumitru, că strică lucrarea lui Dumnezeu, cu portul, cu cuvântul, cu lucrul şi, fără ruşine, cu gluma. Este ruşinos în poporul Meu. Cu ce femeie se întâlneşte, el îi face cu ochiul şi îi zâmbeşte.

... Întreabă-l pe Vasile, cumnatul tău, de ce minte pe vasul Meu? Întreabă-l pe Nicolae, unde a petrecut ieri, pentru că acolo unde a fost, este cel mai rău loc împotriva Mea.

... Casa aceasta nu era zidită ca să se strice. Toate se dărâmau, dar aceasta rămânea. Toată lumea se îneca, dar poporul Meu rămânea. Dar se strică, fiindcă nu mai e cinstită şi ferită de păcat.

Se surpă templul, tată! Eu nu l-am făcut să se strice. Simțiți durerea, că se strică templul!

Fiule Vasilică, luptă-te împreună cu Daniel, că se lasă sărac de multe ori vasul Meu. Nu are cu ce lua, de multe ori, nici pâine.

9/22 mai 1971

Durerea şi plânsul Domnului pentru ocrotirea de cădere a oilor Sale.

... Fiilor, vă aduc la cunoştință despre puterea credinței, că aceasta nu mai e, căci vor veni zile în care va avea nevoie de credință orice om, orice copil, orice tânăr, orice vârstnic, orice bătrân. Şi tocmai că, după credință, nu va mai avea cunoştință. Fiilor, apropiați-vă de Mine, că nu Mă pot ține din plâns când văd această lucrare pângărită din loc curat, din Duh sfințit. Iată ce am ajuns!

Poporul Meu, să nu muriți ca poporul Israel.

... Daniele, mor oile! Nu-Mi mai rămâne nici una în staul! Fiule, scoală-te şi plângi şi luptă-te, că vine vremea în curând să te lupți, şi ai să pui jos nu o mie, ci milioane de vrăjmaşi.

... Daniele tată, Îmi mor oile! Daniele tată, Îmi mor oile!

Fiți liniştiți. Maica Mea, fii liniştită, nu mai plânge.

Daniele, Îmi mor oile! Uite o oiță, e în frunte, departe de suferință, dar şi aceea se va îmbolnăvi. Daniele, Îmi mor oile! Du această veste în calea lor. Patru sunt lucrurile: prima este ascultarea de Dumnezeu. Prima cauză a îmbolnăvirii este neascultarea. Daniele, umblă tu printre oile Mele şi mai mişcă-le din loc. Dacă nu le-aş fi tratat, nu Mi-ar părea rău. Cu cine să mai închei veacul? Plângeți cu Mine, copilaşii Mei. Cu ce curaj, cu ce dragoste să mai zic către poporul Meu: *„Du-te!“*? că nu se duce; sau *„Vino!“*? că nu vine. Când zic Eu: *„Ascultă!“*, nu ascultă.

... Ai grijă de Nicuşor, că mult e bolnav; nici cât vârful de ac nu mai e sănătos. Acest fiu, vai, vai! e un cui pe care l-am bătut, şi vai de cel ce l-a scos! Fiule Daniele, măi copii, măi Nicolae tată, scoală-te şi vino la Mine! Vine o zi în care vei muri şi vei striga la Mine şi vei suspina şi vei simți toată durerea ta.

24 mai/6 iunie 1971

Proorocie despre zguduirea pământului şi ocrotirea celor credincioşi, prin post şi rugăciune.

... E scris că se va deschide pământul şi va înghiți trupurile pe calea lor. Apropie-te de Mine, că ai să vezi om cu om încleştați, şi aşa vor muri, încleştați. Numai cei ce sunt cu Mine, numai aceia vor rămâne, că şi cel de pe casă nu va mai avea timp să coboare, şi aşa vor muri toți. Fiul Meu, şi cel ce iese în ogradă nu va avea timp să intre în casă, şi acolo îi va veni sfârşitul. Nu mai poate pământul ține ce este pe el. Nu te-au înfricoşat rănile şi plăgile care s-au dat, dar acum te va înfricoşa plaga care se va da. Nu se va mai găsi munte sau copac sau adăpost. Va alerga lumea, dar nimeni nu ştie unde va alerga.

... Veniți la Mine, că un singur drum e la Mine. Nu pe toate drumurile veniți, ci pe un singur drum.

... Nu uitați de Mine. Puneți mâna pe carte, căci fără aceasta nu veți lua cununa din mâna Mea. Fiți îndrumători de bine, fiți îndrumători de post şi de rugăciune.

10/23 august 1971

Trâmbița Domnului nu se va despărți de popor, ci va fi şi din cer cu el.

... Israele, am anunțat sfârşitul vasului Meu, dar chiar dacă va muri, să ştiți că tot cu voi va fi.

26 august/8 septembrie 1971

Vremea necredinței de pe pământ îi încearcă pe cei credincioşi. Duhul păcii şi al dragostei cereşti hrăneşte duhul smereniei. Împărații pământului se vor închina lucrării Cuvântului Domnului.

... O, poporul Meu, vine vremea ca pe unii dintre voi să vă doboare la pământ, dar nu cu sabia, ci cu necredința sa, pentru că diavolul intră în inima sa. Strângeți legătura şi învățați cuvântul lui Dumnezeu şi strângeți-vă puterile în credință. Poporul Meu, prin foc şi prin apă, pe unde vei călători, ține-te bine de Mine şi nu uita, în orice loc vei fi, că eşti fiul lui Dumnezeu.

Nu dați voie nimănui să facă ceartă sau dezbinări sau să grăiască de rău pe fratele său. Nu dați voie să fie între voi necredincios sau să fie între voi păcătos. Înconjurați bine lucrarea Mea, ca nimeni să nu strice lucrurile Mele. Am spus: îmbrăcați-vă bine, că vine iarna şi vă îngheață trupurile şi duhurile.

Fiilor, nu vă urcați la case înalte, că nu va rămâne piatră pe piatră, şi toate vor fi dărâmate. Vai de cel ce a venit la Mine şi a cerut un lucru spre rătăcire!

Copilaşii Mei, spuneți-I lui Tatăl vostru, ce faceți voi şi ce lucrați voi când nu e Tatăl lângă voi? Care este gospodăria voastră? Duhovniceşte Domnul vorbeşte.

... Şi zic: cei goi, îmbrăcați-vă bine, că purtați haină subțire. Vine iarna şi vei îngheța. Îmbracă-te cu portul moşilor şi strămoşilor.

Fiilor, nu se cunoaşte deloc că Dumnezeu e în mijlocul vostru. Parcă sunteți Israelul din vremea lui Moise. Când i-am dat tablele legii şi când a venit cu ele, poporul se închina la un vițel şi chefuia şi dănțuia. Atunci Moise a spart de necaz tablele legii.

Eu port în mână o bilă, şi dacă aş trânti-o, nu ar mai rămâne nimic.

... Fiilor, au venit mulți dintre voi şi au cerut să le îngăduí să se ducă în lume, adică să-şi ia serviciu, că nu au pâine. Eu le-am dat, că aşa au zis, că n-au cu ce să-şi țină familia, adică: *„Eu sunt sărac, fără pâine“*. Le-am spus: *„Du-te!“*. Şi iată că la Mine n-au mai venit de când şi-au luat serviciu. De ce? Că s-au făcut pâine. Tată, copilaşii Mei, fericit este acela care este în lucru, adică are serviciu, dar nu este rătăcit, ci este cu Mine. Tată, tată, copilaşii Mei, vedeți ce are lumea în mijlocul ei, căci pe cine îl are lumea, l-a schimbat în haina sa. Tot pământul este al Meu. Cum soarele nu se întinează, aşa şi viața ta nu se întinează pe unde vei călca. Dacă nu eşti atent, te întinezi tu, că vrei; te spurci tu, că vrei.

... Sunteți un popor ales prin lucrarea Mea. Oare, nu M-aş duce Eu la împărați? Am fost, dar împărații M-au răstignit. Ține minte ce scrie în sfânta carte, că vor veni împărații şi se vor închina la Mine prin tine. E scris în sfânta carte.

... Copilaşii Mei, treziți-vă, nu mai dormiți, cum ostaşul nu doarme în timpul serviciului. Şi de ce el când i-a venit ordinul pleacă? De ce Eu nu pot duce cu voi la bun sfârşit planul Meu? Măi copii, ştiți de ce nu pot face planul Meu? Fiindcă nu este bătaia.

4/17 octombrie 1971

1972

Necredința lumii aduce mânie peste pământ. Facă-se voia Domnului. Cetatea Domnului va fi căutată de mulți. Regina Maria a României are numele scris în Cartea Vieții.

... Fiilor, veți citi aceste cuvinte, veți citi toate cărțile care se vor deschide și mulți dintre voi veți plânge cu suspine când veți vedea ce scrie în aceste cărți. Atunci veți auzi: celui ce-i zic: *„Vino!"*, să vină, și celui ce-i zic: *„Du-te!"*, să se ducă. O, fiule, este greu să auzi de la Mine: *„Du-te!".* Iată ce vreme! Dacă îi spui mortului să învieze, nu înviază, pentru că nu crede. Vai de lumea aceasta! că nu va fi iertată de păcatul necredinței.

Veniți la Mine, florile Mele, căci lucrarea Mea este grădinița unde v-ați zămislit. Azi vorbesc prin cuvânt, și mâine prin vânt și prin foc și prin judecată. Vino la Mine, că nu e ca în vremea lui Moise, care a crezut că era foc când vorbea cu Dumnezeu. O, ce necunoscut sunt de voi! ce străin sunt de voi! Nu vorbesc cu pietrele, că dacă M-aș adresa pietrelor, ar deschide gurile. Vorbesc cu tine, făptură după chipul și asemănarea Mea. Fii credincios, că nu ești ales prin trâmbiță bărbătească, și este glas prin vocea unei femei, căci așa este scris.

Florile Mele, pentru ce v-ați pierdut miresmele? Unde vă sunt mirosurile? că în loc de mireasmă, aveți păcatul. Unde să Mă ascund de această mulțime care nu încetează zi și noapte de pe cărările ei? La ce munte, la ce copac se va ascunde?

De ce au făcut aceste blocuri înalte? Cine a venit cu acest chip?

Copiii Mei, ce mult M-am plecat la voi! Ce ați zis voi, am zis și Eu. Am ajuns să zic și Eu ce ziceți voi, în afară de păcat. O, fiul Meu, să stai lângă cuvântul Meu, că din acest cuvânt vei avea masă și apă și căldură și viață. Când zic *„Vino!"*, nu veni prin altă chemare, că nu cunoști drumurile și vremurile. Să nu pățești ca cei trei iezișori. Nu ieși până când nu vei cunoaște vocea lui Dumnezeu.

Azi e vremea unei curvii. Cine bea din acest izvor de plăceri, nu se mai golește. Fericit de mii de ori acela care nu a băut din izvorul acela. O, ce te vei bucura tu, cel care n-ai băut! Și ce vei plânge tu, cel care ai gustat! Câte dureri vei lua, câte bice! Copilașii Mei, nu luați pe voi această îmbrăcăminte; n-ai voie să porți acest model de haină.

Fiilor, s-a umplut pământul de sânge de copii. Geme pământul de mizeria avorturilor, că și prin apa pe care o beți vă întinați de la avorturile care se fac.

Veniți la nivelul credinței, veniți la sfințenia credinței! Ați văzut că multe flori au o frunză. Așa sunteți și voi. Ești frumoasă floare, dar ai frunza întinată. O, fiule, fii român, nu fi țigan, că nu găsești pe pământ înțelepciune decât la Mine.

Vine vremea să fiți de folos, că veți fi căutați și în văzduh, și în apă, și în pământ; ca doctorii cei mai pricepuți o să fiți căutați. Vor veni la voi mulți, și atunci se va da lucrarea Mea pe față.

Oițele Mele, când mergeți pe cale însetate sau înfometate, nu vă abateți fără voia păstorului, că poate acelea sunt curse, și să nu vă surpe vreunul din picioruțe sau mânuțe. Surorilor, pregătiți-vă să fiți ucenițe, mironosițe, așa cum a fost o regină în timpul războiului, care pansa răniți, și s-au căutat faptele ei în Cartea Vieții.

19 decembrie 1971/1 ianuarie 1972

Întețirea veghii împotriva ispitelor acestui veac. Duhul diavolesc apasă din părți peste România.

... O, fiilor, de aș mai fi în trup, n-aș mai putea sta pe pământ. Trupul Meu este de-a dreapta Tatălui, iar Duhul Meu a venit să plinească lucrarea. Eu sunt Cel ce am fost cu trup și M-am pogorât în iadul cel mai întunecat, de am scos pe cei iubiți ai Mei. Am zdrobit porțile iadului, am iertat orice păcat, cu sângele de pe cruce, și am trecut din legea veche în legea nouă, în cer și pe pământ. Nu am murit, ci a fost o lucrare mare. Am avut putere să ridic sabie asupra fariseilor și să le zdrobesc lucrarea.

Vai de păcătosul care s-a întors la păcatele sale! Fiule Israele, ține-te bine, că Mă uit din cer la tine; privesc de la Tatăl Meu la tine și nu te părăsesc. Nici pe păcătos nu-l părăsesc, dar la ziua de judecată se va desparte.

Poporul Meu, de ce nu-l cunoști tu pe vrăjmașul tău, care te duce la moarte și la sabie? Eu îți trimit cuvinte de salvare, dar pe Mine nu Mă iubești așa cum îl iubești pe duhul rău. A făcut Dumnezeu ca prin acest lut să se facă lucrarea și îți voi arăta la sfârșit toate, toate buturugile, toate potecuțele pe unde am urcat cu peștișori, pe unde am tras corăbioara, și toate malurile pe unde am tras. Și ce te vei face tu, creștine cu inimă de piatră și cu trupul întinat?

O, au ieșit pe pământ multe lucruri cu bani, dar pe Dumnezeu nu-L puteți plăti cu bani. Cum să mai fac Eu din omul de azi ca să ajungă ca Petru și ca Pavel? O, am nevoie de ucenici!

Am lăsat omul numai un minut, și când M-am întors, l-am găsit ca porcul, tăvălit în noroi; l-am găsit în crâșmă și în locuri murdare și am plecat plângând. De unde să iau altul? Nu am pe nimeni dintre voi ca să-Mi duc lucrarea la capăt, dar vă spun că cea mai mare osândă și blestem cade pe veacul acesta.

Vai de creștinul care nu are viță lângă cuibul său și se duce să cumpere băutură de la duhul rău! O, floricică a lui Dumnezeu, care ești ruptă din cuvântul Meu, dacă ai vedea cum umblă duhul rău cu trupul tău în brațe și îl duce în locuri necurate!...

Omul lacom la toate, strică zidirea lui Dumnezeu. Lăcomia este de la duhul rău. Fiule, postește, tată, că-ți piere pofta, și cere de la Dumnezeu înfrânarea trupului tău. Tată, te scoli noaptea și nu poți face rugăciunea, ci poți alte lucruri urâte și trec ore întregi așa. Tinere, Mă dor ochii uitându-Mă la păcatele tale. O, parcă tu ai fi acela care ții cerul și pământul în palmă. Ah, ce durere mare!

Floricelele Mele, fiți una cu Mine la întristare și la suspinare și să vă doară inima și pe voi cum Mă doare pe Mine. O, tată, îl vezi pe fratele tău făcând păcate. Fii cu durere, chiar dacă nu este rudă cu tine, că vă spun că dacă ar scăpa cineva din iad, n-ar mai face ce faci tu, și ar veni la tine din lume și te-ar scutura până ți-ar sări dinții din gură.

Am cuvinte minunate, dar cui să le dau? Aceste cuvinte sunt mai curate ca aurul, și credința voastră nu-Mi îngăduie să vi le dau. Zici că ești creștin, dar sticla din mână nu o lași. Știi că ești șofer și nu bei, că te dă afară din serviciu, dar din împărăția lui Dumnezeu nu te dă afară? De la serviciu, nu lipsești o oră, că te dă afară, dar din grădina lui Dumnezeu nu te temi că te dă afară când lipsești?

Ierusalime, vine ca să ia din puii tăi. Privește cum vine, azi mai mult, mâine mai mult, până cuprinde totul. A intrat diavolul, a trecut granița, a intrat în România și a prefăcut tot.

Nu vreau averea voastră, nici banii, nici casă. Vreau milă și ascultare, căci durerile sunt din împărăția cerurilor.

Merge păcatul din om în om, până la cel din urmă om, dar dacă cel din urmă om biruie păcatul prin fapte, câştigă. Asculţi şi cânţi, dar nu eşti fericit decât numai dacă împlineşti. Acestea sunt ca şi coaja mărului frumos.

Ce frumos este în oraş! Scrie bufet, tutungerie, alimentară; numai moarte nu scrie, dar scrie moarte în altă limbă. Nu te ridica împotriva Mea, că ai dreptul să spui de ce nu ţi-am spus că scrie moarte. Nu este păcat să cumperi, dar numai ce trebuie. Fericiţi cei din oraş dacă nu vă veţi atinge hăinuţele de această smoală.

Floricelele Mele, fiţi cuminţi, că nu veţi rămâne neadăpate şi neudate. Puţin mai e şi se schimbă lucrurile şi se slobozesc mâinile legate ale credinţei.

25 decembrie 1971/7 ianuarie 1972

Cinstirea semnului sfintei cruci, închinarea în numele Preasfintei Treimi. Lucrarea duhurilor rele. Durerea păcatului.

... Închină-te, poporul Meu, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Să fii credincios în acest semn pe care-l faci. Acest semn să nu-l faci în numele altcuiva, afară de Sfânta Treime, că mulţi folosesc acest semn la lucruri diavoleşti. Multe semne se fac, dar se fac în nume necurate. Cinstiţi acest semn al Sfintei Treimi. Lui Dumnezeu, Tatăl tău, dă-I slavă, şi nu la oameni, că astăzi a ieşit pe pământ să se dea slavă la altcineva.

... Ţineţi minte, că o echipă de scamatori va veni la mormânt şi va învia mortul şi va zice către voi: *„Iată ce putere avem noi! Daţi-ne mărirea şi slava ce ni se cuvin!"*. Dar vă zic: nu schimbaţi credinţa de la Mine, că lucrul acesta se face cu duhurile necurate, pentru că cel ce vine înainte de Mine şi înviază mortul, acela e pus să te înşele pe tine ca să nu te mai găsesc Eu când voi veni.

... Simţiţi şi voi ce este a greşi sau a te depărta sau a supăra pe Dumnezeu. De ce sunteţi aşa, de nu simţiţi durerea păcatului? Fiul Meu, poporul Meu, durerea păcatului e cea mai grea, pe care nu o poate vindeca decât numai Domnul.

Copilaşii Mei, floricelelor, numai aşa v-am numit. Domnul când a făcut floricica nu avea ţepi. Cine a făcut ţepii? Vine vremea ca să se culeagă floricelele, şi la vremea culesului nu se va putea purta, şi se va arunca, fiindcă înţeapă. Păcat de mirosul ei şi de frumuseţea ei, că a fost aruncată.

28 decembrie 1971/10 ianuarie 1972

Nimicirea turnurilor fărădelegilor babiloniene. Lucrarea cuvântului se va vesti cu putere. Domnul plânge pentru rătăcirea creştinilor.

... Israele tată, va ploua pe pământul acesta arme cum plouă picăturile de apă. Va ploua pe pământul acesta arme. Să nu vă înspăimântaţi. Va ploua arme pe pământ cât casele, cât casele care se fac în vremurile voastre. Pentru ce? Nu se spune.

... Va sta pământul plin de sânge, nu o zi, nu două, nici nouă, ci ani de-a rândul. De ce? Nu ştiţi de ce.

... Acum să taci, că în urmă ai să vorbeşti şi ai să tălmăceşti din anul 1955. Totul ai să scoţi la iveală; toată profeţia Mea ai s-o scoţi la iveală, şi pe cea pe care n-ai înţeles-o. Atunci vei fi obligat ca orice cuvânt ce ţi-am dat, să-l mănânci, fie că e amar, fie că e dulce; fie că e greu, fie că e uşor. Ai să fii obligat să le porţi şi să le tălmăceşti pe toate. Acum n-ai avut timp să le tălmăceşti, că ai avut serviciu, dar atunci vei fi obligat să te întorci la locul în care ai fost, şi să cunoşti tot ce ai stricat şi ce ai hulit şi ce ai prigonit şi ce n-ai voit să faci ascultare. O, tată, totul îşi va petrece lucrul şi timpul. Apropiaţi-vă, fiilor, şi nu mai staţi nepăsători, voi, care aţi stat lângă Mine şi care aţi ascultat şi care veţi asculta. Să nu fugi nici de la bine, nici de la rău. Să nu fugi de la Dumnezeu.

... Strângeţi-vă puii sub aripile voastre, că puii dau pe faţă multe lucruri, râcâie şi strică lucrurile bune. Zice cloşca: *„Puii mei nu mă mai ascultă."* Cloşcă, mai bine să-ţi iau numele de cloşcă decât să laşi puii pe câmp. Dragi copii, aveţi grijă de pui. Tată, tată, despre voi grăiesc şi vorbesc; aveţi grijă de pui, nu lăsaţi puii afară. Copilaşii Mei, simţiţi rana şi întristarea despre cele profanate şi călcate în picioare. Ai grijă de puii pe care-i ai zămisliţi. Începând de la clipa zămislirii şi până la clipa sfârşitului, vei răspunde de toate pierderile, că mai bine nu te căsătoreai decât să-ţi fie semănătura deşartă.

Îngerii vor fi trimişi pe pământ ca să te culeagă. Nu va rămâne oscior dintre voi ca să nu se smerească. Copilaşii Mei, de câte ori v-am botezat şi v-am mângâiat cu cuvinte frumoase, iar la vreme de boală, foame şi strâmtorare Ne lăsaţi şi plecaţi. Nu uita niciodată chemarea şi iubirea Mea, oricât ai fi de lipsit, ori mustrat, oricât ţi-ar fi de greu.

... Copilaşii Mei, când Domnul e supărat, voi de ce vă bucuraţi? De ce Maica Mea plânge când vă vede? Aşa şi voi, de ce vă bucuraţi când Noi suntem întristaţi? Când cineva se abate de la Mine, tot cerul este în jale, că în loc să crească numărul lui Israel, scade. Nu este aşa, că dacă cineva din casa voastră a murit, aţi uitat de el? La Noi nu e aşa; e pierdere mare din lucrare. De ce un om care este pus pe tron, când e dat jos, se mâhneşte până la os? Pierde cinstea. La Noi nu e aşa. Pierdem din lucrul sfânt, şi de unde să se pună la loc? că nu te pot lua pe tine să te pun în locul său. Fiţi cu simţul sfânt.

... Învaţă, tată. De aceea Domnul a unit cerul cu pământul. Cunoaşte, deci, pe cele cereşti decât pe cele pământeşti.

Floricica Mea, nu te usca, nu te îngălbeni, nu te ofili, ci păzeşte-te de tot ce-ţi omoară viaţa, căci păcatul îl slăbeşte pe om şi îl face neputincios şi îl îmbătrâneşte. Strămoşii voştri trăiau şi opt sute, nouă sute de ani. De ce trăiau atâta? Erau lipsiţi de păcat. Sute de ani a scurtat păcatul viaţa voastră.

... Nu Mă întrebaţi când vin la voi pe unde am venit şi de ce am venit. Supravegheaţi, că nu se cade când aşteptaţi pe Domnul să fiţi în aşternut, ci să fiţi în rugăciune. Nu vă culcaţi, oiţelor. Fiţi cu pachetele făcute, că e gata să plecăm. Pregătiţi-vă, că nu aveţi nimic pregătit.

... Copilul Meu, oiţa Mea, nimic nu te va durea dacă ai fi desăvârşit în viaţa ta, că mulţi creştini au suferit roată, papuci în foc, şi nu i-a durut, căci nu aveau lucrurile amestecate. Mulţi dintre creştinii de azi zic că nu au puterea sfinţilor. Eu zic că ai, dar nu vrei să dai puterea pentru Dumnezeu. Fiule, cum a încăput Dumnezeu în casele voastre? A încăput că aşa a fost să fie.

... Măi tată, voi porunci să iasă din locurile ascunse fraţii şi surorile pline de credinţă şi voi face o masă şi o casă cu voi.

Cine a rupt mâna vasului Meu? O, tată, cine poate vindeca mâna vasului Meu? Cine, tată? Cer ajutor poporului Meu. Ajută-Mă tu ca să vindec mâna vasului Meu, că e rău fără mână, nu poate să împlinească. Crezi? Nici altă mână nu se poate pune. Fiule Daniele şi fiule Dumitru, aveţi grijă de Nicolae, mâna vasului Meu. Mare va fi plata voastră dacă-l veţi aduce pe Nicolae acasă.

13/26 februarie 1972

Domnul grăieşte trâmbiţei Sale tălmăcirea coborârii lucrării cuvântului, prin arătare, şi plânge pentru împietrirea poporului nesimţitor. Cuvântul coborât din cer este har mântuitor.

... Uită-te la Mine, Verginico, şi vezi, ca să înţelegi toate tainele proorociei. Verginico, trebuie să înţelegeţi cu toţii că Eu vă vorbesc vouă. Deci prin acest cuvânt să înţelegeţi pe Fiul lui Dumnezeu şi pe Tatăl, adevăratul Dumnezeu, iar gura Lui, prin care grăieşte cuvintele pe care voi le auziţi, este Sfântul Duh. Şi să ştiţi cu toţii că gura Domnului grăieşte aceste cuvinte pe care voi le auziţi, adică Duhul Domnului, pentru că Sfântul Duh Se numeşte gura lui Dumnezeu, şi Fiul este Cuvântul. Am venit asupra rămăşiţei lui Israel ca să-l călăuzesc la tot adevărul, dar nici aceştia nu Mă cunosc.

Verginico, mergi la poporul Israel şi dă-le de veste că S-a coborât Duhul Sfânt asupra lor ca să desăvârşească orice lucrare dumnezeiască, prin naşterea şi prin patimile şi moartea şi învierea Domnului, deci şi lucrarea mântuirii ce a fost îndreptată spre lume. Dă-le de veste că lucrarea Mea nu pătrunde în inimile lor. Ne vom retrage cu totul şi pustii vor rămâne, pentru că nici un popor nu a fost aşa de încăpăţânat. Du-te, Verginico, la poporul Israel şi dă-le de veste de cele ce ţi s-au descoperit, cum ai văzut şi ce ai văzut. Dă-le de veste că ai văzut lucrarea lui Dumnezeu ce se face prin Duhul Sfânt, şi că Domnul Iisus Hristos este Cuvântul, Fiul Tatălui, Cel Atotputernic. Dă-le de veste că lucrarea este una; adică Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Dacă Israelul acesta ar asculta lucrarea aceasta, această lucrare ar fi proprietatea lor, că prin această lucrare s-ar face una cu Cei ce au făcut această lucrare, adică Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

Dă-le de veste, Verginico, căci aşa zice Domnul: Israele, Israele, ia seama bine, că dacă cheia nu descuie, nici uşa nu se deschide; şi dacă uşa nu se deschide, nici unul nu va intra întru împărăţia Mea. Nimeni nu vine la Tatăl Meu, fără numai prin Mine. Dă-le de veste cum ai văzut, cum că uşa este Fiul, precum de multe ori am spus. Eu sunt uşa, cheia uşii este Duhul Sfânt, şi casa este Tatăl, şi în casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt.

Acest har, acest dar şi această lumină, uşa minţii voastre nu o descuie, nu o deschide şi nu o luminează, pentru că antichrist a întunecat-o pe veci. Vai, vai, Israele, ce vei răspunde de toate câte ai fost anunţat? Lucrarea aceasta ţi-ar aduce un har mântuitor dacă ai preţui-o prin credinţă.

Du-te, Verginico, şi dă de veste Israelului că de multă vreme stau la uşă şi bat, dar ei nu Mă aud. Şi zic: cine-Mi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el, şi el cu Mine, că întru mulţime am grăit, dar puţini sunt cei care Mă cunosc.

Omul care te pune să juri că nu vei mai crede în Dumnezeu şi că nu vei mai merge în biserica lui Dumnezeu şi că nu te vei mai închina, acela este antichrist, şi cum să nu-l cunoşti pe acest om că este antichrist? Câţi ca aceştia nu au jurat pe sufletele lor, şi punând şi pe alţii să jure ca ei! Vor merge în muncă veşnică.

27 aprilie/10 mai 1972

Cei ce se leapădă de coborârea cuvântului, sunt vânzători.

... Mulţi dintre voi Mă vor vinde, aşa am spus şi celorlalţi ucenici. Iar cel ce se leapădă de Mine, M-a şi vândut.

13/26 iunie 1972

Proorocie pentru începutul durerilor pe pământ. Domnul întăreşte pe trâmbiţa Sa, Verginica. Vorbirea Maicii Domnului cu trâmbiţa Fiului ei. Maica Domnului coboară îndemnuri sfinte pentru creştini.

Iată, anul 1973 e cu necaz mare şi cu război. Începutul şi sfârşitul durerilor va veni.

Mamă eroică a copiilor Mei, vei sta în mare jale, cum a stat cetatea în care Irod a ucis paisprezece mii de prunci, că iată, pruncii pe care i-ai născut vor pieri, precum şi pe cel ce ţi l-am dat de ajutor a murit în toate căile vieţii. Dar fii tare, ca tu să nu mori, căci mai ai fii de născut şi de alăptat. Nu întinde mâna împotriva Mea, nu strica legătura cu care eşti legată de ajutorul pe care ţi l-am dat. Nu-i ursiţi pieirea voi, cum şi David nu i-a voit pieirea fiului său, căci moartea îi va veni prin faptele sale. Dar întreb pe poporul Meu: unde le este puterea rugăciunii lor? că de ar avea credinţă şi putere numai cât un bob de muştar, ar învia toţi morţii, nu numai pe ajutorul tău. Verginico, nu strica legătura, tu n-ai voie, că dacă tu faci aceasta, toţi vor face asemenea faptă. Fii tare în luptă şi îmbracă-te în jale, că aveţi necazuri, dar veţi avea şi bucurie, care va şterge lacrima. Uniţi-vă în rugăciune pentru a birui necazul.

Verginico, ia cu tine bani şi du-te la femeia aceea şi o roagă să te ducă la acei preoţi care au scos pe fiica ei din foc *(episcopul Evloghie Oţa)* şi spune-le lor de moartea ajutorului tău, căci ei au mare credinţă şi mari puteri în rugăciunile lor, şi vei învia mortul care a murit şi vei da de o viaţă mai fierbinte, ca la început. Verginico, să plăteşti cu bani grei viaţa acestui mort, că de n-aş avea nevoie de el, l-aş lăsa să putrezească, aşa, ca şi pe ceilalţi morţi. Vina este a părinţilor lui, că nu l-au îngrijit de mic. Ce a zis tatăl lui când a plecat de la tine? A zis: *„Să zici mersi că a venit"*. O, omule nepriceput, cum te vei osândi pentru fiul tău şi pentru planul Meu pe care-l stricaţi voi cu vorbele nepricepute, pe care le rostiţi fără frică de Dumnezeu!

Verginico, fii atentă că vei vorbi cu Preasfânta Maică a Domnului. Fii atentă, Verginico, la Maica Domnului.

— Fiul meu, Fiul meu, Fiul meu, ascultă-mă! Înlătură aceste oştiri diavoleşti, care au cer negru între cer şi pământ. Fiul meu, mor copiii Tăi toţi. Nu-i lăsa să moară cum au murit ceilalţi. Sprijineşte-i şi întăreşte-i, că sunt micuţi şi nepricepuţi şi fără putere. Nu au minte nici cât un bob de mei. Tu, Fiul meu, să fii bun şi milostiv cu ei.

Verginico, Verginico, fii tare şi îmbărbătează pe copiii Fiului meu. La rugăciune, să se lege lanţ rugăciunea, şi postiţi şi ardeţi cât de multe candele în casele voastre şi numiţi-le pentru cine le ardeţi. Nu vă mai osteniţi cu alte lucruri nefolositoare, şi mărturisiţi-vă şi împărtăşiţi-vă, ca să nu aveţi păcat, căci voi sunteţi încheierea veacului. În urmă, nu veţi mai avea pe nimeni. Ardeţi candele şi pentru morţi, şi pentru vii, şi pentru prieteni, şi pentru neamuri, şi pentru străini, ca să vă plătească Dumnezeu, Tatăl vostru Cel din ceruri. Să consumaţi un kilogram de ulei pe zi şi pe noapte în candelele pe care vi le-am spus să le ardeţi. Zidiţi-vă fiecare, cămăruţă pe pământ, pentru rugăciune. Acolo să intre fiecare familie creştină să se roage, că nu veţi mai putea să vă rugaţi în văzul şi auzul lumii.

Verginico, ia te uită la genunchii mei! Să ştii, Verginico, rănile pe care le vezi pe fruntea mea şi pe picioarele mele şi pe genunchii mei sunt făcute numai de aseară şi până astăzi în zori. Dacă eu nu mă rugam pentru voi, eraţi morţi toţi, căci diavolul a cucerit pe Nicolae şi în toate formele vrea să vă dea pierzării. Să fie tot timpul cineva din poporul meu

cu voi. Să nu fiţi singuri, căci în curând îi va sosi veacul acestei boli grele, pe care o are Nicolae, dobândită de la tot soiul de diavoli.

Du-te, Verginico, şi spune fiilor Domnului meu tot ce ai văzut şi tot ce eu te-am învăţat. Spune că a venit durerea şi necazul peste tine şi peste toţi şi peste toată casa lui Israel, şi numai prin slujbe şi rugăciuni şi posturi şi prin arderea candelelor şi prin tămâiere şi prin stropirea cu agheasmă veţi birui, căci acesta este războiul fără armă, fără sabie şi fără vărsare de sânge, dar după acesta urmează cel cu vărsare de sânge, în care de la un singur ostaş şi de la o singură sabie se va toca tot ce este rău şi se va ridica sângele până la crengile arborilor.

Iată sfârşitul! Fiţi tari în credinţă şi curaţi. Fiţi puternici în rugăciuni şi în slujbe şi în fapte. Fiţi înţelepţi şi cu curaj. Pregătiţi plâns şi frângere de inimă la rugăciune.

10/23 august 1972

Nerodirea Domnului în om.

... Iată, tată, când am vorbit cu Moise, am vorbit cu un singur om şi am dat prin el mii de porunci şi au făcut planul Meu, dar acum am vorbit cu mii de inşi.

29 septembrie/12 octombrie 1972

Păstorii poporului sunt îndemnaţi la credinţă tare. Lucrarea Domnului trebuie sprijinită. Proorocie despre locul pământului cel nou şi a chipului cel frumos de pe el: Noul Ierusalim.

... Poporul Meu, slujitorii Mei, nu ştiu cum să vă mai strig, că atât de supărat şi de mâhnit sunt! Al cui nume s-a stricat, s-a şi dărâmat, că fiecare nume e scris pe acest zid. Sunt douăsprezece nume scrise. Unul s-a dărâmat; două, trei s-au dărâmat de tot. Voi nu ştiţi ce simbolizează aceşti stâlpi care s-au prăbuşit. Daniele tată, plângeţi împreună cu Mine. Să nu cădeţi din credinţa voastră. Când era Noe în corabie, cineva găurea corabia ca să intre apa şi să se scufunde, şi altcineva astupa găurica. Aşa şi astăzi: se găureşte barca Mea şi nu mai are cine să astupe găurile. Fiule Daniele, aşa cer şi Eu acestui popor, să facă ce a făcut şopârla.

Daniele, ai grijă să nu te dărâme duhul rău. Gândeşte-te bine, că eşti hotărât să fii până la sfârşit. Eu voi fi părintele tău şi voi fi şi sluga ta, numai să ai credinţă neclintită şi, în orice situaţie vei fi şi în orice greutate vei fi, Eu voi fi cu tine. Daniele tată, să fii ca Avraam. El nu se abătea de la Mine. Cine a priceput tainele Mele, a fost bine. Cine nu a priceput lucrarea Mea, a fost rău de el. Daniele, te-am aşteptat şi Mă uitam mereu să soseşti. Am spus mereu: sprijiniţi corăbiuţa Mea. Şi toţi fugeau şi huleau, şi iată că s-a dărâmat. Să nu zici ca lumea că s-a dărâmat casa sfinţilor. Să aveţi durere, că tot cerul plânge, e în doliu. Măicuţa Mea s-a îmbrăcat în doliu. Lăsăm lucrurile până la seceriş, şi atunci vom pune neghina pe foc.

Da, aş zice să se mute familia Mea, dar încă mai aşteptăm. Daniele, crezi? De câte ori s-a dărâmat templul şi s-a zidit iarăşi? De multe ori. Cine a fost cu Dumnezeu, nu s-a dărâmat. Aşa sunt lucrurile lui Dumnezeu; trec şi prin apă şi prin foc.

... Verginica era pe o insulă şi ieşeau numai fiare şi dărâmau mereu insula ca s-o ia apa, şi atunci ea a rămas în speranţa Mea. Aceasta simbolizează ce este astăzi, ce se întâmplă acum. Şi târziu au apărut pe marginea acestui pământ trei oameni şi au pus masa şi mâncau, şi ea a râvnit la ei, că îi era foame şi ar fi mâncat, dar nu a mâncat, că s-a dus cineva din văzduh şi a luat-o, că masa aceea era de la altcineva. Şi de acolo a văzut venind un om cunoscut, care venea şi trecea pe acolo pe lângă ea. Şi a zis: *„Nene Mitică, unde te duci?“*. Era Mitică de la Gheboieni. Să-i spui că multe căzături a avut şi i-am iertat şi dacă a patra oară mai cădea, nu-l voi mai ierta. I-am dat istoria în mână, i-am dat Scriptura, i-am dat dar şi har, i-am dat să-ţi fie însoţitor şi să se spele.

... Umpleţi-vă hambarele, duhovniceşte! E vremea pentru copiii Mei să fie premiaţi în viaţa de creştin. Nu fiţi leneşi şi nepăsători. Vă veţi întâlni cu călători în viaţa voastră şi vă vor cere să le daţi. Luaţi-vă hotărâre că veţi trăi, că nu veţi muri. Ce aş vorbi Eu dacă aş fi în trupul Meu?

Fiilor, copilaşii Mei, învredniciţi-vă în viaţa creştină, că nu mai este vreme să te îmbogăţeşti. Eşti în ajunul judecăţii, şi judecata începe întâi cu poporul Meu. Fericit cel ce nu va fi găsit cu vină! Tot omul greşeşte, dar pocăieşte-te.

... Dumnezeu vă va da un somn greu când se va hotărî pieirea păcătoşilor, şi va alege un om care va veni şi va pedepsi şi pentru o ţigară. În trup va veni un om ca şi tine. Sfântul Ilie va veni.

... Toate pământurile acestea se vor aduna şi se vor face un singur loc, şi Egiptul şi Betleemul. Tot pământul binecuvântat se va aduna la un singur loc. Daniele, să te uiţi în carte. Acolo nu va mai fi nici soare, nici lună, nici lampă, nici boi, nici vacă. Acolo va fi o singură făptură şi un singur Păstor. Acolo nu va mai fi frumos să se deosebească de frumos, ci va fi un singur chip.

25 septembrie/8 octombrie 1972

Vremea judecăţii va alege grâul de neghină. Vedenie de la Domnul pentru Dimitrie de la Gheboieni. Surparea locuinţei coborârii cuvântului, în urma neascultării poporului. Multa durere a Domnului şi a trâmbiţei Sale Verginica. Cei rătăciţi de biserică se războiesc împotriva creştinilor statornici.

... Aşa este când este recoltă amestecată; a lovit păcatul şi pe creştini. O, Israele tată, întăreşte-te bine, că se dărâmă toate. Copilul Meu, poporul Meu, aşa e scris în carte: numai la ziua de judecată se alege grâul de neghină, şi fiţi atenţi, că a început judecata chiar de la poporul Meu; aşa e scris în carte. Ţine-te bine, că mulţi, în loc să se închine, mai rău se întinează, în loc să vină cu frică şi cu capul plecat la Mine.

O, poporul Meu Israel, ce nume să-ţi mai pun? că de toate te-am numit, şi totuşi faceţi păcat greu împotriva lui Dumnezeu. O, Israele tată, dacă eraţi bine cu Mine, nu se întâmpla necazul acesta. Şi mai sunt necazuri; acelea sunt începutul. Şi Mă uit mereu dacă mai e o suflare de viaţă. Pune mâna, şi unde vezi lucru slab, întăreşte; nu lăsa să se strice casa Mea. Am strigat mereu: întăriţi, puneţi proptele, sprijiniţi! Ai crezut că glumeşte Dumnezeu. Uite, tată, vă uitaţi acum la ruine, dar nu aveţi nici o durere. Numai cerul plânge, plânge şi strigă: *„Casa Noastră, lucrarea Noastră!“* şi are doliu pentru voi, că nu rămâne piatră pe piatră. O, poporul Meu, tu nu ştii ce vine. Te scoli şi te duci la lucru, la serviciu, dar nu vei şti că nu vei mai avea timp să te întorci acasă. Poporul Meu, cu ce poţi tu ajuta întristarea Mea pentru tine şi pentru Mine?

... Dacă stricau barbarii în războiul care vine, nu aveai tu vină, dar a stricat-o neascultarea ta. Acum stăm pe câmp, să Ne plouă toate ploile. Uneşte-te cu Mine, Israele, nu te lipi de cele pământeşti. Israele tată, dacă ţi-aş fi spus ţie cum i-am spus lui Avraam să-şi aducă jertfă pe altar pe fiul său, ce fă-

ceai? Mă prigoneai? Mă distrugeai? Tu nu pui pe copilul tău pe altarul Meu ca jertfă.

... Este de plâns acest necaz, cum au plâns când s-a dărâmat templul Meu cel de demult. Se duceau lăcrimaţi şi sărutau cărămizile de piatră ale templului. O, Israele, din tine cine a sărutat cărămida, afară de vasul Meu? Şi cărămida striga după vasul Meu: *„Cui mă laşi, Verginica?"*. Mereu Mă întreabă: *„Unde să mă duc eu? că şi cărămida mă strigă"*.

Învăţaţi bine viaţa creştină şi mereu să fiţi cu orânduirea Mea. Nu mai pot suporta bucuria celor ce se bucură de dărâmarea templului Meu.

... Împlineşte! Nu mai zăbovi, nu mai amâna. Dacă ţi-am spus ceva şi n-ai împlinit sau ai împlinit mai târziu, este păcat greu. Orice ar veni peste tine, să împlineşti poruncile dumnezeieşti. Poruncile pe care nu le faci, ajunge vremea să le cunoşti şi să le simţi cu durere şi cu amărăciune. Israele tată, orice s-ar întâmpla, nu lăsa lucrul nefăcut dacă ţi s-a spus, că aşa a făcut Iona; l-a trimis Dumnezeu să împlinească şi nu a voit, şi pe drum a suferit nu numai el, ci şi alţii.

... Vom avea război crâncen, mai întâi cu sectanţii din partea de miazănoapte, care vor veni să dărâme legea şi preoţia şi biserica.

29 septembrie/12 octombrie 1972

Domnul nu va părăsi pe poporul Său. Duhurile necurate bat peste România, dar Maica Domnului le ceartă. Deosebirea celor iubiţi de Dumnezeu.

... Ascultaţi glasul acestei profeţii, că uite, a sosit vremea că nu voi mai putea vorbi prin vasul acesta. Voi vorbi prin frunzele copacilor sau prin ale viei şi te voi chema.

... Haideţi, că nu mai e vreme! Vremea s-a sfârşit, că dacă ar mai fi vreme, aş păgubi şi aş pierde totul. Totul sfârşitu-s-a! Daniele tată, oiţele Mele, la voi nu e ca în alte părţi şi în alte ţări. Măicuţa Mea a apărat pământul binecuvântat şi pentru slujbele şi prin slujbele ce se fac, şi prin creştinii care mai sunt. Bat duhurile necurate la hotarele ţării binecuvântate, dar Măicuţa Mea le ceartă, şi ele fug, dar în alte părţi toate s-au stricat, nu mai e nimic, totul s-a spurcat.

... Vine vremea când diavolul va alunga din casa sa şi din grădina sa pe toţi creştinii, ca lucrul lui Dumnezeu să nu mai fie pe loc rău, şi ce e răspândit pe pământ, pe toţi îi va aduna în grădina sa şi nu va mai trece peste hotar, crezând că va scăpa de pedeapsa sa, dar nu va scăpa, şi se va nimici. Puţin mai este, şi aceşti duşmani răi se vor pune la acrit şi în mormânt pentru putrezit, şi vei vedea cum se va duce carul cu hoiturile la putrezit.

16/29 noiembrie 1972

1973

Cel ce vine călare pe cal alb asupra împotrivitorilor, şi El este Cuvântul lui Dumnezeu. Întoarcerea la portul strămoşesc creştinesc aduce sfinţenia în om.

... Bucuraţi-vă, că de la răsărit va veni un voinic: Cel ce şade călare pe calul alb, şi cu arcul în mână va nimici pe împotrivitori şi va da legi aspre pentru nelegiuiţi, şi El este Cuvântul lui Dumnezeu.

... Va veni vremea când nu veţi mai găsi cu ce vă îmbrăca şi cu ce vă încălţa, şi mult veţi da ca să găsiţi in şi cânepă şi opincuţele de dinainte, căci toate acestea, cu mâinile voastre le veţi lucra. Ţine minte, că vei lua pietricică cu pietricică şi vei construi un bordei ca să ai unde te adăposti, că nu va mai rămâne nimic. Cât a fost poarta Ierusalimului deschisă nu venea nimeni, iar după ce se închide, mulţi vor veni şi vor da bani grei, dar nu li se va mai deschide.

... Pe tot pământul auzi numai muzică, vezi numai fripturi scumpe şi mâncăruri alese şi băuturi de tot felul. Curg ca râurile şi curvia, şi femeile. Acestea au acoperit tot pământul.

20 decembrie 1972/2 ianuarie 1973

Amăgitorii îmbrăcaţi în haine de preoţi, vor îndemna la mâncăruri, şi nu la post şi rugăciune. Vădirea lucrării diavoleşti. Îndemn la bună şi sfântă rânduială la mănăstirea Nămăieşti.

... Fiţi credincioşi şi nu vă duceţi în rătăcire, că iată ce se va petrece în faţa voastră, iată ce va veni de prin lume! Se vor născoci, se vor sfătui ca să se facă prooroci, ca să intre în turma Mea ca s-o amăgească, şi unde Eu am scris post, ei vor dezlega şi vor scrie altceva: *„Dezlegare la mâncare"* şi vor spune: *„Ceea ce Domnul şi biserica dezleagă, va fi dezlegat şi în cer, şi pe pământ"*. O, nu prin mâncare s-au făcut sfinţii, ci prin post şi rugăciune. Scrieţi, că e un pas, şi se va împlini.

... Se va încerca diavolul să vă înstrăineze de lucrarea Mea şi să vă urască de moarte şi să fugiţi de legea Noastră. Dar Eu niciodată nu voi tăcea, ci voi striga: *„Vino la Mine!"*. Şi dacă nu vei asculta, să ştii că vei fi blestemat, nu de Mine, ci de lege. Vai de cel ce fuge de la Mine în lume, sau se ridică împotriva Mea, zicând că e prooroc!

... Fiţi încredinţaţi şi nu vă duceţi în înşelare, că şi diavolul se face înger, dar cu lumină albastră. Dumnezeu are aureolă aurie ca focul. În tot timpul să priveşti, că mulţi amăgesc cu lucrurile duhului rău.

Copilaşii Mei, pentru asta v-am chemat. Zboară prin văzduh ca liliecii, ca să nimicească, să nimicească toată lucrarea duhovnicească.

... Copilaşii Mei, şi în munca voastră, unde munciţi, să-L lăudaţi pe Dumnezeu, şi să fie cu vorbe bune, ca şi lui Dumnezeu să-I placă de tot locul. Servitoarea când mătura zicea: *„Doamne, mătură casa sufletului meu"*. Toate să fie petrecute cu Dumnezeu, aţi auzit? Cântăriţi şi odihna, şi privegherea în rugăciune, şi să nu întreacă mai mult somn decât rugăciune, să nu întreacă munca pământească pe cea duhovnicească.

... Spune fetelor din mănăstire că zice Domnul să nu se mai supere una pe alta. Ce rău le stă când se supără! Să se iubească. Sunt surori duhovniceşti şi pământeşti. Să se iubească, să facă rugăciune, precum stă scris; să postească, precum stă scris în lege; nu pământeşte, ci duhovniceşte. Să asculte de mama lor şi s-o preţuiască întocmai ca pe mama duhovnicească; să fie făcătoare de pace; să înlăture orice cuvânt de ceartă; să-şi primească cererile una alteia; să se respecte precum sunt duse în mănăstire, nu cea mai mică să o ia înainte la cea mai mare. Să se respecte în vechimea în care au venit, să respecte slujba mănăstirii, să respecte şi paznicul care le păzeşte de lupi. Orice durere, orice nevoie, orice le apasă, să facă plângere către mama lor, să fie credincioase în Domnul Iisus Hristos şi în slujba duhovnicească. Amin. Acum, grăiesc către mama lor, Onufria: Onufria, copilaşul Meu, văd că eşti neputincioasă ca să conduci o casă de fiice, dar fă scrisoare către Mine şi Eu voi veni şi voi aşeza în casa ta pacea, ascultarea fiecăruia care s-a încăpăţânat şi nu ascultă. Să nu te

mânii, să nu te tulburi şi să te superi, ci cheamă pe Dumnezeu în ajutorul tău, ai auzit? Ştiu că eşti supărată, dar Eu am să pun ordinea la fiicele tale, să fie ascultătoare, iar când e timpul de rugăciune şi de slujbă, să nu se amâne. Să nu biruie munca pământească pe cea duhovnicească. Când e timpul de odihnă, să fie odihnă. Ce iubire e la îngerii Domnului în cer! Cum toţi întâmpină pe Domnul cu iubire şi unire! De aceea a intrat suferinţa între voi, că e multă supărare. Trebuie să stea cineva o săptămână în mănăstirea Nămăieşti ca să potolească ce e rău acolo.

23 decembrie 1972/5 ianuarie 1973

Viaţa mănăstirească este cea care poartă darurile dragostei duhovniceşti.

... Fiicele de la Nămăieşti să fie bune şi credincioase. Aţi înţeles? Să fiţi mulţumitoare şi nu duşmănoase. Să nu vă mândriţi. Dacă sunteţi una mai iute şi una mai încetinică, să nu râdeţi una de alta. Este una mai curată şi îndeamnă la curăţenie, şi alta este mai nepăsătoare. Să nu fie prin aceasta prilej de supărare, aţi auzit? Că aşa înjoseşti pe sora ta. Şi dacă nu e bine îmbrăcată, aranjeaz-o tu, ca să fie şi ea, dar nu ca să râzi de ea, căci fiecare dintre voi veţi fi şi voi la casele voastre dacă va mai fi vreme, dacă nu vă veţi preda Mie.

... Dacă vreţi să-L vedeţi pe Dumnezeu, postiţi patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi şi Îl veţi vedea pe Dumnezeu.

1/14 ianuarie 1973

Oamenii Îl părăsesc pe Domnul pentru păcat. Stăruinţa în sfinţenie de duh şi de trup. Mulţi vor întâmpina cu trupul pe Domnul. La lucrul pământesc, să-L ai pe Domnul cu tine.

... Mereu se vinde. Nu e zi, nu e clipă, nu e minut, nu e secundă ca să nu pierd mii şi mii de creştini. Plânge Dumnezeu astăzi de toate care se pierd. Nu mai are Dumnezeu din ce lucra planul Său. Astăzi S-a întâlnit Dumnezeu cu un bătrân şi i-a spus: *„Vreau să fii al Meu!“*. Şi a spus Dumnezeu că-i va da împărăţia Sa să o stăpânească şi multe i-a spus Dumnezeu că îi va da, dar a venit duhul rău cu o singură momeală, i-a dat, şi a mâncat şi a băut. Şi iată, omul Meu de altădată nu mai e cu Mine astăzi. Acum Mă ocoleşte, ocoleşte şi locul unde M-am întâlnit cu el.

Mai târziu, M-am întâlnit cu un vârstnic voinic, cu familie bogată, şi am stat faţă către faţă şi l-am rugat să-Mi fie prietenul Meu nedespărţit. I-am dăruit tot ce i-a trebuit, şi Mi-a făgăduit, cât va fi pe pământ, că de Mine nu se va despărţi, şi pentru Mine va face toate. Şi nu a trecut mult, şi s-a vândut pe sine, şi apoi a vândut întreaga familie duhului rău. Şi acum vin din cerul sfânt şi îl chem pe nume şi nu Mă mai recunoaşte, şi spune că nu el a fost cu Mine şi nu Eu am fost cu sine.

Daniele, dacă ar fi ars pământul, tot nu M-aş mâhni de această pagubă, că aceasta aş face-o pe loc la loc, dar Mă căiesc că nu-Mi împlinesc planul Meu dumnezeiesc. Omul moare, intră în pământ, că aşa e scris şi aşa am poruncit, dar să ştie cu toţii că vor avea o înviere şi vor sta în faţa Mea. Dar planul Meu dumnezeiesc nu se împlineşte, şi pe Dumnezeu Îl mâhneşte. Am făcut pământul dintr-un singur cuvânt, dar astăzi, ce am hotărât, nimic n-am făcut, că-Mi stă totul împotrivă. Nu a fost aşa vreme rea de când sunt veacurile, şi nimic nu este vinovat, decât numai omul, pentru că nu vrea să asculte. Nu a fost de când e veacul atâta neascultare, atâta necredinţă, atâta răutate.

... Copilaşii Mei care aparţineţi de Mine şi ştiţi să vă feriţi şi cum să trăiţi şi să nu muriţi! Are să-ţi pară rău după moarte când vei vedea pe Dumnezeu. Are să-ţi pară rău când după moarte nu vei avea parte de promisiune. Fii şi fiice, nu vă uitaţi la trup, că e trecător; astăzi e floare şi mâine se scutură, dar să ştii că dincolo de moarte mai este o viaţă, fără de sfârşit, şi aceasta s-a profeţit de mii şi mii de profeţi sau îngeri care au fost trimişi de Mine. Nu te lua după minciuni, că au venit împăraţi care au amăgit întreaga suflare că *„Aici e iadul şi aici e raiul“*.

... Eu sunt Dumnezeu, nu acest trup. Eu sunt, Care vorbesc cu tine, şi tu nu vezi că Eu sunt mereu lângă tine. Plânge acest trup. Iar acum când se va despărţi de Mine se va mâhni, şi nu sunt cuvinte care să-i aline durerile.

... Acest trup de care Mă folosesc pentru voi, e o scară, ca scara lui Iacov, ruptă din scara lui Iacov. Nu o fi ruptă din aceea?

Fiilor, fiţi atenţi, că sunteţi în ajunul judecăţii, sunteţi în ajunul morţii şi al vieţii. Copilaşul Meu, numai voinţa ta te va întoarce de la moarte. De ar trimite Dumnezeu toată ceata Sa, nu te poate întoarce, şi numai tu singur, cu voia ta, poţi învinge. Tată, cine e cu Mine şi doreşte să fie cu Mine, niciodată nu moare. Maica Mea, dintr-un somn a trecut la Mine; cu trup cu tot a trecut la Mine. Copilaşii Mei, vor fi multe făpturi care vor întâmpina pe Domnul. Trupul acesta nu va intra în mormânt, şi cu el vei întâmpina pe Domnul şi vei întâmpina miile de morţi ieşind din groapă şi vei vedea pe mama şi pe tatăl tău.

... Astăzi a fost în planul lui Dumnezeu ca să stau de vorbă cu voi. Am cu Mine pe Elefterie cel Mare. Tată, câţi sfinţi sunt în cer, şi câţi sunt înscrişi! Ar însemna să nu mai faci nimic pe pământ, dar în numele lui Dumnezeu, să faci. Şi când ieşi la coasă, sau la sapă, sau la serviciu, să-ţi fie trupul sfânt, inima sfântă. Când mergi la lucrul pământesc, să fii cu Dumnezeu înăuntrul tău.

7/20 ianuarie 1973

Proorocie despre mutarea la cer a trâmbiţei Domnului. Continuarea lucrării cuvântului.

... Fiilor, cel ce se împotriveşte şi se luptă cu această lucrare dumnezeiască, se luptă cu Dumnezeu.

... Verginica, să fii cuminte, că mai e un pic şi te iau. Ţi-aduci aminte de fotografia pe care am lucrat-o amândoi? Să nu uiţi. Ce veţi face voi? că mai e un pic şi iau vasul. Ce veţi face voi când voi zice: *„Duceţi-vă acasă!“*? Că acest trup va merge la groapă, de unde este luat, şi duhul se va duce de unde este luat. Şi pe cine îl va găsi în ceasul acela lângă vasul Meu, cu acela va fi, şi aceluia i se va da steagul de biruinţă. Fericit va fi acela care va lăsa serviciul, ori averea, ori femeia, în clipa aceea, pentru Mine. Eu am zis ca trâmbiţa Mea să fie până la urmă, dar timpul s-a scurtat pentru viaţa voastră, că nu ascultaţi.

30 ianuarie/12 februarie 1973

Ocrotitorul dat de la Domnul a părăsit trâmbiţa Domnului. Proorocie despre surparea care a fost şi care va mai fi a satului Maluri. Rugăciunea şi stăruinţa cu duh de umilinţă tămăduieşte de păcate. Îndemn la feciorie.

Măi poporul Meu, copilaşii Mei, şi când eram născut în trup, tot ca şi acum era. Şi pe atunci era un împărat care uci-

dea creştinii, şi tot prin el s-au omorât o mulţime de prunci. Dumnezeu a trimis îngerul Său şi a luat pe Iosif şi pe Maria, să fugă de la faţa vrăjmaşului, până după moartea lui. Şi acum, am venit din înălţime pe acest pământ spurcat; am venit nu trup, ci Duh, ca să nu se mai întâmple ca şi atunci. A venit şi profeţeşte El Însuşi şi spune: pocăiţi-vă, că vin vremurile să suferiţi ca şi poporul lui Israel când Dumnezeu îi bătea pentru fapta lor cea rea.

... O, iubit popor, vino! Te chem pentru ultima dată. Vino să te trimit şi pe tine ca pe Petrache Lupu la împărat, să vină la Mine ca să vorbesc cu el să dea pedeapsă pentru această cruntă nelegiuire. Şi dacă nu voi mai avea pe cine mai trimite, voi trimite îngeri din cer, şi tot va veni şi va pedepsi tot păcatul.

... Fiilor, dacă cineva dintre voi cade bolnav sau în mâna unor tâlhari, cu ce-l scăpaţi? că nu aveţi putere, căci Pavel, când a fost în lanţuri ferecat, fraţii lui nu au mâncat şi nu au dormit, ci s-au rugat cu lacrimi, împreună cu preoţimea, şi a scăpat Pavel din lanţuri. Ştiu că sunteţi cu trup şi trebuie să vă odihniţi, dar auziţi de la Dumnezeu: micşoraţi odihna, ca să munciţi să vă tămăduiţi de necazuri.

... Iată, sunt supărat că vasul Meu a rămas văduv. Soţul ei a murit, a murit. Nu vrea să mai îngrijească de ea. L-a furat duhul rău şi suferă vasul Meu; suferă multe necazuri şi întristări şi nelegiuiri; suferă atâtea lucruri, că numărul necazurilor şi al durerilor întrece numărul stelelor de pe cer, aşa de multe sunt. Crezi? Să crezi, că nu M-am aşteptat. A spus că va vedea de ea, şi pentru aceasta am cununat, ca să se spună că are bărbat, şi de el, că are femeie. Dar duhul rău a fost şiret şi l-a înşelat.

O, fiule Nicolae, rămânem cu legământul făcut dacă nu te mai întorci. Te-am iubit mai mult ca pe îngeri şi pe sfinţi. La rugăciunea vasului Meu aţi ieşit din lagăr şi din închisoare, şi acum iată ce faci!

... Aşa se va întâmpla, că va veni împăratul şi se va lipi de poporul Meu şi toate se vor schimba, şi mulţi din cei ce au fost cu Mine vor veni să intre în turma Mea şi vor spune: *„Şi eu am fost, nu ştiţi?“*. Dar nu-l voi primi, şi se va întâmpla cu ei cum scrie în carte.

... Fiilor, am surpat şi voi surpa până nu va rămâne satul Maluri, şi ai să vezi cum are să fie. Şi pe unde voi intra, dacă nu va asculta, tot aşa se va întâmpla, căci blestemul nu iartă, şi loveşte întotdeauna nelegiuirea, cum am făcut şi cu Ierusalimul, unde au fost tot felul de urgii. Vine vremea să curăţim suprafeţele acestui pământ. Nu vă întrebaţi unde vom sta în vremea aceea? Sus, în cerul sfânt.

... O, nu mai minţiţi că-Mi slujiţi şi că nu-Mi slujiţi, că e păcat mare. Sunt din creştini care încă nu ştiu unde locuieşte vasul Meu, adică unde cobor Eu.

Oiţa Mea, mioarele Mele, care dintre mioarele Mele voiesc să stea necăsătorite? O, de s-ar duce vestea aceasta peste tot, n-ar mai sta nici una lângă Mine, că am un număr de mioriţe care abia aşteaptă căsătoria şi n-ar mai sta nici una dacă ar afla acest lucru.

10/23 februarie 1973

Grăirea Domnului cu slujitorii bisericii (către preotul din Tătărani). Grija preotului pentru ordinea şi atenţia credincioşilor în timpul slujbei din biserică. Suferinţa trâmbiţei Domnului, încă din pruncie. Orânduială cerută de Domnul pentru mănăstirea Nămăieşti.

... O, slujitori ai bisericii Mele, fiţi vrednici de Mine prin fapte bune. Nu fiţi făţarnici şi mândri, ci plecaţi-vă capetele şi slujiţi cu credinţă în Domnul Iisus Hristos. Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor! căci sunt venit din nou pe pământ, şi voi Mă răstigniţi, nu cu trupul, ci cu Duhul Mă răstigniţi. Grăiesc slujitorilor bisericeşti: apropiaţi-vă de Mine cu fapte bune. Vino la Mine, slujitorule al Meu, precum este scris.

... Acum Mă întorc către slujitorul Meu, îngerul bisericii din Tătărani.

— Crezi tu întru Mine?

— *Da.*

— Să fii credincios în Domnul Iisus Hristos, să fii vrednic de darul preoţesc şi ceresc, că mulţi preoţi sunt pe pământ, dar nu mai sunt puternici, pentru că s-au abătut de la calea Mea şi intră în locurile spurcate, intră în locurile nebinecuvântate, şi de aceea când slujesc nu se împlineşte. Fii păstoraşul Meu, căci cu ochiul tău vei vedea faţa Mea, şi cu mâna ta vei lucra în via Mea. Şi de vei avea credinţă cât un bob de muştar, vei zice muntelui să se mute şi se va muta. De vei zice orbului să deschidă ochii săi, se vor deschide. De vei zice slăbănogului să se scoale şi să-şi ia patul, se va scula. De vei lucra cu credinţă în casa Mea, vei fi cel mai fericit fiu, şi nimic rău nu ţi se va întâmpla. Dorinţa ce ai avut să auzi, ţi s-a împlinit. Acum, alege-ţi. În faţa ta şade îngerul Domnului şi scrie această întâlnire.

... Fiilor, acum curvia e împărătească, băutura e în loc de apă, iar minciuna şi lăcomia şi lenea completează restul.

... Fiule, eşti preotul Meu, eşti înger în odăjdii. Fii în supraveghere, căci în timpul sfintei slujbe umblă poporul în biserică aşa cum umblă caprele în târlă. Crezi? Pune ordine. Nu are voie, este blestemat, dar el nu ştie. Şi mai aduc la cunoştinţă: când se miruieşte şi se ia anafura, îi curge printre degete şi calcă pe trupul Domnului Iisus Hristos, Care S-a junghiat în sfântul altar.

Fiule Constantin, eşti rugat de Mine, Domnul, când vine cineva în faţa ta şi dă liturghia şi are roşu pe buze, să nu dai mânuţa ta, că se întinează.

... Nu împietriţi inima. Eu sunt, nu acest trup, ci M-am sălăşluit în acest trup cu Duhul. Nu ispitiţi duhurile, ci cercetaţi duhurile prin cuvinte sfinte. Dacă eram din nou cu trupul Meu, din nou eram răstignit. Fiţi credincioşi, căci plată mare veţi avea. Am ales acest trup prin multe suferinţe, din mică pruncie. Primul semn de la Mine, are ochiul de la sine, pe care l-a dat pentru vindecarea mamei sale.

12/25 februarie 1973

Proorocie despre întocmirea cărţii „Cuvântul lui Dumnezeu“ şi vestirea lucrării cuvântului. Proorocie despre înfrumuseţarea României. Menirea poporului. Proorocie despre venirea preoţilor credincioşi către lucrarea cuvântului. Vine necredinţa din alte ţări pe pământul românesc. Rugăciune pentru nimicirea duhurilor rele.

... Vine vremea când vom avea un împărat, când vom face o carte şi va vorbi ce va fi scris în ea.

... Este scris în carte, dar voi nu găsiţi, că nu aveţi înţelepciune. Vine Domnul şi Se dă pe faţă cu toată lucrarea Sa, şi toţi care vor fi de faţă se vor îngălbeni.

... Să ştiţi că ţara Mea e ţara românească. Să pună ea temelie duhovnicească. Vine Domnul să facă în ea credinţă duhovnicească, unde se vor sădi mii şi milioane de trandafiri, mii şi milioane de pomi. Duhovniceşte grăiesc.

... Nu se va mai duce omul la preoţi, şi va veni la tine, şi tu vei da leac bolnavului, şi va ieşi de la voi ologul cu picioare; orbul cu vedere. Se va duce şi cel cu mâinile legate, şi va veni din poporul Meu cu ele dezlegate şi cu gura plină de binecuvântare. Ţineţi minte: tu eşti grâul, şi din tine voi face

azimă. Încă o dată voi repeta: vor veni preoţii care mai au putere şi se vor uni cu tine.

... Israele, copilaşii Mei, ce veţi face când nu veţi mai putea vinde şi cumpăra? Ce veţi face? Eu vă pun întrebarea. Dacă veţi avea credinţă, nu veţi avea nevoie să vindeţi şi să cumpăraţi, că Se îngrijeşte Domnul.

... Fiule Dimitrie, mulţi dintre fraţi zic: *„Am avut casă şi nu mai avem, că dacă era Dumnezeu, nu se dărâma"*. Eu zic că dacă aveam credincioşi, nu se dărâma; că n-am avut credincioşi, şi de aceea s-a dărâmat; şi nu numai aceasta se va dărâma, ci toate lucrurile binecuvântate se vor dărâma, unde va fi cădere şi nu va fi cine s-o îngrijească.

... Ce păcate vin, tată, păcate grele şi rele! Ţineţi-vă bine, copiii Mei, plecaţi auzul la Mine. Vine din alte ţări în ţară la Mine necredinţa. Aşa zice Domnul: vine de la marginea pământului, vine mare curvie, şi mai mare ca aceasta care a fost vine, că nu are străjeri să stea la hotare să nu dea voie la intrare. Vine, tată, uite cum trece hotarele ţării, unde Maica Mea pune gura şi sărută. Vine! Plângeţi cu Mine. Vine! Fereşte-te, creştine, să nu te întinezi cu sine. Vai vouă, conducătorii ţării româneşti, că îngăduiţi bârfele diavoleşti! Vai vouă!

... Bătrâni, tineri şi prunci, feriţi-vă să nu fiţi ispitiţi şi amăgiţi de aceste bârfe, că vă zic vouă cum am zis poporului Israel să nu ia din lucrurile blestemate, să nu se ia aur şi nimic din acele lucruri. Aşa şi vouă vă zic: nu vă ispitiţi cu vederea, nici cu gândul, nici cu simţul. Aţi priceput? Ce ziceţi voi, tată? Vă întreabă Domnul, când vedeţi ceea ce vedeţi, ce cugetaţi? Ia spuneţi, ce ziceţi voi? Eu ştiu, dar vreau să vă întreb, că dacă nu vă întreb, nu ştiţi să-Mi răspundeţi despre lucrurile ce vă stau în faţă.

... Rugaţi-vă pentru întoarcerea robului Meu Nicolae. Câte mâini are omul? Pentru că are două, cu amândouă să lucreze pentru întoarcerea lui. Nu că nu mai găsesc om ca el, dar Dumnezeu nu strică planul Său. Dacă o strică cu el, o strică cu întreg neamul său. Dacă ar cunoaşte planul Meu, ar face ceva şi pentru întoarcerea sa. Fiţi cu durere, ca Mine. Dacă nu Mi se dărâma acest rob, ajungeam la o treaptă înaltă, unde era o bucurie mare, unde nu era întristare. Fiilor, şi dintre voi, care cade, şi pentru el Domnul are durere mare. Orice deget de la mână aduce durere Domnului.

... Un diavol a lucrat ca să înece poporul din corabie. Când a găurit corabia, a venit din iad un duh necurat. Aşa amăgeşte în goana mare şi strică lucrul Meu, dar în acel lucru veţi pierde pe Daniel, pe Cristea şi pe Dimitrie. Aveţi grijă! Eu aş cere de la voi să nu intru în această durere, căci durerea este a Mea. Du aceste şoapte şi nu încetaţi a vă ruga ziua şi noaptea. Renunţaţi la somn şi aprindeţi candelele, pentru distrugerea duhurilor rele.

20 februarie/5 martie 1973

Durerea Domnului pentru România. Oprirea de la păcat depărtează pedeapsa.

... O, Românie, Românie, cum ai să rămâi ţară pustie! O, Românie, Românie, cum te mai plânge Maica Mea! O, Românie, Românie, pământ scăldat cu lacrimi de martiri! Unde s-a ascuns chipul tău cel smerit şi plăcut? Unde s-a ascuns smerenia ta şi credinţa ta? Toţi şed în loc şi privesc din cerul sfânt. O, Românie, Românie, vin martirii Mei la tine să-şi facă pelerini. O, Românie, Românie, schimbă luxul de pe tine. Mătură Măicuţa Mea mizeria din vatra ţării Mele. O, Maica Mea, spune dacă ţi-e ceva plăcut pe pământul acesta.

... Grăiesc către fiul vasului Meu, Cristian, să se lipească de vasul Meu, că şi aceasta este o pricină a plânsului şi a necazului, că a părăsit pe vasul Meu şi s-a alipit de alţi părinţi. Stai de vorbă cu el, că de Mine e menit să facă parte din Edenul Meu şi să stea pe scaunul Meu şi să zică, prin lucruri sfinte: *„Eu sunt fiul lui Dumnezeu"*, şi aceasta, prin post şi rugăciune şi fapte bune şi iubire faţă de Dumnezeu, aşa să se cheme să fie fiu al lui Dumnezeu. Veronica, ia în primire pe fratele tău şi apropiaţi-vă bine de Mine. Să nu-l mai laşi să plece hoinar prin lume. Să meargă numai pe poteca lui mămica, cea care l-a născut duhovniceşte.

... Unde Eu am binecuvântat şi păcatul nu s-a alungat, acolo se dărâmă, se nimiceşte.

... Măi poporul Meu, stau la un loc cu cel ce priveşte legea Mea şi pe Mine ca pe o pedeapsă pentru sine.

21 martie/3 aprilie 1973

Proorocie despre pedeapsa lumii şi a României.

... Ai să te uiţi cu ochii plini de lacrimi la lumea care va fugi şi nu va avea unde să se ascundă de mânia Mea.

... Cuvântul pe care l-am spus şi l-am plâns în vremea potopului, s-a oprit, dar va fi mai rău ca potopul şi ca focul din Sodoma şi Gomora focul cu care nelegiuirea de astăzi va fi lovită de Domnul. Ţineţi minte aceste cuvinte, căci au hotar.

... Românie, Românie, cum ai să rămâi pustie şi fără de milă şi fără putere dacă te-ai lăsat să fii condusă de păcate şi de trupurile străine, care au intrat peste graniţă la tine!

26 martie/8 aprilie 1973

Vorbirea Domnului mereu prin prooroci. Veghea din timpul rugăciunii. Nerodirea cuvântului în creştin. Proorocie despre ziua descoperirii faptelor fiecăruia şi plata lor.

... Israele tată, Israele, poporul Meu, pregăteşte-te, tată, că sunt aproape. Nu acest trup, dar acest trup e un semn de la Dumnezeu şi este un cuvânt pe care Dumnezeu ţi l-a adus în înştiinţare. Acest trup e un prooroc, numit al Domnului Iisus Hristos. Să ştiţi că dacă pe acest trup nu-l primiţi, nici pe Mine nu Mă primiţi. Cine omoară acest trup sau îl chinuieşte, sau îl bârfeşte, sau îl huleşte, pe Mine nu Mă primeşte sau Mă bârfeşte. De la zidirea acestui pământ, numai prin prooroci şi prin profeţi am vorbit şi am venit, şi multe semne şi minuni am făcut, ca să ştiţi că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

... Fii atent la rugăciune, că mulţi dintre voi staţi la rugăciune şi nu faceţi crucea bine; nu sunteţi cu Mine; gândurile voastre sunt departe. Fiţi la rugăciune cum staţi în faţa unui medic. Israele, de aceea vin necazuri peste tine şi dureri, că nu stai bine la rugăciune. De aceea de multe ori nu mai eşti creştin.

... Israele tată, nu mai faceţi păcate şi fapte rele şi nu mai ieşiţi din legea Mea, că n-ai să mai intri în ceata Mea. Ţi se vor închide porţile şi ai să zici: *„Nu am fost eu ucenicul Tău?"*. Şi Eu am să spun: *„Nu te cunosc"*.

... Israele, poporul Meu, ce Mi-aţi semănat şi ce recoltă Mi-aţi dat? De când e creştinul pe pământ, săraci ca voi n-au fost, săraci de semănătură şi de recoltă. Unde e, tată, semănătura Mea pe care ţi-am dat-o? Au mâncat-o molia şi şobolanii. Semănătura Mea nu se mai află în inima ta. Ce vei plânge odată, când îţi voi cere ce ţi-am dat, să-Mi întorci! Ce vei zice când va zice Domnul: *„O, slugă vicleană şi necredincioasă, treci la stânga Mea şi mergi în iadul cel mai de jos!"*?

... Fiilor, copilaşii Mei, fiilor, mai avem puţin şi terminăm. Puţin, fiilor, nu se spune cât mai am, dar vă anunţ că mai

am puțin, și la terminare va fi multă jale, că se va descoperi credința și necredința la fiecare, că vor cânta muzicile, vor învia morții și se va săruta mama cu copiii, și soț cu soția, și frate cu frate, și tată cu fiu, și se vor despărți pentru totdeauna. Atunci va vedea fiecare adevărul în față și păcatul pe care-l are. Atunci ai să vezi cât ai băut și cât n-ai crezut. Atunci ai să vezi totul, dar nu mai ai ce să mai faci. Atunci vor ieși din crăpăturile munților și ale pământului, că toate vor ieși afară. Crezi? Copilașii Mei, vor sta și bogații și săracii de față. Atunci se vor citi cărțile pe față.

31 martie/13 aprilie 1973

Îndemn la pregătire pentru cina Mielului. Proorocie despre un conducător care va stârpi nelegiuirea și va așeza sfințenia pe pământ. Această lucrare e mai mare decât toate cele de până acum.

... Toată familia lui Israel, întăriți-vă bine cu Mine, că timpul și veacul se termină. Vom merge în pământul pregătit pentru sfârșit, și acolo nu se mai îngăduie păcatul. Tată, familia lui Israel, de la bătrâni până la sugar, pregătiți-vă bine, că vine vremea să fiți chemați la cina Mielului, care de veacuri se pregătește. Ștergeți de pe inima voastră toată viața plină de păcat. Mărturisiți tot ce ați greșit dacă voiți să fiți fericiți, și împărtășiți-vă.

... Israele tată, ține minte aceste cuvinte. Încă o dată repet: curăță bine haina de pe tine. Nu pune petec din haină veche, ci înnoiește cu material fin, de creștin; fă o hăinuță nouă. Certați-vă cu duhurile necurate, ca să nu mai intre în inimile voastre și în casele voastre. Israele, Dumnezeu îți spune. Nu spun cum spune lumea: *„E Dumnezeul de la Maluri“*. Și se va vedea că Dumnezeu îți spune.

... Suntem în drum. Uită-te bine la vremea de acum și la vremea ce vine, căci acum stăpânește un om, și în vremea care vine și stă în față, alt om, dar omul acela nu va fi ca omul de acum. Acela nu va lucra cu sapa și cu târnăcopul, ci va lucra cu toată puterea Mea. Va da la o parte toate trupurile întinate și tot ce se află în drum spre rău, și va face un drum foarte bun pentru creștini. De ar sta în fața sa toate puterile duhurilor rele, toate vor fi nimicite. Israele, ține minte aceste cuvinte.

... Ce a fost cu Moise? Ce a fost cu Avraam? Ce a fost cu Ilie, ? Ce a fost cu Noe? Voi sunteți mai mult decât aceștia, măi tată. Sunteți cei de pe urmă, sunteți sfârșitul acestui veac.

... În curând se va da pe față că un singur Dumnezeu este și o singură lucrare și un singur plan este.

... Israele, Israele, copilașii Mei, pe cei care v-au dus pe voi în temniță, Eu i-am certat și i-am alungat și am luat cheile din mâna lor.

2/15 aprilie 1973

Pustiirea satului Maluri. Ivirea duhurilor înșelătoare spre ispitirea credinței creștinilor.

... Domnul Iisus Hristos a scris din cer pe pământ: *„Călătorule, adu-ți aminte de moarte!“*. Cine va găsi bilețelele, să le citească. Închideți cârciumile și zăvorâți-le ușile, că pe acestea, mai întâi, pământul le va înghiți.

... Satul acesta, Maluri, va rămâne pustiu, că Mi-a făcut multe necazuri.

... Vai de omul care se face cârciumar! Vai de omul care în zilele de post vinde carne, care vinde băutură în zilele de post! Fiilor, va veni un om și va spune: *„Această lucrare e mincinoasă“*. Dar Eu vă spun să luăm aminte, că se va deschide pământul și îl va înghiți pe acest om și mulți dintre voi vor cădea, căci va veni și va vorbi la fel în patul său ca și vasul Meu, și va vorbi contra lucrului Meu și a lucrării Mele și va fi mare război.

... Fiilor, aceste cuvinte sunt sfinte. Nu le vorbește mama sau tata, ci le vorbește Dumnezeu, și le vorbește ca lui Noe, că strigau la ușa sa închisă neamurile, surorile, unchii: *„Noe, dă drumul!“*. Strigau toți prietenii lui Noe, și Noe plângea și nu putea să le mai deschidă și plângea mereu de moartea lor. Așa și acum, va veni la fel, aidoma. Stă scris acest cuvânt.

... Fii și fiice, veniți aproape de Domnul. Daniele, veniți aproape de Domnul, căci cum s-a purtat Maria Magdalena, sau Maria Egipteanca, sau Petru și Pavel, sau ucenicii Mei, sau ucenicele Mele, așa să vă purtați și voi după ce M-ați cunoscut pe Mine. Nu vă mai uitați pe geam la lume. Nu după modă să ne purtăm. Nu după modă se purta atunci poporul Meu, care și fața și-o acoperea.

... Să fii model. Nu te uita în lume, că lumea va pieri. Fiule, să fii cu frica în sân. Că te duci la o alimentară să cumperi, nu te-am îngăduit, dar pentru lipsa de azi, du-te de cumpără, dar fugi repede apoi. O, iubitul Meu și iubita Mea, ferește-te să nu greșești.

12/25 aprilie 1973

Jertfa Domnului. Suferințele trâmbiței Domnului.

... Desăvârșiți ușile inimilor! E mintea rătăcită și nu poate pătrunde cuvântul Meu la tine. O, am oftat din coasta înțepată! Copilașii Mei, dacă din coasta Mea nu curgea acest sânge, nu era nici o vietate în viața sa astăzi pe pământ, dar M-am supus Tatălui Meu și am primit orice suferință, pentru ca să primești și tu fericirea necurmată.

... Am venit de departe, fiilor. Am venit de departe, dar cunoașteți pentru ce. Am venit la trâmbița Mea, care e ca o verighetă în acest foc al Meu, e aur lămurit prin foc. Să nu judecați acest trup și acest cuvânt, căci cel ce judecă, pe Mine Mă judecă. De când am cunoscut acest trup, nu numai printr-un foc l-am lămurit.

27 aprilie/10 mai 1973

Îndatoririle preotului.

... Creștinii de azi sunt ca și copiii în fașă, ca pruncii din brațe. Când le dai mâncare, dorm, și când nu le dai, strigă și țipă. Nu am avut doică, și s-a sfârșit cu doicile, și numai cu cuvântul acestei lucrări nu s-au ținut, și au plecat de la Mine. Știți cine e doică, tată? Preotul, acela e doică, cel care a iubit Stăpânul pe viață și pe moarte. Doica de astăzi lasă copiii și pleacă. Doica de la început nu era arvunită pe bani. Prietene, prietene, simte durerea Mea și spune lui Israel că Domnul plânge și Se consumă de pierderea lucrării Sale.

7/20 mai 1973

Venirea neamurilor pământului în România. Rânduieli pentru cei ce îngrijesc casa Domnului.

... Fiilor, un pescar a făcut o plasă și vrea ca plasa aceea s-o bage în apă, să scoată peștișori. Și iată că a băgat-o, și plasa aceea s-a agățat de marginile țării românești. Cine a lucrat așa? că în loc să prindă pește, a scos țara din clește. Dacă nu lucra așa, România se scufunda. Și iată, Acela cu plasa în mână cere ajutoare, să țină cu Sine de plasă. De pe pământ nu vine nimeni, că nu are cine. Dar cine crezi că vine? Vine un

Ilie. Şi pe cine mai ia cu sine? Pe Enoh şi pe Ioan, şi ţine de această plasă, cu credinţă şi putere, dar ţările celelalte se duc în adânc. Caută să scrii, că vor părăsi toţi aleşii lui Dumnezeu ţările lor şi vor veni aici.

... Tată, o casă dărâmată nu e atât de periculoasă, dar un om căzut e foarte periculos astăzi; un om dărâmat de la Dumnezeu, e foarte periculos. Aşa e robul Meu Nicolae. Nu le pasă la părinţi şi la creştini de dărâmarea lui. Numai Mie Îmi pasă, numai Eu plâng astăzi că s-a stricat planul Meu. Copilaşii Mei, plângeţi cu Mine de dărâmare. Un preot, când i s-a dărâmat bisericuţa, îl doare inima că nu are unde să-şi mai facă slujba, şi încetul cu încetul, cu ajutorul sătenilor o face înapoi, dar Eu cu cine să-Mi fac ceea ce s-a stricat? că sătenii Mei nu vor să mai pună mâna ca să se ridice din nou locul, să se ridice temelia la lucrul Meu. Nu-i pasă la nimeni, decât numai la cer. O, tată, ce rece credinţă! Abia îi scoţi din curte şi din casă afară, şi tot mereu le e teamă că-i pun la ceva. Crezi, Daniele? Scrie pe hârtie, dar să ştii că pentru una sau pentru alta, Dumnezeu nu-Şi va mai iubi poporul Său. Nu vrea să pună umărul la muncă, nu pământeşte, ci duhovniceşte. Dacă îl vedea pe Nicolae cu sticluţa în mână, zicea: *„L-am văzut cu sticla, şi eu să muncesc la casa sa?“.* Dacă l-ai văzut, de ce n-ai muncit? *„Am văzut pe Nicolae cu mândruţa, şi eu să fac căsuţa lui?“* Ţine minte, fiule, dacă l-ai văzut, de ce n-ai pus duhul în lucru, să munciţi, să mustri mândruţa! De ce n-ai cerut putere de la Mine să te duci în luptă? Dacă ai avea credinţă, ai simţi durerea, ai simţi gunoiul tău din ochi. O, iubite, nu ţi-am vorbit ca să râzi de Mine.

... Daniele, fiicele de la templu, împreună cu Maria, vor să ia serviciu la fabrica de marmeladă, pentru că sunt în lipsă pământeşte. Dar în lipsurile duhovniceşti, ce să facem noi? Cine Mă serveşte la templu? Dacă poate să servească şi pe Domnul şi serviciul, să meargă. Când o veni de la serviciu şi voi zice să facă ceva, nu se supără? Dacă poate să împlinească lucrul Meu, le dau voie să meargă.

20 mai/2 iunie 1973

Crucea este semnul venirii Domnului. Suferinţa cea pricinuită de fărădelegi. Să nu mai crească omul animale pentru hrana lui. Îndemn la veghe sfântă. Simbolul sfintei cruci.

... Domnul Iisus Hristos, la orice lucrare a făcut cunoştinţă prin sfânta cruce. De la faţa crucii nu stă diavolul, şi fuge. Daniele, Dumnezeu, când a făcut orice lucrare pe pământ, prin cruce a început. Fiule, când a făcut Dumnezeu pe robul Său, adică pe Adam, crucea a fost ascunsă. Cine a făcut-o? Dumnezeu, că nimic nu s-a făcut fără cruce. A făcut-o ca să fie proorocită prin prooroci. Daniele, şi prietenii Mei de la zidire şi până la vremurile care vă stau în faţă, prin cruce s-au făcut. Dumnezeu Îşi face lucrarea Sa până ajunge cu ea la vedere.

... Nu se mai poate petrece în mijlocul vostru. Sunteţi îndărătnici în lucrul lui Dumnezeu şi aţi făcut loc lucrului rău în inimile voastre. Am venit hotărât să fac un lucru, dar n-am avut cu cine, şi te vei trezi cu lacătul pus, că nu vei avea unde te duce. Te vei trezi fugind pe coastă şi, iarăşi, fugind pe şes, şi nu vei mai cunoaşte locul. Ce păziţi voi? că staţi cu diavolii la un loc. Ce lucraţi voi şi ce privegheaţi voi? Că diavolii sunt între oi şi au nimicit lucrarea lui Dumnezeu. Mai rău ca în vremea potopului, Israele, mai rău ca în toate vremurile. Măi tată, unde este puterea voastră? A pierdut Dumnezeu multe, multe, tată! Dacă ar fi o carte cu o scoarţă la cer şi una la pământ, tot n-ar cuprinde să scriu pe toate câte le-am pierdut. Până când am să pierd? O, am pierdut un popor care s-a înecat. Am pierdut un popor care s-a ars scrum. Am pierdut un popor în pustie. Nu vă este teamă, tată?

... Israele, aud pe pământ numai *„Aoleu!“,* şi M-am dus la cei care se văitau mereu *„Aoleu!“* şi am zis: *„De ce te vaiţi?“.* Ei au zis: *„Cum să nu mă vait dacă sunt bolnav?“.* Unul zăcea pentru beţie; altul, pentru curvie; altul, pentru lăcomie; altul, pentru hoţie; şi apoi, ce Mi-au spus, M-am îngrozit. Cum să nu-l doară când el era vrăjmaşul Meu? Crezi? Copilaşii Mei, Israele, Israele, Israele tată, avere bogată! Nu a lucrat Dumnezeu rău cu tine, ci a lucrat numai bine. Israele, nu mai băga boala în tine, că nu te mai vindecă nimeni.

... Şi dacă te-aş pune să stai o zi la rugăciune, ai plânge într-una, că ai pierdut o zi şi puteai câştiga mult în ziua aceea. Nu mai voieşti să lucrezi pentru Mine decât numai pentru tine, şi asta înseamnă că lucrezi numai pentru foc.

Fiilor, de aceea sunt atâtea şcoli pe pământ, ca să distrugă lucrul Meu. Numai cine nu vrea, astăzi, nu se poate ridica. Copilaşi, proşti nu mai vor să fie nimeni. Voi de ce nu lucraţi cu Mine în şcoală?

... Fiilor, cât e pământul de mare, cu cine să-l moştenesc? căci ce e rău şi nu e creştin, totul merge la foc.

... Fiilor, se cade ca în zilele şi în ceasul de astăzi să nu mai ţii nici vacă, nici cal, nici capră, nici oaie, nici păsări, ca să nu te mai scoată de la rugăciune şi de la legile Mele.

... Dacă ai pus capul pe căpătâi, fii atent, să dormi iepureşte, ca să nu te găsească Domnul dormind, că nu ştii când vin. Tată, nu vă gândiţi că vremurile sunt la sfârşit?

... Fiilor, măi copilaşilor, nu vă lăsaţi, tată! La luptă, măi ostaşule! Luptă-te, tată, mai întâi cu tine, şi apoi cu vrăjmaşii, dar mai întâi dacă biruieşti cu tine. Fiule, nume scump, crezi că te vei bucura? O zi va fi ca un an, şi un an, ca o zi. Ostaşule, ce frumos e să fii ostaşul lui Hristos!

... În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Fiilor, faceţi crucea bine, că multe cruci ia diavolul de la voi, că nu le faceţi cum le facem Noi. Faceţi crucea: al Tatălui, e fruntea; al Fiului, e pântecul; al Sfântului Duh, e umărul drept, şi amin, e umărul stâng. Are simbol mare. Dacă n-ai făcut crucea aşa, nu e a Mea, nu o recunosc.

31 mai/13 iunie 1973

Îndemn la sfinţenie. Proorocie despre pedeapsă pentru România, spre curăţirea ei.

... Astăzi pe pământ e la putere curvia şi beţia, şi nu numai acestea, ci şi malahia şi sodomia. Dacă nu posteşti niciodată de mâncare şi băutură, te duce trupul în foc, ca un armăsar când e prea mâncat.

... Fiilor, deosebiţi-vă să fiţi străluciţi şi înăuntru şi afară. Să fiţi ca aurul curat, nu întinaţi şi păcătoşi. Să nu fii mânios şi rău, beţiv sau fumător. Păcatele de azi au fost în vremea Sodomei şi Gomorei. Şi Lot striga mereu să se pocăiască lumea. O, tată, a venit focul, dar nu a văzut nimeni că vine focul. Ieşiţi din lume prin post şi rugăciune, ca să nu vi se întâmple necazuri. Eu sunt Cel ce am fost cu trupul pe pământ şi am poruncit ca şi vouă şi nu M-a crezut nimeni. Feriţi-vă, căci cine nu este cu Mine, merge în foc.

... Îmi zic moşii şi strămoşii voştri că de ce vă rabd lângă Mine pe cei ce nu voiţi să împliniţi, de ce rabd hulitori. Fiilor, e o zi mare, când se va alege omul rău, de cel bun. Se vor alege păgânii şi vor fi daţi focului, şi nimeni nu va scăpa nepedepsit pentru fapta sa.

... Tată, copilaşii Mei, nu vă puneţi nădejdea în oameni, ci rezemaţi-vă de Dumnezeu, Care vă ţine în veşnicie. Cineva care şi-a pus nădejdea în om, astăzi nu mai e. Nu zic să nu fii prieten cu omul, dar în numele lui Dumnezeu. Rădăcina să-ţi fie în Dumnezeu. Vezi că nu mai e cu Dumnezeu, fugi de el.

... Fiilor, am venit între voi şi sunt în chip ascuns, dar vine vremea să Mă dau pe faţă, şi ce te vei face când Mă voi arăta în faţa ta? Vine vremea să fiu dat pe faţă cu toată lucrarea Mea.

... Tată, copilaşii Mei, oiţelor, floricelelor, a intrat necredinţa şi barbaria şi între slujitorii lui Dumnezeu. Unde mai e Zaharia, care pentru popor plângea şi se ruga să-i umple Dumnezeu biserica de credincioşi? Astăzi, unul la un milion care mai plânge de sărăcie, care mai plânge că nu are popor să păstorească. Va mai face Dumnezeu minune ca să umple de oi şi târla Lui? Cu greu se face, pentru că e necredinţă.

... Daniele, se face război pe pământul României, pământeşte. De ce, tată? Uite, Maica Mea plânge şi se roagă de Mine să nu îngăduiesc sabia pe acest pământ. Dar prin ce s-o curăţ, mamă? Uite ce e pe ea, mamă, numai spurcăciune, numai urâciune. Nu mai suport, Maica Mea. Tu ai plâns mereu, dar să stea lângă Mine beţivul şi curvarul şi necredinciosul şi hulitorul?

7/20 iunie 1973

Pregătirea trâmbiţei Domnului pentru coborârea Duhului şi a Cuvântului.

... Oiţele Mele, dacă vasul Meu nu ar vedea faţa şi lucrarea Mea şi nu ar auzi cuvintele Mele, nu ar fi aşa. Cum adică? Vasul Meu, când Domnul Iisus l-a pregătit pentru acest cuvânt, nu avea decât pe mămica sa lângă ea şi era în stare grea, şi Eu am venit în cuibul lor, la o văduvă şi la o fiică curată. Şi cât avea fiica aceasta? Avea nouă ani, şi a mers aşa, în această pregătire, până în anul 1955. Până atunci, numai am pregătit-o. Dacă era o căldare să se vadă această pregătire, nu ar fi fost pe pământ frumoasă ca aceasta. Dar nu e căldare, ci e trup, şi în trupul acesta sălăşluieşte Dumnezeu.

8/21 iunie 1973

Creştinul să nu se încânte cu cele de prin magazine. Venirea popoarelor spre lucrarea cuvântului. Proorocie despre schimbarea conducătorilor.

... Veţi intra prin magazine înghesuite cu haine, înghesuite cu alimente, şi dacă nu veţi pune mâna, veţi fi fericiţi. Veţi călca pe aur şi pe bijuterii ca pe surcele, şi de nu veţi lua, veţi fi fericiţi. Şi ţineţi minte, că cinci creştini vor birui cinci milioane, şi zece creştini vor birui o ţară.

... Daniele, trâmbiţa Mea a primit un pisoi mic, şi Nicolae ţine să-l înstrăineze, şi ea a zis să ducă pisoiul, dar i-a stat în faţă un zid, şi glas a auzit: *„Nu înstrăina pisoiaşul acesta, că precum el a venit la voi, aşa vor veni străinii şi se vor aciua lângă streaşina aceasta“.*

Vedeţi pământul acesta şi voi nu ştiţi nimic. Pregătiţi-vă, că vor veni şi animalele şi făpturile şi ce e alungat de lume şi vor sălăşlui lângă Mine, şi atunci să nu zici: *„Pleacă, şi să nu intri în curtea mea!“*, că te vede cineva.

Când vei greşi, păcatul ţi se va scrie, căci clipa şi vremea este deschisă în vremea aceea, că vor bea şi vor mânca la masa Mea, se vor mări locuinţele, şi cei de azi nu vor mai avea gură să grăiască împotriva Mea şi a voastră şi vor zace ca peştele pe foc. Aţi auzit, tată? Căci v-am spus, la anul, prin vremea aceasta, vor fi alte împărăţii şi alte scaune şi nimic nu se va mai zidi, nici un bloc şi nici o şosea nu se va mai face. Duhovniceşte grăieşte Domnul.

18 iunie/1 iulie 1973

Prigonirea trâmbiţei Domnului. Surparea satului Maluri. Iertarea lui Isaac Lachedem (intrarea lui pe pământul României).

... Ţineţi minte că diavolul e hotărât să piardă trâmbiţa Mea prin care Eu lucrez. Ştiu toţi că diavolii nimicesc trâmbiţa Mea. Ţineţi minte şi feriţi-vă să nu se întâmple lucrul acesta. Credeţi? Diavolii sunt trimişi peste tot şi se anunţă mereu când iese vasul Meu, şi uneltesc să o piardă.

... Fiilor, cine a mai făcut rău după ce a cunoscut pe Dumnezeu, afară de Iuda şi de farisei şi de cărturari?

... Fiilor, n-am mai trimis prooroc pe pământ, ci am venit Eu, şi vă grăiesc vouă: şi voi nu preţuiţi.

... Fiule, scrie pe hârtie că satul Maluri e pus să fie surpat de la o parte la alta, pentru că nu a luat nimeni seama la cuvântul Meu. Şi pe unde va trece cuvântul Meu şi nu va lua nimeni aminte, se va întâmpla la fel ca şi cu satul Maluri.

... Amin, amin, amin grăiesc vouă, pocăiţi-vă de faptele voastre. Alegeţi bine grâul din neghină, căci vine vremea când nu se va mai strecura neghina şi nu se vor mai primi păcătoşii în faţa Mea şi voi pune hotar între credincios şi păcătos şi voi aduce plăgile care sunt scrise şi voi nimici pe păcătoşi. Eu sunt Alfa şi Omega, Cel ce am fost în trup pe pământ, şi acum sunt coborât cu Duhul, pentru sfârşit.

... Fiilor, uite, e gata să păşească pe pământul României Isaac Lachedem, şi când va intra pe pământul acesta, ce are să se întâmple? Va plânge de mila sa românul, dar Dumnezeu îl va alunga şi nu-l va primi pe nici un colţ al ţării româneşti, până la judecată, şi atunci va fi iertat, din mila Maicii Mele.

23 iunie/6 iulie 1973

Proorocie despre înnoirea pământului şi împlinirea Scripturilor. Grijă pentru sfinţenia copiilor. Păzirea de proorocii mincinoşi.

... Măi Israele, vine vremea să fie scumpă şi preţioasă lucrarea şi credinţa voastră şi viaţa voastră duhovnicească. Vine vremea să fie bine văzută şi bine cunoscută viaţa duhovnicească. Vine vremea ca să rodească credinţa voastră. Fiţi desăvârşiţi, că diavolul e pe pământ. Fiţi puternici. Copilaşii Mei, vor veni îngerii din cer la voi şi vor lucra pe ogoare cu voi. Ei vor fi ajutoarele voastre. Fiţi desăvârşiţi. A venit Domnul Iisus ca în vremea sfârşitului, să unească cerul şi pământul. Vor veni îngerii la voi şi vor cânta cu voi şi vor face rugăciune cu voi. A venit vremea să se împlinească rugăciunile voastre, şi aveţi grijă când faceţi rugăciune să nu minţiţi, mai cu seamă Crezul când îl ziceţi. Fiilor, fiţi desăvârşiţi, că această rugăciune care se găseşte în biserică, cine o spune, trebuie să stea cu luare-aminte şi cu frică. O, iubit popor duhovnicesc, nu mai e credinţă, nu mai e, măi, credinţă. Adunaţi bine cuvintele din rugăciune şi vedeţi bine, să nu faceţi minciună, căci marea parte a rugăciunilor din Crez, mulţi le spun, dar rar cine face toată rugăciunea, nu din poveste.

... O, iubitul Meu popor, întru care am venit să dau viitor nu aici, căci pământul acesta se va face din nou alb cum e crinul, şi unde vei sta atunci, să nu te întrebi. Într-o clipeală

de ochi se va face aceasta. Mult nu mai e, şi toate se vor schimba. Te vei uita unde ai avut locul tău şi nu-l vei mai cunoaşte unde l-ai avut. Uite, în faţa voastră aveţi un deal şi nu va mai fi deal, şi va fi şes. Aveţi în faţă multe lucruri şi nu le veţi mai avea. Aveţi în faţă mulţi duşmani şi îi veţi căuta şi nu vor mai fi găsiţi; veţi striga la ei şi nu-i veţi mai găsi.

... Fiilor, ce scrie în Scriptură, nimic nu se trece, nimic nu se ocoleşte. Dacă îţi arde şi casa ta, să nu Mă judeci, că aşa e scris.

... Fiilor, am venit în casele voastre mai presus ca orice. Nu sunt de pe pământ, ci sunt de la Tatăl trimis la voi, sunt al vostru, şi voi, ai Noştri; suntem un Duh şi un trup. Nu pângăriţi trupurile şi nu întinaţi duhurile. O, popor iubit, suntem una. Nu vă deosebiţi de Mine prin nici un semn. Feriţi-vă cât veţi putea a vă deosebi de Mine. Eu sunt Alfa şi Omega, şi am luat cuvânt în toate felurile: şi în piatră, şi în duh, şi în pământ, şi am grăit vouă.

... Veţi fi judecaţi şi condamnaţi de copiii voştri că nu-i lăsaţi să se ducă la păcat. Vor orăcăi ca vitele, dar să ştiţi, să nu le deschideţi uşa. Mai bine să moară decât să le deschizi uşa şi să meargă la păcat.

... Fiule Constantine, sunt în casă la tine. Ştiu că nu M-ai iubit pe Mine, dar Maica Mea ţi-a înmuiat inima. Constantine, Eu am profeţit că la anul, prin timpul acesta, vei avea un prunc, dar fii tare în credinţă, că se luptă duhul rău ca să nu crezi. Nici tu, Alexandro, să nu fii ca Sarra. Până acum ai fost stearpă, dar Dumnezeu a rânduit ca din trupul tău să dea o rămurică, şi să nu te întoarcă duhul rău din calea Mea. Dacă va întârzia lucrul acesta şi nu se va împlini, nu e vina Mea, ci e a voastră, pentru necredinţă. Şi fiţi atenţi, ca să nu se zămislească în zile oprite. Ca voi erau Zaharia şi Elisabeta, şi pe atunci cine nu avea prunci nu aveau trecere pe nici o parte. Tot rugăciunea Maicii Domnului era tare, şi a biruit când se ruga acolo, în templul sfânt. Tot aşa şi mama Maicii Domnului; Ioachim şi Ana tot sterpi erau, şi toate acestea erau scrise în Scriptură. Băgaţi bine de seamă să nu naşteţi vreun hulitor de Dumnezeu. Fiţi atenţi, că diavolul aceasta aşteaptă, ca să nu împlinească Dumnezeu planul Său. Pentru aceasta am venit, şi n-am venit ca să stric legea, ci s-o întăresc.

... Însănătoşiţi minţile, copilaşii Mei, că nu vă foloseşte nimic prooroci mulţi să aveţi. Un singur Prooroc: Eu, Dumnezeu. Vor face minuni şi semne, vor învia morţii şi vor vindeca leproşii, dar Eu zic: paşteţi iarba pe care o cunoaşteţi. Nu daţi năvală că, *„dacă a înviat mortul, e Dumnezeu“*. Să nu te închini, că dacă te-ai închinat, amin!

Vă mai anunţ: uite vremea când va lăsa omul femeia sa şi va lua alta şi nu va mai şti numărul. Va fi curvie mare. Cine va ţine fecioria, să se ţină mare, că va intra aceasta şi în mănăstiri. Vor fi amăgite călugăriţele şi vor fi de râs lucrurile lui Dumnezeu. O, să zic să nu fie! Dar vine, că este scris. Luptă-te, creştine, ca să fii cu Mine. Această curvie e o dihanie mare; atinge cerul cu spatele, iar cu picioarele, pământul. Se duce bărbat la bărbat, se duce tată la fiică, se duce soră la frate şi se duce naşul la fina sa.

... Aveţi grijă de copii. Cât sunt mici, puteţi să-i mai ţineţi, dar mari, nu mai puteţi să-i ţineţi, că se duc în lume. Şi zic: lăsaţi copiii să vină la Mine!

Daniele, a fost vremea când am căsătorit, dar vine vremea să nu le mai căsătorim. Nu să le trimitem în mănăstiri, ci să le ţinem în casele noastre. E scris în Scriptură.

8/21 iulie 1973

Creştinul să fie slujitor al Domnului. Se pregăteşte pe pământ grădină pentru cei ascultători şi sfinţiţi. Rugăciune cu metanii pentru cel căzut de la Domnul. Vânzarea tainei şi închiderea mănăstirii Vladimireşti, a locului de la Maglavit şi de la Parepa. Duhul proorociei pe pământ.

... Fiţi credincioşi, căci moşii şi strămoşii voştri au făcut fapte bune prin credinţă. Lumea vă spune sfinţi, iar voi nu aveţi nici cât bobul de muştar credinţă. Fiţi credincioşi, căci prin credinţă veţi face o mulţime de fapte bune. Fiţi credincioşi, căci se vor alege două tabere: cei credincioşi, în tabăra Mea, şi cei necredincioşi vor fi în tabăra lui satana.

... Fiilor, voi face din voi ciobani de oi; voi face din voi doctori; voi face din voi fierari; voi face din voi măcelari; voi face dintre voi învăţători în toate; voi face din voi şi împărat, şi argat; voi face toate cele de folos pentru Mine.

... Fiţi desăvârşiţi, căci în grădina care se pregăteşte pentru voi nu va intra nici un făcător de rele.

... Copilaşii Mei, unde este vremea Mea pe care o pierd cu voi? Are diavolul putere asupra voastră. Când plecaţi la drum, sunteţi îndoiţi. Îmbrăcaţi-vă cu hăinuţă albă, duhovniceşte.

Tată, copilaşii Mei, fiţi desăvârşiţi, căci faceţi şi fapte bune, dar le stricaţi cu cele rele, pentru că voi vă certaţi frate cu frate, vă porecliţi, vă duşmăniţi, în loc să vă uniţi şi fraţi să fiţi. Voi sunteţi respingători şi vă certaţi, şi aceasta e începutul spargerii de bine.

Tată, tată, v-am învăţat în tot timpul. Tată, ce să iau Eu de la voi când voi vă certaţi, vă şi alungaţi unul pe altul, vă şi bateţi? O, tată, când se mai repară viaţa voastră? Şi când se termină viaţa voastră rea, ca să se schimbe şi să se alăture la viaţa Mea? Căci pe cei ce săvârşesc asemenea fapte, nu-i primesc lângă Mine. Şi ce te vei face, creştine? Ca păgânii sunteţi voi. Sunteţi duşmani unii pe alţii, ca păgânii.

... Fiule, când moare cineva din familie şi ştii să-i faci pomenile, aşa şi unui căzut de la Mine, să-i faci cele cuvenite, până vine iar la Mine.

Tată, tată, copilaşii Mei, am dat între voi să faceţi rugăciune şi metanii, dar mulţi n-aţi ştiut cum să le faceţi, şi multe metanii sunt făcute ca merele pădureţe.

Copilaşii Mei, băgaţi bine de seamă, că multe lucruri sunt oprite pe loc. Uite mănăstirea Vladimireşti, e oprită pe loc. Cine a oprit slujba sfântă? Tot prin cei de acolo, prin cei ce au lucrat fărădelegea. Şi a intrat duşmănia între ei şi au început să vândă, şi atunci s-a încuiat. Duşmăneau oile pe păstor, îl duşmăneau ca de tâlhărie, că maicile de acolo nu erau mulţumite. Acolo s-a întâmplat cum s-a întâmplat cu îngerii din cer. Aşa se întâmplă când intră duşmănia şi încăpăţânarea în popor. Ce s-a întâmplat în locul de la Maglavit? S-a oprit. Prin cine? Prin cei ce au vândut şi au duşmănit din cei de acolo. Aşa şi cu casa noastră, care s-a dărâmat când s-a iscat ura, mişelia şi tâlhăria.

Şi la fecioara de la Parepa, am zidit temelia acelei locuinţe până la jumătate şi s-a oprit, pentru că toţi din familia aceea s-au răzvrătit, şi lucrul s-a oprit. Nu se ridică la temelie şi la acoperiş dacă poporul este încăpăţânat. La zidul templului Meu strigă cărămida la Mine!

... Copiii Mei, sunteţi credincioşi, fiţi credincioşi, şi munca voastră e să munciţi duhovniceşte. Eu cer de la tine să cunoşti bine. Dacă te-ai dus la serviciu, fii atent, că serviciul te înşeală, şi să nu munceşti la serviciu mai mult decât duhov-

niceşte. Uite, M-am supărat pe Maria de la templu, care s-a dus la serviciu. Se supără când mai trebuie să mai facă ceva, că e nedormită.

13/26 iulie 1973

Îndemn la pocăinţă. Suferinţa celor păcătoşi. Cuvântul Domnului va lucra mereu. Construirea templului Cuvântului Domnului, la Pucioasa, după surparea templului de la Maluri.

... Amin, amin, amin grăiesc vouă: pocăiţi-vă! că aproape este împărăţia cerurilor. Amin, amin, amin grăiesc vouă: pocăiţi-vă! că aproape este fuga celor nepocăiţi, care vor fugi spre munţi. Vai vouă, necredincioşilor, că veţi ţipa să scăpaţi de urgia cea mare! Vai vouă, păcătoşilor! Pocăiţi-vă, că vine plânsul şi suspinul peste voi. Vai vouă, care aţi avut parte de cuvintele Noastre şi nu v-aţi pocăit! Vai ţie, care ai ospătat la masă cu Mine şi n-ai părăsit păcatele rele! Grăiesc ţie, Israele, Capernaume, grăiesc ţie: înlătură spurcăciunea de la tine. Stau la masă cu tine, stau într-un locaş cu tine, dar tu, Israele şi Capernaume, eşti necurăţit de tină. Vine vremea şi ziua când nu vei mai putea intra în cămăruţa Mea şi sta la masa Mea. Înlăturaţi spurcăciunea şi urâciunea şi păcatul, că vine blestemul peste cel ce săvârşeşte păcatul, vine. Dacă patru vor fi în casă şi doi vor fi curaţi, doi se vor lua şi se vor binecuvânta, şi doi se vor da morţii.

... O, poporul Meu, sunt ani de zile de când ai petrecut cu Mine. Am venit la tine în mizerie. Pe un prieten pământesc l-ai băgat unde ai avut tu mai curat, dar pe Mine M-ai băgat unde a fost lucrul mai murdar şi nu M-ai cinstit şi nu M-ai preţuit. M-ai ţinut ca pe un călător prost. Vei vedea când voi sta în faţa ta şi când te voi judeca. Vei vedea toată puterea Mea şi toată stricăciunea ta, dar nu vei mai putea sta în preajma Mea, şi pământul te va judeca pentru fapta ta.

O, creştine, învredniceşte-te cel puţin de acum până în clipa care vine. O, creştine, o, omule făcut de Mine, mâna aceasta te-a zidit, nu acest trup, ci o mână pe care n-ai văzut-o, şi ţi-a dat viaţă şi suflare din suflarea Sa. O, omule, de ce eşti rău? căci ce faci tu rău, toate te judecă pe tine şi te condamnă, şi te vor lua îngerii întunecaţi şi te vor băga în iad, că se vor termina toate.

... Apropie-te de Mine astăzi, cât e vremea bună. Nu te teme, cum nu s-a temut nici Constantin Brâncoveanu în faţa împăraţilor, şi cum îşi lua odraslele şi le dădea la chin, înainte de el, ca să nu rămână cineva în urma sa amăgit de duhul rău ca să se lepede de Mine, şi după aceea, cel din urmă s-a dat el. Şi zic: nu te lăsa biruit de ce e astăzi pe pământ, ci luptă-te, şi treci copilul în faţa ta, ca să nu fie amăgit de lume şi de timp.

... Scrie pe hârtie ca fiecare păcătos să alerge la medic să se facă sănătos, că uite, se anunţă grea suferinţă pentru păcătoşi. Tutunarule şi fumătorule, lasă ţigara jos! Mincinosule, lasă minciuna jos! Şi tu, curvarule, lasă mândruţa jos!

... Pe vremea când Preasfânta Născătoare de Dumnezeu era în planul Meu, când se profeţea că Se va naşte Domnul Iisus Hristos, diavolul o urmărea să fie nimicită. Tot aşa şi astăzi, când Domnul profeţeşte ca omul să ştie planul lui Dumnezeu ca să se sfinţească, iată că un grup de diavoli urmăreşte pas cu pas să nimicească lucrarea Noastră. Şi atunci am zis: *«Ia pruncul şi mergi în Egipt şi stai acolo, până se va sfârşi uneltirea»*. Crezi? Aşa grăiesc şi în vremea de astăzi. Înarmaţi-vă bine, să nu rămâneţi fără de Mine, că au ieşit din iad diavoli care urmăresc să nimicească această lucrare şi pe trâmbiţa Mea. Vai celui ce face vânzarea lucrului Meu de astăzi! Vai de tine care ai făcut drum diavolului ca să-Mi faci stricăciune!

... Creştine, curăţeşte-te. Eu ştiu păcatul tău şi voi sta pe scaunul de judecată şi îţi voi aduce aminte de vremea de azi. Şi uite: Luca, apostolul Meu, stă şi fotografiază tot mersul Meu şi tot ce Eu lucrez. Şi ce vei face?

... Eu am încheiat vorbirea, pentru că sunt chemat în peşteră la douăzeci şi cinci de metri adâncime, unde trăiesc creştini de ani de zile. Mă duc să le dau lumină. Ei au făcut masă cerească, ei au binecuvântat, ei s-au împărtăşit, şi nu au auzit niciodată ce auziţi voi, dar vor auzi acum când Mă voi duce.

... O, vine vremea, cum vorbeşte omul cu telefonul, aşa veţi vorbi voi cu Domnul. Vine vremea că trupul acesta va fi mânuit de toţi, ca să vorbească cu Mine. Va fi purtat în văzduh cu avioane, va fi purtat cu trenul şi veţi zice: *„Unde e trâmbiţa Domnului?"*. Şi va dori poporul acesta să o vadă, şi va zice că a murit. Şi nu a murit, e în viaţă. De ce? Că e scris că va părăsi locurile unde a stat, şi nu va mai fi.

... Cărămida, şi pe cea sfărâmată s-o zidiţi. Toată să se folosească. Vă ajunge cărămida. Nu risipiţi nici un colţuleţ. Să fie cu faţa la stradă. Camerele să fie de patru metri pe patru, lung şi lat. În spate e măsurată o magazie de doi metri lată, şi lungă cât casa. Să fie această magazie cu uşă şi lacăt. În faţă la casă, să fie sală închisă, cu şase stâlpi. Fiecare cameră are o singură intrare, dintr-o cameră în alta. Dedesubt, la o cameră, să fie beciul. Daniele, ai auzit? Camerele de sus să fie cu foişor în faţă, făcut din ciment. Va fi şi Toma *(apostolul Toma, n.r.)*, care zideşte duhovniceşte. Stâlpii să fie făcuţi de Ioan de la Gheboieni. Fundaţia turnaţi-o voi; şi beciul turnaţi-l voi. Ia spuneţi, ce v-a mâhnit? Ce v-a oprit? Înainte de a începe, faceţi un closet.

Fiule Daniele, după ce vom termina casa vom face fântână, pentru ca să avem apa noastră, să nu ne spurcăm cu lumea.

22 iulie/4 august 1973

Păstori buni şi păstori năimiţi. Îndemn la rugăciune şi la post. Pământul nu va mai rodi, dar cei ce sunt cu Domnul vor primi hrană de la El. Păcatul se va sfârşi pe pământ.

... Tată, sunt pe pământ preoţi care vorbesc cu Mine prin slujbele lor şi care ţin cu Mine şi cu tine. Tată, sunt pe pământ păstori care păstoresc oile şi le pansează. Sunt şi preoţi răi, care numai le mulg, şi apoi le lasă să moară. Crezi? Copilaşii Mei, sunt preoţi care au făcut averi cu brânza şi cu laptele de la voi şi cu venitul oilor. Dar voi nu fiţi împotriva lor; să nu-i duşmăniţi.

Copilaşii Mei, veniţi-vă în fire. Mergeţi la bisericuţă, chiar dacă vezi pe diavol dansând în bisericuţă şi mergând şi la cârciumă, căci diavolii mânjesc icoanele şi pe sfinţii Mei, cu fumul care le iese pe gură.

... Fiilor, apropiaţi-vă de Mine, apropiaţi-vă prin post şi rugăciune. Aveţi zile din săptămână care sunt lăsate de Mine ca să vă vindecaţi de orice boală. Fiilor, moşii şi strămoşii voştri aveau zile alese, care erau pentru tămăduire, şi nu uitaţi că de când s-a zidit pământul, s-a ivit şi diavolul, care vrăjeşte şi face farmece ca să dărâme lucrurile Mele. Vin îngerii din cer ca să vă culeagă de pe pământ, şi să ştiţi că n-am ce face cu spinii şi cu mărăcinii, şi îi las focului. Vin la Mine îngerii însângeraţi pentru tine.

... Nu mai fiţi ca Israelul care a supărat pe Moise şi s-a închinat la viţei şi s-a închinat lui Baal, şi care dansa şi cânta

cântece lumeşti. Fiţi ca Ilie, care s-a închinat Mie, şi Dumnezeu i-a împlinit dorinţa sa.

O, poporul Meu, nu va mai rodi pământul, din răsărit la miazăzi şi din apus la miazănoapte, şi nu veţi mai avea ce mai mânca. Cu ce vă veţi mai hrăni? Dar la cei ce vor fi cu Mine, voi trimite corbii, ca lui Ilie, ca să-i hrănească. Va seca apa. Nu veţi mai avea cu ce vă adăpa, şi aceasta se face pentru necazul şi suferinţa păcătoşilor, ca să se întoarcă. Dar nu se vor întoarce, ci mai răi se vor face; şi atunci va veni prăpădul. Dintr-o casă dacă va mai rămâne cineva, unul la sută va mai rămâne. Eu vorbesc acest cuvânt.

... Daniele tată, sunt bolnav de supărare, de supărarea cea mare pe care o am. Căinţa pe care o am acum, că nu-i bat, am avut-o după potop. Dar vine de la sine bătaia, creştine, ca să fii pedepsit.

Fiilor, deschideţi ochii şi mergeţi la bisericuţă şi sărutaţi templul.

... Fiilor, fiţi desăvârşiţi, că vine o vreme ca băutorul să nu mai bea, că va fi pedepsit. Vine vremea ca să nu mai fie desfrânat şi desfrânată. Vine vremea ca să duci banii şi geanta în drum. Vine vremea să nu mai fie hoţi pe pământ. Vine, şi tot păcatul se desfiinţează.

30 iulie/12 august 1973

Lucrarea diavolească a farmecelor. După şapte ani, Domnul ridică la cer trâmbiţa Sa. Rugăciunile proorocilor opresc lucrările potrivnice.

... Tată, voi dormiţi, dar diavolul nu doarme. Se duc la morminte şi dezgroapă morţii şi le iau lucrurile pentru farmece. Daniele, crezi?

Daniele, am grăit de multe ori să omorâţi insectele, dar voi n-aţi împlinit. Daniele, aţi intrat nu numai voi, ci tot veacul în vremea de şapte ani, şi aceşti şapte ani nici nu se vor împlini şi nici nu vor trece, şi multe se vor întâmpla în lumea aceasta.

Eu am încheiat. Mă duc, că sunt însoţit de un ucenic care a venit în genunchi în faţa Mea, să Mă duc într-un colţ al pământului să-Mi arate unele lucruri care s-au făcut fără voia Mea. Nişte barbari strică biserica Mea, şi Mă duc să-i nimicesc, prin rugăciunile unor profeţi.

1/14 august 1973

Domnul ocroteşte pe poporul credincios. Sfinţirea templului de la Pucioasa.

... O, vai vouă, necredincioşilor care v-aţi abătut de la credinţa Domnului! O, Israele, poporul Meu de azi, te va durea timpul acesta pe care l-ai lăsat şi mergi pe calea rătăcită. Te va durea privirea ta şi gura ta şi inima ta, care nu te mai închini cu ea. Te va durea pântecele pe care l-ai umplut de necurăţenie. Te va durea, şi doctori nu vei avea. Trupul acesta care e plin de întinare va zăcea la pământ şi îl vor mânca muşiţele şi vei simţi durerile şi vei striga prin vocea ta şi Îl vei striga pe Dumnezeu, şi Dumnezeu nu-Şi va mai întoarce faţa către tine.

... Lumea când e vreme rea îşi deschide umbrela, dar voi ce deschideţi ca să vă aciuaţi de vreme rea? căci vremea pământească trece prin haină până la piele, dar vremea aceasta rea se duce până la cel mai mic loc în trup şi trece prin toate. Care va fi umbreluţa voastră? Aceasta este mâna lui Dumnezeu. Dacă o vei căuta şi nu vei ieşi afară din ea, nu vei suferi nimic.

... Daniele, când vei turna primul beton, să fie de jur împrejur toate şanţurile stropite cu agheasmă şi tămâiate şi unse cu mir de la preotul acela. O picătură de la el şi zece picături din candelele de la cuibul Meu. Şi să aduceţi pe preotul Leonard să facă slujba.

2/15 august 1973

Creştinii sfinţi vor moşteni pământul cel nou. Coborârea îngerilor pe pământ. Ruperea legăturii cu lumea şi cu casnicii necredincioşi. Îndemn la rugăciune şi la zile de post pentru alungarea farmecelor.

... O, Israele, când am plecat cu trupul la Tatăl Meu şi Tatăl vostru ca să fac locuinţă pentru copiii Mei şi să vin înapoi, voi să staţi cuminţi şi să nu vă rătăciţi. Iată, am venit de mult şi strig în toate părţile să vină la Mine şi puţini vin din cei ce aud. Şi cei ce nu Mă aud, nu vor să Mă cunoască de Păstor al lor.

... Vom merge cum au mers moşii şi strămoşii voştri în pământul Canaan şi veţi moşteni pământul curat şi sfânt. Acolo nu vor mai fi beţivi şi curvari şi tutunari şi toţi făptuitorii de rău.

... Vine vremea să ai mortul în casă, şi te va chema Dumnezeu la El, şi vai de cine nu va pleca! Vine vremea, tată, să fii la chef şi să fii chemat de Dumnezeu, şi vai de acela care nu se va îndura de cheful acela, tată!

Domnul Iisus a hotărât să faceţi o casă, nu pentru voi, ci pentru Noi. Duhovniceşte. Nu lucraţi pământeşte, ci lucraţi duhovniceşte.

Ţineţi minte că în vremile de astăzi sunteţi cu diavolii pe pământ, dar mâine veţi fi cu îngerii pe pământ şi veţi cânta cu ei.

... Vedeţi bine la cei ce mor, că nu mai stau cu voi. Apropiaţi-vă bine de Mine. Nu vă lăsaţi să vă îmbolnăviţi, că nu e medic să vă vindece. Să nu vă îmbolnăviţi, căci cei care mor şi cei care se îmbolnăvesc fug din lucrurile dumnezeieşti. Chiar dacă ai fost cu el prieten apropiat, acela te urăşte, te duşmăneşte. Priveşte la Iuda, că după ce s-a îmbolnăvit, nu a mai iubit, şi a duşmănit Păstorul, de moarte.

... Vine vremea să se deosebească bine cele pământeşti de cele duhovniceşti. Cine are două case, una duhovnicească şi una pământească, să se despartă de cea pământească, să n-o mai aibă. Ţineţi minte aceste cuvinte. Totul se sfârşeşte, totul se trece. Pomii pe care-i vedeţi, nu vor mai fi, şi nimic din ceea ce vedeţi. Pământul acesta nu va mai fi, dar cuvântul Meu va rămâne. Fiilor, nu vă mai îmbolnăviţi şi nu vă mai îndrăgostiţi de lume.

... Israele, ascultă de păstor. Oiţa fără de păstor se duce în iad. Oiţelor, ascultaţi de păstor. Eu l-am chemat pe Moise la Mine, şi pe el l-am învăţat ce să facă. Nu am chemat lumea toată. Şi dacă nu au ascultat, toţi aceia sunt astăzi în iad. Am vorbit cu David, l-am chemat de la oile tatălui său, Iesei, şi l-am pus la oile duhovniceşti. Şi zicea David: *„De ce nu m-ai lăsat, Doamne, să pasc oile tatălui meu, şi m-ai pus să pasc oile lui faraon?“.*

... Fiilor, Mă întorc iară. Vine vremea să fiţi chemaţi de Dumnezeu într-un loc unde va fi El, şi mulţi dintre voi veţi fi la chef, mulţi dintre voi vor avea mortul în casă, şi vai de acela care nu va lăsa mortul şi nu va veni la chemarea Mea! că doi vor fi în casă; unul va fi chemat şi altul va fi lăsat.

... Daniele, nu cumva, pentru omul acesta, să nu mai lucrăm. Nu, tată, lucrăm. Dumnezeu să aibă în pază pe omul acesta. Dumnezeu îl va curăţi şi îl va pune pe masa de operaţie şi îl va întoarce şi pe stânga, şi pe dreapta.

... Daniele, băgați în zidărie și magazia, că nu e pentru Nicu, e pentru noi. Și Nicu e al nostru. Nu știți voi cum să lucrați cu el. Eu, să fiu în trup cu voi, râzând l-aș face să nu mai aibă această patimă.

... Iată, vii de la serviciu și acasă te apuci tot de lucru pământesc. Nu întrebi dacă s-au făcut rugăciunile ori dacă sunt candelele aprinse. Ați dat rugăciunea voastră copiilor, și nu o zic. Și dacă o zic, o zic ca pe o poezie.

... Fiilor, învățați școala ucenicilor Mei. Nu vă îndesați la școli pământești. Ce facem noi cu atâtea școli pământești? că aceștia nu mai vin să Mă întrebe pe Mine, Domnul, nimic. De aceea am spus că vei avea casă pământească și nu vei avea casă duhovnicească. Și cea pământească se va strica, și în cea duhovnicească nu te va primi nimeni.

... Fiilor, uite ce de păcătoși! Ia cumpără și tu unul și fă-l creștin. Daniele, astăzi voi lucrați cu diavolii la un loc, dar crezi că nu vor mai cânta diavolii și vor cânta îngerii? Se vor amesteca cu voi pe pământ. Vor fi cinci îngeri și un creștin. Floricelelor, desăvârșiți-vă, nu mai fiți cu viața amestecată. Rupeți legătura cu lumea, că veți fi în casă și mulți dintre voi aveți în casă pe cineva păcătos, și cel păcătos va rămâne jos. Vai de mama care a ținut pe fiul său de rău dacă a fost cu Dumnezeu! Vai de tata și vai de sora sau de fratele care a ținut de rău pe cel ce e cu Mine! Ferice de o sută de ori de acel părinte, soră sau frate, care a avut un credincios în casă și a ascultat de povața lui!

... Daniele, vedeți că vrăjitoarea a făcut lucrul ca să nu mai fie cum a fost la început, în ce privește actul cu casa.

Daniele, iată ce-ți grăiește Domnul: cu Nicolae, tată, ți-am spus, mai ia-l cu binele, poate cu binele se va întoarce. Nu vrea să mai primească nici unul de la vasul Meu. Crezi? Măi tată, mai ia-l și cu binele. Vezi ce vrea să facă. Mai du-te la preotul acela și spune-i, tată, preotului, să se ocupe de Nicolae. Să fie slujbă întărită pentru vindecarea lui Nicolae. Spune-i că e vrăjit și i-a dat băutură fermecată ca să tragă cum trage pasărea la apă. Nici pământește nu este bine de el în felul în care se află. Daniele, nici ca trup nu este bine. Ca trup este nenorocit.

... Fiilor, în cele trei zile pe săptămână: lunea, miercurea și vinerea, o mâncare pe seară, iar bolnavii să mănânce la ora doisprezece. Aceasta pentru ca să se desăvârșească lucrurile Mele. Cine nu poate, nu este obligat. Bolnavul să țină și el până la ora doisprezece și mâncarea să fie fără ulei în acea zi.

5/18 august 1973

Învățături pentru paza vieții și pentru ascultare de Dumnezeu. Sfințenia și pacea dintre creștini, îi adăpostește pe ei de răul de pe pământ.

... Plânge Dumnezeu la capul tău, că M-ai lăsat străin, nu mai vii pe la Mine. Stau singur și plâng. Măi tată, Eu sunt, și nu Mă găsești oriunde. Sunt pe cruce, cu mâinile întinse. Poți să te superi sau poți să nu te superi pe Mine, că nu se acoperă păcatul, și vine ziua să se descopere. Eu mereu am iertat păcatul tău, dar Mă doare, că e suferință mare. Măi tată, nu faceți numai un fel de păcate, ci mii și sute. Vă duce vântul în toate părțile. Poporul Meu, n-ai putere în tine să veghezi ca Mine, pentru că nu faci bine rugăciunea și nu înveți bine viața cu Mine.

... Creștine, creștine, latri la Mine ca un câine. Creștine, creștine, ți-am zis zece porunci, și tu n-ai împlinit nici una. Creștine, creștine, am profețit la tine și tu M-ai făcut mincinos. Creștine, creștine, schimbă-ți inima de câine. Ți-am scris tablele legii: nu fura, nu fuma, nu dușmăni. Creștine, creștine botezat de Mine, puteam să nu-ți descopăr această milă, că te-ai dus și M-ai vândut. Creștine, creștine, Mi-e inima fiere în Mine când te văd la crâșmă bând. Creștine, creștine, mult plâng Eu pentru păcatul tău. De ce-Mi dai peste mână cu spini? Creștine, creștine, vine apusul peste tine, și apusul e sfârșitul. Creștine, creștine, de ce Mi-ai pus spini pe cap? Ar fi, după atâta timp de osteneală, să-ți aduc laude și sărutul de pe urmă, dar adevărat grăiesc că n-am unde să te sărut, că totul e întinat. Întoarce-te la Mine, creștine! Uite omul căzut în fața ta, și tu nu-l ridici. Uite bolnavul în pat, și tu nu voiești să-l vezi. O, tată, scrie în legea Mea: dacă te-a bătut cineva, iartă-l, nu-l urî pe acela, fugi de păcatul aceluia. Dar voi, unde e ceartă, vă duceți să luați parte la păcat; unde e chef, vă duceți să luați parte.

Creștine cu haina binecuvântată, nu se îmbracă haina de mireasă dacă nu este mireasa curată. Nu e nuntă în fiecare zi. Nu e în fiecare ceas slujba cununiei. Nu este așa cum lucrați voi, că dacă e femeia necurată se îmbracă mireasă. Duhovnicește grăiesc.

Fugiți, fiilor, de diavolul, nu mai faceți voia lui, că diavolul vă face rău, că el e dușmanul Meu și nu vă lasă să faceți voia lui Dumnezeu. Vine clipa când vor pieri și diavolii și toate locuințele lor. Ferească-te Dumnezeu, creștine, să nu fii locuință vreunui diavol, căci atunci diavolul își va lua locuința sa și va pleca în iezerul de foc. Creștine, rupe legătura cu diavolul, că M-am întâlnit cu unul care a fost creștin, și din tălpi și până-n creștet era viermi, și nu erau viermi, ci duhuri rele, și cel ce era cu Mine s-a speriat, că zicea că-l va mânca, și te mirai cum mai poate sta în picioare. Fiilor, acești viermi nu erau viermi care mănâncă mortul, ci erau viermi din iad, care sunt ca păduchele, se ia. Cum se atinge de acela cineva, s-a luat; face ouă și se înmulțește și tot pământul se umple. Măi copilașii Mei, curățiți-vă! Dacă Eu nu eram pe pământ, viermii vă mâncau.

... Iată ce a ajuns astăzi: să te închini la idolul *„ban“*, sau la idolul *„ciocan“*, sau la idolul *„cârciumar“*. Crezi? Râd vitele de tine. Zic vitele: *„Noi nu curvim așa. Avem o zi, și ziua aceea e hotărâtă“*, dar iată omul cum supără pe Dumnezeu!

Măi creștine care ești la fel cu Mine, nu fi cu chipul negru, că Eu nu ți l-am făcut negru. Lasă-te în culoarea pe care ți-am făcut-o Eu. Nu te vopsi, că asta nu scrie în carte, că dacă ar fi fost scrise toate, nu ar mai fi avut loc cartea pe pământ.

Am întâlnit făptură cu ochii făcuți de mână. Vai, ce urât e! Fugi de această lucrare nebună. Câți creștini nu au fiicele în felul acesta! Câți creștini nu au fii și fiice în prostituție, și au feciori pociți și la chip și la trup! Vine apusul peste voi!

... Creștine, creștine, de ce ți-e silă de Mine? Și de ce M-ai lăsat pe drum? Creștine, creștine, vei avea nevoie de Mine când nu vei mai avea apă și pâine și când nu vei mai avea sănătate. Creștine, creștine, leapădă din inima ta păgânătatea și împacă-te cu Mine. Întoarce-te după Mine, că nu Mă întorc Eu, ca Dumnezeu, după tine. Vom avea de judecat acest păcat și ești dat în judecată de Mine. Nu mai bea, creștine, că te pârăște la judecata Mea. Creștine, creștine, ce vreme bună ai avut! Dar vremea n-ai prețuit, și te-ai dat tot mereu la rău. Vine zăpadă, vine furtună, vine ploaie, și nu vei mai putea face nimic, că vei fi judecat și bătut peste față. Când vei fi auzit, să zici: *„Doamne!“*, că dacă vei fi cu Mine, se lungește vremea bună.

Creștine, nu vei mai fi păcătos și în durere de vei veni la Mine. Va veni acela care este oprit să mai asculte durerea. Va veni acela care va face dreptate, că se vor dărâma scaunele. De când a plecat acela, n-am mai mâncat brânză de la oi,

că au luat-o ei pe toată, duhovniceşte. Cine nu are duh curat şi insuflat, nu pricepe.

... Nu mai Îmi vine să zic: *„Pace!“*, că mereu am zis: *„Pace!“*, şi mereu e război. Eu, pace v-am adus, şi de unde a venit ceartă? Iubiţi pacea şi fiţi făcători de pace.

13/26 august 1973

Statornicia sfântă stă împotriva celor ce ispitesc trăirea creştinească. Proorocie despre venirea în România a regelui Mihai. Proorocii Domnului. Cântă păsările, căci omul nu mai cântă cântare sfântă şi rugăciune cu cântare. Îndemn la cântare pentru Domnul.

... Israele, vezi ca, pentru o gură de ţuică sau pentru o mâncare bună şi gustoasă sau pentru o femeie, să nu te desparţi de Mine.

... Israele, face Dumnezeu un război mare cu duhul rău, mai mare de zece ori ca războiul pe care l-a purtat robul Său David. Israele, eşti învăţat să furi. Are să te îndemne diavolul să furi în vremea aceea. Ai să treci prin case cu femei frumoase şi cu fete frumoase, şi de vei curvi nu se va cruţa, şi vei fi nimicit prin acest păcat.

... Adună oile Mele şi spune-le că Domnul Iisus Hristos a pregătit războiul. Va fi un război mare, cum n-a mai fost niciodată pe pământ. Vor face război cu oamenii răi, care nici ei nu vin la Mine şi nici pe voi nu vă lasă să veniţi la Mine, şi au pus piedici în calea voastră. Daniele, omul Meu, spune lui Israel să se întărească, fiindcă mulţi creştini vor cădea în războiul acesta.

... Israele, tu auzi, care ai fost în lume, şi astăzi eşti cu Mine? Ţine-te bine, că va veni lângă tine omul care făceai cu el rele şi va spune: *„Te-ai pocăit, vecine? Ai înnebunit, vecine! Nu mai vrei să fii cu mine?“* şi nu te va lăsa până nu te va lua iarăşi cu sine, şi va fi amar de tine, creştine, de vei fugi de Mine. Copilul Meu, să nu-L părăseşti pe Dumnezeu.

Daniele, scrie pe hârtie că vreo câteva persoane de parte femeiască şi care au fost sterpe, vor naşte. Şi vreo câteva femei care nu aveau copii, vor avea dureri. Ai priceput de ce? E scris, tată, colo la cântarea care spune: *„Fericit braţul cel ce nu a purtat copii, pentru că nu vor plânge; şi cele ce au purtat fii, vor plânge“*, pentru că aceştia sunt fii care au părăsit pe mamele lor, pentru că aceştia sunt în vagabonzie, aceştia sunt în hoţie, aceştia sunt în curvie, aceştia sunt în puşcărie, şi voi daţi bani să-i scăpaţi de puşcărie. Dar voi să nu faceţi aşa. Să-i lăsaţi să facă puşcărie.

... Daniele, mai ai un pic de răbdare, că vine omul Meu, omul ţării Mele *(regele Mihai, n.r.)*, care a părăsit ţara Mea cu multă durere. Aşa, Mă duc să-l ridic, că a fost smerit, tată. Fiilor, când era omul acesta pe scaunul său, era iconiţa pe tot locul, era crucea pe tot locul. De când nu mai e el, s-a desfiinţat crucea de pe tot locul. Mai e câte una ici-colea. Să ştiţi că în vremea sfârşitului crucea se va arăta pe cer. Israele, nu fi popor fără cruce.

... Israele tată, în războiul care se face, numai aceia scapă, care au crucea la fereastră, sau numai creştinul care are crucea la gât. Mulţi creştini au crucea la gât, dar au şi pe mândruţa în buzunar, pe poză, sau fumează.

... Israele, poporul Meu, am vorbit printr-un om gângav, am vorbit printr-un om surd şi am făcut multe minuni. Am vorbit prin persoane înjosite, şi nu cu carte multă, şi i-am trimis în faţa regilor, i-am trimis în faţa bogaţilor, că şi la început tot Israel s-a numit.

... O, iubiţi creştini, v-aţi supus cu totul viaţa voastră banilor. V-aţi supus cu totul idolului *„ban“*. Mereu am strigat: o, răilor, când se va îmblânzi inima voastră? Când, Pilate? Când, Iudo? Când, Caiafo? Când, Anno?

... Daniele, tâmplăria se lucrează în multe poziţii şi în multe taine şi nu se poate da măsura, pentru că unda acestei lucrări e după vreme. Să spun măsura vremii de azi? Dar dacă unda se schimbă? Fiule, lucrarea Mea care se face aici cu această casă are mulţi conducători în cer. Duhovniceşte Domnul vorbeşte. Acest cămin care se face pentru voi, e lucrat şi în cer şi se face după vreme, tată, după undă. Crezi? Ca în timpul lui Noe. Atunci erau patru familii, dar acum nu se ştie câte sunt. Era de mult dat acest program, dar nu ştie nimeni din cerul sfânt ce undă va fi. Mai aşteptaţi puţin de tot şi o să se dea pe faţă şi acest lucru. Daniele, să nu cugeţi ceva greşit şi să nu zici că nu ştie Domnul ce face. Tâmplarule, fii cu multă răbdare, nu sili vasul Meu să-ţi dea măsura fără măsura lui Dumnezeu. Şi când vei lucra, să fii bine înarmat cu viaţa duhovnicească; să nu fii necredincios şi cu vreun păcat întinat.

... S-a profeţit ca trei zile pe săptămână să postiţi post uscat, pentru înlăturarea duhurilor rele şi pentru întărirea trupurilor în viaţa duhovnicească, pentru nimicirea vrăjmaşilor, pentru rod în ţarinile voastre, pentru sănătatea trupului şi a duhului, pentru spargerea şi risipirea şi alungarea farmecelor, pentru uciderea vrăjitoarelor, pentru câştigarea proceselor care, mulţi din oameni vă vor face vouă. Aţi auzit? Amin. Pentru înlăturarea poftelor şi a păcatelor, pentru uciderea duhurilor necurate. Cine este bolnav şi nu poate să postească, să postească o jumătate de zi.

Faceţi rugăciune. Fiilor, moşii şi strămoşii voştri făceau rugăciune în cântare. Fiicelor şi fiilor, unde sunt melodiile voastre? Zice în cartea Domnului Iisus Hristos: *„Cântaţi cântare sfântă“*, căci cârciumile urlă de cântece lumeşti. Am întâlnit în cale un om care cânta: *„Am un leu şi vreau să-l beu!“*.

Cântaţi cântare sfântă. Au rămas păsările să cânte, că lumea nu mai cântă. Cântaţi, copiii Mei. Îi place Domnului să cântaţi. Cântaţi cântare sfântă. Cântaţi rugăciunea. Cântaţi, fiilor. Cântaţi pe orice loc şi pe orice cale. Cântaţi, poporul Meu, cântaţi. Cânta Israel când făcea cărămida lui faraon, şi când a auzit Dumnezeu, a pregătit pe Moise şi l-a scos din robie pe Israel. Cântă şi tu, Israele, şi nu te lăsa, ca să împlinesc şi cu tine. David a făcut instrument, ca din toate să cânte, şi a lăsat amintire şi strămoşilor şi nepoţilor.

17/30 august 1973

Durerea Domnului pentru cei care s-au abătut de la viaţa creştină.

... Scrie, Verginico, scrie plânsul Meu şi suspinul Domnului, pe care-l auzi acum, în vremea de astăzi. Scrie aşa: o, vai vouă, credincioşii Mei, care v-aţi dărâmat de la viaţa voastră creştină!

... N-ai să mai poţi nici să bei, nici să curveşti, nici să fumezi, nici să huleşti, nici să minţi, nici să mănânci, nici să te mai distrezi. O, cum veţi mai plânge! că aţi fost copii ai Mei, aţi fost fraţi ai Mei şi M-aţi lăsat ca pe un străin necunoscut şi aţi plecat de la Mine, nimicind tot ce Domnul v-a dat vouă.

... Dar aşa se împlineşte Scriptura şi veacul. Domnul n-a închis calea nimănui, nici pe cea bună, nici pe cea rea, dar la capătul străzilor a scris: aceasta este calea celor păcătoşi, şi cine intră pe ea, nu se mai întoarce; şi aceasta este calea celor credincioşi şi calea crucii, şi cine intră pe ea, este fericit.

10/23 august 1973

Îndemn la statornicie pe calea Domnului şi mustrare pentru fărădelege. Căderea creştinului face durere neamului lui cel adormit. Mirungerea mereu, şi înainte de culcare. Război împotriva fărădelegii.

... Poporul Meu, prin foc a trecut Sodoma şi Gomora. Prin apă a trecut făptura de pe pământ şi numai patru familii au rămas. Popor al Meu, şi astăzi, ca şi atunci, Dumnezeu e supărat pe duhul rău că a umplut pământul de lucrarea sa şi a umplut împărăţia sa de făpturile făcute de Mine. Popor al Meu, fericit vei fi tu de o mie de ori să te numesc popor al Meu.

... Poporul Meu, voi veni cu mânie mare şi voi nimici toate duhurile necurate şi toată lumea rea. Poporul Meu, dacă ai în tine duh rău, scoate-l, că inima ta va fi nimicită.

... Poporul Meu, pregăteşte-te pentru Dumnezeu. Dumnezeu te iartă, cum l-a iertat pe fiul risipitor, dar rupe legătura cu necuratul. Poporul Meu, azi ai plăcere să fii cu duhul rău, dar vei avea soarta să te lupţi cu el cum s-a luptat în 1916 şi în 1947. Sabie cu sabie ai să te lupţi cu el. Ai să zici: *„Amăgitorule, de ce m-ai amăgit?“.* Poporule, ca Iuda te-ai înşelat; ai vândut comoara cerească, pe o poftă pământească. Poporul Meu, dacă ai vedea comoara pe care ai vândut-o pentru o poftă! Dacă ai vedea, n-ai mai pofti nici de apă. Uite, e scris să te jeleşti, să te boceşti, dar în loc de aceasta, tu petreci şi chefuieşti. Femeia aceea frumoasă, care trece pe la poartă, despuiată, e unealta duhului rău, pe care a adus-o duhul rău ca să piardă seminţia lui Dumnezeu.

Măi copii, pentru păcatul care este azi la voi, Dumnezeu Se bucură dacă nu s-ar mai naşte nici un prunc, că numai iadul se bucură de aceste naşteri, şi Dumnezeu Se tânguieşte şi plânge. O, iubit popor, căruia Dumnezeu ţi-a dat chipul Său, ţi-a dat vocea Sa! Fereşte-te de păcat, nu-l mai îmbogăţi pe duhul necurat. Nu mai vine un Iisus la tine ca să te scoată, şi în păcatul în care eşti, în acela vei pieri. Nu mai vin nici prooroci, că a pierit credinţa. Acum ştii ce vine? Vine măcelul.

... Călăraşi, Călăraşi, am trecut prin tine şi am făcut la tine cină. Am dormit la tine ca în grădina Ghetsimani. Eu M-am rugat şi tu ai dormit. De ce aşa? Călăraşi, Călăraşi, am trecut prin tine cum am trecut prin Ierusalim sau cum au trecut Luca şi Toma prin ţările străine. Toţi întrebau: *„Cine este?“.* Dar ei nu voiau să le spună cine era, că aşa era lucrarea Mea; că şi azi dacă eram cu trupul, din nou aş fi fost răstignit. Fiilor, vine vremea ca să lucrez o dată pentru ultima dată, şi atunci voi spune: cine va mai săvârşi păcat, va muri imediat.

... Ţi-am făcut cunoscute toate. De ai muri, nu pofti. De ai muri, nu curvi. De ai muri, nu face păcate. De ţi-ar spune cineva că te face împărat, nu primi.

... Fiule, nu se spune clipa, dar ţine minte aceste cuvinte. Tu, care faci păcate, păcatul acela îţi aduce moarte. Fiule, întoarce-te înapoi. Nu te duce, fiule, la moarte. Poporul Meu, nu te mândri că eşti poporul Meu. Poporul Meu, de ce-ţi zic *„poporul Meu“* şi tu eşti păcătos? Spune, de ce zic aşa? Zic *„poporul Meu“* fiindcă te tragi din neamul Meu, şi am zis *„poporul Meu“* ca să te simţi. Nu Mă lasă Maica Mea, că te-aş pierde când te văd bând şi curvind. Maica Mea nu Mă lasă, dar te nimiceam. Nu zic *„poporul Meu“* pentru că meriţi.

Poporul Meu, râde de tine duhul rău şi zice: *„Auzi, mă, te strigă Dumnezeu, prostule: nu mai bea. Şi tu eşti cu mine“.*

O, ce război va fi între voi! Unul se va lua şi zece se vor lăsa.

... O, poporul Meu, du-te acum, în clipa aceasta, şi te uită în cârciumă şi numără mii şi sute. Du-te şi în bisericuţă, că e goală, că şi ce a fost de dimineaţă, acum e în cârciumă. Nimic nu dă viaţă duhului necurat, decât beţia de azi, şi apoi curvia şi restul după ele.

... Fiilor care aveţi soţii, fiţi ca şi cum n-aţi avea, dar dragostea să nu se stingă între voi. Piară de la voi tot răul, că Dumnezeu va căuta inima ta ca să sălăşluiască în ea. Multe inimi vor naşte duhuri necurate, vor lua duh şi vor zbura pe pământ. Omorâţi duhul rău din inimile voastre, că va zice duhul rău când se va întoarce unde s-a născut: *„Aici m-am născut, aici am petrecut“.*

... Să ştiţi că vă spune Domnul: dacă tu, astăzi, şi cât vei mai fi, vei sluji aşa cum scrie legea Mea şi dacă vei cădea cândva de la legea Mea, să ştii că până la al miilea neam toţi pică, pentru că ai propovăduit şi ai proorocit, şi după aceea ai cosit şi ai pus pe foc. Ţineţi-vă, că diavolul vrea să vă răstoarne, să vă răscumpere. Când te-ai dus la pat să te culci, unge-te cu mir, tămâiază patul, că şi în vis diavolul te amăgeşte, şi să ştii că dacă cineva în somn păcătuieşte, nu are voie să intre în biserică întinat.

... Zice cineva: *„De ce nu Se duce la toată lumea să spună?“.* De ce nu Mă duc, Mă priveşte pe Mine. Am venit la tine, măi tată. Hai să-l condamnăm pe moşul şi strămoşul tău. Nu-l condamnăm pe Avraam, că el un copil avea, şi l-a dat jertfă. Îl fericesc şi îl ascult şi stau în calea lui şi în calea neamului său. Vedeţi câte stele sunt pe cer, cât nisip este în mare şi nu se poate număra, atât are Avraam, şi mai are de născut. Tată, e vinovat Dumnezeu că ţi-a pus la trup toate mădularele? Nu e vinovat, pentru că ţi le-a pus cu dreaptă socoteală.

... Ţi-au intrat oile în trifoi, şi când te vei duce le vei găsi umflate. A cui e vina că au murit? A păstorilor sau a oilor? A oilor, pentru că lucrează în ascuns lucruri rele, şi când le spui, se supără şi se mânie pe voi. Cine este vinovat? Este diavolul. Hai să-l dăm afară cu toţii, nu să-l scoateţi pe cel cu diavolul în el basma curată.

Mântuiţi-vă, că mântuirea a venit, dar nu voiţi s-o împliniţi. Tată, tată, am zis pe cruce: *«Iartă-le, Tată, ce fac!».* Tată, tată, copilaşii Mei, M-am făcut Tată pentru voi, am luat moartea asupra Mea, şi tot nu e bine de voi, tot nu sunteţi fericiţi. Încă o dată repet: să ştiţi că pierdeţi fericirea, că în mijlocul vostru sălăşluiesc beţivi, curvari, tutunari şi tot soiul şi tot felul de nelegiuiţi, şi veţi pierde, că Eu, cu duhul rău la un loc nu stau.

... „Ce, dacă am băut o ţuică, am să mor? Sau dacă am băut un lichior, am să mor?“. Copilaşilor, *„Mă duc acasă şi beau şi mănânc“*, aşa ai în inima ta.

... Fiilor, primul război care se va face e împotriva curviei, şi al doilea, împotriva beţiei. Pe unde se va afla curvă sau curvar, se va împuşca. Şi pe unde se va afla beţiv sau fabrică de alcool, se va împuşca.

... Fiule Daniele, caută câţiva desăvârşiţi, cu râvnă şi fără păcat, să lucreze la casa Mea. Şi zidarii să fie fără de lucruri urâte, să fiţi zidari duhovniceşti.

27 august/9 septembrie 1973

Cuvintele Domnului se împlinesc întotdeauna. Vaiul pentru fărădelege. Să daţi cinste Domnului, nu omului. Înrădăcinare în credinţa cea dreaptă. Ţuica este de la diavol. Îndemn la sfinţenie. Dreptatea Judecătorului în ziua judecăţii faptelor. Vine focul. Să fie biruit somnul în vremea rugăciunii.

... O, Scriptură care te ţin în mână de la început şi până la sfârşit! Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Domnu-

lui Iisus Hristos nu se vor şterge şi nimic nu va rămâne neîmplinit. Amin.

Israele, poporul Meu, întoarce-te cu faţa la Dumnezeu, că Dumnezeu a fost şi este scutul tău, dar fă aşa cum scrie, că nici o virgulă nu se va lua. Şi la cei ce n-au ştiut, şi la cei ce n-au văzut, şi la cei ce n-au vorbit, va vorbi virgula şi vor încremeni, căci nu a fost pusă să trecem peste virgulă, iar punctul a fost ca să te opreşti. Vai de tine, creştine care n-ai luptat ca să înţelegi punctul şi să te opreşti! Vai de tine, cel ce nu te-ai oprit! Vai de tine, cel ce n-ai priceput punctul! Vai de tine, că Eu sunt virgula şi punctul! Vai de tine, care, Eu am venit la tine, şi tu nu M-ai primit! Vai de tine, creştine, ce judecată vine peste tine!

Vai de tine, vrăjitoare şi fermecătoare! Vai de tine, diavole, care ai fabricat lucrul, ca omul să nu mai fie cu Domnul! Vai de tine, fântână care n-ai fost bună de băut! Vai de tine, cumpănă care n-ai fost bună pentru scos apă la vreme de secetă! Vai de tine, tâmplar şi cioban sau fierar pe care Domnul Iisus te-a făcut ca să Mă foloseşti pe pământ! Vai de tine gestionar care n-ai păstrat marfa ce ţi-am dat! Duhovniceşte Domnul vorbeşte. Vai de tine, Ierusalime, care, am trecut prin tine şi nu M-ai păstrat! Vai de tine naş care nu ţi-ai păstrat secretul de naş!

... Capetele voastre Domnului să le plecaţi. Mulţi domni vor zice să le plecaţi lor, dar Unul este Domnul. În cerul sfânt nimeni din îngeri şi sfinţi nu primeşte închinăciune şi mărire, şi zic aşa: *„Domnului Iisus Hristos să vă închinaţi“.* Dacă cinsteşte pe cineva, pe Domnul Îl cinsteşte. Să nu pui cinstea Domnului, omului. Dacă cinsteşti pe fratele tău, pe Domnul Îl cinsteşti, iar dacă ajuţi pe fratele tău, pe Domnul Îl ajuţi. Fiilor, viaţa voastră să fie a Domnului, nu a omului; şi luptaţi pentru cer, că lucrul ceresc, sfârşit nu are.

... Fiţi tari şi înrădăcinaţi-vă bine viaţa cu Mine, ca să ţineţi piept la furtună şi la viscol, că scrie în Scriptură că via a dat-o spre mâncare porcilor, şi de o altă vie este plin pământul, şi aceasta e sectarismul. De aceea vă spun: adânciţi rădăcinile, că vine vremea ca un ciorchine din via Mea să aibă un kilogram.

... Nici când eram pe cruce nu eram trist cum sunt astăzi. Tată, Eu nu vă dau ţuică. Ţuica e de la diavol. Eu vă dau struguri, dar beţi cu măsură. Eu ţi-am dat pruna ca pe smochină, nu s-o fierbi şi s-o faci ţuică. Copilaşilor, fiţi cuminţi, nu prăpădiţi lucrurile Domnului. Vai de tine, prun care ai făcut pruna şi s-a făcut ţuică din tine! Duhovniceşte vorbesc. Ascultă bine şi cumpără înţelepciune dacă nu ai. Dar voi cumpăraţi numai porci, vaci, cai. Cumpăraţi şi înţelepciune. Că te închini şi lui Dumnezeu, dar te închini şi duhului rău. Posteşti, dar odată cu postul faci şi minciună. Faci milostenie, dar şi furi.

La ziua de judecată nimic de pe pământ nu te poate scoate. Judecata pământească nu seamănă cu cea cerească. Martorii şi avocaţii cereşti nu primesc bănet, ci te iau din carte, nimic nu trec cu vederea. Numai Preasfânta Fecioară Maria e miloasă, că de aceea s-a făcut taina cu ea pe pământ, ca să se roage pentru tine şi ca să o ai mijlocitoare. De aceea vă spun: nu mai faceţi păcate.

... Deschide inima, că vine focul din Sodoma şi Gomora. Ca mâine dimineaţă vei vedea focul cum va arde casa ta şi cum zbiară vitele toate şi fug îngrozite cu focul pe spatele lor. Uită-te bine, că acelea pe care le vezi goale şi vorbind cu băieţii, nu le vei mai vedea, că acelea au adus sfârşitul pe pământ. Fiilor, nu lăsaţi lucrurile acestea să intre în casele voastre. Nu lăsaţi să intre focul în casa voastră. Să vadă Dumnezeu semnul la fereastra voastră ca să scăpaţi. Iar dacă în casa ta vei lăsa să intre fiicele tale goale şi fiii tăi ca ai Sodomei, ai lumii, atunci nu vei avea scăpare, şi casa ta şi vaca ta şi lucrurile tale vor arde.

... Vai de tine, care dormi la rugăciune! că te-ai dus în şanţ, ca şoferul care doarme la volanul maşinii. Creştine care stai la rugăciune, n-ai voie să te scoli de la rugăciune de ţi-ar muri boul şi vaca ta; de ar arde casa, n-ai voie, creştine. Crezi? Lasă-ţi perdelele şi încuie-ţi uşa şi lasă vaca, lasă raţele, lasă găinile şi leagă câinele la poartă. Ai auzit?

... Pacea Domnului Iisus Hristos să fie cu voi toţi! Fiilor, fiţi făcători de pace, stingeţi cearta din casele voastre. Iubiţi-vă, sprijiniţi-vă şi ajutaţi-vă. La vremea care stă în faţă, va fi scris şi pe stâlpi: *„Creştini din toate ţările, uniţi-vă!“.* Şi va fi scris: *„Trăiască creştinătatea de azi!“.*

Harul Domnului Iisus Hristos să fie cu voi toţi. Amin.

1/14 septembrie 1973

Aşezarea pe pământ a legii sfinţeniei. Proorocie pentru sporirea credinţei în România. Fărădelegea cheamă focul, iar băutura cheamă potopul.

... Acum, într-o zi, M-am coborât pe cărările acestui pământ şi am întâlnit o turmă mare de oiţe, şi ciobanul era înainte, iar oiţele mergeau după el, fără să le mâie cineva de la urmă. Ce frumos era! Numai după Mine nu mai merge nimeni. Am pornit de mii de ori oiţele, în drum să ajung, dar când Mă uit înapoi, nu mai văd pe nimeni, nici o oiţă. Vine necazul, şi atunci multe oiţe vor veni să meargă după Mine ca să scape de necazul care vine. Mult bine ţi-am făcut când te ameninţa necazul, şi n-am voit să te las, şi te-am scăpat de necaz.

... O, Israele, nu cărămida sau zidul pe care-l ridica lui faraon era greu, dar păcatul care-l robea şi îl stăpânea, căci aceia se trăgeau din păcatul fraţilor lui Iosif, că socoteau: *„Cum, cel mai mare să se plece la cel mai mic?“,* şi s-a dus şi a ursit cum să-i piardă urma, de mic. Aşa şi astăzi când Domnul Iisus e pe pământ, caută cu toţii să piardă această cale duhovnicească, să nu-i mai chinuiască cu post şi cu rugăciune. O, Israele, nu căuta neamul acela care vinde pe fratele său, care are harul de la Dumnezeu. Nu căuta să întristezi pe acela care este cu dar de la Mine. Nu fi ca neamul acela, nu te trage din neamul acela. Un singur lucru ai: să crezi în Domnul Iisus Hristos cu toată credinţa ta, cu toată sămânţa ta.

... Vin timpuri bune, fiilor. Vine şi acela care a venit la tine, şi va pune lacăt la băutură şi va pedepsi femeia cu bărbat iubind alt bărbat. Vine, tată, vine, că la cişmeaua de apă va curge miere şi lapte. Vine şi când numai duhovniceşte se va petrece vremea, de sâmbătă din asfinţit, până luni în răsărit. Vine vremea şi când duminica nu va mai lucra nimeni în ţarina sa. Vine, şi va sta crucea pe masă şi se va închina la ea. Toţi împăraţii care sunt astăzi, nu vor mai fi împăraţi şi va fi unul singur împărat, şi el va hrăni şi va îngriji toate ţările în lung şi în lat.

... Sunt ca un tată, am o mulţime de copii, şi din toţi, numai un sfert Mă bucur de ei, ceilalţi sunt răi. Fiţi atenţi la viaţă. Feriţi-vă viaţa de boli, de accidente, de moarte, că astăzi este vremea duhului rău, că slugile fac ce zice împăratul. Feriţi-vă, şi să aveţi dragoste şi voinţă faţă de Mine. Ce e în inima ta, aceea lăstăreşte, şi caută ca în inima ta să nu fie duh rău, căci când l-am făcut pe Adam, am făcut întâi inima, şi în ea, biserica.

Fii gospodină şi îngrijeşte bine de casa Domnului Iisus Hristos.

... Tată, nu poţi să zici unui curvar: *„De ce curveşti?"* dacă şi tu curveşti. Sau nu poţi să zici unui beţiv: *„De ce eşti beţiv?"* dacă şi tu bei.

... Păstraţi-vă, tată, sănătatea, că bolnavi sunt destui, şi pentru aceştia iată ce să faceţi: post negru, cea mai bună doctorie. Sugarul de la piept, patru ore. Copilul până la şapte ani, până la ora doisprezece, iar cei sănătoşi să ţină de seara până seara, de la ora şase până la ora optsprezece, lunea, miercurea şi vinerea. Pentru tămăduirea sufletului şi a trupului, să se citească în opt ore patruzeci de paraclise, şi în opt ore Psaltirea, de la cap la cap, şi Cântările lui Moise. Şi în afară de acestea, vă priveşte. Şi apoi, Ceasurile şi Canoanele. Să nu staţi fără Canoane în casele voastre, iar când vă rugaţi, să aveţi bileţelul pentru răposaţi, că sunt mulţi răposaţi care nu mai sunt pomeniţi la biserici.

... Iată, măi creştine, uite ce e afară, curvie mare. Uite ce e afară, beţie mare. Afară e moarte, e accident. Pune hăinuţa pe tine şi nu ieşi dezbrăcat afară. Ce e afară? Toţi cheamă focul, toţi cheamă potopul. Ţuica cheamă potopul, şi curvia cheamă focul, pentru că focul e ceea ce răscoleşte trupul.

Pace ţie, poporul Meu! Harul Domnului Iisus Hristos să fie cu voi toţi. Amin.

7/20 septembrie 1973

Domnul nu mai are casă pe pământ. Proorocie despre lipsa roadelor pământului. Proorocie despre venirea regelui Mihai. România, ţara binecuvântărilor veacului nou.

... Vreau să-Mi fac o casă şi n-am cu cine, n-am loc. Vreau să-Mi fac o casă şi s-a făcut păgânul stăpân pe pământul Meu şi a prins putere grasă să Mă oprească. O, ce pustiu! Unde voi găsi să-Mi fac casă? Unde eşti, Noe, să-Mi fac casă? Am făcut atunci, am împlinit, dar ce Mi-a rămas, nu mai pot să-Mi împlinesc azi. Mi-a luat păgânul căminul. Nu-i este frică de Mine; se ţine la cot cu Mine. O, tată, nu Mă vait ca săracul că nu are unde-şi face casă, ci Mă vait de tine, creştine, că a venit vremea secerişului, a venit vremea mustului, şi nu mai e vreme. Pe arac am să-i mustesc! Închină-te bine către Mine, oftează, căieşte-te şi plângi pentru sărăcie, că n-ai colivie. Nu plânge de foame, că şi cel ce nu mănâncă trăieşte. Numai cel fără casă, acela nu trăieşte. Duhovniceşte. Ridică-te, că am un fluier şi n-ai să ştii cui am fluierat şi când am fluierat.

... Poporul Meu, Îmi pare rău că s-a pierdut numele sfânt, deşi e scris că totul va pieri, dar Dumnezeu cu poporul Său nu va pieri. Au intrat lupii în stână şi au mâncat oile. O, poporul Meu, nu te lăsa, şi vindecă-te la rana ta. Dar să ştii că după reînvierea pământului va rămâne ceva cu Mine; nu în cer, ci pe pământ.

... Israele, unde ţi-e hambarul? Ai ceva în el? Israele, cât ai stat de vorbă cu Mine, ai ceva în hambar? Israele tată, copilaşii Mei, să ştii că dacă vei pieri, judecat vei fi, că ai fost bine hrănit, n-ai fost bătut, n-ai fost gol, n-ai fost nemâncat, şi ai fost bine miluit. Israele, puteai să ai hambarul plin. Vine greul, şi întâi tu ai să te vaiţi, care ai mâncat la masă cu Dumnezeu. Întâi tu ai să suferi de foame şi de frig.

... Poporul Meu, n-a fost de când e veacul să Mă lupt din greu pentru căminul Meu. Nu Mie Îmi fac casă, ci ţie îţi fac casă. Poporul Meu, nu fi dornic numai să vezi, ci fii dornic să împlineşti. Poporul Meu, am venit să nu mai plec de la tine, să fie vremea să nu fii orfan, ca la vremea care vine să ştii să vii la Mine. Scrie pe hârtie, tată, şi să nu pierzi din cuvintele de la Mine. Să nu zici, copilul Meu, că vii la Dumnezeu, şi, când colo, să te trezeşti în braţele duhului rău, că mulţi vor veni în numele Meu, şi e duhul rău. Poporul Meu, scrie pe hârtie durerea Mea.

... Dumnezeu a făcut chipul tău frumos, dar l-a făcut ca să vii la El şi să împlineşti. Şi tu, frumosule, şi tu, urâtule, vino la Dumnezeu! O, tată, ce mireasă frumoasă Mi-a venit la Mine în casă! Cine e mai frumoasă ca muceniţa Varvara? Cine e mai frumoasă ca muceniţa Filofteia, ca muceniţa Ecaterina sau cuvioasa Parascheva, sau ca Măicuţa Mea? Scrie, Daniele, scrie, că ele nu au cerut mire pământesc, ci au voit Mire ceresc.

... O să curgă cum curge ploaia pe pământ, aşa o să curgă banii peste voi, şi fiţi atenţi, că n-ai ce să cumperi cu ei, şi să nu te amăgeşti, că vine lipsa de roade, şi duhovniceşti, şi pământeşti. Are să vină cel pământesc şi va zice: *„Văd că tu eşti roşu şi frumos. Înseamnă că ai pâine. Dă-mi şi mie".* El nu ştie că tu trăieşti cu Mine şi de aceea trăieşti şi eşti frumos.

... Daniele, nu mai fiţi mâhniţi, că vine şi bucuria. Dimineaţa vine bucuria, ai auzit? Şi vom plămădi toate durerile, cu leacul. Aşa e, tată, în tot locul unde Dumnezeu lucrează, vine şi duhul rău şi strică. Plângeţi împreună cu Mine.

... Creştinilor, urlă lupii la hotare. Măi creştinilor tată, aici e vatra românească, unde va curge miere şi lapte. Nu veţi mai merge în altă parte, şi aici veţi face casă. Aşteptaţi-l pe cel înstrăinat *(regele Mihai, n.r.),* care acum e în formare, departe, că Domnul îl aduce pe pământul său.

12/25 septembrie 1973

Jalnica strigare a Domnului pentru creştinii care fug de Dumnezeu. Fărădelege peste fărădelege.

O, copilaşii Mei, măăăăi copilaşii Mei! Măăăăi copilaşii Mei! Măăăăi copilaşii Mei, măăăăi!

Nu vă strig pe voi. Strig pe unii din copilaşii Mei care fug pe drumul pierzării.

Măi copilaşii Mei, măăăi! Măi copilaşii Mei, măăăi! Măi copilaşii Mei, măăăi! Măi copilaşii Mei, măăăi! Măi copilaşii Mei, măăăi! Fugiţi de Mine, nu vreţi să staţi cu Mine! Vai vouă, vai vouă! Nu veţi mai fi iertaţi! Vai vouă!

Mihaile, îl vezi ce face? Îl vezi pe poporul Meu? Deşi are porunci, deşi are prooroc, deşi are Scriptură, deşi are legea în mână, tot fuge după natură, tot fuge după băutură, tot fuge după Sodoma şi Gomora. Pentru ce mai e bună această Scriptură? Pentru ce mai proorocesc Eu în acest trup?

Vai de voi, legiuitori răi! Vai de voi, legiuitorilor răi! Vai de voi, călăilor răi! Vai de voi, cârciumarilor, care aţi făcut pe acest pământ numai cârciumi de băutură! Vai de tine, creştine care pleci de la Mine fără frică de nimeni! Nu ţi-e frică? Ai fost mângâiat prea mult. Nu voi mai striga Eu, ci va striga piatra. Nu voi mai striga Eu, ci vor striga munţii şi copacii. Nu voi mai striga Eu, ci va striga pământul acesta care geme. Nu voi mai striga Eu, ci vor grăi animalele. Nu voi mai striga Eu, ci vor propovădui semnele care se vor arăta în văzduh. Nu voi mai arăta Eu calea omului rău, ci o va arăta pedeapsa. Nu voi mai fi Eu pe acest pământ, ci vor fi cupele din Apocalipsă.

Poporul Meu, poporul Meu, unde e Scriptura? Păstorilor, unde vă este turma? Unde vă sunt oile? Unde vă sunt mieluşeii? Unde vă e stâna? Unde vă e, tată? Daniele, nu mai e Scriptura, nu mai e. Scrie pe hârtie; nu mai e. În locul Scrip-

turii va fi sticla şi legea băuturii. În locul crucii va fi mândruţa frumoasă cu faţa dreasă. În locul bisericuţei vor fi moteluri de dormit, cu musafirii muierilor.

Vai de tine, pământ şi mare, că ai crescut în trup că nu mai ai loc să te întinzi, că stai îngenuncheat şi nu mai ai unde te întinde, şi vei crăpa şi vei pieri şi vei muri. Te-ai îngrăşat cât e pământul în lung şi în lat, că dacă ar mai fi vreme, tot vei mai mânca şi tot te vei mai îngrăşa, dar vei crăpa, că aşa e viaţa voastră: mâncaţi, beţi şi chefuiţi. Ajunge, că te vei jeli. Nu mai bea, nu mai fuma, nu mai curvi, că aşa a voit să facă diavolul cu voi.

O, lege lumească! Ai anunţat pe cei ce vedeau? Ai anunţat pe cei ce grăiau?

Numai cu morţii vorbesc. Nimeni nu grăieşte, nimeni nu vorbeşte, nimeni nu porneşte.

... Veniţi, cei chinuiţi, veniţi, cei trişti, veniţi la Mine! Îndureraţilor şi înfometaţilor, veniţi la Mine! Eu vă voi apăra. Mai e o secundă şi veţi auzi cum vor geme graşii şi cum trosnesc, şi vei zice că e tunet, dar nu e tunet. Geme pământul şi trosneşte.

... Păziţi trupurile şi duhurile, că multe fiare s-au ridicat pe pământ, înfometate de trupuri şi de duhuri, ca să vă mănânce. Nu vă temeţi. Fiţi desăvârşiţi, că nu voi mai vorbi cu păcătoşii, căci am vorbit, şi Mă înfruntă îngerii şi sfinţii că am stat de vorbă cu ei. Şi am stat cu ei nu că Mi-a plăcut, ci de milă.

... Încă o dată repet: vine vremea ca şi curva care curveşte pe pământ, să cuprindă tot pământul. Şi cârciuma vrea să rupă pereţii ca să se facă mai mare.

19 septembrie/2 octombrie 1973

Război între creştini şi păgâni, între bine şi rău. Proorocie despre ridicarea darului de peste preoţii care şi-au întinat viaţa.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Veniţi şi voi, prunci care nu aţi fost poftiţi ca să fiţi născuţi! Amin, amin, amin.

Pace vouă, pace între tine şi Mine, Israele! Pace în cer şi pe pământ, şi între oameni bunăvoire! că aceasta s-a profeţit şi nu s-a împlinit. Vine vremea să se facă ce nu a fost scris, că am spus că se va face război pe pământ, între păgâni şi creştini, între diavoli şi sfinţi. Ia aminte aceste cuvinte, că se va scula unul cu sabia şi va tăia cu ea. Ce va tăia? Cui să-i zic să ia aminte? că am zis de multe ori să ia aminte, şi nu s-a luat. Cui să-i zic să ia aminte? că nu mai are nimeni frică. Cui să-i şoptesc? Cui să-i grăiesc? Surdul nu aude, mutul nu vorbeşte, orbul nu vede. A sosit vremea să se lucreze, vremea cu orbul, cu surdul şi cu mutul, care, ochi a avut şi n-a văzut, şi a avut urechi şi n-a auzit. Vine vremea să se lucreze împotriva celui ce a avut ochi şi n-a văzut, împotriva celui ce a avut urechi şi n-a auzit, şi a avut gură şi n-a vorbit. Vine vremea să se lucreze împotriva lor.

Scoală-te în picioare, omule necredincios, căci credinţă ai avut, dar în Mine n-ai crezut. Scoală-te în picioare, omule înţelept, nu de Mine, ci de glume, de poveşti din lume. Scoală-te în picioare, preoţime, care ai fost preot în lume şi n-ai slujit cum se cuvine. Bisericuţă ai avut, Evanghelie ai avut, dar n-ai citit. Scriptură ai avut, dar n-ai folosit, şi ai folosit numai banul.

... Vino la Mine, tu, care n-ai nume care este scris în Scriptură! Dacă aceasta se scria pe pământul acesta, nimic nu mai era, căci acesta e mânios, e furios. Acestuia i s-a scris şi i s-a spus nu numai în Scriptură, ci şi în vie vorbire. Ce nu s-a făcut pentru păcătos? Cine răspunde că şi în vremea aceasta e tot păcătos? Veniţi, veniţi, că vine ce nu a fost!

... Sunt ani de când am fost aruncat în temniţă, şi parcă e azi. Ce a fost atunci, este şi astăzi. Atunci eram bătut de păgâni şi de tâlhari, iar azi sunt bătut chiar de copiii Mei, şi e mai grea decât vremea aceea. De atunci şi până acum nu s-a mai făcut cunoscut că Eu sunt Dumnezeu? De atunci şi până acum n-ai avut timp să cercetezi bine lucrurile pentru Mine? N-ai avut timp să nu-l pui pe duhul rău în locul Meu? La ziua de judecată cum se va mai ierta celui ce i-am spus să ia aminte, celui ce i-am spus să privegheze şi nu a privegheat? Cui să-i mai zic: *„copilul Meu“*? Cui să-i mai zic Eu slugă bună şi credincioasă când el a fost mânios şi necredincios, când la vreme rea s-a pitit de Mine, iar la vreme bună a stat cu Mine? Cui să mai spun Eu *„copilul Meu“*? că mereu Mă ia de pe cuie, mereu Îmi bate cuie, mereu Mă suie pe cruce, mereu Mă dă jos de pe cruce, mereu Mă bagă în mormânt şi mereu Mă scoate din mormânt. O, cui să-i mai spun Eu: *„poporul Meu“*? Nici nu vreau să Mă uit la cei care de atunci şi până acum n-au fost vrednici să facă un rod.

O, Israele, Israele, o, tată, o, tată, tată, ce munţi înalţi s-au zidit în inima ta! Ce munte de piatră s-a zidit în inima ta, că nu pot să pătrund în ea! O, tată, Mă căiesc că am pus masă şi pe masă am pus mâncare şi la masă te-am chemat să mănânci şi n-ai voit să mănânci. Decât ai poftit, şi restul ai lăsat pe masă. O, tată, te vei duce la smochin şi nu va avea şi nu vei avea voie să-l blestemi cum l-am blestemat Eu. Şi astăzi, Eu sunt smochinul, că n-ai voit să mănânci din el, că el a făcut smochine, dar au fost ascunse.

O, Israele tată, zac în pat, dar nu are cine Mă întoarce. Mi-e sete, dar n-are cine-Mi da apă. Zac în temniţă şi nimeni nu vine la Mine. O, Israele tată, ce îmbrăcat eşti tu, şi ce gol sunt Eu, şi n-are cine să-Mi dea o cămaşă! Ce casă frumoasă ai tu, şi Eu n-am nici un bordei unde să stau! Ce spălat eşti tu, şi ce murdar sunt Eu de sânge! O, Israele tată, ce sănătos eşti tu cu trupul, şi ce bolnav sunt Eu! O, Israele tată, ce de prieteni ai tu, şi Eu sunt singur! O, Israele tată, cum alergi tu să te bucuri, şi Eu n-am cu cine să Mă bucur, că tu te ascunzi din calea Mea. Nu M-am aşteptat, de atunci şi până azi, ca să nu cunoşti pe Dumnezeu şi pe duhul rău. Pe Dumnezeu L-ai socotit duşmanul tău, şi pe duhul rău, prietenul tău. Al Meu e pământul, şi se va curăţa. Crezi?

Copiilor, pentru voi am certat pe împărat, şi i-am zis: *«Nu vă atingeţi de unşii Mei!»*. Pentru voi am făcut război chiar şi cu îngerii răi. Nu le-am îngăduit să vă facă nimic. Pentru voi am avut război chiar şi cu diavolii. I-am alungat de la faţa voastră, dar voi îi chemaţi să vină. Cine este vinovat? Eu am zis: *«Postiţi!»*, dar voi nu postiţi, că ziceţi că nu puteţi. Copilaşii Mei, cum s-a profeţit despre Mine înainte de a Mă naşte, aşa s-a profeţit şi despre vremea de azi, că va posti creştinul şi va posti şi diavolul. O, poporul Meu, Mă doare cum o doare pe o femeie care e în chinuri de naştere.

... Copii, am vizitat pământul acesta în lung şi în lat şi am numărat izvoarele de apă şi n-am găsit câte am ştiut Eu. Multe izvoare, nici urmă nu mai au, şi în locul lor era şipotul de ţuică. Creştine, bei ţuică, vine ţuica peste tine. Vine un prooroc mincinos şi îţi spune să bei ţuică, creştine. Şi vei bea, că e după pofta ta, dar pe Mine nu Mă vei mai vedea.

... Copiii Mei, fiţi ai Scripturii, fiţi ai cerului.

... Omule care ai femeie, trăieşte cu ea ca şi când n-ai avea femeie. Şi zic femeii: femeie, trăieşte cu bărbatul tău ca şi când n-ai avea bărbat.

... O, tată, preotul de altădată nu schimba hăinuţa sa, dar acum am întâlnit preot în haine la fel cu lumea. Am întâlnit preot cu ceas la mână şi cu fundă la gât.

Copilaşii Mei care porniţi să Mă căutaţi, toţi poftiţi serviciu. Eu nu vă opresc de la serviciu; căutaţi. Voi nu ştiţi. Vă e frică de foame şi de sărăcie, dar moşii şi strămoşii voştri au iubit sărăcia. Eu nu vă opresc de la serviciu, dar vă spun că pe lângă serviciu aţi pierdut lucrul Meu. O, dacă te-aş şti prea vrednic, aş zice: du-te la serviciu, că nu Mă tem că pieri. Da, şi Eu am avut serviciu şi meserie, şi lucram împreună cu tatăl Meu la fierăstrău, şi mama Mea torcea şi Mă ţinea şi nu a căzut niciodată.

... Tată, nu mai e preoţie să te spele. Preoţie e, dar nu mai e cu Mine. Am întâlnit în cale preoţi care slujesc la duhul rău, prin concursuri de dansuri şi cor, şi voi lua darul şi harul şi nu va mai avea cine să spele pata ta. Voi lua darul preoţilor, căci nu-Mi mai slujesc Mie.

24 septembrie/7 octombrie 1973

Păcatele lucrate în ascuns, atrag pedeapsa lor. Dumnezeu Se roagă de om să nu-şi strice mintea. Vedenia trâmbiţei Domnului. Fărădelegile celor tineri îi duc pe ei la plata grea a acestora.

... Daniele tată, oaia trăieşte fără coadă, fără picior, dar fără cap nu trăieşte. Daniele, apropie-te de Mine. Ştiţi ce înseamnă fără cap? Iată că diavolul vrea să cucerească ce e mai de seamă. A încercat toate, dar la cap, acum încearcă. Nu vorbesc de unul, doi, ci de toate capetele de la oi, că voi nu vedeţi nici când v-a mânjit, nici când v-a ologit. Voi nu vedeţi. Ziceţi că sunteţi bine, şi dacă vă spun păcatul, ziceţi că nu e adevărat. *„Eu?"*, face creştinul. *„Eu? Ce am făcut eu?"*, aşa zice creştinul când îl anunţ. Ţine-te bine, creştine, că râde diavolul de tine.

Creştine tată, am rugat pe Israel odată, când se ducea şi vorbea cu fiicele din Gomora, şi fiii se duceau şi vorbeau cu fiicele din Gomora, şi aşa făceau această lucrare în ascuns, până când toţi au mers la junghiat, după porunca Domnului. Israele, ţine-te bine, că vine şi peste tine acest cuvânt care a fost atunci: *„Mergi la junghiat, că nimic spurcat nu va merge în pământul curat"*.

Israele, Israele, vine vremea să te strici la cap. Israele, poporul Meu, te-am rugat şi în genunchi, şi în picioare. Nu ştiu cum să mai stau, că în toate felurile am stat în faţa ta. Israele tată, plângi împreună cu Mine, că la un mort toate neamurile îl plâng şi se jelesc, iar la un creştin care a căzut de la Mine, toate neamurile pământeşti, în loc să-l plângă, se bucură mult şi se veselesc, că zic că acum nu mai este prost şi înapoiat.

... Fiule, uite în noaptea aceasta ce i-a arătat Dumnezeu, că nici mintea nu-i mai este întreagă să înţeleagă lucrurile sfinte, că nu e ajutată de acest popor. A văzut în casa aceasta nouă că venea la ea armată, militari şi se rugau de ea, că ei parcă vedeau ce este la ea şi se rugau. Unul ţinea una: *„Mă, duceţi-vă voi acasă, că vă spun eu ce aud, că poate se teme de voi"*. Nu ştia cum s-o mai mângâie ca să înţeleagă. Dar cum şedea ea cu faţa plecată, şi-a rupt hainele, le-a făcut zdrenţe, că nu ştia ce să facă, să spună sau să nu spună. Şi cerea la Mine, rugătoare, şi Mă întreba: *„Ce voieşte ostaşul acela? Binele, sau răul meu?"*. Şi înger a venit şi i-a spus: *„Ceea ce e la tine şi ce trebuie, Dumnezeu va împlini"*. Şi îngerul a luat-o şi a ţinut-o pe braţul său şi a adormit-o, şi era vânătă de frică. Şi venea armata din batalionul 22 şi a făcut Dumnezeu lucrare grăită, şi veneau şi civili, îmbrăcaţi şi ei tot militari, dar Dumnezeu îi cunoştea şi punea soldaţi şi îi întorcea înapoi, şi nu intra decât armata. Şi erau cu grade mari, ofiţeri şi comandanţi, şi plângeau şi suspinau şi aduceau mulţumire acelui soldat care a descoperit această lucrare a Mea. Şi o mângâiau toţi şi nu ştiau cum să stea şi să mulţumească vasului Meu. Şi atât de bine îi părea vasului Meu! Dar era mâhnită că nu ştia ce să răspundă. Şi a venit îngerul din cer şi a luat-o pe braţele sale. Şi nu mult va dura şi se va împlini, şi mulţi civili vor veni, dar Dumnezeu nu-i va primi.

... Fiilor tată, feriţi-vă de păcate, că din tălpi până în creştet v-am cercetat, dar vă spun că mulţi dintre voi vor fi cuceriţi de diavolul. Îi va birui vremea viitoare şi plăcerile. O, mai bine n-ar mai veni anul acesta pentru pierderea oilor Mele. Tineret, te trece Dumnezeu prin sabie dacă vei trece la fărădelegi, deşi şi acum răul e început, dar va merge din rău în mai rău.

... Fiule, tot ce e necăsătorit, de la vârsta de şaisprezece ani, va fi obligat să se căsătorească, nu de Mine, ci de împăratul drac. Dar ca să nu-i cucerească dracul, spun să se desăvârşească în post şi rugăciune, până se va împlini rostul lor la Mine. Fiule, spune cu lacrimi în ochi, cum spunea Ioan Botezătorul: *„O, viperelor şi balaurilor, întoarceţi-vă, că aceasta e pedeapsa voastră!"*. Lasă, creştine, că e păcat de tine. Ai petrecut cu Mine fără minte şi slut, că sculele le-ai împrumutat diavolului, şi ţi se vor usca mădularele cu care ai lucrat duhului rău.

27 septembrie/10 octombrie 1973

Domnul arată durerea trâmbiţei Lui, şi viaţa ei cea jertfelnică.

... Fiule, nu acest trup vorbeşte, că e ţărână. Dumnezeu Tatăl vorbeşte prin Duhul Sfânt cu voi.

... Fiule, simte durerea vasului Meu. Când am venit la vasul Meu, era singur, era slab. Am ridicat-o, i-am dat să postească. Era numai osul, şi atât s-a bucurat că are o mână miloasă! Am ridicat-o prin postul pe care l-a săvârşit prin cuvânt. Nu e sănătoasă, sănătoasă. Şi când am adus tânărul acesta, i-am arătat în vedenie şi am întrebat-o: *„Ce zici?"*. Şi a zis: *„Ce să fac cu el? că nu face ca mine"*. Şi i-am spus: *„Lasă-Mă să lucrez Eu cu el, că pentru Mine îl iau"*. Nu l-am luat de la sfinţi ca pe David. Neamul lui Nicolae a fost rău. De ce a lucrat Dumnezeu aşa? De ce? Să dezrobesc acest neam. Dacă îl luam dintr-un neam bun, ar fi zis împăratul zilei că aceştia fac altă lege. Când a venit la Mine, avea ceas la mână şi cravată la gât şi râdea lumea când îl vedea. Măi fiule, nu ştii din ce neam se trage Nicolae. Neamul său a fost rău, dar a fost cineva dintre neamurile acestuia, bun, şi sămânţa aceea a mers pe sub pământ şi a dat viaţă ca să rămână şi să scoată din robie acest neam. Acest neam rău, toate relele le-a făcut, şi am scos această spiţă să dezrobesc acest neam. Ce zici? A pierdut Dumnezeu împărăţia prin acest om care a fugit? Nu pierde Dumnezeu împărăţia şi nici pe acest om.

6/19 octombrie 1973

Răbdarea Domnului îl păgubeşte pe creştin. Înmulţirea hranei duhului. Domnul şi poporul Său vor moşteni pământul nou. Cei ce au pecetea lui antichrist şi se ascund cu ea.

... Israele, poporul Meu, te vestesc pe tine: ţine-te bine, că bate vântul şi te dărâmă. Nu te bucura, că întristarea stă în faţă, precum stă în faţa Mea paguba. Pentru că nu te-am pedepsit când ai greşit, Eu am păgubit. Israele, poporul Meu, Is-

raele tată, mult vei sta cu viața destrămată? Nu se va mai afla nici un drept, nici un înțelept ca să te repare. Israele tată, Israele, puține, puține cuvinte am să-ți spun, că nu mai pot. Israele tată, Israele, vine vremea să te dărâme, că nu ce ai de la Mine te dărâmă, ci ce ai de la tine te dărâmă, că în inima ta ai un înger şi un diavol; îngerul e respins, iar diavolul e primit în orice cuvânt.

... Israele tată, copilaşul Meu, s-a fotografiat timpul când ai vorbit şi când ai petrecut cu Dumnezeu. S-au fotografiat masa şi mâncarea. S-au fotografiat. Uite fotograful. Mai e un pic. Iată fotografiile. Le vei vedea de la tot începutul, până va fi sfârşitul. Crezi? Totul, şi viul, şi mutul s-au fotografiat; şi vrednicul, şi puturosul, şi somnorosul.

... Israele, Israele, poporul Meu întru care am binevoit să petrec! Poporul Meu, moşii şi strămoşii voştri M-au ținut şi M-au trimis cu voi, că aşa e scris. Ia să cauți să-Mi găseşti timpul de azi, cum Domnul petrece în casele voastre, căci celui cu o singură clasă Domnul îi descoperă, nu celui cu carte multă, că acela nu se uită la Domnul.

... Acum sunt Eu păgubit, dar mai târziu eşti tu păgubit; mai târziu te va durea pe tine. Acum Mă doare pe Mine. Toată agoniseala Îmi este veştedă. Nimeni dintre voi nu vede, decât numai trâmbița Mea. Daniele, ții minte ce ți-am spus Eu, că vrăjmaşul rău ucide vasul Meu? Daniele, sfoara cerească cu care a fost Nicolae legat când l-am cununat, cu ea se desfăşoară lung. Măi Daniele, poporul Meu iubit, voi nu ştiți, n-ați priceput, că uite, fuga lui Nicolae de la locurile sfinte e uciderea vasului Meu.

... Fiule, câte oițe sunteți voi? S-a făcut numărătoarea? S-a făcut? De ce nu s-a făcut? Fiule, nu a fost glumă, nu a fost minciună. Voi de ce nu împliniți toate câte s-au spus? Fiți îngrijitori, să nu rămână nimic de azi pe mâine, că vine să se împlinească de Mine, şi ce veți face?

... Israele cel mic, mugurele care ai supt! Israele, moşii şi strămoşii voştri nu au fost ca voi, ocrotiți atât de mult. Tu eşti singurul. Tu vei fi acela căruia îți va spune Domnul: înțarcă-te, că a sosit timpul să te înțarc.

... Treziți-vă, că nu mai e soarele la răsărit, ci e la apus. Israele, fă-ți numărătoarea şi pune-o la iconiță şi vezi de oițe şi de mieluşei. Vor fi raze de soare ale oițelor oscioare. Cum se adună de la bisericuță, cum se sfințeşte, aşa va fi cu toate oscioarele şi lucrurile unei oițe.

... Copilaşii Mei, tată, trupul şi duhul sunt făcute de Dumnezeu. Tată, copilaşii Mei, nu a oprit Dumnezeu să nu hrăniți trupul, dar hrăniți şi duhul. Trupul este prea îmbuibat, şi duhul este asfixiat. Mulți dintre voi, chiar ați ucis duhul, şi ați rămas cu trupul. Cu trupul fără duh nu veți vedea împărăția Mea. Fiți desăvârşiți, că nu este altul ca să fie veşnic, decât Dumnezeu.

Oițele Mele, pentru voi s-a făcut cerul şi pământul. Nimic nu va moşteni cerul şi pământul, afară de Dumnezeu şi poporul Său.

... Tot omul care nu-L are pe Dumnezeu, se va arde ca mărăcinii şi ca ciulinii. Fiilor, deşi pe pământ e la treaptă înaltă plăcerea, curvia, dar prin acestea omul piere.

Alungați ce purtați în buzunar care nu e plăcut lui Dumnezeu. Dintre voi aveți în buzunar ştampila lui antichrist. Vine vremea ca tot omul care are în buzunar acest lucru, să facă război cu Dumnezeu. Dacă vei zice că nu vorbeşti, tot te vei duce, că te va lua după dosar şi îți va da arma în mână. Fiilor, să nu credeți că veți scăpa vreunul dintre voi ascuns, că tot pământul se va scormoni şi te va găsi, şi vei fi nimicit. Fiilor, veți striga: *„Stăpâne, nu mă prăpădi, că am fost cu Tine!“*, dar nu te voi cunoaşte.

26 octombrie/8 noiembrie 1973

Multa şi îndurerata grăire a Domnului cu omul care se numeşte creştin.

... O, lume neascultătoare! Adică, M-am înşelat că te-am născut şi că te-am crescut? M-oi fi înşelat, dar Mi se va face dreptate la ziua de judecată. M-oi fi înşelat că te-am hrănit sau că te-am crescut sau că te-am ocrotit? Ce zici, M-oi fi înşelat? Creştine, creştine, peşte congelat ce înseamnă? Creştine, nu-ți mai bate joc de Mine, că pe Mine nu Mă mai cunoşti, şi cunoşti pe cel ce a făcut femeia frumoasă la haină şi darnică la trup. O, ce femei darnice sunt astăzi! Îl cunoşti pe acela care fabrică băuturile sau care fabrică țigările, căci femeile astăzi cumpără tot ce vor, cu banii de pe trup. Vai de tine, care dai banii pe trupul unei femei!

... Am făcut cu tine un legământ, creştine. Creştine, nu-ți mai bate joc de Mine, că nici Eu nu-Mi bat joc de tine, că te scalzi în mocirlă, şi am putere să te fac porc sau alt animal. Creştine, nu-ți mai bate joc de Mine, că dacă nu aş avea răbdare, te-aş face stâncă de piatră, că te tăvăleşti din creştet până-n tălpi în mocirlă. Ai făcut din trupul tău peşteră de piatră duhurilor necurate. Stau Eu lângă trupul tău şi aştept să Mă primeşti, dar nu Mă primeşti, că nu intru Eu, că acolo ai pe duhul rău. Creştine, nu-ți mai bate joc de Mine, precum nici Eu nu-Mi bat joc de tine, nu-Mi bat joc de trupul tău, că dacă Mi-aş bate joc de trupul tău te-aş face un câine, căci numai câinele mănâncă orice fel de spurcăciune. Câinele are timp de curățenie, şi tu nu ai timp de curățenie. Creştine, nu-ți mai bate joc de Mine, că toate se vor judeca.

Creştine, ce am făcut Eu pentru tine, şi ce ai făcut tu pentru Mine? Eu M-am făcut pentru tine prunc, M-am născut prin trup. Am crescut pentru tine, ca să creşti şi tu pentru Mine. Creştine, ce n-am făcut Eu pentru chipul Meu? Şi bob de grâu M-am făcut. Am fost îngropat în pământ, am răsărit, am fost măcinat. Creştine, ce n-am făcut Eu pentru tine? Să iei seama bine la Mine, că nimeni de pe pământ nu putea lucra. Creştine, câte lucruri am lucrat Eu pentru tine! Nu e limbă ca să descrie câte s-au făcut pentru tine. Tu ce ai făcut pentru Mine?

... Creştine, nu-ți miroase urât păcatul pe care-l faci? Moşii şi strămoşii voştri când îşi făceau nevoia lor nu mirosea, dar astăzi pute urât. De ce? Aşa e înăuntrul tău. O să împuțiți pământul cu trupul pe care l-a uns Dumnezeu cu mirul Său.

... Creştine, vine vremea să-Mi iau altă haină, şi Mă voi lupta împotriva ta. Creştine, împacă-te bine cu Mine astăzi, cât este lumină, că multă milă am făcut cu tine. Acest cuvânt să nu vi se pară glumă, ca să nu fiți secerați cu secera. Cereți în rugăciune putere ca să nimiciți duhurile rele: *„Doamne, Dumnezeul meu, dă-mi puterea celui ce a nimicit pe Arie, dă-mi putere să nimicesc natura, adică curvia“.*

... Trezeşte-te, că nu este bine, că s-a făcut numărătoarea. Nu sunt semne bune că s-a făcut numărătoarea lui Israel.

... O, aş vrea să fiți pricepuți, ca să ştiți totul. Să căutați cu cuvintele Mele lumina, că vor veni din toate locurile şi vor zice ca să nu mai fiți cu Mine, că acestea sunt prostii. Şi atunci când vei pleca la luptă să nu te sperii că ai mult de luptat, căci ca un fulger vor trece, dar să fii înțelept să biruieşti şi să nu te dai în lături.

... Dacă un om ți-a spus ție: *„De ce fumezi?“* sau ți-a spus: *„De ce bei?“* sau: *„De ce curveşti?“*, să-l iei în brațe şi

să-l săruți, că nu te mai întâlnești repede cu acela, și să știi că acela este prietenul tău. Iar de vine unul și spune: *„De ce postești? De ce te prostești?“,* să nu faci ca el, să nu zici că a venit să te scape, ci a venit să te distrugă.

... Fiilor, nu mai dormiți la rugăciune. Și zic așa: nu mai stați la rugăciune cu unii ca aceștia care dorm, că prin somn aduc la rugăciune pe duhurile rele, și poți să te rogi tu un an de zile, dar dacă ai un somnoros la rugăciune ai muncit degeaba.

... Cereți ca la magazin, că gestionarului dacă nu-i ceri, nu știe ce să-ți dea. Oare, sfântul Dimitrie nu era și el om ca și tine? Toți au fost ca tine, nu au fost păsărele. Și de ce au învins? Au cerut putere de la Mine. Cere putere să te lupți cum s-a luptat Nestor cu Lie. Spuneți, ce cereți voi la rugăciune? Cere putere să usuci pofta ta, cu puterea de la rugăciune. Daniele, crezi? Ce a zis David când l-a luat de la oi? *„Doamne, ajută-mă!“.* Căutați-vă, că sunt la voi în rafturi lucrurile necerute de voi. Fiilor, fiți cuminți, nu mai faceți rele. Păstoriți-vă pe voi și pe oile Mele și supravegheați, că mulți vor pleca de la Mine. Nu vedeți cum pleacă unul câte unul?

28 octombrie/10 noiembrie 1973

Apropierea de Domnul îl scapă pe om în ziua pieirii păcătoșilor. Se vor întoarce la mântuire neamurile pământului. Fumătorii stârnesc venirea focului. România va fi curățită și sfințită. Portul femeii creștine.

... Creștinilor, apropiați-vă de Mine, spălați-vă fețele, că vine vremea să pășiți pe pământ sfânt. Toți păcătoșii vor pieri. Vine pieirea, într-o clipeală de ochi vine moartea peste toți. Numai cei ce nu s-au închinat la nici un fel de păcat vor scăpa.

Ierusalime, Capernaume, Israele, vei auzi trâmbițele, și când vei auzi, să știi: chemarea ta va fi. Pentru unii va fi necaz mare, iar cei buni vor păși pe scară cerească.

Poporul Meu, am să vorbesc cu tine în limbă străină, că vor veni neamurile străine pe care tu nu le-ai cunoscut.

... Spală-te bine de păcat, că mai e câte un preoțel care nu s-a închinat la idolii plini de păcat, care nu s-a închinat celui de azi, și stă ascuns și plânge pentru moartea de azi și strigă la Mine din cămara sa: *„Mai e mult, Doamne?“.*

... Să crezi, mamă și tată, cu adevărat să crezi că vei pierde copilul și tânăra din casă. Îi vei pierde prin neascultare, că te uiți la ei și nu te înduri să-i dojenești sau să-i bați când se găsesc cu haina de mișel, că ții la el mai mult ca la Mine. Ce vei da pentru păcatul acesta? O, n-ai voit să-l dojenești și l-ai lăsat să se sinucidă.

... O, creștine tânăr și bătrân, consultați-vă bine viața, ca să nu cădeți în focul care se deschide pe pământ. Cât e pământul în lung și în lat, tot va fi un foc, o mare de foc. Totul va arde, și în văzduh, și în apă. Se va aprinde de la tine, care porți țigara în gură. Daniele, să te urci sus, la înălțime și să te uiți că toți au țigara în gură. Cine va mătura coșul acesta?

Copilașii Mei, pentru ce ați făcut din gură și din gât și din piept, gură de fum? Nu-ți mai arde gura, tată, că toate se vor ierta, dar aceasta nu se va ierta, că nimeni nu te va scăpa. Mândria i-a cuprins pe toți ca să fumeze, și bărbați, și femei. Uitați-vă bine, căci ce e azi în lume, e pieirea acestei lumi, căci ce săvârșește omul, nu a fost de când e veacul. Ce e azi! Ce e azi! Grabnic aduce focul și judecata!

... Copilașii Mei care am stat cu voi, rușinos este ca să pieriți, după cât dar ați avut, rușinos este. Te va vedea cerul, îngerii și sfinții că vei pieri. Sunt sfinți și îngeri în cer care n-au avut parte de ce ați avut voi. Ei s-au făcut ascultători citind din carte, nu ca tine, care stai de vorbă cu Mine. Te porți după moda din lume. Mi-e rușine să stau de vorbă cu tine, că ai moda din lume.

... Copilașii Mei, mult sânge am pierdut pentru voi și mult M-am ostenit și am suferit pentru voi, dar tu nu suferi pentru Mine un sfert de zi de foame. Eu am spus să postești, și voi nu postiți, că ziceți că postiți pentru Mine. Și veți posti fără voie, că pâinea pe care o mănânci acum când trebuia să postești, o aveai atunci.

... Maica Domnului o să mături tot ce e rău pe vatra acestei țări. Cine este cu Mine, acela va rămâne. Poporul lui Dumnezeu va moșteni, că vizitatorii străini au văzut ce este în România, și sub pat știe ce are, și abia așteaptă s-o prade, că nelegiuitul va fi ars, și apoi țărâna din el spulberată de vânt și dată afară de pe acest pământ. Ați auzit?

... O, fiica Domnului Iisus care ai ascultat acest cuvânt, ți se cade să nu ți se vadă călcâiul, dar tu te porți goală și zici că ești creștină, și apoi te superi dacă cineva îți spune. Și Eu Mă supăr pe tine, că Mi-e rușine de cer, că niciodată n-ați fost atât de neascultători și goi. Te gătești să placi unui bărbat, dar Mie când te gătești să-Mi placi?

... Din anul 1948, prima lucrare am făcut-o prin acest vas când am dus-o prin grădinile cerești.

... Cât o clipeală de ochi mai e, și se descoperă păcatul pe care l-ai făcut la întuneric.

14/27 noiembrie 1973

Crucea: semnul Domnului și al creștinului. Închinarea la idolii vremii: sportul. Legi sfinte, păzitoare de primejdii. Ființele zilelor de post, luni, miercuri și vineri.

... Cu crucea se sfințesc toate. Crucea va fi semnul judecății. Când crucea va fi arătată pe cer, să știți că sunteți la sfârșit, și e un mare semn. Ea a fost arătată împăraților Constantin și Elena. De multe ori s-a arătat ea pe cer, dar nu a văzut-o nimeni, și acum va fi arătată pe cer ca semn că va fi în lume o înfocare mare, cu spume. Creștinii de pe pământul românesc să înalțe crucea, semn ceresc. Amin. Creștinilor, unde vedeți crucea căzută, fiți cu îndemn sfânt și ridicați crucea. Creștinii de pe pământ sunt neamul sfintei cruci, și să țină mereu la neam. Un creștin care vede crucea căzută, să plângă, că e o crimă între cer și pământ. Toți credincioșii au crucea în mână. Copilașii Mei, deosebiți-vă de oamenii răi, prin cruce. Oamenii răi poartă la ei cuțit, pumnal, sticluță și țigări. Oamenii buni poartă crucea și cartea de rugăciuni.

... Mai avem o clipă, și clipa aceasta e foarte înfocată. Voi nu o vedeți. E un cuptor de foc pentru toți, afară de credincioși. Am venit cu Duhul, căci cu trupul nu mai pot călca pe pământ, că pământul e plin de păcate, s-a făcut scoarță groasă de spurcăciuni. Să fiți hotărâți, că trimite Dumnezeu pe pământ un împărat care va scăpa poporul credincios și va ține la ei ca la ochii săi și îi va îmbrățișa și le va da putere și va da multe ordine în folosul vostru și mulți dintre oamenii păcătoși se vor face credincioși din sfatul care vine de la Mine. Va avea putere mare când va vorbi el. Va fi ca tunetele și se vor duce în urechile omului de pe pământ, și somnul de noapte îl va alunga și se va trezi din somnul său, și atunci se vor face multe minuni. Atunci Maica Domnului Iisus Hristos va îmbrățișa mulțime de suflete, care prin rugăciunea ei capătă fericirea.

... O, iubit popor, păstrați-vă simțul de credincios și alungați de la voi păcatul, prin credință și bunăvoință. Fiți mereu cu Dumnezeu în legătură. Dacă ai căzut într-o greșeală, să știi că te-am văzut, dar rușinează-te și du-te la izvor și

te curăţă. Auziţi voi? Primiţi voi cu voie bună? Strângeţi-vă prin căsuţele voastre, că suntem şi Noi unde sunteţi şi voi doi sau trei, şi îmbărbătaţi-vă. Copilaşii Mei, avem duşmani mulţi, şi precum ştiţi, Eu am avut mai mulţi, şi precum ştiţi, Eu am fost numit vinovat şi M-a condamnat la moarte. De ce, oare? Nu Mi-a dat Dumnezeu Tatăl putere ca să biruiesc oamenii? Dar M-am lăsat vinovat ca să şterg vina voastră. Am venit şi M-am dat să fiu vinovat pentru tot cel ce se simte vinovat şi se căieşte şi se curăţeşte şi se împărtăşeşte.

... Feriţi copiii de meciuri şi de sport, că acesta este cel mai mare idol. Vai de cel ce moare la acest idol, ascultând sau practicând! că nimeni nu-l va putea scăpa de cel mai rău loc din iad.

... Aveţi grijă de copii. Aş dori copiii voştri să iasă învăţători duhovniceşti, să iasă învăţători de ce avem nevoie, să iasă făcători de obiecte cereşti, nu de cele lumeşti, să iasă zidari. Dar creştinii nu sunt zidari, că e meserie joasă.

... Daniele, ia un caiet cu o mie de foi şi să scrii acolo vorbirile Mele şi să nu zici că zăboveşti mult, că Eu îţi voi plăti, şi să le scrii până când Eu voi vorbi.

... Mai sunt copilaşi de ai Mei ca voi. Am un ucenic care-l urmează pe David, care a făcut harfă. Mai sunt copii ca voi, şi fecioare, şi tinere cu bărbaţii lor, şi voiesc ca să-i însoţesc cu voi, dar ca să voiesc, curăţiţi-vă, ca să nu le fiţi sminteală. Ei se duc cu toţii la bisericuţă, şi în casă stau cu toţii şi nimeni nu ştie că ei sunt acasă, şi cântă într-un loc ascuns. Au şi ei vite şi păsări, dar sunt aranjate ca să nu facă zarvă.

Dacă un înger v-ar arăta vouă razele care se ridică şi se coboară, v-aţi minuna.

... Daniele, să întrebi familia aceasta friptă *(Nicolae Emil, de la Căprioru, n.r.)* dacă ei au ţinut cu desăvârşire legea Domnului Iisus Hristos, şi dacă ei ziua de vineri o păstrează să nu spele rufele, că această zi e puternică întru toate. Aceşti credincioşi fripţi, au spălat vinerea. Să întrebaţi în adunare dacă gospodinele credincioase ţin această zi de post. Lunea, miercurea şi vinerea, nu spălaţi. Ţineţi minte că nu e zi fără viaţă. Lunea e bărbat, miercurea e bărbat, şi vinerea e femeie. Le veţi vedea la cer. Daniele, nimeni nu poate cerceta şi judeca lucrul acesta. Voi sunteţi datori, ca omul care e musafir într-o casă, şi mâncaţi şi beţi ce se pune pe masă. Mulţi ar vrea să ştie lucrurile mari ce le ştiţi voi, şi le vor şti dacă le vor dori.

20 noiembrie/3 decembrie 1973

Domnul Îşi arată lipsa mângâierii şi multa Lui tristeţe dumnezeiască. Îndemn la dragoste mântuitoare, prin lepădarea de păcate şi prin duhul păcii sfinte.

... Poporul Meu, am scris numele tău în cerul Meu, şi ai grijă să nu Mă întristezi. Poporul Meu, ai grijă să fii uşurel, ca să poţi să treci prin urechea acului, să nu te oprească ceva, că strâmtă e vremea, e ca urechea acului, şi mulţi vor rămâne. Poporul Meu, te-am hrănit cu duhul, că multe trupuri vor împuţi acest pământ. Poporul Meu, îndreaptă-ţi către Mine privirea, că uite, în faţa ta sunt Eu, Domnul Iisus Hristos, Care, de când am fost în trup şi până astăzi în Duh, numai în necazuri şi supărări sunt. Niciodată n-am fost bucuros şi mângâiat. Poporul Meu, am venit din cerul sfânt să împlinesc ceea ce e scris. Poporul Meu, precum am venit în mijlocul cărturarilor şi fariseilor, aşa am venit şi am chemat la Mine întreaga lume, şi cine a venit, este fericit, este viu.

Am venit în mijlocul preoţilor, şi ei Mă răstignesc. Cine M-a ascultat, astăzi este cu Mine. Cine a ascultat de lume, mereu a murit, şi cei rămaşi din lume, acum plâng la capul lor. Poporul Meu, am venit la tine, că aşa e scris, să nu mai merg în lume, că Tatăl nu Mă lasă, şi am venit la tine şi pe casă, şi pe cale, şi pe câmp. Unde am găsit loc, acolo am venit. O, mult am suferit până te-am făcut în felul acesta! Pregăteşte-te mereu, până vei ajunge să-L vezi cu ochii pe Dumnezeu, pe Care astăzi tu nu-L crezi.

... O, poporul Meu întru care am binevoit! Am primit vestea că ţi-e silă, că ţi-e urât de Mine şi că Mă vei părăsi, că te vei duce în lume şi vei scuipa după Mine şi Mă vei huli şi multe cuvinte de ocară Îmi vei aduce.

O, poporul Meu, nu mai înmulţi mâncărurile, nu mai înmulţi paharele, nu mai înmulţi mândruţele.

O, poporul Meu, aştept să fii pregătit, căci când te voi vedea pregătit, totul s-a sfârşit. Că astăzi te-aş lua, dar nu vei putea intra în împărăţia Mea, că dacă ţi s-a îmbolnăvit soţia şi tu ai dus-o la spital, Eu am voit s-o curăţesc, şi tu i-ai adus mâncărică de dulce, şi bună. O, poporul Meu, o, tată, tată, când să pregătesc Eu poporul Meu dacă voi nu voiţi să cunoaşteţi că toate sunt pentru Mine? V-aţi îmbolnăvit şi luaţi mereu lucruri ca să fiţi sănătoşi, dar voi nu vreţi să cunoaşteţi semnele pe care Eu le săvârşesc pentru voi.

Am voit să opresc cearta de la voi prin semne, căci cu binele nu voiţi. O, dacă ar fi o schijă pacea Mea, nu ar rămâne nimic de ea, că te-aş spulbera. Dacă ar fi o bombă pacea Mea, te-aş face ţărână. Am făcut gard cu pace în jurul tău şi cearta îl strică mereu. Până când va fi cuvântul acesta: *„Pace vouă!“*? Cine să vină din cer să facă mereu pace? Cine, când tu vrei să te cerţi? Între voi e război mereu. Dacă aş zice: *„Ceartă vouă!“*, ca şi câinii v-aţi mânca, dar Eu am zis mereu: *„Pace vouă, poporul Meu!“*, şi pace nu este. Ce lucru faci tu, tată? Ce lucrezi tu, creştine? Ce lucrezi tu azi şi mâine? Ce faci tu, creştine? Dacă ai fi olog sau orb, te-aş ierta, dar nu te iert. Copilaşii Mei, dacă veţi mai duce viaţă nepregătită şi în ceartă, mâine nu veţi mai fi cu Mine.

... Creştine, multe cărări duc omul în iad. De ce, tată, nu le cunoaşte? Sau chiar dacă a auzit, dar nu vrea să afle. *„Unde m-oi duce, m-oi duce. Să mă văd eu mort“*, şi când ajunge acolo, îşi blestează părinţii şi preoţii că nu l-au învăţat. Măi copii, Eu v-am învăţat întru totul, v-am învăţat mai mult decât au învăţat învăţătorii pe elevii lor. Crezi? Nimic n-aţi şti dacă v-aş pune la un examen. Îl vei vedea pe diavolul lângă tine şi nu-l vei cunoaşte decât atunci când te duci în iad.

... Copii, mult nu mai stăm aici, şi ne vom muta în altă casă şi vor veni din ţări îndepărtate, şi când vor vedea hrana voastră *(cu carne, n.r.),* se vor sminti.

... Poporul Meu, unde sunt fraţii voştri? Unde sunt copilaşii voştri? Poporul Meu, am adus la cunoştinţă vremurile şi ispitele. Poporul Meu, de câte ori am grăit acest cuvânt: *«Creştine, ţine-te bine, ca vântul să nu te dărâme»*! De câte ori am spus acest cuvânt: *«Creştine, ţine-te bine, ca lumea să nu te dărâme»*! Unde sunt aceia pe care i-am uns şi i-am binecuvântat şi i-am încredinţat ca fii ai cerului? că dacă ar şti şi numele îngerilor şi al celor din cer, şi aceia ar fi fost vânduţi, şi aceia ar fi fost coborâţi din cer jos.

... Multe familii s-au distrus. Parcă a venit vijelia, parcă a venit potopul lui Noe. Dar nu a venit potopul lui Noe, şi nici potop de vijelie, ci a venit un potop din China, a venit un potop din Germania, a venit un potop din Franţa, a venit un potop din Rusia, şi toate ţările au adus câte un potop. Dar dacă te duci în Germania, acolo vezi credinţă sfântă, iar dacă te duci în China şi mergi prin bălţi şi bălării, ajungi undeva la o credinţă nestricată. În toate ţările a rămas câte o insulă nestin-

gherită din credinţă, numai în ţara Mea nu mai e, nu mai e, tată. Mergi prin baltă şi mărăcini, nu mai e credinţă sfântă. Cei cu credinţă sfântă sunt prinşi în sicrie. Aceia mai au credinţă sfântă.

... Apropiaţi-vă bine de Mine. Nu lăsaţi trupul să se îngraşe ca să fiţi greoi la drumul către Noi. Cu mulţi dintre voi se va întâmpla ca şi cu femeia lui Lot când voia să fie la Mine cu tot neamul ei, dar nu putea merge cu Mine că nu făcea voia Mea. Şi dacă ţii la neam, rămâi cu neamul, ca femeia lui Lot. Şi Noe avea neamuri, şi strigau la Noe: *„Noe, dă-ne drumul!"*, şi nu i-a primit, căci cheia era la Mine.

... Fiilor, trăiţi cu frică. Aveţi frică, nu de bătaie, ci de păcat, că nimic nu te pedepseşte decât păcatul. Vine acela care va pune lacăt şi la ţigară, şi la sticluţă, şi la cărnicică, şi fericit care nu o va lua nici pe aceasta.

... Tată, vor fi clipe când Eu n-am să vin la voi, că mai am copii şi merg la ei, şi voi păţi cum a păţit Moise: când voi veni la voi, vă voi găsi mâncând şi jucând. Şi ce veţi face? Cine-şi ia toiagul în mână să păstorească poporul Meu când Eu nu voi veni la el?

Fiilor, daţi-Mi şi Mie o bucurie că nu vă veţi abate de la Mine. Mă duc, că am un popor mult mai întărit decât voi, căci ei cântă rugăciunile. O, ce popor! Acum l-am aflat. Mă duc şi la el. Când voi veni înapoi, să vă găsesc bine, nu cu carnea în dinţi şi cu băutura. Oiţele Mele, aşa am spus când am plecat: *«Staţi liniştiţi, cântaţi şi fiţi cuminţi»*.

28 noiembrie/11 decembrie 1973

Domnul doreşte întâlniri sfinte şi cereşti, însoţite de cântări şi laude duhovniceşti.

... Copilaşii Mei, doreşte cerul să se întâlnească cu voi şi zice: *„Copilaşii trebuie să fie tari, după câte le-a dat"*, că v-am dat vouă cu lopata şi e păcat să fugiţi de Tata. Toate câte le vei vorbi, să fie de la Dumnezeu.

... Copilaşii Mei, sunteţi rugaţi de Mine, lăudaţi mereu pe Dumnezeu, şi-n trezie, şi-n culcare. Învăţaţi-vă să cântaţi psalmii pe dinafară, că n-o să mai fie cartea, şi ai să fii cu ceea ce ştii în minte, în duh şi în adevăr.

... Să vedem care fecior şi fecioară îşi dă pe faţă cu păcură ca să treacă la Noi. De aceea v-am spus: micşoraţi traistele, micşoraţi hrana, ca să puteţi sta în picioare, ca să nu pieriţi în unda care vă trece prin faţă. Şi voi, păstorilor, aveţi grijă de toate oile, să nu fugă de la Noi. Aţi auzit?

6/19 decembrie 1973

1974

Îndemn la credinţă binecuvântată. Proorocie pentru sfârşitul lucrării diavoleşti.

... Credinţa voastră să fie tare şi binecuvântată. Vine vremea să vedeţi ceea ce aveţi. Şi păgânii au credinţă, dar credinţa lor nu e sfântă.

Mai avem puţin de tot şi se vor sfârşi vremurile şi ne vom muta. Unde? Eu ce fac astăzi? Fiţi deosebiţi şi feriţi-vă de păcat. Feriţi-vă să nu cădeţi în păcatul vremii de azi. Nu te mai uita alăturea. Ţinta ta să fie Dumnezeu. Nu te furişa de tatăl tău şi de mama ta, că mai ai un părinte, pe Dumnezeu.

... Am vorbit cu Noe, am vorbit cu Avraam, am vorbit cu Moise, şi ei împărţeau lucrurile de la Mine. Alege viaţa, căci cu viaţa care-ţi vei alege te vei şi bucura, te vei şi jeli.

... Tată, M-am întâlnit în drumul Meu nu cu un diavol, ci cu milioane de diavoli, şi le-am cerut să-Mi arate condica să văd cât mai au până la terminare, şi Mi-au spus: *„Stăpâne, să nu ne omori, că mai avem puţin"*.

... Uite, am făcut această căsuţă minune, şi la această căsuţă toţi se uită, că e poleită cu aur, că după duh şi adevăr, vor avea toţi loc în ea.

Fiule Cristian, vino lângă Mine, vino lângă mama ta. Nu mai colinda prin lumea aceasta, că dacă nu vei asculta, vei fi afară, unde sunt viermii cei neadormiţi. Vino, căci în curând se arată un semn şi ai să te caţări de mama ta şi ai să plângi. Vino şi lasă prietenia cu lumea. Vino la Mine, fiule, că dacă nu vei veni, mult te vei sfârşi. Nu Verginica te-a înfiat, nu Nicolae te-a înfiat, ci Eu te-am înfiat.

22 decembrie 1973/4 ianuarie 1974

Acest cuvânt ceresc se va rosti de pe acoperişuri. Va veni pe pământ legea sfinţeniei şi rod pentru Domnul. Beţia va fi pedepsită cu trup cu tot.

... Preţuiţi trâmbiţa prin care auziţi glasul Domnului Iisus Hristos. Preţuiţi, tată, că mare este darul acesta ca să coboare din cerul sfânt Domnul Iisus Hristos prin acest trup.

Ţineţi ascuns, că precum se condamnă cel care are aur în casă şi suferă închisoare, aşa şi lucrul acesta, nu are liber. Oricare să fie această profeţie, acest aur nu mai e liber, şi dacă află cineva, comoara aceasta va fi luată, şi cei ce au descoperit-o vor fi luaţi şi schingiuiţi. Ţine taina, că e vânzare mare. E greşeală mare cine face vânzare, şi aveţi răbdare până voi spune Eu de pe acoperişul casei.

... Ţine secretul, creştine, că nu mai e libertate pentru tine. E uşa deschisă la cârciumă, la salonul de joc, la tutungerie. Nu te duce, creştine, că e greu de capul tău. Creştine, e scris în carte că ţi-am dat lucruri bune şi bogate. Tată, nu vă supăraţi că vă vorbesc tare.

Creştine, ca să încapi bine lângă Mine, să te dezbraci de păcate. Dacă ai poftă să bei, nu mai ai poftă şi de Mine. Creştine, nu sunt cu trupul, dar sunt cu Duhul. Creştinilor, ascultaţi această povaţă: lipsiţi-vă de pofte.

Domnul Iisus Hristos a plâns cu hohote în această noapte pentru marele desfrâu. O, copilaşii Mei, copilaşii Mei, lăsaţi năravurile, să nu vă înghită duhul rău în iadul său.

Copilaşii Mei, copilaşii Mei, copii, Eu sunt, şi mâna Mea va binecuvânta viaţa voastră. Răspundeţi, tată, că sunt înlăcrimat, că s-a petrecut chef şi beţie, curvie, joc şi toate relele. Cei care au mers ieri la biserică, au fost beţi, au sărbătorit pe Ion, nu pe Ioan Botezătorul; în chef l-au sărbătorit. Copilaşii Mei, fiţi buni ascultători, făcători de fapte bune; fiţi ca Ioan, nu ca Ion; nu în chef, ci în fapte bune.

... Vine vremea să se pedepsească şi curvarul, şi cel ce bea, şi cel ce fumează. Vine vremea să fii obligat să fii creştin. Chiar împăratul care va veni te va obliga să fii creştin şi te va lua din urmă cu lucrurile, aşa cum se iau acum legionarii.

... Dumnezeu te trimite în ţări străine ca să aduci la El suflete. Te ţine Dumnezeu pentru planul Său, nu să te duci la sapă. Măi tată, măi copilule din faşă, în taină vorbesc. Până când să-ţi dau cu lingura? Mai mergi şi în picioruşe, dar ai grijă să nu cazi, că-ţi trebuiesc picioarele. Am să te trimit la

muncă, nu la serviciu, că se va termina cu serviciul şi vei mânca din recolta ta.

... Să dai cu cazmaua să sfărâmi inimile, nu numai să asculţi lucrarea Mea. Să faci drum către cer, cum a făcut Luca.

... Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt va lua de pe pământ o băutură şi va veni lume de pe pământ să caute băutura şi nu o va găsi şi va zice: *„Dă-mi băutură!".* Şi ştii ce va lua? Va lua apa şi va rămâne alcoolul, că omul bea mai mult alcool decât apă, şi lucrul acesta este scris ca să fie pedepsit ca în vremurile lui Ilie, că Dumnezeu nu va lua izvorul tău, şi vei bea, şi vei fi pedepsit dacă vei da la cel nelegiuit.

25 decembrie 1973/7 ianuarie 1974

Se va scrie tot cuvântul Domnului şi se va face o singură carte. Maica Domnului se roagă pentru păcătoşi. Vine pământul cel nou şi libertatea pentru împărăţia Domnului. Păcatul hulei împotriva Duhului Sfânt. Amănunţită pregătire pentru sfânta Împărtăşanie.

... Duhul lui Dumnezeu vorbeşte. Aşa cum se găseşte în Vieţile Sfinţilor, aşa se va găsi şi această vorbire şi se va face o singură carte.

... O, creştine, creştine tată, Îmi vine câteodată să pun foc la acest pământ, să-l trântesc, să-l fac ţăndări, dar Maica Mea nu Mă lasă. *«Fiul meu*, – aşa zice Maica Mea – *sunt mulţi care mă iubesc, şi spirtul îi ia, şi după ce greşesc, zic:* „Iartă-mă, Maica Domnului!". *Fiul meu, ce nu poţi face pentru păcătoşi! De la spirtul pe care-l fac, spirtul a stricat şi strică, şi a nimicit acest pământ. O, Fiul meu, întoarce-Te cu milă către această lume!».*

O, copii, ce să-i fac Eu spirtului? Eu duhovniceşte vorbesc. Ce să-i fac spirtului? că el a stricat feţele omeneşti. Iese spirtul şi din lemne, şi din secară, şi din porumb, şi din grâu, iar Domnul Iisus a binecuvântat să nu se facă spirt. Tată, tată, când stai în genunchi, roagă-te să nu-ţi fie poftă de spirt, că Dumnezeu nu vine să te scape; fuge şi te părăseşte. Dumnezeu nu Se mai uită la cel ce bea spirt. Spirtul arde, arde din ce în ce mai mult ca orice pe pământ. Şi mai e o buruiană pe care o poartă omul în buzunar; o găseşti şi la copiii de la şcoală, şi la cei ieşiţi din şcoală. De la această buruiană şi de la spirt se aprinde focul.

... O, poporul Meu, se întorc nişte oameni care s-au despărţit de Mine şi de voi. Se întorc cei cărora le-a pus securitatea masa când voi eraţi închişi. Se întorc înapoi, dar Îmi vine să le încui uşa, aşa sunt de supărat. Nu sunt Eu şi Cel de atunci, şi Cel de acum? De ce mai vin la Mine? De ce nu mai stau cu cine le-a pus masa? A venit vestea la ei că o să piară cei răi.

... Vine focul şi mistuie totul şi se va face pământ nou, şi să nu te temi că te voi arde şi pe tine, dar să nu bei spirt. Crezi? Chiar dacă ai postit o lună, şi o dată ai băut spirt, vei fi mistuit de foc.

... Tată, tată, curăţiţi-vă, spălaţi-vă, că nimic păcătos nu va intra în împărăţia Mea. Preoţii stau degeaba, nu au ce curăţi şi nu au ce hrăni. De ce-i lăsaţi să stea degeaba? O, tată, unde-or fi creştinii de altădată, care dădeau cu năvala? Unde-o fi Ioan de la Vladimireşti, care mărturisea mii şi mii într-o clipă? Unde-o mai fi acesta? Păi ce zici tu, n-o mai ieşi el odată la libertate? O ieşi când vor pieri fabricile de spirt şi când n-o mai fi acea cetate îmbuibată *(cetatea Babilonului, n.r.)*.

... Cum cântă cineva din muzica sa, aşa şi Eu cânt prin vasul Meu. Nu numai una i s-a dat să sufere, şi n-a rămas oscior să nu fie curăţit şi călit prin focul dumnezeiesc, ca să poată să ţină Duhul lui Dumnezeu, ca să nu se mândrească. Lucrează Dumnezeu ca să nu ştie ea.

... Israele, mai avem un pic şi îi voi spune lui faraon ca să fii liber. Vei merge şi vei pune viţă-de-vie şi va rodi, că dintr-un singur strugure vei umple tot vasul cu must. Duhovniceşte îţi va da strugurele acesta. Crezi?

... Creştine, te voi purta de mână şi îţi voi arăta toată lucrarea Mea. Pocăiţi-vă, că aşa zice Domnul Iisus Hristos. Lăsaţi pe omul care vine la Mine; nu-l opriţi, că greşiţi. Lăsaţi bolnavul şi orbul care vrea să vină la Mine. Lăsaţi muţii care vor să vină la Mine. Vino şi tu, argat! Vino şi tu, împărat! Să vină toată suflarea!

... Eu sunt Acela Care am crescut prunc pe pământ. Am fost tânăr, am fost şi bătrân. Mă jucam, făceam păpuşi şi păsărele, iar prietenii Îmi puneau cununi de spini pe cap şi Eu le puneam coroane de flori, dar nimeni nu a tălmăcit, şi duşmăneau pe cei ce Mă răstigneau. Atât de mult a iubit Dumnezeu zidirea Sa.

Veniţi la Mine, veniţi din toate unghiurile! Pământul se va schimba, mulţi se vor schimba şi se vor ierta, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu se va ierta, că Dumnezeu a botezat în fiecare an pământul, dar hulitorii împotriva Duhului Sfânt nu s-au înmuiat. Auziţi? că şi morţii din pământ aud. Auziţi şi vă înfricoşaţi şi vă opriţi de la păcate! Auziţi, că e fericită urechea care aude, veţi fi fericiţi. Şi opriţi-vă, aşa cum s-a oprit Zaheu, aşa cum s-a oprit cel ce a băgat suliţa în coasta Mea, care astăzi e mucenicul Meu.

... E început sfârşitul, dar nimeni nu vrea să creadă.

... Către partea femeiască vorbesc. Ce bine ar fi dacă tu n-ai purta trupul tău gol, dacă vrei să fii iubită, nu de lume, ci de Mine!

Copilaşii Mei, apropiaţi-vă de Mine, că vorbesc cu voi şi Îmi curge sânge. Lasă femeia copiii în casă şi pleacă pe stradă goală; şi bărbaţii lasă femeile în casă, cu copii, şi pleacă la femeia goală. Ce zăpăceală! Nu se mai ştie; e un obor de vite. O, tată, de ce nu simţiţi voi această durere a Noastră şi a voastră? Tată, să vă culcaţi cu frică, dar mai bine zic să vegheaţi, căci ce e astăzi pe pământ, face cu mâna la urgie.

... Vine pedeapsa pentru cei răi care nu vor să fie credincioşi, că mulţi dintre voi aveţi fraţi şi surori care vor pieri. Veniţi-vă în fire, că mult aleargă necredinţa. Ieri a fost credincios şi azi nu mai e; l-au distrus poftele. Copilaşii Mei, fiţi deosebiţi, că se vor aprinde ca gazul; aşa se va aprinde de la foc omul păcătos.

... E pământul plin de trup gol, şi pentru acest trup gol, Dumnezeu a ursit să piară întreaga suflare. Crezi? Mai bine fugi, creştine, în pustie, ca să nu te înşele, până trece această vreme de necaz. Iar dacă ştii că nu te înşeală, nu te trimit în pustie, că e mai mare plata aici.

... Mărturisiţi-vă păcatele şi împărtăşiţi-vă, ca să fiţi pregătiţi, că nu ştii când Dumnezeu va lua duhul tău şi vei pleca.

... Nu trupul acesta este Dumnezeu, dar Duhul a fost trimis astăzi ca să grăiască şi să se împlinească Scripturile.

31 decembrie 1973/13 ianuarie 1974

Duhul Domnului pluteşte ca porumbelul peste pământul întinat de păcate. Brâul cunoştinţei, al credinţei şi al înfrânării. Domnul îl plânge pe cel ce cade din braţul Său. Chemarea ucenicului Emilian, de ajutor pentru trâmbiţa Domnului şi pentru tot lucrul cerului.

... Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am pogorât din cerul sfânt pe pământ şi plutesc ca porumbelul, căci pământul e întinat şi alcoolizat. O, ce se va întâmpla cu pământul acesta? Ce se va întâmpla, nu întreabă nimeni, că nu mai iese din el apă, ci numai păcate spurcate.

... Copilaşii Mei, se va strica şi bisericuţa şi crucea, ca să se aşeze în locurile lor fiarele lor. Dar să ştiţi, tată, să fiţi ca oamenii buni creştini. Să iei din bisericuţă o pietricică şi s-o ţii la tine, că e sfântă, şi Eu voi scrie pe ea un nume şi cu ea nu vei pieri, căci numele de pe piatră este numele Unuia Care va clădi şi va zidi veacul pentru totdeauna.

... Copilaşii Mei, fiţi încinşi bine cu brâul cunoştinţei şi al credinţei şi al înfrânării. O, mădularule care ai adus o lume la potop şi ai dus o lume la foc! O, mădularule care ai dus lumea la prăpăd! Cine te-o lega să nu mai stai în pofta ta? Îmi pare rău de chipul Meu pe care l-am făcut cu mâna Mea. O mădularule, ce durere te va lovi pe tine ca să te astâmperi, că ai dus în rătăcire întreaga suflare!

... Păstoraşule, ai grijă de mieluşele şi de mieluşei, că am nevoie de ei, că va veni timpul să fie scumpe. Daniele tată, să fii bun, să fii milos, să vină oiţele, să vină mieluşeii la tine cum veneau la Mine. Învaţă oiţele Mele să nu fie rele, să nu se urască, să nu se mai îmboldească, să fie milostive, să nu se mai ridice la batjocură una împotriva alteia. Ai auzit, Daniele?

O, tată, Îmi pare rău de cel ce cade de la Mine. Plâng că nu mai am lacrimi de unde să mai curgă. N-a avut ceva de la Mine? A avut. De ce a căzut? din pricina poftei.

... Vai, vai, vai! Cu Elena şi Emilian nu poate Dumnezeu lucra planul Său, care trebuie lucrat degrabă. Dacă acest tânăr ar veni aici, ar lua şi corăbiuţa pe care o are în curtea sa, ca să facă ea slujba Mea. Aşa se va lucra lucrul Meu. Rămâne lucrul de făcut; nimic stricat, ci totul reparat.

4/17 ianuarie 1974

Domnul Se arată trâmbiţei Sale şi prooroceşte lucrarea ucenicilor ei, spre biruinţă cerească.

... — Verginico, ce faci? Vrei să mergi cu Mine, sau vrei să mai stai? Să fii cuminte, că mai e un pic şi vei scăpa. Nu te mai întrista, că în curând te vei bucura. Mă cunoşti tu pe Mine? Ţi-aduci aminte de fotografia pe care am lucrat-o amândoi? Cum Mă vezi tu pe Mine?

— Preot, Doamne.

— Ce vezi?

— Văd patul şi o tufă mare de trandafiri şi pe Măicuţa sfântă şi pe mai multe persoane, pe care nu le cunosc.

Acum Mă întorc cu faţa spre voi. Ce faceţi voi acum, în vremea aceasta? Unde este trâmbiţa cu care am cântat? Simţiţi voi durerea ei? Ce veţi face voi în vremea aceasta? că mai este un pic. Şi mai sunt fluturaşe, dar nu sunt pregătite. Prin cine să mai vorbesc? Prin cine să mai cânt? Ce veţi face voi când voi zice Eu: *„Duceţi-vă acasă, că acest trup merge la groapă, de unde este luat, şi duhul se va duce de unde este luat"*? Pe cine voi găsi în timpul acela lângă vasul Meu, cu acela voi fi, şi aceluia îi voi da steagul de biruinţă. Fericit va fi acela care va lăsa serviciul ori femeia ori copilul ori averea în clipa aceea pentru Mine. Nu vă întristaţi, şi măriţi timpul rugăciunii şi dublaţi rugăciunea pentru alinarea vasului Meu. Eu am zis că trâmbiţa Mea să fie până la urmă, dar timpul s-a scurtat pentru viaţa voastră, că nu aţi ascultat.

Fiţi cu luare-aminte, că mulţi dintre voi veţi pieri.

Pace ţie, popor încăpăţânat, plin de toate poftele şi toate păcatele! Pace ţie, poporul Meu puţin îndurerat pentru durerea Mea!

30 ianuarie/12 februarie 1974

Creştinul este o bucată din împărăţia lui Dumnezeu. Creşterea poporului după legea Domnului şi nu a lumii vremelnice.

... Cu Noe am lucrat o casă şi am reuşit. Cu voi am lucrat două case, şi n-am reuşit.

... Măi copiii Mei, porumbeii Mei, trandafirii Mei, păsărelelor, alegeţi-vă bine, că mulţi se dărâmă care nu au viaţa cu Mine; nu rămâne piatră pe piatră nesfărâmată. Numai cei ce sunt ai Mei, numai cei ce sunt cu Mine, aceia vor rămâne. Dacă este în tine lucru rău, te dărâmi. Fiule, nu mai e vremea la început şi nici la jumătate, ci e la sfârşit şi se încheie cu o singură cheie. Ascultă bine cuvintele de la Mine. Ascultă-Mă, creştine.

... Creştine, nu uita că tu eşti o bucată din împărăţia lui Dumnezeu.

... Nu lăsaţi copiii să se uite la televizor la trupuri goale. Nu lăsaţi copiii care sunt la şcoală să joace pe scenă.

... Eu am ajuns la sfârşit. Am ostenit trâmbiţa, măi copiii Mei, că am vrut să vorbesc cu voi. Bătrâni, tineri şi prunci, sădiţi în inima voastră pe Dumnezeu.

... Maica Mea şi toţi proorocii şi toţi patriarhii şi îndrumătorii şi preoţii duhovniceşti vă roagă să păstraţi bine calea cu Mine. Fiţi credincioşi în Dumnezeu. Nu lăsaţi buruiana la rădăcina viţei. Stropiţi pomul, să moară omizile din el, că vine vremea să rodească frunza din pom. Omizile sunt poftele pe care le pofteşte creştinul în viaţa sa. Stropiţi cu otravă, adică cu post şi rugăciune. Fiţi cuminţi, nu daţi năvală să ieşiţi afară. Să stea porţile deschise şi să nu ieşi afară, că afară este scrâşnirea dinţilor şi mâncarea viermilor. Stai cu Mine, creştine, rabdă, căci Dumnezeu te adaugă la vremea cuvenită. Nu să stea Dumnezeu cu bâţul în mână cu tine; nu aşa se câştigă împărăţia. Să fie porţile deschise şi să nu fie portarul şi tu să nu ieşi pe poartă, că ieşind, nu te mai întorci, că afară e lăutarul lui antichrist, care cântă să te simţi.

... Israele tată, am sădit în mijlocul tău un pom ca să mănânci poame din el. Îngrijeşte-l, că nu ţi-l îngrijeşte nimeni. Israele tată, acest pom pe care ţi l-am sădit ţie în faţă, a fost, este şi va fi până în ceasul în care voi veni. Rămurica pomului acesta va mărturisi în faţa Mea tot ce ai făcut tu pentru îngrijirea acestui cuvânt. Şi lângă acest pom am mai adus un om, şi pe acest om l-au biruit vânturile. Şi omul de lângă pom, astăzi e rănit din tălpi şi până în creştet, şi nu e doctor să-l panseze. Şi când va veni un altul, de al Domnului, acela se va milostivi şi îl va lua pe seama sa şi îl va trata spre vindecarea sa.

... De ce nu eşti şi tu ca Noe? căci oricâţi au venit la el şi l-au oprit să nu mai lucreze, el nu s-a oprit şi a lucrat mereu. De ce nu vrei să fii în legătură bună cu Mine? De ce porţi brăţara lumii acesteia? Adică de ce porţi necredinţa?

... Fiilor, ce vi s-a descoperit vouă de la Mine şi nu vreţi să ţineţi şi vindeţi! Amar de viaţa voastră! Ce vi s-a dat vouă, nu aveţi cu ce plăti. Cum şi-a plătit muceniţa viaţa, că şi-a dat ochii, aşa şi tu, Israele, să nu te întinezi ori să-ţi vinzi Păstorul.

... Tu simţi o plăcere această viaţă pământească, dar Mie Mi s-a urât.

1/14 februarie 1974

Ferirea de lucrarea diavolească de pe cale. Suferinţa trâmbiţei Domnului. Roadele creştinilor sunt hrana celor ce caută pe Dumnezeu.

... Fiule, ia pune mâna pe vasul Meu, să vezi cum tremură de frica scorpiei. Fiilor, să fiţi atenţi în lucru, să fiţi

atenți și la plecare, și la întoarcere, și la ieșire. Fiilor, din cei plecați din mijlocul vostru, aceia scorocesc furnicarul cel mare. Anunță Gheboienii, că un capăt de la scorpie e în drumul lor. Anunță Bucureștiul, că un capăt de scorpie e în drumul lor. Anunță Măneștii, că un capăt de la scorpie e în drumul lor. Anunță Pietrarii, că un capăt de la scorpie e în drumul lor. Anunță Provița. La fel, anunță Călărașii și toate împrejurimile.

... Uite, trâmbița Mea n-a fost niciodată în durerile de astăzi. Ai grijă de ea, tată. Ce zici, va fi cărare să mergi cu ea pe cale? Unii o alungă, unii o disprețuiesc, unii nu o ascultă, și aceasta îi aduce moarte. Dacă acestea n-ar mai fi, trâmbița Mea s-ar bucura, dar lovitura ajunge până la suflet. Cum era trâmbița Mea odată când cânta: *„Raiule, grădină dulce, din tine nu m-aș mai duce!“*, pentru că în rai petrecea. Era brațul creștinului plin de flori.

... Faceți roade, să mănânce călătorii din roadele voastre.

7/20 februarie 1974

Domnul îndeamnă poporul să crească în folosul cerului. Venirea către Domnul a popoarelor, după această trâmbițare prin cuvânt.

... Israele, Israele, întărește-te bine cu Mine, că în această lume nu mai e lumină și nici trecere, că unda care vine va lua toate punțile și vei sta și vei căuta puntea care era în calea ta și vei căuta umbrela care te acoperea și lumina care te lumina și izvorul care te adăpa și mâna care te mângâia și vei zice: *„Unde sunt? Pe cine să strig ca să-mi arate încotro s-o apuc?“.* Și vei auzi în toate părțile numai lătrat de câine și urlături de lupi și te vei îngrozi.

... Israele, crești, că te apucă vremea mititel și va trece peste tine. Crești, tată, ca un copăcel și ca un pom roditor și ca o viță-de-vie. Crești în folosul lui Dumnezeu și nu al dușmanului tău. Crești, că are să vină vremea să-ți pară rău că n-ai crescut. Crești, tată, mare, că e mare bucurie să crești. Crești, că de toate ai avut, și de ce n-ai crescut? Crești, că vine vremea să te oprești și să nu mai crești.

Nu mai dați de mâncare la porci, la câini și la străini. Duhovnicește grăiesc.

... Iată, florilor, florilor de demult și de astăzi, care ați plâns și ați suferit, care ați fost călcate și strivite, care ați fost otrăvite! Florilor, vine vremea să-Mi stați în față. Florilor, și oasele care sunt goale vor fi din nou întrupate și însuflețite. Florile Mele, munca Mea, această voie nu e a Mea, ci a Celui ce a făcut cerul și pământul. Florilor, păziți-vă soarta și viața, fugiți de cei ce vă vând, veniți cu fețele curate! Nu vă întinați, că veți auzi din vocea Tatălui: *«Veniți, fii ai Tatălui, de moșteniți fericirea veșnică!».* Copiilor, florilor, și bătrâni, tineri și tinere, nu vă mai înșelați. Nu mai alergați să vă îngropați, și așteptați ce este scris în lege, căci Domnul n-a mințit la început, nu minte nici astăzi.

... Dacă Domnul Iisus Hristos ți-a poruncit: *„Intră în foc!“*, intră în foc; sau dacă ți-a zis: *„Ieși din foc!“*, ieși din foc. Dumnezeu are nevoie de tine și lucrează cu tine așa cum este voia Sa. Nu te mai uita la fața ta, că o să vină din răsărit și din apus, din toate părțile și în toate felurile, și galbeni, și negri, și albi, și n-ai să zici: *„Nu mănânc cu negrul“* sau *„Nu mănânc cu albul“* sau *„Nu mă culc cu galbenul“.* Credeți că avem mulți ucenici și vor veni și vor fi uimiți? Vă veți uni într-un minut. Cer să fiți desăvârșiți în credință și în fapte sfinte.

Vă aduc la cunoștință o rugăciune și pentru bisericuță. Biserica nu e casă să vorbească lumea în ea. Ați auzit, măi fiilor? Merge Maica Domnului în biserică și plânge, că e numai vorbă în bisericuță. Fiule, când te duci la bisericuță, să-ți rămână urma în ea.

22 februarie/7 martie 1974

Cerul vine pe pământ prin iubirea pentru cer a creștinilor. Darurile binecuvântărilor cerești, date celor credincioși.

... Copilașii Mei, apropiați-vă bine de Mine. Vine timpul să vină cerul la tine. Cu ce vei sta în calea sa? Cu ce vei alerga? Fiți atenți, tată, la această șoaptă ce v-o spune Domnul în față. Iubite călător, te întreabă Domnul: când vii la cer? Ai plecat de multe ori să vii la cer și te-ai rătăcit pe cărările pământului, care duc în toate părțile. O, creștine, când vii la Mine, tată? Vei fi chemat vrând-nevrând și nu te vei îndura să lași averea ta și casa ta. Ascultă bine aceste cuvinte. Îmi pare rău de lucrul Meu. Îmi pare rău și de focul pe care l-am dat, și de potopul pe care l-am dat Îmi pare rău. Îmi pare rău și de binele de acum pe care l-am dat, că nimeni nu ascultă de Mine.

... Vino la Mine, nu Mă mai face de rușine. Copii ai Mei, am pus mirul peste voi, am pus binecuvântarea peste voi, am pus tot ce am avut sfânt.

... Ți-am cumpărat mașină ca să mergi la Mine, ca să vezi bine ce este în lume. Să te miri de ce ți-am dat mașină și nu să Mă dușmănești și nu să Mă hulești. Ți-am dat voie cu televizor să te miri, nu să Mă hulești sau să Mă dușmănești. Ți-am dat mașină să vii cu ea la Mine, nu să te duci cu ea în iad.

Să chemi pe cei care nu vor să ia aminte la lucrarea Mea. Să-l chemi pe Ionică de la Viișoara, care a spus că s-a înecat un șarpe în izvor. Să-l chemi pe Nicolae Albulescu, care a postit trei zile pentru Mine ca să i se descopere unde este adevărul. Va veni, și când va vedea atâta profeție, se va mira.

27 februarie/12 martie 1974

Lucrarea cuvântului este adevărul Domnului. Trâmbița Domnului, locaș al cuvântului. Toate proorociile se împlinesc.

... E scris în carte de câte ori Dumnezeu v-a spălat de păcat, dar să știți că nu așa s-a întâmplat cum s-a întâmplat cu pământul acesta. Tată, s-au așternut multe păcate, pe care Domnul Iisus nu poate să le mai șteargă decât cu foc.

O, tată, copilașii Mei, de câte ori am venit Eu la voi pe norii cerului în fața voastră și am grăit cuvinte și n-am fost crezut și mulți M-au făcut mincinos. Măi tată, dacă se întâmplă să fiu mincinos și astăzi ca și atunci când am fost răstignit, cine vă mai iartă?

O, poporul Meu, vin din cale lungă și nu Mă mai odihnesc. Mereu călătoresc și Mă cobor la oi, și oaia e în grădina altuia. Pe cine să trimit să o ia?

... Aceasta e lucrarea Mea, adică e Duhul Meu prin voi. Printre voi a călătorit și nu L-ați crezut. Duhul Meu, nu trupul acesta. Acesta e o trâmbiță a lui Ioan Botezătorul, căci când a plecat, așa i-a spus Dumnezeu: *„Lasă fluierul pe pământ, nu-l lua“.* Fiți desăvârșiți, ca toate să le știți. Copilașii Mei, mai avem un pic de călătorit. Picul acesta, nimeni nu-l cunoaște.

Copilașii Mei care ați auzit acest cuvânt, mai veniți o dată să-l auziți. Veniți, care n-ați crezut acest cuvânt, și vă împăcați cu Noi.

... Creștine, nu înmulți neamul cu cine nu e cu Mine. Unde l-a trimis pe Isaac? La neamul său. De ce nu s-a dus la vecinul său? Pentru ca să se preamărească numele lui Dum-

nezeu. Pentru aceia care se unesc cu lumea, e pregătită sabia. Aşa cum nu i-a cruţat pe cei ce au venit la fiica lui Iacob, aşa nu se vor cruţa nici aceştia. Copiii Mei, mai bine să n-ai prunci decât să-i zămisleşti pentru alt neam.

... Cunoaşte, tată, bine şi învaţă bine cartea. Dumnezeu nu vrea de la tine altceva decât să fii de partea Sa, cu tot avutul tău, căci vine peste tine Duhul Meu şi ai să te miri singur cum ai să ieşi din casa ta, şi ai să fii folositor sufletelor. Şi ai să te miri câţi vor veni la tine să le dai pâine, ai să te miri singur de unde ai puterea aceasta, ai să te miri că va pleca bolnavul din poarta ta slăvind pe Dumnezeu. Dar acum nu ieşi la drum, că e ocupat drumul.

... Se spune prin lume că s-a prelungit veacul, dar să nu credeţi, că e minciună, că veacul îl face Dumnezeu. Vino de stai lângă Mine, că vei vedea că nu este aşa. Stai cu Mine şi călătoreşte cu Mine, să nu te dărâme. O, poporul Meu, cine va fi când Eu voi veni? Cine va rămâne? O, poporul Meu, tare este greu să fii ucenicul Meu în ziua când voi veni Eu, că bate vântul şi îl mătură şi nimic nu mai rămâne pe el. Poporul Meu, cine te va ţine pe tine ca vântul să nu te dărâme? că nu va rămâne piatră pe piatră. Cine te va ţine pe tine ca să nu te dărâmi?

O, poporul Meu, ce bine va fi de tine când vei auzi: *„Intră, popor binecuvântat, intră, blândule popor, în grădina care s-a gătit pentru tine!“.* Să vă rugaţi ca egiptenii şi ca samarinenii şi să spuneţi: *„Doamne, eu sunt cel ce Te-am răstignit. Iartă păcatele mele, iartă necredinţa mea“.* Copilaşii Mei, de aţi ajunge cu fapta să puneţi mâna pe poartă, dar dacă n-ai zis aşa, n-ai să ajungi.

... O, popor pustiu, vei vinde vaca şi vei vinde casa şi toată averea ta ca să răscumperi pe cineva să iert greşeala ta, şi nu vei afla. De ce? Pentru că a trecut vremea când umblam după tine.

O, tată, s-au împlinit toate câte sunt scrise în carte. Nici tu nu vezi, măi creştine. Nu trebuie să ştii, măi creştine, că s-au împlinit toate câte s-au făcut. Ia cântaţi voi: *„Amărâtă-i ziua amară“.* Ia cântaţi, că e cântată şi de Mine.

O, măi Daniele şi Cristea! Şi Caiafa, şi Pilat, şi Irod, şi Anna, şi aceştia se întorc la blândeţe, şi lupul se întoarce la blândeţe, dar să ştiţi că greu le va fi.

Fiule Ionică de la Viişoara, am vrut să stau de vorbă cu tine. Nu mai fi atât de neascultător şi atât de tare la inimă, că nu poate inima să se înmoaie. Fiule Ionică, unde sunt oile pe care le-ai păscut şi pe care le-ai avut? Spune-Mi şi Mie. Fiule Ionică, spune-Mi şi Mie mai crezi în proorocie? Mai crezi? Dacă Domnul Iisus Hristos, prin acest prooroc, ţi-a proorocit că mult ai greşit, de ce nu te-ai umilit cum s-a umilit David când Domnul a trimis un prooroc la el? Să ştii, tată, că aceasta îţi lipseşte. Şi îţi lipseşte nu numai ţie, ci la toţi.

Când Domnul Iisus a pregătit această proorocie, pentru cine a pregătit? Pentru cer, sau pentru pământ? că şi pământul se clatină de frică. O, copiii Mei, nu vă încredeţi în ştiinţa voastră, că, să ştiţi, nu veţi şti nimic fără Dumnezeu. Dumnezeu, de când a făcut pământul şi omul, a făcut şi prooroc. Copilaşii Mei, Dumnezeu a vorbit cu oamenii pe pământ prin Duhul Sfânt. Veniţi-vă în fire, că şi împăratul, şi argatul are nevoie de călăuză, şi dacă se trimite călăuza la tine, nu întoarce spatele la Mine, şi umileşte-te. Da, tată, moşii şi strămoşii voştri au avut nevoie de prooroci, dar voi sunteţi mai răi, că nu-i primiţi pe prooroci. Împăraţii când mergeau la război cereau de sus prooroci ca să le spună cum să facă, dar voi sunteţi răi, aşteptaţi să vin Eu în trup, că nu vreţi să-i vedeţi pe prooroci. Luaţi bine seama la cine a ajuns la capătul lucrului şi la cine n-a ajuns.

... Dacă ar mai fi David, ar da scaunul său ucenicului Meu, dacă s-ar găsi cineva să-l aducă.

Adam a avut timp să se cureţe, dar acum nu mai este timp. Am sfârşit. Un moment a fost să fie această profeţie.

28 februarie/13 martie 1974

Duhul rău fuge de omul sfânt. Nu e bine să fie singur creştinul. Unirea dintre fraţi este pază împotriva faptelor ascunse.

... Măi Israele tată, mult pătimeşte o mamă însărcinată până naşte. Mult pătimesc Eu, şi mult sufăr Eu până te fac copilul Meu, până te fac creştin, până te văd dus la Mine acasă, că de multe ori am hotărât să vii după Mine şi te-am lăsat, doar vii, şi când am văzut că nu mai vii, am venit înapoi şi te-am găsit morfolit în mizerie. Fiţi atenţi la viaţă, fii atent, tată, cerul întreg te învaţă. Fii atent, creştine, că dacă nu eşti atent, te-ai morfolit tot în păcat. Nu te face prost. Fii deştept şi isteţ în credinţă. Nu-ţi bate joc de Domnul. Să zică duhul rău, de la distanţă: *„Mi-e frică să mă apropii de aceşti creştini!“.*

Când a întrebat Domnul pe duhul rău de Iov, a zis: *«Îl cunosc, că-Ţi slujeşte Ţie. Dă-l pe mâna mea, să vezi Tu, Te mai slujeşte aşa?».* Şi Dumnezeu a zis: *«Mă iubeşte oricum s-ar afla».* Şi atunci, diavolul, crezând că nu-I mai slujeşte, Dumnezeu i-a dat voie să se ia de el. Copilul Meu, acum nu mai e vremea de atunci şi nu mai e nici creştinul Iov de atunci. Ţineţi minte, tată, că Dumnezeu trimite tot cerul să vă apere şi îl alungă pe diavol, aşa cum merge cineva la tine la poartă să nu te mănânce câinii. Şi totuşi, nu e pază ca să nu greşiţi. Am văzut creştin căruia îi părea rău când un alt creştin îl lua să se ducă amândoi acasă, că el avea de gând să se abată pe ici, pe colea. Îngerii din cer, de când pleacă creştinul de acasă, se umflă de plâns. Se duce la serviciu, se întoarce înapoi, dar nu mai e cum a plecat de acasă. Poate ziceţi că nu e aşa. Creştine, Dumnezeu să nu-ţi scrie păcatul tău, dar câte le faceţi, dacă ţi le-aş spune, ai zice: *„Păi şi acela e păcat?“.*

1/14 martie 1974

Vor învia morţii cu însuşi trupul lor. Depărtarea de momeala duhului rău. Domnul cu ceata Sa, şi diavolul cu ceata sa, război pentru biruinţa Domnului.

... Veniţi, tată, veniţi aproape, ţineţi aceste cuvinte, că sunt sfinte. Şi peniţa care le scrie se sfinţeşte, dar ce este rău se blesteamă de Dumnezeu. O, tată, veniţi aproape, că vor ieşi morţii din groapă! Se vor încheia cum îşi va încheia cineva haina sa, şi se va întrupa carnea lor din pământ. O, creştine, atunci vei vedea minune şi nu te vei bucura, ci vei plânge. Toţi împăraţii vor sta înaintea Mea şi vor plânge că nu au păstorit poporul ca să aibă viitorul.

... O, creştine, ai făcut legământ ca să împarţi un sfert la săraci, un sfert la biserică şi restul pentru tine. Ai făcut tu aşa? O, tată, vei plânge cu amar să treci la Dumnezeu, dar nu vei putea, că e război între noi. Deşteaptă-te, creştine, că război ca acesta n-a fost de când e veacul, război între Dumnezeu şi duhul rău. Ai să te întrebi: *„De ce sunt eu de partea duhului rău? că eu am lucrat cu Dumnezeu“.* Ai să te întrebi: *„De ce sunt eu în ceata duhului rău? Eu am slujit lui Dumnezeu“.* De aceea am spus: înmulţiţi rugăciunile şi lucrurile Mele, că ele vă dau puterea cea bună. Copilaşilor fără minte, veniţi-vă în minte, că vă poruncesc vouă cum am poruncit

Ninivei. Vine prăpădul peste tot şi nu va scăpa nimeni, decât numai cei aleşi ai lui Dumnezeu. Creştinilor, să se ducă de la voi din creştini în creştini, ca fiecare să-şi pregătească viaţa duhovnicească.

... Nu ieşiţi din cortul dumnezeiesc, nu umblaţi pe drumuri întortocheate, că adevărat grăiesc, că ziua care va veni, nimeni nu o va crede până nu o vede, dar Eu vă spun: fericit cine crede şi se pregăteşte ca s-o primească. Veniţi-vă în putere, că nimeni nu va scăpa, tată. Nici cel mai învăţat împărat nu te scapă, decât numai Dumnezeu. Vei vedea pe mama ta şi pe tatăl tău când vor învia. Te vei întâlni cu cine nu l-ai mai văzut de mult. Cine e păgân nu va mai avea timp să-şi lepede păgânătatea. Să se ducă vestea aceasta prin toate colţurile.

... Dumnezeu Îşi alege ceata Sa, şi duhul rău, ceata sa, şi va fi mare război între voi. Se vor topi diavolii din toată ceata lor. Vei răcni în gura mare, omule cu putere mare care i-ai chinuit pe credincioşii Mei.

... Creştine tată, Eu să fiu ca tine aş sta ca Ioan cu capul pe umărul Domnului. Eu aş face toate numai în numele lui Dumnezeu. Nimic n-aş face în numele Meu şi după gândul Meu. Aş face toate după Dumnezeu.

6/19 martie 1974

Proorocie despre împuţinarea credinţei, începând de la preoţi.

... Fiţi atenţi, că s-a coborât pe pământ pilot care vrea să răstoarne biserica şi şopteşte la urechea celui mai iscusit slujitor al Meu să spună că Scriptura nu e făcută de Mine şi că e făcută de oamenii care au venit să ţină lumea în lanţuri. Acest pilot îi va duce în iad pe toţi. Va face din preoţi, popi, şi vor umbla ca păcătoşii, cu pipa, cu mândruţa, cu sticluţa, şi va umbla cu ştiinţa.

9/22 martie 1974

Cine umblă cu lumea, nu a venit la Domnul. Cei bolnavi sunt nelegiuiţi şi nu pot leacurile peste ei.

... Măi copilaşii Mei, cine a intrat în lume, nu a mai venit la Mine. A venit, dar trupul a intrat în mormânt, şi duhul a venit sus la Mine. Măi Israele, măi rămăşiţă puţină, vino, că te chem, te aştept! Ai să vii când nu vei mai avea ce mânca şi nu vei mai putea răbda. Ai să vii la Mine, copilul Meu, şi ai să plângi să-ţi dau. O, copilaşii Mei cei flămânzi! De ce sunteţi flămânzi? că pâinea stă pe masă nemâncată. O, copilaşii Mei, de ce sunteţi nemâncaţi şi goi? O, tată, de ce? O, tată, ţineţi minte aceste cuvinte, că le veţi mai auzi o dată, că stă pâinea nefolosită de voi.

Daniele, ţine-te bine, tată, că uite, a adus Măicuţa Mea o carte că din Israelul Meu de azi nu rămâne nimeni, şi alt Israel vine şi îi ia locul. E păcat să vină altul să stea în această casă. Eu am iertat, n-am condamnat, nu l-am pedepsit, dar fii atent, Israele, nu te mai gândi la nimic în viaţa aceasta, decât numai la Dumnezeu şi la viitorul tău, că nu te minte Dumnezeu. Crezi? Spune, Israele, crezi?

... Măi fiule, dacă te-ai sui pe o cracă de nuc şi te-ai uita, nu e frunză în nuc câţi preoţi sunt pe pământ, dar e frunză în nuc câţi doctori sunt pe pământ, dar nu e frunză în nuc câţi păcătoşi sunt pe pământ. Crezi? Şi nu e frunză în nuc câţi bolnavi sunt pe pământ. De ce nu se vindecă, tată? De ce nici preoţii, nici doctorii?... Pentru că cei bolnavi sunt nelegiuiţi şi nu au putere doctoriile.

15/28 martie 1974

Poporul din urmă, copil al lui Avraam, dar după har este mare. Urmarea crucii. Cei împrunciţi vor moşteni cerul pe pământ.

... Vine moartea peste tine. Cel ce nu face ca Mine, are noroc de moarte. Vine moartea peste tine, a doua moarte, că prima a venit când M-ai ameninţat cu faptele rele. Moartea a doua când va veni, nu mai scăpaţi.

... Voi sunteţi mici, adică sunteţi cei mai de pe urmă din toţi copiii lui Israel, sunteţi cel din urmă copil al lui Avraam, dar după hrană sunteţi cei mai mari. Voi însă nu aţi ieşit nici din faşă. Ce-o fi cu voi de nu mai creşteţi odată? De ce sunteţi anemici? Parcă n-aţi mâncat niciodată. Ce să vă dau Eu ca să vă împuterniciţi? Tot creştinul se pregăteşte şi el cu ceva de ziua mare, dar voi staţi în faşă, măi copii, în faşă, dar sunteţi plini de răutate şi urâcioşi.

Măi Daniele, când vorbirăm noi? Ieri, şi chiar în timpul Meu se ridica un nor de scântei de la copiii Mei. Oare, Eu aşa am spus: *„Viorica, diseară să vă certaţi!“*? O, copilaşii Mei, am înjosit lucrarea Mea prin voi, de la un cap până la altul. Creştinilor tată, am înjosit cerul pentru voi. Se mişcă templul din temelie. Vreţi să rămână muzeu? Copilaşii Mei, asfinţeşte soarele, e soarele la apus.

... Sfântă cruce, fericit şi sfânt chip! Cinstiţi crucea! Unde este crucea căzută, să o ridicaţi, că se sting crucile de pe pământ, căci e pace pământească, dar e război duhovnicesc. Se împlineşte, se împlineşte Apocalipsa, şi să ştiţi că dacă a pierit crucea, aceasta e crucea pruncilor, că a moşilor s-a stricat de către prunci.

... Măi tată, nu vă pierdeţi credinţa. Faceţi rugăciuni. Au născut Zaharia şi Ioachim prunci prin rugăciuni. Şi Avraam a născut un prunc cu Agar, dar din voia soţiei sale, că Eu îi dădeam prunc din partea Mea. Să nu se smintească nimeni, că nu ştiţi cum s-au lucrat lucrurile. Dumnezeu are voie să facă lucrarea Sa cu cine vrea, nu cu toată lumea. Nu voia Mea a fost ca Sarra să-i dea voie lui Avraam la Agar.

16/29 martie 1974

Domnul Se destăinuie poporului creştin, povăţuindu-l spre milă şi spre uşurarea durerilor Lui. Cel slab cu duhul să caute hrană duhovnicească.

... O, Israele dinainte şi de acum, am mers pe acest pământ şi pe zăpadă, şi pe vânt, am mers oropsit şi necrezut că sunt trimis de cerul sfânt. Am mers pe pământ şi am fost socotit că sunt bandit. Să nu ridicaţi cuţitul asupra Mea, să nu mai ridicaţi ciocanul şi cuiul sau batjocură asupra Mea. Ţineţi-vă bine, că diavolul vrea să vă omoare, vrea să vă facă să nu Mă mai cunoaşteţi, vrea să nu mai mergeţi în bisericuţa Mea şi vrea să fiţi beţivi, curvari, hoţi, mincinoşi.

O, micuţul Meu popor anemic, gol şi cerşetor! O, micuţul Meu călător, de multe ori te-am văzut orb, mergând, bocind şi întrebând. Nu te mai uita şi nu mai întreba pe nimeni. Nu te supăra când te bate cineva. Nu cârti când ţi se ia hăinuţa sau când râde de tine. Nu te supăra când cineva îţi strică ţarina. Eu am fost mai mult oropsit, Mi-au stricat toate câte le-am purtat în braţe, au făcut ucidere în copiii Mei, şi am zis: *„Lăsaţi călăul să-i vină rândul de la Dumnezeu“*.

... Azi e vremea când şi preotul care a primit de la Mine darul, să Mă înjunghie, şi acela te duşmăneşte pe tine. Trebuie să faci ca el să te iubească. Va veni timpul care a fost odată, ca Domnul Iisus să vină în trup şi să bată pe cel ce intră în

Sfânta Sfintelor cu țigara sau cu pântecul plin de vin ori de must.

Țineți minte, tată, încă o dată Domnul arată, să nu pierdeți cunoștința de creștin. Când cineva îți spune hoț, pune capul în jos, că și Eu tot așa am făcut, că dacă nu puneam capul în jos, nu s-ar fi împlinit. Oare, Mie nu-Mi era milă când plângeau Maica Mea și prietenii Mei? Mi-a fost milă și de Caiafa, și de Pilat, Mi-a fost milă de toți, pentru că știam că sunt păcătoși, și pentru păcătoși eram venit, dar tot a mai rămas păcătos, și de la potop, și de la foc. Oare, în corabie când am fost, nu eram toți o familie? Măi Daniele, crezi? Dar de unde a mai răsărit păcătos?

... Auzi ce spune, că a pus Dumnezeu poporul Său să ia televizor și a pus să se însoare și să se mărite și casă să-și facă și să pună pe omul Său să mintă. Copilașii Mei, n-am făcut casă să fie rău. Nu Mă judeca, măi creștine, că toate le-am făcut spre binele tău. Acestea sunt lucruri nu ca să cazi sau să Mă judeci, ci aceasta am făcut-o pentru tine.

Ține-te bine, creștine, că am văzut un creștin plouat, și nu a plouat în timpul acela. Ține-te bine, creștine, să nu te plouă, că nu mai stă Duhul Meu în voi, și în loc să mai fii creștin, ești păgân, și aceasta este neatenție, și este voința ca să se strice. Ține-te bine, că fericit cine are gură, urechi, mână, picioare, ochi și simț, și le ține bine, bine, bine.

Tată, tată, nu Mi-ați dat răspunsul. Întreabă tu poporul, va mai putea merge cu Mine? Dacă va aluneca și va cădea, ce facem, mai mergem? Domnul îl iartă că a căzut, dar nu-l iartă de altceva, că nu a curățat pata. Curăță pata, ca să nu mai cazi. Și Eu am căzut, dar cu crucea în spate, și M-am ridicat și am mers tot pe calea aceea și nu M-am răzbunat. Sunteți anemici întru toate, fiindcă unde trebuie hrană duhovnicească, bagă tot pământească. Păstrați puterea în voi. Zice cineva: *„Eu n-am curvit, eu n-am mințit, n-am furat, și tot spune că sunt rău“*. O, copilașii Mei, strângeți cuvintele Mele, că Dumnezeu nu-ți dă laudă acum pe drum, ci când s-or sfârși drumurile.

18/31 martie 1974

Duhul împăcării între frate și frate. Vrednicia poporului Domnului se păstrează prin smerenie. Vremea slavei Domnului peste ucenicii din urmă. Minciuna nunții din lume.

... Creștini răi! Nu se poate creștini supărăcioși. Am văzut creștini supărați pe aproapele. A asfințit soarele nu o dată, ci de multe ori, și tot nu s-au împăcat. Nu te-aș lăuda Eu dacă ai fi fost bine cu învățătura Mea? În toate părțile te-aș spune că am un popor vrednic. Dar cui să-i spun: *„Ioane, ești vrednic de Mine!“*? că până seara ai murit, că te-a dărâmat mândria. Faceți fapte de se bucură cerul, dar faceți și fapte de se îndoliază cerul. Pregătiți-vă în fapte.

... Poporul Meu iubit, vine vremea să fim cu toții așa cum a fost Domnul cu ucenicii. Fii credincios. Vine vremea să mai colind o dată pământul acesta, să merg și Eu cu voi, ca și cu frații voștri, să mănânc cu voi la masă. Atunci nu va mai fi Iuda să Mă vândă. Atunci vor zice: *„Și eu vreau să fiu creștin“*. Adu-ți aminte de moarte, că trupul acesta are două căi: are o cale să moară, și o cale să întâmpine pe Domnul Iisus Hristos dacă are voință.

... Fii desăvârșit, că astăzi pe pământ se vede lucru de jale, se văd femei măritate când îmbracă rochița de mireasă. Femeia măritată, cu copil, care se îmbracă cu rochița de mireasă, se duce în foc. Să se ducă vestea aceasta. Nici fecioara care nu este curată și e pătată nu are voie să se îmbrace cu rochița de mireasă. Plânge cerul și suspină când vede atâta nelegiuire. La ce-i mai folosește să se îmbrace ca mireasă? Nu e voie!

... Voi sunteți îngerii cu care Dumnezeu va încheia veacul. Voi sunteți sămânța lui Avraam. Printre voi e și rămășița lui Baal, care se închină la idoli. Uită-te bine, ca nu cumva cineva din casa ta să fie din aceia.

... Să se ducă vestea aceasta, că femeia măritată sau femeia desfrânată sau cea care nu este fecioară, nu are voie să se îmbrace în rochie de mireasă, că albul înseamnă nevinovăție, nu tâlhărie, și în iad vei merge. În vremea de demult, femeia desfrânată era îmbrăcată în haine de desfrânată, dar acum, dacă s-ar mai respecta legea aceea, toate ar fi îmbrăcate în haine de desfrânată.

22 martie/4 aprilie 1974

Înălțarea minții vatămă smerenia inimii. Preoții își vând „darul“ pe țuică. Poporul cuvântului este dușmănit de preoții din lume.

... Israele, fii rudă cu Mine prin Pâine și Sânge. Israele tată, fii rudă cu Mine, că vine ziua când se va aduna rudenia. Israele, nu te mai încăpățâna și nu te mai abate, nu mai lua nimic din casa și masa altuia, și îmbracă hăinuța Mea, că nu se potrivește hăinuța altuia.

... O, Israele, am lucrat cu tine, am făcut o casă cu temei ceresc, am făcut casă cu tine și ai părăsit casa. Am făcut masă cu tine și ai părăsit masa. Am făcut ospăț cu tine și ai părăsit ospățul. Am purtat taina cu tine și M-ai părăsit. Ai vândut până la ultimul cuvânt.

... Când am venit Eu în mijlocul tău erai țăran, și acum ești domn. Duhovnicește grăiesc. Când am venit la tine aveai opincuțe, și acum ai ghetuțe. Când am venit, purtai hăinuță de stofă groasă, de dimie, și acum porți din stofă scumpă. Israele, atunci am stat mult de vorbă cu tine, dar acum stau puțin, că nu mai vrei să asculți. Atunci erai un om smerit. Acum ești un om mândru. Cine te-a mândrit și cine te-a îmbogățit?

... Venind din cer către voi, am întâlnit numai grămezi de sticle goale și e scris în carte că în această zi nu se bea și nu se mănâncă cu unsoare, dar am găsit carne multă. O, piere pământul, cu carne cu tot!

... Unde sunt păstorii, de nu mai îngrijesc de această lume nebună? Au îngăduit să se facă ce nu a făcut nimeni de pe pământ, de când e zidirea. Am dat potop, și adevărat vă spun de cei de atunci, că nu au făcut ce se face astăzi. Am ars Sodoma și Gomora, dar nu aveau păcatul de astăzi. Gomora se va mântui la judecată, dar lumea de astăzi va pieri pentru totdeauna. Fiți părinți pentru copii, împărtășiți copiii cu cuvinte sfinte, pentru că nu mai aveți cu ce-i împărtăși, că preoții au vândut darul pe țuică. Astăzi preoții mănâncă și carne, și beau și țuică astăzi, miercurea, în săptămâna mare.

... Dacă Domnul vă ursește căsătoria, doresc din partea ta să fie ca și când n-ai fi căsătorit, că mai bine e ca femeia să se culce într-un pat, și bărbatul, într-un pat, căci copiii care se zămislesc, vine lupul și îți ia copilul de la piept și îl duce să-l crească el.

... Cine îl pune pe preotul Ioan Mitrescu, cine îl pune pe preotul Vasile Didoacă, cine îl pune pe preotul Petre Nițescu să stea împotriva creștinilor Mei? Și câți, câți? Toată preoțimea e dușmană pe copiii Mei. Dacă mai am unul la o sută care să țină cu Mine și să-i iubească pe credincioșii Mei.

28 martie/10 aprilie 1974

Toate vor mărturisi pe creştinul care stăruie în neascultarea prin care Domnul este defăimat. Destoinicia care se cere la lucrul propovăduirii împărăţiei cerurilor. Nimeni să nu dorească să părăsească ţara română. Fuga de mărire pământească.

... O, copilaşii Mei, ce veţi zice voi odată, ce veţi ofta şi ce veţi întinde braţul ca să scăpaţi, şi nu are cine, că toată scăparea nu e decât la Mine! Nu acest trup, că acest trup e o trâmbiţă de valoare pentru sfânta Mea lucrare. Lucrarea aceasta va fi doctorie unde vei scăpa de supărare grea, că şi pomul din grădină, unde este la tine, are să suspine şi are să spună de Mine, şi vrea să spună că ai ascultat de alţi dumnezei. O, creştine tată, poporul Meu Israel, cum ţi se pare dulce un lucru care nu aparţine de Mine? O, poporul Meu Israel, de ce nu înveţi de la părinţii tăi de altădată? Că a plecat Moise de la ei, şi când a venit i-a găsit rătăciţi. Şi ce au făcut? Toţi au murit. Au rămas numai doi.

... Mulţi fraţi de ai voştri au ajuns la porţile cereşti, dar voi v-aţi lipit de pământ. Adevărat vă spun, nu pot să vă dezleg de pământ, de cele pământeşti.

... O, creştine, adevărat grăiesc că am să te părăsesc, şi să ştii că vei pieri, cu tot ce e lipit de pământ, că a făcut pământul scoarţă.

... O, creştine, leapădă de la tine această fire, că nu se acoperă aceste fapte, şi se descoperă când ţi-o fi lumea mai dragă. Spune, poporul Meu, crezi? Israele, Israele, plâng moşii şi strămoşii voştri cu hohote. Plânge Maica Mea, şi îngerii, şi sfinţii, că dacă n-ai fi binecuvântat, nu ar plânge. Plânge pentru toate lucrurile lui Dumnezeu pe care le-a pus pe braţul tău, şi tu, tot la rău eşti. Mai bine nu te mai năşteai, creştine.

... Cum are să fie pe pământ buturugi adormite şi ai să vezi mormane de pământ, ieşind fum din iad, şi cum va spulbera vântul fumul de pe faţa pământului! Şi care om nu mai fumează? Că şi cel cu Mine mai fumează, şi ca să nu miroasă, bea ceva.

... Creştinilor, vai, vai, vai! Cine va ajunge în ţara sfântă? Fiilor, păstorilor, e de mirare să mai stea cineva în picioare. Să te miri, tată, să mai vezi unul din aceştia în faţa Mea. De ce? Pentru că nu prinde rădăcină, şi sămânţa pe care o ia, nu o seamănă, o ţine afară.

... Poporul Meu, pentru tine sunt batjocorit şi sunt numit *„escroc“.* Aşa zic unii credincioşi, că voi sunteţi *„escroci“,* voi şi lucrarea Mea. Cine zice aşa? Toţi care nu sunt în acest loc. Pentru tine, poporul Meu, care nu asculţi cuvântul Meu, Mi-a pus lumea nume de escroc. Pentru că vede pe cei dintre voi bând, mâncând şi fumând, zice că Eu te-am pus. Israele, măi Israele tată, taci ca mutul. Ştii că eşti vinovat de păcat. Vei rămâne aşa, Israele. De ce, măi, nu mai vorbeşti? Ţi-e ruşine, sau eşti duşman pe Mine?

... O, tată, tată, copilaşii Mei, feriţi-vă de farisei şi de cărturari; şi mai sunt şi de aceia care cunosc deosebită calea sfântă. *„Escroci“,* n-am auzit tot timpul cât am călătorit aşa cuvânt. Vai ţie, creştine! Vai ţie, păgâne care râzi de Mine! Eu n-am pus deosebire între tine şi Mine, şi am zis: *«Lăsaţi copiii să vină!».* Eu am primit la Mine şi pe mut, şi pe orb, şi pe olog, şi ce am putut am lucrat pentru el şi nu l-am lăsat să plece de la Mine întristat. Tu, creştine, pe ce cunoşti escrocii? O, tată, dacă M-aş duce la masa lor, nu M-ar primi, ar zice că sunt escroc. Nu-l voi primi pe acela în faţă, şi îl voi da pe mâna călăilor să-l ducă în iad. De aceea zic: păcat de voi, că aţi ascultat profeţia Noastră. Ai plecat din casă de multe ori ca un neştiutor de carte. Mult judecaţi între voi că: *„Zice Domnul că vine şi nu mai vine“.* Că de mult te-am ameninţat, şi nu te-ai pregătit nici până în ziua de azi.

... Dacă nu te întorci, vei fi luat şi aruncat în mare, unde este scrâşnirea dinţilor. Eu n-am nevoie ca să faci rele. Nu vrei să faci ca Mine, vei fi aruncat ca Iona.

Desăvârşiţi-vă în credinţă, ca să nu pieriţi ca păcătoşii. Nu e pom pe pământ să nu scrie pe el pieirea păcătoşilor şi fericirea credincioşilor. Le veţi vedea şi voi. Veţi găsi pietricica pe care scrie pieirea păcătoşilor.

Fiţi făcători de pace. Înmulţiţi poporul, tată, căci cine câştigă prin munca sa un rob din robie, Domnul îi plăteşte. Du-te cu el în Scriptură, nu-i spune aşa: *„Avem profeţie şi prooroc, hai la el!“.* Nu spuneţi aşa, că nu e bine. Ai auzit? Pământul trebuie arat şi semănat.

... Creştine, de ce nu te închini ca Mine? Dar creştinul Îmi răspunde: *„Mă închin“.* Acum, care minţim? Nu crede creştinul când îi spune Măicuţa Domnului că nu se închină bine. Şi apoi, Măicuţa Domnului a fotografiat crucea creştinului şi era un *„ori“ (X, n.r.).*

Copilaşii Mei, am venit din nou la voi să vă spun câteva cuvinte. Tot meseriaşul să-şi lucreze meseria. Să nu o schimbe, căci chiar dacă nu se caută acum, se caută mâine, după ce vom trece Prutul acesta de smoală. Copilaşii Mei, ştiţi cine se va îneca? Cei care nu fac crucea bine şi cei care merg după Mine şi sunt cu ochii în lume şi cei care merg după Mine şi Mă urăsc pentru sine. Eu nu zic ca tine, că tu eşti mai frate cu prietenul din lume. Mergi cu Mine când n-ai prietenul cu tine. Şi Eu tot aşa voi face la vremea Mea: te dau pe tine în lături şi merg cu ai Mei.

Copilaşii Mei, urmaţi calea Mea, că nimic nu se va schimba. Omul se schimbă, totul e schimbător, dar Eu, Dumnezeu, şi tot lucrul Meu, nu se va schimba. Eu voi sta neschimbător în faţa ta, nu Mă schimb în nimic. Domnul Iisus Hristos şi tot lucrul Său nu e schimbător, şi nimic din ce e sfânt nu se schimbă. Copilaşii Mei, nu vă schimbaţi, ca să vă cunoască cerul şi cei din cer. Copilaşii Mei, alegeţi lucrurile care nu se schimbă şi staţi cu ele. Domnul S-a schimbat la faţă în faţa ucenicilor, dar tot aşa a venit. Copilaşii Mei, de ce am venit Eu la voi? Pentru că vă iubesc. În tot timpul vă iubesc, dar ţineţi-vă bine.

... Păstoraşilor, aveţi grijă de oi, dar şi de miei, că s-au ivit hoţi de miei şi lupi ca să mănânce oile. Aveţi grijă, tată, şi de oi, şi de miei, că scapă uneori. Tată, aveţi grijă şi de măgăruşii care duc povara, aveţi grijă şi de câini, să nu-i muşte cineva. Să le daţi mâncare şi apă şi adăpost la câini.

Să nu doriţi să treceţi hotarul ţării noastre, să nu doriţi, că pierdeţi locul şi nu-l mai găsiţi.

... Copilaşii Mei, o să ne unim, o să ne înrudim cu alţi ciobani şi cu alte oi şi cu alţi mieluşei care vor veni la voi, dar să fiţi desăvârşiţi, ca să nu-i sminti ţi. Poate cer mâncare sau nu cer. Să nu-i smintiţi.

... Eu sunt Duhul lui Dumnezeu, Care am cutreierat pământul în lung şi în lat. Creştine tată, fii făcător de pace.

Fiule, iată cum se spurcă pământul; numai baluri, numai curvie, numai beţie! O, tată, tată, ia uite cum trage din ţigară şi copilul!

... Fiilor, vine şi bine, vine şi rău. Când e bine, să fii bine. Când e rău, să nu te pierzi, ci păstrează-te, păstrează-te de toate relele. Copilaşule, măi tată, de aş fi Eu în trup, ce bine aş vorbi Eu cu tine! Dar sunt în Duh. Condu-ţi viaţa cum conduce şoferul maşina sa, căci cum are şoferul semnalele în faţă, tot aşa ai şi tu semnalele de la Mine; şi cum şoferul nu bea când conduce maşina sa, aşa şi tu, când conduci maşina Mea, nu bea.

Fii atent, că Gheorghe Cojanu, şi Anastasia, şi toţi ai lor nu sunt cu tine, şi beau ţuică şi poartă haine lumeşti şi poartă duşmănie pe proorocie. Dacă ei urăsc şi duşmănesc profeţia, nu-i mai primi în casa ta. O, ce sărac era odată Gheorghe Cojanu, dar acum s-a îmbogăţit pământeşte şi a sărăcit duhovniceşte, că tot omul care bea ţuică îşi pierde darul cât ar fi de mare, chiar dacă zice el că e arhiereu sau patriarh. Dacă bea ţuică nu e arhiereu, nici patriarh.

... Ioan de la Vladimireşti va fi cu Noi, dar Veronica nu, pentru că urăşte vasul Meu.

... Adevărat vă spun: dacă nu învăţaţi lucrurile Noastre veţi muri împuşcaţi sau înecaţi sau arşi. Copiii aceia mici se fac mari. Copiii mici sunt necredincioşi. Copiii nu mai au chipul lui Hristos, ci au chipul unui om străin, care nu-L cunoaşte pe Domnul. S-a înmulţit lumea. Lume, lume, lume, nu mai e loc pe pământ! Geme pământul sub picioarele tale!

Fiilor, lui Avraam i-am spus: *«Ieşi din pământul tău!»*, dar azi nu mai e aşa, că tot pământul e stăpânit de lume; nu mai e loc gol să nu fie stăpânit. Se vor înmulţi domni peste domni, şi aceştia vor fi mulţi, mai mulţi ca frunza-n codru. Pietricelele pe mare şi stelele pe cer sunt puţine, dar domnii sunt mulţi. Ţine minte, creştine, că suntem cu un picior în cer şi cu unul pe pământ. Aşa stăm până se va sfârşi, şi atunci vom muta piciorul de pe pământ unde este celălalt picior. Copilaşii Mei, nu vor mai avea loc domnii în bloc. Copilaşii Mei, cunoaşteţi bine vremile de sfârşit, că nu mai vezi ţăran, şi vezi numai domn cu şcoală. Copilaşul Meu, să nu te faci domn. Domnul domnilor este Dumnezeu. Cine-ţi mai mătură casa dacă te faci domn? Cine-ţi mai spală rufele dacă te faci domn? Cine-ţi mai pune petic la haină dacă te faci domn? Atunci o arunci. Creştine, creştine, Eu Mă duc în ţară la Mine. Să nu te faci domn în urma Mea. Aşa au voit cu cei trei tineri, să-i facă domni. Le-au dat toată dezmierdarea şi tot aurul, şi ei n-au primit.

Copilaşii Mei, numele vostru l-am scris. Cine l-a scris? Toma apostolul. Copilaşii Mei, apostolul Toma a voit să mai întârziem un pic, a voit să vă cunoască. Şi el a călătorit pe pământ ca voi. De ce a ajuns Toma apostol?

Fiţi apostoli!

8/21 aprilie 1974

Îndemn la viaţă cu binecuvântare şi la duh treaz. Proorocie pentru închiderea uşii bisericii, când preoţii vor da de la ei pe cei iubitori de cer.

... V-am spus odată că s-a ivit odată o scorpie cu două mii de capete şi nu a rămas vreun cap care să nu fi făcut rău; nu celor necredincioşi, ci la cei care sunt cu Mine, Domnul. Fiţi desăvârşiţi. Dacă cineva îţi va tăia capul sau mâna, Domnul ţi le va pune iarăşi la loc. Dacă cineva îţi va curma viitorul, Domnul ţi-l va aduce la loc. Scoate, tată, de la tine tot ce este rău, tot ce nu ţine de tine, că vei muri dacă nu vei omorî acele mădulare care te strică.

Mă uit mereu în mijlocul creştinilor şi văd numai rău. Văd copiii creştinilor ducându-se la cei răi din lume, şi aceasta înseamnă păcat. Creştine, ţine bine binecuvântarea de la Mine. Am luat din partea îngerilor şi ţi-am dat ţie. Am luat harul sfânt, pe care la nimeni nu l-am dat, ci numai ţie, creştine, şi nu asculţi. Creştine, se termină ziua cu Mine. Copiii Mei, păstraţi viaţa cu Mine. Avraame, scrie aceste cuvinte, că numai pe tine nu te-am luat martor.

... Tată, călătoria voastră e ca firul de aţă care intră prin urechile acului. Fiţi ca firul de aţă, căci dacă firul se rupe, nu se mai poate trece prin urechile acului. Să vă păstraţi, să nu vă şubreziţi în fapte, să fiţi la nivelul care este scris. Înlăturaţi toată umezeala, toată murdăria care putrezeşte viaţa, şi când vă culcaţi, să fiţi ca şi treji.

... Israele, poporul Meu, adu-ţi aminte de această clipă, că n-am venit la tine ca o rudă, şi nici ca un frate, ci am venit mult mai scump. Israele tată, copilaşii tăi sunt răi. Ce vei face tu? căci se va ridica seminţia ta şi va strica lucrarea Mea. Israele, popor al Meu, sunt în drum să opresc toată seminţia ta.

... Israele, copiii tăi de astăzi nu mai sunt lumină, ci sunt întuneric, căci am văzut sute de copii fumând şi curvind în curtea bisericii. Unde sunt părinţii acelor copii care au copii ca jidovii, ca fariseii şi ca tot ce e rău pe pământ? Unde sunt părinţii aceia care nu mai ştiu de copiii lor care se duc în restaurante şi vâlcele? Cine înghite amarul copilului său? O, tată, sunteţi în ajunul timpului rău. Unde ai să te mai duci să-ţi plângi păcatul şi să-ţi duci jertfa? că Dumnezeu închide biserica.

... Israele, fiul lui Avraam, fă ce a făcut Avraam, căci I-a plăcut lui Dumnezeu de Avraam şi i-a zis: *«Avraame, mergi, şi opreşte-te unde ţi-oi zice Eu»*. Dar tu, poporul Meu, de ce nu laşi răul şi să te curăţeşti? Israele, Israele, se dărâmă şi această casă, pentru că nu vreţi s-o păstraţi ca să intraţi în ea. Israele tată, păzeşte-te de moarte, nu-ţi mai strica viaţa cu lucrul rău, căci când va muri lumea, vei muri şi tu, că se vor descoperi faptele tale.

... Copilaşii Mei, au să vină preoţii la tine şi au să te ameninţe cu palma, cum a venit la Mine Caiafa, Pilat, Irod şi Iuda. Au să vină la tine şi au să spună: *„Nu mai intra în biserică la mine!“*. Şi ai să zici: *„Unde să mă duc? că iată, a sosit vremea să fiu prigonit“*. Cine-l face, măi, să vină la tine? Viaţa lui păgână. Deşi e preot, dar nu-l judecăm, că vine vremea ca acela care te iubea, acum să te alunge, căci unul la mie este care a iubit păstorul, şi unul la mie care şi-a iubit turma. Veţi fi daţi afară din sinagogă. În loc să dea pe cei răi, te dă pe tine. Iată, nu v-am spus lucrul acesta ca să nu mai iubiţi preoţimea.

... Israele, popor al Meu, vine vremea ca fiecare, prin fapta pe care o are, să zboare, dar tu nu poţi zbura, şi vei sta ca păsărica fără aripioare şi te vei uita şi ai să ştii că vei pieri.

Poporul Meu şi bun şi rău, Mă uit din slăvile senine când îţi schimbi firea din creştin în păgân. Mă uit la tine, şi de aceea îţi spun popor bun şi rău. Poporul Meu, când vine timpul să-ţi zic: poporul Meu bun? Oi mai trăi să zic că sunteţi numai buni? Oi mai fi lângă voi ca să văd pe Maria şi Marta şi Lazăr, cel înviat din morţi? Oi mai trăi lângă voi? Ia spuneţi.

29 aprilie/12 mai 1974

Viaţa sfântă a celor credincioşi este salvatoare a neamului lor cel adormit. Neîmplinirea cuvântului lui Dumnezeu este necredinţă şi este păcat. Ucenicul Emilian este unit la planul Domnului. Îndeletniciri ale lucrului cu mâna, îl păzesc pe creştin de amestecul cu lumea.

... Fiilor, fiilor, moşii şi strămoşii voştri au mâncat pâine cerească şi s-au osândit. Fiilor, fiilor, feriţi-vă de păcat, că mulţi dintre voi vă trageţi din neam de oameni răi. Dacă voi păstraţi legea sfântă, scoateţi din foc până la al miilea neam.

... Fiilor, cel mai mare păcat din cele şapte păcate este păcatul pe care-l faceţi: că auziţi cuvântul lui Dumnezeu şi nu-l împliniţi.

... Dumnezeu a semănat numai boabe curate, dar când a ieşit grâul, a ieşit şi neghina. Neghina a semănat-o duhul rău în timp ce grădinarul a adormit.

... O, tată, tată, învredniciţi-vă, că aproape este împără-ţia cerurilor. Este aproape ziua judecăţii, e aproape să se despartă lumina de întuneric.

... Fiilor, Dumnezeu cere înmulţirea poporului Israel, şi nu se înmulţeşte, pentru că păcătuieşte creştinul, în loc să se înmulţească, şi talantul îl îngroapă.

Măi copilaşii Mei, sunteţi rugaţi de întreg cerul, e ca frunza în codru numărul celor care vă roagă să nu stingeţi via-ţa voastră, că trebuie să se împlinească multe cu voi. Dacă nu, veţi pieri, şi veşnic vă veţi osândi. Dacă te duci în lume, nu te iert.

Fiule Emilian, vezi că ai să fii adus aici. Să nu fii amăgit de lume, de nimeni. Să duci viaţă după planul Meu. Ai grijă, tată, că nu te căsătoresc pământeşte. Ştiu că fiecare are suflare, fiecare are soţie, tot ce aparţine de Mine. Nu mai e ce era odată, că şi în mănăstiri se fac păcate. Creştine, mulţi ca voi s-au despărţit soţ de soţie şi s-au făcut monahi, dar azi nu mai e aşa. Emiliane, te iau din casa părintească şi te aduc aici, la Mine. Să nu te supui la nici un fel de păcat, aţi auzit? Veniţi-vă în fire, Emiliane! Veniţi-vă în fire! Păstraţi-vă locul curat, viaţa curată, neîntinată. Fiţi făcători de pace. Nu ieşiţi cu nimic în afară. Aţi auzit, Emiliane? Nu mai e mult, câteva zile, şi te voi aduce în această curte, în această casă, şi vom face dorinţa cerului. Crezi? Nu pământesc, ci duhovnicesc.

... Fiilor, copilaşii Mei, ursesc pe unul dintre voi ca să se facă croitoreasă şi croitor, ca să se facă tot lucrul la el. Un croitor şi o croitoreasă duhovnicească. Să fie între voi un cizmar, un frizer, din toate meseriile, căci avem nevoie, ca să nu ne mai ducem la cel rău din lume, şi nu numai pentru acum, ci şi pentru viitor.

... Vă las cu bine, creştini, nu păgâni. Aveţi grijă, tată, sunteţi între focuri! Ai grijă, nu intra în foc! Dar să ştii, că dacă vei intra în foc, nu vei arde, ci te vei chinui. Amin.

... Fiţi atenţi la cruce, căci lumea face crucea schimonosită. Voi faceţi crucea dreaptă: pe frunte, pe buric, pe umărul drept şi pe cel stâng, căci este păcat strigător la cer să faci crucea schimonosită.

11/24 mai 1974

Fiii lui Dumnezeu nu sunt ai veacului acesta. Răscumpărarea trupului, spre împliniri sfinte.

... Nu acest trup este Domnul. Acest trup este fluier care cântă cântare duhovnicească la oiţe, căci Domnul Iisus Hristos când S-a ridicat, a lăsat o turmuliţă mică, căci este scris că mulţi vor sta în calea Mea când Mă voi arăta. Apropie-te de Mine, că Domnul nu mai face trup din lut. Domnul nu mai face trup, ci face duh din Duh.

... Copilaşii Mei, fiii cerului! Mulţi sunt pe pământ, dar nu sunt fiii Mei, sunt fiii pierzării. Scrie pe ei: *„Fiii pierzării veacului acesta“*. Fiilor, mulţi dintre voi sunt fiii Mei, dar acum e acum. Cine va reuşi la examenul care va fi, atunci vor fi fii. Nu Mă bucur de fiu de prima dată, ci dacă a trecut examenul.

Timpul este scump. Fiule, cum un cizmar nu trece un gram fără plată, dacă Dumnezeu ţi-ar cere răsplată pentru timpul pierdut? Duhovniceşte Domnul vorbeşte. Ce vreme pierdută! Cine scrie vremea pierdută? O scrie îngerul care este pus în slujba sa.

16/29 mai 1974

Stăpânii pământului se cred dumnezei. Venirea Domnului mai înainte de pieirea bisericii lumii. Ispitele îl ţin treaz pe cel credincios.

... Mulţi dumnezei s-au făcut stăpâni ca să le slujiţi în viaţă. Ţine minte, tată, nimeni nu e stăpân pe tine. Cel ce a spus că e stăpânul tău, să nu-l crezi, că e mincinos. Stăpânul tău este Domnul Iisus Hristos, Cel ce S-a dat să fie răstignit, să fie bătut, să fie hulit, să fie batjocorit pentru răscumpărarea ta. S-au făcut împăraţi şi dumnezei mulţi peste om, dar toată suflarea s-a înşelat, tată. Uită-te la animale, că dacă ar avea vocea ta, ar spune că Dumnezeu este Dumnezeu. Mai multă înţelepciune găseşti la un dobitoc, că el ştie care-i este staulul, Care este Dumnezeul lui. Măi creştine, încrede-te bine şi fii credincios în Domnul Iisus Hristos, că mult S-a ostenit Domnul când l-a făcut pe om ca să arate adevărul. Israele, nu te amăgi. Eşti rugat de moşul Avraam să urmezi calea până la sfârşitul drumului.

... Israele, numele tău să nu se piardă. Israele tată, crede cu desăvârşire că, tu chiar dacă vei fi îngropat în pământ, vei fi dezgropat ca şi cel ce a fost tăiat în bucăţi şi îngropat în grădină şi i-a dat mucenicul Mina viaţă. Tot aşa vei fi şi tu dezgropat de unde ai fost îngropat, că Dumnezeu nu-i lasă pe copiii Săi să fie îngropaţi în acest pământ.

... Israele, poporul Meu, nu schimba credinţa ta. Credinţa curată şi nepătată este credinţa ortodoxă şi religia ortodoxă. Amin. S-a desfiinţat religia, dar credinţa mai este. Şi pe aceasta vor s-o desfiinţeze, dar mai înainte de a se închide uşa bisericii, cu un minut mai devreme, vine Domnul.

... Mulţi zic că în credinţă e suferinţă şi caută să plece, şi tocmai la suferinţă se duc. Să fiţi atenţi, că Dumnezeu, pe cine pregăteşte pentru Sine, îl trece prin multe supărări, prin multe încercări, aşa cum a trecut vasul Meu.

... Israele tată, of, zidirea Mea, unde este duhul tău? Stă departe, nu mai coboară în trup. Iată, Israele, unde este duhul de la Mine. Când te-am zidit, te-am zidit să fii mai luminos ca soarele.

... Copilaşii Mei, a ajuns credinţa de batjocură, dar nu o lepădaţi, căci şi moşii şi strămoşii voştri au fost batjocoriţi.

... O, copilaşii Mei care aveţi copii ucişi de lume în toate formele! Se spune vouă: rugaţi-vă pentru ei, că păcatul nu este numai al lor, pentru că nu i-ai ţinut ca şi cloşca sub aripioare, că a venit uliul de satan şi nu i-a lăsat să trăiască.

... Israele, popor sfânt, întru care bine am voit să spun acest cuvânt sfânt! Fii moştenitor al vieţii, nu te abate de la linia dreaptă. Fii lucrător de lucruri sfinte şi adevărate, că nimic nu va rămâne pe pământ, decât ce e sfânt. Toată nedreptatea va fi zdruncinată.

... Israele, ţine minte că azi minciuna e lumină, şi să ştii, să nu te foloseşti de minciună, că împotriva ei este Dumnezeu. Va fi întuneric mare, va fi lipsă de soare, dar nu va fi pentru un ceas sau două sau nouă, sau pentru o zi sau două sau nouă. Vor fi ani mulţi, ca să se facă mincinoşii de ruşine, că vor pune lumină care nu va ţine. Copiii Mei, când va răsări Lumina, vor fi morţii pe pământ ca frunza. Mulţi vor muri de groază, de la sine, alţii vor căuta moartea. Vei cunoaşte pe cel care era cu tine, mort, şi vei zice: *„De ce a murit?“*. S-a descoperit!

Să ştii, când vei vedea întuneric în faţa ta, să nu cauţi moartea, că nu are cine să te ducă la groapă şi cine să te jelească şi să te învieze. Fiţi credincioşi luptători pentru dreptate. Să fiţi ca sfinţii, ca îngerii, ca făcliile, şi nimeni să nu vă stingă viaţa voastră. Fiţi desăvârşiţi, că mulţi se luptă contra

voastră, dar lupta se va întoarce, căci cine ridică sabia, de sabie va fi ucis.

21 mai/3 iunie 1974

Proorocie pentru vreme de prigoană. Întărirea credinței.

... În cărțile pământești sunt scrise numai lucruri false. În cele duhovnicești sunt scrise numai lucrurile cerului.

... Vai de tine, pământ și mare! că nu mai ai nici o ascultare. Nici tu nu asculți, nici pe alții nu lași. Vai de tine, cum vei sta la judecată! că nu ți se va ierta mișelia ta, pe care ai ridicat-o împotriva Mea și a poporului Meu.

... Să nu te temi că a venit vestea să vă ascundeți cărțile de rugăciune. V-am spus mereu să învățați rugăciunea pe dinafară. Au ieșit câini dresați să găsească cărțile ascunse, dar nu vă temeți, că-i veți vedea privind în fața voastră. Dumnezeu nu mai poate răbda tâlhăria.

... A ajuns vremea la sfârșit. Totul s-a sfârșit, tată. Nu vei mai zice: *„N-am dat la păsări și la vite“.* Totul sfârșitu-s-a, copilașii Mei, dar dacă veți posti și veți lucra duhovnicește, cu aceea veți rămâne.

24 mai/6 iunie 1974

Arhanghelul Mihail primește poruncă de la Domnul să aducă pe adormitul Mihail.

Iată-l pe Mihail, iarăși vine, însoțit de Mihail arhanghelul.

... Fiule Mihaile, vorbește cu mama ta. Îndrăznește și vorbește.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Așa, Mihaile, ai învățat să te închini.

— Mamă, mă cunoști pe mine? Mamă, eu sunt Mihail, care vorbesc prin telefonul duhovnicesc. Nu-mi pare rău că am plecat din lume, că m-am mutat de pe pământ la cerul sfânt. Mamă, să nu fii supărată pe mine și pe nimeni din pricina mea. În locul unde mă aflu eu, este mult tineret.

Mamă, ai avut cu ce să-mi faci bine. Vei fi mulțumită și răsplătită de puterea dumnezeiască. Mamă, dacă ai vedea, n-ai mai fi îndurerată, că eu am zis că pe pământ e raiul și viața. Sunt la un loc cu încă doi frați ai mei. Mai ai la mine, mai ai doi prunci, și să botezi doi prunci pe pământ pentru ei.

... Mamă, pune-l și pe bunicul la bine, pentru că a fost bogat și n-a dat la săraci. Nimeni de pe pământ nu se gândește la averile cerești, ci numai la cele pământești. El a avut multă avere, și după moarte i-au răpit-o frații.

... Mamă, iubita mea mamă, să dai milă și în numele Maicii Domnului și al sfântului Mihail. Preasfânta Fecioară Maria e mama mea aici. Tatăl ceresc e tatăl meu aici, și Domnul Iisus Hristos e fratele meu aici. Și câte ființe: heruvimi, serafimi, nu e frunză câtă suflare este aici, cât tineret! Mamă, să fii credincioasă; posturile de peste an să le postești. Învață, mamă, pe tot neamul meu.

... Vai de copiii care-și prigonesc părinții, că mult se chinuiesc aici! Mamă, să fii credincioasă. Mamă, nu mai plânge, ci bucură-te, că ai chemare prin mine, că dacă eu nu plecam, nu aveai chemarea către Dumnezeu.

... Când voi împlini șapte ani, să mă scoți și să eliberezi zidurile și să mă bagi în pământ. Auzi, mamă? Și învață și pe altcineva că piatra e grea, și greu de văzut. Nu este de la Dumnezeu ca omul să-și facă mormântul său cu piatră.

Mamă iubită, să faci multă slujbă și liturghie pentru mine și pentru tine și pentru răposați. Mamă, când faci slujbă, spune păcatul meu, că am fumat și am băut, și mai spune-i că accidentul a fost în locuri necurate, în cârciumă. Acum, mai e cum mai e sufletul, dar la judecată se alege.

Mamă, iartă-mă pentru toată supărarea pe care ți-am făcut-o în viață.

Mamă, a sosit timpul să ne despărțim.

Mamă, plânge tot cerul de prigoana vasului Său, plânge tot cerul că a pierit libertatea credincioșilor, dar Dumnezeu Se luptă luptă crâncenă, că nu mai e mult și se va schimba lucrul acesta.

... Nenea Mișu, apropie-te de telefon. Ai grijă de mama mea, întărește-o și pe mama mea. Eu sunt un fiu ucis de tâlhari. Cu greu m-am despărțit de trup. Nenea Mișu, ești rugat de mine, adu și pe tatăl meu și pe fratele meu pe calea pe care urmezi matale, că se aude numele tău când vă pomenesc de către sfinți, și al vasului Său, și al creștinilor, că am voit să-ți zic: „domnul Mișu“*, dar nu m-a lăsat sfântul Mihail. Eu sunt un fiu care n-am știut de moarte.*

... Sărutări de mâini, nene Mișu, și ție, mamă, și la toți de față. Amin.

24 mai/6 iunie 1974

Îndemn pentru citirea sfintelor Scripturi. Despărțirea de cei ce hulesc. Școala harului ceresc este pentru cei sfinți.

... O, poporule, îndrăgostește-te de Scripturi și urăște romanele.

Poporul Meu va fi prigonit și judecat. Poporul Meu va fi bătut de tine, omule păcătos. O, popor păcătos, lasă-ți mânia jos, că fug oițele de tine ca de un câine. O, popor hulitor, vine vremea rea să nu mai plouă apă și să plouă din ochii tăi pârâu de lacrimi.

... Israele, poporul Meu, rupe, tată, legătura cu omul care nu are pe Dumnezeu; rupe prietenia cu omul care hulește pe Domnul, că nu va mai fi timp, că va veni mânia cea groaznică pentru omul cel păcătos. Deosebește-te prin faptă. Nu mai sta cu hulitorul în calea ta.

O, Israele tată, S-a coborât Domnul Iisus din cerul sfânt, în Duhul Sfânt, pe pământ. De ce? Pentru cine? Pentru tine, creștine. Și pentru păcătos am fost și am profețit, dar dacă nu crede, am tăcut.

... Am întâlnit în drum mașini cu multe lucruri care strică omul la minte. Poporul Meu, cât vor mai merge aceste lucruri pe pământ? Când se vor opri? Cine se va gândi să oprească oamenii? Cine are curaj să facă această faptă? Adevărat vă spun că omul credincios nu face această faptă, că-i este frică. E scris că va veni o inimă dreaptă și înțeleaptă și va opri. Numai o literă scrie în carte. Această literă va fi pusă pe pietricică și va fi aruncată pe pământ și numai acela o va înțelege. Această literă nu a înțeles-o nimeni.

... Tu ai adormit, poporul Meu iubit, dar Eu am răsfoit Scripturile. Ține-te bine, țara Mea, că ai patru surori în fața ta. Aceste surori se vor întrupa în una singură. Aceste surori au în inimile lor lucruri ascunse, care nu au fost descoperite, și vin la tine și îți vor zice ca mama, unui prunc: *„Uită-te în râu, să vezi ce ți-am adus. Nu ți-am adus lucruri pământești, ci duhovnicești“.* Tu, care ești învățat cu lucruri pământești, n-ai să pricepi. Numai cel priceput va înțelege, și va plânge și va striga: *„Iată, vine Mesia! Vine Cel ce a fost și a plecat!“.*

... Poporul Meu, a sosit vremea ca trei părți ale tale să le lași pe cale. A venit vremea să-L iubești mai mult pe Dumnezeu. Poporul Meu iubit, întru care am binevoit! A venit vre-

mea să desparți de la tine din casă trei sferturi din viață ca să poți să fii credincios. Lăsați copilăriile, că ați cheltuit mult fără Mine. Ai să pleci, și pe cale ai să fii plin de durere. Copilașii Mei, mult am mers pe pământ, dar nu vom mai merge mult. Mult am trăit pe pământ, dar nu mai avem mult.

Poporul Meu Israel, de ce nu cunoști pe Domnul Iisus Hristos? Dacă tu nu Mă cunoști pe Mine, nici Eu nu te cunosc pe tine. Tu spui multe la rugăciune, și toate vin la Mine. Îi dai de lucru lui Dumnezeu să aleagă bunele din cele rele.

Tată, te iubește Dumnezeu ca pe cel mai prețios lucru, dar vine vremea ca toată iubirea Sa să se schimbe, că așa a sosit timpul, ca pe cine a iubit Domnul, să-l biciuiască, pentru că a fost alintat și nu a ascultat. Ce socotiți voi acest timp și această lucrare? O, iubite frate, care ți-e munca ta? O, iubitul Meu, o, tată, e lucrul Meu, nu e al tău; e al Meu. Păstrează și vezi, că nu încap în el lucruri stricate.

O, poporul Meu, nu te-am pus peste pogoane de pământ ca să le semeni și să le sapi, și te-am pus numai peste un petec de pământ, care este lucrarea Mea.

... Școală este, elevi sunt, dar nu este înțelepciune și dragoste de învățătură.

... Apropie-te de Mine, țară sfântă, că toată bogăția din tine o vei lăsa și vei pleca. Apropie-te de Mine, rege, căci cu câte ești împodobit, ai să le părăsești.

... Copilașii Mei, nu aruncați puterea din voi, că la toate v-am dat putere. Aveți putere ca la un cuvânt de rugăciune să dați viață omului din mormânt. Ai har și dar, dar harul a ajuns unde e paharul. Am văzut creștini cu paharul plin. Oare, acesta e harul? Să ții în mână paharul?

1/14 iunie 1974

Răbdarea Domnului înaintea omului. Creștinul este îmbrăcat de Domnul în haine cerești.

... M-am făcut tot ceea ce a voit poporul Meu. Am primit orice jertfă ca să le mulțumesc inimile. Am primit multe ispite. M-au ispitit cu orice voință și cu orice păcat.

O, Israele, sărbătorește cu Mine, că mare este această sărbătoare în care stai cu Mine. Această sărbătoare s-o ții, să nu o depărtezi din inima ta, că mult nu va mai fi și se va închide, și să știi că greu va fi, că se va face război care n-a fost de când e veacul. Ai să te războiești cu păcatul pe care-l săvârșești.

Nu dori să intri în pământ, că e păcat să dorești. Să dorești să fii păsărică zburătoare. Aceasta-i colivia pe care o aduce Dumnezeu, și a făcut-o mereu, de câte ori a stricat-o dușmanul Său. Fiule, sărbătorește cu Mine, și viața pe care o trăiești, cu sfințenie să o trăiești. Nu doriți să păcătuiți și să Mă părăsiți, că de nu, vă voi părăsi, și în urma Mea cine va intra vă va toca.

... O, mână de țărână, cum vei fi călcat de alte picioare! Tată, Eu nu vreau să fie așa. Ți-am făcut casă în cerul sfânt, și se va coborî, și aici va fi. Nu vrei tu să stai cu trupul pe averea lui Dumnezeu, și vrei să fii mereu tot în greu.

... Au pus comuniștii hingheri să vă prindă pe cale, dar să nu vă temeți, tată, și când Domnul Iisus grăiește: *„Peștișori, pitiți-vă!“*, să vă pitiți. Mai avem câteva zile și se vor uita după noi când vom pleca dintre ei.

... Fiule, ești îmbrăcat în haine cerești, că sfinții tot așa au fost îmbrăcați. Acestea sunt haine cerești. Ferește-te pe unde mergi, să nu le mocirlești.

... De ce nu simți durerea și întristarea trâmbiței Mele? De ce nu prețuiți vasul din care beți și mâncați? De ce-l nimiciți? Un pic se mai ține în fire, și gata e să piară dintre voi. Duhovnicește Domnul vorbește. Copilașii Mei, nu numai acum e vasul Meu, ci mereu.

... Tată, vine foame, secetă, lipsă de hrană și de izvorul apei, și să nu se ducă ai Mei la altă masă și la alt izvor, să nu se ducă oile Mele. Deși știu că această șoaptă de mult a intrat în urechile lor, dar ei nu vor să împlinească, și aleargă la alte mese.

12/25 iunie 1974

Păzirea puterii credinței vine de la despărțirea de lume. Poporul Domnului va fi lumina orbilor.

... Poporul Meu Israel, apropie-te de Mine și păstrează credința. Credința ta să fie sfântă, căci va veni o zi în care se va judeca acela care n-a crezut dintre voi, iar pentru cel necredincios, și mortul de va învia, nu va crede, și va huli numele lui Dumnezeu.

... Nu e voie să numărăm zilele, nu e voie nici așa să spunem: *„La anul, pe vremea aceasta, nu vom mai fi“*.

... Ascultă bine, creștine care ai un copil în lume și nu e cu Mine. Zic să-l lepezi de la tine. Adică cum să-l lepezi? Să nu mai zici că e copilul tău. Alege: ori cu Mine, ori cu copilul tău. Creștine, nu amesteca lumina cu întunericul. Dacă-ți dă cineva să bei, nu bea. Mănâncă din ce vei lucra. Lucrătorul nu moare de foame. Dacă tu ai vie, de ce nu mănânci și nu bei din via ta, și te duci în piață și cumperi de la alții?

... Fiule, mai am și alți fii în crăpăturile munților și în scorburile copacilor, și vin să se împlinească. Vine cel prigonit de pe pământ, vine acela care a dus armata creștină și pe șes și pe munte; vine, își caută poporul ca să-l mai adape o dată. Nu știi tu despre cine vorbesc Eu. Aș avea multe de spus, dar nu sunteți dintr-o credință.

... Iubitul Meu popor Israel, copilașii Mei, vine vremea să rămâneți singuri. Nu veți mai avea frați și surori, nu veți mai avea unde vă aciua, și aceasta se va strica, fiindcă e scris: *«Cerul și pământul trec, dar cuvântul Meu nu trece»*, și mai scrie undeva că tu vei fi soarele și luna, și când te va vedea orbul, te va strânge la pieptul său.

... Ascultă, creștine: chiar din familia ta nu te va lăsa să postești, că zice că te vei usca. Fericit de mii de ori, unul la mie dintre voi, care să fie desăvârșit cum a fost Ioan Evanghelistul.

... Tu îți faci lucruri și casă pe pământ, dar nimic n-ai să stăpânești dacă vei fi păcătos.

... Fiule, nu căuta pe pământ credința, că mai rău te va strica, ci caut-o la Mine în cer.

... Aveți grijă, tată, de bisericuță. Nu faceți zgomot în timpul slujbei. Nu stați în bisericuță fără să vă închinați și să cântați. Nu stați în picioare când trebuie să îngenuncheați. Împliniți așa, că nu are cine să prețuiască, decât voi.

16/29 iunie 1974

Purtarea cerească arată izvorul care și-a adăpat poporul. Evanghelia de azi va fi vestită împăraților lumii. Maica Domnului este rugătoare pentru creștini.

... Fiule, dacă îți spune cineva o minciună despre Mine, să nu o crezi, creștine, că acela care spune minciuna, tot acela vine și o să se facă pe sine mincinos. Singur îți va spune acest adevăr care e călcat în picioare.

Copilașii Mei, precum se învață soldatul în armată, așa să se învețe creștinul să fie pregătit mereu pentru Dumnezeu.

Aşa şi Eu îţi spun ţie: învăţaţi bine familia să fie cu Mine, începând de la femeie până la copil. Să se vadă pe drum când va ieşi de la tine, şi în mers şi în port că este cu Mine. Copilaşii Mei, nu numai cei din familie să se vadă că au avut păstorul credincios, ci tot ce este sub conducerea ta, toată turma Mea să se vadă că a mâncat cu tine la masă, să se vadă că a avut pe Domnul Iisus Învăţător.

Copilaşii Mei, feriţi-vă să nu intre în creierul vostru şi în inima voastră minciuna de azi. Să nu intre în inima voastră nimic din cele ce sunt astăzi.

... Daniele, să nu ai în turma ta pe cineva care bea sau care poartă goliciunea aceasta. Să nu ai în turma ta pe cineva care curveşte. Controlează mereu pe poporul Meu cum este, cum se poartă, cum lucrează, chiar şi noaptea, în somn, cum doarme. Spune-le de aproape că Domnul Iisus te-a pus să-i păstoreşti în tot lucrul duhovnicesc. Şi nu te teme, tată, că un pic mai e.

... Vine vremea să te duci la împăratul să mănânci cu el la masă, nu cu acesta de azi. Vei mânca la masă cu împăratul şi te va primi la el în casă.

... Ia uite cum piuie ciorile şi croncăne; cer de la Mine mâncare, cer carne. Să ştii că vor avea ce mânca. Rău Îmi pare de zidirea Mea, că vor mânca ciorile din ea când voi întoarce îngeraşii de la miazăzi şi de la miazănoapte şi vor suna fiecare din trâmbiţa lor. Au sunat, dar cel de pe urmă nu a sunat; şi când va suna, îşi va blestema fiecare soarta sa, îşi va blestema hulitorul limba sa, şi mincinosul, minciuna sa; îşi va blestema necredinciosul necredinţa sa, îşi va blestema vrăjitoarea demonul său.

... Vine vremea să te duci la împăratul să mănânci cu el la masă şi te va primi la sine în casă, că tot răul are sfârşit, toată nebunia de pe pământ are sfârşit. Chiar dacă pune cineva mâna să stingă lumina, nu o va stinge.

... Fiule Daniele, e câte o floare albă prin iarbă şi are câte un bobuleţ mic la mijloc, şi aceea se socotea că e ruşinea. Acum a pierit aceea, nu mai e deloc.

... Copilaşii Mei, uite Maica Mea cum plânge. Oare, Maica Mea nu are zi ori clipă să fie fără lacrimi? Oare, pentru aceasta este ea, ca să se frământe pentru fiinţa omenească? Suferiţi, tată, şi nu vă stricaţi viaţa pentru duşmani, că o pierdeţi. Nu vă stricaţi viaţa, tată, nici pământeşte, nici duhovniceşte, ci răbdaţi orice lovitură, orice necaz, orice supărare. Înduraţi-o, tată, cu dragoste în Dumnezeu şi cu credinţă în Dumnezeu, ca robul Său Iov, ca sfântul Constantin Brâncoveanu, care a fost cu toată familia în faţa lui ucisă. Şi înainte de aceasta, i s-au răpit toate câte a avut, şi a zis: *„Dumnezeul meu, primeşte la Tine avutul meu!“.*

20 iunie/3 iulie 1974

Credinţa sfântă îl face împărat pe cel binecredincios. Cei binecuvântaţi să nu se mai întoarcă în lume. Viaţa duhovnicească lucrează pocăinţă şi curăţie.

... Copilul care este păzit şi ferit să nu audă un lucru sfânt, acela mâine sau poimâine are duh de fiară, care doboară lucrurile lui Dumnezeu. Şi sunt copii feriţi şi păziţi ca să nu audă de Mine, şi aceia mâine sau poimâine trag cu arma în Mine, şi aceia Mă fac că sunt înşelător pe pământ. Şi aşa se luptă lumea de azi, ca să nu afle copilul său de Dumnezeu. Aşa şi voi, copilaşii Mei, vinovaţi veţi fi de copii dacă nu-i veţi învăţa să Mă cunoască.

... Omule credincios, păstrează-ţi credinţa, că prin ea vei ajunge împărat mai presus ca orice pe pământ, şi prin credinţă vei aprinde foc în inima străină şi vei încălzi sufletele îngheţate.

... Fiule, să fiu în trup, Eu M-aş frânge de durerea care Mă apasă. Nu M-au durut cuiele sau palmele cât Mă apasă astăzi greutatea, necazul. Fiţi în necaz cu Mine dacă vă pasă. Fiule Daniele, spune poporului Meu că plânge Dumnezeu şi este supărat de această lume nebună, de aceşti fii, că dacă ar fi sfinţi, ar avea putere cu mâna lor să aducă împărăţia Mea în faţa lor, dar aceştia sunt lume duşmană pe Mine.

Tată, fiule, cuvântul pe care l-am spus, nu se mai repetă. Când am înecat cu apă, am spus că nu voi mai da apă până la judecată şi nu voi mai da foc până la judecată. De aceea Îmi pare rău că a ieşit om din om şi nu mai ia Duh din mâna Mea, şi ia duh din duhul rău. Crezi? Ce zici, Daniele, crezi? Se naşte om din pământ, fără duh; ia duh din duh rău.

Fiii şi fiişorii Mei, staţi lângă Tăticul, că nu veţi mai avea mâncărică. Se vor năpusti străinii să ţi-o ia şi o vor arunca, şi ca să nu se nimicească lucrul Meu, veţi fi lipsiţi şi înfometaţi. Dar cer credinţa să v-o adape toate acestea ce vin, cum a dat Moise din piatră apă şi au cerut mană şi au mâncat. Fiţi cumpătaţi, că diavolul când va vedea poporul Meu că e înfometat de Dumnezeu, îi va da el apă şi mâncare. Nu te duce cum s-a dus poporul Israel şi a mâncat carne pe săturate.

... Alungă prin post pofta din trup, că nu vei intra în împărăţia Mea cu poftă. Ajunge, nu mai fiţi pământeşti. Curăţiţi-vă de cele pământeşti, că vine vremea să nu puteţi intra pe treaptă după Mine. O, Israele tată, fii duhovnicesc, aceasta voiesc, căci tot pământul se arde, trece prin foc; şi trupul tău trece prin foc dacă este pământesc.

... Copilaşii Mei, vai de cine a luat binecuvântarea de la Mine şi s-a dus în lume, că de la acela a luat duhul necurat putere să facă lucruri rele, că nu mai e vreme să mai căutăm oiţe. Să le îngrijim şi să le păstrăm pe cele ce pe care le avem.

... Fericită-i nunta, dar patul să fie neîntinat, adică să trăieşti cum au trăit părinţii sfinţi ai lui Ioan Botezătorul sau ai Maicii Domnului. Adică să nu fie lumeşti, şi cei căsătoriţi să trăiască aşa cum au trăit părinţii de dinaintea voastră. Fiţi fără plăcere trupească. Să nu vă certaţi pentru această faptă.

Măi Daniele, măi tată, zice apostolul Pavel: cine nu a învăţat bine această carte care este în mână, nu va intra la Mine. Petru ţine cheia, şi Pavel, cartea. Cine nu trăieşte duhovniceşte, nu poate intra pe poarta aceasta. Aşa să spui şi tu, poporul Meu.

22 iunie/5 iulie 1974

Credinţa aduce rod pentru „smochin“. Proorocie pentru poporul care va întâmpina venirea Domnului. Proorocie pentru împlinirile apocaliptice şi pentru nunta Mirelui ceresc.

... Israele tată, popor sfânt, mult te-am iubit şi te-am preţuit, că ai fi putut să fii cel mai fericit şi cel mai ştiut în toate şi cel mai sfânt în cuvânt. Ai fi putut să spui smochinului să rodească, şi rodea, o, Israele tată, dar nimic n-ai învăţat. Uite, se urcă necredincioşii şi mincinoşii şi îşi fac portiţă şi intră, tată, prin ştiinţă pământească. Scris este că în vremile de pe urmă va fi minciuna împărătească şi te vei culca şi nu te vei mai scula.

... O, Ilfove, câte rude au venit la Mine! Au venit şi M-au văzut şi s-au întors înapoi; nu mai sunt lângă Mine. Ilfove, pământ în care M-am coborât şi te-am binecuvântat, şi totuşi nu mai vrei să fii cu Mine! Ilfove, Ilfove, întru toate sunt lucrurile lucrate pentru tine. Nu numai că te-ai tulburat, dar ai şi secat. Ilfove, Ilfove, dacă erai credincios, era mare puterea ta. Ilfove, Ilfove, nu te tulbura ca Mureşul şi ca Oltul,

că acestea sunt pământeşti, dar tu fii duhovnicesc. Ilfove tată, ridică-te, că soseşte vremea să învieze morţii pământeşti. Ilfove, mănâncă şi bea din mâncarea şi băutura Mea, ca să n-ai moarte niciodată.

Strig cum a strigat şi Ierusalimul când M-a primit cu *«Osana!»*. Israele, de ce Mi-ai spus odată că Mă iubeşti şi acum nu mai eşti acela? Când te-ai înşelat? Atunci, sau acum? Israele, poporul Meu, care pentru tine a murit Domnul răstignit! Ilfove, Ilfove, tu M-ai supărat, şi Eu te-am mângâiat. Tu ai scris cuvintele Mele ca să alegi din ele şi ai spus că e minciună. Israele, minciuna e duşmanul tău, care te desparte de Dumnezeu.

... Israele, de ce trăieşte necredinciosul cu credinciosul? Pentru că Dumnezeu când a trimis potop şi nu a mai rămas nimic, a plâns şi a zis: *«Nu voi mai da potop sau foc, până la ziua de sfârşit»*. Mulţi zic: *„Cum ţine Dumnezeu pe criminalul meu? Cum îl ţine?“*. Ce mai judecată faci, creştine! Israele, copilul Meu, rabdă şi tu, cum am răbdat şi Eu. Şi Eu puteam să zic aşa: *„Cum ţine Dumnezeu pe cel ce Mi-a bătut cuie?“*.

... Nu te mai înşela, că a făcut duhul necurat fierea miere, şi mănâncă omul fiere şi zice că e miere. Copilaşii Mei, zidirea lui Dumnezeu, nu mai mânca din fiere şi din plăcere, că e fiere. Uite, au mâncat Adam şi Eva, şi Dumnezeu a răscumpărat pe Adam ca pildă, dar mulţi vor rămâne nerăscumpăraţi, cât e frunza în codru.

... Fii înţelept, că nu eşti singur, Israele. Dumnezeu Şi-a făcut şi Şi-a format ajutoare pentru tine, cel de pe urmă. Ce vinovaţi erau aceia care erau traşi pe roată sau târâţi de cozile cailor? Dar se făcea planul lui Dumnezeu ca să fie azi pentru tine proptea, să pună un pic de credinţă la tulpina ta.

... Israele, să nu intre trupul tău în mormânt, că este scris să Mă întâmpini când voi veni cu scaunul judecăţii.

... Fiilor, să nu fiţi fricoşi, că mulţi vor muri de frică. Mulţi, din pricina unei spaime, pier. Nu-ţi pierde credinţa, şi nădăjduieşte la Dumnezeu în timpul cel greu. Nu deznădăjdui, copilul Meu. Mulţi ucenici, prin frică au pierdut comoara. Copilaşii Mei, feriţi-vă de frică.

... Iată ce spune Domnul: faceţi milostenie cât se poate de multă, iar păcătosului să i se ia, să nu i se dea. Şi iată, Domnul a spus: păcătosului să nu-i daţi.

... Ilfove, Ilfove, pe pământul tău nu se vor mai putea bate ţăruşi pentru un pod. Ţine minte aceste cuvinte, că le vei vedea cu ochii. Ai fost binecuvântat, dar vei fi şi pedepsit că n-ai ascultat.

... Fiule Cristea, aţi auzit vreodată trâmbiţa din faţă că vorbeşte de rău pe vreun prooroc al Meu? Dar alţii vorbesc de rău trâmbiţa Mea. Copilaşii Mei, fiţi desăvârşiţi şi cinstiţi-vă şi învăţaţi mereu viaţa cu Dumnezeu.

... Grăiesc vouă, părinţilor de copii: fiţi învăţătorii lor. Nu mai voieşte Domnul să mai meargă copilul de lângă tine.

Fiule Cristea, şi fiule Daniel, o zi va fi când toate mesele se vor uni, şi toţi proprietarii se vor uni şi se vor iubi şi va fi o singură moară, şi proprietarii vor sta unul la un capăt, şi altul la alt capăt, şi aşa la toate cele patru capete de masă.

... Pregăteşte-te, tată, că mult nu mai e şi te vei schimba ca să poţi să intri în împărăţia Mea. Mult nu mai e, şi zic mai înainte de vreme, că mirele şi mireasa, înainte de cununie se pregătesc. Aşa şi tu, ca să nu zici că n-ai ştiut, să nu zici că te-am luat din somn, pregăteşte-te, poporul Meu, că mulţi dintre voi vor plânge în această zi care va veni, că nici atunci nu se vor pregăti, pentru necredinţa şi patimile pe care le au.

... Israele, nu mai plânge morţii care se îngroapă. Morţii să-i plângă şi să-şi îngroape morţii, că vine ziua în care vei lăsa mortul, că Domnul Iisus nu te va lăsa să îngropi pe mama ta sau pe fratele tău, şi te va lua când va veni vremea.

... Copiii Mei, fiţi învăţaţi, că dacă veţi fi învăţaţi, veţi vedea soarele pe cer când se va topi şi veţi vedea cerul când se va face sul, şi morţii înviind şi venind în faţa Mea.

... Israele, fiu de creştin, M-a trimis strămoşul tău Avraam şi strămoaşa ta Scriptură. Nu lăsa locul tău de la Dumnezeu, că e sfârşitul, şi nu mai am pe cine pune în locul tău.

29 iunie/12 iulie 1974

Arhanghelul Mihail primeşte poruncă de la Domnul să aducă pe adormitul Mihail.

... Mihaile, adu-l pe Mihail la telefonul Domnului Iisus Hristos să vorbească cu familia, cu mama. Adu-l, Mihaile.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

De ce ai oftat, Mihaile?

— Doamne Iisuse Hristoase, nu sunt vrednic să-Ţi mulţumesc pentru binele pe care mi-l dăruieşti.

Sărut mâna, mamă! Apropie-te de mine. Mamă, păstrează lacrimile şi să le foloseşti la rugăciune, că picătura de lacrimă la rugăciune, multe pete duhovniceşti curăţă. Mamă, nu mai plânge de mine. Ştiu că ţi-e dor şi ţi-e milă, dar n-am cu ce te mângâia. Mamă, la nimic nu se poate; aş întinde mâna, dar nu ajung, că sunt departe, şi de la mine până la tine e distanţă mare. Mamă, încă o dată eşti rugată. M-ai salvat din multe suferinţe pe care trebuia să le fac, prin slujbele pe care le-ai făcut. Nimic nu m-a salvat, decât slujbele sfinte şi rugăciunile. Mamă, dacă te purtai ca înainte, cu capul gol şi mândră, nu-ţi primea Dumnezeu nimic.

Mamă, locul în care sunt acum, nu acesta e locul de veci, ci după judecată. Mamă, să nu fie bisericuţă în care să nu fiu trecut la slujbă, pentru că am trăit douăzeci şi şase de ani ca o vită şi n-am intrat în bisericuţă şi n-am făcut o cruce şi nu m-am împărtăşit niciodată. Mamă, la rugăciune să te rogi şi pentru mine şi pentru tine, că eşti vinovată că nu m-ai învăţat binele. Mamă, să nu facă şi fraţii mei ce am făcut eu. Restaurantele sunt un lucru rău, şi ţigările, şi îmi spune duhul rău: „Mihaile, mai ia o ţigară, că ţi-o dau degeaba“.

Mamă, eşti rugată de fiul tău Mihail, unde vei auzi că se fac slujbe pentru iertare, să faci slujbe. Mamă, să nu mai fii bogată pământeşte, ci duhovniceşte. Mamă, în locul televizorului să ai icoana Domnului. Dacă aş avea poarta deschisă, te-aş duce în locul osândiţilor.

Mamă, să fii credincioasă, şi iubeşte telefonul şi pe Dumnezeu şi iubeşte tot lucrul Său şi să nu mai pomeneşti numele celor ce m-au ucis pe mine, că este spurcat. Cine a omorât cu cuţitul, de cuţit va fi omorât. Şi nu mai umbla în căutarea criminalilor, şi cheltuie în salvarea sufletului meu şi al tău, că e destulă osânda ce vor lua. Unde se chinuiesc criminalii şi tâlharii, neam de neam să nu intre.

... Spune-i lui Dan, tatăl meu, să nu mai fumeze, că este Dumnezeu supărat pe cei ce fumează. Şi îmi ajută sufletul meu cu milostenia, mamă, şi nu la lume rea, ci la săracii care sunt pe calea lui Dumnezeu. Mamă, crezi?

Dacă îmi arăta mie cineva visul acesta că eu am să ajung aici şi am să fiu ucis, vindeam tot de pe pământ, nimic nu mai lăsam, şi pe tine te luam. Mamă, unde sunt eu, socotesc că sunt în vis. Vin suflete aduse de îngeri cu fanfară duhovnicească, dar eu n-am avut parte de muzica aceasta, o, mamă, şi încep să plâng şi îmi aduc aminte că am fost omorât de cuţit.

Mamă, să nu te mai desparţi de faptele bune şi de post.

A venit vestea la cer că aşa cum se face pe pământ adunarea, şi în cer e adunare, dar la noi se face adunare pentru fericire, pentru a ne bucura şi a ne numi fiecare la locuinţa sa, că mereu ne numeşte locurile şi cântările şi slujbele.

Mamă, pe pământ eram inginer, dar aici nu mai e acea treaptă; toţi sunt într-o treaptă. Pe unde calcă Dumnezeu, calcă tot poporul Său; nu sunt ca pe pământ scaune înalte.

Mamă, Domnul Iisus e Împărat. Ce zice Fiul, zice şi Tatăl, şi ce zice Tatăl, zice şi Fiul, şi Duhul pluteşte asupra lor.

Mamă, se aud chinurile celor osândiţi şi mă îngrozesc. Se aud chinurile lor şi gemetele lor.

Mamă, am fost dus în faţa scaunului dumnezeiesc, în faţa lui Dumnezeu, şi am auzit cuvintele din gura lui Dumnezeu când a spus către îngerul care mă ţinea de mână: „Acest tânăr nu a făcut nimic pentru Mine, dar pentru că a plecat omorât de cuţit, se iartă pe jumătate; dar jumătate se iartă prin faptele celor de pe pământ“*. Şi de aceea m-au adus la telefon, şi mulţi ar dori, mamă, din cei ce sunt cu mine, să vorbească, dar nu pot. Dar pentru că ai avut minte şi ai venit sub arborele acesta al lucrării dumnezeieşti, ai făcut bine şi pentru tine, şi pentru poporul tău.*

Mamă, să nu ziceţi aşa: „Vreau să mor“*, că trebuie să vă rugaţi la Dumnezeu pentru tot neamul vostru. Când dai milostenie pentru mine, să zici* „Mihail“*, să nu zici* „Mişu“*, că numele de la botez se pomeneşte.*

Mamă, dacă întâlneşti pe fraţii mei de la Fieni, să le spui să-şi schimbe viaţa în viaţă duhovnicească. Spune-le că ai vorbit cu mine şi spune-le să meargă la bisericuţă şi să fie gata, că în cerul sfânt totul e pregătit pentru sfârşit.

Îţi mulţumesc Ţie, Doamne Iisuse Hristoase, pentru ceea ce ai făcut cu mine!

29 iunie/12 iulie 1974

Domnul prooroceşte că se va închide biserica, iar preoţii vor lucra lucrări pământeşti şi lumeşti.

... Israele, Ilfove care te-ai pierdut de la faţa Mea, caută cuvântul Meu care s-a strecurat printre alte degete. Nu dormi, şi mereu să fii treaz, şi caută binecuvântarea Mea.

... Daniele, termină cartea, pecetluieşte-o, şi apoi începe alta cu cele ce vor mai fi.

... Creştine, ai văzut în cale că la câte un loc de şină de tren e barieră, şi nimeni nu trece. Nici voi nu ştiţi cât o să staţi la barieră. Aşa şi în locul acesta, nu ştiţi cât veţi mai sta.

... Se va închide bisericuţa, şi slujitorul bisericii se va duce la şcoală şi va face altă lucrare. Cine te mai îngrijeşte pe tine? Cine te va mărturisi şi cine te va împărtăşi?

... Israele, cine are urechi de auzit, să audă. E scris că un număr dintre voi nu va intra în mormânt. E scris, tată, la sfârşitul cărţii.

... Israele tată, învaţă bine să trăieşti cu Mine, că pământul acesta e o uzină de tină, şi zic să mergi bine, să nu murdăreşti haina de pe tine. Nu mai e prăvălie colea să se cureţe faţa ta. Eu vorbesc duhovniceşte. Nu mai e nimic ca să te curăţeşti, şi aşa ai să te predai lui Dumnezeu, şi pentru fiecare faptă îţi vei lua pedeapsa. Ţine minte, creştine. Uite ziua care vine; nu vei mai avea unde să te speli, nici un patrafir nu va mai fi peste capul tău. Vei vedea pe preotul tău în uzină lucrând. Îl vei vedea şi vei zice nu *„părinte“*, ci *„tovarăşe inginer“* sau *„tovarăşe plutonier“* sau *„tovarăşe profesor“*. Nu mai sunt ape ca să te speli de păcate.

29 iunie/12 iulie 1974

Fărădelegea altor ţări se amestecă în ţara română. Domnul a blestemat toate băuturile tari, în afară de vin. Grija pentru cei adormiţi. Ştiinţa a atacat credinţa. Pecetea lui antichrist.

... Poporul Meu Israel, ce vreme rea e în faţa ta şi în faţa Mea! Aş da-o la spate, dar rup foile din carte. Duhovniceşte Domnul vorbeşte.

... Aşa e scrisă această vreme pe care o face păgânul. Copilaşii Mei, dacă v-aş pune la distanţă ceva care v-ar plăcea, în fuga mare v-aţi duce, dar pentru puţinul lucru care e la sfârşit, mergeţi foarte încet.

Fiule, fii atent, că mulţi iau grăunţe în cioc şi le aruncă, şi mulţi ar vrea să ia şi nu au de unde să ia. Nu mai aruncaţi toate seminţele care se dau, că adevărat vă spun că va veni vremea şi nu vei mai avea, şi vei căuta şi ceapa şi nu o vei mai găsi. Duhovniceşte vorbim. Acum aveţi, şi de aceea alegeţi.

... A început să nu mai fie viaţa voastră vie, că am văzut sculele aruncate. Să ştiţi că nu veţi trăi fără scule. O, creştine, nu înainta fără sculă, că se întoarce vremea să vinzi averea ca să cumperi o sculă. Duhovniceşte Domnul vă spune. Care aţi aruncat sculele de la Mine? Vă vor mărturisi îngerii la judecată. De ce nu vă mai place cu Mine? Ascultă, nu te lăsa, că nevrerea ta e pagubă, că uite, Dumnezeu pune în locul tău un călău, care, de frica viscolului rău, vine la Mine, şi tu fugi de Mine.

... Israele, copilul Meu, o mamă creşte cinci, şapte, zece, paisprezece, şaisprezece sau nouăsprezece copii, şi acum, la sfârşitul vieţii, e singură pe aşternut şi n-are cine să-i dea apă să bea, şi toţi sunt creştini.

... Floricelelor, bătrâni, tineri şi prunci, ţineţi-vă bine! Vine din America, vine din Rusia, vine din Belgia, vine din toate ţările, vine tot felul de lume şi de mode şi de portrete. S-au amestecat ca tărâţa în ciur şi aduc mii şi mii de fapte şi de păcate care nu se făceau şi nici nu se pomeneau în ţara Mea.

... Să ştiţi că Dumnezeu a blestemat toată băutura, în afară de vin, şi era gata să cadă şi vinul în blestem, dar Maica s-a rugat. Aşa să spuneţi, că Dumnezeu S-a supărat pe beţivi şi a blestemat, şi a rămas neblestemat numai vinul şi apa. Nu mai poate Dumnezeu îndura beţia, fumatul, mândria, hoţia şi curvia.

... La bisericuţă daţi liturghii şi pentru cei vii, şi pentru cei morţi. Mânuşiţa voastră dă verdeaţă şi la mort şi la viu. Fiilor, rugaţi-vă pentru neamul vostru viu sau mort. Nu vă uitaţi că atât cât au trăit au băut şi au mâncat. Fiilor, mai bine se iartă acum. Puneţi-i, tată, la liturghie. Căutaţi mereu să faceţi bine şi viilor, şi morţilor.

... Fiţi cu luare-aminte, fiţi treji şi să nu vă îmbătaţi cu ceva din lumea aceasta, că iată, toată lumea e beată. Apropie-te de Mine, fiule creştine, că s-a dat ordin de la împărat ca între tine şi Mine să se sape un şanţ, să se pună un zid înalt, şi în partea dinspre Mine să pună o minciună. Ce să pună? Să pună o minciună straşnică pentru Mine.

Ieşiţi din faşă, că sunteţi mărişori, că toate au slăbit din pricina roadei care nu mai e bună. E ştiinţă multă. Înapoia Mea, satano! Atunci când era omul cu credinţă, era cerul plin de stele, dar acum a pierit omul credincios, au pierit şi stelele. De la copilul mititel până la omul bătrân, numai şi numai păcate nesuferite fac.

... Nu mai mâncaţi mâncare pentru trup, ci pentru duh. Toate să le faci pentru duh. Chiar dacă e pentru trup, dă în numele duhului.

... Am călătorit cu voi. Cinstiţi călătoria Noastră, că nici unul nu a mai greşit rău, care a urmat pe Dumnezeu.

... Florile Mele, am început să iau trâmbiţa pe sus, s-o mut în sălile cereşti, pentru ca s-o călăuzesc prin toate sălile ce le are în faţă. O să veniţi la templul Meu şi nu o s-o găsiţi şi veţi zice: *„Unde este?“*, şi nu voi spune nici la păgâni, nici la creştini. De aceea am voit să dau templul în primire. Cine iubeşte, nu se desparte de el. Mai avem puţin, e sabia aproape de tăiş, şi se împlineşte ceea ce trebuie, şi vai de trupul care va cădea între săbiile acestea! Numai cine nu ascultă se va duce în sabie. Câţi robi cereşti am trimis ca să-ţi spună să fugi de sabie! Şi atunci, nu mai răspund Eu.

... Fiilor, ţineţi taină şi nu mai spuneţi nimănui că se mai vorbeşte cu Domnul sau că mai vine vasul pe la Măneşti, că vine şi cercetează prin cei care zic că sunt creştini, şi apoi vând mai departe.

Vine Dumnezeu, pe Care nu L-ai văzut şi nu L-ai auzit în viu grai decât prin acest cuvânt. Vin, tată, moşii şi strămoşii. Nu se duc la aceia din crâşmă sau la aceia care strică planul lui Dumnezeu, ci vin la tine, care eşti scris în carte. Vin fraţii voştri, vin heruvimii şi serafimii, vin mii şi milioane, vin la tine, Ierusalime pământesc, ca să te ia cu sine.

... Fiţi pregătiţi, alungaţi numele şi urmele lui antichrist de la voi. Până astăzi, până acum, nici un creştin n-a putut să trăiască fără să ţină în mână oastea lui antichrist *(carnetul roşu, n.r.)*. În vremea care va veni, nu va putea sta cu Mine cel ce are semnul lui antichrist. Copii, cine a fost acela care va veni? Toţi care au dărâmat şi au necinstit lucrurile Mele, toţi vor pieri, nimic nu va mai fi. Fiţi atenţi ce v-am spus, căci cu Mine nu veţi fi, că aceasta nu ţi-am spus-o până acum, că nu te voi îngădui lângă Mine cu aceste semne şi numere: 666.

8/21 iulie 1974

Rugăciune, în loc de ştiinţa care îngâmfă. Proorocie pentru căderea regimului comunist. Va înceta consumul băuturilor tari.

... Israele, poporul Meu, apropie-te de Mine întru toate, că te fură duhul rău. S-a umplut pământul de duhurile rele. Fii tare, nu fi moale, că duhul rău te doboară. Nu fi ruşinos, fii îndrăzneţ. Pune mâna pe carte, că a pus duhul rău multă rătăcire şi multă sminteală. Israele tată, să-ţi aduci aminte de aceste cuvinte în toate timpurile, că iată, timpul e primejdios, că lucrează duhul rău prin toate, tată. Israele, dacă vei birui, multe flori ţi se vor pune pe cunună şi vei fi luat de mână în timpul biruinţei şi te va muta Domnul Iisus Hristos sus. Dar dacă te va birui duhul rău, vei fi luat de mână şi aruncat în iezerul care arde.

... Israele, fă-ţi gratii de oţel şi de fier, fă-ţi cuvinte de aur, sfinte, că te doboară ştiinţificii. Să ştiţi că ştiinţificii nu învaţă altceva şi altă carte, decât numai minciuni. Israele, nu învăţa minciuna, că se dă pe faţă şi toţi îngălbenesc. Crezi? Toţi profesorii îngălbenesc. Învaţă rugăciunea, să nu mai fii cu cartea în mână, să nu ştie nimeni când faci tu rugăciunea. Certaţi-l pe satana, nu-l îmbrăţişaţi.

... Israele tată, bagă de seamă că în locul crucii s-a aşezat un chip spurcat, la care toată suflarea se închină şi îi urează de bine.

... O, Israele, uite, se zidesc temniţe pentru voi, pentru sectari. Aşa vă zic aceşti barbari: *„sectari“.* Dar uite, am pus cerul în muncă pentru voi, ca temniţa să se schimbe, să intre cei ce o zidesc, să intre ştiinţificii. Nu vă speriaţi, că Domnul Iisus stă în fruntea voastră şi vă va apăra de orice rău. Ia să luaţi aminte să vedeţi pentru cine se zidesc aceste ziduri reci. Domnul Iisus Hristos a întors sabia.

... Copilaşii Mei, învăţaţi să vă faceţi rugăciunile mergând pe cale, că vă iau cărţile. Învăţaţi bine legea creştină, că o să mâncaţi la un jgheab cu porcii.

... Cine posteşte, se cunoaşte, tată, iar cine nu posteşte, se cunoaşte pe chip şi pe trup. Cine face rugăciune, se cunoaşte pe genunchi şi pe mână. Nu ai nici un semn, te dovedeşti după semn că minţi.

... Mai răbdaţi un pic. Un fulger şi un trăsnet pe cer vine şi se schimbă toate. Când se vor schimba te vei bucura. Se va bucura şi nisipul, şi frunza în codru. Va fi o lărgime [...] nu va mai avea cine umbla. Se va duce omul la mormânt şi va striga la cel ce a murit, la mortul care va zăcea, şi nimeni nu-i va îngropa. Nu are cine să-i mai îngroape, iar ciorilor le va cânta trâmbiţa, să vină să-şi ia cadavrele de pe pământul sfânt.

... După cele proorocite de Mine, să ştiţi că aproape este războiul. Duhovniceşte vorbesc, şi zic să nu te trezeşti în armata lui antichrist, că eşti împotriva Mea.

Are să plesnească cercurile la butoaiele cu alcool, dar are să plesnească şi şeful cepului. Fii atent şi ai să auzi. O, tată, ai să faci baie în alcool. Plesneşte butoiul. Cine are urechi de auzit, să audă. Banii cei mai mulţi se duc cu alcoolul pe apa sâmbetei şi va plânge proprietarul după fabrica sa.

Măi Petrică, măi Viorica, ţine-te bine, să nu fii supărat cu Mine, că am să fac portiţă pe la tine să-Mi închid oiţele. De ce credeţi voi că v-am zis să veniţi aproape? O, dacă veţi pune lacăt la portiţă ca să nu mai primiţi şi să-Mi fiţi împotrivă, mai bine să vă mutaţi. Cine nu mai vrea să mai fie vecin primitor de oaspeţi, să nu se înscrie pe lista Mea; duhovniceşte. Cine vrea să-Mi fie vecin, să se lepede de sine şi să ia crucea şi să-Mi fie Mie vecin, cu toată casa sa, căci adevărat grăiesc: vine vremea să ospătez la vecini, dar vecin, nu duşman, nu lacom de avere. Cine vrea să-Mi fie vecin, să-şi vândă toate moşiile înstrăinate. Vreau să am vecin, ca la toată intrarea Mea să intru prin casa sa. Zice că e greu să fie vecinul Meu, dar nu va fi greu. Vecine, am făcut cina ucenicilor la vecin şi M-a primit cu toată casa sa. O, cer de la voi ce-Mi trebuieşte, şi nu-Mi daţi.

... De ce vin Eu mereu la tine? Nu te mai ia nimeni la sine. Te-ai dus la bisericuţă, ai dat liturghie sfântă, te-ai închinat, şi acel păstor nu şi-a întins mâna ca să mângâie faţa ta şi nu ţi-a spus nimic de întărirea ta, şi a spus aşa: *„Să iasă lumea la muncă, la poduri şi în uzine“.* Sunt supărat, tată, pentru că sunteţi orfani.

... O, copiii Mei, nu pieriţi pentru serviciu sau pentru o pâine. Lasă să piară ei: antichrist.

13/26 iulie 1974

Domnul va întreba de rodul talanţilor. Răbdarea în încercări nu e cât durerea Domnului pentru fiecare om nepăsător de suflet. Iubire pentru pregătirea venirii Domnului. Împăcarea dintre fraţi face poartă rugăciunii.

... O, Israele tată, nu daţi arama pe aur, căci arama nu e bună pentru Mine. Doar aurul e bun pentru tine, creştine, şi aurul de la Mine pune-l bine, creştine. Nu te uita că e vremea rea; păstrează-l bine. Nu-l da pe aramă, ci pune-l în loc curat şi binecuvântat. Creştine, vine ziua când îţi va cere Domnul darul Său ce ţi-a dat, şi răspuns pentru cele dăruite.

... Tu pentru o vacă ţi-ai pierdut firea de supărare; pentru o capră ţi-ai pierdut firea de supărare; pentru un copil care a fost răpit, ţi-ai pierdut firea de supărare; pentru un pom, că nu-l mai ai, ţi-ai pierdut firea de supărare. Israele, poporul Meu, fii una cu Mine, că tu pierzi o dată la un an sau la zece ani, dar Eu pierd în fiecare minut.

... Israele, nu fiţi morminte văruite, nu fiţi aşa. Fiţi cum afară, şi înăuntru.

Israele, Dumnezeu nu-ţi face silă dacă nu vrei. Nu mai e vremea să-ţi facă Domnul silă, că o să-Şi ia Dumnezeu avutul Său, o să ia Dumnezeu tot, până la cel mai de jos lut. O să crape pământul şi o să ardă, pentru că a ajuns Dumnezeu silă omului şi scârbă.

... Israele, nu mai am nimic ce-ţi vorbi pământeşte. Dacă ai vedea casa ta necinstită de cineva, te-ai jeli, dar Eu când văd casa Mea necinstită Mă tânguiesc, Mă supăr, dar nu Mă auziţi. Voi nu aveţi timp şi nici auz. Cine să audă, cine? Tu când vezi lucrul tău la pământ căzut, te duci şi îl ridici, dar Eu cui să-i mai spun să ridice lucrul Meu?

Israele, copilul Meu, v-am făcut copii, dar pe ce? Se miră îngerii, că voi sunteţi tot răi. Copiii cei de demult s-au zdrobit şi nu M-au părăsit nici cât vârful de ac, nu M-au hulit, nu M-au duşmănit, dar tu, şi pentru casă sau pentru o înfruntare te-ai despărţit de Mine. Israele, poporul Meu, nu te ascunde de Dumnezeu pentru omul rău; nu te ascunde, ci înarmează-te, că puterea care vine în tine e de la Mine. Dacă ai şti tu, tată, câtă putere are credinţa şi postul fără supărare şi rugăciunea făcută cu multă pace şi dragoste!

Am văzut creştini stând la rugăciune supăraţi şi neîmpăcaţi. Aceia vă aduc mult necaz. A venit timpul ca să se supere şi pe acest vas, şi dacă ar avea putere, l-ar trânti şi l-ar sparge.

... Să răspundă poporul: Mă iubeşti tu pe Mine? Nu Mă iubeşti, minţi! Israele tată, cu adevărat Mă iubeşti tu pe Mine? Nu Mă iubeşti, că dacă M-ai iubi, Mi-ai pregăti calea, că mulţi au fost chemaţi şi nu Mi-au pregătit calea.

... Nu mai plângeţi ce nu trebuie să plângeţi, că îngerii din cer plâng pruncii care se nasc la voi pe pământ, că se nasc în locuri fără Dumnezeu. Plâng îngerii şi se întristează pentru pruncul care se naşte pe pământ în vremile de azi. Nu face Dumnezeu lucruri ca să nu se mai nască pruncul, dar cine voieşte să fie pentru Dumnezeu, să respingă căsătoria. Cununia voastră şi naşterea pruncilor voştri să nu fie în poftă şi în păcat.

... Aţi auzit ce s-a întâmplat pe pământ? A început profanarea comorilor cereşti. Să ştii că nu a fost supărarea lui Dumnezeu nici pentru Fiul Său cum este supărarea aceasta, că această profanare se face pentru a stinge Lumina, dar să ştiţi că nu va stinge Lumina. Aşa făceau înainte de inundaţiile care s-au dat, dar să ştii că am să lovesc cu toiagul stânca lui Moise şi voi îneca pământul acesta, că nu s-a petrecut pe pământul României profanarea aceasta. Plânge Dumnezeu pentru lucrul care se face în România. Românie, Românie, au venit bârfele peste vatra ta, a venit profanarea care a fost în templul vechi.

22 iulie/4 august 1974

Arhanghelul Rafail primeşte poruncă de la Domnul să aducă pe adormitul Mihail.

... Rafaile, du-te şi adu pe fiul răposat, Mihail, la mama lui ca să vorbească.

Fiule Mihail, o vezi pe mama ta? Priveşte-o bine, că ea nu te vede pe tine; lucrul acesta nu se poate. Daniele, să auzi şi tu vocea acestui tânăr şi să deosebeşti duh, de Duh. Prin Duhul Meu vorbeşte Mihail şi grăieşte mamei sale. Amin.

— *Mamă, eu vorbesc cu tine prin Duhul Domnului Iisus Hristos. Se aude că Dumnezeu judecă lumea. Mamă, unde sunt, nu este rău, dar nu stăm aici, şi ne va muta. Aici intră multe, multe. Aici nu mâncăm cum mâncam acasă, la masă. Aici e masă de aur, duhovnicească. Mâncarea noastră nu e ca mâncarea pământească. Multe suflete ca mine, nu mănâncă, mamă, că nu le dă nimeni, şi aşteaptă fiecare mâncare, dar nu se dă. Multe suflete ar mânca, dar nu au ce mânca. Mamă, multe suflete ar vrea o bucată de hrană, dar nu au de unde lua. Mamă, când dai pentru mine, urseşte şi celor ce nu au pe nimeni, că aici vede fiecare adevărul dumnezeiesc.*

Mamă, mamă, nu mai plânge, şi schimbă averea pământească în cea duhovnicească. Să nu-ţi rămână pe pământ nimic din ce nu-ţi trebuie.

Mamă, cu greu vorbesc la telefon. Am însoţitor lângă mine şi îmi arată cum să vorbesc cu tine. Tinerii care sunt cu mine ar vrea şi ei să vorbească, dar nu pot, fiindcă ai lor sunt necredincioşi.

Mamă, spune-i lui tata al meu să nu mai fumeze, şi fratelui meu să nu mai fumeze, că-L supără rău pe Dumnezeu.

Mamă, faceţi rugăciune pentru voi şi pentru mine. Mamă, să nu fie zi de sărbătoare să nu mergeţi la bisericuţă. Faceţi slujbe, că aici la noi se aude că strânge Dumnezeu comorile de pe pământ.

... Mă uit la telefonul cu care vorbesc cu tine, mamă, şi mă uit la razele lui, că mare minune este lucrul acestui telefon.

Mamă, vreau să daţi jertfă lui Dumnezeu pentru voi şi pentru mine. Mamă, apropie-te de mine cu credinţă.

Mamă, suferă rău unchiul şi bunicul, că au murit rău. Suferă rău tăticul tău, mamă. Să nu plângi, mamă, că mă întristezi, şi dacă vei putea, fă şi pentru ei milă.

Mamă, spune adevărat: crezi că eu sunt lângă tine acum? Să faci pomelnic cu toţi, dar să nu vă uitaţi şi pe voi, căci când erai în lume, multe greşeli ai făcut; că poate nu vei trece prin locul acesta şi vei merge drept în grădina Edenului, că acest loc al Edenului e nelocuit, căci acolo stau numai îngerii şi heruvimii şi Dumnezeu, iar preoţimea şi îngerii aici fac slujbe.

Mamă, mă duc cu duhul şi miros florile de pe mormânt şi văd fotografia mea şi mă mir, că e deosebire între fotografie şi trup. Dar unde stă trupul e întuneric, iar unde sunt cu duhul e numai lumină, o lumină de nevăzut şi de necrezut.

Avem păsări şi muzici care nu sunt pe pământ. Mulţi de aici sunt ca oile pe câmp, fără adăpost, dar pe mine m-a băgat într-un adăpost şi mă mir cine mi l-a făcut. Mi l-a făcut mama, prin toate câte mi-a dăruit.

... Mamă, fă cum ţi-am spus eu. Partea mea, care mi se cuvenea mie, s-o dai la săraci. Pe petecuţul de pământ pe care-l aveai de vânzare, să faci o căsuţă unui copil de al lui Dumnezeu.

Mamă, mult iubeşte Dumnezeu pe vasul Său prin care eu îţi vorbesc ca la telefon, dar plânge Dumnezeu de el, că e supărat de cei ce-l lovesc şi nu-l preţuiesc. Păstraţi acest telefon, că mare valoare are între cer şi pământ, între morţi şi vii. Păstraţi-l şi apăraţi-l.

... Rămâi cu bine, mamă! Mă duc la locul meu.

22 iulie/4 august 1974

Domnul are vindecare pentru duhul şi pentru trupul creştinului. Mustrarea este lucrarea dragostei. „Cel ce vine după Mine, să se lepede de sine“.

... Poporul Meu, păstrează-te, cercetează-te şi vindecă-te, că a lăsat Dumnezeu şi leacuri pentru vindecarea trupului şi a duhului tău. Multe aş avea de vorbit, dar Mă feresc de voi, că nu sunteţi statornici, că nu sunteţi mereu cu Dumnezeu. Multe am, dar n-am cui să le descopăr, căci la supărare faci mare durere şi te dezbraci. Puţină bunătate este în voi.

... Copilaşii Mei, nu mai faceţi comori pământeşti. Daţi comorile pământeşti pe cele cereşti. Copilaşilor, nu mai aveţi unde merge să vă spălaţi păcatele, şi nu mai faceţi păcat, că a amestecat izvorul cel bun cu cel rău. Se ia şi se pune lacăt, creştine.

... Fiilor, veniţi-vă în fire! Pentru ce nu primiţi să fiţi mustraţi când greşiţi? Vine Domnul, şi mulţi atunci se vor trezi când voi veni Eu.

„Te iubesc, dar lasă-mă, că sunt tânăr şi m-am însurat. Te iubesc, dar am cumpărat ţarină şi boi". Dar să ştiţi că vine vremea să-şi lase omul şi casa şi mireasa şi comorile.

22 iulie/4 august 1974

Viaţa creştinească să fie o sărbătoare pe pământ. Duhul rău se vrea dumnezeu. Creştinii să nu râvnească la păcatele lumii.

... Israele tată, Israele, apropie-te de Mine, că vremea din faţa ta e păgână. Lumea din faţa ta şi din dreapta ta şi din stânga ta şi din spatele tău are viaţă de păgân. Toate zilele vieţii sunt fără sărbătoare, sunt fără ruşine şi fără frică de nimeni. Are omul o viaţă dobitocească, şi ca lupul mănâncă, şi ca ursul mormăie, şi ca porcul se tăvăleşte.

... Israele tată, încă o dată îţi mai spune Domnul: şi când va fi ziuă, şi când va fi întuneric, când e sărbătoare sau zi de post, să ţii. Chiar dacă te va îndemna scorpia sau te va lovi, tu tot să ţii, că dacă nu, vei cădea în judecată cu Mine şi nu ţi se va ierta această faptă cum nu i s-a iertat aceluia care s-a mutat din iezerul cu gheaţă.

... Copilaşii Mei, am venit. E scris de câte ori am venit. Un meseriaş, de câte ori învăţa meseria în anii aceştia, ieşea cel mai iscusit meseriaş cât v-am învăţat Eu; dar să fac şcoală cu un creştin să lepede haina de păgân, nu găsesc la el nimic creştin aşa cum cere cartea.

... Mama şi tata când se duc la bisericuţă le dau la copii să mănânce. Păcatul îl are ea, mama. Când îi dă să mănânce şi apoi îl adoarme, păcatul îl are ea, mama. O, nu se culcă, nu se adoarme copilul în bisericuţă!

... Lucrurile diavoleşti s-au făcut plăcute în faţa tuturor şi s-au făcut fermecătoare. Tu, care eşti cu Mine, dacă Eu nu mai vin la tine, te-a fermecat păgânul. S-a făcut dumnezeu duhul rău. Dacă nu vrea creştinul, îl forţează să creadă în el, îi ia dreptul şi de la pâine. Dar tu, care ştii că nu e Duhul lui Dumnezeu, vei sta la judecată cu Mine, că ai ştiut Care este Dumnezeu.

... Să-i înveţe bine mama pe copii, să nu le mai dea mâncare în timpul slujbei. Eu când am sădit o viţă n-am aplecat-o de vârf în jos, dar mama a aplecat-o, să iasă cocoşat, să iasă păcătos. Copilaşii Mei, să nu iasă copiii voştri afară din curte. Să ştiţi că nu mai poate Dumnezeu îndura vremea. Nu vremea, ziua sau ploaia, ci lumea nu o mai poate suporta.

... Daniele, de unde a ieşit ordinul acesta, să iasă despuiaţi şi să facă bărbatul pantalon din material femeiesc, şi femeia să poarte pantaloni şi să-şi facă al doilea ochi? Măi tată, cine este conducătorul? Nimeni nu-i opreşte? De aceea vă spun: nu Eu dau foc, ci de la el singur ia foc, ca şi copilul acela de la sobă, care se joacă cu focul. Eu am zis: *„Nu mai dau foc, nu mai dau potop".* Să stai cu mâna la inimă şi la ochi şi să plângi în hohote, să plângi că a venit vremea care nu a fost de când e veacul. Fiii Mei, învăţaţi-vă bine, nu râvniţi, că şi acesta este păcat. Nu râvniţi păcatele lumii, nici poftele ei nu râvni, căci chiar dacă nu le-ai făcut, dar ai râvnit, porţi acest păcat pe dedesubt. O, tată, au ajuns animalele mai presus ca lumea.

... Daniele, spune poporului Meu că-i grăieşte Dumnezeu, să înveţe bine viaţa cu Mine. Poate că se supără că nu le aduc laudă. Lauda se dă atunci când va fi ziua sa. Şi mai aduc la cunoştinţă că mulţi dintre creştini beau, mulţi dintre creştini nu beau; mulţi dintre creştini postesc, mulţi dintre creştini nu postesc; mulţi dintre creştini curvesc, mulţi dintre creştini nu curvesc; mulţi dintre creştini hulesc, mulţi dintre creştini nu hulesc; mulţi dintre creştini duşmănesc în faţă şi în ascuns, mulţi dintre creştini nu duşmănesc. Şi când Eu am spus că poporul Meu e rău, cine ştie că nu face aşa, să tacă, să nu se supere, că am văzut creştin întristat şi căzut în deznădejde. Eu zic aceluia care ştie că face aşa, că n-am trup să Mă duc să-l arăt cu degetul, iar cine ştie că face aşa, să nu mai facă.

25 iulie/7 august 1974

Creştinul este unealta lui Dumnezeu. Duhurile necurate îl urmăresc pe creştin. Credinţa strămoşilor este pildă de urmat.

... Este vremea de sfârşit şi nimeni nu se va mai învrednici ca să-ţi facă ţie bine. Nimeni nu se va mai învrednici să se mai ostenească pentru tine, căci a venit un om urât şi ţi-a şoptit la ureche şi ţi-a spus că morţii nu mai mănâncă, dar Eu îţi spun: să stai veşnic cu Mine.

Fiule şi fiica Mea, poporul Meu cel iubit întru care am voit! Alege bine grâul din neghină, că o mână de grâu ţi-am dat, nu ţi-am dat mult ca să nu-l poţi alege, că moşii şi strămoşii voştri aveau câte un car de grâu şi îl alegeau bine şi Îmi plăcea cum îl alegeau. Ţie ţi-am dat numai o mână de grâu ca să-l alegi. O, creştine, nu trece cu vederea acest lucru. Nu se cruţă, şi nu-i dau voie neghinei ca să stea cu grâul la un loc. Nu poate intra neghina în slujba Mea. Poporul Meu, cu tine fac lucruri mari şi vrednice de crezut, dar îţi spun: alege bine grâul, căci cu tine fac lucruri mari şi tari. Poporul Meu, şi strămoşii voştri mai greşeau, dar nu lăsam aşa greşeala, căci le vorbeam prin prooroci şi le spuneam şi nu mai greşeau.

... Fiule, nu eşti unealta oamenilor, ci eşti unealta Mea. Poporul Meu, nu eşti popor al poporului, ci eşti poporul lui Dumnezeu. Vezi tu ceva? Ai o vită. Una este pentru jug, şi alta este pentru lapte. Eu te am pe tine pentru Mine, şi nu te am pentru lume ca să faci tină din tine. Cum să Mă arăt Eu în lume cu tine? Şi cu ce să Mă arăt Eu? Fiule, vreau să arăt viaţa ta, dar n-am ce să arăt. Creştine, în viaţa ta va fi soarele, căci nu va mai lumina soarele, nu va mai fi soarele pe cer, şi vei fi tu, şi tu vei lumina.

... Fiilor, eram Eu în carte? Eram Eu în sfântul potir? Eram Eu în pomul vieţii? Eram Eu, dar văzându-Mă dispreţuit de om, am venit la tine ca să Mă arăt.

... Măi pământ călcat de prooroci, măi Sioane, măi Avraame, măi Isaac, măi Iacove! Ierusalime, Ierusalime, ce s-a vărsat din tine! Israele, fiecare ţară îşi caută izvorul de apă ca să se adape. Fiţi înţelepţi ca să pricepeţi, că numai acela va putea să stea şi să bea din izvorul care-l adapă. Îţi voi cânta această cântare, dar atunci când vei plânge, când arşiţa te va înmuia.

O, Sioane, Sioane, o, fii ai Sionului! Ucenici ai Domnului, îmbărbătaţi-vă, că se va muta bogăţia de pe pământ în cerul sfânt, şi pe pământ va fi sărăcie. O, tată, luaţi aceste bogăţii, că e scris că bogaţii vor sărăci, şi săracii se vor îmbogăţi.

... N-am venit ca să-ţi spun să fii creştin sau să fii păgân, ci am venit ca să-Mi împlinesc planul dumnezeiesc.

... A venit vestea la cerul sfânt că va veni un potop de apă şi va lua trâmbiţa Mea. Spune îngerul că a venit un nor întunecat de la miazănoapte şi a luat totul, şi trâmbiţa a luat-o.

Şi am luat îngerii cu Mine şi am coborât din cer pe pământ. Templul era, dar trâmbiţa nu mai era, şi nici popor. Am găsit trâmbiţa zvârlită de ape pe nişte rădăcini de lemne, şi era mai mult moartă; dar popor nu mai era. Acum, ce înseamnă, copii? Am luat trâmbiţa, am scuturat-o şi am mângâiat-o şi i-am dat iarăşi viitorul său şi a început a trâmbiţa în dreapta şi în stânga şi a început iarăşi popor a se aduna.

Fiţi atenţi, că aveţi cădere. Nu numai unul şi altul, ci toţi. Nu umblaţi de-a joaca cu viaţa.

... Uite, tată, o să rămâneţi fără biserică şi o să rămâneţi fără preot şi fără Trupul şi Sângele Meu şi o să rămâneţi fără păstori. Toate le ia Dumnezeu. De ce? Cele duhovniceşti se ridică fiindcă nu sunt preţuite, şi cele pământeşti se iau. Se ia pâinea şi apa, pentru că s-a făcut încăpăţânat creştinul. Cel duhovnicesc păcătuieşte pe pământ sfânt, păcătuieşte în duh, şi de aceea i se ia şi acestuia, şi rămâne negru. De aceea v-am spus: ascundeţi-vă, că veţi cădea. Dacă Eu n-aş ascunde lucrarea Mea, nu ar mai rămâne, ci s-ar amesteca oile cu caprele.

... Măi tată, voi vă odihniţi, dar duhurile necurate pândesc şi ocolesc casele şi trupurile voastre şi nu se lasă până nu intră; ocolesc de mii de ori şi nu se lasă până nu găsesc loc să intre în om. Dacă voi aţi lucra ca ei, cu privegherea, n-ai fi clintit de pe temelia ta.

... Dacă vine cineva şi te întreabă cine te-a învăţat să posteşti, tu cine-i spui că te-a învăţat? Să spui aşa: *„M-a învăţat vremea. M-a învăţat mama când mă ducea de mână“.* Nu vă vindeţi ca să spuneţi: *„M-a învăţat unul sau altul“.*

... Moşii şi strămoşii voştri posteau, tu nu ştii bine ca Mine, şi făceau zile din săptămână sărbătoare; le alegeau ei în folosul vieţii lor. Ei alegeau zile pe care le puneau în cinstea lui Dumnezeu. Lunea nu mâncau defel, nici miercurea, nici vinerea, dar astăzi toţi mănâncă; de ar fi şi noaptea zi, ar mânca mereu şi nu s-ar mai sătura.

... Vine acela care nu te va ierta. Vine acela care-ţi va număra toată greşeala ta. Vine acela care pune stop în calea ta, şi n-ai să-l cunoşti, şi va sta ani de zile ascuns.

... Copilaşilor, uite ce vă mai spun: mame şi taţi, aveţi grijă de educaţia copiilor, că mulţi vă duceţi la biserică şi daţi copiilor mâncare şi îi adormiţi în timpul slujbei. Nu-i culcaţi în biserică şi nu le daţi să mănânce. Ce deosebire faci între bisericuţă şi casa ta? Mame gospodine, vine vremea ca pentru lucrul acesta să iei tu pedeapsă. Aceasta e apă fiartă, ceea ce faci tu în casa Domnului, în care nu trebuie să mişti. Copilaşii Mei, vă duceţi cu copiii la biserică şi pierdeţi şi voi slujba pentru ei, că umblaţi de colo până colo.

... Nu primiţi copiii vecinilor din lume. Să nu fie copiii voştri prieteni cu cei din lume. Nu amestecaţi lucrurile. De aceea s-a întâmplat ca şi copilul tău să aibă capul spart, căci prietenia cu lumea, de aici se zămisleşte, de când e mic, şi când va fi mare, nu se mai poate despărţi.

... Pace vouă! Luaţi pacea nu s-o îngropaţi, ci s-o împliniţi. Preţuiţi pacea şi păstraţi curăţenia sub acest acoperământ, şi trupească şi duhovnicească.

... Preţuiţi trâmbiţa prin care vă fac această lucrare; preţuiţi trâmbiţa care vă stă în faţă. Copilaşii Mei, dacă Dumnezeu, Care a venit în mijlocul vostru, Se ducea să ia o trâmbiţă dintr-un popor înalt, nu ajungeaţi până la Mine, că erau trepte multe de urcat. Dar am coborât la treapta cea de jos.

... Vine vremea să fii bătut pentru Mine şi să n-ai nici pâine. Şi atunci, ce faci? Mori? Vine vremea să stai în temniţă pentru Mine. Şi atunci, ce faci? Mori? Dar mai bine să suferi pentru Mine, cum a fost şi a suferit Iov, Daniel şi cei trei coconi; au suferit, dar au scăpat. Când nu o să mai ai serviciu pentru Mine, atunci ce faci? Mori?

... De aceea am zis că vreau vecini creştini, de aceea v-am adus din sate vecine, dar nu cu păcatul şi cu băuturica şi cu mândruţa. Vreau cum a fost Avraam, că n-a ştiut Sarra de jertfa sa, căci Sarra îl oprea dacă ştia. Aşa şi tu, fă cum a făcut femeia lui Isaac, care, când a fost nevoie, a trecut peste Isaac ca să împlinească ceea ce era drept cu Iacov. De aceea vreau să am şi vecini şi vecine.

31 iulie/13 august 1974

Greutatea păcatului împotriva Duhului Sfânt. Milostenia curată răscumpără din păcate viii şi morţii. Vedenie pentru o vreme de desfrâu. Creştinul care primeşte de la Domnul, rămâne dator.

... Fericit acel pământ şi poporul creştin pe care l-a hrănit Domnul Iisus Hristos. Vai poporului creştin, din pricina necredinţei lui! Vai poporului păgân, din pricina blestemului! Vine vremea să-şi deschidă pământul gura sa şi să-şi deschidă pântecul său şi va înghiţi tot ce va găsi pe pământ. Vai, vai, vai, din pricina neascultării! căci din pricina neascultării nu va intra în împărăţia Mea. Vai de tine, pământ şi mare, din pricina necredinţei tale! Vai de tine, omule păcătos, că te-ai lepădat de sfatul Domnului Iisus Hristos!

... Toate i se vor mai ierta omului, dar păcatul împotriva Domnului, hula şi minciuna, hula şi mândria, hula împotriva Duhului Sfânt şi minciuna împotriva Duhului Sfânt nu se vor ierta. Duşmănia, vânzarea împotriva Duhului Sfânt nu se vor ierta. Crima, pârâciunea nu se vor ierta. Cine pe un creştin pârăşte, pe Mine Mă pârăşte; Mă pârăşte şi Mă huleşte. Cine pe un creştin duşmăneşte, pe Mine, Domnul, Mă duşmăneşte. Cine pe un creştin îl vorbeşte de rău, pe Mine, Domnul, de rău Mă vorbeşte. Cine pe un creştin îl necinsteşte, pe Mine, Domnul, Mă necinsteşte. Cine pe un creştin îl vinde, pe Mine, Domnul, Mă vinde. Acestea toate nu se vor ierta. Cine pe un creştin ucide, pe Mine, Domnul, Mă ucide. Cine pe un creştin ispiteşte, pe Mine, Domnul, Mă ispiteşte. Cine pe un creştin îl fură, pe Mine, Domnul Iisus, Mă fură. Feriţi-vă, feriţi-vă, feriţi-vă de hulă împotriva Duhului Sfânt! Feriţi-vă de hula împotriva proorocilor Mei! Domnul Iisus v-a spus: feriţi-vă! Luaţi în cunoştinţă aceste cuvinte.

... Să ai milostenia. Aceasta e averea cerească: să bagi tot neamul tău în averea lui Dumnezeu. Tu cu milostenia îi răscumperi pe cei din baltă, pe cei din iad. Nu-ţi foloseşte averea pământească. Milostenia răscumpără viii şi morţii din păcate. Milostenia, ai auzit?

... Adevărat grăiesc, că va fi o zi când te va îndemna vremea zilei aceleia să Mă cauţi cum caută orbul lumina zilei. Dar să ştii, tată, pleacă urechea la Mine, creştine, că dacă eşti bolnav grav şi dacă în timpul bolii tale te-ai întors la Mine, şi când ai fost sănătos ai alergat ca un armăsar, ce să fac Eu atunci cu tine? Când eşti bolnav vii la Mine? Ce să fac cu tine? Dacă un om nu are ce face cu bolnavul, dar Dumnezeu, ce să facă cu un bolnav? Când eşti mititel şi sănătos vino la Mine, să ai timp să lucrezi şi să faci avere în cer. Mulţi când sunt tineri fug în lume, şi când au îmbătrânit, vin la Domnul Iisus Hristos. Ce să mai faci, tată, la bătrâneţe?

... Acela care profanează lucrarea Mea, i se scrie păcat mai greu ca al lui Iuda.

Creştine, şi în somn să visezi lucrarea lui Dumnezeu. Când ai pus capul pe pernă, să nu-l pui fără să fii cu Dumnezeu. În toată calea ta să fii cu Dumnezeu. Să nu fii pe cale fără Dumnezeu.

... Mai avem o clipă, şi nu te despărţi de Mine, că în veci nici Eu nu Mă despart de tine. Creştine, nu-ţi face alt prieten afară de Mine, şi când vorbeşti cu cineva, să-ţi fie vorba împletită cu cuvinte sfinte. Şi când mergi, să ştii cu adevărat că eşti cu Mine; să nu te laşi gol, că e ruşine. Vederea ta să fie nevinovată de păcate şi să nu privească făptură păgână. Astăzi este vremea păgână, pe care nici dobitoacele nu o doresc şi nu o folosesc. Astăzi va fi o vreme care curând va fi ameninţată de blestem, tată. Creştine, nici talpa piciorului să nu se întineze de vremea de astăzi. Astăzi este vremea să stai închis în casă şi să te rogi la Dumnezeu pentru viitorul tău. Creştine, nu dori să călătoreşti în lume şi s-o vezi. Ţine minte, tată, că se schimbă moda. E o naştere, e o altă modă. Copilaşii Mei, feriţi-vă să nu vă încânte moda.

... Uite, un şarpe ţine moda în braţe. Crezi, Daniele? Am dus-o pe Verginica într-o cameră pe pământ şi erau şerpi cu mii şi mii de culori coloraţi, o frumuseţe! Şi am spus: *„Să nu râvneşti!“.* Şi când a ajuns în mijlocul camerei, a ţipat, că a văzut un bărbat care în oglindă se uita, şi un şarpe îl lingea pe faţă. Era bătrân, şi când îl lingea şarpele, rămânea tânăr; ziceai că e un tânăr de şaptesprezece ani, un prunc la chip. Şi aşa urmau şi femeile şi bărbaţii. Le făceau tinere şi tineri şi nu-i mai cunoştea lumea după ce-i dădea pe uşă afară. Iată moda care vine, tată! O să vă spună vasul Meu. N-o să mai vezi om bătrân, tată. Să nu faci aceasta, că e grozăvenie. Lucifer este acesta care va câştiga pământul prin acest şarpe. Fiul Meu, să nu râvneşti la aceste păcate, că focul ţi se aprinde în spate.

... După facerea actului, nu va intra şi nu va ieşi nimeni de sub acest acoperământ. Crezi? Va intra la vecini.

... Poporul Meu, Israele, poporul Meu, M-am coborât la tine, şi locul în care M-am coborât, să se cinstească şi să se ferească, fiindcă e loc sfânt. Prin gura prin care am proorocit, să se cinstească şi să se ferească, fiindcă e loc sfânt. Prin gura prin care am proorocit, să se sfinţească, să se cinstească, să se păzească, fiindcă e binecuvântată.

... Israele, Israele, poporul Meu! Israele, soborul Meu! Israele, pământul binecuvântat de Mine! Israele, voi face din tine casă. Israele, poporul Meu întru care am binevoit să Mă cobor, cinsteşte trupul tău şi sfinţeşte-l prin fapte plăcute şi credinţă sfântă, căci precum îşi înmoaie preotul crucea în apă, aşa Îşi înmoaie Dumnezeu Duhul Său în pântecul tău.

Israele, în vremea de pe urmă, prin tine se va face minune. În tine voi face pâine şi voi da la popoarele înfometate mâncare. Dumnezeu va face aceasta, Care L-a trimis pe Fiul Său să-l răscumpere pe tot omul păcătos, dar nu obligat, ci de bunăvoie. Cum a venit acel om mic, care s-a urcat în dud ca să Mă vadă pe Mine, aşa şi tu, creştine, când ai zis *„Doamne, miluieşte-mă!“*, sunt obligat să te ascult, dar şi tu eşti obligat să Mă urmezi. Să ştii, tată, ce se face de la tine către Mine, Mă obligă, şi ce se face de la Mine, te obligă faţă de Mine. Crezi? Creştine, când tu te-ai rugat către Mine, sunt obligat să te ascult. Când ai zis *„Doamne, iartă-mă!“*, sunt obligat să te iert. Dar Eu când am grăit către tine să nu mai greşeşti, eşti obligat să nu mai greşeşti.

3/16 august 1974

Nerâvnirea la bogăţiile vremelnice. Pilda Vrâncioaiei şi a celor şapte fii ai ei. Creştinii sunt urmăriţi de oamenii legii lumeşti.

... Israele, poporul Meu, vine vremea să se scoată pe străzi toate bogăţiile acestui pământ şi vei călca pe ele, şi dacă vei lua numai cât vârful de ac, vei pieri, şi nu vei mai moşteni împărăţia Mea. Vei călca pe aur şi pe aramă şi pe multe metale. Am mai spus aceasta, şi o mai spun şi acum, că munceşti din zori şi până-n noapte, creştine, şi nu ştii pentru ce.

... Aştept din zi în zi judecata fiecăruia. Ferească Dumnezeu să intri la judecată cu Mine. Israele, cum se strică peştele la cap, aşa te strici şi tu, că numai la cap te strici.

... Fiule, această trâmbiţă s-o porţi la tine, şi când ţi-e dor de Mine, să vorbeşti cu Mine. Trâmbiţa este acest trup, şi glasul este al Domnului Iisus.

Mă adresez de la mic până la mare: cine a suferit şi suferă păcatul lui Iuda şi nu vrea să se lase de el, acela nu va intra în împărăţia Mea. Şi ştiind diavolul că nu mai are vreme de răscumpărat pământul, fuge disperat ca să vă trântească. Uite-l pe Lucifer, ce haz face astăzi, dar mâine va fi legat în lanţuri şi aruncat în iezer, împreună cu slujitorii lui. Uite-i pe slujitorii lui cum îşi bocesc stăpânul.

Israele, fiul Meu, fii uşor, nu fi greoi. Fii uşor, ca să pluteşti în văzduhurile cereşti. Israele tată, toate timpurile au sfârşit, de la început şi până la vremile de astăzi. Câte vremuri au trecut, şi toate s-au sfârşit. Nu va mai fi această zi cu orele şi secundele ei, şi se va scurta. Domnul vorbeşte duhovniceşte.

... Israele, a fost o femeie cu numele de Vrâncioaia. A avut şapte flăcăi, şi s-a dus un rege la ea şi i-a cerut pe cei şapte flăcăi şi ea i-a dăruit şi i-a zis: *„Să fie ai tăi“.* S-a dus regele cu ei şi a biruit şi a câştigat şi nici unul n-a murit, pentru că avea binecuvântarea. Aceasta e o pildă. Şi Eu voiesc să biruiesc cu voi războiul contra împărăţiei de azi. Noi nu ne luptăm cu arma de foc, ci cu fapte şi cu viaţă curată şi nepătată. Măi tată, lipseşte-te de mădularele care te duc la păcat.

Dacă te întreabă cineva cine te-a învăţat să fii credincios, să-i spui aşa: *„Sunt credincios de la mine“*. Nu spune: *„Sunt credincios de la Ioan“* sau *„Sunt credincios de la Nicolae“* sau *„Sunt credincios de la Daniel“* sau *„Sunt credincios de la Verginica“*. Daţi-vă silinţa bine, nu vă vindeţi împărăţia cerească din voi, căci cine pe fratele său vinde, îl vinde ca Iuda.

... Fiule, s-au făcut telefoane, magnetofoane, ca să audă ce vorbiţi voi; chiar şi în casă, chiar şi pe cale, ca să dărâme tot ce aparţine de Mine. Dar voi aduce un om ca să le rupă. Crezi?

... Creştine, pierd vremea cu tine. Creştine, nu mai vine nimeni la tine să-ţi spună: *„Nu fiţi morţi ca morţii!“.*

... Veronica şi Lenuţa *(fetele înfiate ale sfintei Virginia, n.r.),* faceţi templul Meu să strălucească. Veronica, plânge mămica, plânge că pleci de lângă ea. Veronica, să fii veşnic lângă mămica, şi învăţătura pe care ai luat-o să fie veşnic în inima ta. Să nu lipseşti de la faptele blagoslovite şi binecuvântate, să nu doreşti vremea şi portul din lume, ci să doreşti cu Mine.

Tată, citiţi, că de aceea am spus vasului Meu să citească blestemele sfântului Vasile.

Toţi cei ce aparţineţi de căminul Meu, să nu vă faceţi vânzătorii lui Dumnezeu, că nu v-am adus să-Mi fiţi vânzători.

... Fiule, pe vremea moşilor şi strămoşilor nu aveam case, şi aveam corturi. Astăzi nu mai e vremea de atunci, şi avem casă din pământ şi e mai greu a te muta, tată.

10/23 august 1974

Dorul Domnului după rodul creştinului. Lucrul Domnului se lucrează la timpul său. Lumea a împrumutat chipul Domnului, spre batjocura sfinţeniei. Poporul din urmă îi va încununa pe sfinţi.

... Israele, poporul Meu, răspunde! Israele, plânge cerul şi suspină pentru tine. Nu te mai înmulţeşti, nu mai creşti, nu mai rodeşti. Unde e rodul tău şi munca ta? Israele, astăzi nu

se văd lucrurile Mele, dar vine vremea să se vadă, şi când vei vedea, mult vei plânge şi vei ofta, şi mult vei alerga să prinzi ceva, dar nu va sta, şi ca scânteia va pleca. Te vei însângera alergând să prinzi scânteia, dar nu o vei prinde, că ţi-ai bătut joc de ea.

... Israele tată, vine poftă mare pentru fiecare. La unul vine poftă de post, iar la altul vine poftă de mâncare; la unul vine poftă de cer, iar la altul vine poftă de pământ; la unul vine poftă de rugăciune, iar la altul vine poftă de romane şi filme.

... Am vrut şi Eu să am vecin creştin din poporul Meu, să ciocăn în uşa lui şi în poarta lui, că moşii şi strămoşii M-au primit, dar vouă vă e ruşine cu Noi. O, tată, Israele, nu te ruşina cu Mine. Lumea nu se mai închină, nu mai posteşte, nu Mă mai sărbătoreşte. Israele, poporul Meu, bine e să fii cu Dumnezeu, dar nu astăzi, căci acum e rău. Mare plată se dă aceluia care stă cu Dumnezeu când e timpul său.

... Israele, dacă ţie îţi zic: deosebeşte-te de pletoşii lumii de azi, de ce nu te deosebeşti? Israele tată, şi-a luat duhul necurat plete. Israele tată, cum să te porţi ca să fii desăvârşit creştin? Uită-te bine la chipul Meu, că-l ia în râs duhul rău. Au făcut modă cu chipul Meu.

... Pe vremea moşilor şi strămoşilor, pentru unul care greşea, tot poporul suferea; pentru unul care nu postea, tot poporul suferea; pentru unul care nu se ruga, tot poporul suferea; pentru unul care curvea, tot poporul suferea, să ştiţi.

... Cum Îl iubeşti pe Dumnezeu? Ştii cum? Cu dreapta te închini, şi cu stânga faci păcat.

... Nu iubesc cerul cum te iubesc pe tine. La mucenicii din cer nu le-am dat plata cuvenită, că aştept pe cel din urmă. Israele, lucrul lui Dumnezeu nu e ca lucrul cel pământesc ca să stea la masă rânduri, rânduri. Israele, de ce nu vrei să asculţi şi să fii cuminte? Israele, fiul Meu, neamul Meu, ruda Mea, găseşte cel care vine la tine de departe lucrul nefăcut.

... Ce faceţi voi? Vin oameni răi şi vă iau la lucru duminica, vă iau din bisericuţa Mea şi vă duc unde vor. Israele tată, dacă ai fi puternic în credinţă şi în rugăciune şi în post, n-ar veni nimeni să te ia, că între tine şi între lume ar fi gardul de post şi de rugăciune.

... Tată, păcat de voi, tată. Voi ştiţi cu adevărat că portul lumii de azi nu e binecuvântat, şi e blestemat. Încă o dată mai repet către tinerii lui Israel: nu vă mai purtaţi cu capetele goale. Vă dau durere de cap şi nimeni nu vă mai tămăduieşte. Nu mai purtaţi capul descoperit ca lumea, şi bărbatul, şi femeia. Aţi auzit?

... Fiilor, de la mic până la bătrâni, aveţi grijă să nu vă faceţi vânzători de oi sau ai lucrării Mele. Dacă-ţi va cere vreun negustor să vinzi din oi, mai bine să-ţi ia Dumnezeu lumina de la ochi. Nu de oile voastre pământeşti, ci de oile Mele duhovniceşti.

19 august/1 septembrie 1974

Astăzi e vremea Sodomei şi a Gomorei. Creştinii vor mărturisi pentru sau împotriva Domnului. Preoţii îi abat pe creştini de la calea Domnului.

... Astăzi este vremea lui Lot când propovăduia cuvântul şi nu-l auzea nimeni. Astăzi este vremea Sodomei şi Gomorei când omul lui Dumnezeu propovăduia cuvântul Său şi poporul nu-l asculta, şi aranja masa pentru sodomie şi curvie. Astăzi e vremea şi a lui Noe, că el lucra, şi lumea râdea de el şi juca. Astăzi este vremea şi a potopului.

... Israele, dacă ai vedea cum s-a pregătit locul pentru sfârşit, ai zice că nu mai e timp nici să te duci să aduci un vas cu apă în casă, că ai zice că nu mai ai timp să ajungi în casă. Ucenicii, pe vremea când eram în trup, se ţineau după Mine şi Mă întrebau de toate şi le spuneam. Dar acum, Eu te îndemn: Israele, fă ca Mine!

... Să nu-L uiţi pe Dumnezeu. Să-L ai lângă tine mereu şi să-L întrebi mereu de viitorul tău. Israele, n-ai văzut niciodată urmele Mele în mijlocul tău, dar ai să le vezi. N-ai jurat niciodată pentru Mine la un judecător, dar ai să juri, că M-ai cunoscut sau că nu M-ai cunoscut.

Nu vă mai duceţi în lume cu viaţa, că pe filele Scripturii e scris că lumea piere.

... Măi copilaşii Mei, când plecaţi cu trâmbiţa Mea la drum, fiţi cu frică şi cu luare-aminte. Ştii cum să îngrijeşti de ea ca să n-ai judecată când voi veni Eu? Copilaşilor, oiţele Mele, n-am luat trâmbiţa dintre bogaţi sau dintre împăraţi ca să nu puteţi să urcaţi, şi am luat trâmbiţă de jos, dintre prunci, dintre copii, cum l-am luat pe David şi pe Daniel din mijlocul oilor. Şi am făcut aceasta ca să puteţi intra, ca să-I duc lui Dumnezeu cinstea săracului, ca să dau de ruşine şi bogaţii şi săracii şi împăraţii. Am lucrat şi prin preoţi, am lucrat şi prin călugări, am lucrat şi prin monahii, am lucrat şi prin om civil, am lucrat şi prin patriarhi. Numai prin împăraţi n-am lucrat, prin împăraţi ca cei de azi. Am lucrat prin împăraţi cum e împăratul Constantin.

... Copilaşii Mei, fiilor, fiţi cu luare-aminte, nu umblaţi pe drum cu clopotele la gât ca să vă audă lumea, că astăzi e vremea lui Natanail. Să staţi ascunşi, dar nu ca să nu mai lucraţi, căci călăii sunt ascunşi şi înrăiţi şi vă pot desfiinţa şi fac acte de partea lor şi nu ştie conducătorul ce fac ei.

... Copilaşii Mei, florile Mele, vine vremea să vină îngerii să vă culeagă, că e scris în Scriptură că un timp pământul va fi fără de natură. Unde va fi atunci? Copilaşii Mei, păstraţi-vă viaţa, că vine focul pe pământ şi îl dă numai în mâna omului care şi-a îndopat trupul cu tutun şi cu băutură.

... Măi copilaşii Mei, măi bărbaţilor, înfrânaţi-vă vederea de la partea femeiască, şi pofta. Ai văzut, ai poftit şi ai curvit. Fiule, nu ştii că eşti oprit? De ţi-ar arde trupul, mai bine să intri în rai fără mădular şi fără vedere decât în iad, cu toate mădularele. De ce te uiţi, creştine, la femeia care rânjeşte la tine?

... Vedeţi că vine toamna cu ţuica. Ce faceţi la smochine? Le faceţi ţuică? Fructele care nu sunt bune la mâncare, să le dai la animale. Faceţi şi voi din fructe magiun şi marmeladă pentru zilele de post, nu faceţi ţuică. Dacă beţi ţuică, nu mai treceţi la Mine.

... V-am spus, feriţi-vă de câini, plecaţi urechile, că s-au făcut adunări împotriva voastră şi sunteţi păziţi. Ei spun aşa ca să vă prindă. Ei spun că vor să-i prindă pe cei care nu merg la biserică, dar nu pe aceia îi caută, ci pe voi, care mergeţi la biserică. Ei nu vă opresc să nu mergeţi la biserică, doar merge la biserică şi conducătorul cu soţia sa, dar feriţi-vă de călăi, ca să nu cădeţi în ghearele călăilor. Au fost mulţi mucenici care au suferit şi nu s-au dat pradă nici pe ei, nici pe păstorul lor. S-au făcut adunări împotriva voastră, că zic că şi voi faceţi parte din Oastea Domnului, nu că mergeţi la biserică, unde şi Ceauşescu merge, dar merge şi la cârciumă şi la dans. Ai să fii pus cu sila să mănânci carne în zi de post. Ai să fii întrebat de ce nu mănânci de dulce, iar tu să spui aşa: *„Mama şi tata m-au învăţat, şi aşa îi învăţ şi eu pe copiii mei, şi aşa scrie şi în carte, şi în calendar“*. Şi dacă te duci în biserică, aproapele de acolo te duşmăneşte că nu faci ca el.

... Fiule Gheorghe Chivulescu, ai să ajungi preot, şi ce-ai să faci? Ai să dai în cap poporului Meu pentru mânie,

fiule Chivulescu. Dacă aş lucra şi Eu aşa, cu mânia, n-ai mai fi preot.

... Fiilor, v-am lăsat să vă duceţi la serviciu, dar acum Mă căiesc că v-am lăsat, că v-aţi făcut serviciu. Ce faci tu cu banii pe care-i iei de la serviciu? Milă nu mai faci defel, şi vine vremea când îţi va părea rău că n-ai dat milă; vine, şi va aduna mila, şi tu, care n-ai dat milă, ce te vei face? căci cine ajută pe un necăjit, pe Dumnezeu Îl ajută. Daţi-vă seama, că uite, la Pucioasa un bogat a încetat din viaţă, şi după ce l-a îngropat, s-a dus vestea că are trei sute de mii de lei la C.E.C., şi au rămas la stat, că nu a mai putut nimeni să-i ridice, şi acum el e la vama zgârceniei şi nu mai poate trece.

... Fiule, nici un necaz nu vă aduce pagubă, decât numai neascultarea. Fiule, să ştii de la tine ce ai de făcut, aşa cum ştie orice meseriaş, fie cizmar sau croitor sau zidar. Măi creştine, nu scrie în viaţa ta să ameninţi pe aproapele tău.

26 august/8 septembrie 1974

Zidirile celor fără de Dumnezeu se vor sfărâma, şi se va pune capăt păcatelor. Credinţa şi cântarea Oastei Domnului, a fost slavă cerească peste România.

... Copilaşii Mei, nu mai vine nimeni la voi să vă spună. Eu sunt. Fiţi credincioşi în Domnul Iisus Hristos. Nu credeţi minciunile şi basmele. Poporul Meu, sunt trimis să vin la tine, şi dacă sunt trimis să vin la tine, să ştii bine de ce sunt trimis şi să te porţi bine cu Mine. Poporul Meu, să n-ai alt dumnezeu afară de Mine. Nu acest trup vorbeşte. Aceste porunci au fost scrise de mâna lui Dumnezeu pe tablele legii şi au fost date în mâna lui Moise, şi cine a ascultat, este fericit, iar cine nu a ascultat şi nu a crezut nici când S-a răstignit Domnul Iisus Hristos, nu a ieşit din iad. Să ştiţi că nu s-au răscumpărat toţi.

... Cetatea Ninivei, ca să nu piară, a postit, şi a pierit trei sferturi din suflare prin post, că de la sugari şi până la plete albe au postit toţi trei zile şi trei nopţi, şi să ştiţi că trei sferturi din suflare a pierit. De ce? Că nu au avut putere să postească trei zile şi trei nopţi.

... Creştine, uită-te bine prin oraşe, că n-ai să le mai vezi. Uită-te la zidurile înalte, că n-ai să le mai vezi. Uită-te bine la magazine, că n-ai să le mai vezi. Parcă văd cum ai să alegi ghiuluri şi stofe de pe stradă şi obiecte scumpe, şi cu ele ai să mori în braţe.

... Israele, Israele, ce miros frumos au florile din grădină! Dar e scris că tu ai să miroşi şi mai mult. De ce nu mai miroase omul? Omul are duh, şi ar trebui să miroasă frumos. Copilaşii Mei, floarea din grădină are să te mustre pe tine la judecată. Uite ziua, se vede muntele pe care trebuie să-l urci, şi din munte se vede valea lui Iosafat. Ajunge! Tată, mulţi mor fără să ştie că mor; şi tineri, şi bătrâni, mulţi mor, tată. Vă rog să fiţi pricepuţi şi înţelepţi, că mirese şi miri mor. Nu zic că sunt miri şi mirese şi că au de trăit, şi mor, coboară în groapă. Şi împăraţi mor, care abia şi-au luat cununa de conducători. Mulţi prunci mor; abia au văzut prima zi. De ce mor? De ce nu trăiesc? E plata păcatului şi a blestemului. Copilaşii Mei, oiţele Mele, aceasta se petrece pe pământ, dar la Dumnezeu nu se petrece aşa. La Dumnezeu nu mai biruieşte moartea. La Dumnezeu biruieşte viaţa, dar păstrează-ţi viaţa.

Copilaşii Mei, la poporul lui Dumnezeu, e oprit păcatul, e oprită moartea.

... Feriţi-vă de a fi malahişti. Credeţi? Se vede pe pământ om cu om curvind, şi femeie cu femeie curvind; se vede femeie care curveşte cu degetul; se vede femeie care, când nu-şi împlineşte pofta, zbiară ca animalul. Voi n-aţi văzut ce am văzut Eu. Sunt bărbaţi care curvesc cu păsările, cu oile, cu caprele şi cu alte animale. Sunt femei care curvesc cu câinii. Copilaşii Mei, feriţi-vă de toate felurile de păcate.

... Copilaşii Mei, dacă aţi venit la Mine, slujiţi-Mi. Fiţi desăvârşiţi şi nu vă ruşinaţi cu viaţa duhovnicească, nu vă ruşinaţi că zice lumea *„pocăitule"* sau *„înapoiatule".* De când a căzut Oastea Domnului, a căzut toată omenirea în păcate. Copilaşii Mei, erau preoţi în Oastea Domnului, şi preoţii predicau şi slujeau. Acum, de când a căzut, nu mai e putere nici la împărat, nici la argat. Copilaşii Mei, credeţi? Ascultă la Mine, că dacă mai era Oastea Domnului, nu era ţara românească aşa, cu portul acesta, şi ar fi fost o ţară de laudă cerească. Durerea este că s-a strivit, că nu era pe pământul românesc crucea dărâmată şi bisericuţe încuiate. Crezi?

... Fiilor, din toată suflarea care se află azi, dacă o fi cinci să se mântuiască, pentru că nu crede; şi nu vrea; zice că e mai bine aşa. Chiar dacă ar cădea în foc sau în apă, nu zice: *„Domnul Iisus Hristos să mă mântuiască".*

Arhanghelul Rafail primeşte poruncă de la Domnul să aducă pe adormitul Mihail.

... Rafaile arhanghele, du-te şi cheamă-l pe Mihail să se răcorească dorul mamei lui.

— Mihaile, pleacă-te la picioarele Domnului şi sărută de trei ori picioarele Domnului şi telefonul, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

— Mamă, ce face tata? Ce face fratele meu, Jean? Mamă, roagă-i din partea mea să lase fumatul, că au venit la mormânt şi au fumat la crucea mea şi m-a supărat satana. Mamă, fă slujbă pentru ei, să le ia pofta de ţigară. O, mamă, dacă ar şti ei unde merge fumătorul, n-ar mai fuma, ci s-ar pocăi.

Mamă, să te rogi mereu la Dumnezeu să mă aducă îngerul Rafail ca să te mai văd o dată. Mi-e dor de tine, mamă, că mult m-ai dezmierdat. Să fii cuminte, că m-a scos de unde am fost. Am fost în smoală şi în răşină. Am fost între şerpi şi între scuipători. Mamă, omul când fumează scuipă, şi strânge satana scuipatul, şi am stat acolo şi am îndurat mizeria, dar postul tău şi slujbele m-au scos. Să nu te întorci din calea aceasta, că ţi-ai pregătit acolo un sălaş.

... Mamă, se aude aici la cerul sfânt că se schimbă pământul şi se face nou şi se uneşte cerul cu pământul.

Mamă, aici nu se mai poate face casă şi nici masă. Mamă, nu mă mai plânge. Să plângi viaţa din lume, pe care o aveam; să plângi când mă duceam la restaurant, când mă duceam la mare; să plângi când mă duceam la bal şi la plimbare.

... Am gustat toate porturile lumii, dar m-am trezit aici, nu ştiu cum.

Avem aici un râu de apă limpede, din care noi ne adăpăm. Avem pomi din care mâncăm roade, şi păsărele care ne cântă mereu. Aici nu sunt lacrimi, nici întristare. Nu am văzut niciodată faţa Domnului decât numai atunci când am plecat; m-a adus îngerul în faţa Domnului şi m-a mustrat.

... Am fost distractiv; am petrecut numai prin baluri şi prin restaurante şi la petreceri. Suntem aici mulţi feciori şi sunt şi bărbaţi însuraţi, ale căror femei curvesc pe pământ, şi greu le este lor aici pentru această curvie.

Auzi cântecele care se cântă în cerul sfânt? Aici nu se plânge, nu se roagă, şi are multă fericire părintele Iosif Trifa şi preotul Vasile Ouatu. Sunt mulţi şi aşteaptă ziua răsplătirii.

... Dacă aş mai veni o dată pe pământ, aş spune şi la morţi şi la vii că aici e multă suferinţă şi nimic nu se mai poa-

te repara decât prin preoțime. Fără preoțime nimic nu se poate face.

... Eu am sfârșit. Mulțumesc Ție, Doamne Iisuse Hristoase, pentru mila ce ai dat-o robului Tău, Mihail, păcătosul.

Rămâneți cu bine. Pacea Domnului Iisus Hristos să se verse peste capul vostru!

2/15 septembrie 1974

Loc pregătit pentru poporul Domnului în vremea când se va curăți de pe pământ fărădelegea. Semnele sfârșitului. Îndemn pentru zilele de post, și cuvânt cu duh de viață în el, după învățătura Scripturii. Poporul cuvântului este biserica cea vie a Domnului.

... Între cer și pământ se pregătește un loc pentru poporul Meu, că aici, pe pământ, e ursit totul spre nimicire. Voi nu știți. Se va usca pământul acesta și toată tulpina plantelor și izvoarele. Lipsiți-vă de toate mădularele, lipsiți-vă, tată, măcar că suferiți. Copilașii Mei, învățați-vă unul pe altul să cunoașteți semnele sfârșitului. Și copilul din brațe să știe semnele sfârșitului, și învățați copiii să știe zilele de post și să nu-i audă vecinii voștri pe copiii voștri plângând că le e foame. Să știe de la sine că astăzi e o zi dumnezeiască și că fiecare trebuie să trăiască duhovnicește. Nu acum s-au făcut zilele de post, nu acum s-a făcut lunea, nu acum s-a făcut miercurea, nu acum s-a făcut vinerea.

... Fiilor, să știți cu toții că lumii i-a sosit ceasul morții, căci a căzut lumea în păcate grele. Babilonul, cetatea cea mare, va fi îmbrăcată în haine de jale.

... Gura ta, când ai deschis-o în fața Mea, din ea să iasă duh de viață. Ce mai ai tu nevoie de cineva când ai pe Dumnezeu? Fiule, să fii creștin fără nici un fel de motive.

... Nu vă uitați că se nasc prunci și să ziceți că trebuie să moștenească ei, căci toate se fac fără oprire până la arătarea Mea.

... Copilașii Mei, pe unde puneți voi picioarele, vi se ia, și veți merge pe un alt pământ și se face un pod ca să stea credincioșii în timpul plăgilor care se vor vărsa.

... Învățați capitolele și versetele Scripturii, nu învățați basme, că va scoate Dumnezeu din poporul Său în fața judecății ca să vorbească cineva. Așa și cu voi, o să plângă toți păcătoșii în fața aceluia care va vorbi.

... Fiilor, copilașii Mei, învățați Scripturile, că veți fi urâți de neamuri, veți fi urâți de copii, veți fi urâți de nepoți, dar Dumnezeu n-o să vă urască, și mai mult o să vă iubească, și mai mult o să vă dăruiască. Copilașii Mei, s-a umplut pământul de fermecătoare, de vrăjitoare, dar fiți desăvârșiți, și pe unde mergeți voi, să luminați ca soarele pe cer. Nu vă mai întristați de vremea de astăzi. Voi sunteți biserica cea vie, biserica lui Iisus cea vie.

... Copilașii Mei, plânge Maica Domnului pentru femeia omului care nu mai ține după naștere patruzeci de zile lăuzie. Preoțime, preoțime, care îndrăznești să slujești o femeie care nu trebuie să calce pământul patruzeci de zile! În poporul Meu nu este îngăduit ca femeia să nască la maternitate. Să știi că orice ai păți, nu-ți îngăduiesc ca femeia creștină să nască la un loc cu păgânele. Iată cum merg lăuzele pe pământ fără să le oprească cineva. Creștinilor, nu simțiți? Se aprinde pământul! Vine prăpădul! Vine distrugerea! Din toate pornește și se osândește. Cine să mai anunțe preoții să nu mai facă molitfe femeilor înainte de patruzeci de zile?

... Cine nu ascultă de sfaturile Mele, să știți că nu Mă mai cobor ca să-i vorbesc.

12/25 septembrie 1974

Multa fărădelege de pe pământ. Se va auzi glasul trâmbiței, pentru pregătire, înainte de sfârșit.

... Fiul Meu, nu mai e mult și termină Dumnezeu lucrul Său și nu se va mai cunoaște unde a stat Duhul Său, că va mătura Dumnezeu și locul și vasul Său, fiindcă nu te-ai înmuiat. Dar vine vremea să te înmoi când va veni focul mistuitor. Atunci se va înmuia toată inima ta, dar zadarnic va fi.

... Israele, poporul Meu, n-a fost niciodată curvia de astăzi; nu a fost niciodată minciuna de astăzi; nu a fost niciodată mândria de astăzi; nu a fost niciodată beția de astăzi; nu a fost niciodată hula de astăzi; nu a fost de când e veacul. De ce, tată? Pentru că s-a stricat capul la împărat. Dacă s-a stricat capul, totul e stricat, duhovnicește și pământește.

... Copilașii Mei, oițele Mele, după lucrul și osteneala și după bunătatea și suferința Mea, ce iau Eu de la voi? Se urcă, măi Daniele, până la poarta cerului creștinul, și când să pună piciorul, a căzut până în adâncul cel mai de jos. Crezi?

Creștine, măi fiule creștine, dacă ai ști cât ascultă Dumnezeu de glasul tău! Dar nu vrei să fii credincios și nu vrei să fii pe calea sfântă. Nu te mai uita înapoi ca să vezi nebunii; nu te mai uita înapoi ca să vezi curvarii; nu te mai uita înapoi ca să vezi mândrii. Uită-te mereu la Dumnezeu și ascultă de glasul Său. O, tată, tinerețea voastră, frumusețea voastră cum se veștejește! Uite cât sunt de fericiți cei ce au făcut voia Noastră. Israele, Israele, nu te uita la oamenii răi, ca să nu pățești nimic. Vine peste ei ce este scris. Vor pieri toți.

Israele, sunt în mijlocul tău, nu cu trupul, ci cu Duhul.

... Israele, fii credincios, că vei auzi glasul Domnului: *„Urcă-te, creștine, după Mine!“.* Și dacă nu vei avea credință, nu vei îndrăzni să mergi. Israele, vei auzi glasul trâmbiței, nu ca glasul de azi. Va cânta cântarea de bucium, ca să se scoale din somn și morții. Israele tată, mulți dintre voi veți fi adormiți în somn greu, fără Dumnezeu, și ai să vii la Mine și ai să zici că ai fost cu Mine, Israele, și am să zic: *„Acela e cu Mine, care M-a văzut când am venit“.*

... Uite-l pe Gheorghe Chivulescu, preotul de la Căprioru, căruia i-am dat har să fie un levit; a intrat la fotbal. Să vezi cum sare, zici că moare.

... Pune mereu mâna și caută vremea, ca să nu zici că n-ai știut că vine sfârșitul. Dumnezeu n-a ascuns nimic despre sfârșit și nici nu e om pe pământ să nu știe despre sfârșit. Știu, tată, toți, dar nu vor să se pregătească și să se pocăiască și să se umilească. Se duc până în foc.

6/19 octombrie 1974

Unde nu sunt creștini iubitori de cer, nu mai este biserica, și se vor dărâma zidirile. Domnul coboară prin toată suferința trâmbiței Lui.

... Israele tată, suntem în drum spre sfârșit. Israele tată, în timpul cât M-am pogorât cu Duhul, mulți creștini am întâlnit pe pământ, și astăzi nu mai sunt. Israele, n-am venit pe pământ să dau bună ziua la creștini. Am venit cu lucrul Meu.

... Israele, ce vor face acești creștini când se vor întâlni cu Mine la judecată? Daniele, ce vor face? I-am făcut fini, i-am făcut nași, i-am făcut rude, și tot M-au părăsit.

Israele, mai avem un petec de mers, și în acest timp vom trece ca printr-un canal întunecos, și ce-ai să faci, tată? Ai să ieși ca purcelul, tăvălit tot prin noroi? Israele, acea vreme care vine e grea, dar dacă ești creștin desăvârșit și ai credință și ai dragoste de Mine, de Domnul Iisus Hristos, Care a

venit pe pământ şi nu vrea nimeni să ia aminte la cuvintele Mele, dacă vei fi tare în credinţă nu te vei murdări, şi vei fi mai bine ca în trecut. Iar dacă te vei tăvăli ca porcii, vei fi de batjocură tuturor îngerilor care te aşteaptă la gura canalului. Vor râde de tine şi pietrele, tată, pentru că ai fost creştin şi n-ai iubit pe Domnul Iisus Hristos. Ai fost numai cu trupul, dar duhul nu l-ai avut, că se aud din cer căderile creştinilor de ieri. Dar Eu ca un Dumnezeu am venit la tine şi M-am făcut cunoscut ţie, dar tu nu te-ai făcut cunoscut Mie şi ai lucrat cu vicleşug cu Mine. Ai în faţă pe cei ce i-am iertat de păcat, dar nu au mai făcut.

Israele tată, poporul Meu, mulţi ani am călătorit cu tine. Am vorbit de aproape şi Mi-ai spus: *„Da, Te ascult"*, dar nimic n-ai făcut; ai fost mincinos. Israele, nădăjduieşte în Mine, fii bine cu Mine. Israele, în faţa poporului din trecut, în multe feluri M-am schimbat în faţa lor, dar în faţa ta nu M-am schimbat niciodată. Israele tată, când M-ai auzit prima dată, erai mult mai credincios şi mai cuminte ca azi, şi am zis că tu de la Mine nu vei pleca, şi am spus şi ucenicilor Mei: *„Aceştia sunt mai credincioşi ca voi"*, şi ei au plâns mult de acest lucru. De ce astăzi nu mai sunteţi aşa? De ce atunci eraţi mulţi, şi astăzi nu mai sunteţi decât ca iarba printre mărăcini, ici colea, câte un fir? Israele tată, în toate felurile am lucrat cu voi ca să cunoaşteţi pe Dumnezeu.

... De aceea zic, creştine, nu mai face păcat, că nu mai ai unde să te mai speli, că Trupul şi Sângele din potir, se ia şi se întoarce înapoi la aleşii Săi. Bisericuţa, nu pentru lume se dărâmă, ci pentru tine, copilul Meu, ca să nu te mai duci tu.

... Cu greu am coborât prin vasul Meu. Este zdrobit, nu de la sine, ci de la creştinii care fug de Mine.

... Ce de creştini erau în Turbaţi! Ce de creştini aveam în Ciofliceni sau în Micşuneşti, şi am mers până la Sudiţi şi până la Fierbinţi, dar acum nu mai sunt. Crezi? Pace vouă, Vasilică şi Florica! Să nu fiţi mâhniţi. Aveţi grijă să nu pieriţi şi să nu muriţi şi să fie cineva din casa voastră.

18/31 octombrie 1974

Domnul îl aduce pe adormitul Mihail.

Fiica Mea Vergina *(mama lui Mihail, adormit, n.r.)*, fiul tău e bolnav. Parcă e opărit. Ai făcut mare păcat când ai ţipat că nu e şi fiul tău; că a murit şi nu e şi el în muzica lumească. Nu mai plânge, că fiul tău se roagă mereu la Dumnezeu ca să te iau şi să te duc la el. Vrei să asculţi? Vei pleca la fiul tău?

Mihaile, vorbeşti cu mama ta?

— Mamă, să nu mai plângi, că dacă ai fi lângă mine, ţi-aş arăta. Tot trup suntem, dar trup duhovnicesc, căci cel pământesc merge în pământ, şi rămâne trupul duhovnicesc. Mamă, să nu mai faci nici un păcat cât vei trăi. Auzi? Dacă eram în viaţă făceam ca lumea, dar mila lui Dumnezeu a fost aceasta ca să fie aşa şi să nu mor de moartea mea, că m-ar fi judecat.

Tot omul căruia îi ia altul viaţa, i se iartă păcatele. Nu mai sunt cu părintele Dimitrie, că m-a trecut într-o altă cameră mai jos, din cauză că sunt opărit de tine, mamă. Mamă, pentru aceasta să te ungi cu mir de la preot, cu acela cu care se ung copiii care se botează.

Mamă, să dai sărindare şi să faci slujbe şi pentru tata, că nu vrea să asculte, şi fumează mereu.

Mamă, mă ia îngerul.

Sunt preoţi în iad pe care-i ceartă îngerii pentru lăcomie, pentru curvie, pentru hoţie, pentru înşelătorie, pentru călcarea sfintei anafuri, pentru că se duc întinaţi la sfânta masă.

Pentru păcatele mele nu mă putea scoate preotul, că eu am crezut că pe pământ este raiul. Sunt preoţi pe care-i ceartă îngerii că nu au postit; nici o zi de post nu au, nici vinerea, nici miercurea. Sunt preoţi tare mult păcătoşi, pe care-i ceartă şi îi ia cu cârdul şi îi duc în locurile de osândă, şi aţi văzut câtă onoare au preoţii când îi duc la groapă.

Mamă, am sfârşit de vorbit cu tine. Mă ia îngerul.

7/20 noiembrie 1974

Preoţii îi numesc eretici pe creştinii iubitori de Dumnezeu. Sortarea celor credincioşi, prin nelepădarea de ceea ce iubesc ei.

... Preotul Didoacă Vasile are cel mai mare păcat, că poartă ură de moarte pe partea creştinească; zice că sunt eretici. Cu multă scârbă ia darul din mâna creştinilor, că zice că sunt eretici.

... Un cuibuleţ de creştini va mai rămâne, că unii ţin la copii, alţii ţin la părinţi, alţii ţin cu neamurile, alţii ţin cu trupul, şi se duc aceştia pe apa sâmbetei.

... Am tineri şi tinere căsătoriţi de Mine să fie familie sfântă, să nu se întineze niciodată.

7/20 noiembrie 1974

Poftele atrag pedeapsa lor. Jalea Domnului pentru creştinul care pleacă în lume. Focul se va aprinde de la gura omului. Proorocie despre o turmă şi un păstor. Cine este despărţit de lume, e vrednic de numele de sfânt.

... Tată, treziţi duhurile, că e păcat să pieriţi după câtă hrană aţi avut. Ştiţi cine v-a omorât? Pofta, măi tată. Ce să facem? Vine ziua de judecată, şi ce va face omul care s-a înduplecat la poftă?

... Dacă a lătrat un câine, ai fugit de lângă Mine. Dacă ţi-a dat un vecin o palmă pentru Mine, ai fugit ca un nebun, dar Eu, cât am suferit! Eu te-am iertat, că Mi-e milă de tine, că te văd cum vei sta în faţa Mea la judecată, că judecata Mea e dreaptă şi condamnă după fapta ta, că ai fugit pentru nimic, ai fugit pentru iubit, ai fugit pentru băut, ai fugit pentru hulit, ai fugit pentru curvit, ai fugit că ai înnebunit, şi Mă uit la tine cum vei sta smerit în faţa Mea, crezând că va fi mila ca altădată, dar nu va fi.

... O, poporul Meu, adevăr adevărat grăiesc: când va cădea focul pe pământ, ai să te mistuieşti, ai să fugi cu focul pe tine spre pădure şi ai să zici: *„Domnul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai pedepsit cu foc?"*. Şi Dumnezeu va spune: *„Pentru că ai stat cu lumea şi te-ai purtat ca lumea, de aceea a venit foc peste tine, că osteneala Mea de azi şi de altădată n-ai luat-o în seamă; ai spus că Dumnezeu nu te bate pentru pălărie sau pentru bască sau pentru port"*.

... Am spus odată să ţineţi zămislirea copiilor la trei ani, pentru ca să poată şi femeia să facă lucrul său, şi nu aţi ţinut nici unul acest lucru. Tot bărbatul s-a dus la femeie pentru poftă, dar să ştii că pofta te duce în iad. Să te duci la femeie la timp potrivit şi să zici: *„Mă duc la femeie, dar nu cu poftă, ci să zămislesc un prunc şi să-l dăruiesc lui Dumnezeu"*.

Poporul Meu, posteşte mereu, ca să piară pofta. Poporul Meu, poporul Israel a trecut prin apă, iar noi vom trece prin foc, pentru că scrie *„foc"*. S-a înmulţit focul pe pământ. Focul vine de la gura omului ca de pe coş. Focul nu vine din cer, dar Dumnezeu va sufla, şi va ieşi foc din gura oamenilor.

... Israele, nu te teme, că vei sta lângă cei care ard şi nu vei arde. Vor arde şi femeile. Vor fi femei însărcinate, chiar dintre voi. Să nu o iei la fugă cu cel nebun sau să zici vreo vorbă rea, că vine, este aproape. Omul lungeşte mereu veacul

său, dar tu nu lungi, şi stai mereu în colivia ta, cu gândul la Dumnezeu. Cerul şi pământul trec, dar ce este scris, nici un minut nu trece. Aşa făceau pe vremea Babilonului, aşa făceau pe vremea potopului, aşa făceau în toate timpurile când Dumnezeu i-a ameninţat cu moartea.

... Copiii Mei, am venit la voi, am venit de la un popor de departe, căci în curând se vor aduna toate popoarele într-un singur loc şi veţi fi o turmă şi un păstor şi veţi mânca o singură masă. Ia bine seama, nu te mai purta ca lumea, nici cu gândul, nici cu inima, nici cu simţul, nici cu cuvântul, nici cu părul, nici cu nimic. Eşti rugat să te deosebeşti de lume. Nu te supăra că zice lumea: *„sfânt“,* şi să te superi că nu eşti sfânt. Dacă-ţi zice *„sfânt“,* să te bucuri, că sfânt este Dumnezeu, şi să-ţi pară rău că nu eşti sfânt.

11/24 noiembrie 1974

Toată truda omului este pentru foc. Semnul sfintei cruci alungă toate ispitele.

... Fiilor, sunteţi cu mortul lângă mormânt, sunteţi lângă sfârşit şi nimeni nu cunoaşte acest sfârşit. Toţi aleargă să-şi facă o casă frumoasă şi o haină frumoasă, dar nimeni nu ştie că vine plugul lui Dumnezeu. Dacă nu credeţi, căutaţi, că scrie în Apocalipsă. O, copilaşii Mei, ascultaţi cu luare-aminte aceste cuvinte. O, Românie, Românie, ascultă cuvântul lui Dumnezeu, că iată, sfârşitul o să fie. Nu mai are timp domnişoara să împletească cosiţa de mireasă. Nu mai are timp mirele să caute mireasa sa. Fiţi desăvârşiţi şi tainici la ceea ce primiţi, că plin e cerul şi pământul de vânzători şi de cumpărători.

... Plângeţi-vă pe voi, că pe voi nu mai are cine să vă îngroape. Tot pământul este borhot amestecat cu foc.

... Florilor, în curând veţi călca peste oseminte.

... Ţineţi secretul, căci cine face o sfântă cruce sau o sfântă rugăciune, e un lucru de mare preţ, şi în faţa duşmanilor e pericol de moarte. Să fiţi atenţi, că va veni timpul să fiţi pedepsiţi şi pentru cruce şi pentru rugăciune.

Voiam să nu mai cobor, că afară e vulpea care stă pe la fereastră.

14/27 noiembrie 1974

Mărturie a coborârii Domnului prin trâmbiţa Sa. Vremea Domnului se schimbă din pricina poporului şovăitor. Sfinţenia străluceşte din om. Suferinţa trâmbiţei aşteaptă la mila poporului creştin. Pe pământ va fi Domnul şi cu poporul Său.

... Această lucrare este fotografiată de sfântul apostol Luca.

... Nu ştiu de ce nu creşteţi în duh, că văd că în trup creşteţi mereu. De ce nu creşti, Israele? că Eu am nevoie de duh, căci trupul îngraşă pământul. Israele, de ce nu creşti? Vine vântul să surpe munţii, să surpe copacii. Israele, fiul Meu, dă drumul Duhului lui Dumnezeu să crească înăuntrul tău. Nu-L mai ţine pe loc, tată, că de duh e mare nevoie la Dumnezeu, căci precum plugarul părăseşte pământul care nu rodeşte şi nu-l mai lucrează, tot aşa şi Dumnezeu părăseşte pământul care nu mai rodeşte.

... A fost vorba când ne-am cunoscut să fiu cu voi până când ne vom muta de pe pământul acesta, dar pentru că unul se naşte şi altul moare, lucrul se va schimba. Ce să fac Eu cu acela care s-a născut azi dacă astăzi va fi sfârşitul?

... Dacă ai vândut pe cineva, caută şi răscumpără cât mai e timp, că va fi vai şi amar de tine. Feriţi-vă de această crimă. Nu vindeţi creştinii.

Iubiţi-vă şi apăraţi-vă, că sunteţi un popor străin, sunteţi ca o insulă în mijlocul unei ape. O, insulă sfântă, păstrează-ţi sfinţenia şi luptă pentru ea luptă dreaptă. Sfinţenia e fină, tată. Când te-ai îmbrăcat în ea, nu te mai cunoaşte nimeni, şi vei străluci ca soarele, şi atunci tot omul care e duşmanul tău va plânge la tine şi va cere îndurare, dar Dumnezeu nu-l va mai lăsa.

Credinţa voastră să fie de aur, nu de aramă.

... Pentru tot poporul suferă acest trup. Toate durerile ei sunt numai păcatele poporului Meu, că e vas folosit de toţi şi lovit de toţi şi e hulit şi e batjocorit şi e nepreţuit. Stai şi tu bine, ca să stea şi vasul Meu fără durere.

... Să nu vă supăraţi că sunteţi mici, că dacă aţi avea credinţă, aţi fi mai presus de orice învăţat, aţi fi mai presus de orice ştiinţific.

... Israele, te-ai învăţat cu binele, dar să ştii că pământul de sub picioarele tale nu e al tău, şi e al Meu. Văd şi Eu că a crescut omul şi a făcut ce a voit pe pământul Meu, a făcut construcţii mari şi fiare peste fiare, dar adevărat vă spun că în timpul care vine, şi e în faţa voastră, nu voi mai lăsa pe pământul acesta nimic, pentru că nu e plătit. Creştine, nu crede pe cel ce vine la tine şi îţi spune: *„Pământul este al meu“.* Omul este omul, şi Domnul este Domnul. Nu rămâne nici omul şi nici pământul, şi rămâne numai Dumnezeu cu poporul Său.

23 noiembrie/6 decembrie 1974

Cei ce nu iubesc viaţa curată, aduc dureri şi întristări în mijlocul creştinilor.

... Israele, în mijlocul tău sunt mulţi care nu duc viaţă curată, viaţă creştinească, şi de aceea aduc dureri şi întristare între voi. Israele, apropie-te de Mine. Dumnezeu nu poate să trăiască cu hulitorul, cu vânzătorul şi cu beţivul. Fii nevinovat de păcat, că sabia care se va ridica deasupra ta, se va ridica asupra capului care a ridicat sabia. Pumnul care se va ridica asupra capului tău, se va ridica asupra capului celui care a ridicat pumnul.

28 noiembrie/11 decembrie 1974

Cei ce iubesc lumea, Îl părăsesc pe Domnul. Păcatul se va întrupa. Măslinul din poarta cerului este bulgărit cu pietre, ca să nu aibă roade.

... Am avut un număr de fii şi Mi-au murit, pentru că nu au voit să vină lângă Mine, ci au voit să fie şi cu Mine şi cu lumea. Adevărat vă spun că aceştia nu pot rămâne cu Mine.

... Copilaşii Mei, depărtaţi păcatul de la voi şi nu mai fiţi prieteni cu oamenii răi, nu mai fiţi prieteni nici cu rude, nici cu frate dacă este rău şi nu e cu Dumnezeu. Nu mai face rugăciune cu lumea de mână.

Le-am arătat semnul păcatului, dar nu vor să recunoască. Copiii Mei, nu mai faceţi păcat, căci păcatul se naşte cu trupul, ca pruncul, şi îţi zice mamă şi tată.

... Adevărat vă spun: cine n-a intrat acum în rai, nu va mai intra, că păcatul se va întrupa şi nu te va mai lăsa, că are şi el mădulare ca tine şi stă în calea ta.

... Uitaţi-vă bine câtă întârziere am, că am avut o turmă mare de oi, şi acum am rămas cu câteva. Unde este munca Mea? Să ştii, creştine, că Mă voi judeca cu tine pentru munca Mea, că dacă nu-Mi vei da plata, Îmi voi scutura picioarele şi va fi greu, că te voi face ca pe femeia lui Lot. Adu-ţi aminte de

zilele dinainte, că îţi eram masă, izvor, tot ce doreai, şi acum te-ai dus la păgâni. Veniţi-vă în fire, că nu va mai fi băutura, muierile, ţigările, şi vei plânge după Mine ca egiptenii.

... Scoală-te în sus ca un viteaz, încalţă-te bine şi îmbracă-te, pune-ţi masca la ochi, şi coif, şi fii treaz, că numai aşa vei birui, că de ar fi toţi împotriva ta, vor cădea ca Goliat. Dar fiţi fără poftă în voi, nu mai fiţi cu lux, că vine vremea să nu-ţi mai placă, vine vremea să vă lipsiţi de toate. Mai bine nu vă mai jucaţi cu viaţa, că e scumpă viaţa.

... Acest trup prin care vin de departe, acesta este măslinul pe care-l bulgăresc toţi cu pietre, este măslinul din poarta cerului, care odată era plin de roade, şi mai târziu a ajuns să nu mai aibă roade. Băgaţi bine de seamă, că nu e voia măslinului, ci a celui ce dă cu piatra.

13/26 decembrie 1974

1975

România va fi curăţită. Israel înseamnă „uns“. Botezul şi-a pierdut puterea, prin fărădelegea omului şi a preotului. Creştinul sfânt este din sământa lui Avraam. Smerenia trâmbiţei Domnului. Oamenii legii pământeşti se lovesc în Domnul, Care îi ocroteşte pe ai Săi.

... Românie, Românie, Se va ridica Dumnezeu împotriva ta şi nu va rămâne nimic pe vatra ta. Românie, Românie, de ce ai primit pe vatra ta acest chip şi această purtare neîngăduită? Românie, vatră sfântă prin ucenicii care sunt mărturie! Românie, Românie, e un Dimitrie, e un Gheorghe, e un Ioan! Veniţi-vă în fire, creştinilor, că sunt în ajun să termin, că nu mai am unde sta pe pământul ţării acesteia.

... Unde sunt aceia care spuneau: *„Da, Doamne, adevărat că eşti Dumnezeu!“*? Unde sunt aceia pe care i-am uns şi i-am binecuvântat? Dacă aceştia ar şti şi numele îngerilor şi al celor din cer, şi aceia ar fi fost vânduţi, şi aceia ar fi fost coborâţi din cer jos.

... Vine vremea să se pedepsească şi beţivul, şi tutunarul, şi curvarul, că Dumnezeu nu mai poate răbda înşelăciunea.

... Nu slujeşti Mie dacă posteşti sau dacă te rogi, ci e pentru tine, tată, căci pe portiţa cerului nu va intra nici un fir de păr nelegiuit, în împărăţia Mea.

... N-am venit să iau de pe pământ praful sau copacul, ci am venit la tine, creştine, că moşii şi strămoşii voştri au făcut rugăciune şi M-au trimis la tine, că aşa e scris în Scriptură. Oare, a minţit Dumnezeu?

... Copilaşii Mei, nu vă mai obişnuiţi cu lumea, tată. Copilaşii Mei, în lume trăiţi, dar Eu vorbesc duhovniceşte. Nu dezbrăca credinţa şi binecuvântarea, ci stai aşa cum au fost moşii şi strămoşii, căci vine altă modă, o să vedeţi. Lăsaţi lucrurile sataniceşti. Tinerele şi tinerii pe care-i aveţi, băgaţi bine de seamă că picioarele goale le arde focul; se vor aprinde cum se aprinde focul cu gaz.

... Să ştii de la Mine că mai e puţin şi va veni pedeapsa, începând de la curvie. Vai de femeia care şi-a lepădat bărbatul şi vai de bărbatul care şi-a lăsat femeia fără să aibă motive pentru preacurvie! Vai de beţivi, vai de hulitori, vai de hoţi, vai de vaiul pe care nu-l aşteaptă nimeni! Vai de acela care a încuiat uşa bisericii! Vai de acela care a încuiat uşa credincioşilor!

... Israele, ce înseamnă acest cuvânt: *„Israele“*? Înseamnă că poţi să fii ungur, poţi să fii jidov, poţi să fii american, poţi să fii rus, poţi să fii orice, acesta este uns. Ungerea ta cu unsoarea Mea nu e numai a Mea, a Duhului ceresc, ci eşti uns în Tatăl, în Fiul şi în Duhul. Şi *„Amin“* ce înseamnă? Pecetluirea.

... Copilaşii Mei iubiţi, să ştiţi de la Mine, adevăr adevărat grăiesc că de când a venit botezul în lume, nu e păcat să iei mireasă din lume, că e botezată, dar e din lume. Lumea e deşertăciune. E încreştinat pruncul, dar după botez legea creştină nu au ţinut-o nici părinţii, nu au ţinut-o nici strămoşii. Botezul a fost călcat în picioare de când era prunc.

... Se miră cerurile de ce în vremurile de azi nu se mai fac ucenici dintre creştini, că mereu mor. Vine ca o umbră la Mine, stă un an, doi sau trei, şi iar se întoarce de unde a fost. Fericit peste fericit, mai mare ca oricare este un ucenic din vremurile de azi. În vremurile de azi, de murit mor mii şi sute, dar să se facă sfinţi, nu se fac.

Eu am spus: *„Mergi pe urmele Mele, şi unde nu poţi, să-Mi ceri putere“.* Hai, creştine, vino la Mine! Nu te mânia, nu te supăra pe soarta ta, nu te supăra nici pe Mine, nu te supăra nici pe credinţa ta, ca ucenicul Iov, sărmanul, până ajungi la poarta lui Dumnezeu. Crezi? Nu te întoarce, fiul Meu, din calea lui Dumnezeu, că e grea întoarcerea. Înainte mereu, chiar dacă îţi stă în faţă un călău. Înainte mereu! Înainteee, nu înapoi, ci pe drumul cel sfânt, pe care au mers mii şi mii de copii.

Din a cui sământă eşti, creştine? Din a lui Avraam, şi aşa ai mers din neam în neam, şi să ştii că ai binecuvântare mare prin strămoşul tău. Crezi? Dacă nu faci păcate, te duci în sânul lui Avraam. Faceţi fapte sfinte, veniţi-vă în minte, nu mai fiţi rătăciţi, Mă îndeamnă sfântul Ioan să spun. Sfântul Ioan a fost zămislit din poruncă, şi pentru rătăciţi. Plângea preotul în biserica sa că nu avea creştini. Cine era acela? Era un Zaharia. Astăzi cine mai plânge, creştine, pentru tine, pentru cel rătăcit? E lucru mare ce fac Eu pentru voi. E lucru mare ce a făcut Dumnezeu cu Zaharia. E lucru mare ce a făcut Dumnezeu cu Fecioara Maria. E bucurie mare, copilaşii Mei, pentru cei care cercetează lucrarea aceasta.

... E o fiinţă omenească şi nepreţuită şi îndurerată, prin care Dumnezeu Îşi face lucrul Său. E trup, e fiica lui Andreiana, care era urâtă şi prostuţă şi nebăgată în seamă de lume, şi e ca să-i dea de ruşine pe cei de neam mare. Vino, creştine, la prostuţa Mea! Vino la Mine, creştine, că e bine, e foarte bine, căci prin prostuţa aceasta e oglinda sfântă, şi tot prin ea te uiţi în împărăţia Mea.

... O, Daniele, am avut mii de copii, tată. Unde e turma din Ocniţa? Unde este turma din Proviţa? Unde este turma din Ibrianu? Unde este turma din Călăraşi? Unde este turma din Valea Lungă? Unde este turma din Bucureşti? Unde este turma din Moroieni? Cum să nu fiu supărat? Odată plec şi tac. Veniţi-vă în minte, cercetaţi bine viaţa cu Mine. Daniele, e ruşinos de un creştin care nu pune mâna pe Scriptură.

... Mai e un pic şi vine un popor necunoscut, care nu s-a închinat lui Baal, nu s-a făcut comunist, şi după aceea se va face un lucru mare, care nu se descoperă acum.

... Am trimis tot cerul sfânt, toată armata cerului am trimis-o împotriva informatorilor, ca să nu vă mai cheme să vă cerceteze.

25 decembrie 1974/7 ianuarie 1975

Toţi cei credincioşi să vină la Domnul, pentru ocrotire şi sfinţire şi pentru salvarea neamului lor cel adormit. Milostenia trebuie răsplătită prin rugăciune de mulţumire.

... Vino la Mine, creştine! Pe cine să mai trimit după tine? că nu mai am pe cine să mai trimit după tine, că după

Mine sună trâmbiţa lui Mihail şi morţii vor veni să-Mi vadă faţa şi tu vei zăbovi să îngropi morţii, să te gândeşti să faci lucru pământesc. Vino, că vei fi înfometat şi nimeni nu-ţi va mai da nici o poamă. Vei fi însetat şi nimeni nu-ţi va da nici o picătură de apă. Vei fi gol şi va fi frig, şi nimeni nu-ţi va da îmbrăcăminte şi nimeni nu-ţi va da încălţăminte. Duhovniceşte Domnul vorbeşte. Vino, că vei fi obosit, abia te vei mai ţine pe picioare şi nimeni nu-ţi va da un scăunel să te odihneşti. Vino, că vei sta în ploaie, dar ploaia, tată, te va pătrunde până la os şi nimeni nu te va aciua, nimeni nu te va cunoaşte pe pământ. Decât Dumnezeu te cunoaşte, şi El îţi va zice: *„Vino, obositule! Vino, însetatule! Vino, golule! Vino, frigurosule! Vino să te încălzesc! Vino să te îmbrac! Vino să te hrănesc! Vino, că te vor bate vânturile! Vino, că la Mine sunt toate bune pentru tine! Vino, că din Mine te-ai născut! Vino la Mine, creştine!“.*

Vine vremea, tată, când vei căuta şi groapă să te aciuezi şi nici groapa nu te va primi. Vino la Mine, că M-a trimis Tatăl la aşternutul tău să te chem. Vino, tată, că dau osândiţii din iad să iasă la acest cuvânt, dar nu pot, şi tu, că eşti liber, nu vii. Vino, că dacă asculţi de Mine ca moşii şi strămoşii voştri, vei da slobozenie întregului neam pe care-l ai în iad.

... Preţuiţi chemarea, că orice vei sădi, va răsări; orice vei răsădi, se va prinde şi va lua viaţă şi se va face frumoasă, dar fă aşa cum te învaţă Dumnezeu. Copilaşilor, treziţi-vă la viaţa creştină, că nu va mai lumina soarele pe cer, şi tu vei lumina pe cale. Nu va mai fi sarea pământului, şi tu vei da gustul. Veniţi-vă în fire. Spălaţi-vă picioarele unul altuia, ca ucenicii Mei. Dovediţi prin fapte că sunteţi fii ai luminii. Voi veţi lumina pe cale, că la voi vor veni mulţi să-şi aprindă lumina lor. Măi tată, vine vremea să fiţi mucenici. Copiii Mei, să fiţi ca mucenicii, să nu săriţi în iad. Vine vremea să se încerce puterea ta.

... Lăsaţi grâul împreună cu spinii, că singuri se vor alege. Am arătat vasului Meu că vine vremea să meargă fiecare la locul său, şi nu pe pământ va sta, ci la locul ce şi l-a răscumpărat. Nici cât un fir de păr lucrul spurcat nu va intra în împărăţia Mea.

... Săraci din poporul Meu care primiţi milostenie, să-Mi răsplătiţi milostenia prin rugăciune pentru acela care v-a dat şi pentru răposatul pentru care s-a dat. Nu fiţi ca ţiganii de la uşa bisericii, care cer pomană şi care nu se roagă pentru cel care l-a miluit.

... Aţi dat copiii la şcoli, dar nu lăsaţi copiii să-i ia de tot profesorii.

... Israele, poporul Meu, Israele, spală-te bine, să nu ai tină pe tine, că sfârşitul vine; nu sfârşit să mai rămână cineva în urma Mea, ci sfârşitu-s-a!

1/14 ianuarie 1975

Preoţii vor da afară din biserici pe creştinii urâţi de lume. Minciuna ştiinţei omului. Cuvântul Domnului va despărţi veacurile. Puterea papală nu va mai fi, ci va fi numai Dumnezeu puterea. Bogăţiile lumii să fie dispreţuite. Vor plânge monahii pentru viaţa lor lumească, ascunsă sub haină sfântă.

... Fericit de milioane de ori cel pe care l-am câştigat prin acest cuvânt şi stă neamăgit şi în voie, că stă lângă Domnul Iisus Hristos.

... Copilaşii Mei care mai sunteţi, nu aşteptaţi ca să vă pecetluiesc Eu. Pecetluiţi-vă voi, ca să nu vă mai înşele satana.

... O, Israele tată, de ce nu cunoşti tu că eşti ruda Mea şi că de la Mine ai luat viaţă şi faţă? căci pentru Mine suferi toate. De ce nu cunoşti tu viaţa fără de moarte? De ce nu cunoşti tu, tată, că poporul tău e ca poporul lui Dumnezeu, şi că poporul lui Israel e poporul din cer? Locul tău nu e pe pământ, ci e la Dumnezeu, şi de aceea te urăsc toţi, că nu eşti din loc pământesc.

... Mulţi vor vinde căminul acesta, şi apoi vor vrea să vină să stea în locul acesta, dar pentru vânzători şi pentru cei ce au plecat se vor pecetlui toate. Nu e grea lupta, cât e frica. Ţine-te bine de Mine, că acesta va fi un cutremur. Nu-ţi face nimeni nici un rău. Acela care te-a împărtăşit şi te-a mărturisit, acela va fi cel mai rău cu tine. Tată, nu sunt împotriva preoţilor, dar unul la o mie îşi va păstra cuminţenia, şi mulţi vor fi împotrivă, crezând că te faci tu mai mare în picioare decât el. Nu, Israele, tu aşa să spui la cine te va da de mână afară din sinagoga sa; să spui: *„Sunt creştin că aşa mi-e viitorul, nu ca să fiu păstor în locul tău“.* Copilaşii Mei, când va vedea această lume tot viitorul dumnezeiesc şi lucrarea dumnezeiască, vor sări mulţi în foc ca să ardă şi se vor spânzura, sau îşi vor curma viaţa şi vor arde, că pentru mulţi, acest adevăr va veni cu osânda.

... Fii înţelept în toate şi să nu te asemeni cu cei de astăzi. Mădularul tău care te duce la păcat, să fie fără putere. Să nu te asemeni cu ştiinţificii, să nu te asemeni cu hulitorii, să nu te asemeni cu negustorii, să nu te asemeni cu lacomii, care stau la masă zi şi noapte şi nu se mai satură. Fiţi desăvârşiţi şi nu vă lăsaţi amăgiţi.

... Copilaşii Mei, precum ştiţi că Eu am fost urât şi nu am fost primit în nici o casă, şi unde am fost primit, nu a zis să Mă mai duc, aşa şi voi, să ştiţi că de la Mine sunteţi.

... Domnul Iisus spune că va fi o zi când va trage pomul din poartă la Sine şi nu va mai fi în lume. Nu huli pe cel ce te-a bulgărit, că vei fi tras cu toate ale tale în grădina Mea. Ştiu durerea ta. E scrisă în costiţa Mea. Toată durerea ta e scrisă pe trupul Meu. De aceea am venit după tine şi plâng mereu.

... Oiţele Mele, puneţi mâna pe Scriptură, că se coboară cei care se duc la lună şi la stele şi stau cu voi şi vă arată minciuna. Să nu ziceţi cum că luna şi soarele sunt lucruri străine de Mine. Să nu zici că ei au intrat pe poarta cerului şi nu au găsit pe nimeni. Acestea sunt minciuni.

... Păstraţi slujba şi viaţa cu Mine. Nu mai lucraţi sărbătorile şi duminica, fiilor. Trăiţi cu frică, tată, că uite, aveţi vecini pe lângă casă care lucrează duminica. Aveţi lume care nu mai ţine sărbătorile, şi o să vină urgia de la Mine, dar nu vă speriaţi, că peste tine nu vine dacă vei păstra acestea cu Mine. Israele, ascultă, tată, că Dumnezeu a pornit cu multă durere asupra acestui popor care lucrează duminicile. Înarmaţi-vă bine, Să nu fie în inimile voastre nimic care să vă înspăimânte, chiar de ţi-e soră, chiar de ţi-e mamă, că Dumnezeu a pornit cu rău împotriva celui rău, că Dumnezeu nu mai poate răbda lucrarea rea.

... Tată, auziţi bine cuvintele de la Mine. Moşii şi strămoşii voştri, în ajunul acestor zile mari, se rugau şi posteau. Am deschis cerul şi am văzut preot mergând cu botezul din casă în casă şi a găsit mâncând carne de ajunul Bobotezei şi i-au zis: *„Hai, părinte, să mâncăm“.* Şi ce au zis: *„Dacă preotul a mâncat, de ce să nu mâncăm şi noi?“.* Ferice de preotul care nu a mâncat şi a mustrat. Mai sunt preoţi, dar mai rar care trăiesc în post şi în rugăciune şi iubesc poporul care este cu Domnul, şi aceşti preoţi se vor socoti la preţ, nu un leu, nici o sută, nici o mie, nici zece mii, ci milioane de lei.

Creştina care are soţul la serviciu, să muncească şi pentru soţul ei pentru viaţă veşnică. Dar o să vină ziua şi vre-

mea să nu mai fie creştinul la serviciu. De unde vine această vreme? Fiule tată, de la Mine vine, dar nu Dumnezeu vine. Un om vine, şi va zice: *„Du-te la pocăinţa ta, şi acolo să slujeşti“.* Şi tu te vei pune pe gânduri şi vei pune capul în jos şi nu vei slăvi pe Dumnezeu, şi ai să zici: *„Ce voi mânca şi cu ce mă voi îmbrăca?“.* Dumnezeu va trimite ca să nu mai fii în serviciu, ca să poţi să fii pregătit cu Mine. Şi în timpul acela lumea va bea şi va mânca şi tu vei suferi în casa ta. Nu-i va păsa lumii de boala ta şi de foamea ta, dar Eu zic: dacă vei fi vrednicul Domnului Iisus Hristos, pe toate le vei avea.

... Mă duc, tată, că am un ucenic, pe iubitul vostru frate Zaharia, care e în cumpănă, nu în cumpănă de moarte. Ştii cum stau îngeraşii în casa lui? Cum stă şi găteşte cineva mireasa. E durere grea pe casa sa şi pe fiul acesta. Printre îngeraşii care sunt în casa lui, e şi surioara lui. Dacă veţi putea, să daţi şi voi pe la el până va pleca. Pregătiţi muzica pentru plecarea sa, dar să nu o luaţi unul în jos şi altul în sus. Tată, fiecare din copiii lui Zaharia să fie luaţi de creştini, că se fac răi.

... Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, dar nu mai e mult şi voi veni în trup, şi în trup voi despărţi veacurile: pământesc, de cel duhovnicesc. Voi face un veac nou, care nu se va mai schimba şi nici nu se va mai tulbura.

... Copilaşii Mei duhovniceşti, să fiţi desăvârşiţi, să grăiţi adevărul pe pământ: ce e nu, nu; ce e da, da. Feriţi-vă de nedreptate şi de strâmbătăţi. Nu vă împrieteniţi cu păgânul, nu fi prieten cu el, căci păgânului nu-i place creştinul, ci te face prieten să te tragă în viaţa maghiară. Precum mama a purtat grijă de voi, aşa şi Eu port grija poporului Meu, de hrana duhovnicească.

... Este vremea de pe urmă şi nu se ştie aceasta, că s-a ascuns dreptatea şi s-a acoperit adevărul. Nu vrea să vă spună. Şi să ştiţi că nu mai e mult şi vă veţi muta în veacul al doilea şi altul nu va mai fi, dar feriţi-vă de moarte.

... Priviţi bine şi cercetaţi bine, că sunteţi în vremurile din urmă. Se vede după vreme. Afară e cald şi soare şi pace în lume, dar între creştini e vreme rea şi ucidere. Scrieţi pe hârtie.

... Fiţi desăvârşiţi, că iată, Mă încurc la vorbă, că sunt mare la cuvânt, şi trâmbiţa e mică. Dezrobiţi-vă neamurile din iad. Daţi-le şi lor bucuria şi mântuirea prin fapte, că nu numai cu voi vorbesc, ci pentru toţi, vii şi morţi.

Fiţi stăpâni pe viaţa voastră. Nu lăsaţi pe nimeni să vă stăpânească. Aşa au fost moşii şi strămoşii voştri.

... Copilaşii Mei, veţi putea face multe lucruri şi veţi putea naşte mulţi prunci prin viaţă plăcută, că şi din duh se nasc prunci. Să fiţi credincioşi, să ştiţi ai cui sunteţi voi. Deşi v-a născut Ioana sau Steliana, voi sunteţi fii ai Luminii dacă ascultaţi de glasul Meu.

... Odraslele Mele, mulţi din lumea aceasta mor şi dau de pomană lampă, ca să aibă lumină pe dincolo. De ce? Că nu au credinţă. Încrede-te în Dumnezeu, că după moarte nu vei mai avea soare sau lună sau lampă ca să lumineze, şi va fi Dumnezeu lumina. Voi sunteţi şi lumina. În inima ta e lumina. Voi sunteţi gustul mâncării.

Copilaşii Mei, vedeţi voi lumea aceasta? Cu cât e ea de rea împotriva ta, cu atât, în vremea de pe urmă, va veni la tine şi îţi va cere tămăduire şi lumină, dar nu mai păcătuiţi. Să nu mai răsară nici o lăstară, să zvârli rădăcina păcatului. De aceea mulţi s-au întors de la Mine în lume, că n-au scos din inimă rădăcina şi a ieşit din nou păcatul şi s-au dus.

... Fiţi desăvârşiţi. Vine vremea să te trimit să pui mâna pe acela care zace în pat, şi se va scula; şi să te rogi pentru orbi, şi se vor tămădui, ca să vadă puterea rugăciunii. Vine vremea să te duci la lagărul de deţinuţi şi să pui mâna pe lacăt, şi să se desfacă. Vine vremea, copilul Meu, că fiecare îşi va lucra meseria sa, dintre cei credincioşi.

Nu vă temeţi de aceştia care vă poreclesc şi care vă zic că vă ucid. Nu vă temeţi. Aceştia sunt vorbitori de basme şi făcători de rele, care vor pieri.

Toată puterea papală va dispărea şi va rămâne una singură: Dumnezeu. Toată puterea celor învăţaţi dispare. Toată vorbirea şi toate zidurile se vor sfărâma. Vei rămâne tu, creştine. Auzi? Te anunţ de un timp.

Toată stofăria şi hăinăria şi toată încălţămintea vor fi aruncate pe străzi. Dar de ce, nu se spune. Te rog pe tine, nimic să nu foloseşti. Să calci şi să scuipi pe ele, dar nimic să nu atingi, că te vei face bulgăre de piatră ca femeia lui Lot. Învăţaţi-vă bine aceste poveţe de la Mine, că ai să vezi stofe şi haine şi ai să zici că de ce s-au aruncat, că erau bune. Nu lua, că a căzut blestemul peste această purtare necuviincioasă.

... Citiţi, citiţi, citiţi! Credeţi voi că sunt creştini care n-au pus mâna pe Scriptură? De ce? Că-i dau de ruşine faptele. Fiule Daniele, nu te ruşina de Mine, că nici ginerele tău nu foloseşte Scriptura. Nici ginerele tău, Constantine Chivulescu, nici fiul tău, Cristea, nu foloseşte Scriptura. Să ştiţi că vine vremea să nu mai ai Scriptură în casă, şi nici carte de rugăciune. O ia apa. Numai pe sfert de sfert să aveţi şi voi dorul să citiţi, măcar o dată pe săptămână, măcar un verset pe lună. Dacă aţi fi cu dor de Noi, nu v-aţi lenevi.

... Şi preoţimea se roagă şi pentru vii şi pentru morţi, şi se duce mama copilului şi se duce soţia bărbatului la bisericuţă şi la preot şi dă slujbe pentru ei şi se roagă, dar soţul şi copilul bea în cârciumă în timpul acestor rugăciuni.

... Ai să vezi monahii plângând pe lângă zidurile mănăstirii, că nu au ştiut să trăiască, ci au dus viaţă monahicească fiind ca lumea, iar haina era ca acoperământ pentru păcat. Dumnezeu va aduce în lăcaşul Său un păstor bun, care va cunoaşte fapta fiecăruia.

... Fiilor, îmbrăcaţi bine trupul, să nu se vadă goliciunea.

6/19 ianuarie 1975

Buna creştere a copiilor. Dragostea de Dumnezeu. Domnul îi plânge pe cei ce pier şi îi încununează pe cei sfinţi, răpindu-i spre ocrotire. Cerul va fi pe pământ. Fărădelegea altor popoare dă să murdărească România.

... Fiţi pricepuţi, că nu va mai fi acest cuvânt mult timp. Uitaţi-vă că Domnul Iisus Hristos Se fereşte de cel ce nu împlineşte, şi îi spune o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, de nouă ori, de zece ori, şi a unsprezecea oară fuge de tine.

... Copilaşii Mei, nu mai vine nimeni să mai spună: *„Vine sfârşitul!“*, şi aceasta e trâmbiţa prin care te anunţ, trâmbiţa Domnului Iisus Hristos. Fiilor, copilaşilor, bătrânilor care aveţi copii, veţi suferi pentru copii, că în ziua de judecată Domnul Iisus Hristos te ceartă de ce ai dat drumul copilului tău în lume. Şi pe tine, creştine care ai dat frâu liber femeii tale, te va judeca şi te va pedepsi, că iată, vine Cel ce pedepseşte.

... Adevăr grăiesc, văd că mulţi credincioşi se simt obligaţi să nu mai bea, dar ar bea. Mulţi credincioşi se simt obligaţi să postească, dar ar mânca. Să ştiţi că ceea ce doriţi, aceea săvârşiţi.

... Turmă mică, cu ce să te înmulţesc? Ce să aduc în loc când tu pleci? Ce să aduc în loc când tu cazi? căci la cei patru-

zeci de mucenici s-a înlocuit, dar acum cu ce să mai înlocuiesc când nu o mai fi nimeni? Cu ce să mai înlocuiesc?

... Nici văzduhul nu va mai rămâne. Şi văzduhul se va preface şi cerul se va topi. Nu mai rămâi decât numai tu, cel ce eşti cu Dumnezeu, şi nu vei şti unde vei merge, că e taină. Atât vei auzi: *„Mergi aici, sus!“.*

... Crezi că va fi război între cer şi pământ? Dar nu aşa, păcătos cu credincios. Se face război, dar nu se spune scula. Dumnezeu cu turma Sa, şi diavolul cu turma sa. Va fi război care nu a fost de când e veacul, şi va rămâne Dumnezeu cu poporul Său, că şi cerul va fi pe pământ aici. Scrie în sfânta carte.

... Poporul Meu iubit, te iubesc întotdeauna. Nu te mai lăsa să fii aramă stricată. Fii vas lui Dumnezeu; fii casă şi izvor lui Dumnezeu; fii masă şi servul lui Dumnezeu, că în ceruri va fi bine când te vei duce la odihnă.

O, fiica Mea, o, fecioară, nu te încânta de un mire pământesc, nu te încânta de portul pământesc, nu te încânta de vremea de acum. Prin curăţie îţi faci rochiţă de mireasă. Spune-Mi şi Mie, poporul Meu, când se termină viaţa ta cea rea?

... Eu vă iubesc întotdeauna. Voi sunteţi cheia veacului, care mai faceţi binele. Dumnezeu va încheia veacul Său cu voi. Mai sunt copii ca voi, mai sunt pe alocurea. Eu Mă duc la toţi, pe toţi îi hrănesc, şi vine ziua să-i unesc pentru ziua cea mare. Credeţi că sunt fii şi fiice necăsătorite şi care postesc cu zilele, şi sunt fii şi fiice care sunt ca nişte mlădiţe? Nu vă spun ca să vă întristez, ci ca să vă îndemnaţi la drumul lui Dumnezeu.

... Această goliciune nu e de pe pământ şi nici în carte nu scrie de ea, că n-ar fi avut loc, şi aceasta nu e de pe pământul ţării româneşti, ci din ţară foarte murdară, de la armatele care au fost pe aici.

O, mireasă frumoasă, cum ţi-ai întinat rochiţa de mătase! Dar nu e vina ta, e vina altuia. Numai în profeţia spusă indianului am scris această urgie. Acum indianul e mucenic în cer, ucis în ţara lui. Am vorbit prin vasul Meu în închisoare unui doctor indian, şi acela a scris cuvântul Meu şi a crezut în Mine prin trâmbiţa Mea. A fost ucis când s-a dus cu vestea aceasta în ţara lui *(doctorul indian Singvrey, n.r.)*.

17/30 ianuarie 1975

Voia Domnului în cei credincioşi din mijlocul lumii. Daruri duhovniceşti şi ucenici pentru ele. Veghe pentru paza de primejdii: folosirea sfântului mir.

... Tată, umiliţi-vă. Ai ieşit în stradă şi mergi, dar să nu vezi nimic afară de Domnul. Pe El şi lucrurile Lui să le vezi. Să nu vezi altceva. Eu aş face să nu vezi, dar nu e bine să fii fără vedere, şi e bine să ai vedere. E bine pe toate să le ai, dar să fie slugile Domnului.

... Am nevoie de tine, tată, că Domnul până la judecată nu Se mai arată. Să te trimit să sădeşti o floare în grădină, să te fac doctor, să te fac sutaş, să te lupţi cu necuraţii, dar să ştii că mai mult te vei îmbogăţi, că te vei duce pe mare şi vei aduce Domnului Iisus Hristos ceea ce îţi urseşte.

... Cineva din creştini zice: *„Mai bine nu cunoşteam credinţa“.* O, de ce dispreţuiţi? Nu-ţi mai place? Nu pofti la lume. Ia la tine Duhul de la Mine, nu pleca gol, că vine satana şi pleacă cu toată armătura sa şi cu toată ceata sa. Nimeni să nu dorească să se despartă de viaţa duhovnicească, să se despartă de Mine, Domnul.

O, lume, lume, amară lume, cum râvnesc toţi la tine, la masa ta, la purtarea ta! Tată, ce vezi tu la lume? Tată, ce râvneşti la ea? De ce, fiilor? Fiţi încredinţaţi că veţi vedea cu ochii pieirea lumii acesteia, fuga la munte şi la morminte.

Copiii Mei, faceţi sfânta cruce nu numai când faceţi rugăciunea. Cu crucea veţi birui. Faceţi cruce unde vă culcaţi, faceţi cruce pe pereţi, pe vase, pe masă, la izvoarele de apă, pe cărări, şi chemaţi blagoslovenia, că unde este crucea, diavolul se depărtează. Faceţi cruce. Nu fiţi oameni fără cruce. Crucea sfinţeşte obiectele, sfinţeşte trupurile, sfinţeşte ochii voştri. Crucea e toiagul care-l nimiceşte pe satana. Crucea aduce vindecare. Mii şi sute de sfinte cruci să faceţi la rugăciune, nu numai una sau două. Dacă nu puteţi cu mâna pe cale că vă e frică de oameni, Eu zic să nu vă fie frică de lume. Nu băgaţi lumina într-un obroc. Aveţi grijă de candele. Mirul pune-l în mâncare. Mirul aduce sănătate şi multe alte lucruri bune.

24 ianuarie/6 februarie 1975

Domnul voieşte popor de ucenici cu viaţă de înger, ca nici unul să nu fie fără lucru sfânt. Din Scripturi, nu de la om se ia învăţătura. Domnul, îndurerat pentru trăirea necreştinească din România. Cerul este nedespărţit de om pe pământ.

... Israele, măi Israele tată, Eu voiesc să fac din voi ucenicii Mei. Eu voiesc să fac din voi ostaşi de război, dar nu cu armă de fier, ci cu arme nevăzute. Eu voiesc să fac din voi îngeraşii Mei. Eu voiesc să fac din voi apostolii Mei. Eu voiesc să fac din voi profeţii Mei. Eu voiesc să fac din voi ucenici ai Mei, ca nici unul din voi să nu fiţi fără lucru sfânt.

... Israele tată, creştinul de astăzi nu se mai aseamănă cu creştinul mai de demult. Creştinul de azi e ca o tulpiniţă retezată cu fierăstrăul, adică a retezat Dumnezeu trupul vechi, ca să răsară trupul nou, dar în loc să răsară trupul nou, au început să răsară mlădiţe din trupul vechi, tot ce a fost în trecut.

... Tată, găsiţi hăinuţa sfântă, găsiţi hăinuţa dreaptă. În Scripturi găseşti, nu în magazine, nu la oamenii de azi. Dacă te duci la un om pământesc şi îl întrebi de viaţă, nu cunoaşte, pentru că e orb. Copilaşii Mei, cine a căutat viaţa la om, s-a rătăcit. Cine a căutat viaţa în Scriptură, a aflat-o.

... Cine nu vrea să fie cu Mine, nu-l leagă nimeni şi nu-l forţează nimeni, dar eşti obligat să nu-Mi opreşti respiraţia trâmbiţei. Mai târziu se va vedea ce a făcut Dumnezeu prin Duhul Său pe pământ, că e o zidire nevăzută de ochiul pământesc, şi când o vei vedea, ai să cauţi să vii la Mine, dar te va ţine necredinţa ta şi faptele nebune.

... O, creştine, am nevoie de tine cum are nevoie un om de un zidar la casa sa, sau de un meseriaş să lucreze ceva în munca sa, sau cum are un om nevoie de o slugă la curtea sa. Am nevoie de voi, şi nici unul nu veţi fi fără lucru.

... Dumnezeu cere de la poporul Său să nu se mai uite de unde a venit, să nu se mai uite pe lângă trup, căci aşa îndeamnă diavolul, să se uite pe masă să vadă ce mănâncă, să se uite că nu are vite şi să se uite că nu are avere. Moşii şi strămoşii voştri au vândut averea şi au plecat în pustie şi s-au îmbrăcat cu sărăcie, dar pentru că astăzi nu mai e loc în pustie, pentru că a intrat în stăpânirea împăratului de azi şi peştera, şi scorbura, şi pustia, şi şesul, şi dealul, totul e în stăpânirea lui, învăţaţi bine, ca să trăiţi şi aici.

... Copilaşul Meu, crede cu adevărat că nu mai vine un alt Hristos la tine, nu mai vine o altă milă pentru tine. Veniţi-vă în fire, tată. Auziţi bine cuvântul de la Mine. Nu mai duceţi trupurile la gunoi, în groapă, şi uniţi trupurile cu duhurile, căci trupul dus cu păcate, nu mai poate învia în împărăţia cerească. Aţi auzit?

... Tată, a ieşit pe pământ o minciună mare, pe care o ascultă toată lumea, şi pruncii, şi bătrânii. Prin minciuna aceasta se pierde toată suflarea. Nu mai credeţi, măi tată, minciuna. Cu minciuna ai făcut ucidere duhului tău de la Dumnezeu. A minţit Arie şi l-a pedepsit Dumnezeu. Orice mincinos e pedepsit pe veci. A pedepsit Dumnezeu pe toţi care au scos alţi dumnezei pentru voi, aşa cum Domnul v-a spus şi a scris în carte, că în cer a fost încăpăţânare mare a lui Lucifer, şi Dumnezeu l-a doborât din cer. Aşa şi minciuna de azi, care bate mereu în poarta lui Dumnezeu ca să piardă toate lucrurile lui Dumnezeu. La început era Cuvântul, şi acum tot Cuvântul este. Daniele, la început era Cuvântul. Ai auzit aşa ceva? A fost Cuvântul şi Duhul. Nu te gândi, omule, că te vei lupta cu Mine, că Dumnezeu, cu cuvântul le-a făcut pe toate, şi nu poţi să te ridici împotrivă, oricât ai crede că eşti de tare. Veniţi-vă în fire, credincioşii Mei. Învăţaţi credinţa. Nu mai fiţi săraci şi slabi în credinţă, că nu e aşa cum spune lumea.

... Creştine, vei vedea pieirea lumii, vei vedea fuga lumii şi vei auzi strigătul lumii. Dacă vei fi cu Mine, creştine, şi vei fi cu lumina în mână, până la al miilea neam vei scăpa pe poporul tău. Vei spune: *„Doamne, iată pe mama mea, iată-l pe fiul meu“*, şi Dumnezeu va împlini cuvântul tău şi îţi va spune: *„Să-ţi alegi neamul tău şi îl vei răscumpăra, dar prin rugăciune“.*

... Nu mai poftiţi mesele lumeşti. Deosebire au avut de lume moşii şi strămoşii voştri. Mulţi n-au mai voit să privească faţă femeiască.

... Românie, Românie, Românie! Nu te lăsa, Românie! Am zidit în tine un zid şi nu se termină. Românie, oare, nu ştii poruncile şi minunile? Românie, Românie, cum te calcă în picioare! De ce a slăbit în putere duhovnicească această ţară? De ce, tată, copilaşii Mei, de ce toţi doresc să viziteze această ţară? De ce toţi doresc să se împrietenească cu această ţară? Din toate ţările au vizitat, şi toate s-au înspăimântat că în România e asprime pentru rugăciune. România era cea mai curată şi frumoasă ţară.

... Odoarele Mele, cum am să adun Eu petecuţele de pe pământ şi floricelele şi cum am să iau Eu roadele de pe pământ şi am să iau pomul Meu de pe pământ, pe care astăzi îl zideşte Dumnezeu! După vremea aceasta se schimbă, tată, se schimbă timpul. Dacă aţi fi voi desăvârşiţi, toate tainele le-aş vărsa în faţa voastră, dar după cum am văzut vânzarea din trecut, nu mai pot, tată, să mai spun.

... Florile Mele, nu sunteţi singuri, sunteţi însoţiţi. Şi tu, femeie, şi tu, bărbate, sunteţi însoţiţi de persoane cereşti. Nu mai faceţi păcate crezând că nu vă vede nimeni. Nu e niciodată să fii singur pe pământ. Eu am ursit sfinţi îngeri şi pe Maica Mea şi chiar heruvimii şi serafimii să vă însoţească, şi să ştii că dacă te vei despărţi de însoţitori, va fi greu de capul tău.

28 ianuarie/10 februarie 1975

Om creştin cu viaţa, nu cu numele. Proorocie pentru dărâmarea turnurilor înalte. Vine vremea să nu mai fie biserică, căci preoţii au legătură cu Pilat şi cu Caiafa. Puterea preotului adevărat. Proorocie pentru surparea comunei Măneşti. Domnul merge pe pământ, nevăzut de om.

... Călcaţi pe urmele Mele. Învăţaţi bine viaţa de la Mine. Cine trăieşte lumeşte, nu e vrednic de Mine. Cine trăieşte duhovniceşte, acela e vrednic de Mine. Cine iubeşte averea pe pământ, nu e vrednic de Mine. Cine trăieşte duhovniceşte în lume, are viaţă nemuritoare şi fără sfârşit.

... Fiilor, în vremea aceasta în care trăiţi voi, nu e o vreme bună. După această vreme vine o vreme şi mai rea, şi după această vreme rea, vine o vreme bună, dar această vreme va fi ca fulgerul pe cer, iute. Copilaşii Mei, după această vreme bună vor veni trâmbiţele şi se vor întrece de a suna ceasul de pe urmă, de se va îngrozi lumea de lucrurile pe care le va auzi. Vor suna trâmbiţele toate, îşi vor face lucrarea care a rămas nefăcută şi neîmplinită.

Fiilor, pe pământ sunt mulţi creştini, dar sunt numai pe jumătate creştini, şi pe jumătate sunt păgâni. De ce? Când este vorba de rugăciune, când este vorba de post sau când este vorba de o milostenie sau de bisericuţă sau de alte fapte bune, le vine greu. Aceşti creştini sunt numai cu numele, dar sunt bogaţi în lucrurile rele.

... Veniţi la Mine, copilaşii Mei, veniţi şi auziţi cuvântul Meu! Veniţi să-L vedeţi pe Dumnezeu, că va veni vremea să-L vedeţi pe Dumnezeu în trup cât mai staţi voi pe pământ. Veniţi ca să auziţi cuvântul Său, căci cerul s-a deschis şi Domnul S-a aprins de dorul tău.

... De ce jeliţi voi morţii care pleacă de pe pământ de la voi şi îi petreceţi până la groapă? O, tată, copilaşii Mei, nu mai petreceţi morţii care sunt în păcate, ci petreceţi morţii care I-au slujit lui Dumnezeu, că aceia pleacă de pe pământ la cer.

... O, copilaşii Mei, ce de blocuri s-au făcut pe acest pământ! O, cum se vor desface aceste blocuri mari! Câte suflete vor înghiţi aceste blocuri când se vor surpa, şi câte făpturi tinere vor pieri în aceste blocuri de pe pământ, care sunt făcute fără Dumnezeu! Crezi, creştine? Aceste blocuri înalte, care se fac acum, nu sunt scrise în cer, dar să ştiţi că toate au fost să fie, dar ar fi bine dacă n-ar mai fi. Vai de trupurile care se vor strivi în aceste blocuri înalte! căci nu va mai rămâne os din trupul lor. Copilaşii Mei, aceste blocuri sunt o nebunie; aceste blocuri sunt o urâciune la Dumnezeu; aceste blocuri sunt o minciună la Dumnezeu.

... Luptaţi, tată, cu diavolul mereu. Chiar dacă n-ai îndeplinit un lucru, nu te mai gândi că n-ai să poţi să îndeplineşti. Luptă-te mereu şi fii treaz mereu. Să nu zici că ai greşit, ci fii şi treaz apoi. Creştine, de la cel mai mic până la cel mai bătrân, luptă-te, creştine, luptă-te pe viaţă şi pe moarte.

... Aveţi grijă cu bisericuţele. Nu lăsaţi bisericuţele în părăsire, că vine vremea să se închidă bisericuţele şi va rămâne o singură bisericuţă pe întreaga lume, şi în aceasta dacă se vor afla creştini, şi pe aceasta o vor închide, şi n-ai unde să te mai duci la bisericuţă. Fericiţi vor fi cei care vor înseta pentru bisericuţa Mea.

... Multe făpturi dorm în zile de sărbătoare când preotul este în slujbă, şi vă spun că nu se va ierta acelui om acest păcat. Numai aceluia se va ierta, care este bolnav greu şi îl mută din pat în pat. Aceluia i se va ierta acest păcat, măcar că este bătrân sau copil.

Pentru cei morţi ascundeţi această profeţie.

... Copiii Mei, s-au trezit oamenii şi femeile şi vin la Mine să le spun de morţii lor. Tată, Eu nu sunt ghicitor pentru morţi. Ascundeţi această profeţie pentru cei morţi. Aţi auzit?

... Dacă preotul ar fi pe calea aceasta, dacă preotul ar sluji cu adevărat, s-ar împlini toate slujbele care se fac. Dacă preotul ar sluji cu frică şi cu cutremur, ar vindeca ologii, ar vindeca orbii şi ar învia morţii din morminte, dar vedeţi, tată, că nu au credinţă. Nu-i judecăm, dar Eu spun: fereşte-te de aceste păcate! Aceşti preoţi se îngrijesc de burtă; beau şi mănâncă bine. Creştine, fereşte-te de lucrurile rele ale lor, căci mereu se duc la Pilat, mereu se duc la Caiafa şi fac sfat, că au

legături cu toate duhurile rele. Auzi? Tu mergi înainte şi nu te abate de la Mine cu nimic.

... Crezi că vasul Meu a luat două palme de la duhul rău la rugăciune? Dar ea n-a văzut din spate şi a zis că e de la Domnul şi că a mustrat-o. Dar n-a fost de la Domnul, şi au fost aceste palme de la duhul rău, dar ea nu a spus la nimeni.

... O, amar de comuna Măneşti, care a auzit cuvântul Meu, căci vor veni oştile cele rele şi vor cădea trupurile lor pe drum şi nu are cine să le îngroape. Caiafa cel mare, preotul de la Măneşti, nu va mai fi mult şi va intra în groapă, căci cine sapă groapa altuia, cade singur în ea, că el a săpat multe gropi.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Da, aceasta este crucea, podul pe unde vă veţi duce. Cine nu face această cruce, nu are drum spre Mine între Mine şi sine. Acest semn se va arăta în curând în slava sa. Amin.

Eu sunt Alfa şi Omega. Am colindat pământul în lung şi în lat, cu tot ce este curat, iar ce este întinat, am blestemat. Eu sunt Domnul în chip curat. Umblu pe pământ şi Mă întâlnesc cu omul şi nu Mă vede. Nu Mă arăt, pentru că nu crede. Eu sunt Alfa şi Omega, cu numele de Iisus. Eu sunt Cel Care am fost răstignit pe cruce pentru tine. Eu sunt, şi în curând Mă voi arăta în toată slava Mea. Veniţi, oile Mele, cu o clipă mai devreme de-a dreapta Mea! Aşa vă voi chema şi când Mă voi arăta. Veniţi, că după Mine nu mai vine nimeni să vă cheme.

6/19 februarie 1975

Sfânta Împărtăşanie nu se dă la omul necurăţit de păcat. Darul şi harul se îndepărtează de preotul care bea şi fumează şi păcătuieşte.

... Odată cineva cerea şi striga în urma Mea să-i dau o fărâmă şi am spus că nu dau pâinea copiilor Mei la câini, dar ea a ştiut să-Mi răspundă şi i-am dat. Dar acum nu mai pot să dau la lume, că e ca fiara.

Daniele, nu a fost om păcătos ca acum de când e veacul. Intră omul beat în groapă. Geme Trupul şi Sângele Domnului în pântecul omului necurat. Geme, că S-a dat, că aşa e obiceiul, dar nu zice că dacă a băut şi a hulit până în timpul acela, să nu i se dea. Aţi auzit ce a spus tâlharul de pe cruce? S-a umilit, dar acesta de azi intră în groapă plin de hulă împotriva lui Dumnezeu.

... Mult poate viaţa duhovnicească, monahicească, mult poate, dar caută puterea şi petrecerea duhovnicească. E ruşinos de un monah fără putere; e ruşinos, tată. Toate vei putea, dar cu viaţa.

... Tată, stă departe darul şi harul de preotul care fumează, de preotul care bea. Să nu te îndoieşti, tată, că toţi, de la preot până la cel mai din urmă, s-au făcut păcătoşi. Nu sunt împotrivă şi nu dispreţuiesc preoţii, dar faptele lor le dispreţuiesc.

7/20 februarie 1975

Se vor face două tabere din creştini. Proorocie pentru încheierea veacului. Cortul cuvântului Domnului va purta sub el mii de suflete. Maica Domnului, mijlocitoare între cer şi pământ.

... Se vor face două tabere, copilaşii Mei. O parte din voi se vor face adevărate oi şi vor naşte miei, iar o parte din voi se vor face călăi şi vor pune capăt veacului acesta.

... Eşti rugat de Dumnezeu să nu mai stai aşa, în voia soartei. Soarta e cum ţi-o faci tu, nu e aşa cum este soarta ta. Acela care s-a spânzurat, aşa i-a fost soarta? Nu, tată. Lui Adam, primul om, aşa i-a fost soarta? Nu, creştine. Soarta ta e bună şi e în mâna Mea. Unde curge miere şi lapte, acolo e soarta ta.

... Israele, Mă iubeşti tu pe Mine? Dar când va sta inamicul pe graniţă în faţa ta, Mă mai iubeşti? Să nu te sperii, creştine, că Dumnezeu îţi stă şi în faţă şi în spate. Adevărat grăiesc: chiar de vei fi lovit, nu te doare. Fiule, ai stat în temniţă. Te-a durut ceva? Nu te-a durut. Măi copii, se închide veacul, se închide portiţa, tată. Fiule, deschide ochii şi porţile. Poporul Meu, nu uita, ţine minte, că acum e portiţa deschisă, te aşteaptă. Spune, tată, crezi? De la mic până la mare, de la prunc până la cel bătrân, ţine minte: se închide, că nici preoţii nu vor să spună. A venit Dumnezeu să spună dacă ei nu vor să spună. Se încheie veacul, creştine.

... Ai să dai mii de lei ca să mai ai Trupul şi Sângele Meu, dar dacă vei fi cu Mine în ascuns, îl vei avea.

... Fiule, merge vasul Meu pe drum şi latră câinii la ea, dar acum latră câinii nu numai pe drum, ci şi în cămara sa, şi o muşcă. Vai de ranele ei! Crezi? Pe vremea moşilor şi strămoşilor, ei fugeau în pustie şi căutau pacea, dar acum, o, cum strigă vasul Meu: *„Tăticul meu şi mămica mea, unde să mă duc?“*! De aceea cer: simţiţi-i durerile!

... Am făcut această casă să ne aciuăm în ea. Nu numai aceste case, ci vor fi şi corturi, tată, şi de acelea vom avea, că nu va fi destul locuinţa aceasta, ci ne vom muta după vreme. Nu cort de patru persoane, ci cort de mii de persoane. Cine are înţelepciune, să priceapă.

... Eu zic să dai cezarului ce e al cezarului, şi lui Dumnezeu, ce e al lui Dumnezeu. Cere aramă, dă-i aramă, dar inima nu i-o da. Ce nu e făcut de el, nu-i da.

... Copilaşii Mei, aveţi grijă de copii, că e scris în Apocalipsă de copilul veacului de pe urmă că stinge credinţa cum ar stinge cineva un chibrit în văzduh. Copiii veacului de acum nu mai ştiu de profeţie, nu mai ştiu de proorocie. Copiii veacului de acum nu mai ştiu de nimic; sunt ca nişte animale.

Fiule, te-ar ierta Dumnezeu dacă tu ai aduce pe cineva la Mine, pe cineva de la viaţa sa rea. Atunci Dumnezeu zice: *„Vino, slugă bună şi credincioasă, că peste puţin ai fost şi peste mult vei sta, că ai avut un talant şi ai făcut doi“*. E greu de cine îngroapă talantul. Roagă-te şi posteşte ca să se întoarcă cel puţin neamul tău de la rău, şi dacă nu aici, cel puţin la judecată îl vei scoate. Ca frunza în codru o să fie duhurile răscumpărate de Fecioara Maria, Maica Mea, pentru păcătoşii de azi; ea este cea mai mare mijlocitoare dintre cer şi pământ, şi se roagă la Fiul ei pentru voi. Cum e mreaja unui pescar, pe care o bagă în apă, aşa e rugăciunea Maicii Mele. Obositor lucru face Preasfânta Fecioară Maria, Maica Mea.

... Nimic nu rămâne nedescoperit. Veţi vedea cum a văzut Longhin sutaşul când a înviat Dumnezeu din groapă, pe cine a înţepat în coastă. Tot aşa te vei îngrozi, creştine, şi tu, care M-ai înţepat.

10/23 februarie 1975

Iubirea de Dumnezeu poate totul din cel credincios care lucrează pentru Domnul peste pământ.

... Ce vei face? căci până acum puteai să fii cel mai învăţat; până acum puteai să fii cel mai priceput în toate, ca să fii lumină celor de lângă tine. Printr-un cuvânt ai fi altoit o sută de pogoane de pomi.

... Acum nu mai stă Dumnezeu în cer, şi Se coboară pe pământ cu toţi sfinţii Săi, ca să-l apere de călăi pe poporul Său, că ştie că sunteţi slabi.

... Filozofii de azi au învăţat o sută de foi într-un minut, o mie de foi într-un minut, dar voi n-aţi învăţat o rugăciune pe dinafară şi n-aţi învăţat nimic din lucrul sfânt ca să biruiţi pe cel ce va sta cu ştiinţa lui în faţa voastră.

... Veniți-vă în fire, căci cine ar vrea să ascundă lucrarea Mea, orb va rămâne. Cine ar vrea să ascundă crucea Mea, nu va mai sta în viața sa. Iubește-L pe Dumnezeu cu toată puterea ta. Oricine ar vrea să ascundă fața Mea, nu va putea s-o ascundă, că Dumnezeu îl va da de rușine pe acela.

13/26 februarie 1975

Râvna pentru darurile Duhului aduce împărăția lui Hristos pe pământ.

... Nu vă leneviți, căci lenea este mama foamei, și pământește, și duhovnicește, și veți suferi foame prin lene. Nu amânați rugăciunea, postul și milostenia pentru mai târziu, că nu știi ce va fi mai târziu. Fiți la punct cu viața și cu faptele bune. Să nu vă treacă ziua fără rugăciune, fără milostenii și fără fapte bune. Pentru posturi, vă mai aduc aminte să postiți ca strămoșii voștri: o dată pe zi să mâncați, seara, puțină pâine și apă. Și vă mai amintesc despre sărbători și duminici: păziți-le și cinstiți-le ca pe lumina ochilor voștri; să nu lucrați și să nu le întinați cu vreun păcat.

... Fiilor, fiilor, vine împărăția Împăratului Iisus și a împărăției Sale sfinte. O, fiii Mei, fiți gata pentru împărăția Împăratului vostru. Fiți curați, curați și albi cum e crinul. Nu mai fiți păcătoși și nu mai fiți întinați cu sufletul și cu trupul. Fiți ca îngerii și ca sfinții, că v-ați hrănit cu hrană de la masa îngerilor și a sfinților; din porțiile lor am luat și v-am adus și v-am dat vouă ca să fiți cu ei la un loc.

15/28 februarie 1975

Darurile sfinte îl fac cunoscut pe poporul Domnului. Calea spre Domnul este astupată de om. Biserica lui Hristos va lua din nou ființă.

... Copilașii Mei, vă cunoaște toată lumea pe voi că sunteți copilașii Mei, căci am făcut un semn pe capul și pe pieptul vostru și pe hăinuța voastră și oricum veți da, semnul se va vedea. Și la casă am făcut un semn, și pe acoperiș am făcut un semn, și pe pereți am făcut un semn, și dacă se va dărâma copacul, semnul se va vedea; și dacă se va dărâma casa, se va vedea semnul; și de se vor dărâma pereții, semnul tot se va vedea. Copilașii Mei, fiilor, să știți bine, tată, că Domnul Iisus nu vă lasă, numai să fiți cuminți. Să nu calci în picioare porunca Mea; să nu calci în picioare lucrarea sfântă; să nu calci în picioare legea sfântă și ziua de sărbătoare!

... Uniți-vă ca îngerii, iubiți-vă ca sfinții, hrăniți-vă ca pustnicii.

... Copilașii Mei, care este drumul pe care veniți la Noi? Pe care drum veniți la Noi? Toate drumurile s-au distrus. Vorbim duhovnicește, ca și pământește. Dacă ar ieși cineva din groapa sa să se ducă la casa sa, nu o mai găsește. Duhovnicește vorbim. Unde era sat, s-a făcut oraș. Unde era bordei, s-a făcut palat. Unde era groapă, s-a făcut asfalt. Copilașilor, fiți atenți ce vorbim Noi. Noi nu greșim când vorbim. Voi să fiți ca sfinții la cuvinte și la priviri.

... Să nu batjocoriți seminția din care ați fost născuți, ci prin rugăciune să se sfințească. Nu plecați inima și fruntea la lucruri fără valoare. Copilașii Mei, prețuiți pântecul din care v-ați născut și țâța de la care ați supt. Prețuiți, nu batjocoriți. Cinstiți ziua în care v-ați născut. Dacă cineva dintre voi are ziua de naștere sau pântecul blestemat, să se mărturisească. Toate lucrurile s-au sfințit, ca și ziua în care v-ați născut. Cinstiți lucrurile lui Dumnezeu. Nu face păcat, și fă slavă în ziua în care te-ai născut. Pântecele este lucrarea Mea și trâmbița Mea. Să nu zici vreodată: *„Mai bine nu era ziua când am cunoscut lucrarea aceasta“.* Numai dacă vei atinge mâna ta de pântecul acesta sau de mâna aceasta, te vei sfinți. Nu te supăra de sămânța din care te-ai născut. Cinstește-L pe Dumnezeu, că nimic nu se mișcă fără darul și harul Său. Acest cuvânt nu ți l-am spus până acum.

... Israele, copilașul Meu, n-am să mai vin așa des la voi, și au să treacă luni și săptămâni. Nu pentru că nu pot. Eu pot, dar e scris în carte să vă las, să vedem cum mergeți singurei, fără Mine, căci prea mult v-am ținut și prea mult v-am hrănit. Vremea e așa, tată.

Copilașii Mei, acum trebuie să știți cum se merge pe pământ către cerul sfânt. Dacă veți umbla prost, veți rămâne goi și nemâncați.

Fiilor, până acum a fost un pic de lumină, dar acum se stinge de tot. Fiilor, acum se vede, și acum să vedeți și voi pentru ce a făcut Dumnezeu un ucenic de al Său să se strivească pe roată. A făcut așa ca să-ți fie ție de ajutor la rugăciune. Acum se vede pentru ce a dus Domnul crucea și moartea, ca să nu te duci tu astăzi și să cazi. Acum ai să vezi lucrul lui Dumnezeu.

Eu n-am urât nici pe Iuda, care M-a vândut, și Mă duc în iad și mereu vorbesc cu el și Mă întreabă: *„Mai e mult până ies?“.*

... Fiilor, fiți credincioși. Domnul Iisus Și-a lăsat trupul pe pământ ca să Se dea spre mâncare tuturor. Nimeni să nu îndrăznească să se împărtășească cu această masă dacă nu crede, că acela se osândește. Nu băga Trupul și Sângele Meu în trupul tău dacă nu vrei să te sfințești.

... Preoții vă socotesc pe voi că sunteți fără păcat și vă fac vouă dezlegare și atât. Mărturisiți, și obligați preotul să vă mărturisească după carte, cel puțin o dată pe an, și cer din partea voastră să îndemnați și pe altul, căci chiar dacă n-ai greșit din gură, din sânge ai greșit cu toate mădularele tale. Crezi? Dacă n-aș fi văzut, n-aș spune. Da, e adevărat că sfânta Împărtășanie curățește din vârful picioarelor până în creștetul capului. Știi cum este sfânta Împărtășanie? Cum este o doctorie care nu se potrivește la boala bolnavului, și este mai rău dacă mai este un păcat nemărturisit la tine.

... Nu veți sta în celule, nu. Eu voi închide ușa celulei ca să nu fiți acolo, că sunteți mici și vă mănâncă șerpii. Știți cât sunt de înveninați șerpii? Domnul Iisus a vorbit duhovnicește.

... Sunt mulți din lume, care, la dărâmarea ce o vor dușmanii să strice bisericuța, nu vor primi lucrul acesta, și sunt mulți din lume care vor primi și vor pune mâna să dărâme, și astfel, în lume va fi război, și să știți că Domnul Iisus Hristos nu va lăsa lucrul acesta să se împlinească. Dar să știți că toate bisericuțele își vor lua ființă și vor lucra, și când se va întâmpla aceasta, va nimici mâna aceea și trupul acela și vor fi aruncate în iezerul cu foc.

... Nu mai vorbiți tare. Fiți în tăcere, călătoriți în tăcere, ca să nu se audă zgomotul. Pregătiți loc ascuns pentru cărți și le luați numai în timpul mesei, când mâncați. Nu țineți cărțile în timpul liber în casă. Fiți atenți, căci cuvântul acesta, astăzi vi l-am descoperit. Se face vânătoare de creștini. Fiți atenți. Aș dori ca aceste cuvinte să fie pricepute. Ascultați-Mă pe Mine. Fiți tăcuți, că nu voiesc să piară nici un fir de păr din capul vostru. Mi-ar fi ușor să vă dau la suferință, dar sunteți mici.

26 februarie/11 martie 1975

Calea Domnului se va cunoaşte bine. Preoţii calcă legile sfinţeniei. Cel ce biruieşte păcatul pizmei, scapă de multe rele.

... Poporul Meu, cunoaşte bine drumul cu Mine, cunoaşte bine drumul, tată, că pe pământ nu mai e drum sfânt nici pentru tine, nici pentru Mine. Toate drumurile s-au luat şi o să facem război să câştigăm pământul înapoi, nu cu armă de fier, ci cu armă făcută din cer. Poporul Meu Israel, să nu te sperii, tată, că am spus această şoaptă. Vom face război ca să luăm tot ce au răpit oamenii răi. Cunoaşteţi bine vremurile, tată! Israele tată, luptă-te să nu fii dărâmat, luptă-te să nu fii răscumpărat de păcat.

... Copilaşii Mei, pentru voi am venit din cerul sfânt, ca să vă pregătesc să fiţi sfinţi şi să fiţi învăţaţi. Spălaţi-vă şi duhul, şi trupul, căci cu duhul şi cu trupul unii dintre voi veţi veni la Noi. Această lucrare este foarte mare pentru cine ascultă de Mine. Bogăţia aceasta nu o are nici cel mai isteţ împărat. Pune mâna şi ia împărăţia Mea, ca această lucrare să fie pe veşnicie, tată. Nu izgoniţi şi nu alungaţi lucrarea lui Dumnezeu de la voi. Nu numai să auzi, că mulţi au auzit şi sunt în iad, precum şi Iuda este.

M-am grăbit să vin la voi. Această lucrare nu este aşternut pentru picioare, şi cine o calcă, se cheamă păcătos.

... Se duc persoane şi învaţă să fie preot, dar viaţa unui preot de azi nu este la treaptă cu cinstea care e scrisă. Şi ştii cum e? Nu a ieşit nici cât un bob de linte, atât este de mic pe lângă cinstea preotului numit. Fiilor, preotul de cinste sfântă şi cu viaţă sfântă când predica, îi curgeau lacrimile pe piept, ca la copilul mic, de biberon. Când spunea la cineva, se lipea inima sa de cuvântul sfânt. Dar astăzi preotul dezleagă să mănânci în zilele de post, şi ştii cum vine aceasta? Preotul dezleagă de frica ta, ca nu cumva să te cerţi cu el. Şi apoi, dezleagă că scris este în carte: cine dezleagă ceva, să fie întâi lucrat de sine. Poporul Meu, vă spun să vă feriţi de acest lucru. Mănâncă şi lunea, şi miercurea, şi vinerea, până vine învierea. Mănâncă mereu de dulce, şi de aceea dezleagă. O, copilaşii Mei, sunteţi rugaţi de Mine să nu-i urâţi pe preoţi, dar v-am spus că nu mai e nimeni să zică aşa: *„Iertate să fie păcatele tale“.*

... Îmi pare rău că mulţi bolnavi au darul ca prin post să se facă sănătoşi, dar ei mănâncă de dulce. Sunt mulţi păcătoşi care umblă din preot în preot şi îi roagă să facă slujbe, şi preotul face, dar nu-i face sănătoşi. De ce? Pentru că nu au post. Şi pământul e plin de oameni care bolesc şi nu-i face nimeni sănătoşi.

... Fiilor, nu fiţi fiii pierzării cum e lumea de azi. *„Eu“,* nu este pământesc acest cuvânt. *„Eu“,* nu este acest trup, ci e Duhul Sfânt. Cum picură ploaia pe pământ, aşa picură acest cuvânt. În vremurile de pe urmă aşa se face lucrarea, în duh. Duhul lui Dumnezeu pluteşte asupra poporului Său. Fiţi pricepuţi, că mult fură diavolii de la voi.

... V-am făcut fii. Nu fiţi murdari pe hăinuţe, că în chip nevăzut vă vizitează Duhul Sfânt. Fiţi curaţi şi înăuntru, şi afară.

Aşa cum a avut Avraam soli cereşti şi a mâncat cu ei la masă, aşa a venit cerul la tine, şi când a venit înapoi, a venit cu lacrimile pe faţă de ce a văzut la tine. Fiule, îngrijindu-te pe tine, Mă îngrijeşti pe Mine, şi îngrijindu-te de Mine, te îngrijeşti pe tine. Floricelele Mele, lucrarea Mea pe care o aduc la voi, nu e plasă de gunoi sau coş de obiecte de tot felul, ci este pentru vremurile voastre un acoperământ şi o scăpare de moarte, e un lucru fin, că dacă le-aş spune pe toate, nu le-ar cuprinde cartea. O, ce noroc aţi avut voi, că nimeni dintre sfinţi nu a avut aşa ceva. Sărmanul Avraam, ce nu ar fi dat el să fi avut aşa ceva! El trăia viaţă depărtată de soţia sa, că era femeie cu mintea scurtă. Dar voi, ce ştiţi, e lucru mare. Voi, ce aveţi, nu are împăratul, nici solii cereşti.

... Nu mai pizmuiţi. Pizma e cel mai greu păcat, e în ascuns, şi nu ştie unul ce are celălalt în inimă. Pentru un singur păcat, cum e pizma, nu vă veţi putea ţine pe cale, că e cum este un car pe drum, fără o roată, adică nu ai viaţă plăcută. Cum ştii să le potriveşti pe toate cele pământeşti, potriveşte-le şi pe cele duhovniceşti.

... O, tată, daţi-Mi voie să vă arăt pata şi să vă arăt lucrul urât, că dacă nu-Mi daţi voie să vă arăt, iau vasul Meu, şi va fi rău de voi. Dacă nu-l ascultaţi, îl iau cu Mine. Când veţi ajunge la un pârâu, atunci vi-l iau, ca să văd ce faceţi. Nu-Mi daţi voie să vă arăt? Poate e pizmă, sau ură, sau duşmănie.

21 martie/3 aprilie 1975

Ferirea de plăceri lumeşti. Folosirea hranei curate. Mulţi vor lăsa totul şi vor urma pe Domnul şi vor lucra faptele credinţei sfinte. Nu mai sunt preoţi credincioşi

... Israele, fii hotărât faţă de acest cuvânt. Vrei să-ţi mai grăiesc? Dacă dă cineva în tine, mai eşti pentru Mine? Israele, aceasta este hotărârea ta, şi aceasta este voia Mea: să faci voia Mea. Să faci voia Mea nu după putere, cum că dacă poţi să fii creştin, eşti creştin, şi dacă nu poţi, te faci păgân. Fii înţelept, că e vremea rea şi nu pot să-ţi mai grăiesc de două ori. Nu că dacă face nuntă ruda ta, să te duci la nuntă. Nu să te duci la nuntă că e fratele tău. E scris în carte, creştine, să nu stai la masă cu nelegiuirea şi cu păcătosul. Să nu te înşele, fiule, cuvintele rele, să nu te înşele a lumii plăcere. De aceea te-am întrebat: vrei să-ţi mai vorbesc? Eu nu voiesc să-ţi mai vorbesc, căci cuvântul Meu nu s-a împlinit, că tu eşti rău cu viaţa lui Dumnezeu. Vei vedea la judecată pentru ce nu s-a împlinit ce am spus Eu. Ai să-ţi muşti limba să se facă scrumbie. Limba lumii de astăzi este scrumbie afumată.

Copilaşii Mei, vreţi să vă mai vorbesc? Sau vreţi să Mă opresc? De aceea n-am mai venit, pentru că mulţi din copii nu trăiesc după hotărârea făcută. S-au hotărât să-Mi slujească, dar am rămas cu hotărârea şi cu făgăduinţa, căci ei se duc cu păcătoşii.

Un copil am avut şi Eu, tată, şi L-am dat să fie sângerat. Şi altceva vă întreb: pentru ce am dat copilul lui Dumnezeu pentru voi? Ca să fiţi răscumpăraţi. Am şi Eu o dorinţă sfântă: cel răscumpărat prin Trup şi Sânge, să se facă sfânt. Şi de ce nu se face sfânt? O, nu este aramă ce s-a făcut pentru răscumpărarea voastră. Toată taina s-a dat pe faţă, toată taina dumnezeiască. Dumnezeu, ce a avut de spus, a spus, şi ce a avut de împlinit, a făcut, dar tu nu le-ai arătat pe toate, nu le-ai împlinit pe toate, ci le ţii ascunse, şi altul după Mine nu mai vine.

... Nu fiţi ca lumea, care, odată cu hula, face şi crucea; care, odată cu curvia, face şi crucea; odată cu hoţia, face şi crucea.

... Nu pot să stau în casa unde este ceartă, nu pot să stau, dar stau şi mereu Mă lupt să fac pace, şi pace nu se face, că vrea să se vadă ceva după mărime respectat. Se scoală copilul asupra tatălui, se ridică nepotul asupra bunicului, se ridică unul împotriva altuia şi nu se mai respectă nimic din învăţătura lui Dumnezeu. Nu mai fiţi încăpăţânaţi.

Cum îţi trebuie apă să bei şi mâncare să mănânci, aşa să-ţi trebuiască şi lucrurile Mele. Faci şi rugăciune, faci şi rău; şi posteşti, şi te cerţi. Ce sunt Eu ca să primesc gunoiul tău? În ziua în care ai postit, te-ai şi certat. De ţi-ar cădea limba

nu te certa, şi să nu zici: *„Va trece această zi de post, şi mâine mă răzbun eu"*, că va fi greu de capul tău. Cine, tată, se va mai ruga pentru poporul acesta? Nu te uiţi, tată, nu vezi că nu are cine să se mai roage pentru tine? Fiule, nu are cine.

... Fiule, cum ai să cauţi un bordei! Ai să dai mii şi mii de lei, că nu mai găseşti decât case boiereşti. Ai să dai mii de lei, că nu mai găseşti pe nimeni ca să zică: *„Iartă, Doamne, pe păcătosul acesta".* O, ce s-a făcut acum, nu s-a făcut de când e veacul, că pe acela care se ruga să dea ploaie când nu ploua, nu-l mai cunoşti, nu mai are viaţa cu Mine.

... Am grăit de multe ori: nu mai mâncaţi lucruri care nu ştiţi de unde sunt. Mâncaţi lucruri făcute de voi. Voi vă duceţi să cumpăraţi un miel. Îl vezi că e miel. Dacă te duci să cumperi un viţel, îl vezi că e viţel, dar tu nu ştii să nu fi fost dăruit, să nu fi fost hulit. Dacă tu vrei să mănânci, ceea ce mănânci creşte tu, cu mâna ta, că altfel te spurci, că altfel mori. O, nu vreţi să fiţi sfinţi!

... Aşteptaţi pe Ilie în trup? A fost în trup, şi astăzi e în duh şi îl veţi vedea la judecată. Florile Mele, acum, ce vine, e greu pentru toată lumea, şi de aceea îţi spun: creştine, mai vrei să fii cu Mine, sau te duci în lume? Dacă mai vrei să fii cu Mine, împlineşte, să nu vină peste tine ce vine peste lume. Mai vrei să fii cu Mine? Nu cu hambarele pline de haine şi cu rafturile pline de mâncare, căci va veni vremea să-ţi laşi casa ta cea mare şi lada, să plecăm să punem piciorul pe alt pământ, şi nu vei încăpea pe poarta aceea cu lada şi cu haina frumoasă, că poarta aceea nu e făcută de mână omenească. Cine a trăit cu Dumnezeu, acela va mai rămâne.

A intrat această păsărică în ciori şi mănâncă şi ea ce mănâncă ciorile, şi hoituri mănâncă. Acum mănâncă hoituri, că e cu ciorile. Am văzut odată cum a venit din străinătate un puhoi de ciori pe pământ, un stol mare, şi eram cu Petru, prietenul Meu. Şi au găsit ciorile pe câmp un stârv spurcat şi s-au aşezat şi l-au mâncat. Şi Petru zice: *„Vai, Doamne, aşa mâncare mănâncă ciorile acestea?".* Şi am zis: *„Aşa mănâncă, Petre, căci ciorile sunt ciori".* Şi i-am povestit că aceste ciori sunt omenirea de astăzi, care mănâncă ce nu ştie, carne şi de om, şi de căţel, şi de pisică, şi de şoarece. Atunci au găsit pe câmp acel stârv, dar acum acest stârv e în magazine. Creştine, ţine ascuns aceasta, ca să nu se cunoască de lume că voi ştiţi. Şi atunci Petru a pus mâna la gură şi a plâns cu amar şi Eu am spus: *„Aşa vor ajunge robii Mei".*

Am grăit de multe ori: nu mai mâncaţi lucruri care nu ştiţi de unde sunt. Mâncaţi lucruri făcute de voi.

... Tată, ce faceţi voi? Dacă Eu M-aş apuca să vă spun toate, toate, M-ar apuca sfârşitul. Ce faceţi voi? Unii mâncaţi, şi alţii vă jeliţi; unii tremură de frig, şi alţii, cu şapte haine pe ei; unii vă rugaţi, şi alţii chefuiţi şi vă îmbuibaţi.

... Fiule, îngrijeşte-te de templu, că o să ne trebuiască. Toate vilele se vor dărâma, dar acesta va rămâne.

3/16 aprilie 1975

Pământul va fi spălat şi curat. Toată râvna pentru Domnul. Proorocie pentru nimicirea lui antichrist şi a îngerilor lui.

... Israele, fii pregătit pentru o zi care este scrisă în carte, că va fi o zi. Pentru mulţi, această zi va aduce o mare bucurie. Pentru mulţi, această zi va aduce şi mare întristare şi mare durere şi mare îngrozire.

... Oile Mele nu ascultă nici de păstori, nu ascultă nici de Mine, nu ascultă nici de carte. Nu mai zic de aceia care nu ştiu ce e în carte. Aceia se osândesc că nu citesc, dar tu te osândeşti fiindcă cunoşti ce-ţi cer Eu. Când nu pricepi ceva, nu întrebi cum este; zici că dacă nu pricepi, nu ai judecată, dar mai rău te osândeşti, creştine, pentru că în felul acesta se scrie la tine vicleşug.

... Sunteţi în vreme apocaliptică, sunteţi în vremea când staţi pe pământul vrăjit şi fermecat, dar nu de Mine, ci de lume. Vine vremea ca pământul să se curăţească, şi trupul să se curăţească.

... Să ştiţi că nimic nu se iartă dacă păcătosul nu se trudeşte. Nu mai trăi aşa, în voia soartei, cum că ce vei putea face, faci; ce nu, nu faci, că te iartă Domnul. Nu aşa, tată, pune-ţi toată puterea şi mădularele în lucru dumnezeiesc, că să ştii, nu se va ierta nimic. Lucrezi cu stânga în loc să lucrezi cu dreapta.

... Îmi amintesc când Tatăl ceresc Mi-a spus că voi fi prunc mic şi Mă voi naşte pe pământ şi voi fi sămânţă semănată pe ogoare şi voi fi un Miel mititel şi voi fi junghiat de un mişel; şi nu am spus nimic. Am ascultat. Nu am spus că nu trebuie să fiu pe lume, ci am zis: *„Tată, fie voia Ta".* Tu de ce nu zici aşa, poporul Meu, şi de ce stai împotriva Tatălui tău? Suntem fraţi, dar voi Mă alungaţi, voi Mă înjunghiaţi şi M-aţi scos din cele ale Mele. Suntem fraţi şi de trup, prin Trupul pe care-l mâncaţi.

Am fost trimis la ai Mei şi am fost răstignit de ei. Am fost vândut cu un preţ mic. Ai auzit, tată? Să intre în tine fiorul din Mine, să intre în tine Duhul din Mine. Ai auzit? Eu nu M-am lepădat de tine, dar tu te-ai lepădat de Mine. Eu nu M-am lepădat, şi le-am primit pe toate pentru tine. Nimeni nu te iubeşte cum te-am iubit Eu. Eu am dus o cruce grea, dar crucea ta nu este aşa de grea, că pe a Mea a fost greşeala ta, iar pe a ta nu a fost greşeala Mea pe ea. Nu e grea a ta, dar ţi-e ruşine cu ea.

.. Nu aveţi voie să-Mi schimbaţi drumul, nu aveţi voie să-Mi schimbaţi portul şi hrana, nu ai voie să schimbi credinţa. Toată lumea crede, dar nu are credinţă bună.

... Fii fratele Meu. Să fim o inimă, să fim un trup, să fim una pe pământ. Şi cine vrea să fie aşa, nu zic să nu fie. Să fie, că-l primesc cu toată dragostea sfântă. Cine vrea să-Mi fie frate, să-Mi fie. Cine vrea să-Mi fie slujitor, să-Mi fie, numai ucigaş să nu fie. Nu mai lucraţi, iară zic, nu mai lucraţi ca omul nebun, ca omul stricat şi ca omul care nu-L are pe Dumnezeu. Lucraţi lucruri bune şi plăcute lui Dumnezeu, căci Dumnezeu, pe cine nu e cu Sine, îl duce la sfârşitul tragic.

... Tot poporul să fie credincios că va vedea moartea lui antichrist, că tot ochiul creştinului care este cu Mine va vedea pieirea lui antichrist şi a poporului său.

... Nu mai lăsaţi copiii voştri cu cei din lume, aţi auzit? Copiii din lumea de astăzi când vor fi de doisprezece, treisprezece ani nu vor mai lăsa cruce în calea lor sau iconiţă în calea lor. Dar nu mai e vreme.

4/17 aprilie 1975

Focul, pedeapsa lumii, vine de la păcatele de pe pământ. Mult va fi căutat omul creştin. Solul Domnului trebuie crezut şi primit. Salvarea creştinilor este prin mijlocirea sfinţilor.

... Nu din cer se va aprinde focul, ci de la tine, tată, de la lume. Israele, tot cerul e de faţă când tu faci păcate.

... Israele, plâng păstorii că nu le mai dai ascultare şi nu mai au curaj să stea în mijlocul tău. Israele, de ce nu mai dai ascultare la păstori şi Domnului Iisus Hristos? De ce te-ai întărit în neascultare? De ce te-ai făcut atât de mare? Când am venit la tine Mi-ai făcut loc să intru cu căruţele, şi acum M-ai dat afară, nu vrei să mai fii acela de atunci.

... Israele, zidiți-vă casa, că se dărâmă, și este nevoie de ea. Nu-ți face altul casa ta. Copilașul Meu, nimeni nu te va împrumuta să-ți dea casa sa. Duhovnicește Domnul vorbește. Cine are minte, să priceapă, și cine nu are minte, să nu priceapă. Să muncești, nu să zici că nu pricepi și cu aceasta să scapi de Mine.

... Familiile pe care le-am unit, unde le e recolta? Unde vă sunt recolta și faptele? Unde vă este sfințenia? Unde vă e blagoslovenia și binecuvântarea? Unde sunteți? O, tată, tată, unde vă sunt faptele bune? Uniți-vă la fapte bune și la viață, nu vă dușmăniți și nu fugiți de Mine, că unde te vei ascunde? Nu ai unde, că Dumnezeu te scoate de oriunde și te osândește.

... Astăzi nu mai e vremea din anul 1955 când M-am coborât, ci este anul 1975 când este vreme grea și nimeni nu se mai uită la aceste cuvinte. În anul 1955 am sărbătorit dezgroparea unui sfânt și a făcut slujbă minunată, căci în vremurile voastre s-a ivit un sfânt pe acest pământ românesc, și acest sfânt a fost și este de mare preț pentru voi *(sfântul Calinic de la Cernica, n.r.)*. Dar în anul 1975 nu se mai dezgroapă nici un sfânt, chiar dacă ar fi, și mai pune pe el o greutate, ca să nu se mai dezgroape niciodată. Astăzi e credința nepreţuită.

... Acum nu mai este anul grâului, ci este anul banilor. Nu se mai pune preț la grâu, ci la argint și la aramă. De aceea am zis că dacă ai fi bani, te-ar căuta și în pământ și te-ar folosi la munca sa. Dar stai așa, nu te perpeli că ești fără valoare, că piere această comoară de astăzi, și tu vei avea valoare.

... Țineți minte, căci câte i s-au arătat prin vedenie acestui vas, astăzi sunt.

... Dacă ți-a spus cineva că te-a văzut greșit și tu știi că nu ai făcut, nu te mâhni, ci crede, că e solul lui Dumnezeu.

... Nu mai e anul 1954. O, nu mai sunteți de atunci, și sunteți de astăzi, când se uită moartea pe fereastră să numere pe cine să ia cu grămada. Duhovnicește vorbesc. Nu vorbesc de roșul de pe buze sau de sprâncenele făcute, ci vorbesc de credință și de suferință, și voi nu așteptați sfârșitul, că ți-a șoptit satana la ureche că nu se mai sfârșește acest veac, și te minte, tată.

... Fiți învățați, că au ajuns animalele mai înțelepte ca oamenii, că pasărea când bea apă, după fiecare înghițitură Îmi mulțumește.

... Copilul Meu, dacă urcai pe trepte într-un palat mare și te opreau niște portari, ziceai că n-ai putut ajunge sus că te-au oprit portarii, dar la Dumnezeu, acum nu te mai ridici pe trepte înalte, că a venit Dumnezeu jos la tine. S-a coborât Dumnezeu la tine, ca să nu te mai obosești tu.

... Poporul Meu, e scris numele tău în cartea de pe urmă. Auzi? E scris nu numai într-o carte, ci în multe cărți, în toate cărțile sfinților arhangheli și în toate cărțile sfinților Mei. Dacă nu erați scriși, erați până acum striviți de trenuri, de mașini. Și de furnici erați striviți, dar numele vostru este scris și în cartea Născătoarei de Dumnezeu, și nu numai numele vostru, ci și al fiilor voștri și al nepoților voștri. Păstrați-vă trupul și duhul, că mulți veți urca în ceruri cu trupul. Diavolii umblă să ucidă duhul, nu mai umblă să nimicească trupul, că multe școli au făcut astăzi duhurile rele pe pământ. Ce n-ar fi făcut ei cu voi dacă nu erați scriși! În post și rugăciune vă aștept să veniți la Mine.

... Israele, așteaptă cerul la tine să vadă cum ieși din școală: cu grad, sau fără grad și fără galoane? Tată, mulți așteaptă să-i scoateți de la pedeapsă, că până la al miilea neam va fi scos prin mâinile voastre, prin examenul tău, creștine. O, tată, te înșeală pe tine o mâncare, o băutură, o gelozie, o minciună? Acestea sunt gunoi. Aruncați-le de la voi. Cum S-a pogorât Domnul Iisus în iad și i-a scos pe toți afară, așa și tu, fiul Meu, te vei duce în iad, și cu darul lui Dumnezeu, până la al miilea neam îl vei scoate.

De ce-Mi pierd Eu vremea cu voi? Fiilor, măcelarul e măcelar, își pregătește carnea ca să fie gustoasă. Așa și Domnul Hristos, Își pregătește popor pentru veșnicie.

... Vai de părinții care nu-și lasă copiii să vină la Mine! Vai de copiii care nu-și lasă părinții să vină la Mine! Fiilor, ajutați-Mă în muncă. Vom curăți pământurile. Ajutați-vă în muncă unii pe alții, și toți ajutați-Mă pe Mine, că nu vei avea hotar în calea ta.

... Sunteți în vremuri de lucru mare. Sunt magazinele pline, dar toate din magazine și din case se vor muta pe stradă și în calea ta. Dar zic ție: să nu pui mâna, creștine, că sabia e în spatele tău; să nu pui mâna, căci acelea sunt ale măcelului, sunt ale blestemului, căci acelea sunt blestemate și sunt ale Babilonului.

... Israele, ai să te îmbraci în doliu dacă nu vei asculta și vei merge tot așa, că Eu iau trâmbița Mea.

Fiilor, faceți rugăciunea rugăciune cu închinăciune, căci rugăciunea fără închinăciune e ca mortul ce moare fără lumânare.

6/19 aprilie 1975

Poporul creștin va fi semnul Domnului. „Buturuga mică răstoarnă carul mare"; nimicirea clădirilor înalte.

... Nu mai ieșiți în lume, nu mai ieșiți din stână. Copilașii Mei, ascultați de Mine și de păstorii care vă păstoresc și de proorocii care vă proorocesc. Nu vedeți pe cei ce au ieșit de la Mine că nu mai vin? Nu vedeți pe cei ce au vândut, că s-au făcut, apoi, călăi? Nu vedeți pe cei ce au ieșit de la Mine că s-au făcut stană de piatră?

... O, copilașii Mei, învățați de la Mine aceste cuvinte, căci după această vreme vine vremea ca Domnul Iisus să facă minuni cu poporul Său cel bun. Crezi? Vine vremea să-l sfințească Domnul pe robul Său, iar pe vrăjmașul Său să-l osândească. Chiar pe unii dintre voi o să-i vedeți cum Dumnezeu îi va pedepsi, și ai să plângi, păstorule, și tu, creștinule, că tu nu ai știut că el e viclean, și tu nu ai știut ce a făcut el în ascuns.

... Oițele Mele, nu vă lăsați să vă calce nici un fel de vreme rea. Stați în picioare și nu vă mai îmbuibați de mâncare. Va fi nevoie să fii ușor la mers, și dacă vei fi greu, vei cădea în șanț. Nu vă îmbuibați, ci fiți bine hotărâți. Nu vă îngrămădiți la mese bogate și la mâncare. Eu vreau să fiți desăvârșiți, ca să cunoașteți toate lucrurile lui Dumnezeu.

Fiule, crezi că sunt oițe care sunt în stâna Mea și sunt blagoslovite și tu nu le cunoști că ele mănâncă de dulce în zile de post?

... Dă-Mi răspunsul: din al cui neam te tragi tu? *„Din părintele Avraam."* Părintele Avraam nu a fost mâncăcios. Ce a făcut părintele Avraam, a făcut lucru plăcut lui Dumnezeu. Am zis lui: «*Ieși din pământul tău și din rudeniile tale și mergi în pământul pe care ți-l voi da Eu, și acolo locuiește tu și toată casa ta*». Dacă aș spune astăzi unuia din poporul acesta: *„Ieși din neamurile tale și din pământul tău"*, nu s-ar împlini nici în cinci, nici în zece ani, că nu se îndură, tată, de părinți, ori de frați, de copii, ori de nașul, ori de finul. Crezi? Ascultați-Mă, creștinilor, tineri și bătrâni, că vine vremea care nu ești învățat cu ea. Vei pune jugul pe ceafă și sarcină în spate. Ascultă: nimic nu te scapă decât ascultarea de Dumnezeu. Nu asculta de nimeni, afară de Dumnezeu.

... Lumea e spinii din capul Meu; lumea e Iuda; lumea e veninul Meu; lumea e buchetul de trestie; lumea e crucea grea, care Mă dărâmă pe calea Mea; lumea Mi-a făcut numai rău cât am trăit pe pământ; lumea M-a îmbrăcat în haină roşie; lumea Mi-a luat haina de pe Mine; lumea M-a bătut cu urzici; lumea, care striga odată *«Osana!»*. Fereşte-te să fii prieten cu ea. Cine se face prieten cu lumea, se face Mie vrăjmaş şi vânzător.

... Fiţi uşori, ca să puteţi umbla. Cum Domnul Iisus a ieşit din groapă ca un fulg, aşa trebuie să fie şi poporul Său. Mulţi s-au înălţat ca fulgii în zbor, mulţi. E scris în lege.

Oile Mele, aţi avut legea Mea, aţi avut Scripturile, aţi avut lucrarea Mea şi multe lucruri aţi avut, prin care trebuia să fiţi mai presus decât cei de la început, dar pentru învârtoşarea inimii, aţi ajuns rău. După lege Dumnezeu va judeca poporul Său. Nu va judeca cum se judecă lumea astăzi, după bani, ci după faptă.

... Dumnezeul lor e blocul; dumnezeul lor e clădirea. Buturuga mică răstoarnă carul mare. Tu eşti buturuga mică şi care vei răsturna această arătare.

28 aprilie/11 mai 1975

Domnul hrăneşte cu mult cuvânt turma Sa. Venirea Domnului şi plata slugii credincioase. Fiul cere la Tatăl să se înmulţească poporul prin voia poruncilor cereşti.

... Un popor Israel s-a suit în cer, şi un popor Israel s-a pogorât în mormânt, şi din mormânt, în iad, pentru neascultare. Un popor Israel se hrăneşte astăzi cu cuvântul lui Dumnezeu, şi un popor Israel se hrăneşte cu cuvântul duhului rău, împotriva lui Dumnezeu. Iată, eşti creştin, dar îţi baţi joc de binecuvântarea Mea.

... Hrana care se aduce la tine, este din aceea pe care a împărţit-o Domnul la mulţime, din cei doi peşti şi cinci pâini.

Israele tată, nu mai e mult şi ochii tăi vor vedea chipul Meu, şi gura ta va vorbi cu gura Mea, şi gura Mea va grăi către tine: *„Vino după Mine, slugă bună şi credincioasă!“*.

... Am trimis la tine soli să te oprească de la moarte şi nu te-ai oprit. Israele, de poporul lui Dumnezeu are grijă Dumnezeu, şi de poporul rău are grijă duhul rău şi îl duce să bea, să mănânce, până la un loc, şi acolo îl lasă şi se leapădă de el; şi poporul acela se tânguieşte, că atunci Dumnezeu nu mai e iertător şi milos.

Este păcat strigător la cer! Am spus odinioară să vă înfrânaţi de la curvie, şi tocmai lucrul acesta nu se împlineşte. Am spus că femeia, după ce naşte copilul, bărbatul nu are voie să se ducă la ea trei ani de zile, iar bărbatul s-a dus la femeie. Fiule, grea pedeapsă ai să primeşti, că te duce trupul în iad. Cum să mai zic Eu *„poporul Meu“* când poporul e îndreptat spre rău? Eu aş vrea să fii curat, să fii sfânt, să fii înger, ca la ziua de apoi să închei veacul cu voi. Pot Eu să mai stau în mijlocul poporului Meu?

... O, poporul Meu, mult te osteneşti, mult te trudeşti, dar dacă un lucru dintre toate nu e după voia Mea, toate se vor veşteji.

... Fiţi atenţi, cuvântul acesta e început de judecată. Bărbatul să-şi iubească femeia, dar cu iubire duhovnicească, şi femeia să-şi iubească bărbatul, dar fără întinare. Femeia să-şi cinstească bărbatul, şi bărbatul să-şi cinstească femeia cu cinste sfântă.

... Domnul nu face deosebire după făptură, ci după fapte. Deosebiţi păcatul, că prin păcat i-a deosebit Dumnezeu pe fiii lui Noe când l-a blestemat pe cel ce a râs de goliciunea tatălui său. Ce a făcut Dumnezeu, a făcut, dar tu nu ai voie să deosebeşti pe cineva după făptură, ci numai după păcat.

... Copilaşii Mei, ajutaţi biserica. Fiţi creştini, fiţi fii ai luminii, fii ai bisericii. Împodobiţi biserica, împodobiţi-o cu odoarele ei. Mergeţi la biserică, şi pe cei care vorbesc în biserică, învăţaţi-i să nu mai vorbească. Biserica este izvorul de tămăduire al bolnavilor. Cereţi hrană de la biserică, dar cine vrea să se împărtăşească, să se pregătească, şi aşa să se împărtăşească. Pregătiţi pântecul de a primi Trupul şi Sângele Domnului. Plânge Domnul Iisus că rămâne în potir. Pentru ce Se jertfeşte Mielul dacă nimeni nu-L ia spre întărire? Învăţaţi-i bine de la Mine, că mulţi iau anafură din cutie şi curge pe jos. Moşii şi strămoşii voştri, dacă scăpau firimitură pe jos, lingeau, dar astăzi nu se mai ia în seamă acest păcat ca să nu fie săvârşit.

... Poporul Meu iubit, Domnul Iisus a cerut la Tatăl să vină popor din altă parte, să se unească acela cu voi, că Domnul nu mai are prin cine să-Şi mărească poporul, că nu mai are fii şi fiice să se potrivească.

12/25 mai 1975

Cuvântul se va mărturisi şi se va împlini, şi va vedea tot ochiul şi va simţi toată inima, şi toţi cei ce nu l-au preţuit. Cei ce se lasă ispitiţi părăsesc calea mântuirii. Înţelepciunea de la Domnul depărtează pe duşmani şi apropie binecuvântarea peste cei credincioşi.

... Poporul Meu, fii credincios, nu alunga credinţa, căci ceea ce a lucrat Domnul Iisus Hristos, se va arăta la vremea sa. Daniele, ce nu ai văzut vei vedea, şi nu numai tu, ci toată turma ta. Vei vedea cum Domnul Iisus, la început, a vorbit, şi cum a venit Domnul Iisus la început şi ce cuvânt a spus şi cum Şi-a făcut lucrarea la început, şi vei vedea toate. Daniele tată, se vor arăta toate, şi se va arăta şi poporul acesta cum a primit pe Domnul când a venit şi cum a crezut când i s-a profeţit. Va vedea tot ochiul şi va simţi toată inima. Va vedea poporul de astăzi cum a preţuit el acest cuvânt, cum l-a înmulţit şi cum l-a păzit. Vor vedea cum Domnul Iisus a stat ascuns, nedescoperit, şi a vorbit la auzul vostru, şi pe unde v-a găsit, v-a hrănit.

Israele tată, îţi vorbeşte Domnul astăzi. Vei vedea ce nu a văzut ochiul tău şi vei auzi ce nu a auzit urechea ta şi vei primi ce nu a primit nici un creştin, nici astăzi şi nici în trecut, şi la mulţi le va părea rău de necredinţa lor şi de nenorocul lor. La mulţi le va părea rău când vor vedea că Domnul Iisus va trece pe lângă ei şi nu le va mai vorbi cum le-a vorbit şi nu-i va mai iubi cum i-a iubit.

... Copiii Mei, toate câte s-au făcut în vremurile de astăzi, se vor arăta. Poporul Meu, nici o lucrare nu a lucrat-o Dumnezeu ca la termenul ei să nu se arate. Făcea Dumnezeu o avere mare pentru poporul Său dacă poporul era după legea Sa. Copiii Mei, un creştin bun a fost fiul lui Iacov; unul bun, şi unsprezece nebuni. Şi totuşi, au mâncat toţi la un loc şi nu au făcut deosebire. Toate se vor arăta, cum s-au arătat cu Iosif, şi toată şiretenia fraţilor lui Iosif se va da pe faţă. Se va da pe faţă ce au vândut, se va da pe faţă toată şiretenia fraţilor voştri când va veni peste ei foametea, când va veni peste ei seceta, când va veni peste ei necazul care le stă în faţă.

... Vai de tine, creştine pe care te-am văzut bând şi te-am dezvăluit şi M-ai minţit că nu este aşa! Vai de tine, creştine pe care te-am văzut curvind şi te-am dezvăluit şi ai zis că nu e adevărat! Vai de tine, creştine pe care te-am dezvăluit că ai făcut păcatele acestea şi multe altele ţi-am dezvăluit şi ai zis

că nu este aşa! Vai de tine, căruia ţi-am dezvăluit multele tale rele şi tu ai zis că nu este aşa!

... Ştiai că sunt cu tine, că de mii de ori am spus că sunt cu tine. Când am grăit, am pus început cu semn sfânt, şi când am sfârşit, tot cu semnul sfânt am sfârşit, şi te-am blagoslovit şi te-am pecetluit cu semnul sfintei cruci.

Plângeţi-Mă! Plângi, creştine, plângi, poporul Meu, că Mă lupt cu tine să te duc la bine.

... Israele, poporul Meu, ultima picătură de sânge din trupul Meu am dat pentru tine, pentru viitorul tău. Israele, unde ai plecat, şi cui ai lăsat potirul cel nemâncat? Cui ai lăsat Mielul Cel înjunghiat? Israele tată, fiule risipitor, unde ai plecat, şi cui ai lăsat potirul plin de dar şi de har? Israele, toţi cei care au plecat ca tine, nu e unul să nu fi suferit şi nu e unul să nu fi pierit. Multe popoare au pierit prin mâncare, că după mâncare au alergat. Multe popoare au pierit prin poftele ce le-au avut.

... Fiule, fii înţelept, tată, că precum am voit să mănânc şi să cinez în casa lui Zaheu, aşa am dorit şi doresc să fim toţi prieteni iubiţi şi nedespărţiţi, că de vei pierde, creştine, ceva pentru Mine, chiar şi un picior, Dumnezeu ţi-l va da, că pe toate ale tale Dumnezeu ţi le va face înapoi. Chiar ars dacă a fost un mucenic, Dumnezeu l-a făcut la loc. Fii înţelept, creştine, în toate, şi cu cât vei fi mai înţelept, cu atât nu vei putea greşi, şi niciodată să nu te leneveşti, că fiecare clipă are duşmanul ei, şi fiecare clipă are binecuvântarea ei.

... Cine ştie unde sunt oiţele Mele care am lucrat Eu cu ele? Nu mai sunt. Astăzi Mă hulesc, astăzi Mă urăsc. A fost mai uşor să Mă facă pe Mine mincinos decât să lase băutura jos. Unde este Gheorghe Cojanu? S-a dus. Unde este Nicolae Albulescu, pe care l-am găsit la vamă? Era la vamă şi i-am spus: *„Părăseşte vama şi ia crucea şi vino după Mine".* Şi ce a făcut? Un lucru al său iubit l-a ţinut ascuns, şi când i l-am descoperit, s-a ridicat împotriva Mea şi a vasului Meu. E bună, Nicolae, băutura pe care ţi-o dau prin vasul Meu? *„Da, Doamne"*, răspundea el. Dar când i s-a descoperit ce ţinea ascuns, s-a oprit. Şi i-am spus: *„Rămâi la vamă, Nicolae Albulescu, că tot la vamă te-am găsit".*

Nu vă opriţi la vamă, copilaşii Mei, că de aceea se spune să faci milă ca să scapi de vamă. Nu Mie Îmi faci milă. O, copilaşii Mei, nu vă mai opriţi la vămi, că mulţi creştini sunt opriţi la vamă.

... Ce s-a întâmplat cu Sodoma şi Gomora şi ce s-a întâmplat cu poporul în vremea lui Noe, se va întâmpla şi cu aceştia, că au fost luaţi toţi în robia păcatului. Să nu mai ziceţi: *„Cum o mai fi răbdând Dumnezeu?".* Rabdă şi tu cu Mine şi nu te răzbuna nici pe tine, nici pe Mine şi nici pe duşmanul tău, şi păstrează-te să nu mori.

... Creştinilor, luaţi bine aminte, că a început peştele să se strice la cap, şi se împute şi fug toţi de el. Da, preoţimea este. Aşa a voit diavolul, că toţi bolnavii alergau la aceştia. Dacă ai în casă un bolnav, nu ţi-l face sănătos, că preotul e bolnav. Copilaşii Mei, fiţi pricepuţi, tată, că plin e locul de peşti, dar nu au daruri şi haruri toţi. Plin e locul de peşti, plin e pământul de popi, dar nu au darul toţi. Plin e locul de peşti, peşti buni de mâncat, dar unii dintre ei au secrete sfinte. Unul e Ioan Botezătorul, unul e Ioan Evanghelistul, unul e ierarhul Nicolae. Se vede unde i-au dus secretele sfinte. Mulţi au ajuns în iad. Putea să Se vândă Domnul de un faraon, de un Irod, dar nu de peşti. Mulţi se fac popi, dar nu-Mi sunt Mie pe plac. Acesta e un secret, tată. Multe secrete au ştiut ucenicii şi le-au ţinut cu sine.

... O, Israele tată, am venit ca să-ţi şoptesc să te pregăteşti. E ultima şoaptă pe care ţi-o mai dau. Israele, nu sunt Moise, nu sunt nici David ca să mai fac război cu voi. Nu sunt nici un prooroc de pe pământ. Crede cuvântul Meu, că nu mai am răbdare să mai rabd poftele care se săvârşesc între voi.

... Fiule, se cade să-ţi pui cenuşă pe cap şi să te bagi în sac. Fiule care ai mâncat din această mână, se cade să plângi cu amar, tată, că Dumnezeu va lua acest izvor şi nu-l va mai lăsa să se spurce; că din ce în ce viaţa voastră prezintă pericol mare pentru lucrarea Mea şi pentru vasul Meu.

... Feriţi-vă de băutură, că prin băutură duşmanul fură tot, tot, de la Dumnezeu. Ţineţi minte, că mulţi creştini, prin băutură, au pierdut din lucrurile sfinte.

15/28 mai 1975

Cel ce stă nevăzut Se face auzit de ucenicii Lui cei tainici. Duminica nu se cumpără şi nu se vinde nici chiar în locaşul bisericii.

... Dacă vei căuta cuvântul acesta să-l vezi, vei greşi. Să-l vezi, e un lucru minunat la Domnul Iisus. Se pogoară în vremea de la sfârşit, nevăzut, dar auzit. De vei zice că e pe munte şi îl vei căuta, nu-l vei găsi. De-l vei căuta în trupul acesta, nu-l vei găsi, căci precum vezi trupul tău într-un vas cu apă şi îl cauţi vărsând apa, nu-l găseşti, şi greşeşti. Dar credeţi cuvintelor Mele, că sunt adevărate.

... Nu am venit pe pământ să Mă uit la beţivi şi la curvari, ci am venit să aleg sămânţa prietenului Meu din poporul rău. Chiar dacă eşti mânjit ca şi copiii murdari, şi te-am strigat şi M-ai auzit, de la sine te vei curăţi. Vai de tine, creştine care ai auzit acest cuvânt şi acum te-ai omorât!

... Fiule Emiliane, te-am dat spre ajutor pentru vasul Meu şi pentru soacra ta.

Fiule Petrică, te-ai întrebat pe tine pentru ce te-am adus aici? Fiule, am vorbit cu tine ca să Mă serveşti pe Mine, vecine. Ce n-ar da cineva să fie vecin cu Mine! Te-am adus ca să fii servul Meu. Tată, dacă Dumnezeu va zice să descoperi planul Său, să-l descoperi, iar de nu, nu. Ajutorul este de la Mine, dar nu fi leneş.

Oprit de a se mai face păcat! La multe lucruri pe pământ se scrie oprit, dar la păcat nu scrie. Eu scriu poporului Meu: oprit de a mai face păcat! Nu treceţi, că vă costă. Nu zice Domnul că te amendează, că plăteşti şi scapi. Fiilor, n-aţi suferit nimic pentru că aţi greşit, dar să ştiţi că veţi fi pedepsiţi, pentru că Dumnezeu a zis: opriţi-vă!

Mama vasului Meu, care, Dumnezeu a rânduit ca această sămânţă să treacă prin pântecul ei şi să crească, să Se servească Dumnezeu de ea, să cinstească pe Dumnezeu şi să se ferească de rău, pentru că această mamă a vasului Meu nu ştie carte, nu pricepe. Nu fugiţi de ea, şi ajutaţi-o. Andreiana, păzeşte comoara de aici. Acoperiţi bine lucrul lui Dumnezeu. Nu e vremea descoperirii. E vremea să te bagi în sac şi să presari cenuşă pe cap, adică nu cenuşă, ci smerenie.

... Scrie în carte că în bisericuţă te poţi vindeca de orice boală trupească sau sufletească, sau te poţi arde din tălpi până în creştet. Faceţi-vă rost de lumânări de sâmbăta, ca să nu cumpăraţi duminica şi să ieşiţi din lege afară.

... Mai avem un pas şi se pune crucea pe capul tău. Dacă vei avea semnul, nimic nu te va atinge, dar roagă-te la Dumnezeu să ai semnul pe capul tău. Nu vă daţi bătuţi mădularelor, nu lăsaţi să vă biruie poftele!

... Să nu zici cândva, cine te-a făcut pe tine. Să te întrebi cine te-a amăgit pe tine.

... Omul de la sfârşit a umplut pământul de uneltele sale. Dumnezeu când a făcut femeia a dat-o omului pentru folos duhovnicesc, pentru duh, nu pentru trup. Voi nu sunteţi de pe pământ. Sunteţi copii născuţi din cerul sfânt.

19 mai/1 iunie 1975

Lumea va căuta scăpare la poporul credincios. Proorocie despre vremea mărturisirii Evangheliei împărăţiei Domnului. Sfinţii îi aşteaptă pe cei din urmă.

... Vai de tine, creştine, dacă se va zămisli din tine un tâlhar sau un criminal sau un beţiv! Vai de tine, creştine, dacă se va zămisli din tine un curvar, că adevărat îţi grăiesc că nu vei avea parte de lumina Mea.

... E scris în carte că vine pentru creştini bucuria, şi pentru păgâni, jalea. Mai e un pic, tată, şi vei vedea ce n-ai văzut de când eşti născut pe pământ. Ce vei zice când vei vedea şapte femei păgâne ca să le treci pe numele tău? Dacă nu vei avea credinţă, te vei uni cu ele şi te vei duce în iad cu ele. Ce te vei face, parte bărbătească? Te vei supune, sau nu te vei supune? Vai de tine, care nu vrei să cunoşti legea!

... Ţine minte, că vine cineva. Acum îşi ascute sabia şi o poartă la brâu pentru vremea de atunci. Vai de tine dacă va fi să treci prin ascuţişul sabiei! E mai bine de surd, e mai bine de mut, e mai bine de orb în zilele de astăzi. Dar mai bine de tine, întreg fiind, şi creştin pe temelie.

... Vine vremea să te foloseşti de credinţă şi de fapte cum s-a folosit Ilie în pustie, să-L arăţi la lume pe Dumnezeul Cel adevărat. Fiilor, veţi avea nevoie de voi înşivă şi de faptele bune pe care astăzi le faceţi. Nu eşti legat cu mâinile la spate ca să nu mai poţi a te închina, dar vei fi legat. Dar la vremea de judecată, postul şi rugăciunea te va scăpa.

... Fiţi model, că aveţi pe Domnul. Vine din cer, vine din Egipt, vine din Israel, vine pe nori la tine, poporul Meu. Vine, şi tu nu te temi că te găseşte cine ştie cum. Zici că te găseşte bine, dar nu ştii dacă Mie Îmi plac lucrurile tale din casă. Vor veni soli din cer şi mulţi eroi care s-au jupuit pe roţi, şi vor veni în vizită la voi şi îi veţi vedea, tată, şi îi veţi cunoaşte şi veţi da mâna cu ei dacă veţi avea credinţă. Dar vouă nu vă pasă că aşteaptă mii şi mii de milioane care să-şi primească plata.

... Nu vă purtaţi cu capul descoperit! Încă o dată repet. Scrie, Mihaile, pe cel ce împlineşte. Scrie şi pe cel ce nu împlineşte.

... Am deschis porţile cerului şi am numărat până la un număr mare, mare. Ce de bărboşi şi de pletoşi sunt pe pământ, dar după modă, nu după lege.

29 mai/11 iunie 1975

Viaţa îngerească este cea trăită în sfinţenie. Viaţa monahală. Iubirea pentru rugăciune cu închinăciuni şi cu tămâie. Crucile să nu stea căzute. Pregătire pentru nunta Mirelui ceresc.

... O, copilaşii Mei, feriţi-vă, că v-am mai spus o dată că în această mănăstire frumoasă s-a ivit duhul rău şi a băgat multe vieţi rătăcite, multe cuvinte urâte, multe lucruri rele, tată. O, monahie, viaţă îngerească, de ce te-ai umplut de ură, de ce te-ai umplut de minciună, de ce te-ai umplut de răutate, de ce te-ai umplut de îngâmfare şi de ură împotriva Mea, împotriva celor ce vor să ia crucea Mea? Feriţi-vă, că aveţi duşmani. Feriţi-vă, ca să nu cădeţi pe cale.

O, tată, nu mai am încredere să-Mi fac prieteni pe pământ, pentru că astăzi e creştin şi peste o clipă e păgân. Mă face mincinos şi tâlhar, Mă face că i-am cerut bani. Oiţele Mele, Eu am venit la voi nu ca să vă fac necredincioşi, ci am venit cu o solie cerească, şi nu am zis: *„Eşti obligat să Mă urmezi“*, ci am zis: *„Ia-ţi crucea şi urmează Mie“.* Crucea e viaţa curată, fără păcate.

Copilaşii Mei, ia să vedeţi voi ce o să fie mai târziu în acest lăcaş *(mănăstirea Nămăieşti, n.r.)*. Acum e rău şi greu, dar Dumnezeu nu suferă păcatul greu şi pe duşmanul Său, dar s-au putut pocăi mulţi duşmani, şi ia să vezi ce va fi cu duşmanii. Nu te lăuda că am spus Eu aşa, şi nu spune la cineva lucrul acesta.

... Fiilor, am legat câinii. Ei latră de se aude la cer, dar nu le dau drumul. Când le voi da drumul, le voi da şi moartea.

... Fiule, crezi că nu toată lumea care e în biserică, e în biserică? E la târg, e la obor, e la cârciumă, e la lume, şi mulţi din ei vor zice: *„Doamne, nu am fost eu în bisericuţă?“*; că ciobanului de la Maglavit, i-au ars casa şi vitele, şi de la slujbă nu a ieşit, şi când s-a dus acasă, a găsit scrum. Multe încercări a avut ciobanul de la Maglavit.

... Am spus mereu: nu faceţi rugăciune fără tămâie, şi am spus: faceţi cruce.

... Vine timpul să treacă prin sabie şi tânărul care a pus ochii pe fiicele Sodomei, şi tânăra care a pus ochii pe fiii Sodomei. Vor trece prin ascuţişul sabiei.

... Copilaşul Meu, oiţa Mea, de ce sunt crucile căzute şi şters numele Domnului de pe ele? Oare, nu mai e nici un pictor, nici un tâmplar? Iubitul Meu frate, acesta e semnul cu care vei birui şi cu care vei învinge. Şi vine vremea să te ascunzi de un câine şi te vei adăposti la cruce.

... Ai stat de vorbă cu un bărbat, să ai cenuşă pe cap, ca să nu zică: *„Vai, ce făptură frumoasă!“.* Fereşte-te, nu pofti, să nu ştii ce este pofta. Nu dori cum este acest păcat, căci cum l-ai dorit, ai şi făcut acest păcat.

... Să ştii că dacă trupul tău îl vei păstra şi nu-l vei întina, vei primi pe Dumnezeu întru toate şi pentru toate, şi tu vei fi acela care vei vedea nunta Mea. Ai auzit? Mulţi doresc acest lucru. Mulţi se vor îngrămădi să vadă şi mulţi vor zice către tine că au fost şi ei în această lucrare.

2/15 iunie 1975

Diavolul se războieşte cu seminţia sfinţilor. Despărţirea de duhul lumii apropie de cel ce lucrează voia Domnului. Trimişii Domnului să fie primiţi.

... Păstrează-te, tată, că un păcat pe care-l făceai în lume, s-a întors iar la tine, a lăstărit şi s-a făcut în inima ta pădure; a lăstărit şi a crescut şi nu are unde sta şi trebuie să iasă, să crească, să se ivească. Copiii Mei, nu e păcatul Meu că-ţi descopăr păcatul tău. Tu eşti vinovat, că ai venit la Mine şi n-ai scos din tine rădăcina păcatului şi ai lăsat rădăcina nescoasă.

... Astăzi este bine să te legi pe tine nu cu sfoara, ci cu gândul, cu hotărârea ca să nu te amăgeşti de goliciune şi să nu pofteşti la ea. Domnul Iisus e gata să părăsească pământul acesta, că este de mare urâciune pământul acesta în faţa lui Dumnezeu. Feriţi-vă de păcatele care sunt astăzi în lume. Dacă ştii că mâine vei muri, şi dacă te uiţi la această goliciune, se azvârle sângele în tine. Această goliciune este mâna duhului rău, că ştie că mai are puţină vreme. Copilaşii Mei, sunteţi rugaţi nu numai de Mine, ci de toţi cei care au scris cu sângele lor condica cerului, că va fi neamul lor ca stelele cerului. Şi diavolul a zis: *„Cum aş face să câştig această seminţie a sfinţilor?“.*

... Lepădaţi de la voi pofta. Dacă în lume e curvie, tu fii fără poftă de curvie. Dacă în lume e beţie, tu fereşte-te de

băutură. Dacă în lume e goliciune, tu fereşte-te de ea, a nu vedea goliciunea ta pe nici o parte a trupului.

... O, copilaşii Mei, nu folosiţi Scriptura anapoda. Da, tată, zice Scriptura să iubeşti pe aproapele tău, dar deosebeşte-l, că acela e aproapele tău, care face voia lui Dumnezeu.

... În vremea lui Moise am trimis pe mulţi în Canaan să cerceteze, şi s-au întors minţind şi au stricat şi mintea celorlalţi şi au zis că nu e fericire. Nu fiţi ca aceia care n-au mai avut pe Moise şi şi-au făcut dumnezei şi s-au închinat lor. Primiţi pe cei trimişi la voi. Nu-i mâhniţi, nu-i întristaţi.

... Domnul a grăit în faţa poporului Său: creştinul să fie ca smochinul.

17/30 iunie 1975

Poporul cuvântului: lumina şi minunea din ziua măririi. Domnul aşteaptă rod de ucenici. Va fi un singur Împărat pe tot pământul: Duhul Sfânt. Curăţenia caselor şi a locurilor creştineşti aduc pe îngeri, casnici ai celor credincioşi.

... Israele tată, vino la Mine ca o albină curată.

... Poporul Meu, vreau să fac din tine o lumină şi o minune pentru ziua de mâine. Vreau să fac din tine lucru pentru vecii vecilor, dar nu reuşesc.

... Poporul Meu întru care am binevoit, ne vom despărţi, căci cu un cuvânt Mă mângâi şi cu zece Mă alungi. Atât suntem împreună, doar la rugăciune, dar câteodată nici aici.

... Şi Eu am avut lângă Mine femei, dar am avut în duh. Am avut şi le am, dar le am cu duhul. Dar tu le ai cu trupul şi le ai cu pofta. O tată, aş vrea ca femeia ta să nu-ţi fie femeie, ci să-ţi fie soră neîntinată şi să-ţi fie soră binecuvântată.

Israele, o să-ţi pară rău de păcatul tău, o să-ţi pară rău de soarta ta. Plâng îngerii pentru al tău viitor, căci viitorul tău trebuia să fie la înălţime, la al treilea cer. Israele tată, dacă ai fi tu păstorul Meu şi Eu aş fi ca tine, ai zice aşa: *„Legea e lege. Legea te judecă şi legea te pedepseşte".* Israele, muşcă-ţi limba în gură când te înşeală fiinţa ta.

... Florile Mele, vă faceţi de toate, vă faceţi casă şi avere, fii şi fiice. Te osteneşti, creştine, mereu pentru tine, dar pentru Mine, nu. Hrăneşti numai trupul tău, şi trupul Meu nu-l hrăneşti.

... Dacă aş zice aşa: *„Iubeşte femeia ta",* nu ai şti acest cuvânt cum s-a grăit. Nu pentru lucrul pe care-l cunoaşteţi voi v-am dat Eu femeie. Să ştii că după vreme, M-am ostenit zadarnic. De ce nu spuneţi aşa, ca Pavel şi ca Petru? Nu vă mai ispitiţi cu păcatele. Păcatul pe care-l simţiţi voi plăcere, are să vă fie grea durere. Pentru tine s-a făcut acest pământ, dar dacă viaţa ta e rea, nu vei sta pe averea Mea. Dumnezeu de multe ori a curăţit acest pământ şi îl va mai curăţi o dată.

... Te-am întrebat: *„Mi-ai adus şi Mie un cadou?".* Eu voiesc nu numai pe tine să te stăpâneşti, ci voiesc să-Mi aduci nou-născuţi, nu după trup, ci după duh. Acesta e cadoul Meu.

... Copilaşii Mei, am spus aşa: când va fi întuneric pe pământ, voi veţi fi lumină. Când nu va mai fi sare pe pământ, voi veţi fi sarea. Copilaşii Mei, va fi un împărat peste toată lumea. Acesta este pământesc, dar mai vine unul, duhovnicesc.

... Ţine minte, creştine, că este scris în legea lui Dumnezeu că cel care astăzi e creştin, cu el este veacul de azi încheiat. Voi sunteţi cheia.

... Inundaţiile şi toate câte se întâmplă sunt din băutură, sunt din curvie şi din fumatul lumii acesteia. Copilaşii Mei, mânia lui Dumnezeu s-a aşternut deasupra lumii. Dumnezeu a hotărât inundaţii mari şi dărâmături mari ca să nimicească această lume. Aceasta ce s-a văzut, e numai un semn. Nu plânge de ce se întâmplă la lumea aceasta, nu plânge Babilonul acesta. Fereşte-te, că vine vremea ca astăzi să te culci, şi când te vei scula, nu vei mai cunoaşte. Ai să te uiţi să vezi locul vecinului şi n-ai să-l mai cunoşti. Să nu-ţi fie frică.

... Spălaţi-vă mâinile, feţele şi spălaţi-vă trupul, şi tot lucrul vostru să fie curat, că în casele voastre sălăşluiesc îngerii şi sfinţii şi puterile cereşti, şi să nu se scârbească de voi. Fiţi curaţi. Faceţi mâncare curată. Fiţi ca sfinţii, neîntinaţi. Păstraţi curăţenia acestui cămin. Împodobiţi căminele voastre cu flori. Fiţi împodobiţi de miresme.

... Vă mai spun de căminul care s-a dărâmat: l-aţi părăsit definitiv, şi izvorul, definitiv. Nu vă mai e dor de dealurile pe care v-aţi urcat? Mie Mi-e dor de acel loc, de această binecuvântare. Vouă nu vă e dor? E scris în carte că s-a făcut ceva pe locul acela.

... Vin valuri peste lume. Abia e începutul, creştine. Şi vine, şi vine, până se întoarce lumea la Mine, ori se face una cu pământul.

22 iunie/5 iulie 1975

Cei credincioşi vor fi ocrotiţi şi Îl vor întâmpina pe Domnul în ziua slavei Lui.

... Să se sperie lumea, tată, nu voi. Vine moarte peste ea, că e scris să vină. Nu te speria, şi roagă-te pentru viitorul tău. Nu fugiţi, ci ascundeţi-vă în mila lui Dumnezeu. Dumnezeu vă scapă, vă ajută, că sunteţi oiţele Lui. Chiar pe apă de vei fi, nu te vei îneca, şi veţi pluti ca o corabie pe apă. Chiar şi focul de va arde, tu nu vei arde. Nu-l plânge nici pe cel din casa ta care fumează, care bea şi râde de tine când faci rugăciune, că de aceea vine necazul, că ţi-a aruncat tot gunoiul în faţă. Vine şi mai greu, că nu va mai fi soarele pe cer, şi tu vei lumina, că Domnul Îşi va lua toate lucrurile Sale şi va fi întuneric mare şi tu vei lumina. Spune în sfânta carte: *«Chiar de vei muri, viu vei fi».* Dar aceştia care mor de apă şi de foc, nu mai înviază, că aşa au voit ei, să fie gunoi.

... Oiţelor, când au venit apele şi aceste dureri peste lume, era cârciuma plină. Bea, mânca şi hulea. Afară ploua, şi unda creştea, iar ei nu încetau, şi tot beau. Atunci Domnul plângea, tot cerul plângea. Cum îi ţineau diavolii pe loc, să nu iasă din acel loc! Să ştiţi că atât s-au împietrit inimile lor, şi vor pieri toţi, cum s-a întâmplat acum cinci ani. Copilaşii Mei, de aceea vă spune Domnul: nu ţipaţi voi. Ei să ţipe.

... Nimic fără Dumnezeu. Numai păcatul nu e de la Dumnezeu.

... Îmi pare rău de cei care pier mereu, căci s-au întors tot la faptele rele. Din lume i-am luat, şi în lume s-au dus. Fumător era în lume, şi iarăşi s-a întors la fumat. Beţiv era în lume, şi iarăşi s-a întors la beţie. Puţin a stat cu Mine, şi acum diavolul a ieşit din el nu ca să-l părăsească, ci s-a întors cu bătălie asupra lui. Domnul Iisus vă învaţă: nu vă speriaţi de ce vine.

... Domnul nu a semănat cuvântul Său între voi ca să muriţi, ci ca să scăpaţi. Ştiţi că s-a făcut numărătoarea voastră şi nu veţi pieri, că e scris în carte că mulţi dintre voi vor sta în viaţă şi Îl vor întâmpina pe Domnul. Nu vă descurajaţi, şi munciţi mereu cu dragoste pentru Dumnezeu.

... Cine se supără pe vasul Meu, pe Mine se supără. Dacă nu eram Eu să lucrez cu poporul Meu, nu mai era vasul Meu, şi era de mult putred. De când lucrez Eu cu cuvântul prin ea? Din anul 1955. Dar de când o pregătesc Eu? Din anul 1940. Dacă suflă cineva spre ea, cade, pentru că nu mai e trup

cu viață, ci e numai Duhul Meu în ea. Feriți această trâmbiță, că este instrumentul Meu, ca harfa lui David, și pe vreme bună, și pe vreme rea.

23 iunie/6 iulie 1975

Raiul va fi pe pământul curățat de Domnul. Proorocie despre nimicirea turnurilor înalte. Împărăția cerurilor va fi pe pământ.

... Bolnavii nu au voit să țină regimul ce l-am dat, și păcătoșii nu au voit să se lepede de pofta lor. Nu mai e vremea ca omul să se facă credincios, și bolnavul, sănătos. Stau cu ei la un loc și nu vor să primească învățătura Mea.

... Israele, nu vei mai mânca pâine și nu vei mai bea vin. Duhovnicește. Pâinea e Trupul Meu, și vinul e Sângele Meu. Ai băut și ai mâncat, și ai curvit și ai prins putere nu ca să te lupți cu satana, ci ca să te lupți cu Mine. Oare, pentru aceasta Mielul S-a junghiat?

... Fiilor, nu am scos din robia lui faraon toată făptura, decât numai pe Israel. Așa și acum, nu am scos din robie decât numai pe tine; și cum am judecat în pustie pe cei ce nu M-au ascultat, așa te voi judeca și pe tine acum dacă nu Mă vei asculta. Cum a fost război cu Lucifer și cu toată ceata sa, așa va fi război și cu voi, și ca Lucifer veți fi aruncați în iezerul de foc dacă nu veți asculta să stați întru Mine.

... Vă zice lumea sfinți și nu sunteți sfinți. Lumea vă zice vouă sfinți, de ocară, nu vă zice de cinste. Caută să fii sfânt, ca să nu fie batjocorit numele acesta. Luați aminte să nu se batjocorească numele de sfinți. Se va pune la capătul străzii *„Strada Sfinților“,* și ce veți face? Te vei rușina, sau te vei umili? Astăzi te vorbește de rău cezarul, dar mâine te va vorbi de bine.

... Aici vom avea sălașul, pe pământ. Pământul acesta va fi grădina poporului Meu și îl voi face raiul împodobit cu pomi și cu muzici de îngeri și cu păsări. Pământul acesta va fi rai, dar Domnul îl va curăți, așa cum este scris la carte. Fiți pregătiți pentru sfârșit, să nu ardeți cu gunoaiele, că toți păcătoșii vor pieri.

... Nu vă mai murdăriți. Oița Mea, să nu-ți vadă îngerii goliciunea ta. Puneți mâinile la ochi când treceți pe lângă o goliciune. Nu purtați mode. Purtați haină duhovnicească. Copilașii Mei, au fost fii de împărați și au refuzat masa împărătească și s-au făcut sfinți. Nu primi laudă și nu sta în capul mesei, ca nu cumva să vină altul să te dea la o parte că ești creștin. Fiți pricepuți și nu pierdeți timpul cu cititul revistelor. Citiți ceea ce vă îmbogățește.

... S-au făcut mulți măcelari și mulți brutari, dar sunt murdari. Sunt mulți măcelari și brutari care s-au făcut din mândrie și pentru bani. Mulți s-au făcut ciobani, dar pentru brânză și pentru lână. Feriți-vă de mirul păcătoșilor. Oițele Mele, mulți sunt puși în numele Meu, dar nu sunt cu Dumnezeu. Mulți sunt trimiși în numele Meu, dar să-i cunoașteți după fapte, căci după viață se cunoaște; unul la mie e cu Mine. Fii atent: cere și vei afla. Celui ce bea, celui ce curvește, celui ce fumează, nu i se dă darul și harul.

... Fiți cumpătați la mâncare, la băutură și la odihnă, că vine vremea să se ia mâncarea și băutura. Oprește trupul de la băuturică și de la fripturică și de la curvie.

... Stau îngerii și sfinții în cer că nu le dați de lucru.

Când va pieri soarele, să nu vă speriați. Când se vor dărâma munții, să nu vă speriați. Fiți creștini desăvârșiți, că moartea a venit prin păcate. Veți fi o insulă. Lumea nu va putea trece la voi. Odată, pe vremea moșilor și strămoșilor, purtau lucrurile lor în coșuri de papură, dar voi aveți genți. Nu purtați geantă cu toartă lungă, ca lumea. Nu purtați ceasuri la mână și broșe în piept. Nu purtați luxuri. Oițele Mele, lucruri diavolești se găsesc la creștini: inele în degete.

... Să știi că se iau harurile și mila. Vor veni zile, săptămâni întregi, și vei plânge, dar să știi că acele vremuri vor fi fără mângâieri, că astăzi ai fugit de credința sfântă și M-ai lăsat.

... Fiți cumpătați la mâncare, la băutură și la odihnă. E prea mult să dormi de seara până dimineața. E prea mult să muncești de dimineața până seara. Să știți că Dumnezeu e hotărât să nimicească toată lumea. Se vor nimici toți oamenii și toate făpturile. Se vor nimici toate blocurile. Nu vă lăsați să pieriți cu lumea. Dacă veți lucra lucru sfânt, nu veți pieri cu lumea. Fiți credincioși, că e scris că poporul de la sfârșit va întâmpina pe Domnul la venire. Fiți ca porumbeii și ascundeți-vă de păcat. Nu mai iubiți păcatul. Nu râvniți la fiicele și fiii Gomorei. Nu fiți uniți cu ei. Nu-i primiți lângă voi că zic că și ei se închină ca voi.

4/17 iulie 1975

Cei ascultători ai cuvântului, să aducă rod Domnului. Domnul să nu fie ispitit. Urcușul poporului duhovnicesc. Cel ce este ucenic, să fie cu duh dătător de viață și de vindecare.

... Poporul Meu, ascultă bine la Mine, că vine vremea care nu a fost de când e veacul; o vreme, un ceas care întrece anii. Ai priceput? Și în această oră, care a lucrat bine, bine îi va fi, iar cine a avut sculă rea, s-a dus în pământ cu cele rele.

... Poporul Meu, desparte-te de prietenul rău și vino la Mine și întreabă: *„Am praf pe mine?“.* Că mulți vor avea ochi să vadă pata și mulți vor avea scule pentru vindecarea rănilor. Dintr-un gram de har, se va înmulți pentru un ceas. Și mulți vor veni aici și voi fi mulțumit de venirea lor, și pe tine te voi lepăda. Dar vei pieri pentru mădularele tale și vei zice să tai mădularul rău. Dar de ce nu l-ai tăiat de la început?

... Copilașii Mei, veniți-vă în fire, nu stați la lucrarea Mea numai cu trupul, că mulți au venit să audă cuvântul, dar nu au semănat nici o sămânță și nu au avut ce secera. Vine vremea să se scumpească grâul, și cine va avea un blid de grâu, va face avere cu el. Vai de sărmanul care nu va avea nici un bob de grâu! Se va duce să se împrumute de la alții care au, și nu i se va da. Atunci își va frânge trupul de durere, atunci va vedea. Tată, când nu va avea nici un bob de grâu în fața sa, atunci va vedea vremea pierdută de astăzi, că a stat numai de formă în lucrarea Mea.

... Oițele Mele, voi culege din mijlocul tău floarea lui Dumnezeu, și când vei rămâne neculeasă, vei striga de durere, pentru că ai purtat hăinuța lumească, te-ai purtat fără lege. O, tată, nu te obligă nimeni să trăiești lumește sau duhovnicește, ci alege cu voia ta. Vai de cine a fost creștin și s-a lepădat de lucrarea Mea! Vai de cine e creștin și face numai ce poate să facă și șterge ce e scris în lege! Nu este așa, ci vei răspunde și pentru cele ce le-ai rupt și pentru cele ce le-ai lăsat.

... Copilașii Mei, vasul acesta îl voi face un măr, și atunci te vei jeli. O să te rușinezi pentru necredința ta, o să te rușinezi pentru neascultarea ta, o să te rușinezi pentru toate câte nu vrei să le împlinești. Mulți dintre voi aveți curajul să ispitiți. Fiilor, nu mai ispitiți vasul Meu, că el este bun, bun. Ați trimis mereu vasul Meu la Dumnezeu cu întrebări rele. Nu mai ispitiți. Ea primește și se ostenește pentru voi, dar să știți că nu e bine, pentru că Eu nu sunt trup, ci sunt Duh.

Viaţa voastră să fie sfântă, că vom urca în mers, şi mulţi dintre voi nu veţi putea. Vom urca nu pământeşte, ci duhovniceşte. Nu fugiţi de ce v-am spus. Mereu am urcat, şi nu vi s-a părut greu, pentru că nu aţi urcat. Vine vremea să urci, că acest pământ e păcătos şi trebuie să se curăţească. E scris în carte.

... Vine vremea, tată, ca să nu mai stea cu tine în casă nici un lucru diavolesc, să nu mai stea în preajma ta nici un nelegiuit, şi cum îţi vine să vezi cum ia pe mama ta, cum ia copilul tău de lângă tine? că nu va mai fi casa cu pereţi, şi va fi fără pereţi, că n-ar avea loc cetele cereşti. Cine te va hrăni? că păstorii nu-i primeşti.

... Fiilor, învăţaţi bine, căci de la faptele bune veţi da viaţă mortului. Vor veni ologii, surzii, muţii, sluţii. Vor fi pogorâţi pe acoperiş, şi prin post şi rugăciune vei da viaţă şi vindecare. Ascultă, creştine, că nu a fost nimeni pe pământ lipsit de darul Său. Dumnezeu Se serveşte de robul Său; numai de Lucifer nu S-a servit. Fiţi desăvârşiţi şi păstraţi-vă bine, că vine vremea să lucraţi. Veţi fi trimişi din loc în loc şi mulţi dintre voi vor lucra şi mulţi se vor odihni. În vremea de pe urmă, Dumnezeu Îşi va elibera ţarina de spini. Prin cine?

Fiule, ştii că eşti în şcoală. Ştii drumul? Ştii ce ai de făcut? De ce lipseşti de la lecţii? Nu ţi-e teamă că vine Domnul şi te pune absent? Nu te-am bătut, de aceea nu ţi-e frică, căci aşa e scris, să vin în viaţa ta fără nuia.

15/28 iulie 1975

Cei ce prigonesc pe cei duhovniceşti, îşi atrag răsplată după faptă. Neascultarea de Domnul este crimă. A doua venire a Domnului va fi întâmpinată de poporul cuvântului ceresc.

... Eşti anunţat că vin Eu, Domnul, în trup, şi voi alunga pe toţi aceia care au ameninţat cu securea viaţa voastră şi M-au vândut şi M-au omorât.

... E o crimă să nu asculţi de Dumnezeu. Această credinţă e fină.

... Nu mai doriţi să trăiţi pe pământul acesta, căci pământul şi-a împlinit veacul său.

... Ţine minte, creştine, că în timpul potopului Dumnezeu a suit în corabie din toate câte ceva, ca să nu se stingă neamul. Nu se vorbeşte de animale, ci de sămânţa omenească. Cine a rămas din potop? Cel credincios. Dumnezeu numai a lucrat, a lucrat, a lucrat.

... Creştinul care nu vrea să mai fie cu Dumnezeu, să plece. Să plece fără a vinde harul Domnului Iisus Hristos. Pleacă liniştit, creştine, fără să duşmăneşti, fără să vinzi. Pleacă şi nu mai sta.

... Fiţi deosebiţi de lume, ca să nu fiţi seceraţi cu lumea. Voi sunteţi sarea pământului. Cui i-a spus Domnul aşa? Preoţilor. Dacă sarea se va strica, oamenii cu ce ar mai săra? De ce nu simbolizaţi toate acestea? Nu mai e ulei şi nu mai e zahăr pe piaţă. Nu zahărul a pierit. E un simbol, că nu a pierit. Este şi se dă pe pitite. Aşa şi Eu, dau pe pitite harul Meu. Cum un gestionar dă ulei şi zahăr numai la cunoscuţi, aşa şi Eu dau la cunoscuţi harul Meu.

... Nu mai fugiţi de Mine din pricina lumii. Se aude ce vorbeşte lumea despre voi, dar nu vor ajunge să-şi împlinească planul lor, căci când securea va ajunge asupra capului vostru, vine Dumnezeu şi o întoarce asupra capului lor. Numai prin post şi rugăciune, tată, daţi înapoi pe oamenii cei care vor să strice viaţa voastră.

... Copilaşii Mei, în orice loc în care vă aflaţi, post şi rugăciune. Nu crede neputinţei tale, că dacă o metanie o faci în neputinţă, Domnul o înmulţeşte. Copilaşii Mei, încă o dată repet: rugăciune şi post. Cine le face azi pe pământ, la ziua judecăţii se veseleşte. Aceia vor auzi: *„Vino, slugă bună şi credincioasă, şi moşteneşte în veci moşia cerească!“.*

... Copilaşii Mei, mai sunt creştini ca voi, dar au ieşit din profeţie; nu vor să mai asculte, şi trăiesc pământeşte, adică beau tot felul de băutură şi mănâncă tot felul de mâncare şi zic că sunt creştini. Nu judecăm, dar vă spun că dacă v-aţi amestecat vreodată cu acei creştini, să nu faceţi ce fac ei. Ce aţi învăţat, să ţineţi până la capăt, chiar dacă veţi fi duşmăniţi pentru viaţa pe care o trăiţi. Este viaţă, nu este moarte.

... Unii creştini nu vor muri, şi vor întâmpina pe Domnul, în trup.

... Nu mai purtaţi neorânduială. Acoperiţi-vă genunchii. Nu mai purtaţi mâinile goale, nu mai purtaţi pieptul gol şi părul descoperit. Bărbaţi, nu mai purtaţi capul descoperit. Deosebiţi-vă de lume.

28 iulie/10 august 1975

Acoperământul capului este semnul ascultării de Dumnezeu. Vorbirea Domnului cu fiii înfiaţi ai sfintei Virginia: Ioan şi Veronica. Poporul Domnului va fi popor de apostoli. Rugăciunea stăruitoare descuie lacătele, şi creştinii adormiţi ies afară din lagărele iadului.

... Nu fi popor rău. Nu avea inima ta inimă de evreu, şi fii samarinean.

... Domnul vine la voi nu în furtună, ci într-un vânt subţire. Când nu-ţi va fi bine, acesta este vântul care te alină.

... Fiţi popor credincios. Încă o dată vă spun: fiţi credincioşi, căci plăgile Domnului Iisus Hristos sunt în lucru, şi credinţa te va ţine, şi vei sta cu picioarele pe spatele câinelui rău. Vă anunţă Domnul că sub trupul vostru se va topi şi apa şi focul se va mistui, dar tu nu te vei mistui, ci duşmanul tău va pieri, dar fii credincios. Cum umpli de la fântână un vas cu apă, aşa să fii tu, creştine, plin de credinţă.

V-am spus mereu: puneţi acoperământ pe cap, că pentru cârpa aceasta sau pentru basca aceasta vei pieri pe calea ta, şi nu numai tu, ci şi toată casa ta.

... Ionel şi Veronica, Domnul Iisus vă cere multă credinţă şi purtare sfântă. Această fiică a voastră este ca un înger. Când va fi de o lună, zici că e de şase luni; când va fi de şase luni, zici că e de un an, şi această copilă vă va aduce bucurie, după purtarea voastră duhovnicească, şi întristare, după greşeala voastră. Ţineţi minte, că sunteţi rupţi din casa Mea. Să nu-ţi faci socoteala pământeşte, că ai fost înfiată de vasul Meu din porunca lui Dumnezeu. Cu nimic nu vei alina suferinţa fetiţei, decât prin purtarea duhovnicească şi credinţă. A doua oară am spus Eu să pună Ioan acoperământ pe cap, şi nu s-a împlinit. Ce aveţi, tată, de nu vreţi să ascultaţi? Poporul Meu, teme-te, că nu vei pieri ca lumea, ci vei muri pedepsit mai mult decât lumea, că am fost în mijlocul tău şi multe păcate ai săvârşit. Fiţi deosebiţi de lume. Faceţi dig, cum a făcut pe Dunăre împotriva apelor. Aşa faceţi şi voi dig între lume şi voi. Nimic de la voi la lume şi nimic de la lume la voi să nu treacă. Şi mai scrieţi şi acest lucru: Cecilia, tu vei fi judecătoarea părinţilor tăi. Dau judecata dinaintea Mea, în dreptul acestui copil. Fiţi credincioşi şi nu fiţi îndărătnici. De acum şi până în veac să-I slujiţi lui Dumnezeu prin fapte bune şi credinţă. Cecilia, Domnul Iisus Hristos te vindecă de suferinţa ta. Acum nu vei mai plânge pentru suferinţă, ci vei plânge numai pentru păcate. Luaţi credinţă de la Domnul Iisus Hristos.

... Femeilor din poporul Meu, fiţi mironosiţe. Bărbaţi din poporul Meu, fiţi curaţi cu trupul şi cu duhul. Domnul

Iisus vă face pe voi apostoli, să duceți cuvântul Său la alte popoare. Veți fi duși, tată, în case de desfrânate, ca să faceți minuni, și prin credință veți îndrepta aceste persoane.

... Învățați rugăciunile pe dinafară, că veți călători din țară în țară și puntea voastră va fi rugăciunea și postul. Faceți rugăciune pentru întoarcerea păcătoșilor și numiți pe cei adormiți. Să meargă rugăciunea voastră din neam în neam. Fiilor, sunt mulți creștini în lagăre. Rugați-vă pentru ei, că rugăciunea creștinilor îi scoate, descuie lacătele, și creștinii ies afară.

... O, tată, trâmbița Mea e mică, e mică. Dacă aș sufla prin ea cu toată puterea Mea, nu ar ține, s-ar face fărâme.

... Fiți creștini, dar nu așa: voi să fiți creștini, și copiii voștri să nu fie. Nu voi să vă rugați, și copiii voștri să fie la joacă.

... Auziți glasul Meu. Se va mai întoarce din poporul care a ascultat odată și apoi nu au mai ascultat, dar lăsați să ceară la Mine, nu la tine. Să nu i se pună masa fără știrea Mea, de i s-ar lua pielea de pe genunchi rugându-se.

... Copilașii Mei, fiți desăvârșiți, că printre voi își vor face loc soli cerești.

... Ascultă, poporul Meu, să-ți meargă în toate bine, ca, pe unde vei călca, să se bucure iarba și văzduhul de tine.

... Plăcut este numele de slugă lui Dumnezeu, dar nu mai e plăcută viața. Dar voi să nu judecați. Preotul este cel de care se vorbește. Dacă sluga bea, nu postește, curvește, Domnul Iisus știe fapta sa. Și toți fac așa, și să știți că a rămas numai harul. Harul sfințește, harul tămăduiește, nu trupul, nici băutura, nici mâncarea. Nu vă scârbiți de ce mâncați din mâna lor. Pentru tine stă harul în buturuga aceasta, și Dumnezeu nu judecă harul, nici paharul, ci pe acela care nu ascultă. Sunt mulți preoți care-i dușmănesc pe creștinii ortodocși. Dacă-i găsesc la un loc, cântând lui Dumnezeu, îi alungă și strică locul lor. Nu ocoli buturuga, că fiecare are turma sa, să îngrijească de ea. Veți vedea preoți în pielea goală. Să nu-i urâți. Păcatul lor să nu-l săvârșiți, că am făcut din creștini, preoți, și tot acolo au ajuns: la plajă, la cârciumă. Nu mai găsesc pe acest pământ om deștept pentru Dumnezeu.

... Am venit din cerul sfânt la voi să vă spun să nu mai umblați fără lege. Fiți bine în legea Domnului. Neascultarea ta pune foc la legea Mea.

... Domnul vă spune că iarăși se ivește între voi un vânzător, căci celui ce nu-i place să fie cu Dumnezeu, acela a plecat în lume și a lăsat în urmă ură și dușmănie și viclenie și minciună și a plecat îngâmfat și a zis: *„Lasă, că v-o fac eu!“.*

... Cine nu a închis ușa bine, de au ieșit oile pe poartă? Au ieșit din staul și s-au spurcat.

... Domnul Iisus Hristos plânge. Toată această lume care se îngrămădește astăzi la bâlciuri, se va îngrămădi curând în fața Mea. Și voi zice: înapoia Mea, satano, că nu ești venit din dragoste, ci de frică, fiindcă ai auzit că vei pieri, dar tot vei pieri, căci soarele care te-a luminat nu va mai fi, că toate s-au împlinit și lumea tot nu s-a înspăimântat.

4/17 august 1975

Cea mai mare lucrare a Domnului, prin vreme. Proorocie despre minciuna semnelor proorocilor mincinoși. Cei credincioși vor fi hrăniți prin îngeri. Cântarea psalmilor.

... Poporul Meu, fii credincios, că vei scăpa de toate. Vin două vremuri peste tine; nu peste tine, ci peste lume. Și vine și peste tine dacă nu vei fi cu Mine. Nu vei suferi nimic, nu vei zice nici *„Of!“* dacă vei fi credincios.

... Copilașii Mei, am lucrat o lucrare mare și nu am rămas cu nimic. Băgați de seamă, cercetați și vedeți că este așa, că lucrarea aceasta pe care Domnul a făcut-o acum, e mai mare decât toate lucrările pe care le-a făcut. M-am făcut neam cu întreaga lume, M-am făcut neam, M-am făcut naș, dar omul a dușmănit pe Domnul.

Oițele Mele, nu Mă mai împungeți, că dacă ați ști vânătăile pe care Mi le faceți din pricina urii, din pricina neascultării, din pricina curviei și din pricina multora pe care le aveți în inimă, atunci ați crede ce-Mi faceți. Creștine tată, cercetează-te bine, căci cât e veacul de mare, n-ai să-ți găsești loc să te vindeci de păcatele pe care le faci, că unde te vei ascunde, păcatele te scot la lumină. Ai să fugi de mânia lui Dumnezeu ca să scapi, dar nu vei scăpa, că și pădurea se va usca, se va păli când vei trece prin ea, și te va blestema; și munții te vor blestema când vei trece prin ei, că se vor dărâma, că era mai bine dacă nu cunoșteai această învățătură. De ce nu vrei să asculți? Moșii și strămoșii voștri n-au știut ce este băutura, n-au știut ce este natura, n-au știut ce este lăcomia. Oare, ei n-au avut tot ca și voi, trup și mădulare, mâini și picioare? Ei de ce s-au pregătit pentru Dumnezeu?

Sunt persoane, nu în mijlocul vostru, ci în lume, care sunt mai rele decât animalele. Dar sunt persoane în lume, care nu și-au întinat viața, și trăiesc curat, și ei nu știu ce știți voi. Și să știi că aceia vor ajunge să te mustre pe tine și îți vor spune: *„De ce nu te-ai spălat de tină dacă ai avut izvor lângă tine?“.*

N-am venit la tine să te osândesc, creștine, ci să te fac înger.

... Nu dezvăluiți poruncile Domnului, că nu vi le-am dat să-Mi faceți necaz, ci vi le-am dat să fiți fericiți. Ce vreți, tată? Vreți să faceți prunci fără chip, duhuri necurate? Din păcate se zămislesc duhuri necurate. Vreți să fiți părinții unor duhuri necurate, sau părinți de slujitori cerești?

... Mai este o vreme și vine a doua vreme, a Domnului Iisus, că vremea Sa se repetă. Mai este o vreme și încă o vreme, și după aceste două vremi vine Domnul Iisus, cu toată suflarea Sa, cu toată slava Sa. Să nu pieriți în aceste două vremi. În aceste două vremi multe lucruri se fac, mulți păcătoși se iartă. Până și copiii avortați se vor scoate din iad. Multe suflete care s-au ucis cu mâna lor, se vor scoate din iad. În aceste două vremi, mulți dumnezei se vor face printre voi. Se vor face prooroci mincinoși, care vor face semne și minuni și vor învia și morții. Vor ieși la suprafața pământului spiritele morților, care vor vorbi. Nu vă duceți la ei, că vor veni la feciorii voștri și la voi femei ca să le socotiți pe numele voastre. Să nu lași femeia ta, că o singură femeie este dată după lege ca să țină bărbatul.

Fiilor, nu întrebați femeile voastre dacă au făcut mâncare, ci întreabă: *„Ai făcut rugăciunea?“.*

Copilașii Mei, în aceste două vremi se vor dezbrăca de rasă trei sferturi din preoțime, și vor merge oile pe câmp zbierând de foame, așa cum mergeau la moartea împăratului Ahab. Țineți secretul acesta. Acești preoți vor cădea în păcate și nu vor mai fi vrednici de rasă, și vor umbla oile pe câmp. Și atunci, cine te va mai hrăni? Domnul Iisus Hristos, prin corbii Săi. Nu de corbi e vorba. Vor pieri mulți, mulți, și din unii, și din alții. Întărește-te, creștine, și biruiește pe vrăjmașii tăi.

Purtați uniforma creștină. Feriți-vă de goliciune, căci cine nu va purta bască pe cap în aceste două vremi, va purta sac și se va îmbrăca în rogojină.

... Copilașii Mei, învățați psalmii la rugăciunile voastre, prin instrumente și prin gura voastră. Fiule, cu melodia cântecului tău, *„Un singur dor mai am și eu“*, să cântați un psalm, să vezi ce frumos e!

25 august/7 septembrie 1975

Suferința trâmbiței Domnului, pricinuită de păcatele creștinilor

... Îmi pare rău de vasul Meu, că se chinuiește de frica și fiorii din partea celor ce fac rele. Toată frica pe care o întâmpină vasul Meu este păcatul pe care-l fac creștinii de azi, din tălpi și până în creștet, și ea se gândește ce o să i se întâmple.

21 septembrie/4 octombrie 1975

Crucea: pecetea Duhului Sfânt. Fiara care dărâmă stelele cerului, atrasă de plăcerile celor păcătoși, care grăbesc venirea judecății faptelor. Zile de post adevărat. Învățarea meseriilor toate, păzește pe cel credincios de neamestecul cu lumea păgână.

... Această sfântă cruce este pecetea Duhului Sfânt. Cine s-a pecetluit cu aceasta, nu se mai ia în veac de pe fața sa, și la ziua de judecată se va arăta pe față și nu vei putea ascunde semnul acesta, că este semn făcător de minuni.

... La arătarea Domnului în toată slava Sa, se vor da pe față toate lucrurile sfinte, și cele ce le-ai împlinit, și cele ce nu le-ai împlinit.

... Fii credincios, că nici un prooroc nu a mințit, că orice profet a profețit cuvântul dumnezeiesc, nu cuvântul său. Întâiul prooroc a fost Domnul Iisus Hristos. Fericit care L-a văzut pe Domnul Iisus Hristos, dar mai fericit care nu L-a văzut și a crezut.

... Stai în loc, omule păcătos, și gândește-te ce vei răspunde în ziua mâniei Mele. Îi pare rău lui Dumnezeu că a făcut omul ca și chipul Său. De ce-I pare rău? Pentru că păcatul care se face în zilele de azi, a întinat chipul sfânt. Împacă-te cu Mine, zice Dumnezeu, că mai e vreme puțină și e scris că nu vei ști ceasul morții și când ai să pieri de pe pământ.

... Poporul Meu, cuvântul acesta e al lui Dumnezeu. Întoarce-te de la plăcere, căci toate câte le petreci pe pământ, le petreci numai prin plăcere. Scrie această profeție, căci toți îngerii o scriu spre mărturie. A uitat omul că are asemănare cu Dumnezeu și că e pecetluit prin Duhul Sfânt, și de când e omul zidit, nu a fost plăcerea de azi. Aceasta e scrisă în Apocalipsă: o fiară fioroasă, cu multe capete, care atinge și dărâmă toate stelele de pe cer, și toate vor cădea. Plăcerea face aceasta. Ține minte că plăcerea de astăzi aduce fulgerător judecata.

... Fericit cine înviază acum, că nu va mai muri când vor muri ceilalți. Chiar dacă va adormi, Domnul Iisus îl va trezi.

... Postiți. Domnul Iisus Hristos a obligat pe poporul Său să postească, pentru că în vremea ce va veni, postul te va scoate. Lunea, miercurea și vinerea să mănânci numai de post, dar post uscat.

... În popor să fie de toate meseriile, ca nimeni să nu ia meseriași din afară, fierar sau zidar sau croitor, că, luând din lume, ai amestecat lucrul bun cu cel rău. Să nu mai intre păgâni la lucrul Meu și să nu socotească ei casele din jurul templului Meu că sunt la fel ca și casele celorlalți.

26 septembrie/9 octombrie 1975

Minciuna, pusă în locul adevărului. Părăsirea păcatului și iubirea sfințeniei. Soli cerești stau la masă cu cei credincioși.

... Dacă aș fi o domnișoară, toți M-ați iubi, căci își lasă omul o casă de copii pentru o domnișoară și pentru o femeie naturală. Nu am venit nici domnișoară, nici femeie, ci v-am spus cine sunt, și nimeni nu face dragoste cu Mine. A semănat Semănătorul sămânță multă, sămânță binecuvântată. Sămânța este sfântă toată, dar răsare una la mie, și nici aceea nu ține.

Fiilor, ieșiți din blestem. Să se ducă vestea aceasta la toți creștinii care nu ascultă, căci au căzut în blestem.

Unde am intrat Eu, Dumnezeu, am însemnat locul acela. Dumnezeu a venit pe pământ, însoțit de tot cerul sfânt, și să țineți minte că nu a venit de formă ca să ziceți: *„Dumnezeu“.* Nu. Dumnezeu a venit, și toată rana aceea pe care a avut-o, o are și acum, până la sfârșit. Fiilor, mai bine să stați în fața morții decât în fața păcatului. Țineți minte, că se opresc aceste cuvinte, nu din pricina Mea, ci din pricina ta, din pricina păcatului, că deschid cerul și Mă uit la poporul cel numit *„sfânt“,* că este păcătos. Fiți cuminți și aveți frică de pedeapsă. Nu este om să nu facă greșeli, că și Petru a greșit, dar s-a reparat. Dacă eram Eu în locul vostru, Eu Mă pedepseam singur.

Unde am semănat Eu pace, acolo e ceartă. Unde am pus Eu să fie binecuvântare, e blestem. Să se ducă aceste cuvinte la tot poporul Meu.

... Creștinii făceau tunel pe sub pământ și se duceau acolo ca să se roage, dar acum nu mai e unde, căci au venit fiare și au răscolit pământul și au găsit oseminte și lucruri sfinte și le-au pus în muzee. Au pus minciuna la vedere, să învețe pe copii în școală minciuna, și adevărul l-au îngropat. Fiilor, pământul românesc era îmbrăcat în hăinuță albă, dar acum e întinat, a făcut scoarță de rahat. Păcat de acest pământ binecuvântat, că au venit la el oameni necurați.

... Fiilor, păstrați-vă curat și duhul, și viața, că veți sta la masă cu soli cerești, și Maica Domnului se va îmbrăca în haine trupești, și cu toți sfinții va veni la masa ta și în casa ta.

19 octombrie/1 noiembrie 1975

Domnul îi plânge pe cei neascultători care strică lucrarea Sa și dărâmă prin păcate locașurile care adăpostesc pe Domnul. Crucea se va arăta pe cer. Domnul Se coboară cu cei cerești pe pământ și va curăți fărădelegea din tot locul. Îndemn la cântarea psalmilor.

... Iată, Domnul a venit, și ca lui Petru îți spune: Mă iubești tu pe Mine? Nu Mă iubești, căci cine Mă iubește pe Mine, nu are ură pe cel trimis de Mine la el. Israele, până nu te vei dezbrăca de toată viața ta pământească, nu te vei mântui. De ce ești supărat pe Mine? că am strigat la tine și nu M-ai auzit, și să știi că pustiu vei fi. Ai să strigi la Mine și nici Eu nu am să aud. De ce ești supărat pe Mine? Ți-am dat pâine, ți-am dat viață, ți-am dat duh din Duhul Meu, ca să fii una cu lumina.

... Israele, uită-te bine, căci ce auzi acum, nu vei mai auzi. Israele, nu te-a pârât nimeni la Mine. Eu te văd în drumul tău și pe tine, și pe copilul tău.

... Fiilor, fiilor, numărați bine cine a fost în anul când M-am făcut cunoscut. Și iată că nu mai e. Cui am dat bun venit? Și iată că nu mai e. Vrei să fii și tu trecător? Să știi că-i va fi mai ușor celui care nu M-a cunoscut. Israele, nu am nici o bucurie din partea ta. Israele, vino, nu mai sta, nu mai aștepta! Vino, nu mai zăbovi, nu mai pierde vremea, vino! De ce nu citiți istoriile cu moșii și strămoșii voștri? că mulți au fost, și puțini au intrat în Canaan.

Dacă nu vreți să mai credeți, pentru ce să mai stau între voi? Scutura-voi praful, și în loc de bucurie, va fi sabie.

... Am făcut o casă în satul Maluri ca să fie spre bucurie, gazdă de pelerini, și iată ce a lucrat duhul necurat, că astăzi e casă de tâlhărie, e casă de curvie, e casă de hoție, e casă de măcelărie. Am căsătorit o fiică. A mâncat la masa sfântă și a petrecut ani de zile cu Mine, și astăzi e păgână, nu mai vrea să fie de partea Mea. Am răbdat, au trecut ani de supărare. După aceea, altă dărâmare: s-a dărâmat templul. Altă întris-

tare, altă durere mare, dar voi nu aţi văzut şi în chip nevăzut, ci aţi văzut numai cărămida şi lemnele. Şi iată că Dumnezeu merge şi scrie pe hartă şi mereu Se întristează. Fiilor, staţi împotriva dărâmărilor, împotriva întristărilor, împotriva supărărilor. Nu vă mai supuneţi deşertăciunilor. Cel ce dărâmă, dărâmă, dar răspunde de dărâmare, şi nici un păcat nu este mai mare ca acesta, şi nu are seamăn pe pământ. Ce muncă să vă plătească Dumnezeu? Trădarea? Vânzarea? Dărâmarea şi necredinţa? Fiilor, pleacă Dumnezeu de la voi şi ia cu Sine lucrurile Sale, şi vă veţi duce la munte şi veţi zice că e lucrare sfântă, dar dorul te va osândi, căci când aveai, nu preţuiai.

... Te-ai învăţat cu trupul acesta. Dar ce ai văzut? Ai văzut un trup, n-ai văzut un duh. Dacă ai avea credinţă numai cât un bob de muştar, L-ai vedea pe Duhul, dar pentru că eşti popor fără credinţă, să ştii că te vei rătăci.

Ai zidit viaţă şi casă pe minciună. Crezi? Ai zidit prunci pe pofte, şi ei sunt ca voi.

... Nu mai pot răbda. Plânge cerul din pricina Mea şi plânge împreună cu Maica Mea, că vede că vremea de acum e lipsită de creştini. Pe cine să trimit Eu? O, Davide, Davide, împarte din blândeţea ta poporului acesta! O, Solomoane, împarte din înţelepciunea ta poporului acesta! O, Petru şi Pavel, daţi poporului acesta credinţa dreaptă! Pe sfert dacă ar fi ca voi, aş câştiga prin ei toată suflarea. O, Samsoane, împarte tu din puterea ta poporului acesta! O, tată, de ce zic aşa? Nu judecaţi. Copilaşii Mei, staţi de vorbă cu Mine, că necredinţa voastră Mă opreşte de la toate. Spuneţi, măi tată, de ce nu vreţi să fiţi credincioşi şi nu vreţi să recunoaşteţi păcatul pe care-l faceţi? Numai mândria nu vrea să primească, numai mândria.

... Iată vasul Meu pe locomotivă. Duhovniceşte. E pe picior de plecare. Voi nu ştiţi şi nici ea nu ştie. Spune, după suferinţă, spune că *„Am să plec, că eu văd că mi se pregăteşte drumul de plecare"*. Dar cine aude, nu crede şi zice: *„Domnul cui ne lasă?"*.

Nu mai este vreme. Te vei trezi în miezul nopţii, cu Domnul, că va veni şi te va găsi dormind sau curvind sau bând sau mâncând sau chefuind.

... Toate lucrurile sfinte pe care Eu, Dumnezeu le-am făcut vreodată, le-am făcut prin ascultarea poporului.

... Domnul Iisus Hristos a fost scris să Se nască pentru popor şi să moară pentru popor, dar să ştiţi că nu s-a împlinit aşa cum a fost scris, că nu a murit pentru popor. Fraţilor, nu a murit Domnul Iisus Hristos pentru poporul care a trebuit. Aţi auzit? Cercetaţi bine şi daţi răspunsul.

Încă o dată repet: dacă ai intrat într-o apă, să ştii să înoţi. Dacă nu ştii, nu te băga.

... Vor veni de la răsărit şi de la apus şi de la miazănoapte şi vor sta la lucrarea Mea şi vă vor mustra pe voi pentru necredinţa voastră. Fiilor, postiţi şi rugaţi-vă neîncetat, că precum se măreşte salariul unui salariat, aşa se vor mări şi darurile voastre, prin puterea credinţei.

... Fiilor, faceţi rugăciune înainte de a da cuiva ceva, ca rugăciunea să dea rodul pământului unde semănaţi. Fiilor, vremea în care sunteţi, e o vreme săracă şi seacă, lipsită de duh. Dar precum Domnul Iisus a făcut din pământ trup şi a suflat duh, aşa şi tu vei lucra cu nădejde în Dumnezeu. Precum S-a pogorât Duhul Sfânt în limbi, aşa şi Dumnezeu va coborî duh din Duhul Său şi vei lua putere să vindeci şi să propovăduieşti prin credinţă. Nimic nu lucra fără credinţă. Scrie această profeţie. Nimic nu zidi şi nu semăna fără credinţă sfântă. Dacă faci rugăciune, fă-o cu credinţă. Nu te văita de ce nu rodeşte rugăciunea ta, ci vaită-te de necredinţa ta. Nu te văita de ce nu se vindecă bolnavul din casa ta, ci vaită-te de necredinţa ta şi a lui.

... De ce nu se vindecă vasul Meu? Pentru necredinţa poporului Meu, care a închis toată calea, că din Mine ai această lumină, nu din acest trup. Acest trup e un trimis, un lut cu duh. Vai de tine, creştine care ai îmbolnăvit acest trup şi acest duh! Tot cerul l-ai mâhnit, şi nu se va vindeca până nu te vei îndrepta.

... În curând crucea se va aşeza pe cer. Tot ochiul care va vedea, va vărsa lacrimi amare. Crucea, ca şi Mine, e dispreţuită de lume.

... Treziţi-vă, că aţi intrat într-un păcat. Treziţi-vă, că aţi intrat în apă şi aveţi să muriţi. Ieşiţi din apă, că vă îneacă. Aţi intrat în apă. Nu mai vine nici un prooroc la tine. Te vor părăsi toţi proorocii, te vor părăsi toate cuvintele sfinte, şi toate scrisorile se vor opri din calea ta. Israele, ai intrat la apă. Te vei duce şi nu te vei mai întoarce. O, tată, nu M-am aşteptat la acest păcat. O, cum te-am răsfăţat şi cum te-am mângâiat! Poporul Meu, ai intrat în apă. Fiţi desăvârşiţi, fiţi credincioşi, că nimeni nu vă scapă, că e o ură înverşunată între voi şi nimeni nu vă scapă, că şi cei ce v-au scăpat i-aţi ameninţat. Tot iadul se bucură; aţi intrat în apă.

Israele, vreau să aud de la tine: *„Scapă-mă, Stăpâne!"*. Nu se aude decât un lătrat de câine şi un ţipăt de om muşcat.

... Israele, uită-te bine la Mine, că nu ne mai întâlnim, că Mă vei visa şi nici în vis nu voi sta în faţa ta; scrieţi numărul celor ce aud cuvântul Meu, că e o ură înverşunată în poporul Meu, şi cine vă mai scapă? Scrie, Mihaile; scrie, Gavriile; scrie, Daniele, că am stat de vorbă cu creştinii.

... Israele, omul în viaţa sa cade de multe ori, dar se ridică şi se curăţă de nămol. Mulţi oameni se nasc de mai multe ori dacă se întâmplă să moară, dar în vremurile voastre am văzut mereu numai căzând şi numai murind. Am suflat în faţa unui creştin să învieze, şi el întorcea faţa. Dar un sfânt de al Meu, ce era cu Mine, vine ca să Mă îmbuneze. Mi-a spus că a întors faţa că îi e ruşine de Mine, dar ca să arăt că nu e aşa, am suflat din nou în faţa sa, şi iarăşi a întors-o, şi Mă duşmăneşte.

Să ştii că nimic spurcat nu va intra în împărăţia Mea şi nici fir cu nod nu va intra pe urechea acului, dar să ştii că cel care va lărgi urechea acului, se va osândi şi nu va fi primit. Ţineţi minte: chiar dacă se va acoperi dreptatea, se va descoperi, că Dumnezeu nu a scris în carte lucruri neadevărate.

... Copilaşii Mei, nu M-am purtat rău cu voi, că n-am luat cu Mine nici o nuia, ci am venit cu multă pace şi blândeţe, dar după acestea urmează asprimea, şi Mă veţi vedea şi nu Mă veţi mai cunoaşte. Mă voi înarma cu arme de război, Mă voi pune la orice armă conducător şi Mă voi arăta în toată slava Mea, şi pe unde v-am mângâiat, am să vă rănesc.

... Fiilor, se va lua soarele de pe cer, se vor lua luna şi stelele, şi tu vei lumina pământul acesta, şi tu vei săra pământul acesta. Creştine, creştine, n-am venit de plăcere, şi am venit că se apropie acel sfârşit care trebuie să vină, căci tot ce e scris să lucrez cu tine, voi lucra.

... Dacă nu vă veţi face buni, nu voi mai apărea între voi şi voi pleca, şi nu peste mult timp urmează să zică creştinul aşa: *„Ieşiţi voi, morţilor, să intrăm noi, de ceea ce ne apasă acum!"*.

31 octombrie/13 noiembrie 1975

Fericiri proorocite pentru cei credincioşi care au lucrat lucrul Domnului. Mulţi vor veni în numele Domnului. Viaţă trăită după Duhul Domnului.

... Fericit cine M-a servit. Nu o dată fericit, ci de mii de ori fericit acela care M-a servit. În vremuri grele am trăit. Prin

necazuri grele am trecut. Am fost desculț, am fost gol. Fericit cine M-a văzut şi a prețuit timpul petrecut cât am viețuit Eu pe pământ. Fericit cine M-a văzut şi M-a primit sub acoperământul său. Fericit cine a crezut cuvântul Meu. Fericit cine M-a iubit. Fericit cine a scris ceea ce am grăit Eu pe pământ. N-am venit să-Mi zidesc casă pe pământ, ci am venit ca un fulger de la răsărit la apus. Fericiți proorocii care au proorocit venirea Mea, care au proorocit naşterea Mea. Fericiți pruncii între care am crescut. Fericiți prietenii pe care i-am avut în prietenia Mea. Fericită mâna celui ce M-a botezat în Iordan. Fericit, fericit, încă o dată fericit acela care M-a cunoscut că Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Ferice şi de cei care M-au plâns când am fost biciuit şi răstignit. Fericit cine a cerut trupul Meu să fie îngropat în mormânt. Fericiți, nu o dată vor fi; fericiți, tată. Fericit acela care a crezut în învierea Domnului Iisus Hristos. Fericit acela care a zidit credința Domnului Iisus în inima sa. Fericit cel ce nu s-a lepădat de prietenia Mea. Fericiți veți fi şi voi în vremea de apoi, copilaşii Mei, dacă nu vă veți lepăda de crucea Mea, dacă nu vă veți lepăda de biserica Mea, de sfințenia Mea, de venirea Mea. Suntem pe margine de ape. Fericit cine-şi lasă casa şi masa şi porneşte la muncă duhovnicească. Fericit cine-şi ia crucea şi Îmi urmează Mie. Ieşiți la muncă, copilaşii Mei. Lăsați-vă ogoarele, lăsați-vă averile, lăsați-vă năravurile. Fericit acela care s-a înjosit pe sine pentru numele Meu.

... Să nu zici că-L iubeşti pe Domnul şi să-l alegi pe demon, că mulți vor veni în numele Meu şi vor avea îmbrăcăminte la fel ca a Mea şi vor face semne şi minuni mai mult decât am făcut Eu. Vor face pod peste apă, vor face pod peste groapă de morți, vor face pod peste foc şi vei fi vândut de fratele tău, vei fi vândut de copilul tău, vei fi vândut de naşul tău ori de finul tău, vei fi vândut de prietenul tău care te iubeşte. A fost odată prigoana celor răi, care mai vine o dată. A fost odată vânzarea care mai vine o dată, şi să ştiți că nu veți slăbi în putere dacă veți posti cu plăcere.

... Maica Mea nu se va osteni pentru toți, ci pentru cei care şchioapătă.

... O greşeală, două, se mai iartă, dar căderea definitivă nu se mai răscumpără. Copilaşii Mei, aveți în față o arătare cerească; fiți vrednici să o vedeți. Aveți în față o minune dumnezeiască; fiți vrednici să o cunoaşteți.

... Prețuiți duhurile, că fiecare din voi aveți câte un duh de la Noi ca să vă călăuzească. Stau duhurile rătăcite, că şi-au pierdut serviciul. Cum ai fi tu la un serviciu şi te dă afară, aşa şi duhul se boceşte că i-a luat duhul rău locul.

17/30 noiembrie 1975

Lucrare de ucenicie şi de apostolie. Armele se întorc împotriva prigonitorilor. Preoții iubesc idolii timpului. Cei credincioşi vor fi lumina lumii. Adevărul şi împărăția şi mireasa vor sta în slava lor. Cerul va străluci pământul. Păstrarea hăinuței de creştin. Căutarea înțelepciunii cereşti.

... Fericit cine se va lipsi chiar şi de apă să nu bea, numai ca să nu se lepede de împărăția Mea.

... Fiule, n-am venit să-ți spun sfârşitul tău sau care va fi lucrul tău în timpul sfârşitului, ci am venit să-ți spun să fii viteaz şi învingător în toate şi să păstoreşti bine poporul Meu în vremurile grele, şi să nu zici: *„Na-vă apă de la mine!“*, ci să fii înțelept. Astăzi oițele stau încurcate în felurite lucruri şi nu mai are cine să se ducă să scoată oița încurcată, că păstorul e păzit de lupi şi nu poate ieşi să meargă la oițe.

... Copilaşul Meu, învață bine legea creştină, învață bine să stai de vorbă cu Mine, că vei sta de vorbă cu cel mai învățat împărat. Nu vei fi dus de nimeni legat, şi Eu am să-ți poruncesc: *„Fiule, mergi! Fiule, mergi, dar mergi cum merge apa, toată ziua şi toată noaptea.“*, şi tu, fiule, vei merge şi ziua, şi noaptea; şi tu, fiule, vei lucra şi ziua, şi noaptea.

Scrie pe hârtie şi fii secret, că moşii şi strămoşii voştri aveau bordeie şi lucrau ascuns. Mintea ta să nu fie în pâine, mintea ta să nu fie în castron, mintea ta să nu fie în cămaşă sau în lux, ci mintea ta să fie în carte.

... Israele, chiar dacă-ți zice cineva: *„Răspund eu de viața ta; fă ca mine.“*, să nu faci, şi nu mânca la masa altuia, chiar dacă zice *„Mănâncă, răspund eu“.*

... Fiule, învață bine cartea, că nu vei mai merge cu cartea, şi vei merge cu mintea; şi nu vei mai merge cu geanta, şi vei merge cu toiagul.

... Un singur război a fost, şi rămăşița lui e la sfârşit, şi nu voi vă veți lupta, ci se va lupta cerul. Nu vă înfricoşați. Arma care este împotriva voastră, se va întoarce împotriva celor care o fac. Să nu credeți poveştile din ziar şi din cărțile din afară, ci să credeți ce a scris Dumnezeu în cărțile sfinte.

... Mai e un pic şi fiecare va începe să înoate pe Dunăre, şi ține minte că mulți se vor îneca. Vai de tine, creştine care ai stat cu Mine şi n-ai învățat să înoți! că nu ți se pune nimic din trecut. Învățați bine legea, învățați pe copii legea, ca să ştie şi ei cine nu-i lasă să bea, nu mămica, nu tăticul. Să ştie şi ei cine nu-i lasă să săvârşească beție sau curvie. Copilaşii Mei, aveți copii măricei. Nu-i mai îngrămădiți în uzine şi în lume. Aveți fii şi fiice. Nu-i mai îndemnați să ia serviciu în lumea cea rea, că nu e bine să fie copilul tău fără Dumnezeu. Ați auzit? Munceşte tu, tată şi mamă, dacă poți să ții piept vieții tale. Cum a ieşit tineretul vostru din şcoală, l-ați trimis la altă şcoală, fără să Mă întrebați pe Mine. Ce vreți să faceți, tată, cu copiii voştri? Rău, tată, nu ştii ziua şi ceasul când va suna trâmbița, şi copilul tău nu este cu Dumnezeu.

... Nu s-a pomenit nici în Vechiul, nici în Noul, preotul să joace mingea.

... Israele, vine sfârşitul! Să nu te rătăceşti. Israele, vine lumea înspăimântată, din răsărit, din miazăzi şi din miazănoapte. Când strigam la tine, râdeai de Mine.

Opreşte-te, lume! Opreşte-te, lume, că la Mine nu este bine, nu este de tine. Opreşte-te, lume, întoarce-te la Mine înapoi, că nu te voi băga aşa întru împărăția Mea. Parcă a dat cineva cu sare pe tine, aşa eşti de înăbuşită. Opreşte-te, lume! Parcă spuneai că sunt un mincinos, că nu sunt Domnul Iisus Hristos. Mă voi ascunde de la fața ta şi te voi lăsa să te mănânce focurile. Opreşte-te, lume! Cine te-a speriat? Cine te-a anunțat că vei pieri? Mâine te voi judeca pentru ce ai lăsat. Unde îți sunt fiii şi fiicele?

... Poporul Meu, pregăteşte-te pentru Dumnezeul tău, pentru ziua ta, pentru masa ta. Pregăteşte-te pentru sărbătoarea ta, căci cel ce te prigonea, acum vine către tine să te mângâie; cel ce te vindea, vine către tine. Nu se mai cunoaşte că e Ioan sau Gheorghe de la poartă. Nu se mai cunoaşte că sunt deputații de altădată. Nu se mai cunoaşte că e împăratul de altădată. Nu se mai cunoaşte, că sunt brăzdați de durere. Vai de tine, lume, Babilonul cel înveşmântat spre a fi plăcut de bărbat! Feriți-vă, creştini, să nu vă prindă în gheare!

... Vei vedea că nu soarele va lumina, şi nici stelele, şi nici luna; şi va fi un Luminător peste tot pământul. Israele, mulți nu vor putea să privească, dar tu vei putea, căci faci parte din acea putere cerească.

... Vine o mare încleştare de la durerea cea mare, că nu se află nici o scăpare, nici o iertare. Feriți-vă, creştini, că acum se vede în fața tuturor adevărul şi împărăția şi mireasa;

se va arăta în toată slava. Israele, scoală-te, nu mai fi fricos. Scoală-te, nu mai fi bolnav, nu mai fi trândav sau olog, nu mai fi orb sau surd, şi ia putere şi grai şi lumină de la Mine, cum se aprindea odată lumină de la lumină. Ia, ia, că nu are cine o lua. Cel ce o prigonea, nu o lua şi nu o ia. Ia, nu sta. Vei vedea tot pământul, din răsărit şi până la apus şi la miazănoapte, că tot pământul va străluci de bolta cerească.

... Te culci seara şi, ca prin vis, te vei trezi în faţa luminii, şi chiar în acea clipă mulţi vor fi pregătiţi de nuntă, dar pământeşte. Mulţi vor fi în ceasul de cununie, multe vor fi cu rochiţa pătată, întinate de curvie, şi multe vor fi cu copii, şi va fi mireasă; şi va fi întrebată de ce au făcut aşa, că vor fi la osândă. Dar judecat va fi cel ce a dezlegat această faptă ca femeia măritată să poarte rochiţa de mireasă. Mulţi se vor judeca, din cei care stau gata de dans la nuntă în timp de post. Şi cine se va judeca? Cine a dezlegat acest lucru cumplit. Şi nu e numai într-un loc lucrul acesta, ci pe tot pământul, pentru că a pierit frica de Dumnezeu, a pierit credinţa în Dumnezeu. Crezi? A pierit, şi vor fi întrebaţi de cel mai mare şi de cel mai mic păcat de Acel Împărat Care va fi în vremea aceea.

... O, floricelele Mele, mult a fost, puţin a rămas. Ce mult a fost, şi ce puţin a rămas! Crezi? Nişte viermişori mici vor roade hăinuţa de pe voi, vor roade acoperişul de pe voi şi va intra la voi ploaia şi ninsoarea, că daţi lucrurile pe somn şi pe mâncare şi pe petrecere; daţi lucrurile sfinte, pe lucruri fără valoare. Va face scorbură mare la hăinuţa ta şi la acoperiş, ca să te înece vremea, că nu vei putea sta cu acoperişul găurit. Ţineţi minte, că până acum aţi socotit o glumă această lucrare, dar nu aţi împlinit-o. Se vor cunoaşte de departe hăinuţa şi rochiţa găurită şi nu vei avea de unde cumpăra, că toate magazinele se vor desfiinţa şi vei rămâne tu singur, pe răspunderea ta.

Fiţi pricepuţi, că am sosit unde nu v-aţi gândit. Fiţi pricepuţi şi înţelepţi. Puneţi mâna pe carte. Nu lăsaţi cartea pe masă, că vin hoţii şi o fură. Nu lăsaţi cărţile pe masă, şi ascundeţi-le, tată, căci odată cu desfiinţarea meşterilor duhovniceşti, şi cărţile se desfiinţează, şi vai de tine, creştine care nu ştii o rugăciune! Vai de tine care nu vei şti o rugăciune şi care nu vei şti să îngrijeşti viaţa pe care o trăieşti, că vin meşterii falşi la tine şi te iau sub învăţătura lor. Mulţi meşteri se vor schimba în hăinuţa ta ca să nu se cunoască a fi meşteri. Fericit acela care a învăţat de la Domnul acest lucru.

... Ai dorit să porţi un copil la şcoala de preoţie. Copilul tău, fiule, cât a fost la tine, a fost creştin, dar acolo, la şcoala de preoţie, s-a făcut păgân. Şcoala de preoţi se învaţă astăzi după lume, nu după Mine. Pe vremea moşilor şi strămoşilor, nu slujea preotul cu ceas la mână, şi nici după ceas, ci după har slujea.

... Sunteţi obligaţi de Domnul Iisus să căutaţi lacrimi pentru rugăciune, căci vine vremea, cu un gram de lacrimi să speli o albie de rufe, pentru tot neamul viu şi răposat. Şi mai umblaţi şi mai căutaţi şi înţelepciune, că moşii şi strămoşii n-au luat înţelepciunea cu ei, ci căutaţi-o.

20 noiembrie/3 decembrie 1975

Semnul lui antichrist. Domnul ocroteşte pe cei drepţi şi îndeamnă pe păcătoşi la pocăinţă. Păcatul urii împotriva trâmbiţei Domnului. Preotul Ioan şi monahia Veronica de la Vladimireşti pierd darul prin păcatul cârtirii. Medaliile pământeşti sunt semnele lui antichrist. Domnul opreşte căsătoria şi îndeamnă spre monahism.

... O, poporul Meu, plânge poporul sfânt de vremea ce vine. Nu se vor mai afla fii şi fiice ca să nu se strice. Se va strica portul şi postul din casa ta. Se va strica crucea. Chiar şi duminica se va strica. Aceştia din casa ta au un semn, şi acesta e semnul lui antichrist.

... Israele tată, acum e acum. A spus Dumnezeu că suntem în margine de Dunăre. Vei fi silit să intri în apă. Fericit vei fi dacă ştii să înoţi.

... Copilaşii Mei, acum e acum. Dumnezeu este prietenul tău. Îţi va da liniştii suferinţa, dar numai să fii credincios, să nu fii fricos, să nu fugi la munte, că vin zvonuri din această lume că vei fi nimicit, dar aceasta e minciună. Cei păcătoşi vor pieri.

... Am venit la tine, nu cu trupul, ci cu Duhul. Dacă eram cu trupul, cel mai credincios al Meu M-ar fi răstignit. Spun de Ioan şi de Veronica de la Vladimireşti, care o urăsc pe Verginica. Averea lor e în mâna lui Dumnezeu. Aceasta este pentru încăpăţânarea poporului de la Vladimireşti. Li s-a luat acest dar pentru că nu au fost vrednici.

E un duşman care a făcut de a închis această mănăstire, şi în timpul acesta, Veronica a frânt poşta. Vai de acela care i-a adus poşta! că a mai fost aşa şi în timpul lui Arie, când se ducea Arie şi tulbura şi strica sfinţenia. Veronica singură se osândeşte, fiindcă urăşte. În loc să se bucure că Dumnezeu hrăneşte poporul, ea urăşte. Dacă s-ar duce vasul Meu *(Verginica, n.r.)* în căminul său, n-ar dura cinci minute şi vasul Meu ar fi sfâşiat. Veronica, dacă schimba haina nu în luxul care este acum, ci în haină de cerşetoare, ar fi fost ferice de ea, dar nu a făcut aşa, ci a făcut altceva.

... Creştinilor, supravegheaţi-vă copiii, că Dumnezeu S-a hotărât ca nici un copil să nu se mai zămislească. Veniţi-vă în fire, că diavolul se luptă ca şi în casa ta să fie un trădător. Se luptă diavolul să distrugă credinţa sfântă. Nu vă bucuraţi, copii, de cravate şi de insigne, că acestea sunt semne ale lui antichrist. Nu vă bucuraţi de îmbrăcămintea acestei lumi. Fiţi desăvârşiţi. Rugaţi-vă lui Dumnezeu să schimbe conducerea.

... Toată suferinţa vasului Meu e din greşeala poporului, şi mai e şi din farmece. Vrăjitoarea care s-a alăturat lângă templu, e plătită să distrugă trâmbiţa Mea, şi prin farmecele ei s-o nimicească pe Verginica.

... Opresc căsătoria! După anul nou, trimit un număr de fecioare la mănăstire. Nu voiesc să mai căsătoresc. Din toate familiile creştine să fie o fiică la mănăstire, şi să fie şi feciori.

21 noiembrie/4 decembrie 1975

Adevăraţii prooroci sunt cei ce aduc din cer. Primirea mustrării vindecătoare. Va fi cinstit numele de creştin. Pământul peste care se păcătuieşte, va arde. Fericit cel ce întoarce în om Duhul lui Dumnezeu. Ocrotirea credincioşilor şi pieirea păcătoşilor.

... Învaţă de la Mine, că nu va mai fi om pe pământ ca să-ţi arate cărările. Nu vor mai fi nici prooroci, nici profeţi, căci cei ce vor fi, în loc să te îndrepte spre bine, te vor îndrepta spre rău. Nu va mai fi, tată, nici o gură binecuvântată ca să-ţi arate ţie vreo pată.

... Cine a crezut acest cuvânt, a ajuns sfânt. Cine nu a crezut, a ajuns osândit, şi nimeni nu cunoaşte osânda celui păcătos.

Se vorbeşte în lume despre Mine? Nu se vorbeşte. Se vorbeşte în lume despre post şi rugăciune? Nu se vorbeşte. Copilaşii Mei, cine a fost trimis de sus, aceluia i s-a dat să vorbească. O, poporul Meu, nimeni n-a ieşit dintr-un om să spună despre post şi despre rugăciune. Nimeni n-a ieşit din pământ să grăiască despre viaţa duhovnicească, decât numai acela ce a fost trimis, decât numai de sus. Au vorbit profeţii

Mei, şi după aceea au fost ucişi. N-au fost cinstiţi de lume pentru această faptă, că le-au descoperit fărădelegile. Poporul Meu, de acum înainte nu va mai fi trimis nici un profet şi nici un prooroc ca să mai profeţească sau să mai proorocească, şi ţineţi minte, scrieţi în carte, cu pană, că este greu. Are să vină ierni grele, că ai să doreşti cum doreşti apa de izvor, aşa are să dorească cineva lucrarea Mea.

... Copilaşii Mei, luaţi învăţătură. Când vor pieri cuvintele sfinte şi slujbele sfinte, să ştiţi că va pieri şi soarele, va pieri şi luna, vor pieri şi stelele, vor pieri toate lucrurile făcute de mâna lui Dumnezeu.

... Cunoaşteţi-vă între voi. Cunoaşteţi între voi pe aceia care fac binele. Cei dintre voi care fac rău, aceia nu sunt din cer.

... Feriţi-vă şi iar feriţi-vă! Dacă vine cineva din lume la tine şi îţi cere blagoslovire, să nu-i dai, că au ieşit mulţi diavoli din pământ care au furat binecuvântarea de la creştini şi s-au dus şi au puteri asupra voastră.

... Dacă cineva ţi-ar arăta o greşeală, primeşte-o. Nu te supăra, ci mulţumeşte-i, că dacă nu ar fi să spună, ar scrie duhul rău greşeala ta. Am văzut că sunteţi hotărâţi să postiţi, tată. Nu e nevoie să postiţi numai câte trei zile, ci şi câte două zile, şi câte o zi, după dragoste, după putere, că acest post este pentru tot ceea ce este de valoare. Prin acest post şi prin rugăciuni veţi scoate pe mulţi din foc.

V-am spus de nenumărate ori să învăţaţi să cântaţi psalmii lui David.

... Ţine minte, că Domnul Iisus Hristos, prin Duhul Său ceresc, vântură cum vântură cineva sământa şi se înlătură toată pleava. Aşa se înlătură de la tine lumea păgână care voieşte să te piardă pe tine. Crezi? Rugaţi-vă să nu vă piară credinţa şi faptele bune şi păstorii care vă păstoresc şi vă miluiesc.

... Vine vremea mult să fii căutat. Vine vremea să se cinstească numele de creştin şi să se preţuiască a ta viaţă. Vine vremea care nu a fost niciodată, ca să se ia ţărână din urma ta şi un petec din hăinuţa ta, ca să se vindece neputinciosul. Vine vremea, pentru cel ce te-a hulit, să-şi primească pedeapsa; şi dacă cineva te-a lovit, să fie pedepsit cu palmă de la Dumnezeu.

... Casa unde se fac păcate, nu va rămâne piatră pe piatră. Casa unde se chefuieşte şi cunoaşte păcatul, nu va rămâne piatră pe piatră. Chiar şi pământul, până la o măsură, va arde.

... Dumnezeu nu părăseşte locul Său, nu părăseşte pe poporul Său, dacă poporul îşi recunoaşte Păstorul. Aţi auzit?

... Învăţaţi cum să trăiţi şi să nu muriţi, că mulţi dintre voi îşi ucid viitorul cu mâna lor, nu ca Iuda, spânzurat sau tăiat prin cuţit, ci îşi ucid viaţa cu de toate, prin îmbuibare cu de toate şi prin lepădarea faţă de Dumnezeu. Aţi auzit? Omul are putere să spună că nu e Dumnezeu, dar mai mult nu are putere să facă. Omul are putere să strice un om care crede în Dumnezeu, are putere să omoare un trup, dar nu are putere să ucidă Duhul, şi acela care a omorât un trup, sau acela care a ucis credinţa, sau acela care a minţit, toate aceste fapte i se descoperă în faţă, şi va îngălbeni.

... Fericit omul care are putere să întoarcă Duhul lui Dumnezeu înapoi, şi aceasta să vă fie munca. Nu scoateţi duhurile, ci să le înapoiaţi în trupuri. Dumnezeu Îşi varsă harul Său asupra robului Său care vrea să-L servească. Veniţi-vă în fire, că avem zidire care s-a stricat. Dumnezeu îl va repara şi Duhul i Se va da, dar vai de acela care îndrăzneşte să alunge Duhul lui Dumnezeu de la locul Său!

... Sunteţi în vremea în care este război în casele voastre. Îşi ucide soţul soţia pe sub ascuns. Îşi ucide soţia soţul, şi aceasta e că vine sfârşitul. Se aude că nu mai rămâne nici bob de credinţă, nici bob de preoţie, nici un bob de bisericuţă. Da. Dacă nu mai are cine sluji, de aceea se va pustii.

... Se aude prin lume că vor pieri creştinii. Să nu credeţi. Nu vă înspăimântaţi, că aceste zvonuri vin de la duhul necurat. Zvonul este pe tot pământul, dar este scris că toţi păcătoşii vor pieri de la sine, pentru că s-a profeţit de mii de ori despre pieirea păcătoşilor, şi nu s-au înfricoşat. Dar te vei culca, şi când te vei scula, nu vei mai vedea pe acela ce te hulea, nu vei mai vedea pe acela ce te vindea, şi nici locul lui nu-l vei mai cunoaşte. Ca într-un vis vor pieri păcătoşii, că Dumnezeu nu mai poate suporta.

... Să ştiţi că îl am fotograf pe sfântul apostol şi evanghelist Luca, şi merge şi fotografiază, şi la judecată vă am în toate poziţiile.

... Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am coborât din cerul sfânt pe acest pământ şi am trecut prin două timpuri, prin două vremi. O dată am petrecut cu trup, şi aceasta cu greu am petrecut; şi a doua oară am petrecut cu Duhul. Fericit trupul care M-a primit. Fericit trupul care Mi-a însoţit Duhul. Fericit trupul care Mi-a cunoscut Duhul, că toate acestea sunt cu plată. Şi mai este un timp, şi ştiţi cât e? Cât ai deschide ochii şi i-ai închide.

9/22 decembrie 1975

Păcatul se va întrupa şi nu te va lăsa să intri în rai.

... Adevăr adevărat grăiesc: cine nu a intrat acum în rai, nu va mai intra, că păcatul se va întrupa şi nu te va mai lăsa.

13/26 decembrie 1975

1976

Cei credincioşi sunt cheia cu care Domnul încheie veacul. Împlinirea ultimei profeţii din vecie. Sfinţii şi proorocii sunt ajutor şi ocrotire a creştinilor. Să nu fie dezbinări între creştini. Rugăciunea din miez de noapte să fie urmată. „La lucru, pe ogoare, nu spuneţi glume, ci faceţi rugăciune".

... Creştinilor, veniţi-vă în fire, că veţi auzi sunând trâmbiţa şi să nu vă înfricoşaţi să fugiţi la munţi. Vino-ţi în fire, ca la venirea Mea să nu te topeşti ca ceara.

... Veniţi-vă în fire, creştinilor, că mai avem un pas şi un lucru de împlinit şi o judecată care se face. Treziţi-vă, să nu intraţi în judecată cu Domnul Iisus Hristos. Poţi să pui tu tot cerul şi pământul mărturie, dar până nu ai binecuvântare de la Mine, nu scapi.

... Domnul a spus: voi sunteţi cei cu care voi încheia veacul. Dar tu nu vrei, creştine. Mă voi duce şi voi căuta şi voi avea cu cine încheia veacul.

... Poporul Meu, poporul Meu, sunt trimis de Tatăl ca să săvârşesc ultima profeţie care a mai rămas din vecie.

Poporul Meu, ţine-te bine! Ţine-te bine! Încă o dată, ţine-te bine! că mulţi creştini au urcat trepte, au mers cale îndelungată, au pus mâna pe poartă, şi de la poartă s-au prăbuşit, de la poartă au căzut; n-au mai putut să mai pună piciorul pe treaptă, că s-au făcut vinovaţi de pedeapsă, s-au făcut vinovaţi de blesteme, s-au făcut vinovaţi de viaţă; n-au mai putut să mai ţină piept.

O, poporul Meu, încă o dată Domnul Iisus a venit din cerul sfânt să vă sprijinească. Aveţi ajutor cetele mucenicilor.

Aveți ajutor cetele sfinților. Aveți ajutor proorocia proorocilor. Aveți ajutor profeția profeților. Aveți ajutor slujbele preoților, nu ai celor de azi, ci ai celor din vechime, care s-au făcut vrednici să vină la Mine. Aveți ajutor rugăciunile mucenicilor. Aveți ajutor rugăciunile monahilor şi ale călugărilor, ale patriarhilor, ale diaconilor. Aveți ajutor de aici şi până la cer; numai slujbe şi numai slujbe. Aveți ajutor rugăciunile maicilor. Aveți ajutor rugăciunea Maicii Mele, care alină orice durere. Aveți ajutoare. Dacă ați vedea ce ajutoare stau în fața voastră! Este dureros să cazi jos.

... Ascultă, poporul Meu, că vei fi întrebat de Dumnezeu de ce nu ai iubit pe aproapele tău, că în acela a fost Dumnezeu, în acela a fost Duhul Meu. Ascultă, poporul Meu, că nu voi mai veni, că nu mai e vreme. Se închid porțile şi nu vei mai avea pe unde intra. Poporul Meu, vino la Mine! De ce nu vii? De ce întârzii?

... Ascultă, creştine, că te-am chemat lângă Mine. Poporul Meu, poporul Meu, de ce te-am chemat să vii lângă Mine? De ce am zis: *„Vino lângă Mine!“*? Nu ca să fii supărat, ci ca să fii fratele Meu. O, cum nu crezi tu cuvântul Meu! Cum nu vrei tu să fii prietenul Meu! Cum nu vrei tu să-Mi dai nici o cinste! S-a făcut pe pământ alunecuş. Domnul Iisus vă spune, nu omul de acolo. S-a făcut alunecuş. N-ai să poți să mai mergi. Ai să aluneci şi ai să cazi, şi când vei cădea, pulbere te vei face. Vei căuta medicul să te repare, dar nu este medic pentru aşa ceva. Crezi? Ascultă, creştine, nu e medicul. Nu vezi? Pe cei ce au căzut nu i-a mai putut vindeca nici un medic din medicii aceştia. Ascultă, creştine. Poporul Meu, întoarce-te bine cu fața spre Mine.

De ce, copiilor, sunteți supărați? Uite, colea, peste drum, unde a stat fosta femeie desfrânată, este o legiune de diavoli. Va face praf aceste case; va face ca între voi să fie ceartă, să fie război, să fie ură, să fie chiar judecată cu condamnare, tată. De ce aşa? De ce nu ați stat în pământul vostru? De ce ați venit lângă templul sfânt dacă ați ştiut că sunteți răi şi nu vă supuneți şi nu vă îngăduiți? De ce, tată, ați ostenit atâtea mâini creştineşti? Ca să fiți în iad? Pentru ce? Pentru duhurile rele?

Țineți minte: sunt pregătite lucruri ca să vă piardă; şi țineți minte: nici un fir de păr din capul vostru nu va pieri.

... Împăcați-vă bine, păstoraşilor, că sunteți puținei, şi să aveți legătură strânsă, de-acum, şi ce nu ştie unul, să învețe de la celălalt, şi amândoi să aveți aceeaşi înțelepciune, şi amândoi să aveți aceeaşi voie bună.

... Fiți atenți la rugăciunea din miez de noapte. Este aproape să vină Mirele, şi să nu vă găsească culcați. Nu înveliți cu plapumă pe cineva la rugăciune. Fiți treji în fiecare miez de noapte. Numai aceluia i se iartă, care este bolnav. Învățați rugăciunile pe dinafară; să mergeți pe cale şi să faceți rugăciune. Mergeți pe ogoare şi să nu spuneți glume, ci faceți rugăciune.

22 decembrie 1975/4 ianuarie 1976

Lucrarea Domnului este prin trâmbița Sa şi prin apostolii Săi. Păstrarea vieții sfinte pentru curțile Domnului. Mânia întunecă lucrul credinței.

... Acest trup prin care am grăit, se numeşte trâmbiță, se numeşte prooroc, iar pe voi vă numesc profeți-apostoli. Veniți-vă în fire, căci vremea se schimbă din minut în minut, iar voi să nu uitați ce aveți de făcut.

... E scrisă în carte prigoana pe care o are vasul Meu din partea poporului Meu, şi vânzarea pe care o are din partea poporului Meu.

... O, casă de pelerini, păstrează bine venirea Mea la tine. Cinsteşte bine acest nume, că nu am nevoie de tine să fii cu inimă păgână. Şi iată cum va fi sfârşitul: cum este astăzi. O să avem cununia unor tineri, şi cum este mâine, o să fie sfârşitul, şi ai să zici: *„De ce m-am mai însurat? De ce m-am mai măritat?“* că doar în ziua aceea va fi sfârşitul.

... Daniele, păstrați-vă de a mai intra în curtea templului Meu aşa cum ați intrat până acum. Daniele, Dimitrie şi Cristea, fiți păstori înțelepți. Dați oilor învățături bune. Primiți ceea ce vi se dă pentru viața sfântă.

... Vai de tine, creştine care te-ai suit la înălțime şi nu vrei să mai asculți de Mine! Vai de tine, creştine care la mânia ta vinzi lucrarea Mea!

25 decembrie 1975/7 ianuarie 1976

Vreme de strâmtorare pentru cei ce se strâng în numele Domnului. Suferința trâmbiței.

... Mulți din cei care nu pot pătrunde la noi, vă vor face necazuri, vă vor vinde şi vă vor duce în fața judecății şi se vor ridica cu ură mare împotriva voastră, dar voi să nu dați dinte pentru dinte. Nu se mai poate să ieşim din casă să ne mai strângem. Nu se mai poate două sute, nici o sută, cum ne strângeam. Nu se mai poate nici douăzeci. Nici zece nu se mai poate. Nici cinci nu se mai poate. Nici trei, nici doi. Nu se mai poate, tată.

... Mai avem puțin şi sfârşim. Se ridică vasul, şi cine rămâne în urmă, rămâne cum ar rămâne un tâmplar sau un zidar care mai are să facă un lucru mic ca să termine. Şi cine rămâne, să nu piardă cartea, să nu piardă viața.

... Această ființă suferă durere neîmpăcată, şi din pricina aceasta se scurtează vremea proorociei, că în loc să-Mi fac vecini, Mi-am făcut duşmani, şi aşa s-a întâmplat peste tot pe unde Domnul a trecut. Veți rămâne singurei şi străini şi are să vi se ia averea.

... Tinerilor, nu v-am dat femei, ci v-am dat o lege nouă. V-am dat o samarineancă, v-am dat un samarinean. Veți fi cu Mine?

... Ascultați, păstori, şi păstrați proorocia, căci cum ştiți că au fost legionarii întorşi pe dos, aşa se vor controla locuințele creştinilor, că se vor răsturna multe case care sunt vândute că sunt lucrurile Mele acolo.

9/22 ianuarie 1976

„Se va lua harul de la preoți şi se va da vouă“. Creştinii vor merge la munți şi vor vedea pieirea fiarei şi dărâmarea zidurilor. Schimbarea calendarului sărbătorilor. Postul nu omoară omul.

... Se va lua harul de la preoți şi se va da vouă, dar vor veni zvonuri prin lume că voi nu sunteți buni. Voi să nu vă înfricoşați să ziceți că nu sunteți buni. Nu lăsați să intre în voi microbii celor răi. Nu am mai spus: *„Fii ca Ilie sau ca Ioan din pustie“,* ci am zis: *„Fii ca Mine“.*

... Vai de oița care nu ascultă de păstor! pentru că te-am trimis pe tine ca să Mă serveşti pe Mine. Pregătiți-Mi oile, că vor merge la munți, şi de acolo veți vedea cum va pieri fiara şi cum se vor dărâma zidurile şi îi veți vedea pe mulți când se vor nimici.

... Păstorule, dacă cineva nu vrea să asculte de învățătura ta, arată-i din carte, şi dacă nici din carte nu se va vindeca, scutură praful de pe picioarele tale.

... E greu, tată, că s-au luat două duminici, dar vine o jale mare, şi țineți ascuns aceasta, că nu se poate spune pe față *(schimbarea calendarului sărbătorilor, în 1924, n.r.).*

... Voi ați văzut om mâncând, murind? Eu am văzut om mâncând, murind. Dar om postind, murind, nu am văzut. Sunt persoane în poporul Meu care pot să postească mai mult decât se posteşte şi sunt persoane care nu pot să postească nici o jumătate de zi, dar au dragoste, şi Eu iau din bucata celui care posteşte şi îi dau şi lui. Umblați prin poporul Meu, că sunt unii care urăsc pe cei care nu postesc.

16/29 ianuarie 1976

Domnul ocroteşte pe ai Săi, în vremea urgiilor. Nestatornicia creştinilor şi împuținarea numărului lor. Duşmănia asupra preotului Ioan de la Vladimireşti şi suferința lui. Pricina închiderii mănăstirii Vladimireşti: duşmănia maicii Veronica asupra trâmbiței Domnului. Sunetul trâmbițelor din cei patru munți.

... Israele, fii priceput, că dacă vei pricepe tainele Mele, când pe pământul acesta va fi scris *„măcel“,* tu nu vei pieri.

... Mulți se urcă pe scară ca să se urce la cer, dar dintr-o mică neatenție, se surpă şi se schilodesc, că s-au urcat pe scară cu ochii la cer, să vadă dacă mai e mult, şi au alunecat din neatenție de pe cuiele scării. Aceasta se cheamă mândria şi neiubirea de frații tăi. Scara, pentru tine e pusă, şi nu cade şi nu se rupe, şi nu a căzut şi nu s-a rupt de când e veacul. Dar tu cazi.

... Unde este poporul Meu? că nu mai e tot. Unde s-a ascuns? Unde este poporul Meu din anul 1955 până în anul 1975? Unde sunt? În fiecare an şi în fiecare lună şi în fiecare săptămână şi în fiecare seară am vorbit. Unde sunt? Unde e poporul de la început când toți ziceau: *„Adevărat, este Cuvântul lui Dumnezeu!“*? Nu sunt în lume aceştia care au fugit, că M-aş duce şi i-aş aduce. Atunci, sunt în iad? Adevărat s-a grăit.

... Dacă sfârşitul vine astăzi, prezentul vorbeşte şi prezentul rămâne. La mănăstirea Vladimireşti, Ioan a vorbit, şi cei ce l-au ascultat, l-au arestat şi l-au schingiuit, şi astăzi este fără adăpost. Dar Eu îi dau adăpost şi lui, şi la toți cei fără adăpost. Îl învinuieşte astăzi pentru port. Gradul şi harul nu i s-au luat. Dar Veronica este duşmană pe Verginica şi poartă această duşmănie pentru profeție, şi s-a scris în cer. Să ştiți că profeția de astăzi nu este profeția lui Veronica. Pe a ei a mâncat-o pisica. A avut duşmane mulțime mare de măicuțe care au fost îmbrăcate în duşmane şi s-au măritat şi au acum copii, şi unele din ele au şi nepoți, şi pentru aceasta nu s-a descuiat mănăstirea Vladimireşti, că nu s-a împlinit cuvântul pe care l-am dat Eu. Păinica lui Veronica, nu i-a luat-o Verginica, ci e în mâna Domnului. Când vor suna trâmbițele din cei patru munți, din muntele de la miazăzi, din muntele de la miazănoapte, din muntele de la răsărit şi din muntele de la apus, atunci se va întreba fiecare de locuința sa şi de lucrarea pe care o are. Atunci fiecare va fi trecut pe o notă, pentru lucrul pe care l-a avut, şi atunci vor merge toți într-un loc, unde se va continua lucrarea, şi atunci mult se va jeli Veronica pentru că a duşmănit-o pe Verginica, şi atunci Mihail de la Micşuneşti îşi va lua plata pentru poşta sa pe care a dus-o.

... Lumea zice că se va desființa credința, dar ce-o fi mai tare, aceea va rămâne: cei cu mâncarea, sau cei cu postul.

29 ianuarie/11 februarie 1976

Cine pleacă din lucrarea cuvântului, pleacă din împărăția lui Dumnezeu. Vedenia caselor dărâmate: creştinii care se fac păgâni. Proorocie pentru dărâmarea turnurilor înalte. Munca duhovnicească şi îngrijirea butucului de vie. Cei credincioşi vor birui prin sabia de foc a Duhului Sfânt. Vor fi ocrotiți cei credincioşi în vremea curățirii pământului. Creştinii să iasă din lume, să iasă din blocuri şi să-şi zidească locuințe.

... Verginica, de ce ai ajuns aşa? Cine te-a bătut? Cine te-a chinuit? Cine te-a bătut pe tine, M-a bătut şi pe Mine. Cine te-a oropsit pe tine, acela M-a oropsit şi pe Mine. Cine nu te-a ascultat pe tine, acela nu M-a ascultat nici pe Mine. O, floricică de munte, cine nu a voit să te asculte? Cine a plecat din această lucrare, a plecat din împărăția lui Dumnezeu. Cine se întoarce la această lucrare, se întoarce la împărăția lui Dumnezeu. Cine a părăsit această masă, a părăsit împărăția lui Dumnezeu. Cine se întoarce la această lucrare, se întoarce la împărăția lui Dumnezeu, la masa cerească. Cine pleacă astăzi dintre voi, acela nu se mai întoarce înapoi, că au intrat duhurile necurate între ei şi nu se mai întorc la locul sfânt. Verginica, vezi casele acelea care se dărâmă, care se schimbă? Sunt creştinii care se dărâmă, care se schimbă din îngeri în păgâni.

... Mai e un pic de loc şi se umple tot pământul de blocuri. Atunci a sosit şi dărâmarea. Mai e un pic de loc, țineți minte acest cuvânt, mai e un pic, şi nu va mai fi pământ fără bloc, şi să ştiți cu toții că a sosit ceasul morții. Nu uitați, fiți pregătiți. Plecați urechea bine la Mine. Cine are urechi de auzit, să audă ce vi se spune de la Duhul Sfânt.

... Cine munceşte duhovniceşte mai mult decât pământeşte, acela trăieşte. Cine trăieşte pământeşte mai mult decât duhovniceşte, acela nu trăieşte.

... Cine are vie, acela are bogăție, dar nu pământească, ci duhovnicească. Cine are butuc de viță, să şi-l îngrijească şi are să rodească şi pe Domnul are să-L împrumute.

... Într-o zi vor fi zile mai multe şi veți avea o nuntă şi veți mânca şi veți bea şi nimeni nu va zice să vă sculați şi nimeni nu vă va tulbura. Atunci să ai ce mânca şi ce bea, că tot cerul se va bucura de veselia ta. Este o zi care este scrisă în carte, când se va uni cerul cu pământul. De aceea vi s-a spus: *«Îngrijiți butucul de viță».* Butucul de viță e credința sfântă. Îngrijiți butucul de viță, nu-l lăsați să se usuce, că el va rodi; va face viță înaltă şi roditoare şi va face vin şi va pune pe masă vin cu stare aleasă. Se vorbeşte prin lume că se va desființa butucul de viță, dar să ştii că nu este aşa. Cine nu vrea să piardă viața, Dumnezeu va veni din cerul sfânt şi va pune peste el adăpost.

Nu vă temeți şi nu vă înfricoşați de ştiința lumii de azi, că ştiința lumii de azi e ca omul care moare fără lumânare. Toate profețiile din Vechiul şi Noul Testament s-au împlinit, şi sfârşitul bate la uşă.

... Nimic să nu înlocuiți în locul lui Dumnezeu, şi pe nimeni să nu numiți Dumnezeu, afară de Mine. Nu acest trup; acest trup e un lut făcut de Dumnezeu. Dumnezeu a poruncit de s-a zidit şi a crescut.

... Pe pământ la voi e război. Se bat duhurile, se bat îngerii cereşti cu îngerii pământeşti. Îngerii pământeşti sunt aceia care nu-L au pe Dumnezeu. Îngerii cereşti sunt aceia care-L au pe Dumnezeu, dar să ştiți bine că cine e pământesc, nu va învinge. Ceea ce e duhovnicesc, aceea învinge, că nu sabia de aramă învinge, ci sabia cea de foc.

... Copilaşii Mei, puțini ai Mei sunt pe pământ neamăgiți. Şi profeții care au profețit s-au amăgit sută la sută. Ei fac serviciul pentru burtă, nu pentru duh.

... Copilașii Mei, sunteți în ajunul sfârșitului. Ce este mai ușor să vă spun: sunteți în ajunul sfârșitului, sau sunteți în ajunul morții? Nu vă spun vouă așa, ci vouă vă spun: alungați moartea și cumpărați viața. Dacă cineva caută viața, să-l îndreptați la Mine.

... De aceea a făcut Dumnezeu rude, ca să fie mijlocitori pentru ciungi, pentru ologi, pentru cei care au duhul rău. Nu zadarnic a suferit ierarhul Nicolae, ierarhul Haralambie, ierarhul Vasilie, ci pentru ca să fie lucrători în vie când via o va bate piatra. Folosiți cuvântul, că Dumnezeu are de lucrat cu voi. Tu ești unul, dar în urma ta e mia, dar nu va căpăta ce tu vei căpăta.

... Copilașii Mei, veniți la Mine, dar nu întrebați lumea care este drumul care duce la Mine, că lumea e mincinoasă și te duce la rău. Chiar un sfânt de ar veni din cer, și pe acela l-ar minți lumea. Dar acela nu se va rătăci, că el știe drumul pe unde a venit.

... Domnul Iisus e hotărât să vă ridice de pe pământ în timp ce lumea va fi curățită prin suferință; prin multe, nu prin una.

Nu uita cuvintele Mele, că de multe ori am auzit când ai spus: *„Am uitat, Doamne"*. Este păcat strigător la cer. Ține minte aceste cuvinte, că diavolul ți le-a furat. Nu uita și nu pierde nici un cuvânt, căci cu un singur cuvânt vei răscumpăra o mulțime mare de suflare, că nimeni din moșii și strămoșii voștri nu au fost adăpați cum voi sunteți adăpați.

... Păstrați-vă viața cu Domnul Iisus, că dacă păstrați viața, nu veți pieri. Nu vă otrăviți cu otrava cu care se otrăvește lumea. Beți băutură de izvor și mâncați mâncare făcută de mâinile voastre. Este bine ca omul care este cu Domnul să aibă hrana în ograda sa, dar pentru că pământul s-a luat, cum ar fi cei de la bloc, care n-au unde să-și facă ogradă, vă spune Domnul: când vă duceți să cumpărați o pâine, să cereți la Domnul s-o curețe prin harul Său. Nimic să nu mâncați necurățit de mila lui Dumnezeu. Și vă mai spune Domnul ceva: faceți căsuțe pe pământul vostru, ca să nu fiți îngrămădiți cu păgânii la un loc.

8/21 februarie 1976

Între credință și necredință se face război. Crucea este semnul venirii Domnului, dar cei ce rătăcesc nu cunosc acest semn. Se va scrie numele acestei profeții, în ajunul venirii zilei Domnului. Domnul vorbește prin cuvânt cu cei credincioși, și prin urgii cu cei necredincioși. Postul și rugăciunea retează lucrarea dușmană, și Domnul va lumina din cei credincioși. Maica Veronica urăște pe Verginica. Dacă România nu se va curăți, nu va scăpa nespălată.

... Sunt trei sferturi din omenire care nu se închină, și numai un sfert se mai închină, și acest sfert care mai e, și aceste trei sferturi care mai sunt, vor isca un crâncen război. Și acest sfert va birui pe cele trei sferturi, că Acești trei: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, sunt foc și sunt trei Duhuri, Care vor mistui toată minciuna.

... Domnul Iisus când a coborât în iad a stat cu picioarele pe cruce. De aceea se spune: crucea este puntea. Prin cruce a scos afară din iad pe cei căzuți. Copilașii Mei, multora dintre voi le este rușine de lume să-și facă acest semn al crucii. Dacă ți-e rușine de cruce, ți-e rușine de Mine. Copilașii Mei, înainte de sfânta cruce nu se făcea semnul acesta. Acesta este semnul între pământ și cer, între Vechiul și între Noul. În vechiul om nu a fost acest semn, și mulți când au căzut au crezut și au trecut de la vechi la nou. Și mulți nu au crezut și au rămas cu cei vechi. Și de ce cei vechi urăsc pe cei noi? Domnul Iisus nu S-a supărat pe cel ce nu a crezut în venirea Sa. Fiule, cei din vechi cred în Domnul Iisus, dar nu cred în lucrurile ce le-a făcut El și nu iubesc crucea și socotesc crucea vrăjmaș al Domnului Iisus și o urăsc, o scuipă, o batjocoresc, o bârfesc, și aceasta Domnul învinuiește. Aceștia din vechiul, pe Maica Domnului o socotesc o femeie ca toate femeile și o învinuiesc de curvie. Deosebiți pe aceia din voi și cinstiți cu cinste pe Maica Mea.

Crucea este puntea cu care vei trece peste toată prăpastia. De aceea zic: nu urâți, ca să nu fiți învinuiți; și nici nu vă împrieteniți cu ei, ci deosebiți-vă precum întunericul de lumină, că mulți au trecut și chiar au văzut pe Domnul Iisus și adevărul sfânt, și sunt amăgiți de cei din trecut, și au trecut la ei. Unii învinuiesc preoția, alții învinuiesc crucea, alții învinuiesc pe Măicuța Mea, alții învinuiesc că lucrați sâmbăta, alții învinuiesc multe alte lucruri sfinte.

... Copilașii Mei, nu mai e mult. Mai sunt câteva sărbători între început și sfârșit, și aceste sărbători sunt câteva buchete de flori, și zic: păstrați florile, că sunt greu de câștigat, că nimeni nu poate să formeze măcar o frunză a unei flori.

... Copilașii Mei, această profeție nu e dată s-o știe întreaga omenire, dar odată, în ajunul acelei zile mari, se va scrie pe orice hârtie, se va scrie pe orice piatră, se va scrie pe orice copac și pe orice făptură. Va fi scrisă această zi și numele acestei profeții.

... Copilașii Mei, așa cum căutați sănătatea, ca trupul să fie sănătos, așa căutați-L pe Domnul Iisus Hristos, Care a coborât din cer pe pământ și stă de vorbă cu omenirea. Cu tine vorbește duhovnicește, cu alții vorbește pământește, iar cu alții vorbește în chip nevăzut. Copilașul Meu, când ai auzit de cutremur, să nu zici *„cutremur"*, ci să zici: *„Domnul a vorbit cu poporul rău, care a distrus lucrul lui Dumnezeu"*. Când ai auzit de înec, să știi că Domnul a vorbit cu cei care au băut, că atâta au băut, cât curg apele. Și pe aici ar fi venit dacă nu ar fi fost această insulă. A fost ocrotit acest pământ românesc.

... Cât puteți, căutați și fiți vrednici de ceea ce se pregătește pentru poporul Domnului care mai este astăzi pe pământ. Fiți pregătiți și alungați de la voi orice poftă. Uitați-vă și nu mai doriți, fecioarelor, căsătorie, că Dumnezeu S-a supărat și nu mai face căsătorii, că am luat pe mulți tineri și i-am băgat în grădină și le-am poruncit să fie curați, nepătați, și nu M-au ascultat, și astăzi s-au îmbrăcat în haine de păgâni și s-au repezit ca leul împotriva Mea. Sunteți rugați, cu viață curată să Mă așteptați.

... Faceți locuințe ascunse, pentru a-L lăuda pe Dumnezeu și a vă ruga lui Dumnezeu. De ce vă spune Dumnezeu așa, nu întreabă nimeni? Faceți-vă locuințe ascunse, pentru a păstra cărțile sfinte. Faceți-vă locuințe ascunse, pentru a intra în ele duminica.

Iată ce spune Domnul în popor: nu mai opriți mieii de la suptul lor. Lăsați-i să sugă până la vârsta lor. După ce i-ați înțărcat, îi obișnuiți cu mâncarea; și deosebiți masă de masă.

Feriți-vă de lei. Să nu știe leii ce mâncați voi; și învățați mieii să nu fie prieteni cu leii, că apoi prin ei află de voi. Cercetați bine aceste cuvinte, că nu a sosit ziua despre care scrie la carte că vor mânca leii cu mieii la masă, dar va sosi.

... Rugați-vă neîncetat, mai mult în miez de noapte când toți dorm, și postiți, căci postul pe care l-ați făcut și rugăciunea pe care ați făcut-o, au luat viața la multe fiare, și ce veți mai face de azi înainte, va nimici și va zdrobi pe mulți care vă urăsc.

... Fiţi cuminţi, că vine prăpădul. Învăţaţi-vă să aveţi inima sălaş curat. Vine la tine Dumnezeu cu tot cerul Său să stea în inima ta ca să te scape de foc, că vei sta în mijlocul focului şi nu vei arde; vei sta în mijlocul războiului şi nu vei dispărea. Pentru unii dintre voi vorbim Noi. Vei sta în loc întunecos şi lumină vei da, şi va lumina făptura, că Dumnezeu din inima ta va lumina.

... Pregăteşte-te cum s-au pregătit creştinii din trecut, dar deosebit eşti tu, cel de azi, de cel de ieri, şi nu se aseamănă pregătire cu pregătire. Tu ai avut o putere, iar cel de ieri altă putere; şi cel de mâine altă putere, că n-am venit la voi să stau cu mâinile în şolduri. Nu mai fiţi egali cu lumea.

... Mănăstirea Vladimireşti, Domnul Iisus Se luptă ca s-o dezrobească de fiinţele stricate care sunt în ea, şi să se descuie, dar pentru că Veronica urăşte de moarte pe Verginica, Domnul a prelungit, că Veronica, lucrarea Mea o urăşte. Lucrarea Mea a lucrat şi prin ea, şi nu Verginica i-a luat-o, ci surorile din acea curte, şi nu surorile, ci monahiile.

... Dacă Preasfânta Fecioară Maria n-ar fi plâns şi nu s-ar fi rugat pentru această ţară care este în picioarele acestor puhoaie, care puhoaie au călcat orice legământ, o, tată, de mult ar fi fost nimicită! Dar dacă această ţară nu se va curăţi, să ştiţi că nu va scăpa necurăţită şi nu va scăpa nespălată.

10/23 februarie 1976

Neascultarea creştinilor lungeşte suferinţa trâmbiţei Domnului. Vreme de strâmtorare; cuvântul Domnului este vândut. Mulţi se vor vindeca la mersul Domnului peste pământ. Proorocie pentru închiderea bisericilor.

... Vom ajunge să purtăm trâmbiţa cu targa, pentru că e plină de suferinţă, căci suferinţa nu se ia, ci se dă, căci creştinul pune durerea pe ea cu lopata, şi va fi aceasta spre judecată.

... Domnul Iisus Hristos a coborât din cerul sfânt pe acest pământ, nu cu trupul, ci cu Duhul. Domnul cutreieră pământul în lung şi în lat şi lucrează. Prin cuvânt grăieşte peste pământ, şi fericit cine a auzit şi a păstrat acest cuvânt. Cum merge banul din mână în mână, aşa merg cuvintele acestei profeţii în gurile duşmanilor călăi. Vai de acela care a pierdut acest cuvânt! că acela nu va intra întru împărăţia Mea, adică cine a avut şi l-a vândut. O, rămăşiţa unui popor blagoslovit de Domnul Iisus Hristos! O, rămăşiţă, fiţi cuminţi! Până acum aţi umblat şi aţi scris tot ceea ce aţi auzit. Până acum v-a călăuzit cuvântul acesta sfânt, dar acum vă spun: puneţi toate bine, că afară e vreme rea pentru voi, şi bună pentru cei răi. E vremea plăcerilor, a călăilor şi a vânzătorilor.

... Eu voiesc să fie la Mine zece dintre voi, că am avut sute şi mii, dar nădăjduiesc că zece voi avea. Domnul Iisus nu mai stă pe pământ, Se ridică. Îmi pare rău de grâul Meu şi Îmi pare rău de munca Mea, că puţin am să câştig.

... Mai avem un pic şi vom ieşi şi vom controla pământul acesta şi în lung şi în lat şi veţi vedea ce nu au văzut ochii voştri. Bolnavii se vor face sănătoşi; orbii vor vedea; ciungii, cu mâinile lor vor lucra.

... Nu mai e profeţie, pentru că nu ştie creştinul s-o ţină, dar dacă vei fi credincios ca Ilie din pustie, Domnul îţi va da. Apă de vei cere, îţi voi da. Foc de vei cere, îţi voi da, ca să vadă păcătoşii.

... Plângeţi, că sunt hotărâţi oamenii de sus să închidă bisericile şi să trimită preoţii la serviciu, şi la mulţi preoţi le va părea bine.

7/20 martie 1976

Tot cuvântul Domnului se va împlini. Minunile postului şi ale rugăciunii. Fiii şi fiicele vor prooroci. Toate se vor schimba şi nu se vor mai cunoaşte.

... Poporul Meu, credeţi voi în cuvintele Mele? Aşa cum cu Maria, Maica Mea, s-au împlinit, şi cum s-au împlinit şi cu Mine toate cuvintele, aşa şi cu voi se vor împlini. Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Cine are urechi de auzit, să audă. Cine are minte de priceput, să priceapă. Alegeţi grâul din neghină, că nu va mai fi timp să-l alegi şi nu va mai fi vreme bună. Eu Mă voi lupta şi tot mereu vă voi aştepta, şi în vreme rea, căci Domnul vine pe vreme de furtună, nu pe vreme bună.

... Păstraţi cuvântul Meu şi lucraţi lui Dumnezeu. Fă faptă bună, că pentru tine faci. Zice cineva: *„Mi-a pus Domnul sarcină grea ca să postesc atâtea ore. Parcă Domnul nu ştie că eu sunt bolnav şi nu pot să postesc“*. O, fiilor, înainte moşii şi strămoşii prin post şi rugăciune au săvârşit multe. Tu n-ai făcut nici o minune ca să se întoarcă lumea la Mine. Vino la Mine, poporul Meu, şi ia hotărâre pentru tine: *„Doamne, Ţie vreau să-Ţi slujesc“*.

... Cine este creştin nu pleacă departe de casa sa, nu iese la drum să întâlnească omul nebun. Creştine, vino la Mine! că numai Dumnezeu lucrează pentru poporul Său. Dacă Dumnezeu nu-Şi făcea lucrarea Sa, nu mai era făptura aceasta poporul Domnului. Vino la Mine, că vei fi îngrozit când vei vedea că pe unii i-am luat sus, şi tu ai rămas.

... Turna-voi din Duhul Meu peste fiii şi fiicele voastre, că-i voi pregăti pe creştinii şi pe păcătoşii care doresc să vină la Mine. Mai sunt câteva minute şi nu vei mai cunoaşte locul acesta. Te vei uita în oraşul acesta şi nu vei mai cunoaşte că e oraşul acesta.

27 aprilie/10 mai 1976

Plata cea sfântă a credinţei. Maica Domnului nu se mai roagă pentru poporul rău. Preoţii lumii se ceartă pentru bani. Birul pentru cezar. Păgânii vor dărâma credinţa. Cuvintele Scripturilor sunt arme de biruinţă. Vine furtuna peste preoţi, căci au păcatul lăcomiei. Vine cutremur peste munţii zidiţi de oameni.

... Vine o vreme de credinţă, e scris în carte, că va fi căutată şi plătită cu plată sfântă. Fericit cine va avea credinţă, că astăzi credinţa e fără valoare, e călcată în picioare şi batjocorită. Dacă nu te iubea Dumnezeu, nu-L mai trimitea pe Fiul Său ca să te salveze.

... Preasfânta Născătoare de Dumnezeu se roagă întotdeauna pentru poporul rău, dar acum şi ea s-a oprit din ruga sa, că nu are pentru cine se mai ruga, că această lume nebună e născută din sodomie multă, cum nu s-a născut niciodată omul pe pământ.

... O, iubitul Meu popor, roagă-te mereu lui Dumnezeu să-l întoarcă de la tine pe duhul rău, să-l bage unde e ursita şi pedeapsa lui, că a făcut ruşine mare pe pământul tău.

... Învăţaţi copiii să se închine, căci copilul tău va săpa pe mama sa şi pe tatăl său, ca să spună la lume tot secretul. O, tată, vei avea vrăjmaşi cu tine la masă şi se va împlini ce este scris în carte şi nu-l vei putea da afară din casă, căci legea te va condamna.

... Fiţi desăvârşiţi, că Domnul Iisus nu vă căsătoreşte pământeşte, că avem de luptat luptă crâncenă, că a înşelat milioane de femei care să poarte rochiţă de mireasă. Multe din ele au lăsat bărbaţii şi s-au unit cu alţii. Vai lor! că pentru unele ca acestea suferă tot poporul, suferă tot cerul, şi trâmbiţa Mea cu tot ce se petrece în ea.

... Treziți-vă la oră de miez de noapte. Are să vină Domnul Iisus Hristos și nu are să găsească pe nimeni la rugăciune. La ora douăsprezece de noapte, să te găsească în genunchi, plângând și rugându-te. Puneți străjeri să vă trezească dacă voi nu puteți să vă treziți. Dacă ai pierdut ora de rugăciune, ai pierdut scump lucru, tată.

... Tată, credința să vă fie averea. Cu credința ai întemeiat casă pe piatră. Nu vă rușinați cu credința că azi nu are valoare, căci cine aruncă credința ca să aibă valoare, acela va pieri. Cine a pierdut credința, după aceasta se va cere să piară și el.

... Până acum ați scris ce ați voit, ați umblat în lărgime, dar acum vă spun: puneți toate bine, că afară e vreme rea pentru voi.

... Mai avem un pic și vom ieși și vom controla pământul în lung și în lat și veți vedea ce nu au văzut ochii voștri. Oițele Mele, va veni vremea ca dintr-o sută de preoți să rămână unul, și dintr-o mie să rămână zece. De ce? Pentru că fiecare s-a lăcomit, a pus preț. O, tată, dacă auzi cum se ceartă pe bani, cum se ceartă pe prosoape, cum se ceartă pe batiste! Păcat. Iată, și cei ce slujesc slujbele, zic: *„Slugărimea mea să fie plătită tot de preot, că pe el îl slujesc“*.

Dar să fiți cuminți, că va veni cezarul să vă ia și vaca, și porcul, și oaia, și capra, și pasărea, și tot, și vă va lăsa curtea goală și nu va zice: *„Ce va mânca omul acesta?“*. Dar Eu zic: dă-i cezarului ce vrea să-ți ia, și inima ta să fie a Mea.

... Țineți minte, că suntem în drum spre jale și spre întristare și ne vom îmbrăca în negru, și nu mai e veselia de altădată, că veselia ne-o iau străinii care voiesc să cucerească credința.

20 mai/2 iunie 1976

Învățătura Scripturii, în luptă cu cei necredincioși. Proorocie: cutremur peste munții zidiți de lume.

... Se văd între voi lucruri pe care le-am văzut la Lucifer. Se vede între voi acest înger care vrea să pornească război împotriva Mea.

... Poporul Meu, poporul Meu, purtați-vă ca îngerii, că vine vremea pe care voi nu o știți și nu o cunoașteți și n-ai să poți pleca așa cum a plecat femeia lui Lot din casa ta. De ce? Că te încurcă treburile. N-ai să te înduri să pleci dintre neamuri, că ai să zici: *„Să le spun și acelora să meargă“*, și ai să te încurci, că până te vei întoarce, s-a terminat. Trăiește după sfatul Meu și nu te băga în neamul acela, că vine vremea să te urci pe scară sus numai tu și cel ce va fi scris pe tabele.

... Poporul Meu iubit, purtați-vă ca îngerii, dar nu ca aceia care sunt întunecați, ci ca aceia care s-au umilit. Unul dintre îngeri, care l-a văzut pe cel mai mare că a căzut, s-a îngrozit și a strigat la toată ceata: *„Să stăm bine, să stăm cu frică și să luăm aminte!“*.

... Copilașii Mei, veți primi o carte scrisă, și văd că pentru această carte creștinii se vor bate. Se va vărsa sânge de martir, că fiecare vrea să pună mâna pe ea, dar numai unul e scris să pună mâna pe ea.

Toate forțele de lucru s-au lucrat pentru lumea aceasta ca să se mântuiască, dar nu s-a mântuit. Ce să mai fac la această lume? Nu mai am ce, că de M-aș arăta în trup, mai mult de o mie de ori M-ar răstigni, și de câte ori aș mișca, ar da.

... Tineri și tinere, Eu împlinesc Scriptura, dar nu am auzit pe nimeni care vrea să trăiască feciorelnic, nu am auzit pe nimeni care vrea să stea cu Mine. Nu mai fiți cu firea pământească și lumească. Nu Mă mai dați de rușine. Veniți-vă în fire. Domnul Iisus a cerut de la poporul Său lucruri plăcute, lucruri sfinte și frumoase. Dar de ce nu-I dați? Nu vă judec. V-am întrebat. Rugați-vă la Dumnezeu să nu fie judecata pentru aceste lucruri.

Fiilor, învățați Scriptura, să nu vă întreacă cei cu natura. Se apropie examenul și vei avea o serbare foarte mare. Serbarea ta va fi cu totul altceva. Fiul Meu, să știi Scriptura, tată, să dai de rușine pe cel ce nu vine cu Mine și vrea să te dărâme pe tine. Nu e lupta grea dacă vei învăța Scriptura. Nu-ți trebuie nici băț, nici sabie, decât această învățătură s-o porți.

... Cum era în București? Cum era în Provița? Cum era în Mănești sau în Ilfov când v-am cunoscut pe voi? Și cum este acum?

... Alergați să mâncați Trupul și Sângele Meu, că vine o furtună peste preoți, că pune în loc de anafură curată din apă și făină, se duce și ia din târna altuia colacul și face anafură. Nu se poate să se facă anafură decât din apă și făină. Nu mai scăpați anafura pe jos. Să se aducă la cunoștință sfântă.

... Feriți-vă de ruine. Vine o furtună peste lume, dar nu peste voi, cei cu Mine. Vine o furtună peste lume și vine un cutremur peste munți și se vor face șes. Nu munții Baba, ci munții zidiți de lumea aceasta.

3/16 iunie 1976

Domnul nu părăsește pe cei ce împlinesc cuvântul Lui cel întocmit. Fărădelegea nu va mai fi, și nimeni să nu râvnească la aurul și la averea ei.

... Lucrarea se va sfârși. S-a întâlnit din patru părți, s-a întocmit în patru, și de-acum, fiilor, cum vă veți păstra, așa veți fi. Eu nu vă părăsesc.

... Fiilor, fiți liniștiți, că toate se sfârșesc: hula împotriva lui Dumnezeu, hula împotriva Duhului Sfânt. Se sfărâmă și spurcăciunea, și curvia, și mândria, și mânia. Toate se sfărâmă și se vor scurge pe ape. Fiilor, vă anunț să știți, că dacă vei avea soră în această albie curgătoare, sau vei avea vreun frate hulitor și îl vei vedea curgând pe ape, să nu-l scapi, căci cine va sări să-l scape, va greși și se va osândi. Dacă ai vreun frate și a căzut la pat, de boală grea, să nu te duci cu el la scăpare, că te vei osândi, că Domnul Iisus a hotărât pieirea pentru cei răi, și să nu râvniți nici la casele lor, nici la hainele lor, nici la vitele lor, nici la aurul lor; la nimic al lor să nu vă îngrămădiți, că mare greșeală veți avea, și vă veți osândi.

13/26 iunie 1976

Păcatul nu va mai dăinui pe pământ, și va fi judecata păcatului. Proorocie pentru sfârșitul lui Ceaușescu: anul 1990, și toate vor merge spre judecată.

... Fiți cuminți, că lumea s-a înrăit, și se laudă că a băut și a mâncat și se laudă că s-a distrat, dar voi să vă lăudați cu Domnul Iisus Hristos. Ei se laudă că au avere, se laudă că au case, că au vile, că au moșii, se laudă că au blocuri, se laudă că au mașini. Feriți-vă de lauda lăudăroșilor și astupați urechile ca să nu auziți, că se laudă a moarte și a pieire, că nimic nu le va rămâne.

... Totul, totul se va usca. E scris că de la răsărit la miazănoapte, de la apus la miazăzi, e scris peste tot că piere omul păcătos. Fiți credincioși, copilașii Mei. Te vei trezi într-o bună zi că păcătoșii nu vor mai fi, și te vei uita la casa lui și nici grajdul său nu va mai fi și nu se va mai cunoaște locul, și nici

ograda sa nu se va mai afla. Nu că am necaz pe ei, dar faptele lor îi vor distruge. A venit ziua când păcatul a nimicit totul.

... Adevărat vă mărturisește Dumnezeu, că nu mai e vreme de bucurie, ci este vreme de judecată. Conducătorul acestui pământ măsoară că mai e, că mai e, dar să știți că ultimul an al său este anul 1990 când toate se vor opri și vor merge spre judecată.

26 iunie/9 iulie 1976

Preoții lumii pun binecuvântare peste băuturi îmbătătoare.

... Fiilor, nu vă descoperiți nici pe voi, nici mărgăritarele de la voi, că dracul s-a îmbrăcat și în haine de argat, și de cerșetor, și de împărat, și în haine de preot, și în haine sfinte. Au ieșit oameni care dau binecuvântarea la băuturi îmbătătoare. Feriți-vă de aceștia.

8/21 iulie 1976

„Treceți din trup în duh". Cei credincioși nu vor vedea pieirea lumii. Când trâmbița va înceta, Domnul Își va îmbrăca mireasa și va sta cu ea unde este scris. Preoții vând pe cei ce se mărturisesc lor.

... Măi copilașii Mei, poporul Meu întru care am binevoit, treceți din trup în duh, că numai așa vă veți strecura prin lumea aceasta. O, ce vreme spurcată e pe pământul acesta, tată! Încă o dată vă voi repeta: Domnul a coborât din cerul sfânt, cu Duhul. La început a fost cu trupul. La sfârșit e cu Duhul. Fiți credincioși în Domnul Iisus Hristos, că numai aceia vor rămâne. Totul va pieri.

... Toți diavolii au ieșit pe pământ și pun la cale această lume să facă păcate, că aceste păcate care se fac astăzi în această țară, s-au făcut și în Sodoma și în Gomora, s-au făcut și în vremea lui Noe. Dacă voi veți asculta, nici nu veți vedea pieirea lumii acesteia, că Domnul vă va lua.

... Mai împărtășiți din lucrul Meu, dar nu pentru aceștia care zic: *„Știu eu cine ți-a spus"*. Aceștia nu mai merită nimic din izvoarele Mele.

... Nu pot grăi mai mult, că trâmbița e în suferință mare. Fiilor, plecați-vă urechea la aceste cuvinte și căutați în carte, de la începutul acestui veac, prin câte gurițe sfinte a vorbit Domnul și până la venirea Fiului Său, și după venirea Fiului Său. Și multe trâmbițe s-au sfârșit, că atâta le-a fost timpul de trăit. Și această trâmbiță, din pricina durerilor care i s-au dat de la cei neascultători și necredincioși, iată că a ajuns la vreme de grea suferință. Cum ține cineva în palmă o păsărică și cu mâna cealaltă o acoperă să nu o plouă și să nu o ningă, așa ține Dumnezeu această trâmbiță a Sa, și nu-i cereți mult lucru, că nimic nu poate da fără puterea Mea.

... Poporul Meu iubit, nu mai greși, că Domnul Iisus va veni curând și o va îmbrăca pe mireasa Sa și va pleca în depărtare, unde este scris. Dacă trâmbița va înceta din suflarea sa, să știi că și Domnul e la ușa ta, și după ea va urma nunta. Să nu zici: *„Aoleu, ce să fac eu? că a luat Dumnezeu trâmbița Sa"*, ci să zici că Dumnezeu a venit și Și-a luat trâmbița Sa, și să știți că toate sunt pregătite pentru sfârșit.

A intrat duhul necurat unde nu trebuia să intre. A intrat duhul necurat în gura celui ce te-a mărturisit și te-a împărtășit, și va fi luată această poartă și va fi aruncată.

25 august/7 septembrie 1976

Pecetea Duhului Sfânt îi păzește de judecătorii pământului, pe născuții din urmă. Neagonisirea bogățiilor înlesnește milostenia către cei lipsiți. Proorocia timpului fericit.

... Nu mai erați, tată, dacă nu vă apăra Dumnezeu. Și acum vă întăresc și vă păzesc, că v-am închinat cu pecetea Duhului Sfânt și nimic nu vi se va întâmpla, că vă apăr și vă ocrotesc, că voi sunteți copiii Domnului Iisus, născuți în urma veacului.

... Nu mai e mult și vom scăpa de toată durerea. Se vorbește în lume că aveți dosare să vă judece, dar să știți că dosarele acestea îi vor judeca pe ei. Credeți? Va veni un împărat trimis de Mine.

... Am cu Mine pe cei care M-au însoțit astăzi la voi, pe sfinții arhangheli Mihail, Gavriil, Rafail, Uriil, Evogdiil, Jurul, Selefiil, Juguduil, Varahil. Și mai am, care Mă însoțește, pe Preacurata Fecioară Maria.

... Și Mie Îmi place că ai căsuță împodobită, dar e mare lux, tată. Dați milă și la săraci. O, dacă ați vedea cum rabdă de foame răposații! De ce nu au? Pentru că n-au crezut în Dumnezeu. Ia-ți rochiță și hăinuță, dar nu face multe ca să umpli lăzile cu ele. Sunt oameni, chiar din creștini, sărmani și săraci. Nu sunt contra să vă mobilați casa, dar adevărat vă grăiesc că nu puteți să plecați cu ele în spate ca să le duceți mai departe.

... Fiule, v-au luat străinii pâinea de la gură. Au umplut de avioane pământul și văzduhul. Țineți secretul, că de nu-l veți ține, și pe voi vă vor împușca, și pe trâmbița Mea. Suntem în vremuri grele, și cele bune vin, dar cât ai clipi din ochi, ai să te uiți și nu vei mai cunoaște casa vecinului. Mereu v-am învățat și mereu uitați.

10/23 septembrie 1976

Patima beției umple lumea. Credincioșii să nu se lepede de viața fără de moarte.

... Are să vină pe pământ fântână de băutură. O, copilașii Mei, încă o dată repet această șoaptă. Mai e un pic, și în loc de apă, unde e izvor de apă, vor izvorî băuturi care îmbată. Și ce veți face voi când veți avea nevoie de apă? căci băutura nu răcorește sufletul. O, copilași bătuți de vremea de azi! Ce veți face? că pe aici e drumul, tată, și spre lună, și spre soare. Și dacă vrei să vii la Mine, pune ștampila și vino.

... Eu vorbesc cu voi, dar mintea voastră este îndreptată către aceste cuvinte? Spuneți, tată. Eu știu dacă ești sau nu, dar te întreb ca să te fac pe tine atent. Iată, Zaharia, cât era de credincios, când i s-a spus de către îngerul Meu că soția sa va naște un prunc și îi va pune numele Ioan, dacă ar fi fost încredințat, mut nu rămânea. Oricât ai fi de credincios, când auzi un cuvânt ca acesta, e greu de pătruns la Dumnezeu gândul vostru. Mereu să aveți gândul la Dumnezeu. Copilași de zile înaintați, dar nu și de Duh, veniți-vă în fire!

Căutați mereu să fiți conștienți către Dumnezeu, că de ar cunoaște cineva și toate stelele de pe cer, și lucrurile lui Dumnezeu nu le cunoaște, nimic din el nu este pe pământ.

... Dumnezeu când a venit pe pământ a doua oară a scris viață fără de moarte, dar dacă veți călca peste acest scris, veți pieri, că voi sunteți cei din urmă născuți, și dacă prin ascultare veți lucra lucrul ce vi s-a încredințat, să știți că este Dumnezeu cu voi, și cu voi va încheia Dumnezeu veacul acesta. Chiar dacă te vei întâlni pe cale cu cineva și îți va zice: *„Leapădă-te de lucrul acesta, că vei muri"*, să știi că e min-

ciună, că Eu ți-am spus că moartea nu va mai fi cu tine. Să știți că așa cum am lucrat cu Moise, așa am lucrat și lucrez și cu voi. Moise n-a primit nici o minciună. Așa și la voi, nu lucrați ce lucrează oamenii răi, că aceia vă ucid și viața, și toate cele bune ale voastre. Uitați-vă bine la cei ce mor și fac păcat, că pe aceia nu-i mai poate învia nimeni. Așa ești rugat de Dumnezeu, să nu omori lucrul Său, Duhul Său.

Dumnezeu cere de la tine mângâierea. Și care este mângâierea? Eu nu voiesc să dai aur și argint, ci milă. Duhovnicește să faci voia Sa, adică nu huli, nu dușmăni, nu te îmbogăți cu avere pământească, nu fura, nu minți, căci tu ești fiul Meu, și Eu sunt Dumnezeu, și cu tine voi moșteni toată averea, fără hotar. Ai să stăpânești avere fără să-i cunoști hotarul, dar să fii bun, să faci voia lui Dumnezeu. Ferește-te de izvorul de apă care îmbată, că ăsta e începutul rătăcirii. Te-ai rătăcit, și nu mai e om pe pământ să te scoată din rătăcire. Așa sunteți rugați: feriți-vă!

Rugați-vă lui Dumnezeu să vă dea vedere din vederea Sa ca să vedeți ce e astăzi pe pământ, că e numai gloată beată. O, tată, ce va face Dumnezeu cu această gloată beată? că numai din băutură face ce face acum. Bea și împăratul, bea și argatul tot aceeași măsură.

... Fii credincios, nu fi fricos. În dosarele care s-au scris, sunt scrise numai minciuni, și Eu îi urăsc pe vrăjmașii Mei.

Astăzi e vremea de pe urmă și sunteți rugați să fiți ca și cum nu ați fi căsătoriți. Fiți pregătiți.

... Va veni o vreme când nu vei mai avea de unde cumpăra pâinică și vei merge cale lungă cu trenul ca să cumperi pâine. Nu faceți risipă, că e păcat să-ți bați joc de trupul Domnului Iisus Hristos.

2/15 octombrie 1976

Domnul spune la lume că va veni cu scaunul judecății. Creștinii vor fi prigoniți din biserici și vor ieși apele din matca lor. Cei credincioși vor fi biruitori în războiul pentru credință. La glasul Domnului să vină cel ce va fi chemat. Cei credincioși să mănânce binecuvântarea Domnului. În casele creștinilor să fie mare curățenie. Trâmbița Domnului.

... Întoarce-te, lume, cu fața către Mine, că vine plânsul peste tine! Strânge, lume, portul bine, că vine jalea peste tine! Lume, lasă gluma, că te vei jeli, și unde va fi peștera mai rea, acolo vei intra ca să scapi de necaz. Lume, lume, vine moartea peste tine și pământul nu te va primi! Atât am avut de vorbit pentru tine, lume. Am avut prooroci în tine, trimiși de la Mine, și n-ai voit să-i asculți. Am avut pe Fiul Meu venit la tine și nu L-ai primit și L-ai prigonit și L-ai omorât. Ce răspuns vei da la judecata Mea? Am trimis peste tine ape să te înece, și nu te-ai speriat. Am trimis foc să te ardă și nu te-ai speriat. Am trimis peste tine cutremure și nu te-ai speriat. Am trimis peste tine foamete de pâine și nu te-ai speriat. Am trimis peste tine boli grele și nu te-ai închinat Mie. O, lume, nu mai am ce mai trimite, că pe toate le-am folosit. Voi trimite între cer și pământ scaunul de judecată și te va judeca pentru toată fapta ta. Lume, lume, ai umplut pământul de spurcăciune! Lume, lume, Îmi voi retrage de la tine și moartea și vei striga cât vei putea, dar moartea te va lăsa.

... Să știți, și cărțile sunt de mii de ori schimbate. Să știți că au venit oamenii pe pământ, cu multă îndrăzneală, și au șters din cărți ce a fost scris. Sunt Scripturi schimbate. Numai una la o mie dacă mai e curată, că lumea, și chiar preoții, zic că proorocii nu au mai fost și nu mai sunt de la Ioan, dar uitați-vă că de la facerea pământului și până la încheierea veacului acesta, Dumnezeu nu va înceta învățătura Sa, și de aceea spun: s-au schimbat multe Scripturi, și oamenii de știință au scris multe minciuni. Dacă se găsesc la voi Scripturi de la Noi, și vi le cer, nu le dați la lume, la oameni care măcelăresc. De aceea am venit la voi, să vă spun să nu vă abateți de la calea Mea.

... O, copilașii Mei, se vor face stăpâni păstorii pe pășune și nu vă vor mai da, dar voi să nu vă supărați când veți fi dați afară de la cina pe care Dumnezeu a făcut-o pentru poporul Său. Să nu vă supărați, să nu huliți, ci să vă rugați la Stăpânul cinei să vă dea El. Și pentru această nesocotire vor ieși apele din matca lor, că a mai fost, și lumea nu s-a îngrozit, și au fugit de pe locurile joase și și-au făcut case pe locuri înalte, dar să știți că nu va rămâne făptură care nu se va îngrozi de această plagă, de mânia care va veni de la Dumnezeu. Copilașii Mei, să nu vă speriați. Chiar de veți muri, vii veți fi, că va veni peste tine Duhul lui Dumnezeu și va intra iarăși în inima ta, iar cei răi vor rămâne și vor fi masă păsărilor și câinilor, care n-au mâncat de când sunt pe pământ așa masă.

... Va veni și va lua odrasla ta și o va duce să învețe lucruri multe și va fi cercetată despre creșterea sa, despre toată mâncarea sa, despre toată culcarea sa. Învățați-vă copiii să nu vândă. Luați-L pe Dumnezeu în ajutorul vostru, luați-L de tată și de mamă, că nu vă va lăsa orfani, nu vă va lăsa să vă lovească cineva. Copilașii Mei, se luptă îngerii cu dracii, și nu în iad, ci pe pământ, și se va vedea, nu va fi nevăzut războiul acesta, ci se va arăta la vederea tuturor. Puțini vor rămâne lângă Mine. Copilașii Mei, vor plânge cerul, soarele și luna de moartea acestora, că au fost credincioși și nu vor mai fi, au fost milostivi și nu vor mai fi, au fost buni și nu vor mai fi, au fost predicatori și nu vor mai fi, pentru că iubesc argintul și arama. Zice așa: *„Când eram creștin, nu câștigam nimic, dar acum câștig și aur, și argint, și aramă“.* Dar nu știe că acest aur, argint și aramă se va pune pe cântar pentru pedeapsa sa.

... Ține minte, creștine, când voi veni la tine când vei fi la coasă și îți voi șopti la urechea dreaptă, atunci tu să pui coasa jos și să Mă asculți. Și am să zic: *„Du-te până colea și împlinește porunca Mea“*. Și tu să asculți și să te duci. Să nu zici că ești ocupat, să nu zici că pierzi plata și ziua de coasă. Și voi veni la sapă și îți voi șopti la urechea dreaptă: *„Du-te cu găleata la apă“.* Și tu să te duci. Să nu zici că nu este apă. Credință să ai, și se va împlini, că Eu sunt Stăpânul apei. Și să nu zici ca Moise: *„Iată, vă dau și apă!“.* Chiar cioban de vei fi și te voi trimite, să te duci, că așa am făcut cu Petrache Lupu. I-am șoptit: *„Du-te!“*, dar nu a plecat la prima trimitere, și i-am vărsat găleata cu lapte, și atunci a văzut și a plecat, dar s-a întristat că a păgubit. Dar tu să te duci de prima dată, să nu faci așa ce a făcut el. Chiar femeia care va avea copilul în albie, de o voi trimite, să nu spună că nu are pe cine lăsa cu odrasla sa că se va îneca în copaie; că în loc să o aibă, o va pierde.

Și va veni o vreme că într-un loc vor fi poame să se ia cu lopata, și în alt loc nu vor fi. Voi să nu râvniți și să furați, că Dumnezeu îți va da dacă vei asculta, dar nu lua din grădina altuia, că acestea sunt poame blestemate de duhurile necurate, ca să iei tu și să cazi.

Și mai vine o vreme în care se vor dărâma casele, și se vor dărâma și ale voastre, și vor veni la voi ca să vă duceți în case de păgâni. Dar cer de la voi să nu vă duceți să locuiți în alte case, că sunt blestemate, că Dumnezeu vrea să vă încerce credința.

... Copilaşii Mei, mulţi creştini în ziua de astăzi n-au fost la bisericuţă, şi au stat prin curte şi au păzit casa. Dureroasă faptă. Unul, că are serviciu; altul, că a avut de lucru. Şi a fost slujbă la toate bisericuţele. Şi altă dată vei dori să mergi la sfânta biserică şi nu va mai fi slujbă. Scrieţi pe hârtie această profeţie.

... Gospodinelor care faceţi hrană, fiţi cu mâinile curate, că vine Domnul Iisus la mesele voastre şi să nu Se scârbească. Spălaţi-vă vasele şi lucrurile. Fiţi curate, şi să fie în casele voastre ca în farmacie. Am mai spus aceasta, şi degeaba. Spălaţi mâinile, spălaţi vasele şi fiţi curate ca argintul. Scrieţi pe hârtie această profeţie.

... Aveţi grijă de trâmbiţa Mea, că are o punte de trecut, şi pe această punte va trece îndoliată. Nu acum, acum, ci mai târzior. Crezi? O văd spunându-vă: *„Eu în curând vă părăsesc. Plec de aici, din casa părintească. Ies din mijlocul vostru şi în curând Duhul Care v-a hrănit Îşi va lua zborul în sus, către căminul ceresc, de unde Tăticul trimitea ca să vă facă cunoscut despre viaţa sfântă pe care au trăit-o înaintaşii noştri, iar pe mine mă vor duce deosebit, la locul ce mi l-a pregătit până la timpul hotărât. Voi mai rămâneţi pe pământ, dar nu singuri, ci Tăticul va purta de grija voastră dacă veţi fi cuminţi şi Îl veţi urma. Şi acum, copilaşii mei, cum a hotărât Tăticul, să mă îmbrăcaţi cu rochiţă neagră, cu flanel negru şi batic negru, pe care eu trebuie să mi le pregătesc. Eu să-mi pregătesc totul pentru plecarea mea, şi pentru mama, dar şi tăticul meu, care demult a plecat de aici.*

Voi, copilaşii mei, să nu vă pierdeţi curajul de plecarea mea. Fiţi cu luare-aminte la viaţa voastră. Trăiţi în mare curăţenie. Eu vă urez viaţă sfântă, de ucenici. Ascultaţi-L pe Dumnezeu, ca să fiţi creştini ai Lui, că de acum încolo este timpul greu.

Eu vă sărut pe toţi care vreţi să fiţi cuminţi şi ascultători. Să ştiţi, copiii mei, că nimeni nu mai rămâne pentru ceruri, pentru că sunt satani mulţi pe pământ. Au năvălit ca barbarii prin case şi prin biserici şi prin mănăstiri, să strice credinţa şi lucrul lui Dumnezeu“.

24 octombrie/6 noiembrie 1976

Dumnezeu a făcut omul. Cei credincioşi să fie una cu sfinţii, ferindu-se de gâlcevi.

... Va veni pe pământ un om necunoscut şi va spune la lumea întreagă minciună că omul nu e făcut de Dumnezeu, dar Eu vă spun: citiţi în sfânta carte că omul e făcut de Dumnezeu. Copilaşii Mei, oiţele Mele, orişice veţi auzi de la lumea care nu e credincioasă, să nu luaţi aminte şi să nu vă înşele. Fiţi desăvârşiţi, că vai, vai, vai de cel care nu crede că Dumnezeu a făcut omul!

... Veniţi-vă în fire şi veniţi cu toată inima împăcată. Nu mai fiţi deosebiţi de sfinţi. Fiţi una cu sfinţii, că tot cerul vă doreşte şi se roagă pentru voi să fiţi una cu ei. O, poporul Meu iubit, întru care mult am voit să vin din cer pe pământ, o, tată, tată, să nu rămână nici unul dintre voi să nu fie cu Noi. Să fiţi veseli, bucuroşi şi vrednici de cunună. O, poporul Meu iubit, vino la Mine! Nu te mai duce în lume, nu mai dori răutăţile, nu mai dori nici un rău lui Dumnezeu, că răul te condamnă. Crezi? Voi vă mâniaţi pe copiii voştri pe care-i aveţi, şi îi certaţi şi îi bateţi. Dar Eu ce să vă fac vouă? Ce să vă fac?

2/15 noiembrie 1976

Plâng îngerii de ranele Domnului, făcute de păcatele omului. Viaţă îngerească pentru cei credincioşi.

... Vai de tine, omule, sau creştine care ai omorât pe fratele tău, cu vânzarea lui, unui călău! Vai de tine, care ţi-ai lăsat bărbatul şi te-ai recăsătorit cu altul! Vai de tine, bărbat care te-ai recăsătorit cu altă femeie şi ţi-ai lăsat femeia ta! Vai de tine, că la ziua de judecată nu vei avea ce răspunde măcar o dată, că Domnul Iisus Hristos nu a scris niciodată ca omul să se despartă de femeia sa şi să ia alta. Feriţi-vă de acest păcat, că de ani de zile, de când M-am pogorât, am spus de vremea aceasta şi de lucrurile acestea.

... O, tată, tată, nu ţi-e frică să mai trăieşti traiul de astăzi? O, poporul Meu iubit, întru care M-am coborât, parcă sunt coborât într-un coş de foc, prin care iese fumul, căci atunci când Mă ridic la Tatăl Meu, plâng îngerii de chipul Meu murdar din vremea de azi. Plângeţi şi vă tânguiţi, că e de plâns şi de jale. Plângeţi şi vă curăţiţi, că v-aţi murdărit cu toate felurile de păcate. Aveţi rane pe voi, pentru care nu vor mai fi doctori să le vindece. Nu vă supăraţi că vă aduc la cunoştinţă acest păcat.

... Sunteţi socotiţi să fiţi curaţi. Sunteţi socotiţi să fiţi îngeri pe pământ. Sunteţi socotiţi să fiţi sfinţi pe pământ.

... Domnul Iisus a vorbit cu Duhul Sfânt pe pământ şi a spus să fiţi cuminţi, să nu ştie nimeni, nimeni că voi aveţi o comoară în piept. Dacă această comoară nu se dovedea de nimeni, păsărică în rai erai, dar pentru că n-ai ţinut secretul, a venit duhul rău şi a intrat în pieptul tău, şi în loc de raiul lui Dumnezeu, a făcut iadul. Şi de aceea dintr-un om nu mai poate Dumnezeu să facă înger al Său.

... Copilaşii Mei, am zis copilaşii Mei şi la cei buni şi la cei răi, dar să ştiţi că veţi fi aleşi, cei buni, de cei răi. Cum să primesc Eu un călău sau o viperă în grădina lui Dumnezeu?

13/26 noiembrie 1976

Lumea cere pedeapsa faptelor ei. Sfinţii vor judeca lumea. Semnul Domnului îl va lumina ca soarele pe cel credincios. Domnul va aduce salvarea şi va lucra cu minuni. Darurile Domnului vor fi date celor credincioşi. Domnul şi ai Săi, împlinesc Scripturile şi Apocalipsa.

... Am venit din cerul sfânt pe pământ, nu numai o dată, ci am venit de multe ori; nu ca să culeg flori pământeşti, ci ca să culeg flori duhovniceşti, că Eu nu fac lucrul pe jumătate, nu-l las neterminat, ci am venit să-Mi duc lucrul la sfârşit. Ţineţi minte, că nu grăiesc ca un copil ca să greşesc, ci vorbesc vorbă dreaptă şi adevărată. Ţineţi minte şi nu vă jucaţi cu Mine. Poporul Meu, odată era un evreu şi se juca cu minciunile. Ia să citiţi în carte ce minciună a scos el despre Mine: că Eu nu sunt Dumnezeu.

Veniţi-vă în fire, că ziua de azi nu se potriveşte cu cea pământească, ci se alege cum alege cineva din turma sa caprele de oile altora, sau cum alege cineva oaia sa, din turma altuia. Vai de tine, creştine care faci lucrarea Mea mincinoasă! că nu vei mai avea iertare.

Cum ai crezut că ai născut un prunc de parte bărbătească, deosebit de parte femeiască, de te-a întrebat ce este pruncul, ai zis cu toată puterea: *„Este băiat, că se vede“.* Aşa şi lucrarea Mea, o vei vedea cândva şi vei plânge când vei vedea scrisul acesta ce am vorbit astăzi cu tine pe pământ.

Vai de tine, creştine care nu mai crezi în Mine! Vai de tine, creştine care la început ţi-am spus: *„Vino după Mine!“*

şi ai venit, şi astăzi te-ai oprit şi te-ai întors! Vai de tine, care ai venit, şi astăzi te-ai oprit ca să Mă batjocoreşti şi să Mă huleşti! Vai de tine, care te-am chemat după Mine şi ţi-am pus nume şi te-am păzit şi nu ai păgubit nimic! Vai de tine, creştine care te-am sălăşluit cu locuinţa lângă Mine şi tu faci tot ca tine, nu faci ca Mine! Vai de tine, creştine care ai plecat de lângă Mine şi ai curvit şi ai fumat şi ai făcut crimă şi ai făcut sodomie şi te-ai dus şi ai făcut hoţie, că începutul păcatului este băutura, şi să ştiţi că lucrarea se scurtează, pentru nelegiuirea voastră.

... Copilaşii Mei, nu mai pot răbda această mişelie, această tâlhărie. Încă o dată vă spun: să ştiţi că veţi vedea nenorocirea care va da peste lume şi peste cei ce nu voiesc să facă voia Mea. Se vor sui sus, pe casă, ca să scape de nenorocire, dar şi casa se va sfărâma. Se vor sui sus, sus, pe munte, şi tot nu vor scăpa, că şi muntele se va dărâma; că a căzut Lucifer din cer, dară acela de pe pământ!

... Ierarhul Nicolae va fi judecătorul ierarhilor. El va judeca patriarhia, cu toată slujba din ea, cu toată suflarea din ea. Proorocul Zaharia va judeca şi el pe cineva, că a ţinut în slujba sa o pruncă ce i s-a dăruit, şi a ferit-o şi a crescut-o, tată, până la etatea de cincisprezece ani, şi apoi a logodit-o cu bătrânul Iosif şi nu s-a smintit că a logodit, şi a ţinut slujba şi mai în sfinţenie.

... Înainte cu Dumnezeu! Crede în El, că El nu este mincinos, şi ce ţi-a spus nu este minciună. Cum se pune beteala în piept să se ştie că ai fost la nuntă, aşa se va pune în pieptul tău semnul Meu ca să te cunoască un călău şi să nu se apropie de tine.

Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, Care de la început a lucrat acest cuvânt. Cine a ascultat şi a împlinit, drumul i-a fost spre răsărit, că acesta este drumul Domnului Iisus Hristos.

... Domnul Iisus Hristos când a plecat la cerul sfânt le-a spus: *„Copilaşilor, să fiţi cuminţi, că Eu Mă duc la cer, dar Mă întorc, şi multă bucurie veţi avea“.* Dar iată că Domnul a venit astăzi, cu ucenicii Săi la voi, şi unii din voi nu Ne primiţi. Vin vremuri grele, dar să cunoaşteţi şi vremurile bune, că Domnul Iisus nu vine pe vreme bună, ci vine pe furtună când ies pomii din rădăcină, pe vreme rea, pe ninsoare geroasă, dar Domnul îi spune: *„Ţine-te bine, că vei fi fericit dacă nu vei fi doborât la pământ“.* Dar când vei vedea soarele pe hăinuţa ta, ce vei zice? Şi în inima ta soarele, ce vei zice? Şi razele în gura ta? Ce zici când vei vedea şi pe călău că va zice: *„Scapă-mă şi pe mine!“*? Dar tu ce faci? Îl primeşti în casa ta? Domnul nu mai este atunci ca să-ţi spună. Dar tu ce faci? Noe nu a băgat pe nimeni în corabia sa. Dacă-l vei băga în casă, ţi se va dărâma casa.

Să ştii că atunci când vei zice că vei muri, atunci va veni binele. Dar va fi o zi, şi această zi nemăsurată va fi, şi în această zi te va trimite Domnul să scoţi mortul din groapă şi îl vei scoate cu o singură binecuvântare, că se va lua darul de la preotul acela care bea şi mănâncă şi pe tine te huleşte, şi se va da aceluia care Mi-a slujit Mie. Scrie că pe fereastra voastră va fi un semn neştiut de voi acum, şi când va trece pe lângă tine, se va îngrozi şi se va speria călăul.

... Nu acest trup amărât vorbeşte, ci Domnul Iisus prin Duhul Sfânt. Dacă nu crezi, înţeapă acest trup. În loc de sânge, curge apă. O, poporul Meu, şi dacă-l vei înţepa, Domnul te va întreba de înţepătura aceasta.

Nicolae Achim, ce e la tine în casă? E numai ceartă. Oare, pentru aceasta am făcut Eu această casă înaltă? Am adus acest tinerel în casa voastră şi nu l-am adus ca să-şi urască soarta. Scutură-te, creştine, că praful se pune pe tine de mii de ori pe clipă. Fiule Daniele, să nu te superi.

Uşor e să zici: *„păcat“,* dar păcatul este începutul unei lucrări mari şi are multe feluri de cuvinte păcătoase. Copilaşii Mei, nu v-am adus lângă Mine să fiţi ruine, ci să ştiţi că dacă nu vreţi să credeţi lucrul dumnezeiesc, se va dărâma casa, se vor dărâma toate din curtea ta, şi dărâmarea aceasta este jalnică. Nu s-a făcut această casă ca să vă mândriţi, ci Domnul a ursit să fie lucrată aşa prin smerenia ta.

... A venit din iad demonul cu toată ceata înfuriată, crezând că pune credinţa sub obroc, crezând că pune credinţei foc, sau lacătul pe tine ca să nu mai mergi, creştine, după Mine, dar nu te lăsa. Învaţă legea sfântă, căci aşa cum a omorât David pe Goliat, aşa şi tu vei omorî pe vrăjmaşul tău cu toată ceata sa, cu un singur cuvânt dacă-l ştii a-l grăi.

... Vine vremea, dar nu te întrista. Scrie la carte că suntem la sfârşitul Apocalipsei. Mai e un pic de vreme de trecut, dar se scurtează prin slăbiciunea voastră, că mulţi creştini îşi vor lepăda sfinţenia şi se vor da de partea aceluia care nu crede în Dumnezeu. O, fii secret, poporul Meu, că dacă ai căzut, Dumnezeu te ridică. Dar nu vinde pe fratele tău, de ţi-ar sta capul unde-ţi stau picioarele. Dacă tu ai căzut şi el nu a căzut, tu să te bucuri. Nu da durere altuia din pricina căderii tale. Nu duşmăni, nu pârî, nu urî când ţi s-au descoperit păcatele. Ai auzit? Să plângi, să uzi pământul.

Domnul Iisus nu a venit din cer pe pământ ca să-Şi piardă vremea, ci ca să sfârşească Scriptura. Bucură-te că te-ai născut astăzi şi te-am chemat! Când va veni vremea să ştii să altoieşti vieţile celor necredincioşi?

Va veni vremea, tată, cum a fost odată tâlharul de pe cruce. Unul a zis: *„Pogoară-Te de pe cruce dacă eşti Fiul lui Dumnezeu!“*, iar altul a zis: *„Fiul lui Dumnezeu, primeşte-mă şi pe mine întru împărăţia Ta!“*, şi printr-un singur cuvânt el s-a mântuit. Aşa şi tu vei altoi păcătoşii prin credinţa ta, şi ei vor crede în ultima lor viaţă.

... Dacă ai cerut în faţa Mea serviciu, ţi-am dat, şi iată, serviciul te-a stricat. Şi astăzi ai serviciu, dar nu mai eşti cu Mine.

... O, poporul Meu iubit, pe moşii şi strămoşii voştri i-am pedepsit, i-am băgat în chinuri grele, pentru că şi-au bătut joc de minunile Mele. De ce nu citiţi şi voi în carte toate acestea? De ce? De ce, tată? Florile Mele, de ce? Vin îngerii să vă culeagă, florile Mele, pe cele duhovniceşti, că e scris să-Şi ia Dumnezeu partea Sa, iar partea rea, să toarne focul peste ea.

Fiule Daniel, cuscrul tău, Gavrilă, va rămâne orb. Caută să se ducă să se vindece la doctor, dar să ştiţi că doctorul pământesc nu-l va vindeca, că nu a văzut în calea sa altceva decât băuturica şi munca pământească. Merge la biserică, dar merge cum ai avea tu o cantă găurită şi cu ea nu poţi căra apă. Fiule Daniele, omul acesta nu huleşte. Acesta era păcatul pe care îl făcea: bea, bea, bea şi lucra duminica şi lucra numai şi numai lui Gog. Dureros, tată.

... Ştiţi care e duşmanul de moarte? Acela care caută moarte, şi nu moarte trupească, ci moarte duhovnicească. Dacă ţi-ar tăia o mână, nu este nimic, dar dacă ţi-ar tăia din viaţa duhovnicească, aceasta e pericol de moarte.

Fii ascultător, poporul Meu iubit. Nu te uni cu acela care zice: *„Hai să bem“*, ci uneşte-te cu acela care zice: *„Hai să ne închinăm, frate“.* Nu te uni, frate, cu acela care-ţi dă o ţigărică. Fugi, că e mică ţigărica, dar mare va fi. Nu vedeţi că

cine o poartă nu poate să o mai lase? A prins rădăcini, tată. Nu folosi acest lucru necurat, că e ca viermele. Nu te uni cu acela care iubeşte femeile. Of, tată, ajungeam departe cu voi dacă eraţi ascultători!

... Copilaşii Mei, aveţi grijă, se face un recensământ şi vă pune la îndemână multă întrebare, şi nu numai pe cel mare, ci şi pe cel mititel. Şi în timpul acela candelele să fie aprinse numai una, iar celelalte, stinse, că vă va întreba ce simbolizează candela. Domnul vă anunţă ca să ştiţi. Sunteţi mititei la minte şi la cuvinte, că vrea să vă bage chiriaşi, nu ca să dea bani, ci ca să vă fie vânzători.

... Să ştiţi că orice preoţime care este contra voastră, nu sunt unşii Mei, nu-i cunosc. Când se vor întâlni cu Mine, vor zice: *„N-am lucrat eu Ţie?“*. Nu te cunosc, că Trupul şi Sângele Meu l-ai risipit, l-ai jefuit.

... Aveţi grijă, tată, că au ieşit magnetofoane electrice, care se pun şi la telefoane, şi la televizoare, ca să audă şi să cumpere ce vorbiţi voi în casă.

... O, o, creştine, ce te vor jeli neamurile când te vor vedea îngălbenit ca ceara şi luat de duhul necurat şi dus la locul pregătit de tine!

23 noiembrie/6 decembrie 1976

Lucrarea plinirii mântuirii. Domnul este zdrobit de cel iubit. Dreptatea lucrătoare. Prigonitorii îşi vor pierde puterea. Patriarhul Justinian are plată cerească. Gheorghiu-Dej ajută pe Sfânta Virginia, eliberând-o din închisoare

... Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am coborât de sus, din cerul sfânt, pe pământ. La început M-am coborât cu trup şi am călătorit cu trup, tată. Ce lucrare am făcut când am venit pe pământ în trup? Şi pentru ce s-a făcut?

— *Lucrarea de mântuire, Doamne.* (răspund creştinii, n.r.).

— Şi de ce nu am făcut în cerul sfânt această lucrare? Pe pământ trebuia să vin în trup, ca să se împlinească cuvântul sfânt şi la buni, şi la răi. Am vorbit, şi ceea ce am vorbit s-a împlinit, iar astăzi am coborât pe pământ ca să împlinesc ce a rămas să împlinesc: legea toată.

Apropiaţi-vă de Mine. De multe ori am spus acest cuvânt, nu numai o dată, ci de multe ori, şi de ce nu se împlineşte? Mulţi au venit şi mulţi s-au înapoiat, şi totuşi nu sunt sigur de acest popor, nu sunt sigur că va intra în împărăţia Mea, din pricina încăpăţânării.

O, Daniele tată, sunt tare supărat! Îmi pare rău că am venit din cer pe pământ. Îmi pare rău de ce am făcut Eu. Sunt supărat nespus de mult, pentru că omul care e făcut de Domnul, întru toate e făcut de Domnul. Îmi pare rău că i-am dat secretul Meu. Îmi pare rău că i-am dat chipul Meu. Îmi pare rău că l-am făcut şi i-am suflat Duh din Duhul Meu ca să fie sfânt pe pământ, şi astăzi se joacă duhurile necurate cu omul pe care Domnul l-a sfinţit întru toate. L-am făcut cu chip sfânt, cu trup sfânt, cu cuvânt sfânt. Nu e ca animalele, în patru picioare şi cu vocea ca la animale, ci l-am făcut deosebit. Şi iată, tată, că omul s-a depărtat de Domnul, Îl huleşte pe Domnul, Îl duşmăneşte pe Domnul, Îl vorbeşte de rău pe Domnul. Dar să ştii, Daniele tată, că ce s-a întâmplat cu Sodoma şi Gomora şi ce s-a întâmplat cu lumea din vremea potopului, aşa se va întâmpla şi cu lumea aceasta.

... M-am făcut cunoscut omului pe pământ întru toate. Nu am ascuns nimic din faţa omului de azi, ca să fie fericit şi încredinţat de Dumnezeu. Şi iată că lumea toată se închină duhurilor necurate.

... Fiule, nu am deosebit, nu am ascuns nimic de tine sau de fratele tău, dar pentru că nu am ascuns şi am spus tot adevărul, iată că nu sunt bine. Sunt vândut, sunt zdrobit, sunt răstignit şi în ziua de astăzi, ca şi când am fost în trup, chiar de acela pe care l-am iubit şi i-am dat secretul Meu sfânt. Creştine, cu cât te-am sfinţit de mult, cu atât vei fi osândit.

O, poporul Meu, care te-am chemat la Dumnezeu şi astăzi nu mai vrei să fii cu Mine! Nu te gândeşti, tată, că-ţi va fi grea osânda şi nu va mai avea cine te scăpa şi cine te vindeca?

Daniele, aşa să vorbeşti poporului Meu, că va veni vremea când omul va chema pe Domnul, cu lacrimi curgând vale, Îl va chema să-l scape de necazul pe care-l va avea, şi Îl va chema să-l scape de durerea pe care o va purta în spate, şi Îl va chema să-l scape de boala care-l va ataca; Îl va chema să-l scape de duşmanii care-i stau în faţă, căci duşmanul tău va fi cel apropiat de tine astăzi, cel pe care Eu îl urăsc şi tu îl iubeşti, cel pe care Eu îl prigonesc şi tu îl iubeşti. Acela va fi duşmanul tău de moarte, şi când Mă vei chema, Eu voi fugi de la faţa ta.

Şi această persoană de astăzi, care stă în faţa ta şi îşi înjoseşte ursita sa, Maria Achim, e o persoană mândră, şi i-am răbdat multe greşeli pe care le săvârşea şi am chemat-o lângă Mine ca să-Mi fie aproape, lucrătoare, dar tot aşa este, tot aşa vorbeşte. Daniele tată, nu mai ţine în faţa ta persoane ca acestea, că e păcat strigător la cer acest lucru. Această persoană aşa a fost de la început, şi l-a urât de moarte pe soţul ei. De ce nu se uită în desaga sa, şi se uită la desaga soţului său? Fiilor, ce ziceţi? Va mai merge mult munca Mea aşa? Nu. Pentru neascultarea voastră, toate se vor opri şi va scutura Domnul praful de pe picioarele Sale, să cadă pe spatele celor ce nu vor să facă roade. Daniele, fă dreptate! Eu aşa îţi poruncesc, că eşti păstor. Dacă la tine vine cineva să le faci dreptate, fă dreptate şi nu apleca urechea ta la nedreptate. Ai auzit, tată? Fă dreptate! Eşti rugat din partea Domnului Iisus Hristos: nu primi nici o persoană să-şi înjosească familia sau soţul sau pe vecini sau copilul.

... Tată, tată, sunteţi în gură de şarpe, cum a fost Daniel în groapa cu lei. Dacă nu aţi fi făcut rugăciuni şi postul pe care l-am dat, de mult eraţi ucişi. Aşa cum Daniel în groapa cu lei se ruga, aşa şi acum, puterea lui Dumnezeu este peste voi. Dau cu praştia, tată, în voi, şi se lovesc ei şi pică jos şi mor. Fiule, câţi au dat cu praştia în tine şi în trâmbiţa Mea şi s-au lovit şi au murit!

... Patriarhul Justinian a făcut un bine la cineva. Pentru binele acesta are rădăcină adâncă la Mine. Dar are jurământ, cât va trăi el, nimeni nu-l poate scoate din slujba sa duhovnicească. Şi dacă nu era aşa, nu mai era Biserica Ortodoxă şi nici un creştin nu mai era. Să ţineţi minte, tată, că de aceea nu poate să-l răstoarne, şi de această faptă s-a adus la cunoştinţă şi la elevii din şcoală. De aceea Gheorghiu-Dej, la moarte s-a îngropat cu preoţi. A spus: *„Din biserică am venit, prin biserică plec“*, aşa a lăsat scris. Acesta a fost mult mai înţelept şi mult mai credincios decât conducătorul care este în prezent. În faţa lui Gheorghe Gheorghiu-Dej a stat şi trâmbiţa Mea, şi dacă el era cu inimă rea, îi făcea ceva rău, dar a îndemnat-o să fie tainică şi i-a spus trâmbiţei Mele, a spus de la sine: *„Păgânul nu se mai face creştin, dar din creştin se face păgân“*. Şi aşa este. Dreptate a avut.

6/19 decembrie 1976

1977

Jalea Domnului pentru întinarea României. Credincioşii se vor răpi pentru ocrotire. Strămoşii nu-şi mai recunosc urmaşii. Păcatul iscodirii. Proorocie pentru dărâmarea blocurilor. Pilda celor doi ţapi care se bat, şi vor rămâne oile. Preotul Mirică Ilie, prigonitorul sfintei Virginia. Rudeniile sfintei Virginia dispreţuiesc vasul Domnului şi pe Domnul.

... O, cine va răspunde de acest cămin românesc? Cine va răspunde de această ţară? Pe acest pământ erau nişte stupi de miere. Românie, cine te ştie, Românie? Îţi zic ţie, Românie, unde e brăţara pe care o purtai la mână? Ţi-au luat-o ţările străine. Ai făcut schimb de marfă, ai dat aur pe aramă, ai dat tinereţea de pomană. Cu câte cruci am sfinţit acest pământ! Dar acum nu mai sunt. Ţine-te bine, Românie, ţine-te bine, că vei rămâne fără lumină. Vei bâjbâi ca omul fără vedere şi vei înfometa ca omul fără avere, care nu va avea unde semăna recolta sa, căci pământurile de sub picioare nu mai sunt ale tale, că nu vei mai avea unde semăna recolta ta şi nu vei mai avea unde păşuna vita ta; nu vei mai avea pomii şi grădina ta. Vai de tine, române păcătos şi fără de Mine! căci vei fi rob la lume străină, care vine mereu peste tine. Nu ţi-ai păstrat lucrul pe care ţi l-am dat, şi te-ai întinat cu trupul care a intrat din străinătate la tine în casă.

... În anul 1955 când M-am coborât cu Duhul pe pământ, era un buchet de creştini nu mare, ci mititel, şi M-am bucurat de el ca de Lot şi de Avraam, ca de Iacov şi Isaac. Prin ei am împlinit un lucru pe care l-am avut de împlinit. Dar astăzi cu cine să mai împlinesc veacul şi lucrul dumnezeiesc? că scrie în sfânta Scriptură că dacă unu, doi, trei sau patru voi găsi neîntinaţi, scapă acest pământ. Dar nu sunt, căci cei pe care i-am găsit când am venit, toţi M-au minţit, toţi Mi-au zis că urmează pe Iisus până la poarta cerului sus. Dar astăzi am rămas cu unul; unul, tată, unul la cinci case; cu doi la zece case. Şi aceştia se vor răpi, ca Ilie şi ca Enoh, cu trup cu tot.

Nu Se mai luptă Dumnezeu să mai curăţească un păcătos de păcate, că de câte ori l-a curăţit, şi astăzi s-a găsit nu ca omul, ci mai rău decât un câine, căci câinele e mai înţelept de zece ori ca omul, căci când îl strigă omul, îl cunoaşte şi vine în grabă la sine, dar omul nu-L mai cunoaşte pe Domnul. Ca să se mai schimbe, nu se mai schimbă, ca pe vremea lui Noe. Spune peste tot Domnul Iisus, în Duh, că vine focul peste tine, vine moartea peste lume, dar cine să audă? că deşi au urechi, nu aude nimeni, ca în vremea Sodomei şi Gomorei; curvesc fără saţ. Rabdă de foame, dar de aceasta nu se lasă.

... Am adus la Mine ciobani de la oi şi i-am făcut războinici şi eroi, până ce au ajuns împăraţi peste împărăţie, dar nu împăraţi ca în vremurile de azi, ca să pândească avioanele şi să-şi facă plimbările, ci i-am făcut ucenici, şi fiecare au scos din mărăcini şi spini suflete legate şi schingiuite de duhurile necurate. Ţine-te bine, creştine, că până acum am fost cu tine şi te-am apărat de câini, te-am apărat de hoţi, te-am apărat de duhuri necurate. Nu ai suferit lipsa, dar de acum voi da drumul la câini şi te vor muşca de va curge sângele din mâna ta, care faci păcat cu ea.

... Dacă ar vedea moşii şi strămoşii voştri, s-ar mira, s-ar mira şi ar urla cum urlă lupii, de se aude peste graniţă, de ce a ieşit în urma lor; că nu mai are pe pat acel ţol şi nu mai are în curte acel izvor şi nu mai au nepoţii acel port. De ce? Că au venit din ţări străine în ţară la Mine lucruri care nu au fost de când e veacul. Crezi? Voi purtaţi hăinuţă făcută din ce nu ştiţi şi purtaţi cămăşuţă din ce nu ştiţi; şi mâncaţi mâncare din ce nu ştiţi. Degeaba am venit Eu în mijlocul vostru, căci nu Mă întrebaţi, şi plâng şi Mă uit la creştini cum mănâncă mâncarea care nu se mănâncă şi poartă haine care nu se poartă.

Tată, ţineţi taina, că dacă o veţi spune, veţi suferi greu, că pe Mine nu Mă poate prinde. Fiţi foarte atenţi, tată, că dacă Dumnezeu nu ar fi între voi şi dacă Maica Mea nu s-ar ruga, de mult eraţi pierduţi şi omorâţi. Dar Maica Mea ţine piept ca un viteaz cu arma în mână şi nu dă voie să vină peste voi oamenii răi.

O, tată, patriarhul Justinian e pe patul de moarte, suferă greu din partea poporului rău. Dacă poporul său nu ar fi rău şi dacă Justinian ar mai fi în puterea sa, nu ar mai fi intrat oameni cu duh necurat în patriarhie.

... Fiule Daniele, ce să mai fac eu cu Maria Achim? Ce să mai fac Eu cu ea? că şi-a urât bărbatul ei, care Mă iubeşte pe Mine. Ce să mai fac Eu cu ea? căci i-am ajutat de şi-au făcut cămin aproape de căminul Meu. Şi-a făcut inima stâncă ce nu se mai pleacă niciodată, cum nu s-a mai plecat Petre Horja. Ea duşmăneşte pe surorile ei, duşmăneşte pe vasul Meu, că nu i se prooroceşte după placul său. De câte ori i-am iertat al său păcat? Îi răpesc copilul pe care i l-am dat, şi îi răpesc şi fiicele. Sunt gata să spun un cuvânt. Crezi? Ea profanează lucrurile sfinte. Şi Maria lui Nicolae Lăzărescu iscodeşte. Să alunge acest păcat de iscoadă, căci cum s-au nimicit iscoadele din pământul Canaan, care au spus o minciună, aşa se vor nimici şi acestea.

... Vino, tată, să fii mulţumit, să ai o singură hăinuţă pe tine, nu cu hăinuţe multe. Vino nu încrosniat cu hăinuţe multe! Vino la Mine! Nu se ştie cât timp are să mai fie de acum. Vino, tată, vino! căci căminul e mititel, dar se va întinde ca o plasă şi se va face mare şi frumoasă şi o va conduce Domnul. Vino! Mâncarea ta să fie mâncarea Mea. Vino! Inima ta să fie inima Mea. Vino, tată, şi nu zăbovi! Chiar dacă ai avea în casă bogăţie mare, vino! că te-am anunţat ca să nu-ţi faci avere pământească. Vino! căci când voi suna din trâmbiţă, nu va putea nimeni să ia nici trenul, nici maşina, şi Domnul va spune: *„Vino aşa cum am venit şi Eu din cerul sfânt la tine! Vino! Vino!“*.

Să nu vă duceţi la blocuri. Este piatră care se va sfărâma în curând. Nu mai poate Dumnezeu să rabde.

... Fiule, te întreb ceva, dacă ştii să-Mi dai răspunsul. De ce se împunge ţapul unul cu altul? De ce se lovesc? De ce se împung berbecii unul cu altul? De ce se lovesc? Fiule, chiar dacă într-o turmă sunt doi ciobani, se tot pocnesc. Este simbol mare. Nu sunt berbeci, şi sunt nişte regi şi nişte împăraţi. Deşi au turmă, dar dacă i-ai vedea cum se pocnesc! Deşi e unul ca şi altul, dar se pocnesc. Dar cât s-or pocni, tată, ţap cu ţap? Şi la berbeci şi la ţapi curge sângele pe masă. Ştiţi despre ce am vorbit. Cine i-o mai despărţi? Dar să ştii, tată, că nu rămâne nici unul, nici altul. Şi ţapii, şi berbecii, amândoi se distrug, şi rămân oile. Ţine minte: rămân oile. E ceva de consultat. Cine va sta cu oile? Dar nu vor mai face oile miei.

... Preotul Mirică Ilie când a pornit pe trâmbiţa Mea la spitalul-azil a zis să moară acolo, să nu mai vină, ca să nu mai încurce. A făcut ca boierul cu cocoşul. Dar iată că în vremurile de azi vasul Meu trăieşte, iar preotul Mirică Ilie şi soţia sa sunt îngropaţi în mormânt. De atunci şi-a săpat groapa, şi lui, şi soţiei sale. Când făcea trâmbiţa Mea jertfă la bisericuţă, îi dădea şi soţiei sale, şi nici ea nu lua, nici pe nepoţi nu-i lăsa, şi le spunea: *„Nu luaţi, că această femeie e blestemată de preot.“* Şi a plecat cu blestemul neiertat.

... Lenuța, nepoata vasului Meu, nu mai respectă pe vasul Meu și îi răspunde la fiecare arătare pe care o face vasul Meu pentru ea, și îi răspunde cu inima înrăită. Nu mai îndrăznește trâmbița Mea să-i arate greșeala sa. Spune la toată familia că nu poate, dar nu-i pune vasul Meu nici o greutate ca să nu poată. Veronica și cu Ionel sunt aici, dar sunt în urmă de tot cu toate lucrurile Mele. E dureros cu acești tineri așezați în această casă, că nici unul nu mai întreabă niciodată: *„Ce mai zice Domnul?“.*

25 decembrie 1976/7 ianuarie 1977

Domnul l-a purtat pe om în Duhul Lui ca și o mamă. Poporul va mărturisi toate lucrările Domnului, și vor cinsti popoarele vasul Domnului. Vai celui ce vinde pe Duhul Sfânt! Maica Domnului strigă deșteptarea creștinilor. Trâmbița Domnului poartă durere pentru cei ce socotesc minciună cuvântul ceresc. Domnul Își va birui vrăjmașii, precum David pe Goliat.

... Israele tată, de la mic și până la mare dacă vă aduceți aminte de numărătoare, s-a făcut numărătoarea creștinilor pe pământ. Țineți minte, să nu se uite. De ce nu vreți să cunoașteți soarta voastră de astăzi și soarta voastră din trecut și soarta voastră din viitor? De ce nu vreți să fiți uniți? Copilașii Mei, mama voastră v-a purtat în brațe, dar Eu, Dumnezeu, v-am purtat în Duhul Meu, în lucrul lui Dumnezeu. Cineva când zice despre singura sa ființă, zice *„eu“,* dar *„eu“* e fără Dumnezeu. Dar Eu zic: Dumnezeu și lucrul Său. Am lăsat lucrul de mare preț și am venit din cer pe pământ. N-am venit să ne uităm unii la alții, ci am venit să lucrăm pentru sfârșit.

... Vai de tine, creștine care ai vorbit cu Mine lucru care nu se spune la nimeni, iar tu, din încăpățânare, ai făcut foc mare și ai ars tot ce a fost dumnezeiesc, și a rămas doar cenușa, popor care stai cu mâna pe topor și te răzvrătești cu cel pe care-l pregătesc pentru tine.

... Poporul Meu, lasă lucrul tău și vino la Dumnezeu! Poporul Meu, poporul Meu, lasă taina ta și ia taina Mea, căci cu aceasta vei fi chemat, și numai cu acest lucru al Meu vei fi băgat pe poartă în împărăția Noastră. Dacă lucrul Meu l-ai pierdut, dacă taina Mea ai vândut, nu vei putea să stai în fața Mea fără acel lucru tainic.

... O, poporul Meu, care ți-am scris numele tău în cartea Mea! O, poporul Meu, pe care te-am scris în carte la numărătoare! O, poporul Meu, care vei fi martor la toate lucrurile sfinte! Dacă ai călcat pe un lucru binecuvântat, ai făcut mare păcat. Tată, nu te-ai încredințat în mâna Mea pe care ți-am pus-o pe cap când te-am binecuvântat.

... Vine vremea ca în această căsuță în care noi vorbim, dacă nu ne îndreptăm de toate relele fapte, să nu ne mai întâlnim decât în ziua judecății, poporul Meu.

... Faceți-vă buni, ca să scăpați de acești câini, că iată cum caută fiara hrana sa. Caută-te, măi creștine, ca să nu cazi fiarei în gură, căci Dumnezeu trimite pe îngerii Săi, dar tu nu vrei să te ai bine cu ei, și fugi ca de alte ființe spurcate, dar Eu îți spun că oriunde te vei ascunde, ochiul lui Dumnezeu te vede și te descoperă, ca să fii nimicit de păcatul pe care l-ai săvârșit. Veniți-vă în fire, că așa îi spuneam și lui Noe: *„Noe, fă așa, și fă așa“,* și Noe lucra după porunca Mea, iar când a venit urgia, nici sora sa și nici neam de al său și nimeni nu a putut să fie primit. Și nu mai ziceau cum ziseseră până atunci: *„Noe e nebun!“.* Acum nu vrei să asculți și nu vrei să te porți după portul creștinilor.

... Cum se vor pârli picioarele care astăzi înnebunesc bărbații după ele! Cum se vor pârli buzele pe care astăzi le vopsiți! Cum se vor pârli ochii și sprâncenele făcute de tine! Cum se vor pârli mâinile acelea fine, care plac bărbaților!

... Eu, Domnul, vorbesc în trupul acesta. Acesta e trup ca să vă vorbesc vouă, că trupul acesta e făcut de Dumnezeu, e scris în sfânta carte ca să fie născut pentru lucrarea lui Dumnezeu. Vai de tine, vecine, vai de tine, creștină, vai de tine, soră și frate care n-ai iubit cu sfințenie acest trup și l-ai nesocotit și l-ai făcut mincinos! În curând nu veți mai vedea trupul acesta și îl veți plânge cu amar și îl veți striga cu numele pe care l-a avut, căci vor veni din țările îndepărtate, și îngerii vor privi și o vor mângâia și o vor lua din casa sa. Dar tu, care ai stat nepăsător în acest loc și n-ai luat nimic bun de la acest vas și prin acest vas, vei auzi, tată, muzica sunând și cântând când vasul va pleca din casa sa, și plâns pe care nu l-ai auzit niciodată.

... Mă întreabă îngerii: *„Ce face poporul Tău, Doamne?“.* Ce să facă? Unii cos, alții cioplesc, alții se bat, alții se hulesc, alții sunt certați, alții curvesc, alții fură, alții ascultă la ferestre și la uși și îl pândesc pe fratele lor. Vai de tine, Iudo, nu cel care L-ai vândut atunci, ci cel care ai vândut astăzi pe Duhul Sfânt! Vai de tine, Iudo cel de acum, care reînnoiești vânzările!

... Vino la Mine, creștine tată, că altul nu mai vine după Mine să-ți spună cuvintele acestea. Vino, tată, că mulți sunt care au venit și mulți au cunoscut că adevărate sunt aceste cuvinte. Mulți au venit și au stat lângă Mine și au mâncat pâine cerească și nu s-au mai întors cu spatele la Domnul Iisus Hristos, ci au stat cu fața la Mine. Gândește-te bine, creștine, că vine ziua ca mâine și vei vedea ce se va întâmpla cu casa ta, vei vedea ce se va întâmpla cu averea ta, vei vedea ce s-a întâmplat cu familia ta și vei vedea ce s-a întâmplat și cu neascultarea ta. Vino la Mine, vino, că de când te-am cunoscut, numai așa ți-am spus. Și îți spun: mănâncă din Trupul Meu și bea din Sângele Meu.

Zice Preacurata Maica Mea: *„O, Doamne, copilul meu, cum Te mănâncă și omul bun și omul rău, ca lupii, și nu crede, nu crede că ești Dumnezeul ceresc! O, Fiul meu, ce va fi, ce se va ivi pe pământul acesta? Înainte de a veni, nu era lucrul acesta care s-a făcut, nu era. Spune-mi și mie, Fiul meu, ce se va întâmpla cu acesta care mănâncă și bea din Sângele Tău și nu vrea să fie îngerașul cerului, nu vrea să intre în armata Ta?*

O, creștine, creștine, mult, mult timp am plâns eu pentru tine! O, creștine, mult am stat în genunchi și m-am rugat la Fiul meu să-ți ierte păcatul tău cel greu, că nu-l mai poate ridica nimeni, și nu mai are loc sub soare, atât s-au făcut de mari păcatele voastre. Nu mă adresez la țările străine, pentru că acelea sunt păgâne. Mă adresez țării române, că nu e păgână, ci e o țară română, în care Dumnezeu Își va face planul Său pe care-l are de făcut. Deșteaptă-te, creștine, din somnul cel de moarte!“.

... O, creștine, mai e puțină vreme și te voi vedea urcând pe muntele acesta care este pământesc. Ai să te urci până de nouă ori, și sus pe munte n-ai să ajungi, că putere nu vei avea cum ai acum. Dumnezeu încă nu a luat de la robul Său puterea Sa, ci a lăsat-o la tine, tată, dar să știi că dacă nu te vei îndrepta, toată puterea te va părăsi și te vei poticni și te vei ridica, și iarăși te vei poticni, și așa te vei chinui până ce vei muri, căci Domnul îți va lua tot ce ai avut de la Sine, până ce și moartea se va lua de la tine, că moartea e sfârșitul vieții, tată. Ascultă bine, creștine, că toate ce vin, ți se spun.

Am avut un număr mare de creștini, și să știi că Dumnezeu nu a dat la spate pe cel de prima dată, care I-a venit în

față la lucrare, nu l-a dat la spate. Și te va cuprinde groaza de câți creștini am avut și cu câți am mai rămas. Uită-te, că nici un rău nu ți-a făcut Dumnezeu dacă ai plecat de la Mine.

... Plânge trâmbița Mea și spune: *„Vai, vai, vai, ce durere dai, Dumnezeul meu, Dumnezeul meu! Cât mai zăbovești cu mine? Cât mă mai chinuiești? Arde focul gura mea, arde focul pieptul meu, arde focul tot cuprinsul meu, Dumnezeul meu! Dumnezeul meu, nu mai ascultă nimeni de glasul Tău. Am văzut omul pe pământ, cum se întâlnește cu femeia, pământește. I se aprind ochii ca becurile; se aprinde focul ca văpaia. Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, oare, acesta este lucrul Tău? A adus satana pe pământ multe feluri de păcate. Adevăr adevărat grăiesc: nu poate omul să străbată printre aceste feluri de păcate și să nu le facă. Am văzut creștin care mult a fost iubit de Tine, și astăzi este căzut în tină. Dumnezeul meu, să nu-mi socotești ceea ce vorbesc minciună, dar nu mai pot îndura durerea mea".*

... Fiule, s-a făcut numărătoarea. Să nu se rupă această hârtiuță. Dacă numai câte o persoană de fiecare nume era, tot creștea numărul, și astăzi nu mai eram aici. Dar nu Mă ajută nimeni, nu Mă împrumută prin muncă duhovnicească, și muncește numai pământește, să-și facă avere bogată.

Prima dată am cunoscut cinci creștini. Să fi crescut tot cu cinci, și până acum se înmulțeau. Dar creștinul ce a făcut? A auzit, doar atât, și s-a culcat, și s-a trezit când era o vreme rea și nu se mai putea câștiga prin munca sa nimic. O, creștine, nu mai numesc pe nume, că Mi-e rușine, că ai nume blagoslovit și sfânt, și zic: creștine, nu schimba viața Mea! Nu zic către curvari, nu zic către vânzători, nu zic către bețivi, nu zic către hoți, și strig ție, creștine: nu te teme de vremea aceasta rea și nu schimba viața Mea, că vremea trebuie să vină. Ești creștin, creștin să rămâi. Ai auzit? Nu lepăda hăinuța de creștin în fața unui păgân. Păgânul să-și lepede hăinuța în fața ta, și așa se va întâmpla dacă vei avea credința Mea.

... Vine vreme grea când vei fi forțat să te duci la școală să înveți ce n-ai învățat și să fii ce n-ai fost. Ce faci atunci? căci ceea ce vei învăța, toate sunt contra Mea, și toate sunt contra ta și contra hăinuței pe care o porți. De aceea vă spun: ce faceți cu aceste vremuri care vă stau în față? Să știi că Dumnezeu doboară pe vrăjmașul Său cum a doborât David pe Goliat; sabia lui l-a tăiat pe Goliat. Așa și tu.

Domnul te roagă să nu iei acest semn drăcesc, și luptă-te luptă dreaptă, ca să nu te amăgească. Să aveți grijă de copii, că mult se bucură antichrist să-i facă uteciști. Păstrați taina și nu vă vindeți, că nu e de la tine acest lucru, ci e de la Mine, de la un Dumnezeu pe Care nimeni nu poate să-L vadă, decât cine e cu El. Că vine vremea să stea oștirea Mea colea, și cea rea, colea, și vor sta față în față, și să știți că aceștia nu se vor lupta cu sabie, și se vor lupta cu putere nevăzută. Va sta dușmanul sub talpa ta, dar fii adevărat creștin. Nu te vopsi, tată.

Creștine, creștine, auzi trâmbița ce spune? Ce zici, vei putea sta până la venirea Mea? Răspunde! O, fiule tată, e vremea grea și rea, și omul nu vrea să facă voia Mea; pune în față neputință. Dar ține minte aceste cuvinte sfinte: cine dragoste a avut, a putut. Cine a voit, a putut.

11/24 ianuarie 1977

Proorocia căderii munților peste oameni. Armele creștinești vor birui armele dușmane. Patriarhul Justinian „în groapa cu lei". Se împlinește Apocalipsa.

... Te doare capul sau stomacul sau măseaua și zici că aceasta e o durere. Dar vine durere mai mare, pe care n-ai avut-o niciodată, și va fi fără mângâiere. Fiule, te întâlnești cu mulți care poartă viața pe jumătate, care poartă pălăria pe o parte. Mult Îl vei căuta pe Dumnezeu, și vei fi îndurerat de băutura pe care o bei pe furiș, și vei fi îndurerat de dușmănia pe care o porți pe furiș, și vei fi îndurerat de mâncarea pe care o mănânci pe furiș. Eu îți zic *„copilul Meu"*, dar tu ești dușmanul Meu. Fiți atenți: celui ce nu-i place să fie cu Mine, multe rele născocește. Și stați cuminți și cu luare-aminte la căderea lor, până ce Domnul îi va îndepărta dintre voi cu puterea Sa.

... Dacă tu nu vrei să asculți aceste porunci, Dumnezeu le ia de la tine și le dă celui ce ascultă. Câți nu au venit în acest loc și au trecut ca și călătorul, au dat bună ziua și au plecat. Unde sunt? Ei spun că știu și ei să lucreze fără să-i conducă Dumnezeu. O, iubite frate, aceste cuvinte le-am vorbit când nu erau munții aceștia ici-colea și nu se vorbea că vor crește munți printre voi. Și iată că Dumnezeu a spus că va veni vremea când vor crește munți și veți zice munților: *„Cădeți peste noi și ne ascundeți de fața lui Dumnezeu!".* Uite că munții au venit lângă tine, și aceluia îi vei spune: *„Surpă-te peste mine, ca să scap de mânia lui Dumnezeu!".*

... Strigă la Mine să piară dușmanul tău, dar strigă tu, că Eu îl văd. Poate e prieten cu tine. De aceea îți zic: strigă tu. Pentru unii din voi vine mare bucurie, iar pentru unii, mare întristare; fiecare în a sa lucrare. Ascultă, creștine, să ai putere înaltă. Așa se va da de la Dumnezeu și robului Său puterea Fiului Meu, și orice vei porunci, se va împlini, și nu te vei mai lupta cu sabia ori cu pușca, ci cu rugăciunea, cu postul, cu privegherea. Așa vei vâna, căci armele care s-au făcut prin fabrici și uzine, vor rugini, că nu va mai fi timp să întindă pușca să te împuște. Vor umple șanțurile și cărările, cu trupurile lor neputincioase.

Am adus laudă la creștini, și lauda au dat-o la câini. Daniele, crezi? Ce laudă să-ți mai aduc Eu, poporul Meu? că dacă am adus un cuvânt de laudă, ai dat ca racul, mult înapoi. Cum se purtau fiicele lui Nicolae Achim! că nu era în tot poporul Israel așa port. Și iată acum cum poartă rochia mai sus de genunchi, și nu numai acestea. Pe mulți i-am lăudat, și mulți au murit, și i-am lăsat ca să înainteze, nu ca să dea înapoi. Să nu te superi, creștine, că dacă fratele tău greșește, te dojenește și pe tine Domnul, că nu ajuți pe cel căzut să se ridice în sus.

... Sfinții împărați Constantin și Elena au înfipt crucea în pământ și s-au jurat că nu va mai fi luptă. Și acum, sfântul împărat Constantin s-a sculat în picioare și lucrează în avântul său cel nou. Și patriarhul Justinian e ceva, dar el nu știe ce se petrece în România și în slujitorii bisericii lui; nu știe răutatea lor. Șade ca Daniel între lei și nu poate să-i ceară fiicei lui să-i dea o cană cu apă, că nu o lasă. Îi dau ei apă. Dar mult nu va fi și toți vor pieri. Fiule, mai e scris în Apocalipsă un război, dar nu cu arme de foc. Și să știți că apropiatu-s-a.

... Ați făcut rochițe și au rămas scurte. Atât cer de la femei: să-și acopere osul genunchiului, că dacă aș cere mai mult, ați face război cu Mine. Cine nu lucrează ca Mine, este împotriva Mea.

9/22 februarie 1977

Judecata va fi pentru judecată. Păcatul asupra Duhului Sfânt aduce focul și prăbușirea locașurilor fărădelegii. Oamenii cer focul. Idolii vremii. Granițele României se vor pecetlui de către Domnul. Prigonirea monahilor de către slujitorii din biserici.

... Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Care M-am pogorât din cer pe pământ, dar nimeni n-a cercetat cum s-a întâmplat.

Tată, mai întâi, credința voastră e rugată să nu Ne mai facă Nouă judecată, că judecata va fi pentru judecată, că Eu pot răbda judecata voastră, dar voi nu puteți răbda judecata Mea. Feriți-vă de această faptă necredincioasă. Dumnezeu Îl trimite pe Fiul Său din cerul sfânt să vă învețe. Tată, sunt foarte supărat de vremurile de astăzi, pentru că nu mai e vreme să piardă Dumnezeu vreunul pe pământ ca să descurce toate firele, cum făcea odată. Şi toți sunteți rugați: cine crede, să creadă şi mai departe, iar cine nu crede, nu este obligat să stea în fața Mea, ci să dea drumul liber la cine crede, că se va întâmpla cu ei cum s-a întâmplat cu moşii şi strămoşii voştri. Şi sunteți rugați: să plece cei ce nu cred, că vă împiedică şi pe cei ce credeți şi bagă bețe în spițe la cei ce cred. Țineți minte, că dacă era minciună, nu mai era acest trup până acum. Credința voastră să fie curată. Nu vă rezemați pe om sau pe pom, că şi omul, şi pomul vor fi smulşi. Întemeiați-vă pe credința sfântă, cum au ținut şi moşii, şi strămoşii voştri.

... Luați aminte, că nu te pune veacul acesta să bei, nu te pune veacul acesta să-L huleşti pe Dumnezeu, ci dragostea din tine te pune să faci aceasta. Stai la masă şi bei cu acela care e duşmanul Meu. Stai la masă şi mănânci şi bei cu duşmanul Meu. Care este voia Mea? Ca să bei cu duşmanul Meu? Să te porți de mână cu omul din lume? Nu sta nici pe scaunul aceluia care nu vrea să facă voia Mea.

V-am spus să luați aparate *(radiouri, televizoare, n.r.)*, dar nu ca să vă stricați. O, am găsit în casele voastre că sunteți la fel ca şi cel din aparat. Mare plată are acela care are aparatul pe masă şi legea lui e sfântă.

... Copilaşul Meu, uită-te ca la o pădure întunecată la lumea cea rea, dar nu intra în ea, că e ursită focului. Copilaşii Mei, ieşiți din lume. Nu mai trăiți o viață ca lumea, ci fiți deosebiți, fiți sfințiți. De ce-L judeci pe Domnul Iisus Hristos? El a fost judecat mult, mult de Pilat şi nu L-a găsit vinovat, şi tu Îl găseşti vinovat. Duhul rău a făcut locaş în inimile oamenilor şi a astupat gura omului, ca să nu mai grăiască nimic sfânt, şi din pedeapsa aceasta, Dumnezeu a fost şi mai mult hulit.

19 februarie/4 martie 1977

Împlinirea proorociei despre dărâmarea oraşelor. Sportul: idolul vremii de acum. România va avea hotar pentru cei străini. Monah cu viață sfântă.

... Nu numai aici, în toate țările. Asta le-a fost împărtăşania lor: hula împotriva Duhului Sfânt. Fiule, tu nu vezi, dar dacă ai vedea, ai rupe haina de pe tine şi ai striga la lume să nu mai folosească hula împotriva Duhului Sfânt. Am spus odată: *«Bucureşti, Bucureşti, cum te voi întoarce pe dos şi nu va rămâne piatră pe piatră!»*, şi cei scăpați se socotesc că sunt scăpați, dar nimeni nu va scăpa. Hula îi omoară, nu Dumnezeu. Hula e prima sculă care stă la tulpina pomului care nu a făcut nici un rod.

... În loc să plângă şi să se jelească, sunt certuri şi vorbe de ocară şi după această plagă. Mai bine pregătiți-vă, că mai vine. Dumnezeu trimite îngerul Său şi va pune foc la lume. Cu ce? Nu se spune. Şi atunci ce vei face? Unde te vei băga? Vai de viața ta, care ieri-alaltăieri zbiera şi se îngrozea de mânia Mea!

... Încetați păcatele! Stop! zice Domnul. Ai înțeles? De ce pământeşte se execută acest stop? Când e bariera pusă pe calea ferată, fluieri ca să ridice bara, că eşti grăbit, dar Eu zic: nu şuiera la Acela Care a pus bara, căci vine acceleratul peste tine şi te face zob.

... Am dat îngăduința să aveți aparate şi găsesc creştinii la meciuri. Interzis! Interzis, creştine, să te uiți la meci! Eu nu Mă duc la meci, şi nu este îngăduit la nimeni. Cine a îndrăznit, a greşit, şi la trecerea din viața aceasta, acei negri care au făcut meciurile, îi iau şi îi bagă în iad. Ce e aceea *„meci"*? E ce nu a fost pe vremea moşilor şi strămoşilor voştri. Feriți-vă de acest cuvânt, *„meci"*. Feriți-vă de scamatorie. Acesta este cel mai mare idol din vremile voastre.

... Veți vedea în țările apropiate cum stau numeroase trupe şi aşteaptă să intre în țara românească. Nici cât vârful de ac nu va rămâne gunoi în țara românească, şi nu vor mai intra străinii, că nu vor putea, şi vor zice: *„Am pe fratele meu în această țară şi vreau să merg la el. Am pe tata şi pe mama în această țară şi vreau să merg la ei. Am pe fiul meu în această țară şi vreau să merg la el"*. O, nu i se va îngădui, că nu vine curat, ci vine întinat.

... Zice Domnul: ca furul voi fi şi voi lua din casa ta tot ce este al Meu, şi pe tine nu te voi trezi, că ai dormit ca un buştean şi n-ai văzut furul care a venit. De ce nu citiți Scripturile ca să vedeți cărările acestui veac? Şi dacă le citiți, nu le tălmăciți voi, ci duceți-vă la păstorii Mei să vi le tălmăcească.

... Tu n-ai văzut cum copiii de la şase ani în sus nu mai sunt ai părinților care i-au crescut? De ce trag de copiii creştinilor ca să-i ducă la grădiniță? Ca să-i strice şi să-i cumpere, şi pentru aceasta Dumnezeu îi dărâmă. Anunță, fiule, că această vreme e vremea morții, fie pământeşte, fie duhovniceşte. Cine vrea să moară, să moară. Aceasta rămâne la voința omului. Numai cine cere, să ceară să rămână viu. Iar dacă voi veți împlini, veşnic nu veți muri.

... Vine timpul ca fiecare monah să plece la căsuța lui. Crezi? Vine timpul, dar Domnul Iisus Hristos Se luptă să surpe timpul care vrea să vină.

24 februarie/9 martie 1977

Pieirea capilor care au călcat duminicile şi sărbătorile.

... Vor pierii toți capii proorocilor mincinoşi. Aceştia vor fi ucişi de duminicile şi sărbătorile pe care nu le mai respectă, şi veți pieri şi voi, cei care v-ați certat cu duminicile şi sărbătorile Mele.

9/22 martie 1977

Suferința peste lume. Judecata va fi pe pământ. Locul celor ce au pierit la cutremur. Mutarea la cer a patriarhului Justinian în rândul fericiților. Lucrarea deşertăciunii omeneşti este proorocie mincinoasă. Proorocia învierii morților şi a judecății făpturii.

... Copilaşii Mei, fiți desăvârşiți, că peste lume vine ciumă, vine moarte, vine multă, multă suferință. Va pieri multă lume, începând cu copiii; apoi cu argații, şi mulți vor trece de la întuneric la lumină, dar să vă feriți, că nu vine ca să se sfințească şi să rămână sfânt, că scris e: *«Cine s-a sfințit, să se sfințească şi mai departe»*, căci când era vreme de sfințit, nu se sfințea. Între Mine şi lume se va pune un hotar înalt.

... Ai căzut în noroi şi ai întinat hăinuța. Este apă care spală orice pată. Dar ai căzut de la botez, şi această pată nu se ia.

... O, iubite frate, cum vei râvni să te odihneşti într-un loc ceresc! O, creştine, ai ajuns unde se desparte lumina de întuneric, ai ajuns la râul râului. Dar strig: opriți-vă de la păcat! Strig şi Mă uit cum se uita Noe din corabie, şi Mă uit pe pământ să văd, mai e mult ca să aduc la sfârşit toate câte sunt scrise în carte?

... Aici, pe pământ, se va muta toată ființa omenească, şi aici se va face judecata la lumea toată. Nu te uita la mincinosul acela care zice că nu este Dumnezeu şi că omul nu e făcut de Mine. Şi când îl vei vedea legat în lanțuri strâns, te vei uita la el şi te vei cutremura de frică să nu fii şi tu tot legat ca el. Şi îl vei blestema şi îi vei spune: *„Ne-ai înşelat, că spuneai că tu eşti Dumnezeu!“*.

... Iată, Solomon, care rămăsese singur în iad, ce făcea? Că măsura şi punea țăruşi şi bătea, că se îngrozeau diavolii de ce face el şi ziceau: *„Prin înțelepciunea sa, vrea să ne nimicească pe toți“*. Aşa şi tu, creştine, nu te suferă diavolii să faci pe locul lui lucrarea Domnului, ci te aruncă. Roagă-te lui Dumnezeu să te arunce în sânul lui Avraam, să ai înțelepciune; nu înțelepciune să-ți faci palate, ci înțelepciune să-ți faci mult popor. Atunci nu va mai zice nimeni de ce crezi în Dumnezeu, cu toate că bunătățile vor sta în față. Atunci nu vei mai fi cu porcii, nu vei mai fi cu vitele, nu vei mai fi cu nebunii, că vei fi numai cu îngerii şi cu sfinții. Nu atunci, dar peste o clipă ai să fii. Tată, e scris în carte, şi cine are pricepere, să priceapă.

... Fiule, ştii ce a zis Dumnezeu când a văzut atâta lume venită la El dintr-o dată *(cutremurul din 4 martie 1977, n.r.)*? *„Cine v-a trimis la Mine mai înainte de vreme?“* Şi a zis la îngeri: *„Luați-i de aici şi duceți-i la locurile lor până la judecată, că atunci se va vedea cine a făcut atâta distrugere pe pământ, că şi război dacă se făcea, tot nu mureau atâția“*. De frică, nu vă spune, tată, numărul morților.

Țineți minte, că vor pieri capii. Cine este în oraşul Bucureşti, țineți minte, că veți vedea moartea capilor care conduc suflarea aceasta numai la rău. Copilaşii Mei, luați aminte la aceste cuvinte. Numai la rău conduce toată lumea, şi mai ales pe capii cei mici. Aceştia sunt vipere mari. Sunteți rugați de zece ori: țineți minte! Vor pieri capii. Mai sunt câteva zile, căci ce e la voi zece ani, la Mine e o zi; ce e la voi o zi, la Mine e un minut. Vor pieri capii. Vor umbla bâjbâind oile. Mulți vor părăsi locuințele şi vor căuta altele. Vor pieri izvoarele de apă şi nu vor mai avea cu ce se adăpa. Va pieri pâinea, şi acestea toate de sus de la Dumnezeu vor fi, ca să vadă toți că nu acestea înseamnă Dumnezeu.

... Cineva a spus de sub dărâmături: *„În veac nu voi uita pe cel ce m-a scos!“*, şi nu a zis *„Domnul a fost!“*.

... Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am coborât din cerul sfânt să vă spun: fiți conştienți, nu fiți amețiți. E greu, tată, de viața voastră. Ce sabie dureroasă a tăiat inimile voastre! Cum adică? Fiți pricepuți şi să umblați treji.

Aseară, la orele 23:30, a încetat din viață părintele vostru ortodox, Justinian patriarhul. Boala nu a fost nimic pentru el, căci pentru fiecare creştin, moartea nu i se pare şi nu vine cu durere, dar durerea i-a fost prin necaz. I-a luat locul un altul, pe care el nu l-a voit. Şi acest înlocuit nu este cu Duh Sfânt, ci este cu duhul în multe feluri. Nu ține în dreptate cu Mine sau cu tine, şi ține în dreptate cu minciuna, ține în dreptate cu iubitorul de argint şi cu iubitorul de aramă. El stă pentru mândrie, nu pentru Mine. Veți vedea întunericul de care ați fost anunțați.

Poporul Meu, ține bine la viața creştină, n-o lăsa să prindă rugină pe ea, şi curățeşte-o mereu pentru Dumnezeu. Mănâncă hrana ta din mână curată şi blagoslovită. Chiar dacă cineva îți zice: *„Ia!“*, tu nu băga în tine apă cu pâine nesfințită, încercându-vă să vadă dacă voi îi cunoaşteți pe ei. Copilaşii Mei, odraslele Mele, veniți-vă în fire şi purtați-vă bine viața cu Mine. Poate acum te culci şi nu se ştie cum te scoli.

Poporul Meu cel îndoit, poporul Meu cel întristat, care ai durere mare pentru această brățară care se desființează. Nu se ține seama că a dispărut acest patriarh. Îl plânge familia sa, îl plânge toată biserica ce se numeşte biserică duhovniceşte. Ați auzit? Nu aveți voie să glumiți. Purtați-vă cum se cuvine. Să purtați doliu. Fiule tată, se bucură țara toată de plecarea lui, că dacă ținea cu sine, nu-l întrista ca să-şi piardă viața. Nu a avut voie nimeni să stea lângă el în timpul acela, decât numai duşmani au avut loc la căpătâiul lui. Nu a dat voie nici în biserică să se vestească. De ce când pleacă altcineva vesteşte la toate aparatele de ştiri? Pe cine-l doare inima de sine? că acesta a ținut bisericile şi mănăstirile în mână, dar de acum nu va mai fi, şi toate, toate se dărâmă, şi duhovniceşte, şi pământeşte. Toți călăii se bucură. Când l-a adus pe acest înlocuitor şi a cerut binecuvântare spre a sa lucrare, patriarhul Justinian nu a voit, şi a plâns cu suspine şi i s-a ridicat de la inimă un nod mare, care nu a mai avut salvare. Justinian se scrie în condica fericiților.

... Aveți toată grija ca tocmai acum la sfârşit să nu vă înghită antichrist. Şi acum când vorbesc, e antichrist de față. Şi lângă patul lui Justinian a stat antichrist lângă el, că doar, doar o scăpa ceva ca să-l poată lua. Patriarhul cel mare al cerului i-a dat binecuvântare şi hrană multă, multă când a plecat. Amin.

... Copilaşii Mei, pentru aceasta trimite Dumnezeu din cerul Său pe Duhul Său într-un lut de pământ; cum ai avea tu un bucium, aşa şi cu trupul acesta. Cui îi place, bine. Cui nu-i place, fuge departe, că au ieşit mulți prooroci mincinoşi. Ascultă, tată, că sunt prooroci care proorocesc prin frunză, cântă prin frunză. Sunt prooroci care proorocesc prin vioară, proorocesc prin chitară. Sunt prooroci care proorocesc prin dans. Sunt prooroci care proorocesc prin sărutare. Mii şi milioane. Nu e frunză şi iarbă câți prooroci sunt ca să amăgească făptura omenească. Dar Dumnezeu numai o singură coardă şi o singură unealtă are. Sunt multe, dar s-au sfârşit; şi pentru sfârşit a mai rămas una. Şi în ziua aceea vor veni patru frați din patru părți şi vor avea patru instrumente şi cu ele vor cânta cântarea lor, nu împotriva voastră, şi va cânta fiecare cântarea sa: unul, pentru învierea morților; altul, ca să cheme din toate colțurile pământului la judecată; altul, pentru alta; altul, pentru alta.

14/27 martie 1977

Cei din urmă vor fi întâi. Crucea este biruitoare în războiul dintre cei răi şi cei credincioşi. Rugăciunea şi postul să fie făcătoare de minuni. Poporul ales va fi adus pe nori în locul pregătit, iar cei aleşi vor salva țara creştină.

... Vino la Mine, creştine! că fericit este cel ce nu M-a văzut şi M-a iubit. Fericit este acela care a suferit pentru Mine şi pentru că a fost credincios şi nu şi-a lepădat credința jos. Înaintaşii voştri au luptat fără preț şi au biruit, dar dacă tu vrei să recunoşti prețul pe care vrei să-l iei de la Mine, uită-te la sfânta Scriptură, căci cel de pe urmă va fi întâi, şi cel dintâi va fi pe urmă. De ce eşti tu cel dintâi? Nu se judecă şi nu se face judecată niciodată.

... Se aude din cer când lumea vă duşmăneşte şi vă porecleşte şi vă amenință, şi Dumnezeu plânge când vede pe poporul Său că nu tace şi ridică sabia împotriva celui rău. Nu mai e timpul să ridici sabia. Sabia ta e rugăciunea, şi glonțul tău e postul, şi toiagul tău e crucea, tată. Moise, cu toiagul a despărțit Marea Roşie pe jumătate şi a trecut poporul. Acum,

toiagul s-a prefăcut în cruce sfântă, şi dacă ai credinţă, eşti mult mai presus decât Moise cu toiagul. Ia să vezi, tată, numai să vezi. Uită-te bine la cuvântul Meu care este către tine, că se face război între oamenii răi şi între oamenii Mei, şi Eu, Fiul lui Dumnezeu, am să le fiu comandant. Dar nu război ca în vremuri, cum se vorbeşte astăzi falsificând adevărul. Nu aşa se va întâmpla, şi va fi război fără arme şi se vor nimici răii de la sine. Să nu te iei după oamenii răi să te faci prieten cu ei, că vei pieri.

... Veniţi-vă în fire, că nu s-a legat gura boului care e pus la treierat. Nu s-a legat meliţa de meliţat. Nu a spus Domnul: *„Nu mai merge după Mine, că uite, e colea duşmanul şi te ia"*, ci Domnul spune: vino după Mine, că nu de la tine e biruinţa. Cere! Dar nu mai cere nimeni, tată. Ştii ce cere acum? Maşină de călătorie la drum. Dar Eu zic: dă-Mi şi Mie ce cer Eu.

... Când vei avea tu putere să opreşti criminalul de la crima sa? Când vei avea tu putere să sufli din gura ta asupra aceluia pe care Domnul îl va învia? Domnul Iisus te întreabă. Când vei avea putere să dai grai celor muţi? Când vei avea tu putere să dai vedere orbilor? Când? Care va fi a voastră răsplată dacă voi nu aţi împlinit niciodată această minune? că uite, a sosit soarele la asfinţit şi rămâne întunecime.

... Poporul Meu, poporul Meu, cum am adus la Maica Mea pe norii cerului pe cei care o iubeau şi o slujeau, aşa îl voi aduce la acest locaş pe norii cerului pe poporul Meu.

... Poporul Meu, se va întreba despre viaţa ta, despre ţara ta, dar dacă numai unul va rămâne, se va răpi acela, şi ţara se va nimici, iar dacă vor fi cinci, Domnul va face prin ei lucrarea Sa, şi ţara nu se va nimici.

2/15 aprilie 1977

Duhul Domnului să fie urmat. Ştiinţa este viaţa cea sfântă. Sfinţii sunt vii. Semeţia se va veşteji, iar smerenia va înflori. Cei duhovniceşti vor iubi numai pe Domnul. Proorocie despre continuarea urgiilor, şi va pieri împăratul cel pământesc. Satul Maluri stă sub pedeapsa necredinţei.

... O, poporul Meu iubit, Eu am grăit că M-aş fi lipsit de toate, dar e un *„ce"* care nu Mă lasă să plec şi să scutur praful de pe picioare pe această cale. Nu Mă lasă, că mai e un clipit de ochi şi mai e ceva de lucrat, mai e, şi aşteaptă. Voi nu ştiţi ce aşteaptă Dumnezeu. Aşteaptă, că aşa e scris în sfânta carte, un cuvânt să se împlinească. Poporul Meu, încă o dată aplec capul peste tine. Nu te mai amăgi, nu te mai încânta cu nimic. Vedeţi bine vremurile cum au înşelat mii şi mii de bărbaţi, mii şi mii de femei, afară de copii, că zice Domnul: mai bine nu s-ar mai naşte copii, că nici unul nu se mai naşte pentru Mine, ci se naşte pentru iad. Veniţi din toate colţurile acestui pământ şi ieşiţi din plapumă şi rugaţi-vă! Nu mai dormiţi, că aţi umplut toate vasele de natură. De aceea zic unii că omul e făcut de natură. Adevărat grăiesc, că fiecare mărturiseşte ceea ce face şi ceea ce este el.

... A venit ziua cea mare când sună clopotele de la hotare. Sună trâmbiţele, dar tu nu auzi, că e diavolul la mijloc, care te înşeală mişeleşte. Ştii totul, creştine, dar pentru că ştii, cu atât mai mult vei fi judecat. Scoală-te, nu mai sta nepăsător! Ascultă acest glas care a mai rămas, că odată treceau zile şi nopţi întregi şi nu mai sfârşeam, dar astăzi Duhul lui Dumnezeu este ameninţat, este alungat, este trădat, este blestemat. De cine? De tine, creştine. De ce n-ai venit la Mine să iei ce-ţi dau Eu, viaţă fără de moarte? De ce nu vrei să fii cu îngerii şi eşti cu diavolii? Sunt ameninţat de moarte de cuvintele pe care le găsesc în faţa voastră. Deşteaptă-te, creştine, nu mai dormi! că nu mai vine nimeni la tine ca să te mai deştepte.

Iată, a sosit ceasul de judecată, şi dacă nu vei fi pregătit, nu ştii la cine să apuci să te ocrotească, să te scape, că am lăsat cerul şi slava şi M-am smerit pentru tine. O, iubite creştine, cât bine am făcut Eu pentru tine, şi tu nu vrei să iei acest bine pentru Mine! că nu va mai fi cu tine acest Duh dumnezeiesc ca să sune la urechea ta cuvântul acesta: *„Ascultă!"*.

... Copilul Meu, care eşti binecuvântat şi te-am ales! Că te-am căsătorit, e că am voit să împlinesc mai curând veacul, şi să te rogi şi să plângi de ceea ce am făcut Eu cu tine. Dar tu, creştine, nu vrei să asculţi, nu vrei să iei aminte la lucrarea sfântă pe care am făcut-o cu tine. Nu am venit ca să te căsătoresc, că dacă nu veneam Eu ca să te căsătoresc, şi aşa te căsătoreai tu cu fiicele Sodomei. Dar Domnul Iisus a venit şi te-a făcut ucenic şi ţi-a dat femeie din fiicele lui Israel. Că nu ştie femeia ta să te servească, nu-i nimic. Că nu ştie să te îngrijească, nu-i nimic. Dar nu aşa ca lumea, ci ca ai Mei creştini din vremurile de demult.

... Nu dormi, că nu e vreme de dormit. Pune mâna pe sabie, dar nu pe sabia care taie carne, ci pe cea care taie duhurile necurate.

... Tu de ce nu vrei să înveţi cum învaţă lumea şcoală? Învaţă această şcoală duhovnicească, să dai viaţă la o lăstărică ce este pe pat de moarte.

... Fiţi cuminţi! Nu vă mai stricaţi, nu-L mai păgubiţi pe Dumnezeu. Mă uit la tine cum ai să vii la Mine şi ai să te rogi să te iert de păcatele tale, şi să ştii că nu se vor ierta păcatele în vremea aceea. Astăzi se iartă.

... Învăţaţi bine, că veţi fi examinaţi. Să rămână vrăjmaşul de ruşine. Să-i arăţi, iubitul Meu, că eşti deştept. Ştiinţa ta să fie sfântă, să nu te asemeni cu cei care astăzi învaţă carte să dea viaţă la cei morţi. Unde este un mucenic Gheorghe, care împungea cu suliţa scorpia? Spune, unde este un Spiridon, care a despărţit pământul de foc şi de apă? Unde este un Ilie? Sunt vii, nu au murit, deşi au fost pe pământ chinuiţi. Dacă aţi vedea cum li se supun lor şi apa şi focul, şi ce ordine dau ei! Aceştia sunt preoţi. De ce în vremurile de astăzi nu au mai ieşit moaşte de sfinţi? Să ştiţi că vor mai fi, dar la timpul lor. Da, copiii Mei, este vremea când nu mai rodeşte pământul, dar va veni vremea să rodească şi stânca de piatră, şi va da rod cum nu a fost nici în vremea moşilor şi strămoşilor.

Păstraţi-vă, nu vă încântaţi, nu vă uitaţi la chip că sunteţi frumoşi. Nu te făli cu frumuseţea, că se va veşteji, iar smerenia smeritului va înflori. Nu te supăra când n-ai ce mânca; nu te supăra când n-ai ce îmbrăca, ci mulţumeşte lui Dumnezeu şi la bine, şi la rău, că nu vine mereu acest rău, şi se va schimba timpul acesta, şi ce te vei face cu păcatele pe care le-ai făcut când ai supărat pe Dumnezeu din pricina trupului tău de azi? Învaţă-te, tată, să fii smerit, să fii bun creştin, să fii blând, şi nu uita că averea pământească e a lui Dumnezeu. Tu nu ştii, tată, zici că ai o casă frumoasă, dar nu ai, pentru că nimic nu e al vostru, căci când va veni ceasul, le laşi pe toate. Te va pune cineva să păzeşti via, şi când îţi va sosi ceasul, vei pleca şi vei lăsa soţia, vei lăsa copiii, vei lăsa rude nenumărate şi vei pleca. Cu ce? Cu ce ai făcut duhovniceşte. Frate, n-ai văzut niciodată cât de greu îi este unui suflet când se desparte de soţie şi copii, de frate, de soră. Atunci ar da tot ce ar avea ca să mai stea o clipă. Treziţi-vă, copii, şi bătrâni, şi tineri! că greu este ceasul morţii, şi grea este şi ziua de judecată. De ce să fie aşa când ai avut prilejul să fii cel mai fericit

suflet? De ce să fii pedepsit în iad când ai avut prilejul să te ia îngerii lui Dumnezeu? De ce? De ce te încântă poftele şi de ce te încântă lumea şi trupul?

... Trezeşte-te, creştine! Trezeşte-te şi tu, păgâne, că mai vine un cutremur şi mai vine şi un potop ca potopul lui Noe, şi mai vine o undă mare şi o alunecare de pământ, şi vei merge kilometri întregi cu case cu tot. Acesta vine pentru fapta ta, că multă foamete şi multă secetă va fi şi multe vite vor pieri şi multe vieţi omeneşti vor pieri. Chiar şi împăratul va pieri, pentru nelegiuirea sa, că a înmulţit pe pământ numai munca pământească.

... Creştine, de vei strica lucrul Meu, îţi va sta capul unde-ţi vor sta picioarele. Duceţi aceste cuvinte în poporul Meu şi aveţi grijă să nu ţineţi la suprafaţă această lucrare. Păziţi-vă de câini, că mulţi dintre creştini s-au făcut trădători, că mulţi au mâncat cu necredinţă la masa Mea, crezând că i se va îmbogăţi casa şi trupul şi crezând că vor avea şi ei o casă ca această casă şi că vor avea ce are acest cămin.

... Veniţi-vă în fire! Nimeni să nu judece lucrul acesta că Dumnezeu mai face o casă la altcineva ca această casă. Copilaşii Mei, am avut o casă, şi din pricina vânzării şi a căderii lui Israel, s-a prăbuşit, şi din pricina urii, a rămas şi satul pustiu. Şi chiar dacă mai este câte o casă rămasă, tot pustiu este şi va rămâne, că a zis Dumnezeu: *„O, sat, cum te vei pustii din pricina celor ce Mă condamnă pe Mine!“.* Domnul Iisus Hristos, pe unde a trecut, a pus semne, şi dacă în această comună nu vor mai fi creştini, Domnul va scutura praful de pe picioare.

11/24 aprilie 1977

Profeţii Ilie, Enoh şi Ioan, pregătesc masa judecăţii. Omul zămisleşte prunci ştiinţific. Va rămâne o singură profeţie. Se vor prăbuşi oraşele. Cântarea psalmilor îndepărtează duhurile rele.

... Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am pogorât din cerul sfânt pe pământ, nu cu trupul, ci cu Duhul. Acest Eu, nu e trupul acesta, ci e Duh, şi plutesc prin văzduh şi grăiesc cu Duhul. După Mine nu mai vine nimeni, şi la venirea Domnului Iisus Hristos va fi greu de cele ce nu s-au împlinit când am fost cu voi.

Înainte de Domnul Iisus Hristos vin profeţii Enoh, Ilie şi Ioan şi vor pregăti masa Mea. Nu masă de mâncare, ci masă de judecată.

... Tot ce s-a profeţit în Vechiul, s-a împlinit. Şi după Vechiul, a venit Domnul Iisus Hristos şi a pus o lege nouă, şi sfântul Ioan Botezătorul a fost învrednicit prin faptă să-L boteze pe Mântuitorul, şi el a fost înaintemergător. A trimis şi a pregătit această fiică de atunci şi de astăzi ca să se mântuiască lumea. Vai şi iarăşi vai de cei ce au rupt legătura aceasta! că mai mult cu sută la sută e păcatul azi, mai mare ca în Sodoma şi Gomora. Dar vă spun: pregătiţi-vă, fiilor, că dureros este de un creştin de azi care face vreo faptă greşită, că n-am venit cu nici un semn să fac. Cu forţa nu te duce Dumnezeu în raiul Său, că iată, Dumnezeu a hotărât ca pe toată lumea s-o nimicească. Plâng îngerii din ceruri, plânge mulţimea de sfinţi, plâng serafimii şi heruvimii, plâng de ceea ce Dumnezeu a hotărât; şi nu Mă mai întorc, la fel cum nu M-am întors la potop.

... Iadul e pustiu. Au ieşit la suprafaţă ca să nimicească toată zidirea Mea. Au făcut multe scări şi multe lucrări ca să nu-L mai recunoască pe Dumnezeu. L-au făcut pe om ca să nu mai aibă faptă plăcută de Dumnezeu şi să zămislească prunci ştiinţific. Ai să vezi ce nu ţi-au văzut ochii, fiule. Ai să vezi copil născut fără duh şi are să-ţi vorbească şi are să te hulească şi are să-ţi facă multe neplăceri, şi de aceea Dumnezeu taie firul între pământ şi cer. Duhovniceşte, taie suflarea.

... Să ştii că afară de această profeţie Mă vei vedea. Îl vei vedea pe Dumnezeu faţă către faţă şi te vei întoarce cu spatele şi vei pune pe spate cojoc şi aşa vei sta de vorbă cu Dumnezeu. Când acest trup se va lua la cer, asemănătoare cu această lucrare alta nu va mai fi. Veţi auzi că vor fi colo şi colo. Să nu credeţi, că vă amăgiţi.

... Daniele, ia să vezi, că fiecare din voi, care aţi luat parte la această lucrare şi vă sunt copiii în lume fără de Mine, ce răspuns greu veţi da la judecata Mea!

... Bucureşti, Bucureşti, eşti gata să te întorci pe dos! Ploieşti, Ploieşti, eşti gata să te întorci pe dos, eşti gata să pieri! Lume, lume, şi iară zic, lume, eşti gata să rămâi fără nume! Îţi va pieri numele, îţi vor pieri poftele, îţi vor pieri trupurile. Veniţi-vă în fire, că va bufni peste voi multă lume socotind că la voi va găsi salvare, dar zice Domnul: aici nu e intrarea. Intrarea e la Dumnezeu. Crezi?

Fiule, mult am ţinut la ţara românească. Am copii şi trupuri jertfite. O, mult am apărat această ţară românească! Să ştiţi că mai e un grup de creştini, nu de aceia care beau ţuică. Mai e şi fără ţuică şi mai e şi fără vin. Vinul îl au numai când se împărtăşesc. Să le fie numele binecuvântat.

... Copilaşii Mei, nu credeţi cu adevărat că sunteţi înfiaţi pentru cerul sfânt şi că sunteţi sfinţiţi? Aşa să le vorbiţi la lume: că nu sunteţi sfinţi, ci sfinţiţi. Şi nu vă mândriţi, şi lepădaţi răul de la voi şi îmbrăcaţi-vă în viaţă sfântă, îmbrăcaţi-vă în sfinţenie. Să nu fie numele pe care vi l-a pus lumea, de *„sfinţi“,* spre batjocură, ci să fie adevărat.

... Cine are voce, să cânte, să cânte, că e păcat să nu cânte lui Dumnezeu. Cântaţi psalmii, tată, că toate relele de la voi se vor îndepărta. De aceea a biruit David, că el cânta psalmi.

23 aprilie/6 mai 1977

Puterea sfintei cruci, prin care s-a zidit pomul cu poame dulci. Domnul va lucra minunat spre sfârşit cu cei credincioşi. Cuvântul Domnului este talant înmulţit. Credinţa cea pentru încheierea veacului şi sfârşitul păcatului. Fiecare sărbătoare îşi va avea pe fiii ei.

... Israele, să nu iei în deşert numele lui Dumnezeu, şi nici un lucru de al Său. Copilaşii Mei, unii spun că această cruce nu este adevărată şi nu este sfinţită şi o socotesc ca fiind blestemată. Să vă feriţi de acest lucru spus. Această sfântă cruce a fost şi mai înainte de Domnul Iisus, dar nu a fost blagoslovită, căci se răstigneau pe ea morţii de către legiuitori. Dar prin această cruce Domnul Iisus Hristos a iertat orice păcat, şi prin ea s-a zidit un pom cu poame dulci pentru toată lumea. Această sfântă cruce are putere să scoată omul din groapă aşa cum l-a scos pe Daniel din groapa cu lei, cum i-a scos din iad pe moşii şi strămoşii voştri.

... Este greu de cine a căzut după ce a auzit acest cuvânt sfânt, că nu are cine-l mai scoate. S-au întemeiat minciunile că nu mai poţi face nimic cu omul de azi, că are în el o mulţime de minciuni.

Poporul Meu, am venit pentru tine ca să împlineşti ce este scris în Apocalipsă, că în vremea de apoi voi veni iarăşi şi voi face lucrare nouă, care nu a fost niciodată pe pământ.

... Copilaşii Mei, vai de copiii care se nasc în vremurile de azi! Şi chiar tu, creştine, îl ţii lângă tine până la o mărime, şi atunci l-a luat satana de lângă tine şi a făcut din el slugă vrednică de el. Fericiţi părinţii care muncesc cu trudă să-şi ţină copiii lângă sine şi după acea mărime.

... Să ştiţi că n-am scos afară pe nimeni, dar zic aşa: n-am mai voit să arăt cu degetul pe cel păcătos, şi l-am lăsat slobod, că aşa am spus: să stea neghina cu grâul până la seceriş. Şi să ştiţi că grâul este copt.

... Veniţi-vă în fire şi nu mai faceţi păcat. Nu mai greşiţi, că o să plângeţi când Mă veţi vedea şi când veţi vedea pregătindu-se judecata cea mare. Vine, că s-au împlinit zilele care s-au profeţit în Vechiul şi în Noul. Umblă astăzi, cât mai e vreme, ca să n-ai păcat şi să fii judecat. Umblă ca să-ţi speli pata, ca să fii curat în faţa judecăţii.

... Tu, care ai avut darul să stai de vorbă cu Mine, prin rugăciune vei scoate până la al miilea neam. Dumnezeu a dat putere Fiului Său, cum şi robului Său cel mai mic, tată. Să ştii că nu vei fi tu mai mare, şi altul mai mic, ci toţi deopotrivă veţi fi măsuraţi. Că vei zice la munte: *„Fă-te uşă, să trec prin tine!“*, şi se va face, creştine. Şi vei zice la munte: *„Mută-te!“*, şi se va muta, creştine. Şi vei zice la munte: *„Sfărâmă-te!“*, şi se va sfărâma, căci adevăr îţi grăiesc: Dumnezeu, prin credinţa ta va lucra încheierea veacului acesta. Nu te face vinovat, căci este păcat. Creştine, de ce te chem să vii la Mine? Te-am chemat nu demult şi ţi-am zis: *„Vino!“.* Şi de ce veniţi şi vă întoarceţi înapoi? De ce nu staţi lângă Mine? Ce zici când Mă vei vedea? Ce zici, tată, când vei sta în faţa Mea? Vei avea curajul să vorbeşti, sau vei amuţi? Vei avea curajul, sau te vei îngălbeni şi te vei întrista? Poporul Meu, Dumnezeu nu voieşte întristarea ta, ci voieşte să stai în faţa Sa ca cel mai preţios copil al Său. De ce te încânţi, creştine? De ce te amăgeşti? Ştii prea bine că totul şi toate au un sfârşit, dar să ştii că va veni sfârşitul păcatului. Dar dacă tu faci, pui sfârşit la lucrul sfânt, şi lucrul rău îl prelungeşti mereu. Pică un măr din pom. De ce nu stă în pom un măr care a putrezit? Aşa şi tu, dacă vei face mereu păcat, vei pica şi nu vei mai sta. Am venit din cerul sfânt să vă fac cunoscut acest cuvânt. Israele, vreau să fii sarea. Cu tine voi săra şi trecutul, şi sfârşitul. Cu tine voi săra tot veacul acesta.

... Aceste cuvinte care s-au împărţit pe pământ sunt nişte bănuţi pe care Dumnezeu ţi i-a dat să-i înmulţeşti. Dumnezeu va mulţumi celui ce i-a înmulţit, dar e greu de tine, poporul Meu, că nici pe tine nu te-ai ţinut. Vei auzi: *„Du-te de la Mine, slugă puturoasă, care ai muncit numai pentru trupul tău, ca să-l îmbogăţeşti de păcate!“.* Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt Şi-a făcut lucrarea pe pământ, dar tu n-ai fost vrednic să serveşti aceste trei Puteri, aceste trei Lucrări. N-ai fost vrednic să crezi şi să asculţi, şi ai fost vrednic numai de păcat.

... Păstorilor, vă poruncesc: căutaţi bine oile bolnave! Trataţi-le! Iar voi, oiţelor, veniţi în staulul Meu. Fugiţi de vrăjmaşul Meu. Când va veni Dumnezeu în staulul în care a lăsat scrise oile, să nu fiţi lipsă, că şi din cei scrişi dacă a murit cineva, şi din groapă va învia cel adormit şi va da răspunsul la întrebarea Sa.

... Poporul Meu, îngrijiţi bine acest cămin şi nu daţi voie să fie întru el spurcăciune. Nu daţi voie să fie urâciune. Căutaţi, curăţiţi spurcăciunile din locul sfânt.

26 aprilie/9 mai 1977

Roadele fiecăruia se vor arăta. Cei din urmă vor lucra cu cei dintâi. Pregătirea mereu pentru Domnul şi pentru venirea Lui. Veghea la rugăciune ziua şi noaptea. Soli cereşti la masă cu cei credincioşi.

... Am venit în Duh în mijlocul celor duhovniceşti, căci pământeştii uneltesc cele pământeşti, şi cei duhovniceşti uneltesc cele duhovniceşti. Zideşte, creştine, tot ce ştii despre Mine, căci în curând se va arăta toată munca ta. Zideşte şi tu, păgâne, despre Mine ce ştii, că în curând se va arăta toată minciuna ta. Ţineţi minte, că va fi o vreme de cunoştinţă, în care şi orbul şi necredinciosul vor vedea ce nu au văzut şi vor auzi ce nu au auzit. Şi hulitorul va vedea ce nu a văzut şi va auzi ce nu a auzit. Şi Iuda, vânzătorul, va vedea ce nu a văzut şi va auzi ce nu a auzit. Şi omul va vedea, şi toţi se vor înfricoşa, fiecare de fapta sa. Iar tu, creştine, te vei bucura de fapta ta.

... Dumnezeu e încărcat de milă, cum un fagure de albine s-a umplut de miere, cum a venit tâlharul de pe cruce şi nu a vorbit împotriva Domnului Iisus Hristos când L-a văzut răstignit ca pe sine şi I-a zis: *„Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, mântuieşte-mă pe mine, păcătosul“.* Dar tu, care eşti mai mult în viaţă duhovnicească, să nu duşmăneşti pe cel ce a venit astăzi. Să nu-l duşmăneşti, că greşeşti, ci să-l primeşti ca pe cel ce a venit cu tine împreună, că Dumnezeu atât are nevoie, să-Şi împlinească planul pe care tu nu-l ştii.

Iubitul Meu popor, sunt mulţi păcătoşi care au venit la Domnul Iisus în vremea de sfârşit. Dumnezeu nu i-ar primi dacă nu ar avea lipsă de creştini. Mai bine îl primeşte pe acel păgân decât pe acela care a fost cu tine şi a plecat şi s-a dus în lume, că a plecat sătul şi nu i-a mai plăcut viaţa cu Domnul Iisus Hristos.

... Stă fiica în faţa tatălui cum nu s-a pomenit de când e veacul. Pe cine pedepseşte Dumnezeu? Pe fiică, sau pe tatăl ei? Pe cine pedepseşte Dumnezeu? Pe fiică, sau pe mama sa? că şi mama sa e tot fără rochie. Pe cine pedepseşte Dumnezeu la păcatul acesta greu? că am găsit pe fiică îmbrăcată în pantaloni lângă tatăl său. Fiilor, de va sta capul unde stau picioarele, să nu luaţi purtarea aceasta, că e în afară de lege.

... Am venit să vă spun că vine, vine judecata care va judeca fapta rea. Uitaţi-vă bine la ziua care vine, că nu se spune. E luni sau marţi, e miercuri sau e joi, e vineri, sâmbătă sau duminică, nu se spune, dar te vei trezi cu ea, cum zice cineva: *„ţac-pac!“,* şi atunci n-ai ce să faci. Cum te-a prins, aşa eşti, tată. N-ai cui să mai spui: *„Am o rochie bună acasă; mă duc s-o iau“*. N-ai cui să-i spui: *„Am pantaloni buni acasă, nu ca aceştia“*. N-ai cui să spui, căci cum te-am prins, aşa rămâi.

... Mulţi dintre creştinii Mei dorm la rugăciune. De ce nu închid ochii când trebuie să-i închidă, şi de ce nu-i deschid când trebuie să-i deschidă? Dă cu apă pe ochi; şi dacă nu mai e apă, dă cu palma; şi dacă nu va mai fi nici palmă, atunci e greu.

Vine vremea ca toată noaptea să stai în rugăciune, că ziua n-ai timp, că vei avea musafiri la uşa ta. Rugăciunea de noapte, tot cerul o culege, cum culege grădinarul fructele din grădina sa, pe cele coapte.

... O, tată, cum daţi voi împărăţia lui Dumnezeu pe o poftă pământească! Vine vremea să vă viziteze soli cereşti: Maica Domnului, cu îngeri din cer. Vine vremea să meargă cu voi pe drum. Vine vremea să mănânce cu voi la masă Domnul Iisus Hristos, cum a mâncat în casa lui Cleopa.

Are femeia sau bărbatul dorinţa să meargă braţ la braţ pe drum. Tată, duhovniceşte nu este voie să mergi braţ la braţ pe drum. Mergi împreună cu soţul sau cu soţia, dar de ce nu s-ar putea să mergi alăturea? De ce numai la braţ?

... Floricelele Mele, să doriți să vă sfințiți, că au început să se dărâme bisericuțele, unde se punea masa pentru cei aleşi ai Mei. S-au surpat în toată țara aproape trei mii de bisericuțe, care putea să nu se întâmple aşa, dar s-a întâmplat pentru păcat, că a intrat lucru spurcat şi le-a întinat.

... Nu fiți minciună, că minciuna se pedepseşte. Fii adevăr, fii desăvârşit ca un sfânt; că v-a pus nume această lume: *„sfinți“,* dar voi sunteți păcătoşi. A venit vestea la cerul sfânt că pe această stradă sunt sfinți. Amin. Aşa să fie. Să nu fiți minciună. Toată suflarea să se oprească şi să se plece în fața voastră.

... Femeilor, duhovniceşte vorbesc: va veni în casă la tine şi te va chema la serviciu. Ce vei face? Şi zice o minciună, că munciți pentru sinistrați. Şi tu ai fost sinistrat, şi nu ți-a băgat nimeni o pâine în casă. Sinistrații de azi sunt pedepsiții care n-au crezut lucrul Meu.

... Să ştiți că mulți vor fi sigilați în mormânt, că pe unde bagă Trupul Meu, bagă şi trupul duhului rău; pe unde bagă Sângele Meu, bagă şi sângele duhului rău.

... Fiecare să mănânce din această mană dulce. Nu cârtiți în ziua postului. Nu cârtiți în ziua duminicii. Nu cârtiți în ziua sărbătorii, căci fiecare sărbătoare îşi va iubi ai ei copii.

Învață meserie la tine în casă. Nu vreau să te duci la publicul păgân, că te trage de basma, te trage de codițe, te trage de rochiță, te trage, că le strici uniforma. Dar ei au stricat uniforma lui Dumnezeu şi nu i-a tras nimeni de codițe sau de rochița pe care nu o au.

4/17 mai 1977

Domnul să fie lăudat prin vorbiri plăcute şi prin viață sfântă. Îngerii şi sfinții vor vesti Evanghelia. Proorocul Ilie va face curățenie pe pământ. Insula salvării pentru cei ascultători pe pământ. Rugăciunea pentru cei vii şi pentru cei adormiți va fi cu putere. Stăruință către sfinți pentru paza României.

... Mulți din cei ce poartă haine sfinte, poartă pe dedesubt cuțitul.

... Apostolii au vorbit în limbi şi nu s-au luat de pe pământ duhurile de atunci. Copilaşul Meu, vin duhurile până la gura ta şi de la gura ta, fug căci gura ta vorbeşte alte lucruri.

... Vin timpuri grele, şi vremea e la sfârşit şi mai e o clipă de suferit. Cei fără credință sfântă astăzi râd, dar mâine vor jeli.

... Cunoaşteți-vă din fapte că sunteți creştini. Deosebiți-vă de viața pământească.

... Pe Petru şi pe Iacob, pe Andrei, pe sfinții apostoli nu i-am trimis să propovăduiască despre lucrurile pământeşti, ci să propovăduiască Evanghelia, să propovăduiască din cartea sfântă. Auzi?

... Nu lăudați oamenii. Lăudați-L pe Dumnezeu. Oricine ar fi omul, chiar dacă l-ai vedea zburând pe sus, să nu spui nimănui. Nu ai voie să lauzi. Ai auzit?

... Puțină vreme mai e cu bisericuța, şi cereți la bunul Dumnezeu să nu te lipsească de bisericuță, că nici un staul nu se strică dacă are păstorul bun. Păstorul a trecut peste legea sfântă, că nu s-a uitat la Evanghelie sau la Scriptură, ci s-a uitat la natură; că la această goliciune, *„natură“* i se spune. Acela care s-a născut din natură, e din păcate. Vor veni îngerii şi vor suna din trâmbiță şi va veni proorocul Ilie şi va face ordine pe pământ. Rugați-vă să fiți creştini desăvârşiți, că Domnul v-a făcut ordine la rugăciune, v-a făcut ordine la lucru şi la multe lucruri sfinte, şi dacă nu le făcea nu mai erați în viață până acum, şi erați omorâți. Dumnezeu, pentru aceasta v-a ursit aceste lucruri, şi dacă veți înainta mereu cu ele, veți fi insula lui Dumnezeu. Dacă veți asculta, Dumnezeu vrea să-Şi împlinească planul Său de la sfârşit.

... Sfințiți-vă prin viață curată, căci Domnul trimite multă sfințenie, şi de la mulți Se întoarce, că nu-i găseşte duhovniceşti.

... O, tată, vor trage orăşenii la sate, vor trage la munți, că s-a dus vestea că oraşele vor fi nimicite. Oriunde s-ar duce, tată, vor fi distruşi. Şi în stâncă de piatră de ar intra, tot se vor nimici.

... Eu vreau preot, nu vreau popă. Popii sunt ai lui Baal. Preot a fost patriarhul Justinian, şi din treaptă în treaptă a venit la patria cerească. Nu l-au lăsat călăii să spună cu gura sa cine să vină după el. Avea pe cineva căruia îi zicea *„Romanul“.* Acesta care vrea să vină este Pilat şi Caiafa, este cel care-i ia locul.

Rugați-vă şi pentru răposați, cât mai sunt bisericuțe. Faceți bilețele cu numele răposaților şi cu numele voastre. Rugați-vă prin sărindare şi liturghii.

Rugăciunea în miez de noapte să fie la toți, şi toți vecinii să se strângă laolaltă. Să nu dormiți. Să aveți apă lângă voi să vă stropiți. Iar de e strâmtorare, stai în casa ta şi roagă-te, dar nu sta în pat.

Toți preoții care nu sunt după lege, sunt preoții lui Baal. Aceia sunt popi, nu sunt preoți.

... Domnul cere de la voi să vă hrăniți cu hrană duhovnicească mai mult decât cu cea pământească, fiindcă Domnul prin aceasta vă dă putere îmbelşugată, pe care nu au avut-o moşii şi strămoşii voştri.

... A venit necredința din țări străine în casă la tine. Cine a adus-o? Sunt țări, tată, la marginea pământului, necredincioase, şi viața voastră a sosit în țările lor, şi viața lor a sosit în țară la voi. Cine a adus aceste lucruri? Tată, rugați pe cei ce au moaşte în țara românească să vă fie casă de ocrotire. Dacă ei nimicesc biserica Domnului Iisus Hristos, să nimicească şi sfinții cârciumile lor. Aşa să vă rugați, dar vedeți să nu fiți vânduți.

25 mai/7 iunie 1977

Cei credincioşi să păzească legea sfântă. Vine vremea să zidim case de închinare.

... Copilaşii Mei, ştiți ce aveți de făcut? Ştiți de ce să vă feriți? Poate va fi o clipă când Domnul Iisus Hristos va lipsi din mijlocul vostru şi vor veni la fiii şi fiicele voastre fii şi fiice din țările moarte, ca să se unească cu fiii şi fiicele voastre. Dar să ştiți că dacă se va jura pe soare sau pe lună sau pe sine că se va face şi el robul Meu, să nu credeți, că este o sabie cu două tăişuri această lucrare care ar veni. Este pedeapsă mare pentru această călcare de lege.

... Fiilor, veți fi poftiți la nunți, veți fi poftiți la chefuri. Vai de cel ce se va înşela!

... Va veni vremea, tată, să zidim case de închinare.

4/17 iunie 1977

Lucrarea trupului să dea putere lucrării duhului. Va fi pe pământ biserica „socialistă“. Este vremea lui Esau. Poporul sfânt va moşteni pământul. Locul nelegiuirilor: „litoral“. Şcoala de preoți e de la lume, nu e de la Domnul. Rugăciune pentru libertate şi pentru vremea credinței.

... Uite vremea, uite-o, tată, bate din pinteni, crezând natura că a câştigat toată suflarea de azi. Mai sunt câteva zile

în care poate soarele să încălzească, şi după aceea o înăbuşă pe această natură. Natură se cheamă aceasta care nu e cu Dumnezeu şi stă împotriva Duhului lui Dumnezeu şi L-a alungat cum alungă un bogat pe un argat.

... Zic ţie, Israele, nu sluji şi duhului, şi trupului. Trupul să fie mai mic ca duhul. Duhul să fie o împărăţie peste trup, ca să conducă trupul la calea sfântă. Vai de trupul acela în care duhul a trăit batjocorit şi hulit!

... Copilaşii Mei, să ştiţi că vine vremea foarte grea când se va pune pe spinarea ta greutatea poftelor trupului tău. Nu Eu o pun, şi n-ai să poţi s-o duci, şi ai să cazi prăbuşit.

... Fiţi atenţi, că plânge cerul şi pământul, plâng îngerii din ceruri că vă asemănaţi cu îngerii luminaţi care au căzut. Au căzut fiindcă au avut gânduri ascunse. Aşa şi tu vei cădea dacă vei avea gânduri ascunse.

... Să ştii că vei fi nimicit de acest timp dacă nu vei lua ca acoperământ puterea Mea, şi ca hrană învăţătura Mea, că v-aţi asemăna cu îngerii luminaţi care au căzut. Cine se gândea că vor cădea? Au căzut că au avut gânduri ascunse. Aşa şi tu vei cădea, că ai gânduri ascunse, creştine, şi nu vei izbuti ceea ce vrei tu să faci, ceea ce gândeşti tu să faci împotriva lui Dumnezeu. Să ştiţi că pedeapsa care vine peste lume şi peste unii dintre voi, nu vine de la Mine, ci vine de la sine, dar cei ce veţi fi cu Mine, veţi fi ocrotiţi şi feriţi.

... Vai de tine, pământ şi mare, că eşti mare fără hotare, dar n-ai în tine nici o floare mirositoare! Vai de tine, pământ şi mare, că te-ai umplut de putoare! Da.

Copilaşii Mei, hrăniţi-vă cu hrană care nu mai împuţeşte trupul şi care nu mai ucide trupul şi care nu mai strică trupul, că e scris ca trupul acesta să stea până la venirea Mea.

De ce nu te gândeşti că dacă nu erai cu Mine nu mai erai astăzi? Câte ocări şi câte cuvinte de ruşine şi câte nume ţi se pun, care au fost zvârlite peste viaţa ta! În loc să te lovească pe tine, am stat Eu în dreptul acela, şi au venit peste Mine. Şi M-am dus aşa, morfolit, la Tatăl Meu şi I-am arătat şi I-am spus ce a venit peste poporul Meu.

Copilaşii Mei, nu vă daţi vremii de azi. Nu vă vindeţi vremii de azi viaţa. Nu te bucura că te va înălţa, căci adevărat grăiesc: cum a căzut Lucifer, vei cădea şi tu.

... Fiule, ai văzut biserică socialistă? Nu a fost de când e veacul. De acum încolo va fi socialistă. Preotul îşi va schimba poporul din credincios în socialist. Va scoate omul din biserică şi îl va duce la muncă. Îl cere socialistul, îl cere republica, şi să ştii că nu vei putea să duci greutatea aceasta. Şi a fost ca să vină aceasta pentru necredinţa ortodoxului care se duce în biserică să se întâlnească cu prietenul sau cu prietena, ori să se uite la tine, creştine, să vadă cum te prezinţi tu, ca să aibă ce duce aceluia care l-a pus iscoadă pentru viaţa ta. De aceea zic: vreme necredincioasă.

... Tată, nu şi-a aşteptat timpul de la Dumnezeu acela *(Iustin, n.r.).* Nu s-a uitat la viaţa sa să vadă: are meritul să fie aşa? Şi s-a dus cu cerere şi a cerut cu multă rugăminte ca să fie pus în această treaptă.

... Toate M-am făcut pentru voi. La toate M-am făcut mic şi M-am smerit ca să te smeresc pe tine, dar tot nu este bine, că te mai uiţi înapoi, frate şi soră, te mai uiţi înapoi. Şi zic: nu te mai uita, că aşa s-a uitat femeia lui Lot şi s-a făcut stâncă de piatră. Chiar dacă ştii că e mama ta sau tatăl tău, nu te uita înapoi. Lasă pe tatăl tău şi pe mama ta şi pe fraţii tăi, că dacă vor vrea, vor veni şi ei; şi ia aminte la părintele Avraam, că i-a spus Dumnezeu: *«Ieşi din casa părinţilor tăi şi din rudeniile tale şi din pământul tău!»*. Aşa îţi zic şi ţie: ieşi! Că dacă ai veni cu această îmbrăcăminte în locul Meu, tot cerul şi îngerii ar fugi de tine şi s-ar îngrozi. Ieşi din rădăcina ta şi din casa ta şi mergi în pământul pe care ţi l-a dat Dumnezeu ca să trăieşti.

... Îndreptaţi-vă, tată, că puţin, puţin, şi ne vom vedea, şi cel din groapă, care astăzi doarme, se va scula. Sună o trâmbiţă acum, peste puţin timp, care va chema venirea voastră. Va chema să veniţi în faţa Mea, nu morţi, nu culcaţi, nu adormiţi, ci treji. Să vă rugaţi mereu lui Dumnezeu, să nu vă găsească această trâmbiţă pe undeva, anapoda, ci să vă găsească aducând laudă lui Dumnezeu şi cântând. Măi tată, fiţi pricepuţi, să nu cugetaţi greşit, că Domnul nu a spus cuvinte greşite.

... Învăţaţi Scriptura, căci numai prin Scriptură veţi învăţa cuvintele pe care Domnul le spune în faţa voastră.

... Copilaşii Mei, ruşinos lucru este azi pe pământ, ca o femeie să nască opt prunci. A ajuns partea femeiască să se asemene cu partea dobitocească. La Dumnezeu nu se încape cu aceste fapte. Aceasta este de la duhul rău, ca să se mărească turma pământească. Opriţi pofta, că e diavolească.

... Aveţi minte mică şi nu are loc în ea lucrarea Mea, pe care trebuie s-o dau în faţa voastră. Am amânat, am amânat întruna şi mereu am amânat cuvântul Meu dacă poporul Meu nu se pregăteşte să fie duhovnicesc.

... Nu a fost de când e veacul ziua zilelor voastre de un ceas. Iute, iute vine noaptea, dar voi nu cunoaşteţi. Păi când cunoaşteţi voi aceste lucruri? Când vă uitaţi la ele ca să le vedeţi?

... Să nu ia copiii voştri răutatea lui Esau. Această vreme de azi este vremea lui Esau, cum s-a purtat el cu fratele său, Iacob. Dar Dumnezeu a luat din mâna lui întâietatea şi i-a dat-o lui Iacob. Ce ziceţi, a fost cu drept? Esau se uita la tâlhărie. Cer din partea voastră să puneţi în lucru şi în judecată şi în rumegare această lucrare.

... Mulţi dintre cei ce au mâncat la această masă sunt învăţaţi să mănânce şi altă masă şi se amestecă tot, ca într-un butoi. Cine mănâncă la această masă, să nu o amestece cu cea lumească. Cine mănâncă la masa Mea, s-o ţină bine, că mare păcat are de se duce şi la altă masă.

... În trup, am fost vizitat de magi, şi ei au trecut pe la împărat şi nu au ştiut cum a fost lucrul, şi înapoi nu au mai trecut pe la împărat. Şi atunci tot aşa de greu era, că dorea împăratul să Mă vadă, dar nu să facă şi el ca Mine. Şi acum tot aşa; vânzarea se face dintre voi, că aţi auzit vorbirea acelui Prunc de atunci şi nu L-aţi văzut. Şi dacă eşti întrebat, nu ţii ca magii de atunci, şi toate le spui şi le vinzi, şi la judecată se va judeca despre cuvântul acesta, că ai venit şi ai vizitat acest loc şi acest Prunc, şi vei fi judecat dacă ţi s-a spus să nu dai pe la împărat, şi tu ai dat.

Florile Mele, nu vă cere Domnul averea voastră. Nu v-am cerut avere, dar v-am cerut să fiţi ai Mei, să Mă iubiţi, să Mă serviţi, să fiţi cuminţi şi să fiţi fiii împărăţiei. Nu vă luptaţi pentru averea pământească, ci luptaţi-vă pentru Dumnezeu, că Dumnezeu dă moştenire poporului Său pământul Său. Nici un străin nu va locui pe pământ. Dacă n-ai credinţă şi nu te socoteşti copilul Său şi Îi faci lui Dumnezeu rău, să ştii că gunoi vei fi. Ascultă cuvântul Meu, nu acest trup, că să ştii că nu va muri, ci viu va fi acest trup. Uite, aşa cum staţi acum, veţi sta şi după judecată. Tot aşa vă veţi bucura, şi întristare nu veţi mai avea, că nu va mai fi acel Irod care caută Pruncul să-L ucidă şi pentru El a ucis o mulţime de prunci.

... Dumnezeu cere ca această semănătură să încolţească şi să răsară pentru Dumnezeu, că veacul acesta e la sfârşit şi

nu-l poți asemăna cu cel de la început, cu nici un lucru și cu nimic.

... Vremea aceasta e cu totul, cu totul alta. Veacul e de la sfârșit și nu-l poți asemăna cu cel de la început cu nici un lucru și cu nimic. Descoperă harta, descoperă cartea, și dacă ai descoperit, fii tăcut. Din anul 1950 s-a schimbat această vreme rea și merge spre sfârșit, și sfârșitul este ca și cuțitul cu două tăișuri. Acest sfârșit l-a adus un om care l-a primit. Întâi a fost plugar acest om. I se zicea *„plugar“* ca să nu bagi tu de seamă că e plugar vopsit. S-a chemat plugar și a scos și a pus masă la mulțime de săraci și le dădea lapte praf. Se duceau femeile cu ulcica și luau lapte; parcă nu aveau vacă; și luau conserve, și ce bine le părea că a venit cineva să le dea ajutor să trăiască, și ce mult îi îmbrățișa că sunt *„plugari“*! Și le-a dat o bucățică de pământ și le-a luat-o înapoi și pe a lor. Numai i-a amăgit. Dar Eu cât am dat, pe Mine nu M-au iubit, pe Mine nu M-au îmbrățișat nici cât bobul de muștar ca pe aceștia. Și ce le-au mai făcut! Le-au făcut haine lux, le-au făcut case lux! O, plânge cerul, și nu s-a mai luat doliul acesta, și plânge că a murit lumea toată.

... Soarele și-a schimbat lumina sa și să știți că rău va mai fi. Veți pune pe pământ sămânța și nu va mai răsări, că numai rece va fi, ca să vadă omenirea că-i vor pieri toate minciunile. Crezi?

... Tată, fii atent! Este vremea plină de minciuni. Copilașii Mei, ridicați-vă mâinile și mintea și gândul sus, la Domnul, ca El să scoată la lumină adevărul, să dea de rușine această minciună. Va veni din cer, dacă veți fi cuminți, un îngeraș pe care Domnul îl va trimite la împărat și îi va spune să oprească această minciună, că dacă nu, va fi nimicită toată suflarea. Și împăratul nu va face așa, că-i este teamă că va fi împușcat de cei care sunt cu el. Și toată suflarea se va nimici și se va întoarce om către om și se va ucide. Și cei care vor fi pe mare își vor întoarce corăbiile și vapoarele înapoi și le vor scufunda. Ei de la sine vor face așa, că vor zice că tot mor, ori acum, ori altădată, ori când vor ieși la mal. Plânge Măicuța Mea și se vaită de pierirea acestor vieți.

... Pe malurile apelor e scris un nume pocit: *„litoral“.* Și pe acel mal sunt numai despuiați și despuiate. E libertate la aceștia. Numai tu, creștine, n-ai libertate. Cum să mai aibă soarele lumina când îi vede pe aceștia? că s-a dat libertatea la lucrurile necurate și s-a închis libertatea la lucrurile curate și blestemul dumnezeiesc îi va ajunge pe aceștia care au interzis lucrurile curate.

Vă anunță Domnul: mulți copii de ai Mei vor să dea copiii la școala de preoți. Interzis! Interzis! Interzis! că nu iese preot, ci iese purcel, iese purcel. Nu mănâncă mâncare din care mânca sfântul Nicolae la școala sa, și acum mănâncă chimicale. Și ce mănâncă atunci, va mânca întotdeauna, va mânca ce a mâncat în școală, nu ce a mâncat la mama și la tatăl său.

... Dacă ai fi credincios, n-ai mai dori să te căsătorești, și nici fii și fiice n-ai mai dori, pentru că ți-i ia vremea aceasta. Te-ai scrie în cartea unor fii feciori și fecioare.

... Copilașii Mei, nu vă mai duceți în lume. Dacă cineva din voi se duce în armată, și acolo să știe că e copilul Domnului Iisus Hristos. Cântă fanfara militară, dar tu să cânți lui Dumnezeu în mintea ta și în duhul tău. Cine a stat în groapa cu lei? Daniel. El a stat la împărat, dar a slujit lui Dumnezeu, nu s-a ferit de împărat, și când l-a băgat în groapa cu lei, i-a părut rău împăratului că-l pierde, dar când s-a dus și a văzut că nu l-au mâncat leii, s-a bucurat și l-a scos și a băgat pe vrăjmașii lui. De ce nu mai e unul ca Daniel în poporul Meu, în poporul Domnului Iisus Hristos, ca să facă, prin viața lui sfântă și dreaptă, minune? Copilașii Mei, nu mai e ce a fost odată.

... Ai văzut, fiule, că a început să se împlinească așa cum s-a profețit, că-ți va lua pâinea de la gură. Duhovnicește am spus.

Fiule Daniele, să citești mereu psalmul 142 și psalmul 3. Auzi? Unde zice: *„Doamne, mulți sunt cei ce s-au sculat împotriva mea“,* să zici și așa: *„Mulți sunt cei ce se scoală ca norul împotriva mea“.* Și mai e un psalm pentru a scoate din celulă pe cel țintuit. Acel psalm îl zicea Petru în celulă când l-a scos îngerul, și străjerii nu l-au văzut, deși el vedea ușile și porțile descuiate, dar nu erau.

... Să strigați la Dumnezeu: *„Pune, Doamne, în libertate credința!“.* Credința ta să fie una cu a Mea. Ca păsările să-și aibă libertate credința; ca și căprioarele să-și caute izvorul de apă curată.

Veniți-vă în fire, tată, nu vă amăgiți. Nu fiți prostuți la minte. Fiți treji și deștepți la minte. Nu vă vindeți viața și nici nu v-o schimbați. Când v-o întreba, să spuneți că din moși strămoși ați învățat: *„Mama când trăia mă învăța să mă închin și să postesc și să merg la bisericuță“.*

... Nu vă speriați. Dacă vă spune cineva că ești din Oastea Domnului, să-i spui că minte: *„Sunt din sămânța Domnului, din Duhul Domnului“.* Nu scuipa credința.

... Să nu te culci niciodată și să nu mănânci niciodată fără Dumnezeu. Stai la masă, pune și pentru El scaun și lingură, și crede cu adevărat că este cu tine la masă Dumnezeu.

10/23 iunie 1977

Păzirea vieții de creștin. Domnul îi va chema pe ai Săi credincioși, care vor lăsa totul și vor asculta chemarea. „Nu mai mergeți la târg duminica“. Prin rugăciune piere puterea antichristă.

... Iată, un om avea o iconiță în inimă și a aruncat-o jos. Și unde a aruncat-o? că nu se mai găsește. Și unde a azvârlit-o? că nu se mai găsește. Și a căutat-o pe pământ și sub pământ și în văzduh și nu a găsit-o. Așa și creștinii care au ascultat cuvântul Meu, au azvârlit din inima lor toată lucrarea Mea. O, tată, veniți-vă în fire și pregătiți-vă și ascultați glasul Meu. Mă uit din cerul sfânt după creștinii care au ascultat de Mine și nu-i mai văd. Voi zice: *„Vino după Mine, vino!“.* Și mulți vor avea copilul în leagăn și nu se vor îndura să-l lase și vor zice: *„Stai, Părinte, că mă duc să iau copilul din casă, mă duc să iau haine“.* Să nu faci așa, creștine, că e scris să urmezi pe Cel Care vine să te cheme.

... Nu știi nimic. Degeaba ai pierdut atâta vreme lângă Mine, că n-ai învățat nimic, nimic, nimic. Iată, vine vremea să lași casă, să lași haină frumoasă, să lași văcuța, să lași oița. O, iubitul Meu, iată ce vă anunță Domnul, că rar să facă cineva așa ceva.

... Iată, se va lua și pământul și casa, dar Domnul ți-a pregătit o altă casă să stai în acel timp, până se va termina lucrarea aceasta. Tu nu te îngriji cine te va scăpa. Domnul niciodată nu a părăsit pe poporul Său, și pentru el suferă și pe pământ și în cer.

... O, copiii Mei, mereu am grăit: nu mai mergeți în târg duminica. Dacă nu te-ai pregătit dinainte, nu mai mânca. La biserică nu mai cumpăra lumânări. Du-te în zi de lucru și cumpără un kilogram de lumânări și nu mai da banii duminica. Această zi să fie zi de sărbătoare.

... Înmulțiți rugăciunea și pomeniți să fie nimiciți vrăjmașii credinței voastre, să fie nimiciți antichriștii.

28 iunie/11 iulie 1977

Toată fapta să fie plăcută Domnului, pentru cumpărarea împărăţiei cerurilor. Antichrist va fi arătat la vii şi la morţi. Cei credincioşi să nu slujească idolilor vremii de acum.

... Precum un zidar face o casă şi nu are autorizaţie şi mai târziu vine vremea să fie dărâmată, aşa şi tu, dacă n-ai binecuvântare de la Mine la crucea ta, va fi dărâmată. Fiecare faptă pe care o faci, să fie plăcută lui Dumnezeu şi să fie primită, şi niciodată să nu fie stricat lucrul tău, că mulţi pleacă de pe pământ la cerul sfânt, şi pleacă cu o mândrie nemaipomenită că a muncit lui Dumnezeu şi că a făcut lucruri sfinte. Dar nu a avut binecuvântare.

Fiţi atenţi, că nu mai sunt scule prin care să te îndrept pe tine şi nu mai e trecere să ai pe unde veni la Mine. Crezi? Căci am văzut drumul de la cer la pământ, şi parcă aş fi grăit la copiii aceia mici. Nu sunteţi înţelepţi ca să fiţi bine cu Mine. O singură dată a răstignit Dumnezeu pe Fiul Său pentru păcatul tău, şi numai cine nu a voit să primească şi să privească, acela nu ştie, pentru că nu a vrut.

De la răstignirea Domnului Iisus multe cruci au rămas pe pământ, ca toată suflarea să ştie că Domnul Iisus S-a răstignit de bunăvoie. Aşa a fost voia Tatălui ceresc, ca să răscumpere pe toţi până la a doua venire, dar nu pe toţi îi va scoate. Pe tine nu te va scoate dacă ţi-am spus atâtea şoapte şi nu te păstrezi şi nici pe altul nu duci la Mine. Ce muncă Mi-ai muncit?

Aşa zic unii: *„Cum o să mă duc eu de la faţa lui Dumnezeu? că eu am postit, m-am închinat, dar acela nu“.* Şi de aceea zic, mătură bine prin casă; nu prin casă, ci prin inimă, tată.

... Plâng şi Mă întristez, că asta e lucrare fără pedeapsă, fără ciomag. Vă bate păcatul. Vei merge pe drum, şi păcatul te va face scrum. Ţine minte, că păcatul te ucide. Ai să mori, creştine, ai să mori, ţine minte, că ai să mori. Eu zic să dea Dumnezeu să te apere îngerul Său să nu mori, că dacă eram să nu ţin la tine de câte ori M-ai prigonit, scuturam praful de pe picioare şi se dărâma casa pe tine. Dar n-am făcut aşa, şi aştept pocăinţa ta, dar să ştii că Eu stau la poartă, şi moartea stă în casă; sau Eu stau în casă, şi moartea stă la poartă.

Veniţi-vă în fire, că împărăţia lui Dumnezeu nu se cumpără cu bani, cum cumperi o casă sau cum cumperi o vacă sau un cal sau o maşină, ci împărăţia lui Dumnezeu se cumpără cu faptă.

... Israele, poporul Meu, şi mai înainte a fost un popor care nu a ascultat de prooroci, că se închinau la idoli: la cercei, la hăinuţe, la viţei. Şi mai înainte de voi a fost un popor care-şi lăsa femeia sa şi se ducea la alta, dar păcatul acesta l-a ameninţat să-l taie cu sabia. Nu a venit Dumnezeu să-l taie cu sabia, ci a plâns de când s-a dus vestea că a fost ucis de sabie. Dumnezeu a plâns şi pe cei doi care au oprit din milostenia de la apostolie. A plâns şi pentru acela care a făcut două măsuri de aur: una pentru sine, şi una pentru Mine, şi dacă Dumnezeu a făcut minune, a oprit pentru sine pe a Domnului. De ce? Pentru lăcomie. Iată că acela care a întins mâna lui Dumnezeu cu aurul său, a fost judecat. Să nu aveţi inima acelora, ci fiţi desăvârşiţi, că Dumnezeu, ce are, pentru voi are.

... Tot ce se vede, şi stelele de pe cer, toate, pentru voi le am. Tot ce este pe pământ, al vostru este. Nu vă înşelaţi, că tot ce v-au luat împăraţii de pe pământ, din nou va fi dat poporului Său, dar tu eşti dator să taci şi să fii ascultător, să-L asculţi pe Dumnezeu.

... Ţine minte, că va veni în faţa ta omul acela, antichrist, şi va spune: *„Eu sunt antichrist, şi această lume merge cu mine“.* Să ştii, creştine, chiar dacă tu nu vei trăi să-l vezi, îl vei vedea, că sfârşitul nu-l va avea înainte de învierea ta, ca să vadă şi morţii, şi viii pe antichrist. Şi te vei mira şi vei lua în braţe pe îngerii lui Dumnezeu ca să te scape dacă tu ai fost prietenul lui. El ştie că mult nu mai are şi aleargă ca un leu să distrugă lucrul lui Dumnezeu. Mai e un pic de loc unde nu a intrat, dar rugaţi-vă cu lacrimi.

Ce face pământul fără ploaie? Se veştejeşte. Tu ce faci fără lacrimă? Te usuci. Plângi pentru toate, dar pentru rugăciune nu plângi. De ce n-ai apă şi în izvorul acesta? O, popor lipsit de lacrimă, nu plânge pe acela care a murit şi l-ai dus în mormânt, că până ieri alaltăieri fuma şi bea. Plânge-te pe tine şi casa ta, că n-ai lacrimă. Eu să fiu ca tine, M-aş înţepa cu acul ca să plâng, dar şi atunci plângi că te doare înţepătura. Să ajungi să măsori cu gândul împărăţia lui Dumnezeu, dar dacă n-ai lacrimi...

... Fiilor, faceţi rugăciune. Vine vremea şi bună şi rea, dar trece ca părerea. Aşa va trece, până va veni ziua să te prezinţi în faţa lui Dumnezeu.

... Fiţi creştini desăvârşiţi, că toate secundele vieţii se scriu; nimic nu se şterge.

... Vai de pruncul care e botezat cu lăutari, cu chef şi cu dansuri! Vai de mortul care e îngropat cu lăutari! Vai de mortul care s-a îngropat, şi s-a dat băutură la îngroparea sa!

... Nu jucaţi meci. Nu jucaţi pe scenă. Aceasta nu e îngăduit, şi am mai spus.

2/15 iulie 1977

Netemerea de Dumnezeu aduce mânie peste pământ. Tot cuvântul Domnului se va da pe faţă. Pământul românesc se va curăţi de tot ce este fărădelege pe el. Sfinţenia inimii şi a trupului este făcătoare de putere de la Domnul. Creştinul desăvârşit desface lacătele temniţei.

... O, vai de tine, lume, vai de tine! Încă o dată, vai de tine, lume, că nu ştii ce te aşteaptă! Câte dureri, câte semne am făcut ca să te întorci spre Mine, dar tu ai făcut cântare să cânţi. Vai de tine, că dacă ai vedea pe cei care au pierit din durerile pe care le-au avut, n-ai mai cânta şi n-ai mai lucra şi n-ai mai face păcat împotriva Mea.

Încă o dată te strig pe tine, stăpânule al acestei lumi, nu mai duce la nimicire întreaga omenire, n-o mai duce unde nu a fost niciodată această lume, n-o mai duce la moarte! Toţi şi-au schimbat frica de la Dumnezeu şi şi-au îndreptat-o spre chipul tău. Toţi te îmbrăţişează pe tine şi s-au înstrăinat de Mine. O, cum vei pieri pe toate căile şi pe toate cărările!

... Uite, şi în acest timp am trecut prin lume împreună cu tine, creştine, dar lumea era la poartă, vorbea; lumea era la film, se uita; lumea era în stradă, juca. Fii neprihănit ca un miel sfânt, că va veni timpul scump pentru tine.

... O, creştine, va veni lumea la tine şi nu te va mai numi câine şi va alerga să-ţi ceară scula ta să-şi repare casa sa şi viaţa sa şi să-ţi ceară pâine de mâncare, iar dacă le vei da, hambarul tău va seca.

... Ţine-te bine, poporul Meu, că mulţi vor pieri din neamul vostru. Astăzi ai fost lovit la cap, grozav; mâine vei fi rănit la picior, grozav; poimâine vei fi lovit la faţă, grozav, până ce vei pieri în loviturile Celui ce va clătina pământul aşa. Creştine, împacă-te cu Mine. Să zicem aşa: să ferească Dumnezeu să nu fie fuga voastră în zi de sărbătoare, adică lovitura voastră în ziua de duminică; să nu vă apuce cine ştie pe ce cale. Eu duhovniceşte am grăit.

... O, Românie, Românie, Românie pe care te-au dus să-ţi verşi sângele pe acest pământ când nu trebuia să faci aşa! Te-ai dus cu furca, te-ai dus cu coasa şi cu toporul asupra celui ce nu trebuia să-l ameninţi cu moartea, şi l-ai ucis, şi acum ţi se plăteşte tâlhăria de atunci. Ai luat casa, ai luat moşia care nu era a ta. Şi cui le-ai dat? că nici tu nu le ai. Ai făcut rău că ai luat viaţa fratelui tău. Unde sunt oamenii aceia care purtau credinţă multă şi multă frică de Dumnezeu? Le-ai pus nume de *„burghez"* şi de *„moşier",* dar nu era curat acest nume. Această moşie era cumpărată şi tu trăiai din ea, dar duminica şi în zi de sărbătoare nu lucrau.

... Învăţaţi bine să vă apăraţi de minciunile care au umplut pământul astăzi. Învăţaţi bine să fiţi cu Mine la vremea de război între Mine şi cei răi. În ce armată vei intra în timpul acela? Ai două ordine în buzunar, tată. Pe care-l vei urma? Iată că sunt mulţi care-Mi spuneau: *„Nu mă voi lupta împotriva Ta"*, şi astăzi nu-l mai cunoşti că a fost ostaşul Domnului Iisus Hristos.

... Cine ia un cuvânt pe care l-am spus, pământeşte, pământeşte trăieşte. Cine ia duhovniceşte, acela duhovniceşte trăieşte. Ţineţi minte, nu vă mai războiţi pe pământ, că pământul e al lui Dumnezeu. Nu te jeli pentru cel ce ţi-a luat ţarina, ci jeleşte-te pentru tine, pentru cel ce ţi-a luat viaţa.

... O, poporul Meu iubit, acum se vede ce ai folosit cu cuvântul pe care l-ai auzit, acum se vede roada muncii tale pe care ai lucrat-o la Mine.

... Ai zis mereu: *„A făcut Domnul lucrare".* Dar ce lucrare a făcut? A făcut vreo clădire? A făcut vreun bloc ori vreun lucru care se vede? Ce lucrare? că nu se vede nimic. Dacă te-ai întâlnit cu prietenul tău, te-ai dus cu el la film, te-ai dus cu el la cofetărie, te-ai dus în locuri nepermise. Iată lucrarea Mea şi iată lucrarea ta.

... Cere la Dumnezeu să oprească această lume de la păcat, dar Dumnezeu nu are cu ce s-o mai oprească, decât cu pedeapsă, că nu mai poate să-şi oprească paşii de la rău. Ştiu că au în faţă pedeapsa grea, ştiu că au în faţă foc, dar de ce nu se opresc? Sunt împinşi de la spate de duhul rău să se ducă în foc. Chiar dacă se întorc şi văd pe cei ce-i împing la rău, nu se împotrivesc celor ce-i împing, şi se lasă duşi până la foc, şi atunci, disperaţi, strigă: *„Ajutor!".* Cine să-i mai ajute? că şi preoţii merg cu ei, că şi ei au mers în locaşurile lor.

... Dacă cineva ar fi în suferinţa vasului Meu, ar fi încetat din viaţă. Şi în unghiile de la picioare are apă. Când stă pe o parte, se strânge apa la un loc şi fierbe. Se chinuieşte ca în cuptor.

... O, poporul Meu, te-aş ruga Eu, ca Fiu al lui Dumnezeu, să crezi bine cuvintele de la Mine. Astăzi nu s-a văzut nici un lucru, dar se va vedea, se va da pe faţă toată lucrarea făcută de Domnul Iisus Hristos, care a fost făcută de două ori pe pământ şi nu s-a abătut nici în stânga, nici în dreapta, şi a venit ca să împlinească lucrarea făcută de prima dată.

... Să ştii că Dumnezeu a făcut chipul tău, chipul omului, şi orice chip e făcut de Dumnezeu, şi eşti rugat: nu strica lucrul făcut de mâna Sa, cum strică astăzi nelegiuiţii lucrul lui Dumnezeu. Astăzi e o vreme care nu a fost de când e veacul. Dărâmă casa pe care a făcut-o altul, dărâmă casa smerită, bine lucrată prin credinţă, şi face casă de lux, fără credinţă şi fără lucrare sfântă. Tot ce se clădeşte astăzi, nu are Duh Sfânt, că nu are binecuvântare, şi să ştiţi că Dumnezeu nu mai ţine pe pământ lucrurile fără Duh Sfânt şi fără semnul Său. Totul va fi un nimic, cum ai face o casă care nu e în grădina ta şi n-ai actul pe pământul acela, şi la o vreme vine ca această casă să fie dărâmată. Ţine minte, că e de mare trebuinţă să ştiţi. Să ştiţi şi voi, şi copiii voştri, şi copiii copiilor voştri că acela care nu L-a avut pe Dumnezeu cu sine, nu va avea dreptul la moştenire în pământul Meu, că a sosit vremea ca Dumnezeu să izgonească pe tot străinul din pământul acesta.

Ţineţi minte că şi tu, dacă ai făcut casă cu Dumnezeu şi în urmă te-ai înstrăinat de El, toate ţi se vor zdrobi, şi paşii tăi, şi trupul tău, şi casa ta, şi tot ce ai pe acest pământ. Fiţi credincioşi, căci credinţa nu se lasă doborâtă niciodată.

... Să ştii că suferinţă este pofta ta. Dacă n-ai poftă rea, nici viaţa ta nu s-ar dărâma, şi ar fi ca un pom plin de roade. De ce stâlpul văduvei era uscat, şi la venirea robului Său a înverzit? De ce? Pentru că nu a avut poftă. Ce a zis femeia aceea? *„Du-te de la mine, că nevrednică sunt."*

Vedeţi bine, că a fost un ucenic cu numele de Samson, care a fost păcălit de lume şi a fost biruit până când a rămas orb, dar Dumnezeu nu S-a lipsit de ucenicul Său, şi el a azvârlit păcatul când s-a văzut azvârlit, iar la urmă a biruit pe vrăjmaşi. Dacă omul acesta s-ar întoarce pe pământ, n-ar mai rămâne nimeni cu poftă în sine.

... Fiule, chiar în temniţă dacă va intra unul din poporul acesta, nu durează mai mult de trei minute şi se deschid uşile, dar dacă e desăvârşit.

30 iulie/12 august 1977

Creştini duhovniceşti şi creştini pământeşti. Puţini creştini au fapte de credinţă.

... Fiţi creştini duhovniceşti, că mulţi sunt creştini, dar nu duhovniceşti, ci pământeşti.

... Nu uitaţi că peste lume vine o groaznică moarte şi e mai mare ca orice moarte care a venit până acum pe pământ. A încercat Dumnezeu Tatăl să umilească această lume şi prin moarte şi prin suferinţe, dar nu este nici un om în mijlocul poporului să vorbească despre Dumnezeu. O, poporul Meu care crezi în Dumnezeu, alege-ţi credinţa în Domnul Iisus, că nu o are orişicare, nu o are toată lumea, tată; dacă găseşti din zece persoane abia cinci, abia doi din cinci. Merge la bisericuţă, şi când vine se joacă prin curte, dar în sfânta Scriptură nu citeşte. Nu vorbeşte nici unul despre sfârşitul de astăzi, căci cel ce conduce această lume, e departe de Mine.

9/22 august 1977

Lucrarea cuvântului e casa Domnului şi e mila Lui pentru om. Lumea nelegiuită atrage mânie peste ea. Domnul cere rodul împlinirii cuvântului Său. Vorbire în pilde: cloşca cu pui. Iubirea Domnului pentru ai Săi. Legea mutată a calendarului sfinţilor va reveni la locul ei. Maica Domnului plânge pentru cei slabi.

... Domnul vă spune un simbol, o istorioară duhovnicească. Fiilor, deschideţi-vă inima şi mintea: *„Afară ninge şi îngheaţă, şi frigul creşte tot mereu; păsărica cea isteaţă nu-şi mai zice cântul său".* Aţi priceput? Dumnezeu, Care a făcut-o, o încălzeşte, o hrăneşte.

... Această casă e casă binecuvântată. Această lucrare e casa Domnului Iisus Hristos. Fiţi îndreptaţi duhovniceşte, ca să se cunoască, prin lucrarea îndreptării, casă de casă; să se deosebească, prin lucrarea îndreptării, casă de casă; şi, prin deosebire, vor rămâne.

... Copilaşii Mei, încă o dată repet: nu fiţi trădători, nu fiţi vânzători, nu vindeţi darurile şi harurile sfinte, că le veţi cumpăra înapoi, dar nu cu preţul cu care le-aţi vândut, ci le veţi cumpăra cu viaţa, tată.

... Nu aruncaţi credinţa jos, că vine o suferinţă peste necredinţă.

Copilaşii Mei, fiţi pricepuţi, că nu pot să vorbesc aşa, după priceperea ta, ci Eu vorbesc în taină. Copilaşii Mei, Eu v-am iubit pe voi şi v-am preţuit prin Sângele care s-a jertfit. V-am iubit prin Duhul pe Care vi L-am dăruit, şi v-am răscumpărat prin palmele care Mi s-au dat. Am fost numit om rău, dar răutatea Mea o cunoaşte Dumnezeu, căci sunt Fiul Său. Dacă eram rău, scoteam sabia din teacă şi tăiam tot ce-Mi stătea în faţă. Dar Dumnezeu, Tatăl Meu, M-a trimis pe pământ, plin de milă. Mila Mea o va vedea toată lumea. Mila Mea o vedea şi cel ce Mă judeca. Mila Mea o vedea şi cel ce Mă scuipa. Mila Mea o vedea şi cel ce Mă bătea. Mila Mea o vedea şi cel ce Mă răstignea. Mila Mea a văzut-o şi Iuda. Vedea mila Mea, că era pusă în faţa Mea, şi mila Mea se va vedea întotdeauna, căci pe cine am bătut cu pălmuţa, l-am bătut ca un părinte, nu l-am bătut ca un criminal, şi dacă nu s-a făcut cuminte, nu l-am mai bătut, şi am luat asupra Mea vina sa. Să aveţi cunoştinţă de această suferinţă.

... Copilaşii Mei, nu vă mai jucaţi cu viaţa, şi învăţaţi bine ceea ce Domnul vă spune, că Dumnezeu v-a spus multe lucruri, că dacă aş începe să le adun, n-am în ce vase să le pun. Care aţi putut, aţi lucrat, şi care nu aţi putut, nu aţi lucrat, şi Domnul nu v-a obligat, şi o să-ţi pară rău, că neputinţa ta a fost şi din bunăvoinţă, şi te-ai lăsat supus la neputinţă. Zice Domnul Iisus: *„Ce e la tine cu neputinţă, la Dumnezeu e cu putinţă“*, şi să ştii că îţi va părea rău când vei vedea că eşti sărmănuţ duhovniceşte. Neputinţa vine la tine nu de la Mine, ci de la vrăjmaşul, ca să nu te lase să te îmbogăţeşti duhovniceşte.

Poporul Meu iubit! Încă o dată: poporul Meu iubit, copilaşii Mei iubiţi, soseşte vremea, tată, să se cântărească credinţa voastră, să se cântărească fapta voastră duhovnicească. Scrie în carte. Vine vremea, tată, să se plătească, şi mulţi vor zice: *„Mie de ce-mi dă numai atât?“*. Copilaşii Mei, mai ţineţi minte câţi ani am petrecut cu voi? În douăzeci şi doi de ani, unde vă este munca?

A scos o cloşcă douăzeci de puişori, şi într-o săptămână au murit toţi. A scos o cloşcă treizeci de puişori, şi într-o săptămână au murit toţi. A scos o cloşcă patruzeci de puişori, şi aceia nu au murit, dar au suferit vremuri grele, vremuri grele, tată, grele de tot, şi au scăpat. Unul s-a înecat, dar a venit altul la loc. Eu vorbesc duhovniceşte. Dar astăzi mor puişorii de la cloşcă mereu. De ce? De ce, copilaşii Mei? De ce mor puii de la cloşcă? Au ieşit şobolanii şi îi mănâncă. Duhovniceşte. S-au ivit animale şi îi mănâncă. De ce, tată? Pentru viaţa sa. Duhovniceşte vorbesc.

Copilaşii Mei, Mă uit la voi cum se uită un copilaş la razele soarelui. Mă uit la voi cum se uită o mamă la copilaşul ei, care nu-l mai are decât pe acela şi îl hrăneşte şi îl îngrijeşte ca să-i trăiască, şi atât de mult îl fereşte de copiii răi, ca să nu prindă vreun nărav de la ei. Aşa şi Eu, aşa de mult Mă ostenesc ca să nu vă pierd! Dar de unde vine şi pe unde intră între voi lucruri rele? Să fi fost Eu în locul tău şi tu să fi fost tatăl Meu, de mult eram lepădat din braţul tău, de la masa ta şi din casa ta. Dar vă spun: lepădaţi năravurile, lepădaţi de la voi purtările rele.

... Să nu zici: *„Aceasta e casa mea“*, ci să zici: *„Aceasta e casa noastră“*, că te vei uita să vezi casa vecinului seara, iar dimineaţa, nu mai e. Să nu vă supăraţi de cele ce vor veni, că şi acesta e un păcat. Să nu vă descurajaţi de cele ce vor veni, că şi acesta e un păcat.

... Roagă-te să aducă Dumnezeu la planul Său legea care e stricată, legea care e mutată, iar pe cel ce a făcut lege stricată să-l desfiinţeze şi să-l pună pe cel cu lege bună.

... Maica Mea, cu rugăciunea sa cu care se roagă pentru voi, tot poporul Meu, plânge şi se îndoliază mereu când vede că unul se îmbolnăveşte, altul se rătăceşte, altul duşmăneşte.

11/24 august 1977

Domnul a sfinţit lemnul crucii şi semnul ei. Credincioşii să nu stea pe cale cu cei necredincioşi. Lepădarea bogăţiilor pământeşti. Ascultarea de glasul Domnului care cheamă să se împuţineze munca pământească pentru cea duhovnicească. Vai celui ce trece hotarul spre lume! Grija pentru rugăciune.

... Să ştiţi, copii, că semnul crucii a fost înainte de Domnul Iisus Hristos un lemn fără folos, adică fără preţ, că era pregătit ca să fie păcătosul osândit, dar nu era sfinţit, şi era urât de lume, că se osândea pe ea vinovăţia celui ce greşea. După ce se osândea vinovatul pe ea şi după ce murea, atunci lemnul se tăia şi în foc se arunca, dar nu ştia că este profeţit ca acest lemn să fie sfinţit, şi mai mult nu credea în Cel ce profeţea profeţia aceea.

... Creştine, nu lua cu tine pe cel ce Mă urăşte pe Mine, pe cel ce nu crede în Mine, căci şi chiar dacă te ţii de Mine tu, mâna se descleştează, şi cel care nu este cu Mine te va smulge cu toată puterea sa.

... Dacă vei vedea casa vecinului tău că se dărâmă şi va curge aur sau argint, nu lua, că aceea e pedeapsa sa. Şi dacă tu îl vei lua, iei pedeapsa asupra ta.

... Să ştiţi că dacă vine Dumnezeu la voi în trup şi zice: *„Hai după Mine!“*, nu te va lăsa inima ta să-ţi părăseşti casa ta, să-ţi părăseşti masa ta; nu te va lăsa inima să-ţi părăseşti averea ta şi să pleci; sau nu te vei îndura să te desparţi de neamuri, pentru că a făcut perete mare între tine şi Mine o neascultare.

.. Cât e de multă lume pe pământ, întâi de la tine încep acest proces, de la tine încep judecata. Tu vei fi mai mult condamnat, chiar decât această suflare care a fost înecată de această apă.

... Tată, împuţinează munca pământească şi înmulţeşte munca duhovnicească. Dacă ai zidit o casă, zideşte, dar fii cu trupul duhovniceşte, că nu ştii dacă vei isprăvi sfârşitul acestei clădiri.

... Dacă copilul tău, ori cineva de al tău te dojeneşte pentru că ai postit, pentru că te-ai smerit, pentru că te-ai împărtăşit, pentru că mergi la bisericuţă, să ştii, mamă şi tată, să ştii, frate şi soră, că acela e cu inima necurată, şi acela nu va fi mântuit prin nimic, orice i-ai dărui. Acela care te dojeneşte că de ce posteşti şi de ce crezi în Dumnezeu, acela e vrăjmaşul tău şi vrăjmaşul Meu, şi de aceştia e pământul plin. Vai de cel ce trece hotarul între Mine şi lume!

... Vai aceluia care trece hotarul care este între Mine şi lume! Vai aceluia! De multe ori, vai aceluia care trece hotarul de la Mine la lume!

Sunteţi rugaţi, în vremea de rugăciune, oricând ar fi ea şi oriunde ar fi, să nu faceţi cumva ca acel ce este culcat în pat să nu fie sculat. Numai cel bolnav să stea în pat, dar şi el să fie treaz. Încă o dată sunteţi rugaţi, că nu ştiţi ce se va întâmpla. Şi cine se află în curtea casei, la lucru sau în grădină, să vină la rugăciune şi să lase lucrul. Aţi auzit? Să fiţi treji la rugăciune. Faceţi rost de stropitori de apă când vine somnul.

... Creştine, creştine, nu mai lăsa lucrul binecuvântat să se strice.

18/31 august 1977

Acest cuvânt este Dumnezeu. Păzirea legilor Domnului. Trâmbiţa Domnului va da de ruşine mândria omului şi a împăratului. Ea este trimisă prin mănăstiri spre a cerceta şi a întări viaţa sfântă, care nu mai este trăită.

... Cine primeşte acest cuvânt, Îl primeşte pe Dumnezeu, şi cine nu primeşte acest cuvânt, nu-L primeşte pe Dumnezeu.

... O, poporul Meu întru care Dumnezeu a venit aşa, în chip nevăzut, aşa e în carte scris, ca Dumnezeu să încerce pe poporul Său, să vadă dacă mai crede în El. Vai de tine, creştine care ai fost un timp cu Mine şi te-ai întors! căci mult vei plânge şi mult te vei căi de cele ce vor veni.

... Chiar şi în mijlocul unui război mare de ai fi, nici un glonţ nu te va lovi. Şi ai să vezi lume murind pe câmp şi pe drumuri ţipând şi strigând. Şi ai să vezi soarele că nu-şi va mai arăta lumina sa. Şi dacă ai avut gând rău şi stai lângă Dumnezeu, să ştii că bine nu-ţi va fi.

... Aşteptam să fiu junghiat pentru mişel, şi acum să fiu mâncare în vremea de Paşti pentru orice bogat şi sărac.

O, cum va plânge când Mă va vedea stând la poartă şi că nu voi intra în casa lui! Nu voi intra, că am fost o dată şi M-a alungat din casă. Şi mult Mă va dori şi Mă va aştepta în drum şi va zice: *„Hai în casă, să Te spăl de sânge pe rane şi să le ung şi să le şterg!“.* Şi îi voi spune: *„Nu mai e vremea aceea, că prin ceea ce ai lucrat şi prin ceea ce n-ai ascultat, M-ai alungat“.* O, şi ce vor rupe hăinuţa de pe ei când vor vedea ziua de mâine, acea zi grozavă şi tristă!

O, poporul Meu, în cartea lui Dumnezeu scrie că acea zi nu o ştie nimeni, dar li se va face cunoscută.

... Voi, copilaşii Mei, trăiţi din legea scrisă de Domnul Iisus prin proorocii pe care i-a avut. Nu faceţi legi cum vreţi voi, că legea voastră strică legea dumnezeiască. Unde scrie post, este scris de Domnul Iisus Hristos ca să se ţină. Unde este scris duminică, aceasta este scrisă de Domnul Iisus Hristos şi este pusă să se ţină. Unde este scris sărbătoare, aceasta este scrisă de Domnul Iisus Hristos şi este pusă să se ţină. Nu o strica, de ţi-ar sta capul unde-ţi stau picioarele, că dacă ai stricat-o, te vei număra printre oase stricate; dacă ai stricat-o, te vei număra printre morţi; dacă ai stricat-o, te vei număra printre osândiţi; dacă ai stricat-o, vei auzi cuvintele: *„Du-te de la Mine în focul de veci!“.* De aceea v-am chemat la Mine şi v-am spus să păziţi legea lui Dumnezeu.

Se va vedea odată ura ce o porţi pe trâmbiţa Mea. Ce vrei să vezi la ea? că este fără sculă în mână. Ce vrei să vezi la ea? că nu are nimic, că sunt venit la tine ca o minune. Fără număr e fericită acea persoană care vorbeşte cu Mine.

... Poporul Domnului Iisus Hristos nu se făcea bogat în averea pământească, şi averea o împărţea la săraci. Dar tu ai avere multă, creştine, şi tot te vaiţi. Se aude la cer când te vaiţi că n-ai bani, dar banii tăi sunt la C.E.C. şi săracului n-ai dat niciodată.

... Am zis: *«Bucureşti, Bucureşti, cum am să te întorc pe dos!».* Dar am zis să se păstreze acest cuvânt, şi nu numai că nu s-a păstrat, dar a şi minţit cu sută la sută, ca acest trup să fie nimicit. Dar să ştiţi că acest trup nu va fi nimicit de mâna omenirii.

... Cine ridică sabia asupra vasului Meu, de sabie va pieri. Cine ridică minciuna asupra vasului Meu, de minciună va pieri. Aceasta e o fărâmitură de cărămidă rămasă de la zidarii care nu au mai zidit la casă. Şi această fărâmă de cărămidă îi va da de ruşine pe mulţi *„întregi la fire“*, pe mulţi *„numiţi“.* Chiar şi pe împăratul îl va da de ruşine, pe care-l socoteşte aşa tot statul, nu pentru frumuseţea sa, ci pentru lucrarea Mea îl va ruşina.

... Vremea aceasta şi lumea aceasta nu a fost niciodată. Ţine minte, şi niciodată să nu se uite că lumea aceasta şi vremea aceasta nu a fost niciodată, şi va pieri.

Am trimis odată trâmbiţa Mea la mănăstirea Viforâta şi a fost intrată la stareţă, tată, şi erau toate maicile acolo, nu când mâncau ele, ci când beau ţuică fiartă, după slujba sfântă când ieşeau. Şi trâmbiţa Mea, trimisă de Mine, a spus: *„Nu e bine ce faceţi. Aţi ieşit de la lumină şi aţi intrat în scorbură“.* Aici, stareţa a zis: *„Cine eşti tu, de ne vorbeşti aşa? Eu am douăzeci de ani în mănăstire şi n-am grăit ce grăieşti tu. Ieşi afară, că nu te cunosc cine eşti“.* Iar persoana care o însoţea a spus: *„Această fiinţă e proorocul lui Dumnezeu!“.* Dar stareţa a spus: *„Dumnezeu nu m-a făcut pe mine prooroc, care stau numai în slujbă, şi a făcut pe un infirm şi pe un olog?“.* Şi a plecat trâmbiţa Mea şi le-a lăsat tot aşa. Unde e acum mănăstirea Viforâta? că mereu se stinge, până nu va mai fi nici o scânteie de monahii. Te duci la mănăstire şi dai pomelnic să se roage pentru tine şi are pântecele plin de băutură. Nu judecăm, dar arătăm fapta stricată, căci orb pe orb cade în groapă, nu se pot conduce unul pe altul.

27 august/9 septembrie 1977

Crucea: semnul care va merge înaintea Domnului şi va prevesti dezlănţuirea pedepselor. Preoţii calcă legea sfântă. Domnul le pregăteşte loc de ocrotire la cei ce sunt ai Lui, şi va curăţi pământul prin foc şi prin ape. Păstrarea legii sfinte prin muncă duhovnicească. Rugăciunile credincioşilor aduc împlinirea proorociilor Domnului. Păstrarea zilei de duminică. Leacuri pentru suferinţe.

... Sfânta cruce se va arăta înainte de venirea Mea, şi s-a arătat înainte de războaie. Semnele dumnezeieşti, prin cruce se arată. Multe cruci s-au arătat anul acesta, dar nu a văzut decât unul la o mie. În acest an va fi multă vărsare de sânge. În acest an vor fi multe surpări de clădiri. În anul acesta vor fi multe cutremure de pământ. În anul acesta mulţi munţi se vor sfărâma şi nu va mai rămâne piatră pe piatră. Anul acesta este an de necaz, an de pericol de moarte. Anul acesta este îngrozitor, dă moarte la mult popor. Dragostea de împăraţi se va răci, şi mulţi dintre ei vor pieri.

... Mai sunt păstori şi preoţi, dar preoţii nu iubesc toate oile, ci pe alese. Preotul, este scris să mănânce numai azimă din sfânta lege, dar ei au ieşit din sfânta lege. Crezi?

... Israele tată, puţin, puţin, şi ne vom muta de pe pământul acesta, căci Dumnezeu a hotărât să-l curăţească. Ne vom muta mai sus de pământ. Nu sus, sus. Mai sus, ca să nu-l ajungă nici focul care-l va arde, nici apa care-l va curăţa.

Israele tată, copilaşii Mei, chiar dacă lumea vă cunoaşte, nu vă temeţi de nimic şi nu vă lepădaţi, căci Domnul Iisus a luat suferinţa voastră şi pentru creştini, şi pentru păgâni, dar la judecată se împarte. Cine a greşit şi s-a căit, se iartă, iar pe cel ce M-a iubit, Domnul îl trece copil al Său şi îi va da în mână cupa să muncească la muncă duhovnicească. E muncă, tată. Chiar ziua de judecată e muncă, tată.

... Să nu stricaţi legea lui Dumnezeu. Să nu stricaţi legea prin purtare. Să nu stricaţi legea prin mâncare. Să nu stricaţi legea prin somn. Nu pierdeţi timpul. Aţi auzit? Să nu ieşiţi cu lumea peste gard, că strică legea. Vai, că mult se va jeli şi mult se va tângui! Vai celui ce a stricat legea de astăzi! Voi nu vedeţi? că se cade să staţi numai îndoliaţi şi să fiţi trişti pentru legea care e stricată. S-a stricat nu de la sine, ci de la această lume cu stăpânul care o ţine. Rugaţi-vă mereu, că rugăciunea poporului lui Dumnezeu repară orice fel de stricăciune şi aduce un lucrător cu mână dulce şi va repara toată

stricăciunea. Fii tăcut! Învățați copiii să fie tăcuți cu lumea, nu-i lăsați să fie prieteni cu lumea.

Vine vremea ca fiica ta să se despartă de acela din Sodoma, dar despărțirea va fi prin ascuțișul sabiei, că așa a fost la început și așa va fi și la sfârșit. Nu legați fiicele voastre de cei nelegiuiți. Mai bine fiica ta să stea fecioară.

... Ce facem cu cei care au părăsit numărul? Ce facem cu cei care au părăsit țara sfântă? Eu aș avea ce să fac: să le pun o cruce la cap.

... Fiii lui Israel care aveți motorete, motociclete sau mașini, nu lipsiți de la slujbă. Și dacă ai rămas în pană, nu repara nimic, nu mișca nici un șurub, și stai și plângi lângă ea. Să știți că cine va repara motoreta sau mașina în zi de sărbătoare, niciodată nu o va avea bună, și mai rău se va strica.

S-a auzit din cer cum creștinii plâng de foame că nu le place mâncarea. Să știți că medicamentul cel mai bun pentru această boală este postul, și să vezi cum vei mânca. *„Mă doare stomacul. Nu mănânc mâncare de aceasta“.* Fă un ceai de floare și vezi cum îți trece stomacul. Daniele, sunt sfinți în cer care au trăit numai cu ceai de flori, și nu cu pâine, ci gol. Crezi?

7/20 septembrie 1977

Crucea se sfințește prin fapte duhovnicești. Amăgitorii fac minuni mincinoase. Pruncii pierd harul primit prin botez. Răscoala care a fost împotriva bogaților. Biserica lumii a pierdut darul și harul. Întoarcerea la datinele sfinte și la ordine gospodărească. Curățirea României, și va face Domnul din ea grădină binecuvântată.

... Sfânta cruce a adus libertatea la credință. De la războiul sfinților împărați Constantin și Elena nu au mai fost prigoniți creștinii, și a fost pace. Dar de când crucea nu a mai fost cinstită și de când crucea nu a mai fost mânuită, iată că a început din nou războiul pentru credință. Purtați crucea sfântă. Mulți poartă crucea, dar nu poartă crucea sfântă. Crucea trebuie să fie sfințită prin fapte.

... Fiți desăvârșiți, ca să nu fiți amăgiți. S-au născut pe pământ oameni cu duh rău, care fac lucrurile pe care le fac Eu: înviază morții, vindecă orbii, întăresc păcătoșii. Ați auzit?

... Mulți prunci se botează, dar deosebită e lucrarea lui Dumnezeu de lucrarea duhului rău. Să știți că se botează pruncii, îi îmbracă, îi pecetluiește cu puterea Duhului Sfânt, dar într-o oră îi dezbracă până la os. Cine? Duhul necurat. Îți grăiesc ție, creștine, că dacă ai botezat pruncul la biserică, cu foc vei fi pedepsit dacă nu vei respecta ce ai vorbit la botez.

Măi poporul Meu, fiți atenți, că Dumnezeu e supărat pe lume din pricina a ceea ce se petrece. Din pricina curviei, din pricina beției, din pricina purtării necuviincioase, din pricina necredinței, din pricina uciderii pruncilor și a uciderii tuturor făpturilor, Dumnezeu e supărat, e supărat.

Când faceți rugăciunile, faceți-le cu adâncă smerenie și cu adâncă viață sfântă, ca Dumnezeu să întoarcă fața către robul Său, că tare e supărat pe lume, că nici în Sodoma și Gomora nu a fost ceea ce e azi pe acest pământ sfânt. Au întinat pământul, tată, vrăjitoriile, curviile, hoțiile, înjurăturile, și cine poate pomeni atâtea păcate care au umplut pământul? Se înalță până la cerul sfânt, se înalță până la lună, se înalță până la soare. Fiți pregătiți, nu cu țoale, nu cu hambare, ci cu fapte plăcute și sfinte. Fiți pregătiți, că Dumnezeu a hotărât ca să piardă lumea de pe pământ. V-am anunțat mereu și văd că nu vă pregătiți. Cine vă va anunța aceste cuvinte? că iată, nu se mai poate ține trupul acesta în aceste suferințe, nu se mai poate da nici o sănătate la suferința sa, pentru că nu este poporul ascultător.

Dumnezeu cere la tine, prin viața ta, sănătate bolnavilor, ridicarea ologilor și încredințarea păcătoșilor. Nici pe aceia nu-i întorci, nici pe tine nu te întorci. Ce faci, dormi? Care ți-e munca? Îi muncești numai lui Gog? Îi muncești numai lui Esau? Îi muncești numai lui Dan? *«Dan va fi șarpe la drum.»*

... Voi nu vedeți ce se petrece pe pământ? Nu vedeți cui îi munciți? că acela la care munciți e dușmanul Meu și dușmanul tău. Înainte vreme erau oameni bogați, aveau pământ, dar să știți că din acele bogății trăiau și săracii și se mulțumeau, și cu credință le slujeau. Dar s-au ridicat alți săraci, plini de duh rău, și au plecat la tâlhărie și i-au omorât pe cei bogați și pe cei săraci care slujeau la cei bogați. Îi pomenesc preoții la eroi, dar să știți că Noi n-am primit acest pomelnic de *„eroi“,* ci l-am primit și l-am trecut la tâlhari.

... Aceasta înseamnă asuprire, ce e azi în lume. Îți măsoară, îți măsoară, până se va dărâma și măsura și măsurătorul. A stricat legământul lui Dumnezeu, a stricat biserica. O vezi în picioare, dar nici un folos nu mai are. O vezi în picioare, dar har și dar nu mai are, că nu mai e sfințenie în gura celui ce slujește în ea; și slujește în biserică fără Duhul lui Dumnezeu, că pe Duhul lui Dumnezeu L-a izgonit duhul rău. Ia aminte, creștine, și caută-l pe acela care nu a lepădat Duhul lui Dumnezeu din pieptul său. Caută-l cum a căutat Maria Egipteanca, cum a căutat Maria Magdalena, că nu toți sunt slujitori, și au rămas ca în vremea lui Ilie, popii lui Baal.

... Nu vă aduceți neamurile necredincioase în casele voastre, că acelea spurcă și întinează casa blagoslovită și sfințită de Mine. Nu zic să vă certați cu neamurile pe care le aveți. Nu e una cu Mine, nu e una cu tine, și fii atent să nu strici ceva din lucrarea Mea, că acela nu e învățat ca tine și strică sfințenia Mea din casa ta.

Fiule Daniele, spune la poporul Domnului Iisus Hristos să nu se mai supere dacă vine la vecini și nu poate intra la acest cămin, dacă a văzut căminul ocupat și nu se poate intra. Nu aduceți necazuri, că destule necazuri poartă această ființă. Iată și altceva: a gândit cineva gânduri greșite, și am să spun cândva gândurile acelea pe față. Cine vine în acest cămin, nu vine că are coșul plin. Cine vine, să vină cu mâna goală. Că zice cineva *„Numai pe cel cu coșul plin îl primește, și de aceea pe cel cu coșul gol nu-l primește“.* Și mai zice cineva: *„De aceea nu mi-a vorbit Domnul, că am buzunarul gol“.* Mai ușor este ca această ființă să fie dusă pe targă la vecini decât să mai vină aici creștinul și să greșească și să facă păcat.

... Fiicelor, nu vă mai purtați cu tăblețe la piept, care au venit de la țările străine. Întrebați-le pe mamele voastre, ele așa au purtat?

... Poporul Meu de azi, vin vremuri geroase, vin vremuri friguroase, și cer de la tine să fii îmbrăcat bine. Duhovnicește Duhul vorbește. Cer de la tine să fii încălțat bine pe pământ, că pe pământ s-au așternut șerpi mulți. În vremurile din urmă, pentru un creștin era hrana sa de patru ori pe an, și tot avea putere, dar astăzi te sfătuiesc să te hrănești mai des, că timpul e mai geros. Caută și vei găsi. Faceți-vă prieteni duhovnicești, nu pământești. De aceea zic: deosebiți-vă de oamenii răi, deosebiți-vă și la mâncare, și la purtare. Deosebiți-vă și la călătorie, deosebiți-vă și la culcare, și la gospodărie. În gospodăria ta să fie farmacie, și pământește, și duhovnicește.

... Abia unul la o mie din purtarea de azi e neblestemată. Nu s-a pomenit românul blagoslovit să poarte ce poartă azi.

... Şi împăratul, şi argatul are pe necuratul. Dumnezeu e supărat, şi tot cerul e supărat, şi Maica Domnului e supărată, pentru că toată ţara românească e întinată. Se cade să fie plâns şi suspin între creştini.

... Ţărăncuţă, unde este cânepa şi meliţa? Făceai cămăşuţă de câlţi şi costum alb ca zăpada. Şi Domnul poartă hăinuţă de in, cămăşuţă de in. Şi îngerii poartă tot asemenea. Eu nu vă înfrunt. Fiţi desăvârşiţi, ca să puteţi trăi în vremurile friguroase.

Va fi vărsare de sânge. Va fi paralizie. Mulţi vor muri de accidente. Până şi împăratul va muri accidentat, şi mulţi din împăraţii pământului vor muri. Şi Dumnezeu va lucra ca să facă împăraţi pe cei ce au măturat pe stradă. Va fi popor fără împărat vreme lungă, lungă şi se vor împunge oaie cu oaie şi se vor împunge berbec cu berbec şi se vor împunge ţap cu ţap, până când nu va mai rămâne decât unul la mie. Aşa scrie în carte.

Măcelărie goală va fi în ţară. Ţara românească, o va curăţi Dumnezeu de tot gunoiul său şi o va face grădină binecuvântată.

Cine vă va mai anunţa aceste cuvinte? că iată, nu se mai poate ţine trupul acesta în suferinţă, nu se mai poate da nici o sănătate la suferinţa sa, pentru că nu este poporul ascultător.

... Uitaţi-vă bine la munţi, că nu-i veţi mai vedea. Uitaţi-vă bine la această lume nebună, că n-o veţi mai vedea. Uitaţi-vă bine la aceşti conducători de lume, că nu-i veţi mai vedea.

15/28 septembrie 1977

Îndemn la viaţă duhovnicească. Domnul îi ocroteşte pe ai Săi de toată mânia care va veni peste lume.

... Poporul Meu, să faci dreptate, nu strâmbătate. Aceasta să fie hrana voastră: rugăciunea şi postul. Şi să nu mâncaţi mult, ca să nu întreacă grăsimea trupească pe cea duhovnicească. Să nu mâncaţi fără măsură, să nu trăiţi fără lucrare duhovnicească.

... Ioachim şi Ana erau urâţi de lume. Nu aveau copii şi se rugau lui Dumnezeu să le ia urâciunea de pe ei, să le dea şi lor un copil. Le-a dat o fetiţă, şi la vârsta de trei ani au dat-o lui Dumnezeu prin preotul Său, Zaharia. Şi s-a făcut fetiţa mare şi a fost hrănită de sus şi muncea. Făcea haină fără cusătură pentru sine şi pentru cei din jurul său, şi a făcut cu una mai mult, că ştia ce se va întâmpla cu ea. Muncea şi se ruga. Aşa cere Domnul şi de la voi: să lucraţi şi să vă rugaţi. Adevărat vă spune Domnul că nu aici este comoara voastră, nu aici este casa voastră. De ce respingeţi porunca Mea? De ce râvniţi la lumea aceasta, la portul acesta? că nu e de la Dumnezeu.

... Domnul nu vă lasă, ci vă răpeşte. Cum? Nu veţi şti. Se vor uita neamurile în toate părţile şi nu te vor vedea. Va pune Domnul semn la casa ta şi nimeni nu va strica nimic şi Domnul o va curăţa, dar numai tu, iubitul Meu, să nu-l ai în inima ta pe duhul rău, că Domnul te va părăsi în ceasul când duhul rău va fi cu tine. Nu mai este vreme să-l scoată Domnul pe duhul rău. A fost o dată pentru tot veacul ce a lucrat Domnul pentru toţi. Roagă-te mereu să nu se şteargă numele tău din cartea Domnului.

... Fiţi atenţi, că sunteţi cei mai urâţi de lume. Animalele sunt cele mai drăguţe la lume, dar voi sunteţi urâţi de lume. În vremea de azi nu vă iubeşte nici lumea, nici împăratul, nici părinţii, nici rudele, şi este ca în vremea lui Ilie, ca în vremea lui Moise, toţi vă urăsc, şi de aceea veţi fi răpiţi, iar lumea va fi nimicită.

... Să nu te despartă cineva de Mine, că făptura ta e asemenea Mie. Numai acel care nu face bine nu e asemenea cu Mine. Nici un firicel de păr din capul tău nu se va mişca fără voia Mea. Dacă tu eşti scris să fii al Meu, şi tu greşeşti, Domnul te bate, ca să te apropii mai mult de El.

Toţi câţi au zis: *„Şi eu sunt creştin“,* şi unde Domnul a fost în casa lor, toţi se vor lovi cu lovitură grea, dar din carte nu se vor mai şterge, pentru că e scris cu foc. Dar va fi bătut, bătut, de va rămâne pielea şi osul.

11/24 noiembrie 1977

Sfânta Virginia ridică spre Domnul rugăciune îndurerată. Puterea rugăciunii stăruitoare prin lacrimi. Păzirea zilei Domnului. Curăţirea pământului şi fuga la munţi. Fiecare creştin să aibă izvor în curtea sa. „Comunist“ este nume diavolesc.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Pace în cer şi pe pământ, şi între oamenii bunăvoire!

Doamne Dumnezeul meu din cer, Îţi închin Ţie tot gândul meu şi tot cuvântul meu. Tot pasul meu să fie spre folosul Tău. Tot viitorul meu, prin care mai trăiesc eu, toate ceasurile, minutele, secundele, şi cât voi mai fi eu pe pământ, să fie sub paza Ta.

Doamne Dumnezeul meu, Îţi închin Ţie casa şi masa mea; mâncarea şi foamea şi setea să fie după voia Ta.

Doamne Dumnezeul meu Cel din cer, Care ai binevoit şi m-ai crescut şi m-ai întreţinut, Îţi închin Ţie pe mama mea, care m-a crescut pământeşte, şi prin rugăciuni cer către Tine să-i fie iertate toate ale sale păcate.

Doamne Dumnezeul meu Cel din cer, Care ai făcut cerul şi pământul şi toate câte se văd, Îţi închin Ţie copilaşii mei, ce mi-ai dăruit mie ca să fie ai Tăi, precum au fost ai mei. Pentru că eu nu mai am zile să trăiesc, aceşti copilaşi să fie averea Ta, comoara Ta, să fie în grădina Ta şi sub paza Ta, şi masa lor să fie masa Ta.

Doamne Dumnezeul meu, Îţi închin Ţie această casă şi această masă pe care Tu, prin poporul Tău, ai lucrat-o să fie corăbiuţă, şi niciodată să nu fie atacată şi să nu fie dărâmată, şi să fie spre salvarea celor ce vin în ea.

Doamne Dumnezeul meu Cel din cer, Îţi închin Ţie poporul pe care mi l-ai dat mie ca răzoare de vie. Ia-le în primire şi pune spre îngrijire pe cine poate să le îngrijească.

O, Doamne Dumnezeul meu Cel din cer, de când aştept ca să-Ţi scriu acest certificat ceresc! pentru că unde plec şi unde pornesc, numai greu pătimesc.

Doamne Dumnezeul meu Cel din ceruri, Îţi închin Ţie şi pe soţul meu, să faci cu el ce ai făcut şi la început, că Tu ai scule pentru orice lucru al Tău. Uită-Te bine la mine, Tată, în ce stare sunt lăsată. Eu am nevoie de post, şi nu mai pot să postesc. Am nevoie de fapte bune, şi nu mai pot lucra. Sunt într-o stare grea, dar dacă este voia Ta să lucrezi cu mine aşa, fie voia Ta, căci poporul acesta, trei sferturi îmi dă cu piciorul şi mă răneşte, după cum ştii că m-ai luat ca să-mi iau rămas bun de la creştinii toţi. Toţi îmi strigau că sunt mama tuturor proorocilor mincinoşi, că sunt mama tuturor răutăţilor şi a tuturor diavolilor. Şi în stânga, şi în dreapta am atac; şi în picioare, şi în mâini am durere mare. Nu resping lucrarea Ta, şi aş dori, dar vezi, Doamne, neputinţa mea şi vremea rea, căci viitorul acestui popor se cade să-l poarte numai în tristeţe, în lacrimi şi în purtare cuviincioasă şi să se smereas-

că, dar şi bărbatul şi femeia sunt una; îşi petrec vremea în poftă, în chef şi glumă. O, Tată, dacă i-ar durea ceva, ar căuta vindecarea.

Doamne Dumnezeul meu, acum stai Tu de vorbă cu poporul Tău.

... A venit un vrăjmaş al acestor locaşuri. Ce veţi face, tată? că trupurile voastre nu vor mai fi îngropate cu cinste şi slujbe, ci foarte grăbit, ca să termini şi să te duci la muncă, să plăteşti pâinea pe care o mănânci şi locul unde eşti, să plăteşti şi porumbul unde-l pliveşti. Vine vremea rea. L-ai pus pe satana în lume.

... Vai de copiii voştri, că eram pe Golgota şi am zis: *«Femeilor, nu Mă plângeţi pe Mine, ci pe copiii voştri, căci ce vine peste ei, e vai şi amar».*

... Acest conducător a vândut tot viitorul ţării, tot avutul ţării. Această comoară a ţării, a vândut-o. Oiţa va merge la tăiat, şi toată bisericuţa va merge la stricat. Dar dacă poporul nu-şi va lepăda viitorul şi va continua cu viaţă plăcută înaintea Mea, va scăpa. Că a fost un ucenic care a avut cândva mii de oiţe căzute, şi acest ucenic a plâns mult, mult, mult, şi a zis aşa: *„Doamne, dacă nu o fi de ajuns lacrima mea ca să plătesc toate oiţele şi să tămăduiască toată durerea oiţelor căzute, o, Părinte, cer, împrumută-mi de la cine are lacrimă multă, ca să tămăduiesc turma mea“.* Şi Dumnezeu a găsit pe cel bolnav de lacrimă duhovnicească şi a vindecat şi a ridicat oiţele şi le-a făcut sănătoase şi le-a scos pe poartă şi le-a scos din robie. Da, copilaşii Mei, aşa şi Eu, cer de la voi lacrimă la rugăciune.

... V-am dat voie să vă luaţi serviciu, şi acest lucru nu trebuia să-l fac. Dar voi ce faceţi cu banii de la serviciu? Vă umpleţi hambarele cu haine şi camerele cu tronuri şi trupurile cu îmbuibare. Şi dacă ţi-am dat serviciu, lucrezi duminica şi sărbătorile, şi la biserică şi la rugăciune nu mai mergi, zici că eşti obosit. Cu ce poţi să ştergi acest păcat, creştine? Iată, au venit peste voi zile grele când duminica şi sărbătoarea mergi la serviciu. Şi iată, Eu sunt vinovatul tău, că te-am îngăduit să-ţi iei serviciu.

... Nu te mai căsători, fecioară, şi tu, fecior! Nu te mai îmbrăca frumos, nu, tată, nu mai e vremea. Am spus să nu vă mai faceţi haine multe, că vom fugi la munte. Nu la munte; un munte sfânt, unde vom sta un timp, până ce pământul se va curăţa. Şi să ştii că nu vei putea urca cu maşina ori cu hăinuţa, nu vei putea urca cu mobila, şi singur te vei urca numai cu ce te vei afla.

... Dacă pleci, pregăteşte-ţi corăbiuţa, să nu aibă nici un cusur la drum. Închin-o, pune Evanghelia pe ea şi citeşte: *„Doamne Dumnezeul meu, să faci cu aceasta cum a fost cu corăbiuţa Ta la potop pe apă“.* Ud-o cu agheasmă.

... Până acum n-aţi suferit, dar va veni vremea să suferiţi pentru copii, că legea de azi vrea să facă din copiii voştri o ţară ca o fiară, fără Dumnezeu, fără viaţă sfântă.

... Puneţi mâna pe carte şi învăţaţi cartea. Îţi place de copilul tău că e deştept la note. Şi Mie Îmi place de tine, dar să fii deştept în viaţa creştină. O, ce copil deştept a fost Daniel, care a slujit în groapa cu lei! că a avut duşmani care l-au vândut, iar împăratul, deşi ţinea la el, l-a băgat în groapa de lei şi a zis: *„Daniel nu va muri“.* Şi iată, tată, ce copil deştept a fost Daniel, căci când s-a dus împăratul, l-a găsit în viaţă. Şi a zis împăratul: *„Hai să băgăm acum şi pe cei care l-au vândut şi să vedem: pe aceia îi vor mânca leii?“.* Iată ce deştept a fost Daniel şi cei trei tineri ai Mei, că nu au voit să se ducă unde toţi se închinau împăratului. Acum poţi face cruce cu limba, dar limba face altceva. Copilaşii Mei, de ce să fie lipsit veacul de la sfârşit, de ucenici? că, să ştiţi, adevărat vă spun: ucenicul de la sfârşit e ca şi cel de la început, şi cel de la început e ca şi cel de la sfârşit. Puterea nu e a ta, ci e a lui Dumnezeu.

„Dacă mi-a dat Dumnezeu nevastă!...“, aşa zice cineva. Cuvântul acesta e scris de duhul necurat. Crezi? Nu ţi-a dat d'aia. Ţi-a dat tovarăş de viaţă ca omul să nu fie singur pe pământ şi să aibă tovarăş de ajutor, de viaţă. Dumnezeu nu a scris *„nevastă“* pe nici o hartă.

... Toate izvoarele ce sunt afară de curţile creştineşti, nu vor mai avea picătură de apă şi va sta poporul la rând ca la pâine. Fiecare creştin să-şi aibă izvor în curtea sa, şi nu îngăduiţi vecinilor să ia apă din izvoarele voastre.

... Israelul Meu, este scris în carte că nu va rămâne din această casă piatră pe piatră; nu va rămâne nimic din sine, adică din casa făcută pe pământ luat, nu cumpărat, ci luat cu forţa. Şi stăpânul casei e mort. Aceşti părinţi aveau pe Dumnezeu când trăiau; şi când se judecau, aveau crucea în faţa lor; şi carte când învăţau, aveau iconiţa înaintea lor. Acest om căruia i s-au luat averile, tată, şi nu i-au dat nici un bănuţ ca să aibă şi el cu ce să-l îngroape, şi nici un petic de pământ nu i-au dat; i-au luat pământul forţat, şi casa forţat, şi dacă nu s-a supus, l-au împuşcat şi l-au dus la foc şi l-au ars şi l-au făcut cenuşă. Şi această cenuşă strigă la Mine, tată, să-i dau casă.

... Tată, unde este averea voastră părintească pe care trebuia s-o dea părinţii când trăiau? Astăzi învăţătura voastră duhovnicească pe care trebuia să v-o dea părinţii când erau, unde e, tată? Nu mai e. A dispărut, şi nu e în casă. În casă am controlat Eu cu Duhul Meu şi rar unde am mai găsit. De la mulţi e aruncată din frică, şi de la mulţi e aruncată din bunăvoinţă.

... Vai de tine, creştine, când te vei vedea scris în cartea sa! Că Domnul Iisus ţi-a spus: fereşte-te de această vreme, că nu e vremea Mea, ci e vremea duhului rău, care stă pe averea lui Dumnezeu, care stă în casa Sa şi apasă pe crucea Sa. I s-a dat un minut de libertate ca să văd ce face.

... Daniele, mulţi am pierdut pentru că i-am oprit de la băut; mulţi am pierdut pentru că i-am oprit de la curvit. Scrie pe hârtie. Mulţi am pierdut că i-am oprit de la mândrie. Mulţi, mulţi, mulţi am pierdut pentru că i-am oprit de la lăcomie. Crezi? Mulţi am pierdut, tată, mulţi am pierdut pentru că i-am oprit de la purtarea rea, dar când se vor uita la ea, le va veni greaţă.

O, copilaşii Mei, copiii Mei, ce n-ar da altcineva să audă numele voastre! Zice cineva: *„Copiii Tăi sunt aceştia?“.* Da, sunt ai Mei, pentru că au Duhul Meu în ei. *„Ia caută-i să vezi, au Duhul Tău în ei?“* Eu ştiu că le-am dat Duhul Meu în ei, dar dacă ei nu vor fi luat Duhul Meu în ei şi or fi luat duhul rău în ei, mai bine nu s-ar fi născut pe pământ.

... Numele acesta, *„comunist“,* e nume diavolesc, şi toţi se bat cu pumnul în piept că el e comunist, şi se dă el drept în slujba celui necurat, a lui antichrist, şi toţi aceştia merg în iezer.

30 noiembrie/13 decembrie 1977

Proorocie: foamete de învăţătură cerească. Ocrotirea credincioşilor în vremea urgiilor de pe pământ, a focului. Adevărul Scripturilor nu este cunoscut de cei rătăciţi de la legea Domnului.

... Apropie-te de Mine, creştine, că va veni vremea rea când nu vei mai avea lucrarea, când nimeni nu te va mai mângâia, şi vei avea nevoie de mângâierea Mea. Apropie-te de Mine, creştine, că va veni vremea rea când vei avea nevoie de

hrana Mea şi nimeni nu se va mai afla cu această hrană ca să ţi-o dea. Să ştii că tot felul de poame vor fi pe pământul acesta şi nimic nu-ţi va folosi. Dar hrana din mâna Mea, pe care Domnul Iisus ţi-o va da, îţi va umple inima, îţi va umple pântecul şi vei fi sănătos. Nu doriţi hrana pământească. În văzduh cât am călătorit n-am auzit că omul e mulţumit de hrana pe care Domnul i-o dă ca să-L caute omul pe Domnul. Of, copiii Mei!

Copiii Mei, mieluşeii Mei, oiţele Mele prin care umblu şi pe care-i sfătuiesc bine să fie cu Mine, n-am auzit nici un pas mergând spre Domnul căutând. N-am auzit nici un suspin de creştin căutând pe Domnul plângând. N-am auzit pe nici un copil căutând pe mama şi pe tatăl lui duhovnicesc, dar să ştiţi, să nu uitaţi, că aceasta ce v-am spus Eu, bate la uşile voastre. Va veni vremea să plângi să te faci cuminte, dar nimeni nu-ţi va mai plăti, căci când ţi se plătea, te plimbai razna, cu persoanele neîncredinţate de Dumnezeu. Vei fi cea mai cuminte dintre fiinţele care vor mai fi aici pe pământ, dar nimeni nu te va mai privi, că Domnul va pleca cu tot cu lucrarea Sa. Ascultă astăzi, creştine, că nu e minciună, că niciodată nu a coborât Domnul cu o fărâmă de minciună. Poporul Meu, te strigă Dumnezeu, te doreşte Dumnezeu ca să-Şi împlinească planul Său cu tine cum Şi-a împlinit cu moşii şi strămoşii voştri, cum s-a împlinit cu mieluşeii pe care Domnul i-a născut prin profeţia de demult.

... Unde mai e profeţia lui Daniel? Unde mai e profeţia lui Iezechiel? Unde mai e profeţia lui Emanuel când S-a făcut El măricel? Unde mai e proorocia de demult? De ce nu citiţi în carte? că toate s-au împlinit: şi ce s-a petrecut cu cei ce n-au crezut, şi ce s-a petrecut cu cei care au crezut.

... Să nu te asemeni cu lumea nici cât bobul de muştar. Dacă ai văzut ceva la tine şi e şi la lume, aruncă. Tată, să nu se mai vadă că acel lucru mititel te opreşte în drumul spre cer. Te vei uita în stânga şi în dreapta şi nu va avea cine-ţi pune parte, căci acel lucru mititel e păcat măricel, că nu ştii când va suna trâmbiţa şi îţi va spune prin trâmbiţa Sa şi nu vei vedea nimic şi va veni îngeraşul şi îţi va spune: *„Suie-te aici, că pământul va fi numai foc“.* Fii credincios, că vorbesc numai din carte, dar voi nu ştiţi de unde vorbesc, pentru că nu citiţi. Nu vorbesc nici de la mijloc, nici de la început, ci vorbesc tocmai de la foiţa ultimă din carte. Şi curăţeşte-te, tată, ca să fii şi tu ridicat.

... Fiţi cuminţi şi învăţaţi să citiţi Scriptura, că sunt creştini care cunosc Scriptura, dar nu sunt de ai noştri, şi dau cu piatra în voi şi vă lovesc. Dar Eu zic: învaţă şi tu Scriptura, ca să se combată învăţătura ta cu a sa, căci cu tine este Preacurata Fecioara Maria, cu tine e sfânta cruce cu jertfa de pe ea, cu tine e apostolia; dar cu ei nu e apostolia, şi poartă rochia scurtă şi buzele şi unghiile făcute şi Îl aşteaptă pe Domnul în poartă. Dar în loc de Domnul, va veni pedeapsa.

6/19 decembrie 1977

Adevărul vieţii este rodul Duhului Sfânt în om. Sfârşitul proorociilor şi împlinirea judecăţii faptelor.

... Israele tată, îţi zic *„tată“* pentru că de mâna Mea eşti lucrat, din Duhul Meu eşti înviat. Ai luat viaţă şi trăieşti astăzi ca să fac pământul o grădină plină de pomi cu roade. Dar pământul binecuvântat, încă roade nu Mi-a dat. De ce? Cine e vinovat pentru lipsa de roade?

... Alege izvorul acum, cât mai este. Sunt multe izvoare, tată, şi nu eşti oprit ca să le cauţi cât eşti în viaţă. Crezi? Să ştiţi, tată, că mult, mult peşte s-a stricat. Da, mult, tată, care nu se mai poate curăţa, nu se mai poate folosi la ceva. S-a stricat şi e bun de aruncat. Să crezi, că ai să vezi, tată.

... Copilaşii Mei, copii, fii ai moştenirii, Dumnezeu a pregătit pentru omul Său o moştenire binecuvântată şi nevăzută, pe care din a Sa mână nimeni nu va mai putea s-o ia. Tată, copilaşii Mei, fii ai moştenirii, fii ai lui Dumnezeu, încă o dată ţi se repetă: vezi, tată, că Dumnezeu e la căpătâiul tău; vezi că Dumnezeu e şi la aşternutul tău, tată. Fiţi bine credincioşi şi nu faceţi ce fac cei păcătoşi, şi ţine minte aceste cuvinte care se seamănă astăzi pe pământ, că nu se vor mai semăna.

... În curând totul sfârşitu-s-a. Sfârşeşte şi Domnul de binecuvântat şi de proorocit şi de profeţit. Toate le împlinesc. Atât mai e: să judece.

... Fiule, dacă pe Mine M-au condamnat, un nevinovat, apoi cu cel vinovat ce se va întâmpla? Îngrozeşte-te!

Ascultă bine, că dacă de acum şi până diseară te-ai pocăit şi ai plâns, Dumnezeu te-a iertat, dar prin credinţă, nu prin necredinţă. Dumnezeu te iartă, e bun; a iertat şi pe cel ce L-a înţepat cu suliţa în coastă. Astăzi e ucenic acela, că a fost plătit ca să mintă, să spună că nu a înviat Domnul şi că nu S-a înălţat la Tatăl Său, dar el a fugit şi a găzduit la o casă, care casă a fost plătită cu bani grei ca să-l ucidă, dar dacă a văzut că e aşa de blând, nu l-au ucis. Dar el le-a spus: *„E scris ca să împliniţi porunca împăratului“.*

... Am făcut casă, şi duhurile necurate au stricat-o, au dărâmat-o; şi să nu se întâmple şi cu aceasta ca şi cu aceea. Păstraţi-o, să nu se strice, că veţi vedea în ea ce nu a văzut ochiul omului pe pământ. Această casă tot pe temelia lui Petru e aşezată, şi nimeni să nu zică *„Aceasta e casa mea“.*

Ţe va întreba suflarea toată: *„Ce fapte ai făcut tu, creştine, de te-a primit Domnul la Sine?“.* Şi aşa să se întrebe şi creştinii unii pe alţii. Căsuţele care sunt în jur, sunt casele unor pescari, care în vremea viitoare vor aduce peşte de mâncare la multe popoare, cum e scris că vor veni ţările străine şi se vor închina în faţa ta, în faţa Mea. Zice Domnul Iisus Hristos: pregăteşte-te, tată!

13/26 decembrie 1977

1978

Cei patru îngeri vestitori proorocesc împlinirea Apocalipsei, cetatea şi pe Dumnezeul ei. Tutunul va aprinde pământul. Nu este preoţie fără proorocie. Păstorii vor face dosare pentru oile Domnului, numindu-le „sectă rea“.

... Îmbracă-te în haină sfântă, ca să se asemene hăinuţa ta cu hăinuţa Mea, ca să se asemene viaţa ta cu viaţa Mea. Caută-ţi duhul pe care l-ai rătăcit şi cheamă-l înapoi către locuinţa sa, că până nu-Mi vei face Mie casă, nu vei scăpa de pedeapsă, că Dumnezeu e hotărât să-l nimicească pe vrăjmaşul Său.

... Tată, tată, veniţi mai aproape şi învăţaţi din carte, că veţi răbda foamea şi gerul şi viscolul, că uite patru bărbaţi care au fost aşezaţi fiecare pe câte un hotar ca să trâmbiţeze venirea Mea, uite-i că sunt aproape unul de altul, s-au adunat, au părăsit hotarul în care au fost puşi, pentru că hotarele s-au vândut. Şi aceşti bărbaţi nu mai stau pe hotar, şi stau în văzduh şi strigă la Dumnezeu, că s-a împlinit ceea ce e scris în Apocalipsă. Strigă la Dumnezeu, strigă. Tu nu-i auzi, pen-

tru că n-ai vrut să fii profetul Meu, n-ai vrut să fii cu îngerii, să cunoşti cu vederea ta cetatea şi pe Dumnezeul ei.

... Nu mai voiesc să vă întreb de credinţă, căci credinţa voastră e de un minut. Astăzi crezi, şi peste un minut M-ai vândut; nu mai eşti acela care ai spus: *„Cred“.* Tată, spălaţi-vă bine de vină. Spălaţi-vă bine de vină, că aţi căzut în vină. Cât eraţi de credincioşi, mai mult decât atât a întrecut vina voastră credinţa de altădată. Vine jale, vine plânset mare, vine plânset mare. Plângeţi şi vă tânguiţi, căci împăratul de astăzi nu mai are coroană de împărat, nu mai are cunună aşa cum se spune. O, poporul Meu, împăratul de azi te-a înstrăinat de Dumnezeu. Unde te vei ascunde? Unde te vei ascunde, tată? că toate se întorc. Crezi?

De ce mănânci foc? Se aude din cer că o parte din creştini stau la masă cu păgânii care mănâncă foc. Se aude la cer când zice omul: *„Prietene, dă-mi un foc“,* şi prietenul îi dă bucuros foc. A făcut grămezi de foc pe pământ. Aceasta e agonisita omului pe pământ: focul, care în curând va arde totul. Israele, Eu, să fiu în locul tău, M-aş îneca de ce stă în faţa ta, M-aş arde de ce stă în mâna ta. Israele, din pricina nelegiuirii care a ajuns la culmea culmilor, vei pieri. Fugi astăzi! Fugi astăzi! Israele, fugi de foc, fugi! Caută, că încă n-a murit duhul tău; se mai află, undeva, în viaţă. Du-te şi îl caută, şi cu el te împacă. Roagă-l să te primească, să te ierte, şi îngerul să stea de-a dreapta ta, căci îngerul vesteşte pustietatea care te chinuieşte. Israele, poporul Meu, mănâncă mană de la Dumnezeu, ca să se vindece duhul tău, ca să se vindece duhul şi trupul tău. Mănâncă mană, căci numai cu pâine şi cu carne şi cu foc trăieşte astăzi omul care s-a înstrăinat de Dumnezeu. O, chipule sfinţit, pentru ce te-ai pângărit şi te-ai vopsit şi te-ai făcut urât lui Dumnezeu?

Înainte de naşterea Mea erai păgân, că nu aveai legea, şi a venit Domnul Iisus ca să lumineze şi să întărească legea strămoşească, dar sunt persoane care nu vor să vină la legea nouă, nu vor, tată, şi trăiesc ca altădată. Că şi Moise dacă trăia şi mai proorocea, venea şi se primenea întru lucrarea Mea. Crezi? Şi atunci tot aşa, pe Moise nu-l credea, şi tot acolo şedea, întru vechimea sa. Tată, vă spune Domnul că acei de atunci se potrivesc, adică se aseamănă cu omul de astăzi care este fără Duhul lui Dumnezeu. Ei zic că sunt cu Mine, dar nu văd bine că Dumnezeu prin sfânta cruce i-a scos din iad pe cei păcătoşi? Dar aceştia din vechime nu cred în lemnul care s-a sfinţit prin Mine, şi îl socotesc că e duşman pentru Dumnezeu. Dar vedeţi cum ei nu pricep? Vă cer vouă: nu fiţi nepricepuţi, că Dumnezeu a spus destul de bine prin prooroci, să înveţi ca să cunoşti vremile ce vin. Ei nu vor să cunoască Apocalipsa. Ei zic că vine Domnul, dar crucea n-o văd. Ei zic că vine Domnul, dar pe Măicuţa Lui n-o iubesc, şi o necinstesc.

... Apropie-te de Mine, că de la venirea Mea şi până acum puteai să fi venit în zbor la cer, dar n-ai vrut să părăseşti averea pământească şi n-ai vrut să te desparţi de păcate, şi am să-ţi spun şi Eu: *„Nu mai e vreme“.* Te chem la Mine, şi de ani de zile te-am chemat şi n-ai vrut să vii. Şi astăzi te chem şi nu vrei să vii. Nu te temi că voi pleca? Nu te temi că te-oi lăsa? Şi dacă Eu te voi lăsa, câinii te vor sfâşia, căci ce a fost în faţa ta, nu va mai fi. Ţi-am cerut milă; nu M-ai miluit. Ţi-am cerut să fii prietenul Meu; nu M-ai primit, şi M-ai prigonit. Le-ai dat cu dobândă, crezând că sărăceşti. Nu Mie, că dacă Mi le dădeai Mie, Eu nu ţi le primeam cu dobândă.

O, ce de bani la C.E.C.! Ce e acela C.E.C.? Un loc drăcesc. Dar şi Eu la C.E.C. te voi trimite după moartea ta: *„Ia-ţi banii, ca să ţi se deschidă poarta cea mare“.* Cui să spun Eu *„iubitul Meu“ când* tot avutul tău e la C.E.C., e la duhul rău?

... A venit vremea să fiţi biciuiţi, dar să ştiţi că Domnul Iisus Hristos va lua biciul din mâna vrăjmaşilor voştri. Dacă veţi fi fiii Domnului, dacă vină nu veţi avea şi dacă veţi recunoaşte vina în faţa Mea, tot vă voi apăra dacă veţi cere iertare pentru supărarea ce Mi-aţi făcut-o.

... Fiule Daniele, Dumnezeu a pregătit un proces pentru preoţii vremii de astăzi. Cine va fi cu Mine, va fi bine.

Uite-l, tată, pe bătrânul Avraam, îşi plânge fiii pe care i-a cucerit păcatul de pe pământ. Uite-l, tată, pe Justinian patriarhul, îşi plânge fiii şi fiicele, că le-a cucerit păcatul. Numai pe aceia îi plânge. Cine e cu Mine, e pus deoparte. De la plecarea acestui patriarh nu se vor mai scrie cărţi sfinte, nu se vor mai zidi case sfinte şi nu se vor mai repara, ci se vor mai dărâma. Justinian mai avea de trăit, dar i s-a scurtat aţa; a tăiat-o o foarfecă. Dar mai vine o vreme bună.

... Preoţia nu mai trăieşte după profeţie, şi trăieşte după preoţie. Şi iată că păstorii, în loc să iubească oile bune, le iubesc pe cele nebune. Scrie această profeţie, să se vadă la judecată: preoţia, în loc să iubească oiţele bune de lapte, bune de lână, bune de fapte, în loc să le preţuiască, le urăşte şi le dispreţuieşte şi le scoate din cele sfinţite. Păstorii vor face dosare şi vor duce în judecată oiţele cele bune, zicându-le *„sectă rea“,* precum s-a zis. Dacă cineva din păstorii aceştia îţi vor zice *„sectă“,* să zici: *„Înapoia mea, satano! că nu-ţi cunoşti munca“.* Nu te ruşina, tată, şi vorbeşte-i păstorului în faţă lucru adevărat.

... După prăbuşirea şi lovitura acestor împăraţi, vor fi stoluri, stoluri de păsărele în mănăstiri.

... Mulţi au venit la Mine, dar ca la un vrăjitor, ca la ghicitor. Şi dacă ţi-am spus ce să faci, n-ai făcut ca Mine, şi ai făcut ca tine. Şi ţi-am spus: *«Întăreşte-te, creştine, că vei sta piept în piept cu vrăjmaşul tău».* Şi nu te-ai întărit. Şi atunci vei pieri de frică.

25 decembrie 1977/7 ianuarie 1978

Mulţi vor întâmpina în trup pe Domnul. Surparea turnurilor fărădelegii. Cei ce vestesc, să nu iubească vinul. Dincolo de cele ce sunt pe lume, va fi o turmă şi un Păstor.

... Tată, mulţi vor merge la groapă, iar mulţi nu vor merge la groapă, şi vor sta şi vor întâmpina venirea Mea.

... Ţine-te bine, creştine, că nu e greu a cădea. Eu zic să nu mai faci păcat, că nu mai are cine să te scape, că am deschis cerul şi am văzut preoţi făcând slujbă mâncaţi, sătui cârnat. Nu mai e apă să vă spălaţi dacă nu ar fi Duhul lui Dumnezeu. Şi pruncul care se botează ar rămâne tot nebotezat. Cine se cunună, se cunună, rămâne cununat. Cine se botează, se botează, rămâne botezat. Iar tu, cel botezat, de te-ai întinat, rămâi întinat. Nu mai e cine să vă spună nimic. Totul sfârşitu-s-a, şi pământul va înghiţi omenirea.

... Nu fiţi râvnitori şi doritori de a fi în lume. Lumea a umplut pământul. Nu fiţi doritori să fiţi la blocuri, că acestea se surpă, şi am mai spus. Nu fiţi doritori să fiţi ajutorul omenirii de azi, adică lui Gog.

... Sunt unii din creştini care beau ca să aibă chef la rugăciune şi la propovăduirea sa. Nu aşa. Feriţi-vă de aceste păcate. Nu puneţi pe buzele voastre băutură când rostiţi despre Duhul Sfânt.

... Nu vă înşelaţi, că va veni vremea să nu mai puteţi vorbi decât prin scris. Ai citit, şi apoi ai rupt, căci te vede cel cu ştiinţa.

... Cinstiți crucea. Crucea este viața creștinească. Nu așa cum este în vremea aceasta, că legi crucea de gât cu ață sau lănțic și zici că ești duhovnicesc, dar viață nu mai ai.

... Domnul Iisus când a fost în trup a mâncat cu ucenicii, și când a fost singurel, a postit nevăzut, iar când S-a întâlnit cu ucenicii Săi, i-a veselit prin cină. Și astăzi, Domnul Iisus Hristos a venit din cer pe pământ, cu suflul gurii Sale, și aceasta este o mare lucrare care se face cu poporul Său și care v-a învățat să postiți și să vă rugați, dar nu v-a obligat. Duhul Domnului Iisus Hristos astăzi e pe pământ, dar în curând nu va mai fi.

... Câte oițe ai? Câte oițe ai cumpărat ca să fii lăudat? Tragi la *„loto"*, să câștigi bani, dar trage să câștigi și oițe pentru cer. Dacă ai face așa, pe toate le-ai câștiga, dar tu dorești numai bani și numai bani și nu ne potrivim; și n-ar fi să fie așa, ci ar fi să ne asemănăm la cunună, să ne asemănăm la chip, să ne asemănăm la hăinuțe, la blândețe, la smerenie.

... O, citești rugăciunea și Eu sunt lângă tine. Eu am citit două cuvinte, iar tu ai citit o sută de cuvinte și n-am înțeles dintr-o sută nici două cuvinte, că le-ai spus în grabă, ca să termini iute. Acelea multe nu fac cât două cuvinte înțelese cu căință, bine drese și cu suflet umilit.

... De ce, oițelor, nu vă iubiți păstorii? De ce? Cine vreți să vă fie păstori? Primarul? Cine? Generalul ori notarul? Cine? Secretarul? Aceia sunt pământești. Aceia te pun la muncă la ei, dar păstorii te pun la lucruri cerești și fără de moarte.

Dacă Eu am pus un păstor să vă păstorească și voi nu-l primiți, atunci vă osândiți. Așa au făcut fariseii care L-au răstignit pe Domnul. Vreți semne? Vreți minuni? Vreți? Dacă vreți, să știți că veți avea și de acestea.

... Cum se vor mânca om pe om, domn pe domn, și se vor rumega ca vitele iarba! Crezi? Tată, de aceea sunteți rugați: spălați-vă picioarele unul altuia, ca să fiți neîntinați, ca să puteți să fiți salvați, că vine o corăbioară și vă ia de pe pământul acesta și vă va duce unde sunt duhuri multe. Și acolo veți sta și veți vedea cu ochii nimicirea care va cădea peste lume, dar lumea nu te va vedea pe tine. Dincolo de această lume este o vreme bună. Dar dincolo. Va fi un singur Păstor și o singură turmă după El. Dar dincolo, nu aici; dincolo de această lume.

21 ianuarie/3 februarie 1978

Strămoșii împletesc cunună pentru urmașii lor. Surparea orașelor din pricina fărădelegii. Pedepsirea celor ce fac spiritism. Moșiile vor fi înapoiate stăpânilor lor. Rugăciune pentru învierea celor adormiți.

... Moșii și strămoșii voștri de altădată astăzi se odihnesc; nu mai cosesc și nu mai sapă și nu mai profețesc; și astăzi numai cunună împletesc pentru urmașii lor.

... Feriți-vă de înșelăciune, feriți-vă de lume, că pe cine i-a apucat lumea, înapoi nu i-a mai dat; să iasă nu i-a mai lăsat.

... O, poporul Meu pe care mult te-am iubit, de mult Mă lupt să te mut din acest pământ, dar ești atât de greu, de nu pot să te sfințesc și să te despart de cele pământești.

... Eu voiesc rod, pentru că mult M-am ostenit când te-am sădit. Pe cine să învinuiesc, tată, că nu rodești? O, Israele, știți toate, le cunoașteți pe toate, dar nu vreți să vă sfințiți și ziceți că aici e viața de veci. Cine v-a spus această minciună că aici e viața de veci, pe acela să nu-l credeți, că și el va îngălbeni când va vedea că nu e așa, și se va usca din toată puterea sa când Domnul îl va blestema. Și cine te va scăpa de pedeapsa grea? Israele tată, dacă n-ai fi știut, păcat n-ai fi avut. N-am luat de pe pământ nimic din cele din trecut, din care au trăit moșii și strămoșii voștri. Nimic nu s-a ascuns, dar nu vreți să vă sfințiți.

... Copilașii Mei, nu mai sunt mult cu voi în această învățătură, în această profeție, pentru că loviturile ce s-au dat acestui trup l-au nimicit, l-au distrus, și sunt hotărât să întrerup legătura cu acest pământ, adică legătura cu voi.

... Pe unde am cutreierat pământul în lung și în lat, n-am lăsat semne, n-am blestemat, n-am scuturat praful de pe picioare ca să rămână în durere mare, pentru că așa a spus Tatăl, să las neghina cu grâul până la sfârșit. Dar a sosit ziua și a neghinei, și a grâului, să fie puse fiecare în al său hambar.

... Copilașii Mei, sinagogile unde vă închinați voi, nu vor mai fi pentru închinăciune, ci vor fi filme și teatre, cum este la mănăstirea Vladimirești. Cine a făcut așa? Ura și dușmănia dintre cei aleși ai Mei de acolo. Dacă te-ai fi dus și ai fi văzut, ai fi văzut că unul, doi erau ai Mei, și o sută erau vrăjmași și trăgeau cu arma.

... Fiule Iordache, să-i spui lui Mihail, prietenul tău, că e scris în dosarul lui Dumnezeu, dar va fi șters, pentru că dușmănește pe cel nevinovat. Feriți-vă de a dușmăni pe cei aleși ai Mei. Nu dușmăniți.

... Scrie în carte că pământul acesta va fi al vostru și nu veți mai pune pe el pom, că vor fi pe el pomi. Pământul se va împodobi și tu vei mânca din munca altuia.

Așa de mult vă iubește Tatăl, că a dat pe singurul Său Fiu să vă fie hrană în timp de foamete și apă în timp de secetă. Dar ce veți face când nu va mai avea cine să vă dea? Dar nu vă îngrijiți voi. Dacă vei vedea pe fratele tău scoțând apă să-ți dea, nu zice așa: *„Cine este acesta să-mi dea mie apă? că e nevrednic"*, căci Dumnezeu ți-o va lua. Va veni Domnul în casa voastră, în trup, ca la început, și nu-L veți cunoaște și nu-L veți primi, și Îl veți alunga, și apoi, te vei ruga să te primească, dar nu te va mai primi.

... Adevăr adevărat grăiesc: veți fi scoși din orașe și veți fi duși în pustietate și veți zice: *„Nu părăsesc via sau moșia. Nu părăsesc casa și averea, mobila și vaca".* Veți fi scoși din orașe. Nu vor mai fi orașe sau case înalte, și vor fi mormane, bolovani peste bolovani. Nu vor mai fi munții; se vor prăbuși și vor astupa văile. Nu va mai fi piatră nemăcinată. Unde veți sta când veți auzi bubuitura aceea? Nu vei mai sta în orașe, ca să nu mori și tu cu cel rău.

... Nu mai doriți căsătorie pentru o zi. Nu mai doriți zămislire de copii pentru o zi.

... Aceste timpuri și obiecte de azi, tot ce se află e profeția proorocilor.

... În alte țări a început să-i condamne pe creștini. A început, dar Eu nu-i acopăr, pentru că e spiritism. Tată, pune crucea pe masă, pune lumânări și tămâiază, ca să le arate semne, la nevoile celor care cer. Nu este primit. Acestea se pedepsesc.

Credința voastră să fie adevărată, curată. Credeți că atunci când ai zis *„Doamne!"*, tot cerul s-a coborât? Dar mulți zic *„Doamne!"* o dată și de două ori, și apoi dorm. Iată semnul. E păcat strigător la cer să-L chemi pe Doamne și apoi să dormi.

... A venit vremea că s-au luat moșiile, dar vine vremea să se întoarcă înapoi. Vei stăpâni cu îngerii, cu sfinții.

Copilașii Mei, veniți la viața creștină! Rugați-vă și pentru cei adormiți. Rugați-vă. Cine are adormiți, precum biserica să se roage: *„Pomenește, Doamne, pe cei adormiți întru Domnul, frați și surori, pe toți, și iartă și lumea aceasta"*,

dar să nu fii adormit în duh. Trezeşte-te din somnul greu, cât mai e ziuă, ca să-ţi salvezi neamul tău! Nu zice: *„Aici e iadul, aici e raiul"*. De aceea spun: nu dormiţi pe drum, ci înnădiţi rugăciune de la rugăciune. Nu vorbiţi cuvinte fără roade, ci fiţi desăvârşiţi, ca duhurile necurate să se depărteze. Zice cineva: *„Sunt tânăr, ce să fac?"*. Şi Eu am fost tânăr, şi la tinereţe M-am jertfit. Oiţele Mele, nu veţi mai dori de petrecere, şi toate se vor veşteji şi veţi dori alte fericiri.

... Se laudă împărăţii că multe mame au născut câte şase fii, dar Eu zic: s-au născut şase într-o zi şi au murit o sută. Câştig nu va avea, tată, dar el nu vede paguba. Cine naşte şase fii, nu sunt zămisliţi curat, ci sunt zămisliţi mai rău decât câinii. De aceea se bucură iadul.

10/23 februarie 1978

Primirea mustrării iubitoare de fraţi. „Fugiţi de lume, că moare lumea împreună cu preoţii şi cu protopopii ei".

... Dacă eşti creştin, să nu te îngrijeşti cu ce te hrăneşti. Dacă eşti creştin, să nu te îngrijeşti cu ce te îmbraci şi unde călătoreşti şi ce vorbeşti, că toate vin de la Mine. Nici un fir de iarbă nu creşte fără porunca Celui Sfânt. Nici un fir din capul tău nu creşte fără Dumnezeu.

Poporul Meu, s-a mărit judecata. Judecata de un ceas s-a făcut an, şi judecata de o lună s-a făcut, iarăşi, ani. S-a mărit judecata. Judecă Dumnezeu făpturile. A început, a început. Fericit cel ce a fost judecat pe pământ şi cu o suferinţă, şi cu o întristare, şi cu o lipsă de avere. Dar vai de cel ce va intra în judecata cea mare când va fi judecat pentru păcat, când vei fi judecat pentru părul din cap de ce l-ai tăiat, sau pentru ce ai avortat, sau pentru ce ai trădat, sau pentru ce ai înjurat, sau când vei fi judecat că ai venit la Mine şi ai plecat şi M-ai lăsat. Eşti ca un zidar când ai lăsat casa neterminată, nezidită, că nu se mai aseamănă zidăria unuia cu a altuia, şi lucrul pe care l-am început cu unul, trebuie să-l stric, că nu pot să-l termin cu altul.

... Israele, în tot felul M-am trudit cu tine, dar iată, a sosit sfârşitul şi n-am reuşit ce am scris în carte să se împlinească. Israele tată, ţi-am spus că tu eşti şi vei fi sarea pământului şi am căutat sare în inima ta, dar n-am găsit sare. Israele, nu se stinge numele lui Israel, că e scris în carte că unul dacă va rămâne, Israel i se spune.

... O, poporul Meu, poporul Meu, ce ţi-am făcut Eu ţie de M-ai lăsat? Ce ţi-am făcut Eu ţie de M-ai părăsit? Ce ţi-am făcut Eu ţie de nu vrei să Mă asculţi? Ce ţi-am făcut Eu ţie rău de Mă duşmăneşti? Poporul Meu, cu ce te-am mâhnit Eu de Mă mâhneşti aşa de rău? În loc să fii bucuros că ţi-am arătat un gunoi în ochi ca să-l scoţi, tu vii posomorât, vii supărat şi invidios că eşti pârât. Dar, oare, pe Domnul Iisus tu Îl socoteşti orb, că El nu are ochi să vadă? Dacă tu Mă faci pe Mine orb, şi Eu te fac pe tine orb. Dacă tu Mă faci pe Mine mincinos, şi Eu te fac pe tine mincinos.

... Eşti departe de familia sfântă. Te găteşti să-ţi placă, să fii frumoasă, şi de când spun Eu să nu mai purtaţi lux, să nu mai purtaţi port lumesc, că vă veţi veşteji ca iarba, vă veţi păli ca frunza codrului de arşiţa focului. Tu n-auzi, creştine, ce ţi se spune? Am venit din cer pe pământ să-ţi privesc păcatele? Nu, ci am venit să te opresc de la păcatele duhovniceşti. Israele, tu Mă auzi? Pe cine să pun să te păstorească? Pe cine să pun? Pe cine să pun să te dezbrace de haina care arde pe tine? Pe cine să pun să te oprească din calea lumească? Pe cine să pun? Pe cine? Ai să zici ca bogatul, ai să strigi ca bogatul.

Lepădaţi ura când vi se aduce la cunoştinţă despre păcat. Lepădaţi duşmănia. Luaţi-l în braţe pe cel ce vă arată păcatul, că acela a făcut o faptă bună, iar tu dacă l-ai urât ai făcut o crimă pentru Mine. Să ştiţi că pentru neascultarea voastră veţi ajunge rău. Voi aduna pe cei aleşi dintre voi şi voi lăsa pe cei răi şi veţi pieri cu necredincioşii.

... Fugiţi din lume, că moare lumea! Dezlegaţi-vă de firul lumii, că moare lumea! Şi în cap cercetaţi-vă să nu fie un pic fir din lume, că moare lumea, împreună cu preoţii şi cu protopopii ei! Moare lumea! Moare lumea! Moare lumea! Tată, fugiţi din lume! Nu se va mai cunoaşte unde a fost lumea.

9/22 martie 1978

Pietrele şi lemnele vor prooroci. Poporul Oastei Domnului, popor al cântărilor.

... Eu sunt, Care am proorocit şi în trecut, Care am proorocit şi prin Moise. Eu sunt, Care am proorocit şi prin cântatul cocoşului la lepădarea apostolului. Şi atunci, şi acum Eu sunt, Care nu vă voiesc moartea. Eu sunt Cel ce înviez şi dau şi moarte. Eu sunt Cel ce tămăduiesc şi dau şi boală. Eu sunt Cel ce putrezesc un trup pământesc. Eu sunt Cel ce-l fac din nou trup, ca la început, cu chip din chipul Meu. Eu sunt Cel ce am uscat smochinul. Eu sunt, tată. Creştine, încă o dată îţi spun ţie: Tatăl a dat puterea Sa Fiului Său, şi a dat judecata Sa tot Fiului Său. Nu acest trup este. Eu sunt. Cuvântul lui Dumnezeu vine prin Duhul Său.

Israele, apropie-te de Mine, ca să nu te căieşti când Tatăl te va întreba de ce n-ai crezut proorocia Sa şi când ţi-a spus că acest cuvânt este lucrarea Sa.

... Să ştii că prima judecată se face aşa: vei fi întrebat de ce n-ai crezut. Astăzi vorbeşte Domnul cu omul, şi mai târziu vor vorbi pietrele şi lemnele şi te vei îngrozi, că nu vei şti ce înseamnă această zi care vorbeşte prin piatră şi prin lemne.

Tată, copilaşii Mei, tot ce voi aţi voit Eu v-am dăruit, şi Eu ce doresc nu reuşesc: să te sfinţesc. Eu voiesc să te fac să nu mai munceşti, şi să trăieşti din munca Mea, iar tu nu vrei aşa, şi voieşti să munceşti şi să trăieşti din munca ta.

... Mulţi creştini sunt părăsiţi de îngeri şi trăiesc pustii, fără îngerul lui Dumnezeu. De ce? Copilaşii Mei, chemaţi îngerii înapoi, că fără ei nu veţi ajunge la Noi, şi nici Noi la voi. Dumnezeu nu a zidit om pe pământ, sărac de înger. Când l-a urzit, i-a dat şi înger să-l călăuzească.

... A fost un popor credincios care se chema Oastea Domnului şi cânta cântece duhovniceşti, până când a venit vremea şi a dispărut această turmă. Şi astăzi, această lucrare a Mea duhovnicească are duşmani de moarte, că mulţi au pierit împuşcaţi, mulţi au pierit nimiciţi. Şi dacă astăzi află că mai sunt undeva de aceştia, e pericol de moarte. Dar nu vă speriaţi.

... Uite, tată, s-a dat voie să se refacă bisericile dărâmate şi plâng preoţii că nu au cu ce le reface, că nu au bani. Nu ţineţi banii la C.E.C. Luaţi din ei şi daţi spre refacerea bisericilor. Chiar dacă nu e a ta, Dumnezeu îţi va plăti.

12/25 martie 1978

Fiii şi fiicele vor prooroci prin Duhul Domnului. Cel ce întoarce pe păcătos la pocăinţă va avea iertarea păcatelor şi fericirea. Omul îl cumpără şi îl vinde pe demonul şi îşi dă sufletul pe ţuică. Cel credincios are haină de împărat, dar beţia îl poate dezbrăca. Proorocie: va pieri Ceauşescu.

... Creştine, repară jaful de la tine, că mai sunt două minute, şi ce vei vedea, te vei îngrozi. Nu ai unde te ascunde ca

să scapi de durerea cea grea. Câtă mângâiere a fost la tine, atât de rău vei ajunge bătut de Dumnezeu.

... Scrie în sfânta Scriptură că la vremea din urmă turna-va Dumnezeu din Duhul Său peste fiii şi fiicele voastre, şi fericit cel ce a auzit şi a muncit şi a făcut dintr-un om păcătos un om credincios.

Ţine-te bine, creştine, că nu mai vine Dumnezeu la tine, că are cine să vină. Dar scrie în sfânta Scriptură că se va astupa gura şi nu va mai spune nimic.

Fiule Daniele, a cumpărat omul pe demonul. Ţine minte! Daniele, a cumpărat omul pe demonul şi o să se facă negustor de demoni. De n-ai avea ce mânca, pe demonul nu-l cumpăra, că te vei chinui. Te vor mânca viermii; îţi vor mânca toată carnea, şi până la oase, şi în măduvă; îşi vor face casă în piatra omului. Ascultă de Domnul, Daniele, şi profeţeşte această profeţie, că au ieşit demonii din iad şi servesc lumea. Le aduc bani mulţi pe masă, le aduc pâine multă, le aduc tot ce este pentru hrana trupului, dar nu le aduc haina duhului, şi fuge Duhul Domnului şi plânge. Şi ţine minte, Daniele, că atunci când va ajunge demonul în casa curată şi măturată, să ştii că sfârşitul a venit. Vând demonii un gram de ţuică şi un kilogram de apă şi pun peste ea fermecătoria lor. Bea omul, bea, bea şi nu mai ştie de casa sa, nu mai ştie de munca sa, nu mai ştie de copiii săi, nu mai ştie de femeia sa. Dar ţineţi profeţia cu tărie la voi acasă. De nu s-ar afla apă pe nici o parte, să nu bei această băutură, că e fermecată, şi dacă o bei, te-ai stricat, te-ai înstrăinat.

O, ce har ţi-a dat Dumnezeu! O haină de împărat ţi-a dat. Ce haină frumoasă poartă creştinul astăzi! dar dacă va bea, hăinuţa nu mai e a sa, şi îl dezbracă demonul care a dezbrăcat pe Domnul pe Golgota, şi îi împarte hăinuţa cum a împărţit şi cămaşa Domnului, ca să batjocorească lucrarea Mea.

... Ţine minte, fiule, moare Ceauşescu, mor comuniştii. Această şoaptă ţineţi-o ascunsă. Până în întâmplare nu vorbiţi nimic. După ce moare puteţi să vorbiţi. Şi nu e nevoie să ştiţi voi cum moare. Nu rămâne nici unul. Tu nu ştii; eşti mititel, mititel.

... Să strigi pe cărare, aşa îţi vine: *„Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, nu ne părăsi şi vino cât se poate de repede, că Te vrea poporul Tău să vii în casa sa, să vorbeşti despre cele duhovniceşti“.*

22 martie/4 aprilie 1978

Smochinul neroditor va fi aruncat în foc şi va fi vremea smochinului cu roade şi cu mlădiţe. Poporul sfânt va fi ridicat pe nori. Ctitorii bisericilor cer răscumpărarea zidirilor sfinţite.

... Fiilor, acest timp pe care Eu îl petrec în mijlocul poporului Meu, se plăteşte.

... Domnul Iisus a venit de la Tatăl şi S-a dus la Tatăl. De ce am venit? Pentru că mai am de împlinit. Ce? Mai am de împlinit, şi oricât de rea şi grea ar fi vremea, Domnul împlineşte ce are de împlinit.

Copilaşii Mei, iubiţi-vă şi uniţi-vă întru Domnul şi nu vă mai părăsiţi unul de altul, ci fiţi nedespărţiţi, fraţi în duh, căci fraţii în duh, trăiesc nedespărţiţi, iar fraţii în trup, se despart şi după un minut. Şi să ştiţi, copilaşii Mei, că trupul, fără să aibă Duhul, nu moşteneşte pământul. Copilaşilor, pământul e plin de oameni răi, e plin de păcate, e plin de trupuri fără duhuri, şi să ştiţi că aceasta e la sfârşit. Cunoaşteţi bine şi cercetaţi aceste vremuri prin mlădiţa smochinului, căci smochinul se va tăia şi se va arunca în foc. Smochinul sunt preoţii, şi voi sunteţi lăstarele care trebuie să crească şi să rodească.

... Prietenul care stă în faţă, nu e prieten bun. E prieten până la groapă, şi acolo te lasă. Prietenul tău bun e cel ce te sfătuieşte să mergi spre cer. Pe acela să-l cauţi. Dar nu-l mai găseşti, că a pierit ucis de arma lui antichrist.

Copilaşii Mei cei mititei, plânge cerul întreg pentru voi şi vă aşteaptă, dar sunteţi zăbavnici. Dacă aţi şti, nu aţi mai zăbovi. Tată, tată, umiliţi-vă, uniţi-vă, sfinţiţi-vă, iubiţi-vă şi nu mai staţi nepăsători, căci Domnul Şi-a pregătit luntrea lui Ilie, a lui Enoh, a lui Noe, a lui Ioan şi a tuturor de pe pământ care au fost ridicaţi la cerul sfânt. Nu ştiţi cu ce veţi merge, cu trupul sau cu duhul. Dar vă zic: pregătiţi-vă cu toate.

... Copilaşii Mei, învăţaţi pilda lui Moise, că era gângav şi l-am făcut să vorbească aşa cum trebuia să vorbească şi cât trebuia să vorbească. Atât i-a fost măsura la vocea sa. L-am trimis, i-am dat curaj şi s-a dus la faraon ca să-i spună poruncile Mele. Cu Moise am făcut lucrare foarte mare, mare de tot. E scrisă, şi la judecată se citeşte.

... Să ştiţi că vor fi morţii pe pământ să nu aibă cine-i îngropa, că nu-i iau cimitirele. Lucrează preotul slujba, dar o lucrează ca cizmarul. Ultimul preot care L-a iubit pe Dumnezeu, a murit anul trecut. Patriarhul Justinian. După el nu mai e nimeni pentru cer. Cel de azi a intrat în turma caprelor. Hei, tată, ce lucrează! Dar să ştiţi că Dumnezeu nu-l lasă, şi îl nimiceşte prin această lucrare diavolească pe care o face, pentru că s-au adunat în faţa lui Dumnezeu toţi zidarii care au lucrat bisericile pe pământ şi cer nimicirea celor ce au stricat sau strică bisericile, cer nimicirea celor ce le-au spurcat.

... Mănâncă preotul în altar, unde nu are voie decât numai cina Mea s-o ia, nu să bage altă mâncare în gura sa. Copilaşii Mei, nu v-am spus ca să părăsiţi bisericuţa. Ei răspund şi de ei, şi de popor. Credeţi?

... Prin multe a vorbit Dumnezeu: şi prin piatră, şi prin lemne, şi prin păsări a vorbit Dumnezeu, copilaşii Mei, şi mai vorbeşte şi prin trăsnete, şi prin ape, şi prin potopuri, şi prin cutremure. Şi zice lumea: *„A fost un potop mare“.* Nu a fost potop, ci a fost o lucrare mare.

28 aprilie/11 mai 1978

Semnul Domnului pe locuinţa creştinului rămâne de mărturie. Urâciunea pustiirilor locului sfânt. Stăpânirea comunistă acoperă pământul. „Preoteasă“ sulemenită şi preoţi antichrişti. Această proorocie va suna învierea morţilor. Proorocie pentru sfârşitul lui Ceauşescu. Proorocie pentru patriarhul lui Dumnezeu.

... Tată, copilaşii Mei, de ce am petrecut cu voi pe pământ dacă n-aţi învăţat ce v-am dat? Am trecut din casă în casă, am mâncat cu voi la masă. Ce ziceţi, tată, când se va scutura praful de pe picioarele Domnului Iisus şi vei simţi o lipsă mare? Nu lipsă de haine, ori de apă, ori de pâine, ori de casă; nu de cele pământeşti, ci de Mine.

... Când voi pleca din casa ta, va rămâne semnul, şi acest semn îl vei purta ca Isaac Lachedem, care nu M-a primit când treceam pe Golgota, şi va fi lipsit omul acela de tot lucrul Meu. O, poporul Meu, uite pustia. E scris în cartea sfântă acest lucru: *«Şi când va intra pustietatea în locul sfânt şi va înghiţi pe mulţi dintre ucenici, atunci a venit sfârşitul».* Cunoaşteţi acest semn prin morţii care mor şi prin bolnavii din spitale.

... O, iubitul Meu popor întru care am voit să am un viitor pentru cer, să fac din tine ucenici şi mucenici sfinţi, şi ce a făcut Dumnezeu prin Ioan şi prin poporul Său cel de la început!

Scrie în carte că atunci când pustietatea va intra în locul sfânt, să știți că împărăția lui Dumnezeu a sosit. Și împărăția lui Dumnezeu nu vine prin bețivi, nu vine prin curvari, nu vine prin hulitori sau vânzători, ci vine prin creștini, vine prin faptele bune. O vei vedea cu ochii tăi în fața ta, iar dacă vei fi vrednic, vei intra, căci ușa se va deschide, se va da în lături și vei auzi glas părintesc: *„Vino, slugă, să te servesc!“.*

... Mulți stau lângă Mine cu trupul de pământ gol, iar duhul a sosit de mult în cer. L-a părăsit, tată, și a spus duhul: *„Nu mă mai întorc în trupul pe care l-am părăsit, că prea mult m-am scârbit, că mult m-am chinuit, ca într-o celulă de draci“.*

Vine împărăția lui Dumnezeu. Nu te sminti, copilul Meu, că-ți va părea rău când Îl vei vedea pe Dumnezeu și îți va spune Dumnezeu: *„Du-te de la Mine, slugă vicleană, căci ai amăgit duhul tău și a plâns în pieptul tău“.* Frumos viitor ți-a dat Dumnezeu. Frumoasă împărăție are să fie, dar să știi că și jalea grozavă va fi. Să știi, creștine, să nu-ți ridici fața de la pământ, ci să te uiți la lucrurile cerești, nu la cele pământești.

Tată, tot ce ați cerut de la Mine, v-am dat. N-am voit să te resping, dar pentru ce Dumnezeu ți-a dăruit toate câte ai cerut? Ca să-L alungi pe Dumnezeu? Ca să nu te oprești din drumul tău?

... Copilașii Mei, din răsărit până în apus, din miazăzi în miazănoapte este averea lui antichrist. A dat-o la comuniști, să facă cu ea ce vor, și au făcut. Au pus stăpânire și pe prunci, și pe tine. Au pus stăpânire și pe cimitire, și pe locașurile sfinte. Au pus stăpânire și pe slujitorii lui Dumnezeu, care slujeau slujba. Îl vezi pe un slujitor cum se îmbată, îl vezi cum chefuiește, îl vezi cum curvește, îl vezi cum înnebunește. Mulți au văzut și au hulit lucrul sfânt. Mulți au părăsit locașul sfânt când au văzut, și nu mai vor să stea la masa Mea. Nu asemănați lucrurile care s-au stricat cu lucrurile care sunt de față astăzi, că nu toate sunt stricate.

Copilașii Mei, pe vremea moșilor și strămoșilor voștri chiar prin mâna ucenicilor se făceau minuni. Voi de ce nu faceți? Uite-l pe ucenicul Haralambie, care l-a făcut pe cel ce l-a scuipat să-i fie gura la ceafă. Nu l-a blestemat, și a strigat la Dumnezeu să-l vadă pe dușmanul său. Copilașii Mei, acela care l-a scuipat pe Haralambie, s-a făcut ucenic.

... Unde vă este harul? Uite, nu știi ziua și ceasul când vei intra în împărăția Mea. Eu ți-aș spune, dar n-am unde să întorc, că nu ții cu Mine, și când te-ai supărat, ai vomat, ai vândut, ai trădat.

... Când Domnul Iisus Și-a ales acest caval, a vorbit mult, dar acum s-a rărit, pentru neascultarea poporului. Prin lucrarea Mea se vindeca trâmbița Mea, dar prin lucrarea ta s-a îmbolnăvit.

... Iată, i-am dat boală crâncenă lui Iustin patriarhul, pentru că a ursit dărâmarea mănăstirilor și desființarea multor preoți. Pe preoții buni îi va desființa, și pe cei răi îi va lăsa.

Mulți credincioși sunt pe pământ, dar nu cred în lucrurile sfinte, și cred în lucrurile moarte. Toată suflarea crede, dar adevăr grăiesc, credința acestei lumi nu e curată cum cere legea lui Dumnezeu. Crede în acela care a dus toată suflarea la o înmormântare. Ai să vezi și ai să crezi cuvântul pe care-l grăiesc. Chiar dacă a sosit ceasul să pleci, prin credința ta și puterea Domnului, nu vei pleca, și vei sta până la venirea Sa.

... Toți zic că nu mai e nici o venire; că e omul și nu e Domnul. Nu vă amăgiți, că lumea a murit de când a venit antichrist. I-a luat duhul și a rămas trupul, și cu trupul face antichrist palate și lucruri minunate și dorite, pe care nu le mai poate uita trupul niciodată. Da, a luat antichrist chip minunat, că se închină omul la el. A venit frumosul, tată, la treaptă înaltă, dar să știi că frumosul, urât va fi. Și e urât, e pocit, e sulemenit și are un chip nemaipomenit, de care îngerii fug cum fuge pasărea de vulpe. Zic îngerii: *„O, Iisuse, acel frumos a amăgit pe cel de pe pământ“.* Antichristul s-a făcut pe sine dumnezeu și s-a pus în fața publicului, la înălțime. Nu se poate pomeni câtă înălțime are. O, lume, lume, cum te-ai amăgit! Frumosul acesta care este în tine, când se va da pe față, vei fugi și nu vei ști unde să te ascunzi, că și piatra se va sfărâma ca să nu poți intra în ea; și pământul se va crăpa ca să nu te poți ascunde în el. Lume, lume, dezbracă frumosul și rupe legătura cu antichrist și cu natura aceasta pe care a făcut-o antichrist. Tată, vine o zi când te vei mânji pe față ca să nu mai fii frumos, și hăinuța frumoasă o vei părăsi, dar să știi, tată, că vei fi scris în carte de toate ce le-ai petrecut cu drag pe pământ.

Domnul Iisus Hristos când era răstignit, plângeau toți care erau cu El de chinurile Lui.

... O, tată, odată, când te duceai și dădeai slujbă de sănătate sau de pace, dădeai puțini bani și îți făcea slujba curată și adevărată și se împlinea, și cu drag te îmbogățeai în cele duhovnicești. Dar acum nu se mai împlinește cererea la rugăciunea ta, și dai mii de lei și nu se mai împlinește. De ce? Pentru că și pe ei i-a amăgit antichrist cu toate ale lui. Odată preoteasa nu se sulemenea, și era smerită și îmbrăcată smerit, dar acum preotul caută frumosul, soție frumoasă și sulemenită pe față. O, copilul Meu, te roagă Dumnezeu să-l cunoști pe duhul rău și să rupi legătura cu el și să te desparți de el. Duhul rău se bagă în toate: și în învățător, și în învățătoare, și în școală, și în primării, și în apă. Și când bei apă, să zici: *„Binecuvintează, Doamne, apa aceasta“,* că și prin apă intră în tine.

... Diavolul a luat acum putere să-i amăgească pe cei aleși ai Mei. Oița Mea, cere la Dumnezeu binecuvântare în orice pas și în orice lucrare, în orice vrere și în orice purtare. Copilul Meu, l-am văzut pe duhul rău măsurând pe femei la picioare, cât sunt de goale, și îi șoptea: *„Lungă este rochia ta“*, și ea se rușina și o ridica mai sus, mai sus, până a ajuns rochița la fund. Anevoie este a se mai repara aceasta, și femeia cu rochia scurtă nu se va ierta niciodată. Vai de femeia și bărbatul care încetează din viață nereparat la viață! Copilașii Mei, bărbatul răspunde de soția sa, și răspunde și soția de soțul său.

Domnul Iisus a venit, este sosit și așteaptă să te trezești, dar să știi că nu mult mai așteaptă. Copilașii Mei, nu vă îndurați să părăsiți casa sau ce ați agonisit, dar Eu am părăsit cerul și pe Tatăl și toate cele din cer și am coborât după tine în cel mai adânc loc. Nu știi, tată, că trebuie să te ridici sus? De ce te-ai dus așa de jos? Copilul Meu, te-ai amăgit. După cine alergi? Ridică-te sus, creștine, că din câte ți s-au dăruit, prin câte te-ai sfințit, puteai să zbori ca o păsărică. Nu e păcat să te duci așa de adânc? Unde vă sunt aripile? Unde vă sunt aurorile? Puteați să aveți aripi și auroră. De ce lipsesc de la voi? Ți-au împletit sfinții și Maica Domnului cunună de trandafiri, ca să ți-o dea când vei veni la Mine și te voi ridica din locul acesta.

Copilașul Meu, înviază din moarte, că acest cuvânt va suna când vor învia morții. O, de când sun acest cuvânt, și tu nu mai ieși din groapa ta! Ilie s-a ridicat la cer prin trăsură și cai de foc. El și-a făcut această trăsură prin viața lui, prin faptele lui. Fapta sa și viața sa L-au adus pe Dumnezeu. Tu de

ce nu vrei aşa? De ce te-ai amăgit? De ce nu ţii la viaţa ta? De ce nu ţii la viaţă? De ce ucizi viaţa? De ce n-o iubeşti?

Mulţi plâng în iad şi se chinuiesc.

Copilaşii Mei, nu fiţi ca jidovii, răi. Nu fiţi ca păgânii, răi.

Copilul Meu, floarea din grădină a răsădit-o Dumnezeu tot ca şi pe tine, ca să dai mirosul tău Grădinarului tău, căci fiecare floare are mirosul său deosebit.

Nu mai alergaţi după nebuni şi după cei amăgiţi. Te vei îngrozi când îi vei vedea pe aceia.

... Unde sunt, tată, lucrurile de altădată când femeia ţesea rochiţa şi cămăşuţa sa? O, tată, acum dă pe rochiţă sute de lei, cu care ar putea să trăiască mult. O, tată, unde e smerenia moşilor şi strămoşilor voştri? Unde e?

... Tineretul de astăzi îi prosteşte pe părinţi, că nu au ştiut să trăiască. Cum are să judece Lazăr pe bogatul! Că Dumnezeu va da judecata Sa săracilor, ca să judece faptele bogaţilor. Are să te judece cerşetorul şi are să te osândească la ziua de judecată.

... Oiţele Mele, turmă mică, mititică întru toate, fii înţeleaptă la ce spune Domnul Iisus Hristos. Cu tine, tată, voi face lucruri minunate dacă te vei repara la viaţă. Dumnezeu e Tatăl tău şi Păstorul tău. Domnul Iisus Hristos S-a făcut prooroc, nu a mai trimis prooroc. S-a făcut El prooroc, în Duhul, că dacă aş fi în trup, Mi-ar face crucea mai mare şi M-ar osândi şi mai grozav. Că zice cineva: *„Ce, ai văzut tu pe Hristos? Când Îl voi vedea, atunci mă voi pocăi".*

Când am plecat la Tatăl Meu, am spus să nu muriţi, şi să fiţi veşnic vii şi să lucraţi, că în locul Meu va veni Mângâietorul, Care nu va mai pleca. N-am pus punct în locul unde să se oprească apostolii şi ucenicii, şi am spus: *«Lucraţi până la venirea Mea».* Şi iată, tată, a venit Domnul în Duh şi vă vorbeşte la cei din urmă născuţi.

... Chiar dacă vei fi împărat, nu te despărţi de Mine, şi cu atât mai mult lucrează lui Dumnezeu. Nu te mândri şi nu te numi domn, că Unul este Domn, Domnul Iisus Hristos, că domnii vor cădea. Nu primi laudă, nu primi în faţa ta lucrul acesta, că iată, împăratul de astăzi s-a urcat la înălţimea cea mai înaltă şi în curând va cădea, zob se va face, că şi-a făcut şi chip de icoană şi se închină lumea la ea. O să vedeţi unde va fi moartea acestui împărat şi cum îl vor plânge aceia care strigă să trăiască şi să înflorească.

... Cu voi voi face lucruri minunate în ultimele clipe, şi Dumnezeu Îşi va arăta minunile Sale prin copiii Săi din urmă. Nu vă temeţi de moarte şi de cei ce vor să vă ucidă pe voi, că Domnul nu voieşte să piardă pe nici unul dintre voi, că mulţi sunteţi scrişi ca moarte să nu aveţi.

Rugaţi-vă, tată, că aveţi răposaţi care se chinuie în iad. Faceţi milostenie şi sărindare, ca să-i scăpaţi pe cei răposaţi.

... Pace ţie, poporul Meu cel de pe urmă! Ia pacea pe care ţi-o dăruiesc Eu şi împarte-o la cei ce nu sunt de faţă. Fiule, când intri într-o casă, dăruieşte pacea, şi dacă nu este nici un făcător de pace în casa aceea, se întoarce pacea iarăşi la voi şi rămâne în voi.

... Cel ce ştie că e întinat, să nu se atingă de acest pat. Nu mereu, ci numai atunci. Este vorba de femeia cu bărbat, pentru că aduce multă supărare şi multă durere trâmbiţei Mele.

... În urma lui Iustin şi în urma lui, se va sui un patriarh pe tronul dumnezeiesc, un om de mare valoare, care-şi va iubi oile şi monahii şi monahiile.

12/25 mai 1978

Domnul cheamă cerul de sfinţi să ocrotească pe poporul Domnului şi să-l îndemne la lucrul biruinţei cereşti. Sfânta muceniţă Ecaterina întăreşte uceniţele iubitoare de Domnul. Antichrist e în inimile tuturor. Cerul şi pământul se întâlnesc.

... Tot pământul s-a unit într-o lucrare mare. Tot pământul s-a unit, dar nu pentru lucru duhovnicesc, ci pentru lucru drăcesc, pentru nimicirea poporului Meu şi nimicirea lucrurilor sfinte. Tot cerul să se coboare! Începând cu cel dintâi şi până la cel din urmă, ocrotiţi-i şi sprijiniţi-i pe cei care Mă iubesc. Sprijiniţi biserica, sprijiniţi altarul şi jertfa lui. O, părinţilor care aţi zidit biserica de la început! O, sfinţilor care aţi zidit bisericile de la sfârşit! Puneţi mâna pe armă, că uite, se pregăteşte desfiinţarea şi înjosirea celor aleşi ai Mei. S-a pregătit dezbrăcarea celor cu veşminte sfinte. Uite, s-a pregătit dărâmarea altarelor sfinte. Taci, Maică, şi nu mai plânge, căci ce e scris, nu va trece până nu se împlineşte, aşa cum s-a împlinit şi cu Mine ceea ce a fost scris. Fericit cine ştie ce s-a scris în profeţie. Fericit cine ştie legea pe dinafară.

Ecaterina, muceniţa de azi, sprijineşte partea femeiască cea care L-a iubit pe Domnul.

A înviat antichrist şi nu mai e în trup, şi e în inimile tuturor. Zice că e nenea Marin, zice că e nenea Ion, că e nenea Gheorghe, zice că e ţaţa Mariţa sau că e coana Eleonora, dar uite că e antichrist în inima lor ascuns. Cine a deschis uşa? Uite omul cum huleşte! Numai antichrist prigonea şi hulea.

... Nu te speria! Nu te speria! Nu te da de partea rea, că această vreme de astăzi e ca un fulger ce s-a întins de la răsărit la apus; e ca un ger, e ca o brumă, e ca o furtună, e ca un trăsnet, e ca un îngheţ. Dar ziua cea bună vine aşa, domol, domol. O, tată, ai grijă de copii. Ai grijă de copii, că-i fură vulturii. Ai grijă, mamă, mamă, că-i fură vulpile viclene care nu mai vor nimic, decât să înghită ce mai au de înghiţit, să pună punct la ce au dorit ei.

... Copilaşii Mei, în această călătorie am făcut o frumoasă plimbare. Copilaşii Mei, puţin, puţin şi ne vom vedea. Să te culci cu gândul la fericirea ta, care te aşteaptă. Să te culci cu gând la împărăţia cerească, la rudele care te aşteaptă, că această zi nimeni n-o aşteaptă; e ca trenul, tată. Credeţi? Şi trenul, mai are şi el un pic şi va sta. Şi maşina, mai are un pic şi va sta. Şi avionul, mai are un pic şi va sta. Şi va sta şi toată suflarea. Vedeţi lumea? Vedeţi via aceasta? Cum e acum, nu o să mai fie, dar va fi despuiată şi uscată. Vedeţi această făptură omenească, cum mănâncă şi bea şi chefuieşte, şi la moarte nu se gândeşte? Mai e un pic şi o veţi vedea galbenă ca dovleacul la faţă, de groază. Cine are minte, să priceapă. Nu va zăcea un om de boală, căci din această boală nu se mai scoală, că nu vor mai fi doctori, nu vor mai fi nici preoţi, şi nici pomană nu va mai fi, şi va zăcea până se va topi ca ceara. Va curge seul din ea ca ceara şi va împuţi câmpiile, va împuţi pământurile, dar voi nu veţi fi, că mâna Domnului vă va răpi şi vă va înălţa mai sus de pământ, ca să nu mirosiţi putoarea lor. Veniţi-vă în fire, că iată, din zi în zi se schimbă toate. Vei avea frate, vei avea mamă, vei avea soră, care vor pleca de lângă tine, şi să te rogi ca plecarea lor să nu fie spre pieire.

31 mai/13 iunie 1978

Plâng duhurile cele fără de locaşuri. Vine Domnul în trup şi se vor face două turme. „Se şterge de pe pământ numele Iisus*". Numărul lui antichrist, 666, peste tot. Proorocie: se vor încheia veacurile cu o singură piatră. Şi va fi un conducător după legea Domnului.*

Amin, amin, amin. Fiule, cuvântul amin, amin, amin, ce înseamnă? Înseamnă tăcere.

Plâng duhurile. De ce plângeți, măi copilași?

— Plângem, Tată, că nu avem sălaș. Nu avem masă și casă, și viscolul ne așteaptă.

— Nu mai plângeți, copilași, căci un îngeraș Mi-a spus că va veni Cineva și vă va lua în patria Sa. Unde vă sunt casele?

— S-au pustiit, și pe noi ne-au alungat și am trăit afară, în frig, fără adăpost și fără hrană.

... M-am coborât din cerul sfânt pe acest pământ. Întru început M-am născut și am fost profețit de acel venit. Și la sfârșit sunt profețit pentru acest venit, ca să închei legământ cu ai Mei. Dar ai Mei nu Mă mai primesc, nu Mă mai cunosc, s-au certat cu Creatorul, au profanat și au dat afară duhurile și au primit întru sine duhuri străine, care nu țin în veșnicie și mor pe drumuri, uciși de topor, uciși de cuțit, uciși de tâlhărie și de unelte din fierărie. Plâng duhurile și se tânguiesc de locașurile lor ce le pierd.

Amintiți-vă de această vreme, tată, că iată, vă cântă Dumnezeu vremea de azi: *„Vremuri grele mai trăim, și noi nu ne pocăim“.*

... Tată, s-a profețit de vreme îndelungată sfârșitul, dar unii M-au părăsit înainte de sfârșit, crezând că e mai bine în lume, dar să știți cu toții că pentru fiecare vine ceasul morții. Vine Domnul Iisus în trup, ca la început, însoțit de cerul sfânt, și Își alege oile din capre, și se vor face două turme pentru a se război unele cu altele, dar nu cu arma ca altădată, sau cu sabia sau cu pistolul, și se va lupta fiecare cu fapta sa, și fapta rea va cădea în partea cea rea. Se vor ridica valuri, valuri de sânge și se va îneca toată făptura în sângele lor.

... Tată, veniți-vă în fire, în firea cea dreaptă, că mulți vor vrea să fugă din armata sa, la dreapta Mea, dar nu vor putea, că Domnul îi va înapoia. Păstrați cu cinste și sfințenie ce auziți și legea sfântă.

... Se șterge de pe pământ numele *Iisus*, se șterge de pe toate cărțile. Se șterge numele Preacuratei Fecioare Maria. Se șterge numele sfinților, și în locul acestor ființe vii se scriu conducătorii și educatorii, se scriu cei care au deschis iadul astăzi pe pământ. Educați-vă copiii, căci cei needucați se vor duce în iad.

... Nu doriți în vremurile de azi nimic, că iată, numărul lui antichrist, 666, e pus pe orice gard și pe orice casă și pe orice cărți pe care le citiți voi. E pus pe orice steaguri de armată și pe orice instrument. E pus pe orice brutărie și pe orice tren și pe orice mașină și pe orice om. E pus pe toți copiii de la școală, începând de la patru anișori. Dar Eu zic: răspunzi cu capul, creștine. Nu-l da de la învățătura Mea. Copilul care se va înstrăina, nu va mai fi cu tine și cu Mine. Zice Măicuța Mea să nu-l plângă tata și mama pe copilul care a răposat, și să-l plângă pe copilul pe care l-au luat de acasă pentru ca să nu aibă educație creștină. Pe acela să-l numească mort.

... Veniți-vă în fire și nu mai căutați să fiți învățați cu lucruri care vă doboară și cu limbi străine. Eu aș dori să fiți atenți și să trageți cu urechea la ce dorește lumea de azi împotriva voastră, că și copilul strigă în urma ta: *„Sfântul!“*. Dacă dai copilul la școală, îl află după purtare că e credincios și îi zice că e prost. De ce dorești să te duci în mijlocul leilor și să te înstrăinezi? La școală le dați bani ca să vă primească în iad, și la ziua judecății ce dăruiți ca să fiți sfinți și să scăpați de iad?

... O, tată, tată, inimi needucate, inimi necredincioase! Cum nu vreți voi să ascultați și să fiți credincioși! Voi încheia veacul cu o singură piatră și îi voi da duh de suflare și va sta în mijlocul vostru. Nu rămân de rușine, tată, nu rămân de rușine. Ascultă de Mine, creștine, că mult M-am ostenit cu tine. Nu rămân de rușine.

... Ascultați, tineri și bătrâni: n-am nevoie de doctori pământești în veacul acesta, n-am nevoie. Să vină creștinul la Mine să spună că e bolnav și îi voi spune: ești bolnav, creștine, că te duci în lume.

... Dacă v-ați îmbolnăvit, ziceți că ați postit, că nu ați mâncat. Tată, să știți că de post nimeni nu se îmbolnăvește, că moșii și strămoșii voștri aveau putere mare prin post. Unde este Daniel, care trei zile și trei nopți nu a mâncat și nu a băut? că s-a făcut prieten cu Daniel și împăratul, că l-a pus pe el la masă și l-a întrebat cum a făcut el de s-a împrietenit cu leii.

... Haina copilului tău să fie sfințită, să nu se asemene cu cea îndrăcită. Copilul tău să fie numai în alb. Fetița ta să nu fie cu pantaloni, și băiatul tău să nu fie cu rochiță.

... Trâmbița e în pericol. I se numără doagele și zilele: *„Una, două, trei“*, așa vin îngerii și spun. O, tată, fie-ți milă de această ființă care se chinuie.

... Faceți milostenie la cer. Mutați-vă banii de la C.E.C., că vine prăpădul peste C.E.C.-uri, peste această lucrare rea.

... Țineți minte ce se spune: nu vor mai fi preoți. Cine vă va mai împărtăși și cine vă va mai mărturisi? Să știți de la Mine: de aceasta să nu vă îngrijiți voi, ci Stăpânul Se va îngriji de plata robului Său. Știți care preoți vor pieri? Preoții lui Baal, care-i urăsc pe copiii Mei. Iar preoții Mei vor fi ascunși și vă vor adăpa. Totul sfârșitu-s-a. Amin.

... Fiule, vine timpul să vină cineva și să conducă turma Mea și va fi foarte aspru. Dacă va afla pe cineva că a luat fii din lume, să știi că va fi greu. Iar dacă va avea copii, nu-i este milă de copii, și copiii vor fi uciși.

6/19 iunie 1978

Domnul îl caută pe om, lucrul mâinii Lui.

... O, lucrul Meu, e lucru mare să stea cineva în cale să dea răspunsul la întrebare. Pe pământ mulți călători sunt, mulți. O, lucrul Meu, făcut de Dumnezeu! Unde ești? De ce nu te găsesc? Ai scăpat în apă? Nici în apă nu te găsesc, tată. M-am uitat până la cel mai adânc loc. O, lucrul Meu, făcut de Dumnezeu! Unde ești de nu te găsesc? M-am uitat în lung și în lat. M-am uitat în vârful cel mai înalt. O, lucrul Meu, făcut de Dumnezeu, dacă ai fi fost aur, ai fi fost împărțit; dacă ai fi fost aramă, te-ai fi topit; dacă ai fi fost argint, te-aș fi găsit. Multe lucruri sunt, și pe toate le-am privit. Plin e pământul de argint. Plin e pământul de aur. Plin e pământul de aramă. Numai lucrul Meu nu-l găsesc.

O, lucrul Meu! O, lucrul Meu! Vino, o, lucrul Meu! Vino când te chem! Vino, că am venit după tine! Când te-am făcut, te-am blagoslovit, te-am împodobit, te-am deosebit să fii cunoscut. Totul Îmi răspunde. Numai lucrul Meu nu aude. O, lucrul Meu! Oricine l-ar fi înghițit, la strigătul Meu ar fi venit. La vremea de început, tot ce am avut, la strigătul Meu s-a ivit și în fața Mea a sosit. Și cel din mormânt a ieșit și a venit. Și cel din foc, la strigătul Meu a ieșit și a venit. Și omul cel dintâi zidit, când a fost singur pe pământ, la strigătul Meu a răspuns și a venit. Chiar dacă a greșit, s-a căit, și în fața Mea a stătut. Chiar cel ce era în chit, la strigătul Meu, chitul și-a deschis pântecul său și a dat afară lucrul lui Dumnezeu, și a venit la strigătul Meu. Chiar și cel din iad, la căutarea Mea, la strigătul Meu, a venit și Mi-a stat în față și Mi-a răspuns și a

luat drumul spre Mine. Numai în vremurile de astăzi strig lucrul Meu şi nu e, nu vine. Dar Dumnezeu nu rămâne de ruşine, şi la strigătul Meu pământul se va scutura, şi tot lucrul Meu, Dumnezeu îl va trimite în faţa Mea.

O, mai strig o dată: o, lucrul Meu, lucrul mâinii lui Dumnezeu! Unde eşti de nu te zăresc? Chiar vopsit dacă ai fi, te voi descoperi, te voi curăţa, cu tot lucrul pe care-l voi curăţa, şi te voi arăta în faţa Mea şi Îmi vei răspunde când umblu după tine; că tot ce a murit, s-a întrupat în acel ceas, a luat glas şi Mi-a răspuns când am strigat.

O, lucrul Meu! O, lucrul mâinii lui Dumnezeu! Răspunde! Răspunde! De eşti furat, de eşti încuiat, de eşti orb, de eşti olog, Eu te caut şi te aduc la locul unde ai fost pus, şi de vei fi vinovat de păcat, vei fi mustrat şi certat. Şi printre animale, printre fiare, te-am căutat. În văzduh, în cer şi pe pământ şi între duhurile necurate am intrat după tine şi nu te-am aflat. O, lucrul mâinilor Mele! Răspunde! O, ieşi ca să te curăţesc pentru ziua cea mare, că atunci fiecare va sta în rânduiala sa. O, lucrul lui Dumnezeu! Cine te-a luat? Răspunde!

O, lună şi soare, nu aţi văzut pe acela pe care-l strig? Luminează, văzduhule, pământul, întunericul, ca să găsesc lucrul care-Mi trebuieşte.

„N-oi fi eu, şi nu mă mai cunoaşte Dumnezeu? N-oi fi eu, şi nu mă mai iubeşte Dumnezeu? N-oi fi eu, şi nu voi şti răspunsul Său?“

... Tată, Dumnezeu vă spune astăzi: e păcat să mai fac semnul crucii pentru fiece în acest veac. E păcat şi de lună şi de soare să mai stea în veacul acesta. E păcat, că totul s-a întinat şi s-a stricat. Dumnezeu nu mai e pe nici o lucrare. S-a şters numele Său, că dacă nu se ştergea, se ivea lucrul care trebuia să servească la căutarea dumnezeiască.

20 iunie/3 iulie 1978

Credinţa este cămaşa trupului şi a duhului. Focul va arde pământul şi haina de petrol. Paloşul care îl va dezmoşteni pe antichrist.

... Să ştiţi că Domnul Iisus a fost, este şi va fi, şi ochii se vor lumina, ai aceluia care-L va vedea de atunci şi pururea, căci cine L-a văzut, nu-i va pieri vederea.

... Credinţa e o cămaşă fină, şi cine o îmbracă, nu se rupe, şi ţine, apără de rugină şi de orice durere trupul şi duhul.

Copilaşii Mei, vă întreabă Domnul şi pe voi: ştiţi să tămăduiţi? Ştiţi să vă închinaţi? Vă întreabă Domnul: ştiţi să credeţi în Domnul Iisus Hristos? Tată, mulţi fac cruci, mulţi se închină şi nu agonisesc nimic. Mulţi fac cruci pentru diferite boli. Mulţi fac cruci pentru diferite suferinţe. Mulţi fac cruci pentru diferite necazuri şi nu folosesc nimic, nu primesc nimic.

Am venit ca un prunc. Am venit ca un voinic. Dar azi sunt în chip nevăzut, în Duh, şi zbor din pom în pom şi vreau să-Mi sălăşluiesc loc, ca niciodată să nu plec din vatra voastră. Dar iată, vine vremea să nu mai găsesc loc şi vatră în inimile voastre.

... Iubitul Meu popor, ai să porţi în loc de cruce, un topor; ai să porţi în loc de cruce, o secure; ai să porţi în loc de cruce, un semn pe frunte. Şi să ştii că cine îşi va părăsi crucea, va muri; va muri o dată pentru totdeauna. Vai de omul care va fi lipsit de acest semn!

... Creştine, nimeni nu are cu ce să-ţi dea valoarea ta, că de la răsărit la apus, din miazănoapte în miazăzi de s-ar vinde tot, nimeni nu ar putea să dea valoarea ta. Valoarea unui lucrător al Meu nu are preţ, nu are nimeni, nimeni putere să-i plătească, decât numai Dumnezeu. Dumnezeu îi dă de la El plată nemăsurată. Nu ştiţi, tată, că aveţi de călătorit? Nu ştiţi, tată, că aveţi de suferit? Nu ştiţi, tată, că aveţi de muncit şi de lucrat cu Mine? De ce slăbiţi, tată? Daţi răspunsul. Veniţi-vă în fire. Fiule, dacă ai petrecut fără duh, să ştii că ai petrecut în întuneric. Domnul Iisus vă spune că ne vom vedea şi fiecare va apleca faţa la pământ, şi unii vor privi sus, la faţa Mea, şi vrednici vor fi.

... Bărbatul şi femeia vor să fie plăcuţi de legea de astăzi, nu de legea Mea. O, ce vopsită pe faţă era legea aceasta de astăzi când a venit! că-ţi dădea vasul plin de mâncare. Eu ţi-am umplut mii şi mii de vase, şi nu aşa ca să munceşti cu norma. Această lege de astăzi ţi-a luat tot, tot, şi ai să mori pe brazdă şi nu-ţi pune măcar o cruce la cap, că zice că eşti în sectă periculoasă. Iubitul Meu, ai să fii împuşcat pe cale, ai să fii înjunghiat pe cale, ai să fii măcelărit pe cale, dar Domnul Se va da la o parte şi nu te va cunoaşte, că Domnul Îşi apără zidirea Sa, dar pe cel ce nu e cu Mine, nu pot.

... Zicea cineva: *„Nu cred eu să nu reuşească fiica mea. Nu cred eu să nu reuşească fiul meu. Sunt foarte deştepţi“.* Nu ştiinţa te ridică la treaptă, ci o singură cruce trainică, şi mulţi pentru o singură cruce folosesc multă avere.

Ascultaţi, creştinilor, căci cu foc vorbeşte Domnul în faţa voastră, şi cu acest foc va arde pământul tot şi va arde şi haina de petrol pe care o purtaţi voi astăzi. Credeţi?

... Nu mai îngăduiţi copiilor voştri să iasă afară din curte, că învaţă de la lume lucruri grele şi rele. Să nu ştie copiii voştri că acela e pumn, că ameninţarea aceasta aduce moarte.

... Nu vă îngrăşaţi trupul, şi să vă îngrăşaţi duhul, căci pe trupul îngrăşat pământeşte, toate durerile îl lovesc, iar trupul îngrăşat duhovniceşte, toate durerile le biruieşte. Cine este sănătos în duh, acela va sfărâma orice piatră care stă împotriva sa.

... Vine vremea să luaţi paloşul, dar să ştiţi să-l mânuiţi. Nu paloşul pe care l-au luat săracii ca să-i scoată pe cei bogaţi din casele lor, ci paloşul care-l va dezmoşteni pe antichrist.

... Tată, să nu dispreţuiţi acest trup prin care v-am grăit, că va veni vremea să vă părăsească, pentru că e prigonit şi alungat şi bătut şi hulit de toată inima celor ce Dumnezeu i-a învăţat binele şi ei nu au ascultat.

... Am căsătorit ca să nu ziceţi că am scos ceva din lege, şi n-am ţinut tineri necăsătoriţi. Ferice de cine a stat până la ziua păstrată şi şi-a păstrat fecioria. Vai de acela ce nu şi-a păstrat fecioria!

Este cineva care aşteaptă să se căsătorească şi zice: *„A căsătorit alţii mai mici, şi pe mine mă trimitea la mănăstire. A căsătorit, şi pe mine m-a trimis să mă pocăiesc“.* Nu mai judecaţi, că vă veţi căi. Da. E numai şi numai îndoială în poporul Meu de ceea ce a făcut Dumnezeu: *„că m-a dus de la oraş, la ţară; că m-a dus la mănăstire; că la unul i-a dat să trăiască aşa, şi la altul i-a dat să trăiască aşa...“.* E numai îndoială în poporul Meu: *„că unul suferă, şi altul nu suferă“.* Dar Eu zic: fiecare va avea vreme de suferit şi nimeni nu va scăpa de suferinţă, dar să asculte de aceste cuvinte, oricum ar fi ele. Suferinţa vasului Meu nu a avut-o nici Lazăr şi nici Iov, şi nimeni nu a avut şi nu a suferit această suferinţă, că nici în casa ei nu este iubită.

... Mai e puţin şi vine ce e scris să vină să facă ordine în această lume. E scris să facă dreptate şi să împartă la fiecare după meritul său.

1/14 iulie 1978

Vei lupta cu arma din gura ta. Se îmbracă duhurile rele în veşminte sfinte. Hrana pentru trup să fie curată. Venirea popoarelor spre muntele cuvântului. Feriţi-vă de oamenii care binecuvintează băuturile îmbătătoare.

... Deosebiţi viaţa pământească de cea duhovnicească. Iubiţi-vă ca sfinţii părinţi. Nu purtaţi hăinuţa pe dos. Dacă cineva o întoarce pe dos şi cineva îi spune s-o întoarcă pe faţă, întoarce-o. Nu vă faceţi necredincioşi lucrând lucru păcătos.

... O, tată, n-am iubit pe nimeni, nici pe îngeri, nici pe sfinţii din ceruri cum te-am iubit pe tine astăzi. Te-am dezmierdat în toate şi ţi-am iertat toate. Mă judecă sfinţii că prea mult te-am iubit şi niciodată nu ţi-am dat pedeapsă.

Nu vezi că stau în dreapta şi în stânga şi în spate şi în faţă nenumărate şi nevăzute păcate? Cum poţi să le înduri? Eu aş fi fugit de mult şi Mi-aş fi făcut locuinţă în văzduh, dar tu iubeşti aceste păcate. Adevărat grăiesc că mulţi se vor pedepsi prin păcatele copiilor şi mulţi se vor pedepsi prin păcatele lor, că veţi vedea cu ochii voştri şi veţi simţi şi cu trupul, şi cu duhul durerile acestei lumi.

... Cine de la Mine a plecat în lume, cu lumea va pieri. Chiar de ar vrea să se întoarcă atunci la Mine, nu se va mai primi, că nu numai o dată i s-a spus. Pentru păcat, uşor va fi iertat, dar pentru că M-a urât şi nu M-a ascultat să se despartă de păcat, pentru aceasta nu va fi iertat.

... Mai e un pas până la necaz şi vei lupta cu arma din gura ta şi din inima ta şi nimeni nu va vedea această armă că e în inima ta. Creştine, nu te lega de lume, că niciodată n-a fost dracul împuternicit ca acum. Şi te rog, iubeşte mana care-ţi dă putere, cel puţin de trei ori pe săptămână, că e tămăduitoare.

... Nu vă descoperiţi nici pe voi, nici mărgăritarele de la voi, că dracul s-a îmbrăcat şi în haine de argat, şi de cerşetor, şi de împărat, şi de manipulant, şi în haină de preot, şi în haine sfinte.

... Copilaşii Mei, se îmbracă duhurile rele în veşminte sfinte. Fiţi credincioşi, că e greu de crezut ca duhul necurat să ia veşminte sfinte pe trupul său. Dar Eu vă spun că le ia, că e vremea pustietăţii. Când preotul a plecat în locul necurat, la mare, duhul rău ia veşmintele şi face slujbă, ca să întărească lucrarea diavolească.

... Credinţa să nu se ştirbească din inimile voastre, că umilinţa s-a ştirbit din inimile voastre. Am mai cerut purtare cuviincioasă şi nu vreţi să împliniţi, şi vor plânge şi pământul, şi pietrele de sub picioarele voastre când Domnul va lua din casa ta pe Duhul Său. Veniţi-vă în fire! Copilaşii Mei, ce fac Eu când vin la voi, şi ce faceţi voi după plecarea Mea?!

... Nu-Mi mai vine să vă mai las nici pâine să mâncaţi, că se frământă cu mâinile şi cu vasele necurate. Şi zic: faceţi-vă pâine şi aluat şi mâncaţi hrană curată, pentru că am văzut multe mijloace necurate. Dacă vreţi, faceţi-vă şi preparaţi-vă să aveţi voi făcut în cuptor, şi ţineţi tainic aceasta. Faceţi-vă tot ce vă trebuie pentru hrană în casele voastre. Cine nu are pomi, să-şi pună, ca să nu mai cumpere fructe.

... Interzis să faci bucate cu mâinile nespălate! Până acum v-am îngăduit, dar acum s-a apropiat împărăţia Mea şi nu se mai poate îngădui, că Domnul va sta la masa ta şi va frânge pâinea.

... Vor călători călătorii cu avioanele, cu trenurile, şi Domnul le va deschide uşa şi vor lua apă ca să-şi potolească setea şi vor vedea minunea care s-a făcut în acest loc şi cu acest duh.

... Au ieşit oameni care dau binecuvântare la băuturi îmbătătoare. Feriţi-vă de aceştia.

... Fiilor, în patul vasului Meu nu are voie să doarmă femeia care are bărbat sau bărbatul care are femeie; decât numai văduvele şi copiii care nu sunt întinaţi, şi fiicele fecioare.

8/21 iulie 1978

Cel neîntinat va fi cinstit. Mai sus de al treilea cer este loc pregătit pentru cei ocrotiţi de urgiile de pe pământ. Proorocie pentru ridicarea la cer a trâmbiţei Domnului. Patriarhul Iustin are trei coaste ale lui Antichrist şi trei ale lui Gog.

... Vine vremea pentru cel neîntinat să fie mult lăudat, mult preamărit. Şi vine vremea ca cel întinat să fie scos afară şi alungat; alungat, tată, că cel întinat are să miroasă miros de nesuportat, şi din acea pricină va fi alungat de lângă tine. Iar cel neîntinat, vine vremea să fie preamărit şi lăudat şi în multe cuvinte apropiat şi în multe odăjdii sfinte să fie îmbrăcat, şi aceste timpuri s-au apropiat. Cine are ochi de văzut, să vadă şi să aleagă.

... Sus, în văzduh, mai sus de primul cer, mai sus de al doilea cer, mai sus de al treilea cer, e o grădină dumnezeiască, păstrată pentru creştinii de astăzi. Şi o voi da lor.

... Veniţi-vă în fire. Chiar dacă ai căzut într-o tină, este lucru lăsat de Mine pentru curăţire, că este un Dumnezeu Care a spus poporului Său că orice iertare se face prin căinţă şi prin curăţire de sine. Dar cine şade nepăsător de lucrurile sfinte şi de păcatele pe care le face şi cine nu caută această unealtă duhovnicească pentru ca această tină să se şteargă mai înainte de orice vreme, o, să nu ajungă nici un creştin cu greşeala neştearsă şi să nu se lase nimeni pe tânjeală că-i va şterge altul tina.

... De ce n-ai citit în sfânta carte că această pânză de la botez se păstrează? Că dacă n-ai dat la săraci nimic, cel puţin să ai acea pânză de la botez.

... Tată, pe cine să pun Eu să arate oamenilor lucrul lui Dumnezeu, să arate slujba Domnului? Pe mulţi aş putea încadra la lucrul acesta, dar nu are şcoală, nu are examinare; că dacă îi spun Eu să facă, nu face, şi dacă îi spune acela să tacă, tace.

... Eu sunt Tatăl vostru. Eu sunt Cel ce pot să vă dau viaţă în timp ce moartea vă atacă. Eu sunt Cel ce vă dă capul în timp ce vă este tăiat. Eu sunt Cel ce vă dă vederea când vă este luată. Eu sunt Tatăl tău şi Mă cheamă Dumnezeu. Eu sunt Păstorul oilor Mele. Eu păstoresc, am păstorit şi voi păstori. Eu sunt, şi prin Mine intră cine vine, şi prin Mine iese cel ce trebuie să iasă. Eu sunt trup din trupul Tatălui ceresc, nu acest trup pe care-l aveţi în pat şi care într-o clipă se va schimba şi ca un abur se va preface şi se va urca până la Dumnezeu, unde este chemat. Cine socoteşte aceste cuvinte cuvintele lui Dumnezeu şi cine cinsteşte acest trup, pe Domnul Îl cinsteşte. Nu că e verişoara, nu că e nepoata, sau Gigica, sau mamaia. A fost şi este între voi şi va veni vremea când va dispărea din faţa voastră. Şi cine face păcate împotriva acestui trup, nu pe acest trup l-a omorât, ci pe cine n-a văzut, că de când s-a născut este în suferinţă, şi de când s-a născut creşte, şi va creşte până va pleca. Ascultaţi-o cu ascultare sfântă, că nu ei nu-i faceţi ascultare, ci Mie nu-Mi faceţi ascultare, că în acest trup este Duhul Sfânt, şi vei vedea cine a fost, cine este şi cine va fi acest trup.

... Păstraţi căsătoria neîntinată, că la mulţi dintre voi căsătoria e ca o masă, când hrăneşte trupul cu bucate şi îl hrăneşte şi cu păcate. Cine are femeie, este rugat să fie ca un apostol, să fie ca un levit, să fie ca un ales sfinţit; seminţia lui să fie

cu plăcere Domnului. Te-aş ruga, creştine, să nu stai tu în casă niciodată cu femeia ta singur, că te îndeamnă să faci păcat.

... Copiii Mei, să nu vi se pară grea vremea. Porniţi o viaţă desăvârşită şi veţi vedea că atunci vi se va părea că sunteţi într-un rai fericit. Nu pierdeţi rugăciunea prin munca pământească. Nu pierdeţi rugăciunea, prin somn. Mergând la apă, rosteşte-ţi rugăciunea ta. Mergând prin casă, să faci rugăciune, că de aceea am spus să învăţaţi rugăciunile pe dinafară; că dacă lupul îl vei întâlni, rugăciunea îl va nimici. Rugăciunea ta, creştine, va face toate lucrurile în calea ta să fie numai în plin şi fără piedici.

... Patriarhul Iustin a hotărât să ia moaştele şi să le ducă la un singur loc pe toate şi să pună la uşă pancartă scrisă: *„Pericol de moarte! Pericol de foc! Nu intraţi aici!“*. Dar să ştiţi că până aici, şi va fi sfârşit prin foc. Acest om are trei coaste ale lui antichrist şi trei coaste ale lui Gog.

25 iulie/7 august 1978

Toate sfârşitu-s-au. Judecata este dată sfinţilor. Se va face vânătoare de creştini. Credinţa sfântă se sfinţeşte prin Duhul Sfânt şi prin cruce. La miezul nopţii sună clopotele în cer. Credincioşii să cânte din harfe şi din alăute.

... Fericit de mii şi mii de ori acel creştin care crede şi care ascultă aceste cuvinte, că oriunde va pleca şi oriunde va călători, Domnul îl va însoţi. Să nu vă uitaţi cu trupul ca să vedeţi duhul, că nu are putere trupul să privească duhul, ci numai când se va împlini ce se spune în Apocalipsă.

... Veniţi-vă în fire, că toate sunt la sfârşit. Nu se mai adaugă nimic. Toate au ajuns la sfârşit. Fiţi pregătiţi, că Domnul Iisus Hristos bate la uşi. Duhovniceşte Domnul vorbeşte. Nu e începutul, ci e sfârşitul, că multe se vor lucra pentru timpul acesta care mai este, multe se vor vedea. Fericit de mii de ori care nu a văzut şi a crezut, că a sosit vremea să i se plătească credinţa duhovnicească, a venit vremea să i se plătească purtarea duhovnicească, a venit vremea să ia fiecare munca sa dintru ale sale.

... Eu aş zice către poporul Meu: opriţi-vă de la căsătorie! Căsătoria din vremea de azi nu mai e duhovnicească. Cine vrea, să ia aminte aceste cuvinte. Cine nu vrea, e liber să se căsătorească. Cine nu vrea să asculte aceste cuvinte, este rugat să nu încurce ceea ce Domnul grăieşte.

... Uite că s-au format nişte munţi, în loc de case mici, şi în mijlocul acestor munţi sunt milioane de persoane care trăiesc. Şi te vei uita şi vei striga: *„Mamă, tată, cumnate, ori verişoară!“*. Şi nu vor mai răspunde şi nu vei mai vedea munţii aceştia, căci praf din praf tot mai rămâne, dar din aceşti munţi nu va mai rămâne nimic şi te vei mira: *„Unde e făptura din aceşti munţi cu corpuri multe, cu trupuri multe?“* şi nu vei vedea nimic. Sunteţi rugaţi nici să nu blestemaţi, nici să nu plângeţi. Iată ce face omul pe care l-aţi purtat în braţe şi aţi strigat să trăiască. Iată, a trăit, şi toată suflarea a nimicit.

... Judecata e dată în mâna sfinţilor şi a Judecătorului. Cum crezi că e judecata? Fiecare prooroc, fiecare profet, ucenic ori mucenic, fiecare cu gruparea sa, fiecare în partea sa.

... Am stat cu voi până în ultima clipă şi v-am învăţat numai binele şi Mă întreabă sfinţii de ce vă iubesc şi vă ocrotesc aşa de mult. Am spus: *„Sunt copiii Mei cei mici“*. Dar să ştiţi că păcatul, numai la cei până la şapte ani este iertat. Aceia sunt cei mici.

... Oiţele Mele, vin vremuri grele; au fost grele şi vin şi mai grele. Ştiţi de ce? Că se face o vânătoare, tată, şi nu de iepuri, ori de vulpi, ori de urşi, ci de creştini. Tot pământul va fi controlat, dar să ştiţi să vorbiţi, căci cine ştie să vorbească nu se va amăgi, nici nu va pieri, că Domnul va sta de-a dreapta sa. Mai bine rugaţi-vă să se termine mai repede cu aceşti vânători spurcaţi.

... Copilaşii Mei, Eu nu v-am legat, ca alţii, şi cine voieşte să stea cu Mine, să stea nelegat şi neapăsat. Copilaşii Mei, Domnul niciodată n-a legat pe nimeni ca să nu plece de la El, dar duhul necurat, pe cine a prins a legat ca să nu mai poată pleca.

Se întreabă sfinţii şi mucenicii: *„De ce noi vedem pământul şi ce este pe el, şi cei de pe pământ nu ne văd pe noi, cei din cer?“*. Dacă ar fi mai multă credinţă, tot aşa ai vedea şi tu.

Copilaşii Mei iubiţi, cu multă suferinţă şi cu multe lacrimi plătiţi! Sunteţi plătiţi, tată, de când v-aţi născut şi până la sfârşit. Domnul Iisus v-a plătit cu suferinţa Sa, de atunci şi până la sfârşit. Tată, duhurile necurate nu au dat nimic pentru voi şi v-au câştigat cu lucruri fără valoare şi au umplut iadul. V-au câştigat cu minciunile. Vei plânge cu suspine când vei vedea cu ce te-a câştigat şi te vei ruga cum se ruga bogatul către Lazăr.

... Fiţi atenţi, căci atât cât vorbesc, multe cuvinte sfinte scapă neprinse în inimile voastre, zidirea lui Dumnezeu. Precum Tatăl i-a spus lui Ioan Botezătorul: *«Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit»*, tot aşa se spune şi acum: *„Acesta este lucrul lui Dumnezeu, pe care a binevoit să-l dea poporului Său ca să se pregătească pentru împărăţia cerească“*, căci nu toată credinţa este sfântă şi luată la cunoştinţă, nu toată credinţa vă duce la Dumnezeu. Credinţa sfântă e numai aceea care se sfinţeşte prin Duhul Sfânt şi prin sfânta cruce.

... Tată, uite ce spune Domnul în faţa voastră: când ştiţi că aveţi nevoie să lucraţi sau să plecaţi undeva, ora de rugăciune să fie păstrată. Această oră, de la patru până la cinci, poţi câştiga prin ea cum câştigă mireasa mobila, dar mai scumpă e rugăciunea şi ce cumperi prin ea. Ori mai înainte, ori după, fă-ţi timp de lucru, ca la ora patru să faci vecernia, să faci paraclise, să faci acatiste. Şi la ora doisprezece noaptea când sună clopotele cereşti, tu să fii prezent, în legătură cu cele cereşti. Ai auzit?

... Băgaţi bine de seamă, că s-a vestit în lume că voi nu mai cumpăraţi pâine. Cine a dus în lume această veste, Domnul îl va pedepsi. Dacă te simţi obosită că frământi pâine, nu spune la lume această poruncă dumnezeiască.

... Nu e nimic, nimic, din vârful degetului şi până în vârful picioarelor nu e nimic sănătos în acest trup de care Eu Mă servesc. Şi rărunchii, şi creierii din cap, şi stomacul, şi totul e putrezit, stând în apă. E ca un burete cu care te ştergi de praf pe pantof, aşa sunt de umflate toate de pe ea. Şi nu e departe, şi se va stinge această viaţă, pentru că în tot locul e supărată şi lovită.

... Mulţi dintre voi nu veţi avea moarte, şi mulţi, în timpul acela când Domnul Se va arăta în slava Sa, vor fi pe spate, adormiţi în casă. Şi atunci se va striga: *„Osana, Fiul lui Dumnezeu!“*.

... Vă repet, tată: mulţi din creştini sunt în uzină, şi în uzină sunt şi câini, şi miei îmbrăcaţi în piei de lup. Nu staţi la masă cu duhurile necurate, nu beţi apă dintr-un vas cu duhurile necurate. Mâncarea ta şi purtarea ta să fie deosebite. Eu aş zice, dacă se poate, ia serviciu la tine acasă, iar dacă nu se poate, te întreb: poţi să duci două desage? adică una pentru Gog şi una pentru Dumnezeu?

... Cer ca femeile creştine să fie femei mironosiţe. Dimineaţa te dai jos din pat, te speli pe ochi şi faci un canon, un acatist, şi apoi pui mâna pe cele trebuincioase din curte şi din casă. Şi dacă nu faci aşa, nu e după legea Mea, şi e după voia ta. Nu preţuiţi somnul mai mult ca pe Domnul. Nu preţuiţi trupurile mai mult ca duhurile. Învăţaţi-vă copiii ca să nu vă ceară mâncare înainte de închinare şi de spălare. Copilului mic din scutece, şi lui să-i dai anafură şi agheasmă.

... Până acum n-ai cântat, că n-ai avut timp, dar vine vremea să doreşti să cânţi şi nu vei mai putea. Am cerut şi vreau să am gornişti şi nu Mă aud creştinii. Vreau să am cântăreţi din harfe şi din multe obiecte sfinte.

... Să nu fie nimeni supărat că am vorbit de serviciu. Eu n-am pus hotar să nu mergi la serviciu, dar mai întâi să ai grijă de viaţa duhovnicească.

... Fiţi duhovniceşti în orice pas şi în orice moment. Aceasta este casa Noastră, a cerului şi a pământului, duhovnicească. Nimeni să nu îndrăznească să zică *„Aceasta e camera mea“*, că va veni din Ierusalim şi din înălţimi să stea, şi dacă ai să zici *„Aceasta e camera mea“*, se va dărâma. Sunteţi rugaţi să cunoaşteţi bine lucrul care s-a făcut, că multe locuri dacă s-au făcut şi nu s-au păstrat s-au dărăpănat. Şi chiar templul lui Solomon dacă nu s-a păstrat s-a dărâmat.

... Fiule, iată, au urzit cei de astăzi să lase dintr-o sută de biserici, una; să lase dintr-o sută de mănăstiri, una. Şi vor lua sfintele moaşte să le bage în muzeu şi să scrie pe capac toată viaţa lor, dar nu vor putea. Şi Eu zic: blestemat să fie cine va îndrăzni să facă acest lucru. Mai e un pic şi se termină cu prietenia ţărilor. E o forfotă mare, tată, pe tot pământul. Nici furnicile în furnicare nu forfotă cum forfotă această lume, şi nu e în costume, şi e în pielea goală.

13/26 august 1978

Proorociile nu sunt preţuite de oameni. Duhul pocăinţei omului naşte umilinţă între oameni. Ţinuta portului creştinesc.

... Domnul Iisus Hristos nu a dispreţuit lemnul crucii, şi a rămas sfinţit prin Sângele Domnului Iisus Hristos. Şi duhul lui Zaheu a rămas sfinţit prin cuvântul Său când Zaheu a cerut să-L vadă pe Iisus.

... Multă omenire a strâns aur şi s-a dus şi a văzut locurile sfinte, pe unde Domnul Iisus a trecut. O, tată, poporul Meu iubit, ce aveţi voi, şi mulţi nu preţuiţi! Aveţi un lucru mai mult decât atunci, de mii de ori mai mult. Voi nu mai cheltuiţi comoara voastră, pentru că Eu am venit la voi. Fericit este acela care n-a văzut şi a crezut.

... Nu este nici preot, nu este nici prooroc, nu este nici proorocie în care să nu se fi tras cu arma. Acest moment în care vă aflaţi, este cel din urmă, când e scris că în vremurile de apoi Mă voi întoarce la voi şi lua-voi cu Mine pe cel al Meu. Voi despărţi oaia de capră; voi despărţi mielul de oaia cea rea. Nu vă despărţiţi de Mine, că vine vremea să se crape fierul, să se crape piatra, să se crape lemnul, şi tu nu vei crăpa dacă vei fi cu Mine.

... Cuvântul care se strecoară prin acest trup, e ca o sfoară ce leagă cerul cu poporul Său.

... De la miazăzi la miazănoapte şi de la apus la răsărit vor veni la locul acesta, dar aveţi grijă, că tocmai pe voi, cei de aici, să nu vă prindă aceia nepregătiţi, căci zice cartea: *«Vai celui care aduce sminteală!»*.

O, tată, au fost odată trei fecioare surioare, născute de o mamă, şi au plecat la scăldătoare, şi ce ştia una, ştiau toate. Nu este istorioară, ci este cuvântul lui Dumnezeu pe care l-a scris în carte, şi la ziua de judecată se citeşte pentru multe părţi femeieşti şi omeneşti. Şi întâmplarea e de mult, că nu sunt numai trei surioare, şi astăzi e întreaga suflare în jale. Aceste surioare când au ajuns la scăldătoare au stat şi s-au gândit. Două s-au grăbit să se dezbrace ca să facă baie în apă. Una nu s-a grăbit, şi şi-a adus aminte de ce i-a spus mămica sa când trăia, şi nu s-a dezbrăcat, şi stătea deoparte şi plângea pe cele două că au călcat porunca: *„Soarele să nu vadă trupul tău, că e păcat“*. Şi ziceau cele două: *„Ah, ce plăcere este în apă!“*. Plăcere care te costă mii de lei, creştine! Dar cea de pe mal plângea şi zicea: *„Plânge mama noastră de ce vede la noi!“,* că şi mama lor era de faţă, cu Domnul. Şi cele două o îndemnau să se dezbrace de haina sa ca să meargă în apă. Şi adevăr adevărat grăiesc că mulţi părinţi se osândesc pentru păcatele săvârşite prin copii, şi mulţi copii se pedepsesc prin păcatele săvârşite de părinţi, şi nu scapă. Şi ea zicea: *„Nu vreau să osândesc pe mămica mea“*. Atunci un hoţ, un tâlhar pândea pe mal, să fure hainele lor şi să le omoare. Şi a auzit ce spunea fata cea cinstită şi s-a gândit: *„Eu ce voi face cu păcatele mele cele grele?“*. Şi acel tâlhar s-a umilit şi mult a plâns şi nu a mai furat hainele şi nici n-a mai ucis fetele, şi zicea şi se tânguia: *„Ce să fac eu cu păcatul pe care l-am săvârşit?“*. Atunci un înger din cer l-a întrebat: *„De ce plângi, om blestemat?“*. Şi el, auzind, şi mai tare s-a speriat şi a zis: *„O, cine eşti, de mă întrebi? că eu sunt un om rău, un tâlhar, un făcător de rele. Şi ce să fac ca să scap?“*. Şi a zis îngeraşul: *„Gândeşte-te să faci o faptă bună“*. Şi el a ales ca în viaţa pe care o va mai avea să zidească o frumoasă mănăstire dumnezeiască. Şi tocmai când el a gândit, a venit ceasul morţii şi l-a răpit. Şi a venit tot iadul să-i ia sufletul, şi a venit şi îngeraşul său, şi arhanghelii Mihail, Gavriil şi Rafail, şi cele nouă cete îngereşti, şi au făcut război cu iadul. Şi au zis aşa: *„Ca să vă încredinţaţi că e al nostru, hai să-l tăiem pe jumătate, şi ce vom găsi în el, al aceluia va fi“*. Şi l-a tăiat cum taie un măcelar o vită pe jumătate şi a găsit în inima sa o mănăstire frumoasă. Şi diavolii ziceau: *„A gândit, dar n-a făcut!“*. Şi au zis îngerii: *„Uite-o, biserica!“*. Şi au luat-o şi au băgat în ea duhul lui, şi aşa o ducea la Dumnezeu. Şi iată, aşa, printr-o fiică cuminte, a scăpat tâlharul de păcat. Dar astăzi, omenirea toată şade despuiată şi o vede toată suflarea dumnezeiască, şi să ştiţi că nimic nu mai vine, decât focul.

... Toată suflarea va fi pedepsită. Numai cei aleşi ai Mei vor scăpa. Să ştiţi că mulţi vor bate la poartă şi te vor striga, ca în timpul lui Noe.

Să nu vă bucuraţi de pacea de astăzi. Să nu vă bucuraţi şi să nu doriţi nimic din ceea ce este astăzi. Nu vă bucuraţi, ci plângeţi când vedeţi că nu se mai ţin sărbătorile, când vedeţi că nu se mai ţin duminicile, când vedeţi că nu se mai ţine viaţa creştină, când vedeţi că nu se mai ţin slujbele în bisericuţe şi nu mai este preoţie care să mai vindece această omenire de jalnica ei viaţă. Mai e ici unul, şi mai mergi mult până mai găseşti altul, dar nu poţi să ajungi la ei, că sunt rugi, sunt mărăcini, sunt lei, sunt urşi, sunt lupi pe cale şi nu poţi să ajungi la ei.

... Copilaşii Mei, florile Mele, flori de tei, flori de garoafe, flori preţioase, care aveţi în braţe lucruri frumoase şi nu le-aţi băgat la inimă, şi când vine furtuna peste voi, le lăsaţi jos! Ce veţi face la judecată? O, mare vă va fi judecata!

... Purtaţi-vă creştineşte. Nu vă mai purtaţi cu capul gol, bărbaţilor. Nu mai purtaţi rochiţa scurtă, femeilor. Tu, bărbat, nu te mai purta cu capul descoperit. Domnul Iisus şi cu ucenicii s-au purtat cu capul descoperit pentru că păşeau

pe pământul sfânt. Ți-aș spune: poartă-te cu capul gol, dar nu te mai cunosc dintre cei din lume.

... Am presărat peste lume boli grele, că mulțime de lume care are vrăjmășie pe tine și pe Mine, va pieri în chinuri grele și va muri trei părți, și tot așa va pieri. Și dacă nu se va pocăi, și ce va rămâne va pieri. Domnul te apără, dar cum vei ieși din stâna Mea, te-ai molipsit, gata; te-ai îmbolnăvit și ai murit. Domnul vorbește. Cine are urechi de auzit, să audă.

... Feriți-vă de ceartă, că doi creștini când se ceartă, se zdruncină cerul de acest păcat al lor.

29 august/11 septembrie 1978

Maica Domnului, îndurerată. Purtarea de grijă pentru cei adormiți. Pământul nu se sfârșește, ci se curățește. Alcoolul și haina din petrol vor da foc pământului.

... Grăiește Maica Mea ție, popor creștin:

Eu sunt care vorbesc: mama Fiului ceresc. Și cu mine e Fiul meu, e și Tatăl, Dumnezeu Creatorul cerului și al pământului, sunt și ucenicii și sfinții. Am venit nu cum se plimbă oamenii cu avioanele; am venit în zbor, cu Duhul. O, copii, o seminția părintelui Avraam! Dacă oamenii nu vor să cunoască această lucrare dumnezeiască pentru a trăi viață fără de moarte, Dumnezeu va face ca numărul să se împlinească din piatră, din copaci și nu va rămâne de rușine.

... Ascultă, creștine, eu sunt, care te plâng cum plânge mama pe feciorul său care o supără mereu. Eu sunt, care vorbesc cu tine prin puterea divină, prin puterea lui Dumnezeu. Am fost pe pământ rămasă o viață îndelungată fără Fiul meu și fără tovarăș să mă însoțească. Am avut înlocuitor de la Domnul Iisus. Poate ați auzit, că este scris. Când Fiul meu a fost răstignit, a strigat la mine și la ucenicul care era sub suferința Sa, sub cruce și a spus: «Iată, mamă, fiul tău!» *și* «Iată, Ioane, mama ta!». *Cuvintele acelea s-au scris și nu se vor șterge până nu se va uni cerul cu pământul.*

Eu sunt mama voastră cea cerească, cea care nu tace, și nu e niciodată bucuroasă, și e numai în doliu. Pe voi v-am văzut de multe ori râzând și glumind, că uitați durerile și vă dați la glume, dar Măicuța voastră nu poate să se veselească, să uite ce are în față. Sunteți rugați să nu uitați de întristare, să nu uitați de durere, să nu uitați de vremurile grele, că sunteți lângă sfârșit și sunteți într-un timp greu, când omul nu-L mai cunoaște pe Dumnezeu, nu-L mai iubește și nu-L mai numește de Stăpân. Dacă ai vedea câtă suflare s-a așternut pe acest pământ! Și să știți că toată făptura care e azi pe pământ, pe Dumnezeu nu-L cunoaște, și sunt și prunci, și tineret care nu-L cunosc, nu-L pomenesc.

Ascultă, creștine: sunt școlile pline, dar să știi că făpturile din școli și din afară nu zic: Dumnezeu, că nu știu să pronunțe cuvântul Dumnezeu, pentru că au fost crescute la creșă, și în creșă nu este nimeni care să le spună acest nume: Dumnezeu. În armata de azi nu sunt tineri care să știe numele de Dumnezeu cum știau tinerii de demult, care purtau ranița în spate și își apărau patria, biserica și destinul. De aceea, mama voastră, care s-a coborât pe albie de nori, a venit în fața voastră plângând.

Nu uitați de sfântul botez, că sunteți botezați, și nu călcați acest lucru curat, că Dumnezeu vă are scriși și numiți prin această apă sfințită, prin această apă tulburată. Adică, așa se spune, că în vremea de demult era o apă pe care îngerul Domnului o tulbura, și cel care intra întâi după tulburare, se făcea sănătos de orice boală ar fi suferit. Așa și astăzi, Domnul Iisus a făcut lucruri care nu se strică. Chiar dacă ar veni străinii care nu-L cunosc pe Dumnezeu, să știi că nu vor îndrăzni să strice această lucrare dumnezeiască, și dacă vor îndrăzni, Dumnezeu îi va pedepsi și nu vor ajunge să strice această lucrare. Prin sfântul botez, creștinul a primit ce n-a primit nimeni niciodată, dar să știți că această lucrare dumnezeiască, cere Dumnezeu să se păzească. Nu ești botezat ca să fii necurat. Nu ești botezat ca să-ți schimbi chipul și trupul și duhul în altă viață.

Zice Domnul Iisus că va fi mare luptă și mare război între creștinii botezați și cei nebotezați. Ei socotesc că ei sunt credincioși. Adevărat vorbesc, că dacă nu voiesc să se supună Domnului Iisus Hristos, prin venirea Sa și prin botezul acesta, chiar dacă zic că sunt credincioși, să știți că e o judecată care face dreptate. E scris în Apocalipsa lui Ioan: «Domnului Iisus Hristos I S-a dat putere să judece toată suflarea, de la răsărit până la apus, de la miazăzi până la miazănoapte, și pe cei adormiți».

Iată, sunteți sărmani, nu aveți ce mânca, fiindcă bogații au urât săracii, precum bogatul a urât pe săracul ce zăcea la poarta sa și se numea Lazăr. Cine sunt bogații? Sunt preoții. Le-a dat Dumnezeu din avutul Său, le-a dat din Trupul Său și din Sângele Său, ca să dea de pomană la săraci și la bolnavi, să-i facă sănătoși. Adevărat vorbesc, că numai un bob de muștar de va gusta cineva, se va tămădui de orice boală, dar credința sfântă e plata, că Dumnezeu a zis: «În dar ați primit, în dar să dați»*, dar dacă veți primi plată, veți fi osândiți.*

... Maica Mea nu plânge pentru lumea aceasta, că ea nu plânge pentru Mine, nici pentru tine. Lumea plânge când îi este foame, plânge când îi este frig, plânge când îi moare cineva, nu plânge pentru Noi, nu plânge pentru păcat; a uitat acest plâns. Își plânge mortul până la groapă, o cale scurtă. După ce l-a îngropat, a uitat, și pune pe masă și mănâncă. Deosebiți-vă de lume întru toate. Nu duceți mortul numai până la groapă și apoi să-l uitați, ci purtați-l în inimă, și dacă îi veți face ce e orânduit de Dumnezeu, o să-l mângâiați, o să-l bucurați și va aștepta să vă întâlniți cu el la înviere.

Fiilor, fiilor, apropiați-vă de Mine, apropiați-vă de Dumnezeu, că aproape e sfârșitul acestui veac; nu sfârșitul pământului, că pământul nu se sfârșește, ci se curățește. Precum ești azi pe pământ, așa vei fi și după mormânt, că atunci nu vei mai avea hotar, ci va fi o grădină sădită de mâna dumnezeiască. Vei avea ce mânca și ce bea, nu băutură îmbătătoare, ci vei bea băutură scumpă, binecuvântată și sfințită și nu te vei mai sătura de gustarea sa. Nu fiți fără minte, fără cunoștință.

... Faceți case, ca să nu vă facă ei. Faceți casă, nu înaltă cum fac ei, chiar dacă ei zic s-o faci cu multe rânduri. Ți-aș spune s-o faci mică, dar ți-o dărâmă, că zice la carte de cine face casa înaltă, că se va pedepsi.

Nu vă mai supărați de boli. Nu mai alergați la oameni, că pe voi nu vă vindecă, ci mai rău vă îmbolnăvesc. Dumnezeu nu-ți cere avere ca să scapi de durere, ci îți cere credință, îți cere să-L iubești din toată inima și să-L urmezi.

... Alt cuvânt grăiesc, că din pricina prea multului alcool, va lua tot pământul foc și va arde și nu știi unde te vei piti. Unde ai să te duci? căci focul se va întinde cum se întinde pe iarba uscată. Dar tu, care vei avea în inima ta credința și pe Dumnezeu, nu vei arde. Ascultă, creștine, ce ți se spune astăzi că vine. Dacă nu a venit mâine, să nu te înșeli, că vine! Ferește-te! Dumnezeu te învață de bine.

De unde a venit hăinuţa de petrol? O, tată, dacă s-au deschis porţile să vină străinii!... O, n-a purtat românul ce poartă astăzi.

... Domnul Iisus spune prin gura Maicii Sale: *„Cer ca să nu mai urâţi această trâmbiţă, că toţi vin să pună multe întrebări“.* Nu mai cereţi, că nu mai primiţi dacă credinţa voastră nu e deopotrivă cu a Mea. Nu uitaţi: aveţi în cer părinţi care v-au născut cu duhul, aveţi părinţi care au suferit pumni, au suferit chinuri.

... Cere tot tineretul să meargă la şcoala de alfabete şi nu cere nimeni să meargă la şcoala de călugărie.

9/22 septembrie 1978

Credinţa sfântă va birui pe antichrist. Vine judecata dumnezeilor mincinoşi. Lumea aşteaptă să-l vadă pe Antichrist. Antichrist e prieten cu împăratul şi cu argatul şi cu preotul.

... Va veni vremea de la Dumnezeu ca poporul Meu să fie deosebit de toată lumea de pe pământ, să fie despărţit de toată lumea de pe pământ. Veţi sta în faţă cu antichrist, şi prin credinţă sfântă, antichrist se va topi ca ceara. Fiţi desăvârşiţi şi purtaţi-vă credinţa sfântă, căci prin credinţa sfântă se vor face minunile care nu s-au făcut de la început până la sfârşit şi veţi zice muntelui: *„Mută-te!“* şi se va muta. Orice cuvânt veţi repeta, se va lucra aşa. Aşa se va topi duşmanul credinţei.

... O, poporul Meu, nu te mai numesc poporul Meu, că te-am numit poporul Meu, dar cuvântul nu Mi s-a împlinit, căci adevăr adevărat grăiesc: când va veni ziua judecăţii, Mă voi ruşina de fapta ta, care se va arăta, că nu va rămâne nepedepsită nici o vină. Poporul Meu, ascultă aceste cuvinte, că nu sunt făcute de nimeni, ci sunt cuvinte făcute de puterea sfântă. Ce vei zice când Dumnezeu Tatăl îţi va spune: *„Creştine, creştine, vino după Mine!“* şi tu nu vei veni şi vei mai zăbovi ca să-ţi faci treburile, să-ţi împlineşti lucrurile pământeşti? Aşa se va întâmpla, şi Eu, Cel ce am fost cu tine, voi rămâne de ruşine când voi vedea că a trecut ziua şi n-ai venit, a trecut noaptea şi n-ai venit, a trecut săptămâna şi n-ai venit, au trecut luna şi anul şi n-ai venit. Ce voi răspunde Eu, ca Fiu al lui Dumnezeu, pentru neascultarea ta? Ce răspuns voi da când Tatăl Meu şi toată făptura a aşteptat venirea ta? Că vei fi chemat degrabă, fără să zăboveşti. Şi ce voi răspunde Eu, Fiul lui Dumnezeu, de păcatul tău? că am trăit cu tine, şi tu ai trăit fără Mine; am lucrat cu tine, şi tu ai lucrat fără Mine. Ce voi răspunde Eu pentru acest lucru? căci va deschide Dumnezeu pământul să intre păcătoşii, de vii, în crăpăturile pământului, şi în loc să intre păcătoşii, vor intra şi cei ce Eu i-am socotit credincioşi sfinţiţi. O, poporul Meu, dureros este păcatul tău, care se pune pe Mine! Dureros este păcatul tău, care se aşează ca o coroană de spini pe capul Meu! Iată a doua suferinţă, tată, a doua suferinţă. Iată a doua răstignire pe cruce. Iată a doua lovitură peste gură, căci te-am lăsat să vii, şi tu n-ai venit. Te vei uita la omul care te-a dus de la Mine la el şi ţi-a spus să munceşti ca să trăieşti şi ţi-a spus că numai prin muncă trăieşte omul şi ţi-a spus că e minciună că-l ţine Dumnezeu pe om.

Uite, tată, se va arăta în faţa ta om care a trăit ani mulţi, că s-a hrănit numai cu cuvântul sfânt. Munca lui a fost să se semene numele Domnului Iisus Hristos, să-l semene în inimile celor necredincioşi. Şi unde a făcut, adică unde s-a găsit pământ bun, a răsărit acel cuvânt. Din acest cuvânt a venit hrană de sus şi l-a întreţinut, că a trăit sute de ani, nu ca astăzi, zece, douăzeci, patruzeci, cincizeci, mai până la şaizeci, mai până la şaptezeci, mai până la optzeci, iar peste optzeci, e suferinţă şi viaţă amărâtă.

Cei ce trăiau sute de ani, necazuri nu aveau, bolnavi nu erau, şi prin puterea lor făceau minuni.

... Să ştiţi că s-au scurtat zilele de trăit. S-au scurtat, că faceţi păcat, şi păcatul a adus moartea, a adus boala în trup şi a adus foametea pe pământ.

... Va veni ziua judecăţii dumnezeilor străini, care i-au omorât pe creştini şi i-au lăsat să moară întru toate.

... Citeşte în carte, nu citi poveşti. Citeşte, tată, că dacă vei ştii cartea de la cap la cap, poate să stea în faţa ta toată făptura să-ţi spună minciună, şi nu te va înşela, că tu ştii că acela e mincinos. Uite ce de sfinţi s-au suit pe scara credinţei la cer şi se uită la tine şi îţi fac cu mâna şi îţi zic: *„Vino după mine!“.* Şi nu sunt tainici, că dacă ar fi tainici, nu ar fi lăsat Dumnezeu profeţi şi prooroci, şi ar închide gura la toţi, ca să nu vă mai spună nici un cuvânt.

... Iată, astăzi, omul doar când doarme nu mănâncă. Încolo, tot timpul mănâncă şi bea. Îmbuibarea omului de azi întru toate l-a dus la judecată. Cine va fi osânditorul omului? Păcatul şi tatăl păcatului. Dumnezeu a măsurat cu măsură şi cât să mănânci şi cât să dormi şi cât să munceşti şi cât să te veseleşti. Toate sunt cu măsură, dar tu ai stricat măsura dreaptă şi ai făcut măsura strâmbă. Ascultă, că adevăr adevărat grăiesc: vai de cel ce a stricat măsura cea dreaptă pe care a făcut-o Dumnezeu pentru viitorul său! Dacă ai fi ţinut măsura lui Dumnezeu, nu erai nici bolnav, nu erai nici cum eşti astăzi, şi erai într-un mare rai. Împacă-te cu Dumnezeu, şi tu, bolnavule, şi tu, sănătosule. Împăcaţi-vă cu Dumnezeu şi reparaţi-vă greşeala. Ştergeţi-vă greşeala, ca să nu se afle la ziua de judecată, că dacă o grupă de creştini se află astăzi pe pământ în viaţă bună, se repară tot neamul, şi cel de pe pământ pe care îl ai, şi cel osândit pe care îl ai.

Ce vei zice, tu, creştine, la ziua judecăţii, când îl vei vedea pe cel înviat din groapă, înconjurat de diavoli, şi îţi va fi soţ sau frate, bunic sau soră, tată sau mamă, sau îţi va fi copil? Ce zici, n-ai să plângi pentru ei? O, tată, că nu te-ai rugat pentru ei! O, tată, tată, rugaţi-vă pentru ei!

Nu te amăgi, că omul acela care a umplut pământul de minciună şi de muncă în toate zilele şi nopţile şi nu vă lasă să vă mai rugaţi, să mai postiţi, acela a pustiit pământul şi inima ta. Acela, este scris în carte, într-o clipeală de ochi se va schimba, şi va veni altul şi mai rău ca acela. Şi apoi, altul va stăpâni, şi ordine mare va face. Va face drum lui Dumnezeu spre judecată.

... Nu vă duceţi să învăţaţi să zidiţi palate. Ajunge, că are Gog zidari. Nu vă duceţi să învăţaţi, că tot muntele de astăzi e fără Dumnezeu.

... Eu să fiu ca tine, fecior sau fecioară, n-aş mai dori căsătorie, şi aş sta aşa, ca să nu se mai nască pentru Gog, să-i pună la numărătoarea lui. Voi ştiţi că omul acesta ridică de pe urma pruncilor voştri miliarde de lei? Ştiţi? Nu ştiţi, că în sfânta Scriptură scrie ascuns.

... Da, aşteaptă unii să-l vadă pe antichrist, şi antichrist a îmbătrânit în lume. E bătrân de zile, merge în toiag şi îl urmează mulţi, că mulţi antichrişti s-au născut dintr-însul. Dar când se va descoperi, ce jale mare va fi! că atunci se va descoperi numele; i se va spune tatăl minciunii şi tatăl tuturor lucrurilor ce sunt puse prin vitrini.

... Preotul să postească, să nu bea, să nu curvească, să nu se îngraşe. Nu-l vorbim de rău, ci vorbim de păcatul său. Tată, atâta ştiu ei: abia aşteaptă să vadă cine mai moare, să se ducă să ia banii pe munca sa. Abia aşteaptă cine mai face nuntă, ca să se ducă şi el să ia parte la ea.

... Sunteţi în mare primejdie, că faptele preoţilor fac lumea să-i duşmănească, duc lumea să păcătuiască, duc lumea de râpă. Dar mai e puţin timp şi vei vedea că preotul vine la poarta ta şi spune: *„Dacă mai faci rugăciune, te leg să nu mai poţi ieşi afară din casă“.* Vai de preotul care-l leagă pe cel credincios să nu mai creadă în Domnul Iisus Hristos! Aşa scrie pentru el în carte, şi scris este să se caterisească.

... De ce preoţii nu-i împărtăşesc pe credincioşi de câte ori voiesc aceştia? că iată, au monopolizat lucrul sfânt, lucrul dat de Mine. Antichrist e pe pământ şi e bătrân şi s-a făcut apropiat prieten şi cu împăratul şi cu argatul şi cu preotul. Numai cu credincioşii Mei nu se poate împrieteni, şi între ei e un mare război cu foc.

... Fiilor, ţineţi minte, că e un grup de creştini care au aflat de masa voastră şi vor veni şi ei să ia parte. Nu sunt aduşi de voi, sunt trimişi de Noi.

Cer cu hotărâre: schimbaţi-vă viaţa voastră! Din creştet şi până-n tălpi, să fiţi duhovniceşti în purtare şi în lucrare.

11/24 septembrie 1978

Lipsa vieţii creştineşti şi a smereniei sfinte aduce durere Domnului.

... Copilaşii Mei, cer îndreptare. Îndreptaţi-vă, că uite, vremea e sosită să fie cântărită. Cer îndreptare şi la viaţa duhovnicească. Nu mergeţi la bisericuţă cu rochiţa scurtă. Nu lăsaţi copiii să mănânce în bisericuţă. Nu faceţi bisericuţa cantină. Nu faceţi bisericuţa casă de odihnă. Nu faceţi bisericuţa casă de vorbit. Nu faceţi bisericuţa teatru de glumit. Când aţi intrat pe uşă, să vă fie privirea sfântă sus, la cerul sfânt, că pe uşa sfântului altar şade Împăratul, Care a venit de mult, de dimineaţă a venit cu Pruncul în braţe, ca să-L jertfească pentru mântuirea voastră.

De ce voieşti mereu frumos, frumos? Aduceţi-vă aminte de viaţa unei ucenice, cuvioasa Parascheva, care, venind de la bisericuţă, s-a întâlnit cu o cerşetoare şi s-a dezbrăcat de hăinuţa sa scumpă şi i-a dat-o cerşetoarea pe cea urâtă, şi ca să n-o dojenească părinţii ea a plecat de acasă. Unde? A plecat la mănăstire, că părinţii o opreau de la purtarea sa, şi ea a plecat pribeagă şi s-a dus la mănăstire. Iată cum erau pe vremea aceea fecioarele din mănăstire: cu rochiţa săracă, nu luxoasă de preţ, nu frumoasă de preţ. Că şi atunci muncea, dar cu ce muncea, întreţinea mănăstirea, nu corpul, şi întreţinea duhovniceşte casa lui Dumnezeu. Pe unde se strica, repara. Fiecare monahie dădea din munca sa la reparat şi îşi făcea chilie din munca sa, dar nu aşa cum este acum, lux.

... Sunt supărat pe toată suflarea de azi, nu numai pe păgâni, ci şi pe creştini, că aleargă după frumos şi după lux, şi acestea aduc multă pagubă vieţii monahiceşti şi duhovniceşti.

... A putrezit locuinţa acestui duh. Nu e suferinţă de la necredinţă sau că nu a avut ceva, ci e suferinţă grea, e boală grea de la cel ce nu vrea să facă voia Mea.

... A zis Domnul Iisus: *„Lungeşte-ţi rochiţa!“*, şi s-a uitat urât la Mine. A spus Domnul Iisus: *„Te-am văzut fumând!“*, şi s-a uitat ca cel mai aprig duşman al Meu. Nici Caiafa, nici Irod nu s-au uitat aşa de aprig ca acel fecior sau fecioară. A spus Domnul Iisus Hristos: *„Să nu se poarte creştina cu capul descoperit, să nu se poarte cu piciorul descoperit, să nu se poarte cu tocuri la încălţăminte, ascuţit sau înalt“.* Şi la aceasta a fost mare război între Mine şi ei. Acum nu mai zic nimic. Tac şi înghit Eu, că e rândul Meu, dar mai târziu e rândul tău, că vei înghiţi până te vei umfla şi vei crăpa şi vei striga şi nu te voi salva. E greu, tată, e greu ca cineva să facă ascultare de învăţătura Mea. E greu, e greu, tată. Asta e suferinţa vasului Meu: neascultarea poporului. Asta e, tată: neascultarea poporului întru toate. Fiule, putere am s-o vindec Eu, dar s-o vindece poporul care o chinuie.

9/22 octombrie 1978

Duhurile necurate intrate în România vor fi nimicite prin crucea creştinilor. Minciuna din şcoli învaţă că omul nu este făcut de Dumnezeu

... Ce înseamnă: *„În numele Tatălui“*? Adică: Unul singur este Dumnezeu. Al doilea e Fiul, pe Care L-a trimis pentru tine ca să fii fericit. Şi al treilea ce vine? E Duhul Sfânt, adică acoperământul cu care se acoperă pământul, dar nu tot, nu şi cel păcătos. Al patrulea ce vine? *„Amin.“* Ce înseamnă? Aşa să fie.

... Un vânt de la apus şi din miazănoapte a adus cu avioanele, a adus cu camioanele, a adus cu trenurile, a adus cu toate sculele de transporturi duhuri necurate, ca să vă nimicească în ţara voastră, în casa voastră. Vezi ce a făcut cel ce a voit să fie stăpân pe România şi prieten cu mulţi? Iată, o să intre şi în casele voastre dacă nu sunteţi credincioşi. Crucea ta le va aduce moartea şi nu se vor lipi de casa ta, iar pe cei răi îi va mânca această cruce. Sunteţi rugaţi: goniţi din ţara voastră, goniţi din casa voastră tot ce se aduce spre nimicirea voastră, că toate vor fi nimicite. Aţi auzit? Ţineţi minte aceste cuvinte. Nu mai pierdeţi vremea cu sapa, nu mai pierdeţi vremea cu lopata, nu mai pierdeţi vremea pentru lucruri pământeşti, şi ocupaţi-vă de hrana duhovnicească.

Uite, pământul e plin de preoţime care s-a înşelat amar şi nu le mai face slujba un ban, nu e primită slujba. Adevăr adevărat îţi grăiesc, că nu are putere. Scrie undeva pe hârtie că sfinţii apostoli nu au putut să vindece un bolnav. De ce? Nu aveau postul şi nu aveau credinţa toată, că era legănată, că ar fi sau nu ar fi Domnul cu ei, aşa cum ziceţi şi voi astăzi.

Oiţele Mele, plin e pământul de oi, dar nu sunt de valoare ca voi, nu sunt scumpe ca voi. Vei vedea cum se va vinde oiţa pe nimica toată, dar pe tine nu are cu ce să te plătească cine vrea să te cumpere astăzi. Nu te da pe o sticlă de băutură. Nu te da pe o friptură sau pe o mâncare bună. Nu te da nebun pe o femeie. Nu-ţi pierde preţul pe care ţi l-a dat Dumnezeu.

... Copilaşii voştri sunt rău învăţaţi de profesorii şcolii de azi. Sunt învăţaţi să-L urască pe Dumnezeu. S-a auzit din cer cum un profesor a spus că omul e un simplu animal. Nu este adevărat. Omul este chipul pe care l-a făcut Domnul. Aşa să povestiţi copiilor voştri. Copilaşii voştri sunt amăgiţi că nu voi sunteţi părinţi, ci ei le sunt părinţi, că ei îi hrănesc şi îi nutresc. Voi să nu-i lăsaţi aşa, şi spuneţi-le că mint profesorii. O, tată şi mamă din vremea de astăzi, luptă-te cu familia ta, ca să n-o ia altul. Bagă-le în inimă crucea pe care a purtat-o Domnul. Nu lăsaţi copiii voştri să se amestece cu copiii din lume.

... Aveţi grijă de trâmbiţa Mea, că nu-i mai dă nimeni nici o ascultare, nu-i mai dă nimeni nici o atenţie, şi îi dă numai durere de moarte şi îi înfige numai cuţite de moarte, din tălpi şi până în creştet.

19 octombrie/1 noiembrie 1978

Când glasul Domnului se va auzi peste pământ, munţii se vor sfărâma. Proorocie despre sfârşitul lui Ceauşescu. Nu va rămâne piatră pe piatră din zidirile lumii. Pământul va rămâne gol de oameni.

... Fiule, repară vocea vasului Meu, repară credinţa, că nu vrea să creadă poporul. Zice că e voce femeiască, nu e vo-

ce bărbătească, nu e vocea lui Dumnezeu. Eu am strigat: *«Cum Mi-e trâmbiţa, aşa Mi-e şi vocea»*. Vocea Mea se va arăta la vremea sa, şi cine va auzi, va încremeni, că şi pietrele se vor sfărâma, şi munţii se vor dărâma la vocea Mea. Fii mulţumit aşa cum Îşi arată Dumnezeu acum vocea prin trâmbiţa Mea, căci vine vremea să-ţi arate Dumnezeu vocea Sa, şi e rău, că nu te-ai pregătit. Dacă vei fi cu Mine, vei sta în picioare cu răbdare şi Mă vei asculta; nu te vei clătina, nu te vei dărâma dacă vei fi pregătit.

Pregăteşte-te cum ţi-am spus. Pregăteşte-te, că de aceea M-am plecat până unde Mă aflu astăzi, la un trup nepreţuit, ca să înfrâng pe cele de sus, mândre.

Am părăsit cerul şi pe Tatăl Meu. Am părăsit grădina împodobită de frumuseţi. Am părăsit îngerii, surorile şi fraţii. Am părăsit locul iubit şi M-am coborât jos, pe pământ, dar sunt în Duh, nu sunt în trup. În trup când Mă voi arăta în toată slava Mea, se vor cutremura toate. Sunt într-un trup în care Tatăl Meu a binevoit să fiu.

Veniţi-vă în fire, că mulţi plecaţi de la Mine; nu vă mai convine viaţa cu Mine. Eu vă spun: nu vă înşelaţi. Înhămaţi bine trupurile, ca să nu ucidă duhurile, că trupul neînhămat e ca un armăsar neînvăţat la ham când l-ai pus la car, şi dacă nu are frâul bun, strică şi hamul, strică şi carul, strică şi pe cel ce-l ţine de frâu.

... Femeilor, nu mai purtaţi rochiţa scurtă, că vai şi amar va fi de voi. Şi mereu am spus: împuţinaţi-vă numărul rochiţelor, nu le mai înmulţiţi.

... Copilaşii Mei, aţi dorit să fiţi la serviciu. La serviciu dacă a intrat o creştină, este de râs la lume. Pentru că e îmbrobodită, e batjocorită. Dacă femeia creştină e cu rochia lungă, e batjocorită. Dar tu să taci. Dacă vrei, să faci pe surdul, să faci pe mutul, să faci pe orbul, să nu bagi în seamă. Te invită în mijlocul lor, nu te duce, ca să nu-L superi pe Dumnezeu. Iar dacă nu poţi, părăseşte lucrul tău şi vino la casa ta. Nu face aşa cum cere lumea. O, dacă ai putea tu să aduci pe cineva din locul acela, un suflet osândit de duhul rău! Era bine să ai serviciu în casă la tine, că în casă la tine eşti comandant.

... Dumnezeu S-a hotărât să pună foc la toate. Ţine minte, că numai două minute au trecut de când a plecat şeful cel mare de la fabrica de la Piteşti. Diavolul l-a scos, dar să ştiţi că nu scapă, şi veţi auzi că-l prinde o cursă grea, fiindcă a dus ţara Mea de ruină, că n-a fost aşa de când e veacul. A amestecat oile cu caprele, a amestecat maimuţele. O, tată, ce a făcut! Nu se mai cunoaşte chip de chip. Dacă ar fi un om plăcut lui Dumnezeu, n-ar îngădui făpturilor să se poarte necuviincios. A adus toată suflarea în foc, aşa cum a început să ardă din loc în loc. Să vezi, tată, cum va arde pământul tot.

Unde sunt părinţii acelor fiice pe care le lasă să umble goale, le lasă ca pe nişte vite, ca pe nişte dobitoace? Unde sunt acei părinţi? Că Eu, ca Dumnezeu, împreună cu tot cerul Meu, plâng şi Mă jelesc când le privesc. Să vedeţi teatrele, să vedeţi meciurile. Nu vă uitaţi când vedeţi acestea. Plângeţi în hohote, că e pieirea lor. Ei sunt fiii pierzării, ei sunt fiii focului şi ai potopului. Aţi auzit? Se vor osândi fiii pentru părinţi, şi părinţii pentru fii. Plângeţi împreună cu Mine şi cu Fecioara Maria, Maica Mea, care nu mai poate suporta.

... Am spus aşa: grăbiţi-vă, creştinilor care mai aveţi fii şi fiice, grăbiţi-vă cu mănăstirile, înainte de a veni la uşa voastră să vi-i ia *„natura“*. Vine *„natura“* şi vi-i ia. Care natură? Natură este omul fără Dumnezeu, fără duh. De ce-i zice natură? Pentru că nu mai are chipul dumnezeiesc, şi are chip dobitocesc.

... Mai e puţin şi se umple totul de blocuri şi vine cernerea. Nu va rămâne piatră pe piatră nedărâmată. Nu va rămâne munte nerostogolit. Nu va rămâne vale nenivelată.

... Feriţi-vă, tată, că astăzi sunt numai păcate, numai păcate în toate casele, numai păcate în tot locul, numai păcate pe toate potecile şi pe toate vâlcelele. De aceea vă spun: păstraţi-vă bine viaţa creştină şi aduceţi-vă aminte de mâna pe care a pus-o Dumnezeu peste voi.

... Nu vedeţi cum piere lumea? Nu piere cu unul, cu doi, ci pier cu miile, şi vor pieri cu milioanele, până va rămâne pământul gol.

4/17 noiembrie 1978

Văile se vor nivela, iar cerul se va vedea în toată frumuseţea sa. Cuvântul Domnului nu se vinde pe bani. Cei morţi se vor trezi şi se vor ridica. Strămoşii se vor scula şi vor deschide locaşurile sfinte, zidite de ei.

... Fiilor, veţi vedea ce n-aţi văzut pe pământ de când e zidit acest pământ. Veţi vedea munţii cum se vor sfărâma. Veţi vedea văile cum se vor nivela. Veţi vedea cerul cu toată frumuseţea lui. Vor curge de pe cer şi stelele şi soarele, şi cerul se va face sul şi va fi cum leagă cineva o carte la ambele capete.

... O, mamă şi tată care ai fii şi fiice şi se poartă cu îmbrăcăminte proastă şi păgână! Te vei osândi de această îmbrăcăminte. Chiar de aici de pe pământ vei începe să fii osândit, că ai îngăduit fiilor şi fiicelor tale să fie răi şi să hulească cuvântul dumnezeiesc.

... A venit timpul care nu este aşteptat şi nu este crezut. A venit timpul care nu este văzut, dar se vor vedea toate împlinindu-se.

... Staţi cu Mine faţă în faţă, dar staţi în Duhul, că precum S-a născut Domnul în trup, aşa a venit şi în Duh, şi lucrează în făpturi de jos. Dacă vorbea Domnul în toată lucrarea Sa dumnezeiască prin făptură înaltă, ce făceai tu, sărace, astăzi? O, nu ajungeai să ai acest cuvânt sfânt.

... În dar aţi primit, în dar să daţi şi să nu vindeţi pe bani acest dar, căci dacă-l vinzi pe bani, mai bine te duci în cel mai adânc loc şi îţi legi o piatră de gât, şi mai bine îţi va fi. Dacă vrei să dăruieşti cuiva bani, să zici aşa: *„Această milostenie I-o dau lui Dumnezeu ca să-mi facă şi mie parte la locul Său“*, dar nu cumpăra pe bani cuvântul acesta, că e păcat de moarte. Dacă ai dat la cineva un ban, nu pomeni să fie plătit cu bani acest cuvânt.

... Credinţa este sabia care te apără în toată împrejurarea ta. Cine are credinţă în Dumnezeu, are şi putere împotriva vrăjmaşului său.

... Iată, trâmbiţa Mea prin care grăiesc, e distrusă, că dacă ar fi un om pământesc, nu s-ar mai folosi de acest obiect, şi l-ar curma. Dar Domnul Iisus nu face aşa, şi Se foloseşte mereu de trâmbiţa Sa; o pansează, o spală pe răni, o îngrijeşte şi de dânsa Se foloseşte. Vai de cine nu ascultă învăţătura sfântă şi aduce durere multă acestor oase zdrobite, tată! Crezi? Vedeţi voi, odată, când se va sfârşi această viaţă, ce este? căci Dumnezeu Îşi va face planul Său şi Îşi va arăta toată mărirea Sa.

... Tată, nu te mai uita la mortul care se îngroapă, că va fi zi când nu se vor mai îngropa morţii şi va fi că într-o clipită de ceas se vor trezi şi unii şi alţii.

N-ai văzut niciodată pe diavolul în bisericuţă, dar Domnul vede diavoli mulţi. Tu n-ai văzut, că şade ascuns, tată.

O, ce mai plâng îngerii deasupra catapetesmei când văd atâtea capre în bisericuțe! Ascultă, creștine: capre, nu făptură omenească, ci capre. Plânge Maica Domnului, plânge cu suspine adânci că a ajuns bisericuța ca templul cel de atunci când se neguțătorea în el. Nu mai e un Domn Iisus în trup să mai gonească duhurile necurate cu biciul din această casă sfântă.

... O, a venit vremea să pleci din mănăstire. A venit vremea să pleci din bisericuță și să te duci la sihăstrie sfântă, unde nu este dușmănie, nici ură, nici lăcomie, și este numai Dumnezeu cu mila Sa.

... Moșii și strămoșii voștri au zidit mănăstiri pentru copiii de azi și de mâine. Pentru voi, tată, au zidit moșii și strămoșii voștri această casă. De ce au făcut din locașul sfânt muzeu? Crezi că se vor deschide? Singure se vor deschide. Nu mai e un Constantin Brâncoveanu să vină să le deschidă. Nu mai e un Ștefan cel Mare să vină la Voroneț. Nu mai e, dar rugăciunea lor sfântă, care se face, o deschide. Dar dacă nu vei avea credință, să știi că nu vei călca în această casă sfântă. Mănăstirea Cernica, cine a făcut-o? Sfântul Calinic. Nu mai e mâna sa, nu mai e nici un nepot; toți beau țuică. Nu mai e cine să descuie chiliile, nu mai e nimeni, dar să știi că mâna lui va deschide ușa locașului. Poate zici că nu s-a închis, dar e închisă, copilul Meu, și multe mănăstiri sfinte sunt încuiate cu chei de fier și de oțel, copilașii Mei, dar să știți că cine le-a zidit, aceia le vor deschide pentru cei aleși ai Mei. Fii și tu ales, creștine, ca să mănânci în casa lui Dumnezeu acea pâine pe care a mâncat-o Ștefan cel Mare, acea pâine pe care a mâncat-o Vodă-Negru. Ei nu puneau banii la C.E.C., ci făceau locașuri sfinte.

... Pregătiți-vă duhovnicește. Să nu iasă din gurița voastră cuvinte rușinoase. Să nu se zidească în inima voastră temelie rușinoasă, ci să fie templu dumnezeiesc. Să nu fiți aceia care vor fugi la munte ca să se ascundă.

... O, ce vă veți jeli și ce vă veți zdrobi de ceea ce ați avut și n-ați prețuit! Căutați la Apocalipsă, că zice că va fi trecut prin sabie tot cel ce a luat mireasă sau mire din altă parte. Chiar dacă e botezată sau botezat, dar nu e, că s-a tăvălit în păcat după ce s-a botezat.

... Să știți că în blestem cade acela ce nu crede că Dumnezeu a văzut păcatul său.

... Părăsiți mintea pământească. Fiți duhovnicești, că Dumnezeu vă iubește pe toți. Nu sunteți unul de neam înalt și unul de neam de jos, și toți sunteți deopotrivă.

20 noiembrie/3 decembrie 1978

Duhurile rele în luptă cu lucrarea cuvântului. Vine judecata. „Când va lua pământul foc, credincioșii Mei nu vor arde". Închinarea la idoli stinge iubirea de Dumnezeu. Proorocie: va pieri conducătorul.

... Apropie-te de Mine, că uite, și văzduhul și pământul e plin de păgâni, e plin de duhuri rele, care vor cu toată voința lor să piardă. Ce? Să piardă lucrarea lui Dumnezeu, și din afară, și din drumul tău, și din pieptul tău.

... Puțin, puțin și nu ne mai întâlnim decât la judecata oficială, și apoi vine judecata particulară, și apoi nimeni nu va mai scăpa nepedepsit de fapta sa cea rea.

Pe pământ sunt multe feluri de creștini, dar singura turmă este aceea pe care a lăsat-o Domnul Iisus pe pământ, aceea prin cruce. Nu alunga crucea, căci cu ea S-a pogorât în iad și i-a scos pe ai Săi, și tot prin ea vei ajunge sfânt, tată. Crucea e vrăjmașul cel mai înverșunat al duhurilor rele. Crucea îl va îndepărta pe satana din fața ta. Da, copilașul Meu, să știi că va sta în fața ta oștire fără cruce și te va judeca, și dacă nu vei ști credința adevărată și nu o vei purta, să știi că vei ajunge rău, așternut sub picioarele duhului rău. Vei sta în față cu antichrist și împăratul va plânge când va vedea că l-a înșelat antichrist.

S-a umplut pământul de mașini, dar și de morți. S-a umplut pământul de păcate, că poate să plouă în fiecare zi și în fiecare noapte, că tot nu se spală, pentru că rămâne întinat, căci pământul e atins de păcat care n-a fost de la zidirea lui.

... Vine vremea să mergi la război, și mâna aceluia care nu se poartă cu lucrul Meu, va fi tăiată.

... Când va lua pământul foc, credincioșii Mei nu vor arde. Nu va rămâne pom sau casă nesurpată, nimic nesfărâmat, nici cât pui degetul, neînroșit în foc, ci numai acest cămin va rămâne.

Țineți minte și citiți parabola cu Noe. *„Noe, sunt mama ta! Noe, sunt cumnata ta! Noe, sunt unchiul tău! Sunt nepotul tău!"* Dar Noe nu putea face nimic, că ușa era încuiată nu de el, și cei de afară nu credeau. Cine o încuiase? De sus, că ziceau și strigau cei din afară: *„N-o veni potopul? că intru la Noe și îl fac praf!".* De ce n-au spart corabia, fiilor? Că n-au putut, că nu le-a mai dat Dumnezeu răgaz să facă așa. Că nici astăzi cel ce te amenință pe tine nu va mai avea răgaz, că toată suflarea va trece prin foc.

... Te culci în pat și faci păcat, și apoi vii să te atingi de trupul acesta prin care îți grăiesc. O, spălați-vă bine de rugină!

... Am spus să nu-l iubești mai mult pe copilul tău decât pe Dumnezeu, că aceasta e închinare la idoli.

... Va pieri conducătorul. Îl urmăresc trei persoane să-l prindă la un colț și îl vor lovi, și apoi va muri, și apoi va veni năvala toată și va intra năvală în case și va face necazuri peste necazuri. Fiecare are hotarul său. Fiecare își are sfârșitul său. Numai Dumnezeu nu-Și mai are sfârșitul Său, și nici poporul Său nu se sfârșește.

Vă roagă Preasfânta Fecioară Maria, Maica Mea, să fiți creștini, căci sfânta Fecioară Maria se roagă pururea la Fiul ei pentru voi, ca să duceți viață sfântă, să duceți viață cum au dus-o înaintașii voștri, că mai sunt creștini la miazăzi, la apus, la răsărit, la miazănoapte, și cu toții veți fi strânși la această casă, și cu toții veți mânca la această masă, și când vei vedea purtarea lor, și ei când vor vedea purtarea ta, tu te vei rușina, și ei se vor rușina. Și ei nu zic frate și soră. Ei zic *„doamna mea", „domnul meu"*; ci să spună frate și soră, că Domn, Unul este.

Să știți că vă dau poruncă: în ziua de Crăciun nu veți mânca de dulce! Nici Pruncul nu a supt în acea zi, nici magii nu au mâncat. Eu zic să se țină cu desăvârșire. Cine ține această poruncă, mult bine va avea în viață.

6/19 decembrie 1978

Poporul creștin este staulul nașterii cuvântului Domnului. Vine împăratul cu botul de câine împotriva creștinilor. Curățirea României. Despărțirea de rudele necredincioase.

... Domnul Iisus Hristos, în minune Se face toate, pentru mântuirea noastră. Se face și Prunc, Se face și Pâine, Se face și Vin. Fiți atenți, că aceste lucruri frumoase sunt gata să dispară. Nu veți mai avea lucrurile acestea pe care le-au avut părinții voștri, căci se înnoiește împăratul care are în loc de cruce un semn pe frunte. Tu, creștine, să nu primești acest semn, că doar știi despre lucrul acesta care s-a lucrat la început și se lucrează până la sfârșit.

Sunt creştini care trăiesc de ani de zile şi ajung la vârstă şi nu şi-au lepădat credinţa, nu şi-au lepădat ştiinţa, nu şi-au lepădat hăinuţa.

... Domnul Iisus S-a născut şi Se naşte în fiecare an, dar nu în iesle, ci în inimile voastre. Dumnezeu te are pe tine staulul Său dumnezeiesc, te are pe tine lucru minunat. Nu arunca minunea aceasta, că vei fi blestemat.

... Creştine, vine împăratul cel cu botul de câine şi va face din sfinţenie grajd de vite şi vor trimite creştinele şi monahiile să se mărite. Ce vei face, monahie care ai depus lui Dumnezeu jurământ că stai până la moarte neprihănită? Ce vei face când te va obliga să te căsătoreşti nu cu creştin, ci cu păgân? Multe creştine şi multe monahii, la lucrul acesta se vor bucura.

Să ştiţi că mulţi dintre moşii şi strămoşii voştri au fost în mănăstiri, care au avut soţi şi soţii, dar nu s-au dus în mănăstiri şi atât, ci s-au dus să se curăţească, să se sfinţească.

Ascultă, creştine, că e vai de tine dacă te vei bucura de soarta ta pe care ţi-o va ursi împăratul acesta. Vai de tine, că altceva nu te aşteaptă decât focul cel nestins, care va urma fulgerător. Să ştii, tată, lucrul acesta, cum îl ştie un soldat care este înarmat şi i-a venit ordin să plece în paza frontului. Aşa să ştii şi tu, creştine, că nu eşti îngăduit să te uneşti cu cel rău. Mergi la luptă, că biruinţa este cu voi!

... Am venit să vă spun, care aveţi fii şi fiice care au plecat în lume cu trupuri nelegiuite: acela nu va fi iertat de s-ar ruga toată suflarea. Nu i se iartă cum nu este iertat soldatul care părăseşte locul său.

... Mulţi creştini au lăsat arma creştină şi au luat arma păgână şi aşteaptă doar ordinul de folosinţă.

... Această ţară românească se evaporă. De ce? Pentru că această ţară e o ţară sfântă, e un popor creştin, dar la numărătoare a fost una, şi acum e alta.

... Nu te văita dacă împăratul acesta de azi se va schimba. Nu te văita dacă se va dărâma căsuţa ta. Nu te văita dacă hăinuţa ta va arde. E scris, şi nu va trece până nu se va împlini. E scris că unul va sta în picioare şi nu va muri, şi altul va intra în mormânt. Nimeni nu va putea da zile celui ce intră în mormânt şi nimeni nu va putea lua zilele celui ce va sta în picioare până la venirea Mea.

Copilaşii Mei, băgaţi bine de seamă că nu mai sunt izvoare multe. Au secat izvoarele şi nu veţi mai avea unde alerga să vă curăţiţi sufletul.

... Va scrie Dumnezeu tuturor servitorilor Săi o scrisoare grea, şi când o vor citi, mulţi vor alerga la munţi, şi mulţi vor face ce a făcut Iuda, că l-au înşelat banii.

... E greu pentru elevii Mei, că stau cu cartea în faţă şi nu citesc în ea. Soldatul îşi curăţă arma, îşi poartă raniţa, chiar dacă e grea. Şi tu dacă o vei purta vei ajunge să conduci pe cineva în armata Mea.

Veniţi-vă în fire, fii şi fiice, şi cântaţi Domnului din loc în loc, că va dispare cântarea duhovnicească din gura voastră. Se va înlocui cu alta, şi vine plăcerea de a fi în lume, de a fi cu lumea. Să dispară plăcerea de a fi cu lumea. Dacă ai o soră în lume care te cheamă pe la sine, fereşte-te, creştine, că între tine şi sora ta din lume este o frontieră, că nu se aseamănă ce este la Mine cu ce este la ea.

Astăzi, în ajunul Crăciunului lor, nu s-a mai ţinut această zi, şi au mâncat nebunii şi au băut, şi unii au şi crăpat. Dar tu, creştine, de aceea ţi se spune: nu te duce la cel din lume, că te pune la masă cu sine şi n-ai ce spune, că te biruie. Eu aşa te-aş ruga: să fii departe de ruda din lume; nu te duce la ea, chiar dacă ţi-ar da toată averea sa, că de aceea ţi-o dă, ca să te cumpere.

... Fereşte-te, creştine, de lume, că între tine şi fiica ta din lume, între tine şi sora ta din lume este o frontieră. Nu te duce la cel din lume, că are masa spurcată, şi cum vei mânca la masa sa, vei băga otravă în corpul tău, adică în corpul Meu.

11/24 decembrie 1978

1979

Îmbrăcarea în viaţă creştină. Cel credincios va fi lumina lumii. Creştinii sfinţi îl vor vedea pe satana şi se vor război cu el.

... Fiţi credincioşi, căci Domnul Iisus Hristos sfârşeşte ce a profeţit, şi mulţi vor căuta acest izvor din care au băut şi li s-a părut fără gust.

... Îmbrăcaţi-vă bine în viaţă creştină, căci cine nu are haină creştină, peste puţină vreme va pieri prin ceea ce vine. Îmbrăcaţi-vă în haina duhovnicească, îmbrăcaţi-vă în lumină creştină, că piere această lume. Zice Domnul: *„Gata!“,* şi când zice: *„Gata!“,* a pierit lumea şi conducătorul ei, dar puţin, puţin şi vă veţi uita şi nu veţi mai vedea lumea, nu veţi mai vedea soarele şi luna, căci lumina va fi creştinul adevărat, bine înarmat în viaţa creştină.

... Aveţi grijă că vom trece printr-o pădure uscată. Să nu ziceţi să ocoliţi, că nu aveţi pe unde, căci de la răsărit la miazăzi şi de la apus la miazănoapte sunt marginile acestei păduri. Nu aveţi pe unde trece afară de această cale, dar să fiţi bine întăriţi şi bine stabiliţi prin aceste cuvinte sfinte.

Dacă cineva dintre voi s-a abătut din drum, nu fi ca oile, că oile pământeşti dacă se duce una se duc toate după ea. Dar voi să fiţi aşa: să iasă din abaterea sa stricată, să-Mi urmeze calea Mea.

... O, vai de răposaţii din vremurile din urmă, că nu mai are cine le face parastase, nu mai are cine le face un cuptor de pâine pentru masă, nu mai are cine le face un burduf de vin ca să bea pentru cina Mea. De aceea v-am spus: *„S-a terminat, copilaşii Mei, s-a terminat“*. Mai e ici-colea câte un cotor de viţă, dar să ştiţi că nu va mai rămâne nici acela; îl va scoate din rădăcină şi va pune altă viţă, cu altă credinţă, nu în Dumnezeu, ci în duhul rău.

... E o turmă nenumărată de creştini. Când se adună la masă, găseşti două-trei feluri de băutură la masa lor, şi pentru că i-am oprit, au zvârlit proorocia şi trăiesc, zic ei, *„după cărţi“*.

... Tată, Dumnezeu vrea să te îmbrace întru slava Sa, în cinste. Păi dacă tu nu vrei, Dumnezeu nu are ce-ţi face şi te lasă cum l-a lăsat pe fiul risipitor să-şi ia averea sa. Nu l-a bătut ca să nu plece, ci i-a dat dreptul ce i s-a cuvenit, şi el a plecat, dar a plâns după el şi nu l-a uitat. Dorinţa lui Dumnezeu de fiul Său nu l-a lăsat să piară în păcat, şi l-a înviat, şi el şi-a adus aminte din groapa de unde era şi a zis: *„Mă duc la tatăl meu, că acolo nu mâncam cu porcii“.* Şi tatăl l-a primit cu dor nespus şi l-a sărutat.

... Fiţi atenţi, că veţi avea prilejul să-l vedeţi pe satana în trup şi chiar să vă războiţi cu el piept la piept, dar să ştiţi că Domnul Iisus nu vă va lăsa să fiţi biruiţi. Dar să nu vă puneţi în mintea voastră că puterea e a voastră, ci cu semnul crucii nu-l veţi mai vedea pe satana; dar dacă te vei lupta cu

îngâmfare sau cu altă lucrare în afară de Mine, să ştii că te va băga satana sub picioare.

... Fiţi atenţi cu lucrările pe care le faceţi şi cu predicările pe care le predicaţi. Nu amestecaţi cuvintele creştine cu cele din lume, că am văzut un creştin de al Meu care vorbea vorbe stricate şi apoi zicea că n-a vorbit el, ci Duhul Sfânt. Nu amestecaţi cuvintele din lume cu cele creştineşti, că dracul a intrat şi prin această lucrare, adică prin predicile voastre.

... Vei alerga de la răsărit la miazănoapte şi nu vei mai afla, şi va veni dorul ca să mai auzi acest cuvânt şi nu-l vei mai auzi, şi dorul te va îmbolnăvi şi leac nu vei mai găsi. Că aceste cuvinte se vor întoarce înapoi în ceruri, de unde au fost trimise.

20 decembrie 1978/2 ianuarie 1979

Femeia cu mulţi copii nu este cu Dumnezeu.

... Femeia însărcinată care are cinci, şase, până la zece copii, nu este cu Dumnezeu. Că vei fugi ca de un câine şi nu vei putea fugi legată de copii. Nu este capăt de veac, ci e sfârşit de veac.

4/17 ianuarie 1979

Moartea este păcatul. Suferinţa trupului este mângâiere de la Dumnezeu. Tămâierea rugăciunii şi a caselor.

... Copilaşii Mei, să nu vină moartea peste voi. Cine este moartea? Moartea este păcatul.

... Dacă Mă iubeşti, poporul Meu, urmează-Mă. Dar cum să Mă iubeşti? Nu cu paloşul să te aperi pe tine, şi pe celălalt să-l loveşti. Nu.

... Oiţele Mele, când am plecat, am zis: *«Mă duc la Tatăl Meu şi la Tatăl vostru şi nu vă părăsesc»*. Vin înapoi, vă însoţesc peste tot locul. Numai în lucrarea satanicească Domnul nu voieşte să vă însoţească.

... Am să aduc lângă Mine mulţi creştini şi am să fac un cătun, că totul se poate, numai dacă este voinţa ta.

... Nimeni din poporul Meu să nu se vaite de ceva, ci să fie cu răbdare, că Domnul l-a pus la încercare să vadă cum e bine. Tată, nu vă speriaţi când vă doare câte ceva, că aceasta e mângâierea Mea cu care mângâi pe copilul răsfăţat. Spune, tată, crezi? Şi niciodată să nu vă lăudaţi faţă către faţă că *„tu eşti mai bine, şi fratele tău e mai rău“*, că toţi sunteţi deopotrivă la Mine.

... Adevărat este că mulţi din cei certaţi cu Mine, voiesc să se împace. Dar cine-i primeşte? Nu-i primeşte nimeni, tată. Dacă cineva dintre voi va primi pe cineva dintre aceştia, îşi ia pedeapsă grea. Feriţi-vă dacă cineva, afară de turma aceasta, vă va chema la ospăţ, că s-au pregătit să vă pună otravă în vin.

... Învăţaţi copiii să stea la rugăciune împreună cu voi. Învăţaţi copiii să se închine şi să postească, căci Dumnezeu a pregătit un nou pământ şi pentru ei.

... Tămâiaţi rugăciunea, tată, să miroasă frumos în casă. Aţi auzit? Seara, înainte de culcare, ocoliţi casa cu tămâie, că duhurile necurate pleacă turbate de lângă casă şi nimic nu-ţi fac, că se umplu de durere.

17/30 ianuarie 1979

Ruşinea lui Iuda după păcatul trădării Domnului său. Împlinirile prin rugăciune. Vedenia sfintei Virginia despre focul care vine peste lumea păgână.

... Măi copii, nu fiţi, tată, răi, că Eu am fost bun chiar şi cu Iuda, care M-a vândut, şi când Mă judecau, Eu l-am chemat. Am trimis pe un ucenic de al Meu să-l cheme să-l iert, căci am ştiut de pierzarea sa că avea să se sinucidă. Dar n-a voit să vină, şi s-a dus şi s-a spânzurat. N-a voit să vină, că i-a fost ruşine. Ruşinea lui nu a fost de la Dumnezeu, căci când M-a vândut, nu i-a fost ruşine, dar când l-am chemat Eu, i-a fost ruşine.

... Domnul Iisus a ursit să nu muriţi, şi să-L întâmpinaţi pe Domnul când va veni cu tot cerul Său.

... Când s-a făcut lucrarea prin acest vas, multe minuni am lucrat, multe miresme v-am arătat.

... Nu vă mai puneţi nădejdea în fabricile lor, în uzinele lor, în pungile lor cu bani, pe care vi le dau prin muncă. E mai bună punga duhovnicească şi care se va da la fiecare în parte.

... Copilaşul Meu, oiţa Mea, fii în loc sfânt, fii pe pământ sfânt. Nu te amăgi, nu te du în ţară străină. Au fost doi copii: Oltul şi Mureşul, şi amândoi s-au despărţit unul de altul. Mureşul a apucat-o la răsărit, şi Oltul la apus. Şi Domnul a zis Oltului: *„Oltule, râu spumegat, face-te-oi adânc şi lat, să fii mereu tulburat şi cu sânge amestecat“*. Iar Mureşului i-a zis: *„Mureş, Mureş, apă lină, şi cu unda veşnic plină, nu te du în ţară străină, că n-ai parte de odihnă“*. Oltul era păgân, iar Mureşul era creştin.

... Ai cerut vreodată sănătate de la Mine? Poate ai cerut, dar nu cum trebuie, ci cu inimă rea. Cere, creştine, cum cere cerşetorul când vine la poartă la tine şi îţi cere hăinuţă sau pâine. Chiar dacă Domnul e în lucru, îi trimite pe sfinţii Săi să-ţi împlinească cererea ta.

... Să nu-ţi fie ruşine de lume că te porţi după legea Mea. Să-ţi fie ruşine de Mine că te porţi după lume; că iată, Verginica, trâmbiţa Mea, a avut o vedere şi plângea când o vedea. Era într-o poiană verde, plină de lume, şi prin lume mai erau şi din neamurile voastre, şi a venit cineva şi a închis locul acela, şi trâmbiţa striga cu lacrimi: *„Vino la mine, căci cine se închide în locul acela nu mai poate ieşi“*. Şi nimeni nu auzea, că a venit o fanfară cu cântare dulce şi au început toţi să joace. Şi a întrebat Verginica şi a început să apuce unul, doi, până la nouăzeci şi doi, dar n-a mai putut salva pe nimeni. Abia a scăpat ea singură, că a venit focul şi i-a mistuit pe toţi. Cei ce erau afară au scăpat şi s-au sfinţit prin binecuvântare sfântă. Şi veţi vedea această vedere, că nu se ascunde de ochii voştri.

... Mai demult se purtau creştinii cu barbă şi cu plete, dar acum nu se mai poate, că-ţi pune lumea mâna pe plete şi le întinează. N-ai să poţi tu, creştine, îndura chin pentru barbă şi pentru plete, că te va ţine unul de o mână şi altul de o mână şi te vor tunde şi te vor ciumpăţi pe faţă. Şi de ce să ajungi batjocorit de Gog şi Magog?

26 ianuarie/8 februarie 1979

Corabia Domnului pentru cei credincioşi.

... Ascultă, poporul Meu, această învăţătură a lui Dumnezeu. Curăţă-ţi drumul, că-ţi vine Stăpânul să te ia în corabia Sa cum l-a luat şi pe Noe, ca să te treacă Dunărea cea adâncă şi lată şi cu sânge de martiri amestecată.

28 ianuarie/10 februarie 1979

„Şi vor fi zece ani într-un an“. Domnul începe judecata şi curăţirea pământului. Preoţi cu uniformă. Strigă strămoşii: „Unde-or fi ai noştri?“. Mânia Domnului peste „munţii înalţi“. Piere lumea, pier şi „şoimii patriei“.

... La anul pe timpul acesta Domnul începe judecata cu suprafaţa; nu aşa cum ştiţi voi judecata. Deosebită este jude-

cata sfântă. O judecată se face prin schimbarea la faţă a unor persoane care fac păcat. Dumnezeu îi judecă şi le dă vreme să se pocăiască. Ţine minte, nu uita aceste cuvinte, că sunt sfinte. Ai auzit? La anul pe timpul acesta Dumnezeu mai începe curăţirea pământului de viespi şi de viespari, de tăunii aceia mari, că nu mai poate umbla turma care face voia Mea. Şi mai începe ceva, mai începe mucenicia peste preoţia aleasă, preoţia cea bună. De aceea v-am spus: începeţi să vă faceţi comoară frumoasă în patria cerească, că nu mai aveţi prin cine să se slujească pomana voastră, că sunt preoţi de formă, sunt în uniformă, dar pe dedesubt sunt o ladă de gunoi, şi aşa se va lucra, treptat, până se va termina cu toate. Irod a omorât paisprezece mii de prunci în trup, dar un Irod de astăzi omoară de cinci ori mai mulţi prunci, dar nu în trup, ci duhovniceşte.

... Toţi moşii şi strămoşii voştri din trecut vă aşteaptă lângă un izvor de apă şi se uită şi zic: *„Unde-or fi ai noştri?“.* Nu vă mai cunosc, pentru că v-aţi îmbrăcat în haine luxoase; nu vă mai cunosc, că ei au opinci în rafturile lor, dar voi aveţi îmbrăcăminte şi încălţăminte de relon. Pe ogoare nu se mai seamănă alte materiale, că din lume lucrează stofe pentru munţii de astăzi.

La anul pe timpul acesta începe mânia lui Dumnezeu împotriva munţilor aceştia şi împotriva duşmanului care ia cruciuliţa de la gâtul copilului. La anul pe timpul acesta încep multe să se lucreze, dar nu mâna omenească, ci mâna dumnezeiască. Fiţi cu luare-aminte să nu cădeţi în groapă, că-şi va deschide pământul gura sa şi va înghiţi a treia parte; îşi va deschide gura să-şi mănânce prada care este pe el, şi aşa, până se va termina cu tot ce e împotriva Mea. La anul pe timpul acesta va fi văzut antichrist şi va fi descoperit, şi mulţi care au purtat prietenie cu el şi nu l-au cunoscut, se vor duce la spânzurătoare. Vor fi zece ani într-un an.

... Duhovniceşte grăiesc: piere lumea şi conducătorul ei şi mulţi se uită să vadă, dar Eu am spus şi nu voi minţi. Piere lumea, pier şi şoimii patriei.

O, pământule şi mare,
pentru-a ta neascultare,
vai, vai şi iar vai!
că nu vei intra în rai,
cu păcatul care-l ai.

... Ai să auzi, tată, pe Dumnezeu odată, când îţi va spune: *„Păcătos eşti, măi creştine“.* De ce? Pentru că tu te-ai socotit credincios.

7/20 martie 1979

Credincioşii vor fi scoşi din bisericile lumii. Proorocie pentru mutarea la cer a trâmbiţei Domnului. Materialul din petrol va da foc pământului.

... Să ştiţi că va pieri preoţimea şi va rămâne numai acela care vă va scoate din biserică afară, aşa cum scrie în Apocalipsă. Sunt şcolile pline de preoţime, dar mai bine n-ar mai fi, creştine, că nu e pentru tine, ci e pentru pământ, că se va deschide pământul şi îi va înghiţi. Fericirea nu e făcută din pământ, şi e făcută din Duhul Sfânt.

... Am voit să vă spun că mai avem puţin drum şi am ajuns la capăt.

... Păstrează-ţi gospodăria pentru vremea care vine, că Dumnezeu va veni în casa ta cum a venit la Avraam şi la Sarra, că la anul pe vremea aceasta ne vom muta. Dar nu întreba: *„Unde, Doamne?“*, ci să zici: *„Du-mă, Doamne, unde este voia Ta“.*

... Rugaţi-vă ziua şi noaptea ca să mai fie această scrumieră, ca să mai fie. Nu o mai tulburaţi, şi ce vă spune, ascultaţi. Dacă cineva ar avea suferinţa sa, nu ar putea purta. Din tălpi şi până în creştet e o Dunăre de apă, din cauza poporului care nu vrea să facă voia Mea.

... Feriţi-vă de materialul din plastic. Nu mai rămâne nici un trup care poartă material din acesta, şi va sări în apă ca să scape, dar mai mult va arde, că e de foc materialul. Să zicem că nu mai este decât material din acesta, că aşa vrea Gog şi Magog, dar voi nu daţi năvală ca să rămâneţi fără piele.

16/29 aprilie 1979

Vine lepădarea de Dumnezeu. Proorocie despre dărâmarea oraşelor pentru fărădelegea săvârşită în ele. Moare lumea şi conducătorul ei. Moare Antichrist şi toată armata sa.

... Iată ce vine peste tine! Cum leapădă naşul pe finul său de satana, aşa şi pe tine te va chema şi îţi va spune: *„Te-ai lepădat de Dumnezeu?“.* Dar dacă vei fi cu Mine, nu te vei uda nici pe picioare, aşa cum a scăpat şi Moise prin Marea Roşie. Cine are credinţă puternică, acela scapă. Cine are credinţă slabă, acela se atacă. Vine lepădarea de Dumnezeu. Aţi auzit?

... Ce oraş frumos e Bucureştiul! Ce oraş frumos e Târgoviştea! Ce oraş frumos e Pucioasa! Ce oraş frumos e Braşovul! Dar să ştiţi că nu vor mai fi, şi se vor dărâma.

... De la vârsta ei de nouă ani, acest trup îl am de folosinţă pentru poporul Domnului Iisus Hristos. Purta o singură rochiţă şi mânca mere pădureţe, dar erau miere, nu mere.

... A fost această trâmbiţă în Moldova la voi. De la Moldova a fost dusă la Sibiu în închisoare.

... Iată, te cheamă în faţă şi îţi spune aşa: *„Te lepezi de Dumnezeu?“.* Şi el zice: *„Da“.* De ce zice *„Da“*? De frică de ce poartă acela în mână. Cel ce zice nu, acela pătimeşte. Aici e hopul cel mai adânc, şi dacă ai scăpat de acest hop, dai mâna cu cerul. Frica e mare, dar daţi frica afară. Dar Eu zic: moare lumea şi conducătorul ei; moare antichrist şi toată armata sa.

... Vai de tine, antichrist, că ai amăgit lumea! Vai de tine, omule din lume, care te-ai legat de acest împărat! Vai! Vai! Vai de tine, pământ şi mare, că mult vei suferi, că-ţi zac leşurile pe toate drumurile şi prin toate şanţurile! Fiţi credincioşi, căci ceea ce grăieşte Domnul vor vedea toţi.

Acest trup e asfixiat duhovniceşte când grăiesc Eu din ea. Când a fost înţepată cu ace, de ce nu a ţipat? Când i-a făcut injecţii cu apă, de a umflat-o burduf, de ce nu a ţipat? Când i-a pus ouă fierbinţi la picioare şi la subţiori, de ce nu a ţipat? Pentru că Eu grăiesc atunci din ea. Când strigă într-una *„Mor!“,* de ce nu moare? Dar să ştiţi că veţi răspunde când strigă şi nu e nimeni lângă ea.

18 aprilie/1 mai 1979

Pieirea comuniştilor. Proorocie pentru surparea satului Măneşti.

... Să ştiţi că Dumnezeu a dezlegat moartea peste mulţi comunişti care stau împotriva credinţei, care stau împotriva lui Dumnezeu, care stau împotriva creştinului. Tată, care ştiţi că aţi păşit pe această cale, de v-aţi legat cu Gog, lepădaţi-vă de această lucrare, ca să nu pieriţi şi voi cu această lume. Să nu ziceţi: *„Acesta e acoperământ pentru noi“.*

... Fiilor, Domnul Iisus Hristos a hotărât ca satul Măneşti să rămână gol. Fericit cel ce va rămâne în el cu Duhul Meu.

23 aprilie/6 mai 1979

Oprirea fărădelegilor oamenilor. Proorocie despre Isaac Lachedem. Pedepsirea satului Mănești. Domnul stă pe pod de nori de heruvimi cu popor venit din cer și grăiește cu poporul Său de pe pământ.

... Această lucrare a fost pregătită prin mare suferință, prin foame și suferință grea, prin celulă și închisoare. Această ființă era în celulă și făcea cinci sute de mătănii dimineața și cinci sute după-amiază. Se ruga să nu se piardă poporul Meu din lipsă de învățătură și se ruga să fie cu Dumnezeu până la întoarcerea sa din celulă. Dar care nu a înțeles lucrarea lui Dumnezeu, a socotit că aceasta se face spre prefăcătorie, pentru bani.

... Vine sfârșitul, dar mai întâi de sfârșit vine sfârșitul bețivilor, al curvarilor, al fumătorilor, al vânzătorilor și al tâlharilor.

Să vă feriți de cădere, că este păcat greu. Chiar dacă te-ai scula, nu mai este ce a fost întâi. Păstorul ales de Mine este obligat ca acolo unde nu se înțelege lucrarea Mea, să lămurească.

... Când trece conducătorul Ceaușescu, cei din lume stau în cale și strigă osanale. Dacă un om pământesc are aceste osanale, atunci cu cât mai mult un creștin e întâmpinat de cerul sfânt.

... Copilașii Mei, gândiți-vă: unde veți fi voi când Domnul va muta toată suflarea Sa din cer pe pământ? Mulți dintre voi veți sta cu trupul și mulți vor intra în mormânt. Dar să știți că mulți nu vor mai învia din mormânt.

Mai e puțin și îl veți vedea pe Isaac Lachedem, cel bătrân și rătăcit pentru păcatul pe care l-a săvârșit. Căci în drum spre Golgota a cerut Domnul să stea pe scăunelul lui, și L-a respins spunându-I: *„Mergi!“.* Dar i-a spus Domnul: *„Tu vei merge, și sfârșit nu vei mai avea. Mormânt nu-ți voi da“.* O, acesta o să vină la tine la poartă să-ți ceară o cană cu apă. Chiar dacă tu îi vei da că ești milos, nu te va lăsa îngerul, că-ți va da peste mână.

... Domnul a hotărât ca tot ce a rămas în comuna Mănești, să piară. Și de la bloc vor pieri cei din comuna Mănești, că au fost blestemați, că au luat trâmbița Mea și au nimicit-o.

... Fiți atenți, că și elevii din școli au aparate și se duc unde sunt oameni strânși, mai cu seamă unde aud de credință.

... Copilașii Mei, mai sunt creștini ca voi, dar ei nu știu ce împărat mai e azi pe pământ. Sunt uscați, tată. Când vor ieși, să nu vă speriați de ei că au trupurile uscate. Voi să-i primiți și să-i îmbrățișați. Sunt familii, tată, femeie și bărbat, care nu se întâlnesc prin păcat, ci duhovnicește. Copilașii Mei, Dumnezeu a interzis căsătoria cea pentru păcat.

... Nu mai este sărutare sfântă. Cine este sfânt, să se sfințească, iar cine nu este sfânt, este rugat să se umilească.

... Fiule, am spus odată să nu se bea mai mult de trei pahare cu vin, dar creștinul a făcut paharul de o litră. Domnul nu a băut pentru poftă.

... Mai sunt frați de ai voștri pe care-i aștept să vină. Duceți-vă la sate, unde nu se construiesc blocuri, că toate vor fi dărâmate. Copilașii Mei, nu vă temeți că vine mânia Domnului peste voi, că Dumnezeu vă scapă.

... Fiți desăvârșiți, că uite, lângă voi e mulțime de oaspeți cerești. Au venit cu Mine, Domnul Iisus Hristos, și stau sus. Nu este acoperiș, ci este un pod format din nori, și pe nori șade acel popor venit din cer, însoțit de Sfânta Treime. Este o coroană de heruvimi care înconjoară Sfânta Treime, și Domnul Iisus este pe acest piept care vorbește. Acest trup este zdrobit în acest foc.

12/25 iunie 1979

Domnul îi deosebește din lume pe ai Săi. Cei rătăciți de la legea sfințeniei nu cred în profeția de acum.

... Uniți-vă cu Domnul prin Duhul Sfânt, Care S-a pogorât între voi. Cum își apără o cloșcă puii în vreme rea, așa vă va apăra Domnul pe voi, copilașii Mei, numai voi să fiți sfinți, că în curând veți auzi sunând trâmbițele și fericiți veți fi dacă veți fi aici. Dacă nu veți fi aici, veți căuta scăparea și ea va fi departe de voi.

... O, dacă ați avea ochi să vedeți pe unde mergeți, pe ce punte sunteți, nu ați mai râde, ci ați pune năframa pe față ca să nu mai vedeți nelegiuirea care este astăzi în lume.

O, tată, cât am stat cu trupul pe pământ, și acum, cât timp am stat cu voi, în Duh, n-am folosit nimic. Tu să fi stat în locul Meu fără folos, ai fi lovit, ai fi bătut pe toți cei ce nu te-ar fi ascultat. Dar Eu rabd.

... Copilașii Mei, lăsați totul, pregătiți-vă, că vine focul. Să nu fie pe tine sau în casa ta ceva din lume care să ia foc. Nu vine focul pentru tine, dar dacă vei avea un lucru din lume, va arde pe tine și vei vrea să-l dezbraci, dar nu vei putea, că se va lipi de tine. Vei intra și în apă, dar nu-l vei putea stinge.

... Lăsați somnul, că nu e de la Domnul. Chiar dacă trupul tău este greu la somn, luptă-te, nu te lăsa la somn, că vei îngrășa pământul. Alungați de la voi tot ce este greșit.

... Această ființă nu trebuie să aibă fii lângă ea, dar am adus fii lângă ea ca să fie bine de cei aduși, să capete daruri duhovnicești de la Dumnezeu. Să te rogi la Dumnezeu, că ți-a dat o palmă de loc în această casă, dar nu o profana cu viața ta. Să fii împlinitor la cuvintele ce ți se spun. Să trăiești cum au trăit surorile tale, mucenițele, și frații tăi din cerul sfânt.

... De ce nu crezi că toate au sfârșit? Îl vei vedea pe Domnul în fața ta, în casa ta, și vei zice că e vrăjitorie.

... Am dat voie să aveți televizor ca să vedeți ce se întâmplă în lume, dar nu vă stricați viața, nu vă stricați copiii. Fericit creștinul cel ce trăiește în lume și este creștin cu viață bună. I se plătește dublu, că nu s-a amăgit de la cele din jur.

... Feriți-vă de roșu, că roșu în casa lui Dumnezeu este urâciune. Știți bine cum M-au îmbrăcat în mantia roșie, în semn de batjocură. De aceea zic: cum poți îmbrăca culoarea aceasta? A venit vremea lui roșu. Alungați de la copii, că le este plăcută această culoare, că și această vreme este a lui roșu. Chiar dacă veți fi obligați, când vei fi îmbrăcat în roșu, cerul se îndoliază.

Tată, să fiți cu durere pentru cei în durere. Nu când un frate al tău suferă tu nici să nu simți. Să fii ca și cum tu ai suferi.

... Cercetați Scripturile, cercetați, tată, pe cei săraci, că v-au luat-o înainte sectanții. Copiii Mei, ei nu ridică un pai în ziua lor, dar numai o parte din cele patru părți ale vieții lor e bună. Au credință statornică, dar îi urăsc pe cei aleși de Mine. De M-ar vedea, n-ar crede că Eu sunt, pentru că ei nu cred în profeție, nu cred în sfânta Împărtășanie, nu cred în preoție.

... Copilașii Mei, ascultați cuvintele Mele, că uite, sunteți lângă durere, sunteți lângă foc, sunteți lângă of, sunteți lângă necaz. Dar dacă sunteți cuminți, Domnul pune peste voi aripile Sale și nu veți suferi nimic. Sunteți lângă cioara care vine să înghită trupurile voastre.

... Tu, creștine, ești al doilea tată al copilului tău, și dacă nu vei crește copilul după legea creștină, ești tată vitreg și faci crimă de moarte că l-ai lăsat să se înece.

27 iunie/10 iulie 1979

Vor prooroci pietrele şi lemnele şi se vor împlini toate proorociile şi va fi o turmă şi un Păstor. Va coborî cerul pe pământ prin lucrarea cuvântului. Toate trâmbiţele vor suna. Se va schimba împăratul, şi apoi va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor. Candela cu untdelemn şi candela inimii. Duhul Sfânt Se plăteşte cu viaţă sfântă, nu cu bani.

... Fiţi credincioşi. Luaţi aminte la aceste cuvinte. Este greu, tată, să creadă cineva în cuvântul acesta, pentru că nu este glas de bărbat, ci este de femeie. Fericiţi veţi fi voi dacă veţi crede şi veţi asculta.

Pământul şi văzduhul ating cerul cu spurcăciune. O, tată, dacă voi veţi asculta şi veţi răbda şi nu vă veţi amăgi şi întina de ce este pe pământ, mult veţi lua plată din mâna Mea.

Acest trup este un bulgăre de lut pe care l-am călit prin foc, prin dureri şi chinuri grele, tată, şi l-am sfinţit prin acest Duh, prin post şi rugăciune, şi îl am în faţa voastră.

... Am venit în aceste vremuri grele să-Mi iau ce Mi-a mai rămas, că aşa am spus când am plecat, că plec şi vin iarăşi, şi fericit va fi cel ce M-a primit, şi greu va fi de cel ce nu Mă va primi.

Mă întreabă rudele voastre: *„Când vin fraţii noştri?“.*

... Nimic din obiectele voastre să nu se asemene cu lumea de azi. Nu te speria, că lumea aceasta mai are un pic şi ajunge la hotar şi va dispărea. Copilaşii Mei, nu vă amăgiţi după cei răi, că umblă ca leii spunând că nu e Dumnezeu. Aveţi în faţă Scriptura şi nu o veţi mai avea, dar rumegaţi-o, mâncaţi-o, ca să-i faceţi de ruşine pe filozofii de astăzi când veţi fi chemaţi. Adevărul e la tine, creştine. Tu eşti adevărul, şi nu-l pune sub obroc de frica hoţilor. Tu eşti sarea cu care se sărează marea. Tu eşti la care Dumnezeu vine şi spune aceste cuvinte.

... Să fii un Petru, dar nu acela care s-a lepădat. Să fii un Pavel. Să fii un Ilie care a stat în pustie, că Domnul i-a spus: *„Mai am un număr de creştini care nu s-au închinat lui Baal“.* Aşa îţi spun şi ţie: mai am o mână de loc care nu s-a închinat lui Baal. O, iubite frate în Domnul Iisus, are să vină vremea să Mă vezi grăind din piatră, să Mă vezi grăind din ramuri de copaci, din apă. O să Mă auzi ca să nu slăbeşti. Adevăr adevărat grăiesc: dacă nu va mai rămâne nimic, vor rămâne piatra şi lemnele care vor vorbi.

... Precum s-a împlinit proorocia lui Ioil, a lui Avacum, a lui Ilie, se împlinesc toate profeţiile din carte. Şi iată că Domnul Iisus a coborât în Duh şi profeţeşte şi ce a mai rămas. Pregătiţi-vă să-Mi fiţi o turmă şi un Păstor, nu în avere pământească, ci în avere duhovnicească.

O, poporul Meu, am să vin la tine să-ţi arăt rana din palmă, că dacă ai crede, n-ai mai glumi şi n-ai mai zâmbi şi nu te-ai mai duce să grăieşti de-ale lumii.

... Nu mai este vremea minunilor, dar e plata mai mare dacă vei crede.

... O, iubitul Meu popor, te rog, te rog din partea Tatălui, din partea cerului sfânt, fii credincios în Domnul Iisus Hristos. Dacă-L ai pe Dumnezeu, e de ajuns, copilul Meu, dar să-L ai Trup şi Duh în inimă la tine, că de ai fi la răsărit de soare, vin la tine, creştine, vin; Mă cobor şi vin, dar cheamă-Mă cu dor şi cu credinţă. Ai auzit? Iată, unde locuieşte Duhul astăzi, arde şi produce rană. Să fiţi de mare cinste în faţa lui Dumnezeu, că nu vă dă Dumnezeu morţii dacă veţi fi vii, că mulţi nu vor intra în mormânt, şi chiar de vor fi în mormânt, nu vor sta, şi se vor ridica.

... Mulţi dintre voi sunt bolnavi ca să fie şi mai plăcuţi în faţa lui Dumnezeu. Dumnezeu are voie să-l încerce pe poporul Său. Nu alungaţi suferinţa, că Dumnezeu Se supără pe acela. Iubeşte toate, şi pe vrăjmaşul tău. Pe duşmanul Meu să-l urăşti. Cine e duşmanul Meu? Satana. Cine e satana? Duşmanul Meu cu trup cu tot. În toată lumea care nu face voia Mea este satana, şi nu mai zice nimeni ca să-l scoată pe satana din el, cum se făcea pe vremea când eram în trup.

... Vei fi lumină, copilul Meu, pentru cei din întuneric. Va veni vremea să fii căutat, nu ca acum, vânat. Dar va fi prea târziu, şi atunci îi va spune Dumnezeu: *„Înapoia Mea! Când era cu tine, nu-l iubeai. Acum e cu Mine. Pe tine să te vindece stăpânul tău“.*

Nu dori semne, nu dori minuni, că mai mare e plata dacă va fi fără minuni.

... Întăriţi-vă cu postul şi rugăciunea şi biruiţi pe vrăjmaşii care vă atacă pe voi. Aceasta e arma creştinului, că nimic nu-l biruie pe satana ca şi acestea, că pleacă din faţa ta. Dar nu să posteşti astăzi şi să mai posteşti la anu'. Nu să te rogi astăzi şi să te mai rogi la anu'.

... Tată, sunt oameni de nouăzeci şi peste suta de ani, care se tăvălesc ca porcii în curvie până mor; şi după ce mor, le face preotul o slujbă, două şi s-a terminat. Fiilor, nu vorbim de păcatele acestora, dar feriţi-vă de acest păcat, că din pricina a ce este în lume astăzi, Dumnezeu S-a hotărât ca să nu mai fie căsătorie. Acum, ce facem? Stricăm legea? Dar cu ce să împlinim legea dacă n-am cu ce?

... Încă o dată vă spune Domnul: nu fiţi îndărătnici la credinţă, că veţi vedea cu toţii lucrarea de azi în mijlocul cerului, de la facere şi până la sfârşit. Toate trâmbiţele vor fi scoase şi arătate în faţa voastră. Să citiţi la Apocalipsă, la vedeniile apostolului Meu, că acolo scrie de vremea de astăzi.

Mai e un pic şi toate aceste lucruri diavoleşti dispar şi ia locul altcineva pe tron pentru o clipă, şi nici acela nu va fi bun. Tot nebun, şi va cădea şi acela, şi apoi va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor, va fi jalea.

... Să nu vă vadă Dumnezeu prin pieţe, prin lume. Te duci după cele trebuincioase, dar să nu fie din cele spurcate şi nebinecuvântate. Şi Eu am mâncat din piaţă când eram în trup, dar lucruri curate. Dar astăzi se vând lucruri spurcate, lucruri nebinecuvântate. Unde mai e, măi tată, un Mihail *(regele Mihai, n.r.)* care nu avea pe piaţă lucruri spurcate? Un Mihail care zbura cu credinţa şi cu turma sa? Se auzea conducerea sa la cerul sfânt. Fiţi pricepuţi şi nu trădaţi acest cuvânt, că veţi fi osândiţi. Am fost îngăduit de Tatăl ca să spun acest cuvânt.

Am văzut la toţi creştinii candela aprinsă, dar candela inimii nu este aprinsă. Copilaşii Mei, cine vă mai învaţă aşa cu de-amănuntul ca Mine? Este greu ca să nu fiţi ai Mei, că Domnul nu Se plăteşte cu bani, ci cu cele duhovniceşti. Coborârea Duhului Sfânt nu se plăteşte cu bani, ci cu viaţă creştină. Aţi auzit?

... Sunt familii care iubesc mai mult copiii decât pe Dumnezeu, şi dacă ar muri un copil al său, L-ar certa pe Dumnezeu de ce a luat copilul său.

19 iulie/1 august 1979

Proorocii mincinoşi vor fi ruşinaţi. Antichrist s-a îmbrăcat în haine de preot. Întoarcerea la viaţa şi la obiceiurile strămoşeşti. Munca pământească stinge munca duhovnicească. Puii lui antichrist: şoimii patriei.

... Eu, Domnul Iisus Hristos, voiesc să vă numesc popor duhovnicesc. Cunoaşteţi bine cuvintele Mele, că mulţi

vor veni să facă *„minuni"* ca să facă de ruşine lucrurile Mele. Se vor arăta pe faţă, spunând că este de la Dumnezeu lucrarea lor, dar cereţi binecuvântare de la Dumnezeu, şi duhul rău va pieri din faţa voastră, că mulţi sfinţi au fost ispitiţi de duhul rău; până la cel mai apropiat ucenic al Meu a venit, iar când a cântat cocoşul de trei ori, şi-a adus aminte Petru.

... Învăţaţi să cântaţi psalmi, de la unul, la o sută cincizeci. De la cine spun acest cuvânt? De la Ioan Evanghelistul, că aceasta e înmuierea inimii împietrite. Cine cântă un psalm, este cu neputinţă de a nu primi credinţă. Asta e jertfa care a mai rămas, că jertfă fără preoţie nu se mai poate, că e preoţie puţină, şi care din ei a mai rămas, este comunist. Au fost ameninţaţi cu suferinţă, să se lepede, şi pe mulţi i-au omorât, şi cei care au mai rămas, le-au plătit să tacă şi i-au înveşmântat cu haina lui antichrist, ca să nu se mai cunoască. Dar cum l-am hrănit pe Ilie în pustie şi cum l-am hrănit pe Daniel în groapa cu lei, aşa vei primi şi tu de la Dumnezeu, numai dragoste şi voinţă de Dumnezeu să ai.

... O, ce de jertfă Mi-a adus sfântul Ilie! Ce de jertfă Mi-a adus sfântul Pantelimon! Dar din vremea de azi nu mai primesc. Ce? Un castron de varză sau un castron de ciorbă, şi zice că a adus jertfă, cu unghiile roşii, cu capul descoperit, cu picioarele goale, cu goliciune. Jertfa aceasta nu e plăcută, şi se cade la preoţime să nu primească această înjosire. Interzis ca aşa persoană să se apropie de sfântul altar, dar îi e frică preotului şi o lasă şi nu o opreşte, că e şi el om în serviciu, ca oricine, şi ca să nu piardă pâinea, nu se luptă duhovniceşte, dar să ştiţi că prin aceasta a stricat nu numai legea, ci şi duminicile.

Să ştiţi că sunteţi la sfârşit. Nu mai poate Dumnezeu răbda curvia, fumatul, ştiinţa falsă, mândria şi goliciunea. Du-te, tată, cum Mă duc şi Eu, du-te în bisericuţă şi vezi câte fiinţe stau în bisericuţă. Du-te şi la mare şi vezi, că nu se mai pot număra cât sunt de mulţi.

... Lepădaţi lucrurile pe care Domnul le-a adus la cunoştinţă. Domnul nu a purtat îmbrăcămintea care este astăzi din lemn sau din petrol. Se spunea odată la mătase borangic. Aceasta e primită şi blagoslovită. Mulţi răposaţi au primit vase cu apă făcute din material plastic şi au rămas la vamă fără găleată, că s-a topit din căldura smoalei care este acolo.

... Copilaşii Mei, feriţi-vă de păcate. Nu mai faceţi păcate, căci Dumnezeu nu mai poate îndura păcatul. Păcatul a umplut pământul cu boli, a umplut pământul de plăgi. A venit pe pământ înec de apă, a venit foc, au venit muşte, a venit cutremur, au venit lăcuste, au venit molii şi lepră, au venit multe, dar lumea de la păcat nu s-a oprit, şi mai rău a sporit păcatul său. A venit Domnul să spună: ieşi din lume, vino lângă Mine! că să ştiţi că toate se vor prăpădi, căci odată toată suflarea se va îngălbeni. Munţii care se fac astăzi, e scris în Apocalipsă că se vor surpa. Nu te uita, tată, că sunt frumoase toate. Fugi de frumos, că acesta e făcut să te amăgească, şi vine vremea ca frumosul să se pălească, să se veştejească, şi cel urât va fi frumos în faţa lui Dumnezeu. Adică cine? Pe creştini îi urăşte lumea.

... Dacă vrei să mai vin la tine, roagă-te cu post şi rugăciune şi voi veni; prin ce tu nu ştii voi veni. Viaţa trăită cu Mine Mă aduce la tine.

... În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Şi prin acest semn să-L cunoşti pe Dumnezeu când vine la tine. Acest semn va fi în lună. Acest semn va fi pe pământ. Acest semn va fi şi la tine pe fereastră. Peste acest semn nu vine nici un rău. Nu te ruşina cu semnul acesta. Pomeneşte-l, tată, când ai vreo suferinţă, când ai vreun necaz, dar pomeneşte-l, tată, cu credinţă înfocată.

Israele, Israele, Israele, vine vremea ca prin muncă să-ţi câştigi traiul, prin muncă să-ţi câştigi odihna sfântă, şi mulţi şi-au ales: unii munca pământească, iar alţii munca duhovnicească.

... Crucea e o armă mută cu care vei lupta şi nu se aude focul cu care vei împuşca. La această cruce piere duşmanul tău, dar poart-o, nu te duce cu ea în păcate, căci crucea se descarcă în locul de păcate. Nu sluji demonului, cu crucea la gât, căci când vei zice: *„Piei, satano, din faţa mea!"*, nu va pieri, căci crucea e profanată.

... Crucea să fie în casa ta ca armă, ca păzitor, ca Dumnezeu. Dacă nu crezi că în acest trup este Domnul Iisus Hristos, pune crucea pe pieptul ei şi vei vedea că e aşa, că dracul fuge de cruce. O, iubitul Meu popor, strigă Dumnezeu din cer. Nu am venit să înşel pe nimeni. Fii credincios. Iubiţi duhovniceasca purtare şi lepădaţi lumeasca purtare.

... Acest trup a fost răpit în această noapte când voi aţi dormit, a fost dusă la locuinţele unde se muncesc fumătorii, unde se muncesc trădătorii, unde se muncesc vânzătorii, şi ar vrea să spună, că uite, nu vrea nimeni să vină la lumină. Împrumută omul un foc de la duhul rău: *„N-ai să-mi dai un foc?"*. Unde te vei duce când se va aprinde focul pe care l-ai împrumutat de la demon?

A întâmpinat acest trup locuinţa unui preot fumător. Vai şi amar, ce mai chinuri îngrozitoare pentru că a profanat sfânta lucrare! Părăseşte sfântul altar şi slujba sfântă şi se duce şi fumează. Îl va părăsi lucrarea cea mai de preţ. O va pierde, tată. De aceea, puteţi să daţi bani cu grămada, că nu vă vindecaţi de boli, pentru că doctorul nu mai are putere să te vindece. I s-a luat acel har, prin păcatul său. Nu sunt împotriva preoţiei. Dumnezeu îl cheamă la lumină: lasă întunericul şi vino la lumină!

... Munca de astăzi te scoate din flacăra de foc. Lucrează, tată, cu credinţă. Cum adică? Vine vremea când nu vei mai putea munci şi vei mânca din munca aceasta, că mulţi creştini usucă pâine şi fac pesmeţi, dar duhovniceşte Domnul a grăit atunci de pesmeţi.

... Se căiesc păcătoşii în iad, şi ar vrea să fie înştiinţaţi cei din neamul lor, dar nu se mai poate. Uite-l pe Iuda cum se munceşte! Crezi că are Iuda neam? Şoimii patriei de astăzi, toţi trădează un Iisus.

Dacă cineva vrea să se căsătorească, în Domnul să se căsătorească, şi să primească duhovniceasca viaţă. Pentru că nu mai sunt mănăstiri, nu veţi putea duce viaţa ca mirii. Cine vrea să-şi ţină viaţa sa, Domnul o primeşte cu bucurie, că mai bine să fii fecior decât să dai demonilor fii.

27 iulie/9 august 1979

Astăzi vorbeşte Domnul la cei mici de la pieptul Său, iar mai târziu va vorbi la împăraţi. Omul nu a văzut cum s-a împlinit Apocalipsa. Domnul va grăi prin rămurele şi prin piatră. Păcatul invidiei este mai mare între păcate.

... Multe minuni s-au făcut când eram în trup şi multe minuni se vor săvârşi când voi sfârşi, că şi morţii voiesc să iasă să mărturisească această lucrare dumnezeiască. Mulţi au fost vii pe pământ şi nu au crezut, dar acum plâng cu suspine de cele ce aud de la Mine. Nu acest trup pe care-l vedeţi în faţă este Domnul. Duhul Care S-a coborât este Domnul Iisus.

Astăzi vorbesc la cei mai mici de la piept. Mai târziu voi vorbi şi celor din împărăţii.

... O, iubite frate, nu toţi creştinii au avut ce au avut cei doisprezece. Nu şi cei şaptezeci de sfinţi apostoli au avut ce au avut cei doisprezece. Ei s-au încrezut în ce le-au spus cei doisprezece. Aşa şi voi, luaţi din această învăţătură de la cei doisprezece şi nu veţi avea rană pe voi dacă veţi avea credinţă. Tu eşti sugarul de la pieptul lui Avraam. O, părinte Avraam, miluieşte-i pe toţi şi primeşte-i şi pe ei!

... Puţin, puţin şi nu mai vin, şi rămâne cine a luat din acest aluat, rămâne de lucrat. A sosit Semănătorul să semene ogorul, dar puţină recoltă a luat din tot ogorul, că iată, toată Apocalipsa am sfârşit, şi tu, frate, n-ai văzut.

... De ce te dai înapoi, creştine? La Mine nu mai este moarte. De ce nu vrei să vii? că toate vor fi pe mâna ta. Ah, ce dulceaţă! Ah, ce plăcere duhovnicească! Plăcerea pământească putrezeşte, şi la sfârşit vei lua iarăşi trupul şi cu el vei rămâne. Domnul Iisus Hristos doreşte să fiţi una cu toţii, să fiţi un cămin.

... Copilaşii Mei, vorbesc prin gura acestei fiinţe. Fiţi treji şi nu-L judecaţi pe Dumnezeu, căci cine judecă, judecat va fi, şi dacă nu va mai fi această fiinţă, Dumnezeu va grăi prin rămurică de copac, va grăi prin piatră, dar nu uita că pământul se vindecă prin suferinţă. Dumnezeu a făcut această lucrare să fie veşnic lângă tine, că mulţi creştini zic: *„Dacă Dumnezeu lucrează de atâţia ani de zile prin această fiinţă, de ce mai are suferinţă?“.*

... O, creştine, nu ştii tu ce este la Mine. Vine cineva: *„Vreau să vorbesc cu Domnul“.* O, tată, dacă se poate, iar dacă nu, întoarce-te mulţumit, dar nu obliga. Fii mulţumit, tată, că aceasta nu e alimentară. Până nu vine din partea Mea, de unde să-ţi dea?

... De ce predicatorul şi proorocul nu e preţuit în casa sa, în familia sa? De ce? Pentru că e vremea când se scoală doi împotriva a trei, şi trei împotriva a doi; şi curvia, şi toate celelalte, dar mai întâi şi mai întâi este invidia, care a făcut ţăndări poporul Meu, căci tot din invidie, din creştinii Mei de azi îi vor vinde pe predicatori şi pe trâmbiţa Mea.

... Fiilor, cea mai bună rugăciune este rugăciunea de noapte, când dorm toate şi toţi. Alungă somnul de la tine şi roagă-te şi din ce te apasă, nu numai din carte. Să te rogi pentru toate, şi pentru morţii cei care nu au pe nimeni să se roage pentru ei, şi pentru cei împuşcaţi, şi pentru cei spânzuraţi, şi pentru cei înecaţi, şi pentru cei fără lumânare plecaţi.

... Creştine, nu are voie nimeni să ia hrană în traista sa cât o sta în coliba ta.

... Cereţi binecuvântare de la Domnul, că vor veni duhurile necurate şi vor spune că sunt de la Mine. Cine nu este de la Mine, acela nu crede în lucrarea dumnezeiască şi şade în acest loc ca un străin.

... Aveam un număr mare de preoţi care mult iubeau credinţa şi oiţa Mea, dar acum au fost ameninţaţi cu suferinţă, să se lepede, şi pe mulţi i-au ucis şi i-au omorât, iar cei care au mai rămas, le-au plătit să tacă şi i-au înveşmântat în haina lui antichrist.

... Creştine, nu e în inima ta ceva care sminteşte? Nu e în casa ta lucru împotriva Mea? Nu ai tu obiecte împotriva Mea? Nu ai tu lucruri ascunse în inima ta? Fiule, nu sluji demonului, cu crucea la gât, şi nu ţine crucea la întuneric.

... Iată, tată, ce am binecuvântat Eu: un Lucifer am binecuvântat Eu. Unul la început, şi unul la sfârşit, că iată ce face Gheorghe Chivulescu de la preoţie.

16/29 august 1979

Cine iubeşte pe Domnul, să-L iubească de bunăvoie. Mulţi vor veni la masa Domnului, şi ea se va umple.

... O, poporul Meu, Eu când am venit la tine nu te-am legat cu jurământ să stai cu Mine, ci de bunăvoie să stai. Dacă făceam legământ cu voi, era acest trup nimicit de cei care au căzut. Tată, să nu se descopere acest lucru pe care Domnul îl ţine ascuns. Să nu ziceţi: *„Asta este care vorbeşte“*, ci Eu sunt, prin Duhul Sfânt. Prin Duhul Meu grăiesc ceea ce auziţi. Eu sunt Duh şi vin nu când vrei tu, ci când este planul Meu.

Creştine, astăzi e o zi foarte mare. Este ziua unui sfânt care a făcut multe minuni pe pământ: sfântul evanghelist Luca, şi este cu Mine. Dacă astăzi, o dată pe an, nu se serbează acest sfânt apostol evanghelist Luca, se retrage de la ajutorul tău. Acest sfânt are putere să te scape de la moarte şi de la foc şi de la iad. Are putere, dar iată, este mâhnit, căci creştinii nu serbează ziua lui sfântă, şi sunt creştini, nu păgâni. Uite, se face necunoscut că nu a ştiut. Dar el întreabă: *„Unde e cartea? O, creştinilor, îmi sunteţi fraţi de cruce şi de duh! De ce nu cinstiţi această zi? De ce n-o sfinţiţi prin fapte bune? Cu o zi nu te pricopseşti“.*

... Nu te certa pentru grădina ta, căci va fi a ta pururea, că Stăpânul acestei grădini este Dumnezeu. Nu vă descurajaţi când cineva vă ia grădina voastră, că Dumnezeu v-o va da fără hotar dacă faceţi voia Sa. Păstraţi cu bine învăţătura de la Mine.

... Sfinţiţi-vă prin post şi rugăciune şi nu întinaţi această casă, că acela care o va întina cu vreun păcat, să ştie că va lua pedeapsă de la Dumnezeu, căci dacă poporul Meu nu se învredniceşte de această casă, vor veni de la răsărit şi de la apus şi le vor lua locul lor, că şi Ierusalimul, unii l-au stricat, şi alţii l-au ridicat.

5/18 octombrie 1979

Iubirea Domnului pentru cei din urmă ai Săi e mai mare decât pentru sfinţii şi pentru îngerii Săi. La sfârşit se vor împărţi darurile pentru sfinţi. Cei chemaţi se lasă cu greu aleşi şi credincioşi.

... Fiţi cuminţi, fiţi cu luare-aminte. Fiilor, nu fiţi copii fără minte. Nu apucaţi pe drumurile oprite şi nu puneţi mâna pe foc. Eu, Domnul Iisus, vă dau aceste poveţe, că M-am coborât din cerul sfânt în acest trup. Nu mai e vremea cum a fost odată ca să vă pună Domnul Iisus Hristos masă în orice vreme sau în orice timp. Fiţi cu luare-aminte şi nu fiţi supărăcioşi. Nu aduceţi dureri şi răni acestui trup pe care Eu l-am adus în faţa voastră spre servirea Mea, că veţi plăti toate cuvintele pe care le-am dat, că Eu am pus îngeri din cerul sfânt ca să adune tot ce nu s-a folosit din cuvintele Mele. Tată, Eu nu sunt ca o mamă pământească să-i pun jucării în mâna copilului, şi cer din partea voastră ca orice cuvânt să se folosească, să se împartă, că Domnul Iisus a coborât în faţa voastră, a adus tot ceea ce trebuia să fie folosit, dar voi, ca nişte copii, aţi greşit mult pentru cuvântul nefolosit.

Eu n-am venit la voi ca prilej de suferinţă sau ca prilej de sminteală sau de judecată. În toate zilele voastre Eu sunt pentru voi viaţă fără de moarte. De ce nu vă gândiţi pentru ce a venit din cer pe pământ Domnul în chip ascuns? De ce nu a venit ca altădată, să-L vedeţi?

V-am dat iubirea mai presus ca oricărui înger şi mai presus ca oricărui sfânt. Nu vă jucaţi cu cuvintele Mele, că ele nu sunt jucărie pământească. Iubit popor al vremurilor, al veacurilor, dacă ai fi filozof înţelept, ai cunoaşte orice cuvânt ce Domnul ţi-l pune în braţe ca pe o solie cerească. Dar Eu n-am

zis: *„Nu eşti vrednic de Mine"*, ci am voit să fii mai presus ca orice sfânt. Nu am descoperit la nimeni ce am descoperit ţie.

Iubit popor, eşti scris mai înainte de începutul veacurilor să fii cu Mine. Vai de cine a auzit aceste cuvinte şi nu va veni să stea în cerul sfânt, că mai mult ca oricărui păcătos îi va fi pedeapsa.

Ai venit lângă Mine ca un leneş, fără să munceşti pentru Mine. Pentru ce? Pentru pământ? Pentru poftele tale? Nimeni nu M-a alinat când Eu te-am mângâiat. Eu te-am pansat, şi tu M-ai insultat. Să nu se supere nimeni că nu M-am dus într-un locaş şi am rămas aici. Nimeni nu-Mi face întrebare la a Mea supărare. Cerul suferă că nu mai poate răbda şi vrea să stea lângă faţa ta, că nimeni dintre sfinţi nu se bucură până nu va veni sfârşitul, când se vor împărţi darurile.

... Sunt sfinte aceste cuvinte. Simţiţi-le, tată, acum, înainte de sfârşit. Tată, dacă Domnul Iisus vrea să fii fericit, tu nu trage să fii osândit. Nimeni nu e mai bun şi mai milostiv ca Mine. Nimeni nu are ce-ţi da din cele ce-ţi dau Eu.

După vremea asta vine alta şi vine altul, că mai e puţină vreme.

... Legea voastră e legea lui Dumnezeu, şi legea lui Dumnezeu este legea voastră. Nu amestecaţi legea lumii cu legea voastră. Cine calcă legea, să ştiţi că e judecat de lege. Aţi auzit? Nu grăiesc pământeşte, ci grăiesc duhovniceşte. O să vină de la apus şi de la miazăzi şi de la miazănoapte şi o să staţi toţi la un loc, într-o casă. Şi atunci pentru ce se face această adunare de familii în jurul templului Meu? Pentru sminteală? Pentru greşeli? O, nu de aceasta am adus din răsărit şi miazănoapte, ca să vă smintiţi unii pe alţii. Vai prin cine vine sminteala! Mai bine să-ţi legi o piatră de gât şi să te arunci în apă, şi lucrul acesta l-am mai spus o dată. Cine are urechi de auzit, să audă.

... Multă mizerie se aruncă pe ea. Multă suferinţă se aruncă pe ea, dar Eu vin cu năframa Mea şi o şterg. Se miră lumea toată când vede că apare câte unul, câte doi în preajma ei, prin această lucrare cerească.

... Păstraţi-vă turma, păstorilor, şi când plecaţi la păstorit, postiţi şi rugaţi-vă. Cine nu vă ascultă pe voi, pe Mine nu Mă ascultă. Cine vă urăşte pe voi, pe Mine nu Mă ascultă, şi Eu îl urăsc pe el. Când intraţi undeva, să ziceţi: *„Să binecuvinteze Dumnezeu această casă"*, şi dacă nu este pentru Mine, să se ia blagoslovenia din acea casă.

15/28 octombrie 1979

România: munte sfânt, ocrotit de Maica Domnului. Cei din morminte aud glasul Domnului. Proorocie: un munte înalt se va dărâma şi va nimici multe trupuri.

... Intră pe portiţa sfântă, intră la Mine, poporul Meu, intră, tată, căci cel mai înalt munte care s-a socotit de frunte, se va dărâma, se va sfărâma. Numai muntele cel sfânt va rămâne pe pământ, că e stăpânit de mâna Mea. Ieşiţi din lume, că lumea nu rămâne. Tot ce se cheamă cu Mine, acela va rămâne. Schimbaţi-vă trupurile. Veniţi şi vă sfinţiţi la muntele cel sfânt, care este scris de când sunt veacurile! Veniţi aproape! Veniţi şi auziţi cuvintele Duhului Sfânt, că va cânta din toată muzica Sa. Să nu-Mi spuneţi Mie în faţă că nu aţi auzit, că şi morţii îngropaţi de mii de ani, ascultă şi aşteaptă să iasă din groapă şi să mărturisească tot ce au auzit cât au stat în mormânt în vremurile de sfârşit.

Vino, Israele, la Mine, că am făcut minuni şi nu te-ai învrednicit de Mine, iar astăzi, în mormânt, crezi şi aştepţi să ieşi. O, Israele tată, ferice de nepoţii şi strănepoţii pe care-i ai azi pe pământ, că aceia te scapă. Ştii care nu va scăpa? Un tâlhar al duhurilor, un ucigător al duhurilor, un vânzător al duhurilor, acela nu va scăpa.

... Păstoraşilor, iubiţi-vă unul pe altul, că diavolul vă îndeamnă să vă certaţi, vă îndeamnă să vă urâţi şi să vă ocoliţi. Să nu zică cineva că mai bun este unul, şi celălalt nu. Precum unul, şi celălalt; fiecare cu darul pe care-l are. Cine-l deosebeşte pe unul de altul, este lucrător de dezbinare. Păstoraşilor, între voi se află unii copii care poartă duhul geloziei. Nu îngăduiţi, că aceasta are pe diavolul de stăpân. Păstoraşilor, luptaţi-vă, că unele dintre oile voastre sunt duşmănoase, şi dacă li se descoperă păcatele, zic: *„Lasă, că ştiu eu de la cine a venit"*. O, de ce, oare, nu primiţi? O, ce păziţi voi când vă întâlniţi între oi? Ce păziţi? Nu vă uitaţi bine? Eu vă spun că dacă merge mai departe, nu vor putea ajunge la locul făgăduit.

Această minune este dată peste tot pământul, dar numai pentru cine crede şi este cu Mine. Fără credinţă în Dumnezeu, chiar dacă l-a împărtăşit în ziua în care a murit, nu iese din iad decât numai prin cei aleşi ai Mei.

... *„Bogdaprostea"* este un lucru prin care se strecoară mila ta în mâna Mea, dacă n-ai lucrat murdar în acest loc.

... Credeţi voi această profeţie? Şi dacă credeţi, cum o socotiţi: cerească, sau pământească? Prin câte locuri am trecut cu acest trup de mână, şi zicea: *„Nu mai pot"*, şi ziceam: *„Poţi"*. Era desculţă şi bolnavă şi urca în muntele cel mai înalt şi cobora. A mers mult, mult pe jos acest trup. S-a milostivit Tatăl şi a uşurat-o de drumuri. Dar am trecut prin multe oraşe şi sate, şi toţi strigau *„Osana, binecuvântat este Domnul Iisus!"*. De ce atunci au crezut şi acum nu mai sunt aceia? Precum în trup, şi în Duh, aşa e Domnul primit. Totuşi am strigat, şi iată, o să ajungem şi la ultima zi, şi va zice Domnul: *„Unde este poporul Meu care credea în cuvintele Mele? Unde e?"*. Care vom plânge? Noi, sau ei? Toţi vom plânge: şi Noi, şi ei.

... Sunteţi rugaţi să fiţi desăvârşiţi, cu fapte plăcute, şi păziţi blagoslovenia pe care aţi luat-o din mâna Domnului. Păziţi, ca să nu aşterneţi peste ea altă lucrare. Domnul Iisus te-a uns ca să biruieşti şi duhul curviei, şi duhul geloziei, şi duhul urii, şi orice păcat. Binecuvântarea Domnului peste cine e, şi a ajuns tare, şi orice trimis al lui Dumnezeu, care a adus binecuvântare peste poporul Meu, se află mereu. Isaac a dat binecuvântare lui Iacob, pentru că a fost trimis de Dumnezeu ca să-l binecuvinteze. Vezi că obiceiul părinţilor dă binecuvântare la cei întâi născuţi? Ce se întâmpla dacă Isaac dădea binecuvântare peste păgânul acela? Să vorbiţi lucrurile acestea. Tată, fiţi blagosloviţi, şi arătaţi toate lucrurile lui Dumnezeu.

... Înmulţiţi oile, din duh, nu din trup. Copiii din zilele de astăzi vor pune foc la bisericuţă şi la cei ce au credinţă sfântă; vor porni război cu aleşii Mei. Crezi?

... Aveţi în faţă şi postul, şi lumea. Alegeţi viaţa cu Mine. Postiţi şi vă rugaţi, nu trăiţi ca lumea. Cine vrea să facă voia Mea, desăvârşit să o facă, iar cine nu vrea, este rugat să iasă afară de la Mine, dar să ştii că greu va fi dacă va ieşi. Încă o dată vă spun: se va dărâma un munte înalt şi va prăpădi mulţime mare de suflare la a sa dărâmare. O va prăpădi, dar să ştiţi că mai uşor îi va fi Sodomei şi Gomorei la judecată decât acestora. Crezi? Un tâlhar al duhurilor, un ucigaş al duhurilor, un vânzător al duhurilor, acela nu va scăpa. Şi zic, nu mai omorâţi duhurile. Fereşte-te, creştine, să fii ucigaş al duhurilor.

... Păstraţi-vă, că e gata să nu mai cobor, că prea mult chinuiesc acest vas.

29 octombrie/11 noiembrie 1979

Acesta este pământul făgăduinţei. Adventiştii împotriva bisericii adevărate. A sosit judecata pentru femeie şi pentru fiara apocaliptică. Păstrarea sărbătorilor.

... V-am adus în acest loc nu ca să vă îmbogăţiţi, nu ca să te foloseşti numai tu, ci să cauţi, tată, şi folosul altuia. Acesta este pământul făgăduinţei. V-am adus lângă Mine. Fiţi aşa cum cere Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, că nu v-a adus Domnul aici ca să vă smintiţi. Fiţi neîntinaţi, că astăzi zic să faci voia Mea nu de frică, pentru că am lăsat liberă voinţa omului. Înarmaţi-vă bine cu credinţă şi învăţaţi bine carte, că v-au luat-o înainte adventiştii. David era un copil, şi Goliat venise cu gândul de a nimici credinţa şi poporul Domnului şi batjocorea pe Dumnezeu. Şi l-am adus pe David, l-am luat de la oile tatălui său şi l-am adus în faţa armatelor păgâne şi în faţa lui Goliat, dar nu cu pietricică l-a omorât David pe Goliat, ci cu cuvântul şi cu puterea credinţei.

... Iată, măi poporul Meu, pe femeia care şedea călare pe fiară. S-a suit fiara pe femeie, şi acum le-a sosit vremea să fie judecate, şi femeia şi fiara, şi să fie nimicite, şi fiara şi cei care au hrănit-o. Într-o clipeală de ochi voi face aceasta şi se va schimba totul, chiar şi marea. Ai să te miri, copilul Meu, şi ai să zici: *„Oare, aşa este? Sau este o părere?“.* A sosit vremea, măi copilaşii Mei, când Dumnezeu va aduce libertatea, va aduce dreptatea, şi nu va mai fi cine să te asuprească. Vei lăsa lucrul tău în drum şi îl vei găsi tot acolo, căci nu va mai fi cine să-l fure, că hoţul din fire, n-are lecuire, şi va fi greu ca un hoţ să mai poată trăi între credincioşi, căci Duhul lui Dumnezeu îl vădeşte, şi va fi greu pentru omul rău, că va fi pedepsit de lege.

Vei face fântână în grădina ta, ca fântâna lui Iacov, şi la fântână ne vom întâlni. De bucuria care va fi, pruncul nu va mai suge la pieptul mamei sale, şi mirele nu se va mai apropia de mireasa sa. Vă dau putere să călcaţi peste şerpi şi peste balauri şi nu veţi fi vătămaţi de nimic din ce va veni asupra voastră. Să nu vă înfricoşaţi. Eu sunt cu voi. Unde vei merge tu, Eu sunt cu tine.

Ai văzut, tată, trâmbiţa Mea cât era de bolnavă, că nu putea nici să respire? Ia uitaţi-vă ce bine vorbesc Eu prin graiul ei. Voi aduce iar vremea minunilor, şi orice rău care se va întâmpla, se va repara; surzii vor auzi, şchiopii vor umbla.

Să nu purtaţi, fiilor, haina pe dos. Să nu-ţi fie ruşine să porţi haina pe faţă, că nici Mie nu Mi-a fost ruşine să port crucea pentru tine; nu Mi-a fost ruşine îmbrăcat în haina de batjocură pentru tine; nu Mi-a fost ruşine când strigau: *„Regele iudeilor!“.* Puteam să-i nimicesc dintr-o suflare, dar am lăsat să se împlinească, pentru ca să scot neamul omenesc din greul blestem. Am răbdat ca să-i scot pe Adam şi Eva din iad. Nu vă luaţi cu morţii, nu faceţi ce face această lume, căci pe voi vă pregăteşte Domnul tocmai pentru ca morţii să capete viaţă şi înviere prin mâna voastră.

Păstraţi sărbătorile sfinţilor, căci sfinţii vă sunt de mare folos. În fiecare zi sunt sfinţi mulţi, care s-au jertfit pentru credinţa sfântă şi pentru adevăr şi au împodobit bolta bisericii. Nu este nisip în mare, nu este frunză în copaci, nu sunt stele pe cer câţi sfinţi are Dumnezeu, şi în această mulţime i-am socotit şi pe cei din cer, şi pe cei de pe pământ.

7/20 noiembrie 1979

1980

Darurile de azi nu au mai fost. Proorocie pentru întoarcerea regelui Mihai al românilor. Să nu ispiteşti pe Dumnezeu.

... Israele, Israele, e vreme grea când tu stai în faţa Mea. E vreme grea când Domnul face lucrarea Sa. E vreme grea, lipsită de sănătate sfântă. E vreme grea, tată. Poporul Meu, ştii cine te-a zidit pe tine? Prin aceste cuvinte duhovniceşti voi lega în înţelepciunea ta şi pe cele pământeşti. Cine ţi-a zidit casa şi cine te-a întemeiat? Cine ţi-a pus temelia ta? Că e de mult de când nu M-am mai coborât în faţa voastră, că nu se mai poate, căci pentru mulţi cuvintele Mele sunt povară de cădere, şi este primită cu necredinţă lucrarea Mea.

Să asculţi, poporul Meu. Cine ţi-a zidit de la temei până la acoperiş casa ta? Şi nu numai ţie, ci fiecăruia în parte Dumnezeu îi pune întrebarea aceasta. Stai şi zăboveşte şi bine Îmi rosteşte răspunsul la întrebarea Mea. Israele tată, copilaşul Meu, cercetează bine ce cuvânt pune Domnul în faţa ta. Israele, poporul Meu, cum este bine să te numesc: *„Israele“,* sau *„creştine“,* sau *„copil al Domnului Iisus Hristos“*? Cum este mai frumos să te strig? Cetele îngereşti spun să te numesc copil îngeresc.

O, plânge Maica Mea, cea îndoliată. Plâng profeţii şi proorocii care au profeţit ceea ce au văzut. Plâng, plâng cu suspine şi cu lacrimă vărsată pe piept de ceea ce întâlnesc astăzi pe pământ şi în lucrarea Mea. Israele, poporul Meu, numai suspinul tău nu se mai vede. Nu ţi-e dor, tată, de Mine? Nu ţi-e dor de cuvântul Meu? Nu am auzit niciodată la voi ca să vreţi să mai vină Domnul. Israele tată, nu te îngreţoşa de lucrarea Mea, nu te îndepărta de învăţătura Mea, că altă învăţătură va surpa viaţa ta, şi Domnul în calea ta nu va mai sta, şi va pleca, pentru că nu mai e nimic plăcut din gura Domnului pe acest pământ.

... O, iubite fiu din vremea de astăzi, întoarce-te la începutul legii lui Dumnezeu şi citeşte, că Dumnezeu Se îngrijeşte să dea înţeles robului Său, şi singur vei vedea cărăruia rea, şi dacă eşti pe ea, te vei da la o parte şi vei suspina şi vei plânge şi te vei întâlni cu Cel ce poartă pe cap cununa, şi te va mângâia şi te va îndrepta, că iată, nimic nu se mai poate grăi cu aceste cuvinte, pentru că mult s-a grăit şi mult am trimis acest cuvânt în faţa voastră, că nici un profet nu a primit cât aţi primit voi astăzi, şi iată că Domnul dacă nu va reuşi cu voi, pietrele vor rosti contra voastră; că nimic nu te va ajuta să scapi de furtuna care va veni peste lumea aceasta, căci Domnul a venit să-ţi fie ţie temei şi scut de apărare. Ascultă, poporul Meu, şi nimic nu mai iubi mai mult decât pe Dumnezeu. Nu iubi pe cel ce te abate prin cuvântul său, de la Domnul, şi te vei mira când Domnul Iisus Hristos va veni din cer pe pământ pentru toţi şi pentru toate. Şi pentru că mai este vreme până se vor despărţi, iată că Domnul, pentru mila de poporul Său a scurtat această vreme, şi va veni mai repede. Nu mai poate Dumnezeu răbda ce face lumea astăzi. Atât, animalele au rămas cu Dumnezeul lor. Nimic nu te-a zidit pe tine, afară de Mine. Aşa am strigat către Fiul Meu: *«Acesta este Cel prin Care am binevoit!».* Aşa va striga Dumnezeu şi în faţa lumii acesteia: *„Aceasta este lucrarea Mea prin care am lucrat“.*

Tată, unde este tusea vasului Meu? Am luat-o Eu, ca să pot lucra, ca să pot grăi, şi aşa va lucra Dumnezeu cu toate,

că poate. Ai venit în popor în vreme ca să fii intrigos? Ai venit în vreme ca să-Mi fii curvar? Ai venit în vreme ca să-Mi fii tutunar? Ai venit în vreme ca să-Mi fii vânzător? Ai venit în vreme ca să-Mi fii trădător, ca să-Mi fii judecător? Domnul a spus: aici nu se duşmăneşte, nu se urăşte, nu se pizmuieşte, nu se vinde, nu se tâlhăreşte. Dacă nu ţi-a dat Dumnezeu să cunoşti un lucru al Său, de ce urăşti pe fratele tău, pe sora ta? De la Mine a fost ca să nu cunoşti acest lucru. Vinde, creştine, averea ta, ca să capeţi înţelepciune, ca să poţi sta în locul acesta.

... Floricelelor, nu cu cartea pământească veţi intra întru împărăţia Mea, ci cu cartea duhovnicească şi cu viaţa duhovnicească veţi intra.

O, a fost odată un împărat cu numele de Mihail, şi el ducea lumea la cer prin credinţă, ducea lumea la bisericuţă. Şi astăzi nu a murit acela, şi şade înghesuit într-un colţ de pământ şi aşteaptă. Se duce mereu îngerul Meu şi îi spune: *„Mai sunt suflete care nu s-au plecat lui Baal“*, şi el se roagă la Mine: *„Ţine-i, Doamne, ca să-i am, până voi veni eu, ca să am să fac lucrarea Ta“*. Ce ziceţi, tată, va mai fi mult? Să ştiţi că Dumnezeu îl va aduce iar pe robul Său.

... Nu mai fiţi răi. Nu mai arăta cu degetul păcatul fratelui tău, că dacă ţi-aş arăta al tău păcat, e mare. Crezi? Nimic, măi tată, nu-ţi dă putere în vremea de durere, decât Dumnezeu.

Mă uitam la voi când aţi lăsat şi voi chipul nebărbierit pentru o rudă a voastră, şi veneaţi şi întrebaţi: *„Mă bărbieresc astăzi, ori mâine, sau când?“*. Ce răspuns să-ţi dea vasul Meu? O, tinere, ce păcat ai că răbdare n-ai! Nici atât, tată? Floricelele Mele, nu zic să nu vă bărbieriţi, dar nu vă mai îngrămădiţi. Daniele, asculţi? Iată că nu ştia trâmbiţa Mea ce răspuns să dea: *„Mă bărbieresc astăzi, diseară?“*. O, tată, nu mai ispitiţi acest trup, că veţi răspunde. Cât vrei să ţii, cât preţuieşti şi cât iubeşti, atât să ţii. Nu te-a forţat nimeni să ţii dacă n-ai dragoste. Aşa e dat de la sfinţii părinţi: când pleacă cineva din casa ta, să împlineşti lucrul acesta, dar nu cere măsură de la nimeni cât. O să vină timpul să nu te mai bărbiereşti. Nu te obligă nimeni. E o taină a Mea, care nu se spune. O să vină timpul ca dragostea Mea să te dea pe faţă că eşti creştin. Dar va veni timpul, şi vine, când voi sta în faţa voastră mereu cu cuvinte sfinte. Vine dacă am pentru cine.

... Israele, fiul Meu, ştii ce preţ ai? Eşti în vremea scumpirii. Ştii ce preţ ai? Cui dai preţul tău? Faci bogat pe duhul rău, cu preţul tău. Ce te vei face? că de la distanţă voi spune: *„Întoarce-te înapoi, că nu eşti al Meu“*. Nu fi ca Israelul pe care Dumnezeu l-a scos din robie, şi acolo îi părea rău de mâncare şi cerea carne. Tată, mai înainte de voi, moşii şi strămoşii voştri erau sărmani şi aveau în casă şi în ogradă şi în toate vasele lor pe Dumnezeu, dar astăzi a venit bogatul acesta şi râde de săracul de atunci. Zice că *„A fost înapoiat şi leneş şi nu a muncit atunci, dar astăzi iată ce case mari facem noi!“*. Astăzi, duhul rău a prins mii şi milioane de locuri, de hectare şi s-a făcut stăpân pe ele.

... Rugaţi-vă, postiţi şi nu staţi nepăsători, că avem de trecut un loc periculos, dar Domnul este cu voi; înţelegeţi neamuri şi vă plecaţi. Învăţaţi copiii să zică: *„Cu noi este Dumnezeu, înţelegeţi neamuri şi vă plecaţi, căci cu noi este Dumnezeu“*.

... Din anul 1955 când Domnul a adunat ucenici, le-a spus la aceştia: *«Care aveţi pământ, împărţiţi-l la săraci»*, dar nu a crezut nimeni. Atunci se putea face contract, acte şi împlineai şi milostenia, şi scăpai şi de păcat.

2/15 ianuarie 1980

Domnul are ranele nevindecate. Proorocie pentru venirea neamurilor la credinţa acestui cuvânt. Vremea lui roşu: Edom.

... Creştine, popor blagoslovit! Creştine, Mi-e ruşine cu tine. Ce vreau Eu să fac din tine, nu pot, ca dintr-un lemn de soi rău. Creştine, Mă dor rănile şi pe timp rău, şi pe soare. Nu se vindecă rănile. Orice rană nu se vindecă cu ceea ce faci tu. Am venit din cer la tine, am purtat palme şi spini, am purtat nuiele şi curele, am purtat cuie, am purtat cruce de lemn, care nu se putea ridica de jos, şi am dus-o pe umărul Meu. De ce numai Zaheu, de ce numai unii s-au făcut, şi tu nu vrei? Tu ai cea mai mare parte, şi de ce nu vrei? Creştine, lucrul tău! Creştine, numele tău! Creştine, Dumnezeu cere să fii ceva mai luminat, să fii ceva mai sfinţit, pentru că eşti cel din urmă. Eu, Care am suferit pentru păcatul tău, n-am fost ce eşti tu. Aşteaptă tot cerul pentru tine şi plânge cu suspine, că în loc de bine, e rău; în loc să fii fericit, eşti osândit. Creştine, fiu prea mângâiat! Creştine, fiu prea ocrotit! Creştine, fiu preaiubit, prea mult ai înaintat, căci când ai făcut păcat, nu te-am certat, şi ai fost iertat de şaptezeci şi şapte de ori câte şapte. Creştine, ce mai fac cu tine? Adu-ţi aminte de ziua de mâine.

... Domnul, cât a stat cu tine, ţi-a grăit că vrea să facă o legătură mai mare cu tine. Ţi-a spus nu o dată, ci de mii de ori. Ce lucru mare a voit Dumnezeu să facă şi cu ucenicii când le-a spus: *«Staţi şi privegheaţi!»*. O, şi de trei ori i-am vizitat, şi de trei ori i-am găsit culcaţi. Şi tot pentru tine a voit Dumnezeu să facă lucrul, dar nu ucenicii au dormit, ci tu, poporul Meu, ai dormit în timpul când Dumnezeu, din noapte a voit să facă lumină; din vreme rea, vreme bună; dintr-un mărăcine a vrut să facă lucrare bună pentru tine. O, creştine, de ce nu cunoşti simbolul?

... Eu te-am pansat, ţi-am dat sănătate mai mult ca oricine şi nu ţi-a trecut pentru că nu M-ai iubit. Nu te-ai vindecat pentru că ai fost înconjurat de păcat, cum este un beţiv pe care nu poate doctorul să-l opereze că e alcoolic. Aşa şi tu, nu a ajuns doctoria pe care ţi-am dat-o, la rana ta, şi în loc să te vindeci, ţi-a fost mai rău, te-ai otrăvit.

... Am chemat pe cei din străinătate să fie lângă voi şi lângă Noi, dar voi nu-i primiţi, şi îi ciomăgiţi. O, ce vă veţi face când vor veni aproape şi fete, şi băieţi? Ce vă veţi face când vor veni împărătese, când va veni frumuseţe? Ce vă veţi face? Ce vei zice când va năpusti la tine în casă şi nu te va întreba: *„Îmi dai voie să intru în casa ta?“*, că te va scoate afară sabia lui Dumnezeu.

... O, fii credincios şi nu te socoti cu lucrarea Mea şi cum va fi venirea Mea, că Domnul a făcut cu tine, nu cu bogatul, nu cu împăratul, ca să poţi veni tu. Am făcut cu un ghimpe lucrarea Mea. O, tată, am luat acest umilit vas ca să dau de ruşine cele mai mari neamuri. Mie nu Mi-e ruşine că nu e de neam. Eu îl iubesc pe cel mai sărac, îl iubesc pe cel mai urât, îl iubesc pe cel mai amărât.

... Astăzi este vremea lui roşu, şi Eu am spus mereu să nu mai purtaţi roşu, şi voi purtaţi. În casele voastre e roşu. Prin ce să vă cunosc de cei roşii? Eşti roşu şi pe-afară şi pe dinăuntru. Chiar icoana pe care Eu sunt zugrăvit în roşu Eu nu pot s-o iubesc, decât numai chipul Meu.

... O, iubite frate, abia am reuşit să vin la voi, căci cum este pădurea de brad, aşa sunt în calea Mea şi în calea voastră copaci. Şi nu sunt copaci, ci sunt duhuri rele. De ce, tată? Pe unde mai intru Eu la voi dacă duhurile rele s-au făcut copaci în calea voastră? Pe unde? De aceea nu poţi să Mă iubeşti, de aceea nu poţi să Mă mai crezi, să vezi pe Domnul Iisus Hristos. Acea pădure nu e de brad, că moşii şi strămoşii voş-

tri, din brad alegeau tămâia de tămâiat, dar astăzi s-au făcut din alte soiuri tămâie, dar Domnul nu a alungat-o, ci a binecuvântat-o şi pe aceasta.

... Fiule, nu te-am chemat de la Moldova ca să te pun la sapă. Nu te-am chemat ca să te pun la coasă. Te-am chemat să fii la numărul cerului, să fii la numărul celor ce Domnul i-a răscumpărat. Nu te-am chemat să râzi şi să glumeşti, să bei şi să mănânci sau să petreci, ci te-am chemat la muncă duhovnicească.

... Nu daţi voie să vă fericească creştinii şi nici lumea. Dă-I lauda lui Dumnezeu. Când cineva te urăşte, dă-I mărire lui Dumnezeu.

... Da, fiilor, mai avem un pic. Te vei culca seara pe vremea aceasta, şi mâine dimineaţă va fi altă vreme, dar nu se spune cum este, mai bună sau mai rea. După vreme se va schimba. Numai Dumnezeu nu Se schimbă.

... Adevăr adevărat grăiesc că nu este casa ta, ţarina ta, vaca ta, grapa ta. Şi dacă nu vor fi sub blagoslovenia Mea, vine bomba şi le va strica.

7/20 februarie 1980

Numărătoarea de la sfârşit: ferice celui ce va fi numărat la sfârşit. Preoţii se vor ridica împotriva creştinilor sfinţi.

... O, poporul Meu, numărătoarea veacului lui Dumnezeu, numărătoarea de la sfârşit! Când te uneşti cu numărătoarea de la început, care s-a făcut prin Duhul Sfânt? Unde este numărătoarea de la sfârşit? Care ştiţi de ea? Dumnezeu, de la început, de când a zidit acest pământ, a numărat primul om, pe Adam. Fericit cine va fi la sfârşit numărat.

... Să te curăţeşti ca să poţi intra în locul pe care ţi l-am pregătit, dar iată, cuvântul pe care l-am vorbit cu tine faţă către faţă, te-a sfinţit, că Eu nu te las dacă credinţa ta va fi asemenea cu a Mea.

... Am să vin la tine în poartă şi ai să Mă scoţi afară, în stradă. De ce? Că n-ai citit care este planul lui Dumnezeu. Că de la început până la sfârşit, nimic lui Dumnezeu nu I s-a dat.

... O, iubitul Meu, ai să vii, tată, şi ai să dai de o vreme rea şi ai să zici: *„Lasă-mă sub streaşina Ta!“.* Şi am să-ţi zic: *„Nu la streaşină, ci în casă, că şi tu M-ai lăsat în casă la tine“.* Am zis să fac un cămin. Dar iată că în pânza de mătase s-a ivit şi un rozător. Nu o strica, nu fă aşa, că e scumpă mătasea Mea şi nu e pământească şi nu o poţi repara, că e scumpă.

... Cine-L cunoaşte pe Dumnezeu, va fi întrebat când va fi adunat tot ce este pe pământ; va fi întrebat: *„Nu e aşa că nu e nici un Hristos?“.* Dar tu să zici: *„Nu e aşa, ci este Domnul Iisus Hristos. L-am văzut toţi, nu numai eu, ci şi strămoşul meu“.* Tată, ce vei grăi, aceea Dumnezeu va scrie. Dacă vei zice că este Dumnezeu, ţi se va ierta orice păcat, oricât de greu va fi el, căci aici e aici, aici este cântarul.

... Floricica Mea, nu Mă face să plâng. Ajunge, că am plâns destul. Ajunge! Să Mă bucur cu tine şi numai cu tine, dar tu nu-i primeşti pe cei ce Eu vreau să-i aduc la Mine. Unde să-i duc? că pământul e al lui Gog, dar până la un loc, şi toate se vor pustii.

... Am adus pe cineva lângă Mine *(Petre Neacşu, n.r.)* şi l-am ajutat să-şi ridice casă. Şi acum eşti dator să împlineşti ceea ce-ţi cer. Îţi cer să primeşti oiţele Mele sub acoperământul tău, ca să împlinească Dumnezeu numărul Său. N-am adus aceşti creştini la voi ca să fie certaţi, ori să fie mustraţi, ori să fie nepreţuiţi de voi. Îi lăsam în comuna lor, dar i-am adus, creştine, la tine, că tu eşti prietenul Meu.

... Creştine, ai călcat în urma lui Adam şi Eva, şi de aceea îndrăzneşti să săvârşeşti urgii, dar Adam a avut mântuire. Pentru tine altă mântuire nu va mai fi.

... Fiilor, oiţelor, vine vremea ca şi preoţii să vă urască. Vă vor lua de mână şi vă vor da afară din biserică de la Mine, dar voi să nu-i duşmăniţi.

22 februarie/6 martie 1980

Pedeapsa celor ce surpă biserica. Credinţa are ca rod faptele ei. Se vor pleca împăraţii spre lucrarea cuvântului de azi.

... A sosit vremea rea când vrăjmaşul surpă bisericuţa şi credinţa Mea, dar Eu, Domnul Iisus, cum am lucrat cu David şi l-a omorât pe Goliat, aşa se va întâmpla şi cu lucrul acesta care se luptă să dărâme lucrurile Mele.

... Tată, lumea vă urăşte, vă duşmăneşte, vă porecleşte, dar în cine a pătruns lucrarea Duhului Sfânt, acela rămâne cu voi şi vă iubeşte. În cine nu, vă pune nume de batjocură, pentru Mine.

Fiţi credincioşi, dar nu fiţi numai cu credinţa. Fiţi şi cu fapta, căci credinţa fără fapte este oală goală, care repede se sparge, dar credinţa cu fapte plăcute nu se sparge niciodată.

... Fiule, ai ajuns aproape să zici muntelui *„Dărâmă-te!“* şi se va dărâma, dar dacă n-ai credinţă, ai să zici: *„Iată credinţa mea“* sau *„Iată, m-a minţit“.*

... Ai să ai nevoie de credinţă, că va veni în faţa ta împărăteasa de la răsărit, care nu a venit niciodată pe acest pământ, şi ai să stai cu ea faţă către faţă şi ai s-o faci să se topească. Şi pe vrăjmaşul tău, care azi e un călău, ai să-l faci să se topească.

... O, trâmbiţa Mea, o, fiica Mea, mai suferă un moment cuvântul Meu, ca să grăiesc poporului Meu lucrul la care a ajuns.

7/20 aprilie 1980

Vine pârâu de sânge peste cei nelegiuiţi. Trezirea poporului creştin spre credinţă statornică. Vine Domnul în chip văzut.

... Israele, poporul Meu, te aşteaptă Dumnezeu, dar tu nu crezi şi nu iubeşti aşteptarea Mea şi nu crezi ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru tine. Israele tată, vino să mănânci la masa Mea. Te aştept. Caută în sfânta Scriptură, că vei găsi unde spune că *«Mă duc la Tatăl Meu şi pregătesc loc pentru tine».* Vino! Te aştept cu porţile deschise, de când te-am înviat, dar nimeni n-a venit. A venit ziua de înălţare, dar nimeni n-a venit. Ce vine în urmă, tu nu vezi. Vine un pârâu mare, de sânge, dar dacă vei fi cu Mine, numai aşa vei scăpa.

Poporul Meu, arma ta e crucea Mea. Poporul Meu, gloria ta e credinţa în lucrarea Mea.

... Păstoraşilor, rugaţi-vă cum s-a rugat proorocul Zaharia să aducă Dumnezeu din cer pe cineva cu putere mai mare, că să-l trezească pe popor din necredinţă. Aşa s-a rugat el la Mine când a văzut că nu-l mai ascultă poporul. Aşa să vă rugaţi şi voi.

... O, iubitul Meu, să fii ca o lumânare de ceară curată din stupul Meu.

Copilaşii Mei, nu risipiţi ceea ce v-am dăruit de douăzeci şi cinci de ani, că va veni ziua şi ceasul, cum M-am arătat lui Cleopa şi lui Luca, aşa Mă voi arăta şi vouă, şi nici unul nu veţi fi lipsiţi de a vedea acest trup care a fost răstignit.

O, tată, ce zi măreaţă a fost ieri! O, poporul Meu iubit, întru care am binevoit să Mă fac cunoscut! Am învăţat popoare întregi, şi iată ce am luat: patru piroane şi o coroană de

spini, şi am mai luat o suliţă în coastă. Fericit cel ce va bea din izvorul acesta.

O, poporul Meu, vă roagă Dumnezeu să dispară dintre voi ura, duşmănia, gelozia, mândria, încăpăţânarea, lăcomia de avere, că vor veni de la răsărit şi de la apus persoane care vor să stea aproape de lucrarea Mea. Cine să le facă lor casă? că nu mai au pământ să facă, fiindcă l-a luat Gog. Dă-le tu din acoperământul tău, că însutit vei avea şi nu te vei mai văita că n-ai loc în casa ta. Ce-Mi foloseşte Mie că am adus copii în locul acesta, şi între voi e duşmănie? Copilaşii Mei, dacă eraţi cu Mine, Îmi deschideaţi uşa de prima dată şi spuneaţi: *„Intră, frate, că nu la mine, ci la Domnul intri“.* Să dai slavă lui Dumnezeu că au venit lângă tine creştini! Dar câţi aveţi casă, de la nici unul n-am auzit: *„Vreau şi eu, Doamne, să primesc pe robul Tău sub acoperământul meu“.* Nu, tată, voi căutaţi avere bogată. Cu bani ai dat, cu bani voi da. În dar ai dat, în dar vei lua.

Aveţi-vă ca fraţii şi ca îngerii; nu îngerii cei răzvrătiţi. Copii, deosebiţi-vă de lume. Tată, deosebiţi-vă de lume întru toate. Nu fiţi ca lumea. La nimic să nu vă asemănaţi cu lumea, căci cine se aseamănă cu lumea, nu va fi cunoscut de Dumnezeu Tatăl.

... Ce-ţi este mai de folos? Să mergi cu Domnul în cer, sau să rămâi jos, unde vor mânca fiarele munculiţa ta, şi rugina argintul tău? Mulţi au venit la cer şi nu au cu ce plăti vămile, căci comoara lor au lăsat-o la C.E.C.

... Biserica nu este cantină, nici sală de mese, nici restaurant, şi am mai spus că în sfânta biserică nu se serveşte decât numai sfânta Împărtăşanie şi anafură. Ce se mănâncă peste acestea, este blestem.

O, tată, trecem printr-un mare măcel, dar dacă vei fi cu Domnul, nu se va atinge acel măcel de tine, şi acesta e pentru cel ce L-a alungat pe Dumnezeu din inima sa, pentru acela care se luptă împotriva Mea.

... Ce v-a stricat de o loviţi? Ce v-a făcut de o mâniaţi? O, tată, numai atunci când veţi băga-o în groapă veţi vedea cu ce stare a plecat de la voi. Ai să strigi: *„Iartă-mă, mămica mea!“.* Dar este înger care stă la cap şi la picioare, şi unul în stânga, şi unul în dreapta, şi vă va prigoni şi vă va despărţi, şi atunci vei vedea că ai fost rău şi necredincios.

3/16 mai 1980

Proorocie: vine o vreme nebună peste cei fără de Dumnezeu. Pecetea cu Duhul Sfânt este ocrotire a celor credincioşi. Omul este casa lui Dumnezeu.

... Israele, te-am chemat la Mine, Israele. Am făcut numărătoarea să te mut de pe pământ. Mi-am făcut lucrarea să te fac cunoscut. Israele, popor blagoslovit! Israele, popor sfinţit! Israele, mai am puţin şi termin. De ce nu cunoşti semnul dumnezeiesc? că n-am fost ascuns.

... De când M-am pogorât cu Duhul pe pământ, am strigat mereu: *«Poporul Meu, Israele!».* Toată omenirea te cunoaşte pe tine şi ştie de această profeţie. Nu M-am dus în altă parte, şi am venit la tine, tată. Israele, încă o dată ţi se spune această şoaptă. Israele, vine după tine o pustie mare, o durere mare, o foame şi o sete. Vine după tine un război, Israele, şi mai vine după tine o vreme foarte nebună, că se va mânca omenirea cu gura sa cum se mănâncă fiarele. Israele, mâna Mea este asupra ta. Te-am apărat şi te voi apăra. Dar iată, tu stai nepăsător şi nu vrei să crezi că dacă nu vii, te vei îngrozi şi te vei îngălbeni şi vei chema salvarea ta, dar nimeni nu te va scăpa, că toţi te cunosc că eşti credincios. Dar iată, credinţa ta a fost mincinoasă, că dacă ai fi crezut, ai fi zburat de la tine la Mine şi n-ai fi suferit, că te-am anunţat de acest amar, că nu vine pentru lume, ci vine pentru tine, căci cu lumea nu are de-a face, dar are cu tine, ca să te înşele.

Israele tată, uită-te bine ce a suferit poporul Israel de la cuvântul sfânt. Israele, nu mai sta, nu mai aştepta, că nimeni nu mai e pentru tine bine, că tot binele l-am vărsat pentru tine, dar tu, binele nu l-ai vrut, şi te-ai abătut ca un răufăcător, în calea trufaşilor.

Israele, popor răsfăţat, care nu vrei să te mişti din acest loc rău, nu vrei să te osteneşti! Dacă ai postit, ai postit, dar am văzut ce ai făcut în timpul ce ai postit, că ai fost supărat, ai ameninţat, ai fost otrăvit, n-ai mângâiat cum scrie în ziua de post.

... De ce, tată, îţi spune: *„Strada sfinţilor“*? De ce? Pentru că pe fruntea ta e scris cuvântul acesta: *„În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin“.* Aceasta este pecetea Duhului Sfânt, şi de te vei duce în fundul mării, nu te va primi; de te vei duce în fundul pământului, nici acela nu te va primi, ci te va zvârli afară, căci ai pe tine semnul blagosloveniei, semnul unde te-ai hrănit, unde ai stat şi ai locuit, şi iată, nimic n-ai suferit.

... O, tată, pe pământul acesta sunt numai duhuri rele. Ce fac duhurile rele? Îşi fac casă, nu de cărămidă; fac casă în inima omului. O, tată, zice că inima omului nu se mai surpă niciodată. Omul e fără moarte atât cât trăieşte, dar nu primiţi în inima voastră pe duhul rău să facă în voi casă. Primiţi pe Dumnezeu, că eşti făcut de mâna lui Dumnezeu. Dacă omul nu-l lăsa pe duhul rău să-şi facă în inima sa casă, nu mai era pustia aceasta, nu mai era cârciuma, nu mai era curvia. Iată că a stricat duhul rău lucrul lui Dumnezeu şi l-a profanat şi l-a luat în stăpânirea sa.

Copilaşii Mei, cu cine staţi voi dacă Eu plec din inima voastră? Eu nu pot să trăiesc cu duhul rău în inima voastră, că odată ce tu urăşti pe fratele tău, pe Mine Mă urăşti. Nu pot sta în casa ta cu ura, cu minciuna, cu invidia, cu gelozia, cu mândria. Nu, tată, Eu Mă duc în altă casă, unde găsesc iubire, pace, dragoste. Nu te amăgi că dacă L-ai urât pe Dumnezeu, adică pe fratele tău şi ai făcut ca tine, nu va fi rău de tine. Va veni pedeapsa ta.

Eşti un popor fără milă. N-ai avut milă nici de frate, nici de soră, nici de Mine, Domnul, Care strig la tine. Dacă L-ai vedea pe Domnul răstignit din nou, ai zice: *„O, bine că am scăpat, că Acesta a fost un necaz pentru mine“.* Dacă ai vedea păstorul răstignit, ai zice: *„Lasă-l aşa, că acesta a fost rău pentru mine“.*

... Pune cineva întrebarea: *„De ce se fereşte acest popor şi nu merge văzut de toată suflarea? De ce se fereşte şi nu cântă? De ce se fereşte şi nu merge pe drum larg?“.* Tată, pentru că tu nu cunoşti ceea ce vorbeşti, nu cunoşti nici timpul pe care-l trăieşti, pentru că zici că toată mâncarea este bună, toată viaţa este bună, dar Eu spun că nu e bună toată mâncarea şi nu e bună toată viaţa pentru tine, şi trebuie să asculţi şi să faci ca Mine. Nu tot drumul este bun să mergi pe el, că ajungi la un capăt unde te înfunzi şi ai vrea să te întorci şi nu mai poţi.

22 iunie/5 iulie 1980

Cei credincioşi sunt scrişi în cartea cerului. Omenirea va primi o plagă grea.

... Copilaşilor, numele vostru este scris în cartea cerurilor. Pentru ce îngăduiţi duhului rău să fure duhurile voastre? Fiilor, îmbrăcaţi-vă duhovniceşte.

Vor veni profeţi mincinoşi şi vă vor spune că Maica Mea nu este aşa cum am spus Eu şi vă vor spune că profeţia din faţa voastră nu este adevărată. Copilaşilor, învăţaţi bine această profeţie. Domnul Iisus Hristos este şi va fi, şi voi profeţi precum în trup, şi în duh. Nu distrugeţi duhurile acestei profeţii.

... Cum vine, tată, această lucrare? că la început M-aţi luat în braţe, iar acum M-aţi alungat şi din casă şi din inimile voastre. Ce aţi socotit când aţi auzit acest cuvânt? Ce aţi socotit la primul cuvânt când am vorbit prin acest trup cu voi? Că este Domnul. Dar astăzi ce ai socotit când îl trimit să spună că ai greşit aşa şi aşa? Spune adevărul. Ai socotit că e de la vecinul, că e de la pârâşul. Atunci ce ai socotit faţă de ce ai spus la început? Ce este? Cum rămâne? Să zic Eu ca tine, sau tu ca Mine? Şi dacă nu zici ca Mine, ce e de făcut? Adevăr adevăr grăiesc că până nu veţi asculta cuvintele Mele, nu veţi fi pe temelia credinţei, şi vei fi socotit ca răzvrătit. Vai de tine dacă se va scrie numele tău, în loc de creştin, răzvrătit! Ce aţi socotit voi când Eu am spus: *„Veniţi în preajma Mea"*? Ai primit şi ai zis: *„Da"*. Atunci din ce ai vorbit? Şi acum din ce vorbeşti? De ce când sunteţi în durere cereţi de la Mine vindecare, şi când sunteţi în sănătate, când eşti mare boier, nu te mai uiţi pe urmele tale când mergeai desculţ?

... Strângeţi-vă mănunchi, ca nuielele unei mături şi uniţi-vă ca să vă pot apăra de vremea cea rea care vine, că iată, Maica Mea plânge şi se roagă mereu pentru voi ca să nu pieriţi şi voi în această plagă, căci se va vărsa o plagă tare grea.

... Poruncesc la copiii voştri să se mărturisească asemenea omului mare. Dacă nu voiţi, luaţi păcatul îndoit, ca părinţi. Domnul Iisus a fost mic şi a propovăduit fariseilor Scriptura. Aşa şi copiii voştri trebuie să facă. Domnul Iisus nu a ştiut carte, dar voi şi copiii voştri ştiţi carte. Nu puneţi motivul că a fost Dumnezeu. În fiecare trup este Dumnezeu, că fiecare aţi fost de multe ori binecuvântaţi.

29 iulie/11 august 1980

Cei ce sunt cu Domnul vor fi salvatori pentru neamul lor. Cei din urmă vor împărţi darurile. Alcoolul este de la diavolul. Se vor ivi ispititori împotriva acestei profeţii care se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu.

... Unde nu este Dumnezeu, acolo locuieşte duhul rău. Unde este ceartă şi minciună şi invidie şi tâlhărie şi lăcomie, acolo este duhul rău, şi acela se cheamă robul său.

... Creştine, am pus toate pe pieptul tău, ca să alungi pe duhul rău. Vino, că a venit duhul rău să se facă stăpân pe templul Meu. Vino şi scoate-l afară, că se vor închide porţile cerului şi nu vei mai avea pe unde intra. Dacă veţi fi ascultători şi veţi avea credinţă sfântă, prin fapte, vom cumpăra întreaga ţară. Să ştiţi că nu banul cumpără, ci fapta bună. Banul e al cezarului. Fapta bună ne aduce pace, sfinţenie, libertate. Cu o faptă bună, luminoasă, vei câştiga împărăţie, tată.

... Fiţi credincioşi în Domnul Iisus Hristos, nu aşa cum zic unii că sunt credincioşi şi zic: *„Slăvit să fie Domnul Iisus Hristos!"*. Bine ar fi să fie aşa, dar a furat duhul necurat aceasta, şi nu face spre lauda Domnului, ci spre ispitire, ca să te înşele pe tine. Dar tu, care ai stupul plin de miere de albine, nu te vei amăgi, ci vei cunoaşte ce e pentru Mine, ce e pentru tine şi ce e pentru moarte.

... Cine este cu Dumnezeu, va mântui până la al miilea neam, dar nu şi pe cei ce au fost în locul acesta.

... Trupul acesta este o mână de ţărână, pe care l-am purtat prin foc şi prin apă şi prin mare şi prin tot felul de durere fără mângâiere.

... Cununa pentru fapte nu a primit-o nimeni. Se duc sfinţii şi întreabă: *„Mai e mult, Doamne?"*. *„Mergeţi la locurile voastre, căci până nu vin cei din necazul cel mare, nu vom împărţi darurile."* Aşa vă spune Domnul: tu vei fi cel din necazul cel mare, pe care te aşteaptă cerul cu pompă.

... Am văzut la mare preoţi în pieile goale. Plângeţi şi vă tânguiţi, că acela nu are voie în pielea goală. Pe acela nu-l mai ascultă Dumnezeu.

Spune, creştine, ce auzi de la Mine? Nu e îngăduit preotului să-şi părăsească locaşul sfânt şi costumul sfânt, pentru că e harul lui Dumnezeu. De aceea a ajuns lumea moartă, şi să ştiţi că moartă va fi, şi mânia lui Dumnezeu pluteşte pe deasupra întregii lumi.

... Nu sunt împotriva legii, ci am venit s-o împlinesc, dar voi veniţi-Mi lucrători. Uite, se zideşte o bisericuţă. Nu e nici cărămidă, nici zidari, nici bani. Şi dacă o va zidi, nu mai are nici un preot, şi apoi nu mai are nici har. Munceşte, creştine, şi la Mine, că dacă nu va mai fi preotul, va veni Dumnezeu şi o va îngriji, că nu e pusă să se ruineze.

... Duhul lui Dumnezeu nu locuieşte cu duhul rău. Ori unul, ori altul. Şi într-o casă am văzut că e un creştin şi un călău, chiar soţ şi soţie, şi se despart, căci se ucide unul din ei.

... Cine bea alcool, acela să nu se aştepte la bine. Cine a pus o picătură de alcool pe masa sa, nu zic în gura sa, de la acela a plecat Dumnezeu cu binecuvântarea Sa. Ai văzut pe Domnul bând alcool pe pământ? Dar nu a băut decât apă şi vin. Vin a băut ca să se împlinească ce s-a zis prin prooroci.

Cine pune alcool la pomană, la praznic sau la parastase, nu este primit de Mine.

Multe fiinţe au încercat şi vor mai încerca să ispitească lucrarea Mea, dar nu vor putea. Multe lucrări sunt sfinte, dar vei auzi de proorocie, că e colo şi e colo. Nu te amăgi, că o fac duhurile rele mai gustoasă şi o laşi pe cea sfântă.

21 august/3 septembrie 1980

TESTAMENTUL SFINTEI VIRGINIA

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Iubiţii mei copilaşi, cu dragoste sfântă vă împărtăşesc cuvinte de la Duhul Sfânt, învăţături spre folosul mântuirii sufletelor voastre, ca un prinos de mulţumire pentru dragostea ce mi-aţi arătat-o şi cu care m-aţi înconjurat în amintirea zilei mele de naştere, duminica tuturor sfinţilor. În numele Domnului vă îndemn să vă puneţi toată voinţa, toată putinţa, să vă daţi toată silinţa să le împliniţi, căci aşa voi fi mai sănătoasă între voi, iar Domnul va revărsa o şi mai mare binecuvântare pentru poporul Său.

Copilaşii mei dăruiţi de la Domnul, iată ce-mi dă Duhul Sfânt să vă împart: trăiţi în pace cu Domnul Iisus Hristos. Trăiţi în pace între voi. Fiţi uniţi întru toate, în numele Domnului. Fiţi fraţi în Domnul şi cu Domnul. Nu căutaţi binele vostru, şi fiecare dintre voi să slujească aproapelui său, căci numai aşa veţi împlini legea Domnului. Să nu vă opriţi de a face binele, căci ceea ce semănaţi, aceea veţi şi secera, dar fiţi atenţi cum lucraţi binele, ca să poată rămâne lucrul vostru. Tot ce faceţi, să faceţi ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, căci de la Domnul veţi primi plată. Îndemnaţi-vă unul pe altul cu smerenie, spre cele bune. Sprijiniţi-vă în necazuri, cu dragoste frăţească. Fiţi răbdători şi nu vă întoarceţi rău pentru rău, ci iertaţi neobosit unii altora greşalele, pentru ca şi Tatăl Cel din cer să ierte totul.

Copilaşii mei, vegheaţi cu multă grijă asupra voastră, ca să nu supăraţi duhul fratelui vostru, pentru că în voi locuieşte Domnul. Cinstiţi Duhul Domnului, Care locuieşte în voi, şi nu dispreţuiţi ceea ce Domnul a ales şi a iubit, ca nu cumva să vă faceţi împotrivitori lucrului Domnului. Numai aşa veţi avea inima plină de pace, numai aşa veţi trăi cu pace între voi. Lucraţi fapte bune, căci cu acestea vă veţi plăti păcatele şi veţi scăpa de osânda lor. Să nu ziceţi că nu aveţi cum lucra fapta bună. O faptă bună este şi atunci când îi dai fratelui tău o vorbă bună, un zâmbet curat, o încurajare, o privire caldă de frate. O faptă bună este şi atunci când eşti făcător de pace. Dacă tu, frate, când vine alt frate la tine să vorbească de rău pe cineva dintre voi, dacă tu te uneşti cu el, plecând capul sau ruşinându-te să-i opreşti ura lui şi fapta lui ruşinoasă, atunci ce făcător de pace mai eşti tu? că uite, aşa se întăreşte răutatea între voi. Nu fiţi îngăduitori cu răutatea. Atunci cum aţi mai împlini voi legea Domnului? Ce fel de fraţi aţi mai fi? căci adevăraţii fraţi sar în foc unul pentru altul. Nu vă supăraţi unul pe altul, că aceasta înseamnă altfel de faptă. Iar voi care sunteţi mai înţelepţi, săriţi în ajutorul celor ce suferă pe nedrept şi nu lăsaţi răutatea să biruiască, şi aşa să stârpiţi obiceiurile rele dintre voi. Alungaţi dintre voi obiceiurile şi gândurile diavoleşti, ca să nu vă ucideţi unul pe altul cu răutatea, ca să nu vă ucideţi duhul unul altuia. Aşa să lucraţi mereu, cu credinţă şi cu nădejde, fără să judecaţi voi, ci să daţi loc judecăţii lui Dumnezeu în toate nevoile, ca să nu vă fie osteneala în zadar.

Copiii mei, vegheaţi asupra voastră ca să nu păcătuiţi. Vegheaţi cu frică de Dumnezeu, căci păcatul, iubitul meu copilaş, se face zid între tine şi Dumnezeu, şi uite aşa ajungi uneori să nu mai primeşti lumina de la Domnul, şi uite aşa te întuneci, te răceşti, te goleşti de duh, te depărtezi de faptele legii şi de sfinţenie şi rămâi fără lumină şi nu mai mergi bine, şi aşa ajungi rece şi nu-L mai doreşti pe Domnul, căci unde Se împuţinează Duhul Domnului din pricina păcatelor, acolo se depărtează cunoştinţa şi dorinţa după Domnul. Dar El stă şi aşteaptă căinţa ta, smerenia ta, strigarea ta din întuneric ca să vină şi să te scape, să te dezlege de legătura păcatelor şi să verse din nou ploaia Duhului Sfânt peste tine, dar nu cumva să nădăjduieşti că făcând mereu păcate Domnul ţi le va ierta mereu. Milostiv va fi, aşa este, dar nu uita că mult ţi-a dat şi mult îţi va cere.

Domnul v-a iubit pe voi mult de tot, că nu a fost vreodată iubire asemănătoare cu a Lui pentru cei mai mici ai Lui. Voi cum Îl iubiţi pe El? Voi cât Îl iubiţi? Poate că unii din voi ziceţi că-L iubiţi, şi poate că voi îl urâţi pe fratele vostru, dar nu uitaţi că nu aveţi cum să vă arătaţi iubirea voastră pentru Domnul decât numai iubind pe fraţi ca pe voi înşivă. Asta, şi nu alta este iubirea de Domnul. O, şi voi nu faceţi aşa! Câte faceţi fratelui vostru, fie bine sau rău, Domnului Îi faceţi. Fiţi credincioşi acestei învăţături.

Copilaşii mei, este ceasul când trebuie să fim mai mult ca oricând pregătiţi pentru venirea Domnului, şi El a spus că atunci când vom vedea că dragostea se va răci, sfârşitul a sosit. Vedeţi că dragostea de Domnul s-a răcit peste tot, dar mare este acest înţeles, şi mă cutremur când văd şi ştiu că s-a răcit şi la voi, deşi aţi avut-o toată de la Dumnezeu, prin cuvintele acestei proorocii care vă hrăneşte de la Duhul Sfânt. Trec săptămâni în şir, şi voi nu-I mai cântaţi Domnului cu inima şi cu gura o cântare de slavă, nu vă mai întâlniţi doi sau trei în numele Domnului, pentru

sfat, nu mai doriți bucurii cerești. V-ați răcit cu duhul, și este și mai mare durere că nici de rugăciune nu vă mai îngrijiți cu toată inima, cu dor și cu sete, așa cum vă este foame sau sete, și dacă o faceți, după cum v-a îndeletnicit Domnul, o faceți ca să împliniți legea și cuvântul Domnului, dar nu din dragoste sau de dor să stați de vorbă cu Domnul în rugăciune, cu frică și cu cutremur. În timpul rugăciunii, îngerii stau gata să ducă sus toate cuvintele voastre. Stă Domnul să vă asculte, dar voi sunteți cu gura, și nu cu inima; sunteți cu citirea rugăciunii, și nu cu mintea întru Dumnezeu. Vă îndemn, în numele Domnului, reveniți cu sârguință, cu luare-aminte și cu dragoste, la rugăciune. Când stați și vă rugați, cercetați-vă, iertați totul, ca să nu rostiți rugăciunea „Tatăl nostru“ *spre osânda voastră când ziceți:* „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“. *Când stați și vă rugați, însușiți-vă rugăciunea, căutați s-o simțiți, s-o trăiți, să I-o dați Domnului cu adevărat, că El stă atunci în fața voastră și vede dacă inima voastră e la El sau nu e la El. Rugați-vă în smerenie desăvârșită. Vorbiți cu Domnul cu toată limba inimii voastre, cu gândul curat și limpede. Lepădați atunci toată grija cea lumească, fiindcă Domnul este un Dumnezeu gelos. Când stați și vă rugați în Duhul Adevărului, atunci, în chip nevăzut, stă tot cerul în fața voastră. Contopiți-vă cu cerul și cu sfinții lui, ca și cum în clipa rugăciunii voi treceți de hotarele acestei lumi. Aceasta este taina rugăciunii adevărate cu care sunteți primiți în cer. Așa vă cer să fiți în ceasul rugăciunii, dar voi sunteți reci, spre întristarea cerului, căci voi nu simțiți rugăciunea, ea nu vă trece prin inimă.*

O, Doamne, câte ne îngădui Tu!

Iubiții mei, Domnul nu mai îngăduie să-L cinstiți cu buzele, și voiește cu inima. Inima v-o cere El. Are pretenție la voi, că n-a dat nimănui în veac ce v-a dat vouă, și veți vedea în vremea ce vine ce v-a dat. Domnul nu mai îngăduie să mai dormiți în timpul rugăciunii de noapte. El vrea să fiți treji cu toții, de la cel mai mic până la cel mai mare, tot poporul acestei proorocii, ca unii care așteaptă în priveghere, cu nădejde și cu frică, vremea Domnului. Fără rugăciune și post, nu veți putea trece puntea spre această vreme. Rugăciunile vă vor fi cei mai buni mijlocitori, cea mai mare scăpare. O, dacă voi v-ați fi însușit rugăciunea, dacă ați fi trăit-o cu adevărat, voi n-ați mai fi fost răi întru nimic, și ați fi fost plini de Duhul Domnului, și știți că Domnul a fost bun și fără greșeală. Așa ni s-ar socoti și nouă, neprihănire, rugăciunea făcută cu credință și smerenie, căci atunci când zicem: „Milostivește-Te, Doamne, spre mine, păcătosul, că n-am nici fapte, nici viață din care să-mi aștept mântuirea; pentru aceasta cad cu frică înaintea Ta, strigând cu durere: pentru rugăciunile Maicii Tale, iartă-mă, mult Milostive, și mă mântuiește!“, *când zicem așa, apoi rugăciunea noastră trebuie să străpungă cerul, simțind-o din toată inima. Așa trebuie să ne rugăm, iubiții mei.*

Vă îndemn, în numele Domnului, și iar vă îndemn, vegheați asupra voastră, cum vă purtați unii cu alții, ca să nu aduceți sminteală unul altuia, ca să nu stingeți dragostea ce o aveți fiecare pentru Domnul. Acesta este păcat greu, care nu trece nepedepsit. Acest păcat mâhnește tot cerul sfânt, că Domnul a suferit mult să aducă un suflet la lucrarea Lui, în vremea aceasta cețoasă. Nu mai frânați prin aceasta planul Domnului, că voi nu știți ce are Domnul de lucrat cu fiecare, după cum este altoiul și lucrul fiecăruia în această lucrare de Duh Sfânt. Nu vă mai judecați unii pe alții fără temei. Aceasta este partea Domnului, că dacă voi ați ierta unul altuia toate, atunci și Tatăl Cel din cer ar trimite iertare și binecuvântare peste voi.

Aveți grijă cum vă îmbrăcați, ca să fiți plăcuți Domnului, și nu oamenilor, că dacă nu împliniți ceea ce v-a învățat Domnul mereu, dacă nu vegheați asupra voastră, a purtării voastre, a portului vostru, vă spun că veți plânge și veți zice: „O, Doamne, cum n-am împlinit ceea ce ne-ai învățat Tu, ca să avem și noi parte la bucuria cu care vei veni!“. *Copilașii mei, nu e de glumă. Domnul a fost sărac, desculț, smerit, și voi aveți haine de paradă, ca și lumea. Cum veți sta lângă Domnul cu așa ceva? El n-are decât o cămașă. Câte ți-a dat ție Domnul ca să nu duci lipsă de nimic și să fii fericit! Dar tu, la rândul tău, ai făcut pe cineva fericit ca să lucrezi la fericirea ta? Dacă tu ai două haine, ai dat una la săraci? căci așa spune Domnul. Duhovnicește grăiesc cu voi. Dumnezeu v-a dăruit toate din destul. El a suferit sărăcie și prigoană, ca să dea totul din destul celor ce-L iubesc pe El. Dar tu, creștine, le păstrezi pentru foc, în loc să lucrezi cu ele spre mântuirea sufletului. Numai atunci când dai celui ce nu are, numai aceea este al tău pe veci. Restul e pentru foc. Dă-I Domnului tot ce ai, ca să ai comoară nestricăcioasă, gândindu-te că tot pământul, cu tot ce e pe el, va arde, și tu vei rămâne tot gol și sărac, pierzând fericirea cea veșnică pentru câțiva ani pe care n-ai vrut să-I dai Domnului ca să fii cu El și aici, pe pământ, și să fii și în cerul sfânt. Viața pe pământ e scurtă. Nu o pierde pe cealaltă, veșnică, pentru aceasta.*

Tu singur îți poți pregăti locul în cer, cât de frumos vrei să-ți fie. Ce vrei tu să ai în cer? Domnul ți-a dat totul în stăpânire să-ți pregătești cum vrei, dar nu uita, copilul meu, că de aici trebuie să-ți pregătești tot. Dincolo e numai odihna sau osânda iadului. Ce vrei să-ți dea ție Domnul? Cum vrei să te întâmpine? Așa să fii și tu pentru fratele tău, așa cum vrei să fie Domnul. Cu iubire ai fost, cu iubire va fi și El. Primitor din toată inima de ai fost, așa va fi și Domnul. Zâmbet iubitor de ai dăruit, așa te va primi și El. Dar dacă tu l-ai judecat pe fratele tău și nu l-ai ajutat, dacă tu l-ai urât sau l-ai dușmănit în ascuns, dacă ai înfruntat pe aproapele tău cu invidie și l-ai alungat pe copilul Domnului, pe aproapele Domnului, dacă ai fost nemulțumit și ai clevetit pe nedrept, dacă ai fost mândru, dacă L-ai ispitit pe Domnul și n-ai fost cu inimă curată și aplecată, o, copilul meu, așa te va primi și Domnul pe tine. Tu muncești o viață întreagă pentru trup și te lupți să-ți făurești fericirea, dar uiți, copilul meu, că tot ce este

pentru trup, nu este pentru tine. Tot ce munceşti pentru trup, nu este al tău, n-ai parte de această muncă. Ceea ce dai în dar pentru sufletul tău, atât este partea ta cu adevărat. Şi iată împlinindu-se cuvântul sfintei Scripturi: «Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va secera; şi cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va culege», *că Domnul îl iubeşte pe cel ce dă de bunăvoie. Nimeni din voi să nu caute folosul său, ci unul altuia slujiţi cu dragoste, ca să aveţi parte de truda voastră.*

Copilul meu, dacă vrei să ai casă, fă-ţi casă în cer şi împodobeşte-o cum îţi place, ca să ai casă cu adevărat. Dă-I Domnului tot ce ai, ca să lucreze El cu tine şi cu tot ce e al tău, spre folosul sufletului tău, dar nu lucra fără Domnul sau cum vrei tu, căci gândurile tale nu sunt ca gândurile Domnului, şi atunci, nu s-ar mai face după voia Lui, ci L-ai pleca pe El să facă voia ta; şi când te vei duce la El, aşa îţi va spune: „Fie voia ta, fiule. Ai lucrat pentru pământ, facă-se cum ai voit. Ai lucrat pentru cer, facă-se cum ai voit“.

Copilul meu, dacă Domnul îţi cere o mână, El cere ce e al Lui, dar tu nu mai vrei să I-o dai. Te-ai făcut stăpân pe lucrul Domnului şi ai trecut peste Domnul, şi precum Lucifer a căzut din cer din această pricină, oare vrei să cazi şi tu la fel? Durerea aceasta este prea grea, e de plâns. O, nu-L mai înfruntaţi pe Domnul, că înfruntarea Lui ar fi veşnică, oricine ai fi tu, şi de ce să plângi în veci când poţi să fii fericit cu cei ce au zis mereu: „Doamne, sunt al Tău cu tot ce mi-ai dat, fă ce vrei cu mine, fie voia Ta, şi nu a mea. Amin“. *Ziceţi şi voi aşa cum a zis Domnul Iisus când era în faţa morţii, iar voi aveţi viaţa în faţă. Ziceţi aşa:* „Doamne, facă-se voia Ta, şi nu a mea“. *Ziceţi aşa, ca unii care aveţi cerul spre moştenire.*

Iubiţii mei copilaşi, nu fiţi răi, nu fiţi împotrivitori, nu stricaţi lucrarea Domnului, nu aduceţi roade rele, ca să nu fiţi daţi de-a stânga în ziua aceea. Ştiţi bine că grâul creşte la un loc cu neghina până la seceriş. Vegheaţi asupra voastră cu toată grija, ca să nu fiţi rod rău şi să fiţi aruncaţi din grânar. Puneţi-vă mereu întrebarea în tot ce faceţi, în tot ce trăiţi: „Doamne, Doamne, oare, graiul meu, gândul meu, vorba mea, purtarea mea, portul meu, pasul meu, iubirea mea, oare, mersul vieţii mele este după voia Ta?“

Vă îndemn, copilaşi, în numele Domnului, ca să vă puteţi face mereu această cercetare, vă îndemn să citiţi în fiecare zi măcar câte o pagină din învăţăturile sfintei Scripturi, şi veţi simţi îndreptarea paşilor voştri. Vedeţi cât de frumos ne învaţă Duhul Sfânt, Care a trecut de la Ioan la noi prin întâia lui epistolă. Aşa vă îndemn: să vă iubiţi între voi cu inima curată, că numai aşa vă puteţi numi fiii Domnului. Luaţi pildă de la cei mai smeriţi, de la cei mai blânzi, de la cei mai răbdători, mai înţelepţi şi mai cumpătaţi dintre voi. Pe unii ca aceştia preţuiţi-i cu toată râvna, că prin unii ca aceştia vă învaţă Domnul cum trebuie să fiţi toţi, un aluat. Iubiţi-vă între voi. Iubiţi-vă păstorii, ca pe unii pe care i-a pus Domnul şi i-a uns peste voi şi pentru voi. Nu faceţi ce a făcut Lucifer, şi fiţi smeriţi, ca să nu cădeţi din cer. Fiţi supuşi celor mai mari, şi smeriţi-vă ca în faţa Domnului, ca să nu-L pierdeţi pe Domnul. Cei mari cu duhul să vă fie vouă călăuză.

Faceţi rugăciuni unul pentru altul. Rugaţi-vă către toţi sfinţii, cu mătănii până la pământ, închipuind prin aceasta că sunteţi părtaşi patimilor Domnului şi ai învierii din morţi. Doriţi-L pe Domnul, că El mult vă doreşte. Gustaţi-L, şi veţi vedea cât e de dulce şi de minunat. În orice clipă căutaţi să aveţi înainte chipul Lui, iubirea Lui; căutaţi să vă îmbrăcaţi cu cămaşa Lui, cu viaţa Lui, şi ziceţi mereu: „Slavă Ţie, Doamne!“.

Viaţa Domnului din voi, este rai. Luptaţi pentru acest rai, că vă spun cu mare durere că nu vă trăiţi viaţa după dreptarul Domnului, şi să ştiţi că drumul strâmb rătăceşte de pe cărarea cea dreaptă şi nu mai duce la limanul cel bun. Ştiţi că nimic întinat nu va intra în rai. O, şi măcar de aţi avea inima curată, dar în inimă aveţi altceva, şi în gură, iară, altceva. Iată, nu aveţi inima curată. Domnul vă ştie pe fiecare în parte cum sunteţi, şi plânge, pentru că El va veni. Ce va face cu tine atunci, te întrebi tu, oare?

O, copilaşii mei, voi ştiţi că Domnul nu poate avea părtăşie cu inima vicleană, cu inima care se mândreşte. El caută smerenie şi lepădare de sine. Fiţi cu capul plecat, ca să nu plece Domnul din voi, din viaţa voastră, din casa voastră. Domnul pleacă de la voi, şi voi nu vă daţi seama că nu-L mai aveţi, fiindcă El nu stă în sufletul viclean sau mincinos sau mândru. Vegheaţi să nu fiţi aşa, că de aceea se ivesc dezbinări între voi. Vegheaţi cu cutremur. Domnul vede tot, ştie tot ce aveţi în inimă, căci Duhul Domnului nu este ca duhul vostru. Mai înainte să gândiţi, El ştie gândul vostru. Atunci, cum să nu aveţi frică? Rugaţi-vă şi ziceţi: „Ajută-mă, Doamne, să-Ţi simt lipsa atunci când purtarea mea şi necurăţia inimii mele Te goneşte din mine, şi mă ajută să Te chem iar, să-Ţi deschid iar şi să vii iar în viaţa mea, ca s-o conduci pe voia Ta“. *Cercetaţi-vă încotro mergeţi şi ziceţi mereu:* „Oare, cum mă va găsi Domnul şi ce-mi va spune? Oare, eu ce o să-I răspund?“. *Lucraţi pace şi căinţă şi inimă curată, căci vă spun că oricâte păcate aţi avea, dacă veţi fi cu inima curată şi aplecată, multe din ele vi se vor ierta. Lucraţi milă pe pământ, căci mila biruieşte judecata.*

O, copilul meu, poate tu crezi că îl primeşti pe fratele tău în casă. Nu. Pe Domnul Îl primeşti. Sau când zici: „Stai, frate, colea, într-un colţ“, *Domnului Îi zici. Când îl întristezi pe fratele tău, pe Domnul Îl întristezi. Când îl judeci pe aproapele Domnului, când îl vorbeşti de rău, când îl cleveteşti şi îl urăşti, Domnului I le faci pe toate. Zici că nu este aşa. Aşa este, copilul meu. Adu-ţi aminte de pilda femeii care a visat că mâine va veni Domnul la ea, şi ea L-a aşteptat toată ziua, gonind pe flămândul, pe săracul şi pe bolnavul, care veniseră la poarta ei în ziua aceea, zicând că e ocupată, că Îl aşteaptă pe Domnul, şi, culcându-se târziu, supărată, a visat iar pe Domnul că*

plângea cu suspine că n-a voit să-L primească. Iar când femeia I-a spus: „Doamne, Te-am aşteptat toată ziua şi n-ai venit“, *Domnul i-a spus că de trei ori a venit, şi ea nu L-a primit, şi apoi, i-a dat ei plânsul, şi El a plecat la alte case, unde L-au primit cu dragoste. Nici tu nu-L primeşti pe Domnul, copilul meu, căci când El strigă la tine şi te învață să fii atent la slujbă, la cazanie, la glasul Lui de învățătură, tu te foieşti, vorbeşti, ieşi afară din biserică şi nu-L asculți pe Domnul şi Îl necinsteşti şi nu-I dai atenția toată. O, şi dacă ai şti tu cine este Dumnezeu şi cum este El! El este foc care mistuie toate uscăciunile din calea Lui. El are ochi ca para focului, şi este înconjurat de lumină şi de sfinți şi de heruvimi şi de serafimi. Dacă ai vedea tu, copile, ce este în fața altarului în timpul sfintelor slujbe, ai rămâne înmărmurit şi ai sta îngrozit, dar tu stai nepăsător în fața Lui, în a Cărui față totul se topeşte de slava Lui cea mare. Iar tu, copil cuminte, care stai cu luare-aminte şi cu frică în fața Domnului, de ce nu-l ajuți pe fratele tău care şade nepăsător? De ce nu-i spui:* „Frate, ia aminte cu frică şi cu cutremur, că Domnul este în fața noastră şi Se jertfeşte acum pentru noi“*? O, ştiu că nu-i poți spune, că fratele tău cel neascultător se supără pe tine, şi te duşmăneşte apoi, şi zice:* „Ce eşti tu să mă înveți pe mine?“.

Iubiții mei, Domnul v-a rugat şi a strigat din cer la voi să aveți grijă de copii. Ține copilul lângă tine, trezeşte-i luarea-aminte. Dar tu nu vrei să faci ce te învață Domnul şi nu-L primeşti pe Domnul, precum nici Irod nu L-a primit. Şi aşa cum Irod a spus cu gând viclean magilor să-i dea de veste şi lui ca să-I slujească lui Hristos, aşa şi creştinii de azi; zic, dar nu-I slujesc Domnului cu adevărat ca să-L asculte şi să-L urmeze aşa cum spune El. Când vă va întreba Domnul de copii, ce-I veți răspunde? Ce fel de spice Îi veți aduce Domnului? Când voi vă certați în fața lor, când copiii aud cuvinte necântărite, nedrese cu sare, când copiii văd purtarea voastră necuviincioasă în casă, ce să învețe copiii de la voi? Când îi lăsați să se joace în voie, fără să-i supravegheați, cum să crească aceşti copii ca rod al Domnului? La acest gând, îngroziți-vă şi nu stați nepăsători. Ocupați-vă cu blândețe multă de copiii voştri, cu înțelepciune multă, ca să-i câştigați Domnului. Când aveți o clipă liberă, n-o lăsați să treacă goală, căci clipa aceea va mărturisi împotriva voastră. Cântați cântări de slavă. Îndemnați copiii spre lucrări duhovniceşti şi creşteți-i aşa cum a fost Isaac, David, cum a fost Măicuța Domnului, cum a fost Domnul, căci şi El a fost copil, şi a crescut aşa cum ar trebui să crească şi copiii voştri de azi, aşa cum a crescut mucenița Filoteia. Arătați-le calea spre cer şi învățați-i cum să-L iubească pe Domnul, cum să-L înțeleagă, cum să-L cunoască, fiindcă nu e de-ajuns să stea copilul în genunchi lângă tine la citirea rugăciunii, şi să se gândească la joacă, sau tu să stai cu Domnul de vorbă în rugăciune, şi el să stea pe afară. Voi veți fi întrebați de Domnul despre copiii voştri. Aveți grijă de ei. Uniți-i cu Domnul.

Creştine, nu lăsa răul să meargă înainte. Nu-l lăsa nici pe cel mai slab ca tine. Ia-l cu blândețe. Şi dacă tu nu-l poți îndrepta, strigă-L pe Domnul să-l îndrepte, şi ai grijă asupra ta să nu-ți ucidă acela şi duhul tău. Iar ceea ce nu poți tu să faci, lasă în grija Domnului, şi El nu va întârzia cu ajutorul Său.

Fiți smeriți, ca să vă dea Domnul har. Alipiți-vă de Domnul, şi El Se va alipi de voi. Aveți acelaşi gând, aceeaşi iubire, acelaşi cuget cu toții. Nu vă mândriți, ci cu multă smerenie socotiți-l pe fratele vostru mai de cinste decât pe voi, şi aşa veți fi în iubire, căci tu când îl cerți pe fratele tău, atunci te crezi mai bun şi mai drept decât el, iar Domnul nu va întârzia să te smerească. Domnul a luat chip de rob în fața noastră. Aşa şi voi, fiți smeriți, dar nu cu înfățişare care înşeală, ci cu inima, căci Domnul stă şi lucrează între voi. Uitați-vă la mine cum stau şi sufăr pentru voi, căci mi-am pus toată viața mea în slujba voastră, cu toată dragostea, dar voi toți căutați ale voastre, şi nu ale lui Dumnezeu.

Îndreptați-vă spre voile Domnului şi spre sfințenie, ca El să vă îmbrace cu putere de sus şi să-Şi poată Domnul împlini planul Său cu voi. Bucurați-vă neîncetat în numele Domnului şi păziți poruncile Lui, că numai în cel ce păzeşte legea Lui este dragostea Lui, după adevăr.

Iubiți-vă unul pe altul, căci dragostea este de la Dumnezeu, şi oricine iubeşte cu iubire curată şi sfântă, este născut din cer, este născut din Dumnezeu. Cel care nu iubeşte, nu-L are pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire. El ne-a iubit mai întâi, şi acum suntem datori şi noi să ne iubim unii pe alții.

Cel care rămâne în iubire, rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu rămâne în el.

Dragostea este mai presus decât toate virtuțile, mai presus decât toate înălțimile. Ea este muntele cel sfânt.

Domnul să coboare peste voi pace şi har, şi să nu vă lase cu nici un chip. Voi sunteți rodul meu, şi nu vă voi lăsa orfani, şi iarăşi voi fi cu voi, şi vom fi cu Domnul şi cu lucrul cel nou, care vine pe pământ. Amin.

19 mai/1 iunie 1980

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ÎNTRE ANII 1982 – 1994

PREFAȚĂ PENTRU PERIOADA LUCRĂRII CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU PRIN SORA SFINTEI VIRGINIA, MARIA (LELICA)

Ceasul plecării la cer a sfintei Virginia, pe care creștinii o numeau *„mămica Gigi“,* a însemnat o grea cumpănă pentru poporul strâns în jurul Duhului dumnezeiesc vreme de douăzeci și cinci de ani, deși Domnul profețea încă din anul 1967: *«Verginico, nu te mai gândi la moarte, căci tu, chiar dacă vei adormi, tu pururea vei fi vie. Va muri cine va fi să moară, dar tu în veci nu vei muri. Să fii cuminte și să asculți poruncile Mele, căci vom hrăni mulți flămânzi, că acest popor va întâmpina pe Domnul la venirea Sa pe norii cerului, și acest sobor îl vei hrăni multă vreme»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, octombrie 1967).

După chemarea sfintei Virginia la ceruri, Dumnezeu Și-a continuat lucrarea Sa de coborâre a cuvântului prin sora ei, Maria, o ființă tot la fel de simplă, având și ea ca pregătire doar o școală elementară. Alegerea Mariei n-a fost întâmplătoare. Despre aceasta sfânta Virginia spunea: *«Dați-vă bine seama, că eu puteam să înaintez lucrarea Domnului printr-un suflet care cunoștea Scriptura, și atunci ați fi zis că le ia din Scriptură și vi le scrie. De aceea am ales pe lelica mea, pentru că ea nu știe decât ce-i dau eu»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, vorbirea sfintei Virginia, 24 mai/6 iunie 1982).

Lelica, așa cum o striga sfânta Virginia ca pe o soră mai mare, și de la care a învățat și poporul la fel s-o numească, nu luase parte niciodată la vorbirile Domnului prin sfânta Virginia. Pe atunci lelica era la casa ei, iar lucrările Domnului erau ținute în taină.

Când Domnul Se așeza cuvânt din cer, Se folosea de trupul lelicăi ca de un vas de pe pământ, de aleasă trebuință, așa cum se întâmplase și cu sfânta Virginia, și Își începea mereu vorbirea Sa cu binecuvântarea Preasfintei Treimi și cu cântarea *„Sfinte Dumnezeule“.*

Nu a existat niciodată vreo îndoială pentru cei ce cred, că prin sora sfintei Virginia (lelica Maria) Dumnezeu Și-a continuat în același fel lucrarea Sa, dar, din păcate, nu toți creștinii au crezut așa. În anul 1989 Domnul spunea: *«Acest trup era să fie de mult plecat, dar i-am pus un căpătâi de viață, ca să înrolez prin ea ce mai am de înrolat»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 aprilie 1989). Acești ani dăruiți de Domnul, care au prelungit viața lelicăi, au fost o probă, un prilej de sortare pentru creștinii din preajma lucrării cuvântului. Unii, care au simțit ca o constrângere îndemnul de a trece la o viață creștinească mai sinceră și mai curată, au preferat autosugestia, mulțumindu-se a-și imagina că vorbirea Domnului a încetat odată cu plecarea la cer a sfintei Virginia, în anul 1980. Ei au respins de atunci posibilitatea unui fir continuator de coborâre cerească. Mulți dintre ei au găsit prilej de poticnire în *„pregătirea mai puțină a vasului“* prin care se continua vorbirea din cer, spunând că *„lelica n-a avut postul cel de patruzeci de zile“.* Printre aceștia au fost și cei din casa ei, adeverindu-se și aici Scriptura care spune că *«proorocul nu este primit în patria sa»,* iar *«dușmanii omului sunt casnicii lui».* O parte din creștini a rămas însă fidelă lucrării cuvântului, și ei au înțeles că pe cel ce vrea cu adevărat să fie creștin, Dumnezeu nu-l abandonează niciodată. Și așa, Dumnezeu Și-a pus treptat planul în înfăptuire, ca să aibă parte de roadele lui și cei care se obișnuiseră cu vorbirea directă a Domnului prin sfânta Virginia. Așa S-a îngrijit, deci, Domnul, ca să poată să nu fie ei zdruncinați, și să creadă că lucrarea a continuat și merge înainte. A fost nevoie însă de o *„punte de trecere“,* pentru că trupul sfintei Virginia devenise neputincios în a mai fi folosit pentru o așa de mare lucrare. Dintotdeauna rodul lucrării a fost foarte sărac, deoarece creștinii stăruiau în a-și păstra atât slăbiciunile și poftele, cât și locul și numele de creștin, lucru care se răsfrângea cu mare zdrobire în trupul firav al trâmbiței lui Dumnezeu, Verginica, mereu bolnav și vlăguit și plin de suferință. De aceea Domnul anunțase în mai multe rânduri ridicarea vasului Său, Verginica, și până la urmă așa a făcut. Privind la poporul rămas opintit pe cale, sfânta Virginia spunea din cer cu durere: *«Pentru cei pentru care eu n-am murit, acești zece ani au fost parcă zece zile, iar pentru cei care nu m-au așteptat, au fost zece ani. Iată că și poporul meu a rătăcit prin pustiul necredinței zece ani»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, vorbirea sfintei Virginia, 1/14 decembrie 1990).

Până în anul 1980 sfânta Virginia se dăruia cu sufletul și cu trupul misiunii de naștere din nou și de ocrotire, apoi, a unui popor creștin-ortodox, care să trăiască într-un gând și în aceeași inimă, uniți cu Dumnezeu, lucru pe care ea l-a continuat, cu ajutorul surorii ei, lelica Maria, și după ce s-a mutat la cer. Sfânta Virginia a transmis mai departe poporului creștin învățături și povețe cerești prin sora ei, Maria, după cum Domnul profețise încă din anul

1979: *«Dacă nu va mai fi această ființă, Dumnezeu va grăi prin rămurică de copac»* (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 16/29 august 1979).

După anul 1990 chemarea Domnului şi-a deschis larg ecourile spre cei din lume mai mult decât până atunci, îndemnându-i mereu să-şi schimbe viaţa, căci cei fără de Dumnezeu care trăiesc în numele lui Dumnezeu, zic ei, nu ştiu că şi-au pregătit din faptele lor un sfârşit chinuitor. Această chemare le-ar fi putut fi de ajutor şi celor care intenționau să părăsească lucrarea Domnului, amăgindu-se cu gândul că vor putea trăi creştineşte şi în rândul lumii, dar aceasta doar dacă ei ar fi avut urechi să audă.

Sora sfintei Virginia, lelica Maria, a fost puntea de trecere de la o generație de creştini la alta.

În anul 1990 Dumnezeu reuşise să-Şi pună temelia unui nou început al Bisericii Sale dreptmăritoare pe pământul român. Atunci El i-a ales dintre cei chemați pe cei ce rămăseseră credincioşi lângă El şi i-a aşezat pe pământul ales de la Glodeni-Pucioasa, pe care în anul 1991 urma să fie ridicată Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, după legea creştin-ortodoxă. Odată cu această temelie văzută, care împlinea în duh profeția Apocalipsei, de cer nou şi pământ nou, şi în paralel cu lucrarea de coborâre a cuvântului Său prin sora sfintei Virginia, Dumnezeu a pus în aceste locuri şi o temelie tainică şi trainică. El i-a ales pe acei creştini care de atunci încoace aud şi scriu cuvântul lui Dumnezeu, acest nou fir de coborâre cerească, lucru pe care Domnul îl profețise demult prin sfânta Virginia, iar acum îl întărea şi îl certifica prin sora ei, lelica Maria, adeverindu-i împlinirea.

«...Dar va veni timpul, şi vine, când voi sta în fața voastră mereu cu cuvinte sfinte. Vine dacă am pentru cine.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 2/15 ianuarie 1980)

Ucenicii

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ÎNTRE ANII 1982 – 1994

-fragmente-

1982

Sfânta Virginia, trimisă de Domnul, îndeamnă la veghe păstorii și poporul.

... Iată ce îmi zice Domnul: *„Du-te, Verginica, du-te, că au intrat lupii în oile tale. A intrat lupul pierzării în oile tale cele mai apropiate de casa ta, la care te-am trimis în tot timpul să le binecuvintezi, să le mângâi, să le sfințești hrana pe care o mănâncă. Şi ele ce fac pentru tine și pentru Mine? Of, pierd ce au sus pregătit! A intrat vrajba, lăcomia și invidia, care distrug lumina și credința".*

Of, Daniele și Cristea, veniți în ajutorul oilor mele! Nu le lăsați să piară, să piardă lumina tocmai acum, când mai e un pic. Un pic mai e!

Lelica, spune-le să te creadă că eu le vorbesc, eu, mămica lor, păstorul care le-am păstorit atâta vreme cât am stat în trup, și mi-e teamă că vă pierd tocmai acum. Nu v-am părăsit. Mereu vin și vă cercetez și vă binecuvintez masa și casa și pe toți. Luptați-vă să înmulțiți turma, nu să pierdeți și din cele care sunt.

... S-au înrăit de tot vrăjmașii poporului meu și vor să mi-l înghită. Toți lucrează să nu mai poată poporul creștin nici rugăciunea s-o facă. A ajuns poporul Domnului să-și facă rugăciunea pe furiș, de frica vrăjmașului.

23 ianuarie/5 februarie 1982

Domnul trezește spre lucru pe sfânta Virginia, trâmbița Sa, pentru redeșteptarea poporului născut și hrănit prin cuvânt.

... O, Românie, Românie, țară sfântă! Ești scrisă de Domnul în Cartea Vieții cu litere de aur. O, conducător al României, te iubește Domnul într-un fel, că iubești munca și pacea, dar ce faci cu poporul pe care îl conduci fără frică de Dumnezeu și fără frică de sfârșit și în marele desfrâu?

Poporule creștin-ortodox care mai ai milă de Creatorul tău! Roagă-te la fiecare rugăciune a ta și pentru țara ta, și pentru conducătorul ei, și pentru poporul fără Dumnezeu. Cine vrea și iubește pe Domnul, să vină după El și să-L urmeze așa cum cere Domnul. Cine vrea să vadă fericirea, să sufere pentru Domnul.

9/22 februarie 1982

Trâmbița Domnului dă să-și strângă poporul ca o pasăre ce își adună puii sub aripi.

... Iar am venit. Nu mai am răgaz. Alerg în fiecare noapte să-mi ocrotesc oițele, să-mi ocrotesc casa mea și copilașii mei. Of, ce durere mare aș avea dacă aș pierde pe cineva din turma mea și din casa mea! Ca o cloșcă bătându-se cu uliul să nu-i ia din pui, cum e câinele ciobănesc, care-și ocrotește turma de oi și se zbate cu fiarele să nu-i ia din oi, așa și eu mă zbat să nu-mi pierd copilașii.

Aceste cuvinte să meargă spre toți cei care au auzit lucrarea și m-au cunoscut și m-au iubit.

Am o singură soră, necăjită pe pământ. Cât am fost eu cu ea, am ajutat-o trupește. Acum vreau să-i dau ajutorul cel scump și sfânt dacă mă ascultă.

7/20 martie 1982

Sfânta Virginia își îndeamnă poporul spre curăție și spre pocăință cu ascultare.

... Vă aduc de sus o binecuvântare sfântă și o dulce sărutare de mamă pentru copilașii mei, pentru scumpă turma mea de oițe. Am venit să vă bucur, nu să vă întristez. Am venit să vă spun un cuvânt scump și sfânt, și vă rog să-l împliniți. Cercetați-vă hăinuța și inima, ca să nu aveți nimic neplăcut Domnului. Feriți-vă de tot ce este rău, că nu vreau să vă pierd, că e gata, scumpii mei, să sune trâmbița și să vă adune mama, iar voi să fiți ușori ca să vă pot sui sus, acolo unde doriți și doresc și eu. Dar vă spun cu mare foc: cel mai mare păcat care îngreuiază trupul și nu încape cu cerul, este ura și invidia. Oițele care nu se iubesc, care nu se ajută una pe alta, care se împung, în loc de iubire sfântă, acelea nu încap cu cerul, și vor plânge amar.

... Cu foc vă spun: acest acoperământ al meu este și va fi de nezdruncinat, de neclintit. Aici va aduna Domnul toate oițele Lui care-L ascultă, și vor fi ferite de cele ce vor veni peste lume, așa cum a adunat pe Noe în corabie, cu toți ai lui. Acest acoperământ să-l aveți în suflet ca pe cel mai scump loc, pentru că a fost în el lucrarea Domnului, și va mai fi, pentru oițele care ascultă.

... O, scumpe oițe, nu mai sunt în trup ca să mă vedeți și să mă auziți, și nici atunci nu-mi dădeați ascultare după voia Domnului. Acum tot eu sunt, tot această lucrare este, și puțin va mai fi și se va termina cu toate. O, scumpii mei, sunt eu, un sufletel care răzbate văzduhul zi și noapte, un sufletel al unei mame care și-a lăsat puii pe pământ și se zbate pentru ei și le aduce hrană să-i mai hrănească puțin până va veni ziua cea scumpă. Dar copiii, cum sunt copiii rămași singuri, își fac de cap, în loc să asculte de mama lor, care le vrea binele și fericirea.

2/15 aprilie 1982

Păstorii poporului primesc îndemnul trâmbiței Domnului spre păstorirea oilor Sale.

... O, scumpi păstori pe care v-am lăsat să păstoriți turma mea de oi! Fiți cât mai blânzi cu oile, așa cum este și

Domnul, şi daţi-le cuvinte dulci şi mângâiere şi ridicaţi-le pe cele căzute; nu le lăsaţi să piară, că multe oiţe mai mult se depărtează de lucrare. O, vorba dulce mult aduce. O, de m-aţi vedea cât sunt de zdrobită şi de disperată din pricina oilor care nu mă ascultă! Întrebaţi pe lelica mea, că ea mereu mă vede. Sunt aşa cum mă vedeaţi, zdrobită de dureri, cerând milă de la Domnul să-mi aline durerile. Aşa sunt şi acum, şi cer milă de la oi, ca să mă asculte.

... Cine are urechi de auzit, să audă, şi cine are inimă pentru Domnul, să înţeleagă. Domnul a oprit căsătoria pentru că nu mai e timp de întinare şi de pofte trupeşti, dar luaţi bine seama, că sunt între voi lupi îmbrăcaţi în piei de oi.

18 aprilie/1 mai 1982

Sfânta Virginia îndeamnă poporul să primească prin sora ei învăţăturile cereşti. Ea îşi vesteşte surioara pentru primirea cuvântului.

... O, iubite oiţe, iubitul meu popor, această fiinţă prin care Domnul mi-a dat voie să înaintez lucrarea Lui prin ea, nu este alta decât surioara mea, lelica mea, iubită de mine. Ne-am iubit, ne-am ajutat una pe alta cu ce am putut. Amândouă am avut o viaţă necăjită pe pământ, din pricina suferinţelor mele grele, şi vreau s-o fac şi pe ea fericită dacă va asculta să facă voia Domnului şi să hrănească oiţele mele cu hrana pe care i-o dau eu.

26 aprilie/9 mai 1982

Cântarea pregătitoare coborârii cuvântului sfintei Virginia.

... *„Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi!“.* Numai prin cântare pot vesti pe surioara mea când vin la ea.

27 aprilie/10 mai 1982

Îndemnul trâmbiţei pentru pocăinţa lumii; păstrarea tainei coborârii Domnului; îngrijirea curată a casei coborârii cuvântului.

... O, dacă pe toată lumea de pe faţa pământului ar câştiga-o Domnul, câtă bucurie ar fi în cerul sfânt! Ar coborî Domnul cu toată slava Lui pe pământ. Cât e de întinată lumea de azi cu tot felul de păcate, dacă ar părăsi toate păcatele şi s-ar întoarce la Domnul, ar şterge Domnul tot, numai s-o scape de iad şi de muncile cele veşnice. O, cât de milos şi de îndurător este Domnul şi cum Se uită la Măicuţa Lui, care se roagă să mai amâie de azi pe mâine pieirea lumii!

... Fiţi ascunşi, să nu vindeţi aceste scrisori, că sunt de sus, de la Domnul, nu din mormânt, de la morţi. Cine va vinde, va cădea în osânda lui Iuda Iscarioteanul.

... Acest acoperământ al meu, unde v-am lăsat eu, este şi va fi ca un obiect sfânt în care Şi-a făcut Domnul lucrarea, şi vă va fi de mare folos, aşa cum i-a fost lui Noe corabia, dacă veţi lucra după voia lui Dumnezeu.

7/20 mai 1982

Sfânta Virginia face trezirea la pocăinţă a preoţilor.

... Vai de preoţii care nu îndrumă poporul după datina şi voia Domnului, căci obiceiurile de azi duc la iad şi poporul, şi păstorul care nu a păstorit poporul aşa cum trebuie.

13/26 mai 1982

Trâmbiţa Domnului îşi întăreşte poporul.

... Eu sunt, scumpii mei. Trâmbiţa care a sunat odinioară sună şi acum. Mă trimite Domnul nu ca să vă piardă, ci ca să fiţi ai Lui pe veci. De ce nu trimite şi satana un muritor din iad ca să spună la lume să nu mai facă relele cu care ajunge la iad? Satana dacă ar avea putere ar duce toată suflarea de pe pământ la iad. Dar vouă vă trimite Domnul trâmbiţa Lui ca să vă întărească. Fiţi treji!

17/30 mai 1982

Lucrarea cerească a sfintei Virginia.

... Mă trimite Domnul din înaltul cerului şi răzbat văzduhul zi şi noapte să vă ocrotesc, să vă hrănesc cu hrana cea mai scumpă, adusă nu de pe vâlcele sau de pe drum, din ţărână sau din lume, ci adusă de sus, de la Domnul. Trâmbiţa Lui este să-i sune poporului Domnului, să Şi-l pregătească Domnul pentru viaţa de veci.

22 mai/4 iunie 1982

Sfânta Virginia întăreşte credinţa creştinilor şi ascultarea. Păstorii sunt îndemnaţi la veghe.

... Să nu mai ziceţi *„Nu cred până nu văd“,* că niciodată nu veţi vedea. Cel ce nu vede şi crede, acela va vedea şi pe Domnul şi toată slava Lui şi pe cine s-a luptat pentru El.

... Să vă intre în inimă şi să nu mai staţi la îndoială. Daţi-vă bine seama, că eu puteam să înaintez lucrarea Domnului printr-un suflet care cunoştea Scriptura, şi atunci aţi fi zis că le ia din Scriptură şi vi le scrie. De aceea am ales pe lelica mea, că ea nu ştie decât ce-i dau eu. Alerg după ea şi o aştept, o urmăresc pas cu pas şi îi dau şi crezământ, că-mi spune mereu că n-o mai trage inima să-mi scrie ce-i dau eu, că vede şi ea ceva, şi mai primeşte şi înfruntări. Parcă le-ar lua de pe drum sau din vâlcele. Poporul meu, copilaşii mei, vă spun din sufletul ăsta îndurerat, vă spun că sunt trâmbiţa Domnului, nu altceva. Puţin va mai suna şi se va termina, şi atunci vor vedea şi cei ce au ascultat, şi cei ce nu au ascultat; şi cei ce au primit, şi cei ce nu au primit.

24 mai/6 iunie 1982

Domnul face trecerea spre popor tot prin lucrarea trâmbiţei Sale.

... O, cât de bucuros este Domnul că a găsit acest mijloc ca să folosească trâmbiţa Lui de odinioară, pentru puţină vreme, ca să-Şi hrănească şi să-Şi pregătească poporul cel iubit.

25 mai/7 iunie 1982

Sfânta Virginia îndeamnă păstorii pentru pregătirea poporului Domnului.

... Păstoraşi ai oilor Domnului, nu mai vin cântând ca oarecând, ci vin plângând şi oftând. A sosit timpul, iar plânsul şi cuvântul Domnului nu-şi mai vede rodul. În zadar răzbat văzduhul zi şi noapte ca să-mi pregătesc poporul pentru fericire, nu pentru osândire. O, credeţi că Domnul mă trimite cu basme şi poveşti, de nu vreţi să luaţi aminte? Că zice Domnul să nu mă uit la faţa omului. Oricât de mult ar iubi Domnul pe poporul Lui, nu poate să-i dea fericirea de sus până nu Şi-l pregăteşte aşa cum e voia Lui.

29 mai/11 iunie 1982

Îndemnul trâmbiţei Domnului pentru mersul înainte al poporului. Proorocie pentru curăţirea pământului.

... Scumpul meu popor şi scumpii mei copilaşi şi scumpii mei vecini! Nu mă vedeţi, nu mă auziţi că răzbat văzduhul ca o săgeată de la pământ la cer şi de la cer la pământ, şi nici nu mă simţiţi când vin şi vă mângâi şi vă binecuvintez cu binecuvântare sfântă şi vă cercetez pe fiecare cum trăiţi. O, nu vă lăsaţi biruiţi de nici o ispită a satanei, că mai avem un pas. Sus crucea! Cu lacrimi de foc vă spun mereu: nu daţi înapoi. Hai înainte cu Domnul, că mai avem un pas şi punem crucea sfântă a Domnului în vârful Golgotei. Uite, Domnul vrea să înceapă secerişul, să aleagă neghina din grâu şi s-o spulbere, să cureţe pământul, că se apropie anul 2000 şi va fi pământul spălat de toată întinăciunea, ca o oală nouă. Şi va începe Domnul judecata şi va alege caprele din oi, şi va fi pământ nou şi popor nou.

2/15 iunie 1982

Sfânta Virginia îndeamnă preoţii bisericii la sfinţenie şi la smerenie. Învăţătură pentru semnul sfintei cruci spre închinăciune dreaptă.

... O, păstorilor ai bisericii şi ai poporului, îndrumaţi-vă poporul să se poarte după voia Domnului şi nu după voia omului. Păstraţi biserica cu sfinţenie şi cu smerenie, ca să vă fie temelie de nezdruncinat. Biserica păstrată de popor aşa cum cere Domnul, oricâte vijelii şi cutremure vor veni peste ea, nu se va dărâma dacă preoţii o păstrează aşa cum cere Domnul.

... Păstraţi cu sfinţenie locaşul Domnului când mergeţi la biserică, fiindcă lumea întinează biserica. La biserică vin femei îmbrăcate în lux şi în pantaloni, vopsite şi cu capul gol, şi mai sărută şi chipurile Măicuţei Domnului şi ale Domnului şi ale sfinţilor, şi mai rău se osândesc. O, oameni ai lumii, faceţi crucea dreaptă, nu în bătaie de joc! Degeaba veniţi, degeaba vă rugaţi aşa. Cu aşa închinăciune strâmbă Domnul mai rău Se răneşte.

7/20 iunie 1982

Întărirea veghii peste poporul creştin. Sfânta Virginia îşi îndeamnă surioara la lucrul ceresc.

... Luaţi aminte la aceste scumpe învăţături de mamă pe care vi le spun cu lacrimi de foc, că numai lelica mea mă vede cum apar în faţa ei şi o pun mereu să-mi scrie tot focul ce mă arde pe inimă. Vede Domnul că acei copii rămaşi fără mamă şi fără învăţăturile cele scumpe, îşi fac de cap, şi a găsit Domnul la repezeală acest văsuleţ crescut dintr-o rădăcină cu mine. Am fost două surori ca două flori într-o rădăcină, şi am fost de mici rămase fără tată, fără sprijin, decât cu mămica noastră. Scumpii mei copilaşi vecini, iubiţi-vă ca fraţii şi ca surorile duhovniceşti, nu ca fraţii lumeşti. Iubiţi-vă şi ajutaţi-vă unii pe alţii şi fiţi cu milă unul de altul. Nu fiţi nepăsători, ca nici Domnul să nu fie nepăsător la rugăminţile fiecăruia.

10/23 iunie 1982

Trezindu-şi surioara, sfânta Virginia o îndeamnă spre răspândirea scrisorii cereşti.

... Slăvit să fie Domnul în cer şi pe pământ,
De îngeri şi de oameni, căci El e Domnul sfânt.
Slăvit să fie Domnul, acum şi pân' la moarte,
Aceasta e cântarea, nu vorbele deşarte.

Lelica mea, trezeşte-te şi mă vezi, că am venit şi vin mereu, dar nu mai am mult de venit. Mai am un pic, mai am un pas. Serveşte-mă, lelica mea, că mă serveşti în binele tău şi al poporului şi al tuturor celor care mă ascultă şi mă primesc. Cel care m-a primit, să mă primească mai departe, că nu se va înşela, şi mult va folosi. Tot poporul care are urechi de auzit, să audă, că nu mai e timp să stai la îndoială. Cine alege fericirea, pentru vecii vecilor o alege. Cine alege neascultarea, iar, pe vecii vecilor o alege, că se va închide uşa şi va rămâne pe afară.

O, poporule al Domnului, tinerii mei din turma mea! Vă roagă Domnul să nu vă supăraţi pe El că v-a oprit căsătoria, că v-a oprit acum, când e gata să vă dea răsplata ca să fiţi ai Lui, ai cerului şi nu ai iadului. Răspândiţi această hrană la toate oile care sunt câştigate prin trâmbiţa Domnului, că mai sunt oi care nici nu ştiu că S-a întors Domnul înapoi la ei ca să-i pregătească pentru fericire.

... O, poporul meu scump, oile mele scumpe! Pentru voi mă lupt şi pentru voi am pus trâmbiţa în lucrare. Fiţi ai mei, fiţi gata pregătiţi, că vine Domnul în curând. Răspândiţi această hrană la toate oile care sunt câştigate prin trâmbiţa Domnului, căci mai sunt oi care nu ştiu că S-a întors Domnul înapoi ca să le pregătească pentru fericire.

12/25 iunie 1982

Trâmbiţa Domnului îndeamnă poporul la ascultare şi la pregătire.

... Măi poporul meu iubit, de ce nu vrei să iei minte şi să vezi cu ochii mari cât te iubesc de ţi-am venit în ajutor ca să te pregătesc pentru fericire, nu pentru osândire? Cu ce-mi plăteşti tu mie, fiule creştin, binele, fericirea scumpă pe care voiesc eu să ţi le dau dacă tu nu te înduri nici ascultare să-mi dai, nu te înduri să mă primeşti acum când te strig? Nu ţi-e teamă că vine timpul să mă strigi şi tu pe mine, şi nici eu nu te voi primi, nu te voi auzi? Adevăr grăiesc vouă, că spălarea de păcate şi pregătirea pentru fericire vă este acolo, pe pământ, cât sunteţi în trup. A ieşit sufletul din trup, nepregătit, la Domnul n-are ce căuta, şi trece la osândă.

23 iunie/6 iulie 1982

Unirea într-un duh a poporului creştin, la glasul trâmbiţei Domnului.

... O, poporul meu de altădată, oiţele mele împărtăşite, vrea Domnul să-Şi strângă oiţele şi să-Şi împlinească turma, s-o pregătească pentru fericirea cea de veci. Nu mai şovăiţi, nu mai zăboviţi, şi grăbiţi-vă cât mai rapid. Fiţi cât mai blânzi şi iubitori de pace. Folosiţi armele Domnului cu care veţi putea învinge orice ispită a satanei. Privegheaţi ziua şi noaptea, că nu ştiţi ceasul când vine Domnul. Fiţi gata, poporul meu. Uniţi-vă într-o inimă şi un gând, că vine Domnul în curând. Scumpul meu popor, luaţi aminte şi primiţi aceste scumpe învăţături de sus, aduse de trâmbiţa de altădată. Cine are inimă caldă, să primească, iar cine le va arunca sau le va vinde, va cădea în osânda lui Iuda.

26 iunie/9 iulie 1982

Sfânta Virginia îşi îndeamnă surioara la lucru, iar Domnul o trezeşte spre trâmbiţare peste popor.

... O, lelica mea, fii bine atentă la ce spun eu, la ce te rog eu. Avem mult de lucru. Când mai terminăm? Cine să mă ajute pe mine să îndeplinesc ceea ce mi-a dat Domnul? Lasă la o

parte toate și ajută-mă. Uite ce zice Domnul: *„Unde ți-e poporul, Verginica? Aveai o turmă mai mare de oi. De ce le-ai lăsat să se răspândească? Sună din trâmbiță mai tare, să audă toate oile, tot poporul să audă, să se trezească din somn, din nepăsare. Sună goarnă de pregătire. Trezește-te, poporule, din amorțire! Dezbrăcați-vă de omul cel vechi și îmbrăcați hăinuța omului nou. Nu mai stați pe gânduri. Nu mai stați la îndoială“.*

Scumpul meu popor, pregătește-te iute, nu mai sta. Te cheamă Domnul să-ți dea ceva ce n-ai avut în viața ta. Poporul meu, fericirea cea veșnică pe care o dă Domnul poporului iubit este scumpă, dar nu se cumpără cu bani; se cumpără cu ascultarea învățăturilor sfinte. Nu râvniți la lumea care trăiește în marele desfrâu, cu toate poftele ei și ale satanei. O, vai și amar, că nu știe această lume ce o așteaptă și cum va plăti acest desfrâu pe care-l trăiește! Nu mai are cine să vină lumii în ajutor, căci cine este astăzi la putere, îi spune că nu este Dumnezeu.

... Poporul meu iubit, oile mele din toate colțurile care ați avut parte de lucrarea Domnului de altădată! Vă strigă Domnul și vă cheamă să vă treziți, să vă adunați și să vă îndemnați, că uite, Domnul v-a luat trupul cu lucrarea de altădată, că era plin de dureri și suferințe, dar v-a trimis duhul cu lucrarea înapoi.

27 iunie/10 iulie 1982

Trâmbița Domnului îndeamnă tot poporul să împlinească voia Domnului pentru trezirea la viață și la lucrare sfântă.

... O, treziți-vă la viață! Dați-vă mâna și ridicați-vă unul pe altul. Îndemnați-vă, ajutați-vă și rugați-vă unul pentru altul, că așa veți împlini voia Domnului. Cât de greu este de trăit în vremea de acum în această lume, în această vreme rea! Dar frate și soră, dacă ați trăit pe pământ și ați hrănit numai trupul cu toate poftele lui, și sufletul nu l-ați hrănit cu hrana ce i-a trebuit, trupul se duce în mormânt, spre hrana viermilor, dar sufletul se duce la altă viață, și mai amară ca aceea de pe pământ. Sufletul va lua osândă și va da seama pentru tot ce a făcut trupul.

O, scumpele mele oițe din toate colțurile țării, uniți-vă într-o inimă și un gând. Părăsiți toate poftele trupului și toate uneltele satanei și înarmați-vă cu armele Domnului.

9/22 iulie 1982

Sfânta Virginia cheamă poporul să iubească hrana cuvântului și purtarea sfântă. Domnul îi întărește ei trâmbițarea.

... Am băgat de seamă că vi se pare amară hrana mea. Văd că nu vă mai place a mânca. O, cum nu vreți să luați aminte să mă ascultați? Domnul pentru asta a slobozit trâmbița Lui iară pe pământ, pentru ca pe poporul Lui să-l pregătească în așa fel să nu aibă parte de înfricoșata judecată.

Știți cum să vă fie cuvintele? Dulci ca mierea, și să vă uniți și să vă iubiți ca albinele în stup; cum lucrează ele și muncesc și aleargă toată ziulica, din floare în floare, și din munca lor iese numai unire și dragoste și miere dulce, de se îndulcesc toți care mănâncă. Fiți deosebiți de lume și la purtare, și la cuvinte, și la post, și la hrană. Fii deosebit cu totul de lume, ca să te cunoască Domnul când va veni să aleagă oile din capre și neghina din grâu.

... O, zice Domnul: *„Verginico, vei merge înapoi pe pământ și întări-voi trâmbița Mea prin mlădița crescută dintr-o rădăcină cu tine, pentru pregătirea poporului pe care l-ai câștigat“.*

19 iulie/1 august 1982

Privindu-și satul natal (Maluri), trâmbița Domnului îi face trezirea cu duhul cuvântului ei.

... O, sătuțul meu natal, unde m-am născut și am crescut, unde în căsuța mea mică și săracă am împlinit ceea ce Domnul mi-a dat să împlinesc! În această căsuță săracă a fost începutul suferințelor mele, a fost începutul lucrării Domnului, care nu se uită niciodată. Și în acest sătuț al meu natal am o mânușiță de oițe și neamuri și consăteni ai mei iubiți la care mă trimite Domnul să-i trezesc la viață, să-i trezesc din somn. O, neamurile mele, mânușița mea de oițe, consătenii mei, deschideți ochișorii și deșteptați-vă la viață. Sună trâmbița Domnului, de deșteptare și de pregătire pentru tot poporul iubitor de Dumnezeu. A venit Verginica. V-a părăsit cu trupul numai, dar cu duhul este vie și răzbate văzduhul zi și noapte, trimisă de Domnul să sune trâmbița de deșteptare și de pregătire a poporului pe care l-a câștigat prin lucrarea ce s-a lucrat prin ea. Că zice Domnul: *«Cel ce Mă iubește pe Mine și face voia Mea, deși va muri, viu va fi, și va trece prin moarte la viață veșnică și fericită»*. Acum vine vremea de pe urmă și nu mai ai timp, tânărule, să îmbătrânești ca să te pocăiești. O, tânărule, pregătește-ți hăinuța. Haideți la Domnul acum, când vă cheamă El. Lepădați haina omului cel vechi, și îmbrăcați haina omului cel nou. Nu vă lăsați biruiți de poftele trupului și de satana, ci trăiți puținelul timp care mai e și după voia Domnului. Căutați pe Domnul acum, când sunteți pe pământ și în trup. Dincolo de mormânt nu mai ai mântuire și te așteaptă judecata.

21 iulie/3 august 1982

Toate oile să se deștepte din amorțire la glasul trâmbiței Domnului.

... O, poporul meu și al Domnului, oile mele scumpe de altădată, Ardealul meu, Ardealul Domnului! Vă cheamă Domnul să vă dea hrana cea scumpă și sfântă pentru pregătirea tuturor oilor de prin toate colțurile. Sună trâmbița Domnului, de deșteptare. Treziți-vă din somn, din amorțire, să primiți hrana pentru pregătire, dar primiți toată pregătirea, și cu frică primiți, că nu sunt basme și povești, și este Domnul și ajutorul Lui pe care-l trimite poporului Lui să se pregătească pentru viața și fericirea cea de veci. Trăiți în vremea de pe urmă. Bate prăpădul la ușă. Nu mai poate Domnul răbda și nici pământul suporta această lume vremelnică și rea. O, plânge pământul și strigă la cer să-l spele Domnul mai curând, mai curând: *„Mi-e dor, Doamne, mi-e dor să vină pe pământ mai curând o turmă și un păstor!“.*

... O, poporul meu, oile mele scumpe, turma mea, deschideți-vă inima și ochișorii și stați de vorbă cu Verginica cea de odinioară, care a trecut prin moarte la viață veșnică și fericită.

25 iulie/7 august 1982

Trâmbița Domnului cheamă poporul la luptă contra lui satana. Păstorii poporului să dea hrană și întărire sfântă poporului.

... Privește Domnul pe pământ, și ce vede Se înspăimântă, că aleargă satana ca un balaur și zice că a ajuns el stăpân peste toată suflarea. Și zice Domnul: *„Orice gard fără proptea putrezește și se prăbușește“.* Tot așa și poporul meu, dacă nu-i trimit o mânușiță de ajutor, un pic de proptea, se prăbușește în bezna satanei. Și iată, ăsta este ajutorul, asta e propteaua care v-a venit în ajutor. M-a trimis Domnul înapoi pe pământ, la popor, să-l înștiințez, să-l pregătesc, așa cum pregătește mama copilul în haine de sărbătoare.

O, scumpii mei şi ai Domnului păstori, vă roagă Domnul şi vă strigă să fiţi cât mai apropiaţi de oi, şi adunaţi oile de prin toate văile, de prin toate colţurile şi hrăniţi-le şi adăpaţi-le cu hrana şi apa cea mai sfântă şi vie. Hrăniţi-le cu hrana cea de pregătire, ca nu cumva să vină timpul să vină la Domnul nepregătiţi, să spună că n-au ştiut. O, câte oi sunt amărâte şi căzute în deznădejde şi pline de amărăciunea lumii de azi! Nu le lăsaţi să se cufunde şi mai rău. Daţi-le mânuşiţă de ajutor şi ridicaţi-le.

27 iulie/9 august 1982

Sfânta Virginia îndeamnă la sfinţenie şi curăţenie.

... Când pleci undeva sau ai plecat cândva, nu te-ai îmbrăcat cu hainele şi cu toate până la piele curate? Ba ai făcut şi o băiţă, ca tot omul, să fii curat. Cred că n-ai plecat niciodată jumătate îmbrăcat curat, şi jumătate, murdar. Acum de ce nu voieşti să te îmbraci curat, cu toate, până la piele şi dincolo de piele? Adică să-ţi îmbraci trupul şi pe dinafară şi pe dinăuntru cu hăinuţă curată, curată, fără nici un fel de pată, că aşa te vrea Domnul, şi aşa te poate ridica sus la El.

... Femeia care este adevărată femeie creştină, este cheia tuturor hăinuţelor. Ea curăţă hăinuţa soţului şi a copiilor şi pe a ei prin viaţa ei trăită după voia lui Dumnezeu, şi prin smerenie şi înţelepciune ea va curăţi hăinuţele de la toţi cei din casă cu ea. Femeia creştină adevărată este cheia tuturor bunătăţilor. Femeia lumească este cheia tuturor răutăţilor care duc pe om la pieire.

31 iulie/13 august 1982

Trâmbiţa Domnului îndeamnă poporul să se roage pentru toată suflarea.

... La orice rugăciune, şi-n culcare şi-n sculare, când vă rugaţi pentru nevoile voastre, rostiţi un cuvânt şi pentru această lume vremelnică, şi pentru conducătorul ei, să le deschidă Domnul inima, mintea şi ochii, să se întoarcă pe calea mântuirii. Săriţi în ajutor şi scăpaţi orice popor, orice frăţior, orice surioară, acum, până în mormânt. Dincolo n-ai ce să-i mai faci. Şi cum ajuţi tu pe aproapele să-l scapi de pieire, şi pe tine te ajută Domnul şi nu te lasă.

2/15 august 1982

Sfatul trâmbiţei Domnului pentru îngrijirea sufletelor celor adormiţi.

... O, cât de mult doreşte sufletul care a plecat de pe pământ şi care stă la vămi şi aşteaptă să îi facă soroacele, că atunci când i se fac, mai vine şi sufletul să mai vadă de unde a plecat, să mai vadă pe cei dragi, şi nu se mai îndură să mai plece. Scumpii mei, luptaţi-vă să vă faceţi aşternut bun pentru sufleţel, nu numai pentru trup, că trupul moare şi rămâne de el aşternutul cel moale şi toate rămân de el, dar sufletul nu mai moare, şi dacă l-ai dus la osândă pentru poftele trupului, acolo e pe veci.

25 august/7 septembrie 1982

Sfânta Virginia îndeamnă la sporul duhovnicesc al poporului creştin.

... O, poporul meu nedumerit, păstorii mei, oile mele, copilaşii mei! De la mic până la mare deschideţi ochişorii mai curând. Nimic nu e mai scump şi mai de preţ ca ceea ce vrea Domnul să vă dea. Nu vă lipsiţi, nu mă lăsaţi să pierd timpul de pomană, şi eu, şi mâna care scrie. Lămuriţi-vă şi daţi-vă bine seama că nu se scriu minciuni. Am ales aceste urechi care nu aud bine cuvântul lumesc, dar acest cuvânt adus de sus străbate ca o săgeată prin aceste urechi, şi e ca şi forţată să scrie.

12/25 septembrie 1982

Îndemnurile sfintei Virginia: părăsirea păcatului, cuminţenia copiilor şi a veghii peste ei a părinţilor.

... O parte din poporul meu creştin, şi al Domnului, zice că Îl iubeşte pe Domnul şi că face voia Lui. Păi cum Îl iubeşti? Numai din gură, dar nu din inimă. Căci Domnul strigă cu mare foc şi durere să se pregătească aşa cum îl vrea El, să părăsească păcatul, în binele şi fericirea fiecăruia. Nu intră nimeni întinat în patria cerească. Ai trăit tu, creştine, după voia Domnului în celelalte împrejurări; te-ai înfrânat de la multe păcate, de la multe fapte rele, dar dacă nu te înfrânezi un pic şi de la păcatul întinării, încurci voia şi planul Domnului. Măicuţe de copii din poporul Domnului, vă roagă Domnul cu mare durere: fiţi măicuţe adevărate, creştine, şi învăţaţi-vă copilaşii să fie cuminţi de mititei şi feriţi-i de copiii lumeşti. Să nu înveţe cuvinte mârşave şi obiceiuri rele. Ascultaţi de ceea ce vă cere Domnul şi pregătiţi-vă odată, că pentru asta m-a trimis Domnul înapoi pe pământ.

25 septembrie/8 octombrie 1982

Glasul trâmbiţei trezeşte pe cel credincios să-şi pregătească salvare prin ascultare.

... O, copilaşii mei dragi! Vă spun aşa, pentru că pe toţi care mi-aţi pronunţat cuvântul *„mămică"* vă am ca pe copilaşii mei. Domnul nu vrea să lase pe poporul Lui care-L iubeşte şi Îl ascultă să sufere ce va veni peste lume, şi aşa cum l-a scos pe Lot din Sodoma şi Gomora şi nu l-a lăsat să-l prindă focul, aşa cum l-a scos pe Noe şi nu l-a lăsat să-l prindă potopul, aşa şi cu poporul de acum al Domnului, ştie Domnul cum va lucra ca să nu-l lase să sufere ce va veni peste lumea aceasta. Dar poporul nu vrea să asculte, şi Îl împiedică pe Domnul cu pregătirea Sa, după cum vedeţi că zăbava nu e bună.

30 septembrie/13 octombrie 1982

Trâmbiţa Domnului plânge pentru cei nepăsători de suflet; ea îndeamnă preoţii bisericii să păstorească pe cei neascultători de Dumnezeu.

... Scumpii mei nepoţi, copii şi neamuri şi toţi cei dragi şi iubiţi ai mei! Deschideţi ochişorii mari, deschideţi inimioara şi ascultaţi-mă şi primiţi-mă acum, că am venit de sus ca să vă scap. Nu mă lăsaţi să vă plâng de milă.

O, poporule care trăieşti fără Dumnezeu şi împlineşti numai voile satanei! Cum nu ţi-e milă că te vei vedea înşelat şi vei vedea unde te duce acela pe care l-ai ascultat şi i-ai făcut voia!

Deschideţi ochişorii mari, că a coborât Domnul o rază de lumină în mijlocul vostru şi nu vedeţi, nu vreţi să luaţi aminte, nu vă este frică de ceea ce vă pândeşte. O, am câştigat popor străin, care mă iubeşte şi mă ascultă, şi ai mei de aici, sângele meu, nu mă vrea.

... O, toată lumea vrea să se mântuiască, toată lumea ar vrea fericirea de sus, dar să trăiască după voia şi gustul lor şi după moda lumii de azi. O, moda şi gusturile şi desfrâul poftelor te duc la osândă grea. O, mi-a rănit inima ce am văzut în această biserică mare şi frumos înzestrată *(sfântul Dimitrie Basarabov, n.r.)*! Atâta puhoi de lume, care a venit pentru ca să

se distreze, mulți pentru rugăciune, pentru iertarea păcatelor, pentru izbândirea unor dorințe. Dar de ce nu se întreabă, o, de ce nu zic aceste suflete care se roagă și se lipesc de icoanele Domnului și ale Măicuței Domnului: *„Oare, sunt eu îmbrăcată după voia Domnului ca să-mi audă și să-mi primească rugăciunea mea? Cum să-mi ia aminte ceea ce-I cer dacă mă duc în fața icoanei cu capul gol, vopsită și cu pantaloni?"*. Cum să Se uite Domnul la aceste suflete și să ia aminte la rugăciunea lor, să ia aminte la rugămintea celor care se poartă după voia satanei? O, plânge Măicuța Domnului de mila acestor suflete pe care le-a orbit satana cu poftele lui! Vă spun cu foc și durere că preoții, păstorii care păstoresc această omenire, nu aduc la cunoștință cum să se poarte. Cel puțin când vin la biserică să vină cum se cuvine. O, ce vor răspunde în fața Judecătorului acești preoți când vor fi întrebați de această omenire că nu o conduc după voia Domnului?

... Va rămâne iadul gol, dar cei ce trăiesc în marele desfrâu, nu vor să scape de iad, că așa i-a orbit partidul comunist, partidul lui antichrist.

20 octombrie/2 noiembrie 1982

Trâmbița Domnului îndeamnă la curățenia trupească prin părăsirea păcatului.

... Astăzi nu mai e timp de însurat și de măritat, cum face lumea care se întinează până moare. În patria cerească nu intră nimeni întinat și nepregătit. Acum e sfârșitul, nu e începutul.

26 octombrie/8 noiembrie 1982

Sfânta Virginia întărește duhul pocăinței peste poporul creștin prin preoți îmbunătățiți cu viața.

... Mila Domnului este ca să vă trezească, să vă pregătească, să vă adune laolaltă, să fiți una, un singur buchet. O inimă și un gând numai pentru Domnul să aveți. Privegheați ziua și noaptea, că nu știți ceasul când vine Domnul. Să vă mărturisiți la preot, să vă împărtășiți. Fiți curați și neîntinați și păstrați-vă a nu mai săvârși ceea ce nu e plăcut Domnului. Fiți treji în așteptarea Păstorului.

6/19 noiembrie 1982

Durerea trâmbiței Domnului pentru păstorirea poporului creștin din depărtare.

... Moldova este iubită de Dumnezeu, și am mânușiță de popor care mă iubește. O, Moldovo, Moldovo, Moldovo, nu mai pot veni la tine, la oile mele. Nu mai am mijloace. Nu mai am hrană la mașină. A venit timpul cu hrană pe cartelă, cu hrana mașinilor tot pe cartelă, și toate se vor strica, până ce omul nu va mai putea îndura, și atunci va veni încăierarea. Întăriți proptelele. Întăriți gardurile stânei, să nu cumva să intre lupii la oi. Hrăniți-vă cu hrană vie și întăritoare, că vine Păstorul Cel de sus.

16/29 noiembrie 1982

Sfânta Virginia plânge păgânia lumii.

... O, Românie, Românie, țară scumpă! Cum ai fost și cum ai ajuns! Bucureștiule, oraș frumos, ai să fii întors pe dos, că în tine este mult popor păgân. În tine se află luxul cel mare și marele desfrâu și lume fără Dumnezeu. O, am și aici o mână de popor iubit de mine.

27 noiembrie/10 decembrie 1982

Trâmbița Domnului îndeamnă la rugăciune pentru pocăința celor ce păcătuiesc.

... Poporule creștin care mai ai milă și inimă pentru Domnul! Când înalți rugăciuni către Domnul, pomenește și această lume vremelnică, s-o întoarcă Domnul de la calea pierzării la mântuire, că multă mâhnire are Domnul pentru atâta popor, atâta suflare care merge la pierzare. Cere, scumpule creștin, scumpă oiță a Domnului, cere la Domnul cu toată inima și voința ta, să vadă Domnul că și tu ai milă de acești păcătoși și de această lume care merge spre pierzare.

4/17 decembrie 1982

Jalea trâmbiței pentru duhul desfrânării, care este iubit de lume.

... S-a apropiat ospățul acestei lumi, revelionul acestei lumi, petrecerea în mare desfrâu, curvia cea mare pe tot pământul. O, cu acestea întâmpină lumea anul nou. O, ce mare curvie și beție în noaptea de revelion!

18/31 decembrie 1982

1983

Glasul trâmbiței: cei rătăciți de la credință sunt numiți îngerii lui antichrist.

... S-a umplut pământul de secte care săvârșesc fapte în afară de voia Domnului. Aceste secte care au lăsat calea cea dreaptă vor sta de vorbă cu Dreptul Judecător. Nu mai e mult, și aceste secte care umblă pe căi rătăcite, în afară de calea dreaptă a poporului creștin-ortodox, acestea vor fi date pe față și se vor numi îngerii lui antichrist.

15/28 ianuarie 1983

Sfânta Virginia îndeamnă poporul creștin la citirea psalmilor.

... Bucurați-vă că sunt aici. Nu mă vedeți, dar e destul că vă văd eu. Și dacă voiți să mă vedeți, ascultați-mă și împliniți ceea ce vă cere Domnul: pregătirea. Și mă veți vedea cât de curând și veți fi cu mine și ne vom bucura în vecii vecilor.

... Mâncați psaltirea, mâncați-o, nu altceva. Vom doborî vrăjmașii cei văzuți și cei nevăzuți.

24 ianuarie/6 februarie 1983

Trâmbița Domnului proorocește vindecarea sufletului prin sfințirea trupului.

... De ce vi se pare amară doctoria pe care v-o aduc de sus? Orice doctorie amară este vindecătoare, și iei ceva dulce după ea și ți-a trecut amărăciunea. Așa și doctoria Domnului, de sus, este amară pentru un moment. Știți ce vă e amar? Lepădarea de sine, lepădarea de uneltele distrugătoare de suflet, uneltele care supără pe Domnul și despart sufletul de fericire.

28 ianuarie/10 februarie 1983

Sfânta Virginia îndeamnă la mântuirea prin ascultare, răbdare și jertfă.

... Acela care L-a urmat și L-a ascultat cât a trăit, nu-l va lăsa Domnul pradă nimănui și nu-l va lăsa să-l apuce răfuiala și zguduirea acestei lumi. Să nu se înfricoșeze de moarte,

că moartea nu o vor vedea, şi sfârşitul lui nu va fi groaznic ca al omului păcătos, şi va fi cu mângâiere, şi eu voi fi lângă el, oricare ar fi din poporul meu. Prin mâinile mele îi va fi plecarea de pe pământ, şi îl voi însoţi până în cerul sfânt şi îl voi da în mâna Domnului. Toate sufletele din turma mea care m-au iubit şi au ascultat de această trâmbiţă de pregătire, cu mămica le va fi plecarea de pe pământ, şi cu mine vor fi şi în cerul sfânt.

... O, poporul meu, oile mele de departe! Am făcut răni care mă dor neîncetat de milă şi de dor, că nu mai pot veni cu hrana de pregătire după voi ca să vă gătesc de patria cerească. Nu mai pot veni, nu mai pot să vă hrănesc. Mi s-au pus curse în cale; vor să-i prindă pe cei ce-I slujesc Domnului şi să-i osândească.

5/18 februarie 1983

Trâmbiţa Domnului îndeamnă că duhul blândeţii îl ocroteşte pe om de păcat.

... Când daţi un cuvânt, să nu-l daţi ca şi cum ai da cu suliţa sau cu sabia ca să răniţi pe aproapele, căci un cuvânt nedat la locul lui, îl scrie satana în catastiful cu păcate.

Hai, daţi-i zor cu pregătirea! Nu vă cer să mă iubiţi, ci vă cer să mă ascultaţi pentru fericirea fiecăruia, nu pentru a mea. Eu o am, dar s-o am cu poporul meu laolaltă, să se bucure şi cerul tot, şi poporul tot.

19 februarie/4 martie 1983

Sfânta Virginia înalţă rugăciune pentru România.

... „O, Doamne Sfinte, ceresc Părinte,
Susţine cu a Ta mână coroana română!".

Aşa cântă Măicuţa Domnului. Domnul voieşte ca această rugăciune să fie cântată de tot poporul şi în culcare şi în sculare.

23 februarie/8 martie 1983

Trâmbiţa Domnului îşi întăreşte strigarea pe pământ.

... „Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi!"

Am trimis trâmbiţe de pregătire. În numele Preasfintei Treimi, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, se folosesc aceste două suflete, unul de sus, şi unul de jos; cel de sus cu trâmbiţa, şi cel de jos cu voinţa.

21 martie/3 aprilie 1983

Glasul trâmbiţei: neascultarea vatămă mântuirea omului. Îndemn către păstori.

... Cei ce folosesc neascultarea şi nu au milă de rugămintea şi strigătul pe care l-a trimis Domnul acum în folosul fiecăruia, nici Domnul nu-l va cunoaşte pe neascultător. Chiar dacă ai fost iubit de Domnul, dar dacă ai devenit neascultător de ceea ce te-a oprit Domnul, te socoteşte ca pe Adam şi Eva, care nu au ascultat. O, cât de iubiţi au fost! că au fost prima făptură pe care a creat-o Domnul. I-a pus stăpâni peste toate bunătăţile, şi nu i-a oprit Domnul decât de la un singur pom. Un singur pom nu au putut să păstreze pentru Domnul. De ce nu vedeţi cât de grea şi cât de amară este neascultarea? Căci cât de iubiţi au fost de Domnul aceşti oameni, şi pentru neascultarea unei porunci, fără milă au fost aruncaţi afară din grădina raiului.

... O, poporul meu, poporul Domnului, păstorii Domnului! Strângeţi oile de prin toate văile, de prin toate colţurile, şi noaptea, pe furiş, daţi-le câte un pic de hrană vie şi dulce.

O, Moldovo, Moldovo, mare mi-a fost speranţa în tine!

26 martie/8 aprilie 1983

Îndemnul trâmbiţei Domnului: citirea psalmilor slăbeşte puterea potrivnică.

... Înarmaţi-vă cu armele postului desăvârşit şi cu acatistul sfintei cruci, şi mâncaţi Psaltirea cu inima şi sufletul fierbinte, că acestea sunt arme cu două tăişuri, care vor tăia în stânga şi în dreapta mrejele potrivnicului ce s-a pus să secere bunul Domnului.

3/16 aprilie 1983

Domnul Îşi îndeamnă trâmbiţa spre lucru peste popor, însoţită de îngerul ei. Înveşnicirea trupurilor înviate.

... Domnul îmi dă o sfântă cruce în mână şi un carneţel şi îmi spune: *„Iată, Verginico, îţi dau ceva care te va bucura. Această sfântă cruciuliţă este a ta. Îţi va fi armă de biruinţă, ca să nu se apropie nici un vrăjmaş de tine, iar în acest carneţel vei trece toate faptele bune ale tuturor sufleţelelor care Mă iubesc în poporul Meu. Şi vei merge pe pământ, însoţită de îngerul tău păzitor, care va fi nedespărţit de tine, dar nevăzut de nimeni, şi vei suna trâmbiţa de trezire şi de pregătire, prin mâna surorii tale; tu, cu gura, şi ea, cu mâna să scrie; adică Duhul Sfânt va lucra prin amândouă, şi luaţi legătura cu păstorii, să vă ajute să pregătiţi oile, că în curând va veni Păstorul Cel mare să le ia în primire, să le găsească gata pregătite".*

... O, sufleţelele mele! De ar trăi trupul suta de ani şi peste sută, dar sufletul când iese din trupul omului, numai treizeci de ani are, şi nici nu mai îmbătrâneşte şi nici nu mai întinereşte, şi este frumos la înfăţişare şi se uită lung şi cu dispreţ la trupul în care a locuit şi se miră cum de a putut sta în aşa trup, mai ales dacă vede că de când a ieşit din trup, îngeraşul stă departe de el şi duhurile necurate îi dau târcoale. Se înspăimântă şi se uită la trup cu scârbă, dar el nu ştie unde se duce şi ce-l aşteaptă. Dar trupul care a trăit după voia Domnului şi a avut grijă şi de sufleţel, stă sufletul trei zile lângă trup şi îl priveşte, şi pe urmă îl ia îngeraşul şi îl duce pe unde au călcat picioarele trupului, şi îngeraşul îi arată tot ce a săvârşit trupul în viaţa lui, şi apoi se duce şi îl înfăţişează în faţa Domnului, şi de acolo îl ia şi îl duce la cele 24 de vămi, până i se fac soroacele. La fiecare soroc, trece o vamă. Nici un muritor nu este să nu treacă pe la aceste vămi.

20 aprilie/3 mai 1983

Sfânta Virginia vesteşte că dragostea şi smerenia desăvârşesc zilele de post.

... Fiilor, zilele de post să fie lucrate cu dragoste şi cu smerenie, nu cu cârtire şi laudă. Rugăciunea, feriţi-o de lumea de astăzi, că lumea, dacă vede pe creştin că se roagă la Dumnezeu, în loc să facă şi cel din lume aşa, prinde ură pe creştin. Lumea când îl vede pe creştin că posteşte, îl ia în batjocură şi râde, face haz de viaţa creştinului, dar voi nu vă păliţi de hazul lor.

19 mai/1 iunie 1983

Trâmbița Domnului îndeamnă la lepădarea păcatului.

... Cine nu leapădă păcatul cel greu, întinarea, acela nu-L iubeşte pe Domnul, şi nici Domnul, întinat nu-l primeşte, oricât ar fi el de iubitor de Dumnezeu, că Domnul socoteşte că nu voieşte fericirea dacă nu leapădă pata cea neagră. Asta e pata neagră, care nu se spală, nu se şterge oricât ai freca. Nu se şterge după mormânt. Numai dacă o lepezi acum, până în mormânt; acum când cere Domnul.

21 iunie/4 iulie 1983

Mila Domnului pentru salvarea omului. Îndemn al sfintei Virginia către preoți pentru păstorirea bisericii.

... Luați bine seama, că am ajuns la marginea prăpastiei cea mare. Nu ştie nimeni şi nu o vede nimeni. Iată, Domnul a venit în marginea prăpastiei şi Îşi întinde mâna la fiecare ce e al Lui, ca să-l apuce Domnul. Şi îl va trece, va trece această prăpastie. O, Domnul, cu blândețea şi mila Lui, întinde mâna Lui puternică la fiecare suflet să îl treacă, şi voința Lui ar fi ca nimeni din ai Săi să nu scape în această râpă fără fund. Dar dacă înşelătorul şi stăpânul acestei prăpăstii a umplut pământul de duhuri rele ca să orbească ochişorii la toată omenirea să nu mai vadă şi nici să nu mai audă nici un strigăt de scăpare, să meargă până o scăpa unde nu mai poate ieşi, atunci omenirea va deschide ochii mari, dar e prea târziu.

O, deschide, sufletule de creştin, ochii mari înainte şi vezi mâna care te aşteaptă cu nerăbdare să te treacă prăpastia. De ce stai nepăsător şi nu te apropii să dai mâna Domnului, să te treacă El? Pune-ți toată nădejdea în această mână şi milă, că e puternică şi te poate scăpa de această prăpastie şi de orice rău, dar iubeşte-L şi ascultă-L şi nu sta nepăsător, că a venit în scăparea tuturor.

... O, sufletelelor de preoți, aveți datoria să strigați în biserică la popor să facă închinăciunea dreaptă. Aveți datoria să îndrumați poporul care vine la biserică, să ştie cum să se poarte în biserică şi cu ce frică şi smerenie să stea la sfânta Liturghie. Nu mai dați voie la lume să intre când nu trebuie în biserică. Veți răspunde de aceste păcate. O, ce au ajuns astăzi locaşurile sfinte! Numai lume, lume fără Dumnezeu.

29 august/11 septembrie 1983

Îndemnul sfintei Virginia: pecetea de creştin se cere bine păstrată.

... Domnul nu-i strigă pe cei din lume care nu mai au nimic pentru Domnul, şi te strigă pe tine, poporule creştin, care ai de la Domnul pecetea de creştin şi care mai ai o părticică de la Domnul. Pregăteşte-te în întregime ca să poți trece prin portița cea strâmtă.

Sufletelelor de creştini, deschideți ochişorii şi vedeți cum s-a umplut pământul de copii, şi se nasc mereu, mereu, până la ultimul minut, şi de la sânul mamei îl învață să iubească partidul, nicidecum pe Dumnezeu, Care îi ține pe pământ.

2/15 septembrie 1983

Trâmbița Domnului îndeamnă la veghe împotriva păcatului. Venirea secerişului şi ocrotirea ascultătorilor.

... O, dacă în această lume nu mai este nimic pentru Domnul, cum să nu fie sfârşit? Dacă pe acest pământ a semănat Domnul grâu şi a ieşit numai neghină, cum să nu-i vină secerişul? O, mai are şi Domnul câte un firicel de grâu ici, colea, şi nu poate nici pe acela să-l smulgă mai înainte de seceriş. De ce nu poate? De ce nu poate Domnul să-Şi împlinească voia Sa? L-ar smulge Domnul mai înainte de seceriş şi l-ar face un buchet şi l-ar pune într-un vas cu apă vie, pe masa sfântă a Domnului; aşa de mult ține Domnul la el să nu se veştejească până trece secerişul, şi îl va semăna Domnul în țarina Sa. Da, aşa e voința Domnului, să nu-l lase să vină secerişul şi peste el, dar uite paguba cea mare, că satana lucrează el, cu meşteşugurile lui, ca să se acopere şi aceste firicele de grâu, să nu le mai găsească Domnul, să rămână tot pentru el. Şi atunci, poporule creştin, dacă nu vrei să ajuți pe Domnul să-Şi adune firicelele de grâu mai înainte de seceriş, după cum vezi că vrea, ce vei răspunde Domnului?

... Voința Domnului este să nu sufere secerişul grâul la un loc cu neghina, şi dacă nu vreți a-L ajuta şi nu se poate aduna şi nu se poate îndeplini voința Domnului, cu mare durere va rămâne Domnul până la seceriş, că secerişul vine, e aproape, nu e departe, şi de va mai găsi şi Domnul ceva pentru El, îl va lua atunci, şi atunci strădania mea între cer şi pământ şi timpul pierdut, pentru cine l-am făcut? Cine-l va plăti? Cine va răspunde? Cine?

16/29 septembrie 1983

Trâmbița Domnului vesteşte că smerenia duhului ocroteşte sufletul de pierzare.

... Astăzi a ajuns timpul mare peste mare, şef peste şef, şi niciodată cei mari şi şefii nu vor încăpea în cer, dar cel ce va folosi plecăciunea şi se va lăsa mic, acela se va strecura pe poarta cea strâmtă.

7/20 noiembrie 1983

Glasul trâmbiței: pământul aşteaptă împlinirea legilor sfinte pe el.

... Aşa era timpul când era Dumnezeu pe pământ între oameni şi în inimile fiecăruia, şi rugăciunile şi postul, peste tot? În şcoli nu se începeau lecțiile până nu se începea rugăciunea; nu se începea lucrul până nu se rostea rugăciunea; nu mâncau până nu făceau rugăciunea. Duminica nu se lucra, nici boul nu se înjuga, nici calul nu se înhăma, nici cârciuma nu se deschidea, şi era zi de rugăciune şi de odihnă. Astăzi, piciorul Domnului nu mai poate călca pe pământ, şi durerile se întețesc mereu pe capul celui ce nu e cu Dumnezeu, şi va veni timpul să strige morții să iasă din morminte să intre ei de vii, dar nici atunci nu-i voi auzi.

19 noiembrie/2 decembrie 1983

Trâmbița Domnului îndeamnă că lepădarea de sine este calea către Domnul.

... Sufletele mele de la Moldova, de ce vă depărtați de mine tocmai acum? De ce ați venit de la Moldova? Nu pentru mântuire? O, cu câtă dragoste ați venit de la Moldova şi câtă dragoste şi iubire aveați de cuvântul care v-a adus aproape, şi cum ați devenit şi cum v-ați răcit! De ce? Cine v-a făcut aşa? De ce vă uniți cu cei răi ca să rămâneți lângă ei?

Of, tata şi mama care nu sunt cu Domnul vă duc la pieire, şi de vă e milă de ei, dați-le ajutorul cel mai scump şi prețios: duceți-i la răstignitul Hristos. Câştigați-i voi pe ei, dar să nu vă câştige ei pe voi, iar de nu puteți, lăsați morții să-şi îngroape pe morții lor. Iar cel ce voieşte viața, să-L urmeze pe Cel ce a murit şi a înviat pentru el. O, El este uşa, El este scăparea, la El este fericirea. Dați-I ascultare, şi haideți odată, nu mai zăboviți, nu vă mai îndoiți.

2/15 decembrie 1983

1984

Sfânta Virginia îndeamnă la mărturisirea păcatelor și sfințirea duhului.

... Fiilor, vă mai dau o povață bună. Căutați un preot bun, sau vedeți, poate vrea cel de aproape, dar să ia cartea cu toate păcatele și să nu rămână nimic nespus, că orice lucru mic te încurcă, și satana abia așteaptă. Și chiar dacă nu-ți dă preotul nevoință, fă-ți singur, și numai apoi să iei sfânta fărâmiță. Nu lua sfânta Împărtășanie cu sufletul încărcat de păcate, că luați foc care vă arde și, în loc să vă mântuiți, mai rău vă osândiți.

30 decembrie 1983/12 ianuarie 1984

Glasul trâmbiței: cămașa sufletului este curățenia trupului. Trupul îmbuibat poftește împotriva sufletului.

O, de te-ai găti în cele mai strălucite haine pe deasupra, dacă n-ai cămașa, degeaba; și dacă nu o ai curată și nepătată, degeaba. Hainele strălucite nu-ți țin de cald fără cămașă, și cămașa curată ține de cald trupului, iar trupul curat și nepătat ține de cald sufletului. Scumpele mele suflete, luați aminte învățăturile sfinte, că vă sunt de mare folos, căci cine le dă la spate, la spate va fi dat, și cine le va pune la inimă, la inima cerului va fi și el, că mult iubește Domnul pe cine Îl ascultă. Plata Domnului este dreaptă și pentru bine, dar și pentru rău tot dreaptă, dar să nu caute nimeni plată pentru rău.

... De ce nu vă dați seama? Căci trupul gras nu are durere de suflet, și sufletul trupului gras este slăbit de tot și nu mai are putere să se suie ca săgeată către cer și să biruie toate câte se vor ivi în calea lui către cer. Sufletul trupului gras și îmbuibat nici nu ajunge acolo unde vrea Domnul să-l ducă. Niciodată nu puteți să hrăniți și trupul cum vrea el, și sufletul cum îl cere Domnul. Trupul gras și îmbuibat niciodată nu primește cerințele cerului ca să fie al lui, al cerului, pentru că nu-i convine să fie pe potrivă, să slăbească. Este greu de tot să faci un trup învățat să trăiască bine, să-l faci potrivit pentru Domnul. O, nu vede nimeni cu ochi pământești binele și răul, drumul sufletului care a trăit pentru Domnul și sufletul trupului care a trăit numai pentru trup.

O, de v-ar vedea ochișorii calea sufletului unui monah care a trăit mai mult din viața lui pentru suflet, și trupul și l-a înfrânat de la pofte deșarte! De la gurița trupului din care a ieșit îl iau îngerașii cu tot alaiul îngeresc, până sus, la cer, și este păzit de toate câte se ivesc. Că înșelătorul, cum e el, apucător de suflete, trimite duhuri rele, de se țin lanț după sufleţel, după tot: și ce e al Domnului, și ce e al lor. Dar pentru ce e al Domnului nu au putere, că se luptă îngerii cu ei. Dar lângă sufletul păcătosului nu mai stă îngerul; stă departe și îi plânge de milă când îl vede că se uită înspăimântat în toate părțile.

4/17 ianuarie 1984

Trâmbița Domnului vestește că ascultarea de Dumnezeu îndepărtează ispita și pedeapsa.

... Israelule neascultător! Mare durere îi mai faci cerului cu neascultarea și neîncrederea și cu zăbava cu care încurci pe Domnul în planul Lui! Israelule, dacă nu știi, citește în Scriptură să vezi cum a pedepsit Domnul pe Israelul de demult, care a tot supărat pe Domnul, că i-a dat dureri până i-a deschis ochii și s-a întors la Domnul. Și de vrei așa, tot așa se va întâmpla, dar să știți că acei pe care îi va întoarce Domnul cu pedeapsă nu vor putea fi la un loc cu cei care au primit pe Domnul cu bunăvoință.

16/29 ianuarie 1984

Îndemnul sfintei Virginia: credința întărește ascultarea.

... Fiilor, cine nu folosește și nu mănâncă această hrană pe care o aduc eu, nu va putea să răzbată acest drum pe unde vreau să vă duc eu. Israele, fii încrezător în acest eu, căci în curând vei vedea cine a fost și este acest eu.

23 ianuarie/5 februarie 1984

Trâmbița Domnului vestește că slăvirea lui Dumnezeu aduce cerul pe pământ.

... Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi! Amin. Cu *„Sfinte Dumnezeule"* se trăiește în cer și se slăvește cerul și pe cine ține cerul, și cu *„Sfinte Dumnezeule"* trebuie să trăiască și să se slăvească cerul și de către cei ce-i mai are cerul pe pământ. Și tot cu *„Sfinte Dumnezeule"* se coboară și duhul de la cer la pământ, și cu *„Sfinte Dumnezeule"* se face și legătura între duh și trup.

29 februarie/13 martie 1984

Sfânta Virginia îndeamnă pe cei tineri la feciorie.

... Tineretule creștin, fii deosebit de lume, de tineretul lumesc, și nu râvni, și nu te înșela, și nu-ți bate joc de fecioria și de viața ta, și fie-ți milă, nu te înșela, că înșelătorul asta vrea și asta așteaptă. Nu te lăsa, și făurește-ți singur viața și viitorul lângă Domnul, că numai lângă El vei trăi fericit și pe vecii vecilor. Astăzi nimeni nu-ți mai dă fericirea. Numai El.

9/22 aprilie 1984

Trâmbița Domnului îndeamnă la statornicia în credință, care întărește lucrul mântuirii prin ascultare de Dumnezeu.

... O, tineretule pe care te-am hrănit de mic și te-am crescut cu această hrană cerească, și acum te-ai văzut mare și nu-ți mai place și te depărtezi! Cu durere îți spun că orice mielușel ce se depărtează de mama lui nu se mai întoarce, că-l mănâncă lupii.

Poporule care ai luat parte la lucrarea și îngrijirea acestei vii! Te cheamă Domnul să iei parte la culesul ei. De ce fugi tocmai acum? Ai avut de suferit la săparea, la sădirea, la îngrijirea acestei vii, și de ce fugi tocmai acum, când să mănânci din roadele ei? Iar vă întreb: de ce fugiți să nu luați parte? Voința cerului ar fi să vină la culesul acestei vii și din cei ce nu au luat parte la lucrarea ei, numai să vină să ajute la cules, și toți s-ar înfrupta de roadele ei dacă ar lucra cu mare dibăcie să adune bob cu bob strugurii, să nu se risipească și să putrezească pe acest pământ plin de fărădelegi. O, veniți înapoi și cei ce v-ați depărtat tocmai acum! Nu vă lăsați biruiți, nu vă lăsați înșelați de înșelătorul care vă duce la amărăciunea lui. E singura rugăminte a cerului care vă strigă înapoi. Veniți, veniți, fii ai cerului, și nu vă lăsați înșelați!

11/24 aprilie 1984

Sfânta Virginia trezește grija pentru cei adormiți care așteaptă învierea.

... Fiți treji la chemarea Domnului, că și morții din morminte știu de această chemare, și așteaptă și ei ca prin aceste suflete chemate să aibă și ei parte de bucurie.

12/25 mai 1984

Sfaturile trâmbiței Domnului: suferința este cămașa curățeniei. Cel iubitor de Dumnezeu dobândește raiul și odihna sufletului.

... Iată-l pe Zaharia, iată-l pe acest sufleţel care a terminat viața de pe pământ. A terminat cu suferința, cu durerile

care nu i-au dat pace un sfert din viața lui. Iată că acum a părăsit patul lui de suferință, așa cum l-am părăsit și eu. Iată-l acum cum îl îmbrățișează lumina cerească, cum îl conduce trâmbița îngerească. Iată-l cum este într-o bucurie nespusă, la care nici nu se gândea. Iată-l unde l-a dus dragostea de suferințe și dureri, că el nu se supăra, și Îl lăuda pe Dumnezeu în orice timp. Chiar când erau durerile mai grele, el lăuda pe Dumnezeu și cu gândul dacă nu putea din guriță. Cuvântul cel puternic care l-a învățat și l-a hrănit de când l-a auzit, pentru el a fost o hrană scumpă. Când îl auzea, se simțea ușurat de dureri chiar când erau durerile mai mari. Pentru el era o doctorie această luminiță ruptă din lumina cea neapropiată.

2/15 iunie 1984

Păcatul lăcomiei aduce suferință sufletului. Trâmbița Domnului cere milă pentru cei adormiți: Ioan și Bălașa.

... Mi-a scos Domnul la iveală să văd, pentru că se făcuse de cineva o întrebare și nici până acum n-am dat nici un răspuns, că nu îmi venise la iveală ca acum, ca prin minune să-mi iasă în cale nenea Ioan și țața Bălașa, părinții lui Ilie Bunea. Amândoi plini de sudoare, și amândoi cu povară grea în spate, că se încovoiaseră de greutate. Of, și ce milă îmi era de ei! Și i-am întrebat ce au în spate așa greu și unde se duc cu această greutate. Și ei nu mai știau ce să mai facă de bucurie că m-au întâlnit, iar în loc să-mi dea răspunsul la ce i-am întrebat, mă întrebau cum să facă ei și pe cine să trimită acasă pe pământ la ai lor copii, să facă ce-or ști și ce-or putea, să-i scape și pe ei de această povară, că n-o mai pot. Și mi-au spus că și nenea Gheorghe Drăgan cu soția lui tot așa cu povară umblă în spate. Și iar i-am întrebat pentru ce poartă această povară și până când. Și ei au început să plângă și n-au mai putut să-mi dea răspunsul de plâns. Și am zis așa: *„O, Doamne, de unde să aflu răspunsul despre aceste suflete?“.* Și îndată mi-a venit răspunsul la ureche. Dar cine și de unde a venit răspunsul, voi afla. Și mi-a zis așa: *„Acești oameni vor purta această povară până la judecată, și dacă Judecătorul Se va îndura să le-o ia, scapă de ea, iar dacă nu, rămân pe veci cu ea, pentru lăcomia de pământ, că se judecau prin tribunale pentru a avea pământ. Aveau dreptul, nu aveau, se judecau ca să-l câștige. Iar acum, ce au câștigat? că-l poartă în spate, și nu știe nimeni cât timp“.*

Scumpilor copii ai acestor oameni, adică ai acestor răposați, luați aminte ce vă spun, iar dacă nici acum nu veți crede și nu veți lua în seamă nici acum, cer la Domnul cu lacrimi șiroaie să vă aducă la ei să vedeți, că toți așteptați de la Domnul semne.

9/22 iulie 1984

Fericiți făcătorii de pace.

... Măi sufletelule, nu te mai numește Domnul creștin al Lui dacă judeci fapta aproapelui tău, și pe a ta nu o vezi. Atunci te judecă și pe tine Dumnezeu. Domnul nu te învață așa, ci caută de îl ajută și îl ridică și îl îndreaptă pe aproapele dacă a căzut, dacă a greșit; sau dacă este amărât, caută de-i înveselește amarul. Unde vezi foc, caută de-l stinge; nu-l aprinde mai tare. Unde vezi ceartă, răzvrătire, caută de fă pace. Unde vezi dureri, caută de le vindecă, și nu fă durerile mai mari, că se vor muta și la tine, că Domnul plătește cu plată dreaptă, și cu măsura cu care dai, tot cu aceea iei.

13/26 iulie 1984

Sfânta Virginia îndeamnă la veghe pentru sfială sfântă.

... Nu vedeți cum îl duce satana pe om numai la rele? Și tineri și bătrâni și copii, la fiecare le place să umble despuiați. Nu mai au nici o rușine de nimeni, nu mai zic că mai e Dumnezeu și vede.

15/28 iulie 1984

Răbdarea cea spre înțelepțire întărește dragostea de Dumnezeu.

... Popor creștin, nu te lipsi de Cel ce Și-a dat viața pentru tine! Domnul Și-a dat trupul spre chinuirea cea mai groaznică și Și-a dat sufletul în cele mai grele dureri. Dar tu, măi sufletelule de creștin, ce dai pentru El? Că nici măcar un dinte din gură nu dai pentru Domnul, d'apăi viața! Nici un mădular de al tău nu vrei să rămână pentru Domnul? Nici o durere, cât de mică, nu vrei să o suferi pentru Domnul? Orice durere vă vine în trup, fuga la doctor să vă vindece, și cât mai degrab, dar nu vă vine în gând să ziceți: *„Poate o fi de sus, de la Domnul, durerea mea. Poate am greșit ceva și e pentru îndreptare și nu pentru pierzare. Sau poate o fi pentru încercare, să mai vadă Domnul și voința și dragostea creștinului față de Domnul“.* Dar durerea Domnului este mare acum, căci creștinul de acum nu mai este cum era cel vechi. Creștinii de acum Îi răsplătesc Domnului cu ură și dușmănie, în loc de milă și prețuire.

16/29 iulie 1984

Sfânta Virginia plânge rugându-se pentru împlinirea misiunii ei de mântuire a multora.

... O, Preasfântă Treime și cerule puternic, auzi-mi și ascultă-mi ruga mea fierbinte și înăbușită în lacrimi! Coboară mai curând ce vei ști și ce vei voi Tu aici, unde m-ai trimis, că nu mai pot, că iată, focul e în văpaie. Poporul, în loc de pregătire, s-a întors cu răzvrătire. Doamne Dumnezeul meu, ascultă, nu mă lăsa, ascultă-mi rugămintea mea! Nu lăsa să apuce satana ce vrea să apuce: zidirea Ta!

Iată-l pe creștinul la care m-ai trimis! Nu mă mai primește, nu mă mai vrea, nu mă mai ascultă și nu vrea mântuirea prin suferință, ci vrea prin semne și minuni. Dă-le, Doamne, ce vei ști și ce vei voi, numai să-i aduci la Tine, și pierzării să nu-i lași! Trimite, Doamne, securea Ta să le taie toată pofta diavolească, toată lucrarea satanei care s-a aciuat în poporul Tău. Și taie, Doamne, și puterea satanei, să nu mai aibă putere unde nu e al lui, și ajută-mă, Doamne, să urnesc din loc această răgălie ce s-a pus în calea mea. Ajută-mă, cerule puternic, să îndeplinesc misiunea la care sunt trimisă.

20 iulie/2 august 1984

Glasul trâmbiței aduce promisiunea slavei Domnului peste poporul creștin pe pământ.

... Un pas mai e și se va vedea ce va face Domnul cu poporul Lui. Îl va face să strălucească mai mult ca lumina soarelui și îl va scoate din mijlocul lumii și va striga la lume: *„Iată, voi ați trăit fără Dumnezeu și plini de toate poftele, dar această mână de popor nu L-a lepădat pe Dumnezeu pentru poftele deșarte, și a lepădat poftele pentru Dumnezeu, și cu Dumnezeu va trăi în veci de veci, și de toate bunătățile se va înfrupta, și de strugurii din via cerului va gusta, de la sădire până la cules“.*

5/18 august 1984

Sfânta Virginia îndeamnă să se țină sărbătorile Domnului și ale sfinților, după datina strămoșilor.

... Să se caute calendarele vechi, ca să se vadă cum se țin cu adevărat sărbătorile. Să vă luați după Ceasloave, că acelea au mai rămas după voia Domnului. În calendar scriu comuniștii ce vor ei.

1/14 septembrie 1984

Trâmbița Domnului face promisiunea că va grăi iarăși peste popor Domnul Cuvântul.

... Am să cer cu lacrimi și durere să mă ajute cuvântul Mântuitorului, să vină să lucreze. Am să vă dau să vorbiți cu cuvântul Celui ce m-a trimis. Crezi, păstorule? Să văd eu atunci ce mai zice poporul. Știți când? Când vor fi suflete mai multe adunate, ca să nu mai poată da nimeni din colț în colț. Să străpungă inima fiecăruia, ca să audă pe Cel ce mă trimite. Să vedem atunci ce va mai crede.

19 septembrie/2 octombrie 1984

Sfânta Virginia învață că rugăciunea din miez de noapte taie lucrarea vrăjmașă și îmblânzește pe Domnul.

... Orice veți cere în rugăciunea de miezul nopții, nu lăsați pe Domnul cu inima rece să nu împlinească. Chiar și vrăjmași dacă aveți, cereți atunci, la rugăciunea de miezul nopții, și nu cereți rău pentru vrăjmași, ci cereți îmblânzirea lor, că Domnul nu împlinește nici o rugăminte cu răsplătire tot cu rău. Caută să îmblânzești pe Domnul, că destul e mâniat El pe cel ce face rău; să îmblânzești mânia Domnului, că dacă Domnul vede că tu ai iertat, poate Se înduplecă și iartă și El, și îți iartă și ție greșalele tale. Ia pildă de la rugăciunea *„Tatăl nostru“.*

21 septembrie/4 octombrie 1984

Trâmbița Domnului spune că biruința poporului creștin este prin oprirea de la păcatul trupesc. Cinstirea sfinților și a serbărilor lor.

... Cerul voiește ca acest mănunchi, această mână de popor să lumineze calea prin întuneric, să strălucească în locul soarelui când va fi beznă pe pământ. Domnul va triumfa prin întuneric cu această mână de popor, ca să-l arate la tot ochiul de pe pământ.

Am oprit căsătoria și întinarea la creștini. Prin aceasta îi voi deosebi de lumea cea deșartă care se întinează până moare. Cine nu-și spală hăinuța, nu se poate strecura la Domnul. În lume nu se mai folosește nici postul, nici rugăciunea, ci numai curvia. Vor fi trupuri care vor zăcea, și sufletul nu va ieși.

... Nici în mănăstiri nu se mai folosește ce cere cerul. Nu se mai folosește nici privegherea, nici postul.

... Fiecare sfânt ocrotește și are grijă de sufletul care-i poartă numele. Cereți ajutorul sfântului, dar fiți creștini, nu ca lumea care folosește înjurătura și fapta rea. Fiecare sfânt plânge de sufletul care-i poartă numele dacă vede rele la creștin. Sfântul Vasile are multe suflete care-i poartă numele, și puțini are care-l cinstesc după voința cerului. Mulți zic că îi fac cinste sfântului Vasile, și îl bucură pe satana cu ce fac în ziua sfântului. Dacă vrei să faci o voință a sfântului, fă o masă și cheamă săracii. Azi e plin pământul de cei care poartă nume de sfinți, dar în ziua sfântului îl cinstesc pe satana. O faptă plăcută sfântului este să dai ceva la cine n-are, din puținul pe care-l ai. Să dai o sfântă Liturghie, să te rogi Domnului, că sfânta Liturghie scapă sufletele de la pieire.

22 octombrie/4 noiembrie 1984

Precum a făcut promisiunea, după patru ani de la plecarea la ceruri a sfintei Virginia, Domnul grăiește din nou peste poporul creștin, prin sora ei, Maria, la rugămintea trâmbiței Sale

Întărirea credinței poporului; trâmbița Domnului se roagă pentru popor. Lumea păcătoasă va fi luată din spate pentru duh de pocăință.

... Iată, Eu sunt Domnul Dumnezeu, Eu sunt Domnul domnilor, Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Sufletelor neîncrezătoare, am venit să vă fac încrezătoare. Am venit să vă străpung în inimioare, că nu e cuvântul minciunii, ci e cuvântul cel puternic. Am venit să vă dau mâna să vă scot din întuneric. Sufletele Mele, cine vă face să nu vă încredeți? Cine vrea să vă apuce?

Iată, a sosit momentul să stați de vorbă cu Cel ce v-a trimis această rază de lumină să vă lumineze mintea și calea. Cu foc și durere vă spun, cu cuvânt puternic: nu mai stați la îndoială, nu mai stați! Întăriți pasul!

... Toți ziceți că Verginica e moartă, că a murit. N-a murit, dar de vă e dor să vedeți ce va fi ea, dați-i ascultare. Știți cum va fi ea? Mamă a tuturor creștinilor din acest popor, și veți fi copiii ei. Ea Mă roagă în tot timpul: *„Doamne, nu mi-i lăsa! Nu Te uita la ei că nu mă ascultă. Nu mi-i lăsa pierzării!“.* Și pentru toată România și pentru toată suflarea se roagă împreună cu Maica Mea. O, nimic nu e mai scump pentru Dumnezeu decât creștinul. Iubește Domnul creștinul ca pe biserica Sa.

... Tată, gândiți-vă la durerile ce vor veni peste trupuri. Nu poate omul suferi durerea de măsea, dar ce va face omul când va suferi pentru orice păcat? Lumea care trăiește în curvie și în beție, va trece prin chinuri și va striga moartea, dar nu voi trimite moartea până ce nu voi spăla urma păcatului. Mă uit și privesc peste tot pământul. Copii de-o șchioapă cu țigara în gură. Se întrec la beție femei și bărbați.

23 octombrie/5 noiembrie 1984

Sfânta Virginia amintește că tovărășia cu lumea aduce dureri peste cei iubitori de Dumnezeu.

... Nu mai călătoriți în mașină cu suflete lumești, că numaidecât te aruncă în șanț. Aceste mașini sunt binecuvântate, și nu ai voie să călătorești cu suflete lumești. Nu știi pe cine iei în mașină. Poate acest suflet e cu satana în inimă, și te aruncă în șanț. El nu rabdă pe copilul lui Dumnezeu, și îl aruncă și pe cel lumesc și pe al Domnului.

29 octombrie/12 noiembrie 1984

Glasul trâmbiței învață poporul că pomenirea adormiților trebuie lucrată după voia cerească.

... Vă spun o durere: pomenile care se fac cu băutura satanei, cu țuică, vă spun pe de-a dreptul, nu sunt primite. Preotul care a luat parte la băutura satanei, nu-i sunt primite slujbele.

8/21 noiembrie 1984

Trâmbița Domnului îndeamnă la înfrânarea de la poftele trupului.

... Cel ce-și face trupul ca butoiul, este la fel ca porcul cu jujău. Îl încurcă de a intra pe poarta cea strâmtă.

24 noiembrie/7 decembrie 1984

Sfânta Virginia proorocește loc pregătit pentru ocrotirea poporului.

... Scumpii mei, vă iau cu barca și vă trec apa spre malul cel scump, și dacă sunteți bine pregătiți, barca nu se leagănă; merge lin, lin.

Țineți seama, că va arde pământul, iar pe voi vă strânge Domnul undeva și veți privi numai cu ochișorii, și nu se va atinge nici un rău de voi și veți fi mărturie pentru toți. Mai are Domnul popor prin mănăstiri, care se roagă, dar nu sunt pregătiți ca această mână de popor, nu împlinesc toate așa cum cere Domnul. Sunt suflete de călugărițe, de călugări și de preoți care-și hrănesc trupul mai bine ca în afara mănăstirii și nu vor să primească postul.

Smeriți-vă și umiliți-vă, scumpii mei, când stați de vorbă cu Unul din Sfânta Treime.

4/17 decembrie 1984

1985

Domnul vestește marea lucrare a trâmbiței Sale.

... De vreți să știți ce e Verginica, luptați-vă să fiți cu ea, că ea este cel mai apropiat duh al Meu. Ea cere binele pentru toată zidirea Mea, alături de Măicuța Mea.

1/14 ianuarie 1985

Lucrarea tainică pentru alegerea celor credincioși. Trâmbița Domnului îndeamnă pe cei tineri spre binele ceresc.

... Domnul acum lucrează în ascuns. Când poate să adune câte un suflet, în ascuns îl aduce. Nu vrea Domnul să ajungeți pe mâna vrăjmașilor, ci vrea Domnul să lucreze în ascuns, până se va împlini planul Domnului. Să fiți gata pregătiți așa cum cere cerul. Dacă se va vinde ceva, să ajungeți cine știe unde, gata și Domnul cu sfârșitul vă va băga ca pe Noe în corabie și va da drumul sfârșitului. Dar dacă nu sunteți pregătiți? Noe a fost pregătit. De ce strigă Domnul pregătirea? A sosit clipa să ajungeți vânduți, și Domnul e aici.

... Tineretule, băieți și fete, nu te lipsi de ceea ce ți-a pregătit Domnul, de viitorul cel fericit pe care ți-l dă Domnul acum. Un pas, și îl vei primi. Tineretule scump, caută să împlinești, și trăiește acest puțin timp așa cum vrea cerul, ca să scapi de viitorul care vine. Nu te înșela, nu te lăsa înșelat de înșelătorul să-ți dea viitorul pe pământ numai pentru o clipă amărâtă și trudită. O, la multe suflete ale mele văd adâncul inimii mâhnit de multe necazuri. Cine aduce necazurile și supărările? Înșelătorul caută pe toate căile să intre în inimile care-l primesc.

7/20 ianuarie 1985

Despărțirea oilor de capre. Îndemn al sfintei Virginia la veghe peste popor, spre îndepărtarea ispitelor.

... E gata să vină despărțirea oilor de capre, a copiilor de părinți, a fraților de surori. Sunt în mare durere. Nu vede nimeni ce vine, decât numai eu. O, păstorule, simte-mi durerea, că și eu ți-o simt. Plângem împreună și nu ne vede nimeni. Avem o nădejde pe care nu trebuie s-o pierdem. Cel ce trece prin dureri, acela va străluci, dar nu cel ce trece prin durerile neascultării.

... Caută, scumpule păstor, cuvintele cerești din Scripturi, unde sunt scrise, și pe cele ce le aduc din cer, și să fie cele mai străpungătoare, hrana cea mai bună, și alungă orice aduce durere în acest popor; alungă pe satana din cel ce vrea să-l smulgă. Pricepi ce spun eu? Nu-i lăsa. Pe unde vezi că umblă înșelătorul, caută și nu-i lăsa. Nu-ți fie teamă de nimic. Nu te înspăimânta de nimic. Lucrează pentru Domnul până în ultima clipă, și Domnul lucrează pentru tine. Când va vedea Domnul că nu mai puteți face nimic pentru El, a închis ușa, dar nici pe mâna vrăjmașilor nu vă lasă. Știe Domnul cum lucrează.

9/22 ianuarie 1985

Domnul grăiește despre vremea lucrării Sale prin trâmbița Sa pe pământ și despre întoarcerea duhului ei la poporul creștin.

... Începusem sădirea la via Mea și căutam mereu muncitori pentru via Mea. Mi-am făcut o trâmbiță pe pământ. Am căutat, am căutat, până Mi-am făcut o sumă de muncitori ai viei Mele, și în timpul muncii la via Mea am avut acest vas prin care chemam muncitorii la via Mea. Ce taină am pregătit ca să chem muncitorii la via Mea! Dar o parte din ei săpau pe dedesubt moartea acestui vas, și a făcut trâmbița Mea să nu mai poată lucra, și am luat-o de pe pământ. Dar am întocmit minune și trâmbițez și acum prin ea. Așa am zis: *„Mergi, Verginico, pe pământ, să strângi muncitorii viei Mele, să le faci chemarea, tată“.* Mare durere a fost pe poporul Meu de când te-am luat la cer. Până la cer a fost de grea despărțirea. Și am văzut durerea și am zis: *„Mergi la ei! Fă-le pregătirea, fă-le chemarea pentru cele de sus!“.*

17/30 ianuarie 1985

Trâmbița Domnului îndeamnă la pregătire pentru poarta cea strâmtă.

... Strigă cerul la creștini să-i facă să fie demni de a intra pe portița cea strâmtă, de a străluci. Așa spune Domnul: prunc ai fost când te-ai botezat, așa să fii și acum, prunc curat și neîntinat. Cine ascultă și împlinește, va străluci ca lumina soarelui. Pe cei ce nu împlinesc și au la Domnul scrise fapte bune și ceea ce a trimis Domnul nu primesc, îi trece prin suferință și îi aduce la comoara lor, dar să știți că pe cei ce-i trece Domnul prin dureri nu mai au locul cu cei ce au împlinit de bunăvoie.

27 ianuarie/9 februarie 1985

Domnul anunță stăruința trâmbiței Sale pentru salvarea poporului neascultător și pentru îndemnarea la dragoste cerească.

... Verginica cere uneori semne pentru împotrivitori, dar apoi tot ea plânge, pentru că îi e milă. Ei îi e milă și așa, și așa; și să-i lase, și să-i pedepsească. Sufletele ei, care sunt de un sânge cu ea, strigă la ei, și nu vor. O, cum vor căuta-o, cum vor striga-o! Trăiesc cu nădejdea că vor scăpa prin ea, că dacă le-a citit cumva cineva, le-a intrat la inimioară că și chiar dacă nu se întorc vor avea scăpare.

... O, miorițelor pe care vă am la mănăstirea Nămăiești! Folosiți totul, să trăiți după voința Mea. Folosiți dragostea și iubirea întru toate. Purtați cu drag hăinuța cea neagră, că peste un pas va fi albă, strălucitoare. Toate miorițele pe care le am acolo, Eu le-am trimis. Eu le-am dat și măicuță să le aibă în primire, ca să aibă legătură cu acest mănunchi, să pot conduce după voia Mea.

27 ianuarie/9 februarie 1985

Trâmbiţa Domnului îndeamnă cetatea Gheboieni la lucrul viei Domnului, până la sfârşitul lucrului.

... Gheboienilor, fiţi atenţi, că în pasul în care sunteţi voi, sunteţi muncitorii viei cerului la care aţi muncit. Dacă sunteţi şi aţi fost muncitori ai viei cerului, nu vă lăsaţi, că acum via s-a copt, şi vă cheamă Domnul să luaţi parte la strugurele cel dulce, la mustul cel dulce, care va curge şi nu se va mai termina. Mulţi au fost de au muncit, şi acum îi caut, îi chem pas cu pas şi nu mai pot să îi mai aduc. A găsit Domnul pe alţii, alt popor, alţi muncitori, şi tineret, şi de toate vârstele, care n-au muncit la via cerului. Îi cheamă Domnul la înfruptat. Se mulţumeşte Domnul şi cu atât, numai să vină.

O, ce durere! Mulţi au fost, puţini au rămas. Mulţi au fost care au muncit, şi s-au dus pe apa sâmbetei. De ce? Se zice că *„Au murit, nu mai sunt. S-a dus păstorul, s-a dus strigătul şi chemarea care ne chema odinioară"*.

S-a dus păstorul, s-au risipit oile. A luat Domnul păstorul, că nu mai era cu putinţă de a mai lucra prin el. Nu mai era cu putinţă de a mai lucra prin el. Dar mai înainte de a o lua, minunea a fost pregătită de a merge chemarea înainte. Atât au durat treptele mele: până a venit şi a început Domnul iarăşi chemarea, dar în acest timp multe oi a pierdut Domnul, pe care le mai cheamă şi astăzi, şi în loc să-i cuprindă frica de această chemare, de această minune, în loc să se umilească, stau departe. A strigat Domnul prin mine pentru popor, şi acum vrea să-i ţină până la sfârşit. Chemarea pe care a început-o este şi acum.

28 ianuarie/10 februarie 1985

Sfânta Virginia plânge în cer pentru pustietatea care s-a aşezat peste locul în care a lucrat Domnul prin trupul ei.

... O, acoperământule al meu, cum ai fost când eram eu în tine, şi cum ai devenit acum! În dureri am plecat din tine, în dureri sunt şi acum, că nu mai am loc în tine, nu mai am loc unde să mă cobor. Ar fi vrut Domnul să facă din tine o adevărată corabie, ca şi corabia lui Noe.

Nu lăsaţi acoperământul meu să rămână pustiu. Nu lăsaţi pe înşelătorul să facă ce vrea el aici.

19 februarie/4 martie 1985

Domnul îndeamnă poporul la rugăciune cu stăruinţă.

... Scumpule sufleţel de creştin sau creştină, dacă îţi aduce satana gânduri împărţite să te despartă de Mine, Domnul, strigă cu lacrimi la cer şi zi şi noapte şi rupe-ţi genunchii prin mătănii şi zi: *„Doamne, nu mă lăsa, nu mă depărta! Ţine-mă lângă Tine, deschide-mi ochii pe calea cea dreaptă. Ţine-mi gândul şi pasul şi ochii şi inima numai pe drumul cel drept!"*.

25 februarie/10 martie 1985

Domnul spune că haina lumească a creştinului este durerea cerului.

... Creştine, dacă îţi place să fii pe veci lângă Mine, leapădă haina şi pantoful care nu-Mi place Mie. Pentru un pantof şi o haină luxoasă, care îi place numai satanei, să-ţi pierzi fericirea care ai avea-o pe veci? Că haina sau pantoful acela, care nu sunt pe voia Mea, te fac să-ţi pierzi fericirea; le porţi un moment, şi apoi îţi aduc în loc durerea de veci şi te despart de Mine. Păi cum nu-ţi place ţie haina care nu-ţi vine bine pe corp, aşa nu-Mi place Mie de creştinul care nu se pregăteşte pe voia Mea aşa cum l-am învăţat Eu, că Eu altfel nu îl cunosc că e al Meu.

Să laşi toate poftele, să-Mi faci numai pofta Mea. Să te îmbraci cum te-am învăţat Eu, nu cum nu e îngăduit de Mine, şi vei vedea ce vei câştiga. Cum cioplești cu barda dintr-un lemn până faci ce doreşti din el, aşa vreau Eu să cioplesc creştinul Meu. Eu nu cioplesc cu barda, ci cu cuvântul dulce, dar pe cel ce Mă ascultă, pe cel care lucrează după voinţa Mea.

20 mai/2 iunie 1985

Trâmbiţa Domnului îndeamnă poporul spre duh de ascultare.

... Luptaţi-vă să nu scrie satana nimic. Luptaţi-vă să faceţi binele, ca să scăpaţi de judecată. Dacă azi aţi greşit, când a venit seara faceţi mătănii şi rugăciune la cer: *„Doamne, şterge greşeala mea şi iartă-mă!"*, că dacă faceţi, şterge îngeraşul tot. Nu ştiu cum să vă mai învăţ să aveţi parte de fericire, nu de osândire. O, scumpii mei, dacă aţi şti cât preţuieşte cerul pe cei ce ascultă această strigare! E scris la Domnul anul, ziua şi ceasul şi minutul celor care au plecat spre ascultare. Cei ce staţi şi zăboviţi, vă roagă cerul: veniţi până nu se închide uşa, că vă primeşte Domnul şi acum! Numai hai, aruncaţi la gunoi tot, tot ce vă desparte de mântuire, şi hai, întăriţi pasul! Nu mai am răgaz de stat în cer; mereu sunt între cer şi pământ să strig că e gata.

20 mai/2 iunie 1985

Sfatul Domnului: cumpătarea: rodul duhului.

... Fiule, nu zic să nu te atingi de vin, dar bea numai un păhărel. Ce e mai mult, îl aduce pe duhul rău.

27 mai/9 iunie 1985

Trâmbiţa Domnului întăreşte pasul ucenicului ei.

... Tinerelule iubit, înainte tot mereu! Nu da înapoi, că Domnul te-a scris în cartea Sa ca pe un ucenic dintre cei mai iubiţi şi apropiaţi de Domnul. Cere ajutorul cerului. Cere ajutorul sfântului mare prooroc Ilie, căruia îi porţi numele. O, tinerelule, dacă ai şti cum e privirea scumpului Mântuitor pas cu pas cu tine! Mai e un pic şi vei vedea unde te duce ascultarea pe care mi-o dai.

4/17 iunie 1985

Domnul aminteşte: „Se vor ridica părinţii împotriva fiilor".

... Vai de părinţii care sunt împotriva unui copil căruia i-a deschis cineva drumul spre Dumnezeu! Aşa a fost şi tatăl muceniţei Varvara împotriva fiicei lui, şi a chinuit-o pentru Dumnezeu. Păi dacă tu nu poţi să iubeşti pe Dumnezeu şi ai în casă un suflet care Îl iubeşte pe Dumnezeu, ajută-l, nu-i sta împotrivă, ca să ai şi tu parte prin el.

2/15 iulie 1985

Domnul vesteşte că puterea pentru post vine de la El.

... Întăriţi postul. Când e post, să fie post. Postul oglindeşte ca oglinda şi dă putere la orice pas. Ştiu că vă vine greu că vă doboară munca, dar când postiţi, Eu vă întăresc şi mai mult. Postul a suit pe sfântul Ilie cu trup cu tot la cer. Trupul care posteşte se face uşor ca un fluturaş şi vrednic de Dumnezeu, de fericire, de biruinţă în pasul spre mântuire.

18/31 iulie 1985

Îndemnul sfintei Virginia: nimeni să nu rămână pe urmă.

... Postul şi rugăciunea sunt arma cu care îl dai la o parte pe satana dinaintea ta. Toate le biruieşti. Ai slăbit un pic rugăciunea şi nu vrei să primeşti postul aşa cum ţi-l cere Domnul, nu poţi să-l biruieşti pe satana, ci te biruieşte el pe tine. Nu mai alerga cu cele pământeşti. Cele pământeşti să-ţi fie mai uşoare dacă te doboară cu trupul. Dacă alergi şi iar alergi după bani şi avere, atunci te doboară satana. Ai venit doborât de muncă şi nu ai mai fost în stare să faci post cum trebuie şi nici rugăciune cum trebuie; atunci ai întărit cureaua satanei şi ai slăbit-o pe a ta. Până când să ţină Domnul pe cel ce a plecat de mult, pentru tine, care nici acum nu ai plecat? Corabia e gata, trasă la mal pentru cei ce sunt gata. Nu crezi că a coborât Domnul din cer la tine?

22 iulie/4 august 1985

Domnul îndeamnă la veghe poporul pentru ziua venirii Lui.

... Ţineţi-vă statura cea bună, că nu pot veni mereu cu mângâierea. Nu când ne mai întâlnim să te găsesc iarăşi răsturnat. E ca şi cum ai pleca undeva şi laşi un copil de încredere să-ţi facă treburile, şi când te întorci, le găseşti strună pe toate şi te bucuri mult atunci. Aşa şi Eu Mă bucur, dar dacă nu eşti gata când vin Eu să te iau, şi eşti încurcat, ori nu găseşti haina să te îmbraci, ori ai pierdut un pantof, ori ai pierdut pălăria, ori nu mai găseşti baticul, Eu nu te mai aştept, şi plec, şi tu rămâi, şi atunci cine pierde? că Eu al doilea drum nu mai fac. Un singur drum fac, şi închei.

26 august/8 septembrie 1985

Păstrarea peceţii de creştin. Împlinirea rânduielii femeii lehuze.

... Mulţi sunt creştini, dar îşi bat joc de această pecete. Şi cel din lume zice că e creştin, dar o murdăreşte în tot felul. E greu, creştinule, să fii creştin adevărat, dar această greutate te străluceşte în cer dacă te lupţi s-o duci. Asta e crucea. E grea, dar ţi-a venit ajutor să poţi să o duci. A pus cerul în mişcare o ceată pentru ajutorul tău. Copilule al lui Dumnezeu, nu-ţi bate joc de binele tău. Nu te împotrivi, nu călca în picioare aceste mărgăritare.

Se duce la fântână ca să ia apă cea care a avortat. O să alerge după apă şi dincolo, şi acolo nu va avea apă. O femeie care a călcat pământul şase săptămâni după ce a născut, arde pământul sub ea de nouă stânjeni în jos. Păcătuieşte lehuza şi ies copiii cu năravuri rele şi cu tot felul de boli. A uitat mama statura ei în faţa lui Dumnezeu.

21 septembrie/4 octombrie 1985

Vremile postului nu mai sunt ţinute. Plânge Domnul pentru acest păcat.

... Azi lumea nu mai ştie nimic, nici că se lasă sec de Paşti sau de Crăciun. Azi e de-a valma. Înainte postea lumea toate posturile. Azi toată munca e pentru trup, să-i dea omul trupului ce-i place. S-au făcut trupurile ca butoaiele. Nu se mai ştie când e ziua crucii, când e sărbătoare. Azi omul mănâncă în fiecare zi carne. O, fiilor, azi sunt distrus ca atunci când eram pe cruce. Sunt distrus pentru starea lumii de azi.

... Şi lui Noe înainte de potop i-am cerut să fie curat, el şi toată casa lui. A văzut Noe potopul? A văzut Lot ce a ars unde a fost el? Nici tu nu vei vedea dacă asculţi ce-ţi cere Domnul.

6/19 octombrie 1985

Domnul grăieşte că preoţii lui Hristos sunt cei ce leapădă păcatul.

... Astăzi sunt pline şcolile care pregătesc tineri să fie preoţi. De ce să fie preot? Pentru lume? Când iese preot, el trebuie să se căsătorească şi nu mai lucrează ce-i dau Eu. A ajuns la hop. Preot să te duci în lume? Preoţimea M-a pus pe cruce, că nu i-a plăcut cu ce am venit Eu. Chiar şi ucenicilor Mei nu le-a plăcut cu ce am venit Eu. Fiilor, nu vă îndoiţi că am coborât Eu şi n-aţi putut merge la biserică. Eu sunt mai mare decât biserica, şi tot biserică e şi când staţi de vorbă cu Mine.

25 noiembrie/8 decembrie 1985

Durerea Domnului. Pentru credinţă se cere duh de statornicie.

... Măi copiii Mei, mai rău Mă dor ranele acum, ca atunci când aveam cuiele în ele. De ce nu vreţi să fiţi alifia care să ungă ranele Mele? O, am trimis tineri şi tinere să îmbrace haina monahicească, şi acum se despart şi nu vor să fie fericiţi. Dar în cerul sfânt e scris monah. Şi când va veni Domnul să-l ia să-l facă fericit şi nu-l va găsi nici monah, nici creştin în poporul Său, ce faci, copilule fără minte?

10/23 decembrie 1985

1986

Plânsul Domnului pentru cel păcătos.

... Mamele ucigaşe! Vai de aceste mame, că-şi fac copiii păsări negre! Orice pom, orice om e ca un pom roditor, şi în acest pom dacă n-ai vrut să aduci copii cu viaţă, şi ai adus păsări negre în loc de poame, aceste păsări negre strigă: *„Vai de noi şi de cine ne-a făcut pe noi!“.* Strigă până soseşte această mamă, să ciugule din ea şi din sufletul ei ca dintr-un stârv.

2/15 ianuarie 1986

Sfânta Virginia îndeamnă la pacea dintre fraţi, care aduce iertare şi mântuire.

... Haideţi, copii, spulberaţi tot ce e al satanei din inimă şi din fapte! Haideţi, îmbrăţişaţi dragostea şi iubirea de aproapele, cuvântul dulce şi tot ce a pus cerul la îndemână pentru a vă pregăti; cuvântul dulce în cer şi în casă şi cu cel ce-ţi face răul. Dacă el îţi face rău, nu-i plăti cu rău. Fă-i tu bine, că ţie îţi plăteşte Judecătorul binele tău, şi lui, răul lui. Roagă-L pe Dumnezeu să Se îndure să nu-i plătească rău pentru răul pe care-l face: *„Dă-i plată bună şi mie şi lui, că şi eu greşesc cu ceva înaintea Ta, şi trece cu vederea greşeala mea şi a celui ce-mi face rău! Iartă-l şi pe el şi pe mine!“.* Aşa să te rogi, şi să ai legătură dreaptă cu Dumnezeu. Fă-i o faptă bună, dă-i o mângâiere cu un cuvânt dulce aceluia ce e duşmanul tău, şi Domnul te ia în braţe pe tine. Cel ce vorbeşte azi, Acela e şi Judecătorul, şi nu vrea să vă ducă la judecată, căci vă pregăteşte după voia Sa.

6/19 ianuarie 1986

Domnul aminteşte de locul în care a coborât întâi (satul Maluri), dându-i preţuire.

... O, scumpii Mei, uitaţi-vă! Privesc din cerul sfânt acest sătuţ şi colţuleţ unde Eu am coborât cândva cu lucrarea Mea. Dacă ar fi fost preţuită coborârea Mea, ar fi avut acest

sătuț prilejul ca toți locuitorii lui să aibă parte de mântuire. Dar cu ce să-i câștig? Cu ura și cu mânia cu care nu știau cum să piardă acest trup prin care Eu vorbeam? Porniseră toți cu ochi răi pe sufletele care veneau de departe și se fereau când veneau. Așa ochi răi aveau, că nici ei nu prețuiau, și nici pe alții nu-i lăsau. Iată ce s-a întâmplat cu acest sătuț. Era cât pe ce să-l întorc pe dos, așa cum a zis Tatăl Meu că-i face. A rămas aproape pustiu. L-au scos pe vasul Meu de care Mă serveam și l-au dus pe unde au vrut și l-au chinuit. Iată că și ei au ieșit din sat; nici ei nu mai sunt. O, mai am numai două, trei sufletele din acest sat. Numai doi, trei mai sunt cu Mine.

Eu prețuiesc și acum locul unde M-am coborât. Am dat cuvânt să se pună acolo un semn, semnul pe care M-am răstignit. Trimit îngerași din cer și privesc acolo. E loc prețuit de Mine locul unde am coborât întâi. Faceți ceva acolo, să ardă lumânări și candelă acolo, și vă voi scrie în cartea Mea.

20 ianuarie/2 februarie 1986

Veghea Domnului pentru salvarea omului iubitor de mântuire.

... O, vorbesc de cei de la blocuri. Mi-e frică să vorbesc un cuvânt de cei de la blocuri. Ce va face acest puhoi de lume când vor fi blocurile mormane? Din pricina întinării nu-i voi putea ocroti.

Binele Meu e să Mă aleg și Eu cu moștenitori, și e binele tuturor pe care-l pregătesc, al amărâților pe care-i pregătesc. Toți cei amărâți, cei bârfiți, cei îndurerați și gârboviți și lipsiți, a lor e pregătirea și fericirea. De-Mi ascultă pregătirea, Eu le dau plata și fericirea. Copilule care asculți, nu asculți numai pentru Mine ca să te aduc în sân, ci pentru tine, căci câștigi fericirea dacă te pregătești, copilule al Meu. Ascultă cuvântul Tatălui, ca să fii pe veci în sânul Tatălui.

27 ianuarie/9 februarie 1986

Tristețea Domnului pentru rătăcirea preoților. Omul sfânt sfințește locul.

... Bisericuțele de pe vremuri în care slujeau cum trebuie preoții, de aceea sunt până astăzi, dar cele de azi, multe sunt crăpate, că nu sunt preoții cum trebuie, ci iubesc îmbuibarea și întinarea.

12/25 februarie 1986

Calea cu Domnul este încercată prin ispite.

... Copilașii Mei, am adus aici copii din toate părțile și am făcut aici case și am zis să fie un loc de mare ținută creștinească, la fel cum am făcut cu Avraam, care M-a ascultat. Avraam s-a dus acolo unde l-a trimis Tatăl Meu. Așa și voi ați venit și ați împlinit, și iată, nu vă lasă în pace duhul rău.

24 februarie/9 martie 1986

Sfânta Virginia îndeamnă la umilință și la curățirea sufletului și a trupului.

... Eu văd și știu și în adânc, că am ochi văzători. Trebuie să strig cu disperare la toate sufletele la care fac chemarea, să se spele bine în această baie, și pe dinăuntru și pe dinafară, nu cum v-ați spălat până acum. De câte ori v-ați spălat pe ici, pe colea, dar acum se cere spălarea întreagă. Știți cum să frecați trupul? Cum speli un covor cu peria, așa să speli inima de ură și de clevetire.

Să fiți blânzi. Din cerul sfânt v-am adus această înștiințare. În cerul sfânt, pe ușa cea strâmtă, nu intră nimeni cu vreo pată. Vine Domnul cu hăinuțe curate să îmbrace pe cine găsește fără nici o pată nici pe suflețel, nici pe trup. Această lucrare e a Preasfintei Treimi.

9/22 martie 1986

Viața cu Hristos este lepădare de sine.

... Chiar dacă cerința Mea este grea, mănâncă până la sfârșit, chiar dacă e ca un măr pădureț. Până nu mănânci dureri de tot felul, nu poți să stai la masă cu Mine.

6/19 aprilie 1986

Cel ce iubește pe Domnul, nu este iubit de lume.

... Cine iubește pe Dumnezeu, nu e iubit de lume; e numai bârfit, așa cum M-au bârfit și pe Mine. Suferă și tu ce am suferit Eu, ca să trăiești cu Mine pe veci. Cerința pe care ți-o dau Eu ca să te fac fericit și să trăiești cu Mine pe veci, e cam grea. Mulți M-au părăsit, dar primește-Mă, că pentru tine Mă primești.

23 aprilie/6 mai 1986

Domnul proorocește: România este țara Noului Ierusalim.

... Ocrotim România. Ierusalimul cel vechi este acolo unde au fost patimile Mele cele mai crâncene, iar Ierusalimul cel nou, în curând îl veți vedea unde e dacă vă pregătiți. Ierusalimul cel nou este România. Judecata de apoi este în România.

14/27 mai 1986

Sfânta Virginia îndeamnă poporul la unire și la credință.

... Of, e mare lucru a crede ce face Dumnezeu astăzi. E mare lucru a crede și a lua în inimă și a te apropia de ce a făcut Domnul astăzi. Scumpi sunteți pentru cer și pentru mine dacă stați într-o inimă și într-un gând. Nici nu se poate minune mai mare ca aceasta. Alăturat va fi cine primește și o împlinește, că prin această minune vă spune Domnul toată voința Sa. Sufletelele mele, fiți încrezători că sosește momentul să câștigați ce am câștigat și eu, dar haideți cu toată inima, și nu prindeți ură pe Tatăl ceresc dacă vă aduce la cunoștință cele care vă pot face moștenitori.

6/19 iulie 1986

Domnul îndeamnă la sfințenie și la înmulțirea numărului ucenicilor.

... Nu vii în cer dacă lepezi numai o poftă, decât numai dacă le lepezi pe toate. Așa stai cu Mine la masă: să fii curat, curat. Tina nu se freacă decât numai tu singur. Dacă altul, care are dragoste și iubire de tine, îl lași să-ți aducă un cuvânt de bine, nu-l prinde dușman, ci iubește-l, că și el are o înțelepciune de la Dumnezeu și este îndemnat de la Dumnezeu și este vânător de suflete pentru fericirea ta. Ferice și iar ferice de cel ce este vânător de suflete pentru patria cerească, și pe toate sufletelele aduse le are laolaltă cu el.

7/20 iulie 1986

Domnul proorocește masa nunții Sale.

... Această minune ce s-a făcut aici, în acest colțișor al României, e minune care n-a fost de când e veacul. E minune nu prin vedenie, ci se lucrează fără vedenie. La aceea prin ve-

denie se arată strigătul către lume. Aici e minune pentru ai Mei, să cobor să stau de vorbă cu ei. Am întocmit minunea cu tot cerul, cum să lucrez pentru ai Mei ca să-i pot aduce la mântuire. Ceea ce s-a făcut pentru lume, orice s-ar spune şi orice s-ar striga, puţină nădejde e la Dumnezeu să se întoarcă lumea. Puţină lume se întoarce la Dumnezeu; lumea e tot lume.

... Erau lângă Mine mii şi mii de suflete şi de guri care au mâncat din cinci pâini şi doi peşti. Era puterea dumnezeiască aceea care cobora. Aşa şi azi, Mă lupt să am măcar cât cuprind într-un braţ, să am să umplu masa de la un capăt la altul. Vă daţi seama că veţi fi mesenii Mei?

Sunt icoane care arată cum e în cer, aşa e şi pe icoană. Uitaţi-vă să vedeţi în ziare cum e poporul în jurul conducătorului. Aşa veţi fi şi voi, cei ce ascultaţi, în jurul Preasfintei Treimi, că voinţa, lucrarea, pregătirea sunt ale Preasfintei Treimi.

15/28 august 1986

Duhul învăţăturii Domnului.

... Peste tot pământul, peste multe trupuşoare coboară Domnul Savaot câte un înger, câte un sfânt, să spună la lume să se pocăiască şi că vine sfârşitul, dar ceea ce face Tatăl Meu aici, sunt învăţăturile cele mai mari, cele mai dulci.

25 august/7 septembrie 1986

Sfânta Virginia întăreşte credinţa ucenicilor ei, învăţându-i smerenia.

... O, ce vai şi chin! Nimeni nu ştie că se apropie, şi nici nu vede. Aşa striga Noe, ca un nebun. Striga lumea la el: *„Eşti nebun!“.* Dar când au început să se vadă primele semne de minuni, Noe lucra la corabie. Atât de rea a fost lumea şi atunci, de a umplut pe Creatorul de mânie şi i-a înecat pe toţi. A băgat Domnul pe Noe cu familia sa în corabie şi pe tot ce a voit să rămână în viaţă să moştenească pământul după spălarea lui. Aşa şi acum, nu ştiţi cum va lucra de vă va scăpa. Nu lasă Domnul soarta drepţilor pradă vijeliei şi în mâna duşmanilor. Căutaţi şi faceţi-vă timp şi cercetaţi şi cărţile care vă depărtează de rele. Când dau un cuvânt, o învăţătură trainică, să răzbată în inima ta şi să-l ţii în inimă ca pe o icoană, să-ţi fie frică să săvârşeşti ceva rău. Daţi-vă seama, scumpelor sufleţele, cuvântul cerului e înflăcărat până se închide uşa.

2/15 septembrie 1986

Lucrul preoţiei este cumpărat cu bani de la cei ce vând.

... Sunt mulţi care dau bani să iasă preoţi, dar ei nu sunt vrednici să facă slujbă, şi îşi bat joc de hăinuţa lui Dumnezeu. Nu mai e timp să te faci preot pe pământ, nu mai e timp, că se spală pământul. Dumnezeu te face fără bani preot. Dacă alergi după cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să-l şi împlineşti. Te-ai supărat pe Domnul că n-ai reuşit la examen fiindcă n-ai avut bani. Cel ce a reuşit crede că mai vine un veac? Unde să mai slujească? Pământul se spală. Cu banii mai bine făcea milostenie ca să-şi facă loc să slujească în cer.

5/18 septembrie 1986

Stăpânul vieţii biruieşte duhul întunericului şi proorOceşte ridicarea trâmbiţei Sale.

... Azi se zbat pe viaţă şi pe moarte doi stăpâni. Stăpânul luminii Se zbate să ducă în cer zidirea Sa, iar stăpânul întunericului se zbate să ducă totul la întuneric.

... Să nu vă supăraţi că nu vă las să mergeţi pentru preoţie. Preoţii au cumpărat preoţie pe pământ că au avut bani, dar nu mai au timp. Pe ai Mei îi face Tatăl Meu preoţi pentru împărăţia Sa.

... Copilaşii Mei, să vă spun ceva: acest duh peste puţină vreme se va întrupa iar. Trupul e acum în mormânt, aşa cum l-aţi pus. Va veni în curând vremea ca duhul să se întrupeze iar în trupul care l-a purtat, şi va face Domnul minuni mari în ochii tuturor.

19 septembrie/2 octombrie 1986

Sfânta Virginia dă învăţături mântuitoare.

... Mătăniile te scapă de orice împrejurare grea şi de judecata de apoi. Oricât de grăbit ai fi, lasă totul şi fă o strigare împodobită cu mătănii. Este osteneala pe care o duci, cum te osteneşti pentru muncă. Prin aceasta primeşti şi putere trupească şi sufletească. Atingând fruntea la pământ, aceasta este plecarea omului spre umilinţă şi smerenie.

3/16 octombrie 1986

Domnul îndeamnă la ţinerea zilei de odihnă, la lepădarea păcatului, şi o proorOceşte pe România ca scaun de judecată a lumii.

... Iată, ziulica Mea de odihnă Mi-a călcat-o în picioare. Aceasta va aduce nimicire. Pe pământ nu se mai lucrează nimic din ce voieşte Dumnezeu. Ziua bisericii a călcat-o în picioare. Când să mai meargă omul la bisericuţă?

... Tineretul de azi vrea întinare până moare. Sfârşitul e la spatele lor, şi ei se mărită şi se însoară.

... Scaunul de judecată va fi România, şi Ierusalimul cel nou se va clădi în România. Toţi conducătorii care au vizitat România abia aşteaptă moartea conducătorului României ca să întindă de ea ca de-o cârpă, dar voi ţine în mână soarta României, iar voi să Mă ajutaţi.

... Fiilor, nu căutaţi preot care se ospătează cu băutura satanei, că nu primeşte Dumnezeu slujba acelui preot.

După cum vedeţi, părăsesc cerul şi vin să vă pregătesc, şi dacă tu spui în faţa Mea: *„Da“,* şi după aceea nu împlineşti, satana te scrie. Azi te scrie şi mâine te duce la judecată. Şi ce vei răspunde? Vei rămâne mut. Nu ţi-a plăcut mila Mea, vei primi mânia. Sfârşitul se încheie cu mânie. Am făcut această minune care nici n-a fost, nici nu va mai fi, ca să scap ceva din mâna satanei.

... Aşa a fost voinţa Tatălui Meu. Cât M-a iubit de mult, şi tot M-a dat chinurilor pentru zidirea Sa. Am ascultat de Tatăl Meu şi am ajuns de-a dreapta Sa, am ajuns Mântuitorul tuturor şi Judecătorul celor neascultători. O, creştine, ascultă şi tu cuvântul lui Dumnezeu, că n-am venit la tine cu un veac înainte, ci cu un pas, cum ai face un pas mare peste şanţ. Pentru tine te rog să te faci vrednic, să scapi de durerile ce vin.

3/16 noiembrie 1986

Lucrarea îngerului păzitor. Grija pentru mântuirea celor adormiţi.

... Of, dacă aţi vedea îngeraşul păzitor al unui trup făcător de rele cum şade departe, şi numai când moare se apropie să-i ia sufleţelul. Vin duhurile necurate să-i ia duhul, dar îngeraşul se luptă ca să-l ia să-l ducă în faţa Tatălui, în faţa Judecătorului, iar dacă nu poate, cheamă o ceată de îngeraşi ca să-l ajute. Of, acel suflet nu mai are nici o scăpare decât de la cei de pe pământ care au mai rămas. Dacă ţi-e milă de acel răposat, fă-i soroacele după voia lui Dumnezeu, lipsite de băutura satanei, cea ameţitoare.

1/14 decembrie 1986

Domnul învaţă poporul să folosească hrană curată.

... Când este post, posteşte desăvârşit. Nu mânca mâncare care te spurcă, mâncare din mâna lumii. Dacă comunismul de azi a dărâmat căsuţele, l-a mutat pe om la bloc, să nu mai aibă grădină şi curte. N-au decât să trăiască de pe piaţă şi să ia ce se găseşte. Dacă îi moare cuiva un porc, îl duce şi îl vinde pe piaţă şi nu ştii că e mort. Bine ar fi să facă omul soroace de post ca să-şi ducă răposatul la fericire, că astăzi nu mai găseşte nimeni mâncare curată. Dar voi, fiilor, mâncaţi mâncare binecuvântată şi curată.

14/27 decembrie 1986

1987

Facerea omului nou se lucrează prin biruirea păcatului. Maica Domnului ocroteşte pe România.

... Se lucrează totul fără Dumnezeu. A ajuns biserica s-o viziteze toţi ca pe un locaş de vizită, dar nu să se roage în ea pentru mântuire şi pentru iertarea păcatelor.

... Copiii Mei, Dumnezeu când l-a făcut pe om, cu multă grijă l-a făcut din ţărână, cum ai face o păpuşă din pământ şi din apă şi din înţelepciune. I-a suflat apoi: *„Fuuu!“,* suflare de viaţă, şi nu i-a pus Dumnezeu nici sticluţă de gât, nici ţigară în gură, ci l-a înzestrat cu înţelepciune, cu frumuseţe, cu fel de fel de daruri. Dar iată, acum omul foloseşte deşteptăciunea şi înţelepciunea nu ca Dumnezeu, ci împotriva lui Dumnezeu. Nu e omul mulţumit aşa cum l-a făcut Dumnezeu, şi se afumă cu ţigara şi bea până-L înjură şi batjocoreşte pe Dumnezeu cu cuvinte mârşave. De ce nu întorci, fumătorule, ţigara cu focul în gură? Nu suporţi focul. Aşa nu vei putea suporta osânda judecăţii. Judecata e aici; ea va fi în România. De aceea Măicuţa Mea strigă pentru România.

... O, munca e iubită de Dumnezeu, dar nu aşa ca să te cheme la muncă sau să te duci la muncă în zilele de sărbătoare.

2/15 februarie 1987

Lucrarea de strigare la pocăinţă, prin ciobanul de la Maglavit.

... Pe tot pământul lucrează Dumnezeu cu minuni, cu strigări. Fiţi atenţi, coboară trupuri cereşti la trupuri umilite, pe livezi, pe câmpii, în orice împrejurări, şi le pune să strige la lume că vine sfârşitul. În minuni lucrează pe tot pământul, căci Dumnezeu nu vrea pierzarea nimănui. Ia aminte, că în unele locuri lucrează Dumnezeu prin gând cum trebuie omul să trăiască pentru Dumnezeu. Of, mii şi mii de suflete omeneşti a trezit de pe drumul pierzării ciobanul de la Maglavit, şi strigă neîncetat, dar minunea aceasta pe care a făcut-o Dumnezeu este o pregătire de care nu vă daţi seama. Şi să se pătrundă în orice inimă a oricărui trupuşor că această pregătire este pentru intrarea la nunta Mielului.

16 februarie/1 martie 1987

Poftele deşarte îi stăpânesc pe cei necredincioşi.

... Bucureştiul e mare şi e plin de marele desfrâu, e plin de poftele deşarte. Are Tatăl numai câteva suflete pe care le-a scăpat. Of, Bucureşti, Bucureşti, tu nu ştii ce te aşteaptă!

28 februarie/13 martie 1987

Domnul strigă duh de deşteptare către preoţii bisericii.

... Fiţi atenţi, că este gata să-Mi aduc la cer bisericuţa cu slujitorii săi şi pe poporul cel legat de bisericuţă. Durerea cea mare a Tatălui ceresc este că nu toţi slujitorii bisericuţei vor moşteni binele ceresc. De ce? Pentru că cea mai mare parte de slujitori slujesc bisericuţa Mea pentru bani, pentru traiul lor familial, pentru a se îmbogăţi, nicidecum să-i doară inimioara pentru popor să-i aducă la lumină şi la mântuire. Cine se zbate să aducă la mântuire poporul pe care-l are în parohia sa, şi el primeşte mântuirea şi lumina. Cine nu, va răspunde în faţa judecăţii, că e gata. Şi orice trup omenesc, cât trăieşte în viaţă şi nu are milă de nimeni, nici el nu va primi milă de nicăieri, nici la judecată. Iată, suflete, cel blând primeşte binecuvântare.

12/25 martie 1987

Sfânta Virginia prooroceşte nunta Mirelui ceresc.

... Sfârşitul acestui veac se încheie cu nunta Mirelui ceresc, şi vrea Dumnezeu mai mulţi. De aceea pregăteşte lucrătorii viei Sale. Puţini mai are Tatăl dintre cei ce au sădit via. La pregătirea aceasta pentru cules au întors spatele, I-au făcut durere lui Dumnezeu, dar şi sufletelor lor, că Dumnezeu lucrează mai departe cu cine Îl primeşte cu drag, cu cine Îl ascultă şi preţuieşte pregătirea Lui. Iată, în locul celor care au sădit şi nu au mai lucrat la vie până la sfârşit, a căpătat Dumnezeu alţi lucrători. Aceştia sunt pentru cules.

7/20 aprilie 1987

Grija sfântă pentru cei adormiţi. Duhul pocăinţei. Tainica lucrare a Domnului. Curăţirea pământului.

... Soroacele lumii şi mâncărurile şi băuturile cu care se umple pântecele, nu sunt pe placul lui Dumnezeu, că Dumnezeu e Cel ce ridică sufletul din treaptă în treaptă, nu lumea care mănâncă. Dacă ai pus băuturi îmbătătoare la masă, a mâncat şi a băut meseanul până s-a ameţit şi a uitat să zică: *„Bogdaproste“,* şi mai zice şi alte vorbe pe care nu se cade să le zică. La soroc se mănâncă cu smerenie, cu frică, cu milă, şi să te rogi pentru cel ce ai stat la masă şi să zici: *„Doamne, fă-i parte sufletului răposat, din ce am mâncat, şi du-i sufletul la loc de lumină!“.* Adu-I mulţumire lui Dumnezeu şi o rugăciune pentru sufletul răposat. Acum este momentul ca toţi cei ce sunt pe voia lui Dumnezeu să aducă rugăciuni şi să se roage şi pentru cei ce nu se roagă.

... Vămile sunt pline, şi nu mai pleacă sufletele de la vămi, că nu are cine le ajuta. Cei de acasă plâng până la mormânt. De acolo nu mai au nevoie de răposat; l-au dat uitării.

... V-am mai spus că a fost cândva un rege şi un popor peste care veneau fel de fel de dureri pentru relele ce le făceau, iar Dumnezeu dădea pedepse peste pedepse, până când s-a luat de gânduri regele şi a zis: *„Doamne, ce ne faci?“.* Şi a dat poruncă printr-un prooroc să zică la toată lumea să nu mănânce nimic trei zile şi trei nopţi, de la prunc la bătrân şi animal, şi atunci au încetat pedepsele, şi s-au întors la Dumnezeu; n-a mai dat Dumnezeu prăpăd cum pusese de gând. Şi acum e la fel. Dacă ar primi această lumuliţă pe Dumnezeu, n-ar mai veni prăpădul peste ea.

... Băgaţi-vă într-o cămăruţă ascunsă, în beci, şi cântaţi cântece spre slava lui Dumnezeu, şi rugăciuni. Aşa făceau creştinii pe vremuri. Făceau gaură în pământ şi acolo slăveau pe Dumnezeu.

... Fiilor, aveți în vedere că vine spălarea pământului, şi după spălare nu va mai face satana pas pe pământul spălat, iar cine va stăpâni pământul, nu mai are nici o poftă de a lui satana.

17/30 aprilie 1987

Jertfa Domnului pentru mântuirea omului.

... M-am făcut cerşetor, să te pregătesc în aşa fel să dai sufletul în mâna lui Dumnezeu. Am suferit şi am murit Eu, ca să trăieşti tu în veac.

19 aprilie/2 mai 1987

Domnul îndeamnă poporul la rugăciune pentru ocrotire.

... Prin nouă țări am dat moarte peste cei mici. Ştiți cum secer? Cu miile şi cu milioanele vin la cer. De ce? Ca să nu mai sufere cei mici prăpădul. Credeți?

Copilaşii Mei, când veți simți zguduirea, să ieşiți afară din casă şi să vă rugați în genunchi sub cerul senin.

15/28 mai 1987

Îmbuibarea trupului înmulțeşte păcatul lăcomiei peste preoți şi peste oameni.

... Acolo unde se folosesc mâncărurile cele mai bune şi băuturile cele mai bune, acolo unde cărnurile sunt nelipsite, acolo e în viață şi păcatul cel mai greu.

... Ții copilul de la şapte ani şi până când se face mare prin şcoli, să iasă mare şi să lucreze fără Mine. O, aceasta nu e nici o muncă. Iată, preoția se cumpără cu bani grei şi se fac preoți pentru hrana lor şi pentru chefuri şi nu se fac pentru Mine. Ce povață să mai ia omul de la un preot când el se îmbată mai rău decât lumea, când mănâncă şi el mai rău decât lumea? Alții sunt cu burțile mai mari ca burghezii şi sunt lacomi de bani.

O, dacă ar şti preoții ce lucrez Eu pe pământ, M-ar pune iar pe cruce. Cu Duhul vine Domnul pe pământ, căci cu trupul n-am loc.

18/31 mai 1987

Domnul stăruieşte pentru părăsirea păcatului.

... E momentul să trăieşti cu soția ta ca şi cu o soră, că e sfârşitul şi nu mai ai loc dacă nu faci aşa.

29 mai/11 iunie 1987

Omul duhovnicesc să stea departe de omul lumesc.

... Fii treaz în orice clipă. Chiar dacă te duci la serviciu, pe drum, acasă, să nu-ți lipsească gândul de la Dumnezeu. De te întâlneşti cu un frate de al tău, să vorbeşti cuvânt de întărire şi pentru tine şi pentru el. Nu sta cu omul lumesc, că satan te scrie.

5/18 iunie 1987

Mândria aduce desfrâul în om.

... E pământul plin de marele desfrâu. Nu se mai cunoaşte care e femeie, care e bărbat. Nu e nimeni mulțumit cu frumusețea dată de Dumnezeu, şi o face pe placul lui satan. Umblă lumea în pielea goală.

20 iulie/2 august 1987

Domnul lucrează pentru pregătirea nunții Sale.

... Cobor cu toată încrederea că voi culege şi Eu ceva pentru fericire. E la fel cum cobori într-o grădină şi priveşti florile sădite şi culegi de colea una, de colea una şi faci un buchet de flori care-ți sunt dragi, ca să le ai pe masă. Aşa şi Eu vreau să culeg de pe pământ numai pe cine-Mi place, numai pe cine-l văd că l-aş putea face vrednic să stea cu Dumnezeu la masă, pentru că îi aduce Dumnezeu de veste că odată cu sfârşitul acestui veac se întocmeşte nunta Mirelui ceresc, şi a plecat pe pământ după meseni. Nu cheamă la nuntă învățații sau bogații sau pe cei care nu-L vor pe Dumnezeu. Îi cheamă pe cei ce-L iubesc pe Dumnezeu.

... Toată omenirea de pe pământ este ca într-o pânză de păianjen a pierzării. Acest păianjen al lăcomiei umple tot iadul cu zidirea lui Dumnezeu.

Pământul e îndopat până la ras de armele focului. Când vor izbucni, vor întoarce pământul pe dos.

9/22 august 1987

Încălcarea zilei de duminică aduce sărăcirea roadelor pământului.

... Această lume zice că nu este Dumnezeu, şi o să arate Dumnezeu că este Dumnezeu, iată, cât de curând.

Fiți atenți, of, fiți atenți, că verdeața pe pământ nu mai e, fiindcă şi câmpiile au fost semănate în zile de sărbătoare. Nu s-a ținut seama de sărbători; s-a mers cu semănatul şi cu aratul. Iată că acum nu mai au ce culege, că nu le-a dat natura nimic, că este Dumnezeu. Să culeagă de la natură acuma. O, cum o să vadă că este Dumnezeu!

22 august/4 septembrie 1987

Domnul îi numeşte şi îi ocroteşte pe ai Săi.

... Tatăl are grijă de unşii Săi. Comuniştii i-au scris pe comuniştii săi. Comunismul îi conduce pe comuniştii săi, iar Dumnezeu, pe unşii Săi. Cine va câştiga? O, când va veni acum prima spaimă, multă lume se va întoarce spre Dumnezeu.

24 august/6 septembrie 1987

Iubirea pentru Dumnezeu cere totul pentru Dumnezeu.

... Cine iubeşte pe tată şi pe mamă mai mult ca pe Dumnezeu, nu e vrednic de Dumnezeu. Cine iubeşte pe copilul său mai mult ca pe Dumnezeu, nu e vrednic de Dumnezeu. Deosebeşte-te şi de tată şi de mamă şi de copilul tău şi ia drumul spre Dumnezeu şi strigă şi pentru cei din jurul tău. Dacă a coborât Dumnezeu cu pregătirea Sa şi tot nu ascultă nimeni de cuvântul Său, vine timpul să blesteme pe tată, pe mamă şi țâța pe care a supt-o.

31 august/13 septembrie 1987

Iubirea dintre frați îndepărtează păcatul mâniei.

... Cât e mila de mare acum, aşa va fi mânia de mare. Vai de cine dă prilej de mânie! Vai de cine foloseşte mânia pe pământ! Vai de cine se mânie pe aproapele! Vai de cine se înfurie pe aproapele! Cerința lui Dumnezeu e să-ți iubeşti şi aproapele şi vrăjmaşul tău cel văzut, nu cel nevăzut, care e satana.

1/14 septembrie 1987

Lucrarea lui Dumnezeu prin trup de pe pământ.

... A început Dumnezeu minunea printr-un trupuşor, şi acum o sfârşeşte printr-un alt trupuşor. Primul este acum duh călit prin moarte şi aleargă prin tot văzduhul şi strigă ca şi Dumnezeu, iar acesta pământesc, coboară Dumnezeu în el, intră ca într-o locuinţă şi Se foloseşte de guriţa ei şi strigă la creştini.

4/17 septembrie 1987

„Darul de preot“ cumpărat cu bani. Puterea candelei cu untdelemn.

... Acum numai cei care au bani să plătească ies preoţi, şi ies preoţi pentru bani şi nicidecum pentru Mine. Viaţa lui Dumnezeu, numai preotul călugăr o iubeşte. Acela mai e preot al Meu, dar şi la acela a băgat satana mâncăruri şi pofte.

Credeţi că sunt şi mănăstiri care nu au luminiţă aprinsă acolo? Au adus curent electric şi şi-au aprins beculeţe, iar untdelemnul îl mănâncă. Vine vremea când n-o să mai ai curent electric, şi păstrează-ţi de pe acum deprinderea cu candelă, una sau două candele, ca să faci legătura cu cerul.

21 septembrie/4 octombrie 1987

Trecerea de la omul cel vechi la omul cel nou, după Hristos.

... Tată, luaţi în inimă această minune, ca să vedeţi unde vă duce. Prin ea vă fac trecerea din omul cel vechi în omul cel nou. Tu nu ştii cum va lucra Dumnezeu, dar trebuie să ştii şi să crezi că te ocroteşte dacă eşti cu El. Ştie Dumnezeu ce face cu tine dacă eşti al Lui.

24 septembrie/7 noiembrie 1987

Maica Domnului se roagă pentru România, spre îndemnare la rugăciune a poporului creştin.

... Măicuţa Mea aduce rugăciune pentru scumpa Românie. România e scumpă, că a fost ţară sfântă şi pe placul lui Dumnezeu, dar a adus-o satana şi pe ea pe placul lui. O, pentru ce mai are Dumnezeu în ea, cere scăpare prin glasul Măicuţei:

„O, Doamne sfinte, ceresc Părinte,
Susţine cu a Ta mână coroana română!“.

E mare acest cântec şi e plăcut la Dumnezeu, dar se aduce numai ce a ales Măicuţa, câteva cuvinte. Celelalte cuvinte le cântă Măicuţa Mea în cerul sfânt, că acolo nu sunt urechi făcătoare de rău. Dacă s-ar auzi aici tot cântecul acesta, chiar dacă sunt copii ai lui Dumnezeu, satana îşi face loc fără să vrei şi îl duce şi în gurile rele. Toate guriţele să repete la rugăciune acest cântec pentru ţara Mea.

2/15 noiembrie 1987

Fiecare slujitor va da socoteală de lucrarea sa.

... Se apropie judecata, şi fiecare slujitor al bisericuţei se va înfăţişa la judecată cu poporul pe care l-a adus la lumină. Acela care are popor câştigat spre lumină va fi vrednic de lumină, iar cel ce nu l-a durut de popor şi nu l-a adus la mântuire, nu este nici el vrednic de lumină, şi va fi vrednic de dureri şi de osândă. Adevărul grăieşte Dumnezeu. O, e plin pământul de slujitori ai bisericuţelor, dar cea mai mare parte este din cei care M-au pus pe cruce. Dar şi Dumnezeu de aceea grăieşte de spălarea pământului de tot ce e rău.

5/18 noiembrie 1987

Suferinţa vine de la neascultare. Domnul prooroceşte începutul anului durerilor mari peste pământ.

... Tată, pe Dumnezeu nu-L bucură bogăţia. Dumnezeu aleargă după săraci, după amărâţi, după munciţi, după trudiţi. Cei bogaţi, cei deştepţi, cei mari nu aleargă după Dumnezeu, le e ruşine cu Dumnezeu.

Se duc unii dintre voi la spital, şi doctorii nu le găsesc ce au, dar să ştiţi că boala e de la Dumnezeu, şi leac nu au până nu vin cu faţa la Mine. Cine se întoarce cu ură împotriva Mea şi a poporului Meu, îi dau şi Eu durere. Fericit nu poţi merge la fericire. Legat în lanţuri, cu forţa, nu poţi merge la fericire, ci din dragostea ta. Când vor mai fi doisprezece ani până la anul 2000, se va termina cu binele şi vor începe durerile.

11/24 noiembrie 1987

Adeverirea sfinţeniei trâmbiţei Domnului.

... Tată, vă aduc la cunoştinţă ceva: se apropie dezgroparea trupului în care am locuit Eu. Aş vrea să fie tot poporul ca să-l privească. Dar cum? Că vrăjmaşul stă la pândă. Când o vedea vrăjmaşul atâta popor, ce va zice? Mult nu mai e şi veţi vedea-o în duh, că vrăjmaşul stă la pândă.

26 noiembrie/9 decembrie 1987

Domnul prooroceşte ridicarea sfintei Virginia.

... Vrea duhul cel călit prin moarte să aibă tot poporul la dezvelirea trupului. Plânge şi priveşte cu dragoste la tot poporul. Trupuşorul e aşa cum e el, dar când o intra duhul în el, va străluci şi trupul ca şi sufletul.

29 noiembrie/12 decembrie 1987

Cel ce crede cuvântul lui Dumnezeu, să-l împlinească.

... De pleci după hrana lui Dumnezeu şi cauţi să mănânci mereu, mănâncă cu toată încrederea şi inima, şi caut-o acum, cât mai e, şi nu aştepta să vină hrana după tine, şi aleargă şi tu după ea, şi fă-o de neşters. Dar nu căuta să mănânci mereu hrana, şi de împlinit să nu împlineşti. Dacă tu cauţi mereu şi nu stai pe loc, faci la fel cu acela care, când i-a dat în stăpânire cinci talanţi, a câştigat încă cinci; la cel ce a dat doi, a câştigat încă doi, iar cel ce a dat unul, l-a îngropat. Acesta este asemenea cu cel ce caută şi nu împlineşte, şi caută mereu.

O, întotdeauna să ai foame, să-ţi fie foame de cuvântul lui Dumnezeu, dar să şi împlineşti, şi vei primi bucuria Domnului. De aceea, caută să împlineşti şi să stai o viaţă de veci în bucurie şi în binecuvântare şi în lumină. Primeşte cu toată inima, căci Dumnezeu nu te bate, ci te mângâie ca să împlineşti.

3/16 decembrie 1987

Postul cu trupul dă putere dragostei sufletului.

... Cu postul şi rugăciunea învingi şi despici şi piatra în două. Cine împlineşte cu dragoste, acela poate în toate. Lumea dacă nu pierdea dragostea de post nu pierdea puterea.

8/21 decembrie 1986

Lipsa îndemnului spre calea cerească.

... Nu mai are cine arăta nimănui drumul cel bun. E plin pământul de biserici cu slujitori care slujesc pentru traiul lor,

dar durere nu au pentru turma lor. Rar slujitor să mai meargă cu milă de popor. Eu am făcut o minune pentru ce este al Meu şi Îmi hrănesc poporul Meu. Feriţi-vă şi nu vă daţi singuri în mâna vrăjmaşului. Păstraţi, tată, oala acoperită.

16/29 decembrie 1987

1988

Iconomia tainelor lui Dumnezeu. Duhul ascultării ajută mântuirea lumii. Bucuria Domnului pentru întoarcerea păcătoşilor.

... Dacă nu ţi-e milă de o gâză, Eu cum să am milă de tine? Dar dacă e gâză otrăvitoare, care-ţi prăpădeşte munca ta, pe aceea ai voie să o omori. Păianjenul, oriunde-l vei găsi, să-l omori, că s-a contrat cu Măicuţa cerului zicând că pânza lui e mai bună ca a Măicuţei. Ai mare plată dacă-l omori. Pânza lui nu e bună de nimic. Toată truda celor depărtaţi de Dumnezeu este la fel ca pânza de păianjen. Cum prăpădeşti pânza de păianjen, aşa şi Dumnezeu va prăpădi toată munca celor fără Dumnezeu.

... Of, of, daţi-vă seama că ascultarea fiecăruia îmbunează pe Dumnezeu când va veni alegerea. Care aveţi fraţi, surori şi părinţi, dacă aţi ascultat acum pe Dumnezeu, şi atunci veţi striga la Mine scăpare pentru ei, şi Eu voi avea milă de strigarea voastră. Dacă acum ţi-e milă de strigătul Meu şi îl împlineşti şi ai luat strigătul lui Dumnezeu în inimă, şi Eu voi lua strigătul tău în inimă şi voi scăpa pe cei dragi ai tăi. Nu vor fi laolaltă cu tine, dar nu vor fi pe mâinile lui satana.

... Orice tânăr, orice bătrân, orice copil când se îndepărtează de lume şi îmbrăţişează pe Dumnezeu, Dumnezeul cerului scoate mâinile din cuie, de pe cruce, şi îl îmbrăţişează. Aşa drag şi bucurie are. Fiilor, nu mai e vremea să trăiţi nepăsători pentru suflet. Nu mai e vremea să alergi după viitor. E vremea să alergi după lumină. E vremea să alergi după mântuire, după fericire, aşa cum Dumnezeu aleargă din loc în loc şi din căsuţă în căsuţă după fiecare. Nu mai fugiţi de Dumnezeu! Intraţi în braţul lui Dumnezeu, ca să fiţi feriţi de ceea ce vine.

22 decembrie 1987/4 ianuarie 1988

Lipsa dragostei şi a milei, înmulţeşte rodul păcatului.

... Dacă sunteţi iubitori de Dumnezeu, ca fraţii de o mamă sunteţi. Câţi sunt în lume de o mamă, şi se judecă mai rău ca duşmanii! Se judecă, se bat, se omoară; tribunalele sunt pline de judecăţi, de popor la judecată; azilele sunt pline de copii şi de bătrâni. Ca să fii părinte, să creşti un cârd de copii şi să ajungi la azil, dus de copiii tăi să te ţină statul, păi poate Dumnezeu să mai rabde aşa ceva? Şi câte, şi câte? Câţi copii pociţi ies din mame, şi nu le place mamelor să-i crească şi îi duc acolo. Vai de ei! De ce? Că nu mai ţine nimeni nici o sărbătoare. E marele desfrâu. Nu se mai ţine post, nu se mai ţine sărbătoare, nu se mai ţine nimic. Păcatul cel greu aduce fel de fel de copii pociţi la chip. Cine să oprească păcatul cel greu? Lumea? Satana, care conduce lumea?

27 decembrie 1987/9 ianuarie 1988

Grija pentru sufletele celor adormiţi.

... Dacă Dumnezeu văduveşte pe cineva, cel ce rămâne, să facă şi pentru cel plecat prilej de scăpare. Ferice de văduvele ce se păstrează curate, şi vai de văduvele ce nu-şi păstrează curată văduvia lor, şi vai de soţii lor răposaţi! Sunt vămile pline ca ciorchinii de struguri, că nu se mai fac soroacele plăcute lui Dumnezeu, să poată trece sufletul treaptă cu treaptă. Faceţi soroace plăcute lui Dumnezeu, cu mâncare primită la Dumnezeu.

31 decembrie 1987/13 ianuarie 1988

Iubirea de Dumnezeu. Necredinţa prigonitorilor. Cinstirea trupului bisericii lui Hristos.

... Dacă iubeşti pe tată şi pe mamă şi pe copiii tăi mai mult decât pe Dumnezeu, te-ai păcălit amar. Dacă iubeşti pe Dumnezeu mai mult ca pe toţi ai tăi, atunci te duci la El cu toţi ai tăi.

... Dacă ar şti lumea ce fac Eu, din nou M-ar răstigni, căci în locul unde M-am coborât, a aflat lumea că acolo e un Prunc, dar nu ştia ce Prunc, şi a stat la pândă să-i prindă pe ai Mei, şi Mi-au luat trâmbiţa şi Mi-au dus-o prin închisori, şi iată ce a mai rămas din satul acela!

... Cât de pierzătoare de suflet e bogăţia pământească! Cel ce ţine la ea, se păcăleşte amar, se bucură că are bani mulţi. Dacă ai bani mulţi, cumpără ceva, şi cu acel obiect cumpărat să poţi trece la fericire. Cumpără fapte cu care să te poţi strecura la Mine.

... Preoţii dinainte nu dădeau voie să intre în bisericuţă dacă nu era fecioară. Dar acum vine bătrână şi cu copii şi pune cununiile pe cap. Of, cine răspunde? Preotul acela.

Un preot n-a ieşit din altar să pună cununiile, pentru că a ştiut că nu e fecioară, şi s-a dus peste el în altar să-l anunţe. Dar o femeie care a ştiut cum este lucrul, s-a repezit la mireasă şi i-a luat albul din cap şi i-a pus basmaua, şi atunci preotul a cununat-o. Preoţii astăzi se grăbesc şi la slujbă, şi fac ieşirea la popor ca să plece unde au ei de dus.

9/22 ianuarie 1988

Mărturisirea păcatelor. Lucrarea cuvântului învăţăturii cereşti să nu fie vândută la necredincioşi.

... Când mergi să te mărturiseşti, spune la preot ura ta, invidia ta, mândria, hula, nesocotinţa faţă de Dumnezeu, dar cuvântul lui Dumnezeu care se strecoară el la tine, nu-l vinde ca păcat, nu-l ridica pe preot împotrivă, că acesta e păcat. Cuvântul Meu spre tine nu e păcat; el te scapă de păcat, te învaţă să nu faci păcatul. Dacă e Dumnezeu, Care te conduce cu cuvânt coborât de la cer prin duh ceresc, e mai conducător preotul ca Dumnezeu?

17/30 ianuarie 1988

Paza cea de la Domnul.

... O, de câte ori v-am oprit Eu plecările când am văzut cursa vrăjmaşă că stă în calea voastră! Când staţi în grija Mea, Eu conduc şi ocrotesc cu grija Mea.

24 ianuarie/6 februarie 1988

Lipsa învăţăturii de la Dumnezeu. Nelucrarea preoţilor.

... Câtă lume ar căpăta vederea, dar nu are cine să i-o dea, că nu se îngrijeşte nimeni nici de el, dar nici de altul. S-a umplut pământul de slujitori, dar vede cerul sfânt cum se uită numai să umple tolba. Nu-l doare de poporul care vine să-i dea bani, să-l aducă la lumină. Cine vine în biserică să

aducă liturghie, Dumnezeu vede şi scrie. Dar preotul care nu aduce poporul la lumină dă seama la judecată de banii pe care i-a câştigat.

31 ianuarie/13 februarie 1988

Domnul îndeamnă omul la calea mântuirii.

... Copiii Mei, iar vă spun: M-am dat vânzării şi chinurilor morţii ca să-l câştig pe cel ce Mă vrea şi Mă ascultă şi Mă îmbrăţişează. Îl îmbrăţişez şi Eu pe cel ce Mă îmbrăţişează. Am scos mâna din cui şi îl îmbrăţişez, şi îngerul îl scrie în cartea cerului pe veci. O, dă-ţi seama că eşti rugat cu binele! Hai, când te roagă Dumnezeu, că tu Îl rogi când nu ţi-o place ce o veni peste tine, dar atunci te lasă Dumnezeu în dureri până te vei spăla de toate poftele. Când ţi-e greu să lepezi tot, gândeşte-te la Acela Care S-a lepădat de toate, gândeşte-te la cei ce au primit chinuri şi moarte prin jupuiri, traşi pe roată, prin răstigniri şi bătăi, şi au suferit şi nu se despărţeau de Dumnezeu. Că dacă v-aş aduce unul, la soare te poţi uita, dar la el nu, că a câştigat fericirea prin suferinţe.

6/19 februarie 1988

Domnul îi încearcă omului credinţa şi îi ocroteşte viaţa.

... Să vă spun ceva: a coborât Tatăl cu sfântul Petru ca să cerceteze poporul dintr-un sat. A luat-o de la prima casă şi s-au făcut cerşetori. Nimeni nu i-a primit, nici preotul din sat. Nu i-a primit, pentru că nu era nimeni cu pregătire de Dumnezeu. Şi am mers aşa în tot satul şi nimeni nu M-a primit. Abia când s-a terminat satul, am bătut la poarta unei case sărăcăcioase. Acolo era o femeie văduvă, cu trei copilaşi: *„Eu vă primesc, dar n-am nimic de mâncare, căci ca să adorm copiii, am luat o balegă şi am băgat-o în sobă şi am minţit, ca să se culce până se coace turta din sobă“.* Dar Eu i-am spus: *„Femeie, scoate turta din sobă, că nu e balegă“.*

La grăirea Noastră femeia s-a dus şi a scos turta, dar era o pâine frumoasă şi rumenă. Atunci femeia a înţeles că Acela nu era altcineva decât Dumnezeu. Şi am zis: *„Femeie, scoate trei porţii de pâine, egale, şi dă întâi la cei trei copii“.*

Dar cel mic a început a plânge, ca lui să-i dea porţia mai mare. Şi am zis: *„Femeie, acesta are în el duhul lăcomiei“.*

După aceea, am dat femeia afară şi i-am zis: *„Vezi movila aceea mare? Iei pe cei doi copii şi te duci cu ei, şi când vei ajunge acolo, să te uiţi înapoi spre sat să vezi ce e“.* Şi a zis femeia: *„Doamne, dă-mi voie să-l iau şi pe cel mic, că mi-e milă de el!“. „Ia-l!“* i-am zis. Şi când a ajuns acolo la movilă şi s-a uitat înapoi, tot satul era scufundat sub pământ; numai turla bisericii se mai vedea un pic. Tot satul a dispărut, şi a rămas o baltă mare pe tot întinsul satului, o baltă albă. Acest sat e lângă Brăila, şi întâmplarea a fost în zilele voastre.

15/28 februarie 1988

Sfârşitul păcatului. Nunta Mirelui ceresc.

... De ce nu mai pot să ţin pământul? Ia omul soţie şi stă cu ea un pic şi face copii şi pleacă după alta. O, omule, cu ce te-ai ales? Cu pierzarea ta. Merge femeia la bisericuţă, merge s-o vadă lumea cu ce e îmbrăcată. Merge şi face crucea strâmbă şi umple catastiful lui satana, că preotul care trebuie să-i aducă la cunoştinţă nu face nici el cruce dreaptă.

Am spus că sfârşitul veacului e cu nunta Mielului. Mirele e şi Judecătorul. Mireasa Sa e bisericuţa cu cei ce o slujesc şi cu toţi cei ce au slujit-o şi au iubit-o. Tot cerul aşteaptă întâi să intre cei de pe pământ la masă, şi pe urmă să intre şi ei. La nunta pământească dai bani ca să stai la masă. La nunta cerească trebuie pregătire, să fii curat, ca să te îmbrac cu haină strălucită. De acolo nu mai pleci; e pe veci.

19 februarie/3 martie 1988

Proorocie pentru duh de credinţă.

... Aţi pus pasul pe anii durerilor. Caută în Scriptură, că zice că atunci când vor mai fi doisprezece ani până la 2000, sunt anii durerilor. Dar nici nu va fi până la 2000, că atunci păşeşte turma şi Păstorul. Dacă nu crezi, vei trăi şi vei vedea. Cine nu crede până nu vede, nu ajunge să vadă.

21 februarie/5 martie 1988

Portul creştinesc nu mai este în biserici.

... Fiecare vine în bisericuţă cum îi place lui; şi fecioară şi mamă, cu capul gol, mascată, mai sărută şi icoanele, mai face şi o închinăciune în bătaie de joc, şi mai vrea şi mântuirea. Pentru fiecare sărutare pe icoane Măicuţa varsă o lacrimă pentru fiecare în parte.

28 februarie/12 martie 1988

Păcatele de pe pământ.

... Dumnezeu a zis cândva: *«Creşteţi şi vă înmulţiţi!».* Dar cum? Să se umple pământul de curvie şi de mame care nu vor să aibă copii şi îi fac bucăţele, după cum am adus vedenie la ochii unui preot, cum aduna pe o apă neagră bucăţile de copii şi le arunca în barcă şi îi făcea întregi? Vai, mame, vai! E plin pământul de mame şi taţi de felul acesta.

6/19 martie 1988

Domnul plânge pentru necredinţa oamenilor.

... Am murit pentru tine. M-am vândut pentru tine ca să te fac bine. Am fost pe pământ şi am dus-o şi Eu greu ca şi tine. Vrăjmaşul M-a ispitit şi pe Mine, şi lucra prin toţi care Mă huleau şi Mă batjocoreau şi Mă bolovăneau. De ce? Că nu le plăcea învăţătura Mea, ca şi astăzi. Cum aş spune Eu astăzi să lepede femeia pălăria şi pantalonii? O, decât să se lepede, mai bine dă cu piatra în Dumnezeu şi în acela care-i spune de la Mine.

12/25 martie 1988

Îndemn la veghe pentru preoţi.

... Toţi slujitorii bisericilor, de când au început să facă şcoală, slujesc bisericuţa pentru pântecele lor. Unul la zece mii dacă mai e pe placul lui Dumnezeu. Am întocmit un sfat: slujitorul care se va prezenta cu popor adus la mântuire, acela va scăpa de judecată.

21 martie/3 aprilie 1988

Pentru sfânta Împărtăşanie trebuie pregătire cu trupul şi cu sufletul.

... Ce de lume! Ce de lume! Ce de copii aleargă să se împărtăşească, de parcă ar fi Împărtăşania lapte! E vrednic de ea, nu e, se duce şi o ia cu burtica plină până în ultima zi. Până în ultima zi mănânci ce-ţi place, şi ai venit la împărtăşit, dar ţine seama că n-ai fost vrednic, şi vei răspunde curând.

Întâi să-ți faci trupul curat și pe dinăuntru și pe dinafară, să ștergi catastiful lui satan. Și copilul, mămicuțo, e împărtășit, că n-a știut că tu i-ai dat mâncare care n-a trebuit. Dar fiecare mamă răspunde de copilul ei.

28 martie/10 aprilie 1988

Domnul suspină pentru rătăcirea din biserici.

... Câți preoți fac slujba până iau banii la popor, și gata, pleacă în grabă că e meci, că au musafiri. Nu-i urâți. Să nu ziceți că duceți banii la preoți. Preotul răspunde de ban dacă nu face ce trebuie să facă din el, iar Eu îți scriu jertfa ta. Dumnezeu nu te învață să-l urăști pe preot, că răspunde el dacă nu face ce trebuie să facă. Fiecare preot răspunde. Fiecare preot e dator ca la poporul care-l înconjoară să-i deschidă inima și calea spre lumină.

3/16 aprilie 1988

Omul deștept este cel ce iubește pe Dumnezeu.

... O, copilule al Meu, nu fi deștept numai pentru lume. Dacă ești deștept, cercetează să vezi că nu e nimic în lucrarea lui Dumnezeu ca să te ducă la pierzare, ci e ca să te ocrotească.

26 aprilie/9 mai 1988

Îndemn spre sfânta Împărtășanie și spre toate cele sfințite.

... Dragostea ta e cuiul cel mai dârz, care răzbate prin orice și răzbește în orice.

... Întotdeauna să ții seama de fărâmița din trupul Celui ce Și-a întins mâinile pe cruce. Întotdeauna să nu bagi altă hrană în tine înainte de sfânta anafură, care este de la Mine. Să ai în casă întotdeauna. Nu da nimic trupului tău până nu-i dai mai întâi hrană duhovnicească. Atunci înseamnă că Îl ai pe Dumnezeu.

... Nu mai vreau să țin pământul pentru tineretul de azi. Pământul nu e creat de satana. El a creat numai durere și amar. Durere aduce în toate. Păi să-l iubești cât de mult, și tot în foc te duce. Asta e plata lui: te desparte de binele tău și te duce în foc. Nu mai are cine să spună. De aceea am făcut această minune, să vin din cer să vă spun de ce să vă feriți.

1/14 mai 1988

Preoții de azi nu slujesc cu frică de Dumnezeu și nu învață lumea la ținerea legilor Domnului.

... A dat Dumnezeu ajutor la mulți ca să-și câștige darul de preot, și nu auziți din gura vreunui preot să strige că vine sfârșitul. Nu, că-i e frică. Păi preoții din vechime strigau, nu puneau cununiile la tineri dinainte dacă nu erau copii curați, și nu ieșea preotul din altar cu cununiile. Azi, de s-ar face mireasă și bătrână, albă în cap, n-are treabă preotul, și trece peste rânduiala pe care o are cu Dumnezeu, dar răspunde cu durere.

... În fiecare bisericuță coboară cete de îngeri și privesc și ascultă slujba și lumea cum se poartă, cum se închină, cum se roagă, cum se îmbracă. Păi nu veni la bisericuță să-ți faci poftă de vorbă cu cine te întâlnești. Dacă ai venit la biserică, roagă-te și te îmbracă smerit, nu cu haină luxoasă, să te vadă lumea luxos.

... Și îngerașii plâng cu saț și se duc în plâns la chipul Maicii Mele; în loc să se bucure de sărutare, lasă o lacrimă pe această sărutare. Păi dacă astăzi lumea nu mai e mulțumită cu frumusețea pe care i-a dat-o Dumnezeu... Se sulemenesc femeile, se fac ca satana, și de aceea nu mai privește Dumnezeu la fața pământului și a hotărât Dumnezeu spălarea pământului, pentru că pământul nu e făcut de satana.

16/29 mai 1988

Legea sfințeniei nu este urmată în biserici.

... Poți să ai fapte bune câte vrei; întinarea te dă înapoi și te scoate afară de la Mine.

Dacă preoțimea ar afla ce lucrează Dumnezeu, o, ce-ar împrăștia ei pe poporul Meu! O, ce l-ar face ei praf și pulbere! Dar are Tatăl și preoți care au milă de poporul care-L înconjoară, care spun la popor cum să facă crucea și cum să vină la bisericuță. Dacă este în biserică popor îmbrăcat în toate chipurile, și poporului nu-i aduce la cunoștință preotul acela, atunci și preotul ia parte la păcat. O, lume, lume, intră în biserică cum se cuvine! Să intri cu haină smerită, că femeile au luat portul bărbaților: pantaloni și căciulă și toate. Cum să se mai îmbrace bărbatul? Nu se mai cunoaște care e femeia și care e bărbatul. Nu se mai cunoaște care e mama și care e fiica.

21 mai/3 iunie 1988

Vine Domnul să împărățească pe pământ.

... Acum, altă viață vine pe pământ. Vine o singură conducere: conducerea lui Dumnezeu. Vrăjmașul lui Dumnezeu nu va mai avea urmuliță pe pământ. El știe, și de aceea face prăpăd acum.

30 mai/12 iunie 1988

Venirea Domnului îi alege pe cei ce sunt ai Săi.

... De ce a întocmit Dumnezeu această minune? Văzând că vrăjmașul a întocmit și el ceva, ca toată zidirea să o ducă la iadul său și nu mai are cine mai lumina pentru că toată zidirea trăiește după placul său și al vrăjmașului, a întocmit Părintele cerului și al pământului o minune, să vină în ajutorul inimioarelor care-L mai vor, să le ajute, să le pregătească, să le conducă după placul Său. Pentru că vrăjmașul a întocmit și el în așa fel ca tot cel ce nu vrea, să nu lase nici pe cel ce mai vrea să meargă spre lumină. Este pus ca toată zidirea lui Dumnezeu s-o facă să trăiască pe voia lui, pentru că știe ce-l așteaptă.

6/19 iunie 1988

Proorocul Ilie ajută lucrarea împotriva necredincioșilor.

... Țara română e cu spatele la Dumnezeu. Țara română și conducătorul e pentru dărâmarea templului lui Dumnezeu, dar voi vedea. Vom trăi și vom vedea. Fiecare popor în vremea de demult când se răscula împotriva lui Dumnezeu, mânca bătaie, și tot așa și acum va fi, și veți vedea. Profetul Ilie, care e ridicat la cer cu trup cu tot prin viața lui curată, a hotărât să Mă ajute pe Mine să pregătesc, să scot pe vrăjmașul de aici, și am să-l rog să vină să trăsnească el cu biciul lui după vrăjmașul, și în orice inimă îl va găsi, trosnește și inima și trupul. Nu credeți? Sfântul Ilie izbutește să-l scoată pe vrăjmașul de aici, dar o să usture inimioarele dacă au ținut pe vrăjmașul în inimă.

14/27 iunie 1988

Limba să fie mădular al slavei Duhului Sfânt.

... Opreşte-ţi limba, puneţi-o la punct! Limba e cel mai aprig mădular al trupului, care umple catastiful satanei şi te duce la judecată. Grăiţi cuvânt în aşa fel să aduceţi bucurie şi celor din jur şi lui Dumnezeu. Grăieşte cu guriţa să te ducă la fericire şi nu la iad.

16/29 iunie 1988

Împotrivirea preoţilor asupra poporului Domnului. Pregătirea pentru veşnicie.

... Trupul are o viaţă scurtă, iar sufletul are o viaţă nesfârşită, şi acum a sosit momentul ca să-l trezeşti. Acum nu mai e momentul să zici: *„Aha, sunt tânăr, şi mai încolo caut pasul pocăinţei"*. Te-ai păcălit amar! Mai încolo, cum zici tu, e sfârşitul tău şi te-a apucat nepregătit.

... Bunul Dumnezeu S-a născut din Fecioară curată. Maica Domnului s-a născut din poruncă, din părinţi care Mă iubeau pe Mine şi care erau bătrâni prin vârsta înaintată, şi Dumnezeu le-a dat-o pe Maica cerului. Dumnezeu a avut nevoie de o Mamă curată, curată, cea mai curată dintre toate. Aşa s-a născut şi ea.

19 iunie/2 iulie 1988

Purtarea de grijă pentru cei adormiţi.

... Cel mai plăcut soroc e cel făcut în post, cu mâncare de post şi fără băutura satanei. Adevărul vi-l grăiesc, că dacă preotul a gustat băutura satanei, nici slujba nu e primită. Poate că acel răposat a mai avut şi el greşeli, dar dacă cei rămaşi îi fac soroace plăcute lui Dumnezeu, urcă treaptă cu treaptă, şi îl aduce Dumnezeu la locul lui; Dumnezeu îi dă locul la fericire. Nu lumea care-ţi cere băutură îl scapă pe răposat, ci Dumnezeu.

25 iunie/8 iulie 1988

Semnul Domnului şi al durerii Lui.

... O, de ce te uiţi cu mirare şi nu ştii ce să crezi? Ţi s-a schimbat scrisul din albastru în roşu. Eu, Dumnezeu, Care Mi-am dat viaţa pentru voi, Eu, Care am sânge în mâini şi în picioare şi în coasta Mea însângerată, ţi-am amestecat scrisul cu sângele Meu, să-Mi scrii durerea Mea cu sângele Meu.

5/18 iulie 1988

Proorocie pentru cer nou şi pământ nou.

... Mi-e dor să vină clipa ca vrăjmaşul să nu mai conducă pe nimeni, să nu mai stăpânească pe nimeni. Vreau pământul curat ca o oală nouă şi împodobit cu tot felul de bunătăţi. Mă duc în cer, la masa Mirelui ceresc, iar apoi coborâm pe pământ nou, spălat, şi nu ne va mai supăra vrăjmaşul. Faceţi voia lui Dumnezeu, şi lângă Dumnezeu veţi fi.

7/20 iulie 1988

Proorocie pentru durerile sfârşitului lumii. Ocrotirea poporului Domnului.

... La ce să mai ţin pământul? Pentru tineretul de azi, care, dacă-i place să umble despuiat, aşa umblă şi stă pe malul mării? Şi să vedeţi cum se va umfla marea, cum s-a mai întâmplat. Se va umfla marea şi va acoperi goliciunea de pe malul ei. Durerile au început în multe ţări, cu avalanşe de zăpadă, cu inundaţii, cu foc, după cum sunt ţările de departe de Dumnezeu. Dar aici, unde este cuibul lui Dumnezeu, unde este coborârea lui Dumnezeu, am voit să ocrotesc, ca să întăriţi pasul pregătirii.

14/27 iulie 1988

Masa nunţii Mirelui ceresc.

... Am întins mesele în cerul sfânt şi am plecat după tine, meseanule, pe pământ, şi vreau să-ţi dau haină strălucită şi hrană cerească, dar fă-te curat, că de unde ştii că Dumnezeu îţi va face ocrotirea cu trup cu tot, cum a fost cu Noe? Şi când l-a scos din corabie, l-a făcut pe Noe moştenitor al pământului spălat.

23 iulie/5 august 1988

Ungerea cu sfântul mir, pentru ocrotirea poporului.

... Folosiţi ungerea; nu faceţi nici un pas neatins cu mir din candelă. Aveţi grijă, fiilor, nu ieşiţi afară din casă şi nu mişcaţi nimic până nu vă ungeţi cu sfântul mir, că vrăjmaşul aşteaptă să vă dărâme. Stă vrăjmaşul la pândă.

... Acum sunt bogat în milă, dar Mi-a pregătit lumea o haină a mâniei, şi când M-oi îmbrăca cu ea, nu mai am milă.

29 iulie/11 august 1988

Slăbirea puterii lui satana, prin rugăciune cu tămâie.

... Cât îi putea, să te fereşti de satana! Să aprinzi tămâie şi prin casă şi pe afară, şi când pleci să dai şi pe tine cu tămâie, şi atunci satana fuge. Să înveţi certările pe nevăzute şi să le zici, ca să nu aibă satana putere să-ţi facă nici un rău.

8/21 august 1988

Proorocie: vreme de încordare peste România. Maica Domnului cere ocrotirea României. Conducătorul României este ameninţat de vrăjmaşii lui pentru căderea lui.

... Luaţi aminte! Se pregăteşte o încordare, o ciocnire. Văd inimile celor ce o pregătesc. Văd ce voinţă au şi ce gând au. De ce credeţi că Dumnezeu strigă grăbirea paşilor voştri? Trebuie, tată, să vină ceva şi peste cei ce stau cu spatele la Mine.

... Dacă săvârşiţi şi bine şi rău, nu ajungeţi în bine niciodată, că trebuie să iei plată şi de la rău, şi aşa mergi la cântar, şi nu se ştie. Tată, calea către Dumnezeu e spinoasă şi e dureroasă. Cui nu-i place această cale, face un pas, doi pe ea, şi dacă-l înţeapă ceva, fuge şi merge pe calea cea largă a pierzării.

... Vedeţi, fiilor, că într-o parte lucrează Dumnezeu cu cei ai Lui, iar pentru cei ce sunt cu spatele am altceva. Nu vă amestec şi pe voi în bătaia celor ce sunt cu spatele la Mine. Nu vă speriaţi; fiţi cuminţi. Vă spun în şoaptă: să nu vă lipsească niciodată rugăciunea. Rugaţi-vă să nu muşte cineva din România, iar dacă muşcă, să-l muşte pe conducătorul ei, că el a dus-o cu spatele la Fiul Meu.

Cel ce a adus comunismul în România, s-a întors cu faţa la Mine.

Conducătorul României aşteaptă ceva, aşteaptă să fie muşcat. Tată Creator, lucrează să n-o laşi pe România pradă cruzimii care muşcă din ea fără milă! Fereşte-o de oamenii cruzi, să nu intre în România, că dacă intră, nu ies cu mâna goală.

O, se pregătește o vărsare mare de sânge. Toată lumulița de astăzi îl iubește pe satana, nu pe Dumnezeu. Dacă zice satana să umble bărbatul despuiat, despuiat umblă. Dacă zice satana să umble femeia pe drum despuiată, despuiată umblă. Păcatul e în culmile lui. Mulți vor să muște din România. Vor mulți să-i las să intre, și apoi nu vor ieși cu mâna goală. Prietenii conducătorului țării au văzut bogățiile și frumusețile României și vor să guste și să muște din ele.

... Măicuța Mea este stăpâna și cumpănitoarea acestei încordări; șade cu mâinile întinse și cu toată tăria ei strigă pentru România. Trebuie să-l muște ceva, trebuie să-l muște un șarpe pe conducătorul României. Se cere ocrotirea României și el habar n-are de ea. O, ce va răspunde pentru ce a dărâmat? Ce au zidit conducătorii României din trecut, au zidit pentru fericirea sufletelor lor, dar conducătorul de astăzi a zidit pentru trupuri, să aibă unde sta, și a stricat bisericuțele ce s-au lucrat în trecut. Bisericuțele s-au lucrat în zilele în care trebuia să se lucreze, nu în zilele de sărbătoare. Dar zidurile care s-au ridicat astăzi în locul celor dărâmate s-au făcut în zile de sărbătoare. Iată, și-a făcut rost de judecată acest conducător.

... Cel mai mârșav păcat: mândria. Este doamnă mare mândria în această lume. Curvia și mândria sunt niște doamne.

15/28 august 1988

Domnul întărește poporul pe stânca ascultării și a credinței.

... Iată, am adus trâmbița Mea la ochișorii acestui trup. Niciodată de când strig prin gura ei n-am adus trâmbița Mea cum am adus-o acum. Acest trup să folosească ungerea, că vrăjmașul ar vrea s-o nimicească așa cum a făcut cu primul trup prin care am cuvântat.

... Fiilor, dacă începe cumva ceva din semnele sfârșitului și vă apucă pregătiți, să nu vă speriați; nu se lipește nimic de voi. Stați tari pe stânca cea puternică.

Vrăjmașul nu mai are treabă cu lumea; are treabă cu ce e al Meu; aici are el munca lui. În lume nu se mai duce, în lume nu mai are ce face. O, el știe ce-l așteaptă, știe că după spălarea pământului nu mai calcă piciorul lui pe pământ și nu mai supără pe nimeni atunci.

Căutați preoții cei mai buni, că nu mai găsim preoți cu durere de durerea Mea. Unul la zece mii dacă intră în cer.

21 august/3 septembrie 1988

Proorocie împotriva tineretului cel fără Dumnezeu.

... După cum v-am mai spus, se încordează acea pregătire pentru tineretul care aleargă după poftele lui. Să intre și el un pic la durere, că l-a adus duhul rău pe placul lui, l-a adus să spună că nu mai este Dumnezeu.

26 august/8 septembrie 1988

Îndemn la iubirea de Dumnezeu. Proorocie pentru învierea morților.

... Cine nu primește și nu voiește această hrană pe care numai Dumnezeu ți-o poate da, nu e bun de nimic. Cel ce nu voiește și nu primește hrana de la Dumnezeu, e bun la treburile pământești, dar dacă nu s-a hrănit cu această mană, piere ca fumul. Nu e bine să trăiești fără Dumnezeu. Nu e bine să gândești vreodată că n-ai nevoie de Dumnezeu și că poți să trăiești și fără El. Trupul e dator să alerge după binele sufletului și nu să stea nepăsător de viața sufletului, pentru că cine stă nepăsător, după spălarea pământului fiecare suflet care a pierit se întoarce la trupul lui; e învierea morților. Chiar dacă ai terminat de o sută de ani cu viața, la judecată te întorci cu sufletul în trup și vii la judecata de apoi, și atunci ce-ai să răspunzi? Cine a lucrat și a trăit fără milă, va sta în fața înfricoșătorului divan al judecății. Dar cum va sta și ce va răspunde?

5/18 septembrie 1988

Pomenirile pentru adormiți să se facă după voia cerească.

... Mulți răposați au plecat fără să fie apropiați de Dumnezeu. Mulți nu s-au străduit în viață, și rămâne dator cel rămas. Eu vă aduc la cunoștință, la ce e al Meu, să aveți grijă de răposați. Dar lumea câți răposați are! Și nu le mai pasă nici de morți, nici de vii, și nici nu le fac soroacele pe placul lui Dumnezeu! Și cu ce să-i scoată? Cu plăcerile fiecăruia? În clipa de față cel mai de preț și mai de folos pentru suflet e sorocul în zi de post, adică în posturi.

14/27 septembrie 1988

Milostenia să fie dată la cei săraci.

... Lumea nu știe nimic. Nu sunt primite soroacele cu mâncare de carne și cu băutura satanei. Pentru răposați nu se pune așa ceva. Pentru ei se face mâncare curată, dacă s-ar putea mai mult în posturi.

Fiilor, voi să dați pomană la cei săraci, căci bogatul dacă primește duce acasă la porc. Dacă-i place carnea de porc, să crească porcul cu mâncare curată, să poată lua și el cu lingura din mâncarea lui, dar când porcul scapă și mănâncă orice murdărie, citiți ce scrie în sfânta Scriptură.

... Da, tată, nici pește mare din ocean nu dau voie să mănânce la cei din pregătirea Mea, căci peștele se hrănește cu sânge de om. Acolo unde sunt războaie, se amestecă apa cu sângele. În toate apele sunt trupuri de oameni morți.

16/29 septembrie 1988

Îndemn la credință statornică.

... Nici o credință nu e mai dreaptă ca ortodoxia. Nu luați altă cale, că e greșită. Așa cum a fost calea Domnului, așa a fost și calea ortodoxiei.

Fiți atenți, că Măicuța Mea acum cere grăbirea, că toată zidirea e cu vrăjmașul. Stai lângă Mine o clipă și nu-ți place și pleci tot la vrăjmașul. Îți vine o durere, vii din nou la Mine ca să scapi de durere, și dacă te scap, iarăși uiți, și te duci iarăși la vrăjmașul, și tot așa până când sosește judecata, și cine știe cum te găsește?

2/15 octombrie 1988

Ungerea cu sfântul mir ocrotește. Cei necredincioși nu pot birui împlinirile Domnului. Îndemn la post plăcut lui Dumnezeu.

... Ce-ți mai trebuie dacă ai cuvântul Tatălui ceresc, care coboară și vine lângă tine și te încurajează? Și dacă grăiesc prin această gură și dacă iau loc în acest trup, tu trebuie să Mă simți că sunt lângă tine și trebuie să te alături și să te depărtezi de toate relele.

... V-am dat la îndemână luminița din perete. Oriunde veți pleca, luați din candelă și vă ungeți, că am făcut ungerea aceasta cu putere și cu ajutor.

... Cei de astăzi au legătura între ei prin carnetul de partid, iar comunismul nu dă voie să mergi la biserică. De aceea, ei parte de Dumnezeu nu vor avea. Vine momentul să vă forțeze să vă depărtați de Dumnezeu. Nu vă vor mai da pâine da-

că nu aveți carnetul. Ei asta vor, dar vor rămâne ei fără pâine și fără veacul fericirii. Nu ajung ei până acolo, că este un strigăt al Măicuței Mele.

... Păsărelele Mele, vă așteaptă aripile pentru zbor.

... Pregătesc ce este al Meu și îl țin sub aripa Mea. Dacă ați vedea cu ochișorii cum merge satana cu fiecare om, de o parte îngerașul, și de cealaltă parte satana! Păi moșii și strămoșii trăiau pe placul lui Dumnezeu, țineau posturile, nici linguri de dulce nu foloseau în post, că ziceau că intră unsoarea de la mâncarea de dulce în ele, așa de mult țineau la post, și de aceea aveau hambarele pline. Acum nu mai are omul nimic. Se scoală și ia plasa în mână și pleacă după hrană.

24 octombrie/6 noiembrie 1988

Moștenitorii Domnului pe pământ nou.

... De vreți să trăiți pe pământ, aveți răbdare, că spălăm pământul de toată murdăria, și apoi vă fac moștenitori pe pământul curat, dar și voi să fiți curați. Tată, procurați-vă din timp hrană pentru luminița din perete și n-o țineți aprinsă la ochii lumii. Păstrați-o, că aceea vă aduce lumina cerului.

26 octombrie/8 noiembrie 1988

Cei împrunciți vor moșteni veacul cel nou.

... Tată, ai fost prunc când te-ai născut și n-ai știut să faci nici un rău nici ție, nici lui Dumnezeu. Așa te vreau și acum, curat și cu trupul și cu sufletul, ca pruncul.

29 octombrie/11 noiembrie 1988

Îndemn la duh de pocăință peste obștile din mănăstiri. Ierusalimul vechi; Ierusalimul nou.

... Eu cobor cu dragoste și cu iubire cerească în acest loc *(mănăstirea Nămăiești, n.r.),* dar uite ce Mi-a băgat vrăjmașul aici! Am pus deoparte o mare bucurie pentru ce am aici, și uite ce face vrăjmașul! Locurile sfinte, cuibulețele Mele, am zis să fie punctul cel mai de preț pentru cer. Eu vă dau din mila cerească și părintească. Ce ziceți? Să am încredere, sau nu? Cămăruțele pe care le-ați făcut, le-ați făcut lux, tată; lux, și hăinuța tot lux. La Dumnezeu nu trebuie lux. Dumnezeu coboară în sărăcie, și bogatul zgârcit merge în iad. Ce aveți aici!

... Se duc oamenii să vadă ce e acolo, la Ierusalim, dar Ierusalimul cel nou aici e, tată, și veți vedea minuni. Lumea vede Ierusalimul patimilor Mele, dar Ierusalimul cel nou e aici.

4/17 noiembrie 1988

Domnul prooroceşte ocrotirea poporului.

... Mă ascund aici, în acest piept, și vă învăț din tot adâncul bunătății lui Dumnezeu. Nu se lipește de voi nici prăpădul, nici judecata. Cum ar fi cineva în fundul unui puț și coboară cineva o prăjină, acela se ține strâns de prăjină și iese. Țineți-vă strâns de această prăjină până veți ajunge cu cerul sfânt, că dacă te desprinzi, cazi în adânc. Așa este ceea ce lucrez Eu azi ca să vă scap de rău. Pentru asta Mă zbat.

13/26 noiembrie 1988

Ierusalim nou, ținut în taină. Moaștele sfântului Ioan Botezătorul. Poporul Domnului să se despartă de lume.

... Preoțimea nu știe că aici se clădește Ierusalimul cel nou. Acum el e ascuns; nu vreau să-l dau pe față. E așa cum ai începe o casă, și cei ce au început lucrul s-au îmbolnăvit, și am făcut rost de alți lucrători și tot îl termin. Atunci n-ați văzut că vrăjmașul era între voi și bătea din palme când am luat trâmbița Mea.

... S-au descoperit prin lucrarea Mea moaștele sfântului Ioan Botezătorul și s-a făcut întrebarea la cei ce stau mari dacă-l primesc în țară, dar nu s-a dat răspunsul. E trupul fără cap, cum l-au îngropat când i-au tăiat capul. Maica Mea strigă ca să fie primit în România. Cine l-o primi, acela are scăpare. E ca un bulgăre de aur. Nu vă spun unde e. Rugați-vă ca să fie primit în România. Rugați-vă ca România să primească moaștele nașului Mântuitorului.

... Vine clipa să vă deosebească Dumnezeu de lumea aceasta. Tată, o să vină clipa să vă împarfumez cu miresme cerești, să mirosiți de la distanță, și voi face minuni cu voi, dar stați de partea Mea.

23 noiembrie/6 decembrie 1988

Preoții au prigonit lucrarea cuvântului și vasele sale. Alesul Domnului, Irineu, întărit și mângâiat pentru credința lui.

... Primul trupușor prin care am lucrat, nu de preot a fost băgat în temniță? O, și n-a mai fost în stare să lucrez prin el, și l-am călit prin moarte. Acum e viu și Mă servesc de el, e duh ceresc și are misiuni nevăzute. L-am pregătit pe cel dintr-o rădăcină cu ea, și Mă servesc de acest trup.

... Acest slujitor, Irineu, e copilul Meu, și l-am ocrotit pe unde a fost. E slujitorul bisericuței Mele.

O, fiule, îți dau povață să slujești în așa fel ca să vii cu slujba până la cer. Ți-am purtat de grijă pe unde ai fost și am privit cum te-ai purtat și te-am adus înapoi și ți-am făcut parte să fii în barca Mea. Când ți-o fi dor de mângâierea Mea, să vii să ți-o dau.

Fiule, crezi că Eu sunt Dumnezeu? *„Da, Doamne."* Să fii iubitor de creștini, că tot cel ce-L iubește pe Dumnezeu, iubește și pe creștini. Cine îi urăște pe creștini, Îl urăște pe Dumnezeu. Când ți-o fi dor de mângâierea Mea, să vii după ea aici, că în altă parte n-am unde să ți-o dau, dar să vii cu dor.

24 noiembrie/7 decembrie 1988

Întărirea duhului iubirii de Dumnezeu.

... Să nu înțelegi greșit. Cine iubește lumea, acela moare. Cine iubește faptele lumii, acela moare. Nu iubiți ce iubește lumea, că lumea nu iubește cu iubire sfântă. Iubirea să fie între voi iubire duhovnicească, nu diavolească. Să nu iubiți faptele lumii, faptele rușinoase, faptele rele.

14/27 decembrie 1988

1989

Hrana de pe piață nu este curată.

... Decât ar mânca omul carne de pe piață ca să se spurce, mai bine ar mânca pâine cu ceapă. Pe sfântul Ilie îl hrăneam cu hrană din cer, că îi trimiteam corbii și îl hrăneam cu pâine și cu carne, dar era din cer. Atunci se tăiau junci, miei pentru jertfele lui Dumnezeu. Acum nu mai aduce nimeni nici o jertfă și nici viață plăcută lui Dumnezeu nu se mai aduce, și de aceea nu mai e primită nici o jertfă.

20 decembrie 1988/2 ianuarie 1989

România este sub ocrotire cerească.

... În toate ţările am dat câte o durere. Toate ţările au primit pedeapsa morţii. Să aveţi ochi pentru Dumnezeu să vedeţi că numai aici, în România, nu am dat. A fost ocrotită, că aici e lucrarea lui Dumnezeu.

28 decembrie 1988/10 ianuarie 1989

Neascultarea îl depărtează pe om de Dumnezeu.

... Cine fuge de Dumnezeu, e mort, a murit. Să plângi de milă pentru sufletul lui dacă a plecat de la Dumnezeu.

5/18 ianuarie 1989

Pilda nemilostivirii şi a milosteniei bineplăcute Domnului.

Mă face câte o durere să uit degrabă, că iată o întâmplare adevărată.

Trei feciori, rămaşi orfani de părinţi, nu le-a mai rămas nimic de la părinţi şi s-au hotărât ei şi au făcut o turtă mare cu bruma de făină ce au găsit şi au împărţit-o în trei şi au zis: *„Să plecăm departe pe cale; poate om găsi undeva de lucru să ne hrănim“.*

Au mers câteşitrei până la o răspântie. Acolo au scos mâncarea şi au mâncat fiecare din turta lui. Stând ei aşa, a apărut la ei şi un moş: *„Să trăieşti, moşule! Ce faci? Scoserăm şi noi un pic de hrană, şi apoi plecăm fiecare pe alt drum, unde ne-o duce Dumnezeu“.*

Cel mai mic a zis: *„Stai, moşule, colea şi mănâncă cu mine!“.* Dar îi ziseră cei doi: *„Ai grijă ce faci, că ne trebuie mâncarea“.* Dar el a zis: *„Ia, moşule, şi mănâncă cu mine!“.*

Şi mai departe i-a întrebat moşul: *„Ce gânduri aveţi?“.* Iar ei au răspuns: *„Nu ştim dacă va împlini Dumnezeu“.*

„Frate, dacă prin moşul acesta te aude Dumnezeu?!“, a zis cel mai mic.

„Ce vreţi să dobândiţi?“

„Iaca, moşule, să-ţi spunem.“

A zis cel mai mare: *„Eu vreau să-mi fac o cireadă de oi, să am ciobani, să am turme de oi şi să stau la stână. Cine va trece pe la poarta mea, să le dau brânză şi lapte“.*

Apoi, cel mijlociu: *„Eu, moşule, aş vrea să am o casă pe un deal, să am vie multă, cu strugurii cei mai aleşi, şi cine va trece pe la poarta mea, să le dau struguri şi vin să bea“.*

„Bine este. Eu Îl rog pe Dumnezeu să vă ajute la amândoi să împliniţi dorinţa.“

Iar cel mic: *„Eu, moşule, vreau să am casa la o răspântie aşa cum este aici. O casă nu prea bogată; cine va trece pe la poarta mea, să dau. Mai întâi, să am o nevastă pe gândul meu, şi cine o trece pe acolo să-i dau mâncare, să-l îmbrac dacă este gol şi să-i dau drumul“.*

„Bine te-ai gândit! Şi ţie să-ţi dea Dumnezeu după gândurile tale. Să se împlinească toate.“

Apoi, fraţii s-au despărţit. A trecut un timp destul de mult, şi toţi au dobândit ce au gândit când le povestiseră lui moşu'. Apoi, moşul a trecut pe la poarta celui cu oile şi a cerut să-i dea şi lui ceva de mâncare.

„O, moşule, dacă aş da la toţi aşa!... Noi muncim. Nu pot să-ţi dau.“

A trecut, apoi, pe la cel cu strugurii: *„Dă-mi şi mie o cană de vin!“.*

„Aha, moşule, du-te de aici, eşti prea pretenţios.“

„Ai muncit tu ce ai acum?“

A plecat moşul supărat şi amărât, zdrenţăros, plouat şi plin de noroi. Se duse şi la cel mic.

„Nu vreţi să mă lăsaţi şi pe mine într-un colţ să mă pot usca?“ (îi spune femeii care venise la poartă)

„Hai, moşule, hai în casă!“ L-au luat amândoi, unul de o parte şi altul de o parte şi l-au îmbrăcat cu hăinuţe curate. Nu voia moşul să intre în casă, că zicea că e plin de noroi şi murdăreşte camera.

„Hai, moşule, nu-i nimic că eşti noroit!“ Şi l-a culcat în pat şi i-a dat să mănânce. Ce s-a întâmplat cu cei doi? Le-a luat Domnul tot ce au avut, şi numai cel mic a rămas cu ceva. Cei doi, cu legătura în mână, aşa cum au fost când s-au întâlnit cu moşul, aşa au rămas.

Aşa se va întâmpla, tată, şi cu voi, cei pe care v-a ajutat Dumnezeu, şi voi ziceţi că e munca voastră, truda voastră. Nu mai eşti cu Dumnezeu, ţi se ia tot ce ţi-am dat.

15/28 ianuarie 1989

Domnul Îşi descoperă lucrarea Sa şi pe poporul Său.

... Tată, tată, strigătul Meu va ajunge la suprafaţă, va ajunge auzit de toată România; veţi vedea cu ochii că îşi face loc să iasă la lumină. Iese Dumnezeu să lucreze lucrarea Sa. O, cât v-am condus neştiuţi de nimeni!

17/30 ianuarie 1989

Fiii familiei Chivulescu, din cetatea Căprioru, cer la Domnul binecuvântare pentru haina preoţiei.

... Dacă te apucă prăpădul şi nu eşti gata, toate se vor lipi de tine. Păi dacă M-ai dat la spate, ce să-ţi fac?

Vrăjmaşul îţi bagă beţe în roate să nu împlineşti fericirea. Păcatul cel greu, acela este care nu te lasă să intri în cer. Poţi să le împlineşti pe toate, dar trebuie să împlineşti şi curăţenia trupului. Mai repede îţi iartă Dumnezeu din celelalte.

Lumea nu ştie ce vrea Dumnezeu. Vreau să ies la bun sfârşit cu această pregătire. Dacă nu vă place această pregătire, nici nu urâţi pe Dumnezeu, că vă faceţi parte de pedeapsă mai rău ca Iuda, pentru că Iuda a vândut un singur om, dar vânzarea de astăzi strică planul lui Dumnezeu, strică pregătirea tuturor.

... Dacă vrei să îmbraci haina de preot, să îmbraci haina de monah. Nu în forma monahiei, dar vreau să te am ca un monah. Vrei? Nu prea vrei. Dar să te găsească venirea Mea acolo unde vrea Dumnezeu. Eu ţi-am dat cuvântul Meu dacă-l vrei. Nici unul dintre voi nu vreţi să îmbrăcaţi haina de monah? De ce nu vrei? Că vrei căsătorie. Dacă vrei căsătorie, înseamnă că ieşi din planul lui Dumnezeu. Nu ştiţi nimic, nu vreţi nimic, dar nici pe Dumnezeu nu-L credeţi. Vă dau binecuvântare să-l bucuraţi pe tăticul vostru plecat la cer. El şi-a câştigat viaţa de veci. El doreşte ca toată familia lui să fiţi lângă el în cerul sfânt.

20 ianuarie/2 februarie 1989

Duhul făţărniciei dintre popoare.

... Conducătorul României se crede cel mai iubit de către toate ţările, dar să ştiţi, tată, că au mare ură pe el. Se linguşesc faţă de el, dar în dos au o ură că l-ar mânca şi pe el şi pe ţara lui.

12/25 februarie 1989

Durerea Domnului pentru Ierusalimul patimilor Sale.

... Nu mai dau binecuvântare pentru drum la Ierusalim, că dacă am dat binecuvântare Mi-am căpătat duşmani. Acolo e Ierusalimul patimilor Mele. Aproape Mă doare când Îmi

aduc aminte de Ierusalimul de acolo. Nici n-aş mai vrea să mai aud de patimile Mele. E locul naşterii, e locul chinurilor, e locul durerilor Mele. Acum clădesc alt Ierusalim, mai de preţ, pentru bucurie, nu pentru plâns.

19 februarie/4 martie 1989

Domnul binecuvintează grădiniţa cuvântului şi lucrul rugăciunii săvârşite pentru spulberarea a tot vrăjmaşul.

... O, iată, fiilor, călăuza Mea cerească nu este spre vedere ca să se vadă. Acum este prin cuvânt, că am lăsat cuvânt nou peste voi. Cuvântul Meu să fie auzit de voi, să fie auzit bine şi să se împlinească totul pentru binele tuturor.

Fiilor, în numele Preasfintei Treimi, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, vă dau vouă apa cea vie care vă lipsea. V-o dau să vă adăpaţi cu ea şi să trăiţi prin ea şi întru ea, să vă împuterniciţi prin ea şi întru ea, şi să vă întăriţi întru ea şi prin ea, şi să spulberaţi prin ea pe tot vrăjmaşul; prin ea şi prin puterea călăuzei cereşti. Fiţi binecuvântaţi cu a Preasfintei Treimi binecuvântare şi prin cuvântul Preasfintei Treimi şi prin voinţa Preasfintei Treimi.

Ceea ce vă dau acum, este şi va fi tezaur scump, sfânt şi puternic, şi de aceea dau. Dau să se săvârşească de către inimi şi trupuri curate, ca să fie putere spre curăţirea a tot răul şi vrăjmaşul. O, tată, tată, şi bisericuţa este sfântă şi curată, dar slujitorii de astăzi nu mai au teamă ca să slujească în ea cu inimă şi trup curat. O, fiilor! Vai de cei care îndrăznesc de a nu sta în sfinţenie înaintea Mea, că în loc să le fie spre curăţire şi mântuire, le va fi spre osândă pe veci.

Iată porunca Mea cerească: în numele Preasfintei Treimi, rostesc retragerea acestui tinerel din munca pământească în munca duhovnicească. Fiule, să fii cu întărire şi cu ajutor ceresc întru toate. Să fii cu ocrotirea Mea în faţa celor vrăjmaşi. Să fii binecuvântat întru toate şi cu toţi cei de aici. Să fii pentru spulberarea vrăjmaşilor şi a împotrivitorilor şi să lucrezi în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

12/25 martie 1989

Zi de mărturie, tăinuită în cele cereşti.

... Cobor şi Mă aciuez în acest trup, că pământul e murdar, e plin de tină şi de păcat, şi pe timp ce trece nu mai aveţi pe unde călca cu piciorul.

... Iată, v-am făcut fotografie să o am în cerul sfânt. Acum nu v-o arăt. Aţi văzut lumina care v-a învăluit? V-am făcut o fotografie. Ştiţi când v-o arăt? Când voi fi îmbrăcat în haina de judecată. Atunci îl trimit pe arhanghelul Mihail să vă aducă în faţa Mea nu pentru a fi judecaţi, ci pentru a vă bucura. Vă voi arăta fotografia de azi, căci azi, prin sfătuirea Preasfintei Treimi, vi s-a făcut sfinţirea şi ungerea peste această casă. Binecuvântată să fie această casă şi această zi. În faţa judecăţii de apoi voi arăta tuturor fotografia aceasta şi pe cei ce M-au căutat şi M-au iubit şi M-au preţuit.

Minune ca aceasta nu mai este alta pe pământ. Are Dumnezeu fel de fel de minuni pe tot pământul, dar ca aici, unde coboară Însuşi Duhul Celui ce Şi-a întins mâinile pe cruce, nu e. V-am spus că se întocmeşte în tot cerul sfânt o nuntă cerească. Cum într-o familie se pregătesc nişte miri cu mult timp înainte de ziua nunţii, aşa şi Eu te pregătesc pe tine, poporul Meu. Am întins mesele şi am plecat pe pământ după meseni, să-i pregătesc pe voia Mea. Am şi în cer meseni. E plin cerul de meseni, dar nu intră nimeni la nuntă până nu-Mi aduc mesenii Mei de pe pământ.

Fiţi atenţi, nu plătiţi nici răul cu rău, nici binele cu rău. Fă-i bine celui ce-ţi face rău, nu-i da în cap că ţi-a făcut rău. Eu am plătit răul cu bine, şi M-a făcut Dumnezeu Judecătorul şi Lumina lumii. Şi azi ce sunt? Un umil cerşetor pe la inimi. Cobor din cer să vă rog să aveţi milă unul de altul şi de Mine. O, dacă Mi-aţi vedea ranele sângerate!...

20 martie/2 aprilie 1989

Descoperirea vânzătorilor. Proorocie pentru sfârşitul conducătorului României.

... S-a găsit o inimă din locul cel mai de preţ al Meu *(Maria Achim, n.r.)*, şi nu s-a lăsat satan până nu a smuls-o ca să dea pe faţă tot ce lucrează Dumnezeu. S-a scris acolo la dosar, dar dosar s-a făcut pentru ea, şi vine la judecată cu el. Dosarul nostru e frunză pe apă. Înfierbântaţi rugăciunile, să cocoloşim dosarul. Postul şi rugăciunea te duc la Dumnezeu, prin orice spini şi mărăcini.

Anul viitor, prima durere este să îmblânzească inimile răutăţilor şi guriţele clevetitorilor. Stai să treacă anul acesta. Zideşte, aleargă după fel de fel şi nu gândeşte la sfârşit *(Ceauşescu, n.r.)*. A pus cincinal peste anul 2000. Nu ştie el. Cine să-i spună? Şi de-i spune, crede el că nu va ajunge la 2000? Din prima durere a sfârşitului îl pun jos.

25 martie/7 aprilie 1989

Lumea nu gândeşte la Dumnezeu.

... Spun şi Eu la ai Mei, dar lumea nu ştie ce vine peste ea. Se culcă botă, se scoală botă; lume fără Dumnezeu. O, cine Mi-a făcut Mie această durere, de Mi-a pus pe România cu spatele la Mine?

31 martie/13 aprilie 1989

Proorocie pentru dureri peste lume.

... Cine a dărâmat bisericuţele? Cine? Că înainte se zideau. O, de asta grăbesc. Am Eu ac de acest cojoc care Mi-a adus pe satan în inima României. O să vedeţi anul viitor ce vine pentru umilirea la o parte din lume. Cine se grăbeşte, nu suferă. Suferă cine este fără Mine. Din anul 1990 încolo, va fi numai pentru durerile sfârşitului, câte una, câte una. Aveţi grijă să nu rămâneţi pentru dureri.

3/16 aprilie 1989

Planul Domnului pentru mersul lucrării cuvântului.

... Acest trup era să fie de mult plecat, dar i-am pus un căpătâi de viaţă, ca să înrolez prin ea ce mai am de înrolat.

7/20 aprilie 1989

Apropierea durerilor pentru cei ce fac dureri.

... Vine peste România ceva. Fiţi precauţi, că nu pentru voi dau dureri.

9/22 aprilie 1989

Ocrotirea poporului creştin.

... Vă dau de ştire că s-au întins cursele să vă prindă, şi nu vreau. V-am ocrotit până acum. Nu vreau să vă las în cursă, căci cursele ce s-au ivit sunt grele. Anul acesta, tată, anul ce vine, vine ceva şi pentru gurile răutăţii şi ale strâmbătăţii. Iată,

pentru că ei vor să pună capăt la conducerea Mea cu care vin spre voi, fac prăpăd mare cu cei ce nu Mă lasă să lucrez.

10/23 aprilie 1989

Trezire peste omul lumesc.

... O, lume, lume, ce vei zice când vei vedea că soarele va rămâne un corp întunecos și nu va mai avea lumina sa? Ce vei zice când vei vedea stelele că pică din cer ca prunele din prun? Cum te va cuprinde frica cea mare și plânsul amar! Dar n-am ce să-ți fac. Spatele aduce spatele, că și când am dat potopul, numai desfrânare era pe pământ.

12/25 aprilie 1989

Crucea va fi biruința.

... Tată, toți iubitorii lui satan se pregătesc de arme de tot felul, dar crucea Domnului Iisus Hristos va fi arma biruinței.

14/27 aprilie 1989

Cei întâi chemați și sprijiniți de rugăciunea celor rămași cu Domnul.

... O să vă vadă ochișorii când voi face strângerea, ce vor zice cei chemați întâi. Doi vor fi într-o casă; pe unul îl iau, pe altul îl las. Câtă plângere o să fie când or vedea! Pe Mine Mă doare de acest spate întors, dar pe ei nu îi doare că au întors spatele binelui lor. Dar vor striga cei ce îi am, și pentru ei: *„Doamne, întoarce-i și pe ei! Dă-le un bici pe spate, să simtă usturime și să se întoarcă de frică“.*

18 aprilie/1 mai 1989

Anunțarea durerilor. Traiul lumesc în mănăstiri. Plânsul pământului.

... Anul acesta va fi cum va fi, dar anul viitor va primi pedeapsă a sfârșitului, că se vor astupa gurile răutății. Cine nu crede, va vedea.

... Monahii, care ar trebui să fiu sigur de ei, trăiesc tot ca lumea, că lumea vizitează mănăstirile ca să se distreze, aduce mâncare și băutură, și beau și mănâncă monahii Mei și stau cu trupul pe lux, și au uitat că au un jurământ depus lui Dumnezeu. O, de la mâncare și băutură vin toate câte sunt rele.

Rugămintea lui Dumnezeu să se împlinească iute, că vine spălarea pământului. Dacă v-ar auzi urechile strigătul pământului, e jale: *„Doamne, Doamne, cum mă mai ții așa? Spală-mă mai curând, că nu m-ai zidit să fiu pământul lui satan“.*

2/15 mai 1989

Pedepsirea împotrivitorilor.

... Peste cei ce au stricat bisericuțele Mele să vezi ce plată vine. Regii au zidit bisericuțe, dar conducătorul de azi le-a dărâmat. Va răspunde la judecată. Am spus: când va aduce pe România la starea la care a fost, scapă și el de bătaia lui Dumnezeu.

... Se sculase peste bisericuță cineva să scoată monahiile din mănăstiri *(Iustin patriarhul, n.r.)*, și iată, i-am dat o suliță și l-am dus în pământ.

8/21 mai 1989

Ținerea sărbătorilor strămoșești.

... Hai, de acum încolo, înainte cu împlinirea! Dar, ca să nu vă descoperiți, țineți și una și alta în ochii lumii: și stilul cel nou, dar, cu inima fierbinte, pe cel vechi, românesc, iar pentru ceea ce s-a călcat câtă vreme s-a călcat, răspunde acela care a stricat așezările. Răspunde el, pentru că voi n-ați știut până acum. Eu nu v-am adus la cunoștință; M-am temut să nu vă pierd. Așa cum, după ce am oprit întinarea, Mi-au întors mulți spatele. Dacă v-aș mai fi spus și aceasta mai din timp, ați fi spus că e prea de tot. Acum, când veacurile sunt gata, ți-am spus cum pot să te aduc lângă Mine. Că iată, postul sfinților apostoli pe stilul cel nou e de trei, patru zile, dar pe stilul românesc e de două, trei săptămâni. Mult va răspunde cel ce a schimbat, că iată, înainte de judecată a ajuns la rău, iar judecată va fi să răspundă pentru atâta omenire pe care a dus-o la întuneric. Dacă vreți să țineți și stilul cel nou, Eu vi-l trec și pe acesta, pentru ce n-ați ținut până acum. Dați cezarului ce-i al cezarului, ca să nu te descoperi și să vină împotriva ta, că dacă-i dai și lui ce ai să-i dai, acoperi ce vrei să-I dai lui Dumnezeu.

29 mai/11 iunie 1989

Pentru sfânta Împărtășanie trebuie mare pregătire și viață sfântă.

... De ai ști și numărul de stele, de ai avea deșteptăciune cât de multă, dacă n-ai legătură cu Dumnezeu, degeaba mai trăiești.

Mă doare că lumea face rând la ușa sfântului altar cum ar face la pâine sau la carne, ca să se împărtășească, pregătit, nepregătit, omul. Și răspunde și cine o ia și cine o dă. Ai întrebat, părinte, acest popor, dacă e curat și trupul și gurița și inima? Păi dacă nu ești pregătit, nu e spre mântuire, e spre osândă. Cu trupul plin de întinare, plin de clevetire și de ură, iei foc, arde dacă nu ești pregătit.

13/26 iunie 1989

Domnul îndeamnă la înfrânarea de la carne. Preoțimea nu mai este pe voia lui Dumnezeu.

... Își face Domnul cărare prin burnița lui satan ca să mai sfătuiască pe ai Săi pe care îi vede cerul sfânt că mai aleargă după Dumnezeu. Nu iubi carnea și bogăția pământească. Acestea nu țin de căldură, că Dumnezeu iubește săracul și aleargă după el. Fugiți de carne ca de foc!

... Fiule, tot ce rostește gurița ta să fie spre spulberarea a tot răul de peste tot. Ferește-te, tată, că și Eu te feresc, și ai mare grijă să-Mi împlinești ce ți-am dat.

Aleargă azi tot tineretul să se facă preoți cu seminar. Aude Tatăl multe, dar oricât ai fi de deștept, nu capătă cel deștept preoția, ci o capătă acela care o cumpără cu bani. Și preoțimea de azi, unul la o mie dacă intră în cer, că e pe placul buzunarului și al familiei sale, nu să aducă popor la mântuire și la lumină.

20 iunie/3 iulie 1989

Iubirea de păcat cheamă mânia peste pământ.

... Am folosit cuvintele cele mai de preț pentru fiecare, și unii tot nu se înfricoșează. A făcut satan beția dulce, s-o folosească toți, și femeile. Sunt în stare să prăpădesc pământul pe loc, dar Mă opresc, că n-am îmbrăcat haina mâniei. Până acum sunt tot în haina dulce a milei, dar ferească cerul de mânia care vine. Tineretul e cea mai mare durere pentru Dumnezeu. Toți ascultă de satana; cu Dumnezeu le e rușine.

10/23 iulie 1989

Domnul prooroceşte ocrotirea poporului.

... Am venit acum, mai înainte de spălarea pământului, cum am venit şi înaintea potopului când l-am găsit numai pe Noe şi l-am băgat în corabie şi a plutit pe deasupra. Am venit şi acum cum am venit şi înaintea focului când am trimis doi îngeri de l-au scos pe Lot. Şi acum iarăşi am venit, să vă scot şi pe voi. Dar nu oblig pe nimeni.

13/26 iulie 1989

Domnul binecuvintează grădina cuvântului.

... Să fie binecuvântat acest locaş; şi trăitorii din el să fie binecuvântaţi; şi toată rugăciunea ce se ridică de aici să fie binecuvântată. Feriţi acest cuib de ochii vrăjmaşi, că Eu Mă odihnesc în acest cuib.

17/30 iulie 1989

Cine stă cu focul în gură, cheamă focul pe pământ.

... Când va veni sfârşitul acestei lumi, se va chinui în dureri şi va striga să vină moartea, şi moartea nu va veni. O, e în stare omul şi noaptea să stea cu pipa în gură, cu focul în gură. Ce durere va fi peste lume! Nici o durere nu este mai mare ca focul. E gata anul cu primele dureri; e gata, e în prag. Vine durerea!

21 iulie/3 august 1989

Poporul Domnului să iasă din mijlocul lumii.

... Tată, fiţi atenţi şi fără îndoială şi fără cârtire ascultaţi această poruncă. Dumnezeu ştie de ce vă dă această poruncă. Cei ce sunteţi ai Mei şi staţi în blocuri, să vă faceţi mutarea din aceste blocuri, că în curând se vor prăbuşi şi se vor face mormane. Blocurile sunt lucrate duminica. În ele se săvârşeşte mare nelegiuire şi multă viaţă fără Dumnezeu. Retrageţi-vă şi ieşiţi din blocuri. Faceţi-vă o căsuţă aşa, după putere, cum credeţi voi că puteţi duce viaţa cu Mine.

23 iulie/5 august 1989

Domnul ocroteşte ţara română prin rugăciunea poporului creştin.

... Vezi, tată, ţara ta, că n-a venit nimic peste ea? Am un mănunchi de creştini în ea, şi pentru acest mănunchi de creştini preţuiesc această ţară. Acest pământ românesc a fost apărat cu sânge. Un glas din cer strigă apărarea acestei ţări. Ai să-ţi dai seama, copilul Meu, că pentru tine, ca să te pregătesc, am ocrotit ţărişoara ta.

1/14 august 1989

Taina rugăciunii din grădina cuvântului. Preoţii pregătesc prigoană pentru creştini, dar Domnul ocroteşte poporul.

... Feriţi acest cuib şi păstraţi-l, că aici se înalţă rugăciuni către Mine. Mulţi preoţi îi văd Eu fără curăţenie. Nu pot să preţuiesc slujbele lor aşa cum preţuiesc rugăciunile de aici. Aici iau rugăciuni din guri curate şi din trupuri curate.

A strigat un preot într-o bisericuţă: *„Pică în osânda bisericii cel ce îndrăzneşte să facă rugăciuni separate“.* O, tu care strigi aşa, tu eşti sub osânda bisericii, că tu eşti cum nu trebuie. Tu după ce slujeşti în biserică te duci acasă şi te apuci de petrecere, de băuturică şi de întinare, dar cei pe care-i am în acest acoperământ slujesc cu mâinile curate, cu inimă curată, şi atunci cum să nu preţuiesc ce am aici?

O, fiilor, păstraţi-Mi cuibul acesta, păstraţi-l acoperit.

14/27 august 1989

Tăinuirea coborârii cuvântului. Înteţirea rugăciunii tainice.

... Am coborât în acest cuib, şi ce am adus este numai pentru ce este aici. Nu voiesc să ştie nimeni de coborârea Mea aici. Mergeţi înainte, tată, cu mare ascundere, cu mare dibăcie, după cum v-am dat învăţătură, că vin mulţi şi scormonesc, dar să nu vă temeţi. Acum e vremea să-ţi faci groapă în pământ şi acolo să te rogi, că rugăciunea ta mai ţine pământul.

În orice vreme grea veţi fi, nu lăsaţi rugăciunea ce v-am dat-o. O, dacă l-aţi vedea pe vrăjmaşul! E în stare să crape, să buşească, să trosnească în clipa rugăciunii ce o faceţi aici, dar Dumnezeu v-o păstrează ascuns, pentru că o preţuieşte. Eu am văzut ce se sapă şi ce cursă se pregăteşte. Vrăjmaşul caută acum ca chiţorlanul, pe ascuns, ca să calce peste cuibul Meu de aici, dar puterea rugăciunilor care se fac aici când dorm şi apele, îi taie puterea.

... Tată, ori de câte ori vă va fi dor de cuvântul lui Dumnezeu, cereţi la Mine, şi Eu voi coborî în acest locaş al Meu şi vă voi hrăni.

Acest trup Îmi trebuie să ajung cu el până unde vreau Eu să ajung.

22 august/4 septembrie 1989

Grija pentru rugăciunea de la miezul nopţii.

... Vă dau cuvânt ceresc. Dormiţi ziua, ca să faceţi rugăciune la miezul nopţii când doarme totul. Fiilor, după ce faceţi rugăciunea de seară, odihniţi-vă, iar noaptea sculaţi-vă să-Mi slujiţi. Ce am Eu aici e pus de Mine deoparte. Nu are nimeni ce am Eu aici.

... Vreau să presar, tată, o mână de grâu după spălarea pământului. Mânuşiţa aceasta de grâu, trebuie cu mare grijă să o păstrez să nu Mi-o mănânce moliile.

Fără frică întăriţi rugăciunea cea puternică. Prin ea se stinge tot răul. Trebuie să aduc ceva, să pun capăt acestei răutăţi.

30 august/12 septembrie 1989

Păstrarea tainică a grădinii coborârii cuvântului.

... Dacă nu aş fi acoperit acest locaş, aţi fi picat toţi în mâna vrăjmaşilor. Ţineţi-Mi-l ascuns, să pot coborî aşa cum ştiu Eu. Doar ai Mei să ştie, cei care ştiu ce lucrez Eu aici, căci ceea ce fac Eu cu voi aici, are mare legătură cu cerul, dar ţineţi tainic lucrul Meu cu voi.

... Preoţii nu mai au durere pentru om. Poate să meargă omul în fundul iadului, preotul nu mai are grijă.

... Tată, nu poate pune omul mâna pe miere şi să nu bage în gură. Ori cu împărtăşania, ori cu ţuica. De s-a înfruptat omul din ea, nu e voie să mai ia Trupul şi Sângele Celui ce S-a ţintuit pe cruce. Dar cine să-i mai spună preotului şi omului?

19 septembrie/2 octombrie 1989

Preotul Leonard, din parohia Glodeni, ridică prigoană asupra fiilor grădinii cuvântului, iar Domnul îi prooroceşte pedeapsă.

... Iată, slujitorul bisericuţei din localitatea de aici se înfoaie împotriva Mea şi a fiilor lucrării Mele, dar Eu îi voi da

suferință și i-o voi dubla până va ajunge cu capul la picioare. Eu i-am trimis cuvântul Meu ca să-l ridic și să-l întăresc, dar el a luat-o pe drumul satanicesc, să-Mi facă Mie rău.

... Fiilor, voi nu știți, dar Eu știu. Satana râmă prin toate inimile, dar în curând spăl numele lui și al iubitorilor lui. Stați lângă Mine și veți vedea lucruri mari. Noe când l-am băgat în corabie, n-a văzut potopul. Și cu voi tot așa fac. Chiar și cutremurul de vine peste căsuțele voastre, nu vi le dărâmă, că e stânca Mea puternică cu ele. Atunci veți vedea minunea.

... Fiți atenți cu toții, că vrăjmașii vor să nimicească tot poporul lui Dumnezeu. Înapoia Mea, satano! Ce cauți tu unde nu este al tău? Nu-ți ajunge câți ai adus pe placul tău?

Fiilor, v-am spus mereu că tot ce fac Eu peste voi este pentru spulberarea vrăjmașului.

23 septembrie/6 octombrie 1989

Ispitirea celor credincioși.

... Unde vede satana că am suflete mai bune, acolo se bagă și el cu scula care-i vine a se potrivi. Nu e vorba de lume, ci e vorba de ai Mei, care Mă ascultă.

26 septembrie/9 octombrie 1989

Alesul Domnului, Irineu, are trimitere ca întâi-stătător al bisericii românești din Ierusalim.

... Să stau de vorbă o clipă cu o inimioară de a Mea, cu Irineu. Aici este cuvântul Tatălui, voința Tatălui.

Hai, că ai dorit, și gata, s-a împlinit, dar dacă nu lucram să dau ajutorul, nu puteai răzbi. Dumnezeu e părintele tău, și pe unde te-am dus, în cârca Mea te-am purtat și te-am adus. Acum iar ești trimis să pleci departe. Am voit ca să-ți opresc plecarea, dar iată, tot trebuie. O, nu te mâhni, că și acum te voi purta în cârca Mea.

Mergi acolo, că nu mergi la pieire. Voi căuta să te întăresc, să te sfințesc și mai bine prin toate câte vei vedea. Vei vedea locurile sfinte ale patimilor Mele, Ierusalimul durerilor Mele. Te voi duce în cârca Mea pe orice cale pe unde a fost Dumnezeu îndurerat, și tot Dumnezeu te va aduce înapoi. Mergi fără frică. Eu tot Mă lupt ca să-ți opresc plecarea, dar de nu pot răzbi în inimile lor, Eu îți voi face această cale, această plecare, să-ți fie cu folos, cu bine întru toate. În tot pasul te voi ocroti de tot răul. Te voi purta ca o mamă care-și duce fiul în cârca sa. Să nu-ți piară din gând și din pas iubirea pentru Dumnezeu. Împlinește numai binele, și ajutor să dai unde e nevoie, că vei primi în loc ajutor. Am voit să-ți dau de plecare mângâierea, să pleci mângâiat. Amin.

28 septembrie/11 octombrie 1989

Începutul semnelor sfârșitului. Poporul creștin să stea sub ocrotirea învățăturii Domnului.

... De acum încolo o să vedeți fel de fel de semne ale sfârșitului. Ați pus pasul pe anii sfârșitului. Lucrați în așa fel să nu se lipească de voi.

... Am întocmit lucrarea Mea de pe pământ. Cu tot cerul am întocmit-o, cu toată nădejdea, ca toți cei legați de ea să fie și ai Mei. Țineți candela aprinsă, ca să fie și inima aprinsă, și ungeți-vă cu ea, voi, și corăbiuța cu care plecați. De aceea vă învăț, că nimeni nu vă mai învață de bine. Am lăsat preoții în locul apostolilor, dar lor le e frică de stăpânirea lui antichrist, că și pe cel ce mai e pe voia Mea îl atrag.

Dacă cutează cineva să-Mi strice lucrarea Mea, să-Mi strice mila Mea cu voi, parte de milă nu va avea; își capătă durere de zece ori mai mare ca a lui Iuda.

16/29 octombrie 1989

Domnul cere rugăciune de ocrotire din gura ucenicilor Lui.

... Ceea ce lucrez Eu aici, este întocmit de Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, împreună cu tot cerul Său, ca să pună Dumnezeu deoparte o mână de bun al Său.

Copiii Mei, strigați și spuneți așa: *„Ocrotește, Doamne, cuibul acesta al Tău!".* O, fiilor, atât mai prețuiesc, și locul în care am coborât întâi.

Toată îngerimea și tot cerul sfânt este cu privirea și cu urechea la tot ce am dat să se lucreze aici.

Începutul durerilor sfârșitului este anul acesta. Cine aleargă după Dumnezeu, va scăpa.

24 octombrie/6 noiembrie 1989

Prigonitorii se vor prinde în însăși cursa pusă de ei lucrării Domnului.

... Tată, Dumnezeu vede ce cursă a întins satana cu oamenii lui pentru copilașii Mei. Tată, iar vă dau cuvânt. Să știți că sunteți urmăriți pas cu pas, și de aceea nu vreau să vă văd prinși, și de aceea vă dau cuvânt de știre că voi întoarce armele împotriva celor ce vă pândesc.

9/22 noiembrie 1989

Proorocul Ilie lucrează să-i întoarcă pe necredincioși.

... Tată, fiți atenți, că vă dau ceva de știre. Vine sfântul Ilie să facă o vizită pe pământul acesta și ia cu el o părticică din ce-o ști el că trebuie pentru usturimea și umilința fugiților de Dumnezeu. Atunci să-i văd pe cei ce nu le-a plăcut de Dumnezeu.

Stânca Golgotei este stropită cu sânge nevinovat și este întărită în temelie și nu se va prăbuși în veci, și nici cei ce se vor alipi de ea nu se vor prăbuși, și nici nu vor pieri în veci.

Of, e grea crucea, tată. Acum, aproape de vârf, toți o lasă și fug, tocmai acum când să se aleagă cu bucuria. Dar și pentru Domnul a fost grea. Cădea sub ea, Se scula și o ducea până în vârf, și L-a întins pe ea. Dar pentru cine, măi? Pentru cei ce fug de Mine?

Of, tată, tată, nu fugiți de cruce, tată, oricât de grea vi s-ar părea.

15/28 noiembrie 1989

Conducătorul României este prins în însăși cursa pusă de el.

... Iată ce am adus! Bucurie, în loc de plâns. În loc să plângeți voi prin temnițe, plâng vrăjmașii lui Dumnezeu și ai poporului Meu, că nu Mi-l lăsau să-și caute mântuirea. Tatăl a spulberat întunericul, burnița și furtuna care copleșiseră tot pământul. Iată, tată, cum s-a învârtit roata. Cursele ce au fost puse pentru voi să vă prindă, i-au prins pe ei.

... Iată, copilașii Mei, a venit vremea să vă spulber bârna de pe fețele umilite și întristate. A sosit din cer lumina pentru voi. A sosit din cer libertatea pentru voi. V-am spus mereu că dau drumul veninului. V-am spus că M-am umplut de venin până peste pahar. A sosit clipa să vedeți că n-a mințit Dumnezeu. Iată, acum o să vadă vrăjmașul că s-a păcălit, căci

s-a întors roata. Strigătele voastre şi ale Măicuţei Mele iată ce au adus! Vă spun cu tărie, strigătul Măicuţei Mele şi al vostru, copiii Mei, rugăciunea voastră cea de foc a adus bucuria, lumina şi libertatea de astăzi, dar nu a acelora care până mai alaltăieri strigau în gura mare: *„Să trăiască partidul şi conducătorul!“.*

O, e greu acum să-i mai aduci la placul lui Dumnezeu pe cei ce s-au învăţat în marele desfrâu şi după placul lumii. Este hotărât Dumnezeu să rămână numai cu bunul Său, să rămână numai Dumnezeu şi turma Sa, care va moşteni pământul.

11/24 decembrie 1989

Împlinirea proorociei Domnului pentru sfârşitul tragic al conducătorului României. România este ţara Noului Ierusalim şi scaunul de judecată al Domnului.

... Nu vă mai puteam pregăti, că vă cuprinsese frica. Vă puseseră cursă. Şi iată ce a făcut Dumnezeu! Acum vedeţi, şi vedeţi că este Dumnezeu cu voi. N-a voit Dumnezeu să-l prindă vrăjmaşul pe cel nevinovat, pe cel ce-L iubeşte pe Dumnezeu, şi au fost prinşi cei fără Dumnezeu.

Nu s-au limpezit bine burniţa şi valurile vrăjmăşiei, dar spulber şi limpezesc. Vă dau drumul să aveţi dreptul la cuvânt. V-am spus că l-am luat de ajutor pe proorocul Ilie, care l-a adus pe Israelul de pe timpul lui Ahab la Mine. L-am adus şi aici în ajutor. Preoţimea era condusă de călăul omenirii, dar acum îşi aşteaptă judecata şi pedeapsa.

Scaunul de judecată va fi în România, pe care o spăl acum. Veţi vedea cu ochii şi adevărul şi dreptatea.

... Un picuţ de timp pe pământ, şi pe urmă veţi fi în cerul sfânt, adică pe pământ sfânt, că a sosit şi a ieşit la iveală ceea ce cereaţi şi doreaţi. Această rugăciune rostită de Măicuţa Mea şi prin guriţele voastre, s-a împlinit, ca România să fie scoasă şi scuturată de murdăria lui satan şi de întunericul ce o copleşise.

Am văzut cursele întinse pentru ca iubitorii Mei să fie prinşi, dar Eu, Domnul, am oprit pasul tuturor şi v-am dat cuvânt să staţi cuminţi şi să înteţiţi rugăciunea, şi iată, am întors roata, ca să cadă în groapă cei ce au săpat groapa. Vă puseseră cursă.

... Românie, Românie, ţara Mea sfântă şi iubită! Ce te copleşise! Ce te păcălise!

Fiţi atenţi, că acum este prag de sfârşit de veac. România va deveni Noul Ierusalim şi veţi vedea cu ochii că Dumnezeu a fost şi este cu voi.

12/25 decembrie 1989

Împlinirea proorociilor.

... Încă mai am de măturat şi de spulberat pe vrăjmaşii Mei şi ai voştri. Strigaţi cu înflăcărare către cer. Lucraţi, că trebuie să lucraţi viu, că din piepturile voastre trebuie să se ceară şi să răsară dreptatea, şi să lumineze soarele dreptăţii pe tot pământul. Şi va veni vremea să nu vă mai pitiţi cu lucrarea Mea.

... Zicea că el este Dumnezeu, el şi ai lui, şi zicea că nu mai moare, dar s-a păcălit amar. Îi venea să urle ca un leu turbat când s-a văzut prins şi condamnat la moarte. Aşa voia el iubitorilor de Dumnezeu, şi s-a întors pe el. Am întors, tată, roata pe capul lui. Voia să vă strângă pe voi la beci.

14/27 decembrie 1989

1990

Domnul plânge durerea Sa înaintea României.

... O, Românie, Românie! De ce, tată, îţi grăiesc cu blândeţe, ca un părinte? Dumnezeu este Părintele tău şi al tuturor. De ce te-ai lăsat înşelată de această tiranie? De ce, tată, te-ai lăsat să te tăvălească în această murdărie? De ce te-ai lăsat condusă pe drumul întunericului, de nu mai voiai să-ţi arunci nici privirea către Dumnezeu? Mai era un pic şi te dădea de râpa fără fund, dar iată, Dumnezeu a sărit ca ars de durere şi Şi-a întins mâna Sa puternică şi nu S-a lăsat învins şi a dat de râpa fără fund răul şi vrăjmăşia ce erau împotriva lui Dumnezeu.

24 decembrie 1989/6 ianuarie 1990

Domnul prooroceşte daruri duhovniceşti ucenicilor rămaşi şi sorteşte slava Lui peste ei. Domnul vesteşte încordare în România şi peste preoţii ei, ca plată a prigoanei şi a duşmăniei îndreptate către poporul de ucenici.

... Tată, acest bucheţel l-am împletit în anii întunericului, pe sub ascuns. Multe daruri veţi avea de la Mine pentru că aţi ascultat de pregătirea Mea atunci când nu a fost liberă.

... O să vină momentul să răsune văile de glasurile fiilor lui Dumnezeu.

... Se va încorda rău. Vine pe pământ o neînţelegere nemaiîntâlnită. Nu vor reuşi să statornicească libertatea şi dreptatea şi pacea până nu se va face încordare. Altfel nu se poate. Nu vă fie frică. Dumnezeu e cu voi. Urma ca după congresul lor să vă strângă pe toţi la beci şi să vă nimicească.

O, şi preoţimea va intra la murdărie de sânge. Toţi cei care voiau şi primeau conducerea tiranului vor fi băgaţi la curăţire. S-au umplut preoţii de râie. Trebuie curăţaţi. Câţi preoţi nu-i duşmăneau pe cei ce voiau să-I placă lui Dumnezeu în poporul Meu!

14/27 ianuarie 1990

Nepăsarea celor necredincioşi. Păcatele celor desfrânaţi. Rugăciunea poporului aduce pe proorocul Ilie să curețe păcatul de pe pământ.

... Aud pe mulţi care zic: *„Hrana nu mi-a dat-o Dumnezeu; e pe munca mea“.* Puţin credinciosule, păi dacă Dumnezeu te-ar pune la pat, ai mai putea munci ca să-ţi agoniseşti hrana? Când dai un cuvânt, să te gândeşti şi să nu mâhneşti pe Dumnezeu sau pe aproapele tău.

... S-a dat acum voie mamelor care nu vor să dea naştere la copii să se ducă să-i dea afară din pântece. Cine a dat această poruncă? E voia lui Dumnezeu? Dacă nu vrei copii, opreşte întinarea. Toţi copiii care se nasc peste planul lui Dumnezeu, nu vor trăi, se vor îmbolnăvi de o boală necruţătoare.

Mai e un crâmpei de viaţă. Nici pe aceea să n-o trăieşti curat? Grăiesc pentru cei ce nu înţeleg, nu pentru cei ai Mei.

... Trebuie să iasă la lumină cântarea *„Cu noi este Dumnezeu“.* La orice rugăciune să cântaţi această cântare. Iese la suprafaţă acest cuvânt: *„Cu noi este Dumnezeu“*, ca să vadă toţi că Dumnezeu e cu poporul Său.

Să tragi cu arma român în român, să te omori român pe român, nu a fost niciodată. Se făcea măcel, se băteau cu turci, cu tătari, dar să te baţi român cu român, n-a fost de când e veacul românesc.

Din adâncul durerilor oftez. Oftaţi şi voi. Am mai fost îndurerat la potop când am nimicit tot omul, că era rău ca şi acum. Nu pot să mai dau potop, că M-am căit şi am zis să nu mai dau potop. Ştie sfântul Ilie ce va fi pentru curăţire.

17/30 ianuarie 1990

Ţara română este prigonită de cei străini. Domnul voieşte conducător după voia Sa.

... În România va intra o curăţire, aşa cum se face în casa fiecăruia. Cum era România în veacurile trecute, de trăiau toţi după voia lui Dumnezeu? România era ca o casă cu inimi plăcute lui Dumnezeu, dar iată, acum, România este la fel cum ai da o casă la nişte chiriaşi, iar ei au pângărit-o. Toţi ochişorii şi toate inimioarele să ia aminte că toţi care lucrează împotriva lui Dumnezeu nu vor mai călca pe acest pământ. România a fost în trecut pe voia lui Dumnezeu, şi acum voiesc să o aduc iar pe voia Mea. Ţărişoarele celelalte care se vor alătura cu România şi îi vor da ajutor, şi acelea vor primi ajutor de la Dumnezeu. Cine e cu ură pe România, dintre ţări, acelea vor intra şi ele la sânge şi la curăţire.

Dumnezeu vrea să iasă la lumină cu conducerea Sa. Dumnezeu vrea să fie cunoscută pe tot pământul lucrarea Sa. Dumnezeu vrea o inimă şi un gând, un drum şi o lumină pe acest pământ. Cine voieşte pe Dumnezeu, acela va trăi. Cine se împotriveşte, nu va mai putea. Se frământă toţi, care mai de care, să fie la conducere, dar nu vor putea nimic bun până nu va veni acela care să conducă la lumină.

... Acum, Dumnezeu are un pic de lucru, ca pe ai Săi să-i pregătească şi pe vrăjmaşul să-l cucerească, şi aceasta se face cu dureri. Vreau să ies la lumină cu conducere dumnezeiască, să fie cunoscută pe tot pământul lucrarea lui Dumnezeu. Până n-o ieşi conducătorul care să conducă pe placul lui Dumnezeu, nu se linişteşte ţara.

Toţi preoţii care slujesc bisericuţele pentru pântece şi pentru bani, nici unul nu va rămâne.

30 ianuarie/12 februarie 1990

Poporul cel rugător cere venirea regelui României.

... Dumnezeu voieşte viaţă curată în România. Dumnezeu curăţă pământul ţării româneşti. Dumnezeu, cu puţinul Său popor curat, va birui. O, nu Mă voi astâmpăra până nu o voi aduce pe România pe placul şi pe voia Mea. Nu Mă voi astâmpăra până nu-l voi aduce pe conducătorul României, iar el să fie pe voia lui Dumnezeu şi să-Mi scoată poporul român la lumină şi la mântuire. Eu, Domnul Iisus Hristos, cu turma Mea cea mică voi fi biruitor, şi toţi ochii vor vedea.

13/26 februarie 1990

Preotul Leonard din parohia Glodeni-Pucioasa pune la cale gând rău peste ucenicii cuvântului.

... Să ştiţi că orice rugăciune pe care o înălţaţi aici ajunge până la altarul cerului, şi ceea ce lucraţi e de mare preţ la Dumnezeu. Pentru bunul acesta cobor, pentru bunul acesta pierd vremea.

... Până nu va fi la patriarhie conducător pe placul lui Dumnezeu, nu e pace. O, fiilor, feriţi-vă de preotul acesta, că în curând fac Eu ce fac cu el. Ori îl îmblânzesc pe placul Meu, ori îl scot din altarul bisericii.

... Toţi se bucură de libertate, dar Eu am adus libertatea mântuirii, şi numai acela va trăi, numai acela va birui, care vrea libertatea mântuirii.

Pământul nu mai Îmi dă pace cu strigătele lui. Strigă la Mine să-l curăţ mai curând, că e plin de jeg şi de râie şi de mâncărime; se scarpină până la sânge. Acest cuvânt e duhovnicesc. Mâncărimea de pe el e jegul lui satan.

... Îmi fac cărare să ies cu cuvântul Meu la lumină. Pentru ce să ţin pământul? Pentru acela care are ură pe Dumnezeu? Aţi văzut, în ziar scrie puţin, puţin despre Dumnezeu. Totul e freamătul lor, e cuvântul lor. Fiecare se face stăpân pe ce are el.

... Preotul care curveşte, dar şi slujeşte slujba, pot Eu să pun slujba aceea? Preoţimea care e cu ură pe poporul lui Dumnezeu, cine-i aude pe cei ce duşmănesc cu inima? Priviţi icoanele cu a doua judecată. Acolo se duc toţi preoţii care întinează darul Meu.

Tineretul de azi nu-L mai vrea pe Dumnezeu. Cea mai mare durere a lui Dumnezeu vine de la tineretul de azi. Tată, strigaţi cu strigăt fierbinte şi cu lacrimi curăţirea României. Strigătele puţinului Meu popor au întors roata, dar trebuie să lucrăm să aducem deplin libertatea, căci vreau să fac cunoscut cuvântul Meu, să-l ştie toată România, dar încetul cu încetul se fabrică oţetul. Cu răbdare şi tăcere se face agurida miere.

Tot ce e în România e ca o apă tulbure şi neagră, cu valuri înspăimântătoare.

20 februarie/5 martie 1990

Plânsul pământului şi făgăduinţa de la Domnul pentru Eden sfânt pe pământ.

... Pământul este zidirea lui Dumnezeu; geme şi nu mai are pace şi astâmpăr: *„O, Doamne, ascultă-mi o întrebare îndurerată: mă vezi cum sunt şi ce e pe mine? Mult mai zăboveşti? Cum mă mai poţi răbda în starea în care sunt? Grăbeşte, Doamne, mai curând şi ascultă-mi rugămintea. Vezi în ce freamăt mare sunt. Curăţeşte-mă pe placul Tău. Fă-mă curat, să mai simt piciorul Tău pe mine. Doamne, sunt zidirea Ta; nu mă lăsa, nu mai pot răbda!"*.

Pământule, în curând se va împlini şi voia ta şi a Mea, dar am şi Eu, Dumnezeu, ceva de împlinit. Trebuie să-Mi pregătesc o mânuşiţă dintre cei ce Mă vor, să-i am moştenitori ai tăi după ce te voi curăţa. Te voi îmbogăţi ca pe grădina Edenului, şi o turmă şi un Păstor va fi. Amin.

24 februarie/9 martie 1990

Tradiţia strămoşilor este lege sfântă şi înţeleaptă.

... Văd o întrebare în voi pentru zilele de marţi şi de joi, între Paşti şi până după duminica tuturor sfinţilor. Vă întrebaţi dacă se lucrează sau nu în aceste două zile. Tată, Eu nu v-aş fi oprit să lucraţi în aceste două zile, dar iată, sfântul prooroc Ilie dă de veste poporului său să nu se atingă de ele, pentru că le-a ales să-şi verse focul pe cei răi care nu le ţin nici pe acestea şi nu ţin nici sărbătorile bisericii şi merg la coasă şi la sapă şi la cusut şi la spălat. Eu vă dau spor şi ajutor să vă scoateţi paguba de timp pentru zilele acestea; vă dau ajutor în zilele celelalte. Nu vreau să văd un copil de al Meu trăsnit sau în altă durere pentru neascultare. Aţi văzut când îşi lasă sfântul Ilie mânia şi biciul pe cer, nu ştie lumea unde să se bage.

3/16 aprilie 1990

Domnul scoate de sub taină lucrarea Sa şi pe poporul Său.

... Toţi se luptă să ajungă la înălţime, dar nimeni nu va învinge. Dumnezeu va scoate la lumină lucrarea Sa, şi atunci

vă veți încrede în cuvântul Meu. Ies la lumină cu acest strigăt, și mulți din lume se vor întoarce la Mine. Mă lupt să aduc cuvântul Meu la suprafață ca să-l audă și cei ce nu l-au auzit. Cu durere dau orice cuvânt. Fiilor, vă feresc până va veni libertatea deplină, și atunci nu ne mai ferim de nimeni.

3/16 mai 1990

Domnul proorocește venirea regelui României și slava poporului Său binecredincios.

... Rugați-vă pentru coroana română și spuneți:
„O, Doamne Sfinte, ceresc Părinte,
Susține cu a Ta mână coroana română!“.

... Tată, să nu știe nimeni ce fac Eu cu voi aici. E un loc puternic pe care-l țin ca pe o făclie. Pomeniți tot poporul Meu, dar să nu știe ce faceți voi pentru el. Ce fac Eu aici cu voi, nu e nicăieri. Eu am ales aici trupuri curate, inimi curate și locaș curat.

... Fiilor, dacă cereți coroana română, va veni. Vine la putere coroana română. Cereți, și Eu voi împlini, dar cereți fierbinte, în post și în rugăciune, că în lume nu mai este post și rugăciune.

Fiți deosebiți de lume și cu purtarea și cu mâncarea și cu portul și cu inimile. Fiți cu iubire duhovnicească și cu mângâiere cerească așa cum vă iubește Dumnezeu, că nu vă dați seama cât iubește Dumnezeu pe poporul Său. E la fel cum pui apă la rădăcina unei flori să înflorească, și ea crește și înflorește. Cuvântul Meu să vă fie apă vie, să creșteți și să înfloriți ca o floare nemuritoare, care nu se veștejește în veci.

... Faceți-Mi lumină aprinsă peste toată lumea. Vreau prin voi să ies la capăt, să vadă omenirea ce a făcut Dumnezeu cu o mână de popor.

17/30 mai 1990

Deșteptarea poporului român prin poporul cel credincios Domnului.

... Ajutați-Mă să am și Eu o mână de popor. Nu pot să aduc din cer să moștenească pământul. Nu. Ei moștenesc cerul, iar voi dacă veți moșteni pământul aveți legătură cu cerul. Cuvântul care spune: *«Fie, Doamne, voia Ta, precum în cer așa și pe pământ»,* înseamnă un popor de pe pământ ca și cel din cer. Nu știți cum va lucra Dumnezeu când va fi înnoirea. Sunteți datori să fiți împlinitori, ca să fiți poporul lui Dumnezeu și moștenitorii pământului.

... A sosit momentul cuvântului care zice: *„Deșteaptă-te, române, din somnul cel de moarte!“.* Fiilor, e coborâtă aici la voi flacăra care va lumina. L-a zidit Dumnezeu pe om și i-a dat suflare de viață. Așa am dat și aici început nou și bun. Am știut și am văzut că e bine. L-am zidit pe om și i-am dat viață. Așa e și aici, se lucrează pentru a se da viață și lumină tuturor. Sunt aici cu cuvântul și cu Duhul. Sunt cu voi, și voi cu Mine. Un popor de pe pământ, ca și cel din cer; precum în cer așa și pe pământ.

... Grăbiți-vă în toate. Dacă sunteți pregătiți cum vă vreau Eu, de voi nu se lipește nimic, pentru voi nu vine nici o răvășire. Aici e flacăra care va lumina. Fiți cuminți, căci preoții care vă urăsc pe voi vor da piept cu Mine. Sfinții din cer au învins pe pământ cu post și cu rugăciune.

... Fiilor, să nu afle slujitorii bisericuței ce faceți voi aici, că se înrăiesc pe voi. O, slujba lor nu e nici la degetul cel mic față de ceea ce se face aici. Ceea ce lucrez Eu aici cu voi este hrană și libertate și viață pentru toți ai Mei. Cuvântul pe care-l strigați voi către Mine Eu îl scriu în cartea Mea cea mare. E cuiul care prinde legătura cu cerul.

5/18 iunie 1990

Îndemn la răbdare și la rugăciune.

... Eu sunt un *„Eu“* ceresc și nu pământesc, și vă dau cuvânt de mare preț, căci ce am aici, ce lucrez aici Îmi este Mie de mare preț, fiilor. Voi strigați cu glas înfierbântat și cu inimi înflăcărate, că acest strigăt străpunge cerul. Așa cum Eu strig cu cuvântul ceresc la voi, așa și voi să strigați la cer, că Eu vă împlinesc ce strigați. Tată, nu vă întristați și nu plângeți de cei ce vă hulesc și vă dușmănesc.

12/25 iunie 1990

Semnele sfârșitului lumii.

... Ce va zice lumea aceasta când va rămâne soarele ca un corp întunecat și când vor cădea stelele de pe cer?

19 iunie/2 iulie 1990

Domnul amintește și întărește lucrarea unșilor Lui.

... Fiule Nicolae, te-am adus aici. Aici am locul Meu cel prețuit de tot cerul, o scânteie care trebuie să se aprindă mereu aici. Binele ce-l lucrezi de acum are binecuvântarea Mea peste el. Ajută-Mă, că te cer. Nu pentru că n-am putere, dar vreau să lucrez prin dragostea și iubirea mânuței Mele de popor, ca să pot avea ceea ce am aici ca pe o făclie aprinsă.

De acum încolo să fii cu grija pentru Mine și să-Mi fii de ajutor aici, pentru flacăra care trebuie să ardă aici.

Fiule Spiridon, îți face Tatăl chemarea să vii și tu ca să fii în acest buchet, să-ți dau serviciu aici și să fii strâns unit în acest mănunchi. Aici Mă vei ajuta, dar și Eu te voi ajuta. Vino să fii aici, în cuibul Meu. Ajută-Mă în izbânda cu care trebuie să ajung la capăt.

Fiule cel întâi aici, Iliuță, îți dau ajutor ca să aprindem această făclie vie. Iată, am ales ceva de preț dintre cei din poporul Meu, la care le cunosc inimile și viața. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, am adăugat să fiți trei. Aprindeți, tată, făclia. Sfinții trei ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan, își lasă mereu mâinile peste voi, alături de mâna Mea. Ei sunt veniți de la începutul Meu cu Verginica. Lucrați întreit. Ei sunt cu Verginica, nedespărțiți de atunci și până acum. Lucrați apa cea vie, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

29 iunie/12 iulie 1990

Domnul încurajează strigarea către cer a celor trei fii unși ai Săi.

... Cei trei fii unși, mergeți înainte cu rugăciunea și fiți precauți. Vă dau cuvânt să lucrați cu pas puternic. Pomeniți-i pe vii și pe morți, că pomenirea aceasta va fi vie în curând. Pomeniți-i pe toți copiii lucrării lui Dumnezeu din poporul Meu. Aveți grijă să cereți peste toată forfota aceasta domolire de la Dumnezeu. Binecuvântați să fiți, și nici o frică să nu aveți. Lucrați cu putere, căci hăinuța pe care v-am dat-o nu o are nimeni.

6/19 iulie 1990

Încurcarea limbilor. Ocrotirea locului ales de Dumnezeu.

... Tată, pe timp ce trece va fi la fel ca la turnul Babilonului. Toate limbile vor să fie ceva și nu se mai înțeleg. E ca un amnar care scapără mereu să se aprindă.

... Preotul de aici Mi-a hrănit primul trupușor al lucrării Mele de azi, și apoi a prins ură pe poporul Meu și a pus miliția să cerceteze, dar Eu n-am lăsat. Tată, răutatea lumii e la culme, și trebuie să vă ocrotesc. Acum, preotul nici bisericuța nu o mai iubește și nici slujba nu mai e în stare s-o mai facă.

... Tată, e la fel cum ai avea ceva bun. E ca un pepene pe care-l ții pitit, și când Eu l-oi tăia, dau la toți câte o feliuță, dar atunci când l-oi tăia Eu, căci acest pepene e mare și e puternic pentru cei ce vor rămâne.

Cine urăște acest loc, nu va rămâne.

7/20 iulie 1990

Cei așezați de Domnul sunt îndemnați la rugăciune.

... Tot cerul așteaptă bunul sfârșit al acestui început. De aceea v-am dat să-i scrieți pe toți, din toate colțurile, și să fie pomeniți de voi aici, și să aibă toți părticică. Cum te duci și treci pe la miruit, așa vor lua toți creștinii Mei din bunul cel de aici.

... Tinerelule, ți-am dat două nume: numele proorocului Ilie, pe care-l porți, și numele sfântului ierarh Ioan, ca să ai putere în ceea ce faci, să ai de la ei putere și ajutor.

10/23 iulie 1990

Culegerea celor credincioși.

... Adevăr grăiesc că îi adun deoparte pe cei ce iubesc pe Dumnezeu și dau foc pământului și la cei ce nu ascultă.

16/29 iulie 1990

Proorocie împlinită: poporul creștin a fost ocrotit.

... Când am văzut că nu se mai poate face nimic, căci voia conducătorul României să facă nimicire peste poporul Meu și peste locașul Meu și al cuvântului Meu, gata, i-am rupt piedica vieții și l-am scos afară. Așa voi face cu toți dușmanii acestei lucrări.

12/25 august 1990

Cei credincioși să fie strâns uniți pentru a fi așezați moștenitori pe pământul spălat.

... Vă voi alege cum alege cineva grâul de neghină. Neghina e neghină, nu are preț.

Vine oful, vine încheierea veacului. Îmi trebuie și Mie o mână de popor pentru încheierea veacului.

Poporul Meu, fii strâns unit într-o inimă și într-un gând. Ascultarea pe care v-o cer este o punte de trecere. Turma aceasta pe care o pregătesc va moșteni pământul după spălare, va fi grădina Edenului. Pe Mine M-au așteptat piroanele în mâini și în picioare, dar pe voi vă așteaptă coronița, și, la nunta Mea cu voi, tot cerul.

Nici un iubitor de foc *(fumătorii, n.r.)* să nu creadă că nu i se plătește cu focul.

20 august/2 septembrie 1990

Scoaterea de sub taină a lucrării cuvântului.

... Pe timp ce trece voi lucra cu dibăcie să scot fântâna Mea de miere la iveală și la lumină și să-i ospătez din ea pe cei care mai vor și mai prețuiesc.

25 august/7 septembrie 1990

Ocrotirea celor credincioși. Curățirea României. Făgăduință pentru vremea împlinirilor. Vestirea alesului Domnului, Irineu.

... O, tată, tată, în București se va aprinde primul foc, dar de voi nu se va atinge. O inimă dacă am într-un loc, voi ocroti tot locul.

... Să vedem ce vor răspunde cei ce Mi-au murdărit-o pe România Mea, țară sfântă și iubită de Dumnezeu. O, așa murdărie se spală numai cu foc și cu sânge. Eu vreau să nu se mai facă vărsare de sânge. Eu vreau, dar oamenii nu vor.

... Pe acest măr pe care l-am adus la voi îl țin la copt până va fi bun de mâncat. Când va fi toamna Mea și s-or coace merele Mele și strugurii Mei, atunci îi adun pe toți ai Mei și le dau fructele Mele coapte.

Uitați-vă cum trec zilele. Trebuie să vină acela care Mă vrea pe Mine. O săptămână, o lună, și cât de mult de va mai fi, să știu că a fost el pus pe scaunul României. Dar va veni veacul poporului Meu, și va fi. Cereți, că și Eu cer.

... Cine bea din această fântână, aceia vor fi ai Mei, și în curând vor vedea toți ce face Dumnezeu cu ei.

... Nu vreau să dau la nimeni acum din mărul acesta, pentru că nu e copt. Să spunem tuturor că nu e nimic, că degeaba caută, că nu e nimic.

... Și vine vremea pentru ceea ce am aici să fie cunoscut, să iasă la lumină, dar pe timp ce trece. O să vină vremea să lucrați și să strigați fără frică. Pe tot poporul îl iubește Dumnezeu și caută să-l hrănească, dar fiecare să stea la rândul lui și să aștepte hrana cum le-o dă Dumnezeu.

Am aici pe cineva de mare preț, pe cineva care prețuiește conducerea Mea, lucrarea Mea, cu toată inima. Iată, îi dau cuvânt și ajutor puternic, că vreau să-l sui la înălțime, ca să-Mi poată împlini dorința Mea prin cuvântul Meu și să-Mi poată ridica biserica pe piatră. O, de aceea am tăiat Eu firul vieții celui fără Dumnezeu. Acolo voia el să-l bage pe poporul lui Dumnezeu, și acolo a intrat el.

26 august/8 septembrie 1990

Anunțarea pedepselor pentru toți împotrivitorii planului Domnului și ai unsului Său, regele Mihai.

... Mai vin măceluri, pentru că sunt mulți care stau împotriva împlinirii planului Meu și a voinței Mele. Dacă s-ar duce cu mulțimea și l-ar lua în brațe pe regele lor și l-ar pune în scaunul lui, aș face minune și aș opri râul ce dă să curgă, dar sunt mulți care stau contra, și vă spun că pe toți îi nimicesc.

25 septembrie/8 octombrie 1990

Domnul vestește din nou misiunea alesului Său, Irineu.

... Am ceva scump și de mare preț peste voi. Îl păstrez până într-o zi. Am un măr poleit cu aur. Îl țin la cuptor să se coacă, să se facă bun, să dau câte o fărâmiță din el, și miere va fi pentru fiecare.

... Tată, voința Mea este să lucrăm în așa fel ca să ies deasupra cu lucrarea Mea și să plutească ea deasupra ca untdelemnul și să fie văzută și știută și s-o ajut pe România.

România Mea cea sfântă a fost condusă de conducători sfinți și viteji, care L-au iubit pe Dumnezeu. Acum a avut parte de conducători care Mi-au murdărit-o. E ca o haină de petrolist, mânjită de păcură. Am s-o trec prin foc să se curățească.

Voiesc, și trebuie să împlinesc să-l aduc pe conducătorul care-L vrea pe Dumnezeu, și să pun conducător peste bisericuță pe placul Meu. Lumea nu știe ce grăiesc Eu, dar să știți că va auzi, și va ieși cuvântul Meu să fie cunoscut. Atunci multă lume va răspunde: *„N-am știut, Doamne, că Tu ai lucrat!“.*

Iată, stau cu tine de vorbă, fiule slujitor, și vreau să te pun la înălțime cerească. Voința Mea este să fii la înălțime și pe pământ, să-Mi conduci biserica pe voia Mea.

... Cum este icoana picturii unei biserici cu ctitorii care au zidit-o și care au venit la cer, așa veți fi cu ceea ce lucrați aici, cu mărul cel scump pe care vi l-am dat să-l lucrați și să gustați din el și să-l păstrați ascuns. Fiule slujitor care ai fost

trimis la Ierusalimul patimilor Mele! De aceea ai mers pe unde ai mers, ca să capeţi ce trebuie să ai şi să ştii, ca să te pun conducător peste tot cultul bisericesc. Dumnezeu a avut voinţa Sa în tot pasul tău. Fiule, să nu Mă scoţi afară din inimioară, să nu te desparţi de lucrarea Mea, că vei fi la înălţime cu ea, dar aşa cum ştie Dumnezeu să lucreze. Eu voiesc să iei locul patriarhului, şi ceea ce voiesc Eu, se va împlini.

27 septembrie/10 octombrie 1990

Proorocie asupra tineretului depărtat de Dumnezeu, păcat plătit cu vărsare de sânge.

... Se mai lucrează undeva ceea ce se lucrează aici, dar acolo Eu nu M-am dus să-i împuternicesc.

... Tot tineretul care e împotrivă şi nu-l vrea pe conducătorul României pe care-l vrea Dumnezeu, acel tineret va plăti cu sângele vărsat vina aceasta. Tot ce grăieşte Dumnezeu se va împlini.

15/28 octombrie 1990

Îndemn la rugăciune pentru vrăjmaşi. Masa nunţii Mirelui ceresc.

... Adunaţi, tată, toate vreascurile tuturor clevetitorilor şi ale împotrivitorilor şi ale celor ce vă urăsc şi vă grăiesc pe voi de rău, că sunt vreascuri. Puneţi-le pe focul pe care-l lucraţi, ca să se coacă mărul. Aceasta Îmi este aşteptarea: coacerea mărului.

... Fiţi atenţi la cuvântul ceresc, care aduce de veste că timpul se grăbeşte ca să vină binele pentru cei buni, şi răul pentru cei răi, iar această hrană voi lucra să ajungă la lumină ca să vadă şi cei ce n-au crezut, şi toţi aceştia vor fi spălaţi de pe pământ, căci masa Mirelui e gata, dar mesenii nu sunt gata, şi trebuie să alergăm după ei.

16/29 octombrie 1990

Domnul Îşi arată durerea, dar şi pedeapsa peste cei ce împiedică venirea în România a regelui ei.

... Prin această pregătire vreau să te deosebesc de lume, să n-ai nimic legat cu lumea, să-ţi fie gândul numai să-L bucuri pe Dumnezeu şi pe aproapele, şi hrana să-ţi fie curată, nu cu boldul cărnii. Carnea e pierzare de suflet. Eu nu M-am hrănit cu carne. Tată, păstraţi-vă curaţi.

... Eu, pe pământ cât am stat, am hrănit popoarele şi pe Mine cu peşte. Să ştiţi că nu tot peştele se mănâncă.

... Dacă Eu sunt Fiul lui Dumnezeu şi am avut pregătirea, trebuie să treci şi tu această pregătire; nu prin chinul prin care am trecut Eu, ci prin viaţă sfântă, ca Mine.

... A venit şi regele României să vadă şi el România, şi a pus mâna pe el să-l aresteze. Dar cine a pus mâna pe el, îl voi băga în arestare. Stai, că vine poporul lui Dumnezeu şi le va pune capăt. Vine aceea pe care am luat-o de pe pământ. Vine Verginica, trâmbiţa lui Dumnezeu; vine într-o mână cu sabia, şi într-o mână cu pecetea.

12/25 decembrie 1990

Domnul întăreşte binecuvântarea celor trei fii unşi. Promisiune de la Domnul pentru ieşirea deasupra a cuvântului Său tainic. Domnul mângâie şi plânge soarta dureroasă a României; prooroceşte semne pentru întărirea credinţei.

... Cei trei fii unşi de Mine, v-am dat cuvânt să lucraţi cu putere. Lucraţi cu cuvânt curat, cu inimi curate, cu glasuri curate şi binecuvântate. Binecuvântaţi să fiţi.

... Acest cuvânt dumnezeiesc îl va asculta şi regele şi patriarhia. Lucrez cu tact, şi va veni la putere acela pe care l-au întors înapoi şi nu l-au lăsat să intre să aprindă o lumânare la mormântul neamului său. Era cât pe aici să-l bage şi la închisoare. De acum încolo, toţi cei buni vor primi semne spre bine, iar cei răi, semne spre rău. Toţi caută semne ca să se încreadă, şi vor vedea că semne le dau, semne spre spaimă, semne spre usturimea celor ce vor semne, iar cu voi voi lucra semne de întărire ca să întăriţi inimile şi pasul şi să mergeţi înainte cu Mine şi cu ceea ce lucraţi, ca să răzbească lumina şi bucuria cea veşnică peste cei ce vor lua calea luminii. Rămâneţi împuterniciţi şi încredinţaţi, căci suntem lângă vârf.

... O, Românie, Românie, cum te păcălise satan, de mergeai pe drumul întunericului, tu, ţară sfântă şi iubită de Dumnezeu! Nici nu ştii câte bisericuţe ai pierdut de când te-ai unit cu satan. Am să scutur pământul României de toată pleava lui satan şi am să-l fac curat şi vrednic.

Românie, Românie, te întreabă Dumnezeu, de ce plângi? Ce te-a cuprins? Tată, tată, te-au cuprins durerile lui Dumnezeu. O, Românie, de ce nu ţi-ai dat seama că tu ai fost ţară sfântă şi iubită de Dumnezeu? Sângele de român e scump şi preţuit de Dumnezeu. O, Românie, Românie, de ce, tată, de ce te-ai lăsat înşelată de această tiranie? De ce ai stat să te tăvălească în aşa murdărie? Dumnezeu este Părintele tău, şi tu de ce te-ai lăsat condusă pe drumul întunericului, de nu voiai să-ţi mai arunci privirea spre Mine? Mai era un pas şi cădeai în râpa fără fund. Dar iată, Dumnezeu a sărit ca ars de durere şi Şi-a întins mâna Sa puternică şi a dat de râpa fără fund răul şi vrăjmăşia cea din tine.

17/30 decembrie 1990

1991

Vestirea Noului Ierusalim în chip văzut pe pământul român.

... Şi voi aduce Noul Ierusalim şi Noul Canaan, şi toţi vor trăi viaţă fericită sub conducere dumnezeiască. Veţi vedea mari minuni, veţi vedea îngeri şi feţe cereşti dând slavă Preasfintei Treimi, împreună cu cei curaţi de pe pământ.

23 decembrie 1990/5 ianuarie 1991

Poporul şovăitor îndurerează pe Domnul.

... Poporule al Meu, copiii Mei fără minte şi corconiţi! Cum vreţi să fiu Părinte bun şi cu milă, să vă fac pregătirea pentru sânul fericirii? M-aţi bucurat numai atunci, de M-aţi făcut să vă scriu în cartea Mea. Un pic de iubire făţarnică Mi-aţi dat atunci. Şi acum, când M-am hotărât cu tot cerul să vă fac fericiţi, v-aţi întors cu vrăjmăşie şi cu ură pe binele vostru. Dumnezeu Şi-a arătat iubirea Sa faţă de popor, dar tu, poporule, cu ce-Mi plăteşti?

O, tată, tată, cu durere grăiesc către cei ce-Mi fac dureri.

17/30 ianuarie 1991

Vestire pentru pedeapsă peste popoarele fără Dumnezeu, dar şi peste România dacă ea nu va aduce pe regele ei.

... Iată ce s-a întâmplat în locul Ierusalimului Meu cel vechi, unde a fost locul cel sfânt, unde a fost lumea care M-a pus pe cruce. O, dacă aş fi coborât acum acolo, şi acum M-ar fi pus pe cruce din nou. De aceea am venit aici la voi.

Fiilor, strigă toţi terminarea şi liniştirea răului, dar să vedeţi că se începe încăierarea şi în celelalte ţări. O iau roată,

roată, şi pe România o las la mijloc, dar de nu-l va primi pe conducătorul ei, care trebuie să vină pe voia lui Dumnezeu, o voi trece şi pe România prin dureri, prin sânge şi măcel. Ce am aici, nu se lipeşte nimic de ce am Eu aici.

24 ianuarie/6 februarie 1991

Îndemn la rugăciune pentru izbăvire.

... Strigaţi cu inimi fierbinţi să se limpezească bine burniţa, să vină soarele dreptăţii şi al libertăţii, să vină mângâierea şi să vă puteţi pregăti fără frică, să vină conducătorul pe care-l vrea Dumnezeu.

19 februarie/4 martie 1991

Se aşteaptă popor pregătit cu post şi rugăciune. Vestirea peste biserică a alesului Irineu şi îndemnuri către preoţi, să poarte chipul Domnului, păr lung şi barbă, ca şi Domnul lor.

... Dacă ar şti poporul Meu ce am pregătit Eu pentru el, nu i-ar mai trebui nimic; ar sta într-o veghe până M-ar vedea venind. Eu sunt Cel ce am întins mâinile pe cruce. În Duh sunt. Hrana Mea a fost mai mult postul. Cine ştia când Mă răzbea foamea? Aveam mulţime de popor care se ţinea după Mine şi pe cel mai înalt munte. Dacă Eu nu mâncam o săptămână, nu mâncau nici ei. Tare aş vrea să am şi acum aşa popor.

... Am aici un cuibuşor de copii cu care lucrez ceva scump. Cuvântul Meu lucrează peste ei. Am cu ei o inimioară de slujitor pe care l-am purtat pe cârca Mea. N-a voit mărire pământească, dar i-am spus să Mă ajute. O, fiule Irineu, te voi face şi mai mare.

... Am dat cuvânt la toţi preoţii să-şi lase părul lung şi barbă şi să scoată scaunele din biserică. Măicuţa Mea are răni în genunchi, şi tu stai două ore în biserică şi îţi pui pernuţă sub genunchi.

... Aceasta este lucrarea dumnezeiască. Cine o cunoaşte şi nu crede în ea, Eu nu ştiu ce va răspunde acela când voi ieşi cu lucrarea Mea ca s-o ştie toată România.

20 aprilie/3 mai 1991

Vestirea zidirii chivotului Sfintei Sfintelor.

... Copilaşii Mei, lucraţi cu îmbărbătare şi nădejde. Eu sunt cu voi şi între voi. Fiţi cu inimile înflăcărate de iubire dumnezeiască şi nu daţi voie la nici un gram satanicesc să vă strice liniştea. Eu voi lucra rapid şi voi ieşi la lumină şi la văzul tuturor cu viaţa şi cu munca voastră care a fost împroşcată şi batjocorită şi pândită. Va pune Dumnezeu stăvilar şi oprire la toate, şi toţi cei ce au batjocorit vor face ochii mari şi se vor căi şi vor ajunge cu frunţile la degetele picioarelor şi vor vedea ce face Dumnezeu cu voi. Voi lucra pentru voi Eu, Cel ce grăiesc. Voi lucra cu putere şi cu grabă să ridicăm locaş de închinăciune şi de rugăciune.

2/15 iunie 1991

Maica Domnului, ocrotitoare peste România.

... Românie, Românie, ţară iubită de Dumnezeu! Eşti iubită, şi de aceea am pus-o pe Măicuţa Mea ocrotitoarea ta, dar eşti plină de lume rea, care a trăit o viaţă fără Dumnezeu, şi în curând voi începe curăţirea şi voi rade pământul de tot gunoiul lui satan, să rămână pământul curat, moştenit de cei curaţi.

10/23 iulie 1991

Întărire peste ucenici şi vestire pentru curăţirea pământului.

... Copiilor, haideţi la masă cu Dumnezeu! Voi să nu vă lăsaţi înşelaţi de ispitele lumii. Este gata să intre pământul la tuns şi să fie ras de toată murdăria comunistă.

1/14 octombrie 1991

Domnul anunţă izbăvirea poporului şi slava lui, şi căinţa celor ce L-au părăsit.

... Fii atent, copilul Meu, că în curând nu vei mai avea împotrivitori şi toţi te vor îmbrăţişa. Veţi vedea curând că Dumnezeu va ieşi la lumină, iar cei ce Mi-au întors spatele se vor căi.

8/21 noiembrie 1991

România, ţara sfântă, ţara slavei Noului Ierusalim.

... Pe timp ce trece, ce este al Meu se va bucura pe veci, iar toţi cei ce se aşează împotrivă şi nu le convine pregătirea pe voia lui Dumnezeu, nici pe pământul României nu vor mai sta. Se va spăla totul. România va fi ţară sfântă, va fi Noul Ierusalim. În România va străluci scaunul de judecată. Voi lucra ca în toată România să se respecte sărbătorile pe calendarul românesc. Sunteţi români şi nu germani. Nu ştie nimeni, decât Dumnezeu, că acela care a făcut această schimbare este în focul iadului. De atâta timp, de la această schimbare şi până acum, toate sărbătorile româneşti se calcă în picioare şi sunt ţinute pe stilul nou, dar nici acelea nu se mai ţin.

10/23 decembrie 1991

1992

Anunţarea luminii locaşului Noului Ierusalim peste mulţi. Îmblânzirea sau pedepsirea împotrivitorilor.

... Să se ştie că locaşul sfânt al Noului Ierusalim va trezi multe suflete la lumină şi la înviere, şi de aceea s-au aşezat mulţi împotriva lucrării Mele, dar împotrivirea lor va fi ca frunza pe apă. Voi face semne şi dureri pe fiecare cap al împotrivitorilor. Nu voi mai fi bun cu cei răi. Nu vă fie teamă. Eu sunt Iisus Biruitorul.

3/16 februarie 1992

Îndemn pentru aducerea regelui Mihai şi duh de pocăinţă peste cârmuirea bisericii lumii.

... Şi până nu va veni acela care va lucra pe voia lui Dumnezeu şi o va aduce pe România la lumină, nu Mă voi astâmpăra.

... O, sinedriule de acum, te-am mai ţinut la cârma bisericii, dar te-am ţinut ca să fii al lui Dumnezeu pe veci, şi să nu te aşezi împotrivă. Vrei să fii ca sinedriul care M-a pus pe cruce în Ierusalimul cel vechi?

12/25 februarie 1992

Milostenia să fie dată la cei credincioşi.

... Nu daţi milă beţivilor, curvarilor, fumătorilor şi celor ce-L hulesc pe Dumnezeu prin fărădelegi. Daţi milă şi celor din lume, dar numai celor care mai ascultă şi mai primesc cuvântul lui Dumnezeu.

19 iunie/2 iulie 1992

Domnul dă gând bun celor buni.

... Dumnezeu nu dă celor răi gândul şi îndemnul cel bun, pentru că le cunoaşte inimile neprimitoare şi neîmplinitoare. Dumnezeu dă celor buni gândul bun, căci îi cunoaşte.

24 iunie/7 iulie 1992

Necredinţa mai-marilor bisericii lumii.

... O, de aş slobozi şi mort din mormânt să vină să spună, lumea nu l-ar crede şi ar tăbărî pe el. Vă spun cuvânt, că dacă aş coborî acum pe pământ, ar tăbărî lumea şi preoţii pe Mine şi M-ar pune pe cruce din nou. Le cunosc tot adâncul, şi altă cale n-am cu această lume, decât să grăbesc curăţirea pământului.

20 iulie/2 august 1992

Îndemn la credinţă şi la umilinţă.

... Cine nu primeşte viaţa pe care o cere Dumnezeu, şi nici chipul după asemănarea Mea, pe acela nu-l voi cunoaşte că este al Meu şi nu va avea parte de Mine şi de casa Tatălui Meu.

... Dumnezeu nu a căutat scriitor iscusit şi învăţat. Eu caut la inimi simple şi cu umilinţă şi cu smerenie şi cu ascultare.

2/15 august 1992

Omul lumesc şi omul duhovnicesc.

... Ce este al Meu nu trebuie să se frământe să priceapă ceea ce vine. Lăsaţi lumea să se priceapă pentru ceea ce vine, iar cel ce este al Meu, să se priceapă la ceea ce are de împlinit.

21 august/3 septembrie 1992

Îndemn la hrană curată, fără carne, pentru pregătirea venirii mântuirii pe pământ.

... Iată, anunţ lumea. Cine are urechi de auzit, să audă: cine nu se desparte de carne în viaţa pământească, nu va avea parte de sânul dumnezeiesc şi nu va intra la masa cerească, întinsă în aşteptarea moştenitorilor, căci a venit vremea pregătirii începutului şi sfârşitului.

24 septembrie/7 octombrie 1992

Descoperirea înverşunatei necredinţe a arhiereului Vasile Târgovişteanul faţă de cuvântul şi de poporul Domnului.

... Şi mai grăieşte Dumnezeu despre episcopul lumii din cetatea Târgovişte: n-a fost al Meu, nu M-a ajutat pe Mine, Dumnezeu, cu nimic. Nu M-a ascultat cu nimic, nu M-a cunoscut, nu M-a primit cu nimic. N-a primit. Am fost luat în batjocură pentru el. A aplecat urechea la planurile şi bârfele lumeşti. A fost episcopul lumii, a fost oaie îmbrăcată în piele de lup. Ar fi mâncat oile lui Dumnezeu, aşa ură are el pe oile Mele, pe poporul Meu cel sfânt. Râde de Mine, râde de poporul Meu. O, dar Eu vă spun: râde de el; de el şi de turma lui, căci turma Mea e a Mea.

1/14 octombrie 1992

1993

Stârpirea nelegiuirilor.

... Am să dau o zguduire să pice ca poamele din pom toate construcţiile nelegiuiţilor în care se face nelegiuire. Voi arăta Eu, Domnul, că Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul.

2/15 februarie 1993

Lucrarea ucenicilor pentru biruinţă cerească.

Voi arăta semne şi minuni prin voi, mânuţa Mea de copii, că veţi fi flacără de foc şi armă cu două tăişuri cu care voi cuceri tot pământul. Nu vă temeţi, tată, de nimic, că sunteţi clădiţi pe stânca Golgotei, care nu se va prăbuşi în veci. Dar stânca nelegiuirii e gata să se prăbuşească, să se prefacă în praf şi în cenuşă.

14/27 iunie 1993

Preoţimea fără roade trebuie trezită. Întărirea alesului Domnului, Irineu.

... Aţi intrat în războiul de ţesut, să vă ţeseţi hăinuţe care vă trebuie de intrare, dar să ţeseţi cu mare atenţie, să fie curată cămăşuţa, fără nici o pată, şi să ştiţi că Dumnezeu este croitorul, nu altul. El le croieşte şi le coase pe măsura fiecăruia. Duhovniceşte grăieşte Dumnezeu.

... Această preoţime de astăzi este vrednică de tăiere şi de ardere în foc, ca smochinul fără roade. Cei ce n-au suferit pe pământ, vor avea de suferit în veci.

... Irineu, nume mare şi plăcut lui Dumnezeu! Numele şi viaţa ta sunt scrise în cartea Mea. Nu te teme de praful nelegiuirii. Nu te teme de necredincioşi.

1/14 iulie 1993

Cei din urmă lucrează cu cei dintâi. Ţinuta lumii din biserici şi a preoţilor ei cheamă pedeapsa.

... Am nişte copii mititei care M-au ascultat în urmă, şi le-am făcut pregătirea cu cei dintâi, şi aşa lucrează cerul pe pământ, şi pământul cu cerul în vremea zilelor voastre, copiii Mei cei mititei, cei care aţi fost din cei veniţi în urmă.

... Vă dau cuvânt de ştire că voi coborî îngeri din cer cu făclie aprinsă şi va pune foc la toate capetele goale ale femeilor, că nu se mai ştie care e femeie şi care e fecioară. Şi preoţimea care nu conduce poporul spre mântuire va arde în uşa altarului, şi le va ieşi sufletul prin flăcări.

7/20 iulie 1993

Poporul Noului Ierusalim, ales pentru curăţirea pământului.

... Nu te teme, Noule Ierusalime! Dacă nu te iubesc vecinii, te iubesc străinii, căci slava lui Dumnezeu va fi în tine, şi tu vei fi curăţirea şi cucerirea. Nimeni nu ştie minunile şi semnele pe care le voi face aici.

... Grăiesc către iubitorii Mei: alegeţi-vă, tată, şi deosebiţi-vă, că veţi fi aleşii Mei şi iubiţii Mei, că iubirea de Dumnezeu vă alege singură.

14/27 iulie 1993

Lumea va fi curățată cu mânie de păcatul lăcomiei.

... Dar o să vedeți cu ochii că lumii întregi îi voi face curățire forțată, că nu va mai vedea și nu va mai avea cărnica și mâncărică bună, porc de tăiat și pasăre de ouat și de tăiat și văcuță să mulgă. Și peștii din ape vor pieri, până și toate viețuitoarele care se târăsc pe pământ.

5/18 septembrie 1993

Îndemn pentru ținuta portului creștinesc și pentru hrană curată.

... Poporule, te strig la fericire și te rog cu cuvântul dulce, de Părinte, și orice ți-aș spune, nu-ți place de Mine, nu-ți place să fii ca Mine, să-ți lași părul și mustața și barba, să mănânci ce mănânc și Eu cu tot cerul Meu. Acum este ultimul timp al veacului de pe urmă; s-a ajuns la capăt, și trebuie să trăiești cum au trăit cei din primul veac, să mănânci legume din grădina ta și fructe din pomii tăi. Așa se trăiește acum dacă vrei să trăiești în veci, dacă vrei să te trec puntea și ușulița cea strâmtă.

... Dacă nu vă găsesc deosebiți de lume întru toate, dacă nu vă găsesc întru chipul și asemănarea lui Dumnezeu, nu vă pot cunoaște că sunteți ai Mei.

28 septembrie/11 octombrie 1993

Ascultarea cerințelor Domnului aduce izbăvirea împlinitorilor.

... Lăsați-vă conduși de Dumnezeu. Fiilor, zahărul este spurcat. Îl spurcă producătorii, nu-l lasă curat cum îl scot din semințele din care se fabrică. Îl amestecă cu tot felul de oase pe care le adună de pe fața pământului, de la tot felul de animale. Păi de ce v-am dat oprirea de la toate? Ca să vă țin curați, fiilor, curați pentru Mine și pentru veacul ce vine.

Încep veacul cu voi. Legumele din grădină și fructele din pom și pâinea, aceasta să vă fie hrana vieții de vreți să fiți ai Mei. De vreți să fiți fiii fericirii cu Mine, munciți așa un moment, că e gata. Această hrană e curată. Ea vă face ușuliță la masa bunătăților, la viața și lumina cea neapropiată.

2/15 noiembrie 1993

Lipsa vieții mântuitoare aduce nepăsare și plată după faptă.

... Of, dacă ați ști și ați vedea locul și osânda celor ce au dus pe România pe calea pierzării, de nu mai am ce alege din această lume! Nu se mai poate aduce la starea cea bună, așa de grea este pentru această lume viața mântuirii. Parcă le-aș pune în spinare o piatră de moară și nu se mai pot mișca cu ea.

29 noiembrie/12 decembrie 1993

1994

Faptele desfrânării cheamă foc din cer pentru curățirea pământului.

... Pe ușulița cea strâmtă nu vor încăpea cei cu viața lumii de azi. Viața lumii de azi e ca aceea a Sodomei și a Gomorei, și din pricina aceasta, nu va mai avea Dumnezeu cu ce curăți pământul, decât cu foc și cu pucioasă din cer. Aceeași curățire va fi și pentru pământul de azi și pentru murdăria de pe el.

27 ianuarie/9 februarie 1994

Durerea Domnului pentru necredința celor nepăsători.

... Orice trup care nu are pregătirea pe care o cere Dumnezeu va rămâne pradă focului cel mistuitor. Adevăr grăiește Dumnezeu, și Dumnezeu grăiește aici din mare durere, și cine crede, să creadă că se vor împlini, iar neîncrezătorii și bârfitorii vor rămâne pradă focului cel mistuitor, pentru că pământul acesta este la fel cu cel al Sodomei și al Gomorei, plin de murdăria satanicească, și nu se poate curăța decât prin foc mistuitor, să ardă tot, să rămână pământul curat ca o oală nouă.

14/27 februarie 1994

Înnoirea pământului și biruirea lui satana.

... Adevărul grăiesc că e gata să se înlocuiască știința pământească cu știința cerească. E gata să se înlocuiască pământul murdar cu pământul curat. E gata căderea și pieirea lui satana, cu tot ce este al lui.

28 martie/10 aprilie 1994

Preoții au vină pentru nepăzirea celor sfinte.

... Of, vai vouă, preoților de azi care nu mai prețuiți sfintele Taine și le dați nelegiuiților de azi, care trăiesc în nelegiuire și desfrâu. Aceștia nu trebuie să se atingă nici de anafură și nici de nimic din sfințenia dumnezeiască, de focul care-i arde pe cei ce se ating cu nevrednicie de cele sfinte.

18 aprilie/1 mai 1994

Viața veșnică și lucrătoare pe pământ a sfintei Virginia.

... Acum va ieși la iveală ce a avut Însuși Dumnezeul Cel viu acolo unde a trăit ea, iar ea va trăi în veci, pentru că a fost și este și va fi prooroc al Domnului, prin care s-a lucrat și se lucrează și astăzi lucrarea mântuirii. Verginica a fost și este și astăzi și în veac trâmbița lucrării lui Dumnezeu, lucrarea mântuirii, dar trâmbița Domnului va avea grijă și milă de cei ce au primit și au prețuit lucrarea Domnului, și pe aceia îi va scoate la lumină, iar pe cei ce n-au primit lucrarea nu-i va cunoaște.

16/29 mai 1994

Încurajarea alesului Domnului, Irineu. Proorocie pentru regele Mihai. Lumina Noului Ierusalim.

... Irineu, copilul Meu, nu te pierde, tată. Nu te pierde nici cu firea, nici cu viața, nici cu nădejdea. Tu ești al Meu, ești unsul lui Dumnezeu, și îl va scoate Dumnezeu la lumină și pe regele Mihai. Ca o flacără de foc este de înflăcărată grija lui Dumnezeu ca să-i scoată la lumină pe cei ce au pus piatra de temelie Noului Ierusalim, tezaurului lui Dumnezeu.

5/18 iulie 1994

Durerea Domnului pentru lipsa de sfințenie a celor din mănăstiri.

... Cel mai mare amar și cea mai grea durere Îi fac lui Dumnezeu monahii din România, care erau bucuria și nădejdea cerului.

... O, inimioarele din monahiile de astăzi nu mai au deosebire de lume decât cu hăinuța, dar viața, purtarea și hrana e ca și lumea. Of, ce vrăjmași vede Dumnezeu în mănăstiri! Nici un fel de umilință sau de smerenie.

12/25 iunie 1994

PREFAȚĂ PENTRU PERIOADA LUCRĂRII CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU ÎNTRE ANII 1990 – 2005

«Poporul meu s-a rupt mereu, s-a dărâmat mereu şi nicidecum nu m-a ajutat să sap la această fântână a vremii de sfârşit... căci fântâna aceasta a fost pilda mea cu poporul cel de la început, cel de la mijloc, cel de mai încoace şi cel de la capătul drumului, adică de la izvor; căci am ajuns la izvor cu fiii cei mici care au mers până la izvor...» (citat din cuvântul sfintei Virginia, 2 iulie 1995).

Cel ce a fost purtat prin aceşti ani de cuvânt coborât din cer, poate rămâne surprins cum Dumnezeu este atât de aproape de poporul Său, încât faptele creştinilor sunt sursa nestăvilită a durerii care a devenit aluatul cuvântului Său, şi totuşi Domnul este ținut de oameni atât de departe de ei, prin cuvinte şi mai ales prin fapte ce îşi atrag moartea sufletelor şi a trupurilor.

Omul are istoria lui. A vrut şi Dumnezeu să aibă loc în istoria omului, şi chiar să fie El istoria omului, dar nu a putut-o înfăptui la timpul ei, ci aşa cum a găsit loc pe pământ, unde a vrut a pune iarăşi veşnicia, starea cea de la început când nu era moarte. Durerea Domnului poartă în ea neîmplinirea la timp a istoriei Lui. Drumul către un aşa luminiş prin pustiul deşertului roşu ar fi putut fi scurtat, aşa cum a fost de mult planul Domnului şi cu poporul Israel cel vechi. A trebuit însă Dumnezeu să urmeze istoria pe care I-a făcut-o Lui omul, cu prețul unei noi răstigniri, a Duhului Sfânt, Ființa Tatălui şi a Fiului, Care a suferit în sălaşurile Sale de pe pământ. Sfânta Virginia, cea purtătoare de Dumnezeu, a fost mutată la cer după ce a ispăşit prin mare suferință împotrivirea creştinilor şi răzvrătirea lor, având apoi să transmită cuvinte din cer alături de Domnul prin sora sa, Maria, despre care El spunea: *«Acest trup Îmi trebuie să ajung cu el până unde vreau Eu să ajung»* (22 august/4 septembrie1989).

Sfânta Virginia a continuat a călăuzi poporul rămas, cu nădejdea la cei puțini care s-au ales şi au rămas credincioşi, punându-se pe sine la temelia Noului Ierusalim. Chiar dacă acei creştini care au pribegit în perioada comunistă, şi care acum sunt numiți *„creştinii vechi“,* chiar dacă aceia au lungit aşteptarea Domnului, această istorie de durere poate să fie istoria fiecărui om care ajunge să-L cunoască în adevăr pe Dumnezeu acum, la vremea de sfârşit. Şi a ajuns Dumnezeu din treaptă în treaptă, din creştin în creştin, să înfăptuiască pe pământ starea omului de la început când el vorbea cu Dumnezeu în rai. Viața celor rămaşi credincioşi, călită prin încercările timpului, a fost pregătită de Dumnezeu pentru aşa menire: temelia unui nou început de viață cerească pe pământ fără să se opintească în ei înşişi, ci să regăsească şi să împlinească toată învățătura care s-a pierdut pe calea creştinismului şi tot ce a mai venit apoi spre împlinire de la Domnul.

Celorlalți, obişnuiți acum cu ea, sfânta Virginia le-a întins mâna prin sora sa, Maria, voind să-i conducă şi pe aceştia spre începutul care deja se desfăşura: Noul Ierusalim pe pământ. De aceea, aceste două fire de coborâre cerească au mers un timp în paralel (1990-1994), adeverindu-se unul pe celălalt: cel prin lelica Maria, şi cel prin sfânta Liturghie săvârşită în locaşurile de slujbă ale mănăstirii Noul Ierusalim, vreme în care cuvântul lui Dumnezeu este auzit şi scris. Sfânta Virginia a vrut prin nenumărate chemări să-i tragă pe cât mai mulți din cei care au ştiut-o a fi vasul Domnului, la vrednicia acestei taine de desăvârşire a lui Dumnezeu pe pământ: prezența Lui trup şi cuvânt. Ca şi Hristos, Care le-a promis ucenicilor pe Duhul Sfânt atunci când S-a înălțat la Tatăl, sfânta Virginia a plecat la ceruri ca să poată să facă mai mult pentru cei rămaşi, dezbrăcându-se de neputința trupului şi de răutatea celor care se numeau casnici ai acestei lucrări, şi lucrând înainte *«cu puterea Duhului Cel lucrător, aşa cum era scris»* (5/18 martie 1991). Ea le spunea celor de la ieslea cuvântului în 15/28 septembrie 1990: «*...cu voi am venit ca să pot peste poporul meu şi peste tot ceea ce voi avea să pot, că m-am dus în cerul sfânt pentru ca să pot să fac ce am de făcut acum [...]. Dacă nu mă duceam, nu veneam acum şi nu puteam acum, şi nu puteați nici voi dacă nu veneam».*

Cuvântul cuprins în această a treia parte a cărții este ceea ce a transmis Dumnezeu şi cerul Său prin noua aşezare de acum, aşa cum o numeşte Domnul, ieslea cuvântului sau grădinița cuvântului Domnului, care conține în ea sfânta Liturghie.

Primii ani sunt marcați de chemările sfintei Virginia către cei mai mulți creştini care au cunoscut-o dar au rămas risipiți în ale lor în diferite regiuni ale țării, pe care Domnul le-a numit *„cetăți“. «Fiecare cetate va avea o carte care va sta pe masă şi va mărturisi pentru sau împotriva acelei cetăți»* (17/30 noiembrie 1990). Ca şi până acum, dintre aceştia şi mai puțini s-au lăsat cuprinşi de această taină. Cei nou veniți în acest ceas al unsprezecelea, care s-au biruit pe ei înşişi lăsându-se biruiți de Dumnezeu, cei care au corespuns acestei pregătiri au primit ca şi

cei trecuți prin zăduful zilei același talant pentru care s-au lăsat tocmiți din nou, din cer: Iisus Hristos trup și cuvânt, venit din nou pe pământ să bea cu ucenicii Săi vinul cel nou întru împărăția Tatălui Său. Sfânta Virginia spunea: *«Aceasta este vremea să se așeze din nou împărăția lui Israel. Iată cea din urmă taină, cea mai așteptată! Toți proorocii, toți sfinții, toți lucrătorii și toată spița lui Dumnezeu laolaltă au așteptat să se așeze la loc împărăția lui Israel, dar numai acum este vremea. Toți cei din cer sunt în bucurie, căci ei așteaptă de mult să vadă această vreme, aceste zile, și iată, le văd venind».*

Domnul și sfânta Virginia au trâmbițat cuvinte din cer peste cetățile, locurile ce adună mai mulți creștini, dar și în chip restrâns, aducând la lumină întunericul în care ei s-au pierdut, și mereu chemându-i neobosit spre sfințenie.

În afară de vorbirea cu acest popor, au fost lăsate cuvinte din cer pentru cei care au avut (sau au) o misiune clară în poporul român sau în această lucrare de cuvânt. Pe toți a încercat Dumnezeu să-i tragă spre legea sfințeniei care aduce libertatea, spre o prietenie veșnică cu Hristos și nu numai de moment. Mulți prin darurile și harurile lăsate lor de Dumnezeu au fost chemați la mai mult, cu multă iubire și așteptare din partea cerului. Biserica Ortodoxă Română cu toată adunarea ierarhică a fost chemată în mod special de Domnul spre înnoire, spre a se întoarce acolo de unde L-a pierdut pe Dumnezeu. Au fost dezvăluite profeții și fapte actuale care se încearcă încă a fi îngropate în trecutul lor, arătând prin dezvăluirea lor că toate sunt scrise la Dumnezeu.

Alături de Domnul și Maica Sa și sfânta Virginia, Dumnezeu a înlesnit vorbirea din cer a sfinților și a unora din cei trecuți în cele nevăzute, spre învățătură de întărire și spre mărturie de dincolo de barierele morții a celor care au fost ca și noi oameni pe pământ. Nu cu voia omului se întâmplă aceasta, ci cu voia lui Dumnezeu, căci El este Cel ce le face și lor cale să grăiască atunci când vine în cuvânt. Nici nu este de mirare acest lucru atât de viu, petrecut deja pe masa sfintei Liturghii când trupurile celor uniți cu Domnul, vii sau adormiți, sunt prezente tainic pe sfântul disc prin fărâmițele numite de preot, căci așa a lăsat Dumnezeu a se întâmpla acolo unde El a putut pătrunde cu așezarea Sa. Mulți din răutate sau dintr-o superficială gândire au trecut aceste taine în rândul vorbirii cu morții, pentru care Saul și-a atras pedeapsă de la Dumnezeu. Dar la Noul Ierusalim nimic nu se petrece din voia omului, din chemarea lui, ci este chiar locul de primire a sfatului Domnului în zilele noastre, așa cum s-a întâmplat cu nenumărați sfinți care erau purtați să audă și să vadă din cele ce nu se văd, căci *«atunci când sfântul ajunge în cer, poate lucra mai presus de trup»* (9/22 martie 1997); *«Dacă toate rugăciunile bisericii vorbesc cu Domnul și cu sfinții, dar Domnul și sfinții să nu vorbească cu omul? Numai omul poate vorbi Domnului? Domnul nu poate vorbi omului? Eu pot mai mult ca omul, că Eu sunt Cuvântul din veac și până în veac»* (14/27 septembrie 1995).

Poate omul obișnuit s-ar entuziasma cu acestea ce înseamnă tainele lui Dumnezeu. Chiar mulți își doresc să treacă dincolo de porțile mănăstirii Noul Ierusalim sau să vrea să audă un glas sau să vadă vreo minune, și de aceea poate este de înțeles și o atitudine rezervată acum, a celor care dau să creadă, când au apărut ca ciupercile după ploaie atâția prooroci mincinoși. Dar să fie de înțeles după o sinceră privire a lucrurilor că cei ce își dau seama ce implică o astfel de chemare nu-și doresc minuni pentru ei, ci mai degrabă le simt ca pe o suferință, întrucât ele sunt pentru încredințarea celor puțini la iubire și credință. Cei ce s-au făcut părtași (purtători) tainelor lui Dumnezeu, poartă ca și Domnul durerea necredinței omului în cele ce nu se văd, așa cum a purtat-o sfântul Ilie. De aceea cei ce le văd n-ar mai vrea să le vadă, iar cei ce nu le văd se entuziasmează spre plăcerea duhului lor. Au văzut, au simțit și s-au minunat mii de oameni, martori fiind la atâtea coborâri ale Domnului, dar câți au rămas acum credincioși? Oamenii au minunile lor. Iar acum pentru Dumnezeu minunea este omul cel cu adevărat credincios Lui, omul sfânt prin viața lui.

«Iată, vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi.» (Iuda, 1/14)

Ucenicii

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 1990

Proorocie. Cuvântul Domnului către patriarhul Teoctist

Scoală-te din nou şi şezi în mijlocul bisericii! Iată, citeşte aici.

1. Miron
2. Nicodim
3. Iustinian
4. Iustin
5. Teoctist
6. Teoctist
7.

Ia aminte bine, că Eu aleg din nou Ierusalimul şi Mă voi îmbrăca în mantia răzbunării.

Şi tu, România Mea, Noul Meu Ierusalim, vei fi ca o cunună de mărire în mâna Domnului şi ca o diademă regală în mâna Dumnezeului tău, căci tu te vei chema: *„Întru tine am binevoit“*. Căci voi pune străjeri pe zidurile tale, care nici zi nici noapte nu vor tăcea.

Luminează-te, Ierusalime, că vine slava Domnului peste tine, iar peste pământ vine întunericul şi ceaţă peste popoare, dar peste tine Domnul răsare, şi regi vor umbla întru lumina ta şi noroade întru strălucirea ta. Soarele tău nu va mai asfinţi, căci în poporul tău vor fi numai drepţi, şi cel mai mic va fi cât o mie, cât un neam mare. Eu, Dumnezeu, am spus, şi am pus hotărâre ca la vreme să fiu împlinitor.

Românie, Ierusalimul Meu, voi face în tine minuni neaşteptate despre care nu s-a mai auzit. Iată-Mă. Întoarce-te spre Mine, că vin şi Mă unesc cu tine, şi voi pune peste tine păstori după inima Mea şi te voi învăţa să pricepi totul şi te voi numi *„Tronul Domnului“,* şi multe popoare vor veni după numele Meu.

Spală-te, România Mea, că Eu voi sălăşlui peste tine, şi te curăţă, că te strigă Creatorul tău. Nu te teme, că te voi aduna pe tine de la apus şi de la răsărit, şi pentru tine nimicesc Babilonul şi îţi croiesc mântuirea. Căpeteniile tale au murdărit altarul Meu, dar nu te teme, Israele nou, Regele lui Israel este Izbăvitorul tău.

Ia aminte, că trebuie să stai încă o dată pe scaunul bisericii, că te-am găsit potrivit să aşez prin tine pe cel de al şaptelea uns. Ia aminte bine, că s-au împlinit cei şaptezeci de ani de sub puterea fiarei roşii. Acum Eu aşez din nou Ierusalimul. Te-am adus a doua oară pe scaunul bisericii să-Mi pot aşeza vremurile aşa cum erau până la domnia fiarei roşii. Şi Îmi voi unge prin tine cu untdelemnul sfinţeniei pe cel de al şaptelea uns. Acela este de la Mine; întru acela binevoiesc. Peste el voi coborî legile Mele pe care Mi le-aţi stricat; cu el voi îndrepta iarăşi vremurile pe care Mi le-aţi schimbat, şi cu el voi netezi cărările şi voi îndrepta calea vieţii, ca să vină spre Mine poporul Meu cel orbit de nelegiuiri. Ia aminte, că ţi-l voi face cunoscut. Iată toiagul şi crucea biruinţei. Păstrează-le pentru ungerea acestui slujitor al Meu. Amin, amin, amin.

29 aprilie/12 mai 1990

Proorocie. Vestirea glasului Domnului

Iubiţii Mei, ia ascultaţi voi bine. Ştiţi voi în câte feluri Mi-e strigătul şi glasul? O, nu vă înspăimântaţi! Eu vreau să ştiţi ce face Domnul când e întristat şi mâniat.

Iubiţii Mei, o să auziţi de acum încolo glasul Meu cel de mânie când merge pe cer şi pe pământ. Eu vreau să-l cunoaşteţi, să nu vă fie vouă străin.

Ia fiţi atenţi să-Mi auziţi glasul Meu cel adevărat. Ia auziţi voi bine cum e glasul Meu când sunt întristat şi mâniat pentru pământul rău......

Lumea va muri de groază, dar voi să nu fiţi străini de aceasta. Voi trebuie să ştiţi şi să nu vă înspăimântaţi şi nici să vă întristaţi. Nu e pentru voi, iubiţii Mei. E pentru lume. Voi fiţi înţelepţi şi fiţi tari, că Domnul nu Se mânie pe voi. Şi dacă am venit şi v-am dat să auziţi şi să cunoaşteţi dinainte, e pentru că vă iubesc şi pentru că nu vreau să vă înspăimânt.

Să nu vă slăbească bărbăţia, să nu primiţi frica, fiindcă Eu sunt atunci, şi nici un rău nu veţi îndura voi. Staţi în iubire şi nu vă fie frică de Domnul. Îmbrăţişaţi mângâierea Mea cu gândurile voastre şi rămâneţi voi aşa cum ştie Domnul că sunteţi, în braţele mângâierilor Sale.

Lumea să se înspăimânte la glasul Meu, dar nu voi, iubiţii Mei, iubiţii Mei... Amin, amin, amin.

7/20 iulie 1990

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

-fragmente-

Toată făptura suspină după înviere.

Scrie, măi mămică, scrie, că nu e aşa de greu să-mi scrii cuvintele mele, că eu nu vin de flori-de-cuc la voi. Şi dacă nu voi avea loc în voi şi cu voi, veţi suferi toţi.

Toate sufletele şi duhurile suspină după înviere, şi suspinul lor vă tulbură pe voi şi voi nu vreţi să pricepeţi. V-a dat Dumnezeu pricepere şi duh puternic şi viaţă, să daţi la toată suflarea. Aşteaptă sufletele din iad lumina ce v-am dat-o pentru ei.

Ţineţi, mămică, legătura cu mine şi n-o rupeţi, ca să vă pot învăţa ce aveţi de făcut, că multe sunt de făcut. Nu rupeţi legătura mea cu voi în vremea slujirii ce o faceţi. Rămâneţi în ascultare, că toate sunt târzii şi puţin mai e şi venim într-ale noastre. Luaţi rostul cel bun de la ceea ce vă dau. Nu rupeţi

legătura cu mine. Eu am nevoie de voi, şi voi aveţi nevoie de mine, şi unii pe alţii să ne primim. Amin, amin, amin.

31 iulie/13 august 1990

Bucuria învierii peste toată făptura. Chemare la lucrul în ogorul Domnului.

Măi puii mei, în casa voastră au luat fiinţă zilele învierii de la Domnul. Sculele Israelului cel de demult doreau să vadă una din zilele acestea şi n-au văzut.

Scrie pe uşa voastră *„Înviere“.* Fug diavolii de acest cuvânt scris.

Eu vreau să te trezesc să-mi pregăteşti lucrarea mea cu voi, măi Mihaela mea, că de aceea te-am ţinut cu mine de când ţi-am trimis cuvânt să vii aproape de mine şi până m-am dus din trup. Aveţi atâtea de făcut, şi aveţi puterea dată, şi aveţi trecerea toată, dar lucraţi şi iar lucraţi, şi nu-mi ţineţi vremea voi pe loc, că plâng şi cei din iad, şi cei de pe pământ după înviere. Cerul e cu voi, şi e în voi, măi copiilor fără minte, că fără minte sunteţi. Aveţi voi timp de supărare când în casa şi în curtea voastră stau alaiuri cereşti şi soli cereşti, musafiri din cer şi cete de îngeri, care ţin diavolii departe, să plângă de mânia ce e pe ei când văd ei ce văd?

Azi e zi de înviere şi toate sunt fericite. Porumbeii păcii Domnului vă înconjoară trupuşoarele şi vă însoţesc în slujbele voastre. Cununiţe albe se joacă pe deasupra voastră şi aşteaptă împlinirile toate. Casa aceasta nu mai are altă menire. E cerul unit cu voi. Faceţi-vă ochii buni de văzut, că sunt lucruri mari de văzut.

Şi tu, Emilian al Mihaelei mele, fii mie stâlp de sprijin şi sol al păcii. Veghează de mă ajută pe mine, împlineşte lipsurile care mai sunt; întăreşte aici curajul spre lucrul cel bun şi te lasă în grija lui Dumnezeu, cu toate ale tale, că toate sunt spre slava lui Dumnezeu. Vreau să ardă aici focul Duhului Sfânt, focul credinţei şi al ascultării. Vreau să culegem via, măi mămică. Vreau să facem curăţenie pe pământ, şi vreau să fiţi străjeri plini de inimă, că nu mai are Dumnezeu pe cine Se bizui. Fiţi vrednici de ceea ce aveţi de împlinit, că nu mai are nimeni în cer nimic de făcut decât să vă stea alături şi să vă împuternicească trupurile şi inimile pentru săvârşirea tainei învierii cea mare. Bucuraţi-vă, şi luaţi aminte! că lucrurile sunt măreţe şi nu mai sunteţi ai voştri. Aplecaţi grumazul vostru sub puterea Domnului, ca să poată Domnul împlini cu voi învierea cea mare. Nu mă lăsaţi deoparte, că eu sunt tot timpul cu voi aici, în lucrul vostru.

O, de aţi vrea voi să fiţi atenţi mereu la mine s-ar scurta şi timpul şi veacul şi am sfârşi cu durerile. Eu sunt gata întru voi, dar treziţi-vă, şi cu pace să luaţi aminte. Amin, amin, amin.

4/17 august 1990

Cuvântul Domnului trebuie vestit cu tărie, spre rod bun şi înviere.

O, strig la tine, dar vreau să nu mai strig la tine. Vreau să te fac să-mi ţii tu calea. Vreau să-ţi aduc dorul de mine înapoi, în inima ta în care odinioară nu mai încăpea nimic decât glasul ceresc şi dorul ceresc. Dar nu vreau să te aplec, ci vreau să te simt aşteptându-mă, că tot timpul aveţi nevoie de mine. La voi în casă mai am acum locaş pe pământ, dar la voi în casă trebuie să fie curăţenie în inimi.

Nu da loc la reţineri, măi mămică. Scrie, mamă, ce-ţi spun eu! Scrie, măi Mihaela mea, şi vei vedea lanţuri căzând jos cu zgomot. Scrie, mamă, şi vei vedea soare răsărind. Scrie, şi vei vedea rod bun şi înviere. Şi dacă vei tăcea te vor ajunge păreri de rău, că eu te folosesc ca să te pot dărui cu rodul bucuriei cereşti pentru toate ranele pe care le-ai purtat cu inima ta mare ca să faci sufletele cele chemate să aibă înviere şi să facă pe oasele lor uscate carne şi vene şi viaţă veşnică. Deschide-le gura şi le toarnă apă în guriţă ca la puişorii cei bolnavi. Împlineşte-ţi datoria faţă de Domnul, ca să nu dai socoteală pentru neascultare. Iar cei ce nu iau aminte cu frică, îţi spun eu, Domnul îi va cerceta. Amin, amin, amin.

7/20 august 1990

Ferire de puţinătatea credinţei. Începutul peste vreme a lucrării cuvântului. Rugăciune de cerere şi darurile ei.

Dumnezeu crede în voi că-L veţi ajuta să-Şi săvârşească taina Sa pe acest pământ. El crede în voi, dar credeţi şi voi în El, că are de lucru cu voi. Că vor veni oameni înalţi să vă vadă, şi se vor îngrozi că n-au ştiut să creadă în Dumnezeu aşa cum aţi crezut voi. Dar nici voi n-aţi crezut, că dacă aţi fi crezut aşa cum ştie Dumnezeu că se crede în El, era pământul nou de mult, erau mormintele goale şi iadul sărac, era păcatul osândit şi nu mai era pe pământ.

Când S-a ridicat Domnul la scaunul Tatălui Său, a lăsat cuvinte mari, care trebuiau să fie aşa cum a spus El. Că le-a zis celor ce crezuseră în El: *«Cel ce crede în Mine va face lucruri şi mai mari ca acestea»,* şi *«cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din gura sa».*

Fii tu cu atenţie la Scriptură unde scrie că a venit vremea ca morţii din mormânt să audă glasul Fiului lui Dumnezeu şi să învieze. Hai, măi fiule al lui Dumnezeu, că este Fiul lui Dumnezeu în tine şi nu lipseşte de la tine niciodată, că dacă tu nu te cunoşti că ai pe Fiul lui Dumnezeu în tine, cine ţi-ar mai putea da ţie înţelepciunea să cunoşti aceasta? Dar vă voi da semne şi mai mari şi vă voi da dragoste multă, ca să vă mişte din loc şi să nu mai lăsaţi nimic nefăcut sau neluat în seamă. De ce nu preţuieşti tu măcar, tu, care ştii mai mult? Şi de ce nu te bucuri tu mai mult decât de orice altă bucurie când vezi cât bate Domnul la uşa voastră şi cere să ascultaţi şi să fiţi ai Lui acum când El vrea să facă cu voi ceea ce n-a făcut cu nimeni?

Hai, mamă, fă inimii tale aripioare întărite şi fă-o să zboare, ca să te umpli de milă de ce vezi pe pământ şi să vezi câtă aşteptare este în iad, şi să mai vezi cât aşteaptă oastea cerească sunetul trâmbiţei cea mare când Domnul va avea toată împărăţia şi va aşeza pomul vieţii pentru toţi cei care se vor mântui.

Nu mai fiţi aşa de reci, căci toate popoarele vor veni să vadă ce face Dumnezeu în grădina Sa. Şi va veni vremea să-i scrieţi şi pe ei cu voi, dar învăţaţi-vă să scrieţi şi să socotiţi bine tot ce vine de la Domnul, căci învăţaţii cei înalţi vor vedea câtă lipsă de înţelepciune au avut, şi se vor smeri şi vor şti atunci pe cine a iubit Dumnezeu.

Nicuşor, copilul meu, ia un caiet şi să treci bine în el începutul fiecărui lucru, să se ştie când este început şi când este împlinit, că aveţi mereu de făcut lucruri noi şi trebuie să vă socotiţi bine, ca să nu rămână ceva început şi neterminat. Şi treceţi pe o foaie ce vă trebuie vouă când vă trebuie şi puneţi-o pe masa sfântă în faţa Domnului şi ziceţi cu guriţa voastră: *„Doamne, dă-ne Tu acestea nouă!“*, dar credinţă ca a voastră să nu mai fie alta şi aşa să fiţi în tot ce cereţi şi în tot ce faceţi. Amin.

Pe Dumnezeu să nu vă supăraţi dacă face totul după inima voastră, şi dacă veţi voi cu inima voastră să vină Dumnezeu la voi cu toate câte tânjiţi voi, apoi voi să puneţi în inima voastră voile Lui, şi El vă va face vouă după voile inimii voastre. Nu fiţi slabi la nimic, că nu e vremea să mai fiţi slabi. Rămâneţi pentru Domnul în toată plinătatea, că veţi lumina cu lumină peste tot pământul, şi neamuri numeroase se vor îndrepta să vadă slava Domnului. Sunteţi cu picioarele pe începutul pământului nou şi al veacului Domnului împărăţiei fericite. A venit la voi Regele iubirii ca să vă tocmească să lucraţi un pic de vreme pentru împărăţia iubirii, şi apoi să v-o dăruiască vouă. Voi nu ştiţi asta? Dar asta să ştiţi voi, şi mereu să ştiţi asta.

O, dacă voi mă primiţi pe mine şi dacă voi îmi daţi ospătarea cea mai bună la voi, atunci să ştiţi că împărăţia mea este la voi, şi de la voi nu mă mai duc. Şi crede tu în mine că stau după tine să te fac să mă crezi şi să mă auzi, că pentru voi mă auzi. Că vine vremea să vă descătuşez de toate grijile şi să staţi fericiţi de slava ce va coborî la voi de la Dumnezeu.

O, simţiţi-mi apropierea, simţiţi-mi-o toţi, că aproape sunt şi aicea sunt. Amin. Lucrez cu voi în taină mare spre arătarea mea în ochii tuturor celor ce m-au cunoscut, şi pentru cei ce cred, şi pentru cei necredincioşi. Am taine mari de înfăptuit, iar cine mă spune unde sunt, acela să ştie că nu-l voi lăsa să mă spună pe mine şi căile mele. În calea mea cu voi eu vă ocrotesc şi vă ajut pe voi, dar ocrotiţi-mi calea mea cu voi, că mulţi duşmani avem pe calea mea cu voi. Amin, amin, amin.

9/22 august 1990

Iubirea fără margini a sfintei Virginia. Îndemnuri la dăruire între fraţii creştini. Iubire pentru iubire.

Mai ţii tu minte, inimioară de copil, când te-am adus aproape de mine, măi mămică, şi te iubeam aşa de mult, aşa de mult? Şi am să vorbesc de acum tot mai dulce cu tine şi am să te chem spre bunătate, ca să am cu cine să vorbesc, că nu vreau să stau mută între voi. Şi n-am să te mai slobozesc, că voi chema în ajutor îngeraşii milostivi într-o ceată mai mare, cu multă mireasmă, să te pună pe gânduri, să te simţi, ca să vorbim noi împreună. Ia adu-ţi tu aminte că te adusesem cu atâta dor şi cu atâta iubire lângă mine şi nu mai puteam pleca pe nicăieri fără tine, dar nici nu te puteam lăsa să pleci pe niciunde dacă nu aveam putere să merg şi eu, şi nu stăteam fără tine deloc. Şi ţi-ar veni acum să crezi că n-am fost eu pe lângă tine mereu de când am plecat? Dar când erai tu de la toţi în zdrobire, îţi închipui tu că eram departe de tine? Crezi că de ce veneam eu mereu la tine? Pentru că te iubesc, măi copilule, şi te-aş răsfăţa eu şi acum, dar ai devenit tu acum mai fără putere şi vrei să stai deoparte, şi uite că nu mai e timpul să stai deoparte, că eu m-am sculat bine la lucrul Domnului. Dar hai, mămică, nu te împotrivi, nu e greu şi nu e rău de mânuţă cu mine. Să vezi tu, micuţule al meu, ce lucruri mari sunt de făcut! Să vezi tu, că ştii să vezi, că aşa a voit Dumnezeu, să vezi tu bine. Eu ştiu că tu crezi, dar vino şi cu fapta, măi Mihaela mea! Vino şi iar vino, şi vino când vezi că vin eu în sfatul vostru, în familia voastră de aici. Unde vrei tu să mă mai duc? Pe la cei ce vă clevetesc pe voi şi vă duşmănesc pe voi? O, eu vreau cu voi cei cleveţiţi şi duşmăniţi şi vreau să vă aduc aminte să fiţi aşa cum scrie cuvântul de la Dumnezeu: *«Binecuvântaţi pe cei ce vă blesteamă şi fiţi buni cu cei ce vă urăsc, rugându-vă pentru ei»,* că pentru asta v-am pus să mijlociţi pentru toţi, ca să vadă ei în ziua Domnului cea mare că voi i-aţi iubit, şi ei v-au osândit.

Fiţi atenţi pentru cei ce au fost goniţi de la Ghelari, Marian şi Victoria. Puneţi mijlocire bună ca să lucreze Domnul numai cu minuni şi de acum încolo, şi să caute ei aproape de voi, că totul le va fi aşa cum le-a fost începutul ieşirii lor spre lucru văzut. Cine vă iubeşte pe voi şi cine vă înţelege pe voi şi cine vă păstrează bine pe voi şi cine vă tăinuieşte pe voi întru mine, aceia sunt cei scrişi în acelaşi rând cu voi în carneţelul meu, şi la inima mea cerească sunt aceştia. Iubirea mea va fi după ei. Iubirea mea să fie în ei. Amin.

Taina mea de la voi, caută, mămică, s-o pricepi tu bine, că ai să vezi tu curând, curând ce ajutor aduci în faţa scaunului Domnului Cel bun şi ce multă mântuire şi biruinţă va veni pentru voi, şi de la voi la mulţi, la mulţi. Întoarce-te cu totul la mine, măi puiule al meu, că tu nu ştii acum ce bine este să stai în iubirea mea cu toată credinţa ta, dar caută iubirea mea mai întâi de toate căutările tale, şi toate căutările tale vor fi lucrate în iubirea cea de sus. Amin, amin, amin.

10/23 august 1990

Învierea morţilor. Sfărâmarea porţilor iadului.

Cât de pomeniţi sunteţi voi de cei din cer! Dar fiţi atenţi, ajutaţi pe Domnul să-Şi ridice pe umeri crucea lumii cea de sub cer şi cea de sub pământ, că e grea, măi copii, crucea asta; e grea faţă de cea de atunci; e grea, că lumea de la sfârşit a păcătuit păcat asupra Duhului Sfânt, Care umple lumea şi este cunoscător a toate cele ascunse şi a celor descoperite. Uniţi-vă şi puneţi umărul cu Domnul, căci crucea de la sfârşit e covârşitor de grea, şi Domnul vrea cu voi s-o urnească şi s-o umple de viaţă înviată, că vreau să am în voi nu pe Simon Cireneanul cel de atunci, căci acesta de acum are duh cu putere mare de la Dumnezeu. Dar cu toată greutatea crucii cea de azi, iată că atunci a fost dusă crucea cu puterea trupului, dar acum este ridicată şi dusă cu puterea Duhului de la Dumnezeu în voi, copiii mei. E Domnul sub grumazul crucii, şi voi sub trupul crucii.

Se sfărâmă porţile iadului! Ies la lumină cei ce aşteaptă de veacuri, şi care strigau mereu: *«Până când, Doamne? Până când ca să ridici ocara noastră?».* Iată că s-a sfârşit aşteptarea lor, că le dădea Domnul iar şi iar încă o cămăşuţă albă şi iar mai aşteptau. Dar acum a pătruns lumina lucrului de la voi, că fără voi, cei din trup, nu avea Domnul mijlocitori care să pună mâna pe lacătele iadului şi să le descuie. V-a încredinţat Dumnezeu cheile de la lacătele cele ferecate de veacuri. Coborâţi-vă cu dragostea toată în iad, măi iubiţii mei, dar nu vă fie frică, nu, că au pătruns şuviţele luminii de la voi şi descoperă cămările ascunse ale iadului. Nu se mai aude decât geamăt de satană şi glas de bucurie şi mâini întinse în sus să fie apucate şi trase afară, că nu mai vreau nepricepere de la voi, căci masa tăcerii se crapă pe mijloc şi de acolo se strigă spre voi după ajutor. Că i-am arătat copilului meu şi să ştie el că nu e masa tăcerii pe care o ştiţi voi, ci e locul aşteptării celor ce sunt acolo sub ea. Şi mâna pe care a văzut-o el că se ridica în sus, era rugăciunea celor ce vă aşteaptă pe voi, cei de pe pământ, să le deschideţi lor mormintele iadului.

Nicuşor, ia vorbeşte tu cu mine, ca să ştie toţi din casă că noi vorbim amândoi. Ia spune tu ce ţi-am arătat eu ţie.

— Am văzut masa tăcerii, şi de jur împrejur scăunele de piatră, şi din masă o mână ieşită afară, cu degetele retezate şi împietrite de vreme. Şi am vrut, că am crezut că e cineva dedesubt care cere ajutor, şi am apucat să trag de mână în sus. Trăgeam, şi era lungă, lungă

mâna. Eu aşteptam să iasă cineva cu totul de acolo, dar mâna nu se mai termina să iasă. Şi am întrebat-o pe ea: *„Ce este aceasta?“*.

— Măi mămică, acum aţi văzut ce este. Scăunelele din jurul mesei îi aşteaptă pe ei să iasă să facă pe ele primul lor popas în drumul spre înviere. Iată, a venit ziua să înţelegeţi taina cea mare care este scrisă în Scriptură, că voi, cei vii, nu veţi lua-o înaintea celor adormiţi, şi numai după învierea lor, într-o clipeală de ochi, la trâmbiţa de apoi, voi vă veţi schimba pentru fericire, şi trupul tuturor va fi fără de stricăciune în veci de veci, şi veţi împărăţi şi asta va fi plata cea mare.

Măi copii, mai puteţi voi dormi? Că nu e vorba de dormit când vă odihniţi pe pernuţa de pe pat. Mai aveţi voi în minte să nu fiţi vii? Lasă, că mult nu veţi mai fi încordaţi, şi numai pentru învierea cea mare veţi vieţui. Un pic, ca să vină izbăvirea Israelului cel ce-mi lucrează pentru înviere şi pentru zdrobirea morţii. Nici eu nu mai sunt în stare să mai aştept, că iată, m-am ridicat la lucru mult, şi lucrez, dar să vă am aşezaţi la lucru.

Hai, Mihaela mea, că dragostea de la mine se face mare în tine, dar tu eşti mică. Şi nu mai fi mică, ci uită-te tu în urmă, că mulţi au ascultat să fie de ajutor lui Dumnezeu. Uită-te în Scriptură, că nu mai ai vreme să citeşti pe ea şi e păcat s-o laşi să tacă. Scoate-o pe masa ta şi uită-te în ea, că în ea este Dumnezeu cu toate sculele Sale; în ea sunteţi şi voi şi eu, şi scoateţi apă din ea şi udaţi ogorul cel însetat al vostru. Fie-vă sete din acest izvor, că vine timpul să scoateţi apă să udaţi uscăciunile arse de veacuri. Ridicaţi mânuţele şi faceţi ce a făcut Iosua dacă nu vă ajunge ziua şi noaptea pentru biruit timpul, care trece prea repede, că uite, şi el trece repede, că s-a săturat şi timpul să aştepte; trece şi el înspăimântat pe lângă voi, să vă grăbească şi pe voi spre lumea cea nouă a păcii, a iubirii, a ţării Canaanului cel fără de început şi fără sfârşit. Amin, amin, amin.

11/24 august 1990

Locul mădularelor în trupul Bisericii. Îndemn la statornicie în credinţă şi în fapte. Lupta împotriva durerilor venite de la duhul lumii.

Sculaţi-vă bine în mulţumire şi lăsaţi Duhul lui Dumnezeu să lucreze liber la voi, că este schiţă de la Dumnezeu pentru tot ce trebuie lucrat şi împlinit cu voi şi la voi, şi încredinţaţi-vă că Domnul ştie să vă conducă bine, că Domnul ştie să vă aducă într-un singur trup al împlinirii tainei Sale; şi nu dezlipiţi piciorul să-l puneţi în locul mâinii şi mâna în locul piciorului, că nu poate să facă mâna ce face piciorul, şi nu poate urechea să facă ce face ochiul, nepriceputilor. Că nu sunteţi copii răi sau neascultători ca să nu poată Domnul să împlinească ce are de împlinit cu voi, dar sunteţi mofturoşi şi neaplecaţi cu totul, şi sunteţi neînţelepţi întru multe şi mărunte. Şi pentru că voi nu puteţi singuri să fiţi bine, bine, de aceea mă rog de voi să-mi lăsaţi calea spre voi în orice ceas aş veni, ca să puteţi voi sta mari la lucru aici, că nu se poate să staţi mici la lucru, că trebuie să aveţi putere, fiindcă nu e de joacă ceea ce faceţi voi aici. Voi lucraţi pe mâini cu vieţi de oameni şi cu învieri de oameni, şi sub picioare aveţi puterile iadului, care nu trebuie să scoată capul de sub picioarele voastre. Nu vă mai balansaţi de pe un picior pe altul, ca să nu aibă pe unde scoate capul duhul rău cel de sub picioarele voastre, căci ţinta duhului rău duce la inimă, măi copiilor, şi pune boală acolo şi face inima urâtă. Dar nu mai căutaţi să treceţi peste hotărârile de la mine, că eu ştiu să hotărăsc bine şi nu ca voi. Că voi, în loc să fiţi mari de tot, sunteţi mici de tot, şi trebuie să fiţi mari şi tot mai mari, căci locul pe care staţi e mare la Dumnezeu, măi copii.

O, nu ştiu cum să mai pătrund mai bine şi mai cu sănătate în inimile voastre. Eu vreau să stau aproape de voi şi nu mai vreau să staţi fără mine. E mila cerului şi iubirea cerului după voi, dar voi nu sunteţi vrednici de Dumnezeu aşa cum trebuie să fiţi voi vrednici, că nimeni nu are ce aveţi voi de la Dumnezeu. Aşezaţi-vă bine în vrednicia de Dumnezeu, că se va minuna cerul şi pământul şi tot trupul care s-a născut sub soare în toate timpurile, ce fel de început de veşnicie aţi însemnat voi la Dumnezeu. O, cine ar auzi acestea şi să mai fie rece sau nepăsător?

Nu mai sta, mamă, sub durere. Dă-o de la tine, că te împuternicesc eu s-o dai de la tine. Dă-o şi fă ce fac copiii cei mici când se joacă, şi te du şi o pune undeva în loc sigur de unde să nu mai scape să te înconjoare pe tine, şi pecetluieşte-o cu numele Preasfintei Treimi, să stea acolo până la arătarea slavei Domnului, ca să fie durerea ta în rândul tuturor răutăţilor care veneau să te chinuie pe tine şi să te smulgă de la Dumnezeu. Leagă tu puterea durerii, cu blestem de la Sfânta Treime, ca să nu mai caute spre tine, şi răbdare ca a ta să nu mai găsesc alta, ca să te dau de mărturie în răbdare, că tu nu ai ştiut să te bucuri, ci numai să aştepţi şi să rabzi, şi răbdarea te va bucura. Amin, amin, amin.

13/26 august 1990

Mila dăunătoare. Maica Domnului, însoţitoarea creştinilor la post şi la rugăciune.

Eu trebuie să vă arăt pe voi la tot poporul meu când voi da pe faţă puterea şi darul pe care n-au vrut să-l preţuiască la mine. Şi am să mă lupt să-i dau pe brazdă şi pe ai mei, că uite, lelica mea cea bună foloseşte şi ea ce am folosit şi eu când eram cu ei pe pământ, că mă duceam şi mă aşezam în faţa lui Dumnezeu şi Îl rugam de milă pentru ei când voia Domnul să-i pedepsească şi să-i îndrepte înspre bine. Şi aş vrea eu acum să vrea şi Domnul să-i îndrepte şi pe ei, că e numai din lume în ei, şi ca să-i văd şi pe ei mai cu frică, dar nu pot, mămică, de mila lui lelica mea, şi uite că nu ştiu cum să fac să se mai îndrepte şi ei. Dar tu ai milă de suflete, că tu ştii că mila pentru trup nu îndreaptă păcatul şi că aşa nu-i mai pot scăpa de păcate ca să-i fac vii. De aceea vreau să fiu eu cu voi, că voi m-aţi iubit mult pe mine şi voi aţi preţuit cel mai mult lucrarea lui Dumnezeu, şi Dumnezeu Se bizuie acum pe voi cu lucrul Lui. Dar uite că nici eu n-am pe cine să mă bizui şi n-are cine să mă mai cunoască şi pe mine, să mă mai dorească şi să mă aştepte. Eu la voi găsesc pe Domnul, şi la voi găsesc credinţă şi viaţă cerută de Dumnezeu, şi la voi trăieşte lucrarea care a fost în mine, şi te am pe tine aici, că tu m-ai iubit, şi eu te-am iubit, şi după ce am plecat, tu m-ai avut cu tine, şi unii ştiau şi credeau, dar cei mai mulţi te-au zdrobit.

Acum însă o să staţi la masă cu Maica Domnului, măi puii cerului, şi vă învăţ eu şi cum să mâncaţi ca să fie pace bună şi totul de la voi acoperit, căci ştiţi ce trebuie să lucraţi voi, că rugăciunea voastră trebuie să stea acum lângă post, ca şi până acum, ca să iasă cu putere deasupra întunericului cel de pe pământ şi cel din iad. Lucraţi cu rugăciunea care s-a dat vouă şi fiţi aşa cu viaţa şi cu hrana, ca să terminaţi cu putere multă de sfărâmat întunecimea spre care v-aţi sculat cu ho-

tărârea lui Dumnezeu. Bucurați-vă de la Maica Domnului, că n-a plecat de lângă rugăciunile voastre și a stat tot postul acesta lângă luminița pe care n-ați lăsat-o să se stingă la iconița ei. Lumânările pe care le-ați ars pentru cinstirea ei, au făcut o cale de lumină până la Sfânta Treime, și pe ea merg cu lumină sufletele care ies la lumină de la rugăciunile voastre de aici. De aceea v-a venit Maica Domnului să vă spună să-i ardeți lumânare nestinsă toată vremea postului întru cinstirea adormirii ei. Bucurați-vă cu ea astăzi la masă și purtați-i cinstea toată, că Maica Domnului este cu voi și vă împuternicește și este cu toată biruința la voi. Amin, amin, amin.

14/27 august 1990

Sfânta Virginia este sprijinitoare celor mijlocitori pentru micșorarea pedepselor lumii.

Puțin mai este, și ajungem în vremea cea bună în care nu este durere, nici întristare, nici suspin, și când toate inimioarele vor fi întru înțelepciune și într-un duh veșnic de pace cerească.

Măi puiule cu suflet de copil, cum pot eu să-mi mai depărtez mila și iubirea de la voi? Că dacă voi, acum, n-ați avea apropierea mea, n-ați mai sta pe picioare, că vin tot mai multe dureri peste voi să vă descurajeze, și lucrul de la voi nu trebuie să-și piardă pacea de la cer, și liniștea de la inima voastră nu trebuie să mai sufere. Domnul vă vrea pe voi mari, ca să vă ia lângă El când va scrie dreptate asupra lumii. Stați în picioare bine, ca să fiți vrednici să stați lângă Sfânta Treime, că de aceea v-am pus să mijlociți, ca să micșorăm pedeapsa lumii. Că Domnul vă va da de mărturie lumii că și voi ați iubit lumea și că v-ați pus mijlocitori pentru iertarea păcatelor lumii. Amin, amin, amin.

15/28 august 1990

Sfânta Virginia îndeamnă prin pildă de umilință. Duhul rău nu poate peste creștinii statornici.

Eu sunt, și uite-mă! Uită-te unde vrei să te uiți. Eu sunt mereu, și așa sunt de fiecare dată. Sunt blândă, blândă. Sunt cerească și sunt la voi de la cer venită. Sunt sălășluită la voi, și, chiar așa că mă vezi, să știi că sunt cu duhul venită, că dacă n-aș fi în duh, n-aș avea putere să fac ca să mă vezi. Vreau să lupt și iar să lupt, cu toată puterea ce mi-a dat-o Dumnezeu, să biruiesc cu voi și la voi pentru mine, pentru biruința pe care o aștept parcă de o veșnicie, căci eu trebuie să biruiesc, eu trebuie să triumf, așa cum este proorocit în Scriptură. Eu trebuie să sun acum cu trâmbița pentru toate auzurile, dar pregătiți-mi calea și nu mi-o zăvorâți, că eu calea tot trebuie s-o găsesc pregătită de Dumnezeu, dar dacă Domnul nu va putea cu voi, va face pietrele să vorbească, și pietrele v-ar zdrobi pe voi.

Măi, iubiții mei copii, luați-vă de pildă unii pe alții, că am dintre voi pentru pildă bună. Inimioara asta care scrie cuvântul cel de la cer venit, nu v-a spus ea cum s-a lăsat purtată pe drumuri pe la toți copiii mei să le facă plecăciune hulitorilor ei? Și erau copiii mei toți, dar toți o huleau, și o hulesc și acum. Mă frângeam în urma ei, că nu mai avea putere nici un pic, nici pe suflet, nici pe trup. Ea a folosit aplecarea mai în tot timpul, și de aceea o iubesc eu, că ea a fost mereu zdrobită și frântă de la toți și de peste tot. Când eram eu, și ea era lângă mine, o mângâiam eu și îi păzeam eu inima să nu-i moară, și dacă n-aș fi fost tot eu, dar și mai cu putere, s-o țin aproape de nădejdea cea cu răbdare purtată, n-o mai aveam acum bună de nimic.

Măi iubiții mei, uite ce vrea să vă facă duhul rău! Vrea să vă oprească din lucru. Și voi așa vreți? Dar eu am spus așa celor ce au legătură și fir cu mine: *„Fiți cu putere, cei ce mă primiți, că s-a stârnit de la satana furtună urâtă ca să închidă acest loc de la fața Domnului“*. Voi aveți mare trecere la Dumnezeu, că sunteți copii buni la Dumnezeu, că aveți viață plăcută și curată și aveți credință și voință să trăiți după cum a cerut Domnul să fie creștinul Său. Dar pe lângă acestea toate vi se cere inima locaș al Duhului Sfânt și al iubirii Domnului, și duhul rău vrea inima să v-o ia. Dar voi aveți putere de la Dumnezeu dată să călcați peste capul duhului rău și să-l sfărâmați; numai să fiți bine atenți când și pe unde caută el să scoată capul, că v-am spus că stați cu picioarele pe puterile iadului și pe capul duhului rău, și să nu vă mai balansați de pe un picior pe altul, ca să nu aibă duhul rău pe unde scoate capul, că nu vă mușcă de picior, ci de inimă vă mușcă, măi copii, și vă îmbolnăvește inima, și eu prin inima voastră vă privesc. Inima să vă fie bună la Dumnezeu, că ea este oglindă în care privește cel din jurul tău. Opriți-vă voi aici și gândiți-vă fiecare cu înțelepciune ce-aș dori eu să vă spun prin aceste cuvinte, că vă vreau ca pe o oglindă pe voi. Eu sunt venită la voi cu dragoste și cu nădejde. Sunt venită să lucrăm și să terminăm de lucrat, ca să ne bucurăm cu bucuria întreagă. Amin, amin, amin.

19 august/1 septembrie 1990

Dragostea sfintei Virginia și zbuciumul ei pentru poporul cel rătăcit. Cuvânt de dojană pentru cei reci cu inima.

Eu cu cine să mai vorbesc, măi iubiții mei, copiii mei? căci copiii mei sunteți. Cu cine? că nu mă satur numai cu privirea. Am și eu nevoie de mângâiere și n-am cu cine să mă mai mângâi. Bucuria mea n-o mai găsesc în altă parte mai mult decât aici. Nici în slava ce mi-a fost împărțită nu am împăcare, că nu mi-e deplină slava fără voi, fără rodul pentru care am lucrat. Of, și cine să mă înțeleagă și pe mine când îmi văd munca risipită de vrăjmașul cel rău?! Cine, mămică, să mă înțeleagă dacă nu voi, care mă știți și care nu m-ați uitat? dacă nu voi, care ați suferit pentru Domnul și pentru mine?!

Măi, scumpii mei copii, rău e fără mângâiere, rău e fără cei dragi ai tăi! Rău e, dar cine să mă înțeleagă? Aplecați-vă inima voastră spre mine și grăbiți-vă cu toate, ca să ajung să fiu și eu fericită, că fericirea nu mi-e fericire fără voi, fără poporul meu care nu mă mai cunoaște. Unde credeți voi că ați afla o durere mai mare ca a mea când văd eu că nu mai am ce culege bun?! Poporul meu e ca o vie bătută de grindină. E lovit și e rătăcit poporul cel pe care l-a hrănit Domnul atâția ani prin mine.

Of, poporule, să n-ai, măi, parte de rana mea!

Măi copilul meu cel rece, cum de nu te temi de atâtea cuvinte care trec pe lângă tine din gura mea?! Crezi tu că le vei vedea scrise pe toate? De ce nu-ți pui tu mila și pentru mama Gigi? Eu nu vin să vă fac durere. Eu vin la voi, eu sunt la voi cu mângâiere, cu ajutor, cu cuvânt folositor, cu cuvânt învățător, că voi nu aveți de unde să știți ce să faceți și ce să nu faceți. Eu pentru asta sunt aici la voi, și nu mai are nimeni bucurie ca a mea când vă văd bine sănătoși și bine întăriți, și nu mai știu atunci decât să mulțumesc Domnului. Și să vedeți voi cum mă rog eu Lui să-mi păzească puișorii, să le întăreas-

că puterea şi iubirea, până la timpul celor văzute şi împlinite, că atâta de puţin mai este, măi copiii mei, şi nu mai ştiu de nici un pic de mângâiere, şi aşa cum voi sunteţi doborâţi şi întristaţi de neîmplinirile celor ce le cereţi, eu şi mai mult mă frâng, şi nu mi se mai sfârşeşte aşteptarea, că mi-e dor, mămică, mi-e dor şi tot mi-e dor. Mi-e dor de tot poporul pe care nu-l mai am, şi vă spun şi eu vouă că mi-e dor. Că nu mai vrea

am inimi încercate şi călite prin foc şi că Eu Mă bizui pe ele mai mult decât pe tot poporul Meu? Dar tu nu ai de unde să ştii cât de încercate au fost aceste inimi şi cât de înţelepte au fost, că nu s-au dus de lângă Mine, şi au rămas în focul încercărilor cu Mine. Bizuie-te şi tu pe ele, şi pe mânuţele lor aşează-ţi inima ta albă, precum Eu pe mâinile lor Mă las şi Mă jertfesc în taină pentru tot poporul Meu cel neascultător şi lipsit de înţelegere. Stai lângă Mine şi mergi cu ei alături, că ai să vezi înălţimi doborâte la strigătul lor, şi ai să vezi puterile pământului slăbind sub lucrul lor cu Mine, şi ai să vezi văile netezite prin lucrarea ce o am în ei, că în bisericile de azi nu-Mi mai găsesc plăcerea, de mulţimea urâciunii pustiirii care Mi-a secerat stelele cerului.

Uită-te pe unde-Mi găsesc plăcerea, pe unde-Mi pasc oile, şi ţine urma oilor Mele, că te voi aşeza să-Mi cureţi biserica Mea. Nu se poate, iubitul Meu, nu se poate îngădui nelegiuirea în biserica Mea, în biserica Mea de la sfârşit. Nu se poate întuneric peste lumină, nu se poate, iubitul Meu. Eu nu pot în biserică cu lumea nelegiuită, şi nu se mai găseşte nimeni pe pământ să pună ca Mine mâna pe bici, să-Mi dea afară tâlharii din locul preasfânt. Sfinţeşte-te, ca să te sfinţesc, să te împuternicesc, să te fac mare, ca să zici muntelui să se mute, dar să se mute la cuvântul tău. Fii tu casă Mie, fă-te tu templu Mie, fă-te cort pentru Mine, prin care să Mă sălăşluiesc între oameni, dar fă-te cum am fost Eu pe pământ şi dă deoparte din casa ta neorânduiala şi orânduieşte-te fără să te temi de Anna sau de Caiafa, că prin voi vreau să-i eliberez şi pe ei, dar fii ca Mine, fii aşa cum am fost Eu. Citeşte mereu în viaţa Mea şi te oglindeşte în ea în fiecare zi, că Eu sunt calea şi adevărul şi viaţa. Fii hotărât cu Mine, împlineşte-te întru Mine ca să scurtăm vremea cea rea şi să venim întru împărăţia Tatălui Meu.

Măi iubitul Meu, am sădit atâta dragoste în tine! Eu ţi-am dat dragostea Mea, dar dă-Mi şi tu dragostea ta, că-ţi dau putere să-Mi dai dragostea ta. Fă-te casă Mie şi lasă-Mă în ea, şi nimic nu va fi să nu poţi întru Mine. Şi îţi voi trimite în preajma ta inimioare postitoare, ca să mănânci cu Mine şi ca Mine, şi atunci biserica Mea se va ridica încet, încet la Mine şi va învia cu fiecare zi şi va uita zilele desfrânării ei de pe sub orice copac verde, şi o voi îmbrăca pe ea cu podoaba nestricăciunii şi o voi cere de mireasă, şi, atunci, Eu voi avea din nou iubită şi voi uita vremea despărţirii, şi o voi îmbrăţişa şi îi voi pune diademă albă şi cunună neveştejită. Şi voi coborî cu slava Mea şi voi face serbare cerească, şi veţi fi mândria Mea, şi prin voi voi face minuni mai mari ca la început şi voi muta munţii pe care trebuie să-i mut, şi voi ridica din moarte pe morţii care trebuie să învieze. Voi împrăştia lumină de la Mine pe pământul cel neroditor şi va creşte iarbă nouă pe pământ. Amin. Iar voi, copiii Mei, veţi adăpa pământul, şi el va rodi, şi atunci, neamuri numeroase vor învia şi se vor îndrepta către slava Noului Ierusalim, căci începutul de la voi se va mări din zi în zi, şi Domnul va fi slăvit de popor mare şi tot mai mare. Amin.

O, iubitul Meu, mergi pe urma oilor Mele! Vezi pe unde-Mi pasc Eu mieluşeii, că vin zile măreţe. Ridică-te şi te împlineşte! Mănâncă hrană tare şi propăşeşte întru Dumnezeu, că vin zilele măririi Domnului când Domnul va vorbi încă o dată la popoare şi la limbi şi la neamuri, şi când Duhul Sfânt va împlini minuni nemaiauzite până acum şi Se va desăvârşi cu slava despre care nu s-a mai auzit vreodată.

Hai să mergem înspre întărire, hai să aducem vremea cea bună şi hai să lucrăm, şi să ne lăsăm lucraţi, că iată, vom culege via şi vom face vin bun şi vom sta la masă. Iubirea Mea să te crească şi să te împodobească cu podoabe şi să te îmbrace întru putere, dar vino spre viaţă înviată, că Domnul vrea să tămăduiască neascultarea Sionului şi să Se slăvească în biserica de la sfârşit.

Mi-e tare dor să vin. Grăbiţi-Mi venirea, că vin să Mă slăvesc întru puterea Duhului Sfânt cu Care se încheie întreita lucrare a Preasfintei Treimi, şi iată, vreau să fiţi adevăraţii Mei fii, precum Eu sunt Fiul Tatălui Meu. Vreau să fiţi adevăraţi întru iubirea Mea, că a voastră este împărăţia iubirii şi aceasta este plata pe care v-o dau. A început învierea făpturii Mele, şi hai să venim întru cele înviate. Părinţii voştri au dorit să vadă zilele acestea, dar n-au văzut, şi vor să le vadă venind, se uită să le vadă venind, se uită la voi, cei din trup, că fără voi, cei de la sfârşit, ei nu pot să vină întru acele zile, şi ei vor serba cu voi atunci. Hai să ne ridicăm unii către alţii, că acestea sunt zilele cele aşteptate de veacuri, în care totul vine întru înviere. Voi trebuie să vă împliniţi întru toate, măi copiii Mei, că a trecut de la Mine către voi puterea cu care întocmim mântuirea lumii, şi aceasta este lucrarea pe care trebuie s-o lucrez cu voi, căci Dumnezeu lucrează cu voi minune mare. Învredniciţi-vă întru acestea, că ziua Domnului vine la voi, şi bucuraţi-vă că Tatăl vostru voieşte să vă dea vouă împărăţia. Ridicaţi-vă în iubirea lui Dumnezeu, că a voastră este biruinţa. Dumnezeu lucrează întru puterea şi întru împărăţia Lui prin voi, şi lumea nu mai are putere, că regii lumii se vor pleca să vadă slava Mea de la voi. Ridicaţi-vă să biruim lumea! Ridicaţi-vă pe piatră, că mare va fi biruinţa, şi venim întru vremea cea bună, dar vreau cârmă sănătoasă bisericii Mele, vreau viaţă sănătoasă în ea, vreau înviere şi putere din biserica Mea, căci biserica Mea va cuvânta, şi când ea va cuvânta, se va face cer nou şi pământ nou, şi România Mea va fi diadema slavei Mele.

Hai, copiii Mei, spre împlinirea slavei Mele, căci cu voi sunt. Amin, amin, amin.

— O, mămică, mulţumire de la cer vă aduc, că m-aţi ajutat să port cuvântul Domnului către cel drag pe care-l iubim, că eu v-am spus vouă că trebuie să-l pregătesc, să-l curăţesc, să-l sfinţesc şi să-l îmbrac frumos, să-i pun învăţătură de viaţă pe inimă şi să-l aşez să ridice biserica pe piatră, şi v-am spus că vreau să fiţi cu el nedespărţiţi şi că vreau să-l împodobesc de la mine, şi că fără voi, nu-l pot avea al meu. Amin, amin, amin.

24 august/6 septembrie 1990

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

-fragmente-

Anunţarea vestirii cuvântului. Puterea rugăciunii neîndoielnice. Proorocie despre alesul Domnului, Irineu.

Nu mai fiţi, mămică, reci de mine! Încălziţi-vă, măi copii, cu mine, în unire bună, ca să vă încălzesc dragostea şi lucrul meu în voi, că doar voi vă folosiţi de roadele lucrului acesta. Voi nu vedeţi cât de folositor este şi nu vedeţi că fără el se strică multe din cele bune de la voi?

Nu mai cereţi cu îndoială cele ce vă trebuie vouă, că Dumnezeu nu e atât de neputincios să nu vă dea vouă de toate. Domnul v-a împlinit cereri mari de tot, dar trebuinţele cele mici cum să nu vi le dea, măi copii? Şi mai ales că El ştie mai bine ca voi ce vă trebuie, şi are multă grijă de voi, dar cereţi

cu credință și cereți așa: *„Doamne, dă-ne ce-Ți cerem noi, dar facă-se nu voia noastră, ci voia Ta, în tot binele ce vine de la Tine la noi!“*.

Este scrisă în Scriptură o parabolă despre păsările cerului și despre crinii câmpului, și să aveți grijă mare de împărăția lui Dumnezeu cea de la voi, că toate celelalte vi se vor da pe deasupra, căci știe Tatăl Cel ceresc ce vă trebuie vouă, dar fiți în armonie, mămică, și fiți ca păsările cerului și luați seama la crinii câmpului, fiilor.

Dumnezeu a făcut la cuvântul rugăciunii voastre să se sfărâme puterile și întăriturile lumii și să înceapă rezidirea Ierusalimului cel nou. Dumnezeu prin strigătele voastre a sfărâmat capul șarpelui, ca să dea drumul cuvântului Său prin lume, și are împliniri mari prin strigătele voastre, măi copii, că veți trăi și veți vedea că tot ce cereți voi aici se va împlini cu putere, și tot pământul va cunoaște ce a avut Dumnezeu la voi. Fiți cu tărie cerească înaintea împlinirilor toate, căci toate se împlinesc, și spuneți voi lui Dumnezeu așa: *„Împlinește, Doamne, mai curând ce-Ți cerem, și vino mai curând cu ce ai spus că vii!“*. Amin.

Mi-e dor de părintele Irineu, și am să pun iar în inima lui dreptate pentru voi și dor pentru voi, că prin voi trebuie să fiu și cu el. Of, să vedeți voi cât de amar vor plăti aceia care au încercat să rupă firul acesta dintre voi și el. Trebuie înnodat acest fir. Și dacă nu-l vom înnoda mai curând și mai bine, să știți că mă scol cu plată aspră pentru cei ce mi-au făcut mie stricăciunea asta, căci eu trebuia să-l curățesc, să-l pregătesc, să-l sfințesc, să-l îmbrac frumos, să pun poruncile mele în inima lui și să-l fac păstor al Israelului nou. O, dacă nu voi reuși să împlinesc cu el aceasta. Se va scula Dumnezeu cu certare multă și va așeza totul după voile Sale, dar cu asprime și cu certare, că nu se poate și nu încape la Dumnezeu să aibă cineva curajul să rupă firele lucrate și ocrotite de Dumnezeu și să umble și să strice așezările lui Dumnezeu. Fiți tari și fiți puternici, că este mereu în lucru o răzvrătire care crede ea că vă doboară și pe voi, dar Dumnezeu nu poate îngădui aceasta. Aveți grijă cum vă rugați și ce cereți, că trebuie mereu să cereți îngeri ocrotitori și treji de la Dumnezeu, căci îngerii sunt cu voi, și sfinții sunt cu voi, dar cereți-le ajutorul, că ei nu trec peste voi, și sunt gata să vă asculte și să vă ajute și să lucreze aici cu toții, și cu voi. Amin, amin, amin.

25 august/7 septembrie 1990

Trâmbița Domnului îndeamnă pentru cele nepieritoare, hărăzite poporului creștin.

Gândiți-vă voi cu frică și cu credință ce însemnați voi la Dumnezeu. Nu cumva să căutați să pieriți vreunul, că n-o să aveți unde vă piti de la privirea Domnului. Nu vă mai jucați cu nimicurile ca să vă alegeți cu nimicul, că voi aveți de îndeplinit misiune mare. Fiți copii la cele rele, dar nu căutați să fiți copii în lucrul ce-l așteaptă Dumnezeu prin voi, că de la facerea lumii și până la ziua Domnului, cea cu glorie veșnică, milioane de milioane de suflete au nevoie de odihnă și de bucurie și de mântuire, și toți așteaptă capătul cel bun al acestei lucrări de mântuire în care trăiți și lucrați voi, și într-o zi o să pricepeți totul, că vine ziua aceea în care nimic nu va mai rămâne neînțeles. Mânați-vă și voi inima spre aceste vederi și deschideți Scriptura, că toate sunt scrise acolo așa cum vor fi ele văzute.

Să știți că m-am sculat să pedepsesc necredința din poporul meu. M-am sculat, că Dumnezeu S-a săturat de așteptat și de lungit vremea asta rea. M-am sculat, și căutați bine să vă văd bine mereu, mereu, căci cu mila s-a sfârșit, mămică, așa cum s-a sfârșit și frica de Dumnezeu a poporului meu. M-am ridicat să așez bine totul, că vine zi de sărbătoare și de biruință, și fiți atenți că pe voi vreau să vă am lângă mine așa cum v-am pus să lucrați. Hai să lucrăm și hai să terminăm cu bine. Stați alături de mine, că menirea voastră asta a fost. Fiți vrednici de această menire pe care v-a dat-o Dumnezeu. Amin, amin, amin.

26 august/8 septembrie 1990

Sfânta Virginia îndeamnă la priceperea cerească. Vestirea lucrării Domnului în toată lumea. Vremea bucuriei se apropie.

Hai să vă spun din nou, că vreau să pricepeți tot mai bine și nu trebuie să mai rămâneți în nepricepere, că v-a spus mereu și Domnul și v-am spus mereu și eu că voi însemnați mare comoară și mare lucru la Dumnezeu. V-am spus că împlinirile care se lucrează prin voi nu s-au mai auzit și nu au mai fost până în vremurile noastre. O, mămică, și cum v-aș vrea eu pe voi! Eu văd ce e cu voi și ce va fi cu voi, și mă bucur în fața tuturor celor din cer că din rodul meu și din lucrul meu se lucrează cele mai mari împliniri ale veacurilor. Mă bucur că prin copiii mei, prin urmașii mei, se lucrează ce nu s-a mai lucrat. Și când vă văd așa de mititei, așa de necrescuți la aceste înțelesuri, hai, mămică, să fiți mai buni și mai deștepți, că n-a avut nimeni niciodată o creștere ca a voastră și o școală ca a voastră și o învățătură ca a voastră, că nici o înălțime de pe pământ nu va fi în stare să stea în picioare când va descoperi Dumnezeu ce a avut și ce a lucrat acum, la sfârșitul răutății veacurilor. Nimeni, mămică, nu a priceput vreodată așa cum trebuie acum priceput și înțeles cuvântul cel din Scriptură pentru împlinirile de astăzi, că am mai spus poporului ăsta, cu ani în urmă, că dacă era așa cum scrie în Scriptură, era minune mare cu poporul meu. Dar poporul meu n-a vrut să fie deștept, că i-a plăcut viața trecătoare și n-a tânjit după cele scrise în carte și n-a dorit după slava cerească pe care o are Domnul pregătită pentru cei ce vor lucra sfârșitul acestor împliniri țesute cu sânge de creștin, cu jertfe mari și cu iubire multă. Dar nici voi nu pricepeți cum trebuie, că n-ați alergat nici voi după cunoștință, iar de lucrarea aceasta stă și se miră tot cerul. Stă cerul și așteaptă mai curând să terminați cu bine, că se uită cei din cer la voi și se roagă la Dumnezeu să vă aducă mereu putere și ocrotire ca să terminați cu bine și să veniți întru această slavă nemaivăzută vreodată. O, și cât mai am eu de lucrat, mămică, și poporul meu zice că sunt moartă!

Uite ce vreau să vă spun: vă spun o bucurie de a mea, că mă duc departe cu lucrul copiilor mei, mă duc cu lucrul lor să vadă lumea ce are Dumnezeu în țara asta. Mă duc să vestesc despre România și să fac regii și împărații pământului să se închine la picioarele ei. Mă duc cu lucrarea mea la țările cele de departe, că eu lucrez prin copiii mei, eu, mămică, eu, că al meu este poporul ăsta, și voi sunteți copiii bucuriei mele. Mă duc cu Evanghelia României la țările cele îndepărtate, și am să mă bucur de ducerea mea, că este proorocit de demult aceasta. Deschideți la cuvintele cele mai vechi ale acestei lucrări și veți găsi că va pleca Dumnezeu departe cu această lucrare. Dar vor veni zile și mai mărețe, și va cunoaște lumea toată lucrarea aceasta și mulți vor curge spre ea, că va fi împlinitoare de minuni și se va slăvi în biserica cea adevărată a Duhului Cel Sfânt, că Duhul Sfânt al Sfintei Treimi în-

cheie întreita lucrare a Treimii şi vine totul în odihna cea proorocită de veacuri, vine să Se odihnească Dumnezeu într-ale Sale. Şi care sunt acestea ale Sale? Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu care v-a crescut pe voi, care v-a hrănit pe voi, care v-a slăvit pe voi, şi aceştia sunteţi voi, măi mămică, sunteţi rodul acestei lucrări, şi Dumnezeu Se odihneşte în voi, şi să vedeţi voi ce Ierusalim va zidi Dumnezeu la vederea tuturor, că începutul vostru se va mări, şi strălucirea voastră va umple tot pământul de lumina de la Dumnezeu, şi pământul va tresălta de bucurie şi de slava Domnului, şi voi veţi fi atunci mândria mea.

Copilul meu care pleci către popoarele cele îndepărtate să duci lucrarea Preasfintei Treimi! Marian, merg cu tine, măi copilule. Merg, că m-am săturat de stat şi de aşteptat. Hai să mergem să ne cunoască tot pământul şi să se umilească înţelepciunea acestui veac. Hai să semănăm pe pământ înţelepciunea lui Dumnezeu, că e mort pământul şi ce e pe el. Hai să păşim picior de apostol al acestei lucrări prin lume. Niciodată şi nicăieri să nu pleci fără mine. Fii cu mine, şi caută să ştii bine cum să-ţi faci lucrul de apostol, că lumea e plină de val de mare agitată şi e gata să se înece lumea toată. Dar tu mergi pe deasupra, ca să te vadă lumea că eşti al lui Dumnezeu. Ceartă şi tu valurile aşa cum le-a certat Domnul Iisus Hristos, dar fii atent, că Domnul a poruncit cu blândeţe valurilor să se liniştească. Aşa şi tu, fiule, ia cu tine şi blândeţea şi înţelepciunea şi dreapta socoteală în toate, şi pe unde vom trece, să spunem din inima noastră: *„Doamne, fă Tu pământul să învieze, ca să nu mai fie pământ, şi să fie cer peste tot şi împărăţie cerească peste tot"*. Eu voi fi cu tine şi te voi ajuta şi te voi învăţa şi te voi ocroti peste tot. Şi presară tu apă sfinţită de la Noul Ierusalim, şi stropeşte-ţi toate lucrările tale cu apă sfinţită căci ele vor vorbi despre Dumnezeu în lume, dar să ai mereu în inima ta că fără Dumnezeu nu se putea nimic. Nu spune la nimeni de locul lucrării Domnului, dar spune-L pe Dumnezeu la tot sufletul de pe pământ, că e vremea Domnului.

Copiii mei, vine vremea bucuriei, dar eu sunt şi cu durere pentru poporul meu cel rece. Mă îndrept spre poporul meu să-l trezesc. Mă duc să-l scol din somn, că dacă-l las să doarmă, ce i-aş mai putea face? Mi-e milă, dar să-l las aşa e mai bine? Eu am vrut să vin la el cu bucurie şi cu bine, dar dacă el n-a vrut!... Poporul meu zice că am murit. Ce să-i fac dacă nu am murit? Să vadă că nu am murit. El nu mă mai aşteaptă, dar se va înspăimânta poporul meu. Dar voi, copiii mei, bucuraţi-vă că nu dormiţi, şi bucuraţi-vă că sunteţi cu mine, şi fiţi şi voi mai buni şi mai cu inimă şi mai cu căutare. Mai mult, fiilor, şi mai bine, că numai pe voi mă mai bizui, dar din voi vreau să ridic un neam mare, şi de la voi vreau să învieze învierea cea mare.

Nu mai staţi, fiilor, cu cartea închisă. Citiţi în ea şi cunoaşteţi-o bine şi căutaţi în ea, că peste tot scrie în ea despre vremea voastră de azi. Amin, amin, amin.

27 august/9 septembrie 1990

Sfânta Virginia dă mângâiere surioarei sale. Iubirea este cea mai puternică armă împotriva răutăţii. Creştinii adevăraţi trebuie să fie uniţi în faţa răutăţii şi a invidiei celor strecuraţi în poporul Domnului.

Copiii mei, misiunea mea este să lucrez, şi să lucrez mult de tot aici la voi, că aici la voi e de lucru şi nu-i de glumă, numai să vă am pe voi tari, că uite, creştinii mei au pretenţii la voi, dar de unde să ştie ei că nu se poate ce vor ei şi că voi nu aveţi atâta putere şi pentru ce au ei pretenţie? Dar vă spun iar, că ce e la voi şi ce trebuie să faceţi voi şi cât de liniştiţi şi ascunşi trebuie să fiţi voi, o, nu e de glumit şi nu e să ne aplecăm după mintea oricui, care cum ar vrea fiecare. Măcar să ţinem bine închis acest cuibuleţ, această iesle binecuvântată şi mărită şi iubită de tot cerul, că destul că răutatea din poporul meu nu se mai căpătuieşte ca să nu vă mai judece şi să nu vă mai duşmănească. Dar nu vor să se liniştească, de parcă s-a făcut în inima lor un vierme neadormit, care nu-i lasă nici când dorm. Asta vrea diavolul, să găsească el orice, numai să răstoarne găleata în care fierbe şi se sfărâmă puterea iadului.

Să stricăm puterea iadului şi să nu mai clocotească răutatea lui! Să-i ardem noi răutatea lui, nu să ardă el puterea noastră! Dar fiţi cu rugăciune puternică, fiţi treji şi uniţi, că eu sunt cu multă putere în faţă, să ţinem piept şi să biruim. Întărire unul pentru altul să aveţi, şi mângâiere cerească daţi-vă unul altuia, că eu pun iubire şi putere în braţele voastre.

Nicuşor, mai du-te, mămică, pe la lelica mea câteodată, că merg cu tine şi eu. O, şi pentru că ai călcat cu paşii tăi pe acolo, ce mult rău am spulberat eu de la ea şi ce lucru bun am făcut noi amândoi la ea, că la ea se duc creştinii mei cu toate gândurile lor, şi au în ei duhul răzvrătit, şi Domnul n-o mai supără pe surioara mea şi nu-i mai spune ei că nu e bine cum sunt creştinii mei, nu e, mămică, nu e. Creştinii mei sunt plini de răutate pe ce am eu la voi şi sunt cu învinuiri asupra voastră şi sunt cu pretenţii şi cu vicleşug, şi Domnul le caută în plăcerile lor numai ca să ţină ascuns cuibuşorul de la voi, ca să putem ajunge la capăt cu lucrul bine împlinit. O, şi dacă ai fost la ea, dacă ai ascultat de trimiterea mea, să ştii, mămică, să ştii că te voi răsplăti cu iubirea mea cum oi şti eu, că vreau să te am mai cu curaj şi mai cu nădejde la lucru, că n-am, mămică, lucrători şi n-am de ajunsă credinţă în toţi şi n-am de ajuns loc în toţi. Fii, mămică, mai cu tărie, că nu pot şi nu mă îndur să mă trag din voi. Lăsaţi aşa, că nu e greu, mămică. Eu vă dau putere să puteţi, eu vă desluşesc toate, dar staţi uniţi cu mine şi fiţi, mămică, mie de folos, că vouă vă foloseşte, şi la toţi apoi; şi veţi fi şi voi fericiţi odată, că aţi făcut lucru bun pentru Domnul şi pentru toţi.

Măi copilul meu, cât S-a bucurat Domnul că te-a văzut în casă la surioara mea! Şi uite că dusul tău acolo şi darul ce i l-ai dus L-a făcut pe Domnul să întărească cu multă putere cerească paza de la voi şi ocrotirea de la voi. A plâns Domnul de bucurie şi S-a hotărât să-Şi arate puterea Sa în calea oricui ar veni să vă destrame vouă pacea şi liniştea care trebuie să trăiască aici, dar vrea Dumnezeu mai multă inimă, că din toată inima cerului vă iubeşte şi vă aşteaptă să vă vadă biruinţa, căci El este în faţa lucrului vostru.

O, surioara mea nu mai are nici o mângâiere şi nu mai văd la ea nici o bucurie. Fiţi alături de ea, mămică, şi citiţi-i şi ei cuvintele de la Domnul, că de aceea v-am pus să vi le aduceţi aminte cu toţii, câţi aţi mai rămas sub pecetea tainei de la voi, căci creştinii mei nu ştiu aceste cuvinte care s-au dat la voi de la Domnul. Întăriţi-vă cu aceste cuvinte în faţa oricăror furtuni care caută să vă doboare. Luaţi întărire bună, că Domnul mărturiseşte puterea lucrului ce-l lucrează cu voi, şi acele cuvinte să le puneţi la inimă, ca să lucraţi cu inimă, că în inima voastră trebuie să încapă tot poporul meu. O, inima poporului meu nu mă mai vrea, şi noi trebuie să schimbăm inima acestui popor. Hai, mămică, să facem inima poporului meu să bată, şi nu-i socotiţi că ei nu vă iubesc, că nici pe mine

nu mă iubesc, şi nici pe Domnul nu-L mai iubesc, că au duhul răzvrătit şi nasc gânduri de la fire, şi e bolnav poporul meu.

Măi copilaşii mei, aduceţi, mămică, jertfă cu rugăciune şi spuneţi voi lui Dumnezeu şi cereţi mângâiere pentru acest copil al meu *(Emilian, rudenie a sfintei Virginia, n.r.),* lovit de vorbe nesocotite, că el dacă s-ar despărţi de voi n-ar mai rămâne cu nici un pic de bucurie, că vedeţi ce bucurii îl aşteaptă acasă. Dar nu, mămică, nici o descurajare. Ridicaţi mânuţele şi puneţi cuvânt şi mijlocire la Domnul şi cereţi întărire vouă şi umilire celor răzvrătiţi, că Domnul aduce uşurarea mereu, şi El vă ridică pe braţe ca pe tot copilul cel rănit şi lovit. Că e duhul urii coborât în inima aceea bolnavă de ură *(Elena, rudenie a sfintei Virginia, n.r.),* căci s-a făcut casă urii şi răutăţii, dar nu vă muiaţi voi, că moaie Domnul ura şi răutatea ei, că n-are nimeni putere peste Domnul.

Mama Gigi are împărăţie la voi, şi are putere adusă cu ea şi este nedespărţită aici. Nu trebuie frică în inimile voastre. Mama Gigi suferă cu voi când suferiţi, şi vă aduce ajutor şi milă peste ranele voastre. E oastea cerească lângă voi, şi v-au fost împărţite arme cereşti, şi v-a pregătit Domnul în luptă, şi eu sunt în fruntea luptei mereu, şi cu voi sunt mereu. Nu vă temeţi, nu vă temeţi voi! Rămâneţi tari şi împotriviţi-vă răului aşa cum v-a învăţat Domnul, cu iubire, mămică. Iubirea e cea mai puternică armă împotriva răutăţii. Mai e un pic de vreme, şi iubirea va împărăţi peste tot pământul lui Dumnezeu.

Nu te teme, cuibuşorul meu de aici, nu vă temeţi voi, cei din acest cuib, că întăriturile din jurul vostru sunt sănătoase. Fiţi şi voi tari, că vine acuşi vreme bună. Hai să trecem peste vremea cea rea, dar rămâneţi în nedespărţire cu mine.

Mai ştii tu, Mihaela mea? Şi dacă ştii, ai scris în caietul cel drag mie că eu am intrat în Ierusalimul acesta ca o regină şi te-am atras din mulţime şi te-am luat în braţele mele şi te-am iubit. Şi a venit vremea apoi de am venit la voi, aici. O, şi câţi te duşmănesc! Pentru că atunci li s-au citit la toţi acele cuvinte, te duşmănesc că de ce te-am luat pe tine în braţele mele. Te-am luat, mămică, şi te-am iubit, şi vezi de ce te-am luat? Ca să nu uiţi acum că te-am luat. Stai, mămică, stai, că e bine în braţele mele. Stai să mă încălzesc cu tine, că nimeni nu mă mai iubeşte şi nu mă mai aşteaptă.

Daţi-mi, mămică, vrednicia de regină aici la voi. Aici să fie începutul împărăţiei mele, că va împărăţi iubirea mea aici, şi veţi fi fii de regină, măi copilaşii mei, şi veţi avea şi voi parte de bucuria slavei ce mi-a fost împărţită, că v-am spus că vor veni regii lumii şi se vor pleca la această lucrare, că eu am de lucrat cu mare slavă în zilele ce vor veni. Dumnezeu v-a dat puterea peste lume, şi lumea nu mai are putere. Lucrează Domnul cu puterea şi cu împărăţia Lui prin voi, copilaşii mei, şi eu mă bucur că sunteţi rodul meu şi că lumea e sub puterea aceasta supusă. Biruiţi lumea, măi copiii mei, că a voastră e biruinţa. Ridicaţi-vă cu iubirea de Dumnezeu deasupra lumii şi biruiţi, că eu sunt cu voi şi trebuie să fiu biruitoare cu voi. Amin, amin, amin.

31 august/13 septembrie 1990

Sfânta Virginia lucrează cu duhul peste ucenicii sfinţiţi. Îndemn la unitate de cuget şi simţiri cu alesul Domnului, Irineu.

La voi aici nu e slavă aşa cum este în bisericile de azi, ci e slava slavelor, venită cu Dumnezeul Sfintei Treimi şi cu oaste cerească în mare ordine şi linişte, că e lucrare de mântuire la capătul sfârşitului de veac.

Copiii mei cei slujitori ai celor sfinte, lucraţi cu frică şi cu cutremur, aşa cum scrie în cartea lui Dumnezeu, şi lucraţi cu cea mai desăvârşită dragoste, că dragostea cu care voi lucraţi şi cu care voi strigaţi şi cereţi tot ceea ce vă învaţă Dumnezeu, cu ea, mămică, vom întocmi mântuirea lumii. Aceasta este lucrarea pe care a dat-o Dumnezeu s-o lucrăm noi. Lucraţi cu frică această lucrare şi fiţi desăvârşiţi. Sfinţiţi-mi prin rugăciunile voastre tot ce are Dumnezeu de sfinţit şi de curăţit şi de înviat.

Eu pot să vă încălzesc mai mult, ca să vă pornesc mai bine la drum cu mine, dar vreau să vă fie dragostea dragoste, că sunteţi copiii cerului, şi cu cerul trebuie să lucraţi mereu. Luptaţi-vă cu bucurie împotriva duhului rău, că el nu mai are decât un pic de putere, şi este frumos şi fericit să luptaţi, şi apoi să biruiţi. Voi sunteţi ţinuţi pe braţe cereşti. Voi sunteţi purtaţi pe aripile mângâierilor cereşti. Şi dacă eu am cea mai mare misiune de la Dumnezeu, nu vedeţi că misiunea mea e la voi? Nu vedeţi că iubirea şi mângâierea mea e cu voi? Că acum nu mai pot lucra decât cu duhul, dar vă am pe voi cu trupul, şi am aşezat duhul meu în voi ca să pot împlini biruinţa cu care trebuie să vin în curând. Nu se poate să mai văd aici decât armonie cerească şi lucru cu dragoste, aşa cum fiecare lucraţi aici unul pentru altul, şi toţi pentru Dumnezeu, pentru taina de mântuire pentru care a venit Domnul Iisus pe lume, că pentru asta a pus legământul cel nou cu voi, pentru împlinirea mântuirii a tot sufletul care s-a născut, căci nu voieşte Dumnezeu să piară făptura Sa.

Măi mămică, am mare bucurie să lucrez cu voi, că văd că mă iubiţi şi văd că mă primiţi şi văd că mă ascultaţi, şi dacă e aşa, fiţi, mămică, din zi în zi mai buni, că vin zile mărețe, dar cereţi de la Dumnezeu să vină mai curând aceste zile mărețe, că stă cerul în aşteptare să le vadă venind, şi voi veţi fi slava mea în acele zile, că mă voi slăvi prin voi cu toate împlinirile pe care le am de împlinit, şi se va şti că sunteţi ai mei şi că v-am iubit, dar se va şti că m-aţi iubit, că dacă nu m-aţi fi iubit, nu m-aţi fi ascultat şi nu m-aţi fi primit.

Adunaţi-vă inimile şi mângâiaţi-vă de la mine cu aceste cuvinte. Vreau să fiţi cu părintele Irineu uniţi şi nedespărţiţi, că vreau să-l împodobesc, dar să ştie că vă am pe voi lucrători ai mei şi că fără voi nu-l pot avea al meu. Vreau să-l am, şi vreau să-l fac aşa cum vreau să-l am. Eu trebuie să trec la lucru, să ridic biserica pe piatră. Trebuie să ridicăm biserica şi s-o împodobim aşa cum cere Dumnezeu, şi trebuie să fim treji de acum. Trebuie să punem viaţă multă şi bună în acest fiu iubit al meu, că pentru dragostea şi inima lui mare şi curată vrea Domnul să-l înveşmânteze frumos cu cele mai noi podoabe.

Vedeţi voi ce mult lucru am cu voi şi ce multe avem de făcut? Bucuraţi-vă de folosul pe care-l aduceţi împlinirilor cele pentru sfârşit şi cele pentru început, căci trebuie să pricepeţi aceste cuvinte. Hai să sfârşim cu bine de lucrat, şi hai, măi copiii mei, să începem să trăim în bucuria şi pacea celor lucrate. Daţi-mi mie mereu inima şi mânuţele şi dragostea, ca să le umplu de cele cereşti, şi să facem împreună cele cereşti, că toate vor fi în curând ca în împărăţia cerească; toate, peste tot, măi copilaşii bucuriei mele. Amin, amin, amin.

2/15 septembrie 1990

Proorocie despre taina Coloanei Infinitului. Sfânta Virginia mijloceşte pentru izbăvirea celor căzuţi de la credinţă. Încurajarea fiilor dragostei sfinte.

O, mămică, am un dor usturător pe care l-am dus cu lacrimi şi pe pământ, dar şi acum îl duc. Pro-

orocii cei din vechime se uită la voi şi se bucură, dar au fost profeţi mai aproape de vremea noastră, care au profeţit acest loc şi lucrarea aceasta pe care o are Dumnezeu la voi. Voi aveţi din înţelepciunea şi cunoaşterea vremurilor apropiate vouă, şi am avut un meşter iscusit, care a proorocit ca să fie aşa cum a lucrat el atunci, şi am dat cuvânt la voi să fie pomenit, că a venit să vadă cum se lucrează împlinirile care s-au spus atunci că vor fi.

Nicuşor, copil care mă asculţi! Fiindcă mă asculţi, de aceea îţi spun ce să faci. Fiindcă faci, mămică, de aceea lucrez prin mânuţa ta şi prin inima ta şi prin credinţa ta. Fiindcă tu mă asculţi, mămică, de aceea eu ţi-am spus că nu e greu cu mine şi nu e rău cu mine, şi tu nu eşti niciodată fără mama Gigi.

Ştii de ce am venit cu acela despre care ţi-am dat cuvânt să-l treceţi aici? El a proorocit tainele de la voi, şi voi le lucraţi acum. El a arătat pe poporul meu cel de acum, şi pe cel ce va fi să fie al meu prin voi, mămică. Ai văzut de două ori la rând începutul cel care trebuie să crească prin mânuţele voastre, că voi sunteţi nişte meşteri ai Ierusalimului acesta nou al Domnului. Ai spus tu cum ai primit înţelesul celor ce ţi le aduc?

— Am înţeles. Coloana Infinitului, lucrată de Constantin Brâncuşi, când m-am uitat în mână ce aveam. Aveam în mână rămase din prescură două sau trei forme, aşezate una peste alta, aşa cum sunt reprezentate în stâlpul care poartă denumirea de Coloana Infinitului, şi am primit să înţeleg că trebuie să lucrăm pentru acest popor proorocit şi că acela care a lucrat aceste reprezentări de taină este prooroc.

— O, mămică, măi copilul meu, voi numai să vreţi cu mine, că niciodată nu s-au lucrat taine mai mari ca acestea ce se lucrează azi cu voi, şi toţi cei câţi au fost prooroci pentru vremea de azi vă aşteaptă cu împlinirile, ca să se bucure de munca lor. Începutul ce ţi s-a arătat în mânuţă, acesta este începutul Noului Ierusalim, dar începutul acestei taine trebuie să se ridice zi cu zi, piatră cu piatră, până se va întregi. V-am spus că poporul acesta nou se va înmulţi, că aşa va lucra Dumnezeu, şi vă voi arăta pe voi la tot poporul meu, şi ei nu vor mai fi împotriva voastră, şi vor fi de partea voastră cu tot ceea ce lucraţi voi aici, şi de la această bucurie voi veţi lucra cu mai multă putere, că va creşte puterea din pricina unirii multora de partea celor ce se lucrează aici. Şi va veni şi vremea aceea a acelei Scripturi care zice: *«Nu aceste minuni, ci mai mari ca acestea se vor lucra la sfârşit»*. Şi vor curge pâraie de la voi, şi cei însetaţi vor afla şi vor alerga spre ele, iar eu şi cu voi ne vom bucura atunci. Aceasta este lucrarea infinitului ceresc, care se numeşte lucrarea de mântuire a omenirii. Şi te roagă mama Gigi, şi te umple de binecuvântare, că la această zidire lucrată de voi am şi eu o piatră căzută de la locul ei, şi nu mă pot astâmpăra până n-oi vedea-o pusă la loc. E o piatră de care m-am sprijinit multă vreme. E un stâlp de care m-am rezemat în multele mele neputinţe şi nu pot uita, mămică. Vă spun şi eu vouă, că n-am cui să spun, şi vă rog pe voi, scumpii mei, puii mei, să mă ajutaţi să ridic piatra aceasta la loc. E o inimă de piatră acum, dar a fost, mămică, inimă bună şi dulce cu mine.

Cu tine, mămică, vorbesc, că în dorul lui te am pe tine acum, Nicuşor, copilul meu cel de acum. Că am avut, mămică, demult un Nicuşor, şi mi l-a luat apa, că a fost uşor, şi apa l-a dus. A venit o apă mare, măi copilul meu drag, şi l-a luat, mămică, apa, şi am voit să mă arunc după el să-l scap, şi Domnul nu m-a lăsat, că mi-a spus că are nevoie de mine şi să nu mă arunc şi eu în apa pierzării, şi dacă am plâns, mi-a promis Dumnezeu că El mi-l va salva şi mi-l va învia. Pe Domnul pe Care-L purtaţi pe mânuţe, Îl rog şi acum, dar roagă-te şi tu, şi hai să punem piatra asta la locul de unde a căzut, că acest slujitor al meu a fost bun cu mine şi mi l-au luat făcătorii de rele, şi noi, acum, avem putere, mămică, să-l înviem, să-l punem la loc, şi să-l găsesc pus la loc, dar nu pot, mămică, asta fără voi. A fost uşor şi l-a luat apa, şi înotând mereu în apa pierzării s-a umflat şi s-a făcut greu. Ştiu că e greu şi că te doboară greutatea lui, dar uite că am să mă rog şi de copilul meu cel tare pe care-l am aici, că tu eşti plăpând de tot, mămică, dar nu te speria, că tu nu eşti fără mama Gigi niciodată. Am fost şi eu plăpândă şi firavă şi neputincioasă cât am fost cu trupul, dar acuma sunt cu multă putere, şi sunt cu putere în tine, mămică.

Hai, copilul meu, hai, că am să-ţi dau o putere aparte pentru ca să poţi cu această piatră. Şi tu să ştii că eu am aici prin cine să te întăresc şi n-am să te las, dar nu te mai teme, că eu biruiesc pentru întărirea ta şi te port ca pe un puişor pe aripile duhului meu cel viu şi cel înviat. Am să caut să lucrez multă bucurie printre voi, ca să vă am cu inimă bună şi cu curaj pentru mine şi cu linişte la lucrul vostru cu mine, că eu am multe de adus, dar fiţi un duh cu mine, că vreau să aducem fericirea tuturor. Păstrează-te bine întru credinţă, că, fii atent, vreau să-ţi folosesc credinţa şi iubirea ta, vreau să fac cu ele bine la mulţi, şi dacă sunteţi cu mine, numai biruinţă va fi şi numai minuni vor fi, dar înţelepţiţi-vă, ca să le înţelegeţi pe toate.

Copilul meu cel tare de aici, Iliuţă, are mama Gigi nădejde în tine, de-acum. Am dat aici o rugăminte, am cerut un ajutor să-mi văd pusă la loc o piatră care a căzut demult de la locul ei, şi e piatra grea, mămică, şi cel căruia i-am arătat-o este plăpând, aşa cum ştii şi tu. Aşează-te lângă el şi vă rugaţi la Dumnezeu să vă trimită şi cete cereşti, să punem, mămică, piatra la loc, să-mi daţi împăcarea, copiii mei, că eu cu voi mă ajut şi mă mângâi. Fiţi, mămică, mândri că mă mângâi cu voi, şi fiţi vrednici de aceasta, că biruinţa de la sfârşit e a mea, mămică, şi e cu voi biruinţa mea, că prin voi lucrez. Ai grijă de liniştea de aici, ca să pot să vă aduc câte am de adus. Toţi cei din cer ştiau şi aşteptau să vii, şi toţi se uitau în drumul tău când ai venit, şi tot cerul e cu tine în lucrul început cu tine. Şi dacă n-ai fi fost legat de mine de când ai venit, ar fi fost greu de biruit piedicile care nu te lăsau cu mine. Dar am biruit, că de când m-am înălţat am venit la voi cu putere, şi iată, azi lucrez cu voi. Atâta timp v-am ajutat şi m-am luptat ca să nu vă pierd, ca să vă am astăzi, dar acum luptaţi-vă şi voi pentru biruinţa care mă aşteaptă prin voi, că a voastră este plata biruinţei. Pe toţi vă iubesc şi pentru toţi mă lupt să înfrunt orice vijelie care vine peste voi, dar fiţi, mămică, tari şi hotărâţi şi primitori cu mine, că nu veţi fi biruitori fără puterea mea în voi. Iar pe cei prin care eu vă slujesc, îi voi împuternici cu semne şi cu minuni între voi, ca să prindeţi cu toţii vlagă întru Dumnezeu şi întru credinţa pe care v-o cer ca să putem da curs împlinirilor. Nimic mai sus decât credinţa şi dragostea şi nădejdea, măi copilaşii mei, şi fiţi fericiţi că lucrez cu voi.

Am dat cuvânt hotărâtor la voi că mă voi duce departe cu copilul cel care a plecat la alte popoare cu solia lucrării care este de la Dumnezeu în România. Am dat cuvânt, şi am fost cu el, şi în curând ne întoarcem cu bine şi cu biruinţă mare, că am spus că voi lucra cu ei numai cu minuni, şi aşa am făcut, şi tot aşa fac şi de acum înainte, dar să mă aibă cu ei, şi să folosească bine dreapta socoteală la toate, ca să propăşesc

cu ei după planul care este pentru mântuire. Şi am să-l învăţ, când vom veni, să ştie cum trebuie să lucreze când are de lucrat, că-i am copii buni şi cu credinţă bună şi cu râvnă bună, şi să nu facă nimic fără mine, aşa cum nici eu nu lucrez fără voi, copiii mei, dar vă roagă mama Gigi, lucraţi cu pace, ca să lucraţi cu putere.

Iată, sfinţii arhangheli, care fac parte dintre patronii acestui lăcaş, s-au hotărât să stea tot timpul cu veghe mare, atâta timp cât mai este până la slava cea de biruinţă, că s-a înviforat puterea duhului rău asupra locului acesta, şi ei se vor lupta la toate porţile şi pe toate laturile şi vor ieşi biruitori pentru dragostea de voi.

Se scoală sfinţii din odihna lor şi, iată, vin să facă aici de veghe; se scoală să cruţe acest loc ceresc, că ei văd că e ceresc şi văd că e ameninţat. Ei aşteaptă chemarea voastră, dar câteodată n-o mai aşteaptă, şi vin să vă apere, că uneori voi nu mai aveţi vreme nici pentru ca să-i chemaţi să vină, iar alteori, de supăraţi şi de apăsaţi ce sunteţi, vi se stinge orice gând bun, de nu mai ştiţi că trebuie să cereţi ajutorul cerului şi puterea cerului în greutăţile care vă prind ca într-o pânză de păianjen.

O, mămică, iată ce face Dumnezeu pentru cei care iubesc şi doresc aşa cum aţi iubit voi ce a coborât Dumnezeu aici, că voi aţi iubit şi aţi plâns pentru acest loc, şi vede tot cerul câtă dragoste s-a cuibărit în inimile voastre şi cu câtă voie bună şi cu câtă mulţumire puneţi viaţa voastră la picioarele crucii lui Iisus. Toată bucuria care va răsări de aici, va fi luată de Dumnezeu şi va fi împărţită frăţeşte de mâna Domnului la toţi cei care-mi îngrijiţi şi îmi lucraţi pentru acest început de pământ nou. Maria şi cu Marta sunt două iubiri care trebuie să fie îmbrăţişate întru Dumnezeu. Maria fără Marta nu se poate, şi nu se poate Marta fără Maria. Fiţi înţelepţi, măi copii, că v-am descoperit vouă înţelepciunea. Nu se poate bucurie mai mare în cer ca bucuria inimilor întru Dumnezeu, ca mulţumirea inimilor întru Dumnezeu.

Învăţaţi-vă toţi, mămică, să pricepeţi ce este aici la voi. Mai e pe undeva pe pământ ca la voi? Că dacă aţi avea toată lumea supusă vouă, ar fi un nimic faţă de ceea ce aveţi voi aici. Dar aveţi lumea supusă sub puterea care se lucrează la voi, şi orice voiţi, aceea puteţi face, dar staţi aşa cum zice Dumnezeu să staţi, că dacă staţi aşa, va sta lumea sub supunerea aceasta, că de aceea a zis Dumnezeu: *«Îndrăzniţi, Eu am biruit lumea!»*, şi tot acelaşi Dumnezeu este şi acum şi zice şi acum, şi iată, e în voi, şi voi în El, şi El în Tatăl. Amin.

Vreau să-i pregătesc şi să mă împlinesc cu toată înţelegerea în inima copiilor mei de la Valea Voievozilor. Aduceţi pe Victor şi pe Veronica şi daţi-le de la mine, că din neamul acela trebuie să-i am pe ei tari şi cu statornicie bună şi lipiţi aici cu mine, ca să fie stâlpi pentru neamul acela, dar vreau să mă asculte, că prin ei vreau să îndreptez casa lor. Trebuie să înţeleagă ei aceste cuvinte, că sunt cu tâlc şi cu adâncime şi cu putere cerească, şi să le spuneţi să aibă mare grijă de mine, să mă poarte în taina inimii lor până mă voi scula pentru toţi, că mă voi scula, mămică, pentru toţi.

Aveţi încă o grijă, şi aveţi-o mai mare decât până acum, de odihna sufletelor, dar şi a trupurilor voastre, că nu aveţi aceasta atât cât v-a fost cerut de cer. Şi, oricine veniţi, oricând veniţi, faceţi aşa cum trebuie să fie aici: rugăciune, armonie şi odihnă sufletului şi trupului. Trupurile voastre trebuie să fie sănătoase şi ele. Lucraţi cu toată înţelepciunea şi pentru această sănătate, şi lucraţi cu multă ordine în toate câte sunt aici de făcut, ca să nu vă îngreuiaţi întru nimic.

Şi tu, Nicuşor al meu, fiindcă tot ai în primire să ţii ordinea şi socoteala bună în cele ce aveţi de adus la îndeplinit pentru învierea care se lucrează aici, iată, mămică, mai fă o veghe. Fii mai cu grijă când ştii că am de adus la voi învăţătură. Deschide guriţa şi împarte dragostea mea la toţi care sunt şi care vin la voi, că tu trebuie să vorbeşti celor ce trebuie să ştie de la mama Gigi. Veghează să fie curaj şi să fie scrisul aici la timp, că suntem în urmă cu multe, şi nu mai lăsaţi timpul nefolosit, că am de lucru, mămică. Ai văzut ce avem de făcut cu poporul acesta. Vin şi îţi spun mereu, şi unde nu ştii, îţi desluşesc tot eu, că eu sunt cea care lucrez prin mâna ta, şi eu mă duc cu ele la Dumnezeu, şi vin cu ele împlinite înapoi.

Copilul meu Spiridon, nu slăbi, mămică, nu rupe rândul, nu scoate nimic de la locul lor, că sunt aşezate de cer toate câte sunt de făcut. Fii bine priceput întru înţelepciunea cea de la Dumnezeu şi calcă, mămică, cu credinţă şi cu tărie, peste şerpi şi peste scorpii, că nu te vor muşca. Lucrează cu multă dragoste, că dragostea pe care o puneţi în cele ce lucraţi aduce la voi toate împlinirile şi doboară toate împotrivirile care se ridică înspre voi. Îndeletniciţi-vă zi cu zi mai mult că trebuie să sfărâmăm ultima picătură de putere potrivnică. Suntem, mămică, în focul atacului duhului rău, că acum vede el cât de puţin mai are, dar fiţi înţelepţi ca şerpii şi apăraţi-vă. Ridicaţi sabia aceasta de la voi şi biruiţi, că pentru biruinţă e vremea de acum. Să fii treaz şi mare, că aici nu se poate să fii mic. Ridică, mămică, sabia deasupra capului duhului rău şi răpune-i puterea, şi nu lucra fără ceată cerească în lupta asta, ca să ai putere în luptă. Noi asta avem de făcut şi de aceea ne-am ridicat. Mămică, trebuie să ştiţi că duhul rău nu are putere să biruiască, şi că voi aveţi putere, că a trecut puterea de la Dumnezeu la voi, dar ţineţi la înălţime mărturia de la Dumnezeu.

Am încă un copil aici, un copil al dragostei, că aşa-mi place mie să-i zic. Să nu te laşi slăbit, mămică, să nu te laşi, că dacă aici e cerul la putere nu mai are duhul rău necaz mai mare ca pe locul acesta unde i se pregăteşte închisoarea lui cea de veci. Tu ştii şi vezi ce dibăcie foloseşte el, şi ar încerca să creadă că poate reuşi ceva de al lui aici. O, de aceea îmi trebuiţi tari, şi tari să fiţi cu toţii, şi încrezători în luptă, că nici un înaintaş din cei de până acum n-a avut biruinţă mai mare, că nici duhul rău n-a avut năvală mai mare ca azi, că astăzi caută spre duhurile voastre ca să vi le ucidă. Cei ce au fost doborâţi cu trupul, s-au înălţat cu duhul la Dumnezeu, şi sunt cu cerul. Dar astăzi el ştie, că a văzut ce a făcut până acum şi n-a căpătat nimic de la aceia pe care i-a chinuit. Ar vrea acum să vă ţintuiască duhurile şi să vi le supună, dar a dat greş mare, că nu se pricepe că duhurile voastre sunt rupte din Duhul lui Dumnezeu şi că la unirea aceea sunt atrase. Nu trebuie să vă temeţi, dar trebuie să luptaţi şi să credeţi că vom birui, şi nu trebuie să vă lăsaţi vânduţi sau cumpăraţi de ceva străin; nu, mămică, şi să nu vă temeţi, că Duhul lui Dumnezeu vă acoperă pe voi, dar staţi cu toţii sub acoperământul Duhului Sfânt, că va veni vremea să împărţiţi Duh Sfânt, căci Duhul Sfânt este Dumnezeul Care lucrează acum, la sfârşit.

Copiii mei, vă vreau cu mai multă dragoste, vă vreau cu mai multă iertare şi cu mai multă împlinire. Cei ce slăbiţi, întăriţi-vă din nou. Lăsaţi vremea asta să se termine, ca să se termine şi bucuria duhului rău, că dacă el vă vede perpeliţi de atacurile lui, nu-i piere de tot curajul şi tot ar mai încerca, dar lăsaţi-l, mămică, să plece de tot, şi să nu-i mai auzim de nume, că noi avem atâtea de făcut, că eu v-am spus că cea mai sigură portiţă pe care i-o deschideţi, este supărarea. Supărarea

vă pune armele jos, şi de aceea vă cer mereu să nu mai aduceţi supărare la voi. Fiţi mulţumiţi mereu de toate câte aveţi şi câte sunt şi cum sunt aici, şi veţi fi atunci puternici, şi vremea cea bună se va grăbi să vină, şi va veni.

Trebuie să vă iasă din minte că mai sunteţi ai voştri. Sunteţi ai cerului cu totul, şi ca în cer să fiţi. Inima voastră este casa lui Dumnezeu şi cerul lui Dumnezeu şi împărăţia lui Dumnezeu. Nu lăsaţi altă stăpânire să intre peste această casă a lui Dumnezeu. Nu lăsaţi furii şi tâlharii să intre. Staţi de veghe şi păziţi toate intrările, că în curând vine Mirele, şi trebuie să aveţi cu toţii candela aprinsă în casă, că sunteţi fii ai luminii. Amin, amin, amin.

11/24 septembrie 1990

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Sfânta Virginia îndeamnă la credinţă în cuvântul care înviază sufletele şi la împlinirea a toate învăţăturile care vin de la cer.

Am venit cu cuvintele mele, mămică, dar să luaţi aminte la cuvintele mele, că fără ele nu se mai poate să fie bine la voi. Că dacă voi aţi avea puse aici toate cuvintele mele şi dacă le-aţi citi, dar nu numai atunci când le aduc sau nu numai atunci când daţi de tâlcul lor la nevoi şi la necazuri, ar fi bine la voi.

Adeseori am venit şi v-am spus să căutaţi timp şi pentru înţelesul cuvintelor de la mine, că înţelesul lor este de fiecare zi, şi este pentru a se împlini spusele cuvintelor mele, şi este pentru aici la voi, ca să se vadă lucrul cuvintelor mele. Şi uitaţi-vă voi la cuvintele cu care am venit până acum şi aduceţi-vă aminte de puterea cuvintelor mele în lucrarea mea de la voi, că pe toate vreau să le pot la voi, fiindcă eu trebuie să pot la voi, şi trebuie să pot peste tot poporul meu, dar cu voi am venit ca să pot peste poporul meu şi peste tot ceea ce voi avea să pot, că m-am dus în cerul sfânt pentru ca să pot să fac ce am de făcut acum. Măi copiii mei, dacă nu mă duceam, nu veneam acum şi nu puteam acum, şi nu puteaţi nici voi dacă nu veneam, şi iată, am venit să lucrez cu voi pentru înviere şi pentru zdrobirea morţii, că moartea va fi zdrobită de victoria noastră şi de biruinţa care se lucrează. Voi nu vedeţi puterea care vine de la cuvintele mele? Aţi văzut voi că ele au putere şi că au viaţă în ele? Şi dacă n-aţi văzut, trebuie să vedeţi această putere, căci cu puterea aceasta se vor destupa izvoare de viaţă pentru mulţime de suflete. Învăţaţi-vă să vedeţi puterea cuvântului cel venit de la cer, căci cuvântul de la cer înviază suflete, şi asta este ceea ce avem noi de făcut.

V-am arătat, mămică, de atâtea ori, aţi văzut pe pielea voastră puterea de înviere care vine de la aceste cuvinte cereşti, căci când moartea se luptă cu voi, vine peste ea viaţa, şi moartea este biruită de viaţă. Şi iată izvorul de viaţă de la cuvintele mele, copiii mei iubiţi, că mă lupt să vă fac mari la înţelepciune, şi se mai îngrămădesc la voi şi o mulţime de sfinţi şi de îngeri, care mai de care să lucreze de la cer cu voi, că lupta pentru odihna şi fericirea lor ei nu şi-au terminat-o, şi se luptă acum pentru deplinătatea cununei biruinţei lor, căci precum voi îi aveţi mijlocitori ai biruinţei voastre, iată, şi ei vă au pe voi mijlocitori, că fără voi nu-şi pot încheia misiunea, şi nici plata nu şi-o capătă până nu veţi termina voi de biruit, căci voi biruiţi prin ei, iar ei ajung la capătul biruinţei şi la plata biruinţei prin voi. Nu staţi cu inima rece, că slava cerească este la lucru şi este cu voi, şi vreau să se vadă la voi iubire şi slavă pentru cer şi lucrare de împlinire, împletită bine cu cerul. Cerul lucrează cu voi, iar voi lucraţi cu cerul. Cerul v-a dat putere, şi trebuie să aveţi putere. Şi eu, dacă sunt mereu aici, vreau, mămică, să văd că lucraţi cu puterea pe care v-a dat-o cerul, şi nu este cu putinţă ca să nu lucraţi, că acum trebuie să lucrăm, măi copii. Nu este greu, dar vă trebuie credinţă şi voinţă, că nimeni vreodată n-au fost mai ajutaţi decât voi. Voi sunteţi cei mai mici, dar şi cei mai ajutaţi, că v-am spus că s-au sculat sfinţii din odihna lor să cruţe, să vegheze şi să vă slujească în lupta spre biruinţă, căci voi nu vă daţi seama cât este de preţuit la cer acest loc, dar faceţi-vă ochi cereşti, căci cereşti trebuie să fiţi cu totul, că a venit Dumnezeu cu cerul la voi şi v-a unit cu cerul ca să poată lucra cerul pe pământ. O, de aceea vine Dumnezeu să spună că a ales nişte inimi care să lucreze cerul cu ele pentru tot poporul, pentru toată România, şi pentru toată suflarea. Şi spuneţi voi, se poate să mai fiţi mici? O, şi dacă aţi înţelege cât de mult vă iubesc!

O, mămică, voi nu ştiţi că toţi cei din cer mă privesc cu dragostea lor, căci îmi văd misiunea, şi văd pentru ce am misiunea asta şi ce va fi la capătul ei, şi de aceea vin cu noi alături şi se luptă alături cu noi, şi nu are cum să nu fie mare biruinţa şi bucuria. O, copii ai biruinţei, eu pentru biruinţa asta m-am sculat. Şi dacă m-am sculat, m-am unit cu voi pentru împliniri mari şi bune. Eu lucrez în duh ceresc să vă aduc împlinirea cererilor voastre, iar voi lucraţi uniţi întru mine ca să aduceţi împlinirile care sunt aşteptate de tot cerul. Îndeletniciţi-vă şi învăţaţi-vă, mămică, să cereţi de la Dumnezeu toate împlinirile care au fost scrise şi proorocite ca să fie împlinite, dar pentru asta încă mai aveţi de învăţat, că Maria samarineanca avea cunoştinţă din lege că va trebui să vină Hristos, şi nici nu era din neamul iudeilor, cărora li s-a dat legea. Dar uite, poporul meu a primit învăţătură mai mult decât cele scrise în lege, şi tot străin de lege a rămas poporul meu, că dacă ar fi învăţat poporul meu vremea lui Iisus Hristos, ar fi dorit de apa aceasta mai mult decât samarineanca şi ar fi avut viaţă vie acum. Femeia samarineancă era de neam străin şi cunoştea legea cea scrisă de Dumnezeu, dar tu, poporul meu, care ai mâncat atâta timp ce n-a mâncat nimeni din seminţiile de până acum, tu tot nu cunoşti vremea în care eşti şi nu vezi venirea lui Iisus Hristos şi nu te întâlneşti la fântâna vieţii cu El. Şi când vei afla într-o zi de această fântână care a fost acoperită de ochii tăi, de ochii tăi bolnavi, vor plânge ochii tăi bolnavi în ziua aceea şi se vor vindeca ochii tăi, că vei afla atunci, poporul meu, şi vei vedea fântâna aceasta, pentru că vin să ţi-o arăt eu. Mă vei găsi pe mine la fântâna aceasta şi ai să-mi ceri să bei. O, şi ce ai să faci atunci tu, care n-ai fost de neam străin? că eu stau şi îl plâng pe poporul meu la această fântână. Plâng, că poporul meu nu are apă şi nu vrea să aibă, şi dacă nu vrea să aibă, nu are, şi nimeni nu vrea să plece după apă, că s-au învăţat departe de Dumnezeu, şi ar vrea ei apă, dar de-a gata. O, nu se poate apă degeaba acum, căci acum se bea apă aşa cum zice legea s-o bei. Trebuie să cunoşti şi să trăieşti cu legea lui Dumnezeu, că altfel nu dai de drumul care duce la apă. Şi când nu va mai avea nici un fel de băutură va căuta poporul meu să bea, şi atunci va vrea să fiu vie, dar acum nu vrea poporul meu să fiu vie, şi o să mă vadă stând şi aşteptând la fântână şi va căuta la mine atunci.

O, măi poporul meu! Ce te-ai înstrăinat, măi, de mine! O, ce mult ai uitat că eşti poporul meu! Şi când ai să vezi că eu n-am uitat de tine, o, ce ai să plângi tu vremea despărţirii şi ce mult te va smeri Dumnezeu atunci!

Vorbesc şi eu cu poporul meu, o, şi când va şti că am vorbit cu el şi că am fost vie, ce va mai zice atunci?

Copiii mei cu care am mai rămas, hai să vindecăm poporul acesta. Prindeți putere și înfierbântați focul de la voi, ca să gătim mâncare pentru ziua când voi aduce învierea poporului meu, și când vor gusta de aici, să învieze. Întăriți cel mai mult pacea aici și faceți așa ca să se găsească aici toate cuvintele cu care vin, că sunt cuvinte de mărturie care vor mărturisi despre vremea lucrului meu cu voi; că vreau să vă plătesc vremea răbdării voastre, vreau să v-o plătesc în ochii tuturor, ca să știe și cei ce v-au osândit și v-au hulit, să știe că voi m-ați iubit și m-ați avut vie, să știe toți că Domnul a avut între ei o rămășiță rămasă, o mână de inimi, un buchețel de inimioare cuprinse într-o iubire cerească, cu care a lucrat iertarea și vindecarea și împăcarea lor cu Dumnezeu. Și dacă nu ar fi făcut Dumnezeu așa, dacă nu ar fi păstrat o rămășiță, ce ar mai fi fost de făcut?

O, să stați bine și să fiți puternici, după măsura alegerii lui Dumnezeu, că iar vă spun, nu este de glumă ce este la voi și ce vrea să facă Dumnezeu cu voi. Nu se poate să se răcească vreun pic lucrul vostru, că iată ce vă spun: de acum, din zi în zi mai tare și mai mult se va arăta puterea rugăciunilor de la voi, și tot din zi în zi mai mult învățați-vă cum să vă rugați așa cum trebuie să fie împlinirile vremii de azi. Vreau să fiți deștepți și înțelepți, căci cine are urechi, trebuie să audă cu ele. Împliniți toate învățăturile cu care vin, și trăiți întru ele, căci ele vă aduc vouă toată ușurarea și toată izbânda în cele ce aveți de făcut. Vreau de la voi mai mult curaj, mai multă voință, că zilele trec, iar noi trebuie să lucrăm în toate zilele, și cu cât vom lucra, cu atât mai mult vom apropia vremea, că e târzie vremea, copiii mei. Cereți de la Dumnezeu să vă întărească pașii cei buni, cereți să întărească paza la voi, cereți potolirea furtunilor care trec pe lângă voi, dar să nu cumva să vă lăsați doborâți de ele. V-am spus să fiți mari, că dacă sunteți mici, nu puteți să faceți lucruri mari, că uite, numai lucruri mărețe avem de împlinit, și pe cea mai scurtă cale căutați să ajungeți să puteți voi ce voiește Dumnezeu cu voi, căci trebuie să începem să trezim poporul. Eu voi veni și vă voi da povețe și voi merge cu voi, și cuvântul meu va lucra înviere și înțelepciune și iubire, și veți vedea minuni, și veți lucra minuni. Amin.

V-am spus să nu vă mai trageți în lături din lucrul vostru cu mine; nu, mămică, nu. Trebuie să propășim cu fiecare zi, nu să stăm, că Dumnezeu a avut pentru voi mare milă și mare iubire, și are Dumnezeu milă de tot poporul meu și vrea să învieze ce poate fi înviat, și vrea să bage la spălat pe cel ce stă murdar, ca să aibă timp să-l curețe și să-l scape.

Vreau să-i înmulțim pe cei ce nu sunt împotriva noastră. Încredințați-vă, că de aceea vă aduc atâtea și vă deslușesc atâtea taine, ca să le pricepeți și să le lucrați, măi copii. Eu sunt cu duh lucrător în voi, și voi încălziți-vă întru duhul cu care lucrez în voi.

Iliuță, vorbesc cu tine, mămică, și îți spun să fii mare. Aici trebuie multă chibzuință și multă așezare bună. Nu da voie nimănui să vină să strice așezările de aici, și nu ieșiți din cele scrise pentru aici. Împuternicește bine în lipsa ta straja care rămâne, și nu lipsi mult, mămică. Să nu fii pripit, că tu nu trebuie să fii așa. Stai în fața oricui, așa cum e dat să stai aici. Încearcă întâi cu înțelegere bună, iar dacă n-ai văzut înțelegere, pune cuvântul cel cu putere al Domnului, așa cum trebuie să aveți voi aici puterea cea de învingere, și nu lăsați să lucreze vreo putere potrivnică sau vreo viclenie cu față de smerenie ca să vă înțepe puterea voastră cea bună, căci viermele care scurmă în inima acestui popor nu vrea să moară de tot, și poporul acesta găsește mereu caz de nemulțumire, și toate nemulțumirile lui le pune peste voi. Dar voi fiți, mămică, o inimă cu toții, și să nu iasă pacea de la voi, dar nici să nu intre ceva să lovească pacea de aici. Și dacă Dumnezeu v-a spus să țineți bine închis locul și lucrul de aici, nimeni nu dă socoteală decât voi, cei de aici, și nimeni din afară nu are voie să închidă și să deschidă ușile aici. Și dacă ei nu vor să înțeleagă că aceasta este pentru binele lor, voi intrați și închideți-vă aici și lucrați acest bine pentru ei, dar fără să știe ei, că așa stă scris pentru vremea rugăciunii: *«Și tu, când te rogi, intră și închide ușa și te roagă în ascuns, și Tatăl tău îți va plăti ție».*

Voi să nu faceți cum fac fariseii, că în loc să am creștini în popor, s-a umplut poporul de farisei fățarnici, care vor să li se facă închinăciuni, și ei zic de voi așa, de voi, care nici nu vreți să vă vadă careva ce faceți, și vreți să vă vadă numai Dumnezeu. Când le-am arătat ce fac cu voi, n-a fost bine; s-au umplut de invidie și de ură. Acum, dacă v-am ascuns pentru puterea lucrului vostru, tot nu este bine. Lasă, că-i ține Domnul cu zăbala în gură, îi ține Domnul în frâu, și le-o mai scoate Domnul din inimă întunericul, și tot vom merge până la capăt. Dar uite, că trebuie și tăria voastră, că e obraznic duhul rău care are ură pe voi. O, de i-ar lăsa în pace pe ei duhul rău, v-ar lăsa și ei pe voi în pace, dar ura lor împotriva voastră îi ține sub întuneric, și mai au și pretenții mari, cărora nu le pot da de capăt.

Vreau să vă dau mai mult, dar acum vă mai las. Nu mă lăsați și voi prea mult, că eu sunt aici să mergem înainte și împreună. Amin, amin, amin.

15/28 septembrie 1990

Trâmbițarea sfintei Virginia peste creștinii din cetatea București-Colentina

Îndemn la pocăință și la umilință.

Am venit să te trezesc, măi Bucureștiule! Și dacă nu te lași trezit, nu te lași. Dar ai să te lași și trezit, că eu m-am ridicat să-mi trezesc poporul, și tu ești o cetate a poporului meu.

O, măi mămică, vorbește mama Gigi cu tine, măi Bucureștiule! Copiii mei din București, am venit să vă spun că m-am ridicat să-mi trezesc poporul. M-am ridicat, că a venit timpul să mă ridic și să lucrez și să biruiesc. Am venit să vă spun și vouă, aici, că sosește învierea cea mare și că eu lucrez pentru această înviere. Am venit, mămică, să dau de știre poporului meu să se împace cu Dumnezeu, că nu este împăcat cu Dumnezeu poporul meu.

Vino, măi poporul meu, întru dragostea lui Dumnezeu, dar să-ți fie dragostea dragoste, și nu așa cum ți-a fost ea până acum. O, că nu citești în cartea lui Dumnezeu, și dacă mai citești, tot nu citești în ea, că nu se vede că ai citit în ea. Te-am hrănit atâta vreme cu mâncare bună și n-ai vrut să crești și să te înțelepțești, fiindcă n-ai trăit întru dragostea lui Dumnezeu. Că L-ai vrut pe Dumnezeu, dar numai cât ai vrut tu, și nu cât a vrut Dumnezeu, și dragostea nu ți-a fost dragoste. Dar nu e târziu să prinzi dragoste de Dumnezeu, și dacă nu prinzi, și dacă mai faci și acum păcat împotriva Duhului Sfânt, ce zici, să nu te trezesc din acest păcat? Te trezesc, măi copilule, că te-am găsit că ai pe tine semnul lui Dumnezeu, și semnul acesta apasă peste tine dacă nu te scoli întru Dumnezeu. Măi poporule, nu se mai poate să fii cum ai fost, și tu nici nu vrei să știi cum ai fost, că n-ai fost bine cu mine, că ai fost ca tine

şi nu ca mine, şi Dumnezeu nu te poate avea aşa. Iată că trec acum pe lângă tine şi îţi aduc de ştire să vii întru binele ceresc. Amin.

M-am ridicat cu duh treaz de la cer să vă aduc întru însănătoşire, că nu se poate să vă găsească Dumnezeu aşa. Măi copiii mei, nu vă mai amestecaţi cu firea care mai este în voi, că firea care voieşte împotriva Duhului judecă pe Dumnezeu şi judecă înţelesurile cele adânci ale lui Dumnezeu, şi dacă nu înţelegi, poporul meu, tâlcul acestor cuvinte, n-ai să poţi căuta înspre îndreptarea pe care ţi-o cere ţie Dumnezeu; că dacă a venit Dumnezeu la tine şi te-a învăţat mereu cum trebuie să fii al Lui, şi dacă n-ai priceput până acum cum trebuie să fii, că n-ai vrut să pricepi, dă, copilule, nepăsarea de la tine, că e vremea să fii înţelept. O, vai de tine, măi copilul meu, dacă nu vii întru înţelepciune aşa cum cere Dumnezeu celor ce vor moşteni cu El! Că uite, am trecut pe lângă tine şi ţi-am făcut control şi nu te-am găsit sănătos. Eu nu te-am luat pe dinafară, căci Duhul lui Dumnezeu pătrunde peste tot, şi ţi-am făcut control pe dinăuntru şi te-am găsit bolnav, măi creştinul meu, copilul meu.

O, măi poporule, de ce eşti, măi, mândru? De ce? că toate le ai împrumutate de la Dumnezeu. O, măcar dacă te-ai mândri cu Dumnezeu, dar atunci ar trebui să fii numai întru Dumnezeu, şi nu aşa cum eşti tu acum, bolnav. Am venit să trec pe lângă tine şi să-ţi spun să fii smerit şi umilit, şi atunci vei învia întru Dumnezeu, că va învia Dumnezeu în tine. Dar uită-te tu la Dumnezeu, şi te uită şi la tine şi vezi dacă eşti ca Dumnezeu. Şi dacă nu eşti, atunci nu eşti smerit. Ai văzut de ce am venit la tine? Ai văzut de ce a trebuit să vin? Ca să-ţi aduc de ştire starea în care eşti, că eşti bolnav, copilul meu, şi eu am venit să te fac bine, dar să crezi că te fac bine, şi să vrei să te fac bine, că eu te fac bine, că am putere să te însănătoşesc şi să-ţi aduc cerul. Am venit să-ţi aduc leacuri ca să le bei şi să te faci bine şi să înviezi, măi iubitul meu copilaş, dar să nu mai ieşi în afară de acestea, că n-ai să găseşti nicăieri un leac mai bun. O, şi tu nu te mai saturi căutând, şi tot n-ai găsit un leac mai bun, că iată, am trecut pe lângă tine, şi tu eşti bolnav. În zadar umbli după leacuri străine de mine, degeaba, că tu ai pecetea mea şi eşti al meu, şi nimeni nu are putere peste ce este al meu. De aceea îţi spun că nu eşti smerit, pentru că treci mereu peste mine şi peste darurile pe care le port pentru tine, că ai păţit cum scrie în Scriptura aceea unde zice aşa: *«Celui ce are, i se va mai da, iar celui ce nu are, i se va lua şi ce are»*. Şi tu n-ai avut, că n-ai vrut să ai, şi ai judecat împotriva darurilor cu care am venit la tine ca să te ajut pe tine cu ele, că ai crezut că ştii mai bine şi că vezi mai bine ca Dumnezeu, Care era cu tine şi te învăţa să fii cu El. Aşa ai crezut, şi de aceea îţi spun că eşti mândru, măi copilul meu, că tu te crezi vrednic să stai lângă Dumnezeu, şi Dumnezeu te vede că eşti mândru. Dar nu numai atât, că tu, în loc să te umileşti în faţa măreţiei lui Dumnezeu, te-ai semeţit până acolo că L-ai făcut pe Domnul să Se umilească la picioarele tale şi să facă El ca tine. Şi El, în loc să stea în tine mare, aşa cum este El de mare, a stat mic la picioarele tale şi ţi-a făcut voile tale şi ţi-a dat lecţie de smerenie ca să înveţi să fii smerit, şi n-ai fost smerit. O, dacă L-aţi fi lăsat pe Dumnezeu să fie mai mare decât voi, ar fi fost acum gata fericirea voastră şi locul fericirii voastre.

Iată, măi poporul meu, cum ai fost. Ruşinează-te şi te smereşte şi vino spre mărire, aşa cum îţi este menirea, dar vino prin smerenie, că tu n-ai vrut să fii ca Dumnezeu şi n-ai vrut să suferi, şi ai vrut numai să judeci şi să te cureţi de necazuri şi de nedreptatea care te apăsa, şi n-ai făcut ca Domnul, să te fi umilit şi tu ca El ca să vii întru vremea măririi, căci tu trebuia să fii mare şi puternic sub atâta binecuvântare cu care te-a îmbrăţişat Dumnezeu. Niciodată nu a avut Dumnezeu un popor mai preţuit decât tine, măi poporul meu cel iubit. O, şi cum ar fi trebuit tu să fii! Şi de ce nu eşti cum ar trebui să fii? Fiindcă nu te laşi lucrat şi fiindcă nu ai înţelepciune, şi tu zici că ai. Şi dacă zici că ai, unde este, copilul meu iubit? că dacă nu te-aş iubi, n-aş fi venit acum cu leacuri şi cu dragoste. Că am venit să fac curăţenie în inima ta, dar să mi-o laşi mie apoi, că tu iar o murdăreşti dacă iar mi-o iei, că nu ştii cum să faci cu inima ta, că uite, n-ai ştiut nici până acum. Te-ai încrezut că ştii, dar n-ai ştiut, că dacă ştiai, erai viu, era vie inima ta, şi erai bun şi sănătos.

Poporul meu, Dumnezeu aşa are scris, că eşti poporul meu. M-am ridicat ca să te păstoresc şi să te cresc, dar trebuie să creşti repede, măi copilul meu cel mic, care trebuia să fi fost crescut până acum, căci ai avut ce să mănânci, şi ai avut cămară în care este legea lui Dumnezeu, şi ţi-a adus Dumnezeu mereu bucate proaspete ca să creşti şi să mănânci cu poftă, şi tu ai dat cu piciorul şi ai vărsat oala cu mâncare dacă nu ţi-a mai plăcut. Şi Dumnezeu iar făcea mâncare şi iar venea la tine, că te ştia flămând, dar tu n-ai ştiut cum să mănânci, că dădeai pe jos şi o călcai cu picioarele. Şi Dumnezeu S-a supărat, şi a stat supărat, şi nu ştia cum s-o mai dea cu tine ca să te îmblânzească. Şi tu din zi în zi scoteai colţii, şi ai început să-L vrăjmăşeşti pe Dumnezeu, că de ce nu mai stă la picioarele tale. Aşa ai fost, copile, dar am avut o rămăşiţă din tine care n-a înşelat pe Dumnezeu, şi a ocrotit Dumnezeu această rămăşiţă, fiindcă te-a iubit Dumnezeu, măi poporul meu. Şi eu am ocrotit rămăşiţa asta şi am înţelepţit-o şi am împuternicit-o şi am umplut-o de iubire cerească şi am pus-o de mijlocire între tine şi Dumnezeu, ca să te izbăvească Dumnezeu, să te însănătoşească, să-ţi vindece ochii şi inima şi iubirea, să vindece poporul meu de minciună şi de viclenie şi de ură. Dar să nu spui, măi poporule, că nu eşti bolnav, că dacă nu te smereşti acum, n-am, măi, pe unde intra la tine. Fă-te singur mic în ochii lui Dumnezeu, măcar acum fă-te mic şi lasă-L şi pe Dumnezeu să mai fie mare, că uite, am trecut pe lângă tine şi nu te-am găsit bine.

Măi copiii mei, lăsaţi, mămică, pe Domnul să vă ia tina de pe ochi ca să vedeţi şi să vă vindecaţi, că am dintre voi copilaşi urâţi de voi, dar aceştia sunt mari la Dumnezeu, şi voi, în loc să vă bucuraţi de ei, că i-a făcut Dumnezeu mari pentru voi, pentru fericirea voastră, o, voi ce faceţi, şi până când veţi fi judecătorii tainelor lui Dumnezeu? Măi copilule măi, dar cine eşti tu? Cine crezi tu că eşti ca să judeci lucrurile lui Dumnezeu?

Copiii mei, am venit să vă scot din starea asta. Nu vă mai ridicaţi aşa de sus până la cele mai adânci taine cereşti. Ştiţi voi cine a făcut aşa? şi ştiţi voi ce a păţit acela? Lăsaţi-vă, măi mămică, mai mici, şi nu mai săpaţi la rădăcinile pe care nu le-aţi sădit voi şi pe care nu le-aţi udat voi. Nu umblaţi, mămică, la ele, că n-o să le puteţi voi scoate de la locul lor. Eu de aceea m-am ridicat să ud aceste rădăcini, să crească şi să se înmulţească şi să se întărească şi să dea viaţă pe pământ. Amin.

Puneţi-vă bine cu Dumnezeu şi cu lucrurile Sale, dar nu aşa cum vreţi voi, ci aşa cum zice Dumnezeu, că dacă am dintre voi fii cu care vă slujesc vouă, apoi voi să fiţi alături cu

inima de ei, adică să nu fiţi împotriva a ceea ce fac cu ei pentru voi. Eu am mult de lucrat acum, că vine ziua biruinţei mele, dar am nevoie de pace şi de linişte de la voi, şi nu de ură sau de clevetire sau de invidie sau de neînţelepţire.

Am venit să vă spun să nu mai căutaţi să stricaţi sau să tulburaţi aşezările mele sau să le judecaţi împotriva binelui pe care vi-l lucrez. Şi vă spun să nu mai râvniţi cum vreţi voi, ci să râvniţi cum vrea Dumnezeu, că dacă Dumnezeu l-a trimis pe Moise pe munte să se roage, voi să nu faceţi ce a făcut poporul cel de atunci, de şi-a făcut idol şi a jucat în jurul lui, că ştiţi cu ce plată a fost plătit de la Dumnezeu poporul cel de atunci.

Măi mămică, treziţi-vă şi nu pieriţi şi luaţi bine în inimă, că m-am suit într-un loc ocrotit şi am luat cu mine un buchet de inimioare, şi acolo fac ce a făcut Moise, şi ce a făcut Domnul când S-a suit în munte ca să Se roage, dar nici Moise, şi nici Domnul n-au luat cu ei poporul, că nu s-ar mai fi putut ruga pentru poporul cel înrăutăţit. Dacă este unul pentru ca să ţină cârmă sus într-o cetate, cum e şi la noi, la noi în România noastră, poate oricine sau care cum ar vrea, să meargă atunci când îi vine, la acela? Nu poate, măi copii, că acela nu-şi pune credinţa în oricine sau în toţi, că nu-i cunoaşte pe fiecare, şi nu se poate aşa. El are pe alţii, şi are multe scări, şi el stă liniştit pentru ca să poată veghea bine.

Măi copiii mei, voi căutaţi să înţelegeţi bine aceasta, că nu mai vreau să înţelegeţi rău. Eu vreau să vă înţelepţesc, mămică, vreau să vă îndeletnicesc cu înţelesul cel bun în toate câte vă aduc. V-a spus Dumnezeu să fiţi cuminţi, să vă rugaţi şi să aveţi răbdare, ca să vă vadă ascultarea. A ştiut Dumnezeu de ce vă cere asta, şi aţi văzut de ce a cerut aşa. Dar nu v-am avut, mămică, aşa cum trebuie, în ascultare, că mereu v-am avut în nemulţumire, şi nu mai ştie Domnul cum s-o mai dea cu voi, că Dumnezeu zice altfel, şi poporul meu nu mai are de unde să ştie cum zice Dumnezeu, că iată, Dumnezeu nu mai crede în poporul Său, că a încercat pe poporul Său şi nu l-a găsit credincios ca să poată crede Dumnezeu în el. Şi dacă n-ar fi păstrat Domnul o rămăşiţă, o, mămică, era greu de acest popor. Bucuraţi-vă, şi nu vă mâhniţi că are Domnul ceva pus deoparte pentru voi, pentru binele vostru, dar acel bun este pus deoparte, şi nu aşa cum aţi vrea voi. Nu se poate cum vreţi voi cu acest bun, că eu mă lupt pe toate laturile să aibă pace şi linişte şi putere cu Dumnezeu, ca să fac izbăvire pentru poporul meu cu acest bun, cu acest mănunchi de inimi.

Mă doare că poporul meu nu are înţelepciune, că uite, nu mă pot bizui pe el. Poporul meu, în loc să lucreze bine lucrează rău, şi nu mă pot bizui pe el.

Citeşte, copilul meu, în legea lui Dumnezeu şi vezi dacă eşti aşa cum scrie să fii. Şi dacă eşti cum cere legea lui Dumnezeu, atunci eşti în iubire şi în lumină şi în înţelepciune, şi atunci ai fi bucuria cerului. O, că dacă ai fi smerit, n-ai mai judeca pe nimeni, şi te-ai judeca numai pe tine şi ai fi fericit şi bun, şi toţi ar fi buni pentru tine atunci, şi ai fi ca şi cuvântul acela care zice: *«Ce-mi poate face mie omul?»*, dar tu ridici mereu caz asupra aproapelui tău, şi legea nu spune să faci aşa. O, mare durere este aceasta, că tu numai aşa faci, şi când faci aşa, tu te crezi bun, şi nu mai eşti smerit. Când a fost Domnul pe pământ, a spus la lume păcatul şi a descoperit făţărnicia lumii, şi lumea L-a urât şi L-a judecat şi L-a omorât. Aşa şi tu, măi creştine al meu, tu nu stai să ţi se vadă starea ta cea rea, şi urăşti şi învinuieşti pe cel ce vrea cu mine, pe cel ce are pe Dumnezeu, şi faci cu el ce a făcut cu Domnul poporul cel de atunci. Nu, măi copilul meu, nu aşa, mămică, fiindcă eu am să-ţi arăt că nu este aşa cum vezi tu, că tu vezi răul bine, şi binele, rău, şi eu am venit la tine să-ţi aduc leacuri şi să te ridic ca să te am viu, dar nu mai fi, copilul meu, cum vrei tu, că dacă rămâi cum vrei tu, nu mai poţi să simţi ce e bine şi ce e rău, şi atunci, nici cel bun nu vrea cu tine, căci cel bun se fereşte şi fuge de cel rău şi luptă să scape de cel rău. Eu am venit să te aşez întru dragoste, dar întru dragostea cea curată şi bine înţeleasă, măi copilul meu. O, tu liniştea şi pacea n-ai să ţi-o găseşti dacă n-ai să fii smerit şi dacă n-ai să fii mulţumit cum îţi spune Dumnezeu să fii. Uită-te la tine, că umbli să te faci fericit şi să fii mulţumit şi tot nu eşti, pentru că n-o să facă Dumnezeu ca tine, fiindcă n-o să-Şi strice Domnul planul Său pentru ca să-ţi joace ţie în strună, şi pentru că nu este ca Dumnezeu ceea ce vrei tu, că tu, dacă ai un copil pe care l-ai lăsa să facă ce vrea el, ce poţi scoate din el? Nimic, şi îţi mai şi strică tot ce ai, şi îţi strică şi numele tău cel bun.

Iată de ce nu pot eu să te mai las cum vrei tu. De aceea m-am ridicat spre tine să te trezesc, ca să fii, de acum, înţelept de la Dumnezeu şi de la legea Sa şi nu de la legea ta, că tu nu ştii să-ţi faci lege bună. Lasă-I tot lui Dumnezeu dreptul acesta şi mulţumeşte-te cu legea pe care a făcut-o Dumnezeu, şi hai, măi copilule, să ne trezim cu toţii. Scoate pe masă legea şi te uită mereu în ea şi fă ca ea, pentru că tu eşti copilul lui Dumnezeu, dar hai, de-acum înainte, să se cunoască la tine că eşti copil al lui Dumnezeu. O, că te-aş învăţa zi şi noapte, dar dacă vrei ca Dumnezeu, nu-ţi trebuie multă învăţătură, nu, ci numai să vrei să fii ca Dumnezeu, şi eşti. Nu să umbli mereu cu învăţături pe mână şi tot să nu fii bun, că atunci te va judeca învăţătura aceea care a venit mereu la tine şi nu ţi-ai însuşit-o.

O, şi nu mai căuta să duci ce nu poţi duce, că mai bine decât tine ştie Dumnezeu ce poţi, că te pune la probă să vadă ce poţi, dar nu o lua tu înainte, că dacă ai fi priceput ce fel de vreme este vremea în care trăieşti, ai fi înţeles şi ce lucrare este aceasta în care te-a chemat şi pe tine Dumnezeu, că nu te-a chemat că ai fost tu cineva, şi te-a chemat pentru că ai fost slab şi trebuiai miluit mai mult decât alţii mai buni ca tine. De milă te-a chemat Dumnezeu, şi tu ai ajuns să baţi din picior să-ţi ştie Dumnezeu de frică. Lasă de acum pretenţia ta deoparte şi dă-I voie lui Dumnezeu să-ţi zică ce să faci. De aceea îţi spun să scoţi pe masa ta cartea legii şi să fii copil al legii lui Dumnezeu, şi dacă mai ai şi pecetea de la mine, atunci vei fi cu mine, mămică, fiindcă al meu eşti, măi popor creştin, că vine vremea să te înmulţesc din zi în zi, dar să te înmulţesc eu, că tu nu ştii ce să strângi, şi tu trebuie să strângi cu mine şi nu fără mine, că eu sunt cu culesul la voi. Nu te mai împovăra cu griji, că nici grijile nu ştii să ţi le alegi, că în lucrarea asta nu se poate sta şi nu se poate ieşi din ea după socotinţa ta, că ori te laşi în ea, ori te laşi urmărit de ea, şi iată că n-ai putere. Lasă tu puterea lui Dumnezeu în tine, lasă voinţa lui Dumnezeu peste tine şi fii cuminte şi te roagă şi iubeşte şi împlineşte, ca să fii spre slava lui Dumnezeu şi să fii popor al lui Dumnezeu.

O, nu mai sta în nemulţumire, că zbuciumul tău îmi dă mie de lucru. Starea ta de zbucium întârzie vremea, şi e târzie vremea, măi copii. Hai să fim buni, mămică. Hai să grăbim vremea cea bună, că vremea e târzie şi toamna e sosită.

Copiii mei, treziţi-vă bine, că pentru asta m-am ridicat, ca să-mi trezesc poporul întru vremea cea bună. Aceasta este

vremea cea proorocită, măi copilaşii mei, şi a noastră este vremea aceasta. Amin.

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

16/29 septembrie 1990

Cuvântul sfintei Virginia către Marian Zidaru

Gloria bucuriilor vine pe uşa smereniei.

O, măi copiii mei, copii ai slavei cereşti, se bucură mama Gigi de voi, şi iată, se bucură slava cerească şi vă ajută, că e vremea împlinirilor celor mai glorioase proorocii care au fost proorocite pentru vremea aceasta de glorie cerească.

Stă Tatăl ceresc şi Se uită la voi cu o dragoste de neînchipuit. Stau sfinţii şi îngerii în jurul vostru ca nişte ghirlande cereşti, pline de slavă şi de lumină. S-a întors mama Gigi glorioasă, că mama Gigi este regină la voi, şi am adus înapoi pe copilul meu cu care am început marele apostolat, pe copilul pe care l-am aflat vrednic de a-mi împrăştia solia mea pe pământ, căci copilul acesta crede, măi copii, crede şi vine întru împlinirile cele din credinţă aşa cum au făcut atâtea scule dumnezeieşti pe care le-a folosit Dumnezeu întru lucrările Sale. Dar împlinirile de astăzi sunt privite de toate sculele care au lucrat întru Dumnezeu, că n-au fost vreodată împliniri mai glorioase ca acelea care trebuie să se împlinească în vremea aceasta, căci aceasta este vremea desăvârşirilor împlinirilor cele proorocite. Cu împlinirile de astăzi se desăvârşeşte întreita lucrare a Preasfintei Treimi, ca apoi să intre totul în odihnă, în slavă şi în serbare veşnică. Amin.

Copiii mei, am venit acasă cu glorie, căci cuvintele pe care vi le-am adus la plecare atunci când am plecat cu acest copil al meu, acele cuvinte le puteţi acum pricepe mai bine. De aceea v-am spus că înţelesul cuvintelor mele este de fiecare zi, şi să vă faceţi timp şi pentru înţelesul cuvintelor ce vin cu mine de sus.

Măi copilul meu care ai fost cu mine în depărtare, ţi-am făcut primire tot eu, te-am întâmpinat tot eu, mămică, şi ţi-am dat ce am putut eu să-ţi dau. Am de stat de vorbă cu tine de acum încolo. Vom mai avea multe de făcut, şi îţi cere mama Gigi dragostea ta, legată bine cu ascultarea şi cu dreapta socoteală, căci planul Domnului este bine, bine întocmit, şi trebuie să mergem bine după planul acesta, şi trebuie multă înţelepciune, multă răbdare şi multă, multă linişte a duhului cel lucrător. Acum, îţi cere mămica să te odihneşti şi cu trupul, dar şi duhul să ţi-l odihneşti, căci duhurile voastre trebuie să aibă multă pace întru răbdarea cea bine înţeleasă, ca să putem merge bine înainte, după planul pe care-l avem întru Domnul Iisus Hristos, Care va supune totul sub puterea Sa şi Care, apoi, va preda Tatălui împărăţia, şi apoi, copiii mei, o, ce va fi! că va fi apoi ca voi să primiţi totul din mâna Tatălui cerurilor. Amin.

Am spus că vom lucra numai cu minuni. Bucuraţi-vă că lucrăm aşa şi numai aşa, că aşa este acum. Am dus, mămică, de aici, am dus la cel uns de la Dumnezeu *(regele Mihai, n.r.),* podoabe de la Noul Ierusalim, podoabe care nu se mai găsesc pe pământ, că pământul de la voi de aici nu mai este pământ. Am zis ca să ştiţi de la cuvintele mele că vor umbla regi întru mărirea care se coboară la voi de la cer. Am zis că lumea se va pleca şi se va supune sub această lucrare care va umple pământul de slavă văzută. Am zis şi am să mai zic, dar acum vă aduc aminte de cuvintele Scripturii şi mă bucur şi vă spun aşa: iată eu şi pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu spre semne şi minuni în Israel! Pruncii mei vor fi purtaţi pe braţe şi se vor înfăşura întru slava care este de la Dumnezeu, căci aşa este scris, copiii mei, dar îmbrăţişaţi smerenia Domnului, căci toate, ale voastre sunt.

Rămâneţi cu inimile întru pace şi întru linişte şi întru bucurie plină de linişte şi de pace, căci gloria bucuriilor vine pe uşa smereniei, şi numai pe această uşă intră şi iese slava cerească întru lucrările ei. Rămâneţi întru taina Ierusalimului ceresc ca să fiţi îmbrăcaţi întru puterea cea lucrătoare de minuni, căci minunile de astăzi sunt anevoie de înţeles, dar vouă vi s-a descoperit această înţelepciune. Fiţi întru înţelepciunea aceasta, măi copii, ca să pricepeţi lucrarea lui Dumnezeu, şi fiţi uniţi cu mine, căci cu mine, mămică, veţi triumfa, şi nu fără mine, copii ai bucuriei mele. Amin, amin, amin.

24 septembrie/7 octombrie 1990

Cuvântul sfintei Virginia către Marian Zidaru

Chemare la lucrarea apostoliei, care va face duh de trezire peste România şi peste înţelepţii pământului românesc.

Stă şi aşteaptă duhul lui mama Gigi pe lângă voi, copilaşilor. O, dacă aţi râvni voi după darurile care curg prin cuvintele de la mine nu v-ar ajunge timpul să-mi scrieţi mie, că aşa pot eu vorbi acum, aşa, mămică, şi mă folosesc de voi ca să pot vorbi cu voi. Fără voi nu pot vorbi cu nimeni, şi eu trebuie să vorbesc mult de tot acum, că asta îmi este misiunea, şi e misiune pentru învierea cea mare şi pentru ca să ridic coroana română deasupra tuturor înălţimilor de pe pământ, ca să ridicăm România noastră la treapta strălucirii care o aşteaptă, căci strălucirea care o aşteaptă pe ea a fost proorocită în toate timpurile, de toţi proorocii, pentru că România este Canaanul în care va trăi şi va intra tot neamul cel ales al Noului Ierusalim. Ea este Noul Ierusalim, care va triumfa peste toate popoarele şi peste toate înălţimile, căci în vremea aceasta Domnul alege iarăşi Ierusalimul, şi Domnul Se va odihni de toate ale Sale în Ierusalimul acesta ales.

Aşteaptă Domnul odihna, măi copilaşilor. Vedeţi voi, fiilor, vedeţi bine că nimeni până acum n-a avut de făcut ce aveţi voi de făcut pentru odihna lui Dumnezeu, că Dumnezeu acum Îşi desăvârşeşte lucrarea Sa, pentru ca apoi să intre totul în odihna slavei lui Dumnezeu, El, împreună cu aleşii Săi, şi prin aleşii Săi să intre în odihna aceasta tot neamul lui Dumnezeu.

Copii ai lucrării mele, fii ai acestei lucrări, v-am spus că înţelesul cuvintelor mele este de fiecare zi şi că noi trebuie să lucrăm în fiecare zi. Eu în fiecare clipă pot lucra, dar nu pot, mămică, fără voi, că pe voi v-am ales, că uite, n-am mai avut pe alţii ca şi pe voi, n-am avut, mămică, mă credeţi? De aceea m-am luptat tot timpul, de când sunt în duh, ca să nu vă las să pieriţi, că ştiam de planul lui Dumnezeu şi ştiam cum trebuie să fie şi ştiam de la Dumnezeu de lucrul vostru cu mine. Dar dacă vă spun vouă tainele lui Dumnezeu, iată că trebuie să pricepeţi bine că nu puteţi să fiţi ai voştri, ci ai planului lui Dumnezeu şi ai lucrului lui Dumnezeu.

Copiii mei, prindeţi curaj şi ridicaţi-vă mai bine spre cele proorocite de Duhul lui Dumnezeu, căci trebuie să se împlinească toată cartea lui Dumnezeu, toată schiţa lui Dumnezeu. Trebuie să descopere Dumnezeu poarta de intrare în Canaan, şi aceasta este lucrarea pe care trebuie să o desăvârşim. Iisus Hristos este uşa, şi trebuie să fie înţeleasă această intrare, fiindcă nu se poate sări peste poartă în acest staul al nestricăciunii, adică al veşniciei, că vor intra înţelepţii pământului

pe ea, dar va trebui să ştie aceştia că uşa aceasta şi cheia acestei uşi este Iisus Hristos, Care a arătat cum se deschide această uşă.

Copilul meu iubit, cel cu care am fost în depărtare, te-am adus acasă cu biruinţa cu care trebuia să vii, şi trebuie să pricepeţi că aşa lucrează Dumnezeu acum, după cum este scris pentru vremea de acum. Trebuie să ne rugăm pentru coroana României ca să vină în România, că dacă vine ea acasă, vine cu cel ce o are dată de Dumnezeu. Rugaţi-vă pentru cel ce are coroana română să poarte în gândul lui gândul lui Dumnezeu, să poarte în credinţa lui credinţa lui Dumnezeu, să crească în inima lui dorinţa după Dumnezeu şi după hrana lui Dumnezeu, să aibă întru merindea lui merindea lui Dumnezeu, cea dăruită de la Dumnezeu, ca să se sfinţească şi să se pregătească şi să se învrednicească de întoarcerea sa în slujba lui Dumnezeu, şi când va veni, să fie aşa cum scrie în Scriptură, să fie după cum zice Dumnezeu să fie, că altfel nu se va putea să fie decât aşa cum este scris. Amin.

Copilul meu, am de stat de vorbă cu tine, mămică. Vreau să te aşez bine întru înţelepciunea cea bună, că trebuie să lucrăm cu toată atenţia, după dreptarul lui Dumnezeu şi ca Dumnezeu. Mai întâi de toate, iată ce ai de făcut: aşează-L bine pe Dumnezeu în tine, măi mămică. Domnul a umblat şi a stat în mijlocul lumii, şi le vorbea cărturarilor şi stăpânilor lumii şi înţelepţilor lumii, şi lucra cu minunile printre aceştia, şi nimeni n-a putut să-I facă rău până ce El nu S-a lăsat în mâinile necredincioşilor ca să-Şi desăvârşească puterea Sa dumnezeiască. Aşa a fost atunci, că dacă n-ar fi fost aşa, voi n-aţi fi avut astăzi ce aveţi, că-L aveţi pe Dumnezeu întru toată măreţia Sa, căci El aşa a spus: *«Mă duc, că dacă nu Mă duc, nu voi putea veni la voi. Mă duc la Tatăl ca să pot veni la voi, şi ca să faceţi voi lucruri mai mari decât toate câte s-au făcut vreodată».*

O, copilul meu, vorbesc cu tine despre Dumnezeu, ca tu să poţi vorbi despre Dumnezeu. Mai întâi de toate, asta va fi să faci: să-L arăţi pe Domnul Cel din tine la toţi cei printre care te-am trimis să mergi acum, căci aceştia va trebui să-L vadă pe Dumnezeu în tine. Şi precum Maria Magdalena s-a umplut de iubire şi de dor după Domnul atunci când a trecut pe lângă El, aşa, mămică, să păţească toţi cei printre care te porţi. Iată de ce trebuie să se vadă în tine blândeţe şi răbdare şi iubire şi viaţă vie, că de la acestea răsare iubire vie. Să vadă toţi în tine tronul iubirii de Dumnezeu, şi când vor vedea cât de frumos şi de veşnic este cel ce este ca Dumnezeu, atunci vor înţelege ei adevărata slavă a vieţii. Nu te teme că nu vei putea să fii aşa, că binecuvântarea cu care te va însoţi Dumnezeu va face să fii aşa. Asta trebuie să faci acum, şi ca să poţi să faci aşa, trebuie ca inima ta să fie tronul păcii. Nu se poate fără încercări, mămică, dar în încercări tu să-L aduci pe Domnul faţă în faţă cu tine, că Domnul a suferit, şi a putut suferi cu dragoste, dar Domnul a fost plin de pace şi de mulţumire în faţa Tatălui Său în toată lucrarea Sa. Şi apoi, iată ce trebuie să faci: trebuie să ai lărgime în inimă ca să încapă în ea cei pe care ţi-i voi arăta, ca să nu fie ei în strâmtorare în casa inimii tale în care stă Dumnezeu. Şi va face Domnul apoi ca tu să încapi cu lărgime în inima lor, că va lucra puterea lui Dumnezeu şi Duhul lui Dumnezeu ca să nu fii tu în strâmtorare în casa inimii lor, şi atunci va fi ca şi ei să-L împlinească pe Domnul întru ei, şi uite, măi copilul meu, cum Se naşte Domnul în casa multora.

Şi iată ce-ţi mai spune mămica: te învaţă cum trebuie să foloseşti râvna ta, cum trebuie să-ţi fie râvna, că şi acest înţeles este de mare preţ, fiindcă astăzi oamenii nu ştiu să deosebească dreapta de stânga lor, şi oamenii au încredere în minciună, măi mămică. Sunt multe suflete largi şi bune, dar nu ştiu acestea să deosebească dreapta de stânga lor, şi de aceea trebuie să ştim cum şi când şi cu cine să împărţim râvna noastră după Dumnezeu. Pământul acestor inimi este îmburuienit, şi dacă arunci sământă bună de la tine, nu găseşte în ei loc prielnic şi lumină, şi dacă te duci apoi să vezi cum creşte sământa şi dacă dai să smulgi buruienile cele înrădăcinate, nu-i convine stăpânului casei, că nu ştie să deosebească dreapta de stânga sa. Eu am avut o mulţime de copii, şi îi învăţa Dumnezeu ce să folosească şi ce nu, şi ziceau mereu: *„Da, Doamne!“*, dar se duceau apoi să întrebe pe morţi dacă este bine ce i-a învăţat Dumnezeu. Se duceau şi îi spuneau lui Irod ceea ce nu trebuia să ştie acesta, şi apoi Irod căuta viaţa lui Dumnezeu ca s-o prindă şi s-o omoare, căci Irod este din fire viclean, şi nu ştia Dumnezeu apoi cum să mai apere viaţa copiilor Săi, dar astăzi lucrează Domnul cu biruinţa Sa, şi Irod moare de mânie. Când eram în trup, mă temeam şi eu de Irod, fiindcă aveam copii care treceau pe la el, şi el mă prigonea, că totdeauna a prigonit el pe Dumnezeu. De aceea ne trebuie multă înţelepciune, ca să-l păcălim pe Irod şi să moară Irod, că Domnul este Împăratul peste tot, şi tot mai mult peste tot. Trebuie, mămică, să lucrăm numai sub aripa Duhului de la Dumnezeu, ca să rămână în picioare tot lucrul nostru. Cercetează-l bine pe cel din faţa ta şi lasă-l mai întâi să-ţi arate tot ce are el şi cum are el, ca să ştii apoi ce să faci cu el, căci apostolii au avut această înţelepciune de la Duhul Sfânt. De aceea ţi-am spus că trebuie mai întâi să încapă ei în inima ta, ca să vadă cum este în ea, şi apoi va fi ca să încapi şi tu în inima lor. Acesta este rostul cel bun al unui apostol dumnezeiesc, căci până nu-i cunoşti, nu-i poţi câştiga de partea lui Iisus Hristos ca să-i faci să fie asemenea cu viaţa lui Iisus Hristos. Ai văzut câtă putere a avut cuvântul Domnului când i-a spus lui Zaheu să vină spre El ca să-L ia să cineze în casa sa. Dar îi văzuse inima pornită spre Dumnezeu, şi nu-i mai trebuia lui Zaheu decât lucrarea cuvântului cu care l-a luminat Dumnezeu pe el şi pe toată casa lui, căci el L-a vrut pe Domnul.

Vreau să fac lucruri mărețe, măi copii, şi nici nu vă daţi seama de câtă pace aveţi nevoie, de câtă linişte şi de câtă mulţumire. Duhul Sfânt are lucrare măreaţă, şi El Se uneşte cu duhul păcii din voi. Şi iar vă rog, şi mereu am să vă aduc aminte că trebuie să fiţi fiii păcii, ca să poată Duhul lui Dumnezeu să aibă putere în voi şi să lucreze cu putere. Aveţi de acum nevoie de ajutorul meu, căci dacă mă ajutaţi să fiu la voi cu toate cuvintele mele, ele vă vor fi de ajutor spre pace, dar vă vor fi de învăţătură în tot ce veţi avea să faceţi, că Dumnezeu a spus că va lumina cu voi pământul, dar pământul inimilor multora, şi se va face cer nou şi pământ nou de la Dumnezeu, şi se va face lumină, măi copii.

Învăţătorii legii lui Dumnezeu cunosc litera legii, dar nu are Dumnezeu din ei după placul Său, că nu au viaţa lui Dumnezeu în ei şi nu vor să ştie că litera legii îi va nimici de la Dumnezeu. Şi dacă ar afla ei taina lui Dumnezeu care lucrează cu voi, şi viaţa lui Dumnezeu care trăieşte la voi, ar căuta caz de judecată cu voi şi v-ar duce la Pilat. De aceea va trebui să ştim cum să lucrăm, căci tainele din vremea de acum sunt anevoie de înţeles. Că uitaţi-vă la poporul meu, care a mâncat mereu fructul celor mai mari cuvinte cereşti, şi nu s-a lăsat spre viaţa cu Dumnezeu nici poporul meu, că a fost rece cu inima acest popor şi n-a avut dragoste. O, de aceea trebuie să luptăm şi să ne rugăm cu putere, să răzbească Domnul cât mai curând cu învierea bisericii Sale, ca să fie cârmă bună din biserică, şi să vină cel ce va lua cârma, şi cel ce are coroana,

şi să stea cu cârmă bună, aşa cum este scris, şi o să vedeţi apoi libertate după adevăr, şi o să vedeţi atunci minuni, şi o să lucraţi atunci minuni. Dumnezeu lucrează minune mare cu voi, măi copii, dar acum taina aceasta este ascunsă, şi se lucrează în ascuns ca să prindă putere, şi, apoi, cu această putere se va lucra cu minuni, şi poporul meu va reveni la matca sa, şi Ierusalimul se va arăta şi se va întregi într-o clipă, la glasul sunetului de trâmbiţă. Şi tu, copilul meu, vei fi atunci arătat de Dumnezeu ca mărturie, că te va arăta Dumnezeu că ai fost cu El şi că ai fost al Său.

Vă dă Domnul de lucru după cum este scris în planul Său de lucru, dar dacă nu este ceva scris în planul Său, nu vă dă, măi copii, că are Domnul o mulţime de cereri de la mulţi copii de ai mei, dar dacă cererea nu se aseamănă cu planul Domnului, nu se împlineşte. O, aş vrea să pot fi mereu cu cuvântul meu între voi, ca să ştiţi din planul lui Dumnezeu şi să rămâneţi întru el şi numai întru el, ca să ieşim cu biruinţa mai curând. Ţineţi-mă aproape cu voi, şi nimic nu se va strica din cele ce trebuie să fie întru planul şi schiţa de la Dumnezeu. Nu mai este mult până la bucurie, dar mai trebuie un picuţ să mergem înainte cu ce am început aici, ca să înviem mai întâi acest popor adormit, să-l mişcăm un picuţ din loc, să suflăm duh de viaţă peste el, şi apoi să lărgim cortul lui Dumnezeu, prin puterea ce va lucra, căci biserica va trebui să învieze şi să împartă viaţă şi cunoştinţă peste trupuri, şi multe trupuri se vor ridica atunci din ţărâna pământului şi se vor umple de duh de viaţă. Şi precum Elisabeta a cunoscut cu duhul pe Maica lui Dumnezeu, aşa şi acum, Duhul lui Dumnezeu va descoperi pe fiii lui Dumnezeu, şi aşa va arăta atunci Domnul lucrarea Sa la toată făptura, şi Ierusalimul va triumfa şi va străluci peste popoare. Amin.

Copilul meu, să faci numai ce se poate face acum, şi aşteaptă de la Dumnezeu, că El îţi va aduce cuvânt în tot ceea ce va trebui să faci, căci Domnul vrea să vă ferească pe voi de toate răutăţile de acum, şi numai fiii răutăţii să fie prinşi în teascul răutăţii care se va vărsa pe pământ.

Veţi lucra mult, mămică, şi va fi Dumnezeu mare, şi aproape este această vreme, dar fiţi bine pregătiţi pentru această vreme. Am să fac, mămică, în aşa fel să aduc pace multă în acest acoperământ, să fie duh de pace aici, şi rânduială mai bună în toate, ca să se poată scrie aici cuvintele mele, căci iată, am să dau cuvânt puternic de răspândit în lume, dar va trebui lucrat cu înţelepciune şi cu atenţie pentru răspândirea lui. Voi veni şi vă voi învăţa cum să faceţi ca acel cuvânt să ajungă la cei ce vor veni de departe la voi, la cei ce vor putea face cunoscut în toată lumea ce vrea Dumnezeu cu România. Am să caut să fac o trezire bună, un duh de trezire peste popoare, dar un duh de trezire pentru România şi pentru înţelepţii pământului românesc voiesc să fac mai întâi.

Fiţi atenţi cu aceste taine, nu cumva să se audă dincolo de poartă, că nu se poate, măi copii, să fie despecetluită taina lui Dumnezeu în faţa celui străin de taina aceasta. Pecetluiţi-o între voi, şi afară să nu se audă, şi fiţi ai lui Dumnezeu într-o singură inimă, cu toată taina Sa, căci voi nu puteţi cunoaşte în om credincioşia, pe care numai Dumnezeu o poate cunoaşte. Închideţi bine uşa tainelor de la Dumnezeu, ca nu cumva să umble careva la ele şi să strice ceva, că nu se poate să se strice ceva din taina planului lui Dumnezeu, şi aceasta trebuie să se împlinească, şi numai atunci se va putea şti, că se vor vedea împlinirile tainelor lui Dumnezeu şi va fi totul întru bucurie. Amin, amin, amin.

30 septembrie/13 octombrie 1990

Cuvântul sfintei Virginia către păstorul Daniel

Ocrotirea lucrării cuvântului de lucrarea celor răzvrătiţi.

Copii ai crucii lui Iisus Hristos, copiii mei, dacă aţi vrea voi să înţelegeţi mereu câtă pace trebuie să aveţi şi câtă mulţumire bună şi că de pacea de aici atârnă toată puterea cea lucrătoare a Duhului Sfânt! Voi trebuie să fiţi buni şi bine aşezaţi întru viaţa lui Iisus Hristos, căci toate câte sunt de făcut au nevoie de puterea cea aşezată în voi de Dumnezeu; iar puterea şi lucrul de la Dumnezeu trebuie să se sălăşluiască înăuntrul vostru, şi înăuntrul vostru trebuie să fie plin de pacea lui Dumnezeu. Că vă mai văd, mămică, şi mai necăjiţi şi mai lipsiţi de mulţumire, şi nu ştiţi bine cum să staţi împotriva supărării şi nu ştiţi să lucraţi împotriva ei ca să găsesc eu pace deplină la voi şi duh liniştit în toţi, ca să pot, mămică, să vorbesc cu voi şi să fac treabă cu voi şi să fiu cu voi ca să vă ajut cu sporul cel ceresc întru toate.

Sunteţi neputincioşi şi voi, şi sunteţi mititei, şi mi-e milă de voi când văd cum vă luptaţi cu toate, şi trebuie să vă ierte şi să vă creadă mămica, dar credeţi-o şi voi pe ea, că aceasta e vremea lucrului ei, măi copii. Ea cu cine să se ajute? Ea cum să vorbească şi cum să aducă la voi cuvintele ei ca să lucreze prin ele? Cum? că iată, tot voi trebuie s-o ajutaţi şi pe ea.

Hai să le facem pe toate, măi mămică. Hai, că aţi văzut ce mult vă ajut în toate dacă văd primire şi pentru cuvintele mele şi dacă văd că faceţi după cuvintele mele, că v-am spus că avem multe de făcut şi avem lucruri mari de lucrat.

O, cine să vă mai ajute şi pe voi? Cine să vă mai cerceteze şi vouă neputinţele şi durerile? Cum să fac eu să vă pot ajuta mai mult, să vă pot mângâia mai mult, ca să aveţi putere cu mine şi pentru mine? Lucrul vostru cu mine, acesta este cel mai mare lucru de făcut. Cum să vă mai descurce mămica de încurcăturile voastre ca să mă ajutaţi şi pe mine? Că pe voi vă ajutaţi, iar dacă avem dragoste, pe toate le facem, dar hai să avem mai multă dragoste de cele cereşti, ca să aveţi sporul cel bun şi la treburile pe care le aveţi de rostuit aici.

Căutaţi, Mihaela mamă, să-mi puneţi în caiet spre lucru cuvintele mele. Căutaţi, mămică, şi eu voi căuta spre voi mereu cu ajutorul. Mai mare bucurie să nu aveţi ca aceea de a mă ajuta pe mine. Aşa ar trebui să fie aici la voi, dar aveţi şi voi multe griji, mămică. Lasă, că dă Domnul ajutorul Său şi le facem pe toate, că trebuie să le facem pe toate.

Va trebui acum să aduc ce am de adus pentru creştinii mei de la Pietrari, şi pentru răzvrătiţii mei de la Gheboieni. Şi fiţi apoi din nou în lucru cu mine, că trebuie să aduc cuvânt pentru părintele Irineu, trebuie numaidecât, că aţi fost nepricepuţi, mămică. Trebuie să intre el întru sfinţirea cea de aici şi trebuie să mănânce de aici, de la acest început de viaţă vie, ca să crească în el puterea pe care trebuie s-o aibă, că lucrez pentru el mereu, şi nu las pe nimeni să umble să schimbe planul lui Dumnezeu, şi el vede şi se bucură, vede cu câtă putere stă Domnul lângă el, dar să vină numaidecât întru viaţa cea cu putere, să vină şi să nu se împiedice de trupuri, că el trebuie să intre numaidecât în orânduiala cerută celor ce stau lângă Sfânta Treime. Şi dacă trebuie să fie cap bisericii, apoi nimeni să nu mai fie ca el de aşezat întru viaţa cea adevărată şi întru înţelepciunea cea adevărată, ca să putem ridica biserica pe piatră. Întăriţi-vă şi ajutaţi-mă, copiii mei, că pe voi vă am de ajutor.

Păstorule Daniel, ce mă bucur că te văd aici, ce mă bucur! Ce mult doresc să fii cât mai aproape cu aceşti copilaşi! Nu ştiu cum să-i mai aduc în stare să mă ajute. Ajută-i

mereu, că vreau să merg din loc în loc să-mi trezesc poporul din somn. Ajută-i, că nimeni nu-i ajută ca să mă poată ei ajuta. Ajută-i şi păzeşte-i cât poţi, că aceştia sunt fiii legământului pe care-l ştii de la Dumnezeu. Aceştia sunt rodul cel rămas în picioare, rodul lucrării de la Dumnezeu. Păstorule, ştii ce lucruri mari sunt de făcut, că n-a putut Dumnezeu să Se desăvârşească întru acest popor lipsit de înţelepciune. Trebuie acum să-i ajutăm pe aceştia şi să mergem cu ei înainte şi să aducem planul lui Dumnezeu spre împlinire, că poporul acesta n-a priceput pe Dumnezeu, n-a priceput nici lucrarea ce am avut-o noi, n-a priceput nimic, măi păstorule, şi mare durere e pe mine pentru acest popor orb şi gol. Ce să facem noi cu el? Să facem ca să-l trezim, ca să-l urnim din amorţire şi să suflăm peste el ca să învieze, dar să avem mare grijă şi mare atenţie şi mare iubire, că poporul e bolnav de tot, e mort de bolnav.

M-am ridicat şi am venit aici, măi păstorule, că n-am avut unde să mă sălăşluiesc ca să lucrez ce este de lucrat, ca să lucrăm ce este de lucrat. Am venit la aceşti copii ca să ne ajutăm cu ei şi să-i facem să ne asculte şi să ne ajute. Ajută-i şi pe ei aşa cum mă ajutai pe mine, că pe mine mă ajuţi, că ştiu că nici tu nu mai ai nici o mângâiere, aşa cum nici eu nu mai am. Hai să ne mângâiem cu ei şi hai să-i mângâiem şi să-i ajutăm şi să lucrăm cu ei, că n-avem alţii, măi păstorule, că nimeni din poporul nostru n-a ştiut să păstreze această învăţătură, n-a ştiut să înveţe viaţa cea bună ca să Se fi bizuit Dumnezeu pe poporul acesta, şi uite că nu avem cu cine ne ajuta şi noi, şi nici nu putem spune ce face Dumnezeu acum şi ce are de făcut, că se duce şi ne vinde, măi păstoraşule, şi nu trebuie aşa, că mai avem un pic de lucrat până la biruinţa deplină. Hai să ridicăm spre pricepere pe cei ce mai pot pricepe, pe cei ce vor să priceapă, şi hai să-i unim cu inima de noi, că vreau să mă ridic, şi aş vrea să mă ridic pentru tot poporul, dar trebuie să-l aducem în stare bună, trebuie încă să mai lucrăm aici pentru leacul acestui popor, că e bolnav de tot poporul nostru. Am să te rog şi am să-ţi aduc de ştire starea din popor, că lor nu le pot spune, că ne muşcă şi ne încurcă. Aduc mereu aici la aceşti copii cuvinte şi învăţătură. Le dau de ştire ce trebuie să facă pentru fiecare, le dau de lucru aşa cum este de lucrat, le desluşesc atâtea lucruri şi sunt aici cu ei ca să lucrez.

Măi păstorule, am pe surioara mea năpădită şi înconjurată de necazuri, că se duce poporul meu cel rătăcit pe la ea şi caută să-i doboare puterea ei cea bună. Trebuie ajutată tot de voi, nu trebuie lăsată cu inima ei bună şi miloasă pe mâna celor ce umblă după poftele inimii lor, după idolii inimii lor. Ea este surioara mea, şi nu vreau s-o văd aşa de zdrobită, aşa de încercată, că nu are putere să mai poarte durere, şi poporul care trage spre ea nu e, măi păstorule, aşa cum zice Dumnezeu să fie creştinul Său, că are duhul răzvrătirii în el şi e plin de pretenţii şi de frământare. Trebuie să avem grijă de toate şi să ne ajutăm unii pe alţii, că nu e departe ziua biruinţei, dar hai să fim ai biruinţei şi să aducem biruinţa mai curând, că grea mai este aşteptarea şi dor îmi este să văd împlinită această biruinţă. Ai văzut ce este la locul unde am stat eu. Ai fost şi ai văzut. Ai văzut necredinţa şi îmbolnăvirea de acolo, şi tu vezi acest popor cum este, că nu ne putem bizui pe el, şi nu-i mai putem spune nimic acestui popor ca să ştie şi el ce lucruri mari face Dumnezeu. O, s-ar termina totul într-o clipă dacă ar pica pe mâna lor taina lui Dumnezeu.

Măi, iubitul meu păstor, nu mai e durere mai mare să ne zbatem atâta cu acest popor, şi el să rămână sub necunoştinţă după ce a mâncat atâta mană cerească, atâta învăţătură bună, şi el tot străin de Dumnezeu a rămas, străin şi răzvrătit. Dar iată că lucrăm aici pentru poporul nostru, şi am pus aceşti copii la lucru, să aducem cu ajutorul lor vindecare şi viaţă peste poporul nostru şi să-l avem. Aceşti copii trebuie să poată în lucrul lor, trebuie să prindă tot mai multă vlagă şi trebuie să asculte cu Dumnezeu până la vremea biruinţei, până la aşezarea tronului păcii pe pământ. Trebuie să-i păzim de toate relele şi să-i ajutăm şi să-i încurajăm, că n-au putere singuri. Să fim cu ei, măi păstorule, că avem nevoie de ei, că ei au trecere mare la Dumnezeu, fiindcă aşa a fost planul lui Dumnezeu. Nu se poate să-i lăsăm să slăbească în lucrul lor sau să descurajeze.

Eu sunt cerească şi nu vă las, copii care-mi lucraţi, dar nu mă lăsaţi nici voi, că nimic nu pot face fără voi. Aveţi-mă cu voi mereu, şi atunci nimic nu va fi să fie greu, că eu aicea sunt şi cu voi sunt peste tot. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Gheboieni

Trezirea întru pocăinţă şi întru credinţă.

S-a ridicat mama Gigi să-şi trezească poporul din somn, şi merge din loc în loc cu sfânta cruce în mâna dreaptă şi cu carneţelul în mâna stângă şi scrie o pagină nouă, scrie pe creştinii care se trezesc din somn, că dorm creştinii mei, dorm somnul necunoştinţei şi al necredinţei. Dorm creştinii mei, dorm, şi ei zic că nu dorm, că ei nu ştiu că dorm, ei zic că sunt treji, dar mama Gigi nu vede ca ei. Ea vede ca ea, şi ea e cerească şi e cu trâmbiţa deşteptării spre ridicarea poporului, spre învierea poporului.

Sună mama Gigi din trâmbiţă să-şi adune poporul într-o singură inimă, într-un singur cuget şi într-o iubire pe toţi. Mama Gigi este iubire, precum Domnul Iisus Hristos este iubire.

Poporule al meu, scoală-te, măi poporul meu, scoală-te, mămică, scoală-te, că dacă nu te scoli acum spre mine şi spre viaţă, n-ai să ai, măi poporule, unde să te ascunzi de mine şi de sabia mea, că dacă nu vrei să te scoli când te strig, dau în tine ca să te mişc din loc şi ca să te trezesc. Şi să nu te scol, e mai bine? Vrei tu aşa? Vrei să te las să dormi? Dacă te las să dormi şi dacă rămâi pe loc şi dacă rămâi în cale, vine tăvălugul peste tine, trece peste tine, măi copil al poporului meu, trece şi te face una cu pământul şi rămâi pământ. Am venit să fac din tine cer. Vezi tu de ce m-am ridicat? Ca să fac ceruri şi pământ nou, că acuşi, acuşi Se arată Domnul, şi fii atent, că de tine este scris cuvânt ceresc, este scris că te va arăta Domnul la lumea necredincioasă ca să-i spună: *„Uite pe cel ce M-a ascultat pe Mine!"*. Vezi ce este scris de tine, măi poporule? Ai să fii vrednic să fii arătat la lume şi să spună Domnul de tine aşa?

Vorbeşte mama Gigi cu tine, poporule. Merge din cetate în cetate, însoţită de îngerii slavei cereşti, merge şi sună din trâmbiţă şi îi scrie pe cei ce se trezesc, şi dacă nu te trezeşti, nu te scrie cu cei treziţi, nu te scrie, creştine, dacă nu te ridici din somn; te lasă şi trece mai departe, că n-are vreme să zăbovească lângă tine, că vremea e târzie. Tu ai întârziat vremea, măi copilul lucrării lui Dumnezeu, şi uite că şi vremea întârzierii s-a terminat, şi dacă nu crezi că s-a terminat, n-ai să te scoli nici acum, şi te las şi trec mai departe.

Merg din cetate în cetate şi sun, şi tu eşti o cetate a poporului meu, măi Gheboieniule. Iată că trec, şi tu dormi, şi dacă nu crezi ce-ţi spun, e vai de tine, cetate, cetate răzvrătită! Fă şi tu ce a făcut cetatea Ninivei şi trezeşte-te întru pocăinţa cea adevărată, că ai fost o cetate bună la Dumnezeu, şi avea Dumnezeu în tine străjeri de toată isprava, străjeri cu veghe şi cu inimă mare, şi a dat peste ei o toropeală şi i-a doborât şi i-a adormit, şi acum, iată, nu i-am găsit la datorie; i-am găsit dormind, şi cetatea, sfâşiată, şi pe fiii cetăţii, împrăştiaţi şi abătuţi şi pe drumuri străine. S-a umplut cetatea de idoli străini, şi poporul din cetate e ameţit şi nu-I mai slujeşte lui Dumnezeu şi nu mai iubeşte pe Dumnezeu. O, şi cât de iubitoare era această cetate! Dar s-a deprins cu idolii şi şi-a pierdut iubirea cea dintâi; iubirea cea dintâi, măi copii. Întoarceţi-vă la iubirea cea dintâi, că dacă nu vă întoarceţi, vă voi lepăda de la mine, că nu mă pot înfăţişa la Dumnezeu cu voi aşa cum sunteţi acum. Şi dacă nu mă voi înfăţişa cu voi, că sunteţi scrişi în numărătoarea de la Dumnezeu, dacă nu voi putea să vă trezesc, veţi fi scoşi din numărul lui Dumnezeu, că nu se poate intra aşa la Dumnezeu. Nimeni nu va putea intra aşa la Dumnezeu. Cum, măi creştinul meu, cum, mămică, să pieri? Tu vrei aşa? Vrei să te scoată Dumnezeu de la El? Şi dacă va fi aşa, unde crezi că te vei băga? că n-ai să poţi pieri nici aşa, şi tot vei fi, dar vei fi pentru osândă. Şi de ce să rămâi pentru osândă? De ce? că numai să vrei, şi gata, te împaci cu Dumnezeu. Numai să vrei să te scoli, că vine Dumnezeu şi Se împacă cu tine şi îţi iartă fărădelegea ta şi nu te nimiceşte.

Măi copiii mei din această cetate, am avut înţelepciune bună printre voi, şi voi ştiţi cartea lui Dumnezeu, dar nu vreţi s-o mai pricepeţi acum. Hai să vă aduc aminte ce scrie în carte, că scrie cum trebuie să fiţi ca să fiţi cu Dumnezeu. Şi acum ştii cum eşti, creştine? Eşti aşa de parcă n-ai citit niciodată în cartea lui Dumnezeu, în legea lui Dumnezeu. N-ai mai vrut să fii după legea lui Dumnezeu, şi iată, că acum eşti după legea ta, şi nu e bună legea ta, şi iată că eşti rob vândut, şi eu am venit să te răscumpăr, că tu ai pe tine pecetea de la Dumnezeu. Şi dacă nu te laşi răscumpărat pentru Dumnezeu şi dacă nu te laşi altoit în tulpina din care faci parte, rămâi, măi, rămâi şi te usuci, rămâi pentru foc şi greu îţi va fi atunci.

Copilul meu, măi creştine, eu ştiu altfel, mămică. Eu ştiu că tu eşti fiul lui Dumnezeu, eu aşa ştiu. Şi când te văd rob vândut, nu pot să mă liniştesc, şi iată ce fac: trec pe lângă tine şi vreau să te răscumpăr şi să te aduc înapoi în grădina lui Dumnezeu şi să te trec la numărul celor treziţi din somn, la numărul celor scăpaţi cu viaţă, şi apoi să te întăresc, să te sfinţesc şi să te pun la treabă cu Dumnezeu, că asta-ţi este menirea, măi poporul meu. Menirea ta este să fii sare care să sărezi, să fii lumină care să luminezi, să fii viaţă şi să dai viaţă morţilor. Asta este menirea ta de la Dumnezeu, şi de aceea te alesese Dumnezeu, ca să fii unealtă bună şi să lucreze cu tine. Şi tu ştii ce faci? Să-ţi spun ce faci? Îţi spun, creştine, că faci păcat împotriva Duhului Sfânt; nu mai spun de alte păcate pe care le faci. Faci păcat împotriva lucrării lui Dumnezeu, împotriva lucrării care te-a hrănit şi în care ai crezut.

Toţi creştinii mei zic că ei cred în Dumnezeu şi în lucrarea lui Dumnezeu. Nu e adevărat, măi copii, că nu aşa se crede în Dumnezeu. Aşa cum credeţi voi acum, n-ar mai fi să încăpeţi la Dumnezeu. Că n-ar fi aşa de greu că eşti păcătos, creştine, dar cel mai greu lucru înaintea lui Dumnezeu este păcatul că nu eşti smerit, este păcatul că te dezvinovăţeşti până la sânge, este păcatul că te crezi vrednic şi negreşit faţă de Dumnezeu. O, şi nu mai încetezi să judeci, că judeci şi pe Dumnezeu, judeci şi pe fratele tău, dar păcatul tău nu-l judeci deloc, pe tine nu te judeci deloc, şi numai pe tine ar trebui să te judeci, şi nu să te dezvinovăţeşti sau să te crezi vrednic, că tu nu numai că iubeşti păcatul, dar îl şi ajuţi pe altul să-l iubească, şi Dumnezeu nu se mai vede la tine, şi n-o să mai poată Domnul să spună la lume că L-ai ascultat pe El. N-o să mai poată, creştinule al meu, şi n-o să mai pot nici eu să-I spun lui Dumnezeu că eşti creştinul meu sau că eşti copilul meu, că mi-e ruşine la Dumnezeu cu tine.

Am venit să-ţi spun ţie toate aceste cuvinte. Am venit să-ţi spun, mămică, să ştii şi tu că eşti bolnav, că eşti mort de bolnav; să-ţi spun că dacă nu foloseşti leacuri de la mine tu ai să mori de tot, măi creştine, ai să mori şi tu, şi fiii tăi, şi prietenii tăi, şi neamul tău, şi o să moară şi tot neamul tău cel adormit dacă tu mori, că dacă tu te usuci, se usucă şi rădăcina ta, măi creştinul meu.

Măi copile, tu în loc să creşti întru Dumnezeu, tu te sminteşti întru Dumnezeu. Asta faci tu, şi de aceea eşti în întuneric. Tu, în loc să te iei după Dumnezeu, te iei după păcat şi te sminteşti ca să faci şi tu păcat, şi iată că tu iubeşti păcatul şi nu iubeşti pe Dumnezeu, de parcă păcatul ar fi dumnezeul tău. Ai văzut ce spune Dumnezeu în cartea Sa? Spune să nu te sminteşti, şi mai spune că unde e comoara ta, acolo e şi inima ta, că dacă Dumnezeu ar fi fost comoara ta, ar fi fost şi inima ta numai cu Dumnezeu, dar comoara ta a fost alta, că n-ai vrut să ai comoară în cer ca să-ţi fie şi inima ta în cer, şi iată că inima ta este pe pământ, nu este în cer. Crezi tu ce-ţi spun eu, mămică? Crezi că inima ta este pe pământ? Ia spune-mi dacă crezi, că dacă crezi ce-ţi spun, înseamnă că te smereşti, înseamnă că te trezeşti, că începi să te trezeşti şi să te vindeci.

Ştii tu de ce am venit să te trezesc? Pentru că te iubesc, copilule, fiindcă te-am iubit demult, dar acum trebuie să te iubesc şi mai mult şi să te ajut şi mai mult. Şi dacă atunci ai stat să te ajut, hai, mămică, să te ajut şi acum, fiindcă vreau să te duc la Dumnezeu, dar dacă nu te trezeşti şi dacă nu te scoli în picioare, aşa cum să te duc? că trebuie să te duc viu şi pe picioare, nu bolnav şi nu răzvrătit. O, tu ai fost o cetate iubitoare, ai fost o cetate iubită. Şi acum, de ce eşti răzvrătită? Şi dacă stai aşa cum eşti acum, tot n-ai să-L poţi face pe Domnul să-ţi ştie de frică. Dumnezeu nu Se lasă ameninţat de nimeni, dar tu ai uitat că Dumnezeu este Dumnezeu şi că este mare şi că tu eşti mic în faţa lui Dumnezeu. Eşti mic, dar eşti rău şi ţipi la Dumnezeu şi baţi din picior şi Îl ameninţi şi Îl vinzi, măi creştine, şi tu zici că nu-L vinzi. Dar dacă eşti rău cu Dumnezeu, atunci ce înseamnă că-I faci? că te duce răutatea în stare să-L şi vinzi. Măi creştinul meu, nu asta ai tu de făcut, mămică. Nu cerceta ceea ce tu cercetezi şi nu te mai astâmperi cercetând, şi cercetează viaţa ta şi mersul tău şi iubirea ta, că nu te va întreba Dumnezeu de alţii, şi te va întreba de tine şi de mersul tău. Dar dacă faci aşa cum faci acum, te va întreba Domnul de ce ai făcut aşa, că El n-a spus să faci aşa, şi ţi-a spus să fii smerit şi umilit şi să împlineşti voia lui Dumnezeu.

O, iată că trec pe lângă tine şi iată cum te găsesc, că nu te găsesc bine. Ce să fac eu cu tine, măi creştine? Spune tu, ce să fac cu tine? Că aşa cum eşti, nu poţi să fii al meu, că nu mă primeşte Dumnezeu cu tine aşa cum eşti.

Of, măi poporule, n-ai să mai auzi pe undeva durere mai mare ca a mea, că n-am putut să scot nimic bun din poporul acesta, că n-a vrut să fie înţelept şi deştept şi n-am ce alege din el, n-am, mămică, n-am, şi nu mai e durere mai mare. Nimeni nu se smereşte, nimeni nu se pocăieşte, nimeni nu iubeşte adevărul, nimeni. Poporul meu şi-a deprins limba şi

inima la minciună, la clevetire, la ură şi la despărţire de Dumnezeu. Altceva nu mai are de făcut, altceva nu mai ştie să facă; s-a deprins aşa, şi asta înseamnă că doarme poporul meu, doarme faţă de Dumnezeu, şi Dumnezeu ştie că e poporul meu şi mă aşteaptă cu el să-l arate la lumea cea necredincioasă, că aşa a scris Domnul, că-l va da de mărturie lumii. Şi acum, de unde să te iau să te duc cu mine? Asta urmează să fac eu acum, dar de unde să te strig, de unde să te strâng? Tu eşti încurcat prin spini şi eşti rătăcit prin locuri primejdioase şi petreci în necredinţă şi în necunoştinţă şi dormi, poporule al meu. Iată că sun din trâmbiţă, că vreau să auzi tu sunetul meu şi să-mi răspunzi, şi să te apropii apoi, şi să ne întâlnim şi să ne unim ca să mergem cu Dumnezeu, că a venit vremea să fie aşa cum s-a scris să fie, şi nu poate fi altfel decât aşa cum este scris. Sau poate zici şi tu că am murit? Că aşa zice poporul meu, că am murit. N-am murit, şi dacă aţi şti cât sunt de vie aţi plânge vremea neştiinţei şi vremea necredinţei voastre, şi o să vadă tot poporul meu şi toţi cei care mă ştiu pe mine, o să vadă că n-am murit. N-am murit, şi am venit la tine, creştine, am venit după tine să te scot din lume şi să te scot din robie. Am venit după tine aşa cum s-a dus Moise după poporul lui Dumnezeu ca să-l scoată din robie, şi acum am venit să te trec Iordanul şi să te aşez în ţara Canaanului ca să mănânci lapte şi miere de la Dumnezeu, că n-a putut Dumnezeu să facă nimic cu tine până acum, că n-ai fost credincios, şi ai cârtit mereu, cum a cârtit poporul lui Moise de s-a învârtit în loc patruzeci de ani şi a picat în pustie cârtind faţă de Dumnezeu.

Aşa ai fost şi tu, poporul meu, cârtitor şi nemulţumitor şi răzvrătit, aşa cum a fost poporul cel răzvrătit de atunci. Dar astăzi a avut Dumnezeu răbdare, şi te-a răbdat şi a tot aşteptat să termini de cârtit şi de hulit şi de judecat, şi n-a făcut pieire pentru tine aşa cum a făcut cu poporul lui Moise de a pierit pe cale, şi te-a lăsat să te învârţi în loc, ca să vezi că nu poţi nimic, şi să te pocăieşti apoi, şi să trăieşti întru Dumnezeu. Dar tu ţi-ai făcut idoli. Ai făcut şi tu ca poporul cel de atunci. Ai făcut şi mai rău. Ai făcut ca pe timpul lui Noe când se amestecase poporul lui Dumnezeu cu lumea, de se stricase neamul fiilor lui Dumnezeu şi se rătăcise de la sfinţenie de n-a mai avut Domnul ce alege ca să bage în corabie şi să-l scape cum l-a scăpat pe Noe şi pe fiii lui, că se deprinseseră cu urâciunile şi cu desfrâul întru toate căile lor şi nu L-au mai vrut pe Dumnezeu. O, cu Dumnezeu nu se poate juca nimeni, că ai văzut ce a făcut cu cei ce n-au ascultat pe Noe, ai văzut ce s-a întâmplat şi cu poporul lui Moise, care a cârtit şi a picat în pustie, de au intrat numai cei născuţi pe drum spre Canaan. Vrei să se întâmple şi azi tot aşa? De ce, mămică, vrei şi tu aşa? Că aceia au păţit aşa ca să iei tu învăţătură şi să nu păţeşti şi tu aşa, că tu nu trebuie să păţeşti aşa, că altceva a scris Dumnezeu pentru tine, şi tu de ce nu vrei să intri în odihna cea scrisă pentru vremea de azi, în odihnă şi în glorie? Iată de ce m-am ridicat ca să te trezesc. M-am ridicat spre tine fiindcă tu eşti agoniseala mea şi te cere Dumnezeu de la mine, şi eu de unde să te iau? Vino, mămică, şi te întâlneşte cu mine! Vino şi te împlineşte întru Dumnezeu, că ştii cum trebuie să fii, şi fii cum ştii că trebuie să fii, ca să înţelegi poarta de intrare în Canaan.

De ce eşti, măi poporule, aşa de mic, aşa de slab, aşa de fără putere? Tu trebuia să zici muntelui să se mute. Dar de unde? Că iată, au picat munţii peste tine, şi tu stai zdrobit şi nu te scoli ca să te vindeci cu Dumnezeu. Acum lucrează Duhul Sfânt, şi tu eşti zdrobit cu duhul şi nu cu trupul, şi Duhul Sfânt vrea să sufle peste tine şi să înviezi.

Aş vrea, mămică, de la tine să fii bun de-acum, să nu mai urăşti, să nu mai cleveteşti, să nu mai judeci, să nu mai păcătuieşti, copilul meu, că în legea lui Dumnezeu spune să nu faci acestea. Nu le mai fă pe acestea şi nu te mai supăra pe fratele tău. Rabdă şi nu judeca, fiindcă nici tu nu eşti mai bun. Te învaţă mama Gigi să fii smerit de-acum, căci când judeci pe aproapele tău, atunci tu te crezi mai bun decât el şi nu mai eşti smerit. Tu ştii ce a făcut Domnul, ştii cât a fost de umilit şi de răbdător, şi iubea, măi copilule, iubea pe toţi cu milă şi cu umilinţă. Nu te mai supăra nici tu, nici chiar când ţi se face nedreptate, că dacă tu poţi să iubeşti şi atunci, vei fi mare la Dumnezeu şi ţi se va şterge fărădelegea ta de la Dumnezeu, că ai văzut că nu câştigi nimic când vrei să te răzbuni singur. Lasă-L pe Dumnezeu, lasă-I loc Lui, că El este cu plata, că dacă nu-L laşi pe El, atunci nu eşti smerit, atunci te ridici deasupra lui Dumnezeu şi treci peste Dumnezeu şi Îi iei dreptul lui Dumnezeu, căci ca să judece şi să Se răzbune, numai Domnul are dreptul acesta.

Te învăţ, mămică, cum să fii, şi vreau să aibă putere peste tine învăţătura mea, că nu vreau de azi încolo să te mai las cum ai fost, să te mai văd tot cum ai fost, şi fii de acum încolo aşa cum ai fost la început, cu dragoste, dar nu aşa cum înţelegi tu dragostea, că ai văzut că n-ai înţeles-o bine nici până acum. Lasă-te după învăţătura mea, că a ta nu e bună nici pentru tine, nici pentru altul, că am stat mereu şi m-am uitat la tine şi după tine şi nu-mi place cum te comporţi. Nu-mi place, şi nici ţie nu-ţi place, că nici tu nu ai pace, şi dacă nu revii la starea de creştin, să ştii că voi mai trece o dată pe lângă tine şi îţi voi lua toată pacea pe care zici că o mai ai, şi atunci n-ai să mai poţi nici dormi, nici mânca, şi ai să fii tot într-un zbucium mereu şi ai să mă cauţi cu durere şi cu disperare, aşa cum te caut eu acum, disperată, şi ai să zici atunci că faci orice, numai să te aud şi să-ţi răspund. Dar de ce să nu mă auzi acum, ca să te faci creştin bun pentru cer, să te faci nestricăcios, aşa cum trebuie să intri cu Dumnezeu şi să stai lângă Dumnezeu? Sfătuieşte-te cu mine, sfătuieşte-te cu Dumnezeu şi nu te mai sfătui cu duşmanii lui Dumnezeu. Învaţă-te să dai răul deoparte şi nu mai numi răul bine, şi binele, rău. Nu mai fi aşa de nepriceput, măi creştine, că satan e viclean şi te păcăleşte şi schimbă minciuna în adevăr, şi adevărul în minciună şi te face să-l crezi, şi te tulbură apoi, şi te doboară din picioare.

Măi cetate a Gheboienilor, scoală-te, mămică, din somn! Scoală-te bine din somn, măi cetate, şi să nu spui că nu dormi, că iar Îl minţi pe Dumnezeu dacă spui aşa. Am venit să te vindec şi să curăţ răul de la tine, dar să nu faci ca cetatea aceea care L-a rugat pe Domnul să plece dintre ei că le era teamă că le face pagubă. Să nu faci, copilul meu, aşa ceva, că nu are cine te mai salva, nu are cine te vindeca. Am venit să te ajut să te îmbraci întru nestricăciune şi să fii viu pe veci, că ştii ce scrie în cartea lui Dumnezeu. Hai să nimicim moartea din poporul meu, că asta este vremea. Este vremea să se împlinească proorociile cele proorocite în cartea lui Dumnezeu. A venit vremea celor mai mari împliniri care au fost proorocite să se împlinească în vremea aceasta.

Nu mai sta în necunoştinţă, măi poporul meu, că dacă mai stai aşa, ai să plângi amar şi nu te va mângâia nimeni atunci, că n-ai avea o durere care să poată fi mângâiată, că durerea ta ar fi neadormită şi lacrima nesfârşită de pe obrazul tău când vei vedea câtă slavă se va coborî de la Dumnezeu peste fiii ascultării, iar tu, care ar fi trebuit să fi fost părtaş aceleiaşi slave, să stai atunci plângând.

Copilul meu, poporul meu, de împlinit toate se vor împlini, tot ce este scris, că ai văzut cum este scris, că cerul şi pământul vor trece, dar nu se poate să nu se împlinească cuvintele lui Dumnezeu. Vine Dumnezeu cu sculele Sale să-Şi desăvârşească lucrarea cea întreit sfântă, căci Duhul Sfânt este Dumnezeul Cel Care lucrează acum vremea împlinirilor cele mari. Măi copilul meu, eu nu vreau să te am plângând. Eu vreau să te aşez la masă cu Domnul şi cu mine şi vreau să fii fericit şi nu să stai plângând la masă. Pregăteşte-te şi te îmbracă frumos şi curat, ca să-ţi aduc pâine şi vin bun, să mănânci şi să bei şi să te veseleşti cu cerul, că vin cu cerul, vine cerul şi se uneşte cu voi, şi vine Dumnezeu să Se odihnească întru această serbare a bucuriei, întru această odihnă aşteptată de tot cerul. Stau moşii şi strămoşii gătiţi pentru înviere, că au stat şi au aşteptat veacuri întregi aceste zile de glorie cerească, şi îi tot mângâia Domnul, şi le spunea să mai rabde un pic. Şi când mă văd pe mine gata să sun, şi când văd ei pe îngerii slavei pregătiţi să sune şi să răsune cerul şi pământul, o, moşii şi strămoşii saltă de bucurie, măi copii, că vine Domnul Iisus Hristos să Se odihnească întru ale Sale. Şi care sunt acestea ale Sale? Aceasta este lucrarea care a trăit la voi. Aceştia sunteţi voi, că voi sunteţi ai Săi. Măi copii, zic aşa pentru că v-am găsit scrişi că sunteţi ai lui Dumnezeu, şi eu m-am ridicat să vă adun, să sun şi să vă adun, o, şi voi sunteţi goi, sunteţi risipiţi, sunteţi bolnavi, sunteţi uscaţi, mămică, sunteţi oase uscate.

Măi poporul meu, a venit vremea să mă înfăţişez cu tine la Dumnezeu ca să facă din tine unealtă de lucru şi să facă din tine înviere şi lumină pe pământ. O, şi mă iau dureri de naştere când te văd cum eşti, că nu eşti bun ca să zici morţilor să se scoale din mormânt, şi tu trebuie să lucrezi minuni mai mari ca la început, că aşa a zis Dumnezeu, că dacă crezi, vei face şi mai mult ca atunci. O, schimbă-ţi haina, măi poporul meu, şi să-ţi fie haina haină şi, apoi, când vei spune un cuvânt de la Dumnezeu, să se facă râu de viaţă vie, şi cel care va bea din apa ta, să se îmbrace întru viaţă nestricăcioasă, că nu se poate să nu se împlinească Scriptura aceea care zice aşa, dar să se împlinească cu tine, măi poporul meu iubit, că de aceea m-am jertfit atâta ca să te cresc mare şi ca să fii tu acum mare. O, şi tu eşti mititel de tot şi eşti fără putere, că nu poţi şi tu să înviezi nici un mort, că poporul meu a prins altă putere. A prins putere să se ucidă unul pe altul şi nu să se zidească unul pe altul. Se clatină poporul meu de pe un picior pe altul şi nu are statornicie cu Dumnezeu. Se plânge toată ziua unul împotriva celuilalt, se minte unul pe altul, se vinde unul pe altul şi îmi strică planul meu, şi el zice că nu face aşa. Se scutură să pice de pe el greutăţile, se plânge şi scutură de pe el plăgile pe care singur şi le-a făcut cu neascultarea şi cu păcătuirea, şi mai are poporul meu curajul să spună că nu este vinovat, că nu este greşit.

O, m-am ridicat să te vindec, măi copilul lucrării lui Dumnezeu, că numai sănătate şi pace ţi-a hărăzit Dumnezeu ţie, şi tu trebuia să fii cel mai mare şi cel mai tare popor de pe pământ sub atâta munte de binecuvântare şi de iubire cerească, sub atâta apropiere cerească. Plângi şi te tânguieşte şi te pocăieşte şi te umileşte şi te pregăteşte şi vino, poporule, întru mărirea slavei de la Dumnezeu, vino întru lucrul lui Dumnezeu! Nu mai îngădui nimic stricăcios la tine. Aruncă de la tine orice sminteală şi dă la o parte mila cea dăunătoare ţie şi neamului tău. Taie de pe tine şi de la tine, taie mădularele stricate şi lasă-mă să-ţi pun alifie pe bubele tale, care dau să-ţi nimicească ultima picătură de viaţă. Taie de la tine stricăciunea şi nu te mai uni cu stricăciunea, că dacă ţi-e milă să arunci de pe tine şi de la tine stricăciunea, să ştii că pierzi tot, te pierzi şi pe tine, şi pierzi şi pe cel pe care vrea Domnul să-l tragă prin tine la iertare şi la vindecare. Măi mămică, tu nu mai ştii să te conduci singur, că uite, ai făcut ce ai făcut şi te-ai despărţit de Dumnezeu şi cu mintea, şi cu inima, şi cu fapta, şi cu iubirea, şi cu credinţa.

O, neuitatul meu popor, că nu te-am putut uita, mămică! O, şi tu m-ai uitat, copilul meu! Adu-ţi aminte de mine iar, lasă-mă să-ţi ţin calea şi să te bucur, şi să plângem amândoi de bucurie că ne-am întâlnit, şi să mergem apoi pe calea lucrului lui Dumnezeu, că lumea e moartă, măi copii, şi trebuie înviată. Tu nu ştii, oare, ce s-a scris de la Dumnezeu despre mine şi despre tine? Tu ştiai, şi credeai când vorbea Dumnezeu cu tine şi îţi spunea ce va fi, ce va fi acum. Nu e Domnul vinovat dacă nu se vede bine lucrul Său. Tu eşti, mămică, vinovat, că Domnul e cu duhul. Eu sunt tot cu duhul, dar tu eşti cu trupul, şi Duhul Sfânt are nevoie de voi, că sunteţi cu trupul şi puteţi cu Duhul Sfânt.

Când să mai ridic eu alt popor? Când să-l mai pregătesc şi pe acela? Să iau din lume şi să-i fac vii? Şi cu tine ce să fac? Pe tine te pregătisem cu taine mari, din cer, ca să faci tu vie lumea, ca să lucrezi pentru Dumnezeu. Asta era rânduiala şi aşezarea aşezată de Domnul Iisus Hristos, Care lucrează în Duhul Sfânt al sfârşitului lucrării Sfintei Treimi.

Vezi, mămică, în ce fel eşti? Nu mai ştii nimic de la Dumnezeu, nu mai ştii, că nu-ţi mai spune Dumnezeu, fiindcă eşti necredincios şi răzvrătit şi bolnav, şi Dumnezeu are nevoie de creştini sănătoşi şi buni şi curaţi, ca să Se bizuie pe ei, şi tu nu eşti aşa, şi mai vrei să-L faci pe Dumnezeu să-ţi ştie de frică şi să ţi Se descopere. Ţi Se descoperă, creştine, dar descoperă-ţi şi tu capul în faţa Domnului, şi descoperă-ţi inima, dar cu smerenie, aşa cum a spus sutaşul: *«Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu»*. Fă aşa şi tu. Zi aşa şi tu, ca să Se bizuie Domnul apoi pe tine şi să Se ajute cu tine, că dacă nu te pui bine la Domnul şi dacă nu devii prietenul Său ca să lucreze cu tine, apoi să ştii că ţii vremea împlinirilor pe loc, şi Dumnezeu n-o mai ţine nici o clipă pe loc. Şi dacă nu vrei tu, să vezi tu câtă putere se va arăta şi câţi fii Îşi va face Domnul într-o clipeală, dar tu vei fi dat deoparte atunci, că am zis că vor veni oameni înalţi şi se vor pleca la această lucrare, şi am zis că vor umbla regi întru mărirea ce se va coborî de la Dumnezeu prin această lucrare. Aşa va fi, şi vei vedea că aşa va fi, dar ce-ai să faci? Ei vor şti că ai fost de aici şi că n-ai mai vrut, şi te vor sfărâma cu pietre, şi... ascunde-te dacă mai ai unde să te ascunzi, că să ştii că aşa va fi, şi piatra cea mai grea va fi aceea că te vei topi când vei vedea că toate se împlinesc şi că tu vei fi scos din toate. Şi atunci, măi finişorul meu, n-ai să mai râzi, n-ai să mai glumeşti pe seama lui Dumnezeu, n-ai să mai poţi face tu nimic atunci. Şi atunci, măi înţeleptul meu cel de aici, te va sfărâma piatra cunoştinţei pe care ai avut-o, şi greutatea tainelor pe care le-ai crezut odată şi apoi le-ai negat. O, unde e, mămică, înţelepciunea ta? Unde e credinţa aceea şi încredinţarea aceea? Iată, a venit şi vremea aceea să fac Ierusalim nou, şi o să vedeţi că aşa va fi, să vedeţi şi să vă frângeţi, că o să vedeţi noroade curgând spre slava cea coborâtă peste acest pământ binecuvântat şi ales şi proorocit de toţi proorocii până în vremea de azi. O, nu mai omorî proorocii, nu mai fă aşa ceva, nu mai încerca să strici ceva de al lui Dumnezeu, că iată, îţi spun ceva nou: îţi spun că nu vei putea să mai strici nimic, oricât vei fi de rău pornit, că de acum încolo nu mai aşteaptă Domnul

după tine, şi Se va desăvârşi Domnul, aşa cum este scris, şi Îşi va împlini lucrarea Sa pentru sfârşit, şi va începe apoi să trăiască slava Domnului în ceruri noi şi în pământ nou, că Domnul face acum ceruri noi şi pământ nou. Va face Domnul aşa cum este scris în carte, că o va ridica pe România deasupra tuturor înălţimilor de pe pământ şi Se va slăvi în ea, aşa cum este scris, şi va face din ea slava popoarelor şi o va străluci, că ea este cetatea strălucirilor Noului Ierusalim.

Măi copilule, Dumnezeu zideşte pentru tine ca să-ţi pregătească locul fericirii, şi tu încă te mai scoli cu rău şi nici nu ştii ce faci, că faci cum a făcut poporul de pe timpul Domnului, că Îl numea pe Domnul răzvrătit şi stricător, şi s-au ridicat ca să-L omoare, şi L-au omorât, şi numai după aceea au văzut ei ce au făcut. Nu erau ei aceia care strigau *«Osana!»*? Aşa şi poporul meu de azi, Îl numeşte pe Domnul răzvrătit, fără să ştie ce face, că nu face bine ce face. Şi tu nu vezi, măi poporule, ce fac acum? Sun din trâmbiţă, că aşa este scris, că voi suna din trâmbiţă şi voi face un lucru nou, un popor nou. Scoate cartea lui Dumnezeu pe masă şi citeşte în ea, dar citeşte aşa cum se citeşte, ca să înţelegi aşa cum vrea Dumnezeu să înţelegi, şi nu să te sminteşti sau să te tai cu cartea lui Dumnezeu. Acum este vremea să te umpli de viaţă vie din ea, şi e vremea s-o mănânci acum, ca să curgă din tine, apoi, râuri de apă vie. Mănânc-o, mămică, şi te fă vrednic de cele scrise în ea, că vin şi aşez în mijlocul tău cele scrise în ea, dar învredniceşte-te să mănânci din pomul vieţii, măi copilule, şi nu năvăli să mănânci aşa cum eşti, căci cel ce va mânca din pomul vieţii, acela se va numi copil al raiului lui Dumnezeu, acela nu mai poate fi trup pământesc, acela va trebui să fie trup ceresc.

Hai, mămică, să te pregăteşti ca să intri întru această slavă care se va coborî la voi de la Dumnezeu, că iată, vine învierea cea mare, şi tu, poporul meu, lasă-te spre înviere. Lasă-te, mămică, să fii spre bucuria lui Dumnezeu şi spre bucuria mea şi spre bucuria ta. Lasă-mă să te fac ceresc, că tu trebuie să lucrezi cu cerul. Pune astăzi zi de hotărâre şi de împăcare cu Dumnezeu, ca să te trec în pagina mea cea nouă, să te scriu la numărul celor treziţi, şi lasă-L apoi pe Dumnezeu să te înveţe ce să faci, dar nu-L mai învăţa tu ce să facă. El ştie mai bine, El ştie ce poţi tu duce, ştie mai bine decât tine şi ştie tot. Lasă-L pe Domnul să fie mare, şi nu te mai răzvrăti. Măi copilule, nu cumva să mai fii cum ai fost până acum. Fii, de-acum, omul cel nou, întru Iisus Hristos. Fii trup ceresc, şi nu mai fi trup pământesc, căci cele pământeşti trec de-acum. Nu mai fă nimic fără Dumnezeu. Orânduieşte-ţi bine casa şi viaţa, aprinde-ţi făclia cea curată şi deschide uşa iubirii, să vină Domnul la tine şi să cineze cu tine. Nu te mai uni cu Iuda, nu mai crede ce-ţi spune el, că Iuda umblă după mărire trecătoare, şi pentru asta este el nepriceput şi nu înţelege de unde este Dumnezeu, că el îşi ia faţă de creştin, dar nu este din cer, că nu cugetă la cele cereşti, şi iată că face numai stricăciune în ograda lui Dumnezeu şi vinde tot, şi te vinde şi pe tine, şi te face şi pe tine să vinzi cu el, te face, fără să ştii ce faci, şi te face să te răzvrăteşti şi să pierzi drumul adevărului.

Vreau să vindec pe poporul meu de viclenie şi de minciună şi de ură; vreau să-l vindec de deşertăciune; vreau să-i iau tina de pe ochi şi să vadă, dar vreau să-l vindec eu, că tu nu ştii, măi creştinule, să te vindeci şi nu ştii să vindeci, că nu cunoşti ce este înăuntru. Nu te apuca să culegi fără mine, că acum nu mai este timp să faci greşeli faţă de lucrarea lui Dumnezeu. Acum e vremea să-L ascultăm pe Dumnezeu, că iată, dacă-L ascultam şi până acum, era minune mare cu acest popor. Acum trebuie, mămică, să ascult şi eu de Domnul, că dacă L-aş fi lăsat să-mi îndrepteze poporul, era îndreptat până acum, era poporul meu treaz şi era pregătit să intre pe uşa slavei cu cântec de sărbătoare, aşa cum este scris, că Dumnezeu n-a uitat pe poporul Său, dar poporul a uitat de Dumnezeu.

Întoarce-te la Domnul, măi copilul meu, şi hai să te strâng la piept, hai să te iau în braţe, dar fii atent, că braţele mele sunt cereşti şi sfinte şi curate. Întoarce-te de la calea ta şi vino pe calea lui Dumnezeu şi vino înspre mărire, aşa cum îţi este menirea, dar vino întru smerenie şi fii cum zice Dumnezeu să fii. Nu te mai amesteca cu idolii, măi creştine. Scoate de la tine iubirea cea deşartă, că vreau să te văd că luminezi prin lume, vreau să fii lumină peste pământ. Nimic nu va mai rămâne pe pământ decât fiii cei adevăraţi ai lui Dumnezeu şi slava lui Dumnezeu, care va umple pământul, şi eu voi fi cu poporul meu şi cu Dumnezeu, că se va lărgi cortul lui Dumnezeu din zi în zi, şi se va întregi Ierusalimul, şi toate se vor împlini şi vor veni întru slava cerească.

Hai, poporul meu, trezeşte-te, că nu mai e vreme de zăbovit, că vremea e târzie, popor iubit de Dumnezeu. Ascultă sunetul trâmbiţei şi deşteaptă-te! Îmbracă-te de sărbătoare, că Domnul vine la tine cu împlinirile cele pentru sfârşit şi cele pentru început de slavă cerească. Vino cu mine şi fii cu frică şi cu luare-aminte, dar fii atent, ca să te poţi feri de Iuda, că el este lângă tine la fiecare pas. Scoate-l afară şi din inima ta, ca să nu-şi facă el casă în inima ta, că-ţi dărâmă toată casa şi tot neamul, măi copilul meu. Fii atent numai la Dumnezeu şi la legea Sa şi la porunca Sa şi la învăţătura Sa, că iată ce am făcut: am venit către tine să te păstoresc şi să te sfinţesc şi să te înţelepţesc, că asta este misiunea mea de acum: să ridic pe fiii lui Dumnezeu.

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

2/15 octombrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Pietrari

Promisiune de ridicare a unui popor nou, care să zidească Ierusalimul cel nou.

Vreau să sun deşteptarea din cetate în cetate. S-a ridicat mama Gigi să trâmbiţeze şi să anunţe poporul să se deştepte şi să se aşeze, şi să nu doarmă nimeni, că vin zilele celor mai mari împliniri, vin zilele slavei Domnului şi vine bucuria peste fiii lui Dumnezeu, peste fiii ascultării.

Are mama Gigi şi aici o cetate a poporului ei. Creştinii mei de la Pietrari, a venit mămica Gigi la poporul ei să-l trezească din somn, că mulţi creştini dorm. Am venit să-i scol pe cei ce dorm şi să-i întăresc pe cei ce veghează să le spun să vegheze şi mai bine, să se îmbrace şi mai frumos, că vin zile de sărbătoare şi de bucurie. Vreau să vin cu plata mea pentru cei ce veghează cu Dumnezeu, că vreau să-i îmbarc pe ascultătorii mei în corabia salvării şi să-i conduc spre glorie. Vreau să mă bucur cu fiii ascultării şi vreau să-i pun să strige la Dumnezeu împreună cu mine pentru trezirea celor neascultători şi a celor răzvrătiţi ai poporului meu, că nu vreau să piară poporul meu, că iată, Dumnezeu mă aşteaptă să mă înfăţişez cu poporul meu.

Am de lucru mult. Am de ridicat o mulţime de norod din lumea necredinţei. Am de arătat la lumea cea necredincioasă lucruri mari şi minuni despre care nu s-a mai auzit până acum. Am de ridicat pe morţi din morminte, dar am o misiune cu poporul meu, ca să-l fac să mă ajute şi să mă asculte

şi să lucrez cu el pentru Dumnezeu şi pentru biruinţă. Vine ziua cea mare a biruinţei, şi eu m-am ridicat cu duh treaz să-mi împlinesc misiunea, să-l fac cunoscut celor necredincioşi pe poporul meu ca să fac necredincioşii să creadă, să vadă şi să creadă, să vadă pe cel ce a ascultat de Dumnezeu. Dar am durere mare, că am popor care doarme; doarme şi nu se mai scoală, şi eu m-am ridicat să-l trezesc şi să-l învăţ credincios, că dacă nu va asculta să se trezească, mă scol cu bătaie şi cu sunet să-l urnesc pe cel ce doarme, ca să nu-l prindă furtuna pe drum. Am durere, că eu aş fi vrut să vin cu bucurie pentru tot poporul meu, că aşa este scris la Dumnezeu, că e poporul meu acest popor.

Creştinii mei de la Pietrari, bucuraţi-vă, mămică, bucuraţi-vă că nu dormiţi, şi fiţi din ce în ce mai treji şi fiţi cu inima mare, că aşa este scris: *«Cine este sfânt, să se sfinţească şi mai mult»*. Privegheaţi şi vă rugaţi, că vreau să vină tot poporul meu înspre înţelepciune. Vreau să mă ajut cu cei ascultători, să punem mână de la mână, să punem umărul şi iubirea şi credinţa, să întoarcem în staul pe oiţa rătăcită şi s-o îmblânzim pe cea răzvrătită, s-o vindecăm pe cea bolnavă şi s-o hrănim pe cea slabă, să-mi scot la păşune bună şi la iarbă grasă turma cea flămândă şi să-mi pregătesc turma, că e gata să Se arate Păstorul Cel bun, e gata să se împlinească ziua când va fi să fie o turmă şi un Păstor. Dar iată că acum m-am ridicat să-mi păstoresc poporul, să-l pregătesc, ca să-l am vrednic să-l înfăţişez la Păstorul Cel mare. Poporul meu e slab şi e neîmplinit, că n-a ştiut cum să mănânce, n-a ştiut cum să asculte de Domnul, n-a ştiut că n-a vrut; n-a vrut să aibă pricepere, n-a vrut să fie mare, n-a vrut să lucreze minuni, şi eu m-am ridicat spre el să-l fac să vrea.

Se miră şi se bucură tot cerul când îmi vede misiunea, şi nu mai ştie cum să-mi sară în ajutor ca să vadă împlinirile gata. Se uită ceata proorocilor la misiunea mea, care desăvârşeşte cele proorocite în carte; se uită şi se bucură. Numai poporul meu cel necredincios nu se bucură. El se bucură că nu mai sunt, că el nu ştie că sunt vie şi că n-am murit. El n-a vrut niciodată să înţeleagă taina lui Dumnezeu, că dacă o înţelegea, avea să ştie că eu nu mor, şi o să ştie şi aceasta, că o să vadă. O să vadă toţi cei care m-au ştiut, dar eu vreau să ştie poporul meu, eu vreau să-l fac să înţeleagă, vreau să se coboare peste el duhul descoperirilor tainelor lui Dumnezeu, că poporul meu trebuie să ştie şi să priceapă de la Dumnezeu tainele cele ascunse de înţelepciunea lumii.

Copiii mei cei care ascultaţi de legea lui Dumnezeu, întăriţi-vă credinţa şi mai mult. Faceţi roade şi mai bune. Sfinţiţi-vă şi mai mult. Fiţi stâncă neclintită, că vreau să curăţ bine pământul şi să-l fac nou, ca să aşez pe el pe fiii lui Dumnezeu. Aşteaptă Domnul să-mi sfârşesc misiunea ca să-Şi arate slava Sa, căci poporul acesta a fost ales pentru ca să Se slăvească Dumnezeu întru el, pentru ca să Se arate lumii prin fiii acestui popor.

Sun din loc în loc să fac deşteptare bună, să aşez înţelepciune în inima acestui popor, ca să-l fac în stare să stea în faţa stăpânilor lumii şi să-i supună. Sun şi vestesc pe poporul meu cel ascultător să ridice porţile să intre Împăratul slavei la el, dar să fie bine pregătit pentru această sărbătoare, că aceasta este sărbătoarea sărbătorilor în cer şi pe pământ, când se uneşte Ierusalimul cel de sus cu Ierusalimul cel de jos şi când România va fi scaunul slavei dumnezeieşti, aşa cum s-a scris.

Ridică-te, poporul meu iubit, spre vremea bucuriei, şi bucură-te cu cei ce se bucură. Încinge-ţi mijlocul şi te ridică şi te întăreşte, că Domnul Iisus Hristos vine ca un Mire.

Copiii mei, s-a ridicat mama Gigi să vă mângâie cu cuvinte cereşti şi să vă facă tari. Nu vă temeţi de furtunile care ies din locurile încâlcite. Nu vă temeţi, că Domnul porunceşte şi furtunii, şi nimic nu va veni peste fiii ascultării. Mai e un ceas, şi totul se linişteşte şi vine odihna cea bună şi vine vremea mesei celei bogate şi vom sta la masă şi va fi pace peste tot, că vom face ceruri noi şi pământ nou, în care vor locui dreptatea şi pacea, căci Babilonul nu va mai fi, iar noi vom scăpa înspre bucurie.

Alerg din loc în loc şi cu bucurie, şi cu durere, după cum îmi găsesc creştinii. Pe unii îi găsesc făcând bine, iar pe unii îi găsesc abătuţi, răzvrătiţi şi străini de calea Domnului, de parcă n-ar fi cunoscut niciodată pe Domnul. Pe aceştia trebuie să-i strig, şi dacă mă vor ţine la spate am să pedepsesc răceala lor şi am să caut să le deschid ochii şi să-i înfricoşez, dar aceştia nu vor sta cu toată bucuria de-a dreapta mea, căci stea de stea se va deosebi. Am să lucrez ca să arunc deoparte neghina ca să rămână grâul curat, că e vremea secerişului, şi e vremea culesului, şi vom sta apoi la masă cu sfinţii şi cu îngerii, şi vom sta cu împăratul cel de la Dumnezeu, şi poporul va fi fericit şi ferit şi liniştit. Hai să ne pregătim şi să ne facem haină frumoasă, ca să stăm cu toţii la această masă şi la această fericire.

Vreau să facem un lucru nou, un popor nou. Vreau să facem pământul nou, un Ierusalim ceresc, unit cu cel pământesc, ca să fie numai unul, ceresc, că acesta este planul lui Dumnezeu. În curând voi avea un popor ceresc, căci cele vechi vor trece, cele dintâi vor trece, şi nu voi mai avea în poporul meu trupuri pământeşti, şi vor fi trupuri cereşti, va fi cer nou şi pământ nou. Această taină n-a priceput-o până acum nimeni, şi aceasta este misiunea mea, şi nimeni nu a avut până acum o misiune ca aceasta. Poporul meu dacă ar pricepe taina aceasta, dacă ar pricepe starea îngerească pe care vrea Domnul să o desăvârşească întru poporul Său ca să minuneze lumea când va vedea pe pământ această stare cerească, o, ar căuta care de care să-şi capete loc, să-şi aibă locul întru această stare. Dar creştinii mei iubesc stricăciunea, iubesc moartea, şi dacă nu vor să priceapă adâncul tainelor lui Dumnezeu, vor fi biruiţi de moarte. Dar eu vreau să fac un popor veşnic, că poporul meu va fi un popor nestricăcios. Va învia omul cel nou peste poporul lui Dumnezeu, şi asta va fi minunea minunilor, şi toată lumea va vedea această minune şi va tânji lumea să intre la numărătoarea celor veşnici, şi va intra şi se va sfinţi.

Hai, popor iubit, hai numai înspre această stare şi vei fi poporul cel mai ales dintre toate popoarele care au fost, şi vei avea în mijlocul tău pomul vieţii şi nu vei mai muri niciodată, că moartea nu va mai fi. Amin.

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

4/17 octombrie 1990

Cuvântul sfintei Virginia către păstorii poporului creştin

Lucrare de înviere peste cetăţi.

Copiii mei, iubiţii mei, ascultătorii mei cei iubiţi, prindeţi tot mai multă vlagă, prindeţi inimă, că inima cerului este între voi. Faceţi cerului numai bucurie şi lucraţi cu bucurie învierea pentru poporul meu, că nu se poate nici un pas înapoi. Întăriţi-vă unul pe altul, şi mergem înainte, mămică. Daţi piedicile deoparte, daţi deoparte orice supărare, că nu se poate să ne mai împiedicăm acum. Fiţi cu inima

voastră spre mine, că eu sunt în voi, mămică. Voi sunteți iubiții mei, sunteți mâinile și picioarele mele, sunteți glasul și răsunetul meu, sunteți împărțitorii cuvintelor mele. Voi sunteți în mine, și eu în voi. Amin. O, îngerașii mei, întăriți-vă aripioarele și zburați! Zburați din loc în loc, că pe brațele mele cerești vă port. Vă duc, și vă aduc la datoria ce o aveți pentru învierea acestui popor și pentru România lui Dumnezeu. Am pornit lupta, măi copii, și mă rog toată ziua la scaunul Sfintei Treimi și Îi spun lui Dumnezeu rugăciunea cea din Scriptură, pe care o ziceți voi la sfintele slujbe de aici. Fiți cu multă inimă și cu mult duh și cu multă unire cerească și cu multă, multă credință atunci când rostiți această rugăciune, și rostiți-o la orice intrare în orice cetate. Și vă mai dau de știre cum trebuie lucrat, că trebuie lucrat cu multă blândețe, că Duhul lui Dumnezeu Se cunoaște lucrător lucrând prin blândețe, că trebuie, mămică, fără nici o zăbavă, trebuie înviat acest popor.

Scrieți acum cuvânt puternic către păstorii poporului, pe care vreau să-i trezim, că iată cu ce vine mama Gigi către ei. Cer între ei unire, dar unire după adevăr. Nimic nu mai facem decât ce ne aduce Domnul să facem, că de acum încolo trebuie să rămână în picioare lucrul nostru, și dacă-l lucrăm bine, rămâne, măi copii. Am pornit războiul cu satana și cu tot duhul rău, și trebuie să-l biruim și să-l scoatem afară din poporul creștin, și apoi să fie creștinul creștin, că dacă-l văd că nu este, nu rămâne cu mine, că eu voi avea în curând un popor ceresc, cu trupuri cerești și nestricăcioase. Trebuie să avem grijă, că mare este taina nestricăciunii, căci cel ce se scoală și înviază acum, este cu neputință să mai moară, și dacă mai moare, nu se mai poate juca de-a muritul; moare și gata, și se dă deoparte.

Suntem în război, și eu sunt în față. Nu vă temeți, dar trebuie să avem multă atenție să nu fim prinși în cursă de vreun Iuda, iar dacă suntem atenți, îl facem de rușine, îl dăm de gol, și să căutăm să salvăm tot ce poate fi salvat, dar nu mai amestecați strălucirea soarelui cu ceața, că acolo unde răsare soarele se vede bine drumul și locul, dar acolo unde trăiește ceața, trebuie să așteptăm și să ne rugăm și să mergem cu multă atenție să putem răzbi înspre celălalt capăt. Mergem la război, și să nu ne temem că suntem puțini, căci cu noi este toată oastea cerească. Eu de aceea v-am spus să mă lăsați pe mine, că eu cunosc puterea de lucru la fiecare, și cunosc înăuntrul fiecăruia. V-am spus că nu mă pot bizui pe acest popor și că am ales ceva cu care să lucrez, să facem poporul acesta în stare să intre la Dumnezeu. Dar lăsați-mă pe mine să vă spun cum să facem, că nu cu oricine putem să facem ce avem de făcut, căci creștinul meu e slab și nu are înțelepciune și nu e curat cu inima. Mergem înainte, dar la război nu se poate cu cel slab, nici cu cel neînțelept, dar cu cel trădător, nici atât. Cel slab trebuie întărit, cel neînțelept trebuie înțeleptit, iar cel trădător trebuie învins și cucerit, trebuie stăpânit de puterea Duhului Sfânt, cu care lucrează Domnul astăzi, că mare este astăzi puterea Duhului Sfânt dar dacă nu știm cum să lucrăm cu ea, trebuie să ne lăsăm ajutați și învățați de Dumnezeu, că nu se poate să greșim ceva, nu se poate să greșim la război. Păstorii trebuie să meargă cu mine la război, să meargă înaintea mea și să-mi gătească mie calea să pot intra în fiecare cetate. Păstorii să fie nedespărțiți, ca să se deprindă unul de la altul cum trebuie lucrat, că trebuie să lucreze același lucru.

Măi păstorule Daniel, veghează bine cum lucrezi și cum lucrează și celălalt păstor, ca să fie lucrul vostru cu rod, nu unul să lucreze într-un fel, și celălalt, în alt fel. Lucrați așa cum lucrez eu și păziți bine ceea ce v-am spus să păziți, că dacă se strică ceva pe undeva, sau dacă se umblă la vreo așezare de a mea, sau dacă se pătrunde unde nu se poate acum, ca să se strice ceva sau să se tulbure vreo limpezime care este de la mine, o, măi păstorule, o, măi păstorilor, așa ceva nu se poate; să fim atenți, că așa ceva nu se poate. Lăsați așa, cum este să fie, și totul va merge spre arătarea slavei lui Dumnezeu, dar când o va arăta Dumnezeu. Fiți cu înțelepciune, fiți buni și calmi, și acolo unde nu se poate altfel, umiliți-vă voi, ca să semănați sământa smereniei în poporul nostru. Lucrați bine și dați-vă pildă la tot poporul creștin. Așezați-vă bine casa, orânduiți-vă după dreptarul cel curat și drept, că trebuie să dăm deoparte stricăciunea, că altfel nu vom avea putere să luptăm împotriva stricăciunii. Uitați-vă bine la locul unde lucrez eu, că nu las stricăciunea să se lipească acolo, ca să pot sălășlui cu puterea cerească, așa cum se lucrează ea astăzi, că nu e de joacă, măi păstorilor, ce facem noi acum. Fiți plini de iubire, dar fiți plini de atenție, că trebuie să răscumpărăm vremea. Toate cuvintele voastre să fie ca în cer. Toată vorbirea să vă fie dreasă cu sare. Încă n-a venit vremea bucuriei. Mai avem încă durere, că e tare bolnav poporul creștin, bolnav și abătut și slăbit și rătăcit.

Vreau să pot avea loc. Vreau să fiu ajutată să am în mijlocul vostru învățătura mea, că trebuie să lucrăm totul numai după sfatul ceresc, că vine cerul pentru fiecare lucru ce-l avem de împlinit, și de acum încolo trebuie să se vadă ce lucrăm, ca să se rușineze creștinii mei care-L fac mincinos pe Dumnezeu, că mulți ar vrea să-și dea drumul poftelor și traiului bun, că zic că a mințit Dumnezeu și zic că nu s-a împlinit, că ei nu știu că s-a împlinit. S-a împlinit, măi copii, și voi știți că s-a împlinit și că se împlinește, dar ei nu mai știu nimic. Ei nu au de unde să știe că Domnul este cu împărăția Sa la voi și că supune puterea lumii sub mâna Sa cea tare. Ei n-au vrut să știe ce scrie în cartea cea mare, dară să mai știe că ea se împlinește! Dar la voi și cu voi, Domnul Se desăvârșește, și de la voi vrea să meargă peste tot, că vrea să-Și pună făclia în vârful unghiului și să-Și anunțe împărăția, căci împărăția de pe pământ trece în mâna ascultătorilor lui Dumnezeu, trece în mâna poporului meu, și nu te teme că ești mic, poporule al meu, că te voi înmulți într-o clipă. De aceea am venit la tine, turmă mică, de aceea, să te ajut și să-ți dau hrană tare, și să faci hrană multă, că într-o clipă vei prăsi și te vei înmulți și vei umple pământul și vei trăi în pace, că pământul și pășunea și fericirea vor fi lucruri noi. Tu nu vezi că facem un lucru nou? De aceea am venit să te sfințesc, ca să fii ceresc și să fac cu tine început de cer și de pământ nou, și apoi să fie peste tot această împărăție a lui Dumnezeu, că se va ști din zi în zi mai mult că Domnul împărățește și Se mărește.

Am adus mărul vieții, ca să mâncați din el și să fiți vii. L-am adus și v-am pus să-l lucrați, să-l păstrați, să-l faceți să se coacă bine, căci cine va fi să guste din el, gata, va învia. L-am adus și l-am încercuit cu întărituri cerești și v-am pus să păziți bine poarta grădinii mele. Și fii atent, străjerule de aici, fii atent la porți, că eu voi deschide atunci când va fi mărul copt. Fii atent, mămică! Numai cel ce va birui va fi bun să mănânce, că a spus Dumnezeu la acest popor lucruri mari în tot timpul, dar cine să le înțeleagă? Toate se lucrează și se văd prin credință, măi copii, că iată, cele dintâi vor trece, și eu voi face un lucru nou.

Am arătat copilului meu care mă ascultă și care-mi lucrează mie, i-am arătat doi sori: unul la asfințit, și asfințea, iar altul la răsărit, răsărind. Răsare, și totul se înnoiește, și totul

va fi nou, şi Soarele acesta nu va mai asfinţi, şi iese ca un Mire din cămara Sa, căci Domnul este Soarele cel nou peste pământ nou. Copiii mei, sunteţi acum puţinei de tot, cât iei într-o mână, dar vom birui pământul cu slava de la Dumnezeu, că aşa a spus Dumnezeu despre mine şi despre poporul meu. Rămâneţi întru înţelepciune, ca să se verse de la voi duhul înţelepciunii şi al priceperii peste poporul creştin.

Păstorii Daniel şi Cristea să aibă duhul înţelepciunii şi să-l arate poporului creştin. Să-l aibă, că trebuie să-l aibă. Să grăiască la poporul meu cuvânt de zidire şi să insufle duh de credinţă şi de cunoştinţă, duh de iubire şi de trezire; să răscumpere bine vremea, că zilele sunt târzii. Păstorii să se arate pildă de trăire cerească şi să rămână întru mine întru toate cele de la cer, căci în curând vom avea un popor nou, un popor ceresc. În orice cetate vor merge, să-mi gătească bine calea. O, că de când aştept zilele acestea de glorie ca să vin şi să-mi desăvârşesc taina în acest popor! Eu am putere să sun şi să suflu peste acest popor ca să-l înviez, şi apoi să vin şi să cinez cu el. Misiunea mea trebuie desăvârşită cât mai curând, dar fără voi nu pot, măi copiii mei. Vom merge împreună pe unde mai e încă soare ca să vedem bine drumul şi să aşezăm viaţă bună peste acest popor, iar pe unde este încă ceaţă şi frig, vom mai suna la porţile cetăţii, vom mai întări focul pe margini până va dispărea ceaţa, şi apoi vom intra şi vom trâmbiţa şi vom lucra, şi va învia poporul meu, mămică, şi mă voi arăta lui, că va creşte înţelepciunea acestui popor. Duhul lui Dumnezeu va lucra şi va putea dacă mă veţi asculta şi mă veţi ajuta şi mă veţi însoţi până la arătarea mea.

Odihniţi-vă un pic, şi pregătiţi-vă iar, că vom scrie carte pentru cel ce va fi mare peste biserica mea, şi iar vom mai scrie o carte cu trimitere către cetăţile poporului meu. Staţi sub obrocul meu, staţi în ascultare. Fiţi întru tăria cea de sus, întru lucrul Domnului Iisus Hristos, întru dragostea Măicuţei Sale şi întru grija şi iubirea mea. Amin, amin, amin.

6/19 octombrie 1990

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Sfânta Virginia face Domnului cale de intrare în carte cu cuvântul Său.

Iată, copiii mei, cuvânt nou, căci începutul de la voi este nou. V-am spus că facem un lucru nou, un popor nou, un popor ceresc, nestricăcios. Iubiţii mei, facem o biserică nouă, o biserică veşnică, un început de biserică veşnică, nestricăcioasă. Amin.

Se coboară cu dragostea cerească cuvânt ceresc şi dulce pentru iubitul cel iubit şi cel aşteptat de tot cerul, pentru cel iubitor de Dumnezeu, pentru cel chemat şi ales şi credincios, căci este credincios. Se coboară către el cuvânt de împodobire şi de viaţă nestricăcioasă, cuvânt de înveşmântare, cuvânt de taină cerească. Domnul Iisus Hristos îmi spune să aduc la voi cuvântul Său către acest iubit al nostru, că e al nostru, măi mămică.

V-am spus că fără voi nu pot aduce nimic de la cer. V-am spus că voi sunteţi mâinile şi picioarele mele, că sunteţi glasul şi răsunetul meu. V-am spus că sunt în voi, şi voi în mine.

O, iubitul meu, aceştia sunt copiii mei, sunt rodul lucrării lui Dumnezeu, sunt mădularele mele, că eu i-am născut, şi în dureri i-am născut. Sunt aici la ei, sunt cu ei, sunt în ei, şi ei mă ajută să fiu aici cu cuvântul cel ceresc, că aşa zice Domnul, că al meu este acest popor, şi a venit vremea să mă înfăţişez cu el la Dumnezeu ca să facă din fiii acestui popor unelte de lucru, ca să facă Domnul înviere pe pământ prin acest popor ales şi crescut prin mine cu cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Mă trimite Domnul acum la aceşti copii cu cuvântul Său pentru cel iubit al Său, pentru ca să-l îmbrace întru puterea cea de sus, pentru ca să-l facă ceresc. Iată cuvântul Domnului:

— Ia aminte din nou, iubitul Meu, copilul Meu iubit. Se împlinesc cele scrise în carte, cele scrise pentru vremea aceasta. Iată, dă muguri, iată un lucru nou; vin să-l desăvârşesc. Ia aminte, că vom lucra un lucru nou, un Ierusalim nou, o viaţă nouă şi veşnică. Amin.

Iubitul Meu, mare este taina nestricăciunii, şi această taină trebuie lucrată de noi, trebuie aşezată pe pământ, că vom face ceruri noi şi pământ nou, şi va coborî Domnul în mijlocul acestui Ierusalim ceresc şi va aşeza cele scrise în carte. Am adus pomul vieţii, am adus mărul vieţii, ca să fie lucrat şi să fie aşezat în mijlocul Ierusalimului ceresc, căci cel ceresc va coborî la cel pământesc şi va fi numai unul, un Ierusalim ceresc pe pământ; pe pământ, că pământul se va curăţi, se va înnoi, va fi nou.

Am venit la tine ca să te aşez întru acest început nou, ca să fii ceresc, că dacă vei fi din cer, te vei cunoaşte că eşti din cer, şi vei lucra, măi iubitul Meu, şi Se va vedea Domnul, şi se va lucra pe pământ taina nestricăciunii, şi biserica va triumfa şi se va îmbrăca de sărbătoare. Fii cu luare-aminte şi cu dragoste, că vreau să te hrănesc cu pâinea vieţii, aşa cum ştiu Eu că trebuie să fie această pâine a vieţii. Nimeni nu mai înţelege, nimeni nu se mai teme, nimeni nu mai moşteneşte pâinea vieţii întru putere de viaţă. Nu se mai vede această putere, nu se mai vede lucrată, că nu este putere de viaţă întru cei ce zic că lucrează pâinea vieţii, şi iată că nu se vede învierе de la Mine prin cei ce zic că lucrează pâinea vieţii. Eu sunt pâinea vieţii, dar şi astăzi, ca şi atunci, toţi Mă răstignesc. Învăţătorii legii cei de atunci aduceau jertfă şi închinăciune lui Dumnezeu, iar când a venit Dumnezeu la ei, o, ei L-au omorât. Au omorât Viaţa, măi iubitul Meu. Numai cuie şi durere Îmi dau şi azi învăţătorii legii, şi apoi zic că Îmi slujesc şi zic că lucrează pâinea vieţii. Numai răni şi răstignire, măi iubitul Meu.

Ia aminte cu iubire, că vreau să te hrăneşti din acest început de lucru nou. Nu mai mânca la masă cu Anna şi Caiafa, nu mai sta la masă cu Iuda. Mănâncă, iubitul Meu, cu Mine, mănâncă în fiecare zi de la Mine. Nu te lipsi de Mine niciodată, şi vei fi ceresc. Eu am venit aici, M-am coborât aici cu împărăţia Mea şi am făcut aici început de cer şi de pământ nou, început de nestricăciune. Mănâncă, iubitul Meu, cu Mine, că la această masă Eu sunt cu toată dragostea Mea coborât, cu toată puterea Mea, cu toată viaţa Mea. Îmbracă-te întru viaţă cerească, măi iubitul Meu, că te voi încorona să stai pe scaunul Meu, pe scaunul bisericii Mele, ca să fii pildă bisericii Mele.

Iubitul Meu, în curând cele vechi vor trece, şi Eu voi face un popor cu trupuri cereşti, îmbrăcate în nestricăciune. Taina aceasta, nepricepută până astăzi, neaşteptată de nimeni, starea aceasta îngerească pe care vreau s-o desăvârşesc pe pământ şi cu care voi minuna lumea la vederea acestei trăiri cereşti pe pământ, pe pământ nou, o, taina aceasta a nestricăciunii, această stare cerească vreau s-o aşezăm pe pământ. Iată, iubitul Meu, taina lui Dumnezeu. Aceasta este taina de mântuire a omenirii. Vom întări acest început nou, şi vom lărgi apoi cortul acestui Ierusalim ceresc, şi va fi apoi ca Domnul

să-Şi anunţe împărăţia, căci trâmbiţa va suna şi va răsuna, că de aceea întăresc acest început. Şi Mă voi face cunoscut întru cei ce bine am voit, că va învia omul cel nou pe pământ şi vom face un popor nestricăcios, un neam veşnic, şi lumea va vedea această minune şi va învia şi va intra între cei veşnici şi se va sfinţi, şi va creşte numărul neamului lui Dumnezeu, şi asta va fi minunea minunilor, că moartea nu va mai fi, şi va fi mărul vieţii, şi noapte nu va mai fi, că Domnul va lumina.

O, fericit va fi cel care-şi curăţă haina vieţii, că acela va avea stăpânire peste viaţă, acela nu va sări peste poartă, şi va intra pe uşă în cetatea lui Dumnezeu, în raiul cel veşnic, că se vor aduna popoarele să vină să vadă această slavă, căci cerul cel nou şi pământul cel nou vor fi şi vor rămâne pe veci, şi neamul lui Dumnezeu va dăinui veşnic, şi va fi fericire şi mângâiere peste Ierusalim.

Ridică-te şi te încinge şi te împlineşte, copilul Meu iubit, că iată, mare şi minunată este taina nestricăciunii, că de la acest început voi revărsa râu de viaţă, râu de înviere, iar când viaţa se va arăta, noroade însetate vor bea şi vor lua Duh Sfânt şi se vor adăuga la Dumnezeu.

Copilul Meu iubit, cu câtă dragoste te port şi te cresc! Iată, vezi cum te ridic. Te ridic din zi în zi, şi apoi te voi arăta mare. Iată, îţi dau să mănânci din mărul vieţii pe care l-am coborât şi pe care în curând îl voi aşeza la mijloc, că voi descoperi puterea Mea la cei fără putere şi voi împărţi putere şi viaţă.

Îţi aduc aminte iar, să fii cum am fost Eu. Am pus peste tine duhul înţelepciunii cu care am lucrat Eu când eram un copil în mijlocul cărturarilor şi învăţătorilor legii, şi după Mine au mers apoi noroade întregi să-Mi asculte înţelepciunea. Fii întru Duhul Meu, căci Duhul Meu este întru Tatăl. Fii întru Duhul Meu, ca să fii fiul Tatălui Meu.

Am spus atunci când M-am dus către Tatăl Meu, am spus că Mă duc să vă pregătesc loc, ca acolo unde voi fi Eu, să fiţi şi voi, şi iată, iar vă spun că pregătesc loc, ca acolo unde sunteţi voi, să fiu şi Eu. Voi sunteţi prietenii Mei şi nimic nu tăinuiesc ca să nu ştiţi, căci nimănui n-am descoperit aceste taine pecetluite până acum. Iată de câtă iubire aţi avut parte.

Copilul Meu iubit, fii plin de iubire, fii plin de credinţă, că iubirea Mea se va vărsa ca un râu peste fiii ascultării. Toate merg spre glorie, că România este gloria lui Dumnezeu, este pământul strălucirilor, este regină peste popoare, este binecuvântată şi iubită şi aleasă, că aşa este scris, că Domnul va alege din nou Ierusalimul. România este cetatea cea iubită, şi voi aduce pe regele ei, că el este de la Dumnezeu. Şi vei avea sfânta datorie să-l faci ceresc şi nestricăcios, pe el şi pe toată casa sa, şi va fi să-l înveţi de la Mine, şi va fi să asculte de Mine întru toate căile sale şi va domni întru Mine, că aşa este scris.

O, iubitul Meu, rămâi întru dragostea Mea, fii fiul dragostei Mele, căci cu dragoste te privesc întru toate căile tale, şi va fi să lucrezi numai dragostea Mea în mijlocul bisericii Mele, căci dragostea Mea este cea mai înaltă stare. Cu ea am întocmit lumea şi cu ea voi veni mereu şi vă voi da-o ca s-o întronaţi pe pământul Noului Israel. Cu dragostea Mea vom face popor nou, neam nou, şi acest popor se va numi poporul iubirii, cetatea iubirii Mele, căci Duhurile lui Dumnezeu vor sufla peste pământ şi toate tainele vor fi arătate, şi atunci se va vedea scris pe creştetul fiilor lui Dumnezeu nume nou şi numele cetăţii celei noi, al Ierusalimului ceresc.

Iubitul Meu, se apropie sărbătoarea sărbătorilor în cer şi pe pământ. O, şi cât vă iubesc de mult! Dar hai să ne iubim unii pe alţii ca să se vadă iubirea noastră, că împărăţia iubirii începe în curând peste tot. Va împărăţi iubirea noastră pe pământ nou, măi copilaşii iubirii Mele, şi se va revărsa ca un râu peste mulţimi, şi pomul vieţii va străluci şi va rodi, şi vom sta la masă.

Hai, iubitul Meu, să fim iubire, să fim înviere şi să fim lumină peste pământ. Stai întru taina Ierusalimului ceresc până te voi arăta cu putere, căci va trebui să aşezăm raiul pe pământul cel nou, şi vom trăi cu fericire în Edenul iubirii, şi toată suflarea de pe pământ va cunoaşte taina iubirii cereşti, că mare şi minunată şi veşnică este taina aceasta. Lasă-Mă să stau cu toată sfinţenia Mea întru tine, şi nimic să nu-ţi fie mai sfânt şi mai mare decât grija aceasta, şi atunci Eu voi fi Cel dintâi întru toate căile tale şi voi locui în inima ta întru toată mărirea Mea, că vreau să Mă arăţi întru tine, vreau să Mă vadă şi să se ruşineze cărturarii şi învăţătorii legii când vor vedea sfinţenia şi măreţia Mea întru tine. Şi vom ieşi la iveală cu puterea Mea şi vom sufla şi vor cădea cele şubrede, şi vom înălţa biserică vie şi viaţă vie şi sfinţenie pe pământ, căci cele dintâi vor trece de acum.

Îmbracă-te frumos, găteşte-te de sărbătoare, măi copilul Meu iubit, că Domnul te iubeşte şi face legământ cu tine. Ne vom ridica şi vom aşeza cele proorocite, şi taina lui Dumnezeu se va desăvârşi în strigătele mulţimii, cu har şi cu iubire.

Te port întru tăria cea de sus, te binecuvintez cu toate darurile Mele şi te îmbrăţişez întru slava cea coborâtă în toată vremea, cu taina păcii Mele cereşti. Te învăluiesc întru pacea Mea mereu şi nici o clipă nu te las. Eşti scris pe inima Măicuţei Mele şi ca pe un fiu dulce ea te păzeşte mereu şi te întăreşte cu harul şi cu binecuvântarea sa. Amin, amin, amin.

9/22 octombrie 1990

Cuvântul Domnului: proorocie pentru România şi aşezarea ei întru slavă

Dumnezeu anunţă slava României, sfârşitul Babilonului şi duh de trezire peste înţelepţii pământului.

Se aude glas cu tărie, care strigă: cine va vorbi pentru Mine?

Iată, suflu duh de trezire peste popoare, să trezesc duhul descoperirilor peste înţelepţii pământului, ca să ştie că Eu sunt Dumnezeu. Vin să netezesc potecile, vin să curăţ pământul şi să-l adăp apoi, ca să răsară peste el iarbă nouă şi grasă şi să hrănesc încă o dată mulţimile. Vin curând, şi plata Mea este cu Mine. Nimic nu împlinesc fără să descopăr taina Mea proorocilor.

Ierusalime care omori pe prooroci şi nimiceşti pe cei trimişi ai Mei! Iată, vin să Mă desăvârşesc. Să audă popoarele şi limbile că vin cu Ierusalimul cel de sus să-l aşez pe pământ şi să pun în mijlocul lui cele scrise în carte. Vin să aleg iarăşi Ierusalimul.

Iată glasul Domnului peste pământ! Scrie şi dă de ştire ce grăieşte Domnul. Duhurile lui Dumnezeu suflă peste pământ, şi cine se încumetă să-Mi tulbure planurile? Să vină să se lupte cu Mine, să vină şi să judece între Mine şi via Mea.

Vai celor ce numesc lumina întuneric, şi întunericul lumină, care zic amarului dulce, şi dulcelui amar! Vine Domnul şi munţii se clatină şi nimiceşte Babilonul!

O, cum ai căzut tu din cer, tu, care ziceai că-ţi vei aşeza sălaşul în muntele Meu cel sfânt! Iată, te-am azvârlit la pământ ca pe o ramură fără preţ. Iată, vine după tine un rege cu dreptatea Mea, şi ochii celor care văd nu vor mai fi închişi.

Cei slabi la inimă, întăriţi-vă şi nu vă temeţi! Eu voi merge înaintea unsului Meu şi voi zdrobi încuietorile cele de

fier, că dintr-un ținut de departe chem un om ca să împlinească planul Meu.

Scoală-te, România Mea! Ridică-te, iubito! Scutură-ți jugul și vino spre mărire, o, cetatea iubirii Mele! Nu mai plânge, iubito, că vaiul trece; mai e un ceas. Iată, răsare soare nou și florile se desfac și Eu vin să te fac mireasă, vin să te iubesc și să te așez întru glorie, și toți prietenii te vor vedea și vor umbla întru strălucirea ta, iubito, că așa stă scris despre tine, că regi vor umbla întru mărirea ta. Vine Domnul să Se odihnească peste tine, că iată, întru tine binevoiesc.

Te-au cântat poeții tăi, te-au cântat păgânii tăi și n-au știut de ce te cântă, iubito. Duhurile Mele suflau dis-de-dimineață peste tine și îți trezeau cântecul de iubire, și cântai, o, cetate iubită, cântai cântecul tău de iubire, și erai frumoasă și cântai.

Au trecut peste tine nori și ceață și îți schimbau frumusețea, și râsul tău înceta atunci, dar nici o ispită n-am lăsat-o să treacă peste puterea ta. Duhul Meu, ca un bucium Se trezea dis-de-dimineață și suna cu jale și ridicam din tine pe vitejii Mei și le încingeam mijlocul și te eliberam de sub povară, și, apoi, din nou zâmbeai, iubito, că de la naștere te-am iubit și te-am sortit să fii a Mea.

Dar când a venit iarna peste tine, a căzut o zăpadă grea și te-a acoperit, iubito, și ai murit aproape de tot. Și te-ai zbătut în sângele tău șaptezeci de ani *(1921-1991, n.r.)* și s-a făcut zăpada roșie de sângele tău. Și am trecut pe lângă tine, și erai goală, iubita Mea, și Mi-am dezbrăcat veșmântul și te-am învelit, că Mi-am adus aminte de tinerețea ta, când erai frumoasă și albă. O, că te-au robit străinii și te-au necinstit, că ți-au făcut lege și te-au silit să te tai împrejur, dar Domnul îi va smeri, și ei ți se vor închina la picioare, ca să știe că te-am iubit, iubito, că ai fost sărmană și ai fost sub cruce, dar ai păzit răbdarea Mea. Și acum, iată, te trezesc din somn, să curăț murdăria de pe tine și să te îmbrac cu podoabe noi. Ridică-te și vino spre mărire, că asta îți este menirea de la Dumnezeu.

O, România Mea, ți se apropie ziua schimbării la față și vin să Mă sălășluiesc întru tine, că tu ești scaunul măririi Mele, tu ești Ierusalimul gloriei Mele, că slava Mea se va coborî peste tine și vei străluci ca soarele, o, cetate a strălucirilor, și toate popoarele vor veni să te vadă, că porțile tale vor fi deschise zi și noapte, dar noaptea nu se va mai coborî peste tine, iubita Mea. Voi așeza pe înălțimile tale sunet de trâmbiță și glas de serbare, iar feciorii tăi îți vor cânta cântecul tău de iubire, și atunci, pământul tău îți va da înapoi pe morții de sub el, căci ei vor învia, și tu te vei schimba într-o clipă la trâmbița Mea. Și vei fi regină, iubito, că Domnul este Regele iubirii, și este Regele tău.

Iată, vin cu plata răbdării, că te voi ocroti de ceasul ispitei. Fii tare, iubito, ca să Mă ai cu tine, că nici un neam sub soare nu va avea biruința și gloria ta, că vei fi Mie templu de mărire și te vei numi Ierusalimul cel nou, că Eu îți dau nume nou, iubito, cetate iubită. Trezește-ți urechea, ca să-Mi auzi glasul, că tu vei fi tronul Meu, și în tine se va auzi cântecul Meu de slavă: *«Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot, Cel Care a fost, și este, și va fi!»*. Iar pe cei ce au călcat peste tine, le voi descoperi păcatul și îi voi rușina și îi voi mustra cu asprime ca să vină înspre pocăință, și dacă ne vor auzi glasul și ne vor deschide, vom intra, iubito, și vom cina cu ei, și ei cu noi.

Și voi ridica un om care va fi vrednic să ia cinstea și binecuvântarea și puterea *(regele Mihai, n.r.)* și îl voi chema din Egipt, căci cei ce l-au înstrăinat și au vrut viața lui nu vor mai fi atunci, că Eu voi întinde mâna și voi lua din tine hrana, și te vei duce apoi la fiul cel vândut și alungat, și el va plânge și te va îmbrățișa și te va iubi, și va veni cu toată bogăția Samariei și îți va sluji ție, că el este de la Mine, și cine este cel ce se va ridica împotriva planurilor Mele cele din veac? Și tu te vei numi atunci *«cea cu bărbat»*, căci acesta va birui și va fi mare prin puterea Mea, și sabia Mea va fi necruțătoare ca să-i gătesc venirea. Și va veni, iubito, și se va auzi atunci din nou cântecul tău de iubire, și se va auzi glasul de bucurie al celor junghiați, care au mărturisit despre vremea Mea și despre mărirea ta, căci vin să te pețesc.

Și în ziua aceea Mă voi răzbuna pe împărați și pe domni, pe bogați și pe puternici, pe robi și pe slobozi, că te voi scormoni cu făclii aprinse, cetate iubită, și ochiul Meu va căuta prin peșteri și prin stânci pe cei ascunși de fața mâniei Mele. Dar în ziua aceea voi însemna pe frunte cu numele Meu și cu numele tău toată seminția ta care a păzit răbdarea Mea și și-a spălat veșmântul, și fiii tăi vor fi preoți ai Celui ce șade pe tron și vor sluji zi și noapte înaintea Mea și Îmi vor aduce miros de tămâie, miros de iubire, iubito, și nu vor mai înseta, nici nu vor mai flămânzi, că le voi dărui izvoarele vieții și își vor spăla în ele de lacrimi obrajii, și cine își va spăla viața în ele, se va adăuga ție, cetate iubită.

O, voi întinde cortul Meu peste tine ca să te ocrotesc apoi, căci îngerii Mei vor dezlănțui chin și durere peste cei ce nu au pecetea Celui viu. Și voi slobozi glas de tunet, precum este scris, și se va vesti din nou pe pământ taina lui Dumnezeu, pentru toate popoarele și limbile și peste puternicii pământului și voi striga: *«O, de câte ori am voit să te adun sub aripa Mea ca să te ocrotesc, dar n-ai voit, și te-ai desfrânat departe de Mine și ai zăcut în necunoștință și n-ai voit adevărul Meu și n-ai iubit viața, că ți-ai încheiat zapis cu pieirea, ca să fii vrednic de pieire. Și acum, iată, te pustiesc, și vărs mânie peste popoare, și nu Mă vei mai întâlni până nu se va auzi din nou:* „Binecuvântat este Cel ce iarăși vine întru numele Domnului"*»*. Și tu, România Mea, cetatea iubirii Mele, vei vedea pe cei ce veneau să te blesteme, căci vor lua calea lui Valaam, fiindcă tu ești binecuvântată și mare cu Mine, iubito, că Domnul va împărăți și va răsplăti pe robii Săi, pe prooroci și pe sfinți și pe cei ce se tem de Domnul. Și se va cânta în tine cântare nouă, și nimic necurat nu va mai intra în tine.

O, România Mea iubită, ieși din Babilon, fugi de desfrânare și sfințește-te cu Mine, ca să nu guști din pedeapsa Babilonului, că se va ridica fumul focului în care va arde Babilonul, cetatea cea înveșmântată în vison și în aur, și se vor veseli apostolii și proorocii, că Domnul vine cu dreptatea ca să răscumpere sângele lor, căci îngerul bisericilor va suna și va împrăștia cuvântul lui Dumnezeu, și vremurile se vor așeza la loc, și se va slăvi biserica Dumnezeului Cel viu, iar celor de pe tronuri li se va da putere să facă judecată și să răscumpere sângele celor tăiați pentru mărturia lui Dumnezeu, care nu s-au întinat din vinul Babilonului, și lacrima și moartea vor pieri, și cerul și pământul se vor face noi, căci cele vechi trec cu trosnet.

Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Eu sunt începutul cel nou, iar tu, cetate iubită, vei fi învăluită de slavă și vor veni la tine cei scriși în cartea Mea, și va izvorî din tine râu de viață, și voi așeza în mijlocul tău pomul vieții. Fericiți acei ce-și spală haina vieții ca să intre la Dumnezeu. Fericiți acei ce ascultă Duhurilor lui Dumnezeu. Iarba și floarea se veștejesc, dar Cuvântul Dumnezeului nostru este în veac. Eu sunt Cel ce dă nădejde. Eu sunt Cel ce grăiesc.

Suflă Domnul duh de trezire peste înțelepții pământului: iubiți frica de Dumnezeu, iubiți credința în Dumnezeu,

dar iubiți dragostea de Dumnezeu. Să se coboare dragostea Mea și înțelepciunea Mea peste înțelepții acestui veac și să nu se mai poticnească nimeni. Înțelepciunea de Dumnezeu este frica de Dumnezeu. Aceasta este începutul înțelepciunii, și cel ce nu o are pe aceasta, acela nu este înțelept.

Iubiți căile Mele, înțelepților, că Se coboară Dumnezeu peste cei slabi ca să facă de rușine pe cei tari, că a ascuns Dumnezeu tainele Sale de înțelepții pământului și le-a descoperit pe ele pruncilor lui Israel. Scuturați jugul robiei, căci cine este rob păcatului, acela nu are înțelepciune, acela schimbă minciuna cu adevărul și umple de duhul minciunii pe cel aproape mort, căci minciuna seamănă moarte și rătăcire de la calea adevărului. Căutați-Mă cu inima smerită și cugetați cu dreptate despre Mine, căci Duhul lui Dumnezeu nu sălășluiește cu fărădelegea și Se dă deoparte din fața ispitei. Îndreptați spinarea voastră și luați jugul Meu, că jugul Meu este ușor și sarcina Mea este bună. Cel ce nu este ca Mine, nu este cu Mine, și iată, vine ceața peste popoare, vine să prindă pe cei fără de lege.

Iubiți dreptatea, iubiți calea Domnului și mergeți pe ea, căci cuvântul înțelepciunii este viață; și, în sfârșit, iubiți, iubiți viața. Eu sunt calea, adevărul și viața, și cine umblă pe căile Mele, este viu. Cel ce cunoaște căile Mele și nu umblă pe ele, acela să nu vorbească despre Dumnezeu. Cel ce-și iubește viața, acela și-o va pierde. Întăriți-vă inimile, înțelepților, întăriți-vă genunchii, gătiți cărări drepte, că vine împărăția slavei, și Dumnezeul cerurilor voiește să vă dea vouă împărăția. Iubiți smerenia, o, înțelepți ai pământului, că Dumnezeu nu Se lasă descoperit și nu pătrunde în sufletul viclean. Curățiți-vă și albiți-vă, că iată, vin cu plata Mea. Fugiți din fața morții și împăcați-vă cu Dumnezeu, că vine Domnul să Se odihnească întru ale Sale, vine să-Și anunțe împărăția.

România Mea, fiii tăi umblă pe căi deșarte, înțelepții tăi dorm și se poticnesc, dreptul piere și nimeni nu ia aminte, și Domnul este străin la tine. Învățătorii legii se poticnesc pe timp de zi și nu au putere să împartă viață de la Mine. De la mic până la mare iubesc calea pierzării și nimeni nu Mă mai are pe Mine. Iată, vin cu văpaie, vin să scot răul din tine. Vin să te curățesc și să te înnoiesc, vin să fac pământul tău nou, vin să fac ceruri noi și pământ nou. Vin la tine, România Mea, că Domnul întru tine binevoiește și Se mărește. Iată, sun din trâmbiță. Ridică-te, iubito, scutură țărâna de pe tine! Spală-te, România Mea, că Domnul Se unește cu tine. Iată, vin să-ți despecetluiesc izvoarele, vin să-ți descopăr fântânile, vin să-ți deschid porțile, căci cine te va iubi, după dreptate te va iubi, iubito.

O, vin să Mă judec cu păstorii turmei Mele și să adun rămășița și să-Mi pasc turma. Nu trebuia păstorii turmei Mele să-Mi păstorească turma? O, turma Mea s-a risipit și s-a rătăcit și nimeni nu o mai caută, căci păstorii Mei n-au purtat grijă de ea și s-au păscut pe ei înșiși, dar vin să fac dreptate pentru turma Mea, vin să cer oile Mele de la ei, și ei nu le vor mai sfâșia și nu le vor mai înjunghia. Vin să le port de grijă și să le cercetez, așa cum cercetează păstorul turma când este în mijlocul ei; vin să le hrănesc și să le adăp, vin să fac dreptate și să judec între oaie și oaie. Vin să limpezesc apele și să-Mi scot turma la pășune bună, și, nu te teme, turmă mică, un ceas mai este, și te voi păstori după dreptate și te voi înmulți și voi așeza peste tine păstori care te vor păstori cu dreptate, și tu vei prăși și te vei înmulți, și voi ridica un neam mare, un neam ales, o preoție sfântă, și voi revărsa duhul mângâierii și al măririi peste fiii ascultării.

România Mea, Ierusalimul măririi Mele, tu vei fi gloria Mea, iubito, și din tine va răsuna peste popoare cântare nouă, cântare de pace peste popoare, iubito, și imn de slavă veșnică. Bucură-te, Ierusalime nou, bucură-te, România Mea! că iată, vine Domnul la tine. Lărgește-ți cortul și vezi, că vin la tine fiii tăi. Toți cei ce te-au urât te vor numi cetatea Domnului, că din părăsită și asuprită ce erai, voi face din tine mândria veacurilor. Eu, Domnul, am hotărât aceasta.

Hai, popor iubit, bucură-te și te ridică, cetatea iubirii Mele! Cântă-ți cântecul tău de iubire, să audă popoarele și să se înveselească. Pune-ți rochiță de sărbătoare și salbă de nuntă, că Domnul vine la tine.

Scoală-te, iubito, și lasă-Mă să-ți aud glasul. Aprinde candela și ieși în prag, iubita Mea, și veghează, iubito, că vin curând. Amin, amin, amin.

12/25 octombrie 1990

Cuvântul Domnului către patriarhul Teoctist

Vai celor ce zic proorocilor: „Nu proorociți!".

Dumnezeu grăiește pe pământ. Să se audă cuvântul Domnului și să se împlinească planurile Sale! Cine este cel ce-Mi încurcă planurile? Să vină să judece între Mine și via Mea.

Duhurile Domnului grăiesc bisericilor.

Ia aminte, cârmuitor al bisericii, ridică-te și ia aminte! Iată, vin să fac un lucru nou, un popor nou, o biserică nouă și veșnică. Vin să așez Ierusalimul și să netezesc cărările. Ia aminte, că te-am așezat încă o dată să stai pe scaunul bisericii Mele, ca să vii să împlinești planul Meu. Vin cu cele scrise în carte, vin să Mă desăvârșesc, vin să curăț biserica, de idoli și să scot urâciunea pustiirii din locul Meu cel preasfânt, căci planurile Mele nu sunt ca planurile voastre, și cine este cel ce se ridică împotrivă? Să vină să lupte cu Mine, căci vai celor ce încurcă planurile Domnului! Vai celor ce fac planuri fără Mine!

Ia aminte, că iată, îți fac cunoscut planul Meu. Ridică-te și grăiește bisericii, grăiește către învățătorii legii și către păstorii turmei Mele: Iată, oile Mele rătăcesc ca oile fără păstor, oile Mele stau risipite prin toți munții și dealurile. Păstorii lor s-au păstorit pe ei înșiși și nu mai umblă după legea Mea. Iată, vin să cer de la ei oile Mele ca să nu mai fie ele pradă de sfâșiat. Vin să păstoresc turma Mea, vin să-i fac dreptate și s-o așez în staul, vin să fac gard în jurul ei, ca să nu mai fie oile Mele sfâșiate de lupi și de fiare sălbatice. Și vin să împlinesc.

Ia aminte, și te ridică să faci voia Mea, că vei sta în mijlocul învățătorilor legii, în mijlocul păstorilor turmei Mele, și Domnul va coborî sfaturile Sale pentru ca să se împlinească cele proorocite, că-l voi așeza pe cel de al șaptelea uns, și el va sta și va împlini planul Meu ca să-Mi așez la loc vremurile și sărbătorile. Și voi coborî prin robii Mei prooroci și voi veni către el și îi voi porunci să facă voia Mea. Acela este de la Mine, și nimeni să nu umble să-Mi zădărnicească planul Meu, căci Eu sunt Dumnezeu și nu om. Voi coborî Duhul Meu peste el și îl voi îmbrăca cu putere de sus și îl voi așeza pe scaunul lui David și vom face biserică vie și nestricăcioasă. Vom adăpa pustiul cel însetat și vom face cărări drepte și cale curată și sfântă, pe care vor merge cei mântuiți. Chiar și cei fără de pricepere vor merge pe dânsa. Atunci cei surzi vor auzi și se vor deschide ochii orbilor, și cei săraci se vor veseli de Domnul și vor vedea lucrul mâinilor Mele în mijlocul lor, iar cei rătăciți cu duhul vor primi înțelepciune.

Iată, vin la păstori, să le cer socoteală, căci păstorii turmei Mele nu vor să asculte de legea Domnului, şi voi cere din mâinile lor sângele proorocilor şi al văzătorilor, căci ei au dispreţuit cuvântul lor şi le-au spus: *„Nu proorociţi!“.* Iată, voi veni şi le voi da să mănânce pâinea îngrijorării şi a strâmtorării, iar tu, popor al Sionului, nu mai plânge, căci cei ce te învaţă nu se vor mai ascunde, şi urechile tale vor auzi cuvintele: *„Iată calea!“.* Voi coborî ploaie bună şi va creşte iarbă nouă şi grasă pe pământ, şi pe toţi munţii vor fi râuri şi fântâni, iar turnurile vor cădea de groaza care vine, şi voi lega rana ta, Sioane, şi soarele va străluci atunci de şapte ori mai mult.

O, vai de cei ce încheie legăminte fără Duhul Meu ca să înmulţească fărădelegea! Vai de cei ce întinează locul slavei Mele! Iată, îi voi scoate de la Mine şi voi aşeza păstori după inima Mea şi vor păstori cu dreptate şi cu iubire, şi oile Mele vor paşte păşune bună şi vor trăi în siguranţă, iar preotul şi profetul vor sta alături la masa Mea, ca odinioară, şi voi ridica încă o dată biserica pe piatră, şi când biserica va cuvânta, se vor face ceruri noi şi pământ nou. Iată, vin să fac un popor nou, un neam ceresc şi nestricăcios, un popor sfânt, care va trăi întru legile Mele, că România este locul slavei Mele, ea este Ierusalimul gloriei Mele, şi vin să Mă desăvârşesc în mijlocul ei şi să aşez în ea cele scrise în carte.

Ia aminte cuvântul Domnului, cârmuitor al bisericii, căci un om din biserică se luptă şi voieşte să stea pe scaunul bisericii. Vai celor ce fac planuri care nu sunt din Duhul Meu! Vai celor ce zic proorocilor: *„Nu proorociţi!“.* Nu se cade ca biserica să întrebe pe Dumnezeul ei? O, altarele Mele sunt pângărite şi nu mai izvorăşte din ele putere de viaţă. Nu mai este pricepere, căci tot trupul este plin de răni; din creştet până în tălpi tot trupul este plin de bube şi nimeni nu se îngrijeşte de rana poporului Meu. Păstorii se păstoresc pe ei înşişi şi îşi fac câştig nedrept şi iubesc argintul şi fac desfrânare cu Trupul şi Sângele Meu. Iată că pe scaunul Meu voi face aşezare după voia Mea, căci gândurile Mele nu sunt ca gândurile voastre. Eu nu pot să fiu una cu Irod, nu pot cu Anna şi Caiafa, nu mai stau la masă cu Iuda şi vin să-Mi curăţ biserica de idoli şi de stricăciune, căci casa Tatălui Meu nu este peşteră de tâlhari. Vin să fac curăţenie pe pământ, vin să scot urâciunea pustiirii din biserică şi vin să-l ridic pe cel de al şaptelea uns al Meu. Iar tu, cârmuitor al bisericii, vei veni şi vei aşeza sfat, şi te vei ridica apoi să-Mi ungi cu untdelemnul sfinţeniei pe unsul cel de la Mine, căci acesta este de la Mine, nu de la tine. Cu acesta voi încheia legământ viu şi voi aşeza din nou Ierusalimul şi voi face din el slava popoarelor şi lumina neamurilor. Scoală-te şi te împlineşte întru Mine şi vino să faci voia Mea, căci voi şterge de la faţa Mea neascultarea Sionului şi nu-Mi voi aduce aminte de calea cea greşită, că iată, aceasta este vremea să dau bisericii Mele înfăţişarea cea dintâi şi să aduc la loc vremurile şi sărbătorile Mele. Să se întoarcă la Domnul tot trupul lui Israel cel credincios şi să asculte glasul lui Dumnezeu, căci împăratul David a primit pe Natan, şi Rebeca L-a întrebat pe Domnul, dar Ierusalimul Meu Îmi ucide cu pietre proorocii şi pe trimişii Mei, ca să nu-Mi adun pe cei risipiţi ai Mei.

Iată, aşez un om să împlinească planul Meu. Cel ce se luptă să stea în capul mesei Mele nu va izbuti, că Eu voi aşeza pe scaunul Meu pe cel întru care binevoieşte inima Mea, pe cel cu duhul smerit, care umblă pe căile Mele şi care va îndrepta căile cele strâmbe, care va da la o parte pe cele şubrede şi le va ridica pe cele tari. Nimănui nu-i voi da voie să-l îndepărteze, iar ţie, cârmuitor al bisericii Mele, ţie îţi poruncesc să-l ţii alipit de tine până în ziua când va fi să-l aşezi. Acela este de la Mine, şi Eu ţi-am pus în gând să-l chemi şi să-l ridici, căci l-am dus la Ierusalimul patimilor Mele şi l-am purtat în cârca Mea ca să ştie şi să mărturisească despre Mine, şi tot Eu l-am chemat înapoi, ca să fie pentru Ierusalimul gloriei Mele şi să împlinească voia Mea. Voi sfărâma împietrirea inimilor şi voi lucra cu putere, căci Duhul Sfânt este Dumnezeul Cel Care întreieşte întreita lucrare a Preasfintei Treimi, şi toate vin întru odihnă şi întru serbare veşnică.

România este cetatea Mea cea iubită. Ea este ţara strălucirilor, şi Eu vin să aşez încă o dată Ierusalimul. Nimic nu fac fără să descopăr robilor Mei prooroci, şi nimeni să nu se încumete să iasă de sub puterea Mea.

Vine Domnul să aşeze putere peste fiii ascultători, cei care nu întinează zilele Mele de post şi zilele de odihnă. Vine Domnul să întărească pe cele slabe, ca să ruşineze pe cele tari.

Ia aminte, cârmuitor al bisericii, şi grăieşte în biserica Mea şi dă de veste cuvântul Meu, căci vin şi împlinesc. Întăreşte-te şi te ridică să faci voia Mea, şi vei fi de-a dreapta Mea, şi voi vindeca rana Sionului. Nimeni să nu se lupte cu Mine, căci ceea ce Eu voiesc, cine poate schimba?

Dumnezeu grăieşte bisericilor. Vin curând, şi plata Mea este cu Mine. Amin, amin, amin.

15/28 octombrie 1990

Grăirea sfintei Virginia cu Sfânta Treime

Lucrarea de biruinţă asupra duhului rău.

Vede mama Gigi aşteptare, vede că o doriţi, şi vede multe mama Gigi. Vede mămica tot, măi copii. O, câtă luptă şi pe mine şi pe voi, dar voi ştiaţi bine, că v-am spus, mămică, ştiaţi că nu puteţi şi că sunteţi firavi, şi ştiaţi că nu mai puteţi fără mine alături de voi.

Se luptă în ultimile puteri duhul rău să oprească spre voi cuvântul meu, că vede ce putere de viaţă şi câtă înviere lucrează cuvântul meu acum. Acum este vremea mea, fiilor; sunt zilele biruinţei mele. El nu mai poate birui împotriva mea, că nu mai are cum, dar v-a aflat pe voi, şi vede că m-am coborât să lucrez cu putere peste voi, şi a pornit război cu voi, ca să vă doboare, măi copii. O, aşa ceva nu se poate, şi dacă veţi crede că nu se poate, atunci credinţa voastră va birui orice putere de duh rău. V-am spus că mă rog mereu la scaunul Sfintei Treimi şi aduc rugăciunea aceea care este pentru poporul meu, şi să vedeţi voi cum vorbesc şi eu, şi cum vorbeşte şi Sfânta Treime cu mine şi îmi spune:

— O, Verginico, aşteaptă Sfânta Treime biruinţa ta, aşteaptă să ieşi cu poporul, Verginico. Copiii tăi sunt firavi şi sunt puţini, dar ei trebuie să poată pentru tine, ca să biruieşti.

— O, Doamne Savaot, scoală-Te şi vino lângă mine, să venim împreună în ajutorul copiilor mei, că e duhul rău ridicat la război cu ei ca să-mi fure biruinţa. Nu-i lăsa să cadă pe jos, nu-i lăsa să se lovească, să se rănească nu-i lăsa, că Tu vezi că eu cu ei trebuie să biruiesc.

— O, Verginico, vin lângă tine, tată, şi iată ce facem: le dăm întreită putere copiilor Noştri, că nimeni n-a avut să se lupte cu ce se luptă cei din vremea aceasta. Copiii tăi sunt puţini, şi trebuie să le dăm toată puterea ca să poată birui, şi lasă, tată, că mare este puterea cea întreită a Duhului Sfânt, şi biruim, Verginico, că e vremea să biruim. Fiul Meu este mereu cu ei, Verginico, şi El este birui-

torul morții și al iadului. Nu te teme, că toată puterea cerească este cu ei, și tu ești mereu cu ei, și ești biruitoare, dar dă-le mereu povețe de credință tare și de răbdare mare și de iubire multă, și dă-le cuvântul tău ca să-l împlinească.

— O, Fiule al Tatălui ceresc, să nu-i lași pe copiii mei să slăbească. Fii cu putere peste ei și fă-le calea cu biruință, că nu pot birui fără ei.

— O, Verginico, Eu sunt Fiul, Cel Care am venit de la Tatăl ceresc ca să arăt puterea Mea celor ce aveau să lucreze cu Mine, și când a fost să-Mi arăt dragostea pentru toată făptura, M-am lăsat spre jertfă, și M-am temut și Eu de ceasul cel greu, și am strigat la Tatăl dacă ar vrea să treacă de la Mine acel ceas, dar M-am căit apoi, și am plâns după iertare, că n-am voit voia Mea, și am lăsat-o pe a Tatălui Meu, și am fost Fiu al ascultării și al răbdării, și am putut până la capăt ce a trebuit să pot, am putut în numele Tatălui Nostru, Verginico. M-am dus pe calea cea de ispită, ca să arate Tatăl Meu puterea Sa întru Mine și atunci, și n-a avut diavolul nimic ca să nu-Mi pună la picioare, dar am fost dârz și i-am răspuns: *«Înapoia Mea, satano, căci scris este: Domnului să-I slujești și Lui să te închini»,* și a plecat rușinat duhul rău, și am biruit.

Am venit cu trupul pe pământ și M-am smerit coborând din slava Preasfintei Treimi și M-am făcut Om, ca să dau putere omului, și când am plecat, am lăsat cuvânt celor ce vor vrea cu Mine că vor face lucruri și mai mari ca acelea, pentru că am lăsat putere multă peste cei ce sunt cu Mine în lume. Eu nu-l las singur pe cel ce este cu Mine, dar să fie cu Mine, că dacă este cu Mine, Eu sunt în el și lucrez, și Eu nu sunt biruit. Așa să-ți înveți copiii, Verginico. Învață-i și spune-le despre biruința Mea și spune-le că totul este cu putință celui cu credință și celui ce este ascultător cum am fost Eu. Amin.

— O, fiilor, fiii veacului acesta nu se mai vaită că nu pot face ceea ce au de făcut împotriva vieții, iar voi, care luptați împotriva morții, care muriți mereu față de păcat, hai, mămică, să călcăm cu moartea pe moarte, căci Biruitorul morții este în noi. Nici o inimă fricoasă, măi copii, căci Domnul este întru toată plinătatea cu voi. Voi sunteți mari cu Dumnezeu, căci prin voi s-a împreunat cerul cu pământul, prin voi s-a ridicat pământul la cer și a început sărbătoarea Paștelui cel veșnic, prin voi lucrează Domnul puterea învierii. Fiți numai ai cerului, căci cei din cer sunt fii ai vieții și nu mai sunt ca pe pământ.

Copilul meu Marian, care plângi la mămica și îi spui că nu mai poți! Eu nu ți-am dat nimic să nu poți, mămică, și am venit și te-am povățuit cum să faci ca să poți, că eu știu că dacă faci așa cum te-am povățuit, eu știu că poți, că poate Domnul, măi copilul meu. Nu slăbi, copilul meu iubit, și fă în așa fel să vezi de unde vine slăbirea și n-o lăsa să te stăpânească. Dumnezeu nu poate fi neputincios întru nimic, și tu cu El vei putea tot ce-ți aduce El să poți, și bucură-te că ți-a cerut ajutorul, și te veselește mereu că lupți din greu pentru Domnul tău, că El te va arăta lângă El după ce va trece vremea rea. Eu am încredere în voi, că văd că aveți dragoste și că aveți credință, dar țineți-le pe acestea cu putere, ca să nu vi se pară crucea grea, că dacă o lăsăm jos sau dacă mai scurtăm din ea, o, nu e bine, mămică, să facem așa. Dragostea este puterea cea de sub cruce, și hai un picuț înapoi ca să vezi ce cuvinte mari ți-a adus mămica și ce putere am pus eu în acele cuvinte și câtă binecuvântare, cu care nu se poate să nu fii tare, măi copilul meu iubit. Sunt grele și sunt mari lucrurile cele spre împlinire, dar dragostea le biruie pe toate și le poate pe toate. Hai să ne ridicăm deasupra neputințelor, hai, că numai cu cuvinte de mângâiere și de iubire vă întâmpin mereu.

Faceți-mi, fiilor, și lucrați-mi cu toții duh de pace aici, că atunci voi fi mereu cu voi întru toată libertatea și întru toată bucuria, și fiți atenți, că ceea ce mâncați voi de la masa aceasta, este fruct din pomul vieții. Fiți, deci, vii și fiți treji acum, că iată, se zorește de ziuă și vom fi lumină peste pământ și vom fi fii ai zilei. Nu vă mai uitați spre pământ, căci trupurile voastre trebuie să fie trupuri cu putere cerească, cu putere nestricăcioasă. Lăsați-vă lucrați, ca să vă arate Domnul vase de cinste, întru care El a binevoit. Vrea Domnul să Se vadă în voi. El a umblat mai înainte de voi prin mulțimile rătăcite de la adevăr și făcea mulțimile să creadă și să se scoale din necunoștință. Vine vremea să Se vadă Domnul lucrând pe față, și aceste minuni vor mărturisi și vor lucra înviere și cunoștință, dar voi nu trebuie să fiți fără răbdare, căci prin răbdarea voastră vom câștiga mulțimile, și lumea se va ridica. Lăsați-vă sub înțelepciune și cereți ca să aveți înțelepciune și credeți că Domnul este aproape de arătare.

Pace vouă, copiii mei, că nimic mai mult decât pacea nu vă doresc. Mama Gigi vă aduce pace de la Dumnezeu. Duhul păcii mele să fie peste voi, ca duhul vostru să fie plin de pace. Primiți-mă cu pacea, că eu sunt pace, precum Domnul Iisus Hristos este pace; și sunt pentru voi iubire, precum Domnul este iubire. Amin.

Pace ție, Israele! Amin, amin, amin.

21 octombrie/3 noiembrie 1990

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Mângâierea cerească alungă greul inimii.

Vin spre tine iar, vin, copil iubit, să-ți alung greul de pe inimioară. Inimioara ta este curată și este credincioasă și nu pot s-o știu sub durere, copil iubit de Dumnezeu. Dar nu așa, fii tare cu Domnul, că biruința noastră va fi mare. Știu că nu vrei să fii mare, și pentru asta Domnul te are mare, și te-a uns să fii mare cu El. Vede Domnul că ești plin de răbdare și că-I simți durerea, dar mai e puțin și vine sărbătoarea cea mare, vine Paștele cel mare, vine veselia, măi copilul Meu, și nu veți mai fi triști și nu veți mai suferi și nu veți mai tânji. Îmi împart cu voi și bucuria, și durerea, ca să port totul cu voi, că pe voi vă am cei mai uniți cu Mine.

Nu te teme, copil iubit. Eu sunt; Eu, și planul Meu; Eu, și poporul Meu; Eu, și creștinul Meu, ca să le fac pe toate cerești. Nu te teme că nu vei putea, căci Cel ce va putea, Acela va fi Domnul. Acela te va umbri și te va iubi și te va sfinți și te va ajuta în fiecare clipă, căci Domnul este numele Său. De vei trece prin foc și prin apă, nu te teme, copil iubit. Eu sunt cu tine și te iubesc și te ocrotesc și te umplu cu pacea Mea. Iată, vom lucra taina iubirii, și nimănui n-am dat iubirea Mea mai mult decât vouă, celor de acum, căci așa am spus, că cel mic va fi cel mai mare întru împărăția Mea.

O, copilul Meu iubit, avem amândoi o misiune de împlinit, că Domnul vrea să-Și adune turma cea risipită și sculele pe care le-a folosit întru lucrarea Sa. Va trebui să mergi cu Mine și cu copiii de care Mă servesc, că am făcut chemare să-Mi aduc înapoi pe cei ce au fost mai înainte în lucrul Domnului, pe Veronica de la Vladimirești și pe Ioan, căci ei au lucrat amândoi, și au lucrat pentru Domnul. Ea este acum atinsă de suferință, că Mi-am întins mâna să o ridic pe picioare și să fie de partea Mea, căci cel ce nu este împotriva Domnului,

acela este cu noi, iar tu vei fi cel ce vei întări mărturisirea Mea, ca ea să ştie că lucrez şi că M-am ridicat să-Mi adun turma cea risipită, că aşa stă scris, că Domnul are şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta, şi pe acestea trebuie să le aducă să audă ele glasul Domnului. Şi uite aşa, vom face turmă mare, măi copilul Meu iubit, şi vom lucra biserică nouă. Am zis atunci când le-am încercat credinţa, i-am zis lui Veronica, i-am zis că la sărbătoarea Paştelui va pune iar mâna pe clanţa mănăstirii. Dar ea n-a ştiut de ce Paşte vorbea Domnul, aşa cum n-au ştiut cei care le spusese Domnul despre dărâmarea şi zidirea din nou a templului, căci templul despre care era vorba, acela era trupul Domnului, care a fost dărâmat şi zidit înapoi numai în trei zile, aşa cum era scris, iar Paştele acela despre care vorbise Domnul cu ea, iată, măi copilul Meu, care este să fie! Iată, se zoreşte de ziuă, şi vine ziua Paştelui cel mare când Mielul lui Dumnezeu va hrăni încă o dată mulţimile şi când va începe sărbătoarea sărbătorilor în cer şi pe pământ.

Copilul Meu, primeşte încă o mângâiere, căci cu iubire te mângâi şi te întăresc. Fii tare, că aşa trebuie să fii, căci cine poate fi mai tare decât fiul cel iubit de Dumnezeu? Eu nu te pot lăsa fără mângâierea Mea, şi iată, vin mereu spre tine, copil iubit de Dumnezeu. Lucrează ca să faci legătură, să poată Domnul veni prin voi cu cuvântul Său spre cei despre care ţi-am vorbit, căci acest lucru este din planul cel întocmit de Domnul. Fii fiu al credinţei celei neîndoielnice, căci prin credinţă au lucrat sculele Domnului cele din vechime, care au stat la temelia poporului Israel, şi prin credinţă vom lucra şi noi acum până la biruinţa cea lucrată prin puterea credinţei care va împlini cele ale planului lui Dumnezeu.

Sărutarea cerească să întărească pecetea de pe tine, căci prin ea Se cunoaşte Domnul, măi copilul Meu cel iubit, copil al mângâierii Mele. Amin, amin, amin.

22 octombrie/4 noiembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Căprioru

Chemare la trezire, la sfinţire şi la înviere.

Vin să mă întâlnesc cu tine, măi poporul meu. Vin spre tine, mămică, dar tu ce faci? Tu eşti gata ca să te poţi întâlni cu mine? O, să ştii, că te întâlneşti cu mine curând. Ia spune-mi tu acum, de când am plecat eu de la tine ai plâns tu după mine? Te-ai pregătit tu pentru Domnul? Eşti gata să-L întâmpini? El e gata să Se arate, poporule al meu. O, m-am ridicat să sun din trâmbiţă ca să-mi anunţ poporul să-şi vină în fire şi să se trezească bine.

Sună mama Gigi deşteptare peste poporul ei. Poporule al meu, dacă de atâta vreme n-ai vrut să înţelegi că eşti poporul meu, să ştii, mămică, acum, că Domnul mă aşteaptă cu tine ca să te arate lumii că L-ai ascultat pe El. Şi eu m-am pornit bine la drum, şi trec din cetate în cetate pe unde ştiu că am popor de al meu, trec şi sun să-mi adun poporul. Dar pe cine să adun? Cine să audă trâmbiţa? Cine? că poporul meu doarme, doarme peste tot. Şi ce să fac eu acum ca să-l trezesc? El doarme somnul necunoştinţei şi al necredinţei, doarme somn greu.

Dormi, poporule al meu, dormi şi nu te mai scoli, mămică, de parcă a dat somnul morţii peste tine, şi tu eşti trecut la Dumnezeu că eşti al Lui şi că trebuie să Se slăvească Domnul întru tine, şi acum să mă duc cu tine în faţa Domnului ca să-Şi desăvârşească lucrarea Sa dumnezeiască cu care S-a coborât la tine.

Merge mama Gigi din cetate în cetate şi sună. Sună ca să intre, sună şi aşteaptă să i se deschidă, dar nimeni n-o aşteaptă, că poporul meu zice că am murit. O, vai de tine, poporul meu, că iată, eu n-am murit, mămică. Tu ai murit, că dacă nu mureai, aveai să ştii că eu nu pot muri, că n-ai crezut când îţi spunea ţie Dumnezeu despre mine şi despre tine şi despre vremea aceasta, că dacă ştiai şi dacă credeai când spuneai *„Da“,* dacă tu credeai ce va fi în vremea aceasta, m-ai fi aşteptat să vin cu vremea aceasta la tine, că de aceea m-am dus de la tine, ca să-ţi aduc acum vremea aceasta, măi poporule al meu, popor străin de mine, popor străin de Dumnezeu. Ridică porţile, mămică! Nu te furişa, nu dormi! Scoală-te să mă întâmpini, că n-ai cum să te ascunzi de mine, că tu ai pe tine pecetea mea, şi ea nu poate pieri. Dar iată durerea cea mare, că tu crezi că scapi. Nu aşa, mămică, n-ai cum să scapi de mine, că eu trebuie acum să dau socoteală în faţa lui Dumnezeu pentru tine. Trebuie să duc lucrul şi adevărul despre tine, măi poporule al meu, căci cel ce are pe frunte pecetea lui Dumnezeu nu se poate ascunde nicăieri, şi tot va fi. O, dar dacă nu te trezeşti şi dacă nu te curăţeşti şi nu te speli de ţărâna de pe tine ca să te îmbrac eu şi să te cunosc că eşti al meu, dacă n-ai să faci aşa, tot n-ai să poţi pieri, şi tot vei fi, dar vei fi pentru osândă, măi copilul lucrării lui Dumnezeu. Nu te-a forţat nimeni să intri întru această lucrare, şi ai venit de bunăvoie, şi ai zis *„Da“,* şi când ai zis *„Da“,* ai intrat la numărătoare, şi acum te-am găsit trecut la numărătoarea lui Dumnezeu, dar de unde să te iau acum? de unde, mămică? de unde? O, tu te-ai risipit şi m-ai uitat şi nu m-ai aşteptat ca să te fi găsit acum îmbrăcat frumos şi să mă înfăţişez cu tine şi să te arate Domnul la lumea cea necredincioasă. N-are cum, că tu eşti cu lumea, şi eşti lume, creştine. Eşti şi mai rău, fiindcă ai şi pecete de sfinţenie pe tine, şi eu ce să fac acum cu tine? că nu mă pot duce cu tine la Dumnezeu, că nici nu te mai cunosc. Şi dacă n-aş vedea pecetea pe tine, nu te-aş mai cunoaşte, copil pierdut ce eşti.

Măi copile măi, de ce n-ai vrut tu să crezi de câtă slavă aveai să ai parte, de câtă fericire dacă ai fi vrut să rămâi cu Dumnezeu? Ce să fac eu acum cu tine, măi mămică? Iată că nu trec mai departe. Mă opresc aici, că şi tu eşti o cetate de a mea, Căpriorule. Îmi întind duhul meu peste tine ca să te privesc şi să te cercetez. Iată, te-am cercetat, şi tu eşti ameţit în drum, eşti aproape mort, măi creştinul meu. Şi dacă mai este în tine vreun mădular mai bun şi mai sănătos şi mai treaz, iată, vorbesc cu tine cum vorbea Avraam cu îngerul Domnului, care se ducea spre Sodoma şi Gomora să facă nimicire, şi am zis şi eu că dacă am găsit aici şi inimi treze, iată, stau cu sabia în teacă să vorbesc întâi cu tine, cetate a Căpriorului, să fac ce a făcut proorocul Iona, să văd dacă te trezeşti şi dacă-ţi vii în fire, că iată, rămâne de tine traiul cel bun de care te-ai ocupat să-l faci şi apoi să trăieşti bine. Dar de unde?! că vine îngerul Domnului să-ţi ceară socoteală de cele lucrate şi agonisite, să vadă ce fel de agoniseală ţi-ai strâns. O, şi ce-ai să spui?

Copilule, copilule, de ce n-ai vrut să fii înţelept? Iată, n-ai fost, mămică, şi tu ai crezut că eşti înţelept şi că trăieşti cu Dumnezeu. Şi când se va deschide cartea ca să ţi se mai arate o dată cum trebuia să fii, ce faci, mămică? ce faci? că Domnul a spus că voi nu veţi trece prin judecată şi nici prin moarte, şi vremea de acum aceasta este, măi copii. Eu trebuia să am acum un popor drept şi sfânt, cu care să lucreze Domnul minuni şi cu care să învieze lumea. Deschide, copilul meu, cartea lucrării din care ai mâncat zeci de ani, şi fii atent, că această carte te va zdrobi, fii atent, că eşti scris în ea. Des-

chide ochii, măi creştine, că se vor scoate cuvintele mărturiei din această carte, şi unde mă voi băga eu, atunci, cu tine? Nu mă primeşte Dumnezeu cu tine aşa mort cum eşti, că eşti mort, mămică, eşti putred de mort, eşti murdar şi gol şi eşti uscat, copil străin de calea Domnului.

Am venit, mămică, la tine, am venit să te adun, poporule al meu. Am început culesul, măi copiii mei, că iată, e vremea culesului. Alerg din loc în loc şi îmi strig copiii, alerg ca o disperată să-i adun ca să-i ocrotesc. O, şi unde se mai găseşte o durere mai mare ca a mea? Iată, n-am ce culege, că sunt risipiţi copiii mei şi sunt rătăciţi pe căi străine de Dumnezeu şi slujesc la dumnezei străini şi şi-au făcut idoli şi iubesc stricăciunea, şi să vedeţi voi cum strigă Domnul Savaot la mine:

— Verginico, du-te, tată, şi grăbeşte cu culesul! Pune-ţi rodul deoparte şi fii gata! Găteşte-ţi frumos copiii, că a venit vremea sărbătorii celei mari în cer şi pe pământ! Ridică-te, Verginico, şi adună-ţi poporul! Iată, îngerii Mei s-au sculat la seceriş, că trebuie numaidecât să curăţim pământul şi să facem ceruri noi şi pământ nou.

— O, poporule al meu, a venit la tine mama Gigi, a venit să te adune ca să te ocrotească. Nu mai dormi, măi mămică. Să nu mai doarmă nimeni de acum, căci cel ce nu se scoală acum, rămâne, că eu trec mai departe, că nu este timp de zăbovit, dar fii credincios, creştinule al meu, şi scutură-te acum bine, că aşa cum eşti, nu mă primeşte Dumnezeu cu tine. Mi-e ruşine cu tine, mămică, şi acum n-am ce să mai fac nici cu mila mea, nu te mai pot ajuta cu ea, că Domnul a ridicat mila şi a început să împărăţească.

Copilul meu, tu nu mai ştii nimic de la Dumnezeu, şi iată, te-ai înstrăinat de tot, mămică. Domnul n-a mai avut încredere în tine, creştine, că te-a văzut bolnav cu inima, că tu, în loc să te fi îndreptat când erai prins de păcate, tu te-ai împotmolit de tot şi te-ai îngropat de viu, că tu n-ai vrut niciodată să crezi că păcatul înseamnă moarte şi întuneric. Şi, aşa cum ai fost, aşa, mort şi rătăcit, aşa, din întunericul în care ai stat, ţărâna ta scotea cuvânt de judecată şi lutul tău învinuia pe Olarul Care l-a prelucrat şi i-a dat o întrebuinţare. O, nu se mai poate aşa, mămică, şi iată, am venit astăzi la tine ca să fac din tine un pământ nou, şi ca să te laşi lucrat, copilul meu, că vreau să fac din tine vas de cinste înaintea lui Dumnezeu, vreau să fac din tine popor ceresc şi nestricăcios, popor cu trupuri cereşti, mămică. Iată misiunea mea. Eu pentru asta m-am ridicat, şi iată, merg din cetate în cetate şi fac trezire bună, şi cine va auzi glasul meu şi va deschide, pe acela îl voi trece la numărătoarea celor vii, la numărul celor scăpaţi cu viaţă, şi apoi să fii aşa cum trebuie, că la Dumnezeu nu vei putea intra decât aşa cum cere El, şi dacă mai mori, mori şi gata, nimeni nu mai are ce să-ţi facă, şi vei fi dat deoparte de la Dumnezeu, poporul meu.

Hai, mămică, să te scoli şi să te laşi lucrat şi să te laşi spre înviere, că după mine nimeni nu mai vine la tine să te ridice şi să-ţi dea cerul, că tu ai semnul meu pe tine şi eşti poporul meu, că aşa a spus Dumnezeu, că eşti al meu, măi poporule creştin. Ridică-te din necunoştinţă şi spală-te, copilul meu, şi te fă ceresc, că iată, Domnul vine să-ţi dea împărăţia şi vine să aşeze Ierusalimul pe pământ nou, că vine să-l facă nou şi să aşeze la mijloc pomul vieţii şi pe toate cele scrise în carte.

O, tu ai crezut că Dumnezeu minte, măi copilul meu. Nu-i adevărat, mămică, şi iată cât de mare îţi este păcatul acesta să-L faci tu pe Creatorul tău mincinos. Dar de tine nu mai spuneai nimic rău, şi te credeai cu dreptate şi judecai, copilul meu, şi pe Dumnezeu, şi pe aproapele tău, şi nici n-ai vrut să pricepi cât de mare la Dumnezeu este smerenia şi dragostea. Iată că n-a minţit Domnul, n-a minţit niciodată, măi creştine. El nu este un Dumnezeu al minciunii, El este al iubirii, şi de aceea te-a răbdat până acum, pentru că Dumnezeu rabdă şi iubeşte. Aşa a fost până acum, a fost vremea aşteptării, dar acum e vremea gloriei lui Dumnezeu, şi iată, la această sărbătoare vor putea intra numai cei ce au iubit pe Dumnezeu întru toată ascultarea, numai cei ce au suferit şi au aşteptat această vreme, iar tu, poporule al meu, care L-ai batjocorit pe Dumnezeu prin neascultarea şi prin nesmerenia ta şi prin necredinţa ta, iată, acum mai este pentru tine o portiţă deschisă. Eu sunt, mămică, eu sunt portiţa care te mai poate face să ajungi scăpat cu Dumnezeu, dar nici eu nu te pot băga înăuntru decât numai dacă înviezi întru Dumnezeu, şi dacă te speli să te faci om nou şi nestricăcios şi ceresc, să te faci ca îngerii, copilul meu. Şi dacă zici că nu poţi, nu pot, mămică, nici eu, că nu mă primeşte Dumnezeu altfel cu tine, şi te las şi trec mai departe şi nu te scriu în pagina mea cea nouă a celor scăpaţi, a celor treziţi din somn, şi vin îngerii lui Dumnezeu în urma mea, măi creştine, că aceasta este vremea să se curețe aria, şi să fie apoi pământul nou, nestricăcios, şi să primească pe el pe fiii lui Dumnezeu. Dar dacă tu, fiule al lui Dumnezeu, nu mai vrei să fii fiul Său acum când să ţi se dea împărăţia, nu mai vrei şi gata, şi rămâi, căci ceea ce voieşti tu, aceea alegi acum. Iar eu trec mai departe cu culesul, şi mă grăbesc, fiindcă eu ştiu că în urma mea vine unealta de nimicire, şi să vezi atunci ţipete şi vaiete, şi o să vedeţi, părinţilor, atunci, că nu v-aţi iubit copiii, că dacă i-aţi fi iubit, i-aţi fi învăţat să fie sfinţi şi nu întinaţi, şi nu să le faceţi plăcerile şi să-i daţi în lume ca să mai înmulţească şi rodul cel pentru neascultare şi pentru pieire, căci cei ce n-au ascultat şi au plecat din braţul lui Dumnezeu şi au luat păcatul în braţe, rămân în drum, mămică, şi iată iubirea pe care aţi avut-o de copiii voştri, că ei vă vor blestema, atunci, în ţipete şi vaiete.

Păi tu erai popor al lui Dumnezeu, şi îţi spusese Domnul să te sfinţeşti acum şi nu să te murdăreşti şi să mergi spre moarte şi spre păcat; nu, mămică. Acum a fost vremea pregătirii pentru scăparea ta, şi nu să crezi că ai timp să mai trăieşti ca să te murdăreşti şi să te spurci. Şi iată că în carte scrie, dar tu n-ai timp să citeşti în ea, că tu trebuie să păcătuieşti şi să te uneşti cu idolii şi cu stricăciunea, că aşa ai vrut. Ai vrut ca tine şi nu ca Dumnezeu, că aşa scrie în carte, că va fi acum ca în vremea lui Noe, şi iată, tu mănânci şi bei şi te însori şi te măriţi până în ziua potopului, şi nu faci ce a făcut Noe şi cu fiii lui, care au stat curaţi şi au ascultat pe Dumnezeu pentru că au crezut pe Dumnezeu. Dar tu n-ai ascultat, şi te-ai unit cu fiii şi cu fiicele oamenilor ca să mori, mămică, şi ziceai că-l faci creştin şi pe acela. Dar tu erai creştin când făceai aşa? Mai erai tu atunci creştin de al meu? creştin cu pecetea mea pe tine? Nu, mămică, ci te dezbrăcai de sfinţenie şi te legai cu păcatul şi cu toată fărădelegea, de ai ajuns să bei şi să joci cum a făcut poporul lui Moise când a făcut viţel de aur şi a băut şi a jucat în jurul lui, dar aceştia au pierit cu toţii, mămică. Iată, n-ai fost deştept deloc, şi tu te-ai crezut deştept şi gospodar şi bun, şi iată, n-ai comoară în cer, că ţi-ai făcut-o aici, şi te-ai stricat, mămică, şi nu mai eşti creştin, că nu este aşa un creştin. Mai creştin este un animal care-şi recunoaşte stăpânul şi care ascultă pe stăpânul său. Nu trebuie, mămică, să te superi tu că vorbesc aşa cu tine. Eu trebuie să fiu supărată pe tine că m-ai făcut de ruşine în faţa lui Dumnezeu, că nimeni nu te-a forţat să vii atunci ca să primeşti pecetea de înscriere cu mine şi să te mai faci şi neam cu mine. Unde se mai

poate auzi o aşa înşelare? Dar să vedem unde vei fugi acum, mămică. N-ai unde, copilul meu, şi iată, eu tot te mai iubesc, şi vin să te învăţ ce să faci. Leapădă păcatul şi nu mai cârti, şi nu te mai sminti ca să faci şi tu păcat, că Dumnezeu te întreabă de tine şi nu de altul. Tu să te iei după Dumnezeu şi nu după păcat, măi copilul meu.

Nu-ţi mai murdări, mămică, haina de creştin şi numele de creştin, că mai uşor va fi pentru lume decât pentru tine, care ai ştiut să nu faci păcat şi tot l-ai făcut. L-ai făcut, şi e mai greu păcatul tău decât al lumii cea fără de pricepere. Iată, în cetatea ta, măi Căpriorule, am creştini care au făcut legământ cu Dumnezeu că-I vor sluji cu iubire şi cu sfinţenie în Sfânta Sfintelor, în locul cel sfânt al lui Dumnezeu, acolo unde ochiul şi inima Domnului sunt mereu cu privirea şi cu sfinţenia, şi am vrut să-i arăt pe aceştia la preoţia şi la monahia cea lumească, şi mă frâng de durere că nu-i pot arăta, nu-i pot deosebi de lume. O, şi cum trebuia să fie ei! Ei trebuia să lumineze şi să săreze şi să se dea pildă, dar n-au vrut ca Dumnezeu, şi au vrut ca ei şi n-au mai ascultat. Au uitat lucrarea care i-a crescut şi i-a învăţat şi i-a binecuvântat, şi acum n-am cum să-i arăt mari ca să strălucească aşa cum le era menirea. O, cu Dumnezeu nu se poate juca nimeni, că ei au crezut că sunt bine şi că va face Dumnezeu ca ei, dar şi-au făcut-o ei singuri, pe pielea lor. Măi copii, măcar acum dacă v-aţi înfricoşa şi dacă m-aţi primi ca să vă pregătesc şi să vă împac cu Dumnezeu, căci judecata este aspră, mămică, pentru cei ce au gustat din această lucrare a Duhului Sfânt, Care S-a coborât să desăvârşească puterea cea întreită a Sfintei Treimi.

Ce mare ai fi fost tu, poporule al meu, dacă înţelegeai şi dacă rămâneai întru această învăţătură! Ai fi lucrat acum minuni pe pământ. Şi când ai să vezi ce fac eu acum, ai să te frângi de tot şi n-ai să mai ai pace, că voi ridica norod mare, aşa cum ţi-a spus ţie Dumnezeu că va face cu mine, şi mă voi scula cu putere şi cu duh de înviere, şi se vor ridica mulţimi numeroase şi se vor hrăni din lucrarea aceasta pe care tu ai dispreţuit-o, şi se va sfinţi şi se va curăţi lumea cea necunoscătoare şi va intra la numărătoarea lui Dumnezeu. Şi ce faci tu atunci, măi creştine al acestei lucrări? că ai semnul acesta pe tine. Unde te bagi atunci? că lumea te va judeca atunci că ai dat cu piciorul la atâta slavă care se va coborî prin această lucrare în care ai fost înscris şi tu. Smereşte-te şi te pocăieşte şi scutură-te de păcate şi nu le mai fă, şi pregăteşte-te bine, că eu voi avea în curând un popor ceresc şi ai să vezi că n-a minţit Dumnezeu şi că tu ai minţit, că n-ai crezut că va fi aşa. Aşa va fi, mămică, aceasta este vremea când eu m-am ridicat să-mi culeg rodul şi să-mi gătesc poporul de sărbătoarea cea mare, aşa cum este scris.

Popor necredincios şi rece! Ridică-te, şi sfinţeşte-te din zi în zi mai mult! Vino întru credinţă, căci prin credinţa ta se vor lucra toate tainele cele pentru sfârşit şi cele pentru început de veac nou pe pământ. Vine Domnul să Se odihnească întru ale Sale, întru această lucrare, măi copil al acestei lucrări dumnezeieşti. Scoală-te din somnul morţii! Nu mai cârti, nu mai duşmăni, nu mai judeca, nu te mai ridica deasupra lui Dumnezeu, nu mai minţi, nu te mai desfrâna, nu te mai mândri, nu mai fă aşa ceva, că mândria te-a zdrobit de tot şi te-a făcut să-ţi pierzi înţelepciunea şi să te crezi deştept, şi iată, nu ai fost. Lasă-mă pe mine să te ajut şi nu mai căuta să facă Dumnezeu ca tine, că inima ta este plină de idoli, creştine, este plină de stricăciune şi de pieire. Hai să ne ridicăm întru sfinţenie, că tu trebuie să fii acum un popor sfânt şi curat întru toate, că face Dumnezeu cu tine minune mare. Se împlinesc toate cele scrise în carte pentru vremea aceasta. Vino întru cuminţenie şi stai sub cortul lui Dumnezeu, ca să nu fii lovit atunci când îngerii lui Dumnezeu vor trece ca să curețe peste tot fărădelegea. Sfinţeşte-ţi viaţa şi înnoieşte-te cu Dumnezeu, copilul meu, că vreau să las pe tine pecetea de creştin al acestei lucrări, căci creştinul acestei lucrări trebuie să fie un copil ceresc acum, că vine cerul cu cele scrise pentru vremea aceasta, şi România va fi grădina lui Dumnezeu şi cerul lui Dumnezeu. Am de lucru cu tine, mămică. Ridică-te şi fii credincios şi stai sub învăţătura mea, că iată, a ta nu e bună.

Măi creştine, nu cumva să vinzi lucrurile lui Dumnezeu, nu cumva să faci tovărăşie cu vreun Iuda. Să nu faci aceasta, mămică, să nu te gândeşti să faci aşa ceva, că vei fi descoperit şi osândit, iar cel ce este cu Dumnezeu va triumfa şi va birui. Pregăteşte-te şi schimbă-ţi haina vieţii, ca să fie nouă şi curată şi să-ţi arăt intrarea în Canaan şi să mănânci din pomul vieţii ca să înviezi.

Poporule al meu, mă aşteaptă Dumnezeu cu tine, mămică. Îmbracă-te întru nestricăciune şi intră în rândul celor ce cântă cântarea cea nouă a Ierusalimului ceresc, că vin cu Ierusalimul, vin cu cerul, şi vor fi ceruri noi şi pământ nou şi va fi Ierusalim nou, şi vom face biserică nouă şi veşnică, şi moartea nu va mai fi. Hai, mămică, spre înviere, căci cuvântul şi adevărul lui Dumnezeu vor rămâne veşnic. Hai să ne lăsăm lucraţi, ca să aşezăm împărăţia iubirii lui Dumnezeu pe pământul cel nou. Hai să fim iubire şi să fim înviere şi viaţă.

Pace ţie, poporul meu iubit, şi vino spre înviere! Pace vouă, celor ce vă ridicaţi acum spre cele veşnice! Pacea mea peste voi! Pace şi binecuvântare v-a hărăzit vouă Dumnezeul păcii. Binecuvântarea învierii şi a puterii şi a iubirii cereşti să vă facă cereşti şi veşnici. Amin.

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

23 octombrie/5 noiembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Gheboieni

Îndemn la veghe sfântă şi la înviere.

Iată, pacea mea peste voi, şi mâna mea cerească peste capetele voastre! Pace vouă, iubiţilor! Am venit din nou la voi, să vă aduc bucuria mea vouă. Am venit să vă vestesc mulţumire de la cer în schimbul iubirii celei mari cu care v-aţi ridicat în sus.

O, cetate iubită, cetate iubitoare, eu ştiam că eşti iubitoare şi ştiam că ai putere, pentru că tu ai iubire, cetate tare, că te-ai făcut tare pentru Dumnezeu, şi Dumnezeu Se bizuie pe tine şi vine să-ţi ceară ajutorul.

Iubiţii mei, copii iubiţi, a venit mămica Gigi, a venit iar la voi să vă arate starea ei de fericire şi de nădejde şi de mulţumire. Vă mulţumeşte mămica la toţi cei de aici, din Gheboieni, că iată, inima cerului şi privirea Domnului se îndreaptă cu iubire multă înspre voi, iubiţii mei, şi mama Gigi e fericită. Trec mereu din cetate în cetate şi sun din trâmbiţă ca să se audă sunetul trâmbiţei şi să învieze poporul meu cel iubit.

Iată lucrul ce-l avem de lucrat. Ridicaţi-vă şi alăturaţi-vă şi lucraţi cu mine, mămică, pentru învierea poporului nostru. Să înviem bine tot ce poate fi înviat, şi să învăţăm cum să ne rugăm pentru vremea împlinirilor de azi, căci rugăciunile sfinţilor trebuie să se ridice ca o tămâie bineprimită la scaunul lui Dumnezeu, şi cântarea cea nouă trebuie să înceapă să răsune şi să se audă peste pământ. Iubiţii mei, cetate înviată, cetate credincioasă, ai grijă, mămică, să fii credincioasă. Ai grijă mare, copilul meu iubit, căci prin credinţa ta se va lucra

de acum, şi se vor împlini toate cele scrise pentru vremea aceasta. Ai grijă, mămică, nu cumva să mai mori, nu cumva să te mai strici. Întăreşte-te cu tăria cea bună, că iată, în curând intrăm întru vremea cea de slăvire veşnică şi dulce când cerul şi pământul vor cânta împreună. Ai grijă, mămică, nu cumva să nu fii viu. Nu cumva să-ţi mai murdăreşti haina de creştin. Nu cumva să strălucească prea puţin pecetea pe care ţi-a pus-o Dumnezeu. Nu cumva să nu se vadă ea bine, că iată, de aceea trec şi sun şi îl trezesc pe cel ce vrea să se scoale şi să învieze întru Dumnezeu. De aceea am început culesul, că în urma mea vor veni îngerii lui Dumnezeu ca să curețe aria şi să dea foc fărădelegii şi să facă pământul curat şi nou, pentru ca să primească pe el pe fiii lui Dumnezeu. Am început culesul, mămică, dar vreau să am ce culege. Eu n-aş vrea să rămână nimeni neînviat şi neridicat, dar dacă creştinul nu vrea să fie ceresc şi nestricăcios, eu nu pot să-l duc cu mine, nu pot să-l iau cu cei curaţi, că nu se poate intra la Dumnezeu decât curat şi viu şi nemuritor.

Am venit din nou în cetatea Gheboienilor, să le aduc din nou învăţătură copiilor mei de aici, să le aduc leacuri cereşti, ca să se vindece bine, să se vindece toată cetatea aceasta. Să se vindece părinţii, şi să se vindece copiii, ca să nu plângă nimeni în urma mea, căci în urma mea vin îngerii cu secerişul. Vorbesc cu tine iar, cetate iubită, ca să-ţi spun să te întorci către Dumnezeu. De la mic la mare, tot trupul acestei cetăţi să se întoarcă la Dumnezeu şi să trăiască aşa cum se cere în vremea aceasta. Hai, mămică, să creşti întru cele ce trebuie să se împlinească. Hai, că nu se mai poate să fii mic, căci cele ce se lucrează acum sunt lucruri mărețe, măi copii. Iată, se împreunează cerul cu pământul ca să lucreze împreună. Iată, se ridică pământul la cer, şi iată, se fac ceruri noi şi pământ nou, în care vor locui pacea şi adevărul cel din cer. Nu se poate să mai fii pământ, poporule al meu, nu se poate să mai fii trup stricăcios, că iată, am venit să te fac ceresc, că aşa a spus Dumnezeu, că vei fi un popor ceresc, cu trupuri cereşti, şi toată lumea va vedea această stare cerească şi se va pleca spre ea.

O, iată ce menire ai de la Dumnezeu, poporule al meu, că face Domnul cu tine începătură de stare cerească şi îngerească şi Îşi aşează la tine începutul împărăţiei Sale. Trebuie să creşti repede, mămică, şi să te sfinţeşti întru totul, că dacă ai fi vrut să te pregăteşti mai din vreme, ai fi avut acum viaţă multă şi vie şi ai fi putut da din ea la cei ce n-au viaţă. De aceea îţi spun că trebuie să te sârguieşti acum mai mult, şi să te pregăteşti repede şi bine, ca să poţi să te faci locaş al Duhului Sfânt şi să împarţi Duh Sfânt, că minunile care se vor lucra astăzi, vor fi mai mari ca la început. Ia cartea lui Dumnezeu şi mănânc-o, fiindcă va trebui să curgă din gura ta râuri de apă vie, iar cel ce va fi să bea, gata, să învieze, că trebuie să bea şi morţii din aceste izvoare şi să învieze.

Poporul meu, vreau să se scrie iubire între mine şi tine. Vreau să nu mai fie o iubire mai mare ca iubirea dintre mine şi poporul meu iubit. Şi zic aşa, şi aşa să fie, fiindcă iubirea de care te vei bucura tu, nu s-a mai auzit vreodată. Niciodată nu a avut Dumnezeu vreun popor mai iubit decât tine, poporule al meu. Tu eşti ca fiul cel mai mic, şi de aceea eşti iubit, căci Domnul aşa a spus: *«Cel mai mic va fi cel mai mare întru împărăţia lui Dumnezeu».* Caută, creştine, şi te învredniceşte de această iubire şi pregăteşte-te din zi în zi mai mult, că voi veni la tine în curând, şi am să-ţi vestesc lucruri noi, de care va trebui să te învredniceşti. Va trebui să faci lucruri mari şi minunate, dar va trebui să fii bine pregătit şi bine aşezat, şi va trebui să fii bun şi curat şi sfânt. Orânduieşte-ţi bine casa ta şi adu cerul lui Dumnezeu în ea şi veghează tot timpul, că tot timpul trebuie să lupţi şi să veghezi, şi peste tine, dar şi în jurul tău, până când vom birui. Vine biruinţa, mămică, şi vine pacea şi odihna peste poporul meu.

De aceea am venit iar la tine, cetate iubită, ca să te întăresc din zi în zi mai mult şi să-ţi spun să veghezi. Îndreaptă-ţi urechea numai către mine, mămică, şi fii înţelept, şi fii smerit şi credincios, ca să ştii să te fereşti de duhul rău, care plânge după tine acum, că el nu mai are decât un pic de putere, un pic de timp, dar trebuie să fim mari şi să-l biruim şi să-l scoatem afară din împărăţia poporului creştin; trebuie să ne ferim de supărare, că iată, acum el foloseşte peste tot această armă cu care încă mai poate ceva. Să nu ne mai lăsăm, mămică, ispitiţi şi biruiţi. Să nu mai primim şoaptele duhului rău, că aţi văzut cât rău poate aduce lucrarea lui cea rea. Eu sunt mereu cu voi ca să vă ocrotesc de lovituri şi de furtuni şi să vă dau puteri cereşti. Eu sunt din loc în loc cu voi, ca să vă întăresc paşii şi credinţa şi iubirea, numai să nu mai muriţi, mămică, fiindcă atunci n-ar mai avea ce să vă mai facă mămica. Dumnezeu m-a trimis la voi pentru înviere din moarte, şi fericiţi veţi fi cei ce vă ridicaţi acum ca să fiţi fiii învierii.

Copiii mei iubiţi, eu de aceea m-am ridicat acum, ca să vă fac vii, şi e greu, mămică, de poporul acesta, e greu, că nu are înţelepciune, şi nu ştie cum să se înţelepţească, nu ştie să se lase spre înviere, şi cine nu leapădă acum păcatul şi stricăciunea, pentru acela nu mai are cine veni, că dacă este la numărătoarea aceasta, acela trebuie să se ridice acum, fiindcă acum este ridicarea celor din această numărătoare, că ne vom întoarce apoi către cei fără de cunoştinţă, ca să lucrăm credinţă şi cunoştinţă de la Dumnezeu şi minuni de care să se minuneze cei fără pricepere şi să se umple de pricepere ca să prindă viaţă şi să intre la numărătoarea lui Dumnezeu. Aceia vor fi morţii cei care vor învia la glasul Duhului Sfânt cu Care vei fi tu îmbrăcat, poporul meu, şi se vor scula în picioare şi vor mărturisi pe Dumnezeu, şi iată câtă putere şi câtă viaţă se va vărsa peste trupurile amorţite de necunoştinţă.

Fiţi cu inimă mare şi nu lăsaţi moartea să vă fure copiii, căci păcatul morţii stă la pândă să-i atragă. Nu-i lăsaţi pe drumuri străine de Dumnezeu, nu-i lăsaţi spre lume, că lumea este stricată, şi în lume este moarte. Aveţi iubire şi aveţi milă de ei, dar aşa cum am eu, mămică. Învăţaţi-i să cunoască vremea aceasta şi să ştie că vor fi cei mai fericiţi copii, că sunt copiii Domnului, şi sunt copiii vieţii. Iar pe cei înghiţiţi de păcatul morţii, aveţi grijă asupra voastră şi staţi în picioare şi pentru ei, dar nu vă uniţi cu stricăciunea, ca să nu slăbească picioarele voastre. Dacă vreun mădular de al tău te sminteşte, scoate-l de la tine, ca să fii bun şi să-ţi ridici trupul seminţiei tale şi să nu piară neamul tău. Luaţi învăţătură de la Domnul Iisus Hristos, căci El a spus: cei ce fac voia lui Dumnezeu, aceia să fie ai tăi şi cu tine. Nu vă mai uniţi cu neascultarea, că acum sunt zilele cele din urmă când Domnul alege neghina din grâu. Nu vă mai uniţi cu lumea, şi chiar de este în casa ta lume, nu fi cu inima întru inima aceluia, că duhul lumii pândeşte paşii tăi să ţi-i facă părtaşi cu fărădelegea. Ai grijă să fii grâu curat, şi fii dârz, căci cel din casa ta care nu vrea cu Dumnezeu, te poate face părtaş cu el ca să-ţi omoare sfinţenia şi partea ta cu Dumnezeu. Învăţaţi-vă bine cum să vă feriţi de rău, căci aceasta este acum înţelepciunea care te va salva pe tine şi pe toată seminţia ta. Fii dârz, mămică! E vremea să fii dârz şi să te rogi cu credinţă şi să lupţi, creştine, că biruinţa este aproape, şi viaţa se arată.

Copilul meu, eu ştiu că tu te bucuri că am venit la tine, dar vreau şi eu să mă bucur, mămică. Vreau să mă uit la tine şi să văd că eşti viu şi că stai întru învăţătura mea. Vreau să-ţi văd copilaşii pe cale cu tine, să pot lua din copiii tăi şi să-i pun de mijlocire între tine şi Dumnezeu. De aceea vă rog, fiilor, să fiţi cereşti, căci poporul meu va cere, şi când va cere de la Dumnezeu, va primi, şi se vor împlini toate, prin credinţa ta, creştine. De aceea îţi spun să ieşi cu totul din ale lumii şi să nu-ţi pară rău. Leapădă cu dragoste duhul lumii, că femeia lui Lot n-a vrut să se lepede, şi s-a uitat înapoi şi a pierit, iar Lot şi cu fiicele lui au crezut pe Dumnezeu şi L-au urmat. Nu te uita cu durere înapoi, şi să nu-ţi pară rău după moarte. Lasă moartea în urma ta şi nu mai întoarce capul. Mergi spre înviere, că vreau să mă uit la tine şi să mă bucur, că niciodată nu mi-ai făcut atâta bucurie ca acum când te-am chemat să te ridici şi să vii cu mine, şi ai venit, mămică. Dar fii dârz cu mine, fii, cu toată casa ta, şi ajută-mă pe cât poţi, să vedem acest popor, înviat şi ridicat. Pune umărul cu mine, că trebuie cât mai curând să trezim poporul. Roagă-te cu mine şi lucrează tot ce poţi, că iată, toate împlinirile cele de acum vor fi lucrate cu grabă.

O, dacă aş găsi iubire şi primire în tot poporul meu cum am găsit aici la tine, cetate iubită, duhul meu ar fi cel mai fericit printre cei din cer, că toţi cei din cer se uită la mine şi aşteaptă să vin cu misiunea gata. Rugaţi-vă pentru tot poporul, rugaţi-vă cu mine, mămică, să vină duhul înţelepciunii peste poporul creştin şi să fie cu noi tot creştinul care este trecut la Dumnezeu, ca să nu fie nimeni scos, mămică, şi să nu fie pentru moarte nimeni din cei care au gustat din învăţătura acestei lucrări dumnezeieşti.

Hai, poporul meu, să ne bucurăm de zilele învierii, căci cei de la început au dorit să vadă una din aceste zile şi n-au văzut. Hai să fim numai pentru bucuria lui Dumnezeu, că nu s-au lucrat pe pământ niciodată lucruri mai mărețe. Mergem înainte, mergem, că iată, se zoreşte de ziuă, şi fericit va fi cel care va putea şi va ajunge până la gloria biruinţei. Amin.

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

25 octombrie/7 noiembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Bucureşti-Colentina

Chemarea la deşteptare, la umilinţă şi la lucrarea păcii cereşti.

Îmi întind pacea mea peste tine, cetatea mea de aici, că şi tu eşti o cetate de a mea chiar dacă tu acum vrei să ieşi de sub pecetea pe care o ai pusă pe tine de la mine.

Îmi aşez mâna mea cerească pe creştetul tău, cetate din Bucureşti. Mă ating de tine acum, ca să se coboare peste tine duhul înţelepciunii şi al priceperii, şi duhul credinţei, o, cetate neîncredinţată! Mama Gigi a venit iar la tine, şi sună la poarta ta din nou. De ce, mămică, ţi-ai împuţinat credinţa? De ce vrei tu să te scoli de la masa aceasta? O, la masa aceasta a coborât Dumnezeu cele mai alese bucate, cea mai mare învăţătură, de care se vor minuna în curând popoarele lumii, popoare care n-au ştiut până acum cât este Dumnezeu de dulce şi de adevărat. Vor veni în curând la această masă cerească şi vor gusta şi vor crede şi vor învia, şi tu ce vrei să faci, măi copilul lucrării lui Dumnezeu? Vrei să te ridici de la masă şi să te alipeşti la altă masă care ţi se pare mai dulce şi mai bună? Crezi tu că vei afla alta mai bună şi mai mântuitoare decât hrana de care te-ai bucurat până acum? O, când stai tu la masă în casa ta şi mănânci bucatele pe care singur ţi le găteşti, poţi tu să mănânci mai mult decât îţi primeşte ţie? O, copilul meu, eu ţi-am adus mereu la cerinţa ta mai multă hrană decât ştia Dumnezeu că-ţi trebuie ţie. A făcut Dumnezeu cum ai vrut tu, mămică, şi Şi-a descărcat vistieriile pe masa ta şi a căutat mereu la plăcerea şi la gustul tău, aşa cum dă o mamă copilului ei tot ce-i cere copilul, tot ce vrea el să-i dea şi să-i facă până creşte mare şi, apoi, după ce creşte, să nu mai aibă recunoştinţă pentru creşterea de care s-a bucurat şi pentru multele bunătăţi şi podoabe care i-au fost dăruite? Şi tu, copilul meu, că şi tu te-ai făcut mare de-acum, te duci şi mănânci la alte mese, ca şi cum eu n-aş şti ce faci tu. Dar cum să nu ştiu? Eu mă ţin mereu pe urma celor ce au pe ei semnul meu, ca să-i cercetez şi să-i ocrotesc şi să-i păzesc de lovituri şi de primejdii.

Cine te-a învăţat pe tine, poporule al meu, să te ascunzi de mine, să te furişezi şi să mănânci pe furiş fructele altor grădini? O, în casa Tatălui sunt multe locaşuri, multe grădini, mămică, dar spune tu, copilul meu, ai găsit mai mult soare, mai multă viaţă, mai multă linişte şi pace şi mai multă putere de iubire ca aici, în staulul din care faci tu parte? că, să ştii, că pecetea de pe tine, de aici este pusă, mămică. Iată, îţi spune mămica ceea ce nu ai ştiut până acum. Nimeni, nici un stăpân al altor grădini cereşti, nici un prooroc şi nici un păstor nu are de la Dumnezeu pecetea acestor vremuri de glorie cerească. Chiar dacă ţi-e greu să-ţi pleci credinţa sub grumazul acestei învăţături cu care nu se mai lucrează pe nicăieri, să ştii, mămică, să ştii, că pecetea Dumnezeului Cel viu este în mână la mine, pentru că aşa este scris în cartea lui Dumnezeu, dar cine să citească şi cine să înţeleagă? căci ca să înţelegi ce scrie acolo, îţi trebuie credinţă cum nu este credinţă pe pământ, căci credinţa aceasta se coboară de sus, de la Dumnezeu, peste cei ce nu trădează şi nu se leapădă de învăţătura acestei lucrări de mântuire, care este scrisă şi proorocită de toţi proorocii. Nu-ţi cere mămica socoteală prea grea, pentru că această lucrare de mântuire a omenirii nu se poate pricepe decât numai prin credinţă, oricât ar fi cineva de mic sau de mare cu înţelepciunea. Această putere şi această lucrare este cea mai acoperită taină din vremea aceasta prin care se va desăvârşi puterea Duhului Sfânt peste toate popoarele lumii. Această taină, această lucrare, dacă ar fi lucrat-o Domnul pe faţă ca să fie văzută şi pipăită, n-ar fi putut să fie purtată de nici un înţelept, de nici un cărturar, că aceasta se descoperă numai celui ce voieşte Dumnezeu să i-o descopere. Măi copilul meu, iată, a voit Domnul să-ţi descopere ceea ce n-a descoperit nici unei înălţimi de pe pământ, şi ţi-a făcut Dumnezeu semn cu mâna Sa dumnezeiască şi te-a chemat şi te-a aşezat la masa cea mai tainică, cea mai ascunsă şi cea mai aleasă, acolo unde Domnul lucrează cu cele mai tainice puteri, cu cele mai acoperite taine, care se vor descoperi în curând şi se vor vesti de pe acoperişuri.

Să se rupă inima din tine şi să se desfacă în braţele acestor puteri cereşti, ca să nu mai poţi pleca din aceste braţe. Unde s-ar mai auzi o aşa înşelare, o aşa trădare şi cine crezi că ţi-ar ierta-o? Cine s-ar găsi să te scape de această vină şi în faţa cui? În faţa Celui pe Care tu vrei să-L faci mai mic decât cei pe care El i-a creat? să-L faci mai mic decât lucrul mâinilor Lui? Ferească Domnul să plângi, mămică, pentru păcatul pe care-l ai în faţa Domnului pentru lipsa ta de înţelepciune cu care ai lucrat de unul singur, de L-ai ţinut pe Dumnezeu atâta timp la picioarele tale ca să-ţi facă pe plac aşa cum face mama unui copil răsfăţat şi neastâmpărat. Ferească Domnul să plângi pentru păcatul trădării pe care ai încerca să-l faci

părăsind masa tainelor care n-au fost descoperite până acum şi care nu se vor descoperi decât la această masă şi la această învăţătură în care este Domnul coborât cu cuvântul şi cu sfatul voii Sale. O, copilul meu, du-te, mămică, dacă tu aşa vrei, dar cine ţi-ar putea ierta aceasta?

Am spus că se uită toată ceata proorocilor, se uită la mine şi aşteaptă să-mi sfârşesc cu bine misiunea, căci misiunea mea este împlinirea proorociilor care au fost proorocite prin ei pentru vremea aceasta. Se scoală în picioare Tatăl ceresc şi Se uită să vadă cum se lucrează astăzi taina cea de mântuire a omenirii. Proorocii cei din vremea de azi vor vedea în curând vârful proorociilor care se împlinesc, şi se vor bucura şi se vor uni să asculte, iar tu, copilul meu, unde, mămică, te mai duci? unde? că toate ramurile şi toate cursurile de ape se vor uni întru această tulpină şi întru această mare de râuri.

Vino-ţi în fire, poporule al meu, că-ţi lipseşte înţelepciunea, pe care trebuia să o ai dacă erai smerit la picioarele acestei lucrări, că proorocul şi botezătorul Ioan a spus mulţimilor care mergeau după dânsul: *«Vine Unul după mine Care este mai mare decât mine. De Acela să ascultaţi!»*. Iată, măi copilule, că tu ai în mijlocul tău nu prooroc, ci mai mult decât prooroc, dar n-ai vrut să pricepi ca să mărturiseşti şi tu pe Domnul tău aşa cum L-a mărturisit Petru apostolul.

O, cetate neîncredinţată, o, neam necredincios, mă doare, mămică, de tine, mă doare rău, că nu vrei să te smereşti şi să crezi când îţi spun că eşti bolnav de mândrie, şi tu zici că n-ai mândrie, dar dacă n-ai fi avut, ar fi încăput în inima ta înţelepciune ca să pricepi şi să nu te sminteşti întru această lucrare. Hai să te ajut, mămică, să înţelegi măcar acum, ca să vezi cum lucrează duhul mândriei în inima ta, căci în cartea lui Dumnezeu scrie că Domnul stă împotriva celor mândri, iar la cei smeriţi le dă har. Dacă tu ai fi fost sălaş al harului de la Dumnezeu, n-ar fi stat Domnul împotriva ta, pentru că acei care au har, aceia sunt smeriţi, şi Domnul Se descoperă acestora şi coboară peste ei duhul înţelepciunii şi al credinţei celei tari, şi lucrează cu ei. Dar dacă tu nu mai ştii acum nimic de la Dumnezeu, fiindcă n-a mai avut încredere în tine Domnul, că dacă avea nu Se ascundea de tine, atunci nu înseamnă că Domnul a stat împotriva ta? Şi de ce a stat împotriva ta? Pentru că a văzut în tine duhul mândriei, măi creştine. Iată, mămică, iată, că Domnul stă împotriva celor mândri, iar celor smeriţi le dă har. Dacă tu ai fi fost smerit, poporule al meu, nu mai aveai tu curajul să judeci mereu înţelesurile şi tainele lui Dumnezeu, nu te mai sminteai de felul cum lucrează Domnul acum, n-ai mai fi căutat să-L conduci pe Dumnezeu ce să facă şi ca să facă Domnul ce spui tu, şi ai fi stat smerit şi cu frică şi cu sfială la picioarele Domnului şi ai fi aşteptat să-ţi spună El ţie ce să faci. Dar n-ai vrut aşa, şi ai vrut să facă Domnul ca tine, copilul meu, că nu erai mulţumit cum lucra Dumnezeu cu tine, şi Îi spuneai că nu e bine, şi făceai planuri ascunse, planuri de ale tale, că nu-ţi plăcea planul lui Dumnezeu şi Îl coborai pe Dumnezeu jos de tot, şi ziceai că Dumnezeu e om. Iată câtă batjocură, câtă înjosire aduceai asupra Creatorului tău! Şi dacă ţie nu-ţi plăcea să stai în această stare dumnezeiască, în această coborâre cerească prin care se cobora la tine cuvântul ceresc, ştii ce făceai, mămică? Te despărţeai când îţi venea ţie, şi trăgeai de partea ta şi pe alţi copii de ai mei, ca să-i desparţi şi pe ei de mine şi să-i tragi prin alte grădini, ca să mănânce altă hrană şi să uite de mine şi ei.

Iată, măi mămică, cum te lupţi tu cu Dumnezeu, şi, luptându-te aşa, uiţi că Dumnezeu este mai puternic şi mai biruitor decât tine, dar să ştii că în curând toate fântânile cele care şi-au tulburat apa, acelea vor seca în curând, şi toate izvoarele se vor aduna în matca aceasta, căci acest izvor este râul vieţii din care vor bea cei care vor învia, căci au început zilele învierii, măi poporule al meu.

O, de mult ar fi trebuit să cunoşti tu aceste taine, dar n-ai avut cum să înţelegi, pentru că inima ta n-a fost săracă cu duhul şi n-ai avut numai Duhul lui Dumnezeu în ea, şi ai avut în ea duhul tău mai mult decât pe Cel al lui Dumnezeu, că aşa ai vrut tu. N-ai vrut să te laşi lucrat numai de Domnul ca să fi fost acum mare şi să Se fi bizuit Domnul pe tine şi să fi avut încredere în tine.

Măi cetate tare la cerbice, cetate îndărătnică, cetate neîncredinţată! Şi tu ziceai că erai cea mai bună cetate! Şi chiar dacă ai fi fost cea mai bună, atunci trebuia să fi avut duhul smereniei peste tine, cetate nemulţumită, cetate cârtitoare. Că am venit şi am luat cu mine nişte copii pe care tu îi duşmăneai şi îi judecai şi îi dispreţuiai şi nu-i iubeai, că nu voiai să-i iubeşti. Dar eu i-am iubit mult, mămică, i-am iubit că i-am găsit cu râvnă şi cu credinţă, şi m-am bizuit pe ei, pentru că ei m-au ascultat şi au răbdat cu mine. I-am iubit, mămică, mult, şi i-am luat să mă ajute la lucrul meu. O, şi vor curge izvoare din ochii tăi când se va descoperi de la Dumnezeu tot ce a fost ascuns de ochii tăi bolnavi cu care nu ai văzut aşa cum trebuia să vezi. Eu nu ţi-aş mai spune ţie aşa ceva, dar iată, ai păcat în faţa lui Dumnezeu, ai păcat scris, şi îţi spun să te pocăieşti de el, ca să ţi-l pot şterge, ca să nu plângi într-o zi, că nu vreau, mămică, să plângi, şi vreau să te bucuri, copilul meu, şi vreau să veghezi, de-acum, asupra paşilor tăi, şi să nu te mai furişezi de mine.

Copiii mei din Bucureşti, iată, aproape că nu mai am pe unde veni la voi. Ce durere pe mine! Sun la porţile acestei cetăţi, sun şi mă frâng, şi abia, abia se ridică porţile. Nu mai vreţi să mă primiţi, o, ce durere! Cine, mămică, v-a adus în starea asta? Aţi găsit o altă mângâiere ca să daţi deoparte mângâierea de la mine?

Iată, eu nu pot veni la tine aşa cum vrei tu. Eu vin la tine aşa cum vreau eu, mămică, dar cum vreau eu să vin, ţie nu-ţi convine şi mă ţii la poartă şi mă laşi să sun şi să te strig şi să te rog să mă primeşti; mă laşi să plâng la poarta ta, copilul meu, la poartă încuiată, mămică. Deschide, copilul meu, şi lasă-mă să intru, că tu nu ştii ce vreau să-ţi aduc. Deschide, că nu vreau să rămân fără tine. Sun din loc în loc, din cetate în cetate, şi fericită este cetatea aceea care aude glasul trâmbiţei şi deschide porţile sale ca să intru.

Poporule al meu, de ce, mămică, n-ai priceput tu că eşti poporul meu? Iată, mă aşteaptă Dumnezeu cu tine. Aşa urmează să fac acum, să mă înfăţişez cu tine la Dumnezeu. Crezi tu, oare, că te poate duce altcineva în faţa Domnului? Nu poate, mămică, fiindcă tu ai semnul meu pe tine, şi Domnul de la mine te cere. În zadar cauţi să te pierzi de mine, că eu sunt pe urma ta, mămică, şi trebuie să dau socoteală pentru tine în faţa lui Dumnezeu. O, de ce fugi tu din braţul meu? N-ai să-ţi găseşti pacea pe nicăieri, copil fără de pace. Ce vei face tu când te vei întâlni cu mine? că mai e numai un pic şi ne întâlnim, copilul meu. Cine te-a făcut pe tine să-ţi pierzi puterea cu care te îmbrăcase Dumnezeu, măi copilul meu? O, ai făcut şi tu ce a făcut Samson, care era înzestrat cu putere de sus, dar se lăsase prins de viclenia celei care se arătase că-l iubeşte şi care a voit să-i afle taina şi să-l prindă în cursa morţii. Aşa ai păţit tu, copilul meu, că n-ai mai vrut să stai sub puterea şi sub ocrotirea lui Dumnezeu, şi te-ai lăsat prins de viclenia celor ce umblă să afle tainele lui Dumnezeu şi să le arunce în gura porcilor ca să te facă să-ţi pierzi partea ta cu

Dumnezeu. De ce, mămică, nu stai tu cuminte? Iată, fără să ştii ce faci, poţi nimici într-o clipă toată agoniseala mea. Iată ce lucrezi tu! Iată ce fel de putere ai prins! Şi de unde ai prins puterea asta, măi creştine, măi?

Nu mai mânca, mămică, altă învăţătură. Adună-te cu mine şi mănâncă de la mine şi nu te mai lăsa furat din braţul meu, că tu eşti trecut la numărătoarea mea, poporule al meu. Prinde viaţă cu mine, poporul meu iubit, şi nu te mai încăpăţâna să mai treci peste Dumnezeu, că tu eşti mic, creştine, şi dacă nu vei vrea să te smereşti, n-ai să te vindeci de neascultarea care ţi-a adus atâta rătăcire şi ţie, şi celor pe care ai vrut să-i atragi de la mine ca să meargă pe cărări străine cu tine, că poporul meu e slab de tot, şi e ca norul cel purtat de vânt şi nu are statornicie, pentru că nu se lasă condus de Dumnezeu.

Iată, sun din nou peste tine, şi ferice ţie, cetate, dacă te laşi acum spre înviere şi spre înţelepciune. Eu trebuie numaidecât să te ridic, poporule al meu. Nu mai căuta să faci ca tine, că neascultarea i-a scos pe primii oameni din grădina lui Dumnezeu. O, nu căuta să cazi din cer, că pe pământ este stricăciune şi este moarte, copilul meu.

Vai de tine, mămică, dacă vei fi părtaş cu cel ce caută să vândă planul lui Dumnezeu! Ai grijă şi te fereşte să nu fii părtaş cu Iuda, că el este viclean ca să nu-l cunoşti şi să nu pricepi care este lucrarea lui. Nu mai fă ca tine, mămică. Nu te mai crede în stare că ştii să te conduci. Lasă-mă pe mine în faţă, că misiunea mea este să te conduc, să te păstoresc, să te pregătesc şi să te înfăţişez la Dumnezeu, ca să te arate lumii că eşti poporul Lui şi că eşti cu El. Roagă-te şi veghează şi fii smerit, ca să se coboare peste tine har şi putere şi să fii prietenul lui Dumnezeu, şi să Se bizuie Dumnezeu apoi pe tine, şi să ţi Se descopere apoi.

O, nu cumva să nu vă ridicaţi acum, că dacă nu vă ridicaţi, nu pot să vă scriu lângă cei ce se ridică spre glorie şi spre biruinţă, şi trec mai departe, şi rămâneţi de mine, că iată, m-am ridicat să-mi culeg agoniseala, m-am sculat să-mi strig copiii, şi să mă audă, şi să învieze.

Fericiţi veţi fi voi, copiii mei, cei care nu rămâneţi surzi la glasul meu, că iată, m-am ridicat cu trâmbiţa deşteptării. Cel ce doarme, să nu mai doarmă de acum. Cel slab să nu mai fie slab, şi cel nepriceput să se umple de pricepere, că Domnul este aproape.

Popor iubit, popor al Noului Ierusalim! Ierusalime, fii vrednic de numele tău, de numele tău nou, popor al gloriei şi al biruinţei! Cetate a Bucureştiului, pune astăzi zi de hotărâre şi te ridică!

Copii ai Noului Ierusalim, nici viaţa şi nici moartea să nu vă despartă de slava şi de gloria care se va arăta peste voi. Măi copii, nu cumva să vă lăsaţi biruiţi, căci cel care mai caută să mai moară, după acela nu se mai întoarce nimeni, că astăzi este ziua învierii tale, cu sunet de trâmbiţă peste tine. Cine se încumetă să rămână surd la glasul trâmbiţei la care răspund şi cei din morminte? Fărădelegea celor ce ascultă glasul trâmbiţei şi se ridică, acelora li se şterge fărădelegea, dar fărădelegea care dăinuieşte şi se înmulţeşte, aceea va fi nimicită de unealta de nimicire care vine după mine, poporule al meu. Trezeşte-te şi te umple de credinţă şi de înţelepciune, copilul meu, că soarele se va întuneca, şi luna îşi va pierde lumina, iar tu vei fi întru lumină, că Domnul vine la tine.

Ridicaţi crucea sus, şi hai s-o înfigem în vârf, că a noastră este biruinţa, copiii mei. Nu vă vindeţi unul pe altul, nu cumva să faceţi aşa ceva. Nu vă mai răzvrătiţi, nu mai cârtiţi şi nu mai judecaţi pe Dumnezeu, căci ca să judece, numai Domnul are dreptul acesta. Fugiţi de mărirea deşartă, fugiţi din calea morţii şi fiţi fiii vieţii. Nu mai muriţi, nu mai păcătuiţi, nu mai daţi înapoi, nu mai întoarceţi capul. Iubiţi-vă, copiii mei, iar cel ce vrea să fie mare, să fie slujitorul celui mai mic. Daţi-vă cinste unul altuia, că acesta este lucru vrednic de cinste, iar Domnului daţi-I dreptul să vă conducă şi să vă poarte, şi peste aceasta să nu mai treacă nimeni.

Ridică porţile, mămică, să vin la tine şi să mă aştepţi, şi nu uita că ai pecetea mea pe tine, şi nu uita că eşti poporul meu. O, dacă ai fi priceput şi dacă ai fi crezut, erai acum un popor mare, şi erai puternic cu Dumnezeu. Nu uita de mine, copilul meu, că eu sunt aceea care te am în primire, şi de la mine te va cere Domnul. Toate sculele care au lucrul lui Dumnezeu vor veni şi se vor pleca aici. Nu te mai du, mămică, de la această masă, că la această masă este Domnul coborât cu toată desăvârşirea Sa. Stai în vârful Sionului ceresc şi nu te mai coborî spre poala muntelui, că-L superi pe Dumnezeu, copilul meu. Nu mai uita cât este Dumnezeu de mare întru această lucrare la care te-a chemat şi pe tine, şi bucură-te că faci parte din fiii acestei lucrări, că atunci când va afla lumea această lucrare, vei vedea atunci cum se va îmbulzi mulţimea să intre la numărătoarea celor veşnici, şi va crede şi se va sfinţi, şi va învia lumea cea necredincioasă, măi copilul meu. Învredniceşte-te de slava care se va arăta prin această lucrare, şi iubeşte şi împlineşte învăţătura mea, că a mea este turma aceasta, poporule al meu.

Îmi întind pacea mea peste tine. Pace ţie, cetate înviată! Duhul păcii mele să fie peste voi, ca duhul vostru să fie plin de pace. Făgăduinţa Duhului Sfânt să se coboare peste tine, cetate, ca să te întăreşti şi să înviezi, cetatea mea.

Pace ţie, popor al acestei cetăţi! Pace, mămică, pace peste tine, şi ridică-te!

Primiţi-mă cu pacea. Fiţi fii ai păcii, copilaşii mei. Pace vouă de la Dumnezeu! Pace vouă, iubiţii mei! Amin.

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

27 octombrie/9 noiembrie 1990

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Îndemn pentru întărire şi veghe, în duhul prevederii şi al chibzuinţei.

Copiii mei pe care mă pot bizui şi cu care mă ajut! Trebuie să mergem până ce vom încheia de lucrat şi de biruit. Vine mămica spre voi cu cuvinte de întărire şi cu semnal de atenţie. Începe Domnul să Se vestească în lume, că este vremea să Se arate şi să Se mărturisească. Ridică Domnul tricolorul României, să audă şi să vadă popoarele.

Copiii mei, acum mă trimite Domnul să vă spun şi să vă anunţ: să fiţi treji, să fiţi înţelepţi, să fiţi atenţi, copiii mei, că diavolul care a pierdut biruinţa mai are un pic de putere, un pic de timp, şi nu se poate să mai fie lăsat peste această biruinţă. Nimeni, mămică, nimeni să nu ne ştie, nimănui să nu spunem, că numai după biruinţa deplină va arăta Domnul lucrurile Sale.

Binecuvântate să vă fie intrările şi ieşirile, că acestea trebuie să vă fie păzite cu toate cetele de îngeri. Nu ieşiţi de sub ascultare, că nu se poate să ne ştie nimeni că noi suntem cei prin care Domnul Se desăvârşeşte. Aduceţi-vă aminte cuvintele Domnului Iisus Hristos, Care spunea: *«Du-te, şi nimănui să nu spui»*. Vreau să vă păstrez şi să vă ocrotesc, şi fiţi atenţi că nu vă voi îngădui să vă arătaţi, că duhul rău va sta de acum la pândă cu mânie mare, dar iată, Domnul pecetlu-

ieşte acum taina planului Său, ca să-l poată desăvârşi. Duhul rău şi îngerii lui să nu aibă putere peste pecetluirea de la Dumnezeu. Amin.

Copiii mei, am nevoie de voi până la sfârşit. Domnul Iisus Hristos Îşi întinde cortul Său peste voi ca să vă acopere şi să nu pieriţi. Dacă vreunul din voi se descoperă, acela să ştie să nu-l dea şi pe fratele său. Eu sunt mereu cu voi ca să vă ocrotesc. Nici unul din voi nu trebuie să piară. Eu sunt, dar fiţi şi voi cu mine şi mereu cu mine. Rămâneţi întru smerenie şi staţi sub ascultarea mea, că această ascultare vă va fi toată ocrotirea voastră. Toţi cei care aveţi părtăşie cu Domnul întru tainele cele care se lucrează acum, nici unul să nu iasă de sub cortul lui Dumnezeu, că biruinţa e scumpă, şi este a noastră, copiii mei iubiţi. Nu vă temeţi, iubiţii mei, dar fiţi cuminţi, şi nu vom sta decât întru bucurie. Amin, amin, amin.

27 octombrie/9 noiembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Măneşti

Trezirea din amorţire şi alegerea vieţii cu Dumnezeu.

Iată, copiii mei, încă un popas. Mama Gigi călătoreşte şi poposeşte, trece şi poposeşte din cetate în cetate, sună să intre şi să deştepte pe de-a rândul şi să ridice către înviere tot poporul cel care este înscris în numărătoarea de la Dumnezeu.

Poporule al meu, m-am ridicat cu trâmbiţa deşteptării ca să fac trezire bună din loc în loc şi să ridic întru înţelepciune şi întru sfinţenie şi întru duh de credinţă tot trupul care vrea şi se lasă spre înviere, că iată, vin zilele gloriei şi ale măririi, în care Domnul Se desăvârşeşte şi Îşi anunţă împărăţia. Cel ce este sfânt, să se sfinţească şi mai mult, iar cel ce doarme întru necunoştinţă şi întru necredinţă, să se trezească şi să creadă în Dumnezeu.

Poporul meu, Se arată Domnul în curând. Vine Domnul să aşeze Ierusalimul pe pământ şi să desăvârşească cele scrise în carte. Vine Domnul să curețe pământul şi să-l facă nou, ca să aşeze pe el viaţă nouă; vine să aşeze pe el un popor nestricăcios, cu trupuri cereşti, căci moartea va fi înghiţită de biruinţa cea de la Dumnezeu.

Poporule al meu, nu mai zăbovi nici o clipă. Scoală-te, creştine! Scoală-te, mămică, scoală-te! Sun din trâmbiţă din loc în loc, din cetate în cetate. Scoală-te din somn, poporule al meu! Scoală-te şi te naşte din nou! Îmbracă-te întru Duhul lui Dumnezeu şi lasă-L pe Domnul să învieze întru tine şi nu mai fi aşa de mort, măi poporule al meu. Am de lucru cu tine, măi creştine, dar tu, mămică, n-ai vrut să crezi când striga Dumnezeu la tine şi îţi spunea că tu vei fi acela care vei lumina şi vei săra prin lume şi vor învia morţii la glasul tău.

O, popor fără dragoste, dacă tu ai fi avut credinţă şi dragoste, aveai să fii de mult mare şi glorios peste toate, că asta ţi-a fost menirea de la Dumnezeu, şi pentru aceea ai fost născut din pântecele acestei lucrări cu care nu s-a mai asemănat alta niciodată, nu s-a mai lucrat niciodată în neamul lui Israel o lucrare ca aceasta, o putere ca aceasta, un lucru nou ca acesta, o veste mai bună şi mai de bucurie ca această bunăvestire pe care ţi-o aduc eu ţie acum, popor al lui Israel.

Sun din loc în loc să dau de veste că vine împărăţia lui Dumnezeu la tine, poporule creştin. Ridică porţile, mămică. Deschide uşa iubirii să intre Soarele cel nou, să intre Domnul la tine cu împărăţia Sa, dar fii atent, copilul meu, că Domnul este sfânt, şi vine din cer, pentru că locul Domnului este în cer, poporule al meu. Dar iată, El vine acum la tine, şi de aceea eu I-am luat-o înainte şi am venit eu mai întâi la tine, ca să-ţi spun să te faci cer nou şi pământ nou, că vine Domnul să cineze în casa ta, copilul meu. Deşteaptă-ţi înţelepciunea, măi creştine, ca să înţelegi cum trebuie să te găteşti. Deschide cartea pe care a făcut-o Dumnezeu şi citeşte în ea cum trebuie să te pregăteşti şi cum trebuie să fii, şi dacă nu eşti aşa, pregăteşte-te numaidecât, curăţeşte-te, tu şi toată casa ta, şi mai veghează un pic apoi, că mai e un ceas, copilul meu. Deschide cartea lui Dumnezeu ca să vezi cum s-a pregătit Noe şi cu casa lui, şi cum au ascultat şi cum au crezut cei din casa lui Noe, de şi-au făcut barcă de salvare la porunca Domnului.

Poporule al meu, nu cumva să rămâi surd, mămică, nu cumva să nu iei aminte. Să nu faci ce a făcut lumea de pe vremea lui Noe, că dacă nu vrei să crezi, te las şi trec mai departe, te las să vezi ca să crezi. Vai de tine, mămică, dacă acum ai să te faci că nu mă auzi, că n-ai să poţi să spui că n-ai auzit. Eu sun din trâmbiţă cu putere şi cu duh ceresc, şi glasul acesta este auzit şi de morţii din morminte, dară de tine care zici că eşti viu! Şi pentru că zici că eşti viu, de aceea n-ai să mai poţi spune că n-ai auzit. De auzit, iată, auzi, copilule al meu, dar nu cumva să nu te trezeşti, nu cumva să nu te pregăteşti, că, fii atent, acum trebuie să te pregăteşti ca să stai lângă Dumnezeu şi să fii cu El. Fii înţelept, că mare este această taină, poporule al meu, şi iarăşi, fii atent, mămică, fii atent, ca să pricepi că poţi câştiga totul într-o clipă, dar poţi şi pierde totul într-o clipă. Iată, aceasta este clipa aceea. Nu te juca, mămică, nu te juca cu viaţa ta, că acum e acum, fiindcă cel ce caută acum să-şi câştige viaţa, acela şi-o va pierde, că acum e acum, dar cel ce şi-o pierde acum, acela a câştigat-o. Iată o sabie cu două tăişuri.

Poporule al meu, copiii mei din Măneşti, copii ai acestei cetăţi, iată o sabie cu două tăişuri. Iată cu ce am venit la tine. Am venit cu trâmbiţa şi cu sabia, mămică. Din trâmbiţă sun să te deştept şi să te înviez, iar cu sabia dau în tine ca să te urnesc dacă rămâi înţepenit şi surd la glasul sunetului de trâmbiţă. Am venit să despart lumina din tine de întunericul din tine. Am venit la tine să despart moartea de viaţă, să dau afară din tine moartea şi să arăt viaţa biruitoare, că vine Domnul cu viaţa Lui şi Se aşează în viaţa ta. Vine Domnul cu moartea Lui, şi iarăşi zic, cu moartea Lui, ca să nimicească moartea ta; vine să calce cu moartea pe moarte, poporule al meu. O, dar moartea Lui a fost viaţă, dar iată, moartea ta e moarte. E moarte, fiindcă tu eşti aproape mort, mămică, şi iată, ai voit să-ţi câştigi viaţa, şi tu ţi-ai pierdut-o, că viaţa care ai înţeles tu că e viaţă, ţi-a omorât viaţa, măi copil fără de viaţă, copil fără de Dumnezeu, căci Dumnezeu este viaţă, poporule al meu. Vorbesc aşa cu cei ce au păţit aşa, şi iată, vorbesc şi altfel cu cei ce au folosit şi veghea cea bună.

Măi copilule care ai avut şi veghe, nu cumva acum să-ţi alegi viaţa ta, şi alege acum viaţa lui Dumnezeu, că dacă vrei să-ţi câştigi viaţa ta, o pierzi pe cea pe care vrea Domnul s-o pună peste tine ca să te facă veşnic cu viaţa, dar dacă vrei să pierzi şi să renunţi la viaţa cea fără de Domnul şi fără de poruncile şi de voile Lui, atunci, copilul meu, vei câştiga; vei câştiga viaţa cea fără de moarte. Iată, acum e acum. Acum te cere Dumnezeu. Vrea să facă Dumnezeu din tine un neam nou, un popor înviat, o viaţă fără de păcat, ca să aşeze peste tine putere şi Duh Sfânt şi să te facă tare, ca să-Şi împlinească cu tine planul Său, că iată, a venit vremea să iasă Domnul în lume cu această lucrare, dar vrea să iasă Domnul cu tine, măi

creştine, că pentru asta te-a crescut de la sânul acestei lucrări, ca să te faci ceresc şi să fii cu cerul, căci cerul ţi-a dat ţie hrană. Din cer te-a hrănit pe tine Dumnezeu, şi lumea nu ştie că tu ai mâncat atâta timp mâncare din cer. Şi când va şti lumea că tu ai mâncat la masa cerului atâta timp, ce ai să faci tu în ziua aceea? Mă doare, mămică, fiindcă eu ştiu ce ai să păţeşti, că acum te crezi că eşti cineva şi că vei avea o trecere, dar nu e aşa, pentru că nu aşa ar fi trebuit să fii, că tu trebuia să fii lumină şi minune, măi poporule al meu, trebuia să fii cea mai mare minune din vremea aceasta. Dar tu eşti rece şi nepăsător şi uiţi că ai răspundere mare în faţa lui Dumnezeu, şi va trebui să răspunzi în faţa lumii care va vedea cât de mare a fost lucrarea aceasta şi cât de mult ai mâncat de la această masă cerească şi cât de mic şi de slab eşti faţă de puterea şi de învierea care trebuia să se vadă la tine, că iată, vine clipa aceea să dau socoteală de tine la Dumnezeu, pentru că Domnul mă aşteaptă acum cu tine, fiindcă a venit şi te-a pregătit ca să Se arate lumii prin tine, poporule al meu.

Iată că duhul rău lucrează peste lume în ultimele lui puteri şi face semne şi minuni de-ale lui ca să agaţe după el tot ce mai poate, şi stă gata să te prindă şi pe tine în înşelăciunea lui, pentru că tu nu vezi şi nu ştii viclenia lui, că n-ai vrut să fii înţelept ca să fi ştiut acum să te fereşti de el. Nu mai fi slab şi nu mai fi fără putere, copilul meu. Am venit să te învăţ, să te păstoresc, să te hrănesc şi să te îmbrac cu putere de la Dumnezeu. Am venit la tine, mămică, şi iată, te caut ca să te adun şi să te ajut ca să te faci curat, creştine, că n-ai să poţi altfel să mai fii, că nu mai rămâi, măi mămică, dacă n-ai să fii curat, dacă n-ai să vrei să lepezi de pe tine tot ceea ce nu încape cu Dumnezeu, că face Domnul Ierusalim nou şi aşează în el viaţă cerească şi nestricăcioasă, şi aşa ai fost menit de la naştere, că tu ai fost născut din pântecele acestei lucrări, şi când ai fost născut, ai fost trecut că eşti al acestei lucrări, şi iată, acum vine momentul să mă arăt cu tine, mămică, fiindcă la Dumnezeu eşti trecut că eşti viu şi sfânt şi curat, că pentru asta a lucrat Domnul peste tine, ca să te aibă viu şi sfânt şi curat şi să facă acum cu tine minune pe pământ. O, copilul meu, şi tu eşti viu, mămică? Eşti bun ca să lucreze Domnul minuni cu tine? Ce faci tu acum dacă nu eşti bun de aşa ceva? Unde crezi că te poţi ascunde? Cum crezi că vei scăpa? Că şi dacă-ţi alegi nepăsarea, tot n-ai să ai pace, că va veni frica peste tine când vei vedea că n-ai unde să fugi ca să nu răspunzi, şi eu n-am să pot să te ajut, copilul meu, cu nimic, fiindcă îţi trebuie haină curată şi nouă, şi îţi trebuie viaţă sfântă, creştine. Am venit la tine să-ţi mai dau o mână. M-a trimis Domnul să mă duc să-mi adun poporul, să-l strig, să-l trezesc, să-l curăţ de stricăciune, să-l înţelepţesc şi să-l fac viu ca să mă înfăţişez cu el.

Poporule al meu, vino-ţi în fire, mămică! Strigă mama Gigi din loc în loc. Scoală-te, măi creştine! N-are cine te mai trezi dacă nu vrei acum, şi eu trec mai departe, că nu eşti numai tu al meu, şi trebuie să-i strig pe toţi. Fericit va fi acela care se lasă ridicat, şi care se scutură apoi ca să vină spre înviere şi spre zilele cele de glorie din vremea aceasta.

Nu mai fi, măi creştine, cum vrei tu. Fii de acum aşa cum trebuie să fii ca să intri cu Dumnezeu. Fii cu duhul smerit, ca să aibă Domnul loc la tine. Nu mai fă ca tine, că iată, nu te-am găsit bine, că tu cârteşti, tu cleveteşti şi minţi, tu judeci şi te dezvinovăţeşti şi nu trăieşti cu Dumnezeu. Şi dacă nu te laşi de toată stricăciunea şi dacă nu te faci nou şi ceresc, fii atent, mămică, nu pot să te trec la numărătoarea cea nouă, că numărătoarea cea de acum este nouă şi cerească, şi trebuie să ai o pregătire cerească şi o haină cerească. O, dacă tu ai fi ascultat de învăţătura acestei lucrări, n-ai fi murit niciodată, nici tu, nici copiii tăi, dar iată, i-ai lăsat şi pe ei spre moarte, şi nici tu n-ai stat viu, şi intri cu ei cu tot la spălat şi la stors, intri, că iată, te cunoşti că eşti al lui Dumnezeu, te cunoşti după semnul de pe tine. Că te duceai, aşa murdar cum erai, şi îţi luai şi copiii, te duceai şi cereai să ţi se pună semnul pe frunte şi pe mână, şi luai pecete de la Dumnezeu şi te băgai cu ea pe tine prin tot noroiul, prin toată fărădelegea, şi iată cum râdeai de Dumnezeu şi de semnul sfinţeniei cel de pe tine. Vai de tine, mămică, vai! Iată, pentru desfrânarea ta, pentru trădarea ta, pentru bătaia de joc ce o aduceai lui Dumnezeu, va trebui acum să mă ating de tine şi să arzi şi să ai usturime pe tine.

Tu ai crezut că nu are Domnul loc să te lovească dacă ai pecete pe tine, dar iată, Domnul nu Se lasă înşelat, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit de nimeni, şi iată, Se atinge de tine ca să te cureţe, să te treacă prin foc şi să te ierte, ca să nu pieri pe veci, că ţie ţi s-a părut o glumă viaţa cea de veci, şi ai făcut aşa fel s-o pierzi pe aceea pentru picul acesta pe care-l ai aici. Şi iată, picul pe care-l mai ai până vine Domnul la tine, pune picul acesta pe care-l mai ai, pune-l să clocotească, să se înfierbânte. Dă o bătălie mare ca să biruieşti. Scoală-te, mămică, scoală-te şi luptă cu dragoste, că vin şi te ajut dacă te scoli. Scoală-te acum, că nu se poate să te scoli mâine, fiindcă mâine eu strig la altul să se scoale. Foloseşte-te de picul acesta care mai este până la masa cea mare şi fă un salt mare ca să câştigi tot ce-ai pierdut până acum. Nu te lăsa aşa! Scoală-te, mămică! Iată, eu am venit să aduc putere peste tine, că nu L-am lăsat în pace pe Domnul Savaot şi am strigat mereu la El pentru tine să Se coboare cu ajutorul.

Doamne Savaot, nu pot singură. Copiii mei sunt morţi de tot. Vino lângă mine să suflăm peste ei! Vino, că eşti Tatăl lor, Doamne Savaot!

— Vin, Verginico, vin, tată, şi hai să dăm copiilor Noştri întreită putere, ca să câştige lupta, că asta este clipa bătăliei celei mari! Vin, Verginico, vin, tată, lângă tine, că-ţi văd dragostea ta şi durerea ta, dar lasă-Mă să Mă ating de ei cu dreptate, că nu pot să şterg cele scrise în carte, nu pot să-i primesc aşa cum sunt ei acum. Dar dacă vor vrea să primească puterea cea întreită ca să lupte cu ea împotriva morţii care i-a biruit, dacă vor alege acum de bunăvoie lupta împotriva morţii, vor birui, Verginico, şi vom şterge cu dragostea lor multele lor păcate şi le vom lega ranele lor cele de moarte. Du-te, Verginico, du-te, tată, şi strigă pe la toate porţile, pe la toate intrările, prin toate cetăţile şi scoate-ţi copiii din prăpastia morţii, scoate-i la mal, tată, şi condu-i spre Mine, că vreau să vin să le dau împărăţia Mea lor, vreau să Mă arăt cu ei în lume, vreau să avem un popor viu, Verginico. Luptă-te, tată, şi adună poporul şi suflă peste el ca să învieze! Suflă cu Duhul Meu Cel Sfânt şi ridică-te cu poporul tău, Verginico, că al tău este, tată, e munca ta, e născut din tine, scumpa Mea, că nimeni dintre cei din cer n-a făcut atâta cât ai făcut tu. Sunt cu tine şi Eu, şi Fiul Meu, şi Măicuţa Sa. Sunt cu tot cerul, suntem cu tine, tată, şi avem putere mare, dar strigă-i tu de peste tot şi sună tu cu putere, Verginico, trâmbiţa Mea. Să se scoale poporul tău, de peste tot să se scoale! Şi apoi ciobanii turmei tale să-i ţină treji şi să-i ţină pe picioare până vom trezi pe de-a rândul tot poporul. Amin.

— Copiii mei, chemaţii mei, aleşii mei, lăsaţi-vă aleşi, lăsaţi-vă culeşi! Lăsaţi-vă apoi spre credinţă, căci tâlharul de pe cruce a folosit pocăinţa şi ridicarea în ultima clipă, şi în clipa aceea a intrat în rai. Nu mai fiţi

pământ, că pământul intră acum la curăţat ca să facă Domnul cer nou şi pământ nou.

Copiii mei, unde vă sunt copiii? Iată, eu vreau să vă adun pe voi. Adunaţi-vă şi voi copiii, treziţi-vă copiii, ca să nu rămâneţi fără ei. Iată cât mă zbat eu pentru voi. Şi voi să vă zbateţi pentru copiii voştri. Nu le mai daţi frâu liber, nu-i mai lăsaţi spre moarte. Fiţi cu durere pentru ei şi să nu vă mai găsiţi pacea şi liniştea până nu-i veţi întoarce în staulul lui Dumnezeu, că afară de acest staul vine moartea peste tot, măi poporule al meu. Să se rupă inima din tine după Dumnezeu, că afară de acest staul e numai moarte, mămică. Vine Domnul cu glorie şi cu serbare cerească, şi nimeni nu va mai putea spune că Dumnezeu a minţit şi n-a venit. Vine împărăţia lui Dumnezeu pe pământ nou, fiindcă pământul de sub tine va fi nou în curând, că nimic stricăcios şi necurat nu va mai rămâne pe el. Mai e un ceas, un pic mai e. Pune picul acesta cu hotărâre şi fă-te tare, copilul meu, căci cu picul acesta poţi câştiga cea mai mare glorie, poţi să-ţi câştigi viaţa şi să trăieşti apoi pe veci pe pământ nou, căci în mijloc se va aşeza pomul vieţii, şi tu vei mânca şi vei fi viu. Nimeni n-a mâncat din el; tu eşti primul, măi poporule al meu.

Iată de ce am venit la tine. Cine ţi-a mai adus ţie vreodată o mai mare bunăvestire, o veste mai bună şi mai veşnică decât aceasta? Această veste bună, acest lucru nou se va vesti în curând de pe acoperişuri, dar iată iubirea mea pentru tine, că tu eşti primul căruia i-am vestit, poporule al meu. Să nu mai fi simţit vreodată o bucurie mai mare ca asta, copil iubit de cer, căci cerul te iubeşte şi nu vrea să pieri, pentru că tu ai stat de vorbă atâta timp cu Dumnezeu şi ziceai mereu: *„Da, Doamne!“*. O, mămică, vreau să aud din nou acum, vreau să te aud că zici: *„Da, Doamne!“*, că dacă n-ai să zici, trec şi te las în drum, şi mă duc până la capătul drumului ca să-mi sfârşesc misiunea şi să duc vestea aceasta peste tot poporul care a fost poporul meu, iar cel care se va lăsa spre înviere şi va primi chemarea mea, acela va fi poporul meu cel nou, poporul meu cel ceresc, că iată, am venit să-l unesc cu cerul şi să fac din el minune nouă pe pământ nou.

Popor al lui Israel, poporule al meu, acesta îţi este numele. Ierusalime nou, acesta îţi este numele cel nou. Intră, mămică, şi tu întru această slavă care se va arăta în curând, că Domnul a ales-o pe România şi face din ea împărăţie cerească şi început de stare cerească pe pământ. Nimic întinat nu va mai intra în ea, iar tu, poporul meu, vei vedea atunci că n-a minţit Domnul, şi te vei bucura, dar ridică-te!

Pace ţie, de acum! Pace cobor peste tine! Pace, mămică, şi scoală-te din moarte! Pace şi viaţă nouă peste tine, cetatea mea de aici! Calcă peste moartea ta şi zdrobeşte-o şi te ridică, fiindcă Domnul pune peste tine putere. Astăzi este ziua ta, ziua ta de serbare şi de înviere, dar lasă-te spre înviere şi bucură-te şi lasă-mă peste tine cu puterea mea, că Domnul m-a trimis acum la tine.

Pace inimilor voastre! Pace copiilor mei de aici! Pace vouă şi înviere vouă! Amin. Cei care au avut odată chemarea şi primirea întru această lucrare şi nu mai sunt acum întru ea, iată, poarta cerului se va mai ridica încă o dată pentru această cetate, să-i primească şi pe aceia dacă vor dori şi ei primirea şi înscrierea şi pecetea celor ce sunt fiii Ierusalimului cel nou. Amin.

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

30 octombrie/12 noiembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Râncaciov-Lucieni

Îndemn spre lucrare sfântă şi curată şi de trăire îngerească.

Aceasta este călătorie cerească. Iată încă un popas. Ne oprim şi aici, că şi aceasta este o cetate a poporului meu.

Pace ţie, cetatea mea de aici! Iată, îmi întind duhul meu deasupra ta şi te cercetez. Să se trezească această cetate şi să învieze şi să zică: *„Amin“*.

Poporul meu din Râncaciov! Popor din Lucieni! Copiii mei care v-aţi adunat aici! De ce v-aţi adunat, mămică? Pentru că aţi crezut în cuvântul trimişilor mei. Iată, am venit la voi.

Mama Gigi intră şi în această cetate şi lucrează. Ce lucrează? Lucrează un lucru nou, ca să ridice un popor nou, o moştenire nouă, o viaţă nouă şi nestricăcioasă, o viaţă cerească şi veşnică.

Vorbeşte mama Gigi cu tine, popor al acestei cetăţi. Ce faci, poporule al meu? Spune, mămică, ce faci? Am venit la tine să văd ce faci, să văd cum te găsesc, să văd dacă eşti bun să mergi cu mine în faţa lui Dumnezeu. Mă cheamă Domnul să mă înfăţişez cu tine la El. Ce zici, mămică, poţi sta faţă în faţă cu Domnul? că să ştii că vei sta, fiindcă eşti găsit la numărătoarea lui Dumnezeu. Nimeni nu se va putea ascunde de faţa lui Dumnezeu, dară tu, care ai pecete pe tine! Să nu cumva să te gândeşti, creştine, că vei putea scăpa să nu răspunzi şi să nu te întâlneşti cu Dumnezeu.

Poporule al meu, a venit Dumnezeu cu această lucrare pe pământ şi te-a hrănit din ea, şi ai mâncat mâncarea aceasta şi învăţătura aceasta, creştine, şi te-a învăţat Domnul cum trebuie să trăieşti ca să fii copilul Său, şi ai avut dragoste atunci când ai venit ca să mănânci din această masă cerească, şi trebuia să fii mare la înţelepciune şi mare la credinţă şi mare cu viaţa, poporule al meu. Pentru asta a venit Domnul mereu la tine şi ţi-a adus tot ce a avut, şi ţi-a arătat calea vieţii, şi ţi-a arătat şi calea morţii, creştine; ţi-a arătat-o ca să vezi şi să ştii câtă moarte este pe calea aceasta şi ţi-a spus mereu să nu mergi pe ea. Ţi-a spus să mergi pe calea vieţii şi să fii viu, poporule al meu. Ţi-a spus să ieşi din lume, aşa ţi-a spus. Ţi-a spus că în lume e moarte şi că poţi muri dacă te duci cu lumea, şi ţi-a spus să nu fii lume, măi creştine.

Poporul meu, aşa de mult te-a iubit pe tine Dumnezeu, de nu ştia ce să-ţi mai facă. Atâta milă şi atâta iertare a făcut pentru tine, atâta aşteptare, măi copilul meu! Aşa a fost până acum, dar iată ce este acum. Acum s-a sfârşit această vreme, acum vrea Domnul să le dea plata celor ce au iubit şi au răbdat şi au aşteptat şi au crezut lui Dumnezeu; vrea să aducă viaţă celor ce au mers pe calea vieţii.

Am venit la tine, popor al acestei cetăţi, ca să văd ce am de făcut cu tine, că iată, ai ajuns la capătul drumului, iar la capătul drumului trebuie să primeşti plata. Mai ai numai un pic de călătorit, un ceas mai ai, mămică. Ce să fac eu cu tine, creştine? Ce plată să-ţi dau? Ia spune-mi tu, ce ai făcut? Ce ai lucrat? Ce ţi-ai agonisit? Unde, mămică, ţi-ai făcut comoară? Unde-ţi este inima, copilule al meu? Iată, duhul meu este deasupra ta şi te cercetează. Unde eşti, mămică? Unde îţi sunt copiii? Unde îţi este iubirea? Iată ce trebuie să răspunzi. Dacă ai fi crezut de la început că va trebui să dai răspunsul acesta, n-ai fi adormit deloc, şi ai fi vegheat mereu şi te-ai fi luptat mereu şi te-ai fi rugat mereu, iar acum, la capătul drumului ţi s-ar fi deschis porţile şi ţi-ai fi pus sarcina jos şi ai fi intrat în

lumină şi în odihnă ca omul cel care lucrează toată ziua, iar seara intră şi se odihneşte mulţumit şi plin de pace.

Ia spune-mi tu, ai tu pace, mămică? Ai bucurie? Şi dacă nu ai, am venit să ţi le dau eu, măi copilul meu. Dar tu ce-mi dai mie, mămică? Îmi dai tu mie ceva? Eu te vreau pe tine, poporule al meu. N-am pace şi n-am odihnă fără tine, mămică. N-am stare şi n-am mângâiere fără tine, copilul meu. Vino, mămică, vino cu mine! Vino, măi creştine! Scoală-te din amorţire! Scoală-te şi vino cu mine! Vino, că nu mai ai loc pe pământ, că pe pământ vine furtună mare şi şterge tot ce găseşte în cale. Vine pârjolul, aşa cum este scris, vine să ardă fărădelegea de pe pământ. Aruncă de pe tine fărădelegea şi las-o să rămână de tine ca să ardă şi să se şteargă de la faţa Domnului, că Domnul Se va atinge acum de pământ ca să-l facă nou şi să ţi-l dea ţie apoi, copilul meu, ca să moşteneşti pământul cel nou.

Iată, trec cu pecetea Dumnezeului Cel viu să însemnez acum pe cei ce vor fi vrednici să moştenească pământul cel nou. Trec să-mi adun rodul ca să-l pun la adăpost şi să nu-mi pierd munca şi agoniseala pentru care am trudit şi am suferit, poporule al meu.

Sun din trâmbiţă să se audă. Ridicaţi-vă din amorţire, copiii mei! Lăsaţi-vă puşi la adăpost, căci cei ce vor fi însemnaţi acum, nu vor fi atinşi. Dar fii atent, că astăzi este ziua ta, copil al acestei cetăţi. Astăzi este ziua învierii tale, că aşa este schiţa pe care o am în mână. Şi dacă n-ai să crezi aceasta şi dacă încă mai poţi spune că minte Dumnezeu, atunci n-ai să te scoli, n-ai să te laşi cules, şi rămâi în drum, mămică, şi eu trec mai departe apoi, ca să-mi împlinesc misiunea până la capăt. Şi dacă te vei răzvrăti şi vei cârti sau vei huli şi nu vei crede, deschide cartea şi citeşte care este partea şi locul celor ce vor face aşa. Măi copilul meu, iată, eu te-am cercetat şi pe dinafară, dar am căutat înăuntru, mămică, fiindcă eu trebuie să ştiu ce este în tine, şi trebuie să scriu aceasta ca să ştiu ce să fac cu tine, ca să ştiu cum să vorbesc cu tine şi să-ţi spun cum eşti, şi ca să ştii şi tu ce să faci.

Am venit să te învăţ ce să faci, copilul meu, că nu faci bine ce faci, măi mămică. Dumnezeu te-a învăţat cum trebuie să fii, cum trebuie să trăieşti şi de ce să te fereşti. A venit mereu la tine cu ce a avut mai bun ca să te facă să-L asculţi şi să-L urmezi. Ţi-a căutat la voia ta, ţi-a legat mereu rana ta, ţi-a trecut cu vederea păcatul tău şi te-a răbdat aşa cum erai, ca, poate, poate, într-o zi, să-I dai viaţa ta, şi să Se aşeze El în ea, să facă din ea un cer nou, o viaţă nouă, un om nou. A tot aşteptat această zi, dar tu nu I-ai dat-o, mămică, şi fiindcă nu I-ai dat-o, a venit El acum cu ziua aceea la tine, a venit să ţi-o dea şi să ţi-o ceară.

Poporule al meu, te cere Domnul de la mine şi mă aşteaptă cu tine, şi eu nu pot să te duc, că nu pot intra cu tine aşa cum eşti, că tu n-ai nici inima curată, nu mai spun de toate neputinţele pe care le-ai lăsat să te zdrobească şi să-ţi omoare puterea de creştin. Ce bine ai fi făcut tu, mămică, să te fi făcut sfânt şi curat de mult, că de atâta timp ţi-a spus ţie Dumnezeu să te sfinţeşti şi să te curăţeşti! Te-a învăţat Dumnezeu ce să mănânci şi ce să nu mănânci, ce să iubeşti şi ce să nu iubeşti, ce să crezi şi ce să nu crezi; te-a învăţat de toate, măi poporule al meu, şi acum am venit să văd ce ţi-ai ales din cele ce te-a învăţat Dumnezeu. Am venit să spun ce să alegi acum, că acum trebuie să alegi scăparea, măi copilul meu. Alege, mămică, scăparea ta! Alege, mămică, viaţa! Scutură de pe tine toate gunoaiele, spală-te de toată murdăria, primeneşte-te din creştet până în tălpi, şi pe dinăuntru şi pe dinafară, şi fă din tine o împărăţie a lui Dumnezeu, poporule al meu, copilule al meu, că de acum încolo nu va mai putea sta în tine la un loc lumina şi întunericul, nu se va mai putea viaţă amestecată cu moarte, nu, mămică, cu nici un chip nu! Ridică-te să înţelegi! De când te scoli şi până te culci, de când te culci şi până te scoli să nu mai fii fără Dumnezeu, căci Dumnezeu este viaţă, şi uite aşa vei alege viaţa, măi copilul meu, şi uite aşa va fi la tine împărăţia lui Dumnezeu, şi Domnul nu va fi străin la tine, şi va fi Stăpânul tău. Nu-ţi mai opri, mămică, nimic pentru tine. Pune totul la picioarele Domnului şi mergi în urma Lui. Nu-ţi mai opri nimic pentru tine, căci Domnul este un Dumnezeu gelos şi nu lasă nepedepsit pe cel ce minte, că Anania şi Safira au venit să urmeze pe Domnul şi au zis că pun la picioarele Domnului tot ce au ei, dar au minţit, pentru că mai ascunseseră ceva şi pentru ei, şi au murit amândoi, mămică, pentru că Domnul nu Se lasă înşelat. Iată, aşa se va întâmpla şi cu tine, creştine, dacă vei mai opri ceva din ale tale ca să nu fii cu totul al Domnului. Nu se poate, mămică, aşa ceva, nu se mai poate acum, nu mai e vremea aceea. Nu căuta să vezi dacă este aşa. Aşa este, trebuie să te laşi cu totul spre înviere. Nu poţi să fii jumătate viu şi jumătate mort, că tu aşa eşti, mămică. Se luptă moartea cu tine din toate părţile, te loveşte din toate laturile, pentru că n-ai hotărâre, copilul meu, şi te arunci în luptă de bunăvoie fiindcă primeşti păcatul să vină la tine ca să te omoare şi să te biruiască. Ascunde-te de el, poporule al meu, fugi de moarte, mămică. Lasă viaţa să te înghită ca să nu mai fii urmărit de moarte, şi să-ţi piardă urma, şi să fii apoi fiu al învierii. Iată zilele de înviere cu care vin la tine, măi poporul meu, şi astăzi este ziua ta, cetatea mea de aici, e ziua ta, mămică. Lasă-te spre înviere, creştine, că vine vremea în curând să se uite lumea la tine şi să se vadă pe creştetul tău scris că eşti fiu al lui Dumnezeu.

Poporul meu, spală-te, mămică, singur, spală-te bine, că dacă intri la spălat pentru neascultarea pe care ai face-o acum, va fi vai de pielea ta, copilul meu. Fie-ţi milă de tine, măi creştine, că vine ziua sărbătorii celei mari. Pune mâna şi te spală şi te curăţă şi te primeneşte cu haină curată, ca să poţi sărbători cu cerul, căci cerul este curat, şi nu poţi sta necurat în cer. Am venit să-ţi aduc cerul, am venit să-ţi spun să fii ceresc ca să te pot uni cu cerul. Am venit la tine, cetatea mea de aici, să te scap de moarte, mămică. Ridică-te în sus şi lasă-te curăţată. Lasă Duhul lui Dumnezeu să ardă toată stricăciunea din tine şi fă-te biserică sfântă şi curată, şi să se vadă la tine slavă cerească şi trăire cerească.

O, eu am venit la tine, şi am venit cu bunătate şi cu blândeţe, mămică, fiindcă te văd că eşti slab şi eşti mic şi n-ai pricepere. N-ai, că n-ai vrut să ai, copilul meu, n-ai vrut să fii mare şi cunoscător şi deştept, dar nici n-ai vrut să-L iubeşti pe Dumnezeu întru smerenia ta, şi ai iubit păcatul, copilul meu. Eşti scris cu el la Dumnezeu, şi iată ce am făcut eu pentru tine. Am venit să-ţi spun să te pocăieşti, mămică, şi să plângi cu durere pentru ce ai făcut până acum, şi să nu mai mori, copilul meu, să nu mai mori, că nu se poate să mai mori dacă vrei să fii fiu al învierii. Aceasta este ziua cea mai mare din viaţa ta, este ziua când eşti scris cu ceea ce alegi. Dacă alegi scăparea şi învierea ta, iată, mămică, ce fac eu pentru tine: te trec născut din nou şi îţi şterg de la Domnul toată vina ta, şi te scriu cu cei înviaţi şi cu cei cereşti, că vine învierea, şi vine cerul pe pământ, şi va fi cer nou şi pământ nou. Ia spune-mi, mămică, ce hotărăşti? Ia spune-mi, ce alegi? Spune da, sau spune nu, că iată, scriu acum cuvântul tău. Dacă vei spune nu, voi lăcrima peste tine şi voi trece apoi mai departe, că am de

călătorit cu vestea cea bună peste tot poporul meu, peste tot, mămică. Voi lăcrima şi voi tânji după tine, şi voi pleca apoi plângând de mila ta, dar mila mă va urma, că nu mai este acum vremea milei, poporule al meu. Dar dacă tu vei spune da, o, copilul meu, aşa voi scrie, şi va fi încă o sărbătoare, încă o zi de înviere scrisă la Dumnezeu, şi vei primi putere peste tine, şi eu voi sufla, iar tu vei învia, că m-a trimis Domnul să suflu peste poporul meu, ca să învieze acest popor.

Am venit cu zilele învierii, copilul meu. Fericiţi veţi fi voi, copiii mei, dacă veţi fi acum scrişi în cartea învierii ca să nu mai aibă moartea putere peste voi, ca să aveţi putere să vegheaţi apoi cu lumina aprinsă şi să sfârşiţi cu bine ultimii paşi, ultimul salt, mămică. Un pic de voinţă, un pic de iubire, ca să biruim şi să fim fii ai biruinţei.

Eu n-am venit să vă cert, copiii mei. Am venit cu milă şi cu putere şi cu viaţă. Îmi întind mila mea peste voi, şi peste ea putere şi viaţă, dar vai vouă dacă veţi dispreţui darul milei mele cu care v-am umbrit şi de astă dată! Vai, dacă veţi minţi pe Duhul Sfânt! că iată, îngerii cei nimicitori sunt la uşă, dar dacă aceştia vor citi pe fruntea voastră pecetea învierii, o, copiii mei, vor trece mai departe, că nu se vor putea atinge de cei ce au pe ei pecetea Dumnezeului Cel viu. Iată, azi sunteţi încă fiii milei, şi dacă veţi asculta acum şi dacă vă veţi scula şi vă veţi îmbrăca haina cea nouă, o, copiii mei, veţi fi ai învierii.

Şi acum, pace vouă! Pacea mea şi duhul meu să vă acopere şi să vă stăpânească de acum!

Pace ţie, cetatea mea de aici! Pace şi milă, şi ridică-te! Lasă-te spre înviere şi ia aminte! Cântă şi te bucură de învierea ta şi de ziua ta, copilul meu! Pace peste voi, şi duh de trezire şi de înviere!

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

1/14 noiembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste monahiile poporului creştin, vieţuitoare în mănăstirea Nămăieşti

Îndemn la ridicare, trezire şi înviere.

Am venit cu pacea. Pace ţie, cetate! Am venit să arunc un foc peste tine, o, şi cât aş vrea să se aprindă chiar acum!

Pace peste tine, cetate şi loc sfinţit! Pace de la Domnul, cetatea mea de la Nămăieşti! Duhul meu să se odihnească peste tine, focul dragostei dintâi să se aprindă peste tine, foc şi cântec de serbare, cântec de înviere, cetate a poporului meu. Să fie zi de praznic şi de serbare şi să se scrie această zi şi de tine şi de mine. Să fie ridicare şi trezire, şi să fie înviere.

Amin, amin zic vouă, cerul şi pământul vor trece, iar cele scrise în carte se vor împlini şi se vor desăvârşi.

Amin zic vouă, toate vor trece şi se vor sfârşi, dar Dumnezeu este în veşnicie.

Amin, amin zic vouă, cele dintâi vor trece în curând, şi toate se fac noi, şi Domnul Îşi va aşeza Împărăţia şi va împărăţi. Amin.

Pace şi bunăvoire pe pământul tău, cetatea mea de aici! Am zis, şi iată, am venit la tine. Am venit să suflu peste tine ca să te ridici şi să mergi cu mine, să plâng cu tine, şi tu să plângi cu mine, să plângem vremea despărţirii, şi să fie iubire între tine şi mine. Eu sunt duhul cel ceresc care te doresc. Eu sunt, mămică. M-am ridicat să suflu peste poporul meu ca să învieze acest popor şi să vină spre mărire. Trec din cetate în cetate şi sun cu putere şi strig să se audă şi să mi se deschidă. Fericit va fi acela care mă va primi cu iubire, că acela va învia şi se va scrie în cartea învierii.

Poporule al meu, îmbracă-te întru nestricăciune, că am venit la tine să te ajut să biruieşti, că moartea va fi înghiţită de biruinţă, şi moarte nu va mai fi.

Poporule al meu, nu-ţi împietri inima, mămică. Nu fi surd la glasul meu, nu te învârtoşa. Uită-te ce a păţit poporul lui Moise, ca să nu cazi şi tu în aceeaşi neascultare. Nu te lăsa să pieri pe cale, măi copilul meu, căci cei de pe vremea lui Moise care s-au răzvrătit, au pierit, şi n-au intrat în pământul făgăduinţei, că şi-a deschis pământul gura şi i-a înghiţit în pustie. Cârtea mereu poporul acela şi nu voia să creadă în Dumnezeu. Cârtea şi se răzvrătea şi nu se bucura că l-a scos Domnul din robia Egiptului. Nu-i plăcea mana cea cerească, mana care se cobora din cer ca să-i facă cereşti şi să intre apoi în pământul făgăduinţei, şi au supărat mereu duhul lui Moise, care-şi ridica mereu mâinile pentru ei, ca să oprească mânia Domnului şi să nu-i dea pieirii. Aşa am făcut eu cu tine, poporule al meu, şi nu-L lăsam pe Domnul să te lovească şi să cazi în pustiul lumii prin care rătăceai. Aşa ai făcut şi tu, mămică, de L-ai făcut pe Domnul să-ţi facă toate voile tale, cum a făcut cu poporul cel de atunci care n-a mai vrut mană, şi a vrut să mănânce bine, a vrut carne şi bucate bune. A vrut, şi Dumnezeu i-a dat din destul, şi când să se veselească şi să se bucure, au murit cu toţii, măi copilul meu, au murit cu mâncarea în dinţi. Şi dacă nu cârtea, nu murea poporul acela şi nu-şi lungeau zilele pribegiei dacă ar fi ascultat să se pregătească şi să mănânce mană cerească şi să se sfinţească şi să intre, apoi, în Edenul făgăduit lor de Dumnezeu. Aşa a fost atunci, ca să ştii şi tu ce a fost şi să nu faci şi tu tot aşa, ca să nu pieri şi tu la fel, poporule al meu, popor iubit de Dumnezeu. Şi cine a mai avut ce ai avut tu, măi creştine? Cine, mămică, cine? Cine a mai avut parte de ce ai avut tu? Nici poporul lui Moise nu a avut aşa ceva, copil nepriceput ce eşti, că Domnul vorbea cu Moise, iar Moise spunea poporului, dar cu tine n-a fost aşa. Cu tine a vorbit Dumnezeu gură către gură şi ţi-a descoperit toate tainele şi ţi-a spus despre vremea aceasta şi te-a învăţat s-o cunoşti şi s-o aştepţi, poporule al meu. Şi până să plece Moise la cer, a lăsat cuvânt că după el vine Unul Care este mai mare decât el, şi de Acela să asculte poporul.

O, copilul meu, unde îţi este înţelepciunea pe care trebuie s-o ai? Tu trebuia acum să înveţi pe alţii această înţelepciune, dar nu să o iau acum cu tine de la început, că după Moise a venit Domnul Iisus Hristos şi S-a îmbrăcat în trup, pentru ca să-ţi arate ţie cum să trăieşti cu trupul. A venit atunci o dată, şi când a plecat înapoi la Tatăl Său, aşa a spus Domnul Iisus Hristos: *«Mă duc la Tatăl ca să pot veni înapoi la voi. Mă duc, şi vă voi trimite pe Duhul Sfânt, Care vă va vesti vouă toate, căci de la Mine va lua şi vă va vesti».*

Iată, poporule al meu, Duhul Cel Sfânt de la Dumnezeu a venit pe pământ şi S-a sălăşluit întru mine ca să te înveţe pe tine, mămică, şi să-ţi descopere taine despre care nu s-a mai auzit vreodată în poporul lui Israel. Iată, poporule al meu, încă o dată a venit Domnul pe pământ, a venit şi a vorbit cu tine atâta vreme. Când a mâncat Domnul Paştele cu ucenicii Săi, aşa le-a spus: *«Cu dor am dorit să mănânc Paştele cu voi. Luaţi şi mâncaţi din Trupul Meu, şi beţi cu toţii din Sângele Meu, că de acum încolo nu voi mai bea din rodul acesta până în ziua când îl voi bea cu voi nou în împărăţia Tatălui Meu».* Poporule al meu, tu vei fi primul care vei mânca cu

Domnul din Paştele cel nou. Mai e un salt, mămică, un pic de viaţă curată şi sfântă, un pic de curăţire, aşa cum se curăţa poporul lui Israel din vremea lui Moise atunci când Domnul îi vestea lui Moise că Se coboară în nor să vorbească. Un pic de curăţire, mămică, până la ziua mesei celei mari, până la sărbătoarea Paştelui cel nou. Un pic de iubire, dar picul acesta de iubire să fie iubire, mămică.

Iată, îţi spun ce fel de iubire ţi se cere acum. Ţi se cere iubire curată, iubire cerească, iubire întreagă. Să nu te iubeşti pe tine mai mult decât pe Dumnezeu şi mai mult decât pe fratele tău, şi numai apoi să te iubeşti şi pe tine. Şi îţi mai trebuie ceva de mare preţ, ceva fără de care nu poţi fi ceresc şi nu poţi intra cu cerul. Îţi mai trebuie, măi creştine, să te lepezi cu totul de a mai judeca. Nu e dreptul tău acesta, mămică. N-ai dreptul să-L judeci pe Dumnezeu, n-ai dreptul să-l judeci pe fratele tău. Nu se poate, copilul meu, să scapi de judecata lui Dumnezeu dacă faci aşa ceva. Nu se poate, măcar de acum, mămică, nu se mai poate să învinuieşti, nu se mai poate să asculţi cu urechea ta clevetire şi învinuire şi vorbire de rău, nu se poate să faci părtăşie cu aceste păcate, că dacă mai faci părtăşie cu acestea, să ştii, creştine, că şi pentru tine se scrie la fel ca şi pentru cel ce face aşa ceva în auzul urechii tale. Şi îţi mai trebuie, mămică, încă ceva. Îţi mai trebuie să nu urăşti pe nimeni, copilul meu. Să nu cumva să crezi că vei mai avea vreo trecere în cer sau pe pământ dacă te mai foloseşti de această armă ucigătoare de viaţă. Fii atent, creştine, că cine face aşa ceva, este mort de tot, şi este căzut în cea mai întunecoasă prăpastie, aşa cum este scris în cartea lui Dumnezeu că acela care urăşte pe fratele său este în întuneric.

Iată, mămică, unde m-am băgat eu după tine. M-am băgat în prăpăstii întunecate, m-am băgat în spini şi în ciulini după tine, m-am băgat în apă şi în foc după tine, m-am băgat în iad după tine, că în iad eşti, mămică, fiindcă ceea ce foloseşti te ţine în iad, că dacă ar fi în tine raiul lui Dumnezeu, n-ar fi mai frumos şi mai viu nimeni decât tine, n-ar fi o lumină şi o fericire mai mare decât aceea care ar fi în tine, şi totul din jurul tău s-ar hrăni din această bunătate, din acest rai de bunătăţi, şi ar putea fi altcineva mai fericit ca tine?

Creştinul meu iubit, unde-i raiul pe care trebuia acum să-l găsesc eu în tine? Unde-i locul cel ceresc în care trebuie să intre Domnul acum cu împărăţia Sa? Unde-i biserica cea sfântă în care trebuie să Se odihnească Domnul Iisus Hristos acum când Se va întoarce iar? Unde, că tu eşti biserica aceea. Domnul aşa ştie, la Domnul aşa eşti trecut, copilule al meu, poporule al meu. Unde, mămică, se vede în tine viaţa cea îngerească pe care trebuie s-o vadă tot trupul de pe pământ, ca să intre tot trupul întru această stare? Ce faci, mămică, ce faci? Iată, va trebui să dai acum răspunsul acesta. Cum te vei îmbrăca acum în haina cea albă şi curată pe care ţi-a pregătit-o ţie Dumnezeu? Cum îţi vei aşeza cununa cea de lauri pe care n-a primit-o nici o seminţie de până acum?

Iată, duhul meu sună din trâmbiţă, sună cu putere. Sculaţi-vă din somnul morţii, copiii mei! Ridicaţi-vă din amorţire! Treziţi-vă întru iubire şi sfinţiţi-vă, că iată, suflu peste voi acum, să prindeţi viaţă şi înviere, suflu ca să învieze poporul meu. Amin. Ferice ţie, popor al lui Israel care te ridici! Ridică-te şi fugi de robie! Nu mai fi rob păcatului, măi Israele, că tu eşti poporul cel ales din vremea aceasta. Nu te mai uni cu lumea, că lumea nu este cu Dumnezeu, iar tu eşti poporul Domnului, şi lumea e moarte pentru tine, mămică; e moarte şi pieire.

Iată că lipseşte de la numărătoarea de aici. Cine lipseşte de aici? O, iată de ce-ţi spun să nu te mai uneşti cu lumea, că în lume este moarte, şi moartea e flămândă după tine, e flămândă ca lupul nemâncat de un veac, şi te sfâşie de nu mai rămâne nimic din tine.

Iată lipsă la numărătoarea cea de aici. Mă duc pe urma celor ce lipsesc de aici. Mă duc, că iată, i-am găsit că sunt scrişi aici. Ce s-a întâmplat cu aceste oiţe, mămică? Ia să vedem acum ce s-a întâmplat?.... O, iată ce s-a întâmplat! Iată ce s-a întâmplat! Acestea au picat pradă necredinţei şi neascultării care s-a făcut aici. Aici s-a făcut neascultare, aici nu s-a ascultat. O, iată cuvintele de mărturie din cartea acestei lucrări dumnezeieşti. Să se scoată din cartea aceasta cuvintele de mărturie pentru aici. Domnul a strigat, şi s-a scris acest cuvânt. Iată ce s-a scris: s-a scris că dacă se va săvârşi neascultare aici, va ridica Domnul pacea din această mănăstire. S-a săvârşit neascultarea aceea, iar Domnul a luat pacea de aici, după cuvântul Său, căci cuvântul Său nu a fost crezut aici, şi s-a săvârşit neascultare aici, că dacă se credea aici în cuvântul Domnului, nu se săvârşea neascultare, şi dacă nu se săvârşea, nu se ridica pacea din mănăstirea Nămăieşti. Şi dacă Domnul a ridicat pacea Sa din acest loc, după cuvântul Său, s-a făcut spărtură în zidul de aici, şi prin spărtură a intrat duhul cel rău şi a jefuit puterea cea de aici şi a umplut cetatea de trupuri şi le-a aruncat la pământ, şi a biruit duhul cel rău, a biruit, şi au murit oile. Pe unele le-a tras afară, iar pe altele le-a lăsat jos, la pământ. Iată ce a făcut duhul rău aici! Iată că s-a împlinit cuvântul acela care a fost pentru oiţa care a ieşit de aici, despre care s-a scris că moartă va ieşi de aici şi nu vie, că dacă ar fi fost vie, n-ar fi ieşit afară de aici.

Iată şi alt cuvânt de mărturie care este scris pentru aici, că le spusese Domnul la aceste oiţe să nu iasă pe drum, că le fură lupul cel flămând. Iată neascultare, că n-au ascultat să nu iasă. Au ieşit afară, şi afară a fost lumea, şi lumea le-a înghiţit, şi iată, nu le-am găsit aici. O, dacă aici nu s-ar fi călcat peste cuvântul lui Dumnezeu, n-ar mai fi stat moartea la pândă ca să intre aici, nu s-ar mai fi ridicat pacea de aici.

Mă duc pe urma celor ce lipsesc de aici. Mă duc, că iată, i-am găsit scrişi aici. Aceasta este o durere fără de mângâiere, o durere fără de pace. Aceasta este lacrimă pe lumina ochiului ceresc. Mă duc pe urma celor ce lipsesc de aici, dar nu mă duc după acestea până nu voi termina aici.

Vai vouă dacă veţi dispreţui încă o dată cuvintele cu care vine Domnul aici! Vai vouă dacă veţi huli pe urma trimişilor mei, căci cine îi primeşte pe ei, pe mine mă primeşte şi nu pe ei. Vai de cetatea aceea care cârteşte şi dispreţuieşte, care huleşte în urma trimişilor mei! Vai celui ce huleşte împotriva trimişilor mei, căci cine nu-i primeşte pe ei, şi cine îi huleşte pe ei, acela pe mine nu mă primeşte, acela pe mine mă huleşte. Vai celui ce va rămâne aşa cum l-am găsit, că iată, trec din cetate în cetate şi am în mână pecetea Dumnezeului Cel viu. Fericit va fi acela care primeşte şi crede trimişilor mei, că pe mine mă primeşte acela şi nu pe ei. Aceştia sunt trimişii mei. Eu sunt şi nu ei. Eu şi cuvintele mele.

Amin, amin, zic vouă, cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor mai trece. Trec cu cuvintele mele din cetate în cetate, şi aceste cuvinte sunt cuvintele de mărturie care vor mărturisi pentru tine, poporule al meu. Nu cumva să le calci în picioare încă o dată, că ai văzut ce s-a întâmplat cu poporul lui Israel, care l-a avut pe Moise. Ai văzut, mămică, ce s-a întâmplat şi cu tine dacă ai dispreţuit şi dacă n-ai crezut

şi dacă ai călcat cu picioarele peste cuvintele care, iată, sunt cuvinte de mărturie, care mărturisesc astăzi împotriva ta, că se va deschide cartea acestei lucrări dumnezeieşti şi în ea se va găsi mărturie despre tine, şi să vedem atunci dacă vei avea unde să te bagi, că n-ai să ai cum să scapi de sub ochiul lui Dumnezeu.

Iată, nu mă duc pe urma celor ce lipsesc de aici până nu voi termina aici. Îmi întind duhul meu deasupra ta, aşa cum s-a aşezat duhul lui Moise peste căpeteniile lui Israel, peste bătrânii lui Israel. Îmi întind duhul peste tine ca să vorbesc cu tine, cetate sfântă şi loc sfânt. Adu-ţi aminte de cuvântul înţelepciunii care zice că omul sfinţeşte locul şi că nu este mai de preţ templul decât aurul din templu.

Este scris în cartea cerească, este scris că aici are Domnul o mână de fecioare înţelepte. O, ce fel de fecioare are Domnul aici? Şi dacă are fecioare aici, cum sunt aceste fecioare? Sunt ca fecioarele înţelepte, care stau cu lumina aprinsă şi cu veghe în aşteptarea Mirelui lor?

Stă de vorbă cu voi mama Gigi. Ia spuneţi-mi, mămică, puteţi merge cu mine ca să vă arate mămica la monahia cea lumească şi să spună că vegheaţi? Am venit la voi cu braţul plin de hăinuţe albe, că aşa a spus Dumnezeu, că vă va da hăinuţă albă şi strălucită în schimbul celei pe care o purtaţi acum, dar aceasta de acum este hăinuţa smereniei, mămică, pentru ca să câştigaţi cu ea hăinuţa cea albă a biruinţei. În curând soseşte ziua biruinţei, ziua de serbare a Paştelui cel mare. Am venit, mămică, să vă îmbrac în hăinuţă albă, în hăinuţa de mireasă, hăinuţa nevinovăţiei. Vine vremea să cântaţi laolaltă cu îngerii, măi iubitele mele, miresele mele, că ale mele sunteţi, mămică; eu vă îmbrac în haina de mireasă. Nu fiţi, iubitele mele, nu fiţi ca miresele lumeşti, şi fiţi ca miresele cereşti. Pregătiţi-vă şi primeniţi-vă bine. Fiţi cu inima plină de iubire, că această iubire este lumina cea din candela cu untdelemn, pe care se cere s-o aveţi când veţi ieşi în întâmpinarea zilei celei mari.

Iubitele mele, n-a minţit Domnul, măi mămică, şi iată, vine la voi, vine să vă gătească şi să Se arate peste tot cu voi. Fiţi cu inima plină de lăcomie după această slavă de care nu se va bucura oricine. Această lăcomie să fie a voastră, că nimeni nu va avea bogăţia şi slava care se va coborî peste voi. Ce vă mai trebuie, iubitele mele? Nu mai căutaţi după cele ce vor arde în curând. Feriţi-vă de lăcomia care vă aduce vouă osândă. Fugiţi din calea ei. Fugiţi de aurul şi argintul acestui veac, că vine în curând ziua aceea când vei voi să scapi de el ca să te scapi pe tine, şi atunci nu o să mai ai timp să faci aşa ceva, că va veni ca fulgerul această zi. Vai de tine, poporule al meu, dacă te va găsi această zi pe afară! Rugaţi-vă să nu fie fuga voastră chiar în ziua aceea. Fugiţi din timp, copiii mei, scăpaţi-vă viaţa! Scăpaţi-v-o şi pe aceasta, dar scăpaţi-v-o pe cea care nu se va mai sfârşi în veşnicie. Lăsaţi-vă înghiţiţi de viaţă, fugiţi din braţele morţii. O, nu mai ştiu cât de frumos să mă mai rog de voi. Fugi din lume, creştine, ca să nu se surpe lumea peste tine. Fugi şi scapă-ţi viaţa ta. Ajutaţi-vă unul pe altul şi ieşiţi din lume, că lumea va mugi ca marea cea înfuriată şi va da să se verse peste voi. Fugiţi la munţi şi nu vă mai coborâţi de acolo până nu se va linişti vuietul de pe pământ. Cine va putea opri mânia Domnului? că Dumnezeu, cu mânie Se va scula, şi cu grabă Se va scula, ca să cureţe toată fărădelegea de pe pământ, şi să fie apoi pământul nou şi curat. Şi va prinde în această cursă tot trupul care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, şi îl va acoperi aşa cum a acoperit pe cei care urmăreau pe poporul care a ieşit cu Moise din Egipt, şi tu vei fi atunci scăpat şi aşezat în locul cel ce ţi l-a pregătit Dumnezeu.

Acesta este pământul făgăduinţei, poporule al meu. România voastră este pământul făgăduinţei. Aici a venit Dumnezeu cu această lucrare. Aici S-a întors Dumnezeu, şi iată, încă o dată a venit Domnul pe pământ, a venit să pregătească acest pământ, a venit să lase pe el această învăţătură care va fi scoasă de la adăpost şi se va aşeza pe masă ca să fie cunoscută de toată făptura de sub cer.

A venit Domnul la tine, poporule al meu, popor al lui Israel, popor de la sfârşit. A venit să facă din tine cer nou şi pământ nou, dar tu, mămică, nu te-ai lăsat lucrat. Lasă-te lucrat, Israele. Lasă-te într-o clipă lucrat, că a venit Domnul pe pământul acesta pe care stai tu, ca să pregătească acest pământ, ca să pregătească acest popor, ca să pregătească locul acesta, ca acolo unde veţi fi voi, să fie şi El. Iată taină pecetluită şi despecetluită. Iată locul pe care l-a pregătit Dumnezeu, ca acolo unde va fi El, să fiţi şi voi. Iată Ierusalimul care s-a coborât din cer. S-a coborât cerul pe pământ, poporule al meu, s-a coborât să pregătească acest pământ, şi tu n-ai vrut să înţelegi, şi tu n-ai vrut să crezi, o, neam necredincios ce eşti, o, popor fără pricepere, poporule al meu! Al meu eşti, mămică, eu te dau în primire, eu te voi aşeza pe pământul acesta nou, că va fi nou, va fi de două ori nou, căci Domnul este peste acest pământ şi lucrează ca să-Şi anunţe împărăţia.

Poporule al meu, mă doare de tine, mă doare, că eşti atât de lipsit de cunoştinţă, atât de necredincios, mămică. Am venit să-ţi spun acum: ridică-te ca să înţelegi ce este cu tine, poporule al meu, căci în curând tu vei fi o minune nouă şi vei intra în starea cea de fericire şi nu vei mai muri niciodată. O, de ce ţi-a fost aşa de greu să pricepi tainele lui Dumnezeu? Nimic n-a rămas ca să nu-ţi spună ţie Domnul. Iată, acum va trebui să înviezi numaidecât şi să intri întru înţelepciune, că Se va îndrepta Dumnezeu apoi cu tine către neamuri, ca să sufle peste această lume şi să învieze. Iată zilele învierii despre care s-a scris că vor veni, căci morţii aceştia vor auzi în curând glasul acestor cuvinte, şi vor învia aceşti morţi şi vor serba zilele de înviere ale acestui veac. Vai ţie, mămică, vai dacă nu vei învia acum! Mâine este târziu. Iată, suflu peste tine, suflu duh de înviere peste tine. Aceasta este ziua ta, cetatea mea de aici. E zi de înviere, poporule al meu. Să se scrie această zi şi de tine şi de mine. Amin.

Iată, acum trec mai departe pentru a-mi sfârşi misiunea peste tot poporul meu. Trec să duc vestea cea bună, trec să aşez înviere peste tot. Ferice ţie, cetate sfântă, dacă vei fi sfântă. Fericiţi veţi fi voi, fii şi fiice ale acestei cetăţi, dacă îngerii care vor trece peste pământ nu vă vor atinge pe voi. Iată, stau cu pecetea Dumnezeului Cel viu, şi fericit este acela care primeşte semnul acesta ca să fie fiu al învierii. Amin.

Acum, trec mai departe. Trezeşte-te, poporule al meu, şi ia aminte aceste proorocii din care te-a hrănit cerul pe tine. Nu mai zăbovi, nu mai amâna, că ziua ta e astăzi, cetatea mea de aici. E ziua ta de sărbătoare, e cea mai mare zi din viaţa ta, dar să crezi cuvântul acesta, ca să nu iei parte cu partea celor necredincioşi.

Şi acum, pace peste tine! Pacea mea, mămică! Duhul păcii mele să vă umple de pace. Duhul Sfânt să Se odihnească peste voi. Amin.

Pace vouă de la Dumnezeu! Pace şi credinţă şi înţelepciune! Pace şi umilinţă şi ridicare! Pace şi înviere! Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

2/15 noiembrie 1990

Trâmbițarea sfintei Virginia peste creștinii din cetatea Valea Voievozilor

Lepădarea necredinței, a nedragostei și a nesmereniei.

Poposește mama Gigi în cetatea Valea Voievozilor. Pace poporului acestei cetăți! Pace și înviere! Amin.

Intră mama Gigi în cetatea aceasta și lucrează. Sună din trâmbiță și intră și lucrează. Ia să vedem cum lucrăm aici. Mama Gigi stă și cercetează această cetate.

Copiii mei din această cetate, pace vouă, mămică! Să fie pace între mine și voi, că nu este pace între mine și voi. Între mine și voi este război, nu este pace. Am venit să mă lupt cu tine și să te înving, și apoi să fie iubire între mine și tine, cetatea mea de aici, să înving răul și să rămână binele. Am venit la tine, pentru că te iubesc. Și tu mă iubești, dar nu știi cum să mă iubești. Și tu mă vrei, dar nu știi cum să mă vrei.

Iată, v-am strâns ca să vorbesc cu voi. Puterea mea și duhul meu v-a strâns. M-am ridicat cu putere și cu înviere peste poporul meu. Să se trezească bine această cetate și să se ridice.

Poporule al meu, popor al acestei cetăți, iată cum te găsesc. Am aici cete-cete. Am și împlinitori, am și neîmplinitori, am și cârtitori, am și nepăsători. Am, mămică, am. Am și răzvrătitori, am și altfel decât aceștia. Iată câte cete am aici. Am să vorbesc o dată cu toți, am să lucrez o dată peste toți.

Hai, mămică, să lucrăm cu toții, ca să ne facem rost de fericire. Hai, măi copii, că nu se poate să nu am eu putere să vă fac pe toți să vreți. Am putere, mămică, am, că nimeni din cei din cer nu mai face altceva decât să-mi sară în ajutor, căci îmi vede misiunea, și vede ce va fi la capătul ei. Numai tu, poporule al meu, nu vrei, mămică, să mă ajuți ca să termin. Pentru tine fac tot ce fac. Pentru tine, creștine, umblu pribeagă din loc în loc, și te strig, copilul meu, ca să te adun, ca să te cruț, mămică, și ca să nu rămân fără tine. Pentru tine am venit iar, dar tu ai uitat că va trebui să vin iar, și îți spusese Dumnezeu așa ceva, dar cine să ia aminte? cine să creadă? O, ce ai să mai zici când te vei uita la mine? O, mai e un picuț și ne întâlnim, mămică. De ce nu vrei tu să crezi ce ți-a spus ție Dumnezeu? că Dumnezeu așa a spus: *«Cel ce este cu Mine, nu va muri, ci viu va fi în veci».*

Ce făceai tu, poporule al meu, dacă eu nu eram acolo unde m-ai pus tu? că tu m-ai pus acolo, fiule. Ce făceai dacă nu mă găseai acolo? Dacă ai fi fost tu credincios și dacă ai fi fost curat și dacă ai fi fost mare așa cum trebuia să fii, o, era minune mare, dar tu ai fost mic și fricos și ai fost necredincios, poporule al meu; ai fost rece și nu m-ai prețuit și nu m-ai așteptat să vin la tine. Tu n-ai știut să crezi ca să se facă după credința ta. N-ai vrut să fii și tu așa cum au fost ucenicii Domnului Iisus Hristos, care au mărturisit despre Domnul lor, care L-au iubit pe Învățătorul lor și, apoi, când s-au suit cu Domnul pe munte, acea taină n-a fost ascunsă de ochii lor, că Domnul S-a arătat lor întru slavă și întru lumină, iară de o parte și de alta s-au arătat lor Moise și Ilie, căci Moise și Ilie erau vii, poporule al meu, și tu sărbătorești această zi de atunci, și ai trăit și tu zile ca acelea, dar tu ai fost necredincios și ai fost mort, și n-ai văzut niciodată slava lui Dumnezeu, că te-a împins Domnul de la spate ca să mergi cu El pe cale, și n-ai făcut ce făceau mulțimile care nu mai știau că au case și familii, și urmau pe urma Învățătorului lor și vedeau minuni și se bucurau, și erau cu miile și credeau și vedeau; vedeau că se lucrează minuni. Ai văzut ce i-a spus Domnul lui Marta, sora lui Lazăr: *«Dacă vei crede, vei vedea minunea».* Și a crezut Marta, și a văzut minunea, mămică.

Ce să-ți mai spun eu ție, creștine? O, necredință ca a ta eu n-am mai văzut pe nicăieri. Ce să-ți mai cer eu ție? Orice ți-aș spune, nu poți fără credință, măi copilul meu. Mă uit la tine, mămică, și mă frâng, și n-am ce să-ți cer. N-am, ca să vezi și tu că n-am. N-am ce să-ți cer, pentru că n-ai credință, poporule al meu. Și când te gândești că tot ceea ce s-a împlinit pe pământ și tot ce s-a lucrat pe pământ s-a lucrat și s-a împlinit numai prin credință, copil necredincios din vremea aceasta! Chiar tu, măi poporule măi, măi Israele măi, chiar tu ești o lucrare lucrată din credință, căci Avraam, părintele tău, nu s-a îndoit, și a crezut lui Dumnezeu când i-a spus că-i va înmulți sămânța lui ca stelele cerului, și nu s-a îndoit nici atunci când i-a cerut Domnul să nimicească cu mâna lui această sămânță. Ai văzut ce a făcut Dumnezeu celui ce a crezut? I-a încercat credința și l-a găsit credincios și a ridicat din el seminția lui Israel, care este rădăcina ta, măi Israele plin de necredință, și mai ai curajul pe care-l ai, fără să te uiți la tine cum ești.

Ia spune-mi tu mie ce-ar fi pățit Lot dacă n-ar fi crezut în trimișii lui Dumnezeu, care veniseră la el să-l scoată de la moarte? Ce-ai să faci tu acum, fiule, dacă n-ai să crezi în cuvintele mele? M-a trimis Dumnezeu la tine ca să-ți spun să fugi de moarte, copilul meu, și să fii credincios cuvintelor mele. Ce cuvânt ai mai avea de spus ca să te dezvinovățești apoi?

O, popor fără de dragoste, popor fără de smerenie! și tu mai ai grai să-ți faci dreptate, mai poți deschide gurița să te dezvinovățești. Eu am venit acum la tine chiar dacă tu nu m-ai așteptat să vin, că poate tu te mulțumești așa cum ești, mămică. Tu nu mai ai timp să te gândești la tine, măi creștine, și tu zici poate că te gândești. Nu te gândești, mămică, nu, copilul meu, că dacă te-ai gândi la tine, n-ai mai trăi numai pentru aici, și ai trăi în fiecare zi așa cum se cere să trăiască un creștin care intră pe ușă în împărăția lui Dumnezeu. Dar tu nu faci așa, mămică, și crezi că și acolo vei putea sări peste poartă. Vai de tine, copilul meu, că nu așa se intră în împărăția lui Dumnezeu! Să nu mai crezi așa ceva, căci cel ce a intrat la masa nunții fără haină de nuntă, a fost scos afară, poporule al meu. Nu mai căuta să te lași în nădejdea că vei putea sări pe deasupra, că la toate intrările vor sta îngerii lui Dumnezeu și vor păzi ca nu cumva să se intre. Intră, fiule, pe ușă, și nu te mai înșela, că Dumnezeu nu Se lasă înșelat, și vei fi vădit și aruncat afară. Intră cu Iisus Hristos, că El este ușa aceasta. Intră de mână cu mine, fiule. Vino cu mine, că fără mine n-ai să poți intra, că se va vedea pe tine pecetea cea pusă de mine, și nu vei fi băgat în seamă dacă nu vei merge cu mine. Eu pentru asta am venit, ca să te iau de mână și să te țin bine în picioare, că furtuna care vine după mine va smulge totul din rădăcină, va secera tot ce găsește în cale, dar de cei pecetluiți acum nu se va atinge pieirea.

Vine secerișul. Lasă-te pus la adăpost, copilul meu. Scoală-te și intră înăuntru și închide ușa după tine și stai cuminte câteva clipe ca să treacă furtuna, și când va fi să ieși, nu-ți vine să crezi ce-ți spun, că vei vedea slava lui Dumnezeu cu ochii tăi, vei vedea pământul cel nou și vei păși pe el și îl vei moșteni, copilul meu. Crede tu aceste cuvinte și nu mai fi necredincios. Dă-I lui Dumnezeu iubirea ta și credința ta. Dă-I tot ce ai, și nimic nu vei pierde, că văduva cea săracă s-a mai și împrumutat, copilul meu, și a rămas iubirea ei de mărturie în toată lumea.

Copilul meu iubit, eu ce mărturie să duc de tine la Dumnezeu? La Dumnezeu este scris că tu ești fiu al acestei cetăți. Sunt în mână cu schița acestei cetăți. În această cetate trebuie să se ducă o luptă mare și bună ca să se pregătească bine cetatea. Aș fi putut avea aici cea mai bună cetate, dar ea n-a vrut așa. Poporul meu de aici, în loc să facă roade de viață și de credință, a făcut altceva. A făcut neascultare, a făcut cârtire, a făcut răzvrătire, a amestecat mereu lumina cu întunericul și viața cu moartea; a bătut cu pumnul în masă și s-a război cu Dumnezeu; s-a crezut în stare să facă așa ceva; s-a trufit și a zis că face război; a țipat la Dumnezeu ca să-i știe Dumnezeu de frică; a ridicat glasul și s-a sculat cu război.

O, cel care zice că are pe Dumnezeu și nu iubește pe fratele său, acela este cu minciuna pe buze și limba aceluia se mișcă și judecă pe aproapele său. De ce nu te uiți tu, măi creștine, în carte, ca să vezi ce câștigi și cu ce te alegi dacă faci așa ceva? De ce nu te temi tu de Dumnezeu, măi mămică? De ce te crezi tu așa de tare și așa de mândru? N-aș mai termina să te întreb, dar iată, văd înăuntrul tău război. Văd că vrei să te lupți și acum, văd că nu vrei să te lași biruit. Nu vrei, pentru că n-ai învățat să te smerești, și ai vrut să te războiești, ai vrut să învingi. Hai, dar, să ne luptăm, dacă așa vrei. Hai să-ți văd curajul și puterea dacă nu vrei să te dai bătut. Nu vrei, pentru că te crezi vrednic și tare. Dar de unde ai prins tu atâta curaj și atâta trufie? De unde ai învățat așa ceva? Ai văzut tu la Domnul așa? Ai văzut tu la mine așa ceva? După cine te-ai luat, mămică? Ai citit pe undeva că a primit careva biruința și cerul cu o așa luptă? Se mai poate numi lupta aceasta o luptă cu care să biruiești pentru cer? Spune! Ridică-te ca să te dezvinovățești! Spune, mămică, spune, ca să spun și eu apoi, că eu ți-am spus că am venit ca să mă lupt cu tine ca să te înving, și să fie apoi iubire între mine și tine. O, dacă te vei lăsa învins și dacă vei așeza iubire între mine și tine, încearcă, măi creștine, că după aceea ai să vezi ce ai făcut. Ai să vezi apoi cine te-a făcut pe tine să te lupți cu Dumnezeu, că te lupți, mămică, cu Dumnezeu, și nu știi că nu poți câștiga nimic. Dacă vrei să câștigi ceva, schimbă-ți armele, copilul meu, că pentru cer îți trebuie altfel de arme. Domnul avea dreptate dacă Se ridica și Se împotrivea celor ce-L răstigneau. Avea dreptate, fiindcă nu avea nici un fel de vină, și tot nu S-a ridicat cu război și S-a lăsat învins și S-a lăsat biciuit și hulit și disprețuit, și uite așa a biruit Domnul peste moarte și a stat de-a dreapta Tatălui. Iată, așa vei câștiga cerul, așa ceva trebuie să-ți folosească ție, pentru că tu ești plin de vină și de nedreptate, și ți s-ar merita pe bună dreptate umilire și pedeapsă ca să poți fi iertat, și tu țipi ca unul fără de vină. Dar iată-L pe Cel fără de vină, că Acela nu Și-a deschis gura Sa.

Hai, mămică, ce zici? Ne mai luptăm? Mai ai putere? Dacă nu mai ai putere, iată, eu te iert, și hai să ne împăcăm, și hai să ne iubim, și hai, copilul meu, să mă asculți pe mine, că tu trebuie să fii copilul cerului, creștine. Nu mai fi mândru, mămică, nu te mai trufi, nu te mai crede mai bun decât toți, că dacă vei mai căuta să faci ca până acum, să știi că va sta Dumnezeu împotriva ta și de acum încolo. Domnul nu Se va încrede în tine dacă vei face tot așa, și Se va ascunde de tine și nu ți Se va descoperi, căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri și semeți. Lasă, mămică, armele jos și ia armele cele bune. Ia de la mine învățătură să fii bun, să fii smerit și să lupți să dai afară răul din tine, să lupți lupta cea bună, că am venit să te ajut să lupți lupta cea bună, ca să biruiești cu Dumnezeu și să moștenești împărăția iubirii. Smerește-te, mămică, și zi: *„Doamne, nu sunt vrednic, dar de vreme ce Tu îmi întinzi mâna, iată, mă apropii“.* O, dacă tu vei zice și vei face așa, nimeni nu va fi mai mare și mai tare ca tine, pentru că Dumnezeu dă har celor smeriți.

Domnul n-a uitat această casă, și este scris acest locaș, dar după atâta coborâre aici și după atâta dragoste cerească, s-ar fi cerut aici să nu fie o luptă cu Dumnezeu, și s-ar fi cerut înțelepciune și iubire. Iubire, dar nu așa cum știi tu să înțelegi, și trebuie să-L înțelegi pe Domnul, că El știe ce să facă, știe ce să facă și cu tine, știe mai bine decât tine, și tu trebuie să-L asculți de acum, că ai văzut cât timp te-a ascultat și El pe tine. Că veneam aici la tine și te mângâiam mereu și te binecuvântam mereu ca să prinzi putere bună, și tu ai prins putere să te lupți cu Dumnezeu, pentru că n-ai crezut în cuvântul Său. Că mă uit la poporul pe care-l hrănea Domnul aici, mă uit, și tot nu s-a făcut mare, și a muncit Domnul zadarnic cu el, că nu e bun să mă duc acum cu el la Dumnezeu, fiindcă nu s-a lăsat lucrat creștinul. O, nu cel ce zice: *„Doamne, Doamne“,* va intra la Dumnezeu, și va intra numai acela care face după cuvântul lui Dumnezeu. Iată că Domnul n-a mai putut sta la picioarele tale ca să-ți intre în toate voile, că Și-a pierdut vremea cu tine, și nici măcar nu Se poate acum bizui pe tine ca să nu fi muncit cu tine în zadar, că tu ești necredincios, mămică, așa ești, creștine, că dacă ai fi crezut cuvintelor lui Dumnezeu, nu te-ai mai fi răzvrătit împotriva acestor cuvinte, și le-ai fi împlinit cu dragoste și n-ai fi cârtit. Dumnezeu n-a mai avut vreme să stea la picioarele tale, că uită-te tu ce are Domnul de făcut acum. S-a dus vremea aceea, mămică, și e vremea aceasta acum. E vremea să-Și desăvârșească Domnul lucrarea Sa, e vremea să curețe toată murdăria de pe pământ, e vremea secerișului acum, poporule al meu, că dacă ai fi înțeles tu cartea lui Dumnezeu, ai fi știut cum va fi și ce va fi în vremea aceasta și n-ai mai fi cârtit și nu te-ai mai fi răzvrătit, și ai fi fost umilit și mulțumit, măi popor fără de mulțumire, că tu ai crezut că Domnul Își tot pierde vremea pe lângă tine ca să-ți facă ție în voie, pentru că n-ai crezut ce va fi acum în vremea aceasta. În loc să fii mulțumit și să aștepți slava lui Dumnezeu, care se va arăta în curând, în loc să crezi și să aștepți să vezi această slavă așa cum a așteptat bătrânul Simeon să vadă rodul cel de mântuire al lumii, în loc să fii cuminte și mulțumit și credincios, tu ai făcut altceva până acum. Ai făcut ca lucrătorii aceia care n-au stat în așteptarea stăpânului lor și au început să facă rău și au bătut și au omorât slugile care lucrau la vie, că ziceau aceștia că nu mai vine stăpânul.

Măi copilul meu, n-ai vrut, mămică, să fii cuminte, și îți umpleai pumnii cu noroi și îl aruncai pe unde îți venea ție, și săreau stropii de noroi și de murdărie peste tot, și sărea noroiul din pumnii tăi și mânjea ochii celor din jur, de nu mai vedeau bine ochii aceia. O, și când văd cât de greu se spală acum ochii aceia, mă prinde suspinul, mămică, și lăcrimez, ca să cadă lacrima mea pe ochii cei bolnavi, și să se curețe apoi ochii aceia, că aceia sunt ochii aproapelui tău, pe care i-ai împroșcat tu cu noroi ca să nu mai vadă bine drumul și să meargă din greu pe drum.

Poporule al meu, iată, mămică, pribegesc din loc în loc după tine, și când văd câtă stricăciune găsesc și cât trag din greu să repar stricăciunile de peste tot, o, aceasta e mare durere. Eu mă lupt și mă ajut cu tot cerul și merg din loc în loc să fac înviere bună și abia mai pot lucra, mămică, fiindcă am găsit urme și rane în tine, poporule al meu, că tu ești slab, măi creștine, și în loc să-mi dai mie mâna ca să te ridic și să te înviez și să te fac credincios, tu faci altceva, mămică. Tu cauți caz de sminteală și apleci urechea la apostolii minciunii, care

umblă să nu cumva să te lase să te ridici, că aceştia seamănă duh de rătăcire şi caută să ciugule şi să stârpească sămânța pe care vin s-o semăn eu pe pământul tău, că unii ca aceştia zic că aduc slujbă lui Dumnezeu, dar iată ce fac ei, umblă cu ispită şi cu sminteală ca să te omoare şi pe tine, ca să fii şi tu ca ei şi ca să spargi şi tu blidul din care-ți dau eu să mănânci. În loc să te laşi să pun eu peste tine putere din cer şi credință din cer, tu te laşi, mămică, să primeşti peste tine putere de pe pământ şi credință de pe pământ, ca să fii pământ şi nu cer, şi iată, nu eşti tare şi nu eşti înțelept ca să te lupți cu duhul rătăcirii şi să-l biruieşti, şi te lupți, copilul meu, cu Duhul lui Dumnezeu, Care vine spre tine să te umple şi să fii în lumină şi să vezi bine; te lupți să omori binele tău, mămică, şi Îi dai lui Dumnezeu peste mână ca să nu pună mâna pe tine şi să te ridice. O, câtă nimicire vor să pună peste tine aceşti apostoli ai minciunii!

Nu mai da, copilul meu, cu mâna peste blidul din care te hrănesc, nu mai da ca să-l verşi şi ca să nu mai ai din ce mânca şi apoi să țipi că n-ai ce mânca. Scoală-te în picioare, măi creştine, scoală-te bine, ca să mă pot înțelege cu tine, şi nu mai cugeta ce cugeți, că iată, cugeți să-ți faci dreptate, că dreptatea ta, ai făcut în aşa fel cu ea ca să fie ca o cârpă lepădată în fața lui Dumnezeu, pentru că ai voit să ți-o faci tu, şi de aceea Dumnezeu o leapădă, că Dumnezeu vrea să ți-o facă El, şi nu tu, măi mămică.

Iată, am venit să mă lupt cu tine şi să te biruiesc. Să biruiesc răul din tine, să biruiesc mânia din tine, să biruiesc ura şi rătăcirea din tine, să biruiesc răzvrătirea din tine, să biruiesc, mămică, necredința din tine; să le scot din tine şi să pun în tine cerul şi iubirea cerului. Să nu mai fie război, şi să fie pace în inima ta, poporule al meu. Să nu mai fie moarte, şi să fie înviere peste tine, copilul meu. Să nu mai curgă venin, şi să curgă miere de pe limba ta, ca să nu mai răneşti cu ea şi să nu-L mai înțepi pe Dumnezeu cu ea, şi cu ea să-L binecuvintezi, poporule al meu. Iată, cel mai mic mădular al tău, care poate ucide totul în fața ta! Să nu mai faci aşa ceva, copilul meu. Ajunge, mămică! Foloseşte, de acum, acest mădular al tău şi fă din el o fântână de miere din care să scoți şi să vindeci toate ranele pe care ştii că le-ai făcut, iar urechea ta să fie un organ al ascultării cea plăcută lui Dumnezeu, şi nu mai asculta cu ea la apostolii rătăcirii, care n-au cuvânt din cer.

Poporule al meu, ajută-L tu pe Dumnezeu şi lasă-te cu Duhul Sfânt, ca să fii tare cu duhul şi să nu îngădui duhului rătăcirii să te despartă de ascultarea de Dumnezeu şi de cuvintele acestei cărți. Nu te mai uni cu hulitorii şi cu vânzătorii tainelor lui Dumnezeu. Să nu vinzi nimic, creştine, că nu sunt lucrurile tale, că tu, copilul meu, nu ai de unde să ştii cât de rău poți să-I faci lui Dumnezeu şi planului Său atunci când vorbeşti de unul singur şi nu ştii ce ai pe buze aşa cum nu ştie omul cel amețit de vin mult. Păstrează-te treaz mereu şi veghează asupra limbii tale, asupra urechii tale, asupra credinței tale. Ai grijă, mămică, de sămânța pe care vin s-o semăn în tine. Veghează şi fii înțelept, ca nu cumva să vină peste tine păsări de pradă şi să ți-o ciugule, căci sămânța aceasta este din cer, şi n-o lăsa să-ți fie furată de furi şi s-o împrăştie prin noroi, că răspunzi de ea, copilul meu, răspunzi cum ai păstrat-o. Nu fă negoț cu ea ca s-o schimbi pe sămânță rea, că te va întreba Dumnezeu despre ea, poporule al meu. Iată, păsările de pradă stau ascunse prin tufişuri ca să sară pe tine şi să-ți jefuiască sămânța aceasta. Ia arma lui Dumnezeu cu tine şi fii viteaz, ca să biruim puterea aceasta răufăcătoare, care nu vrea să te lase să fii viu.

Vai de tine, creştine, dacă vei huli împotriva trimişilor mei, că pe mine mă huleşti, mămică, şi dacă ai să faci aşa, vor mai face şi alții după tine, şi va fi şi vai de ei. Să nu mai fie vai, să nu mai fie nici pentru tine, nici pentru altul, copilul meu. Să nu mai găsesc nici un vai pe unde voi mai trece, că iată, trec din cetate în cetate, poporule al meu. Trec şi nu mai am odihnă, şi nu mai am mângâiere până nu te voi ridica, măi Israele, măi iubitul meu popor, că al meu eşti, mămică, eu te-am născut, şi în dureri te-am născut, copilul meu. Nu mai cârti, nu mai huli, nu mai judeca, nu te mai desfrâna, nu-L mai vinde pe Dumnezeu şi pe fratele tău. Ajunge, mămică!

Nu mai fi necredincios, măi creştine, că aceste mărturii vor vorbi pentru tine, şi Dumnezeu te are scris în cartea aceasta. Nu mai mânca cu cei străini de mine, căci cine nu crede că acesta este poporul meu, şi cine nu crede că eu vin de la cer, acela este străin de mine şi de tine. Să fie străin pentru tine acela, dar cine crede acestor cuvinte, acela este cu tine şi cu mine.

Poporule al meu, nu mai ispiti pe Dumnezeu. Măi creştine, nu te mai închina la idoli. Dacă ți se pare că stai în picioare, ia seama şi veghează ca să nu cazi, copilul meu. Nu mai căuta să fii mai tare ca Dumnezeu, ca să nu-L întărâți la mânie, măi creştine. Nu mai fi piatră de poticnire, căci vai celui prin care vine sminteala! Vai ție dacă vei ucide pe fratele tău crezând că Dumnezeu nu ştie! Te ştie, şi te va întreba de sângele fratelui tău. Dumnezeu n-a spus să ucizi duhul fratelui tău şi credința fratelui tău. Dacă tu nu crezi lui Dumnezeu, nu mai ucide şi pe fratele tău pentru care a murit Iisus Hristos. Ce folos ai tu de sângele fratelui tău dacă-l ucizi? Nu, mămică, nu fi ucigaş de duhuri, că fratele tău abia mai stă pe picioare; nu-l doborî de tot, că acela este fratele lui Iisus Hristos.

Poporule al meu, ridicați-vă unii pe alții, mămică, şi nu vă doborâți unii pe alții. Luptați cu toții, uniți cu toții împotriva duhului rătăcirii din poporul meu. Hai să luptăm până îl vom birui, şi hai să scăpăm pe tot creştinul de la rătăcire şi de la necredință. Cel care ştie că a stricat ceva, să se scoale şi să repare. Cel care minte, să nu mai mintă de acum, căci tatăl minciunii este diavolul. Voi sunteți fiii lui Dumnezeu Cel viu, şi Dumnezeu este Adevărul. În curând veți fi cereşti, dar lăsați-vă lucrați, şi fiți cuminți, copiii mei. Gura voastră să nu mai grăiască deşertăciuni, şi purtați-vă cu milă unul față de altul, dar nu mai ispitiți pe Dumnezeu, copiii mei. Nu mai căutați să-L supărați pe Domnul. Iubiți smerenia, iubiți pacea şi fiți credincioşi, că voi sunteți fii ai Ierusalimului cel de sus. Lăsați-L pe Domnul să-Şi sfârşească cu bine lucrarea Sa. Ajutați-L, şi nu-L încurcați. Ridicați-vă să lucrați. Lucrați fiecare câte ceva, căci felurite sunt darurile cele duhovniceşti. Lucrați iubire, lucrați pace, lucrați nădejde, lucrați înviere, şi veți lua plata pentru lucrul vostru. Lucrați taina nestricăciunii, şi fiecare din voi să fie o piatră la temelia Noului Ierusalim şi, în sfârşit, fiți ca îngerii, copiii mei, precum în cer aşa şi pe pământ. Amin.

Amin zic vouă, Dumnezeu vine iar. Nu fiți ca cei de atunci care nu L-au primit pe Domnul atunci, căci nu L-au voit, şi L-au răstignit. Primiți-L, că vine la voi, fiindcă El vă iubeşte. Iubiți-L şi voi, şi pregătiți-vă! Pregătiți calea Domnului, pregătiți-vă viața!

Poporule al meu, nu mai ispiti pe Dumnezeu. Copiii mei, ai mei sunteți, mămică. Nu fugiți din brațul meu, nu vă furişați de mine. Eu sunt duhul cel ceresc, eu sunt; eu, şi trimişii mei. Fericiți veți fi voi, cei care primiți pe trimişii mei, că pe mine mă primiți. Amin.

Iată, suflu peste voi acum. Luați din duhul meu! Cel ce voiește viața, să-și ia crucea și să-I urmeze Domnului. Cel ce-și iubește viața, acela și-o va pierde. Iubiți viața cu Dumnezeu și fiți credincioși.

Poporule al meu, nu mai ispiti pe Dumnezeu. Iată, pace vă las vouă! Pace peste voi, māmică! V-am adus pacea, copiii mei. Iubiți pacea de la Dumnezeu. Pace, și nu război! Amin.

Dumnezeu este iubire. Dumnezeu este pace, și putere de luptă și de biruință, și încă un pas, māmică.

Să se scrie această zi. Aceasta este zi de înviere.

Pace ție, Israele! Amin, amin, amin.

3/16 noiembrie 1990

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Înscăunarea lui la Cluj, ca arhiereu.

O, merg cu tine, copilul Meu iubit, că pe nicăieri n-a fost să nu merg cu tine. Merg cu tine, și pe umerii Mei te voi purta ca pe cel mai dulce, dar și tu să mergi cu Mine și nu fără Mine. Când vei ajunge acolo, așa să le spui celor peste care vei veghea: *„Fiți următori mie, precum și eu sunt lui Hristos“,* că tu nu va trebui să minți atunci când le spui așa, și va trebui să le spui că nu minți prin aceste cuvinte și că așa vei face, și aceștia va trebui să vadă că așa vei face.

Să nu-ți fie rușine cu Mine, copilul Meu, în fața nici unei înălțimi de pe pământ. Începe-ți lucrul cu Mine, începe-l de pe-acum, și Mă arată, copilul Meu, în tine, arată-Mă așa cum am fost, că vreau să fac aceste înălțimi să se plece de-acum. Spune-le lor că vrei să fii ca Mine, și nu ca ei. Spune-le că nu te încumeți să-L minți pe Dumnezeu. Spune-le că nu vei vorbi despre iubire dacă nu vei lucra iubire. Spune-le că nu vei vorbi despre Dumnezeu dacă nu vei fi întru Dumnezeu, și, în sfârșit, spune-le că nu-L vei minți pe Dumnezeu și că aceasta este vremea să ne întoarcem la Dumnezeu și la moșii și strămoșii noștri, care nu-L mințeau pe Dumnezeu.

Copilul Meu iubit, merg cu tine, dar și tu să mergi cu Mine, ca să lucrăm minuni pe unde mergem noi, căci minunile de astăzi sunt anevoie de înțeles, dar noi le înțelegem, iubitul Meu. Cine-L spune pe Iisus Hristos și nu este și el așa cum este Domnul, acela nu este slujitor al lui Iisus Hristos, acela nu vorbește adevărul. Merg cu tine acolo, că acolo avem ceva de lucrat, și vei vedea și vei înțelege de ce merg cu tine acolo, și de ce mergi cu Mine acolo. Vei vedea, copilul Meu, și te vei bucura, că vom lucra peste tot pe unde trebuie să lucrăm, vom lucra așa cum am început, și ne vom bucura când vom lucra, ca s-o vestim pe România pe tot pământul, măi copilul Meu.

Nu stăm de vorbă mult acum, pentru că merg cu tine și voi fi întru toate cu tine. Toate se vor lucra, și vor fi din planul Meu lucrate, dar nu uita, copilul Meu, să ai cu tine puterea cea bună, căci această putere este puterea poporului sfânt. Nu uita de hrana cea de fiecare zi, și aceasta să nu-ți lipsească, copilul Meu, căci cu ea veți fi vii și cerești și vă veți cunoaște că sunteți din cer.

Copilul Meu, fii întru Mine. Eu voi merge cu tine, și vom lucra. Iată, binecuvântare îți dau. Această binecuvântare va fi cu putere și cu lumină ca să fii lumină și să se vadă această lumină.

Pace ție! Pace, și din această pace să răsară pace! Pace ție, copilul Meu iubit! Nu te teme. Nu te teme de nimic și de nimeni, dar nu uita să Mă arăți mare întru tine prin puterea cea bună.

Pace și binecuvântare pe acest drum! Vom lucra cu biruință cerească și se va cunoaște că Domnul și cu planul Său merge cu tine. Pace ție! Încă o dată, pace ție! Pacea și sărutarea Mea peste tine! Amin, amin, amin.

5/18 noiembrie 1990

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Îndemn pentru rugăciuni stăruitoare și jertfe nesângeroase de ispășire.

Sunt aici cu pacea și cu iubirea mea. Sunt cu voi, copiii mei iubiți. Ce să fac dacă din tot poporul meu nu m-a așteptat nimeni să vin înapoi? Iar voi, copiii mei, mereu m-ați așteptat, mereu v-ați rugat mie, în toate durerile m-ați strigat, așa cum se roagă în toate nevoile creștinii la icoanele sfinților care au fost pe pământ și care sunt în cer acum. Așa v-ați rugat voi la mine, copiii mei, și eu când vă auzeam veneam și vă ajutam și vă mângâiam și mă bucuram. Și dacă de când am plecat v-ați tot rugat mie, iată ce am făcut eu: am venit la voi, pentru că voi m-ați așteptat să vin înapoi. Voi ați crezut în mine și în lucrarea ce a fost prin mine. Voi n-ați zis niciodată că Dumnezeu minte, și iată, nu v-a mințit. Dumnezeu nu minte pe cei ce cred cuvintelor Sale. Dumnezeu nu minte pe cel credincios și nu-Și întoarce fața de la acela.

O, voi n-ați zis niciodată că eu nu mai sunt; n-ați zis, pentru că voi Îl cunoașteți pe Dumnezeu, măi copii. Voi Îl credeți pe Dumnezeu, și de aceea ați văzut voi slava lui Dumnezeu. Voi sunteți niște copii, măi fiilor, dar sunt mândră cu voi la Dumnezeu, pentru că sunteți copii împliniți, și pentru că mă ascultați și mă ajutați și lucrați cu mine. Voi nu numai că iertați greșiților voștri, dar iată, vă și rugați pentru ei, că a venit Domnul la voi și v-a spus să vă jertfiți pentru tot poporul creștin și pentru tot neamul lui Dumnezeu, iar voi L-ați ascultat și n-ați dat înapoi, și n-ați spus că nu puteți, căci puterea voastră e Domnul, măi copii. De aceea v-am pus mijlocitorii poporului meu, pentru că m-am bizuit pe voi, și pentru că și voi iubiți acest popor. Și chiar dacă acest popor zice că voi nu-l iubiți, nu-i nimic, māmică, nu vă opriți, că în curând va vedea tot poporul meu cât i-ați iubit voi, și se vor smeri chiar și cei ce v-au împuns.

Eu sunt aici cu voi și lucrez cu voi și vă duc la cer toate rugăciunile și toate jertfele de ispășire pentru acest popor necredincios și neîmplinitor. Eu sunt, māmică, și nimic nu vă va fi greu, chiar dacă purtați suferință de la cei pentru care vă rugați în fiecare zi cu jertfă de ispășire, căci aceștia nu sunt împăcați cu Dumnezeu, și aveți mare greutate peste voi de la aceștia. Dar nu-i nimic, māmică, aceasta se numește iubire, și nu alta; și va fi plătită.

Fiți mari cu inima, fiți mari cu dragostea, și fiți împăcați. Aici a pus Domnul la lucru o mână de inimi curate pentru ca să se aducă la cer jertfă de rugăciune și de tămâie bineprimită, pentru vindecarea și ridicarea acestui popor, ca să prindă viață poporul acesta, și să se arate mare cu Dumnezeu. Aici a făcut Domnul un început mare, copiii mei. Împliniți-vă bine și nu ieșiți de sub cortul lui Dumnezeu, că nu se poate să greșim ceva. Fiți tari în credință, că Domnul lucrează cu voi lucruri mărețe, măi copii, ca să facă de rușine orice înălțime de pe pământ care nu este cu Dumnezeu.

Mă doare, māmică, mă doare că acest popor este așa de slab, așa de fără putere, și nu poate purta ceea ce se lucrează

acum. De aceea vă cere mămica să fiţi cu înţelepciune, că poporul e slab încă, şi nu poate purta greutate. Nu mămică, să nu doborâm pe creştin. Lăsaţi pe Dumnezeu, că El ştie când şi cum va lucra. Lăsaţi-vă conduşi de Domnul, că nu se poate să facem nimic de la noi, nu se poate, copiii mei. Mama Gigi vă roagă să rămâneţi mereu întru ascultare, că Domnul rânduieşte vremea fiecărui lucru, şi Domnul va scoate la iveală această fântână.

E zi de sărbătoare. Bucuraţi-vă! Sfinţii arhangheli Mihail şi Gavriil vă aduc cuvintele acestea: bucuraţi-vă şi iarăşi bucuraţi-vă, că a voastră este împărăţia cerurilor, amin, căci împărăţia lui Dumnezeu, iată, intră înăuntrul vostru. Amin.

Pace vouă, iubiţii mei! Cel mai dulce cuvânt: pace! Slavă întru cei de sus, şi pe pământ pace! Amin. Fiţi fiii păcii şi lucraţi iubire şi pace.

Pace vouă! Pace peste Israel! Amin, amin, amin.

7/20 noiembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Moldova

Popor nou, curat şi sfânt.

Mama Gigi salută Moldova. Iată, ies în întâmpinarea acestei cetăţi. Pace poporului meu din Moldova! Pace ţie, cetate a Moldovei! Ai venit spre mine, şi eu am venit spre tine ca să te întâmpin, ca să ne întâlnim şi să stăm de vorbă, cetate a Moldovei.

Popor al acestei cetăţi, pace ţie, şi iarăşi zic, pace ţie! Pace, şi lasă-te spre înviere! M-am ridicat, mămică, şi mă port din loc în loc să lucrez şi să pun pe picioare tot poporul meu, că vine în curând ziua aceea ca să iasă Domnul cu taina acestui popor, că este o taină acest popor, o taină ascunsă de ochii lumii de azi. O, dar marea durere nu este aceasta, ci este alta. Durerea este aceea că poporul meu nu are pricepere ca să înţeleagă această taină şi să creadă că el este o taină dumnezeiască. Poporul meu e rece cu inima, e rece cu iubirea, e rece ca gheaţa. Am venit să suflu peste el ca să-l încălzesc şi să-l dezgheţ, să-i încălzesc suflarea de viaţă ca să bată inima acestui popor, şi să nu mai fie mort, şi să înceapă să-i bată inima, să se întoarcă viaţa în el şi să fie viu, şi să fie înviat. Amin.

Cetate a Moldovei, ţi-a dat mămica întâlnire. A cerut Domnul această casă pentru găzduire ca să ne întâlnim, şi tu ai venit, mămică, fiindcă ai dorit să te întâlneşti cu mine. Ai dorit, pentru că tu nu eşti de gheaţă cu mine, nu eşti, dar chiar dacă nu eşti, trebuie să te laşi încălzit la sânul meu şi să te laşi ajutat ca să te împlineşti, copilul meu, şi să poţi sta în faţa lui Dumnezeu, că mă cere Domnul cu tine la El, poporule al meu. A venit vremea aceasta, mămică, şi eu trebuie acum să te aduc în stare să te poţi întâlni cu Domnul, şi să lucreze El apoi cu tine, să vadă toţi necredincioşii că Dumnezeu a avut un popor ales; ales, fiindcă l-a ales Dumnezeu. Dar poporul meu n-a vrut să fie ales, n-a vrut să fie deosebit, iar faţă de ceea ce a avut acest popor, faţă de hrana pe care a mâncat-o, el trebuia să fie o minune, măi copii.

Voi sunteţi născuţi pe cale, măi mămică, dar eu am pe poporul meu mai în vârstă decât voi, şi s-ar cădea să fie mare şi să lucreze Domnul minuni cu el, pentru că a mâncat multă vreme hrană cerească, hrană aleasă, măi copii. O, acum nu trebuie să se mai întâmple cum s-a întâmplat cu poporul cel pe care l-a scos Moise din Egipt, care n-a fost mulţumit că-l scosese Domnul din robie, şi a cârtit că de ce l-a scos, şi dacă a cârtit, în loc să călătorească patruzeci de zile până în pământul făgăduinţei, a călătorit patruzeci de ani. S-a învârtit în loc atâta vreme, pentru că a cârtit şi s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu poporul acela, şi când să intre, ce să mai intre? că picase în pustie cârtind şi răzvrătindu-se, şi numai cei născuţi pe drum au fost duşi de Moise până la malul Iordanului, şi de acolo au fost luaţi de altă călăuză, de i-a dus în ţara Canaanului, căci Moise rămăsese dincoace de Iordan şi s-a dus la Domnul, măi copii. Acum trebuie să fie altfel cu poporul lui Dumnezeu, şi iată, de aceea mă port din loc în loc să-mi strig şi să-mi adun acest popor, să-l păstoresc şi să-l înţelepţesc şi să-l fac în stare să ia înviere, şi să împartă înviere acest popor, măi copii. Şi aşa va trebui să fie, pentru ca să se împlinească înapoi trupul acestui popor, căci rădăcina lui este începutul tău, măi Israele cu care vorbesc eu acum. Tu eşti cel care vei da mâna celui ce a pierit atunci, că aceia sunt strămoşii tăi, popor al acestei vremi de biruinţă, şi prin tine va trebui să ridice Domnul până la neamul cel de atunci, măi copil al lui Israel. De aceea, mămică, nu mai am eu stare, pentru că ştiu menirea ta, copilul meu, ştiu ce vrea Domnul să facă prin tine, că vrea, creştine, să măture iadul şi vrea să omoare moartea cea din veac prin tine, măi poporule al meu, măi Israelul meu. De aceea îmi odihnesc eu duhul peste tine, ca să intri tu în odihna lui Dumnezeu, şi să intre şi ei prin tine în odihna aceasta, căci ei n-au intrat în odihnă din pricina neascultării, măi copilul meu.

Să nu cumva să mori pe cale, măi Israele, că dacă dai să mori, să ştii că ai să mori de tot, căci trupul tău e de aici şi până la acela care a căzut atunci, copilul meu cel de acum, şi iată că azi tu nu trăieşti numai pentru tine, căci prin tine se va întregi tot trupul lui Israel, măi creştine.

Iată de ce-ţi spun eu că tu eşti o taină mare, poporule al meu, că uită-te tu ce are Domnul de făcut cu tine. Cu oastea ta de azi, măi Israele, vrea Domnul să dea lupta şi să răscumpere tot trupul tău, care este acum în robie şi care întreabă mereu: *«Până când, Doamne, ca să răscumperi pe tot neamul Tău?»*. Iată până când, că a venit vremea să se curme aşteptarea lor şi să-i întinzi tu mâna, poporule al meu, popor al lui Israel. O, dacă ai pricepe tu aceasta, dacă ai vrea să crezi că tu eşti cea mai mare taină pentru făptura lui Dumnezeu, că după tine nu mai este decât slava lui Dumnezeu, care va arăta pe fiii învierii, atunci ai pune dragostea toată şi te-ai ridica, şi te-ai pregăti să te scoli şi tu în întâmpinarea strămoşilor tăi, aşa cum am ieşit eu acum în întâmpinarea ta ca să vin să te scap de robie şi să te răscumpăr, poporule al meu. Scoală-te bine, ca să se scoale prin tine tot neamul tău, şi să trăieşti ca să-l scoli şi pe el, că ai văzut când piere cineva de al tău cum îi faci tot ce poţi, şi dacă acela piere păcătuind sau neascultând, te duci şi dai jertfe de ispăşire şi de rugăciune ca să nu-l laşi la loc rău, pentru că a fost al tău şi te doare. Aşa să te lupţi, şi să fii cu putere, ca să răscumperi toată seminţia ta care n-a ascultat pe Dumnezeu. Când ai pe cineva bolnav de moarte, dai toată averea să-l salvezi dacă ţii la el, şi nu mai ai nici somn, nici linişte, şi umbli numai cu lacrimi pe obraz. Aşa şi Domnul, măi copilul meu, îl plânge pe Israel, şi vrea să-l răscumpere prin tine, măi fiule, şi să-i dea şi lui odihna şi slava zilelor acestea pe care le vezi tu venind, măi creştine, că dacă ai credinţă, te vei uita la ele să vină, şi vor veni, copilul meu, că e vremea să vină. Aceasta este vremea care suspină pentru toată făptura, şi în care se cere să nu-şi mai împietrească nimeni inima, ca să fie şi pentru poporul cel de atunci, care nu a crezut şi care s-a învârtoşat cu inima şi a fost lovit de palma neascultării.

Scoală-te, Israele! scoală-te, mămică! scoală-te ca să fii puternic să dai mâna celui ce-ţi aşteaptă mâna, să ridici pe Israelul cel cârtitor de atunci. De aceea ies în calea ta şi te învăţ să fii bun, să fii pe stâncă, mămică, să nu cârteşti, să nu te murdăreşti, să nu te spurci, copilul meu, şi să nu stai fără Domnul, măi mămică, fiindcă tu eşti o taină mare, poporule al meu, eşti o sculă cu care vrea Domnul să repare tot trecutul tău cel rău şi toată neascultarea ta, măi Israele, că aşa a spus Domnul, că prin tine va face mântuire şi ispăşire, şi va face înviere, copil al acestei vremi. Pe tine te aşteaptă tot cerul. Tu eşti cel mai mic şi cel mai aşteptat, dar învredniceşte-te, copilul meu, să fii fiu de samarinean, ca să ridici de la pământ pe cel căzut între tâlhari, şi să nu faci ca cei de până acum, care treceau înainte fără putere şi fără milă, că dacă tu nu eşti milos cu cel căzut, cu neamul tău, care aşteaptă răscumpărare, dacă n-ai să fii bun şi milos, atunci ar fi să păţeşti ce a păţit acela, şi ar fi vaiul tău fără de sfârşit.

Fii tare, poporule al meu, că iată cum caut eu să te umplu de pricepere şi să-ţi înţelegi menirea şi să lucrezi după alegerea asta, creştine, pentru că Dumnezeu ţi-a dat mult, şi iată, îţi cere mult. Îţi cere să fii curat cu inima şi cu iubirea, îţi cere să te îmbraci întru nestricăciune, îţi cere să fii lumină pentru toţi cei din jur, îţi cere să fii ceresc cu totul, pentru că Domnul lucrează acum cer nou şi pământ nou pentru tine, copilul meu iubit. Iată, lucrează cerul pe pământ de atâta vreme, şi când te văd cum eşti, că nu eşti ceresc, şi când te văd că nu pricepi aceasta, mă prinde grija de tine, şi iată ce am făcut: m-am ridicat cu putere şi cu grăbire ca să te trezesc şi să te pun pe picioare, şi să-ţi arăt apoi cum să te pregăteşti, că vine în curând slava lui Dumnezeu să se aşeze pe pământul pe care stai tu, fiindcă acest pământ pe care stai este locul pe care Se va odihni Dumnezeu, este Ierusalimul cel nou, care vine de la Dumnezeu pe pământul acesta. Tot cerul ştie şi vede ce va fi cu acest pământ ales. Toţi proorocii au vorbit despre acest pământ, şi ţi-a spus Dumnezeu şi ţie, măi creştine, şi ţi-a descoperit toată taina acestui pământ, şi a descoperit Domnul taina aceasta la toate popoarele, ca atunci când vor vedea, să creadă popoarele şi să se plece, şi să se ridice apoi înspre Dumnezeu.

Iată menirea ta, poporule al meu! Mai poţi tu, oare, să crezi că vei putea ieşi de sub puterea aceasta? Vezi tu cât de bine ţi-ar fi prins acum dacă ai fi fost mare la înţelepciune? Ţi-ar fi fost bucuria întreagă acum când se va arăta această slavă, dar tu eşti ca unul abia trezit din somn, şi eşti buimăcit de somnul necunoştinţei, măi poporule al meu. Iată că trebuie să te ridici cu grăbire şi să-ţi vii în fire, şi să-ţi speli faţa bine, şi să-ţi speli ochii, mămică, pentru ca să vezi cu ei ce este şi ce trebuie să faci, şi ca să faci apoi şi pe alţii să vadă. Spală-ţi faţa, copilul meu, ca să se vadă viaţă la tine, că va trebui să împarţi viaţă de la Dumnezeu peste cei fără de viaţă.

Copilul meu, Dumnezeu înseamnă viaţă, dar această viaţă nu mai este în lume, şi de aceea lumea este lume, şi este moarte în lume. Tu trebuie, mămică, să-L împarţi pe Acest Dumnezeu, Care este Dumnezeul vieţii. Trebuie să lucrezi această lucrare, pentru că Domnul a lucrat cu tine atâta timp şi ţi-a spus mereu ce va face cu tine, dar dacă n-ai înţeles până acum, şi dacă n-ai vrut să crezi aceasta, nu se poate să nu crezi măcar acum, că să ştii, creştine, că ţi se va cere acest talant, şi va trebui să arăţi cât rod ai adus cu el. Şi dacă tu l-ai îngropat şi l-ai ascuns până acum, iată, mai e un crâmpei de timp. Scoate-l numaidecât, copilul meu, că iată, ţi-am adus şi libertate. Scoate-l, mămică, şi înmulţeşte-l ca să primeşti plată, că sunt cu plata în mână, poporule al meu, şi sunt în mână cu pecetea Dumnezeului Cel viu, ca s-o pun pe creştetul tău şi să te ocrotesc de ceasul ispitei care este la uşă, măi creştine. Lasă-te să primeşti această pecetluire, ca să nu fii atins, mămică. Ridică-te pe picioare, ca să văd că stai pe picioare, şi să te însemnez de la mine, că tot ce vine acum ca să cureţe pământul, pe tine te va ocroti dacă mă primeşti pe mine acum. Arată-te tu acum cu iubire, copilul meu, că iată eu cât te iubesc! Că am venit la tine ca să te iert, şi apoi să-ţi spun să nu mai fii necredincios şi să nu mai fii rece cu Dumnezeu, copilul meu. Încălzeşte-te cu mine, că te iau eu în mână şi te încălzesc ca pe un pui căzut în apă, te iau şi te oblojesc şi suflu peste tine ca să pun viaţă peste tine şi să nu mai mori de-acum, poporule al meu. Nu mai e vreme de murit, mămică. Avem de lucru, că iată, se zoreşte de ziuă şi trebuie să sfârşim cu culesul şi să se pună la adăpost agoniseala ca să poată Domnul să dea drumul îngerilor care vor lucra secerişul, şi apoi să cureţe aria, să dea foc la pleavă, şi să fie pământul nou şi curat, că apoi va fi să primească pe el pe fiii lui Dumnezeu. Aceasta este menirea acestui pământ, aceasta este lucrarea acestui popor, acesta va fi Ierusalimul cel nou.

Copii ai Moldovei, Moldova e iubită de Dumnezeu. Iubiţi-L şi voi pe Domnul, iubiţi-L şi urmaţi-L şi ascultaţi-L, că Domnul vă iubeşte şi vă tocmeşte să lucraţi, şi apoi să vă odihniţi şi să intraţi în bucuria care va veni peste voi de la Dumnezeu. Feriţi-vă să mai muriţi, mămică. Luaţi duh de înţelepciune ca să nu mai păcătuiţi de-acum, căci păcatul este întuneric. Ajunge cu întunericul, că iată, lumina de la Dumnezeu acoperă pământul acesta, şi de la această lumină vor veni popoare şi vor lua lumină. Ridică-te, şi ia lumină, poporule al meu! Ajunge cu întunericul! Domnul v-a arătat vouă calea. Mergeţi, mămică, pe ea şi nu întoarceţi capul. Nu-L mai supăraţi pe Dumnezeu, nu mai faceţi rău înaintea ochilor Lui. Fiţi curaţi cu totul, fiţi cu toată casa voastră. Daţi afară păcatul şi stricăciunea, nu mai fiţi robi stricăciunii, iar tot ce nu încape la Dumnezeu nu mai iubiţi, copiii mei. Iubiţi sfinţenia de-acum, iubiţi curăţenia, că nimic întinat nu va mai dăinui. Fiţi sfinţi precum Domnul este sfânt. Vegheaţi cu iubire, că numai un pic de vreme mai este. Iată, slava lui Dumnezeu se apropie, căci Domnul vine iar. Vai celor ce-şi întorc faţa ca să nu vadă această slavă! Vai celor ce mai au urme de întuneric peste ei, că aceştia vor fi vădiţi şi daţi de ruşine. Vai celor ce mă ţin la uşă ca să nu intru sau să mai aştept, că iată, eu nu mai aştept. Am aşteptat de ajuns, mămică. Am aşteptat să te ridic, poporule al meu, dar tu n-ai vrut. Am venit eu să te ridic, şi am venit să-ţi vestesc că dacă nu te ridici cu totul şi dacă mai rămâi cu ceva, vei fi dat cu cei călcători de lege. Cât un bob de muştar dacă vei mai avea de la tine, vei fi vădit şi ruşinat, pentru că masa aceasta este curată, şi numai curat vei putea intra. Să nu gândeşti cumva că vei putea aduce şi tu ceva la această masă. Vai ţie, mămică, vai, copilul meu, dacă nu te vei învrednici întru toate, dacă nu vei veghea de acum peste tine ca să fii vas ales! Vai, dacă nu mă primeşti aşa cum vin eu! Cine are urechi, să audă şi să înţeleagă!

Lasă-mă să vin cu iertarea la tine, copilul meu, şi nu mă pune, mămică, să ridic sabia peste tine, că dacă văd că nu te lepezi de tine, şi dacă văd că te ridici să-ţi ceri vreun drept şi acum, atunci te voi atinge ca să te umilesc şi ca să te aud apoi că-ţi ceri iertare, pentru că eu ţi-am spus că nu mai face Domnul ca tine de acum. Acum e rândul tău, mămică. Şi dacă nu vei vrea, apoi e rândul meu, să ştii, creştine; şi dacă nu vrei nici aşa, vei fi secerat de unealta care va lovi în urma mea, că în urma mea se face curat, poporule al meu. Vai ţie dacă vei mai vrea ca tine, că acum nu mai este vremea ta. A fost până

acum, a fost destul. Acum e vremea Domnului, acum e vremea mea, şi iată, mă vei vedea curând, dar eu vreau să ne bucurăm atunci, şi nu să ne judecăm, copilul meu. De acum încolo nu vei mai putea să judeci, că nimeni nu te va mai auzi. Şi dacă mai ai şi acum de spus ceva, aceea va fi pentru tine, aceea te va osândi pe tine, fiindcă aşa este scris: *«Cel ce judecă, a şi fost judecat acela»,* şi iată, când te ridici să judeci, nu ştii că tu îţi faci ţie parte şi nu celui împotriva căruia judeci. Domnul n-a făcut niciodată aşa ceva, niciodată, copilul meu, că iată, cel ce a făcut aşa ceva, cel ce a judecat, acela a fost judecat prin însăşi judecata aceea care a ieşit de pe limba aceluia. Domnul a lăsat scris în carte ce să faci şi ce să nu faci tu, şi iată, ceea ce alegi, alegi de bunăvoie. Dacă vrei să ai înţelepciune, măcar de acum dacă vrei, atunci vei înţelege aceasta. Nimeni nu poate să-ţi facă nici un rău, şi dacă poate cineva, acela eşti numai tu, creştine. Iată, aceasta este înţelepciunea care-ţi lipseşte ţie, şi nu vei putea să te dezvinovăţeşti, că-ţi va sta împotrivă această înţelepciune.

Fii supusul lui Dumnezeu, copilul meu, că tu nu poţi fi altfel decât aşa, că aşa eşti chiar dacă tu nu poţi înţelege. Supune-te sub mâna cea tare a Domnului şi lasă-te lucrat, ca să-ţi dea Domnul apoi o întrebuinţare şi să-ţi dea cinste, copilul meu. Fii atent, mămică, fii atent, că trebuie să fii cu totul curat. Fii înţelept, de-acum, că pentru tine vei face aceasta. Lasă-te spre sfinţenie, că poporul meu va fi un popor supus, un popor ceresc şi veşnic. Înfiripează-te, copilul meu, vino-ţi în fire, scoate din tine duhul lumii, ca să nu fii pentru moarte. Fugi de lume, fugi de veninul lumii, fugi, mămică, fugi! Fugi de idoli şi te luptă cu ei şi sfărâmă-i fără milă, şi vei lua biruinţă bună şi vei lua plată de la Dumnezeu. Aruncă de la tine sminteala lumii, nu te mai uni cu stricăciunea din ea, că pentru lume se apropie sfârşitul, poporule al meu.

Hai, mămică, hai cu mine, că tu trebuie să fii cu cerul, iar în cer nu este stricăciune. Vine cerul la tine, mămică, dar curăţeşte-te, fiindcă cerul este curat şi veşnic. Acesta este pământul cel binecuvântat de Dumnezeu, care-L va primi pe Domnul acum când Se va arăta iar. Nu mai fi aşa de nepriceput, poporule al meu. Acesta este pământul făgăduinţei, şi iată, Domnul alungă de pe el tot trupul cel stricat şi străin şi te aşează pe tine în acest pământ, poporule al meu. Mai e un ceas, şi aşa va fi cu acest pământ. Învredniceşte-te, copilul meu, că să ştii, că va fi totul curat şi nou. Fii nou, poporule al meu, fii curat şi sfânt. Amin. Fii întru Dumnezeu şi fii cer, nu mai fi pământ, poporule al meu, nu mai fi! Sun din trâmbiţă şi îţi spun: nu mai fi pământ! Amin. Sun şi lucrez pe pământ ca să fac cer peste tot. Amin. Lucrez, poporule al meu, şi iată, fac un lucru nou. Aceasta este misiunea mea: să merg, şi roadă să aduc; să înviez, şi să suflu peste poporul meu.

Iată încă o zi de înviere. Toţi cei care sunt azi în cer, au dorit să vadă una din zilele acestea şi n-au văzut, dar le văd acum, şi se bucură cei din cer. Bucură-te şi tu, poporule al meu, că nimeni până acum n-a avut parte de zile ca acestea. Bucură-te, şi iarăşi zic, bucură-te! Amin.

Acum, pentru cetatea cu care am vorbit, cobor pace. Pace ţie, cetatea mea, Moldova mea, bucuria mea! Pace ţie! că de la tine am iubire, şi din tine am fii cu iubire. Pace şi plată de la Dumnezeu, duh de pace şi de înviere!

Cetate a Moldovei, scrie şi tu această zi, că şi eu o scriu. E ziua ta de înviere, Moldova mea, cetatea mea!

Tot trupul acestei cetăţi să învieze!

Iată, suflu acum. Luaţi din duhul meu! Amin.

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

9/22 noiembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Turbaţi-Ilfov

Învăţături de viaţă sfântă. Îndemn la pocăinţă. Proorocie despre învierea lumii.

Intră mama Gigi în cetatea Turbaţi; intră şi se aşează la lucru; sună, şi intră, şi apoi lucrează. Amin.

Duhurile Preasfintei Treimi Se odihnesc aici ca să vadă cum lucrăm. Se scoală în picioare Tatăl ceresc şi binecuvintează această cetate. Amin. Se scoală Tatăl şi grăieşte cu mine:

— Binecuvântată să-ţi fie munca, Verginico, şi binecuvântat să-ţi fie rodul pântecelui tău, că al tău este acest popor, scumpa Mea. Tu ai suferit, tu l-ai născut, şi în dureri l-ai născut. Tu ai stat în faţa Mea pentru el, şi tu l-ai hrănit. Am sălăşluit întru tine vreme multă, Verginico. Măicuţa Fiului Meu nu ştie cum să-ţi mai mulţumească, pentru că tu ai fost aceea care ai fost cortul Duhului Fiului ei. Tu ai fost aceea care L-ai întâmpinat atunci când a venit ca să Se desăvârşească iar, şi iată, Se desăvârşeşte. Tu I-ai dat adăpost, scumpa Noastră, şi L-ai purtat cu dragoste ca să poată El vorbi încă o dată pe pământ. Măicuţa Lui îţi aduce laudă şi mulţumire, şi tot cerul te măreşte pe tine, fiică iubită. Bucură-te acum, că iată, suntem cu tine şi suflăm cu tine peste poporul tău, ca să învieze acest popor şi să intre întru mărire. Pentru tine, tată, vom lua buretele şi vom şterge păcatele lui şi îl vom învia ca să fii cu el, că tu nu poţi fără el, Verginico, nu poţi, tată, că tu ai iubire multă pentru acest popor. Binecuvântată să-ţi fie lucrarea şi aici, şi binecuvântaţi să fie servii tăi, trimişii tăi. Amin.

— Pace vouă, copilaşii mei! Mama Gigi vă aduce pace. Pace peste tot poporul meu! Pace şi înviere! Amin.

Ridicaţi porţile, mămică, să intre împărăţia lui Dumnezeu în voi, copiii mei. În voi să nu mai fie altceva decât împărăţia lui Dumnezeu. Amin, amin zic vouă, împărăţia lui Dumnezeu este, şi va fi, şi se va vedea, şi se va desăvârşi. Mama Gigi vă aduce această veste bună şi vă aduce înviere sufletelor voastre. Aceasta este vremea să se ridice poporul meu, să se ridice şi să creadă lui Dumnezeu, căci Domnul lucrează azi minune mare, lucrează ca să Se desăvârşească şi să-Şi arate împărăţia.

Poporule al meu, nu pot avea pace fără tine. Cât e cerul de frumos şi de slăvit, câtă cântare de slavă şi câtă fericire este în cer, eu nu pot să mă liniştesc, eu sunt cu suspin fără tine, eu plâng după tine şi pribegesc pe urma ta, poporule al meu. Eu n-am să-mi capăt pacea până nu te voi răscumpăra, şi iată, dau la o parte toată odihna, toată slava şi umblu suspinând până voi termina să te strâng, şi n-am să-L las pe Domnul să înceapă curăţenia pe pământul acesta până nu voi termina de cules, până nu te voi trezi ca să te am viu, poporule al meu. Mă port din loc în loc cu grabă mare. Bat la porţi şi strig să mi se deschidă ca să intru peste tot, şi să suflu peste tine, copilul meu, ca să prinzi viaţă. Trec din cetate în cetate şi cercetez peste tot, şi duhul meu pătrunde şi vădeşte tot. O, şi câte rane găsesc şi câtă necredinţă şi câtă neprimire găsesc, poporule al meu! N-am avut unde să-mi găsesc un adăpost ca să pot striga la tine, mămică. N-am găsit, că nimeni nu m-a aşteptat să vin. Am găsit aceşti copii cu care mă ajut şi pe care i-am trimis să-mi împartă strigătul şi să-mi semene cuvintele mele pe unde eu îi trimit, şi ei n-au zis nu, n-au zis că nu vor

merge sau că nu vor putea, n-au zis că le este greu şi n-au pregetat, pentru că şi ei te iubesc pe tine, poporule al meu, că dacă nu te-ar iubi n-ar merge cu mine. Eu sunt cu ei. Eu sunt, şi nu ei. Nu pe ei îi primiţi, ci pe mine, mămică. Am durere mare pentru cei care cârtesc împotriva lor, dar iată, eu n-am găsit pe alţii cu care să mă ajut, şi i-am trimis pe ei să-mi împartă solia, dar prin unele cetăţi găsesc dispreţ aceşti copii. O, şi cine nu-i iubeşte pe ei, pe mine nu mă iubeşte, mămică, dar aceia vor suspina în curând aşa cum suspin eu acum, că eu suspin în ei, şi eu am zis ca aceştia să nu fie ca oile în mijlocul lupilor, şi am zis să fie trimişii mei şi să merg cu ei până îmi voi sfârşi misiunea ca să aşez înviere bună peste acest popor.

Fericiţi vor fi, şi răsplătiţi vor fi aceia care deschid trimişilor mei şi care ascultă cuvintele acestei cărţi, căci cartea care se scrie acum este cartea învierii, dar vai aceluia care dă la o parte cuvintele acestei cărţi, căci cartea aceasta va sta pe masă şi va mărturisi pentru tine sau împotriva ta, poporule al meu. Iată, întocmesc carte cu trimitere pentru fiecare cetate, şi cartea aceasta te va judeca dacă nu vei crede cuvintele acestei cărţi. Să-ţi fie pentru înviere, şi nu spre judecată această carte, poporul meu.

Vorbesc cu tine, cetatea mea de aici. Iată, scriu carte pentru tine, şi dacă te vei ridica şi vei crede, dacă vei învia, copilul meu, vei fi trecut în carte şi vei fi pecetluit cu pecetea Dumnezeului Cel viu, şi fericit vei fi, că vei fi găsit scris în cartea învierii şi vei scăpa în ziua aceea. O, ziua aceea e la uşă. Ridică-te spre ea, poporule al meu. Ieşi în întâmpinarea ei cu glas de bucurie. Pentru aceea m-am ridicat eu, ca să te vestesc pe tine că vine slava lui Dumnezeu spre tine. Vino şi tu spre ea şi găteşte-te pentru această zi, că nu oricine va avea trecerea pe care o ai tu, poporule al meu, popor iubit de Dumnezeu, că se va îmbulzi lumea şi se va ruga de tine să-i dai numele tău, dar numele tău este de la Dumnezeu, şi nu de la tine, copilul meu. Şi va trebui să împarţi înţelepciune şi să mărturiseşti cum ai căpătat tu acest nume, cu ce l-ai căpătat şi ce ai dat ca să primeşti acest nume, dar fii atent: ceea ce va trebui să spui, aceea va trebui să faci, şi dacă n-ai făcut până acum, nu se mai poate de acum tot aşa. De acum încolo în casa ta să nu mai fie altă trăire decât trăirea lui Dumnezeu. În viaţa ta să nu se mai vadă altceva decât viaţa lui Dumnezeu, iar pe calea ta să nu mai mergi cu nimeni decât cu Domnul, copilul meu. Să nu mai mergi cu lumea, fiule, să nu mai mergi cu ea şi să n-o mai iubeşti cu nimic, că vine sfârşit pentru această lume, şi nu va mai trăi lumea pe acest pământ, căci cel ce va trăi după aceea, acela nu va mai fi lume, şi va fi ca şi tine, copilul meu. Cercetează-te bine, măi creştine, cercetează tot adâncul tău şi aşează-L bine pe Dumnezeu înăuntrul tău, că dacă El va trăi şi va împărăţi în tine, atunci va vedea lumea pe Dumnezeu la tine şi se va îmbulzi ca să poarte numele tău.

Poporule al meu, dacă tu nu te vei cerceta bine şi dacă nu vei fi apoi viu şi curat, să ştii, altfel nu vei putea rămâne, mămică. Dumnezeu nu poate trece peste cele scrise oricine ai fi tu, creştine. Şi dacă eşti cine eşti, apoi pune-te bine cu Dumnezeu, că Dumnezeu trebuie să fie adevărat la tine. Dumnezeu n-a făcut niciodată ce faci tu, şi de aceea este adevărat Domnul. Tu ai amestecat mereu lumina cu întunericul şi adevărul cu minciuna. Tu ai aşezat mereu moarte peste viaţa pe care a pus-o Domnul peste tine, pentru că tu ai păcătuit mereu, creştine, şi mai păcătuieşti şi acum. Am venit să-ţi spun că şi acum păcătuieşti. Am venit să-ţi spun să te opreşti, copilul meu, şi să nu mai trăieşti tu de acum. Lasă-L pe Domnul de-acum să trăiască în tine, că Domnul este fără de păcat, poporule al meu, şi este viaţă Domnul. Deschide cartea învăţăturii, dar să n-o înţelegi ca tine, şi înţelege-o ca Dumnezeu. Să n-o înţelegi după placul tău sau după pântecele tău sau după slobozenia ta. Citeşte în ea aşa cum se citeşte în vremea de astăzi şi fii înţelept ca să vezi că scrie în ea despre vremea aceasta. Fii înţelept, măi Israele, că de la tine se va cere şi mai mult, pentru că tu ai mâncat multă vreme hrană din cer, şi cu tine a stat Domnul de vorbă mai mult decât cu poporul cel de la început, şi te-a condus şi te-a ridicat treaptă cu treaptă şi te-a luat cu uşorul până ce ţi-a descoperit totul, ca să fii astăzi înţelept şi să fii credincios pentru împlinirile din vremea aceasta. O, şi când văd cât eşti de mititel, măi Israele, că n-ai şi tu putere să învingi răul din tine! N-ai, că tu n-ai vrut să lucrezi după legea lui Dumnezeu, şi ai lucrat după legea pântecelui şi a voii tale. Nu te supăra, mămică, pe mine, şi să nu faci ca poporul acela care L-a omorât pe Domnul pentru că-i vădea fărădelegea. Eu vorbesc aşa cu tine ca să nu te las să pieri, ca să nu rămâi rob păcatului şi pântecelui tău, că dacă rămâi rob acestora, nu pot să mă duc cu tine în faţa lui Dumnezeu, că acolo ne vom lovi de legea cea dreaptă şi nu vom fi primiţi. Întoarce-te, mămică, la legea cea vie şi nu te mai înşela, măi creştine, că altfel nu ai trecere oricine ai fi tu.

O, neamurile mele cele după trup, nu pot face nimic pentru voi dacă nu veţi intra pe uşă, mămică. Domnul este uşa, măi creştine. De aceea a venit El atunci şi a luat trup ca şi tine, ca să nu te poţi dezvinovăţi că n-ai putut să fii aşa cum se cere să fie cei care vor intra la masă cu Domnul. Tu vrei să fii vădit şi să fii ruşinat, copilul meu? Sau vrei să fii vrednic ca să intri fără sfială la masă? Dacă vrei să fii vrednic să intri, învredniceşte-te de-acum, că mult timp nu mai ai până atunci. E ceasul cel din urmă; pregăteşte-te, mămică! Am ieşit în întâmpinarea ta ca să te ajut.

Sfânta Treime coboară peste voi întreită putere, dar lăsaţi-vă lucraţi, copiii mei. Nu vă mai înşelaţi de-acum. Domnul Şi-a sfârşit aşteptarea şi vine să Se slăvească. Fiţi credincioşi aşa cum a fost casa lui Noe care a crezut cele spuse de Domnul şi şi-a pregătit salvare. Pregăteşte-ţi-o şi tu, şi crede lui Dumnezeu, de-acum, căci prin credinţa ta va lucra Domnul pentru tine. Primeşte-mă, copilul meu, că vreau să te ajut, mămică. Am putere să te ajut, dar nu am loc la tine dacă nu ai credinţă, poporule al meu. Uită-te bine la cei ce n-au avut credinţă pe timpul Domnului, că au rămas tot cum au fost, dar prin cei credincioşi a lucrat Domnul minuni. Credinţa lor lucra minuni, poporule al meu. Ai văzut ce a răspuns Domnul celor ce au venit să-L ispitească atunci când L-au întrebat cu ce putere face El minuni, şi Domnul le-a vădit făţărnicia, căci i-a întrebat dacă ştiu de unde este botezul lui Ioan, şi ei au spus că nu ştiu, şi atunci ei au auzit de la Domnul: *«Nici Eu nu vă spun vouă cu ce putere fac minuni»*. O, de ce, măi copii, a făcut aşa cu ei? Pentru ca să rămână pildă că El nu lucrează decât cu cei ce au credinţă în El, cu cei ce nu-L ispitesc pe El. Aceia care L-au întrebat aşa, nu aveau credinţă în El, şi au vrut doar să Îl ispitească, dar Domnul nu Se lasă ispitit. Ai grijă, măi creştine, şi tu asupra ta, şi niciodată să nu te gândeşti să-L încerci pe Dumnezeu, căci Domnul Îşi va întoarce faţa de la necurăţia ta. Iată, fericiţi veţi fi voi dacă veţi avea inima curată, căci unii ca aceştia Îl vor vedea pe Dumnezeu.

Poporule al meu, îţi mai aduci tu aminte de mine? Eu sunt aceea prin care te-a hrănit Domnul multă vreme cu cuvânt din cer. Ia spune tu dacă ştii să răspunzi, a vorbit Domnul cu tine atunci? Ai crezut tu când vorbea Domnul cu tine,

măi creştine? Mai crezi tu în Dumnezeu? Dar eu vreau să înţelegi de ce te întreb aşa, căci Domnul a vorbit cu tine şi ţi-a spus să fii cu El până la sfârşit. De aceea te întreb eu aşa.

Vreau să-ţi aduc aminte de Domnul, poporule al meu, şi de mine care m-ai cunoscut odată, că eu m-am dus la Dumnezeu, şi m-am dus ca să pot veni înapoi acum la tine. Ia spune-mi tu, când te rogi la un sfânt care a fost pe pământ şi care acum este în cer, crezi tu când te rogi lui? crezi că te ajută? Şi dacă crezi că te poate ajuta, crezi că este viu? Crezi, ştiu, că dacă n-ai crede n-ai sărbători ziua aceea a sfântului.

Poporule al meu, ia adu-ţi tu aminte câtă vreme S-a folosit de mine Dumnezeu şi cât ai mâncat tu hrană din cer prin gura mea aşa cum îşi hrăneşte o păsărică puii de ia mâncarea în cioc şi le-o dă lor. Aşa m-a folosit pe mine Dumnezeu ca să te hrănească pe tine, măi Israele, ca să te înveţe calea vieţii şi ca să-ţi spună ţie despre vremea aceasta, şi te-a învăţat s-o aştepţi, poporule al meu, te-a învăţat să crezi că vorbeşti cu Dumnezeu şi te-a întrebat dacă crezi, şi tu ai răspuns *„Da“* lui Dumnezeu, măi copilul meu, şi de aceea eşti trecut la Domnul că eşti copil al acestei lucrări. Eşti trecut la numărătoarea aceasta, eşti copilul meu, eşti ucenicul meu, că Domnul aşa are scris, că tu eşti poporul meu, şi iată, acum te cere Domnul de la mine, mămică. Ai pecetea mea pe tine, copilul meu, şi nu te primeşte Dumnezeu fără mine.

Împacă-te cu mine, poporule al meu, şi crede tu că eu sunt vie şi că te pot face viu ca şi pe mine, că tu ai o soartă aparte, măi creştine. Soarta ta este să nu mai treci prin moarte, copilul meu. Ai văzut tu ce scrie în cartea lui Dumnezeu, *«că trâmbiţa va suna, şi morţii vor învia, iar voi vă veţi schimba»*? Ai văzut? Aşa scrie. Iată, se împlineşte Scriptura aceasta sub ochii tăi. Eu sunt trâmbiţa cu care sună Domnul. Eu sunt, pentru că aşa este scris, şi pentru că aşa ţi-a spus şi ţie Domnul, dar tu ai uitat, copilul meu. Şi iată că şi morţii aud glasul trâmbiţei, dar tu nici asta nu ştii că aud şi cei din morminte glasul trâmbiţei; aud, şi înviază morţii. O, că-mi suspină duhul meu, că şi tu eşti mort, poporule al meu. Eşti aproape mort, şi eu am venit să suflu peste tine, să sun din trâmbiţă ca să înviezi. Va învia în curând şi lumea cea necredincioasă şi stricată, fiindcă este scris că va veni sfârşitul lumii, poporule al meu. Va muri lumea din tine, creştine, va muri duhul lumii şi multă lume se va lumina şi va fi cu Dumnezeu şi va fi ca tine, copilul meu. Iată cum va trebui să fii de-acum, că va trebui să fii viu şi să nu mai fie lume în tine. Va trebui să te schimbi, pentru că aşa scrie în carte, că *«trâmbiţa va suna, şi morţii vor învia, iar voi vă veţi schimba»*. Iată, copiii mei, voi vă veţi schimba într-o clipă la glasul trâmbiţei. Nici nu se poate altfel, căci într-o clipă trebuie să vă lăsaţi schimbaţi.

Iată şi clipa ta, cetatea mea de aici. Schimbă-te, mămică. Fă-te trup ceresc şi nu mai fi pământ. Lasă-te spre această înviere, poporule al meu. Leapădă de la tine duhul lumii şi viaţa lumii, că pentru lume vine sfârşitul, aşa este scris. Sfârşeşte, copilul meu, cu lumea. Omoară lumea cea din tine, că dacă nu vei face aşa, te vei sfârşi şi tu cu tot cu lumea din tine. Nu se mai poate să fii cum ai fost, şi trebuie să fii curat şi cu inima şi cu trupul; trebuie cu toată trăirea ta. Eu de aceea m-am ridicat, ca să-ţi aduc această veste, să-ţi amintesc de Scriptura aceea care zice *«că trâmbiţa va suna, şi morţii vor învia, iar voi vă veţi schimba într-o clipă»*.

Poporule al meu, îmbracă-te întru nestricăciune, schimbă-ţi haina vieţii într-o clipă, că iată ce soartă ai. Nu mai fă ca pe vremea lui Noe, că vine mânia, creştine, şi să nu te găsească mâncând şi bând şi însurându-te sau măritându-te. Vai de tine dacă rămâi lume, că lumea a ajuns la sfârşit. Nu mai munci numai pentru cele ce vor trece în curând. Ce ai să faci tu cu câte ţi-ai agonisit? Şi ce vei face tu acum dacă şi de acum încolo te vei înşela să-ţi pierzi toată vremea cu cele trecătoare, ce faci, copilul meu, că iată, ai părăsit pe Dumnezeu şi ai îngheţat în drum, ai îngheţat de tot. Am venit să suflu peste tine ca să te încălzesc şi să te dezgheţ, ca să înviezi, creştine, că dacă vei învia, atunci vei şti ce ai de făcut. Va trebui să-ţi pară rău de vremea necunoştinţei tale. Va trebui să te rogi lui Dumnezeu, mămică. Va trebui să te împaci cu tot cerul şi va trebui să mănânci aşa cum te-a învăţat Domnul. Nu e greu, mămică, dar te-ai învăţat tu departe de Domnul, că eşti departe de Domnul, poporule al meu.

Trăieşte, măi creştine, de acum încolo ca şi cum L-ai vedea pe Domnul venind. Veghează cu credinţă şi cu dragoste, dar veghează bine şi veghează mereu, că vremea este la uşă, poporule al meu, şi dacă veghezi, veghează cu toată casa ta, şi să vegheze cu tine şi copiii tăi, că dacă ei vor umbla pe calea lor fără de Dumnezeu, vor fi văditi şi vor fi atinşi de unealta de nimicire care vine în urma mea. Să nu creadă copiii tăi, creştine, că dacă tu nu-i vezi nu-i vede nici Dumnezeu. O, Domnul nu Se lasă înşelat, măi copii, că iată, copiii voştri nu se mai cunosc că sunt cu Dumnezeu, nu mai sunt cu Dumnezeu copiii voştri. Şi iată, vă aduc ştire dureroasă, şi e de plâns ceea ce vă aduc de ştire, măi copii. Am venit să vă spun, ca să puteţi repara. Eu vă ajut să reparaţi, dar fără voi eu nu pot. Este scris în cartea cea de sus, este scris de copiii voştri că înşeală pe Dumnezeu şi că vă înşeală şi pe voi. Plâng îngeraşii cei păzitori ai copiilor voştri, căci îngerii cei răi se fălesc împotriva îngeraşilor lor cei păzitori. Îngerii cei răi văd mereu faţa lui Dumnezeu, că se duc cu învinuiri asupra copiilor voştri şi nu mai termină de scris împotriva lor. Îngeraşii cei păzitori ai copiilor voştri nu mai văd faţa lui Dumnezeu, că nu au ce duce despre ei la Dumnezeu ca să meargă la scaunul slavei cereşti îngeraşii lor păzitori. Copiii voştri nu se deosebesc de lume. Ce facem noi cu ei, mămică? Mă sfătuiesc şi eu cu voi, ce să facem cu ei? Lor le este ruşine cu Dumnezeu, că zic că râde lumea de ei dacă ar arăta la lume că ei sunt cu Dumnezeu. Se îmbracă şi ei cum se îmbracă lumea şi nu-i mai cunosc din lume. Mănâncă şi ei cum mănâncă lumea, se duc unde se duce lumea, se însoară şi se mărită cu fiii lumii, cu morţii, măi copii, căci cei din lume sunt morţi, că n-au pe Dumnezeu, şi în lume este moarte şi pieire şi păcat. Este scris în cer mărturie împotriva lor şi n-am avut îndrăzneală să-I cer Domnului să şteargă cele scrise de îngerii lor cei răi, că eu ştiam că mă fac de ruşine la Domnul, fiindcă ei fac mereu păcate şi iar se umplea cartea judecăţii împotriva lor. Ce facem cu ei, măi mămică? Eu vreau să mă duc şi să îndrăznesc la Domnul pentru ei, dar nu vreau să fiu dată de ruşine, că trebuie să aduc de aici act de hotărâre, act de pocăinţă şi de împăcare cu Dumnezeu.

De aceea, iată, vorbesc cu voi acum, copii ai acestei cetăţi, copii ai acestor părinţi. Vă întreabă şi pe voi mămica Gigi, năşica Gigi. Ce este de făcut cu voi, măi copii? Voi trebuie să răspundeţi. Nimeni în locul vostru nu poate răspunde. Eu nici atât nu pot, că la Domnul nu se intră după nume sau după neam. Vreau să cer la Domnul să scoată din cartea judecăţii numele vostru. Vreau să vă salvez, mămică. Vreau să vă pun pe creştet pecetea Dumnezeului Cel viu. Nu veţi mai rămâne, mămică, dacă nu vă împăcaţi cu Dumnezeu, că aceasta înseamnă să vă împăcaţi cu Dumnezeu: să ieşiţi din ale lumii, să fiţi curaţi, să fiţi creştini, să-L vadă lumea pe Dumnezeu în

voi şi cu voi, să vă rugaţi şi să-I slujiţi lui Dumnezeu, măi copii, şi să nu mai trăiţi voi, şi să trăiască Domnul în voi, că Domnul este fără de păcat. A venit libertatea cu Dumnezeu! Iată ce mare dar! De ce nu vă folosiţi de el? De ce, mămică, vă este vouă ruşine cu Dumnezeu? De ce vreţi să pieriţi? Cine nu este acum cu Dumnezeu, acela nu rămâne, mămică, şi nu pot să mă liniştesc când văd şi ştiu că vă este pregătită judecata. Cum voi putea purta eu această durere? Dar cum o veţi putea voi purta?

Copiii mei, iată de ce am venit la voi. Daţi-mi mâna, mămică, fugiţi din calea morţii. Am venit să văd hotărârea voastră. Eu pot să vă ajut, eu am trecere mare, măi copii, dar să vedem dacă vreţi să vă ajut. Trebuie să stau împotriva celor scrise în cartea judecăţii, dar trebuie să pun în locul lor cuvântul vostru. Voi trebuie în clipa aceasta să vă ridicaţi şi numai cu un cuvânt să-i ruşinaţi pe îngerii cei răi şi să-i doborâţi de la faţa Domnului. Ridicaţi-vă, mămică, şi daţi mâna din nou îngeraşilor voştri cei păzitori şi rugaţi-i să vă umple de putere ca să înviaţi întru Dumnezeu, şi apoi să fiţi o minune nouă, copiii mei, că voi ai mei trebuie să fiţi. Cine, care copii de pe pământ vor fi ca voi atunci când veţi fi învăluiţi de slavă şi de cântec de sărbătoare? Cine nu vă va ferici pe voi atunci?

Hai să vedem ce duc eu de la voi ca să pun în locul celor scrise. Vă împăcaţi, mămică, cu Dumnezeu? Alegeţi voi lumina? Părăsiţi voi calea morţii? Vreţi cu mine, mămică? Spuneţi da, sau spuneţi nu; spuneţi ce alegeţi. Nimeni nu poate răspunde în locul vostru. Voi, mămică. Dacă vreţi să fiţi copiii slavei, dacă veţi zice da, vom încheia de lucrat aici şi mă duc, mămică, cu cuvântul vostru şi vă trec fii ai învierii şi vă pecetluiesc cu pecetea Dumnezeului Cel viu, copilaşii mei. Dar ca să vă mai murdăriţi apoi cu duhul lumii şi al despărţirii de Dumnezeu, nu se mai poate, şi nu s-ar mai găsi nimic care să-L mai facă pe Domnul să vă recunoască. Nu mai este ca până acum, nu mai e vremea milei. E vremea biruinţei, e vremea gloriei lui Dumnezeu.

Hai, copiii mei! Hai şi părinţii, hai şi copiii, hai să fim ai învierii, să ne lăsăm spre înviere şi să fim scrişi în cartea învierii. Nimeni apoi nu te mai poate şterge din cartea aceasta în afară de tine, dar fii viteaz, poporule al meu. Tu eşti poporul cel ales, dar fii credincios cuvintelor lui Dumnezeu. Fericiţi veţi fi voi, cei credincioşi, căci prin credinţa voastră se vor săvârşi minuni mai mari ca la început. Învredniciţi-vă să vă apropiaţi ca să mâncaţi din pomul vieţii, ca să fiţi vii pe veci. Amin. Iubiţi-vă unii pe alţii, că a voastră este împărăţia iubirii. Amin. Iubiţi pe Dumnezeu, copiii mei. Amin, amin zic vouă, toate se vor sfârşi, dar Dumnezeu şi cu poporul Său Se va arăta în lume şi lumea va învia şi se va bucura. Amin.

Pace vouă, acum! Pace, mămică! Cel ce nu se va naşte din cer nu va fi cu cerul. Cel ce se ridică acum, nu va mai muri, căci moartea va fi înghiţită de biruinţa din vremea aceasta.

Duhul meu este deasupra şi vă priveşte. Iată, suflu peste voi acum. Luaţi din duhul meu, ca să fiţi un duh cu mine şi să fim una pe veci.

Pace, şi ridică-te, cetatea mea de aici! Pace şi înviere, pace şi sărbătoare! Scrie şi tu, că şi eu scriu ziua aceasta. E ziua ta de înviere. Amin. Duhul Sfânt al Sfintei Treimi să vă facă vii. Pace vouă, copilaşii mei!

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

10/23 noiembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Micşuneşti-Ilfov

Îndemn la trezire, ridicare şi înviere.

Mai facem un popas, copiii mei. Mama Gigi intră în cetatea Micşuneşti.

Pace vouă, celor din această cetate! Pace şi înviere! Amin. Duhurile Preasfintei Treimi sunt şi aici cu privirea, pentru că şi aici este de lucru mai cu putere. Sfânta Treime Se ridică şi binecuvintează şi lucrul de aici.

Doamne Savaot, eşti Tatăl lor. Spune-i şi Tu acestei cetăţi, spune-i să se ridice.

— Le spun, Verginico. Iată, tată, vorbesc cu poporul tău, să-l fac să te asculte, Verginico.

Copiii Mei, vorbeşte Domnul Savaot cu voi. Nu fiţi ca Toma necredinciosul, că mai fericit va fi cel care crede până nu vede, căci Toma a dorit să-L pipăie pe Domnul, a dorit să-L vadă pe Domnul după înviere, că Toma aflase de vestea învierii. Ai aflat şi tu de vestea zilelor de înviere, dar tu ceri semn ca să crezi, aşa cum au cerut cei de pe vremea Domnului, care au zis: *«Dă-ne un semn!».* Dar Domnul nu S-a lăsat ispitit, şi le-a răspuns în pilde ca să nu priceapă, fiindcă aceia au fost ispititori, au fost necredincioşi, că aşa a spus Domnul: *«Lua-voi priceperea lor şi voi descoperi-o pruncilor».*

Copiii Mei, fiţi credincioşi cuvintelor acestui duh prin care am lucrat atâta vreme, prin care v-am hrănit atâta vreme, că sunteţi scrişi la Mine că aţi fost hrăniţi de la Mine prin guriţa ei. Voi fără ea nu puteţi veni la Mine. Eu nu voi trece peste ea, măi tată, căci fiecare va sta la rândul cetei sale aşa cum este scris în cartea Mea. Ea vă are în primire, şi din altă mână Eu nu vă primesc, tată. Eu nu voi trece peste cele aşezate aşa cum credeţi voi, şi pe ea o avem mare la cer, că ea este trâmbiţa cea care merge şi sună înainte de judecata cea mare. Am o mulţime de scule pe pământ, şi fiecare au câte o porţie de lucrat, dar aceasta este mare la Mine, şi are în primire sigiliul vremii de apoi, pentru că ea a purtat în trupul ei Duhurile Preasfintei Treimi, Care au vorbit cu tine, poporule creştin, şi Care vorbesc iarăşi, aşa cum este scris, *«încă o dată, la popoare şi la limbi şi la împăraţi şi la neamuri».* Împăcaţi-vă cu ea, copiii Mei, că voi cu ea veţi veni la Mine. Amin, amin, amin.

— O, Doamne Savaot, slavă şi mărire Ţie! Şi ajută-mă până îmi voi vedea ridicat acest popor.

Copii ai acestei cetăţi, vorbeşte mama Gigi cu voi. Hai să ne aşezăm şi să lucrăm ca să coborâm şi aici înviere, ca să facem şi aici trezire şi ridicare, şi să se ridice şi să învieze şi această cetate. Amin.

Vezi tu, poporule al meu, cât îmi este mie de dor? Nu mi-e dor de slava cerească mai mult decât de tine. Nu pot sta eu acolo fără tine. Dacă tu ai o familie mare şi ai copii mulţi şi îi iubeşti, şi te duci departe de ei ca să câştigi şi să munceşti pentru pâinea lor, tu munceşti acolo tânjind după ei şi aşteptând să te întorci. Aşa am aşteptat eu să mă trimită Domnul înapoi la tine, poporule al meu, şi parcă a fost o veşnicie de atunci şi până acum.

Nu vreau slavă, nu vreau odihnă, nu vreau fericire fără tine, poporul meu iubit, că-mi aduc aminte de Moise când a zis: *«Doamne, şterge-mă de la tine, dar nu lăsa să piară poporul meu».* Aşa a zis Moise, pentru că era plin de milă şi de iubire. Îl supăra mereu poporul acela, dar el nu-L lăsa pe

Domnul să vină cu pedeapsă, nu lăsa să piară de tot poporul. Eu însă am făcut şi mai mult, poporul meu, pentru că acum Domnul în vremea aceasta săvârşeşte minuni mai mari decât oricând. Iată minune cu anevoie de crezut. Iată, duhul cel plecat de pe pământ s-a întors înapoi şi lucrează. L-a trimis Domnul înapoi de unde a plecat. L-a trimis şi l-a pus să lucreze înainte de acolo de unde a rămas. Am venit înapoi la tine, poporule al meu, pentru că Domnul nu-Şi calcă făgăduinţele Sale şi nu trece peste cele scrise, căci în cartea acestei lucrări este scris că va lucra Domnul cu mine în aceste zile şi va ridica noroade multe spre înviere şi spre lumină.

O, poporule al meu, dacă tu ai fi fost credincios acestei lucrări, ai fi înţeles toată taina lui Dumnezeu. Dar n-a fost credincios poporul meu, pentru că i-a fost greu să aleagă bine neghina din grâu şi s-a dus pe la alte mese care aveau mai cu slobozenie bucate puse pe masă. Poporul meu n-a vrut să poată mult cu Dumnezeu. A vrut să poată puţin, a vrut să aibă putere puţină ca nu cumva să fie puternic la înţelepciune. Şi dacă acest popor nu şi-a priceput menirea şi treapta pe care a fost aşezat, a umblat rătăcind din loc în loc, oprindu-se prin alte grădini, şi tot pribegind aşa, a rămas în urmă, că nu i-a plăcut urcuşul care ducea spre vârful înţelesurilor lui Dumnezeu, spre treapta cea mai de sus, unde este cea mai mare apropiere cu Dumnezeu. Aşa ai fost, creştine. Ai rămas în urmă, mămică, şi ai nimerit prin alte grădini şi ai rămas acolo, că n-ai mai vrut să mergi înainte, spre vârful muntelui. Şi când ai să vezi acum acest munte care se va ridica peste vârful munţilor, şi când ai să vezi noroadele curgând să vină să vadă slava care se va arăta în ochii tuturor, ce vei mai avea de spus, poporule al meu? Dacă ai fost odată al meu, şi dacă n-ai mai vrut să fii al meu şi te-ai înstrăinat de mine, fă şi tu ce a făcut fiul cel înstrăinat şi nu aştepta să păţeşti ce a păţit acela, că acela a avut timp de întoarcere, dar tu nu mai ai, copilul meu, pentru că se vede furtuna venind, şi uşa nu mai stă deschisă de acum. Şi dacă ai să rămâi pe afară ce putere vei avea în faţa acestei mânii? Nu vei avea putere şi nu vei găsi milă, pentru că eu am venit la tine şi ţi-am spus să intri înăuntru că vine furtuna şi se închide uşa pe dinăuntru. De aceea n-ai mai vrut tu să rămâi la această masă, şi a început să-ţi pară rău că ai venit aici, aşa cum îi părea rău poporului care a ieşit cu Moise din Egipt, că se gândea că era mâncare mai multă în Egipt şi bucate mai alese, şi a cârtit împotriva manei cereşti aşa cum au cârtit şi cei care s-au dus de la această masă ca să găsească alta mai cu slobozenie. Dar ce vor face aceia când se va vedea pe creştetul lor semnul pe care l-au primit de aici?

Iată de ce am venit şi de ce te-am rugat să vii să ne întâlnim, popor al acestei cetăţi. Ai mâncat de la masa aceasta, şi când ai mâncat ai fost scris la numărătoarea aceasta, şi acum am cu mine schiţa, am numele tău înscris în schiţa acestei cetăţi. Fericiţi vor fi aceia care vor fi găsiţi scrişi la numărătoarea acestui popor. Fericiţi şi iar fericiţi, de două ori fericiţi vor fi aceia care nu vor fi şterşi din această numărătoare şi vor crede şi se vor ridica acum.

Am venit în această cetate ca să trezesc acest popor şi să-i spun să aleagă neghina din grâu. Am spus mereu, mămică, să alegi neghina din grâu, dar tu n-ai luat aminte, copilul meu, şi ţi-a plăcut să stai amestecat ca omul care merge pe două cărări. Şi iată că te faci vinovat faţă de Dumnezeu, că Domnul ţi-a spus că nu poţi şi cu El şi cu diavolul. Ţi-a spus să fii lumină, dar nu să amesteci întunericul cu lumina. Şi acum mai e un crâmpei de timp când mai poţi alege neghina ca s-o arunci deoparte, copilul meu. Pune-te la punct, de-acum. Un pas mai ai, dar poţi câştiga tot ce ai pierdut până acum. Fii grâu curat, ca să fii pus în hambar curat. Fii curat, poporule al meu, că nimic necurat nu va intra cu Dumnezeu. În curând se va vădi făţărnicia celor care au vorbit despre Dumnezeu, dar nu L-au purtat întru sfinţenie pe Domnul, căci nu cei ce zic: *„Doamne, Doamne!“* vor fi vrednici să intre cu Dumnezeu, ci acei care L-au arătat pe Domnul în ei, aceia vor fi arătaţi cu putere, căci puterea lui Dumnezeu va lucra cu ei.

Poporule al meu, nu te mai amesteca cu păcatul, nu-l mai lăsa să te biruie, că pieri, copilul meu, dacă de acum mai laşi pe tine stricăciune. Nu vreau să pieriţi, mămică, şi de aceea vin şi vă spun, căci cel ce nu se lasă spre înviere acum, va fi secerat de furtuna care se stârneşte de la Dumnezeu peste fiii neascultării. De ce, măi creştine, să rămân fără tine? Şi tu ce-ai să faci dacă nu vrei acum cu mine? Încotro zici că vei lua-o? Că n-ai să poţi, copilul meu, să te ascunzi nicăieri, că dacă te vei ascunde în lume, soarta ta va fi sigură, că lumea a ajuns la sfârşit, poporule al meu, că al meu eşti oricât îţi vine de greu să crezi. Ascunde-te în braţul meu, creştine, că iată misiunea mea. Sunt cu tot cerul în ajutorul tău. Lasă-te ajutat, că eu ştiu că n-ai putere singur, ştiu, şi de aceea m-a trimis Domnul la tine, că la Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă. Ce n-a făcut Dumnezeu pentru făptura Sa, măi creştine? Tu nu trebuia, mămică, să fii aşa de neînţelept, căci Duhul lui Dumnezeu te-a umbrit mereu pe tine şi tu n-ai avut loc prielnic în inima ta ca să lucrezi cu Duhul lui Dumnezeu. N-ai avut loc din pricina celor străine de Dumnezeu, pe care le aveai în tine. În loc să te fi ridicat treaptă cu treaptă până în vârf ca să-L cunoşti şi să-L porţi pe Dumnezeu, tu n-ai făcut aşa, copilul meu, şi nu s-a mai găsit nimeni ca să-ţi repare viaţa ta abătută, că nimănui nu i-a fost milă de tine. Dar nici tu, copilul meu, n-ai căutat să te gândeşti la tine, n-ai vrut să crezi că va trebui să se împlinească toate cuvintele lui Dumnezeu ca să te ridici spre Dumnezeu şi să te fi găsit vremea aceasta mai pregătit, mai împlinit şi mai credincios. Acum iată, a venit vremea despre care-ţi spunea ţie Domnul că va veni, şi tu nu eşti împăcat cu Dumnezeu. Încă mai ai un pic de timp, şi dacă eşti măcar acum cu frică, te vei ridica, te vei spăla numaidecât, te vei îmbrăca frumos, că uite ce am făcut. Sunt aici să-ţi văd hotărârea şi să te ajut dacă te scoli din necunoştinţă, dacă te scoli din necredinţă. Lucrează fapte de credinţă şi fă şi tu ce a făcut Lot ca să ieşi şi să fugi din calea morţii, că eşti poporul lui Dumnezeu, şi în carte scrie despre tine, copilul meu, şi scrie despre mine, măi mămică. N-are cine te ajuta dacă n-ai să mă laşi să pun eu peste tine credinţă ca să trăieşti de acum prin credinţă. Scoate cartea lui Dumnezeu pe masa ta şi învaţă după ea, că în ea scrie care este grâul şi care este neghina. Pune mâna şi fă această despărţire şi nu mai îngădui în grâul tău nici un fir de neghină, ca să fii curat, mămică, şi să poţi merge cu mine, că nu se poate să bei şi paharul lui Dumnezeu, şi pe cel al demonilor. Învaţă-te să-L cunoşti pe Dumnezeu, învaţă-ţi şi copiii şi spălaţi-vă viaţa în acest vas curat, în această lucrare şi nu te mai murdări apoi, că tu trebuie să crezi acum că nu mai este timp să mai fii cum ai fost. Lasă-te sub ocrotire, că moartea stă cu gura deschisă ca să te înghită. Fie-ţi milă de copiii tăi, să nu-i laşi să ţi-i înghită moartea, că moartea-i lângă ei la orice pas.

Lăsaţi-vă pecetluiţi, fiilor, că iată, sunt în mână cu pecetea Dumnezeului Cel viu. Dacă vei avea-o pe tine, Dumnezeu va fi cu tine, copilul meu, aşa cum a fost cu cei trei tineri care au fost băgaţi în cuptor ca să ardă şi să moară, şi ai văzut că dacă L-au avut pe Dumnezeu nu s-a atins focul de ei şi au

ieşit nevătămaţi. Aşa este lumea pentru tine, mămică, este foc mistuitor, dar dacă vei avea pe tine semnul lui Dumnezeu vei trece prin foc şi nu vei fi atins. Ce să-ţi fac, mămică, dacă n-ai vrut să te gândeşti la tine ca să fi fost acum gata pregătit?

Trezeşte-ţi dragostea, copilul meu, şi lucrează cu dragoste acum. Foloseşte-te de fiecare clipă, că dacă te scoli acum cu dragoste, numaidecât te vei ridica pe picioare şi vei prinde vlagă şi te vei găti, căci dragostea îţi va acoperi ţie păcatele, şi ea nu va cădea de la faţa Domnului. Dacă vrei să te scoli, poporule al meu, aceasta să-ţi fie calea: dragostea, mămică, dragostea de mântuire, dragostea de cer şi de slava care se va arăta. Să nu ispiteşti pe Dumnezeu, să nu pizmuieşti, să nu te trufeşti, să nu te mânii. Să ierţi, copilul meu, că ai şi tu nevoie de iertare şi de vindecare. Fii copil al dragostei, căci cu ea nu poţi cădea niciodată. Taina lui Dumnezeu va ieşi la iveală în curând, şi va trebui să Se vadă Domnul la tine şi cu tine, poporule al meu, ca să meargă lumea după Dumnezeu prin tine, copilul meu iubit. Nimeni nu te-a mai iubit ca mine, şi cum, mămică, să nu mă primeşti acum? Cum să nu-mi dai mâna ca să te ridic când vezi cu câtă iubire te întâmpin, cu câtă iertare, cu câtă înviere, când vezi că nu-mi mai găsesc stare până nu te voi şti scăpat din calea pieirii?

Am venit să pun peste tine înviere şi apoi să te scriu în cartea învierii, poporule al meu. Am coborât ca să intru în casa ta, creştine, aşa cum a intrat Domnul în casa lui Zaheu ca să facă mântuire casei aceea. Ieşi, mămică, şi tu întru întâmpinare aşa cum a făcut el şi fă din inima ta o inimă de Zaheu, că iată, sun din trâmbiţă să se audă. Să se audă, şi să iasă poporul meu întru întâmpinarea glasului de trâmbiţă. Să intre poporul meu în sărbătoare, că iată, se apropie sărbătoarea Paştelui cel mare când Domnul Iisus Hristos Se va încinge şi te va servi la masă, poporule al meu. Nu se poate să rămâi. Fă-ţi haina cu care să poţi intra la această masă, copilul meu. Fă-te curat şi nestricăcios ca să primeşti pe creştetul tău cununa cea neveştejită, căci cununa ta nu se va veşteji niciodată. Cum să te mai pui împotrivă? Cum să dai tu la o parte cinstea pe care ţi-a pregătit-o Dumnezeu? Numărul celor ce vor intra la masă este încheiat şi este pecetluit, şi dacă nu te vei învrednici să intri la locul unde eşti scris, vei păţi ca mucenicul acela care a ieşit din numărul celor ce au primit cununa biruinţei şi a intrat altul în locul lui, că numărul acesta nu se poate schimba, că este pecetluit, poporule al meu. Pe tine nu te mai aşteaptă chin. Pe tine te aşteaptă slavă, poporule al meu. Jertfa ta nu este ca jertfa celor ce au câştigat cerul prin chin şi moarte. Jertfa ta iată cum este, iată ce ţi se cere! Ţie ţi se cere credinţă şi dragoste, şi cu ele să împlineşti pregătirea pentru ca să intri la masa nunţii Fiului lui Dumnezeu. Jertfa ta este ca să te lepezi cu totul de păcat şi de necredinţă, să fii curat cu trupul şi cu inima, să duci viaţă îngerească pe pământ, că vei cânta cu îngerii, poporule al meu.

Dacă ai crede tu că nimeni n-a avut până acum parte de slava de care te vei bucura tu, dacă ai crede că nimeni din cei de până acum nu au locul pe care l-a pregătit Domnul pentru tine, poporule al meu, te-ai ridica într-o clipă şi te-ai bucura şi ai aştepta să intri întru această bucurie, că ţie ţi-a pregătit-o Dumnezeu, copil din vremea aceasta; aşa este scris în cartea lui Dumnezeu. Tu vei fi cel mai iubit şi tu eşti cel mai aşteptat. Nimeni de până acum nu a intrat întru atâta slavă ca poporul cel din vremea aceasta, căci slava ta va fi văzută, şi toate popoarele vor vedea şi se vor adăuga, iar slava de care te vei bucura tu, va umple pământul şi cerul. Aşa soartă ţi-a dat ţie Dumnezeu, dar nu mai fi rece, poporule al meu. Ridică-te spre glorie, mămică, fiindcă asta îţi este soarta, ca să se lumineze de la slava ta toate popoarele.

Vreau să-mi ridic pe poporul meu cel care a mâncat cu mine, că vreau să ies cu el în lume şi să înmulţesc acest neam. Vreau prin el să prăsesc un neam mare şi veşnic, un neam ceresc, că aceasta este vremea Domnului, despre care au scris toate sculele lui Dumnezeu.

Vino spre mărire, Israele, că pentru asta ai fost născut, poporule al meu. Am suferit pentru tine, mămică, am plâns pentru tine, copilul meu, şi mai plâng şi acum. Am ridicat mâinile pentru tine ca să nu te lase Domnul să pieri, şi aşa am zis lui Dumnezeu: *„Doamne, cât am fost cu ei, eu i-am păzit în numele Tău. Păzeşte-i Tu de acum, ca nici unul să nu piară“*. Aşa m-am rugat, poporule al meu, şi acum, iată minune mai mare ca la început, că stă scris că în vremea aceasta se vor lucra minuni mai mari ca atunci. Domnul Iisus Hristos a spus aşa, şi iată adevărul Domnului, iată minune mai mare ca oricând! M-a trimis Domnul înapoi la tine, poporule al meu, m-a trimis să te strig, m-a trimis să sun şi să te adun, ca să vadă toată suflarea că Domnul a avut pus la adăpost un popor ales şi sfânt şi credincios. M-a trimis la tine, că Domnul mă iubeşte, şi Domnul te iubeşte, poporule al meu, pentru că eşti al meu. Nu vei putea fără mine, şi eu trebuie să pot cu tine, copilul meu. Toate popoarele vor vedea mărirea ta, că aşa îţi va spune Domnul ţie: *„Vino, poporul Meu, că întru tine am binevoit!“*. Amin.

Pace ţie, poporul meu iubit, că întru tine am binevoit! Pace şi ridicare, pace şi înviere!

Popor iubit! iată, zilele învierii au venit de la Dumnezeu. Lasă-te spre înviere, popor iubit de Dumnezeu, că vei împărţi această înviere la toate popoarele, poporule român, popor al Noului Ierusalim.

Ierusalime, pace ţie! Domnul te-a ales pe tine. Pace, mămică, şi de la mine şi de la Dumnezeu, poporule al meu! Vreau să fiu mândră de tine, vreau să fac din tine minune pe pământ, şi de la tine să răsară minuni despre care nu s-a mai auzit până acum.

Pace vouă, celor din această cetate! Pace ţie, Israele, popor al Noului Ierusalim! Pace şi bunăvoire peste tine! Amin.

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

11/24 noiembrie 1990

Cuvântul sfintei Virginia către păstorii poporului creştin

Lucrarea cu înţelepciune, cu smerenie, cu dreptate şi cu blândeţe va aduce roade de înviere în poporul creştin.

Iubiţii mei, servii mei, trimişii mei, vreau să vorbesc cu voi, mămică. Mi-e dor să vorbesc cu voi. Trebuie să mai stăm şi noi de vorbă, că avem atâtea de vorbit, avem o mulţime de lucruri de îndreptat, avem multe de priceput şi de lucrat, pentru că nu lucrăm atât cât trebuie de bine. Am spus să se lucreze de către toţi aşa cum lucrez eu. Am spus să înviem tot trupul acestui popor. Am spus că se vor adăpa noroade de la acest izvor şi se vor adăuga la Dumnezeu. Suntem puţini, măi mămică, dar trebuie să lucrăm mult, şi trebuie să lucrăm bine şi cu milă. Să mai folosim încă o zi mila, dar mila acestei zile trebuie să covârşească orice aşteptare. Mila din ziua aceasta trebuie să umple tot golul în care trebuia să se scrie mila care trebuia revărsată la vremea ei peste acest popor.

Vorbesc acestea cu păstorii turmei mele, cu cei ce au păstorit acest popor, la care strigăm acum. Altfel de milă aştept eu de la ei, altfel de încredinţare şi altfel să le fie lucrul lor cu mine. Dumnezeu a spus că mila biruie judecata, a spus că cel care cere, să creadă că a şi primit, şi a spus că apostolul să se facă asemenea celui pe care merge să-l ridice pentru Hristos.

Vreau să înţelegem cuvintele mele, măi iubiţii mei, măi păstorii mei. Nu mai folosiţi, mămică, îndoiala, că de aceea nu se vede putere peste acest popor atât cât trebuie să se vadă. Trebuie să punem la punct multe neorânduieli. O, şi nu ştiu cum să mai încap cu toate, şi ca să mai pot vorbi şi cu voi, că timpul trece iute, că asta este vremea, şi suntem şi obosiţi şi nu ştiu cum să mai facem ca să le facem pe toate, ca să vorbim şi să ne sfătuim de la cer întru toate câte sunt şi câte se ivesc. Eu sunt cu voi peste tot. Stau deasupra şi privesc, şi pe cât mă bucur când intraţi cu cuvintele mele, pe atât mă nemulţumesc, că sămânţa cuvintelor mele nu găseşte locul desţelenit bine ca să încolţească bine. Şi apoi o sămânţă când o pui în pământ dacă o uzi mâine sau poimâine, e târziu, măi iubiţii mei. Trebuie udată îndată ce o pui, şi, dacă ştii cum, o uzi numaidecât şi o uzi bine şi se prinde. Altfel, avem riscul să se usuce sămânţa neudată, şi ce facem? Ce răspundem apoi? Poporul nostru este bolnav de fărădelege şi de necunoştinţă. Aceasta este boala pe care noi trebuie s-o vindecăm, iubiţii mei. Trebuie vindecat acest popor, că după noi nu mai vin alţii aşa cum a fost până acum. Acum este vremea să mâncaţi cartea lui Dumnezeu ca să faceţi cu ea sănătate peste poporul nostru. E plină cartea aceasta de viaţă şi de învăţătură şi de sănătate. De ce să tacă această carte? Nu se poate să tacă acum cartea aceasta. Creştinul nostru nu trebuie să prindă frică de cele scrise în ea şi trebuie să prindă dragoste din ea. Scoateţi dragostea din ea, că aceea este cu putere de înviere, aceea nu cade, aceea rămâne în veac. Dragostea îl face pe creştin să se ridice şi să prindă nădejde, şi dacă nu ştie creştinul bucuria cea făgăduită în această carte nu va lucra spre această bucurie. Dacă cel aproape mort este ameninţat cu cele scrise în carte, moare şi mai rău acela.

Lucraţi iubire, lucraţi nădejde, lucraţi înviere, iubiţii mei. Uitaţi-vă cum lucrez eu şi cât de dulce le vorbesc eu, şi eu ştiu păcatele acestui popor, şi chiar de aceea m-am întors la voi, pentru că voi nu ştiţi, nu vreţi, nu aveţi milă ca să vă vindecaţi unul pe altul. De aceea v-am spus că mila din ziua aceasta trebuie să umple toate golurile de până acum. Vedeţi cum folosim câte o zi pentru fiecare cetate. Ziua aceea trebuie să fie zi de înviere şi nu de altceva. Trebuie să credeţi, şi să se vadă că mă credeţi, Atunci când intraţi şi până ce ieşiţi dintr-o cetate, cerul este şi priveşte cum lucraţi şi scrie cum lucraţi, dar scrie şi rodul cel lucrat. Atât de multă iubire vă trebuie, atâta atenţie, atâta unire cu cerul! Cerul lucrează, iar voi trebuie să fiţi cer, iubiţii mei. Dacă aţi vedea cu câtă orânduială şi atenţie stă cerul de faţă la lucrul vostru, o, n-ar mai fi să fi fost vreodată alţii mai puternici la lucru ca voi, căci de la voi se cere mult de tot, iubiţii mei, se cere după cum aţi şi primit.

Am aceşti puişori, prin care-mi scriu cuvântul peste popor şi peste pământ, mititei faţă de voi, dar am ceva aparte pentru ei, am lucrare mare prin ei, că ei au dragoste multă pentru acest popor, au voinţă multă, şi, dacă ar avea putere ar prinde toată suflarea în braţe s-o ducă spre Dumnezeu, şi de aceea i-am pus mijlocitorii poporului meu. O, şi cât au suferit ei, şi cât suferă şi acum! Acum nu mai e aşa de mare suferinţa care vine de la hula care nu se mai termină înspre ei, şi acum ei au îmbrăţişat încă o suferinţă, că iată, i-am pus să ridice mânuţele pentru acest popor bolnav şi străin de cunoştinţă. Ridică mânuţele aceşti copii şi plâng la Domnul pentru acest popor ca să-l ridice Domnul şi să uite de păcatele lui şi de răzvrătirea lui. Uitaţi-vă la ei, că ei suferă în trupul lor pentru acest popor şi nu-i aud cârtind.

Iubiţii mei, nu trebuie să lucrez numai eu, nu, ci voi trebuie să lucraţi mai mult ca mine, dar trebuie să lucraţi bine în ziua aceasta. Este câte un om care trage cu dragoste în treburile casei şi face o mulţime de lucru de dimineaţă şi până seara, căci dragostea îi face spor mult şi bun, iar seara este mulţumit, şi se bucură un astfel de om. Iubiţii mei, să nu mai aibă nimeni dragoste şi trezire ca a voastră, şi veţi vedea cât rod veţi face în această zi. Sculaţi-vă de dimineaţă şi cereţi cu nădejde la Dumnezeu să vă ajute, să vă lumineze, să vă dea spor bun şi să vă dea cele potrivite pentru ziua aceea, căci fiecare zi de înviere este cu lucrul ei şi cu trebuinţele ei, şi nu uitaţi puterea de credinţă pe care v-am cerut-o când rostiţi rugăciunea cea de intrare în cetate. Nu uitaţi că trebuie să vă doară şi pe voi rana care sapă viaţa acestui popor, şi de aceea vă rog să faceţi bine lucrul de apostol, precum Pavel apostolul se făcea asemenea în durerea şi în suferinţa celor pe care-i învia şi apoi îi boteza cu botezul Duhului Sfânt. Dar voi trebuie să puteţi mai mult ca atunci, că poporul nostru este o taină mare pentru toată făptura lui Dumnezeu. Vouă vi se cere mult, iubiţii mei. De aceea vreau şi caut şi mă lupt să ridic şi să vă dau în ajutor ucenici, precum aveau apostolii lui Iisus Hristos, fiindcă trebuie lucrat mult şi înainte şi după sămânţa care se seamănă de la mine pentru începătura învierii.

Iubiţii mei, propovăduiţi-L pe Iisus Hristos şi nu altceva. Luaţi pildă de la apostolii Domnului cei de la început, căci şi ei v-au lăsat o mulţime de învăţături pe care trebuie să le lucraţi acum şi să le aşezaţi în inima acestui popor. Eu vreau să vă fac să înţelegeţi care este voia lui Dumnezeu. Vorbiţi între voi numai despre Dumnezeu, ca să răscumpărăm vremea, iar vorbe de ruşine sau glume care nu se cuvin, nici să se pomenească între voi, aşa cum se cuvine sfinţilor, că uneori de aceea vine mânia lui Dumnezeu peste cei ce nu ascultă. Dezbrăcaţi-vă de vieţuirea de până acum şi înnoiţi-vă în duhul minţii voastre. Cuvintele voastre să dea har celor ce le ascultă, ca să zidiţi în ei pe omul cel nou, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Cel care caută să fie mare şi să se vadă mare, acela să slujească la picioarele celor mici, în toată smerenia minţii şi a inimii.

Iubiţii mei, nimic nu puteţi de la voi. Fiţi, dar, următori Domnului ca nişte fii şi fiţi cu iubire la Domnul. Iubiţi adevărul şi numai adevărul. Lăsaţi învăţăturile cele din afară şi mâncaţi numai din masa pe care o cunoaşteţi, căci creştinul nu ştie să tălmăcească duhovniceşte şi îl pierdeţi apoi pe cel pentru care a murit Iisus Hristos. Suspinând vă spun că mulţi din copiii mei au murit cu credinţa şi L-au făcut mincinos pe Domnul. Am spus să nu se mai aducă la această masă bucate străine de masa aceasta, ca nu cumva să-L micşorăm pe Iisus Hristos, Care S-a coborât la voi în toată plinătatea. Nimănui nu i-a descoperit împărăţia Sa mai mult decât vouă. Poporul nostru trebuie să vadă la voi că voi credeţi această plinătate a Domnului. Iată, iubiţii mei, câte avem de îndreptat, iar duh de mărire sau duh de mândrie ori duh de minciună nici să se pomenească la voi, căci acestea vă încurcă şi vă sting puterea cea bună şi cea lucrătoare, iar dacă lucrul vostru de acum nu va rămâne, ce ar mai fi de făcut apoi?

Iubiţii mei, păstorii mei, toată Scriptura lui Dumnezeu este duhovnicească şi este cerească. Nici un pic de asprime de

la voi, dar de la ea să se scoată asprime şi mustrare, şi apoi scoateţi din ea făgăduinţa vieţii şi dragostea. Aşa trebuie să lucrăm. Şi iată ce vă mai învăţ şi pe voi şi pe cei pe care vi-i voi adăuga vouă spre ajutor întru Evanghelia învierii. Cu iubire vă spun, şi pentru sporul şi rodul lucrului vostru vă spun, nu vă credeţi voi înşivă înţelepţi, şi abia atunci veţi fi umbriţi de duhul înţelepciunii cea din cer şi veţi aduce roade lui Dumnezeu. Fiţi nişte lucrători curaţi, căci datori sunteţi în faţa lui Dumnezeu să fiţi aşa. Fiţi curaţi cu duhul, căci Duhul lui Dumnezeu nu Se apropie decât acolo unde este curat. Nu vă amăgiţi; Dumnezeu este curat, iubiţii mei. Niciodată să nu-L faceţi pe Dumnezeu să fie în strâmtorare în voi, că atunci El nu Se va arăta cu putere în voi. Nu mai fiţi voi de-acum, că aşa nu putem face mai nimic, şi vai, să nu răspundem pentru aceasta! Fiţi iscusiţi şi daţi-vă întâietate unul altuia la lucru. Bucuria voastră aceasta să fie, şi din această bucurie să rămână pe unde veţi trece, şi înviere să rămână. Nu vă mai îndoiţi de puterea lui Dumnezeu, că la Domnul nu este nimic cu neputinţă, şi atunci veţi lua Duh Sfânt. Amin. Îndoiala voastră înjumătăţeşte biruinţa, măi iubiţii mei. Noi nu suntem fii ai îndoielii, ci ai credinţei. Amin.

Iată, în cetăţile Turbaţi şi Micşuneşti am stat deasupra, şi cuvintele mele au spart crusta cea groasă a nepăsării, şi îngerii cei răi şi duhurile cele rele care au fost date de ruşine s-au ţinut după voi ca să vă sfărâme corabia. Dar eu unde eram? Eram cu voi şi le-am arătat cât sunt de neputincioşi, căci ceea ce au crezut ei că vă pot face vouă, aceea s-a numit biruinţă asupra lor, şi au plecat ruşinaţi, că n-au avut unde să mai intre nici pe unde am trecut, nici peste noi, că se lovesc de pecetea Dumnezeului Cel viu şi îşi văd sfârşitul lor. În cetăţile acelea nu e viaţă în ei, dar ei au fost zguduiţi de cuvintele cele pline de viaţă pe care le împart eu acum, şi au ieşit văitându-se duhurile rele şi nu ştiau unde să se bage aşa cum s-a întâmplat cu demonii care au ieşit din cei cuprinşi de duh rău, de au intrat în porci şi porcii au pierit în mare. Aceşti copii ai mei să taie de pe ei stricăciunea, să scoată numaidecât de la ei carnea şi sângele, care nu vor încăpea cu Dumnezeu. Să nu se mai lase înţepaţi de boldul cărnii, să nu mai fie robi pântecelui, ci să învieze întru nestricăciune. Toată oastea demonilor care i-au ţinut pe ei robi stricăciunii s-a luat după voi, s-a luat cu mânie după voi. Atâta ceaţă este coborâtă peste acest popor, că abia, abia mai răzbate lumina de la Dumnezeu şi viaţa şi scăparea de la Dumnezeu. Dumnezeu a coborât ceaţa cea groasă ca să vă facă pe voi să înţelegeţi că nu e de glumă ce aveţi de făcut şi cât de mari trebuie să fiţi în lucru. Şi cum voi abia mai puteaţi înainta ca să ajungeţi întru ale voastre, aşa şi acest popor al meu, nu vede drumul, nu poate merge de ceaţă, că mare este ceaţa şi întunericul acestor zile.

Hai, că eu sunt în faţă. E groasă ceaţa, dar eu sunt cu voi şi sunt din cer venită. Nu vă temeţi, aşa este la război, dar nici un fir de păr din capul vostru nu veţi pierde. De aceea vă cer să daţi la o parte îndoiala, că pe timp de ceaţă şi pe timp de furtună îndoiala dăunează şi Îl încurcă pe Domnul, Care are putere peste toate şi are putere în voi, şi trebuie să vreţi să aibă Domnul putere în voi. Lucraţi cu toţii, iar în lucru daţi-vă întâietate unul altuia, căci felurite sunt darurile care se odihnesc peste voi. Nu fiţi pripiţi. Nimeni să nu fie pripit, şi fiecare din voi să-l socotească pe celălalt mai de cinste decât pe el însuşi, şi atunci puterea Domnului în voi se va desăvârşi.

Pacea mea şi duhul meu să fie întru voi, iar voi fiţi întru mine şi să rămâneţi întru mine, că ai mei sunteţi, şi ai poporului meu, şi sunteţi trup din trupul acestui popor şi mădulare unul altuia întru Iisus Hristos.

Pace vouă şi putere vouă! Fiţi iscusiţi şi fiţi sfinţi, precum Domnul este sfânt. Amin, amin, amin.

13/26 noiembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Ungureni

Îndemnuri cereşti peste casa păstorului Daniel.

Pace vouă, iubiţii mei! Câtă vreme a trebuit să aştept eu această zi! O, câtă vreme! Dar cât a aşteptat Domnul această zi! Cine a mai aşteptat această zi, măi iubiţii mei? Cine, mămică? Cine a mai dus greutatea acestei aşteptări? O, grea a mai fost aşteptarea, scumpii mei, iubiţii mei, că voi, mămică, aţi rămas iubiţii mei.

Eu sunt duhul cel ceresc, un duh pribeag care suspină, iubiţii mei. Pribegesc din loc în loc şi caut şi strig şi aştept să mi se răspundă, să mi se deschidă. M-a trimis Domnul la cei pe care i-am lăsat, căci plângând am plecat când i-am lăsat, şi parcă a fost o veşnicie de atunci şi până acum.

O, iubiţii mei, vreau să vorbesc mai întâi cu cei mai mici, cu cei care nu ştiu nimic despre mine, că vreau să-i fac să înţeleagă şi să mă cunoască şi să ştie de unde vin şi pentru ce vin acum. Ei sunt mici de tot, pentru că cel care nu ştie cine este Dumnezeu, acela încă nu s-a născut, dar ei au auzit de acest nume şi ar putea spune că-L cunosc pe Dumnezeu. Aşa este, pot să spună că-L cunosc, pentru că ei nu înţeleg cum poţi să-L cunoşti pe Dumnezeu şi cum se poate spune că-L cunoşti pe Dumnezeu. Nimeni nu poate să-L cunoască pe Dumnezeu decât acela căruia Domnul i Se lasă cunoscut, dar şi această clipă îşi are vremea ei pentru fiecare făptură creată de Dumnezeu, căci pământul şi tot ce este pe el este creaţia lui Dumnezeu.

Copiii mei, Dumnezeu este fără de început, şi iubirea Lui este fără de început şi fără de sfârşit, precum Dumnezeu este fără de sfârşit, şi dacă este fără de sfârşit, şi tu care eşti o părticică din creaţia Sa, eşti fără de sfârşit. Dacă Dumnezeu este fără de sfârşit, nici o părticică din dumnezeirea Sa nu se sfârşeşte vreodată, şi de aceea este scris în Cartea Adevărului despre cel care este cu Dumnezeu şi care chiar de va muri viu va fi. Chiar şi cel care nu vrea să-L cunoască pe Dumnezeu şi pleacă de pe pământ fără să-L cunoască, acela nu poate pieri nici el, şi când pleacă de aici, acolo dă de Dumnezeu ca să ştie că este Dumnezeu, şi apoi trece cu cei ce nu L-au cunoscut pe Dumnezeu, trece şi nu piere nici acela, dar nesfârşirea aceluia este durere fără mângâiere, fără de sfârşit.

Copilul meu, Dumnezeu este Acela Care a fost şi este şi Care vine curând. Cine nu are credinţă şi cunoştinţă despre Dumnezeu, acela este o stârpitură faţă de creatura care-L recunoaşte pe Creatorul său. Dar tot stârpitură este şi acea creatură care a auzit de viaţa lui Dumnezeu şi nu face parte din acea viaţă întru Dumnezeu. Şi, în sfârşit, cel care-L iubeşte pe Dumnezeu, acela va fi fără de sfârşit cu Dumnezeu, şi acela ca şi Dumnezeu intră întru biruinţa cea care se luptă să vegheze şi să-i ajute neîncetat pe cei care cred lui Dumnezeu şi Îl cheamă ca pe Unul Care poate să ajute.

Aşa am fost şi eu. Am crezut în fiinţa lui Dumnezeu, şi când a venit să mă ia şi să mă treacă acolo unde toţi Îl văd pe Domnul m-a luat şi m-a aşezat în ceata sfinţilor, în ceata celor ce au biruit şi au lucrat minuni în numele Celui Care a lucrat minuni pe pământ, căci Acela a venit pe pământ, şi prin puterea Sa a luat trup din pântecele unei Fecioare şi S-a făcut Om ca să fie văzut pe pământ şi să Se facă cunoscut celor ce aveau să

creadă în El, şi prin aceia să creadă în El până în ziua de acum toţi cei cărora a voit Dumnezeu să li Se descopere.

Cât am fost eu pe pământ, a lucrat Dumnezeu minuni prin mine şi Şi-a făcut un popor credincios în urma lucrării pe care a făcut-o Dumnezeu prin mine. Dumnezeu a vorbit pe pământ mulţi ani prin gura mea, multă vreme, şi am suferit chin şi prigoane de la cei necredincioşi care nu-L cunoşteau pe Dumnezeu şi nu credeau în El. Şi când mi-am sfârşit drumul pe pământ, m-a luat Dumnezeu în ceata sfinţilor şi m-am făcut rugătoare pentru poporul creştin care a crezut prin mine în Dumnezeu, şi poporul acesta s-a rugat la mine ca să mijlocesc pentru el la Dumnezeu, s-a rugat mie aşa cum se roagă creştinii la Maica Domnului, la sfântul Nicolae, la sfântul Ioan şi la toţi sfinţii care au fost pe pământ şi s-au sfinţit şi s-au dus apoi în ceata sfinţilor. Sfinţii îi ajută pe cei credincioşi şi le dau ocrotire şi binecuvântare. Aşa fac şi eu pentru toţi creştinii care L-au crezut pe Dumnezeu prin mine. Aşa a făcut Dumnezeu un popor prin această lucrare care a fost prin mine, şi din acest popor creştin face parte această familie cu care voi v-aţi înrudit, măi copii.

Eu am fost ca o mamă pentru poporul meu. Am fost cu milă şi cu iubire şi sunt şi azi în ajutorul lor, căci mamă mi-au zis toţi creştinii mei, toţi copiii pe care mi i-a dat Dumnezeu să-i conduc spre El. A vorbit Domnul cu acest popor prin gura mea şi a spus că în vremea aceasta va trebui să mă ridic să-mi strâng poporul, să-l strig, să-l deştept ca să lucreze cu el minune pe pământ şi să vadă toate popoarele lumii ce a lucrat Dumnezeu pe acest pământ binecuvântat, şi să creadă lumea şi să se adauge la această slavă, căci poporul acesta va fi în curând cunoscut de toată suflarea, că Domnul îl va străluci şi va lucra cu el minuni despre care nu s-a mai auzit vreodată.

Iată, duhul meu a fost trimis din nou pe pământ, ca să strige la popor să se adune, să se gătească frumos, că vin zile măreţe şi vin zilele gloriei lui Dumnezeu, aşa cum este scris. Alăturaţi-vă şi voi, măi copii. Apropiaţi-vă să ascultaţi şi fiţi cu frică şi cu cutremur spre această bucurie care se va arăta în curând peste acest pământ ales care se va numi Noul Ierusalim, că se va coborî din cer Ierusalimul gloriei lui Dumnezeu. Acela care este acum, este Ierusalimul patimilor Domnului, dar acesta care se va arăta, este Ierusalimul gloriei lui Dumnezeu, căci aşa stă scris în Cartea Adevărului. Ridicaţi-vă şi voi înspre credinţă şi înspre slava care se apropie, ca să fiţi ocrotiţi cu toţi cei care vor fi găsiţi scrişi cu Dumnezeu, iar dacă veţi întoarce spatele la această strigare, Dumnezeu vă va adăuga atunci cu cei necredincioşi, şi cu plata acelora. Amin.

Îmi îndrept acum iubirea spre cei mai mari, mai mari la cunoştinţă, care m-au cunoscut de mititei şi care sunt înscrişi la numărătoarea poporului meu, căci pe cine-i găsesc scrişi la această numărătoare, pe aceia trebuie să-i strâng numaidecât. Şi iată, cercetez cartea acestei lucrăriîn care s-a scris atâta vreme şi scot din ea mărturiile toate pentru fiecare creştin care a mâncat la această masă, că dacă sunt găsiţi în acea carte, pe aceştia mă duc să-i caut şi să-i strig, mă duc după ei pe unde or fi şi oricum i-aş găsi, că-mi cere Domnul socoteală de ei, îmi cere numărul întreg, măi copii. Nu mai am odihnă, nu-mi trebuie slavă cerească, nu pot să am pace. Pribegesc din loc în loc, mă bag prin foc, mă bag prin spini, mă bag prin prăpăstii întunecate, mă bag prin toate ungherele iadului de pe pământ, mă zbat fără de mângâiere, strig ca o disperată, bat la porţi şi sunt cu mila în braţe şi strig şi suspin, copiii mei. Plânge cerul de mila mea şi se scoală sfinţii din odihna lor să-mi mângâie suspinul şi să mă ajute. E groasă ceaţa, copiii mei, e gros întunericul de acum. Iată misiunea mea. M-am ridicat să sparg crusta cea groasă şi să pătrund peste tot. M-am sculat să dărâm ziduri şi să sfărâm încuietorile şi închisorile şi să dau drumul copiilor mei, să-i scot şi să vadă lumina.

Am crescut o mulţime de copii şi i-am alăptat cu laptele cel ceresc ca să-i fac în stare să se ridice şi să mănânce hrană tare. Am strâns un popor mare, pe care l-am pus la picioarele Domnului ca să iau plată pentru rodul ce I l-am adus, şi am plecat apoi să-i pregătesc loc, ca acolo unde vor fi ei, să fiu şi eu; ca acolo unde voi fi eu, să fie şi ei. M-am sculat cu biruinţă şi m-am înarmat cu toată puterea cerului ca să scot afară pe demoni şi să vindec bolile şi să-mi ridic poporul în picioare, că toate popoarele vor rămâne înmărmurite şi se vor pleca să asculte şi se vor lăsa spre înviere. În cartea acestei lucrări scrie că va veni această vreme. Iată vremea, copiii mei. Iată pământul făgăduinţei din vremea aceasta. Voi termina de strigat şi de strâns, voi trece pe de-a rândul peste tot pe unde am copii risipiţi, voi trâmbiţa peste tot ca să-mi ridic poporul, voi învia pe tot creştinul care se lasă spre înviere, voi pecetlui cu pecetea Dumnezeului Cel viu creştetul celor ce vor crede şi se vor scula pe picioare, voi termina de pus sigiliul acestei vremi, şi apoi Domnul Savaot va slobozi pe îngerii cei care vor curăţi fărădelegea de pe pământ, şi aceştia vor începe cu acest pământ al făgăduinţei, căci acest pământ va fi în curând începătură de cer nou şi de pământ nou şi nestricăcios, căci cerul şi sculele sale se vor coborî apoi ca să desăvârşească cele scrise în carte. Amin, amin zic vouă, cele de până acum vor trece, şi totul va fi nou şi ceresc. Amin.

Doamne Savaot, începe Tu strigarea. Fii Tu Cel dintâi întru toate, că şi eu, şi aceştia suntem copiii Tăi. Fără Tine nu pot, Doamne Savaot, cu aceste lanţuri. Fără Tine nu vreau prin acest întuneric, căci aceşti copii ai noştri nici nu se zăresc bine din fundul prăpastiei în care au căzut şi nici nu ne strigă ca să-i auzim sau să ne dea mâna. Hai cu mine, coboară cu mine după ei, că sunt aproape morţi, Doamne Savaot. O, sunt chiar morţi de tot. Suflă cu mine peste ei şi hai să-i scoatem şi să-i înviem şi să-i însănătoşim, că iată, se stinge în ei ultima picătură de viaţă, iar bătaia inimii lor nu se mai simte.

— O, iată-Mă! Sunt aici, tată. Sunt aici, Verginico. Suntem toţi cu tine, scumpa Noastră. Astăzi este sărbătoare mare în tot cerul, Verginico. Astăzi toată puterea cerului este în picioare şi biruinţa de azi va fi mare şi se va scrie şi se va vesti în vecii vecilor, şi se va binecuvânta această zi şi se va adăuga zilelor de înviere. Nici Noi, Verginico, nici Noi, tată, nu mai avem pace. Şi Noi am plecat cu tine după poporul tău ca să-i dăm viaţă vie, că poporul tău este cea mai mare taină pentru făptura dumnezeiască, de la început şi până la aceste zile.

Nu mai plânge, Verginico, nu mai suspina, tată! Vino să te strâng la piept şi să-ţi dau mângâiere, căci iubirea ta pentru acest popor a covârşit toate iubirile de până acum. Nu mai plânge, Verginico! Ajunge, tată! Un pas mai este şi intrăm în vremea cea fără de durere, fără de întristare şi fără de suspin. Iată, toţi îţi împărţim mângâiere. Şi Eu, şi Fiul Meu, şi Măicuţa Sa, şi tot cerul, tată. Când S-a ridicat Fiul Meu din mormânt a mai stat patruzeci de zile cu poporul Său ca să rămână cartea acelor zile şi să se mărturisească, şi apoi Eu L-am luat şi L-am pus la loc de-a dreapta Mea. Dar tu ce ai făcut? Îţi spun Eu, tată, ce ai făcut ca să se ştie şi să se scrie pentru toţi cei care vor crede ce ai făcut tu. Tu ai fost aceea care ai avut iubire fără de margini. Tu L-ai coborât încă o dată pe pământ pe Fiul Meu şi te-ai făcut Lui casă şi templu, şi S-a sălăşluit El întru tine în taină mare, ascuns de ochii lumii, şi a adunat de pe la răspântii pe orbi şi pe ologi şi pe surzi şi pe leproşi şi

pe toți sărmanii ca să-i așeze la această masă. Dar celui chemat așa i-a spus: *«Mergi, și să nu spui nimănui»*. Tu ai fost aceea care L-ai ținut ascuns de ochii lumii ca să-Și poată hrăni un popor și să descopere toată taina planului Său pentru vremea aceasta. Și când ai venit și tu la Mine, tată, ai venit și M-ai rugat plângând: *„Doamne Savaot, eu cât am fost cu ei, i-am păzit în numele Tău. Păzește-i Tu de-acum, ca nici unul să nu piară"*. Așa M-ai rugat, Verginico, și Eu ți-am ascultat rugămintea și i-am păzit, dar ei nu M-au păzit pe Mine, n-au păzit urma Mea și n-au vrut să Mă mai urmeze și s-au dus și și-au cheltuit înțelepciunea și au ajuns robi celor străini de Mine și de tine, și iată-i, scumpa Mea, iată-i risipiți și iată-i săraci și goi acum; iată-i căzuți între tâlhari, iată-i aproape morți.

Tu, Verginico, fiica Mea, fiică de Samarinean, i-ai covârșit pe toți cei de până acum cu iubirea. Eu văd că nimic nu vrei să-ți dau, văd că ai dat deoparte slava cerească pe care o meriți, și de aceea am făcut minune despre care nu s-a mai auzit până acum. Te-am trimis înapoi, Verginico, și ți-am dat în ajutor toată oastea cerească să-ți faci misiunea despre care am vorbit Eu că vei avea-o în aceste zile, și ți-am spus să iei trâmbița în mână și să suni cu putere și cu duh de trezire așa cum stă scris în carte, să proorocești și să poruncești acestor oase uscate să prindă viață și duh de viață ca să învieze și să se întregească trupul lui Israel, și apoi să vii și să-Mi spui: *„Doamne, am făcut cum mi-ai poruncit"*.

Binecuvântată să fie această zi! Fii binecuvântată, Verginico, și tu, și lucrarea ta, și servii tăi, și casa aceasta în care ești acum coborâtă cu lucrul tău. Binecuvântată să fie această sământă care se seamănă acum! Amin.

Amin, amin, zic vouă, Eu sunt Dumnezeu Savaot, Cel Care sunt din veșnicie și voi fi în veșnicie. Cerul și pământul de până acum vor trece cu trosnet, dar cuvintele acestui duh pe care l-am întors înapoi pe pământ, se vor scrie și vor mărturisi pentru voi sau împotriva voastră. Amin.

Această carte va sta pe masă și va vorbi pentru voi sau împotriva voastră. Această carte va vorbi în curând.

Hai, Verginico, ia locul, tată, și lucrează! Începe-ți lucrul aici și fii biruitoare, că ți-am dat toată puterea. Ridică-te și grăiește, tată!

— Grăiesc către Tine, Doamne Savaot. Slavă Ție și mulțumire Ție! Iată, îmi încep lucrul aici. Amin.

Pace vouă! Pace vouă, fiilor! Slavă întru cei de sus, iar peste voi pace și înviere! Amin.

Iubiții mei, sunt deasupra, sunt aici, sunt venită cu putere. Am în mână sfânta cruce și am pecetea Dumnezeului Cel viu. Am în mână trâmbița cea de apoi ca să trâmbițez și în această casă, căci astăzi m-am coborât aici, iar mâine voi merge mai departe însoțită de servii mei, de trimișii mei, căci i-am tocmit pentru culesul viei mele și pentru ca să meargă cu mine pe de-a rândul să-mi ducă solia, și ei n-au pregetat, n-au zis că nu merg, pentru că și ei te iubesc pe tine, poporule al meu, chiar dacă apostolii minciunii din poporul meu hulesc în urma lor, chiar dacă aruncă cu pietre în ei, dar ei nu dau înapoi, și vor merge cu mine până la capăt, că le voi da putere să poată cu mine.

Iubiții mei copii, am venit să sar în foc pentru voi, să sar în apă pentru voi. Am venit să mă bag în adânc după voi ca să vă scot pe mal și să vă așez pe cale. De ce, mămică, m-ați părăsit? De ce ați crezut voi că vă puteți furișa de mine? Cum ați putut voi să vă faceți atât de mult prieteni cu moartea și cu păcatul? Voi ați avut pe voi pecete de sfințenie. Voi ați fost unșii lui Dumnezeu și ați fost bogați în daruri dumnezeiești. Ați fost îmbrăcați mai frumos decât îngerii, căci voi ați avut mai multă cunoștință decât cei din cer, căci cei din cer stau cu frică și ascultă pe Domnul când vine la voi să vă descopere ceea ce n-a descoperit nimănui în vremile trecute. Când vorbea Dumnezeu cu voi, stăteau îngerii să audă și să afle taina acestor vremuri și să se bucure de voi. Ați fost îmbrăcați cu podoabe de neînchipuit, iubiții mei. Cum de v-ați îndurat să vă dezbrăcați de ele? Ce va face lumea cu voi în ziua când se vor arăta podoabele pe care le-ați dat de pe voi în schimbul unui veșmânt stricăcios? Voi n-ați fost născuți pentru slava asta trecătoare. Voi ați avut soartă cerească și nu v-ați născut ca să fiți ca și cei de pe pământ, și trebuia să fiți și să vă îmbrăcați apoi ca îngerii din cer. De ce, mămică, n-ați fost voi cuminți ca să fi ascultat pe Dumnezeu așa cum au ascultat fiii lui Noe când le dăduse Dumnezeu poruncă să stea curați ca să rămână vii? Fiii lui Noe nu numai că au stat curați, dar au și avut soții aceștia, și erau ca frații și erau ca îngerii și de aceea au rămas vii și au intrat în barca salvării. Cum de n-ați avut voi putere să biruiți voi răul și păcatul care s-a sculat să se lupte cu voi și să vă înghită? Cum de n-ați putut? Cum, că atâta putere a stat deasupra voastră gata să se așeze peste voi și să vă îmbrace ca să fiți puternici în luptă și să fiți sfinți ai lui Dumnezeu? Cum, mămică, cum? Mă frâng și mă sfărâm cu duhul. Cum, mămică, cum? De ce ați uitat de Dumnezeu? De ce ați uitat de mine? De ce n-ați mai vrut să credeți că eu va trebui să vin înapoi și să vă cer socoteală? Nu puteți nici unul din voi să spuneți că n-ați uitat. Ați uitat, fiindcă iată cum vă găsesc.

Am venit să mă sfătuiesc cu voi ce avem de făcut, ce putem face. Fără voi nu pot lua decât o hotărâre. Dacă voi rămâne să hotărăsc singură, numai o singură cale va fi. Eu trebuie să mă înfățișez acum cu poporul meu la Dumnezeu ca să facă din el izvor de lumină și de viață și de slavă pe pământ. Numai o singură slavă va mai fi pe pământ, și aceea va fi slava cea de la Dumnezeu. Și dacă va trebui să hotărăsc eu pentru voi, nu pot face pentru voi ceea ce credeți voi, că la Domnul nu se intră după nume sau după neam, ci după adevăr și după legea cea dreaptă. N-am să pot face decât un singur lucru. Voi ridica sabia, iubiții mei. Aceasta voi face, pentru că eu vă iubesc mult de tot și nu pot fără voi la Dumnezeu. Voi da în voi ca să vă trezesc și să vă înfricoșez, și apoi voi sufla peste voi și vă voi ridica pe picioare, pentru că este scris în cartea acestei lucrări: *«Daniele, învață pe copiii tăi zidăria»*.

Măi iubiții mei, măi finișorii mei, măi puișorii mei! Ajunge cu nepăsarea, măi mămică! Nu e de joacă ceea ce se petrece în zilele acestea. Dumnezeu începe să iasă și să Se vadă. Unde ar fi să vă ascundeți de sub ochii Săi care vădesc orice ungher? Lăsați moartea în urma voastră și faceți ce a făcut Lot și ieșiți din Sodoma, copiii mei, ieșiți din Gomora, ieșiți din lume, că lumea a ajuns la sfârșit de acum. Vai de tine, mămică, dacă vei mai fi lume, că lumea a ajuns la sfârșit, și te-ai sfârși și tu cu tot cu lumea din tine dacă te va ține nepăsarea în închisoarea ei. Schimbați-vă haina vieții, că veți sta la masa Paștelui cel mare, și acolo nu trebuie să vă spun eu vouă cum trebuie să vă fie haina, că voi știți de la Dumnezeu cum va fi atunci. Și dacă astăzi nu veți auzi glasul meu, și dacă vă veți împietri ca să nu vă ridicați, să știți că mâine nu va mai fi tot ca astăzi. Vouă vă trebuie o înviere bună, de două ori mai bună, fiindcă aveți legământ care stă pe masa Sfintei Treimi și mărturisește și vorbește acel legământ.

Întoarceți-vă, copiii mei iubiți, întoarceți-vă la iubirea cea dintâi și la iubirea cea de azi, că azi vi se șterge totul cu

buretele milei de azi. Mâine nu mai este acest burete, că eu îl voi lua şi îl voi arunca în foc, să ardă cu el păcatele voastre, dar ca să mai muriţi apoi, o, nu se mai poate, iubiţii mei, căci picul care mai rămâne, e mic pasul acestui pic şi scăpăm înspre biruinţă.

Îmbrăţişaţi-vă tovarăşii de viaţă şi fiţi de-acum fraţi ai lui Iisus Hristos, căci ai Lui sunteţi de acum, dar nu uitaţi nici o clipă că Iisus Hristos este fără de păcat. Eu m-am ridicat ca să vă vindec rana neascultării de la faţa Domnului, dar fiţi dârji şi puternici ca să pot sta cu sabia în teacă, măi copii, că dacă mâine veţi căuta să mai muriţi, sabia nu va mai sta la locul ei şi va lucra această unealtă. Nu vă temeţi că nu veţi putea cu cerul, căci puterea voastră va fi Domnul. Iar cine dintre voi va rămâne surd la glasul sunetului de trâmbiţă, acela va fi dat deoparte, şi soarta aceluia va fi cu cei necredincioşi unde este plâns şi strepezire de dinţi. Nu, mămică, să nu rămân fără voi, că fiţi atenţi, nu veţi pieri nici unul şi toţi veţi fi, dar dacă nu veţi fi ai mei veţi fi ai osândei care vine în urma mea.

M-am ridicat cu putere mare şi nu se poate să nu am eu putere să vă fac cereşti, să fac din voi cer nou şi pământ nou şi să vă arate Domnul la toată făptura de sub cer. Aceasta este soarta acestui popor. Hai, mămică, şi nici un fir de păr nu va pieri de pe creştetul vostru. Nu mai pângăriţi biserica mea, că voi sunteţi biserica cea care-L va primi pe Domnul acum când vine să Se arate iar. Scoateţi urâciunea pustiirii din biserica mea, că voi aşa sunteţi trecuţi la Domnul: biserica Dumnezeului Cel viu, şi în această biserică Se va slăvi iarăşi Dumnezeu şi va vorbi încă o dată mulţimilor.

Nu căutaţi să-L încercaţi pe Dumnezeu, că Domnul nu Se lasă ispitit de nimeni, iubiţii mei. Ridicaţi-vă acum! Daţi-i mâna lui mămica! Dumnezeu de la mine vă cere, căci fiecare va sta la rândul cetei sale. Fiţi sfinţi, precum Domnul este sfânt. Fiţi vii, precum Domnul este viu, şi fiţi ca îngerii, precum în cer aşa şi pe pământ, copiii mei. Bucuraţi-vă că faceţi parte din fiii acestei lucrări, căci cu această lucrare Se va înălţa Dumnezeu deasupra tuturor înălţimilor de pe pământ, ca să vadă înţelepţii pământului şi să se plece şi să se umilească.

O, ce fericire poate covârşi acum fericirea mea? Cine nu se bucură şi cine nu plânge azi cu mine în cer şi aici unde sunt acum, aici, la voi şi cu voi, copiii mei?! Am coborât de un pic de timp o poruncă şi această poruncă s-a adus la îndeplinire. Am zis despre o piatră căzută de la locul ei şi am zis să o punem la locul de unde a căzut. Am zis să dăm deoparte veşmântul murdar de pe acest fiu al lui Dumnezeu şi să-l punem pe cel curat şi ceresc. Am voit de mult, de când l-am pierdut am voit să mă arunc după el în apa pierzării în care a căzut, dar Dumnezeu a spus: *«Nu, Verginico, nu, tată. Lasă-Mă să Mă arunc Eu, că tu vei avea mult de lucru în zilele ce vor veni. Tu va trebui să te ridici iar, să ridici noroadele şi să le hrăneşti, şi să sufli apoi peste ele ca să învieze aceşti morţi. Nu, tată, nu te arunca tu. Eu Mă bag după el. Eu, Verginico. Nu plânge, că puterea Mea îl va învia şi nu vei rămâne fără el. Eu voi sufla peste el, şi el va învia».*

O, copiii mei, eu am rămas apoi cu poporul meu ca să-l hrănesc şi să-l ocrotesc, iar pe acesta l-a luat apa şi a murit, mămică. Şi a venit vremea cea proorocită, să sufle Domnul peste el şi să învieze, şi hai să ne bucurăm, hai cu toţii, măi copii. Binecuvântată să fie această clipă. Amin.

O, Nicuşor al meu, iubitul meu, copilul meu, fiul meu, ocrotitorul meu, că mult m-ai ocrotit, mămică. Nicuşor al meu, parcă a fost o veşnicie de când ai plecat. Întoarce-te acum, că a venit vremea, Nicuşor al meu. Hai, mămică, hai să sculăm poporul în picioare. Hai, că şi tu vei da socoteală la Dumnezeu pentru acest popor. Ajunge, măi mămică, ajunge! Spală-ţi faţa, spală-ţi haina! Vino, Nicuşor al meu! Hai să ne înfiripăm copiii, că sunt morţi copiii noştri. Adu-ţi aminte de cele de odinioară, adu-ţi aminte de vremea când mă purtai pe braţe ca pe o copilă, pentru că tu credeai atunci pe Dumnezeu. Vino, Nicuşor, vino, că tu nu eşti necredincios. Vino, că a venit vremea să vii. Un pic, mămică, şi ne vom întâlni, şi tu ştii şi crezi că ne vom întâlni. Hai să ne luăm de mână, simte-mi mâna lângă mâna ta, că iată, m-am ridicat cu trâmbiţa şi biruinţa va fi mare.

Ce voi face eu acum cu tine dacă vei mai vrea să te mai aştept vreun pic? Aşteptarea s-a sfârşit, Nicuşor al meu. Domnul a început să împărăţească, şi din zi în zi tot mai mult Îşi va anunţa împărăţia. Nu mai crede tu, măi mămică, să nu mai crezi că mai poţi să mai ţii şi de-acum vremea pe loc. Vremea Domnului a venit, a început şi se desăvârşeşte, şi tu încă stai murdar, mămică. Tu eşti ca un tăciune scos din foc. Pune mâna, mămică, şi te spală singur şi te spală bine, că am în braţe veşmântul cel curat şi stau pregătită să te îmbrac cu el, măi iubitul meu.

Nicuşor al meu, scoală-te din morţi! Scoală-te, mămică! Aruncă stricăciunea de pe tine, că nimic întinat şi nimic necurat nu va rămâne acum. Nu mă du în stare să te împing din spate, nu mă fă să te las cu mâna la burtă, nu-mi mai încerca mila, Nicuşor al meu, că a luat Domnul mila şi din mâna mea. Nu mai am decât strigarea şi sabia şi sigiliul în mână. Pe astea le mai am acum. Sun din trâmbiţă pe de-a rândul să-mi adun poporul şi să suflu peste el duh de înviere. Iată zilele învierii, Nicuşor, copilul meu iubit. Iată, poporul meu înviază şi se sfinţeşte. Poporul nostru va fi mare şi puternic, măi mămică, fiindcă este scris în cartea acestei lucrări pe care o avem noi, scrie că poporul acesta va împărţi lumină pe pământ şi va împărţi Duh Sfânt; scrie că vor veni popoarele şi se vor pleca la această lucrare; scrie că regii lumii vor veni şi vor umbla întru lumina care va umple acest pământ binecuvântat. Iată împlinirile despre acest pământ al făgăduinţei. Hai, mămică, hai să trecem Iordanul şi să intrăm întru acest pământ! Hai, că tu fără mine nu poţi intra la Dumnezeu. Hai, că Dumnezeu voieşte să dea împărăţia Sa poporului nostru şi hai să ne sculăm, să înţelepţim într-o clipă poporul, ca să Se poată Domnul desăvârşi apoi peste lume şi să învieze lumea. Nu fi îndoielnic, nu fi fricos, nu căuta să dai cerul la spate. A venit ziua, Nicuşor. A venit vremea să fii aşezat la loc şi să lucrezi cu mine, mămică. Nu te teme. Dumnezeu este cu noi şi cu poporul. Fii credincios de-acum şi ridică-te, că nu te mai las nici o clipă să stai nepăsător.

Ia spune-mi tu, ce să fac cu tine? Ce să fac, mămică? Dacă nu te vei spăla acum, dacă vei mai sta cu murdăria pe tine, dacă vei mai face şi ca satana, gata, te ridic eu atunci. Acum sunt cerească şi sunt înarmată bine şi am putere să te fac să te ridici numaidecât. Nu se mai poate să faci ce vrei tu de-acum. Te-am aşteptat de-ajuns, mămică. Acum este altceva de lucrat. Uită-te ce avem de făcut. Avem de sculat pe morţi din morminte, că toată lumea zace în mormântul necunoştinţei. Dacă tu mai crezi că mai poţi dormi, nu mai poţi, mămică, îţi spun eu că nu mai poţi. Şi îţi mai spun să ştii şi să crezi că tu fără mine nu eşti nimic, şi nu vei putea fi bun la nimic fără mine. Nu vei fi recunoscut de Dumnezeu fără mine; nu, mămică. Dacă nu te vei pleca acum şi dacă nu vei lucra după învăţătura mea, nu mai este nimic de făcut. Te bag la spălat şi la stors, şi te iau lângă mine curat. Te curăţ bine întâi, şi apoi te iau lângă mine.

Nicuşor, copilul meu, nu cumva să iei în glumă, măi mămică. Nu mai bea, nu mai fuma, nu mai curvi, căci aceasta pe care o ai acum nu-ţi este femeie. Copiii tăi sunt născuţi din desfrânare. Scoală-te tu şi pentru ei, că păcatul este al tău, dar dinţii lor se vor strepezi. Nu te juca cu Dumnezeu, mămică. Ajunge! Scoală-te şi te împacă cu cerul, că ai pe frunte semnul lui Dumnezeu şi nu poţi scăpa. Vreau să duc cuvânt de la tine şi să-l pun pe masa Preasfintei Treimi. Spune *„da"* sau spune *„nu",* ca să ştiu ce să fac, fiindcă eu termin acum aici de lucru şi mă duc cu cuvântul de aici, mă duc la Sfânta Treime cu el ca să fie scris şi să fie pecetluit acest cuvânt.

Nicuşor, am purtat coroană de spini pentru tine, mămică. Cel mai mare calvar, cel mai mare chin, pentru tine l-am purtat. Vreau să scap acum de acest chin. Nu mai pot, mămică. E timp de când port această cunună de suferinţă. Am dus-o şi pe pământ, am dus-o şi în cerul sfânt. Nu mai pot. Ia-o de pe fruntea mea, că nu mai pot, Nicuşor al meu. Dacă tu acum nu-mi dai mâna bine, iată, cu durere şi cu suspin îţi spun că te voi lepăda. Nu te juca cu Dumnezeu. Hai cu El, că El este întru toate şi vom fi vii şi vom lucra şi nimeni nu va mai avea nici o putere, căci Domnul Se arată şi împărăţeşte şi Se slăveşte de-acum.

Am în mână pecetea cea pentru tine. Pecetea aceasta te va schimba numaidecât, dar aceasta ţine numai de tine. Nu pot să nu ţi-o pun pe creştet acum, căci scrie în Cartea Adevărului că trebuie să ţi-o pun. Cu ea vei fi mântuit sau cu ea vei fi osândit. Fii om nou, fii curat din creştet până în tălpi. Fii curat cu inima şi fii cu iubire. Amin.

Să se scrie această zi şi de voi şi de mine. Să nu mai fie stricăciune peste voi, ci să se scrie înviere pe frunţile voastre, ca să nu mai fiţi ai voştri. Cei ce sunteţi intraţi în această familie, sfinţiţi-vă ca să fiţi iertaţi şi să vă însemnez cu pecetea Dumnezeului Cel viu. După mine nu mai vine nimeni să vă dea mâna. Fiţi fii ai învierii. Amin.

Pace vouă acum! Duhul meu să fie în inimile voastre ca să fie iubire între mine şi voi. Nu mai fiţi robi pântecelui şi necunoştinţei, iar dacă veţi zice că nu puteţi, nici eu nu pot să fac nimic acum pentru voi, căci Dumnezeu este curat şi este veşnic.

Pacea şi puterea Preasfintei Treimi să vă ţină sub această putere. Pace vouă! Iată, suflu peste voi acum. Luaţi din duhul meu! Amin. Cel ce vrea să intre la Dumnezeu cu mine să-şi ia crucea şi să-mi urmeze mie. Amin. Cel ce nu se leapădă de sine, acela nu va mai fi.

Amin, amin zic vouă, nimeni nu va putea sări pe deasupra şi va trebui să intre pe uşă în împărăţia iubirii. Amin.

Pace vouă! Încă o dată, pace vouă şi înviere vouă! A început învierea pe pământ. Pace celor ce se lasă spre înviere! Pace şi pecete şi nume nou! Pace şi Ierusalim nou peste voi! Amin.

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

14/27 noiembrie 1990

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Făgăduinţa înnoirii bisericii.

Sunt mereu în inimioara ta, copil dulce, copil iubit de Dumnezeu. Văd că nici o clipă nu Mă laşi fără tine, şi Eu cum aş putea să te las vreun pic? N-am altul ca şi tine cu care să fi putut face o viaţă nouă pe pământ, o viaţă adevărată atât cât de adevărat este Domnul. Nu pot lucra în toată desăvârşirea Mea în cel care se crede că are vreo putere sau vreun cuvânt. Nu pot, iubitul Meu, şi de aceea a trebuit să nu te las, pentru că tu numai pe Domnul Îl recunoşti întru tine şi Îi spui mereu: *„Doamne, sunt neputincios".*

O, de aceea stau mereu cu tine în braţe, copilul Meu iubit, pentru că tu iubeşti mult, tu eşti iubire precum Eu sunt iubire. Nu te speria. Îţi văd inimioara zvâcnind, dar adevăr grăiesc, tu eşti iubire, copilul Meu. Te voi aşeza întru Mine, şi apoi Mă voi aşeza întru tine ca să fii samarineanul acestei vremi. Nu te teme, Eu voi fi Acela, iar tu vei fi Mie sălaş. Ce să facem dacă cei de până acum au trecut înainte şi nu s-au oprit lângă cel căzut ca să sufle peste el şi să învieze? Au trecut fără nici o milă, fără nici o putere, căci n-aveau putere aceştia, şi tu înţelegi acum că n-aveau putere, fiindcă acum ştii care este puterea cea adevărată.

Copilul Meu cel plăpând, tu nu trebuie să fii plăpând. Tu trebuie să fii tare, şi nu te teme nici atunci când va trebui să te arăţi şi tare, că nădejdea ta va fi Dumnezeu, căci El va fi tare. Vreau să înţelegi aceasta, că va trebui să-L mărturiseşti pe Dumnezeu adevărat în mijlocul învăţătorilor legii şi să te ridici cu inimă mare şi să le spui că a venit vremea aceea când morţii trebuie să audă glasul lui Dumnezeu şi să învieze. Va trebui să înveţi de la Dumnezeu Scriptura aceea care zice că *«Trâmbiţa va suna, iar morţii vor învia, şi noi ne vom schimba într-o clipă».*

Biserica trebuie să se înnoiască, măi iubitul Meu, căci va trebui în toate vorbirile tale să aduci înnoire de cuvânt, să propovăduieşti Evanghelia învierii acestor zile de glorie cerească. Biserica va cuvânta şi morţii vor învia, că e moartă toată lumea, măi iubitul Meu, şi această lume zace în mormântul fărădelegii şi al necunoştinţei.

Lucrarea aceasta pe care am coborât-o pe pământ se desăvârşeşte în poporul cel chemat, iar după ce vom termina de înviat acest popor, aceşti fii ai lucrării ce o avem coborâtă pe pământ, va fi apoi să ne îndreptăm spre Galileea neamurilor, ca să învieze făptura de sub cer.

Începătura învierii pe care tu o ştii că se lucrează va trebui să capete cale mare şi tot mai mare până se va întregi tot trupul lui Israel, şi apoi lucrătorii cei tocmiţi se vor schimba, se vor îmbrăca întru slavă văzută şi va fi veşnic sărbătoare, căci moartea va fi înghiţită de biruinţa cea din vremea aceasta.

Înfiripează-te, copilul Meu iubit! Fii tare cu inima şi lucrează cu iubire, că iubirea îţi va fi puterea în multele tale neputinţe, căci când eşti slab, atunci eşti tare; aşa e cu Dumnezeu.

Acum, fii binecuvântat mereu cu toate darurile Mele şi cu pacea Mea cerească. Amin, amin, amin.

17/30 noiembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Valea Lungă, Dâmboviţa

Întărire pe temelie bună a bisericii lui Hristos.

Să mai facem încă un popas, că şi aici am o mână de copilaşi înscrişi la numărătoarea poporului meu. Poposim în cetatea Valea Lungă. Aici găsim poarta ridicată, şi iată, intrăm.

Intră mama Gigi şi în această cetate, intră ca să lucreze şi aici, şi apoi trece mai departe cu vestea învierii şi cu înscrierea celor ce se lasă spre înviere.

Pace ţie, cetatea mea de aici! Pace vouă, celor ce m-aţi aşteptat aici! Pace şi duh de înviere! Amin. Fericit acela care

nu se sfărâmă de această piatră. Fericit cel credincios cuvintelor acestei cărți.

Iată, se scrie carte și pentru cetatea Valea Lungă. Fiecare cetate va avea o carte, care va sta pe masă și va mărturisi pentru sau împotriva acelei cetăți.

Mama Gigi începe lucrul aici. Stă deasupra și privește și cercetează și lucrează, și apoi notează pe cei ce cred cuvintelor acestei cărți. Tot poporul meu să știe și să cunoască vremea aceasta și lucrul din vremea aceasta. Cel ce nu știe despre vremea aceasta, acela n-a așteptat această vreme și n-a avut cum să creadă acela că vremea aceasta va veni și se va vedea venind.

Se împlinesc Scripturile, copiii mei. Iată că nu este înțelepciune pe pământ cu care să se știe că se împlinesc cele scrise în carte. Nici cărturarii, nici învățații de azi, nici creștinii nu știu că se împlinesc cuvintele din Cartea Adevărului. Nimeni nu se mai satură de greutatea acestor vremuri. Se simte bine toată lumea și nu vrea să scape din robie și nu vrea să scape de moarte, că se uită la ea și este cu ea pe cale și se simte bine lumea. O, în curând se va vesti de pe înălțimi că moartea și lumea se vor sfârși. Aceasta este vremea, și vremea aceasta va vorbi de-acum. Scrie în Cartea Adevărului că va veni sfârșitul lumii și scrie că cel ce va fi găsit scris în cartea învierii, acela viu va fi. Fericită va fi sluga aceea pe care Stăpânul ei o va găsi veghind cu credincioșie și va sta în așteptarea Stăpânului, căci peste multe o va pune. Amin.

Copii ai acestei cetăți, hai să stăm de vorbă, mămică. Am venit la voi, măi copii, să vă spun și vouă ce fel de vreme este aceasta. Este vremea să-mi strâng poporul de peste tot, să merg pe de-a rândul și să sun din trâmbiță și să se ridice pe picioare poporul meu, că vrea Domnul să iasă cu el la lucru, așa cum stă scris în cartea acestei lucrări din care ați fost și voi hrăniți și alăptați. Mi-a spus Domnul să fiu gata cu poporul, să-l trezesc bine, să suflu peste el, să-l fac viu și să-l însemnez cu pecetea cea vie ca să Se arate cu el la lumea cea fără de Dumnezeu ca ea să știe că a fost Dumnezeu și că ea n-a crezut că a fost, că va vedea și va ști că Dumnezeu este și va fi și va împărăți peste tot. O, poporule al meu, și când văd, mămică, ce văd, când văd câtă lume văd în tine, când văd câtă necredință și câtă nepăsare te stăpânește, cum aș putea eu să mă bucur în slava cerească? O, cum? Care mamă se poate liniști când își vede copiii amenințați cu moartea și cu pieirea? Ce mângâiere s-ar putea găsi să mă facă pe mine să uit primejdia care pândește pe urma pașilor copiilor mei? că ai mei sunteți, mămică.

Poporule al meu, e vremea să dai deoparte nepăsarea, e vremea să-ți înțelegi menirea, că iată zilele când ți se va cere să mărturisești că ai stat de vorbă cu Dumnezeu și că ți-a spus demult Domnul ce va fi cu tine. Au venit zilele să vadă lumea cea necredincioasă ce este cu tine și ce va face Dumnezeu cu tine. Vrei sau nu vrei, așa va fi, creștine. Crezi sau nu crezi, te trezești sau nu te trezești, așa va fi, mămică, așa cum a fost în ziua învierii Domnului, căci cei care L-au văzut pe Domnul după înviere, au văzut și au crezut. Și va fi ca în ziua aceea, ca în ceasul acela când, după ce Domnul Și-a dat duhul pe cruce, cerul s-a întunecat, pământul s-a cutremurat și catapeteasma s-a crăpat în două pe mijloc, iar cei care n-au știut sau n-au crezut că Cel ce fusese răstignit era Domnul, au spus după aceea: *«Cu adevărat, Acesta este Fiul lui Dumnezeu»*.

Poporule al meu, de ce, mămică, să nu crezi tu, măcar acum de ce să nu crezi că Domnul a lucrat atâta vreme această lucrare în mijlocul tău ca să te înscrie în pagina celor ce au crezut și care se vor ridica să mărturisească această credință? Ce vrei să mai vezi ca apoi să crezi? Dacă încă nu crezi, nici n-ai să vezi, creștine, slava lui Dumnezeu, și vei vedea mânia lui Dumnezeu. Eu am venit, mămică, din nou la tine, pentru că vreau să te înțelepțesc și vreau să te sfințesc, că trebuie să mă arăt cu tine la Dumnezeu. Tot creștinul care a mâncat de la această masă, este scris că a mâncat de aici, și va fi cerut și va fi strigat la apelul care se aude acum. Cel ce nu este prezent, acela este lipsă, mămică. Cine are urechi, să audă și să înțeleagă cum i se cere să fie prezent acum, și dacă nu este prezent acum cum i se cere acum, se va scrie lipsă acela. Iată cum trebuie să fii ca să fii scris prezent și să fii trecut la numărătoarea celor ce vor fi fii ai învierii. Trebuie să fii curat și cu trupul și cu inima și cu iubirea și cu credința. Trebuie să nu mai folosești nici un gram ceea ce nu încape cu Dumnezeu. Trebuie să nu urăști, să nu curvești, să nu bei, să nu fumezi, să nu hulești, copilul meu. Trebuie să fii ca îngerii de azi încolo. Trebuie să fii nestricăcios și să fii sfânt, căci poporul care va rămâne va fi un popor cu trupuri cerești, un popor nestricăcios, un popor viu și neîntinat; așa va fi poporul cu care mă voi duce eu în curând în fața lui Dumnezeu.

Hai, măi copii, că dacă nu veți rămâne acum de mine, mâine veți fi în glorie și în slavă cerească, dar de nu veți vrea, se va zdrobi inima din voi de groaza ce vine în urma mea. Încă mai am copii care cred că ar mai avea vreme să bea și să mănânce, să se însoare și să se mărite; încă iau în glumă și folosesc necredința, dar stă scris în cartea acestei lucrări că în zilele acelea multe case de creștini vor fi lovite de unealta morții dacă îngerii care vin cu secera nu vor găsi semnul cel cu care umblu eu acum să-l pun pe creștetul acestui popor.

O, cel care se ridică bine pe picioare și intră sub cortul lui Dumnezeu, știți cum va fi? Așa cum este o casă cu temelie adâncă și pusă pe stâncă, și orice furtună ar veni să o fărâme nu va putea, că temelia ei e tare, măi copii. Iar omul care nu are grijă să-și pună casa pe piatră acum, și îi pune temelie șubredă, casa aceea cade și se prăbușește la cea mai mică adiere din pricina temeliei nestatornice, dar, vai, prăbușirea ei ar fi mare, mămică. Poporule al meu, ia spune de ce ar fi mare prăbușirea unei astfel de case? O, ți-a spus ție Dumnezeu că dacă stai cu El pe picioare și dacă stai bine, tu vei da mâna unui neam întreg, măi mămică, fiindcă fiecare din voi se trage dintr-o seminție, dintr-un neam mare, că ai și neam plecat de pe pământ care așteaptă ziua răscumpărării, și ai și neam pe pământ care zace și acela în mormântul necunoștinței și al necredinței. Înțelege-ți, măi creștine, soarta pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Nu mai fi nepriceput, că de aceea ți-a spus ție Domnul că tu vei învia pe morții din morminte. Iată cât de mare ar fi prăbușirea casei tale dacă acum când trebuie să-i faci temelie de piatră ai mai putea crede să faci economie de piatră sau să mai aștepți să ți-o faci mâine. Vai de tine dacă te vei întoarce de pe o parte pe alta acum când sun să te trezesc, că de dormit, oricum nu vei mai avea cum să dormi.

Poporule al meu, pune mâna la lucru, mămică. Fă-ți temelie tare și lucrează iute și bine și lucrează fără greș scăparea ta și a casei tale, că norul și furtuna se văd venind de la apus, și tu știi ce face furtuna aceea care vine dinspre partea aceea, dar dacă ai temelie sănătoasă tu n-ai să te temi atunci, pentru că știi cum ai lucrat de bine și cât de tare este stânca pe care ți-ai așezat tu scăparea, și atunci intri și închizi ușa și nimic nu te va vătăma, și vei ieși apoi și vei lucra și vei repara stricăciunea care a izbit peste neamul tău care n-a avut casa pe piatră. Dacă n-ai să folosești acum o astfel de iscusință, ține minte, mămică, ia aminte că prăbușirea ta ar fi mare. Iată,

a trebuit să mă ridic ca să-ţi aduc aminte, copilul meu, să nu faci ca omul care-şi pune casa sa pe nisip, şi să fii ca acela care şi-o aşează pe stâncă, poporule al meu. Acum este o zi mare pentru tine, şi dacă-ţi vei învârtoşa inima sau urechea la glasul acestei trâmbiţe care sună deşteptarea, vei păţi şi tu ca cei din vremea lui Moise care s-au împietrit şi n-au crezut şi au pierit cu toţii în pustie. De ce, mămică, să păţeşti şi tu aşa? Tu nu vezi cu ce învăţătură vin eu la tine? De ce să nu te laşi tu spre înviere şi spre viaţă? De ce să nu te faci tare ca să dai mâna morţilor să se scoale? De ce să nu fii cu milă pentru atâta norod care nădăjduieşte în suspinul duhului? că se va agăţa de mantia ta şi va avea salvare.

Fii cu milă, poporule al meu, că numai aşa vei fi miluit; şi fii curat cu inima, curat întru totul ca să vezi faţa Domnului şi să te bucuri fără de sfârşit. Şi de n-ai face azi aşa, ce ai mai putea face mâine? Mâine trâmbiţa nu va mai suna ca să te scoale, căci când ultimul glas al trâmbiţei va înceta, atunci sfârşitu-s-a taina lui Dumnezeu.

Lasă-te, mămică, spre credinţă ca să înţelegi că tu eşti cea mai mare taină de peste vremuri, măi poporul meu iubit, măi Israele din vremea de sfârşit.

Am stat la temelia ta, poporule al meu, şi am aşezat piatră cu piatră, şi am zis să fac o casă tare, un mijloc de salvare pentru toată făptura, popor iubit de Dumnezeu. Şi când vedeam că se apropie vreun răufăcător ca să spargă zidul, mă ridicam ca omul cel care veghează la fiecare strajă şi mă luptam şi depărtam pe cel care dădea jos tencuiala zidului ca să facă apoi spărtură. Mă sculam şi mă încingeam şi reparam la loc ca să nu se şubrezească temelia ta şi casa ta, măi Israele, pentru că eu ştiam de la Dumnezeu că în casa ta va trebui să încapă toată făptura de sub cer, care a fost de la începutul tău şi până acum, căci Dumnezeu a pus temelie tare şi bună încă de la începutul tău, popor al lui Israel, şi a vegheat ca un meşter iscusit şi a tocmit mereu lucrători tari ca să lucreze mereu şi să binecuvinteze mereu întăritura temeliei tale. Şi acum, iată, Israele, lucrul Său a ajuns la sfârşit, şi mâna Sa va încheia această casă, şi iată ce nepriceput eşti, poporule al meu, că alţii au lucrat, şi aceia n-au intrat în odihna Sa pentru lucru la această lucrare a vremurilor. Iar ţie, copil fără de cunoştinţă, iată, Meşterul Cel mare, Dumnezeu, îţi întinde ţie cheia acestei împărăţii ca să intri şi să te odihneşti, şi să chemi apoi sub acest acoperământ pe vecinul tău, pe aproapele tău, pe neamul tău. N-ai să mai auzi tu iubire ca aceasta, copilul meu, să-ţi fie ţie pregătită atâta slavă cu atâta trudă, cu atâta sânge şi cu atâta dăruire ca să te facă pe tine Domnul, cel mai bogat, cel mai sărbătorit, cel mai fericit.

Iată câtă lipsă de înţelepciune pe pământ! Să se ruşineze toţi înţelepţii pământului, că Dumnezeu a luat de la ei priceperea şi le-a descoperit-o pruncilor lui Israel. Israele, tu eşti pruncul acela, mămică. Tu eşti cel mai mic copil al neamului tău, şi iată taină nepricepută: cel mai mic va fi cel mai mare în împărăţia cea lucrată atâta vreme.

Copilul meu, ridică-te bine pe picioare şi te pregăteşte, că tu eşti însemnat de Dumnezeu, măi creştine, şi fii atent, că se va scula spre Dumnezeu lumea cea fără de Dumnezeu, şi te va zdrobi lumea, copilul meu, dacă n-o să te găsească la datorie, că-ţi va cere lumea apă să bea, că lumea este însetată, poporule al meu. Şi când va afla lumea apa cea vie pe care o ai tu, va bate la poarta ta să-i dai să bea, că numai tu, măi Israele, vei avea apă atunci. Toate fântânile vor seca, pentru ca să facă Dumnezeu semn şi să vadă toate noroadele acest semn, şi să se împlinească cuvintele Domnului pe care ţi le-a spus, că ţi-a spus ţie Dumnezeu că tu vei fi slăvit de toate noroadele, poporule al meu, şi vei împărţi lumină şi viaţă vie şi apă vie.

Apleacă-ţi, măi creştine, grumazul tău sub puterea făgăduinţei lui Dumnezeu şi fii credincios, măi Israele. Fii credincios cum a fost Avraam, părintele tău, că atunci când i-a spus Dumnezeu că-i va înmulţi sămânţa ca stelele cerului, Avraam nu s-a îndoit, şi a crezut, şi aşa a fost. Iată taină nouă, căci încă o dată rosteşte Dumnezeu aceste cuvinte. Atunci a vorbit cu Avraam, şi adu-ţi aminte, poporule al meu, cuvintele proorociei acestei lucrări, care spun aşa: *«Verginico, fii credincioasă Mie şi lasă-Mă pe Mine, că tu la vremea zilelor acelea va trebui să ridici un popor mare şi să-l hrăneşti şi să-l înmulţeşti».*

Măi copiii mei, voi sunteţi fiii făgăduinţei, şi voi veţi prăsi şi vă veţi înmulţi, şi atunci va fi să se împlinească Scriptura aceea care zice că *«Mulţime mare, îmbrăcată în veşminte albe, sta în faţa Mielului şi a tronului lui Dumnezeu, cu ramuri în mâini, cântând cântarea cea nouă».*

Poporule al meu, se împlinesc Scripturile, mămică. Ce crezi tu că mai ai de făcut? Mai ai timp să fii lume, creştine? Mai ai vreme să stai la îndoială? Deschide uşa şi ieşi şi te uită, că toate cele scrise vin spre împlinire. Destul că vei plânge vremea necredinţei şi a necunoştinţei şi a întunecimii tale. De ce să mai plângi şi pe veci dacă ar fi să nu te laşi acum spre înviere? Am în mână pecetea, am sigiliul Dumnezeului lui Avraam şi al lui Isaac şi al lui Iacov. Am pecetea Dumnezeului Cel viu, al Dumnezeului celor credincioşi. Se învârte satana în loc că-şi vede sfârşitul, şi nu te va mai putea birui când va vedea pe fruntea ta sigiliul lui Dumnezeu şi numele cel nou al Ierusalimului cel nou.

Ce faci tu, copilul meu, acum, dacă-mi vei da peste mână să nu te pot însemna? Uită-te cât de frumos, cât de dulce vorbesc cu tine, cât caut să te înţelepţesc într-o clipă. Am venit, mămică, să te nasc din nou, să te mai nasc o dată, copilul meu, dar nu fi nepriceput ca acela care L-a întrebat pe Domnul: *«Cum poate omul să intre încă o dată în pântecele mamei sale şi să se nască iar?»*. Nu fi aşa de mic, copilul meu, căci adevăr îţi grăiesc că dacă nu te vei naşte din cer, nu vei fi cu cerul. Aceasta este vremea trupurilor cereşti, căci trebuia mai întâi să porţi trup pământesc, trup firesc, ca acum să porţi trupul cel ceresc. Şi iată, cele vechi trec de acum, şi răsare de la Dumnezeu cer nou şi pământ nou. Fii un nou-născut de-acum, căci ce se naşte din trup, trup este, iar ce se naşte din duh, duh este, măi copilul meu.

Ai văzut de ce a trebuit să vin iar? Ca să te mai nasc o dată, măi Israele al meu, măi poporule al meu. Cum să te mai poţi crede în stare să te mai lipeşti cu stricăciunea de acum? Vai de tine, creştine, căci cel ce a fost luminat acum de această lumină şi se trage de sub ea, acela, vai, cu neputinţă va fi să mai fie al învierii. Acum e acum, poporule al meu. Nu e greu, mămică, fiindcă tu ai avut întinsă o mână spre tine, tu ai avut pe Domnul în mijlocul tău, poporule al meu. El mă aşteaptă cu tine acum. Scoală-te şi hai să mergem, că Domnul este încins şi te aşteaptă ca să te aşeze la masă şi El să te servească. N-ai să mai auzi aşa iubire. Nu va avea nimeni această cinste pe care ţi-a pregătit-o Dumnezeu.

Scoală-te, poporule al meu, şi hai să mergem, că spre glorie mergem şi spre viaţă veşnică mergem.

Scoală-te, cetatea mea de aici, scoală-te, mămică! Ridică-te, creştine, şi fii credincios, căci tu eşti fiu al făgăduinţei cea din veac. Fii viteaz, să te întâlneşti cu neamul tău, căci vei sta la masă cu Avraam, cu Isaac şi cu Iacov, vei sta la masă cu tot trupul neamului tău, măi Israele al biruinţei.

Pace ție, Israele! Pace peste tine, cetatea mea de aici! Slavă și mărire, de la începutul tău și până azi! Amin. Nimeni nu poate să te blesteme pe tine, că tu ești muntele cel mai înalt și cel mai binecuvântat. Toate popoarele îți vor da mărire, dar fii vrednic, Israele iubit, poporul meu iubit, mândria mea cea din vremea aceasta. Când mă voi îmbrățișa cu tine, cine nu-ți va cânta ție și mie cântarea cea de slavă a lui Moise?! căci Moise va fi de-a dreapta ta.

Pace copiilor din această cetate! Pace și putere și înviere! Amin. Iată, suflu peste voi acum. Luați din duhul meu, ca să fim una pe veci și să fim o iubire, și această iubire să umple tot pământul ca să fie cer peste tot. Amin.

Astăzi se scrie această zi, se scrie și de cer, și să se scrie și de tine. E ziua ta de înviere, cetatea mea de aici. E ziua ta de naștere. Iată, Duhul Sfânt să Se coboare peste tine, iar tu să fii creștin după adevăr. Amin.

Pace ție, popor al lui Israel! Pace și binecuvântare! Amin.

Pace ție, Israele! Amin, amin, amin.

17/30 noiembrie 1990

Trâmbițarea sfintei Virginia peste creștinii din cetatea Ghelari, Hunedoara

Îndemn la lepădare de sine și înnoire a duhului, care aduce înfierea cu numele lui Hristos.

Facem coborâre și facem popas pentru cetatea care este și face parte din numărătoare, cu numele de Ghelari.

Duhurile Preasfintei Treimi sunt aici în ajutorul meu. Mama Gigi sună din trâmbiță pentru această cetate, sună s-o adune ca să vorbească cu această cetate, că este înscrisă ca cetate a poporului meu. Acum scrie mama Gigi carte pentru cetatea Ghelari.

O, pace vouă! M-am dus acolo ca să vă spun acolo *„Pace vouă!“*, și apoi am plecat după voi dacă nu v-am găsit acolo. Am pribegit după voi, am căutat, am strigat, am spart crusta, am gonit fiare din calea mea, am dărâmat ziduri din calea mea și multe piedici am biruit ca să caut să vă adun și să scriu apoi carte pentru cei ce trebuie să răspundă la apelul și la numărătoarea cetății cu numele de Ghelari. Am luptat așa cum s-a putut ca să vă caut, că-mi cere Domnul răspuns pentru fiecare creștin înscris la numărătoarea poporului meu. Am trâmbițat pe de-a rândul prin multe cetăți până acum, dar pe nicăieri n-a fost să-mi găsesc staul gol ca aici.

Am de lucru mult, și trebuie să lucrez bine, că azi e o zi mai grea, e o ceață mai groasă, e o înaintare mai anevoioasă, și trebuie să-mi fie biruința mare și să-mi fie deplină, căci scris este în Cartea Adevărului: *«De vei zice păcătosului să se îndrepte și el se va îndrepta, atunci ai scăpat viața aceluia. De vei vedea sabia venind și nu-l vei vesti pe păcătos, atunci sângele aceluia se va cere din mâna ta. Dar dacă, văzând sabie venind, și dacă ducându-te să vestești pe păcătos el nu va lua aminte, atunci sângele lui va cădea asupra capului său».*

M-am ridicat să-mi trezesc poporul din somn, să-l înțelepțesc, să-l păstoresc și să fac înviere peste tot trupul care a mâncat de la această masă, căci când a mâncat de la masa aceasta, Dumnezeu l-a trecut la numărătoarea acestui popor.

Măi copiii mei, am stat sub umbrirea Duhului Sfânt, Care S-a ridicat cu putere de lucru în vremea cea de sfârșit a lucrării Preasfintei Treimi. Duhul Sfânt S-a arătat cu lucrare mare și cu mare desăvârșire prin mine. Duhul lui Dumnezeu a vorbit prin gura mea multă vreme de Și-a ridicat un popor, și la acest popor i-a descoperit taine despre care n-a mai vorbit Dumnezeu până în vremea aceasta. Toată cartea lui Dumnezeu vorbește despre vremea aceasta. Toate sculele dumnezeiești au vorbit și au lucrat pentru vremea aceasta, dar poporul de astăzi este fiul cel mic al Israelului lui Dumnezeu, și de aceea acestui fiu mic i-a descoperit Domnul tainele împărăției care se anunță acum, căci împărăția lui Dumnezeu se vestește și se arată și se mărește din zi în zi, poporule al meu. De aceea ți-am spus eu ție, măi Israele mic, că tu ești cea mai mare taină pentru toată făptura și pentru toată seminția lui Dumnezeu.

Măi Israele mic, că mic ești, mămică, și nu-ți știi și nu-ți înțelegi menirea pe care o ai, și n-ai înțelepciune ca să știi și să crezi că tu ești scăparea seminției tale de la început și până la tine. Vai de tine, poporule al meu, dacă nu te vei înțelepți de-acum, că de la tine se va cere acum atât cât ți-a fost dat. Vai, dacă n-ai să poți da atât cât ți se va cere, atât cât ți-a fost dat! Vai, dacă ți-ai îngropat talantul, sau, vai, dacă ai făcut cu el negoț străin de Dumnezeul părinților tăi, Avraam, Isaac și Iacov! Copilul meu, vai, mămică, vai, că iată ce este acum: se desparte răul de bine și lumina de întuneric; se desparte adevărul de minciună; se împlinesc Scripturile în ochii tăi, poporule al meu. Se face dreptate între oaie și oaie, copilul meu. Morții din morminte aud glasul trâmbiței și înviază, creștine. Iată vremea când unul va fi luat și altul va fi lăsat.

Copiii mei, ridicați-vă bine, mămică, treziți-vă bine, că nu e de joacă ce se petrece în vremea aceasta. Poporul meu nici n-a așteptat vremea aceasta, dară să mai știe ce va fi în aceste zile! Măi copii, m-am ridicat cu duh puternic să vă pregătesc, să vă împac cu Dumnezeu, că nu sunteți împăcați cu Dumnezeu, nu sunteți curați în fața lui Dumnezeu, și eu nu vreau, poporule al meu, nu vreau, creștine, să le spună Domnul, copiilor mei: *«Nu vă cunosc pe voi!».* Măi mămică, acum e acum. Lăsați-vă lucrați, lăsați pe Domnul să vă dea o formă, o întrebuințare fiecăruia după cum e planul Său, măi copii. Nu mai faceți planuri fără Domnul, că nu e lucrul vostru acesta. Acesta este lucrul Domnului, poporule al meu. Cum să te fac eu în stare să înțelegi că tu, copilul meu, ai menire mare la Dumnezeu, și nu se poate să vrei cu tine cum vrei tu. O, uită-te tu cum te învârți în loc când te zbați să faci ceva cu tine, să faci tu ceva din tine, și nu mai termini să faci planuri peste planuri și umbli dintr-o parte într-alta crezându-te în stare și în putere. Fii înțelept, copilul meu, că odată ce ai fost înscris în această numărătoare dumnezeiască, trebuie să știi că peste tine nu mai ești tu stăpân, și este Dumnezeu Stăpânul tău.

Ce mari ați fi fost voi, copiii mei, ce tari ați fi fost dacă ați fi făcut ce a făcut Domnul și dacă ați fi împlinit ce a zis Domnul, că Domnul a zis să vă dați întâietate unii altora, căci felurite sunt darurile care sunt pentru voi. Dacă voi, mămică, ați fi avut pe frații voștri mai de cinste decât pe voi înșivă, o, poporule al meu, ce mare ai fi fost tu acum și ce minuni s-ar fi văzut prin tine! Dar tu, mămică, te-ai uitat mereu la paiul din ochiul fratelui tău, și aceasta este fățărnicie, aceasta este iubire fățarnică. O, când tu te faci judecătorul fratelui tău, atunci tu ai și fost judecat prin însăși judecata pe care o rostești asupra fratelui tău, și apoi zici că Domnul este Dumnezeul tău. Nu, mămică, nu este așa. Domnul este mic față de tine atunci, fiindcă tu treci peste El și uiți că dreptul de a

judeca este al Lui şi nu al tău. Atunci tu eşti mai mare decât fratele tău pe care-L judeci, dar eşti mai mare şi ca Dumnezeu, şi nu se mai poate spune că Domnul este Stăpânul tău sau că tu Îi slujeşti lui Dumnezeu.

Copilul meu, cu suspin mă rog de tine, lasă-mă să te înţelepţesc. Lasă-mă, creştine, să-ţi arăt că nu-I slujeşti lui Dumnezeu. Lasă-mă să-ţi spun că trebuie să te naşti din nou şi să fii credincios şi supus Creatorului tău. Dacă n-ai să crezi acum că eu am venit să-ţi spun adevărul despre tine şi dacă n-ai să te naşti din cer, rămâi, mămică, trup, şi rămâi pământ, şi rămâi nelucrat, că nu aşa se lasă lucrat un creştin cu care să lucreze, apoi, Dumnezeu întru planul Său cel din veac întocmit.

Vezi tu de ce milă ai avut tu parte, mămică? Dacă eu nu veneam să-ţi deschid ochii, să caut să ţi-i deschid, să caut să-ţi iau tina de pe ei, dacă nu mă ridicam să te vestesc că stă sabia deasupra capului tău şi că trebuie să te întorci bine spre Dumnezeu, ce mai era de făcut cu tine, cu viaţa ta pe care o cere acum Domnul din mâna mea? Te cere Domnul de la mine, mămică. Mi-a dat în mână sigiliul acestei vremi ca să te pecetluiesc şi să nu fii vătămat de îngerii cei nimicitori, care vin pe urma mea şi lovesc pe unde nu vor găsi acest semn. Nu-ţi învârtoşa inima ca să nu crezi ce-ţi spun, copilul meu, că ai văzut cum a fost pe vremea lui Moise când poporul lui Israel a fost însemnat cu semnul cel poruncit de Domnul prin Moise. Ai văzut că îngerii nimicitori nu au avut voie să lovească, dar casele egiptenilor au fost lovite de unealta morţii şi groază şi bocete se auzeau în lume, poporule al meu.

Măi Israele, fii, mămică, credincios, că acum ar fi să fie mai rău ca atunci. Fii supus acestei chemări şi acestei pecetluiri, dar fii înţelept, că semnul acesta nu se lasă aşezat decât întru sfinţenie şi întru credinţă, copilul meu. Nu-ţi mai căuta nici un fel de dreptate, măi creştine, că acum nimic nu-ţi mai foloseşte mai mult decât umilinţa şi smerenia şi credinţa, copilul meu. Lasă-mă să vărs din duhul meu peste tine, că de aceea m-a trimis Dumnezeu înapoi la tine, că nu are cine te ajuta ca să te facă în stare să stai în faţa lui Dumnezeu, că asta urmează acum, copilul meu. Vrea Domnul să iasă la iveală cu tine, că pentru asta ai fost tu pregătit. Acesta a fost planul lui Dumnezeu, ca să ajungă la acest punct cu tine. Dacă încă te mai joci cu viaţa ta, dacă încă mai crezi că-L mai ţii pe Domnul mai mic decât pe tine, dacă ai să cauţi să-L faci să mai aştepte, gata, trec mai departe şi nu mai stau lângă tine să te rog. Trec, dar nu te însemnez cu pecetea Dumnezeului Cel viu şi mă duc, creştine, mă duc şi trâmbiţez pe la toate răspântiile şi înviez morţii şi îi pun pe picioare şi îi pun în locul tău, copilul meu, că numărătoarea este pecetluită de făgăduinţa lui Dumnezeu. Cum, mămică, să învieze morţii la glasul trâmbiţei care te strigă pe tine acum, şi tu să mori în locul lor? Cum? Oare, aşa să fie? Oare, aşa să vrei tu, poporule al meu? O, de ce ai crezut tu că te poţi juca cu Dumnezeu?

Poporule al meu, n-ai ştiut, mămică, să fii cum te cere Dumnezeu, dar mai ai o clipă la îndemână. Iată clipa, copilul meu. Iată mâna mea întinsă spre tine. Duhul Cel ceresc este foc mistuitor, dar Domnul lucrează cu tine după putinţa ta şi tu nu vrei să înţelegi aceasta, măi copilul meu. Eu îţi întind mâna în aşa fel ca să nu te ard. Lucrez după putinţa ta, dar tu ceri altfel, de parcă ai fi în stare sau vrednic să te atingi de foc şi să nu te arzi. Şi dacă vei vrea şi aşa, am să fac şi aşa, căci ce n-am făcut eu pentru tine ca să te aşez în sânul lui Avraam şi să te scap de prăpastie? Dumnezeu este foc mistuitor, dar n-a trecut peste puterea pe care a pus-o peste lucrul mâinilor Sale, căci când S-a coborât să-Şi ia trup din pântecele Fecioarei, a stat purtat în acel pântece nouă luni şi n-a mistuit pântecele acela. Iată câtă putere s-a arătat atunci.

O, a venit acum Domnul spre sfârşitul tainei Sale şi S-a sălăşluit cu Duhul puterii cea întreit sfântă în trupul sufletului meu, mămică, douăzeci şi cinci de ani, şi n-a mistuit trupul duhului meu, care, iată, s-a întors înapoi pe pământ. Şi iată, măi copii, minune mai mare ca la început, aşa cum a făgăduit Domnul Iisus Hristos atunci când a spus: *«Cel ce crede Mie, nu aceste minuni va face, ci mai mari decât acestea».* Iată bunătatea lui Dumnezeu revărsată peste făptura mâinilor Sale, căci focul cel mistuitor al dumnezeirii se îmblânzeşte după îngăduinţa şi putinţa de a putea fi purtat de făptura cea creată de Dumnezeu, şi tu, poporule al meu, tu nu te laşi îmblânzit după chipul Creatorului tău, prin Care toate s-au făcut.

O, câtă pâclă este aşezată peste înţelepciunea ta, poporule al meu! Cine, mămică, s-ar mai lupta pentru tine atât cât mă lupt eu, măi copil al acestei lucrări? Măcar dacă ai înţelege taina acestei lucrări ca să poţi apoi înţelege că tu eşti copil al acestei lucrări şi că eşti cea mai mare taină şi cea mai mare lucrătură din toate cele lucrate de Dumnezeu peste vremuri, căci cu tine şi cu vremea aceasta va aşeza Domnul scaunul de judecată, şi prin lucrătura aceasta toate vor intra întru starea cea de nestricăciune.

O, mă doare, mămică, rău mă doare că n-am să te am în cea mai mare slavă după câtă luptă a dus cerul cu tine. Mă doare, că lumea cea care n-a ştiut ce ai ştiut tu va intra în slava aceea care spune: *«Cei din urmă vor fi cei dintâi».* Dar iată, am venit în calea ta să te fac să înţelegi, să te întăresc pentru lucrul pe care-l ai, copilul meu, şi să nu dai slava ta altuia. Luptă-te s-o ai tu, mămică, fiindcă este a ta. Nu-ţi vinde acest drept pentru o nimica toată. Fii înţelept şi fii deştept, copilul meu, şi nu te încânta cu nici o slavă trecătoare, căci cel ce culege fără Dumnezeu, acela vânt culege şi deşertăciune culege şi păţeşte ca bogatul care se îmbogăţeşte cu gândul, ca acela care a zis că-şi strică hambarele ca să facă altele mai mari, să-şi strângă multe şi apoi să trăiască fără grijă multă vreme. Dar, de unde?! că glasul Domnului a venit şi i-a spus: *«Nebun ce eşti! În noaptea asta îţi iau sufletul, şi ce mai faci cu agoniseala ta?».*

Copiii mei, cel ce este şi vrea cu Domnul, trebuie să se lepede de sine, şi în fiecare zi să meargă cu crucea sa în urma Domnului. Nu poţi, copilul meu, nu poţi fi ucenicul lui Iisus Hristos şi să faci tot ca tine. Am ieşit în întâmpinarea ta, poporule al meu. Te-am învăţat, mămică, şi până să plec din mijlocul tău, te-am învăţat şi după aceea, şi iată minune neînţeleasă de mintea omenească. M-a trimis Domnul să vorbesc cu tine, m-a trimis cu ultima trâmbiţare înainte de încheierea tainei Sale de mântuire, m-a trimis cu putere de duh cu care n-a mai lucrat până acum. Dar iată, puterea Domnului se îmblânzeşte încă după îngăduinţa şi putinţa ta, poporule al meu, că dacă ai fi fost acum mare aşa cum trebuia să fii după atâta înţelepciune care a lucrat cu tine, o, dacă erai mare, atunci slava Domnului ar fi lucrat după măsura puterii tale, ar fi lucrat după mărimea ta.

Măi, Israele mic, tu trebuia să fii mare, mămică. Domnul lucrează în vremea aceasta aşa cum n-a lucrat până acum, căci lucrează să-Şi săvârşească şi să-Şi anunţe împărăţia. Dacă tu, copilul meu, ai fi vrut să-L asculţi pe Domnul, erai acum cer nou şi pământ nou, şi Domnul Se aşeza peste tine cu împărăţia Sa şi se împlinea cuvântul Său, că atâta vreme

ți-a spus Dumnezeu că tu va fi să faci lumină și înviere și mântuire pe pământ. Cu tine va fi să scoale morții din mormintele lor, cu tine Se va arăta la toată făptura de sub cer, dar tu n-ai avut timp să crezi, că tu ai făcut altceva în loc să te fi lăsat lucrat, și iată acum goliciunea ta, că n-ai veșmânt curat, n-ai haină de nuntă, n-ai putere să faci minuni în numele Celui Care a spus: *«Nu acestea, ci mai mari decât acestea veți lucra dacă veți fi cu Mine»*. Și acum, spune tu, mămică, poți merge cu mine? Te cere Domnul de la mine ca să facă cu tine după cuvântul Său.

Măi copiii mei care sunteți înscriși la numărătoarea de la Ghelari! Am în mână schița, mămică. Am actele de înfiere pentru fiecare în vremea sa, și am avut un număr de inimioare, o mână de copii care au mâncat de la această masă, și acum sunt trecuți ca fii ai acestei lucrări. Iată de ce v-am adunat eu astăzi. M-am purtat după voi, v-am căutat, v-am strigat, v-am trezit dacă pe vreunul v-am găsit dormind, am sunat, mămică, din trâmbiță și v-am adunat în această casă și iată, stăm de vorbă cu toții și împreună scriem carte pentru cetatea cu numele Ghelari. A avut Dumnezeu o sculă acolo și a lucrat cu ea un locaș de închinăciune. A dat Domnul o poruncă acestui slujitor, a dat-o ca să o împlinească, și a făcut Dumnezeu plan de la început și până la sfârșit, și l-a făcut bine, și l-a făcut ca să fie împlinitor și să facă Domnul apoi slavă văzută și acolo, dar acolo nu s-a lucrat după dreptarul cel drept, măi copii, nu s-a lucrat după rânduială și după curăție. Dumnezeu a lucrat după dreptar, dar slugile cele tocmite n-au folosit dreptarul cel drept și cel curat. Nu s-a lucrat cu frică, copiii mei.

O, dacă ai de făcut un lucru, o lucrare dumnezeiască, trebuie să lucrezi cu frică și cu cutremur după legea cea dreaptă ca să fie temelia lucrării tale de nezdruncinat. Nu s-a lucrat cu mâini curate, nu s-a mai lucrat bine până în sfârșit. A spus Dumnezeu că în vremea aceasta va fi să lucreze minuni acolo. Dumnezeu a lucrat acolo ca să poată lucra ce avea în vremea aceasta de lucrat, căci în vremea aceasta avea de lucrat o lucrare nefăcută de mână omenească. A voit Domnul ca El să fie Stăpân acolo, că pentru aceasta Își tocmise niște lucrători prin care să-Și desăvârșească un lucru, și iată ce s-a întâmplat cu aceștia, că acum n-au fost găsiți la datorie. Chiar cel pe care-l pusesem de strajă acolo în urma preotului slujitor care a fost ridicat de pe pământ, n-a lucrat acesta după dreptarul lui Dumnezeu, și s-a îngâmfat fiul acelei slugi luate și s-a trufit și n-a lucrat curat lucrul pe care l-a avut de făcut. A amestecat lumina cu întunericul, a amestecat sfințenia cu stricăciunea, a așezat acolo legea slobozeniei și nu se poate așa, copiii mei. Nu se poate și cu Dumnezeu și cu mamona. Nu se poate bea și paharul lui Dumnezeu și pe cel al demonilor. Dacă acolo a spus Dumnezeu că Se va arăta cu minuni, cum ar fi trebuit să fie și să se lucreze în locul acela? Cu câtă sfințenie, cu câtă frică, cu cât cutremur, cu câtă curăție! O, mămică, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit, nu Se lasă înșelat, și când a văzut Domnul că locul acela este amenințat de tot, a mai pregătit încă o salvare pentru lucrul acela, a mai tocmit niște slugi prin care să desăvârșească via aceea. Le-a dus acolo, după cum era planul Său întocmit, și le-a poruncit să se așeze întru sfințenie și întru ascultare, și prin voia lui Dumnezeu s-au lăsat lucrate aceste slugi. Au unit sufletul cu trupul aceste slugi și s-au așezat să lucreze, și Domnul era și lucra cu Duhul Său pentru ei. Și S-a coborât Domnul în vremea aceasta cu această lucrare și în locul acela ca să-l facă una cu aceasta, ca să-Și strângă Domnul sculele Sale într-o singură iubire, într-o singură lucrătură ca să-Și poată desăvârși pe pământ taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută. O, copiii mei, și s-a împlinit apoi acolo Scriptura aceea care zice așa: *«Pe ai Mei i-am învățat, de ai Mei fui răstignit»,* căci Domnul nu a fost primit întru ale Sale acolo. Voia Domnul să îndrepte și acolo lucrul Său cel drept, ca să fie bine lucrat, dar n-a mai fost cum, și a plecat Domnul de acolo, măi copii; S-a supărat și a plecat, iar în urma Lui a dat îngerilor poruncă să fie ridicată sluga aceea tocmită la lucrul cel de acolo, și a fost ridicată și dusă acolo unde trebuia să dea socoteală de cele lucrate, și acum se lucrează de către cer la scăparea și la iertarea nedreptăților săvârșite de sluga aceea, de preotul care a fost slujitor acolo, căci lucrarea cerului aceasta este, măi copii.

O, și a trecut Domnul mereu pe acolo apoi, și lucrătorii cei rămași au început să oropsească pe slugile cele tocmite până ce le-au scos afară din ținutul acela. Dar ochiul Domnului și mâna Sa cea tare a fost cu ei așa cum a fost cu Iosif cel vândut, căci Domnul nu Se lasă rușinat, măi copii, ci Se desăvârșește întru cei aplecați, dar celor semeți le stă împotrivă Domnul, și îi apleacă, cu tăria Sa sub mâna voii Sale. O, fericit copilul care înțelege mustrarea și se înțelepțește, căci bucurie mare se face în cer pentru unul ca acesta care știe că toate sunt spre slava Domnului.

Iubiții mei, copiii mei, numărații mei, însemnații mei din cetatea Ghelari! M-am dus, mămică, să vă spun acolo: Pace vouă! și să suflu apoi peste voi și să vă pun pecetea Dumnezeului Cel viu. O, m-am dus și am strigat la poarta aceea și nimeni nu mi-a răspuns la apel, nimeni, mămică. Am găsit acolo niște păzitori străini de Dumnezeu, care dorm tolăniți și murdari peste ce a fost a lui Dumnezeu. Aș fi putut să suflu cu mânie și să spulber pâcla și pustiul care este peste locul acelei cetăți. Dar nu; am suspinat, am lăcrimat și am plecat pe urma celor pe care-i am înscriși aici, pe care-i am trecuți în schița mea, căci sunt ai mei, și am pribegit după ei ca să-i adun și să stau cu ei de vorbă.

Copiii mei, lăsați-vă lucrați de Dumnezeu, că voi nu sunteți nici pe voi stăpâni, d-apoi pe lucrurile lui Dumnezeu! Lăsați-vă să fiți ca niște fii ascultători. Lăsați-vă conduși de Dumnezeu, măi copii. Nu mai faceți planuri fără Domnul, nu-I mai cereți Domnului să facă după voia voastră, că Domnul Iisus Hristos nici în fața morții n-a avut curajul să întoarcă voia Tatălui, și a spus: *«Nu voia Mea, ci voia Ta să fie, Tată al Meu»*. Așa trebuie să fiți de acum, ca să puteți fi fiii Tatălui ceresc, și trebuie să fiți sfinți de acum copiii mei; sfinți, precum Domnul sfânt este, că nimeni nu mai rămâne, mămică, decât cerul cel nou și pământul cel nou și fiii lui Dumnezeu, care vor moșteni și vor intra la masă cu Domnul.

Am venit să mă întâlnesc cu voi aici, ca să vă rog să fiți sfinți, dar începeți de la inimă, mămică. Sfințiți-vă inima, că dacă ea nu va fi sfântă și curată, atunci chiar trupul de vi l-ați lăsa spre ardere, nimic nu veți fi dacă inima voastră nu va fi casă lui Dumnezeu. Copiii mei, Dumnezeu este dragoste, și Dumnezeu este curat.

Am vorbit și cu slujitorul de biserică, pe care l-am chemat tot aici, căci pribegind după copiii mei de la Ghelari, am găsit și pe acest slujitor și am vorbit aici și pentru el, ca să ia și el înțelepciune bună și sănătoasă și să-și lucreze o temelie sănătoasă de acum. Aveți grijă, copiii mei, de sămânța pe care o semăn eu acum. Aveți grijă de cartea aceasta, căci ea

va mărturisi de acum pentru sau împotriva voastră. Fiţi aşa cum cere Domnul unui fiu de al Său şi fiţi curaţi cu inima şi cu iubirea, măi copii. Iubirea făţarnică să nu mai caute spre voi, căci Dumnezeu este curat şi nu Se atinge acolo unde nu este locul curat.

Copiii mei pe care v-am chemat de la Bucureşti să fiţi aici acum! Voi sunteţi trecuţi la numărătoarea de la Ghelari. Aceasta este şi ziua voastră, mămică. Am venit să vă iau de mână şi să vă aşez bine pe cale cu mine. Am venit să vă rog să vă lăsaţi pecetluiţi cu sigiliul acestor vremi, căci aceasta este vremea cea de biruinţă a poporului meu. La toţi vă spun, cu toţi vorbesc: aceasta este o pecetluire de sfinţenie, este pecetluirea poporului cel care va fi ceresc, căci în curând eu voi avea un popor ceresc, cu trupuri cereşti şi nestricăcioase. Pecetea aceasta este numai una, copiii mei, şi iată, Dumnezeu începe cu poporul acesta.

Poporule al meu, nu mai fi pământ, căci cele de până acum sunt pe sfârşite. Fii cer, copilul meu, ca să rămâi şi să fii aşezat pe pământul cel nou, care se va arăta nou în curând. Eu trec şi pecetluiesc prin poporul meu pe cel ce se lasă spre înviere, iar când voi termina de înviat şi de însemnat pe cei înscrişi ai poporului meu, trece pe urma mea unealta care va curăţi fărădelegea de pe pământul poporului meu, şi apoi eu voi rămâne cu poporul meu şi mă voi ridica cu el, căci Domnul va împărăţi prin acest popor şi Se va arăta cu el la toată făptura. Trebuie să vă lăsaţi lucraţi numaidecât, că până acum n-a vrut poporul meu să se lase lucrat, şi s-a întors de pe o parte pe alta fără să ştie că vremea aceasta este la uşă. Aceasta este vremea când Dumnezeu aşează Ierusalimul cel nou şi în mijlocul lui aşează toate cele scrise în carte. Aceasta este România cea nouă care este lucrată de mâna lui Dumnezeu. Nimeni să nu se mai creadă mare sau tare, că numai Dumnezeu este Cel tare, poporule al meu.

Măi copilul meu, când tu ai gustat din masa aceasta, ai fost trecut ca fiu al acestei mese. Acum mă cere Domnul cu tine la masă că te-a găsit scris, copilul meu. Fă-ţi, mămică, haină nouă cu care să poţi intra la masa aceasta, că nu oricine va avea cinstea pe care o vei avea tu.

Măi Israele din vremea aceasta, tu eşti aşteptat de când veacurile s-au întocmit. Vai de tine, copilul meu, dacă te mai gândeşti cumva că mai poate Domnul aştepta după tine! Amin, amin zic vouă, nimic întinat, nimic necurat nu va mai rămâne la această împărăţie cerească. Luaţi haina nestricăciunii pe voi, copiii mei, că nimic necurat nu va mai rămâne. Se întocmesc acum ceruri noi şi pământ nou şi se întocmeşte Ierusalim nou. Vai ţie, copilaşul meu, dacă nu vei fi găsit nou! Roagă-te şi veghează, ca să te găsească nou şi să te găsească viu ziua aceea. Să nu cumva să crezi, creştine, că mai poţi fi şi viu şi mort. Dumnezeu, Unul este, copilul meu, şi iată, Îşi anunţă împărăţia.

Lepădaţi de la voi slava cea deşartă, lepădaţi aurul şi argintul acestei lumi, căci lumea a ajuns la sfârşit, de acum. Nu fi lume, poporule al meu, căci lumea a ajuns la sfârşit. În lume este ură şi întuneric şi stricăciune; în lume este minciună şi moarte, şi lumea a ajuns la sfârşit. Sfârşeşte, creştine, cu lumea din tine, că adevăr grăieşte Dumnezeu, că grăieşte sfârşit pentru lume. Lasă-te spre înviere, copilul meu, că se împlinesc făgăduinţele lui Dumnezeu, şi lumea şi moartea se sfârşesc de-acum.

Amin zic vouă, împărăţia lui Dumnezeu vine în chip vădit de-acum. Cele vechi trec de-acum, şi Domnul Îşi vădeşte împărăţia, poporule al meu. Fiţi credincioşi, şi veţi fi vii pe veci, că moartea nu va mai fi.

Pace vouă! Primiţi-mă cu pacea şi cu sigiliul biruinţei. Lăsaţi-vă spre înviere, căci cel ce va birui va bea şi va mânca din rodul şi din izvoarele vieţii şi nu va mai muri niciodată.

Pace ţie, cetate cu care am vorbit, şi întregeşte-ţi trupul tău, căci trupul tău este desfăcut. Pace ţie, poporul meu, şi întregeşte-ţi trupul moştenirii tale! Împacă-te cu Dumnezeu, copilul meu, că El te iartă precum şi tu ierţi. Amin. Împacă-te cu Domnul şi iartă totul pentru înviere. Nici un dar, nici un cuvânt nu va ajunge de la tine la Domnul tău dacă tu nu te lupţi să ştergi judecata ta de la faţa Domnului.

Au sosit zilele învierii, poporule al meu. Avraam, Isaac şi Iacov doreau să vadă una din ele şi nu le-au văzut în zilele lor, dar iată-i, se bucură împreună cu tine acum, căci Dumnezeu S-a sculat la lucru cu toate sculele Sale să te ajute pe tine să biruieşti, măi copilule cel mai mic al lui Israel. Se bucură de tine părinţii tăi, măi Israele măi. Nu cumva să-i minţi cu ceva, nu cumva să-L mai minţi pe Dumnezeu de-acum, căci scris este: *«Cel ce nu cinsteşte pe tatăl său şi pe mama sa, aceluia nu-i va fi bine».*

Te aşteaptă tot neamul tău, măi Israele, ca să ajungi cu lucrarea ta la sfârşit. Lasă-L pe Domnul tău să meargă înaintea ta, că Domnul este lumina şi soarele acestei vremi de biruinţă. E groasă ceaţa şi întunericul, dar Soarele Cel veşnic încălzeşte şi înnoieşte şi tot mai mult va răsări, dar nu va mai asfinţi, şi va sta deasupra şi va lumina. Amin.

Pace vouă, celor ce am sunat şi v-am adunat aici! Pace şi iubire, umilinţă şi iertare de la Dumnezeu peste voi! Pace vouă, iubiţii mei! Iată, suflu acum peste voi. Luaţi din duhul meu şi fiţi fii ai Celui Preaînalt. Amin. Luaţi crucea şi urmaţi-mi mie, că de la mine vă cere Dumnezeu.

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

22 noiembrie/5 decembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste monahii şi monahiile poporului creştin

Cei răzvrătiţi să se vindece de păcatul neascultării.

Sună mama Gigi din trâmbiţă, sună pe de-a rândul să-şi adune poporul şi să-l trezească şi să-l aşeze pe cale şi să-l arate biruitor. Sună mama Gigi să-şi deştepte poporul. M-am ridicat cu putere mare, măi copii, şi din zi în zi această putere se va arăta tot mai mult.

Pace ţie, poporul meu iubit, poporul meu de peste tot! Pace ţie, dar vai celui ce strică această pace dintre mine şi tine, poporule al meu! Vai ţie, poporule al meu, dacă de acum nu va fi pace între mine şi tine! A venit vremea să vezi ce înseamnă pacea dintre mine şi tine, dar a venit vremea să faci pace între mine şi tine, să faci cu adevărat pace, ca să-ţi fie ţie bine, poporule al meu, şi să trăieşti, mămică, întru Dumnezeu apoi, că e vremea răspântiei celei mari, şi e vremea să te scoli biruitor, dar numai să vrei, poporule al meu.

Pace peste cei ce am sunat şi i-am adunat aici! Pace şi de la Dumnezeu, şi de la mine! Pace vouă şi iar pace vouă!

Când erau apostolii adunaţi după vestea învierii Domnului şi când Toma s-a ridicat şi a spus că nu crede până nu va pune degetul în coasta Domnului său Cel răstignit, atunci a apărut Domnul în mijlocul lor şi le-a spus: *«Pace vouă!»,* şi apostolii se închiseseră bine, de teama iudeilor care-i urmă-

reau, dar Domnul a intrat prin uşile închise la ei şi i-a liniştit cu cuvintele: *«Pace vouă!»*.

Iată, poporul meu iubit, duhul meu trece peste tot, intră peste tot, trece şi prin uşile închise, trece şi prin voi, trece şi cercetează şi strigă cu putere, trece din cetate în cetate, intră şi trece din inimă în inimă, stă deasupra şi priveşte şi cercetează şi lucrează.

Am plecat, poporule al meu, atunci când ştii tu că am plecat, dar în cartea acestei lucrări scrie cuvânt de la Dumnezeu că voi veni înapoi să-mi ridic şi să-mi hrănesc un popor mare, şi să facă Dumnezeu minuni cu el în ochii tuturor. Iată, duhul meu s-a întors înapoi pe pământ ca să-Şi desăvârşească Dumnezeu prin el ceea ce stă scris, ceea ce s-a spus la masa acestei lucrări. Daţi slavă lui Dumnezeu, copiii mei, că nimeni din cei de până acum nu au fost mai iubiţi decât voi cei din vremea aceasta. Iată ce minune în vremea aceasta! Aduceţi-vă aminte de pilda care scrie despre Lazăr cel sărac care stătea în sânul lui Avraam, şi de bogatul nemilostiv care striga din foc şi îl ruga pe Avraam zicând: *«Părinte Avraame, trimite tu pe cineva din morţi să spună fraţilor mei să nu facă şi ei ce am făcut eu, că iată, rău mă chinuiesc acum»*, dar Avraam i-a răspuns că *«Au legea şi au pe prooroci, şi dacă nu cred în acestea, nici dacă va învia cineva din morţi nu vor crede»*. O, copiii mei, iată, cine nu crede, nu crede orice i-ai face, că a înviat Domnul Iisus Hristos din moarte, dar poporul iudeu nu a crezut, nu L-a recunoscut.

Iată, mama Gigi, cea care a plecat atunci, iată minune, poporule al meu! Mama Gigi stă de vorbă cu tine aşa după cum s-a scris mai înainte în cartea acestei lucrări. Cerul şi pământul trec, dar cuvintele acestei lucrări se împlinesc. M-a trimis Dumnezeu înapoi la tine, copilul meu. Nimic nu este cu neputinţă la Dumnezeu, şi totul este cu putinţă celui ce crede. Iată, Dumnezeu te cercetează, poporule al meu; îţi încearcă credinţa şi vrea să te găsească credincios ca să nu lucreze cu tine cu semne să te facă să crezi. Nimic n-a fost să nu-ţi spună ţie Dumnezeu mai dinainte despre taina Sa, şi ţi-a spus şi taina aceasta pe care o vezi acum împlinită, că iată, m-a trimis la tine, măi copilul meu, ca să-ţi dau mâna prin această întunecime, dar dacă a trimis Domnul înapoi la tine duhul meu, să ştii, creştine, că l-a îmbrăcat cu putere mare, ca să ies cu biruinţă mare la sfârşitul misiunii mele, dar vai aceluia ce nu va crede acum în minunea aceasta!

N-ai să poţi, copilul meu, să mai fii necredincios. S-a dus şi vremea necredinţei, s-a dus şi aceasta, şi se vor vedea pe viu împlinirile de la Dumnezeu, iar tu, poporule al meu, tu, care mă cunoşti pe mine, vei şti că eu n-am murit. Şi dacă trebuie să ştii aceasta, că vei şti, copilul meu, fă, mămică, în aşa fel să nu te înspăimânţi atunci, şi să te bucuri cu bucurie mare atunci, pentru că cel ce crede acum şi se lasă spre înviere acum, acela va intra în bucuria care este pregătită pentru poporul meu cel binecredincios.

De ce, măi copilul meu, să-ţi ia altul slava ta? De ce s-o dai tu altuia, că dacă te încânţi acum cu cele ce vor trece în curând, atunci n-ai să mai ai parte de slava care-ţi este ţie pregătită, poporule al meu. Crede tu, copilul meu, că s-a dus şi vremea necredinţei, că de acum vei vedea şi vei crede. Nu vreau să fii cu partea celor necredincioşi, mămică. Ia seama bine ce-ţi spun, căci ca să fii dat de partea celor ce au crezut, va trebui acum să crezi ce-ţi spun şi să împlineşti ce-ţi spun, ca să se vadă că tu crezi, şi vei lua apoi plata celor credincioşi.

Hai, mămică, să-ţi spun ce ai de făcut ca să fii copil al slavei care în curând se va arăta. Trebuie de azi înainte să te opreşti de la păcat, copilul meu, căci păcătoşii şi-au sfârşit şi ei vremea. De azi înainte se vede venind vremea Domnului, şi tu trebuie să fii gata în fiecare clipă pentru slava aceasta. Tu trebuie să fii primul, măi creştine, căci cu tine face Dumnezeu începătură de înviere pe pământ, şi de la tine va vărsa Domnul râu de viaţă vie şi nestricăcioasă peste cei ce nu au fost cu Dumnezeu. Vai, copilul meu, dacă vei mai sta cu păcatul, că de la tine se va cere mult, că mult ţi-a dat Dumnezeu, şi n-ai să poţi să spui că nu ţi-a dat, că este scris la Dumnezeu că ţi-a dat. Hai să ne împăcăm cu cerul, măi copii, hai să fim aproape unii de alţii, căci cu cerul am venit la voi, ca să fac din voi ceruri noi şi pământ nou.

Copii ai acestui păstor, ridicaţi-vă bine, măi copii! Staţi cu ochii ţintă la slava lui Dumnezeu, care vă aşteaptă. Faceţi-vă socoteala în clipa aceasta şi daţi de la voi tot ce ştiţi că nu încape cu cerul. Faceţi începătură de om nou întru Iisus Hristos, că nu e de joacă ceea ce face Dumnezeu în vremea aceasta. Mă grăbesc din loc în loc să-mi ridic poporul pe picioare, să-l fac în stare să Se arate Domnul cu el întru această vreme. Mă grăbesc şi mă frământ fără stare când văd că vremea cea rea este la uşă. Mă prinde groaza când văd pe poporul meu aşa de slab, aşa de bolnav. Mă doare rău, copilul meu, că Domnul a muncit mult cu tine, şi trebuia să aibă nădejde în tine acum când El Îşi arată împărăţia Sa, aşa cum este scris pentru vremea aceasta. Mă doare, că iată, după atâta trudă, după atâta vreme, tu nici nu ştii să înţelegi ce fel de vreme este aceasta în care suntem ajunşi, dară s-o mai fi aşteptat să vină! Trudesc din greu, măi creştine, că unii din voi mă primesc cu inima, dar cu viaţa lor nu vor să se apropie de viaţa cea fără de păcat şi fără de stricăciune, iar unii nici nu mă primesc, şi mă gonesc şi mă ţin la uşă şi eu plec plângând, şi în loc să am ce scrie în cartea învierii, iată că am altceva de făcut.

Am spus că sun cu trâmbiţa din loc în loc şi am în mână sigiliul Dumnezeului Cel viu şi sabia cea fără cruţare. Mie îmi cere Domnul răspuns pentru tine, măi poporul meu, şi tu nu vrei să crezi, dar eu n-am cum să nu cred, fiindcă eu sunt cerească. Şi fiindcă nu crezi, şi fiindcă trebuie să dau socoteală de tine, te voi mişca acum din loc cu tărie, te voi deştepta ca să vezi sabia deasupra ta şi să te porneşti bine pe cale. Te voi face să vezi ca să crezi, numai să nu rămâi, copilul meu, strivit de semnele acestei vremi care stau în cămările lor până voi termina de strigat şi de vestit pe cei ce au gustat de la această masă şi au fost trecuţi la numărătoarea aceasta.

Am pornit cu dorul aprig şi cu duhul plin de tărie, am trecut prin mai multe cetăţi, am plâns de bucurie pe alocuri, dar am găsit şi copii cu anevoie de urnit, că satana care şi-a pierdut biruinţa şi-a trezit şi el ultimele încercări şi şi-a ridicat şi el pe îngerii lui ca să-mi dea de lucru şi să-mi fie înaintarea anevoioasă, dar aceşti apostoli stricători nu vor binele, ci vor răul celor ce-i primesc pe ei şi nu pe mine.

Copiii mei, rugaţi-vă să nu cădeţi în ispita aceasta, că acum nu mai este vreme de aşteptat. Rătăcitorii dintre voi iau înfăţişarea unor slujitori ai dreptăţii, dar nu vă lăsaţi striviţi, copiii mei! Ridicaţi-vă spre înviere ca să nu mai aibă duhul rău putere asupra voastră. Luaţi armele cereşti în mână şi biruiţi cu ele, măi copii, dar nu vă lăsaţi biruiţi. Biruiţi răul din voi, biruiţi păcatul din voi, căci cel ce mai rămâne lipit cu păcatul, acela nu înviază şi nu se scoală. Şi decât să te văd scos de la Dumnezeu, măi copilul meu, te bat eu, mămică, dau în tine până te scoli, dau până curge tot ce e rău de pe tine, dau până te-oi vedea că nu mai poţi face nimic rău, şi

apoi suflu peste tine şi te ridic pe picioare şi te înviez şi nu te las, mămică, că nu pot fără tine să stau eu în odihna mea.

Învaţă, copilul meu, cum trebuie să fii de-acum, şi chiar de-ţi va fi greu, nu-ţi va fi multă vreme. Un pic, mămică. Mult a fost, un pic mai este, dar dragostea ta, picul acesta va face din tine un trup ceresc şi nestricăcios şi vei intra la masă cu cerul, la masa vieţii cea fără de sfârşit. Nu te mai înşela, creştine, să crezi că mai ai timp să mai fii după gustul tău, că uite gustul tău ce a făcut din tine, că nu poţi acum să zici şi tu: *„Doamne, sunt gata pentru Tine“*.

Poporul meu, curăţeşte-ţi inima şi spală-ţi mâinile ca să fii cu mâinile curate. Copiii mei, iată de ce v-am adunat. Am dat cuvânt să vă adunaţi ca să stau de vorbă cu voi. Cei ce aveţi înscris pe voi nume de monah, să ştiţi că în cer acest nume înseamnă înger curat, înseamnă viaţă îngerească, măi copii.

Am dat cuvânt acestui păstor să-mi adune pe monahii şi pe monahiile poporului meu. Un mănunchi de inimi, dar cu ele vreau să fac de ruşine pe cei ce au purtat haina aceasta fără viaţa cea care se cere unor slujitori ai cerului. Şi vă mai spun cum trebuie să fiţi, cum trebuie să trăiţi. Iubiţii mei, nu mai fiţi ca până acum. Fiţi curaţi cu inima, fiţi cu mâinile curate, fiţi cu viaţa curată, fiţi cu iubirea curată, fiţi nestricăcioşi. Nu această haină v-o cer s-o purtaţi mai întâi. Luaţi pe voi haina nestricăciunii şi a curăţeniei, iar peste ea îmbrăcaţi-o pe aceasta pe care o purtaţi.

Iubiţii mei, toţi cei din jur să-L vadă pe Dumnezeu în voi, ca să învieze de la voi tot trupul care se mişcă şi trăieşte în preajma voastră. Iar dacă sub această haină se va ascunde încă omul cel unit cu păcatul şi cu stricăciunea, mă voi ridica şi vă voi descoperi goliciunea vieţii cea dinăuntru şi voi curăţi de pe voi stricăciunea, ca să nu fiu dată de ruşine cu voi.

Vreau sub această haină să am viaţă îngerească. Vreau să fiţi o minune, măi copiii mei. Smeriţi-vă şi umiliţi-vă unul faţă de altul. Scoateţi din inimile voastre ura şi judecata, scoateţi mândria de la voi. Nu staţi sub haina aceasta cu armele duhului rău, căci ura şi judecata, semeţia şi mândria, duşmănia sau vorbirea de rău sunt arme ale duhului rău. Acela dintre voi care nu vrea să sufere nimic, acela care nu iubeşte pe cel ce-i aduce vreo supărare, acela care nu-l socoteşte pe fratele său mai de cinste decât pe el însuşi, o, unul ca acela nu va fi trecut cu vederea şi va fi vădit.

Iubiţii mei, am pentru voi hăinuţe albe şi cununiţe îngereşti. Iubiţi smerenia, iubiţii mei, şi fiţi curaţi, că a voastră este împărăţia cerească. Sfinţiţi-vă din zi în zi mai mult. Rugaţi-vă lui Dumnezeu să vă dea putere cerească, dar folosiţi numai armele cele cereşti. Daţi deoparte de la voi vorbirea în deşert şi duhul măririi deşarte. Să nu vă găsiţi pacea şi liniştea până nu veţi vedea că aduceţi rod de viaţă şi de înviere în faţa Domnului.

Iubiţii mei, mama Gigi vrea să prăsească cu voi o ceată mai mare şi tot mai mare de purtători ai hăinuţei de monah. Pregătiţi-vă, iubiţii mei, că vreau să fac cu voi minune mare. Fiţi curaţi şi nepătaţi. Curăţiţi-vă, iubiţii mei! Această carte de astăzi vă are înscrişi în ea. Această carte şi această zi nu se poate desfiinţa şi se va adăuga cărţii învierii, care va mărturisi pentru sau împotriva ta. Dacă te vei ridica şi vei fi fiu al învierii, cartea aceasta va mărturisi pentru tine, copilul meu, iar dacă nu te vei învrednici făgăduinţelor acestei cărţi, atunci cuvintele acestea vor mărturisi împotriva ta.

Poporule al meu, a venit vremea să Se arate Domnul în tine în mijlocul necredincioşilor, căci cel ce ştie despre Dumnezeu şi nu-L urmează, acela este necredincios. Te cere Domnul de la mine, mămică, să facă din tine unealtă de lucru, să facă din tine vas de slavă şi de cinste în mijlocul lumii. Vrea Domnul să pună sfârşit pentru lume, vrea să facă cu tine început de înviere şi sfârşit de lume. Să nu mai fie lume pe pământ, şi să fie viaţă nouă şi om nou. Hai, mămică, hai să facem înviere peste lume! Hai, poporul meu iubit, că asta-i soarta ta, să facă Domnul înviere şi lumină cu tine. Sărăciţi-vă cu duhul ca să se coboare peste voi împărăţia lui Dumnezeu şi lumină de la Dumnezeu, ca să ia lumină de la voi poporul cel din întuneric; să vadă neamuri şi să se plece şi să se adauge la Dumnezeu.

Cei ce aţi fost despărţiţi de mine, apropiaţi-vă iar şi ridicaţi-vă pe picioare! V-am făcut chemarea. Întoarceţi-vă, că eu vă vindec neascultarea şi uit vremea despărţirii şi vă îmbrăţişez, dar fiţi vii de-acum şi rămâneţi vii, căci viaţa de până acum v-a omorât viaţa cu Dumnezeu. Iată, răsare înviere şi putere peste voi, dar nu vă mai uniţi cu stricăciunea, că dacă iar vă mai lăsaţi robi păcatului, atunci duhul răutăţii, care pleacă acum de la voi se va duce şi se va împuternici de şapte ori mai mult şi va veni să vă desfacă din rândul celor vii.

Copiii mei, staţi sub lumina învierii. Lăsaţi sufletele voastre în mâna Domnului. Nu vă mai smulgeţi din braţul lui Dumnezeu, că vă pierdeţi viaţa şi aici, şi o pierdeţi şi pe cea nesfârşită a învierii, dar o căpătaţi pe cealaltă, a durerii, că tot nesfârşită este şi aceea. Nu, mămică, uitaţi-vă voi câtă milă, câtă iertare, câtă iubire pentru voi! Nu mai apucaţi spre moarte, căci păcatul stă la pândă să vă omoare iar; stă păcatul cu grijă în calea ta, creştine, că ştie că dacă mai mori, nu mai vine nimeni să te scoale atunci.

Nu vă mai lăsaţi prinşi în această cursă, copiii mei. Luptaţi-vă! Eu sunt cu voi şi vă ajut de acum dacă văd că vă ridicaţi. De acum vine vremea Domnului, şi se va vedea triumfând împărăţia Sa. Cine nu va fi de acum cu Dumnezeu, acela va fi atins de semnele vremii Domnului, căci iată, se curăţă fărădelegea de pe pământ. Mă port cu grabă mare să-mi ridic poporul înspre credinţă şi înspre viaţă curată şi înviată ca să-l pecetluiesc cu pecetea Dumnezeului Cel viu, ca să nu-i văd eu pe fiii acestei lucrări striviţi de semnele cele nimicitoare care aşteaptă porunca lui Dumnezeu. Sunt ajutată de toată oastea cerească să-mi grăbesc şi să-mi sfârşesc cu bine alergarea prin poporul meu, că iată cum alerg şi câtă necredinţă şi câtă neprimire găsesc prin unele locuri, că s-a învăţat poporul meu cu gustul vieţii de aici, că nu ştie bietul creştin că nu-i va folosi la nimic placul acesta, care, iată, se sfârşeşte şi cu el, căci deşertăciunea vremurilor a ajuns şi ea la sfârşit.

Copiii mei, mă prinde durerea, mămică, şi mă frâng de pe urma celor ce nu vor să se ridice şi nu vor să se cureţe, că iată, unealta din mâna mea îşi are vremea ei acum şi ea. Şi eu şi ea lucrăm. Se lucrează din plin, după planul acestei vremi de biruinţă cerească, iar cel ce este înştiinţat şi nu se ridică, trece prin ascuţişul semnelor care vor începe să lucreze în curând. Să nu rămâi, copilul meu, de partea celor necredincioşi, că pentru tine va fi şi mai dureros, fiindcă tu ai avut pe tine pecete cu sfinţenie de la Dumnezeu. Scoală-te, mămică, din necunoştinţa ta, că eu nu vreau să suferi, copilul meu. Întoarce-ţi dragostea ta spre Dumnezeu, căci adevărata viaţă şi adevărata dragoste, Dumnezeu este, poporul meu iubit.

Sun din trâmbiţă, copilul meu, sun să te trezesc, mămică, şi să stai treaz apoi, că vreau să scapi de ceasul ispitei care vine peste lume. Eu mă lupt cu tot cerul pentru tine, dar luptă-te şi tu să învingi răul din tine, să învingi lumea din tine, că dacă

te văd că te lupţi şi că Îl vrei pe Domnul, atunci eu te ajut clipă de clipă, până ce scăpăm în vremea cea bună, mămică.

Sunt cu vremea cea bună în urma mea. Vine după mine vremea cea bună pentru voi, copiii mei. O, cât am aşteptat această vreme ca să fiu din nou cu tine, poporule al meu! Ce să fac eu în slava cerească fără tine, fără rodul muncii mele? Copilul meu, mergi, mămică, cu dragoste pe calea ta cu mine. Nu mă du în stare să te pun de frică pe cale. Nu-ţi fă singur durere, că eu nu vreau să-ţi fac durere. Sunt cu braţele pline de iubire şi de milă acum. Astăzi mai este milă încă. Mâine este biruinţă, copilul meu, căci Dumnezeu Îşi arată de acum slava Sa, ca să ştie toată suflarea că este Dumnezeu. Vai celui ce ispiteşte şi nu crede în cele scrise pentru vremea aceasta! Vai, poporule al meu, dacă va rămâne acum cineva fără pecetea vremurilor de azi! Fugi de vai, copilul meu. Primeşte pe tine semnul lui Dumnezeu, ca să fii viu şi să nu fii vătămat şi să nu piară nici un fir de păr din capul tău.

Copiilor cu care am vorbit acum, mă port prin fiecare cetate şi fac carte scrisă pentru fiecare. Iată încă un popas, încă o carte. Să fie zi de înviere şi să fie carte de înviere, şi să nu te ştergi din această carte, copilul meu. Tot cerul este martor peste tot pe unde merg, pe unde poposesc, pe unde-mi strâng copiii să-i adun într-o singură carte, într-o numărătoare pe toţi.

Copiii mei, se întocmeşte numărătoarea cea nouă a poporului meu. Înnoiţi-vă viaţa, măi copii, că poporul cel trecut la această numărătoare trebuie să fie un popor sfânt de-acum. Ceea ce nu s-a descoperit în toate veacurile, iată, se descoperă acum. Ridicaţi-vă spre înţelepciune, că nimic n-a fost să nu vă fi spus vouă Dumnezeu, şi trebuia să împărţiţi cunoştinţă la cei fără de cunoştinţă.

Această lucrare care s-a coborât în mijlocul tău de atâta timp, poporule al meu, poartă în tainele ei şi în cuvintele ei tot planul cel întocmit de Dumnezeu pentru plinirea vremurilor. Iată cât de mic eşti, copilul meu, că dacă te-aş întreba despre vremea aceasta, după cum te-a învăţat pe tine Dumnezeu, n-ai şti să-mi răspunzi. Pregăteşte-ţi acum trupul şi inima, curăţeşte-te bine, mămică! Fii gata, copilul meu, şi lasă-te lucrat ca să lucreze Dumnezeu cu tine după menirea pe care ţi-a dat-o.

Poporul lui Moise s-a despărţit mereu de Dumnezeu şi a picat în pustie. Aşa ai făcut şi tu, poporule al meu, dar iată minune care n-a mai fost până acum! Am venit înapoi la tine, am venit să te trezesc din moarte, că tu eşti mort cu duhul, copilul meu. Cu duhul am venit şi eu, cu duh puternic, cu duh de înviere ca să poruncesc poruncă cerească. Scoală-te din morţi, copilul meu, scoală-te, căci Hristos te va lumina! Amin. Mai e un pic de timp, un picuţ, şi ne întâlnim. Am început lupta cu duhul rău, să-mi eliberez poporul din robia păcatului şi din umbra morţii. Eu sunt în faţa luptei şi voi birui, dar vreau să biruieşti şi tu, căci eu sunt în faţă.

Ierusalime, nu cumva să-i omori pe cei trimişi ai mei. Iată, am venit să te strâng chiar dacă voieşti, chiar dacă nu voieşti, că nu vreau să fiu lipsită de tine. În curând se va auzi din nou glas în cer şi pe pământ, şi vei cânta şi tu cu îngerii şi cu sfinţii în ziua aceea de biruinţă în care va cânta toată făptura: *„Binecuvântat este Cel ce iarăşi vine întru numele Domnului!“.* Amin.

Poporule al meu, Israele iubit, ridică-te spre glorie, că întru tine am binevoit şi întru tine binevoiesc şi acum. Deschide-ţi inima, deschide uşa inimii, că întru tine binevoiesc şi în casa ta voiesc să cinez. Ieşi cu mine întru întâmpinare, că iată, se zoreşte de ziuă. Vine ziua Paştelui cel mare, şi vom intra în sărbătoarea pentru care ne-am trudit. Amin zic vouă, vine ziua cea mare, cea aşteptată a sărbătorii celei mari în cer şi pe pământ. Nimic nu se împlineşte decât ce este scris în Cartea Adevărului. Ridică-te, Israele, ca să-ţi întâmpini seminţia ta cea din veac şi până la tine. Deschide ochii să vezi, deschide-i, şi vei vedea cu ei, căci aceasta este vremea celor mai mari împliniri.

Poporule al meu, se va vedea pe creştetul tău, scris, numele cel nou al Noului Ierusalim şi al cetăţii celei noi. Nu-ţi da slava ta nimănui, şi vino spre mărire!

Pace ţie, poporul meu, popor al lui Israel! Pace vouă, şi încă o dată, pace vouă, celor ce am sunat şi v-am adunat aici! Să fie pace între mine şi voi, să fie cu adevărat pace şi împăcare. Amin. Mama Gigi vă dăruieşte putere şi pace şi înviere şi nădejde tare şi nedespărţire, de-acum. Să nu mai fie despărţire între mine şi tine, poporule al meu.

Copii monahi şi monahii, fiţi ca îngerii, precum în cer aşa şi pe pământ. Staţi în picioare pentru toată seminţia voastră, copii ai lui Israel, căci prin voi vor învia morţii voştri.

Pace vouă! Iată, suflu peste voi acum. Luaţi din duhul meu, luaţi din puterea mea, căci Sfânta Treime mi-a dat întreită putere. E vremea biruinţei, Israele iubit. Pace şi biruinţă, mămică!

Israele, nu-ţi vinde numele, că numele tău va străluci pe creştetul tău în veci de veci. Să se scrie această zi şi de mine şi de voi. E ziua voastră, e învierea voastră, dar ridicaţi-vă, mămică! Umiliţi-vă şi ridicaţi-vă şi bucuraţi-vă, că Domnul Savaot Îşi aşează împărăţia şi va împărăţi.

Pace vouă! Să fie pace peste tine, cetatea mea în care am coborât acum pentru cei din monahism. Pace inimilor voastre! Binecuvântare şi pecetluire şi înviere! Popor al lui Israel, ridică-te spre glorie!

Pace ţie, Israele. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 1990

Cuvântul sfintei Virginia la zece ani de la mutarea ei la cele veşnice

Trâmbiţa Domnului îşi mângâie poporul prin grăirea ei.

Pace vouă, iubiţii mei copii! Am venit prin uşile deschise să vă bucur cu pacea mea. Iată, mama Gigi e cu voi. Pentru cei pentru care eu n-am murit, aceşti zece ani au fost parcă zece zile, iar pentru cei care nu m-au aşteptat, au fost zece ani. Poporul lui Israel s-a învârtit în loc un an pentru o zi pentru că au cârtit şi n-au fost mulţumiţi, au cârtit împotriva lui Dumnezeu că de ce i-a scos din Egipt unde aveau mâncăruri bune; au cârtit împotriva manei cereşti şi au cârtit împotriva lui Moise. Până şi fraţii lui Moise au cârtit şi s-au răzvrătit, şi iată ce s-a întâmplat cu aceia, că au rătăcit prin pustiu patruzeci de ani pentru patruzeci de zile, şi apoi au murit.

O, iubiţii mei copii care vă mai am credincioşi mie, iată că şi poporul meu a rătăcit prin pustiul necredinţei zece ani, pentru că poporul meu n-a crezut cuvintelor lui Dumnezeu, şi a zis poporul meu că eu am murit şi nu mai sunt, şi n-a crezut Scriptura aceea care zice: *«Cel ce este cu Dumnezeu, viu va fi în veci».* N-a crezut creştinul Scriptura, dară să mai creadă în cuvintele acestei lucrări care nu se vor desfiinţa în veci şi vor fi vii, căci iată, se împlinesc cuvintele cele scrise în cartea acestei lucrări, că *«Dumnezeu va locui în veci în acest*

munte», aşa cum este scris. *«Cine se va lovi de acest munte»* în care a coborât Dumnezeu, *«cine va lovi în această stâncă, se va zdrobi de ea»,* căci această lucrare este *«piatră de încercare pentru mulţi».* O, aşa a făcut şi poporul meu, măi copii. L-a încercat pe Dumnezeu şi s-a poticnit poporul meu şi a uitat cuvintele care au vorbit prin această lucrare şi a uitat cuvintele Scripturii şi făgăduinţele scrise în această carte, dar eu nu le-am uitat, iubiţii mei, şi mă doare că poporul meu a scos din inima lui cuvintele acestei lucrări şi cuvintele acelei Scripturi care zic: *«Cel ce va scoate sau va adăuga ceva, Dumnezeu va scoate sau va adăuga pentru acela cele scrise în carte»*, după cum este fapta sau lucrul aceluia despre care vorbeşte Scriptura aceasta.

Copiii mei iubiţi, eu n-am uitat nimic, n-am uitat că Domnul mi-a zis: *«Verginico, nu te pierde, că în zilele tale va trebui să te ridici şi să hrăneşti un popor mare, va trebui să ridici mulţimi numeroase către Dumnezeu».* N-am uitat, mămică, şi iată, voi sunteţi martorii mei. De aceea v-am spus să mergeţi şi să propovăduiţi că s-a apropiat vremea mea.

Mergeţi în poporul meu şi spuneţi-i că s-a ridicat mama Gigi. Mergeţi şi duceţi solia învierii duhului meu; şi cel ce va crede şi se va boteza, acela va învia, iar cel ce nu va crede, acela se va osândi pe sine atunci când va vedea slava lui Dumnezeu, căci Dumnezeu Se slăveşte şi întru putere şi întru mânie, fiindcă aşa este scris: *«Lăudaţi-L pe Domnul soarele şi luna, lăudaţi-L pe Domnul focul şi grindina, căci El a zis şi s-a făcut».*

Copiii mei, eu prin plecarea mea nu v-am părăsit, şi mai mult am luptat pentru voi, şi dacă nu mă duceam nu puteam veni acum la voi. Domnul Iisus Hristos aşa a spus: *«Dacă nu Mă duc la Tatăl, nu voi putea veni la voi. Mă duc şi vă voi trimite un Mângâietor, vă voi trimite pe Duhul Sfânt, Care vă va învăţa pe voi de la Mine»*. Toţi sfinţii care s-au dus în cer, s-au dus ca să poată veni la cei care-i cheamă în ajutor. Copiii mei iubiţi, dacă ar înţelege poporul meu această taină, dacă ar vrea să-şi plece inima înspre această înţelepciune nu i-ar mai trebui nimic acestui popor decât fericirea pe care i-am pregătit-o şi locul pe care i l-am pregătit de când am plecat, căci dacă nu plecam atunci, nu puteam ce am putut după ce m-am dus. Iată de ce m-am dus. Iată, taină mare vă spun vouă: m-am dus ca să pregătesc loc, ca acolo unde voi fi eu să fiţi şi voi; şi m-am dus ca să pot veni la voi, ca acolo unde sunteţi voi să fiu şi eu. Iată taină care trebuie de acum înţeleasă. Dacă poporul meu nu va avea credinţă şi dragoste, nu va înţelege această taină. Dar iată, mămică, am venit să fac poporul acesta să înţeleagă şi să creadă şi să strige la mine, ca să strig şi eu la Dumnezeu pentru acest popor care se ridică acum şi care se naşte acum, căci fiii acestui popor vor fi mulţi.

Iată, copiii mei, taină înţeleasă şi împlinită! Iată, eu sunt cu voi, mămică, precum tot cerul e cu voi şi e unit cu voi şi lucrează la voi. De aceea a spus Dumnezeu că a venit şi a făcut o începătură de cer nou şi de pământ nou şi v-a spus să coaceţi bine acest măr, ca atunci când va fi copt, să putem da poporului sfânt. De aceea v-a spus vouă Dumnezeu să puneţi pe acest foc toate vreascurile ca să se coacă acest măr al vieţii. Poporul acesta nu se poate apropia acum, că sunt de ars vreascurile pe acest foc. Mai trebuie lucrat ca să se şteargă de la faţa Domnului fărădelegile acestui popor şi să se termine de adus jertfa cea de ispăşire a fărădelegilor din poporul nostru. Pentru aceea v-a spus Domnul să nu rupeţi din acest măr decât atunci când El vă va spune. Să nu lăsaţi să fie jefuit acest pom, acest măr. Să nu se mănânce verzi fructele acestui măr. Dar n-a priceput poporul meu şi a vrut să dea năvală, a vrut ca el şi nu ca Dumnezeu.

A venit, mămică, Domnul şi v-a învăţat cum să păşiţi fiecare pas şi să nu faceţi decât ce vă spune El. Nu-i nimic dacă acest popor nu înţelege. Nu înţelege pentru că nu ştie ce se lucrează aici pentru ispăşirea lui şi pentru mântuirea lui. Iată că mai sunt vreascuri de ars pe acest foc care s-a coborât din cer ca să cureţe prin el fărădelegea copiilor mei. Am venit şi v-am spus să mergeţi şi să lucraţi cu vestea învierii acolo unde se vede bine drumul, acolo unde e soare, iar acolo unde se vede ceaţă să mai aşteptăm, să mai sunăm la porţi, să mai întărim focul pe margini, să mai întărim focul de aici şi jertfa de aici şi rugăciunea de aici până dispare ceaţa.

Am venit, mămică, şi v-am spus mereu tot ce trebuia să vă spun, şi am spus că dacă vom lucra bine lucrul nostru va rămâne, măi copii. Dacă ar şti poporul meu ce face Dumnezeu aici pentru el, ar plânge şi ar aştepta izbăvirea lui. Ceea ce lucrează Dumnezeu aici, n-a lucrat până acum. Aici lucrează cerul, măi copii. Din acest măr pe care-l tăiaţi voi pe această masă, iată, se împărtăşesc din el şi cei adormiţi cu trupul şi cei vii cu trupul, dar cine să înţeleagă? Uitaţi-vă voi cum încape cerul pe masa aceasta, pe blidul acesta micuţ din care se împărtăşesc şi cei adormiţi şi cei vii. Stă cerul cu voi la masă şi mâncaţi cu toţii dintr-un blid, măi copii. A făcut Dumnezeu această începătură de masă cerească şi v-a dat în primire această taină, ca s-o lucraţi în ascuns până va fi gata, până va fi destul pentru toată suflarea.

Am venit şi v-am dat cuvânt să faceţi pomenirile toate, de la Adam şi până la aceste zile, căci atât de mare este trupul lui Dumnezeu, copiii mei. Iată ce aveţi voi de lucrat. Umiliţi-vă şi înfricoşaţi-vă şi fiţi cu inimă mare, căci în această lucrare şi la această masă trebuie să intre şi să încapă toată făptura de sub cer, de la început şi până la sfârşit. Cum s-ar fi putut lucra această lucrare dacă masa aceasta ar fi fost lucrată descoperit? Câtă grijă a trebuit să am eu, mămică, şi câtă apropiere a trebuit să-mi fac aici ca să se poată lucra fără să greşim! Câtă luptă am dus cu tot cerul când vedeam ameninţare peste acest loc tainic! Câtă atenţie, câtă cercetare şi cu câtă grijă a trebuit să aleg pe cei ce le-am dat cuvânt să stea lipiţi aici şi să păzească taina acestui loc şi să pună iubirea lor şi inima lor şi viaţa lor în slujba acestui loc! Câtă putere şi câtă taină trebuie să poarte în inima lor cei nedezlipiţi de acest loc!

O, să nu vi se pară un lucru uşor de purtat când e vorba să păstraţi această taină de aici, căci dacă simţiţi bucuria acestei taine mari, să ştiţi, şi să fiţi atenţi mereu cu ea, că de la bucurie şi până la dezvelirea tainei de sub perdeaua sub care este nu este decât un pas, măi copii. De aceea vă roagă mămica să fiţi înţelepţi şi să păziţi bine această lucrătură, ca s-o putem sfârşi cu bine, ca să poată Dumnezeu să-Şi împlinească planul Său cel început aici, că iată, multă năvală mai dă duhul cel rău şi multe firi slabe caută să umble cu vicleşug să deschidă măcar cea mai mică fereastră. Dar eu sunt cu voi şi veghez, sunt cu îngerii, sunt cu toată oastea cerească, suntem aici şi vă ajutăm mereu, fiindcă şi voi ne ajutaţi şi ne ascultaţi, măi copii. Sunteţi părtaşi cu cerul la această masă, şi voi înţelegeţi ce vă spun eu, căci pâinea aceea pe care o tăiaţi şi o aşezaţi cu atâta orânduială după cum este aşezată oastea cerească: trupul Domnului, trupul Măicuţei Domnului, trupul meu, mămică, trupul tuturor celor din cer după oştirea fiecărui trup, trupul celor plecaţi din trup şi trupul celor cu trupul, iată, o singură aşezare la masă, iată cea mai mare taină,

măi iubiții mei! A venit vremea să înțelegeți de ce a trebuit să mă duc de la voi, că iată, m-am dus să vă pregătesc acest loc, ca acolo unde veți fi voi, să fiu şi eu, să vin şi eu, şi m-am dus să pregătesc loc, ca acolo unde sunt eu, să fiți şi voi, să veniți şi voi. Poporul meu se zvârcoleşte şi se răzvrăteşte că nu poate veni aici, dar de unde să ştie el că în fiecare zi este aici şi se împărtăşeşte aici şi este unit aici şi mănâncă din acelaşi blid cu cerul şi cu voi? Se zvârcoleşte şi se răzvrăteşte poporul, pentru că nu-l lasă duhul rău în pace, că duhul rău vede şi se perpeleşte în văpaia focului care arde aici, şi vede acest popor părtaş aici şi nu-l poate blestema, precum Valaam n-a putut să-l blesteme pe Israel, fiindcă Dumnezeu i-a arătat lui Valaam pe Israel în vârful muntelui cel binecuvântat, şi s-a întors Valaam ruşinat, şi s-au ruşinat şi duşmanii lui Israel că n-au putut să blesteme poporul Domnului.

O, poporul meu nu ştie ce face Dumnezeu pentru el, şi de aceea încă se încumetă creştinul meu să dea şi să verse blidul din care-l hrăneşte Domnul pe el. Nu ştie, mămică, nu ştie, pentru că aceasta este o taină. Iată trupul acestui popor unde este! Iată-i pe copiii înscrişi la numărătoarea acestui popor! Iată-i unde sunt! Iată-i unde se împărtăşesc, şi iată, numele copiilor acestui popor este scris în ceruri şi este auzit în fiecare zi de cer numele copiilor acestui popor, şi ei se răzvrătesc pe Domnul, nu pe voi, mămică, fiindcă nu ştie poporul acesta ce face aşa cum n-a ştiut nici poporul din vremea trupului Domnului, şi de aceea Domnul Iisus Hristos a strigat de pe cruce: *„Tată, iartă-i, că ei nu ştiu ce fac“,* şi după aceea au văzut că El este Fiul lui Dumnezeu. Aşa şi voi, mămică, să-I spuneți Tatălui: *„Iartă, Tată, poporul acesta, că el nu ştie ce faci Tu pentru mântuirea lui, şi nu ştie ce face el când face aşa, că nu Te cunoaşte, fiindcă Tu lucrezi ascuns. Iartă-i şi primeşte jertfa aceasta pentru mântuirea acestui popor, căci aşa de bun ai fost, că ai dat pe Fiul Tău jertfă, de atunci de când L-ai dat şi până la ultimul glas al trâmbiței, că iată, El Se jertfeşte mereu până ce va încheia taina cea de mântuire a făpturii Tale, şi cu El se dă jertfă toată oastea cerească, fiindcă toate cele din cer sunt întru El, şi El întru toate cele din cer“*. Aşa, mămică, să vorbiți cu Tatăl Cel ceresc, căci El a binevoit să iubească făptura Sa prin voi, căci v-a pus mijlocitori, copiii mei. Eu m-am dus pentru poporul meu la Tatăl să-L rog, căci sunt trup din trupul acestui popor, dar dacă m-am dus am venit cu trupul duhului meu la voi, că şi voi sunteți trup din trupul acestui popor, şi iată, lucrăm şi mijlocim împreună, eu în voi, şi voi în mine, aşa cum le-a spus şi Domnul, ucenicilor Săi atunci când S-a dus la Tatăl.

Fiți tari, copiii mei, că poporul acesta răzvrătit nu ştie ce face, pentru că Domnul Îşi ascunde fața acum ca să poată lucra pentru acest popor. Fiți tari, dar fiți credincioşi, şi nădăjduiți în Dumnezeu cu putere, căci El Se va arăta în curând.

Această carte se adaugă acum la mărturiile care vorbesc despre vremea mea şi a lucrului meu. Această zi este zi de sărbătoare pentru cer şi pentru mine şi pentru voi. Sărbătorim şi prăznuim acum cu toții ziua adormirii trupului meu şi ziua învierii duhului meu. E zi de praznic pentru tot poporul meu, dar el e mic. E mic poporul meu şi nu ştie să simtă şi el această bucurie, această prăznuire. Copiii mei cei după trup nici atât nu simt bucuria acestei zi de prăznuire, dar iată, eu mă slăvesc la voi, şi voi prăznuiți cu mine, copiii mei. Eu la voi sunt vie, eu la voi lucrez şi nu stau, căci cu voi sunt şi cu voi lucrez până se va întregi trupul acestui popor al meu.

Pace vouă! Prin uşile deschise pace vouă, copiii mei, iubiții mei! Slavă întru cele de sus, şi din cele de sus pace vouă! Pace de la noi până la voi, şi de la voi până la noi! Pace, copiii mei, pace şi prăznuire sfântă şi zile noi de sărbătoare!

Îmi întind duhul meu peste voi ca să rămân în voi, şi voi în mine. Eu sunt cu voi, şi voi sunteți cu mine, şi tot poporul va fi cu noi. Amin.

Dragostea mea şi pacea mea vă dau şi vă las vouă. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 1990

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Izvodirile duhului rău trebuie nimicite prin rugăciune şi prin iubire cerească.

Cobor cuvânt aici, ca să ştim ce mai este de făcut, măi copii. Sunt multe de făcut. Suntem în război cu duhul rău şi cu îngerii lui, dar oastea cerească lucrează cu voi. Războiul e în toi, viforul demonilor bate de peste tot şi se luptă de peste tot ca să biruiască să-i țină la pământ pe cei biruiți şi să-i doboare din nou pe cei ce s-au sculat ca să creadă lui Dumnezeu şi lucrului meu din vremea aceasta. Țipă duhul rău şi se vaită de dogoreala focului de aici, dar nu slăbiți focul, măi copii, până nu vom distruge aceste puteri potrivnice. Dumnezeu biruieşte până în sfârşit, dar fiți puternici şi stați cu mâinile ridicate până vom câştiga lupta. Duhul rău vă vede pe voi că stați în fața lui Dumnezeu şi că primiți puteri noi împotriva întunericului şi a îngerilor răi, şi nu mai are necaz mai mare pe nimeni ca şi pe voi. Tot cerul se miră cum de mai stați în picioare, căci cerul vede cu duhul său pe duhul cel potrivnic, care este pornit pe viață şi pe moarte să nimicească biruința voastră de la Dumnezeu. Toată oastea cerească este în veghe şi în luptă pe lângă voi şi pe lângă acest locaş ca să sfâşie puterea duşmană şi să zădărnicească toate lațurile care vi se pun de peste tot.

Duhul rău s-a coborât cu ceață şi cu întuneric mare peste locul şi casele creştinilor mei pe care i-am strâns odinioară aproape de mine şi de locaşul unde am trăit eu cu trupul. O, ferească-vă Domnul să vă vadă ochii cum lucesc armele duhului rău pe care le mânuie acum cei din mijlocul cărora eu v-am scos pe voi. Nu mai rămânea nimic din voi dacă nu vă scoteam de acolo, dar eu vedeam că se apropie vremea mea şi musai trebuia să vă aduc şi să vă aşez bine aici, ca apoi să vin şi să-mi gătesc iesle de coborâre la voi.

Ce făceam eu, mămică, dacă nu mai rămâneam nici cu voi în urma loviturii celei mari pe care a dat-o satana după ducerea mea? Voi nu vă puteți închipui cu mintea voastră ce puteri a trebuit să depun ca să vă apăr şi ca să rămân cu voi. Dar ce puteri depun acum, nu poate să priceapă mintea voastră. Ce are cerul de apărat aici, nu se poate sui la mintea nimănui, măi copii. Numai Duhul lui Dumnezeu cunoaşte ceea ce lucrează.

Acolo de unde ați plecat este mare forfotă, mare armată satanicească. Se luptă duhul rău cu colțişorul acela de inimi care s-au supus lui, se luptă prin toate mijloacele, cu toate armele să vă rănească, să vă taie puterea, să vă piardă, măi copii, şi când vede că nu poate pune peste voi pieirea, se zbate şi răcneşte şi varsă foc de al lui prin inimile acelea care dau să dărâme din picioare tot poporul meu şi tot ce se scoală în picioare. Dacă ați şti voi ce folosesc aceia, ați slăbi de tot şi cu liniştea şi cu pacea şi cu puterea. Dar nu vă temeți, măi copii, eu sunt cerească, eu sunt aici cu mare putere, sunt cu cerul şi suntem cu veghe şi luptăm.

Iată, apucaţi-vă, prin putere cerească şi faceţi apă sfinţită şi citiţi peste ea rugăciuni puternice şi alungări de demoni să puneţi peste această apă. Îngeri înarmaţi cu arme cereşti să chemaţi, şi cu aceste arme să se taie legături şi lanţuri şi capcane şi puteri duşmane, să culce la pământ puterea cea rea şi să ridice întru putere bună pe tot creştinul care s-a lăsat cumpărat cu preţul duhului rău. Mergeţi pe la toate locurile de acolo, pe la toate uşile, pe la toate intrările şi ieşirile şi daţi afară pe demoni. Ungeţi cu mirul cel ceresc de aici toate locurile de atingere, şi prin atingere să fie ars şi nimicit lucrul cel rău din locul acela şi din inimile acelea. Puneţi peste tot pecetea şi semnul lui Dumnezeu, ca să se teamă duhul rău de semnul acesta şi să se depărteze. Lucraţi cu credinţă, măi copii, căci prin răbdarea şi credinţa voastră veţi câştiga şi sufletele acelea, căci sufletele acelea sunt prizonierii cei prinşi în întunericul duhului rău.

Însemnaţi pe tălpile încălţămintelor voastre semnul lui Dumnezeu şi mirul lui Dumnezeu, ca să călcaţi cu putere peste şerpi şi peste scorpii. Puneţi peste apa aceea, puneţi din bogăţiile lui Dumnezeu duhul înţelepciunii şi al trezirii. Puneţi, măi copii, din cămările lui Dumnezeu, puneţi peste apa aceea toate cele şapte duhuri dumnezeieşti şi rugaţi apoi pe Domnul să iasă biruitor prin porunca Sa. Amin. Iată, Sfânta Treime vă dă întreită putere să călcaţi peste toată puterea satanicească şi să biruiţi pe duhul rău. În numele Sfintei Treimi scoateţi afară pe demoni şi vindecaţi poporul de întuneric, căci Domnul coboară peste voi putere. Puneţi credinţa voastră lângă puterea de la Dumnezeu şi mergeţi şi stropiţi şi ungeţi şi goniţi de peste tot duhul împotrivirii care se ridică în faţa lucrării de înviere şi de mântuire spre care ne-am sculat. Îndrăzniţi şi credeţi, căci prin credinţa voastră se va vedea biruinţa. Amin. Dumnezeu este cu voi, dar nu vă lăsaţi slăbiţi. Fiţi tari, că viforul e mare, dar eu sunt mereu cu voi şi peste tot cu voi. Amin.

Putere şi binecuvântare şi biruinţă de la cer peste voi! Pace peste voi şi întărire peste credinţa voastră, şi lucrul nostru va propăşi şi vom înainta înspre lumină, iar de la această lumină, lumină să se facă peste tot!

Hai, mămică, suntem în război, dar suntem fii ai biruinţei, căci Dumnezeu este cu noi. Amin, amin, amin.

5/18 decembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Proviţa

Sortarea celor credincioşi de cei necredincioşi. Împăcarea creştinului cu Dumnezeu.

Mama Gigi călătoreşte şi face popas din cetate în cetate. Sună din trâmbiţă să-şi deştepte poporul şi să-l însemneze cu pecetea Dumnezeului Cel viu, ca să-l ocrotească de ceasul ispitei care va veni să înceapă sfârşit peste fărădelegea de pe pământ şi peste duhul lumii care este pe pământ.

Intră mama Gigi în cetatea Proviţa. Intră şi lucrează şi aici. Pace peste această cetate! Pace şi duh de înviere! Amin. Pace şi duh de înţelepciune şi duh de trezire!

Pace ţie, cetatea mea de aici! Pace vouă, celor cu care am mai rămas aici! Ceilalţi s-au speriat şi au plecat din braţul meu; s-au împrăştiat care pe unde au voit.

Când S-a dus Domnul Iisus Hristos spre pătimire şi spre cruce, au fugit apoi în toate părţile cei ce-L urmaseră până atunci. Au mai rămas numai câţiva lângă El, şi El i-a întrebat: *„Dar voi nu vă duceţi?“*. Şi ce au zis ei, măi copii? *„Unde, Doamne, să ne ducem? că Tu ai cuvintele vieţii“*. Aşa au spus aceia, şi au rămas lângă cuvintele vieţii şi au rămas credincioşi Învăţătorului lor până la moarte, iar cei mulţi, care se ţineau până atunci după Domnul, au fugit, măi copii. Aşa s-a întâmplat şi cu poporul meu dacă eu l-am lăsat pentru o vreme; s-a risipit şi a picat rob duhului lumii şi s-a făcut din creştin păgân, şi s-a făcut lume creştinul meu.

Iată şi în cetatea aceasta cu ce am mai rămas! Am mai rămas cu câţiva. Aţi rămas lângă cuvintele vieţii, măi copii. Am venit şi la voi să vă spun că m-am ridicat să-mi înviez poporul şi să-l pecetluiesc cu semnul lui Dumnezeu ca să fie creştinul meu ocolit de semnele vremii care vor ieşi din cămările lor după ce voi termina de trâmbiţat peste poporul meu. M-am ridicat, mămică, să-mi încep misiunea pe care o am de îndeplinit în zilele acestea aşa cum este scris mai dinainte în cartea acestei lucrări. Iată, cuvintele acestei lucrări nu se pot desfiinţa, şi se împlinesc aşa cum s-au scris, că aşa a spus Domnul: *«Verginico, nu te pierde, tată, că în zilele tale te vei ridica cu duh viu şi cu putere şi vei sufla peste mulţimi multe, şi ele se vor ridica spre Dumnezeu şi spre viaţă»*.

Iată, măi copii, că voi aţi rămas lângă cuvintele vieţii. Am venit înapoi ca să-mi mut poporul de la moarte la viaţă. Toţi sfinţii care au fost pe pământ şi care sunt acum în cer, toţi au putere şi toţi lucrează şi toţi vin în ajutorul celor ce-i cheamă în rugăciunile lor. Numai pe mine, mămică, nu mă cheamă nimeni, şi nu-şi mai aduce aminte de mine poporul meu. Am venit să-i aduc aminte poporului meu de mine. Am venit să le amintesc că eu am purtat în trupul meu Duhurile Preasfintei Treimi vreme îndelungată, în care vreme Dumnezeu a vorbit încă o dată pe pământ. De ce a uitat poporul meu această vreme? De ce a uitat de mine acest popor? De ce crede el că nu are să dea socoteală în faţa Domnului că a dat la spate cuvintele acestei lucrări, cuvintele vieţii cu care S-a coborât Dumnezeu spre el prin această lucrare? Unde se va putea ascunde creştinul acela care a stat de vorbă cu Dumnezeu prin această lucrare? Nicăieri nu se va putea furişa, măi copii, căci Domnul îi va aduce aminte în curând. Mai e un pic, mămică, şi se vor deschide cărţile şi vor mărturisi aceste cărţi. Iată de ce am venit înapoi la poporul meu. Am venit să-i spun să se întoarcă la cuvintele vieţii şi să fie viu poporul meu şi să fie pregătit ca să iasă în întâmpinarea zilelor de biruinţă care se arată în curând.

Copii ai acestei cetăţi, nu fiţi fii ai necredinţei, şi fiţi fii ai mărturiei lui Dumnezeu. Fiţi fii ai ascultării de Dumnezeu şi nu ieşiţi din orânduiala în care trebuie să fiţi găsiţi şi aşezaţi, căci cel ce nu mă primeşte acum cu trâmbiţa deşteptării şi cu pecetea de la Dumnezeu, cel ce nu mă primeşte întru toate ale sale ca să fie împlinitor după aşezarea cea de acum, după viaţa care se cere trăită acum, acela nu scapă neatins de unealta care lucrează odată cu mine. Ferice de acela care se cercetează şi care la ultimul glas al trâmbiţei va fi găsit făcând aşa după cum i se cere, că peste multe îl voi pune. Fericit creştinul care crede că a venit vremea mea, dar mai fericit va fi acela care a crezut şi a aşteptat vremea ridicării mele, că pe acela îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Cel viu.

O, plânge duhul meu, că poporul meu nu m-a aşteptat să vin. Plânge duhul meu când mă uit la poporul meu, când văd cum îl găsesc de parcă eu n-am fost aceea care l-a hrănit pe el de la Dumnezeu. Masa aceasta a fost şi este cea mai bogată masă cerească, măi copii; a fost vârful lucrărilor lui

Dumnezeu, pe care le-a lucrat şi le lucrează pe pământ. Au fost lucrări mai mici ca această lucrare, porţii mai mici de lucru, şi fiecare porţie de lucrare a avut în jurul ei câte o ceată mai mică sau mai mare de creştini, şi creştinii sărbătoreau şi sărbătoresc şi azi ziua sfântului, ziua celui ce i-a păstorit pe ei. Şi azi sunt creştini care au aparţinut unui păstor care i-a păstorit pe ei, şi se adună şi fac pomenire acelui păstor al lor dacă a plecat dintre ei. Şi eu, mămică, atâta timp am stat în faţa acestui popor cu cuvintele vieţii care veneau de la Dumnezeu, şi nici o turmă n-a avut o învăţătură mai mare ca aceasta, dar pe mine nu mă mai pomeneşte nimeni, nu-şi mai aminteşte de mine poporul meu, nu se mai strânge să-mi pomenească amintirea mea, dară să mai asculte duhul glasului meu, care strigă şi sună pe toate colinele, prin toate cetăţile, care trâmbiţează şi împarte aceleaşi cuvinte ca şi până acum! Cum să nu suspine duhul meu? Cum să nu suspin, cum? Nici neamul meu cel după trup nu mai simte nici o bucurie la amintirea mea, la pomenirea numelui meu, şi nici creştinii turmei mele. Toţi sfinţii au şi ei o datină pe care creştinii o ţin şi o serbează şi ridică rugăciuni către sfântul acela şi îl cheamă în ajutorul lor, măi copii, căci sfântul acela este viu pentru creştini, şi până şi păgânii îl serbează în legea lor, în petrecerea lor. Şi mie cum să nu-mi suspine duhul când văd că tot cerul îmi măreşte darul pe care l-am purtat, când văd pe Domnul că nu ştie cu ce slavă să-mi plătească, cu ce plată să mă răsplătească pentru că L-am purtat atâta vreme ca să poată vorbi pe pământ şi ca să-Şi facă o turmă apropiată? Cum să nu suspin? Cum să-mi trebuiască vreo slavă sau vreo odihnă fără poporul meu lângă mine, fără turma pe care am hrănit-o? Nu vrea poporul meu să-mi mai audă glasul, nu vrea să creadă că eu sunt vie, nu vrea să înţeleagă că vin de la Dumnezeu şi vin în ajutorul poporului meu, chiar dacă el nu mă cheamă aşa cum cheamă creştinii pe sfinţi în ajutor.

Copiii mei, a fost multă şi mare vremea întunericului şi a necredinţei, căci cei care au stat mari peste noroade au omorât pe Dumnezeu din sufletul omului. Dar Domnul S-a încins cu putere în această vreme de întuneric şi de necredinţă şi S-a coborât cu Duhul Său în mine, şi a vorbit Dumnezeu prin acest întuneric, măi copii. De aceea plata acestui popor va fi cea mai mare, dar să se ridice şi să-şi vină în fire acest popor şi să-şi aducă aminte de cuvintele lui Dumnezeu, că a spus Dumnezeu acestui popor că în această lucrare El va locui până la sfârşit. Iată, au venit zilele împlinirilor celor vestite de Domnul în această carte, în această lucrare prin care s-a născut acest popor, căci această lucrare, această carte este actul de naştere al acestui popor, şi va mărturisi acest legământ, măi copii. Fiii acestui popor sunt fiii legământului cel pentru sfârşit, şi pentru că au această înfiere ei nu vor putea fi dezmoşteniţi, căci făgăduinţele lui Dumnezeu nu se pot schimba, nu se pot lua înapoi.

Am venit, mămică, să salvez viaţa acestui popor; să-l anunţ că m-am ridicat cu duh viu, să-i spun că m-a trimis Domnul înapoi aşa cum este scris; să fac cale luminată şi să vadă acest popor calea aceasta şi să-l aşez pe cale ca să nu rămână pe căi străine de Dumnezeu, căci făgăduinţele făcute de Dumnezeu au rămas, şi mărturisesc acestea. M-am pornit bine la drum, să fac tot ce se poate să înţelepţesc poporul acesta, să-l curăţ de răutate şi de necredinţă, să-l iau cu binele, şi dacă n-o vrea, să-l iau cu tărie şi cu zdruncin ca să-l fac să ştie că este înscris la numărătoarea lui Dumnezeu şi că-mi cere Domnul răspuns pentru el. Am mai rămas cu o mână de inimi care m-au aşteptat şi cu care mă ajut acum să-mi lucrez misiunea spre care m-am sculat. Eu cu duhul, şi ei cu trupul să mergem şi să vestim peste tot că vin împlinirile care s-au prezis prin această lucrare că vor veni, şi iată, vin aceste împliniri, iar eu abia, abia mai răzbesc în inima acestui popor ca să-l fac vrednic şi credincios împlinirilor ce vor veni.

O, dacă ar vrea poporul acesta să se scoale înspre puterea care stă gata să se aşeze peste el, o, ce uşor ar fi de doborât puterea duhului rău care nu vrea să cadă, că îl ţine în picioare lipsa de credinţă şi de înţelepciune a copiilor acestui popor. Creştinul nu vrea cu nici un chip să taie de pe el stricăciunea; amână din zi în zi şi nu crede că e vremea să se pregătească şi să se cureţe de stricăciune. Nu vrea să se despartă de pofta pântecelui, de pofta trupului şi de duhul lumii; nu vrea, şi ia în glumă vremea aceasta, nu vrea, şi dacă nu vrea eu ce să-i fac? Nu trebuie să-l fac să vrea? Trebuie, mămică, fiindcă iată, urmează să mă vadă Domnul cu poporul ridicat şi gata de lucru, măi copii.

Face rugăciune la Dumnezeu poporul meu, dar cu Dumnezeu nu este împăcat, şi nu este creştinul împăcat cu fratele său. Face rugăciune la Dumnezeu, dar mânuie armele duhului rău, căci copiii mei iubesc ura şi minciuna iubesc necredinţa, iubesc lumea, şi e cu lumea în el creştinul meu. Trebuie să-i arăt poporului meu că nu este împăcat cu Dumnezeu şi că nu răzbate rugăciunea lui până la Dumnezeu, căci Domnul a pus lege pentru toate. Trebuie să fac acest popor să nu mai caute ale sale, şi să caute la cele ale lui Hristos, că Dumnezeu va trebui să biruie lumea cea necredincioasă, şi o va birui prin lumina pe care o va coborî peste poporul acesta.

Copiii mei, ridicaţi-vă, mămică, întru toată aşezarea care se cere s-o aveţi pentru aceste vremuri de biruinţă. A venit vremea să se despartă binele de rău şi credinţa de necredinţă. Iată şi vremea acelei Scripturi care zice că *«Dacă doi vor fi într-un pat, unul se va lua şi altul se va lăsa; dacă două vor măcina la moară, una va fi luată şi alta va fi lăsată»* şi *«Cel ce va fi pe acoperişul casei să nu se coboare să-şi ia haina, căci vremea aceasta este vreme de strâmtorare»*. Această Scriptură este greu de înţeles, pentru că nu este înţelepciune cerească peste creştinul meu, căci aceste înţelesuri nu se tălmăcesc după înţelesul fiecăruia şi nu ca pe pământ, măi copii. Domnul a spus atunci când a venit: *«N-am venit să aduc pacea, ci sabia s-o aduc, ca să despart pe mamă de fiică; pe femeie, de bărbat; pe soacră, de noră şi pe frate, de soră»*, şi Domnul lucrează cu creştinul Său această Scriptură, căci a zis şi aceasta: *«Dacă ochiul tău sau mâna ta sau urechea ta ori alt mădular al tău te sminteşte şi te desparte de Dumnezeu, taie şi aruncă de la tine mădularul care te sminteşte, ca să nu-ţi ardă tot trupul în gheenă, şi să fii salvatorul trupului seminţiei tale»*. Dacă cel cu care mergi tu pe cale nu vrea să fie cu Dumnezeu, tu ia-L pe Domnul în inima ta şi nu pe acela care nu te lasă cu Dumnezeu, şi iată, prin cel credincios va avea părticică şi cel necredincios, dar fii hotărât cu Dumnezeu, copilul meu, că dacă cel de lângă tine vede rodul tău şi puterea ta, acela pică sub puterea ta cea bună şi ai câştigat pe fratele tău.

O, dacă aş avea eu înţelepciune în poporul meu măcar pe jumătate, tot ar fi uşor de urnit pe cel înţepenit în drum, dar este somn greu peste copiii mei, este lipsă de iubire, este necredinţă, şi creştinii mei sunt biruiţi de duhul lumii. Duhul lumii a omorât viaţa copiilor mei, şi eu m-am ridicat să scot din ei duhul lumii. Şi cum să-l scot dacă nu cu tărie şi cu forţă? căci ei s-au învăţat aşa şi le place şi nu-i pot scoate cu blândeţe sau cu milă. Ei au uitat, măi copii, că li se va cere soco-

teală de viaţa care le-a fost dată şi de felul cum au folosit darul vieţii. E de luptat din greu, mămică, e de dus luptă grea să mutăm muntele necunoştinţei care a căzut peste acest popor.

Copiii mei din această cetate, nu fiţi, mămică, părtaşi cu cei ce zac sub piatra necunoştinţei şi a necredinţei. Primiţi-mă cu vestea cea bună, măi copii. Deschideţi-vă urechile ca să auziţi glasul trâmbiţei şi deşteptaţi-vă bine şi mai vegheaţi apoi un pic, că vremea cea bună se zbate să vină, şi va veni, mămică, dar fiţi credincioşi, fiţi cu toată casa voastră credincioşi. Aşezaţi-vă bine cu viaţa care se cere acum, că să ştiţi că dacă numai una din aşezări nu aşezaţi peste voi, vă veţi face vinovaţi faţă de Domnul, măi copii. Nu e greu, mămică, cu dragostea de Dumnezeu nu e nimic greu, şi când ştii ce capeţi cu această dragoste, greul nu-l veţi mai simţi, şi veţi simţi bucuria şi părtăşia lui Dumnezeu cu voi şi la voi, şi vă veţi simţi descătuşaţi de vină.

Am venit şi în această cetate, am venit să vă însemnez cu pecetea vieţii ca să nu fiţi atinşi de unealta care va lucra în urma mea şi care va ridica fărădelegea de pe pământ. Am coborât însoţită de tot cerul ca să aşezăm Ierusalimul cel care se coboară din cer, căci cel de pe pământ a rămas de mărturie pentru judecata celor din vremea trupului lui Iisus Hristos. Facem Ierusalim nou, facem ceruri noi şi pământ nou, facem împărăţie cerească pe acest pământ binecuvântat şi ales şi facem judecată dreaptă ca să pedepsim păcatul şi să salvăm făptura lui Dumnezeu. Facem, mămică, început de veac veşnic, început de stare cerească pe pământ nou, căci va fi nou în curând acest pământ. Nu vă temeţi. Aveţi credinţă în Dumnezeu, căci cele care se vor coborî din cer ca să curețe calea Domnului vă vor ocoli pe voi, că iată, acum vă scriu în pagina celor sculaţi spre biruinţă şi spre credinţă şi spre veghe.

Tot creştinul care se scoală şi se ţine pe picioare va fi pecetluit cu pecetea Dumnezeului Cel viu, va fi trecut la numărătoarea celor scăpaţi cu viaţă şi va fi ocrotit de Dumnezeu. Rugaţi-vă, copiii mei, să vină poporul meu pe cale cu Dumnezeu. Ajutaţi-mă cei ce vă ridicaţi acum la glasul trâmbiţei. Lăsaţi-vă culeşi şi puşi la adăpost, lăsaţi-vă lucraţi şi staţi treji, copiii mei, că ai mei sunteţi, mămică. A făcut Dumnezeu minune mai mare decât cele de până acum, că iată, m-a trimis să-mi strig poporul şi să-l trezesc şi să mi-l strâng într-o singură inimă. Toţi sfinţii sunt cu ajutorul după mine şi după copiii mei, după creştinii mei. Tot cerul aşteaptă să ies la capăt cu misiunea din zilele mele. Încă n-am început cu puterea peste cei ce nu vor să ia aminte. Un pic mai am de strigat, un pic mai am ca să termin de trâmbiţat peste toate cetăţile poporului meu, şi apoi mă voi arăta cu tărie şi cu certare peste cei ce nu dau de la ei nepăsarea şi necredinţa şi duhul lumii. Dumnezeu Se arată de acum cu sfârşit pentru lume, dar vai, mămică, vai de creştinii mei care nu vor să scoată acum duhul lumii şi placul lumii din ei, căci aceştia vor cunoaşte usturimea şi amarul ca să se curețe de neascultarea lor şi de vremea necredinţei lor. Îi voi aduce înapoi în staul, dar plânsul lor va picura atunci când vor vedea slava peste fiii ascultării, căci scris este: *«stea de stea se deosebeşte»*.

Copii ai acestei cetăţi, căutaţi, mămică, să fiţi bine împăcaţi cu Dumnezeu, iar arme ale duhului rău nici să se găsească la voi. Nu folosiţi nimic împotriva binelui vostru. Luaţi armele mântuirii şi lucraţi cu ele după puterea voastră. Lucraţi rugăciune, lucraţi iubire cerească, lucraţi cuminţenie şi credinţă; lucraţi pace şi nădejde, şi Dumnezeul păcii va fi cu voi. Îmi întind duhul meu peste voi ca să fiţi părtaşi cu mine, că eu sunt cerească. Voi veni şi vă voi aduce tot mai mari bucurii dacă voi vedea că rămâneţi întru mine şi întru învăţătura cea nouă, căci vremea spre care ne ridicăm este vremea sărbătorilor cele noi, este vremea zilelor Paştelui cel veşnic când Domnul va sta la masa Paştelui cu poporul Său, cu turma Sa întru care a binevoit.

Această carte se adaugă acum cărţii care va sta pe masă şi va mărturisi despre ziua aceasta, căci ziua aceasta se scrie acum spre mărturie. Scrieţi şi voi această zi, că şi această zi va fi trecută lângă zilele învierii, care au început să mărturisească pentru fiecare cetate. Această casă să primească urare de pace şi de binecuvântare cerească.

Copii ai acestei cetăţi, când se va descoperi puterea lucrului pe care-l lucrăm acum, atunci cei care s-au desfăcut din trupul acestui popor vor alerga să strige şi să spună: *„Doamne, şi noi am fost cu Tine!“,* dar vai, oare cum li se va răspunde?

Copiii mei de aici, sculaţi-vă spre învierea sufletelor voastre ca să răscumpărăm trupurile credincioşilor mei, căci voi sunteţi credincioşi mie, dar să fiţi, mămică. Întăriţi-vă şi mai mult, sfinţiţi-vă şi mai mult şi daţi deoparte stricăciunea, că stricăciunea îşi va găsi sfârşitul şi ea de-acum. Acum răsare viaţa cea fără de durere şi fără de suspin, dar hai să ne ridicăm spre ea. Fiţi credincioşi, copiii mei, căci Dumnezeu este credincios făgăduinţelor Sale. Iată, suflu peste voi acum. Luaţi din duhul meu şi rămâneţi întru mine şi fiţi vii! Amin.

Am venit cu pacea mea. Pace vouă, celor din această cetate! Pace cu Dumnezeu, pace între voi şi mine! Amin. Pacea mea să nu se întoarcă la mine şi să rămână cu voi, copiii mei. Am venit să lucrez şi la voi, şi rod vreau să aduc din această lucrare. Binecuvântare şi pecetluire şi înviere peste voi! Ridicaţi crucea şi urmaţi lui Dumnezeu în fiecare zi, şi El va fi cu voi. Amin.

Pace vouă şi încă o dată, pace vouă! Pace ţie, cetatea mea de aici!

Pace peste Israel! Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Valea Voievozilor, Colina din deal

Din loc în loc trâmbiţa Domnului merge cu pecetluirea poporului.

Să mai adăugăm la cetatea Valea Voievozilor încă o carte, măi copii. Să întocmim şi pentru Colina din deal a acestei cetăţi o carte de mărturie, o carte de înviere. Cu pace să intrăm şi să lucrăm şi aici.

Pace peste acest colţişor! Pace de la mama Gigi şi duh dătător de înviere şi de ridicare! Pace şi bunăvoire între aceşti frăţiori! Pace peste voi, copiii mei! Amin.

Care cioban dacă-i lipseşte din turmă o oaie nu lasă turma toată şi nu pleacă după oaia cea pierdută ca s-o aducă în turmă? Iată, fiilor, m-am pornit acum şi după oile cele răzleţe ca să le caut şi să le găsesc şi să le curăţ de ciulini şi de spini şi să le leg rănile şi să le cercetez şi să le hrănesc. Strig din cetate în cetate, strig peste tot, strig prin toate văile, mă bag prin toate prăpăstiile pe unde mi-au căzut oile, mă cobor după ele în adâncuri întunecoase şi le scot pe braţe la mal şi le dau îngrijire şi le păstoresc. Mă port după oile care au rătăcit calea, mă bag după ele în apă, în foc, mă bag în spini, mă bag în adâncuri după ele să le salvez, să le însănătoşesc şi să le pun pe picioare. Sun din trâmbiţă din loc în loc, mă uit de colo-colo şi îmi împlinesc misiunea. Mă zbat să înviez duhul

acestui popor şi trag din greu, mămică, să depărtez necredinţa şi răceala şi nepăsarea din inima poporului meu, că poporul meu a uitat de mine, măi copii, dar eu n-am uitat pe nimeni, mămică. Am în mână numărul şi numele fiecărui creştin care a mâncat la această masă, care a vorbit cu Dumnezeu prin această lucrare, şi pe toţi aceştia trebuie să-i strig la apel, şi trebuie să-mi răspundă la apel. Am putere să-i fac pe toţi să răspundă la apel chiar de vor chiar de nu vor. Duhul meu pătrunde şi prin piatră, căci inima acestui popor s-a împietrit, s-a făcut de piatră cu mine, dar eu nu pot să-l uit pe poporul meu.

Nu pot, măi creştine, să uit de tine, mămică. De ce nu pot eu să uit de tine? Pentru că mi-e milă de tine, copilul meu, că ai văzut ce scrie în cartea lui Dumnezeu că mai uşor va fi Sodomei şi Gomorei în ziua aceea decât poporului acesta. Mai uşor va fi, mămică, pentru lume, că lumea n-a ştiut ce ai ştiut tu, şi lumii nu i se va cere ce ţi se va cere ţie, căci ţie mult ţi s-a dat şi mult ţi se cere. Este scris cuvânt dumnezeiesc că Domnul nu va judeca pe nimeni, dar cuvintele legii care te-au învăţat ce să faci şi ce să nu faci, acelea vor sta cu tine la judecată, poporule al meu, şi iată şi Scriptura aceea care zice că *«Dacă n-ar şti, n-ar avea păcat, dar pentru că au ştiut şi au făcut păcat, aceia au şi fost judecaţi».*

Mă frâng de durere după tine, copilul meu, că eu ştiu şi văd care e partea ta după cuvântul legii, şi m-am pornit după tine, poporule al meu. M-a trimis Domnul la tine, mămică, aşa cum l-a trimis pe Iona să anunţe cetatea Ninivei să se întoarcă spre pocăinţă şi spre viaţă, şi Iona voia şi nu voia să se ducă, dar tăria lui Dumnezeu l-a urnit, şi s-a dus Iona şi a anunţat cetatea să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăinţă, şi a scăpat Domnul cetatea aceea de la măcel şi de la pieire, pentru că cei din cetate au crezut lui Iona şi s-au pocăit. Dar cu mine a fost altfel, mămică. Eu abia am aşteptat să vină vremea mea ca să mă trimită Dumnezeu la poporul meu. Când am plecat n-am ştiut atât de bine că voi pleca şi că mă voi întoarce, dar când am ajuns lângă Domnul am văzut planul lui Dumnezeu, am văzut cu adevărat că va trebui să mă întorc la voi, copiii mei, am ştiut că în zilele acestea mă voi întoarce, şi am aşteptat aceste zile. Şi când mi-am început misiunea am dat un ocol prin toate cetăţile, am cercetat numaidecât şi mi-am găsit oile bolnave de moarte şi mi-am găsit poporul mort de necredinţă şi adormit de necunoştinţă. O, şi când am văzut aşa ceva, am început să trâmbiţez din loc în loc, din cetate în cetate, şi mi-am făcut o aşezare ca să pot merge cu solia mea din loc în loc, că eu m-am ridicat cu duh puternic şi cu tărie să-mi ridic poporul. Am cerut ajutorul acestor copii care n-au zis că nu mă vor ajuta, n-au zis ca Iona că nu se duc să anunţe cetăţile şi creştinii mei, şi iată, ei merg cu mine fără să pregete, merg peste tot pe unde-i trimit.

Mă mut, mămică, din loc în loc, şi din ce în ce mi se face mai anevoioasă înaintarea, căci duhul rău care mi-a culcat poporul la pământ s-a trezit şi el şi a sărit ca ars şi şi-a ridicat şi el ajutoare ca să nu-mi lase poporul să se trezească, să se pocăiască. A luat duhul rău cu el, a luat din copiii mei care nu mai vor cu mine şi i-a înarmat cu armele lui, cu ura, cu minciuna, cu hula şi cu vrajba şi le-a dat putere şi duh de rătăcire şi i-a împuternicit să se pună împotriva misiunii mele, împotriva înaintării mele. O, şi pe cine, mămică, a găsit? A găsit şi şi-a făcut scule duhul rău chiar din copiii mei cei mai apropiaţi, chiar din creştinii mei pe care i-am adunat odinioară ca să-i am aproape de mine acolo unde am fost eu cu trupul. Copiii aceia au uitat de mine, mămică, şi s-au dus în lume şi s-au unit cu lumea şi au primit duhul lumii în ei, dar duhul meu n-au vrut cu nici un chip să-l primească. În loc să mă fi ajutat cu ei acum, iată, ei nici nu vor să audă de mine, dară să mai ştie că Dumnezeu le-a spus odată prin această lucrare că eu nu voi muri, şi voi fi şi voi lucra în zilele acestea!

Va învia lumea cea necredincioasă, mămică, şi pe mine mă va arăta Dumnezeu cu putere şi cu viaţă peste necredincioşi, dar copiii mei vor fi atunci zdrobiţi cu pietre de cei ce se vor scula spre credinţă, căci aceia vor vedea ce a avut poporul meu în mijlocul lui, şi aceia vor judeca acest popor, vor judeca necredinţa voastră, măi copiii mei, căci toate se vor împlini aşa cum v-a spus vouă Domnul că va fi şi nimeni din voi nu vă veţi putea dezvinovăţi atunci. Eu mai am un pic de strigat şi de trâmbiţat, şi lucrez cu grabă, căci îngerii cei ce vor curăţi aria în urma mea şi semnele vremii care stau gata să lucreze la porunca lui Dumnezeu, iată, vor lucra în curând.

Sun din loc în loc deşteptarea şi pocăinţa, şi cine aude şi crede şi se ridică spre înviere şi spre viaţă nestricăcioasă, cine se scoală şi se pocăieşte şi se împacă cu mine, acela va fi pecetluit cu sigiliul acestei vremi, cu pecetea Dumnezeului Cel viu, şi nimic nu se va atinge de el aşa cum moartea n-a putut să se apropie acolo unde a găsit semnul pe care-l pusese Moise pe uşorii uşilor caselor lui Israel care era rob în Egipt, şi acolo moartea n-a putut lovi, măi copii. Aşa şi copiii mei care se scoală şi primesc semnul lui Dumnezeu, nu vor fi atinşi de unealta morţii care vine în urma mea. Şi dacă nu te scoli, creştine, aşa cum cere Dumnezeu acum, nu vei rămâne, mămică, fiindcă acest nou Ierusalim care se aşează acum de Dumnezeu, nu va primi în el nimic spurcat, nimic întinat, nimic dedat cu stricăciunea. Am dat poruncă păstorilor din vremea mea să vă înveţe şi să vă arate calea pe care trebuie să vă aşezaţi acum, şi cine nu va fi găsit aşezat pe această cale, cu acela va fi altfel, că eu am în mână crucea şi sigiliul, şi am trâmbiţa, şi sabia care lucrează şi ea odată cu mine. Cine nu primeşte această sabie cu sufletul, ca să i se cureţe sufletul şi inima şi trăirea, acela va simţi-o cu trupul, fiindcă trupul vă ţine pe voi robi şi nu vă lasă să scăpaţi cu viaţă. Şi chiar dacă n-aţi vrea nici aşa, vă bat, mămică, până veţi plăti cel din urmă bănuţ, cea din urmă vină, şi vă iau curaţi şi albiţi şi iertaţi.

Dacă v-aş arăta ce vine după mine, nu v-ar mai trebui nimic şi aţi merge drept şi fără abatere, spre biruinţă şi spre vremea cea bună pe care v-am pregătit-o de când am plecat şi până acum, dar nu v-o arăt acum, căci fericit şi iar fericit va fi acela care crede, mai fericit decât cel ce vede şi apoi crede. O, şi dacă cineva nu crede, nici nu vede, măi copii. Nu va vedea acela vremea cea care vine, că un picuţ mai e, şi intrăm în vremea aceea. Aceea este vremea slavei lui Dumnezeu, mămică, şi de aceea am venit eu acum la tine, ca să te scol spre această vreme, măi poporul meu iubit, măi Israele din vremea aceasta. Vremea aceasta pentru tine vine, măi Israele, şi pe tine vrea Domnul să te pregătească şi să ieşi întru întâmpinarea acestei vremi.

Uită-te tu dincolo de porţile tale şi vezi ce fac fiii Sodomei şi ai Gomorei; uită-te tu cum se zbat cu toţii şi cum se luptă cu toţii pentru dezrobirea lor, pentru fericirea lor, şi ei n-au pe Dumnezeu în mijlocul lor cum Îl ai tu, măi Israele, şi tot se zbat să scape de rău. Şi tu, mămică, tu, care ştii de la Dumnezeu că nimic nu va rămâne decât Domnul şi cu turma Sa şi cu fericirea ta, măi Israele, tu, care ştii aceasta nu te lupţi, şi dormi nepăsător fără să vezi ce face Dumnezeu pentru tine, că Domnul dă noroade la moarte pentru tine, fiindcă El te iubeşte, copilul meu. Face Dumnezeu loc pe pământ pentru tine şi curăţă fărădelegea de pe pământ, ca să fie apoi

pământul nou şi curat şi să te aşeze Dumnezeu pe tine, mămică. Ai văzut cum l-a dus pe Israel în pământul unde curgea lapte şi miere şi a scos din pământul acela pe poporul care locuia acolo, căci poporul acela nu era cu Dumnezeu, şi l-a aşezat pe Israel în acel pământ făgăduit de Dumnezeu. Iată, mămică, ce face Dumnezeu pentru tine, fiindcă tu eşti Israelul cel mic din vremea de sfârşit. Vrea Domnul să sfârşească cu lumea şi să înceapă cu tine viaţă fără de moarte, şi tu încă nu vrei, mămică. Dar tu eşti binecuvântat, şi binecuvântarea nu se ia înapoi, dar vai dacă nu vei fi vrednic de binecuvântarea pe care o ai, că vei fi trecut prin foc usturător, vei fi trecut prin sabia mea, şi ea va curăţi de pe tine toată tina, toată neascultarea, şi apoi vei fi aşezat să moşteneşti acest pământ, căci acest pământ este pământul cel făgăduit al acestei vremi, este locul Ierusalimului cel nou, cel ales, cel sfânt. Poporul român va fi un popor sfânt, căci numai cei credincioşi vor rămâne pe el, numai cei curaţi, numai cei aleşi care au ascultat de Dumnezeu şi care s-au pocăit de fărădelegile lor.

Vreau să te ridic, copilul meu. Vreau să văd de acum în viaţa ta viaţa cea cu Dumnezeu, poporule al meu. Opreşte-te de la calea cea rea! Nu mai urî, nu mai minţi, nu mai curvi, nu mai bea, nu te mai abate, şi stai cu Dumnezeu, că numai cei cu Dumnezeu mai rămân, dar fii atent, poporule al meu, căci Dumnezeu este iubire.

Iubiţi-vă unii pe alţii precum în cer aşa şi pe pământ, că să ştiţi, mămică, nici o jertfă, nici o lacrimă, nici o rugăciune, nici un gând de al vostru nu va fi ajuns la Dumnezeu dacă nu veţi lucra iubire în jurul vostru, dacă nu vă veţi iubi unii pe alţii, dacă nu vă veţi preţui unii pe alţii şi dacă nu veţi fi curaţi cu inima şi cu viaţa şi cu trăirea de creştin.

Dumnezeu este cu cei credincioşi şi va lucra minuni despre care nu s-a mai auzit, dar va lucra prin credinţa voastră. Fiţi credincioşi, copiii mei, căci Domnul Se arată în curând şi va da de ruşine toată necredinţa de pe pământ şi pe toţi aceia care n-au crezut şi s-au împotrivit puterii lui Dumnezeu. Fiţi nişte fii curaţi de acum, că dacă mai muriţi de-acum şi dacă vă mai murdăriţi de acum, mă doare, dar nu vă voi lăsa să mai înşelaţi pe Dumnezeu. Rugaţi-vă şi ziceţi: *„Doamne, de vreme ce eu sunt slab şi fără putere, vino Tu şi Te aşează în inima mea, în viaţa mea, şi fă-mă să fiu al Tău în fiecare zi, ca să fiu gata în fiecare clipă pentru ziua Ta şi pentru veşnicia mea!“.*

Hai, copiii mei, uitaţi-vă voi cu câtă iubire vă păstoresc, cu câtă milă, că astăzi mai este încă ziua milei. Veniţi-vă în fire, mămică. Hai, că nu veţi mai putea de acum încolo dacă nu veţi fi aproape de mine. Eu în ajutorul vostru am venit. Am venit întru întâmpinarea voastră, măi copii. Am venit să fiu cu voi ca să vă pregătesc să ieşim întru întâmpinarea zilei de biruinţă, căci aceasta este vremea când Domnul Iisus Hristos Se va slăvi întru acest popor, şi de la acest popor se vor lumina popoarele, dar fii vrednic, Israele, să împarţi lumina pe care o va coborî Dumnezeu peste tine.

Copiii mei din această cetate, din această colină, v-am dat cuvânt să fiţi cu Dumnezeu şi să fiţi fără grijă atunci când vremea cea rea venise să vă încerce, să vă strămute din căsuţele voastre. Ce nu face Dumnezeu ca să-Şi ocrotească fiii? Iar voi să faceţi iubire, şi să faceţi bucurie şi credinţă în faţa lui Dumnezeu. Lăsaţi-vă spre înviere, copiii mei! Înviere duhurilor voastre, şi lumină de la Dumnezeu! Amin.

Pace vouă de la mămica Gigi! Pace şi ridicare şi duh viu şi putere de biruinţă peste neputinţele voastre! Pace şi împăcare între mine şi voi, şi pace între voi! Amin.

Iată, suflu peste voi acum. Luaţi din duhul meu şi fiţi o iubire cu mine şi o unire cu mine! Pace vouă, şi încă o dată, pace vouă!

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

7/20 decembrie 1990

Cuvântul sfintei Virginia către creştina Maria de la Ucea

Suferinţa este cămaşa curăţeniei.

O, inimioară dulce, că dulce îţi este inimioara! Hai, mămică, să vorbim un picuţ amândouă, că eu sunt aceea care a fost trimisă înapoi de Domnul ca să dea viaţă vie acestui popor. Dragostea ta de Dumnezeu nu prea are seamăn, dar viaţa ta este o viaţă zbuciumată şi plină de necazuri şi plină de ispite. Lupta ta este o luptă muceniceascǎ, şi de aceea tu ai trecere la Domnul. Atâta dragoste am pus eu în inima acestor copii ai mei pentru tine, pentru că aceştia nu fac nimic decât numai ce le spune Dumnezeu să facă. Dacă ei ar fi făcut cu tine după cum ştiau ei că este aici rânduiala, ei n-ar fi trecut peste această rânduială cu nici un chip, căci Domnul le-a dat cuvânt cum să fie aici şi cum să se lucreze pentru aici. Aici n-au intrare decât câteva inimioare care au fost cu mare cercetare alese ca să sprijinească acest loc şi taina cea mare de mântuire pe care a coborât-o Dumnezeu să se lucreze aici ca să iasă Domnul la capăt cu planul Său cel pentru sfârşit de lume şi pentru început de viaţă nestricăcioasă pe pământul acesta care va fi nou în curând. Domnul îl va face nou în curând, şi toate popoarele vor vedea slava care se va coborî peste acest pământ, peste acest nou Ierusalim. Şi iată, vorbeşte mama Gigi cu tine. Eu ţi-am încredinţat o lucrare, ca să-mi ai grijă de Dumnezeu şi să iubeşti acest loc, după darul care ţi-a fost dat de la Dumnezeu. Eu am dat cuvânt acestor copii ca să ştie lucrul tău, şi vezi mereu cum sunt cu tine ca să te ajut să-ţi împlineşti lucrarea aceasta, fiindcă eu în poporul cel de până acum nu am sprijin, şi trebuie să lucrez tainic şi ascuns cu aceşti copii ca să ajung la capăt bun cu ei pentru tot poporul meu, dar nu pot lucra cu cei slabi la inimă, nu pot cu cei neînţelepţi şi nu pot cu cei trădători. Aici lucrează cerul taina cea pentru sfârşit de lume şi de fărădelege, şi dacă ar afla duhul rău prin servii lui ar nimici totul într-o clipă. De aceea am ales o mânuţă de inimi curate să-mi sprijinească fiecare după cum e pus de Dumnezeu pentru ocrotirea şi pentru ajutorarea acestui loc. Nu pot scoate prea uşor aceşti copii din lume ca să-mi poată sluji această lucrare şi să nu se mai atingă cu lumea şi pentru a lucra în toată curăţenia de duh şi de lucru. Te-am folosit şi pe tine de ajutor, scumpa mea. Te-am încercat şi te-am găsit vrednică să-mi ajuţi aceşti copii să-i scot din mijlocul lumii şi să lucreze cerului. Ţi-am dat şi îţi dau mereu ajutor puternic şi nu te las, mămică, nu te las, dar roagă-te, luptă-te în toate, că tu numai de luptat ai avut parte. Luptă-te cu tot ce vrea să te biruiască, fiindcă satana se luptă cu toată forţa lui să pierzi lupta ta.

Nimeni nu te poate iubi mai mult decât Dumnezeu. Toţi cei care ar zice că te iubesc, acea iubire este o deşertăciune, căci adevărata iubire e numai una, scumpa mea. Dacă ai vedea tu cât lupt eu pe urmele tale, dacă ai vedea cât rău dobor eu la pământ ca să te ţin pe tine în picioare, ai plânge mai mult decât plângi tu mereu. Nici nu ştii tu câtă iubire foloseşte Domnul pentru tine, că dacă n-ar folosi, acum n-ai fi fost a Domnului, că acest loc al Domnului este de temut pen-

tru tot iadul şi pentru toată iscusinţa satanicească. Nu lasă Domnul aici nici o putere potrivnică să lovească. Toată oastea cerească este cu veghe aici, şi este cu veghe după toţi cei care au cuvânt de la Domnul să fie lipiţi pentru ocrotirea şi ajutorarea acestui loc. Fii tare şi luptă-te mereu, că vine vremea să dai lupta cea mare cu îngerii lui satana şi să-i ruşinezi prin Iisus Hristos, Cel Care S-a arătat prin biruinţa crucii. Eu nu te las, pentru că nu pot să te las, dar nu te îndura nici tu să mă laşi. Să avem dragoste una de alta, că eu pe toţi copiii mei îi ajut şi îi scap din toate legăturile, dar iubeşte întru Iisus Hristos; iubeşte, şi scoală-te! căci Domnul îţi dă putere de biruinţă.

Pace ţie! Pacea mea se va ţine după tine, dar puterea mea nici atât nu te va părăsi. Pentru mântuirea ta eu voi lucra întru toate, dar nu lăsa armele jos. Ia-ţi crucea şi mergi cu ea înainte, dar mergi, mămică, spre biruinţă şi fii tare ca să învingi răul din tine. Eu te voi călăuzi la tot pasul, dar pe satana nu-l voi lăsa până în sfârşit în drumul tău.

Lucrează mântuire în jurul tău, căci Domnul are putere să te ajute. Hai, mămică, nu slăbi, că eu te voi ajuta să biruieşti neputinţele tale, dar ia-L pe Iisus Hristos mereu în inima ta. Dumnezeu ţi-a dat ţie putere, şi putere să ai. Amin. Îmbracă viaţă nestricăcioasă şi fii pregătită de acum, că vine bucuria şi împărăţia iubirii cereşti. Pace ţie, şi cu pace să trăieşti! Amin, amin, amin.

8/21 decembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Căprioru

Vădirea unor învăţători mincinoşi, strecuraţi în poporul creştin.

Vin cu pacea mea din nou în cetatea Căprioru. Vin şi iar lucrez aici. Cu pace vin către voi din nou, copii ai acestei cetăţi. Să fie pace între mine şi voi, să fie mereu, mămică. Să luptăm să fie pace între mine şi voi chiar dacă duhul rău vine pe urma mea să strice pacea dintre mine şi voi, să strice încrederea dintre mine şi voi, dar eu am putere să vă fac să aveţi încredere în Dumnezeu şi în mine, mămică.

Pace vouă din nou, pace de la mama Gigi! Un picuţ mai este, măi copii, şi veţi vedea bine şi veţi cunoaşte bine cât de mult a însemnat pacea dintre mine şi poporul meu. Un picuţ mai este, şi puterea cea potrivnică nu va mai fi putere, şi va fi ruşine pentru cei ce au folosit putere rea. Cei care luptă şi se aşează în faţa misiunii mele din zilele acestea, în curând vor fi ruşinaţi de Dumnezeu şi vor suspina, dar noi să ne rugăm pentru aceia, şi să fim cu iubire şi să spunem aşa cum a spus Domnul Iisus Hristos: *«Tată, iartă-le lor, că ei nu ştiu ce fac, că ei nu ştiu ce faci Tu pentru mântuirea acestui popor»*.

Copiii mei de aici, cu dragoste am sunat şi v-am adunat iar, mămică, să vă mai aduc un pic de mângâiere, un pic de îndemn, să vă mai aduc cuvintele vieţii, măi copii, că duhul rău se luptă să-i ţină la pământ pe cei biruiţi şi să-i doboare din nou pe cei ce s-au sculat spre Dumnezeu şi spre slava care vine în curând, mămică. Dumnezeu vă dă întreită putere ca să puteţi lupta şi să rămâneţi în picioare şi să rămâneţi credincioşi întoarcerii duhului meu în mijlocul acestui popor.

Am venit în întâmpinarea poporului meu ca să-l fac să ştie că intră în curând în lucrul şi în strălucirea care este proorocită prin cartea acestei lucrări, căci dacă deschideţi cartea acestei lucrări găsiţi în ea cuvintele cele scrise pentru vremea aceasta, găsiţi în ea scris că Domnul va locui în această lucrare până la terminarea tainei de mântuire.

Poporul meu a zis mereu că minte Dumnezeu, dar nu-i adevărat, măi copii. O, cât de mare şi de dureros este acest păcat în faţa lui Dumnezeu! Că a venit antichrist, adus de iudele din poporul meu, a venit să-i doboare şi să-i nimicească pe cei care au rămas în taina acestei lucrări. A fost adus de vânzători ca să ia viaţa celor care nu m-au părăsit pe mine, celor care ştiau şi credeau că eu n-am murit. Şi dacă aceştia au strigat la Dumnezeu, şi dacă au strigat la mine, iată ce s-a întâmplat: s-au împlinit cuvintele Duhului Sfânt care au proorocit prin lucrarea aceasta şi care aşa au spus: *«Când viaţa copiilor mei va fi ameninţată de irozii din vremea aceasta, atunci face Dumnezeu nimicire pentru aceia»*. Iată, copiii mei, că Domnul nu a minţit, şi vremea cea proorocită pentru lupta şi doborârea fiarei celei mari a fost vremea cea fixată de Dumnezeu, şi de atunci Dumnezeu lucrează şi va lucra taina cea de curăţire a pământului, şi de mântuire şi de dezrobire a poporului acesta, şi apoi va fi ca de la poporul acesta care va fi pregătit cu slavă mare, să ia neamurile lumină şi să se adauge celor scăpaţi cu viaţă, celor mântuiţi. Nu va mai putea nimeni să spună că Dumnezeu a minţit, căci toate se împlinesc aşa cum au fost scrise mai dinainte, căci Dumnezeu nimic nu împlineşte fără să vestească mai dinainte planul Său.

Dacă ar fi stat poporul meu credincios cuvintelor acestei lucrări, acum ar fi aşteptat această vreme, căci ar fi ştiut din cele scrise în cartea acestei lucrări. Dar dacă s-a încurcat creştinul cu duhul lumii, cu placul vieţii, cu slava aceasta trecătoare, de unde să-i mai fi fost gândul şi inima la Dumnezeu şi la cuvintele care s-au coborât mereu din cer? Dar n-aveau cu cine vorbi aceste cuvinte, că poporul meu n-a avut vreme pentru binele sufletului lui, că dacă avea vreme pentru cuvintele vieţii, ar fi ştiut acum tot planul lui Dumnezeu şi ar fi lucrat poporul tot, ar fi lucrat fiecare câte ceva, că iată, lumea trebuie ridicată, trebuie înviată, trebuie să scoatem moartea afară din om, măi copii, că omul n-a fost creat pentru ca să fie biruit de moarte până în sfârşit. Iată, mămică, iată că şi moartea, şi deşertăciunea, şi duhul lumii, şi necredinţa, au ajuns şi acestea la sfârşit, că de acum încolo acestea vor fi stârpite de tăria lui Dumnezeu şi va învia în om omul cel nou, după asemănarea cu Iisus Hristos, căci Domnul Se arată în curând peste tot cu zilele învierii, cu zilele Sale despre care a scris cu atâta vreme în urmă.

Copiii mei de aici, vă spun şi vouă, mămică, să ştiţi şi voi durerea mea, că iată, din ce în ce mi se face înaintarea mai anevoioasă, că duhul rău a sărit în sus ca pe jar când a văzut că poporul meu se scoală din somn şi se înţelepţeşte şi se aşează cu viaţa pentru ca să fie gata să întâmpine zilele cele de biruinţă ale lui Dumnezeu. Ţipă duhul rău şi se perpeleşte şi nu ştie prin cine să mai strecoare eresuri şi rătăcire de la învăţătura mea cea sănătoasă. De atâta vreme stă cuibărit duhul rău în nişte inimioare din acest popor, şi, unde mai pui, chiar din cele mai apropiate, care sunt împuternicite cu răutatea şi cu hula şi cu duhul rătăcirii ca să-i ţină striviţi pe cei ce nu se scoală şi să-i culce la pământ din nou pe cei care au dat mâna lui Dumnezeu ca să-i ridice El de jos. Aceste inimi varsă pară de foc din gura lor, şi ele nu ştiu ce fac, că le-au orbit răutatea şi ura, măi copii. Au luat în braţe duhul minciunii şi umblă pe cât pot şi pe unde pot ca să semene acest duh de minciună şi să-mi facă întuneric în calea misiunii mele, măi copii. Atâta răzvrătire găsesc pe unde trec, şi trag din greu să repar stricăciunile şi ranele şi eresurile care hulesc împotriva învăţăturii şi a duhului de înviere care lucrează azi cu toate puterile cereşti. Aceştia hulesc lucrarea lui Dumnezeu, hulesc domnia lui Dumnezeu şi sunt întunecaţi de duhul urii, care nu încape

la Dumnezeu, şi se încumetă să treacă peste puterea lui Dumnezeu şi nu mai ştiu aceştia ce fac, şi se aşează în calea mea, mămică, şi poporul meu e slab şi nu se luptă cu duhul rătăcirii ca să-l biruiască din cei ce sunt stăpâniţi de el ca să-i putem dezrobi şi pe aceştia, că aceştia sunt robii duhului rău şi ai hulei împotriva stăpâniilor lui Dumnezeu.

Copiii mei, feriţi-vă de minciună, feriţi-vă de clevetire şi de vorbire de rău. Nu vă faceţi părtaşi cu cei ce vin spre voi să defaime pe fraţii lor şi să defaime lucrul lui Dumnezeu, căci această lucrare va acoperi în curând iscusinţa înţelepţilor şi va ruşina mândria lor ca să vină şi ei spre Dumnezeu, fiindcă atunci nimeni nu va mai sta împotriva puterii cu care Se va arăta Domnul.

O, de ce mă zbat eu ca să ridic acest popor? Pentru că Dumnezeu prin acest popor Îşi va arăta slava Sa, dar iată, am inimi slabe şi neînţelepte în poporul meu, fiindcă nu se lasă lucrate de Dumnezeu, fiindcă nu au credinţă statornică, măi copii, şi fiindcă nu vor să intre întru toată împlinirea care se cere acum.

Copiii mei, am spus păstorilor să spună la popor care este rânduiala în care trebuie să intraţi şi în care trebuie să fiţi găsiţi, şi dacă nu veţi sta în ea, să ştiţi, mămică, nu veţi putea ţine piept zilelor care vin în urma mea, şi atunci veţi vedea voi că nu veţi avea nici o putere şi nu vă veţi putea ajuta cu nimic nici pe voi, nici pe copiii voştri; nu veţi putea, mămică, şi rău se va zdrobi inima din voi că n-aţi ascultat dacă nu veţi asculta.

Dumnezeu ştie tot planul, măi copii, şi în toate veacurile a venit prin robii Săi prooroci să vestească planurile Sale. Intraţi, copiii mei, în aşezarea pe care a adus-o Domnul de la cer. Aşezaţi-vă în ea, că voi nu ştiţi acum, dar veţi şti în curând de ce vi se cere aşa, că veţi vedea putere peste voi şi veţi vedea lumina voastră care va lumina în jurul vostru, iar sluga aceea care nu va fi găsită făcând aşa, cu durere vă spun, nu va fi atunci bună de nimic, şi va fi dată deoparte cu cuvintele legii cele din Scriptura aceea care zice: *«Slugă leneşă, iată, ţi se ia dregătoria, căci n-ai lucrat cu cele ce ţi s-au dat».*

Iubiţii mei, v-aţi făcut case frumoase, mămică, v-aţi zbătut să vă faceţi stare bună, v-aţi întrecut unul pe altul care de care să aveţi trai mai bun şi mai înstărit, dar acum, iată, vă cere Dumnezeu pe voi, vă cere să lucraţi şi pentru El, să fiţi apostolii Lui, că Dumnezeu v-a ajutat pe voi să aveţi tot ce vă trebuie, fiindcă El v-a iubit. Acum vă cere şi El iubirea voastră. Fiţi primitori ai lui Iisus Hristos, că El vrea să intre şi să cineze în casa voastră ca în casa lui Zaheu ca să mântuiască, măi copii, casa voastră şi neamul vostru. Fiţi slujitorii şi apostolii lui Iisus Hristos, spre folosul tuturor celor din întunericul necunoştinţei şi al necredinţei. Fiţi nişte buni iconomi ai darurilor lui Dumnezeu, că stă Domnul gata să coboare putere şi daruri peste voi, dar pentru asta trebuie să vă faceţi vase curate, mămică. Focul cel aprins între voi să nu vă mire, că acesta este spre încercarea voastră, iar pe cei pe care-i vedeţi că hulesc pe Dumnezeu şi pe fratele Său, pe cei pe care-i vedeţi că vă strică dragostea dintre voi, pe cei pe care-i cunoaşteţi că hulesc aceste cuvinte ale vieţii sau pe cei trimişi să mi le împartă, pe aceia ajutaţi-i cu dragostea voastră ca să scoatem răul din ei şi să câştigăm pe fraţii noştri, că şi ei sunt ai lui Dumnezeu, dar se lasă prinşi de duhul hulei şi al clevetirii şi al geloziei şi al minciunii, mămică, spre încercarea voastră, măi copii. Fiţi apostolii păcii şi ai înţelepciunii şi ai legii lui Dumnezeu, că judecata faptelor cele rele va începe după ce voi termina de strigat peste tot poporul meu. O, şi dacă dreptul abia va sta pe picioare, ce va fi, oare, cu aceştia? Nimeni nu este drept, căci numai Unul este numit aşa, şi Acela este Dumnezeu, dar trebuie să fiţi drepţi în credinţă, măi copii, şi trebuie să ascultaţi şi să vă lăsaţi lucraţi, ca să nu vă scoată de la Dumnezeu neascultarea.

Iată că dintre copiii mei se ridică învăţători mincinoşi, care strecoară eresuri de ale lor şi care tăgăduiesc pe Dumnezeul Cel Care i-a hrănit pe ei cu cuvintele vieţii, şi mă tăgăduiesc pe mine, mămică, pe mine, care i-am răscumpărat pentru Dumnezeu, căci Domnul lucrează prin sculele Sale, măi copii. Iată că mulţi din poporul meu s-au luat după aceştia, şi din pricina acestora misiunea mea şi lucrarea spre care m-am sculat s-o îndeplinesc acum, calea mea spre voi a fost hulită din pricina acestora. O, mămică, mă frâng de groază pentru aceştia, că dacă Dumnezeu n-a cruţat nici pe îngerii care au greşit, şi i-a legat pentru ziua judecăţii, dacă n-a ocrotit nici pe cei din vremea lui Noe care n-au crezut că vine mânia pentru păcate, dacă a prefăcut în cenuşă cetăţile Sodomei şi Gomorei, ce facem noi cu aceştia care stăruiesc în răutatea şi necredinţa lor? Ce facem cu ei, mămică? Hai să ne rugăm pentru ei, hai să-i ajutăm, că mai e un pic de timp. S-ar putea şi pentru ei. Hai să-i ajutăm, mămică, hai, cu ce putem fiecare; măcar să nu ne mai lăsăm doborâţi de viclenia lor, de rătăcirea lor. Hai să ne salvăm, şi hai şi pe ei să-i salvăm, că Domnul coboară putere, măi copii, şi putem cu Dumnezeu.

O, copiii mei, ceea ce biruieşte pe creştin, aceea îl stăpâneşte pe el, că pe aceştia i-a biruit întunericul, mămică, şi i-a biruit duhul lumii şi al necredinţei, şi după ce au fost la început luminaţi şi chemaţi de Domnul la lumină, acum iar s-au lăsat învinşi, şi li s-au făcut mai rele cele de pe urmă decât cele dintâi, că ei au cunoscut calea dreptăţii şi poruncile lui Dumnezeu şi au păţit ca vorba înţeleaptă care zice: *„Câinele se întoarce la vărsătura lui“.*

Copiii mei, aduceţi-vă aminte de cuvintele vieţii din cartea lucrării care v-a hrănit pe voi. Aduceţi-vă aminte de făgăduinţele scrise în această carte, că iată, Domnul vrea să vă pregătească, vrea să facă ceruri noi şi pământ nou, aşa cum este scris. Credeţi în Dumnezeu, mămică, şi nu vă mai lăsaţi după imboldirile cărnii, căci carnea şi sângele nu vor moşteni împărăţia care vine de la Dumnezeu. Nu e greu, mămică, şi mă tem pentru voi ca nu cumva să vă rămână de mărturie cartea aceasta. Luptaţi-vă să scăpaţi de robia trupului, căci trupul pofteşte împotriva duhului, măi copii. Lăsaţi-vă spre puterea cea lucrătoare de mântuire, că în curând totul va fi nou şi nestricăcios şi va fi numai sărbătoare şi nu veţi mai trudi şi nu veţi mai suferi. Mereu L-am rugat pe Domnul să mă lase să vă arăt pe la câte unul din voi bucuria şi slava vremii şi a sărbătorii care vine spre voi şi în care veţi fi aşezaţi dacă veţi fi găsiţi aşa cum vă cere Domnul acum, dar Domnul îmi zice mereu: *«Verginico, fericit acela care vede şi crede, dar cu mult mai fericit va fi cel care crede până nu vede, că acela peste multe va fi pus. Şi atunci, Verginico, ce ar mai însemna nădejdea copiilor Noştri? că ei nădăjduiesc în ceea ce cred, nu în ceea ce văd».*

Copiii mei, hai să stăm, mămică, împotriva a tot ce vrea să ne rătăcească de la adevăr. Luaţi armele lui Dumnezeu şi hai să biruim, că tot ce nu este cu Dumnezeu nu va mai sta în picioare şi va cădea, iar voi veţi triumfa, mămică, şi eu voi triumfa cu voi, că de aceea m-a trimis Domnul să-mi strâng poporul ca să-l fac în stare să intre pe porţile slavei. Diavolul şi cu antichrist, care se mai zbat în ultimele puteri, îşi grăbesc ziua sfărâmării lor, căci în ziua cea hotărâtă de Dumnezeu, se vor sfărâma cu toată stăpânirea lor, dar fiţi credincioşi cuvintelor care vin de la cer. Nu uitaţi că ceea ce este cu neputinţă

la oameni, aceea este cu putinţă la Dumnezeu, şi veţi vedea iarăşi încă o doborâre a răului care mai este, şi voi veţi mărturisi atunci cuvintele lui Dumnezeu. Amin.

Fiţi următori mie, precum eu am fost lui Iisus Hristos. Voi veni la voi, mămică, şi vă voi întări mereu cu mângâierea cea vie şi nepieritoare, şi apoi ne vom ridica spre anunţarea biruinţei şi a împărăţiei lui Dumnezeu pe tot pământul, copiii mei, iar voi veţi fi martorii acestei lucrări de mântuire a omenirii. Bucuraţi-vă, şi iarăşi zic, bucuraţi-vă, că vine la voi împărăţia lui Dumnezeu! că asta v-a fost menirea, copiii mei.

Pace vouă de la mămica Gigi! Pace vouă de la Dumnezeu şi de la Măicuţa cerului! Pace de la tot cerul! Pace de la noi până la voi, şi de la voi până la noi! Pace şi înălţare inimilor voastre, şi putere vouă de la Dumnezeu!

Pace ţie, cetate a Căpriorului, cu care iarăşi am vorbit! Pace poporului meu Israel cel binecredincios!

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

9/22 decembrie 1990

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Moroieni

Deplângerea cetăţilor care nu au biserici adevărate în mijlocul lor.

Iată, face mămica Gigi încă un popas. Ea călătoreşte şi poposeşte peste tot pe unde are creştini care au mâncat din masa lucrării prin care vorbeşte Dumnezeu de atâta vreme pe pământul românesc. Sună mămica Gigi din trâmbiţa lui Dumnezeu ca să-şi ridice poporul spre întâmpinarea zilelor de glorie ale lui Dumnezeu, căci Dumnezeu a spus că aceasta este vremea zilelor Sale.

Intră mama Gigi cu sunet de trâmbiţă în cetatea Moroieni. Intră şi lucrează şi întocmeşte carte şi pentru această cetate. Se întocmeşte acum cartea cetăţilor poporului meu, care va mărturisi pentru sau împotriva fiecărei cetăţi. Fiecare cetate va avea o carte care va sta pe masă şi va vorbi cartea aceasta.

Copiii mei de la Moroieni, pace vouă de la mămica Gigi! Pace şi ridicare şi înviere şi lumină! Amin. Am ajuns, mămică, şi la voi. Umblu şi pribegesc din loc în loc să sun şi să-mi caut şi să-mi adun copiii, să-mi strâng poporul, să-l fac să răspundă la apel, să răspundă tot creştinul care este înscris la numărătoarea poporului meu. Dar nu numai să răspundă la apel, că de răspuns, până acum mi-au răspuns prezent peste tot. Nu numai atât, fiindcă nu vreau să mărturisească împotriva nimănui cuvintele care se scriu acum în cartea fiecărei cetăţi. Nu numai să-mi răspundă la apel, ci să se pregătească numaidecât aşa cum se cere să fie găsit creştinul acestui popor în vremea aceasta.

Acest popor a fost chemat de Dumnezeu, măi copii. Fiecare creştin la vremea hotărâtă se adăuga la acest popor, şi Dumnezeu îl înscria la număr, şi de aceea este poporul lui Dumnezeu acest popor, căci ceea ce face Dumnezeu, făcut rămâne, şi Dumnezeu nu Se tăgăduieşte pe Sine.

Copiii mei, eu am fost aceea care m-am supus puterii Duhului lui Dumnezeu. Eu am fost trâmbiţa cu care a sunat Domnul pe pământ ca să-Şi strângă un popor şi să-Şi întocmească o turmă apropiată cu care să fi putut lucra taina planurilor Sale, aşa cum mărturisesc cuvintele din cartea acestei lucrări. Voi, cei de la Moroieni, aţi fost mult apropiaţi mie, şi ştiţi, mămică, multe; ştiţi cât de mult am suferit eu pentru poporul meu, ştiţi mai mult decât toţi. Am suferit, măi copii, am suferit şi prigoane şi închisoare şi spaimă de la cei ce prigoneau pe Dumnezeu. Am suferit atâtea dureri, atâta boală! Am purtat în trupul meu atâta suferinţă, mămică! Pentru tine, creştine, am avut o viaţă de chin şi de durere. Pentru tine, fiule, am stat sub dogoarea Duhului Sfânt, Care Se cobora peste mine ca să poată Dumnezeu vorbi cu tine, poporule creştin. Pentru tine atâţia ani m-am supus puterii dumnezeieşti ca o oaie la junghiere care nu-şi deschide gura sa ca să auzi tu glasul lui Dumnezeu, care te învăţa cum să trăieşti şi cum să crezi în El, căci ca să crezi în El, este cu totul altceva decât ceea ce înţelegi tu, poporule al meu. Dacă tu ai fi crezut în Dumnezeu, ai fi fost înţelept şi nu te-ai fi despărţit de Domnul, că te-ai despărţit, mămică. Nu ţi-a fost frică de El şi de aceea n-ai fost înţelept, şi ai făcut în aşa fel de ai trăit numai împotriva legilor lui Dumnezeu, poporule al meu.

De câtă milă ai avut tu parte, creştine! Cât de mult te-a răbdat cerul pe tine! Câtă moarte ai pus tu peste viaţa cu care te îmbrăcase pe tine Dumnezeu prin cuvintele vieţii acestei lucrări! Când ai aflat acest izvor al vieţii, cu câtă sete, cu câtă iubire beai din el şi câtă cinste Îi dădeai tu lui Dumnezeu, Care te chemase şi te aşezase la această masă cerească, măi copilul meu! Toate puterile sufletului le puneai cu iubire la picioarele celui mai dulce nume, la picioarele Mântuitorului tău, Iisus Hristos, Care Şi-a vărsat sângele pe cruce de dragul tău, popor al lui Israel, poporule creştin. Plângeai, copilul meu, de bucuria părtăşiei tale cu Domnul şi erai în clocot cu inima ta şi umblai cu Domnul, umblai după cuvintele Lui aşa cum umblau ucenicii Lui din vremea aceea. Adu-ţi aminte, mămică, şi de mine, că stăteam îmbrăţişaţi pe drum cu Dumnezeu. Şi să ştii că acum vine o vreme frumoasă, care nu se poate asemui cu vremea cea de atunci. Vine vremea slavei văzute, poporule al meu, şi vine vremea să ne întâlnim, copilul meu.

Măi fiule, n-aş vrea să te aud şi pe tine că eu am murit. Nu mai fă şi păcatul acesta, creştine, fiindcă tu ai crezut odată că eu nu voi muri. Ai crezut, pentru că tu credeai în cuvintele lui Dumnezeu atunci, că Dumnezeu ţi-a spus ţie şi mi-a spus mie, copilul meu, că în zilele acestea mă va ridica şi voi hrăni cu cuvintele vieţii şi cu duh de înviere mulţime de noroade, aşa cum ştii tu despre pătura aceea de grâu verde despre care spunea Dumnezeu că acea pătură verde sunt creştinii mulţimilor care se vor ridica şi vor fi hrănite şi mântuite prin cuvintele acestei lucrări.

Atunci când m-a luat Domnul ca să mă ascundă de faţa şarpelui cel rău, care prigonea pe Domnul, Cel pe Care-L purtam eu, atunci am fost pusă de popor mult la locul pe care-l ştiţi voi, am fost condusă la locul în care m-aţi pus voi, şi a plâns poporul meu după mine şi se mira cum de am plecat. Cum, copilul meu, să nu fi plecat dacă aşa stă scris că voi pleca *«o vreme şi vremuri şi jumătate de vreme din faţa şarpelui»*? Aşa stă scris, mămică, şi mă tem să vorbesc cu poporul meu tainele cele necunoscute, că de la cel mai mare şi până la cel mai mic nu poate creştinul meu să poarte ascuns în taina şi răbdarea inimii lui greutatea înţelesurilor celor care nu mai sunt ascunse, că se duce creştinul şi spune tot, se duce la Anna şi la Caiafa, se duce la Irod, se duce creştinul şi umple poporul de Iude şi nu pot spune poporului meu mai nimic. Atâta timp a vorbit Domnul cu acest popor tainele vremii de acum, şi creştinul meu se duce şi aruncă aceste mărgăritare în gura porcilor. Venea creştinul meu să bea apă curată, iar după ce lua să bea, făcea ce făcea şi tulbura izvorul din care bea, ca să se îmbolnăvească oile care veneau pe urmă să bea şi ele, şi

îmi mureau oile, mămică, şi se omorau între ele, şi iată durere fără de hotar, că astăzi oile mele fac mai mare stricăciune ca întotdeauna. Se ucide creştin pe creştin, măi copii. Nu-i de ajuns că L-a alungat creştinul din el pe Dumnezeu şi stă nepăsător în sângele lui creştinul meu. Nu-i de ajuns ce văd, că văd grozăvii şi mai mari, măi copii, că poporul meu a dat la o parte învăţătura cea sănătoasă care vine mereu din cer şi Îl tăgăduieşte pe Dumnezeu, Care n-a părăsit acest popor. A uitat poporul meu că Dumnezeu i-a spus lui că dacă mă va duce pe mine de la el, va vorbi Domnul cu el prin rămurele de copac. Dar s-a împietrit creştinul, s-a făcut cu inima de piatră, şi iată, copiii mei, ce a făcut Domnul acum! Mi-a trezit duhul meu şi mi-a spus:

— Ridică-te, Verginico, şi du-te, tată, înapoi la poporul tău şi suflă peste el, că e mort, Verginico! Du-te, tată! Numaidecât du-te şi nu mai sta! Du-te şi apucă-te de sunat şi de trâmbiţat, şi sună cu putere, tată, ca să învieze poporul tău la glasul trâmbiţei. Poporul tău este închis de duhul rău în mijlocul zidurilor cele reci ale necredinţei şi ale necunoştinţei. Sună, Verginico, ia cu tine tot cerul, sună, tată, cu putere, sună din trâmbiţă până vor cădea zidurile jos şi scoate-ţi poporul la lumină, Verginico. Scoate-l, tată, şi suflă, cu Duhul Meu Cel Sfânt, suflă peste el ca să prindă viaţă, că Eu te ascult pe tine, Verginico, că şi tu M-ai ascultat, scumpa Mea. Fiul Meu S-a rugat la Mine când a fost să fie învierea lui Lazăr; S-a rugat şi a crezut că L-am ascultat, şi a zis apoi: *«Tată, Îţi mulţumesc că M-ai ascultat»,* şi numai după aceea Şi-a arătat puterea Mea care era în El, şi a zis: *«Lazăre, scoală-te!»,* şi Lazăr a ascultat şi s-a ridicat. Şi tu, Verginico, de când eşti lângă Mine ai stat de atunci şi până acum cu mâinile ridicate pentru poporul tău, şi iată, tată, a sosit şi vremea ta, a venit vremea aceea despre care ţi-am spus Eu ţie că va veni, şi te-am ridicat ca să te trimit la poporul tău. Du-te, tată, că abia ai aşteptat să vină vremea ta, Verginico. Du-te, şi sună să se trezească poporul tău! Strigă-l de peste tot, tată, strigă-ţi copiii, scumpa Mea, şi scoală-i din morţi, căci iată zilele învierii despre care au scris toţi proorocii. Hai, măi tată, hai, Verginico, e poporul tău, e munca ta, e rodul tău. Ridică-te şi pune-ţi rodul deoparte şi te grăbeşte, căci îngerii cei pentru seceriş sunt gata să-Mi cureţe aria, că vin să Mă slăvesc, fiindcă a venit vremea celei de a doua arătări, vremea slavei şi a biruinţei lui Dumnezeu. Amin.

— O, poporule al meu, copiii mei de peste tot, copii ai acestei cetăţi, poporule al meu, scoală-te din morţi! Ieşiţi din mormintele voastre, copiii mei, ca să vedeţi slava lui Dumnezeu cum au văzut-o Marta şi Maria, cum a văzut-o mulţimea care era acolo şi cum a văzut-o Lazăr, măi copii.

O, poporul meu cel fără credinţă, scoală-te la glasul meu, la strigătul meu! Ascultă-mă, poporule al meu, ascultă-mă, aşa cum L-a ascultat Lazăr pe Iisus Hristos, ca să pot să spun apoi: *„Doamne, Îţi mulţumesc că m-ai ascultat“,* pentru că eu nu pot să spun mai dinainte aşa ceva, căci Marta a crezut când i-a zis Domnul: *«Dacă vei crede vei vedea minunea».* Marta a crezut şi a văzut slava Domnului, dar tu, poporule al meu, tu eşti necredincios, fiule. Tu nu mă iubeşti pe mine aşa cum iubeau pe Domnul Marta şi Maria şi Lazăr. Nu mă iubeşti, şi nici pe tine nu te iubeşti, că stai cu moartea în braţe şi nu vrei s-o dai de la tine; faci ce-ţi spune ea să faci, faci ce-i place ei, de parcă ai fi copilul ei şi nu al meu. Tu nici nu mai ştii că eşti copilul meu, măi creştine, dară să-mi mai urmezi mie aşa cum L-au urmat ucenicii Domnului pe Domnul, că L-au urmat şi după ce S-a dus dintre ei cu trupul, dar ei au rămas credincioşi cuvintelor Învăţătorului lor, Care le-a zis: *«Iată, Eu voi fi cu voi până la sfârşitul veacurilor; Eu în voi, şi voi în Mine»,* şi nu şi-au iubit viaţa lor până la moarte, pentru că ei au ales viaţa cu Dumnezeu şi L-au mărturisit pe Dumnezeu cu viaţa lor.

O, poporul meu, o fi mare întunericul acestor vremi, dar mare este şi necredinţa ta şi mare este şi lipsa de dragoste din tine, că tu nici nu ştii ce iubeşti, şi te mai încumeţi, poate, să crezi că iubeşti pe Dumnezeu. Tu nici iubire nu vrei să ştii ce înseamnă, măi copil fără iubire, că dacă ai şti ce e iubirea ai iubi iubirea şi n-ai mai iubi păcatul.

O, pe tine te stăpâneşte întunericul necunoştinţei, poporule al meu, şi zaci mort sub această piatră şi nu vrei să-mi dai mâna să te scot de sub ea, fiindcă tu te crezi înţelept, dar eu nu cred aşa ceva, fiule. Eu te văd cum eşti, eu te văd că nu eşti cum te cere Dumnezeu, şi eu ştiu despre tine că ai cunoştinţă de la Dumnezeu cum trebuie să fii, şi fii atent, copilul meu, că sluga aceea care a ştiut de la stăpânul ei ce trebuie să facă şi n-a făcut, va fi bătută mult acea slugă.

Poporule al meu, te-a învăţat mereu Dumnezeu ce să faci şi ce să nu faci, şi tu de ce nu vrei să mă asculţi, copilul meu? De ce ai făcut tu în aşa fel să dai de la tine frica de Dumnezeu? Iată, ai pierdut calea cea dreaptă, ai pierdut înţelepciunea ta, măi creştine, şi acum trăieşti în aşa fel că faci tot felul de rele, faci rele cu slobozenie ca şi cum Dumnezeu n-ar fi, ca şi cum n-ai crede că este Dumnezeu. Creştinii mei care cred că este Dumnezeu îşi zic în inima lor că Domnul este bun, că Domnul iartă şi trece cu vederea de parcă Domnul n-ar fi fost Acela Care a pus lege peste toate. Ei zic că Domnul trece cu vederea, de parcă Domnul ar fi om călcător de lege. O, această rătăcire, această încredere oarbă este păcat împotriva Duhului Sfânt, Care vădeşte totul. Da, aşa este, fiule; este bun Dumnezeu, şi chiar pentru că este bun, de aceea a pus lege pentru toate, de bun ce este, ca să-ţi arate de ce să te fereşti ca să nu rămână Domnul fără tine. Nu, mămică, nu te înşela şi de acum încolo. Domnul nu va judeca pe nimeni, dar te va judeca legea pe care a pus-o pentru tine, şi a pus-o între tine şi moarte, ca să nu treci peste ea şi ca să mori; a pus-o în faţa ta aşa cum stau în drumul tău semnale de atenţie ca să ştii cum e drumul şi să împlineşti aceste semne ca să nu te loveşti, ca să nu cazi în vreo prăpastie.

De ce, mămică, nu pricepi tu din cele ale firii? Dacă cele ale firii te învaţă cum să mergi pe cale şi de ce să te fereşti, cum, mămică, nu vrei tu să crezi şi să înţelegi pe cele ale Duhului, care nu sunt pieritoare, ci sunt veşnice? Fie că le lucrezi bine sau rău, sunt veşnice, poporule al meu. O, copilul meu, focul Duhului Sfânt, care vine peste tine să te cureţe de murdărie, acela se îmblânzeşte după puterea firii tale ca să-l poţi purta spre certare şi spre curăţire, dar să ştii, creştine, că focul cel pieritor pe care stai tu, acela este uşor şi nesimţitor, căci duhul rău, care te ţine pe tine rob, ascunde de tine, ascunde cu totul puterea focului pentru care lucrezi tu şi pe care-l vei simţi când îţi va arăta duhul rău faţa lui cea adevărată.

Cum să mă pot astâmpăra, copilul meu, când îmi aduc aminte de iubirea ta dintâi şi de Dumnezeul Cel adevărat în Care credeai şi Care nu te minţea niciodată? Şi, acum când văd cât de mult iubeşti minciuna, ce să mai fac eu cu tine? Iubeşti minciuna, măi creştine, fiindcă fericirea pe care o crezi tu fericire şi pe care o foloseşti şi cu ochii şi cu fapta şi cu inima şi cu iubirea, o, fericirea aceea e minciună, copilul meu; te minte, te duce cu vorba ca să nu-i vezi adevărata ei faţă, dar

Dumnezeul Cel adevărat va dezgoli într-o zi ruşinea minciunii şi va ruşina pe dumnezeul minciunii.

Copiii mei, folosiţi, măi fiilor, adevărul şi numai adevărul. Folosiţi şi trăiţi în voile şi poruncile lui Dumnezeu. Iubiţi adevărul, copiii mei, şi nu vă mai lăsaţi înşelaţi şi robiţi de duhul deşertăciunii, care nu are nimic din cer. Am în mână schiţa acestei cetăţi şi eşti trecut în ea, poporul meu, şi vin de la cer cu ea. Dumnezeu mi-a spus să-mi ridic poporul şi să-l aşez numaidecât pe cale ca să coboare peste el puterea Sa şi să vadă necredincioşii pe poporul cel binecuvântat, care a fost hrănit cu mana cerească a acestei lucrări de mântuire. Vreau să vin la voi cu vremea cea bună care este făgăduită de Dumnezeu celor credincioşi. Vreau, creştine, să fac din tine cer. Vreau să fac din tine scaun de odihnă pentru Dumnezeu. Vreau să te fac biserică neîntinată şi curată, prin care să se mântuiască toată seminţia ta care nu vrea cu Domnul.

Vai de cetăţile şi de neamurile cetăţilor care nu au biserică în mijlocul lor, că aceia ca şi orbul nu văd calea şi nu umblă pe ea. Vai de seminţia ta, creştine, dacă nu va avea nici un salvator! Ai şi neamuri plecate din trup, care suspină după vremea răscumpărării lor, şi ai şi neamuri în trup, copilul meu, care nu iubesc calea luminii. Ţi-a spus Domnul, prin cuvintele adevărului cu care Se cobora la tine, ţi-a spus că nimeni din cei plecaţi nu vor primi plată până nu vei veni tu să le-o împarţi, că dacă Domnul ţi-a dat ţie această menire, Domnul nu trece peste cele aşezate de El aşa cum te încumeţi tu de treci mereu hotarul dintre bine şi rău. Iată că ceea ce a făgăduit Domnul, nimeni nu poate schimba. Nu poţi schimba nici tu, creştine, nu poţi trece peste cele scrise, şi acelea se vor împlini aşa cum s-au prezis. Tu eşti trecut că eşti fiul lui Dumnezeu, şi Domnul nu-l va pedepsi pe duhul rău care te-a cumpărat cu preţ vremelnic, şi te va bate pe tine, copilul meu. Vrei, nu vrei, te va bate, că ai plecat din faţa Stăpânului tău şi ai cheltuit atâta avere dumnezeiască, atâta înţelepciune cerească ai lepădat de la tine şi ai batjocorit pe Tatăl tău, Care ţi-a dat viaţă şi ţi-a dat înfăţişare după a Sa asemănare. Şi când a văzut Tatăl tău făptura Sa înghiţită de moarte, S-a aşezat în faţa morţii şi a murit El pentru tine ca să nu pieri tu, măi Israele, că tu ca un copil neînţelept te băgai prin toate noroaiele, prin toate gunoaiele, prin toate împuţiciunile până făceai din tine o împărăţie ruinată, o împărăţie a morţii.

Iată, poporule al meu, încă o dată Şi-a arătat Domnul mila şi mâna Sa întinsă spre tine, că a venit şi a vorbit încă o dată pe pământ, a vorbit vreme multă cu tine, poporule creştin, şi m-a folosit pe mine, fiule, ca să poată vorbi cu tine, că El este Duh, copilul meu, şi este fără de început şi fără de sfârşit. A venit Domnul încă o dată, ca să descopere taina cea pentru sfârşit de lucrare mântuitoare; a venit ca să te pregătească pe tine, poporul meu iubit, şi cu tine să lucreze mântuirea cea promisă în toate vremurile prin toţi proorocii. Şi iată, vine vremea Scripturii care zice că *«acest munte se va ridica peste vârfurile munţilor, şi toate popoarele se vor aduna să bea din izvoarele vieţii ca să-şi primească mântuirea»*. Şi iată, copilul meu, că Domnul a spus că tu eşti poporul cel binecuvântat, muntele cel înalt despre care au proorocit proorocii, pentru că peste tine S-a coborât Dumnezeu, şi a venit şi vremea aceea ca să Se ridice cu tine peste toate înălţimile şi să cadă înălţimile lumii, să cadă sub muntele binecuvântării şi să se plece înţelepciunea cea deşartă sub lucrarea mâinilor lui Dumnezeu.

Iată de ce suspină duhul meu! Eu ştiu cum trebuie să fii tu, poporule al meu, că trebuie să vină nelegiuiţii la munţii tăi şi să strige: *„Cădeţi, munţilor, peste noi şi ne acoperiţi, ca să scăpăm de mânia vremii de acum!“*. Ce faci tu, creştine, acum, fără această înţelepciune? Că iată, cei ce zac în fărădelege vor veni spre tine să se plece sub învăţătura pe care ţi-a dat-o Domnul s-o ai. Vor veni să ţi se plece înălţimile cele fără de Dumnezeu. Vor veni nelegiuiţii să te roage să poarte numele tău ca să scape de urgie; vor veni, poporule al meu, pentru că este scris că *«numai în muntele Sionului şi în Ierusalim va fi mântuire»*. Iată Ierusalimul cel ceresc! Iată poporul Noului Ierusalim. Nimic n-a rămas să nu-ţi descopere ţie Dumnezeu, măi poporule cel ales al Noului Ierusalim coborât din cer. Atâtea taine ţi-aş mai descoperi eu ţie acum, că asta este vremea să te ridic sus de tot deasupra tuturor înălţimilor, poporule al meu, dar tu nu eşti pregătit să porţi pe Domnul nici cu viaţa curată, nici cu inima, că inima o iei mereu din faţa Domnului şi faci cu ea ce-ţi vine ţie, faci cu ea după plăcerea ta, şi iată că acum este vremea să stai cu inima numai în faţa lui Dumnezeu, ca să-ţi fie viaţa ca şi inima.

Ce ai să faci tu, măi creştine? Că vor veni la tine regi şi înţelepţi ai pământului, fiindcă aşa este scris, că numai tu vei avea atunci apă, fiindcă vor seca toate fântânile învăţăturilor, numai ca să se arate puterea şi binecuvântarea care s-au odihnit de atâta vreme peste acest popor. Dacă ţi-ai fi înţeles alegerea, ar fi lucrat Domnul după cuvântul tău, după credinţa ta, fiindcă ai fi ştiut tot adâncul planului lui Dumnezeu, şi atunci ar fi fost Domnul descătuşat de durere şi de lacrimă şi s-ar fi împlinit Scriptura aceea care zice: *«Dumnezeu stă în mijlocul dumnezeilor şi face sfat»*.

Măi copilul meu, să vezi tu ce urgie se va coborî peste tine ca să te modeleze numaidecât, căci va fi în curând să fii gata să se lucreze cu tine taina de mântuire a lumii cea nefericită. Măi poporul meu, în curând va afla lumea despre tine, vor afla noroadele cele mai îndepărtate, şi va trebui să vadă în tine Edenul şi raiul şi Ierusalimul ceresc. Se împlineşte proorocia lui Ioil în aceste zile, şi Duhul lui Dumnezeu Se va coborî peste fii şi fiice, peste bătrâni şi tineri, peste robi şi roabe, şi vor păţi aceştia ce au păţit magii, copilul meu, căci magii au fost călăuziţi de Domnul prin călătoria unei stele care se ridicase de la asfinţit spre răsărit, acolo unde era pruncul cel născut; şi aşa se va întâmpla şi cu tine, că tu eşti poporul cel binecuvântat, cel din vremea mântuirii care se lucrează în această vreme. Şi se va descoperi popoarelor această mântuire, şi tu, mămică, dacă nu te ridici spre mărirea în care ai fost aşezat, vei fi ridicat de mâna lui Dumnezeu, vei fi cu tărie şi cu certare ridicat, ca să fii găsit la datorie atunci când noroadele vor curge spre izvorul acesta, spre râul vieţii şi spre pomul vieţii despre care a proorocit evanghelistul Ioan. Fă şi tu ce au făcut magii şi nu mai trece pe la irozii cei ascunşi şi făţarnici şi nu mai da viaţa acestui popor pe mâna străinilor, că acesta este poporul Domnului. Strânge-te aproape de ieslea Domnului tău, căci această lucrare a fost ieslea în care a născut Dumnezeu acest popor, acest Israel, care este cel mai mic popor al lui Israel, cel mai mic fiu. Şi iată, iar vă spun: cel mai mic va fi cel mai mare în vremea aceasta. Nu vindeţi acest fiu mic, nu-l mai daţi pe mâna arhiereilor, căci arhiereii de azi au mai mare putere de ură atunci când se ridică să dea spre moarte pe fiii lui Israel.

Poporul meu, scoate de la tine carnea şi sângele, care nu au loc în cer. Nu căuta să mai cazi din cer, nu mai crede că te poţi ascunde, căci ochiul Domnului vădeşte totul, mămică. Am venit la tine în vremea aceasta, copilul meu. A venit înapoi la tine mămica Gigi, fiindcă aşa este scris. Primiţi-mă ca

să fim una, că vom împărţi apă vie şi lumină peste noroade. Toate cuvintele cărţii acestei lucrări din care aţi mâncat voi, toate se vor împlini, şi altele se vor adăuga şi vom lucra cu toţii şi vom încheia taina de mântuire a lumii, că acesta a fost planul lui Dumnezeu când a născut acest popor din pântecele acestei lucrări.

Iubiţii mei cu care am vorbit acum, aruncaţi de la voi duhul lumii, duhul stricăciunii. Aruncaţi, mămică, nepăsarea şi naşteţi-vă din cer, căci cu cerul veţi lucra în curând, şi toată lumea va cunoaşte de la Dumnezeu că voi aveţi cerul în mijlocul vostru. Voi sunteţi nişte copii cu inimă dulce şi bună, dar vă trebuie iubire curată, iubire cerească, măi mămică. Nu vă mai iubiţi pe voi înşivă mai mult ca pe Dumnezeu, căci cel ce-şi iubeşte încă viaţa, acela şi-o va pierde, că aşa va face Dumnezeu, că ţi-o pierde El, şi ţi-o va pune pe a Lui în tine ca să-L vadă lumea pe Dumnezeu la tine, măi copilul meu. Te voi pregăti cu spaimă, poporule al meu, te voi pregăti repede, mămică, dacă nu vrei din dragostea ta, că eu trebuie să fiu numaidecât gata cu poporul meu, ca să-Şi întindă Domnul cortul Său peste el şi să-l scape cu viaţă, că în urma mea vine curăţirea ariei, ca să fie curată calea Domnului şi calea slavei Domnului.

Scoate lumea din tine, copilul meu. Scoate răceala din tine, scoate-l din tine pe duhul rău, care te face să-L înşeli pe Dumnezeu. Ia pe tine veşmântul cel nestricăcios şi fii ascultător cu Dumnezeu, mămică. Scoală-te bine spre Dumnezeu şi spre mărirea Sa, că tu, copilul meu, eşti al meu, şi suntem ai lui Dumnezeu. Hai, mămică, să-mi faci bucurie! Scoală-te şi dă-mi mâna şi ieşi din mormântul cel rece şi hai în braţele mele, fiindcă eu te iubesc, eu te iert, eu te îmbrăţişez, dar pocăieşte-te şi nu mai trece peste cele curate şi sfinte ca să calci peste ele; nu mai fă aşa, şi veghează cu toată casa ta. Iubiţi-vă unii pe alţii precum în cer aşa şi pe pământ. Hai să mă bucuri, copilul meu, că mult am lăcrimat pe urma ta, mămică.

Iată, pace ţie de la mămica Gigi, cetate de la Moroieni! Pace iubiţilor mei de aici, că dintre voi am un lăstar de aur, şi fiţi alături de acest lăstar, că el se lasă frânt în bucăţi şi se dă vouă, precum cu dragostea lui împarte dragoste peste tot pe unde-l trimit cu dragostea mea ca s-o împartă.

Pace vouă, şi iar pace vouă! Slavă întru cei cereşti, şi peste voi pace şi bunăvoire şi iubire cerească! Pace de la Domnul Savaot! Pace de la Fiul Său, Cel Unul născut! Pace, copiii mei, de la Măicuţa cerului, şi de la mine pace!

Întoarceţi-vă la dragostea dintâi, iubiţii mei copii. Lucraţi şi voi cu ce puteţi, să-i îndreptăm pe cei ce hulesc, pe cei ce urăsc, pe cei ce dispreţuiesc stăpâniile lui Dumnezeu. Mă apropii tot mai mult de capătul misiunii mele când apoi va trebui să intru în cetatea din mijlocul căreia am plecat. O, ce va fi atunci? O, poarta este zăvorâtă acolo. Ce tărie se va coborî? Peste poartă nu vom sări, şi tot pe poartă vom intra, dar vom folosi tărie cu pietrele acelea.

Iată, suflu peste voi acum. Luaţi şi voi din duhul meu, luaţi, copiii mei, şi aşa să fie: eu în voi, şi voi în mine. Amin. Lucraţi de acum cu bucurie învăţăturile mele, lucraţi-le cu dragoste şi cu credinţă, căci cu dragostea de Dumnezeu, crucea este ca un fulg de uşoară. Pace, copiii mei, şi putere şi iubire şi înviere duhurilor voastre! Amin.

Hristos Se naşte, slăviţi-L şi întâmpinaţi-L, căci El vine şi Se preaslăveşte. Amin.

Pace peste poporul meu Israel! Amin, amin, amin.

11/24 decembrie 1990

Trâmbiţarea Domnului şi a sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Măneşti

Sfânta Virginia, trâmbiţă şi păstoriţă a poporului întâmpinării Domnului, merge din cetate în cetate.

Duhurile Preasfintei Treimi strigă şi lucrează cu tărie pe pământ. Domnul Iisus Hristos Se încinge şi aşează la masă cerească poporul creştin în mijlocul căruia lucrează şi grăieşte de multă vreme, căci aşa a spus Domnul: *«Iată, Eu voi fi cu voi până la sfârşitul veacului»*. Amin.

Am spus: *«Mă duc la Tatăl, că dacă nu Mă duc nu pot veni la voi. Mă duc ca să pot veni la voi. Mă duc, şi vă voi trimite un Mângâietor, vă voi trimite pe Duhul Sfânt, Care va lua de la Mine şi vă va da vouă şi vă va învăţa şi vă va descoperi de la Mine»*.

Dumnezeu grăieşte din nou cu această cetate, aşa precum a grăit la începutul acestei lucrări prin care S-a coborât şi în care a spus de la începutul ei că va locui întru ea cu Duhul Său până la sfârşit. Amin.

Duhul lui Dumnezeu lucrează şi grăieşte în cetatea Măneşti. Pace de la Dumnezeu peste această cetate! Pace şi înviere şi credinţă! Pace şi ridicare şi unire, precum la început, aşa şi la sfârşit, căci Domnul voieşte să-Şi sfârşească cu biruinţă lucrarea de mântuire a făpturii Sale, şi voieşte apoi să-Şi anunţe împărăţia.

S-a coborât Duhul Domnului în această lucrare, iar poporul acestei cetăţi cunoaşte acest început de lucrare şi nu va putea spune acest popor că n-a vorbit cu Dumnezeu, căci a vorbit cu Dumnezeu această cetate. Oricât ai crede tu, creştine, că vei scăpa să mărturiseşti aceasta, iată, vine Domnul către tine şi îţi spune astăzi că vei fi martor în faţa omenirii că a vorbit Dumnezeu pe acest pământ binecuvântat şi ales şi că a vorbit cu tine Domnul. Vei fi martor, măi copilul Meu, că numai un picuţ mai este, şi vei vedea această lucrare ridicată de Dumnezeu din ascuns la vedere. Vei vedea acest munte că se va ridica deasupra munţilor, deasupra puterilor, deasupra înălţimilor şi va vorbi Domnul prin această lucrare de pe acoperişuri, măi creştine care vrei, nu vrei, va trebui să mărturiseşti că eşti fiu înfiat al acestei lucrări. Eşti copil al acestei lucrări, poporule creştin, căci când ai crezut atunci când ai venit şi te-ai alăturat, când ai venit şi ai spus *„Da, Doamne“,* să ştii, creştine, că de atunci ai pe tine pecetea de la Dumnezeu, ai semnul acestei lucrări dumnezeieşti. Ştiu că acum ţi-e greu să mai crezi că ai acest semn pe tine, dar la Domnul eşti trecut că faci parte din numărătoarea poporului care a mâncat de la această masă. Această numărătoare mărturiseşte înaintea scaunului domniei Preasfintei Treimi şi nu se pot desfiinţa cuvintele acestei lucrări, care au fost scrise precum pe pământ, aşa şi în cer, căci Duhul Cel ceresc vorbea cu tine, creştine, iar pe pământ se coborâse poruncă să se scrie cuvintele Duhului Sfânt, şi s-au scris, poporule al Meu, şi cartea aceasta mărturiseşte la Domnul despre tine că eşti scris în ea, copilule care ai uitat că eşti scris în această carte. Cuvintele Duhului Sfânt nu se pot desfiinţa, aşa cum nici o iotă din cuvintele din Cartea Adevărului, din cartea legii, din cartea proorociilor, nu se poate desfiinţa. Nici numele tău nu se poate desfiinţa din această carte scrisă de Duhul Sfânt, şi iată, vorbeşte Domnul cu tine, popor creştin din această cetate, şi te roagă să-ţi aminteşti şi să nu uiţi că eşti scris în cartea pe care a scris-o Duhul Sfânt în vremea cea de întuneric a stăpânirii fiarei despre care scrie în Cartea Adevărului, că iată, vine vremea ca lucrul lui Dumnezeu să-şi capete înfăţişarea cea dintâi, şi vine vremea

zilelor de biruinţă. Vine vremea celei de a doua arătări a Domnului, oricât de greu îţi este ţie să crezi, poporule creştin din vremea aceasta, că dacă tu nu vei crede, vor crede noroade multe, care vor fi călăuzite de Dumnezeu până la acest munte, până la acest Sion ceresc, din vârful căruia va cuvânta Duhul lui Dumnezeu încă o dată la popoare şi la limbi şi la neamuri, aşa cum a scris evanghelistul Ioan în cartea proorociei sale.

O, Israele din vremea aceasta, copil al lui Israel, copil al făgăduinţei făcute lui Avraam, părintele tău, adu-ţi aminte de cuvintele Domnului pe care ţi le-a lăsat când S-a dus să Se aşeze de-a dreapta Tatălui, că ţi-a spus că dacă vei fi credincios nu acele minuni vei lucra, şi vei lucra lucruri şi minuni mai mari decât acelea. Dar Dumnezeu a zis atunci mulţimilor: *«Ferice aceluia care nu se va sminti întru Mine»,* şi ţi-a spus şi ţie, măi poporule creştin: *«Ferice de acela care nu se sfărâmă de această piatră».* Şi iată că s-a întâmplat ca pe vremea poporului lui Moise, pe care l-a scos Domnul cu mână tare din robie şi a fost călăuzit în stâlp de nor şi de foc, aşa cum ai fost şi tu călăuzit de Domnul, poporule creştin. Şi poporul lui Moise a cârtit fără încetare şi s-a răzvrătit la cea mai mică încercare, şi s-a sfărâmat poporul acela cârtitor şi necredincios, şi a pierit în pustie înghiţit de pământul de sub el şi a murit cu mâncarea în dinţi atunci când cârtise împotriva manei cereşti care se cobora din cer peste acel popor, căci era poporul cel sfânt şi binecuvântat, şi de aceea mânca mâncare şi mană din cer. Se smintea mereu poporul lui Moise, şi s-au răzvrătit împotriva lui Moise până şi fraţii lui cei după trup şi au fost şi ei atinşi de mânia lui Dumnezeu, spre certare. O, cât de greu îi venea lui Moise să stea în faţa acelui popor, şi Îi spunea Domnului mai bine să-l mute sus decât să-l mai lase să ducă în spate durerea poporului acela cârtea mereu. Şi Domnul l-a mângâiat şi i-a spus să ia din căpetenii şi din bătrânii lui Israel şi să-i aşeze în faţa cortului, şi a spus Domnul să se odihnească duhul lui Moise peste aceştia, şi aşa a fost, şi aceia au început să proorocească şi Moise s-a bucurat şi s-a mângâiat în duhul său, iar când Iosua i-a zis lui Moise să-i oprească pe ei de a prooroci, Moise, cel plin de blândeţe, ce a spus atunci, măi copii? Aşa a spus: *«O, de ar fi tot poporul acesta prooroc, ca să Se coboare Duhul Sfânt peste el!»*; aşa a spus, şi l-a certat pe Iosua spunându-i: *«Nu cumva eşti gelos, de-mi spui tu să-i opresc?».*

O, poporul Meu iubit, Mă doare că poporul din vremea aceasta ca şi acela piere din lipsă de înţelepciune, căci cine este acela care poate să încurce planurile şi lucrările lui Dumnezeu? Cine a putut opri măcar una din împlinirile şi din proorociile care trebuiau să se împlinească în timpul trupului Domnului şi care au fost proorocite prin prooroci cu multă vreme înainte, căci aşa cum s-au proorocit, aşa s-au împlinit, întocmai s-au împlinit. A putut cineva desfiinţa ceva? Nu, măi copii.

Iată, măi Israele din vremea aceasta, că trupul tău este de la Avraam şi până la tine. Iată, tată, că şi de tine stă scris în Cartea Adevărului, căci precum proorocii cei de demult nu ştiau ce scriu când Duhul Sfânt proorocea prin ei vremea lui Mesia, tot aşa nu ştiau ce scriu când Duhul lui Dumnezeu a scris prin ei şi despre vremea aceasta, despre vremea Israelului cel mai mic şi despre vremea slavei lui Dumnezeu, care se va arăta în curând, căci vrei nu vrei, crezi nu crezi, a venit şi vremea aceasta, măi poporule creştin.

Am ridicat, atunci când am început să te nasc Eu pe tine, măi Israele mic, am ridicat un trup şi am făcut din el un vas în care au locuit Duhurile Preasfintei Treimi vreme de douăzeci şi cinci de ani, şi am spus de atunci de mai multe ori poporului care se năştea: *«Ferice de acela care-şi va spăla viaţa în acest vas, şi ferice de acela care nu se va sfărâma de această piatră».* Dar tu nu ai înţeles aşa cum trebuia să înţelegi ca să fi rămas Eu cu tine până la sfârşit, şi ai înţeles după înţelepciunea ta, şi nu după înţelepciunea Mea, şi te-ai sfărâmat, copilul Meu, căci dacă ai fi înţeles că în vasul acesta a fost cuvântul vieţii, care vorbea prin această lucrare, şi dacă ai fi priceput că piatra de care te-ai sfărâmat tu a fost Domnul Iisus Hristos, Care lucra această lucrare, dacă ai fi vrut tu să rămâi sub lumina acestei înţelepciuni, Eu te aveam şi astăzi, şi te aveam mare şi cu putere ca să zici muntelui să se mute şi ca să învii morţii acestei vremi, măi Israele al acestei vremi de întuneric prin care tu trebuia să luminezi şi să împarţi lumină. Dar tu, creştine, L-ai coborât pe Dumnezeul Duhului Sfânt, L-ai coborât până la om ca să-L poţi judeca şi să te poţi sminti şi să te poţi sfărâma de această piatră, pentru că uitai mereu că Domnul nu este din lumea aceasta şi că El este fără de păcat, şi de aceea l-a numit El fericit pe cel căruia îi zice: *«Ferice celui ce nu se va sminti întru Mine».* N-ai avut tu pilda Scripturii aceea care zice: *«A venit Ioan Botezătorul nemâncând şi nebând şi aţi spus că are demon; şi a venit Iisus Hristos mâncând şi bând, şi aţi spus că are demon şi că mănâncă cu desfrânaţii»*? Ai avut, creştine, pildă, că aceia au stârpit din mijlocul lor şi pe Botezătorul Ioan şi pe Fiul lui Dumnezeu şi nu i-au primit pe ei în mijlocul lor. Dar iată-i, măi copii, că Ioan este şi lucrează şi vine iar să pregătească Domnului calea pentru a doua oară. Şi iată-L pe Domnul Iisus Hristos că este capul bisericii şi este cu voi până în veşnicie, aşa cum a fost de la început până la acest sfârşit, căci prin acest sfârşit se sfârşeşte fărădelegea şi moartea şi iadul şi se ridică efa între cer şi pământ ca să fie aşezată la locul ei, şi iată, vine vremea ca Domnul să-Şi anunţe împărăţia şi să aşeze Ierusalimul cel nou şi izvorul vieţii şi pomul vieţii, vine să facă ceruri noi şi pământ nou, aşa cum este scris, şi nimic nu se poate desfiinţa din Cartea Adevărului şi toate se împlinesc, poporule creştin.

Copii ai acestei cetăţi, copii ai lui Dumnezeu, am venit odată în această cetate cu puţin în urmă, am venit să scriu carte de mărturie pentru creştinii care au rămas lângă cuvintele vieţii, care curg din acest izvor şi astăzi, din izvorul pe care-l ştiţi şi voi, cei peste care am trâmbiţat şi v-am adunat să mai scriu şi pentru voi o carte de mărturie; pentru voi cei care aţi fost odată îmbrăţişaţi cu Domnul pe calea acestui drum şi aţi băut din acest izvor de viaţă vie. Când am strigat apelul care se face în zilele acestea, când i-am strigat pe cei ce cred acestei coborâri cereşti, le-am spus lor că voi mai ridica o dată poarta cerului pentru cetatea Măneşti, ca să-i strig şi să-i adun şi să le spun şi celor care au fost la început şi nu mai sunt astăzi, să le spun şi lor că duhul cel ceresc strigă să-şi adune turma cea risipită ca s-o cureţe şi s-o aducă în staulul acesta şi s-o adauge poporului care a mai rămas în urma luării din mijlocul lor a duhului şi a trupului care L-a purtat pe Dumnezeu, căci la acest popor pe care-l ştiaţi voi, s-a mai adăugat popor născut pe cale, şi iată, acum se cercetează tot creştinul care a fost trecut la numărătoarea acestui popor.

Au trecut zece ani de atunci de când am ridicat la Mine trupul cel care M-a purtat şi prin care am trâmbiţat şi am vorbit încă o dată pe pământ, aşa cum era scris pentru vremea aceasta, şi scris era că-l voi ridica pentru un timp ca să-l ascund de faţa şarpelui cel rău şi să-Mi încerc poporul, să încerc credinţa acestui popor. Dar iată că stă scris cuvânt de mărturie

în cartea acestei lucrări când Domnul aşa a spus: *«Verginico, nu te pierde, tată, că în zilele tale te vei ridica cu duh tare şi vei hrăni mulţimile care vor fi călăuzite spre slava Noului Ierusalim ca să asculte cuvintele Domnului de pe acest munte al binecuvântării care nu se va lua înapoi».* Şi iată, măi copii ai acestei cetăţi, intră Domnul cu lucrarea Sa încă o dată în cetatea Măneşti, intră precum intra odinioară când vorbea cu mulţi în această cetate; intră din nou cu aceeaşi bunăvestire să vă aducă şi vouă vestea cea bună, că am trimis înapoi pe pământ duhul trâmbiţei prin care Eu am trâmbiţat în zilele de întuneric ale domniei fiarei roşii şi, aşa, prin întunericul necredinţei, am lucrat şi Mi-am făcut o turmă apropiată şi am spus că voi face din ea şi cu ea lumină pe pământ şi sare pe pământ şi mântuire pe pământ. Au trecut şaptezeci de ani de stăpânire a fiarei roşii, şi iată, Domnul a cercetat pe poporul Său precum odinioară cerceta pe Israel când el ridica mâinile şi se ruga Domnului de izbăvire când pica rob altor popoare sau când pentru păcatele lui purta peste el jugul unor judecători răi şi fără Dumnezeu. Iată, a cercetat Domnul poporul care a mâncat mană din cer prin blidul acela pe care-l ştiţi voi, prin trupul acela pe care l-am folosit ca să vorbească cerul cu tine, popor al lui Israel din vremea de sfârşit, că iată, vrea să facă Domnul cu tine sfârşit de lume şi de fărădelege, şi aşa va fi, pentru că aşa stă scris, şi vrea să facă Domnul cu tine început de veac nou şi neîntinat, un popor cu trupuri cereşti, care va fi aşezat pe pământ curat, pe pământ nou, şi vrea să facă Domnul Ierusalim nou şi să aşeze în mijlocul lui cele scrise în carte, căci acest râu al vieţii va curge cu bogăţie de apă vie, şi precum magii au fost călăuziţi de Dumnezeu până la ieslea în care a venit pe lume rodul cel de mântuire al neamurilor, aşa vor curge în zilele ce vin noroade şi neamuri spre izvorul vieţii, care curge din Ierusalim, şi se vor ridica pe picioare şi vor învia şi se vor adăuga celor mântuiţi.

Iată că am trezit duhul trâmbiţei prin care Eu am trâmbiţat vreme multă pe pământ; l-am trezit şi l-am îmbrăcat cu puterea şi cu tăria Duhurilor Preasfintei Treimi, ca să-şi înceapă şi să-şi lucreze misiunea din zilele ei, că iată, acestea sunt zilele lucrului ei, căci ea abia a aşteptat să se ridice şi să-Mi gătească Mie calea şi să-şi ridice poporul spre zilele biruinţei Domnului; şi aşa i-am spus: ridică-te, Verginico, că a sosit, tată, vremea aceea despre care Eu am spus că tu vei hrăni cu cuvânt ceresc mulţime de noroade, şi vei pregăti un popor mare, care să iasă întru întâmpinarea zilei Mele, ca să intri cu el în sărbătoarea Paştelui cel mare când Eu Mă voi încinge şi voi hrăni încă o dată mulţimile din fructul vieţii, din pomul vieţii, ca să fie şi să trăiască veşnic făptura Mea. Scoală-te, de acum, scoală-te, Verginico! Trezeşte-ţi duhul şi dă ocol, măi tată, ca să vezi poporul tău, că s-a uscat de tot şi au rămas oase uscate copiii tăi, că ai tăi sunt, tată, este al tău acest popor, e agoniseala ta, e munca ta, e turma ta, că tu ai stat în faţa Mea şi Mi-ai dat sălaş şi adăpost ca să pot vorbi cu acest popor pe care l-am născut din tine, că tu ai suferit. Ai suferit mai mult decât toţi cei pe care-i am Eu acum la Mine pe fiecare cu turma sa. Fiecare sfânt pe care-l am acum ceresc, fiecare a muncit şi şi-a făcut un rod, un lucru, o turmă. Şi iată, măi Verginico, că poporul tău e cel mai mic şi este aşteptat de tot cerul, că e fiul cel mai mic, pe care-l pune Tatăl său să împartă plata şi averea cerească, să împartă fiecăruia după cum a muncit. Aşa face Tatăl cu fiul cel mai mic, că aşa stă scris: *«Cel mai mic va fi cel mai mare peste împărăţie».*

Hai, tată, hai, Verginico, vorbeşte şi cu aceştia care au fost cu tine atunci, că aceştia au păţit ca şi cei din Scriptura aceea care zice: *«Bate-voi păstorul şi se va împrăştia turma».* Iată, te-am ridicat şi ţi-am dat putere să suni şi să-ţi aduni turma cea risipită. Adun-o, tată, de prin toate prăpăstiile, de prin toate văile, de pe munţi şi de pe dealuri. Suflă, Verginico, suflă, tată, peste aceste oase uscate, ca să învieze şi să ştie că în mijlocul lor a fost Dumnezeu, Care a lucrat şi a proorocit şi a împlinit, şi va împlini cu acest popor al tău Scriptura aceea care zice: *«Mulţime multă, îmbrăcată în veşminte albe va sta în faţa tronului şi va cânta cântarea cea nouă a Noului Ierusalim, care se coboară din cer».* Spune, tată, vorbeşte, Verginico, şi cu cei pe care i-am adunat Noi astăzi, căci cel ce crede în trimişii Mei, în Mine crede acela. Amin.

— Slavă Ţie, Preasfântă Treime, şi pace de la Tine şi până aici unde sunt coborâtă cu putere de duh să scriu carte pentru cetatea Măneşti în care intram cu Tine odinioară, şi să-Ţi dau Ţie apoi cartea ca s-o adaugi cărţii de înviere şi de pecetluire a poporului meu.

Iubiţii mei, creştini iubiţi, copii ai lui Dumnezeu, v-am găsit scrişi la Domnul. V-am găsit trecuţi la numărătoarea poporului meu. Eu sunt aceea cu care voi mergeaţi îmbrăţişaţi pe calea cea cu Dumnezeu. Eu sunt trâmbiţa cea de deşteptare cu care a sunat Domnul în mijlocul acestui popor. Poporul lui Moise s-a învârtit în loc patruzeci de ani pentru patruzeci de zile pentru că a cârtit şi s-a lepădat de Moise, şi s-a răzvrătit poporul acela şi a picat în pustie cârtind împotriva manei cereşti, care cobora la ei în fiecare zi. Poporul acela a mâncat mâncare duhovnicească şi a băut din piatra duhovnicească ce avea să vină, căci piatra era Hristos; dar au căzut în pustie, căci s-au închinat la idoli, precum este scris că *«au mâncat şi au băut şi s-au sculat să joace»*, şi s-au desfrânat şi au căzut cu miile într-o singură zi, şi ispiteau pe Dumnezeu şi mureau muşcaţi de şerpi. Dar iată, poporule al meu, a făcut Domnul aşa cu aceia ca să iei tu pildă de la aceia, şi s-au scris acele pilde spre luminarea noastră, s-au scris pentru noi, cei care am ajuns sfârşitul veacurilor.

Iată, sun din trâmbiţă să se audă. Sun cu putere, să se trezească poporul meu, de peste tot să se trezească. Trezeşte-te şi tu, popor al acestei cetăţi, că şi tu eşti trecut la numărătoarea poporului meu. Trezeşte-te, şi vino-ţi în fire! Întoarce-te la cuvintele vieţii din care te hrăneai odinioară! Scoală-te, copilul meu, scoală-te, ucenicul meu, şi hai cu mine, hai să mergem să nimicim pe vrăjmaşul cel din veac, care s-a războit mereu cu Israelul lui Dumnezeu. Scoală-te, că nici faptele tale cele rele nu vor putea sta în faţa lui Dumnezeu ca să te dezmoştenească pe tine, popor din vremea aceasta, pentru că nimic şi nimeni nu poate să blesteme pe cel binecuvântat, căci adu-ţi tu aminte de proorocul Isaia, prin care Dumnezeu scrie: *«Iată, îţi iert fărădelegea, ca să nu te nimicesc».*

Ridică-te, măi creştine, ridică-te cu dragoste ca să nu fii ridicat cu tăria lui Dumnezeu, că tu ştii ce scrie în Scriptura aceea: *«Sluga aceea care a ştiut de la stăpânul ei ce să facă şi n-a făcut, acea slugă va fi bătută mult».* Împacă-te cu Domnul, măi poporul meu, ca nu cumva pârâşul tău cel din veac rău să te dea pe mâna temnicerului ca să nu poţi scăpa de acolo până ce nu vei plăti şi ultimul bănuţ. Am venit întru întâmpinarea ta, şi am putere să te ridic într-o clipă şi să te împac cu Domnul într-o clipă, numai să vrei, creştine, că uită-te tu că vine Domnul şi Se împacă cu tine; vine şi îţi iartă totul şi nu te nimiceşte; vine să facă din tine lumină pe pământ; vine să Se aşeze în tine, să intre în tine cu împărăţia Sa, căci aşa stă scris cuvânt din timpul trupului Domnului: *«Împărăţia Sa nu vine vădit; ea este în voi»,* dar a venit vremea Scripturii care zice: *«Vine Domnul să strângă la un loc popoare şi limbi ca să vadă slava Sa»,* şi când acest pământ bi-

necuvântat şi ales şi numit cu nume nou, rostit de gura Domnului, va fi ridicat întru mărire, şi fericit va fi acela care va crede cuvintelor proorociilor din cartea acestei lucrări lucrate la sfârşitul veacurilor, că aceste cuvinte sunt adevărate, căci Domnul duhurilor proorocilor le-a trimis şi le-a scris spre mărturie. A trimis Domnul cuvintele cele care s-au scris, ca să mărturisească aceste cuvinte despre cele ce trebuie să se întâmple în curând, aşa cum scrie în Cartea Adevărului.

Am venit să întregesc trupul acestui popor, căci trupul acestui popor este desfăcut şi risipit prin toate locurile pustii. Luaţi pildă ca să credeţi, că eu ştiu că poporul acesta este tare la cerbice şi este fără de credinţă. O, neam necredincios, nu căuta să mărturisească împotriva ta cuvintele pe care le-ai crezut odată şi apoi le-ai negat. Ia pildă de la sfinţii pe care-i măresc creştinii, căci sfântul mucenic Mina a plecat la Domnul şi s-a întors înapoi cu trupul şi a vorbit cu cei păcătoşi şi a întregit la loc trupul cel desfăcut în bucăţi şi îngropat bucată cu bucată de omul cel răufăcător care uitase că Domnul este şi vede şi vădeşte. Dar creştinul cel tăiat în bucăţi era rugător al sfântului Mina, şi iată minunea cea cunoscută prin credinţa binecredinciosului creştin. Dar pe mine, ce durere mare, ce suspin greu pe duhul meu, că am stat atâta vreme în faţa acestui popor şi am suferit şi am plâns şi am purtat chin şi spaimă de la stăpânii lumii şi de la irozii din vremea aceea. Am stat în faţa Domnului atâta vreme pentru tine, poporule creştin, şi n-ai să-I poţi spune Domnului că n-ai ştiut; n-ai să poţi, că ai văzut că Dumnezeu ştie totul. Ai văzut cum i-a spus lui Cain întrebându-l de sângele fratelui său, şi a zis Cain că nu ştie de sângele fratelui său, dar în zadar a zis, măi creştine. O, n-ai să poţi spune nimic. Este scris la Dumnezeu că eşti fiu al acestei lucrări şi n-ai să ai unde te ascunde, oricât îţi este de greu să crezi, că nici timp n-ai să ai ca să te gândeşti să te ascunzi. Mai e prea puţin timp, şi iată, am venit cu iubire către tine ca să plâng cu tine vremea despărţirii şi să ne unim apoi, ca să folosim bine picul acesta de timp şi să ne ridicăm şi să ne iertăm şi să ne împăcăm, că apoi avem de lucru, poporule al meu. Uită-te peste lume, că lumea este moartă şi trebuie înviată această lume. Scoală-te, poporul meu iubit, că de tine este scris că vei învia morţii, şi ei se vor ridica din mormintele lor, la cuvântul tău. Aşa este scris în Cartea Adevărului, căci cel ce crede lui Dumnezeu, râuri de apă vie şi de viaţă vor curge din gura aceluia.

Copii ai acestei cetăţi, iată, şi vouă vă spun, sculaţi-vă, şi fiţi întru Iisus Hristos! O, nu-i de ajuns să crezi ce-ţi spun, căci trebuie apoi să-L aşezi pe Domnul în viaţa ta, în trăirea ta de fiecare zi. Ridică-te cu dragoste, ca să-L poţi cerceta bine pe Iisus Hristos, şi ca să te cerceteze şi El pe tine apoi, să te curăţească de necredinţă, de neputinţă, de stricăciune, şi ca să se vadă Domnul la tine. Dar fii atent, că se aşează de la cer Ierusalimul cel nou, şi fii atent că va fi ceresc, şi nu va putea rămâne pe acest pământ al făgăduinţei nimic spurcat, nimic întinat, nimic stricăcios, căci iată, poporule al meu, vremea aceea în care trupul acesta stricăcios să se îmbrace întru nestricăciune şi acest trup muritor să se îmbrace în nemurire ca să biruim moartea. Scriptura aceea care spune aşa, nici ea nu se poate desfiinţa, aşa cum nimic nu se poate scoate sau adăuga la cuvintele acestei cărţi, dar vai aceluia ce scoate sau adaugă, căci ştii ce este scris pentru acela.

Vreau să se împlinească cu poporul meu biruinţa asupra morţii, şi de aceea strig ca o disperată şi umblă duhul meu strigând prin toate cetăţile, prin toate colţişoarele pe unde am inimi înscrise la numărătoarea poporului meu, să le adun în braţele şi în staulul acestei lucrări, să le aduc înapoi pe cale şi să fac poporul să fie curat în ziua Domnului, că Domnul vine la tine, poporul meu, vine să te tocmească pentru culesul viei şi să facă cu tine înviere pe pământ. Vrei, nu vrei, te strigă. Şi dacă n-ai să vrei să te aşezi bine cu El, şi dacă o vrea El să rămână cu tine şi tu nu vrei, te va lua şi te va împinge de la spate, că iată, mi-a dat Domnul în mână trâmbiţa şi sabia pentru deşteptarea ta, popor al lui Israel din zilele acestea. Vino, popor iubit, că întru tine Domnul a binevoit, şi întru tine binevoieşte şi acum, dar vino, că făgăduinţa cea pentru tine nu se poate desfiinţa. Vino cu mine, că iată, mă cere Domnul să mă înfăţişez cu tine gata la lucru, dar lasă-te lucrat, măi Israele. Nu te împietri, căci astăzi strigă Dumnezeu la tine, şi să ştii că Domnul mi-a dat putere mare, ca să pot trece şi prin piatră dacă vei fi de piatră.

Copii ai lui Iisus Hristos, voi sunteţi martorii Săi, şi va trebui să mărturisiţi despre lucrarea de mântuire a Duhului Sfânt, Care întreieşte întreita lucrare a Preasfintei Treimi. Duhul Sfânt este Dumnezeul Sfintei Treimi, Cel din vremea de sfârşit. Vine sfârşitul lumii, măi creştine. Vine sfârşitul duhului lumii. Scoate din tine duhul lumii, şi vei fi viu şi vei face parte dintre cei scăpaţi cu viaţă, vei face parte din numărul cel pecetluit de Dumnezeu. Se întocmeşte numărătoarea cea nouă a poporului cel nou, că va fi nou, va fi nestricăcios, va fi ceresc acest popor şi va moşteni pământul cel nou, căci în curând va fi nou, va fi de două ori nou acest pământ al făgăduinţei, căci în el şi din el va răsuna cântarea Noului Ierusalim. De aceea vreau, creştine, să te fac nestricăcios şi ceresc, căci acest nou popor al Ierusalimului nou se va uni cu cel ceresc şi se va auzi cântarea cea nouă: *«Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, şi pe pământ pace!»*. Şi se va auzi cântând: *«Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu Savaot, Cel ce iarăşi vine!»*. Amin.

Să se scrie această zi şi de tine, cetate înviată, că iată, se scrie şi de cer. Amin, amin zic vouă, mai uşor va fi Sodomei şi Gomorei în zilele ce vor urma decât celor ce strigă Domnul acum la ei, şi ei vor tăgădui pe Domnul.

Să creadă în Dumnezeu această cetate şi să se ridice! Amin. Domnul m-a împuternicit să suflu peste pământ şi să se facă cer pământul tău şi trupul tău, Israele. Iată, suflu peste voi acum. Luaţi din duhul meu, căci duhul meu este împuternicit de Duhurile Preasfintei Treimi, Care suflă înviere peste cei din mormântul necredinţei. Ridicaţi crucea, ridicaţi porţile să intre Împăratul slavei, să intre împărăţia lui Dumnezeu în voi, copii ai lui Israel!

Scoală-te, Israele, că te aşteaptă neamul tău, te aşteaptă Avraam şi Isaac şi Iacov, te aşteaptă trupul seminţiei tale, te aşteaptă rădăcina ta, Israele, căci vei sta la masă cu toată seminţia ta şi cu toţi cei care se vor adăuga ţie după făgăduinţa făcută prin Avraam cel credincios; vei sta la masă cu cerul, Israele, căci cele vechi trec de acum, şi cerul cel nou şi pământul cel nou vor căpăta înfăţişarea cea dintâi, şi Domnul va străluci, şi va fi lumină. Când Domnul a zis: *«Să fie lumină!»*, aşa a fost; a fost lumină. Iată, încă o dată zice Domnul să fie lumină, peste tot să fie lumină! Amin.

Pace vouă, celor ce v-aţi ridicat din această cetate! Pace şi sărbătoare de aducere-aminte! Pace acestei cetăţi, şi înviere şi lumină de la răsărit peste tine, cetate a poporului meu! O, numai voi aţi venit? Dar cei mulţi, unde sunt?

Pace şi întreită putere peste voi, ca să daţi deoparte lespedea cea rece care a căzut şi a strivit fiii acestei cetăţi. Iată încă o zi de mărturie, încă o carte, încă o zi de înviere. Părinţii tăi, Israele, au dorit dar n-au văzut aceste zile, dar iată, ei se bucură cu tine, că văd şi ei acum, şi saltă de bucurie părinţii

tăi, măi popor al lui Israel. Dă-i mâna seminției tale, Israele! Ieşi în întâmpinarea zilei celei mari şi fii gata, că Domnul, Care-Şi ascunde fața acum, iată, Se arată în curând. Amin.

Pace vouă, şi încă o dată, pace vouă! Pacea cerului să nu se întoarcă, şi să rămână cu voi! Amin. Pace ție, popor al Noului Ierusalim! Pace ție, Israele nou! Amin.

Sunt în mână cu sigiliul acestei vremi, sunt în mână cu trâmbița deşteptării şi cu pecetea Dumnezeului Cel viu, a Dumnezeului lui Avraam, Isaac şi Iacov. Este scris cuvânt de mărturie în cartea acestei lucrări, că multe case de creştini care nu vor avea semnul lui Dumnezeu vor fi lovite de unealta de nimicire care vine în urma mea, de unealta morții, măi Israele. Lasă-te pecetluit, şi fii apoi creştin după adevăr. Aruncă din casa ta armele duhului rău şi fii copil al iubirii lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire, Israele. Dă de la tine legea ta, că nu e bună legea ta, şi ia legea lui Dumnezeu, ca să nu mai mori, creştine. Leapădă pofta trupului, leapădă pofta pântecelui şi nu fă ce au făcut cei din vremea lui Noe care n-au vrut să ia aminte şi n-au vrut să creadă aşa cum a crezut Noe şi cu casa lui de şi-au făcut barcă de salvare. Vai, creştine, veghează, că aşa va fi şi acum, aidoma ca în vremea lui Noe când toți mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, şi a venit fără veste moartea peste ei, dar Noe şi cu casa lui au stat curați şi credincioşi şi au câştigat viața.

Ieşi din lume, poporul meu, că lumea a ajuns la sfârşit! Ridică-te şi te naşte din cer, căci ce este din trup, trup este, dar ce este din duh, duh este, poporule creştin. Nu mai fi lume, Israele, că lumea a ajuns la sfârşit.

Ierusalime, fii vrednic de numele tău, căci va trebui să mărturiseşti cum ai primit tu acest nume nou, că pe fruntea ta se va vedea scris nume nou şi numele cetății celei noi, a Ierusalimului cel nou.

Pace ție, Ierusalime nou! Amin.

Pace ție, Israele. Amin, amin, amin.

13/26 decembrie 1990

Cuvântul Domnului către Sorin Dumitrescu

Chemarea către sfințenie şi lucrarea credinței.

Scrieți cuvântul lui Dumnezeu şi mergeți cu el la acela spre care Domnul vă trimite, căci cel ce nu este împotriva Domnului, acela este cu Noi, acela este cu voi, iar cel care vă primeşte pe voi, pe Mine Mă primeşte. Amin.

Mergeți, că vreau să aşez şi să trimit apostoli în lume, dar vreau să-i îmbrac cu putere pe aceştia, vreau să-i aşez întru puterea cea bună, cea lucrătoare de putere, întru puterea cea roditoare. Vreau să-Mi scol lucrători la lucru, vreau să culegem via, că a venit vremea Domnului şi a poporului sfânt.

Cuvântul lui Dumnezeu se îndreaptă către cel care vorbeşte despre Mine şi care Mă zugrăveşte pe Mine. Vin către el prin voi, servii Mei, şi stați cu Mine la lucru, că este mult de lucru de-acum. Acest izvor ceresc, voi să nu-l descoperiți, că numai Domnul va lucra atunci când va fi timpul, atunci când va veni vremea să fie descoperit.

Mergeți şi dați de ştire cuvântul Domnului:

Fii cu luare-aminte la cuvântul Meu, tu, cel ce Mă iubeşti, căci vin spre tine să-ți dau de ştire cum să Mă iubeşti. Am pe pământul României un izvor viu, o fântână bine acoperită şi am pe servii Mei lângă ea. Niciodată n-a lăsat Domnul pământul fără cuvânt proorocesc, pentru că Dumnezeu nimic nu împlineşte până nu descoperă planul Său proorocilor, dar aşezământul pe care-l am pe acest pământ binecuvântat şi ales, ieslea în care Eu cobor cuvântul şi sfatul voii Mele, locul acesta este mai tainic decât orice taină, pentru ca să poată Domnul să-Şi desăvârşească planul Său cel din veac întocmit.

Ia aminte, că-ți dau de ştire voia Mea întru tine. Iată, Eu lucrez un lucru nou, un popor curat, cu trupuri cereşti, un neam sfânt şi puternic întru Mine, şi cu acest popor voi ieşi deasupra în curând. Iată, îți dau de ştire şi ție voia Mea şi viața Mea întru acest popor ascuns de ochii lumii pentru ca să-l pot avea şi cu care să pot lucra taina cea pentru sfârşiturile veacurilor, pentru început de cer nou şi pământ nou, pentru început de veac nou şi de împărăție cerească. Va trebui să-ți fie descoperită această iesle de coborâre a cuvântului Meu, dar întru acest început nou de viață nestricăcioasă peste acest popor coborâtă va fi să intri tu, şi casa ta, ca să pot apoi să-ți arăt poarta de intrare în Canaanul cel lucrat tainic zi de zi, piatră cu piatră, căci această lucrătură dumnezeiască va fi scoasă la suprafață şi va fi ridicată deasupra înălțimilor şi puterilor şi munților care se cred a fi de neurnit, căci peste puterea Domnului nu poate trece nimeni.

Eşti scris în planul Meu pe care-l lucrez în zilele acestea, căci în zilele ce vin se va vedea bine lucrul tainei de mântuire a făpturii Mele, şi iată zilele Scripturii aceea care spune: *«Mulți vor fi curățiți şi albiți şi lămuriți, iar cei fără de lege nu vor pricepe, şi numai cei înțelepți vor înțelege, şi mulți se vor scula din țărâna pământului».* Aşează-te întru înțelepciunea cea coborâtă prin acest izvor, căci iată, vreau să te tocmesc pentru lucrul Meu cel ascuns; ascuns, ca să-l pot lucra şi ca să-l pot împlini.

Iată zilele în care aşez din nou Ierusalimul. Dumnezeu lucrează azi mai ascuns ca pe vremea trupului Său şi lucrează minuni mai mari decât atunci, minuni cu anevoie de înțeles, pentru că Domnul a scris sfârşit pentru lume, pentru duhul lumii, pentru fărădelege, şi vine să ridice efa între cer şi pământ ca s-o aşeze la locul ei, căci din ea s-au înfruptat nelegiuiții Babilonului, şi Domnul a scris sfârşit, şi a scris început de împărăție nestricăcioasă. Iată, aşa am spus atunci: *«Cel ce va crede Mie, acela nu acestea, şi mai mari decât acestea va lucra, căci vremea este aproape».*

Toate neamurile, şi de departe şi de aproape, vor vedea strălucirea României, căci ea este cea aleasă, *«cea cu bărbat»* şi întru ea binevoieşte Domnul, şi va numi-o cu nume nou, cu numele Ierusalimului cel nou. Şi fi-va apoi ca acest Ierusalim să-şi lărgească cortul său, şi multe popoare vor veni să vadă şi să se adauge, şi va fi să despecetluiesc fântânile Mele şi din ele să bea mulțimile şi să învieze.

Iată, voi veni spre tine şi îți voi descoperi tainele Mele, că te-am găsit vrednic să le poți purta şi să ajuți planului Meu ceresc, dar iată, îți cer să te îmbraci în veşmânt nou, în viață nestricăcioasă, în haină îngerească, fiindcă cei ce lucrează pentru cer, trebuie să fie cereşti. Nimeni dintre cei ce vorbesc despre Dumnezeu nu au rod bun în lucrul lor, şi lucrul lor nu rămâne dacă nu lucrează întru puterea cea bună, întru puterea cea lucrătoare. Iată, te cere Domnul să fii ca El, ca să fii cu El şi să lucrezi cu El şi să lucrezi întru puterea Sa. Toate sunt îngăduite, dar de folos nu sunt toate şi nu toate zidesc. Îți amintesc de această Scriptură ca să te iau cu uşorul, şi nu te teme, căci iată încă o întăritură bună a Scripturii aceea care spune: *«Ce este cu neputință la om, este cu putință la Dumnezeu»* şi, iarăşi: *«Nimic nu este cu neputință celui ce crede, celui ce iubeşte şi crede».*

În numele Preasfintei Treimi, aşează peste casa ta cele trei zile de post în care să mănânci hrana pe care o mâncau cei

doi de la început în grădina Edenului. Aşează-ţi trupul şi toate mădularele trupului în sfinţenia în care erau aceia mai înainte de a cădea ei în neascultarea de a nu gusta din pomul cel oprit. Aşează-ţi trupul şi inima întru această sfinţenie, de acum, căci neamul lui Dumnezeu, care va rămâne viu, va fi să intre în Edenul cel de la început, căci moartea şi lumea şi iadul au ajuns la sfârşit. Îţi dau de ştire că a venit vremea Scripturii aceea care zice: *«Căci trâmbiţa va suna, şi morţii vor învia, iar voi vă veţi schimba într-o clipă»* şi, iarăşi: *«Acest trup stricăcios trebuie să se îmbrace întru nestricăciune, şi acest trup muritor, să se îmbrace în nemurire, şi moartea va fi înghiţită de biruinţă».*

Proorocul Iona n-ar fi vrut să meargă să scape neamul cel din Ninive de la pieire, dar mâna lui Dumnezeu l-a împins de la spate, şi Domnul Şi-a făcut lucrarea Sa. Aşează-te cu toată casa ta, aşează-te şi nu fugi dintru această aşezare, căci prin ascultarea aceasta vei intra pe porţi la Dumnezeu. Nimic spurcat, nimic întinat nu va mai rămâne în acest nou aşezământ, în acest Ierusalim coborât din cer, şi peste porţi nu se va sări în cetatea cea sfântă. Opreşte-ţi pântecele tău de a mai fi mormânt al făpturii cea cu viaţă în ea. Fă din tine templu sfânt şi curat, în care să sălăşluiască Dumnezeul Cel adevărat, căci adevăratul Dumnezeu este Acela fără de păcat, fără de moarte. Hrăneşte-te cu hrana pe care a folosit-o Domnul tău, că iată, El voieşte să Se aşeze în tine cu putere, cu lărgime, şi vei vedea rodul lucrului Său, rodul cuvântului Său întru tine. Crede şi te aşează întru această credinţă, căci râuri vii vor curge din gura celui ce crede.

Îţi voi trimite, de acum, apă din acest izvor ca să bei tu şi casa ta şi să te sfinţeşti şi ca să te poţi apropia apoi; şi îţi voi descoperi vistieriile Mele şi planurile Mele şi te voi aşeza să lucrezi întru ele, căci Domnul face Ierusalim nou, face biserică nouă, face neam sfânt şi preoţie sfântă, face om nou, după asemănarea lui Iisus Hristos, căci cele vechi trec de acum, şi Domnul din zi în zi lucrează şi Îşi anunţă împărăţia.

Iată, vin spre tine şi strig la porţile tale: deschide porţile să intru cu împărăţia Mea întru tine, aşa cum este scris: *«Împărăţia lui Dumnezeu este în voi».* Ferice şi iar ferice ţie dacă nu te vei sminti întru Mine. Lucrează pentru Mine ca să răspândeşti cuvântul Meu către cei ce nu-l cunosc şi nu cunosc planurile Mele, dar ascunde izvorul Meu, căci din acelaşi izvor am scos şi pentru tine. Unul este Domnul, şi Domnul lucrează în taină pe acest pământ românesc şi Îşi tocmeşte lucrători iscusiţi pentru ca să-Şi sfârşească lucrul Său şi să fie glorios Domnul prin apostolii Săi, prin ucenicii Săi şi prin robii Săi prooroci.

Am dat să cunoască popoarele lumii despre taina României şi despre venirea celui uns de Mine. Iată, intrarea lui în Ierusalim a făcut să răsune în cer cântec de slavă, dar ai săi nu l-au primit, şi l-au alungat din nou în Egipt. Mâna Mea şi puterea Mea îl va aduce, şi Eu voi triumfa cu puterea Mea prin unsul cel de la Mine. Am scris, prin servii Mei cuvânt de mărturie pentru ziua aceea, şi va mărturisi acel cuvânt.

Iată, îţi voi descoperi în curând ieslea lucrului Meu, căci Eu am arătat celei de lîngă tine acest loc, şi Eu îi voi aminti de locul cel pe care i l-am arătat ca să creadă aşezării Mele şi să fiţi credincioşi şi să lucraţi Mie, căci mântuirea făpturii Mele este aproape de sfârşit, şi se va arăta, şi se va vedea. Amin.

Fii credincios, căci Domnul face şi aşează biserică nouă, biserică sfântă, preoţie curată, aşa cum este scris, şi biserica se va slăvi, şi morţii acestei lumi vor învia, căci Domnul va birui prin biserica Sa cea vie, prin biserica Noului Ierusalim.

Pace ţie! Prin uşile închise pace ţie, şi prin uşile deschise pace ţie! Pace vouă, şi casei în care am intrat acum! Pacea Mea să rămână peste această casă!

Pace şi înviere peste neamul cel nou, care se va ridica în curând, dar veniţi-Mi lucrători, căci iată, vreau să vă adaug lucrului Meu cel nou, cel lucrat în taină şi ocrotit de toate puterile cereşti.

Pace vouă de la Dumnezeu! Pace şi sărutare şi pecete sfântă spre putere şi biruinţă cerească! Amin, amin, amin.

16/29 decembrie 1990

Cuvântul Domnului către regele Mihai

Regele României este unsul Domnului.

Iată cuvântul Domnului, căci în România curge izvorul cuvântului lui Dumnezeu, şi din acest izvor ascuns se va adăpa în curând toată făptura de sub cer, căci aşa este scris în Cartea Adevărului. Amin.

Iubiţii Mei, servii Mei, împărţitorii cuvintelor Mele, prin care Eu Îmi lucrez şi Îmi vestesc planul care trebuie lucrat în zilele acestea de glorie cerească! Luaţi aminte şi scrieţi cuvântul lui Dumnezeu către regele României, Mihail, unsul Meu întru care binevoiesc şi pe care-l voi aşeza să-Mi cârmuiască noroadele.

Iată, vin spre tine, iubitul Meu, unsul Meu. Vin cu pacea Mea peste tine, peste toată casa ta şi peste cei ce te iubesc pe tine, că numai aceia vor rămâne înaintea Mea şi înaintea ta. Îmi îndrept cuvântul Meu către tine ca să te vestesc încă o dată că tu eşti unsul Meu. Vin să-ţi spun să fii credincios cuvântului Meu şi planului Meu. Vin să te bucur de la Mine, pentru că tu ai păzit răbdarea Mea şi îţi voi da în curând plata răbdării, căci cu glorie şi cu putere vei fi peste noroade, şi acestea vor şti că eşti unsul Meu, că eşti unsul lui Dumnezeu. Nimeni nu poate sta în faţa planurilor Mele, şi în ziua hotărâtă toate se vor aşeza şi se vor împlini.

Nu te teme, Eu sunt cu tine şi te ocrotesc, că tu eşti fiu al legământului Meu, tu eşti scris şi vestit şi proorocit în Cartea Adevărului, şi de aceea antichrist şi îngerii fiarei celei roşii dau ultima lor bătălie, că iată, se apropie zdrobirea celei din urmă puteri a fiarei care şi-a sfârşit stăpânirea şi puterea, şi se apropie doborârea capetelor ei. Intrarea ta în România mai înainte de pătimirea României, a fost intrarea ta în Ierusalimul Meu cel nou ales, iar cei ce aduceau Domnului osanale pentru această intrare a ta în pământul de astăzi al făgăduinţei, au fost întristaţi apoi de împotrivirea celor mulţi, de glasurile îngerilor fiarei care strigau împotriva ta, aşa cum strigau cei de pe vremea Mea: *«Răstigneşte-l! Răstigneşte-l!».* Dar fii credincios lui Dumnezeu, căci a fost planul Meu să vii şi să calci pe pământul tău în ziua când s-a împlinit un an de la doborârea fiarei care te-a vândut pe tine fără preţ. Dar iată, n-au putut peste tine, căci Eu am fost cu tine şi te-am ocrotit şi te-am mângâiat şi ţi-am dat răbdarea Mea ca să poţi purta vremea înstrăinării.

Fii credincios, căci în curând cei ce şi-au umplut acum cupa fărădelegii, care stă de mărturie la Mine împotriva lor, aceştia în curând nu vor mai fi, căci mâna Mea se va atinge de ei şi îi voi stârpi şi te voi aşeza la locul tău, căci eşti alesul Meu, eşti unsul Meu, şi scris este aceasta. România este regina Mea, este mireasa Mea, este binecuvântata Mea, şi peste ea tu eşti de la Mine rege, căci prin tine Eu, Domnul, îi voi fi soţ.

Vin spre tine prin servii Mei, vin să pun în inima ta poruncile Mele ca să le împlineşti, şi prin ele să biruieşti, căci

va trebui să triumfi mai mult decât toți unșii Mei de până acum, și vei triumfa prin puterea Mea, și iată, vin să așez întru tine puterea Mea ca să calci și să strivești cu piciorul tău șerpii și puii fiarei, antichriștii și duhurile rele care stau împotriva planului Meu. Iată, vin cu poruncile Mele către tine ca să le așezi întru tine și să te ridici prin Mine, căci tu prin Mine vei domni, și întru Mine vei lua stăpânirea, căci coroana română este simbolul României regină, este semnul celei binecuvântate, și tu vei fi un rege sfânt, căci Domnul te-a uns ca să fii rege sfânt.

Iată, vin să Mă așez întru tine și să Mă arăt întru tine, căci ungerea ta este sfântă. Vin să te așez întru viață de creștin după adevăr, ca să biruiești prin sfințenie. Păzește, de acum, tu și toată casa ta, zilele Mele de odihnă, zilele Mele de post, și păzește-ți trupul curat, ca să pot sălășlui cu puterea și cu sfințenia Mea întru tine, căci Domnul este sfânt și curat. Zilele de luni, miercuri și vineri să fie zile de post, cu hrană de post, după datina creștinească cea de dinainte de venirea la putere a fiarei roșii.

Am trimis la tine sol ca să-ți aducă hrană cerească, fiindcă așa este scris în Cartea Adevărului: *«Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu, acela rămâne întru Mine, și Eu întru acela rămân».* Ți-am trimis mirul cel binecuvântat și împuternicit cu sfințenie, ca să te ungi cu el în fiecare zi, făcând pe fruntea ta semnul crucii Mele cu acest mir al binecuvântării.

Locul cel tainic de pe pământul României, locul acesta ascuns de înțelesurile cele din jur, este loc de temut pentru duhul rău și pentru îngerii lui, căci iată, în ziua de 16 a lunii decembrie, a anului 1989, a venit adus de iude antichrist și nimicitorii lui ca să-Mi stârpească locul acestei mese tainice. Dar iată, Domnul a întors armele lui antichrist asupra capului lui, căci capul a fost apoi doborât, și Domnul a biruit pentru ai Săi, că ei au strigat la Mine pentru dezrobirea poporului tău și pentru nimicirea puterii fiarei care, iată, și-a sfârșit cei șaptezeci de ani de domnie, așa cum era scris mai dinainte. Mâna Mea cea tare va stârpi ultimele zvârcoliri, ultimii pui ai fiarei, căci scris este că voi scormoni cu făclii peste tot și ochiul Meu va fi necruțător ca să curăț acest pământ binecuvântat.

Așează poruncile Mele întru tine. Pregătește-ți sfințenia, că Eu voi pune Duhul Meu în inima poporului tău, ca să fie cu tine, iar cei care s-au așezat în calea venirii tale vor tremura de groaza mâniei Mele ca să-ți gătesc venirea, și la vremea hotărâtă voi fi împlinitor. Nimeni nu va putea sta împotriva planurilor Mele, și vor ști aceștia că este Dumnezeu și că Domnul binevoiește întru unsul Său Mihail, rege al României. Amin.

Din acest izvor îți voi da mereu de știre planul Meu, căci Eu ocrotesc acest izvor așa cum l-am ocrotit și am coborât cu sfatul Meu în toată vremea întunericului de sub stăpânirea lui antichrist și a fiarei comuniste. Din acest izvor îl hrănesc și îl pregătesc și pe acela care va fi așezat să-Mi facă biserică vie și curată și sfântă, și veți fi una întru Mine și întru iubirea și voile Mele în mijlocul unui neam sfânt și binecuvântat. Pe acela ți l-am făcut cunoscut, căci i-am dat poruncă să-ți descopere acest izvor și să-ți dea de știre cuvintele Mele din vremea lucrării Mele, prin care am prezis servilor Mei despre vremea care va veni și despre vremea ta din zilele ce vin. Acela a fost trimis la Ierusalimul patimilor Mele ca să știe să mărturisească despre Mine, și de acolo l-am trimis cu carte către tine ca să-ți dea de știre taina Mea și lucrarea Mea, și să știi apoi că țara ta va fi cetatea cea nouă a Noului Ierusalim al gloriei Mele. Acela este martorul Meu, precum aceștia de care Mă servesc Îmi sunt Mie martori și servi și lucrători.

Nu te teme, Eu sunt cu tine, dar fii cu Mine și fii întru poruncile Mele, căci pentru poporul Meu cel ales și iubit, dau noroade la pieire și îl izbăvesc, ca să întregesc trupul poporului Meu și al tău, și toate noroadele vor ști și vor cunoaște că Eu sunt Dumnezeul lui Israel cel binecredincios, căci neamul cel credincios este Israelul lui Dumnezeu. Amin.

Pace ție, rege al României! Pace și har și binecuvântare! Pace și sfințenie și biruință! Amin, amin, amin.

16/29 decembrie 1990

Cuvântul Domnului și al sfintei Virginia către Marian Zidaru

Numirea lui ca sol al vestirii cuvântului către regele României.

Iată, iar vorbesc cu voi, copiii Mei cu care Mă ajut să-Mi împlinesc planul voii Mele. Am dat cuvânt către regele României și va trebui să ajungă cuvântul Meu la el. Eu voi lucra să vă scot în cale mijlocul cel mai bun să trimitem unsului Meu cuvântul mângâierii Mele și al mărturiei Mele. Cuvântul lucrării Mele și al coborârii Mele este lumină de la Mine, și iată, voi veți împărți lumină de la Domnul către cei ce vor intra întru calea luminii și vor umbla pe ea, căci credincios este Dumnezeu, Cel Care are putere să lumineze inimile și să le așeze pe calea Sa cea cu lumină. Am spus că se vor pleca înălțimile la înțelepciunea acestei lucrări dumnezeiești, căci cuvintele acestea se coboară cu putere și împart putere și înțelepciune cerească celor ce beau din izvorul din care ele izvorăsc.

— Copiii mei, v-a spus mămica vouă că vă dă de lucru atunci când este de lucru, și v-a spus să aveți mare grijă de voi, căci am mare nevoie de voi, dar vreau, mămică, să vă am întru răbdarea cea bună. Caut mereu să vă ajut, după dragostea voastră, după puterea dragostei voastre dar voi, copiii mei, să fiți niște buni iconomi ai dragostei voastre, ca să lucrați cu ea și s-o folosiți întru toată ascultarea de Dumnezeu, ca să lucrăm bine planul lui Dumnezeu, cel bine întocmit, căci este întocmit, și după el lucrăm. Toate vin spre împlinire la vremea lor. Fiecare împlinire își are hotărâtă vremea, iar Domnul lucrează prin ai Săi pe care i-a ales. Acest izvor este ocrotit de tot cerul, că iată, prin el lucrează cerul ca să curețe calea poporului sfânt prin care Dumnezeu va birui lumea.

Sunt cu voi mereu, iar când vă văd că stați în duhul păcii, duhul meu își găsește peste voi odihna cea bună. Nici eu, mămică, nu mai am răbdare. Uitați-vă cum alerg și câtă nevoie am de voi și cu câtă putere de lucru și de pace caut spre aceștia prin care pot să vorbesc. Și dacă mi-ați simți mai din plin așteptarea sub care stă duhul meu, o, v-aș avea pe toți în clocot, în strigăt puternic către Dumnezeu și în stăruință către Dumnezeu, că El este Cel Care împlinește și Cel Care poate întru toate.

Mă zbat acum din greu să-mi ridic și să-mi trezesc poporul pe unde mai am de trecut; mă zbat să-l trezesc și să-l pun pe picioare, dar din poporul meu n-am, mămică, ce ridica spre lucrul planului cel mare, că poporul meu abia se ridică, împins din spate se urnește din locul lui în care stă înțepenit. Se zbate în sângele lui creștinul, și abia, abia se scoală de jos, că e necredincios și rece cu mine poporul meu. Dar va suspina din greu acest popor, că slava cea mare de care trebuia să se bucure el, iată, se va da celor mulți care se vor ridica să as-

culte şi să creadă şi să vadă împlinirile de la Dumnezeu, şi se vor adăuga la acest popor. Dar poporul meu care se va ridica va fi cu putere, căci va fi cu dragoste, măi copii, şi va fi cu duh de înţelepciune şi va fi cu sete după izvoarele vieţii.

Copiii mei, voi lucraţi pentru mine, mămică, şi voi lucra şi eu pentru voi. Facem unul pentru altul şi ne ajutăm ca să ieşim cu toate ale noastre la capăt, căci iată, ale noastre sunt lucrate de voi, şi ale voastre sunt lucrate de noi, căci cerul tot vă ajută, şi pe toţi vă ajută, fiindcă şi voi ajutaţi cerul, care tânjeşte după răscumpărarea făpturii lui Dumnezeu.

Voi mai folosi un mijloc de trezire pentru poporul român, ca să pun în inima românului iubire pentru Dumnezeu şi iubire pentru cel uns de la Dumnezeu, dar voi lucra cu mare taină, cu mare ascundere, căci izvorul acesta, cu nici un chip nu trebuie pus în primejdie, şi trebuie cu toţii să-l ocrotim şi să-l acoperim.

Am rupt de aici şi am trimis şi celui care Îl iubeşte pe Dumnezeu şi Îl cunoaşte pe Dumnezeu, dar ca să-l fac să aibă putere, să aibă rod în lucrul lui cu mine, am căutat să-i dau de ştire puterea cea bună, şi voi căuta să-l fac să poată aşa cum cere Dumnezeu unui lucrător bun şi iubitor; şi uite aşa, cu răbdare, pic cu pic, să aşteptăm unirea pe care Domnul o lucrează şi o întocmeşte spre unirea multora, aşa după cum este scris în această carte mai dinainte.

Vă voi ajuta cu putere şi vă voi da spor să lucraţi ca să-L mărturisiţi pe Dumnezeu celor înţelepţi care au nevoie de înţelepciunea cea întru Dumnezeu, dar iată, pentru aceasta trebuie lucrat în inima fiecăruia, după puterea de pricepere a fiecăruia şi cu ceea ce-l poate ajuta pe fiecare ca să-L poată pricepe pe Dumnezeu şi stările lui Dumnezeu cele nepricepute, ca să poată Domnul adăuga la înţelepciunea omului înţelepciunea Sa.

Iată, copiii mei, trebuie lucrători, trebuie să facem lumea să-L cunoască şi să-L înţeleagă pe Dumnezeu şi să-L iubească, măi copii. Acest izvor de viaţă, această masă la care se lucrează taina de mântuire a făpturii lui Dumnezeu, este masa la care Se coboară Domnul cu cerul Său ca să stea cu voi la masă şi să vă împuternicească din zi în zi mai mult spre cele care trebuie lucrate şi aşezate de Domnul în zilele ce vin. Fiţi cu inimă mare, fiţi cu credinţă tare, căci fiii lumii vor fi biruiţi de lumina care va curge spre ei de la voi, şi mulţi se vor scula şi vor lua lumină, căci voi veţi lumina prin lume. Domnul vine către voi cu toate câte va avea de împlinit, dar fiţi în duhul păcii şi fiţi cu răbdare întru aşteptarea fiecărei împliniri.

Aveţi grijă, mămică, să nu vă faceţi părtaşi cu cei care se ridică măcar cu un cuvânt împotriva aşezării mele de aici şi a celor pe care-i am aici puşi la lucrul meu şi la lucrul acestei mari taine de mântuire şi de înviere. Lucraţi şi pentru cei din poporul nostru care nu înţeleg să se ridice. Lucraţi cu duhul blândeţii şi cu cuvântul puterii cereşti, ca să cadă sub puterea cuvântului cel bun cei care încă mai stau în sângele lor, că iată, creştinii mei de la Bucureşti nu vor să mă lase să le şterg păcatul pe care-l au scris la Dumnezeu, şi pentru asta suferă cu toţii greutatea duhului întunericului, care este peste ei, că aşa este scris: *«Cel ce urăşte pe fratele său, este în întuneric».* Aceia urăsc pe copiii mei de aici şi îi vorbesc de rău şi le ridică vină, şi ei nu ştiu ce fac cu păcatul acesta, şi mare este păcatul acesta la Dumnezeu, că eu nu ştiu cum să-i mai iubesc, cum să-i mai întăresc, cum să-i mai mângâi pe aceştia pe care-i am aici la lucru, şi vai celor ce-i dispreţuiesc şi îi învinuiesc pe ei, că ei nu ştiu de ce se ating bieţii de ei că se sfărâmă lovind în această piatră pe care a pus-o Sfânta Treime în acest unghi. Hristos este piatra, şi Hristos este întru aceştia, dar aceia nu ştiu ce hulesc ei. Lucraţi cu ce puteţi şi pentru ei, poate vom reuşi să le micşorăm acest păcat, să nu rămână până în sfârşit sfărâmaţi de această piatră, căci ei singuri se lovesc în ea.

Măi copii, aş dori să stau de vorbă şi cu părintele pe care-l iubim, căci noi îl iubim mai mult decât toţi cei care zic că-l iubesc, dar nu împlinesc aşezarea sărbătorilor aşa cum am adus-o când l-am trimis s-o aducă, fiindcă eu l-am trimis, eu, mămică. Venise vremea de la Domnul să fie şi această aşezare pusă şi de aceea l-am călăuzit pe el aici, ca să vestesc prin el venirea acestei aşezări. Aş vrea să-i spun că eu cunosc bine acest popor şi inima şi puterea acestui popor, şi aş vrea să-i spun că acesta este poporul meu, şi că eu îl păstoresc, şi că eu îi dau de lucru. Aş vrea să-i spun că l-am adăugat şi pe el la poporul meu, ca să lucrez şi prin el ceva, şi fiecare să-şi facă parte cu ceva la planul pe care-l lucrează Domnul prin această lucrare. Dar aici trebuie ascultare întru lucrare, căci iată, Domnul vine cu sfatul voii Sale după planul Său, şi Domnul ştie ce să facă cu fiecare. Am vorbit cu voi ca să ştiţi ce aş vrea să-i spun părintelui acesta pe care eu l-am vrut unit aici, dar l-am vrut credincios lucrului tainic pe care l-am aşezat aici.

Copiii mei, eu vă voi scoate în cale putere de cuvânt să lucrăm şi pentru cei ce sunt încă de neurnit, dar învăţaţi şi voi rugăciunea aceea cu putere de înfrângere şi puneţi-o în faţa Domnului în orice loc pe unde veţi lucra cu cuvântul; puneţi puterea ei între voi şi cei spre care vă îndreptaţi cu cuvântul, iar Domnul Dumnezeul păcii va fi cu voi, şi va fi şi cu aceia. Amin.

Vă dau din nou pacea mea, şi în pace să fiţi şi să lucraţi, şi rod să rămână din lucrul vostru cel bun! Amin, amin, amin.

17/30 decembrie 1990

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 1991

Praznicul Naşterii Domnului

Sfânta Virginia mărturiseşte suferinţa ei. Durerea Domnului, adusă de nepăsarea creştinilor.

Preasfânta Treime mi-a spus să vorbesc cu voi, măi mămică, mi-a spus să dau un picuţ la o parte durerea, şi să v-o dau şi pe a voastră un picuţ la o parte, că iată, îngerii din cer cântă şi dănţuiesc şi sărbătoresc zi de aducere-aminte a naşterii Mântuitorului lumii, căci în această zi a acestei luni S-a născut atunci Domnul în ieslea cea săracă. N-a găsit loc pe pământ nici atunci, n-a găsit nici acum. Atunci a găsit într-o iesle loc ca să poată ajunge pe lume întrupat, şi acum, la sfârşitul lucrării Sale, iată cât de alungat a fost de peste tot. De când m-a născut pe mine Domnul, măi copii, vă spun şi eu vouă, am fost tot oropsită şi tot dispreţuită, şi alungată am fost de când copilă şi până m-am dezbrăcat de trup. Când coborâse Domnul cu cuvântul Său în mine, am început să-L port şi să-L adăpostesc ca într-o iesle săracă, dar şi El şi eu am fost dispreţuiţi şi alungaţi şi judecaţi şi pedepsiţi. Aşa a fost viaţa Domnului pe pământ, aşa este şi a celor ce-L poartă în ei, căci El a căutat numai spre lăcaşuri sărace, numai spre umilinţă, că nu I-a plăcut duhul lumii, fiindcă El nu era din lume.

O, copiii mei, dacă şi noi am fi fost din lume, lumea ne-ar fi iubit, dar nu, copiii mei, iată, suntem născuţi din cer, şi spre cer tânjim. Domnul ne-a scos din lume fiindcă nici noi nu eram din lume. Dacă am fi fost din lume, lumea ne-ar fi iubit, ar fi iubit ce este al ei, dar noi suntem ai Domnului, şi de Domnul suntem iubiţi. Surioara mea plânge şi ea, şi se roagă, şi face mătănii; face şi ea ce poate face în pustiul acela în care stă ea, dar ea este mângâiată de Domnul şi de cer, pentru că ea nu este a lumii, şi lumea nu poate să iubească pe cei ce nu sunt din lume.

Pace vouă, cu Sfânta Treime şi cu Măicuţa cea binecuvântată, care ne-a dat pe Mântuitorul, pe Care L-a născut şi L-a crescut ca să avem noi un Mântuitor Care să fie din cer şi ca să fie cu noi pe lume, şi ca să fim noi din cer, mămică. O, am rămas cu voi, şi Domnul v-a spus vouă că de voi este sigur că vă va avea până la sfârşit, şi, apoi, după ce vom termina taina cea de mântuire de la Domnul, vom fi mereu în sărbătoare veşnică, pentru că aceasta este plata pentru cei ce poartă pe Domnul în ieslea inimilor, pe pământul cel sărac, căci sărac este de Dumnezeu acest pământ. Dar Domnul a păstrat în toate veacurile câte o rămăşiţă, şi voi ştiţi aceasta, ştiţi cât de ascuns a lucrat Dumnezeu în toate veacurile, şi apoi ştiţi cât de ascuns a venit pe lume când S-a născut cu trupul şi cât de ascuns şi de tăinuit a lucrat ca să-Şi poată face lucrarea.

O, copiii mei, dar iată cât de ascuns este Domnul acum, că voi sunteţi nişte copii, şi sunteţi aşa de dispreţuiţi, aşa de huliţi, aşa de loviţi! Bucuraţi-vă că lumea şi creştinii cei care sunt ai lumii acum, lovesc în voi. Bucuraţi-vă, că la voi este Domnul, Care-Şi ascunde faţa Sa ca să poată lucra pentru mântuirea făpturii Sale. Bucuraţi-vă, şi iarăşi bucuraţi-vă, şi încălziţi-L pe Domnul în braţele voastre, pe mânuţele voastre. Daţi-L din braţ în braţ şi bucuraţi-vă cu El în ascuns, ca să fie de folos şi celor ce vă împung pe voi, că nu pe voi vă împung, ci pe Domnul, că pentru Domnul sunteţi voi împunşi. Oricât am fi de trişti, să nu mai fim, mămică. Să mai prindem şi putere, că iată, cete-cete stau şi cântă îngerii în jurul acestui locaş care-L ascunde pe Domnul lor în el, căci aşa este scris: *«Unde este stârvul, acolo se adună vulturii»*.

Ar fi trebuit să am aici creştini de ai mei, dar creştinii au venit şi au făcut negoţ cu voi şi cu Domnul, au venit să cumpere şi să vândă, au venit să afle şi să judece, au venit să sară pe deasupra, dacă Domnul a pus sământa spre păstrare, dacă Domnul a aprins aici un foc ca să coacă pâine şi peşte pentru mulţimile care vor fi îndemnate de Duhul Preasfintei Treimi să vină să-şi stâmpere foamea. Au vrut creştinii mei să-mi omoare slugile mele pe care le-am pus aici de pază, pe care le-am pus la lucrul viei mele. Dacă aţi şti ce arme folosesc ei, v-aţi îngrozi, că sunteţi şi voi slabi, mămică, dar iată, credeţi ce vă spun, că eu sunt aceea care stau în faţa armelor lor, că pe mine nu mă pot atinge. Eu sunt cerească, eu sunt între voi şi ei, eu sunt cu voi, mămică.

Vom vedea cum vom mai lucra de acum încolo, că e greu de acum. Va trebui să vă las singuri, chiar şi fără aceia despre care am crezut eu că vă pot mângâia pe voi ca să aveţi şi voi mângâiere în lucrul vostru cu mine. Se fac multe greşeli, că şi aceştia cred că a venit vremea bucuriei, şi iată, la voi e numai durere. Voi aţi înţeles de la mine să staţi în aşteptare, că Domnul este Acela Care face totul după planul Său cel întocmit şi că voi nu trebuie să treceţi peste Domnul. Voi doar Îl aşteptaţi. Poporul acesta a făcut mereu altfel, dar nici aşa n-a vrut să rămână cu Domnul acest popor. A făcut Domnul ca el, fără să ştie bietul creştin că Domnul este Cel Care ar fi să dea totul copiilor Săi. N-a fost aşa, mămică, şi Dumnezeu a văzut inima acestui popor şi n-a avut ce să facă cu el, decât să facă Domnul ca el. A fost aşa ca vorba aceea care spune: *„Ţine-mă, Doamne, dacă vrei să mă ai"*. Mă bucur de voi, că voi aţi înţeles măreţia Domnului şi dreptul Domnului, şi de aceea v-a spus vouă Domnul că este sigur de voi.

Am de dat un cuvânt amar, un amar al meu, şi va fi şi al vostru, dar nu vă daţi din faţa suferinţei. Domnul este Cel Care va purta greutatea suferinţei voastre. Chiar de veţi plânge, plângeţi şi vă rugaţi, ridicaţi mânuţele şi plângeţi, că nu veţi fi singuri multă vreme, şi apoi, cu voi este cerul. Gândiţi-vă mereu la aceasta şi mângâiaţi-vă că e cerul cu voi şi lucrează ca să facă izbăvire şi nu pieire. Vă voi ajuta eu mereu, că voi fi aici şi voi lucra pace multă, şi vom lucra mult în acest timp.

Pregătiţi-vă, mămică. Voi da cuvântul pe care trebuie să-l dau de ştire celor pe care vi-i adăugasem să vă fie vouă de ajutor şi de mângâiere. Vă voi învăţa pe toţi ce este de făcut, vă voi mângâia pe toţi, şi vom merge înainte după planul cel întocmit. Fiţi credincioşi, căci este bine întocmit acest plan, dar vai! văd că nu mai aveţi pacea aceea pe care trebuie să o văd aici, că multe săgeţi au fost îndreptate spre voi, şi a curs otrava lor pe voi şi v-a îngălbenit. Dar nu aşa. Eu voi fi cu pacea, că este mult de lucru, este vremea lucrului meu, copiii mei.

Acum, pace vouă pentru această zi de aducere-aminte a Celui născut în ieslea dobitoacelor necuvântătoare, care nu L-au spus pe Domnul nimănui ca să-L poată descoperi. Aşa şi voi să fiţi: fiţi necuvântători cu tainele cele ascunse, căci se numesc ascunse aceste taine, de Domnul se numesc aşa şi nu de voi.

Pace vouă, şi la tot poporul meu care se scoală şi se prăbuşeşte din nou, că iată, se împlinesc cuvintele mele cu care am vorbit aici când vă trimiteam prin cetăţi, că vă spuneam că în urma mea vor merge îngeri nimicitori şi păsări de pradă, care vor ciuguli sămânţa mea. Poporul meu e slab şi nu are smerenie, şi are pretenţii multe. Pretenţiile l-au nimicit pe el, şi bietul meu popor nu ştie de ce moare mereu.

Pace peste voi, mămică! Pace, că pacea de aici este mereu lovită, şi voi sunteţi nemângâiaţi, dar cerul vă întăreşte, şi veţi putea cu cerul, şi vom lucra până vom termina de lucrat, şi apoi ne vom odihni de toate ostenelile. Amin.

Pace vouă de la mămica Gigi! Eu sunt cu voi. Eu sunt aici şi nu vă las singuri. Sunt cu pace, şi pace voi lucra peste voi. Amin, amin, amin.

25 decembrie 1990/7 ianuarie 1991

Sfânta Virginia despecetluieşte taina proorociei

„Domnul va vorbi prin rămurele". Adevărata dragoste de Dumnezeu şi de aproapele. Bucuria şi durerea minunilor.

Slavă întru cele de sus, şi pace peste voi, copiii mei! Pacea Preasfintei Treimi, pacea Măicuţei cerului şi a pământului, pacea mea, mămică, vă dau pacea mea, dar de astă dată v-o dau aşa cum este ea, căci pacea mea de acum e pace amară, e pace aşa cum e pacea unei mame pe care o părăsesc copiii şi uită de ea şi o lasă plânsă şi cu inima tânjind, şi, biata mamă, caută spre linişte, spre pace caută, dar pacea ei e pace care nu poate fi mângâiată, e pace amară, măi copii.

Pace vouă de la mămica Gigi! Mama Gigi vă doreşte pace dulce şi nu pace amară aşa cum este pacea ei acum. Iată, vă aduc aminte că mai spuneam uneori când poposeam prin cetăţile poporului meu, spuneam aşa: *«Luaţi din duhul meu, ca să fiţi un duh cu mine; eu în voi, şi voi în mine, ca să fim una».* Dar cei ce au luat din duhul meu, cei care au rămas întru mine, şi eu întru ei, aceia, iată, primesc acum pacea mea, pacea pe care o am eu acum, căci eu împart cu ei pacea mea amară ca s-o port cu ei. Dar o poartă ei, din dragostea lor, căci ei au rămas întru mine, şi eu întru ei. Poartă şi ei ce port şi eu, căci una suntem, fiindcă ei au rămas întru mine şi cred în mine, şi ei nu mă tăgăduiesc aşa cum mă tăgăduieşte acela care se lasă din nou doborât de îngerii cei nimicitori, care, am spus că vor veni în urma mea să-mi culce iar la pământ pe cel ce dă să se ridice, pe cel ce caută să se îmbrace întru nestricăciune ca să rămână viu.

Mama Gigi vă doreşte pace dulce şi nu pace amară aşa cum este pacea ei acum, dar cel ce o tăgăduieşte pe mama Gigi, acela are pace dulce, pentru că acela nu crede în mama Gigi ca să-i simtă şi el amarul ei; acela nu are amar, şi are pace dulce. O, dar nu va mai fi aşa de-acum, nu, mămică, şi iată, vă aduc aminte de prima mea oprire în cetatea Gheboieni, căci am zis atunci, măi creştine, că dacă nu revii la starea de creştin aşa cum cere vremea de acum, voi mai trece încă o dată pe lângă tine, şi ce ai să mai faci atunci tu, care zici că ai pace? Am zis atunci că voi mai trece o dată pe lângă tine şi am să-ţi iau toată pacea pe care zici că o mai ai, şi ai să vezi atunci şi ai să crezi că aşa va fi, că voi veni şi ţi-o voi lua, şi vei cunoaşte că ţi-am luat-o, că n-ai să mai poţi nici dormi, nici mânca, şi ai să fii tot într-un zbucium mereu. Şi să ştii că atunci ai să mă cauţi, creştine, şi ai să zici atunci că vei face orice îţi voi cere, numai să-mi mai auzi cuvintele mele. Dar de unde?! Tu ţi-ai bătut joc de ele când ţi le dădeam ca să le împlineşti şi să te bucuri împlinind faptele vieţii veşnice şi să fii viu. Că tu, creştine, m-ai îmbrăţişat şi m-ai mângâiat atunci cu ascultarea ta, şi când a venit apoi ispita să-ţi încerce statornicia, m-ai luat şi m-ai aruncat şi m-ai călcat în picioare ca pe ceva rău şi dăunător binelui tău, de parcă eu te duceam la tăiere şi nu la lumină.

V-am rugat, mămică, să ne întâlnim aici acum, chiar dacă credeţi, chiar dacă nu credeţi întoarcerii duhului meu, dar această carte care se scrie pentru această zi, va mărturisi prin cuvintele ei, că azi v-am adunat tot eu, şi tot duhul meu, şi tot puterea mea, şi tot iubirea mea a vorbit şi azi cu voi; cu voi, cei pe care vă adăugasem aici să fiţi de mângâiere şi de întărire acestor copii pe care i-am pus eu să lucreze pentru poporul meu. Eu i-am pus, eu, mămică, eu, oricât de mult ar zice acest popor că nu este aşa.

Eram cu trupul între voi, şi voi credeaţi atunci că este Dumnezeu în mine şi credeaţi în cuvintele lui Dumnezeu, Care vorbea cu voi prin mine. Întoarceţi-vă înapoi şi aduceţi-vă aminte că şi Dumnezeu, şi eu, şi voi aveam cu toţii iubire mare pentru aceşti copilaşi, dar aveau şi ei iubire pentru Dumnezeu şi pentru mine şi pentru voi. Şi am lăsat cuvânt atunci când am plecat şi am zis că aceşti copii vor fi prigoniţi şi huliţi şi dispreţuiţi după ce eu voi pleca. Am zis aşa cum mi-a spus Domnul să spun, şi n-a fost minciună, măi copiii mei, fiindcă lucrarea lui Dumnezeu a fost adevărată atunci, precum este de adevărată şi acum. Am lăsat poruncă la plecarea mea şi i-am spus copilului meu cel nedespărţit de mine, i-am spus că după plecarea mea să aibă el grijă să-mi mângâie durerea acestor copii care vor suferi amar şi vină şi alungare. Proorociile nu au rămas niciodată neîmplinite, măi copii, şi iată că nici cuvintele lăsate la plecarea mea nu au rămas neîmplinite. Aceşti copii aşa au păţit, dar au păzit cuvântul răbdării pe care-l primiseră de la Domnul şi n-au plecat din braţul Domnului, şi erau străini printre voi, fără fraţi, fără părinţi, fără mângâiere, dar au păzit cuvântul răbdării, mângâiaţi de Dumnezeu şi de mine, şi n-au pierit sub greutatea crucii lor, şi au stat aici, cu obrazul brăzdat de lacrimi, sub greutatea învinuirilor cele mai josnice, nădăjduind că va veni dreptatea de la Dumnezeu, aşa cum s-a întâmplat cu pilda pe care o avem de la răbdarea lui Iosif cel prigonit de fraţii lui, căci aceşti fraţi, din invidie l-au vândut, şi au venit şi au minţit pe tatăl lor că fratele cel mic a fost mâncat de fiare, şi a răbdat Dumnezeu douăzeci de ani această minciună, dar nimic nu rămâne tăinuit de faţa Domnului. Cine nu i-a crezut pe cei care au vândut şi au osândit fără de preţ pe fratele lor cel mai mic? Dar când, măi copii, când s-a pomenit ca dreptatea lui Dumnezeu să nu se arate până în sfârşit?

Iată, în curând Dumnezeu, Cel Care a fost şi este adevărat în această lucrare, Îşi va arăta puterea Sa şi dreptatea Sa, căci aşa am spus, că un picuţ mai este, şi puterea cea potrivnică nu va mai fi putere, şi va fi ruşine pentru cei ce au folosit puterea cea rea.

M-am ridicat, mămică, şi v-am spus că a venit vremea lucrului meu, aşa cum spusese Domnul demult prin această lucrare, şi nimic străin n-ar trebui să vi se pară, ci, din contra, ar trebui să vă amintiţi de cele spuse mai dinainte şi să vă bucuraţi când vedeţi împlinirile, aşa cum se bucurau apostolii Domnului când vedeau împlinindu-se Scripturile sub ochii lor, căci ei ştiau Scripturile şi le credeau şi le înţelegeau împlinirile, dar apostolii erau cu inima curată, şi dacă credeau, vedeau cum se împlinesc cuvintele Domnului, căci credeau în Învăţătorul lor.

Erau multe gloatele care umblau după Dumnezeu, dar mulţi umblau după El să-şi stâmpere foamea, şi apoi Îl părăseau şi Îl huleau ca pe un răufăcător, aşa cum a făcut şi poporul meu, care se aduna pe la mese şi se alegea cu hrana pământească, iar cea cerească, cea cu care venea Domnul prin lucrarea aceasta, nu se prindea de inima lor, că nu împlinea poporul meu ce îi cerea Dumnezeu; şi zice acum creştinul că avea dragoste, că era dragoste când era mama Gigi. Era, când aveai slobozenie la toate. Era dragoste, că nu era greu când îţi iei voie pentru toate, dar când a spus Dumnezeu că începe urcuşul mai greu, mai spre vârf, atunci a început cârtirea, şi dragostea de cruce slăbea în inima creştinului meu, căci drumul se îngusta şi poarta se strâmta, că se apropia vârful tot mai mult, şi creştinul meu a uitat ce înseamnă dragostea de Dumnezeu şi a zis că nu mai este dragoste. Dar dragoste nu ai avut tu, măi creştine, şi a rămas calea pustie de tine, că ţi se părea grea şi strâmtă faţă de slobozenia cu care erai tu învăţat, şi ai făcut ca mulţimile care plecau şi părăseau pe Domnul. Au rămas câţiva şi atunci. Şi după ce Domnul fusese vândut şi prins, apostolii rămăseseră singuri, şi venise satana să-i ispitească şi să-i împrăştie, dar i-a găsit înarmaţi cu postul şi cu rugăciunea şi nu i-a biruit decât numai pe unul, care era iubitor de sine.

N-ai dreptate, mămică, n-ai când spui acum că nu mai este dragoste la cei care au rămas cu Dumnezeu, căci cernerea o face Dumnezeu, şi tu te ridici şi spui că o face omul, şi învinuieşti pe fratele tău, care nu are vină, căci fratele tău, care este şi azi învinuit de tine, acela a înţeles de la Dumnezeu că Dumnezeu ştie ce are de făcut şi nu trebuie să-I amintească el lui Dumnezeu ce să facă, fiindcă uite unde a ajuns acest popor dacă a făcut aşa până acum.

Arată-mi rodul tău şi viaţa ta, măi creştine, după atâţia ani câţi a stat Dumnezeu după tine ca să te aibă. Arată-mi puterea pe care trebuia s-o ai astăzi, că uite, n-ai putere acum să te învingi pe tine, să învingi răul din tine, răul şi pofta care te biruie mereu. Nu spun că nu ai putere, ai, dar iată de care putere ai, mămică. Ai putere să dobori pe cel care stă în picioare, pe cel care se scoală să stea şi el în picioare. Ai putere să ridici lui Dumnezeu pretenţii. Ai putere să baţi cu pumnul în masă şi să judeci felul cum lucrează Dumnezeu. Ai putere să nu crezi în Dumnezeul acestei lucrări şi ai putere să spui că erai credincios în lucrare când era mama Gigi. O, dacă atunci credeai, de ce acum nu mai crezi? De ce, mămică, de ce? Pentru că, îţi spun eu de ce: ai uitat cuvintele lucrării, mămică.

Eram eu cu trupul când spunea Dumnezeu că atunci când mă va lua la El, va vorbi Domnul cu tine prin rămurele de copac şi nu te va părăsi, şi a spus că va vorbi cu tine ca prin firul de telefon şi nu te va lăsa. Ai uitat ce ţi-a spus, şi de aceea nu mai crezi, şi chiar dacă-ţi amintesc eu, acum, din nou, tu iar uiţi; uiţi din nou, uiţi ca să nu poţi crede şi ca să poţi judeca aşa cum îţi vine ţie şi ca să nu rămâi cu Dumnezeu. Că iată, vine vremea, măi copilul meu, vei trăi şi vremea aceea care a fost anunţată cu multă vreme în urmă, că vei vrea să dai mii de lei ca să mai ai un cuvânt din cer şi nu-l vei mai avea, şi vei căuta să-I faci rău lui Dumnezeu atunci, şi ai să vezi că n-ai să poţi, că ai să-ţi faci tot ţie, că Dumnezeu e mai mare şi mai puternic decât tine.

Păi Domnul a avut destulă vreme să încerce acest popor, ca să ştie ce are de făcut cu fiecare, ce poate să facă El cu fiecare. Şi a venit acum Domnul la tine, că m-a trimis pe mine să-ţi spun să te laşi lucrat, ca să-ţi dea Dumnezeu o întrebuinţare după puterea şi după înţelepciunea şi după purtarea ta, şi te-a pus la o ultimă încercare, ca să vadă ce faci, ce poţi să faci, că era dreptul lui Dumnezeu să facă aceasta, ca să vadă apoi cum şi cu ce să te mântuiască, cum şi cu ce să te vindece şi să te curăţească de neascultare. Dar iată, cu mulţi n-a putut Domnul face nimic, că ei vor să rămână aşa cum sunt ei, aşa cum au fost ei până acum. O, aşa crede el, acest popor, că va putea intra pe porţi la Dumnezeu? Dar nu ştiţi voi cum scrie în Cartea Adevărului cum trebuie să fie cel ce va birui? Şi tu, mămică, tu, creştine, cu ce te lupţi ca să fii cu Dumnezeu? Tu zici că lupţi cu dragostea, dar de care dragoste? Îţi trebuie dragoste de Dumnezeu mai întâi de orice dragoste. Adu-ţi aminte de porunca pe care ţi-o cere Domnul s-o împlineşti, că porunca dragostei spune să iubeşti pe Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău şi din toată virtutea ta, şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Dar tu ai întors cu celălalt capăt porunca dragostei, că tu, creştine, te iubeşti pe tine mai întâi, şi de aceea n-ai cum să înţelegi ca să împlineşti bine porunca dragostei şi ca să nu te mai răzvrăteşti. Tu zici că iubeşti pe fratele tău, dar cum îl iubeşti? Crezi că-l poţi iubi tu mai mult decât îl iubeşte Dumnezeu? O, în acest popor condus de Dumnezeu nu trebuia să fie aşa, ci trebuia să-l conducă Domnul şi pe aproapele tău şi pe tine. Dar n-a fost aşa, că dacă ar fi fost aşa, atunci era Domnul primul în iubirea ta, atunci ar fi avut El tot dreptul să conducă împlinirea poruncii dragostei, căci Domnul ştia bine pe fiecare cum să-l poarte ca să-l mântuiască, pentru că tu nu cunoşti înăuntrul din om şi nu poţi să-l ajuţi aşa cum îl poate ajuta Dumnezeu.

V-am adunat, mămică, pe cei care vă alăturasem aici, v-am strâns ca să vorbesc cu voi şi să vă spun cât de mare îmi este rana, că iată, nu L-aţi putut tăinui pe Dumnezeu, Care lucrează aici pentru binele poporului meu. N-aţi vrut să staţi credincioşi tainelor lui Dumnezeu, n-aţi făcut ce au făcut cei puţini de pe vremea naşterii Domnului, care din ziua buneivestiri prin îngerul Gavriil şi până în zilele lui Ioan Botezătorul, taina Domnului a fost purtată ascunsă de cei ce o cunoşteau. Ce ar fi făcut Dumnezeu cu planul Său, cel din veac întocmit, dacă Rebeca n-ar fi putut purta înăuntrul ei taina spusă prin prooroc despre cei doi fraţi, Iacov şi Esau? Iată pildă, măi copii, că dacă şi bărbatului ei i-ar fi spus, Domnul n-ar mai fi putut înainta cu planul Său. Dar ea a păstrat pe Dumnezeu cu taina Sa, iar când a fost să rostească binecuvântarea cea pentru Iacov, Domnul a luat vederea lui Isaac, ca să poată el pune mâna sa pe capul lui Iacov şi nu pe capul lui Esau.

De ce, mămică, n-a avut Domnul ce să aleagă din poporul acesta ca să aibă şi Domnul cu cine lucra taina Sa? Am

căutat să vă adaug pe voi, cei pe care v-am adunat acum, şi am zis să împart cu voi tainele cu care lucrăm în această vreme. O, mămică, şi iată ce faceţi! Mă zbat şi trag din greu, ajutată de toate puterile cereşti, să ridic acest popor spre viaţă nestricăcioasă şi n-am cu cine mă ajuta din poporul meu, că iată, v-am ales să mă ajutaţi, şi voi vă puneţi împotrivă acum, vă ridicaţi şi vă luptaţi împotriva puterilor cereşti cu care eu mă ajut ca să vă ridic în picioare. Dar voi, mămică, nu mă cunoaşteţi ca să mă credeţi că eu sunt, şi puneţi peste duhul meu carne şi sânge ca să mă acoperiţi şi să nu mă puteţi cunoaşte că eu sunt.

Zice un copil de al meu, zice el că m-am arătat lui şi că i-am spus ce zice el că i-am spus. Dacă m-aş fi arătat lui, i-aş fi spus lucruri adevărate, i-aş fi spus ceea ce-i spun acum şi nu l-aş fi învăţat eu să ispitească pe Dumnezeu aşa cum a făcut el. Dacă l-aş fi văzut cu inima curată, m-aş fi arătat ca să-i întăresc curăţenia inimii şi credinţa în mine, că voi ştiţi că scrie: *«Fericiţi cei cu inima curată, că aceia vor vedea pe Dumnezeu»*. Măi copilaşul meu iubit, că dacă nu te-aş iubi, te-aş lăsa să pieri de boala răzvrătirii, de boala ispitirii, dar nu te las să pieri bolnav, şi am să te vindec de această boală, că nu te pot duce bolnav în faţa lui Dumnezeu, şi trebuie să te duc vindecat. Of, mămică, of, de ce eşti făţarnic, poporule al meu? De ce nu eşti curat cu inima? De ce, copilul meu? Că dacă n-ai să dai de la tine făţărnicia şi dacă vei tot ispiti pe Dumnezeu şi pe fratele tău, nu pot, mămică, să te mai rabd aşa.

M-am întors înapoi la tine, măi poporul meu, şi am căutat în faţa lui Dumnezeu ca să vin acum cu iertarea la tine, să-ţi şterg de la ochii lui Dumnezeu toată necurăţia inimii tale, şi ţi-am spus să nu mai mori din nou, şi am spus aşa: *„Scoală-te, mămică, scoală-te, creştine, bine, şi lasă-te spre înviere şi nu mai muri de-acum, că dacă mori, vei fi dat deoparte, că Dumnezeu Şi-a sfârşit zăbava şi aşteptarea"*. Zici că Dumnezeu nu mai face minuni acum. O, cu tine nu poate face minuni, fiindcă nu eşti credincios cuvântului lui Iisus Hristos, Care a spus: *«Cel ce crede în Mine, nu aceste minuni, ci mai mari decât acestea va lucra acela»*. Necredincioşii poporului meu nu vor avea parte de bucuria minunilor din vremea ce vine, şi vor avea parte de durerea minunilor ce se vor lucra. Când a ajuns Iisus Hristos în faţa lui Irod, s-a bucurat Irod, că nădăjduia să vadă o minune făcută de Domnul, că Irod auzise că Domnul făcuse minuni nenumărate, dar degeaba, măi copii, că Domnul a lucrat numai cu cei credincioşi minuni.

Cum să vezi tu, creştinul meu iubit, cum să vezi slava lui Dumnezeu dacă tu eşti împietrit la inimă? Of, şi când te mai aud că vorbeşti despre dragoste mă prinde suspinul, mămică, fiindcă ar trebui să ştii şi să nu mai uiţi că dragostea cea adevărată este dragostea lui Dumnezeu. Poporul meu nu-L iubeşte pe Dumnezeu, dară să mai iubească pe fratele lui creştinul meu! Dacă vrei să iubeşti pe fratele tău, iubeşte-l, mămică, după adevăr, că aşa cum zici tu că-l iubeşti, asta nu mai înseamnă iubire.

Ce să fac eu acum cu voi, mămică? Cu voi, pe care am voit să fiţi de întărire şi de mângâiere acestor copii pe care i-a pus Dumnezeu la lucru pentru acest popor? Ce să mai fac cu voi acum? Spuneţi, ce să mai fac? Voi mi-i vindeţi hulitorilor, mi-i daţi pe mâna celor ce mint împotriva lor şi îi credeţi pe cei ce mint împotriva lor. Iată, vă întreabă mămica acum pe toţi: v-a spus vouă Dumnezeu vreodată că aceşti copii sunt desfrânaţi sau fermecători sau mincinoşi sau lacomi? Atunci de ce căutaţi numai cu săgeţi, numai cu dispreţul cel pe care-l primiţi de la cei ce nu vor cu mine, de la cei ce vă dărâmă şi pe voi? Ştiţi voi ce fac aceia? Se pot numi aceştia slujitori ai dragostei sau ai dreptăţii, câtă vreme varsă ură şi clevetire şi vorbire de rău şi minciună şi rătăcire de la adevăr? Vă vor ei binele? Eu văd că voi nu vreţi cu mine şi cu cei ce au rămas cu mine, şi eu, mămică, nu mai am încredere în voi. Nu mai pot lăsa acest locaş şi aceşti copii în voia voastră, că iată, le faceţi rău fără să vă daţi seama ce faceţi. Iată, îi văd străpunşi de săgeţi, îi văd fără pace, îi văd răniţi şi nu-i mai pot lăsa aşa. Îi pun la adăpost de-acum, că eu am nevoie de ei să strige în pace la Dumnezeu pentru acest popor, să strige până va zice Dumnezeu că au strigat de ajuns. Eu mă frâng de mila lor când îi văd loviţi de peste tot, când îi văd învinuiţi de lipsa dragostei, când ei cu toată dragostea lor stau în faţa lui Dumnezeu pentru poporul meu, până va ajunge să fie curat cu inima acest popor. Eu îi aud când ei se roagă la Dumnezeu să-i întărească şi să-i ajute, dar eu vă spun ce văd, că eu îi văd că ei nu vor mai putea lucra în felul acesta, că pentru ceea ce facem aici, au nevoie de pace deplină şi nu de supărări şi nu de lacrimi şi nu de tulburări. Şi dacă pacea mea este amară, să ştiţi că şi pacea lor este tot aşa.

V-am chemat şi am rupt un picuţ din ceea ce este de la Dumnezeu, ca să vă dea Dumnezeu putere bună, şi voi n-aţi fost statornici în puterea cea bună şi îmi descoperiţi fără să ştiţi taina mea de aici. Aşa ceva nu se mai poate, şi iată, pentru binele poporului meu, eu dau cuvânt acestor copii de aici, să mă asculte şi să nu le vină greu, să aibă nădejde în Dumnezeu şi în mine, să intre şi să se închidă înăuntru singuri de-acum, să plângă şi să strige la cer şi să poarte pe buzele lor pomenirea poporului meu în dragostea şi răbdarea inimii lor, şi cu pace. Să mai poată un picuţ să mai meargă cu mine pe la rămăşiţa de cetăţi care mai este de strigat la ea, şi voi da apoi carte şi pentru cetatea în care am locuit cu trupul. Şi dacă vom fi primiţi şi acolo cu carte scrisă, vom merge şi acolo, iar dacă nu ne vor primi, va rămâne cartea aceea de mărturie pentru această cetate şi va fi adăugată cărţii care va mărturisi despre vremea lucrului meu din zilele acestea. Să mai poată aceşti copii zdrobiţi, să mai poată un picuţ, că un picuţ mai am de umblat prin poporul meu, ca să mă spăl de sângele acestui popor dacă el nu se va pocăi, că nu vrea să se pocăiască poporul meu, şi face la fel cum a făcut poporul din vremea lui Moise, şi face cum a făcut poporul din vremea lui Noe.

Să mai putem un pic, măi copilaşii mei cei zdrobiţi şi cei huliţi, şi nu uitaţi că Domnul a dus crucea până în vârf, şi Domnul este cu noi, că El este şi rămâne cu cei dispreţuiţi şi huliţi, cu cei învinuiţi, cu cei vânduţi. Hai încă un picuţ, mămică. Nu mă lăsaţi cu lucrul neterminat. Hai, mămică, şi apoi veţi vedea de ce a trebuit să lucrăm şi să terminăm de strigat peste acest popor. Nici un cuvânt nu va rămâne să nu se împlinească, şi fiecare cetate va avea cartea ei, şi va mărturisi cartea aceasta, mămică, şi veţi vedea, şi va vedea poporul meu că voi aţi crezut în Dumnezeu şi în mine, şi că voi aţi iubit acest popor.

I-am rugat pe cei ce au de reparat stricăciuni, i-am rugat să se ridice şi să repare toată stricăciunea, dar nu s-a luat aminte. Le vine greu la toţi, dar lui Dumnezeu nu-I va fi greu, şi va repara El, că El este adevăr. Credeţi în adevăr şi nu lăsaţi crucea jos, că numai cu voi am rămas în durerea mea. Nu mă lăsaţi, că nici eu nu vă las. Hai să lucrăm până la capăt pentru

acest popor, că eu vă voi îngrădi cu pacea cerului şi nu veţi mai simţi săgeţile care curg spre voi. Nu plângeţi că sunteţi învinuiţi. Iată, eu iau asupra mea toată vina voastră, că pe mine mă învinuiesc cei ce vă învinuiesc pe voi. Eu v-am iubit şi vă iubesc, şi Dumnezeu vă iubeşte şi vă mângâie mereu.

Nu e mult de când a spus Dumnezeu că dacă nu poţi veni aici şi dacă ţii ascunsă taina de aici, vei avea parte tu, şi toţi ai tăi. Şi a spus Domnul cuvânt hotărâtor să nu dea nimeni vreun cuvânt de aici, că dacă vinde creştinul locul de aici, iau acest loc şi îl pun bine, că n-are decât Dumnezeu putere aici, şi nu va lăsa pe nimeni să strice ceva aici, ca să poată Dumnezeu merge până la capăt cu ceea ce trebuie să meargă, că pentru izbăvirea acestui popor merge înainte Dumnezeu, şi de aceea trebuie să-mi păstrez aceşti copii, să-i pun la adăpost, să-i feresc de vânzători şi de iude, că nimeni, nimeni n-a vrut să-i tăinuiască, n-a vrut să-i ocrotească, nimeni, decât Dumnezeu. Nici voi, mămică, cei pe care v-am apropiat, n-aţi avut grijă de taina de aici. Ba unii din voi aţi mers până acolo să credeţi că puteţi pipăi, că puteţi lua şi puteţi da de aici. Şi aţi făcut şi asta, unii cu deadinsul, alţii cu neatenţia. Şi acum ce să mai facem, decât să punem la adăpost acest locaş?

O, dacă nu vreţi să credeţi, dacă nu vreţi să împliniţi, măcar nu mai daţi în lături ce ştiţi de la Domnul. Dacă vreţi să vă luaţi după cei care nu mai vor cu această lucrare, luaţi-vă, faceţi ce vreţi voi, dar nu mai faceţi rău şi celui ce vrea cu Dumnezeu. Ce folos ai tu, copilul meu, dacă îl dărâmi şi pe cel ce crede lui Dumnezeu? O, să ştii că şi tu vei crede, chiar de nu vrei acum să crezi. Vei crede, dar vei simţi atunci ruşine, şi vei simţi atunci amarul pe care-l faci tu acum lui Dumnezeu. Mai e numai un pic, şi va vedea acest popor împlinită Scriptura aceea care zice: *«cei din urmă vor fi cei dintâi»,* şi vor vedea aceştia slava lui Dumnezeu, căci vor crede în Dumnezeu şi vor lucra cu Dumnezeu.

Mare mi-e durerea, dar cu cine s-o mai împart, cu cine s-o mai port? Poporul meu râde şi glumeşte, cleveteşte şi huleşte, mănâncă şi bea şi asupreşte pe cel cu Dumnezeu, şi uite aşa, ca pe neştire, va fi să dea socoteală în faţa lui Dumnezeu. Mare durere este pe duhul meu, mare, mămică, şi poporul meu nu vrea să-şi vină în fire, nu vrea să fie aşa cum se cere în vremea aceasta.

Copiii mei cu care am vorbit acum, luptaţi-vă, mămică, cu voi înşivă şi închideţi în inimile voastre tainele pe care vi le-a dat Dumnezeu, şi aveţi răbdare şi fiţi cu înţelepciune. Rugaţi-vă fiecare pentru copiii mei de aici, să le dea Domnul tăria cea bună şi răbdarea cea mare, şi măcar de acum încolo nu-i mai loviţi, nu-i mai ispitiţi. Rugaţi-vă pentru pace peste acest locaş, că mult bine lucrează Domnul aici pentru tot poporul Său. Nu mai loviţi în pacea acestor copii, că au şi ei neputinţele lor după atâtea încercări. Hai să-i păstrăm, hai să-i punem la adăpost ca să ne fie de folos la toţi, că Domnul binevoieşte întru ei, măi mămică. Nu sunt adevărate clevetirile şi hula care se nasc din inima celor ce nu mai vor să creadă în lucrarea lui Dumnezeu. Nu mai plecaţi urechea la cuvinte care nasc ură şi minciună. V-am rugat pe cei care ştiţi că aveţi de reparat, pe cei ce ştiţi că aţi semănat neadevăr, v-am rugat să reparaţi, şi am spus că vă ajut şi că vom repara. Dacă o buruiană o rupi fără să-i smulgi şi rădăcina, buruiana aceea dă iar şi încurcă semănătura cea folositoare de suflet. Dacă nu vom face aşa, iată, uitaţi-vă la cei ce se duc pe urma mea, cum reuşesc ei să-mi culce iar poporul la pământ, şi vai, să nu răspundem în faţa Domnului pentru acest popor! Domnul, vine El cu adevărul, dar e greu să şi plăteşti, creştine, dacă nu-ţi plăteşti singur datoriile.

Eu am venit cu pace, dar pacea mea e pace amară, mămică, şi eu vreau să împart numai pace dulce. Îndulciţi-mi pacea, mămică, şi dacă voi vedea că mi-o îndulciţi, voi veni în curând şi vă voi îndulci-o şi eu pe a voastră. O, cât va mai dura amarul? Eu vreau să vin cu vremea cea dulce, şi voi veni în curând cu ea şi voi îndulci amarul celor ce au amar şi voi aduce bucurie celor ce nu au bucurie.

Păstorule Daniel, te-a rugat Domnul să descurci o încurcătură şi ţi-a spus că te va ajuta s-o descurci. Ridică-te cu nădejde şi cu dreptate, pentru că noi cu dreptate şi întru dreptate trebuie să lucrăm.

Păstorule Cristea, iată câte dureri se ivesc pentru lipsa de atenţie cu care s-a lucrat, de s-a dezvelit de atâtea ori taina de aici! Iată ce trebuie făcut acum din pricina nestatorniciei faţă de taina acestui loc. Nu mai este altceva de făcut decât să-mi pun la adăpost aceşti copii, chiar de vor purta durere. Dar decât să-i vedem doborâţi de tot, hai să lucrăm cu toţii, să se întreţină pace aici, ca să aibă putere în lucrul lor aceşti copii, că pacea lor este ucisă aproape de tot. Toţi se plâng, toţi sunt nemulţumiţi, şi iată, aceşti copii nu mai au putere să ducă şi greutatea greşalelor care se fac de peste tot.

Copiii mei cu care vorbesc acum, simţiţi-mi amarul şi fiţi înţelepţi, măcar de acum să nu mai stricăm nimic. Îndulciţi-mi pacea mea, şi eu voi îndulci pacea voastră. Lucraţi-mi bucurie, şi eu cu bucurie vă voi dărui. Îndulciţi pacea copiilor mei de aici şi mulţumiţi-vă aşa cum lucrează Dumnezeu, căci Domnul lucrează bine, măi copii.

Să fie pace peste tot poporul meu, mămică, pace şi nu dezbinare. Să fie pace dulce şi nu amară, măi copii. Dar să ştiţi că cea mai multă pace trebuie s-o lucrăm pentru aici, ca să se lucreze cu pace multă aici. Eu voi fi cu toate puterile cereşti în ajutor, ca să fie numai pace aici.

Pace, copiii mei de aici! Pace şi putere şi răbdare, căci prin răbdarea noastră vom câştiga mulţime de suflete. Slavă întru cele de sus, şi peste voi pace şi bunăvoire! Amin, amin, amin.

27 decembrie 1990/9 ianuarie 1991

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Preotul va sta din nou la sfat cu profetul, şi aşa va fi din nou biserica după adevăr.

Pace ţie, copil iubit de Dumnezeu! Pace de la cer, şi slavă Domnului tău să se lucreze prin tine! Amin.

Pace vouă, pace de la Noi până la voi, şi de la voi până la Noi! Amin. Slavă întru cele de sus, şi pace peste voi, copii iubiţi de cer! Pace vouă, precum în cer aşa şi pe pământ! Cerul este scaunul Meu de domnie, şi pământul este aşternut picioarelor Mele, iar voi, copiii Mei, sunteţi templul Dumnezeului Cel viu. Inima copiilor Mei este cerul lui Dumnezeu, şi trupul lor este pământul lui Dumnezeu, iar Domnul este Împăratul cerului şi al pământului. Şi iată, grăiesc celui iubit:

Pace ţie, copil iubit de cer! Mă îndrept iar spre tine cu cuvântul Meu şi cu tăria cea bună, căci vreau să ai mereu peste tine tăria cea bună şi vreau în ea să lucrezi mereu, căci lucrul tău trebuie să rămână. De la cer vine lucrul pe care trebuie să-l lucrezi, şi vine însoţit de tăria cea bună tot lucrul ce-l ai de lucrat. Lucrează-l cu cele de sus şi lasă-te însoţit de cele de sus, şi aşa să spui şi la începutul şi la sfârşitul lucrului tău:

„Nu eu, ci Tatăl meu este în lucru“. Această credinţă să te înfieze întru toate lucrurile ce le ai de lucrat, căci prin credinţa aceasta nimic nu va fi să rămână nelucrat în lucrul ce-l primeşti să-l faci. Nu uita nici o clipă că veacurile s-au întemeiat prin credinţă din cuvântul Meu, şi cele ce se văd, din cele nevăzute s-au lucrat. Sculele Mele din vechime lucrau cele ce nu se vedeau încă, şi toţi aceştia au murit întru credinţă, fără să trăiască vremea făgăduinţelor, ci văzând-o doar, de departe, iar Domnul este numit Dumnezeul lor. Aceştia au rămas urmaşilor pildă, dar iată, copilul Meu, că desăvârşirea, ei n-au căpătat-o, fiindcă este scris că pentru cei mai mici s-a făgăduit ceva mai bun. Aceştia vă aşteaptă pe voi, cei mai mici, pe voi, cei din vremea aceasta, măi copilul Meu, şi cu voi vor lua ei desăvârşirea spre care au lucrat.

Iată, trupul poporului Meu Israel e mare, copilul Meu, e de la aceia şi până la voi. O, cu cât mai bună trebuie să fie credinţa din vremea aceasta, că iată ce menire are cel mai mic! Dar Israelul Meu cel mai mic e mic de tot, măi copilul Meu. Îţi spun şi Eu ţie că e mic de tot Israelul de azi, că, uită-te tu, nu poate învia şi el nici un mort, şi nu poate zice lumii să învieze, şi să învieze lumea. Israelul Meu de azi nu crede că acestea sunt zilele învierii şi ale gloriei Duhului Sfânt, Care lucrează în vremea aceasta ca să facă învierea aceea despre care scrie în Scripturi.

Copilul Meu, fii fiu al credinţei care se cere să fie în vremea aceasta. Fii cel dintâi, ca să te aşez în capul unghiului, ca să te aşez pe scaunul bisericii Mele şi să faci dreptate între oaie şi oaie. Fii destoinic şi fii drept. Dă de la tine mila cea dăunătoare seminţiei noului Israel, căci dreptatea va domni peste poporul cel nou. Israelul acesta mic va trebui să se întoarcă cu inima către părinţii lui ca să se întoarcă inima părinţilor lui spre el, căci vai, nu vreau să vin şi să lovesc cu plăgi pe cel mic ca să-l aşez cu faţa spre părinţii lui.

Am dat de ştire celor ce stau la cârma bisericii de azi şi le-am spus acestora că voi veni şi voi aşeza vremurile la loc şi voi aduce şi vremea aceea când preotul va sta din nou la sfat cu profetul, ca odinioară, căci aşa este biserica după adevăr. Iar tu, copilul Meu, ai crezut în cele ce am venit şi ţi-am vestit, căci tu ai crezut că am venit şi te-ai aşezat cu Mine la sfat, şi iată, stai în sfat cu Mine şi lucrezi întru tăria cea bună şi întru credinţa cea bună şi păzeşti cuvântul Meu, precum Avraam l-a crezut şi l-a păzit, şi i s-a socotit dreptate credinţa lui. Fii ca Avraam şi lasă-te încercat prin credinţă, lasă-te, aşa cum ai şi făcut, căci Eu am scris dreptate pentru tine prin credinţa ta.

Puţin mai este, şi voi descoperi acest izvor, ca să vadă neamurile şi să se mântuiască prin credinţă. Acest izvor este ocrotit de toată oastea cerească, şi din acest izvor voi adăpa noroadele cele însetate. Ţipă duhul rău şi se perpeleşte pe focul pe care l-am pus să ardă aici, în ieslea în care cobor. Aceştia sunt nişte copii, dar iată, ei cred şi Îmi lucrează Mie. I-am trimis cu carte scrisă prin cetăţile poporului Meu, aşa cum l-am trimis pe Iona către cetatea Ninivei, şi ei n-au zis ca Iona, că nu vor merge pentru Mine. Dar inima poporului Meu este de piatră, şi va trebui să-Mi arăt puterea şi să trec prin piatră, ca să nu vin să lovesc cu blestem pe cel hrănit atâta vreme de la Mine, căci mai uşor le-ar fi Sodomei şi Gomorei decât acestora dacă nu vor vrea să-Mi audă glasul şi cuvintele cu care strig acum.

Poporul Meu e prins de toropeală, e prins de duhul lumii, şi Eu trebuie să-l trezesc şi să-l aşez pe cale bună, ca să fie găsit la datorie acest fiu mic şi să nu păţesc cu el cum am păţit cu poporul lui Moise, care a cârtit şi a picat în pustie. De aceea am binevoit întru aceşti copii, de aceea i-am pus de mijlocire pentru poporul Meu, ca să pot şterge de la faţa Mea fărădelegea şi necredinţa acestui popor. Vai de acest popor, vai de România Mea cea aleasă şi vai celor ce vor veni spre cuvintele Mele dacă aceşti copii ar sta din lucrul lor cu Mine! Eu de aceea i-am pus la lucru, de aceea am binevoit întru ei, dar lucrul planului Meu este ascuns de ochii celor din jur, ca să pot lucra şi să desăvârşesc lucrul planului Meu, căci vremea cea bună se zbate să vină, şi va veni, că Eu voi veni şi Mă voi arăta prin vremea cea bună, prin unşii Mei şi prin servii Mei.

Toate puterile cereşti lucrează pentru pacea acestui locaş de coborâre cerească şi pentru ocrotirea servilor Mei de aici. Şi iată, copilul Meu, va trebui să lucrez cu putere în acest loc, va trebui să merg numai înainte aici, şi va trebui să nu am lipsă nici o zală din acest lanţ care se întocmeşte prin rugăciunile ce vin spre Mine din acest locaş.

Voi căuta să găsesc un om prin care să lucrez încă un adăpost pentru paza copiilor Mei slujitori aici, căci vremea îngerilor care vor porni să-Mi curețe aria şi să-Mi spele fărădelegea de pe acest pământ al noului Canaan, vremea aceasta se zoreşte şi ea să-şi facă lucrul ei, după porunca lui Dumnezeu, iar copiii Mei slujitori aici, va trebui să fie aici, la datoria ce o au în slujba Mea, căci vai, dacă ar tăcea aceştia! Vai, copilul Meu! Vai României Mele dacă lucrul legământului Meu de azi ar sta din lucrarea sa!

Ferice acelora ce vor da măcar un pahar de apă celor mai mici ai Mei. Voi lucra cu Duhul Meu şi voi face un mijloc bun pentru paza copiilor Mei de aici, iar celui ce va ajuta planului Meu, voi face cu acela aşa cum am făcut cu desfrânata Rahab, care Mi-a păzit şi Mi-a scăpat iscoadele ce le trimisesem prin Iosua să-Mi cerceteze Ierihonul. Iar cu slujitorii Mei de aici voi lucra aşa cum am lucrat cu preoţii care au sunat din trâmbiţe, de au căzut jos zidurile Ierihonului, şi a dat Domnul cetatea aceea lui Iosua, şi poporului Său cel ales.

Copilul Meu iubit, iată, mare trebuie să fie credinţa din vremea aceasta, căci aceasta este vremea când Dumnezeu rosteşte sfârşit pentru fărădelege, pentru deşertăciune şi pentru duhul lumii, căci lumea a ajuns la sfârşit. Şi precum Domnul, la glasul trâmbiţelor preoţilor şi la strigătul poporului, a dat Ierihonul în mâna aleşilor Săi, aşa va fi în vremea aceasta, că scris este: *«Bucuraţi-vă, că Domnul voieşte să vă dea vouă împărăţia!».* Amin.

Am trimis carte regelui României ca să-l bucur şi să-l întăresc şi să-l fac credincios lucrului ce-l lucrez în vremea aceasta. Am dat de ştire unsului Meu Mihail şi i-am spus că va avea stăpânirea peste noroade, prin puterea Mea, şi i-am spus că va fi un rege sfânt, după cum scrie în Scripturi. I-am spus să se aşeze întru voile şi poruncile Mele şi i-am dat de ştire despre tine că te pregătesc să fii una cu el, şi să fie pace între voi, ca să putem lucra întru voi lucrul cel pentru sfârşit de fărădelege şi pentru început de împărăţie cerească întru acest pământ al Noului Ierusalim. I-am spus că voi aşeza Duhul Meu în inima poporului său, ca să iubească acest popor pe unsul cel de la Mine.

Iată câtă credinţă trebuie să urce de la voi spre Mine, mai mult decât de la aceia care prin credinţa lor au dobândit împărăţii, au îmblânzit fiarele sau au închis gurile leilor, au stins puterea focului ori au alungat oştile vrăjmaşilor.

Copilul Meu iubit, lucrează întru planul Meu, şi totul va fi spre slavă şi spre biruinţă. Nu este din planul Meu ce-l

lucrez cu voi acela despre care vrei să ştii ce să faci cu el. Nu pot lucra în el aşa cum lucrez în voi. Am spus când te-am dus să-Mi lucrezi un timp şi acolo, am spus că-ţi voi da de ajutor copii de ai Mei, copii încercaţi de Mine şi găsiţi credincioşi. Iar despre acela care a fost un pic de vreme lângă tine iată ce-ţi spun; îţi spun o vorbă înţeleaptă, care spune aşa: *„Fereşte-mă, Doamne, de prieteni, că de duşmani mă feresc eu“.* Dar mai spun o dată vorba asta înţeleaptă, ca să-ţi fie spre înţelegere, şi iată ce-ţi spun: fereşte-te tu de prieteni, că de duşmani te feresc Eu. Amin.

Lucrează cu credinţa cea tare şi cu aceea pe care am numit-o apostol al României, că vreau să-i fac şi ei parte până în sfârşit. Ce este cu neputinţă la oameni, poate Domnul, copilul Meu, şi vom putea, şi se va vedea puterea cea de sus.

Pace ţie, copil iubit de Dumnezeu! Pace şi putere şi credinţă tare, căci prin credinţa cea lucrată în vremea aceasta şi prin răbdarea cea bună vom câştiga mulţime de suflete şi se vor mântui noroade multe. Pace şi îmbrăţişare dulce de la Domnul şi de la Măicuţa Sa, care te acoperă cu cinstitul ei acoperământ!

Pace vouă, copiii Mei, iubiţii Mei, iubitorii Mei! Amin, amin, amin.

3/16 ianuarie 1991

Cuvântul Domnului peste trâmbiţele apocaliptice: preotul Ioan şi maica Veronica de la Vladimireşti

Ei sunt chemaţi la unire cu planul cel ceresc al coborârii cuvântului lui Dumnezeu, pildă de trăire făcătoare de minuni.

Cuvânt ceresc se coboară pe pământ. Slavă întru cele de sus, şi pace pe pământ! Amin. Pace celor cu care vorbesc acum, celor pentru care cobor cuvântul Meu, celor pe care-i iubesc! Amin.

Pace vouă, iubiţii Mei! Pace şi bucurie între Mine şi voi! Pace şi binecuvântare de la Mine peste voi! Ferice celui ce-Mi deschide ca să intru şi să cinez cu el, şi el cu Mine. Amin.

Pace vouă, servii Mei, lucrătorii Mei, neuitaţii Mei cu care am vorbit odinioară prin această lucrare, prin acest fir, prin această rază coborâtă de la cer pe pământ! Pace şi unire între Mine şi voi, precum la început aşa şi la sfârşit, că Dumnezeu rosteşte sfârşit pentru fărădelegea de pe pământ şi pentru duhul lumii, căci lumea a ajuns la sfârşit. Amin.

Dumnezeul Preasfintei Treimi întreieşte întreita Sa lucrare, căci aşa a spus Domnul Iisus Hristos: *«Mă duc la Tatăl. Mă duc ca să pot veni la voi. Mă duc, şi vă voi trimite pe Mângâietorul, vă voi trimite pe Duhul Sfânt, Care va lua de la Mine şi vă va vesti vouă».* Această coborâre cerească, această iesle prin care-Şi strecoară Dumnezeu cuvântul Său, este masa aceea din care aţi gustat şi voi la începutul acestei lucrări prin care Duhul Sfânt lucrează mântuirea cea de la sfârşit. Duhul Sfânt întreieşte întreita lucrare a Preasfintei Treimi, căci Domnul este în lucru peste România ca să facă din ea Sion ceresc şi Ierusalim nou şi s-o ridice deasupra tuturor înălţimilor de pe pământ. Amin.

Iubiţii Mei, servii Mei, Ioan şi Veronica, neuitaţii Mei lucrători! Iată, cei care fac parte din turma acestei coborâri tainice, nici ei n-au uitat cuvintele Mele, şi le-am dat cuvânt să-şi amintească de cele scrise în cartea acestei lucrări în care scrie că şi aceste două trâmbiţe ale Mele vor sta din nou la această masă, îmbrăţişaţi cu Dumnezeu prin această lucrare. Am dat cuvânt atunci pentru acum, căci a venit acum vremea aceea să plâng cu ei în braţe, să plângem împreună vremea despărţirii, şi să le dau cuvânt ceresc să se ridice să sune din trâmbiţe peste turma lor, să-şi adune turma într-o singură inimă, într-o singură iubire şi într-o împlinire a celor ce se cer acum să se împlinească de către cei ce vor fi să scape cu viaţă, ca să fie aceştia spre slava care se va arăta în zilele ce vin.

Iubiţii Mei, iată, Domnul stă de vorbă cu voi. Ridicaţi-vă şi fiţi cu inimă mare şi faceţi unire bună cu planul cel coborât de Dumnezeu prin acest mijloc de coborâre a cuvântului ceresc, că de când ştiţi voi şi până acum, Dumnezeu a vorbit aici şi a dat de ştire taina planurilor Sale pentru aceste zile, că iată, vin zilele gloriei dumnezeieşti, despre care a scris evanghelistul Ioan. Vine vremea să ridice Domnul Ierusalim nou, şi vine vremea să se arate cer nou şi pământ nou, lucrate de Dumnezeu.

Iubiţii Mei, trâmbiţele Mele, servii Mei, Eu sunt Dumnezeul Preasfintei Treimi şi sunt în lucru ca să descopăr şi să lucrez taina planului Meu, căci au venit zilele slavei Domnului, măi iubiţii Mei. Are Domnul pe tot pământul scule prin care lucrează cerul, dar iată că planul lucrului Meu cel mare din zilele ce vin, iată cum îl aduc aici, iată cum îl lucrez aici. Nici poporul lui Moise nu a vorbit cu Mine aşa cum vorbesc aceştia din zilele de azi cu Mine, căci Eu vorbeam cu Moise, iar Moise vorbea poporului, dar acum iată cum lucrez Eu aici. Lucrez aşa cum ştiţi şi voi, aşa cum aţi văzut şi voi la începutul coborârii Mele în această iesle de sălăşluire a Duhului Meu, a cuvântului Meu, şi am spus atunci când voi v-aţi despărţit de acest fir, de această rază de lumină coborâtă de la cer, i-am spus lui Veronica, i-am spus că de Paşti va pune din nou mâna pe clanţa mănăstirii, dar atunci a fost vremea unei cerneri mari, măi iubiţii Mei, şi s-a întâmplat atunci ca pe vremea trupului Meu când mulţimile care strigau cu câteva zile în urmă: *«Osana!»*, s-au smintit apoi de cuvintele care nu se tălmăceau aşa cum le-au tălmăcit aceia, şi au dat apoi pe Fiul lui Dumnezeu spre vină şi spre răstignire, din duh de sminteală. Şi s-a dus apoi acest duh şi peste apostolii cei care rămăseseră credincioşi Învăţătorului lor, s-a dus ca să-i cearnă şi pe ei, dar n-a putut, iubiţii Mei, că aceştia au fost înarmaţi cu postul şi cu rugăciunea. Iată, duhul cernerii nu poate fi depărtat, nu poate fi neprimit decât prin post şi rugăciune. Aşa a fost în toate timpurile, aşa a fost şi în vremea acestei lucrări, iubiţii Mei, căci la începutul ei era calea plină de popor, dar mulţimile nestatornice au fost ca norul cel purtat de vânt.

Am coborât prin această lucrare mereu de atunci, şi mereu am fost cu conducerea cea bună şi cu tăria cea bună prin cuvânt, ca să fac un popor tare prin care să lucrez în zilele acestea. Am lucrat ca să urc acest popor treaptă cu treaptă spre vârful desăvârşirii, spre vârful virtuţilor cele făcătoare de minuni, dar creştinul Meu s-a speriat de urcuş, s-a smintit întru Mine, s-a lăsat dus de duhul lumii, de duhul slobozeniei, de duhul răzvrătirii şi al neînţelegerii tainelor dumnezeieşti, şi a rămas creştinul pe cale, pe la mese mai cu slobozenie, mai cu puţin urcuş, şi n-a stat lângă stânca aceasta, n-a stat lângă acest munte din care a izvorât mereu cel mai curat izvor, cea mai mare învăţătură, căci această învăţătură l-a urcat cu uşorul pe creştin, treaptă cu treaptă, până la uşa cea strâmtă a vieţii nestricăcioase, aşa cum scrie în Scripturi.

Iată, iubiţii Mei, servii Mei, a ajuns Domnul aproape de vârf. Se anunţă Domnul cu sărbătoarea Paştelui cel mare şi cu zilele învierii făpturii Sale. O, dacă aş da tainele pe care le cobor aici, dacă aş da acest izvor pe mâna cărturarilor şi a

fariseilor din zilele acestea, ar rosti o mai grea pedeapsă ca atunci, pe vremea trupului Meu, când aceştia Mă învinuiseră numindu-Mă stricător de lege şi hulitor de Dumnezeu.

Învăţătorii legii de azi, toţi Mă propovăduiesc pe Mine, dar pe urmele Mele nu vor să calce aceştia, şi nu mai e durere mai mare ca aceasta, şi iată Scriptura aceea care spune: *«Ce se naşte din trup, trup este, iar ce se naşte din duh, duh este»*. Sunt pline de trupuri bisericile de azi, dar Domnul nu are lărgime, nu are împărăţie, şi nu se potriveşte astăzi Scriptura aceea care spune: *«Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru»*. Crede creştinul de azi că-L are pe Dumnezeu în inima lui, dar uită bietul creştin că Dumnezeu nu sălăşluieşte în trupul supus păcatului şi că Duhul Domnului fuge şi Se dă deoparte din cei fără de lege.

Nu mai are Dumnezeu sfinţi pe pământ, măi iubiţii Mei, căci toţi sunt robi păcatului şi poftei şi pântecelui şi duhului lumii, şi iată că şi aceasta scrie în Scriptură, că părtăşia cu lumea este despărţire de Dumnezeu, şi scrie că Domnul este un Dumnezeu gelos, Care ne vrea numai pentru Sine. Şi iată lumea, moartă, moartă de tot, moartă din lipsă de înţelepciune, din lipsă de frică de Dumnezeu, căci Dumnezeu este înţelepciune, iar începutul înţelepciunii este frica de Dumnezeu, şi aceasta nu mai este în inima Israelului de azi. Israelul de azi slujeşte legii pântecelui, legii păcatului, şi nu mai are Dumnezeu sfinţi pe pământ. Pământul este plin de idoli, şi nu mai are Domnul sfinţi închinători după adevăr. Pământul lui Dumnezeu este creştinul, măi iubiţii Mei, este trupul creştinului, iar cerul lui Dumnezeu este inima creştinului. Iată casa şi iată templul pe care trebuie să-l zidească creştinul Meu, ca să stau Eu în această casă şi să găsesc în ea credinţă şi pace şi viaţă şi iubire; iubire, dar iubire de Dumnezeu.

Iubiţii Mei, ridicaţi glasurile în sus şi în jos, ridicaţi trâmbiţele şi sunaţi! Adunaţi-vă turma şi sunaţi peste ea duh de trezire şi duh de înviere, că vine Domnul la păstori să ceară viaţa oilor din mâna păstorilor. Duhul lui Dumnezeu a vorbit prin prooroci, şi a rămas scris care mărturiseşte prin Scripturi că *«Dacă străjerul cetăţii vede sabia venind peste cei din cetate şi nu anunţă pe păcătos să se întoarcă de la calea cea rea, atunci sângele păcătosului va fi cerut din mâna păstorului. Dar dacă păstorul turmei va trâmbiţa şi va vesti pe păcătos să se întoarcă după adevăr la calea cea dreaptă, atunci păstorul s-a izbăvit de sângele păcătosului dacă păcătosul aude trâmbiţa şi nu se ridică să facă dreptate. Iar dacă cetatea auzind glasul trâmbiţei se va întoarce şi va lucra dreptate, atunci păstorul a câştigat viaţa celor din cetate»*.

O, iubiţii Mei, Dumnezeu strigă prin această coborâre, strigă către păstorii turmei, strigă să păstorească turma. Strigă Dumnezeu către slugile Sale pe care le cunoaşte, căci slugile care au ştiut calea dreptăţii şi n-au umblat pe ea după adevăr, aşa vor auzi acelea: *«Nu v-am cunoscut pe voi niciodată!»*. Şi aceştia vor auzi aşa pentru că aceştia nu L-au cunoscut pe Dumnezeu după adevăr, căci a-L cunoaşte pe Dumnezeu nu este altceva decât a trăi Dumnezeu în om în toată lărgimea şi după adevăr.

O, neuitaţii Mei, servii Mei, Ioan şi Veronica! Iată, vă dau întreită putere. Amin. Ridicaţi-vă şi faceţi-vă pildă de trăire făcătoare de minuni, că iată, în zilele voastre se vor lucra minuni mai mari ca la început, căci aşa este scris: *«Cei ce cred Mie, nu acestea, ci mai mari decât acestea vor lucra»*. Toate sculele seminţiei lui Israel, începând cu Avraam, Isaac şi Iacov, au dorit, dar n-au văzut zilele Domnului, ci numai le-au nădăjduit prin credinţă, căci iată, celor mai mici ai lui Israel li se făgăduise ceva mai bun, ca să întocmească Domnul plata desăvârşirilor şi să lucreze prin cei mai mici mântuire întregului Israel.

Iată glasul lui Dumnezeu! Întoarceţi-vă cu faţa către părinţii şi către sfinţii care au lucrat poruncile sfinţeniei şi ale vieţii veşnice. Fugiţi de robie, şi cine este rob păcatului, acela să se ridice şi să facă dreptate faţă de Dumnezeu. Aduceţi-vă aminte cum am fost Eu, măi iubiţii Mei, că de aceea am luat trup, ca să vă întăresc în credinţa că puteţi fi dumnezei încă din trup. Slava care stă să vină şi să se arate de acum, nu s-a putut până acum sui la mintea omului, dar este scris despre ea în toată Scriptura. Poporul Noului Ierusalim va fi un popor ceresc, cu trupuri cereşti, şi de aceea scrie în Scripturi că Israel suspină până în ziua de azi cu duhul pentru răscumpărarea trupului. Iată, trupul şi inima celor din zilele acestea trebuie să se facă cer nou şi pământ nou şi pietre vii la temelia Noului Ierusalim cu care va ieşi Domnul la suprafaţă în curând şi spre care vor curge noroadele cele depărtate ca să vadă slava Ierusalimului cel nou. Vine vremea celei de a doua arătări, vine vremea Mea, iubiţii Mei, dar nimeni nu înţelege şi nimeni nu mai crede. Dar vor crede şi cei care M-au împuns, căci vor vedea, iubiţii Mei.

Îmbrăcaţi-vă întru nestricăciune şi gătiţi cărări drepte! Gătiţi cale dreaptă în deşert şi în pustiul lumii, ca să meargă pe ea cei mântuiţi! Faceţi-vă pildă peste turmă, faceţi-vă templu nou şi cort sfânt al Dumnezeului celor mântuiţi! Învăţaţi mulţimile! Gătiţi cale dreaptă în pustiul necredinţei şi strigaţi la timp şi la netimp, strigaţi ca Ioan Botezătorul: *«Pocăiţi-vă cu inima şi cu viaţa, că vine Acela despre Care scrie în prooroci că va veni acum!»*. Strigaţi peste mulţimi, cu credinţă strigaţi: *„Ieşiţi din mormintele voastre şi împăcaţi-vă cu Dumnezeu!"*. Strigaţi aşa cum am strigat Eu, strigaţi şi porunciţi acestor oase uscate, şi să învieze aceşti morţi, măi iubiţii Mei! Să învieze întru nestricăciune şi să fie găsiţi sfinţi şi curaţi! Strigaţi cum am strigat Eu: *«Lazăre, scoală-te!»*, căci Lazăr cel de atunci a însemnat pilda seminţiei Mele de azi, care a uitat de poruncile Mele şi care umblă pe calea morţii, măi iubiţii Mei. Strigaţi peste Israel: *„Israele, ia haina nestricăciunii pe tine, că a venit vremea slavei tale. Hrăneşte-te cu hrana cea pe care au mâncat-o cei dintâi în Eden şi trăieşte aşa cum au trăit aceia până să cadă în neascultare, de au mâncat din mărul cel oprit! Opreşte-te, Israele, de la păcatul trupesc şi îmbracă-te cu Dumnezeu! Precum la începutul lucrării Sale, aşa şi la sfârşitul lucrului Său, căci fărădelegea va fi ridicată şi efa se va aşeza la locul ei, căci Dumnezeu a grăit aceasta.*

Israele, hrăneşte-te cu mană cerească şi nu te mai războrăti de acum! Ai văzut ce a păţit poporul lui Moise, care era hrănit cu hrană nestricăcioasă, şi el a cârtit împotriva manei cereşti şi a voit din nou carne şi păcătuire.

Israele, nu mai lua viaţa făpturii lui Dumnezeu ca să mănânci trupul făpturii create de Dumnezeu. Nu mai fă din pântecele tău mormânt de trupuri care au viaţă de la Dumnezeu! Ajunge, Israele! Vrea Domnul să-ţi arate poarta de intrare în Canaan, şi vrea să aşeze din nou Edenul pe pământul tău. Nu mai lucra faptele cele cu care nu poţi ajunge cu cerul. Nu mai fă rău, Israele, şi fă-te popor sfânt! De la mic până la mare îmbracă-te, Israele, întru nestricăciune, căci moarte nu va mai fi, şi moartea va fi înghiţită de biruinţa din zilele acestea!".

Iubiţii Mei, fiţi apostoli adevăraţi, fiţi apostolii Mei, fiţi apostolii României Mele, că România este mireasa Mea, şi Eu de la naştere am iubit-o. România va fi sfântă, va fi un

popor cu trupuri cereşti, căci nimic muritor, nimic stricăcios nu va mai rămâne în această cetate a strălucirilor cereşti. Toate popoarele vor lua lumină din acest munte binecuvântat şi vor bea apă din această piatră din care vor izvorî izvoarele vieţii şi din care se vor împărţi fructele pomului vieţii. Amin.

Iubiţii Mei fii, fiţi adevăraţii Mei fii, precum Eu sunt Fiu adevărat al Tatălui Meu.

Am pe acest copil iubit prin care voi lucra biserică nouă şi curată şi veşnică. Am pus duhurile Mele, am pus cele şapte duhuri dumnezeieşti peste el, despre care a proorocit Isaia, proorocul Meu, care a vorbit pentru Mine. Am pus duhurile Mele în el. Luaţi şi voi şi lucraţi alături de el, lucraţi bine cu el, că el ştie de la Mine şi are peste el puterea cea bună, puterea cea lucrătoare de putere, şi iată, întru el voi binevoi pentru biserica Mea cea de la sfârşit, şi nimeni nu poate să-Mi zădărnicească aşezările Mele, şi ceea ce fac Eu cine poate strica? Dar ascundeţi taina izvorului Meu, iubiţii Mei, apostolii Mei, servii Mei, neuitaţii Mei, şi iată, nedespărţiţii Mei, de acum. Lucraţi întru voile Mele întru toată iubirea cu care am lucrat Eu şi daţi deoparte mila cea dăunătoare sufletului şi mântuirii făpturii Mele, iar făptura Mea să nu se mai întoarcă la roşcovele păcatelor, căci cine mai moare iar, moare şi gata, şi se dă deoparte.

Pace vouă, nedespărţiţii Mei! Pace şi duh de înviere peste noroade! Pace şi viaţă cerească în voi, căci adevăr vă spun: cine nu se naşte din cer, nu va fi cu cerul, oricine ar fi el.

Pace şi biruinţă asupra morţii şi a păcatului! Pace şi dreptate şi credinţă să semănaţi la timp şi la netimp, căci dreptul, din credinţă va fi viu! Amin.

Slavă întru cele de sus, şi pace peste voi, servii Mei, Veronica şi Ioan, care sunteţi scrişi la Mine în numărul celor şapte trâmbiţe din timpul domniei lui Edom şi a fiarei roşii, care a mers până acolo de Mi-a schimbat şi vremurile şi sărbătorile, şi care a pus moarte peste viaţa bisericii Mele, de Mi-a făcut pustiire şi urâciune în biserica Mea. Dar iată, Domnul Se ridică şi Se încinge şi aşează la loc aşezămintele cele stricate de vremea răutăţii, căci Dumnezeu este Domnul puterilor. Amin. Dumnezeul răbdării, iată, Se îmbracă în veşmântul dreptăţii şi în haina puterii, ca să dea la o parte pe cele şubrede şi să ridice pe vechile ruine întărituri tari şi veşnice şi vii.

Pace vouă, şi credinţă vouă, şi unire între Mine şi voi prin această legătură cerească cu care nu s-a mai lucrat niciodată în neamul lui Israel, dar iubiţi lucrul lui Dumnezeu! Pace şi unire vie, precum la început aşa şi la sfârşit! Pace şi iubire, precum în cer aşa şi pe pământ!

Pace vouă, iubiţii Mei! Amin, amin, amin.

3/16 ianuarie 1991

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Duhul de copil. Îndemn la tărie în încercări.

Cum să pot Eu să opresc izvorul cuvintelor Mele către tine? Cum, copilul Meu iubit? Cum, când tu tânjeşti după cuvintele Mele aşa cum tânjeşte căprioara după apa de izvor?

Copilul Meu, iubitul Meu, iată, Domnul îţi dă de lucru mereu, ca unui copil credincios şi statornic cuvintelor cereşti, căci tu ai văzut că nimic nu este cu neputinţă celui ce crede. Ai o inimă dulce. Eşti ca un copil curat şi alintat şi mângâiat, dar iată, şi răsfăţat de Dumnezeu. Ce nu face Domnul pentru cei dulci ai Săi, pentru cei ascultători ai Săi? Iată, îi şi ocroteşte, îi şi alintă, îi şi răsfaţă, căci cele ale firii tot din cele cereşti purced, dar puţini ar înţelege aceste însuşiri care sunt cereşti şi ele, şi din cele cereşti purced. Când un tată sau o mamă dulce îşi alintă copilul iubit, de unde purcede această iubire? De la Domnul purcede, măi copilul Meu cel dulce, cel alintat şi cel răsfăţat de Dumnezeu. Eu am sădit în tine aceste virtuţi, căci virtuţi se numesc şi acestea, şi sunt virtuţile iubirii cea exprimată din inimi de copii, căci copii trebuie să fiţi cu inima, măi iubitul Meu.

Ai văzut, unii duhovnici spun despre copiii cei de până la şapte ani că aceia nu au păcate de spovedit. Aş vrea să fie tot poporul Meu aşa ca tine, dar şi cu înţelepciunea, şi cu credinţa, şi cu viaţa să fie aşa ca tine. I-aş lua pe toţi ca pe nişte copii nevinovaţi şi alintaţi şi plini de bunătate bună şi plăcută. I-aş mângâia mereu, aşa cum mângâie un bunic pe nepoţii săi pe genunchi, şi pe braţe cereşti i-aş purta.

Copilul Meu iubit, cu multă bucurie stau întru tine, căci Îmi place casa ta, măi tată. Eu te-am făcut aşa, ca să-Mi placă de tine şi să-Mi găsesc plăcerea în tine în toate stările, după starea fiecărui lucru, a fiecărei clipe, căci scris este: *«Bucuraţi-vă cu cei ce se bucură; plângeţi cu cei ce plâng».*

Fiţi, tată, cu inimă şi cu dragoste de copil, că ştiţi ce este scris despre copii, că a unora ca aceştia este împărăţia cerurilor. Fiţi prunci cu inima şi cu iubirea. Fiţi ca pruncii care nu ştiu să facă rău în faţa lui Dumnezeu, şi, în sfârşit, fiţi ca îngerii, căci îngerii joacă şi dănţuiesc în faţa tronului slavei cereşti, care este învăluit de iubire şi din care purcede iubirea.

Dacă aş avea Eu inimi pline de iubire ca inima ta, dacă ar fi măcar cei cu care M-am trudit să-i fac, aşa ca tine, dacă i-aş avea măcar pe aceştia aşa, aş coborî în mijlocul lor cu trup văzut, cu slavă văzută, ca să-i alint, să-i bucur, să Mă bucur şi Eu cu ei faţă către faţă. Dar vine şi vremea aceea, copilul Meu, vine, tată, căci Eu voi lua inima de piatră a acestui popor şi voi pune în locul ei inimă de carne, inimă vie, inimă cerească, şi va fi atunci să se vadă cuvintele rugăciunii domneşti prin care Domnul spune: *«precum în cer aşa şi pe pământ»,* şi iată, va fi cer pe pământ, după adevărul acestor cuvinte.

Chiar şi poporul care Mă cunoaşte prin această lucrare, rătăceşte ca aceia cărora Domnul, fiind ispitit de ei, le-a răspuns aşa: *«Vă rătăciţi, că nu cunoaşteţi Scripturile, căci în împărăţia lui Dumnezeu nu se însoară şi nu se mărită, şi vor fi toţi ca îngerii. Nu este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, şi vor fi îngeri cu toţii, acei ce se vor învrednici să dobândească împărăţia cerurilor».* Chiar şi pe bieţii Mei creştini care au mâncat atâta vreme din masa Mea cerească i-a biruit necunoştinţa şi neînţelesul Scripturilor, căci ei, în loc să primească putere din cer şi credinţă din cer şi viaţă din cer, aceştia primesc, bieţii de ei, putere şi credinţă şi viaţă de pe pământ, şi de aceea aceştia sunt pământ şi nu cer, şi de aceea rătăcesc aceştia. I-a biruit duhul cel străin de Dumnezeu, şi iată, ceea ce biruieşte pe creştin, aceea îl şi stăpâneşte, şi ajunge acela să judece stările dumnezeieşti ca pe nişte stări ale păcatului. Aşa a fost judecat şi Domnul pe vremea trupului Său, căci cei ce-L judecau nu pricepeau stările iubirii dumnezeieşti şi nu ştiau să înţeleagă că iubirea este numai din cer, şi cu ea şi din ea venise Domnul pe lume.

Am iubire multă pentru tine, dar plăteşte-Mi şi tu cu aceeaşi măsură, cu aceeaşi putere de iubire, mai ales că voi ştiţi cum lucrez Eu plata voastră în această vreme. Iată, te mai roagă Domnul încă, să nu te laşi biruit de îndoială atunci când

te simți slab și neputincios, și, așa cum ți-am spus, așa să spui: *„Nu eu, ci Tatăl meu este în lucru“,* căci Tatăl tău nu este biruit întru nimic. Rămâi întru Tatăl tău mereu, și vei fi puternic în vreme de slăbiciuni și de neputințe. Ia o tăbliță și scrie cu litere mari pe ea: *„Nu eu, ci Tatăl meu este în lucru“,* și pune-o s-o vezi mereu, și vei fi tare mereu. Fii tare în încercări și folosește răbdarea cea mai presus de fire, căci încercările fac din creștin aur lămurit în foc, fiindcă în slăbiciune Domnul Se vede și Se desăvârșește. Și să zici și așa, cum a spus Pavel apostolul: *«Nu mă tem, căci când sunt slab, atunci sunt tare».* Amin.

Copilul Meu, arată-Mă în tine, arată viața Mea în tine, și vei vedea rodul lucrului tău și vei lucra înviere peste cei din jur. Adu-ți aminte de cuvintele cu care te-am mângâiat la plecarea ta acolo, căci cuvintele acelea nu se poate să le uiți vreodată, și ele trebuie să trăiască prin tine.

Pune viață adevărată în inima aleșilor Mei Ioan și Veronica, fiindcă și ei, de-acum, va trebui să înceapă viață cerească, să înceapă să trăiască așa cum trăiești tu. Propovăduiește viața aceasta și virtuțile ei, că e vremea începutului de viață nestricăcioasă, măi copilul Meu. Arată celor din jur cum ai învățat tu pe Hristos, ca să învețe și ei viața lui Iisus Hristos de la tine, și s-o trăiască și ei, căci lucrul nostru este să-L așezăm în om pe Hristos, să alcătuim omul cel nou, după asemănarea cu Iisus Hristos. Învață-i pe toți să nu-L mintă pe Dumnezeu, învață-i să fie adevărați întru Hristos, căci aceasta este lucrarea ce o avem de lucrat spre înnoirea bisericii, căci va fi nouă biserica, iubitul Meu, și ne vom bucura. Amin.

Pace ție, copil iubit de cer! Pace și duh de iubire și de blândețe bună! Pace și credință tare, căci iată câte avem de făcut, și pe toate le vom face, dar fii destoinic, că nu-ți cer ceea ce nu ți-am dat. Iar Eu voi fi biruitor prin tine, în toată iubirea cu care-Mi lucrezi planului Meu.

Pacea și sărutarea Măicuței Mele, care te are drag, precum tu cu dragoste mergi pe urma Fiului ei Cel preadulce. Pace și ocrotire cerească peste tine, copil iubit de Dumnezeu! Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 1991

Cuvântul Domnului către preotul Ieronim

Îndemn spre lucrare de ucenic credincios, netemător și statornic.

Pace ție, pace de la Dumnezeu! Slavă întru cele de sus, și pace peste tine, căci ți-am descoperit izvorul Meu și te-am prins în cartea celor născuți din pântecele acestei lucrări cu care Eu lucrez în România.

Pace ție! Pace și iubire și tărie bună de la Dumnezeu!

Iată, vin spre tine cu mângâiere și cu cuvânt de viață nestricăcioasă, și așa să spui mereu: *„Ajută-mi, Doamne, să nu-mi calc făgăduințele mele“.* Eu te aud când spui așa, și te ajut și te ocrotesc și te însoțesc cu toate puterile cerești, căci ai făgăduit atunci când ai aflat acest izvor că te vei așeza să bei din el și să fii așa cum cere Domnul pentru cel ce trebuie să fie găsit la datorie în vremea aceasta. Așa cum ai învățat tu pe Iisus Hristos din acest izvor, așa trebuie să fie găsit la datorie cel ce lucrează cu Mine în vremea aceasta, după planul cel coborât prin acest fir ceresc, prin această iesle de coborâre a cuvântului Meu. Cei ce stau sub această rază cerească, cei ce beau din acest izvor, cei ce se hrănesc din această învățătură și rămân întru ea ca să creadă și să lucreze din credința în această proorocie, aceia vor fi martori în fața noroadelor cărora li se va descoperi de către Duhul Sfânt acest munte binecuvântat, acest Sion din care va curge învățătură și viață peste cei însetați, peste cei ce vor veni din necazul cel mare ca să se alăture și să se adauge numărului celor scăpați cu viață, al celor ce-și vor spăla viața în acest vas.

Ferice celui ce este credincios atunci când află această apă ca să bea din ea și să fie viu în vremea aceasta. Amin. Ferice celui ce crede și rămâne întru această învățătură, că pe unul ca acela îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Cel viu. Dar mai ferice aceluia ce nu se sminteşte întru Mine până în sfârșit, care crede în Mine și în coborârea Mea prin acest fir coborât de la cer.

Copilul Meu, fii ucenicul Meu, fii neamul Meu, căci neamul lui Israel din vremea aceasta este fiul cel mai mic al poporului Israel, care va împărți de la Dumnezeu făgăduințele făcute părinților săi, cei care nu au apucat vremea celor făgăduite, ci numai le-au crezut și le-au văzut de departe, așa cum scrie în Scripturi. Ia veșmântul nestricăciunii și stai cu el pe tine și nu te teme că-ți va fi greu prin mijlocul celor străini de viața cea după adevăr, care nu vor să atingă cu degetele lor dreptarul cel adevărat și să meargă după acest dreptar.

Ferice ție, copil iubit, dacă vei stărui în făgăduința care, iată, este scrisă la Mine în dreptul numelui tău. Ferice ție, căci unealta morții și semnele vremii, care stau gata să iasă de peste tot din cămările lor ca să-Mi curețe aria, acestea nu te vor atinge pe tine, căci dreptul, din credință va fi viu, și credința lui i se va socoti neprihănire.

Vin spre tine cu tăria cea bună. Nu te teme de vremea aceasta. Fii copil statornic și bucură-te sub ploaia binecuvântării și a învățăturii cu care lucrez prin această iesle! Bucură-te și stai în Duhul Meu, în duhul credinței tari, și vei fi stâncă de nedoborât, căci Domnul este stânca vieții, și Domnul este tare, copilul Meu.

Vreau să vin cu vremea cea bună, vreau să așez Edenul pe pământul României, și de la ea să-Mi lărgesc cortul pe tot pământul apoi, căci pământul a fost creat de Dumnezeu. Vreau, copilul Meu, să fac pământ nou și cer nou, căci creștinul este pământul așternutului picioarelor Mele, iar inima creștinului este cerul scaunului Meu de domnie, iar Eu sunt Împăratul acestei împărății.

Vreau să fac din copiii Mei început de cer nou și de pământ nou. Vreau să așez peste ei Edenul cel de la început când omul nu căzuse încă în neascultare. Vreau să fac stare îngerească pe pământ, și iată, lucrez și fac ceruri noi și pământ nou. Amin.

În curând acest munte se va ridica peste vârfurile munților, și vor curge spre el noroadele cele scăpate cu viață.

Pace ție! Pace și încredințare și bunăvoire între Mine și tine! Amin.

Pace de la Măicuța Mea și de la toate puterile cerești, care te înconjoară ca pe unul care ai venit să cunoști lungimea și lățimea, adâncimea și înălțimea tainelor lui Dumnezeu cu care lucrează în vremea aceasta în România, prin ieslea cea ascunsă, care ți-a fost descoperită de steaua Duhului Sfânt, care te-a adus aproape de ieslea Domnului.

Pace și iubire sfântă! Pace și îmbrățișare cerească, fiindcă așa este scris: *«Bucură-te, Ierusalime, căci pruncii tăi vor fi purtați pe genunchi și vor fi mângâiați în Ierusalim».* Amin, amin, amin.

8/21 ianuarie 1991

Cuvântul Domnului către Victor Stănculescu

Îndemn pentru credincioșie față de planul ceresc de dezrobire a României de sub călcâiul fiarei roșii: comunismul.

Către mai-marele oastei armatei române, pace și har și binecuvântare de la Dumnezeul Preasfintei Treimi, Care lucrează și vorbește în România! Amin.

Mă îndrept spre tine cu cuvintele Mele, spre tine, cel ce ești așezat mai-mare peste oastea României Mele cea binecuvântată și aleasă de Mine, căci de la nașterea ei am ales-o și am binecuvântat-o să fie aleasa Mea și să vin să Mă slăvesc în ea cu slavă văzută în zilele ce vin.

Dumnezeu este și lucrează, și nimic nu se lucrează în afara planurilor Sale. Am binevoit în toate veacurile în mijlocul poporului Meu Israel și am lucrat cu el și am vestit prin servii Mei prooroci taina planurilor Mele, mai înainte ca acestea să se împlinească. Nimic nu împlinesc până nu descopăr taina planurilor Mele prin servii Mei prooroci. În toate vremurile când poporul Meu cel binecuvântat se depărta de Mine și de poruncile Mele, Eu Îmi întorceam fața de la el și îl lăsam rob popoarelor străine, ca să-l pedepsesc prin unealta Mea de pedepsire și să-l îndemn la pocăință și la întoarcere cu fața spre Mine.

Dar iată, scris este în Cartea Adevărului că în zilele cele de pe urmă Dumnezeu va alege din nou Ierusalimul, fiindcă poporul cel după trup al lui Israel n-a intrat în odihna și în credința cea adusă de Fiul lui Dumnezeu, ci, dimpotrivă, acest Israel a tăgăduit și n-a crezut în venirea lui Iisus Hristos, Cel prin Care s-au întocmit veacurile, Cel prin Care s-a despărțit timpul în vremea nașterii Sale. Scris este în Cartea Adevărului: *«Vine vremea când adevărații închinători nu se vor mai închina nici în acest munte, nici în Ierusalim, și se vor închina întru Duhul Adevărului».* Amin.

Dumnezeu a ales-o pe România, a ales-o de la naștere și a numit-o regină. Dumnezeul Preasfintei Treimi a venit, spre sfârșitul lucrării Sale, prin puterea și lucrarea Duhului Sfânt, Care întreiește întreita lucrare a Treimii Dumnezeiești. Am coborât să descopăr taina Mea despre România și am ridicat pe servii Mei din popoare străine, ca să întăresc adevărul planului Meu peste România. Dar am lucrat în România în toate vremurile, de la nașterea ei, și până în sfârșit voi lucra în ea, căci peste ea binevoiesc, și de aceea am sortit-o să fie a Mea și să-i dau nume nou spre sfârșitul vremurilor și s-o numesc Ierusalimul cel nou al gloriei Mele. Nimeni nu poate să-Mi zădărnicească planurile, căci Eu voi fi împlinitor la vremea hotărâtă. Amin.

România va fi tronul Meu întru care Mă voi arăta cu slavă, și toate popoarele vor vedea slava celei oropsite până acum, căci ea a fost piatră de poticnire și stâncă de încercare pentru multe neamuri străine de Mine, neamuri prin care Eu am încercat-o așa cum se încearcă aurul în foc. Dar ea a păzit răbdarea Mea, și Eu, iată, vin cu plata Mea spre ea, vin s-o dezrobesc de sub călcâiul fiarei roșii, căci aceasta și-a sfârșit domnia celor șaptezeci de ani despre care scrie în Cartea Adevărului. Vin să curăț răul din ea și s-o așez întru glorie și întru serbare veșnică, fiindcă așa este scris despre ea, despre cea alungată, despre cea pustiită. Vin să așez diademă de slavă pe fruntea ei, și toți prietenii o vor vedea și vor umbla întru strălucirea ei, căci ea este iubita Mea, ea este cetatea cea iubită a strălucirilor, ea este cea binecuvântată, căci Eu, Dumnezeu, am voit aceasta, și am grăit prin servii Mei prooroci. Toți cei ce au blestemat-o pe ea vor vedea strălucirea ei și i se vor închina, căci ea este regina Mea. Amin.

Iată, vin să-ți descopăr taina planurilor Mele, căci am în România izvorul cuvintelor Mele. Mai e un pic, și Eu voi despecetlui acest izvor și voi descoperi râurile sale, ca să se adape din ele cei însetați, și să ia înviere și viață vie și lumină toate popoarele și neamurile care vor scăpa cu viață, căci iată, M-am ridicat să judec fărădelegea de pe pământ și să fac ceruri noi și pământ nou, în care vor locui dreptatea și pacea și iubirea. Amin.

Eu sunt în fața urgiei care acoperă pământul; Eu și toată oastea cerească; Eu și unealta de curățire a fărădelegii și de nimicire a Babilonului de pe pământ. Mă voi ridica să curăț bine și acest pământ, căci România va fi un popor sfânt și neprihănit, va fi cer nou și pământ nou, va fi împărăție cerească, va fi început de stare cerească pe pământ, și de la ea Îmi voi lărgi cortul și va fi peste tot împărăție sfântă, așa cum scrie în Cartea Adevărului pentru vremea aceasta.

Ești scris în cartea planului Meu din zilele acestea, ești servul Meu, ești ocrotit de Mine, și iată, vin să-ți dau de știre că este Dumnezeu. Vin să-ți spun să crezi în Dumnezeu și să lucrezi întru Dumnezeu. Amin. Nimeni nu poate ieși de sub puterea Mea, și ceea ce voiesc Eu nimeni nu poate strica, nimeni nu poate schimba, căci Eu sunt Dumnezeu.

Ești legat prin legământ cu țara, și ai jurat să o aperi cu prețul vieții și să păstrezi taina slujbei tale. Iată, încheie și Dumnezeu astăzi legământ cu tine: să păstrezi cu sfințenie și cu frică taina planurilor Sale și taina izvorului Său care curge în România prin servii Săi prooroci; să păstrezi taina lui Dumnezeu mai mult decât orice taină, căci Domnul coboară poruncă cerească pentru ascunderea lucrului Său și a planului prin care lucrează și descoperă voile Sale cele bine întocmite.

Ridică-te și servește-Mi planului Meu și lucrului Meu, căci servii Mei și martorii Mei au de stat lângă Mine, au de împărțit cuvintele Mele pe unde îi trimit Eu și au de strigat la Mine pentru România Mea, după cum le poruncesc Eu să lucreze cu Mine. Scoală-te și crede în Mine și lucrează-Mi să-Mi acoperi bine pe servii Mei! Ia mantia credinței și cu ea pune-Mi deoparte acești copii prin care Eu lucrez, căci lucrez pentru slava și gloria acestui pământ binecuvântat. Iar tu, și toată casa ta, vei cunoaște că Eu sunt Dumnezeu când te voi ocroti și te voi purta spre mărire și spre biruință, în fruntea oștirii cea binecuvântată a acestui neam ales și binecuvântat.

Iată, facem unul pentru altul. Servește-Mi planului Meu, și Eu voi fi cu tine, și voi fi cu glorie cu tine. Amin. Cel ce dă măcar un pahar de apă celor mai mici ai mei, Mie Îmi dă acela, și Eu îl voi da de-a dreapta Mea în zilele gloriei Mele.

România este țară creștină de la nașterea ei, căci neamul ei s-a născut odată cu Cel Unul născut, Care a fost mai înainte de toți vecii. De aceea Eu am ocrotit-o de la pieire, căci neamul ei avea să fie neamul cel ales, cel făgăduit prin prooroci, ca să facă Dumnezeu cu el izbăvire făpturii Sale. Am avut și am păstrat în toate timpurile în ea rămășiță sfântă și turmă tare din care am ridicat sfinți și apostoli și prooroci, și aceștia sunt astăzi rugători în fața tronului Meu pentru acest neam românesc, căci așa am rostit pe vremea trupului Meu: *«Cel ce este cu Mine, și de va muri, viu va fi acela».* Amin.

Iată că și azi am ascunși în crăpăturile cele ascunse ale acestui pământ, am rămășiță sfântă, care lucrează cu Mine și care se păstrează întru sfințenie și întru taină cerească. Pe aceștia îți cer să Mi-i pui deoparte, ca să fie în lucrul Meu și să nu iasă din rânduiala în care Eu i-am așezat cu viața, ca să-Mi fie vase plăcute Mie și să binevoiesc întru ei, spre izbăvirea acestui neam prin care Eu Mă voi preaslăvi. Voi veni prin ei și îți voi vesti la timp planurile Mele, dar în-

chide-Mă bine întru tine, căci nu Mă voi descoperi cu acest izvor decât atunci când voi aduce neamul acesta la credința care se cere în vremea aceasta.

Voi lucra cu tărie, voi lucra cu putere, și toate se vor împlini și se vor desăvârși, precum este scris în Cartea Adevărului, dar ridică-te și crede planului Meu și lucrează ocrotire planului Meu, căci toate merg spre biruință sfântă, și Dumnezeu este și veghează și grăiește și împlinește cele vestite și adeverite dinainte prin robii Săi prooroci. Fii credincios Mie, căci prin această credință vei fi cu Mine, și Eu voi fi cu tine. Amin.

Pace ție, mai-marele oastei României Mele cea binecuvântată! Pace ție, și binecuvântare și ocrotire ție! Amin. Pace și biruință prin credința în Dumnezeul Preasfintei Treimi! Ridică-te și pune-Mi-i deoparte pe ai Mei, căci ei sunt în lucrul Meu, iar Eu voi întinde peste tine pacea și ocrotirea și biruința cea scrisă pentru vremea aceasta, căci România va fi ca o oază verde înaintea ochilor Mei și înaintea noroadelor. Amin.

Pace și lumină și înviere peste aleasa Mea, peste România Mea, căci Eu voi ocroti în ea neamul ei cel binecredincios, și prin acest neam Îmi voi anunța împărăția pe pământ nou, că vin să fac ceruri noi și pământ nou, căci Eu, Dumnezeu, am grăit, și voi fi împlinitor la vreme. Amin, amin, amin.

Iată, pun dar de la Mine și pun putere de ocrotire și de biruință peste această cruce lucrată de mâini curate și din porunca Mea lucrată. Pune-o și o poartă pe piept, căci puterea Mea va lucra prin ea, și binecuvântarea Mea se va arăta prin ea. Amin, amin, amin.

9/22 ianuarie 1991

Trâmbițarea Domnului și a sfintei Virginia peste creștinii din cetatea Viișoara

Sfânta Virginia îndeamnă creștinii la credință, la rugăciune cu mâinile ridicate pentru viața și învierea lor.

Iată strigătul lui Dumnezeu peste tot creștinul care a stat măcar un pic la masa aceasta cerească, de vorbă și la sfat cu Dumnezeu. Mai are Domnul un pic de strigat ca să-Și sfârșească anunțarea ridicării turmei care a fost odată una cu această lucrare de coborâre cerească și ca să ridice această turmă spre credința cea pe care a avut-o la început în această coborâre.

Domnul strigă peste cetățile prin care a vorbit odinioară, strigă să-Și adune turma risipită și s-o întoarcă în staulul cel bine îngrădit și bine întocmit, ca să-Și pună rodul la adăpost și să-Și aibă grijă de cei ce sunt găsiți scriși la numărătoarea acestui popor, căci Domnul voiește să rămână cu acest popor, voiește să-l adune și să-l așeze bine pe cale și să lucreze cu el așa cum este proorocit despre acest popor prin cuvintele cu care a vorbit Dumnezeu prin această lucrare.

Cu pace binecuvintează Dumnezeu cuvântul coborât acum și lucrarea ce o lucrează acum în această cetate. Cu pace voiește Domnul să stea la sfat cu cei adunați aici acum, căci aceștia au fost apropiații Mei, au fost încredințații Mei. Aceștia M-au iubit și M-au urmat și au crezut cu credință tare în cuvintele acestei lucrări. Este scris în cartea Mea zi de aducere-aminte, mărturie de lucru cu Dumnezeu, și numele acestora este înscris la numărătoarea acestui popor. Tot pasul care a mers pe drum, îmbrățișat cu această lucrare, toate urmele lăsate, toate mărturiile care adeveresc credința cea de odinioară a celor ce au mers pe cale cu această lucrare, toate sunt scrise, și iată, Dumnezeu strigă adunarea tuturor la ospățul cel mare, la ospățul zilelor Paștelui cel mare, al mesei făgăduite celor ce au mers pe cale cu Dumnezeu.

Pace vouă, de la Dumnezeul Preasfintei Treimi! Pace vouă, de la toată oastea cerească! Pace și încredințare, pace și unire, precum la început așa și la sfârșit!

Amin, amin zic vouă: cel ce aude glasul trâmbiței și se ridică să creadă și să facă dreptate de-acum, acela și-a scăpat viața sa. Amin, amin, zic vouă: cel ce aude glasul străjerului și nu se ridică să creadă și să facă dreptate, acela, vai, sângele aceluia se va cere din mâna sa, iar străjerul s-a spălat de sângele celui ce rămâne necredincios glasului trâmbiței. Amin.

Pace vouă, celor cu care vorbesc acum! Pace și înviere și duh de aducere-aminte, căci cuvintele de mărturie nu se pot desființa de la fața lui Dumnezeu, și acelea vor mărturisi în curând pentru sau împotriva celor despre care mărturisesc cuvintele acelea. Toate cele ce se văd vor trece, dar cuvintele cu care a strigat și a vorbit Dumnezeu prin această lucrare, nu se vor desființa în veci. Toate care trebuie să treacă și să se sfârșească vor trece și se vor sfârși de-acum, dar Dumnezeu și împlinirea cuvintelor cele proorocite prin această lucrare, iată, de acum, toate se vor împlini și se vor vedea împlinindu-se. Nici un creștin, nimeni din cei ce au mâncat din masa acestei lucrări nu va mai putea să spună nimic împotriva acestei lucrări, căci ea se va desăvârși din zi în zi, și Dumnezeu va locui în ea și va grăi prin ea și va împlini prin cuvintele ei toate câte vor fi să se vadă lucrate în zilele ce vin.

Iubiții Mei, iubiții Domnului de odinioară, iată, Domnul vă iubește și acum, și vă amintește că vă iubește, dar vine să vă întoarcă cu fața spre această lucrare, și vine să vă spună să iubiți viața cu Dumnezeu, căci viața care i se cere acum creștinului, este viața cu care se va intra pe porți la Dumnezeu și în cetatea cea nouă, a Noului Ierusalim.

Iat-o pe România Mea! Numai un pic mai este, și se va vedea împlinită proorocia acestei lucrări, căci România este cea aleasă în vremea aceasta. Scrie în Cartea Adevărului că în zilele din urmă Dumnezeu va alege din nou Ierusalimul, căci cei ce trebuiau să intre în odihna și credința aceasta, aceia s-au împietrit și n-au crezut în Fiul lui Dumnezeu Cel întrupat, și L-au judecat ca pe un necunoscut și nu L-au primit și nu L-au recunoscut. Dar iată, cei ce au crezut în El, cei ce nu L-au tăgăduit, aceia au propășit și au prăsit și s-au înmulțit. Și iată, în zilele acestea a întocmit Domnul, luând de ici și de colo câte o piatră, și a zidit o cetate, a zidit acest popor, și a stat Domnul la sfat cu acest popor în zilele acestea de întuneric, a stat și a descoperit Dumnezeu sfatul voii Sale, spre răscumpărarea celor dobândiți de El și spre plinirea vremurilor.

Coboară Dumnezeu învățătura Sa și aduce sfatul voii Sale peste acest popor, și iată, sună din trâmbiță cu putere, ca să se ridice acest popor și să iubească viața și așezarea care este cerută de Dumnezeu pentru această vreme, pentru plinirea vremurilor. Scrie în Cartea Adevărului că nimic întinat, nimic spurcat, nimic stricat nu va intra la Dumnezeu, și iată, iubiții Mei, vârful urcușului veacurilor, căci vremea și lumea și duhul lumii, toate se vor sfârși, și Dumnezeu Își va începe împărăția, și va începe masa Paștelui cel veșnic, masa nunții cea așteptată și de cei din cer, și de cei de pe pământ, căci și aceia, și aceștia așteaptă răscumpărarea și plata cea desăvârșită, care se va împărți în vremea aceasta de biruință.

Iată, iubiții Mei, a venit și vremea când cei ce vor sta la masa aceasta să ia pe ei haina cu care se poate intra la masă cu Dumnezeu, căci Iisus Hristos este ușa, și peste porți nu se va putea sări în cetatea cea slăvită a mesei cerești. Vrea Dumnezeu să așeze iarăși Edenul pe pământ, și iată, Se ridică

Domnul să facă ceruri noi şi pământ nou, în care vor locui neprihănirea şi pacea şi iubirea cerească. Vrea Domnul să facă din creştinul Său Eden, aşa cum a fost la începutul veacurilor, căci creştinul este pământul lui Dumnezeu, iar inima creştinului este cerul lui Dumnezeu. Iată, a venit vremea curăţirii pământului lui Dumnezeu, ca să facă Domnul din el aşternut picioarelor Sale, iar din cerul inimii copiilor Săi să facă scaun de odihnă şi de domnie, măi copii, căci Domnul este Stăpânul şi Împăratul cerului şi al pământului. Iată, vine vremea să vă lăsaţi lucraţi, ca să se împlinească cu voi Scriptura aceea care spune: *«Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru».* Amin.

Iubiţii Mei, am venit la voi să vă spun şi vouă viaţa şi trăirea cu care trebuie să fiţi găsiţi la datorie în zilele ce vin, că vreau să aşez pe creştin în Edenul cel de la început. Vreau să fie creştinul de azi aşa cum au fost cei de la început, mai înainte de a se atinge ei să guste din pomul cel oprit, căci vreau să fie din nou Eden şi viaţă fără de moarte, ca să aşez la mijloc pomul vieţii, şi să fie stare cerească şi bucurie veşnică.

Am strigat peste tot poporul Meu, am strigat pe de-a rândul. Am strigat şi la cei născuţi pe cale, dar iată, am strigat şi mai strig şi azi, strig şi peste cei ce au plecat la început cu Mine, că nu vreau să păţească şi cei de acum ce au păţit cei din vremea lui Moise, care au cârtit şi au pierit cârtind până în sfârşit. Nu vreau, creştine, să las acest popor să piară, şi iată ce fac: M-am ridicat să sun peste el, să-l trezesc, să-l fac să-şi vină în fire, să-l fac să stea bine pe picioare. Şi dacă n-o vrea să stea cu Mine şi să se unească cu Mine şi să lucreze în vremea aceasta cu Mine şi după planul Meu, îl voi împinge de la spate ca să vrea cu Mine; îl voi lua cu tărie şi cu zdruncin, îi voi lua pacea, ca să nu mai aibă pace până ce nu se va împăca cu Mine, ca să lucrez cu el ce este scris că voi lucra cu el în zilele ce vin, că aşa este scris, că Dumnezeu va lumina prin lume cu acest popor, şi va învia lumea cea necredincioasă, prin credinţa şi prin viaţa acestui popor. Scrie că va muta munţii pe care trebuie să-i mute prin credinţa acestui fiu mic al lui Israel din vremea aceasta. Scrie că prin acest fiu mic va da mâna întregului trup al lui Israel, care este de la Avraam, de la Isaac şi de la Iacov şi până în vremea aceasta. Scrie Dumnezeu prin cuvintele acestei lucrări că prin acest popor va fi să se ridice morţii din mormintele lor. Scrie că se vor pleca regi şi înălţimi şi noroade şi mulţimi în faţa luminii care va lumina pământul prin acest popor. Scrie că vor curge râuri de apă vie de la învăţătura care este coborâtă peste acest popor, şi din aceste râuri se vor adăpa noroadele cele însetate, ca să vină pe calea celor mântuiţi.

Iată misiunea ta, poporule creştin care ai stat la masa acestei învăţături coborâte din cer, cu care nu s-a mai lucrat niciodată în poporul lui Israel. Nici poporul lui Moise n-a avut parte de aşa ceva, căci Eu vorbeam cu Moise, iar Moise spunea poporului, dar astăzi, spre sfârşitul plinirii vremurilor, iată, măi copii, ce a făcut Dumnezeu: a ales un popor şi a vorbit cu el gură către gură, aşa cum ştiţi voi că a folosit Dumnezeu un trup pământesc şi a vorbit prin el cu poporul de azi.

Iată, Verginica, pe care o cunoaşteţi voi, este mare la Mine, măi copii. De când Eu am adus-o lângă Mine, ea a stat mereu cu mâinile ridicate spre Mine pentru poporul ei; a stat aşa cum a stat Iosua, cu mâinile ridicate, pentru ca să biruiesc pentru poporul lui. Şi iată, scris am lăsat în vremea trupului Meu, şi aşa este scris: *«Mă duc la Tatăl, că dacă nu Mă duc, nu voi putea veni la voi. Mă duc să vă pregătesc loc, ca acolo unde voi fi Eu, să fiţi şi voi».* Aşa am spus când am plecat la Tatăl Meu. Şi iat-o şi pe Verginica, a venit la Mine ca să poată veni înapoi la voi, şi ca să poată mijloci pentru voi, căci al ei este acest popor. Ea a suferit, ea l-a născut, şi în dureri l-a născut. Ea a stat în faţa Mea ca să pot Eu vorbi cu voi, şi iată, am vorbit atâta vreme, şi iată, vorbesc până la sfârşit, căci adevăr vă spun despre ea, că a venit la Mine ca să poată veni înapoi la voi şi a venit la Mine ca să vă pregătească loc, ca acolo unde veţi fi voi, să fie şi ea, şi acolo unde va fi ea, să fiţi şi voi. Amin. Ea este mare la Mine, măi tată. Ea M-a purtat vreme de douăzeci şi cinci de ani, ca să pot vorbi încă o dată pe pământ. Şi iată, am vorbit, şi iată, vorbesc şi acum, căci i-am trimis duhul înapoi pe pământ, fiindcă aşa este scris, că voi locui până în sfârşit în acest munte binecuvântat. Toţi sfinţii care au fost pe pământ sfinţi şi care acum sunt cereşti, toţi au duh viu, toţi lucrează, şi creştinii se roagă la sfinţi ca să-i ajute, căci sfinţii sunt vii şi sunt puternici cu duhul şi lucrează peste cei ce-i cheamă în ajutor, şi se arată celor ce-i strigă şi îi cinstesc pe ei. Dar Verginica este mare la Mine, măi tată, căci ea a purtat vreme multă în pieptul ei Duhurile Preasfintei Treimi. Şi iată, Dumnezeul Duhului Sfânt, Care întregeşte întreita lucrare a Treimii, lucrează ca să încheie lucrarea şi taina veacurilor şi plinirea veacurilor.

Verginica este aici cu Mine. Duhul ei vă acoperă ca să luaţi din duhul ei şi să fiţi din nou una cu ea, întru numele Meu, căci voi sunteţi poporul ei, şi fără ea voi nu puteţi veni la Mine, căci fiecare va sta la rândul cetei sale.

Hai, Verginico! Iată, Duhul Meu dă voie duhului tău să vorbească cu aceştia pe care i-am adunat, că sunt legaţi de tine, tată, şi cu tine va trebui să vină la Mine aceştia. Amin.

— Pace vouă de la mămica Gigi! Pace vouă de la Verginica! Pace şi iubire şi unire întru Domnul!

Nu pot fără voi. Nu vreau slavă şi odihnă fără voi. Nu pot fără poporul meu. Vreau cu voi, că voi sunteţi munca mea şi rodul lucrului meu, şi nu pot avea odihnă fără poporul meu. Nu cumva să desfiinţaţi ziua aceasta şi strigătul din ziua aceasta. Nu cumva să vă astupaţi urechile la glasul cuvintelor cu care v-a făcut Dumnezeu chemarea în ziua aceasta. Ridicaţi-vă şi primiţi-L pe Dumnezeu, şi El vă va primi pe voi. Amin. Primiţi-L în viaţa voastră, dar primiţi-L aşa cum a fost El. Hrăniţi-vă cu ce S-a hrănit El, că altfel nu veţi putea intra la masă cu El. Trăiţi aşa cum a trăit El şi nu mai treceţi peste rânduiala cea aşezată de El prin această lucrare. Mâncaţi aşa cum a mâncat El şi beţi ce a băut Domnul, căci altfel nu veţi putea sta la masă cu El. Daţi de la voi legea slobozeniei, căci iată, din cer cobor cuvânt: nu va putea nimeni ţine piept zilelor ce vin dacă nu va fi să calce creştinul pe urmele lui Iisus Hristos, Cel propovăduit de sfinţi şi de apostoli. Lăsaţi-vă lucraţi, ca să puteţi fi puşi deoparte şi să-Şi poată Domnul întinde mantia ocrotirii peste voi. Scoateţi din voi duhul lumii, că lumea şi duhul lumii au ajuns la sfârşit. Sfinţiţi-vă, că Domnul este sfânt, şi a venit vremea ca cel ce este sfânt să se sfinţească şi mai mult, şi cel ce crede, să creadă şi mai cu putere, iar cel ce vorbeşte despre Iisus Hristos, acela să-L poarte pe Domnul şi să-L aşeze pe Domnul în el aşa cum a fost Domnul. Amin.

Iată, Dumnezeu voieşte să vă dea vouă împărăţia şi să facă din acest popor şi din acest pământ neam şi loc sfânt, cale sfântă şi curată, ca să vadă să meargă pe ea şi cei ce nu văd să meargă. Iubiţi dreptatea, iubiţi curăţenia şi sfinţenia, iubiţi pe Dumnezeu, că iată, mă aşteaptă Domnul să mă înfăţişez gata cu poporul, ca să-Şi lucreze planul cel proorocit cu acest popor. Ridicaţi-vă şi luaţi pe voi veşmânt curat şi neprihănit. Îmbrăcaţi-vă întru nestricăciune, căci iată, vin zilele despre

care scrie în Scriptura aceea care zice că *«Moartea va fi înghițită de biruință».* Faceți cărări drepte și curate pașilor voștri, căci curați va fi să intrați la Dumnezeu. Amin.

Voi sta cu mâinile ridicate în fața Sfintei Treimi și nu mă voi astâmpăra până nu-mi voi vedea ridicat acest popor, până nu se va ridica tot creștinul care a mâncat la această masă cerească și din această învățătură care mărturisește despre acest popor în fața scaunului puterii dumnezeiești. Eu strig și stăruiesc pentru viața și pentru învierea poporului meu, și dacă voi vedea inimi de piatră, mă voi da deoparte, ca să las loc dreptății Domnului, și să se trezească acest popor prin tăria zilelor ce vin.

Vreau să scap de la pieire trupul poporului meu, ca să se vadă și să se audă această minune până departe, măi iubiții mei, măi ucenicii mei, că ai mei sunteți. Vine vremea cea tulbure pe urma mea, vine curățirea ariei, căci se apropie vremea celei de a doua arătări a Fiului lui Dumnezeu, așa cum scrie în Scripturi.

Scoală-te, poporule al meu! Trezește-te și nu mai sta în sângele tău, creștine! Ridică-te, că iată, vremea biruinței și a bucuriei stă gata să te poarte spre glorie și spre soarta ce o ai, fiindcă tu ești fiu al acestei lucrări, și cu această lucrare Se va ridica Domnul în curând deasupra tuturor vârfurilor și înălțimilor de pe pământ. Nimic nu se va atinge de tine dacă vei primi după adevăr pecetea Dumnezeului Cel viu, Care, iată, stă deasupra ta să te însemneze și să faci parte din numărul celor scăpați cu viață, căci iată, se ridică nor negru și furtună de la apus, dar tu vei fi ocrotit, căci Domnul este ocrotitorul tău, Domnul, Cel Care i-a scos nevătămați din cuptor pe tinerii cei binecredincioși. Amin.

Pace vouă, celor cu care am vorbit acum! Pace vouă de la Dumnezeul Preasfintei Treimi! Pace de la Măicuța Fiului lui Dumnezeu! Pace de la toată oastea cerească, și pace de la Verginica! Pace și unire, căci Verginica a fost și este trâmbița cea prin care se aude glasul Domnului și sfatul voii Sale, pentru plinirea vremilor!

Pace vouă, iubiții mei, ucenicii mei, dar ridicați-vă și fiți ucenici destoinici, și fiți credincioși!

Iată, suflă duhul ceresc peste voi. Luați din duhul ceresc și ridicați-vă și sfințiți-vă! Amin.

Pace peste Israel! Amin, amin, amin.

11/24 ianuarie 1991

Trâmbițarea sfintei Virginia peste păstori și peste creștinii din cetatea Gheboieni

Fățărnicia, ispitirea, viclenia, lipsa iubirii de Dumnezeu, piedici ale mântuirii sufletului.

Pace vouă, căci pace am venit să aduc și nu dezbinare, dar iată că și cu poporul meu se împlinește Scriptura aceea care zice: *«N-am venit să aduc pacea, ci dezbinarea; ca să despart pe femeie de bărbat; pe mamă, de fiică; pe soacră, de noră; pe frate, de soră»,* și iată, măi copii, pe creștin, de creștin, căci creștinii mei nu vor să aduc pace peste ei. Vor ei să facă pace între ei, și iată, ei nu pot să facă pace între mine și ei, și iată, fac dezbinare.

Eu am venit din cer înapoi, și poporul meu nu crede; zice că nu e cu putință. Zice așa pentru că nu crede poporul că este cu putință, fiindcă nu cunoaște adâncimea și înălțimea, nu cunoaște lățimea și lungimea și nu crede în tainele lui Dumnezeu și nu crede în puterea lui Dumnezeu. Nu crede poporul că nimic nu este cu neputință la Dumnezeu, nu crede că eu sunt vie, și iată, de aceea nici un sfânt din cer nu se mai bucură de poporul cel necredincios mie, că și aceștia își întorc spatele de la ei așa cum îmi întorc mie unii creștini spatele.

Eu sunt iubită în cer, măi copii. Toți sfinții și toți îngerii mă iubesc. Toată oastea cerească, toate cetele cerești m-au așteptat să ajung în cer, dar timp de zece ani au așteptat aceștia să mă și întorc înapoi la poporul acesta atât de așteptat de cer. Vă așteaptă cerul, așa cum m-a așteptat și pe mine, dar când mă vede zbuciumată și rănită și fără odihnă și fără pace, când mă vede cerul pe mine așa, se supără și sfinții cerului de supărarea mea. Eu am venit înapoi ca să aduc și să așez pace peste acest popor hrănit de Duhurile Preasfintei Treimi atâta vreme prin gura mea, prin sfatul meu, căci sfatul meu era întru Dumnezeu.

Am venit din nou la tine, copilul meu, creștinul meu, ucenicul meu. Am venit să-ți aduc pace și să fac pace între mine și tine. Și iată, nu este pace între mine și tine, că nu vrei tu să fie. Tu vrei să faci pace peste poporul meu, peste păstorii mei; vrei să faci pace între oi și păstori, între păstori și oi; vrei să faci pace între creștinii mei; vrei să faci pace între oaie și oaie, și tu nu ai pace cu mine, măi copilul meu. Nu este pace între mine și tine. Între mine și tine este dezbinare, că așa vrei tu, că zici că nu poți, că zici că te doboară neputința sau că te râcâie duhul rău cu zvonuri și clevetiri și minciuni și pofte și te doboară mereu. Atunci cum zici că te mai ridici să faci pace unde zici tu că e dezbinare? Cum, măi mămică?

Vorbesc și eu cu voi, vorbesc cu dragoste cu voi, vorbesc cu pace cu voi ca să vă fac să înțelegeți că omul este mic și nu știe să facă ceea ce trebuie să facă Dumnezeu. De ce v-am spus eu să vă lăsați lucrați? De ce, mămică? Iată de ce: ca să aveți într-adevăr putere să faceți ceea ce ziceți că vreți să faceți, și să puteți să faceți cu putere, în numele Domnului, ceea ce ar fi să faceți, că de aceea m-am ridicat și am venit spre voi cu atâta trezire, cu atâta viață; de aceea tânjesc să vă fac înțelepți și să vă văd că lucrați cu înțelepciune dumnezeiască, și, uitați-vă voi ce faceți! Ziceți că vreți să faceți pace? E bine să vreți, și e bine să faceți. Dar faceți, mămică? Ați făcut pace? Aveți pace în voi mai întâi? Știu că vreți să vă faceți dreptate și să vă dezvinovățiți. Hai, dezvinovățiți-vă, dar fiți atenți, că vreau să se vadă și rodul dreptății voastre. Asta vreau, și asta nu văd. Văd dezbinare și mai mare, văd clevetire, văd război. Și vai, ce văd! Văd fățărnicie și ispitire. Mă uit la voi până unde mergeți cu fățărnicia și cu viclenia, mămică. De a cui parte este această vină, aceste păcate strigătoare la cer? De la cine este, mămică, rădăcina acestor păcate așa de urâte, așa de nevrednice pentru inima unui creștin hrănit de cuvântul lui Dumnezeu atâta vreme? Iată, voi, în loc să-i îndreptați pe cei fățarnici, pe cei mândri, pe cei nesmeriți, vă faceți și voi ca și ei și lucrați în slujba lor, în loc să lucrați în slujba păcii, în slujba lui Dumnezeu. Le dați apă la moară, și iată, se fălește duhul rău de nu mai știe de el, că zice că uite așa ține vremea pe loc și că-și câștigă el vreme și că-și câștigă teren și creștini și că-i strică pe toți cu viclenia lui.

Iată, măi creștine, că ești neputincios. Iată că nu poți să faci nici pace, fiindcă nu știi să lucrezi, nu vrei ca Dumnezeu, Care cunoaște mai bine ca tine. Îți spun așa ca să nu-ți mai arăt cât ești de mic, că dacă ar fi să-ți spun cum trebuie, ar trebui să-ți spun că Dumnezeu este cunoscător a toate câte sunt văzute și nevăzute, pipăite și nepipăite, grăite și negrăite, lucrate și nelucrate, și totdeauna nu este nimic de ajuns când vrei să spui cât este Domnul de nepătruns.

Iată, unii suferă, şi alţii râd; aşa este între creştinii mei. Unii rabdă, şi alţii ţipă şi se dau puternici. Unii tac, şi alţii judecă. Unii se smeresc, şi alţii se trufesc. Unii caută spre Duhul lui Dumnezeu, şi alţii, spre duhul lumii şi al poftelor. Unii caută înţelepciunea lui Dumnezeu, alţii vor să stea cu înţelepciunea lor, şi se aud la cer pretenţii că nu e pace. Aşa pace, mămică? Iată, v-am spus ce fac unii şi ce fac alţii. Se poate pace aşa? Se poate, dacă se dau unii după alţii: ori cei buni după cei răi, ori cei răi după cei buni. Şi voi care parte o alegeţi, măi copii? Judecaţi şi spuneţi. Spuneţi, că mereu aţi spus, şi aţi rămas cu spusul.

Măi mămică, nu mai fiţi făţarnici. Nu mai minţiţi asupra capului vostru, că asta faceţi, fără să vă daţi seama că acesta va fi rezultatul, dacă daţi mereu să schimbaţi mereu aşezările cu care am venit la voi. Aţi văzut voi ce spunea Domnul pe vremea trupului Său? Iată ce zicea: *«N-am venit să aduc pace, ci dezbinare. Am venit să-i fac să vadă pe cei ce nu văd, şi am venit să-i fac să nu vadă pe cei ce văd»*. Şi fariseii s-au simţit şi I-au spus Domnului: *«Nu cumva şi noi suntem orbi?»*. Şi iată ce le-a răspuns Domnul: *«Dacă aţi fi orbi, n-aţi avea păcat, dar pentru că ziceţi că vedeţi, păcatul rămâne asupra voastră»*.

Cine are urechi, să audă, că iată pilda poporului meu de azi. Cine zice că vede şi face stricăciune celui ce într-adevăr nu vede, acela rămâne cu acest păcat asupra sa. Lasă-l, măi creştine, pe cel ce nu vede, lasă-l, că Domnul de aceea a venit, să dea vedere bună celor ce nu văd bine. Lasă-l, mămică, lasă-l, că dacă nu-l laşi în mâna lui Dumnezeu, vai, cum ar fi să poţi da tu socoteală de sângele aceluia? Lasă-te, copilul meu, să te îndumnezeiască Dumnezeu, ca să faci orbii să vadă şi să meargă pe cale.

V-am cerut ajutorul. Am spus să mergeţi cu mine, am spus să mă ajutaţi să-mi sfârşesc cu bine lucrul, dar nu aveţi încredere în mine, nu. Nu credeţi îndeajuns că eu am venit la voi şi că sunt cerească. Vă îndoiţi, toţi vă îndoiţi, toţi, mămică. Am văzut mereu îndoială şi mereu m-a durut şi mereu mă doare. Mă doare, pentru că eu văd că un pic mai este, şi voi da ochii cu poporul meu, şi se va îngrozi şi se va îngălbeni creştinul. Dar mai rău se va îngălbeni cel care a crezut cu îndoială decât cel ce n-a crezut deloc, că iată, acest fel de creştin va păţi nu ca Petru, ci mai rău ca Petru când se dăduse jos din corabie ca să meargă spre Domnul, Care Se ducea spre corabia lui păşind ca pe uscat. Îl vedea pe Domnul că merge ca pe uscat, şi tot s-a îndoit Petru, şi era cât pe ce să se înece.

E plină Scriptura de pilde, că de aceea a venit Domnul întrupat, ca să lase carte cu pilde, ca să fie apoi credinţă în El, ca să fie credinţă pe pământ, ca să fie Domnul cu cei ce cred şi să facă mai mari lucruri ca atunci, căci atunci făcea minuni ca să-L cunoască noroadele şi să creadă că El este Fiul lui Dumnezeu, dar acum Domnul cere altceva celor ce cred în El şi în dumnezeirea Lui, căci Şi-a lăsat Trupul şi Sângele, ca să fie El în cei ce cred în El şi să-i facă dumnezei, fiindcă este scris: *«Cel ce mănâncă şi bea Trupul şi Sângele Meu, acela rămâne în Mine, şi Eu întru acela rămân»*. Mai mare minune ca aceasta nu este alta. Aceasta este cea mai mare minune, dar nu este credinţă aşa cum a spus Domnul să fie când a spus: *«Cel ce se uneşte cu Mine, acesta este un trup cu Mine»*.

Ce să-ţi mai spun eu ţie, copilul meu? Tu n-ai frică de Dumnezeu, n-ai credinţă, n-ai iubire, că uită-te tu cum trebuie să înţelegi şi cum trebuie să fii ca să trăieşti şi să fii una cu Dumnezeu. Dacă Domnul n-ar fi venit atunci cu trupul ca să-l lase nouă, n-ar mai fi scăpat nimeni de pedeapsa păcatului neascultării, făcut de cei dintâi, care au călcat porunca ascultării şi au lăsat urmaşilor lor moartea, din neam în neam până azi. Dar azi voi nu vă daţi seama ce lucrează Dumnezeu, că dacă v-aţi da seama, aţi sălta de bucuria cea prin credinţă trăită. N-am bucurie de la voi. O, şi cât aş vrea să am, şi să mă pot bizui pe voi şi să facem lucru mult şi bun, şi să rămână lucrul în picioare! Şi dacă văd aşa, ce să mai fac? Mă zbat să ţin pe picioare aceşti copii mititei faţă de voi, mititei în ochii voştri, dispreţuiţi şi neiubiţi, vorbiţi de rău şi urâţi de toţi. Dar la aceştia le va da Domnul înzecită putere ca să nu mă lase şi ei, ca să nu moară ca şi voi, şi ca să fie şi să facă lucru bun, spre învierea cea până în sfârşit şi pe care mă zbat s-o aşez peste acest popor.

O, nu mai ştiu de durere! V-am pus mereu la încercare, v-am dat mâna, v-am apropiat de tot adâncul vistieriei puterii cu care lucrează cerul azi pe acest pământ al făgăduinţei pentru sfârşitul plinirii vremurilor, şi iată, mă lupt să fac din voi om nou, după asemănarea cu Iisus Hristos, că de El sunteţi voi creaţi şi nu de acela care vă trage mereu la robia în care vă închide ca într-un lagăr de surghiun. Fugiţi de robia aceasta, măi copiii mei. Fugiţi, mămică, şi hai să vreţi cu mine, că eu vă iubesc. Iubiţi-vă şi voi, măi copilaşii mei, dar să ştiţi şi să înţelegeţi că dacă nu-i veţi putea iubi pe aceştia de care eu sunt legată spre dezrobirea acestui popor, să ştiţi că dacă pe aceştia îi tăgăduiţi, pe mine mă tăgăduiţi voi şi nu pe ei. Nu vă cer să înţelegeţi aceasta atâta vreme cât nu cunoaşteţi puterea şi adevărul dragostei dumnezeieşti, căci ca să iubiţi pe cei ce sunt iubiţi de Dumnezeu, vă trebuie iubire curată, vă trebuie inimă curată. Nu pot să fiu cu voi decât aşa cum vedeţi că sunt. Altfel nu putem fi uniţi. Altfel nu poate fi pace şi unire între mine şi voi. Altfel nu va fi niciodată pace peste poporul meu şi între cei ce nu au pace. Voi nu ştiţi să duceţi bine la capăt lucrul păcii. Lăsaţi-mă pe mine, măi copii, că eu de aceea am venit la voi.

Pace vouă, căci pace am venit să lucrez peste poporul meu, şi voi lucra dacă veţi crede în mine. Domnul de aceea m-a trimis, ca să-mi sfârşesc cu bine lucrul cel bun, şi mântuire peste poporul meu, şi slavă văzută cu poporul meu. Simon Cireneanul L-a ajutat pe Domnul să-Şi ducă crucea, dar poporul meu nu vrea să pună umărul nici pentru mântuirea lui. Am spus nu demult, când umblam şi sunam duh de înviere prin cetăţi, am spus că cine mai moare de acum, moare şi gata, şi se dă deoparte, că eu trec înainte, că am mult de lucru, şi nu mai este timp de stat, de reparat stricăciunile care încă se mai fac şi acum.

„Mama Gigi era bună“, aşa zic creştinii mei. Şi acum este bună mămica, dar acum este cerească, şi voi nu înţelegeţi ce vreme este aceasta şi cum trebuie să fie mama Gigi în vremea aceasta, şi ce trebuie să facă ea în vremea aceasta. Iată, întunericul acoperă pământul, şi o veţi vedea pe mama Gigi în faţa urgiei care dă să se năpustească peste acest pământ ales. Dar mama Gigi are acum de făcut mai mult decât a făcut Iosua când a câştigat războiul cu cei cu care se lupta el.

Aş vrea să fiţi înţelepţi, aş vrea să fiţi mari, ca să nu tremuraţi de frică. Aşa popor voiam eu să am acum, dar va tremura poporul meu, că n-a vrut altfel, n-a vrut să aibă parte de înviere bună ca să nu mai moară nici un pic, n-a vrut. Dar ceea ce e cu neputinţă la voi, să vedeţi voi cât de multă putere se va arăta de la Dumnezeu, ca să ştiţi că este Dumnezeu şi că este mare Domnul, mai mare decât credeţi voi că este. Va

fi, şi se va arăta mărirea Domnului de acum încolo, şi eu n-aş fi voit să se teamă poporul meu. Dar măcar de aş auzi suindu-se spre cer glasul poporului meu, şi să zică: *„Ajută, Doamne, necredinţei noastre şi nu ne lepăda!“*. Amin.

Pace vouă, iubiţii mei, căci eu vă iubesc! Vă iubesc, şi voi lucra pentru voi ca să vă fac credincioşi, să vă fac eu credincioşi.

Mama Gigi coboară pace acum, şi adaugă şi această carte spre mărturie, căci este vremea lucrului ei.

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

17/30 ianuarie 1991

Cuvântul sfintei Virginia către fiicele duhovniceşti, Maria şi Elena

Duh de mângâiere prin cuvânt şi pace sufletelor fiicelor duhovniceşti din casa sfintei Virginia.

Iubiţii mei copii, coboară mama Gigi cuvânt cu pace şi cu bucurie şi cu lacrimi de bucurie pentru bucuria pe care o văd eu în aceste inimioare ale mele. Inimioarele lor bat cu putere acum, bat în pieptul lor cu bucurie. Pentru ele ziua aceasta este cea mai mare zi, căci mult mă doresc ele pe mine. Este zi mare pentru ele, că acum află ele despre întoarcerea duhului meu şi despre vremea lucrului meu din vremea aceasta. Au plâns inimile lor multă vreme, dar acum vor înţelege de ce a trebuit să le încerc răbdarea, căci ceea ce lucrează mama Gigi azi, nu este cu putinţă să poarte oricine, nu e cu putinţă să iasă la iveală această taină, să pice pe mâna necredincioşilor din poporul meu, pe mâna vânzătorilor şi a hulitorilor, pe mâna celor răzvrătiţi şi nestatornici, pe mâna celor făţarnici din poporul meu. Am coborât poruncă cerească: nimeni să nu-mi descopere acest loc şi această minune, această taină şi această lucrătură, această aşezare cu care am venit eu în acest locaş.

Nu puteam lăsa acest popor să piară, nu puteam, mămică. Nu pot sta eu în odihna cerească fără poporul meu, şi iată, am dat deoparte toată slava, toată odihna, şi am venit la poporul meu, că nu pot să-l las să piară. Când l-am văzut aproape mort, când am văzut pe poporul meu înghiţit de duhul lumii, n-am mai putut. N-a mai putut nici Domnul aştepta, şi mi-a trezit duhul şi aşa a spus: *«Ridică-te, Verginico, şi du-te, tată, la poporul tău! Du-te şi nu mai zăbovi! Du-te, că trage să moară poporul tău, şi trebuie să-l sculăm pe picioare, că iată, a sosit vremea să se împlinească cuvintele proorociei care au fost rostite de Mine prin guriţa ta cu multă vreme în urmă. Cerul şi pământul pot să treacă, dar nu poate să rămână măcar o iotă din cuvintele care s-au coborât din cer prin această lucrare. E vremea să se împlinească cele scrise în cartea acestei lucrări, unde este scris că în zilele de pe urmă te vei ridica cu duh tare, Verginico, şi vei hrăni noroade multe, aşa cum ştii tu de la Mine de pătura aceea de grâu verde, pe care ţi-am arătat-o Eu şi despre care ţi-am spus că aceia sunt creştinii şi mulţimile care vor fi îndemnate de Duhul Sfânt până la acest munte din care va izvorî cuvântul ceresc; până la această lucrare pe care, iată, creştinii tăi şi copiii tăi o tăgăduiesc acum».*

O, iubiţii mei, coboară mama Gigi mângâiere şi iubire şi pace cerească peste aceste inimioare care tânjesc după binele ceresc, care cred în mine că eu sunt vie. Ele ştiau şi credeau, şi cred şi acum că eu nu se putea să mor. Nici un sfânt care este viu şi lucrător în cer, nu este mort; dară eu, care L-am purtat pe Dumnezeul Preasfintei Treimi vreme de douăzeci şi cinci de ani! Iată, prin gura mea a vorbit Domnul încă o dată pe pământ, aşa cum a spus El când S-a înălţat la Tatăl, căci a spus că iarăşi va veni. Dar cine să fi priceput cum trebuia să fie această taină spusă atunci de Domnul?

O, neuitatele mele, iubitele mele, m-am întors înapoi la poporul meu; m-am întors pentru ca să-l mântuiesc şi să nu-l las morţii şi necredinţei, şi iată, scumpele mele, cu ce am venit! Acum v-am adus aici ca să vă arăt cu ce am venit eu către poporul meu şi ce fac eu pentru el. V-am adus să vă arăt cu cine mă ajut şi cu ce lucrez. V-am adus aici ca să vă spun că aici lucrez eu scăparea şi iertarea şi ridicarea şi salvarea poporului meu. Şi să ştiţi că de aici voi lua şi voi împărţi lumină şi înviere şi râuri de viaţă vie peste toate noroadele care vor mai scăpa cu viaţă. Iată ce am făcut! Iată pentru ce am venit!

Sunt în lucru ceresc. Am pus aceşti copilaşi cu mine la lucru. I-am iubit, fiindcă şi ei m-au iubit şi au crezut în mine, aşa cum au crezut apostolii în Învăţătorul lor, de au rămas cu El până la vremea crucii şi a morţii şi a învierii Domnului lor. Aşa şi aceşti copilaşi au rămas cu mine. Vă spun eu că au rămas cu mine, şi iată, lucrează cu mine şi mă ascultă pe mine şi lucrează pentru acest popor, căci eu i-am pus să lucreze, şi lucrează de multă vreme, dar iată cât de ascuns lucrăm şi câtă luptă duc eu, cu toată oastea cerească, pentru acest locaş şi pentru ocrotirea lucrului ce-l lucrăm aici.

Nu e cu putinţă să pătrundă aici poporul meu cel necredincios, cel nestatornic, cel hulitor de Dumnezeu, cel plin de ură şi de făţărnicie şi de viclenie. Nu, mămică, nu se poate. Aici a sfinţit Dumnezeu locul, şi aşa trebuie să-l menţinem, curat şi păzit şi sfânt, ca să aibă Dumnezeu putere prin rugăciunile pe care le ia de aici zi de zi. Iată, voi cunoaşteţi aceşti copilaşi ai mei, le cunoaşteţi şi viaţa şi suferinţele şi răbdarea şi credinţa. Am mai adus lângă ei copilaşi curaţi şi credincioşi şi sfinţiţi de Dumnezeu şi am făcut un cuibuşor curat, cu inimi curate, cu viaţă curată, ca să ridic la cer prin mânuţele lor jertfă plăcută lui Dumnezeu, jertfă de fiecare zi, până voi vedea acest popor iertat şi curăţit şi curat cu inima. Le dau putere acestor copii, nu-i las nici un pic singuri. Sunt cu veghe aici, sunt cu toată oastea cerească. Lucrăm cu ei. Se îngrămădesc sfinţii cerului, care de care să-i ajute, să-i ocrotească, să-i întărească, să lucreze şi ei cu aceşti copii, să ducă rugăciunile de aici la scaunul Sfintei Treimi, ca să iasă Domnul cu biruinţă şi cu mântuire în zilele ce vin.

Se vaită ca pe jeratec duhul rău, sare în sus şi îşi pune ultimele puteri, dar puterea îi piere zi cu zi, clipă cu clipă, căci focul şi puterea slujbelor de aici îl topeşte şi îl sfârşeşte, şi ţipă duhul rău; uitaţi-vă cum ţipă. Uitaţi-vă ce fac cei care se lasă în slujba lui. Uitaţi-vă la creştinii cei necredincioşi şi făţarnici şi ispititori, uitaţi-vă cum sar în sus de răutate. Uitaţi-vă la copiii cei pe care i-am lăsat acolo unde am fost eu cu trupul, acolo unde suferiţi acum şi voi. Uitaţi-vă ce fac aceştia, ce arme mânuie aceştia, că n-ar avea frică să-mi şi omoare pe copiii de aici. Dar nu, mămică, eu sunt cerească şi stau în faţa armelor lor, că pe mine nu mă pot atinge. S-au zbătut ca nişte orbi prin întuneric să-mi vândă aceşti copii şi acest locaş, şi mi-au făcut şi asta, mi-au vândut copiii aceştia. Şi aţi văzut ce am făcut? În ziua când veniseră antichriştii aici, tot atunci am întors armele şi am început pieirea celor ce voiau să-mi stârpească lucrul meu, lucrul lui Dumnezeu.

O, iubitele mele, mama Gigi este cu mare putere acum. Mama Gigi lucrează minuni mari acum. În curând voi lucra

peste poporul meu cu putere şi cu dreptate. Un pic mai am de trâmbiţat. Mai am o mică rămăşiţă care a mâncat din această lucrare, şi dacă termin această strigare peste tot, abia aştept, mămică, şi va vedea poporul meu puterea şi duhul şi dreptatea lui mama Gigi, şi va vedea poporul meu că n-am murit şi că sunt venită înapoi să trezesc acest popor, să-l fac să creadă, să-l fac prin puterea semnelor în care vor crede vrând-nevrând; vor crede, că nu le vor putea purta, că de aceea mă voi ridica cu semne, fiindcă asta caută poporul meu. A lucrat Dumnezeu numai pe placul lor, ca să-i ţină aproape. Le-a căutat în gusturi şi le-a dat tot ce au voit, numai să nu-L tăgăduiască pe Dumnezeu şi lucrarea Sa. Acum le va da tot aşa, le va da ce caută, căci semne caută ca să creadă. Au început să umble după prooroci, ca să le proorocească după placul lor, dar Domnul va slobozi duh de rătăcire pe la toate mesele străine şi vor seca toate fântânile care au purtat izvor de cuvânt dumnezeiesc. Pentru creştinii mei care au mâncat de la această masă, nu va coborî Domnul adevărul cuvântului ceresc prin prooroci străini de această masă. Mai mare lucrare ca la această masă din care a mâncat acest popor, nu s-a pomenit, mămică, în tot neamul lui Israel, de la început şi până la capătul plinirii vremurilor, căci capătul plinirii vremurilor va fi lucrat tot din această lucrare.

Se duc la preoţi să dea slujbe împotriva lui Dumnezeu, împotriva lucrării lui Dumnezeu, se duc la prooroci mici, şi iată, vă spun că lua-va Dumnezeu izvorul de la aceia, şi păcatul acelora se va cere din mâna acestora, care sunt mai mari decât aceia, căci mai mari i-a scris Dumnezeu că sunt aceştia decât toţi slujitorii, decât toţi proorocii. I-a scris mai mari, şi scris rămâne, chiar dacă se duc să-şi cheltuiască înţelepciunea cu care i-a hrănit Domnul prin această lucrare, căci tot pe mâna Domnului va ajunge poporul meu cel care rătăceşte, aşa cum a rătăcit cel din pilda fiului risipitor, şi până la urmă a venit înapoi la tatăl său, de se ruga să-l primească înapoi ca pe un argat, nu ca pe un fiu.

Aşa a păţit poporul meu, măi mămică. S-a dus şi a rătăcit peste tot, s-a dus în lume şi a mâncat roşcovele păcatelor şi ale învăţăturilor străine, dar va flămânzi poporul meu şi va căuta spre credinţă şi spre Dumnezeu. O, şi ce va plânge! Va sta la această masă vrând-nevrând, dar va plânge, măi copii, şi îi voi pune să stea jos, la picioarele celor ce au crezut în mine şi în lucrarea ce am purtat-o eu.

Răbdarea celor din vremea aceasta are mare plată, este răsplătită cu mare bucurie, şi nu poate înţelege creştinul meu ce fel de vreme vine în zilele ce vin, căci cerul este în mare pregătire, şi se va aşeza Ierusalimul cel nou pe pământ. România va fi şi ea bine curăţită, şi va face Domnul din ea pământ nou, ca să coboare pe ea cerul şi Ierusalimul ceresc, iar în mijlocul acestui Ierusalim va sta pomul vieţii, şi moarte nu va mai fi, măi copii. Nădejdea să fie mare peste voi, căci cele nădăjduite se vor arăta în curând. Amin.

Pace vouă de la mama Gigi, care lucrează cu putere şi cu duh împuternicit de Duhurile Preasfintei Treimi! În curând se va desăvârşi taina mântuirii pe pământ şi peste făptura lui Dumnezeu, căci Dumnezeu lucrează taine pentru plinirea vremurilor şi pentru anunţarea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământul cel nou al Noului Ierusalim, care se lucrează acum.

Pace vouă, iubitele mele, că ştiu şi văd cât mă iubiţi! Pace şi lacrimi de bucurie şi de la voi, şi de la mine! De acum veţi cunoaşte lucrul meu din vremea aceasta, dar fiţi întru duhul meu, că iată, suflu din duhul meu peste voi. Închideţi bine taina mea, cu preţul vieţii ţineţi la această taină, şi viaţă veţi câştiga. Fiţi una cu mine şi cu ai mei, căci aceştia sunt ai mei acum.

Pace peste tot poporul meu! Pace şi înviere şi biruinţă asupra morţii, căci moartea va fi înghiţită de biruinţa care se va arăta şi va fi văzută în zilele ce vin. Amin, amin, amin.

18/31 ianuarie 1991

Cuvântul Domnului către Sorin Dumitrescu

Făgăduinţa împlinirii duhului proorociei peste cei credincioşi.

Harul şi pacea Mea peste tine şi peste casa ta, căci prin harul cel de la Mine te vei îmbogăţi întru cunoştinţa tainelor, potrivit sfatului voii Mele, şi bogăţia harului Meu va fi să prisosească întru tine din cuvintele izvorului cel ascuns prin care Eu am lucrat pe acest pământ al făgăduinţei, spre iconomia plinirii vremurilor. Amin.

Duhul descoperirii cu care Eu lucrez prin acest izvor, va fi să te adape de acum şi pe tine, căci moştenire ai, mai dinainte rânduit fiind. Eu sunt Cel ce plinesc toate întru toţi, şi credincios sunt făgăduinţelor cele din veac întocmite. Fericiţi cei ce nu se smintesc întru Mine, şi fericit vei fi tu când necredincioşii te vor privi cu mirare sfârşindu-ţi drumul tău cu ei. Ferice ţie dacă aceştia te vor huli pentru că ai fugit de întinăciunile lumii, prin cunoaşterea vieţii nestricăcioase întru tine. Ferice ţie dacă vei rămâne neînvins, de-acum, de cele stricăcioase, căci cel ce scapă de părtăşia duhului lumii şi iarăşi se atinge de el, aceluia cele din urmă i se fac mai rele decât cele dintâi. Ferice ţie dacă înţelepţii acestui veac te vor privi cu mirare, căci scris este: *«Voi pierde înţelepciunea învăţaţilor şi o voi stârpi».* Şi va fi să se vadă Scriptura aceea care spune: *«Unde este înţeleptul sau cărturarul acestui veac?»,* căci Dumnezeu va vădi nebunia înţelepciunii acestora.

Iată, în curând va fi să se vadă cuvântul care grăieşte despre cei chemaţi de Dumnezeu, care nu după trup sunt înţelepţi sau puternici sau cu nume bun, căci Domnul aşa a lucrat în toate vremurile, aşa a făcut alegerea vaselor prin care a ruşinat şi a pleşuvit creştetul celor ce s-au crezut înţelepţi. Domnul i-a ridicat pe cei de jos ca să-i doboare pe cei ce sunt pe înălţimi, ca nimeni să nu aibă a se făli faţă de Dumnezeu.

Ferice ţie dacă cei ce se cred a fi de neurnit, vor întoarce spre tine priviri trufaşe, căci atunci înţelepciunea lui Dumnezeu va rodi întru tine şi va lucra spre ruşinarea acelora, iar cel ce vrea să se laude, în Domnul să se laude, şi lucrul înţelepciunii tale să ridice din pietrele acelea fii ai lui Dumnezeu.

Pace ţie, şi lucrează cu Mine pentru rodul lucrului Meu din zilele ce vin. Când am venit pe lume întrupat, am venit spre lucrul cel pentru care fusesem trimis de Tatăl şi am lucrat minuni în mijlocul lumii ca să fac lumea să creadă că de la Dumnezeu sunt venit, ca să creadă aceia că sunt Fiul lui Dumnezeu, ca să creadă aceia Scripturile în care era scris despre Mine şi despre vremea Mea, despre vremea trupului Meu. Am lucrat minuni nemaiauzite până atunci, ca să mărturisească acelea până la sfârşitul plinirii vremurilor şi să creadă Israel în Mine, căci aşa am spus pe vremea trupului Meu, prin Duhul pe Care L-am lăsat să lucreze. Am spus că *«Întru El nu mai este nici iudeu, nici elin, nici grec, şi toţi întru El una sunt, şi întru El* „da" *sunt toate».* Vorbesc aşa cu tine pentru că tu ştii care este Israelul Meu, care este neamul Meu întru care binevoiesc, căci scris este că Dumnezeu va alege iarăşi Ierusalimul.

Fii întru Mine, căci cel ce este întru Mine acum, acela va fi, în zilele ce vin, să lucreze minuni mai mari ca acelea lucrate atunci. Minunile pe care Eu le lucram atunci, de aceea le lucram, ca să creadă lumea că vin de la Tatăl, ca să înţelea-

gă împlinirea Scripturilor. Dar minunile care se lucrează în zilele acestea, sunt minuni cu anevoie de înțeles, pentru că așa am spus atunci: *«Cel ce crede în Mine, nu acestea, ci mai mari decât acestea va lucra, pentru că Eu Mă duc la Tatăl; Mă duc ca să pot veni la voi; Mă duc, și vă voi da pe Duhul Sfânt, Care va lua de la Mine și vă va învăța pe voi».* Iată, cel ce este întru Mine în vremea aceasta, va fi învățat de Dumnezeul Duhului Sfânt, va fi să lucreze întru acest Dumnezeu, Care întregește lucrarea Preasfintei Treimi și plinește lucrarea Preasfintei Treimi spre plinirea vremurilor.

Dumnezeu lucrează și Își trezește lucrători la lucru, ca să-Și desăvârșească, în zilele ce vin, lucrarea minunilor și a tainelor cele cu anevoie de înțeles, căci așa este scris: *«Lua-voi și voi strânge și voi pecetlui această mărturie între ucenicii Mei, și va rămâne între ei această învățătură»,* iar fața Domnului va fi ascunsă și va fi așteptată de mulțimi numeroase, care vor aștepta să vadă tainele cele lucrate în ascuns, până va fi să se împlinească cuvintele cele care spun: *«Iată Eu și pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu spre semne și minuni în Israel».*

Iată, vin din nou spre tine, ca să așez peste tine întreită putere și ca să fii apostol, după adevărul cel întru Mine. Așează-te întru sfințenia cea purtătoare de duh, căci lucrarea și rodul lucrării Duhului Sfânt va fi să se vadă lucrând de-acum. Așează-te întru virtuțile cele trăite prin puterea credinței, căci credința din vremea aceasta se cere să fie mai mare decât a acelora care prin credința lor au stins puterea focului, au îmblânzit fiarele sau au învins oștile dușmane, căci Iudita cea credincioasă nu s-a îndoit întru credință când s-a ridicat și a cerut prin rugăciune să dea Domnul în mâinile ei pe căpetenia oastei care venise să piardă pe Israel. Și a scăpat Iudita, prin credința ei, a scăpat de la pieire pe poporul cel binecuvântat de Dumnezeu. Iată credință care se cere să fie în vremea aceasta.

Vin din nou spre tine, ca să te întăresc întru credință tare, căci vei vedea cele proorocite împlinindu-se sub ochii necredincioșilor care tăgăduiesc pe Dumnezeul Cel ce lucrează și împlinește așa cum vestește despre cele ce trebuie să se împlinească în zilele ce vin. Puterea cea întreită a Duhului Sfânt este mare în zilele acestea, și se va vedea Scriptura aceea care spune: *«Lua-voi în zilele acelea și voi turna din Duhul Meu peste fii și fiice, peste bătrâni și tineri; ba și peste robi și roabe voi vărsa din Duhul Meu, ca să proorocească și să se facă semne în cer și pe pământ».* Voi turna și peste robi și roabe, căci rob păcatului este tot trupul acestor vremi, rob necredinței, rob îndoielii și rob duhului lumii și legii pântecelui, și iată, Israel nu Mă mai cunoaște pe Mine. Dar în zilele acestea, iată, îți dau de știre sfatul voii Mele, că între cei mântuiți acum, vor fi numai cei ce cheamă numele Meu. Dar Israel nu Mă mai are pe Mine, și nu știe creștinul cum să Mă cheme, și duhul lumii a pus moarte peste fiii lui Israel. Și iată că animalul cel necuvântător ascultă de stăpânul căruia-i slujește, dar Israel nu mai ascultă de Mine, și tot trupul său este numai răni de moarte. Dar Eu am pus mereu sub adăpostul Meu rămășiță curată și credincioasă, ca să lucrez pentru izbăvirea Israelului Meu, căci scris este: *«Iată, Eu voi fi cu voi până la sfârșitul veacului».* Amin.

Am pe acest pământ izvor tainic, căci Eu n-am părăsit pe poporul Meu cel credincios, și în toate vremurile am fost și am lucrat, dar pământul acesta este cel ales de Mine ca să Mă slăvesc în el în vremea aceasta; este țara strălucirii, căci Eu voi vărsa din mijlocul ei înviere și lumină peste popoare și voi face din ea Sion ceresc și Ierusalim ceresc, căci scris este: *«Domnul va alege iarăși Ierusalimul»,* iar în zilele ce vin toate popoarele vor pricepe aceasta. De aceea Mă ridic prin servii Mei și mai dinainte vestesc sfatul voii Mele, că nimic nu lucrez până nu vestesc taina Mea proorocilor. Iată, Eu sunt, și lucrez până la sfârșitul plinirii vremurilor, și fericit este acela care ia parte la sfatul Meu și lucrează cu Mine, căci acesta peste multe va fi pus.

Am venit cu trupul pe pământ și M-am smerit coborând din slava Preasfintei Treimi și M-am făcut Om ca să dau putere omului. Și după ce Mi-am făcut lucrarea pentru care venisem, M-am suit apoi de-a dreapta Tatălui Meu și am lăsat putere multă peste cei ce sunt cu Mine în lume și am spus că cei ce vor crede Mie, aceia vor lucra în numele Meu minuni mai mari ca acelea pe care le făcusem Eu în mijlocul lumii ca să fac lumea să creadă că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu.

Iată, totul este cu putință celui cu credință, celui ascultător așa cum am fost Eu, dar Israelul de azi e mic de tot ca să creadă și să lucreze cu Mine. Dar am păstrat în toate veacurile o rămășiță vie și am ajuns cu ea până spre sfârșitul plinirii vremurilor și Mă voi desăvârși prin ea, căci în curând va fi să vină popoarele cele scăpate cu viață, să bea din râul vieții, și să învieze noroadele, și să se vestească încă o dată pe pământ taina lui Dumnezeu, așa cum este scris că *«În zilele acelea voi vorbi încă o dată la popoare și la limbi și la neamuri și la împărații pământului».* Și fi-va apoi să vadă și să creadă și să înțeleagă toată făptura de sub cer că Eu sunt Dumnezeu din veșnicie, și de aici încolo, Eu sunt.

În zilele ce vin va fi să cunoască tot trupul că Eu sunt Cel ce grăiesc. Amin, amin, amin.

28 ianuarie/10 februarie 1991

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Legea neîmplinită în biserică a orbit pe cei ce se dau a fi călăuze orbilor. Duhul Domnului Se face cunoscut prin adevăratele temple ale Duhului Sfânt.

Pace de la cer, pace și tărie bună de la Dumnezeu! Pace ție, copil iubit de cer! Pace și binecuvântare și împuternicire, ca să te ridici cu credință și să lucrezi după sfatul voii Mele! Amin.

Scoală-te și ia aminte, dar auzi-Mă, ca să te scoli și să lucrezi planului Meu, că mult nu va mai fi, și vei mărturisi împlinirile cele care au fost mai dinainte vestite prin izvorul cuvintelor Mele din care te hrănești și tu de când ți-am descoperit lucrul Meu din zilele acestea, lucru întru care stai și împlinești cele cu care vin spre tine prin servii Mei. Fă-ți carte în care să scrii toate cuvintele cu care vin spre tine, căci cartea aceasta va mărturisi în zilele ce vin. Și iată, adaugă la această carte și aceste cuvinte și lucrează după planul Meu cel bine întocmit. Nu pot scoate acest izvor la suprafață, nu-l pot scoate acum, dar iată, lucrez ca să împart lucrul Meu spre a fi lucrat.

Am venit spre tine prin cuvintele Mele și te-am încredințat că Eu sunt Dumnezeu, și te-am așezat credincios lucrului Meu din zilele acestea. Am vorbit din cer și am pus pe servii Mei să scrie pe pământ, ca să se vadă împlinirile cele vestite prin acest fir ceresc, prin această rază de lumină din care împart lumină și viață cu Mine și împlinire. Eu sunt Dumnezeu din veșnicie, și de aici încolo, Eu sunt; sunt, și lucrez taina plinirii vremurilor, și nu găsesc credință pe pământ. Ni-

meni nu mai caută cu Duhul Meu, şi duhul lumii Mi-a întunecat vremea, ca să nu mai caute omul la cele scrise în toate veacurile, şi care mărturisesc despre Dumnezeu şi despre lucrările Sale prin Cartea Adevărului.

M-am întâlnit pe vremea trupului Meu cu femeia samarineancă şi am stat de vorbă cu ea la puţul lui Iacov, dar ea cunoştea cuvintele prooorociilor şi ştia şi credea că va veni vremea lui Mesia, iar când i-am spus despre împlinirea cea care era în faţa ochilor ei, a crezut samarineanca în Mine, a crezut că Eu sunt Dumnezeul Cel proorocit, Mesia, Cel Care era scris că va veni, şi a rămas credinţa ei de mărturie. O, şi era de neam străin aceea, şi a crezut în Mine, copilul Meu, şi s-a dus în cetatea ei şi a mărturisit despre Dumnezeu. Era cu inimă mare samarineanca, şi dacă M-am întâlnit cu ea, am lăsat lumină peste ea, şi a rămas lumina Mea în ea, şi ea a plecat şi a împărţit lumină de la Mine, a plecat cu râvnă şi cu dor, cu credinţă şi cu iubire, ca să împartă lumină în ţinuturile neamului ei.

Am ales pe apostolii Mei din Galileea şi le-am spus să Mă urmeze pe Mine şi învăţătura Mea, şi au crezut în Mine aceia şi au rămas cu Mine. Şi dacă au crezut, a rămas lumina Mea în ei, şi s-au răspândit apoi în lume şi au împărţit lumina Mea curată. M-au împărţit pe Mine, căci Eu sunt Lumina lumii. Eu sunt, dar astăzi cine Mă mai împarte? O, cine Mă mai împarte pe Mine aşa cum sunt Eu? Nimeni, copilul Meu. Îţi spun şi Eu ţie că nimeni nu Mă mai are pe Mine aşa cum sunt, nimeni, şi iată cuvintele acelea care spuneau odată: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi El, oare, credinţă pe pământ?».*

Mă mint cei care zic că Mă poartă pe Mine, Mă mint cei care Mă mărturisesc pe Mine, că aceştia sunt cu buzele aproape de Mine, dar cu inima unde sunt? Unde? Ei sunt cu inima la plăceri şi la slobozenii. Au luat legea slobozeniei şi au pus-o stăpână peste ei, şi iată, şi-au însuşit puterea să împartă această lege peste cei necunoscători. O, vai orbului cel călăuzit de călăuză tot oarbă, căci oarbă a ajuns ceata cea mare a căpeteniilor, care stă judecătoare peste făptura Mea. O, cine să Mă mai împartă pe Mine aşa cum sunt? Cine, că din creştet până în tălpile picioarelor tot trupul este plin de răni, răni care dau să-Mi nimicească ultima picătură de viaţă a făpturii. Iată, copilul Meu, Scriptura aceea care spune: *«Nici voi nu intraţi, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi să intre întru împărăţia Mea».* Îţi amintesc acum de Scriptura aceea care zice: *«N-am venit să aduc pace, ci dezbinare. Am venit să-i fac să vadă pe cei ce nu văd, şi să-i fac orbi pe cei ce văd. Şi fariseii s-au simţit şi au spus:* „Nu cumva şi noi suntem orbi?“*».* O, şi ai văzut ce răspuns au primit: *«Dacă aţi fi orbi, n-aţi avea păcat, dar pentru că ziceţi că vedeţi, păcatul rămâne asupra voastră».*

O, copilul Meu, au fost anii cât a domnit fiara cea necredincioasă, şi când scoteam deasupra câte un preot care vorbea după adevăr şi prin care Eu strigam ca şi prin Botezătorul Ioan când spunea: *«Pui de vipere, cum veţi scăpa de mânia cea viitoare?»,* o, ce se întâmpla cu unul ca acela? Că îl lua şi îl ascundea prin închisori şi Îmi băga cuvintele luminii la întuneric, aşa cum s-a întâmplat cu Ioan, care se ridicase să-Mi gătească Mie calea şi arătarea în mijlocul lumii.

Au fost ani de ceaţă, şi am venit şi M-am arătat adevărat la vreme, aşa cum am grăit prin cuvintele acestei lucrări prin care şi astăzi grăiesc, ca să împlinesc apoi tot cuvântul Meu. Am venit cu mult înainte şi am spus prin acest fir ceresc despre vremea cea prezisă pentru zdrobirea capului fiarei, şi vremea spusă de Domnul a vorbit prin cele împlinite la vreme.

O, cu greu este Domnul înţeles şi crezut, căci cei de azi zic aşa cum a fost scris că se va auzi: *«Unde este făgăduinţa venirii Lui?».* Dar vai oamenilor necredincioşi, că zice Scriptura: *«Dumnezeu nu rămâne mincinos întru făgăduinţele Sale şi nu va întârzia. Dar El este îndelung răbdător pentru voi, voind ca nimeni să nu piară, ci toţi să vină spre credinţă şi spre pocăinţă».* O, ziua Mea se zoreşte, şi toate cele vechi vor trece. De aceea, copilul Meu, Mă uit la cei din cer, că plâng cei din cer. Dar cei de pe pământ, în loc să se sfinţească şi să se cucernicească şi să grăbească venirea Mea, ei zac în necredinţă, şi iată, venirea Mea vine, şi vine cu foc, căci aşa este scris, şi tot ochiul va vedea. Dar am rămăşiţă care trebuie să rămână credincioasă făgăduinţelor Mele şi să aştepte cerul cel nou şi pământul cel nou socotind răbdarea Mea drept izbăvire, dar nu să se lase şi aceştia să cadă din întăriturile în care sunt aşezaţi prin făgăduinţele Mele.

Am venit şi am spus mereu prin cuvintele acestei lucrări: *«Ferice celui care nu se va sfărâma de această piatră. Ferice celui ce-şi va spăla viaţa în acest vas»,* căci piatra este Însuşi Domnul, Cel ce locuieşte până la sfârşit în acest munte prin cuvintele acestei lucrări, căci învăţătura care va curge prin această lucrare se va ridica în zilele ce vin peste vârfurile munţilor, ca să curgă noroadele înspre acest râu şi să bea din această piatră apă curată şi netulburată şi să se spele în acest vas, în această învăţătură mântuitoare, căci scris este: *«Din Sion va ieşi legea, şi din Ierusalim vor curge râuri de apă vie şi curată».*

Iată, am ales-o pe România ca să fie a Mea, şi vin să Mă desăvârşesc în mijlocul ei şi să-Mi lărgesc cortul Meu prin această învăţătură cu care voi vorbi încă o dată la popoare şi la limbi şi la neamuri. Am ales acest pământ ca să fac din el Edenul şi Canaanul pentru plinirea vremurilor; să fac din el Ierusalim ceresc şi să vărs de aici lumină peste popoare, ca să cunoască şi să vadă noroadele poarta de intrare în Canaan.

Am răspândit cuvânt către popoarele de pe pământ, ca s-o vestesc pe România şi ca să creadă noroadele în lucrarea Mea cea vestită dinainte, că de aceea M-am ridicat, ca să vorbesc popoarelor despre cele ce am de împlinit. Şi iată, vorbesc cu tine, copilul Meu, vorbesc ca şi cu un prieten, pentru că tu eşti apropiat cu Mine şi cu lucrul Meu şi cu cuvântul Meu care vorbeşte în România.

Am spus apostolilor Mei aşa: *«Nu vă mai numesc slugi, că sluga nu ştie ce face stăpânul, ci vă numesc prietenii Mei».* Tu eşti prietenul Meu, eşti copilul Meu, eşti iubitul Meu, eşti cu Mine şi de partea Mea, aşa cum a fost Nicodim de pe vremea trupului Meu. Era şi el din soborul care era sub Anna şi Caiafa, dar era cu Mine Nicodim, şi după ce Eu am trecut prin moarte, s-a dus la Pilat şi a cerut trupul Meu ca să-l ia de pe cruce. S-au dus Iosif şi Nicodim cu miresme şi au făcut aceia cele spre îngropăciunea Mea, căci ei aşteptau împărăţia lui Dumnezeu şi nădăjduiau s-o vadă. Au rămas aceştia cu Mine, căci au crezut în Mine. Ei au fost cu trupul pe vremea trupului Meu, au fost în vremea pătimirii şi a morţii şi a învierii trupului Meu, şi iată, voi sunteţi în vremea biruinţei şi a arătării şi a slavei Duhului Meu prin voi, sunteţi în vremea în care Eu lucrez sfârşitul plinirii vremurilor, după sfatul voii Mele.

Când am răspândit cuvânt către popoare despre cele ce am de îndeplinit în zilele acestea, am zis că Mă voi scula să judec pe împăraţi şi pe domni, pe bogaţi şi pe puternici, pe robi şi pe slobozi, căci îngerii Mei vor dezlănţui chin şi durere

peste cei ce n-au pecetea Celui viu, şi am zis că voi vărsa mânia Mea peste popoare şi se va ridica fumul focului în care va arde Babilonul. Iată, am zis, şi împlinesc, şi voi ridica efa între cer şi pământ, căci cuvintele Mele nu se pot desfiinţa.

Copilul Meu cel binecuvântat, cel iubit şi cel credincios, vin spre tine iar, să-ţi întăresc statornicia. Îţi amintesc, ne amintim împreună de lucrul credinţei multor scule din vechime, că pe vremea trupului Meu am avut pe Melchior în spate, care Mă ocrotea de stăpânii lumii cei de atunci, şi a mers acesta în urma Mea, de la naşterea Mea şi până la vremea patimilor, vreme în care trebuia ca Eu să Mă las în mâna stăpânilor lumii, spre plinirea Scripturilor. Era şi atunci prigonit Domnul, precum este şi acum, şi de câte ori Eu şi ucenicii Mei eram prinşi în strâmtorări prin lumea prin care umblam, Melchior apărea şi îşi prezenta sigiliul împărătesc şi scăpa pe Domnul şi pe ai Săi din strâmtorarea legii răutăţii şi a necredinţei.

Am venit acum cu libertate pentru cei credincioşi Mie, dar iată, fiii lumii se zbat şi se jertfesc pentru libertatea vieţii pământeşti, iar fiii Sionului Meu nu se ridică să lupte pentru învierea din moartea păcatelor. Plânge cerul, plâng sfinţii şi mucenicii care şi-au vărsat sângele de dragul Celui ce S-a dat pe Sine jertfă pentru lume. Dar azi când se apropie sfârşitul şi plinirea vremurilor, azi nu se mai împotriveşte nimeni până la sânge de dragul lui Iisus Hristos.

Iată, stau gata să-Mi fac arătarea. Am ales acest pământ să fac în el slavă văzută şi biruinţă peste lume, peste duhul lumii, şi iată ce găsesc, că peste tot domneşte moartea, căci legea păcatului este moarte. N-are cine sufla peste lume, şi iată, ca şi pe vremea lui Noe, lumea bea şi mănâncă, se însoară şi se mărită, şi iată ce vine! Vine mânia Mea, vine judecata Mea, vine Domnul cu văpaie! Vreau să-Mi trezesc Duhul Meu peste cei ce cunosc numele Meu şi peste cei ce Mă iubesc pe Mine, căci mulţi Mă iubesc pe Mine, dar nu ştiu cum să Mă iubească, nu ştiu cum să-Mi urmeze pentru ca să am putere în ei. Am spus că voi ocroti acest pământ ales; am spus, şi voi fi împlinitor, şi iată, vreau să lucrez în mijlocul acestui neam, vreau să-Mi trezesc lucrători, vreau să-i fac să cunoască puterea cea din credinţă răsărită, vreau să Mă arăt şi să fiu împlinitor cuvintelor Mele prin care M-am adresat tânărului cel bogat care voia să-Mi urmeze, dar nu se îndura de ale lui. Şi am spus ucenicilor care priveau la întâlnirea Mea cu el: *«Ce este cu neputinţă la om, este cu putinţă la Dumnezeu».* Este, copilul Meu, cu putinţă, dar vreau să Mă ridic şi să semăn credinţă peste multe inimi mari, că nu pot, măi tată, nu pot lucra decât numai cu cei credincioşi cuvintelor şi proorociilor prin care Domnul Îşi anunţă lucrările Sale. Nu pot să trec peste cele scrise, fiindcă aşa este scris: *«Nimic nu împlinesc până nu vestesc prin prooroci».*

O, nu pot scoate acum la suprafaţă izvorul cuvintelor Mele. Crede tu Mie că nu se poate acum, şi de aceea am venit spre tine şi ţi-am dat de ştire că voi căuta să-Mi adăpostesc bine locul izvorului Meu şi pe servii Mei prin care lucrez. Iată, în curând va fi să se vadă cuvântul care grăieşte despre cei chemaţi de Mine, care nu după trup sunt înţelepţi sau puternici sau cu nume bun, căci Domnul aşa a făcut alegerea vaselor cele prin care a ruşinat şi a pleşuvit creştetul celor care s-au crezut înţelepţi. Domnul a ridicat pe cei de jos ca să-i doboare pe cei ce sunt pe înălţimi, ca nimeni să nu aibă a se făli faţă de Dumnezeu. Iată, întunericul acoperă faţa pământului, şi cine poate stăvili puterea răului? Să se ridice şi s-o oprească. Voi pierde înţelepciunea învăţătorilor şi o voi stârpi, şi va fi să se vadă Scriptura aceea care zice: *«Unde este înţeleptul şi cărturarul acestui veac?»,* căci Domnul va vădi nebunia înţelepciunii acestora.

Stai cu Mine în lucru, că vreau să-ţi folosesc credinţa, dar vreau să stai bine aşezat prin credinţă, căci Eu sunt credincios făgăduinţelor Mele, iubitul Meu. Voi lucra cu tărie de duh, de-acum, dar Duhul Meu Se face cunoscut prin cei în trup. Iată, vorbesc pe pământ, dar am nevoie de trupuri. Dacă n-aş fi avut mâini care să-Mi fi scris cuvintele Duhului Meu, cum aş fi întocmit Eu cartea Mea, care este una, precum Eu sunt Unul, Domnul Iisus Hristos? Eu sunt Cel ce le împlinesc pe toate, dar prin cei lucraţi de Mine.

Lasă-te lucrat, şi lucrează apoi, lucrează, că Eu nu-ţi dau să lucrezi ceea ce nu poţi, că odată cu lucrul îţi dau şi putere în lucrul tău cu Mine, dar bucură-te cu Mine şi lucrează-Mi cu bucurie Mie. Nu pot numi mai fericit pe altul, mai mult decât pe cel ce lucrează pentru Mine şi pentru planul Meu, că acela peste multe va fi pus întru împărăţia Mea. Iată, iar îţi spun că prin tine voi împărţi de la Mine multe cuvinte, şi vei fi între Mine şi cei peste care voi lucra, căci vom lucra mult de-acum şi vom propăşi din zi în zi, dar nu vom descoperi încă izvorul Meu. Aşa trebuie să lucrăm, ca să rămână lucrul nostru, şi aşa vom grăbi vremea cea bună, că iată, trebuie lucrată vremea cea bună. Tu ştii cum lucrez la ea, tu cunoşti taina Mea şi toată aşezarea Mea, dar trebuie bine păstrată taina Mea şi lucrul Meu, trebuie să am şi acum ocrotitori lucrării Mele, căci proorocul Zaharia a purtat taina întrupării Mele, taina vremii trupului Meu, a purtat-o din vremea zămislirii botezătorului Ioan şi până la trecerea lui la Mine. Lucrează cu Mine, şi altă bucurie mai mare să nu ai, că vei fi Mie martor în faţa noroadelor atunci când voi ieşi deasupra cu lucrul Meu lucrat tainic, prin care Eu lucrez mântuirea care va să vină în curând. Fii mare în lucru şi în cuvânt acolo unde lucrezi slujba ta, că Unul este Dumnezeu peste toată făptura.

România a fost creştină de la naşterea ei. România a fost ortodoxă, copilul Meu, şi Domnul este Unul. Mă doare când văd dezbinare în Sionul Meu, dar Duhul Meu va arăta în curând voia Mea peste Sionul din zilele ce vin, căci biserica este Sionul. Aşa era şi pe vremea trupului Meu, dar peste acest pământ ales va lucra Domnul peste biserică, şi va birui Domnul, şi va face pace prin una singură şi apostolească biserică, spre iertarea şi împăcarea făpturii, căci Unul este Dumnezeu. România va fi regina Mea şi va fi îmbrăcată într-un singur veşmânt de slavă şi va fi mare peste popoare prin biserica Mea cea din ea, căci Domnul va fi să Se slăvească pe acest munte al binecuvântării.

Am stat mult de vorbă cu tine, copilul Meu iubit. O, şi cât aş vrea să te bucuri cu duhul! Vreau să fii credincios, că Eu sunt adevărat în lucru prin acest fir de cuvânt ceresc. Îndoiala caută să intre să înjumătăţească puterea Mea în voi, dar Eu v-am îmbrăcat întru putere de duh şi de credinţă, şi hai să rămânem bine uniţi şi să biruim neputinţele! Hai, că vă voi întări mereu, ca şi pe Petru, care, deşi Mă vedea în mijlocul apei venind spre el ca pe uscat, s-a îndoit Petru că aş fi Eu, dar l-am întărit în credinţă dacă l-am auzit că-Mi cere ajutorul.

Hai, că Eu sunt! Hai să biruim! Hai, că plata voastră, multă este în ceruri! Adu-Mi cu inima aproape de Mine şi de tine pe aceea pe care Eu am numit-o apostol al României Mele. Adu-o lângă lucrul Meu, că vreau s-o fac apostol pentru lucrul Meu. Eu voi fi Acela Care voi putea ceea ce nu poate nimeni pe pământ; Eu, că Eu le împlinesc pe toate. Îţi dau o putere aparte pentru ca s-o uneşti pe ea cu lucrul Meu, căci

prin acest lucru pe care-l lucrez Eu în România, voi aduce în curând slava şi fericirea acestui pământ ales. Vreau să-Mi fac legătură bună cu cel uns al Meu, că va trebui să lucrăm după planul Meu, căci cu voi este tot cerul. Iată, merg cu cuvântul înainte şi vorbesc cu ea acum, dar mai întâi terminăm această carte cu cel mai dulce cuvânt: pace!

Pace ţie, copil iubit de cer, şi întru dreptate să veghezi peste turmă! Fii împuternicit şi binecuvântat prin puterea Sfintei Treimi, că vom lucra, şi mare va fi biruinţa. Amin. Duhul Meu să te umple de mângâiere şi de pace. Pace peste tine de la Măicuţa Mea, care iubeşte şi ocroteşte pe România! Nu este biruinţă şi nu este pace fără Mine. Fiţi întru Mine, că fără Mine nu puteţi birui, copiii Mei.

Pacea Mea v-o las vouă! Amin, amin, amin.

10/23 februarie 1991

Cuvântul Domnului către Doina Cornea

Pilda vitejiei sufleteşti a Iuditei, fiică a poporului Israel cel după trup.

O, iată Eu şi pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu spre semne şi minuni în Israel! Voi strânge laolaltă şi voi sigila această învăţătură, pentru ucenicii Mei. Oricine va primi în numele Meu pe unul din aceşti copii, pe Mine Mă primeşte, şi pe Cel ce M-a trimis pe Mine, că iată, se scrie cuvântul Meu pe pământ, şi precum se scrie pe pământ, aşa şi în cer se scrie. Totul este cu putinţă celui cu credinţă, celui ascultător Mie aşa cum Eu am fost ascultător Tatălui Meu, şi adevărată este Scriptura aceea care zice: *«Iată, Eu voi fi cu voi până la sfârşitul veacului».*

Har şi binecuvântare peste tine, iubita Mea, căci de Mine este lucrată inima-ţi dulce şi dragostea din ea! Pacea Mea peste tine, că tu porţi pe România Mea în inima ta! Fericiţi cei curaţi cu inima, fericiţi cei ce cred în Mine şi în puterea Mea şi în sfatul voii Mele, că întru Mine nu mai este nici iudeu, nici elin, nici grec, şi una sunt toţi întru Mine, precum Eu, Unul sunt.

Porţi pe România Mea în inimioara ta şi lupţi cu toată puterea ta, lupţi cu tot ce ai tu mai bun şi mai frumos. Dar iată, ridică-te spre Mine, că vin spre tine. Ridică-te şi fii ca Iudita, şi fă ce a făcut ea pentru neamul ei, căci Iudita cea credincioasă nu s-a îndoit în credinţă când s-a ridicat şi a înălţat rugăciune către Dumnezeu, să-l scape Domnul pe poporul ei de cei care veniseră să piardă pe Israel. S-a rugat Iudita să-i dea Domnul în mâinile ei pe căpetenia oastei duşmane, şi a crezut că Domnul i-a ascultat rugăciunea, şi s-a dus apoi şi a biruit pe duşmanii poporului Israel cel binecuvântat. Iată credinţă care se cere în vremea aceasta.

Vin spre tine prin izvorul cuvintelor Mele cu care vestesc şi împlinesc şi lucrez în mijlocul acestui pământ binecuvântat, că nu se pot desfiinţa cuvintele acelea care spun: *«Nimic nu împlinesc fără să vestesc prin prooroci».* Alătură-te planului Meu, că inima ta e mare, e toată România Mea în ea, dar fără Mine n-ai putere tu. Planul cel din zilele acestea este bine întocmit de Mine, şi după acest plan se lucrează biruinţa din zilele acestea. Toate cele ce s-au petrecut în toate veacurile, au fost vestite prin Duhul Meu, prin prooroci mai dinainte, precum şi în vremea aceasta mai dinainte vestesc prin sculele Mele, ca să fie credinţă în Mine când vin şi împlinesc.

Iată, vin spre tine ca să te aşez întru unire cu cel care Mă aduce spre tine, căci peste toată biserica Mea vreau să aduc vremea aceea care a fost, când preotul stătea la sfat cu profetul, căci Eu grăiesc prin prooroci până la sfârşit, după făgăduinţa pe care am făcut-o când am spus: *«Iată, Eu voi fi cu voi până la sfârşitul veacului».*

Am ales-o pe România ca să binevoiesc întru ea, dar cei ce luptă fără Mine pentru cea binecuvântată de Mine, pentru aleasa Mea din vremea aceasta de glorie cerească, aceia sunt cei pentru care s-a scris Scriptura care zice: *«Vai celor ce fac planuri fără Mine! Vai celor ce fac planuri care nu sunt din Duhul Meu!».*

Vin spre tine, vin să Mă unesc cu tine, vin cu puterea Mea peste tine, ca să poţi lucra întru puterea Mea. Ferice aceluia ce se bizuie pe Domnul, căci Eu sunt Dumnezeu şi nu om, şi crede tu în cuvintele din Cartea Adevărului care spun: *«Ceea ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu».* Vin cu bucurie spre tine, vin să te vestesc că puterea Mea va lucra de acum, şi va lucra în timp, dar Duhul Meu are nevoie de cei credincioşi. O, dă-Mi inima ta ca s-o lucrez! Lasă-te lucrată, aşa cum s-a lăsat samarineanca, şi crede Mie, că Eu Mă las găsit! Lucrează cu Mine, că M-am ridicat să aşez împărăţie cerească peste România, dar am nevoie de credinţă în Mine şi în puterea Mea. Vreau să pregătesc calea unsului Meu Mihail, căci el este de la Mine, şi este vestit de prooroci. Eu sunt Cel ce am grăit prin prooroci, şi Eu sunt cunoscătorul celor proorocite. Scris este în cartea proorociilor că în zilele ce vin Domnul va alege din nou Ierusalimul. Am turnat din Duhul Meu şi am vestit prin servii Mei prooroci din neamuri străine; am dat de ştire planul Meu despre România, şi iată, în curând vor vedea popoarele şi vor crede cele proorocite prin Duhul Meu, căci România va fi ca o oază verde în mijlocul focului care acoperă faţa pământului, aşa cum este scris pentru această vreme în Cartea Adevărului.

Fă-ţi unire bună cu cel drag al Meu pe care-l ai aproape, că el este legat cu Mine şi cu izvorul Meu care curge în România, şi cere-i apă din acest izvor, ca să bei şi ca să crezi în cuvintele Mele care curg prin acest izvor. Eu sunt Unul Dumnezeu, şi în curând toate vor fi una întru Mine, precum în cer aşa şi pe pământ, că nu se poate altfel decât aşa cum scrie în Scriptura aceea care spune că *«va fi o turmă şi un Păstor».* Eu sunt uşa oilor, iar Cel ce intră prin uşă este Păstorul oilor şi Îşi pune sufletul pentru oile Sale, iar cel care nu este păstor şi ale cărui oi nu sunt de ale lui, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge, şi lupul le răpeşte şi le împrăştie. Eu sunt uşa, şi cine intră prin Mine, va fi izbăvit, şi va intra şi va ieşi şi va afla păşune. Voi lucra în curând o singură turmă, şi va fi apoi să Mă slăvesc în România Mea, şi voi arăta calea cea dreaptă, ca să meargă pe ea cei mântuiţi, că peste tot locul slava Domnului va fi adăpost, şi din toate neamurile cei care vor fi scăpat cu viaţă vor veni să poarte nume sfânt şi numele cetăţii sfinte a Noului Ierusalim.

Am dat de ştire unsului Meu Mihail că el este de la Mine şi că va fi un rege sfânt. Am vărsat peste el mângâiere şi răbdare cu Mine. Am scos din acest izvor şi am dus spre el şi i-am spus că el prin Mine va domni, dar nu vreau necredinţă în cele ce Eu voi împlini. Fii ca Iudita, că Eu n-am fost un Dumnezeu neputincios faţă de rugăciunea ei, rostită din credinţă. Eu sunt Izbăvitorul, Eu sunt Împlinitorul, dar veniţi-Mi lucrători. Lucrează cu Mine, lucrează planului Meu, că M-am ridicat să-Mi trezesc apostolii la lucru, şi pe mulţi îi voi scula şi Mă voi îndrepta spre ei prin izvorul cuvintelor Mele, şi vom lucra întru planul Meu cel bine întocmit. Nu este biruinţă fără Domnul, şi iată, Eu sunt în sfatul celor ce sunt scrişi în

lucrul planului Meu din zilele acestea. Adu-Mi aproape de legătura izvorului Meu inimioarele cele din casa unsului Meu Mihail, căci vreau să le fac unire cu Mine, cu acesta care este legat cu Mine, căci acest fiu credincios lucrului Meu are de la Mine poruncă să aşeze viaţa Mea şi puterea Mea peste casa unsului Meu Mihail, rege al României. Eu sunt Cel ce voi împlini; Eu şi Duhul Meu; Eu şi servii Mei; Eu şi apostolii Mei, şi vom ridica pe România spre vremea slavei ei, că ea este regina Mea şi gloria Mea din vremea aceasta.

Cere să bei din izvorul Meu. Cere, ca să cunoşti sfatul voii Mele şi stai întru unire cu cel iubit de Mine care este lângă tine, şi fiţi apostolii Mei, căci plata voastră, multă este în ceruri. Eu în voi, şi voi în Mine, căci vin să Mă desăvârşesc. Amin.

Amin, amin zic vouă: toate trec şi se sfârşesc, dar cuvintele Mele vor fi şi se vor împlini. Amin.

Pace ţie! Pace dulce de la Dumnezeu! Pace peste inima ta dulce şi firavă, şi pace peste inima ta mare, dar nu Mă tăgădui! Dacă iubeşti pe România Mea, nu Mă tăgădui, căci Eu lucrez în România, şi toată făptura de sub cer va vedea slava Mea peste acest Canaan din vremea aceasta.

Pace şi întreită putere de la Dumnezeul Preasfintei Treimi! Pace şi încredinţare, pace şi împărăţia Mea peste tine, şi o singură iubire, precum în cer aşa şi pe pământ! Pace şi duh de credinţă şi duh de iubire cerească!

Iubirea Mea şi pacea Mea să fie peste tine, peste cea iubită! Amin, amin, amin.

11/24 februarie 1991

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste preotul Gherasim

Îndemn la ascultare de cei aleşi ai Domnului pentru lucrarea mântuirii făpturii.

Se aşează mămica Gigi la lucru ca să scrie încă o carte, măi copii. Am mers cu voi prin cetăţile poporului meu, am mers şi am lucrat şi am sunat din trâmbiţă să-mi fac trezire vie peste turmă. Am mers cu voi, şi numai un pic mai avem de mers şi de strigat. Dar iată, acum poposesc din nou şi lucrez din nou, lucrez cu altă cetate, că inima acestui slujitor este o cetate, măi copii.

Iată încă o cetate în care lucrăm. O, aceasta este o cetate tare, o cetate întărită şi luminoasă, o cetate care veghează şi lucrează, măi copii, şi este şi ea o cetate a poporului meu. L-am condus cu mână tare, l-am adăugat cu putere cerească, fiindcă ştiam că este tare, şi l-am lipit la poporul meu ca să-mi dea ajutor la lucru.

O, fiule Gherasime, de când am intrat eu să lucrez cu putere mare în acest locaş, am lucrat ca să te adaug lucrului meu din vremea aceasta. Am lucrat aşa pentru ca să fie crezut lucrul lui Dumnezeu, pentru ca să fie întărită mărturisirea lui Dumnezeu, căci iată ce s-a întâmplat cu poporul meu! Că mă dusesem la Domnul ca să lucrez pentru acest popor, dar după ce am plecat, poporul meu a început să mă uite, şi iată cum s-a împlinit şi cu mine Scriptura aceea care zice că *«proorocul nu este preţuit în casa lui»*. Te-am adus şi te-am lipit lucrului meu ca să mărturiseşti despre Domnul şi despre mine, ca să-şi amintească acest popor despre mine şi să se ridice spre dragoste, spre unire cu mine. Te-am adăugat lucrului meu, şi ţi-a dat Domnul mărturisiri ca să le laşi să vorbească, şi au vorbit. Ţi-am folosit şi mânuţa ta, şi am pus şi în ea putere de ungere cerească, şi a făcut Domnul semn văzut de mulţi martori, semnul întreitei cruci, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, atunci când Domnul a uns peste biserica Sa ce va să fie pe cel pe care-l avem ales să fie în fruntea turmei bisericii, căci biserica va fi nouă în curând. Te-am ales şi te-am lipit de mine ca să fie crezută aşezarea pe care o stricaseră cei care au stăpânit biserica în vremea cea mai de pe urmă, şi am lucrat ca să aşezăm peste acest popor, să punem la loc sărbătorile sfinţilor, căci erau strămutate de la locul lor.

Sunt venită cu ultimele aşezări. Sunt ridicată cu putere de înviere peste acest popor, şi iată, lucrez să fac un popor ceresc şi nestricăcios, să fac trupuri cereşti din copiii mei, să fac om nou, după asemănarea lui Iisus Hristos. Te-am lipit cu mine şi am venit împreună în acest acoperământ, pentru că eu am găsit scris în planul lui Dumnezeu pe copilul cu care am făcut legământ să încep aici jertfă de fiecare zi pentru acest popor slab de tot faţă de puterea care trebuia să se vadă la fiii acestui popor. Am avut scris acest copil ales de Dumnezeu şi am venit la vremea hotărâtă şi te-am luat cu mine, ca să vii aici şi ca să fii crezut de la mine în poporul meu, şi ca să fie acest copil aşezat la lucru ca să aducă lui Dumnezeu jertfă plăcută şi curată pentru izbăvirea şi luminarea poporului meu. Ţi-am făcut cunoscut planul cel cu poporul meu şi am lucrat peste tine cu tot cerul, după planul cerului, ca să aduci spre ştire aşezarea cea de aici. A dat Domnul spre împlinire şi a vestit prin tine, mai înainte ca să se împlinească cele ce s-au împlinit, şi iată, am adăugat acestui copil, ca să fie trei stâlpi întăriţi aici, întreită jertfă, ca să se lucreze cu putere în vremea aceasta, că iată, se lucrează la vremea biruinţei acum. Am pus aici la lucru pe fiecare, după cum am găsit scris în planul de la Dumnezeu, căci Domnul lucrează aici pentru acest popor, şi lucrează după plan bine întocmit.

Te-am rugat să pui proptea sănătoasă şi să lucrezi mângâiere şi întărire peste acest cuib de copilaşi, că uită-te la ei cât sunt de loviţi pentru numele Domnului şi pentru numele meu. Şi ei sunt tari în lucru cu mine, măi iubitul meu, dar sunt îndureraţi în duhul lor, în tăria lor cea de la cer, cea de la Domnul, că Domnul aşa a fost mereu, lovit a fost mereu, şi loviţi au fost şi ai Săi. Am avut aici sufleţele alipite de mine, ca să fie de ajutor şi de mângâiere acestor copilaşi ai mei, că iată, lucrez prin ei, fiindcă aşa este scris la Dumnezeu, dar sufleţelele care fuseseră alături de ei, nimeni din aceia n-au vrut să ţină bine minte să-mi ocrotească acest cuib, să-mi tăinuiască acest acoperământ ceresc. Proorocul Zaharia a fost omorât între templu şi altar pentru că n-a vrut să dea din tainele cele ascunse de pe vremea aceea când venise Domnul întrupat pe pământ şi când se ridicase Irod să ucidă pruncii de doi ani ca să-i ucidă şi pe Iisus Hristos, şi pe Botezătorul Ioan. Iată cum trebuie lucrat cu tainele cele ascunse, dar poporul meu n-a vrut să păstreze tainic lucrul cel care le adusese lor binele şi izbăvirea şi scăparea. Nu vrea creştinul meu să vină spre înţelepciune, nu vrea, pentru că nu este smerenie peste poporul meu, nu este umilinţă, nu este inimă curată. Dar va fi, pentru că aici de aceea lucrăm; lucrăm la vindecarea acestui popor şi lucrăm la vindecarea şi învierea făpturii lui Dumnezeu, căci trupul Israelului lui Dumnezeu este de la Avraam şi până la sfârşitul plinirii vremurilor.

Te-am unit cu mine ca să mă ajuţi, şi când am intrat ca o regină în acest locaş ca să împărăţesc aici şi ca să încep să sun aici, şi de aici peste tot poporul meu, atunci când am văzut că se apropie vremea ridicării mele spre lucru prin aceşti copilaşi, am venit spre ei şi le-am arătat în vedenie cerească încă un lucrător alături aici, cu mine şi cu ai mei. Şi te-am

adus apoi aici cu mărturisiri cereşti, şi au fost scrise aici toate mărturisirile care întăresc vremea lucrului meu cu aceşti copii.

O, cât s-a luptat duhul rău să te țină departe de lucrul meu de aici! Eu sunt aici mereu, şi mereu te aştept, că mă doare, şi rău de tot mă doare când îi văd zdrobiți de săgeți şi când îi văd nemângâiați. Iată, îți spun acum că nimeni din poporul meu nu te-a iubit atât cât te iubesc aceştia, şi nimeni n-a lucrat credință în cele de sus aşa cum au lucrat ei, cu credință în aşezarea pe care am venit s-o pun la loc aşa cum a fost ea în toate vremurile strămoşeşti şi părinteşti, aşezarea sărbătorilor cereşti, căci de cer au fost aşezate şi nu de cineva de pe pământ, aceste sărbători ale bisericii. Această aşezare la loc trebuie să fie în curând lucrată peste toată biserica Domnului. Şi iată, va fi biserică nouă, biserică sfântă, biserică vie. Aici avem început de biserică vie, aici a pus Domnul o temelie vie, şi lucrează Domnul aici, ca să se facă lumină de aici peste tot.

Dar poporul meu, o, îți spun şi eu ție, poporul meu nu iubeşte cunoştința, nu tânjeşte după înțelepciunea cea din cer. N-a tăiat poporul meu ca să dea de la el duhul lumii, n-a tăiat de tot duhul lumii din inima lui ca să fie numai Duhul lui Dumnezeu peste creştinul meu. Iată, trag din greu şi sun cu putere prin toate cetățile, după cum este de lucrat peste fiecare cetate. O, şi eu cunosc bine inima acestui popor, şi plânge duhul meu şi trage din greu ca să fie lumină vie peste fiii poporului meu. Sunt aici mereu şi aduc tot ce este de făcut şi lucrez cu grabă mare, că sunt aşteptată de Domnul. Mă aşteaptă cerul să fiu gata cu poporul, şi poporul meu e mic de tot, că mă uit la el şi nu-i pot pune pe umeri mai nimic; nu poate duce, căci ca să-L porți pe Domnul cu lucrul Său, trebuie curățenie de inimă, şi trebuie lepădare de sine, şi mai trebuie peste acestea dreapta socoteală. O, şi aceasta nu este peste poporul meu ca să pot eu face îndreptare bună pe cale şi să îndrept pe fiecare în parte. Dar nu se lasă lucrat acest popor, nu crede aşa cum trebuie să fie credința cea din vremea aceasta, şi iată câtă durere face duhul rău acolo unde găseşte intrarea deschisă! Nu vor să închidă bine uşa, nu vor să fie numai cu Dumnezeu, şi dacă nu vor, iată, Dumnezeul Cel gelos va trebui să-Şi arate puterea Sa şi iubirea Sa, căci din iubire Se va ridica cu putere, ca să urnească din loc pe tot creştinul care stă înțepenit pe cale, căci ca să meargă pe cale aşa cum se cere, aceasta este departe de inima acestui popor. Nu mai poate face Domnul ca omul. S-a încheiat şi această vreme, şi iată, e vremea biruinței acum. De aceea Domnul mi-a trezit duhul şi l-a făcut să răsune şi să facă Domnului cale luminată, căci cu această lucrare eu voi începe să hrănesc un neam mare, şi va fi să aplece Domnul spre această învățătură vie toate înălțimile care nu ştiu a se pleca.

Stai în lucru cu mine. Stai cu inima şi cu mângâierea peste acest cuib de inimioare care sunt puse la lucrul mântuirii făpturii lui Dumnezeu. Stai cu inima lipită aici. Fii un duh cu ei mereu, că duhul rău îşi face mereu cotloane ascunse, ca să atace la timp şi la netimp acest acoperământ şi acest început de împărăție cerească.

Iată, suflu cu putere peste tine. Hai să lucrăm prin această temelie nouă, care s-a coborât din cer în mijlocul acestei Românii, care este şi va fi regină peste popoare. Duhul meu este împuternicit de Duhurile Preasfintei Treimi, Care lucrează să aducă ziua mântuirii făpturii lui Dumnezeu. Fii un duh cu mine şi cu aceştia în mijlocul cărora sunt şi lucrez cu putere de duh ca să se facă lumină peste tot. Fii una cu mine, şi vom şti mereu ce este de lucrat, că mult este de acum de lucru. Eu sunt mereu aici, dar vreau să punem mereu mângâiere peste inima acestor copilaşi care mă aduc pe mine cu cuvântul în mijlocul poporului meu. Misiunea acestor copii este cerească şi nu este uşoară, dar aici lucrează cerul. Hai cu cerul, că eu sunt aici şi lucrez după planul cel întocmit de cer. Amin. În curând vom fi cu toții şi ne vom bucura împreună de slavă văzută, căci aceasta este plata cea de la cer. Un picuț mai avem de tras din greu, şi apoi vom intra în bucurie.

Binecuvântată şi împuternicită să fie munca cea pentru cer. Pace şi înviere şi trezire peste poporul Israelului din vremea aceasta! Pace peste Israel şi duh de credință, căci trebuie credință în Dumnezeu! Amin.

Această carte să fie adăugată cărții care va mărturisi despre vremea lucrului meu din vremea aceasta. Amin, amin, amin.

18 februarie/3 martie 1991

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Îndemn pentru veghere în jertfa de fiecare zi.

Sunt cu mila peste voi, măi mămică, şi sunt cu ajutorul cel ceresc peste voi. Voi să nu uitați niciodată cuvintele acelea din Scriptură care spun aşa: *«Căutați mai întâi împărăția cerurilor, şi toate celelalte vă vor fi vouă adăugate»*. Voi sunteți singura mea bucurie, mămică. N-a fost nimic să vă cer şi să nu mă ascultați. Întăriți-mi bucuria, măi copii, că nu mai are mămica bucurie de pe nicăieri. Poporul meu presară în calea mea şi pe urmele mele numai durere, numai ispitire. Inima acestui popor nu vrea să fie în cer, vrea numai pe pământ, şi mama Gigi nu mai are bucurie.

Va fi de lucrat peste acest popor, va fi cu tărie de lucrat, căci va fi luat din spate creştinul meu, că n-a vrut să se mucenicească de bunăvoie aşa cum i-a cerut Dumnezeu. N-a vrut să vină cu dragoste înspre poarta cea îngustă, care duce la izbăvire şi la pace cu Dumnezeu, şi iată, sângele acestui popor va fi, până în sfârşit, să se ceară de la el.

Vom mai lucra, mămică, vom mai trudi un pic cu acest popor neastâmpărat, care nu mai căpătuieşte cu necunoştința, care ispiteşte pe Dumnezeu şi care nu se lasă spre umilință dătătoare de pace cu Dumnezeu. Vom mai trudi, mămică, vom mai lupta să aşezăm pace între poporul acesta şi între Dumnezeul păcii, căci Dumnezeu este pace, măi copii; pace, dar nu aşa cum înțelege acest popor pacea. Nu înțelege, mămică, nu înțelege taina păcii, nu înțelege poporul meu, şi n-am bucurie de la creştinul meu. Aşa de rău s-a lucrat, măi copii, că dacă n-ar fi Dumnezeu peste tot în preajma voastră şi dacă n-ar ocroti El cuvântul lucrării cereşti, voi ați fi fost de multe ori zdrobiți de cei răi şi de duhul cel rău, care râcâie în toată vremea să caute cumva, să caute ceva cu care să vă piardă şi să frâneze lucrul cel bun, care s-a coborât din cer la voi.

Fiți, mămică, înțelepți în toată vremea şi fiți întăriți în toată vremea, că dacă sunteți aşa, Dumnezeu va avea putere mare cu voi, că avem de învins mereu puterea duhului rău. S-a umplut poporul meu de iude, şi vinde creştinul binele lui fără să ştie ce face. Dacă ar fi umilință peste acest popor, ar fi Dumnezeu mare în inima creştinilor mei. Dar umilință nu se vede, şi Domnul n-are sălăşluire în inima poporului meu. N-a rămas aproape nimic să nu fie vândut Dumnezeu şi lucrul Său, şi eu am venit acum şi v-am pus deoparte, mămică, dar

peste tot văd cârtire şi nemulţumire şi necredinţă. Mă uit peste tot, cercetez în fiecare clipă, şi văd pe duhul rău cum îşi face loc şi cum caută să vă tulbure, să vă lovească. Sunt aici cu tot cerul, măi copii. Nu vă temeţi, dar fiţi precauţi, căci creştinii mei au vândut pe Dumnezeu, şi dacă au făcut aşa, iată, v-am ascuns de la faţa lor, şi voi birui eu şi nu ei, şi veţi birui voi, că voi aveţi pe Dumnezeu biruitor pentru voi.

Iată că stau gata să-şi arate colţii preoţii care au aflat despre voi. Au aflat, că n-a fost credinţă atunci când am spus că se va afla din pricina neascultării. Eu ştiam acest popor, şi nu i-am dat ce nu poate duce, dar s-a semeţit poporul meu şi a întins mâna în blid odată cu Domnul, şi s-a dus apoi la Anna şi la Caiafa, şi a luat şi a dat de la Dumnezeu. Vai, câtă luptă trebuie să duc eu acum, că nimeni, nimeni nu vrea să se scoale să repare stricăciunile!

Fiţi înţelepţi, şi puneţi în faţa lui Dumnezeu pe toţi cei care vor să lovească în această piatră, şi piatra vă va fi vouă stâncă tare şi izbăvire în toată vremea. Eu vă aduc spre cunoaştere tot planul cel rău care se îndreaptă spre voi, iar voi, folosiţi apărarea cea tare, care este de la Dumnezeu, căci peste aceasta nu se poate trece. Dar vă spun că nu mai am nimic din poporul meu, nu mai am, şi vreau să am acest popor, şi vreau să-l iau cu tărie ca să-l pot avea, că nu e cu putinţă ca să curăţ necredinţa şi să vindec viaţa poporului meu, decât cu tărie şi cu durere.

Fiţi atenţi cu locul de aici, cu acoperământul de aici, şi vegheaţi bine, mămică, şi voi, căci cerul e cu voi tot timpul. Puneţi la adăpost şi maşinuţa, că vin noaptea şi se uită în curte; vin, că n-au somn şi n-au pace. Dar de unde să aibă dacă se luptă cu Dumnezeu ca să-L învingă? O, dar ei nu ştiu ce fac, măi copii, dar vor şti şi se vor tângui şi se vor ruşina când vor privi şi vor vedea cu toţii lucrul lui Dumnezeu, şi pe voi în lucrul lui Dumnezeu, căci ei v-au dat mereu vânzării şi vorbirii de rău.

Sunt gata să aduc multe spre lucru, şi iar vă spun că aceasta este vremea lucrului meu, iar prin jertfa cea de fiecare zi, prin această întreită jertfă, cereţi, de acum, doborârea cea mai de pe urmă a rămăşiţei puterii fiarei necredincioase, căci se apropie capătul luptei cu domnia cea rea. Cereţi să se facă lumină, şi se va face lumină, căci Domnul este Lumina lumii. Cereţi pe Domnul, cu semne peste acest pământ ales. Cereţi să Se arate Domnul cu putere, de-acum. Cereţi, şi veţi primi, căci Domnul binevoieşte prin voi. Cereţi să vină şi să se vadă împărăţia lui Dumnezeu, şi să se ruşineze necredincioşii. Cereţi, şi veţi primi şi veţi fi auziţi. Amin.

Acest foc de la voi să ardă cu putere şi tot mai cu putere, şi din această putere să iasă biruinţă în faţa celor ce se aşează în faţa planului lui Dumnezeu. Mai e un pic, şi nu veţi mai trudi voi, căci plata ostenelilor voastre vine de la Dumnezeu.

O, mă uit mereu peste cetatea din care am plecat, şi caut şi iar caut să-mi fac deschidere, să-mi fac intrare. Şi am să-mi fac, mămică, fiindcă am putere, şi am să lucrez cu putere peste pietrele cele de acolo. Acolo domneşte duhul ispitirii şi al vicleşugului. Acolo e mare întunericul. Am să mă apropii de-acum, ca să-mi pregătesc cărarea şi ca să pot intra. Voi umili împietrirea cea de acolo. Iată câtă împotrivire am de doborât. E vremea lucrului meu, măi copii, şi voi lucra în timp, căci toate sunt aproape.

Hai, copiii mei, hai, că vom putea şi pe toate le vom face! Amin, amin, amin.

24 februarie/9 martie 1991

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Cei slujitori în biserică nu sunt întregi, şi n-au viaţa şi puterea Domnului în ei.

Cu dragoste Mă port cu tine, ca să-ţi ocrotesc paşii, ca să te umplu de putere în cuvânt, ca să lucrăm după planul cel ceresc şi ca să-ţi întăresc credinţa, copilul Meu cel credincios şi cel ascultător. Iată, vom face suflete vii din multe pietre, vom despietri necredinţa şi necunoştinţa multor suflete mari şi vom lucra un neam nou şi sfânt, că Eu voi aşeza puterea Mea peste aceştia, ca să fie trăire sfântă pe pământ.

Fii întreg întru Mine, învaţă-Mă pe Mine bine, ca să Mă vadă noroadele întru tine şi să meargă acestea pe urmele tale, precum creştinii din vremea trupului Meu mergeau după Mine. Îţi amintesc din nou să nu lucrezi nimic cu îndoială, că îndoiala dă să intre şi să-şi facă loc ca să înjumătăţească biruinţa care vine din lucrul cel lucrat de Noi. Fii întreg întru toate virtuţile, căci va fi să se ia mulţimile după pilda trăirii tale, după pilda iubirii şi a credinţei tale. Fii întreg întru Mine şi bucură-te întru Mine, că n-am pe altul ca şi pe tine prin care să Mă pot desăvârşi în zilele acestea. Iată, te am cel dintâi în lucrul din zilele acestea, cel dintâi din neamul acestui pământ ales, cel dintâi prin care lucrez peste acest neam ales. Vreau să te folosesc ca pe un izbăvitor al acestui neam, şi iată, acesta este rodul lucrului ce-l lucrăm. Toţi cei care vor să dezrobească acest neam, vor fără Mine, că nu Mă au pe Mine cu viaţa lor de fiecare zi. Ei zic că sunt cu Mine, dar tu ştii ce scrie în Cartea Adevărului, căci aşa este scris: *«Poporul acesta Mă cinsteşte cu buzele, dar cu inima este departe de Mine»*. Şi iarăşi zice: *«Boul îşi cunoaşte stăpânul, şi asinul, ieslea domnului său, dar Israel nu Mă mai cunoaşte»*.

Vezi tu, copilul Meu, ce lucruri mari sunt de împlinit în zilele acestea? Folosim cuvânt puternic, cuvânt de trezire, cuvânt de înviere, şi folosim tărie de cuvânt. Stau proorocii şi se uită la voi, cei din zilele acestea; stau şi privesc împlinirile cele proorocite prin ei, şi se bucură toată oastea cerească de cei ce lucrează plinirea vremurilor din zilele acestea.

Stai mare la lucru, stai cu bucurie şi stai cu înţelepciune, căci când crezi în Mine întru toate, nu se poate greutate cu Domnul, copilul Meu. Am lucrat ca să te aşez bine şi ca să pot prin tine în faţa multor înălţimi, dar fii întreg întru Mine, că Eu am pus în tine putere, şi Eu nu sunt un Dumnezeu neputincios, dar iată, puterea Mea lucrează în cei ce Mă poartă aşa cum am fost Eu.

Ridică-te peste mulţimi şi slobozeşte de acum glas cu putere de înviere, căci trebuie să învieze lumea, măi copilul Meu, trebuie să ridicăm pe om din mormântul necunoştinţei, trebuie să-l facem pe om să meargă după poruncile lui Dumnezeu, ca să nu vin şi să lovesc cu blestem pe cel binecuvântat. Nu te teme. Ia cu tine peste tot cuvintele cu care am vorbit prin Cartea Adevărului, şi seamănă sământă vie, de acum, sământă binecuvântată, că iată, a venit vremea să dăm deoparte neghina din grâu.

Învăţătura teologilor din zilele acestea a dat la o parte legea lui Dumnezeu, şi aceştia se propovăduiesc pe ei înşişi, în loc să propovăduiască viaţa Mea peste mulţimi, vârsta şi trăirea Mea peste gloata cea necunoscătoare, care caută prin întuneric cărarea şi nu dă de ea. Umblă gloatele după călăuze drepte, dar nu mai este trăire sfântă în cei ce învaţă dreptatea şi calea cea cu lumină. Ridică-te la timp şi la netimp şi spune lumii cum să trăiască şi cum să Mă caute, ca să Mă pot lăsa

găsit. Eu trebuie să-i cunosc pe cei ce vor să Mă cunoască, trebuie să cunosc dintr-o mie pe cel ce este cu Mine; aşa de bine trebuie să se vadă şi să lumineze prin întuneric cel ce este cu Mine.

Nu are omul putere, că nimeni nu mai iubeşte rugăciunea cea roditoare, căci ca să rodească rugăciunea, ea trebuie să fie aşezată lângă post, şi iată, din biserica Mea nu mai curge râul cel curat al învăţăturii adevărate. Se mint pe ei înşişi cei ce zic că Mă au pe Mine în mâna lor, căci aceştia n-au viaţa Mea în ei şi n-au putere întru Mine aceştia. Fii întreg întru Mine, că iată, ne apucăm să zidim biserica cea nouă. Voi coborî cuvânt din cer şi voi vorbi noroadelor şi voi învăţa pe tot omul calea cea dreaptă, căci una este calea cea cu Mine.

Hai să vă am cu duhul plin de credinţă, hai, că Eu sunt Dumnezeul puterilor. Eu sunt, şi voi acoperi noroadele cu lumina pe care vreau s-o împart prin cei ce Mă urmează în zilele acestea de întuneric. Hai cu cerul Meu în voi, căci cerul este împărăţia Mea, şi voi sunteţi odihna Mea, căci Eu în voi Mă odihnesc de osteneli. Nu mai este iubire de Dumnezeu, iubire după adevăr. Hai să învăţăm iubirea de Dumnezeu pe tot sufletul pe care-l găsim în cale. Hai să facem din pietre inimi vii. Hai, că voi fi împlinitor la vreme şi voi face cu voi izbăvire peste făptura Mea.

Copilul Meu iubit, pace ţie! În toată vremea, pace ţie! Pace şi-n culcare şi-n sculare! Pace din zori şi până în seară, şi din seară până în zori! Poartă-Mă întru tine şi fii întreg întru Mine!

Nu este greutate cu Mine, căci nu voi, ci Eu sunt Acela Care poate întru toate. Amin, amin, amin.

3/16 martie 1991

Cuvântul sfintei Virginia către păstorii poporului creştin

Netezirea căii poporului Domnului. Rugăciunea cea curată şi calea ei spre cer. Vicleşugul, minciuna, clevetirea şi hula omoară credinţa creştinului neputincios.

Copiii mei cu care mă ajut, copiii mei cei cu rană, care aţi luat din rana lui Dumnezeu, care purtaţi din durerea lui Dumnezeu, din durerea cea pe care o poartă Dumnezeu de pe urma poporului meu cel răzvrătit, cel clevetitor, cel neascultător, cel necredincios şi neîmplinitor! Sculaţi-vă în picioare, sculaţi-vă şi staţi cu putere, că puterea cerească vă ţine numai în picioare. Nu vă daţi spre slăbire, nu uitaţi că un pic mai este, şi eu voi fi aceea care voi şterge tot noroiul pe care l-au aruncat în voi fiii poporului meu cei necuraţi la inimă. Eu voi fi aceea care va lucra cu tărie, ca să opresc răutatea care bate înspre voi de atâta vreme.

Mama Gigi se scoală să vă scoată de sub piatra învinuirilor, căci piatra aceasta nu mă lasă pe mine să-mi duc lucrul înainte şi să aduc împăcarea şi mântuirea cea spre care m-am ridicat, dar nu pot să mă ridic să împlinesc, până nu vin să vestesc mai întâi. Sus credinţa în Dumnezeu! Hai numai cu nădejde până la capăt, că mai e un pic, şi veţi primi plata răbdării. Iată, ne apucăm de lucru cu tărie de cuvânt. Staţi la lucru cu mine, de-acum; staţi şi nu vă daţi spre slăbire, că a venit vremea să fim tari, copiii mei la care am coborât ca să lucrez, că e vremea lucrului meu, măi copii. O, dar poporul meu mi-a scos mărăcini în cale, ca să-mi încurce venirea mea spre el. S-a părut că e o glumă când se începuse cu mărturiile mincinoase, care v-au acoperit de tot. La toţi li s-a părut un lucru uşor de făcut, şi iată ce au făcut: mărturiile mincinoase au prins rădăcini în inima acestui popor, şi aceste rădăcini au rodit mărăcini şi ciulini, care ies acum în calea misiunii mele din zilele acestea. Credeţi voi că şi cea mai mică nedreptate va ieşi ca să fie cunoscută? Credeţi voi că veninul minciunii va îngălbeni şi va vădi pe cei ce au lucrat de partea minciunii? Eu sunt aceea care m-am ridicat cu duh treaz, ca să curăţ toată fărădelegea acestui popor. Şi voi curăţi-o, măi copii, că nu pot lăsa acest popor sub stăpânirea duhului rău. Poporul acesta este poporul meu, şi eu lucrez din cer acum, şi voi pune capăt rătăcirii la care a slujit acest popor.

O, neuitaţii mei, păstori ai poporului meu, să ne ridicăm cu putere şi să netezim calea poporului meu, ca să vadă creştinul calea mea spre el şi să mă întâmpine, şi să nu mă blesteme, aşa cum se aude la cer. Nu trebuie să vi se pară nimic necunoscut mai dinainte, nimic străin, căci voi aţi fost primii care ştiaţi de la Dumnezeu despre vremea lucrului meu din zilele acestea, pentru plinirea vremurilor lui Dumnezeu. Ştiaţi că această lucrare va fi să se ridice peste înălţimi şi să vorbească mulţimilor care se vor îndrepta spre mântuirea care se coboară din cer prin această lucrare. Ştiaţi şi credeaţi când Dumnezeu cuvânta despre acest Sion din al cărui munte se va răspândi lumina aceea care este proorocită în Cartea Adevărului că va fi răspândită peste neamuri.

M-a ridicat Domnul şi mi-a spus să vin la poporul meu, să sun peste el, să-l deştept, să-l vestesc că a venit vremea să se scoale la lucrul cel pentru care a fost ales, căci a ales din lume Dumnezeu acest popor, şi a fost lucrat de Dumnezeu, ca să facă cu el izbăvire peste făptura Sa. Şi ce face poporul meu, măi iubiţii mei păstori, măi iscusiţii mei ciobani pe care eu v-am lăsat veghetori peste turma mea până la întoarcerea mea? Ce face poporul nostru, măi păstorilor? E gata poporul? Putem porni la lucru? Aceasta este vremea. Putem începe lucrul cel pentru plinirea mântuirii făpturii lui Dumnezeu?

O, dragii mei, m-am dus la Dumnezeu ca să pregătesc cetate tare şi am venit cu ea în braţele mele cereşti şi am aşezat-o cu aşezare binecuvântată, şi stau în unghiul ei şi cuvintez cuvânt ceresc şi ţin puterea duhului rău sub această piatră aşezată, pentru ca să am temelie bine întărită şi să lucrăm lucru întărit în zilele acestea de biruinţă cerească. Şi poporul meu iată ce face! A aflat despre această temelie de piatră pe care va fi să se ridice în curând biserica cea veşnică şi nestricăcioasă, şi iată, dragii mei păstori, s-au sculat cu toţii şi lovesc în piatra aceasta, şi ei n-au de unde să ştie că cine se loveşte de ea, se sfărâmă, iubiţii mei.

De când am plecat din trup, n-am stat o clipă; am lucrat fără răgaz această cetate tare, am lucrat la ea cu multă durere şi cu mult suspin, că de la prima piatră de temelie am fost lovită şi izgonită, căci lucrătorii viei mele s-au sculat să bată şi să stârpească slugile care au rămas credincioase rodului acestei vii, ai acestei lucrări lucrătoare.

Eu nu se putea să-mi sfârşesc lucrarea, dar am lăsat trupul cel plin de răni. Nu mai puteam aşa, şi am lăsat trupul care-mi răpea puterea şi am lucrat înainte, cu puterea duhului cel lucrător, aşa cum era scris, aşa cum ştiaţi că v-a spus Dumnezeu. Dar am fost cu trudă grea, măi iubiţii mei, căci n-a fost credinţă peste inima poporului meu, şi iată, iată ce rod a adus poporul meu! Rod de blestem şi de tăgăduire, că mă blesteamă poporul meu, şi am auzit din gură de creştin blestem asupra mea să mă mănânce viermii iadului şi întunericul adâncului. Dar nu lasă Domnul pe sfântul Său să vadă stricăciunea, căci Domnul Iisus Hristos, Sfântul lui Israel, a

avut casă la mine şi locaş de odihnă în casa trupului meu. Cine mă tăgăduieşte pe mine, Îl tăgăduieşte pe Domnul Iisus Hristos, Care a trăit în mine, aşa cum şi cei care-L tăgăduiesc pe Fiul lui Dumnezeu, Îl tăgăduiesc pe Tatăl Cel ceresc.

Iată ce face acest popor. Şi ce să facem noi acum cu acest popor? Ce este scris în lege? Voi ce ziceţi, iubiţii mei? Mă întreb şi eu cu voi, căci dacă greşeşte cineva faţă de legea lui Moise, unul ca acela este ucis cu pietre, dar cel care greşeşte împotriva Dumnezeului Duhului Sfânt, ce este scris în carte despre unul ca acesta? Iată, acesta este păcatul care a nimicit acest popor, căci păcatul săvârşit aşează moarte peste cel păcătos. Eu am venit înapoi, după cum este scris în cartea acestei proorocii, şi am strigat trezirea din moarte peste poporul meu cel mort. Am voit să zic numai cu cuvântul şi să învieze poporul meu, dar el n-a vrut să creadă în mine. Şi de ce n-a vrut să creadă? Iată întrebare la care trebuie să dăm răspuns lui Dumnezeu.

O, Domnul n-a lăsat flămând acest popor dacă el n-a vrut să fie şi cu mine. A folosit trupul cel dintr-o rădăcină cu mine, ca să vorbească şi să nu lase poporul să se înstrăineze de lucrarea cea coborâtă, care va lucra până în sfârşit în mijlocul poporului creştin, precum este scris. Dar iată, măi mămică, a venit Dumnezeu mereu cu cuvântul Său, a venit şi când a fost să vină, şi când n-a fost să vină. Şi dacă a văzut Domnul că viaţa poporului Său nu este trăită întru poruncile cereşti, n-a mai avut putere Domnul peste acest popor, măi iubiţii mei, căci Domnul era să-Şi arate puterea Sa prin credinţa şi ascultarea şi smerenia creştinului. S-a semeţit creştinul meu şi nu s-a condus după Dumnezeu, căci s-a condus după dorinţa inimii lui poporul meu, şi Dumnezeu n-a mai avut loc cu ale Sale. Nici un creştin nu s-a dat cu totul lui Dumnezeu; nici pe jumătate nu s-a dat atunci când a venit să fie cu Dumnezeu sub această lucrare de învăţătură din cer. A făcut ca Anania şi Safira, care veniseră după Domnul cu toate ale lor, dar nu se dăduseră Domnului întru toate, şi au mai rămas şi de ale lor cu ei. Aceia au minţit pe Duhul Sfânt şi au murit cu trupul, dar poporul meu a murit cu sufletul, şi aşa mort cum este, ţărâna lui ridică glas şi se judecă cu Dumnezeu, Care nu va părăsi acest popor, şi va mărturisi duhul dumnezeiesc, căci este Dumnezeul Treimii, Care lucrează spre sfârşitul plinirii lucrării Treimii Dumnezeieşti.

Poporul meu a ispitit mereu pe Dumnezeu, şi a ridicat apoi cuvânt că Dumnezeu grăieşte minciună. O, ce putea face Domnul cu cel mincinos, cu cel ce pârăşte, cu cel ce urăşte şi vinde pe fratele său? Venea şi aducea la Domnul minciună şi pâră şi ură şi clevetire. Venea, şi nu venea cu frică. Venea şi zicea că are credinţă în lucrarea cea dumnezeiască, fără să ştie că la Domnul n-are pe unde intra nedreptatea şi minciuna şi răutatea. Ajungea cu răutatea în braţe până la uşa lui Dumnezeu, şi tot cu ea se întorcea, căci la Dumnezeu nu intră nimic rău.

A venit o monahie din cetatea Nămăieşti cu o minciună scrisă, şi Dumnezeu i-a dat-o înapoi tot scrisă, căci ce dai Domnului, aceea şi primeşti de la El. Minciună Îi aduci, minciuna aceea ţi-o dă înapoi, că la El nu intră minciuna, şi te duci înapoi cu ea, de unde ai venit. Nu se poate intra la Dumnezeu cu nimic rău, dar nici Domnul nu poate intra în inima celui rău ca să lucreze în ea voia cea din cer. Iată, acesta este poporul meu, aceasta este plata trudei lui Dumnezeu. Nici o taină cerească n-a putut purta şi n-a putut păstra poporul meu, şi a luat şi a aruncat în noroi şi în gura porcilor mărgăritarele cereşti, cele cu mare preţ.

A venit şi a descoperit Dumnezeu toate cele pentru vremea aceasta, şi creştinul meu a aruncat pe jos bogăţia cea din cer şi a ispitit pe Dumnezeu, şi în loc de umilinţă mare, poporul meu s-a semeţit în sine şi s-a lovit frate pe frate în toată vremea, şi n-a fost cel ce face dreptate, n-a fost, mămică, şi s-a împlinit cuvântul cel proorocit prin această lucrare care a spus: *«Creştine, dacă tu vezi pe fratele tău în foc, tu te ridici şi îi faci vânt, ca să nu mai scape cu viaţă».*

O, cu durere vă spun: n-a fost cel ce face dreptate, n-a fost, căci îţi amintesc acum, păstorule Daniel, de cuvântul cel dumnezeiesc care a spus odată: *«Daniele, la sfârşitul vremii vei fi pus să faci judecată strâmbă».* Eu, dacă am plecat atunci, v-am lăsat nădejde pentru poporul meu, ca să judecaţi întru dreptate pe tot creştinul, ca să nu îngăduiţi minciuna şi nedreptatea şi ca să nu vă faceţi părtaşi cu duhul celor clevetitori, care, din iz de invidie, dau cu noroi în cel curat cu inima. Eu după plecarea mea v-am lăsat să staţi cu dreptate peste turma aceasta şi să judecaţi între frate şi frate, dar între frate şi frate, iubiţii mei. Aţi văzut pe Solomon cum a făcut dreptate, căci a chemat cele două femei şi n-a chemat numai una. Venise cea cu minciuna mai întâi, dar Solomon a folosit legea întreagă şi nu pe jumătate, şi când a vrut să taie în două pruncul cel rămas în viaţă ca să vadă prin aceasta pe mama cea adevărată, atunci mama cea bună a copilului s-a lepădat de copil, ca să nu taie Solomon pe copilul ei, şi a făcut Solomon dreptatea, şi apoi a făcut după dreptate. N-a judecat dreptatea numai cu jumătate de adevăr, nu, mămică.

A venit Fiul lui Dumnezeu şi a dezrobit de vină până şi pe cel păcătos, şi iată, până şi în pilda vameşului şi a fariseului a fost vădită nedreptatea cea dinăuntrul inimii celui care se credea credincios legii lui Dumnezeu, şi s-a scos la iveală umilinţa inimii vameşului, cel care-şi bătea pieptul cu căinţă, socotindu-se nevrednic de iertarea Domnului.

O, iubiţii mei, păstori ai turmei mele, e vremea să ne aşezăm bine, e timpul să lucrăm numai după dreptarul cel întreg, căci toate câte trebuie să folosim sunt scrise în cartea învăţăturii lui Dumnezeu, şi după ea trebuie să lucrăm. Iată că din nou vă rog şi vă îndemn să staţi drepţi în faţa acestui popor, ca să vadă creştinul calea cea dreaptă prin voi şi să meargă pe ea. Trebuie să aveţi puterea să dezbăraţi pe creştin de toate obiceiurile cele care nu sunt din Dumnezeu, şi să ia acest popor în braţe curăţenia de inimă şi umilinţa, că nu este om care să se poată îndreptăţi în faţa lui Dumnezeu. Dar avem, mămică, de scos din rădăcină mărăcinii şi ciulinii care au crescut în calea mea ca să nu mă poată cunoaşte şi să nu mă poată primi poporul meu. Iată cât venin aduce lui Dumnezeu lipsa adevărului şi nedreptatea care stăpâneşte peste fiii poporului nostru! Duhul minciunii şi al clevetirii şi al vorbirii de rău a făcut zid rugăciunilor pe care le mai citeşte acest popor, şi nu ajung rugăciunile la Dumnezeu. Rugăciunea poporului meu a mai rămas pe ici, pe colo, dar ca o rânduială făcută de oameni, căci nici nu ajunge ea la inima creştinului când o citeşte, dară să mai ajungă la inima lui Dumnezeu! Nu este dragoste, nu este ca să simtă creştinul pe Domnul.

Iubiţii mei, daţi de la voi pe cel ce cleveteşte pe aproapele său, căci cel ce face aşa, acela a şi fost judecat prin păcatul clevetirii. Cine este mai bun ca să arunce cu piatra în aproapele său sau să mânjească obrazul fratelui său cu înjosiri şi cu învinuiri? Să se dezbare creştinul de vorbirea de rău, şi de pâră asupra fratelui său. Cel ce vine la Domnul sau la voi cu plângere şi cu pâră asupra semenului său, acela să nu se

gândească, să nu creadă că va primi vreun răspuns după adevăr, căci adevărul adevărat al acestei stări este răbdarea şi smerenia şi dragostea, dar nu învinuirea şi nu răzbunarea. Cine vine la Domnul cu aşa ceva, acela să ştie că se întoarce înapoi tot cu cele aduse.

Vino, creştine, la Domnul, dar vino cu păcatele tale şi cu nevrednicia ta şi cu neputinţa ta şi cu greutatea ta. Vino şi învaţă de la Dumnezeu, învaţă pentru totdeauna rugăciunea aceea pe care numai o citeşti, dar nu vrei ca ea să se vadă la tine. Rugăciunea aceea aşa spune: *„Doamne, ia de la mine duhul iubirii de sine şi al vorbirii de rău sau al grăirii în deşert şi mă ajută să nu învinuiesc pe fratele meu şi să nu dezvinovăţesc viaţa mea cea cu păcate“.*

Iubiţii mei păstori, daţi de la voi părtăşia cu vorba cea deşartă, că nu este curată inima celui ce vine să pună vină peste fratele său. De ce nu-L vedem pe Domnul, Care nu Şi-a deschis gura şi Care era fără păcat? Dar n-a scos cuvânt de dezvinovăţire, ca să luăm învăţătură noi, cei păcătoşi, şi să nu judecăm pe cel creat de Dumnezeu şi să nu judecăm fără adevăr. Dacă vrem să judecăm pricina cuiva care vine cu ea grea, o, cu câtă dreptate şi cu câtă dragoste trebuie vindecată pricina celui necăjit! Dar acest popor cu trupul plin de răni, vinovat până la cer, are glas de ridicat mereu, şi nu vrea să se deprindă cu smerenia cea lăsată de Domnul. Învăţaţi, mămică, pe creştin; vă rog din inima cerului. Eu sunt cerească acum; luaţi de la mine. Învăţaţi pe creştin să nu se mai plângă, să nu se mai semeţească unul împotriva altuia, că nu este de la Dumnezeu nemulţumirea, şi nu intră nimeni la Dumnezeu dacă mai foloseşte această răutate. Cel ce vine la voi, să vină după cuvântul lui Dumnezeu şi să-l împlinească. Acesta este singurul lucru care rămâne de făcut, ca să fie apoi cu Dumnezeu poporul meu. Limba care se mişcă să rostească vină sau vorbire de rău, să se oprească de la aceasta. Luaţi de la mine şi daţi poporului meu, ca să se deprindă acest popor cu bunătatea şi cu umilinţa cea plăcută.

Vreau să văd la voi înţelepciunea aceea care vădeşte vicleşugul din creştin. Vreau să vă văd iscusiţi, căci este făţărnicie la fiii poporului meu, este lipsă de curăţenie de inimă, este vicleşug. Ce fel de fiu al lui Dumnezeu mai poate fi acela care nu cinsteşte şi nu iubeşte pe aproapele Domnului? Ce fel? Acela care necinsteşte obrazul fratelui său, acela nu mai este aproapele Domnului.

Iată, pe surioara mea au năpădit-o creştini cu inimi pline de pretenţii, pline de ispitire, şi nu are cine o ajuta, nu are cine o apăra, nu are cine s-o ocrotească de cei făţarnici şi de cei vicleni şi de cei linguşitori care stau ascunşi în poporul meu. Dar cât cred ei că vor mai putea sta? Iată-L pe Domnul, este pornit la lucru să-Şi facă frumoasă şi curată cărarea, să lase pe ea numai ce este sănătos şi curat, numai ce este adevărat întru Dumnezeu.

Măi iubiţii mei păstori, să vedem acum, că iată, Domnul începe curăţenia. Am de curăţit o mulţime de rău, am de lucrat mult, ca să curăţ pământul poporului meu, căci voi lovi acum pe cei făţarnici, pe cei ce slujesc duhului rău al minciunii şi al clevetirii, pe cei ce împrăştie duh de rătăcire, pe cei ce caută să încurce calea mea şi lucrul meu, şi iată, pe cei ce sunt murdari şi călcători ai trăirii de creştin. Vor rămâne în picioare numai cei cu inima curată, cu inima neprihănită şi cu trupul purtat întru cele cu care am venit. Vor începe să se împlinească în zilele ce vin cele proorocite pentru această vreme, şi se va începe cu acest popor, măi mămică.

Nu mai este după Dumnezeu acest popor. N-a vrut să se trezească şi să fie aşezat la datorie. N-a vrut să asculte glasul trâmbiţei şi să se aşeze întru sfinţenie de inimă şi de trup nestricăcios. Iubeşte mai mult mâncarea şi băutura cea trupească, şi prea puţin pe aceea cerească. Iubeşte trupul, măi mămică, şi nu taie de la ei ca să poată fi una cu cei din cer. Au rămas pe pământ, au rămas cu pământul; au ales pământul şi nu cerul, dar iată că şi pământul va fi netezit de Dumnezeu şi nu de ei. Nu vor rămâne cu nimic; vor rămâne săraci de cele de aici, ca să-i pot apoi îndrepta cu faţa spre Dumnezeu. N-a lăsat nimeni nimic dintr-ale lor ca să vină cu Dumnezeu, dar iată, nu aşa va rămâne acest popor, şi va fi rănit de dreptatea Domnului, căci Domnul are acum să-Şi aşeze împărăţia Sa şi stăpânirea Sa.

Poporul meu a vărsat multă hulă din gura sa, a împărţit dispreţ şi minciună în jur şi s-a îndeletnicit cu făţărnicia şi cu ispitirea. Am creştini împuterniciţi de duhul cel rău, căci s-au lăsat câştigaţi, măi mămică, şi calcă şi strică rodul, şi îmi calcă peste semănătura cuvintelor mele, care sunt cu viaţă în ele.

Aprindeţi-vă făclia şi puneţi-o la loc înalt şi mergeţi şi căutaţi, ca să scoateţi răul afară din acest ogor. Sunt buruieni învechite, măi mămică, şi acestea şi-au întins rădăcinile. Iată cât de adânc trebuie să săpăm acum ca să scoatem din rădăcină buruiana cea rea, căci nu s-au smuls rădăcinile la vreme, ba au mai fost şi întreţinute, şi udate, şi ocrotite. Şi dacă nu vom smulge răul din pământul poporului creştin, să ştiţi că va fi lepădat acest popor, va fi cu mânie şi cu certare dat deoparte.

Măi păstorii mei iubiţi! Păstorule Cristea, ia, mămică, de la mine, dar foloseşte-te dacă iei. Dar dacă iei cu îndoială, nu pot fi una cu acela care mă pune la îndoială. Iată, vorbesc din cer cu tine, dar dacă nu poţi să fii credincios celor ce sunt scrise în cartea acestei lucrări despre vremea lucrului meu din zilele acestea, dacă te îndoieşti de împlinirea celor proorocite mai dinainte, dacă pui la îndoială, o, mămică, cum mai vine asta? Dacă tu nu crezi îndeajuns şi dacă te îndoieşti, iată, şi eu mă îndoiesc ca să cred în tine. Ai venit să întrebi la Domnul multe lucruri pe care trebuia să nu le mai pui la îndoială dacă crezi că Domnul este şi conduce lucrarea, dacă crezi că Domnul lucrează prin jertfelnicul cel de foc cu care am venit eu şi l-am aşezat ca să lucrez din el peste acest popor. Iată, îndoiala înjumătăţeşte biruinţa creştinului, şi eu te aveam pe tine şi păstor al creştinului meu. Ce să mai zic de creştinul meu? Să mai zic că nu crede în mine creştinul meu? O, păstorule al oilor mele, vino spre mine, ca să vină şi oile apoi. Vino, dar nu cum eşti acum. Însănătoşeşte-te, mămică, nu este greu. Dă-mi mie voie dacă nu poţi singur, că iată, nu poţi singur. Eu vreau să te fac tare, mai tare decât oricând, dar lasă-te lucrat, măi mămică. E vremea să fim înţelepţi ca şerpii şi să fim buni şi blânzi ca porumbeii. E vremea să fim curaţi, curaţi, păstorule al oilor mele. E vremea să fie în noi numai unul, măi mămică, numai unul şi înăuntru şi în afară; să fim ca în cer, că iată, am venit din cer, iubiţii mei, păstorii oilor mele. Am venit din cer ca să vă fiu mereu alături, ca să ne sfătuim mereu şi să lucrăm numai după planul cerului. Am venit, iubiţii mei păstori, dar nu pot locui la un loc cu îndoiala. Nu pot merge pe acelaşi drum cu cel care se îndoaie sau se sminteşte întru mine. Iubiţi dreptatea, măi iubiţii mei, şi judecaţi după Domnul şi nu după om şi nu după sânge şi nu după neam. Judecaţi în Domnul Iisus Hristos, ca să fie numai Domnul judecător peste toate, căci al Său este dreptul acesta. Uitaţi-vă în legea cea dreaptă şi faceţi dreptatea şi iubirea să

fie stăpâne peste inima poporului nostru. Nu lăsaţi poporul să piară. V-am spus să scoateţi din Scriptură făgăduinţele şi binecuvântările în care va intra acest popor dacă va vrea să fie întru Dumnezeu. V-am rugat să daţi poporului din învăţăturile apostolilor, care se uită din cer şi aşteaptă să prindă viaţă învăţăturile cele lăsate de ei.

Iubiţii mei, daţi de la voi părtăşia cu cei ce ispitesc pe Dumnezeu, cu cei ce vor să întunece învăţătura cea din cer. Feriţi-vă de aluatul celor făţarnici, că vă trage în cursa acestui păcat al făţărniciei. Eu cunosc din cer pe fiecare, dar dacă nu voiţi să lucrăm împreună, să ştiţi, nu va rămâne lucrul în picioare. Dacă nu voiţi să fiţi întru mine şi dacă nu voiţi să fiu întru voi, nu va rămâne lucrul, măi mămică, şi timpul vostru va fi şi el întrebat ce rod a purtat în fiecare vreme. Să ştiţi că se poate să fie vindecat acest popor, dar dacă nu va fi credinţă sănătoasă în cele făgăduite de Dumnezeu, mă voi duce spre neamuri, şi ele vor crede şi se vor vindeca, şi voi lucra prin pietre mai mult decât prin fiii acestui popor, care mă tăgăduiesc şi mă înstrăinează dintre ei. Mă duc, mămică, şi voi lucra şi voi prăsi, şi vor auzi noroadele de pe tot pământul şi vor veni înspre acest Ierusalim care, iată, mă omoară cu pietre şi mă tăgăduieşte.

Daniele, păstorule iubit de cer, ce să fac eu cu copiii tăi? Ce să facem cu ei? Că de la ei s-a întins rătăcirea, şi s-au rătăcit mulţi din copiii poporului meu şi s-au dus cu duhul lumii şi au lăsat pe Dumnezeu, că s-au luat după copiii tăi şi s-au făcut unii mai răi decât alţii. Am mărturie în cer, am fotografie în cer. Mi-a dat-o Domnul să mă uit la ea şi să văd ce creştere le-ai dat. Am să vin cu ea să le-o arăt şi să-i întreb pe fiecare, de ce au plecat în lume? O, nu vor avea ce să răspundă, şi vor fi loviţi din faţă pe neaşteptate. Îi voi opri să mai trăiască viaţa lor. Voi pune iar în faţa lor dreptarul cel curat, şi dacă vor călca peste el, vor păţi cu toţii la fel ca Iuda, căci de la ei s-a întins rătăcire mare peste copiii poporului nostru. Dumnezeu nu Se lasă târât până în sfârşit, nu Se va mai lăsa răstignit până în sfârşit. Fii cu mine, păstorule Daniele, şi fii dârz cu Dumnezeu, că Domnul aşa trebuie să înceapă, cu cei mari trebuie să înceapă, fiindcă aşa este scris, şi cele scrise nu se pot desfiinţa. Eu nu pot să şterg numele lor din cer, pentru că nu aşa este în planul lui Dumnezeu, dar vreau să şterg păcatul lepădării lor de Dumnezeu, şi nu se poate, nu se poate, măi Daniele, decât cu mare certare. Iată, lupta lor cu Dumnezeu şi trădarea iubirii care le-a purtat-o Dumnezeu, va fi să-şi aibă sfârşit acum, căci va fi să vadă ce au făcut ei lui Dumnezeu, va fi să vadă făgăduinţele pe care le-au călcat şi credincioşia pe care au aruncat-o de la ei şi au luat în schimb duhul lumii, care nu are viaţă în el. Iată, lumea şi duhul din ea au ajuns la sfârşit, iar Dumnezeu va ieşi deasupra cu cei ce L-au iubit cu statornicie.

Nu te teme, Daniele, eu voi fi cu tine, dar lasă-mă să fac mântuire peste casa ta. Nu pot decât cu tărie. Nu pot dacă ei nu pot să mă primească cu cele de la cer. Nu te teme, că vom ieşi cu bine; vom ieşi, că eu voi fi cu tine, dar fii şi tu cu mine. Ia spune-mi tu, cum să facem noi, ce să folosim pentru fiii tăi? Că iată, nu mai sunt ai tăi. Sunt ai lumii, sunt ai vieţii stricăcioase. Spune, şi eu te voi asculta, că şi tu ai fost de partea mea în toată vremea lucrului Domnului. Fii şi acum cu mine. Eu sunt; eu şi copiii cei cu care am mai rămas; eu, şi am cerul spre însoţire în lucru.

Iubiţii mei păstori, scoateţi-i în faţa bisericii pe cei care au dus în rătăcire calea adevărului. Scoateţi la iveală toate cele vechi, tot ce a stricat pe creştin, tot vicleşugul, şi pe cel ce foloseşte vicleşugul şi minciuna. Puneţi statornicie bună în inima celor ce mai vor cu Dumnezeu, şi apoi vegheaţi şi feriţi-i pe aceştia de puterea de distrugere a duhului cel viclean, care lucrează să omoare credinţa şi inima şi viaţa creştinului cel neputincios. Spuneţi la cei statornici ce aţi păţit voi de la cei ce au venit şi au minţit şi au luptat ca să fie crezuţi, ca să murdărească obrazul aproapelui şi ca să facă păcat în faţa lui Dumnezeu. Învăţaţi-i pe toţi cei ce vor să fie cu Dumnezeu şi cu voi, să nu mai facă părtăşie cu clevetirea, cu minciuna, cu învinuirea şi cu hula cea grea. Staţi treji în faţa turmei, staţi drepţi şi staţi cu iscusinţă cerească. Nu fiţi descurajaţi, nu aceasta avem de făcut. Ajutaţi-mă să am încredere în voi, ca să mă pot rezema de voi. Fiţi credincioşi faţă de puterea jertfelnicului pe care l-am coborât să ard pe el fărădelegea acestui popor. Acest jertfelnic întreit lucrător este temelia pietrei pe care voi zidi în zilele ce vin biserica neprihăniţilor şi a neadormiţilor care vor slăvi pe Dumnezeu, în taina Ierusalimului cel din cer coborât.

Iată-l pe cel ce mi-a oprit drumul şi începutul meu de drum după ce am plecat; vrea şi se luptă să vă facă iar părtaşi cu cele lucrate de el din duh de prostie, din duh de îngâmfare şi de îndărătnicie. Fiţi atenţi, că duhul rău se luptă să spargă blidul din care mâncăm cu toţii. Feriţi-vă de părtăşia vorbirii în deşert. Fugiţi de omul limbut. Uitaţi-vă ce scrie în carte despre cel limbut. Deschideţi cartea şi citiţi în tot poporul meu ce iese din lucrul omului limbut, care urmăreşte cele ale sale, cele ale inimii sale. Acela aruncă mreaja sa ca să te prindă; acela are două limbi. Vegheaţi, iubiţii mei, că Dumnezeu nu lasă în mâna celui batjocoritor pe cei care se bizuie pe Domnul.

Iubiţii mei păstori, folosiţi cuvinte înţelepte, care să scoale acest popor din sângele lui. Îndeletniciţi-vă cu cea mai mare înţelepciune şi fiţi buni ca Dumnezeu. Vreau să vă văd că lucraţi minuni. Vreau să puneţi înviere peste cel mort, peste cel neînţelept, peste cel necredincios, dar credinţă ca a voastră să nu mai fie pe nicăieri. Nu fiţi îndoielnici în cele de la cer. Lucraţi cu cerul. Rugaţi-vă ca Solomon, că ştiţi ce a cerut el la Dumnezeu. Lăsaţi-vă spre cele smerite, căci Dumnezeu dă har celor smeriţi. Voi trebuie să aveţi har, mulţime de har, dar fiţi înţelepţi şi fiţi numai cu cerul. Duhul lui Dumnezeu este Acela Care nu vă lasă să părăsiţi cerul. Fiţi plini de Duh dumnezeiesc. Duhul vostru să scadă, şi să crească peste voi Duhul Treimii Dumnezeieşti. Amin.

Lucraţi, iubiţii mei, lucraţi bine, ca să am încredere în voi, căci lucrul meu din vremea aceasta trebuie să fie bine păstrat şi adăpostit, că nu e cu putinţă să încapă peste el nici o stricăciune, nici o uneltire. Luaţi pildă de la preotul Zaharia, care a fost ucis între templu şi altar, dar n-a scăpat din gura sa taina cea ascunsă, de pe vremea trupului Domnului. El a purtat taina lui Dumnezeu, de la vestirea naşterii botezătorului Ioan, de la vestirea naşterii Domnului şi până s-a dezbrăcat de trup. Să nu te temi că vei muri dacă vei ţine cuvântul în tine. Citeşte, mămică, în cartea lui Dumnezeu şi învaţă pe creştin să înţeleagă cele scrise în carte, căci tainele Domnului sunt păstrate între ucenici.

Iubiţii mei, nu mai am alt dor decât să fie pace între mine şi poporul meu. Acesta-i singurul meu dor. Iată, pace vouă, iubiţii mei! Lucraţi duh de pace peste creştin, lucraţi duh de credinţă, că nu este credinţă, mămică. Aduceţi Domnului inimile voastre şi nu vă clătinaţi întru Domnul, căci El este con-

ducătorul lucrării Sale. Ferice celui ce nu se va sminti întru Domnul. Ferice celui ce nu se va sminti întru mine.

Pace vouă, iubiții mei păstori! Luați din duhul meu, luați mereu și fiți un duh cu mine. Eu sunt. Nu vă temeți, nu vă îndoiți, nu vă clătinați. Eu sunt, iubiții mei; eu și pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu spre semne și minuni în mijlocul acestui Israel căzut în necredință.

Pace vouă! În toată vremea pace vouă! Îndeletniciți-vă să stați alipiți de cei cu inima curată. Îndeletniciți-vă să-i cunoașteți pe cei curați și, iarăși, pe cei fățarnici, ca să-i vindecăm și pe cei bolnavi, iubiții mei. Nu vă duceți spre cei fățarnici. Lăsați-i pe ei să se umilească. Vedeți, nu cumva să fie disprețuit Domnul din pricina acestora.

Pace peste voi, păstori ai poporului meu! Pace și înțelepciune și senin pe inimioarele voastre! Amin, amin, amin.

5/18 martie 1991

Cuvântul Domnului către Victor Stănculescu

Proorocie pentru venirea regelui Mihai. Neliniștea iscoadelor.

Cuvântul lui Dumnezeu se coboară pe pământ. Să se scrie cuvântul cel din cer și să ajungă la cel cu care grăiește Dumnezeu.

Harul Meu și pacea Mea peste tine din nou, mai-marele oastei României Mele! Pace, iubitul Meu, căci duh de pace și de liniște bună vreau să așez peste acest neam prin lucrul ce-l voi împlini prin tine. Iată, vin din nou spre tine. Vin să te vestesc să fii înțelept, vin să-ți spun să nu fii fără Mine, că dacă ești mereu cu Mine, nici un rău nu se va apropia de tine. Fii cu Mine, din zori și până în seară și din seară până în zori, și nici un gând pornit cu rău spre tine nu va izbuti, căci Eu sunt Dumnezeul Cel Care veghez și ocrotesc în toată clipa pe cei ce sunt cu Mine, pe cei ce lucrează și Mă ajută pe Mine. Iată, îți amintesc de cuvântul cel înțelept care spune: *„Ferește-mă, Doamne, de dușmani, că de prieteni mă feresc eu"*, dar vin acum spre tine, mai-marele oastei române, vin și îți spun așa: ferește-te tu de prieteni, că de dușmani te feresc Eu. Ajută tu planului Meu, și Eu voi fi ajutorul tău și păzitorul tău în toată clipa. Amin. Semnul crucii Mele să-ți fie arma cea de biruință și pentru tine, și peste România Mea. Poartă-Mă cu tine, și iată ce-ți aduc din nou, și peste aceasta nu se poate trece. Iată, binecuvântate să-ți fie intrările și ieșirile; binecuvântați să-ți fie pașii în tot locul pe unde te porți; binecuvântate să-ți fie hrana și apa și vinul cel curat; binecuvântate să-ți fie patul de odihnă și masa și casa și toată agoniseala ta; binecuvântate să-ți fie somnul și odihna și gândul și inima și iubirea cea pentru Mine și pentru neamul românesc. Amin. Binecuvântat să fii cu binecuvântarea Preasfintei Treimi în toată clipa, în toate ale tale, căci peste aceasta nimeni și nimic nu poate trece.

Stai mereu pe stânca Mea cea tare și nu te vei teme de nimic și de nimeni. Nu te teme, mai-marele oastei române, nu te teme nici atunci când ai să vezi pașii tăi amenințați de cei care vor să te piardă, căci nu vor izbuti. Vei vedea și te vei bucura, dar fii cu Mine în toată vremea. Pune-Mă pe Mine în față la tot greul, la tot pasul, că Eu sunt biruitor cu tine. Îți amintesc de Ștefan cel sfânt, care a domnit peste acest neam, căci el cu Mine mergea și biruia gloatele dușmane, care veneau să facă rob neamul cel binecuvântat, căci Ștefan cel sfânt se ducea să ia binecuvântarea Mea, și apoi pleca la război. Se ducea la sihastrul Daniil, și dacă acela era la rugăciune, Ștefan aștepta la ușa chiliei lui și nu pleca la oaste până ce nu lua binecuvântarea Mea din mâna servului Meu, care locuia și trăia întru sfințenie. Și când se întorcea domnul țării de la oaste cu biruință, aducea lui Dumnezeu mulțumire, ridicând altare de închinăciune și de slavă pentru Dumnezeu, căci aveau credință tare domnitorii acestui neam.

Iată, îl voi așeza pe cel binecuvântat de Mine, că el este de la Mine, el este proorocit prin proorocii care au avut cuvânt de la Mine. Îl voi așeza cu brațul Meu cel tare, că de la el și până astăzi nici un mai-mare stătător care a stat peste acest neam nu a mai avut ungerea de la Dumnezeu. Eu nu pot desființa cele proorocite, căci Duhul Meu lucrează și vestește și împlinește în toată vremea.

Fii cu Mine, mai-marele oastei române, că iată, îți trimit mirul binecuvântării de aici, din locul în care Eu lucrez și cuvintez și aduc spre împlinire cuvântul Duhului Meu. Fă pe fruntea ta semnul crucii Mele cu acest mir al binecuvântării și al ocrotirii. Fă semnul crucii Mele pe tălpile încălțămintelor tale cu acest mir al binecuvântării, și vei călca cu putere de la Mine peste șerpi și peste stârpituri și peste puii fiarei roșii, care încă mișună să-și facă cotloane pe pământul acestui neam ales și binecuvântat. Nu te teme, căci vei călca peste tot dușmanul Meu și peste tot dușmanul tău și va curge veninul și se va risipi în întuneric, iar Eu voi face lumină, și va fi lumină. Să nu folosești îndoiala întru Mine, căci îndoiala înjumătățește biruința creștinului. Fii viteaz, căci ești fiu adevărat, din pământul acestui neam, ești suflet din sufletul cel viu și viteaz al acestui neam. Fii statornic cu Mine, că tu ai multă nevoie de ocrotire. Cei ce vor să robească sub stăpânirea lor acest neam, aceia nu te iubesc, și vor să nu mai fii. Le este teamă de tine, căci Eu am pus în tine de la Mine. Le este teamă că le vei zdrobi puterea lor, dar nu te teme tu. Mirul binecuvântării să facă din tine un fiu al minunilor, și minunile acelea să fie spre dezrobirea și pacea și liniștea acestui pământ al acestui neam. Voi lucra cu putere, ca să te am credincios planului Meu din zilele acestea, și îți voi arăta, ca să știi că sunt cu tine și că te ocrotesc. Stai aproape cu inima și cu sfatul de cel pe care l-am trimis spre tine ca să te vestească de la Mine. Stai cu el mereu aproape. Fă-ți timp să stai cu el în sfat și cere-i pâinea cea vie, căci Eu sunt pâinea care se coboară din cer și care dă viață. Eu sunt viața făpturii Mele. Iată postul sfintelor Paști, al sfintei și de viață făcătoare Învieri a Fiului lui Dumnezeu. Pregătește-te cu post, și ia apoi Trupul și Sângele Meu, ca să intru cu ființa Mea în tine, mai-marele oastei României Mele.

Iată, îți dau sfat ceresc, ca să fii cu mare atenție când vorbești cu Mine prin servii Mei, căci neliniștea iscoadelor se bagă cu iscusință satanicească, se bagă cu știință omenească, dar tu ai totul la îndemână ca să poți zădărnici urmărirea lor. Fii iscusit, căci ești cu Dumnezeu. Cei care nu sunt cu Mine, se vor sfărâma, căci nu este izbândă fără Mine, nu este viață fără Mine. Unge-ți casa și unge-ți locașul în care-ți desfășori slujba ta. Unge peste tot cu mirul cel împuternicit cu binecuvântarea Mea și stai dârz și bizuie-te pe Dumnezeul Sfintei Treimi, Care ține pe România și pe fiii ei cei curați pe mâna Sa cea tare.

Pace de la Fiul lui Dumnezeu, Care a înviat din morți și a călcat cu moartea pe moarte! Pace și înviere întru cele de sus! Pace de la Măicuța Mea, cea una binecuvântată între femei, care este ocrotitoarea neadormită a noii cetăți din zilele acestea, căci România este pământul Noului Ierusalim al gloriei cerești.

Tot cuvântul pe care-l îndrept spre tine, este și va fi ridicat la vremea potrivită spre mărturia lucrului Meu din zile-

le acestea, şi toţi cei peste care lucrez şi cu care lucrez vor fi ridicaţi spre mărturie şi spre glorie în zilele ce vin. Amin, amin, amin.

9/22 martie 1991

Cuvântul sfintei Vîrginia către poporul creştin în vreme de încercare

Cuvânt pentru credinţă şi pentru ferire de cârtire şi de pedeapsa cârtirii. Venirea la Domnul a celor din lume în locul celor şovăielnici.

Numai un picuţ de atenţie, dragii mei, creştini ai poporului meu. Un picuţ să staţi în sfat din nou cu mama Gigi. Cel ce crede că eu sunt în sfatul acestui popor, cel ce nu se îndoieşte şi nu se sminteşte întru mine, cel ce crede întoarcerii mele, care a fost proorocită prin cartea acestei lucrări, cel ce este statornic în credinţă şi în lucrul meu din zilele acestea, acela se va învrednici să întâmpine în trup slava lui Dumnezeu, care a fost proorocită să se vadă în vremea aceasta. Aceasta a fost menirea acestui popor cules din lume. A zis Dumnezeu să nu mai fie din lume acest popor, să nu mai fie. Să fie din cer creştinul acestei lucrări coborâtă din cer. Dumnezeu a ales fiii acestui popor, din lume, ca să nu mai fie apoi din lume.

Măi mămică, să mă fi putut ruga şi eu, să fi putut şi eu mijloci, să fi putut şi eu îndrăzni şi spune Domnului Iisus Hristos aşa cum El I-a spus Tatălui când a plecat de lângă apostolii Săi, căci aşa a spus: *«Tată, Eu vin la Tine, şi cât am fost cu ei, Eu i-am păzit în numele Tău. Din lume i-am scos, pentru că nici ei nu erau din lume, precum Eu nu sunt din lumea aceasta. Păzeşte-i Tu, de acum, pentru că Eu vin la Tine».* Măi copii, aşa să fi putut avea şi eu îndrăzneală la Fiul lui Dumnezeu, Care este mijlocitor între noi şi Tatăl. Să fi spus şi eu: *„Doamne, ei nu sunt din lume, precum nici eu nu sunt. Eu vin la Tine, păzeşte-i Tu, de acum!“.*

Eu am trecerea cea mai mare în cer, fiindcă am fost trâmbiţă lucrătoare spre sfârşitul vremurilor, şi a locuit în mine cuvântul celor şapte tunete care au vorbit în timpul vedeniei apocaliptice, care au fost pecetluite de Dumnezeu până în zilele voastre, căci aceste zile au fost apucate de voi, şi voi n-aţi voit să înţelegeţi şi să credeţi. Au vorbit atunci cele şapte tunete, dar au fost pecetluite cuvintele acelea şi nu s-au scris, dar s-au scris în vremea voastră, măi copii. Au trâmbiţat în toată vremea, de atunci, îngerii lui Dumnezeu pe pământ, şi au adus spre împlinire toate câte s-au scris în cartea proorociilor lui Dumnezeu. Dar spre sfârşitul plinirii vremurilor a folosit Dumnezeu trâmbiţele cele ce erau scrise în carte ca să trâmbiţeze în vremea domniei fiarei apocaliptice, şi a ajuns Dumnezeu pe vremea trupului meu să sune din trâmbiţa cea de dinaintea celei de a doua arătări a Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, căci scris este că se vor arăta la sfârşitul plinirii vremurilor cele scrise în carte.

Am trecere mare în cer, măi poporule al meu, şi ţie, mămică, îţi este greu să crezi în mine. Te îndoieşti, creştine, şi eu mă supăr pe tine, mămică, atunci când văd că mă tăgăduieşti.

Poporule al meu, nu mă mai tăgădui! Iată, te rog din nou: împacă-te cu mine, poporule al meu! Fă pace între mine şi tine, poporule al meu! Mă supăr pe tine, mămică, şi te las şi mă duc spre lume dacă tu nu mai vrei să fii copilul meu. Şi am să-mi fac mulţime de fii din pietrele cele de la răspântii, şi am să culeg ologii şi orbii şi surzii şi am să-i fac să meargă şi să vadă şi să audă şi să creadă că sunt de la Dumnezeu, din cer. Şi am să fac masă mare, cu bucate cereşti, şi mă voi bucura cu străinii care n-au fost ai acestui legământ, dar aceia mă vor iubi, şi eu îi voi scrie la numărătoare, ca să am cu ce mă arăta la Dumnezeu, măi poporul meu necredincios, care mă înstrăinezi de tine, care vrei să mă sărăceşti de tine. Am spus, şi dacă am spus, m-am pornit să împlinesc cele ce am spus. Am spus că voi începe să vă deschid ochii, să lucrez pe de-a rândul ca să vă îndrept cu dragoste spre mine, căci m-a trimis Dumnezeu în întâmpinarea ta, poporule al acestei lucrări. Eşti însemnat pe nume în cartea acestei lucrări, măi creştine. Am spus că voi lucra cu tărie şi cu trezire, şi voi lucra, mămică, veţi vedea că voi lucra, fiindcă tu eşti binecuvântat, măi poporule al meu, şi nu se poate şterge aceasta.

Am venit spre tine, mămică, şi am spus aşa: *«Poporule al meu, nu mai cârti, nu te mai răzvrăti, nu mai ispiti pe Dumnezeu, nu mai ucide duhul fratelui tău, nu mai fă aşa ceva, poporule al meu!».* Aşa am spus, mămică, şi spuneţi voi, v-am spus, sau nu v-am spus aşa? Am spus, creştine, că dacă nu revii la starea de creştin după adevăr şi după curăţenie de inimă, am spus că voi mai trece încă o dată pe lângă tine şi am să-ţi ridic toată pacea pe care zici că o mai ai. Iată, am început pe de-a rândul să slăbesc puterea păcii. Îţi iau pacea inimii, ţi-o iau, creştine, că şi tu, mămică, mi-ai luat-o, şi vrei să mă laşi de tot săracă de tine.

Am venit într-o vreme şi am spus că poporul meu e plin de pretenţii şi, bietul de el, nu ştie de ce moare mereu. E plin de pretenţii poporul meu, şi nici vorbă să vină spre umilinţă şi spre frică de Dumnezeu. Am datoria, pentru vremea aceasta, ca să te ridic spre mărturie, poporule al meu, şi dacă nu mă laşi să împlinesc, te iau, mămică, te iau din trup, ca să nu rămân fără tine, ca să nu te pierd de tot, pentru că tu nu ştii să te lupţi cu răul care te biruie, şi nici pe mine nu mă laşi să te ajut să lupţi. Vrei să lupţi fără mine, vrei să lucrezi fără mine. Dar tu eşti al meu, şi lucrul pe care-l faci fără mine, acela rămâne de tine, poporule al meu. Nu rămâne lucrul tău dacă pe mine mă tăgăduieşti, copilul meu, dragul meu copilaş, iubitul meu popor, că eu te iubesc, mămică, şi tu nu vrei cu iubirea mea, şi pui mărăcini şi ciulini între mine şi tine ca să nu trecem unii spre alţii, ca să nu fii una cu mine şi cu duhul meu şi cu lucrul meu, poporule al meu.

Măi copii, nu vreţi să credeţi în mine. Mai uşor vă este să credeţi în cuvintele celor rătăcitori, care nu sunt cuvinte din cer, dar iată ce vă dau aceştia! Şi să vedeţi cum voi lucra de acum ca să vă scap de cursa rătăcitorilor care s-au sculat să semene sământă rea în ogorul meu, ca să crească buruieni şi nu grâu curat şi nu cuvânt din cer. S-au sculat, mămică, s-au sculat, că sunt împuterniciţi de duhul cel rău al rătăcirii şi umblă să-mi omoare poporul, umblă din duh de prostie şi de îndărătnicie, din duh de semeţie, umblă să dezrădăcineze din creştin sământa cea din cer şi să semene necredinţă şi poticnire şi îndoială.

Am venit să iau cu mine la cer acest sufleţel de tinerel *(George, din cetatea Valea Voievozilor, n.r.)* şi am auzit cuvinte de judecată pentru aceasta. Ce să fac eu cu cei ce trec şi judecă peste cele lucrate de Dumnezeu? O, nici un fir de iarbă nu se mişcă fără voia şi fără ştirea lui Dumnezeu, măi mămică. Oare, Dumnezeu nu ştie ce face? Oare, se petrece ceva fără voinţa şi ştiinţa lui Dumnezeu? O, nu vă mai semeţiţi peste Domnul, nu mai grăbiţi limba voastră să verse nesocotinţă pentru cele lucrate şi dirijate de Dumnezeu. Viaţa şi moartea sunt dirijate, măi copii, sunt sub ştirea Domnului. Fiecare pas păşit pe pământ este ştiut de Cel ce a creat toate cele văzute

şi nevăzute. Viermişorul cel din inima pietrei este sub ştirea lui Dumnezeu, mămică. Fiţi împlinitorii tainelor lui Dumnezeu şi nu fiţi judecătorii celor dirijate de Dumnezeu.

Sufleţelul acestui copil este în mână la mine. Eu sunt cea care duc acest popor în faţa lui Dumnezeu. Nici unul din voi nu puteţi în faţa lui Dumnezeu să ajungeţi fără mine, că eu v-am spus că aveţi pe voi pecete de la mine. Fiecare slujitor care şi-a făcut un popor pe pământ, stă în faţa cetei sale şi merge înaintea lui Dumnezeu pentru turma lui, dar nu vrei să crezi, creştine al poporului meu, nu vrei să crezi că nu poţi intra la Dumnezeu fără mine. Şi dacă nu crezi asta, te iau şi te duc eu decât să te prindă ziua aceea şi să te găsească în necredinţă sau în îndoială sau în clătinare.

Mi-a fost milă de această familie. Eu nu pot lăsa această familie, că aud din inimi curate ale acestei case, aud rugăciune curată: *„Mama Gigi, să nu ne laşi să pierdem cărarea, să nu ne laşi în clătinare, să nu ne laşi spre îndoială sau spre necredinţă!“.* Şi eu când aud rugăciune spre mine vin şi cercetez şi sprijinesc şi lucrez salvare şi nu las să piară pe cale copiii cei care strigă la mine şi care cred în mine.

Am văzut acest tinerel, i-am văzut viaţa lui cuminte şi dragostea lui şi mersul lui, dar avea clipe de clătinare, de îndoială. Şi dacă l-am avut cuminte şi cu împlinire după viaţa de creştin, n-am voit să-i las inima în cursa aceea care vrea să prindă pe tot poporul meu. Am văzut şi înainte, am privit şi în viitor, că sunt cu duh ceresc, mămică. Şi dacă am văzut că n-ar avea putere de ajunsă să lupte cu duhul rău, care bate înspre copiii poporului meu, iată, dacă am văzut, am lucrat aşa cum vedeţi acum. Poporul meu nu vrea cu mine, dar eu sunt în tot timpul cu cercetare peste tot creştinul, mămică, fiindcă nu pot lăsa poporul să piară, şi de aceea am lucrat aşa acum.

Iată ce veste vă aduc: mergeţi, mămică, înspre sănătate de inimă, înspre curăţenie de inimă, înspre credinţă statornică. Împăcaţi-vă cu mine, măi copii, şi nu mai luaţi în glumă ceea ce vă cer, căci cer să fie pace între mine şi voi, copii ai poporului meu. Cine nu vrea să se aşeze bine, cine caută să fugă din braţele mele, cine vrea să fugă, să fugă, mămică. Iată, eu voi fi mai iute şi îi voi ajunge, că nu vreau să-i las să cadă pe cale. Cu cine nu voi putea altfel, iată, aşa voi lucra, şi n-am lucrat nimic până n-am venit mai întâi să vestesc, şi apoi să mă aşez să împlinesc.

Sufleţelul acestui tinerel este acum cu mine şi vede lucrul pe care am să-l săvârşesc în vremea aceasta. L-am luat la mine, ca să vadă şi ca să creadă. Eu lucrez fără răgaz la lucrul bucuriei care va să fie şi să se vadă în zilele ce vin, şi voi scoate la iveală lucruri mari, fiilor. Toate cuvintele care mărturisesc despre vremea lucrului meu sunt scrise, şi vor mărturisi aceste cuvinte şi lucrul împlinirii cuvintelor mele. Dar ce ai să faci, poporule al meu, când vei vedea lumea care se va bucura mai mult ca tine? O, tu nu te-ai mai învrednicit să stai aproape şi să ştii ce face Dumnezeu în vremea aceasta.

Lăsaţi-vă spre vindecare, mămică. Dumnezeu este mare şi puternic şi drept şi credincios făgăduinţelor Sale, dar învredniciţi-vă să aveţi parte de făgăduinţele cele de la Dumnezeu. Nu vă vindeţi dreptul de copii născuţi prin această lucrare. Nu daţi altora slava care vă aşteaptă, că veţi plânge, să ştiţi că veţi plânge. Umiliţi-vă ca vameşul care-şi bătea pieptul cu smerenie, şi nu vă credeţi îndreptăţiţi că aţi stat cu Dumnezeu şi că veţi avea trecere. Veţi avea, măi copii, dar nu vă semeţiţi ca unii vrednici, şi ziceţi cu adevărată umilinţă: *„Doamne, nu sunt vrednic, dar dacă Tu voieşti, intră şi stai la cârma mântuirii mele, stai în casa inimii mele şi împodobeşte-o cu ale Tale, că iată ce am făcut, că am pustiit casa inimii mele cu depărtarea mea de Tine. Vino, Doamne, şi fă-mă cum vrei Tu! Lucrează-mă Tu şi dă-mi o întrebuinţare în lucrul Tău!“.*

Nu fugiţi de mine, copiii mei. Nu mă puneţi la încercare. De mine nu vă puteţi pierde. Eu vă găsesc oriunde vă veţi furişa. Nu mai căutaţi fără de mine, că eu sunt datoare cu voi în faţa lui Dumnezeu. Nu vă mai rătăciţi de mine, că puterea celor din cer este atotvăzătoare şi atotputernică, pentru că cei din cer sunt împuterniciţi de atotputernicia lui Dumnezeu, Care lucrează prin sculele Sale, măi copii.

Veniţi-vă în fire, copiii mei! Mama Gigi strigă la voi, veniţi-vă în fire, şi să fie pace între mine şi voi, copii ai poporului meu!

Acestui tinerel îi va fi slobozit sufleţelul, că eu am venit să-i dau slobozire de toate câte trebuie să-i dau. Şi va fi să vină să vă spună despre mine, fiindcă eu îl voi aduce spre voi să mărturisească despre mine şi despre puterea cu care sunt în lucru în zilele acestea. Binecuvântată să fie calea acestui sufleţel, şi fără opriri să-i fie spre cer, că eu am trecere mare, poporule al meu.

Pace vouă, măi copii! Pace şi senin pe inimioarele voastre, şi duh de credinţă şi de trezire!

Pace vouă, copiii mei, copii ai lui Israel! Amin, amin, amin.

12/25 martie 1991

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Făgăraş

Sărăcia de duh şi păcatul clevetirii şi al judecăţii. Paza limbii şi vorbirea în deşert.

Poposeşte mama Gigi la Făgăraş şi găseşte deschisă uşa casei de aici. O, dar se lucrează cu duhul, şi duhul caută la uşa duhului, căci duhul nu foloseşte uşa cea pământească, măi copii.

Am spus când poposeam prin cetăţile poporului meu, am spus acestor copii că nu vor avea trimitere decât acolo unde este soare şi unde se vede bine drumul. Dar unde este ceaţă, va trebui să mai rabde mămica, şi va trebui să mai încălzim focul pe margini şi să mai sunăm la porţile cetăţii şi să mai suflăm căldură din cer peste cetatea unde nu se vede drumul bine; să aşteptăm să se ridice ceaţa, şi apoi să intrăm şi să lucrăm şi să întocmim carte de mărturie, care va mărturisi pentru sau împotriva fiecărei cetăţi. În curând cartea mărturiilor din vremea lucrului duhului meu va fi desfăcută de Dumnezeu şi va fi să se ştie cuvintele mărturiilor din această carte.

Pace vouă de la mămica Gigi! M-a trimis Dumnezeu înapoi la poporul meu, măi mămică, fiindcă este scris în cartea acestei lucrări că eu în vremea dinaintea arătării Domnului mă voi ridica să netezesc bine pământul poporului meu şi să pregătesc ploaia cea cerească, ce va fi să se coboare şi să hrănească mulţimile care se vor îndrepta să vadă slava lui Dumnezeu din acest munte al binecuvântării.

Pace peste inimioarele voastre! Ferice celor ce nu se smintesc întru mine, ferice celor ce nu mă tăgăduiesc pe mine şi lucrul meu din zilele acestea! Când S-a dus Domnul Iisus Hristos să Se aşeze de-a dreapta Tatălui, după ce-Şi îndeplinise lucrarea pentru care venise întrupat pe lume, a trimis apoi pe apostolii cei pe care-i făcuse ucenici dintre neamuri şi a pus în ei Duhul Său Cel dumnezeiesc şi aşa le-a spus: *«Mer-*

geți și spuneți că se apropie împărăția cerurilor, și cine va crede și se va boteza, acela va fi cu Noi, iar cine nu va crede, acela nu va fi cu Noi».

Iată, Domnul Iisus Hristos a avut casă la mine, măi copii, a avut sălaș în casa trupului meu și a lucrat cu Duhul Său și cu cuvântul Său peste acest popor cules din lume. Și m-a luat Domnul, mămică, după cum era proorocit prin această lucrare, și m-a făcut cerească. Și iată ce a făcut acum! A făcut minune mare. Mi-a trezit duhul și m-a ridicat ca să vin la poporul meu, să vin înapoi la voi, măi copii. Să se ridice din poporul meu cei care cunosc mărturiile proorociilor acestei lucrări, cele pentru vremea aceasta, și să mărturisească aceste vestiri. Poporul meu n-a vrut să atingă cu inima înțelesurile cele coborâte din cer, pentru că n-a vrut cu Duhul lui Dumnezeu, ci a vrut să lucreze creștinul meu cu duhul lui. N-a voit creștinul să aibă smerenie de duh ca să fi intrat în fericirea aceea care spune: *«Fericiți cei săraci cu duhul, că aceia vor fi ai cerurilor!»*. Sărăcia de duh, dacă ar fi voit poporul meu să înțeleagă ce înseamnă această stare cerească, ar fi fost numai din cer creștinul meu, dar nu s-a înțeles de către nimeni această măreție și această bogăție duhovnicească. Câtă forfotă fierbe în inima creștinului meu, pe limba creștinului meu, acest mic mădular care te osândește pe tine însuți, măi creștine! Fierbe, mămică, inima creștinului meu, e mare forfotă pe limba creștinului meu, și aceasta este mare păcătuire, mămică, mare osândire. Nimeni nu voiește să-și muște limba ca să se oprească de la păcatul clevetirii și al judecării. O, dar uitați-vă voi în cartea lui Dumnezeu, căci a spus atunci Domnul Iisus Hristos: *«N-am venit să aduc pace, ci dezbinare și sabie. Am venit să despart întunericul de lumină, și răul, de bine. Am venit să despart pe mamă de fiică, pe soacră de noră, pe frate de soră, și iată, pe creștin de creștin, și am venit să-i fac să vadă pe cei ce nu văd, și să-i fac orbi pe cei ce văd»*. Și fariseii, cei care se simțeau atinși, au ridicat întrebare de ispitire: *«Nu cumva și noi suntem orbi?»*. O, și știți ce le-a răspuns Domnul? *«Dacă ați fi orbi, n-ați avea păcat, dar pentru că ziceți că vedeți, păcatul stă deasupra capului vostru»*. Iată și cuvântul duhului care lucrează în vremea aceasta, iată ce spune, căci mămica Gigi lucrează cu duh ceresc, și iată ce spune: n-am venit să aduc pace, ci încercare și lămurire. Am venit să aduc foc ceresc, ca să iasă la iveală cei încercați și lămuriți, cei chemați și aleși și credincioși. Amin. Am venit să-i fac să vadă pe cei ce nu văd bine, și am venit să fac orbi pe cei ce văd rău cu ochii lor. Am venit să-i fac să vorbească pe cei ce nu vorbesc, și să opresc limba cea înveninată a celor ce vorbesc cu venin și cu minciună și cu semeție. Am venit, poporule al meu, la tine, să dau auz bun celor ce nu aud bine, și să iau auzul celor ce aud și se iau apoi după lucrul cel rău al rătăcirii. Și am venit să rușinez și să opresc limba clevetitoare, care nu mai are odihnă, și să domolesc clocotul și forfota inimilor care se zbat în duhul lor, care nu se lasă cu Duhul lui Dumnezeu și cu pacea duhului cel ceresc, și am venit să împlinesc. Nu-i nimic că poporul meu nu vrea să mă creadă, dar eu cred, și voi împlini, ca să fac poporul să creadă. Amin.

Eram cu trupul în mijlocul acestui popor când a coborât Domnul cuvânt și a spus: *«Creștine, îndeletnicește-te și citește viețile sfinților, ca să înveți de la ei sfințenia și să vezi cu ce au lucrat ei în ogorul lui Dumnezeu»*.

Sunt cu toată oastea cerească în lucru, măi copii. Toți sfinții cerului nu mai au altceva decât să-mi sară în ajutor și să mă ajute să-mi ridic acest popor spre mărturie.

Inimioarelor de la Făgăraș, primiți-mă, mămică! Deschideți-mi ușa duhului, ușa inimii, ușa iubirii! Deschideți-mi ușa credinței, ca să intru pe ea și să binecuvintez ușa credinței voastre! Citiți, mămică, viețile sfinților și culegeți din viața lor și faceți ce au făcut sfinții, iubitele mele! Dacă vreți și râvniți să fiți inimioare sfinte, faceți ce au făcut sfinții, faceți și cu gândul, și cu mirosul, și cu auzul, și cu cuvântul, și cu credința, și cu smerenia, faceți ce au făcut sfinții, cei care sunt acum în cer! Uitați-vă la viața lor și vedeți ce au folosit ei și cum și-au împletit ei virtuțile cele bune, ca să se mântuiască, și dacă le-au folosit bine, au devenit și sfinți, mămică. Uitați-vă la Maria Egipteanca, citiți viața ei, ca să vedeți în ea sfințenie și plecăciune, iubitele mele! Mergea de n-atingea pământul, așa de mare sfințenie a dobândit ea cu smerenia ei și cu inima ei, dar nu s-a mai auzit umilință ca a ei. Și a lucrat Dumnezeu de a trimis pe cuviosul Zosima, care lucra Sfintele Sfintelor; și el când a văzut-o că nu pășește cu pasul pe pământ a voit să i se închine, dar ea a spus: *„Nu, părinte, că porți asupra ta Sfintele Sfintelor“.* N-a mâncat Maria Egipteanca decât două, trei pâini în vremea vieții ei cea întru sfințenie, iar la capătul viețuirii sale în trup, a primit de la acel cuvios Trupul și Sângele Domnului, și apoi a mers în cer această sfântă. Ea n-a mai voit nimic, decât să-și plătească păcatele și să plângă după mântuire și după iertare. Dar poporul meu, cel care a făcut Domnul milă cu el, cel vrednic de milă, o, ce să mai zic de poporul meu? El caută mereu îndreptățire și mărire, și e plin de pretenții poporul meu, și în loc să văd la el umilință și inimă înfrântă, văd semeție și vorbire în deșert.

Măi poporul meu iubit, unde vrei să ajungi cu atâta vorbire în deșert? O, și ce aveai tu de făcut, și iată ce faci, că vei vedea în curând plata pentru vorbirea în deșert. Mă uitam în poporul meu că Se ducea Domnul în mijlocul său și când era să Se ducă și când nu era să Se ducă, fiindcă creștinul voia când voia el și nu când era să fi voit Dumnezeu. Și mă uitam cum foloseau creștinii pe la întâlnirile lor vorbirea în deșert, măi copii, necinstea față de Dumnezeu și ispitirea și nesmerenia.

Iată câtă defăimare, câtă supărare a adus lui Dumnezeu poporul meu care s-a dus să conducă pe cel pe care l-am ridicat acum de curând! A venit creștinul și s-a adunat acolo și a judecat fiecare și a vorbit în deșert și n-a folosit cele ce se cuvine zilei de doliu și nu s-a cucernicit inima poporului meu. Câtă semeție, măi copii, câtă vorbire în deșert! Am venit în mijlocul celor adunați și am spus să se așeze creștinul în sănătate de inimă și de duh, și am spus să fie umilință în inimi, fiindcă Domnul lucrează să-Și curețe poporul de necredință și de semeție. Duhul meu a fost deasupra și a suspinat, mămică, duhul meu, fiindcă poporul meu clevetește și se semețește în sine și se ispitește frate pe frate și ispitește pe Dumnezeu poporul meu.

Iată, am să spun acum, ca să rămână ceea ce spun. Am să spun și eu, că poporul meu spune cum îi vine lui să spună, dar eu vin din cer și spun cele ce trebuie să spun, și cât aș vrea să se cerceteze tot creștinul din cele cu care vin să spun, că iată ce vă spun, măi mămică:

În ceata mucenicilor din cer este un mucenic care a trecut printr-o întâmplare cu care vin acum s-o dau de pildă în poporul meu, spre folosul sufletului. El a fost monah într-un schit, ucenic sub ascultarea unui sihastru, și din oarecare ispită diavolească a plecat în altă parte. Și fiindcă era legat sub ascultarea sihastrului, plecând fără voia părintelui, n-a avut dezlegare de sub ascultare și a plecat legat și fără binecuvân-

tare şi fără dezlegare şi fără voia părintelui duhovnic. A ajuns într-o slujbă bună, la mai-marele unei cetăţi, păstrându-şi aceeaşi trăire de creştin şi aceeaşi dragoste faţă de cer şi de mântuire. Dar a venit vremea să plătească ieşirea de sub ascultarea sub care se legase de bunăvoie la sihastrul de la care plecase, şi l-a silit mai-marele cetăţii aceleia să slujească la idoli, şi dacă el n-a voit să se plece, a fost mucenicit, şi trupul i-a fost aruncat afară din cetate. Şi au găsit nişte creştini trupul mucenicului, care fusese găsit de câini, gata să-l sfâşie şi să-l mănânce, şi l-au pus creştinii în giulgiu curat şi l-au pus în biserica din ţinutul acela. Dar Dumnezeu a lucrat ca să scape şi să dezlege păcatul în care murise mucenicul, căci murise cu păcatul ieşirii de sub ascultarea sihastrului. Şi s-a lucrat minune, căci când se cânta la sfânta Liturghie *„Câţi sunteţi chemaţi, ieşiţi; cei chemaţi, ieşiţi, ca nimeni din cei chemaţi să nu rămână",* atunci sicriul cu trupul mucenicului se ridica singur şi ieşea în pridvorul bisericii, unde rămânea până la apolisul sfintei Liturghii, şi apoi iarăşi venea la locul unde a fost pus. Dar un părinte văzător din acea vreme a văzut şi s-a sculat să dezlege pe mucenic, după cum i se arătase păcatul celui ce fusese mucenicit. Şi s-a dus, prin descoperire dumnezeiască, în locul unde trăia sihastrul cel ce legase sub ascultarea sa pe acel mucenic, şi i-a spus de ucenicul său, care fusese mucenicit şi care nu putea să stea în biserică împreună cu cei credincioşi, fiindcă nu era dezlegat de sub ascultarea de care se legase de bunăvoie. Şi a mers părintele sihastru la biserica în care era trupul mucenicului şi a deschis sicriul şi i-a dat dezlegarea cuvenită, căci ca un mucenic, luase cununa, dar ca un legat, nu i se cădea să stea înăuntru la sfânta Liturghie până nu-l va dezlega cel ce l-a legat, de sub a cărui ascultare ieşise. Şi după ce a fost dezlegat, a rămas neclintit în biserică, fiind cinstit cu cinstire de mucenic. Când a trimis Dumnezeu pe apostolii Săi, aşa le-a spus: *«Luaţi Duh Sfânt! Cărora le veţi ierta păcatele, iertate vor fi şi în cer, şi cărora le veţi lega, legate vor fi şi în cer».* Apostolii au luat Duh Sfânt, măi copii. Şi de ce au luat? Pentru că au fost credincioşi Învăţătorului lor, pentru că au ascultat pe Dumnezeu după rânduiala cea făcută de cer. Au luat Duh Sfânt apostolii, şi s-a cunoscut că au luat, pentru că au lucrat minuni cereşti, cu puterea Duhului Sfânt, şi s-au purtat după ei şi după învăţătura lor noroadele de pe pământ. Aşa mi-am făcut şi eu un popor ca să-l dau lui Dumnezeu, pentru că a locuit Dumnezeu cu Duhul Său în mine, mămică. Este al meu acest popor, dar el nu vrea să creadă, căci când a venit să asculte cuvântul cel din cer, care vorbea prin gura mea, a primit pecete şi semn pe frunte, şi acest semn mărturiseşte că el este poporul meu.

Am venit cu socoteală bună din cer şi am ridicat sufletul celui pe care l-aţi condus acum, pentru că el nu înţelegea de ajuns că este legat de mine şi de pecetea de la mine, şi voia să facă şi el cum a făcut mucenicul cel despre care v-am spus acum. Aş vrea să ştiţi, mămică, şi aş vrea să credeţi că eu am venit şi am dezlegat acest tinerel de toate câte trebuia să-l dezleg, căci trebuia, fiindcă el n-a putut îndeajuns să nu se îndoiască întru mine, şi o lua uneori pe marginea drumului meu, şi n-am voit să-l las să cadă de pe drumul meu dacă am văzut că se clatină întru mine.

Mi-a făcut rană mare poporul meu, că mulţi s-au ridicat şi au judecat cum au voit cu mintea lor, în loc să fi înţeles cele de la mine. Aşa voi lucra pe de-a rândul, mămică, fiindcă eu sunt aceea care are în primire acest popor, dar poporul meu nu vrea să creadă îndeajuns, şi vrea să iasă de sub ascultarea mea, şi eu nu vreau să-l las să fie zdrobit de păcatul neascultării şi iată ce fac: lucrez cu socotinţă cerească, şi voi lucra aşa până va fi să fie credinţă că vin din cer şi că stau în faţa acestui popor cu cuvântul Duhului Sfânt.

Nu-i adevărat, iubitele mele, nu-i adevărat atunci când aud de la voi că se scoate sau se adaugă la cuvintele cereşti, şi va vedea poporul meu că nu se va putea dezvinovăţi de această vină. Dacă voi credeţi că este Dumnezeu în capul unghiului, dacă credeţi că eu sunt şi că lucrez din cer peste acest popor, dacă credeţi în Dumnezeul acestei lucrări, o, nu mai încape nimic peste aceasta, nimic, mămică! Dar dacă vă îndoiţi întru Domnul şi întru conducerea Sa, dacă vă îndoiţi întru mine, atunci încape orice, încape şi cârtire, şi răzvrătire, şi vorbire în deşert, fiindcă îndoiala vine ca să înjumătăţească biruinţa creştinului cel puţin credincios.

Dumnezeu mi-a spus să trimit în numele meu aceşti copilaşi să ducă solia lucrului meu în poporul cel hrănit prin această lucrare, şi ei n-au spus că nu vor merge. Dar iată, eu n-am bucurie, că poporul meu nu mă vrea aşa, şi se ridică cu pretenţii, şi nu mai e durere mai mare ca a mea. O, măi creştine, dar eu vin la tine aşa cum vin, aşa cum este prins în planul lui Dumnezeu, aşa cum este întocmit acest plan dumnezeiesc, aşa cum vezi că vin, dar ţie nu-ţi place aşa, şi vrei altfel. Ridici pretenţii lui Dumnezeu, şi tu nu ştii ce-ţi atragi prin aceasta.

În toate cetăţile poporului meu nu mai au altceva de vorbit creştinii mei. Se aude la cer numele acestor copilaşi ai mei cu care eu merg din loc în loc, se aude numele lor, vorbit de rău peste tot, şi nu ştie poporul meu ce face. Dar eu le-am dat cuvânt acestor copii să ridice mâinile la cer şi să spună: *„Tată, iartă-i pe toţi, că ei nu ştiu ce fac prin păcatul clevetirii şi al vorbirii în deşert!".* Poporul meu nu vrea să ştie că cel ce foloseşte clevetirea şi hula şi ura asupra aproapelui său, acela este în întuneric, şi nu binevoieşte Dumnezeu întru acela, şi mai vrea unul ca acela să poarte daruri de la Dumnezeu. Întinde creştinul mâna în blid odată cu Domnul, şi se duce şi vinde apoi lucrul lui Dumnezeu, şi nu mai e durere mai mare ca aceasta. O, creştine, dacă ţi-ai pune trupul pe jăratec ca să ţi-l arzi, dacă te-ai apuca să te nevoieşti oricât ca să capeţi daruri de la cer şi ca să fii ales în ochii lui Dumnezeu, şi dacă nu ştii cum să le lucrezi pe toate şi cum să te crezi de nevrednic, Dumnezeu nu va binevoi întru sufletul tău. Dacă faci ca cei de pe vremea trupului Domnului care erau stăpâni peste legea lui Dumnezeu şi care ziceau că ei cred în Dumnezeu, dar când a venit Domnul nu L-au primit, şi L-au tăgăduit, şi L-au dat spre moarte şi spre judecată; dacă şi tu, creştine, faci aşa, cum mai vine, mămică? Cum mai zici că eşti cu Dumnezeu? Scris este că dacă ai fapte şi dacă nu eşti întreg în credinţă, nu capeţi nici un folos. Şi iarăşi scris este că mulţi dintre păgâni, din firea lor cea bună fac faptele legii, dar nu sunt îndreptăţiţi în faţa Domnului, din pricina lipsei de credinţă.

Inimioarelor din Făgăraş, am venit la voi să vă dau cuvinte cereşti. Am venit să vă rog să fiţi întru Dumnezeu şi cu viaţa, dar şi cu inima, iubitele mele, şi cu smerenia de inimă, şi cu credinţa, mămică. Am venit la voi să vă rog, din cer am venit, cu cele din cer am venit, dar nu mă tăgăduiţi. Dacă iubiţi calea mântuirii, dacă v-aţi lipit cu această lucrare, nu mă tăgăduiţi, fiindcă eu sunt aceea care duce în faţa lui Dumnezeu acest popor. Sunteţi legate cu mine, de bunăvoie v-aţi legat de mine. Nu vă mai lăsaţi smulse din braţele mele. Nu ieşiţi de sub pecetea cea de la mine pusă. Aveţi semnul de la mine, şi de la mine vă cere Dumnezeu. Mâncaţi, mămică, din această grădină, mâncaţi hrana pe care o cunoaşteţi, şi nu vă

lăcomiți să întindeți mâna pe la alte grădini, căci aveți pe voi semnul acestei lucrări cerești. Nu mai întindeți mâna la porții mai mici, mămică. Fugiți de duhul măririi. Nu primiți laudă de la oameni, că aceasta nu duce la bine pe creștin. Nu faceți părtășie cu cei ce clevetesc și împart vorbire de rău în jurul lor. Fugiți de vorbirea în deșert. Vorbiți despre Dumnezeu și despre cei din cer. Iubiți curățenia de inimă, iubiți credincioșia și purtați-vă cu duh umilit. Luați seama la trăirea voastră și numai la a voastră, și rugați-vă să nu cădeți în ispite, căci scris este în Cartea Adevărului: *«Celui ce i se pare că șade bine, acela să ia seama să nu cadă».* Stați bine pe picioare, mămică. Țineți-vă de mână cu mama Gigi și nu fugiți de ea. Nu faceți nimic fără voia lui Dumnezeu, care vine să fie cunoscută și lucrată prin această lucrare cerească. Eu n-am venit la voi cu lucruri mărunte ca să vă întăresc, și am venit numai cu bucate tari, mămică. Am venit cu cele scrise în carte, ca să le așez și să mântuiesc acest popor. Dacă voiți și altă călăuză, faceți cum vreți, mămică, dar să știți că vine clipa aceea să vedeți această lucrare în vârful unghiului, și greu se va zdrobi inima din voi dacă mă veți da deoparte de la voi. Eu, dacă am adus pe slujitorul cel de la Moldova ca să-l lipesc de mine, am zis să fie una cu mine și să nu lucreze fără mine peste poporul meu, căci eu știu ce poate duce acest popor și îl știu pe creștin, că văd înăuntru, mămică. Eu sunt cerească și văd înăuntru și am în mână planul cel de la Dumnezeu. O, mi s-a frânt în bucăți turma mea, și asta mă doare rău, mămică, fiindcă n-a vrut această turmă să fie numai cu mine. M-a trădat creștinul și s-a dus prin alte grădini, și pe mine m-a dat la spate, dar nu-i va fi bine celui ce m-a dat pe mine deoparte. Iată, strig după voi așa cum își strigă o cloșcă puișorii. Strig, dar nu mai vor puii cu mine, că s-au dus după altă hrană, și pe a mea au lăsat-o, dar voi prăsi, mămică, și îmi voi face numărul la loc.

Iubitele mele, nu vă înstrăinați de mine, mămică. Această învățătură se va ridica pe înălțimi, și va cuvânta Dumnezeu peste noroade, și va fi să mă întâlnesc în curând cu acest popor și am să-l întreb de ce m-a părăsit. O, nu mă părăsiți, nu uitați de mine! V-am lipit cu această lucrare și ați învățat de aici cum să trăiți, cum să iubiți, cum să lucrați. Rămâneți sub această putere, beți din această stâncă, și veți simți și veți avea pacea cea mai mare, cea mai deplină. Stați în așteptare, măi mămică. Domnul este pe această piatră, și în curând se va arăta slava Sa. În curând va fi să fiu și eu, văzut, în fruntea turmei mele, dar lăsați-vă spre ocrotire, ca să apucați slava care s-a proorocit prin acest izvor ceresc. Feriți-vă să ispitiți pe Dumnezeu, căci cel ce face așa ceva, pierde iubirea lui Dumnezeu, pierde și mila cea de la cer. Fiți cu duhul bun și blând și mulțumiți-vă cu cele de la Dumnezeu, întru toată smerenia cea plăcută. Nu lucrați decât cele ce vă dă Domnul. Lăsați-L pe Domnul să vă dea, și nimeni să nu întindă mâna să-și ia singur, căci ați văzut ce a fost cu cei dintru început, care au luat din cele oprite de Domnul. Au luat, că șarpele le-a spus că nu este păcat, și au uitat că Domnul le-a spus să nu ia. Au luat și n-au ascultat și au fost scoși din grădină, măi copii. Iisus Hristos nu Și-a luat singur cinstea de Arhiereu în veacul veacului, ci de la Tatăl I s-a dat această cinste, iar voi sunteți fii ai acestei lucrări care lucrează pentru plinirea vremurilor lui Dumnezeu, și nu lucrează Domnul cu măsură mică, ci cu toată plinătatea împlinirilor, măi mămică. Sunteți cu toții la cea mai de cinste treaptă. Mulțumiți-vă așa cum v-a așezat Dumnezeu și nu râvniți la cele înalte. Smeriți-vă, ca să fiți întru cele înalte. Ați văzut pe mai-marele îngerilor cum s-a semețit că n-a fost mulțumit cu cele ce avea de la Dumnezeu, și a voit să fie și mai mare, și, de unde, că a avut cădere mare, mămică.

Lucrați cu mulțumire, așa cum v-a învățat Dumnezeu, dar dacă Domnul nu v-a învățat altceva, nu lucrați altceva fără ca să vă fi dat Domnul să lucrați. Rămâneți întru duhul meu, că duhul meu vine de la cer, și iată cum vine; vine la voi ca să vă țină de mână și să nu cădeți pe cale; vine să vă dea putere și iubire, și vine să sufle peste voi și să vă pună pecete de sfințenie; vine să vă sprijine și să nu vă lase să picați în ispite.

Ajutați-mă să am încredere în voi, mămică, și lăsați-vă spre cele smerite, ca să vă înalțe Dumnezeu în ziua arătării Sale. Ajutați-mă să rămân cu voi, ca să nu umblu să vă caut. Faceți-mi cărare către voi, și faceți-mi cu dragoste și cu credință cale spre voi. Nu vă înstrăinați de mine. Fiți un duh cu mine și fugiți de cei necredincioși ai poporului meu. Rugați-vă unii pentru alții, ca să văd că se ridică dragoste și nu răutate de la poporul meu. Nimeni nu este bun. Unul este, și Acela este Domnul, dar să fim credincioși bunului Dumnezeu, ca să ne facă părtași bunătății Sale și iubirii Sale de oameni.

Duceți viață de îngeri, și veți fi cu cerul, iubitele mele. Cine vrea să fie cu cerul, acela își are grijă și pază bună inimii și limbii și iubirii, acela nu lucrează nimic rău, acela gândește de zece ori și grăiește numai o dată. Îndeletniciți-vă cu toate cele bune, dar faceți-le să fie bune, întru totul bune, ca să ajungeți cu ele până la Domnul. Dacă nu mă veți tăgădui, eu voi fi cu voi și voi veni spre voi, mămică. Lucrați fiecare după putință și fiți în duh de răbdare și de mulțumire până la arătarea Domnului. Amin.

Luați din duhul meu, mămică, și fiți cu mine una și lăsați pe voi pecetea de la mine, că nici o turmă nu va avea slava cea care este pregătită pentru turma în fața căreia stau eu, mămică. Această turmă va fi să aibă cea mai mare strălucire, dar vreau să n-o ia spre rătăcirea de mine poporul meu. Cei ce au această pecete vor fi cei mai apropiați în vremea arătării Fiului lui Dumnezeu, dar fiți un duh cu mine.

Și acum, pace peste voi! Pace peste cei ce mă primesc cu pacea! Pace, mămică, și încredințare! Eu sunt. Nu vă temeți. Eu sunt, mămică; eu și trimișii mei, iar cei care-i primesc pe ei, pe mine mă primesc.

Pace vouă de la cer! Pace peste această cetate, căci așa vreau, cetate să fie aceste două, trei inimioare, cetate tare și încredințată în cele de la cer! Pace vouă de la mămica Gigi!

Pace peste Israel! Amin, amin, amin.

16/29 martie 1991

Cuvântul sfintei Virginia către poporul creștin

Ieșirea creștinilor din cele lumești. Să-l îndrepți pe aproapele tău. Mila păguboasă.

Hristos a înviat, copiii mei! Vine mămica Gigi din nou în sfatul vostru, măi copii. Copiii mei care nu ieșiți din cuvântul meu, care ați lăsat părinți și frați și lume, care v-ați lăsat strămutați din pământurile voastre și ați venit în pământul în care este coborât Dumnezeu cu lucrul Său cel binecuvântat! N-au mai voit și alții să se lase de toate, nu s-au putut dezlipi de tot ce este din lume. Fiecare creștin se încurcă încă, se amestecă încă, și nu se poate lăsa numai cu Dumnezeu, și Domnul este gelos, măi copii. El vrea să fim numai pentru Sine și pentru lucrul Său dacă ne-a arătat lucrul Său. Apostolii din Galileea au lăsat case și familii și neam și țarini și au urmat pe Învățătorul lor Cel ceresc, și au fost apoi

şi muceniciţi pentru Domnul lor, dar n-au schimbat pe Domnul cu nimic şi cu nimeni pe lume. Şi voi, mămică, aţi avut părinţi şi fraţi şi neam, dar aţi lăsat totul pentru Domnul vostru, căci nu puteaţi să-I slujiţi numai Lui dacă rămâneaţi împărţiţi. De aceea sunteţi iubiţi de cer şi de aceea eu vă iubesc, căci nici eu n-am putut să tai de la mine mila cea dăunătoare de suflet aşa cum cere Dumnezeu prin cuvintele cele scrise de Duhul Sfânt în Cartea Adevărului.

Iată, poporul meu este încurcat şi este împiedicat în cele ce nu sunt cu Dumnezeu, şi nu poate creştinul urca treptele cele spre desăvârşire cerească. Fiecare creştin este legat de cele străine de voia lui Dumnezeu şi nu poate numai cu Dumnezeu, şi nu poate Dumnezeu întru ei cu puterea Sa şi cu iubirea Sa, că le rămâne puţină iubire pentru Dumnezeu. Acum eu sunt cerească şi văd din cer, şi văd ca în cer, şi văd pe creştin încurcat până la gât şi nu-l pot avea la lucrul meu ca să-l am puternic în vremea aceasta. Atâţia sfinţi, care sunt în cer, au lepădat viaţa lumească şi tot ce e lumesc şi s-au luptat pentru mântuire, în toată umilinţa şi căinţa lor. Sfântul Alexie, omul lui Dumnezeu, a fugit de mărire şi de părinţi şi de familie şi a trăit necunoscut, în umilinţă şi sărăcie, ca să câştige locul în cer, dar nu s-a mai alăturat cu cele lumeşti, care sunt vătămătoare mântuirii. Poporul meu nu s-a putut hotărî nici până acum, şi nu pot lucra peste el putere de Duh Sfânt ca să merg cu el prin lume şi să luminez cu el în lume aşa cum a fost proorocit despre el. Dar nu se pot desfiinţa cele proorocite, şi Domnul va fi să împlinească, măi copii. De ar fi să vrea numai câţiva cu cele de la cer, şi tot va fi biruinţă răsărită din mijlocul acestui popor, căci eu sunt ridicată cu putere mare şi sunt trimisă de Sfânta Treime să mă arăt biruitoare din mijlocul acestui popor, şi chiar doi, trei dacă sunt pentru mine, mă voi scutura cu duh puternic peste aceştia şi nu voi rămâne ruşinată în faţa cerului. Dar vai, poporule al meu, că tu mă cunoşti, mămică, de mult, dar mă vei mai cunoaşte o dată, că nu se poate să mă las învinsă de tine, că tu ai mâncat de la Dumnezeu prin acest blid, şi acest blid am fost eu, mămică.

Iată, voi despărţi lumina de întuneric în poporul meu, voi despărţi adevărul de minciună, voi deosebi pe cei credincioşi de cei necredincioşi, căci S-a târât Domnul la picioarele acestui popor şi a fost zadarnic, căci creştinul râde de Dumnezeu, râde pe seama lui Dumnezeu şi sapă pe Domnul şi pe cei ce au rămas credincioşi lucrului lui Dumnezeu. Se aude la cer luare în râs şi bătaie de joc, şi bate creştinul pe Domnul pe cruce, ca să nu mai lucreze nimic, ca să nu mai stea în calea poporului şi să-l bage în staulul ocrotirii. N-ai vrut să fii ocrotit de Dumnezeu, iubitul meu popor. O, şi cât de dor îmi este mie de tine, dar nu vrei. Şi iată, mă voi scutura cu putere, ca să curgă dorul meu asupra capului vostru, că eu nu mai pot să duc dorul în zadar.

V-a stat Domnul la picioare şi v-a cerşit iubire şi v-a cerşit credinţă şi încredinţare. A purtat pe surioara mea după gustul tău, poporul meu iubit, şi tu nu te-ai urnit dintr-ale tale. O cereai pe surioara mea să-ţi aducă pe Domnul în casa ta, şi Domnul venea, nu Se uita la nevrednicia ta; şi te slujea la mesele tale şi te hrănea, dar n-ai purtat folos spre mântuire, că iată, numai supărare se urcă la cer din mijlocul tău, iubitul meu popor, căci ceea ce faci tu, nu se potriveşte cu ce ai de făcut.

O, surioara mea, mi-e milă de tine, scumpa mea. Numai mie mi-e milă de tine, şi mă uit la neputinţele tale de tot felul, că te văd pradă răutăţii din poporul meu şi necredinţei din poporul meu şi batjocurii, măi surioara mea. Când eram eu pe lume, te învăţam câte ceva, şi mă ascultai cum puteai şi tu şi mi-era milă de tine în toată vremea. Când a plecat Domnul în cer, lângă Tatăl, a lăsat pe mama Sa apostolului cel iubit de Domnul, a lăsat-o lui Ioan cel iubit, şi aşa a spus: *«Femeie, iată fiul tău!»,* şi lui i-a spus: *«Iată mama ta!»,* şi a luat pe mama lui Iisus în grija lui. Şi eu am avut dat de Dumnezeu acest copil iubit *(Emilian de la Moroieni, n.r.),* şi am fost în grija lui peste tot, şi nu plecam fără el pe nicăieri, căci Domnul mi-l dăduse să mă ocrotească şi să mă însoţească. Şi iată, şi eu spun tot aşa: surioara mea, iată fiul tău, şi iată mama ta. Te-am lăsat în grija lui, şi el are de dat răspuns pentru tine la Dumnezeu. Aşa am coborât cuvânt, în fiecare zi să te îngrijească şi să te ocrotească, şi el aşa face, căci el este cel mai ascultător dintre copiii noştri. El nu mai are grijă mai mare decât să te ocrotească pe tine şi pe mine şi cuvântul ceresc. Dumnezeu a coborât cuvânt prin guriţa ta, şi este scris acest cuvânt, şi mărturiseşte acest cuvânt, şi a spus să nu te mai laşi înduplecată de nimeni, căci ai străjer rânduit de cer lângă tine. E plin de făţărnicie poporul meu; râde de Dumnezeu şi de lucrul Său şi vinde tot ce prinde. Vrea să-i proorocească Domnul cuvinte bune, dar nu să se lase de duhuri străine de Dumnezeu. Mă uit din cer în inima fiecărui creştin şi nu mai este loc curat. Mă frâng de mila ta, surioara mea, că nimeni nu mai vine la tine cu inima curată, şi dacă pleacă înapoi cu cele cu care vine, zice apoi că minte Dumnezeu, că nu este Dumnezeu în lucrare, căci creştinul, unul este înăuntru, şi altul este în afară, altul este pe faţă, şi eu nu mai pot deloc, nu mai pot trece aceasta, şi voi face alegere, şi nu va şti creştinul ce voi face, că nu putem altfel ieşi la capăt cu lucrul pe care l-a început Dumnezeu. Dar ajută-mă, surioara mea, şi hai să fim una mereu, că nu mai pot auzi de la acest popor că minte cerul. Cerul nu minte, dar a folosit răbdarea până acum. Şi acum, cine nu mai este cu noi după adevăr, mai bine îi va fi să se dea deoparte decât să stea şi să sape şi să pună otravă la rădăcina acestei lucrări de înviere, fiindcă Dumnezeu va câştiga această luptă, că este mare Domnul. Vremea Domnului este în prag. Eu vin din cer şi văd ce este în cer şi văd pe Domnul, Care S-a sculat să Se arate şi să aşeze totul, după cum este scris pentru această vreme. Poporul meu e plin de gusturi şi de pretenţii, şi e plin de vorbire de rău şi de răutate, care nu încape în cer.

O, surioara mea, e plin de durere duhul meu, că de când am plecat la cer, am fost mereu cu duhul în cercetare peste acest popor şi n-am avut ce să duc la cer, că nici o faptă bună nu este lucrată cum se cere ca să fie ajunsă la Domnul, căci fapta cea bună trebuie să se facă din smerenie mare, din curăţenie de inimă şi nu pentru câştig de laudă sau de mărire pământească şi nu cu alte gânduri. Îţi spun şi eu ţie, mă plâng la tine, scumpa mea, că nu lucrează bine creştinul nostru ca să fie lucrul său plăcut de cer. Este iubire de sine, este semeţie şi nu este împăcat cu Dumnezeu poporul nostru. N-am ce să aleg din cuvântul rugăciunii care este rostită de creştin, că nu se ţine de cuvânt creştinul după cum scrie în rugăciune. Şi dacă minte creştinul, apoi cel mai mult Îl minte pe Dumnezeu, şi apoi, unul pe altul cum să nu se mintă creştinul? Domnul este aşa de bun, şi dă la toţi lumină şi aer şi căldură şi apă şi hrană, dar creştinul zice lui Dumnezeu la rugăciune o mulţime de vorbe, dar numai cu numele zice, măi lelica mea, că nu se ţine de cuvânt faţă de Domnul, şi iată câtă înşelare se suie la cer! Vine creştinul şi te ajută cu câte ceva, că tu eşti sărăcuţă, măi surioara mea, dar nu are în inimă să facă fapta asta pentru ca să-i ierte Domnul păcatele sau pentru ca să-şi spele inima de rău sau de necredinţă sau de îndoială. Că mulţi vin

ca să afle, ca să vadă ce mai pot culege, şi tu ştii că n-a rămas nimic ca să nu fie vândut. Nici vorbă să înveţe creştinul umilinţa şi frica de Dumnezeu şi frica de pierzare. O, că mă uitam la tine că nu mai puteai când te îmbolnăvisei, căci te îmbolnăvise făţărnicia creştinilor şi ispitirea cu care vin şi o pun în faţa ta fără să le fie frică de Dumnezeu. Veneau la tine şi ziceau că vin la Domnul, dar tot după răutăţi s-au luat toţi, că avem creştini făţarnici, care dărâmă pe unde văd credinţă şi iubire de Dumnezeul acestei lucrări de mântuire şi de înviere.

M-am ridicat, măi surioara mea, şi lucrez cu duh puternic, că tu mereu m-ai rugat să vin să te ajut, că-mi ziceai că nu mai poţi. Şi iată cu ce putere lucrez! Dar să ştii că acum e vremea să facem alegere, că altfel nu mai are Domnul putere peste acest popor, că este amestecătură mare şi este inimă împărţită şi este ispitire şi necredinţă de la poporul meu. Nu mai pot aşa, nu se încape la cer aşa ceva. Vremea e târzie, iar lucrul meu trebuie să-l duc la capăt, dar aşa nu pot. Nu pot la un loc cu necredinţa, şi trebuie să luăm mâna de pe cei nestatornici, de pe cei necredincioşi, de pe cei ce sapă la rădăcina acestei lucrări. Altfel, pierdem tot poporul, căci cei necuraţi la inimă dărâmă tot ce mai stă pe picioare. Eram în trup, şi tot aşa făcea şi atunci poporul. Eram şi eu miloasă şi slabă cu firea, dar acum sunt cerească şi văd tot înăuntrul din creştin. E neagră inima multor creştini şi sunt numai cu numele în această lucrare coborâtă din cer.

Of, măi poporul meu, popor hrănit de Dumnezeu, cu ce ai să te dezvinovăţeşti tu, oare?! Cu ce vei răspunde pentru atâta milă şi iubire cerească pe care ai călcat-o şi n-ai ştiut să o preţuieşti? Mai bine nu te năşteai, măi creştine, decât să fi cunoscut această lucrare şi să-ţi baţi joc de ea şi de cuvântul cel din cer, pe care l-ai ascultat şi l-ai judecat cum ai vrut tu, mămică. Că tu nu ştii ce este această lucrare, n-ai voit să înţelegi ce este. Trebuia să fi strălucit mai mult ca soarele creştinul acestei lucrări; aşa trebuia dacă s-ar fi înţeles şi dacă s-ar fi crezut că e ruptă din focul Sfintei Treimi această lucrare. Dacă ai fi avut ochi buni şi sănătoşi şi curaţi, ai fi văzut măcar o dată scaunul Sfintei Treimi, care a fost şi care este în mijlocul tău, poporule al meu. Dar n-ai fost înţelept şi n-ai vrut să-L cunoşti pe Domnul, Cel Care lucrează de atâta vreme în preajma ta, poporule creştin al acestui pământ binecuvântat. Iată, acum nu eşti bun de lucru, şi voi ridica din praful acestui neam şi îmi voi face numărul cu care sunt aşteptată în vremea aceasta. Iată că ţi-ai făcut rost de plâns şi de ruşine, că-ţi vine acum rândul să cunoşti umilinţa şi căinţa şi ruptura de inimă, pentru că Dumnezeu a fost adevărat pentru tine, dar tu n-ai fost adevărat cu Dumnezeu.

Iată, surioara mea, iată, dragii mei păstori cu care mă ajut, voi lua mâna mea de pe cei necredincioşi ai acestui popor, de pe cei ce râd şi împroaşcă această coborâre cerească. Voi lua mâna de pe cetăţile care nu m-au primit şi care n-au crezut întoarcerii mele, dar nimeni să nu uite că este mărturie scrisă pentru fiecare cetate. Nimeni să nu uite că eu am întocmit carte de mărturie, care mărturiseşte despre această vreme a lucrului meu, care mărturiseşte că eu am bătut la uşa ta, poporule al meu. Şi pentru că tu ai pe tine semnul meu şi pentru că ai ieşit de sub ascultarea mea şi pentru că ai întins mâna în blid şi ai luat şi ai dat şi ai făcut atâtea fără cuvântul care conduce această lucrare, pentru că ai crezut că mergi bine fără mine şi fără binecuvântarea cea din cer, pentru că ai făcut ca tine, pentru că ai îmbrăţişat altă ascultare care ţi-a ieşit în cale, iată, voi lua mâna de pe tine, ca să vezi bine ce a însemnat ocrotirea mea care a stat deasupra capului tău, poporule creştin, popor îndoielnic. Iată, îndoiala ta ţi-a strivit biruinţa, căci biruinţa ta n-ai cum s-o capeţi fără mine, că nu te primeşte Domnul fără mine. Rugăciunile tale şi tot ce zici tu că faci, acelea le faci fără mine, şi Domnul nu te cunoaşte fără mine. În curând ai să vezi cu ochii tăi că aşa este, ca să ştii şi tu ce rod a ieşit de la zbaterea ta fără mine.

Iubiţii mei păstori, în cetatea Colentina eu n-am fost primită. Am fost huiduită şi lovită şi hulită. Iată, îmi iau mâna de pe ei, ca să-i fac să cunoască aceasta, să-i fac să vadă că în zadar s-au ascuns de mine ca să meargă cu altă călăuză.

M-am dus cu toată dragostea mea, m-am dus cu Domnul în cetatea Făgăraş, la inimioarele acelea pe care eu le iubesc, şi a stat Domnul şi a mâncat cu dragoste la masa lor, şi cu senin în casa lor, dar n-a voit copila aceea bună să stea cu Iisus Hristos la masă, să mănânce la masă cu Domnul, ca să ia din masa binecuvântării şi ca să fie binecuvântată şi ea, ca să fie în iubire, aşa cum este Domnul, cu iubire peste tot. Şi am plecat de acolo fără bucurie, căci am privit înăuntru dacă am fost acolo. Am fost, şi am intrat pe uşa duhului, şi n-am intrat numai pe uşa casei, şi n-am fost primită cu credinţă. Măi mămică, nu este înţelepciune şi nu este smerenie de duh peste poporul meu.

Măi copii, iată, îmi plâng o durere de a mea, căci am adus în această grădină un lucrător, ca să-i arăt lucrul acestei grădini şi să-i dau să mănânce din această grădină, să-l bucur şi pe el, să-i dau ca o plată pentru viaţa lui şi pentru mersul lui. Şi iată ce s-a întâmplat, că mi s-a frânt turma în bucăţi, mi s-a fărâmiţat dragostea de această lucrare, pe care o mai vedeam pe ici pe colo în poporul meu. A venit acest lucrător şi zice că a împărţit daruri la unii din creştini, şi ei au lăsat învăţătura mea şi au luat-o pe aceea. Dar eu sunt cu braţele pline de bunătăţi cereşti, pline de daruri cereşti, pline de mărgăritare cereşti. Oare, eu nu ştiu ce poate purta acest popor, ce trebuie să poarte el? Oare, nu ştiu ce trebuie să-i dau acestui popor? Dar poporul meu are dat de la Domnul mai mult decât i-ar da orice lucrător, căci orice lucrător este mic în faţa acestui popor care are peste el mulţime de binecuvântări, mulţime de daruri. Daruri peste daruri a îngrămădit Domnul peste el, dar el n-a preţuit nimic. Toate au fost fără preţ, şi o mulţime de mărgăritare au fost date în noroi.

Păi dacă tu, creştine, te-ai scuturat de sarcini mici, cum îţi bagi tu grumazul să duci un munte în spate? Că ţi-a cerut Dumnezeu, mămică, să-ţi faci pregătire şi cu trupul şi cu inima, şi să te pregăteşti cu multă socotinţă. Şi iată, unii postesc şi se roagă, dar cu inima duc greutatea urii şi a semeţiei şi a clevetirii şi a îndoielii, iar alţii au inima mai aplecată, dar cu trupul nu s-au aşezat întru toată curăţenia.

Adam şi Eva erau aşezaţi în toată strălucirea Edenului, în toată binecuvântarea, între toate darurile cele din rai, şi nu le mai trebuia nici un dar decât ascultarea şi smerenia faţă de Dumnezeu. Dar nu, că şi-au întins mâna să ia mai mult, că voiau să fie şi mai mult decât erau. Şi de unde, că i-a scos Domnul din grădină. Şi tu, poporule al meu, te-a rugat Domnul pe tine să nu mai mănânci din alte grădini, că le face duhul rău mai dulci, şi te duci, mămică. Iată că te-ai dus la alte mese şi te-ai rătăcit, dar este scris mai dinainte cele ce ai făcut tu acum. O, ceea ce ai tu, n-ai să găseşti pe nicăieri, şi ai să vii când vei flămânzi, ai să vii ca fiul cel pierdut, să fii ca un argat, numai să fii iar în staulul acesta. Dar iată ce oră este, că tu nu ştii ce oră este, măi poporul meu. Dacă ai fi fost statornic şi credincios, ţi-ar fi dat Domnul tot, şi ţi-ar fi dat de-a gata, fără să munceşti, căci Domnul este în lucru, şi ţi-ar fi dat

de-a gata ceea ce nu are nimeni de unde să-ți dea, căci nici o lucrătură nu s-a mai lucrat ca și aceasta.

Căutați-vă vindecarea, măi copii. Vindecați-vă de vorbire de rău și de cârtire și de necredință și de semeție, și apoi puteți să îndrăzniți dacă vreți să luați ceva și să duceți. Faceți-vă sănătoși pentru Dumnezeu, că iată, vin din nou cu o pildă către voi.

Mergea odată un băiețel printr-o pădure și s-a rătăcit și a început să plângă, și l-a găsit un pustnic și l-a dus la chilia lui ca să-i dea mângâiere, și băiețelul s-a lipit cu sufletul de bunătatea și de blândețea părintelui pustnic și n-a mai voit să plece de acolo. Și dacă a văzut viața cea sfântă a părintelui, a început băiatul să-L înțeleagă pe Iisus Hristos, Care trăia în sfântul părinte. Și a crescut băiatul mai mărișor, și sfântul părinte îl învăța cum să-și ducă viața cu Iisus Hristos. Și s-a deprins copilul cu nevoința, cu postul, cu rugăciunea, cu mătăniile și cu multe virtuți, de întrecuse întru toate trăirea părintelui duhovnic, și se bucura părintele cu bucurie mare când vedea multa nevoință a ucenicului. Și, nevoindu-se copilul din greu, a adormit într-o zi, și sfântul părinte l-a plâns amar și l-a înmormântat și a rămas cu dor greu pentru ucenicul său și nu putea să înțeleagă de ce-i este așa de dor de el și de ce măcar nu se poate să știe nimic de la el, nimic despre el, căci trecuse un an de atunci. Ucenicul nu i se arăta cu nici un chip, și nici o înștiințare nu avea despre el, și plângea părintele cu amar și cu dor și se ruga plângând la Dumnezeu să-l poată vedea pe copil, și zicea: *„Doamne, mi-e dor de el, și nici o știre nu am. Slobozește-l să-l văd, fă să știu de el, că el mult Te-a iubit pe Tine!“*, și Domnul nu-i răspundea nimic nicidecum. Și atâta s-a rugat sfântul părinte, până când, după o vreme, i-a spus Domnul să nu-l mai plângă pe ucenic, și că nu este ucenicul lui la Domnul, și că nu este la bine. O, măi copii, învățați din această pildă, că pentru folosul vieții v-o dau spre știință, căci Domnul i-a spus apoi părintelui acela tot ce a fost cu ucenicul lui, și iată ce i-a spus: *„Ucenicul tău este în iad, nu este la Mine. Tu l-ai învățat să trăiască întru toate cele bune, și a trăit și te-a întrecut mult pe tine cu trăirea lui, dar a picat rău de tot și n-a băgat de seamă și așa a viețuit, și Eu n-am binevoit întru el și l-am lepădat. S-a crezut mult mai bun și mult mai sus și mult mai sfânt decât tine, căci s-a luptat mai mult ca tine. S-a crezut, și n-a știut și n-a priceput că M-a pierdut, căci tu nu l-ai învățat ce era mai de preț. Nu l-ai deprins cu virtutea smereniei de duh și de inimă, și a luptat ca să te întreacă, a cugetat să fie mai bun și mai în față decât tine. Ți-a luat-o înainte și n-a mai văzut călăuza și n-a mai ținut bine drumul mântuirii și a picat în păcatul semeției și al nesmereniei, și iată, în această prăpastie este și acum. Nu l-ai deprins să împletească virtuțile sale cu virtutea smereniei de duh, și iată, l-ai pierdut. N-am ce să-i fac nici lui, nici ție acum“.* O, și s-a rugat apoi multă vreme sfântul părinte, s-a rugat cu frică și cu durere să-i fie ascultată ruga și să scoată Domnul de la rău pe ucenicul cel pierdut. S-a rugat până ce a fost înștiințat de Domnul că-l va scoate pe copil din iad atunci când va fi să vină pe nori cu judecata cea mare. Dar nu s-a liniștit părintele, și atâta și-a bătut pieptul cu durere, și atâta a strigat la cer, până ce a fost să audă în văzduh dezlănțuirea venirii pe nori a Domnului, căci așa a făcut Domnul, a venit cu judecata Sa pentru acel ucenic pierdut și a făcut judecată, după rugăciunile părintelui pustnic, și l-a scos pe copil din prăpastia morții. Iată ce putere are un duh smerit, care lucrează cu cerul, și iată câtă rătăcire aduce un duh fără smerenie, pentru cel ce îl poartă.

O, creștine al poporului meu, să nu crezi că vei avea vreo trecere cu Dumnezeu dacă n-ai să folosești duh umilit și micșorare de inimă întru tine.

Păstori ai poporului meu, cel ce vine să spună de rău la voi pe aproapele lui, acela este din lume, iubiții mei, acela se crede mai bun ca alții. Dacă creștinul nu se va lăsa ajutat ca să se dezbare de toate aceste răutăți, acela va pica din cele de la cer coborâte. Iată, vine culesul și vine alegerea, căci se va culege numai ce este întreg și nevătămat, iar ce nu este sănătos și bun nu intră în hambar. Să nu mai ai, creștine, în față și în inimă, decât pe tine și nevrednicia ta, și vei fi miluit de Domnul, căci Domnul caută spre duhul umilit, și aceea este jertfa pe care ți-o cere Dumnezeu. Cine folosește clevetirea și ura și cârtirea și defăimarea, acela nu este curat. Depărtați de la voi pe unul ca acela, iar de alții fie-vă milă smulgându-i din foc.

Cuvântul cel purtat, să fie lucrat cu el prin mărturia a doi sau trei martori, așa cum este scris în carte. Altfel, să nu se mai lucreze pentru adevăr. Feriți-vă de vorbirea în deșert, că dacă nu scăpați din această încurcătură, veți rămâne prinși în acest laț neiertător. E vremea să fie în tine numai unul, măi creștine, unul și înăuntru și în afară, căci iată, nu mai poți altfel. Ești vădit de cei ce rămân împăcați cu Dumnezeu, căci aceia nu vor mai primi mărturiile tale mincinoase, care mărturisesc asupra aproapelui tău. Caută să îndrepți pe aproapele tău dacă poți. Și dacă nu poți, mai ia cu tine unul sau doi și mergi de ajută-l pe acela, și dacă nici așa nu se lasă ajutat, lasă-l spre certare, căci dacă lucrezi după cele lăsate, atunci lucrează credința ta, și cuvântul cel spus de Domnul se vede împlinindu-se. Numai așa să se lucreze de acum, că altfel nu vom scoate răul afară din acest ogor. Dacă s-ar fi lucrat așa mereu, nu s-ar fi deprins așa de mult acest popor cu clevetirea și cu pâra și cu ura și cu minciuna. Ar fi fost leac mai din vreme și ar fi fost bine pentru fiecare, că nu s-ar mai fi înjosit frate pe frate, nu s-ar mai fi deprins cu vorbirea deșartă, și ar fi vorbit creștinul despre cer și despre Dumnezeu și despre sfinți și despre iertare și bunătate, căci de aceea a ales Dumnezeu acest popor, ca să fie deosebit de lume și să lucreze după cele scrise în cartea învățăturii lui Dumnezeu.

Cele încurcate care se descurcă pe pământ, acelea vor fi descurcate și în cer, iar cele ce nu se descurcă pe pământ, vor fi și în cer încurcate. Iată, taină nouă vă spun: descurcați-vă de încurcăturile care vă țin legați, descurcați-vă pe pământ, ca să fie descurcate și în cer. Vindecați-vă de cele ce nu v-ați vindecat, ca să fie vindecate și în cer. Depărtați-vă de toate ale lumii, căci lumea a ajuns la sfârșit. Dacă ochiul tău sau piciorul tău sau mâna ta, dacă mama ta sau fiul tău sau alt mădular al tău te smintește întru cele de la cer, scoate-le de la tine, ca să nu-ți ardă tot trupul în gheenă, și să rămâi salvatorul trupului seminției tale. Nu poți fi și cu cele lumești, și cu Dumnezeu. Nu te înșela, creștine, că te înșeli dacă așa crezi. Am zis, și am rămas cu zisul; am zis să dai de la tine mila cea dăunătoare, care te face să te amesteci cu cei din lume. Nu te amesteca cu lucrul lumii, măi copilul meu, că să știi că-ți pierzi puterea cea bună și pierzi biruința și smintești pe cel care se luptă să se lepede de lume, și îl faci și pe cel slab să facă părtășie cu lumea, și pierzi pe cel slab.

Am acești copii cu care merg din loc în loc. Aceștia au fost chemați de Domnul și au lepădat de la ei lumea, și au lăsat și părinți și frați și neam și lume și s-au lipit lângă Domnul și nu s-au mai uitat înapoi. Au tăiat de la ei mila cea dăunătoare și au mers numai cu Domnul, ca să fie scăpare pentru tot neamul lor cel străin de Dumnezeu. Dar n-a mai vrut ni-

meni să fie numai cu Domnul, şi e împărţită inima creştinului meu, şi aceasta este mare stricăciune. Este împărţită dragostea creştinului meu, şi eu cunosc din cer şi văd câtă stricăciune aduce această împărţire de inimă. Iată una din cele ce strică puterea creştinului.

Cine lasă părinţi şi fraţi şi neam şi ţarini şi case pentru numele Domnului, acela va primi înapoi şi pe pământ şi în cerul sfânt. Amin.

Poporule al meu, nu mai înşela pe Dumnezeu. Am să vin să-ţi arăt câtă iubire ai avut pentru Dumnezeu, căci atâta vei avea şi tu de la Domnul. Măsură pentru măsură, mămică. Poate ai crezut că va fi altfel.

Am un sufleţel din cetatea Moroieni, care a trecut printr-o suferinţă; suferinţă plăcută lui Dumnezeu, căci n-a cârtit, n-a deznădăjduit, n-a supărat pe Domnul. Din toată casa ei nu mai vrea nimeni pe calea cea dreaptă, pe calea cea aleasă. Vor toţi pe calea cea largă şi cu slobozenie. Suferinţa ei se scrie cu aur, măi copii, şi e de preţ la Domnul suferinţa ei. Suferinţa celui credincios, celui statornic, este bucăţică ruptă din suferinţa celor ce au câştigat cerul sfânt. Eu iubesc mult acest sufleţel, că iată, a suferit în locul celor din casa ei, pentru care ea plânge, şi ceea ce a suferit va pune Domnul pentru iertarea şi întoarcerea celor din casa ei, ca să poată şi ei alege calea cea strâmtă, care duce la salvare în vremea aceasta. Dreptul Iov aducea jertfă de iertare pentru păcatele copiilor lui, iar ea a adus jertfă de suferinţă pentru iertarea casei ei. Suferinţa celui ce iubeşte pe Dumnezeu este aur lămurit în foc, iubiţii mei, dar suferinţa celui nestatornic, aceea este certare, aceea nu se pune pe aceeaşi înălţime ca să poarte rod bogat. Cei din casa ei au mâncat după pofta inimii lor, dar ea a dat jos de pe ea şi ce mai avea, şi a spus şi s-a rugat: *„Doamne, să nu fie numai pentru mine; să fie şi pentru ai mei, că nu vreau să-i laşi de pe cărare. Să meargă şi ei cu mine după Tine“.* Dragostea ei este aşa cum o cere cerul, şi Domnul este cu veghe la rugăciunea ei, că ea nu vrea nici să sufere cei din casa ei, şi vrea să-i îndrepte Domnul pe calea cea care este arătată acum.

Poporul meu iubit, te aştept, mămică, să fii cu mine; încă te mai aştept o clipă. Curăţeşte-ţi inima şi întăreşte-ţi credinţa. Adu-ţi aminte că este scris în cartea acestei lucrări despre mine şi despre lucrul ce-l săvârşesc în zilele acestea. Dumnezeu nu te minte niciodată, iubitul meu popor. El nu uită nimic din ce ţi-a făgăduit, şi iată, m-a trimis înaintea ta ca să te conduc spre cele făgăduite, ca să-ţi aduc cele făgăduite. Era scris în cartea proorociilor că Domnul Iisus Hristos va veni ca să izbăvească lumea, şi când a venit, n-a fost crezut că a venit, dar a venit, după cum era scris. Este scris în cartea acestei lucrări că Domnul va lucra cu mine peste mulţimi şi va hrăni mulţimile cu cuvântul Său. Nimic nu împlineşte Dumnezeu fără să vină să spună mai dinainte, dar tu vrei să te forţeze Domnul să crezi. O, credinţa forţată nu este din dragoste şi nu are plata dragostei. Scoate de la tine duhul nepăsării şi ridică-te, poporul meu iubit! Eu sunt. Până când mă goneşti, copilul meu? Eu am venit să-ţi fac bine, mămică, şi tu de ce nu crezi în mine? Mă scoţi de la tine mereu şi mă înlocuieşti cu plăcerile tale de care nu te înduri, de care nu te poţi dezlipi, dar acestea te vor lăsa în curând, şi vei rămâne neputincios, şi cum ai să te ajuţi atunci? Am venit la tine, mămică. Din cer vin, şi cu cerul vin la tine, şi nu-ţi cer nimic decât să-mi deschizi să-ţi dau scăpare şi viaţă veşnică. Vei rămâne în trup, copilul meu, şi vei intra în slava cea veşnică dacă mă primeşti şi dacă mă crezi. Dar dacă nu, nu vei rămâne, poporul meu iubit, şi îţi va lua altul locul tău, şi acela va iubi calea cea dreaptă şi va fi pe ea şi se va scula numaidecât din ţărână şi va fi viu pe veci, căci aceasta va fi plata celor credincioşi. N-ai să poţi ţine piept zilelor ce vin, şi ai să te temi de ele, dar dacă vei fi cu mine, vei vedea minune mare, copil al poporului meu. Roagă-te cerului pentru credinţă, roagă-te Domnului să-ţi întărească El inima, şi caută să scapi şi să te scoli din somnul nepăsării. Fiţi fii ai zilei, iubiţii mei, că vine ziua Domnului, vine ca un fur, şi va fi greu, mămică.

Iată, te întâmpin, iubitul meu popor, cu vestea cea creştinească, şi vin din cer cu ea. Hristos a înviat, poporul meu iubit! Lăsaţi-vă spre înviere. Fiţi fii ai lui Iisus Hristos. Nu fiţi fii ai lumii. Fugiţi din lume, că în lume-i numai moarte, mămică. Am venit să vă ajut să scăpaţi de moarte. Deschideţi-mi uşa duhului, uşa inimii, că eu nu folosesc uşa cea pământească, eu trec prin uşile închise şi intru, că sunt cerească, iubiţii mei. Iată cel mai dulce cuvânt cu care a venit Domnul în mijlocul ucenicilor Săi după înviere: pace vouă!

Pace între mine şi voi, iubiţii mei! Cel ce crede în mine, acela va vedea slava lui Dumnezeu, care se arată în curând, iar cel ce nu crede, iau mâna mea de pe acela, şi va şti că am luat-o.

Binecuvântaţi să fie de Dumnezeu cei ce cred în mine.

Pace ţie, poporul meu iubit, popor aşteptat de cer! Dar dacă eşti nepăsător, pacea mea să se întoarcă la mine. Pace peste cei credincioşi ai poporului meu!

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

29 martie/11 aprilie 1991

Cuvântul sfintei Virginia către poporul creştin

Necredinţa din cetăţi. Vorbirea de rău şi făţărnicia creştinilor din cetatea Gheboieni. Împărţirea poporului din cetatea Căprioru. Neamurile vor împlini numărul poporului Domnului.

Iată, a trecut un pic de vreme de când am venit să caut rod în această vie. Am venit să cercetez via mea şi s-o îndemn spre desăvârşire, dar n-a voit. Am pus lucrători să mi-o cureţe şi să mi-o ude de la mine, dar s-au ridicat cu mânie şi s-au răzvrătit. Aşa a zis Domnul despre smochinul care nici în al treilea an n-a găsit rod în el: *«Taie-l, că ocupă locul. De ce să ocupe locul în zadar?».* Şi stăpânul locului a zis: *«Doamne, mai lasă-l şi anul acesta. Voi săpa şi am să-i pun gunoi; poate va rodi. Iar de nu va face rod nici acum, îl vei tăia apoi».*

Mama Gigi lucrează cu cuvântul ei la timp şi la netimp, şi iată ce spune: am stat în mijlocul acestui popor şi l-am învăţat din cer, căci Domnul a locuit în mine, dar n-a vrut să aducă rod viu acest popor, şi a rodit spini şi ciulini, care mă acoperă acum pe mine; a rodit venin, şi acest venin a curs mereu de pe limba fiilor poporului meu; şi a rodit răzvrătire şi judecată şi hulă, a rodit ură şi dispreţ şi luare în râs, şi a rodit necredinţă în toată vremea. Şi Dumnezeu a voit să taie această vie şi să lase rădăcina, ca să dea din ea mlădiţe noi, şi eu aşa am zis, măi poporul meu iubit: *„Doamne, un pic mai lasă-l, poate va rodi acum; iar de nu va face rod nici acum, îl vei tăia apoi“.* Şi am venit, măi poporule al meu, şi am lucrat peste tine după cum a fost poziţia ta, mămică, şi am zis că te vei înţelepţi şi te vei scula din sângele tău. M-am purtat din loc în loc cu cei ce am zis să mă ajute, şi ce am găsit? Că iată ce am găsit! Am găsit tăgăduire şi ameninţare şi necredinţă şi cârtire şi pietre aruncate pe urma mea.

O, măi Ierusalime, măi popor binecuvântat de Dumnezeu! N-am venit la tine să te distrug. Am venit să te adun, mă-

mică, şi să scot întunericul din mijlocul tău. Am venit să te adun şi să te acopăr şi să te încălzesc aşa cum îşi adună pasărea puii sub acoperământul ei, dar tu n-ai voit. Iată, acum te las de sub ocrotirea mea, căci n-ai voit să crezi în mine, şi mă vei vedea din nou atunci când se vor adeveri cuvintele cele care vor umple cerul şi pământul, atunci când se va spune: *«Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!»*, căci Domnul vine la tine cu mine, măi poporul meu, şi vei amuţi şi vei crede atunci. Că dacă acum nu crezi în mine şi în lucrarea care nu se va sfârşi în veac, să ştii, poporul meu iubit, că nu se va scrie că ai crezut vreodată în această lucrare, şi în zadar vei spune atunci: *„Doamne, am fost şi eu cu ea; iartă-mă, pentru mijlocirea ei, şi mă primeşte, că i-am fost rudenie, că am mâncat de la masa ei"*. Dar aşa veţi auzi: *«Nu ştiu de unde sunteţi!»*. Acum râde şi mă bate cu pietre poporul meu, şi nu crede că m-a trimis Dumnezeu la el. Zice că nu-i adevărat, şi eu îmi iau mâna de pe aceştia, de-acum. Îi las, de-acum, căci e vremea alegerii. Nu eşti obligat, creştine. Du-te, mămică, cu cine vrei, ascultă pe cine vrei, crezi ce vrei tu, ce-ţi place ţie strică, dacă eşti pus pe stricăciune, căci acum este vremea Scripturii aceea care zice: *«Cine este nedrept, să nedreptăţească şi mai departe; cine este spurcat, să se spurce încă; cine este drept, să facă dreptate mai departe; cine este sfânt, să se sfinţească încă»*.

M-am dus în cetatea Valea Voievozilor să le duc solia învierii, să le spun *„Hristos a înviat!"*, şi am găsit acolo tăgăduire şi răzvrătire încă, şi am găsit necredinţă. Nu mă mai duc, dar este scris că m-am dus, şi mărturisesc aceste cuvinte scrise.

Am voit să ridic spre mărturie de credinţă şi de lucrare cetatea cea din Gheboieni, şi este scrisă această mărturie, dar n-au voit aceştia să poarte chipul lui Iisus Hristos prin trăirea lor. Ba au grăit cuvânt nesocotit, ca să-L aducă pe Domnul la asemănarea cu ei. O, aşa ceva nu se va trece cu vederea. I-am luat cu mine la lucru, pentru că misiunea acestui popor este ca să lucreze lui Dumnezeu, şi rod să aducă. I-am luat, şi nu i-am luat pentru ceea ce au spus ei că i-am luat. Dar iată, dacă i-am luat, le-am vădit făţărnicia cea dinăuntru, căci a privit cerul la ei şi le-a văzut cele două mantii pe care le poartă, cele două feţe pe care le folosesc. Apostolul Toma a pus degetul şi a crezut apoi, dar ei nici aşa n-au crezut, şi li s-a socotit ispitire.

Vai celor făţarnici din acest popor, căci râsul lor se va preface în tânguire şi li se va vădi făţărnicia. Iată ce puternic s-a făcut creştinul meu, că trage cu săgeata frate în frate şi moare din picioare cel însăgetat. Un picuţ, şi toţi vor vedea ce lucru au săvârşit, căci s-au făcut cu toţii ceată de judecători şi de defăimători.

În cetatea Căprioru s-a făcut alegere. Fiecare a apucat pe cărarea pe care a voit. Păstori ai poporului meu, răzvrătiţii şi necredincioşii şi cei puternici în răutate şi în duh de rătăcire să fie necuraţi pentru cer. Lăsaţi-i spre certarea Domnului; lăsaţi-i, că n-au fost curaţi; lăsaţi-i, că este mărturie scrisă pentru fiecare cetate. Să fie deosebiţi de cei ce cred lucrului ceresc, că nu mai rămânem cu nimic dacă mai lăsăm această amestecătură. Cine vrea să intre pe porţi la Dumnezeu, cine vrea să intre pe poarta cea anevoioasă, acela să fie cu noi de acum, iar cei ce au altceva de făcut, cei ce se ocupă cu clevetirea şi cu vorbirea în deşert şi cu judecată asupra aproapelui, aceia să facă şi mai departe aşa, căci aceştia şi-au ales partea. Fiţi liniştiţi, fiţi cu pace şi fiţi cu înţelepciune, căci din mijlocul acestui popor se va vedea răsărind biruinţă mare, iubiţii mei, dar pecetluiţi cuvântul limbii voastre faţă de cei răzvrătiţi şi necredincioşi. Lăsaţi-i, că nu se pot aceştia despărţi de ceea ce şi-au ales. Cel ce vorbeşte de rău pe aproapele său, aceluia nu-i mai trebuie altă judecată, căci unul ca acela a călcat în picioare cuvântul legii care spune: *«Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi»*. O, creştine, pe tine însuţi nu te vezi cât eşti de rău, ţie însuţi nu te înduri să-ţi faci rău, dar aproapelui tău numai piedici îi pui, mămică. Iar în această lucrare de mântuire dacă tu nu vrei, stai şi faci răul acesta mare, că nici tu nu vrei, dar nici pe altul nu-l laşi să vadă bine drumul.

O, dacă nu credeţi în mine, n-aţi putut măcar în aceste cuvinte să credeţi, căci sunt cuvintele legii, mămică. Dacă şi un stârv de câine ţi le-ar cuvânta, ar trebui să iei din acestea legea lui Dumnezeu şi s-o împlineşti. Dar tu nu te răzvrăteşti împotriva mea, ci împotriva legii lui Dumnezeu, care vine să te ţină de mână şi să mergi drept şi să te mântuieşti prin împlinirea cuvintelor legii, şi iată că Domnul te scoate vinovat faţă de lege, măi poporule răzvrătit din vremea lucrului meu, că n-ai vrut, mămică, să crezi că eu sunt vie şi că sunt cu Domnul şi că vin din cer, căci sunt vii în vecii vecilor cei ce sunt cu Dumnezeu.

A fost o călugăriţă într-o mănăstire, şi atâta ascultare a arătat şi atâta plecăciune şi sfinţenie a folosit, că s-a lăsat pildă de ascultare şi de aplecare pentru toate sufletele din acea mănăstire. Şi dacă a murit, a rămas de pomenire şi de pildă trăirea ei şi supunerea ei, căci a rămas vie şi după ce a adormit cu trupul, fiindcă s-a descoperit că a rămas vie. Că a adormit după o vreme şi stareţa mănăstirii, şi au rânduit să fie pusă lângă trupul celei adormite care a fost sub ascultarea acestei stareţe. Şi când au dat piatra deoparte, să facă loc s-o aşeze pe maica stareţă, atunci sfânta s-a strâns cu trupul, ca să facă loc celei căreia i-a fost supusă şi ascultătoare. Şi a văzut minunea aceasta toată mulţimea care a fost la sărbătoarea punerii în mormânt a stareţei acelei mănăstiri, şi a rămas mărturie scrisă despre această minune. Şi tu, mămică, eşti viu, şi nu-mi faci loc lângă tine, şi iată, poporule al meu, mă tăgăduieşti şi mă dai de la tine, şi iată cine te va judeca pe tine.

O, de câte ori am voit eu să te adun ca să te am şi ca să fii tu cel mai binecuvântat popor din toate câte au fost! Nu vrei să crezi în mine, poporul meu, şi faci ca şi cei de pe vremea trupului Domnului care ziceau că Iisus este fiul teslarului Iosif, şi nu voiau să creadă că este Fiul Tatălui Sfintei Treimi. Nu-i nimic, mămică. Tu nici n-ai cum să-L pricepi pe Dumnezeu, de vreme ce ispiteşti şi nu te mai saturi să ispiteşti. Dar n-au primit nimic vreodată cei ce au ispitit pe Dumnezeu, ci au rămas pe calea rătăcirii bâjbâind pe întuneric, căci Domnul nu intră cu înţelesurile Sale în cei ispititori.

Dar vor veni, poporule al meu, mulţimi din cele patru colţuri ale lumii şi vor bea din această piatră, mămică, şi aceasta va fi spre judecata ta, popor necredincios din vremea aceasta. Şi va fi aşa cum este scris: *«Cei din urmă vor fi cei dintâi»*, şi cele scrise aşa se vor împlini. Dumnezeu a fost adevărat cu tine, dar tu n-ai vrut să fii adevărat cu Domnul. Iată, mai uşor va fi Sodomei şi Gomorei în zilele ce vin, dar tu nu vei putea ţine piept, fiindcă se va vedea pe tine semnul lui Dumnezeu, şi nimeni nu te va milui, şi se va teme de tine, căci se va şti că L-ai trădat pe Domnul. O, mai bine îţi era să nu te fi născut, că greu îi va fi celui ce a băut din această stâncă şi apoi s-a lăsat zdrobit de ea.

Iată, acum, pace peste cei credincioşi din poporul meu! Iar dacă eşti necredincios, creştine, pacea mea să se întoarcă la mine. Peste puţină vreme vine timpul să scot deasupra cele ce se săvârşesc acum în taină cerească, căci Domnul Se va

arăta cu lucrul Său, spre înțelepțirea celor credincioși. Dumnezeu ocrotește pe cei credincioși și îi va vădi pe cei ascunși sub vălul fățărniciei. Un pic, și secerișul va lucra cu repeziciune, căci Dumnezeu are nevoie de curățenie pe acest pământ binecuvântat, și va începe cu cei binecuvântați.

Iată, măi păstorule Daniel, cuvântul pe care ți l-a spus ție Dumnezeu cu câți ani în urmă, că ți-a spus că vei număra pe degete pe cei din popor care vor fi cu Dumnezeul acestei lucrări, căci cei ce n-au dat de la ei poftele și duhul rău al rătăcirii, aceia nu sunt ai acestui popor. Poporul meu va fi mare, așa cum este scris în cartea cea din cer coborâtă, dar vor veni de la răsărit și de la apus și se vor adăuga și vor face faptele legii și ale credinței, și Domnul va ieși biruitor. Așa va fi, ca și cu poporul lui Moise. Așa și acum va fi, căci cele ce au fost, iarăși se lucrează de Dumnezeu, și nimic străin care să nu fi fost vestit nu se va împlini.

Copii ai poporului meu care credeți pe Dumnezeu! Hristos a înviat! Hristos, lumina învierii, iată, Se arată în curând, și toate cele din cer și de pe pământ, și toate cele de dedesubt vor cânta împreună cântecul cel scris prin prooroci: *«Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!»,* și tot ochiul va vedea. Amin, amin, amin.

5/18 aprilie 1991

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Cei credincioși nu sunt iubiți de lume. Omul limbut are două limbi și două fețe. Preoții lumii n-au chipul și viața lui Hristos.

Cel mai dulce cuvânt: pace ție! Pace ție, copil credincios lucrului Meu din vremea aceasta! Pace ție de la Dumnezeul celor credincioși, căci Domnul este Dumnezeul celor credincioși și lucrează cu cei credincioși. Iată, și din cer urarea cea creștinească de aducere-aminte a învierii Domnului: Hristos a înviat! Hristos este începătura învierii, și după aceea fiecare, la rândul cetei sale.

Hristos a înviat! Dar câți înțeleg această taină ca să trăiască după adevărul acestei învieri? Lumea face din această amintire, din această sărbătoare, o sărbătoare de petrecere și de slobozenie și nu de cucernicie și nu de slăvire cerească, și nu se suie bucurie de pe pământ la cer. Așa era și pe vremea trupului Meu, măi copilule iubit, că se aduna lumea de peste tot la sărbătoarea Paștelui din Ierusalim ca să ducă jertfă de rugăciune lui Dumnezeu. Da' de unde! că nu era în aceia Duhul lui Dumnezeu, că dacă ar fi avut Duhul lui Dumnezeu cei ce se adunau, ar fi cunoscut că Eu sunt Mielul lui Dumnezeu, Care a venit să ridice păcatul lumii. Ai văzut mărturisirea lui Petru, dacă am întrebat pe ucenici: *«Dar voi cine ziceți că sunt?».* Și Petru a zis: *«Tu ești Hristosul».* Dar Domnul a descoperit lucrarea Duhului Dumnezeiesc și a zis: *«Fericit ești, Simone, că nu trup și nu sânge ți-a descoperit ție aceasta»,* și a lucrat Domnul ascuns în toată vremea, căci le-a spus apoi: *«Nimănui să nu spuneți că Eu sunt Hristosul».* Iată, Domnul n-a căutat în petrecerea lumii pe vremea Sa, și a lucrat ascuns cu o mână de ucenici, căci altfel nu putea ajunge vremea ca să Se desăvârșească prin moarte, și apoi prin înviere, după cum era scris în cartea proorociilor. Iar când vremea venise, S-a suit la Ierusalim să Se lase spre pătimire, și să-Și arate apoi slava Sa.

O, iubitul Meu, am coborît din cer și am purtat trup și M-am smerit până la cruce, ca să fiu pildă de iubire pentru cei ce vor crede în Mine. Am fost slujitor ascultător Tatălui Meu și M-am plecat în fața tuturor, ca să fac bine tuturor. Am venit din cer și am spălat picioarele învățăceilor Mei și n-am făcut nimic pentru Mine. Am alinat durerile tuturor, am vindecat suferințele celor credincioși și am dat mâncare mulțimilor flămânde, și apoi am mers spre pătimire și spre plinirea deplină a tainei pentru care venisem întrupat, și n-am lucrat decât iubire în toată vremea trupului Meu. Și când M-am suit la Tatăl Meu, așa am zis: *«Tată, pe cei ce Mi i-ai dat din lume păzește-i Tu de acum, fiindcă Eu vin la Tine. Ei nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lumea aceasta. Lumea nu-i iubește, pentru că lumea iubește ce este al ei».* Așa și acum, lumea nu poate iubi pe cei ce sunt cu Dumnezeu, pe cei ce nu ies din cele ale legii lui Dumnezeu. Dar cei credincioși care nu suferă ocară și dispreț și judecată de la cei din lume, o, aceia încă n-au ieșit cu totul din cele ale lumii, aceia au încă inima împărțită. Așa sunt mulți din poporul Meu pe care l-am hrănit și l-am învățat din cer în toată vremea, și nu poate creștinul să taie de la el și să fie numai cu Mine ca să-l fac puternic pe cel din poporul Meu.

Am acești copilași prin care Eu lucrez și prin care se vede Scriptura aceea care zice: *«Cine nu lasă părinți și frați și țarini și case și lume pentru numele Meu, acela nu poate fi ucenicul Meu»,* iar cel ce lasă totul pentru Mine, acela este ucenicul Meu. O, acești copilași nu s-au mai uitat înapoi. Au tăiat de la ei, și iată, fericiți vor fi și peste multe vor fi puși cei ce ascultă cuvintele Mele și le împlinesc. De aceea te-am lipit cu ei, și vai, copilul Meu, vai celor care numai ar cugeta să pună bârnă între tine și aceștia de care Eu Mă servesc și prin care Mă leg cu tine pentru săvârșirea lucrului Meu din zilele acestea! Spun așa fiindcă se iscodește încă lucrul Meu cu tine de către cei fățarnici care zic că sunt și ei cu lucrul Meu, și numai puțin aluat dacă este de la aceia, umblă să strice frământătura cea din cer. Ferește-te de aluatul celor fățarnici, căci aceia nu lucrează în via Mea. Ferește-te tu de prieteni, că de dușmani te feresc Eu. Dar Eu voiesc să înțelegi ce-ți spun, căci cel ce nu este cu lucrul planului Meu, acela nu este cu tine după adevăr. Ferește-te de omul limbut, că acela are două limbi. Și te ferește încă de cel lingușitor, căci cuvântul mieros al acestuia este cu două înțelesuri. Eu sunt în toată vremea cu pază tare peste tine, și cete de îngeri tari lucrează în preajma ta, căci vreau să te am, copilul Meu iubit, și vreau puternic să te am, și vreau dreptar să te am în mijlocul unui neam îndărătnic și necredincios.

Apostolii din Galileea au luat Duh Sfânt. Și de ce au luat? Fiindcă au crezut în Învățătorul lor; de aceea au luat, și s-a cunoscut că au luat, căci au mers și rod au adus și minuni nenumărate au săvârșit, și au mers după ei noroadele de pe pământ, căci în numele Meu scoteau demoni și în limbi noi grăiau și minuni mari lucrau. Dar astăzi, duhul lumii, acest soi de duh rău, cu ce să mai fie stârpit? Cu ce, iubitul Meu? Căci soiul acesta de duh rău din vremea aceasta, nu iese decât cu credință nemaiauzită, lucrată lângă post și lângă rugăciune vie, după duh și după adevăr, și iată, această putere nu se mai vede lucrată din biserica Mea, că nu este viață cu Mine, nu este. Că mănâncă preotul carne în toată vremea, ca toată lumea cea rătăcită, mănâncă fără oprire, de la cel din capul bisericii și până la cel mai slab. Nu vrea preotul să fie asemenea cu Mine, și iată, și azi văd această înșelare, că și de cele mai mici sarcini se scutură omul, și își mai bagă, încă, grumazul să ducă în spate un munte, că se duce să se facă preot, și nu știe ce face unul ca acela. Și dacă preoții ar ști ce fel de vreme este aceasta și dacă ar pricepe ce înseamnă să stai între om și Dumnezeu, dacă ar putea pricepe, îți spun și Eu ție, măi tată, îți spun că preotul de azi și-ar lua o traistă pe umăr și s-ar

duce dincolo de cel mai mare pustiu ca să scape de gheenă, căci preotul de azi nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu, şi scris este: *«Vai vouă, căci strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila, că vă arătaţi drepţi oamenilor, iar înăuntrul vostru este stricat. Vai, că întreceţi măsura părinţilor voştri, care au vărsat sângele proorocilor, că iată, mărturisiţi voi înşivă că sunteţi fii ai acelora».*

O, iubitul Meu, fii cu Mine, măi tată, că preotul de azi face din Trupul şi Sângele Meu mădulare ale desfrânaţilor şi ale nelegiuiţilor. Mai uşor i-ar fi unuia ca acesta să-şi ia o legătură cu pâine şi să plece în pustiu, că nu numai pe el, dar şi pe cel pe care-l dă de partea lui îl face fiu al gheenei. Crede tu Mie, ca să fii plin de Duh şi să vezi cu duhul, căci adevăr adevărat îţi grăiesc, că înainte vreme preotul nu-şi părăsea costumul sfânt, şi trecea prin sat şi era cinstit cu cinstire sfântă şi cu întâietate, măi copilul Meu, şi păştea turma după dreptarul cel întreg. Dar uită-te şi tu azi, uită-te cu Mine, că nu mai ştii că este preot acel preot care bea şi fumează, care nu numai că umblă îmbrăcat ca lumea şi că părăseşte portul cel sfânt, dar mai mari grozăvii se ridică la cer, că se duce şi face ca toată lumea, şi nu-l mai deosebesc din lume.

Nu mai pot, copilul Meu, nu mai pot, tată, şi vreau să fac curăţenie bună. Vreau să curăţ toate uscăturile, vreau să Mă ridic să tai pomii cei care n-au adus rod. De ce să ocupe locul în zadar? Vin, şi vreau să las tot ce mai găsesc sănătos, dar ajută-Mă, că iată, vreau să fac cu tine început de lucrătură nouă. Nu te pripi, nu Mă ascunde sub obroc. Scoate-Mă şi fă să luminez cu tine prin ceea ce lucrezi! Stai întru puterea cea bună, căci acest soi de întuneric şi de ceaţă nu se poate risipi decât cu puterea cea bună.

Nu Mă mai da la cei ce nu merg pe cale cu Mine. Spune-le şi le arată calea, şi dacă vezi că merg pe ea, uneşte-i cu Mine, dar dacă nu vor, Eu nu Mă voi lăsa întru aceştia, şi Mă voi întoarce în Mine. Să ştii că adevăr grăiesc, Eu nu Mă las cu împărăţia Mea întru cei ce nu-Mi deschid după adevăr, căci cei ce sunt cu Mine, aceia calcă pe urmele Mele, şi Eu binevoiesc întru aceia. Eu am venit întreg pe lume şi întreg M-am dat de pildă spre tăiere şi spre jertfire, şi nu pot trece peste aceasta. Aşează-Mă tu, cu dragostea ta, cu credinţa ta şi cu cuvântul tău, aşează-Mă în om, ca să Mă pot vedea în om, şi apoi lucrează cu Însuşi Trupul şi Sângele Meu peste acela, căci Eu sunt curat, copilul Meu cel ascultător, şi, lucrează, măi tată. Nu este greu cu Mine. Este greu, dar nu când eşti cu Mine, căci Eu nu sunt neputincios întru nimic.

Lasă-Mă pe Mine întru toate, dar toate ale tale să fie întru Mine. Nimic fără Mine: nici fapta, nici grăirea, nici iubirea, nici privirea. Nimic fără Mine, iubitul Meu, căci Eu fac zece paşi la un pas de al tău, şi mergem şi lucrăm şi biruim. Caută cu împărăţia Mea mereu, şi pe toate celelalte ţi le voi lucra Eu, dar fără Mine niciodată şi pe niciunde să nu fii. Ai văzut pe unii credincioşi, îşi dau cu mâna lor de pomană tot ce vor să aibă în cer. Aşa şi pe pământ, ceea ce vrem să primim din jur, aceea să împărţim, căci înţelepciune mai mare nu mai este alta, şi virtute mai mare nu poate întrece această virtute. E mare întunericul acestei vremi, iar cel ce-şi împleteşte virtuţile cu socoteală dreaptă şi cu umilinţă de duh, acela întrece pe cei ce au lucrat virtuţile pe pământ şi sunt acum în ceata sfinţilor. Acela de azi întrece pe aceia, pentru că e vremea aceea spre sfârşitul plinirii vremurilor, şi aşa este scris: *«Cel ce rabdă până la sfârşit, acela se va mântui».* Amin.

Caută cu dragoste împlinirea planului ceresc, şi pe toate celelalte lucrări ţi le voi face uşoare spre lucrat, căci iată, vremea aşteaptă pe urma noastră, iar Eu suspin sub aşteptare, iubitul Meu. Vreau să vă văd lucrând cu dragoste de cer, cu dragoste pentru lume, aşa cum Eu, din iubire pentru lume am lucrat şi M-am dat jertfă ca să plinesc începătura lucrării de mântuire a făpturii lui Dumnezeu. Iar voi să fiţi aceia prin care Eu voi sfârşi cu biruinţă lucrarea Mea, căci iată, lucrez, dar puţini lucrători am la via aceasta. O, dar Mă scutur cu putere de duh peste aceşti puţini ai Mei, şi biruinţa va răsări, şi se va vedea răsărind. Amin.

Mai am de stat cu tine în sfat, şi aş sta mereu, că n-am cu cine Mă mângâia, dar iată, nu avem încă apropiere aşezată, şi Domnul trebuie să aştepte o aşezare, o cale mai deschisă şi o legătură mai strânsă, căci cuvântul Meu este legătura.

Acum, iarăşi, pace ţie! Pacea Mea să rămână peste tine şi să lucreze duh de pace întru tine. Mă bucur întru tine, căci Îmi găsesc plăcerea întru tine. Fii curajos, fii dârz, căci Eu sunt cu tine. Toiagul dreptăţii să te poarte şi să te sprijine în tot lucrul dreptăţii cea din credinţă răsărită. Ploaia harului Meu să te crească şi să te desăvârşească întru mulţimea harului ceresc care curge de la Sfânta Treime peste tine.

Măicuţa Mea te întâmpină şi ea cu vestea cea mare:

— Hristos a înviat, copil iubit al Fiului meu! Pace ţie! Pacea Fiului meu să fie cu tine! Amin.

— Iată, să ne întâlnim la ieslea coborârii Mele şi să întărim de la Mine şi de la tine pe cei pe care-i aşteptăm, pe cei cu care ne ajutăm, căci vreau să-i fac să priceapă bine lucrul Meu din vremea aceasta. Vreau să pricepi bine că în acest acoperământ în care Eu cobor cuvântul Meu, vom lucra adesea peste multe scule ale planului Meu, şi vom lucra peste ei şi cu ei apoi, ca să desăvârşim via aceasta şi s-o ridicăm pe România în vârful gloriei Ierusalimului ceresc.

Voi mai sta în sfat cu tine, că multe sunt ca să le aduc spre ştire şi spre împlinire. Tot ce ţi-am dat de lucru, fii destoinic şi lucrează-le pe toate până la capăt, copil credincios al cerului sfânt, că vremea e târzie, copil iubit de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

7/20 aprilie 1991

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Gheboieni

Taina celor şapte tunete. Sfinţii sunt vii şi lucrători pe pământ şi vin la masa poporului Domnului.

Hristos a înviat! Din cer vă spun, copiii mei din Gheboieni: Hristos a înviat! Nu-i nimic dacă poporul nu crede. Nu-i nimic dacă nici voi nu vreţi să credeţi, dar eu, iată, mai scriu o mărturie încă, fiindcă vă spun din cerul sfânt: Hristos a înviat, copii din Gheboieni! Mai primiţi-mă şi acum, şi pe urmă eu nu vă mai supăr. Eu v-am iubit şi vă iubesc, căci cine mă poate pe mine despărţi de dragostea pe care o port eu poporului meu? Cine? Necredinţa poporului meu sau tăgăduirea sau cârtirea cea de la el?

Dar am voit cu altfel de dragoste să ridic spre mărturie acest popor. Am voit cu dragostea aceea despre care ziceţi voi când ziceţi: *„mama Gigi era bună cu toţi".* Eram bună, măi mămică, dar adu-ţi tu aminte, iubitul meu popor, că şi Domnul era bun cu tine, fiindcă tu erai atunci micuţ, şi îţi punea Domnul în faţa ta toate câte voiai tu, că era calea largă, fiindcă îţi luai voie atunci să trăieşti viaţa ta, şi nu Se îndura Domnul să-ţi frângă voile, ca să nu te piardă, ca să nu ţi se pară greu. Şi a aşteptat Dumnezeu să te faci mare, şi ca să te de-

prindă apoi cu grija cea pentru mântuire şi să aşeze peste tine viaţă sfântă şi curată. Şi atât de mult te-a binecuvântat Dumnezeu pe tine, cu nădejdea că va trezi în tine dragostea aceea care să te facă să urci urcuşul spre cer, căci drumul cel spre cer este cu urcuş la capătul lui, fiindcă aşa este acest drum. Ai văzut pe Domnul tău când a ajuns aproape de glorie, ai văzut cât a suferit şi cât de greu a fost drumul, dar n-a fugit ca să scape de acest urcuş, că S-a gândit la tine şi la dragostea ce o avea pentru tine, şi a suspinat şi a luat urcuşul în faţă şi l-a suit cu sudoare de sânge, şi ai văzut ce biruinţă s-a arătat după aceea. Te-a iubit, mămică; pentru tine a suferit Domnul. El a fost începătura, ca să vezi tu cum este drumul mântuirii şi cum poţi să ajungi în starea cea veşnică. Te-a luat cu uşorul, poporul meu iubit, aşa cum trece omul prin toate treptele puterii sale, de la naştere şi până la viaţa cea fără de sfârşit.

Când ai venit tu la Domnul, ai venit aşa cum ai venit, şi ai găsit dragoste şi sprijin, căci Domnul este Acela Care iartă păcatele, iubitul meu popor. Şi te-a ţinut apoi de mână şi ai mers cu El, mămică, şi n-a fost nimic să ceri şi să nu-ţi dea, ca să poată apoi să-ţi ceară şi El ţie ajutor, dacă ajungi să poţi lucra şi să poţi aduce rod pentru cer. El ţi-a dat ţie cerul, iubitul meu popor, şi cum ai să poţi tu spune că nu ţi l-a dat? Ai să ai, oare, curaj să spui că n-a venit Domnul la tine cu cerul? O, n-o să mai fie o durere mai mare ca a ta, fiindcă nimeni, în nici un veac, nimeni n-a avut ce ai avut tu de la Dumnezeu.

Măi poporul meu, mă lăsam cu dragoste sub tăria cu care a lucrat Dumnezeu în mijlocul tău, şi intra Domnul, şi intra cerul în trupul meu cel slab, şi îl făcea Domnul ceresc, şi vorbea Domnul cu tine din acest cer, căci sălaş ceresc a fost vasul trupului meu. A venit Domnul încă o dată pe pământ şi a vorbit încă o dată aşa cum vorbea pe vremea trupului Său. Dar nu numai aşa, că ţi-a dat ţie tot ceea ce n-a mai dat până acum, tot planul cel ceresc pentru plinirea tainei Sale a venit şi ţi l-a vestit, fiindcă aşa este scris: *«Încă o dată voi mai clătina cerul şi pământul»,* că S-a scuturat Dumnezeu cu tot ce a mai fost să Se scuture, şi a făcut aceasta în vremea voastră, măi copii, şi a adus peste voi cuvântul celor şapte tunete, care nu s-a scris atunci când au vorbit aceste tunete. Toate sunt aduse, şi acum ele vin spre împlinire, fiindcă au fost vestite de Însuşi Domnul, Care a vorbit cu tine prin graiul trupului meu. Şi ţi-a spus şi aceasta Dumnezeu, că eu, în zilele împlinirilor cele de pe urmă, voi hrăni mulţimile care vor fi călăuzite de Duhul Sfânt şi voi sta în faţa lor cu cuvântul Duhului Sfânt aşa cum a stat Ioan Botezătorul în faţa gloatelor care L-au văzut apoi pe Iisus Hristos în vremea aceea.

Dacă Dumnezeu a grăit minciună prin această vestire, atunci nu veţi avea vină că nu credeţi lucrului meu din zilele acestea. Dar este scris cuvântul credinţei tale atunci când ţi-a vestit Domnul despre vremea mea şi a lucrului meu. Este scris că această lucrare începută spre sfârşit, nu se va sfârşi în veac, fiindcă ea va lucra pentru plinirea aşezării împărăţiei veşnice despre care scrie în carte, măi copil al acestei lucrări.

Degeaba, mămică, ai trecut tu prin această şcoală, că iată, n-ai purtat folos după învăţătura care a lucrat peste tine. Nu este de mirare că n-ai ieşit cu premiu şi cu înţelepciune din această şcoală, fiindcă tu n-ai fost curat la această masă, că dacă ai fi fost curat cu inima, ar fi lucrat în tine puterea înţelepciunii cereşti şi ai fi fost acum ceresc, şi s-ar fi cunoscut că eşti ceresc, de departe te-ai fi cunoscut că eşti născut din cer, şi ai fi spus cu cuvântul, şi cuvântul tău s-ar fi văzut împlinit.

O, copilul meu, nu-ţi mai spun să crezi în mine. Mi-e greu să mai spun aşa ceva, şi folosesc smerenia de duh şi nu mai trec peste tine. Dar îţi spun, măcar în cuvintele acestea să crezi, fiindcă aceste cuvinte te vor osândi pe tine, că aşa este scris: *«Să crezi, din pricina celui ce ţi-a spus»,* că ai păcat, că ai ştiut, copilul meu.

Trecătorul care trecea pe cale, însetat de arşiţa soarelui, s-a rugat la Dumnezeu să-i scoată în cale un izvor să-şi stâmpere setea, pe care n-o mai putea purta, şi Dumnezeu l-a auzit şi l-a purtat înspre izvor, şi s-a aplecat şi a băut, şi I-a mulţumit Domnului spunând: *„Doamne, eu n-am mai băut vreodată o apă atât de bună, atât de vie. Îţi mulţumesc că m-ai cercetat, Dumnezeul meu“.* Dar i-a venit în gând să se ducă în susul apei de izvor, să vadă locul de unde ţâşneşte izvorul şi să se bucure şi mai mult. Şi pe când mergea şi urca pe munte, a întâlnit un stârv de câine, şi pasul lui s-a muiat, căci a văzut şuviţa izvorului trecând prin acel stârv şi a păcătuit cu gândul şi cu gustul şi cu credinţa, măi copii, şi numaidecât a auzit glasul lui Dumnezeu, care i-a spus: *„Puţin credinciosule, puţin în dragoste! Când te-ai plecat şi ai băut apa aceea bună, a fost bună, că ţi-a stins setea şi arşiţa care te sfârşea de pe picioare, iar acum te scârbeşti şi tăgăduieşti pe Dumnezeu, Care este curat şi adevărat şi bun“.* De aceea şi eu vă spun, măi copii: aşa faceţi şi voi, ca drumeţul cel care a judecat pe Dumnezeu, fiindcă vouă vă vine greu să beţi de la mine aşa cum vă dau eu să beţi, şi daţi cu mâna peste blidul din care vă dau să beţi, şi îl vărsaţi şi risipiţi apa cea vie a cuvintelor mele. Nu-i nimic, mămică, mă voi întoarce spre neamuri, şi acelea se vor vindeca şi vor da mulţumire lui Dumnezeu, căci acelea vor avea credinţă, şi se vor vindeca aceia.

O, fiule Mitică, ce bine ai fi făcut dacă ai fi voit să aştepţi un pic, că ai fi ajuns să vezi şi să crezi! Dar ce să-ţi mai zic acum? Nu-ţi mai zic nimic. Mă doare însă pentru alte suflete care ar fi voit să fie cu mine şi să intre în bucuria biruinţei pe care o pregătesc eu acum. Dacă n-ai voit, să fi fost măcar liniştit, dar iată câtă ucidere ai lucrat! Ucidere de duh şi de credinţă, şi prilej de hulă şi de tăgăduire, prilej de ispitire şi de defăimare şi de vânzare. O, nu mai am de spus nimic, căci nu voi mai spune, şi altfel vor fi cele ce vor fi să se vadă. O să vedem cum ai să poţi să dai lui Dumnezeu răspuns pentru întărirea necredinţei la care ai ajutat, că ai lucrat dărâmare şi peste tine, şi peste alţii care erau neputincioşi cu credinţa şi cu împlinirea. Ce zici acum? Să te las să pierzi totul? Să te las să crezi că e bun lucrul ce-l săvârşeşti? Să te las cu înţelepciunea ta? Că văd că pe cea de la Dumnezeu ai schimbat-o cu a ta. Tot tu eşti mai deştept, tot tu eşti mai priceput şi mai înţelept. Păcat, mămică, de dragostea voastră, că voi nu vreţi s-o puneţi în slujba lui Dumnezeu, şi stricaţi miezul dragostei voastre cea din fire. Mai bine era să fi avut dragoste din cer, că aţi fi ştiut s-o împletiţi cu cea după fire şi aţi fi făcut împărăţie cerească în voi. Dar aţi cheltuit acest talant fără socoteală, şi iată, v-aţi făcut vouă înşivă duşmani, şi apoi şi altora, căci celor pe care-i tulburaţi cu înţelesul cel rău al inimii voastre nu le sunteţi fraţi, nici prieteni, ci duşmani le sunteţi, şi... nu vă mai spun ce le sunteţi, că daţi cu pietre în mine şi mă omorâţi de tot de la faţa voastră.

Iată, iau din calea voastră aceşti copilaşi. De ce să fie ei aşa de loviţi, aşa de batjocoriţi, aşa de defăimaţi şi de vinovaţi? Dar ce vină au ei? Şi dacă ei au vină, iau vina lor asupra mea, că a mea este vina dacă voi ziceţi că ei sunt stricători şi vinovaţi şi mincinoşi. E vina mea, mămică, eu sunt aceea care le-am cerut ajutorul, pentru că ei au ascultat pe Dumnezeu şi L-au iubit pe Dumnezeu şi nu L-au tăgăduit niciodată, nici atunci când au fost acoperiţi de ruşinea şi de noroiul şi de bat-

jocura care a curs de peste tot asupra lor. N-a mai fost nimeni mai defăimat şi mai judecat şi mai învinuit decât ei, şi mai vândut decât ei.

Nu-i nimic că mi-aţi făcut atâta durere. Această durere va fi să fie vindecată, căci cerul sfânt va fi mai puternic decât voi şi decât toţi cei din popor care mi-au strivit tot rodul care a mai fost. Dar voi aveţi mult mai mult răspuns de dat, că n-aţi voit măcar să staţi liniştiţi cu cele ce aţi avut, şi aţi pus degetul ca Toma, dar nu v-a folosit la nimic. Ce vină au avut aceşti copii că au mers cu mine pe unde am mers eu să-mi întocmesc cartea mărturiei lucrului meu când am mers să aşez deşteptare peste ai mei? Dar ce vină a avut Iona dacă a fost trimis să anunţe cetatea Ninivei să se întoarcă la calea cu Dumnezeu ca să nu piară acea cetate? Măi copii, nici în lume n-am să găsesc atâta necredinţă, că se vor scula cei din lume să se judece cu acest popor hrănit cu ce a fost mai bun din cer.

O, mă doare neprimirea ta, dar am îndrăznit, încă, cu vestea pe care ţi-o dau acum. Iartă-mă, poporul meu iubit, iartă-mă, poporul meu din Gheboieni! Te-am supărat, mămică. Am voit să-ţi iau de la gură şi de la inimă ceea ce te despărţea de biruinţa de care se vor bucura cei credincioşi şi cei ce au îmbrăţişat intrarea cea îngustă, care duce în grădina cea pregătită pentru cei biruitori ai întunericului din vremea voastră, ai necredinţei din vremea voastră. Iartă-mă, poporul meu iubit, dar să ştii că mult te-am iubit şi mult te-am dorit să fii cu mine şi să vin cu cerul în mijlocul tău, că vine Dumnezeu pe pământ, măi poporul meu, să ştii că vine. Este scris că vine, şi cele scrise s-au împlinit şi se împlinesc şi se vor împlini, şi nici o iotă nu va fi să nu se împlinească. Iartă-mă, poporul meu iubit! Te-am supărat, ţi-am ieşit în cale, şi pentru asta te-am supărat amar, şi te-am făcut să te răzvrăteşti asupra mea şi să mă alungi şi să mă goneşti şi să mă tăgăduieşti. Iată, iau acoperământul meu de peste tine, iau mâna mea de pe tine. Eşti liber, mămică, să-ţi alegi plăcerea. Fă ce vrei, alege-ţi ce vrei, lucrează ce vrei, bucură-te cum vrei tu, de-acum.

O, Ierusalime, o, iubitul meu popor, dar mă duc de la tine cu duhul frânt, pentru că eu te-am iubit şi pentru că am suferit ca să te nasc şi să te am pentru Dumnezeu. Mă duc, mămică, de la tine, şi am să pun în locul tău cartea mărturiei lucrului meu pe masa Tatălui ceresc, Care m-a trimis în întâmpinarea ta, după cum era scris în planul cel întocmit de cer şi pe care tu îl ştiai, poporul meu iubit. Voi ridica această carte între cer şi pământ, ca să nu mi se ceară sângele tău, dar numărul poporului sfânt care este aşteptat acum, mi-l voi ridica din praful acestui neam şi îmi voi spăla ruşinea, şi Domnul va deschide porţile cerului, şi voi intra pe porţile slavei şi voi fi întâmpinată cu mai multă sărbătoare, căci din oasele cele uscate ale acestei vremi voi face fii pentru Dumnezeul puterilor cereşti. Amin.

Ce uşor v-a venit să lucraţi răzvrătire, să lucraţi vânzare şi tăgăduire şi necredinţă! Iată, acum sunteţi vădiţi, vedeţi şi voi că sunteţi vădiţi, că unul aţi fost înăuntru, şi altul aţi fost în afară. Aţi purtat haină peste haină, şi ziceţi că v-aţi priceput să faceţi aceasta şi că aţi izbutit să biruiţi pe Dumnezeu, că ziceaţi că Acesta este un Dumnezeu mincinos. Dar n-aţi spart voi această gheaţă, nu voi aţi început acest fel de înfăţişare. Au fost mulţi, mămică, şi Dumnezeu pe toţi i-a îngăduit, pentru că este cu neputinţă să nu lucreze încercările peste lucrul lui Dumnezeu.

Hai să mai vorbim un pic încă, să ne amintim împreună despre creştinii cei din toate timpurile care au fost supuşi batjocurii şi chinurilor şi morţii de către cei tari din fiecare vreme, căci nu aceea era tărie, ci era tărie tăria celor chinuiţi, care nu L-au schimbat pe Dumnezeu cu nimeni şi cu nimic pe lume. N-au voit cei sfinţi viaţa fără Dumnezeu, şi au murit cu trupul şi sunt vii în vecii vecilor, căci aşa este scris, şi sunt vii şi lucrează minuni, măi copii. Căci sfântul mucenic Mina, din cer a venit şi a vorbit pe cale cu cel ce tăiase în bucăţi pe creştinul care se ducea să aducă rugăciune către sfântul Mina, şi a cules bucată cu bucată din pământ şi a întocmit trupul cel tăiat în bucăţi şi a suflat peste el şi l-a înviat, şi mărturiseşte această minune.

Sfinţii ierarhi Vasile, Grigorie şi Ioan erau în cer, şi din cer au venit şi mi-au dat Sfintele Sfintelor după ce am împlinit porunca Domnului pentru postul cel de patruzeci de zile pe care a trebuit să-l împlinesc. Am stat în mijlocul acestui popor şi mereu am stat faţă în faţă cu cei din cer, de parcă n-ar fi fost dezbrăcaţi de trup aceştia. O, dacă voi aţi fi fost pe deplin încredinţaţi întru această lucrare, aţi fi putut să vedeţi de câte ori aţi stat la masă cu cei din cer. Când eram în mijlocul vostru la câte o sărbătoare de sfânt, n-aţi văzut, că n-aţi avut ochi curaţi. Au stat cu voi la masă mulţime de sfinţi. Am văzut pe fraţii Macabei cu voi la masă. Am văzut mironosiţele cu voi la masă. Au stat la masă cu voi îngerii, care n-au purtat trup pe pământ, şi au venit şi au mâncat la masă cu voi. Au stat la masă cu voi cei ce au plecat dintre voi, mămică, dar aţi uitat cu toţii, aţi uitat şi de ei, şi de mine, şi de aceea nu puteţi să mă primiţi să stau cu voi şi să mă bucur cu voi. Locul meu era să fie numai cu voi, peste tot cu voi, mereu cu voi, până la sfârşitul veacului cu voi, şi apoi în vecii vecilor cu voi.

O, de ce, oare, v-a venit aşa de greu să credeţi în mine? De ce aşa de greu v-a fost să mă primiţi? Ştiu cu ce vreţi să vă dezvinovăţiţi; ştiu, mămică, ştiu. Dar vă spun că n-aveţi dreptate voi. Şi iată, ştiu că ştiţi, dar vă mai spun şi eu o dată, şi din cer vă spun, că apostolii aşa au spus Domnului: *«Doamne, arată-ne nouă pe Tatăl!»*. Şi aţi văzut răspunsul ce l-au primit: *«O, de atâta vreme sunt cu voi şi n-aţi priceput că Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine?»*.

Măi iubiţii mei, spuneţi, mămică, ce să folosesc eu pentru voi ca să mă pricepeţi şi să credeţi că eu sunt? Că Domnul aşa a spus ucenicilor Săi: *«Eu în voi, şi voi în Mine»*. *«Cine vă primeşte pe voi, pe Mine Mă primeşte acela»*. De ce nu vreţi voi să fiţi cu pricepere ca să puteţi crede pe Dumnezeu? Domnul lucrează aşa cum a lucrat în toate vremurile, că aşa a spus: *«Îi veţi cunoaşte după roadele lor pe cei ce sunt cu Mine»*. Spuneţi, mămică, cu ce vreţi să lucrez peste voi ca să vă fac să credeţi în mine, ca să vă fac să mă ascultaţi şi pe mine şi nu numai pe cei care vin şi pun peste voi necredinţă şi rătăcire? O, ce uşor vă întovărăşiţi cu aceia! Vă este uşor, că vă potriviţi la slobozenie, mămică, şi de aceea au putere aceştia peste voi. Dacă eu n-aş fi venit cu calea cea îngustă, care duce la salvare şi care vă scapă de judecata Domnului, o, atunci ar fi fost numai pace şi înţelegere, şi ar fi fost la voi şi credinţă în această lucrare. Dar să ştii, creştine, că numai aceasta te-a făcut pe tine să întorci spatele lui Dumnezeu. Tu ai zis că stai cu această lucrare şi că ai credinţă în ea, dar mântuire nu vrei, mămică? Tu aveai mult mai multă datorie faţă de toţi cei care cred că este Dumnezeu, că tu ştii şi datoria celor ce cred în Dumnezeu, şi trebuia să faci şi mai mult decât erai dator să faci, căci aşa ţi se cere ţie. Dacă am venit şi te-am luat să lucrezi cu mine, te-am luat, mămică, pentru ca să am lucru făcut de tine, şi pentru ca să fii lângă mine şi atunci când va fi să mă arăt în faţa acestei turme, că nu mai este decât un pic, şi mă veţi pipăi şi veţi vedea că eu sunt. Mă veţi

vedea, şi veţi alerga spre mine când mă veţi vedea. Veţi alerga, fiindcă mă cunoaşteţi. Va fi tot cerul atunci, dar voi pe mine mă cunoaşteţi, şi la mine veţi alerga. Atunci mă voi îndrepta şi eu spre cei pe care-i cunosc, spre cei care m-au iubit, care au lucrat cu mine, care au crezut în mine, iar pe cei care m-au osândit şi m-au tăgăduit, chiar de vor veni spre mine, n-am să am cum, n-am să pot decât să le spun: *«Nu ştiu de unde sunteţi»,* căci va sta deschisă atunci cartea, copii ai poporului meu, şi cartea lui Dumnezeu, una este, şi adevărată este, precum Unul şi adevărat este Dumnezeu. Amin.

Iată, pacea mea peste cei credincioşi din poporul meu! Iar dacă este necredinţă, pacea mea să se întoarcă la mine.

Hristos a înviat, popor chemat de Dumnezeu! O, nu uita că este scris că vor fi cu Dumnezeu numai cei care vor fi chemaţi, şi apoi aleşi, şi iarăşi, apoi, credincioşi. Amin. Dacă ai fost chemat, şi dacă n-ai fost şi ales, şi dacă n-ai fost şi credincios, aşa vei auzi, oricine ai fi tu: *«Nu ştiu de unde sunteţi».*

Pace peste cei credincioşi! Pace peste Ierusalimul cel adevărat! Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

8/21 aprilie 1991

Cuvântul sfintei Virginia în zi de pomenire pentru adormiţi

Necredinţa în cuvânt zădărniceşte credinţa în Dumnezeu. Pilda jertfelniciei lui Moise. Mărturie de dincolo de mormânt: sfânta Virginia are lucrare mare şi slavă şi trecere la cer, căci „stea de stea se deosebeşte".

Hristos a înviat! Mămica Gigi, măi copii, vă spune: Hristos a înviat! Vă spune şi din cer, vă spune şi de pe pământ: Hristos a înviat, şi bucuraţi-vă, copiii mei de aici, că iată, sunt oaspetele vostru, şi de aici vă spun: Hristos a înviat!

Cel ce nu crede că eu sunt vie şi că stau în faţa acestui popor cu cuvântul cel din cer, cel ce nu crede că sunt cu învierea venită din cer, pentru unul ca acela nici Hristos n-a înviat, şi unul ca acela în zadar crede în Dumnezeu, că nu i se socoteşte credinţă, căci scris este: *«Dacă cei cu Dumnezeu nu sunt vii după moarte, atunci nici Hristos n-a înviat. Dacă morţii nu înviază, nici Hristos n-a înviat, şi atunci, în zadar este credinţa celor ce cred în Dumnezeu».*

Nici nu vreau să aud atunci când zice câte un creştin că el crede în această lucrare care a fost prin mine şi care este prin mine dacă nu crede unul ca acela în cuvintele acestea care sunt de la mine. Cine nu bea şi cine nu se foloseşte de la această apă vie pe care o revărs eu acum peste fiii poporului meu, unuia ca acela nu i se socoteşte că a crezut vreodată în această lucrare dumnezeiască, şi unul ca acela iese acum din rândul celor ce vor rămâne buni să ţină piept şi să lucreze în zilele ce vin. Nu crede poporul meu că vin zilele gloriei cereşti, nu crede că eu am venit trimisă de cer, trimisă de Sfânta Treime ca să pregătesc calea gloriei care se apropie şi care se vede venind. Se vede venind, măi copii, dar cum să vadă ochii cei întunecaţi ai poporului meu? Că aşa este scris: *«Dacă ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău este curat, iar dacă ochiul tău este rău, atunci tot trupul îţi este în întuneric».*

Eu am venit să dau vedere bună peste tine, poporul meu iubit, dar tu, mămică, mi-ai dat peste mână ca să nu-ţi dau cu alifie pe ochiul tău şi pe rana ta. Ai zis că nu mă cunoşti, aşa ai zis, fiindcă dacă ai zis că nu sunt eu aceea care-ţi dau aceste cuvinte, înseamnă că aşa ai zis, că nu mă cunoşti. O, cum, mămică, să mă cunoşti? Cum, când tu nici nu m-ai lăsat să mă ating de ochiul tău şi să ţi-l şterg şi să ţi-l luminez şi să ţi-l fac ceresc? Eu sunt cerească, şi nu mă poţi cunoaşte decât dacă ai ochi ceresc.

O, iubitul meu popor, tu nu ştii ce ai făcut dacă m-ai alungat, mămică. Tu zici că ştii ce ai făcut. Nu ştii, creştine, nu ştii. Zici că ai dat deoparte de la tine lucrul diavolului, şi ai zis că ştii ce faci şi că scapi de ceva rău care vine să te ispitească şi să te rătăcească. Vai, că tu nu ştii ce ai făcut, şi iată că nu eşti nici cu diavolul pe care zici că l-ai alungat, dar nu eşti nici cu Dumnezeu, creştine care zici că ai nume de creştin.

Îţi aduc eu, acum, aminte de Valaam, îţi amintesc eu, care zici că nu sunt eu. Căci Valaam avea ca dumnezeu pe diavolul şi îl slujea. Şi dacă îl slujea, îl vedea pe satana, şi era văzător. Avea ochi văzători pentru dumnezeul lui, şi avea şi minte la fel. Şi a fost Valaam cumpărat de duşmanii poporului Israel ca să meargă cu putere satanicească şi vrăjitorească să blesteme pe Israel, ca să poată apoi să pice poporul lui Dumnezeu în robia duşmanilor lui. Şi pe când mergea pe cale călare, a fost oprit de îngerul lui Dumnezeu, care s-a aşezat în calea lui, căci măgăriţa pe care el mergea călare, s-a oprit şi s-a zbătut în drum, şi apoi a cuvântat animalul cel necuvântător şi a spus cu grai omenesc: *«Stăpâne, îngerul lui Dumnezeu este în faţa noastră şi nu putem trece înainte».* Şi iată, poporul meu iubit, duhul cel potrivnic lui Dumnezeu s-a lăsat supus şi n-a înaintat cu lucrul cel rău, că nu se poate trece peste Dumnezeu şi peste voia lui Dumnezeu şi peste cei ce sunt ai lui Dumnezeu. Dar peste tine de ce a călcat, oare, puterea cea care a venit să te despartă de adevăr? O, te-a despărţit de adevăr, mămică; a avut putere şi voie peste tine. De ce a avut, oare? De ce, mămică, de ce? Dacă tu erai adevărat cu Dumnezeu, avea, oare, putere peste tine necredinţa şi cârtirea şi întunericul care nu ţi-a mai îngăduit să vezi cerul şi să-l cunoşti, care nu ţi-a mai îngăduit să-ţi aminteşti de cuvintele pe care ţi le-a spus ţie Dumnezeu demult despre vremea aceasta, despre împlinirile ce vin şi despre împărăţia cea din cer, care trebuie să vină?

Ce pot eu să mai fac cu tine, măi iubitul meu popor, dacă tu n-ai voit să slujeşti Dumnezeului tău, Cel Care a vorbit cu tine prin graiul trupului meu? Pe mine m-a luat Domnul din calea ta atunci când m-a luat în cer, că nu se putea să nu mă ia pe mine în cer Dumnezeu. Dacă pe Moise l-a luat în cer, iată, în mine a fost mai mult decât în Moise, şi dacă pe Moise l-a luat din calea poporului său, l-a luat de milă, că Moise a suferit din greu duhul cel răzvrătit care stăpânea peste poporul lui, şi Moise era plin de milă atunci când Dumnezeu lovea pe cei răzvrătiţi din poporul lui. De aceea m-a luat şi pe mine Domnul, şi iată, poporul meu, ce a făcut acum Dumnezeu! De mila ta a făcut ce n-a făcut în nici o vreme, şi n-a făcut fără să-ţi fi spus ce va face. Ţi-a spus demult, mămică, de când eram eu cu tine cu trupul, de atunci ţi-a spus, şi unde mai pui că atunci ai crezut în acest adevăr. Dar iată, acum şi credinţa cea de atunci ţi se socoteşte necredinţă, fiindcă acum când S-a ridicat Dumnezeu să împlinească cele ce ţi-a vestit ţie din vreme, iată, acum tăgăduieşti şi te întorci cu spatele, şi aceasta ţi se socoteşte necredinţă.

Unii din poporul meu îşi zic că ei cred în mine, dar nu şi în cuvintele acestea, şi aceia nu cred în mine. Să ştie aceia că nu cred în mine, şi nu li se socoteşte credinţă. Alţii din popor vor cu aceste cuvinte, vor să le audă şi zic că le cred, dar cu voia şi cu zbuciumul şi cu calea fac tot ce vor ei, fac de la ei şi nu de la mine, şi nu li se socoteşte credinţă, şi aceia să ştie că asta nu înseamnă că mai cred în mine. Aceia strecoară ţânţarul şi înghit cămila şi nu li se scrie credinţă, ci minciună,

măi copii, şi eu n-am mai putut sta strivită sub apăsarea înşelăciunii cu care m-a înşelat acest popor, că nu aşa se cădea să fie viaţa şi ascultarea şi mersul poporului meu. El trebuia să vrea numai ca Dumnezeu şi nu ca el, şi abia atunci se putea vorbi că este cu Dumnezeu acest popor. A fost Dumnezeu cu el, dar el n-a fost cu Dumnezeu. Acesta este rezultatul credinţei tale, creştine al acestei lucrări de care încă zici că te ţii. Zici, dar nu te ţii, mămică.

Moise când era încă în mijlocul poporului său ridica mâinile la Dumnezeu şi oprea mânia Domnului atunci când Domnul Se mânia pe mersul cel rău al lui Israel, şi Domnul nu trecea peste Moise, fiindcă îl pusese pe el peste popor, şi nu trecea peste cuvântul cel spus de Moise. Când eram eu în mijlocul tău, poporul meu iubit, stăteam scut şi Îi spuneam lui Dumnezeu să nu te lovească, să te rabde, să te aştepte şi să te ierte de câte ori păcătuiai, şi Domnul nu trecea peste cuvântul meu, că mă aşezase pe mine străjer peste tine, poporul meu iubit. Iată mila mea de tine, iată ce ai făcut cu ea, că ştii cum eşti tu, mămică? Eşti ca şi copilul cel care face mereu stricăciuni şi pe care-l cercetează mama lui şi îl plânge şi umblă după el prin închisoare, ca să-l scape şi ca să-l vadă din nou acasă şi ca să-l ierte şi să-l iubească. Dar când copilul ei scapă de la închisoare, stă două, trei clipe lângă mama lui, şi apoi, din firea lui cea rea, se apucă şi face mai mari răutăţi decât toate cele de până atunci, şi face fără teamă. Şi dacă mama lui plânge şi se roagă de el să se oprească de la răutăţile lui, atunci el o dă deoparte, ba o şi bate, ba o şi omoară, fiindcă cele dintâi ale lui i se fac şi mai rele apoi. Dacă eu te lăsam sub usturimea biciului de câte ori îţi trebuia ţie bici, măcar te-aş fi oprit de la traiul tău cel neplăcut lui Dumnezeu, de la poftele tale cu care în vremea aceasta nu mai poţi sta alături cu Dumnezeu, că vremea aceasta nu mai este a ta, mămică, şi este a lui Dumnezeu, de-acum, şi pentru ea tu trebuia să fii pregătit acum. Dar n-ai crezut că aşa trebuia, şi ai căutat să tâlcuieşti înţelesurile lui Dumnezeu după gustul tău, ca să-ţi faci lege slobodă şi să nu mai ajungi unde era să ajungi.

Mă doare acum, dar ce să-ţi mai fac, popor iubit? Că prea mult te-am iubit, prea mult, şi tu iată ce ai ştiut să faci din iubirea mea! Acum ai dat de tot de la tine iubirea mea, că dacă pe mine m-ai dat de la tine, mi-ai dat şi iubirea mea şi mila mea şi ocrotirea mea, mi le-ai dat de la tine. Numai tu ştii cine vrei să te ocrotească şi să te călăuzească, iar tu nu aveai dreptul să faci această alegere pentru tine, fiindcă tu porţi numele meu, mămică. Îl porţi încă, să ştii că îl porţi. Şi dacă nu crezi, iată, ai să vezi şi ai să crezi, fiindcă eu ţi-am spus că am să te fac să cunoşti că ai dat să ieşi de sub pecetea mea, ca să ştii că ai pe tine semnul cel pus de mine. Nu-i nimic dacă nu crezi, dar eu cred că ai să vezi că ai pe tine pecetea mea, că n-ai voit să crezi că o ai, şi iată, acum trebuie să-ţi arăt eu că o ai. Iau de pe tine acoperământul meu, ca să ştii ce a însemnat acest acoperământ şi ca să cunoşti ce nume ai, creştine, fiindcă tu ai fost înfiat în această lucrare atunci când ai venit să fii cu ea şi cu mine. Şi dacă tu pe mine mă trădezi şi mă tăgăduieşti, iată, legea mea stă cu tine la judecată ca să te răscumpere, ca să nu te piardă dintre numele scrise în schiţa care este întocmită de Dumnezeu peste acest popor.

Cine este slab în poporul meu, şi să nu mă doară pe mine? Cine se sminteşte în poporul meu, şi eu să nu ard? Ard, mămică, sunt cerească şi ard, dar dacă mă faci să te aduc să simţi dogoarea focului în care ard eu când tu te sminteşti întru mine, o, te aduc, poporul meu, că mie nu-mi mai este milă de trupul tău. Acum sunt în cer şi văd ca în cer, şi altfel de milă folosesc pentru tine, de-acum.

Mi-e dor de tine, mămică, şi de aceea am venit şi ţi-am spus că încep să te trezesc. Şi dacă nu te trezeşti, încep să te zdruncin şi să te zgudui ca să faci ochii mari, copil al poporului meu. Dacă tu vrei fără mine, eu nu vreau fără tine, şi ai să vezi că sunt adevărată cu cele ce vin la tine să ţi le vestesc, şi apoi să împlinesc.

Iată, iubiţii mei la care am venit acum. Am venit şi am cercetat această casă şi am luat din ea la cer sufleţelul tinerelului din această casă, că n-am voit să-l las să mă piardă de tot acest tinerel *(George, n.r.)*. El credea în mine, dar nu ştia cum să creadă în mine, nu ştia cum să mă cunoască şi cum să mă primească în ajutor. Acest sufleţel era mereu în zbucium, că se lăsa condus, dar nu de mine, măi copii. Şi dacă am văzut că este purtat pe mai multe cărări şi că poate rătăci cărarea mea, cărarea acestei lucrări pe care a părăsit-o aproape de tot spre sfârşitul trupului său, dacă am văzut că începe să schimbe adevărul cel bun cu altceva, dacă am văzut că paşii lui nu mai sunt purtaţi lângă cei care erau pe cale cu mine, dacă am văzut durerea acestor copii care priveau în urma lui şi nu ştiau unde merge el şi cum merge el, l-am luat, mămică, să nu-l pierd. Lui nu-i plăcea pe cale cu cei ce mă ascultă numai pe mine, şi, unde mai pui, ajunsese să creadă că aceia merg rău şi că el merge bine. Nu-i mai plăcea tovărăşia nici cu cei dragi ai lui, şi căuta mereu mângâiere pe alături. O, dacă ar fi auzit el de la Dumnezeu că cei din casă cu el nu merg bine, atunci ar fi avut dreptate să-şi facă mângâiere de inimă cu cei cu care el se însoţea sufleteşte. Scris este în Scriptură că dacă cu casa ta nu eşti în bună rânduială, nu poţi să porţi ceea ce zici că vrei să porţi de la Dumnezeu. Şi dacă nu poţi să fii în bună orânduială cu familia ta, să nu iei să porţi ceva din cele ce vrei să porţi. Dumnezeu nu este jucărie, măi mămică. Dumnezeu este greu de purtat, şi nimeni să nu spună ceva asemenea cu cele ce au spus cei din neamul lui Zevedei, căci cinstea în care vrei tu să fii, creştine, nu căuta să ţi-o alegi singur. Şi îţi spun asta fiindcă vreau din nou să-ţi amintesc că tu erai poporul meu, mămică, şi cioban peste această turmă eu sunt şi nu altcineva. Cine vine să scoată din această turmă vreo oiţă, acela este fur, copiii mei, acela întinde laţul ca să vâneze şi ca să fure de la alt stăpân, ca să aibă el de la altul.

O, iubiţii mei, am venit acum la voi de mână cu cel pe care l-am luat de aici, dar vă spun că este necredinţă întru această minune. Bogatul nemilostiv, care era în iad, se ruga şi spunea: *«Părinte Avraam, să se ducă cineva să spună fraţilor mei ce este cu mine aici, ca să nu fie şi ei ca mine, că iată cât mă chinui!»*. Şi Avraam a răspuns: *«Au pe Moise şi pe proorooci, şi dacă în aceia nu cred, nu vor crede nici dacă se va duce cineva dintre morţi»*. O, poporul meu, cu tine n-a fost tot aşa, căci începătura aceasta a fost apoi Iisus Hristos, Cel înviat din moarte. De aceea a venit şi S-a întrupat şi a fost dus printre cei morţi, ca apoi de la El să se facă începătura învierii, mămică.

O, popor iubit, n-ai, mămică, înţelepciune ca să pricepi această taină cerească, dar cine are urechi, să audă, căci am venit de mână acum la voi cu acest tinerel care este din această cetate luat la cer. Am venit, şi iată, îl slobozesc să vorbească peste voi, că este copilul meu.

— Hristos a înviat, dragii mei! Şi dacă El a înviat, de aceea pot eu acum să vorbesc cu voi. Mulţumiţi-i lui mămica Verginica, fiindcă ea este regină în cer. Eu n-am cunoscut-o pe pământ, dar numele ei umple cerul, dragii mei. Am fost necăjit amar când îmi pierdusem simţul minţii atunci când căzusem lovit în drum, dar nu vă mai spun decât că tot timpul până ce am lăsat trupul, de acolo

din drum şi până ce am terminat de suflat, am văzut o sabie de foc care stătea între mine şi cei care veniseră să mă ia de partea lor. Şi apoi, când s-a apropiat ridicarea mea, am ştiut-o pe aceea care a stat despărţitoare între mine şi cei răi, căci are cu ea cete de îngeri care-i cântă numele şi darul. Şi am întins mâinile spre ea cu mare sfială, dar am îndrăznit, că-mi dăduse nădejde sabia ei pe care am văzut-o între mine şi cei străini de mine, şi am zis: *„Mama Verginica, ia-mă şi pe mine!"*. Şi m-a luat ea de mână şi nu mi-a pomenit de nimic, dar eu ştiam câte ar fi trebuit să-mi pomenească. Ea este plină de milă, dragii mei, şi mila ei a înduioşat tot cerul. Acum m-a luat cu ea aici şi mi-a spus să vorbesc cu voi.

Fiţi buni şi fiţi atenţi şi staţi cu mama Verginica de mână. Fiţi curaţi în toată vremea, curaţi cu inima şi cu viaţa, că mama Verginica este în mare lucrare. Feriţi-vă de mândrie şi de mărire, dar feriţi-vă ca de foc să nu judecaţi pe nimeni pe pământ, şi feriţi-vă de ură şi de duh tulburat, că aici, în lucrul lui mama Verginica, este aşa cum scrie în carte, că stea de stea se deosebeşte. Ea nu stă deloc. Ea lucrează ajutată de cei din cer, şi de îngeri cu mulţimile, dragii mei. Eu nu aveam locul acesta acum, dar n-a putut să facă nimeni nimic cu mine, că eram cu semnul ei pe mine. Vreau să fiu tot timpul cu ea, de-acum, dar vreau să mă iertaţi şi voi de mersul meu cel anevoios şi de clătinarea mea, ca să fiu iertat şi aici, ca să nu fiu pătat aici, că mama Verginica este în mare slavă aici.

Pe cei din casa din care am plecat îi rog din cer să mă ierte, că au ce să-mi ierte. Dacă v-aş fi înţeles eu pe voi, eu eram cu voi acum, dar am fost îndărătnic şi nu m-am lăsat mic. Cereţi şi voi fericirea mea, că eu nu pot să spun că o merit, dar mămica Verginica este în cer izvor de milă, şi este cu trecere mare, dragii mei. Să vorbiţi mai mult cu mama, că ea duce lipsa mea, şi aş vrea să înţeleagă şi ea mai bine viaţa care urmează.

Fratele Zaharia este iubit de mama Verginica, şi pe el îl are mare din turma ei de aici, dintre cei cereşti veniţi din turma ei de pe pământ. Mama Verginica este ca o regină bună şi cu multă iubire. Fiţi buni şi fiţi atenţi, că văd la ea grabă mare în lucru. Fiţi rugători pentru voi şi pentru cei mai slabi ca voi, dar feriţi-vă să aveţi în minte gând de judecată, ca să nu ajungă nimic de judecat pe limba voastră.

Mama Verginica are lacrimi pentru cei de la Pucioasa, din casa ei, care nu o primesc, şi plâng cu ea îngerii şi sfinţii, că e pregătită mare durere pentru cei care nu o primesc.

Tot poporul creştin să-mi ierte mie ce are să-mi ierte, ca să fie şi în cer iertat, şi pentru mine şi pentru ei. Fiţi buni şi curaţi, dragii mei.

Hristos a înviat, şi slavă lui mama Verginica pentru iubirea ei şi pentru mila ei! Eu sunt cu ea acum, şi ea va fi cu milă. Fiţi în pace cu ea, dragii mei, fraţii mei; fiţi cu mama Verginica.

Pe Ionică îl rog să nu mă părăsească nici pe mine, nici pe ai mei, şi să fie cu Domnul mereu.

— O, iată, mama Gigi ia acum acest sufleţel să-l aşeze. Nu fiţi necredincioşi. Feriţi-vă de necredinţă. Totul este cu putinţă celor ce cred în Dumnezeu şi în înviere. Ceea ce vi se pare cu neputinţă după înţelesul inimii voastre, aceea la Dumnezeu este cu putinţă. Această minune de care v-aţi împărtăşit acum, este un lucru mic la Dumnezeu, şi mai mari ca aceasta veţi avea dacă veţi fi statornici cu mine, dacă veţi fi credincioşi. Amin.

Copiii mei de aici, pace vouă! Am să vin să mai vorbim împreună şi vă voi mai spune despre acest tinerel. Vă priveşte cu sfială, are durere după voi, că zice că v-a greşit. Aveţi grijă de el şi voi, că şi eu am. Lucrăm împreună, şi în curând vom fi împreună, că iată, se face ziuă şi se va vesti vestea cea mare a învierii, căci în veci va fi să se mărească cerul şi pământul cu această vestire cerească.

Hristos a înviat! Adevărat a înviat! Pace vouă, iubiţii mei care mă iubiţi, că şi eu vă iubesc, mămică! Pace şi duh de ascultare şi de lucru ceresc şi de credinţă! Pace peste voi, cei credincioşi!

Pace ţie, Israele! Amin, amin, amin.

14/27 aprilie 1991

Trâmbiţarea sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Moroieni

Duh de mângâiere peste popor. Îndemn la pocăinţă. Ţinerea sărbătorilor ca în strămoşi.

Hristos a înviat, spun acestei familii din această curte. Am spus cu câtva timp în urmă că am de lucrat ceva în cetatea Moroieni. Şi iată, iubiţii mei, am venit cu cuvântul meu aici la voi ca să lucrez ce am de lucrat cu cuvântul meu peste voi, şi să rămână scris cuvântul acesta în cartea mărturiei lucrului meu din vremea aceasta.

Vreau să stau de vorbă cu voi, mămică, şi vreau să vă aduc aminte de vremea când aţi plecat alături de mine pe drumul acestei lucrări dumnezeieşti, şi vreau să vă amintesc despre dragostea şi despre credinţa voastră cea de atunci, despre bucuriile cu Dumnezeu de care voi aţi avut parte mai mult decât toţi, căci v-am avut aproape şi cu credinţa, şi cu iubirea, şi cu fapta, aşa cum se cerea atunci. A stat Dumnezeu cu cuvântul lucrului Său în mijlocul acestui popor de atâta vreme, măi copii, dar poporul acesta n-a voit să fie cu Dumnezeu aşa cum se cerea. A venit Dumnezeu pic cu pic cu cele de sus, şi n-a venit odată cu toate, căci copilul, cât e mic, îi fac părinţii toate gusturile, şi apoi, crescând din ce în ce, trebuie să ia mai cu atenţie rostul vieţii, şi apoi să-şi formeze sufletul şi inima pentru rostul vieţii cea care vine după aceasta. Dar poporul acesta are altă alegere, mămică, şi îi este greu să creadă că el a fost ales pentru ca să rămână să întâmpine cu trupul arătarea împărăţiei lui Dumnezeu, care se va coborî în zilele ce vin peste acest pământ binecuvântat al României. Şi pentru că-i vine greu să creadă că planul lui Dumnezeu vine spre împlinire, pentru că este puţin credincios acest popor, iată, în curând Duhul Cel Sfânt va lucra văzut şi va purta înspre acest izvor dumnezeiesc mulţimile din toate părţile, căci am venit iar, să vă mai spun iar şi vouă, celor de la Moroieni, că aceste împliniri vin, mămică. Aceasta este vremea în care suntem, când eu voi coborî ploaia cuvântului lui Dumnezeu peste mulţimile însetate de mântuire, care se vor trezi şi vor merge spre sfinţenie şi spre înţelepciune cerească.

Mă doare, mămică, de tot poporul meu, că poporul meu va plânge amar, fiindcă lumea cea care va învia acum, se va bucura mai mult decât acest popor hrănit din cer atâta vreme. N-am să am cu ce să mă arăt la lumea care se va ridica spre Dumnezeu. Nu trebuia să se mai fi auzit pe undeva mai multă sfinţenie ca aceea pe care ar fi trebuit s-o aibă acest popor, căci trebuia să se lucreze minuni nemaiauzite până acum, şi trebuia de la acest popor să se vadă lucrul minunilor. O, şi va lucra credinţa lumii, măi copii, că în lume n-am să găsesc atâta necredinţă aşa cum văd eu acum în poporul meu.

Voi, cei din această cetate în care Domnul a lucrat, voi cum vreţi acum? Spuneţi-mi! Iată, stau cu voi în sfat şi vă în-

treb. Voi ce o să faceți de acum încolo? Veți rămâne așa cum sunteți acum, sau voiți să intrați pe poarta împlinirilor care se cer acum? Voiți să rămâneți să vedeți slava lui Dumnezeu, care, iată, un pic, și se va arăta, măi copii, sau nu voiți să vedeți această slavă care vine? Mămica Gigi vă întreabă și scrie ceea ce vorbește cu voi, măi copii; scrie, și rămâne scris.

Am venit, mămică, cu ultimele așezări. Voi ar fi trebuit să vă fi așezat în ele până acum, după atâta apropiere de care ați avut parte lângă această lucrare. Să nu vi se pară așa de greu de crezut așezările cu care am venit acum, că este scris în cartea lui Dumnezeu că în zilele cele de pe urmă mai-marii cei de pe pământ se vor încumeta să schimbe și vremurile, și iată, așa a fost, și aceia încă mișună și azi și zic că au legea lui Dumnezeu pe mână și că o stăpânesc, dar de unde, că o calcă mai mult decât cel mai neputincios creștin, și iată, aceștia nu sunt ai legii, ci sunt călcători ai legii. Nu mai are Dumnezeu ce să aleagă bun și sănătos din învățătorii legii cei de azi, că nu Se vede Dumnezeu la ei. Au pus peste lume legea slobozeniei și a murit lumea de tot. Nu mai este post, nu mai este smerenie și frică, nu mai este căință și grijă de suflet, și se duce lumea așa cum este de păcătoasă și se împărtășește la preot. Dar de ce nu are putere, oare? De ce lumea nu înviază? Pentru că Domnul nu Se lasă întru aceștia atunci când se duc și se împărtășesc, căci nu Se lasă Domnul lucrat de preoții care calcă în picioare vrednicia de preot. E lume mare și deșteaptă, după cum e astăzi lumea, și are credință că dacă se duce și se împărtășește, are parte de iertare și de trecere cu Dumnezeu. Mă uit în biserici și văd mari grozăvii, mai mari decât în Sodoma și Gomora, că văd într-o biserică un medic care se duce și se împărtășește la preotul bisericii aceleia, că preotul îl dezleagă de păcate și îi dă apoi împărtășanie. Se ducea preoteasa la doctorul acela și făcea avort, și preotul trebuia să-i dea împărtășanie, fiindcă avea obligația să-i dea. Se duc femei descoperite și vopsite și se împărtășesc, că are preotul obligația, că este a nu știu cui femeia aceea. Dar se duc creștinii mei, cu inima plină de ură și de judecată, se duc plini de necredință în această lucrare pe care o cunosc, se duc și se împărtășesc, și Domnul Iisus Hristos nu Se lasă întru aceștia, nu Se lasă întru lumea cea care nu are nici o rânduială, nu Se lasă, măi copii, și de aceea lumea nu poate învia ca să facă faptele cele cerute de cer și să se îndrepteze ca să se poată uni cu Cel ce este Dumnezeul dreptății și al sfințeniei și al orânduielii. Dar mă doare cel mai greu de poporul meu, mămică, fiindcă el trebuia să fie sfânt cu viața, că a fost ales de Dumnezeu ca să fie mărturie în lume, ca să fie lumină în lume acest popor.

Dacă preoții ar fi fost cu Dumnezeu, dacă ar fi fost buni pentru Dumnezeu, n-ar mai fi ales Dumnezeu un popor în vremea aceasta ca să-l facă curat și sfânt și să-l așeze după cele cerute de lege. Mănâncă mai-marele bisericii carne în postul cel rânduit de Dumnezeu, și cum să nu calce preoțimea cea măruntă peste toate cele care erau odată respectate cu sfințenie și de preoți, și de credincioși?

O, n-are să aibă Dumnezeu ce să aleagă bun, și iată, mă zbat fără răgaz să suflu înviere sfântă peste rămășița poporului meu care nu s-a răzvrătit încă împotriva acestei lucrări dumnezeiești, căci cu cei ce au împărțit răzvrătire cu limba lor și cu inima lor, nu mai pot să lucrez, că nu se poate să mai pot eu crede în ei. Dacă tu te duci de acasă și lași cuiva cheia casei tale ca să-ți vegheze în lipsa ta, și dacă acela îți strică sau îți vinde sau îți batjocorește lucrurile tale și tainele casei tale, mai poți tu crede încă o dată în unul ca acela ca să-i mai lași iarăși lucrul tău pe mâna sa? Chiar dacă s-o căi de răul pe care ți l-a făcut, ca să-l ierți; îl ierți, dar ai putea să te mai bizui pe el? Așa este acum cu cei ce au apucat să se răzvrătească și să se războiască cu Dumnezeul acestei lucrări, și cu mine, mămică; cu mine, care m-a trimis Dumnezeu la tine ca să-ți îndrept pașii și inima și iubirea și credința ta.

Am găsit răzvrătire peste tot, măi copii, și de aceea am spus că voi lucra cu zdruncin peste acest popor ca să mai pot alege ceva din el și ca să-l înțelepțesc de la cer. Dar am creștini care au fost ai acestei lucrări și care sunt păstrați pentru judecată, mămică, așa cum îngerii cei care au greșit în cer, sunt păstrați pentru judecata zilei hotărâte pentru aceasta. Am creștini peste care nu mai pot lucra îndreptare, și pe aceia eu trebuie să-i plâng mult, căci aceia sunt păstrați pentru ziua aceea, iar pe cei ce-i mai pot îndrepta, mă doare, dar le dau cu biciul, și le dau rău, mămică. Am zis că-mi iau acoperământul meu de pe ei, ca să-i fac să vadă ce a însemnat acest acoperământ care a fost peste ei, și îi fac, mămică, să vadă, că vreau să-i fac să creadă, măi copii. Unii dintre ei au inimă bună și mare, dar nu știu aceștia să ia cum trebuie pe cele din vremea aceasta, căci vremea aceasta nu mai este a ta, creștine. Aceasta este vremea lui Dumnezeu, nu mai este a ta, și iată de ce-ți este ție încă rău, fiindcă nu înțelegi acest adevăr. Scris este să cauți întâi împărăția cea din cer, și toate celelalte ți se vor da apoi. Dar și ai mei, aproape toți, toți, mămică, tot poporul meu caută ale lor, și puțină căutare le mai rămâne pentru împărăția cea din cer.

Am venit la acest popor cu ultimele așezări, că am venit să așez înapoi vremurile care s-au schimbat, căci scris este că *«se vor încumeta să schimbe și vremurile»*, și s-au încumetat. Atât a mai rămas în picioare: sărbătoarea învierii și toate cele ale acestei sărbători. A murit lumea, mămică, au călcat peste așezările sfinților care au suferit să ne lase credința cea curată și cea adevărată. Dacă Dumnezeu arăta acestui popor stricăciunea aceasta care s-a făcut peste biserică, nimic nu mai putea lucra cerul, căci creștinul, de la cel mai mare și până la cel mai mic, nu știe cum și nu vrea să aibă grijă de tainele cerești. Dacă n-ar fi fost vremea lui antichrist, ar fi venit Dumnezeu mai din vreme cu îndreptarea celor peste care s-a călcat. A început de la voi Dumnezeu, și peste un pic de vreme vor fi peste tot așezate la loc cele peste care s-a umblat ca să le strămute de la locul lor. Cine nu vrea, în acest popor, să intre întru această așezare pe care am venit s-o pun la loc, acela va simți certare pentru neîndreptarea lui, va primi certare ca să se îndrepteze și ca să creadă. Am copii credincioși, care au primit vestea de la cer și nu s-au mai atins ca să calce cele ce au fost bine așezate, nu s-au mai atins ca să mai țină și pe altă limbă sărbătorile, și așa au zis aceștia: *„Am fost destulă vreme abătuți de la dreptarul cel drept, și acum numai pe cel bun îl oprim, ca să ne ierte Dumnezeu rătăcirea cea de până acum, prin ascultarea pe care o îmbrățișăm acum“.*

Cine încă nu intră pe făgașul cel drept, cel românesc al sărbătorilor cerești, acela va fi forțat din spate ca să intre, căci îl pun jos, ca să stea și să nu mai lucreze nici în alte zile, și ca să sărbătorească fără muncă sărbătorile cele românești, cele strămoșești, cele părintești. Cine încă nu intră pe făgașul cel drept cu care a venit Dumnezeu pentru hrana pe care trebuie s-o mănânce poporul acesta ales ca să fie popor sfânt și deosebit de sfânt, pe acela îl pun jos, ca să nu mai poată mânca nici cele pe care trebuie să le mănânce. Când erați mititei, voi nu erați avuți, și mâncați sărăcăcios și erați întru mai multă sfințenie. Iar acum când Dumnezeu te cere să fii ca El ca să

te bage la masa cea sfântă, tu încă ţii la viaţă. Dar vreau să te fac să vezi cu tine împlinirea aceea care spune aşa: cine-şi dă viaţa lui pentru viaţa cu Dumnezeu, acela îşi câştigă viaţa, iar cine vrea viaţa lui încă, acela o va pierde acum, că acela pierde pe Dumnezeu, pierde viaţa cu Dumnezeu, pierde masa lui Dumnezeu şi pierde tot. Şi pentru ce pierde? Pentru o nimica toată, pentru lipsă de voinţă, pentru lipsă de credinţă. Acum este vremea lui Dumnezeu, şi dacă vrei să fii şi tu întru această vreme, ca să fie şi a ta, apoi aşează-te după cum poţi să stai întru această vreme, că nu mai este vremea ta acum ca să fii cu ale tale. Acum te cere Dumnezeu, şi a venit să-ţi spună cum trebuie să fii. Şi dacă nu vrei, nu vrei. Şi dacă nu vrei, nu eşti pentru această vreme. Aceasta e vremea plinirii tuturor vremurilor care au fost, şi pentru aceasta trebuie aşezare cum n-a mai fost pe pământ.

Ce ziceţi, mămică? Rămânem împreună? Rămâneţi cu mine aşa cum vă cer, sau rămâneţi cu viaţa voastră? Daţi-mi mie viaţa voastră, daţi-mi-o, măi copii, ca s-o arăt la cei din lume şi ca să fiţi fericiţi de lume şi nu judecaţi de lumea care va învia întru cele cu care am venit peste acest pământ românesc, căci peste toată România voi începe de acum să lucrez, şi apoi de la ea va lua tot pământul lumină. Dacă voi mă veţi asculta, dacă voi mă veţi alege pe mine şi nu pe voi, eu voi veni spre voi cu mari bucurii ca să vă plătesc ascultarea. Nu vă mai stricaţi mersul cel bun, şi îndreptaţi-vă mersul vostru şi fiţi cu mine una, mămică.

Ricuţa mea, să nu te superi pe mama Gigi că ţi-a cerut jertfă de suferinţă pentru această familie. O, dacă ai şti tu unde este pusă suferinţa ta! Am voit să te fac şi mai sănătoasă de cum ai fost. Strigă, mămică, la mine, că eu te aud, şi voi lucra îndreptare bună peste toţi cei de aici pe care-i am copii ai mei.

Petrică şi Ricuţa mea! Petrică al meu, ajută-mă, mămică, să-ţi îndreptez viaţa ta şi viaţa copiilor tăi! Roagă-te pentru copiii tăi, roagă-te cu lacrimi şi cu post, şi nu uita de răspunsul pe care trebuie să-l dea lui Dumnezeu părinţii copiilor din acest popor. Ajută-i să fie cu cerul. Eu sunt şi te ajut, dar fie-ţi milă de ei, măi Petrică, pentru că alta este mila pe care cere Dumnezeu să o ai pentru ei. Mila pe care o ai acum nu este milă bună. Fie-ţi mila ta cu folos de suflet şi smulge-i din foc pe copiii tăi, că lumea este focul cel mistuitor, care mistuie pe om până la os, mămică, şi rămâne omul os uscat, măi copilul meu. Pe toţi vă iubesc, şi pe toţi vă rog să mă primiţi la voi şi în voi cu aşezările cu care am venit, că pentru asta am venit spre poporul meu, ca să-l iau şi să-l pun lângă Dumnezeu, mămică.

Copiii mei de la Moroieni, veneam cu dragoste la voi mereu. Aşa am venit şi acum, cu toată dragostea, dar acum am venit din cer, şi cu dragostea din cer am venit la voi acum. Dumnezeu este cu poporul meu, dar poporul meu nu este cu Dumnezeu. Nu vrea, măi mămică, şi eu vreau să-l fac să vrea.

Hai să fim cu toţii una, măi copii. Hai, mămică, hai, că iată, se face ziuă, şi va fi frumos şi va fi soare ceresc. Va fi Iisus Hristos în veci, Soare peste tot. Amin. Al Său este pământul şi tot ce va fi pe el. Amin. Aşa să fie.

Pace vouă, iubiţii mei copii! Să se ridice ascultare de la voi la cer.

Pace peste România lui Dumnezeu! Pace şi înviere şi biruinţă cerească! Eu sunt cu biruinţă venită. Amin, amin, amin.

15/28 aprilie 1991

Cuvântul Domnului către Victor Stănculescu

Oastea română trebuie să fie o oaste sfântă. Unsul României trebuie aşezat în cinstea ce i se cuvine celui ales.

Iată, vine Dumnezeu cu cuvântul Său spre tine; vine iar, căci în vremea aceasta eşti scris la Dumnezeu mai-mare peste oastea română. Aşa eşti scris în cer, aşa eşti prins în planul Meu din zilele acestea.

Cuvântul dumnezeiesc este sabie cu multe tăişuri, căci Dumnezeu vorbeşte duhovniceşte şi nu trebuie să încapă îndoială peste cele cuvântate de Dumnezeu. Oastea română va fi o oaste sfântă, iubitul Meu, şi de aceea am zis să stai bine lângă Mine şi lângă izvorul Meu care curge în România. Eu Îmi pregătesc bine lucrul Meu şi lucrez după plan bine întocmit şi pregătesc şi ocrotesc pe cei pe care-i chem să-Mi fie servi în zilele gloriei Mele, dar am nevoie de credinţă tare şi nu de îndoială şi nu de tăgăduire.

Iată, iarăşi, pace ţie, şi pace peste toată casa ta! Pace de la Dumnezeu şi nu de la oameni, căci pacea de la oameni este cursă şi laţ, dar Eu am zis, şi dacă am zis, iată, sunt împlinitor, căci am zis că nici un rău nu se va apropia de tine dacă eşti cu Mine, dacă crezi în Mine, şi am zis că tu ai nevoie de ocrotire. Am zis că cei ce vor să ţină încă rob acest neam, le este teamă de tine, le este teamă că le zdrobeşti puterea, şi am zis că voi lucra şi îţi voi arăta, ca să ştii că sunt cu tine şi că te ocrotesc. Duhul cel rău nu te poate iubi, iar cei ce nu te iubesc vor să nu mai fii, dar Eu nu voiesc aşa, şi iată ce fac: te pun sub ocrotire, căci mâna Mea este deasupra ta şi te acoperă, ca să te am în zilele gloriei Mele. Nu te teme că-ţi va fi greu în treapta în care ai fost aşezat, căci aşa am găsit Eu bine ca să-ţi întăresc ocrotirea, dar fii cu inima ta întru Mine şi nu te îndoi. Eu sunt, Eu, şi lucrez aşa ca să te ocrotesc. Fii şi tu veghetor şi poartă-Mă cu tine la tot pasul, ca să cunoşti mereu cât acoperământ aşez deasupra ta. Nu te închina idolilor acestei vremi, şi vei fi mereu sub grija Mea. Fii dârz şi nu te pleca decât Evangheliei Domnului Iisus Hristos, Care Se arată în curând şi Care va lucra văzut prin fiii cei unşi ai acestui neam, şi te luptă la timp şi la netimp ca să fii al oastei române, ca să fii neîntrecut fiu al acestui neam, că Eu nu uit şi nu calc peste cele vestite, peste cele făgăduite, dar să nu calce ai Mei peste acestea.

O, nu mai pot aştepta şi nu mai pot răbda. Nu mai pot sta să Mă uit peste cei ce se zbat să-Mi zădărnicească planurile. Eu sunt un Dumnezeu bun, şi de aceea, iată, zoresc să aduc despărţirea binelui de rău. Mă voi scula să sfârşesc cu răul şi cu fărădelegea şi voi începe să împlinesc. O voi ocroti pe România şi voi lucra cu putere de jur împrejur ca s-o înspăimânt şi s-o îndemn la pocăinţă şi la înviere, şi apoi voi începe să curăţ păcatele ei, ca s-o albesc şi s-o îmbrac de sărbătoare.

Nu te despărţi de Mine, tu, cel ce eşti scris la Mine mai-mare al oastei române. Fii mare în oastea Mea, fii credincios pentru ea, căci oastea Mea va acoperi şi va doborî orice oaste duşmană. Oastea română este cea binecuvântată, şi va fi să fie sfântă, căci este Dumnezeu peste România. România va fi bine curăţită de Dumnezeu, şi apoi oastea ei cea sfântă va fi stăpână pe pământul ei cel sfânt. Amin.

Stai sub obrocul Meu şi lasă-te lucrat, ca să ştii şi să înţelegi cum lucrează Dumnezeu. Îmbrăţişează viaţa de creştin după adevăr. Nu este greu, iar creştinul cel adevărat va birui tot răul şi nu va fi biruit. Amin. Oastea Mea cea binecuvântată va fi oastea României, iar cel uns de la Mine este scris că va

fi de la Mine peste Ierusalim. Iubeşte pe unsul cel de la Mine, căci el îi va iubi şi va lucra cu cei ce sunt cu Mine. Eu sunt cu el şi îi întăresc răbdarea şi îi alin dorul lui cel greu, căci greu mai este dorul lui, măi iubitul Meu. Îţi spun şi Eu ţie că greu îl mai apasă dorul de acest pământ, şi acest pământ este pământul cel binecuvântat, cel ce se va arăta binecuvântat, cel peste care va domni pacea şi dreptatea cea din cer, iubitul Meu.

Iată, îţi întăresc din nou statornicia cu Mine. Fii credincios întru Mine, căci Eu ştiu cum trebuie să lucrez. Să nu te temi de Mine când Mă voi scula să curăţ acest pământ. Mânia Mea nu este pentru ai Mei. Ea este pentru cei ce sunt fără Mine. Cei fără Mine nu vor mai fi, iar Eu voi fi biruitor cu turma Mea în România Mea, cu oastea ei cea binecuvântată între toate oştirile de pe pământ, căci ea va fi o oştire cerească, şi voi pune peste ea pe cei unşi de la Mine. Amin.

Cheamă-Mă de câte ori eşti necăjit, cheamă-Mă! Eu vin. Iată-Mă cum vin.

Fii curat în mijlocul celor ce domnesc fără Mine, ca să fac biruinţă din cer peste ei. Ia mirul binecuvântării pe care-l ai de aici de unde lucrez Eu şi fă cu el semnul sfintei cruci peste tot pe unde umblă şi calcă cei ce domnesc şi se zbat fără Mine, şi vei vedea mâna Mea lucrând şi te vei bucura şi Mă vei ajuta. Iată cum lucrez ca să te ocrotesc. Aşa cum te aveam, tu nu erai dintre ei, şi de aceea le era teamă de tine şi îţi urmăreau paşii, dar am întins mâna Mea peste tine.

Pace ţie, acum! Pace peste tine în toată vremea, dar rămâi cu Mine şi nu Mă tăgădui şi nu Mă înstrăina de tine. Eu sunt Cel bun, iar cei buni în credinţă aud glasul Meu şi merg după Mine, că aceia Mă cunosc pe Mine. Pace ţie, şi pace peste oastea României, peste oastea cea care este cu Mine şi cea care va fi cu Mine! Lucrează cu Mine peste oastea României, ca să fie ea cu Mine şi să ocrotesc pe tot sufletul cel pe care-l voi găsi credincios Mie. Lucrează, şi cu dreptate lucrează. Fereşte-te de idoli şi fii cu Iisus Hristos, de aici şi până în cer, până întru cele cereşti. Amin, amin, amin.

19 aprilie/2 mai 1991

Cuvântul Domnului către Doina Alexandru şi Constantin Mănciulescu

Ei sunt chemaţi să vestească alegerea României şi pe regele ei cel binecuvântat peste ea.

Să se scrie această zi şi de voi, că şi în cer se scrie. Amin. Iubiţii Mei, copiii Mei, pace vouă! Pace de la cer până la voi, şi de la voi până la cer! Prin uşile închise, pace vouă, şi prin uşile deschise, pace vouă! Pace, şi zile noi de aducere-aminte pe pământ şi în cer, căci iată, în acest acoperământ coboară cuvântul lui Dumnezeu şi se scrie spre mărturie. Să fie frică de Dumnezeu şi să fie curăţenie de inimă, căci acest acoperământ se păstrează curat pentru cer, ca să aibă putere puterea cea din cer în acest acoperământ, ca să lucreze Dumnezeu şi să vină cu vestirea planului Său spre a se face cunoscut acolo unde este trimitere.

Pace celor de aici, şi pace celor de departe, ca să fie aproape, să fie cu duhul aproape şi să-L primească pe Dumnezeu întru ei; să-L primească şi să-L poarte apoi.

Iată, iubiţii Mei de departe, alăturaţi-vă cu duhul aproape de cuvântul cel din cer, care vorbeşte în România. Din acest acoperământ s-a auzit rugăciune la cer şi s-a împlinit cuvântul rugăciunii, căci cete-cete stau îngerii în jurul acestui locaş, ca să aducă şi ca să ducă de la cer şi la cer cuvântul care se aude aici. După porunca cerească se lucrează aici, şi rod viu să se lucreze de aici. Amin.

Vă întâmpin. Eu vă întâmpin, Eu. Eu sunt aici, şi vom sta de vorbă. Fiţi binecuvântaţi, iubiţii Mei, românii Mei, că Eu iubesc românul. Pace vouă, şi fiţi bineveniţi şi fiţi ai Mei, dar fiţi pe veci ai Mei! Amin, amin, amin.

*

Iată Eu şi cei mici ai Mei şi acoperământul Meu peste ei şi la ei şi cu ei. Mă fac cuvânt peste cei ce Mă pot vesti cu venirea Mea. Amin.

Este scris în Cartea Adevărului că vor fi zile când toţi se vor abate de la învăţătura cea sănătoasă şi vor lua calea cea cu patimi şi cu slobozenie.

O, pace vouă, şi iubire peste voi! Pace şi îmbrăţişare cerească, iubiţii Mei! Dacă Eu n-aş avea rămăşiţă sfântă prin care să Mă desăvârşesc cu lucrul Meu, o, n-aş fi avut atâta răbdare, atâta aşteptare!

Binecuvântaţi să fie cei ce cred Mie şi lucrului Meu din vremea aceasta.

Binecuvântaţi să fiţi voi, cei care aţi voit să beţi din izvorul cel din cer care curge în România acum, spre plinirea vremurilor. Să se ridice porţile cerului, şi să vin pentru cel care este credincios şi care va răsări în zilele ce vin. Deschideţi şi voi porţile şi uşile voastre, ca să intre Împăratul slavei cu împărăţia Sa în voi. Ridicaţi porţile, iubiţii Mei, ca să intru şi să cinez cu voi, şi voi cu Mine, şi apoi să nu mai fie despărţire între Mine şi voi. Domnul puterilor este numele Meu. Eu nu-Mi mai găsesc pacea pe pământ, şi iată ce fac: Mă sălăşluiesc cu cei slabi, ca să ruşinez pe cele tari, căci Eu sunt în duhul smereniei.

Am venit atunci cu trupul pe pământ, căci era scris că voi veni. Am venit ca să împlinesc cele ce erau scrise. O, şi nu găseam sălaş în cei tari, în cei mari, că n-aveau loc pentru Mine aceia, n-aveau vreme pentru Mine şi căutau vină asupra Mea ca să Mă prindă, ca să se smintească întru Mine. Dar am găsit casă în cei săraci cu duhul, şi aceia au mers după Mine. Mergeam umil şi curat, însoţit de cei ce Mă iubeau. Treceam prin cetăţi şi lucram ca un bun cu cei credincioşi, ca să-i vindec, ca să-i mângâi, ca să-i iert şi ca să-i iau întru împărăţia Mea. Mergeam şi căutam după oaia cea pierdută, ca s-o aduc în staulul cel din cer, şi suspinam şi tânjeam pentru făptura Mea, căci Eu eram Dumnezeul Cel întrupat. Colindam lumea şi suspinam şi căutam spre locuri singure ca să plâng la Tatăl, ca să plâng de pe pământ, şi să Mă vadă Tatăl Meu de lângă Care coborâsem. Mergeam însoţit de cei săraci cu duhul, căci cei bogaţi nu se îndurau să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie. Tânărul cel bogat despre care este scris în cartea Mea, n-a putut să Mă urmeze pentru că era bogat. Era bun, dar era bogat şi n-a putut cu Mine. Au putut cei săraci, cei săraci cu duhul, şi întru aceia am putut şi Eu, căci aceia s-au lăsat cu Mine şi au rămas întru Mine. Dar scris este, după cum a fost răspunsul pentru tânărul bogat: *«Ce este cu neputinţă la oameni, aceea este la Dumnezeu cu putinţă»*. Eu nu eram bogat, căci nu eram din lumea aceasta, şi cei mari din vremea Mea se ruşinau cu Mine şi nu credeau în dumnezeirea Mea. Nu credeau, pentru că nu înţelegeau taina cea din cer. Nu puteau să creadă, pentru că ei nu voiau fără duhul lor, şi duhul lor nu era întru Mine. Dar Tatăl Meu Şi-a împlinit întru Mine lucrarea pentru care Mă trimisese pe lume, şi apoi M-au cunoscut şi

cei care M-au împuns, şi au ştiut atunci că sunt Fiul lui Dumnezeu şi că fusesem vestit prin prooroci. Cărturarii şi fariseii M-au tăgăduit pe pământ şi au făcut sfat să Mă prindă şi să nu mai fiu, căci ei n-aveau ochi curaţi ca să Mă fi putut cunoaşte că sunt din cer şi nu de pe pământ, dar Eu am călcat cu moartea pe moarte, şi sunt biruitor în veacul veacului.

Aşa am zis celor săraci cu duhul care mergeau după Mine: *«Mă duc la Tatăl, ca să pot veni la voi. Mă duc, şi vă voi trimite pe Mângâietorul, pe Duhul Sfânt, Care va lucra lucrarea de sfârşit a Preasfintei Treimi, ca să fie apoi lucrarea de început a împărăţiei cerurilor peste făptura lui Dumnezeu».* Am venit, iubiţii Mei, după cum am făcut făgăduinţa, am venit întru puterea Duhului Sfânt, căci aşa am spus atunci: *«Vine vremea aceea când adevăraţii închinători vor fi cei în duh şi în adevăr, căci astfel de închinători voieşte Tatăl».* Am venit cu Duhul Adevărului, am venit cu Mângâietorul, căci am făgăduit că va veni şi din al Meu va lua şi vă va vesti vouă. Iată, nimic nu împlinesc fără să vestesc mai întâi. Nimic din cele scrise nu rămân, şi se văd împlinindu-se în vremea aceasta. Eu lucrez în România, că am ales-o ca să fac din ea Ierusalim ceresc şi să fac din ea fântână de binecuvântări şi de slavă cerească. Dar lucrez ascuns, iubiţii Mei, ca să pot lucra, ca să pot împlini. Măicuţa Mea este cu veghea ei cerească peste România, peste cetatea iubirii Mele, peste grădina lucrării Mele.

Am pus lucrători în via Mea, căci este vremea culesului acum, şi apoi voi pune vinul cel nou pe masă, vinul cel curat, iubiţii Mei, vinul cel sănătos, care dă viaţă. Paharul este în mâna Mea şi îl trec de la unul la altul, dar din drojdia lui voi da ca să bea păcătoşii, şi ei vor cunoaşte pe Dumnezeu apoi, căci îi voi îndemna la pocăinţă.

Via Mea este mare, dar puţini lucrători am la ea. Lucrătorii viei Mele au adormit, iubiţii Mei, şi via Mea este jefuită şi culcată la pământ. M-am ridicat ca să curăţ şi să îngrijesc şi să desăvârşesc via Mea, dar lucrez cu ocrotire mare peste cei puţini ai Mei, ca să-i am treji la lucru şi ca să nu piară. Aşa a spus Dumnezeu despre via Sa: a trimis la ea lucrători mereu, dar au găsit aceştia lucrători răi, care au forţat şi au luat via Mea în stăpânire, şi lucrătorii cei răi au omorât pe trimişii Mei şi i-au scos afară din vie. Şi a trimis Stăpânul pe Însuşi Fiul Său, doar se vor teme lucrătorii cei răi, dar şi pe El L-au omorât şi L-au scos afară. Şi acum, Stăpânul vine cu oştirea Lui ca să facă dreptate peste via Sa. O, va fi greu când va veni Stăpânul, iubiţii Mei, căci va lucra atunci văzut şi va lua via Sa şi o va da altora, care vor veni în ceasul al unsprezecelea din zi, şi aceştia vor lucra şi rod vor aduce, şi vinul cel nou va fi să curgă şi să adape pe cei ce au lucrat credincioşi viei Mele.

Iubiţii Mei, românii Mei, v-am tocmit să lucraţi în via Mea în vremea aceasta, şi rod de credinţă să aduceţi şi rod de înviere să lucraţi. Am lucrat peste voi aşa cum am lucrat, dar am ştiut ce fac, căci sunt Dumnezeu. Am lucrat ca să vă descopăr izvorul Meu şi să beţi din el şi să fiţi credincioşi, şi să-L înţelegeţi pe Dumnezeu apoi. V-am scris în planul Meu din zilele acestea şi am lucrat ca să vă dau de lucru după cum este de lucru în vremea aceasta şi v-am numit apostolii Mei, apostolii României Mele. Aveţi la Mine mijlocitor. Fiţi fericiţi că este la Mine acum, că l-am trimis ca să vă conducă înspre izvorul Meu. Iată, a trebuit să-l iau cu Mine din cer, că venise vremea să vă alătur lucrului Meu, şi am făcut apoi de l-am trimis pe el ca să vă conducă înspre izvorul Meu. O, Verginica este cu el de mână aici. Verginica este mare la Mine şi lucrează în vremea aceasta, lucrează mai mult decât toţi lucrătorii cei din cer. Tot cerul este în ajutorul ei ca s-o vadă ieşită la capăt cu lucrul ei. Cerul vede lucrul ce-l are ea de împlinit, şi se bucură tot cerul. Stau proorocii şi se uită să vadă împlinirile cele proorocite prin ei. Stau îngerii şi sfinţii în jurul lucrului ei, că ei văd misiunea ei. Ea a fost trâmbiţă apocaliptică prin care Eu am lucrat şi am sunat şi am vorbit pe pământ spre sfârşitul plinirii vremurilor cele scrise. Am trezit duhul ei şi aşa am spus: *«Du-te, Verginico, du-te, tată, şi adună-ţi poporul, că a venit vremea să-Mi fac arătarea! Du-te şi sună înviere şi deşteptare peste cei născuţi din tine, peste fiii poporului tău, că al tău este, tată. Tu ai suferit ca să naşti pe cel mai mic al Meu. Scoală-te şi te du şi sună din trâmbiţă pe de-a rândul, ca să se trezească poporul tău!».*

Iubiţii Mei, Verginica este mare la Mine. Măicuţa Mea nu ştie cum să-i mulţumească acum, dar tot cerul o ajută pe Verginica. Iată, ea este de mână cu îngeraşul vostru înaintemergător aici *(Vadim, fiul lor adormit, n.r.)*, şi acum, iubiţii Mei, el saltă şi se bucură printre îngerii cei buni, dar el este un înger mare, fiindcă a purtat trup pe pământ. Nu-i umbriţi fericirea dacă-l iubiţi. El se veseleşte cu cerul, dar are lacrimă pe obraz când curge lacrima voastră. Bucuraţi-vă de el, dar nu plângeţi pentru el. Un picuţ, şi vom fi cu toţii, iubiţii Mei. Un picuţ, şi cele de pe pământ vor cânta şi vor serba cu cele cereşti. Verginica este cu el de mână, este aici. Nimic nu este cu neputinţă la Dumnezeu, şi acesta este un lucru mic la Dumnezeu, căci mai mari lucruri se vor lucra cu cei ce cred în Mine.

Îngeraşul vostru ar voi să vă cuprindă, dar el este ceresc, este curat, şi voieşte să fiţi şi voi curaţi ca să vă cuprindă, ca să poată să vă cuprindă. Acum se apropie de cel ce i-a făcut crucea cea cerească. Crucea aceasta este din cer, iubiţii Mei, este lucrată din cer, căci cei ce sunt cu Mine, aceia sunt cerul Meu şi scaunul Meu şi unealta Mea şi iubirea Mea. Această minune este cu putinţă Celui ce a înviat din morţi, căci El este începătura învierii.

Sunt vii în vecii vecilor cei ce cred în Mine, căci întru ei nu este sămânţă de pieire. Iată, îl slobozesc pe îngerul vostru să grăiască vouă, căci este cu putinţă la Dumnezeu.

— Eu sunt cu cerul cel bun, dar vreau să fiţi şi voi cu mine. Fiţi curaţi, ca să fiţi cu mine. Dacă mă iubiţi, fiţi curaţi şi fiţi credincioşi. Marian mă iubeşte ca cei din cer. Şi voi să mă iubiţi aşa şi nu altfel.

Nu plângeţi! Plânsul vostru este singura mea tristeţe. Plângeţi să vă dea Iisus Hristos ajutor şi să fiţi cu ai Lui, că nu este fericire pe pământ fără Acest Mire ceresc. Cei mari de pe pământ se ruşinează să-L urmeze. El este Cel bun, Cel ce dă viaţă. El trebuie iubit de toţi cei buni, că El nu este sărac. El este Stăpânul luminii, şi este veşnic. Cei ce vorbesc despre El şi nu sunt curaţi şi nu sunt adevăraţi, aceia nu-L cunosc pe Acest Iisus Hristos. Iisus Hristos este adevărat şi nu Se lasă minţit.

Luaţi în mână paharul lui Iisus Hristos şi mergeţi cu el în mână prin lume şi nu vărsaţi din el pe jos. Uitaţi-vă la paharul cel de la Iisus Hristos. Vegheaţi să nu vărsaţi din el, căci cei ce sunt ai lumii vă strigă. Dacă vă uitaţi spre cei ce vă strigă spre ei, se varsă din pahar. Fiţi treji, fiţi atenţi la paharul pe care vi l-a dat Iisus Hristos să-l duceţi, şi să nu cadă pe jos din pahar. Tovărăşiile cele multe, cele lumeşti, Îl dau pe Iisus Hristos de la voi, şi El stă şi aşteaptă după voi. El este Cel mai bun prieten, dar nu vă ruşinaţi cu El. Cei ce se ruşinează cu El, vor fi ruşinaţi de Tatăl Cel mare, dar voi fiţi cu El, şi veţi fi cu mine, şi eu voi fi întreg cu fericirea cea de aici.

Vin cu îngerii de mână, vin şi cânt cu ei şi dănţuiesc cu ei aici. Aici este şi numele duhului meu. Aceştia sunt iubiţi de cer, şi cerul vine aici mereu, şi vin şi cei ce sunt scrişi aici. Aceştia mă iubesc, şi mi-au făcut atâta bine, că de la ei am aflat că nu sunt singur aici, şi sunt cu ai mei, şi sunt şi ei îngeraşi, căci au primit aripioare de aici. O mulţime de îngeraşi au aripioare primite de aici. Aici iubesc eu mult pe cel ce mi-a dat apă să mă scald în ea, şi mi-a adus, încă, îngeraşi în apa mea. Aici sunt toţi cu suflete de copii, şi îmi place aici cu ei. Ei ştiu ce este iubirea cea mare. Lumea voastră nu ştie care este iubirea cea mare. Iisus Hristos este iubirea cea mare, şi numai una este iubirea. Vreau să credeţi în mine: numai una este iubirea. Aceea care mă ţine acum de mână este buna cea din cer, care este aici. Staţi şi voi în cer, dar cerul este curat. Dacă mă iubiţi, staţi în cer, lângă mine, dar una singură este iubirea, şi ea este răzbunătoare pentru cei ce o dau de la ei. Aş voi să vă mângâi, dar eu sunt din cer. Vreau să pot să vă mângâi, vreau să pot să vă alint.

— O, iubiţi cerul cel sfânt şi cel veşnic, vă spune îngeraşul vostru. Lumea va trece cu trosnet, dar cei vii din ea vii vor fi şi vor rămâne şi Mă vor întâmpina cu cântec de serbare. Îngeraşul vostru are pecetea aceea pe care o are acest popor hrănit de cer.

Iată, Duhul Meu vă cercetează. Fiţi un duh cu Mine, ca să fiţi cu Mine. Primiţi-Mă în voi, ca să fac lumină de la Mine în voi. Fiţi tari cu Mine, că lumea este cruce pentru Mine. Luaţi din Duhul Meu şi beţi din izvorul Meu şi sfinţiţi-vă. Amin. Ridicaţi ochii către Mine. Eu sunt Cel ce vă iubeşte. Am lucrat şi v-am apropiat lucrului Meu. Ocrotiţi-Mi lucrul Meu, fiţi întăritură pentru via Mea, şi veţi fi ai bucuriei Mele.

Vreau să-i trimit mângâiere regelui care este de la Mine *(regele Mihai, n.r.)*. Daţi-i mângâiere de la Mine şi spuneţi-i despre lucrul Meu, că iată, v-am adus la această iesle ca să vedeţi ieslea coborârii Mele, ieslea cuvintelor Mele. Duceţi mângâiere celui uns al Meu, că un pic mai este şi îi voi sfârşi aşteptarea. Să fie întru Mine, ca să am putere cu puterea Mea cea bună. Iată, Mă duc să pun pacea Mea peste el şi mereu Mă duc să-l ajut să poarte vremea înstrăinării. Vreau să-l aduc, iubiţii Mei. Lucrez ca să-l aduc, şi din greu lucrez, că mare este împotrivirea şi puţină credinţă este în Mine, dar lucrez ca să-l aduc. Faceţi-Mi cale bună spre el, şi faceţi-i cale spre Mine şi spre lucrul ce-l lucrez în România. România este regină, şi el este regele ei. Aşa este scris la Mine, şi nu se poate şterge aceasta. Iată, la toţi ai Mei vă trebuie putere bună, căci vă trebuie ocrotire mare. Nu vă temeţi. Eu sunt peste tot cu ai Mei şi le arăt ocrotirea mereu şi îi îndemn să stea credincioşi lângă Mine.

Pace peste voi! Pace peste cel iubit din biserica Mea, căci este credincios lucrului Meu, şi de aceea este mare la Mine! Cei din biserică nu voiesc să fie împlinitori întru toate, şi este scris în lege că dacă iei toată legea şi numai un lucru din ea îl calci, eşti vinovat faţă de toată legea. Eu nu voi judeca pe nimeni, dar legea este pe masa tuturor.

Iubiţii Mei, Mă las lucrat aici, cu toată dragostea Mea Mă las, căci cu dragoste stau aceştia întru Mine. Sunt mereu cu ei, ca să pot să Mă bizui pe ei. Sunt, şi îi ajut de la cer, ca să Mă ajute şi ei, şi Mă ajută, iubiţii Mei. Ajutaţi-Mă şi voi, ca să vă am în cerul Meu. Ajutaţi-Mă să aşez cerul Meu pe pământ.

Şi acum, pace şi nedespărţire, şi zi de aducere-aminte, zi de mărturie pentru zilele ce vin! Sunt cu cerul Meu aici. Din acest cer de la voi, pace vouă! Iată, acolo unde se adună ai Mei, acolo sunt, acolo este cerul Meu.

O, Tată ceresc, aşa am voit, ca acolo unde sunt ai Mei, să fiu şi Eu, să vin şi Eu.

Binecuvântarea Mea se coboară peste voi acum. Fiţi întru Mine, şi voi fi cu voi, şi veţi vedea că sunt cu voi. Verginica merge să aşeze pe cel cu care a venit acum. Amin, amin, amin.

21 aprilie/4 mai 1991

Cuvântul sfintei Virginia către Nicu Spirea

Tocmirea celui ce va întocmi zidirea chivotului Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim.

Scrie mămica Gigi carte de mărturie pentru cei cercetaţi de Dumnezeu, pentru copiii mei de la Căprioru care au căzut, împlinindu-se cele vestite spre trezirea poporului meu, căci am spus că nu pot lăsa poporul să piară sau să se piardă de mine. Nu pot să-l las dacă nu vrea cu mine, şi am spus că-l iau cu zdruncin şi cu spaimă ca să-l fac să stea cu mine şi să vrea cu mine şi să creadă în mine şi în întoarcerea mea la el.

Mama Gigi vorbeşte cu Nicuşor Zidaru, căci aşa este scris la Dumnezeu şi aşa i-am spus şi eu când eram cu trupul în mijlocul poporului meu: Nicuşor Zidaru, măi copii. A spus de multe ori Dumnezeu prin cuvintele acestei lucrări că pe acest creştin al acestei lucrări nu poate Domnul să-l lase să se răcească de El. Nu poate, căci are ctitorie în cer; are, că a fost zidar în Ierusalim, mămică. Sfântul apostol Petru era pescar, şi Domnul i-a spus: *«Vino după Mine! Te voi face pescar de oameni!»*. Şi eu iată ce-i spun acestui copil al meu: vino după mine! Te voi face zidar de case vii, de inimi vii, de suflete vii! Vino după mine, Nicuşor Zidaru! Vino, mămică, vino! Vino, de acum!

Aşa am spus: *„Scoală-te, popor iubit, scoală-te bine, mămică!“*. Sun din trâmbiţă, scoală-te! Dacă nu te scoli, te las şi trec mai departe, că e târzie vremea, iubitul meu popor.

Vino după mine, Nicuşor Zidaru, vino, că vremea e târzie! Te voi face zidar de case vii. Aceasta este vremea să lucrăm case vii, mămică. Ai lucru în cer, lucru făcut pe pământ. Ai, şi dacă ai, cum aş putea să te las fără lucrul tău cel din cer, fără agoniseala ta cea din cer, fără comoara pe care o ai strânsă în cer? Tu ai inimă bună, inimă mare, mămică, şi pentru asta vreau să fii cu cerul în inimă, şi dacă eu aşa vreau, iată ce fac: sun să-mi trezesc poporul.

Am venit în cetatea Căprioru şi aşa am spus: *„Mi-e ruşine, creştine, cu tine la Dumnezeu, şi de aceea nu te mai pot ajuta cu milă ca să te îndrept, şi am spus că dau cu sabia ca să te scol bine pe picioare“*. Am venit la voi şi am zis să fac din voi cer nou, dar şi pământ nou; să fac trup nou din trupul tău, creştine. E vremea pregătirii cu care vei intra pe porţile slavei, pentru că tu, poporul meu, eşti poporul acela care vei rămâne în trup, să întâmpini arătarea cea de a doua a Fiului lui Dumnezeu, fiindcă aşa este scris în carte. Este scris cuvântul îngerilor care au stat lângă apostoli în clipa când Iisus Hristos S-a înălţat pe nor la cer, căci aşa au spus îngerii: *«Acest Iisus, Care S-a înălţat de la voi la cer, tot aşa va şi veni; aşa cum L-aţi văzut mergând la cer, aşa va şi veni înapoi»*.

Vedeţi, măi copii, cât sunteţi voi de neînţelepţi, mămică? Măi poporul meu iubit, tu n-ai voit şi n-ai căutat să ştii cele scrise de Dumnezeu. Tu te-ai ocupat cu altele, mămică, şi de aceea acum nu ştii. Apostolii din Galileea stăteau de vorbă cu Iisus Hristos, căci, vorbind cu ei, a venit norul şi L-a luat pe Domnul lor. Şi L-au întrebat apostolii pe Domnul:

«Doamne, oare, acum este vremea ca să aşezi Tu la loc împărăţia lui Israel?». Şi Domnul aşa le-a spus lor: *«Nu este al vostru să ştiţi anii şi vremurile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa»*. O, copiii mei, această taină era întru Duhul Sfânt, mămică. Duhul Sfânt este Dumnezeul Care lucrează acum cu tine, poporul meu iubit, şi tu, mămică, încă nu ştii ce trebuie să ştii şi ce trebuie să crezi. O, bine a spus Domnul către apostoli: *«Nu este al vostru să ştiţi aceasta»*. Şi dacă aceasta a fost al vostru, măi copii ai Duhului Sfânt, de ce, mămică, nu ştiţi? Al vostru era; de ce nu ştiţi nimic din acestea? Sfânta Treime Şi-a încheiat lucrarea cea întreită, căci iată lucrarea Duhului Sfânt! Dumnezeul Duhului Sfânt este aproape de sfârşit şi El cu lucrarea Sa.

Apostolii Îl întrebau pe Domnul despre împărăţia lui Israel, dar tu nici habar nu ai de nimic, ca şi cum ai crede că tu nu mai ai sfârşit şi că aşa vei sta şi vei trăi; aşa, în nepăsarea din care nu mai vrei să ieşi, popor ales de Dumnezeu, popor necredincios şi rece, popor mincinos, că nu este aşa cum spui tu, poporul meu, nu Dumnezeu e mincinos. Tu eşti mincinos, măi poporule cu nume creştin. Tu nu întrebi nimic, de parcă ai şti tot, de parcă ai fi tu Dumnezeu şi ştii tot. De ce nu întrebi pe Dumnezeu despre vremea aceasta, despre împărăţia care va veni? Este scris că va veni. De aceea nu are nici un preţ în ochii lui Dumnezeu înţelepciunea ta şi mintea ta şi inima ta, că te-ai făcut casă pustie, ai făcut din tine o împărăţie pustie. Nu mai este viaţă vie în casa ta, în inima ta, nu mai este. Este viaţă moartă, eşti pământ, mămică, fiindcă nu doreşti de cer, şi te cerţi cu cerul. Am copii care stau cu parul în mână, stau cu cuvântul aspru şi cu împotrivire pe limbă ca nu cumva să lase să se strecoare vreo rază din cer în ei, ca nu cumva să-i lumineze şi să-i îmbogăţească cineva cu cele din cer, cu tainele lucrării lui Dumnezeu din vremea aceasta.

Aceasta este vremea să se aşeze la loc împărăţia lui Israel. Iată cea din urmă taină, cea mai aşteptată. Toţi proorocii, toţi sfinţii, toţi apostolii, toţi lucrătorii şi toată spiţa lui Dumnezeu laolaltă au aşteptat să se aşeze la loc împărăţia lui Israel, dar numai acum este vremea, mămică. Toţi cei din cer sunt în bucurie, căci ei aşteaptă de mult să vadă această vreme, aceste zile, şi iată, le văd venind. Numai tu, poporule rece, rece ca sloiul, mămică, rece şi străin de cele de sus, rece şi nepăsător, numai tu rămâi în nesimţire, numai tu rămâi în tine şi nu ieşi afară din tine ca să vezi şi tu venind împărăţia cea aşteptată de atâta vreme. Ce să-ţi fac eu acum? Spune, ce să-ţi fac? Ce să-ţi fac, oare? Am făcut mereu ca tine. Tot pe tine te întreb şi acum. Ce să-ţi fac, oare? Ce să fac cu tine acum? Dar iată, vezi cum te întreb, că n-ai voit să-mi răspunzi tu, şi îţi răspund eu, dar tu n-ai vrut să mă bagi în seamă. S-a sculat Dumnezeu să aşeze la loc împărăţia lui Israel şi a zis s-o aşeze mai întâi în tine, şi apoi de la tine să lucreze peste tot. A venit această vreme, şi tu spui că nu-i adevărat, şi nu vrei să te primeneşti, nu vrei să te speli, nu vrei să deschizi ochii, mămică. Dar pot eu să ţi-i deschid. Am sabie cerească şi te străpung cu ea, ca să te doară şi să deschizi ochii.

O, fericiţi aceia care sunt acum cercetaţi şi treziţi şi luaţi din spate ca să intre pe poarta slavei! Dar mai fericiţi aceia care ascultă glasul lui Dumnezeu şi cred şi împlinesc cele de la cer. Mai am însă şi altfel de spus. Vai şi vai de aceia care sunt păstraţi pentru ziua aceea, căci peste aceştia nu mai vine nici certarea, nici trezirea, nici forţarea. Aceştia sunt păstraţi pentru ziua aceea care este hotărâtă pentru ei. Pentru că dacă ai fost din acest popor şi ai făcut păcat întreit asupra Dumnezeului Duhului Sfânt, mai este de acum încolo vreun alt veac, vreun alt dumnezeu care să-şi facă toată lucrarea sa din nou pentru aceştia cu care nu s-a putut lucra nimic bun? Tot poporul meu să plângă pentru aceştia, căci pentru lume va fi mai puţin de plâns. Lumea are mai puţin de dat răspuns, măi copii. Tot poporul cel credincios din această lucrare să plângă pentru aceştia, căci poporul cel credincios are mare trecere la Dumnezeu. Să plângă, şi plânsul acesta să fie milă răsărită din lacrimi, care să-L facă pe Dumnezeu să aibă milă de aceştia în ziua aceea.

Copiii mei cei cercetaţi, fericit acela care rabdă mustrarea cea din cer, căci lămurindu-se va lua plata credinţei şi a răbdării şi a vindecării. Copiii mei cei biciuiţi de biciul milei dumnezeieşti, bucuraţi-vă că aţi avut parte de aşa mare milă, dar nu-L mai puneţi pe Domnul la încercare, măi mămică. Să se aşeze la loc împărăţia lui Dumnezeu cea ruinată, să se aşeze şi în voi, mai întâi în voi, şi apoi să fiţi zidari de case vii.

Când mergea sfântul apostol Pavel spre Damasc ca să facă împotrivire lucrării lui Iisus Hristos, i-a ieşit Domnul în cale şi l-a înspăimântat şi i-a spus: *«Saule, de ce Mă prigoneşti?»*. A avut acesta parte de întoarcere, mămică, şi a crezut, şi dacă a crezut în lucrarea lui Dumnezeu, a fost făcut vas ales şi sfânt şi curat, şi a lucrat cu el trezire peste neamuri. Aşa şi eu vă strig, şi dacă nu mă auziţi, vă ies în cale şi vă mustru şi vă întreb: de ce mă prigoniţi? Întoarceţi-vă cu credinţă şi cu dragoste spre lucrarea care v-a hrănit şi aşezaţi-vă acum pentru sărbătoarea acestei lucrări, căci vine capătul lucrării şi vine sărbătoarea. Lăsaţi trupul. Trupul să fie rob sufletului, de acum. Lăsaţi păcatul trupesc, lăsaţi cele cu care nu puteţi moşteni împărăţia lui Israel, care se aşează acum la loc. Omul trebuie să intre înapoi în grădina Edenului, căci toate se întoarnă acum înapoi spre sfinţenie şi spre duh. Sfârşiţi cu trupul, ca să trăiţi cu duhul, de-acum.

Întoarceţi-vă la moşii şi strămoşii voştri, copiii mei, la sfinţenia lor, la starea cea fără de păcat, căci păcatul este osândit în vremea aceasta, păcatul a ajuns spre sfârşit.

Pace şi însănătoşire peste cei miluiţi de biciul certării, căci au avut încă parte de milă. Pace şi însănătoşire de duh şi de inimă! Hristos a înviat! Adevărat să fie acest cuvânt creştinesc. Amin, amin, amin.

22 aprilie/5 mai 1991

Cuvântul sfintei Virginia către păstorii poporului creştin

Poveţe pentru citirea sfintelor Scripturi. Despărţirea de cei ce au ales lumea.

Suspină duhul lui mama Gigi, suspină pentru poporul ei necredincios şi neîmplinitor, dar ce să fac? Să-i dau fiecăruia ce este să-i dau, iar celui ce nu este să-i dau nimic, nu-i dau, îl las şi plâng, dar merg mai departe cu lucrul meu, ca să-l sfârşesc şi să mă odihnesc de osteneli.

Suspină duhul meu, chiar şi pentru păstori suspină, că nici pe ei nu-i am mulţumiţi întru mine. Ei mă ascultă, dar nu le place felul cum lucrez eu. Se duc şi plâng la Domnul nemulţumirea lor, şi nu ştiu ce să fac, nu ştiu. Să fac din nou ca şi până acum? Să fac tot după inima celui nemulţumit, aşa cum spune Dumnezeu că nu e bine? Oare, nu este bine cum spune cerul? Dacă nu e bine nici aşa, atunci hai să facem sfat cu voi dacă noi nu lucrăm bine.

Hai, mămică, să vorbim, hai, măi păstorilor! Am venit la voi. Hai să punem nemulţumirile pe masă şi să vedem cum facem cu ele, şi dacă e bine cum vreţi voi, lăsăm voia cea de sus şi o facem pe aceasta de aici, ca să fie mulţumire. E bine

şi aşa, dar asta nu mai înseamnă că este voia cea din cer. E bine şi aşa, dar să vedem cum merge acest bine.

Măcar cu voi vreau să pot vorbi deschis, păstorii mei; cu voi, ajutorii mei. Eu am zis să mă ajutaţi bine, ca să rămână lucrul în picioare, dar iată, tot cu biciul ceresc trebuie ajutat acest popor, căci cu cuvântul nu văd că lucraţi aşa cum v-am rugat eu. Am venit din cer la voi şi v-am rugat, dar nu văd că e bine ceea ce v-am rugat. Zic aşa că nu vă văd că împliniţi rugămintea mea, şi în loc de lucrul cel pe care v-am rugat să-l împărţiţi în popor, se lucrează alt lucru în timpul în care ar trebui să lucraţi lucrul pe care vi l-am adus. Eu nu v-am mai zis că nu sunt mulţumită de felul cum lucraţi, dar voi, iubiţii mei păstori, vă plângeţi cu nemulţumire pe inimă şi ţineţi să se schimbe cerul după inima voastră. Dacă tot aşa vreţi, dacă ziceţi voi că e mai bine aşa, facem ca voi, mămică, fiindcă cerul nu vrea să vadă nemulţumire şi la voi.

Văd pe unii creştini care vin la voi, şi mă uit din cer, ca să văd cum lucraţi şi cu ce lucraţi peste ei, şi suspină duhul meu, că văd pe fiecare creştin, văd ce i-ar trebui, şi aş vrea prin voi să dau fiecăruia ceea ce-i trebuie şi ce-i foloseşte, după starea fiecăruia. Şi văd cu durere că unora le daţi ce nu trebuie să le daţi, şi ce trebuie nu le daţi deloc. De multe ori mă uit cum lucraţi şi pe unde lucraţi, şi nu văd peste tot rod viu şi cu folos de înviere. Unii creştini s-au prăbuşit din picioare, pentru că le-aţi dat ceea ce nu pot purta, ceea ce nu trebuie să poarte, şi dacă nu li s-a potrivit, s-au prăbuşit, dar sunt mai multe pricini şi aici.

Aceşti copii ai mei se sfiesc de aceste cuvinte cu care sunt trimişi spre voi, şi caută mereu să-şi poticnească pasul, ca să nu vină cu ele. Au sfială în inimă; cu toată durerea pe care o simt ei şi pe care o poartă peste ei de la acest popor, au sfială, măi mămică. Eu sufăr în ei pentru necredinţa poporului meu, ca să se mai ispăşească din păcatul neascultării acestui popor. Au sfială să vină spre voi cu aceste sfaturi, şi să ştiţi că ei suferă cel mai mult de la greşelile ce se fac la lucrul lui Dumnezeu. Eu le-am spus mereu să poarte toate câte vin asupra lor, că-i ajut să le poarte pe toate, dar eu am nevoie şi de putere în ei, nu numai de înfrângeri şi de tăgăduiri şi de loviri. De aceea am spus eu că n-are cine să-i ajute şi nimeni nu-i ajută la greu. Şi dacă ei trebuie să poarte totul, atunci trebuie să aduc putere şi mai mare, ca să-i fac să poată şi pentru cei ce nu vor să poată şi ei. Dar sarcina ar trebui împărţită dacă lucrăm cu toţii, şi nu să aibă de purtat numai aceştia toată plata răutăţii care s-a lucrat de la poporul acesta. Şi dacă nu se poate şi dacă nu se vrea să fie dreptate, atunci rămâne şi aşa. Dar dacă rămâne aşa, uitaţi-vă voi că nu sunt primită de poporul meu, şi iată una din marile pricini pentru care s-a prăbuşit acest popor.

Păi e bună basmaua curată, dar iată că în cazul acesta nu este de folos. Altceva este de folos după cât este de mort acest popor, pentru că avem de dat răspuns la Dumnezeu, iubiţii mei, avem de răspuns pentru acest popor. Se sfiesc aceşti copii ai mei. Şi eu mă sfiesc, dar cu sfiala unde ajungem? Ce ajutor aduce sfiala? O, nu aşa! Noi avem răspundere, şi trebuie să vedem ce este făcut rău şi ce este făcut bine, şi să îndreptăm lucrul cel rău lucrat şi să-l facem bine şi să ne învăţăm odată să lucrăm numai bine tot lucrul.

V-am rugat să citiţi în popor şi v-am spus ce să citiţi. V-am spus aşa pentru ca să folosiţi timpul bine, şi iată, dacă nu vreţi să faceţi aşa, se bagă duhul rău şi face tulburări în locul lucrului acesta care văd că nu este făcut. Sfinţii apostoli de ce a trebuit să lase scrierile lor? O, în ele este toată purtarea cea bună, toată darea cea bună, căci au avut pe Duhul Sfânt coborât peste ei, cu Care vădeau răul dinăuntru omului, şi se purtau aspru cu răul şi îl scoteau la suprafaţă şi lucrau cu duh şi cu adevăr. Am spus că dacă nu mai vrea creştinul altfel, dacă nu mai crede altfel, apoi învăţătura cea de la apostoli nu poate s-o tăgăduiască. Dacă aţi fi vrut să mă ascultaţi, aţi fi văzut rod bun, dar stau şi mă uit şi aştept să luaţi Scriptura şi să scoateţi din ea şi să ia creştinul din ea, că nu mai vrea, mămică, de la voi. Daţi-le din carte, ocupaţi timpul cu cele din carte, cu cele de la apostoli, ca să nu se mai ocupe timpul cu cârtiri, cu certuri, cu învinuiri şi cu discuţii gâlcevitoare.

Mă uitam în cetatea Valea Voievozilor când am trimis aceşti copii şi v-am luat şi pe voi acolo. Mă uitam peste ceaţa de acolo şi mă luptam cu cuvântul să sparg ceaţa şi să aduc peste ea rază de soare. Aşteptam să vă văd cu cartea în mână şi s-o deschideţi şi s-o lăsaţi să vorbească, dar în zadar am aşteptat. Şi m-am uitat în cetatea Gheboieni, mămică. Eu tot aş fi fost primită de ei, că eu sunt în aceşti copii, dar de ce voi nu-i faceţi pe aceia să vă aibă bine, să-şi revină, să poată vedea şi ei adevărul cel adevărat, nu cel neadevărat? Pe aceia i-a strivit neadevărul, şi striviţi sunt, şi nu ştiu cum o să mai fie. Noi plecăm înainte, dar cei striviţi sunt şi de noi striviţi. Ei sunt şi aşa neputincioşi. Să-i facem şi mai neputincioşi? Să nu se mai scoale? M-am dus la ei şi m-am umilit, ca să vă dau pildă vouă. Mi-am cerut iertare pentru binele pe care am voit să-l fac lor şi nu l-au primit. Ba i-am supărat, şi mi-am cerut iertare, ca să-i fac să se moaie, dar nu numai eu trebuia să lucrez aşa. Eu aş fi voit să-i ridicăm, oarecum, de jos. Aş fi voit să-i scap de bici, aş fi voit să-i scap de judecată, dar nici acolo n-aţi înlocuit gâlceava cu cuvântul cărţii din cer, că, să ştiţi, ar fi lucrat cuvântul cărţii dacă l-aţi fi făcut să vorbească.

De ce, oare, şi-a pierdut încrederea în voi poporul meu? De ce nu voiţi să lucraţi peste el ca să-şi capete din nou încrederea în voi? Vedeţi voi, mămică, ce înseamnă Scriptura aceea care zice aşa: *«Da al vostru să fie da, şi nu să fie nu, şi ce este peste aceasta este de la duhul rău»*? Poate aţi pus prea puţin preţ pe acest adevăr, dar iată unde suntem cu acest popor! O, eu aş voi să nu mai aud decât din cartea cea din cer când staţi cu creştinii. Aş voi să vorbiţi despre cer şi nu despre pământ. Eu vă mai spun ceva, mămică. Voi v-aţi pierdut puterea cea din duh venită, pentru că vi se pare un nimic când vă spun că nu vreţi să daţi din calea voastră unirea cu lumea şi cu cele lumeşti. O, voi nu eraţi aşa, mămică. Eraţi severi, eraţi cu frică, eraţi atenţi. Să nu ziceţi în gândul vostru: *„cu celălalt vorbeşte"*. Vai, să nu ziceţi aşa, că aceasta este neprimire, este alungare pentru mine. Iertaţi-mă, păstorii mei. Eu văd din cer, şi văd ce vine la cer, şi dacă vine, caut să îndrept, caut, şi aş voi să le reparăm pe toate, mămică.

Daniele, mă doare rău de la copiii tăi. Mă doare pentru tine, măi Daniele, că te murdăresc cu ale lor, cu ale lumii. Am vorbit cu tine şi te-am întrebat: *„Daniele, ce să fac eu cu copiii tăi?"*. Dar văd în inima ta şi iau din ea răspunsul pe care l-am cerut când te-am întrebat. Acest răspuns mă încurcă să-mi fac loc peste ei. Mai gândeşte-te, mămică. Eu nu trec peste tine şi nici peste cea de lângă tine. Eu mai aştept un pic. Vreau să văd ce hotărâţi voi.

Şi pe tine, păstorule Cristea, te întreb: ce să fac şi cu copiii tăi, care mă înşeală pe mine şi pe Dumnezeu? E greu să zici că eşti cu Dumnezeu şi să nu-I slujeşti Lui, şi am dintre ai tăi în astfel de stare. Am să vă întăresc inima, ca să pot să mă apropii cu trezirea. Iertaţi-mă, dar cu voi vreau să vorbesc deschis tot ce este de vorbit. Iertaţi-mă, amândoi iertaţi-mă şi

ajutați-mă. Am să lucrez să vă mângâi mai des, și cât aș vrea să văd bucurie și eu de la voi și din lucrul vostru!

Duhul Cel Sfânt să vă stăpânească. Duhul cel puternic să vă întărească, să vă încopilărească și să fiți copii nevinovați pentru cer. Cei nevinovați sunt curați, și poate Dumnezeu întru aceștia, poate tot ce trebuie să poată în cei curați. Iubiți adevărul și dreptatea, dar și răbdarea, dar și micșorarea de inimă, că vreau, mămică, să fiți puternici prin acestea.

Pacea mea peste voi, iubiții mei! Pace și peste mine de la voi! Amin, amin, amin.

22 aprilie/5 mai 1991

Cuvântul Domnului către părintele Visarion Iugulescu

Domnul îl îndeamnă la împlinirea sfințeniei turmei sale.

Binecuvântată să fie, și zi de mărturie să fie aceastǎ zi, căci Hristos, lumina învierii, lucrează astăzi minune de înmulțire de inimi vii și pregătite pentru lucrarea cea din vârful unghiului, prin care se adună la un loc mulțimea cea îmbrăcată în veșminte albe, care va sta în fața tronului Mielului ceresc cântând cântarea cea nouă a Ierusalimului cel din cer coborât.

Pace vouă! Prin ușile deschise, pace vouă! Eu sunt. Domnul puterilor este numele Meu. Eu sunt. Nu vă temeți. Pace peste inimile voastre! Pace și unire precum în cer așa și pe pământ!

Când a venit clipa să Mă înalț la Tatăl Meu după ce Mi-am încheiat lucrarea pentru care venisem întrupat, eram cu cei aleși ai Mei, cu ucenicii Mei din Galileea. Stăteam cu ei de vorbă, și ei M-au întrebat așa: *«Doamne, oare, acum este vremea ca să așezi Tu la loc împărăția lui Israel?»*. Și le-am răspuns așa: *«Nu este al vostru să știți anii și vremurile pe care Tatăl le-a pus sub stăpânirea Sa»*. Așa le-am spus, fiindcă această taină era în Duhul Sfânt pecetluită. Duhul Sfânt este Dumnezeul Care lucrează în vremea aceasta ca să-Și sfârșească lucrarea Sa, și iată, Sfânta Treime Își încheie în vremea aceasta lucrarea cea întreită, căci Dumnezeul Duhului Sfânt este aproape de sfârșit cu lucrarea Sa. Aceasta este vremea să se așeze la loc împărăția lui Israel. Iată cea din urmă taină, cea mai așteptată, căci tot cerul laolaltă, cerul, care poartă în sânul său toată spița cea sfântă, cea lucrătoare, a așteptat să se așeze la loc împărăția lui Israel. Tot cerul este în bucurie, că de mult este așteptată această vreme, aceste zile, și iată, cerul le vede venind. Al vostru era să știți, iubiții Mei din vremea aceasta de glorie cerească. Duhul Sfânt este Mângâietorul Cel promis de Fiul lui Dumnezeu, Cel Care ia din cer și dă de veste în vremea aceasta. Apostolii cei care M-au însoțit pe vremea trupului Meu se bucură acum că a venit vremea să se audă răspunsul întrebării lor. Aceea a fost cea din urmă vorbă dintre Mine și ei, și apoi M-am ridicat de la ei și nu le-am răspuns, căci nu era al lor acest răspuns.

Pacea Mea și darul păcii Mele peste cel cu care M-am întâlnit acum! Bucuria Mea o pun peste tine, fiu iubit de cer. Mi-a fost dor să stau în sfat cu tine, căci am stat în sfat cu tine prin acest fir ceresc, am stat la celălalt capăt al acestei lucrări, la începutul acestei lucrări, măi tată. Am voit și la acest capăt, la sfârșitul acestei lucrări să-ți grăiesc, căci e pe sfârșite și ea. Suntem aproape de sărbătoarea cea mare, iubitul Meu, fiul Meu iubit. Ești scris în cartea acestei lucrări, fiule Vasilică. Așa ești scris, tată. Se bucură cerul de lucrul apostoliei tale, de rodul lucrului tău. A venit vremea să-Mi fac arătarea, prietenul Meu iubit. Așa am spus învățăceilor Mei: *«Nu vă mai numesc slugi, că sluga nu știe ce face stăpânul ei, și vă numesc prietenii Mei, iubiții Mei»*. Iată, vreau să știi și tu ce fac, căci am zis celui iubit de Mine, lui Ioan cel iubit: *«Să nu scrii ce au vorbit cele șapte tunete; să nu scrii. Pecetluiește ce au vorbit aceste tunete, până la vremea cea de sfârșit»*. Iată vremea aceea, iubitul Meu. M-am ridicat să adun laolaltă lucrul cel bun și să-Mi desăvârșesc turma României Mele cea binecuvântată. România este țara cea aleasă prin care Dumnezeu așează la loc împărăția Noului Ierusalim. Este scris în cartea cea din cer coborâtă că Domnul va alege din nou Ierusalimul, și va fi aceasta în zile de strâmtorare. E mare strâmtorare pe pământ, e groasă ceața, e mare necredința, dar am spus așa pe vremea trupului Meu: *«Nu aceste minuni, ci mai mari decât acestea vor lucra cei ce cred în Mine, pentru că Eu Mă duc la Tatăl»*. Iată, iubitul Meu, așa va fi. Voi strânge laolaltă toată turma cea chemată și aleasă și credincioasă și voi face una numai și voi sufla din cer, ca să se împlinească cele scrise, căci așa este scris: *«Voi turna din Duhul Meu peste fii și fiice, peste bătrâni și tineri, peste robi și roabe, și se vor umple de cunoștința Duhului Sfânt, și voi prooroci prin ei și îi voi aduna pe ei din cele patru vânturi ale pământului și îi voi aduce în țara lui Israel, în țara Ierusalimului nou, cel din cer coborât»*.

M-am folosit în vremea aceasta de trâmbițele cele scrise în carte, și iată, sun din trâmbița cea de dinaintea celei de a doua arătări, căci Îmi voi face arătarea, precum este scris. Voi umple de slavă văzută acest pământ românesc, acest Canaan peste care am lucrat cu cuvântul celor șapte tunete care au vorbit în vremea aceasta. Am folosit un trup pe care tu îl știi, și am vorbit prin acel trup și am adus spre știre planul Meu și lucrul cel de încheiere a tainei lui Dumnezeu. Acel trup este acum la Mine și i-am dat trecere mare, măi tată, căci M-a purtat pe Mine vreme de douăzeci și cinci de ani, ca să pot vorbi încă o dată pe pământ.

Așa am spus prin apostolul Ioan: *«Ia cartea și mănânc-o, că tu trebuie să mai proorocești încă o dată la popoare și la neamuri și la împărații lumii»*. Așa am spus lui Verginica: *«Nu te pierde, Verginico, fiindcă tu va fi să te ridici în zilele tale să hrănești de la Mine un popor mare, care se va aduna să stea în fața tronului Meu cu ramuri în mâini și cu hăinuțe albe, cântând cântarea Noului Ierusalim, căci numai aceștia vor ști această cântare»*. Numai aceștia, măi fiule iubit, și iată ce fac, căci ți-am ieșit în cale prin acesta care este mare peste biserica Mea și pe care-l voi pune, până în sfârșit, în locul cel dintâi al bisericii Mele. Ți-am ieșit în cale, prin el ți-am ieșit, căci sunt în el, măi tată, sunt, căci este cel mai credincios lucrului acestei lucrări prin care Eu vorbesc în România de atâta vreme. Ți-am ieșit în cale ca să-ți spun și ție că această cântare este cântecul pe care l-am cântat Eu prin acel vas pe care-l știi și tu, și acest cântec este lung. E lung, e de atunci de când am coborât prima oară în acel vas și până acum, și până la sfârșitul acestei lucrări prin care Eu am vorbit, prin care Eu am cântat ca să fac apoi cunoscut acest cântec nou. Ți-am ieșit în cale, și privesc din cer peste lucrul apostoliei tale, fiindcă tu ești scris în cartea acestei lucrări, și Mi-am adus aminte de cuvântul credinței tale din ziua aceea când am vorbit cu tine prin acest fir de sfârșit, și lucrez în chip minunat, căci lucrez după planul cel întocmit de cer, după schița cea din cer. Te-am găsit în schița acestei lucrări și am ieșit acum în calea ta să-ți cer rodul tău și să te răsplătesc. Vreau să pun numele cel nou al Noului Ierusalim pe fruntea

turmei tale, căci tu eşti fruntea acestei turme, dar vreau să înveţi acest cântec ceresc pe toţi cei din turma ta, căci îţi ascultă glasul turma ta. Te cunoaşte turma ta şi îţi ascultă glasul şi merge după tine ca după un urmaş credincios al Păstorului Cel bun. Tu eşti prietenul Meu şi dintr-o mie te cunosc, măi tată. Scoală-te şi ieşi în întâmpinarea Mea; ieşi cu tot alaiul tău. Sună şi dă de veste peste turma ta, că vreau să intru în Ierusalimul tău, ca să-l unesc cu cel coborât din cer şi să facem din toate câte sunt peste tot, să facem numai unul, unul ceresc, că iată ce fac! Am ieşit în întâmpinarea ta cu glas de trâmbiţă. Am venit din cer, însoţit de Ierusalimul ceresc, ca să fac unire cu tine şi cu turma ta, şi să fii una cu Mine şi cu turma Mea, care ştie cântarea acestei lucrări. Eu ascult cu tot cerul glasul turmei tale, căci cu toată turma ta Îmi aduci Mie slavă. Ascultă şi tu glasul Meu şi cântecul Meu, cântecul acestei lucrări. Ascultă-l, că vin să te peţesc. Sunt Mirele Cel din cer, Care am venit să-Mi îmbrac mireasa în haină cerească şi să-i pun cununa acestei vremi de glorie cerească. Ascultă şi tu glasul lucrării Mele, că şi Eu voiesc să-ţi aduc ţie slavă, ca să te bucur în vremea aceasta cu bucuria cu care voi veni s-o aşez peste acest Ierusalim ales în vremea aceasta.

Ştiu faptele tale şi osteneala ta, ştiu că ai avut necazuri pentru numele Meu. Ştiu slujirea ta, ştiu răbdarea ta, dar vreau să te laşi răsplătit de Mine, că iată vremea aceea când omul trebuie să intre înapoi în grădina Edenului, de unde a căzut, în starea cea îngerească, în starea cea fără de păcat, în starea cea de duh şi de har. Priveghează şi aşează bine ce a mai rămas de aşezat. Ţine ce ai până voi veni, căci sunt aproape, sunt la uşi. Am venit cu ultimele aşezări. N-am venit la început cu toate odată. Am venit pic cu pic ca să aşez la loc cele ruinate şi să aşez împărăţia Mea pe pământ nou şi să fac om nou şi să-l aşez înapoi în grădina Edenului. Am venit cu ultimele vestiri. E vremea să închid în închisorile cele veşnice pe duhul cel rău, care M-a scos pe Mine din om. E vremea să aduc în starea cea dintâi făptura Mea, ca să fie aşa cum sunt Eu, să fie ca Mine, ca să poată fi cu Mine.

Sună din trâmbiţă, să te audă turma ta! Sună peste ea, şi pune peste ea veghea cea din urmă, pune peste ea cea mai bună vestire din toate vestirile de până acum! Vin curând. Acum sunt aproape. Uneşte-Mă cu turma ta, până să vin uneşte-Mă, că vreau să-i pun pecetea acestei lucrări, căci turma acestei lucrări este turma cea de onoare pentru întâmpinarea Mea în Ierusalimul acestei vremi. România este regina Mea, este binecuvântata Mea, este aleasa Mea şi este iubita Mea, şi de la ea Îmi voi lărgi cortul nunţii Mele, că vin la ea, vin la România Mea. Vin, că de la naşterea ei am sortit-o să fie a Mea şi să Mă slăvesc în ea cu slavă văzută, şi toate popoarele vor vedea slava ei. Încinge-te şi te scoală ca să asculţi glasul Meu şi să-Mi deschizi, că iată, vin ca să cinăm împreună. Vreau să scot apă din acest izvor şi să-ţi dau să bei, tu, şi toată turma ta, căci această învăţătură şi acest glas care răsună acum spre sfârşit este glasul Meu, care strigă să se adune toate noroadele, să vadă şi să cunoască slava Mea.

Voi aduce pe unsul cel de la Mine, şi vreau prin biserica Mea cea vie să-l aduc, căci el întru Mine va domni şi nu fără Mine. El este de la Mine, şi întru Mine va fi să ia toiagul să cârmuiască norodul cel binecuvântat. El este proorocit, el este de la Mine. Să se ridice turma cea creştină a neamului românesc şi să se suie de la ea la Mine cerere şi rugăciune, ca să aud şi să împlinesc venirea unsului Meu. Să se înmulţească glasurile cele spre cer, glasul bisericii acestui Ierusalim, şi să strige până vor cădea zidurile jos, ca să intre unsul cel de la Mine. Nimeni să nu fie mai tare şi mai puternic decât poporul cel credincios şi cel împlinitor al acestui neam.

Hai să dăm mână cu mână, turmă cu turmă, frate cu frate, şi să înfigem cortul şi să punem masa cea aşteptată de tot cerul sfânt. Sună peste turma ta, iubitul Meu, şi spune-i despre izvorul Meu şi despre lucrul ce-l lucrez în România în vremea aceasta. Strigă-ţi turma şi fă-o să-ţi cunoască glasul şi să meargă după tine, că vreau să-i arăt această grădină şi glasul Meu care umple această grădină. Vine vremea să aşez vremurile la loc, că vremea fiarei roşii Mi-a strămutat de la locul lor vremile Mele şi serbările Mele cele cereşti. Iată, vin şi cu această aşezare, ca s-o aşez la loc şi să mustru cu certare şi cu asprime pe cei ce au călcat peste cele părinteşti care au fost aşezate prin sânge de creştin şi prin jertfă de temelie pentru credinţa cea curată, lăsată prin sfinţii cei care sunt acum cu Mine, cei care lucrează din cer cu Mine. Vreau să fiu aşteptat cu veghe, aşa cum se pregătea poporul lui Moise când vesteam coborârea Mea în mijlocul poporului Israel din vremea lui Moise, că iată, în mijlocul acestui pământ ales este mai mult decât Moise.

Iată, fii credincios şi nu Mă tăgădui. Ţine ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa. Pe cel ce va birui până la sfârşit îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Cel viu, căci moartea nu va mai fi apoi. Vin curând, şi moarte nu va mai fi. Amin. Ţine ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia, dar lasă-Mă să-ţi pun pecetea cea vie peste turma ta. Fă-o să-ţi audă glasul, căci vin spre tine. Iată, e glasul Meu, e cuvântul Meu, sunt trimişii Mei, şi cine-i primeşte pe ei, pe Mine Mă primeşte acela. Fii credincios, că vin cu plata, vin, fiul Meu, vin să Mă slăvesc în Ierusalim. Amin.

Fericiţi acei ce nu se smintesc întru Mine. Eu sunt Domnul oştirilor. Eu sunt Alfa şi Omega şi nu este Dumnezeu afară de Mine. Eu sunt, şi pentru cel mai mic al Meu dau noroade la pieire ca să-i gătesc calea spre Mine.

Eu sunt lumina neamurilor şi slava poporului Meu Israel cel binecredincios. Deschide-Mi ca să intru, iubitul Meu. Deschide-Mi, că vin în casa ta, în mijlocul turmei tale. Botezătorul Ioan aşa a spus mulţimilor botezate de el: *«Vine Unul după mine, Care este mai mare decât mine; de Acela să ascultaţi».* Amin.

Pace ţie, şi pace de la Mine să împarţi, şi lumină de la Mine să împarţi peste cetatea cea tare a ta! Vom face biserică nouă şi vie şi vom face un popor sfânt, şi va intra pe porţile slavei ca să Mă întâmpine. Primeşte-Mă cu pacea! Nu te teme. Deschide-Mi, că am venit să te peţesc, să fii una cu lucrul ce-l lucrez acum spre plinirea vremurilor.

Hristos, lumina învierii, răsare, şi ca un Mire iese din cămara Sa.

Hristos, Cel înviat din morţi, Hristos, începătură nouă şi veşnică, Domnul puterilor este numele Lui. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 1991

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Domnul alege între oaie şi oaie şi Îşi păstoreşte turma.

Mă aşez peste tine cu pacea Mea mereu, căci Îmi găsesc în tine desfătarea. Mă uit în inimioara ta, copil preaiubit, Mă uit ce face ea, Mă uit cum este ea, şi nu ştii tu ce fac, că dacă ai şti, poate te-ai teme atunci. O iau şi o arăt la cei ce au câştigat cerul, o arăt ca să vadă şi ei ce

am Eu pe pământ, ce am Eu în pieptul tău, ce casă am Eu în tine. Mă uit în ea când te lupţi cu duhul cel străin de Mine, care s-ar furişa şi el să intre înăuntru şi să-şi facă loc prielnic. Dar Mă uit şi Mă bucur când văd că Mă alegi pe Mine şi că biruieşti cu numele Meu, cu Duhul Meu. Iată de ce te-am ales Eu pe tine; pe tine dintre toţi. Te-am ales pentru că şi tu M-ai ales pe Mine, şi cine ar putea să surpe această cetate, această împărăţie?

M-am ridicat, copilul Meu, să lucrez o singură turmă, fiindcă una va fi turma. Mă bucur când văd sămânţă semănată peste ogorul acestui neam. Mă bucur când văd şi ceea ce a rodit din această sămânţă, dar această semănătură este aşa cum scrie în pilda cea de la Mine luată, căci sămânţa este cuvântul învăţăturii mântuitoare pe care ciobanii turmelor îl seamănă, dar e puţin pământ bun în care să rodească an de an sămânţa cea bună până la culesul cel mare, şi e mult pământul în care pică sămânţa şi în care ea creşte până la o vreme. E mult şi pământul cel pietros în care nu încolţeşte nimic, şi vin păsări străine peste el şi ciugule sămânţa cea semănată. Am ciobani care lucrează peste turma lor şi care aduc rod de înmulţire, dar sunt plăpânde oile, măi tată, căci ciobanul turmei e ca un cântăreţ plăcut, care cântă frumos şi care desfată inima şi auzul, dar oile nu se deprind să mănânce şi să bea după cum le poartă ciobanul, şi mai apucă cu gura şi uscăturile de prin păşune, şi mai dau şi prin scaieţi, şi mai rămân şi încurcate prin ciulini. Ele ies la păşune atunci când ciobanul le merge înainte, dar nu toate ştiu să pască bine, nu toate sunt grase şi sănătoase, nu toate prăsesc, nu toate aduc folos şi rod îndestulat.

M-am ridicat. A venit vremea să aleg bine între oaie şi oaie, ca să fac o turmă sănătoasă. M-am ridicat să sun peste ciobanii de turme şi să le cercetez turma şi să fac alegere bună; să întăresc pe oaia cea slabă, şi pe cea rănită s-o leg la rană, şi să învăţ turma să mănânce cu Mine, căci iată cum este acum păşunea! Am pus la lucru unelte de greblat şi de adunat uscăturile, ca să crească iarbă curată şi nouă, şi să mănânce turma Mea hrană curată şi sănătoasă, ca să-Mi desăvârşesc rodul turmei Mele.

Iată, sun, să Mă audă ciobanii şi să vină să le dau sămânţă curată, fără fir de neghină sau de sămânţă străină, că e vremea să piară cu totul neghina din semănătura Mea. Facem un lucru nou, un lucru desăvârşit, precum în cer aşa şi pe pământ. Lucrăm ca să se vadă lucrătura cea nouă şi poporul cel nou, care va împărţi lumină şi apă curată şi hrană aleasă, iubitul Meu. Lucrăm, dar uită-te tu pe unde lucrăm, că fiecare cioban se simte stăpân pe lucrul lui, şi cu greu înţelege că şi Eu voi da Tatălui tot lucrul Meu atunci când voi sfârşi lucrul prin toţi cei cu care am lucrat. Dar ciobanii turmelor cu greu se apleacă să-Mi dea Mie în primire lucrul lucrat de ei, că zic că e lucrul lor. Ioan Botezătorul trimitea pe ucenicii lui spre Mine, ca să fie apoi ucenicii Mei. Şi Eu când voi termina de lucrat, voi preda totul în mâna Tatălui. O, ce mare lucrătură este aceasta! Şi de aceea voi ridica această lucrare deasupra, aşa cum este scris despre muntele care va fi ridicat peste vârful munţilor, şi de acolo se va răspândi lumina cea curată peste noroade, învăţătura cea mai curată peste fiii Sionului cel adevărat.

O, fiii cei adevăraţi ai Sionului care va fi, aceştia vor fi cereşti, iubitul Meu, căci vor fi ca cei din cer. Dacă ai fi văzut tu cât cer a fost coborât şi câtă serbare cerească s-a făcut pentru că ai venit la lucrul locului unde Eu lucrez şi coc cu foc ceresc mărul cel de viaţă şi de înviere dătător! E mărul vieţii, e pomul vieţii, care, iată, creşte şi se coace în mijlocul cetăţii Ierusalimului cel coborât din cer. Va fi mare cetatea Ierusalimului cel nou, iar această biserică cerească va fi la mijloc, căci a fost începutul bisericii Noului Ierusalim, şi va fi atunci aşezată la mijloc, ca să cunoască toată făptura Mea că Eu am binevoit în cea pe care am iubit-o, şi să se închine în faţa acestei lucrături. Ea este mică acum, dar Mă sălăşluieşte pe Mine în ea şi păzeşte răbdarea Mea până Mă voi arăta peste neamuri.

A fost mare serbare din cer venită pentru tine, căci tot cerul îţi poartă acum numele tău pe buzele sale cereşti. Aici este ieslea Mea, este grădina Mea ascunsă, şi Mi-am pregătit aici după voia Mea, ca să stau la lucru aici după cum va fi să lucrez în zilele acestea. Am aici izvorul binecuvântării, am aici piatra de izvor, am temelie bine lucrată şi veghez bine peste ea, ca să fie tare cu Mine, ca să-Mi împlinesc lucrătura mântuirii făpturii Mele. Am aici izvorul cel ascuns, dar îl voi scoate la mijloc. Lucrez la pomul vieţii, dar lucrez ca în cer aici, lucrez cu aşezare cerească, cu aşezare venită din cer. Am venit cu ea din cer, iubitul Meu. Fii credincios până la sfârşitul acestei lucrături, căci vom face serbare apoi, şi ne vom odihni de osteneli şi vom serba.

Să nu te laşi spre oboseală. Eu nu te las, dar tu să nu te laşi. Eu sunt cu puterea şi cu tot lucrul, căci cu voi lucrează cerul. Iată cum lucrează.

Fii solul cerului Meu cel de pe pământ, că M-am unit cu voi, căci am venit la voi. M-am dus la Tatăl, şi am venit la voi dacă M-am dus. Fii purtătorul Meu, iubitul Meu, copilul Meu, că Eu te-am născut, şi pentru Mine te-am născut.

Acum, pace ţie, şi tăria cea bună să te ţină întru Mine în toată clipa! Cu tine sunt în toată clipa. Amin, amin, amin.

24 aprilie/7 mai 1991

Cuvântul Domnului către Doina Cornea

Solie către unsul Domnului, Mihai I.

Dumnezeu S-a ridicat să aşeze dezrobire peste România, şi va birui Domnul. Amin. Domnul puterilor este numele Meu, şi voi vărsa din Duhul Meu peste mulţi şi voi lucra dezrobirea acestui neam ales. Aşa este scris, că va veni Domnul cu zecile de mii de sfinţi, şi cele scrise, toate se vor împlini.

Pace ţie, iubita Mea! Pace din cele cereşti, din înălţimea Sfintei Treimi, din iubirea Mea, pace ţie! Vin spre tine iar, căci te-am scris în schiţa planului cel ceresc după care lucrează cerul în vremea aceasta. Apostolul Pavel a fost luat de Mine la lucrul cel pentru cer, căci cerul este veşnic, şi a fost luat de Mine la lucrul cel veşnic. I-am ieşit în cale atunci când mergea spre Damasc ca să facă împotrivire peste bisericile care călcau pe urmele Mele, şi apoi a lucrat acesta cu Mine, căci a crezut în Mine dacă i-am ieşit în cale, şi creştea ceata Domnului în vremea lucrului celui ce a crezut în Mine.

România va fi poporul cel sfânt al gloriei Mele, căci sunt aproape acum. România este aleasa Mea, este binecuvântata Mea, şi voi curăţi fărădelegea din ea şi voi aşeza imn de înviere peste ea, că aceasta îi este soarta de la Dumnezeu, şi toate popoarele să ştie că ea este aleasa Mea din vremea de sfârşit a plinirii vremurilor. Crede tu Mie, căci cei ce vor să lucreze la dezrobirea acestui neam, nu vor izbuti fără Mine. Eu sunt în mână cu biruinţa şi cu diadema acestui popor, că va fi poporul cel sfânt al veacului cel nou, dar cei ce lucrează

fără Mine pentru acest neam, aceia nu sunt binecuvântați de Dumnezeu.

M-am ridicat să pun binecuvântare peste apostolii acestui neam, ca să biruiască aceştia, dar cei ce Mă tăgăduiesc pe Mine, aceia nu iubesc acest neam. Am în România izvorul cuvintelor Mele, care vin de la Mine. Iată cum vin! M-am ridicat să croiesc cursuri vii de la acest izvor, şi să bea de la Mine acest neam ales, ca să ştie că este ales.

Scoală-te, iubita Mea, şi ascultă-Mi glasul! Deschide-Mi ca să intru şi să cinez cu tine! Eu sunt Cel ce a făcut cerul şi pământul. Eu sunt Stăpânul lumii, dar nu Mă voi lăsa tăgăduit de făptura Mea. Vin să-Mi fac arătarea, dar vin să dezrobesc acest neam care este rob şi vin să fac cale unsului cel de la Mine, căci al lui este acest popor. Vin să-i fac dreptate şi să cert cu asprime pe cei ce au călcat peste acest neam ca să-l robească. Cei ce l-au robit, nu sunt de la Mine aceia, nu sunt din spița cea binecuvântată a acestui neam. Acest neam este al Meu, şi prinț peste el este cel de la Mine. Trag din greu ca să-i gătesc venirea, ca să-l aduc din Egipt. Trag din greu, căci este necredință în Dumnezeu. Eu sunt Dumnezeu, şi nu este Dumnezeu afară de Mine, dar toți s-au abătut de la Mine. Vreau să pun coiful biruinței pe creştetul unsului Meu, că vreau să-l ridic, să scape acest neam de sub robie, dar nu se suie credință în Mine de la cei care lucrează fără Mine peste acest neam ca să-l ajute.

Ridică-te spre Mine şi stai în unire cu Mine, ca să vezi cum vei birui întru Mine şi să te bucuri şi să crezi apoi. Am spus să fii ca Iudita, căci Iudita a biruit cu Mine. Iubeşte pe România, dar iubeşte-Mă pe Mine, după adevăr iubeşte-Mă. Cei ce zic că Mă iubesc pe Mine şi nu fac voia Mea, aceia nu Mă iubesc pe Mine. Iubirea e numai una, şi cei ce se bizuie pe Domnul, aceia cunosc iubirea.

Am în tine o inimă mare şi dulce, şi vreau să fii cu Mine în tot locul. Stai aproape cu cel iubit al Meu care este aproape de tine, şi stai în sfat cu el mereu, că vreau mereu să vărs prin el binecuvântarea Mea peste tine. M-am ridicat să-Mi desăvârşesc turma, şi voi face o singură turmă, voi face numai una, precum Eu, Unul sunt. Voi alege între oaie şi oaie şi voi deosebi grâul de neghină şi voi aşeza sfințenie şi stare îngerească peste turma cea aleasă şi credincioasă, şi voi împlini.

Lucrează în ogorul Meu, lucrează cu cele de la Mine şi scoală-te să crezi în Mine, ca să fii tare cu Mine. Fă-Mi unire cu casa unsului Meu Mihail, regele acestui neam românesc. Vreau să-i mângâi aşteptarea, dar vreau să aşez peste el şi peste casa lui binecuvântarea şi lucrarea cu care Eu lucrez în România. Eu sunt Cel biruitor, şi voi aduce pe unsul Meu. Eu sunt adevărat, şi nimic nu este cu neputință la Dumnezeu. Dacă iubeşti pe România, dacă iubeşti pe unsul cel de la Mine, stai cu Mine în unire, că Eu lucrez ca să-l aduc, şi voi împlini, iubita Mea. Un pic, şi cei ce țin încă rob acest neam, aceia nu vor mai fi. Lucrez peste mulți, iubita Mea, lucrez cu mulți din cei ce iubesc pe România. Lucrăm împreună ca să biruim. România va fi cea mai frumoasă, căci Eu voi fi cu slavă văzută peste ea, şi toate noroadele vor vedea şi vor curge să i se închine.

Nu Mă tăgădui. Eu te iubesc. Şi tu să Mă iubeşti. Iubire pentru iubire, şi vom fi învăluiți de iubire. Mi-e dor să o scot pe România de sub piatra robiei, dar lucrați cu Mine voi, cei ce iubiți acest pământ ales. Lucrați, dar nu fără Mine. Vreau să scurtez aşteptarea unsului cel de la Mine, şi vreau credință să se ridice spre Mine de la fiii cei adevărați ai acestui neam. Ştefan cel sfânt, cu Mine a biruit, şi a ridicat pietre de aducere-aminte în numele Meu. Se ducea la sihastrul Daniel, care era robul Meu credincios, şi lua Ştefan binecuvântare şi birui-a cu Domnul, că nu este biruință fără Domnul.

Pace ție, iubita Mea, binecuvântata Mea, dar stai sub această binecuvântare, căci Eu sunt Unul Dumnezeu, şi toți vor fi una întru Mine când Mă voi arăta. Eu voi lucra unire întru Unul Dumnezeu. Amin. Pace ție! În tot locul, în tot lucrul şi cuvântul, în toată vremea, pace ție! Pace peste cea iubită! Amin, amin, amin.

25 aprilie/8 mai 1991

Praznicul Înălțării Domnului

Sfânta Virginia călăuzeşte poporul credincios. Truda Duhului ceresc pentru izbăvirea a toată făptura. Îndemnuri către păstori.

Iar coboară mămica Gigi în sfatul vostru, copiii mei. V-am spus demult că voi sunteți mâinile şi picioarele mele, că sunteți împărțitorii cuvintelor mele şi ai lucrului meu din vremea aceasta. V-am ocrotit, mămică, cu ocrotire din cer. Mereu am stat în preajma voastră ca să vă am acum, căci acum iată cât îmi trebuiți. Să nu căutați să uitați cât îmi trebuiți, măi copii. Să nu vă lăsați spre oboseală, mămică. Eu nu vă las, dar nici voi să nu mă lăsați, că nu vom mai avea mult de trudit, că vine în curând vremea păcii şi a liniştii şi a bucuriei.

Iată încă o zi de aducere-aminte pe care ne-a lăsat-o Domnul Iisus Hristos. E sărbătoare în cer, copiii mei. E Domnul Iisus Hristos serbat. Dar e Domnul la voi şi serbează cu voi, şi se bucură cerul cu voi, căci Domnul e cu cerul Său la voi.

Hristos S-a înălțat! Adevărat S-a înălțat, căci dacă nu S-ar fi înălțat, n-ar fi putut veni înapoi, fiindcă aşa a spus: *«Mă duc ca să pot veni la voi şi ca să fiu cu voi până la sfârşitul veacului»*. Această lucrătură pe care o lucrăm este lucrătura cea de sfârşit a tainei de mântuire, măi copii. Şi la acest sfârşit eu am misiune mare, şi e misiunea de dinaintea arătării Domnului. Şi iată ce a trebuit să fac ca să pot să lucrez această misiune cerească, fiindcă eu sunt cu duhul, mămică. Mi-am făcut la voi piatră de izvor, şi croiesc cursuri de apă de la acest izvor şi lucrez din cer cu socotință cerească, după cum este întocmită schița cerească pentru această vreme, pentru împlinirile acestei vremi, pentru pregătirea sărbătorii împăcării.

Se miră tot cerul de ceea ce este la voi şi cum este la voi. Se miră cerul de această lucrătură. Se uită să vadă cum lucrează Domnul la voi, şi cum lucrez eu cu voi, şi am cerul în ajutor, mămică. Şi dacă eu îl am, şi dacă eu lucrez cu voi, fiți întăriți şi fiți credincioşi, căci prin credința aceasta se vor lucra şi se vor împlini toate cele din vremea aceasta. Fiți întăriți, căci mai avem un picuț de trudit, şi vă voi răsplăti pentru osteneală, copiii mei cu care mă ajut. Fiți în duhul păcii mereu, dar mereu, măi copii, că aici lucrează cerul cu putere şi cu pace. Pace şi bună orânduială să fie mereu în acest acoperământ! Pace, precum în cer aşa şi peste voi, ca să poată cerul la voi tot ceea ce trebuie să poată.

Iată, stau în sfat cu cei ce sunt legați cu voi, ca să le spună mama Gigi cum să fie aici, cum este aici. Aici lucrează Duhul ceresc, şi trebuie să fie duh de pace aici, şi de linişte şi de bună orânduială. Am dat cuvânt în toată vremea, după cum

a fost de lucrat aici, şi am zis să fie în toate după rânduiala cea cu care vin, căci din cer vin, iubiţii mei. Aduc aici cuvânt după cum este de adus şi aşez lucrul aici după cum este planul cel bine întocmit, şi vreau să înţelegem cum este lucrul cel lucrat aici. E cu multă greutate lucrată această lucrătură, şi am spus acestor copii că în această lucrătură trebuie să încapă toată făptura lui Dumnezeu, de la început şi până la sfârşitul celor care sunt de făcut. O, şi nu e lucrătură numai că se lucrează cu graiul gurii sau cu lucrul mâinii sau al minţii, căci peste aceasta este greutatea Duhului Cel din cer, Care Se zbate şi suspină şi trage din greu pentru aceştia care lucrează, căci făptura lui Dumnezeu este grea, este multă şi grea, şi este greu de tot poporul meu cel cu trupul, iar duhul meu, care este lucrător întru aceştia mici, trage din greu şi suspină negrăit şi neauzit şi din greu, şi acest greu este purtat, să ştiţi că este purtat, dar nu e nimeni ca să-l văd că înţelege şi că mângâie această apăsare. O, nici de mine nu i-a fost milă acestui popor câtă vreme am stat în faţa lui să-i gătesc hrană din cer ca să-l am acum mare şi să-l am ceresc după atâta creştere cerească, şi iată câtă greutate peste această lucrătură! M-am sculat să cercetez şi să desăvârşesc această semănătură. M-am pornit spre întâmpinarea acestui popor ca să-i lipesc aripioare şi să-l ţin în starea cea de duh, ca să-l fac să stea în întâmpinarea Celui ce vine acum. O, şi n-a voit poporul meu cu starea cea de duh, şi a voit cu aceea după trup, şi a ridicat mâna să frângă şi să arunce de pe el aripioarele, ca să nu vină spre cer, şi lucrează ceaţă şi întuneric ca să nu mă vadă, ca să mă acopere şi ca să mă despartă de truda pentru care am trudit. Iată, acest soi de greutate apasă cel mai greu, iubiţii mei, că mă lupt cu ea s-o uşurez cumva, dar mă lupt prin aceştia, cu această greutate. A trebuit să lucrez cu putere cerească şi să-i scot cu totul din lume, din viforul duhului lumii, ca să lucreze liber peste ei duhul cel din cer. A trebuit apoi să iau de peste ei şi duhul poporului meu, care n-a voit cu duhul cel din cer. A trebuit şi aceasta să fac, ca să am loc să-i întăresc apoi, ca să am loc între ei şi ca să lucrez cu ei, să lucrez şi să întregesc trupul cel desfăcut al neamului lui Dumnezeu şi să lucrez la vindecarea ranelor poporului meu care este încă în trup. O, şi e grea această lucrătură; grea, mămică, fiindcă poporul meu zace în sângele lui şi se zbate în dureri şi în necunoştinţă, şi eu am aprins aici un foc ceresc, un jertfelnic ceresc, ca să ard pe el neputinţa şi necunoştinţa şi nelegiuirea poporului meu. O, şi n-am găsit şi eu pe cineva ca să-mi creadă şi mie această greutate! Dumnezeu pe toţi îi înţelege, dar pe Domnul, nimeni, mămică.

A lucrat Domnul acolo unde am fost eu prima dată, şi s-au sculat cu toţii şi au călcat şi au strivit toată truda Domnului şi au lăsat Domnului greutate de duh, mămică. A lucrat din nou Dumnezeu, căci Domnul poate, dar şi această salvare a fost strivită sub greutatea pământului, căci s-au scuturat cu toţii să scape de Domnul, Care lucrase să facă salvare spre cer, şi au spus să plece Domnul din hotarele lor. Şi a venit, mămică, Domnul ca să-Şi ridice mâna Sa şi să lucreze această corabie, această lucrătură de salvare, şi a lucrat-o şi a aşezat-o la lucru. Dar Domnul este treaz şi tare în faţa valurilor care izbesc, şi iată, stă cu putere la cârmă şi veghează cu Duhul Său şi toarnă duh de credinţă şi de putere şi de nădejde peste cei din această luntre, şi va ieşi Domnul şi cu ai Săi la ţărm, căci Domnul porunceşte furtunii şi totul se linişteşte şi se depărtează din preajma Sa. Şi iată, mama Gigi stă la cârmă lângă Domnul ca să scoată această luntre la ţărm. Această luntre e luntrea duhurilor făpturii lui Dumnezeu, care merge spre ţărmul plinirii tainei de mântuire, şi e luntrea trupurilor care vor fi cu trupul vii şi nestricăcioşi, spre întâmpinarea acestei pliniri. Şi iată, las cârma să meargă spre larg de acum, dar am venit la locul de unde am plecat, la poporul pe care l-am lăsat pe malul mării, ca să-l îmbarc lângă mine şi să-mi fie de ajutor la drum. Şi n-au voit cei pe care i-am hrănit şi i-am iubit. Au voit să mă duc de la ei, căci au zis că vin să le fac rău. Şi mă duc, mămică, în largul mării, şi cine va întinde mâna să-i scap, îi iau şi suflu peste ei şi îi ridic, şi îmi voi săvârşi lucrul şi rodul cu care sunt aşteptată.

O, cei care mai sunteţi cu mine, din cer vă rog, de la cârma acestei lucrături vă rog, credeţi-mi greutatea şi lăsaţi-vă uşori cu mine! E greu, mămică, lăsaţi-vă uşori! Eu simt greul întru aceştia cu care lucrez, şi nu voieşte nimeni să fie uşurel ca să fie de ocrotire acestora. Dar eu nu pot să-i las, că dacă eu nu-i păstrez, ce ar mai fi să fac ca să-mi pot sfârşi lucrul ce-l am de sfârşit?

Iubiţii mei, aici se cere duh de linişte, duh de mulţumire şi de pace. Aici veghez cu cei din cer, şi conduc din cer şi lucrez. Voiesc să poată cu mine aceştia până la capăt. Spre binele tuturor voiesc. Am lucruri mari de împlinit, dar nu mai pot lăsa tainele cele cereşti sub picioarele care calcă să strivească tot bunul cerului. De când a început Domnul această strigare, a strigat şi a adus toate cele pentru această vreme, şi în toată vremea s-a înstrăinat bunul Domnului şi tainele cele din cer. Şi de n-ar fi fost Domnul să acopere această lucrătură, în zadar s-ar fi ostenit cei ce o păzeau.

M-am dus la Domnul, măi mămică, m-am dus ca să vin să ocrotesc această taină şi s-o desăvârşesc, dar spre binele tuturor am pus-o spre păstrare, fiindcă altfel nu pot s-o desăvârşesc. Fiţi credincioşi, iubiţii mei, şi fiţi mulţumiţi şi fiţi în duhul păcii, ca să fie pace de la voi peste aceştia prin care trudesc ca să-mi fac un popor ceresc şi credincios acestei lucrături. Fiţi în duhul meu, cei care vă mai am. Lepădaţi-vă de duhul vostru. E mai bine cu duhul cel din cer. Aici, unde lucrez eu, este la veghe şi la lucru ceresc tot timpul nopţii, e mereu de veghe cineva, este aşezare, şi toată rânduiala trebuie lucrată la timpul ei, şi fiecare lucru de făcut are vremea lui, căci mai fac aceştia şi cele gospodăreşti, care sunt bine împletite, ca să fie duhovniceşte lucrate toate aici, şi trebuie gând liniştit, inimă liniştită şi pace liniştită. Duhul cel tulburător este osândit aici, ca să nu-şi aibă locul. Sunt aici cu veghe şi cu cuvânt din cer pentru fiecare stare şi pentru fiecare lucru. Ştiţi cum e aici? E ca un suflet de copil care este dat de părinţi înspre duhul cel liniştit al pustiului şi unde un învăţător bun îl creşte şi îl ridică întru Domnul şi întru sfinţenie purtătoare de duh, ca să folosească multora această jertfă adusă.

Sfinţii, care au luptat să dobândească cerul sfânt, s-au lepădat de tot ce iubeau, şi se duceau şi se sfinţeau cu viaţa şi cu duhul, şi au devenit apoi ajutătorii celor credincioşi, dar n-au făcut cum fac cei de azi. Că pleacă în mănăstire un copil, şi se duc la el şi mama şi tata şi rudele, şi nu poate copilul acela să stea în ascultarea cea de acolo, şi nu iese bun pentru cer acel copil. Sunt în cerul sfânt trei fraţi care au plecat de acasă şi s-au închis în pustie într-o chiliuţă şi au tăiat de la ei şi duhul lor, şi duhul lumii, şi slujeau lui Dumnezeu cu inimă fierbinte şi cu rugăciune şi cu post. Şi s-a dus la ei mama lor şi îi ruga să deschidă ca să-i vadă, dar ei aşa au zis: *„Mamă, unde vrei să fii cu noi? Aici, pe pământ, sau pe veci, în cerul sfânt? Dacă vrei aici, pe pământ, iată, vom ieşi şi ne vei vedea o clipă. Sau dacă vrei să fii cu noi în cerul sfânt, să ne spui şi aceasta“.* Şi s-a văzut lucrul cel din Duhul Sfânt, căci

mama s-a umplut de Duh Sfânt şi a răspuns: *„Vreau să fiu la Domnul pe veci cu voi şi nu aici o clipă“*. Şi s-a întors în linişte şi s-a mântuit mama lor.

O, iubiţii mei, stau în sfat cu voi şi de toate vă aduc, ca să pricepeţi din toate că mă doare, măi mămică, fiindcă nici până acum nu s-a putut să vrea creştinul numai cerul. Era mare acest popor dacă era numai cu cerul, dar poporul meu a aplecat voia cerului ca să fie după inima poporului, şi iată ce iese din aceasta! Era mare acest popor, şi era Domnul cu tainele ocrotite, şi s-ar fi putut lucra de mult cele aduse de la cer. A voit creştinul să pună mereu degetul, şi dacă Domnul nu-l lăsa să-l pună, se supăra creştinul pe Domnul, şi aşa a fost Domnul ţinut mic sub voia creştinului, şi nu S-a putut mări în cel pe care l-a creat şi l-a chemat la această treaptă, şi nu aud, mămică, nu aud de la nimeni: *„Doamne, facă-se nu voia mea, ci voia Ta, ca să-mi fie mie spre mântuire şi spre aplecare în faţa măreţiei Tale“*. Şi iată că nimeni nu ştie ce este Dumnezeu, şi Domnul trage din greu sub crucea necunoştinţei celor creaţi de El, sub greutatea umilinţei de la cei lucraţi de El, şi Domnul stă şi azi la uşi, măi copii, căci fiecare se simte stăpân pe el, şi nu poate să-L pună pe Domnul Stăpân ca să stăpânească şi să conducă.

Iubiţii mei, nu am şi eu a mă lăuda din truda lucrului meu, şi iată, lupt acum, aşa cum vedeţi, şi mă zbat să fac bine lucrul ce-l am de împlinit, şi încă nu am înţelegere aşa cum aş vrea să am de la ai mei. Unii nu cred în mine, iar alţii ar vrea, dar tot la picioare să le stau, iar alţii dau cu pietre şi mă strivesc din calea lor. O, şi eu am venit cu cerul pe pământ ca să fac izbăvire peste poporul meu şi peste mulţi care vor asculta de glasul meu! De aceea am spus eu că voi coborî înzecită putere aici, unde sunt adăpostită, şi voi lucra cu veghe mare în toată vremea şi îi voi umple de dragoste pentru făptura lui Dumnezeu pe cei de aici cu care lucrez ce am aici aşezat. Mâna mea e tare, mămică, e împuternicită de Preasfânta Treime, şi va lucra mâna mea peste cei de aici şi voi merge cu ei înainte până la capătul lucrului. Când ei vor slăbi, eu voi fi şi îi voi întări, iar când furtunile ar da să bată înspre ei, voi ridica glas, şi va asculta furtuna şi se va abate de la ei.

Păstorii mei, aş voi măcar voi să mă înţelegeţi. Am acest loc pregătit, ca să lucrez până voi veni, şi voiam să fie departe de faţa şarpelui acest loc, dar s-a risipit înţelepciunea poporului meu. Voiesc ca aceşti copii prin care-mi duc greutatea, voiesc să biruiască ei prin Sângele Mielului lui Dumnezeu şi prin mărturisirea cuvintelor cu care vin la ei. Sunt în război cu duhul rău şi voiesc să biruiesc şi voiesc atenţie la război. Lucrez cu multă atenţie, căci aceşti copii vor cu cerul şi vor ca mine, şi voi birui cu ei, mămică.

Un pic, şi voi doborî toate înălţimile care se cred a fi de neurnit. Un picuţ, şi voi da jos cele şubrede şi voi face lucruri noi, dar nu se poate să greşesc ceva, căci trebuie să-mi ocrotesc bine aceşti copii. Lăsaţi-vă cu duhul sărac, ca să vină peste inimile voastre pacea Duhului Sfânt şi nădejdea şi înţelesul cel din cer. Cugetaţi cu gândul, şi apoi cu cuvântul numai la ce este din cer. Duhul care umple lumea dă să vă obosească gândul şi mintea şi inima. Vorbiţi despre cer şi fiţi din cer, şi să se cunoască aceasta.

Vă aşteaptă Domnul să veniţi cu copiii, dar vai, ei vă încurcă şi pasul vostru. Iată, poporul nu se scoală din sângele lui. Lucraţi bine, mămică, lucraţi cu atenţie şi cu cuvântul dres cu sare; poate se mai scoală câte cineva. Căutaţi-vă puterea cea de sus dobândită, că fără ea nu iese lucru bun, mămică. Lucraţi, ca să Se vadă Domnul la voi, şi fiţi întregi, iubiţii mei. Lăsaţi-vă cu cele de la mine, ca să nu mai suferim încă dacă nu lucrăm după voia cerului.

O, eu vă spun câte ceva, dar nu mai strecuraţi aceste taine printre degete, că nu mai poate cerul lucra, şi se pun la pândă mulţi şi fac stricăciune lucrului meu. Eu nu voiesc să mă mânii şi să suflu şi să-i pierd, căci va fi să rămână să vadă ce au pierdut şi să vadă pe cei ce le iau locul lor, căci ei n-au voit acest loc. Mă opresc să vă spun lucruri multe, că mare vă este uşurinţa şi scăpaţi pe jos din lucrul cel tainic lucrat. Iată ce vă spun: voi ziceţi că spuneţi din bucurie, dar nu aceasta e bucuria. Bucuria este să se împlinească tainele lucrate de Dumnezeu. Ştiţi voi cât lucru s-a frânat şi s-a zdrobit de cei răufăcători? De aceea v-am spus să folosiţi cuvântul cărţii din cer, că peste aceasta nu poate nimeni face rău; ba se înţelepţeşte cel ce ascultă şi vine spre viaţă.

Faceţi lucru de apostol, şi să rămână lucrul. Să învieze pe limba voastră cuvântul cel cu putere al Evangheliei lui Iisus Hristos. Amin. Lucraţi, şi să se vadă pecetea apostoliei voastre peste cei păstoriţi, ca să se ridice cei păstoriţi de voi. Lucraţi, şi veţi primi plata lucrului vostru. Lauda voastră, aceea să vă fie: rodul Evangheliei cu care lucraţi. Priviţi la lucrul apostolului Pavel şi la cugetul lui şi la inima lui şi cereţi înţelepciune cerească de la Dumnezeu. Sculaţi-vă bine, mămică. Vremea e pe sfârşite, şi ne aşteaptă Domnul cu rodul cel rămas în picioare. Apostolul Pavel slujea tuturor ca să câştige rod prin Evanghelia lui Iisus Hristos. Înţelepciunea care vine din lume este vrăjmăşie Evangheliei lui Iisus Hristos. Rămâneţi întru Evanghelia Domnului, iubiţii mei. Acesta este lucrul la care aţi fost chemaţi. Lucraţi întru puterea cea bună şi slujiţi tuturor cu iubire, spre folos de mântuire. Amin. Lucraţi ca mine şi vegheaţi peste lucrul vostru. Feriţi-vă de duhul lumii şi staţi în duhul păcii. Pace, iubiţii mei! Duhul păcii cereşti să se odihnească peste voi. Duhul blândeţii să se vadă lucrând prin voi, iar duhul dragostei să vă lucreze inimile spre lucrul cel desăvârşit. Amin.

Hristos S-a înălţat! Adevărat S-a înălţat! Vegheaţi, că Domnul vine iar, iubiţii mei; vine precum este scris, şi vor fi cu El cei credincioşi şi vor merge cu El. Amin. Pace şi Ierusalim nou peste inimile voastre! Amin, amin, amin.

2/15 mai 1991

Cuvântul sfintei Virginia către poporul creştin

Cum trebuie şi cum nu trebuie să fie preotul. Cuvânt de viaţă veşnică de la cel plecat din trup, fratele Zaharia.

Vine mămica Gigi cu musafiri din cer în casa lui Zaharia, măi copii, pentru că fratele Zaharia are cu el slujitori cereşti, şi îngeri şi sfinţi, care vin cu el ca să vadă locul şi poporul în care a trăit el pe pământ. Iată că şi cerul serbează această zi pentru fratele Zaharia.

Iubiţii mei din această casă, pace vouă din cele cereşti! Am venit cu fratele Zaharia, mămică, am venit să stăm de vorbă. Am venit să văd şi eu ce face casa lui Zaharia, şi cât mai au copiii lui ca să fie una cu el. Zaharia este un mare slujitor în faţa Sfintei Treimi, căci este din acest popor, dar poporul meu a uitat pe fratele Zaharia, care a lăsat la acest popor învăţătură de viaţă cu Domnul, şi nici unul din cei care au stat la căpătâiul acestui slujitor ceresc nu va putea spune în faţa judecăţii că n-a ştiut cum să-şi poarte viaţa pentru mântuire. Nu se va putea dezvinovăţi nici faţă de această lucrare, căci acest slujitor care a plecat dintre voi la cer, a trăit pe pământ

întru această lucrare şi a plecat la cer întru această lucrare, iar eu pentru acest rod am fost atunci mărită de cer, fiindcă eu am stat atunci cu acest slujitor de mână până ce şi-a primit slujba în faţa altarului tronului Sfintei Treimi. Aşa este de mare pentru cer acest popor; aşa trecere a proorocit cerul pentru fiii acestei lucrări de sfârşit.

Slujitorii cei care zic că slujesc în biserici n-au parte de a ajunge slujitori în cer, pentru că aceia au mâinile mânjite de sânge şi de lăcomie şi de păcate strigătoare la cer. Aceia sunt iubitori de argint mai mult decât iubitori de Dumnezeu, că se duc la şcoala de preoţi şi dau bani ca să cumpere darul lui Dumnezeu, şi în loc să iasă preoţi cu folos pentru mântuirea oamenilor, măresc ceata fariseilor de pe pământ şi a bogaţilor de pe pământ, că şi pentru aceia este scrisă Scriptura care zice: *«Oare, nu cei bogaţi vă asupresc pe voi? Şi voi daţi scaunul cel dintâi acelora».* Aceştia au închis împărăţia cerurilor pentru lume, că nu au putere să ducă lumea la cer. Trebuia ca nimeni să nu fie mai postitori şi mai milostivi şi mai slujitori tuturor ca şi ei dacă s-au dus să se aşeze între Dumnezeu şi om. Rar preot mai găseşte Domnul pe pământ care să se jertfească întru această slujbă în toată vremea. Preotul nu trebuie să fie pentru el, ci numai pentru poporul cel pentru care se aşează în faţa lui Dumnezeu. O, dar este pe pământ o rămăşiţă din aceştia care nu şi-au plecat genunchii în faţa morţii din această vreme, şi stau întru sfinţenie prin crăpăturile acestei vremi, şi aceştia vor fi de folos lui Dumnezeu.

Iată-l pe fratele Zaharia, fiilor. Dacă voi aţi fi vrut să fiţi mari cu Dumnezeu, aţi fi putut acum să-l vedeţi cu ochii; aţi fi putut să mă vedeţi şi pe mine, ca să vă ajute această vedere la necredinţa voastră, şi n-ar mai fi fost nevoie de atâta trudă, de atâta strigare, de atâta rugăminte. Şi dacă măcar aţi fi voit să fiţi mari cu viaţa şi curaţi cu trupul, atunci ar fi fost să vedeţi cu duhul toate câte sunt de văzut în această vreme. Dar n-aţi fost ca fratele Zaharia. El niciodată n-a spus cu gura sau cu inima vreun cuvânt sau vreun gând de necredinţă împotriva acestei lucrări care a lucrat şi lucrează în vremea aceasta, pentru că el a fost mereu întru Duhul Sfânt, măi copii.

Când Şi-a ales Domnul Iisus Hristos apostolii cu care a umblat în vremea Sa, i-a chemat pe câte unul din mijlocul lumii, dar să ştiţi că Domnul a privit cu duhul, şi a privit inima acestora mai întâi, şi apoi viaţa, căci dacă inima poate fi lucrată, atunci şi viaţa poate fi înviată după aceea. I-a ales pe apostoli unul câte unul, dar ei n-aveau putere să-L priceapă pe Iisus Hristos, nu puteau pricepe că Domnul este Dumnezeul Cel venit pe lume, după cum era promis prin prooroci. Nu puteau pricepe, căci nu aveau viaţa înviată. Erau din lume, măi copii, şi Domnul i-a luat cu uşorul. Mai întâi i-a chemat, şi apoi i-a încredinţat de dumnezeirea Lui, căci pentru fiecare din ei a lucrat câte o minune despre care nu se mai auzise pe pământ. Dar apostolii au avut inimă bună, inimă caldă, şi s-au lăsat lucraţi de Dumnezeu, şi de aceea, apoi, au primit pe Duhul Sfânt şi au lucrat lucrări de mărturie prin puterea Dumnezeului Duhului Sfânt, Care a fost promis lor de Domnul Iisus Hristos în clipa înălţării Sale la Tatăl Atotţiitorul, din Care S-a născut Domnul Iisus Hristos mai înainte de toţi vecii.

Fratele Zaharia a avut pe Duhul Sfânt peste el, fiilor, şi să ştiţi că aşa cum a fost el, eu n-am mai avut încă unul în acest popor, căci avea peste el duhul blândeţii cereşti, duhul înţelepciunii, duhul cumpătării cuvintelor, duhul credinţei, duhul tăriei de suflet, duhul nevinovăţiei de inimă, şi, peste toate aceste daruri, se purta întru duhul dragostei şi al smereniei cea mântuitoare. Iată cât de bogat poate fi Duhul lui Dumnezeu într-un suflet curat aşa cum a fost fratele Zaharia, măi copii. Oricine se ducea la el şi oricine căuta folos bun de la cuvintele lui, acela pleca bogat de la el, pleca plin de sământă bună, căci nenea Zaharia avea darul de a desţeleni pământul inimii. Şi de ce, oare, măcar cei care au avut această trecere, cei care au stat de atâtea ori la căpătâiul acestui izvor de lucrare mântuitoare, de ce măcar aceştia nu s-au lăsat înghiţiţi de lumina Duhului Sfânt, care curgea de la acest slujitor dăruit de Dumnezeu cu lumină vindecătoare, cu lumină de soare ceresc?

Mă uit în poporul meu câtă împietrire, mă uit câtă nepăsare, mă uit cât lipseşte cerul din fiii acestui popor ales de cer. Mă uit peste toţi cei din cetatea Valea Voievozilor care au stat atâta vreme la căpătâiul acestui slujitor, la gura acestui izvor de înţelepciune şi de chivernisire sufletească. Fratele Zaharia ar voi acum să sufle peste ei duhul acestei lumini care vine de la această lucrare coborâtă în mijlocul acestui popor, căci el, întru această lumină stă în cerul sfânt. Această lucrare va lumina într-o clipă tot pământul când va veni Domnul să Se slăvească întru ea. Un pic mai este, şi va birui Domnul prin această lucrare, căci este lucrarea sfârşitului tainei lui Dumnezeu pe care a lucrat-o Domnul dintru început şi până la aceste zile de glorie dumnezeiască. Şi voi birui eu, mămică, şi voi lucra încă puţină vreme, până voi sparge împietrirea inimii acestui popor. Voi da de ruşine necredinţa şi tăgăduirea şi alungarea pe care a folosit-o acest popor atâta vreme, dar mereu mă întreb, unde va fi să se ascundă cei împietriţi, cei nepăsători, cei necredincioşi? Unde? O, n-au unde, n-are nimeni unde, căci va fi zdrobit sub apăsarea Duhului Sfânt, Care va lucra văzut şi cu mânie atunci, şi cu certare în zilele mărturiilor, căci toate câte au fost aduse şi lucrate, toate vor mărturisi atunci. O, şi încă râde poporul meu, încă stă în sângele lui, dar ruşinea va sta alături de pecetea de pe el, ca să mărturisească pecetea aceasta cine a fost poporul acesta defăimător şi hulitor de Dumnezeu şi de lucrul lui Dumnezeu. De aceea am spus eu mereu că pentru lume va fi floare la ureche în ziua aceea a mărturiilor. Toate mărturiile vor fi şi se vor aşeza pe masă, şi acestea vor sta atunci la judecată cu cei care le cunosc.

Păi tu, poporul meu iubit, era să fii poporul Duhului Sfânt pentru vremea de sfârşit, poporul care să se fi aşezat lângă Domnul pentru judecata lumii necredincioase, în ziua aceea a Domnului. Şi unde zici că vei sta atunci? Acolo vei sta, poporul meu, dar tu nu ştii de ce vei sta. Vei sta ca să te vadă toată făptura, de la început şi până la sfârşitul făpturii, ca să-l vadă pe cel neascultător din zilele lucrării de sfârşit a mântuirii. Toţi vor avea scăpare atunci, căci aceasta este lucrătura la care eu lucrez acum ajutată de tot cerul, dar cel care a fost prins de ziua aceea în neascultare şi în nepăsare şi în împietrire, va purta toată ruşinea veacurilor, căci toţi, din toate veacurile, au aşteptat mâna acestui popor, dar acest popor n-a avut dragostea aceasta. Acest popor de la sfârşit este cel mai mare popor, cel mai puternic popor, căci are peste el munţi de binecuvântări, şi pentru că este cel mai mare în daruri, iată, va fi cel mai ruşinat în ziua mărturiei.

Şi iată, vă spun astăzi ceva nou, fiilor; a venit vremea să vă spun şi aceasta. În toată vremea s-a dus creştinul la Domnul ca să ceară binecuvântare după cum avea inima lui nevoie. Şi dacă Domnul auzea făptura Sa că-I cere binecuvântare, îi dădea, măi copii, fiindcă acest popor are mare trecere la Domnul; are, din pricina alegerii pe care o are. Şi iată,

aşa a căpătat acest popor munţi de binecuvântări, căci numai o singură binecuvântare este un munte, dar mai multe, ce sunt atunci? Sunt munţi de binecuvântări cerute de la Dumnezeul binecuvântărilor, şi ce ai făcut, măi poporul meu, cu acestea? Pe care cărare te-ai purtat cu aceste daruri căpătate? Te duceai şi cereai şi primeai şi erai bogat şi erai puternic, poporule al meu, că erai binecuvântat. Dar ce folos ai purtat? Tu trebuia acum să foloseşti Celui ce ţi-a dat mereu darul binecuvântării. De câte ori ai cerut tu binecuvântare pentru lucruri care nu erau plăcute lui Dumnezeu, pentru lucruri lumeşti, pentru lucruri idoleşti, poporul meu iubit, şi Domnul nu-Şi putea călca făgăduinţa pentru cel înfiat al Său! Dar tu ţi-ai călcat toate făgăduinţele tale pe care le-ai făcut lui Dumnezeu, şi te-ai făcut din nou lume, copil al poporului meu, şi ţi-ai vândut dreptul de copil al acestei lucrări, căci ai negat-o până la urmă, ai negat-o cu însăşi viaţa ta pe care ţi-a binecuvântat-o Domnul s-o trăieşti întru El şi întru cele de la El venite la tine. Şi iată, vine Stăpânul tău să-ţi ceară socoteală acum; vine Stăpânul tău, că tu n-ai voit să-L laşi să fie Tatăl tău, Care să vină să-ţi dea împărăţia Lui ţie. Acum vine ca un Stăpân, să-ţi ia întâietatea şi s-o dea altora, care vor primi duhul cel cu care vor striga: *„Părinte!“.*

Am venit la tine, poporul meu, ca să pregătesc calea Celui ce vine după mine, ca să pregătesc viaţa ta şi să te fac vrednic să stai întru întâmpinarea Celui răstignit şi înviat şi ridicat la locul Său. Am lucrat peste tine mai mult decât a lucrat atunci Ioan Botezătorul. Am lucrat ca să pregătesc acest popor, ca să fie poporul întâmpinării cea mare a Domnului, şi tu ţipi şi zici că eşti deştept şi zici că eşti cu Dumnezeu. Zici aşa cum ziceau cei ce erau mai-marii templului pe vremea răstignirii Celui întrupat, după cuvântul proorocilor. Tot aşa faci şi tu. Dai la moarte pe Ioan Botezătorul, dai la moarte pe Iisus Hristos şi dai la moarte şi la tăcere glasul acestei lucrări şi lumina ei, care este de la Duhul Sfânt. Mă dai pe mine la moarte, mămică, şi eu te-am hrănit cu linguriţa de la Dumnezeu, poporul meu. Multe cetăţi mi-au semnat procesul morţii, şi sunt tari cetăţile acelea, pentru că sunt binecuvântate de la Dumnezeu. O, dar cuvântul meu din vremea aceasta nu va vedea stricăciunea şi nu va trece tăcerea peste el. El va lucra şi va sfârşi de lucrat, şi apoi se va odihni cuvântul meu întru slava celor lucrate prin cuvânt. Dintru început a fost cuvântul, şi toate prin cuvânt s-au împlinit, căci Dumnezeu era Cuvântul, iar purtătorul de Dumnezeu este cuvântul lui Dumnezeu. Şi iată, eu sunt cuvântul, poporule al meu, popor fără pricepere, că nu poţi înţelege aceasta cu duhul tău, căci aceste înţelesuri nu vin de la carnea firii, ci de la Duhul Sfânt, popor care umbli cu duhul rătăcirii peste tine. Dacă ai fi lăsat Duhul Sfânt să te încălzească şi să te crească, atunci Şi-ar fi încheiat Domnul truda tainei Sale prin tine, măi poporul meu.

Fratele Zaharia a purtat folos de la această şcoală, şi iată-l, este slujitor la tronul Sfintei Treimi, căci de acolo am venit cu el aici. El s-a jertfit pe sine cu trupul, şi cu inima s-a adus jertfă pe sine lui Dumnezeu, şi Domnul i-a dat acest rang apoi. Inima lui, măi copii, a fost numai în cer, şi n-a pus peste ea pământ, şi a fost frumoasă inima lui, căci a fost născută din cer şi nu de pe pământ. Se uită la cei care veneau la căpătâiul său şi se miră şi plânge fratele Zaharia, că vede mult pământ peste ei, îi vede murdari de pământ şi mă întreabă pe mine ce este aceasta.

O, frate Zaharia, acestea sunt plăcerile în care trăiesc ei, plăceri pământeşti, mămică. Aceasta este comoara lor, aceasta este inima lor, aceştia sunt fiii poporului meu din această vale. Domnul este mic peste ei, căci aşa L-au ţinut ei pe Domnul, străin şi cerşetor şi plin de dor după inima lor. Popor mâncător de carne şi de gusturi pământeşti, căci carnea acestei vremi este duhul omului, este placul cărnii, este placul firii care pofteşte împotriva duhului. Este rob cărnii firii şi poftei firii, şi aceasta înseamnă pământ viermănos şi bolnav. Şi mă lupt, măi frate Zaharia, mă lupt din greu să fac din ei copii ai Duhului Sfânt, şi nu se lasă cu Duhul Sfânt, căci iubesc trupul şi slujesc trupul. De atâta vreme stau în calea lor să iau de pe ei robia trupului ca să-i dau lui Dumnezeu pârgă curată şi neîntinată, şi nu se lasă cu cerul, măi frate Zaharia. Spune-le şi acum ceva, ajută-mă la această greutate. Spune-le ce este această lumină şi de unde este ruptă această lucrare cu care vin mereu la ei.

Ascultaţi-l pe fratele Zaharia, măi copii, că iată, opresc cuvântul meu, să vorbească peste voi cuvântul fratelui Zaharia.

— O, iubiţii mei, ea mi-a spus să vă spun cuvântul meu. Dar cuvântul meu, ca şi atunci, şi acum, este în duhul dragostei şi al blândeţii. Aş fi voit să mă bucur, şi eu şi însoţitorii mei cereşti, dar văd pe acest popor o greutate, căci mămica Gigi, dacă a venit cu mine aici, m-a purtat mai întâi prin popor peste tot, că ea n-a uitat neumbletul meu cât am fost aici pe pământ. M-a purtat acum, că încă de atunci am acest dor. Mi-era dor de poporul creştin, fiindcă nu puteam merge pe nicăieri, dar dacă ea m-a dus acum peste tot, iată, m-a pătruns durere de duh. Dar mămica Gigi câtă durere poartă, oare? Poartă, că uite cât pământ văd pe voi: şi pe cap, şi pe mâini, şi pe picioare, şi pe faţă. Am întrebat-o pe ea de ce este aceasta, şi aţi văzut ce mi-a răspuns. Dar de ce nu vă spălaţi de la acest izvor? De ce staţi aşa? Apropiaţi-vă de mama Gigi; ea pentru asta a venit la voi, şi este cu cerul după ea. O, ferice celui ce-şi va spăla viaţa în acest vas! Şi dacă pe ea n-o primiţi, cuvântul meu cum îl veţi face adevărat? Şi dacă pe ea n-o credeţi că este în lumină şi că vine de la cer, pe mine cum mă veţi crede de unde vin şi prin cine vin la voi? Eu prin ea am venit la voi. Nimic nu se poate fără ea prin această lucrare. Eu ştiu cuvintele Scripturii de atunci de când eram cu trupul pe pământ. Şi dacă nu sunteţi plini de Duhul Sfânt, cum veţi putea crede Scriptura aceea care se împlineşte prin mama Gigi şi prin cei care vin cu ea la voi, şi prin mine, care vin după ce am plecat din trup? Căci iată, am venit cu mama Gigi, şi nu vin din morţi aşa cum zice Scriptura care zice: *«Nici dacă se va duce cineva dintre morţi nu vor crede».* Noi am venit dintru cele înviate, am venit de la viaţă la voi, şi iată, stăm cu voi prin cuvânt. Nu suntem dintre morţi, căci am fost cu Dumnezeu pe pământ, iar cei care sunt întru Dumnezeu, chiar de vor sfârşi, vii vor fi în veci, căci nu este străină această taină lăsată prin cuvântul Fiului lui Dumnezeu. Vă spun şi eu că nu credeţi, că dacă aţi crede, aţi învia întru Duhul Sfânt, şi aţi fi din cer apoi. Voi sunteţi scrişi în cer, şi sunteţi pomeniţi în cer în fiecare zi, dar de ce nu sunteţi cu cerul împăcaţi? De ce nu sunteţi vii?

Mi-e dor de voi, de toţi cei care aţi stat cu mine în vreme de noapte atunci când făcuse Domnul din mine o jertfă vie pe masa altarului acestui popor. Aţi vegheat la căpătâiul suferinţei trupului meu, dar la căpătâiul vostru de ce nu vegheaţi acum? Oare, nu vreţi cerul cel veşnic? Oare, nu credeţi că este acest cer care vine după vremea trupului? Şi dacă ziceţi că credeţi, de ce nu vă îmbrăcaţi pentru cerul acesta? O, dar iată, nu puteţi să ştiţi. De ce nu ştiţi că cerul este lângă voi şi este după voi ca să vi se arate? Această lucrare şi cuvântul ei este cer, iubiţii mei; are cerul în cuvântul ei, şi voi ce faceţi

cu ea? Unde o aruncați? Sub care întuneric credeți că o veți putea zdrobi? Iată, eu pe raza acestei lucrări am venit, și n-am putut veni fără mama Gigi. Această lucrare este lumină, și mulți din voi nu vreți cu ea și întru ea și întru curățenia care vine de la ea, iar altora le e rușine cu ea. Păi, atunci, și Domnul Se va rușina cu voi. Dar în iubire nu este frică, și dacă este frică, nu este iubire și nu este trecere la Dumnezeu.

Dar voi, copiii mei, voi ce faceți acum? Și ce ați făcut până acum? Și nu vă întreb pământește. Rugați-vă la mama Gigi ca să vă învețe ce este Dumnezeu și ce va fi Dumnezeu, dar dacă nu vă veți ține de mână cu mama Gigi, nu veți ajunge fără ea la Dumnezeu, și nu va ajunge Dumnezeu până la voi fără mama Gigi, pentru că aveți pecete pusă de mama Gigi. Poporul acesta nu va putea la Dumnezeu fără mama Gigi, și cine nu va iubi cuvântul lui mama Gigi, nu-i va folosi nici o jertfă aceluia, chiar dacă și-ar mistui trupul pe jar unul ca acela. Vă rog frumos și pe voi, căutați împăcarea cu Dumnezeu, căci ea este între Dumnezeu și poporul acesta. Dacă nu veți putea dezlipi de pe voi lumea și lipiciul ei și înșelăciunea ei, dacă nu veți fugi din lume, dacă vă veți lăsa înghițiți de moartea din lume, va fi greu, să știți că va fi greu, căci eu voi ruga pe mama Gigi să vă aducă trezirea, și va fi greu de tot, dar mai greu ar fi să pierdeți de tot pe Domnul. Dacă veți căuta spre păcat și spre moartea cea din lume și dacă nu veți fi curați cu trupul și cu viața, să știți că va fi greu de voi, că nu vă va ocoli trezirea cea mare, care lucrează de la mama Gigi peste cei care vor fi să mai scape cu viață pentru ziua aceea a mărturiilor. Dacă veți păși cu pasul spre pierzare, și dacă eu sunt cu cerul acum, să știți că mama Gigi va da în voi. Pentru mine va da în voi, pentru că sunt eu cu cerul. De aceea ați primit biciul ei, și îl veți primi de câte ori îl veți cere, ca să nu cădeți de la mila Domnului. Casa aceea care are cu Dumnezeu măcar pe unul din casă, apoi casa aceea va fi biciuită spre înțelepțire și spre luminare. Fiul care dă spre rătăcire, va fi biciuit spre înțelepțire.

Copiii mei, iubiți lucrarea care vă luminează calea vieții. Călcați după cuvântul acestei lucrări, că va fi aceasta cea mai mare învățătură peste lume, și se vor vesti aceste cuvinte de pe cea mai mare înălțime, căci va fi singura înălțime spre care se va înălța toată făptura, și aceasta va fi în curând. Nu vă uniți cu cei ce stau fără această lucrare. Uniți-vă însă cu toți cei care stau de mână cu mămica Gigi. Eu voi merge cu ea înapoi la locul slujirii mele, dar ea va fi mereu în mijlocul poporului ei și va lucra până va sfârși de lucrat și de netezit și de înnoit acest pământ binecuvântat, acest neam românesc, dar nu va mai rămâne pe acest pământ nimic întinat, nimic spurcat, nimic străin, și va fi neam nou și pământ nou, ca să fie apoi cer nou de la care vor răsări ceruri noi peste tot. Mămica Gigi are această lucrătură de lucrat și este în lucru cu tot cerul, căci și eu lucrez la lucrul acestei lucrături și sunt al acestui popor. Primiți pe mama Gigi și nu-i striviți cuvântul, căci biciul ei aduce cuvântul ei la viață. Mulțumiți-i ei și pentru cuvântul meu, căci ea e buna cea din cer, și este iubire mama Gigi.

— Iată, copiii mei, cuvântul fratelui Zaharia a fost dat vouă. N-am venit dintre cei morți, ci am venit cu el de la viața cea vie, care este la Dumnezeu. Aduceți-vă aminte de fratele Zaharia și de cuvântul lui care era cu voi. El este mijlocitor mare la tronul Sfintei Treimi. Chemați-l în ajutor pentru folos de mântuire, căci este mijlocitor prin această lucrare. În curând și tinerelul care a plecat de curând dintre voi va primi slujbă cerească și va sluji în fața lui Dumnezeu, căci este din acest popor, și acest popor are mare preț la Dumnezeu, măi copii. Mama Gigi lucrează lucrare mare peste acest popor, ca să-l scape de la moarte. Rugați-vă neîncetat, ca să scăpați de boldul morții, căci boldul morții este păcatul. Poporul meu trebuie să fie un popor neîntinat, un popor curat, cu hrană curată, cu apă curată și cu mers curat prin întinăciunea acestei vremi. Și dacă nu vrei, creștine, și dacă vrea Dumnezeu să vrei, va fi să vrei și tu ca Dumnezeu, că vei primi bătaie până va fi să intri întru ascultarea cuvântului ceresc care cere sfințenie de la tine, poporul meu iubit.

Pace peste fiii cei credincioși și ascultători ai poporului meu! Dar dacă ești, creștine, necredincios și neascultător, vei fi dat spre certare și spre spălare și spre zolire, ca să mergi pe calea dreptății și a neprihănirii, căci această cale am venit s-o dau poporului meu.

Binecuvântată să fie fărâmița de la masa care s-a ridicat la cer pentru serbarea fratelui Zaharia, și cine va gusta din această masă cerească, să primească lumină. Amin.

Pace peste această casă! Pace și mirul mângâierii peste durerile acestei case! Pace peste toți cei care iubesc pe mama Gigi! Amin, amin, amin.

19 mai/1 iunie 1991

Duminica tuturor sfinților

Învățături ale sfintei Virginia peste cetatea Căprioru.

Am venit din nou la voi. Am venit să vă bucur și să vă întăresc aripioarele, ca să fiți întru cele cu care vin de la cer, ca să fiți în Duhul Sfânt.

Pace vouă! Și în această zi, pace și bunăvoire între voi! Duminica tuturor sfinților, aceasta este sărbătoarea zilei de azi.

Când a luat ființă trupul meu, când am intrat eu în lumea aceasta, în ziua aceea era sărbătoarea care este astăzi, măi copii; era duminica tuturor sfinților. Mămica mea se pregătea să meargă la biserică și nu s-a mai dus, căci a stat și m-a primit pe mine.

Am venit la voi să mă bucur cu voi în ziua aceasta de sărbătoare. Era atunci ultimul an al bisericii strămoșești, al sărbătorilor strămoșești, și a venit apoi vremea cea roșie și a strămutat de la locul ei vremea sărbătorilor cerești. Moșii și strămoșii noștri erau atunci creștinii acelei vremi și plângeau vremea aceea. Era proorocită în Scripturi această vreme de durere, și ei au trăit această durere pe vremea lor. Venise urâciunea pustiirii locurilor sfinte, venise pe vremea lor. Eram și eu atunci copil de un an, și am fost aleasă de Domnul din pântecele mamei mele. Eram de un an când biserica și-a schimbat înfățișarea și puterea și adevărul cel sfânt. A suferit Domnul în vremea aceea, dar a suferit în mine, măi copii, căci a fost peste mine o suferință în anul acela și îmi mâncase pântecele pe dinăuntru, și părinții mei purtau milă de mine și n-aveau ce-mi face, căci erau creștini săraci. Dar Domnul a întins mâna apoi și a trimis peste mine vindecare și a înființat un pântece nou pentru mine și m-a ridicat din nou la viață.

O, iubiții mei, am purtat în trupul meu durerea aceea care a intrat în locul cel preasfânt ca să-i mănânce viața și adevărul din ea, căci călcase peste ea dușmanul cel roșu, după cum era scris. A suferit Domnul, și a suferit înăuntrul meu; a suferit cerul pentru biserica lui Dumnezeu. Își începuse Domnul lucrul Său prin mine încă de atunci, și apoi a trimis peste mine vindecare, că știa că vine vremea să lucreze cu cuvântul

Său prin mine şi să aducă această reparare pentru biserica Sa. Şi dacă poporul meu este poporul cel ales al lui Dumnezeu, de aceea a început Domnul această temelie de la acest popor. Trebuia să se împlinească aceasta, căci era făgăduit de Domnul, prin semnul vindecării înlăuntrului meu, pentru că eu am fost biserică sfinţită de Dumnezeu, în care a locuit Mielul lui Dumnezeu şi a vorbit cu acest popor, căci a făcut Domnul din mine un altar de jertfă în care a locuit şi S-a jertfit cu cuvântul Său şi a împărţit cuvântul Său vouă, fiindcă este scris de Domnul Iisus Hristos în Scripturi: *«Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt ieşit din gura lui Dumnezeu».*

N-a mai avut, fiilor, nimeni, în toate veacurile, n-a mai avut ce aţi avut voi. Pe tot pământul mişună învăţătorii legii lui Dumnezeu şi cărturarii cei învăţaţi şi vorbesc despre cuvântul lui Dumnezeu, şi nu pot aceştia să scoată răul şi moartea din om, şi se aud de la cer până în vremea de azi cuvintele lui Iisus Hristos care au spus atunci: *«O, neam necredincios! Până când vă voi răbda pe voi?»*. Măi fiilor, au scos postul şi rugăciunea de la putere. Totul a rămas o orânduială de la oameni şi nu mai răsar de pe nicăieri izvoare de apă vie. Dar vine vremea să lucreze văzut duhul şi adevărul în orice loc, aşa cum este scris, şi se vor umple de ruşine toţi cei care au închis împărăţia lui Dumnezeu, cei care au ascuns cheia cunoştinţei ca să nu intre cei săraci cu duhul, şi iată, nici aceia nu intră, şi nu pot intra nici cei ce vor să intre, dar semeţia acelora se va preface în cenuşă în curând, iar cenuşa aceea va fi luată de vânt. În zadar vorbesc aceia cuvântul lui Dumnezeu, căci aceia sunt judecaţi prin cuvântul cărţii din cer care spune aşa: *«Cel care cunoaşte căile vieţii şi nu umblă pe ele, acela să nu vorbească despre Dumnezeu».*

Dacă poporul meu şi-ar da seama ce este această lucrare cu care a venit Dumnezeu în vremea aceasta pe pământ, nu i-ar mai trebui nici minuni, nici semne, nici zdruncin ca să creadă, şi ar crede şi ar fi mare prin credinţă şi ar zice cu cuvântul şi s-ar muta întunericul de la fiii oamenilor. Dacă măcar de acum ar vrea acest popor să se lase spre pricepere ca să înţeleagă ce lucrare este aceasta pe care o lucrează Domnul prin mine, n-ar da din mână această mărire, şi s-ar aşeza cu putere de suflet în toată rânduiala care se cere prin această lucrare şi ar da mâna cu Dumnezeu, ca să fie gata izbânda mântuirii veacurilor toate.

Cel ce nu vrea să fie curat şi adevărat, acela să se dea deoparte numaidecât, că mai bine îi va fi. Acest popor va fi poporul cel neîntinat, cel sfânt, cu care va lucra Domnul minuni prin cuvânt. Dar cine a fost al acestui popor şi se trage acum din sfinţenia care este adusă acum, acela să se pregătească pentru usturime şi certare, căci Domnul nu Se lasă înşelat până în sfârşit de fiul cel rătăcit al acestui popor. Copiii care din dragostea lor vor sta întru sfinţenie de inimă şi de trup, aceia vor străluci în curând peste mulţimi, şi se va vedea slava lor.

Pregătiţi-vă, mămică. Daţi de pe voi toate hăinuţele cele rupte, cele murdare, cele vechi, şi luaţi de la mămica Gigi şi pregătiţi-vă, că vin să vă îmbrac frumos, vin cu cerul la voi în curând, şi vă voi uni cu cerul şi veţi lucra cu cerul şi vom face numaidecât biruinţă peste întuneric.

Copiii mei din această cetate, cei care aţi primit certarea de la Domnul, care aţi primit rană de la Domnul, mâna mea a fost şi v-a ajutat, mămică, dar să vă fie aceasta spre înţelepţire, ca să nu fie să mai stăm din nou de vorbă tot aşa. Sunteţi iubiţi de cer, dar cerul vă vrea curaţi acum. Aceasta nu mai este vremea voastră, mămică. Aceasta este vremea Domnului. Aduceţi jertfă lui Dumnezeu, că eu puteam să vă ridic acum, dar nu v-ar fi fost bine, că nu eraţi gata pentru cer. V-am dat mâna şi v-am ridicat, dar de acum să nu mai păcătuiţi, ca să nu vă fie vouă mai rău. Sunteţi înscrişi ca fii ai poporului meu, şi eu îmi fac acum un popor sfânt şi curat. Să nu ziceţi că nu puteţi, mămică. Nu mă faceţi să vă fac să puteţi. Vreau din dragostea voastră să puteţi, din credinţa voastră, mămică. Totul este cu putinţă celui ce crede, măi copii.

Iată, n-am venit să aduc pace, ci lămurire am venit să aduc şi zdruncin, ca să despart credinţa de necredinţă, şi adevărul de neadevăr; să despart pe femeie de bărbat; pe frate, de soră; pe soacră, de noră; pe mamă, de fiică, şi pe creştin, de lume şi de întinare şi de stricăciune şi de pământ şi de fire aducătoare de durere; şi am venit să aşez peste voi stare îngerească şi cărare adevărată. Nu vă temeţi de lume. Biruiţi lumea, chiar de va trebui să minţiţi pentru Dumnezeu şi pentru calea Lui cea dreaptă şi cea adevărată.

Nicuşor Zidaru, fii atent, că vreau să scriu numele tău pe o piatră de mărturie a lucrului meu din zilele acestea. Am să stau de vorbă cu tine, să te pregătesc cu mine, că mai e un picuţ, şi ieşim deasupra cu această lucrare lucrată acoperit atâta vreme, mămică. Nu căuta să te laşi despărţit de mine. Eşti prins în planul acestei lucrări şi aşa eşti scris în cer: zidar în Ierusalim. Dar vine vremea să înţelegi bine lucrul tău, iar pentru aceasta îţi trebuie aşezare neclintită, de acum. Am venit aici, şi iată, pun mâna pe creştetul tău şi aşez peste el mirul mângâierii şi al puterii şi al tăriei celei bune. De ar fi să minţi pentru Dumnezeu, minte, mămică, şi fă voia Lui, de acum, şi învaţă ce este taină acoperită. Ţi-am dat ca un ajutor această vărguţă. Foloseşte-te de ea şi pune-o de mărturie în faţa neorânduielii care vrea să te ţină departe de sfinţenie. Eu voi fi mereu ca să te sprijin, şi vei vedea că sunt lângă tine, că am nevoie de tine curat şi sfânt, mămică. Să nu cârteşti în luptă, dar luptă-te şi învinge-te, copilul meu. Eu nu te mai las altfel de acum. Scrie această zi şi lasă-te născut din nou şi fii copil nevinovat de-acum, că Domnul aşează putere peste creştetul tău. Vei merge cu mine ca să-ţi arăt o taină din zilele acestea, o taină de a mea pe care tu o mai ştii, şi îţi voi arăta cum să faci cu ea şi unde s-o aşezi în tine. Întăreşte-ţi casa ta şi inima ta şi credinţa ta şi mergi alături de mine, dar mergi bine, mămică. Pregăteşte-ţi viaţa şi rostul cel bun, de-acum, că voi sta de vorbă cu tine, Nicuşor Zidaru.

Să se ridice ascultare de la voi la cer, căci cerul este în mare lucrare peste acest popor ales. Să fie pace între mine şi voi, copii cu care am vorbit acum! Să fie peste voi duh lucrător de sfinţenie şi de veşnicie cu Domnul, întru voile Sale cereşti! Amin, amin, amin.

20 mai/2 iunie 1991

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Proorocie pentru început de lucru văzut: piatra de mărturie a Noului Ierusalim.

La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi toate prin cuvânt au fost lucrate, căci Dumnezeu a zis, şi s-a făcut. Iată, Dumnezeu rosteşte cuvânt în vremea aceasta, şi să se împlinească lucrul cuvântului Său, căci este Dumnezeu.

Pacea Mea peste creştetul tău, copil credincios din vremea aceasta, căci prin credinţă cei de la sfârşit vor lucra prin cuvânt lucrări mai mari decât cele de până acum. Pace ţie, şi

mirul mângâierii peste creştetul tău, şi vei lucra lucruri minunate, după cuvântul lui Dumnezeu, căci Eu nu sunt un Dumnezeu neputincios, şi mulţimi numeroase se vor pleca la lucrătura acestor zile de biruinţă cerească. Ridică-te şi ia aminte, căci Eu rostesc cuvânt, şi apoi Mă aşez peste voi şi împlinesc prin voi, copii ai credinţei acestei vremi.

Ridică-te pe temelia credinţei, ridică-te şi acum, căci acum vin spre tine şi îţi vestesc început de lucru văzut, fiindcă am spus că voi scoate deasupra această fântână de miere, această începătură de lumină văzută, că vine ziua slavei, copil al acestei slave. Am spus că lucrăm să scoatem crucea deasupra şi s-o înfigem în vârful unghiului, ca să ştie mulţimile lucrarea semnului Fiului Omului, Care Se va arăta pe nori după acest semn, căci Fiul Omului va lucra apoi văzut ca să adune în grădina arătării Sale pe toţi aleşii Săi, de la marginile cerului şi până la celelalte margini. Adevăr adevărat grăiesc şi acum, că nu va trece neamul acesta, şi se va împlini această lucrare adusă prin cuvânt. Iar de ziua şi ceasul acela, iată, copilul Meu, Tatăl ştie ziua aceea, iar Tatăl este în Fiul, şi Fiul este împreună cu Tatăl în toţi cei care prin Duhul strigă: *„Avva, Părinte!“.* Iată taină pecetluită şi despecetluită în vremea aceasta! Fericit este slujitorul acela pe care, Tatăl lucrând şi Fiul venind, îl va afla crezând aşa, căci adevăr grăiesc, că peste toate va fi pus. Iar cei ce vor tăgădui acest adevăr, veni-va Stăpânul pe neaşteptate pentru aceia şi îi va scoate din dregătorie şi îi va pune cu cei făţarnici, acolo unde este plâns şi scrâşnire de dinţi.

Întăreşte-te cu cuvântul Meu, căci Eu sunt Cuvântul, şi voi fi împlinitor prin lucrul credinţei celor din vremea aceasta.

Iată, vom aşeza piatra de mărturie a cuvântului Meu, care a lucrat şi care lucrează până la sfârşitul tainei plinirii sale, şi vom scrie pe această piatră numele cel nou al cetăţii Ierusalimului cel nou, care se va arăta de la această piatră şi din care vor curge râuri de apă vie, pe ale căror laturi vom sădi pomi, şi frunzele lor nu se vor veşteji, şi fructele din ei nu se vor mai isprăvi, căci lună de lună se vor coace fructe noi, fiindcă pomii vor primi apă din această piatră, iar seminţiile pământului se vor hrăni din fructele pomilor, şi din frunzele lor vor primi tămăduiri. Amin.

Voi scrie numele tău pe piatra aceasta şi voi scrie numele aleşilor Mei, dar vreau să scriu numele unsului cel de la Mine pe piatra aceasta. Fii înţelept de la Mine, căci înţelepciunea este fiica Mea, cea care a luat fiinţă de la Mine mai înainte de toate câte s-au făcut prin cuvânt. Am dat cuvânt servilor Mei prin care vin cu cuvântul, şi lucrez prin cuvânt, de la cele rostite şi până la cele împlinite prin cuvânt, dar vreau să-i văd lucrând lucru de credinţă pe cei spre care vin să-Mi desăvârşesc taina acestor mărturii, că vine ziua mărturiilor, copilul Meu, vine, şi vom intra apoi în odihna ei, vom intra noi mai întâi, cei care am lucrat la această lucrătură, şi fi-va apoi să chemăm sub această viţă pe toţi cei care locuiesc în cerurile noastre, căci în cerul inimilor celor credincioşi locuiesc acum mulţimile cele numeroase care va fi să se hrănească şi să se tămăduiască din fructele şi din frunzele sădirii vestite, şi vor lua viaţă prin această piatră nouă. Dar iată, trebuie să facem înscriere, ca să fie cunoscută pe pământ şi să rămână de mărturie această înscriere, căci mărturia ei va lucra, ca să putem apoi să ridicăm această piatră şi să înfigem în vârful ei semnul Fiului Omului, şi să se audă cântare îngerească pe pământ, şi să cântăm ca îngerii: *«Binecuvântat este Cel ce iarăşi vine întru numele Domnului!»,* căci Eu sunt Alfa şi Eu sunt Omega. Amin.

Deschide-Mi ca să intru cu duhul înţelepciunii Mele întru duhul tău şi să fim una întru Duhul Sfânt al Sfintei Treimi, Cea întreit lucrătoare. Deschide-Mi ca să pot lucra prin tine această taină de mărturie, şi totul îţi va fi ţie cu putinţă, precum la Mine totul este cu putinţă. Hai să facem cu putinţă această lucrătură, hai, copilul Meu! Un pic mai e până la seceriş. Hai să trezim lucrători, şi vor avea plată ca şi voi, căci voi strânge apoi plata cea de la Mine şi o voi împărţi la fel peste toţi aleşii Mei cu care voi lucra această piatră.

Voiesc să fac unire cu casa unsului cel de la Mine şi voiesc să lucrăm cu chibzuinţă, ca să scriu numele unsului Meu Mihail la temelia acestei pietre, şi apoi să rostesc numele lui, şi să audă mulţimile numele unsului Meu întru care binevoieşte inima Mea, căci el este cel proorocit pentru vremea care se va aşeza prin această piatră.

Lucrează, cu dragostea toată lucrează, cu credinţă neclintită mergi, şi ţi se va deschide, şi vom începe apoi lucrul acestei mărturii, şi va ieşi deasupra Domnul, copilul Meu. Iată de ce trebuie să lucrăm cu credinţă şi cu grabă. Mai e un pic până la seceriş, copilul Meu. Eu sunt, dar să fiu, şi voi fi cu voi şi vom lucra bine, căci voi fi cu cuvântul în toată această vreme şi vom împlini. Amin.

Cere, copilul Meu, cere de la Mine, cere-Mă şi te voi sluji! Cere-Mă, şi vin ca să merg cu tine şi să primeşti, căci ale Mele dintru ale Mele vă voi da ca să-Mi daţi Mie.

Binecuvântate să-ţi fie intrările şi ieşirile şi înţelepciunea care va merge cu tine pe uliţe. Nu te teme că vei osteni. Mai e un pic, şi vom cunoaşte odihnă întru cele lucrate. Fă-ţi schiţă şi mergi întru ea şi vei împlini lucrul tău, căci Eu voi merge înaintea ta; Eu cu Duhul, iar voi, cu trupul, şi vom fi întru unire, cer şi pământ, întru Duhul Sfânt, spre lucrare văzută, şi apoi spre slavă văzută.

Pacea Mea să fie cu tine! Tăria Mea să-ţi întărească picioarele pentru împlinirea soliei păcii, care va fi auzită apoi de pe înălţimi peste Ierusalim. Vine ziua serbării în care voiesc să rostesc din vârful acestei pietre numele unsului cel de la Mine. Voiesc, dar veniţi-Mi lucrători fiecare, prin puterea şi prin starea în care sunteţi găsiţi la vestirea acestui cuvânt.

Pace şi mir sfânt şi ungere sfântă peste cei aleşi ai Mei cu care voi ridica această piatră de mărturie, şi vom ieşi cu lucrul acestei vremi de biruinţă! Amin, amin, amin.

22 mai/4 iunie 1991

Cuvântul Domnului către regele Mihai

Regele Mihai, ctitor lângă Domnul, cu numele său. Domnul va alege din nou Ierusalimul.

Să se scrie iarăşi un cuvânt de mărturie, căci Domnul coboară cuvântul, şi apoi Se aşează să împlinească cele vestite prin cuvânt. Iată cuvântul Domnului către regele Mihail al României, căci el este vestit prin prooroci.

Pace ţie, rege al celei binecuvântate, că voi coborî cu slavă văzută şi voi împărţi lumină şi viaţă vie peste noroadele de pe pământ, iar ea va fi regina Mea. Pace ţie, şi mirul mângâierii peste creştetul tău! Amin. Iată încă o carte către tine, ca să te vestesc că voi aşeza peste locul izvorului cuvântului Meu piatră de mărturie şi locaş de slăvire a numelui Meu, ca să ştie apoi noroadele şi să bea din această piatră apă vie, şi va fi aceasta spre tămăduirea neamurilor, căci aşa este scris despre acest munte care se va ridica deasupra munţilor, deasupra înălţimilor, deasupra înţelepciunii de pe pământ, şi

noroade multe vor veni spre această piatră, spre acest izvor din cer coborât, căci România va fi pământul cel nou al slavei Domnului din zilele ce vin, iar tu vei fi mare peste acest neam. Eu sunt Domnul puterilor, şi totul este cu putinţă la Dumnezeu, dar fii credincios lucrului Meu şi planului Meu cel din veci împlinit, şi vei sta pe tronul tău, iar mlădiţa ta va sta lângă tine.

Am coborât cuvânt şi am spus că voi ridica piatră de mărturie la locul izvorului Meu prin care Eu vestesc lucrul planului Meu şi lucrul României Mele, căci din acest izvor, iată, scot şi pentru tine. Am pe servii Mei prin care Eu lucrez cuvântul Meu prin acest izvor, şi voiesc să scot deasupra această fântână de miere, că vine ziua împlinirilor vestite prin acest izvor; vine, şi se grăbeşte să vină; vine, şi vreau să lucrez cu grabă, ca să înfigem crucea în vârful acestei pietre şi să rostesc din acest vârf cuvânt coborât din cer, să rostesc numele unsului cel de la Mine, căci tu prin Mine vei fi, rege al României. Dar vreau să scriu numele tău pe această piatră, ca să-ţi gătesc venirea prin această putere, prin această temelie cerească, prin această mărturie care va mărturisi în ziua aceea. Domnul puterilor este numele Meu, şi nu este aceasta cu neputinţă la Dumnezeu, şi este din planul Meu această lucrătură.

Vreau să fac unire bună şi legătură apropiată cu casa ta. Vreau să fac această unire prin martorul Meu cel credincios, care este de la Mine şi care va fi să-l aşez cel dintâi peste biserica Mea, peste biserica cea binecuvântată, căci acest martor ştie de la Mine ce am să fac peste acest neam, şi între voi va fi să fie o pace desăvârşită, şi Eu voi fi în sfatul vostru, spre slava neamului cel ales din zilele ce vin. Mai e un pic până la seceriş, şi voiesc să lucrez cu grabă această corabie, această piatră de mărturie, că prin ea voi birui, iar tu vei veni apoi, şi vom aşeza viaţă înviată şi lumină din lumina cea neapropiată peste acest neam, şi toate popoarele vor veni şi vor vedea slava celei oropsite.

Aşează-te lângă Mine ca să Mă sprijin cu tine şi să ridicăm această piatră la locul ei, rege al României, căci am în cerul sfânt voievozi sfinţi, din trupul acestui neam, care au adus jertfă de slavă pentru Mine şi pietre de aducere-aminte în zilele lor, şi aceştia strigă la Mine ziua şi noaptea: *„Doamne, până când ca să ridici numele nostru, după făgăduinţele Tale?“*. Dar am lângă acest izvor pe servii Mei, lucrători în trup, care strigă zi şi noapte înaintea Mea, şi Îmi amintesc aceştia de vremea făgăduinţelor pe care Eu le-am făcut peste acest neam ales, şi totul este scris, şi vor mărturisi lucrurile cuvintelor Mele. Şi Îmi amintesc aceştia de tine, regele lor, pentru că Eu le-am dat poruncă să aducă jertfă de fiecare zi şi să aducă în faţa Mea numele tău şi venirea ta pe pământul tău. Aşa eşti pomenit în acest loc ascuns, aşa este auzit la tronul slavei Mele: *„Pe Mihail, rege al României, să-l pomenească Domnul Dumnezeu întru împărăţia Sa!“*. Amin. Am dat poruncă să ceară aceştia la Mine să dobor capul fiarei roşii, şi am auzit şi am împlinit la vremea hotărâtă această biruinţă. Lucrez aici prin servii Mei, ca să ştie ei cum este planul Meu întocmit, să ştie ce să ceară la Mine, şi iată, Eu sunt şi împlinesc, şi am făcut aici aşezare după schiţa planului acestor zile, căci lucrez din cer, după planul ceresc, dar lucrez prin aceştia care Mă aduc cu cuvântul, căci Eu rostesc, şi apoi vin ca să împlinesc.

Am spus pe vremea trupului Meu, am spus aşa învăţăceilor Mei: *«Iată, mai sunt patru luni până la seceriş»,* şi mulţi s-au smintit întru Mine, căci tainele Mele sunt adânci, iubitul Meu, unsul Meu întru care binevoiesc în zilele ce vin. Şi iată, din nou zic cuvintele cele de atunci: mai sunt patru luni până la seceriş, şi cât aş voi să-Mi trezesc lucrătorii şi să biruiesc prin această izbândă!

Aşează-te lângă Mine, căci vreau să însemnez pe piatra aceasta şi să sap numele tău. Iată, pun această piatră înaintea ta, rege al României, şi fi-va apoi ca într-o singură zi să îndepărtez nedreptatea din ţara Mea şi a ta, şi voi împlini. Fii credincios, că voi fi împlinitor în ziua aceea, căci ziua aceasta este hotărâtă, iubitul Meu, dar credinţă ca a ta să nu mai fi fost vreodată în neamul celor credincioşi, căci vom lucra biruinţa cea pentru sfârşit de Babilon şi cea pentru început de veac nou, şi voi începe cu neamul Meu cel sfânt, cu slava acestui neam nou ales. Am zis, şi voi împlini, şi voi alege din nou Ierusalimul, şi aceasta va fi în zile de strâmtorare. O, e mare întunericul acestei vremi, şi aceasta este strâmtorare pentru Domnul celor credincioşi, dar iată, la sfârşitul plinirii nelegiuirii voi aşeza un împărat care va fi întru Mine, şi prin el voi aşeza împărăţia păcii. Amin.

Ridică-te acum şi hai să ridicăm această piatră, că voi cuvânta din vârful ei, şi cele şubrede vor cădea, şi vom face un lucru nou, şi se vor pleca noroadele de pe pământ în faţa acestui semn. Fii iscusit, iubitul Meu, fii întru Mine, ca să fiu cu tine, dar să fiu, iubitul Meu, unsul Meu, binecuvântatul Meu. Vremea e târzie, rege al României, şi Eu, iată, zoresc să-ţi gătesc venirea, dar acesta este planul Meu pentru venirea ta, şi după el trebuie să se lucreze. A venit vremea să aduci această jertfă Mie, şi Eu o voi aşeza spre mărturie peste acest izvor care a curs în mijlocul acestui neam ales, care a vestit în vremea aceasta despre vremea ta care vine. Iar în ziua aceea voi mărturisi şi voi împlini prin cuvânt, iar când voi rosti cuvânt, toate înălţimile se vor pleca la glasul Meu, căci Eu sunt Domnul puterilor.

Eu sunt. Nu te teme, rege al României. Te voi uni cu cele vestite prin cuvântul Meu, ca să crezi lui Dumnezeu şi să te aşezi lângă Domnul, ca să se împlinească lucrul lui Dumnezeu şi taina lui Dumnezeu peste acest neam. Scoală-te şi fii întru Dumnezeu, că iată, Domnul este peste tine cu mirul binecuvântării şi al puterii cereşti.

Pace ţie! De la izvorul care curge în România, pace ţie! Dar vreau să-ţi spun *„Pace ţie!“* din vârful acestei pietre care va fi să se ridice pe acest izvor. Pace ţie, rege al României! Dumnezeu grăieşte în România mai mult decât în toate veacurile de până acum.

Pace peste casa unsului Meu Mihail! Amin, amin, amin.

23 mai/5 iunie 1991

Cuvântul sfintei Virginia către Nicu Spirea

Acesta va fi zidarul chivotului Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim.

Acest cuvânt este coborât din cerul sfânt şi cuvântul acesta se va împlini, căci este Dumnezeu, şi lucrează Domnul prin cuvânt, şi apoi Se aşează şi împlineşte Domnul. Să se pecetluiască acest cuvânt până la vremea hotărâtă, şi apoi, cuvântul cel împlinit, care lucrează acum în ascuns, va fi să se audă de pe acoperişuri. Amin.

Pace vouă, iubiţii mei copii cu care am mai rămas şi cu care merg înainte până voi termina lucrul ce-l am de lucrat în vremea aceasta! Pace vouă, copiii mei din acest acoperământ

sfânt! Pace peste cei care am zis să fie aici în ziua aceasta, că iată, se coboară sfat ceresc în această zi, şi va fi scrisă şi această zi în cartea mărturiilor care se întocmesc şi care se vor mărturisi, în zilele ce vin, de pe înălţimea acestei lucrări de mărturie.

Stă mama Gigi în sfat cu Nicuşor Zidaru. Deschideţi-vă urechile, căci cine are urechi, trebuie să audă cu ele, iar cei ce nu vor să aibă urechi de auzit, aceia nu aud cuvintele mărturiei acestei vremi. Aceasta este vremea să se aşeze la loc împărăţia lui Israel, şi va începe Domnul de la acest popor, fiindcă aşa este proorocit în cartea acestei lucrări.

Nicuşor Zidaru, iată, mama Gigi îţi aduce salutul de bun venit în acest acoperământ, căci aici am adăpostire în vremea aceasta. Aşa este scris, că profetul nu este crezut şi primit de cei din casa lui, de cei din cetatea lui.

Nicuşor Zidaru, am stat în faţa lui Dumnezeu, şi apoi în faţa acestui popor, şi a cuvântat Domnul prin gura mea cuvânt ceresc, cuvânt proorocesc, vreme de douăzeci şi cinci de ani, dar n-a voit această viţă să facă rod de credinţă şi de mântuire. N-a voit acest popor să rămână întru Dumnezeu, căci a fost tare la cerbice creştinul acestei lucrări, şi iată, mi-a trezit Domnul duhul şi m-a trimis să lucrez, aşa după cum era scris în cuvintele proorociilor acestei lucrări. M-a trimis, dar ai mei nu m-au primit, şi au spus să plec din hotarele lor. Au făcut cu mine aşa cum a făcut poporul lui Israel cu Domnul, că L-au luat şi L-au dat spre moarte pe Domnul vieţii şi au spus că scapă de un răzvrătitor şi de un călcător de lege. Aşa au făcut ai mei, căci am voit să mă duc la ai mei dacă a venit vremea mea, dar ai mei nu m-au primit, şi m-au tăgăduit, şi iată, am ocrotit aceşti copii de când i-am adus lângă mine, şi numai eu i-am iubit şi i-am ocrotit, că eu, dacă am ajuns la Domnul, am ştiut şi mai bine planul lui Dumnezeu întru aceşti copii credincioşi acestei lucrări. Am văzut de când am ajuns în cer că Domnul are nevoie de ei, dar iată, am eu nevoie de ei pentru Domnul. I-am adus de departe. Le-a spus Domnul să lase mamă şi tată şi casă şi fraţi şi neam şi să urmeze acestei lucrări dumnezeieşti, şi au venit, măi Nicuşor Zidaru, căci au crezut în Dumnezeu şi au înţeles că este Dumnezeu prin acest cuvânt, fiindcă ei au avut inima curată, au avut înţelepciune şi pricepere de la Duhul Sfânt şi au avut dragoste, şi nu s-au smintit întru Dumnezeu. Şi n-a mai avut Domnul încă şi pe alţii ca şi pe ei, că n-au mai voit şi alţii să fie numai întru Dumnezeu, căci a fost împărţit cu inima creştinul acestui popor, şi iată, de când au fost chemaţi de Dumnezeu, au primit numai dispreţ şi vină şi ruşine şi hulă aceşti copii, dar ei n-au tăgăduit lucrul lui Dumnezeu, Care a lucrat în mijlocul acestui popor.

A fost prins în planul acestei lucrări copilul acesta care este peste acest acoperământ, şi când a venit vremea să-l aduc şi să-l lipesc lucrului lui Dumnezeu, l-am chemat şi l-am adus la aceşti copii, ca să-i dea creştere cerească şi inimă cerească şi dragoste din cer, fiindcă n-aş fi avut cui să-l dau ca să-L fi crescut în el pe Dumnezeu. L-am adus la ei, şi le-am mai adăugat o cruce, că ştiam că nu vor cârti sub greutate cu Domnul, ştiam că vor fi huliţi şi defăimaţi pentru ridicarea acestui copil. M-am luptat cu împotrivirea care se ridicase de peste tot şi am întărit aceşti copii ai mei, ca să poată ei călca peste toate neputinţele, peste toată răutatea care dădea de peste tot să-i zdrobească, să-i alunge, să-i slăbească. Şi când a venit vremea şi mai grea peste ei, când am văzut ameninţată viaţa lor de răutatea creştinilor mei, i-am scos dintre ei, şi ei au lăsat căsuţa, căsuţa pe care tot mâna ta a zidit-o, căci eu te-am chemat şi atunci şi ţi-am spus de la Domnul cum să le-o zideşti, şi apoi ei au fost alungaţi din căsuţa aceea. Şi i-am adus acum în acest acoperământ, ca să-i ocrotesc şi să-i mângâi aşa cum şi ei mi-au purtat grijă de acest tinerel iubit de cer, căci şi el, ca şi ei, a fost hulit şi batjocorit şi socotit cu cei desfrânaţi. Dar iată, aceştia sunt primii care au iubit împărăţia cerurilor, căci a unora ca aceştia este credinţa întru împărăţia lui Dumnezeu, fiindcă Domnul a fost mai întâi hulit şi batjocorit şi scuipat şi socotit prieten al vameşilor şi al desfrânaţilor.

Am coborât iubirea cea din cer peste cei huliţi şi alungaţi şi vorbiţi de rău şi i-am ocrotit şi i-am întărit şi mi-am găsit locaş la ei, căci ai mei nu m-au mai primit, şi lucrez cu cei din acest locaş lucrare de înviere şi de trezire peste acest popor, şi va vedea acest popor cât rod voi ridica în zilele ce vin. Că mă voi îndrepta spre lume, şi lumea se va ridica şi va alerga cu năvală să vadă împărăţia lui Dumnezeu, care se va aşeza în zilele ce vin, prin această lucrare, căci voi ieşi deasupra cu ea şi cu copiii cei care au lucrat cu cerul şi cu mine, iar peste cei care m-au tăgăduit şi m-au prigonit se va aşeza atunci pecete de ruşine, şi pace nu vor afla aceia, căci vor vedea slava lui Dumnezeu între cei care au fost scuipaţi de ei. Iată, un picuţ mai este, şi Domnul va vorbi de pe înălţimi prin această lucrare, şi vor veni mulţimile să vadă rodul acestei lucrări, şi se vor lucra lucruri minunate, mai mari decât toate care s-au lucrat în toate veacurile de până acum.

Taină vă spun vouă, că sunt în lucru de la cer, şi voi ridica acum piatră de mărturie prin care va mărturisi Domnul taina acestui izvor care a curs atâta vreme în mijlocul acestui popor, şi apoi va fi mare poporul cel credincios, care va fi născut într-o clipă atunci, şi acesta se va numi poporul român, poporul neamului cel nou, poporul Noului Ierusalim. Şi va fi acesta un neam sfânt, care va primi slava cea dintâi între toate noroadele de pe pământ şi va împărţi lumină şi înviere şi sare peste mulţimile care vor curge spre acest munte.

Nicuşor Zidaru, deschide-mi ca să intru cu această taină şi scrie această zi, scrie această taină pe tăbliţa inimii tale, şi închide apoi uşa până vor veni zorii acestei împliniri, căci voi coborî spor din cer şi vom lucra cu grabă şi vom ridica piatră de mărturie peste acest izvor, căci din acest izvor vor curge râuri de apă vie, şi pe laturile lor vor creşte pomi care vor rodi hrană peste mulţimi şi care vor purta frunze dătătoare de tămăduire peste neamuri. Fii înţelept, căci mare şi adâncă şi minunată este această taină. Şi va ridica Domnul piatră de mărturie în vremea aceasta şi va lucra cu grabă, ca să scoată apoi deasupra această fântână de miere, iar copiii mei de aici vor fi ridicaţi biruitori, ca să ştie şi cei care i-au împuns pe ei că Domnul a binevoit în cei credincioşi.

Întăreşte-te şi te ridică cu credinţă, că Domnul te tocmeşte pe tine, Nicuşor Zidaru, şi se va şti numele tău de pe această piatră, alături cu cei aleşi ai mei cu care am lucrat ca să ridic în vârful acestei pietre semnul Fiului Omului, Care Se va arăta biruitor în vremea aceasta, şi spre putere de înviere peste noroade, căci Dumnezeu Îşi va arăta apoi slava prin această lucrătură. Aşează-te lângă Domnul, aşează-te lângă mine şi lângă cei ce lucrează întru mine, Nicuşor Zidaru, căci aşa am rostit cuvânt: *„Vino după mine! Vino, de acum! Vino, Nicuşor Zidaru, şi te voi face zidar de case vii, de inimi vii, fiindcă de la această piatră va ieşi izvor de înviere, şi Domnul Se va arăta în zilele ce vin“*. Fii credincios întru această chemare, căci ce este cu neputinţă la om, este la Dumnezeu cu putinţă, şi vom lucra această piatră, căci Moise a izbăvit pe

Israel prin cuvântul credinței, dar în această lucrare este mai mult decât Moise.

A coborât Domnul la acești copii cuvânt și schiță, și toate vin după planul cel ceresc, și am martor credincios din biserica din vremea aceasta, și acest martor stă cu credință neclintită întru această lucrătură și lucrează după cuvântul cel din cer, și este mare la lucru, și va fi alături de lucrul acestei pietre, și apoi va fi cel dintâi peste biserica cea vie, care va cuvânta în zilele ce vin. Și când biserica va cuvânta, toate se vor face noi, și va fi o turmă sfântă, care va sta înaintea Domnului, așa cum este scris în Cartea Adevărului. Mama Gigi este trimisă de la Sfânta Treime ca să pregătească în vremea aceasta calea poporului care va fi și se va sfinți, dar Domnul începe cu această piatră, căci de la ea, apoi, toate se vor face noi. Avem acest martor mare, și este martor al cerului, așa cum a fost preotul Nicodim, care a fost de partea Domnului pe vremea patimilor Sale. Așa și acesta, va sta alături la această temelie, și apoi va mărturisi și va întări mărturisirea acestui izvor de mărturie, căci l-am așezat ca să fie apoi martor peste toți învățătorii legii și peste toți cărturarii care au cunoscut căile Domnului, dar n-au umblat întru ele, și se vor rușina atunci înțelepții acestei vremi. Așa este scris: *«Domnul va ridica pe cei slabi ca să rușineze pe cei tari»,* și va fi să se împlinească cuvântul care zice: *«Unde este înțeleptul și cărturarul acestui veac?»,* căci Domnul locuiește cu cei smeriți ai Săi.

Fii înțelept și fii pe piatra credinței, că iată ce a făcut acest popor: a ispitit și a pus degetul și s-a dus și a împrăștiat pe jos taina cea de sus și nu s-a temut de Domnul, și țipă acest popor și stă cu parul în mână, ca nu cumva să pună Domnul mâna pe el și să-l scoale și să-l ridice pe piatră. Fii așa cum sunt acum cei ce vor fi, căci poporul care va rămâne va fi curat și sfânt. Păstrează această taină și acest loc, că Domnul a pus aici poruncă și a pus hotar și a pus străjer, ca să nu intre aici nimic întinat, nimic necurat, nimic străin de cele ce se cer acum, nimic lumesc și nimeni lumesc, măi copilul meu.

Iată de ce a trebuit să mă dau deoparte și să las această vărguță să te însemneze, fiindcă tu ești scris în schița acestei pietre și ai acum un lucru curat de făcut, și va fi cu putere această lucrătură, că aceasta e porunca: cine se va atinge de această piatră, acela să fie curat, amin, căci această piatră va fi spre ridicarea multora și, iarăși, spre dărâmarea multora.

Să nu te superi pe Domnul, dar așa este această lucrătură, și de aceea S-a atins Domnul de tine, ca să mergi curat în zilele acestea și să fii în ziua mărturiilor alături cu toți cei aleși care vor avea numele scris pe această piatră. Vom lucra după planul cel de sus, și aceasta va fi o taină mânuită numai de Domnul, până vom ajunge în vârful ei. Să nu te temi că vei muri dacă vei ține în tine această mărturie. Este scris că vine vremea când cei ce aud nu vor mai auzi, și apoi cei surzi vor fi să audă. Iată, fă-te mut și fă-te surd pentru cele tăinuite de Dumnezeu, și vei fi între cei puțini ai lucrului cel tainic. Pecetlui-voi această taină între ucenicii mei și voi înscrie numele lor pe această piatră, și va fi spre mărturie. Amin.

Stai lângă acest început de Ierusalim nou, stai lângă cei aleși ai mei, Nicușor Zidaru; stai, și vei fi întru înțelepciunea cea de sus. Domnul lucrează să-Și desăvârșească cele proorocite pentru această vreme, și va așeza Ierusalimul, și iată cum începe, căci pe această piatră voi zidi începutul cel nou al zilelor ce vin.

Pace vouă, copii ai acestei taine! Să se pecetluiască această mărturie până la vremea împlinirii acestei taine. Amin.

Pace vouă, celor cu care am făcut sfat ceresc, căci lucrăm după cuvântul ceresc! Eu sunt la această cârmă, și vom ieși în curând la țărm și vom cânta cântarea cea de biruință a lui Moise și va fi din nou Eden ceresc pe pământ, iar voi, cei credincioși, veți fi cei dintâi.

Pace vouă întru cele de sus, căci locul pe care stați este sfințit, și va fi spre sfințirea celor ce vor crede, și aceia se vor mântui. Amin. Această așezare este de la porunca cerească, și fericit este acela care va fi viu prin credința în această așezare cerească, fiindcă a fost schiță cerească pentru aici. Bucurați-vă, și iarăși zic: bucurați-vă, că numele vostru este scris în ceruri, și această bucurie va mărturisi pe pământ, și veți fi copiii slavei și veți fi mângâiați în Ierusalim.

Voi fi la vreme cu tot sfatul și vom lucra totul după cuvântul cel din cer. Amin, amin, amin.

24 mai/6 iunie 1991

Sfânta Virginia aduce pe Domnul în soborul pentru planul zidirii Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Pisania cu numele celor adunați în sfatul soborului.

Pace vouă! Acesta este un sobor ceresc. Mama Gigi este aici cu oaspeți din cer și este cu Domnul Iisus Hristos în sfatul acestui sobor, și e sărbătoare în cer în această zi de sobor sfânt.

Slavă Sfintei și Celei de o ființă și de viață făcătoarei și nedespărțitei Treimi, de acum și peste toți vecii! Amin. Vine ceasul să Se preaslăvească Fiul Omului, iar eu nu vorbesc de la mine, și Acela Care m-a trimis pe mine mi-a poruncit să spun și să vorbesc. Voi sunteți trupul lui Iisus Hristos, căci Duhul Domnului lucrează la zidirea trupului lui Iisus Hristos, spre desăvârșirea sfinților. Sunteți începătura cea nouă, pentru că luați și mâncați și beți Trupul și Sângele Fiului Sfintei Treimi, și iarăși, după o zi și o noapte luați.

Domnul Iisus Hristos este în sobor cu noi, iubiții mei copii, și Domnul dă binecuvântare peste acest sobor. Iată, Domnul grăiește acum la voi:

— Binecuvântată să fie împărăția Sfintei Treimi, a Tatălui Meu și a Fiului Său și a Duhului Cel Sfânt, întreit lucrător, acum și peste toți vecii! Amin.

Pace vouă! Prin ușile deschise, pace vouă, și bucurați-vă, că Tatăl Meu lucrează să-Și anunțe împărăția și gloria pentru plinirea vremurilor lui Dumnezeu! Lucrează Domnul cu voi, căci ați fost răscumpărați și pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Încă puțină vreme, și vom sta împreună la masa cea de nuntă, care este acum spre gătire. Cel ce crede în Mine și Mă vede pe Mine aici unde lucrez, acela nu crede în Mine și nu Mă vede pe Mine, ci crede în Cel ce M-a trimis, și vede pe Cel ce M-a trimis, căci M-a trimis atunci Tatăl Meu pe pământ, și apoi M-am suit iarăși la Tatăl, ca să pot coborî apoi din nou, și am putere în cei ce se coboară din cer, fiindcă a venit și ceasul acela. Sunt Fiul puterilor cerești, și am spus lui Verginica să se coboare din nou și să lucreze după cum am spus Eu prin cuvintele cele scrise în cartea acestei lucrări, să trâmbițeze iarăși Verginica și să-Mi gătească Mie calea celei de a doua arătări.

Eu sunt Fiul Cel făgăduit prin prooroci, și de aceea am coborât, după cum era scris, și am coborât și lucrez cu cei ce se închină în Duhul Adevărului, am coborât la fiii făgăduinței rostite prin Duhul Sfânt, la fiii seminției binecuvântate din

această vreme de biruință, căci Agar este muntele Sinai, iar Sarra este Ierusalimul cel nou, care este proorocit că se va coborî din cer, învăluit de slavă.

Pace vouă, celor împreună lucrători întru lucrarea Sfintei Treimi, Care lucrează să așeze Ierusalimul cel nou! Și vom începe cu această piatră și de la această piatră. Domnul Iisus Hristos este Cel dintâi întru acest sobor ceresc. Fiți plini de Duhul Sfânt, copii ai slavei Sfintei Treimi, și nimănui să nu spuneți ce a făcut Dumnezeu cu voi. Pecetlui-voi această taină între ucenicii Mei, și vom lucra și vom face ucenici, și cine nu va fi împotriva Noastră, acela va fi cu Noi. Amin.

Iată, luați din Duhul Meu și fiți întru Duhul Sfânt. Acest sobor este ceresc, și este cerul oaspete la acest sfânt sobor. Pace vouă! Pace și Duh Sfânt! Pace și tărie și împărăție sfântă, precum în cer așa și peste voi, și de la voi peste multe mulțimi apoi! Iată, pe această piatră vom zidi biserica începutului învierii făpturii lui Dumnezeu. Credeți în Domnul Iisus Hristos. Eu sunt. Nu vă temeți, și vom lucra această corabie. Pecetluiți această taină până vom lua și vom deschide aceste peceți, căci vrednic este Mielul lui Dumnezeu să ia această carte și să deschidă pecețile ei în strigătele mulțimilor care vor veni și se vor adăpa din această piatră, din acest munte al binecuvântărilor.

Pace vouă, și iarăși zic: pace vouă! Pace de la Noi până la voi, și de la voi până la Noi! Și va fi lumină și pace, căci lumină am venit să aduc pe pământ. Întăriți-vă picioarele și încingeți-vă mijloacele voastre și ridicați-vă, că Tatăl cerurilor va rosti apoi din vârful acestei pietre și se va auzi glasul cerurilor care va grăi: aceasta este lucrarea cea întru care am binevoit, și voi merge cu ea până la toate marginile. Amin.

Ridicați-vă și vă bucurați, că plata voastră vine de la ceruri! Binecuvântat să fie cuvântul și sfatul și lucrul întru acest sobor ceresc! Amin. Să se scrie spre mărturie numele celor ce au stat cu cerul în sfatul acestui sobor, iar pe această piatră Domnul va săpa numele celor care sunt întru numele Domnului adunați în această zi de mărturie. Amin, amin, amin.

Numele celor strânși în acest sobor ceresc: Ioan Spirea, Gheorghe, Ilie, Nicolae, Spiridon, Emilian, Emilian, Gheorghe, Constantin, Valeriu, Nicolae, Marian, Ioan, Dan.

27 mai/9 iunie 1991

Cuvântul Domnului către patriarhul Teoctist

Viziunea îngerească despre izvorul bisericii care se va ivi de la Domnul. Cuvântul lui Dumnezeu în România este taină încă pecetluită.

Vine Domnul cu o solie pentru România Mea, care strigă la Mine așa cum strigă o fecioară îngropată de vie, cerând milă și scăpare de la cei ce stau peste ea cu nepăsare, și ea se zbate și plânge de la cei tari din vremea aceasta, care nu aud țipetele ei. Dar România Mea e vie cu inima, și voiesc s-o ridic din țărână și s-o spăl și s-o fac neprihănită și s-o ridic pe înălțime cu Mine. Am un lucru să-l lucrez, dar pecetluiți această taină cerească, și nimeni să nu știe ce face Dumnezeu pentru cetatea Sa aleasă, căci vine vremea ei, și toți mai-marii ei stau cu picioarele pe această comoară și nu vor să audă plânsul așteptării ei.

Ridicați-vă cu înțelepciunea cea din cer, că vă trimit la mai-marele bisericii ca să-i spuneți ce am Eu să-i spun, așa cum Eu v-am arătat vouă. Îmbrăcați-vă cu veșminte de sărbătoare, și așezați-vă apoi în fața Domnului și rugați-vă să vă dea duhul cel tare cu care să urniți inima acestui om care ține sub plâns biserica Mea, și iată, plânsul ei se aude la Mine. Spuneți-i lui că Eu sunt Dumnezeu, Care Mă arăt peste fii și fiice, peste bătrâni și tineri, peste robi și roabe. Spuneți-i că Eu v-am luat și v-am dus la el ca să-i spun că stă cu picioarele pe o comoară vie, care strigă să iasă deasupra, dar nimeni nu sapă în jurul ei ca să-i dea crusta de deasupra și să iasă ca să strălucească peste România, și să fie apoi zâmbet pe fruntea acestui neam. Spuneți-i că v-am dat vouă să-i duceți unealtă și să sape cu ea sub picioarele lui ca să se vadă această bucurie care dă să răsară în zilele acestea. Spuneți-i cum ați văzut-o pe România și cum vi l-am arătat pe el în România, și cum Eu v-am trimis să-i spuneți ceea ce Eu v-am descoperit vouă:

„Eram cu îngerul Domnului deasupra pământului și priveam.

Am văzut o bucată de pământ, cu contur aproape rotund, care se deosebea pentru că era ca o oază verde. Am văzut pe acest loc verde un izvor, și în jurul lui luceau lumini ca niște pietre care strălucesc în soare. Și am văzut pe părintele patriarh Teoctist mergând cu un om care avea în mâna dreaptă o cruce albă, de mărimea staturii lui, iar în mâna stângă o cazma nouă, nefolosită. Ei mergeau amândoi către izvorul acela, iar la izvor mai aștepta un om. L-am întrebat: «Cum ai venit tu aici?». *El a spus:* «Am fost adus de înger».

Părintele patriarh vorbea cu omul care părea ca un sol și care-i spunea părintelui patriarh că va înfige crucea albă pe locul acelui izvor, dar părintele patriarh a spus că nu vede nici un izvor și că el știe că nu este izvor în ținutul acela. Atunci iarăși a vorbit solul și i-a spus să ia cazmaua și să sape ca să vadă, dar părintele patriarh era nedumerit.

Din depărtare veneau trei cămile albe. Părintele patriarh a mers apoi de acolo, îndreptându-se spre stânga locului. Cămilele, schimbându-și mersul spre părintele patriarh, aduceau cu ele un sul de hârtie. Omul care era adus și el de înger la izvor, s-a dus în urma părintelui patriarh, l-a ajuns și au stat de vorbă, și apoi el a fost ridicat de înger.

Părintele patriarh mergea iarăși spre locul izvorului, și cele trei cămile mergeau și ele. Lângă izvor se vedea crucea albă, culcată jos în iarbă, iar omul cel ce semăna cu un sol, stătea jos lângă cruce, cu ochii spre cer, așteptând.

A spus apoi îngerul că oaza aceea verde este România, ce poartă în ea un izvor ascuns, care se va arăta de la Dumnezeu și va curge din ea peste tot pământul. Am întrebat pe înger: «Când va fi aceasta?». *Iar el a spus:* «Acum!».

S-a făcut vuiet deasupra pământului acela și am văzut în vuiet pe Maica Domnului înconjurată de cete de îngeri, care cântau ca la acatist: «Bucură-te, Maica Mielului lui Dumnezeu, că mare este cetatea ta peste neamuri! Bucură-te!».

Am văzut izvorul strălucind tot mai mult, și prin iarbă cursuri mici de la el pornind în toate părțile, și am văzut că bucata cea verde a rămas mai sus decât împrejurimile ei, iar din vale, de peste tot se vedeau mulțimi venind cântând. Îngerul a spus din nou: «Acum!», *și am spus îngerului:* «Dar lumea este rea și necredincioasă și trăiește în păcate la noi». *Și avea îngerul o torță cu cărbuni aprinși și a zis că o va arunca jos ca să treacă păcatele de la acel foc. Am pus mâinile la ochi de spaimă, și îngerul a spus:* «Este Dumnezeu pentru cei credincioși, și va fi bucurie cu Dumnezeu pe pământul vostru, dar necredincioșii vor fi luați».

Privind iarăși în jos, am văzut în loc de pământul cel verde un glob mare strălucind pe deasupra a tot pământul, și scria pe el: România".

Mergeți! În numele Domnului, mergeți și mărturisiți, căci aceasta ce v-am arătat este lucru de la Dumnezeu! Mergeți, și pecetluiți apoi taina Mea până la vremea cea bună! Mergeți, și veți fi cei fericiți care ați lucrat în via Mea! Amin.

Iar tu, cel ce stai mare peste biserică, te-am pus din nou să stai, dar e greu pentru tine să dai cu piciorul în țepușă. Eu sunt Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și Cel viu. Întărește ce mai este viu, iar de nu vei priveghea bine, voi veni, și nu vei mai ști în care clipă vin spre tine.

Ai o rămășiță în biserică, și aceasta este în haină curată și umblă cu Mine, căci așa este voia Mea. Eu sunt Cel ce deschide ce este închis, și iată, nu-Mi închide tu ușa pe care o pun înaintea ta. Eu sunt Cel ce deschide, și nimeni nu poate închide, dar deschide-Mi ca să intru, căci vai celor ce închid împărăția cerurilor ca să nu intre cei smeriți!

„Am văzut la ușa părintelui patriarh bătând cineva, și când el a deschis, a intrat un om minunat, cu o carte albă în brațe. Am voit să văd ce scrie pe carte, și scria pe ea: «Cuvântul lui Dumnezeu în România». *Cel ce purta cartea i-a spus părintelui patriarh:*

«Deschide și citește și vezi, și închide apoi pecețile până la vremea împlinirii cuvântului. Eu sunt Cuvântul, și adevărat este cuvântul acesta cu care vin spre tine. Nimeni nu poate să Mă tăgăduiască, fiindcă voi fi împlinitor. Aceasta este o taină pecetluită. Nimănui să nu spui, până se vor împlini cele scrise în acest sul».

Părintele patriarh rămase cu un sul în mână; a scris pe el: «Amin!», *și sulul a fost luat de vânt în sus, spre cer".*

29 mai/11 iunie 1991

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Cei umiliți vor purta lucrul Domnului și vor vesti lucrarea cuvântului.

Pacea Duhului Sfânt v-o aduc! Cu voi am mai rămas, și stau în mijlocul vostru, măi copii, și cât aș vrea să pricepeți cu priceperea Duhului Sfânt, căci voi aveți pe Duhul Sfânt, dar Dumnezeu a făcut în așa fel, după adâncul dumnezeirii Lui, ca să vă facă să puteți purta ușor mărirea Duhului Sfânt. Dacă ar fi fost altfel, dacă n-ar ascunde Domnul lucrarea și vederea Duhului Sfânt, Care este peste voi, să știți că n-ar mai fi fost pe pământ decât irozi cu mulțimi de ucenici, care s-ar fi zbuciumat din toate părțile să se lupte să stingă lumina în care voi trăiți aici, căci voi sunteți purtători de lumină de cer, iubiții mei, fiii mei. Eu v-am născut, mămică, și sunteți fiii mei, și se bucură cerul de la mine și de la voi, și se miră cerul de vitejia voastră, fiindcă vă vede în picioare în vremea aceasta când toate trupurile zac sub piatra vremii de azi. Dar eu am fost de la Dumnezeu și I-am fost fiică iubită în vreme de întuneric, iar când a fost vremea să merg din nou întru cele cerești, v-am zămislit pe voi, cei mai mici, și v-am născut în dureri și v-am lăsat în dureri, și n-a fost putere ca să vă poată despărți de trupul meu, de duhul meu, și iată, sunteți fiii mei, și sunteți fii din fii, iubiții mei.

A spus Domnul până să mă ia întru cele cerești, că dacă eu mă voi uni cu cerul, se va rupe în două poporul în urma mea, și o parte din fiii acestui popor se vor face lupi și vor sfâșia și vor ucide și vor împărți întuneric, iar o parte se vor face oi care vor prăsi și vor aduce rod în acest ogor. Dar iată, partea cea bună, care este roditoare, e cât iei într-un braț, dar cerul s-a scuturat peste aceștia, și merge cerul înainte și e tare cerul, fiindcă cerul este domnia lui Dumnezeu, iar voi, cei puțini, care sunteți sub ploaia cea din cer, sunteți așternutul domniei Sfintei Treimi, Care lucrează peste voi să-Și plinească lucrarea cea întreit binecuvântată peste veacuri.

Voi sunteți fiii durerii mele, fiindcă v-am născut, și apoi mi-am lăsat cortul meu și m-am mutat din el. M-am mutat, dar mi-am pus nădejdea apoi în voi, și iată, sunteți fii din fii, și mama Gigi este și în cer și pe pământ; este, și se va vedea că este și se va vedea cum este, și vor ști mulți că sunteți fiii mei și moșteni ai mei. Și încă ce lucruri mari vom așeza pe pământ, căci taina aceasta mare, este peste vremea de acum. Prețuiți-vă unii pe alții și prețuiți-mă pe mine, după felul cum stau eu în mijlocul vostru, și veți vedea cât mă voi desăvârși eu în slăbiciunile voastre, căci Dumnezeu a fost cu cei slabi în toate vremurile, cu cei neputincioși, dar aceia L-au crezut și L-au iubit cu inima curată și L-au știut adevărat întru totul pe Domnul. Cei tari nu știu să-L poarte pe Domnul, și nu poate Domnul sta peste cei tari, și iată, El este cu cei plăpânzi, cu cei săraci în duh, cu cei slabi, ca să Se poată Domnul cunoaște cât este de mare printre cei slabi. El printre cei slabi este cu plăcerea Sa, căci aceia n-au cu ce se făli decât cu bunătatea Domnului care este peste ei. La voi nu lucrează nici o putere decât puterea care este de la Dumnezeu, și este în lucru această putere și este prin voi, cei slabi. Puterea cea din cer are loc numai acolo unde nu este nici o putere, și voi veți înțelege aceasta din ce în ce mai mult, dar iubiți ascultarea pentru cele ce sunt la voi de la cer și stați așa ca aici. Luptați-vă să fiți curați și adevărați pentru cele ce sunt la voi de la cer. Lăsați-mă să stau cu cuvântul meu peste suferințele care sunt aici de învins, dar lăsați-vă mici, să pot avea eu putere, fiindcă eu sunt din cer, și nu trebuie să puteți voi nimic dacă eu sunt în voi și între voi, și nu trebuie să nu puteți cu mine. Eu sunt cerească și sunt la voi, dar iubiți-mă cu multă înțelepciune și cu toată smerenia, ca să vă fie dulce iubirea și nu forțată, iubiții mei, și să vă îmbete fericirea mea în voi. Dar aveți mare grijă ca să înțelegeți cum mă puteți avea, cum mă puteți căpăta, cum este calea mea în voi și spre voi. Eu am o cărare bine așezată, care mă duce spre voi, dar învățați-vă bine cu această cărare care duce spre voi pe mămica Gigi. Căutați să vă deprindeți mereu cu cunoașterea luminii care stă de pază de la locul ei dintre voi, care stă între voi ca să lumineze și ca să vă arate cum să fiți în fața acestei uzine care lucrează lumină.

Eu sunt lumină de la Dumnezeu peste voi și sunt vie între voi, iubiții mei. Am venit din cer și mi-am făcut loc între voi și v-am așezat la lucru ca să vă dăruiți altora cu slujirea voastră, și aceasta va fi cu atât mai veșnic rod cu cât această dăruire o lucrați întru ascuns, și lucrați acest bine tuturor fără să vă știe nimeni decât numai Tatăl ceresc și cei din cerul Său, iar Tatăl vostru vă va răsplăti pe voi, dar nu în ascuns, ci în ochii întregii făpturi atunci când va ieși deasupra cu cele lucrate acum în ascuns.

Copiii mei, spălați-vă bine fața, mămică. Nu stați cu greutățile pe voi. Spălați-vă la acest izvor și așezați-vă spălați la această masă, căci altfel nu veți putea fi vii până la capăt. Aduceți-vă aminte de vremea lui Moise când copiii lui Israel erau mușcați de șerpi, și mureau cei mușcați, iar când Moise a făcut șarpele cel de aramă și l-a ridicat, a spus poporului că acela care va fi mușcat de șerpi și se va îndrepta către șarpele cel de aramă ca să se uite la el, acela va scăpa și se va vindeca de veninul cel ucigător de viață. Așa și voi, măi copii, sunteți mereu mușcați de suferințe și de neputințe și de slăbiciunile

voastre, dar ridicați-vă, mămică, ochii la Domnul, Care a fost înălțat pe cruce, și spuneți: *„Doamne, am greșit. Voiesc să mă vindeci și să-mi dai viață din viața Ta, să-Ți unești trupul Tău cu trupul meu, după făgăduințele Tale către cei neputincioși".*

Copiii mei, scris este că Domnul Iisus Hristos este spre ridicarea și spre coborârea multora, dar pentru voi această piatră trebuie să fie izbăvire și putere și Duh Sfânt, sub care să se supună duhurile străine de duhul cel care este peste voi. Altfel nu se poate cu voi; altfel vă prind sub ele pietre care cad cu zdruncin și vă strivesc puterea care intră în voi prin unirea cu Iisus Hristos, și astfel Iisus Hristos este lovit prin voi.

Iubiții mei, duhul lumii de prin jur se răzbună cu dispreț la amintirea mea și zice că eu n-am fost de la Dumnezeu și că am pierit atunci când m-am întors întru cele cerești. Și iată, duhul rău este supus acum sub puterea lui Dumnezeu și începe să profețească sfârșitul batjocurii care a curs peste mine și peste fiii cei care au răsărit din lucrul jertfei mele. Și vine vremea, măi copii, să răsar în calea celor ce m-au pus sub uitare, căci vii sunt în vecii vecilor cei ce au purtat pe Dumnezeu. Stați mari cu mine, că vine vremea să mă scol și pentru judecătorii mei, să-i îndemn la pocăință, iar cei ce nu vor voi să se vindece de necredință, voi veni spre ei și voi muta sfeșnicul lor de la locul lui, ca să știe că eu am fost de la Dumnezeu.

Fiți fii ai luminii, că iată, vine ziua cea hotărâtă când vom face întunericul lumină, și lumina, întuneric, și apoi va rămâne binecuvântarea și cei binecuvântați. Amin.

Cine nu vă primește pe voi, pe mine nu mă primește, și cine se smintește întru voi, pe mine mă învinuiește. Cine este părtaș cu voi, aceia sunt aproape cu duhul meu, și eu îmi pun viața pentru unii ca aceia, căci viața mea sunteți voi, și voi vă jertfiți zi de zi iubirea pentru cei ce sunt cu mine și pentru cei ce vor fi cu mine. Cine slăbește cu duhul cel de la cer, pe acela îl doboară ușor cele străine de cer, dar cine este înrădăcinat întru această lucrătură, veni-vor încercări și furtuni, și vor veni și vor trece, iar cei ce sunt cu mine, vor rămâne. Amin, amin, amin.

Pace vouă, copiii mei! Pace și împlinire întru cele cerești! Amin, amin, amin.

8/21 iunie 1991

Trâmbițarea sfintei Virginia peste creștinii din cetatea Călărași

Chemarea la pregătire pentru întâmpinarea slavei Noului Ierusalim. Lumina Domnului va birui întunericul omului.

Pace și trezire se coboară peste această cetate peste care se sună acum! Pace ție, cetate de la Călărași! Pace și mângâiere peste dorul tău și peste așteptarea ta, că tu ai așteptat ziua aceasta ca să te întâlnești cu mine! Pace ție, și duh de bucurie cerească!

E mică mânuța de inimi de la Călărași, dar Domnul face din ei o cetate. E mică, dar lucrează veghe întru așteptarea Celui ce iarăși vine întru numele Domnului, și vine curând, vine peste toată făptura, vine peste toate cele văzute și nevăzute, peste cele ce se văd și peste cele ce nu se văd, peste cele ascunse și peste cele descoperite; vine peste lumină și peste întuneric, vine ca să facă întunericul lumină, și lumina, întuneric, dar aceasta este greu de înțeles și nu știe poporul meu ce înseamnă aceasta. Era bine dacă acest popor ar fi fost mare cu înțelepciunea ca să știe cum vine această vorbire, era bine, că n-ar fi venit pe neștire peste el această venire, acest fel de venire, că venirea aceasta este în alt fel decât cea dintâi. Era bine dacă era mare cu înțelepciunea aceasta poporul meu, fiindcă ar fi putut să înțeleagă acest sfârșit și acest început care vine acum, ar fi putut ști și pricepe și întoarcerea mea la el, că de aceea m-am întors, ca să-l fac să știe cum vine aceasta și cum este taina plinirii lucrării Sfintei Treimi spre capătul vremurilor lumii. Este scris că vremea lumii are un capăt și se sfârșește apoi, și este scris că vremea Domnului nu are nici început și nici capăt. Dar mai este scris despre încă un început de vreme a Domnului, și iată, vremea aceea este în pârgă, este ca pomul înmugurit, care a ajuns la îmbobocire, și iată, bobocii încep să se desfacă. Un pic mai este și iese floarea întreagă, și va fi primăvară veșnică, o grădină veșnică, un Eden fără de sfârșit, iar în mijloc va fi Domnul Iisus Hristos și toată domnia cerească. O, dar mai vede Domnul așteptare, și iată, vremea aceasta se zbate să vină, și vine.

Copiii mei de la Călărași, care v-ați adăugat în această zi ca să luați pecetea care lucrează prin cuvânt și se pune pe fruntea poporului meu care aude sunetul trâmbiței! Copiii mei care ați venit acum aici, așezați-vă, că iată, Domnul înmulțește hrana și vă dă, fiindcă așa a zis Domnul: *«Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu».*

Dumnezeu este Duh Care sălășluiește în vase purtătoare de Duh. Așa am fost eu, mămică, am fost vas cuvântului lui Dumnezeu, am fost gura cuvântului Său, și din această gură ați avut voi cuvântul prin care ați trăit, prin care ați avut viață. Cuvântul lui Dumnezeu este viață, și iată, eu sunt cuvântul lui Dumnezeu. Lăsați-vă sub lucrarea cea prin cuvânt lucrată, căci Dumnezeu cu cuvântul le-a făcut pe toate, și a zis, și s-au făcut.

Copiii mei cu care stau acum în sfatul cuvântului din cer! M-a trimis Sfânta Treime, mămică. A spus să mă ridic și să vin la poporul meu cel hrănit prin cuvânt, și iată, m-am ridicat cu duh de trezire și de înviere pentru ca să așez la datorie poporul acesta, să cuvintez peste el, și el să facă lucrarea cuvântului. Dar alta este starea poporului meu, că nu este credincios lui Dumnezeu acest popor, și și-a făcut dumnezei străini și nu mai au dragoste de Domnul, Cel Care i-a hrănit, Cel Care vine să le amintească și să le spună că i-a hrănit. Așa au făcut creștinii acestui popor, așa cum a făcut poporul lui Moise pe timpul cât a stat Moise pe munte, unde s-a suit ca să primească de la Domnul tablele legii; și n-a mai așteptat poporul ca să vină Moise cu cele de la Dumnezeu poruncite, și și-a făcut idoli și a jucat și a băut și s-a dat spre fapte de rușine. Iată-l și pe cel de azi, face ca și acela dacă eu, ca și Moise, m-am suit la Domnul ca să vin înapoi și să aduc așezările pe care trebuie să le aduc ca să fie peste acest popor, și să-l pot trece apoi râul cu mână tare, ca să-l așez în fața împlinirilor care, iată, se coboară din cer ca să se vadă pe pământ.

M-am suit la Domnul ca să vin înapoi cu toate așezările cele veșnice și să le pun peste acest popor, și nu știe poporul meu cum lucrez eu în mijlocul lui, căci eu sunt cu duhul, dar lucrez cu duh așezat pe piatră în mijlocul acestui popor și stau cu mâinile ridicate și dau să opresc mânia lui Dumnezeu, ca să nu piară tot trupul acestui popor, și ca să prăsesc apoi din cei rămași vii și să-mi fac numărul cel cu care sunt așteptată să intru la Dumnezeu. Și poporul meu se răzvrătește, mămică,

se răzvrăteşte împotriva lui Moise şi a lui Aaron, se răzvrăteşte împotriva aşezărilor cereşti şi dă să se întoarcă iar spre lume, aşa cum căuta Israelul lui Moise să se întoarcă iar în robia Egiptului, şi am, mămică, în poporul meu căpetenii răzvrătite, care stau şi aţâţă răzvrătire şi duh de necredinţă faţă de mâna cea tare a Domnului, care i-a purtat atâta vreme prin pustiul necredinţei din vremea aceasta de întuneric.

Iubiţii mei din această cetate pentru care cuvintez acum! Fugiţi, mămică, de cea mai mică părtăşie cu aceştia care s-au lepădat de acest izvor al cuvântului ceresc. Fugiţi şi de cea mai mică vorbă care se aude împotriva puterii lucrării care va birui peste necredinţă. Fiţi treji în toată vremea, că duhul cel rău a tras după el pe mulţi care au stat la această masă, şi aceia au cu ei trăistuţe cu cele culese de la cuvântul care i-a hrănit, şi dau pe jos şi vând tainele cele de sus, ca să facă rău lui Dumnezeu. Dar nu pot face aceasta, afară de cele ce pot să facă celor credincioşi lui Dumnezeu, şi nici acelora nu pot să le facă dacă ei vor sta şi vor rămâne lângă gura acestui izvor care spală neputinţele şi dă putere de viaţă sănătoasă. Fiţi treji şi nu mai adormiţi acum, că Domnul este aproape de arătare şi toate îşi vor schimba înfăţişarea, întru slava care va răsări din vârful acestui munte. Pregătiţi-vă pentru această întâmpinare a slavei. Pregătiţi-vă pentru gloria Noului Ierusalim, care se coboară din cer pe pământ. Aşezaţi-vă cu toată atenţia în cele aduse ca să fie împlinite în vremea aceasta. Fugiţi de părtăşia cu lumea şi tăiaţi de la voi orice lucru care vă încurcă şi care vă sminteşte întru împlinirea celor cu care sunteţi aşteptaţi la venirea Stăpânului. Vine Stăpânul acestei vii şi vine să ceară sângele celor ucişi, şi îl cere, că Domnul aşa striga pe vremea trupului meu; aşa striga: *«Fiilor, fiilor, nu vă mai ucideţi duhurile, că cine loveşte în duhul fratelui său, acela este ucigaş de duhuri».*

Iubiţii mei, nu vă lepădaţi de Iisus Hristos în nici un fel, în nici un chip nu vă lepădaţi. Fiţi fii plini de veghe, că vine învierea cea mare. Nu vă îngrijiţi cum va fi în ziua aceea, şi îngrijiţi-vă să fiţi găsiţi vii, să fiţi găsiţi fii ai învierii. Duhul rău, iată-l, nu mai poate birui, nu mai poate înainta, pentru că Duhul Sfânt a cuprins stăpânirea duhului rău şi vine bătălia cea mai de pe urmă când Domnul Se va încinge şi va birui puterea cea întunecată, care ţine sub piatra vremii făptura cea creată de Dumnezeu. Iată, de aceea vă spun că vine vremea despărţirii întunericului de lumină, ziua când Domnul va face întunericul lumină, şi lumina, întuneric. Păcatul va fi osândit, şi lumina va răsări peste întuneric, şi iată, întunericul nu va mai fi, şi va fi lumină. Vine osândirea luminii care a fost întuneric, dar s-a crezut a fi lumină, şi Domnul va face lumina aceea întuneric, fiindcă n-a fost lumină, căci lumina este numai aceea care este răsărită din lumină, aşa cum Domnul a fost Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, şi a fost Lumină din Lumină.

Iubiţii mei, faceţi întunericul vostru lumină. Tot ce este întuneric în voi, scoateţi la lumină, ca să fie lumina pusă peste întuneric. Fugiţi de întuneric, fugiţi de necredinţă, de cârtire, de clevetire şi de ură. Fugiţi de cea mai neînsemnată înfăţişare a răului şi fiţi buni şi smeriţi, căci Domnul este bun şi smerit între voi. Fugiţi de duhul măririi deşarte. Fugiţi de duhul mâniei şi al semeţiei de sine. Iubiţi dreptatea şi adevărul şi fiţi, mămică, senini întru cele de sus. Aveţi grijă să luptaţi împotriva părtăşiei cu cei ce fac umbră peste voi, cu cei care vă încurcă din drumul luminii. Staţi în lumină, ca să fiţi apoi împărţitori de lumină şi pe pământ şi în veci în cerul sfânt, căci creştinul acestui popor care va păzi credincioşia până la ziua biruinţei cereşti, acela va străluci mai mult decât orice strălucire de până acum. Nu staţi în umbră. Ieşiţi şi scăpaţi-vă viaţa, cu preţul vieţii scăpaţi-vă viaţa, căci Dumnezeu este viaţă peste voi, şi El este veşnic.

Copii ai acestei cetăţi, am sunat peste voi ca să vă adun şi să vă pun pe creştet pecetea Dumnezeului Cel viu. Nici un blestem nu se va lipi de cei ce au şi păstrează pe ei pecetea cu care am venit eu de la Dumnezeu. Am lucrat în aşa fel şi cu aşa putere de duh, de am adunat de peste tot pe cei ce au fost la numărătoarea acestui popor, ca să-i însemnez cu această pecete, dar ea este cu putere atât de mare cu care nu s-a mai lucrat până acum, şi este spre ridicare sau spre coborâre această însemnare; este pentru alegere, căci prin ea se alege, şi cu ea se însemnează această alegere. Cei ce nu stau cu ea, ea nu se şterge, şi mărturiseşte pentru sau împotriva celui ce este însemnat. Staţi sub lumina acestei pecetluiri; staţi, şi să vă dea în starea cea de-a dreapta lui Dumnezeu această pecete. Duhul Sfânt să vă fie călăuză vieţii voastre, aşa cum stâlpul de foc şi norul cel luminos mergeau în faţa copiilor lui Israel din vremea aceea.

Duhul meu este întru Duhul Sfânt. Duhul meu să fie peste voi şi să fie primit să stea peste voi. Am suflat din duhul meu peste fiecare cetate, şi cine a luat din el, a luat, şi cine n-a voit n-a luat. Iată, şi peste voi suflu din duhul meu. Luaţi din duhul meu, copiii mei de la Călăraşi, şi ceilalţi care aţi venit acum să primiţi pecetea care este în mâna mea şi care este prin păstorii poporului meu, căci eu sunt cu duhul meu prin mâna lor. Luaţi şi vă bucuraţi şi rămâneţi întru duhul meu, căci duhul meu are fii pe pământ, şi duhul meu se deşartă mereu în vasele cele purtătoare de duh.

Pace vouă, celor din cetatea Călăraşi şi celor de la Piteşti! Pace şi peste cei ce iau acum pecetea Duhului Sfânt!

Pace vouă, copii ai poporului meu! Pace şi credinţă până în cer, căci cerul este gata să-şi arate slava care este proorocită pentru arătare!

Pace peste voi de la mămica Gigi! Mama Gigi este cuvântul lui Dumnezeu. Pacea mea peste voi, şi pacea cuvântului cel din cer, căci Dumnezeu este Cuvântul! Amin. Pace ţie, Israele. Amin, amin, amin.

10/23 iunie 1991

Domnul numeşte pământul grădinii Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Pământ cu alegere cerească şi pecetluit Domnului.

Pacea Duhului Sfânt şi binecuvântarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh! Pace şi bunăvoire şi duh de credinţă să fie coborâte în clipa ascultării acestui sfat ceresc! Amin.

Dumnezeul Preasfintei Treimi grăieşte prin cuvântul Duhului Sfânt, şi toate sunt lucrate prin cuvânt, dintru început şi până la sfârşitul acestui început, că iată, se lucrează taină cerească de început nou.

Scris este în Cartea Adevărului că în vremea aceasta vine sfârşit de lume şi de fărădelege şi de necredinţă, şi vine început de cer nou şi de pământ nou, vine început dumnezeiesc, aşa cum este scris prin prooroci. Vine ceasul să Se preaslăvească Fiul Omului, şi de aceea a început Domnul în acest locaş începătura cea nouă a lucrului cel nou, care va lumina

de la voi din loc în loc şi peste tot pământul, ca să fie nou pământul, şi de aceea a început Domnul în acest locaş viaţă înviată şi trăire vie şi curată, şi de aceea a început cu voi lucrătura de pământ nou, care va lucra prin voi din loc în loc, şi peste tot apoi, ca să fie cer nou fiecare suflet, fiecare inimă care va fi nouă întru cele nou lucrate, că Domnul întoarce în vremea aceasta pe om în viaţa cea din Eden, în grădina Edenului în care a fost aşezat omul întru început. Se lucrează Ierusalim nou, şi se aşează din cer lucrătura Ierusalimului nou, şi se lucrează grăbit şi minunat, şi toată făptura va amuţi la vederea acestei minuni care va răsări cu grabă peste acest neam, căci România este pământul cel proorocit peste care Domnul Iisus Hristos va coborî cu slavă văzută în vremea aceasta. Aceasta este vremea să se aşeze la loc împărăţia lui Israel, căci Israel înseamnă popor credincios, popor ales, popor iubit, şi înseamnă popor chemat şi binecuvântat. Aceasta este vremea când Dumnezeu lucrează tainic începătura cea nouă, care se va arăta apoi peste toate înălţimile vremilor de până acum, căci iată, Domnul Îşi anunţă împărăţia. Amin.

Acesta este locul mărturiei începutului împărăţiei lui Dumnezeu, căci Domnul este în acest locaş sfânt, şi grăieşte de aici, şi Se aude peste pământ, şi pământul tresaltă şi se înnoieşte din loc în loc la glasul Domnului. Şi vor veni şi vor curge mulţimi din toate părţile, ca să vadă şi să cunoască slava Domnului care se va arăta peste acest Ierusalim ales, peste acest Ierusalim ceresc, căci este coborâtă din cer în acest locaş această taină care se lucrează prin cuvânt.

Dumnezeu, dintru început a lucrat totul prin cuvânt, şi nimic n-a lucrat până n-a făcut cunoscut mai dinainte, şi apoi S-a aşezat să lucreze, şi a lucrat cu cuvântul Său prin prooroci, şi nu s-a lucrat nimic fără să fi vestit prin prorooci lucrările Sale. Este scris în cartea proorociilor şi despre zilele acestea în care Domnul Se ridică să aleagă din nou Ierusalimul, să aleagă din nou pe toţi cei credincioşi şi să Se aşeze întru ei şi să fie Dumnezeul lor şi să meargă cu ei să-i arate lumină peste lume, şi lumea să învieze sub această lumină.

Iată, stau în sfat ceresc cu voi, copiii Mei pe care v-am adunat să fiţi cu Mine în vremea aceasta şi să lucraţi întru Mine şi să fiţi acum aici lucrători, împreună cu tainele cele cereşti, care lucrează să aşeze pe pământ cele ce se vor coborî de la Dumnezeu prin cuvânt. Nici unul din voi nu sunteţi străini aici, pentru că sunteţi aleşi şi proorociţi şi aveţi alegere de la naştere pentru această vreme, pentru această lucrătură şi pentru acest loc în care aţi fost culeşi prin trâmbiţă dumnezeiască. Stau din nou cu voi în sfat, căci cuvântul cel ceresc este acoperământul şi puterea şi lucrarea întru care staţi vii în zilele acestea. Un picuţ, măi copii, şi toţi cei din jur, şi toţi cei ce v-au împuns pe voi, şi toţi cei ce au auzit de voi prin mărturisirea cuvântului cel coborât aici de la cer şi cel răspândit în tot locul cel pentru care s-a coborât cuvântul ceresc, un picuţ, şi toţi vor vedea şi se vor bucura de lucrul care a fost lucrat de Dumnezeu cu voi.

Am trezit trâmbiţa în vremea aceasta şi am trâmbiţat prin ea şi am pus sub piatră de taină şi sub pecetluire cuvintele cele trâmbiţate; le-am pus până ce va fi să fie scoase deasupra şi vestite de pe acoperişuri, precum este scris cuvântul lui Dumnezeu. Am trezit trâmbiţa din locul ei şi am vorbit prin ea pe pământ, şi iată, am ridicat apoi din cetatea aceea un fiu şi l-am răsădit aici, în acest pământ, unde este ridicat acest locaş sfânt. Am venit prin cuvânt şi am pus duhul şi ungerea cea sfântă pe creştetul acestui fiu şi l-am făcut mijlocitor între Mine, rugător pentru poporul cel care a mâncat de la această masă cerească, poporul care a stat de vorbă cu Dumnezeu prin acest cuvânt ceresc, coborât pe pământ în zilele acestea, şi n-a fost în toate veacurile o lucrare mai desăvârşită ca aceasta, căci poporul lui Moise a vorbit cu Mine, dar nu aşa ca poporul acesta. Şi iată, poporul acesta are în mijlocul lui mai mult decât a avut poporul lui Moise, căci Domnul vorbea lui Moise, iar Moise grăia cuvântul Domnului către popor, dar în această lucrare cerească cuvântul Domnului a fost faţă în faţă cu cuvântul creştinului. A vorbit Domnul, de această dată, cu Israel gură către gură, şi Domnul Îşi va desăvârşi această taină peste acest neam, şi apoi pentru toate noroadele, pentru toată făptura lui Dumnezeu. Am coborât duh viu şi ungere cerească pe fruntea şi pe mâinile şi pe inima acestui fiu de aici, şi el aşa a spus: *„Iată, Doamne, sunt robul Tău. Fie mie după cuvântul Tău",* şi de atunci Domnul Se odihneşte peste acest locaş sfânt, căci sfânt este acest locaş, şi de temut este acest acoperământ, pentru toate puterile cele potrivnice, şi toate oştirile duhurilor rele ţipă departe de hotarele cele de aici când văd că li se găteşte capătul lucrului lor cel rău, când văd această lucrătură care se lucrează între zidurile acestui sfânt acoperământ.

Acest acoperământ este taina cea pecetluită a celor şapte tunete care au vorbit în auzul evanghelistului Ioan în timpul vedeniei apocaliptice, care este scrisă în Cartea Adevărului. Această taină a fost pecetluită până în vremea aceasta, după cum a fost scris, şi iată, vine ceasul să se despecetluiască această fântână, acest izvor de cuvânt care curge din cer în mijlocul acestui neam, căci România este noul Canaan, care va răsări acum în ochii tuturor neamurilor.

Am coborât semne cereşti în acest sfânt locaş, şi Mă voi ridica cu taina pe care o lucrez acum în acest acoperământ. Sunt în pregătirea acestei cărări, şi sunt cu toată oastea cerească în lucru peste cei de aici, şi îi ţin sub cârmă cerească, şi ei calcă întru totul după cuvântul care este între ei de la cer, şi sunt credincioşi cuvântului lui Dumnezeu.

Iată cuvântul lui Dumnezeu pentru cel ce este înscris cu numele lui tot în acest pământ de aici, căci mai este înscris pe acest pământ încă un nume, şi Domnul vede numele acestui fiu, scris lângă numele fiului cel ales şi cel uns de Dumnezeu. Fiul cel care are ungere cerească, este al Meu cu tot ce este al lui. Când am coborât în casa lui Zaheu, a crezut Zaheu în Mine şi s-a aplecat cu toată inima în faţa Domnului şi a spus: *«Doamne, jumătate din averea mea o dau, ca să fii Mântuitor pentru neamul meu»,* dar acest fiu a spus aşa: *„Doamne, iată robul Tău. Fie mie după cuvântul Tău".* Şi iată, iubiţii Mei, cuvântul Meu a fost de atunci mereu în faţa acestui fiu, şi el a făcut după cuvântul Meu. Nu s-a dat numai pe jumătate cu toate ale lui, şi s-a dat pe sine tot şi s-a dat cu tot ce a avut de la Dumnezeu dat. Dar hotarul acestui pământ pecetluit de Dumnezeu, şi hotarul acestui acoperământ pecetluit de mirul ungerii dumnezeieşti, acest hotar mai are prins în pământul lui încă un nume de fiu al acestui pământ prins între hotarele cele pecetluite ale acestei taine. Mai e un pas, şi aceste hotare vor fi şi mai pecetluite, căci Domnul este Stăpânul cerului şi al pământului, şi lucrează Domnul după planul cel din veac întocmit, şi nu poate nimeni să stea în calea celor aşezate dintru început, căci tot ce este prins între hotarele acestui loc, va fi un pământ pecetluit, un pământ sfânt, în care va lucra tot mai văzut focul Duhului Sfânt, care va sta şi va lucra şi va lumina şi va împărţi înviere în jur şi peste po-

poarele care vor auzi de această slavă cerească, şi se vor apropia şi nu vor putea trece zidul, căci înăuntru nu va mai putea intra nimeni întinat, nimeni spurcat, nimeni dedat cu stricăciunea şi cu desfrânarea de orice fel, şi va fi numit acest pământ începătură de nou Ierusalim, şi va fi numit piatră de temelie a bisericii învierii făpturii lui Dumnezeu. Iată, peste câteva zile aşezăm piatra de mărturie a acestui început de biserică nouă, şi va fi apoi să ridicăm pe ea altar de mărturie, care va vorbi despre cele ce s-au lucrat în ascuns, după porunca cea din cer coborâtă.

Este scris în cartea proorociei acestei lucrări care a lucrat prin cuvânt, este scris că poporul cel nou, care va răsări de la această începătură, va face Domnul din el făclie peste pământ şi va lumina cu el lumină din cer, căci cerul este aici coborât în toată puterea lucrării sale, căci se lucrează aici scăpare pentru toată făptura care a fost şi care este, şi se lucrează salvare şi duh de credinţă de la această putere lucrată aici de Dumnezeu. Se aude la cer şi intră la Dumnezeu tot cuvântul care se rosteşte de aici către cer, şi iată, se aude aici tot cuvântul care vine de la cer pentru a fi împărţit acolo unde este dat cuvântul.

La început a fost Cuvântul, şi Domnul a lucrat prin cuvânt şi s-au făcut toate cele văzute şi nevăzute. Dumnezeu a rostit cuvântul, şi cuvântul se făcea trup, şi aşa s-au făcut toate câte sunt. Şi iată, Domnul este spre sfârşit cu lucrătura Sa şi lucrează şi acum ca şi la început, lucrează prin cuvânt, şi zice şi se face, precum la început aşa şi spre sfârşitul lucrării cuvântului. Domnul a zis să fie lumină, şi a fost lumină. A zis Domnul să se despartă ape de ape şi să fie o tărie prin mijlocul apelor, şi aşa a fost. Domnul a zis să se vadă uscatul şi să se adune apele cele de sub tărie, şi aşa a fost. A zis Dumnezeu să crească verdeaţă pe locul uscat, căci uscatul a fost prin cuvânt numit pământ, şi aşa a fost: a crescut iarbă care a făcut sământă după asemănarea ei; au crescut pomi cu rodire, care au purtat sământă în rod după asemănarea pomului, şi aceasta este o taină cerească, şi mare şi de nepriceput este această taină, această lucrare din cuvânt răsărită. Şi a zis Domnul să fie luminătorul zilei, spre cârmuirea zilei, şi să fie luminătorul nopţii, spre cârmuirea nopţii, şi aşa a fost. A zis Dumnezeu să fie peşti în ape şi păsări şi animale, şi toate să fie cu viaţă în ele, şi aşa a fost, căci Domnul a zis şi s-a făcut, şi toate s-au făcut prin cuvânt. Şi apoi S-a aşezat Dumnezeul Sfintei Treimi, Tatăl, împreună cu Fiul şi cu Duhul Sfânt, S-a aşezat şi a lucrat Domnul pe om după a Sa asemănare, să-l facă stăpân peste tot ce s-a făcut prin cuvânt. Şi a cuvântat Dumnezeu şi a dat omului spre hrană toată iarba cu sământă din sine şi tot pomul roditor cu sământă din sine. Şi aşa a fost.

Iubiţii Mei, a lucrat Domnul prin cuvânt şi a făcut începutul acela, şi apoi S-a odihnit Domnul, dar omul a stricat lucrătura lui Dumnezeu şi a picat din cer, căci cer era această lucrătură, era fericire cerească, era Eden ceresc, şi ar fi fost veşnică fericirea aceea, şi cuvântul ar fi fost apoi întru toate după aceea, spre plinirea acestui început fericit, şi n-ar mai fi intrat păcat şi moarte peste lucrătura lui Dumnezeu dacă omul ar fi ascultat de Creatorul său.

Iată, taină vă spun vouă: încă o dată lucrează Domnul prin cuvânt, încă o dată lucrează un început, un început nou. Şi ce fel de început lucrează? Şi de ce lucrează un început nou? Lucrează ca să întoarne pe cel căzut din fericire, să-l ridice înapoi în slava din care a căzut. Lucrează Dumnezeu în vremea aceasta tot prin cuvânt, şi iată, în acest acoperământ este cuvântul lui Dumnezeu coborât, şi de aici a început Domnul începutul cel nou, al cărui drum duce înapoi la starea începutului dintâi lucrat. Aceasta este lucrătura cea proorocită să fie în vremea aceasta.

Cuvântul care lucrează în acest acoperământ, cuvintează astăzi pentru celălalt fiu care are numele înscris în aceste hotare; pentru cel care nu L-a priceput pe Dumnezeu şi nu L-a urmat pe El după cum a fost coborât cuvânt. Dar iată, încă o dată grăieşte Domnul cuvânt hotărâtor.

Ia seama, fiule al acestor părinţi, căci fratele tău cel mic este al Domnului cu tot ce are el, cu viaţa lui cu tot. Ia aminte, şi nu te lepăda de Domnul Care vorbeşte, căci dacă cei dintâi n-au scăpat de pedeapsă pentru că n-au ascultat de cuvântul care le grăia pe pământ, cu atât mai mult cei de acum care aud cuvântul şi se depărtează de Cel ce grăieşte din ceruri. Ia seama, ia aminte la cuvântul lui Dumnezeu, că iată ce grăieşte Domnul către tine: pământul acestor hotare are alegere cerească, şi Domnul a lucrat în vremea aceasta şi l-a pecetluit ca să fie pământ sfânt şi să calce pe el cei curaţi, cei aleşi cu care lucrează Domnul taina acestei vremi. Dintru început a fost această alegere, şi este acesta pământ ales de Dumnezeu. Ochiul Domnului a fost în toată vremea asupra acestui petec de pământ sfânt, iar la vremea hotărâtă a coborât lucrul Domnului care era proorocit să se lucreze în acest pământ. Acest acoperământ este sfânt, şi în el se lucrează întreită jertfă de fiecare zi, după porunca dumnezeiască. Un picuţ mai este, şi face Domnul lumină mare şi slavă văzută peste acest acoperământ. Este acoperământul mărturiei acestei vremi în care Domnul a fost în lucrare.

Am ridicat din cetatea din care te tragi şi tu, am ridicat această trâmbiţă lucrătoare, spre sfârşitul vremurilor lumii, şi spre începutul cel care vine după sfârşitul celor rele. Am ridicat-o pe Verginica. Am mai ridicat din această cetate şi un fiu pe care, iată, l-am uns cu ungere cerească, şi el este un fiu al legământului cel nou. Fii înţelept cu Domnul, căci Domnul îţi cere ţie cuvântul tău ca să-l scrie spre mărturie. Iată ce voiesc să scriu: acest acoperământ şi acest pământ sfânt şi pecetluit este al lucrării Domnului, este al planului Domnului. Acest fiu mai mic este urmaşul acestei ctitorii. Este scris numele lui în dreptul moştenirii de aici, căci el este al lui Dumnezeu şi numai al lui Dumnezeu şi este moştenitorul acestei familii care este trecută ctitoră a acestui pământ, a acestui acoperământ care-L ascunde pe Domnul în ieslea Sa. Bucuraţi-vă, că Domnul a ridicat din mijlocul acestei case un salvator pentru mântuirea a toată casa aceasta. Amin. Ridică-te şi lucrează după cuvântul Meu, şi Eu voi scrie cuvântul tău spre mărturie şi spre mântuire casei tale. Spune cuvântul tău, căci Domnul este aici şi scrie graiul cuvântului tău. Iată, moştenirea ta de aici va purta numele Domnului, prin fiul cel mic care este ridicat dintre voi. Moştenirea ta de aici va sluji de acum lucrării pentru care a fost sortită această moştenire, căci lângă acest sfânt acoperământ Domnul ridică acum turn tare, stâlp de mărturie, piatră de înviere şi început de biserică sfântă şi curată, biserică nouă şi neprihănită, locaş de mărturie peste neamurile pământului, care vor afla din toate părţile şi vor privi slava acestui pământ. Toţi care vieţuiesc în aceste hotare lucrează Mie, lucrează după cuvântul Meu şi sunt ai Mei, şi îi voi face de folos şi de salvare pentru multe noroade care se vor apleca spre Ierusalimul cel nou al acestei vremi, căci România va fi noul Canaan al Domnului şi va avea peste ea conducerea Noului Ierusalim care, iată, se coboară din cer prin

cuvânt, şi iată, Ierusalimul cel ceresc ia viaţă de la acest început de aici. Acest pământ şi acest acoperământ are peste el coborâtă aşezare cerească, trăire cerească şi curată, şi aceasta este puterea din care se va vedea viaţă vie şi cer nou şi pământ nou peste noroade. Cei ce vieţuiesc în acest pământ nu pot să facă nimic de la ei, căci ei sunt supuşi puterii cereşti şi cuvântului cel din cer, care-i însoţeşte în orice lucrare care este de împlinit.

Iată, şi ţie, lucrarea pe care o ai de împlinit. Voiesc să aud cuvântul tău şi să-l scriu, căci Eu sunt Dumnezeul tău, şi tu Mă ştii, dar nu voieşti să calci pe urmele Mele. Iată, voi lucra scăpare ţie, căci sunt dator, dar voi lucra întru dreptate ca să te mântuiesc. Iată, rostesc către tine cuvânt: acest pământ va fi, de acum, al Domnului. Acesta este cuvântul Meu, iar cuvântul tău va fi scris şi va mărturisi pentru sau împotriva ta, dar şi cuvântul Meu va mărturisi tot aşa. Eu nu voiesc să ne judecăm, nu voiesc aşa cu tine. Eu voiesc bine, dar şi tu să faci tot aşa, căci Eu sunt Dumnezeu şi nu om, şi am cerul sub ascultare şi am putere şi Mă slăvesc întru putere şi întru mărire. Şi pentru că tu Îmi dai Mie şi lucrului Meu partea care este aici sub numele tău, iată, spune, şi Eu voi scrie. Ce voieşti să-ţi facă Domnul ţie? Ce voieşti să-ţi dea Domnul ţie? Spune, şi te voi asculta şi voi face după cuvântul tău şi voi scrie cuvântul tău. Dar cuvântul tău să fie dat după cum este cuvântul Meu şi planul Meu. Ceea ce ai tu pus în faţă de la Domnul, n-au avut mulţi, dar fii precaut, căci Domnul este un Dumnezeu tare.

Când am ajuns cu poporul Meu Israel la hotarele Canaanului, după ce l-am scos prin Moise din robia Egiptului, am dat poruncă să intre în Canaan poporul Meu cel ales, dar poporul cel de acolo n-a deschis porţile ca să intre poporul cel binecuvântat. Şi am dat poruncă preoţilor să sune din trâmbiţe şapte zile în jurul Ierihonului şi am zis poporului Meu să stea cu mâinile ridicate către Mine. Iar după ce preoţii au sunat şapte zile din trâmbiţe, au căzut şi s-au prăbuşit zidurile Canaanului, şi a intrat poporul cel binecuvântat în ţara cea făgăduită părinţilor lor prin cuvântul cel rostit de gura Domnului.

Scoală-te cu inimă mare şi cu duh de credinţă şi fă voia Mea, iar Eu voi fi şi Îmi voi aminti de credinţa ta şi de aplecarea ta. Ridică-te şi grăieşte, şi Domnul ia aminte şi scrie cele rostite de tine. Spune, ce voieşti să-ţi fac, ce voieşti să-ţi dau? Ce-Mi ceri? Domnul te întreabă şi aşteaptă să audă cuvântul tău. Domnul este gata să te asculte. Dar iată, din cuvintele tale vei fi mântuit sau nu vei fi mântuit. Alege tu pe Domnul şi dă cuvânt pentru El şi nu împotriva planului Său. Eu sunt Dumnezeu, şi tu eşti făptura Mea. Fie ţie după cuvântul Meu. Amin.

Pace ţie, şi fii credincios şi aplecat, căci mare este lucrarea care s-a născut în acest acoperământ! Pace ţie, şi fii împlinitor şi dă-I Domnului inima ta, că de El este făcută.

Să se împlinească cuvântul cel coborât acum şi să nu fie împotrivire. Amin. La început a fost cuvântul, şi Domnul a zis, şi toate s-au făcut. Iată şi acum: Domnul a zis, şi va împlini cuvântul Său, iar cei cu care grăiesc, să lucreze după cuvântul Meu, şi bine le va fi lor.

Pace vouă, celor din casa acestei moşteniri cereşti! Pace şi împlinire, precum în cer aşa şi peste voi! Amin.

Iar tu, cel cu care am vorbit acum, ia aminte şi leapădă-te de idoli şi de stricăciune. Scoală-te şi scutură-te, ca să poţi rămâne împăcat cu Dumnezeu. Deşertăciunea şi idolii ei sunt spre sfârşit, căci răsare o lumină nouă. Luptă-te să dobândeşti viaţă curată, ca să te întorc în starea cea fără de moarte. Ajută-l pe tatăl tău care te-a născut să se lepede de tot ce-l desparte de sfinţenie şi de lucrarea care lucrează salvare şi despărţirea binelui de rău. Luptă-te şi ajută-l, dar nu-l încurca. Dacă ai înţelepciune, pune-o şi în slujba Mea, n-o da pe toată celor străini de Mine. Păstrează din ea şi lucrează cu ea şi pentru Mine, căci ţie îţi lucrezi binele.

Pace vouă, şi împlinire după cuvântul Meu! Pace şi Ierusalim nou peste inimile voastre, peste trupurile voastre! Pace şi sărbătoare cu cerul să se scrie în ziua aceasta! Pace şi bucurie de la voi către cer! Pace, şi nu necredinţă şi nu împotrivire! Pace vouă, şi fiţi moşteni credincioşi împărăţiei lui Dumnezeu, care s-a coborât în mijlocul vostru! Cine are urechi, să audă cu ele. Amin.

Aceasta este o zi de mărturie. Să se scrie această zi şi de Mine şi de voi, căci în această zi Domnul rosteşte în cer şi pe pământ numele celui mic din această casă. Iliuţă, tu să fii cu numele Meu şi cu numele tău până la slava Mea peste această moştenire cerească. Tu eşti moştenitorul acestei familii şi prin tine va fi mântuită toată casa ta dacă ea Mă va urma. Amin, amin, amin.

25 iunie/8 iulie 1991

Act:

Încheiat astăzi, 24 iulie 1991, între Bunea Daniel şi Bunea Ilie, cu prilejul consimţirii utilizării locuinţei primului, din Glodeni Vale, pe termen nelimitat. Încheiat în prezenţa membrilor familiei, urmând ca ulterior a se stabili forme legale.

Sărbătoarea sfinţilor apostoli Petru şi Pavel

Sfânta Virginia povăţuieşte rămăşiţa de creştini ascultători şi statornici. Îndemn la ferire de aluatul cel amestecat. Îndemn la mulţumire cu duh de smerenie.

Pace şi bucurie şi sărbătoare cu mămica Gigi, căci am venit, măi copii, la voi, am venit cu sfinţii apostoli Petru şi Pavel. Am venit să serbăm cu voi şi să se scrie zi de praznuire în cer şi peste voi. Amin.

Am venit în casa unor copii iubiţi de mine, în casa lui Victor şi Veronica. Am venit la familia lui Ionel Branşa. Aceasta este o familie cuminte şi iubită de Dumnezeu, căci a iubit pe Dumnezeu această familie, şi pentru aceasta eu lucrez mântuire casei acesteia. Familie statornică şi inimi liniştite, care calcă pe cărarea cea plăcută de Dumnezeu. Familie binecuvântată, care are ridicată din ea şi un fecior pe care voieşte Dumnezeu să-l binecuvinteze cu ungere cerească. Toată casa aceasta este curată acum şi este în pregătire pentru ziua slavei Domnului Iisus Hristos.

Sfinţii apostoli Petru şi Pavel se bucură pentru această casă, fiindcă văd peste ea întruparea învăţăturilor care au curs de la Duhul Sfânt prin cuvintele învăţăturii lor. Aş voi peste poporul meu rod viu, rod văzut de la învăţătura apostolilor, măi mămică. Am rugat pe păstori să amintească la creştini şi să împartă la popor această moştenire lăsată de la apostoli, această învăţătură mântuitoare, care poate pe oricine să-l nască din nou, spre nădejdea celor ce se vor arăta de la cer peste pământ, spre moştenire nestricăcioasă, nepieritoare, care este păstrată în cer de atunci şi până acum pentru cei de acum şi care stă gata să se descopere pe faţă în vremea despre care s-a scris că va fi. Se apropie ziua slavei cea aşteptată, şi ea va fi preţul credinţei celor care, deşi voi nu le-aţi văzut, aţi crezut

că vor fi văzute în vremea care este scrisă să vină. Toţi proorocii au vorbit despre această vreme de mântuire care avea să vină la voi, căci Duhul lui Iisus Hristos a lucrat dintru început în ei şi le-a descoperit întruparea Sa şi patimile şi slava cea de după ele, dar această lucrătură le-a descoperit lor că nu pentru ei înşişi, ci vouă, celor de apoi, erau proorocite. Dar la voi privesc toate alaiurile de îngeri când aud vorbindu-se acum despre cele vestite de demult, căci tot cerul aşteaptă să se vadă împlinindu-se cele vestite şi aduse apoi vouă la arătarea lui Iisus Hristos, Care iarăşi vine.

Am rămas numai cu un bräţic de copilaşi din tot poporul care mergea odinioară cu Domnul ca să-L asculte când vorbeşte. A făcut acest popor ca mulţimile care se ţineau după Domnul, că ştiau că este prooroc Domnul şi că are putere să-i hrănească cu pâine şi cu peşte. Aşa şi acest popor care a fost până acum, s-a ţinut după această lucrare ca să audă cuvântul Domnului, dar când să se aşeze să creadă ca să împlinească prin credinţă cele auzite, plecau unul câte unul înapoi la cele trăite şi învăţate de la părinţi, de la părinţii învăţăturilor de azi, şi Îl părăseau pe Domnul, Care-i hrănea. Numai câţiva n-au plecat. Am rămas cu un braţ de copilaşi. Atât mai am, un brăţic de ascultători şi de statornici cu mine şi întru cele de la cer. Dar în aceştia nu mai voiesc, fiilor, să fie nimic în afară de cele venite de la Dumnezeu, nimic de la ei. Nimeni din cei cu care am mai rămas să nu mai zică ei. Măcar aceştia să nu mai zică ei, căci voi, cei rămaşi, aţi fost din nou răscumpăraţi, şi cu preţ mare aţi fost iarăşi întregiţi întru Domnul, cu preţul Sângelui cel scump al lui Iisus Hristos, Care Se deşartă acum în fiecare zi peste voi, ca să fie întru voi şi să meargă cu voi şi să fie Dumnezeul vostru. Între cei cu care am mai rămas să nu fie vreo inimă făţarnică, vreo inimă nemulţumită, căci aţi fost născuţi o dată, şi a doua oară, şi, iarăşi, a treia oară, din sământa cuvântului lui Dumnezeu Cel viu. Ca unor prunci abia născuţi, laptele vostru este cuvântul lui Dumnezeu, care vă hrăneşte cu înviere, cu rod de înviere şi de mântuire peste toată făptura.

Sunteţi pietre din piatra cea vie, neluată în seamă de oameni, dar de mare preţ la Domnul, iubiţii mei copilaşi. Sunteţi voi înşivă pietre vii din piatra cea vie, şi iată, zideşte Domnul din voi casă cerească şi preoţie sfântă, spre aducere de jertfă cerească prin Domnul Iisus Hristos, Care este piatra cea din vârf. Cel ce va crede în această piatră, nu va fi lepădat, şi va fi slăvit şi sfânt şi uns lui Dumnezeu. Amin. Pentru cei necredincioşi, piatra aceasta este aşa cum este scris: *«Piatra pe care ziditorii n-au luat seamă la ea»*. Dar iată ce este ea pentru cei credincioşi! Iată, cei credincioşi sunt sământa cea aleasă, sunt agoniseală dumnezeiască, preoţie şi neam sfânt, ca să ducă cei credincioşi solia lui Dumnezeu până la toate marginile. Purtaţi-vă cu sfială faţă de Domnul, iubiţii mei, dar vreau să înţelegeţi ce vă spun, căci poporul cel care a mâncat la masa acestei lucrări, n-a avut sfială faţă de Domnul şi faţă de cuvântul Domnului, şi s-a crezut vrednic de această cinste, şi iată, a căzut din cinstea aceea. Fiţi, iubiţii mei, cu mintea întreagă şi tot mai întreagă, şi fiţi sănătoşi cu virtuţile voastre, şi dacă vă huleşte cineva, bucuraţi-vă, că slava Duhului Sfânt stă peste voi atunci şi se desăvârşeşte prin smerenie. Smerenia este acum cea mai mare virtute care vi se cere, iar fără de ea, să ştiţi că puteţi aluneca oricând. Orice alunecare este acum greu de reparat, căci vremea este altfel decât cea de până acum.

N-a voit acest popor să înţeleagă cum este vremea de acum, şi i-ar fi convenit să fie totul ca şi până acum, că văd un fel de zbucium de care fug şi îngerii care stau în preajma servilor lui Dumnezeu care lucrează prin cuvântul cel de sus. Stau în preajma acestora îngerii din cer, ca să depărteze de la ei zbuciumul ce se ridică precum se ridică fumul de la un foc care arde mocnit şi care nu dă să se aprindă bine. Creştinii care n-au înţeles cum este vremea aceasta, se zbuciumă şi nu ştiu nici ei ce vor, şi umblă încă din loc în loc şi caută să intre pe sub pielea lui Dumnezeu, dar vă spun, nu sunt curaţi cu inima, nu sunt liniştiţi, nu sunt sănătoşi cu pacea şi cu mulţumirea, şi au idolii lor, gândurile lor, care nu sunt ca gândurile lui Dumnezeu. Aceştia, ca şi cei de pe vremea apostolilor, voiesc să-L împartă pe Iisus Hristos, Care Se zbate să fie Unul întru toţi, dar n-are cu cine vieţui Iisus Hristos întru toată dorirea Sa, căci se înţelege încă Scriptura care grăieşte prin gura apostolului Pavel care spunea despre cei împărţiţi cu gândurile şi cu dorinţele şi cu trupul lor însuşi, care era să fie Iisus Hristos. Se aude şi se vede şi acum Scriptura aceea care zice: *«Eu sunt al lui Apolo, eu sunt al lui Pavel; eu, al lui Chefa; eu, al lui Hristos»*. Dar voi, iubiţii mei cei puţini, fiţi strânşi şi uniţi prin trupul lui Iisus Hristos, şi tată să nu numiţi pe nimeni pe pământ, căci Unul este Tatăl vostru şi Domnul vostru, şi Acela este ceresc şi curat şi nu Se dezbină pe Sine Însuşi aşa cum cred cei care au rămas în gusturile lor şi se numesc încă a fi trup al poporului cel înrădăcinat al Domnului.

Iată, taină de învăţătură nouă vă dau vouă, celor cu care stau alipită prin cuvânt ceresc: feriţi-vă, iubiţii mei, puţinii mei, feriţi-vă de aluatul cel amestecat, care dă să se strecoare printre voi şi să vă tulbure frământătura. Feriţi-vă de duh încărcat şi greu de purtat şi staţi cu duhul uşor şi paşnic. Staţi în duhul răbdării şi nu vă zbuciumaţi de aşteptare. Duhul aşteptării de la cei puţini ai mei să piară, că e greu de dus, e greu, că duce la zbucium lăuntric, duce la nelinişte, duce chiar la cârtire şi la despărţire de Dumnezeu. Feriţi-vă de vorbirea multă a unora, de gând încărcat. Închideţi uşa care duce spre cămara gândului vostru; închideţi, şi daţi Domnului cămara aceasta. Altfel, vă face rău duhul rău, că bate el şi intră el dacă nu e Domnul înăuntru. Nu ştiu cum să vă învăţ mai cereşte, mai duhovniceşte ca să vă fac în stare să vă feriţi de tulburare lăuntrică. De aceea v-am spus să daţi de la voi până şi duhul aşteptării, că voi nu mai aveţi ce aştepta. Voi doar bucuraţi-vă că a venit la voi împărăţia lui Dumnezeu. Bucuraţi-vă când vedeţi zbuciumul cel de peste tot; bucuraţi-vă şi nu vă întristaţi; bucuraţi-vă, căci aceasta este sosirea izbăvirii voastre! Nimic nu va mai rămâne pe nicăieri, decât bucuria şi fiii ei. De ce să aud eu tânguire de la cei puţini ai mei la care este coborâtă împărăţia cerească şi cuvântul cel veşnic al mângâierii cereşti? De ce să aud de la păstorii mei tânguire şi mâhnire şi nemulţumire şi aşteptare? Am vorbit astăzi aici, dar am vorbit de la început şi până la aminul acestei cărţi de mărturie, şi cu ei, prin fiecare cuvânt, prin fiecare rând vorbesc cu păstorii mei.

Iubiţii mei, sunt cu bucuria, sunt cu ea peste voi toţi, şi multe bucurii aş voi să vă vestesc, dar mai am încă să lucrez peste voi, să vă văd odată lucraţi şi mulţumiţi şi liniştiţi. Neliniştea păstorilor mei înseamnă ceva. Acest ceva nu este bine la Dumnezeu.

Măi păstorii mei, iubiţii mei, Dumnezeu este acelaşi, mămică, acelaşi peste tot, şi nu trebuie ispitit Dumnezeu prin nici un gând, prin nici o încercare, prin nici o neîncredere. Am spus că dacă văd încă nemulţumire, iar voi veni, iar vom pune nemulţumirile pe masă şi iar vom schimba. Dar să vedem cum vom mai schimba dacă voi vedea că nu s-a mers spre duh de mulţumire.

Hai, mămică, să lăsăm pe Duhul Sfânt să lucreze după cer, şi veţi vedea ce bine va fi. Voi nu m-aţi crezut îndeajuns

când v-am spus că eu sunt în mare lucrare, şi sunt şi lucrez cu mare atenţie, şi lucrez după vremea care este, ca să putem trece peste vremea cea rea, să trecem pe deasupra ei ca să ieşim deasupra. Şi dacă voi nu mă lăsaţi să lucrez peste voi şi să lucrez atent, să ştiţi că vremea este prăpăstioasă, şi ar fi căderea de acum o stare de nereparat dacă ne lăsăm spre neatenţie, spre neveghe, spre nelinişte şi spre nemulţumire. Nu vă lăsaţi greu peste duhul meu. Vă rog, din toată durerea duhului meu, vă rog, fiţi credincioşi. Eu sunt. Staţi tari în credinţă. Eu sunt, iubiţii mei păstori, eu, şi nu sunt tăiată în două sau în trei părţi. Sunt una peste tot, şi în tot locul lucrător. Eu sunt, şi sunt întreagă şi vie, dar nu mă împărţiţi, nu mă frângeţi după felul cum aţi vrea voi să fiu. Eu voiesc să fiu acum numai din cer la voi şi cu voi. Sunt între voi, dar din cer sunt acum. Sunt mereu şi pătrund peste tot şi vă pătrund pe fiecare până în cealaltă parte a fiinţei voastre şi până dincoace de fiinţa voastră. Sunt, şi sunt necăjită, să ştiţi că sunt. Am de făcut o mulţime de lucruri mari, de lucruri tainice. Am de lucrat cu fiecare câte ceva, cu fiecare din cei puţini câte o misiune, dar nu mai pot lucra cum vrea fiecare, şi vreau să lucrez cum este de lucrat. Am tot motivul să fiu atentă, şi în toată clipa atentă şi cu veghe. Aceşti copii loviţi de toţi, aşa au fost, cu duhul lovit, cu duhul plâns, de când i-am născut şi până acum, şi încă un pic vor mai fi tot aşa. Neîncrederea lor nu este de la ei, că cerul stă şi îi umbreşte, că ei sunt supuşi sub puterea cerului şi sub duhul cerului în care au încredere aceştia. Ei nu mai sunt ai lor şi nu mai pot să fie altfel, că nu mai sunt lăsaţi să iasă de sub puterea cea de la cer. Nimeni din cei puţini să nu-şi mai aşeze peste ei tulburările lor şi îndoielile lor şi dorinţele lor. Aceştia nu mai trebuie să fie zdrobiţi sub dorinţele celor puţini care stau şi ei întru lucrul duhului care lucrează peste cei puşi la lucru sub cuvântul cel din cer. Ei sunt plăpânzi, aşa i-am ales eu, că altfel nu putea îndeajuns harul cel ceresc peste ei ca să fie ei de folos cerului pentru mulţi.

Eu mi-aş face mai mult loc între voi, dar n-am loc de dorinţele voastre, şi să ştiţi că voinţele mele sunt mult mai presus şi mai măreţe ca ale voastre. Şi am spus ceva, ca să lucrez cu duhul smereniei prin cuvânt şi să luaţi şi voi duh de smerenie. Am spus că cel ce este curat, aceluia nu-i trebuie nici o îndreptăţire, acela este mulţumit întru Dumnezeu, şi Dumnezeu, mulţumit întru acela. Ajutaţi-mă să văd la voi linişte şi mulţumire şi nu duh tulburat şi temut. De ce atâta teamă? De ce, mămică? Oare, nu lucrează peste voi puterea care este coborâtă şi lucrată şi împărţită? Oare, nu sunteţi încrezători în puterea acestei puteri? O, până când voi mai aştepta? Până când voi mai răbda? Până când?

Aduceţi mie neputinţele voastre şi lăsaţi-mă să lucrez peste ele. Smulgeţi-le de pe voi şi daţi-mi-le mie, căci v-am vorbit în pilde şi n-aţi căutat să mă înţelegeţi. O, şi vouă vă este dat să cunoaşteţi tainele împărăţiei cerurilor, şi nu vă este dat să auziţi şi să nu înţelegeţi, sau să vedeţi şi să nu pricepeţi. V-am vorbit în pilde ultima oară când am stat în sfat cu voi, şi am dorit să mă înţelegeţi, iubiţii mei păstori, ca să pot să vă curăţesc bine cu mâna duhului meu, cu cuvântul cel curăţitor. Poate vă vine greu să mă credeţi, poate vă vine neîndemânatică aşezarea şi cursul apei curăţitoare pe care am aşezat-o spre curăţirea păcatelor care sunt de curăţat. Atunci, cum să fac? Voiesc să aveţi ochii curaţi şi inima plină de înţelepciune, căci aţi văzut cum este scris: *«Dacă ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău este curat. Şi dacă ochiul tău este rău, atunci tot trupul tău este bolnav».* Voi eraţi nădejdea mea, nădejdea luminii care trebuia să strălucească şi să crească sub ea sădire veşnică şi vie.

Ce să mai spun? Să plâng cu duhul şi să mă frâng. Mă doare rău, mă doare de atâta popor rătăcit de la făclia care a luminat peste ei atâta vreme. Dar ei nu mai au ochii sănătoşi ca să vadă lumina, şi când ştiu că vremea nu mai stă să mai aştepte încă, plâng, iubiţii mei, plâng cu duhul şi plânge cerul cu mine, plânge după rodul muncii mele, care este culcat la pământ. Mai am o rămăşiţă mică în picioare. Am de făcut lucruri mari cu această rămăşiţă, dar nu mai pot lucra tot ca până acum. Vreau să lucrez cu atenţia care se cere acum; vreau, dar văd că nu sunt înţeleasă aşa.

Vă întreb şi pe voi, păstorii mei: ce să fac? Vă întreb iar. Să lucrez după cer, sau după cum văd că voiţi? Am fi fost şi mai departe cu lucrul cel bun, dar mult de tot m-a ţinut în loc neîncrederea de la popor, cârtirea, răzvrătirea, păcatul şi amestecul binelui cu răul. Am voit să despărţim binele de rău, ca să putem lucra cu putere şi bine, dar n-am avut loc, n-am avut voie numai cu voia mea, dar dacă nu am loc aşa cum trebuie în fiecare din voi, daţi-mi voie să lucrez acolo unde am loc, acolo unde sunt primită aşa ca în cer, cu voia cerului să fiu primită. Mă înţelegeţi, oare, ce voiesc să spun? Că voiesc să spun că nu mai pot lucra nimic ştiut de toţi, ci numai tăinuit, numai tainic. Şi dacă fac aşa, fac pentru ca să fie bine, pentru ca să trecem pe deasupra vremii, căci vremea este ceţoasă, şi ca să trecem prin mijlocul ei nu se vede drumul, iubiţii mei.

Aş voi să voiesc numai eu peste cei puţini pe care-i mai am, că dacă mai adăugăm şi voinţa cea de la ei, atunci e tot amestec, şi nu e numai ca în cer. O, nu mai este timp ca să mai fie tot aşa, că numai aşa a fost până acum cu acest popor. A zis Domnul cum a zis creştinul şi n-a putut Domnul lucra după voia Sa. Nu I-a dat creştinul voie Domnului. Am creştini îndărătnici, care se amestecă cu cei morţi, şi mor şi ei de tot, mor şi mai mult, că nu sunt buni şi tari ca să învieze morţii, şi ei se bagă cu grumazul sub această lucrare de înviere, care vine de la Dumnezeu şi nu de la om. Aceştia vor să-L mânuie pe Dumnezeu ca să facă Domnul ca ei, ca să facă Domnul minuni, dar Domnul nu Se lasă sub luare în râs. Nu mai are creştinul stare şi îşi ia singur sarcini în spate, şi, bietul de el, abia stă pe picioare. Lăsaţi-i pe cei ce i-am dat de la mine, că dacă nu-i lăsaţi, vor muri de tot aceia, că nu se vor mai îngriji de ei înşişi, ci, din contra, vor crede că-s pe cale bună şi nu vor mai întinde mâna spre mine ca să-i ridic din moarte.

Mi-e duhul necăjit, că nu văd duh de înţelepciune întru cele lucrate. Mi-e duhul frânt când ştiu că nu vă bizuiţi îndeajuns pe mine, pe felul cum lucrez, şi daţi să căutaţi în alt fel. Dar eu peste tot sunt una şi simt durere mare când văd pe câte cineva că mă ia şi mă frânge după plăcerea sa, după idolii inimii lui, după cum ar voi acela să fiu. O, lăsaţi-vă lucraţi numai de mine, măi mămică. Nu vă mai lucraţi voi. Lăsaţi-mă pe mine, lăsaţi-mă odată!

Familia cea de aici să fie plină de pace şi de iubire şi de mulţumire şi de răbdare şi de înţelepciune. Voiesc să văd veghe trează, căci în curând voi veni să vă cer în ajutor. Voi veni, dar voiesc să rămâneţi ascunşi în mine, şi eu, în voi, şi aşa, mămică, ce voi avea cu fiecare de lucrat, voi lucra cu fiecare aşa, eu ascunsă întru acela, şi acela ascuns întru mine, şi apoi toate se vor învedera la lumină, spre slavă văzută şi spre rod rămas şi însutit.

Să se scrie această zi de prăznuire în această casă, căci cerul a lucrat şi a luat aminte şi a întocmit acum un sfat, iar eu vă voi aduce hotărârea luată de sfatul ceresc.

Pace vouă, iubiţii mei! Pace inimilor voastre! Iubire, precum în cer aşa şi peste voi! Pecetluiţi taina cerească şi ţineţi ce aveţi, căci vin curând, vin cu Domnul Iisus Hristos, şi

veți fi de-a dreapta tronului ceresc, care se va arăta prin dezvelirea acestei lucrături ascunse încă.

Pace vouă, și dragoste de la mămica Gigi! Mama Gigi vă iubește. Pace peste voi, și puneți umărul cu noi, spre desăvârșirea celor ce sunt lucrate acum, ca să fie apoi văzute de toate înălțimile veacurilor! Amin.

Pace peste Veronica mea, căci mult iubesc eu numele acesta, și veți vedea de ce iubesc eu acest nume. Amin.

Pace și peste păstorii mei, căci și cu ei am vorbit cu fiecare rând, cu fiecare cuvânt al acestei cărți scrise în această zi. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 1991

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Chemarea lui la mărturisire pentru ridicarea pietrei de înviere a bisericii. Domnul îi rușinează pe cei tari prin cei neluați în seamă.

Dragostea Mea și pacea Mea și oaspeții Mei și cuvântul Meu se îndreaptă către cel iubit al Meu, căci pe el îl am credincios lucrului Meu din vremea aceasta, pe el dintre toți cei care slujesc întru orânduiala bisericii, căci pentru ceilalți aceasta a rămas o orânduială făcută de oameni, căci ei nu slujesc Dumnezeului orânduielii.

Pace ție, iubitul Meu, alesul Meu! Pace ție, și răcoare inimii tale, căci mare este inima ta, fiindcă Eu locuiesc în ea, încap în ea și Mă bucur în ea! Pace ție, și pace Mie întru tine! Bucurie ție, și bucurie Mie întru tine! Nădejde ție întru Mine, și nădejde Mie întru tine, căci Eu nădăjduiesc în tine ca să-Mi desăvârșesc lucrul cel văzut și lumina cea nouă, care-și face cărare ca să se arate peste vremea aceasta. Aceasta este vremea să se așeze la loc împărăția lui Israel, și iată, să fim mari, copilul Meu, să fim dârji, că noi acum trebuie să lucrăm ce n-a lucrat nimeni până acum. Să nu te temi, să nu cârtești, să nu te temi de oameni. Ce-ți poate face ție omul? Nimic. Și îi vei vedea pe cei ce se îndepărtează de Cel ce grăiește din ceruri, căci judecata lor va fi mai aspră ca a acelora care n-au voit să asculte pe Cel ce le grăia pe pământ, că vine ceasul să se clatine prin cuvânt și pământul și cerul, și vor cădea cele clătinate și vor rămâne cele neclintite, împărăție neclintită și închinare plăcută lui Dumnezeu. Și în acest început nou a trebuit să te am pe tine temelie, că pentru aceasta ai fost născut, și dacă așa a fost scris la Mine, Eu trebuie să am cuvântul tău temelie, și cuvântul tău, acesta să fie: *„Iată, vin ca să fac voia Ta, Dumnezeul meu. Fie mie după cuvântul Tău“.*

Am carte întocmită spre tine în vremea aceasta și am de scris în ea tot ce am de cuvântat și de împlinit prin tine, și apoi vor vorbi cuvintele acestei cărți, vor vorbi de pe înălțimi și vor mărturisi despre taina pe care o lucrăm, taină încă un pic acoperită, încă o clipă, iubitul Meu, servul Meu, unsul Meu, căci în locul în care Eu te-am uns pe tine peste Ierusalimul cel nou, iată, așezăm acum piatră de mărturie, și tu vei fi martorul Meu cel credincios. Un picuț va mai sta sub ascundere această mărturie, dar a trebuit să te trimit către cel ce stă mare pe scaunul bisericii, căci dacă n-ar fi știut, n-ar fi avut păcat, și ar fi avut îndreptățire înaintea Mea.

Să nu te temi de ei, că ei nu sunt mai tari ca tine. Fii dârz ca Nicodim cel dintre preoții din vremea trupului Meu, căci el nu s-a temut de cărturari și farisei când s-a ridicat și a purtat grijă de îngropăciunea trupului Meu. El a fost preotul care a făcut îngropăciunea Fiului lui Dumnezeu, fiindcă Fiul lui Dumnezeu S-a supus întru totul legii, căci n-am venit ca să stric legea, ci am venit să o desăvârșesc. O, și nu s-a găsit atunci între preoți decât numai unul care a crezut că sunt Fiul lui Dumnezeu și că sunt din cer și că am venit să împlinesc Scripturile.

Iată și acum, sunt prin cuvânt, sunt cu ai Mei, de la început și până la sfârșitul veacurilor, sunt veșnic cu ai Mei, căci sunt fără sfârșit întru ai Mei, după cum am rostit făgăduința. Sunt coborât cu cuvântul în mijlocul acestui neam și am ieslea cuvântului Meu aici, unde, iată, ridicăm turn de mărturie, stâlp tare, piatră de înviere, căci mărturia cuvântului cu care am fost în lucru, este piatra pe care zidim acum începătura cea nouă, căci este nouă, este legământ nou, este începătură de neprihănire, de curățenie, de sfințenie, precum în cer așa și peste acest început. Și vom așeza cuvânt de mărturie la această temelie, și zile noi de prăznuire, și vom prăznui aici înviere și Duh Sfânt, și vom prăznui numele trâmbiței prin care Domnul a lucrat în această vreme despecetluirea celor șapte tunete care au vorbit în timpul vedeniei apocaliptice, despre care a mărturisit apostolul iubirii, Ioan evanghelistul, căci duhul lui a fost deșertat tot în acest vas prin care a cuvântat Dumnezeu în vremea aceasta, fiindcă îngerul i-a spus atunci lui Ioan: *«Ia cartea și mănânc-o, căci tu trebuie să mai proorocești încă o dată, la vremea de sfârșit».*

Când am venit întrupat pe pământ, a lucrat tainic Tatăl Meu întru Mine, și nimeni n-a știut că sunt Fiul lui Dumnezeu și că sunt venit de la Tatăl Ceresc și de la Duhul Sfânt, nimeni n-a știut până când a venit de la Tatăl glasul care a grăit: *«Acesta este Fiul Meu preaiubit, întru Care am binevoit».* A lucrat Tatăl Meu ascuns, ca să-Și împlinească lucrarea Sa care era prin Mine. Așa a lucrat și în vremea aceasta, căci Verginica M-a purtat pe Mine vreme de douăzeci și cinci de ani, și Eu am vorbit gură către gură cu Israel în vremea aceasta, și am vorbit prin Verginica, și ea a fost ascunsă de înțelesul celor din jur, căci așa a fost această lucrare. Am luat-o la Mine pe Verginica, și apoi am trimis-o iar, căci așa a fost scris în cartea acestei proorocii. I-am trezit duhul, și are fii Verginica pe pământ, și fiii ei au prăsit, și are fii din fii Verginica. Ea este cea care va sta la temelia acestei pietre, și pe această piatră, pe această mărturie va sta acest locaș de mărturie.

Am pus peste tine duhul înțelepciunii, căci Eu sunt întru tine, dar să crezi că sunt întru tine. Îți amintesc de cel care s-a rugat la Domnul și a zis: *«Doamne, dacă poți, fă bine fiului meu bolnav!».* Și Domnul i-a spus aceluia: *«De poți crede, totul este cu putință».* Și I s-a răspuns: *«Cred, Doamne, ajută necredinței mele!».* Îți amintesc câte ceva de pe vremea aceea ca să te întăresc, copilul Meu, și să fii credincios, că prin cei care sunt ai Mei prin această lucrătură, voi lucra lucruri și mai mari decât cele de atunci.

Ia înțelepciunea Mea și întocmește cu ea cuvânt de temelie și pune numele tău la temelia acestui cuvânt de temelie nouă, și pune în cuvântul acesta numele unsului Meu Mihail, căci voiesc să rostesc numele lui din vârful acestei pietre când vom termina de lucrat această piatră. Eu sunt Cel Care-l va aduce pe unsul Meu. Eu sunt Dumnezeul puterilor, și ce este cu neputință la cei neputincioși, aceea este cu putință la Dumnezeu. Dar această țară binecuvântată va fi curățită de toată fărădelegea, de toată murdăria, de toată nedreptatea, căci peste ea va străluci slava Fiului lui Dumnezeu, Care iarăși vine, după cum este scris, și vine să-Și așeze așternutul picioarelor Sale pe acest pământ ales și binecuvântat.

Voiesc să stai de vorbă cu unsul Meu Mihail, cu regele acestui neam, și Eu ți-am dat ție misiune cerească să așezi peste el și peste toată casa lui și peste mlădița lui, care va sta

alături de el, să așezi sfințenie, după asemănarea lui Dumnezeu, după așezarea lui Dumnezeu, cu care Se va desăvârși Domnul peste acest pământ cu nume sfânt, cu nume nou de nou Ierusalim.

Fii martorul Meu, fii martorul acestei vremi de glorie cerească și sfințește pe unsul Meu Mihail prin cuvintele acestei mărturii și prin așezare de viață sfântă peste el, după rânduiala dumnezeiască, fiindcă această orânduială va fi cărarea care-l va aduce în țara Mea cea aleasă, în țara lui cea iubită lui.

Cine iubește pe România și nu este cu Mine și cu poruncile Mele, acela nu iubește acest neam și acest pământ, acela nu poate nimic pentru acest neam ales. Voi coborî legile Mele peste unsul Meu Mihail și voi coborî legile acestui pământ ales, căci este pământul cel ales de cer, și peste el este ochiul lui Dumnezeu, care vede cele rele, cele ascunse, care pătrunde și descoperă, care curăță până în adânc și scoate din acest pământ tot ce este întinat și stricat și dedat cu stricăciunea, ca să fie nou acest pământ și să se coboare peste el curcubeul României, însoțit de slava cea nouă a Ierusalimului ceresc. Aceasta este soarta acestui pământ, a acestui nou Canaan, a acestui nou Eden care va străluci peste noroade, iar unsul Meu Mihail și mlădița sa vor fi întru Mine, și nu vor fi fără Mine peste acest nou pământ.

Acum vei veni, și voi așeza cu mâna ta piatra de început a locașului mărturiei lucrării lui Dumnezeu, Care este și lucrează prin cuvânt, și toate așa se vor lucra până ce vom termina, și vom lucra cu grabă începătura cea nouă de la care va răsări înviere peste făptura Mea. Slujește pentru împărăția Mea pe care, iată, M-am ridicat să o așez peste acest neam, și toate celelalte să-ți fie ție adăugate de Dumnezeu. Caută cel mai întâi întruparea cuvântului Meu care vine peste tine, căci cuvântul Meu trebuie să ia trup după ce îl rostesc, iar celelalte îți vor fi ușurate de Domnul și lucrate prin puterea Sa, prin îngerii Săi, care sunt trimiși mereu în slujba ta, în ocrotirea ta, în jurul tău.

La început a fost Cuvântul, și Cuvântul Se întrupa, căci Dumnezeu a zis, și toate s-au făcut prin cuvânt. Așa și acum, Domnul rostește cuvânt, și cuvântul ia trup spre desăvârșirea împărăției care vine. Amin.

Pace ție, iubitul Meu, dar să nu fii plăpând! Fii dârz și nu te teme. Eu sunt cu tine și voi fi, și toate vor fi lucrate, dar dragostea Mea să fie dragostea ta. Dragostea ta să slujească acum fericirii care vine, și apoi ne vom odihni și vom serba zile noi, praznic de înviere și serbare de Duh Sfânt, căci din această piatră se va auzi imn de înviere și cântarea Duhului Sfânt, cântarea celor răscumpărați care vor purta veșminte albe și veșmânt de har și de neprihănire.

Praznic de înviere și praznic de coborâre a Duhului Sfânt să pui peste poporul cel binecuvântat. Așa să fie acestea, zile de praznic peste acest locaș sfânt, care se ridică acum de puterea lui Dumnezeu întru cei credincioși ai Săi.

Pace ție! Pace de la sfinții din cer, care privesc în cer mărturia zilei în care tu ai fost uns în Ierusalimul cel din cer coborât! Fii credincios ungerii care este pe creștetul tău, căci ne vom ridica și vom sădi pomi din loc în loc, și acești pomi se vor hrăni din seva pomului vieții, care este lucrată aici prin servii Mei cei credincioși, și acest pom va fi așezat în Ierusalim.

Binecuvântată să-ți fie credința în Mine și în lucrarea cuvântului Meu prin care sunt cu voi. Ține ce ai până voi veni, și nimeni să nu-ți ia slava ta, căci vin curând.

Sărutarea Mea pe creștetul tău, și mirul mângâierii peste tine și cu tine mereu! Amin, amin, amin.

2/15 iulie 1991

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Îndemn la netemere pentru vestirea lucrării cuvântului. Domnul este mărit prin cei slabi, și prin cei plăpânzi îi rușinează pe cei tari

Iată, stau din nou în sfat cu tine. Ești ca un pui abia ieșit din găoace. Și ce dacă ești așa? Mie-Mi place de tine, Îmi place așa cum ești, că dacă ai fi altfel, dacă ai fi mai dârz, mai voinic cu inima, ai fi și tu, dar așa, sunt numai Eu, când trebuie să fiu în tine. Așa încap Eu, așa, în neputința ta, în slăbiciunea ta. Așa trebuie, așa Mă desăvârșesc Eu, în slăbiciunea ta Mă desăvârșesc Eu cu tărie de duh. Tu nu vezi? Nu vezi cum este cuvântul Meu prin graiul gurii tale de care Eu Mă servesc când așezi mulțimile și le hrănești cu cuvântul vieții și al învierii, care iată cum se coboară peste cei mulți?! O, tu nu vezi cât sunt Eu de mare în slăbiciunile tale? Și dacă vezi, ce-ți trebuie să mai fii tare? Nu te teme; așa voiesc Eu să fii. Și dacă simți duh de tristețe sau de durere, dacă simți cu inimioara această greutate, aceea este tristețea Mea și durerea Mea pe care o port tot cu ai Mei, pe care o împart cu ai Mei. Așa sunt și copiii Mei de aici, copiii de care Eu Mă servesc ca să dau trup cuvântului Meu. Așa și ei sunt, sub duh de tristețe, de greutate, de durere, căci Eu cu ai Mei port totul, și port întru ai Mei, și port în duh și în trup durerea acestei vremi, căci vremea aceasta suspină sub piatra ei. Nu te lăsa sub îngrijorare, nu te teme. Lasă așa, îți este de ajuns harul Meu, căci Eu în slăbiciuni pot fi desăvârșit. Ce aș face Eu întru tine dacă ai fi tu tare? Cei tari se simt tari și nu Mă vor pe Mine, și nu pot peste ei.

Iată, taină nouă îți spun, căci cei care au crezut în Mine până acum, cei care M-au mărturisit în fața împăraților și a stăpânilor lumii, care slujeau la dumnezei străini, aceia au suferit mucenicie cu trupul și au ajuns de-a dreapta Mirelui ceresc. Dar aceștia de acum, care sunt ai lucrului cel pentru sfârșitul răutății și cel pentru începutul cel nou, aceștia sunt mucenici cu duhul, și suspină aceștia cu duhul și suferă pentru toată făptura. Iată, acum lumea se bucură în duhul ei, iar copiii cei purtători de Dumnezeu suspină în Duhul lui Dumnezeu, dar mai este scrisă și Scriptura aceea care spune că *«Toate neamurile se vor boci, iar voi vă veți bucura atunci»* și *«Când veți vedea cele ce vor veni peste lume, voi bucurați-vă, că se apropie izbăvirea voastră».*

Copilul Meu, tristețea ta să nu te îngrijoreze. Nu te speria nici dacă duhul lumii apasă peste tine, căci apasă, să știi că apasă. Poartă greutatea aceasta și poart-o cu iubire și cu răbdare, căci mai e un picuț ca să ne facem asemenea lor, și apoi să-i câștigăm de partea lui Iisus Hristos, Care voiește să-Și întregească trupul cel desfăcut al făpturii Sale, și iată, vă folosește Domnul, căci fără trup Domnul nu poate lucra văzut acum. Nu te întrista peste puterea ta, nu te lăsa sub întristare peste puterea inimii tale, căci nici o ispită nu vine ca să depășească puterea ta, și dacă vine, vine Domnul spre tine și îți dă mâna și te scoate din ea. Este vremea muceniciei cu duhul, și este mult mai de preț la Dumnezeu această mucenicie. Iată, tu știi că este scris: *«Nu vă temeți de cei ce ucid trupul și după aceea nu pot să mai facă nimic, ci temeți-vă de cei ce pot ucide duhul, căci aceasta ar fi o a doua moarte».* Iată de ce este mai mare plata celor ce mucenicesc cu duhul. Mare este, și plata lor vine de la Dumnezeu, și Domnul va răscumpăra prin aceștia și sângele celor tăiați și uciși pentru mărturia lui Iisus Hristos, căci prin aceștia care mucenicesc cu duhul, vor învia și cei muceniciți cu trupul și vor lua plata credinței

lor. Aşa este scris: *«La trâmbiţa cea de acum, morţii vor învia nestricăcioşi, şi cei vii, care vor fi, se vor schimba»* şi vor intra întru odihna slavei văzute de toată făptura lui Dumnezeu, şi atunci va fi bucuria întreagă. Un picuţ, copil iubit, copil plăpând, un pic, şi va fi stare dulce şi veşnică, şi aceasta va fi plata fiilor Ierusalimului cel nou, şi vor cânta împreună, cei din cer şi cei de pe pământ, cântarea cea de biruinţă.

Cum să te temi? Tu nu vezi cum este acum? Nu vezi că împărăţia lumii a trecut în mâna sfinţilor lui Dumnezeu? Dar ştii de ce-ţi spun asta? Ca să înţelegi că duhul cel rău a intrat sub puterea şi sub supunerea Domnului, şi a început duhul rău să profeţească pe Dumnezeu şi lucrurile lui Dumnezeu, căci Domnul porunceşte duhului rău şi duhul rău şi-a pierdut stăpânirea sa. Este scris că *«voi turna din Duhul Meu peste robi şi roabe în vremea aceasta, şi aceia vor profeţi şi ei»*. A primit duhul rău poruncă de la Dumnezeu, şi vorbeşte şi mărturiseşte lucrul lui Dumnezeu, şi face voia lui Dumnezeu duhul cel potrivnic, şi din zi în zi va ieşi la iveală lucrul lui Dumnezeu, căci Domnul grăieşte şi prin pietre. Aminteşte-ţi de Valaam, care era cumpărat cu preţul duhului rău ca să meargă să blesteme pe Israel şi să cadă Israel în mâna celor ce voiau să-l ia rob, şi era văzător Valaam, şi era prooroc. Şi dacă era văzător, a lucrat Valaam în slujba duhului rău, dar când s-a sculat să blesteme pe Israel, Duhul Domnului i-a ieşit în cale şi l-a oprit prin arătare de înger şi n-a putut merge Valaam înainte, căci măgăriţa pe care călărea a binecuvântat cu grai şi a spus: *«Stăpâne, îngerul Domnului este în faţă şi nu putem trece înainte!»,* şi a fost apoi ca Domnul să binecuvinteze prin Valaam pe Israel şi nu să-l blesteme. Iată, duhul rău nu poate lucra nici el fără de trup, şi nu te teme când îţi iese în cale ca să-şi facă lucrarea, căci lucrul duhului rău este supus acum şi profeţeşte lucrul lui Dumnezeu, şi Domnul va fi crezut de mulţi prin împlinirea proorociilor, căci de acum încolo nici o grăire de duh nu va mai rămâne mincinoasă. Duhul cel potrivnic este sub Duhul Domnului supus, şi iată, îţi iese în cale şi te prooroceşte, aşa cum are Domnul proorocia peste tine. Lasă aşa, să facă acum voia lui Dumnezeu şi să vestească venirea celor de la Dumnezeu, să vestească şi robii duhului rău, şi apoi Domnul va lucra dezrobire pentru mulţi care au fost ţinuţi robi duhului rău.

Fii tare, căci aceasta este tărie cu Dumnezeu: neputinţa şi greul şi lipsa bucuriilor inimii, aceasta este tărie, căci aşa este Domnul mărit, prin cei slabi este mărit, prin cei plăpânzi ruşinează pe cei tari, şi iată care este tăria, iubitul Meu. Eu sunt cu tine şi niciodată nu te las peste puterea ta, dar acum fii dârz, căci te trimit, şi vei fi Mie martor şi vei fi primit cu mărturia Mea.

Eu sunt cu tine şi îţi simt greul tău, că este şi al Meu. Aşa eram şi Eu. Mergeam şi lucram şi făceam bine tuturor, şi vindecam şi alinam durerile şi lucram lucrarea pentru care Mă trimisese Tatăl Meu, şi treceam prin mijlocul mulţimilor care Mă îmbulzeau, care căutau pâine şi peşte, că ştiau mulţimile că sunt prooroc şi că lucrez minuni, şi era greu peste Mine duhul lumii; şi când oboseam, Mă duceam în munte şi vorbeam cu Tatăl Meu şi Îmi odihneam Duhul, şi apoi iar Mă întorceam la ai Mei, căci ai Mei erau aceia care făceau voia Tatălui Meu.

Un picuţ, şi vom lucra şi văzut cu minunile, spre mărturie, dar noi lucrăm minuni mari, copilul Meu, minuni cu anevoie de înţeles de duhul lumii de azi. Şi câte minuni n-am lucrat Eu peste tine, şi câtă minune lucrezi tu când vesteşti lucrul Meu peste mulţimi! Dar Domnul n-a lucrat minuni decât cu cei credincioşi, şi cu cei ce aveau să fie credincioşi. Când i-am ales pe cei doisprezece ai Mei, am lucrat pentru fiecare câte o minune, ca să-i pecetluiesc cu putere şi cu credinţă şi să-i am pe lume însoţitori şi martori ai Evangheliei Mele pentru care venisem.

Vom lucra lucruri mari şi vom fi mari, şi va fi Domnul mare peste cei mici, căci cei mai mici vor fi cei mai mari întru împărăţia care vine de la Dumnezeu.

Pacea Mea peste inimioara ta! Pace şi mângâiere sfântă, căci Eu sunt şi în bucurii şi în tristeţi cu tine! Eu sunt, şi nu te las, copil iubit. Aşa cum eşti, Eu te iubesc şi n-am altul ca şi pe tine, şi eşti al Meu. Cheamă-Mă şi spune-Mi neputinţa ta, şi Eu voi întări pe cel ce se bizuie pe Mine! Pace şi alin de la Dumnezeu, de câte ori voi vedea greu pe inimioara ta, căci porţi cu Mine şi port cu tine totul. Amin. Hai, că sunt pe cale cu tine şi nici o clipă nu te las. Amin, amin, amin.

8/21 iulie 1991

Cuvântul Domnului în ziua punerii pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

România: ţara strălucirilor, Noul Ierusalim şi Eden binecuvântat între popoare. Proorocie despre revenirea în ţară a regelui Mihai. Binecuvântarea pietrei de temelie a bisericii Noului Ierusalim, prin mâna alesului Domnului, arhiereul Irineu.

Pace şi binecuvântare şi duh de bucurie cu cerul, căci cerul este oaspete aici. Aceasta este zi de mărturie. Slavă şi bucurie întru cele de sus, şi sărbătoare de pace de la Dumnezeu peste voi, căci sunteţi martori în această zi, în acest loc binecuvântat şi curat. Sunt coruri îngereşti aici, şi cântă: *«Slavă Sfintei şi Celei de o fiinţă şi de viaţă făcătoarei şi nedespărţitei Treimi, de acum şi peste toţi vecii!»*. Amin.

Binecuvântată să fie împărăţia Preasfintei Treimi, a Tatălui Meu şi a Fiului Său şi a Duhului Sfânt, întreit lucrător.

Pace vouă! Eu sunt aici. Eu sunt Cuvântul, căci Cuvântul este Dumnezeu. Eu sunt Alfa şi Omega, Eu sunt începutul şi sfârşitul. Eu sunt începutul cel nou al celor ce cred în Mine, căci vin cu slavă văzută peste România. Este scris că iarăşi voi veni, şi iată, lucrez prin cuvânt şi Îmi anunţ împărăţia. Cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este aşternut picioarelor Mele. Inima credincioşilor Mei este cerul Meu, iar trupul cel curat şi neîntinat al acestora este aşternutul lui Dumnezeu, şi iată, sunt purtat de cei ce sunt ai Mei, şi sunt cu cuvântul prin ei, căci aşa este Dumnezeu, este prin prooroci, este prin purtătorii de Dumnezeu. Cuvântul Meu lucrează în acest loc, şi toate se lucrează prin cuvântul lui Dumnezeu în zilele acestea, căci vin zilele gloriei cereşti, vin zilele despre care au scris proorocii cei din toate vremurile. România este ţara strălucirilor, care se va arăta de la Dumnezeu peste popoare, căci aceasta este alegerea ei, şi ea va purta nume de nou Ierusalim şi de Eden binecuvântat între noroade. Eu, Domnul, am vestit această taină prin prooroci, şi nimic nu împlinesc fără să vin să vestesc mai întâi.

Aici este locul mărturiei lucrului cuvântului Meu, şi iată, martorul Meu cel credincios aşează acum, prin binecuvântare cerească, piatră de temelie a începutului cel nou, iar de la acest început se va lucra din loc în loc şi va răsări Ierusalim nou, biserică nouă şi curată, biserică cerească pe pământ. Aici începe Sfânta Treime cu prima piatră acum, şi se va lucra cu grabă această lucrătură a poruncii dumnezeieşti, şi Domnul va rosti din vârful acestei pietre numele celui uns, numele unsului Meu Mihail, rege al României.

Bucuraţi-vă, iubiţii Mei, servii Mei, martorii Mei! Bucuraţi-vă, că vin cu împărăţia Mea, şi vin spre România Mea, căci ea este împărăţia Mea. Vin să leg rana ei şi să aşez pace peste ea şi să pun diademă de slavă cerească pe fruntea ei.

Iată, sunt prin cuvânt în România, şi am vestit că M-am ridicat să gătesc cărare unsului Meu Mihail, căci prin biserica Mea cea vie îl voi aduce, şi Eu voi fi şi voi cuvânta, şi cuvântul Meu se va întrupa, şi va fi slavă peste cea binecuvântată. Eu sunt, şi biruiesc cu cei curaţi, cu cei neîntinaţi, cu cei credincioşi. Eu sunt Cuvântul, Eu sunt Domnul puterilor, şi de aici încolo Eu sunt, şi sunt cu toată oastea cerească în lucru, şi grăiesc în România.

Iată, Duhul Preasfintei Treimi coboară acum şi binecuvintează acest început.

Binecuvântată să fie, şi piatră de temelie a bisericii neprihăniţilor şi a neadormiţilor să fie această piatră care se aşează acum prin martorul Meu Ioan-Irineu, căci el va sta pe scaunul bisericii Mele şi va cuvânta legile Mele cele curate, cele sfinte, căci este martorul lucrului Meu din vremea aceasta.

Binecuvântată să fie coroana română şi casa unsului Meu Mihail, rege al României, căci el este de la Dumnezeu peste acest neam, şi iată, vine vremea României lui Dumnezeu, şi ea va purta veşmânt curat, veşmânt neprihănit, veşmânt alb şi lucrare de Duh Sfânt peste pământ. România este cea chemată şi aleasă şi cea credincioasă a acestei vremi, căci va fi credincioasă lui Dumnezeu.

Binecuvântare şi mir veşnic şi ungere cerească peste acest loc de mărturie peste toate veacurile, căci în vremea aceasta Dumnezeu a lucrat cu cuvântul în România, şi se va desăvârşi cuvântul care curge de la Dumnezeu în mijlocul acestui neam ales. Binecuvântaţi să fiţi voi, martorii Mei cei credincioşi, care aţi stat în sfat cu cuvântul Meu în ziua aceasta de mărturie, şi iată, vom termina cu grabă această piatră, şi apoi voi fi cu voi până la toate marginile lumii, şi voi fi prin cuvânt şi vom lucra minuni mai mari decât atunci, aşa precum am grăit atunci. Eu sunt Domnul puterilor peste cer şi peste pământ, şi nu este Dumnezeu afară de Mine, şi Mă voi desăvârşi peste noroade, precum în cer aşa şi peste pământ.

Binecuvântaţi să fiţi voi, care veţi lucra acest sfânt lăcaş. Binecuvântate să vă fie inima şi mâinile şi puterea şi dragostea şi timpul, căci pun timpul sub supunerea voastră, şi vom ieşi cu grabă deasupra tuturor puterilor de pe pământ, vom ieşi prin acest început nou, rostit prin poruncă dumnezeiască.

Pace vouă, şi bucuraţi-vă, că Tatăl Meu vine cu împărăţia! Şi iată, împărăţia Mea este înăuntrul vostru, şi vor şti toate popoarele care vor vedea slava acestei lucrături de piatră vie, şi pe voi lângă ea.

Pace ţie, martorul Meu, martorul bisericii Mele cea neprihănită şi curată, căci în acest pământ pecetluit vor intra numai cei curaţi, cei neîntinaţi, cei credincioşi, şi va fi cu putere acest loc de mărturie a lucrului cuvântului Meu, căci Eu Mă odihnesc cu pace şi întru lărgime în această iesle curată.

Pace şi ţie, rege al României Mele, de aici, de la prima piatră a începutului cel nou! Pace ţie, Mihail, rege al celei binecuvântate! Pace ţie, şi peste casa ta, şi peste mlădiţa ta, care va sta de-a dreapta ta!

Slavă întru cele cereşti, şi bucurie pentru această zi de mărturie cerească, iar peste voi, martorii Mei, pace!

Pace şi bună rânduială peste România Mea!

Aceasta este o zi de mărturie. Să se scrie această zi spre pomenire veşnică în cer şi pe pământ, căci pe această piatră voi zidi biserica cea vie a începutului cel nou care va răsări peste popoare. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 1991

Cuvântul Domnului către regele Mihai

Despecetluirea tainei cereşti: România.

Slavă întru cei din cer lui Dumnezeu, şi pace peste România, ţara binecuvântării! Pace şi bunăvoire şi bună rânduială peste cei credincioşi şi peste casa unsului cel de la Dumnezeu, Mihail, regele României! Amin.

Aşa am spus apostolilor Mei: *«Mergeţi în toată lumea şi vestiţi împărăţia cerurilor, şi cine va crede şi se va boteza, acela va fi izbăvit. Mergeţi, şi în orice cetate veţi intra, vestiţi pace, şi dacă veţi fi primiţi, pacea Mea să rămână peste cetatea aceea».* Şi iată taină cerească peste România, taină neînţeleasă, taină pecetluită şi despecetluită, căci pe pământul acestui neam a venit Andrei, apostolul cel întâi chemat la apostolie, şi acesta a fost curat cu trupul, a fost neîntinat, şi a venit şi a adus peste România credinţa şi botezul credinţei, şi a fost întâiul chemat al lui Iisus Hristos, iar România este întâia chemată, şi aşa s-a născut România cea creştină, aceea a fost naşterea ei, şi Domnul a numit-o regină peste pământ, şi iată, vine vremea să Se preaslăvească Dumnezeu peste ea şi să-i pună haină de neprihănire, căci este aleasă şi este regină peste noroade. Aceasta este alegerea acestui pământ, şi scris este în Cartea Adevărului că Domnul va alege din nou Ierusalimul, şi va fi Ierusalim nou. Acest pământ este sfânt, şi dacă este sfânt, iată, vine vremea să Se aşeze Domnul peste el şi să-Şi plinească făgăduinţele cele scrise pentru vremea aceasta.

Duhul Preasfintei Treimi lucrează cu cuvântul în România, şi oamenii cei sfinţi ai lui Dumnezeu grăiesc cuvântul Domnului, purtaţi fiind de Duhul Sfânt, căci aşa zice Domnul în cartea cea din cer coborâtă: *«În zilele acelea vărsa-voi din Duhul Meu, şi vor prooroci fii şi fiice, bătrâni şi tineri, robi şi roabe, şi vor vorbi de la Dumnezeu»* şi cuvântul lui Dumnezeu se va întrupa, căci Domnul a zis şi s-a făcut, şi este Domnul prin prooroci, şi Domnul zice şi împlineşte apoi. România este proorocită de proorocii cei de la Dumnezeu, şi ea va fi Sionul cel nou şi neprihănit, ea va fi Canaanul plinirii vremurilor, ea va fi sfârşit de Babilon şi de fărădelege şi de stricăciune, căci cerul lui Dumnezeu va fi cu slavă văzută peste acest pământ şi va arde toată murdăria care a împroşcat veşmântul fiicei Sionului cel nou ales spre sfârşitul vremii fărădelegii, şi nu va mai fi întinăciune şi spurcăciune şi desfrânare, şi nu va mai fi închinare la idoli şi necredinţă, şi nu va mai intra în ea nimic necurat, nimic stricat, şi Domnul va scoate din ea pe cei făţarnici, pe cei străini de adevăr, pe cei rătăcitori. Şi va fi acest munte ridicat deasupra tuturor înălţimilor de pe pământ, căci Domnul va coborî legile Sale pentru cea aleasă şi curată şi sfântă, pentru cea neprihănită, căci voi coborî şi voi rosti cuvântul, şi cuvântul va lucra şi va curăţi toată murdăria de pe ea, şi nu vor mai intra pe porţile ei decât cei curaţi şi neîntinaţi şi sfinţi. Şi va fi acest pământ Eden nou, împărăţie sfântă, început de împărăţie cerească, început de cer nou şi de pământ nou, şi de la acest început nou se va răspândi lumina şi viaţa lui Dumnezeu, căci mulţimi numeroase vor curge să asculte înţelepciunea care va lucra peste fiii şi fiicele acestui neam ales. Şi va curge izvor de dreptate, izvor de iubire, izvor de înviere din mijlocul acestui pământ sfânt, şi va fi acesta izvorul vieţii, izvorul care va curge din

mijlocul cetăţii şi care-şi va face cursuri de apă vie prin Ierusalim, căci România va fi Noul Ierusalim, iar Domnul va fi cu cuvântul Său spre slava Ierusalimului nou. Şi se vor împlini în vremea aceasta cele proorocite, căci voi aduce pe unsul Meu, şi el va cârmui întru Mine şi nu fără Mine, căci peste cea binecuvântată este Dumnezeu cu cuvântul Său, spre plinirea slavei cea aşteptată.

Pace peste casa unsului Meu, Mihail! Pace ţie, rege al României, şi fii întru Mine, căci Eu Mă voi arăta prin tine peste noroade, fiindcă va fi să vadă noroadele slava Mea şi slava ta, şi va fi să-şi plece fruntea în faţa acestei lucrături. Iată, Eu lucrez să-ţi gătesc venirea, şi lucrez întru sfinţenie, întru lege de sfinţenie şi de neprihănire, căci Dumnezeu este sfânt. Am lucrarea cuvântului Meu în mijlocul acestui neam, şi am lucrat ascuns de stăpânii lumii, de irozii lumii, care au umblat mereu să-Mi stârpească această iesle, dar am fost cu acoperământul puterilor cereşti şi am biruit pentru ocrotirea acestei lucrături, căci am de ajuns la capăt cu ea, ca să-Mi anunţ apoi împărăţia peste pământ şi să Mă arăt cu slavă văzută, spre plata răbdării celor răscumpăraţi din lume, căci duhul lumii Mi-a acoperit făptura Mea sub întunericul necunoştinţei, iar purtătorii Duhului Sfânt au gemut şi au plâns sub piatra acestei vremi. Iată, vin să leg rana poporului Meu şi al tău, şi te va iubi poporul tău şi se va sfinţi şi va învia întru lumina cuvântului Meu, dar fii precaut, ca să ieşim deasupra cu cele lucrate în ascuns şi să vorbim de pe acoperişuri taina cea aducătoare de biruinţă cerească.

Ia aminte la Cel ce grăieşte cu tine din cer, rege al României, căci părinţii acestui neam ales erau întru Mine cu inima şi cu credinţa şi cu viaţa lor şi Îmi ridicau pietre de aducere-aminte, spre jertfă de slavă cerească. Ia aminte, că se împlineşte în această vreme menirea României, şi tu eşti de Mine uns întru această menire sfântă. Această lucrare a cuvântului Meu iese deasupra, iese peste noroade. Un picuţ, şi despecetluiesc acest izvor de înviere şi de viaţă întru adevăr, şi vei veni apoi, şi vom cârmui întru adevăr peste noroade, că România va împărţi legea şi calea adevărului şi calea vieţii, şi vei avea de-a dreapta ta pe cel ce-l pregătesc să fie cel dintâi peste biserica Mea, căci este alesul Meu pentru vremea aceasta şi este aşezat întru sfinţenie şi întru taina care va acoperi cu slavă biserica şi neamul acestei vremi. Iată, îl trimit către tine ca să mărturisească despre lucrul ce îl pregătesc, ce îl am de împlinit, lucru pentru care am venit cu cuvântul peste acest neam, şi va mărturisi tot cuvântul care a fost sub taină până acum şi care a vestit cele ce, iată, se împlinesc.

Pe vremea trupului Meu au fost învăţătorii legii şi cărturarii şi preoţii care nu M-au primit. Întru ale Mele venisem, dar ai Mei nu M-au primit. Şi a fost Nicodim dintre toţi aceia, şi el a crezut că sunt Fiul lui Dumnezeu şi că am venit să împlinesc Scripturile şi proorociile. Şi a fost Nicodim preotul îngropăciunii Fiului lui Dumnezeu, şi a rămas credinţa lui de mărturie, şi este Nicodim martorul Meu. Aşa şi acesta, este martorul Meu din vremea lucrării Duhului Sfânt, căci Dumnezeul Duhului Sfânt întregeşte acum întreita lucrare a Preasfintei Treimi. Duhul Sfânt va acoperi pământul de cunoştinţă dumnezeiască, şi se va pleca tot trupul să facă voia lui Dumnezeu, şi se va lucra din loc în loc pământ nou şi cer nou, om nou şi inimă nouă, şi atunci va fi să se vadă Scriptura care zice: *«Dumnezeu stă în mijlocul dumnezeilor şi face sfat»*.

Am coborât veste cerească prin cuvânt şi am spus celor ce dau trup cuvântului Meu că voi aşeza piatră de mărturie, care va mărturisi în curând pe România şi lucrul Domnului peste România. Am pus să se scrie pe această piatră numele unsului Meu Mihail. Am spus să se păstreze acest pământ, această iesle de coborâre cerească, această biserică, şi ea se va numi biserica neprihăniţilor şi a neadormiţilor. Am spus să fie acesta un loc sfânt şi o lege sfântă, peste care să nu se calce, iar cine va voi să calce în acest loc sfânt în care cuvântul Meu cuvintează cu putere şi se împlineşte cu putere, acela care va dori să intre, să se aşeze întru legile coborâte pentru acest loc sfânt. Cei ce stau la gura acestui izvor ceresc sunt fără întinare trupească şi sunt cu hrană curată hrăniţi, aşa cum am dat lege primilor oameni, pe care i-am aşezat în grădina Edenului ca să asculte de legile Mele şi să trăiască fără de moarte. Dar duhul rău s-a semeţit şi Mi-a stricat, prin slăbiciunea acelora, Mi-a stricat sămânţa cea binecuvântată, şi a fost apoi să pice aceia din binecuvântarea Edenului. Şi iată, lucrez cu grabă să ridic făptura Mea din rana păcatului şi să suflu şi să împart duh de înviere peste inimile celor ce vor asculta de legile Mele, căci România va trăi întru sfinţenie şi va lucra putere de înviere şi de mântuire pentru făptura Mea, căci este întâi chemata Mea şi este regină peste popoare, iar coroana ei, care este coroana ta, este simbolul României regină.

Aceasta este legea învierii făpturii Mele, şi iată, ridic cu grabă turn tare şi stâlp de mărturie, şi apoi voi rosti din vârful acestei pietre numele tău, rege al României. Dar sunt plăpânzi copiii Mei care stau în jurul ieslei cuvântului Meu, iar Eu vin spre tine, unsul Meu, vin şi îţi vestesc că trebuie să lucrez cu grabă această piatră de mărturie, şi apoi să fie să ne aşezăm să lucrăm lucrul acesta nou al învierii făpturii Mele, căci martorul bisericii Mele va cuvânta peste România şi peste biserica ei cuvânt de viaţă, cuvânt de înviere, cuvânt din cuvântul care curge de la Mine aici, în locul în care sunt prin cuvânt. Voiesc să-l trimit spre tine, dar nu voiesc încă să ştie cărturarii şi fariseii şi învăţătorii legii, care n-au milă de făptura Mea şi de turma Mea, care cunosc legea, dar calcă peste ea, şi iată, nu Eu, ci cuvântul legii va sta cu ei la judecată.

Aceasta este voia Mea: voiesc să scriu numele tău la temelia acestui nou locaş, căci va fi acesta începătură nouă, stare curată, preoţie sfântă şi popor agonisit prin trâmbiţă dumnezeiască în vremea de sub întunericul domniei fiarei roşii. Ştiu faptele tale, ştiu că Mă iubeşti, ştiu că sunt Cel dintâi în inima ta; ştiu şi văd că n-ai ancoră mai mare ca aceea de care te ţii prin cuvântul cărţii care este una; ştiu că te hrăneşti din cuvântul ei şi că te mângâi cu Mine prin ancora aceasta fără de moarte. Dar ai la Mine scris binecuvântare rostită pe pământ, căci bunicul tău te-a binecuvântat peste România ca s-o ridici spre slavă, şi Eu am scris proorocie cuvântul bunicului tău care te-a lăsat pe scaunul ţării Mele. Şi ai binecuvântare scrisă la Mine prin cuvântul rugii mamei tale, rostit prin credinţa ei; şi ai la Mine strânsă plata răbdării tale şi a vremii înstrăinării tale. Ştiu, şi Mi-e dor de tine aici, şi aşteaptă tot cerul ziua aceea când vei îndepărta nedreptatea din această ţară, căci tu vei veni, şi prin Mine vei veni. Mă doare durerea ta, şi lumea care te înconjoară nu are viaţă cu Mine, nu are sfinţenie, şi chiar de cred în Mine aceştia, slujesc legii pântecelui şi a plăcerilor şi a idolilor acestei vremi. Mă doare durerea ta, şi voiesc să Mă laşi pe Mine, că Eu cunosc înăuntrul fiecăruia. Voiesc să lucrez prin martorul Meu, care va fi peste biserica Mea. Voiesc să aşez viaţă curată şi înviată prin cuvânt. Voiesc să aşez legile Mele peste viaţa acestui neam, căci cei ce voiesc să facă bine pentru România Mea, nu pot face nimic fără Mine. Cine iubeşte pe România şi nu calcă curat şi drept

pe cale cu Domnul, acela nu poate să ajute acest neam, căci Domnul lucrează prin cei aleşi ai Săi.

Mă doare când văd aşa de întinat veşmântul României Mele, şi voiesc să-l curăţ prin iubire, prin legile cele curate, care sunt de la Mine, dar dacă acest neam ales nu se va lăsa lucrat de Mine ca să-l aşez întru viaţă sfântă, voi slobozi certare şi voi despărţi binele de rău şi lumina de întuneric şi voi birui prin legea cea sfântă care va fi să se vadă prin acest neam, căci vei fi Mie serv, şi vom îndepărta întinăciunea şi ruşinea şi păcatul de pe fruntea fiilor cei aleşi ai acestui pământ, care au mirul binecuvântării lui Dumnezeu. România este a Mea şi este a ta, iar cuvântul Meu să fie peste ea şi peste cel uns de la Mine. Ia aminte la Cel ce grăieşte cu tine din cer, rege al României, căci va fi să lucrăm grăbit ridicarea începutului cel nou, care va binecuvânta pe România şi pe regele ei.

Aşează-te lângă Mine, şi să se scrie şi de tine ziua aceasta, căci în ziua aceasta am aşezat, prin martorul Meu, piatra acestui întreit sfânt locaş care va fi ridicat şi care va purta la temelia lui numele unsului Mihail, rege al celei binecuvântate. Cuvântul Meu este la cârma acestei mărturii, şi toate sunt lucrate prin cuvânt mai dinainte vestit.

Îmi întind pacea Mea şi Duhul Meu peste tine şi peste casa ta şi peste mlădiţa ta, rege al României. Binecuvântate să-ţi fie intrările şi ieşirile şi credinţa în Dumnezeu şi în lucrul Său din vremea aceasta. Binecuvântată să fie aleasa Mea, ţara Mea şi a ta, şi vom face din ea slavă veşnică peste popoare şi vor cunoaşte popoarele de pe pământ pe cea iubită, pe cea aleasă pentru plinirea vremurilor lui Dumnezeu.

Pace ţie, şi bucură-te! Ţine ce ai, căci vin curând, şi voi veni înaintea ta ca să te întâmpin. Vin prin cuvânt, şi cuvântul lui Dumnezeu se va împlini.

Pace, şi mirul mângâierii pe creştetul tău, iubitul Meu, aşteptatul Meu, unsul Meu cel proorocit! Amin, amin, amin.

*

Binecuvântată să fie casa unsului Meu Mihail şi unirea cea din această zi. Duhul Preasfintei Treimi merge cu voi şi va vorbi prin voi, şi va lucra cuvântul Duhului Sfânt.

Binecuvântată să fie intrarea şi ieşirea şi calea şi lucrul ce-l lucraţi. Voiesc să Mă văd în voi, voiesc să fiu oglindă întru voi, în care să privească cei din casa în care intraţi. Luaţi pacea Mea. Pacea Mea să rămână peste casa în care intraţi. Fiţi sfinţi, precum Eu sunt. Aveţi încredere; Eu voi fi cu voi. Aveţi credinţă în Dumnezeu. Acesta este cuvântul prin care veţi lucra, şi va fi încă o minune lucrată.

Binecuvântată şi zi de mărturie veşnică să fie această zi, căci este zi a împlinirii cuvântului rostit mai dinainte. Lucraţi lucru de apostoli noi. Iată, suflu peste voi cu Duhul Meu. Luaţi Duh Sfânt, şi, în numele Preasfintei Treimi, vestiţi vestea cea mare a buneivestiri din vremea aceasta!

Pace unsului Meu, Mihail! Amin, amin, amin.

9/22 iulie 1991

Cuvântul Domnului către preotul Ioan şi maica Veronica de la Vladimireşti

Scara măririi: să fii mic ca să fii mare. Duhurile proorocilor se supun proorocilor. Chemare la înnoire şi la unire în Domnul.

Dumnezeul Preasfintei Treimi lucrează prin cuvânt în România. La început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul şi toate prin cuvânt s-au făcut. Iată Scriptură împlinită, căci după cum am făgăduit, Eu sunt cu ai Mei, sunt printre ai Mei şi prin ei până la toate marginile, şi sunt prin cuvântul Duhului Sfânt, Cel făgăduit pentru cei credincioşi. Amin. Aşa este Scriptura aceea care spune: *«Mă duc, şi vă voi trimite pe Duhul Sfânt, şi El din al Meu va lua şi vă va vesti vouă, şi vă va învăţa pe voi de la Mine, şi toate câte vor fi să fie, vor fi prin prooroci».* Aşa este trupul lui Iisus Hristos, aşa, mădulare fiecare în parte întru lucrare, căci nu poate ochiul să facă ce face urechea, şi nu se poate dezlipi mâna să fie pusă în locul piciorului sau piciorul în locul mâinii, şi iată, mădularele sunt deosebite, dar toate sunt întru acelaşi trup. Aşa este şi trupul bisericii vii, bisericii sfinte, bisericii curate, căci am aşezat, după a Mea voire, pe unii apostoli, apoi pe alţii prooroci, pe alţii tămăduitori şi lucrători de minuni, pe alţii cârmuitori şi ajutători, pe alţii tălmăcitori ai felurimii limbilor, şi toată rânduiala este lucrată întru trupul cel nedesfăcut al lui Iisus Hristos. Duhurile proorocilor se supun duhurilor proorocilor, iar unde nu este această orânduială, unde intră această dezbinare, acolo se deşartă vas în vas şi rămâne plin numai vasul cel ce crede duhului proorocului, cel ce se supune duhului proorocului.

Proorocul care-L mărgineşte pe Cel nemărginit, care mărgineşte Duhul lui Dumnezeu să nu sufle oriunde voieşte Duhul să sufle, proorocul care are această sămânţă dăunătoare înţelegerii nemărginite a Duhului Sfânt, acela se desface din trupul cel închegat, după darurile cele ce stau aşezate în purtătorii de daruri întru Duhul Sfânt. Şi iată, vine vremea Scripturii care spune că *«Toţi vor fi plini atunci de cunoştinţa Duhului Sfânt, şi nu se va mai întreba frate pe frate ce a spus sau ce a răspuns Dumnezeu, căci tot trupul va fi plin de cunoştinţa Duhului Sfânt, şi toate cele ascunse se vor învedera atunci».* Vine vremea bucuriei proorocilor din cer. Vine vremea bucuriei lui Ioil proorocul, peste care a suflat cuvântul Duhului Sfânt şi a grăit despre vremea aceasta care vine, căci el a spus: *«Turna-va Dumnezeu Duhul Său peste fii şi fiice, peste bătrâni şi tineri, ba şi peste robi şi roabe va turna din Duhul Său».* Şi se va auzi în zilele acelea tânguire şi plânset, şi Domnul va rosti prin Duhul Sfânt: *«Unde este înţeleptul şi cărturarul acestui veac? Unde este cel tare, căci Domnul prin cei slabi va pleşuvi creştetul celor tari?».*

Când împăratul David s-a crezut tare, atunci şi-a folosit tăria şi s-a crezut rege şi nu s-a mai crezut slugă, după cuvântul cel care dintru început a lucrat în cei buni, ca acela care este mare, să fie slujitorul tuturor. S-a crezut David mare, s-a crezut cu putere de rege, şi a căzut apoi regele în ţărâna păcatului şi a făcut desfrânare şi urâciune, şi a făcut ucidere regele cel ce se simţea mare. Dar proorocul David s-a supus apoi duhurilor proorocilor, şi a deschis lui Natan şi a primit pe Domnul, Care venise să-l scape din ispită, să-l scoale din ţărână. A venit Dumnezeu prin cuvânt şi a rostit prin proorocul Natan, şi s-a sculat regele şi a lucrat apoi dreptate şi pocăinţă cu inima sa, şi a fost David numit părintele Fiului lui Dumnezeu. Aceasta este scara măririi: să fii mic ca să fii mare. Aceasta este orânduiala dumnezeiască: *«Duhurile proorocilor se supun duhurilor proorocilor».*

Când am venit întrupat pe pământ, M-am smerit sub lege ca să las pilda smereniei Fiului lui Dumnezeu, Care S-a coborât din cer pentru cei apăsaţi. M-am coborât de lângă Tatăl Meu şi nu venisem să stric legea, şi venisem s-o desăvârşesc, să pun dragostea în faţă şi să desăvârşesc legea Tatălui

Meu. Am venit şi M-am supus legii şi M-am făcut ascultător celor ce cunoşteau cuvintele legii, ca să-i ruşinez pe cei ce cunoşteau şi nu împlineau legea, şi M-am supus ca să rămână de mărturie peste veacurile toate, mărturie împotriva celor ce nu stăteau aşezaţi în legile Tatălui Meu, care au fost scrise cu foc şi luate de Moise şi date spre împlinire lui Israel, şi Tatăl Meu a descoperit goliciunea învăţătorilor legii, care nici cu vârful degetelor nu voiau să atingă sfinţenia legii, căci Eu am venit şi M-am supus legii, spre judecata judecătorilor lui Israel, care n-au primit pe Stăpânul lor, Cel ce făcuse legea.

Iată, vin să Mă desăvârşesc, vin curând, şi Îmi pregătesc cărarea arătării, şi lucrez prin cuvânt această cărare, precum voi, servii Mei, Ioan şi Veronica, aţi fost înaintemergători lucrului cuvântului Meu care a vorbit de atunci gură către gură cu poporul lui Israel din vremea aceasta, căci Israel este poporul cel credincios.

Ioan Botezătorul a lucrat cărare în lume pentru întruparea Mea, şi aşa spunea mulţimilor: *«Vine Unul după mine Care este mai mare ca mine; de Acela să ascultaţi. Iată, eu scad, şi El creşte».* Şi am venit la Iordan, unde boteza Ioan cu botezul credinţei şi al pocăinţei, şi aşa a spus Ioan: *«Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii!»,* iar Tatăl a rostit cuvânt şi a spus: *«Acesta este Fiul Meu Cel preaiubit, întru Care am binevoit».*

Iubiţii Mei, neuitaţii Mei, servii Mei, care aţi pregătit calea cuvântului Meu, iată, cuvântul Meu a lucrat mereu, a lucrat de atunci şi până acum, şi lucrează până la plinirea vremurilor lui Dumnezeu, ca să aşeze Ierusalimul cel ceresc pe pământ, precum este scris prin Ioan evanghelistul. Cerul şi pământul vor trece, dar nu va trece nici o iotă din cuvântul Meu care a lucrat în vremea aceasta. Eu sunt Cuvântul, şi lucrez şi împlinesc cele ce grăiesc.

Iată, n-am venit să stric, ci să desăvârşesc. Am venit să despart întunericul de lumină, am venit să curăţ rana Sionului, să scot adevărul la înălţime şi să deosebesc credinţa de necredinţă. Am venit să înviez ce este mort şi să trezesc pe cei adormiţi. Am venit să dau libertatea robilor şi să aduc iertare păcatelor, şi am venit să împlinesc. Am venit să fac curăţenie peste România, căci ea este ţara binecuvântării şi a strălucirilor, şi am venit să cer oile Mele de la păstorii care nu le păstoresc după dreptate. Am venit să trâmbiţez peste păstorii turmelor şi să le cer rodul cel lucrat. Cel ce a lucrat bine, lucrul aceluia va rămâne spre slava veşnică, iar cel ce a lucrat rău, iată, i se va lua şi ce are.

Să se ridice păstorii turmelor şi să-şi aducă rodul, căci iată, vine Stăpânul păstorilor, vine să ceară rodul cel rămas în picioare, vine să ceară rodul talanţilor, dar rodul trebuie să fie viu şi întreg. Stăpânul voieşte oi sănătoase, oi grase, oi vii, şi cere socoteală păstorilor pentru oile slabe şi bolnave şi pentru cele oloage şi rănite. Păstorul care n-a avut milă de oi după dreptate şi după adevăr, acela va fi judecat mult, iar cel ce a vegheat peste turmă şi are turmă vie şi trează, acela va intra la masa care se coboară din cer, căci vine Stăpînul cerului, vine să-Şi adune rodul şi să-l pună în hambare.

Iubiţii Mei, Ioan şi Veronica, ce faceţi, tată? Vin să-Mi cercetez via şi să o desăvârşesc. Voi ce faceţi? Cum Îmi deschideţi? Eu sunt. Eu grăiesc. Ferice vouă dacă nu vă lepădaţi acum de Cel ce grăieşte din cer, şi vai celor ce se leapădă de Dumnezeu Cuvântul, căci dacă n-au scăpat de mânie aceia care n-au crezut în Cel ce le grăia pe pământ, cum vor sta aceia care se leapădă acum de Cel ce grăieşte din cer? Eu sunt, şi sunt prin cuvânt. Iată, aşa lucrez în vremea aceasta, şi cuvântul Meu este izvorul care curge din tronul Sfintei Treimi în zilele acestea. Cuvântul Meu este râul vieţii despre care este scris în Cartea Adevărului, şi voi merge până la toate marginile, căci Îmi voi croi cursuri vii, şi va curge acest râu peste toate noroadele, pentru toată făptura, şi se vor împlini toate Scripturile cu această începătură nouă, căci va fi nouă şi vie făptura Mea, va fi biserică veşnică inima făpturii Mele, va fi cer nou şi va fi pământ nou, căci făptura Mea va fi templu curat şi neîntinat şi sfânt pentru toţi vecii. România va fi Edenul cel nou, cel desăvârşit, şi iată, lucrez să întorc făptura Mea în această grădină a fericirii.

Eu sunt, şi am scris în cer lucrul vostru, şi voi nu puteţi sta în faţa Mea unul fără altul, căci aţi lucrat în via Mea pereche de daruri, preot şi prooroc, apostol şi profet, fiindcă aceasta este aşezarea, şi una este aşezarea Mea. Voi ce faceţi? Iată, Mă apropii, să ştiţi că Mă apropii de voi. Voiesc să văd turma voastră, voiesc să o văd ce face şi ce lucrează, voiesc să văd dacă este în Duhul Meu. Dar iată ce văd! Văd ruptură, şi Eu nu pot să fiu rupt. Şi dacă sunt rupt, nu sunt, să ştiţi că nu sunt. Uniţi-vă, dar uniţi-vă cu Mine, cu cuvântul care curge de la Mine, căci aceasta este lucrarea cu care voi sta pe înălţimi în zilele ce vin, şi nu voiesc să stau fără voi, că-Mi aduc aminte de zilele când mergeam cu voi şi cu alai de mulţimi, la începutul vostru cu Mine. Eu sunt, şi am fost mereu de atunci, şi v-aţi rupt de Mine. Dar Eu am mers cu cei ce au rămas la gura acestui izvor, şi am în această lucrare fii din fii, şi grăiesc şi împlinesc. În curând, un picuţ, şi voi fi cu ea peste toate înălţimile.

Haideţi cu Mine! Vă cheamă amintirile cele scrise în cer, care mărturisesc că aţi stat cu Mine la masa aceasta. E plăpândă turma voastră, e slabă, e neîmplinită oaia pe care aţi păstorit-o. Haideţi lângă Mine ca să vă dau hrană vie şi să daţi oilor, şi să învieze oile. Am ajuns aproape de vârf. Iată, suntem în poartă, în poarta cea strâmtă, şi trecem Iordanul şi se vede Canaanul ceresc, căci se coboară slava Canaanului ceresc peste România cea aleasă, şi va începe această slavă cu locul mărturiei lucrului cuvântului Meu, şi va fi Ierusalim ceresc. Un pic, şi vom înfige crucea în vârf, şi iată, nimic întinat, nimic spurcat, nimic străin nu va putea trece să bea din râul acesta.

Ioan, iubitul Meu, apostolul Meu, pune umărul, tată, la zidirea cea nouă a făpturii Mele şi aşează rânduială dumnezeiască peste cortul Meu, căci creştinul este cortul Meu şi trupul Meu. Iată, am venit cu ultimele aşezări ca să le aşez peste Ierusalimul cel adevărat. Am pe martorul Meu Irineu şi îl trimit spre tine cu aşezările cele noi, cele veşnice, şi pune-le peste turma ta şi nu mai îngădui de la tine putere, tată. Pune umărul spre zidirea şi nu spre dărâmarea templului Meu. Templul Meu este creştinul cel ce calcă drept, şi întru acela Eu Îmi găsesc aşternut, şi întru inima aceluia cobor cerul Meu, căci cerul este scaunul Meu de domnie, iar inima creştinilor Mei, iarăşi, este cerul Meu. E plin pământul credincioşilor Mei, e plin de duhuri străine de Domnul, e plin de idoli şi de plăceri şi de legea slobozeniei şi de legea pântecelui. Acest soi de demoni nu poate pieri decât cu post şi cu bună rânduială în rugăciune, în duh şi în curăţenie de trup, iar România Mea va fi neîntinată şi nu vor mai fi în ea cei întinaţi, cei fără de rânduială. Ştiu faptele tale, ştiu iubirea ta, dar să fie ca a Mea. Ştiu faptele credinţei tale, dar am împotriva ta că laşi pe fiii turmei tale să calce peste aşezările Mele. Postul este puterea creştinului, şi duhul rugăciunii este lângă acesta. Scris este că atunci când puterea poporului sfânt va fi nimicită, atunci va veni peste Sion urâciunea pustiirii şi nă-

vala duhului rău, care lucrează ascuns şi se bucură ascuns, şi Sionul Meu nu-şi cunoaşte rana. Sionul este biserica Mea, este creştinul Meu, şi nici un păstor de turmă să nu se încumete să creadă că Domnul dezleagă prin el cele rânduite de Domnul. Iată, sunt împotriva păstorilor care vestesc pace când nu este pace. Nu este în pace cu Domnul nici un creştin care nu calcă cu dragoste, după cum călcau strămoşii cei desăvârşiţi pe calea vieţii, părinţii care s-au aşezat curaţi la temelia acestui neam ales. Iată, Ierusalimului cel mic i se cere acum trăire curată şi neprihănită, iubire de mântuire şi împlinire de viaţă vie, ca să nu vin să lovesc cu blestem pe cel mai mic. Cel mai mic trebuie să fie întreg cu Dumnezeu, ca să dea mâna întregului trup al său, căci trupul lui Israel este de acum şi până la început.

Fiţi precauţi, iubiţii Mei, servii Mei, dar să fiţi servii Mei, şi adevărat să fiţi, că nu se poate să greşim acum. Hai, cu pasul atent, ca să nu vin pe neştire. Faceţi ce a făcut Noe, care a crezut că vine Domnul ca să înnoiască făptura cea stricată. Iată, Eu am lucrat această corabie, şi sunt la cârma acestei lucrături, şi sunt cu cuvântul. Cuvântul este acoperământul celor ce stau întru această lucrătură. Cuvântul este corabia la cârma căreia Eu sunt şi conduc pe Israel spre grădina Edenului cel nou. Nu lăsaţi turma voastră să fie ca cei ce n-au vegheat, din vremea lui Noe; nu aşa. Aţi văzut ce au păţit aceia care n-au crezut şi n-au voit să fie în veghe şi în duh de pocăinţă şi de credinţă şi de curăţenie. Noe a avut trei fii şi i-a căsătorit, şi apoi toată casa lui Noe a stat curată şi neîntinată şi cu veghe mare şi cu ascultare, şi numai aceia au scăpat, căci au ascultat de aşezările de la Dumnezeu. Aşa şi acum, la fel ca şi atunci să fie cel credincios, curat să fie, neîntinat, cu veghe şi cu credinţă. Am pe martorul Meu Irineu. Iată, el ştie de la Mine, ştie totul. Credeţi în el. El este cuvântul Meu, şi binecuvântat să fie cuvântul Meu întru graiul cuvântului său. Urcaţi-vă în această corabie. Aceasta este corabia care va pluti peste înălţimile de azi, şi va ieşi Domnul deasupra şi va aşeza apoi pe pământ neprihănit Ierusalimul cel ceresc, după cum a proorocit Duhul Sfânt al Sfintei Treimi prin Ioan evanghelistul.

Veronica, copila Mea cea dintâi, cea dintâi cu care vorbea Măicuţa Mea! Zic aşa, cea dintâi, că nu mai eşti cea care ai fost atunci. N-ai mai putut să deosebeşti Duhul Sfânt de duhul cel străin de Dumnezeu, şi iată, ai pribegit o vreme. Duhul Sfânt lucrează în cei smeriţi, şi tu erai o copilă cu inimă, şi erai întru smerenie, dar s-a strecurat duhul cel străin, care nu se potriveşte cu lucrul Duhului Sfânt. Duhul Sfânt nu ispiteşte, nu Se poartă cu necuviinţă, nu Se semeţeşte, nu iscodeşte tainele lui Dumnezeu din cei ce sunt purtători ai Duhului Sfintei Treimi. Eu ţi-am pus în faţă încercarea credinţei în vremea cernerii care venise spre voi, şi ţi-am pus apoi în faţă ca să alegi între suferinţă şi libertate. Ai fost firavă, ai fost fricoasă, şi tu ştii ce este scris despre cei fricoşi. Tu ai darul vederii, şi dacă-l ai, iată, cu trecerea vremii s-a făcut amestec în duhul tău şi s-au strecurat multe fire străine de raza cea adevărată a Duhului Sfânt. Aceasta a fost aşa fiindcă te-ai despărţit de gura izvorului Meu şi n-ai voit să Mă mai cunoşti şi să mai stai cu Mine la această fântână. Ştiu faptele tale, ştiu că ai credinţă în Mine, dar iată, te strig, te aştept la această fântână ca să-ţi fac bine, ca să te vindec de cele străine de Mine, care nu sunt de la Mine. Tu nu poţi singură; ai devenit firavă. Lasă-te ajutată de Domnul. Eu sunt, şi sunt prin acest izvor şi n-am stat din lucru. De atunci şi până voi sfârşi de aşezat împărăţia Mea Eu tot voi lucra. Nu pot să te las. Eşti scrisă în cartea acestei lucrări, în cartea vremii Mele de acum, şi Eu de aici te iau în primire. La acest izvor se vor odihni toate sculele care au zidit turmă vie, dar să fie vie. Şi dacă nu este, ridicaţi-vă şi suflaţi, cu Duhul Meu suflaţi, ca să învieze turma voastră. Ridicaţi-vă şi sunaţi, ca să se adune oile voastre, de prin toate părţile să se adune. Şi spuneţi voi la toţi păstoriţii voştri că vine Stăpânul turmelor, Stăpânul păstorilor, vine să-Şi desăvârşească turma cea aleasă.

Hai, şi nu te întoarce de la glasul Meu! Eu sunt. Ascultă-Mi glasul. Vezi pe unde Îmi pasc Eu oile şi mieluşeii şi ţine urma oilor Mele. Vreau să fii cu numele de Veronica. Nu lăsa pe cei străini de Mine să-ţi şteargă acest nume. Ia cuvântul Meu, ca pe o năframă ia-l, şi şterge tu prin credinţa ta lacrimile Fiului Măicuţei cerului, Care plânge după iubirea ta. Măicuţa Mea plânge, îţi voi spune de ce plânge, dar apropie-te şi te întâlneşte cu Mine, de-acum. Eu sunt, şi te aştept la această fântână. Eu sunt, şi te iubesc. Amin.

Iubiţi postul, şi toată turma să iubească postul. Iubiţi aşezământul cel nou care va fi peste Ierusalim. Iată martorul Meu, martorul bisericii şi martorul lucrării Mele vă slujeşte şi vă pecetluieşte cu putere vie şi cu înţelegere întru cele noi. Eu sunt, şi vă iubesc, şi hai, iubiţii Mei, hai! Nu Mă puneţi la încercare. Voiesc cu pace, voiesc cu duh de înţelepciune să lucrăm. Iată, suflu peste voi acum. Luaţi Duh Sfânt, luaţi din Duhul Meu, din duhul înţelepciunii cu care am întocmit toate cele văzute şi nevăzute, şi înţelegeţi dregătoria proorocilor!

Fiii Mei, iubiţii Mei, luaţi din pacea Mea, primiţi-Mă cu pacea! Am venit cu pacea Mea, şi nu voiesc să se întoarcă la Mine pacea Mea. Voiesc să rămână peste voi pacea Mea. Pace vouă, căci Eu vă iubesc! Eu sunt, şi fericiţi sunt aceia care nu se smintesc întru Mine, fericiţi acei ce nu se vor sfărâma de această piatră. Duhul Preasfintei Treimi, al Tatălui Meu şi al Fiului Său, să vă înnoiască după lucrătura cea nouă, care vine peste cei credincioşi ai acestei vremi. Pace şi unire, precum la început aşa şi spre sfârşitul răutăţii şi al începutului cel nou, coborât din cer!

Eu sunt, nu vă învârtoşaţi inimile! Lăsaţi-vă lucraţi, iubiţii Mei, servii Mei, Ioan şi Veronica!

Pace şi unire între voi, şi lucrare de Duh Sfânt, după adevăr! Amin, amin, amin.

10/23 iulie l991

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Sfat pentru ridicarea bisericii, corabia acestei vremi.

Iubire şi izbăvire şi înviere am venit să aduc de la Sfânta Treime. Am venit să pregătesc masa Paştelui cel mare, căci Domnul Iisus Hristos a ales această ţară ca să facă peste ea Paşti nou, Paşti veşnic şi zi neînserată de sărbătoare în faţa tuturor noroadelor de pe pământ.

Iubiţii mei, mai e un pas. E mare pasul, dar timpul acestui pas este cel mai scurt faţă de timpul care a fost pentru fiecare pas de până acum. E mare pasul, dar pun timpul sub acest pas, ca să-l putem păşi, şi să fie trecut şi păşit acest pas.

Am scris cu un pic de timp înainte, am scris în această carte o zi de mărturie, o zi de sobor ceresc, şi am adunat la acel sobor un brăţic de inimioare curate şi încredinţate şi ascultătoare, inimioare credincioase lucrului meu din vremea aceasta. A coborât Domnul Iisus Hristos şi a cuvântat binecuvântare peste ziua aceea, şi a fost Cel dintâi în acel sobor, în ziua aceea de mărturie cerească; şi a rostit pace celor împreu-

nă cu El stătători în sfatul acelui sobor şi a hotărât început nou de piatră vie, căci voi, cei adunaţi atunci, aţi crezut şi aţi mărturisit cu duhul vostru pe Fiul lui Dumnezeu, Care a stat Cel dintâi în sobor cu voi. Şi iată, iubiţii mei, pe piatra acelor cuvinte de mărturie zidim un început nou din care va răsări înviere şi viaţă vie şi cerească pe pământul credincioşilor acestei vremi.

Iată, copiii mei, sângele acestui neam ales, care are în pământul lui trupuri sfinte şi jertfe adevărate, care stau sub piatra temeliei bisericii Domnului, iată, sângele lor a strigat şi a ajuns la Domnul lor, şi Domnul S-a ridicat să răscumpere sângele celor tăiaţi pentru mărturia lui Iisus. Bucuraţi-vă, că voi, cei de acum, sunteţi mâna Sfintei Treimi, mâna Fiului Treimii, Care va răsări peste pământ ca să ridice pe cei ce strigă din pământ. N-au mai voit şi alţii, ca să fi fost o mână mai mare, să fi dat şi alţii mână cu mână, să fi dat mâna cu voi, cei aleşi pentru lucrul acestei salvări care este lucrată de Dumnezeu în zilele acestea. Dar nici pe vremea lui Noe n-a fost altfel, şi Noe numai cu ai lui a lucrat corabia. Aşa şi acum, eu sunt de la Domnul, şi sunt cu ai mei, sunt cu fiii duhului meu şi cu fii din fii din lucrarea duhului meu, şi vom lucra şi vom învia făptura lui Dumnezeu.

Suntem puţini la lucru, dar vă veţi minuna când veţi vedea cumpăna Zidarului în mâinile voastre, cumpăna lui Zorobabel, căci Zorobabel este Dumnezeul Cel întreit sfânt, Cel întreit lucrător. Iată, mâna Lui a pus piatra cea dintâi, şi tot mâna Lui o va termina până în vârful ei, iar pe ea vom aşeza semnul Fiului Omului, în strigăte de bucurie, şi într-o clipă apoi vom da la o parte crusta cea învechită a creştetului acestui neam izbăvitor care se arată de la Dumnezeu, şi vom da la o parte tina de pe ochii multora, şi se va împlini Scriptura aceea care zice că în ziua aceea cei orbi vor vedea, cei muţi vor vorbi, cei surzi vor auzi şi cei ologi vor merge şi vor vesti până la toate marginile Evanghelia înnoirii şi a învierii care vine prin această lucrătură.

Sculaţi-vă, că iată, începem lucrul cel nou, corabia cea nouă. Nu vă temeţi că e mică. În ea va intra toată făptura de sub cer. Duhovniceşti să fiţi, şi duhovniceşte să înţelegeţi, căci apoi, de la acest început, munţii lui Israel vor tresălta şi se vor arăta peste toate înălţimile. Ridicaţi-vă şi hai să ieşim la câmp, hai să măcinăm grâul cel nou şi hai să vestim de pe acoperişuri apoi despre biserica lui Iisus Hristos cea ascunsă, care, iat-o, răsare şi înviază de peste tot. Dar fiţi atenţi, cine este ieşit la câmp, să nu se întoarcă; cine este la moară, să nu se uite înapoi; cine este pe acoperişuri, să nu se întoarcă după haină, căci acela care pune mâna pe plug şi se uită îndărăt, nu este potrivit pentru împărăţia care se lucrează acum de la Dumnezeu şi care se arată peste mulţimile cele oropsite şi asuprite de piatra vremii. Nu puneţi în faţa voastră nimic mai presus de împărăţia pe care o lucraţi întru numele Domnului. Nu pregetaţi, căci acum e vremea Domnului, nu mai e vremea lumii. Suntem puţini în această vie, dar Stăpânul viei este peste lucrul mâinilor voastre şi Se scutură cu puterea Sa, cu iubirea Sa şi cu sfinţenia Sa peste voi, copii ai biruinţei din vremea aceasta. Nici unul din voi nu aveţi mai mică datorie. Toţi să fiţi cu aceeaşi râvnă, şi întăriţi-vă unii altora duhurile, şi hai, iubiţii mei! Domnul a hotărât o vreme pentru ca să aşeze crucea pe acest munte înalt. Hai, iubiţii cerului, zidari ai noului început, şi vă veţi odihni apoi, şi cu mare bucurie veţi serba biruinţa cu Domnul. Domnul este, şi este în voi; voi în El, şi El în voi, dar păstraţi cu sfinţenie aşezările acestui munte al binecuvântării.

Am ajuns la Iordan. Hai să-l trecem, hai să facem începutul făpturii cea nouă, a bisericii neprihăniţilor, şi apoi, alţii vor veni de la toate marginile şi vor fi apropiaţii Domnului şi vor zidi multe înălţimi pe această înălţime de taină cerească.

O, Nicuşor Zidaru, să-ţi bată inima un pic de timp cu statornicie, cu râvnă pentru Domnul, Cel Care te-a pregătit pentru această lucrătură. Dacă ai avut iubire pentru cer până acum, să ştii că nimic nu ţi se scrie dacă acum nu vei fi desăvârşit în iubire, acum când Domnul va fi peste inima şi peste mâinile şi peste dragostea ta. Acum îţi iscăleşte Domnul tot sulul care stă pe masa Sfintei Treimi. Acum este examenul cel mai sfânt, cel mai biruitor, căci ceea ce lucrăm acum, n-a avut nimeni parte să lucreze până în vremea aceasta. Nu se poate sui la mintea omului taina aceasta, şi de aceea fiţi fii ai lui Dumnezeu, căci fiii oamenilor nu pot pricepe cu mintea lor această taină.

Pecetlui-voi aceste cuvinte între ai mei până se vor împlini, căci vremea este aproape, şi veţi cunoaşte începutul cel nou care vine de la Dumnezeu.

Iată, am să vorbesc cu păstorii poporului meu, să o mai ajute pe surioara mea să înţeleagă cum este vremea aceasta şi ce trebuie să fie în vremea aceasta. Aceasta este vremea împlinirilor cereşti, măi păstorii mei, dar poporul nostru nu mai ştie nimic. S-a răzvrătit ca şi cei din pustie care au căzut pe cale în vremea lui Moise, că Dumnezeu S-a mâniat pe ei pentru păcatul cârtirii şi al necredinţei. Dumnezeu nu Se lasă ispitit niciodată, niciodată, mămică. Creştinii cred că-L pot ispiti pe Domnul. Ei nu ştiu dregătoria Domnului, nu ştiu dregătoria proorocilor, nu ştiu şi nu înţeleg nimic creştinii, că n-au vrut să înveţe şi să ştie. S-au învăţat să ispitească pe Domnul, dar de unde, că nu capătă nimic, şi mulţi din ei sunt păstraţi şi puşi deoparte pentru ziua aceea. Ei cred că sunt bine şi că sunt pe cale cu această lucrare. Ei cred aşa pentru că Domnul îi lasă aşa cum vor ei, fiindcă pe câţi nu merg bine şi nici certare de îndreptare nu vine spre ei, aceia sunt păstraţi pentru ziua aceea, iubiţii mei, pentru că e mai mare păcatul cârtirii lor şi al dispreţului lor faţă de Domnul decât păcatul Israelului lui Moise, care-şi băteau joc de duhul lui Moise şi au picat aceia pe cale şi i-a înghiţit pământul. E mai mare păcatul celor de azi, care nici nu cred, nici nu se ţin în sfinţenie; ba şi cârtesc, şi hulesc, şi peste toate aceste fapte grele şi strigătoare la cer, mai vin, zic ei, la Domnul să întrebe. Vin şi chinuie şi ispitesc duhul surioarei mele. Vine creştinul cel bătut de vânt şi ispiteşte pe Dumnezeu, şi ispiteşte duhul cel plăpând al surioarei mele. Dar am spus, ceea ce aduc aceştia la Domnul, cu aceea se şi întorc înapoi, că nu răspunde Domnul la cei ispititori care ar vrea să le profeţească Dumnezeu după rătăcirea inimii lor.

Iată, întreb şi eu, pentru că acum sunt cerească. Întreb cu smerenie, vă întreb pe toţi: ce folos a căpătat acest popor după atâţia ani de lucru dumnezeiesc? Ce rod a adus acest popor care venea mereu la Domnul şi Îl tot întreba tot ce-i venea lui în inimă, care venea şi Îi spunea Domnului să-i dea binecuvântare să plece sau să vină sau să facă ce avea el de făcut? O, iubiţii mei, la ce au ajuns aceştia care au ispitit pe Dumnezeu şi cât am fost eu pe pământ, şi acum când iată, Domnul încă lucrează, şi lucrează până va sfârşi de lucrat?! O, cât am fost eu în trup, cădea pe mine ca să ispăşesc eu păcatul ispitirii lor şi al pretenţiilor lor şi al gusturilor lor. Dacă îşi punea creştinul ceva în gând, venea la Domnul ca să-i dea binecuvântare, pentru că nimeni n-a înţeles, nici unul din popor n-a înţeles că binecuvântarea numai Dumnezeu ştie când şi cât şi

cum şi de ce s-o dea. N-a avut sfială faţă de Domnul, n-a avut creştinul, şi iată, n-a căpătat nimic, căci uşa tainelor este închisă de mâna Domnului, şi nu mai are Domnul încredere în poporul acesta. Puţini de tot, puţini, mămică, au înţeles măreţia cerului, dar aceia n-au ridicat ochii ca să ispitească pe Domnul, şi au stat cu capul plecat şi cu inima liniştită, şi nu L-au plecat pe Dumnezeu la picioarele lor; n-au cerut nimic, n-au întins mâna până la scaunul Sfintei Treimi ca să ceară, pentru că aceştia puţini, care au fost şi ei chemaţi de Dumnezeu, aceştia au crezut că Domnul este Dumnezeul lor şi că El are grijă de toate câte trebuie să ştie şi să aibă ei. N-au voit aceştia să ştie nimic mai mult decât cele pe care le aducea Domnul spre ştire. N-au voit să ispitească nimic dacă Dumnezeu găsea de cuviinţă să le dea sau să nu le dea din tainele cele dumnezeieşti, din tainele cele de foc. Şi iată, aceştia, pentru cuminţenia duhului lor, pentru sfiala cu care au stat la picioarele acestei lucrări, au fost luaţi de Domnul şi puşi în cămara tainelor cereşti, să lucreze Domnul cu ei tainele acestei vremi. Aceştia, iubiţii mei, nu mai întreabă nimic la Domnul, pentru că altfel este credinţa acestora. Ei cred că tot ce trebuie să le dea Domnul, tot ce ştie Domnul că trebuie să le dea de ştire, le aduce Domnul fără să ceară ei, fără să ridice ei cuvânt. Cuvântul lor este acela care este de la Domnul, şi Domnul vine El şi le aduce spre lucru orice cuvânt, orice lucrare care este de lucrat. Creştinul cel cuminte, care crede că Domnul dă fiecăruia după trebuinţă, acela stă cu inima aplecată, cu sfială şi cu credinţă, stă cu duhul umilit, stă cu pace şi cu mulţumire de suflet la picioarele cuvântului care se coboară din cer. Iată, cel ce are, i se mai dă, iar cel ce n-a ştiut cum poate avea, acela nu are, şi i se mai ia şi ce are. Chiar dacă merge şi chinuieşte duhul surioarei mele, aşa cum a chinuit acest popor duhul meu şi trupul meu, chiar dacă crede creştinul că necuviinţa lui poate intra pe uşa lui Dumnezeu, să creadă cum vrea, că tot ce vrea el crede. Un picuţ, şi va vedea rodul său fiecare creştin. Un picuţ, şi ies deasupra cu cele lucrate în ascuns, cu cele păzite de iudele din popor şi de irozii din popor.

N-a fost cuminte creştinul. A fost cu îndrăzneală, a fost fără sfială, a fost cu semeţie şi a ispitit mereu la uşa lui Dumnezeu, dar Domnul nu Se lasă descoperit celor ce-L ispitesc, şi Se dă deoparte Dumnezeu din faţa celor făţarnici. Vine creştinul şi spune: *„Lelico, năşico, noi ne-am îndreptat“*. Vine şi cere să-i dea Domnul voie să meargă acolo unde nu-I place Domnului, şi Domnul îl lasă întru voile sale pe creştinul care are voile lui. Dar creştinul care voieşte voia lui Dumnezeu, acela stă cuminte şi face ce-i spune Domnul şi nu se mai duce să ceară, că acela crede în purtarea de grijă a cerului. Grija cerului nu este alta decât să aibă grijă de fiecare, după cum e meritul fiecăruia. Cerul are grijă, că este mare cerul, dar creştinul se ridică şi îi spune el cerului ce să-i facă lui, şi iată nesfiala faţă de Domnul unde a dus pe acest popor!

Aici, unde sunt eu cu Domnul în mare lucrare, aici se merge drept şi se aşteaptă totul după cum e planul cel de sus, şi nimeni nu-şi face plan, căci planul este al Domnului, şi vine Domnul cu el în fiecare timp, în fiecare pas, în fiecare lucru care este de împlinit. Aici nimeni nu se ridică cu cele din inima lui, ci Domnul este, cu inima Lui este, cu voinţa planului Lui, şi este sfială faţă de stăpânia cea cerească, şi ei poartă grijă să împlinească planurile pe care le aduce Domnul aici, şi peste tot pe unde este cuvânt spre împlinire. Aici a făcut Domnul paşi mari, a făcut şi face într-un pic de timp cu aceştia ceea ce n-a putut să facă atâta vreme cu acest popor neaplecat şi necredincios celor prorocite prin această lucrare. Aici trece Domnul cu aceştia pasul cel mare, şi va ieşi în vârf, căci este sfială şi supunere şi neispitire, şi este credinţă şi inimă curată aici. Ei nu mai sunt ai lor, ei sunt ai lucrului Domnului, cu tot pasul lor, cu tot sufletul lor, cu toată supunerea lor.

Voi vorbi cu voi, păstorii mei, şi vom desluşi multe taine noi, care nu se tălmăcesc pământeşte, care sunt noi, care sunt pentru zilele ce vin, dar pecetluiţi toate tainele până la venirea mea, că vin cu Domnul. Ajutaţi şi pe surioara mea să ştie şi ea mai bine cum este vremea aceasta. Mi-e milă de ea. Creştinii cei bătuţi de vânt vin spre ea, şi unii îi dau câte ceva cu linguriţa, şi cu coada lingurii îi scot ochii, şi au apoi pretenţie la Domnul, dar Domnul nu Se lasă ispitit, şi creştinul nu ştie aceasta.

Fiţi cereşti, căci aşa trebuie să fiţi, precum în cer aşa şi pe pământ. Fiţi fii ai înţelepciunii cereşti, şi vom sta de vorbă întru duhul înţelepciunii cereşti. Amin, amin, amin.

14/27 iulie 1991

Rugăciune pentru zidirea chivotului Sfintei Sfintelor

Domnul îi aşează pe ucenici la rugăciune.

— Fiilor, rugaţi-vă acum pentru săvârşirea acestei zidiri, iar Eu, Domnul, voi auzi şi voi împlini. Amin.

— Dumnezeule Cel întreit mare, Dumnezeul lui Avraam cel credincios, Dumnezeul lui Israel, Cel Care ai stat în sfatul părinţilor noştri şi ai fost din veac în veac în mijlocul poporului Tău cel credincios ascultându-i suspinul şi făgăduindu-i, până în sfârşit, izbăvire veşnică! Ascultă-i pe cei mai mici, pe cei puţini, căci Tu eşti Dumnezeul celor mici, al celor slabi, al celor smeriţi!

Iată-ne ca să facem voia Ta, Dumnezeule, şi să se facă desăvârşită lucrarea Duhului Sfânt, Cel întreit lucrător.

Şi dacă Tu ai binevoit peste România şi dacă după întruparea Ta ai trimis pe cel întâi chemat între apostolii Tăi ca să boteze pe România cu botezul credinţei întru Evanghelia Ta, şi dacă România s-a născut odată cu Tine pe lume, ascultă glasul ei acum, că ea strigă la Tine prin sângele proorocilor şi al apostolilor şi strigă prin cei mai mici ai Tăi pe care Tu i-ai aşezat la lucrul plinirii vremurilor Tale. Ascultă glasul celor ce strigă din locul începutului cel nou al Noului Ierusalim, coborât din cer peste România, ascultă-i pe cei ce nu pot spune nimănui taina ieslei cuvântului Tău din vremea aceasta. Iar Tu voieşti până în sfârşit să ieşi cu plinirea Ta peste toate înălţimile şi puterile. Aşa să fie, Doamne, şi să rosteşti apoi pace şi bunăvoire din vârful acestei pietre pe care ne-ai poruncit să o ridicăm în vreme de strâmtorare şi de neputinţă, în mijlocul neamului Tău cel nou ales pentru plinirea Ta.

Dar Tu ne-ai scos din mijlocul lumii ca să nu mai gustăm din vinul ei şi să slujim numai Ţie, Dumnezeule, şi să ne ai curaţi la gura izvorului Tău, care curge din tronul slavei Tale în mijlocul României. Iată-ne gata să ne aşezăm iubirea la temelia începutului Tău cel nou, dar Tu ştii cum suntem, căci suntem cu mâinile goale. Cercetează-ne şi ridică mâna Ta, ca să se povestească măririle Tale!

Iată, vezi cum adunăm piatră cu piatră de pe albiile râurilor ca să zidim Ţie piatră de mărturie şi început de Sion ceresc, ca să zidim Ţie munte sfânt peste care să-Ţi cobori slava şi să slobozeşti glas de bunăvestire pentru toată făptura care va crede în Tine.

Grăbeşte ajutorul Tău spre noi, ca să ridicăm acest stâlp de mărturie şi să despecetluieşti apoi izvorul vieţii, care curge din tronul Tău, şi să se adape din el mulţimile, ca să nu vii să loveşti pe neştire pe cel mic al lui Israel când vei veni să le faci noi pe toate, căci iată, Îţi anunţi împlinirile cele făgăduite, Doamne.

Nimeni nu are şi pentru Tine, dar trezeşte Tu pe cei cu inimă mare, aşa cum ai trezit inima lui Zaheu, căci ai pe mulţi care nu şi-au plecat genunchii în faţa lui Baal, şi spune-le lor să facă voia Ta în ascuns, ca să ieşi deasupra cu lucrul cel nou pe care l-ai lucrat tainic în vreme de întuneric, şi suflă Duh Sfânt peste cei cu inimă mare, ca să vină spre noi şi să putem plini lucrul începutului cel nou, care vine din cerul Tău peste România.

Păzeşte izvorul Tău de cei răufăcători, de iudele şi de irozii vremii, căci suntem firavi, Doamne. Păzeşte ieslea cuvântului Tău de cărturarii şi fariseii acestei vremi, de toţi cei ce iubesc păcatul şi moartea şi ura. Adună-i pe cei buni, pe cei curaţi, pe cei adevăraţi şi sprijineşte pe cei mici ai Tăi, pe cei puţini ai Tăi pe care i-ai aşezat la gura izvorului Tău, căci puterea Ta nu stă în numărul mare, nici tăria Ta în puterea celor mari.

Adună-l pe Israel, căci Israel este cel ce crede în Tine, după făgăduinţele Tale, iar numărul lui Israel va fi cât stelele cerului.

Milostiveşte-Te spre locul odihnei Tale, căci Tu Te odihneşti întru cei aleşi ai Tăi şi Îţi desăvârşeşti lucrarea întru cei slabi ai Tăi, ca să cunoască toţi cei de pe pământ că Tu eşti un Dumnezeu tare şi Îţi anunţi împărăţia prin glasul de trâmbiţă al proorocilor Tăi. Nimic nu împlineşti fără să vesteşti prin prooroci, şi iată, vine vremea gloriei Tale, vine peste România, şi va fi năframa României curcubeu al păcii peste popoare, căci aşa ai binevoit. Amin.

21 iulie/3 august 1991

Cuvântul Domnului către regele Mihai

Solie pentru zidirea Noului Ierusalim în România.

Să fie zi de mărturie această zi, să fie spre pomenire veşnică în cer şi pe pământ, căci ziua aceasta s-a zbătut să vină, şi a venit.

Sfânta Treime Se ridică şi binecuvintează această zi. Amin. Dumnezeu Cuvântul grăieşte şi în această zi şi coboară lumină din lumina Sa şi lucrează lumină nouă şi bunăvestire nouă, căci din tronul slavei Domnului curge râul vieţii în mijlocul României, şi din acest cuvânt va răsări un lucru nou, un cer nou şi un pământ nou, un Ierusalim nou, un Eden nou. Eu, Domnul, am hotărât aceasta, şi voi fi împlinitor din România, căci ea va fi domnie cerească peste pământ nou.

Pacea Mea peste voi şi cu voi, apostolii Mei, trimişii Mei, solii Mei, iar peste casa în care intraţi, pace!

Eu sunt, Eu şi trimişii Mei, Eu, şi am cerul spre însoţire, şi lucrez precum în cer aşa şi pe pământ, căci aşa este de lucrat în vremea aceasta de glorie cerească. Dumnezeul Duhului Sfânt întreieşte întreita lucrare a Sfintei Treimi, şi iată vremea despre care scrie în Scripturi. Aceasta este vremea să se aşeze la loc împărăţia lui Israel, căci Israel este *„cel ce crede în Mine”,* şi iată, lucrez să-Mi desăvârşesc făgăduinţele cele rostite prin Cartea Adevărului. Eu sunt Adevărul, iar cine este întru adevăr, acela este întru Mine, acela este întru Fiul Omului, acela este fiul Omului. Amin.

Pace ţie, Mihail, unsul Meu, căci ai ungere cerească pe creştetul tău şi eşti vestit mai dinainte prin prooroci, eşti vestit ca să fii peste cea binecuvântată, peste pământul strălucirilor, căci aşa am numit această grădină, aşa am numit-o pe România. Te-am chemat de la naşterea ta, şi din pântecele mamei tale ţi-am spus pe nume, şi te-am ascuns apoi sub umbra Mea, şi deoparte în tolba Mea te-am pus ca să-Mi slujeşti Mie şi să întorci către Mine pe cei ce au scăpat dintre ai lui Israel şi să aduci la un loc rădăcinile lui Iacov şi să vesteşti vestea cea bună până la toate marginile, căci aceasta este vremea ca să aşez la loc împărăţia cea ruinată a lui Israel, iar România va fi Canaanul gloriei Mele. Pace ţie, şi fii credincios şi te întăreşte întru Mine, căci Eu sunt un Dumnezeu tare şi biruiesc, după făgăduinţele Mele. Domnul puterilor este numele Meu, şi lucrez după planul cel din veac întocmit.

Pace ţie! Din cele cereşti pace ţie! Scoală-te, iubitul Meu, şi ascultă-Mi glasul! Deschide-Mi ca să intru şi să cinez cu tine! Eu sunt. Fii credincios, căci sunt prin cuvânt, şi cuvântul Meu ia trup, şi se împlinesc toate prin cuvânt. Eu sunt, şi lucrez prin cuvânt, dar nu se suie credinţă la Mine de la cei care lucrează fără Mine peste acest neam ca să-l ajute. Cei ce zic că Mă iubesc pe Mine şi nu fac voia Mea, aceia nu Mă iubesc pe Mine şi nici pe tine. Un picuţ, şi cei ce ţin rob acest neam, aceia nu vor mai fi. Eu te iubesc. Şi tu să Mă iubeşti. Iubire pentru iubire, şi iubirea va învălui totul, şi voi fi împlinitor la vreme.

Iată, trimit înaintea ta pe îngerii Mei ca să-Mi gătească spre tine cale şi să cunoşti lucrarea Mea, căci lucrez să-ţi pregătesc venirea, şi nimeni nu va putea, în afară de Domnul. Cei ce te înconjoară pe tine, cei ce te vor pe tine, dar nu Mă vor şi pe Mine, aceia nu trăiesc întru Mine, şi Eu nu pot lucra lucrul Meu întru aceia, şi nu te vor pe tine cei care nu sunt întru Mine, căci tu eşti de la Mine.

O, plânge Domnul, iubitul Meu, căci cei ce se zbat să te aducă pe tine din pribegie, sunt departe aceia de calea Mea, de apropierea Mea, şi nu sunt aceia aproape ţie, căci aceia sunt din lume, iubitul Meu, aceia nu pot birui pentru tine întru planul Meu. Pântecele este pentru mâncare, şi mâncarea, pentru pântece, dar trupul nu este pentru întuneric, şi este pentru a fi sălaş de lumină cerească. Iată, cei ce slujesc idolilor acestei vremi, aceia nu cunosc adevărul, aceia nu-L văd pe Domnul, din pricina mulţimii idolilor şi a legii pântecelui şi a trupului. Dar am o rămăşiţă, iubitul Meu, şi vom birui prin sfinţenie peste acest neam, ca să-l aşezăm pe calea luminii. Nu este biruinţă fără Domnul, şi vom lucra întru sfinţenie, căci nu pot să Mă sălăşluiesc în cei străini de calea Mea, iar noi vom aşeza Ierusalim nou peste România şi vom lucra o făptură nouă şi curată şi cerească peste om.

Am aşezat lege sfântă peste cei ce stau aşezaţi de Mine în locul izvorului Meu, şi acest loc este înaintea Mea munte înalt, plin de binecuvântare, şi peste care izvorăşte din tronul Meu râu de înviere şi de viaţă. Şi Îmi voi face cursuri vii de la acest izvor şi vor bea mulţimile şi vor învia, şi va fi din România cântare nouă peste popoare, şi vor veni popoarele şi vor vedea slava acestui munte, căci România va fi muntele cel sfânt al Domnului, munte al Sionului ceresc şi biserică neprihănită peste toate înălţimile şi puterile. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt care se va coborî în vremea aceasta.

O, am venit întrupat pe pământ şi am lucrat minuni văzute în mijlocul lumii, ca să creadă lumea că sunt Fiul Cel proorocit de prooroci, şi iată, acelea vor mărturisi împotriva

lumii. Am venit cu lucrul Duhului Sfânt şi am lucrat mereu de atunci, şi iată, lucrez minuni nemaiauzite până acum, dar lucrez în Duhul Sfânt minuni de neînchipuit. Fericiţi cei de acum care sunt în Duhul Meu, căci numai aceia vor mărturisi lucrul tainei cea din veac ascunsă şi nepricepută de îngeri, şi aceia vor fi stâlpi în templul Dumnezeului Cel viu.

Iată, îngerul bisericii Mele va cuvânta în vremea aceasta în România, şi va fi acesta pentru tine, şi pacea Mea va fi cu voi şi cu cea binecuvântată între popoare. Îngerul bisericii Mele va vesti încă o dată taina Mea la popoare şi la limbi şi la mai-marii lumii, căci aşa este scris, şi cele scrise nu se pot desfiinţa.

Lucrez cu mâini curate şi neîntinate această lucrătură de mărturie, această piatră vie, care va mărturisi lucrul izvorului cuvântului Meu. Lucrez, şi voi lucra cu grabă şi voi fi împlinitor, după cuvântul care curge întru lucrarea Duhului Sfânt, căci împărăţia Mea vine în curând, vine de la Tatăl Meu. Amin.

Pace peste casa unsului Meu, Mihail al României! Pace ţie, iubitul Meu, alesul Meu pentru vremea aceasta de glorie cerească!

Pace şi Ierusalim nou peste casa unsului Meu Mihail! Primeşte-Mă, căci iată, vin şi cinez cu tine, căci aşa este scris: *«Cel ce crede în Mine şi în lucrul cuvântului Meu, Eu voi veni şi voi cina cu el, şi el cu Mine va cina».* Eu vin curând, vin înaintea ta şi voi merge înaintea ta şi vei veni curând. România va fi curăţită şi sfinţită şi va fi un pământ nou, şi voi începe cu ea făptura cea nouă şi vom lucra un lucru nou, căci aşa am vestit prin prooroci.

Eu sunt. Eu şi trimişii Mei.

Pace ţie! Din locul lucrului cuvântului Meu, pace ţie, Mihail al României Mele! Amin, amin, amin.

23 iulie/5 august 1991

Cuvântul sfintei Virginia pentru vremea zidirii bisericii

Zidarul mănăstirii este veghetor şi chivernisitor. Binecuvântări de spor, de putere şi de pace.

Pace şi sănătate cerească vă aduce mama Gigi! Pace, şi cu frică şi cu iubire fără seamăn să împliniţi lucrul spre care v-a ridicat Dumnezeu pe voi!

Iată, facem paşi mari într-o clipă scurtă, ca să iasă Dumnezeu la suprafaţă cu acest izvor ceresc. Am fost mereu aici şi v-am pregătit de la cer, căci vedeam că se apropie de la cer această lucrătură de piatră vie, această biserică văzută de ochii tuturor celor ce v-au împuns pe voi, cei care aţi purtat lucrarea mea din vremea aceasta. Am fost aici, mereu am fost lângă voi, ca să vă fac de ajuns de mari şi să putem acum lucra această piatră de mărturie, că pentru această lucrătură de taină cerească nu se putea să fiţi mici, fiindcă iată ce lucruri mari avem de împlinit, şi veţi vedea apoi ce va răsări de la acest început. Voi sunteţi pietrele de temelie ale Ierusalimului cel nou, care se pogoară de la Dumnezeu peste România. Sunteţi temelia începutului cel nou, şi de aceea am lucrat atâta peste voi, căci temelia aceasta trebuie să fie mai tare decât toate câte au fost până acum.

Iubiţii mei, sunteţi lucrători de minuni, mămică, chiar dacă nu puteţi pricepe îndeajuns această lucrare de minuni, care se odihneşte peste voi. Dacă aţi fi fost voi, nu se putea nimic din toate câte răsar acum din lucrarea ce este la voi de la Dumnezeu. Sunteţi plăpânzi şi sunteţi puţinei, dar sunteţi ascultători, şi nimic n-aţi avut de pus mai presus decât misiunea cea pentru cer şi pentru salvarea făpturii lui Dumnezeu şi pentru nimicirea iadului şi a morţii şi a întunericului care s-a aşezat peste lucrul mâinilor lui Dumnezeu.

Sunteţi plăpânzi şi firavi, dar cerul lucrează peste voi, şi iată ce a făcut cerul: a cercetat şi a lucrat şi a pregătit de ici de colo câte unul şi i-a adunat, într-o zi de sobor sfânt, şi a făcut sfat şi a pecetluit cu putere hotărârea cerească din ziua aceea. Şi iată, cuvântul cel scris în ziua aceea trebuie numaidecât să ia trup prin ridicarea acestui locaş şi a împrejurimilor toate din cuprinsul acestor hotare; trebuie numaidecât, căci apoi va fi altceva cu voi, iubiţii mei, şi va fi să se vadă ce este de la Dumnezeu peste voi.

Fiţi precauţi, şi iarăşi zic: fiţi precauţi. Dar cea mai mare răspundere pentru terminarea şi pentru buna lucrare a acestei lucrături este pentru acela peste care am grăit că-l voi face zidar de case vii. Pe el l-a pus Dumnezeu să vegheze peste lucrarea şi peste terminarea acestei lucrări. L-am strigat din vreme, l-am povăţuit spre această cărare pe care eu umblu şi lucrez, l-am aşteptat să vină bine cu inima spre mine, l-am privit apoi bine şi am ştiut de la Dumnezeu ce are el de făcut în acest timp vestit de Dumnezeu. L-am privit bine şi pe dinăuntru şi pe dinafară, şi apoi m-am ridicat să-l scol bine pe picioare. L-am trezit, măi copii, şi am venit apoi spre el cu cuvânt din cer şi i-am adus spre ştire ce este de lucrat în zilele acestea şi ce are el de făcut pentru Dumnezeu. L-am strigat cu tărie, şi m-a auzit, şi are inimă pentru cer, şi îl întăresc cu sănătate şi cu putere şi cu duh treaz şi cu veghe bună, ca să-mi împlinească mie lucrul cel din cer venit spre lucrare. Ce aţi face voi, oare, dacă n-aţi împlini această lucrătură care s-a dat vouă s-o împliniţi? O, nu vă daţi seama ce vă spun eu. Ferească Domnul să vă lăsaţi spre slăbire sau spre tărăgănare. Puterea cea din cer va lucra peste voi şi veţi împlini acest început nou, căci altfel ar fi greu de voi, iubiţii mei. O, acesta este lucrul vostru, mămică, lângă Dumnezeu este, căci iată, Domnul face judecată peste lume, să vă alăture pe voi lângă El pentru această rostire. Aceasta este menirea celor cu care sunt acum în lucru, aceasta şi nu alta este menirea voastră, iubiţii mei, care vă hrăniţi din acest cuvânt. Întăriţi-vă mijloacele şi hai să terminăm şi să înfigem în vârful acestei pietre semnul Fiului Omului, care este înaintea lui Iisus Hristos.

Iubiţii mei, pace peste voi de la mămica Gigi! Ceea ce aveţi fiecare de lucrat în acest ogor, lucraţi, mămică, lucraţi cu iubire, că plata voastră vine de la ceruri. Pace vouă, şi putere duhurilor şi trupurilor voastre, căci de azi încolo vom sta tot mai des în sfat cu voi, ca să se vadă această putere prin cuvânt lucrată!

Pace şi Ierusalim nou peste inimile voastre şi peste acest întreit sfânt locaş care iese ca să se vadă de la Dumnezeu! Amin, amin, amin.

5/18 august 1991

Cuvântul Domnului către regele Mihai

Şi va fi un rege sfânt şi o Românie sfântă.

Cuvântul Meu lucrează iar, şi întocmeşte carte pentru unsul cel de la Mine, şi va mărturisi şi această carte.

Îmi întind Duhul Meu peste tine, şi iată, iar stau în sfat cu tine prin acest râu de cuvânt ceresc. Pace ţie, unsul Meu Mihail! Pace ţie, Mihail al României Mele, căci România va

fi înaintea Mea grădină de Eden curat şi pământ al binecuvântării. Pace ţie, şi bucură-te, de acum, că se apropie şi vremea ta, căci eşti pecetluit cu ungere cerească şi eşti vestit dintru început ca să fii în această vreme.

Când a venit vremea încercării peste România Mea, când şi-a înfipt fiara cea roşie ţăruşul şi în România, era atunci anul naşterii tale. A venit vremea ispitei, şi odată cu ea am făcut şi Eu un mijloc de izbăvire, o mlădiţă binecuvântată, după cum este scris mai dinainte în Scripturi, şi te-am purtat prin toată vremea cea rea şi am fost cu tine în toată clipa ca să te izbăvesc de toate şi să te am acum, şi să te aduc să-Mi izbăveşti pe cei ce au mai scăpat, şi să ierţi pe cei ce te-au dus în Egipt, aşa cum Iosif cel bun a iertat pe fraţii lui, care-l vânduseră egiptenilor.

Te voi ridica să-Mi cârmuieşti poporul Meu cel binecuvântat şi pe tot sufletul care va voi să vină sub umbra acestei viţe şi sub lucrarea Mea, care va lua acum început nou, început de izbăvire a făpturii Mele. Sunt în România, şi sunt cu cuvântul, şi voiesc să fac izbăvire neclintită, căci în mijlocul acestui neam se lucrează o lucrare cu mult mai mare ca aceea care a fost pe vremea lui Moise, care a fost şi a izbăvit pe Israel de robia Egiptului. Şi vei veni şi Îmi vei găti cărări drepte şi vom face lumină pe pământ, şi te voi aduce prin biserica Mea cea vie, cea neadormită, cea neprihănită, care, iat-o, răsare, şi va fi cu putere de înviere peste făptura Mea.

O, iubitul Meu, crezi tu că biserica Mea n-a avut loc niciodată pe pământ? N-a avut, iubitul Meu, şi a fost vie, în ascuns, şi a fost sub pământ. Când am cules pe cei doisprezece iubiţi ai Mei, erau aceia cu suflet mare, dar nu înţelegeau cu duhul lor că Acela Care-i chema să plece cu El, era Fiul Cel din Treimea Dumnezeiască. Cunoşteam duhul lor şi aluatul lor şi puterea iubirii lor, şi am lucrat pentru fiecare câte o minune văzută şi nemaiauzită până atunci, şi au plecat ei cu Mine apoi, şi au fost ei prima biserică a lui Iisus Hristos, căci cei ce slujeau în temple şi în sinagogi, ziceau că slujeau lui Dumnezeu, dar când a venit Domnul întru ale Sale, ai Săi nu L-au primit, şi L-au tăgăduit şi L-au dat la moarte, căci aceia erau în duhul lor şi n-au putut cunoaşte pe cele cereşti. Dar biserica lui Iisus Hristos n-a avut loc pe pământ, căci a fost biserica aceea pe care a lăsat-o Domnul, prin cuvântul care spune: *«Vine vremea când adevăraţii închinători nu se vor mai închina nici în muntele cel sfânt, nici în Ierusalim, ci se vor închina în Duhul Adevărului».* A spus *„vine vremea“* către cei pentru care nu este această vreme, dar pentru biserica lui Iisus Hristos a fost mereu vremea aceea, dar n-a avut loc pe pământ, ci numai în ascuns, numai rătăcind din loc în loc, precum Domnul ei umbla, departe de stăpânii lumii şi de învăţătorii legii, care domneau prin lege şi pentru care Domnul a pronunţat cuvântul de judecată: *«Vai vouă, cei care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila, că din pricina voastră vine pieire peste fiii neascultării».* Închinătorii cei adevăraţi au fost mereu prigoniţi, şi locuiau pe sub pământ şi aduceau lui Dumnezeu jertfă curată şi smerită. Biserica lui Iisus Hristos a fost în toate vremurile martiră şi a fost urmărită de stăpânii lumii, de stăpânii legii, care au luat cheia împărăţiei şi au ascuns-o de la faţa celor umiliţi, care semănau cu Domnul lor. Şi iată, calea Domnului a fost mereu cu spini, cu suspin şi cu aşteptare, dar credincioşii cei adevăraţi n-au stat în nepăsare şi n-au fost mulţumiţi sub umbra celor ce stau tolăniţi pe scaunul legii şi sug sângele celor necăjiţi cu duhul. Dar iată, sângele acestui neam care are în pământul lui trupuri sfinte şi jertfe vii, sângele acesta a strigat la Domnul, şi Domnul S-a ridicat să răscumpere sângele celor tăiaţi pentru mărturia lui Iisus Hristos. Iată, mâna Sfintei Treimi răsare din mijlocul acestui neam şi lucrează izbăvire pentru toată făptura, şi este în lucru această lucrătură.

O, iubitul Meu, vine vremea să dăm deoparte cele şubrede şi să răsară în locul lor cele neclintite care au fost sub ascuns ţinute, căci a fost vremea strâmtorării de sub fiara roşie, care şi-a sfârşit stăpânirea ei şi numărul celor şaptezeci de ani despre care scrie în Scripturi. România Mea este ţara strălucirilor, care se va vedea răsărind de la Dumnezeu, căci ea a fost robită sub vremea lui Edom, dar vine vremea aşezării la loc a împărăţiei lui Israel, vine vremea să zidim înapoi cele dărâmate, căci fiara roşie şi-a întins cortul ei peste biserica Mea şi a strămutat de la locul lor vremile şi sărbătorile Domnului şi serbările sfinţilor care stau la temelia bisericii Domnului. Iată, urâciunea pustiirii care a intrat în biserica Mea, se scrie şi pentru ea sfârşit, şi toate vor veni la matca lor. Plâng sfinţii din cer şi aşteaptă să se serbeze iarăşi sărbătorile lor, căci acelea sunt zilele cerului şi sunt zilele Domnului, care au fost strămutate de la locul lor, şi România Mea a călcat peste ele. Dar Mă voi ridica în vremea aceasta şi voi spăla pământul României Mele şi voi întoarce inima fiilor către părinţi, şi a părinţilor către fii, ca să nu vin şi să lovesc cu blestem pe cel ce a mai scăpat cu viaţă.

Eu sunt Domnul puterilor, şi de aici încolo Eu sunt, şi iată, Eu fac un lucru nou, o înviere vie peste România Mea, şi apoi voi fi împlinitor din România, şi va învia făptura Mea şi vom lucra lucruri despre care nu s-a mai auzit vreodată, şi va fi regină peste popoare România, căci tu eşti mijlocitor de la Mine şi te-am născut odată cu vremea încercării, ca să fii şi să te ridici spre sfârşitul vremii cea roşie şi să fii drept întru Mine, aşa cum este scris în prooroci, căci eşti vestit prin prooroci ca să fii unsul României Mele, căci România este iubita Mea pentru vremea gloriei Mele, pentru vremea arătării Mele cea de a doua, precum este scris despre Mine.

Fii credincios! Eu sunt, şi te voi aduce la locul tău. Prin biserica Mea cea vie te voi aduce, căci ea este cu putere de la Mine. Nimeni nu poate să facă aceasta în afară de Mine, şi *«Iată Eu şi pruncii Mei pe care Mi i-a dat Tatăl din lume, spre semne şi minuni în Israel!»,* precum este scris.

Fii credincios, fii dârz, fii viteaz întru cele de la Mine, căci tu prin Mine vei fi, şi vei fi peste norodul Meu cel binecredincios, iar martorul bisericii Mele va fi de-a dreapta ta, şi pacea Mea va fi desăvârşirea Mea peste voi. Acesta este lucrul ce-l am de împlinit, şi voi fi împlinitor prin biserica Mea cea binecuvântată între toate puterile, căci numai ea este puterea cea întru Mine.

Au fost prigoniţi servii Mei care stau la gura acestui izvor; au fost, şi sunt şi acum prigoniţi, căci aşa este biserica lui Iisus Hristos, dar nu este putere să calce peste această putere care este şi biruieşte pentru cei ce stau la gura izvorului Meu, şi va fi să se împlinească Scriptura aceea care spune: *«Unde este înţeleptul şi cărturarul acestui veac?»,* căci voi ieşi deasupra cu cele lucrate în ascuns şi voi ruşina tăria celor tari, că Eu Mă odihnesc întru cele smerite şi sunt prin prooroci, precum este orânduiala dumnezeiască. Fii credincios, că spre această lucrare lucrată atâta vreme în taină, se vor pleca înălţimile lumii, şi prin această corabie vom ieşi la ţărmul cel aşteptat, iubitul Meu. Vom termina această corabie şi voi veni înaintea ta şi vom aşeza în ziua aceea zi de sărbătoare şi de mântuire, căci vin cu plata răbdării, iubitul Meu, unsul Meu cel binecuvântat. Şi voi rosti numele tău de pe această înălţi-

me cerească, lucrată în vreme de durere şi de strâmtorare pentru Dumnezeu.

Eu sunt, şi cu tine sunt, ca să te izbăvesc de înstrăinare şi să te aşez izbăvitor de la Mine peste norodul Meu cel binecuvântat, precum este scris în Cartea Adevărului.

Pace ţie, Mihail al României Mele! Pace şi unire cu Mine, precum în cer aşa şi pe pământ, căci în cer se cântă cântarea cea pentru tine, şi cântă Măicuţa Mea lângă puterile cereşti, cântă cântarea cântărilor, cântă României, cântă cerul cântare pentru tine:

„O, Doamne sfinte, ceresc Părinte,
Susţine cu a Ta mână coroana română!".

Binecuvântată să fie calea martorului Meu cel credincios, care, iată, iubitul Meu, vine spre tine, vine de la Mine, şi Eu voi fi şi voi pecetlui această unire şi voi binecuvânta clipa aceasta. Binecuvântată să fie intrarea şi ieşirea îngerului bisericii Mele, căci este martorul Meu, şi va mărturisi lucrul Meu până la toate marginile, şi va crede lumea că este trimisul Meu, vor crede noroade multe şi se vor boteza şi vor veni spre muntele Sionului, căci Sion ceresc este această lucrătură care iese acum de la Dumnezeu.

Binecuvântată să fie casa unsului Meu Mihail. Pace şi trăire sfântă peste cel uns, căci va fi un rege sfânt.

Pace vouă, celor din casa unsului Meu! Pace de la Dumnezeul Sfintei Treimi şi de la cei din cer! Pace şi Ierusalim nou! Amin, amin, amin.

5/18 august 1991

Dumnezeu binecuvintează temelia începutului cel nou al bisericii Noului Ierusalim

Lucrul mâinilor ucenicilor este binecuvântat de Domnul.

Sfânta Treime este şi dă putere peste lucrul care se săvârşeşte în hotarele acestui loc, loc care poartă în mijlocul lui piatra de început a lucrării de mântuire care va cuprinde tot pământul, căci România va fi lumină peste pământ, va fi făclia lui Dumnezeu peste cei adormiţi ai acestei vremi, peste cei de sub întunericul acestei vremi.

Sfânta Treime binecuvintează temelia de început a bisericii neadormiţilor şi a neprihăniţilor. Domnul Savaot Îşi întinde iubirea şi binecuvântarea Sa peste lucrul mâinilor Sale, care se săvârşeşte acum de fiii acestei lucrări.

Domnul Iisus Hristos priveşte şi binecuvintează din dreapta Tatălui cerurilor, binecuvintează lucrul cel viu din care va răsări înviere peste moartea care a acoperit cu negura ei făptura lui Dumnezeu.

Dumnezeul Duhului Sfânt este aici şi lucrează tot lucrul şi intră, după dragostea fiecăruia, intră cu puterea Sa şi umple de putere pe cei ce sunt mâna Sfintei Treimi. Cei ce lucrează aici, aceia sunt mâna Sfintei Treimi, şi lucrează Sfânta Treime începutul cel nou, care vine de la Dumnezeu peste pământ.

Slavă întru cele de sus peste acest început nou, iar peste voi, pace şi bunăvoire, de acum şi peste toţi vecii! Binecuvântat să vă fie lucrul mâinilor voastre în toată vremea lucrului cel de aici, căci în această vreme nu mai sunteţi voi, ci este Dumnezeu în voi. Amin.

Binecuvântare cerească de la Maica Domnului Iisus Hristos, căci ea este ocrotitoarea României, iar România poartă nume nou.

Sfânta Treime binecuvintează pe Verginica şi împuterniceşte duhul ei, căci ea are mare trecere în vremea aceasta şi în vremea ce vine. Sfânta Treime priveşte lucrul şi rodul lui Verginica şi slobozeşte cuvânt viu şi râu de înviere şi de întrupare a lucrului cel nou, slobozeşte izvor nou din duhul lui Verginica. Dumnezeu împuterniceşte pe Verginica peste tot lucrul ce se lucrează acum în aceste hotare binecuvântate şi alese pentru lucrul cel din vârful unghiului, pentru izvorul vieţii, care curge din tronul lui Dumnezeu Cuvântul. Amin, amin, amin.

9/22 august 1991

Cuvântul Domnului către părintele Visarion Iugulescu

Adevărata slugă a lui Dumnezeu înţelege taina şi scara măririi.

Pace ţie, apostolul Meu, ucenicul Meu iubit! Pace ţie, şi ridică-te să asculţi glasul Meu, căci cuvântul acesta este Dumnezeu. Cuvântul S-a făcut trup şi S-a sălăşluit între oameni, şi era de la început, şi este până peste sfârşitul începutului, pentru începutul cel nou.

Pace ţie, şi ridică-te şi fii dârz şi fii viteaz şi lucrează de acum alături cu izvorul cuvântului Meu, care curge din tronul slavei cereşti în mijlocul acestui pământ ales şi binecuvântat între noroade, căci este proorocită de prooroci această slavă care se va ridica de la Dumnezeu şi se va vedea strălucind peste toate înălţimile de pe pământ.

Pace ţie, şi să crezi, şi să nu te lepezi de Cel ce grăieşte din ceruri, căci cuvântul are viaţă, şi viaţa este lumina oamenilor. Aceasta este viaţa oamenilor, dar oamenii nu înţeleg ce este viaţa. Cuvântul Meu se face trup, căci toate se lucrează prin cuvânt în vremea aceasta, şi nu s-au lucrat vreodată în Israel mai mari minuni ca în vremea aceasta, şi nimeni nu înţelege această taină. Cine mai este, între cei credincioşi ai Mei, să aştepte minuni, acela n-a înţeles încă plinirea lucrării minunilor acestei vremi, despre care am spus prin Scriptura care grăieşte: *«Cel ce crede şi este întru Mine, nu aceste minuni, şi mai mari decât acestea va lucra, pentru că Eu merg la Tatăl Meu».* Dacă Eu aş lucra acum prin cei lucraţi de Mine pentru vremea aceasta minuni înţelese şi văzute de lumea cea din afara Mea, Eu n-aş mai putea împlini cu ai Mei taina Mea pentru plinirea cea mare a mântuirii lui Israel. Eu sunt Dumnezeul înţelepciunii, şi sunt al dreptei socoteli, şi iată, lucrez plinirea cărţii care este de la Mine, lucrez ceea ce mai este de lucrat, dar ceea ce mai este de lucrat, aceasta este plinirea celor până acum lucrate. Eu trebuie să-i am pe ai Mei până la capătul răbdării lui Israel, şi iată capătul, dar dacă aş fi ieşit prin ei, ca să fiu cunoscut prin minuni în ei, n-aş mai fi putut să-i am până la capătul plinirii Mele, căci stăpânitorul lumii ţipă acum, ţipă ca niciodată, dar noi trebuie să plinim biruinţa, şi trebuie cu înţelepciune să plinim vremea Domnului, şi trebuie să lucrăm în ascuns, ca să nimicim ascunzătoarea duhului rău şi să strivim în vremea aceasta cea din urmă zvârcolire a stăpânitorului întunericului acestui veac. Eu lucrez în ascuns în vremea aceasta, şi iată, sunt purtat de purtătorii de Dumnezeu, de cei lucraţi de Mine, de cei împreună cu Mine în vremea aceasta, şi iată, ei lucrează minuni mai mari decât atunci, pentru că Domnul leagă acum pe dumnezeul întunericului, cel ce a stăpânit atâta vreme peste făptura Mea. Iată, lucrăm în taină, şi vom birui, şi vom face serbare mare apoi. Vom serba, şi va fi sărbătoarea împărţirii celor ce au răbdat, şi plata faptelor bune tuturor celor ce au văzut de departe, nădăjduind că va veni această răsplată, căci cei mici ai lui Israel împart acum moştenirea pentru tot trupul lui Dumnezeu, fiindcă cei mici au biruit în vremea plinirii lucrării Treimii Dumnezeieşti, şi va cădea zidul cel despărţitor, va cădea

peretele cel ce desparte trupul lui Israel, căci trupul lui Israel se întregeşte în vremea aceasta, şi va fi un singur trup. Şi va răsări lucrul cel nou de la Dumnezeu, şi România va fi începătoarea lucrului cel nou, ca să lucreze Domnul din ea începătură de Eden binecuvântat pentru capătul plinirii cerurilor, căci ceruri noi se vor arăta de la acest început nou.

O, lucrez bucurie mare din mijlocul României, lucrez în mijlocul ei şi plinesc cele proorocite prin prooroci, căci România va fi cetatea cea nouă a Noului Ierusalim şi va fi înălţime cerească şi va fi Sion nou peste făptura care va crede şi se va adăuga lui Dumnezeu la vederea slavei care răsare din România. Şi iată de ce trebuie să ne fie turma turmă, şi nu cum este acum turma cea botezată întru numele Fiului lui Dumnezeu. Creştinul care nu este împlinitor întru Dumnezeu în vremea aceasta, creştinul care crede lui Dumnezeu şi care are pământ primitor pentru sămânţa cea prin cuvânt semănată, dar care nu este plinitor de cuvântul cel ce vine de la Dumnezeu, acela nu este cu viaţa lui Dumnezeu întru el, acela lucrează minciună faţă de Dumnezeu Cuvântul, căci se face vinovat faţă de dragostea cea din Dumnezeu, care este plinirea legii vieţii.

O, voiesc să vin din nou spre tine, şi de aceea, iată, te vestesc că sunt în lucru ca să ies deasupra şi să ies peste toate înălţimile cu această fântână de miere, cu acest izvor ceresc, lucrat prin cuvântul care curge din tronul lui Dumnezeu, precum scrie în Scripturi, precum a vestit apostolul iubirii, cel iubit de Fiul Cel preaiubit al Tatălui Treimii, căci acest apostol a văzut de departe această lucrătură de înălţime cerească, de putere cerească, pe care Domnul o lucrează şi o desăvârşeşte şi o ridică în vremea aceasta. Dar aceasta nu se tălmăceşte cu duhul literei, nu se tălmăceşte pământeşte şi nici în înţelesul înţelepciunii care iese de la trup, căci apostolul care a proorocit această lucrătură, a văzut-o de departe, şi toată spiţa lui Dumnezeu a nădăjduit apoi ca să vadă plinirea acestei proorocii, căci a fost proorocia aceea nu pentru vremea cea de până acum, şi a fost pentru plinirea vremilor lui Dumnezeu. Şi iată, se va ridica peste noroade această lucrătură de putere cerească, fiindcă va lucra putere cerească această împlinire proorocită atunci. Aşa este scris în cartea acestei proorocii: *«Am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborându-se de la Dumnezeu, şi neamurile vor umbla întru lumina ei»,* căci cort lui Dumnezeu va fi această cetate, şi Domnul va fi cu Israel şi Se va desăvârşi de pe această înălţime de taină cerească.

O, am dorit după tine, am dorit cu cuvântul Meu după tine, şi iată, am împlinit. Voiesc să torn peste tine dor din dorul Meu, şi voiesc şi tu să fii împlinitor prin cele turnate de la Mine peste duhul tău. Voiesc să-ţi dau hrană gustoasă, hrană vie şi ploaie binecuvântată, şi voiesc să-ţi hrăneşti turma şi să-ţi adăpi oile de la acest izvor care curge de la Dumnezeu Cuvântul. Ai mulţime de oi, şi oile te cunosc după nume şi iubesc glasul tău. Dar nu numai aşa, ci scoală-te la glasul Meu şi dă ocol turmei tale şi spune-i cum să mănânce, căci voiesc să mănânce turma ta din acest vas din cer coborât în vremea aceasta, căci această lucrare de cuvânt ceresc va fi de acum să acopere faţa pământului şi va fi să fie slavă mare de la acest izvor care curge din tronul Mielului lui Dumnezeu. Voiesc să fie grase şi sănătoase oile tale. Voiesc, că iată, M-am ridicat să aleg între oaie şi oaie şi să bag turma Mea într-un singur staul, căci Eu, Unul sunt, şi sunt întru toţi numai Unul.

Iată, şi Eu voi termina lucrul ce-l am de împlinit întru Duhul Cel Sfânt al Treimii cereşti, şi voi da apoi Tatălui Meu această împlinire. Dar şi voi, apostolii Mei, ciobanii Mei, ciobani ai turmei Mele, ridicaţi-vă şi daţi mână cu mână, turmă cu turmă, căci Domnul nu Se dezbină pe Sine, şi este Unul Domnul, şi toate şi toţi sunt într-un singur trup, Care este Iisus Hristos, căci dacă Domnul a vorbit cu Isaia sau cu David sau cu Ioil sau cu apostolii, aceasta înseamnă că Domnul a vorbit cu Israel, şi a vorbit în toată vremea, căci Scriptura nu are timp, şi ea este mereu astăzi, dar n-a fost smerenie peste Israel, căci Duhul nu este cu măsură, şi nimeni nu poate mărgini şi nu poate trage la el ca să aibă. Duhul nu este cu măsură, şi aşa este lucrarea Duhului Sfânt. Ferice aceluia care a dobândit taina acestei înţelepciuni, căci acela peste multe va fi pus când Se va arăta Stăpânul viei.

Deschide-Mi ca să intru mereu întru împărăţia ta. Deschide-Mi şi lasă-te de mână cu Mine prin acest izvor prin cuvânt răsărit, căci unii sunt rânduiţi apostoli, alţii profeţi, alţii lucrători de minuni, alţii vindecători, alţii cârmuitori şi tălmăcitori, dar unul este trupul lui Iisus Hristos, şi toţi aceştia sunt mădulare ale aceluiaşi trup care este întru toţi.

Fiii veacului acesta nu vor să ştie că aceasta este vremea Domnului, căci iată, Îmi pregătesc cărarea celei de a doua arătări, după cum este vestit prin cuvânt în cartea cea din cer lucrată şi care încă este în lucru. Şi iată, cartea în lume este, şi lumea prin cuvântul acela s-a făcut, dar nu cunoaşte lumea taina cea din cuvânt lucrată.

O, prin acest izvor rostesc cuvânt, şi cuvântul ia trup, şi nimic nu împlinesc până nu vestesc prin cuvânt, şi aşa este lucrarea care iese prin gura acestui izvor ceresc. Aşează-te lângă Mine şi să nu te poticneşti întru Mine, căci vei vedea desăvârşirea Mea prin acest fir, prin acest râu din cer izvorât, şi este scris despre această minune lucrată în vremea aceasta. Eu voi fi şi voi cuvânta, şi voiesc să fii aproape de ieslea Mea, şi voiesc să iubeşti şi să crezi desăvârşit prin ieslea cuvântului Meu, care, iată, ia naştere la timp şi la netimp, după cum este vremea şi împlinirea fiecărei lucrări din vremea aceasta. Şi iată, veste îţi dau, că dacă voi vedea poticnire întru tine, Eu voi fi şi te voi vesti şi voi lucra peste tine ca să te aşez la loc şi să stai bine la datorie în faţa arătării slavei care vine şi care va începe cu acest neam ales. Eu sunt Domnul Cel Atotştiutor, şi M-am ridicat să aşez pe stâncă tare împărăţia lui Israel cea ruinată, şi voi începe cu templul Meu cel sfânt, cu cei purtători de Dumnezeu, că aceia sunt cortul lui Dumnezeu şi templul lui Dumnezeu, şi voi ieşi cu ei, şi voi ieşi în ei, căci voi fi în ei şi Mă voi arăta peste mulţimi, că iată, Îmi gătesc cărarea. Lasă-te cu Mine, dar lasă-te, fiul Meu, şi să fii fiul Meu, după adevăr să fii, căci voiesc să fiu întreg şi să Mă desăvârşesc în cei aleşi ai Mei.

Iată pe martorul Meu, şi voi merge cu el până la toate marginile, căci sunt întru el, şi el va cuvânta legile Mele, căci el este îngerul bisericii Mele cea adevărată, căci Eu adevărat sunt, şi Mă las purtat de cei adevăraţi întru Mine.

Fii dârz, fii întreg întru Mine, şi Eu voi fi desăvârşit prin tine, dar iubeşte şi strânge la piept această iubire cerească, acest lucru nou prin care Eu sunt şi cuvintez şi împlinesc cele cuvântate. Voi sta din nou în sfat cu tine. În curând voi sta iar cu tine în sfat şi te voi adăpa cu cele ale tainei care este acum lucrată de la Dumnezeu. Ferice celui ce cunoaşte şi împlineşte taina măririi şi scara măririi, căci taina aceasta, iată cum este: să fii mic ca să fii mare. Cine voieşte să fie mare, acela nu este decât o slugă mai mare, care ştie cum să slujească pentru stăpânul său, pentru cel căruia îi slujeşte, iar un păstor este o slugă care slujeşte peste oile sale. Iată taina măririi.

Aşa a fost Iisus Hristos, căci S-a coborât din cer şi a venit şi a slujit şi a spălat picioarele învăţăceilor Săi, şi iată, Cel ce a fost slugă a adus pe pământ taina cea adevărată a măririi. Aceasta este mărirea cea care rămâne şi care poate face mare pe cel ce voieşte să fie mare prin adevărul acesta. Iubeşte această scară care suie spre mărire pe cel ce are pe Dumnezeu peste trupul şi peste duhul fiinţei sale, şi cere, fiule, căci îngerul bisericii Mele este purtătorul Meu şi are de la Mine, că Mă are pe Mine şi este cu Mine prin izvorul care curge de la Mine. Ferice celui ce-şi va spăla înfăţişarea în acest cuvânt. Ferice celui ce va lua şi va mânca din acest blid, căci Domnul este această masă, această cină întreit dătătoare de viaţă şi de înviere şi de lumină neînserată. Amin.

Pace ţie, alături de îngerul Meu, de martorul Meu cel credincios! Pace ţie! Pace ţie, căci mult te iubesc! Pace ţie, şi veghează, căci vin curând! Cu zecile de mii de sfinţi vin. Veghează, cu toată turma ta veghează.

Pace ţie, din locul ieslei cuvântului Meu! Pace ţie, copil aşteptat de Dumnezeu! Pace şi pecete sfântă pe creştetul tău! Amin, amin, amin.

22 august/4 septembrie 1991

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Sfânta Virginia îşi ţine treaz poporul. Unde nu este credinţă nu este iertare de păcate, nici viaţă adevărată.

Binecuvântată să fie această zi şi sărbătoarea pe care o poartă, căci aceasta este o zi adevărată de sărbătoare. Aşa erau părinţii şi strămoşii noştri, şi de aceea erau îmbrăcaţi cu puterea facerii de minuni, căci lucra Dumnezeu minuni văzute atunci.

Mama Gigi lucrează astăzi cu cuvântul aici, în împărăţia ei, căci Domnul Iisus Hristos aşa plăteşte celor ce-I slujesc Lui, că le dă împărăţia cerurilor celor ce-I slujesc Lui, celor ce Îl iubesc şi Îl urmează şi se jertfesc cu trăirea lor lui Dumnezeu.

Eu am fost vas purtător de Dumnezeu, măi mămică, am fost biserică vie lui Dumnezeu, căci a locuit Domnul în cortul meu, în locaşul meu, în trupul meu, iubiţii mei, şi dacă m-am lăsat lui Dumnezeu, iată, acum mi-a dat plata, şi voi fi şi voi lucra aici, voi lucra cu voi până vom termina acest locaş sfânt, şi va fi acesta cu mare putere de înviere peste toată făptura, căci Dumnezeu pregăteşte izvor de lumină peste pământ de la această piatră vie. Iată de ce a trebuit să fie lucrat aici numai de mâini curate şi neîntinate şi împlinitoare de cele venite de la cer, căci toate aceste porunci întru care se trăieşte aici, în aceste hotare pecetluite de mirul cel înviator al vremurilor cerurilor, toate aceste porunci au fost de la început, dar dacă ele au fost numai ca o umbră a lucrurilor viitoare, acestea au fost smulse de puterea literei care zdrobeşte Duhul Cel Sfânt, luminător de minte şi de viaţă. Căci s-a deprins omul cel creat de Dumnezeu, s-a deprins cu slava deşartă, cu înţelepciunea cea deşartă, cu înţelesul cel după trup şi nu cu cel după duh, şi a intrat cu mintea şi cu puterea literei, a intrat în cele ce nu le-a văzut, şi s-a semeţit în deşert cu mintea sa cea după trup, şi n-a ţinut din toată puterea duhului la capul de la care întreg trupul, prin toate încheieturile şi legăturile, se îmbogăţeşte şi se întocmeşte sporind şi crescând în Dumnezeu. Căci dacă botezul înseamnă îngroparea împreună cu Hristos, apoi şi credinţa trebuie să fie mereu înviată, căci puterea lui Dumnezeu în om este credinţa omului în Dumnezeu, Care L-a înviat pe Domnul Iisus Hristos din morţi.

Iubiţii mei, iată taină care trebuie de acum să ia viaţă adevărată în cei ce au rămas întru această lucrare, căci dacă nu este credinţă, măi copii, nu este iertare de păcate, să ştiţi că nu este. Păcatul este moarte, şi de aceea acest popor are moartea neluată de peste el, şi nu se ia aceasta fără de credinţă. Cine este fără de păcat? Nu este nimeni, mămică, dar este curăţirea cea prin credinţă, şi fără de credinţă nu se lucrează această înviere din morţi. Iată taină mare, iată de ce nu poate învia creştinul acestei lucrări, căci el a fost scris în sulul acestei coborâri de cuvânt dumnezeiesc, şi a tăgăduit apoi pe Cel ce grăia din ceruri cu acest popor, cu acest Israel cârtitor şi răzvrătitor. Căci i-a scos Domnul de sub piatra morţii şi a necunoştinţei, şi au mers apoi cu Domnul, dar s-au răzvrătit pe cale şi au dat cu piatra peste obrazul Domnului şi au tăgăduit pe Fiul lui Dumnezeu, Care trăieşte şi grăieşte până peste toţi vecii prin cei aleşi ai Săi. Dar această lucrare este cu mult mai mult decât atât, şi este greu pentru cel ce a băut din această stâncă şi a tăgăduit apoi puterea cea din credinţă lucrată prin această iesle de cuvânt ceresc; va fi greu de acest popor care a trecut prin această şcoală şi care n-a voit să înveţe şi care n-a voit să fie aplecat până în sfârşit sub această învăţătură vie.

Sunt la voi, mămică, sunt aici cu voi mereu. Lucrez cu voi şi sunt cu tot cerul în lucru. Sunt venită acum cu cel pe care îl pomeniţi şi îi sărbătoriţi amintirea şi viaţa şi veşnicia lui, căci veşnic este botezătorul Fiului lui Dumnezeu, al cărui cap este Iisus Hristos. Botezătorul Ioan este întreg întru trupul său, căci a fost de la început şi până în toţi vecii întru Iisus Hristos, Care este întreg întru toţi vecii, întreg în toţi cei care cred Lui prin puterea şi prin lucrarea Duhului Sfânt.

Irod era în traiul cel desfătat şi făcuse mâncăruri din cărnurile vietăţilor de tot felul, şi serba Irod în desfrânare ziua naşterii sale şi se desfăta în jocuri şi ospăţ, şi a făcut jurământ în ziua aceea şi n-a ştiut ce face, căci avea păcatul peste el. Şi jurământul său a luat trup, căci fapta jurământului său a fost tăierea capului celui mai mare prooroc al venirii Fiului lui Dumnezeu, botezătorul Domnului. Iată ce aduce viaţa fără Dumnezeu: aduce moartea Domnului în om, şi Domnul moare în om, căci nu stă Domnul Cel viu întru moarte. De aceea zice Scriptura că aceştia răstignesc mereu pe Domnul, căci mormânt este trupul lor şi viaţa lor, mormânt pentru Domnul, că nu este Domnul viu întru ei. Domnul înviază numai în cei credincioşi şi biruieşte prin ei moartea; prin cei credincioşi, măi mămică.

Iată, această inimioară a venit ca să se arate preoţilor, căci a crezut Dumnezeului acestei lucrări, Care i-a spus ei să vină să se arate preoţilor ca să se vindece de boala ei. Iar acum, fie după credinţa ei, dar aţi văzut ce am vorbit eu azi la voi, aţi văzut cum vine aceasta, cum este viaţa cea prin credinţă. Şi se vor vedea, prin credinţa cea trăită, se vor vedea minuni lucrate de Dumnezeu.

Astăzi este o zi în care se coboară peste voi putere din post şi din rugăciune lucrată. Aceasta este puterea cea văzută de la Dumnezeu, căci multe aveţi voi de alungat din calea şi din preajma voastră, mămică. Eu cu voi lucrez, şi împreună cu voi alung tot răul, toată lucrarea rea care dă să izbească în zidul acestei cetăţi de piatră vie, care este lucrată de Sfânta Treime în vremea aceasta. Această lucrătură este proorocită şi descoperită la mulţi, şi va fi tot mai proorocită de acum încolo, şi va fi descoperită de Dumnezeu la mulţi din cei vii cu credinţa, şi vor păţi aceia ca magii, căci vor fi călăuziţi de Dumnezeu spre piatra aceasta peste care se va arăta şi va vorbi puterea lui Dumnezeu peste pământ. Mulţi vor veni

spre ea, căci Domnul le va descoperi această iesle, şi ei se vor închina Domnului şi vor cunoaşte că eu am iubit pe România şi că am fost adăpostită în această stâncă de piatră vie, care răsare din ascuns şi se arată sub cer, şi cerurile se vor umple de slava cea lucrătoare de minuni.

Binecuvântată să vă fie serbarea de azi întru amintirea învierii botezătorului Ioan, care s-a dus şi L-a aşteptat pe Fiul lui Dumnezeu după ce Domnul a înviat din morţi, căci Ioan era ajuns în slava Tatălui, şi Domnul venise după el, precum pe pământ aşa şi în cer, căci pe pământ Ioan pregătise calea arătării Domnului şi a slavei Domnului, iar în cer s-a dus şi a pregătit venirea slavei Celui biruitor al morţii.

Binecuvântată să vă fie lucrarea mâinilor voastre, în fiecare zi să vă fie binecuvântată. Fiţi treji pentru această lucrătură, căci putere va lucra de la Dumnezeu peste voi şi vom ieşi deasupra, mămică, şi vom termina şi vom serba atunci, cu cerul tot vom serba.

Pace vouă! Această lucrare este înaintemergătoare a slavei care vine după ea. Pace vouă, celor ce aţi fost tocmiţi pentru această lucrare! Pace vouă, căci dacă nu ar fi pace între voi, toate s-ar opri, toate ar trage din greu. Iubiţi-vă unii pe alţii. Fiţi supuşi unii altora şi cu iubire daţi-vă întâietate, căci felurite sunt darurile lui Dumnezeu peste voi. Cinstiţi darul lui Dumnezeu care este în fiecare dintre voi, şi supuneţi-vă unul altuia cu iubire şi cu pace, mămică. Fiţi supuşi mie, căci eu lucrez minune mare prin voi, dar fiţi atenţi, cu duhul fiţi atenţi la mămica, şi totul va ieşi bine, precum în cer aşa şi întru această lucrătură. Stau îngerii din cer, cu cetele stau în jurul vostru, şi mă uit, mămică, la ţipetele duhului rău, care şi-a pierdut astâmpărul şi pacea.

Copiii mei, fiţi cu veghe mare pentru cele aşezate aici. Ceea ce îngăduie Domnul, îngăduie, dar ceea ce nu îngăduie, nu îngăduie. Un picuţ, şi va coborî Domnul sfinţirea peste toate aici, şi curăţirea oricărei urme a duhului rău, oricărui obicei al său cu care a trecut peste acest loc binecuvântat. Vom termina, şi apoi vom pune oprire, şi nu va mai fi urmă de duh neascultător faţă de aşezările care sunt vestite de cer că vor fi peste acest aşezământ din cer coborât, din cuvânt ivit.

Pace vouă, şi întărire duhurilor şi trupurilor voastre! Fiţi sfinţi în toată trăirea, căci locul pe care călcaţi este sfânt, şi se va arăta sfinţenia lui, şi vor vedea necredincioşii şi nu va mai adormi mustrarea cugetului lor cel plecat spre cârtire şi spre tăgăduire. Căci şi-au ales căpetenii să se întoarcă înapoi, să se întoarcă cu spatele la Domnul şi la cuvântul Domnului, aşa cum s-a întors Core în pustiu, aşa cum s-au întors Datan şi Aviron cu gândul înapoi în Egipt şi au lovit în duhul lui Moise şi s-au răzvrătit şi au pierit înghiţiţi de pământ şi muşcaţi de şerpi veninoşi. Aşa este şi acum, sunt ridicate din poporul acesta care a fost cu Dumnezeu, sunt ridicate căpetenii care îi trag pe cei nestatornici ai acestei lucrări, îi trag de la gura acestui izvor şi ucid pe copiii lui Israel.

Iubiţii mei, puţinii mei, veţi prăsi şi veţi fi mulţi, mămică, fiindcă se vor adăuga mulţi, că este scris că se vor apleca înălţimile lumii şi mai-marii înţelepţilor când vor vedea lucrul lui Dumnezeu care va ieşi din ascuns şi va răspândi în jur lumina lui Dumnezeu.

Pace vouă, şi cu credinţă să trăiţi întru această mare taină dumnezeiască, fiindcă Dumnezeu va rosti din vârful acestei pietre pace şi bunăvoire peste pământul credincioşilor acestei vremi, şi ei vor veni sub umbra acestei viţe şi vor fi cu Dumnezeu, şi va fi mare Israel. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 1991

Cuvântul sfintei Virginia pentru vremea zidirii bisericii

Proorocie pentru alte zidiri care se vor aşeza împrejur ca şirag de mărgăritare.

Din nou, mămică, vin cu pacea cea din cer, ca să întăresc pacea şi buna orânduială de aici, căci aici sunt mereu, şi de la cer sunt.

Pace peste voi, copii născuţi din suferinţă, căci de aceea am rămas cu voi, fiindcă aţi fost încercaţi şi lămuriţi şi albiţi, şi iată, vă am şi vă folosesc şi mă sprijin pe voi ca să iasă un popor nou.

Pace vouă, căci sunteţi stâlpi de sprijin ai duhului meu, şi iată, sunteţi stâlpi în templul Dumnezeului învierii, şi această temelie va fi tare până peste toţi vecii, fiindcă aşa este scris despre ea în cartea lui Dumnezeu. Această lucrătură este trup din trupul cărţii cea din cer, care este pe pământ, este desprinsă din ea ca să fie lucrată în vremea aceasta de început nou, fiindcă trebuia să ia trup lucrătura care este scrisă la sfârşitul cărţii, şi va fi vârf de Sion ceresc această lucrătură, acest trup de cuvânt ceresc, căci se întrupează cuvântul acela în vremea aceasta.

Vom termina, mămică, şi va fi aceasta înălţimea lui Dumnezeu Cuvântul, căci nu se tâlcuieşte ca pe pământ această taină vestită de proorocii cei din toate vremile de până acum. Vom termina şi vom birui şi vom fi în vreme de strâmtorare, căci vine apoi vremea strâmtorării peste neamurile pământului, vine ca să se vadă acest pământ binecuvântat, căci România este binecuvântata cea de la Dumnezeu pentru începutul cel nou. Iar în vremea aceasta de strâmtorare va aşeza Dumnezeu în jurul acestei înălţimi de Sion ceresc, va aşeza un şirag de mărgăritare şi va împrejmui acest cort sfânt şi va împlini Domnul cuvintele Sale grăite prin prooroci, căci vor veni de la mari depărtări până la acest munte, vor veni mulţimi numeroase, şi va coborî Duhul Sfânt din cer şi va umple de cunoaştere cerească mulţimea cea care va curge, căci le voi da acest semn, şi vor şti că acest semn este locul odihnei lui Dumnezeu Cuvântul. Vor veni şi se vor închina înaintea lui Dumnezeu şi vor aduce prinos de credinţă din vase curate, din inimi curate, pentru Dumnezeu, căci mulţi vor scăpa cu viaţă, şi Domnul îi va strânge, şi vor veni şi vor vedea slava Domnului care va fi în România, şi aceia vor pune şirag de mărgele în jurul acestei înălţimi cereşti, căci va sufla vânt ceresc, vânt de adiere cerească prin această grădină aleasă, şi îi va stârni miresmele ei, şi vor veni de departe cei buni şi vor ajunge până la acest munte.

Măi copii, nu mai fiţi copii la minte. E mare taina în care staţi, în care sunteţi aşezaţi de Dumnezeu, şi pe care o lucraţi ca să fie înţeleasă şi să ia trup taina lui Dumnezeu Cuvântul, Care lucrează întru Duhul Sfânt în vremea aceasta, aşa cum este scris despre vremea aceasta. Aici este înălţime cerească, măi copii, şi trebuie să fiţi ca în cer aici. Aici trebuie să fie numai ca Dumnezeu, mereu ca Dumnezeu, în toate ca Dumnezeu, căci este Dumnezeu între voi, şi este cerul cu voi, şi eu grăiesc dintre cei din cer, mămică. De aceea am spus: aici să nu voiască nimeni ca el; aici să nu mai fie ca şi până acum în Israel; aici nimeni să nu fie şi să nu zică de la el sau să forţeze pe Dumnezeu, cum a făcut până acum acest popor fără de înţelepciune; aici nimeni să nu caute la om, măi mămică. Nu se poate aşa ceva aici, căci dacă ar fi aşa, atunci ar fi să mai aştepte Domnul o mulţime de vreme încă, şi să dea Israel iarăşi cu pietre în Dumnezeu şi să-I ceară socoteală lui Dumnezeu. Am fost cu trupul în mijlocul acestui Israel, şi de

aceea spun, şi spun cu durere că venea Israel şi storcea Duhul Domnului şi se răzvrătea apoi, şi dădea cu pietre în Dumnezeu, şi a suferit Domnul şi a fost prigonit şi tăgăduit, şi dispreţuit a fost întru lucrarea aceasta, căci a suferit Domnul în trupul meu, măi copii, şi apoi Şi-a luat slava din mijlocul lui Israel şi a pus-o la păstrare, ca să fie întreagă apoi, căci va veni slava Domnului pe pământ şi tot ochiul va vedea, căci Domnul vine cu sfinţii Săi, măi copii.

Am suferit, mămică, în mijlocul lui Israel, şi mă lupt din cer ca să nu mai sufăr, dar atâta ascultare se cere de la voi, cât voi nu puteţi înţelege, mămică. Am să încep de acum cu fiecare în parte, am să lucrez în parte cu fiecare, după cum văd eu cu duhul cel ceresc, şi dacă va trebui, vă voi mai naşte încă o dată, că ştiţi cum zice Scriptura aceea: *«Ceea ce iese din trup, trup este, şi ceea ce iese din duh, duh este».* Nimic nu este rău, nimic nu este întunecat, nimic neputincios nu este întru Duhul Cel Sfânt, iar dacă nu este această rânduială şi această putere văzută, atunci nu este întru Duhul Sfânt acela care nu este aşa, şi unul ca acela îngreuiază puterea lui Dumnezeu care trebuie să izvorască din acest loc şi să se vadă lucrând în acest loc. Eu trebuie să mă înfăţişez în cer bine aşezată din acest loc, căci cel care nu are bună rânduială în gospodăria sa şi în familia sa, acela nu poate să fie slujitor ceresc, aceluia nu i se poate încredinţa bogăţia cerească, şi i se ia dregătoria. Şi fiindcă nu voiesc să fiu cu înfăţişare nepotrivită în cer, voi lucra cum este mai bine şi voi face bună rânduială în toate şi în toţi câţi vor fi aici şi câţi vor trece pe aici. Şi voi merge înainte cu această gospodărire, căci Domnul nu mai aşteaptă în urma mea, şi vine Domnul şi netezeşte şi luminează şi împlineşte în urma mea tot ceea ce va rămâne, şi nu se vor mai schimba apoi cele făcute.

Dacă în faţa comandantului de pe pământ nu poţi să apari fără uniforma cerută, apoi în faţa lui Dumnezeu cum stă, cum apare creştinul? Cum stă în faţa cuvântului care vorbeşte din cer? Cum stă în faţa bisericii care-L poartă pe Iisus Hristos în ea? O, purtătorul de Dumnezeu, aceea este biserica cea adevărată. Dacă un preot nu este întru Dumnezeu, acela nu este biserică lui Dumnezeu, nu este purtător de Dumnezeu, nu sfinţeşte locul unul ca acela, ci mai degrabă îl întinează şi duce sufletele uşuratice în rătăcire de slavă pentru oameni şi nu pentru Dumnezeu. Dacă s-ar duce creştinul la biserică pentru Dumnezeu, ar fi viu creştinul, şi n-ar mai fi mort cum este. Cine are urechi de auzit, să audă şi să înţeleagă ca în cer, nu ca pe pământ, căci dacă vrei să mergi la biserică pentru Dumnezeu şi după Dumnezeu, caută bine, creştine, caută biserică purtătoare de Dumnezeu şi nu te înşela că ai fost la biserică dacă te duci acolo unde nu poate fi Dumnezeu viu. Dacă te duci la cei ce răstignesc pe Dumnezeu în ei, acolo nu este Domnul viu, acolo este mort Domnul, şi El nu stă întru moarte, şi Se ridică şi iese şi înviază şi Se arată celor ce cred Lui în duh şi în adevăr, căci nu este altfel Dumnezeu.

Iată de ce a spus Domnul aşa când a spus poporului meu să-şi aibă costumaţia cea cerută în faţa bisericii care-L adăposteşte pe Domnul. Că stătea creştinul gol în faţa lucrării de cuvânt ceresc, gol cu inima, gol cu atenţia, gol cu trăirea şi cu împlinirea, şi iată că i s-a descoperit goliciunea, căci s-a golit şi s-a deşertat de cele de la cer, şi nu mai este îmbrăcat cu cerul creştinul acestui popor. N-a înţeles cu duhul ce i-a spus Dumnezeu, şi a înţeles cu trupul, şi şi-a pus costumaţie pe trup, şi tot gol a fost creştinul. Să i se fi deschis inima şi înţelepciunea şi să-şi fi făcut veşmânt ceresc creştinul, şi să fi stat îmbrăcat cu el în faţa slavei cereşti. Dar nici sfială n-a avut creştinul meu, dară să mai aibă veşmânt plăcut de cer! Şi a rămas cu înţelesul cel după trup, şi a rămas trup creştinul. Şi iată, iar vă spun: ce iese de la trup, trup este, şi ce iese de la duh, duh este.

Dacă ai veşmântul duhului, este şi veşmântul trupului. Dar dacă nu ai veşmânt de duh ceresc, nu este cu nimic veşmântul cel trupesc, căci nu este luat după trup Dumnezeu. Maria Egipteanca nu mai avea veşmânt pe trupul ei, căci se rupsese cel cu care plecase din lume şi era goală cu trupul, dar avea veşmânt de duh ceresc, şi nu călca pe pământ, căci era cerească cu viaţa şi cu trăirea ei îngerească, şi nu i-ar fi folosit duhului ei veşmântul cel trupesc, căci duhul cel curat şi viu este sfânt şi viu şi este îmbrăcat în slavă cerească.

Domnul nu este oficial, măi copii. Vorbesc aşa ca să ruşinez înţelepciunea cea după trup, care ucide puterea şi trăirea Duhului Cel Sfânt. Când se ţineau mulţimile după Domnul, erau cu miile, şi săraci, şi bogaţi, şi învăţaţi, şi neînvăţaţi, şi erau şi cărturarii şi fariseii care stăpâneau scaunul legii. Dar Domnul căuta la cei săraci şi lipsiţi şi necăjiţi, iar la cei îmbrăcaţi în ţinuta cea după rangul lor sau după ţara lor, nu căuta Domnul, căci Domnul căuta veşmântul harului şi al inimii. Acest popor a căutat mereu din această pricină un prilej de sminteală şi de defăimare şi de ucidere de duh neputincios, căci cel neputincios cu duhul, murea de tot apoi.

Aş voi să înviez tot ce mai poate fi înviat. Aş voi cu duhul dragostei şi al îngăduinţei, ca să-i câştigăm lui Hristos apoi. Aş voi să mă smeresc pe mine însămi în faţa oricărui suflet slab care are încă credinţă în ceea ce este de la cer. Dar acum eu sunt cerească şi nu mă pot smeri decât în cei cu trupul, în cei ce pot lucra cu trupul întru duhul meu, dar întru duhul meu şi nu al lor. Aş voi, că mi-e milă de cel care a băut din această stâncă, fiindcă acela nu are iertare de păcate dacă nu-şi va întoarce duhul credinţei lui spre acest cuvânt ceresc, spre cele ce au fost şi iarăşi sunt, căci Domnul nu Se sfârşeşte niciodată întru ai Săi, şi este din neam în neam.

Voiesc să îndrept aici tot ce este neorânduit bine, şi voi sta în picioare cu duhul şi voi lucra şi nu voi sta din lucru.

Iliuţă, copil născut din duhul meu şi din locul de unde am răsărit eu! Fii mare cu mine, fiindcă tu eşti începător de duh de înviere adevărată, şi această înviere va lucra şi se va răspândi, dar fii înţelept, căci ca tine nu trebuie să fie nimeni mai atent, fiindcă lucrezi cu viaţa lui Dumnezeu pe mână, cu viaţa cea de la Dumnezeu. Iisus Hristos este viaţa ta, şi tu fii înţelept, ca să ştii cum trebuie să fie cel împărţitor de viaţă vie, de înviere vie. Fii iscusit, fii începătură vie de viaţă cerească. Nu te lăsa sub puterea rănilor care dau să te îmbolnăvească, pentru că un tămăduitor adevărat şi ceresc trebuie să fie sănătos. Ieri ai lucrat în ogor străin, şi voiesc să te ajut să nu mai ai nevoie să pleci din ale tale, tu va fi să-L ajuţi pe Dumnezeu, şi trebuie să te am deoparte de cei morţi. Am suferit, mămică, în mijlocul acestui popor, şi mă lupt să nu mai sufăr, ca să fiu bine înfăţişată în faţa Domnului şi să am un trup sănătos în faţa acestui aşezământ ceresc, pentru că eu cu cele de aici voi fi şi voi ieşi, şi nu se poate de aici neorânduială.

Copiii mei, voi sta iar cu voi în sfat, şi vom căuta să lucrăm binele peste rău, ca să fie bine întru toate aici, şi să nu fie decât cele de la cer şi nu altfel. Am de lucrat astăzi, căci mâine trebuie să se vadă rodul lucrului meu peste voi.

Cu pacea cerului să staţi la masă acum, şi cu cerul să vă bucuraţi în inimile voastre. Pace şi bună rânduială să fie de la cer peste voi, din zi în zi mai mult, până la plinirea lor! Amin, amin, amin.

2/15 septembrie 1991

Praznicul Înălțării Sfintei Cruci

Sfânta Virginia aduce pace și binecuvântări peste ucenici.

Iubiții mei, copii ai duhului meu, ridicați-vă și serbați această zi de sărbătoare, căci această zi este sărbătoarea cea înaintemergătoare a sărbătorii cea nouă pentru înălțarea sfintei cruci. Vom serba în curând încă o zi de înălțare a sfintei și de înviere făcătoare cruce a Domnului, căci vom înălța semnul Domnului în vârful acestei înălțimi cerești, care este acum lucrată de Sfânta Treime aici, în hotarele voastre, căci voi sunteți ai Sfintei Treimi, sunteți sculele Sfintei Treimi din această vreme, și de la această lucrătură vie și curată se va vedea împlinirea proorociilor cele prezise pentru vremea Duhului Sfânt, Cel la vedere lucrător. Această lucrare este plinirea cea mare cu care Se va arăta Domnul Iisus Hristos, așa cum este scris, așa cum a spus Domnul Iisus Hristos.

Cu înțelepciune și cu credință așezați-vă și aduceți pe Duhul Sfânt peste apa pe care trebuie s-o aduceți în starea cea de putere și de sfințenie și de curățire. Luați apă, și apoi luați Duh Sfânt și întăriți această apă cu puterea Duhului Sfânt, și să fie ea curățitoare pentru România, fiindcă România trebuie bine curățită. Vine apoi vremea să ridicăm semnul Domnului pe acest munte, și se va aduna apoi la poalele lui mulțime mare, măi copii. Fiți înțelepți, fiți cu luare-aminte în toate câte vin de la cer și în toate câte aveți de împlinit întru cele de la cer, căci aceasta este vremea Domnului despre care scrie în Scripturi. Am adus la voi veste din cer că va fi vreme de strâmtorare, și va fi, dar vom lucra și vom termina, și cupa Domnului va fi aici, și se va închina de la Domnul la toți cei buni și curați și vii, și vor fi vii, și apoi Domnul va vărsa cupa cu tot ce rămâne gros pe fundul ei, și va curăți păcatele lumii. Amin.

Aceasta este o sărbătoare înaintemergătoare a sărbătorii care vine după ea, și iar vom serba încă o zi ca aceasta, și va fi zi de glorie cerească, măi copii. Fiți cu inimă mare, fiți iuți, fiți dârzi și nu pregetați, și pregătiți calea acestei sărbători. Sculați-vă dis-de-dimineață și lucrați și fiți fii ai zilei. Lucrați cu grabă, lucrați cu dragoste fără de sfârșit, căci ceea ce vine după această lucrătură lucrată prin voi de Sfânta Treime, va fi o vreme frumoasă pentru Dumnezeu și pentru copiii lui Dumnezeu, care vor sta lângă Domnul în fața celor ce vor cunoaște pe Domnul, Care va fi în acest loc, căci Dumnezeul Duhului Sfânt va fi în acest loc binecuvântat, și de aici va lucra Dumnezeu Cuvântul, și pământul va învia și se va înnoi.

Lucrați apă sfințită, și binecuvântată să vă fie puterea cea de la Dumnezeu, care este peste voi. Amin. Fiți mari cu inima și cu fapta, căci această întrupare a cuvântului cărții cea din cer va fi împlinirea lui Dumnezeu, împlinirea Sfintei Treimi întru lucrarea cea dumnezeiască a vremurilor cerurilor. Fiți întru Duhul Sfânt, copii ai Duhului lui Dumnezeu. Binecuvântarea acestei vremi cerești este peste voi, și veți împărți binecuvântare și Duh Sfânt peste cei ce se vor ridica din țărâna pământului, căci veți fi plini de duh lucrător de înviere, și veți sufla, și va fi o făptură nouă, și va sta și va fi întru Domnul sub binecuvântarea acestei vițe.

Pace vouă, și apă sfințită, purtătoare de putere și de curățire a fărădelegii, căci România intră la curățit și la albit, și Domnul Își pregătește calea cea curată. Nu vă temeți. Vom putea și vom avea putere, și va fi tot ce trebuie și vom termina lucrul nostru, și va răsuna numele României cu nume nou de nou Ierusalim.

Binecuvântată să fie pregătirea venirii unsului cel de la Dumnezeu, căci Domnul lucrează după a Sa socotință, și toate cele scrise vor fi împlinite în curând.

Pace vouă și înălțare vouă! Sfânta și de înviere făcătoare cruce a lui Iisus Hristos va fi înaintea Domnului și va străluci pe vârful acestui munte ceresc. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 1991

Cuvântul Domnului și al sfintei Virginia către copiii de creștini, Sebastian și Teodora

Aceștia și-au ales singuri. Îndemnuri la credincioșie, cumințenie și atenție.

Pace, iubiții Mei, pace de la cer peste acest așezământ sfânt în care este adăpostit Dumnezeu Cuvântul și cerul lui Dumnezeu! Duhul Sfânt este plinitorul lucrării Sfintei Treimi, și Se va arăta Dumnezeul Duhului Sfânt în zilele ce vin, căci purtătorii Duhului Sfânt vor împărți Duh Sfânt.

Pace vouă, și credință fără de sfârșit în Dumnezeu și lucrare cerească să fie lucrată de voi, după cum v-a fost menirea de la Dumnezeu. Fiți cuminți în toată vremea, și cu toată luarea-aminte luați din cele cerești și împliniți-le, căci așa am spus când M-am suit către Tatăl: *«Mă duc, căci dacă nu Mă duc, nu voi putea veni înapoi la voi. Mă duc, și vă voi trimite pe Mângâietorul, pe Duhul Sfânt, Care va lua dintru ale Mele și vă va aduce vouă și vă va învăța pe voi de la Mine».* Ferice celui ce va crede până la sfârșit în această făgăduință, căci Eu împlinesc toate făgăduințele Mele pentru cei credincioși făgăduințelor cele cerești, cele scrise în cartea Mea, căci cartea Mea, sunt Eu. Eu sunt Cuvântul și adevărul cuvântului, Eu sunt, și vor vedea toți cei ce se îndoiesc întru Mine, vor vedea și vor crede, dar aceia se vor deosebi cu mult de cei ce au crezut înainte să fi văzut cele rostite prin cuvântul lui Dumnezeu. Eu sunt Cuvântul, și cine se hrănește cu acest fruct, acela întru Mine rămâne, și Eu întru acela rămân, după cum am făgăduit, căci scris este: *«Credincios este Dumnezeu întru făgăduințele Sale».*

Un picuț, iubiții Mei, și Mă voi arăta la vedere, credincios făgăduințelor Mele, căci cele scrise de aceea au fost scrise, ca apoi să se împlinească. Bucurați-vă de darul credinței care este purtat de voi, căci aici Dumnezeu rostește și se împlinește, pentru că este credință în cele ce vin și sunt rostite de Dumnezeu, fiindcă așa este Scriptura aceea care spune: *«Totul este cu putință celui ce are credință»,* și Domnul va ieși cu putere peste întunericul necredinței acestei vremi. Iată, este aproape această biruință, și ferice celui ce a avut parte să înțeleagă și să știe ce face Domnul în vremea aceasta. Ferice celor pecetluiți întru taina acestei vremi, că aceia vor avea pe Dumnezeu, și Se va vedea Domnul întru aceia, și se va împlini Scriptura care spune: *«Unde este înțeleptul și cărturarul veacului acesta?».*

Pacea Mea peste voi, și peste acest sfânt acoperământ, și peste taina cea lucrată în aceste hotare, căci Domnul va vorbi în limba Sa dumnezeiască prin această lucrătură. Am spus apostolilor când ei M-au rugat să-L vadă pe Tatăl Meu: *«Oare, nu știți că Tatăl este în Mine, și Eu în Tatăl, și cine vede pe Fiul, vede pe Tatăl?».*

Creștinul care a făcut parte din acest popor și a ascultat cuvântul Sfintei Treimi prin lucrarea cea dinăuntrul acestui popor, creștinul care a crezut în această lucrare de cuvânt ceresc, acela a crezut că Eu sunt în Verginica și că Verginica

este întru Mine. Aceasta a fost lucrarea cea de la Dumnezeu în vremea voastră, măi copii, dar a trebuit să fie ascunsă de fața lumii această iesle. Iată, Verginica este acum lucrătoare de la Mine, căci M-a purtat pe Mine și am vorbit încă o dată pe pământ. Și dacă Eu am vorbit prin ea, iată, ea vorbește prin Mine, și de la Mine ia și vă dă vouă, căci al Meu este cuvântul lui Verginica, și n-a mai fost în Israel o lucrare ca aceasta. Cine are urechi și minte din cer, să audă și să înțeleagă lucrul lui Dumnezeu Cuvântul. Ea M-a purtat pe Mine vreme de douăzeci și cinci de ani, și iată, este trimisă de Sfânta Treime să pregătească acum calea slavei Domnului, Care iarăși Se va arăta, după cum este scris. Ea este întru Duhul Meu, și Eu întru duhul ei. Ea lucrează întru Mine, căci de la Mine a fost, și de la Mine este ea. Amin.

— Pace vouă, copiii mei! Mama Gigi coboară sfat aici la voi, și iarăși grăiește ce este de grăit. Cu pace să stăm cu toții în sfat ceresc și să lucrăm după sfatul ceresc. Ferice celui ce nu iese afară din cele cerești, ferice celui ce are ca tată pe Dumnezeu, că acela nimic nu face fără cuvântul și fără binecuvântarea Tatălui său, și acela stă pe temelie de piatră în toată vremea. Ferice celui ce cunoaște și este întru această legătură de cuvânt ceresc. Ferice celui ce nu tăgăduiește pe Dumnezeu, Care locuiește întru această lucrare de cuvânt și de învățătură din cer și nu de pe pământ. Fiul care are încredere în tatăl său, acela iubește pe tatăl său și merge după el și întru cuvântul său, căci cuvântul tatălui este temelia fiilor celor credincioși. Cel ce nu recunoaște pe tatăl său întru lucrările sale, acela nu stă pe temelia cea din tatăl, dar copilul care crede în binecuvântarea tatălui său, acela rămâne întru această putere și întru moștenirea tatălui său.

Mama Gigi stă de vorbă cu cel tinerel din cetatea mea de la Valea Lungă, stă cu el în sfat și vorbește dintre cei din cer cu el, căci iată, măi copii, am doi tinerei care s-au dus să-și aleagă o cărare. Am pe acest tinerel, și mai am și o tinerică, doi tinerei care au plecat și și-au ales o cărare, și după ce și-au ales-o, vin cu ea la Domnul și arată Domnului cărarea lor.

Domnul Se uită acum pe cărarea lor, Se uită, Se uită, și de lângă Domnul mă uit și eu, măi copii. Mă uit și iar mă uit, și văd ce este pe ea, și văd până la capătul cărării. Văd cărarea toată, și iată, îi văd pe ei la capăt de cărare, pregătiți să înceapă să meargă înainte pe cărarea aceasta. Dar ochii trupului n-au cum să vadă înainte ca să știe ce să facă și ce să aleagă. Ochii trupului aleg ceea ce nu se vede, dar ochii duhului văd ceea ce nu se vede. Eu sunt cerească și din cer privesc, și mă uit de aici și până la capătul acestei cărări.

O, cărarea aceasta, măi copii, și școala acestei cărări este cel mai dureros cui care este bătut de fiecare călător în lumina ochiului lui Dumnezeu. Sunt multe cărări, care au numiri diferite ale înțelepciunii pământești și firești, dar nu sunt nici una din ele atât de dureroase pentru Dumnezeul înțelepciunii, nici una ca și această cărare pe care, iată, sunt gata să plece la drum cei doi tinerei din turma mea. Această cărare e puțin spus că nu-și termină capătul la Dumnezeu și la mântuire de suflet, dar cu mult mai mult de atât, această cărare minte pe Dumnezeu și Îl tăgăduiește prin însăși fața ei ascunsă în spatele adevărului dumnezeiesc.

Iată, copiii mei, tinerei ai turmei mele, voi sunteți din turma mea, și eu sunt acum din cer peste turma mea, și am pus și pe creștetul vostru pecetea acestei taine cerești care este de Dumnezeu lucrată pe pământ în vremea aceasta. Aveți pecetea mea pe voi, și această pecete nu se poate șterge niciodată, și ea va fi, și va mărturisi pentru sau împotriva celui ce poartă această pecete cerească. Adevăr adevărat grăiesc că nu numai cerul, dar și pământul va cunoaște și va vedea această înscriere de pe creștetul fiilor acestui popor însemnat de Dumnezeu în zilele voastre. Dar iată, nu vă stau împotrivă prin cuvânt, nu vă stau, că nu am cum, fiindcă voi sunteți intrați pe calea acestei cărări. Nu vă stau împotrivă, de vreme ce n-ați voit să aveți binecuvântarea lui Dumnezeu, întru a Cărui lucrare sunteți înscriși. Nu pot face nimic mai mult acum, decât să mă pun în zdruncin cu duhul cel ceresc și să merg pe urma voastră și să lupt să nu vă pierd. Spun așa, că drumul pe care vi l-ați ales voi este o lărgime și nu o îngustime așa cum cere Domnul în zilele acestea. Este un lucru greu și pentru mine, și pentru cer, căci voi acum ieșiți de sub învățătura mea, fiindcă eu nu pot să mă amestec la un loc cu lumea, căci lume sunt cei care vă învață de acum pe voi calea, și aceia nu sunt purtători de Dumnezeu, și eu nu pot fi amestecată cu aceia.

N-am voie să spun cuvânt, de vreme ce n-am avut voie să-l spun de la început, căci n-ați lucrat întru mine pentru alegerea acestei cărări, și nici nu se putea întru mine așa ceva, căci eu nu dau cuvânt pentru risipirea oilor turmei mele. Acum voi mergeți între lupi, între călcători ai celor sfinte, între necredincioși, căci credincioși sunt numai cei ce împlinesc toate cuvintele lui Dumnezeu; și mergeți printre cursele cele ascunse de ochii voștri, și eu voi avea din greu de luptat cu moartea care va sta la pândă să vă înghită, căci păcatul și rătăcirea de la adevăr este moarte, este ucidere de duh. Voi avea de îndurat lupte grele pentru voi, și iată ce vă spun la începutul drumului pe care vi l-ați ales: drum bun nu pot să vă spun, și nici binecuvântare nu este pentru aceasta, dar vă spun că voi lupta cu tot cerul să nu vă pierd, și când voi vedea că moartea își va lărgi gura să vă înghită, atunci voi lucra cu tărie și cu milă de suflet și nu de trup. Și voi lucra, să știți că voi lucra, pentru că eu am de dat socoteală de voi la Dumnezeu, și de la mine vă cere Domnul, nu de la cei care vă vor învăța calea. Eu voi ruga pe copiii mei cei treji și bine așezați cu mine, îi voi ruga să vă ajute și ei, și voi face împreună cu ei tot ce se va putea face din partea lui Dumnezeu pentru ca să nu cădeți în cursa acestei cărări, că, să știți, este străină de Dumnezeu cărarea pe care plecați voi acum. Nu vă înșelați ca să nu mă credeți ce vă spun, căci voi ziceți că se învață despre Dumnezeu și se merge cu Dumnezeu pe această cărare. Dar iată, Scriptura a rostit cuvânt de judecată și nu de binecuvântare pentru învățătorii legii, și așa spune: *«Vai vouă, morminte văruite! Vai, că strecurați țânțarul și înghițiți cămila! Că iată, din pricina voastră vine nenorocire peste fiii neascultării».* Aceasta este Scriptura care stă împotriva lor, aceasta este, măi copii, și Domnul nu are ce alege din ei. Mereu și iar mereu a spus Domnul: *«Unul la zece mii dacă va putea intra cu cerul»,* și voi mergeți acum pe mâinile lor. O, ce greu va fi pentru mine, ce veghe, ce luptă voi duce și ce voi avea de trudit în urma voastră! Eu în urma voastră va trebui să lupt pentru voi și nu înaintea voastră. Așa m-ați lăsat voi, în urmă și nu înainte, căci după ce ați ales și ați pornit, după aceea ați căutat spre mine. Iată, rog pe copiii mei, pe Marian și pe Victoria, să vă ajute alături de mine, să lupte alături de mine, să nu vă lase singuri pe acest drum prăpăstios. Voi veghea în urma voastră, ajutată de ai mei, și dacă moartea cea neagră se va lupta să vă doboare, atunci mă ridic peste ea și vă iau, mămică, vă iau din fața ei, ca să nu pieriți de tot, și să vă scap până în sfârșit.

Privesc și iar privesc până la capătul cărării voastre, și este multă trudă pe mine. Luptați-vă și voi, dar dacă veți ieși de la mine, nu vă voi lăsa să ieșiți, veți vedea că nu vă voi lă-

sa, şi vă voi lua, măi copii, ca să nu rămân fără voi, ca să vă scap de iad, mămică.

Binecuvântată să vă fie puterea cea bună care este de la Dumnezeu întru cei credincioşi, puterea cea bună, măi copii, căci grea şi anevoioasă şi plină de curse este cărarea pe care plecaţi acum. Binecuvântată să fie puterea copiilor mei care se vor lupta alături de mine şi cu veghe asupra paşilor voştri, dar începutul şi calea voastră nu pot, nu pot, mămică, s-o blagoslovesc, pentru că eu binecuvintez numai pe cele ce vin de la cer spre lucrare.

Mama Gigi a stat în sfat aici pentru cei ce pleacă pe o cărare aleasă de ei. Fiţi credincioşi, fiţi tari, fiţi cuminţi şi atenţi, căci vă trebuie putere mare pe acest drum. Eu nu pot să vă opresc, n-am dreptul acesta, de vreme ce nu mi l-aţi dat, dar am datoria faţă de Dumnezeu pentru fiecare suflet care este înscris în sulul acestei lucrări.

Pace întru cele cereşti şi din cele cereşti să fie pentru cele cereşti întru care veţi sta, dacă veţi sta! Aveţi grijă cum mâncaţi învăţătura pe care o veţi avea împărţită de la cei ce vă vor învăţa pe voi pe calea aceasta. Voi mai sta în sfat cu voi atâta timp cât veţi avea gândul spre cele cereşti, spre cele venite prin lucrarea cea din cuvânt coborâtă în mijlocul acestui popor în care şi voi sunteţi înscrişi.

Pace şi bunăvoire în toate gândurile cele statornice pe care le veţi păstra, dacă le veţi păstra, şi pe care le aveţi moştenire de la părinţii voştri cei trupeşti, căci părinţii voştri sunt întru Dumnezeu, dar au durere părinţii voştri. Amin, amin, amin.

16/29 septembrie 1991

Cuvântul sfintei Virginia pentru vremea zidirii bisericii

Răsplătirea ascultării cea fără de cârtire.

Slavă Ţie, Doamne, că eşti milostiv şi mă laşi să mă apropii cu mână cerească peste lucrul zilei de azi, care n-a mai fost să fie cu aceeaşi putere cu care am pornit de dimineaţă peste aceşti copii cu care eu lucrez lucrul Tău. Mărire Ţie, Doamne, mărire milei Tale, şi iertare să slobozeşti peste copiii mei, şi nu le socoti lor tăgăduire asupra puterii Tale. Iată, eu am fost şi le-am spus ce au greşit, şi ei s-au căit şi au primit puterea şi sporul şi minunea care trebuia cu orice preţ să fie scrisă în ziua aceasta. Amin.

Copiii mei, această zi s-a sculat dis-de-dimineaţă, de la Dumnezeu, şi s-a arătat cu putere şi cu spor. V-am luat cu cuvânt uşor, aşa cum ştiţi voi că este cărarea mea spre voi. V-am luat uşor cu cuvântul meu, ca să vă pregătesc apoi minune mare în ziua aceasta, dar nu sunteţi de ajuns de învăţaţi cu minunile şi cu deprinderea cea lucrată din minuni. Ce mari minuni ar lucra cerul prin voi dacă voi aţi fi fără nici un gram de cuvânt în faţa cărării cuvântului meu! V-am luat cu uşorul, că era cu neputinţă să credeţi că vom lucra astăzi legătura cea de sus a minunii pe care voi o lucraţi din porunca cea de sus. Şi dacă lucraţi un lucru care iese din porunca Domnului Savaot, de ce, mămică, nu lăsaţi voi să lucreze cuvântul la voi? Aici toate s-au lucrat şi se lucrează cu cuvântul, şi la cuvântul Domnului şi al cerului, măi copii. Fiţi copii ai cuvântului ceresc, căci cuvântul este puterea, şi când el ia fiinţă pe această carte, ia fiinţă şi împlinirea cuvântului, şi cuvântul înseamnă astăzi, înseamnă acum. Aşa este lucrarea cuvântului care este spus la voi.

Am spus că în acest loc pecetluit de Dumnezeu, am spus că aici păcatul este osândit, ca să nu prindă viaţă aici păcatul. Eu nu mă mai pot învârti cu voi în loc pentru păcate, aşa cum s-a învârtit Moise cu poporul său patruzeci de ani pentru patruzeci de zile. M-am învârtit şi eu în loc atâţia ani cu poporul meu, şi iată-l, n-a intrat. Pentru păcatul cârtirii şi al necredinţei n-a intrat în acest staul despre care le-a spus lor Domnul că va fi în vremea lor. M-am învârtit, mămică, şi eu cu poporul meu, dar cu voi nu se poate să mă mai învârt, căci timpul acela nu mai este, şi acum e momentul cel care este pentru arătarea celor vestite atâta vreme, copiii mei.

Astăzi trebuia să fie o zi frumoasă şi mare, mămică. Am spus prin firul coborârii mele că azi va fi o zi frumoasă, dar de ce n-aţi lăsat voi să vedeţi frumuseţea ei? A fost tristă ziua şi minunea care se luptă să se vadă lucrată de voi. Am văzut, cu Domnul am văzut înainte, căci duhul cerului este înainte văzător, şi am văzut peste zi, şi am văzut necredinţă şi cârtire, şi am văzut dispreţuită puterea lui Dumnezeu. De aceea vă spun eu mereu că cel ce-şi măsoară orice cuvânt şi orice gând, acela este fiu al înţelepciunii, care caută şi se luptă să fie curat în cuvânt şi în gând şi în credinţa lui în Dumnezeu, căci scris este în cartea cea din cer: *«Din cuvintele tale vei fi mântuit sau osândit»*. Iată, dacă sunteţi fii ai lucrării cuvântului, cuvântul lucrează la vedere. Cuvântul neîncrederii care este gândit sau spus de voi, are putere cuvântul spus de voi, precum putere are cuvântul credinţei voastre în lucrarea cuvântului lui Dumnezeu. De aceea v-am spus să fiţi atenţi cum vorbiţi şi ce rostiţi şi ce voiţi, ca nu cumva să fie nesocotit cuvântul vostru. De aceea v-am spus să daţi loc cuvântului meu în faţa cuvântului vostru şi să nu voiţi voi nimic decât cele ce vin spre ştire şi spre lucrare.

Săptămâna care se încheie mâine are scris în sulul ei lucrul cu tot cu legătura cea de sus, care trebuia fără îndoială să ia trup, să fie lucrată săptămâna aceasta, iar mâine nu puteaţi să faceţi ceea ce era scris în ziua aceasta. Aţi fi văzut şi v-aţi fi întărit credinţa şi bucuria dacă n-aş fi auzit neîncredere în puterea cea care lucrează prin voi. Eu v-am spus că nu mai sunteţi voi atâta vreme cât lucraţi această lucrătură. Iată, aţi văzut că voi nu puteţi, şi m-am atins de voi şi v-am îmbrăcat de sus cu putere, dar nu vă veţi aşeza la odihnă până nu veţi săvârşi lucrul acestei zile. Altfel, ar fi să avem timp şi pentru pedeapsa acestui păcat, căci am stat de la o vreme deoparte astăzi. N-am avut cum să mă mai apropii, şi eram cu duhul frânt de durere, căci aşteptam ispăşirea păcatului. Aşa era Domnul de necăjit pe voi, dar L-am biruit cu mila mea de voi, şi iată Scriptură împlinită în ziua aceasta, căci *«mila biruie judecata Domnului»*.

Feriţi inima şi gândul şi limba voastră de cârtire faţă de cele rostite de Duhul Cel ceresc. Feriţi-vă de cârtire, că Domnul este credincios şi împlinitor din cuvintele Sale. Voi dezlănţui putere de cuvânt şi voi urni din loc nepăsarea faţă de cuvântul care este auzit şi nu ia trup în această carte, căci trebuie numaidecât să stau cu voi în sfat. De mult timp mă zbat să-mi fac loc cu cuvântul peste voi, peste fiecare în parte, şi nu ia viaţă cuvântul care vine ca să se audă de voi.

Iată, după ce veţi termina lucrul acestei zile, veţi auzi cuvântul meu care a stat cu voi în sfat odată cu lucrul vostru. Am spus că am văzut înainte, am văzut de dimineaţă că se naşte între voi cârtire faţă de puterea care lucrează prin voi de la Dumnezeu. Am văzut înainte peste zi, şi S-a supărat Domnul şi a dat semn de mânie şi de tristeţe peste văzduhul cel de deasupra voastră. A trecut Domnul peste voi dis-de-dimineaţă şi Şi-a arătat durerea şi supărarea de la voi, şi a trecut pe deasupra voastră cu putere, vânt şi vuiet de vânt, dar Se uita Domnul la smerenia mea, la duhul meu cel strâns de teamă,

şi S-a uitat la strigătul cuvântului care a sosit pe masa Sfintei Treimi, căci a sosit dintre voi cuvânt de rugăciune pentru îmblânzirea supărării Domnului, Care văzuse înainte păcat de cârtire aici la voi. Şi Domnul a tăcut apoi, dar a lăsat peste voi văzduhul trist, căci voia Domnul să vă îndemne la pocăinţă. De mila mea şi de mila duhului meu cel purtat între voi, voia Domnul să vă aducă spre duh de căinţă, şi iată, m-am apropiat acum, şi vă dau, mămică, sporul zilei de azi, şi vom scrie tot aşa, minune vom scrie, căci aşa era scris în sulul zilei de azi. Am spus că pentru păcat nu veţi mai suferi cu trupul, şi veţi suferi cu duhul, ca să vă scap de orice păcat.

Muşcaţi-vă limba atunci când vă vine să ieşiţi cu cuvântul vostru în întâmpinarea cuvântului duhului meu ca să-l schimbaţi voi. Să nu mai fie de acum aşa între voi. Să fie *„da"* cuvântul, dar să fie, mămică. Fiii lumii nu se plâng de oboseală pentru zilele şi nopţile cele trăite de ei, muncind şi cu trupul şi cu duhul lor pentru viaţa aceasta lumească. Voi, mămică, nici atât să nu vă plângeţi de oboseală, căci voi sunteţi stătători lângă lucrul Preasfintei Treimi, Care veghează şi lucrează prin voi, şi poate Duhul Sfintei Treimi, poate, căci este Duhul puterii, măi copii. Nu voiesc să dau vina pe copiii cei ce aduc cuvântul meu spre întrupare, că dacă ei ar fi cu vină, n-ar mai putea fi purtători ai cuvântului cel din cer. Şi iată, nu voiesc să fie vină peste nimeni din voi, ci voiesc să ia trup la vreme cuvântul meu, că multe cuvinte s-au zbătut să-şi facă arătarea şi nu s-au adus în această carte. Fiţi cu toţii mai atenţi, mai cu dor, mai cu aşteptare, mai cu întâmpinare, mămică. Dorul şi dragostea din voi îmi fac mie cărare şi pot veni în sfatul vostru. Daţi-mi întâietate între voi, că din cer lucrez la voi, şi nu sunt despărţită de voi nici o clipă. Fiţi cereşti, că dacă lucraţi după sfatul cel ceresc, aşa se cheamă că sunteţi cereşti.

Voiesc să vă dau spor mare, mai mare decât până acum, căci trebuie să fim gata la vremea fixată de cer, şi mă doare când văd cuvânt pământesc în faţa celui ceresc, cuvânt de al vostru contra cuvântului cel rostit, contra timpului cel vestit pentru săvârşirea acestei lucrături. Domnul lucrează ca să termine această lucrare, dar Domnul este un Dumnezeu necăjit şi strâns de timp. Simţiţi necazul Domnului şi nu vă lăsaţi spre osteneală, căci trebuie să fim gata aşa cum este vremea rostită de cer.

Am de stat în sfat cu voi, căci am de trudit cu multe înţelesuri din cer între voi. Văd duh tulburător uneori la voi. Nu se poate aşa ceva. Daţi-mi voie cu sfatul meu, că să ştiţi, nu văd că am această libertate între voi, şi de aceea se ridică la cer mari dureri, prin cuvânt născute, mari cârtiri, cu grabă şi fără înţelepciune rostite. Aveţi ungere mare peste voi, mămică. Nu loviţi unul în altul prin cuvinte nechibzuite. Muşcaţi-vă limba şi inima, şi rămâneţi în iubire, şi veţi vedea cerul triumfând la vedere în mijlocul vostru.

Binecuvântată şi cu spor să vă fie lucrarea cea de sus a legăturii celei tari, căci astăzi am legat cu legătură tare zidul cetăţii cereşti care va fi săvârşită în curând de Domnul puterilor cereşti şi de voi.

Pace peste inimile voastre! Pace şi putere şi spor ceresc peste lucrul mâinilor voastre! Iar mâine veţi simţi odihnă peste trupul duhului vostru. Voiesc cu duh fierbinte să stau cu voi în sfat şi să luăm aminte cu credinţă şi cu dragoste şi cu împlinirea înţelepciunii. Fiţi făcători de minuni cereşti. Fiţi lucrători de minuni, că mare este minunea care iese de sub lucrul mâinilor voastre, căci este scris în această carte că sunteţi mâna Sfintei Treimi, Care este în lucru. Amin, amin, amin.

21 septembrie/4 octombrie 1991

Cuvântul Domnului către regele Mihai

Curăţirea României va fi prin certare şi prin risipirea celor împotrivitori. Proorocie despre poarta Sfintei Sfintelor.

Dumnezeu Cuvântul lucrează iar peste cel uns al Său, peste cel pentru vremea aceasta, peste unsul României, cel ce este de la Dumnezeu răsărit, şi este vestit prin prooroci.

Pace ţie, Mihail al României Mele, căci aşa eşti scris pe masa Sfintei Treimi, şi iată, Sfânta şi de înviere făcătoare Treime, Treimea Cea Dumnezeiască Îşi desăvârşeşte întreita Sa lucrare, şi Se aşează Dumnezeul Duhului Sfânt la lucru văzut peste România şi va lucra minunea cea mare în România, minune scrisă în cartea cea de la capătul cărţii lui Dumnezeu, căci semn ceresc va fi în România între toate noroadele de pe pământ.

Am avut un Ierusalim pe care am voit să-l desăvârşesc atunci când am coborât cu trupul în mijlocul lui, dar s-au ridicat cărturarii şi învăţătorii legii şi au pus sub obroc izvorul luminii care venise din Sfânta Treime ca să locuiască între oameni. Eram proorocit de proorocii Duhului ceresc, dar nu a fost în duhul cel din cer poporul lui Israel, căci la el venisem, şi el nu M-a primit şi M-a tăgăduit şi a dat la moarte viaţa care venise la ei. O, ce tainic am lucrat şi atunci! Ce minunat a lucrat Tatăl Meu pentru întruparea Mea pe lume şi pentru trecerea Mea prin lume! Venisem de la Tatăl şi Mă arătasem prin minuni lucrate întru Tatăl Meu, dar n-au fost în Duhul Tatălui Meu cei la care venisem ca să-i ridic din sângele lor. Dar cei ce au avut duh de la Dumnezeu, aceia au fost călăuziţi de Duhul Cel ceresc şi au venit din depărtări şi din ţinuturi străine, ca să rămână de la ei taina Mea şi venirea Mea, şi să fiu apoi cunoscut peste veacuri.

Iată, iubitul Meu, mai mult decât atunci am lucrat în vremea aceasta, pentru că am spus când M-am înălţat înapoi la Tatăl Meu, am spus că Mă duc şi că voi trimite pe Mângâietorul, pe Duhul Sfânt, Care va lua de la Mine şi va aduce peste cei ce Mă poartă pe Mine în vremea aceasta, şi am spus că cei ce vor crede în Mine, aceia vor lucra minuni mai mari ca acelea de atunci. Mai mari, pentru că Eu M-am dus la Tatăl Meu. Iar cel ce cu Duhul Sfânt a înţeles ce este sub această taină de cuvânt dumnezeiesc, acela a lucrat întru Mine, şi Eu întru acela am lucrat, şi am vieţuit şi am fost viu, şi iată, Mă voi arăta cum am fost, căci am fost aşa cum am făgăduit prin cuvânt.

O, mare este taina ieslei cuvântului Meu care este în România, şi vei vedea ce mare taină a fost viaţa ta, iubitul Meu, căci viaţa ta a fost sub cortul Meu, sub umbra Mea, căci de la naştere porţi ungerea cea de la Mine pe creştetul tău. Nimeni nu are putere peste tine, şi numai planul Meu are putere asupra ta, şi se vor ruşina cei ce au voit să te ridice pe tine, pentru că tu de la Mine eşti, şi întru Mine te vei ridica.

Am venit spre tine prin cei purtători de Dumnezeu, căci Domnul este din neam în neam prin cei ce-L poartă pe El. Am venit şi ţi-am adus veste din cer şi am spus că M-am ridicat să pregătesc calea unsului Meu Mihail, ca să vină la locul lui şi să fie întru Dumnezeu. Şi M-am aşezat la lucru şi lucrez această cărare, lucrez cu greu, căci în vremea aceasta Domnul este un Dumnezeu necăjit şi nu este primit de nimeni şi nu este cunoscut de nimeni întru adevăr, şi nimeni nu ştie cum este cheia care duce pe om spre Dumnezeu, şi pe Dumnezeu spre om, căci făptura Mea nu ştie să deosebească dreapta de stânga sa, nu ştie cum este lumina faţă de întuneric

şi întunericul faţă de lumină, şi nimeni nu are pe Domnul după adevăr, iar Domnul este adevăr, iubitul Meu. Nimeni din cei ce se zbat pentru tine nu vor putea pentru tine, pentru că tu eşti de la Mine, şi Eu întru ai Mei lucrez şi nu prin cei străini de taina Mea din zilele tale. Sunt în lucru ca să-ţi gătesc venirea, căci prin puterea Mea va fi să vii la locul tău, şi vor şti atunci toate noroadele despre Dumnezeul României, Care a trudit din greu să urnească muntele întunericului care a umbrit pe cea binecuvântată a vremii Domnului, căci România este binecuvântata Mea, şi vor şti toate mulţimile cele îndepărtate, vor şti ce greu a trudit Domnul pentru ca să se vadă şi să se arate lumina peste România şi să se arate strălucirea din România. Am făcut începutul cel nou, şi Mă lupt din greu să-l aduc în starea cea săvârşită şi să rostesc apoi taina planului Meu şi să vorbesc prin minuni şi să plec cu capul în ţărână pe cei tari la cerbice, care au stat în duhul lor şi n-au avut pe Duhul Sfânt, Care a fost şi a lucrat în mijlocul lor, din locul acestui început de la Mine aşezat.

Mai am un pas, şi este anevoios acest pas, căci toţi Mă ţin afară şi nu vor să-Mi deschidă şi să Mă cunoască şi să am cu cine să Mă sprijin pe calea arătării Mele. Toată făptura Mea stă cu genunchii plecaţi în faţa lui Baal şi nimeni nu are loc şi pentru Mine, dar am o rămăşiţă mică şi voi birui cu cei mici ca să ruşinez pe cei ce s-au crezut a fi tari şi puternici prin puterea lor. Ale Mele dintru ale Mele am dat lor, dar pentru Mine nu mai este nimeni curat ca să se întoarcă şi să-Mi aducă jertfă de mulţumire dintru ale Mele, căci Eu răsar soare binefăcător peste toţi. Iată, va rămâne de mărturie veşnică strâmtorarea şi aşteptarea întru care am trudit în vremea pregătirii slavei Mele, şi vor voi atunci cu zecile de mii să aducă Domnului prinoase de tămâie, dar va fi de ajunsă atunci slava Mea pentru care am trudit să o fac arătată peste lume.

Fii întru pacea Mea, iubitul Meu. Eu voi fi şi voi lucra până ce voi termina, şi voi veni înaintea ta, aşa cum ţi-am făgăduit că prin biserica Mea cea vie te voi aduce la locul tău. Ceea ce lucrez Eu acum prin cei curaţi ai Mei va fi semn de mărturie cerească, şi prin acest semn voi anunţa începutul cel nou, care vine de la Mine, după cum este rostită făgăduinţa pentru vremea aceasta, şi numai cei cu lege vor pricepe aceasta, iar cei fără de lege vor fi ruşinaţi de cei curăţiţi şi albiţi şi credincioşi tainei Mele cea ascunsă cu care am pătruns peste vreme până în vremea aceasta de glorie cerească.

România va suferi certare, iubitul Meu, că Eu ţi-am spus că cei ce au voit viaţa ta şi cei ce au stat în calea ta ca să nu fii la locul tău, aceia vor fi spulberaţi, căci Eu sunt supărat pe toţi cei ce au stat cu încăpăţânare cu pieptul lor în faţa săvârşirii planului Meu cel din veac rostit. Voi curăţi pe România de toată murdăria şi voi aşeza cunună de regină pe fruntea ei, că ea este a Mea şi nu a celor ce ţin în loc arătarea slavei Mele. Stai întru răbdare şi stai întru poruncile Mele şi întru viaţa Mea cea vie, şi vom birui şi vom fi peste cea aleasă între popoare. Trudesc din greu, căci copiii Mei trag din greu şi stau zi şi noapte la datorie. Şi voi termina piatra cea de început a începutului cel nou, şi se va lucra apoi în jurul acestei pietre şi se va aşeza cunună de mărgele, care va împrejmui această înălţime cerească. Aceasta va fi înălţime cerească, iubitul Meu, şi nu se poate tâlcui pământeşte această lucrătură vie, această mărturie, această împlinire a cuvintelor cărţii cea din cer coborâtă pe pământ, şi va fi focul dumnezeiesc în acest munte, şi se va coace la acest foc fructul învierii, care se va împărţi la toţi cei ce vor curge spre acest munte ceresc, şi va fi pace de la Dumnezeul Cel sălăşluit prin cuvânt în această iesle lucrată cu mâini curate şi de fii credincioşi tainei celei ascunse întru Dumnezeu. O, dacă ar fi fost înţeleasă şi văzută această taină, s-ar fi ridicat spre ea mulţime de irozi şi ar fi răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, Care lucrează întru Duhul Sfânt întru cei purtători de taine cereşti. S-ar fi ridicat soborul de Anne şi de Caiafe şi de farisei şi ar fi ţintuit pe Dumnezeu Cuvântul. Dar nu a fost să fie aşa, căci acum Domnul a fost întru Duhul Sfânt, şi Cuvântul nu se poate lega, iubitul Meu.

Pace ţie, şi linişte inimii tale! Pace şi sfârşit de răbdare să vină peste tine! Dar aşează-ţi bine paşii pe cale cu Mine şi unge-ţi faţa cu cele de la Mine date, ca să te îmbraci cu putere de sus şi să calci cu nădejde pe calea cea care te va aduce la locul tău, căci Eu sunt în calea ta cu plata răbdării. Pace ţie, şi pace peste casa ta şi peste mlădiţa ta, care va sta lângă tine! Dar această mlădiţă să se lase altoită bine în însuşi altoiul cel cu sevă veşnică şi cu fruct veşnic de viaţă din viaţa cea adevărată. Fii întru Mine cu toată casa ta, căci Eu sunt sfânt întru ale Tatălui Meu, şi vom fi întru Tatăl. Această corabie de taină cerească este lucrată acum de Sfânta Treime, căci cei ce lucrează la ea, aceia sunt mâna Sfintei Treimi, Care este în lucru, şi vor amuţi toţi cei din jur când vor vedea această luntre de scăpare şi vor cunoaşte că Domnul este la cârma ei şi vor întinde braţele şi vor fi salvaţi. Dar la cârma ei voi aşeza un semn şi voi săpa şi voi scrie pe piatră cele ce sunt aşezate peste această lucrătură. Am o minune lucrată de cel ce a venit spre tine de la Mine, căci poarta de intrare va fi să fie această minune lucrată în zilele acestea, şi va fi să fie adusă şi aşezată în faţa celor ce vor ajunge până la această înălţime. Şi vom aşeza lângă această cârmă sunet de clopot, sunet de trâmbiţă cerească, şi ne vom anunţa cu cele ce sunt aşezate întru această lucrătură, şi vom rosti apoi numele tău, şi vei veni, iubitul Meu, unsul Meu, şi vei fi peste România, căci vei fi de la Mine. Am dat de ştire o zi de serbare peste această lucrătură şi voiesc să fim gata până la această zi.

Ferice celui ce crede duhurilor cerurilor şi duhurilor proorocilor care vin cu cele de la cer spre ştire.

Pace ţie, Mihail al României Mele! Pace şi semn de la tine spre Mine, precum regele Avgar a trimis solie spre Mine, căci Eu am trimis pe apostolii Mei spre tine mai înainte de toate câte vor fi, i-am trimis să-ţi vindece durerea şi aşteptarea. Pace ţie, şi bunăvestire de la tine spre Mine, căci Dumnezeu, iată, stă în sfat cu tine, rege al României.

Pace şi Ierusalim nou peste pământul României, căci Domnul a pus nume nou pe fruntea ei. Amin, amin, amin.

22 septembrie/5 octombrie 1991

Cuvântul sfintei Virginia pentru vremea zidirii bisericii

Pregătirea lucrărilor zidirii bisericii. Păstrarea duhului păcii.

Din nou lucrez peste voi cu cuvântul şi cu duhul păcii cereşti şi cu îndemnul ceresc pentru înaintarea şi terminarea acestei mărturii lucrată de Sfânta Treime prin voi, copii ai Duhului Sfânt. Lucrez cu cuvânt de îndemn şi de întraripare în lucru, căci timpul care mai este până la sărbătoarea sfinţirii acestei lucrături cereşti, mai este puţin faţă de cum văd eu că simţiţi cu toţii sarcina care este pusă de la Dumnezeu peste lucrul mâinilor voastre, peste puterea care este de la Dumnezeu peste voi, măi copii.

Scriu din nou numele tuturor celor ce au lucrat, şi scriu apoi zilele care au mai rămas până la ziua pecetluirii acestei

lucrături cereşti. Şi dacă cei scrişi nu vor fi de ajuns de treji, de ajuns de dăruiţi lui Dumnezeu, atunci eu voi turna înzecită putere, înzecită înţelepciune peste voi, cei ce sunteţi aici în fiecare zi la datorie şi la veghe cerească, şi vom lucra şi noaptea, iar puţina odihnă ce vă va rămâne, în afara rugăciunii cea întreită, care se urcă la cer de la voi, şi în afara trudei pe care o închinaţi Domnului, Care v-a tocmit în via Sa pentru slava care vine, puţina odihnă ce vă mai rămâne, să vă fie vouă înviorare cerească şi izvor de putere din cer, măi copii. Voi întocmi de mâine un sul nou şi voi scrie zilele care mai sunt până la ziua rostită de cer pentru săvârşirea acestei minuni, şi voi scrie în sulul acesta numele celor care sunt scrişi şi aleşi pentru această lucrătură. Iar dacă nu vor fi la datorie în acest ogor din care va răsări rod de plată cerească, atunci eu voi scrie în dreptul numelui pricini binecuvântate sau voi scrie lipsă pe acest sul dacă nu va fi lipsă din pricină binecuvântată, şi vă voi pune pe voi să lucraţi mai mult, mămică. Ştiu că sunteţi osteniţi şi noaptea, căci voi aveţi marea datorie să ridicaţi mâini curate în vremea nopţii, pentru acest popor lipsit de Dumnezeu, şi pentru România, şi pentru toată făptura apoi. Ştiu, mămică, ştiu, dar mai milă îmi este de planul lui Dumnezeu, Care de atâta vreme aşteaptă, din lipsă de dragoste şi de dăruire pentru cele cereşti a celor tocmiţi. Vom cerceta în fiecare zi bine, vom face sfat şi vom căuta să facem cu mare ordine toate lucrările care mai sunt de terminat. De aceea v-am spus că trebuie întocmită foaie de lucru, ca să fie lucrul împărţit şi lucrat şi să mă uit să văd pe fiecare cu câtă dragoste, cu câtă credinţă, cu câtă răspundere lucrează lucrul acolo unde este aşezat fiecare să lucreze. Mă uit la fiecare şi scriu în dreptul fiecăruia dragostea şi ascultarea şi nădejdea cu care lucrează în această vie.

Sunteţi tocmiţi de Sfânta Treime, măi copii, şi dacă sunteţi tocmiţi, Domnul va face socoteală la sfârşitul acestei lucrături şi va da fiecăruia slava, după cum a fost de dăruit în lucrul lui Dumnezeu, căci cu această lucrătură va ieşi Domnul deasupra cu această fântână cerească, cu acest izvor de cuvânt ceresc, şi vor auzi cei de departe şi cei de aproape şi vor vedea slava Domnului, Care va lucra apoi din acest loc de putere cerească, fiindcă aici este lucrat după cum a spus cerul să se lucreze, şi s-a pus orânduială cerească în acest aşezământ sfânt.

Hai, cu iubire, şi din iubire să răsară grabă, căci trebuie numaidecât apoi să împrejmuim aceste hotare peste care nu vor mai putea trece cei ce nu sunt aşezaţi după aşezământul cel de la Dumnezeu pus în aceste hotare. Vom face apoi serbare cerească şi vom aşeza piatră scrisă şi vom pecetlui cu sfinţenie de jur împrejur, şi nimeni nu va mai trece peste cele scrise, precum este scris în sulul cel ce stă sub temelia acestei mărturii, căci la această temelie eu sunt piatra, şi pe această piatră am ridicat această minune cerească. Aveţi grijă mare de toate cele scrise de la cer, de toate cele ce mărturisesc despre această lucrare, că de aceea v-am pus să luaţi şi să puneţi spre mărturie lucrul cel lucrat aici, şi va fi apoi să vadă cei ce au hulit pe Dumnezeu, Care a locuit în această lucrare, şi vor vedea şi vă vor vedea pe voi, cei ce aţi lucrat la această taină cerească.

Întocmiţi bine, în fiecare zi, foaie scrisă cu lucrul fiecărei zile şi împărţiţi bine lucrul, ca să fie lucrat şi ca să fie terminat, măi copii, căci peste timpul cel hotărât de cer nu se poate trece. Nu căutaţi să ieşiţi din acest ogor ceresc ca să lucraţi altceva. Lăsaţi acum orice, căci dacă veţi fi aici, lângă Dumnezeu şi sub ascultarea lui Dumnezeu, dacă veţi fi la datoria ce o aveţi în zilele acestea, vă spun minune mare, că vom ieşi cu un picuţ de timp mai devreme de sub apăsarea timpului care mai este până la terminarea acestei sfinte şi nemaiasemuite datorii spre care v-a tocmit Dumnezeu pe voi, şi veţi rămâne scrişi în capul sulului acestei minuni care, iată, răsare de la Dumnezeu peste pământ.

Iar şi iar vă spun: lăsaţi totul acum şi hai să isprăvim cu pace şi cu frică de Dumnezeu şi cu dragoste acest semn dumnezeiesc, căci semn ceresc va fi această piatră de mărturie, şi voi vă veţi bucura cu bucurie mare în ziua serbării pentru plinirea înălţării acestei taine. Nu daţi de la voi puterea lui Dumnezeu care este peste voi. Cuvântul vostru să fie da, şi să credeţi în Dumnezeu dacă vă încearcă neputinţa. Daţi-vă Domnului şi cu inima şi cu trupul, căci Domnul va sta în voi şi totul va fi cu putinţă pentru Domnul. Iată, faceţi-vă şi voi socoteală. Scrieţi şi voi numele şi zilele care mai sunt, şi fiţi la datorie, măi copii, căci veste vă aduc că vom avea tot ce trebuie până la capătul lucrăturii ce o lucraţi voi în zilele acestea. Ceea ce nu puteţi voi, are Domnul putere, şi toate vor fi şi se vor dezlega de la Dumnezeu şi vor veni la locul lor. Aveţi grijă de duhul păcii care vă dă putere din cer, căci cu duhul păcii veţi trece de zece ori mai uşor prin acest timp care mai este până la săvârşirea trudei voastre. Şi vor veni mulţi din depărtări şi se vor închina lui Dumnezeu şi vor iubi pe România şi vor pune umărul cu Dumnezeu. Fiţi treji, iubiţii mei, şi să aibă Domnul lărgime între voi.

Acest cuvânt este pentru timpul care mai este de lucrat, şi nimeni nu va mai avea îndreptăţire dacă va lipsi de la lucru fără binecuvântate pricini, căci slava Domnului se zbate să-şi facă arătarea, şi voi să nu mai aveţi mai mare grijă decât să mângâiaţi zbaterea în care trudeşte Domnul să-Şi arate slava Sa.

Pace vouă! Şi de mâine încolo să fie peste voi pace înzecită şi puteri noi de biruinţă întru săvârşirea lucrului cel de aici. Socotiţi-vă bine vremea şi lucrul tot care mai este de lucrat, şi binecuvântată să vă fie datoria şi plinirea datoriei voastre la vremea cea hotărâtă de cer. Amin.

Iar şi iar vom vorbi şi vom sta cu cerul în sfat. Amin, amin, amin.

23 septembrie/6 octombrie 1991

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Sfânta Virginia păstoreşte poporul creştin. Despărţirea adevărului de minciună.

Mama Gigi coboară duh mângâietor şi pace şi sfat ceresc. Astăzi este zi de sărbătoare, măi mămică. E sărbătoare pentru cinstirea Maicii lui Dumnezeu, şi iată, vom merge astăzi să ne întâlnim cu păstorii poporului şi să stăm cu ei în sfat şi să le dăm mângâiere şi putere de duh şi de lucru, căci ei au de stat în faţa acestui popor care, iată, n-a crezut că se vor împlini cele vestite până acum prin această lucrare.

Dacă acest popor ar fi înţeles duhovniceşte, dacă ar fi înţeles cu inima şi nu cu mintea trupului vremea împlinirilor, era viu cu credinţa şi cu bucuria, dar bucuria lor se va stinge mult în curând, căci un pic mai avem de trudit, şi vom ieşi cu cele împlinite. A fost scurtă vremea care a fost de la primirea poruncii pentru zidirea acestei pietre vii, a fost scurtă pentru puterea voastră, dar puterea cerească a fost în voi, şi vom fi gata la vremea cea hotărâtă de cer, căci cerul a făcut acum prin voi pasul cel mare şi împlinirea cea mare. Şi vor afla mulţi de

această iesle, măi copii, căci Dumnezeu Cuvântul Se va desăvârşi cu Duhul Sfânt al învierii din vremea aceasta. Voi vedea ce voi face, căci va fi să cercetez bine, să salvez ce mai este de salvat din acest popor, dar voi, mămică, ţineţi cu toată ascultarea legile cele aşezate în acest aşezământ sfânt, că nu se poate să trecem peste ele. În curând vor şti toţi cei din jur, şi vor şti şi cei de departe, şi vor şti mulţimi multe şi se vor îngrămădi în jurul acestor hotare, dar peste legile cele care vor sta scrise pe zidul acestei lucrături nu se va putea trece.

Iată, se va îngrămădi poporul meu şi va voi să intre şi va da orice să intre, dar vă spun poruncă cerească, şi iată cum este această poruncă: nici un suflet de creştin care a hulit, care a tăgăduit, care a defăimat şi a lovit în această lucrare, care a lovit în voi, cei ce aţi fost purtători de Dumnezeu, care a folosit viclenie şi minciună şi facere de rău, nici unul din cei care au hulit cu limba lor acest aşezământ sfânt nu vor putea trece ca să intre în aceste hotare. Domnul are pregătit pentru fiecare iertare şi bucurie, dar acest pământ care va fi pecetluit în curând la vedere, nu va fi călcat de cei ce n-au fost statornici împlinirilor care au fost vestite până acum. Şi să ştiţi că se vor căi şi vor plânge, şi să ştiţi că mulţi din ei vor muri de durere, căci va fi durere cu duhul, şi va fi mai grea de dus şi de purtat, şi aceea va fi lor ispăşire de păcatul hulei şi de lovire în Dumnezeu.

Păstorii mei, iată, şi vouă vă spun, să nu vă lăsaţi înmuiaţi de inimile care vor alerga şi se vor bate de pământ, căci acest munte ceresc nu va fi să fie călcat de hulitori. O, nu vă strângeţi cu inima! Mă uit în inima voastră şi văd strângere de inimă, că şi voi aţi dat durere peste aceşti copii, dar altfel este aceasta, că nu de la voi a fost pornit acest cui dureros. Era bine dacă aţi fi folosit înţelepciunea cea din cer mereu, şi legea cea din cartea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu are multe judecăţi şi vede inima şi vede duhul şi vede credinţa şi durerea, şi sunt eu, mămică, alături de Domnul, şi Domnul vede de lângă mine că sunteţi legaţi de acest izvor şi că sunteţi cu acest izvor până în sfârşit. Să nu vă lăsaţi spre durere că n-aţi lucrat la această lucrătură, căci aceasta a însemnat dreptatea lui Dumnezeu, Care a voit să vă înnoiască inimile întru smerenie şi umilinţă pentru tot ce vă apasă pe voi. Eu văd că vă apasă, şi de aceea aşa am zis să nu mai rămână nimic din trecutul care a durut pe Dumnezeu, şi să vă fie vouă ispăşire veşnică, şi apoi inimă uşoară şi albă şi plină de bucuria care vine în curând. Copiii mei de aici lucrează zi şi noapte şi se zbat să nu întârzie pe Dumnezeu. Şi dacă-i văd aşa, stau mereu între ei cu tot cerul, şi lucrăm cu putere cerească, şi nu se putea crede îndeajuns atunci când am fost cu voi toţi şi am aşezat piatra cea de început şi am spus că vom fi gata în curând. Iată, mai este un pic de lucru şi vom sfârşi, şi vom pecetlui această lucrătură de piatră, această cetate coborâtă din cer, căci din cer este pogorâtă. Este prin cuvânt coborâtă, şi cuvântul s-a întrupat, şi este din cer cetatea aceasta şi se numeşte cetate a Noului Ierusalim, şi de la ea va răsări cetatea cea întreagă şi va fi Ierusalim ceresc pe pământul României.

Iată, prin această lucrătură vom fi şi vom ieşi înaintea unsului Domnului, şi Domnul va fi cu el, şi va fi peste România. Avem acum de pus un semn la intrarea acestei cetăţi, şi va trebui să facem cale bună ca să aducă Domnul acest semn şi să fie aşezat în faţa acestei cetăţi.

Vorbesc cu tine, păstorule Daniel, şi te voi povăţui ce trebuie să faci tu. Mai întâi îţi dau putere de Duh Sfânt pentru ceea ce vei avea de împlinit, căci Duhul Sfânt va fi şi va lucra, şi vom împlini voia lui Dumnezeu. Voi veni şi eu şi vom pecetlui cu cuvântul cel din cer lucrul tău, şi cuvântul se va face faptă şi vom fi împlinitori. Copiii mei de aici nu mai au timp, mămică. Au de lucru zi şi noapte şi n-au mai venit spre voi.

Iată, am venit şi am stat în sfat cu voi, şi vă dau duh de înţelepciune şi de blândeţe şi de dreaptă socoteală în ceea ce lucraţi voi peste poporul creştin, iar când vom fi gata cu acest aşezământ ceresc, va fi să lucraţi cu multă socoteală cu creştinul, căci va începe să învieze în ei o inimă nouă, născută din umilinţă şi din căinţă şi din lacrimi. Fiţi precauţi, căci Domnul va fi cu milă pentru toţi cei ce se vor umili, dar în aceste hotare nu vor putea avea intrare, că ştiţi ce scrie la temelia acestei pietre; şi la această piatră, eu sunt temelie. Copiii mei vor sta cum trebuie la porţi. La fel şi voi să fiţi; să fiţi în Duhul lui Dumnezeu şi nu al omului, căci acest loc va trebui să fie cu mare putere, şi numai aşa va fi. Voi slobozi semne mari, şi va lucra aici focul Duhului Sfânt, şi în cetatea aceasta nu va intra nimeni din cei ce au lovit în Duhul Sfânt, ci numai cei ce sunt scrişi în această carte. Aici va fi locul odihnei lui Dumnezeu Cuvântul, şi va fi după cuvântul lui David proorocul, care a vestit de la Dumnezeu pe cei ce vor locui în muntele Domnului din vremea gloriei cereşti, şi va locui cel ce n-a lucrat viclenie şi răutate asupra aproapelui său. N-a crezut acest popor că aşa va fi, şi iată, aşa este.

Aici va fi locul liniştii, locul păcii, şi va fi orânduială cerească, şi va ieşi de aici cuvântul învierii peste mulţimile care vor veni şi se vor închina lui Dumnezeu Cuvântul, şi vor şti că eu am fost şi am iubit acest aşezământ viu.

În curând vom serba aici ziua cea de praznic ceresc, şi va rămâne aceasta zi de mărturie veşnică. Şi se va aşeza apoi cunună de mărgăritare cereşti în jurul acestei lucrături, şi acelea vor lumina peste mulţimi, şi acelea se vor adăpa din acest izvor, şi va fi mângâiere peste Ierusalim.

Am venit cu pacea mea spre voi. Am venit cu mângâierea şi cu putere din cer. Lucraţi cu aceste unelte peste inimile plecate spre Dumnezeul acestei lucrări, căci prin această lucrare Dumnezeul Cel adevărat a fost întru lărgime în zilele acestea, şi a poruncit, şi cuvântul Său s-a făcut faptă, aşa cum faptă s-a făcut cuvântul cel rostit de Dumnezeu peste Noe, care a crezut şi a lucrat corabia salvării spiţei lui Dumnezeu.

Mare zarvă clocoteşte în jurul acestei înălţimi cereşti, dar în curând zarva nu se va mai auzi, şi va fi linişte în jur, şi va fi durere în jur, şi apoi va fi curat în jur.

Pace vouă, iubiţii mei păstori! Pace, şi duh de iubire şi de pace şi de dreptate să curgă prin voi către cei ce vor sta plecaţi lui Dumnezeu! Pace şi sfială sfântă să căutaţi să puneţi peste inima acestui popor!

Fiţi cu mâinile curate. Fiţi mereu cu mâinile curate şi fiţi cu inimile, măi mămică. Aceasta este taina cea ascunsă, care se va vedea în vremea care vine peste un picuţ de vreme, şi va fi umilinţă întru curăţenia duhului, cu Duhul Cel Sfânt, Care Se va coborî spre curăţirea şi iertarea făpturii lui Dumnezeu. Fiţi credincioşi până la sfârşit, căci Dumnezeu este credincios făgăduinţelor Sale, şi va fi mare învierea cea care vine de la Dumnezeu. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 1991

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Sfânta Virginia aduce cuvânt peste poporul ei. Întoarcerea sărbătorilor strămoşeşti. Rugăciuni de iertare şi de împăcare cu Dumnezeu pentru tot sufletul care s-a născut şi pentru înnoirea făpturii.

Binecuvântată să fie împărăţia aceasta, şi binecuvântaţi să fiţi voi, cei ce sunteţi acum moşteni şi

lucrători ai acestei împărăţii cereşti, căci aici este Domnul Împărat, şi este întru lărgime peste această împărăţie.

Pace peste voi, copiii mei, copii îndureraţi! Şi dacă nu toţi sunteţi cu durerea cea din cer peste voi, iată, veste vă aduce mama Gigi: bucuraţi-vă întru durere acum şi fiţi precauţi cu această bucurie îndurerată. Fiţi precauţi şi iarăşi fiţi precauţi, că biruinţa este grea spre capătul ei.

Iată, mama Gigi este la voi cu musafiri din cer. Astăzi este pomenire în cer şi se serbează numele şi biruinţa cuvioasei Parascheva. Iată câtă lipsă de credinţă este peste acest popor hrănit de Dumnezeu din cer!

Cuvioasa Parascheva este sfântă lui Dumnezeu, este, că e vie în vecii vecilor, după cum scrie în Scripturi despre cei ce cred lui Hristos. Se duce lumea şi serbează ziua cuvioasei Parascheva, şi când este această sărbătoare, nici pomenire pe nicăieri despre această sărbătoare. Cerul serbează zilele cele scrise, căci sunt zile veşnice aceste zile biruitoare, sunt zilele Domnului aceste zile, şi iată, vin zilele Domnului, măi copii, se întorc în curând la matca lor şi se vor aşeza la locul lor şi vor fi cinstite pe pământ şi în cer, căci templul lui Dumnezeu îşi ia din nou înfăţişarea cea dintâi.

Aici la voi va fi împărăţia celor din cer care au crezut şi au plecat la cer întru nădejdea celor făgăduite prin acest izvor de cuvânt ceresc. Aceasta este misiunea la care voi lucraţi, şi de aceea se numeşte aici biserică a neadormiţilor şi a neprihăniţilor. Cei care sunt acum din cer aici la voi, aceia sunt neadormiţi aici, căci veghează şi lucrează din cer, şi iată plata neprihănirii lor! Şi dacă ei au mai avut de şters câte ceva din viaţa lor, de aceea v-am aşezat eu să luaţi şi să cercetaţi pe fiecare şi să spălaţi bine veşmântul fiecăruia, căci am spus să faceţi jertfă de rugăciune şi de tămâie, şi cuvânt de dezlegare să rostiţi pentru tot sufletul care s-a născut, ca să fie dezlegată în cer făptura lui Dumnezeu. Aceasta este judecata despre care scrie în Scripturi, şi de aceea a trebuit să ia trup această biserică din cer coborâtă prin cuvânt, ca să facă Domnul judecata păcatelor şi să fie dezlegată prin cuvânt făptura lui Dumnezeu.

Am aşezat prin voi biserică curată, biserică vie, biserică prin cuvânt aşezată, şi dacă este de la cer aşezată, cerul cunoaşte cele ce vin de aici, şi face cerul după cuvântul cel rostit aici. Iată, aceasta este aşezare cerească, dar greu de crezut este această minune dumnezeiască, greu de crezut pentru cei ce nu ştiu cum să creadă în Dumnezeu, pentru cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu prin faptele lor şi prin trăirea lor.

Aş voi să pricepeţi şi voi, cu toţii, această stare cerească, coborâtă la voi spre lucru cu cerul. Am mai spus, mămică, şi iarăşi vă spun: aş voi să fiţi mari cu înţelesul cel din cer, că misiune ca a voastră nu a mai fost până acum în Israel. Cei care au ajuns mai dinainte întru cele cereşti, aceştia văd acum cum vine această taină, dar e vremea să înţelegeţi şi voi, dar cu toţii, nu numai unii din voi.

Copiii mei, stau cu mâinile ridicate şi cer la scaunul Sfintei Treimi, şi aşa mă rog: Doamne Savaot, ascultă-mă! Ca pe Iosua ascultă-mă! Ţine soare şi cald, şi ţine timpul după cele ce sunt de sfârşit şi dă-ne ce mai trebuie, ca să-Ţi dăm în primire lucrarea Ta. Stau cu mâinile ridicate şi mă rog Ţie aici cu copiii mei. Întoarce soare şi căldură peste acest aşezământ şi lucrează minuni mai mari ca până acum şi ne scoate la vreme cu lucrul ce-l avem de dat Ţie.

Copiii mei, fiţi tari şi staţi cu iubire la datorie. Staţi, ca să fiţi găsiţi la datorie. Am cerut Domnului vreme însorită, şi dacă am cerut, să credeţi că veţi primi, să credem că vom primi. Am cerut să fie tot ce trebuie ca să fim gata la vreme, şi dacă am cerut, să credem că vom avea. Amin.

Fiţi cu pace, mămică, fiţi statorniciţi întru duhul păcii şi al nădejdii. Suntem aproape de vârf şi ne încearcă Domnul. Nu vă temeţi, mămică, nu descurajaţi, nu, copiii mei. Domnul vă încearcă credinţa. Aşa este spre capătul drumului. Nu vă temeţi, acesta este ultimul cuvânt în sfatul cel de azi.

Pace vouă, şi putere cerească şi minuni să lucreze Domnul peste voi în zilele care mai sunt până la ziua cea aşteptată de cer! Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 1991

Cuvântul Domnului către Andrei Pleşu

Domnul aflat în luptă cu împotrivirea stăpânitorilor lumii.

Dumnezeul Preasfintei Treimi este Dumnezeu Cel Unul adevărat, dintru al Său început şi până peste toţi vecii, iar începutul lui Dumnezeu este fără de început. Amin.

La început a fost Cuvântul, şi Dumnezeu era Cuvântul, şi toate s-au făcut prin cuvânt, din veci, şi prin cuvânt lucrează Dumnezeu până peste toţi vecii.

Dumnezeu este Cuvântul, şi Cuvântul este de la Dumnezeu. Dumnezeu Cuvântul lucrează în România, căci România este Ierusalimul cel nou, după Scriptura care spune: *«Voi alege încă o dată Ierusalimul».* România este ţara strălucirii despre care scrie în Scripturi, şi Domnul este cu începutul cel nou peste România.

Adevăr adevărat grăiesc: cine primeşte prooroc în nume de prooroc, pe Mine Mă primeşte, şi cine Mă primeşte pe Mine, acela primeşte pe Tatăl, Care M-a trimis pe Mine. Amin. Cine primeşte cuvântul, primeşte pe Dumnezeu Cuvântul, şi acela plată de prooroc va avea, iar cine primeşte pe un drept în nume de drept al lui Dumnezeu, acela răsplată de drept va lua. Amin. Cine va întinde un pahar cu apă curată trimişilor Mei, adevăr grăiesc, nu va pierde, şi va avea acela împărăţia lui Dumnezeu. Cel ce aude cuvântul adevărului crezând în el, acela ia pecetluirea Duhului Sfânt, spre plinirea făgăduinţelor, iar Tatăl slavei îi va da duhul descoperirii, întru cunoaşterea tainei plinirii vremilor lui Dumnezeu.

Dumnezeul Duhului Sfânt întregeşte în vremea aceasta întreita lucrare a Treimii Dumnezeieşti, căci împărăţia lui Dumnezeu este aluatul cel ascuns în trei măsuri de făină până la toată dospirea ei în întregime, şi iată, împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul acestuia. Acesta este pământul făgăduinţei plinirii gloriei lui Dumnezeu. România este începutul care vine spre răscumpărarea făpturii lui Dumnezeu. Ferice celui ce crede duhurilor cerurilor, că acela va fi fiu al făgăduinţelor lui Dumnezeu. Amin.

Pace ţie de la Domnul Iisus Hristos, Cel ce S-a sculat din morţi şi S-a aşezat să stea în dreapta Tatălui cerurilor! Iată, vin ca să-Mi deschizi şi ca să cunoşti cum este cărarea Mea întru cei ce Mă poartă pe Mine. Ferice ţie dacă-Mi vei deschide ca să intru şi să cinez cu tine, căci această masă cerească este de multă vreme coborâtă de la Mine peste România. Eu sunt. Nu te teme că nu sunt Eu. Eu sunt; Eu şi trimişii Mei; Eu şi cei ce poartă pe Dumnezeu Cuvântul. Iată Eu şi pruncii Mei, şi M-am ridicat prin ei spre semne şi minuni pentru începutul cel nou, pentru Israelul cel nou. M-am ridicat să aşez un semn peste România şi trag din greu căci ca şi cei din vremea trupului Meu, aşa şi cei de acum, şi-au

învârtoşat inima şi n-au cum să cunoască pe Cel ce grăieşte din ceruri. Iată, sunt, după cum am rostit făgăduinţa, sunt cu cei credincioşi până la plinirea vremilor cerurilor, şi sunt prin prooroci, după cum este orânduiala lui Dumnezeu.

Când Şi-a început Tatăl Meu lucrarea, aşa a spus lui Moise: *«Iată, te trimit către Israel, şi vei fi în locul Meu, iar Aaron îţi va fi prooroc»,* dar n-a voit Israel să se lase lucrat, şi s-a ridicat spre răzvrătire şi a lovit în duhul lui Moise, şi a pierit pe cale Israel, căci a fost popor tare la cerbice şi n-a cunoscut vremea cercetării sale, şi Eu am jurat întru durerea Mea, întru mânia Mea, am jurat că nu vor intra aceia întru odihna Mea, şi iată, n-au intrat în Canaan, din pricina neascultării şi a necredinţei şi a învârtoşării inimii lor.

Am trimis la timp şi la netimp pe cei ce au vorbit pentru Mine, dar omul a tăgăduit pe Dumnezeu şi a omorât pe proorocii Mei şi a strivit pe cei trimişi ai lui Dumnezeu, şi n-a voit Israel să intre sub aripile Mele ca să fie popor credincios şi drept întru Mine. Şi am venit întrupat pe pământ, am venit la lucrătorii viei Tatălui Meu, şi aceia M-au scos afară din vie, că nu M-au voit aceia, şi M-am dus de la ei, căci n-au cunoscut vremea cercetării lor şi au uitat cuvintele proorocilor care le vestiseră tainele arătării Mele.

M-am dus apoi şi am lucrat minuni în numele Tatălui Meu ca să răscumpăr din lume pe cei ce aveau să fie cu Mine din lume, şi i-am scos din lume, că nici ei nu erau din lume, precum nici Eu nu eram din lume. Şi după ce Mi-am săvârşit lucrarea pentru care venisem, M-am dus la Tatăl Meu, ca să pot veni la cei ce-i născusem din Mine, pentru că din Mine erau aceia. M-am dus la Tatăl Meu, că dacă nu M-aş fi dus, n-aş fi putut veni înapoi la ai Mei, şi dacă am venit înapoi la ei, aceea a fost întâia biserică a lui Iisus Hristos, dar iată taină nepricepută de înţelepţii lumii, căci biserica Mea a fost în toată vremea martiră şi n-a avut loc pe pământ, ci numai sub pământ şi numai în ascuns, şi a fost biserica cea vie, cea adevărată, al cărei cap este Iisus Hristos, Fiul Treimii Dumnezeieşti, căci Tatăl Meu M-a dat să fiu cap bisericii Sale şi M-a aşezat mai presus decât toate domniile şi dregătoriile şi puterile, mai presus decât tot numele care este numit în veacul de acum şi în veacul viitor.

Învăţătorii şi cărturarii din vremea trupului Meu n-au avut cum să Mă primească. Erau în duhul lor, şi n-au cunoscut vremea cercetării lor. Eu sunt Dumnezeul celor săraci cu duhul, şi întru aceia Îmi aflu sălaş plăcut, sălaş încăpător şi de lumină făcător, iar pentru cei ce cunosc căile Mele şi nu umblă pe ele, cei ce cunosc cum trebuie purtat Dumnezeu şi nu stăruiesc întru Mine, acelora le-a fost rostită judecata, căci aşa am spus atunci: *«Vai vouă, celor ce strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila! Vai, că stăpâniţi pe scaunul legii şi închideţi uşa cunoştinţei şi luaţi sub stăpânire cheile împărăţiei cerurilor! Vai, că nici voi, dar nici cei săraci nu pot intra cu Dumnezeu!».*

Iată-Mă cu cei ce nu întrebau de Mine, şi aceia Mi-au dat sălaş şi s-au lăsat cu Mine şi Mă poartă pe Mine, după cum Eu îi port pe ei. Iată, vin spre tine, căci ai Mei Mă poartă spre tine, şi fac voia Mea cei ce Mă poartă pe Mine, şi dacă le zic să se ducă, se duc, şi dacă le zic să vină, vin şi fac cele de la Mine, şi iată, sunt cu ai Mei din neam în neam, după făgăduinţele Mele.

Am venit să cinez cu tine, şi tu să cinezi cu Mine. Am venit să fiu întru tine, şi tu să fii întru Mine. Am venit, întru ale Mele am venit, căci sufletul tău strigă din pământ la Mine. Am venit să stau în sfat cu tine, dar nu Mă tăgădui. Primeşte-Mă cu pacea, şi pacea Mea să rămână peste tine. Şi dacă nu Mă primeşti, pacea Mea să se întoarcă la Mine. Şi dacă nu Mă primeşti, vei fi fără de pace, căci Eu sunt un Dumnezeu gelos. Iată-Mă, Eu sunt Cuvântul, şi Cuvântul este Dumnezeu. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, şi din nou toate se lucrează prin cuvânt, căci ceea ce a fost, iarăşi mai este.

Iată-Mă! M-am ridicat să fac un lucru nou, un început nou, un Ierusalim nou în zilele acestea. M-am ridicat peste România, căci ea este aleasa Mea din vremea plinirii lui Dumnezeu, ea este binecuvântata Mea şi va fi regină peste popoare, căci aşa este scrisă România în cer. M-am ridicat să gătesc cale unsului care este de la Mine. M-am sculat cu tot cerul la lucru, să fac cărare bună ca să aduc pe unsul Meu, dar nimeni nu voieşte să ştie vremea cercetării din zilele acestea.

Voiesc să scot deasupra această fântână, ca să fac din izvorul ei izvor de viaţă şi de înviere, care iese din tronul lui Dumnezeu Cuvântul, după Scriptura cea care spune de râul şi apa vieţii, care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului. Am această fântână ascunsă, şi am pecetluit această taină între servii Mei ca să pot să ajung cu acest izvor până în vremea aceasta, căci Dumnezeu Cuvântul este din neam în neam, şi este purtat Domnul de cei purtători de Dumnezeu, după cum este aşezarea dumnezeiască. Am fost, şi iată, sunt şi voi fi prin acest fir ceresc, dar am fost ascuns, căci Domnul este prigonit şi răstignit din neam în neam, şi mare este plata celor ce plinesc răbdarea lui Israel până în sfârşit. Duhul Sfânt este Dumnezeul Cel răstignit, este Dumnezeul bisericii martire, care n-a avut loc pe pământ, ci numai sub pământ, şi numai sub ascuns, dar iată, cuvântul lui Dumnezeu nu se poate răstigni. Mă doare tăgăduirea care se urcă la cer de la cei ce zic că-Mi slujesc Mie, de la cei ce vorbesc despre Mine, dar nu Mă poartă întru ei, căci aceştia, ca şi cărturarii, ca şi învăţătorii legii din vremea trupului Meu, stăpânesc pe scaunul legii, dar nu seamănă cu Cel Care S-a jertfit pentru păcatele lumii, şi iată, Israel nu Mă mai are pe Mine. Câinele cunoaşte şi păzeşte şi ascultă pe stăpânul care-l hrăneşte, dar poporul Meu nu Mă mai cunoaşte.

Iată, eşti suflet din sufletul cel viu al acestui neam, eşti apostolul cuvântului lui Dumnezeu, şi duhul tău se roagă negrăit şi tânjeşte pe urma Mea. Iată, ţi-am ieşit în cale, şi ferice ţie dacă va arde sufletul tău apoi, aşa cum este scris despre cei care au cinat cu Mine în Emaus, iar Eu voi porunci să se scrie în dreptul numelui tău: *«Iată-l pe cel în care nu am găsit vicleşug. Iată-l pe unul care nu s-a îndoit întru Mine».* Sileşte-te, dar, să intri cu Mine în cămara tainelor plinirii făgăduinţelor Mele, căci mulţi vor căuta să intre şi nu vor putea, şi li se va spune: *«Nu ştiu de unde sunteţi!»,* şi vor plânge aceia când vor vedea pe părinţii lui Israel şi pe toţi proorocii în împărăţia care vine, şi alţii vor veni în locul lor şi vor intra la această masă, căci scris este: *«Sunt unii de pe urmă care vor fi cei dintâi, şi sunt alţii întâi care vor fi pe urmă».*

Am ieşit, am scos din acest izvor şi am mers şi spre alţii, dar Eu nu folosesc uşa cea pământească, ci intru pe uşa inimii. Am bătut la uşa inimii multora, am bătut la mulţi din cei cu suflet mare care sunt din sufletul României Mele, dar n-au înţeles aceştia până în sfârşit vremea cercetării lor, vremea cercetării acestui neam întru care Duhul Meu voieşte să Se preaslăvească în vremea aceasta. Iată, lucrez cu cei neputincioşi, cu cei cu mâinile goale, căci Eu în cei slabi Îmi aflu desăvârşirea minunilor Mele. Lucrez din cer, şi voiesc să-Mi fac arătarea peste România, şi voiesc să aşez un semn peste România. Trudesc din greu să înalţ un stâlp tare, o piatră vie

din care să izvorască apă vie, apă curată şi netulburată. Trudesc să ridic turn de mărturie, care să mărturisească apoi despre ieslea aceasta şi să rostesc din vârful acestei pietre numele României şi numele celui uns peste România. Voiesc să aşez la loc vremile şi serbările Mele cereşti, căci iată, urâciunea pustiirii şi-a înfipt ţăruşul ei în templul Meu cel sfânt şi Mi-a strămutat de la locul lor zilele cereşti. Voi face trezire tare şi voi străpunge cerbicea cea tare a celor ce nu vor să cunoască vremea cercetării lor, căci Eu sunt un Dumnezeu tare şi Mă slăvesc şi întru putere şi întru mânie, că scris este: *«Lăudaţi pe Domnul soarele şi luna. Lăudaţi pe Domnul focul şi grindina».*

Deschide-Mi ca să stau în sfat cu tine. Primeşte-Mă ca să cinez cu tine şi dă-Mi să beau din apa ta, şi Eu îţi voi da ţie izvoarele vieţii. Fii ucenicul Meu întru adevăr, fii neamul Meu, fii apostolul Meu, fii suflet viu în sufletul României Mele şi iubeşte şi aşează-te cu inima lângă cei slabi ai Mei, lângă cei mici ai Mei. Fii cu mâinile curate şi lasă-te născut încă o dată, căci această zi este scrisă în cer zi de bucurie cerească pe pământ. Vino lângă Mine, vino să vezi pe unde Îmi pasc oile şi ţine urma oilor Mele. Eu sunt Păstorul Cel bun, şi ies în calea oilor Mele. Vino să-Mi asculţi cântarea cea nouă, căci România va fi regină între noroade şi va răsări din ea cântarea cea nouă, şi voi aşeza pe zidurile ei sunet de trâmbiţă cerească şi glas de serbare. Iată, te cer ca să vorbeşti pentru Mine, şi dacă cei tocmiţi vor tăcea, atunci pietrele vor striga şi vor mărturisi taina Mea din vremea aceasta, şi Domnul Îşi va săvârşi lucrarea Sa întru planul Său cel din veac întocmit.

Cere de la Mine şi îţi voi deschide cămara tainei Mele din vremea aceasta, dar voiesc să ies din ascuns, că vin zilele gloriei. Aşează-te lângă Mine, căci stăpânii lumii nu vor să deschidă copiilor Mei spre plinirea planului Meu. Nu te teme. Eu sunt, şi vei vedea că Eu sunt, dar lasă-Mă purtat de tine, ca să fiu Eu, cu ochiul Meu să fiu, şi vei fi ceresc. Amin. Cere, şi vei primi, şi voi scoate şi îţi voi da să bei şi vei cunoaşte vremea cercetării care este de la Dumnezeu în zilele acestea.

Pace ţie, copilul Meu, dar să fii copilul Meu! Pace ţie! Prin uşile deschise, pace ţie! Pace şi Ierusalim nou peste fiinţa ta, peste duhul tău! Pace şi împărăţie văzută să lumineze întru Mine prin tine! Şi vei fi lumină şi înviere nouă peste cei ce vor cunoaşte împărăţia Mea care este întru tine. Amin, amin, amin.

16/29 octombrie 1991

Cuvântul Domnului către Silvia Radu şi Vasile Gorduz

Chemarea la mărturisire cerească.

Suflă Duhul Sfânt de la o margine până la cealaltă margine a cerurilor. Suflă Dumnezeul Duhului Sfânt peste pământ şi grăieşte din ceruri şi lucrează prin cuvânt şi cuvântul se face faptă, şi iarăşi toate se lucrează prin cuvânt, precum la început, căci cele ce au fost, iarăşi mai sunt, şi iarăşi se lucrează prin cuvânt. Amin.

Dumnezeul Preasfintei Treimi S-a ridicat la lucru în vremea aceasta, S-a ridicat să lucreze lucrul cel nou, care este scris în Scripturi pentru vremea aceasta. Duhul lui Dumnezeu desăvârşeşte în zilele acestea întreita lucrare a Treimii Dumnezeieşti, şi iată, Îşi trezeşte lucrătorii la lucrul acestei vremi.

Dumnezeu Cuvântul S-a sculat la sfat cu cei pe care-i are din lume, S-a sculat să sune din trâmbiţă şi să adune de la toate marginile pe cei chemaţi ai Săi şi să sufle peste ei şi să aşeze la loc împărăţia lui Israel cea ruinată, căci Israel înseamnă popor ales de Dumnezeu, popor credincios, popor chemat, ales şi credincios. Amin.

Pace vouă! Pace celor cu care stau în sfat! Pace şi bucurie cerească să se sălăşluiască în templul lui Dumnezeu, căci templul Domnului este cel ce Mă poartă pe Mine întru sine.

Eu sunt Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii, şi Mă las lucrat de cei cu mâinile curate, de cei curaţi şi neîntinaţi, căci Domnul este curat şi sfânt. Amin.

Eu sunt viaţa cea adevărată şi nu este adevăr în afară de Mine şi nu este viaţă viaţa cea fără de Mine, iar Eu sunt curat întru viaţa celor cu viaţă adevărată, celor cu inimă adevărată.

Când a venit vremea să ies în calea samarinencei, am privit şi am văzut inima cea curată a ei, şi aşa i-am zis: *«Dă-Mi să beau din apa ta!»,* dar a fost cerească grăirea Mea cu ea, şi Mi-a dat să beau din apa ei, căci apa pe care am băut-o Eu de la ea, aceea a fost credinţa ei în Fiul lui Dumnezeu, Care ieşise în calea ei, căci venise vremea cercetării ei, pentru că Eu venisem să cercetez pe tot trupul, pe tot sufletul din care izvora credinţă în Dumnezeu. Şi s-a trezit atunci samarineanca şi şi-a adus aminte de prooroci, şi dacă a fost cu inima curată, a cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu şi a rămas întru El samarineanca, şi s-a făcut apostol al vestirii Fiului lui Dumnezeu, Cel întrupat în vremea aceea, căci a cunoscut vremea cercetării ei fiica aceea.

Când am întâlnit pe cei ce pescuiau, n-au rămas aceia împietriţi atunci când le-am spus să arunce mreaja şi să ia peşte. Trecuse o noapte de trudă şi nu prinseseră nici un peşte, dar erau cu inimă mare aceia, şi dacă am văzut înăuntrul lor, am văzut că ei aveau să fie cu Mine din lume şi le-am dat semn spre întărirea credinţei lor, căci aruncând mreaja, la cuvântul Meu, au scos mulţime de peşte, căci s-a făcut peşte la cuvântul lui Dumnezeu, după cum a fost credinţa acelora, şi au cunoscut aceia vremea cercetării lor, şi au pus apoi mâna pe plug şi nu s-au mai uitat înapoi, şi au fost găsiţi vrednici pentru împărăţia Tatălui Meu. Iată, cuvântul este în lucru, şi Cuvântul este Dumnezeu, şi Domnul cunoaşte pe cei ce sunt cu El din lume şi îi scoate din lume, căci nu sunt din lume aceia, precum nici Eu nu sunt din lume. Şi iată, Tatăl Meu Îmi dă din lume pe cei ce vor să fie cu Mine întru împărăţia care vine. Amin.

Pace vouă, căci am bătut şi Mi-aţi deschis şi Mi-aţi dat să beau şi Mi-aţi dat sălaş în templul inimilor voastre.

Pace vouă, căci am fost lipsit şi sărac şi voi aţi cercetat pe Dumnezeu! Pace şi unire de nedespărţit să fie între voi şi cele de la cer coborâte peste România, căci România este minunea care se va arăta de la Dumnezeu peste noroadele de pe pământ!

Iată vremea Paştelui cel nou, căci vin zilele Domnului, iubiţii Mei, şi inima Israelului care răsare acum din pământ, va tresălta sub slava care vine, şi vom serba Paştele cel nou şi sărbătoarea cea neînserată a învierii făpturii lui Dumnezeu. Bucuraţi-vă, şi iarăşi zic: bucuraţi-vă, că Tatăl Meu lucrează să vă dea împărăţia care vine de la Dumnezeu în vremea aceasta!

Sunteţi pomeniţi şi scrişi pe masa Sfintei Treimi, căci sunteţi martori cereşti, aşa cum Eu am fost martor la nunta din Cana, fiindcă sunteţi scrişi lângă fiii cei purtători de taine, ai căror martori sunteţi. Vă trage iubirea lor spre Mine, iubiţii Mei. Eu sunt iubire, precum Tatăl Meu este iubire. Ei sunt iubire, precum Eu sunt iubire, iar voi să fiţi iubire, precum ei sunt iubire, ei, ai căror martori sunteţi faţă de Dumnezeul tainelor cereşti. Fiţi întru Duhul Sfintei Treimi, căci Duhul Sfânt

este Dumnezeul Care întregeşte şi desăvârşeşte întreita lucrare a Treimii Dumnezeieşti. Fiţi apostolii Mei, fiţi urmaşii Mei pentru vremea aceasta. Fiţi lucrători împreună cu cerul şi ridicaţi-vă bine, ca să cunoaşteţi vremea cercetării care este de la Dumnezeu peste România cea binecuvântată între popoare. Iubiţi sfinţenia, iubiţi iubirea, dar numai una este iubirea. Fiţi iubire din iubire, căci Eu sunt iubirea; Eu sunt, şi M-am ridicat să sun şi să vestesc vestea cea nouă a vremilor Domnului. Eu sunt, nu vă temeţi. Eu sunt. Eu şi trimişii Mei. Eu şi slugile Mele. Eu şi pruncii pe care Mi i-a dat Tatăl spre semne şi minuni nemaiauzite în Israelul lui Dumnezeu, căci Israel este cel ce crede duhurilor cerurilor, duhurilor proorocilor. Ferice celor ce cred duhurilor proorocilor, căci aceia plată de prooroc vor lua. Eu sunt, şi în curând Îmi voi arăta slava Mea. Fiţi credincioşi până în sfârşit, ca nimeni să nu ia de la voi slava Mea. Adevăr adevărat grăiesc că mulţi vor năvăli ca să intre la această masă de taină cerească, dar împărăţia care vine a fost găsită dreaptă numai pentru fiii ei. Amin.

Pace vouă, căci Duhul Sfânt strigă pe uliţe ca să-i adune pe cei credincioşi, pe cei mari cu inima, şi peste multe vor fi puşi aceia. Amin. Cei ce se nasc întru Mine, vor fi biruitori peste lume şi peste duhul lumii, şi va fi Duh Sfânt şi de înviere făcător peste făptura lui Dumnezeu. Fiţi mari cu inima, dar fiţi curaţi cu inima şi fiţi sfinţi, căci împărăţia care vine va aşeza sfinţenie şi pământ nou şi cer nou şi răscumpărare din moarte, şi moarte nu va mai fi, şi vom călca cu moartea pe moarte şi moarte nu va mai fi, şi păcat nu va mai fi, căci păcatul este moarte peste făptura Mea, şi va fi înviere întru adevăr, şi oasele cele uscate vor primi viaţă, şi moarte nu va mai fi. Amin.

Pace şi bucurie cerească şi Ierusalim nou să fie peste voi, căci împărăţia lui Dumnezeu a coborât înăuntrul vostru. Să se scrie această zi şi în cer, şi pe pământ, şi să fie zi de aducere-aminte, zi de biruinţă şi de început nou, căci sfinţii cerului au stat cete-cete şi au privit ca să vadă şi să asculte tainele cereşti ale plinirii vremilor cereşti. Amin, amin, amin.

18/31 octombrie 1991

Cuvântul Domnului către Andrei Pleşu

Poarta lucrată la biserica de la Ghelari va trebui să stea de strajă grădinii Domnului.

Să fie duh de întărire şi să stea pe picioarele lor cei ce sunt în lucru întru Duhul Sfânt al Sfintei Treimi, căci vremea aceasta este vreme de glorie cerească. Amin.

Aşa am spus către cei ce i-am avut din lume din partea Tatălui cerurilor: *«Nu vă mai numesc slugi, că nu ştie sluga ce face stăpânul, şi vă numesc prietenii Mei, ca pe toate ale Mele să le cunoaşteţi».* Am spus, până să Mă ridic înapoi la Tatăl Meu, am spus că voi da pe Duhul Sfânt şi va lua dintru ale Mele, şi toate câte vor fi să fie vor fi aduse şi vestite celor ce sunt cu Mine din lume.

Iată, din nou pace peste tine, copil iubit de Dumnezeu, iubit pentru înţelepciunea care este dăruită ţie! Şi iată, eşti purtător de dar, dar voiesc să Mă văd întru tine şi voiesc să te vadă cei din jur întru Mine, şi vom lucra minuni mai mari decât atunci, aşa cum am grăit atunci pentru cei ce vor crede în Mine.

Iară şi iară, pace ţie, căci Eu sunt pacea celor ce nu se smintesc întru Mine. Am spus că în curând va trebui să vorbeşti pentru Mine, şi a venit clipa să te cer şi să mergi şi să vorbeşti pentru Mine, căci te-am aşezat bine în sufletul cel mare al României Mele. Ridică-te pe înălţime de taină cerească şi îndreaptă-te spre cei nemângâiaţi ai Mei. Eu sunt, şi ridică-te cu Mine, căci avem de aşezat un semn la gura izvorului Meu, şi va vorbi acest semn, căci este pentru locul izvorului Meu această minune rostită de prooroci, şi iată vremea ei, şi iată, cuvântul s-a făcut faptă, căci este scris despre cetatea aceasta că se va numi cu numele Domnului şi i se va zice: *«Acolo este Domnul».* Aceasta este poarta cea dinaintea Domnului, şi va sta înaintea Domnului această minune de taină cerească.

Am venit spre tine şi te-am vestit că va fi să te ridici şi să vorbeşti pentru Mine. Aşează-te şi întocmeşte sfat, căci cerul va sta în acest sobor. Ia cu tine soli împuterniciţi şi mergi spre mai-marii care domnesc peste biserică şi spune-le despre această poartă, căci s-au împotrivit cei ce ţin ascunsă această taină cerească. Scoală-te şi mergi spre cei ce au fost purtători de dar ceresc şi au dat trup acestei minuni. Mergi, şi mângâiere să împarţi peste durerea lor. Mergi, şi fă apoi sfat bine întocmit, căci au sosit zilele în care trebuie să fie aşezată la locul ei această minune, şi va vorbi Domnul în limba Sa dumnezeiască, prin această minune, şi va fi să intre şi să iasă Domnul prin această poartă, şi Dumnezeu Cuvântul va merge şi va aduce pe regele celei binecuvântate. Ia aminte şi te ridică cu Mine, căci Eu sunt Dumnezeu şi nu om, şi vom muta din locul lor pe cei ce se cred a fi de neurnit. Mergi şi ia cu tine un sol prin care să se arate cele lucrate pentru ridicarea şi aşezarea la locul ei a acestei minuni cereşti. Ridică-te, şi vei grăi în limbi noi şi va fi zdrobită puterea duhului rău, căci Mă odihnesc cu putere peste cei ce cred duhurilor cerurilor. Scoală-te, şi vino apoi spre Mine, căci voiesc să aud de la tine: *„Am făcut cum mi-ai poruncit".* Amin.

Pace ţie! Eu sunt, ca să mergi cu Mine, căci voi merge cu tine şi vom fi împlinitori. Pace şi împărăţie cerească să se lucreze prin cei ce stau lângă Dumnezeu Cuvântul în zilele acestea, căci acestea sunt zile în care Domnul cerurilor aşează la loc împărăţia lui Israel. Celor ce mergeau cu Mine pe vremea trupului Meu aşa le-am spus: *«Nu este al vostru să ştiţi vremurile Domnului».* Le-am spus aşa pentru că aceste taine erau pentru cei din vremea Duhului Sfânt al plinirii vremurilor cerurilor. Şi iată, aceasta este vremea să se aşeze la loc împărăţia lui Israel.

Pace ţie, şi Duh Sfânt să curgă peste tine din acest izvor viu! Eu sunt Paştele cel nou, şi iată vremea despre care scrie în Scripturi, căci aşa am spus atunci, că iarăşi voi mânca şi voi bea cu ai Mei Paştele cel nou, întru împărăţia care vine de la Tatăl Meu.

Eu sunt, şi nimic nu împlinesc până nu vestesc prin prooroci. Amin, amin, amin.

27 octombrie/9 noiembrie 1991

Ziua ridicării sfintei cruci pe biserica Noului Ierusalim

Sfânta Virginia anunţă praznicul ceresc al înălţării crucii de înviere peste biserică.

Pace şi bună orânduială peste acest aşezământ ceresc, căci cuvântul s-a coborât din cer şi s-a făcut faptă, şi iată, de aceea este ceresc acest aşezământ.

Pace şi bună orânduială, copiii mei, căci aşa va trebui să fie în acest aşezământ sfânt, căci duhul ascultării va fi să-şi aibă cel dintâi loc în acest aşezământ, şi Domnul va birui cu duhul ascultării în mijlocul acestor hotare, şi de la duhul ascultării va fi şi orânduială şi atenţie şi supunere, şi va fi ca

în cer aici. Toate locurile cele sfinte care vor fi aşezate în România vor fi cu rânduială cerească şi cu ascultare şi cu aşezare, dar ca orânduiala care va birui aici, nu va fi nicăieri, căci va fi orânduială în inimi mai întâi, şi de acolo se va începe cu toată orânduiala cerească, şi va fi aici munte de Sion ceresc, în care va locui cuvântul lui Dumnezeu şi va domni peste pământ, şi se va face pământ nou din loc în loc de la acest început nou, căci se va pune orânduială ca în cer aici. În curând voi veni cu aşezările care vor trebui ţinute în aceste hotare, căci este scris în Scripturi cum va fi în locaşul cel sfânt al Domnului.

Binecuvântat şi înconjurat şi slăvit de toată oastea cerească să fie semnul Fiului Omului, care s-a arătat pe cer în mijlocul acestui aşezământ ceresc, iar după acest semn se va arăta slava Domnului, şi multe noroade vor curge şi vor veni să vadă această slavă cerească.

Să fie zi de mărturie veşnică această zi. Să fie praznic ceresc ziua înălţării pe acest munte sfânt a crucii cea de înviere şi de lumină aducătoare de la Domnul Iisus Hristos, Care Se va arăta, aşa cum este scris în Scripturi. Iată, măi copii, Scriptură împlinită, mămică. Se împlinesc toate cele ce au fost scrise în sulul acestei lucrări cereşti, dar acest sul este pecetluit de Dumnezeu, şi va desface Mielul lui Dumnezeu peceţile acestui sul ceresc, care este pe masa Sfintei Treimi, căci vine vremea cercetării, iubiţii mei. România este ţara Noului Ierusalim, şi iată vremea cercetării ei, şi Domnul va veni şi va desface izvoarele ei, căci este taină cerească acest pământ sfânt.

Iată veste cerească: scrieţi zi sfântă şi praznic ceresc în dreptul zilei înălţării semnului crucii Domnului Iisus Hristos pe această înălţime lucrată de voi, căci voi sunteţi mâna Sfintei Treimi, Care este în lucru, şi să se prăznuiască sărbătoarea de sobor a mai-marilor cetelor cereşti lângă această zi de sărbătoare. Să se aducă jertfă de slujire şi de tămâie cerească în ziua de sobor a sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil, şi odată cu ea să se facă sărbătoarea slăvitei şi de lumină făcătoarei cruci care stă ca semn ceresc pe această înălţime, semn înaintemergător al slavei care vine de la Dumnezeu. Fiţi bine aşezaţi cu Dumnezeu, copiii mei, căci vine curăţire peste pământ, şi se va vedea minune de la Domnul în mijlocul acestor hotare.

Mama Gigi rosteşte cuvânt ceresc, şi iată acest cuvânt: să fie zi de sfinţire şi de pecetluire şi de săvârşire a poruncii lui Dumnezeu, şi să fie această zi în ziua serbării de către voi a adormirii trupului meu, ziua când am luat misiune cerească lângă Dumnezeu. Să se serbeze în ziua aceasta de praznic ceresc ziua celui întâi între apostoli, ziua apostolului Andrei, cel întâi chemat, care a botezat pe România cu botezul de la Domnul Iisus Hristos aşezat, căci apostolul Andrei a venit de la Domnul şi a botezat pe România când ea era abia născută între neamurile de pe pământ. Sfântul apostol Andrei a fost ucenic credincios botezătorului Ioan, şi s-a dus apoi şi a urmat pe Domnul, şi a fost cel dintâi ucenic al Domnului Iisus Hristos. Şi iată, România este botezată de Andrei, cel întâi chemat, şi este întâia chemată între popoare, şi România a fost oropsită şi călcată de ura cea păgânească şi de întunericul cel care a acoperit popoarele, dar ea a răbdat pînă în sfârşit, şi iată, nimeni nu poate lua cununa ei, şi cea care a fost cea din urmă, iată, este cea dintâi. Apostolul Andrei, cel întâi chemat de Domnul, este acum cu mine şi este cu misiunea mea şi lucrează peste acest aşezământ ceresc, peste acest semn care este pus de Dumnezeu peste România.

O, voi nu vă daţi seama ce orânduială va fi să se aşeze peste acest pământ ceresc, căci Domnul va fi şi va intra şi va ieşi cu lucrul Său de aici, şi va răsări înviere din acest izvor de piatră vie şi făcătoare de înviere. Este scrisă această slavă, este scrisă în Scripturi, şi iată, se împlinesc aceste Scripturi. Deschideţi ochii bine, măi copii, că se coboară de la Dumnezeu mare orânduială peste acest aşezământ ceresc. Dar acest pământ va fi în curând pecetluit de Domnul, şi va sta şi va intra în el cel cu mâinile curate, cel cu faptele curate, cel cu ochiul curat, cel cu limba curată, şi păcatul nu va fi să se cuibărească înăuntru. Limba mincinoasă va fi vădită pe faţă. Fapta cea ascunsă va fi descoperită şi scoasă la mijloc, iar călcarea aşezărilor va da deoparte pe cel călcător al celor aşezate din cer în acest aşezământ ceresc, şi iată, aşa va fi, şi va fi numai cer aici, şi va locui Domnul aici. Aici nu va fi nimic după altă voie, ci numai cum aşează Domnul, iar cei neascultători vor fi deosebiţi de acest aşezământ, şi va fi duhul ascultării în acest munte ceresc. Este pilda rămasă dintru început pentru pedeapsa neascultării şi a călcării orânduielilor cereşti. Domnul nu avea pe nimeni decât pe Adam şi pe Eva în grădina raiului, dar pentru neascultare Domnul nu a pus milă. Iar când Cain a săvârşit păcat ascuns crezând că Domnul nu va şti, a fost vădit acela şi a fost blestemat de Domnul.

Copiii mei, veghetorii mei, lucrătorii mei, copii ai duhului meu, staţi bine la porţile acestei taine cereşti, staţi şi nu descurajaţi, că vă vor veni în ajutor minunile de la Dumnezeu, şi acelea vor despărţi întunericul, din mijlocul luminii, şi neorânduiala, din mijlocul orânduielii. Şi iarăşi vă spun: nu căutaţi la faţa omului, că Domnul intră înăuntrul omului şi Se uită la cele ce nu se văd. Nu faceţi decât ceea ce vine de la Dumnezeu să faceţi, dar nici cei ce vor voi să intre şi să iasă din acest aşezământ să nu facă de la ei, căci vor fi ruşinaţi de Domnul dacă vor face aşa.

Când era Domnul prins ca să fie dus apoi la judecată, era cu ucenicii Lui, şi venise Iuda cu ostaşii Cezarului ca să-L prindă. Şi Petru a făcut de la el, deşi bine ştia că trebuie să asculte pe Învăţătorul său, şi a ridicat Petru sabia şi a tăiat urechea unuia din cei ce veniseră spre Domnul, şi a primit Petru înfruntare de la Domnul, căci Domnul a vindecat urechea pe care o lovise Petru. Dar nu era Domnul acolo? De ce trebuia să facă cineva ceva de la el? Sau fiii lui Zevedei când veniseră să-I spună Domnului să-i aşeze Domnul de-a stânga şi de-a dreapta Sa, era duhul acelora sub ascultarea Învăţătorului lor? Nu era, căci nu aceasta este ascultare. Sau când au zis cei trei apostoli: *«Doamne, să facem trei colibe: una Ţie, una lui Ilie şi una lui Moise»*, erau aceia în Duhul Domnului? Nu erau, şi văzuseră pe Domnul în slavă, dar se ridicaseră, că nu aveau duhul sfielii. Şi dacă Domnul i-a iubit, a lucrat apoi peste ei, dar a căutat Domnul de a spălat păcatele lor, ca să nu rămână necurăţat păcatul semeţiei şi al măririi de sine.

Voi aşeza cu mare putere orânduială de ascultare; voi aşeza şi în inimi şi în faptă. Nu cumva să fie aici vrere în afară de vrerea şi de cercetarea cea din cer. Fiţi atenţi, copiii mei, staţi bine întru ale Domnului şi nu cumva să faceţi ca voi sau să vă plecaţi voii altora care vor veni să vadă pe Domnul şi lucrurile Domnului. Aţi văzut că pomul cel roditor dă roade numai înrădăcinat la locul lui. Aşa şi voi, vegheaţi bine, aşa cum sunteţi aşezaţi, şi faceţi roade numai din această grădină. Vor veni creştinii, vor căuta să intre, vor căuta să se roage, şi iată, iar vă spun, în acest aşezământ nu va putea intra nici un creştin care a hulit pe Duhul Sfânt, Care a fost în voi. Chiar de ar avea acela viaţă îngerească, nu va putea intra. Să trăiască în ascultare de cele sfinte, şi bine îi va fi lui, şi mântuire va fi lui, dar nu va putea trece acela în hotarele de aici. Domnul va fi şi va cerceta, şi voi nu aveţi voie să stricaţi cele aşezate aici. Eu v-am ales pe voi, eu, mămică, şi poporul meu v-a

hulit pe voi. Şi a venit mereu Domnul şi le-a spus şi a întocmit carte veşnică, şi este scris în ea, este scris de toţi care v-au hulit pe voi, şi cu îndărătnicie v-au hulit. A spus Domnul să vă rugaţi pentru tot sufletul care a trecut şi a băut din acest izvor, să vă rugaţi pentru judecata şi dezlegarea păcatelor acestora, şi Domnul a auzit şi a judecat şi a scris dezlegare de păcate peste acest popor. Dar iată, se împlineşte Scriptura aceea care spune: *«În casa Domnului sunt multe locaşuri»,* şi iată, acest locaş va fi deosebit numai pentru cei ce n-au hulit cu limba şi cu inima lor duhul acestei lucrări. Va judeca Domnul şi pricina celui ce a păcătuit din neştiinţă, dar va fi drept Domnul faţă de acest aşezământ ales deosebit în Ierusalim. Se vor duce creştinii pe la păstori, se vor duce peste tot să se roage să intre, dar la aceste porţi va sta cerul şi se va împlini cuvântul care spune: *«Vor veni şi vor voi să dea mii de lei ca să intre»,* dar iată taină care se va aşeza şi care va fi făcută cunoscută, că după pecetluirea acestui aşezământ, nu va fi să intre nimeni cu bani, că banul nu va mai trece apoi înăuntru, şi va fi dincolo de aceste hotare, şi se vor împlini apoi cele spuse: *«Vor călca pe aur şi pe argint, şi acelea vor fi ca noroiul din drum».*

Iată, binecuvântarea şi puterea cerească să lucreze mai mult ca până acum, ca să grăbească Domnul prin voi săvârşirea acestei lucrături. Să nu se audă la cer amânare, căci cerul nu mai amână această vreme, şi iată, a hotărât ziua pecetluirii acestui loc sfânt. Cine se încumetă să aleagă altceva, acela să facă ce voieşte, căci acela n-a înţeles încă pe Dumnezeu. Feriţi-vă să cârtiţi asupra puterii lui Dumnezeu, Care Se zbate să-Şi desăvârşească slava Sa. În curând ne vom reveni cu fiecare zi şi vom aşeza la locul ei ordinea cea cerească. Fiţi cuminţi în toată taina în care staţi. Eu voi fi în toate aşezările, şi vom face şi aşezări din loc în loc, şi acelea se vor face aici ascultătoare. Un picuţ de răbdare, şi va veni plata răbdării şi se vor închina cei ce au grăit cu limba lor fără să fi ştiut.

Pace vouă, iubiţii mei copii! Pace şi peste voi, şi peste cei ce au stat şi încă stau la datorie pentru săvârşirea acestei lucrături cereşti! Şi vor avea mare trecere cei ce au pus umărul cu Domnul, şi vor fi plini de bucurie cerească. Grăbiţi-vă cu toţii şi nu pregetaţi. Grăbiţi-vă şi gătiţi şi împodobiţi ziua care va fi să fie serbarea cea aşteptată de cer. Eu voi fi şi voi aduce cu putere cerească poarta Domnului, şi apoi vom scrie pe ea numele Domnului, şi aşa va fi, că Domnul va fi mereu aici. Amin, amin, amin.

4/17 noiembrie 1991

Soborul sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil

Sărbătoarea binecuvântării crucii.

Pace şi binecuvântare de la Domnul Preasfintei Treimi peste această zi, căci astăzi serbăm prăznuirea mai-marilor cetelor celor fără de trup, arhanghelii Mihail şi Gavriil, şi serbăm lângă ei şi pe mai-marele României, pe unsul lui Dumnezeu, Mihail al României.

Şi iată, Dumnezeul Preasfintei Treimi aşează în această zi praznic veşnic de sărbătoare pentru înălţarea sfintei şi de înviere făcătoarei cruci care s-a aşezat în zilele acestea pe această piatră din cer coborâtă, căci prin cuvânt este coborâtă, şi cuvântul s-a făcut faptă, şi este din cer această nouă aşezare cerească şi se numeşte biserica Noului Ierusalim, care vine din cer, de la Dumnezeu. Amin.

Binecuvântată să fie crucea care s-a ridicat pe această înălţime cerească. Binecuvântată să fie, şi izvor de putere întreită să fie ea peste România care se va arăta în zilele ce vin, că vine curăţirea acestui pământ ales pentru ziua Domnului.

Pace vouă, celor ce serbaţi împreună cu cerul în această zi întreit serbată de voi! Pace, şi tămâie bineplăcută să fie slujirea şi rugăciunea care s-a auzit de la voi la cer!

Pace şi binecuvântare întreit lucrătoare să fie această putere ridicată pe înălţimea care este lucrată de voi! Slavă întru cele de sus, de la voi, martorii Mei iubiţi, copiii Mei iubiţi, căci cetele îngerilor stau cete-cete şi cântă cu voi în această zi.

Pace vouă de la Dumnezeul Preasfintei Treimi, şi zi veşnică de sărbătoare să fie această zi! Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 1991

Cuvântul sfintei Virginia în ziua turnării treptelor bisericii

Cele trei trepte au simbol ceresc.

Copiii mei, voi sunteţi pacea mea, voi sunteţi nădejdea mea şi sunteţi mândria mea în faţa cerului, căci iată, am ucenici pe pământ, care lucrează ceea ce nu s-a mai lucrat în Israel, lucrează lucrul cel nou şi începutul cel nou şi veacul cel nou, care va să fie, şi de aceea sunt eu iubită de tot cerul, căci eu am fost trâmbiţa cea cu care a sunat Dumnezeu pentru ca să-Şi anunţe slava Sa. A vorbit Dumnezeu pe pământ şi Şi-a descoperit taina plinirii vremilor Sale, şi S-a folosit Domnul de mine, şi m-a luat apoi lucrătoare pentru vremea aceasta, peste plinirea aceasta, şi iată, eu acum vă folosesc pe voi, căci lucrez prin voi, şi voi lucra din zi în zi mai mult, voi lucra până la toate marginile şi vom anunţa vestea cea nouă pentru împărăţia care vine în vremea aceasta. Fiţi precauţi şi fiţi întregi întru Domnul Iisus Hristos, căci Domnul Îşi anunţă în curând împărăţia. Grăbiţi, şi iarăşi zic, grăbiţi cu aşezarea de aici, căci aici este locul odihnei Domnului, este aşternutul Domnului, măi copii. Cetatea Ierusalimului cel nou care va răsări între neamuri, acest loc de aici va fi deosebit, mămică, şi se va lucra dinăuntru şi nu din afară, şi nimeni nu va mai voi nimic, şi va voi numai Domnul aici, şi vor fi aici zile de serbare cerească, zile de odihnă dumnezeiască, şi va fi zi neînserată în aceste hotare, şi Domnul Se va odihni aici de toate ostenelile Sale, căci a fost credinţă aici, a fost credinţă în cele ce au fost vestite, şi dacă a fost credinţă, această credinţă a împlinit prin sine toate cele vestite de la Dumnezeu. Cine nu va ferici pe cei ce au avut măcar un picuţ parte la aşezarea acestei pietre, la săvârşirea acestei minuni coborâtă de la Dumnezeu?

Se va împlini Scriptura aceea care spune că *«pruncii Domnului vor fi purtaţi pe genunchi şi vor fi mângâiaţi în Ierusalim şi vor fi ca stelele în vecii vecilor»,* şi slava cea deşartă a celor ce au stăpânit peste Sion nu va mai fi, şi va fi numai slava cea cerească, răsărită peste cei umiliţi şi smeriţi sub această slavă. Domnul Iisus Hristos a avut slavă cerească, şi a fost smerit şi a fost supus Domnul, dar cei ce stau în faţa mulţimilor în numele Domnului, aceia au vălul peste ei, căci slava deşartă i-a acoperit pe ei şi nu ajung aceia până la Domnul. De aceea v-am ales pe voi, ca să vă dau pildă în zilele ce vin şi să se ruşineze cei ce au purtat veşmântul slavei şi au rămas cu slava cea trecătoare, căci au uitat aceia cum a fost Domnul Iisus Hristos. Domnul venise cu cele noi, dar cei ce-L propovăduiesc pe El n-au rămas întru cele de la Domnul, căci nu aşa S-a arătat Domnul atunci când a venit între oameni. Fiţi precauţi, căci în curând cei tari vor fi ca putregaiul, şi cei ce se cred în faţă şi în locurile dintâi, vor fi orbiţi de slava

care se va arăta peste voi de la Dumnezeu. Fiţi harnici, mămică, şi răscumpăraţi timpul mai mult decât oricând, căci voi sunteţi fiii slavei care vine ca să se aşeze de la Dumnezeu. Lucraţi şi iar lucraţi şi pregătiţi ziua cea de serbare care este vestită pentru pecetluirea acestui aşezământ. Grăbiţi-vă, căci iată, voiesc să lucrez cu tărie, şi lucrez, să ştiţi că lucrez, şi voiesc să aşezăm treptele acestei înălţimi.

În numele Preasfintei Treimi, să fie trei trepte cereşti, şi să fie aşezate. Pregătiţi-vă şi socotiţi-vă şi însemnaţi ziua de douăzeci şi şapte a acestei luni, şi să fie zi binecuvântată între zilele cele de aici, zi pentru aşezarea treptelor.

Iată cu cât am mai rămas din poporul meu, iar cei ce s-au îndoit întru mine acum când eu am trâmbiţat ca să trezesc pe tot creştinul, nu vor avea aceia bucuria întreagă. Vor vedea-o şi nu se vor putea apropia, căci au cârtit şi s-au zbătut în duhul lor, şi s-au lovit de această piatră dacă s-au zbătut în duhul lor.

Iubiţii mei, lucrători ai pietrei cea din capul unghiului, iată piatra cea nouă! Domnul o va pune în vârful unghiului, şi va fi semn peste pământ această piatră vie. Vegheaţi, copiii mei cei stătători aici, cei aşezaţi de veghe aici, vegheaţi bine la porţile acestei înălţimi cereşti, căci aici va fi locul păcii, locul luminii, locul izvorului din care va curge apă vie şi de înviere făcătoare peste mulţimile care vor veni să vadă această slavă nouă, căci adevărata slavă este numai slava lui Dumnezeu. Amin.

Să se săvârşească tot ce este de lucrat, ca apoi să se curăţească şi să se împodobească în veşmântul cel alb această minune lucrată de voi. Voi nu aveţi putere. Lăsaţi puterea cerească şi minunea cerească să lucreze, şi va fi minune nouă, răsărită de la Dumnezeu în mijlocul Ierusalimului gloriei Domnului.

Să vă stea alături încă, să stea cu toată iubirea lor cei ce lucrează aici cu voi la săvârşirea acestei pietre. Să stea, mămică, fiindcă Domnul Se grăbeşte să-Şi sfârşească aşezarea Sa. Să fie iubire fără margini, şi ca pe heruvimi să vă am acum, şi jertfă de iubire să aduceţi Preasfintei Treimi şi toată grija cea lumească să o lepădaţi. Amin.

Pace vouă! Pace şi bună orânduială şi slavă cerească să iasă din lucrul mâinilor voastre, şi veţi fi cereşti! Pace şi binecuvântare puternică să se coboare peste voi, şi veţi lucra minuni mai mari decât oricând! Amin, amin, amin.

11/24 noiembrie 1991

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Înscrierea pietrei de mărturie a Noului Ierusalim.

Mă aşez din nou în sfat cu voi, copiii mei, căci sunt cu grija şi cu lucrul şi cu misiunea mea prin acest ceresc aşezământ, şi voi lucra minunea cea mare, care este scrisă în Scripturi pentru vremea Domnului, şi voi lucra din acest aşezământ care a luat trup prin cuvântul lui Dumnezeu.

Pace vouă, copii ai vremii slavei Domnului! Pace vouă, şi din zi în zi pace multă să izvorască de la cer peste voi, cei stătători în acest dumnezeiesc aşezământ, căci va fi munte ceresc şi Sion înalt peste pământ, şi va fi piatră pusă în vârful unghiului această piatră binecuvântată în Sion.

Nu au de unde să ştie mai-marii care stau pe scaunul legii Domnului, nu au cum să ştie ei ce este această piatră, nu au cum să înţeleagă taina ei, căci această piatră este Iisus Hristos, Care vine, aşa cum este scris în prooroci, şi iată, piatra aceasta va fi pusă de Sfânta Treime în vârful unghiului, şi va vorbi mulţimilor această piatră, fiindcă este scris despre cei ce stau în locurile dintâi: *«Dacă aceia vor tăcea, vor vorbi pietrele, şi Îşi va face Domnul fii din pietrele cele neluate în seamă de ziditori».*

N-au cum să ştie mai-marii care stau peste biserică, n-au cum să priceapă ei această adâncime tainică, n-au cum să priceapă, de vreme ce nu lucrează peste ei lumina Treimii Dumnezeieşti, care despică şi deosebeşte lumina de întuneric, şi credinţa de necredinţă, de vreme ce nu se lasă lucraţi şi curaţi şi cu mâinile curate, căci scris este: *«Dacă ochiul este rău, tot trupul este sub întunericul cel care stă împotriva lui Dumnezeu».* Dar am spus că atunci când această piatră va fi înţeleasă şi desluşită de Dumnezeu, atunci sceptrul lui Iuda va fi ca putregaiul, căci se va descoperi goliciunea celor ce nu trăiesc întru legile dreptăţii şi ale curăţeniei cereşti, a celor ce numai cu buzele se apropie de Domnul, dar nu ajung la Domnul aceia, căci inima lor este străină de Dumnezeul adevărului.

Copiii mei, supuneţi-vă şi voi stăpânirilor de azi aşa cum voiesc ei, şi înscrieţi această piatră pe pământ, ca să fie înscrisă, căci această înscriere va sta împotriva celor fără de lege atunci când Fiul Treimii Dumnezeieşti Îşi va desăvârşi adevărul Său peste vremile cele care au fost şi care vor fi de acum, căci vine o vreme frumoasă pentru cer. Fiţi sfinţi întru totul în mijlocul celor fără frică de Dumnezeu, că iată, vine vremea Scripturii aceea care spune că *«Lumea va plânge şi se va tângui, iar cei ce au pecetea Celui viu se vor bucura şi vor tresălta sub slava Domnului».* Iată, voi lucra din cer şi voi vesti şi voi împlini şi mai cu tărie prin voi toate câte sunt de împlinit, căci v-am spus că de acum încolo vom lucra minuni mai mari decât cele de până acum.

Copiii mei, nu mai dormiţi. Un picuţ, iubiţii mei, un salt mai minunat şi cu multă pace trecut, şi veţi vedea ce bine va fi trecut. Să nu îngăduiţi apoi să se mai calce peste Sfânta Sfintelor, care este sfântă lui Dumnezeu, iar cine va cuteza să nu aibă frică spre această aşezare pecetluită, acela să fie însemnat cu semn ceresc. Amin. Vă voi da cuvânt cum va fi să lucrăm în ziua sfinţirii care se va coborî de la cer, şi vom lucra după cum va fi cuvântul adus.

Vă voi scrie pe hârtie pe cei ce vor fi aduşi pentru ziua serbării, şi când vor fi aduşi, să asculte şi să stea aşa cum vor fi aşezaţi, şi să fie cu ascultare şi cu sfială, căci locul pe care vor călca este ceresc, este coborât din cer prin cuvânt.

Am de stat de vorbă cu voi, dar ascultaţi-mă şi prin cei ce stau de la mine, căci eu sunt, eu şi aşezarea mea, măi copii, şi dacă sunt eu, să fiu, iubiţii mei. Nu cumva să zică altcineva atunci când eu voi scrie pe hârtie numele celor ce va fi să vină pentru ziua aceea, căci ziua aceea va fi încă taină până va fi ieşită de sub ascuns. Mergeţi după cum cere cerul să mergeţi, şi vom merge bine, măi copii, dar nu cumva să desfiinţeze cineva porunca cea din cer pecetluită. Şi iată, iar rostesc această poruncă: nici un creştin care a hulit Duhul lui Dumnezeu, Care a lucrat prin această lucrare şi prin acest aşezământ, nici unul din cei ce au crezut că hulesc din adevăr, nici unul să nu se încumete să creadă că Domnul va fi îngăduitor pentru unul ca acela ca să-l lase să calce cu piciorul pe pământul acestui aşezământ, şi va călca acela aici numai după ce va trece, căci cei trupeşti nu pot călca în cele cereşti. Amin.

Pace vouă, dar nu mă lăsaţi, căci am de aşezat peste voi multă orânduială în vremea care a mai rămas. Pace vouă, şi

întreită putere, și întreit spor prin lucrul mâinilor voastre să iasă de la Dumnezeu! Pace, iubiții mei! Voiesc să vă îndemnați spre duh de pace și să stați în duhul păcii și al ascultării cerești. Amin.

Voiesc să dau solie pentru fiii poporului meu care nu vor putea intra aici, și să le întăresc pacea și nădejdea mântuirii, în locul în care este fiecare, căci în casa Domnului sunt multe locașuri, dar acest locaș va fi deosebit în Ierusalim. Să nu se mai lucreze peste poporul meu decât dinăuntrul acestui așezământ, căci poporul meu va fi hrănit tot de aici, fiindcă aceasta este partea celor ce au stat măcar un pic sub această viță.

Binecuvântată să fie ridicarea porții Domnului de la locul de unde este, și să fie adusă și să fie așezată înaintea Domnului, și va fi poarta care va sta în fața Sfintei Sfintelor, și nici un vrăjmaș nu va mai putea lucra în jurul acestor hotare. Amin, amin, amin.

18 noiembrie/1 decembrie 1991

Cuvântul Domnului către episcopul Vasile Târgovișteanul

El este chemat să ocrotească Biserica Noului Ierusalim.

Pace vouă de la Domnul Iisus Hristos, și să rămână peste voi pacea Mea! Eu sunt pacea și răbdarea celor ce cred în Mine, și de aici încolo Eu sunt.

Mergeți, în numele Meu, mergeți și înscrieți această piatră pe pământ, căci piatra aceasta Eu sunt, și veți vedea că Eu sunt, așa cum a fost cuvântul cel grăit din cer.

Eu sunt Cuvântul, și Cuvântul este Dumnezeu, și toate se lucrează prin cuvânt, căci am grăit cuvântul, și cuvântul s-a făcut faptă, și sunt adevărat prin cuvânt, și lucrez prin cuvânt. Eu sunt adevărul peste cei ce cred în Mine, și voi fi adevărat prin credință, iar cei ce vor crede Duhului Sfânt, Care desăvârșește întreita lucrare a Treimii Dumnezeiești, aceia vor fi și vor lucra faptele credinței și li se va socoti dreptate lucrată prin credință. Nu vă temeți. Eu voi merge înaintea voastră și voi netezi cu pacea Mea cărarea voastră către cel ce este mare peste biserică.

Pace peste cel ce stă pe scaunul bisericii, căci Dumnezeu, Cel întreit lucrător, așează pace cerească în acest sfat.

Pace ție, iubitul Meu, apostolul și mărturisitorul Meu! Este scris în cartea cea din cer coborâtă: *«Mă duc, și iarăși voi veni. Mă duc, că dacă nu Mă duc, nu pot veni la cei ce cred în Mine»,* și iată, Eu sunt cu cei ce cred în Mine, cu cei ce nu se smintesc întru Mine, sunt cu cei plăpânzi, cu cei neluați în seamă, căci Duhul Meu Se desăvârșește în slăbiciuni, așa precum scrie în Scripturi. Iată, pun înaintea ta această piatră, căci ești așezat peste biserica din această cetate. Ridică-te și poruncește furtunii și îmblânzește valurile ce izbesc în această piatră, căci această piatră Eu sunt. Eu sunt piatra cea neluată în seamă de ziditori, Eu sunt piatra cea din vârful unghiului, căci Tatăl Meu M-a numit cu nume mare în cer și pe pământ și M-a pus cap bisericii, și prin Mine tot trupul bisericii se desăvârșește prin toate încheieturile și întăriturile care se țin întru întregirea trupului bisericii, întru ființa trupului bisericii.

Iată, Eu deschid, și nimeni nu poate închide, și ceea ce fac Eu, cine poate strica? Eu sunt Unul Dumnezeu peste toată făptura, dar iată, vremea cercetării este cu Mine, iar făptura Mea nu știe să deosebească dreapta de stânga sa. *«Iată Eu și pruncii Mei, și voi fi cu semne și minuni peste Israel»,* așa cum este scris. Eu sunt Dumnezeul lui Israel, căci Israel este cel ce crede în Mine. Eu sunt prin cuvânt, Eu și trimișii Mei, căci cine poate ieși de sub puterea Mea?

Când am trimis pe Iona să vestească cuvântul Meu, n-a voit Iona să meargă în numele Meu, dar puterea Mea a fost prin semnul lui Iona și am biruit pe Iona și s-a dus pentru Mine. Scoală-te să stai în fața furtunii care bate în această stâncă prin cuvânt lucrată, și stai cu brațele întinse și ocrotește de cei necredincioși această rămășiță mică. Ridică-te și ține aceasta până voi veni și nu lăsa să fie zdrobită această sădire, căci cine se va lovi de această piatră, acela se va zdrobi de ea.

Voiesc să așez pace peste Sion și voiesc să rușinez pe cei ce împart pe Domnul, că Eu Unul sunt, și peste tot Unul sunt, căci întru Mine nu mai este nici iudeu, nici elin, și vor fi toți întru Unul, precum Eu Unul sunt, căci Dumnezeu nu Se dezbină pe Sine.

Eu sunt și acum, așa cum am fost înainte prin prooroci, căci aceasta este orânduiala dumnezeiască, este prin prooroci, este prin cuvânt, dar iată, Israelul de azi nu Mă mai cunoaște, și nimeni nu mai voiește să audă de la Domnul. Sionul Meu este departe cu inima de Mine, și ce-Mi folosește lauda buzelor Sionului Meu dacă el și-a ales slobozenia și a dat deoparte dreptatea Mea? Mă doare rana Sionului Meu și voiesc să leg rana lui și voiesc să vindec fărădelegea lui, dar nu mai este loc curat, căci tot trupul este numai răni, din tălpi până în creștet. Ridică-te și fă voia Mea, căci voiesc să nu se calce peste această viță, voiesc să-Mi ocrotești această piatră, căci am pus la temelia ei legământ de sfințenie și de taină cerească, și voi fi împlinitor prin cele ce stau sub această piatră de mărturie, care este pusă de la Mine peste această vreme de întuneric.

Eu te iubesc. Și tu să Mă iubești. Eu te primesc. Și tu să Mă primești. Eu te ocrotesc. Și tu să Mă ocrotești. Să ne slujim unul altuia, și Eu Îmi voi aduce aminte de tine atunci când voi rosti dreptate peste lume. Fii ca Nicodim cel din vremea trupului Meu și nu-Mi da această iesle în sfatul cărturarilor, căci nu este crezut Dumnezeu, Cel Care lucrează întru Duhul Sfânt al Treimii Dumnezeiești.

Când se îndrepta Valaam către Israel ca să-l blesteme, am binecuvântat prin animalul cel necuvântător și am oprit răul în loc, ca să ocrotesc pe cel ce era cu Mine și cu legile Mele. Așa am spus celor ce erau cu Mine din lume: *«Mergeți, și cine va crede în Mine, nu acestea, ci mai mari decât acestea va lucra dacă va crede în Mine».* Ferice celui ce nu se sminteşte întru Mine. Ferice celui ce crede duhurilor cerului!

Pace ție, celui stătător pe scaunul bisericii! Pacea Mea să lucreze peste tine, iar dacă Mă tăgăduiești, pacea Mea să se întoarcă la Mine. Pace ție, căci te-am așezat să ocrotești acest cuib și să-l ferești de cei ce vor să-l strivească, de cei ce vor să calce peste el, căci aceia vor fi însemnați de mâna Mea. Veghează pentru Mine, și te voi scrie ocrotitor pentru acest așezământ pe care-l voiesc curat până peste toți vecii. Eu sunt capul acestei pietre, și sunt întru Treimea Cea Dumnezeiască prin acest așezământ, și sunt întru rânduiala cea plăcută, căci Dumnezeu nu Se dezbină pe Sine. Am așezat acest semn peste România și am lucrat minunat, căci Eu lucrez minuni din veac și până peste toți vecii, spre plinirea vremurilor cerurilor. Pecetluiește această taină până Mă voi arăta cu putere prin așezarea care este coborâtă peste această piatră. Ascunde acest izvor, căci s-au ridicat irozi și iude să iscodească această așezare plăcută Mie. Dacă nu Mă tăgăduiești, voi mai bate, iar tu iarăși Îmi vei deschide și vom cina împreună, căci totul este cu putință lui Dumnezeu.

Cel mai dulce cuvânt: pace ție!

Pace şi Ierusalim nou peste Sionul Meu, şi peste cei ce au mers în numele Meu, pace!

Pace şi bună orânduială, precum în cer aşa şi peste cei credincioşi! Cei credincioşi sunt aşternutul lui Dumnezeu. Inima credincioşilor Mei este cerul Meu, iar trupul cel curat şi neîntinat al acestora este aşternutul lui Dumnezeu, căci Domnul Se odihneşte peste ei. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 1991

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Domnul îl îndeamnă să nu se teamă de oameni; îl întăreşte şi îl îndrumă să stea în sfat cu arhiereul locului, Vasile Târgovişteanul.

Să fie zi de pace această zi, şi să lucreze cu pace pregătirea zilei de mâine, căci mâine este ziua cea aşteptată de tot cerul, ziua când acest cort dumnezeiesc primeşte în el pentru prima oară jertfa cea fără de sânge a Mielului Treimii Dumnezeieşti. Este ziua Paştelui cel nou, care începe acum, şi va fi fără de sfârşit acest Paşti nou, care vine de la Dumnezeu, care începe din acest cort ceresc, rostit şi făcut faptă prin poruncă cerească.

Pace vouă! Pace şi Ierusalim nou de acum încolo! Această piatră cerească este coborâtă din cer, este prin cuvânt coborâtă, şi cuvântul s-a făcut faptă, şi este din cer acest cort.

Pace celui întâi-stătător peste biserica Noului Ierusalim, care vine de la Dumnezeu! Căci a fost uns peste biserica Noului Ierusalim, care vine, şi iată, începe să se arate peste pământ, începe să ia înfăţişare, după asemănarea aşezării adevărate, pentru că Dumnezeu este adevăr, iar adevărul este din biserica cea adevărată. Biserica cea adevărată n-a aflat loc pe pământ întru tot adevărul, căci irozii şi toţi slujitorii lui au ţinut ascuns adevărul sub obroc şi au băgat sub văl biserica cea biruitoare a Fiului lui Dumnezeu. Cei ce se fălesc cu adevărul dumnezeiesc, cei ce stau acum pe această treaptă, aceia nu stau întru adevărul cel adevărat, căci nu aşa a fost Domnul când S-a arătat între oameni. De aceea se adevereşte Scriptura sub ochii lor, dar ei nu vor să înţeleagă Scriptura care spune: *«Vulpile au culcuşul lor şi păsările au cuiburile lor, dar Fiul Omului nu are unde să-Şi plece capul».* Aceasta este o tâlcuire adâncă şi de neajuns la ea, căci calea spre ea nu este atinsă de picioarele celor ce stau în numele Domnului în mijlocul mulţimilor.

Pace ţie, copil iubit de Dumnezeu, copil ales dintre cei învăţaţi ai legii! Pace ţie, căci ţi-ai plecat capul, ţi-ai plecat grumazul sub această viţă, şi iată, Domnul te are mare, din fructul acestei viţe, şi nimeni din cei ce par să semene cu tine nu seamănă cu tine. Ei nu ştiu ce ungere ai tu, căci pentru ei Fiul lui Dumnezeu nu mai este pe pământ, nu mai este în lucru aşa cum este cunoscut Domnul în lucrul celor ce cred că este Domnul în lucru până peste toţi vecii. Ei nu ştiu, ei vor să uite că Fiul Domnului Se va arăta aşa cum scrie în Scripturi, şi dau să tâlcuiască după tâlcul lor, după duhul lor, după învăţătura cea de la oameni. Să nu te temi de ei. Ce-ţi poate face ţie omul? Să nu te temi de oamenii care nu-L poartă pe Domnul întru tot adevărul dumnezeiesc. Să nu te temi de cei ce sunt încă pe pământ, căci ei nu ajung la Domnul, fiindcă este strâmtă calea prin care se ajunge la Domnul, şi pe deasupra sau prin părţi nu se poate sări, căci una este calea, şi este cu credinţă sub ea şi nu fără credinţă. Cel ce desfiinţează pe Dumnezeu, Care lucrează prin cuvânt, acela nu merge pe cărarea cea care să ducă pe Dumnezeu spre om, acela nu-L poate primi pe Domnul, Care este cu oamenii prin cuvânt. Nu te teme de cei ce nu cred duhurilor cerurilor, căci Duhul Sfânt este peste tine şi te învaţă să grăieşti în limbi noi şi necunoscute până acum, şi te învaţă să tălmăceşti aceste limbi cereşti celor ce aud şi nu înţeleg cu mintea lor pe cele venite de la Duhul Sfânt.

Iată taină îţi spun ţie, căci tu nu eşti dintre ei. Eşti între ei, dar nu eşti dintre ei, pentru că Eu te-am ales din lume fiindcă Tatăl Meu te-a dat Mie din lume. Să nu te temi de ei. Ei sunt mici, ei sunt fără putere, căci nu aceasta este puterea, nu aceea de care tu te îngrijorezi. Lasă povara ta. Dă-Mi Mie povara ta şi să nu mai ai povară. Eu sunt cu tine; de cine să te temi? Iată aceşti copii ai Mei. Ei sunt fără putere, fără cuvânt, fără apărare în faţa furtunii care bate spre ei, dar ajutorul lor este la Domnul, Cel ce a făcut cerul şi pământul şi marea şi lumea cea văzută şi cea nevăzută. Ei sunt mici, iar cel mic nu ştie de teamă, că are apărarea lângă el, aşa cum este copilul mic lângă mama sa.

Iată, vine vremea ta, şi fericită să-ţi fie ţie vremea aceasta, căci vei avea Duh Sfânt şi putere de Duh Sfânt ca să arăţi calea Mea cum este, ca să înveţi învăţaţii despre calea Mea din zilele gloriei plinirii Domnului. Tu eşti martorul Meu, pentru că aşa a fost taina Mea, aşa a fost planul Meu, ca să Mă ai în taină prin acest izvor care curge din cer pe pământ. Ştiu că eşti plăpând, dar Eu sunt Dumnezeu, şi te ating pe creştet şi te uşurez, căci Eu sunt prin acest aşezământ, şi cine te poate uşura mai mult decât Mine? Dar îţi amintesc de Scriptura Mea care spune aşa: *«Ieşiţi din mijlocul lor şi deosebiţi-vă de ei, şi de ce este necurat nu vă atingeţi, şi Eu voi fi Dumnezeul vostru şi voi fi primit prin voi».*

Iată, Mă ating de creştetul tău ca să te întăresc, ca să te uşurez, ca să te fac şi mai viu, şi mai frumos, şi aşa să te vadă cei printre care eşti, căci ei se vor uita la tine şi Mă vor crede pe Mine, şi vor crede lucrul Domnului din zilele acestea. Deosebeşte-te, şi fii deosebit între ei, ca să vadă ei împlinirea sfinţeniei întru tine şi să se plece ruşinaţi sub această tărie atunci când Eu voi pune mâna pe creştetul tău şi voi spune: *„Iată-l pe cel ce M-a purtat pe Mine întru adevăr“.*

Iată, Eu voi fi cu putere prin acest aşezământ ceresc şi voi birui împotriva celor fără de lege, căci Eu n-am venit să stric sau să dezbin, ci am venit să Mă arăt adevărat şi sfânt prin acest aşezământ pus peste România. Stai în sfat cu cel stătător peste biserică în această cetate. Stai în sfat cu el şi spune-i despre Mine, şi spune-i că Eu voiesc aşa, şi nu altul, şi spune-i că tu ai făcut după cuvântul Meu, că ai crezut în cuvântul Meu, că ai crezut că Eu sunt Cuvântul. Spune-i să fie cu Mine, să Mă acopere pe Mine, să-Mi tăinuiască această iesle, căci am aflat loc primitor, care Mă primeşte aşa cum voiesc Eu să stau. Spune-i că sunt de ajuns temple şi locaşuri peste care se calcă fără sfinţenie. Spune-i să-Mi vegheze bine şi să stea bine de veghe în jurul acestui aşezământ coborât prin cuvânt ceresc.

Nu te teme. El este bun cu inima şi va şti să fie de partea Mea dacă voieşte, şi Eu voi scrie dreptate în dreptul său atunci când Mă voi ridica să scot fărădelegea din biserica Mea şi să fie curat aşternutul sub care Eu Mă plec spre învierea şi ridicarea lumii care va să fie, căci vin cu cele noi şi voi face un lucru nou, un Ierusalim nou, de la acest început nou. Spune-i să pună pe înălţime această făclie, căci iată, duhul rău s-a pornit să arunce cu pietre, şi vai celui ce se va lovi de această piatră! Iată, am început să însemnez cu semne acest aşezământ deosebit între celelalte, şi voi lucra din acest aşternut şi voi porunci îngerilor Mei să lucreze la porunca

Mea. Nu te îndoi. Voi lucra şi ne vom desăvârşi întru semne cereşti şi vom birui cu cerul, iubitul Meu. Fii întru pacea Mea şi stai întru ea mereu, căci Eu voi merge cu tine în tot locul şi voi lucra cu tine peste tot şi nu vei fi fără Mine.

Pace ţie! Şi iarăşi vom sta în sfat, căci Eu sunt, şi stau în mijlocul vostru şi fac sfat, aşa cum este scris în Scripturi. Acesta este aşezământul întru care binevoiesc şi prin care Mă voi arăta întru sfinţenia Mea, căci această piatră Eu sunt. Am aşezat acest semn pe pământ, şi voi aşeza această piatră înaintea Mea, căci iată ziua.

Săltaţi de bucurie şi vă veseliţi, voi, cei ce iubiţi Ierusalimul, căci Domnul a cercetat poporul Său cel credincios, şi tot ochiul va vedea mântuirea care vine de la Dumnezeu în zilele ce vin. Amin, amin, amin.

28 noiembrie/11 decembrie 1991

Cuvântul Domnului în ziua târnosirii Bisericii Noul Ierusalim

Corabia de salvare a celor care se dăruiesc Domnului: Biserica Noul Ierusalim. Legile sfinte ale aşezământului cel nou.

Slavă întru cele cereşti lui Dumnezeu, şi din cele cereşti pace şi bună orânduială peste acest ceresc aşezământ, de-acum şi peste toţi vecii!

Pace vouă, şi Ierusalim nou vă dau vouă! Pace vouă, şi Paşti nou să fie această zi de praznic ceresc! Iată, se împlineşte sub ochii voştri Scriptura care zice: *«Luaţi şi mâncaţi, acesta este Trupul şi Sângele Meu, al legământului cel nou, căci de acum nu-l voi mai bea cu voi până ce nu-l vom bea nou întru împărăţia Tatălui Meu»*. Aşa am spus în seara cinei când am stat la masa Paştelui, mai înainte de cele ce aveau să Mă ridice spre gloria învierii, spre începătura învierii făpturii lui Dumnezeu. Aşa am spus celor ce erau cu Mine din lume: *«Luaţi şi cinaţi, acesta este legământul cel nou, şi iarăşi îl voi lua cu voi, nou, întru împărăţia cea nouă»*.

Pace vouă! Pace, şi Paşti nou să fie această zi, căci împărăţia lui Dumnezeu se va desăvârşi peste lume. Aceasta este o zi de taină cerească până la arătarea ei, căci ea va mărturisi în zilele ce vin, şi va fi luată şi văzută apoi de pe înălţimi, şi va fi bucurie peste toţi cei ce vor veni şi vor lua lumină spre descoperirea neamurilor şi spre slava poporului lui Israel cel binecredincios. Astăzi se veselesc cele cereşti şi se bucură întru cele aşezate pe pământ, căci Domnul a făcut biruinţă cu mâna Sa cea tare, şi cortul lui Dumnezeu Cuvântul este între oameni, şi neamurile vor umbla şi vor fi călăuzite de această lumină cerească. Astăzi cerul se bucură şi cântă aici. Cântă îngerii cu voi, iubiţii Mei, cântă cântarea cerului: *„Slavă Sfintei, Celei de o fiinţă şi de viaţă făcătoarei şi nedespărţitei Treimi, acum şi până peste toţi vecii!“*. Cântă cântare de înviere, cântă corul îngerilor cei fără de trup, şi cântă duhul celor ce au aşteptat să vadă venind ziua aceasta, căci părinţii lui Israel, iată, văd zilele Domnului pe care ei numai le-au nădăjduit văzându-le de departe.

Binecuvântată să fie această zi, căci Mielul lui Dumnezeu a coborât astăzi masa Paştelui cel nou întru această împărăţie cerească, lucrată prin cuvântul lui Dumnezeu. Luaţi şi mâncaţi, luaţi şi beţi! Acesta este Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatul făpturii. Acesta este Paştele cel nou despre care scrie în Scripturi. Aceasta este împărăţia Mea şi acesta este aşezământul cel nou, după Scriptura care spune: *«Şi am văzut cerul cel nou şi pământul cel nou. Şi am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborând de la Dumnezeu; şi cetatea este în numele celor douăsprezece seminţii ale lui Dumnezeu; şi neamurile pământului vor lua lumină de la această făclie şi vor bea din râul vieţii, care va curge din acest tron, iar apa aceasta va fi spre tămăduirea neamurilor. Iar de o parte şi de cealaltă a râului vor creşte pomi ale căror fructe şi frunze vor fi spre tămăduirea celor ce vor crede în Dumnezeu. Şi în această cetate nu va intra nimeni pângărit şi nimeni străin, ci numai cei ce sunt ai Mielului, care merg după Miel oriunde Se va duce, care sunt osebiţi dintre oameni, pârgă lui Dumnezeu şi Mielului»*. Acesta este aşternutul întru care binevoiesc. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt, care va acoperi cerul şi pământul, şi va fi Ierusalim nou şi va fi cer nou şi pământ nou, lucrat de la acest început, căci cele scrise nu se pot desfiinţa, şi se vor împlini.

Binecuvântaţi să fiţi voi, cei care aţi lucrat această corabie, căci voi sunteţi mâna Sfintei Treimi, Care este în lucru spre plinirea vremilor Domnului. Şi să fie întreit binecuvântat îngerul bisericii Mele, care pecetluieşte astăzi acest aşternut dumnezeiesc, iar ochiul Meu şi mâna Mea vor fi şi vor lucra prin acest început nou, care s-a coborât din cer spre plinirea celor cereşti. Nimic nu împlinesc fără să nu fi vestit prin prooroci, după cum este orânduiala cerească, şi iată, vin şi sunt împlinitor.

Iată, sunt cu voi, cinez cu voi, grăiesc cu voi, căci cina Mea este împărăţia Mea întru care binevoiesc. Iată, sunt aici, sunt cu ai Mei şi stau la masa Paştelui cel nou, întru împărăţia Tatălui Meu. Sunt cu voi şi ne rugăm împreună Tatălui ceresc, şi iată, Mă rog Tatălui Meu în acest aşternut ceresc:

Tatăl Meu, iată-Mă unde sunt! Sunt cu cei pe care-i am de la Tine, că Tu i-ai luat din lume şi Mi i-ai dat Mie. Iată Eu şi pruncii Mei, Eu şi cei pe care Tu Mi i-ai dat, spre semne şi minuni peste lume! Din lume Mi i-ai dat, pentru că nici ei nu erau din lume, precum nici Eu nu sunt din lume. Păzeşte-i în numele Meu pe aceştia pe care Mi i-ai dat, şi păzeşte acest aşezământ în care Eu Îmi plec capul, de-acum. Mâna Ta şi ochiul Tău şi sălaşul Tău să fie mereu aici, cu Mine şi cu cei pe care Tu Mi i-ai dat. Cerul cel sfânt să-şi ia sălăşluire în acest aşternut ceresc, iar acest templu ridicat de cei mici, de cei puţini, de cei plăpânzi, să fie, de-acum, cortul Tău şi al Meu şi al Duhului Sfânt, prin Care Una suntem, întru Treimea Care este mai dinainte de toţi vecii, nedespărţită întru fiinţă. Iar din acest cort ceresc să Ne arătăm lucrători peste cei ce vor veni să vadă calea, şi să meargă pe ea apoi. Adu-Ţi aminte de toate făgăduinţele Tale şi vino întru plinirea lor prin Fiul Tău, întru Care Tu ai binevoit, căci iată-Mă aici, în ieslea pe care Tu Însuţi Mi-ai pregătit-o ca să locuiesc între oameni şi să luminez cu lumină din lumina Ta acest cort. Fă ca această viţă să se întărească în însuşi altoiul său, căci Tu M-ai dat să fiu cap bisericii Tale şi să sălăşluiesc întru adevărul celor ce sălăşluiesc întru Mine. Eu în ei, şi ei în Mine, precum Noi una suntem, căci Tu M-ai dat spre răscumpărarea celor mulţi care vor fi una cu Noi prin acest izvor viu şi netulburat. Sfinţeşte şi aşează pecetea cea vie peste această piatră, căci Eu sunt această piatră, precum a fost cuvântul Tău. Ascultă-Mă din acest cort ceresc, şi cu mână tare binecuvintează această împărăţie curată. Amin.

— Binecuvântat să fie cuvântul Fiului Meu şi binecuvântată să-I fie binecuvântarea Lui peste acest munte, şi se va numi muntele Domnului acest aşternut ceresc.

Pace Ţie, Fiul Meu preaiubit, şi binecuvântată să-Ţi fie intrarea în acest Ierusalim ceresc! Pace Nouă, întru aşezământ curat şi neîntinat, şi de acum încolo pacea Noastră să rămână peste cei ce sunt împreună cu Noi în această împărăţie.

Iată Fiul Meu şi pruncii Săi pe care Eu i-am pus la lucrul viei Fiului Meu, iar Stăpânul viei dă această vie lucrătorilor Săi ca să o stăpânească şi să împartă viaţă celor ce vor umbla pe calea vieţii, şi să împartă lumină celor ce vor lua calea luminii.

Pace vouă, copii ai cerului sfânt, şi binecuvântată să fie împărăţia Treimii Dumnezeieşti în care sunteţi aşezaţi! Pace şi Paşti nou, de acum şi până peste toţi vecii, căci voi aţi biruit prin Sângele Mielului lui Dumnezeu! Pace şi Ierusalim nou să înceapă de la voi peste pământ! Bucuraţi-vă, că iată, Domnul binevoieşte întru acest aşezământ rostit şi lucrat la porunca dumnezeiască, şi se va cunoaşte până la toate marginile această mântuire.

Binecuvântată să fie lucrarea prin care Dumnezeu a trâmbiţat pe pământ spre arătarea slavei Sale. Vă voi umple de putere ca să staţi bine de veghe peste această grădină curată. Vă voi da legile acestui aşezământ, şi cine se va încumeta să calce peste ele, acela să fie anatema de la faţa lui Dumnezeu, căci Eu sunt Dumnezeul orânduielii şi al sfinţeniei. Vegheaţi cu tărie, şi binecuvântată să vă fie veghea voastră, căci locul pe care staţi este sfânt, este din cer, coborât prin cuvânt, şi este împărăţie cerească, şi nimeni pământesc să nu fie peste acest aşezământ ceresc.

Luaţi şi măsuraţi această piatră şi împrejurimile ei, şi se va numi Sfânta Sfintelor care este pe pământ pentru aşternutul lui Dumnezeu. Eu sunt cu voi, iar cel ce nu este cu Mine după adevăr, să se depărteze, căci Dumnezeu este foc mistuitor, iubiţii Mei. Iubiţi sfinţenia, iubiţi pacea cerească, iubiţi această împărăţie dumnezeiască, şi voi fi cu voi, şi prin voi voi fi.

Eu sunt aici. Eu şi sfinţenia Mea. Eu şi cei ce stau întru voia Mea.

Pace vouă, iubiţii Mei! Binecuvântată să fie, şi zi de praznic veşnic să fie această zi care este din zilele Domnului, din zilele cerului, şi vor fi de acum încolo zile noi de serbare cu cerul. Duhul Treimii Dumnezeieşti să rămână peste acest aşezământ sfânt, şi va fi odihna lui Dumnezeu acest cort dumnezeiesc. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 1991

Cuvântul sfintei Virginia pentru aşezarea legilor noului aşezământ

Vremea trâmbiţei Domnului şi slava poporului ei.

Încă o zi de sărbătoare cu cerul. Pace vouă, celor din hotarele acestui aşternut ceresc! Pace vouă, iubiţii mei copii, căci am serbat de curând ziua Paştelui cel nou în cortul cel nou, care a luat trup în mijlocul acestui aşezământ sfânt, şi iată, cerul serbează iar încă o zi de serbare, căci astăzi prăznuim amintirea zilei adormirii trupului meu, ziua când eu am luat misiune în cer, între cei cereşti. Şi dacă m-am dus la cer, m-am dus ca să pot veni înapoi la voi, şi aşa a fost, măi copii. Poporul cel hrănit prin duhul acestei lucrări cereşti n-a crezut că eu nu voi muri, n-a crezut că voi fi vie în vecii vecilor şi că voi fi peste turma cea creştină din vremea plinirii celor cereşti. Sunt vie şi lucrez dintre cei din cer, căci vii sunt cei din cer şi lucrează pe pământ întru lucrarea Duhului ceresc, spre plinirea unirii întru cele veşnice.

Pace vouă, şi iarăşi zi de Paşti în acest cort dumnezeiesc, şi să fie jertfă de rugăciune cât mai mult în acest cort, chiar dacă va mai fi de lucrat spre săvârşirea cea deplină până la serbarea cea mare a învierii Fiului lui Dumnezeu.

Să vă îmbrăcaţi bine, mămică, şi să săvârşiţi în acest cort sfânt jertfa cea nouă o dată la şapte zile, ca să ia putere prin Mielul lui Dumnezeu acest cort ceresc în care Şi-a plecat capul Fiul Treimii Dumnezeieşti, iar în celelate zile aduceţi în adăpostul cel cald *(paraclis, n.r.)* jertfa cea fără de sânge.

Binecuvântată să fie ziua aceasta, căci serbăm astăzi trecerea mea spre puterile cele din cer care lucrează peste pământ. Şi va fi nou pământul, în curând va fi nou. Şi va fi cer pământul cel nou, şi vor fi una cele din cer cu cele de pe pământ. Amin.

Binecuvântată să fie jertfa ce o aduceţi spre pomenirea mea, şi iată, am cu mine o fiică iubită, o soră iubită. Am luat-o să-i arăt împărăţia mea, am luat-o eu acum, ca să fie lângă mine în această zi, lângă mine la masă, căci şi pe ea o serbează astăzi cerul, fiindcă astăzi ziua aceasta de biruinţă este şi a ei. Şi ea serbează azi ziua trecerii ei spre cele cereşti, spre cele vii şi lucrătoare din cer peste pământ. Ea este fiica rugăciunii, măi copii. Ea este din ceata proorocilor şi are plată de prooroc în cer. Ea este martor între martorii cei întâi-stătători în cer pentru această lucrare de cuvânt ceresc. Ea a văzut de departe biruinţa în care aţi intrat acum voi, cei cu trupul. Ea a văzut de departe această biruinţă şi a nădăjduit-o şi a proorocit-o în vremea trupului ei, căci a avut darul vederii înainte, darul profeţiei, darul vederii cu duhul. Sora Leana, măi copii. Suntem amândouă în locurile dintâi la masa cea de azi şi serbăm cu voi ziua biruinţei noastre în cer.

Copii ai duhului meu, de-acum încolo să vă fie veghea veghe, că nimeni, nimeni, mămică, nu răspunde pentru acest aşezământ, nimeni în afară de voi, cei stătători şi păzitori aici.

Iată legile acestui aşezământ ceresc:

– În acest munte nu va putea intra cel ce a hulit şi a lovit şi a defăimat lucrarea Duhului Sfânt, Care a lucrat în mijlocul acestui popor hrănit prin cuvânt ceresc. Iar cine se va încumeta să defăimeze acest cuvânt, acela se va zdrobi de această piatră şi va fi numit între cei călcători de poruncă.

Această lege să nu fie călcată, căci este cea dintâi poruncă peste acest ceresc aşternut. Vine mântuirea şi bucuria de la Dumnezeu peste toţi cei care sunt scrişi la Domnul în sulul acestei lucrări, dar această poruncă trebuie să fie ţinută cu mare ascultare.

Păstorii mei, luaţi aminte şi duceţi spre împlinire această lege, căci este cu neputinţă ca acest munte ceresc să fie atins de cei ce au lovit în această stâncă. V-am spus că vor veni spre voi creştinii acestui popor şi vor cere intrare şi se vor bate de pământ, dar nu este cu putinţă să calce sau să treacă pe deasupra cel ce a lovit pe Dumnezeu, Care Şi-a ales această iesle de sălăşluire. M-am dus şi am trâmbiţat peste tot şi am bătut la fiecare poartă, în fiecare cetate, şi am întocmit carte de mărturie pentru fiecare cetate şi am spus să se împace cu mine poporul meu şi să creadă şi să se aşeze în cele cereşti, în cele neîntinate şi în ascultare de Dumnezeu, dar nu s-a trezit poporul meu şi n-a venit spre mine ca să pot apoi să vin şi eu spre el. N-a voit. Ba m-a şi gonit, m-a şi hulit, m-a şi tăgăduit, şi eu am tot aşteptat să se trezească poporul meu şi să fie împlinitor. Şi dacă am văzut necredinţă, m-am suit în acest munte şi am adus din cer cuvânt, ca să fie împlinire prin cuvânt, şi Şi-a făcut Domnul cort ceresc în aceste hotare curate şi necălcate de cei ce nu cred, de cei ce nu împlinesc. Iată

de ce am oprit eu pe poporul meu să nu mai vină în hotarele acestui aşezământ ceresc! Pentru că eu începusem să pregătesc şi să curăţesc şi să ţin curat acest aşezământ, curat şi lipsit de picioarele celor ce nu au voit să asculte şi să creadă şi să împlinească cele cu care am venit să le aşez peste poporul meu. Şi am adus apoi cuvânt şi a împlinit Domnul cuvântul şi Şi-a făcut sălaş curat şi necălcat de cei pământeşti, de cei ce au rămas cu pământul, şi nu ştia poporul meu de ce l-am oprit să vină aici. Aici este muntele Domnului din vremea plinirii cerurilor, şi de aici va lucra Domnul cu legile Sale cele curate peste cei ce vor fi mântuiţi, şi în acest aşezământ nu va călca cel cu mâini necurate, ci numai cel cu mâinile spălate şi care n-a luat în deşert numele Domnului, şi iată, această cetate se va numi *«Acolo este Domnul»*. Este scris cuvântul Domnului: *«Vulpile au culcuşul lor şi păsările văzduhului au cuiburile lor, dar Fiul Omului nu are unde să-Şi plece capul»*. Şi iată, aici Şi-a pregătit Domnul sălaş în vremea de sfârşit a fărădelegii de pe pământ, şi iată, are Domnul unde să-Şi plece capul. Domnul este sfânt şi curat, şi are Domnul aici locaş sfânt şi curat, şi are unde să-Şi plece capul în vremea aceasta.

Şi iată a doua poruncă pentru acest aşezământ, şi apoi celelalte după ea:

– Creştinii care vor fi împlinitori celor ce stau scrise sub temelia acestei înălţimi cereşti, aceia, dacă vin, să vină cu îmbrăcăminte de o singură culoare, căci este sfânt şi ceresc acest aşezământ. Să nu fie cămaşă sau rochiţă sau maramă colorată, şi să fie de o singură culoare veşmântul pentru acest aşezământ.

– Să se respecte porunca pentru a nu trece banul în Sfânta Sfintelor, căci Domnul nu are nimic legat cu cezarul. Cezarul este cezarul, iar Domnul este Domnul, şi nu este nimic între Domnul şi cezarul. Cezarul să fie cu ale sale, iar Domnul să fie cu ale Sale, cu cele cereşti în locaşul Său cel coborât în vremea aceasta.

– Creştinii care vor veni să fie la slujbele cereşti care se vor serba în acest cort sfânt, să vină în dimineaţa sărbătorii şi să se întoarcă întru ale lor spre sfârşitul zilei de serbare, căci în acest aşezământ trebuie mare ordine cerească şi pace desăvârşită, şi nimic din cele de afară să nu umbrească pacea din aceste hotare, să nu apese duhul şi pacea acestui aşezământ.

– Să se lucreze numai dinăuntru şi nu din afară în acest aşternut ceresc.

– Să fie sfială sfântă şi ascultare pentru cele aşezate peste acest cort sfânt, căci cei stătători aici, au de dat răspuns în faţa acestui tron pentru ţinerea legilor cele sfinte, cele cereşti, care sunt aşezate peste acest aşezământ. Iar uşile vor fi închise şi deschise după rânduiala celor ce au de stat de veghe peste această iesle.

– Acest jertfelnic va primi jertfe de rugăciune pentru ca să se aducă Domnului, dar vindecarea şi dezlegarea prin rugăciune va fi fără de plată, va fi în dar. Jertfă de rugăciune pentru cei adormiţi să se aducă, dar jertfă pentru cei în trup care stau în nelegiuiri, să nu intre la acest jertfelnic, căci locul pe care staţi este din cer, şi cerul este curat, iubiţii mei. Aici am dat legi bune şi mântuitoare pentru toată făptura lui Dumnezeu, dar să se lucreze dinăuntru şi nu din afară pentru dezlegarea făpturii lui Dumnezeu.

– Lumina de aici, să iasă şi să lumineze peste întunericul din afară, dar întunericul din afară să nu intre peste lumina dinăuntru, căci ce legătură poate fi între lumină şi întuneric?

– Cei ce vor veni la sărbătorile Domnului care vor fi şi se vor vesti de aici, aceia să fie întru duhul sfielii şi al rugăciunii, să fie întru duhul ascultării aici.

– Acest aşezământ să fie cu totul lipsit de duhul lumii, căci cei ce vin să aducă jertfă de rugăciune, va fi să vină fără grija cea lumească înăuntrul acestor hotare. Să se umple de laude, de psalmi şi de vorbiri duhovniceşti acest aşezământ de la cei ce vin să se înfăţişeze Domnului, Care este prin acest jertfelnic ceresc, iar altfel de vorbire să fie uitată câteva clipe pentru cei ce intră şi se arată Domnului.

– Să fie păstrată curăţenia lucrurilor şi a locului de aici şi ordinea cea desăvârşită, întru toată aşezarea de aici, iar ceea ce mai este de lucrat, să se lucreze cu multă ordine şi curăţenie a lucrurilor.

Şi iată cu ce se încheie astăzi legea rânduielilor care vor fi aici:

– Lumina care va fi să ardă în toată vremea în această biserică, numită cetatea Noului Ierusalim, venită de la Dumnezeu, şi smirna şi tămâia şi apa cea sfinţită cu putere de cuvânt, să înmiresmeze şi să stropească în toate zilele acest aşezământ coborât din cer prin cuvânt. Şi va fi biruinţă mare de la acest nou început, şi va fi lumină de la acest jertfelnic ceresc.

– Să fie duh de ascultare şi de mare orânduială. Să fie duh de pace cerească şi să fie izvor de viaţă şi de înviere peste pământ. Să se lucreze prin cuvânt pentru curăţirea fărădelegii de pe pământ, şi să se împlinească cuvântul. Amin.

Iară şi iară, cu frică şi sfială sfântă să ia aminte cei ce se vor îndrepta spre acest munte, căci în toată vremea va trebui să păzească şi să păstreze peste ei cele ce stau aşezate sub această piatră, iar cei ce nu vor sta aşa cum este rânduiala de aici, aceia să nu se apropie, că mai bine le va fi lor. Şi iată poruncă puternică:

– Să se păzească cu sfinţenie şi să nu se calce peste cele aşezate pentru acest aşezământ ceresc, iar cine va călca fără de rânduiala cea de aici, acela va fi însemnat de Dumnezeu. Amin.

Acesta este locul în care Domnul Îşi pleacă fruntea cu sfinţenie şi cu smerenie, şi aşa să fie şi cei ce vor veni să se închine lui Dumnezeu, Care este prin acest jertfelnic curat şi sfânt. Dumnezeu Cuvântul va ieşi din acest iatac şi va semăna fructul învierii şi al vieţii peste cei ce vor alege viaţa cea cerească.

Binecuvântată să fie această împărăţie cerească, şi să fie biruinţă prin Sângele Mielului peste cei care umblă cu Mielul lui Dumnezeu, căci împărăţia este a celor ce biruiesc prin Sângele Mielului lui Dumnezeu, Care, iată, ia şi deschide peceţile cereşti.

Binecuvântată să fie jertfa ce este adusă pentru pomenire în cer în această zi de serbare cerească. Luaţi şi mâncaţi din jertfele cereşti şi sfinţiţi-vă, iubiţii mei, copii ai duhului meu, copii ai Duhului Sfânt, căci Tatăl cerurilor v-a ridicat pe voi spre semne şi minuni nemaiauzite în Israel.

Pace şi Ierusalim nou de aici şi până peste toţi vecii, precum în cer aşa şi peste acest început! Şi va fi Ierusalim nou, coborât de la Dumnezeu. Voi fi mereu cu voi şi voi aduce la voi toate câte sunt de adus de la Domnul Savaot pentru împărăţia Sa cea sfântă şi curată, pe care v-a dat-o ca să vegheaţi peste ea şi să trăiţi în ea.

Pace vouă, copii ai Duhului Sfânt! Amin, amin, amin.

2/15 decembrie 1991

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Duhul înțelepciunii peste cel ales. Mângâiere în mâhniri.

Duhul Sfânt Mângâietorul, Cel ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este preaslăvit, Domnul Cel de viață făcător, să-ți umple duhul tău de mângâiere cerească, copil făgăduit lui Dumnezeu, căci ai fost făgăduit Mie, și de aceea lucrează peste tine lumina Mea și puterea Mea și înțelepciunea Mea, și cine poate să-Mi ia pe cel făgăduit Mie?

Pace ție, căci dacă făgăduința cea făcută pentru tine a fost întemeiată și făptuită, Eu cum să pot trece peste ea? Eu sunt Cel ce împlinesc făgăduințele, și iată, din făgăduință ești dat Mie, și făgăduința nu se poate desființa, și de aceea am zis: cu adevărat, binecuvântând te voi binecuvânta. Amin.

Pace ție, copilul Meu, căci am pus pentru tine înaintea Mea făgăduința și cuvântul, și sunt adevărat prin acestea două, precum adevărat am fost când am zis pentru Avraam: *«Cu adevărat, binecuvântând te voi binecuvânta și înmulțind te voi înmulți»*. Nu te mai lăsa mic cu înțelepciunea, că nu așa voiesc să te am. Voiesc prin înțelepciunea cea de la Mine să stai tare și numai tare, să stai de mână cu ea și să te întărești prin izvorul ei și să nu te știi slab cu Mine. Să se plângă cei ce nu se bizuie pe Mine, dar tu, cum să te plângi? Cum să te plângi când Eu stau gata să Mă arăt biruitor? Eu sunt în brațe cu făgăduințele Mele, și cum să-ți pierzi răbdarea?

Când am dat făgăduința lui Avraam, M-am jurat pe Mine Însumi, și Avraam, prin îndelungă răbdare, a văzut făgăduința, căci prin făgăduință și prin cuvânt, Domnul n-a fost să fi mințit niciodată. Voi sunteți ai vremii plinirii făgăduințelor Mele. Voi sunteți pârga începăturii noi, care vine de la Mine, și cum să înțeleagă aceasta cei ce se fălesc cu numele Meu, cu legea Mea? Poporul la care Eu venisem atunci când M-am coborât de la Tatăl, era tare la cerbice, era plin de mărirea în care era așezat, căci era poporul cel binecuvântat, cel ales, și avea peste el mulțime de arhierei și de preoți, care ziceau că au de tată pe Avraam, și Eu așa le-am spus: *«Dacă ați fi cu adevărat fiii lui Avraam, ați cunoaște de unde sunt, că Eu sunt mai înainte de Avraam»*. Dar n-au putut aceștia să înțeleagă tâlcul tainelor cerești, de vreme ce erau în duhul lor, în duhul slavei lor, și de aceea au rătăcit ei de la adevărul Meu.

Nu te teme de cei goi, căci, ca și atunci, și azi tâlcul cuvintelor Mele este departe de înțelesul lor, și iată peste ei Scriptura care spune: *«Auzind nu vor auzi, văzând nu vor pricepe și mergând nu vor cunoaște calea»*. Iată, Eu te cercetez mereu și voiesc să dau deoparte lumea din jurul tău și trag din greu, iubitul Meu, căci duhul lumii iată ce a făcut! A pătruns până dincolo de catapeteasmă și se fălește călcând peste cele sfinte, peste locul sfințeniei în care Eu am intrat pentru lume ca înaintemergător, și nu singur am luat cinstea de Arhiereu după rânduiala Tatălui Meu, ci Tatăl Mi-a dat Mie această cinste. Și iată, pustiirea a intrat și a călcat în picioare cele curate, cele sfinte și cele din cer așezate, și ce mai este de făcut?

M-am ridicat să scot fărădelegea din biserica Mea și voi fi împlinitor, iubitul Meu. Fii mare cu Mine și nimeni să nu-ți strivească plata răbdării. Ai văzut ieslea Mea, și va străluci lumina Mea peste ea și va fi pace peste ea și va fi iubire și mângâiere și Eden ceresc această iesle, și ne vom desăvârși întru lucrarea Duhului Sfânt și vom fi întru împărăția păcii peste pământ, și pământul va învia sub această viță, căci rădăcinile ei se vor întări, și va fi rod ceresc și de înviere dătător.

Suferința pentru calea Mea este cel mai scump dar pentru cer, dar nu pot pune peste tine ispășire pentru duhul lumii care te cuprinde de peste tot. Tu ești în mijlocul mulțimilor, și mulțimile sunt multe și au sarcini grele, iubitul Meu. Așa eram și Eu printre mulțimile care Mă îmbulzeau, căci ieșea din Mine putere și împărțeam putere de viață și de tămăduiri peste cei pierduți în lume, și când Mă cuprindeau durerile lor, Mă depărtam în munte și plângeam și sufeream în Duhul Meu, și luam asupra Mea suferințele lor. Eram Dumnezeul milei și sufeream în Duhul Meu și miluiam pe cei neputincioși. Și dacă M-am dus la Tatăl Meu, am dat Duhul Meu lor, și apoi au suferit în Duhul Meu și cei ce aveau să fie întru Mine. Așa și tu, copilul Meu, urmașul Meu, dar tu nu poți singur, și de aceea ți-am dat de la Mine, să-ți fie de ajutor și să împarți suferința care vine de la duhul lumii peste tine. Voiesc să iei cu tine acest copil. Voiesc, dacă și tu voiești, căci îți va fi de mare ajutor și îți va fi de mângâiere, și voi lua din sarcina ta ca s-o poți purta până voi fi cu voi întru slava care vine odată cu Mine. Cere ca să-ți dau, și îți voi da, căci Eu te iubesc și îți dau tot ce am mai bun ca să putem ajunge la ziua împlinirilor văzute. Fugi de duhul mâhnirii, fugi, iubitul Meu, și adu-ți aminte de mângâierea cerească și de plata cea care vine.

Voiesc din nou să te am în acest cort ceresc și să se ridice slavă și zile de serbare din acest așternut, de la această cină nouă pe care, iată, din nou o iau cu ai Mei întru împărăția Tatălui Meu. Amin.

Binecuvântată să fie părtășia ta cu casa unsului Meu Mihail, și va fi binecuvântare peste acest sfat, și va fi zi din zilele cerului acea zi de ospăț ceresc. Stai drept în fața celor ce vin de la unsul Meu, ca să fiu prin tine cu putere de înțelepciune peste acest sfat.

Iată ce dar îți dau! Pace, iubitul Meu, pace ție! Din cele cerești, pace ție în tot locul! În culcare și-n sculare, pace ție! În vorbire și-n tăcere, pace ție! În veghere și-n iubire, pace ție, copil al vremii cea bună, care vine de la Mine peste cei ce au împărăția Mea cu ei! Amin, amin, amin.

4/17 decembrie 1991

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Grăirea ei lângă grăirea Domnului.

Cu pace și cu umilință îmi plec fruntea mea cerească împreună cu voi, copiii mei cei iubiți. Îmi plec fruntea mea cerească în acest cort ceresc, coborât pe pământ prin poruncă dumnezeiască. Tot cerul vă poartă pe voi în cântări de bucurie. Toți îngerii cântă pentru voi, pentru că voi ați dat trup poruncii acestei vremi, ați dat trup cuvântului cel scris în Scripturi și ați așezat cu puterea cea din cer cortul cel sfânt, care este așezat pe pământ spre luminarea neamurilor care vor învia întru viața cea nestricăcioasă, după cum scrie în Scripturi.

Pace vouă! Și cu umilință mă plec între voi, ca să fiu și în sfat cu voi, că nu trebuie, măi copii, să stau în tăcere între voi. Aș voi, la toate serbările de la voi, aș voi să grăiesc cu voi, să țin cuvânt de învățătură peste serbările voastre, așa cum este obișnuința peste biserică de la cel ce este stătător pe scaunul ei. Această biserică este dată mie de Sfânta Treime ca să o întăresc, ca să o păstoresc, ca să lucrez din ea peste voi și peste cei ce vin și vor voi să vină la serbările cerești care se

vor serba în acest cort sfânt. Această biserică este împărăție dată mie de la Dumnezeul minunilor, căci eu stau sub temelia ei de multă vreme, măi fiilor, și a făcut Domnul măsurătoare de vreme și a ajuns acum să scoată această iesle cerească de sub ascuns și să lumineze din ea lumina Luceafărului Cel neînserat, lumina zilei neînserate a Domnului Iisus Hristos, despre Care este scris în Scripturi că iarăși Se va arăta. Voiesc să lucrez din acest cort, măi copii. Voiesc să așez la vreme fiecare lege sfântă, căci legea sfântă care va să se arate de aici, va fi cu putere de viață și cu ordine cerească și îngerească. Nu vă pripiți, nu vă tulburați, căci eu voi lucra dinăuntru peste cei de dincolo de porți, pentru că aici va fi să nu mai fie ca pe pământ și nu voi îngădui pământului să îngreuneze acest lăcaș ceresc. Voi lucra pe neașteptate și voi despărți și voi depărta lumina de întuneric și nu se va mai călca peste legile cele sfinte, care stau în mijlocul acestei grădini cerești. Numai una este poarta de intrare în această grădină, iar la această poartă va vorbi și va lucra legea cea sfântă, care este înăuntru, iar cine se va încumeta să treacă pe deasupra și să calce peste cele sfinte așezate aici, acela va fi dat de partea celor călcători de poruncă cerească, și acela va fi însemnat de Dumnezeu, căci pentru cei călcători de poruncă Domnul nu pune milă. Domnul nu avea decât pe cei doi care au fost dintâi așezați în Eden, dar pentru că au călcat porunca cea dată de Dumnezeu, au fost scoși, și apoi s-a pus pază peste grădină.

Cine nu-și poate păstra mâinile curate, cine nu poate păstra legea sfințeniei care stă sub temelia acestei grădini cerești, cine nu poate fi ca aici, acela să nu se apropie, că mai bine îi va fi lui. Creștinii care au aflat de această grădină cerească nu știu ce vor când aud că vor și ei să vină aici. Aceia nu știu ce cer, și de aceea vor să vină, dar eu nu pot locui aici cu duhul lumii. Creștinii mei n-au omorât lumea din ei, n-au scos de la ei cuvântul de judecată și nu au lepădarea de sine, care se cere la cei ce umblă pe căile sfințeniei, iar peste aceasta, stă scris în dreptul lor păcatul hulei asupra Duhului Sfânt, Care a lucrat această lucrare cerească. Nici vorbă să treacă aceia în această grădină pecetluită, căci aici se lucrează mare lucrare cerească și multă jertfă de ispășire pentru acest popor și pentru toată făptura lui Dumnezeu. Dar se lucrează dinăuntru și nu din afară, căci scris este în Scriptura cea pentru vremea aceasta, scris este că nimeni nu va fi să întrebe ce este de la Dumnezeu, căci va fi cunoștință dumnezeiască peste cei ce vor sta după adevăr sub această viță.

Mă doare când văd încă ispitire. Când am văzut atâta măreție, atâta mărire deșartă, când am văzut amestecătură de nedescurcat peste duhul creștinului, ce era să pot face cu el așa? Când vedeam că venea creștinul la Dumnezeu ca să ceară pământ în loc de cer, cum era să mai fac din el cort ceresc și împărăție cerească înăuntrul lui? Și iată, acum nu are creștinul ce să facă cu pământul, căci așa, pământ cum este, nu poate fi cu cerul, care a venit să se așeze peste pământ curat și neîntinat. A cerut creștinul pământ, și a rodit tot pământ, și a crescut pământul în jurul lui și l-a acoperit, și a stat nepăsător poporul cel chemat la Dumnezeu.

O, măi poporul meu, lumea cea din afara ta nu te putea depărta pe tine de Dumnezeu dacă tu n-ai fi avut lume în tine. Că ți-ai pierdut toată vremea și ți-ai pus toată inima pentru munca pământească, și atâta te-ai dat pe tine grijilor care sunt departe de Dumnezeu! Și iată, aceasta este lumea care a stat peste tine, poporul meu iubit. Nu lumea de pe drum, nu vecinul din lume, nu răul din lume ți-a încurcat inima ta, ci lumea cea din tine, copilule lumesc și nu ceresc așa cum ți-a fost chemarea făcută de Dumnezeu. Iată ce mai am nebiruit de lume; atâta mai am, și am tras hotar în jurul acestor firicele, și nimeni nu se teme îndeajuns, nimeni din cei ce vin să se arate Domnului, Care Și-a plecat capul și lucrul Său în această grădină.

Am spus când am așezat primele porunci de sfințenie pentru acest așezământ, am spus că cel ce vine să se arate Domnului, Care este prin acest cort ceresc, acela să nu mai vină cu duhul lumii înăuntru, căci acești copii au fost deosebiți de această cale. Am spus să nu mai intre înăuntru întunericul din afară și am spus să se vorbească în psalmi și în laude cerești în acest așezământ. Și iată, poruncă nouă așez încă peste acest sălaș ceresc:

– Cuvântul de ispitire să nu mai intre în acest cort sfânt, căci cuvântul de întrebare care se așează alături de ordinea cu care se coboară cuvântul ceresc, acela este cuvânt de ispitire, cuvânt de adăugare la cele venite din cer. Să nu mai aibă creștinul în inimă că Dumnezeu S-a lăsat vreodată ispitit, și iată cuvânt pentru cei ce vin și se sfințesc aici la serbările Domnului. Măcar cei ce vin să nu se mai amăgească. Dumnezeu nu Se lasă ispitit întru nimic, măi copii, și aceasta a fost cea mai mare greșeală a acestui popor, și prin ea a pierdut acest izvor creștinul cel chemat să bea din el, căci s-a atins cu ispitire și a tulburat izvorul, și i s-a luat acest izvor celui ce a stat în sine lângă această gură cerească. Iată rodul ispitirii. Iată, acesta este poporul care s-a crezut în stare să ispitească cerul. Iar acum pomul este pus spre păstrare, căci Domnul a făcut să crească muguri noi, și va da rod nou pomul cel cu muguri noi. Trebuie să stau în sfat cu păstorii, căci păstorii poporului meu n-au înțeles taina acestei grădini și rodul cel nou, care este sădit în ea. N-au înțeles lucrarea cea dinăuntru și numai dinăuntru.

Copiii mei în care eu îmi deșert duhul și cuvântul și sfatul cel din cer! Eu pentru cer voiesc să aveți atenția, de acum. Va fi să lucrăm din zi în zi mai mult, că aceasta este vremea de acum.

Nicușor, copil purtător de cele din cer! O, tu de aceea taci, mămică. Tu nu ești ca să vorbești. Tu ești ca să vorbească mămica prin gurița ta. Tu ești ca să vorbească Domnul prin tine în vremea care este cu voi. Tăcerea ta sunt eu, care nu pot vorbi între voi. Uitați-vă cum stau și nu pot să vorbesc în sfatul vostru. Dar eu voiesc mereu să rostesc grai ceresc între voi, și câte am de grăit pentru aici, măi copii! Dați drumul cuvântului meu, iubiții mei! Lăsați-l să curgă! Uitați-vă, că parcă e seacă fântâna cea bogată din care trebuie să iasă apă vie în toată vremea, de-acum. Să nu mai tac între voi, mămică! Eram cu trupul între voi și nu știam să vorbesc, că nu aveam darul vorbirii, dar acum vorbesc în limbi cerești, și voiesc să curgă acest râu al vieții.

O, copila mea, nu mă mai ține sub tăcere, mămică. Lasă să curgă acest râu, lasă să vorbească acest copil prin care eu vorbesc în vremea aceasta. O, să vorbesc și eu în sfatul vostru, măi mămică. În zadar vorbim noi amândouă dacă gura prin care eu grăiesc tace între voi. Acestui copil i-a sosit vremea să vorbească, fiindcă așa este scris, că în vremea aceea cei muți vor vorbi și cei surzi vor auzi, iar cei ologi vor ști să meargă apoi. Acest copil este începutul cel nou al vorbirii celor fără de grai, dar acest început să aibă curs, mămică, fiindcă rodul cel nou va trebui udat și cercetat și binecuvântat din cer. Lăsați tot ce vă lasă fără de grăirea mea cu voi și fiți atenți, mămică, la gura acestui râu care va umple totul de viață nouă și vie și sfântă pe pământul lui Dumnezeu. Domnul

voieşte să se vadă această grădină şi voieşte să se umple totul de mireasma ei, iar voi să nu lucraţi altceva în afară de această lucrare cerească ce vă este dată vouă. Voi aveţi apăsări de la treacătul prin lume al celor ce vin şi se înfăţişează Domnului, şi aveţi lipsă de îndemânare încă faţă de cele ce vor trăi şi se vor vedea strălucind de aici, de la voi. Mă doare cu durere grea şi nu ştiu cum să fac ca să tai pricina celor din neamul din care am luat pe copilul cel ce stăpâneşte acum cu numele lui peste acest pământ ceresc. Mă doare duhul lumii care se luptă cu Dumnezeu prin cei ce nu înţeleg că această grădină este dintru început a Domnului, este a cerului şi nu este a omului. Mă doare mâhnirea care o pun peste voi şi peste Domnul mereu cei din neamul din care am ridicat acest copil. Şi dacă mă doare, voi lucra şi voi da de ştire cum este această durere şi voi face simţită această rană care loveşte cerul, şi voi face-o simţită peste cei ce săgetează mereu lumina ochiului lui Dumnezeu, Care veghează cu tot cerul sfânt peste această împărăţie.

Mama Gigi vă aşează în linişte şi vă ridică mereu, mereu mâhnirea, căci nu se poate mereu duh de durere şi de mâhnire peste duhul cel ceresc care sălăşluieşte aici de la Dumnezeu. Aici este locul păcii cereşti, locul Domnului, mămică, şi voi depărta săgeţile care curg înspre acest cort sfânt, căci scris este: *«Cine va lovi în această stâncă, acela se va zdrobi de ea, iar cel ce dă cu sabia, acela se va tăia în ea».* Fiţi liniştiţi, căci eu vin cu liniştea mea şi o aşez peste durerile care se îndreaptă spre voi să vă însăgeteze pacea. Pacea mea v-o las vouă, dar voiesc să v-o las mereu însoţită de graiul meu. Lăsaţi-mă pe mine, mămică. Voi nu puteţi să vă apăraţi, şi veţi vedea scutul meu în faţa celor ce aruncă spre voi. Eu v-am ales, eu v-am aşezat aici, căci pământul şi tot ce este pe el este al Domnului din veac şi până în veac, măi copii. Domnul este Stăpân şi peste voi, şi peste locul în care sunteţi aşezaţi. Am spus celui ce a fost aici stăpân că acest pământ este al Domnului dintru început. Am spus să ceară şi să spună ce voieşte să-i dau, şi dacă n-a voit să spună ce să-i dau, îi voi da eu ce trebuie să-i dau, căci trebuie să-i dau dacă el se luptă cu lumina Domnului ca s-o supună. Eu sunt cu voi. Eu lucrez peste voi şi pentru voi, şi nimeni nu vă poate face nici o vătămare, măi copii. Nu vă îngrijiţi. Voi lucra, să ştiţi că voi lucra. Voi lucra să curăţ din jurul vostru tot ce nu este cu Dumnezeu şi voi face apoi lărgime cerească de jur împrejur.

Pace vouă, şi iarăşi voi sta în sfat cu voi şi vă voi da cele pentru acest aşezământ şi vă voi învăţa cum să staţi faţă de acest aşezământ.

Hristos a înviat! Şi Paşti nou să fie în acest aşezământ, căci cu adevărat S-a aşezat Domnul în această iesle, şi Duhul Sfânt al lui Iisus Hristos a înviat şi mai adevărat peste această grădină cerească. Amin, amin, amin.

9/22 decembrie 1991

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Ucenicii cei unşi sunt aşezaţi la rugăciunea pentru iertarea păcatelor celor vii şi ale celor adormiţi.

Pace vouă de la mămica Gigi! Şi cât aş vrea să am şi eu de la voi pace şi bucurie, măi copii! Un picuţ am de stat şi azi în sfat cu voi, să vă spun şi bucurii, dar să vă spun şi o durere de a mea pe care nu ştiu, nu ştiu cum s-o mai vindec. Nu ştiu, că până acum nu este vindecată.

Iubiţii mei copii, moşteni ai lui mama Gigi, voi sunteţi copiii mei cei după duh, şi de aceea sunteţi cu adevărat ai mei, fiindcă aşa este scris în Scripturi despre cei ce fac voia Tatălui ceresc. Copiii mei şi neamul meu cel după trup mănâncă şi bea, se însoară şi se mărită şi se pregătesc pentru lumea aceasta, şi aceia nu sunt ai mei. Voi sunteţi ai mei, voi, cei care faceţi voia lui Dumnezeu, şi de aceea am rămas eu cu voi, şi de aceea m-am întors la voi, căci dacă m-am întors, trebuia să am unde să mă întorc, trebuia să-mi pregătesc loc, ca acolo unde mă voi întoarce, să fie şi ai mei. Trebuia să gătesc aşezământ, ca acolo unde sunt aşezaţi ai mei, să mă aşez şi eu.

Iubiţii mei, astăzi au venit la voi cei plecaţi cu trupul, căci ei abia aşteaptă zilele lor, şi eu le-am ieşit înainte, căci de atâta vreme de când au intrat ei întru această lucrare, acum mă cunosc cei adormiţi din neamul vostru cel după trup, şi în zilele pomenirilor lor îmi cântă şi ei cântare de mulţumire, aşa precum îngerii cântă slavă celor din cer. Au venit din vreme, căci au fost chemaţi să ia Sfintele sfinţilor, şi încă mai rămân, mămică, fiindcă azi ei stau la masă cu voi şi au mai multă părtăşie cu voi decât în restul vremii, fiindcă astăzi sunt sărbătoriţi în sobor cei din neamul vostru strămoşesc. Aşa trecere are un creştin care duce viaţa cu cerul şi cu cele din cer, că pe lângă el este tot neamul lui cel adormit, cel plecat din trup. Aceasta este un prilej de întrebare pentru voi. Eu văd, şi iată, vă desluşesc întrebarea despre cei plecaţi din trup. Acestora li s-au făcut toate cele de trebuinţă pentru cetăţenia cea cerească pe care o are fiecare om şi pe care o pierde în vremea vieţii lui cea din trup dacă nu pune pentru suflet trăirea lui. Aceştia au dobândit locul din care căzuseră, căci s-au făcut pentru ei toate câte au avut trebuinţă pentru dobândirea locului din care căzuseră; s-au făcut începând cu botezul, şi apoi toate cele ce trebuie să aibă făcut un om în viaţă, şi după aceea cele pentru dincolo de viaţa în trup. Dar cei ce sunt încă în trup şi sunt sub învinuire de păcat, aceia nu pot intra întru împărăţia cerurilor decât după ce trec cu trupul.

Am dat cuvânt şi poruncă aici, să fie dezlegată toată făptura lui Dumnezeu: şi cei adormiţi, şi cei cu trupul, şi să se lucreze prin cuvânt dezlegarea omului, şi toate s-au făcut aici, şi pentru cei adormiţi, şi pentru cei încă în trup. Dar fiţi atenţi, copiii mei cei slujitori, că mai este făptură în trup nedezlegată încă. Să căutaţi unde aţi rămas şi să începeţi şi pentru cei ce s-au născut de atunci încoace, căci de aceea v-a aşezat lângă Ea Sfânta Treime, de aceea, ca să facă prin cei din trup judecata şi dezlegarea făpturii lui Dumnezeu, şi să se golească duhul rău de tot câştigul său.

Iată, mămică, duhul rău mi-a făcut durere din nou, şi trebuie să-l ruşinez şi să-l scot mincinos, că nu este adevărată vestea pe care a adus-o la cer. A spus la cer de copiii mei de aici că nu sunt aşa cum se cere la cer pentru acest aşezământ, şi a spus de Mihaela mea că nu este gospodină, că este puturoasă, că este rea şi că este urât la voi. A învinuit-o pe ea, măi copii, şi m-a învinuit pe mine în faţa cerului. A venit şi a arătat celor ce au astăzi serbare cu voi, celor din neamul vostru cel adormit, şi le-a spus că nu este curat, că nu este ordine, şi a dat el cu funingine neagră peste tot, şi apoi a venit cu vorbă de învinuire. Şi eu să-l las aşa acum? Dar nu ştie cerul că el nu are dreptate? O, această copilă aleasă de mine este cu mare pricepere gospodărească, cu mare îndemânare cerească şi pământească, şi dacă este rea, aşa cum spune el, este rea pe răul care vine de la el.

Iată, cerul ascultă acum cuvintele mele de dezvinovăţire, şi va judeca pricina durerii mele. Copila mea cea aleasă nu

este puturoasă, dar ea are de lucru cu mine şi cu gândul, şi cu urechea, şi cu mânuţa, şi cu inima, şi cu ochii. Ea are de stat de veghe şi pentru cer şi pentru pământ, şi are de vegheat peste acest aşezământ. Eu ştiu că ea este neputincioasă, dar nu este puturoasă şi nu este rea. Înapoia mea, satano, şi te du ruşinat, căci cerul nu primeşte mărturie mincinoasă! Această copilă este mult iubită de mine. Am iubit-o mult şi spre sfârşitul vremii trupului meu, căci am adus-o aproape de mine mai înainte ca eu să merg spre cele cereşti. Am iubit-o mult şi atunci, dar nu pot pune iubirea de atunci cu cea de acum. Acum o iubesc din cer, căci ea mă iubeşte în cer şi pe pământ, şi n-a fost creştin să n-o urască măcar un pic, dacă eu am iubit-o atât de mult. Dar cum să n-o fi iubit? Puteam eu să fac altă voie în afară de voia lui Dumnezeu? Iată ce am iubit, măi mămică, iată de ce am iubit-o. O, eu eram slabă cu firea şi îngăduitoare cu cel abătut de la pasul cel drept. Şi ce am făcut cu asta? Unde este cel miluit de mila mea firească?

Am trimis veste din cer să meargă cuvântul meu ceresc din loc în loc, să-l strig pe cel miluit de mine şi să-l aşez pe cale cerească, aşa cum se cere după cer, nu după fire. Şi iată, am avut noroc de am avut cum să strig la fiecare, că altfel cum m-aş fi spălat de sângele acestui popor miluit de firea mea cea slabă din vremea trupului meu? Acum sunt cerească, şi am loc pe pământ aşa cum sunt în cer. Iată de ce m-am dus la cer. M-am dus ca să fiu numai cerească şi să lucrez numai cereşte. Venea şi îmi storcea creştinul slăbiciunea firii mele, că ştia că sunt vas purtător de Dumnezeu, dar nu s-a folosit poporul meu ca să rodească îndemn spre sfinţenie din darul milei mele. Acum nu mai am milă pământească, şi de aceea i se pare poporului meu că am îngrădit izvorul acestei lucrări. O, cum să-l mai fi lăsat să fie stors în zadar, să fie jefuit şi trădat şi călcat în picioare? De aceea a pus Dumnezeu în această copilă a mea fire aşezată, fire cerească, fire cu dreptate dumnezeiască şi nu omenească. Şi iată, poporul meu este acum cel ce face voia lui Dumnezeu, nu cel ce nu face această voie. Şi iată, am cu cine să merg înainte întru dreptate şi întru biruinţă cerească.

A fost lungă vremea lucrării până la plecarea mea din mijlocul acestui Israel răzvrătit şi pretenţios, şi a fost chin greu pe Dumnezeu, că de la nimeni nu se vedea decât mărire de sine şi lipsă de sfială şi de veşmânt plăcut de cer, căci inima creştinului era goală sub această lucrare cerească. Era îngâmfat creştinul, era linguşitor, era făţarnic, că nici în lume nu găseai aşa mare duh de făţărnicie.

Îmi mai uşurez şi eu greutatea duhului meu, căci mă doare duhul meu după acest popor uşor la minte şi puţin la inimă. Dar mi-o trece într-o zi şi această mâhnire, căci vine o trecere prin sită, vine, mămică, şi atunci marea parte din acest popor va trece cu trupul şi va fi întâmpinat în cer de judecata şi de dezlegarea lui, aşa cum am lucrat eu pentru el din acest aşezământ. Mai e un picuţ, şi jertfa cea pentru ispăşirea poporului meu se va împlini, şi atunci va veni ziua când voi sfârşi cu mâhnirea, iar cei rămaşi şi scăpaţi cu trupul vor lucra pentru Dumnezeu şi vor mărturisi lucrarea lui Dumnezeu. Iar după ce acest popor va trece cu trupul, atunci va fi să intre în această grădină, dar nu acum, măi copii. Nici păstorii mei n-au înţeles taina acestei grădini, dar mâine voi sta cu ei de vorbă şi voi mai încerca să-i fac mai cereşti, ca să înţeleagă ei cele cereşti care sunt peste această grădină, şi să nu mai asemene apoi cele de pe pământ cu cele care nu sunt de pe pământ.

Voiesc acum să ruşinez pe duhul rău, care m-a învinuit la cer. Am spus cu un pic de vreme în urmă, am spus aşa aici la voi: să fie păstrată curăţenia lucrurilor şi a locului de aici, să fie ordine desăvârşită întru toată aşezarea de aici, iar ceea ce mai este de lucrat, să se lucreze cu multă ordine şi curăţenie a lucrurilor şi a locului. Aici stau sfinţii şi îngerii în preajma voastră la orice lucru ce îl aveţi de lucrat. Aici e locul cerului, măi mămică, şi a râs duhul rău de copila mea, cea de care mă sprijin eu. O, Mihaela mea nu este aşa. Eu ştiu cum este ea. Eu ştiu ce îndemânare şi ce ordine şi ce orânduială iese de sub lucrul mâinilor ei. Mergeam şi eu în casă la ei şi mă biruia frumosul şi ordinea şi curăţenia lor, şi erau şi cu sufletul şi cu trupul întru toată curăţenia cea plăcută, şi eu ştiu cum este ea.

Iată, Mihaela mea, mama Gigi te roagă s-o asculţi. Ştiu, misiunea ta este acum alta. Şi printre cele ce vin de la cer, tu ai nevoie de odihna duhului tău, de lipsa grijilor care iau locul meu din inima ta. Iată, ascultă-mă, că le vom face pe toate. Intră din nou în lucru şi fă ordine iar, aşa cum ştii tu că trebuie să arate o bucătărie în toată vremea, o cămară de vase, şi ordinea cea din toată vremea a cămării de vase. Când faceţi mâncare, măi mămică, să fie tot la fel de curat şi de ordonat ca atunci când mănânci sau ca atunci când este vremea dintre mese. Un picuţ de sârguinţă şi de atenţie, şi se poate iarăşi totul cu mare ordine. Fiecare lucru să-şi aibă locul lui, şi să nu mai fie neatenţie la nici unul de aici, căci din ea iese neorânduială în cele ce trebuie să fie aşezate şi păstrate mereu în ordine plăcută. În jurul vostru, peste tot aveţi însoţitori cereşti, şi nu se poate să vadă ei neordine la voi. Ştiţi voi cum trebuie să fie aici? În orice clipă trebuie să fie şi să se lucreze în aşa fel încât oricând ar veni văzut cineva din cer, să fie primit cu ordine ca în cer, căci aţi văzut cum scrie în Scripturi: *«Dacă ar şti slugile când vine stăpânul, ar veghea în clipa aceea, dar stăpânul apare pe neaşteptate, şi fericită este sluga aceea pe care o va găsi priveghind»*. Vegheaţi bine în acest aşezământ, că nu ştiţi cum şi când şi cine este cu voi, căci voi nu sunteţi în nici o vreme fără cei din cer, măi copii. Şi să ştiţi că orice lovitură din afară are intrare dinăuntru, căci aşa am spus: nimeni, nimeni în afară de voi, cei stătători aici, nu închid şi nu deschid uşile cele de aici. Vegheaţi bine peste această grădină şi în jurul acestei grădini, măi copii, căci duhul rău ţipă rănit dincolo de voi şi are mare necaz pe voi, dar în curând nu se va mai găsi loc pentru el, şi va sta pe nisipul mării, precum este scris.

Aveţi grijă de inimă, copiii mei. Fiecare inimă să fie pentru altă inimă mai întâi, căci numai aşa veţi fi plăcuţi de Dumnezeu. Citiţi vieţile sfinţilor şi luaţi de la ei, şi aşa să vieţuiţi laolaltă, că nu este altceva mai plăcut în cer şi pe pământ ca atunci când copiii Domnului vieţuiesc împreună întru voile cereşti. Amin.

Binecuvântată să fie jertfa şi dragostea voastră cea pentru cei adormiţi ai voştri. Mama Gigi vă aduce mulţumire pentru aceasta. Este scris în Scripturi că *«Trâmbiţa va suna, şi morţii vor învia întâi, şi apoi cei vii se vor schimba întru taina nestricăciunii cea fără de moarte»*. Iată, cei vii dau voie celor adormiţi spre înviere, iar apoi va fi unire întru cele veşnic nestricăcioase, şi moarte nu va mai fi atunci. Amin.

Pace vouă, copii ai duhului meu! Iar mâine vom aduce o nouă zi de serbare cerească şi vom sta în sfatul zilei de mâine. Pace şi sfială sfântă şi iubire sfântă să vină de la voi spre cer! Amin, amin, amin.

15/28 decembrie 1991

Sărbătoarea sfântului prooroc Daniel

Grăieşte Domnul şi trâmbiţa Sa Virginia.

Binecuvântată şi zi de praznic ceresc să fie aceastã zi de sărbătoare, căci aducem astăzi jertfă de iubire marelui prooroc Daniel.

Pace vouă de la Domnul Iisus Hristos! Pace şi zile noi de Paşti ceresc în această împărăţie coborâtă de la Tatăl Meu! Şi iată, din nou sunt cu ei şi cinez cu ai Mei la masa Paştelui cel nou, aşa precum am făgăduit atunci când am luat cea din urmă cină a legământului cel nou, înainte de patima şi de biruinţa Mea peste moarte.

Pace vouă, căci sunt cu voi! Aşa se cheamă că sunt cu ai Mei, aşa şi nu altfel. La cei ce Mă dau jertfă în locaşurile care mai sunt sfinte şi curate, la aceia Mă dau, dar Eu nu stau la cină, ci numai Mă dau lor. Iată, voi sunteţi cu Mine şi în trup şi în duh, şi de aceea Eu cinez cu voi. Eu Mă las aşezat pe masa cinei de aici, dar iată, stau şi Eu cu voi, stau în sfat cu voi, că-Mi place mâncarea pe care o faceţi voi, fiindcă voi o faceţi aşa cum am poruncit Eu s-o faceţi, şi de aceea stau şi cinez cu voi la masă. Când v-am aşezat ca să pregătiţi Paştele, voi aţi lucrat la această pregătire aşa cum am spus Eu, şi de aceea stau Eu şi cinez cu voi. Şi iată, iarăşi iau cu ai Mei Paştele cel nou, aşa cum l-am luat atunci cu cei ce erau întru Mine, cu cei ce M-au primit în ei după adevăr. E mare această taină, şi mult nu mai este şi va fi înţeleasă pe pământ şi Îmi voi înmulţi mesenii, căci Tatăl Meu Îmi va da Mie din lume pe toţi cei care vor crede în Mine prin acest izvor de cuvânt ceresc. Aşa M-am rugat până să plec la Tatăl: *«Tată, nu Mă rog pentru lume, ci pentru cei pe care Tu Mi i-ai dat din lume, şi pentru cei ce vor crede în Mine prin ei, ca să fie şi ei ai Mei».* Iată de ce am spus Eu la voi mereu că mai uşor va fi pentru lume decât pentru creştinul care a trecut şi a băut din acest izvor de învăţătură coborâtă din cer prin cuvânt, şi apoi s-a întors şi a primit iarăşi duhul lumii din care ieşise, căci scris este că au căutat ale lor, nu ale lui Iisus Hristos, şi astfel rătăcirea lor s-a făcut mai rea decât cea dintâi.

Pace vouă, căci voi aţi iubit pe ale Mele, iar pe ale voastre le-aţi dat Mie ca să fiţi întru Mine. Iată, sunt cu voi şi am cu Mine cerul, căci locul Meu este în cer, iubiţii Mei. Sunt aici cu cerul Meu, sunt mereu cu voi, căci cortul Meu este între voi, şi Mă sălăşluiesc între voi, iubiţii Mei. Fiţi sfinţi, precum Eu sunt, şi ne vom ridica în curând şi va curge acest râu peste mulţimi, şi mulţimile vor bea şi se vor sfinţi, şi ne vom arăta lor. Amin.

Verginica este regină peste această grădină care este de la Tatăl Meu aşezată. Ea este la această temelie, căci ea M-a purtat pe Mine pe pământ. Suntem cu voi, şi Verginica binecuvintează cuvânt ceresc la această masă în această zi de serbare cerească.

Hai, Verginico, Eu sunt în tine precum am fost pe pământ. Sunt, precum pe pământ aşa şi în cer, căci tu ai fost cortul Meu şi sălaşul Meu. Hai, ia loc în sfatul cel ceresc de azi, şi binecuvântat să-ţi fie sfatul tău în ziua aceasta.

— Mărire Ţie, Doamne, şi ia locul cel dintâi la masa noastră, la masa copiilor noştri!

Pace vouă de la mămica! Pace, şi zi de praznic ceresc pentru cer şi pentru pământul cel ceresc, căci sunt cu musafiri din cer la masă.

Am luat la masa noastră pe sfântul prooroc Agheu, măi mămică, şi iată, şi el are zi de sobor, căci este ziua lui de serbare în cer. Are şi el mare bucurie în ziua aceasta, căci se laudă şi el întru cele cereşti prin această lucrare de Duh Sfânt. El are sub ocrotire un copil de aici, pe Nicuşor al meu cel de aici, căci sfântul prooroc Agheu l-a luat sub ocrotire din ziua naşterii pe acest copil, căci acest copil a fost primit pe lume în această zi. Se bucură sfântul prooroc Agheu, că are de ce se bucura întru această lucrare, şi iată, este oaspete de cinste la masa noastră.

Avem, încă, la masă pe proorocul Daniel şi pe cei trei tineri care l-au însoţit pe el. Proorocul Daniel a fost mereu prăznuit în această lucrare şi lucrează la împlinirea celor proorocite prin el. El este dintre cei întâi lucrători peste această vreme, căci când Domnul Iisus Hristos S-a ridicat din moarte, a înviat şi el şi cei trei tineri care au fost cu el, aşa precum au înviat trupurile care au fost scule dumnezeieşti, iar mai apoi ei au fost puşi de îngerii lui Dumnezeu la locul de unde lucrează până la plinirea vremilor Domnului.

Cei trei tineri atât de mult au ascultat şi au crezut în proorocul Daniel, aşa cum au crezut apostolii Domnului în Învăţătorul lor, Căruia Îi urmau ei peste tot, iar când a venit vremea încercării iubirii lor faţă de Dumnezeul Cel adevărat, atunci împăratul acelei vremi a băgat pe cei trei tineri în foc ca să vadă el puterea Dumnezeului lor. Numai pe Daniel nu l-a băgat, şi aceasta a făcut-o pentru că babilonienii îi puseseră lui Daniel numele dumnezeului lor, căci dumnezeul lor se numea Belşaţar. Şi a stins Dumnezeul lui Daniel focul în care au fost puşi însoţitorii lui, şi au crezut şi cei străini în Dumnezeul lui Daniel. Erau iubiţi de împăratul acelei vremi, căci erau înţelepţi aceşti sfinţi, şi chiar de aceea împăratul i-a pus numele de Belşaţar lui Daniel, pentru că Daniel era cu mare înţelepciune peste el, iar cei trei tineri erau din părinţi care slujeau lui Dumnezeu în toată vremea, căci tatăl lor, Iezechia, pentru viaţa lui plăcută Domnului, a primit prin rugăciune lungirea vieţii cu cincisprezece ani, căci Domnul a auzit rugăciunea lui.

Sfântul prooroc Daniel este acum într-o neasemuită bucurie, că el vede în vremea aceasta împlinirile cele mai mari ale celor proorocite de el, şi nu se poate să fie altfel, de vreme ce toate sunt proorocite. De aceea Scriptura îndeamnă prin cuvintele ei şi spune: *«Fiţi râvnitori întru darurile duhovniceşti, dar mai cu seamă să râvniţi să prooirociţi cele proorocite de prooroci, căci proorociile nu s-au făcut din voia oamenilor, ci din voia lui Dumnezeu, întru cei sfinţi ai Săi, care au avut pe Duhul Sfânt peste ei».*

Poporul meu n-a avut ochii buni ca să vadă că toate cele proorocite s-au făptuit şi numai puţin mai este din toate câte au fost prezise. Poporul meu cel binecuvântat s-a semeţit, şi iată, a căzut din mărirea în care a fost aşezat. A păţit ca cel dintâi popor ales de Dumnezeu, şi iată, acum Galileea neamurilor se va face popor pentru Dumnezeu.

Am zis să fie la această masă păstorii poporului meu, ca să serbăm ca întotdeauna această zi. Iubiţii mei păstori, să ne bucurăm, mămică, în ziua aceasta, şi de acum încolo să învăţăm cum trebuie să ne fie bucuria întru Dumnezeu şi întru serbările cereşti. Să ne fie bucuria curată şi sfântă şi numai întru Dumnezeu, că iată ce a făcut Domnul dacă a rămas numai cu o rămăşiţă, şi aceea mică! A făcut izvor de izbăvire din moarte pentru poporul cel care a fost scris pe nume întru această lucrare, şi acest popor va fi spălat de păcate prin acest jertfelnic de curăţire. Vine o trecere prin sită, şi mare parte din acest popor va trece cu trupul, şi apoi va fi mântuit, căci s-a făcut pentru el jertfă de ispăşire şi de curăţire şi de albire la această scăldătoare cerească. Poporul meu nu va avea putere

în vremea trecerii prin sită, şi atunci îşi va întoarce ochii spre Dumnezeul acestei lucrări şi va primi dezlegare şi va trece apoi, şi atunci mă va vedea poporul meu, iar eu voi deschide pentru el porţile acestei grădini şi va încăpea tot poporul meu în această grădină. Că n-a voit, bietul de el, să fie statornic şi sfios şi umilit, aşa cum îi stă bine unui credincios care are în inima lui pe Dumnezeu. N-a voit şi cu viaţa, n-a voit şi cu iubirea, şi a voit doar ca el, şi aşa ceva nu se mai potriveşte ca să aibă trecere apoi acest popor.

Iubiţii mei păstori, este vremea să înţelegem taina acestei grădini. Aduceţi-vă aminte că Domnul în toată vremea trupului meu a vestit despre această grădină şi despre acest început de Ierusalim nou. Voi sunteţi iscusiţi în cititul Scripturii, şi acolo este această lucrătură, este ceea ce se lucrează în faţa acestui jertfelnic. Mi-e dor să vă văd neobosiţi citind poporului meu cuvântul cel de viaţă dătător care curge din Scripturi. Nici un pic de vorbire în gol să nu mai fie la voi, şi să fie numai cuvântul lui Dumnezeu, care este făcut mai înainte de toţi vecii. Mi-e milă de munca lui Dumnezeu cu care a trudit în mijlocul acestui popor adunat din spini şi din ciulini, şi iată, poporul meu s-a semeţit în sine şi s-a lepădat de Cel ce le grăieşte din ceruri, s-a lepădat cu neîmplinirea, cu nesfiala, cu mărirea de sine şi cu judecată de hulă asupra lucrării care a voit să-i scoale din amorţire. Fiţi precauţi cu cei morţi, că iar vă spun: cine pune mâna pe un mort, acela se face una cu el, căci mortul este necurat pentru voi, dar înţelegeţi despre ce fel de moarte vorbesc. Fiţi drepţi, iubiţii mei păstori. Aceasta voiesc de la voi, căci vor veni mulţimile în jurul acestui izvor şi vor voi să vadă de la voi faptele credinţei voastre. Scris este: credinţa fără de fapte nu mai este credinţă, precum nici faptele cele lucrate în afară de credinţă nu sunt cinstite de credincioşii cei adevăraţi, de închinătorii cei adevăraţi. Fiţi adevăraţi închinători, fiţi cu mâinile curate şi să înceapă de la voi această trăire peste poporul meu. Aduceţi-vă aminte de sfinţi şi de trăirea lor şi de gândirea lor şi de inima lor şi de frumoasa purtare a lor în mijlocul lumii. Voiesc să vă dăruiesc cu darul înţelepciunii cea nouă, care va să fie. Voiesc să fiţi luminători peste poporul meu, ca să înceapă învierea în inima creştinului meu. Deosebiţi-vă de orice aluat străin, căci vin la voi creştini şi vă aduc aluat străin, că e făţarnică şi linguşitoare inima creştinului meu. Fiţi bine atenţi cu tainele legilor acestui aşezământ, că mai e un picuţ de vreme de taină. Căutaţi să înţelegeţi bine cele pentru aici, şi să nu scoatem afară cele pentru aici. Ceea ce este de scos, scoate Dumnezeu, dar noi să nu trecem peste aceasta. Creştinii mei ar cere să vină aici, dar ei nu ştiu ce cer, căci nu cunosc ceea ce cer, şi de aceea vor să vină, că dacă ar şti şi ar cunoaşte cele ce cer ei, n-ar mai voi, vă spun eu că n-ar mai voi să vină, pentru că nimeni nu se învoieşte să se stăpânească pe sine după voile cele care au fost aduse de la cer pentru poporul meu. Acum se cere să înţelegeţi bine de ce am oprit eu pe poporul meu să vină în acest aşezământ; pentru că iată care este înfăţişarea cea de aici, şi am pregătit-o din vreme ca să pot lucra peste această grădină. Şi iată, acum am tras hotar în jurul acestei sădiri, şi voi uda această sădire, şi miresmele acestei grădini vor stârni sufletele cele vii, şi acestea vor veni şi îşi vor face rost de untdelemn şi vor veghea cu făclia aprinsă pentru întâmpinarea zorilor cele noi, care vor umple de lumină vie pământul cel nou.

Iată, sfântul prooroc Daniel şi toţi cei stătători cu voi la această masă vă dau binecuvântarea Domnului Iisus Hristos, Care va serba peste un pic de vreme ziua de serbare a naşterii Sale cea după trup, şi va serba cu voi, iubiţii mei, căci Domnul este cu ai Săi în sărbătoare.

Binecuvântată să fie masa de praznic care s-a aşezat în această zi în aşezământul cel nou, care s-a coborât de la Dumnezeu. Binecuvântare întreită să fie prin această masă de praznic, căci serbăm întreit în această zi. Sfântul prooroc Daniel, iată, se bucură cu voi încă din ajunul soborului său, şi se bucură tot cerul la această serbare.

Slavă întru cele de sus lui Dumnezeu, iar peste această iesle curată, pace, căci Domnul sălăşluieşte în ea întru toată iubirea Sa, după atâta vreme de dor. Binecuvântaţi să fiţi voi, păstorii mei, voi, copiii mei, şi binecuvântaţi să fie încă de pe acum cei ce vor crede în Dumnezeu prin voi!

Pace vouă, şi masă de serbare sfântă! Pace peste acest început de Ierusalim nou! Mama Gigi vă dă sărutare pe creştet. Ea este mereu cu voi, şi se odihneşte peste voi cu cele cereşti. Amin, amin, amin.

16/29 decembrie 1991

Cuvântul Domnului către casa lui Ilie Bunea

Pecetluirea aşezământului Domnului.

Domnul Savaot, Care a dat această poruncă cerească, binecuvintează şi întăreşte şi împrejmuieşte cu semn şi cu pecete vie şi curată aceste hotare, căci acesta este pământ dintru început ales, şi menit pentru ca să facă Domnul în el scăldătoare nouă pentru toată făptura, de la început şi până la plinirea tainei cerurilor. Această împărăţie cerească va fi lucrătoare, şi se va revărsa peste ea lumina cea neînserată şi mântuirea pe care a pregătit-o Dumnezeu celor ce calcă drept pe calea cea cu lumină.

Iată, copiii Mei, Domnul Savaot deschide procesul neamurilor. Mă ridic, măi tată, că a venit vremea să fac lumină, şi iarăşi va rosti Dumnezeul Preasfintei Treimi şi va zice: *„Să fie lumină!“,* şi va fi!

Dar mai întâi, iată, voi deschide proces cu cei din neamul din care am pe acest copil. Mă ridic ca să am grijă de piatra acestei vremi, piatra cea coborâtă din cer pe pământ. S-a părut o glumă pentru cei din neamul acesta. S-a părut o glumă cuvântul care mărturiseşte că am stat în sfat ca să vestesc că acest pământ poartă numele Domnului. Am spus să ceară cel ce a stat şi a întinat acest loc sfânt şi ales de Domnul, am spus să ceară şi să spună ce să-i dau pentru pământul pe care l-a stăpânit şi l-a întinat, şi nu l-a sfinţit şi mai mult, aşa cum este menirea acestui petec de pământ. Am spus să ceară să-i dau plata, şi n-a rostit cuvânt. Şi dacă n-a spus, iată, Mă voi ridica şi îi voi da Eu, îi voi da plată pentru locul care este al Meu dintru toţi vecii ca să fac din el lumină peste pământ şi să fac cer din el.

Iată, voi sta în sfat cu cel mai mare şi îi voi spune celui mai mare, îi voi spune aşa: Domnul Savaot grăieşte cuvânt cu tine, Ilie Bunea, că n-ai voit să stai sub lumina Mea şi să împlineşti ce aveai tu de împlinit pentru plinirea luminii Mele. Ai pus piedică, ai tărăgănat. N-ai pus cuvânt ca să grăbeşti împlinirea pe care Eu am cerut-o. Aceste firicele de viaţă nouă sunt slăbite. Mă uit la ele şi suflu mereu peste ele ca să stea vii şi să le găsesc vii şi cu veghe peste acest aşezământ sfânt, şi tu ai dat cu piciorul în această stâncă de neclintit, şi vei vedea ce ai făcut pentru călcarea de poruncă, fiindcă Eu am aşezat aici legi sfinte, şi nu numai că nu le-ai păzit, ba ai şi călcat peste ele. Eu am zis aşa: în locaşul cel de sus, care

este pentru Sfânta Sfintelor, am zis să nu intre nimeni din cei ce au rămas cu carnea şi cu sângele şi cu lucrul duhului său. Şi n-ai avut, măi tată, voie să păşeşti cu pasul tău cel neîmplinitor peste acest jertfelnic din cer aşezat. Şi tu ai venit cu veşmântul tău nespălat şi Mi-ai rănit ziua cea dintâi a Paştelui cel nou, şi iată veste dureroasă, că ai sărit pe deasupra şi n-ai intrat pe uşă, pentru că uşa de aici este legea sfinţeniei şi a curăţeniei şi a împlinirilor cereşti, şi iată veste dureroasă, că Domnul Se ridică acum peste acest neam. Am spus cuvânt ceresc cu trei ani în urmă, şi aşa am spus: *«Decât să pierd paşii şi viaţa şi darul şi mântuirea pe care o lucrez peste voi, pentru ascultarea şi iubirea celui ieşit dintre voi şi cu care Eu Mă ajut în vremea aceasta, decât să fie aşa, Mă voi ridica şi voi lua din lume toată seminţia lui, căci seminţia lui cea din lume se va ridica să-Mi calce şi să se lupte să stingă această lumină»*. O, dar n-a voit acest neam să fie atent cu acest fruct proaspăt, cu acest strugure al legii celei noi, cu această vie care va fi spre hrana celor ce vor lua calea mesei celei mari care vine de la Dumnezeu! O, aici au parte numai cei sfinţiţi prin Trupul şi Sângele Mielului lui Dumnezeu, Care este de atâta vreme viu prin această iesle, prin acest jertfelnic de foc, iar cine se încumetă să treacă pe deasupra fără de haină de nuntă, acela este scos, acela singur se scoate, din lipsa hainei de nuntă.

Copiii Mei de aici, nu daţi cheile acestei împărăţii cereşti! Să piară din graiul buzelor voastre această grăire, căci dacă voi le daţi, le iau Eu, şi vai, nu s-ar mai găsi loc pe pământ, nici în cer, pentru cei care-Mi nimicesc Mie rodul cel nou al veacului cel nou care vine! Fiţi precauţi şi staţi de veghe cu putere de cuvânt şi daţi drumul să curgă acest izvor al vieţii, căci nimeni nu poate sta la judecată cu Mine, şi acest pământ sfânt poartă numele cerului sfânt, iar în cerul sfânt vor sta şi vor lucra cei aşezaţi şi cei chemaţi care umblă pe căile sfinţeniei. Luaţi aminte, că rostesc cuvânt ceresc: să vină părinţii acestui fiu neascultător, şi voi sta în sfat cu ei, şi vom rosti hotărâre cerească. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit sau lovit sau mânjit de murdăria duhului rău. Cel ce nu este cu mâinile curate şi spălate şi se încumetă să intre în această grădină, acela să se depărteze, că mai bine îi va fi lui, iar cel ce ia în glumă această poruncă şi calcă fără de sfinţenie şi fără de curăţenia cea cerută, acela să fie anatema de la Dumnezeu.

Iată, tatăl cel după trup al acestui copil a ştiut de atâta vreme de această pregătire de împărăţie nouă, şi nu s-a pregătit, şi a călcat necurăţit şi nepocăit peste această iesle, şi iată, acum, duhul rău, pentru această călcare de poruncă, dă să-şi facă intrare în grădina sfinţeniei pe care Domnul a pecetluit-o în ziua cea hotărâtă de cer. Aici nu mai este pământ, şi este cer coborât aici. Iată, au venit zilele cele grele, în loc să fi avut loc începutul bucuriilor, şi aceşti copii, aceste mlădiţe noi vor sta acum în faţa furtunii, căci s-a călcat peste aşezările cele care stau îngropate sub această piatră cerească. Dar Domnul va sta în luptă cu îngerii duhului rău, căci cei ce se socotesc cu soarta acestei grădini cereşti, aceia sunt îngerii duhului rău, care intră în război cu îngerii cei aşezaţi de cer la porţile acestor hotare. Nu vă temeţi, voi rosti cuvânt, şi cuvântul se va face faptă şi se va face lumină în jur, şi nimeni nu vă va vătăma pe voi. Cel ce se ridică la luptă cu Domnul, acela se va tăia în sabia Domnului. Amin.

Voiesc să stau în sfat cu cei din neamul din care am ridicat un fiu pentru mijlocirea mântuirii lor, şi apoi voi lucra mai mult decât până acum şi voi rosti Eu plata, dacă n-am auzit cuvânt de împlinire de la aceştia, şi voi face Eu socoteala, dar mai greu decât am făcut-o atunci pentru lovitura cea cu care s-a lovit în fiul de aici, şi voi fi împlinitor. Iată, duhul rău este pe urma fiului care a stat în aceste hotare, este pe urma lui mai mult din pricina tatălui acelui fiu. Duhul rău voieşte să-l ridice pe fiul acestui tată, ca să intre apoi cu război şi să stârpească pacea şi lucrul acestei grădini cereşti. Şi dacă îşi va împlini duhul rău această mârşăvie, atunci Mă ridic numaidecât şi scot din trup pe tot urmaşul care ar avea cuvânt de ridicat în dreptul acestor hotare. Acest tată nu s-a lăsat sub Dumnezeu ca să fie sub obroc toţi cei din casa lui care nu umblă cu Dumnezeu. O, nu s-a lăsat. A fost îngâmfat, a fost mare şi n-a avut Domnul loc cu ale Sale în el. Voiesc să stau în sfat cu aceşti părinţi, şi apoi voi hotărî Eu, şi voi hotărî ca în cer, şi nu voi mai aştepta cuvânt, că în zadar am folosit iubirea şi răbdarea, căci acest aşezământ nu are înscriere întărită pe pământ, dar are înscriere cerească, iar aceasta va lucra şi va mărturisi, cu adevărat va mărturisi. Amin, amin, amin.

18/31 decembrie 1991

Cuvântul Domnului de mustrare şi de îndreptare către casa lui Ilie Bunea

Proorocie asupra lucrării de împotrivire pentru planul dumnezeiesc dintru început.

Dumnezeul Preasfintei Treimi coboară şi scrie grăire cerească, şi va fi de mărturie această grăire. Nimic nu împlinesc până nu vin să vestesc mai întâi.

Când am dat poruncă lui Noe pentru săvârşirea corabiei de salvare a lucrului mâinilor Sfintei Treimi, a omului şi a tuturor celor ce vieţuiau sub stăpânirea omului, atunci Noe s-a aşezat la lucru, căci a crezut lui Dumnezeu şi a spus la toată lumea să se sfinţească şi să se lase de cele întunecate, şi lumea nu l-a crezut. Şi Noe a terminat corabia şi a venit potopul şi a stârpit tot ce era pe pământ, căci s-a împlinit cuvântul lui Dumnezeu. Când a văzut lumea că Noe a fost adevărat prin cuvântul lui Dumnezeu, atunci începuse să strige la Noe să le deschidă şi lor. Dar de unde, că nu Noe închisese uşa, ci Dumnezeu, căci Noe a ascultat aşa cum a spus Dumnezeu să facă. Şi iată, iarăşi, încă o lucrare ca atunci, încă o taină lucrată de Dumnezeul minunilor, măi copii.

Este scris în sulul acestei lucrări care a trâmbiţat de atâta vreme pe pământ, este scris că Domnul aşa Îşi va sfârşi această lucrare, aşa, cu această corabie lucrată pe pământ prin poruncă dumnezeiască. N-am dat nimănui această poruncă spre săvârşire, şi am încredinţat-o acestor stâlpi de nădejde pe care S-a sprijinit cu lucrul Său Dumnezeul cerului şi al pământului. Şi s-au lăsat lucraţi aceşti lucrători, şi i-am învăţat din vreme cum trebuie să calce cu paşii lor şi i-am păzit în toată vremea şi i-am întărit pe stâncă tare, şi apoi am venit şi am poruncit lucrul cel nou, şi porunca s-a făcut faptă, şi aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, şi Domnul este Stăpânul ei, căci Dumnezeu este aici lumină, şi nici un întuneric nu este întru El. Iar dacă aceşti copii de aici au umblat întru lumină, precum Domnul este în lumină, iată, au părtăşie prin Sângele lui Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, căci dacă zice cineva că-L cunoaşte pe Iisus Hristos şi nu păzeşte poruncile Lui, întru acela este minciună şi nu adevăr. Cel ce crede cu inima lui că este în lumină, dar urăşte pe fratele Domnului, acela este în întuneric până acum; acela se sminteşte şi umblă în întuneric şi nu ştie încotro merge, pentru că întunericul a orbit ochii lui.

Iată poruncă cerească dau spre împlinire: să se depărteze întunericul şi să răsară lumina cea adevărată în jurul acestui aşezământ pecetluit prin cuvânt!

Copiii Mei, nu vă temeţi, şi aduceţi-vă aminte din câte dureri v-a scos Dumnezeu, căci au fost antichrişti care au ieşit dintre voi, care n-au fost cu Noi, căci de ar fi fost cu Noi, ar fi rămas cu Noi; ci, ca să se arate că n-au fost toţi de ai Noştri, de aceea au ieşit. Nu vă temeţi, căci voi aveţi ungere de la Cel Sfânt, şi ştiţi toate, căci Domnul este în mijlocul vostru cu pacea Sa. Scris este că cine tăgăduieşte pe Fiul, acela nu are nici pe Tatăl, şi iată, Domnul iarăşi scrie cuvânt din cer. Cine tăgăduieşte această lucrare, cine vă tăgăduieşte pe voi, nu are nici pe Domnul, Care este cu voi.

Am dat legile cele sfinte ale acestui aşezământ ceresc şi am scris ca să fie scrisă această lege de sfinţenie, şi am zis: *«Nici un creştin care a lovit cu judecată şi cu hulă duhul acestei lucrări nu va avea intrare în acest aşezământ sfânt»,* căci Domnul lucrează întru dreptate, şi de aceea v-am spus cu un pic de vreme în urmă: *«Fiţi treji la datorie, cei de aici, fiţi treji faţă de cele ce stau aşezate la această temelie, şi nu vă uitaţi la faţa sau la rangul sau la gradul de rudenie, căci acest aşezământ va fi deosebit în Ierusalim».* Dar iată, cerul este în durere şi în frământare şi în zbucium, căci s-a dat la o parte gardul acestei grădini cereşti şi s-a intrat fără de haina care se cere în această împărăţie din cer coborâtă. Am spus că voi sta în sfat cu cei care stau mari din neamul cel după trup al celui stătător aici ca să vegheze peste acest pământ ales dintru început de Dumnezeu. Am spus că stau în sfat cu cei mari după trup, dar această mărire nu se pune la Dumnezeu, de vreme ce ei au rămas mici faţă de înţelesul cel din cer, de vreme ce prin felul acestei măririi au dat gardul acestei vii la o parte şi au călcat peste această agoniseală dumnezeiască şi cu trudă grea făptuită în vremea aceasta de strâmtorare, şi au călcat peste viaţa cea aşezată aici de Dumnezeu ca să fie sfinţenie şi picioare şi mâini curate aici.

Iată, stau în sfat cu voi, cei ce vă bizuiţi pe voi. Voi ziceţi că sunteţi stăpâni aici, iar Eu grăiesc şi vă spun că nu grăiţi adevăr. Adevăr adevărat grăiesc Eu: acest pământ care s-a pecetluit în zilele acestea este pământul Domnului, dintru început ales. Şi dacă ziceţi că nu este aşa, iată ce vă spun: când am scos pe fiii lui Israel din robia Egiptului, le-am făgăduit că dacă vor urma legile sfinţeniei, îi voi duce în ţara Canaanului cel ales pentru ca să intre poporul cel binecuvântat. Iar în drum spre Canaan, poporul s-a semeţit şi a cerut carne şi a murit în pustie cu carnea în dinţi, că Domnul îi lepădase pe ei, fiindcă s-au sculat la joc şi la slujire de idoli, şi Domnul i-a lepădat pe ei, iar cei născuţi pe drum au făcut la loc numărul de suflete care fuseseră scoase de Moise din robie, şi i-am condus şi i-am aşezat în ţara Canaanului, precum le făgăduisem, şi am fost împlinitor peste acel pământ ales. Acela era un pământ bun, iar cei ce-l locuiau nu erau în legile cele sfinte, şi i-am scos din pământul lor şi am dat acel pământ binecuvântat poporului Meu cel ales, şi nimeni n-a putut să se pună împotriva lui Dumnezeu, căci am dat popoare la pierzare şi la sabie şi am făcut cale celui ce M-a ascultat şi am intrat cu el în pământul cel ales şi făgăduit poporului cel binecuvântat.

Iată, de la acest început de petec mic de pământ voi lucra peste toată România, iubiţii Mei, căci România este poporul cel ales pentru vremea aceasta. Mi-am făcut iesle curată aici, şi locaş necălcat de cei fără de sfinţenie, ca să am putere prin sfinţenie şi s-o ridic pe România de la lumina care va ieşi de aici. Dar voi, măi tată, n-aţi voit să staţi cu mâinile curate şi cu paşii curaţi, şi sunteţi cu duhul lumii peste voi, şi aproape că Mi-aţi strivit aceşti copii peste care am pus ungere cerească. Apasă peste ei orice lipsă de curăţenie care intră înăuntru, şi apasă peste ei răspundere mare, căci au de stat de veghe şi de dat răspuns pentru sfinţenia acestui pământ sfinţit şi curăţit de Dumnezeu. Iată, Domnul este străpuns de voi, căci voi aţi săgetat lumina ochiului lui Dumnezeu. Dacă n-aţi voit să vă curăţiţi la vreme, când Domnul Îşi pregătea acest aşezământ sfânt, dacă tu, măi copilule îndărătnic şi neplecat spre sfinţenie, dacă tu ai pus mâna pe cele ce stârpesc sfinţenia, dacă tu ai dat prilej duhului rău să aibă agăţătoare tare în casa ta şi în curtea ta şi dacă eşti cu mâinile însemnate de aluatul duhului rău, care nu are legat nimic cu cele sfinte, o, cum te-ai îndurat tu să calci peste Dumnezeu, Care a pregătit sfinţenia acestei grădini? Cum nu ţi-a fost milă de acest loc curat şi de legea sfinţeniei care nu este voie de la Dumnezeu să fie călcată? Dacă nu te-ai spălat pe mâini la vreme, dacă nu ţi-ai făcut haină la vreme, cum ai avut curajul să sari peste porţi? Mi-ai strivit pe jumătate puterea cea bună care este pusă peste aceşti fii aleşi şi unşi de Dumnezeu în acest aşezământ. O, şi când vei vedea câtă deschidere de poartă ai lucrat, ai să plângi şi ai să te zbaţi şi tu de durere, aşa cum Domnul Se zbate acum cu tot cerul Său pentru că s-a călcat peste legile cele sfinte ale acestui aşezământ deosebit şi pus deoparte de Dumnezeu. Tu crezi că ai făcut un lucru bun peste sufletul tău. Nu, ci mai mare rău ai făcut mântuirii tale, căci Eu aşa am grăit cuvânt aici: *«Cel ce nu va sta şi nu va stărui în toată vremea în legile cele sfinte, aşezate aici, acela să nu se apropie, că mai bine îi va fi lui».* O, duhul rău are învinuire asupra ta, căci şi tu stai agăţat cu el. Şi dacă stai agăţat cu el, iată ce faci! Calci aşa cum eşti peste sfinţenia care trebuie să trăiască aici. Aici nu mai este pământ, ci este cer nou şi pământ nou, şi sunt Eu sălăşluit aici, şi stau întru sfinţenie. O, tu... tu n-ai avut intrare aici, în foişorul de sus, unde Eu Mă dau spre jertfire, căci pentru aceasta trebuiau trăiri de sfinţenie. Dar cu cât mai mult am aşezat Eu cerul Meu peste această biserică lucrată de cei slabi, de cei plăpânzi, de cei puţini care au stat întru Mine cu trăirea lor! Iată, veste de durere îţi dau, că tu nu ai haina care se cere aici, nu ai inima cea care se cere să bată aici, pentru că ai voit să fii voinic în duhul tău, dar aceasta este nimicnicie la Dumnezeu. Iată durere, că ai dat la o parte gardul acestei vii cu atâta trudă sădită şi ai călcat aşa cum eşti peste ea şi nu te-ai temut de Domnul. Şi acum, Eu ştiu mai bine ca tine, căci Eu sunt Dumnezeu. Eu ştiu că tu nu poţi fi supus şi statornic întru cele aşezate aici, dar măcar atât să fi scris Domnul în dreptul tău, să fi scris sfială faţă de această iesle curată, să fi scris umilinţă, să te fi scris păzitor şi întăritor gardului acestei vii, şi găseai trecere la Domnul, căci în casa Mea sunt multe locaşuri, dar acest locaş este deosebit numai pentru cei cu mâinile curate şi cu paşii pe căile sfinţeniei şi care n-au luat în deşert această lucrare dumnezeiască. Ce crezi că voi face Eu dacă duhul rău va prinde prilej şi va ridica viaţa fiului tău cel mare? Căci acela e fiul tău, şi lui îi închini viaţa ta şi mâinile tale şi vremea ta, căci el suge de la tine şi cheltuie viaţa lui în desfătări, mâncând şi bând, şi iată, eşti părtaş cu mâinile tale cu cei călcători de lege, eşti una cu cel ce rătăceşte fără Dumnezeu, şi asta nu te mai scrie că eşti cu Dumnezeu. Dumnezeu e Unul, şi este ceresc Dumnezeu. Tu zici că-l iubeşti pe fiul tău, dar Eu zic că-i pregăteşti prăpastie acestui fiu, şi dacă duhul rău va afla iarăşi prilej să-l pună la pământ, iată care va fi răsplata, căci aceasta voi lucra: voi scoate din trup pe tot urmaşul care s-a ridicat din această

sămânță, și Domnul va câștiga El lupta, căci sunteți în luptă cu Dumnezeu, măi părinți ai acestui copil, căci ceilalți doi copilași care mai sunt născuți din voi, aceia iubesc pe Domnul. Uitați-vă în urmă, câtă durere am pus pe fiul vostru care a lovit obrazul copilului de aici, și acea lovire de obraz a fost mică față de aceasta pe care n-o mai ridică de pe obrazul celui mic, căci a auzit, dar n-a ascultat să fi împlinit porunca dumnezeiască, și iată, sunteți trecuți între cei călcători de poruncă. Și cu cât mai strivitoare va ieși lupta aceasta! Va ieși cu doliu mare, căci Eu v-am iubit, dar voi ați disprețuit cuvântul Meu; ba ați stat tot în sângele vostru, punând mâinile pe toate murdăriile satanicești cu care sunteți scriși la Dumnezeu, sub învinuire de lege sfântă și neprețuită de voi. Iată, de multă vreme trebuia împlinită porunca cea dumnezeiască, rostită pentru fiul cel mare, și acum acești copii de aici trebuie să întâmpine iar cu pieptul lor furtunile care vin din partea neascultării celor poruncite. Am ținut pe bătrânica cea care are în primire de la Mine acest pământ sfânt, am ținut-o ca s-o slobozesc atunci când voi vedea împlinită așezarea cea întărită aici, ca s-o bucur în cer pentru darul acesta păstrat prin ea la sfârșitul acesta. Am tras de zilele ei și le-am lungit așa cum am făcut cu dreptul Simeon, care n-a trecut din trup până ce n-a văzut pe brațele lui mântuirea lui Dumnezeu, și voi nu voiți să pricepeți adâncul lucrurilor lui Dumnezeu. Acum trebuie să stau să privesc care din noi, Eu sau voi, care din noi va trebui să lucreze mai întâi. Și dacă voi vedea încurcătură încă, Mă voi ridica, să știți că Mă voi ridica și voi face după cum am cuvântat. Amin.

Am făcut pecetluirea acestui așezământ și Mi-ați îndoliat acea zi așteptată de tot cerul, căci copilul fiului vostru cel mare, pe care l-ați trecut pe deasupra și nu pe porți, acela a fost zămislit din ambiție diavolească, așa cum este scris la Mine, și voi nu aveți părtășie în toate cele ce se numesc pentru aici sfinte, și acum aveți călcare de poruncă pentru cele sfinte așezate aici. Sunteți mânjiți de băutura cea din iad izvorâtă și care în iad se întoarce, căci dacă în cele în care trăiți țineți și lucrați acest lucru diavolesc, iată, săriți pe deasupra și nu pe porți în așezământul Domnului. În curtea voastră se face jertfă pentru duhul rău, pentru mâncarea cea plăcută duhului rău, și asta ați făptuit-o după ziua pecetluirii care s-a coborât peste acest așezământ. Vi se pare o joacă, dar când veți vedea furtuna lucrată de voi și poarta cea pe care ați deschis-o voi și nu Domnul, atunci veți fi fără de pace și veți voi ca și cei din vremea lui Noe, care strigau la Noe să le deschidă, dar poarta a fost închisă de Dumnezeu și nu de Noe. Mai bine vă era vouă și celor din seminția voastră dacă nu v-ați fi apropiat, căci voi nu iubiți să stați în legile cele de aici, și să știți că nu veți putea sta. Eu știu mai bine ca voi, căci Eu văd înainte. Dar voi face lumină pentru hotarele acestui așezământ sfânt, și aceste inimioare care sunt de Domnul așezate de veghe aici, vor fi în pace cerească aici. Cine nu înțelege tainele cerești, acela să se umilească, și bine îi va fi lui.

Voi privi peste voi în fiecare vreme, ca să văd ce veți face în zilele ce vin, pentru împlinirea poruncii care este scrisă în sulul acestei lucrări. Binecuvântare nu se rostește peste cei ce au călcat peste poruncile cele așezate aici. Dar dacă voi vedea înviere de inimă, voi veni și voi însemna cu slujbă cerească așezământul în care stați, dar scoateți afară din casa voastră lucrul cel rău, care vă scrie la Dumnezeu cu mâinile nespălate. Fie voia voastră: ori pace și înviere întru Dumnezeu, ori dreptate după fapte întru Dumnezeu, căci acest pământ sfânt este al Mielului lui Dumnezeu, și al celor ce sunt una cu Trupul și Sângele Lui.

Acum, pace vouă, celor stătători aici! Domnul va ridica orice nelegiuire din afară care apasă peste voi. Eu nu vă las. Nu Mă lăsați nici voi, căci voi aveți cheile acestei împărăției, și de la voi le va cere Domnul.

Veniți-vă în fire toți cei din seminția acestui neam din care am pregătit un salvator pentru ei. Lucrați legile Domnului, și nu mai luați în deșert puterea care se odihnește din cer în acest dumnezeiesc așezământ.

Pace celor ce vor lucra pace, iar dacă veți fi nepăsători, pacea Mea să se întoarcă la Mine. Spălați-vă viața, căci cei ce-și spală viața, aceia vor scăpa cu viață. Amin, amin, amin.

18/31 decembrie 1991

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 1992

Cuvântul Domnului către episcopul Vasile Târgovişteanul

Proorocie pentru dezlegarea blestemului Sfântului Nifon, rostit asupra Târgoviştei cu patru sute nouăzeci de ani în urmă.

Cel dintâi cuvânt: Pace ţie! Prin uşile deschise, pace ţie, mărturisitorul Meu! Pace peste biserica din această cetate în care Eu te-am aşezat în vremea aceasta, căci această cetate va fi peste România cetatea cea întâi-stătătoare, biserica cea întâi-stătătoare, aşa precum a mai fost, fiindcă cele ce au fost, iarăşi vor fi. Eu sunt! Nu te îndoi întru Mine, căci sunt prin cuvânt, aşa cum este orânduiala cea dintru început aşezată. Eu sunt; Eu şi trimişii Mei, şi vom lucra împreună ca să aşezăm la loc împărăţia lui Israel cel binecredincios.

Aşa am spus celor ce erau cu Mine mai înainte de înălţarea Mea la Tatăl şi care au întrebat: *«Doamne, acum, oare, este vremea?».* Şi le-am răspuns: *«Nu este al vostru să ştiţi anii şi vremile pe care Tatăl cerurilor le are sub a Sa stăpânire».* Şi iată, Duhul Preasfintei Treimi, Care desăvârşeşte plinirea vremilor Domnului, lucrează în zilele acestea, lucrează plinirea, iubitul Meu, căci această taină este întru Duhul Sfânt şi nu se poate desfiinţa Scriptura care mărturiseşte cuvântul îngerilor care au spus în vremea înălţării Mele către Tatăl, căci aşa au spus: *«Acest Iisus iarăşi va veni, aşa precum L-aţi văzut mergând la ceruri».*

O, voi lucra şi voi deznoda nodul care este pus asupra bisericii din această cetate. Vin curând, şi voi face Ierusalim nou, căci aşa am spus: *«Încă o dată voi alege Ierusalimul»,* şi voi fi împlinitor în vremea aceasta. România este aleasa Mea, şi voi aşeza în mijlocul ei Eden binecuvântat, şi voi face din ea un nou Canaan, şi voi aşeza pe zidurile ei sunete de trâmbiţă cerească şi Mă voi anunţa cu lucrul cel nou, cu rodul cel nou, care vine de la Dumnezeu. Iată, nu te teme, căci Eu voi lucra, să ştii că voi lucra, şi voi deznoda nodul care este pus asupra bisericii din această cetate, căci acest nod ţine în loc lucrul ce-l am de aşezat în zilele ce vin peste biserica din cetatea în care eşti tu întâi-stătător. Este un nod care trebuie deznodat, şi dacă vei fi tu cu acest izvor care curge de la Mine, voi veni şi îţi voi spune cum să faci ca să se desfacă acest nod, şi să începem apoi să ridicăm pe înălţime mare această cetate, căci va fi cetatea cea întâi-stătătoare peste România şi voi fi cu mare lărgime peste ea, spre anunţarea slavei acestui neam, spre slava României Mele cea binecuvântată între noroade.

Iată, grăiesc prin acest izvor şi sunt împlinitor prin cuvânt, căci am coborât poruncă şi am zis că voi fi împlinitor prin ea, şi iată, cei credincioşi ai Mei au dat trup poruncii Mele şi au ridicat în vremea aceasta piatra începutului cel nou prin care va lucra puterea Mea peste România. Am aşezat aceşti copii să stea de veghe peste această grădină ca să ia putere legea sfinţeniei, care va lucra sfinţenie peste cei ce vor lua calea vieţii. Dar ei sunt plăpânzi, sunt mici în faţa stăpânilor lumii şi sunt urâţi de irozii şi de iudele acestei vremi. Întinde-ţi mantia peste ei, şi Eu voi fi cu tine şi voi lucra şi te voi ridica, dar lasă-te lucrat, iubitul Meu, căci ceea ce este ţie cu neputinţă, poate Domnul, aşa precum scrie în Scripturi. Aş voi să fii aşa cum voiesc Eu să Mă arăt din această grădină, dar lasă-te lucrat de Mine, căci va fi să meargă această împlinire până la toate marginile şi mulţi se vor îndrepta înspre acest munte şi vor cere să bea apă curată şi netulburată, căci Eu voi izvorî din această piatră izvor curat şi de viaţă dătător. Voiesc să despecetluiesc această fântână, căci voiesc să aşez la loc cele strămutate. Voiesc să Mă arăt aşa cum sunt sălăşluit prin această iesle.

Fii întru Mine, şi stai întru Mine apoi. Fii una cu cel ce este din biserica Mea, cu cel care a crezut pe Domnul şi a aşezat aşezarea acestei temelii de piatră vie. Fiţi împreună lucrători întru această taină cerească şi vă veţi bucura între cei stători peste bisericile din România, iar numele vostru se va face cunoscut până la toate marginile. Ridică-te şi înscrie această piatră pe pământ, căci Domnul Se supune stăpânirilor de pe pământ ca să aducă lumină vie şi lucrătoare peste acest neam, de la care va lua lumină apoi Galileea neamurilor. Eu te iubesc. Eu iubesc inima ta şi voiesc să stau în ea, dar fii atent, iubitul Meu, căci Eu sunt un Dumnezeu gelos şi voiesc să am lărgime întreagă întru cerul tău, întru inima ta. Fii întreg întru Mine, căci am privit în inima ta şi am văzut aşternut prielnic pentru împărăţia Mea. Lasă-Mă să fac curat în inima ta şi să aşez cerul Meu peste ea şi peste fiinţa ta şi peste biserica ta, căci tu eşti Mie biserică; dar iată, M-am ridicat să scot pustiirea din biserica Mea.

Hai, iubitul Meu, ţine urma oilor Mele. Hai să facem un lucru nou, un Ierusalim nou peste făptura Mea, căci vin cu împărăţia Mea şi vin spre România Mea. Aceasta este lucrătura cea nouă, care voiesc să se vadă ieşind din acest iatac, din acest aşezământ sfânt, pe care voiesc să Mi-l veghezi bine, ca să fie după aşezarea care este pusă la această temelie. Eu nu te las; nici tu să nu Mă laşi, şi nimeni nu va lua cununa celor ce vor fi lucrători peste întunericul vremii de acum. Să ne iubim unul pe altul, să ne sprijinim unul cu altul. Eu sunt, şi voi fi prin cuvânt, şi cuvântul nu se poate lega. Părinţii lui Israel au văzut de departe aceste zile şi le-au nădăjduit, şi iată, se bucură văzându-le venind. Voiesc să Mă văd întru tine în mijlocul mulţimilor şi voiesc să fii aşa cum am fost Eu. Dă-Mi inima ta. Lasă-te cu Mine, şi voi face din tine pământ nou întru împărăţia care se va aşeza în zilele ce vin. Scoate-Mi de sub ascuns acest izvor curat, iar Eu voi deznoda nodul care este aşezat peste biserica din cetatea în care eşti întâi-stătător, şi voi ridica pe înălţime această cetate.

Pace ţie! Dar nu Mă tăgădui, căci sunt adevărat prin acest izvor. Pace şi Ierusalim nou peste inima ta, peste fiinţa ta, şi ne vom ridica cu cele noi. Eu sunt începutul învierii făpturii Mele, iar cel ce este cu Mine este viu în vecii vecilor, precum este scris. Dacă Mă tăgăduieşti, Mă voi întoarce întru Mine, dar voi lucra în vremea aceasta aşa precum scrie în Scripturi, căci Eu sunt viu prin cei vii, prin cei care au fost vii întru Mine, şi nu este întru moarte cel ce a slujit Mie din neam în neam. Iată, cei ce stau jertfă la temelia bisericii Mele, aceia sunt sfinţii cerului, aceia sunt vii, şi nu sunt întru moarte cei ce ţin prin jertfa lor adevărul credinţei care este prin biserica cea una întru Dumnezeu. Amin.

20 decembrie 1991/2 ianuarie 1992

Cuvântul sfintei Virginia către păstorii poporului creştin

Aşezământul Domnului să nu fie umbrit de duhul întunericului din lume. Îndemn la unitate de duh şi la veghe în lucru peste poporul creştin.

Pace vouă de la Preasfânta Treime, Care stă şi lucrează, stă la voi ca să lucreze de la voi peste ceea ce este de lucrat în zilele ce vin.

Pace vouă de la mămica Gigi, căci astăzi au avut chemare la masa cea de aici cei adormiţi care sunt din această lucrare. Ce fericire pe ei, măi copii! Voi încă nu puteţi pricepe ce fel de fericire este pentru cei adormiţi care au pe unul dintre urmaşii lor, pe unul lipit de acest izvor de cuvânt ceresc. Fericiţi cei care au fost cu această lucrare şi au ieşit din trup mai înainte de întoarcerea mea din vremea aceasta! Fericiţi, mămică, pentru că aceia nu au dureri de duh, nu au tristeţi. Dar fericiţi cei adormiţi care au pe unul din ei încă în trup şi care m-a primit pe mine acum când eu am strigat deşteptare peste poporul meu, căci unul ca acela are cheia de la această poartă, o are de la Dumnezeu, măi copii, şi când voieşte să aducă şi pe cei adormiţi ai săi, aceia au portar la această poartă pe cel ce este deţinător de cheie de intrare în această grădină.

Măi copii, iată, cei adormiţi sunt fericiţi şi cântă şi ei lui mama Gigi, căci eu, mămică, sunt slăvită ca şi cei din cer care au ajuns până să ajung şi eu. Cei adormiţi din neamul acestui popor au mare trecere faţă de restul celor adormiţi, căci pe ei se vede pecetea acestei lucrări de mântuire, care s-a coborât din cer în zilele voastre. Iată de ce v-am aşezat eu pe voi să lucraţi tot ce trebuie pentru tot sufletul care s-a născut pe lume, ca să primească toţi pecetea mântuirii, care se va vedea acum lucrătoare pentru săvârşirea mântuirii tuturor celor ce s-au născut în vremile lui Dumnezeu, căci Fiul Treimii Dumnezeieşti a biruit prin trupul Său puterea morţii şi Şi-a adus aminte în vremea aceasta de toată făptura Sa şi S-a aşezat la lucru pentru judecata şi dezlegarea făpturii Sale, căci El este Judecător şi Mântuitor celor dezlegaţi din judecată.

Iată, stau în sfatul acestei zile şi aşez cuvânt către păstorii mei, către păstorul Cristea, care este aici, împreună cu cei adormiţi din neamul lui. Stau în sfatul acestei zile de sobor pentru cei adormiţi, care sunt vii prin mântuirea care se lucrează prin această lucrare cerească aşezată pe pământ. Iată, aduc din nou spre ştire şi iarăşi repet porunca aceea între poruncile care trebuie să fie ţinute în acest aşezământ şi care spune aşa: *«Lumina dinăuntru să iasă şi să lumineze din acest dumnezeiesc aşezământ, dar întunericul din afară să nu intre peste lumina dinăuntru, căci ce legătură este între lumină şi întuneric?»*. Şi iată, am venit din nou să repet această poruncă, să o spun iarăşi la păstorii mei, şi după aceea aceşti copii să stea şi mai bine de veghe la porţile acestei grădini.

Iubiţii mei păstori, toate săgeţile, toate clevetirile, toate cuvintele de ispitire şi de judecată asupra acestui aşezământ, acestea toate se numesc întuneric, dar dincoace de zidurile acestui aşezământ să nu mai intre, şi nu uitaţi că primul zid nu este zidul cel văzut de trecătorii de pe drum. Zidul cel dintâi sunt copiii cei stătători şi veghetori aici. O, eu v-am aşezat pe voi dintru începutul acestui popor ca să vegheaţi peste el şi să-l păstoriţi pe el, şi acum v-am aşezat să-mi ajutaţi paza acestui cuib binecuvântat şi aşezat de Dumnezeu, şi dacă voi auziţi vuietul unei săgeţi care se îndreaptă spre zidurile de aici, acel vuiet nu trebuie să-l lăsaţi să ajungă până lângă aceste ziduri. Mergeţi înarmaţi cu duhul blândeţii, cu duhul înţelepciunii, cu duhul cumpătării şi al dreptăţii, cu duhul smereniei, mergeţi şi vedeţi de unde se trage şi de ce se trage şi cine trage. O, păstorul meu Daniel a făcut armata pe pământ şi a văzut cum este frontul de pe pământ, a văzut ce fel de dibăcie trebuie folosită ca să ieşi viu de pe câmpul de luptă. Şi de ce, oare, nu face el şi mai bine serviciul acesta când este vorba de Dumnezeu, Care S-a sălăşluit în această iesle şi Care trebuie ocrotit, încăldurit şi supravegheat? O, această lucrare nu mai poate fi stoarsă sau jefuită sau vândută străinilor. Oare, de ce credeţi voi că v-am zis să vă feriţi de aluatul cel străin, să vă deosebiţi de aluatul cel străin? De ce v-am spus să fiţi atenţi că vin la voi creştini şi vă aduc aluat străin şi că e făţarnică şi linguşitoare inima creştinului meu? Acest aluat străin se numeşte întuneric pentru acest loc sfânt. Acest aluat străin dacă voiţi să-l aduceţi înăuntru, aceasta înseamnă călcare peste cele ce stau aşezate aici, înseamnă săritură pe deasupra şi nu pe poartă, iubiţii mei, căci singura poartă de intrare aici, este legea sfinţeniei care este aşezată aici. O, şi când voi veni şi voi aşeza din zi în zi tot ce este de aşezat peste această grădină, atunci cum vom putea fi dacă acum din primele aşezări nu ne dovedim cu atenţie? Lăsaţi să bată orice furtună, lăsaţi-o acolo unde bate, căci dacă ea este adusă din spate până aici, atunci cum se mai cheamă că sunteţi potolitori de furtună aşa cum a fost Domnul Iisus Hristos? Şi dacă voi, păstori de la Domnul aşezaţi, nu potoliţi furtuna încă de la primele semne ale ei, atunci care vă este vouă lucrul şi care vă este vouă rodul lucrului? Voi aveţi de lucrat, voi trebuie să lucraţi, dar să se vadă şi rod, iubiţii mei.

Iată, se urcă veste de la duhul rău, care vă are la mână cu neatenţie de inimă şi de grăire. Nu se poate aşa, iubiţii mei. Am mers cu voi peste tot şi v-am arătat cum am lucrat, şi am zis să lucrăm la fel, mereu la fel. Şi iată, copiii cei de la Gheboieni, mă uit la ei că li s-a înmulţit păcatul urii; ei, cei care erau copiii dragostei, măi mămică. Ei erau îmbrânciţi de iudele care se luptă să stingă şi să pună capăt acestei mântuiri, erau împinşi de peste tot ca să nu stea în picioare; şi dacă i-aţi văzut căzuţi grămadă unul peste altul, iată, ei acum sunt în flăcări, căci li s-a pus gaz peste focul lor, peste inima lor răzvrătită, căci aşa se plâng ei, se plâng sub lovituri, şi de aceea sunt aşa cum sunt, că zic că ne bucurăm că am scăpat de şatra lor. Dar de ce zic ei aşa, măi iubiţii mei? De ce trebuia să mai zică şi asta?

Iată, dragii mei păstori, de ce am zis eu să nu vă mai pierdeţi nici o frântură de timp cu aluat străin de lumina cea de la Dumnezeu sau cu vorbire care nu clădeşte nici un fel de casă în care să intre în sfat Dumnezeu cu cele cereşti. Iată de ce v-am spus să doriţi numai cele scrise în cartea cea din cer.

Aceasta este arma pe care v-a încredinţat-o Dumnezeu ca să depărtaţi cu ea lucrul şi pânda duhului rău şi să stârpiţi prin ea cuibul duhului rău care s-a încuibat în cel bătut de furtuni şi de săgeţi şi de şoapte întunecate care dărâmă din picioare pe cel slab, pe cel mort, care trebuie înviat, iubiţii mei. Vedeţi voi unde ne duce neascultarea şi mărirea de sine? Căci n-am ascultat ca să îndreptăm totul atunci când am zis eu să îndreptăm, şi dacă n-am ascultat, iată, nu pot fără voi să scol acest popor, să-l scol măcar, să-l găsesc sculat în picioare, să-l găsesc lămurit, să-l găsesc oarecum pocăit şi umilit.

Am spus că în curând vor merge mulţimile spre această grădină şi vor întreba de acest popor şi vor voi să vadă faptele credinţei voastre. Eu nu voiesc să vadă pe păstorii mei fără de popor, chiar dacă poporul meu n-a avut cum să înveţe până acum micşorarea de inimă şi sărăcia de inimă. Dacă voi aţi simţi rana duhului meu, pe care o am pentru dorul de poporul meu, aţi face nu ce a făcut David, şi mai mult de atât aţi face, căci e vremea celei din urmă hotărâri înainte de sentinţa mântuirii, care trebuie rostită peste acest popor. Eu nu voiesc să vă văd tăcând de frică să nu greşiţi. Eu voiesc să vă văd vorbind, de frică să nu greşiţi tăcând, dar iată, aici e nodul la care trebuie umblat numaidecât. Între voi şi poporul meu să nu mai fie certuri gâlcevitoare, să nu mai fie vorbire în ascuns, măi iubiţii mei păstori. În vremea adunării laolaltă nu vă mai deosebiţi unii de alţii câte doi, câte trei; nu, iubiţii mei. Aceasta nu mai înseamnă un singur duh, şi de aici se iscă un lucru rău, neînchipuit de rău. Nici pe copiii voştri care au luat cărarea cea străină de Domnul, nici pe ei să nu-i vorbiţi de rău şi nici pe poporul cel abătut de la înţelesul cel ceresc care i-a făcut mari pentru Dumnezeu, nici pe aceştia să nu-i vorbiţi de rău. Vorbirea de rău este cea mai mare bucurie pentru duhul rău, şi cu această agăţătoare a tras şi a aruncat la pământ o mulţime de copii din acest popor. Dacă vine creştinul la voi şi vorbeşte pe cineva de rău, să faceţi şi voi la fel? Dar nu acesta este lucrul ce-l avem de lucrat. O, deschideţi cartea proorociilor care sunt pentru vremea aceasta şi daţi hrană poporului meu. Domoliţi pe creştinul care se ridică asupra altui creştin, căci creştinul care-şi dezvinovăţeşte viaţa lui abătută, pe seama învinuirii altui creştin, acela este în întuneric, măi păstorii mei, acela are ochiul rău, şi de aceea îi este tot mersul rău. Depărtaţi duhul cel rău care s-a cuibărit în inima creştinului, dar fiţi atenţi, că duhul rău nu iese cu armele lui, ci cu armele Domnului, iubiţii mei, căci scris este: *«Drac pe drac nu se lasă ispitit»*. Întunericul din inima unui copil creştin nu iese cu certare dacă nu are umilinţă de inimă creştinul acela, şi de la acela iese cu blândeţea, cu lumina cuvântului ceresc, care scoate şi înlocuieşte cu cele cereşti locul inimii unui copil din acest popor. Aduceţi-vă aminte de Scriptura care spune: *«Milă voiesc»,* dar dacă duhul milei nu lucrează întru legea dreptăţii lucrată cu duhul blândeţii Domnului, atunci nu este vindecare din moarte, nu este depărtare de întuneric. Mergeţi şi sărutaţi pe cel îndărătnic. Mergeţi şi atingeţi-vă cu legea dreptăţii cuvântului lui Dumnezeu şi înviaţi inima celor morţi faţă de tot ce a curs din cer prin firul acestui izvor.

Eu nu se putea să mor. Caută, măi Daniele, să spui la cei nedumeriţi; spune-le că Domnul a spus că eu voi fi în lucru până va veni Domnul, că aceasta este lucrarea cea începută prin vasul trupului meu, şi am primit putere din cer pe pământ, şi sunt vie, iubiţii mei, şi pot lucra dacă sunt vie. Se putea, să ştiţi că se putea să nu fi ajuns aşa de mort poporul meu. Nu este târziu. Primiţi seninul Duhului Domnului, căci ungerea voastră nu se poate şterge, şi Domnul voieşte să se vadă puterea ungerii voastre. Puneţi în inimile voastre cuvintele apostolului cel mare, care a spus: *«Asemenea lor m-am făcut ca să-i câştig lui Hristos»*. Amin.

Pacea Domnului Iisus Hristos să fie cu voi, să intre în voi şi să lucreze pace peste cei fără de pace, căci eu am zis şi am împlinit, fiindcă am ridicat pacea poporului meu ca să-l fac să caute spre mine şi să dorească prin umilinţă apă răcoritoare, care este apa cea vie a acestui râu ceresc.

Slavă dintru cele de sus lui Dumnezeu şi pace peste voi, iubiţii mei! Am adus pe cei doi copii de la Moldova şi m-am bucurat cu ei, dar mă doare, că iată, poporul meu se va ridica cu răutate spre ei, iar voi, păstorii mei, când veţi vedea aceste flăcări, ridicaţi-vă şi stingeţi această pornire şi nicidecum să nu faceţi altfel, căci eu v-am spus că acesta este rezultatul celor lucrate fără binecuvântarea cea prin această lucrare, iar aceşti doi copii ai mei vor fi ai mei, şi vor fi şi ai voştri dacă sunt ai mei. Fiţi cu inimă mare şi cu mare atenţie şi cu desăvârşită dreptate ca să nu sufere vreodată cel nevinovat de pe urma celui îndărătnic care a folosit mărirea de sine.

Domnul Iisus Hristos Îşi întinde dreapta Sa şi binecuvintează masa de sobor a celor adormiţi, care sunt vii prin această legătură venită din cer pe pământ, aşa cum este scris: *«Şi vor fi una: cele din cer, cu cele de pe pământ»*. Amin, amin, amin.

22 decembrie 1991/4 ianuarie 1992

Praznicul Naşterii Domnului

Domnul rosteşte pace, depărtând întristările ucenicilor.

Domnul Iisus Hristos coboară binecuvântare pentru începutul slujbei de prăznuire a zilei de sărbătoare pentru serbarea naşterii după trup a Mântuitorului făpturii lui Dumnezeu.

Pace vouă, din această iesle cerească coborâtă pe pământul României! Pace şi iesle caldă să fie această iesle în jurul căreia staţi voi, cei stătători în acest aşezământ! Şi iată, azi v-aţi făcut înscrierea pe pământ, că astăzi se face înscriere şi numărătoare peste lume aşa cum a mai fost în ziua naşterii cea după trup a Fiului Treimii Dumnezeieşti. Dumnezeu este coborât în Duh peste România şi este sălăşluit prin cuvânt în această iesle şi este prin cuvânt lucrată această iesle.

Binecuvântată să fie această zi de praznic sfânt, şi îngerii să se apropie! Să se apropie îngeraşii şi să cânte cu voi cântarea cea pentru naşterea Duhului Sfânt, Care S-a născut în această iesle. Slavă întru cele cereşti Domnului Savaot, iar peste această iesle cerească, pace şi bună orânduială!

Domnul ridică sarcina durerii care este pusă de duhul rău peste această zi de praznic al Treimii Dumnezeieşti, căci duhul rău a voit să facă mare război cu acest aşezământ, dar iată săgeată asupra lui, căci Domnul îl depărtează şi aşează peste acest aşezământ soare ceresc şi urare de pace cerească.

Pace vouă, şi împărăţie nouă, de acum şi peste toate vremile lui Dumnezeu! Nu vă temeţi. În această zi a aşezat Domnul slobozenie ca să se facă numărătoarea şi înscrierea lumii. Nu vă temeţi. Se coboară mântuire mare pe pământ, căci steaua cea care este astăzi cântată şi ieslea în care sălăşluieşte acest luceafăr nou, va umple cerul şi pământul de înviere şi de înnoire întru învierea care vine de la Domnul Savaot. Pace vouă, şi binecuvântată să vă fie cântarea şi doxologia şi iubirea cu care slăviţi pe Cel ce este sălăşluit în această iesle binecuvântată şi curată!

Cu frică şi cu cutremur şi cu umilinţă apropiaţi-vă, căci iată, Pruncul Cel născut atunci în ieslea necuvântătoarelor, acum cuvintează şi vesteşte împărăţia care vine de la Dumnezeu. Amin, amin, amin.

25 decembrie 1991/7 ianuarie 1992

Cuvântul Domnului şi al sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Rânduieli pentru aşezământul cel nou.

Slavă Sfintei şi Celei de o fiinţă şi de viaţă făcătoare, Treimea Cea nedespărţită mai dinainte de toţi vecii Treimii Dumnezeieşti! Amin.

Dumnezeu este fără de început. Dumnezeu este mai înainte de început, şi iată, Cel fără de început începe de aici un început nou, o vreme nouă peste vremile Domnului, precum este cuvântul Său mai dinainte grăit prin Duhul Sfânt al Sfintei Treimi. Duhul Sfânt este Dumnezeul Cel făcător de viaţă, este lumină din lumină, este Dumnezeu adevărat, precum Fiul Treimii cereşti este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Duhul Sfânt, Cel din Tatăl şi din Fiul, este împreună lucrător întru lucrarea Sfintei Treimi şi este vestitorul Sfintei Treimi şi este prin prooroci în cuvântul cel împlinitor de lucrare cerească.

Slavă întru cele cereşti lui Dumnezeu, Cel întru Treime mărit, iar peste această iesle, pace şi bună orânduială, de acum şi peste toţi vecii cei care vin! Vine plinirea, iubiţii Mei, vine aşa precum este scris în Scripturi. Iată, Fiul Treimii Dumnezeieşti lucrează prin cuvânt între voi în ziua aceasta.

Pace vouă! Pace şi bună orânduială peste această iesle pregătită Mie de Tatăl Meu Cel bun, căci iată ce Mi-a dat Mie Tatăl Meu! Mi-a dat pentru că El Mă iubeşte şi pentru că Eu vă iubesc pe voi. De aceea Mi-a dat, pentru că vă iubesc pe voi şi pentru că El vă iubeşte dacă Eu vă iubesc. Pe cel ce Eu îl iubesc, pe acela îl iubeşte şi Tatăl Meu, pentru că El este întru Mine, şi Eu întru El sunt.

Iubiţii Mei, de atâta vreme sunt cu voi, şi trebuie să cunoaşteţi taina aceasta nepricepută de cei ce nu iubesc pe Dumnezeu după adevăr, căci dacă Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl în Mine, şi dacă Eu sunt în voi, şi voi întru Mine, iată taină, iată stâncă de care se zdrobesc cei mulţi, care rătăcesc necunoscând adâncul lui Dumnezeu care este în Scripturi. Dacă ar fi fost cu adevărat întru toată lărgimea Duhului Treimii cereşti cei cărora Eu le-am spus atunci despre ziua Domnului, ar fi înţeles aceia ce este taina aceasta, dar ei nici taina Mea n-ajunseseră s-o pătrundă, nici taina întrupării Mele n-aveau atunci cum s-o priceapă de ajuns. Stăteam cu ei mereu şi le vorbeam despre împărăţia cerească şi nu înţelegeau îndeajuns adâncul pildelor care erau întru Duhul Sfânt ascunse, dar după ce M-am ridicat la Tatăl Meu, am trimis pe Duhul Sfânt peste cei ce au crezut că Eu sunt Fiul Tatălui ceresc şi au înţeles aceia toate tainele pe care Duhul Sfânt le aducea lor spre cunoaştere. Stăteam cu ei şi le vorbeam despre cele cereşti, despre cele veşnice, şi ei erau întrebători în duhul lor, şi unul din ei Mi-a spus aşa: *«Doamne, arată-ne nouă pe Tatăl!»,* şi ştiţi ce răspuns au primit; ştiţi, că voi aveţi ungere de la Duhul Sfânt şi le ştiţi, iubiţii Mei. Şi de ce le-am răspuns Eu aşa cum le-am răspuns? Căci aşa le-am răspuns: *«De atâta vreme sunt cu voi şi nu M-aţi cunoscut că Tatăl este în Mine, şi Eu, în Tatăl?».* Iată ce taină fericită pentru fiii împărăţiei cereşti, căci aceia nu mai aşteaptă ceea ce aşteptau atunci cei ce umblau cu Mine pe drumurile lumii ca să Mă arăt cu ei în mijlocul lumii şi să creadă apoi noroadele în Mine, să creadă prin ei, căci Eu aşa le-am spus lor: *«Eu în voi, şi voi în Mine, precum Tatăl este în Mine, şi Eu, în Tatăl»;* şi aşa am spus: *«Cine va crede în Mine, acela va crede în Cel ce M-a trimis pe Mine, iar cine vă va primi pe voi, Mă va primi pe Mine».*

O, iubiţii Mei, vă spun şi Eu vouă că Mă doare când aud cât de închisă, cât de departe este împărăţia cerurilor pentru cei ce stau pe scaunul bisericii şi zic mulţimilor că Fiul lui Dumnezeu nu ştie despre ziua aceea. Şi iată, şi Eu zic pentru ei: ei rătăcesc că nu cunosc Scripturile, rătăcesc că nu au pe Duhul Sfânt, Care să le aducă lor din cele de la Mine. Dar cum să le aducă dacă ei închid ochii văzătorilor ca să nu vadă, dacă ei spun proorocilor să nu proorocească, dacă ei desfiinţează această orânduială dumnezeiască, aşezată dintru început de Dumnezeu? Cum, dacă ei nu ştiu cum să desluşească nici măcar Scriptura aceea care spune: *«Iată, Eu voi fi cu voi până la sfârşitul veacurilor.»*? Ei zic că sunt cu Mine, zic, ştiu că zic, ştiu că au un fel de dreptate întru acestea zise, dar Eu am lăsat orânduială veşnică şi am trăit peste cei ce sunt întru Mine după adevăr, am trăit prin viaţă şi prin cuvânt, căci am fost prin prooroci, am fost prin cuvânt, aşa cum am făgăduit că voi fi până peste toţi vecii. Iată, acum a venit vremea să Mă arăt aşa cum am fost, căci am fost aşa cum am grăit că voi fi. Această lucrare de Duh Sfânt, de cuvânt ceresc venit prin prooroci, aceasta a fost lucrarea cea vestitoare a Duhului Sfânt, care a fost şi care este înaintemergătoarea slavei care vine după ea, şi după ea se va vedea Scriptura aceea care spune: *«Iată, vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi!».*

Iubiţii Mei, moştenii Mei, care aţi lucrat această iesle nouă şi curată, aduceţi-vă aminte, căci iată, întăresc această poruncă şi o aşez în această carte ca să ia trup această aşezare, căci pe zidurile acestea va trebui să se vadă scrisă această Scriptură: *«Iată, vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi şi tot ochiul va vedea această slavă!».*

Copiii Mei, purtătorii Mei, voi sunteţi Mie biserică, iubiţii Mei, căci Eu Mă sălăşluiesc în voi prin taina cea fără de sânge, care este numită împărăţia lui Dumnezeu cea dinăuntrul fiilor ei. Binecuvântată să fie împărăţia lui Dumnezeu, a Tatălui şi a Fiului şi a Duhului Sfânt, Care este în voi, şi iată, vom merge şi ne vom arăta până la toate marginile. Amin. Iată, Domnul Iisus Hristos Se încălzeşte în această iesle şi locuieşte în acest cort sfânt şi este stătător cu voi şi este cu voi. Binecuvântată să fie ieslea Duhului Sfânt a Treimii Dumnezeieşti, care adăposteşte în ea pe Dumnezeu Cuvântul şi în care Se culcă şi Se odihneşte şi Se dăruieşte Mielul lui Dumnezeu celor ce sunt împreună cu Mielul, celor ce merg cu Mielul oriunde Se duce El, căci Domnul intră şi iese din acest iatac, însoţit de cei ce sunt cu El.

Iată, Verginica este cu Mine şi este în mână cu legile cele sfinte de la Mine luate şi date vouă pentru ca să le aşezaţi peste această grădină, peste acest cort şi peste voi, cei purtători de cele cereşti. Amin.

— Pace vouă cu Domnul Iisus Hristos! Pace vouă, copii ai duhului meu! La mulţi ani, cu adevărat la mulţi ani, căci vouă vi se potriveşte această slavă, fiindcă această slavă care este la voi este nemuritoare, dar lumea nu ştie ce înseamnă această slavă. Pentru lume, aceasta este o urare învăţată de la oameni, dar tâlcul acestei urări nu ştie cum vine, şi ei în zadar spun *„La mulţi ani!“.* Cum *„La mulţi ani!“*? Ei nu ştiu ce spun, ei nu ştiu ce cer şi cui cer aceasta. Ei spun *„La mulţi ani!“* în cele ce nu sunt veşnice, şi

nu este adevărată această urare multă. Nu este multă, este puțină, este fără temelie şi nu este, măi copii.

Copiii mei, micuții mei, iată, vă adaug pic cu pic încă un pic la statura voastră până veți ajunge la deplinătatea cea întru Hristos. Mama Gigi încă o dată repetă porunca aceea care a fost mai dinainte adusă şi, iată, iarăşi ia trup în această carte porunca aceasta:

– În acest aşezământ să nu intre întunericul din afară care să umbrească lumina cea dinăuntru, căci ce legătură este între lumină şi întuneric?

Să mă iertați, iubiții mei, căci iarăşi am venit cu această aşezare, dar voiesc să vegheați bine întru această poruncă, voiesc ca să vă cruț de suferințe şi de dureri şi de întuneric şi voiesc să nu intre întunericul peste această aşezare cerească. Nu este cu putință la Dumnezeu să îngăduie această călcare de poruncă. Fiți atenți, că aveți de dat socoteală pentru ținerea legilor acestui aşezământ.

Iată, scrieți poruncă nouă, şi să fie vie această lege:

– Cei trei slujitori care lucrează Sfintele Sfinților în acest aşezământ, aceia nu au voie să intre în acest cort în vremea slujirii, nu au voie fără haina cea întreagă pentru vremea slujirii, căci aici nu este ca pe pământ, ci este ca în cer.

Vine o vreme şi mai aşezată, şi mai desăvârşită pentru această purtare de veşmânt nou, dar până la ziua aceea, slujitorii cei trei care sunt aşezați pentru jertfa cea întreită, nu vor sta în vremea slujbelor fără de haina cea întreagă pentru slujirea celor sfinte, căci iarăşi vă spun: aici este aşezare cerească.

Iată încă o nouă poruncă, iubiții mei:

– Să fie sfială pentru vremea slujirii şi pentru statul la slujbele sfinte şi să fie deosebire între vremea slujbelor şi vremea dintre slujbe.

Va veni o vreme să se intre ca în cer în această iesle, dar până atunci, iată cum este porunca pentru ținuta cea din vremea slujbei. Ați văzut pe cei din lume care se duc la nuntă, că-şi pregătesc haine curate şi bune şi alese pentru nuntă şi încălțăminte bună.

– Fiecare din voi să se pregătească, pentru că este înfățişare între voi şi Domnul. Încălțămintea voastră să fie curată, şi încă o dată zic: curată, iubiții mei.

Dacă nu aveți încălțăminte pusă mai deoparte, pentru nuntă, măcar să fie curată cea cu care intrați în această iesle curată. Fiecare din voi are câte o hăinuță mai curată, mai nepurtată. Cinstiți slujbele acestui aşezământ, căci voi sunteți mai presus decât cei străini de Dumnezeu.

Fiți mai sprinteni, fiți mai îndemânatici, măi copii, ca să pot şi eu apoi să găsesc duh de linişte, duh de pace, duh de lucru pentru cele de la mine întru cei de care Se sprijină Duhul cerului. Sunt atâtea de îndeplinit, dar mai de preț ca cele ce trebuie să ia trup în această carte nu este altceva, căci toate celelalte se adaugă şi se lucrează aici dacă au întâietate cele din cer între voi şi peste voi.

Iubiții mei, scrieți încă o poruncă, şi apoi, iarăşi, în altă vreme, voi mai aduce pe celelalte care-şi au fiecare vremea lor:

– De fiecare dată, în vremea fiecărei slujiri, să nu se mai iasă din biserică după ce intră fiecare din voi. Să rămână de fiecare dată, pe rând, şi aici, să rămână câte unul cu veghe în curtea cea de serviciu, iar ceilalți, după ce intră la slujbă, să nu mai iasă până la terminarea slujbei, căci trebuie mare stare cerească aici.

Copiii care stau la gura acestui izvor ceresc, să ia aminte bine şi să scrie spre mărturie toate semnele cu care Dumnezeu a însemnat pe cei ce au luat în glumă cele aşezate peste această grădină, căci aceste însemnări vor vorbi, şi altele se vor adăuga, şi acest loc se va vesti de la Dumnezeul puterilor cereşti şi se va vesti începutul cel nou şi starea nouă care-şi va lărgi staulul ei peste cei ce vor crede şi se vor boteza întru credință sfântă, întru acest început nou.

Voiesc să mai stau de vorbă cu păstorii mei. Voiesc să meargă păstorii mei la Ferentari, să văd ce vor lucra înaintea mea, căci vreau să vestesc o zi de intrare şi în această cetate. Să meargă să lucreze şi să adune pe cei ce vor răspunde şi să le vestească o zi de intrare a lui mama Gigi în cetatea Ferentari de la Bucureşti, iar cei din Colentina care vor voi să vină şi ei, să vină, şi vor fi iarăşi scrişi în dreptul acestei cărți de mărturie care vă va vorbi în cetatea Ferentari.

Pace vouă, iubiții mei! Domnul Iisus Hristos, Care S-a sălăşluit în această iesle, să lucreze şi să nască din nou pe cel ce poate să învieze în legile acestui nou legământ sfânt, căci El este cunoscătorul celor ascunse care pot învia întru Dumnezeu, care se pot arăta la vedere ca să fie înviate.

Pace vouă, celor din trupul acestui nou aşezământ, căci capul acestui trup este Domnul Iisus Hristos, Care a luat viață nouă prin viața celor ce stau întru această taină, întru acest cort dumnezeiesc, rostit şi lucrat prin poruncă cerească.

Voi veni iarăşi în sfatul vostru, voi veni la vreme cu orice aşezare, dar voiesc să vorbesc atunci când voi veni şi nu voiesc să aştept la uşa acestui izvor. Voiesc să curgă acest izvor după cum îi este cursul lui de la Dumnezeu. Fiți cu băgare de seamă, căci aceasta trebuie să fie aşa cum este venirea celor cereşti, cum este vremea fiecărei vestiri.

Pace, mămică, pace peste voi! Pace peste toți copiii mei care sunt legați cu Dumnezeu prin acest jertfelnic ceresc! Amin, amin, amin.

30 decembrie 1991/12 ianuarie 1992

Sărbătoarea sfântului Vasile cel Mare

Sfânta Virginia arată despecetluirea unor proorocii asupra sfârşitului. Domnul a deschis judecata neamurilor.

Pacea Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu voi, să intre în voi, iubiții mei! Să fie pace în acest sfat ceresc. Domnul Iisus Hristos să lucreze pace peste cei fără de pace, căci eu am zis, şi am împlinit dacă am zis. Am zis că voi ridica pacea poporului meu ca să-l fac să caute spre mine, şi cu umilință să caute apă răcoritoare de suflet, căci apa aceasta este apa acestui râu ceresc, apa acestei fântâni de cuvânt ceresc. Amin.

Pace vouă, copiii mei, căci am voit să stau în sfat ceresc în această casă şi în această zi de praznic sfânt! Pace şi bună rânduială peste viața celor ce au ales viața care răsare din acest râu de viață făcător, iar peste ceilalți din poporul meu, care au ales calea cea fără de mine, aceia sunt acum fără de pace, căci eu am împlinit cuvântul când am spus că voi ridica pacea de peste cei care n-au crezut întoarcerii mele din zilele acestea.

Mama Gigi cercetează fiecare inimă şi cercetează pricina necredinței celor ce au ales necredința față de lucrarea care s-a născut de la Dumnezeu pentru ridicarea din praf a unui popor nou, aşa precum scrie în Scripturi. Cercetez, măi copii, cercetez bine, mămică, fiindcă nu este creştin în acest popor care să nu aibă scris în dreptul lui cuvânt de ispitire, cuvânt de judecată, de tăgăduire, de nepăsare şi de hulă asupra

Duhului Sfânt, Care a lucrat în mijlocul acestui popor în toată vremea, după cum a fost vremea şi schiţa planului ceresc care lucrează lumină în vremea aceasta.

Iată vremea mea, măi copii. Şi de ce spun vremea mea? Ştiţi voi? Este, oare, cineva din voi care să-mi răspundă ce înseamnă aceste cuvinte? Iată vremea mea, iubiţii mei cei care credeţi în această vreme, căci vremea aceasta este proorocită în sulul acestei lucrări şi este proorocită în Scripturi, iubiţii mei. Mă opresc din cuvânt, căci voiesc cu adevărat să stăm împreună în sfatul zilei de azi. Mă opresc să aud de la voi răspuns, să văd şi eu cum tălmăciţi voi această limbă, această vorbire, să văd cum ziceţi voi că înseamnă vremea mea. Şi să rămână loc gol, să rămână rânduri goale şi voi aşeza în această carte răspunsul vostru, iar eu sar peste aceste rânduri şi îmi duc mai departe cursul cuvântului ceresc care stă în sfat cu voi în ziua aceasta de mărturie cerească, de praznic sfânt, căci serbăm ziua tăierii împrejur a Domnului Iisus Hristos, ziua când Domnul S-a supus umbrei legii ca să-i scoată la lumină pe cei de sub lege. Iată, să rămână această pagină şi să fie întocmită după cum va fi răspunsul cel de la voi. Amin.

— Adevărata vreme a unui lucrător al Domnului, este vremea lui cea din cer, lucrarea lui cea din cer, după ce el, lepădând trupul care îl împiedică în multul lucrărilor cereşti peste el, se îmbracă în casa lui cea de sus şi, venind cu Domnul pe pământ în cuvânt, în mult cuvânt, cum este început cuvântul Domnului prin trâmbiţa Sa în vremea aceasta, el cuvintează neîmpiedicat, având în urma lui pe pământ trupul ucenicilor lui care-i înmulţesc lucrarea după ce ea vine cu cel ce o are de lucrat de la Dumnezeu, şi aceasta înseamnă vremea trâmbiţei Domnului, vremea cea cerească a ei, cea desăvârşită şi nu în parte cum este ea când îşi are hotar trupul. Amin.

— O, iubiţii mei, iată vremea mea, şi iată de ce spun vremea mea: că am fost cu trupul pe pământ, iar trupul meu a fost purtător de Dumnezeu, a fost cort lui Dumnezeu, şi Domnul a lucrat şi a vorbit din uşa acestui cort ca să se împlinească Scriptura aceea care spune: *«Încă o dată voi mai clătina cerul şi pământul».* Iată taină înţeleasă, căci încă o dată a vorbit Domnul, încă o carte, încă o Evanghelie care va mărturisi pe Domnul Iisus Hristos întru lucrarea care a vestit zilele gloriei Sale, zile care vin, iubiţii mei. Iar în vremea trupului meu, Domnul, Cel Care a lucrat întru lucrarea Duhului Sfânt, a născut un popor, iubiţii mei, şi în dureri l-a născut, şi nu ştia Domnul cum să ascundă pe cel născut, cum să-l mai ocrotească, cum să-l mai crească, fiindcă duhul rău a urmărit acest popor, şi m-a urmărit pe mine ca să mă piardă, ca să piară de foame cel ce trebuia hrănit. O, această lucrare n-a avut loc pe pământ, ci numai în ascuns şi numai sub pământ, dar pământul a primit ocrotire şi a acoperit pe cel născut în vremea aceasta, căci duhul rău şi îngerii lui nu şi-au mai aflat pacea după naşterea acestui popor, şi au căutat mereu să-i ţină urma şi să-l culce la pământ, să-l facă trup fără de duh, să-l dezbrace de veşmânt, să-l lase gol şi fără de viaţă din cer.

O, iubiţii mei, vă spun taină dureroasă, că de la o vreme, pe vremea trupului meu pământul a acoperit pe poporul meu, şi aşa s-au putut scrie şi termina cele ce erau să iasă de la Dumnezeu prin uşa cortului meu care-L adăpostea pe Domnul, Care Îşi ascundea faţa în Israel, căci viaţa cea rece de Dumnezeu, în care a rămas poporul meu după ce eu mi-am început vremea cea cerească, viaţa cea rece a acestui popor, aceea a însemnat pământ, căci s-a culcat la pământ poporul meu dacă eu mi-am început vremea cea cerească. Şi iată, iubiţii mei, a trecut apoi şi vremea în care eu am stat ascunsă de faţa celor ce uitaseră de căldura dumnezeiască şi cu care eu am coborât în mijlocul acestui popor mic la inimă, căci Dumnezeu Şi-a adus aminte de făgăduinţa ce o rostise pe vremea mea, şi iată vremea mea, iubiţii mei.

Iată cum este vremea mea: Domnul a deschis procesul neamurilor, iar pe mine m-a ridicat cu duhul şi mi-a făcut trimitere în mijlocul poporului meu ca să-i fac strigare şi să-l ridic spre mărturie şi să vorbească el faptele lucrării care a trăit de la Dumnezeu în mijlocul acestui popor. Şi dacă poporul meu n-a înţeles vremea sa, dacă el şi-a uitat menirea pentru care fusese născut prin această lucrare, dacă n-a fost găsit bun de luptă, iată, a trebuit să mă ridic în locul lui şi să lucrez din mijlocul lui. Şi iată vremea mea, iubiţii mei, căci cea din vremea trupului meu a fost vremea trâmbiţării Domnului, iar vremea cea de acum este vremea mea, fiindcă eu, după înălţarea mea la Tatăl, am intrat în vremea lucrului meu, care este lucrul cel din Tatăl. Eu n-am fost purtătoare de dar, ci am fost purtătoare de Dumnezeu, măi copii, şi acum din cele cereşti lucrez, căci lucrez din lăcaşurile cele cereşti. Domnul mi-a dat misiune cerească dacă m-am suit în cele cereşti, şi mi-a dat misiune mare, după cum a fost de mare această lucrare de mântuire, care a fost înaintemergătoarea slavei Domnului, Care vine în curând, iubiţii mei. Iată vremea mea, şi am putere din puterea Preasfintei Treimi, Care a locuit în cortul meu pe vremea trupului meu.

Iubiţii mei, iată vremea mea, şi aceasta este lucrarea plinirii vremilor Domnului, şi de aceea duhul rău s-a sculat la război cu cei din spiţa mea care ţin mărturia lui Iisus Hristos. Dar cei din spiţa duhului meu, cei născuţi prin duhul acestei lucrări, au rămas puţini, mămică, fiindcă ceilalţi mulţi s-au întors înapoi, s-au întors de la mine şi au intrat din nou sub umbra celor dinainte ale lor şi n-au mai stat pe cărarea pe care eu îi aşezasem, şi iată, acum am venit iar, a venit vremea mea. Am venit şi am luat capacul acestei fântâni şi am scos din ea şi am mers. Am găsit în viaţă câţiva copii de ai mei şi am aşezat pe creştetul lor ungerea Duhului Sfânt şi am scos apoi din această fântână cerească şi le-am dat să meargă cu mine, ei cu trupul, şi eu cu duhul, şi am mers ca să împart apă vie şi să bea creştinii poporului meu şi să-şi vină în fire şi să ştie şi să creadă că a venit vremea mea şi vremea poporului meu. Dar mare durere, că poporul meu n-a cunoscut vremea cercetării sale şi au vărsat pe jos această apă vie şi s-au sculat şi au tulburat cursul acestui izvor. Unii s-au apropiat şi au sorbit apă limpede şi curată, dar apoi au călcat în picioare gura izvorului şi au tulburat apa şi au luat şi au dat apă tulbure celor ce au voit apă tulbure şi s-a îmbolnăvit poporul meu şi nu s-a mai sculat de jos şi n-a mai auzit glasul meu care a strigat la ei ca să-i scoale şi să-i pună pe picioare. Şi iată, am plecat plângând, am trecut pe lângă acest popor şi n-a voit să se lase ridicat, şi am trecut înainte. Dar m-am întors la fântâna Domnului, căci această fântână nu se putea să sece, şi trebuie mai mult să izvorască, trebuie să curgă acest râu, căci este scris despre râul care va curge din tronul lui Dumnezeu şi nu se poate desfiinţa această Scriptură. Acesta este locul meu, lângă această fântână, măi copii, şi iată vremea mea. Şi dacă aceasta este vremea mea, voi birui cu cei din seminţia duhului meu şi voi lega pe îngerii duhului rău care au plecat cu război asupra celor ce păzesc mărturia acestei lucrări de mântuire, care este coborâtă de la Sfânta Treime, iar cei ce sunt din seminţia Duhului Sfânt vor birui prin sângele legământului cel nou, căci

aceştia păzesc mărturia lui Iisus Hristos. Iubiţii mei, suntem în plin război cu îngerii duhului rău şi să ştiţi că vom birui, căci tot cerul este în lucrare cu mine peste România.

Am venit cuvânt în casa copiilor mei Victor şi Veronica pentru ca să le binecuvântăm jertfa lor pentru această zi de praznic sfânt. Binecuvântată să fie mireasma cea bineplăcută pentru această zi de serbare, căci eu iau din inimile acestor copii mireasma cea bine primită de cer. Iată, mămică, voi ştiţi că Domnul S-a ridicat să despecetluiască această fântână, şi nimeni n-o mai poate ţine sub pecete, oricât de mult ar lupta îngerii cei nimicitori să-mi culce la pământ gardul grădinii în care eu sălăşluiesc împreună cu cei ce poartă taina acestei grădini. Iată, îngerii cei care s-au unit cu duhul rău, umblă văitându-se, umblă ţipând şi lovind şi împroşcând cu pietre peste acest aşezământ sfânt cu care eu mă arăt cu cerul cel nou şi cu pământul cel nou, care se aşează de la Dumnezeu peste România. Dar cer şi eu îngeraşilor mei, căci voi, cei legaţi de această iesle ridicată de mâinile cele slabe ale copiilor cei rămaşi cu mine, voi sunteţi împreună cu ei îngeraşii Duhului Sfânt care lucrează cu trupul pe pământ, căci îngerii cei din cer vă acoperă pe voi în orice clipă, în orice cale. Mergeţi şi voi, mămică; fiţi viteji. Nu staţi în faţa gloanţelor. Luaţi-o prin părţi şi mergeţi la cei însăgetaţi de săgeţi otrăvitoare, care săgetează neadevăr; mergeţi la cei pe care eu îi îndemn spre dreptate şi spre împlinire cerească; mergeţi, şi binecuvântată să vă fie mărturisirea voastră prin lucrarea care v-a crescut mari, căci acum lucrarea aceasta s-a făcut cunoscută de la Dumnezeu şi trebuie cunoscut adevărul ei, ca să prindă viaţă acest adevăr. A venit vremea aceea când eu va fi să hrănesc un popor ceresc în zilele ce vin, dar ridicaţi-vă şi dezarmaţi puterea minciunii şi fiţi mărturisitori ai adevărului acestei lucrări dumnezeieşti. Mama Gigi va sta şi va lucra prin cei ce se ridică să învingă puterea duhului rău care lucrează prin cei ce seamănă rătăcire de la adevăr.

Aceşti copii pe care eu i-am aşezat de veghe peste această grădină din mijlocul căreia a răsărit ca din pământ ieslea Duhului Sfânt, aceşti copii sunt apăsaţi de mare răspundere pentru ţinerea legilor cele sfinte ale acestei grădini cereşti, iar voi, cei care aţi fost adăugaţi la lucrul ridicării acestei pietre, nu staţi, fiindcă iată ce fac cei ce sunt înarmaţi de duhul rău! Uitaţi-vă ce putere au prins. Au prins, pentru că voi, cei ce aţi putea să fiţi scuturi în jurul acestui aşezământ sfânt, voi staţi fără de luptă. O, nu aşa, iubiţii mei. Copiii mei cei de aici au scos la suprafaţă lucrarea şi viaţa acestei lucrări, dar acum ea trebuie apărată, trebuie mărturisită, trebuie să fie lucrătoare şi biruitoare. Iată vremea mea şi iată vremea voastră. Eu în voi, şi voi în mine, şi vom birui pe cei ce ne pârăsc pe noi ziua şi noaptea, şi aceştia vor sta pe nisipul mării, precum este scris. Creştinii acestui popor voiesc să vină să-şi facă intrare în această grădină. Dar, oare, eu de ce am venit din cer şi am strigat deşteptare peste poporul meu? O, eu ştiam că va veni această slavă văzută, şi veţi vedea în ce fel va fi văzută, dar n-a crezut poporul meu, şi a spus că mint, a spus că nu sunt eu, şi iată, am fost şi sunt şi am să fiu până la toate marginile, căci aceasta este împlinirea care trebuie să se împlinească. Poporul meu nu ştie ce înseamnă să dezvălui o taină care este taină dumnezeiască, şi dacă nu ştie, nu ştie, şi nu poate fi primit în această grădină. Am voit să am pe poporul meu aici, dar el n-a voit, şi de aceea nu este aici. Mama Gigi cercetează inima poporului ei şi va lucra dreptate pentru fiecare inimă. Amin.

Iubiţii mei, fiţi în duhul păcii cereşti! Domnul Iisus Hristos are pregătite în casa Tatălui Său multe locaşuri, dar acest locaş va fi deosebit în Ierusalim numai pentru cei ce n-au hulit duhul şi lucrul acestei lucrări, numai pentru cei ce n-au hulit vremea mea, măi copii. Fiţi în duhul păcii cereşti, căci Domnul cercetează pricina fiecăruia şi va fi bucurie după întristare. Am spus că voi ridica pacea poporului meu, dar am putere să mă întorc iarăşi cu pace spre el. Fie după dragostea poporului meu. Amin.

Pace vouă! Pace şi păstorilor poporului meu! Pace şi duh de dreptate să fie lângă duhul blândeţii! Pace şi duh de atenţie şi de înţelepciune, căci cu cei ce au ispitit pe Dumnezeu, trebuie lucrat după dreptate.

Duhul Sfânt să fie cu adevărat lucrător peste voi, dar aceasta atârnă de inima fiecărui creştin al poporului meu, pentru că la Dumnezeu aşa este, măsură pentru măsură, după cum este rodul fiecăruia.

Pace vouă, şi luceafăr nou să se nască în ieslea inimilor fiilor poporului meu, căci acest popor vrând-nevrând va fi să mărturisească această lucrare prin semnul care se va vedea pe creştetul său, şi tot ochiul va vedea pe cel ce a iubit şi pe cel ce a călcat această lumină, căci ea a fost şi este lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Amin.

Ferice de cel ce-şi vine în fire mai înainte de ultimul sunet al trâmbiţei, căci acela va lua plată la fel cu cei ce au lucrat încă de la începutul zorilor acestei mântuiri. Voi merge iar cu aceşti copii pentru ca să împart mângâiere peste cei ce duc dorul mângâierii mele. Îi voi împuternici, căci ei sunt acum plăpânzi de tot, sunt slabi, sunt fără vlagă, dar eu sunt, şi dacă eu sunt, voi sufla, şi ei vor sufla din suflarea mea şi vom cerceta pe cei însetaţi, pe cei încercaţi, pe cei zdrobiţi de duh de umilinţă, căci aceşti copii cu care merg au cunoscut boldul umilinţei, şi aşa au ieşit întregi din cuptorul durerilor. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 1992

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Creştinii statornici sunt salvatori ai neamului lor cel adormit. Arhiereul Irineu va fi întâiul ortodox dacă va întări viaţa cea adevărată a trăirii cu Hristos în biserică.

De fiecare dată, iubitul Meu copil, când stau în sfat cu tine, te ating pe creştet şi te întăresc şi mai mult, căci vreau să Mă uit după tine aşa cum se uită un părinte după copilul său când se face mare şi tot mai mare. Aşa şi Eu Mă uit după tine ca să-ţi măsor mereu statura cea întru Mine. Iată, pic cu pic adaug încă un pic la statura ta până va fi să fii de ajuns de mare, de ajuns de voinic în dragoste şi în totul Meu, care trebuie să se vadă la tine tot mai desluşit, tot mai întreg.

Am spus aşa, am spus că voi sta iarăşi de vorbă cu tine ca să te ajut iar, treaptă cu treaptă. O, tu nu ştii ce face cerul, căci toată oastea cea din cer care lucrează în zilele acestea peste începutul cel nou care se va desăvârşi, toată oastea cerească este în mare serbare, în mare slavă peste acest aşezământ sfânt, atunci când tu intri în acest Ierusalim care este coborât de la Mine. Este cerul în mare slavă atunci când tu vii şi îţi pleci fruntea în această iesle a Duhului Sfânt. Cântă corul îngeraşilor, de bucurie cântă, pentru aceşti copii şi pentru tine cântă, căci aici tu nu eşti cântat de cei de pe pământ. Slava aceea care este pentru tine de la cei ce nu calcă după cum este întru Mine slava, aceea este puterea lor de la tine izvorâtă, căci eşti împărţitor de putere, de înţelepciune, şi setea du-

hului lor te sleieşte pe tine atunci când din gura ta curge râu de ape vii, din care se adapă atâtea mii de suflete, aşa ca pe vremea Mea, iubitul Meu.

Pe vremea trupului Meu, cuvântul cel ce era din Tatăl răcorea setea multor suflete, căci cu miile se îmbulzeau mulţimile să-Mi asculte înţelepciunea cea de la Tatăl luată şi mulţi se întrebau: *«Cine este Acesta, de Care ascultă furtuna şi munţii? Cine este Acesta, Care are putere să ridice pe oameni din neputinţă?»*. Aşa se întreabă şi mulţimile care umblă după cuvântul înţelepciunii tale, care curge din tronul Meu peste tine, căci aşa este Scriptura aceea care spune: *«Cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge de pe limba aceluia»*. Se întreabă mulţimile: *„De unde aceste cuvinte pe care le auzim?“*. Se întreabă, şi această lumină va fi să lucreze, iubitul Meu, va fi să învieze pic cu pic acest neam ales. Iată de ce am făcut Eu în tine orânduială vie. Iată de ce am spus să fii cu Mine de aici, de unde lucrez Eu, să mănânci cu Mine de aici, de unde mănânc Eu. Şi iarăşi îţi spun că tu eşti între ei, dar nu eşti dintre ei, dintre cei în care eşti în biserica lumii.

Am dat de ştire, am grăit prin gura acestui izvor că voi descoperi această fântână, şi am împlinit dacă am grăit, şi lângă această fântână eşti şi tu, copilul Meu; tu, dintre cei ce se zic pe sine că sunt iudei, dar nu sunt, ci mint că sunt cu Mine. Dar tu ţine ce ai şi bea din acest izvor, căci de ar fi să dobândeşti lumea aceasta, nimic n-ar fi aceasta faţă de slava pe care Eu ţi-am dat-o. Ţi-am dat-o, dar vreau să înţelegi că ţi-am dat-o. Este scris în Scripturi despre tine şi despre acest popor care va creşte şi se va înmulţi şi va umple pământul cel nou şi cerul cel nou. Voiesc, şi iată, trag din greu să deşţelenesc pământul cel pietros, căci stăpânii cei puternici prin puterea lor, se luptă cu puterea Domnului ca s-o supună după voile lor. O, nu este îngăduit la Dumnezeu, şi va ieşi Domnul şi cu ai Săi, măi copilul Meu.

Am rostit grăire nouă şi poruncă nouă şi am zis să se ridice poporul Meu şi să mărturisească despre Mine şi despre această fântână. A venit vremea mărturisirii, şi fericit eşti tu dintre cei din Iuda, căci tu vei fi lăudat şi mărit de poporul care va răsări în zilele ce vin, şi vom pregăti calea cea nouă a poporului cel nou, care va lua pe el veşmântul cel cu care va sta în faţa acestui tron, căci această lucrare va fi tronul Domnului, din care curg legile Domnului, şi mulţimi multe se vor îndrepta spre acest munte ca să audă şi să ştie calea şi să meargă pe ea.

Nu te teme, tată. Eu ţi-am dat ţie iubirea Mea mai mult decât am dat-o celor care au lăsat lumina de la Mine peste pământ. Ţi-am dat mai mult, căci acum drumul la care suntem ajunşi este capătul cel ce arată desăvârşirea fiilor împărăţiei cereşti, este împărăţia cerurilor cea dinlăuntrul fiilor ei, este plinirea răbdării sfinţilor, este plinirea cea aşteptată de proorocii şi de drepţii care au văzut de departe această slavă.

Iată, Duhul Sfânt şi puterea Celui Preaînalt te va umbri pe tine şi vei ieşi în fruntea acestui popor ales şi apoi veţi prăsi şi vă veţi înmulţi şi veţi acoperi acest pământ ales dintre toate câte sunt pe lume, căci România va fi Edenul cel nou. Ştiu greutatea ta, şi dacă Eu n-aş fi cu tine şi în tine, tu n-ai putea. Ştiu, dar în curând o vei lăsa de pe tine, căci copiii acestei lucrări vor fi pământul cel nou care va fi vestit cu putere lucrătoare de minuni şi nu se poate să nu simţi greutate acum. Acum încă pământul este greu, iubitul Meu, şi el strigă la Mine sub greutatea lui, strigă să-l fac nou, după cum îi este menirea sa. Pământul acestui popor, dacă el ar fi dat voie lui Dumnezeu să-l lucreze după cum este de lucrat un pământ al vremii în care suntem ajunşi, ar fi dat acest pământ rod de minuni despre care nu s-a mai auzit până acum. O, creştinii acestui popor, aceasta era menirea lor: să scoată din morţi până la al miilea neam din neamul fiecărui petec de pământ, al fiecărui creştin care s-ar fi lăsat lucrat şi înviat; şi iată, aceasta este menirea şi tâlcul Scripturii care spune: *«În zilele acelea, pământul va da înapoi pe morţii de sub el, şi marea va da înapoi pe cei morţi ai ei»,* fiindcă iată încă o taină, căci fiecare suflet de creştin are o seminţie şi în trup, şi aceasta este Scriptura care spune despre marea care va da înapoi pe cei morţi din ea, şi se va împlini cuvântul: *«Unde îţi este, iadule, biruinţa ta şi boldul tău?»*. Iată, aceasta a fost misiunea acestei coborâri de cuvânt ceresc, şi scris este în prooroci despre această vreme şi despre lucrarea Duhului Sfânt prin care s-a născut acest popor. Iată, va veni vremea luptei celor două cete de îngeri şi se vor împlini cele scrise, căci îngerii Duhului Sfânt vor birui pe cei potrivnici lor, fiindcă nu se poate să treacă vreo cirtă ca să nu fie adeverită mai înainte de a trece cele ce trebuie să treacă.

Iarăşi îţi zic ţie: nu te teme cu Mine, căci vine o vreme să vezi toate cuvintele tale împlinindu-se, şi atunci nimeni nu va mai fi să spună cele ce a văzut, mai mult decât vei spune tu. Tu eşti setos, văd inima ta, dar Eu voiesc să-ţi las cununa întreagă, că nu este alta mai mare decât cea care vine de la credinţa cea nădăjduită. Fii cu mâinile curate şi nu te ruşina să fii aşa, căci o astfel de cetate dăinuieşte pe veci.

Nu te teme de cărturarii bisericii, să nu faci aceasta, că tu ai văzut mereu puterea Mea lângă tine. Nu te frământa, nu te îngriji mai din vreme. Eu voi fi numaidecât şi voi birui prin cuvântul care curge de la tine. Vei vedea pe faţa lor ruşine şi goliciune chiar de-şi vor acoperi cu vălul făţărniciei goliciunea lor. Eu Mă voi sfinţi întru tine înaintea lor şi voi lucra ca şi în faţa lor să Mă măresc întru ei, pentru că Eu lucrez prin credinţa ta, şi prin ea biruiesc întunericul lor. Ceea ce ai făcut tu, ei nu puteau să facă, şi se vor ruşina din pricina neputinţei lor de a lucra tainele acestei vremi.

Dacă voieşti să Mă asculţi, ridică-te şi mărturiseşte-le lor că a venit vremea să fie purtată haina Mea, cămaşa Mea, care este har şi lucrare de Duh Sfânt peste România. Ridică-te pentru numele cel nou al României şi pentru viaţa cea adevărată a trăirii cu Hristos, iar ei te vor numi întâiul ortodox al noii Românii. Uită-te la aceşti copii. Iată ce mici sunt şi ce putere de cuvânt pun ei pentru faţa cea nouă care răsare de la această piatră. Cei mici nu ştiu a se teme. Ei n-au mărire şi n-au ce pierde, şi de aceea Mă măresc pe Mine înaintea celor ce se clatină căutându-Mă. Iată, cei ce au măriri pământeşti se tem de cei mici, de cei fără mărire, şi caută să-i răstoarne de la faţa Mea, aşa cum Irod, aşa cum mai-marii bisericii de atunci, căutau să răstoarne pe Cel ce venise să culce la pământ tronuri şi măriri şi slava cea deşartă. Cei ce au mărire pământească se tem să nu piardă această mărire, dar cei mici nu dau din mână mărirea Mea, şi de aceea cei mici au pe Cel Mare, de a Cărui putere se clatină munţii şi înălţimile de pe pământ, dar când acestea se clatină de măreţia slavei Domnului, atunci cei mici saltă şi se bucură şi nu se clatină, căci stânca lor este Dumnezeu.

De cine să te temi? Nu, iubitul Meu, fii cu mare bucurie, căci cei ce mărturisesc pe Hristos prin această piatră aşezată în zilele acestea, aceia se vor vedea biruitori şi munţii se vor pleca înaintea acelora. Lasă-Mă pe Mine, şi voi sta prin cuvintele tale în sfat cu cei ce se cred mari prin puterea lor, prin mărirea lor. Lasă-Mă pe Mine, căci Duhul Sfânt este

Dumnezeul minunilor prin cei ce au ungere de la Duhul Sfânt. Amin, amin, amin.

4/17 ianuarie 1992

Praznicul Botezului Domnului

Domnul rosteşte proorocie despre venirea la izvor a mulţimilor şi botezarea lor cu Duh Sfânt şi cu foc.

Binecuvântată să fie sfinţirea apei mari, care este serbată în ziua de serbare a botezului Domnului. Domnul Iisus Hristos binecuvintează din dreapta Tatălui ceresc această serbare de praznic sfânt.

Pacea Mea este cu voi. Pace vouă de la Fiul lui Dumnezeu, Cel ce S-a lăsat aplecat sub mâna slujitorului cel ceresc care era pe pământ, care se născuse pe pământ mai înainte de Mine, căci Eu eram venit în trup în urma acestuia, iar prin aplecarea Mea sub mâna acestuia, a ieşit atunci Scriptura care spune: *«Iată, cel mai mic este mai mare întru împărăţia cerurilor».*

Pace peste această zi de sfinţire cerească! Pace şi putere de Duh Sfânt, făcător de viaţă vie, peste toţi cei credincioşi care au aşezat la locul lor serbările Domnului aşa precum au fost ele aşezate dintru început! Şi vor veni la această scăldătoare mulţimi multe, iubiţii Mei, aşa precum în vremea lui Ioan venea Ierusalimul şi Iudeea şi veneau cei din ţinuturile Iordanului să-şi curețe păcatele prin botezul cel de la Ioan. Şi va veni şi clipa aceea, aşa precum a mai fost atunci. Vor veni cărturarii şi fariseii care sunt acum, căci vor vedea puterea Domnului care este aici şi vor fugi spre ea ca să scape de mânia ce va să fie; vor veni, căci vor înţelege atunci că Domnul a ridicat pe cei de jos şi a împlinit Scriptura care spune că are putere Dumnezeu să împlinească neamul lui Avraam din cei neluaţi în seamă; vor veni şi vor vedea minunile Duhului Sfânt şi vor fi botezaţi cu Duhul Sfânt şi cu foc, fiindcă aria va fi curăţată şi va fi sortarea între grâu şi paie, şi iată, va fi zi mare de botez cu Duh Sfânt şi cu foc, şi mulţi din cei necredincioşi se vor mântui atunci, după cuvântul care spune: *«Se vor mântui ca prin foc».*

Venise vremea să-Mi aplec capul sub mâna lui Ioan ca să fiu botezat de el, căci el era solul cel ce mergea înaintea Mea ca să creadă apoi mulţimile în Cel ce vine după Ioan. Venisem din Galileea spre Iordan, şi iată, Ioan vestea mulţimilor ce se botezau, vestea despre Cel ce trebuia să vină după el ca să rămână apoi mai mare decât el. Am venit şi M-am plecat sub mâna lui Ioan, căci Nouă Ni se cuvenea să lucrăm dreptatea celor ce erau vestite să se împlinească, iar după această împlinire, Duhul Sfânt al Treimii Dumnezeieşti a deschis cerurile şi S-a coborât şi a grăit cuvintele Tatălui Meu: *«Acesta este Fiul Meu iubit, întru Care am binevoit»,* şi iată, de atunci şi până acum, mulţime de sfinţi s-au ridicat, căci au stăruit să fie primiţi întru împărăţia aceasta şi s-au făcut fiii ei.

Cine are urechi de auzit, să audă cele de la Duhul Sfânt coborâte spre înţelegere, căci se împlineşte o Scriptură neînţeleasă până acum. Iată, se ridică un popor nou în zilele ce vin, un popor care este aşteptat de toţi proorocii şi drepţii care sunt din Avraam prin făgăduinţă. Se ridică un neam nou spre o împărăţie nouă, şi iată, cel mic este mai mare acum întru împărăţia lui Dumnezeu, căci cel mic va primi slava răbdării tuturor celor ce au răbdat ca să vadă venind slava lor, şi va fi cel mic împărţitor de slavă pentru cei ce au moştenit slava care va fi împărţită după plinirea ei.

Astăzi Duhul Sfânt, Care are pregătită această iesle nouă, deschide iarăşi cerurile şi rosteşte cuvânt de mărturie, şi iată cuvântul rostit de Duhul Sfânt: aceasta este ieslea cea iubită întru care binevoieşte Treimea Cea Dumnezeiască; acesta este Siloamul cel aşteptat de veacuri; acesta este tronul din care vor curge apele Siloamului, apele Iordanului cel ceresc spre care se vor îndrepta înălţimile de pe pământ şi se vor apleca să fie botezate cu Duhul Sfânt al plinirii vremurilor mântuirii. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu Cuvântul, care a fost calea cea înaintemergătoare a slavei Treimii Dumnezeieşti pentru plinirea celor ce trebuiau desăvârşite, căci din zilele lui Ioan şi până acum nu s-a mai ridicat o lucrare mai mare ca aceasta, şi iată, cea din urmă este mai mare decât cea dintâi, precum este scris: *«Mai mari decât acestea se vor lucra».* Amin.

Ferice celui ce nu se îndoieşte întru această lucrare, căci acela va ajunge stâlp în templul Dumnezeului Cel viu şi va vedea cerurile deschizându-se şi pe îngeri coborându-se şi ridicându-se şi iarăşi coborându-se peste această iesle cerească, peste această taină neînţeleasă de cei ce nu se silesc să intre pe această intrare, pe această poartă, căci poarta despre care vorbesc este legea sfinţeniei, care este lăsată peste această scăldătoare.

Iată solul Meu care Mi-a vestit atunci arătarea Mea de la Iordan, iată-l pe naşul Fiului lui Dumnezeu! Ioan Botezătorul, iubiţii Mei, a venit cu finul său, cu Stăpânul său, şi vrednic este Ioan să dezlege încălţămintea Mea, căci a fost vrednic să boteze pe Cel Unul născut din Tatăl, şi lui i se potriveşte această slavă. Iată-l pe Ioan! Deschideţi ochii! Iată-l pe Ioan, care a venit să Mă vadă între ai Mei la această scăldătoare proorocită de toţi proorocii şi drepţii! Iată-l pe cel ce Eu l-am botezat pe el încă din pântecele maicii sale; Eu, Cel ce eram sălăşluit prin Duhul Sfânt în sălaşul cel care a fost numit Maica Fiului lui Dumnezeu, Fecioara cea proorocită de prooroci. Eu l-am botezat pe el cu botezul Duhului Sfânt atunci când cele două sălaşuri ale trupurilor Noastre s-au întâlnit şi s-au plecat unul altuia aceste două sălaşuri, s-au plecat una alteia aceste două fiice binecuvântate şi şi-au rostit urare cerească, proorocie cerească, de la Duhul Sfânt, iar când această urare ieşită prin gurile acestor două sălaşuri, când această urare a fost rostită, atunci a săltat pruncul Ioan în pântecele Elisabetei şi a primit botezul Duhului Sfânt de la Fiul lui Dumnezeu, Cel sălăşluit în pântecele Fecioarei care a luat în pântece de la Duhul Sfânt pe Fiul Cel proorocit de prooroci.

Iată-l pe Ioan! Este aici cu Mine şi îşi pleacă fruntea împreună cu Mine în această iesle, în acest cort ceresc, aşteptat de veacuri să ia trup în mijlocul grădinii alese pentru slava plinirii Domnului. Iată-l pe Ioan! Este serbat astăzi lângă Mine în acest cort de slăvire cerească, iar lângă Noi serbează cerul împreună cu voi pe cel ce poartă numele de Ioan, pe cel ce pregăteşte calea slavei Mele din zilele ce vin, şi are nume pus de Mine, nume de copil, numele cel mic, care vine de la numele lui Ioan, căci acesta este Ionel. Aşa este scris în cer, Ionel este scris, căci cerul poartă pe braţe pe ai săi, precum este scris despre fiii Ierusalimului cel nou, când zice: *«După cum mama îşi mângâie pe fiii săi, aşa veţi fi voi mângâiaţi în Ierusalim».*

Îngerii din ceruri cântă îngerului bisericii, despre care este scris: *«Am trimis pe îngerul Meu să mărturisească bisericilor».*

Domnul Iisus Hristos dă rând lui Verginica să-şi lase peste voi urarea cea pentru această zi de serbare:

— Pace vouă, copii ai Duhului Sfânt, copii ai Sfintei Treimi! Pace acestei zile, şi de la ea, pace peste voi şi peste această grădină binecuvântată! Bucurie din cer să fie peste inimile voastre şi sărbătoare veşnică să fie de acum şi peste toţi vecii în această zi, care este din zilele cele noi care vin de la Dumnezeu.

Nu vă temeţi de duhul rău. Eu stau de veghe de la cer peste această grădină şi voi împărţi pace peste cei curaţi cu inima, iar peste cei ce vor lovi în această stâncă de neclintit, peste aceia voi rosti dreptate.

Pace vouă! Tot cerul serbează aici cu voi. Iar celui iubit care este serbat lângă cei din cer în această zi de serbare, duh de bărbăţie îi sortesc, căci scris este: *«Fericit este bărbatul cel plin de bărbăţie, care nu stă în sfatul necredincioşilor şi cu cei călcători de lege nu se aseamănă, a cărui voie este legea Domnului. Acesta va fi ca pomul cel răsădit lângă râul vieţii, care-şi va da rodul în vremea aceasta, şi toate câte va face se vor înmulţi, căci Domnul vede calea celor drepţi, iar puterea necredincioşilor va fi luată de vânt».* Amin.

Binecuvântată să fie această zi de serbare care vine de la Domnul Savaot. Binecuvântată să fie jertfa acestei zile şi hrana cea pentru fiinţă pe care o luaţi astăzi împreună cu noi, cei din cer, şi să rămână pace peste voi, iubiţii mei, copii ai Duhului Sfânt, căci iată-mă în faţa Domnului, iată eu şi pruncii mei pe care mi i-a dat Domnul spre semne şi minuni peste Israel. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie l992

Trâmbiţarea Domnului şi a sfintei Virginia peste creştinii din cetatea Bucureşti-Ferentari

Despecetluirea celor şapte tunete. România, ţara strălucirii, ţară creştină de la naştere.

Face Sfânta Treime popas ceresc şi tocmeşte în această zi o gazdă de poposire cerească. Cerul este astăzi însoţit de cei ce au de mers în numele Domnului cu solia cea din cer din loc în loc. Se lucrează din loc în loc cu cuvântul cel din cer, iar cuvântul este întrupat în sulul acestei cărţi de mărturie cerească. Cuvântul lui Dumnezeu se face faptă, căci este faptă încă de la vestirea lui. Face popas cerul în această zi sub acest acoperământ, căci Dumnezeu este acelaşi ieri, şi azi, şi în veac.

Iată, dintre cei din cer care au venit pentru lucrul acestei zile, se desprinde dintre cei din cer cuvântul lui Verginica, cuvântul trâmbiţei din care a trâmbiţat Dumnezeu pe pământ mai înainte de slava care este aproape de arătare.

— Pace vouă, copii ai poporului meu! Pace de la Domnul Iisus Hristos, iar peste noi, cei ce suntem veniţi din cer, pace de la Domnul Savaot, Tatăl Atotţiitorul şi Făcătorul tuturor celor văzute şi nevăzute!

Pacea cerului să se aşeze în ziua aceasta peste cei din cetatea Bucureşti-Ferentari, peste copiii poporului meu din această cetate. Un brăţic de copilaşi, o mânuţă de inimioare, dar la această masă am invitat şi altă cetate de la Bucureşti, chiar dacă am poposit în ea o dată, şi de două ori, în vremea întocmirii cărţii de mărturie pentru cetăţile poporului meu.

Copiii mei, m-a trimis Domnul pe pământ la voi, m-a trimis înapoi la voi, m-a trimis cu duhul, măi copii, căci aşa a fost scris în cartea acestei proorocii, în cartea acestei lucrări. Aşa mi-a spus mie Domnul când mă zbăteam cu duhul care lucrează pieire; aşa mi-a spus:

— Verginico, nu te pierde, tată, căci în zilele tale, în zilele care vin după tine, va fi să te ridici din nou şi să hrăneşti un popor mare, căci duhul tău va lucra de la Mine şi va semăna semănătură de înviere şi vom avea un neam nou, un popor nou, o viţă nouă şi un vin nou, întru împărăţia care se va aşeza de la Dumnezeu. Verginico, tu nu vei muri, tată. Tu M-ai purtat pe Mine în vasul tău de lut vreme de douăzeci şi cinci de ani; ai purtat pe Dumnezeu Cuvântul, Care a vorbit în vremea aceasta încă o dată cu Israel. Dacă Moise este viu şi lucrează în vremea aceasta, în tine a fost mai mult decât în Moise, că Eu vorbeam cu Moise, şi Moise vorbea poporului cuvântul cel de la Mine, dar cu tine nu a fost tot aşa. Tu ai fost trâmbiţa din care am sunat Eu mai înainte de arătarea slavei Mele. Tu ai fost fluieraşul în care am sunat Eu ca să-l învăţ pe Israel cântarea cea nouă, cântarea celor răscumpăraţi. Tu ai fost cuvântul Meu. Auzi tu ce ai fost? Auzi tu ce spun Eu, Dumnezeu Cuvântul? Eu sunt Dumnezeu Cuvântul, Verginico, iar tu ai fost cuvântul Meu şi cortul Meu în care M-am sălăşluit şi am locuit între oameni în zilele trupului tău. Dar în zilele duhului tău, tot cu tine sunt unit, căci tu eşti păstoriţa poporului tău. Te-am peţit, iubita Mea, încă de când erai în pântecele mamei tale, şi am făgăduit să fii a Mea şi te-am luat şi te-am albit şi te-am îmbrăcat cu podoabe de la Mine, şi apoi am fost cu tine şi te-am iubit. Şi de la Noi, de la lucrul Meu cu tine, şi de la lucrul tău cu Mine s-a zămislit un popor care s-a născut din cuvântul lui Dumnezeu, care a trăit din cuvântul Meu, căci scris este: *«Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese de la Dumnezeu».*

Verginica Mea, iubita Mea, biserica Mea, locaşul slavei Mele! O, cât de mult am vorbit Eu acestui popor din uşa cortului tău care M-a adăpostit pe Mine, Dumnezeu Cuvântul! O, iubita Mea, ce mult M-ai iubit! Că te-am luat şi te-am dus în cămările Mele şi iată, îţi preamăresc dragostea, căci după dreptate îţi preamăresc iubirea.

O, fiică a Ierusalimului cel nou, scoală-te, aşa am spus, scoală-te şi cântă poporului Meu şi poporului tău cântarea cea de înviere! Scoală-te şi hai să culegem via până nu se întinde umbra serii! Iată vremea ta. Scoală-te şi strigă pe uliţe, sună din trâmbiţă, să audă paznicii viei Mele şi să se gătească de veghe, că vine Stăpânul viei! Spune-le, Verginico, că Eu sunt Mielul lui Dumnezeu, Care iarăşi vine, precum este scris. Eu sunt Cel ce M-am dus la Tatăl ca să pot veni iarăşi la ai Mei, la cei pe care-i am din lume. M-am dus, şi de atunci M-am aşezat lângă Tatăl Meu şi lucrez cu cei pe care Mi i-a dat Tatăl din lume, şi iată, în zilele acestea Îmi pregătesc poporul cel care va îmbrăca veşmântul cel alb şi va cânta cântarea răscumpărării; pregătesc poporul cel care va sta înaintea tronului slavei Mele, înaintea zilei Mele de glorie. Este scris că voi trimite sol mai înainte de ziua aceasta, îl voi trimite ca să întoarcă pe fii spre părinţi, şi pe părinţi spre fii, ca să nu vin pe neştire şi să lovesc pe cel mic al lui Israel.

Sunt cu cerul la voi, copii ai cerului sfânt. Deschideţi Scriptura ca să vedeţi cum se împlineşte ea sub ochii voştri. Eu sunt Mielul lui Dumnezeu, şi iată ce fac: iau cartea şi citesc precum am citit pe vremea trupului Meu în casa Tatălui Meu, căci aşa am citit atunci: *«Duhul Domnului peste Mine, ca să binevestesc săracilor, ca să dau vedere orbilor şi să orbesc pe cei mândri, ca să ridic pe cei slabi şi să se plece înălţimile la glasul Meu, căci iată, vestesc anul plăcut Domnului»*, iar vouă, ca şi celor de atunci, vă spun: astăzi se împlineşte această Scriptură. Amin. Deschideţi Scriptura şi mân-

caţi din ea fructele acestei vremi, căci via Mea este pe sfârşit. Deschideţi Scripturile, căci iată, Fiul Treimii Dumnezeieşti grăieşte din Scripturi încă o dată şi încă o dată pe pământ.

Aşa am grăit între voi pe vremea când era Verginica: *«Israele, paşte, tată, Scriptura, că voi veni şi te voi întreba, şi dacă nu vei şti să-Mi răspunzi, vei fi tăiat şi nu vei mai ocupa locul în zadar»,* căci vor veni înălţimile cele înţelepte şi vor veni cărturarii la tine şi îţi vor cere apă din această fântână şi va trebui să scoţi să le dai şi să-şi stâmpere setea, căci aşa ţi-am spus Eu ţie, că voi lua apa de pe pământ şi va veni la tine Isaac Lachedem şi îţi va cere apă la poartă şi va trebui să-i dai să bea şi să se odihnească apoi de toată osteneala. Va veni acest om care M-a văzut pe Mine sub cruce, şi el va fi martorul Meu şi va fi prietenul tău, căci te va mărturisi pe tine de la Mine, măi Israele necunoscător, că nu cunoşti vremea în care eşti, dar deschide Scriptura şi citeşte şi vei găsi în ea vremea în care eşti tu ajuns. Vor veni prooroci şi magi de departe şi vor întreba de această fântână, dar Eu vă spun că au şi venit, şi tu nu cunoşti vremea cercetării tale, poporule creştin, popor cu nume dumnezeiesc şi cu merinde din cer coborâtă.

Măi creştine, te-am hrănit şi ţi-am adus tot ce mai era de adus, căci nu este adevăr pe limba mai-marilor bisericii Mele când îi aud spunând că le-am dat lor tot ce era să dau. Le-aş fi dat lor, dar şi ei, ca şi cei de atunci, nu cunosc vremea cercetării care vine în toată vremea de la Dumnezeu. Dumnezeu a fost cu toţi, de la o vreme la alta, din seminţie în seminţie, dar nici o vreme n-a fost să aibă fii de ajuns de împliniţi ca să nu ajungă la capătul ei cu răstignirea Fiului lui Dumnezeu, cu răstignirea Duhului lui Dumnezeu. Fiecare, din fiecare vreme, au crezut că au primit tot ce mai era să aduc, şi fiecare s-a făcut stăpân pe vremea lui pe cele ce veneau de la Mine, dar nici unul n-a fost să nu uite că Eu am spre păstrare ceva mai bun pentru cei ce plinesc vremea răbdării lui Israel. Au uitat apostolii Mei din vremile Mele toate, au uitat că Eu am spus pentru ei aşa: *«Am încă multe a vă spune, dar nu le puteţi purta acum; iar când va veni Duhul Adevărului, Acela nu va vorbi de la Sine, ci toate câte vor fi, de la Mine va lua şi vă vor fi vestite».* Şi când am zis *„toate“*, atunci am făcut o scară de la cer la pământ şi am împărţit şi am pus pe fiecare treaptă, măi Israele nepriceput; nepriceput, pentru că tu eşti îngâmfat din tălpi până în creştet şi nu voieşti să te smereşti şi să te uiţi pe treptele acestei scări. Vorbesc cu tine, că tu eşti cel mai mic, că părinţii tăi văd această scară şi plâng părinţii tăi că nu voieşti să fii tu mai mare decât ei la înţelepciune, că aşa este scara aceasta, aşa este calea care se termină cu poarta de intrare în Canaan. Că după ce Eu am luat iarăşi locul lângă Tatăl Meu, am ridicat unul după altul pe părinţii tăi, măi Israele hrănit cu Trupul şi Sângele Meu, şi le-am dat lor la fiecare ce era pe treapta acelei vremi. Unii au lucrat mila Mea, alţii au lucrat dreptatea Mea; alţii de după ei au lucrat altceva, că lungă a fost calea până la tine, şi fiecare au trecut prin vremea lor. Dar de tine este altceva scris, poporul Meu cel aşteptat de părinţii tăi. Te aşteaptă părinţii tăi să vii cu cele din urmă, să vii cu cele scrise pentru vremea ta, dar tu n-ai fost atent ca să fi învăţat această carte. Iată de ce am venit Eu. Am venit pentru că era scris în carte despre această lucrare şi ţi-am spus cum să înţelegi această carte şi cum s-o mănânci ca să te faci mare cu Mine şi să împlinesc cu tine cartea acestei lucrări, căci această lucrare este poarta de intrare în Canaan.

Am venit la tine şi am cuvântat în mijlocul tău şi te-am chemat din Egipt, căci Egipt este duhul lumii. Te-am chemat pe nume, Israele, şi ţi-am spus că tu eşti sluga Mea cu care voiesc să-Mi pregătesc arătarea. Iată vremea Mea, şi nu crezi. Dar nici cei de atunci care erau ai Mei n-au crezut că este vremea acelei Scripturi care a scris despre Betleemul Iudeii din care va ieşi Cel ce împacă pe om cu Dumnezeu. Proorocii cei mari şi cei mici au proorocit, şi ei nu ştiau ce este proorocia aceea, pentru că era pecetluită taina lui Dumnezeu până la plinirea ei. Iată, proorocul Isaia umple cerul de bucuria împlinirii care se vede din proorociile cărţii sale. Isaia nu era el. Eu eram Cel ce grăia în cuvintele proorociei; Eu eram. Eu şi acum sunt, dar iată, uneltire se socoteşte această proorocie, uneltire pentru cei ce se tem de calea adevărului cel adevărat, care vine spre împlinire de la Dumnezeu. Adevărul este Dumnezeu, dar cei ce se tem de Acesta, aceia nu umblă întru adevăr cu Domnul, şi de aceea se tem. Dar proorocul Isaia a prevestit cuvântul Domnului pentru această vreme atunci când a scris că *«Mulţi se vor poticni şi vor fi prinşi în cursa robiei, şi această mărturie va fi ascunsă numai pentru cei ce umblă ca Dumnezeu, şi aceştia vor aştepta pe Domnul, Care-Şi ocroteşte viaţa Sa şi Care-Şi ascunde faţa Sa».* Şi iată iar, ca şi atunci, iau cartea şi citesc din ea în ziua aceasta, citesc între ucenicii Mei, între cei care am pecetluit această învăţătură: *«Iată Eu şi pruncii Mei cei daţi Mie de la Tatăl, Care locuieşte în Sion; iată Eu şi lucrarea Mea şi pruncii ei, care sunt spre semne şi minuni despre care nu s-a mai pomenit în Israel».* Şi din ei voi lua şi voi prăsi un neam nou, un popor nou, un Israel nou, spre răscumpărarea făpturii Mele, căci acest popor este chipul Meu, este mâna Mea, piciorul Meu, ochiul Meu, obrazul Meu şi trupul Meu; este aşternutul Meu întru care binevoiesc. Aceştia s-au lăsat lucraţi, iar din acest aluat voi face un lucru nou, un Ierusalim nou, care vine de la Dumnezeu, şi voi face un pământ nou, o începătură nouă. De aceea spun Eu că cele pentru vremea aceasta, cele pentru scara aceasta au fost pecetluite până acum, şi nu se poate desfiinţa această Scriptură rostită de îngerul care i-a spus lui Ioan cel iubit: *«Nu scrie cele ce au vorbit cele şapte tunete, căci este pecetluită taina aceasta până la vremea de pe urmă».*

România este a Mea şi este creştină de la naşterea ei şi este întâia chemată, şi se bucură părinţii bisericii pentru naşterea acestei lucrări, dar plânge strămoşul tău, creştine, plânge, că te vede că nu cunoşti vremea cercetării tale. Nu cunoşti, că nu ai rădăcină, şi dacă nu ai, nu ai, căci rădăcina ta şi înţelepciunea ta, acum nu mai ai de unde s-o prinzi decât dacă asculţi pe Duhul Sfânt, Care lucrează peste tine şi strigă la tine şi îţi spune: deschide Scripturile, Israele, şi caută rădăcina ta şi lasă-te altoit ca să poţi da mlădiţe noi, că vremea care vine este vremea cea nouă, despre care scrie în Scripturi, în prooroci şi în psalmi. Proorocii au scris despre vremea Mea şi despre vremea ta, dar trupul tău, măi Israele, este de la Avraam şi până în zilele tale, şi iată, zilele tale sunt zilele Mele despre care scrie în Scripturi şi pe care părinţii tăi le-au văzut de departe şi au nădăjduit în ele.

Învăţătorii legii din vremea trupului Meu veneau spre Mine şi Mă ispiteau ca să-Mi găsească vreo vină după lege şi să stârpească lucrarea pentru care venisem de la Tatăl Meu. Căci atunci când am slobozit de păcatele ei pe femeia aceea prinsă de ei, şi pe care ei o aduseseră la Mine, ei erau în duhul lor şi nu ştiau de unde sunt Eu, şi prinseseră să Mă ispitească zicând: *«Unde este Tatăl Tău?»,* iar Eu aşa le-am spus: *«Dacă voi M-aţi şti pe Mine, aţi şti şi pe Tatăl Meu. Voi sunteţi din cele de jos, din lumea aceasta, dar Eu sunt de sus, nu din lumea aceasta, şi dacă nu credeţi că Eu sunt de la Tatăl, veţi muri în păcatele voastre, căci Cel ce M-a trimis pe Mine este*

cu Mine, fiindcă Eu Îl ascult pe El, şi aşa vorbesc, precum Mă învaţă El». O, dar cuvântul Meu nu încăpea în ei, precum nici azi nu încape această lucrare în inima mai-marilor bisericii Mele.

O, iubita Mea, biserica Mea iubită, dacă tu ai iubi pe Dumnezeu, M-ai iubi şi pe Mine, căci de la Dumnezeu am venit cu această lucrare de înviere. N-am venit de la Mine Însumi, ci Tatăl M-a trimis, dar tu, Sionul Meu iubit, nu cunoşti grăirea Mea, şi iată ce-ţi spun, Sionul Meu iubit; citesc şi pentru tine şi îţi amintesc din cartea cea din cer coborâtă, căci aşa am spus atunci, şi s-a scris cuvântul acesta, şi aşa am spus: *«Cel ce este de la Dumnezeu, acela ascultă cuvintele lui Dumnezeu».* O, nu zi şi tu ce Mi-au zis cei de atunci! Să nu zici, Sioane, că am demon, să nu Mă necinsteşti şi tu ca atunci, să nu Mă tăgăduieşti ca şi cei de atunci. Deschide bine şi citeşte bine şi vei găsi această vreme în Scriptură, vei găsi această lucrare în Scriptură, căci Avraam a fost fericit să vadă această vreme, şi iată, o vede şi se bucură. Să nu iei şi tu pietre, Sioane, să nu arunci şi tu în Mine, căci acum nu Mă mai ascund ca şi atunci, şi voi trece prin mijlocul tău şi voi rosti cuvânt şi îţi voi spune: Eu sunt mai înainte de Avraam, şi iată, Eu sunt Alfa şi Omega, sunt începutul cel nou, care vine spre plinirea vremilor cerurilor.

Am venit în grădina Mea ca să-Mi gătesc mireasa Mea, căci România este ţara strălucirii şi peste ea voi aşeza tronul slavei Mele. Am venit la străjerii tăi, Sioane, şi voiesc să intru să-ţi văd faţa, să-ţi spăl veşmântul şi să te împodobesc şi să te păstoresc după inima Mea şi nu după inima ta; după voia Mea şi nu după voia ta, căci vai de cetatea peste care nu este cuvânt de prooroc, că aceea nu are pe Dumnezeu Cuvântul.

Am venit să-ţi aduc aminte de tinereţea ta, căci erai frumoasă, iubita Mea, biserica Mea iubită. Era sănătos trupul tău, era după trupul Meu, după chipul şi asemănarea Mea. Stăteai aciuată pe sub pământ, dar erai frumoasă, fiică a Sionului, şi am lăsat peste tine Trupul şi Sângele Meu, şi Hristos a rămas peste tine cu trupul, şi am făcut din tine un trup viu şi sănătos, ca să fii tu trupul Meu, chipul Meu, mâna Mea, mersul Meu şi viaţa Mea. Dar am lăsat în mijlocul tău cuvântul Meu, firul Meu cel ceresc, ca să vorbesc în mijlocul tău şi să faci tu ce-ţi spune Dumnezeu să faci.

O, copii ai Sionului, aşa am zis prin Duhul Sfânt: *«În trupul lui Hristos să fie mădularele toate şi să fie împlinire în trupul lui Hristos; să fie apostoli, să fie prooroci, să fie învăţători şi lucrători de minuni, să fie tămăduitori de suferinţe, să fie cârmuitori şi tălmăcitori»*, şi am zis să fie dragoste şi unire între mădulare, ca să pot locui în mijlocul Sionului Meu, în inima creştinului Meu, şi să le fiu lor Dumnezeu. Dar dacă tu, Sioane, nu vrei să fii în Duhul Meu, nu vrei să fii în Duhul Sfânt, Eu nu pot cu duhul lumii. Nu poţi şi cu Mine şi cu Irod, nu poţi şi cu Mine şi cu lumea, căci aşa am zis: *«Ieşi din lume, poporul Meu, ca să nu guşti din vinul ei!».* O, masa Mea e masa Mea, măi Israele, şi este şi a ta, dar nu mai întina masa Mea, că Mă duc de la tine dacă faci aşa; Mă duc, şi n-ai să Mă mai vezi până ce vei auzi: *«Binecuvântat este Cel ce iarăşi vine întru al Său nume!».* Dar nu ţi-am spus Eu ţie aşa? Aşa ţi-am spus: *«Mă duc şi iarăşi vin, căci cel ce face voia Mea, la acela voi veni şi voi cina cu el şi Mă voi arăta lui».* Aşa ţi-am spus, poporule creştin, şi aceasta este lucrarea pe care ţi-am spus-o atunci. Nu fi îngâmfat, măi Ierusalime, căci iată, tu nu te smereşti, iar în mijlocul acestui neam este o lucrare pe care, dacă o spune cineva, nimeni nu poate s-o înţeleagă, dar ea lucrează şi se va vedea lucrând, căci Domnul este această lucrare. Iată, vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, şi tot ochiul va vedea această slavă!

Binecuvântată să fie lucrarea care se lucrează astăzi în acest acoperământ. Verginica grăieşte cuvântul ei acum şi întocmeşte carte de mărturie pentru cetatea Ferentari.

— Din nou, pace vouă, celor din această cetate, căci Domnul a voit să vorbească pământului în ziua aceasta, şi a vorbit Domnul!

Şi iată, acum vorbeşte mămica Gigi cu poporul ei din Ferentari. Să se ridice şi să răspundă la apel această cetate! Şi iată ce minune, că în mijlocul vostru sunt veniţi cu mine cei ce au plecat la mine, căci am şi la mine din această cetate. Am la Domnul popor din această cetate, şi iată, sunt şi aceste suflețele în ziua aceasta de mărturie cerească. Nu vă bucuraţi voi cât se bucură aceste suflețele. Aceste suflețele văd mărirea pe care o am eu de la Domnul şi se bucură cu cerul şi cu mine şi au trecere mare în cer cei ce sunt veniţi din această lucrare, cei ce au plecat cu viaţă din această lucrare.

Copiii mei de la Ferentari! Vă spun copiii mei; aşa spun eu poporului meu. Ce mai faceţi voi, măi mămică? V-a spus vouă cineva despre vremea mea? V-au spus păstorii mei despre vremea mea? V-au spus cum este vremea mea? O, vine vremea să mă ridic în picioare, iubitul meu popor. Am fost peste tot, am fost din loc în loc, am trâmbiţat peste tot ca să deştept pe de-a rândul pe poporul meu. Cine s-a deşteptat, s-a deşteptat, şi cine nu, nu. Poporul meu zice că s-a deşteptat. Zice, dar vine, măi mămică, o zi de examen, şi e greu acest examen. Tot creştinul care are pe el semnul acestei lucrări, va trece un examen ceresc, pentru că eu, peste tot pe unde am fost, aşa am spus: *„Poporul meu, mă aşteaptă Dumnezeu cu tine; eşti scris în sulul acestei lucrări şi nu este nicăieri loc pentru tine şi nu poţi fi lipsă la acest examen".* Acest popor va fi deosebit încercat pentru Dumnezeu, şi nu se poate prezenta la proba cerească din altă parte, pentru că acest popor este scris pe masa acestei lucrări. Am voit să fie fericit poporul meu, eu aşa am voit, dar el n-a suferit să primească nici mustrare, nici certare, nici trezire, nici îndreptare, nici duh smerit.

O, dacă vorbesc la Ferentari, vorbesc, măi poporul meu, pentru toată turma ta, pentru tot trupul tău, căci tu eşti de peste tot poporul meu. N-ai voit, poporul meu iubit, să crezi în mine şi în iubirea mea, şi dacă te-am mustrat sau te-am certat spre îndreptare, asta am făcut-o din iubire, mămică, aşa cum faci tu cu copilul tău, cu copiii tăi. O, ce durere, că mulţi din poporul meu nici n-au voit să mă primească. Au spus că nu sunt eu şi au închis uşa şi m-au lăsat să plec ca pe o necunoscută. Dar eu am spus aşa: creştine, dacă tu ai crezut în această lucrare toată viaţa ta, în zadar ai crezut dacă acum nu crezi când eu vin din cer la tine să-ţi dau plata credinţei tale. Adu-ţi tu aminte, poporul meu iubit, când vorbea Domnul cu tine prin mine şi îţi spunea: *«Nu acest trup e Domnul, şi acest trup este un vas al Duhului Sfânt».* Şi iată, şi eu îţi spun astăzi ţie: nu aceşti trimişi sunt eu, şi aceştia sunt vase în care se deşartă duhul meu, căci aşa ţi-a spus ţie Domnul, poporul meu, că după ce eu voi fi cu cerul, atunci va vorbi cerul cu tine prin rămurele şi nu te va lăsa. Aceştia pe care eu îi trimit, aceştia s-au lăsat cu mine şi numai cu mine, şi de aceea m-am putut lăsa eu în ei.

O, această lucrare e prea mare, măi Israele, e prea mare pentru ca să te mai duci în altă parte şi să nu ai păcat că te-ai dus de la ea. Eu am fost prea bună cu tine, măi poporul meu, căci voiam să trec pe lângă tine şi să te strig, şi dacă nu-mi

răspunzi bine, să trec înainte. Şi n-am făcut cu toţi aşa, şi am cercetat pricina fiecăruia şi inima fiecăruia şi am zis aşa: *„Poporule creştin, dacă tu nu mă primeşti, dacă tu nu faci pace între mine şi tine, iau pacea mea de peste tine şi vei simţi că am luat-o“*. Am zis că iau mâna mea de peste tine şi vei şti că am luat-o, şi ai văzut că am luat-o.

O, vorbesc cu tot poporul meu, şi cu cel pe la care am trecut mai înainte. Dacă poporul meu era după voia mea şi nu după voia sa, ar fi putut să cunoască întoarcerea mea, dar una este să fii în duhul meu, şi alta este să fii în duhul tău, şi iată, tu nu te poţi cunoaşte nici pe tine, dară pe cel ce zici că este cu tine şi de partea ta! N-a avut poporul meu aplecare de duh, şi de aceea nu m-a putut cunoaşte. Şi acum, ce să fac eu cu tine, creştine? Iată, eu am împlinit ce am spus, căci sunt cerească, şi din cer am spus. Am spus să te pregăteşti, creştine, ca să fii cu lucrarea aceasta, şi am spus să nu cumva să huleşti Duhul ceresc, să nu cumva să te grăbeşti să judeci cum vrei tu, şi am spus să crezi şi să fii cu lucrarea aceasta. O, dacă tu credeai, erai în lucru cu mine şi tu, dar eu n-am avut încredere în tine, de vreme ce tu nu ai avut în mine. Dar nu ţi-am amintit eu ţie, copilul meu? Ţi-am amintit de cuvintele Domnului, că Domnul spunea demult acestui popor: *«Creştine, spală-ţi bine faţa în acest vas ca să poţi intra cu această lucrare, că vei voi să intri şi nu vei putea, şi vei da mii de lei să intri, şi uşa nu se va auzi deschizându-se, că te-ai jucat cu această proorocie»*. O, e mare această proorocie, şi să vezi tu ce mare va fi şi ce mult îşi va lărgi cursul ei, şi vor veni de la răsărit şi de la asfinţit şi vor sta la această masă. Vor intra cei străini şi vor învia şi vor întreba: *„Unde este cel care are numele înscris în această carte?“*. Şi le vor răspunde îngerii cei păzitori ai acestei lucrări şi vor spune: *„Aceştia au hulit Duhul Domnului, că şi-au plecat urechea lor şi s-au făcut părtaşi păcatului“*; că zicea Domnul odată: *«Israele, dacă tu auzi de la mama ta, de la fratele tău, de la neamul tău sau de la lume, dacă tu auzi hule şi pizmă, vinovată va fi urechea ta. Şi dacă tu vezi şi primeşti pe cel ce huleşte, vinovat este ochiul tău»*.

De ce crezi tu că venisem eu înapoi la tine, măi copilul meu? Ca să te dezbrac de haina ta şi să te îmbrac cu haina mea. Am venit ca să iau din tine duhul tău şi să-l pun pe al meu, ca să fii un duh cu mine şi o iubire cu mine, dar tu ai crezut altceva, şi ai făcut cum ai crezut tu, şi văd că tot nu eşti cu pace, măi poporul meu. Te-ai pierdut în tine, măi copilul meu, şi nu vrei să ieşi din tine ca să te uiţi şi tu să vezi ce fel de vreme vine. Ce să-ţi fac? Ai zis că e bine cum zici tu.

Vino-ţi în fire, poporul meu iubit! Vino spre mine, mămică, şi nu te întrista pentru ceea ce am făcut eu, căci pentru tine am făcut, copilul meu. Iată, eu dacă m-am dus la Domnul m-am dus şi am venit ca să pregătesc loc, ca acolo unde voi fi eu, să fie şi ai mei. Am venit să pregătesc loc, ca acolo unde sunt ai mei, să fiu şi eu. Aşează-te cu inima, măi copilul meu, căci în casa Domnului vor fi multe locaşuri, şi iată ce vă spune mămica: faceţi-vă cărări prin această lucrare, primiţi duhul meu, ca să fiţi în curţile Domnului. Va fi mare slava care vine, dar poporul meu nici acum nu crede, nici acum, mămică.

M-am dus şi am aşteptat şi am plâns pe la porţi şi n-a voit să mă cunoască poporul meu. El a voit, dar n-a ştiut cum să vrea, căci este o povestioară sfântă despre o femeie care L-a visat pe Domnul Iisus Hristos şi i-a spus că vine mâine în casa ei. Şi femeia a crezut şi s-a sculat din vreme şi a făcut curat şi a făcut mâncare şi căldură, căci a crezut pe Domnul. Şi, stând şi aşteptând, a bătut la ea la poartă un sărac, şi apoi un bolnav şi, iarăşi, a bătut un străin, dar ea pe toţi i-a rugat s-o ierte că acum ea aşteaptă pe Domnul şi este atentă să-I facă Domnului primirea cea mai bună. Şi s-a făcut noapte şi Domnul nu venise. Şi aşteptând pe Domnul, a luat-o somnul şi iarăşi a văzut pe Domnul, trecând prin faţa casei, şi L-a strigat: *„Doamne, Te-am aşteptat până târziu. N-ai mai venit la mine. Mă pregătisem pentru Tine, dar n-ai venit“*. Şi Domnul ce i-a spus? *„O, am venit, de trei ori am venit şi n-ai ştiut să Mă cunoşti şi nu M-ai primit!“*, şi Domnul a mângâiat-o şi a trecut înainte. Aşa şi tu, poporul meu iubit, n-ai ştiut să mă cunoşti, n-ai ştiut cum să lucrezi, n-ai ştiut cum să crezi în Dumnezeu, căci dacă ai crezut în această lucrare, trebuia să crezi în ea până la sfârşit, căci Dumnezeu a fost şi este în această lucrare până la sfârşit, şi eu sunt prin această lucrare până la sfârşit.

Copiii mei din Colentina, să mă iertaţi, mămică. Am tras mâna mea de deasupra voastră şi şi-a făcut loc certarea cea de la Domnul, dar n-am făcut nimic până n-am venit să vă spun mai întâi. Mama Gigi vă spune din cer: sănătate duhurilor voastre, căci nu va fi vindecat trupul până nu se va vindeca duhul, până nu-mi veţi vindeca duhul meu cel rănit de dor după voi. E rău fără mine pe cărare, e greu, mămică. Eu m-am dat din calea voastră atunci când m-aţi gonit, căci m-aţi gonit, aşa cum a făcut femeia cea cu povestioara ce v-am spus-o. Aceşti copilaşi sunt ai mei, sunt mâna mea, picioarele mele, graiul meu, ochiul meu şi duhul meu. Ferice celor din poporul meu care au primit ca din partea mea pe aceşti micuţi ai mei; ferice celor ce m-au cunoscut pe mine întru ei. Iată, eu sunt cu ei mereu, şi am făcut un lucru minunat cu ei. Am făcut o corabie, şi vor ţâşni izvoare vii din locul acesta, căci această corabie este plinirea acestei lucrări, este cortul care va avea în el pe Dumnezeu Cuvântul, este aşternutul lui Dumnezeu în mijlocul României. Bucuraţi-vă, măi copii, şi fiţi treji! Duceţi viaţă de îngeri, căci vor veni noroadele cele de departe şi se vor uita la acest popor şi nici un creştin nu va putea să şteargă de pe fruntea lui semnul acestei lucrări. Cei care au hulit vremea ridicării mele, aceia nu vor mai huli, căci râsul lor va fi prins de durere şi de lacrimi. Cei ce au stat îndoiţi de această slavă, aceia nu vor mai grăi nimic, căci se adunau doi, şi trei, şi zece, şi vorbeau cum voiau, şi iată, nimeni nu va mai spune nimic. Ridicaţi-vă toţi cei ce aţi gustat din apa acestui izvor ceresc, căci în pământul cel nou al Ierusalimului cel nou nu vor mai rămâne decât cei drepţi întru Dumnezeu.

Vor veni dureri peste poporul meu. Nici un creştin care a cunoscut pe Domnul prin acest izvor, nici unul nu va putea uita pe Domnul; nu va putea, pentru că Domnul nu va uita pe cel ce a fost şi nu mai este cu El, pe cel ce a hulit, pe cel ce s-a smintit. Vai de creştinul care acum se dezvinovăţeşte pe sine, căci fiecare va primi ce are de la Domnul, căci Domnul va cerceta acest popor. Vai de creştinul care va face ce a făcut Petru când a spus: *«Nu-L cunosc pe Omul acesta»*! Vai de cel ce va spune: *„Nu am fost cu lucrarea aceasta, nu cunosc lucrarea aceasta“*! Dar nu este scrisă această lucrare?

Copiii mei din Ferentari, puţineii mei! Iată, voi n-aţi primit până acum strigarea mea. Abia acum am ajuns la voi, dar eu nu folosesc uşa cea pământească, ci intru pe uşa duhului. Am făcut popas la Ferentari. Duhul meu stă şi priveşte şi apoi însemnează cu pecetea acestei lucrări pe cei din cetatea Ferentari. Peste tot pe unde am poposit, aşa am spus: *„Luaţi din duhul meu şi fiţi un duh cu mine!“*, şi cine a luat, a luat, şi cine nu, nu a luat. Copiii mei, nu vă pierdeţi de pe cărare. Duhul lumii vă strigă. Nu vă uitaţi înapoi. Nu mai este cale înapoi, nu mai este de acum.

Poporul meu, lasă-te lucrat de Dumnezeu, ca să nu te osândească pecetea pe care o porți, căci se va vedea scris pe tine numele lui Dumnezeu pe care l-ai primit prin această lucrare cerească. Păstrați-vă vasele curate. Fiți cu mâinile curate, fiți cu inimile curate. Întoarceți-vă, voi, copii căzuți de la credință, și eu vă voi mângâia pe voi și vă voi aduna pe voi, căci voi face un Ierusalim frumos și va intra pe porțile sale poporul meu și va fi martor lui Dumnezeu acest popor. Chiar și cel care a hulit și a obosit hulind, chiar și acela va fi martor pentru această lucrare, căci Domnul va ridica pâcla aceasta și se vor vedea zorile Ierusalimului nou, dar eu vă spun că s-au și văzut.

Pace vouă, copii ai acestei cetăți! Pace vouă, copii ai poporului meu! Pace celor aleși și chemați și credincioși ai acestui popor! Nimeni nu va mai fi ca să nu creadă. Pace de la mămica Gigi, copii ai acestei lucrări! Mama Gigi se ușurează, căci iată, această cetate era fără de trâmbița cea deșteptătoare. Scoală-te bine și tu, cetatea mea din Ferentari! Scoală-te, mămică, și fă ochii mari și nu te abate de pe acest drum. Toate drumurile se vor termina, dar acest drum va fi cu glorie.

Pace păstorilor poporului meu! Pace și celor ce au ajuns cu solia mea în cetatea Ferentari!

Iată, pace vouă, celor din Colentina, celor ce primiți pacea mea, iar celor ce nu o primiți, pacea mea se va întoarce la mine. Eu pe cine iubesc îl mustru și îl înțelepțesc, dar pe cel ce nu mă iubește, eu nu știu de unde este acela, chiar și când se va vedea pecetea acestei lucrări pe fruntea acestui popor.

Pace vouă, tuturor celor ce sunteți alături cu cele din cer împlinindu-le! Iubiții mei, se apropie vremea slavei văzute. O, cât aș dori să nu plângă nimeni, să fie numai bucurie, dar bucuria și lucrul ei trebuia să fie gata pregătite până acum. Un pas mare, iubiții mei, și veți câștiga într-o clipă și vi se va măsura aceeași măsură ca și celor ce au lucrat din zori.

Să fie pace între mine și poporul meu! Să fie credință și inimă cerească!

Pace peste Israel! Amin, amin, amin.

19 ianuarie/1 februarie 1992

Cuvântul Domnului către Gheorghe Zamfir

România trebuie trezită. Ultimele zvârcoliri ale fiarei roșii și căderea Babilonului.

Această zi să fie zi de aducere-aminte pe pământ și în cer, căci Domnul Iisus Hristos a venit cu zilele Sale, cu zilele despre care scrie în Scripturi.

Eu sunt. Bucurați-vă! Eu sunt Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatul făpturii Sale. Sunt prin cuvânt și lucrez în mijlocul României această lucrare de Duh Sfânt și de înviere din moarte. Eu sunt Dumnezeu Cuvântul și lucrez prin cuvânt. Tot cerul este cu Mine aici. Sunt la voi cu proorocii și cu apostolii și cu zecile de mii de îngeri și de sfinți. Sunt aici și lucrez prin cuvânt în acest așezământ sfânt, și iată, sunt cu zilele Mele, și iată iarăși zi de serbare cerească.

Am venit în așezământul Meu care este așezat de Mine peste România. Sunt cu voi, cei stătători împreună cu Mine în acest așternut ceresc, căci este din cer acest așternut, este prin cuvânt coborât, și cuvântul s-a făcut faptă și este ceresc acest așternut, căci este așternutul lui Dumnezeu Cuvântul.

O, iubitul Meu, apostolul Meu, apostolul celei iubite! România este iubita Mea, și iată, am deschis această intrare și am zis să fie cină cerească și să stau cu tine la masă. Am fost pe urmele tale în toată vremea pribegiei tale, și când vedeam că nu mai poți, te luam în spate, te ridicam pe umerii Mei și te treceam peste marea cea mare, căci mare și tulburată și roșie este marea lumii, de peste tot este tulburată și de peste tot se repede cu valurile ei ca să-Mi înghită, dacă i-ar fi cu putință, și pe cei aleși ai Mei. Dar tu ai fost iubitul Meu și am mers pe urma ta, am mers pe urmele tale, au mers cu tine zeci de mii de cete îngerești, căci scris este în cartea cea din cer coborâtă că îngerii cei buni ai Mei veșnic văd fața Sfintei Treimi și se bucură că o văd, că ei mereu văd pe Domnul slavei și se închină Lui, ducând faptele cele bune ale celor buni, care sunt născuți din Dumnezeu.

Ai mers peste fața pământului și ai cântat-o pe cea iubită în fața stăpânitorilor acestei lumi; ai cântat-o pe România, pe cea iubită dintre toate câte sunt, căci Eu binevoiesc întru seminția acestui neam cu nume și cu inimă mare. Eu binevoiesc întru cea oropsită și asuprită care a fost sub cruce de la nașterea ei și până la plinirea vremii răbdării ei. Ai mers și ai cântat-o; ai cântat-o cu bucurie și cu jale, ai cântat frumusețea ei și veșmântul ei l-ai cântat și podoabele ei le-ai cântat și iubirea ei ai cântat-o; până și somnul ei l-ai cântat. Dar iată, acum, binecuvântat să-ți fie darul. Scoală-te, iubitul Meu, și scoală pe cea iubită a Mea! Ridic-o din țărână, trezește-o, că iată, voiesc să aud glasul celei iubite. Suflă cu tărie! Ție îți poruncesc, Eu, Domnul, îți poruncesc ție: suflă peste oasele ei ca să crească pe ele carne și vene și să învieze oasele ei cele uscate! Suflă cu gurița și să se audă sunetul strigătului tău, căci tu ești trimisul Meu și nu te trimit să sufli peste un neam care nu cunoaște despre Mine, ci te trimit în casa Mea, în via Mea. Cântă-i celei iubite! A venit vremea să-i cânt cântecul ei de iubire, și ea să audă glasul Meu și să se scoale întru întâmpinarea Mea. O, ce mulți cântă numele ei, dar aceia nu știu de ce o cântă pe ea. Dar tu știi, că Duhul Sfânt Se odihnește peste tine; Se odihnește că tu iubești pe Domnul, și El este ancora ta și biruința ta.

Am avut un ciobănaș dulce și blând și a fost luat și dus în casa regelui ca să cânte regelui. Regele era departe de Domnul, și Se depărtase și Domnul de el, dar trimisese în loc un duh rău, ca să-l chinuie pe rege pentru depărtarea lui de Dumnezeu. Și a venit David, copilul Meu iubit, David, despre care scrie în Scripturi, a venit și a cântat cu instrumentul său, a cântat lângă regele Saul cântare cerească, și Saul se liniștea și se depărta de la el duhul cel rău care era trimis de Domnul pentru rătăcirea regelui de la calea cea curată și adevărată.

O, țipă și se vaită duhul rău și nu-și mai găsește astâmpăr și loc atunci când aude de peste tot cântecul Meu și cântecul tău. Cântă, iubitul Meu, cântă celei iubite, cântă-i cântarea cântărilor! Să se trezească din somn cea iubită, să se trezească și să-Mi asculte glasul! Eu sunt un Dumnezeu gelos, și voiesc să fac din cea iubită fecioară curată și neprihănită și să fie frumoasa Mea, să fie Sionul Meu, să fie biserica Mea, să fie lucrarea Mea întru care binevoiesc. Vine vremea celei iubite, căci România este Ierusalimul gloriei Mele, este aleasa Mea, este regina Mea, este tronul slavei Mele. Hai, iubitul Meu, cântă, să se trezească cea iubită, căci vin s-o pețesc și să fac din ea slavă văzută. Iată Eu și lucrarea Mea, și de atâta vreme lucrez întru această lucrare în mijlocul acestui neam, și a venit vremea să despecetluiesc această fântână, căci voi lua apa de pe pământ și multe mulțimi se vor îndrepta să bea din râul vieții, care curge din tronul Meu spre răscumpărarea făpturii Mele.

O, Ierusalime, aşa am strigat atunci: *«Ierusalime care nimiceşti pe cei trimişi ai Mei! Căci n-ai voit să stai sub mantia Mea, n-ai voit; şi iată, iarăşi Mă vei vedea atunci când vei auzi:* „Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce iarăşi vine întru al Său nume binecuvântat!"*»*. Iată, se împlineşte această Scriptură, şi tot ochiul va vedea această slavă.

O, Sionul Meu iubit, biserica Mea, mireasa Mea! De ce ai stricat tu aşezământul tău cel de la Mine? Căci Eu aşa am zis atunci: *«Vai de poporul care nu are în mijlocul lui cuvânt de prooroc, căci acela nu are pe Dumnezeu Cuvântul!»,* iar Eu am zis să fiu cu ai Mei până la plinirea veacurilor. Dar nimeni nu a păstrat aşezarea Mea, căci am lăsat biserică vie şi întreagă întru trupul Meu, am lăsat apostoli şi prooroci în ea, am lăsat tămăduitori şi cârmuitori, am lăsat tălmăcitori şi lucrători de minuni şi am lăsat Trupul şi Sângele Meu, viaţa Mea am lăsat-o peste ea. O, şi erai frumoasă biserica Mea! Stăteai aciuată pe sub pământ, dar era sănătos trupul tău, iubito, şi era întreg şi era curat, dar ai uitat de Domnul tău şi te-ai depărtat prin viaţa ta departe de Mine, şi iată, trezeşte-te şi te spală şi te găteşte cu veşmânt de serbare, căci nu-Mi voi mai aminti de rătăcirea ta, şi voi veni cu slava Mea în mijlocul tău şi toate popoarele îţi vor preamări iubirea. Amin.

O, iubitul Meu, apostolul Meu, iată ce are Domnul pe pământ: nişte copii, nişte stele în mijlocul celei binecuvântate. Şi voi lumina cu această lumină şi voi face un lucru nou, un neam nou, un Ierusalim nou, un Eden ceresc pe pământul celei alese, pe pământul României Mele. Am stat ascuns întru cei mici, întru cei neluaţi în seamă; am stat ascuns, căci în lume, această turmă mică a fost fără apărare şi este fără apărare.

Eram atunci cu ai Mei şi colindam prin lume, dar am avut atunci înaintea şi în urma Mea pe Melchior, care scăpa din cursele răutăţii pe Domnul şi pe cei ce însoţeau pe Domnul. A fost Melchior pentru Mine ca să-Mi pot plini lucrarea pentru care venisem şi ca să ajung până la cruce, şi apoi să Mă ridic de sub piatra morţii şi să Mă înalţ cu glorie la Tatăl Meu şi să-I spun: *«Tată, am făcut cum Mi-ai poruncit!»*. Melchior a fost omul cel ascuns care a păzit pe Fiul Treimii Dumnezeieşti, de la întrupare şi până în ziua gloriei Sale. Dar astăzi Eu sunt un Dumnezeu necăjit şi sunt purtat de cei slabi ca şi atunci, fiindcă Cel tare nu încape în cei tari, nu încape de tăria lor, de mărirea lor, de slava lor. Aceia nu ştiu a se pleca, aceia sunt în duhul lor, iar Duhul Sfânt nu sălăşluieşte în locaşuri de slavă deşartă. Iată unde am aflat sălaş, iată unde Mi-am făcut sălaş! Şi din acest tron va curge râul vieţii, şi legile sfinţeniei vor fi şuviţele care vor curge şi îşi vor face cărări drepte şi curate, şi vor merge pe ele cei mântuiţi, căci Domnul, în vremea aceasta, iată ce spune: *«Aceasta este vremea să se aşeze la loc împărăţia lui Israel cea ruinată, împărăţia lui Israel cel binecredincios»*.

Hai, iubitul Meu, cântă cântarea cântărilor, ţine urma oilor Mele, căci de la această lucrătură va răsări Ierusalimul nou şi se vor vedea zorile Ierusalimului ceresc, dar Eu vă spun că s-au şi văzut. Vor veni prooroci şi magi de la mari depărtări şi vor lua şi vor bea din această stâncă şi se vor îndrepta spre acest munte ca să înveţe legile sfinţeniei. Vor veni, dar Eu vă spun că au şi venit. Amin.

Eu sunt un Dumnezeu necăjit, căci Mi-am făcut sălaş în cei mici, în cei necunoscuţi şi neluaţi în seamă, căci au fost ascunşi întru Mine aceştia. Aşa a fost lucrarea Mea şi atunci, ascunsă de înţelesul lumii, până ce a venit vremea să Mă arăt glorios întru numele de Fiu al Treimii Dumnezeieşti, şi am ieşit glorios. Aşa este şi acum, este ascunsă lucrarea Mea, dar iată, cea ascunsă iese şi se arată şi se vesteşte, iar în jurul ei voi aşeza un şirag de mărgele, şi vom aşeza apoi masă cerească în mijlocul acestui neam ales pentru vremea gloriei Mele.

Iată, şi ţie îţi spun, iubitul Meu: Eu sunt un Dumnezeu necăjit, căci toţi Mă ţin afară şi nu vor să se lase cu Mine şi nu vor cu Duhul Meu, şi iată, trag din greu să-Mi fac arătarea slavei Mele, trag din greu în duhul mai-marilor lumii, căci este tare la cerbice omul veacului acesta. Dar voi sfărâma cerbicia cea tare a duhului lumii şi voi slobozi semne şi minuni despre care nu s-a mai pomenit, şi vom birui capetele fiarei roşii, care-şi sfârşeşte în vremea aceasta ultimele ei zvârcoliri, şi vom cânta cântarea biruitorilor fiarei, căci aruncat la pământ va fi Babilonul şi îngerii Babilonului, aşa precum este scris în Scripturi, căci de la început a fost împărţită făptura de pe pământ, şi aşa s-a numit această împărţitură: fiii lui Iacov şi fiii lui Esau; şi iarăşi s-a numit: fiii lui Dumnezeu şi fiii oamenilor. Au trecut iarăşi încă şaptezeci de ani ai lui Esau, care s-a numit Edom în vremea aceasta, dar neamul lui Iacov va fi mare şi va scutura de pe el jugul şi va birui cu Dumnezeu, căci mare este Domnul întru ai Săi.

Binecuvântată, şi iarăşi zic, binecuvântată să fie această zi în mijlocul acestor hotare. Binecuvântată să fie ieslea aceasta în care Se culcă şi Se odihneşte şi Se scoală şi lucrează Dumnezeu Cuvântul, căci toate se lucrează prin cuvânt, şi cuvântul se face faptă, căci aşa este lucrarea Sfintei Treimi. Binecuvântat să fie cel ce vesteşte prin apostolia sa pe cea aleasă între popoare.

Pace ţie, apostolul Meu! Aceasta este lucrarea întru care binevoiesc. Acesta este aşternutul întru care sălăşluiesc prin cuvânt. Iată, binecuvântată să-ţi fie ţie biruinţa, ca să biruieşti, iubitul Meu, ucenicul Meu, şi vom înălţa la această intrare poarta Domnului, căci pe această poartă va intra Domnul şi va intra unsul cel de la Dumnezeu pe ea, iar această cetate se va numi: *„Acolo este Domnul".* Amin.

Slavă dintru cele cereşti lui Dumnezeu, iar peste voi, martorii Mei, pace şi Duh Sfânt lucrător de înviere! Eu sunt Alfa şi Omega. Eu sunt începutul cel nou, care vine din cele cereşti, şi va fi una biserica Mea, precum Eu Unul sunt.

Pace şi unire întru una sobornicească şi apostolească biserică, precum la început aşa şi spre capătul plinirii răbdării lui Israel, căci trupul lui Israel este de la Avraam şi până în zilele acestea. Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov. Eu sunt începutul şi sfârşitul, şi iată, vin cu cele scrise pentru vremea aceasta. Fericiţi cei ce nu se smintesc întru Mine. Fericiţi cei ce cred duhurilor proorocilor, duhurilor cerurilor, căci aceia vor fi fiii slavei care vine. Fericiţi veţi fi voi, cei care aţi purtat plângând această lucrare de Duh Sfânt. Fericiţi cei cu obrazul plâns, că aceia vor fi mângâiaţi în Ierusalim. Eu vă iubesc! Şi voi să Mă iubiţi, iubiţii Mei cu care am cinat în ziua aceasta. Rămâneţi cu viaţa Mea în voi, rămâneţi cu împărăţia Mea în voi, şi vom fi împreună întru împărăţia care vine, căci vine pe pământ împărăţia pământului cel nou, căci va fi pământ nou şi cer nou. Cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este aşternutul Meu. Inima celor aleşi ai Mei este cerul Meu, iar trupul cel curat şi neîntinat al acestora este aşternutul lui Dumnezeu. Amin.

Pace vouă, iubiţii Mei! Iubire pentru iubire. Ferice vouă, celor ce pliniţi capătul răbdării. Pace vouă! Pacea Mea v-o dau vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, şi Eu vă trimit pe voi. Mergeţi până la toate marginile şi vestiţi vestea cea nouă şi bunăvestirea cea proorocită pentru vremea aceasta. Pacea Mea vă

dau vouă, precum în cer aşa şi pe pământ! Eu în voi, şi voi în Mine, aşa precum Tatăl este întru Mine, şi Eu întru Tatăl. Amin.

Dumnezeul Duhului Sfânt al Sfintei Treimi să fie cu voi acum şi până la toate marginile. Amin, amin, amin.

25 ianuarie/7 februarie 1992

Praznicul Întâmpinării Domnului

Împlinirea proorociei pentru porţile grădinii Domnului.

Slavă de la cer şi până pe pământ lui Dumnezeu, iar peste acest ceresc aşezământ, pace şi zi de sărbătoare şi de bucurie! Domnul Savaot porunceşte peste toată oastea cerească să stea bine, să stea cu frică şi să cânte ziua întâmpinării porţii Domnului, iar cei de pe pământul acestui ceresc aşezământ să se ridice în picioare şi să întâmpine poarta Domnului care s-a lăsat ridicată de la locul ei ca să fie adusă şi aşezată aici, unde va fi locul ei.

Astăzi oastea cerească coboară aici. Astăzi îngerii cerurilor au făcut sobor de serbare pentru mai-marii cei care sunt peste oştile îngereşti. Astăzi se sărbătoreşte întreită zi de praznic. Cerul şi pământul laolaltă sărbătoresc ziua întâmpinării Domnului Iisus Hristos când Simeon cel drept şi bătrân de zile, aşteptând împărăţia lui Israel, a văzut pe Mântuitorul, Cel trimis de Tatăl pe pământ, şi a rostit: *«Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, că ochii mei au văzut mântuirea care vine spre luminarea neamurilor şi spre mărirea lui Israel cel binecredincios!».*

Astăzi cerul iarăşi sărbătoreşte pe pământ; sărbătoreşte întâmpinarea porţii Domnului, iar cei ce au aşteptat împlinirea aceasta, au aflat uşurare, şi se aude din toate inimile: *„Acum slobozeşte, Stăpâne, pe robii Tăi, de aşteptarea acestei minuni, că văzură ochii noştri împlinirea pe care Tu ai făgăduit-o prin cuvânt şi ai împlinit-o prin puterea dumnezeirii Tale“.*

Astăzi iarăşi se întreieşte această zi de praznic sfânt, căci întreita sărbătoare se pecetluieşte cu serbarea în sobor a cetelor îngereşti, care cântă laude şi imn de serbare mai-marilor cetelor îngerilor, Mihail şi Gavriil, căci aceştia vor străjui de acum peste Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, care s-a aşezat de la Dumnezeu, precum a fost scris în Scripturi despre cetatea sfântă, care se coboară din cer pe pământ.

Binecuvântată să fie ziua întâmpinării Domnului şi ziua întâmpinării porţii Domnului, dimpreună cu mai-marii arhangheli, Mihail şi Gavriil, care vor fi străjeri vii şi neadormiţi la hotarele acestei cetăţi. Binecuvântaţi să fiţi voi, cei trimişi de cer pentru aducerea porţii Domnului, că iată, Domnul Savaot scrie în dreptul numelui vostru şi al misiunii voastre, scrie aceste cuvinte: *„Tată, am făcut cum ne-ai poruncit“.* Amin. Binecuvântată să fie puterea cea lucrătoare de minuni, şi iată, se va duce această veste până la toate marginile, precum este scris despre această lucrare dumnezeiască.

Domnul Savaot şi Fiul Său, dimpreună cu Duhul Sfânt, Se ridică şi aduce mulţumire celui din seminţia Noului Ierusalim care a fost îmbrăcat cu putere cerească pentru ca să biruiască puterea cea potrivnică şi să aducă peste acest aşezământ poarta Domnului.

Pace ţie, copil iubit, care ai biruit împotrivirea celui potrivnic! Pace de la ocrotitorul tău cel ceresc, care, ca şi tine odinioară, a tăiat capul balaurului cel rău şi a lucrat biruinţă în numele Domnului. Iată, ridică-te şi lucrează de-acum, căci văzurăm minunea aceasta împlinită. Scoală-te şi cântă şi trezeşte-Mi turma şi trezeşte-Mi străjerii turmei, căci Noi şi cu voi mai avem iarăşi acum de lucrat încă o minune mare. Vom lucra şi vom împlini şi această minune, căci Domnul nu rămâne ruşinat în faţa necredincioşilor de pe pământ.

Îndrăzniţi, iubiţii Mei, îndrăzniţi! Eu am biruit lumea! Fiţi tari şi fiţi treji, până o vom trezi pe cea iubită, până se va ridica România cea aşteptată de cer. Sunaţi din trâmbiţe cu tărie, până vor cădea toate înălţimile care se cred a fi de neurnit, căci acest munte binecuvântat va fi să se ridice deasupra munţilor cei ce se cred tari prin puterea lor. Eu sunt puterea voastră şi vom birui până la capătul biruinţei, până la plinirea făgăduinţelor Tatălui cerurilor. Amin.

Bucuraţi-vă, iubiţii Mei! Domnul este aproape, iar voi veţi întâmpina pe Domnul şi veţi fi cu Domnul întru împărăţia care vine cu Domnul şi cu zecile de mii de sfinţi ai Săi. Pace vouă şi bucuraţi-vă! Să se veselească şi să cânte cele cereşti şi cele pământeşti, căci Domnul şi braţul Său a făcut biruinţă mare în ziua aceasta. Aşa v-am spus Eu vouă, să nu vă temeţi, căci Eu voi lucra minune mare şi voi aduce poarta Domnului. Eu sunt Domnul puterilor, şi voi fi cu voi până la plinirea biruinţei cerurilor, şi va fi cer nou şi pământ nou la porunca Mea, şi va fi împlinire prin cuvânt, căci Dumnezeu este Cuvântul. Amin.

2/15 februarie 1992

Cuvântul Domnului către preotul Ştefan şi preotul Gheorghe din Prahova

Chemarea la mărturisirea cuvântului pentru înfrângerea cerbiciei cea tare a stăpânirii bisericii lumii.

Domnul Iisus Hristos binecuvintează din dreapta Tatălui acest sfat ceresc.

Pacea Preasfintei Treimi şi puterea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh să lucreze peste sfatul acestei zile şi să dea rod lucrător de minuni şi de înviere apoi! Dumnezeu Cuvântul lucrează prin această lucrare a Duhului Sfânt şi voieşte să-Şi trezească lucrătorii viei, căci via Mea este pe sfârşite, şi iată, voiesc să fac vin nou, vin curat şi neamestecat, vin de viţă nouă, lucrătoare de înviere, viţă de soi bun, căci am ridicat în mijlocul ei un turn de mărturie şi am aşezat teasc în mijlocul ei.

Pace vouă! Pace peste cei iubiţi ai Mei pentru care am coborât acest sfat ceresc, căci aceşti slujitori ai viei Mele au lucrat bine în via Mea şi a făcut struguri via lor şi n-a făcut aguridă.

Pace vouă! Domnul Iisus Hristos stă în sfat cu voi ca să plângă cu voi de durere, căci străjerii viei Mele n-au purtat grijă de via Mea, şi au crescut peste ea spini şi ciulini şi Mi-au acoperit-o, iubiţii Mei. Străjerii Mei dorm şi s-au făcut stăpâni pe via Mea şi dorm străjerii viei Mele, dorm în sângele lor. Israel este via Mea. Israel cel binecredincios este casa Mea, iar străjerii Mei sunt cei din casa lui Iuda, şi iată, plânge Domnul. Aşteptam ca Iuda să fie fără de păcate, şi iată, plânge Domnul, că Iuda este plin de sânge, iar Eu din viţa lui Iuda am ridicat legământ nou de preoţie nouă.

Iubiţii Mei, Mi-a fost dor de voi, tată, căci din casa lui Iuda nimeni nu voieşte să audă glasul Meu şi să-Mi deschidă. A venit vremea să Mă scol la judecată ca să fac dreptate şi adevăr pentru via Mea, iar voi, iubiţii Mei, apostolii Mei, voi sunteţi martorii Mei. Ce să fac Eu cu via Mea? Am dat cuvânt, am spus să stau în sfat cu voi; cu voi, cei ce iubiţi via Mea. O, de atâta vreme lucrez prin cuvânt în mijlocul acestui neam, şi cine a voit să vină, a venit după Mine şi a gustat de

la Mine şi s-a înfruptat din fructul vieţii, dar şi acest popor, vai, unii au rodit struguri, iar alţii, aguridă. Mă doare rana poporului Meu, dar Mă doare rana Sionului Meu, şi iată, M-am ridicat şi am luat capacul de pe această fântână şi am spus servilor Mei să scoată din această apă vie şi să dea din ea Sionului Meu ca să-l vindec, aşa cum am vindecat inima samarinencii. O, şi era de neam străin aceea, dar n-a tăgăduit pe Domnul, şi s-a dus samarineanca şi a vestit în cetatea ei despre arătarea Mea în lume. Era cu inimă mare această fiică şi credea pe proorocii care au scris despre Mine şi M-a primit samarineanca; M-a primit, căci a cunoscut vremea cercetării.

Iubiţii Mei, apostolii Mei, martorii Mei, vă spun şi Eu vouă durerea Mea, căci în vremea trupului Meu, în vremea patimilor şi a gloriei Mele, am avut dintre cei din casa Tatălui Meu, am avut pe Nicodim, care a crezut că Eu am venit de la Tatăl, precum a fost scris despre Mine. Am şi astăzi pe unul din casa Tatălui Meu, arhiereu care a crezut pe Dumnezeu Cuvântul, Care cuvintează şi apoi împlineşte cuvântul; şi acesta a făcut după cuvântul Meu, căci Eu şi acum ca şi atunci n-am venit să stric legea, ci am venit să Mă supun legii, şi apoi am venit s-o împlinesc, după cum este cuvântul legii.

Este scris în cartea cea din cer coborâtă, este scris de această lucrare de Duh Sfânt care va să se arate în zilele acestea. Este scris, dar cine să înţeleagă? Căci am trimis pe martorul Meu, am trimis pe îngerul bisericii Mele ca să vestească bisericilor despre această minune cuvântată de cer pe pământ. Am trimis pe trimisul Meu, şi acela a păţit ca şi Mine şi i-au spus şi lui că are demon. L-am trimis, că a venit vremea plinirii gloriei Mele, căci iată, şi vouă vă spun, aceasta este vremea să se aşeze la loc împărăţia lui Israel cel binecredincios.

Eram cu ucenicii Mei după învierea Mea, şi aceia M-au întrebat: *«Doamne, oare, acum este vremea să se aşeze la loc împărăţia?»*. Şi Eu aşa le-am spus lor: *«Nu este al vostru să ştiţi aceasta»*, şi vorbind cu ei M-am înălţat la Tatăl. Şi iată vremea! Sionul Meu nu cunoaşte vremea cercetării sale şi nimeni nu mai voieşte să audă de la Domnul. Au uitat rânduiala cea de la Mine, căci am lăsat biserică vie, curată şi nepătată, atunci când am plecat la Tatăl, şi am lăsat peste ea Trupul şi Sângele Meu şi am zis să fie toate mădularele în biserica Mea: să fie apostoli, să fie prooroci, să fie făcători de minuni şi cârmuitori, să fie tălmăcitori şi vindecători şi să fie Domnul prin cuvânt în biserică. Dar ei au uitat Scriptura aceea care spune: *«Vai de cetatea peste care nu este cuvânt de prooroc, că aceea nu are pe Domnul în sfatul ei!»*. O, iată, Sionul Meu rătăceşte şi nu Mă primeşte, că nu cunoaşte Scripturile, nu împlineşte Scripturile.

În toată cartea acestei lucrări este scris că Eu voi ieşi la suprafaţă cu acest izvor care curge din tronul Preasfintei Treimi, şi iată, am despecetluit această învăţătură, căci a venit vremea celei de a doua arătări a slavei dumnezeieşti pe pământ. Voiesc să fac din România Sion binecuvântat şi ceresc, voiesc să fac din ea munte al Domnului şi să vină spre el popoarele cele îndepărtate ca să asculte legile Domnului şi să meargă pe cale cu Domnul. Aşa este scris despre România pe masa Sfintei Treimi, şi este numită cu nume nou, de nou Ierusalim, nou Eden, nou Canaan, aşa precum scrie în Scripturi. Toate vor trece, dar nici o cirtă din carte nu va fi să treacă şi să nu se împlinească.

M-am ridicat să sun peste poporul cel hrănit de Mine cu cuvinte din cer, peste poporul cel de mii de ori binecuvântat şi împuternicit cu putere cerească, dar n-a folosit bine acest popor puterea care a fost peste el de la cer, şi iată, şi peste el este potrivită Scriptura care spune: *«Aceştia rătăcesc, căci nu cunosc Scripturile. Aceştia pier din picioare din lipsă de înţelepciune»*. O, de s-ar găsi credinţă pe pământ! Căci aşa am spus: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi El, oare, credinţă pe pământ?»*.

Eu sunt Fiul Cel din Sfânta Treime. Un picuţ, şi va fi văzută slava Mea prin această lucrare. Dar iată, plâng răstignit, căci Duhul Fiului lui Dumnezeu plânge ţintuit de necredincioşi. Nici un suflet, nici o inimă, nici un ochi şi nici o ureche, nici un pas şi nici un cuvânt nu va putea să rămână tăinuit în zilele ce vin, căci cei ce au gustat din această mană coborâtă din cer prin această lucrare, aceia nu vor putea tăgădui slava acestei lucrări, căci pe fruntea lor va fi văzut numele lui Dumnezeu Care a lucrat prin această lucrare. Am dat de veste poporului Meu să se ridice şi să mărturisească această lucrare de Duh Sfânt şi să vestească fiecare minunile lui Dumnezeu care au fost lucrate prin această rază cerească. Am dat de veste o vreme plăcută Domnului, dar iată, iată durere, căci din acest popor s-au desprins iude şi s-au dus la Irod şi s-au dus la Anna şi la Caiafa ca să dea la moarte această lucrare şi pe fiii acestei lucrări, căci cei ce-au rămas sub această viţă, aceia sunt fiii cei credincioşi ai acestei proorocii. S-au dus cei cârtitori să făurească vină după lege ca să răstignească Duhul lui Dumnezeu, Care este viu şi veşnic prin această lumină, căci cuvântul Domnului este lumină. Am voit să trec şi să nu Mă mai ascund, am voit să trec prin mijlocul bisericii de peste tot, dar Sionul Meu Îmi pune mâna la gură, că nu voieşte să asculte pe Domnul, şi iată încă o Golgotă, încă un urcuş dureros, căci Duhul lui Dumnezeu Cuvântul plânge însăgetat, plânge întru ai Săi, iar necredincioşii caută cruce şi vină pentru cei cu Dumnezeu.

Vai ţie, Sioane, vai, că voi da la o parte gardul viei Mele şi Mă voi ridica să fac dreptate pentru cei care gem şi plâng din pricina ticăloşiei tale, Sioane necredincios din vremea cea dinaintea arătării gloriei Mele! Vai, Sionul Meu, că Eu voiesc să Mă apropii de tine să-ţi leg rana, să-ţi iau tina de pe ochi şi să vezi pe Domnul tău, şi tu, Sionul Meu iubit, Îmi dai peste mână şi Mă pui sub obroc ca să nu luminez peste tine cu minunile Mele. O, şi ce ai să faci, oare? Unde te vei băga? Un picuţ mai este şi vei auzi din cer cuvintele Scripturii: *«Bine este cuvântat Cel ce iarăşi vine întru al Său nume binecuvântat!»*. Aşa am spus, aşa am rostit, şi din durere am rostit: *«Ierusalime care-Mi ucizi şi Îmi nimiceşti cu pietre pe trimişii Mei! Căci n-ai voit tu să te laşi adunat sub mantia Mea, şi iată, iarăşi Mă vei vedea şi vei auzi cuvintele Mele şi ţi se va lăsa casa pustie»*, măi Israele necredincios şi tare la cerbice, căci am trimis acum la tine pe solul Meu ca să-Mi gătească spre tine cale şi să te întoarcă cu faţa spre Mine mai înainte de ziua aceea despre care scrie în Scripturi. Este scris că voi trimite sol ca să nu vin şi să te lovesc pe neştire, măi Israele mic şi necredincios. Şi tu ce faci? Iată ce faci: faci şi tu ca şi cei de atunci şi spui că nu sunt Eu şi spui că am demon şi că sunt cu desfrânaţii şi cu păcătoşii.

Eu am venit la tine, iubitul Meu popor, şi iată, am venit să trec prin mijlocul tău, Sioane, şi tu iei pietre şi dai în Dumnezeu. Dar acum nu Mă voi ascunde şi voi împlini cele ce stau scrise pentru tine pentru vremea aceasta a gloriei cereşti. Iată, s-au ridicat preoţii din jur cu mărturii mincinoase şi nici unul din ei n-a înţeles taina acestui aşezământ pe care Eu l-am ridicat şi l-am pecetluit şi am pus peste el legile sfinţeniei şi ale pregătirii pentru slava care vine, căci au venit şi au călcat peste ieslea cuvântului Meu şi au sărit pe deasupra şi nu pe porţi, căci poarta cea de aici este legea sfinţeniei, care este aşezată de la Mine peste locul slavei Mele. Au venit şi au înti-

nat ieslea Mea, căci ei nu cred că nu este de pe pământ aceastã cetate sfântă.

Ridicaţi-vă şi puneţi umărul cu Mine, că au călcat la pământ gardul acestei viţe răsărite din această lucrătură de Duh Sfânt. Am dat cuvânt să se aşeze această împărăţie a Mea, şi cuvântul s-a făcut faptă, căci aşa este Dumnezeu, este prin cuvânt, căci toate s-au lucrat prin cuvânt, din veac şi până în veac, şi iată plinirea cerurilor, şi iată, nimeni n-o poate trezi pe cea iubită ca să se deştepte şi să-Mi asculte glasul. Aşezaţi-vă lângă trimisul Meu. El este singur între cei ce se zic pe sine arhierei, dar mint aceştia, căci trupul lor e plin de bube, şi în inima lor este cuvânt de hulă şi de nedreptate şi de asuprire. Aceştia zic proorocilor să nu proorocească şi zic văzătorilor că nu văd, şi Eu Mă frâng de mila oilor Mele, căci ei nu poartă de grijă de turma Mea şi şi-au făcut câştig nedrept cu lâna oilor Mele, precum este scris în Scriptură. O, Eu n-am stat pe scaunul legii, şi am stat cu cei sărmani, cu cei plăpânzi, cu cei neluaţi în seamă, ca să-i învăţ să trăiască legea sfinţeniei şi să se hrănească din cuvântul care vine de la Dumnezeu.

O, de s-ar găsi cineva să meargă pentru Mine şi pentru aceşti prunci pe care Mi i-a dat Mie Tatăl! De s-ar găsi cineva care să biruiască întru adevărul Meu! O, nu pot da această carte pe mâna celui ce se îndoieşte întru Mine. Am găsit un ucenic, dar acela nu are rădăcină întru această lucrare, şi vai, e mare taina aceasta, mare şi nepricepută, în afară de cei ce au Duhul lui Dumnezeu spre pricepere.

A venit ziua să vă cer ajutorul, iubiţii Mei. A venit ziua să vă cer să mergeţi pentru Mine. Iată, iar întreb ca odinioară când am zis către Isaia: *«Cine va vorbi pentru Mine?»;* şi Isaia aşa a răspuns: *«Iată-mă, Doamne!».*

Iubitul Meu, apostolul Meu, părinte iubit al poporului Meu, căci hrăneşti pe poporul Meu cu Trupul şi Sângele Meu! Iată, am privit după tine adeseori şi te-am văzut odată judecând cu dreptate, căci ai fost trimis pe meleagurile Betleemului Meu din vremea aceasta şi te-am privit şi am pus cerul să te cânte şi să-ţi cânte dragostea cu care ai judecat pricina nedreptăţii. Cine te-a trimis pe tine atunci? Căci ai fost trimis aici, aproape de aşezământul Meu, te-au trimis mai-marii bisericii, măi tată. Iată ce-ţi spun Eu ţie: Eu sunt mai înainte de Avraam. Eu sunt mai înainte de cei ce sunt stăpânitori peste biserica Mea. Eu sunt Cel mare, iubitul Meu, şi iată ce-ţi spun Eu ţie: precum M-a trimis pe Mine Tatăl, şi Eu te trimit pe tine. Fă-ţi intrare chibzuită ca să poţi pune în faţa bisericii ceea ce am lucrat Eu pe pământ în vremea aceasta prin această lucrătură de Duh Sfânt. Eu îţi voi da ţie dintru ale Mele, iar tu le vei aşeza şi vei merge cu ele şi vei lucra cu Mine peste învăţătorii legii din zilele acestea.

E prea singur cel ce este cu Mine printre ei. E plăpând şi e silit să tacă şi să nu audă aceia de la Mine prin el. Le este teamă de adevăr, căci ei nu lucrează în adevărul Meu. Eu voiesc cu milă să-Mi trezesc turma, dar ei s-au făcut stăpâni până şi peste Duhul Sfânt, Care nu lucrează cu măsură şi Care va curge de la Mine peste fii şi fiice, peste bătrâni şi tineri, ba şi peste robi şi roabe, ca să proorocească şi să vadă cele cereşti şi să le vestească peste lume. Dar n-am spus Eu că voi fi până la sfârşit şi că voi da peste voi pe Duhul Sfânt, Care va lua de la Mine şi va vesti până la sfârşit?

Iată, pun duhul înţelepciunii peste tine, pun duhul sfatului. Pun peste tine cele şapte duhuri dumnezeieşti, şi mergi pentru Domnul tău, mergi şi desţeleneşte cerbicea cea tare a celor ce stăpânesc biserica. Ajută-Mă! Nimeni nu-ţi va putea face nici un rău, iar Eu te voi aşeza apoi să stai de-a dreapta Mea când voi rosti dreptate peste biserica Mea, căci voiesc să-l ridic pe cel ce este de la Mine şi să-i dau cârma bisericii Mele, şi voiesc să am în preajma lui fii cereşti şi destoinici, care să-i ajute lui să cârmuiască prin legea sfinţeniei pe cea binecuvântată. Şi iarăşi voiesc să lucrăm, şi cu grabă să lucrăm, căci prin puterea aceasta care este lucrată peste voi de la Mine va fi să aduc la locul lui pe cel uns peste România. M-am ridicat să curm vremea înstrăinării lui, şi iată, îl voi aduce din Egipt, căci cei ce l-au vândut şi au voit viaţa lui, aceia în curând nu vor mai fi, şi va fi Domnul şi cu planul Său peste România.

Am ridicat prin cuvânt această iesle, această bisericuţă curată, lucrată de fii curaţi, şi am zis că voi aşeza un semn la cârma ei, şi am împlinit dacă am zis, căci Eu sunt puternic şi credincios întru făgăduinţele Mele. Am zis să meargă servii Mei şi să înscrie această piatră pe pământ, dar toţi Mă ţin la uşă, şi copiii Mei sunt plăpânzi, sunt mici, sunt firavi, sunt vorbiţi de rău şi loviţi de peste tot, şi Eu am zis să fie înscrisă în cartea acestei vremi piatra aceasta de început a Ierusalimului cel nou, care vine de la Dumnezeu.

Hai, iubitul Meu, ridică-te şi vorbeşte pentru Mine, iar Eu voi fi cu tine la tot pasul. Hai, tată, vremea e târzie, şi Eu vestisem o zi de serbare peste această iesle. Mai am un picuţ de lucru peste ea, dar au îngrădit pe copiii Mei şi i-au oprit să săvârşească lucrul după cum a fost cuvântul Meu. Hai, că rana Domnului sângerează din greu, şi am ajuns să Mi se pară ziua cât un veac acum când sunt aproape de arătare. Tot cerul aşteaptă slava zilelor ce vin, dar am această minune de împlinit, am de înscris şi de terminat această înălţime cerească. Eu sunt Domnul, iar cei ce lucrează cu Mine prin credinţa lor, aceia sunt mâinile şi picioarele Mele, aceia sunt glasul Meu, care strigă pe uliţe; aceia sunt mâna Sfintei Treimi, Care este în lucru.

Iată, suflu peste voi. Luaţi din Duhul Meu, ca să suflaţi înviere şi înţelepciune peste cei necredincioşi care nu ştiu să deosebească dreapta de stânga lor, care nu ştiu să cunoască vremea cercetării lor, căci aluatul lor este amestecat cu cel străin de Mine şi de legile sfinţeniei, care sunt de la Mine pentru pregătirea slavei Mele.

Binecuvântat să fie sfatul Treimii Dumnezeieşti care a lucrat cu voi în ziua aceasta. Iată, iar vă spun: precum M-a trimis pe Mine Tatăl, şi Eu vă trimit pe voi. Îndrăzniţi, Eu am biruit lumea, şi veţi lucra minuni mai mari decât atunci, căci aşa am spus atunci pentru toţi cei care vor crede în Mine.

Pace vouă! Prin uşile deschise pace vouă, martori ai lucrului Meu din vremea aceasta, şi vom întâmpina zilele Domnului despre care scrie în Scripturi. Pace şi Ierusalim nou peste voi! Amin, amin, amin.

6/19 februarie 1992

Cuvântul Domnului către Gheorghe Zamfir

Scriptura despre biruitorii fiarei roşii se va împlini peste România. Tot cerul cântă cântarea coroanei române. Morţii vor fi vii şi vor mărturisi. Mai-marii bisericii tăgăduiesc lucrarea Domnului.

Să se veselească cele cereşti, şi sărbătoare de bucurie să se nască pe pământ, căci a venit vremea cântării cântărilor. Stau în sfat ceresc cu ucenicii Mei, cu ucenicii celei alese de Domnul dintre toate neamurile de pe pământ, căci a venit vremea ei, şi iată, ea va fi să se trezească din somn la auzul cântării cântărilor, căci a venit acasă fiul ei cel aşteptat să vină, a venit în casa Mea, căci România este

casa Mea şi a lui; a venit, căci Eu l-am adus să cânte României cântarea cântărilor.

Pace vouă, ucenicii Mei, copiii Mei, copii ai Duhului Sfânt lucrător de înviere! Pace vouă, tată, căci Eu vorbesc cu voi aşa cum vorbeşte un tată cu copiii săi cei buni, cei curaţi cu inima, cei iubitori de mântuire şi de lumină cerească. Şi iarăşi, pace ţie, copil iubit, care cânţi celei iubite, şi iată, veste cerească cobor spre ieslea cuvântului Meu şi spre cei ce stau la gura izvorului ceresc; veste cerească, şi să se împlinească această poruncă. Voiesc să fie însoţit cuvântul care se coboară de la Mine, de fiecare dată să fie însoţit de cântarea cântărilor cereşti. Cântările tale nu sunt ale tale. Sunt ale tale, dar ale Mele dintru ale Mele îţi dau ţie, şi tu Îmi aduci Mie. Cântările tale sunt proorocite de proorocii cei de demult şi saltă cerul de bucuria proorocilor care au proorocit despre Ierusalimul cel nou, care va fi să se arate peste pământ. Saltă cerul de bucurie când vede că mai este pe pământ credinţă vie şi lumină de Duh Sfânt peste fiii şi fiicele care aşteaptă împărăţia lui Dumnezeu. Această piatră coborâtă din cer prin cuvânt, Eu sunt această piatră; Eu şi cei ce au crezut în vremea împlinirilor cele scrise pentru vremea aceasta. Această iesle binecuvântată este ascunsă de înţelesurile celor ce nu sunt învăluiţi de lumina înţelepciunii curate şi neamestecate cu cele din lume.

Iată de ce am aşezat acest semn peste România Mea. Am aşezat această iesle de cuvânt ceresc ca să vină omul înapoi la Mine, ca să aduc pe cel credincios la starea cea pe care am lăsat-o Eu peste cei puţini ai Mei atunci când M-am dus să-Mi iau locul de unde coborâsem când am luat trup de om văzut, de Dumnezeu văzut între oameni. În lume am venit atunci, dar lumea nu M-a cunoscut, iubiţii Mei. Şi iată, iarăşi face Domnul o lucrare mare, dar lumea nu poate să o înţeleagă, şi dacă nu poate, hai, iubiţii Mei, hai, că Noi suntem în voi, şi voi în Noi. Hai să-l facem pe om să priceapă această vreme cerească. Este scris că cele ce au fost, iarăşi vor mai fi, şi iarăşi este scris că voi veni şi voi fi împlinitor. Dar cu voi nu sunt aşa cum sunt pentru lume, căci voi v-aţi lăsat lucraţi de Mine, v-aţi lăsat cu Mine şi aţi cunoscut că Eu sunt, şi n-am încetat această lucrare de când am început-o în România, căci am venit la România Mea să-i pregătesc haină curată şi albă, căci cu ea voiesc să împlinesc Scriptura aceea care spune: *«Şi am văzut pe biruitorii fiarei şi ai chipului ei şi ai numărului numelui ei stând în picioare pe marea de cristal, având alăutele Domnului. Şi am văzut mulţime multă, din tot neamul şi limbile şi seminţiile, stând înaintea tronului Mielului, îmbrăcaţi în veşminte albe, şi cântau cântarea cea nouă, cântarea lui Moise, cântarea celor răscumpăraţi din robie».* Această Scriptură voiesc s-o săvârşesc cu România Mea, şi toţi vor înţelege în ziua aceea cuvintele evanghelistului Ioan, care aşa a scris: *«Iată, cortul lui Dumnezeu este între oameni, şi va locui cu ei, şi Dumnezeu va umbla cu ei, şi orice lacrimă va fi ştearsă».*

O, fiu biruitor întru numele Meu, născut încă o dată din iubirea Mea, născut din cântarea cântărilor cereşti, căci te-ai născut o dată, şi a doua oară şi, iarăşi, a treia oară, şi iată ce fac: am dat poruncă cerească peste ieslea cuvântului Meu să se scrie cuvântul Meu în cântecul tău, să fie cuvântul Meu lângă cântecul tău şi să fie pacea cântecului tău peste această iesle, peste aceşti copii care suferă bucurându-se în numele Meu, căci întru ei nu este frică. Ei sunt născuţi din iubirea Mea, şi în iubire nu este frică, şi este numai un singur trup: Eu în ei, şi ei în Mine. Ei sunt micuţii Mei, iar cei mici nu ştiu a se teme, şi voi face semne şi minuni mari prin ei, minuni despre care nu s-a mai pomenit în veacurile Mele, căci acum este vremea plinirii gloriei veacurilor Mele. Ei nu se tem nici de irozi, nici de iude, nu se tem nici de Anne sau Caiafe, căci i-am deprins să nu aibă teamă de oameni. Eu sunt scutul lor, şi vor vedea toţi necredincioşii, toţi defăimătorii şi toţi hulitorii, vor vedea că Eu sunt scutul lor şi Biruitorul Care biruie pentru ei. O, ce mult au aşteptat cei din cer să se arate aceşti copii cu vremea aceasta despre care scrie în Scripturi! Şi ce mult ai fost tu aşteptat de cer ca să fii văzut lucrător şi biruitor întru Mine! Când le-am dat cuvânt că a venit vremea să te chem în ajutor pentru ei, le-am spus să meargă să te cheme la izvorul Meu, şi am fost împlinitor prin cuvânt, şi iată, te am altoi de soi bun, altoi de viţă dulce, de vin dulce, căci cântările tale sunt mai dulci decât vinul, iubitul Meu. Tu Îmi dai Mie slavă cu cântecul tău, şi iată, Domnul îţi aduce ţie slavă pentru biruinţa pe care ai lucrat-o, căci credincios ai fost întru cuvântul rostit pentru ridicarea porţii Domnului. Este scris în Scripturi despre această lucrare pentru vremea aceasta, şi iată, aceasta este poarta Domnului, aceasta este stânca cea spre ridicarea şi spre coborârea multora şi nu ştiu înţelepţii vremii acesteia ce este lucrătura aceasta. Şi se va duce vestea până la toate marginile despre ieslea Domnului, despre poarta Domnului, şi de la cel mai mic până la cel mai mare se vor împărtăşi cu cuvintele cele scrise în Scripturi, şi se vor împlini aceste cuvinte, căci cetatea aceasta se va numi: *„Acolo este Domnul“.* Să se veselească cerul şi pământul, căci iată, noi le fac pe toate, după cum am făgăduit, şi tot trupul se va întreba: *«Unde este înţeleptul şi cărturarul acestui veac?».* În curând va rămâne numai slava Domnului şi cei ce sunt scrişi în Cartea Vieţii Mielului.

Cântă, tu, cel ce cânţi! Voiesc să Mă odihnesc de osteneli sub cântecele tale. Iată, Măicuţa Mea, Maica României, voieşte să audă peste România cântarea cu care ea umple cerul, căci ea cântă în cer şi te roagă pe tine să cânţi şi tu pe pământ. Aşa cântă Măicuţa Mea în cer:

„O, Doamne Sfinte, ceresc Părinte,
Susţine cu a Ta mână coroana română!“.

Cântă, şi vei cânta cu cerul, şi va veni cel uns peste România. Voiesc să-i sfârşesc aşteptarea, şi iată, îi voi ieşi înainte prin puterea care este lucrată de la Mine peste această iesle şi peste pruncii care stau în jurul acestei înălţimi cereşti. Cântă pământului şi zi cu guriţa: *„Să fie pământ nou“,* şi va fi. Voi sunteţi graiul Meu, voi sunteţi ochiul Meu, voi sunteţi mâinile şi picioarele Mele care vestesc pacea peste cea iubită. Ai zis, şi am scris ce ai zis, căci ai zis că vei merge şi vei cânta peste România. Plânge România, plâng sfinţii şi apostolii şi proorocii care strigă din pământ la Mine, căci pământul României este îmbibat de sângele celor care au fost junghiaţi pentru mărturia Mea. Cântă peste pământ, şi acest pământ va da înapoi pe morţii de sub el, şi aceia vor mărturisi încă o dată pe pământ, şi vor mărturisi această lucrare aşteptată de veacuri.

Pace ţie! Ridică-te pe zidurile celei iubite şi vesteşte bunăvestirea care iat-o, se arată ca să vină. Pace ţie! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, şi Eu te trimit pe tine. O, Mă doare nedreptatea care curge înspre aceşti micuţi ai Mei. Mă doare tăgăduirea mai-marilor bisericii. Aş voi să-i înviez şi pe aceia, aş voi să le iau tina de pe ochi, ca să vadă cum sunt Eu prin acest izvor. Sunt aşa cum am fost între cei dintâi care M-au urmat pe Mine pe drumurile lumii. Sunt aşa cum este scris despre Mine la capătul cărţii, şi iată, acesta este Cuvântul Cel întrupat de la capătul cărţii, dar ei, mai-marii bisericii, ca şi

cei de atunci, nu cunosc vremea cercetării. Mă doare de rătăcirea lor, dar Mă doare pentru aceşti micuţi ai Mei, care au încă de sfârşit acest început nou care vine de la Mine peste pământ.

Îmi plâng şi Eu vouă durerea Mea. Cu cine să o plâng? O, şi pe aceia aş voi să-i ridic din sângele lor. Hai să lucrăm înviere peste toată făptura Mea! Hai să suflăm duh de trezire şi de înţelepciune peste tot trupul cel fără de viaţă! Hai, iubiţii Mei! Domnul scrie în ziua aceasta să se facă lumină în jurul acestui aşternut ceresc şi să se împlinească acest cuvânt! Amin.

Pace vouă! cel mai dulce cuvânt. Pacea Mea v-o dau vouă, copii ai Duhului Sfânt! Pace de la Noi până la voi, şi de la voi până la Noi, şi împreună vom fi lucrători ai viţei celei noi! Amin, amin, amin.

9/22 februarie 1992

Sărbătoarea sfântului mare mucenic Haralambie

Sfânta Virginia prooroceşte despre vremea lipsei de hrană pe pământ. Trimiterea la mărturisire.

Această sărbătoare este şi ea mare între sărbătorile de praznice ale acestui popor, căci facem prăznuirea sfântului şi marelui Haralambie, şi va sta la masa praznicului de azi acest ocrotitor de lucrare cerească. Sfântul Haralambie este dat dintre cei din cer ca să ocrotească această lucrare cerească. El stă neobosit alături de cei ce lucrează din cer prin această lucrare, şi este cerut de poporul creştin să facă biruinţă pentru creştin în numele acestei lucrări.

Pace vouă, iubiţii mei copii! Pace şi masă cerească din nou peste acest ceresc aşternut, căci sunt cu sfântul Haralambie la masa de azi. Duhul Preasfintei Treimi lucrează cu timp şi fără timp în această iesle coborâtă din cer prin cuvânt, căci s-a speriat şi iadul, şi antichrist, şi tot omul care face slujba duhului rău. S-a speriat duhul rău şi se zbate de pe o parte pe alta şi se vaită şi din adânc şi de pe pământ şi din văzduh şi din omul în care se ascunde acest duh rău. O, asta este vremea, măi copii, dar vouă v-am spus, mămică, v-am spus că voi fi scutul vostru şi că veţi vedea cum voi fi şi cum voi lucra ca să vă apăr din toate părţile de duhul rău.

O, iubiţii mei, am dat cuvânt să vină păstorii poporului meu să mai petrec cu ei aici, şi am zis să-mi aduceţi această inimioară bolnavă, ca să-i pun mâna mea pe creştet, căci Fiul lui Dumnezeu mi-a dat mie putere să iert păcatele celor ce au legături nedezlegate în poporul meu. Această inimioară bolnăvioară a ajuns până acum, şi iată, vede aşternutul Domnului care este aşezat de Sfânta Treime peste România aşa cum era scris în cartea acestei lucrări. Aşa a spus Domnul, că la capătul acestei lucrări se va arăta din cer o corabie. Iată, această bătrânică ia slobozenie de la Fiul Treimii Dumnezeieşti, Care lucrează din această iesle binecuvântată şi curată, iar ea va primi sănătate sufletului ei, şi apoi eu voi întinde braţele mele către ea ca s-o cuprind şi să-i dau hăinuţă cerească. Aşa să fi fost creştinul poporului meu, ca acest sufleţel care a plecat din pământul ei, din neamul ei, din casa ei şi a venit în casa acestei lucrări, dar nu s-a mai uitat înapoi, şi de aceea Domnul a preţuit dragostea ei şi a adus-o până azi, ca să vadă cu ochii ei această împărăţie nouă şi cerească, prin care Domnul Îşi va anunţa slava şi arătarea Sa, precum scrie în Scripturi despre venirea Fiului lui Dumnezeu cu putere şi cu slavă şi cu zecile de mii de sfinţi şi de îngeri.

Iată, aceşti copii de aici pe care i-am aşezat la lucru ceresc, aceştia ca şi Avraam au ascultat de cuvântul Domnului, căci când Domnul i-a zis lui Avraam: *«Ieşi din pământul tău şi din neamul tău şi din casa tatălui tău şi mergi în pământul pe care ţi-l voi da Eu ţie şi urmaşilor tăi»,* i s-a socotit lui Avraam dreptate şi neprihănire. Aşa şi aceşti urmaşi ai mei au lucrat, căci scris este: *«Eu sunt mai înainte de Avraam».* Aşa şi ei, ca şi Avraam au ascultat, şi dacă au ascultat numai de Dumnezeu, uitaţi-vă câtă iubire a găsit Domnul la ei, că le-a încredinţat taina cea ascunsă şi neştiută de îngeri şi de sfinţi, şi se bucură sfinţii şi proorocii şi apostolii că a mai găsit Domnul credinţă pe pământ. Aveau şi aceştia pământul şi casa şi neamul din care au plecat, dar au plecat, iubiţii mei, şi au rămas cu un singur aluat, căci au ieşit din lume, că aşa scrie Scriptura: *«Ieşi din lume, poporul Meu, ca să nu guşti din vinul ei!».*

Poporul meu creştin n-a voit şi el să iasă din lume, şi a rămas fiecare creştin împărţit în două şi nu se poate aşa cu Dumnezeu şi cu tainele pe care le lucrează Dumnezeu. Nu se poate, şi n-a crezut creştinul că nu se poate, şi dacă n-a crezut, n-are Domnul bizuinţă pe creştin. Se luptă Dumnezeu de atâta vreme să scoată ceva bun din fiecare creştin, dar nu poate creştinul numai cu Domnul, şi este scris împărţire de inimă şi de iubire, aşa este scris despre acest popor. Pune creştinul mâna şi inima pe cele străine de sfinţenie şi nu poate Domnul să facă treabă cu mâna şi cu inima creştinului. În cartea cea din cer coborâtă pentru cei din poporul Domnului; este scris aşa: *«Ieşiţi din mijlocul lor şi vă osebiţi, şi de ce este necurat să nu vă atingeţi, şi Eu vă voi fi vouă Tată, iar voi Îmi veţi fi fii şi fiice, şi vă voi primi pe voi când veţi fi întru sfinţenie şi întru frica Mea şi vă voi da putere asupra duhurilor necurate».* Aşa este scris, dar această împărăţie cerească, rostită prin cuvânt, este departe de fiii acestui popor.

O, iubitul meu popor, dacă împlineai tu această Scriptură, aveai în tine împărăţia lui Dumnezeu şi ştiai tot ce ştie Dumnezeu dacă era Dumnezeu în tine. Nu ştii, măi poporul meu, nu ştii cum este şi cum vine ca să ai pe Dumnezeu în tine, că nu se poate să fii şi tu, şi Dumnezeu. Altfel se poate, şi iată cum se poate: eu în voi, şi voi în mine, aşa cum a spus Domnul. Această Scriptură este cea mai mare taină, este împărăţia lui Dumnezeu, căci împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul fiilor ei.

Iubiţii mei, am spus poporului meu, aproape în fiecare cetate am dat acest cuvânt şi am spus: *„Creştine, vine o vreme grea şi nu vei putea trece prin ea dacă nu vei fi tare întru mine; şi nu vei putea ţine piept zilelor ce vin dacă nu vei fi numai cu Dumnezeu".* O, eu văd vremea aceasta care vine, şi mulţi se vor lepăda de numele lui Dumnezeu, pentru că poporul meu e lipit de cele ce nu vor mai fi. Vine o vreme să nu mai fie hrană pe pământ, şi este aproape Domnul cu aceste zile, şi va fi să nu poţi lua sau da până nu vei spune rău de Dumnezeu. Am spus poporului meu, şi el mi-a zis că nu i-am spus, mi-a zis că nu sunt eu. Şi iată, iar spun: vine un examen greu, şi apoi iarăşi mai vine unul. O, şi dacă tu, creştine, vei răspunde bine la cea dintâi punte, apoi cea de a doua nu-ţi va mai ieşi în cale, că se va vedea pe tine scris numele lui Iisus Hristos şi se va teme de tine adâncul şi pământul şi văzduhul şi vei fi al împărăţiei lui Dumnezeu. Am spus aşa, că dacă vrei să ajuţi pe cel cumpărat de lucrarea satanei, chiar de îţi este tată, sau mamă, sau copil, sau soră, sau orice ţi-ar fi, nu-l poţi ajuta punând mâna pe el, că dacă faci aşa, mâna ta pierde sfinţenia cerută de Domnul; şi îl poţi ajuta cu viaţa ta, cu curăţenia duhului şi a trupului tău şi cu rugăciunea şi lacrimile

tale; cu aceste jertfe poţi ajuta pe cel cumpărat de duhul rău. Aşa am spus prin această lucrare: *„Dacă urechea ta aude de la mama sau de la tatăl tău, de la fratele sau aproapele tău, dacă aude cuvânt de hulă sau de tăgăduire de Dumnezeu, vinovată este urechea ta; şi dacă ochiul tău face asemenea, vinovat este ochiul tău".*

Plânge cerul, că n-a înţeles poporul meu măreţia acestei lucrări, şi tot aşa este creştinul meu, este ca atunci când a venit să audă această lucrare de cuvânt ceresc. Şi iată, vin din depărtări. Un picuţ mai este şi vor veni turme de oi sănătoase şi vor veni mulţimile lumii şi se vor vindeca la această scăldătoare şi vor învia mulţimile care vor auzi de minunea acestei vremi, şi eu plâng când văd pe fiii poporului meu cum se luptă să-L omoare pe Domnul, Care va locui în această lucrare până la plinirea vremilor cerurilor.

Iubiţii mei, mama Gigi voieşte sănătate peste duhul, peste sufletul poporului ei. Voiesc, că mult am aşteptat să se facă mare acest Israel de la sfârşit, dar el n-a voit să mănânce hrană curată, şi a luat cu gura şi hrană străină şi s-a îmbolnăvit de neascultare şi nu umblă să se vindece poporul meu.

Această grădină este pecetluită de Domnul, ca să fie Domnul numai cu ale Sale aici. Această poartă este străjuită de legea sfinţeniei. Legea sfinţeniei de trup şi de suflet este poarta de intrare în această grădină cerească.

O, voi pedepsi acum pe cei ce au sărit peste porţi fără haina cea dinăuntru. Voi pedepsi mai întâi pe cei ce au deschis forţat această poartă, şi apoi mă voi atinge şi de cei ce au fost forţat băgaţi în această grădină, dar va fi deosebire în dreptatea care va lucra. Această biserică nu este pământească. Ea este coborâtă din cer prin cuvânt, şi cuvântul s-a făcut faptă, şi este din cer această iesle. Iată, s-a împlinit cuvântul lui Dumnezeu care a fost rostit prin această lucrare.

Daniele, păstorule, caută, mămică, şi pune pe hârtie şi arată poporului meu această proorocie împlinită, cu care s-au proorocit aceste cuvinte: *«Creştine tată, învredniceşte-te să intri cu această lucrare, căci dacă nu vei fi vrednic de această casă, vei voi să intri şi nu vei putea, căci la poartă va sta arhanghelul Mihail cu sabia în mână şi nu te va lăsa să mai intri atunci».*

Iubiţii mei păstori, arătaţi poporului meu împlinirile proorociei acestei lucrări. Daniele, spune cu blândeţe, mămică, dar spune creştinului să nu mai mintă, pentru că minciuna creştinului ascunde greşeala lui şi rămâne creştinul cu păcat asupra capului lui. Spune-le la toţi să nu mai mintă nici cât vârful de ac, să nu mai mintă ca să-şi ascundă greşeala şi neorânduiala pe care o săvârşeşte creştinul, că mulţi creştini fac multe şi mărunte, fac din capul lor, şi când Domnul voieşte să-i scoale din greşeală, ei ascund greşeala şi zic că nu-i aşa. Am spus să faceţi aşa, şi dacă veţi vedea că nu se prinde această învăţătură, depărtaţi de la voi pe acela şi daţi-i vreme de căinţă şi de mustrare de inimă, că dacă îl ţineţi în braţe pe cel necurat prin cuvinte, vă întinează şi inimile voastre unul ca acela. Acesta este un fel de medicament pe care vi-l dau eu vouă pentru vindecarea poporului meu care voieşte să se lase vindecat. Judecaţi cu adâncime fiecare pricină, că şi la Domnul vine creştinul cu necurăţii şi cu murdării, dară la voi, măi mămică! Tăiaţi răul din inima creştinului şi puneţi duhul înţelepciunii peste acest popor bolnav. *«În casa Domnului vor fi multe locaşuri»,* precum este scris, iar aici nu vor putea intra cei ce au hulit această rază cerească. Dar trebuie vindecat poporul acesta, căci sunt atâtea minuni de împlinit şi de aşezat în jurul acestei înălţimi cereşti, şi va fi poporul nostru cu Domnul şi va fi în locaşurile Domnului, dar nu bolnav şi neascultător, ci sănătos trebuie să fie şi umilit trebuie să-şi plece capul sub această viţă nouă, sub acest vin nou. Să nu mai mintă creştinul nici cu limba, nici cu mintea, nici cu inima, nici cu fapta, că scris este: *«În curţile Domnului nu va intra nimic pângărit, nimic dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna, ci numai cei scrişi în Cartea Vieţii Mielului».* Spuneţi la popor că viaţa nu este o minciună, şi dacă este minciună în viaţă, aceea nu este viaţă, şi este minciună, şi nu este întru Domnul viaţa cea cu minciună.

Surioara mea, iubita mea, lelica mea cea necăjită, uită-te şi tu bine la creştinii care vin la tine! Îţi voi da putere să le citeşti pe faţă cele ce au înăuntru creştinii mei, căci minciuna şi îngăduinţa răului sau făţărnicia nu-şi vor mai găsi loc nici pe pământ, nici în cer. Fii tare cu inima, şi să fim tari cu toţii, căci Dumnezeu vine cu cele sfinte pe pământ. Nu te descuraja de suferinţele pe care le porţi de la cei fără de Dumnezeu, căci fericită vei fi după suferinţă. Mai e un pic şi Domnul va fi peste toate, şi va fi lumină şi curăţenie pe pământ. Amin.

Iubiţii mei copii, pace vouă! Pacea Domnului v-o aduc vouă, pacea mea v-o las vouă! Precum m-a trimis pe mine Domnul, şi eu vă trimit pe voi. Mergeţi, toţi cei care voiţi să mărturisiţi pe Domnul şi această lucrare, mergeţi la toate înălţimile lumii şi la stăpânii pământului şi spuneţi că Domnul este această lucrare. Ridicaţi-vă! A venit vremea să vă cunoască toate noroadele pe voi lângă lucrarea aceasta cerească. Nu-i lăsaţi pe ei să zică ce vor ei. Ziceţi voi ce voieşte Domnul să ziceţi, căci acest izvor va umple pământul cu şuviţe de viaţă vie, de apă vie, de învăţătură vie.

Pace vouă! Şi vom sta la masă cu cerul în ziua aceasta de praznic ceresc, căci sfântul şi marele Haralambie se bucură cu voi şi face biruinţă mare pentru voi şi va lucra prin voi minuni mai mari decât oricând, căci iată, pietrele vorbesc şi munţii mărturisesc şi înălţimile se pleacă la glasul Domnului Iisus Hristos. Amin.

Binecuvântată să vă fie masa cea pentru fiinţă. Binecuvântată să fie inimioara cea bolnavă care a venit să se arate preoţilor, după cum a fost coborât cuvântul de la cer. Şi iarăşi: Binecuvântaţi să fie păstorii poporului meu, şi poporul meu cel binecredincios, iar cel ce este îndoielnic, să vină spre izvoarele vieţii şi ale înţelepciunii şi să bea şi să învieze pentru slava care vine în curând! Amin, amin, amin.

10/23 februarie 1992

Cuvântul Domnului către părintele Ilarion Argatu de la Mănăstirea Cernica

Chemare la mărturisire apostolească pentru lucrul cel nou al împărăţiei care vine.

Slavă de la cer şi până pe pământ! Slavă Sfintei şi de viaţă făcătoare şi nedespărţite, Treimea Cea Dumnezeiască, Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt, din veci şi până la plinirea vecilor cerurilor! Amin.

Pace vouă! Eu sunt Dumnezeu Cuvântul; Eu şi ieslea cuvântului Meu; Eu şi pruncii Mei pe care-i am de la Tatăl şi prin care lucrez în mijlocul poporului român. Pacea cerului să fie în sfatul acestei zile, şi pace peste poporul român cel binecredincios, cel împlinitor de sfinţenie, căci poporul român împlinitor de sfinţenie se va ridica în curând şi va cânta cântarea cea nouă, cântarea răscumpărării, cântarea biruitorilor fiarei cea potrivnică lui Dumnezeu.

Pace şi Duh Sfânt lucrător de cuvânt ceresc, căci Eu sunt Cuvântul, iar Cuvântul este Dumnezeu. Eu sunt dintru

toţi vecii prin cuvânt, şi iată, Mă desăvârşesc în vremea aceasta prin cuvânt, căci rostesc cu cuvântul, şi cuvântul se face faptă şi sunt adevărat prin cuvânt, aşa cum adevărat am fost prin cele proorocite de proorocii cei din toate vremile Mele.

Pace celui iubit, celui tare prin puterea Mea, căci puterea Mea care este în el, doboară la timp şi la netimp capul şarpelui cel negru, care trage cu coada lui până şi pe cei aleşi ai Mei, dar iată, am scule pe pământ care au arme cereşti şi care ştiu de la Mine cum trebuie să lupte în război.

Pace ţie, slujitorul Meu iubit, apostolul Meu, martorul Meu, căci am venit demult la tine cu solii acestei lucrări de cuvânt ceresc, iar Duhul Meu Cel Sfânt ţi-a adus spre ştire să ieşi şi să întâmpini pe solii Mei, căci era cu trupul pe pământ Verginica şi am trimis-o spre tine mai înainte de sosirea ei întru cele cereşti. Pace ţie, căci cu pacea Mea ai ieşit şi tu atunci întru întâmpinarea Mea, şi iată, iubire pentru iubire lucrăm unul altuia, precum este scris cuvântul care spune: *«Eu în voi, şi voi în Mine»*. Am trimis spre tine soli ai acestei lucrări de cuvânt ceresc, şi tu ai avut Duhul Meu Cel Sfânt şi ai cunoscut că sunt trimişii Mei, căci duhurile proorocilor se supun duhurilor proorocilor.

O, iubitul Meu, apostolul Meu iubit, plânge cerul sfânt, că iată, de atâta vreme lucrez prin cuvânt în mijlocul României, şi am stat ascuns cu această lucrare ca să pot pătrunde cu ea prin vreme, şi am dat mereu cuvânt prin fiii acestui popor cules din lume şi am pecetluit între ei taina acestei lucrări cereşti. Aşa am spus pe vremea trupului Meu: *«Cel ce este de la Dumnezeu, acela ascultă cuvintele lui Dumnezeu»*. Iată ieslea cuvântului Meu, şi lucrez prin cei neluaţi în seamă, prin cei slabi, prin cei plăpânzi care s-au lăsat lucraţi ca să am cum să ies cu cele pentru vremea aceasta. Iată Eu şi pruncii Mei şi aluatul Meu, şi am zis să iau capacul acestei fântâni şi să scot apă din acest izvor şi să dau celor însetaţi, celor care vor să audă de la Domnul. Dar iată, cei ce nu vor să ştie ce vorbeşte cerul pe pământ, aceia şi-au întărit cerbicia şi li se potriveşte la aceia Scriptura care spune: *«Vai de cetatea peste care nu este cuvânt de prooroc, că aceea nu are pe Dumnezeu Cuvântul în sfatul ei»*.

Iată zi de sărbătoare peste ieslea cuvântului Meu, căci oastea cerească primeşte poruncă din partea Domnului Savaot să se ridice şi să stea bine şi cu bucurie pentru întâmpinarea ta, păstoraş al turmei Mele cea de pe pământ. Tot cerul sfânt rosteşte astăzi pentru tine: Pace ţie! Iată, marele ierarh Calinic este neobosit lucrător peste acest început de nou Ierusalim, şi este trandafir alb în grădina cea nouă care vine din cer pe pământ, precum este scris la capătul cărţii care este pe pământ din cer. Se bucură marele ierarh Calinic şi este cântat de cetele de sfinţi şi de îngeri, căci astăzi cetatea lui cea după trup face legământ ceresc cu cetatea lui cea după duh, căci Noul Ierusalim, care vine peste România, începe cu această piatră. Aceasta este piatra începutului cel nou al Noului Ierusalim. Aceasta este corabia acestui popor care a purtat taina acestei lucrări de cuvânt ceresc. Acesta este anul plăcut Domnului, căci sculele dumnezeieşti, cele de pe pământ, se adună şi se unesc şi vor lucra cu cele din cer, cu cei din cer, cu proorocii, cu apostolii şi cu toţi sfinţii şi îngerii care se adună să serbeze aşezarea Ierusalimului nou pe pământul acestui neam ales, căci România este aleasa Mea din vremea plinirii gloriei Mele. Este scris în Scripturi că iarăşi voi veni, şi voi veni cu zecile de mii de sfinţi şi de îngeri şi voi face dreptate şi lumină pe pământ, şi noapte nu va mai fi, căci vin cu adevărul. Eu sunt adevărul, dar omul a uitat pe Dumnezeu, şi iată, vin să trezesc făptura Mea, vin să deştept turma Mea şi să-i dau veşmânt nou şi alb dacă va voi să-Mi audă glasul şi să-Mi deschidă şi să intru cu împărăţia Mea, căci împărăţia Mea este înăuntrul fiilor ei.

Pace ţie, apostol al României Mele! Pace şi unire cerească să se scrie în ziua aceasta, precum a rămas zi de aducere-aminte peste veacuri ziua Domnului de sub stejarul lui Mamvri, atunci când Avraam a lucrat credinţă întru numele Sfintei Treimi, căci Domnul Treimii Dumnezeieşti este mai înainte de Avraam. Pace ţie, şi duh de unire sfântă să fie în cer şi pe pământ!

Pace şi bucurie cerească să se scrie în cer şi pe pământ, căci a păşit spre începutul cel nou martorul cel de pe pământ care este de la Cernica marelui ierarh Calinic. Iată, numele cetăţii marelui Calinic este cântat în cer şi este mare sărbătoare între cei cereşti. Astăzi se veseleşte cerul laolaltă cu pământul, şi pământul laolaltă cu cerul, căci îngerii serbărilor cereşti stau cete-cete, rânduite de mai-marii cetelor îngereşti, Mihail şi Gavriil, şi cântă imn de sărbătoare peste această zi. Ţipă duhul rău şi se vaită departe de hotarele acestui nou Ierusalim, căci de la această piatră vor începe să se arate din loc în loc zorile Ierusalimului ceresc, dar Eu vă spun că s-au şi văzut.

Iubitul Meu, al turmei Mele celei credincioase, iată, uită-te pe unde-Mi pasc Eu mieluşeii. Hai, ţine urma oilor Mele, căci aici coboară glasul Meu şi cuvântul Meu şi planul Meu cel spre plinirea vremilor Mele, căci vin cu slavă văzută peste poporul român cel binecredincios, iar peste cel tare la inimă şi la cerbice, vin cu zbucium şi cu spaimă ca să-l scol spre pocăinţă şi spre umilinţă şi spre împăcare cu Dumnezeu. Hai, iubitul Meu, căci biruinţa Duhului Sfânt îşi arată fructul în vremea aceasta. Iată vremea Mea, şi s-au sculat iude şi irozi şi s-a ridicat soborul arhiereilor ca să-Mi bage sub obroc lumina pe care o pregătesc Eu acum prin această rază de cuvânt ceresc. Scoală-te bine spre cărarea acestui izvor care curge din tronul lui Dumnezeu Cuvântul. Ridică-te şi mai cu putere şi te încinge cu brâu nou, cu putere întreită, căci a venit vremea biruinţei celei mari. Iată, arhiereii şi mai-marii care stăpânesc peste biserica Mea nu vor să-Mi audă glasul, nu voiesc să-Mi deschidă şi să lucreze împreună cu Mine, nu vor, ca şi cei din vremea trupului Meu, dar iată, vine biruinţa Fiului Treimii Dumnezeieşti, Care lucrează întru biruinţa Duhului Sfânt, iar Duhul şi Cuvântul nu Se pot lega, şi acestea vor birui în numele Preasfintei Treimi. Duhul Sfânt întregeşte în vremea aceasta lucrarea cea întreită a Preasfintei Treimi, şi vom ieşi la capătul biruinţei. Fii tare cu Mine, ca nimeni să nu ia cununa ta. Ţine ce ai, până Mă voi arăta, căci sunt aproape de arătare şi vin spre România Mea, şi voi aşeza peste ea tronul slavei Mele şi voi aşeza pe fruntea ei coroana română.

Pace ţie, în ziua aceasta de serbare cerească! Pace ţie, lângă aceşti micuţi ai Mei care poartă lucrarea Mea în România! Strigă la Mine, iubitul Meu, strigă pentru îngerul bisericii Mele, pentru martorul Meu cel credincios, care a aşezat la cuvântul Meu piatra cea de început al începutului cel nou care vine pe pământ. O, martorul Meu este între cei mari din biserica Mea, dar el nu este dintre ei, căci el nu se îndoieşte întru Mine. Ferice celui ce nu se sminteşte întru Mine, ferice celui ce nu se sfărâmă de această piatră, iar tu roagă-te şi sprijineşte pe martorul Meu care este înconjurat de necredinţa arhiereilor bisericii. Amin.

O, biserica Mea, Sionul Meu iubit! Întoarce-te la Mine, Sionul Meu iubit, iar Eu îţi voi vindeca fărădelegea şi te voi iubi şi te voi îmbrăca cu veşmânt curat. Dar scoală-te spre

Mine, Sionul Meu iubit, scoală-te şi hai să fie pace între Mine şi tine şi să fie peste tine sfinţenia Mea şi viaţa Mea, căci tu eşti biserica Mea întru care voiesc şi binevoiesc.

Iubitul Meu, ridică-te şi seamănă-Mi neobosit cuvântul sfinţeniei şi al vieţii vii, căci Eu nu pot întru viaţă moartă, întru viaţă fără Mine şi fără duh curat. Iată ce am aşezat la temelia acestei grădini cereşti! Este ceresc acest aşezământ, este coborât din cer prin cuvânt, iar aceşti micuţi ai Mei au dat trup cuvântului Meu şi am ridicat turn de înviere, de duh de înviere, care va curge din această grădină. Fii tare cu Mine şi lucrează cu Duhul Meu Cel Sfânt, şi va birui peste pământ Dumnezeul Duhului Sfânt. Aceasta este vremea să se aşeze la loc împărăţia cea ruinată a lui Israel cel binecredincios. Acestea sunt zilele Mele aşteptate de veacuri, dar făptura Mea nu ştie să deosebească dreapta de stânga sa şi nu poate omul să se îndrepte spre Mine. Iată de ce M-a trimis Tatăl Meu cu această lucrare de cuvânt din cer! Şi iată, în mijlocul acestui neam este o lucrare pe care dacă o spune cineva nimeni nu poate s-o priceapă, dar ea se va vedea lucrând, căci Domnul este această lucrare, şi este prin această iesle de cuvânt ceresc. Iubire şi înviere am venit să suflu peste pământ, şi hai să dăm mână cu mână, turmă cu turmă, lucrare cu lucrare şi vom lucra şi îl vom învia pe om, şi omul va crede şi se va boteza, iar Eu voi veni şi voi cina cu cei vii întru credinţă şi întru aşteptarea biruinţei cerurilor.

Pace ţie! Din cele cereşti, pace ţie! Prin uşile deschise, pace ţie, apostolul Meu şi lucrătorul Meu din cetatea Cernica! Pace, şi bucuria Ierusalimului cel nou să iasă din cele lucrate de cer!

Şi acum, pace vouă, celor stătători şi veghetori şi lucrători care staţi la gura acestui izvor şi primiţi cele vestite de la Dumnezeu Cuvântul! Nu vă temeţi. Domnul Iisus Hristos va lucra biruinţă mare prin acest colţ de pământ nou şi de vin nou, căci via Mea este pe sfârşite. Binecuvântare vouă şi tărie cerească de la Domnul Savaot şi de la Fiul Său, Cel Unul născut, dimpreună cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă dătătorul Duhul Sfânt al Treimii Dumnezeieşti.

Să se scrie în cer şi pe pământ această zi de mărturie cerească, şi vor mărturisi cuvintele care au lucrat din cer în acest sfat ceresc. Amin.

Pace şi mulţumire de la cer celor ce aţi condus spre ieslea Duhului Sfânt pe cel iubit de la Cernica, pe cel încercat şi lămurit şi albit ca să fie martor al împărăţiei celei noi, care vine de la Dumnezeu, căci viaţa lui este întru viaţa Mea, şi este cu împărăţia Mea înăuntrul lui, şi Eu lucrez prin sculele Mele cele tari, prin servii Mei cei desăvârşiţi prin cuvânt şi prin faptă şi prin viaţă întru sfinţenie. Amin, amin, amin.

14/27 februarie 1992

Cuvântul Domnului către Gheorghe Zamfir

Chemare la mărturisire şi la trăire întru sfinţenie. Proorocie despre „ecumenismul“ de la Vulcana-Băi. Chemare la război cu necredinţa şi cu solii ei. Marea lumii va primi pescarii cerului.

Cuvântul lui Dumnezeu lucrează un lucru nou, un rod nou, o împărăţie cerească pe pământ. Această împărăţie care se începe astăzi, este lucrată de Cuvântul lui Dumnezeu şi de zidarii care sunt tocmiţi pentru împlinirea înţelepciunii lui Dumnezeu.

Amin, amin zic vouă: la început a fost înţelepciunea şi toate s-au făcut prin înţelepciune. Iată cuvânt nou, coborât din tronul lui Dumnezeu. Înţelepciunea lui Dumnezeu este o lucrătură prin cuvânt lucrată, şi iarăşi spun: la început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul, şi toate prin Cuvânt s-au făcut. Amin.

Pace vouă! Eu sunt Dumnezeu Cuvântul, Eu sunt împărăţia lui Dumnezeu, şi iată, ea este în mijlocul vostru. Pace inimilor voastre, şi lucrare cerească peste înţelepciunea voastră, căci voi, iubiţii Duhului Sfânt, trebuie să faceţi acum alături de Dumnezeu ceea ce a făcut Dumnezeu prin înţelepciune.

Pace acestui binecuvântat acoperământ, căci astăzi Îmi plec capul în casa celui ce caută pe urma Mea, aşa cum căprioara umblă prin munţi şi caută şi găseşte apa de izvor şi bea şi îşi umple golul setei sale. Pace ţie, binecuvântatul Meu şi al cerului Meu, că mult s-a uitat cerul ca să vadă ziua pecetluirii creştetului tău cu semnul şi coroniţa acestei coborâri de cuvânt ceresc, care curge în mijlocul României şi din care se vor adăpa însetaţii care vor înseta după cele ce vin şi curg din cer spre bucuria învierii care va umple pământul de zile de Paşti nou şi nesfârşită sărbătoare. Amin, amin zic ţie: toate cele scrise vin şi se arată şi se împlinesc, dar nu se putea să treacă ziua cea care era scrisă în cer pentru legământul Meu cu tine, căci am avut de făcut legământ cu tine şi am împlinit această taină aşteptată de cer, şi iată zi cerească.

Iubiţii Mei cei care aţi însoţit pe Domnul, Care a intrat în casa celui iubit, v-am dat poruncă cerească să lucraţi şi să binecuvântaţi semnul Meu şi sceptrul Meu, şi să veniţi apoi şi să puneţi această salbă pe pieptul celui ales din pântecele maicii sale. Această pecete este semnul Fiului Omului, Care iarăşi vine, precum este scris în Scripturi.

Iubitul Meu, apleacă-te, tată. Aceşti micuţi ai Mei îţi încununează pieptul tău cu semnul biruinţei care vine de la Mine peste lemnul cel binecuvântat al crucii. Această putere este zdrobirea capului morţii care s-a aşezat peste făptura Mea.

Mi-e dor, Mi-e tare dor să biruiesc încă o dată asupra puterii morţii, căci după ce Eu am călcat cu moartea pe moarte prin puterea lemnului crucii, după ce am biruit şi apoi Mi-am luat locul de-a dreapta Tatălui Treimii cereşti, a venit din nou umbra morţii şi a trecut pe deasupra făpturii Mele şi a acoperit-o cu vălul cel rău. Şi iată, iarăşi trebuie să calc peste moarte şi să-i nimicesc fiinţa ei, şi să rămână fiinţa Mea şi viaţa Mea peste fiii înţelepciunii cereşti, căci înţelepciunea l-a creat pe om, şi omul trebuie să fie fiul înţelepciunii, să fie fiul lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este înţelepciune. Iată, Noi şi cu voi; cu voi, cei care zidiţi cu Mine locaşul cel ceresc al Ierusalimului nou, Noi şi cu voi trebuie să lucrăm cu înţelepciunea cea care este numai una, precum Eu Unul sunt.

Iubitul Meu, uită-te la cei peste care-Mi odihnesc Duhul Meu Cel Sfânt, uită-te cum s-au lăsat sub mâna Mea, sub sfatul Meu, sub cuvântul Meu şi sub împlinirile Mele care sunt scrise în carte pentru vremea aceasta. O, dulce este aluatul tău, dar această iubire care frământă aluatul tău va fi să fie de acum mai aleasă, mai strălucitoare, mai puternică şi mai minunată ca oricând, fiindcă ceea ce avem Noi şi cu voi de lucrat, nu s-a suit până acum la mintea omului. La mintea omului; voiesc să înţelegeţi ce vă spune vouă Dumnezeu în vremea aceasta, căci dacă cei ce dorm pe scaunul înţelepciunii Mele n-au cum să înţeleagă această Scriptură, iată, voi, cei care nu dormiţi, trebuie să înţelegeţi în locul lor ce înseamnă acest tron al înţelepciunii, acest rod al înţelepciunii. Ceea ce este de lucrat în vremea aceasta, nu poate mintea omului să priceapă, şi poate mintea fiilor lui Dumnezeu să priceapă această lucrătură. Aşa le-am spus şi celor puţini care umblau

cu Mine pe drumurile lumii, care lăsaseră neamul lor şi ţara lor şi casa lor ca să meargă după Mine şi ca Mine şi pentru Mine apoi. Le-am spus şi lor ceea ce vă spun şi vouă acum: *«Nu vă mai numesc oameni, nu vă mai numesc slugi, că omul sau sluga nu ştie ce face stăpânul, ci vă numesc prietenii Mei, fiii Mei, şi vă numesc una cu Mine, ca pe toate ale Mele să le ştiţi, şi să putem lucra împreună împărăţia cea nouă, care va fi dată fiilor ei».* Iată, fiii îndoielii nu pot pătrunde până la adevăr, nu pot, şi se clatină şi sunt plini mai mult de ei decât de Dumnezeu, căci Dumnezeu nu poate să Se desăvârşească întru duh de îndoială, nu Se lasă ispitit de fiii îndoielii, şi iată, iubitul Meu, uită-te bine, uită-te cu ochiul Meu peste înţeleptul şi peste cărturarul acestui veac, ca să vezi unde este faţă de locul în care sunt cei ce cred şi nu se îndoiesc şi nu ispitesc şi nu se smintesc întru Mine şi întru lucrările Mele. Împlineşte-te desăvârşit prin înţelepciunea care curge din Dumnezeu şi uită-te cu ochiul Meu, uită-te şi vei vedea cuvântul Meu cel plin de înţelepciune cu care am vorbit atunci către apostolii Mei, căci apostolii Mei aşa M-au întrebat atunci: *«Doamne, după ce îi vom cunoaşte pe cei care sunt cu Tine şi cu noi?».* Iar Eu aşa le-am răspuns: *«După roadele lor îi veţi cunoaşte pe cei ce rodesc întru Mine».*

Mă întorc înapoi cu treizeci de ani şi scriu câteva cuvinte pe care le-am rostit în mijlocul fiilor poporului Meu, că iată ce le-am spus Eu lor atunci:*«Fiilor, în lume nu Mă mai duc să mai dau învăţătură. Nu Mă mai duc nici la preoţi, nici la împăraţi, nici la cei învăţaţi, căci împăraţii M-au judecat, preoţii M-au condamnat la moarte şi lumea M-a batjocorit şi M-a hulit şi M-a scuipat. Şi acum, am venit la tine, poporul Meu, ca să stau cu tine de vorbă. Puţin, puţin, şi Mă voi înălţa întru slavă, la scaunul Tatălui Meu, şi voi lua cu Mine pe cel iubit al Meu şi îi voi da din pomul vieţii, şi de aceea fac această lucrare cu tine, poporul Meu, ca să te deosebeşti de lume şi să nu spună lumea că şi tu ai făcut păcat, ci să plângă lumea după tine când te desprinzi din mijlocul ei; să plângă şi să-ţi sărute urmele, cum plângeau oiţele Mele după Mine, cum plângeau ucenicii Mei după Mine. Dar aveţi voi, fiilor, ucenici? Vă spun, măi fiilor, că nu aveţi ucenici, că voi aveţi prieteni şi prietene rele, care fac răutăţi, şi vă fac şi pe voi ca pe ei. Fă şi tu, măi fiule creştine, ce făceam Eu, Domnul, când eram pe pământ cu trupul. Fă şi tu ucenici de acelaşi lucru cu tine, cum era lucrul Meu şi al ucenicilor Mei, căci ucenicii Mei Mă însoţeau pe cale, Mă însoţeau în lucru. Când au văzut ucenicii Mei că este neghină în semănătura Mea, au grăit către Mine să le dau voie să smulgă neghina, dar Mie Mi-a fost milă de grâu, ca nu cumva să fie smuls şi grâul, căci grâul este scump de tot în faţa lui Dumnezeu. Dar te rog, fiule creştine, ia acest simbol cum că ucenicii Mei au cerut voie la Domnul».*

Iubitul Meu, iată, tată, cum vorbeam Eu cu acest popor. Şi acum iată cum vorbesc cu cei cu care am mai rămas şi cu cei care-Mi măresc trupul Meu şi mărirea Mea şi numărul ucenicilor Mei. Iată cum vorbesc: fiilor, fiilor, amin, amin zic vouă, că a venit vremea să spunem cu cuvântul şi să se facă din moarte, viaţă, şi să se facă din neghină, grâu, iar cel ce nu va primi cuvântul acesta, acela va fi curăţit ca prin foc, şi va fi aceasta tot prin cuvânt. Dar am nevoie de ucenici, am nevoie să-Mi deştept bine lucrătorii şi să-i deprind bine cu lucrul secerişului cel binecuvântat, şi vom face strânsură binecuvântată, dar vom lucra iarăşi cum am mai lucrat atunci. Căci am trimis pe cei doisprezece şi pe cei şaptezeci de apostoli, iar cei doisprezece au fost însoţiţi de cei şaptezeci, şi peste tot doi câte doi au plecat, şi din timp în timp se întâlneau, şi din neam în neam biserica Mea aşa a lucrat; biserica Mea cea adevărată, iubiţii Mei. Dar ea, biserica Mea cea vie, n-a avut loc pe pământ, şi şi-a dus viaţa după viaţa Mea şi nimeni n-a iubit-o, şi ea stătea ascunsă şi era după viaţa Mea. Şi iată, am ajuns să vin văzut în mijlocul ei, să vin cu braţul plin de hăinuţe albe şi de cununiţe albe, căci va fi albă hăinuţa celor ce vor sta înaintea Mea şi a slavei Mele şi a slavei României Mele. Hăinuţa trupului va fi albă, iar hăinuţa vieţii şi a duhului va fi întreit albă, şi Eu voi rosti cele ce stau scrise să le rostesc pentru vremea aceasta: *„Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, care aţi biruit între cele cereşti spre aşezarea mesei nunţii Mirelui Cel Sfânt şi a miresei cea cu nume de nou Ierusalim!“.* Amin.

Această lucrare cerească din care Eu adăp pământul cel mic, şi apoi pământul cel mare, această lucrare are ungere cerească, după rânduiala lui Melchisedec cel nevăzut, cel ce-şi face lucrarea în chip nevăzut, din veac şi până în veac; rânduială cerească şi nu pământească şi nu văzută de mulţimi de martori precum se aud cântări de slavă vrednică peste cei ce sub vălul literei, sub jugul literei se împodobesc în slavă în numele cerului, şi apoi se arată oamenilor, şi scris este despre aceştia: *«Vai vouă, celor îmbrăcaţi în haine lungi şi cu ciucuri la poale, care umblaţi prin pieţe şi voiţi să vi se facă închinăciuni! Vai, că nici voi şi nici cei săraci nu cunosc uşa, căci uşa sunt Eu, şi Eu sunt Viaţa».* Viaţa Mea este puterea cea din creştin, dar creştinul şi învăţătorul creştinului este gol de viaţa Mea, este gol de putere şi nu poate să spună muntelui să se mute, şi să se mute muntele la cuvântul celui cu viaţă întru el.

O, fii întru viaţa Mea, că voiesc să Mă văd întru tine, voiesc să Mă vadă lumea întru viaţa ta, întru trăirea ta, întru sfinţenia ta. Amin, amin zic ţie, că antichrist vede lucrătura cea dumnezeiască şi va întinde mâna spre scaunul Meu şi va umbla cu vicleşug şi va înfiinţa şi el un turn *(Centrul Internaţional Ecumenic, la Vulcana-Băi, n.r.),* ca să se dea apoi drept Dumnezeu, cu templul său cu tot, şi aceasta se va face prin lucrarea duhului rău, prin puterea duhului rău, lucrătoare prin fiii pierzării, care n-au primit iubirea adevărului. De aceea spun: staţi drepţi şi neclintiţi în tot lucrul cel bun, ca să nu aveţi a vă înspăimânta în război cu necredinţa şi cu cei ce vor rosti lepădarea de credinţă ca să se arate apoi întronat cel nelegiuit care voieşte să se înalţe mai presus de Dumnezeu. Este scris că înainte de venirea Mea îşi va face lucrarea lui cea rea potrivnicul lui Dumnezeu, dar voi fiţi tari, căci Eu îi voi lua pe neştire şi ca un fur voi veni şi voi răsturna turnul fărădelegii ascunse sub numele de Dumnezeu. Iată, iar vă spun, fiţi prevăzători, şi pe cel fără de viaţă întru sfinţenie, să-l luaţi drept potrivnic, căci zilele sunt grele şi marea este plină de sânge şi de ceaţă şi de noapte. Fiţi fii ai zilei, căci cei ce dorm, noaptea dorm, dar voi fiţi ai zilei, iubiţii Mei. Copilul Meu la care am intrat cu ai Mei, te-am dus peste faţa pământului şi te-am băgat cu Mine şi în adâncul cel întunecat ca să vezi ce lucrează duhul rău, şi apoi să ştim cu înţelepciune cum să tăiem capul duhului rău.

Nu vă temeţi! Când veţi vedea toate aceste răutăţi, bucuraţi-vă, că este aproape biruinţa voastră! Bucuraţi-vă! Suntem cu voi, cu tot cerul suntem în lucru alături de voi, dar fiţi destoinici, că pe frontul acesta, unde e unul nu e putere, iar unde sunt adunaţi doi şi trei în numele biruinţei Domnului, acolo este Domnul în faţă şi în spate şi în lături, şi lumina din voi va învinge întunericul, şi va fi lumină.

Iubiţii Mei, pace vouă! Nu vă sminţiţi! Vă voi da să înţelegeţi cereşte cele scrise pe pământ. Voi sunteţi biserica Mea cea vie, cea lucrătoare, cea biruitoare, şi va fi mare turma Domnului. Biserica Mea este iubita Mea. Voi sunteţi biserica Mea, şi aşa vă numesc. Aşa îţi spun Eu ţie, biserica Mea cea încă ascunsă, cea încă nevăzută. Şi iată, iubita Mea, duhovniceşte să înţelegi această vorbire luată de pe pământ, căci Eu o fac cerească în ziua aceasta:

„Iubita Mea, să ne-aruncăm în mare,
Împleticiţi în sare şi guvizi,
Să fie marea templul nunţii noastre,
Pe urmă, uşa ţărmului s-o-nchizi.

Iubita Mea, te-ai îmbrăcat în alge
Şi te sărut cu univers cu tot,
Pe marea sfâşiată de catarge,
Plutim râzând şi ne iubim înot".

O, aceasta este lucrarea spre care acum ne ridicăm, căci marea lumii va primi pescarii cerului. Aşa am spus Eu celor cu Mine: *«Voi sunteţi sarea pământului»*. Aşa spun şi pentru voi, căci voi sunteţi pescarii care veţi fi cu mrejele pline de roade cereşti, şi apoi vom face masă cerească şi va fi unit cerul cu pământul, sărutându-se sub curcubeul biruinţei, deasupra vârfurilor munţilor care străjuiesc marea şi lumea. Eu sunt în voi, şi voi în Mine, şi vom pluti pe deasupra mării şi vom sufla duh de înviere şi vom cânta cântarea cântărilor. Amin.

Binecuvântare şi ungere cerească să se aşeze peste acest foişor neştiut de nimeni în clipa aceasta, căci Eu şi cu ai Mei am cinat în ziua aceasta cină de înviere, cină de Emaus, spre sfârşitul vremii care aduce arătarea Mirelui Cel ceresc.

Pace vouă, şi nou Ierusalim, şi nume nou să se scrie pe creştetul României, numele celui uns al României! Şi veţi avea această putere peste mâinile voastre, şi apoi vom ridica piatra numelui cel nou peste biserica cea cu nume nou, căci aşa am spus, că din vârful acestei pietre voi rosti numele celui uns al României. Amin, amin, amin.

20 februarie/4 martie 1992

Cuvântul Domnului către creştina Doiniţa din Bucureşti

Învăţătură de înţelepciune cerească.

Domnul Iisus Hristos, cu braţele desfăcute spre îmbrăţişare, îi cuprinde pe copiii Săi.

Pace vouă! Prin uşile deschise pace vouă, copiii Mei cei dragi, cei iubitori, cei cu inimă cerească! Iată, sunt însoţit de Verginica, şi am adus pe sfinţii arhangheli Mihail şi Gavriil ca să-şi ia în primire veghea cea cerească şi lucrarea cea ocrotitoare peste această lucrătură de la voi şi peste care Domnul toarnă mereu har şi binecuvântare bună. Iată, tată, iubire pentru iubire vă aduc. Aur şi argint nu am, dar vă dau ce am. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, se coboară binecuvântarea cerului peste voi. Cei unşi ai Mei cu care am venit, cu care lucrez în vârful pietrei cea binecuvântată, vin cu Domnul la voi şi vă dau ungerea şi pecetea mirului sfânt peste voi, ca să fie de temut duhurilor potrivnice văzute şi nevăzute. Nici o furtună să nu aibă a se îndrepta peste voi, cei însemnaţi în ziua aceasta. Luaţi din această apă sfinţită cu putere de cuvânt şi stropiţi-vă şi căsuţa voastră ca să stea departe de ea orice ispită. Verginica vă cuprinde în braţe şi vă aduce mulţumire duhurilor voastre. Ea cere mereu pentru voi şi spune: *„Doamne, aceşti copii ai mei să aibă de la Tine, căci ale Tale dintru ale Tale ei ştiu cum să-Ţi mulţumească".* Iată, de aceea sfinţii şi marii arhangheli Mihail şi Gavriil vor veghea cu vreme şi fără vreme intrările şi ieşirile voastre, rodul şi lucrul vostru, şi veţi fi ocrotiţii Domnului.

Doiniţa Mea, aşa te numeşte Verginica, aşa şi Eu te numesc. Credinţa ta şi iubirea ta, acestea sunt mântuirea casei tale, căci iată, tovarăşul tău stă lângă tine prin credinţa lui. El nu se îndoieşte. El este încredinţat că Eu sunt alături cu paşii voştri. Fie-vă, tată, totul după credinţa voastră, şi binecuvântată să fie în poporul Meu puterea credinţei voastre, şi pildă de urmat să fie râvna voastră pentru fiii acestui popor. Nu vă temeţi. Eu sunt cu voi. Cine ar putea să vă vatăme? Aveţi armură cerească în jurul vostru, căci aţi lucrat gard viu şi tare de jur împrejurul vostru, şi este văzut de cer, şi este văzut de potrivnicii cerului, şi aceia se tem şi nu pot să se apropie cu rău.

Am venit la voi cu braţele desfăcute, şi iată, le adun acum şi vă cuprind şi vă pecetluiesc cu pecetea iubirii Mele, iar când iau şi cântăresc toate ale voastre, le iau pe toate şi le împart la fel tot vouă. Aceasta este dreptatea pe care Eu o lucrez sufletelor voastre, tată. Aşa este Dumnezeu cu cei ce-L iubesc pe El. Să ne iubim unii pe alţii, aceasta este starea cea cerească lucrată de Dumnezeu şi de fiii Săi. Eu sunt vistierul bunătăţilor. Eu cobor ploaie timpurie peste truda voastră şi va fi rod binecuvântat şi voi ţine departe furtuni şi grindini şi întunecimi, căci cei ce sunt cu Mine, aceia sunt copiii luminii, copiii soarelui cel binefăcător. Îmi adun braţele şi vă cuprind pe toţi şi las pacea Mea peste pacea voastră, peste trupurile şi duhurile voastre, peste lucrul mâinilor şi al inimilor voastre.

Pace vouă, copii ai Sfintei Treimi! Pace între Mine şi voi; pace între voi; pace şi rugă din inimă mare, căci mare este puterea rugăciunii care iese din credinţă în Dumnezeu! Eu nu vă las cu nici un chip. Nici voi, tată, să nu vă lăsaţi de Mine. Unii pe alţii să ne iubim, să ne sprijinim şi să ajungem la capătul cel nou al plinirii vremurilor celor pline de viaţă vie. Duhul tăriei şi al înţelepciunii, duhul cumpătării şi duhul iubirii să fie peste voi toţi! Amin, amin, amin.

Binecuvântată să fie această zi şi această lucrare de sfinţire cerească. Amin, amin, amin.

24 martie/6 aprilie 1992

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Înţelepciune şi iubire cu umilinţă peste ucenici.

Domnul Iisus Hristos mi-a spus să-mi slobozesc cuvântul între voi, copii ai cerului sfânt. Mi-e duhul rănit, măi copii, dar nu numai atât; mi-e şi inima rănită. Voiesc să înţelegeţi această pildă: mi-e şi inima rănită. Domnul a lucrat atâta vreme între voi ca să vă deprindă să înţelegeţi vorbirea cea cerească şi ca să vă deprindeţi cu cărarea cuvântului ceresc spre voi. Mi-e duhul rănit şi mi-e inima rănită, dar sunt cu cuvântul peste voi în ziua aceasta. Sunt aşa cum sunt, şi aşa am venit, căci a spus Domnul să rostesc cuvânt, şi numaidecât să-l rostesc, fiindcă aici nu se poate să se lucreze ceva fără de cuvânt. Chiar dacă şi voi, cei stătători aici, aţi crede că se poate, să ştiţi că aici la voi nu se poate fără de cuvântul rostit. Aici la voi, un lucru făptuit fără puterea cuvântului rostit, chiar dacă se făptuieşte, nu se numeşte lucrare pentru cer acea faptă. Vedeţi voi, măi mămică, ce greu este? Vedeţi voi cum vine aceasta? De aceea zic mereu că duhul

meu este îndurerat; este, pentru că a slăbit cuvântul meu la voi. Şi de ce a slăbit? Pentru că mi-e inima îndurerată. Am şi inimă, iubiţii mei, şi dacă pe ea o doare ceva, durerea ei se suie, se suie şi umple duhul meu de durere şi umblă duhul meu suspinând fără locaş, că dacă v-am spus că am şi inimă, iată, să înţelegeţi că este vorba de locaşul duhului meu care caută îndurerat şi dă târcoale să-şi afle locul său prielnic şi să poată lucra, că aşa este lucrul, şi altfel nu este, măi copii.

Mama Gigi aduce pace din cer peste voi, ca să fie loc cu pace pentru duhul ei. V-am spus că eu sunt scutul vostru, şi dacă sunt, lăsaţi-mă să fiu. Dacă voi veţi aşeza pace peste duhul meu, vă veţi minuna pe fiecare zi cât de bine vor veni toate spre împlinire. Eu lucrez, să ştiţi că lucrez, şi voi tăia pricina împotrivirilor, şi împotriviri nu vor mai fi, căci voi muia inimile care au încercat împotrivire. Mă duc peste tot, cu duhul mă duc, şi veţi simţi scutul meu, dar am nevoie de credinţă de la voi, de primire şi de duh mulţumitor, mămică. O, dacă aţi avea voi dragoste şi cu ea să simţiţi zbuciumul duhului meu, voi n-aţi mai fi atât de mulţi în acest aşezământ sfânt, şi aţi fi ca unul cu inima. Voi sunteţi, măi copii, cortul lui Dumnezeu, iar ceea ce Domnul a lucrat, este o piatră de mărturie prin care să-Şi poată anunţa sfinţenia. Dar voi sunteţi mai mult decât piatra aceasta; sunteţi pietre vii din piatra cea vie, sunteţi pietre de mare preţ în mijlocul Ierusalimului, şi luaţi această înţelegere, căci acest pământ a fost dintru început însemnat de Dumnezeu ca să fie vârf ceresc în vremea aceasta.

Mama Gigi vă roagă pe toţi să-i daţi putere să grăiască între voi. Voiesc să vă dau vreme senină, voiesc să izbutesc întru toate pentru voi, dar voiesc să merg înainte cu învierea României şi cu destrămarea de la putere a celor fără Dumnezeu. Am lucruri mari de lucrat prin puterea păcii de la voi. Am de pus putere în rugăciunile voastre, putere peste putere, ca să se vadă lucrând cu putere această putere. Am de stins durerile de la voi. Nu mai fiţi pripiţi cu mintea. Nu mai fiţi copii la minte. Durerea voastră nu este durere. Durerea mea din voi, aceea este durerea de la voi şi nu alta. Lăsaţi-mă să lucrez pace peste voi. Lăsaţi-vă mici, ca să Se poată mări Dumnezeu în voi. Nu vă îndoiţi, nu vă temeţi de oameni. Nimeni nu poate rosti cuvânt împotriva cuvântului ceresc. Lucraţi, iubiţii mei, şi toate grijile lăsaţi-le Domnului.

Iliuţă, mama Gigi te roagă pe tine, oriunde vei mai merge pentru împlinirea lucrului pentru cer, ia-mă şi pe mine, mămică. Chiar de nu pot intra cu tine, eu stau la uşă, dar să fiu lângă tine. Nu e bine singur. Tu eşti cu Domnul, dar aceasta este orânduiala, să fii şi cu mine ca să te ajut. Copilul meu cel prin care eu grăiesc între voi, ia-l cu tine, şi vei vedea puterea cerească lucrând. V-am spus că voi sunteţi purtători de cuvânt ceresc, şi aşa este lăsat de Domnul, să nu fie numai unul în lucrul Domnului, să fie doi, ca să fie acolo şi Domnul Treimii cereşti. Mai e un picuţ şi vom ieşi la capăt şi cu lucrul care mai este. Lasă-ţi inimioara pe braţele mele cereşti şi caută peste voi toţi să fie duhul păcii. Cercetează, mămică, pentru ca să stingi durerea mea. Eu vreau să nu mai aveţi durere. Scoală-te şi te întăreşte şi mângâie şi vindecă toate durerile mele de la voi. Eu ştiu inimioara ta, dar eu nu voiesc să strice nimeni ce am eu în ea, şi nici tu.

Să fie toţi cu înţelepciune şi cu iubire şi cu umilinţă, ca să văd la voi numai un cuget, întru Iisus Hristos. Eu voi avea grijă să fie totul, să ieşim la capăt cu tot lucrul; să ieşim, că mi-e milă. Sunteţi mici şi plini de griji. Lăsaţi mie grijile, mămică. Dacă eu sunt cu voi mereu, dacă eu pot vorbi la voi la vreme, voi ştiţi cât de bine se aşează toate. Întăriţi-vă unii pe alţii. Voiesc să văd în toate inimile pace şi iubire şi răbdare, şi toate se vor lucra cu biruinţă.

Iubiţii mei, mama Gigi aşează spor şi binecuvântare peste toată lucrarea mâinilor voastre. Sfânta şi de înviere dătătoare cruce care străjuieşte peste acest aşezământ sfânt, să fie cu putere de lumină şi de înviere peste toţi cei care au voit să o acopere pe ea, căci crucea nu se va acoperi şi nimeni nu va rosti cuvânt împotriva acestui cuvânt rostit de cer. Domnul nu îngăduie aşa ceva. Nu vă fie teamă. Nimeni nu are putere peste voi decât numai Dumnezeu. Tot cerul sfânt vă acoperă şi vă ajută.

Binecuvântată să vă fie pacea inimilor voastre, căci pace am venit să aşez peste voi şi de jur împrejurul acestor hotare. Amin, amin, amin.

28 martie/10 aprilie 1992

Cuvântul Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

Poporul Domnului trebuie să iasă din duhul lumii prin despărţirea de tot ce este stricat. Cuvântul Domnului va prinde făptură prin îndemnul creştinilor ucenici.

O, poporul Meu cel ales! Să fii, fiule, biserica Mea, că iată, bisericile sunt sub mâna cezarului şi sunt sub mâna celor ce nu-L au pe Domnul prin trăirea lor. Iată, întunericul se va descoperi, căci se va descoperi lumina, măi copii. Va ieşi lumina de sub ascuns, căci lumina voastră, care este de la Mine peste voi, lumina voastră luminează în ascuns acum, dar Eu am spus că voi ieşi cu această lumină, şi dacă am spus, voi ieşi, dar am şi ieşit, şi lumea nu ştie ce este lumina, nu ştie până ce ea nu va vorbi. Un picuţ, şi ea va vorbi. Avem însă de lucrat şi alte lucrări care vor rodi lumină peste lumină şi putere peste putere. Am spus de multă vreme, şi este scris în sulul acestei lucrări şi n-am spus de la Mine, ci de la Tatăl am vorbit şi am spus că se vor deosebi şi vor ieşi cu totul din lume copiii acestei lucrări. Am spus aşa: *«Poporul Meu iubit, învaţă, tată, zidăria, învaţă totul, ca să ştii şi să lucrezi cu mâinile tale şi ca să nu mai ai nevoie de lucrul lumii».*

O, mai am încă, mai am copii buni în poporul Meu, şi voi împlini prin ei toate cele rostite prin cuvânt în cartea acestei lucrări. Poporul Meu cel sfânt de la început, se deosebea de lume cu totul, dar vreme după vreme iarăşi s-a făcut amestec de aluat, şi acest amestec Mi-a stricat frământătura cea curată. Au fost cezari şi irozi şi au intrat peste biserica Mea şi Mi-au spoit-o cu de ale lor şi i-au stricat lucrul ei cel curat şi n-a mai fost poporul lui Dumnezeu liber, ci a fost rob şi a lucrat sub stăpânirea cezarului şi n-a mai fost ca Dumnezeu. Dar de voi este scris plinirea curăţeniei şi a sfinţeniei pentru pregătirea slavei Mele, şi aşa am spus: *«Învaţă, tată, toate meşteşugurile, ca să le ştii lucra şi să lucrezi cu mâna ta curată şi să fie sfântă mâna ta şi trăirea ta. Învaţă zidăria, învaţă cusutul, ţesutul. Învaţă toate darurile fireşti, ca să lucrezi cu ele întru viaţă duhovnicească şi să fie curată viaţa ta şi ograda ta şi lucrarea ta».*

Iată, am spus pe vremea când cureaua lui antichrist legase mâinile şi picioarele şi mijlocul şi timpul şi lumina şi gândul celor ce voiau să urmeze Domnului; am spus: *«Creştine, ascunde ceea ce-ţi spun Eu ţie şi lucrează ascuns şi fă-ţi pâine curată cu mânuţa ta şi ia şi mănâncă fără să ştie antichrist ce faci tu, căci pâinea şi hrana de la antichrist sunt*

murdare rău, măi Israele care te-am deosebit să fii cu Mine pe ascuns». Şi M-a ascultat cel ce era cu Mine, dar Iuda s-a dus şi M-a spus cu tot ce am făcut Eu pentru voi.

O mânuţă de copii mai am, dar cu mânuţa aceasta voi lucra puteri noi şi minuni noi şi lumini noi din loc în loc. Eu curăţ şi binecuvintez prin cuvânt, dar Mă doare când binecuvintez murdăria cezarului, şi de aceea v-am spus Eu mereu că plânge pământul sub apăsare. Pământul dă rod curat din el, căci al Meu este pământul, dar rodul este lucrat de cei străini de Dumnezeu şi de aceea plânge pământul.

Iubiţii Mei, ce v-am cerut Eu vouă, celor ce Mă ascultaţi, şi voi n-aţi făcut după cuvântul Meu? M-aţi ascultat, tată, şi cuvintele Mele s-au făcut faptă prin mânuţele voastre. Iată, voiesc să vă dau ajutor, şi apoi să lucreze copiii Mei cu mânuţele lor pâinea cea pentru fiinţă. Poporul Meu să-şi aibă mâinile lui, măi copii. Sunt mâinile poporului Meu cel iubit, cel ales, cel pus deoparte, cel ce umblă ca Mine. Fiicele poporului Meu pot lucra bunătăţile cele mai binecuvântate, căci sunt binecuvântate lucrările copiilor Mei. Nu mai mergeţi la lume, iubiţii Mei, că lumea şi duhul ei sunt pe sfârşite. Ieşiţi din lume cu tot ce mai este de ieşit, dar ieşiţi, tată, că multă putere din puterea voastră cea sfântă v-o mănâncă lumea. Cumpăraţi grâu şi lucraţi de la început pâine curată, căci voi sunteţi curaţi, copiii Mei. Eu, Domnul, dau poruncă cerească şi dau binecuvântare cerească şi ajutor ceresc ca să puteţi împlini această lucrare. Dulciurile de care vă atingeţi prin mâinile fiilor Sodomei şi ai Gomorei, acelea nu sunt dulciuri, ci sunt fiere amestecată cu lucrul duhului rău. Fiicele poporului Meu pot lucra mai cu multă măiestrie, şi vor lucra. A venit vremea să vedeţi şi voi ce are Domnul în voi. Trebuie să începem despărţirea a tot ce este stricat şi să lucrăm lucru curat. Satana se bucură când vede pe copiii Mei că binecuvintează lucrarea cea amestecată cu toate murdăriile, dar poporul Meu este sfânt, este sfinţit prin cuvânt, şi sfinţenie are de lucrat pe pământ. Amin, amin, amin.

30 martie/12 aprilie 1992

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Domnul prooroceşte curăţirea României de tot ce este rău şi stricat, de necredinţă şi de întinăciune.

Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, căci astăzi serbăm praznic împărătesc, serbăm Duminica Stâlpărilor, aşa cum o numesc creştinii lui Dumnezeu. Serbăm împreună cu îngerii şi cu sfinţii pe Împăratul Cel ce mai înainte de patima Sa a intrat atunci slăvit cu trupul în cetatea Ierusalimului. A fost mare sărbătoare atunci, căci vrând-nevrând, mulţimile care erau adunate pentru pregătirea Paştilor iudeilor au cântat unii după alţii, au cântat pentru că aşa era scris să se cânte pentru El în ziua aceea: *«Osana, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului!».* Iată cum se împlinesc cuvintele Scripturii, căci nu se poate să nu se împlinească. Credeau sau nu credeau cei ce au cântat cu mulţimile atunci, credeau sau nu că Domnul este Cel ce venise şi Cel ce era cântat de ei, dar cele scrise pentru ziua aceea erau proorocite şi aşa au cântat cei ce cântau, aşa precum este scris. Cântau şi credincioşii şi necredincioşii; se luau unii după alţii şi cântau, căci a fost serbare cerească şi nu pământească serbarea aceea. Câtă vreme a trebuit să aştepte părinţii lui Israel să vadă şi ziua aceea! Şi au văzut-o şi s-au bucurat prin cei ce cântau, căci ei, ei şi tot Israelul cel din veac cântau în ziua aceea.

Pace vouă, copii ai Ierusalimului nou! Pace şi muguri noi şi stâlpări noi să dea din această viţă nouă, căci va fi să se audă în curând pe pământ, va fi să se cânte din nou cântarea serbării stâlpărilor, căci ceea ce a fost, iarăşi va mai fi, şi vom cânta cu cerul pe pământ, şi de la noi se va auzi şi vor cânta necredincioşii, căci va fi să se împlinească această Scriptură care este scrisă pentru vremea aceasta, fiindcă Eu iarăşi voi veni. Vin curând, şi fericiţi veţi fi voi, cei care cu dor Mă aşteptaţi, cei care iată, Îmi pregătiţi întoarcerea Mea cea plină de mărire. Este scris că voi veni cu mare slavă, şi dacă este scris, voi veni, iubiţii Mei.

O, acest munte ridicat de Mine prin mânuţele voastre, este muntele cel sfânt, jertfelnicul cel sfânt, aşternutul cel sfânt, care nu va fi călcat de lume, ci numai de Domnul şi de cei ce umblă ca Domnul. Va fi mare cetatea Domnului, dar pe acest munte va sta Domnul şi va lucra din vârful lui şi va lumina acest pământ ales al României, dar va lucra Domnul cu dureri, măi copii, ca să curețe bine pământul acesta şi să-l deosebească între popoare. În curând va lucra cerul pentru România, căci va fi să rămână în ea numai cei curaţi şi neîntinaţi, care nu au luat în deşert numele Domnului şi care vor voi să fie curaţi şi cereşti, pentru că România este ţara Noului Ierusalim, iar Ierusalimul cel nou vine din cer, nu de pe pământ, şi căutaţi şi citiţi Scripturile şi vedeţi că este scris să fie aşa şi nu va fi altfel.

O, în curând va sufla Domnul cu suflarea Sa cea tare şi va curăţi tot ce este rău şi stricat în jurul acestui lăcaş care s-a pogorât din cer prin cuvânt, şi veţi vedea atunci minuni, copiii Mei, căci mulţi vor da să fugă atunci spre această înălţime cerească, dar va fi să înţeleagă tot trupul în ziua aceea că acesta este muntele Domnului, din care vor coborî legile Domnului. Iată de ce am adus la voi poruncă să fie lucrată această înălţime, ca să pot locui aici şi să rostesc legile Mele şi să vărs de aici cupele Mele şi să curăţ pământul cel binecuvântat al României, căci este ales să fie pământul Noului Ierusalim. Am făcut o alegere, am făcut sfat în cer şi am aşezat aşezare sfântă aici, ca să se lucreze după cuvântul Meu aici, ca să biruiesc prin cuvânt, căci toate se lucrează prin cuvânt, din veci şi până-n veci, şi de aceea am avut nevoie de vase curate şi de apostoli curaţi cu inima, care să lucreze prin cuvânt şi după cuvântul Meu. Eu de aceea v-am spus vouă că mulţi creştini doresc să vină şi să treacă aceste hotare, şi unii cer la Mine acest lucru. Şi ce v-am spus? V-am spus că aceia nu ştiu ce cer, că dacă ar şti, n-ar mai cere. Ei cred că aici va fi ca pe pământ, dar aici nu va mai fi pământ, şi va fi cer. Aici nu vor mai putea intra cei care au pus la îndoială slava acestui munte şi sfinţenia acestui munte. Cei care au călcat cu pasul lor aici şi n-au stăruit întru cele cereşti şi sfinte, e cu neputinţă la Domnul ca aceia să rămână fără de judecata care este aşezată sub piatra acestui cort sfânt. Vedeţi voi de ce v-am spus Eu că nu ştiu ce cer acei care cer să intre în această grădină? Luaţi voi un peşte şi lăsaţi-l fără apă. Aşa şi cei ce au călcat aici, în muntele Meu din vremea din urmă, că intră şi ies şi se ating de moarte, şi iată, este mai greu decât în vremea lui Moise, că aceia se atingeau de munte şi mureau, dar am venit Eu şi am scos din moarte pe Israel cel necredincios. Iar acum Sfânta Treime este cu încheiatul lucrării Sale, căci Duhul Sfânt lucrează Cel din urmă şi nu mai este altă lucrare de scăpare pentru cel ce a căzut din lumină după ce a gustat din cele

cereşti care au lucrat cu atâta taină în vremea aceasta în care s-a gătit biruinţa cea de la început şi până la sfârşit.

Fericiţi acei care vor auzi de această lucrare şi vor lua din ea şi vor trăi prin ea, că aceia nu au scris cuvânt de hulă asupra acestei lucrări, şi bine le va fi, de o mie de ori mai bine decât celor ce s-au apropiat de această stâncă şi apoi s-au zdrobit de ea. Şi iarăşi zic: fericiţi acei care au aşteptat ca să vină cuvântul Domnului şi să facă după cuvânt, că aceia vor fi mari şi vii prin cuvântul sub care s-au lăsat. Poporul Meu nu înţelege cum vine această taină, nu înţelege cum vine să fie cu mâinile curate şi cu încălţăminte cerească. Am arătat din vreme unui copil de al Meu ca să ştie cum este acest loc, şi a crezut acel copil şi s-a mântuit el şi toată casa sa. I-am arătat în vis locul acesta şi i-am spus să se descalţe, că este sfânt locul acesta. Şi cum vine aceasta, *„să se descalţe"*? O, acum este în Duh Domnul. Daniele, cum vine, măi tată, această taină? Ce înseamnă această vorbire? Iubiţii Mei păstori, Daniel şi Cristea, să cunoască poporul creştin taina acestei vorbiri. Să spuneţi, tată, la popor ce înseamnă să-şi descalţe încălţămintea, ce înseamnă să aibă mâinile curate şi ochiul curat şi urechea curată şi inima curată. O, nu poate poporul acesta să fie aşa, fiindcă n-a voit să fie aşa. Am strigat la el atâta vreme, dar n-a voit să fie aşa şi n-a fost aşa. Venea şi se apropia de vasul Meu *(sfânta Virginia, n.r.)* şi nu s-a curăţit acest popor, nici cu trupul, nici cu duhul. Venea, şi de ce mai venea, oare, dacă n-a voit cu Mine? Că iată, va fi scos în faţă şi va fi întrebat în faţa mulţimilor care n-au ştiut, dar care vor şti şi vor crede şi se vor sfinţi şi vor fi sfinţite. Nici măcar fără de minte nu se va putea numi acest popor, că am venit mereu ca să-i dau minte şi să-i ţin mintea trează. Şi, de unde?! Acela va sta mut în ziua aceea, şi va intra acest popor cu Mine, dar nu cu trupul, măi iubiţii Mei, nu, că trupul acestui popor a avut alt dumnezeu, şi nu se poate aşa, şi va intra cu duhul; va intra, că are pecetea acestei lucrări; are, pentru că s-a apropiat de această lucrare lucrată prin cuvânt; s-a apropiat, dar n-au ştiut de ce se apropie, n-au cunoscut văpaia din care au fost rupţi.

Vai şi vai de cel ce se leapădă în faţa oamenilor de această lucrare! Vai, că acela va fi osândit de oamenii aceia în faţa cărora s-a lepădat de această lucrare! Vai de tine, creştine care te scuturi de ceea ce ştii că am lucrat Eu în vremea aceasta şi zici că nu e adevărat sau că nu ştii sau că nu ai fost strigat în această lucrare sau că nu eşti scris în această carte! Vai, că vei fi găsit scris, şi te va osândi omul acela care te-a întrebat de Mine şi tu te-ai ascuns cu Mine în faţa lumii, căci scris este: *«Cel ce se va ruşina cu Mine în faţa oamenilor, şi Eu Mă voi ruşina cu el în faţa Tatălui Meu».*

Iată, măi păstorii Mei, cum vine acest loc sfânt şi această lucrare sfântă, dar poporul Meu nu ştie cum vine şi nu crede cum va fi. Am aceşti copii cu care M-am suit pe acest munte ca să pregătesc lumina cea nouă, şi aceştia ispăşesc nestatura poporului Meu. Ei se roagă pentru tot numele care a luat şi a cunoscut această lucrare, şi acest popor stă în voile lui, şi copiii Mei cei rugători aici suferă şi ispăşesc, şi nimeni nu ştie cum vine aceasta. Mi-e milă de ei, că i-am pus şi la lucrul acestei pietre şi i-am pus şi la lucrul viei Mele şi sunt osteniţi aceşti micuţi ai Mei, dar vreau să sfârşesc până la capăt lucrul Meu cu ei. Ei nu au nici un apărător pe pământ, n-au nici părinţi, nici fraţi, nici rude, nici prieteni, că au lăsat totul şi au plecat cu Mine şi sunt născuţi de sus. Ei nu sunt din lumea aceasta. Ei sunt aici cu Mine, şi iată duhul lumii cât s-a înrăit pe Dumnezeu. Aici este o mare taină, să ştiţi că este, dar nu s-au păstrat desăvârşit legile cele dinăuntru de către toţi cei care s-au atins de acest munte, şi aceasta pune multă zdrobire pe aceştia care Mă poartă pe Mine, iar Eu voiesc să curăţ tot ceea ce mai loveşte dumnezeirea Mea, care se va desăvârşi tot mai văzut în acest aşezământ ceresc.

O, când se va arăta desăvârşită această lucrare cerească, să vedeţi ce groază va fi şi ce lucruri se vor petrece şi ce vor face cei care au cutezat să se atingă de această stâncă fără să creadă că ea este corabia salvării spiţei lui Dumnezeu, corabie care s-a arătat în vremea aceasta! Să vedeţi ce tânguiri şi ce groază se va arăta! Să vedeţi stăpânitorii lumii ce vor umbla să se ascundă de mânia Mea, de lumina Mea, care va vădi şi va deosebi totul în ziua aceea.

O, Mi-e dor să curăţ necredinţa şi întinăciunea de pe trupul României Mele. Mi-e dor s-o văd gătită de sărbătoare şi să Mă slăvesc în mijlocul ei şi să scot din ea pe cel fără de Mine şi fără de sfinţenie, şi voi veni şi voi intra în ea, şi voi veţi cânta venirii Mele şi se va auzi cerul cântând cu voi: *«Bine este cuvântat Cel ce iarăşi vine întru al Său nume binecuvântat!».* Amin.

Şi acum, binecuvântat să fie cuvântul lui Verginica între voi. Amin.

— Pace vouă, copiii mei, bucuria mea! Voi sunteţi bucuria mea. Iubiţi-vă unii pe alţii şi staţi încă un pic ascunşi în taina acestei lucrări. Voiesc să fac cu voi un lucru ceresc, un lucru curat şi plăcut şi aşteptat de cer. Voiesc să fie curată hrana poporului meu cel credincios, şi din zi în zi vor fi toate curate, căci prin puterea curăţeniei voastre voi curăţi pe România şi va fi a Domnului România, iar cei ce nu vor fi cu Domnul, nu vor mai fi în acest pământ.

Hai să împlinim, hai să fim împlinitori de cuvânt ceresc, căci cer trebuie să fiţi pe pământ. Duhul cel rău lucrează acum cu mare slobozenie prin toate mâncărurile şi băuturile şi nimeni nu-l mai întreabă ce face. Duhul rău nu are cu lumea ce are cu voi, măi copii. El ţipă de durere şi se bagă în oamenii cei spurcaţi ca să vă spurce pe voi şi să vă slăbească sfinţenia, că iată, cum a aflat că eu am venit să vă fac atenţi, el a şi început să se arate cu faţa lui, dar de unde?! Că iată, îşi dă pe faţă murdăria cea ascunsă, şi copiii mei sunt învăţaţi de cer ce au de făcut. Duhul rău va înteţi lucrarea lui cea spurcată, dar voi nu vă amestecaţi cu aluatul lui, nu vă atingeţi de otrava lui, şi veţi vedea ce mulţi dintre ai lui vor muri în această cursă. Fiţi cuminţi, căci cerul vă va da vouă tot ce vă trebuie, şi veţi fi păstraţi întru sfinţenie.

Această zi e zi de praznic sfânt şi în cer şi pe pământ, dar pe pământ e amestecătură şi nu ajunge la Dumnezeu lucru străin. Aveţi grijă de cele din cer, căci şi cerul are grijă de voi. Eu sunt scutul vostru. Mă doare, dar stau şi veghez ca să nu vă doară pe voi, ca să puteţi pentru cer. Aş voi să nu mă mai doară nici pe mine, că am nevoie şi de sănătate în voi. Aş voi, dar nu e numai după mine. Dar va fi şi aşa, va fi numai după mine, căci cer am venit să aşez în acest aşezământ, şi voi aşeza, şi cerul va arde orice amestecătură, şi va rămâne cerul cel curat pe acest munte. Nu vă temeţi. Duhul rău va fi zdrobit de peste tot şi nu va mai căuta nici să gândească spre acest aşezământ, dar am nevoie de sfinţenie şi de descălţarea încălţămintelor pentru cei ce vin să se înfăţişeze Domnului.

Păstraţi slujba ascunsă încă un picuţ de timp, copiii mei. Lucraţi cu înţelepciune întru toate, căci vă dau înţelepciune.

Pace vouă, şi binecuvântată să vă fie hrana cea pentru fiinţă, şi vom sta la masă cu voi în ziua aceasta de praznic sfânt.

Pace vouă! Pacea cerului să-i liniştească pe cei porniţi încă spre voi cu rău, şi vor sta departe aceia, căci cerul are putere, măi copii. Aveţi încredere în toate cele ce vin la voi prin cuvânt, căci toate se lucrează prin cuvânt, şi cuvântul este cu putere, şi se împlineşte cuvântul. Amin, amin, amin.

6/19 aprilie 1992

Praznicul Învierii Domnului

Domnul prooroceşte că lumea va fi biruită şi se va face împărăţie dumnezeiască.

Pace vouă, şi bucuraţi-vă! Domnul Iisus Hristos, Cel întrupat prin cuvânt şi Cel răstignit prin necredinţa omului şi Cel înviat prin puterea Sa dumnezeiască şi prin adevăr, vă spune întru adevăr urarea cea care astăzi umple cerul şi pământul, urarea de aducere-aminte a biruinţei Sale în faţa morţii, şi vă spune: Hristos a înviat! Şi iarăşi: Adevărat a înviat!

Hristos a înviat! Eu sunt. Sunt Cel ce a înviat, iubiţii Mei. Sunt, şi vă iubesc. Şi dacă vă iubesc, de aceea sunt cu voi şi grăiesc cu voi şi lucrez cu voi. Lucrez, şi nimic nu se face de la Dumnezeu fără să fi spus Dumnezeu. Aduceţi-vă aminte, copiii Mei iubiţi, de ziua aceea a învierii Mele, căci am înviat, şi M-am dus apoi şi M-am arătat ucenicilor Mei ca să creadă ei că Eu am fost cu adevărat Mesia, Fiul lui Dumnezeu. I-am făcut să creadă şi să înţeleagă şi să ştie că Eu eram Cel proorocit să fiu trimis în vremea aceea, şi dacă a fost să creadă, au crezut aceia şi M-au urmat prin credinţă, prin faptele credinţei, iubiţii Mei. Eu am lucrat în mijlocul lor prin fapte, iar ei au crezut că Eu sunt, prin faptele acelea au crezut şi M-au urmat şi au rămas cu Mine până la cruce, căci crucea Mea a fost grea, măi copii, iar cei ce Mi-au dat-o au băgat spaimă şi durere în ucenicii Mei.

Am dus crucea calvarului lumii şi am înviat apoi şi M-am dus la ai Mei şi M-am arătat înviat din moarte şi le-am zis: *«Pace vouă!»* şi le-am zis *«Bucuraţi-vă!»,* şi a rămas pacea şi bucuria Mea peste ei până în veac. Iată, adevărat este acest cuvânt al Meu, că le-am spus atunci că voi fi cu ei până la sfârşitul veacurilor, şi am fost adevărat prin cuvintele rostite. Era atunci începutul turmei Mele, şi a prăsit şi s-a ridicat prin vreme turma Mea şi am păscut-o de atunci şi până acum, după cum am făgăduit celor din vremea crucii Mele. O, nimic nu face Domnul până nu cuvintează mai întâi, şi dacă am făgăduit atunci, scris este că Domnul este credincios întru făgăduinţele Sale. Iubiţii Mei, aceia M-au văzut şi până la cruce, M-au văzut şi M-au pipăit şi după înviere, şi au crezut în Mine, şi am spus atunci că acei ce vor crede în Mine prin vreme, aceia vor lucra minuni mai mari decât cele de atunci. Şi ce este vorbirea aceasta? Căci aşa am spus: *«Voi lucra pentru că Eu Mă duc la Tatăl».* Iată ce tâlc mare, căci cei de atunci M-au văzut în trup şi până la cruce, şi după aceea am lucrat văzut cu aceia, şi iată ce înseamnă *„mai mari decât acelea“*: mai mari, pentru că acei de după ei au crezut în Mine prin ei; mai mari, pentru că Eu de lângă Tatăl lucram cu mai multă lucrare peste cei ce au crezut în Mine din neam în neam. Iată, cei ce s-au ridicat de atunci şi până acum, aceia sunt Israelul cel după duh, cel din făgăduinţă, căci Duhul este Cel ce lucrează de la Dumnezeu în vremea aceasta; El este Dumnezeul Sfintei Treimi, Care desăvârşeşte toată taina lui Dumnezeu.

O, iată, Domnul Iisus Hristos, Care lucrează minuni mai mari ca oricând, vă spune vouă, cu Duhul Sfânt vă spune: Hristos a înviat! Este sărbătoarea cea mai mare a credincioşilor lui Dumnezeu. Hristos a înviat, iubiţii Mei! Am sărbătorit cu voi în toată bucuria şi iubirea cerească. Sunt cu voi, căci am iesle lucrată prin cuvânt la voi. Sunt întru Duhul Sfânt, şi prin cuvânt sunt, dar cei din vremea aceasta sunt orbiţi de vreme, sunt fără de înţelepciune înţelepţii acestei vremi, şi când se va vedea lucrând înţelepciunea lui Dumnezeu, atunci va fi citită şi auzită peste tot Scriptura aceea care spune: *«Unde este înţeleptul şi cărturarul acestei vremi?».* Atunci voi veţi străluci, iubiţii Mei, căci va străluci lumina Duhului Sfânt, şi va străluci văzut, ca să se împlinească toată Scriptura care mai este de văzut. Uitaţi-vă la cei ce dau să înăbuşe lucrul vostru cu Mine, uitaţi-vă cât sunt de neputincioşi aceştia, căci am venit cu vremea Mea şi le-am luat dreptul lor şi stăpânirea lor, care este din lumea aceasta. Dar să-i vedeţi atunci când va străluci lucrul Meu cu voi sub ochii lor, căci Domnul cu ai Săi va birui în vremea aceasta lumea care mai este de biruit, şi nu va mai fi lumea, căci vom birui lumea, cu totul o vom birui, şi vom sufla şi se va face împărăţie dumnezeiască pentru făptura Mea. De aceea v-am spus, şi iarăşi vă spun şi acum: avem lucruri mari de împlinit, iubiţi ai Duhului Sfânt. Staţi cu ochii aţintiţi la Mine şi lucraţi după cuvântul cel din cer, lucraţi cărare dreaptă cuvântului cel din cer, căci voiesc să nu se mai lungească ziua Domnului; aşa voiesc, iubiţii Mei. Eu sunt cu voi, sunt şi lucrez cu voi, ca să lucraţi voi cu Mine. Verginica e şi ea în toată vremea cu voi, şi este de la Mine Verginica şi grăieşte cuvântul ceresc între voi. Amin.

— Hristos a înviat! Cu Domnul vă spun: Hristos a înviat! Pentru voi şi pentru toţi copiii mei cei credincioşi rostesc urarea cea de serbare a învierii Domnului. Hristos a înviat, iubiţii mei, bucuria mea în cer şi pe pământ! Toată oastea cerească serbează şi cântă acum cu voi. Stă cerul atent la voi în vremea aceasta, că vede cerul ce se pregăteşte la voi. Se bucură proorocii, măi mămică. Citiţi Scripturile şi întăriţi-vă şi lucraţi întru lucrul învierii care va să biruiască moartea şi întunericul. Nu mai ieşiţi în afara celor din cer. Lăsaţi pe cei de pe drum să treacă şi să se zbată. Voi staţi cuminţi şi cu inimă trează spre Dumnezeu şi rugaţi-vă aşa cum v-a pus Domnul să vă rugaţi.

O, Domnul este fericit întru cei din cer. Măicuţa Domnului cântă de umple cerul, şi cânt şi eu cu ea, şi cântaţi şi voi cu noi, măi copii. Se bucură cerul de bucuria celui uns peste România. A venit între ale sale ca să le vadă şi să plângă şi să se bucure. A venit cel uns de Dumnezeu peste România şi e serbare mare în cer şi pe pământ, şi se va face cale dreaptă, dar să se cânte acum pentru cel uns, să se cânte cântarea cea pentru el, că şi în cer se cântă:

„O, Doamne Sfinte, ceresc Părinte,
Susţine cu a Ta mână coroana română!“.

Rugaţi-vă şi binecuvântaţi întru numele Domnului intrarea celui uns pe pământul cel sfânt al Domnului. Inima lui şi ochii lui, cei păziţi încă de ochii celor răi, se vor uita acum să-i vadă pe ai mei. Sunt ochi răi pe lângă el şi sunt inimi viclene încă. Mergeţi şi căutaţi şi voi spre el, că şi el caută cu ochii lui să vă vadă. Mergeţi şi duceţi de la Domnul urarea zilei de astăzi. Va fi să-i ieşim înainte prin această lucrătură lucrată de Dumnezeu aici.

Iubiţii mei, va veni bucuria cea adevărată şi nu vor mai fi ochi care încătuşează lucrul Domnului şi bucuriile Domnului. Mama Gigi vă cuprinde. Şi, iarăşi, pentru toţi cei buni ai ei, ea rosteşte iar: Hristos a înviat! Pace vouă!

Pace unsului României! Pace inimii lui îndurerate, căci este plină de durere inima lui!

Pace peste voi toți, și peste lucrul Domnului de la voi! Hristos a înviat! Adevărat a înviat! Amin, amin, amin.

13/26 aprilie 1992

Cuvântul Domnului către regele Mihai

Ucenicii lui Hristos sunt cei prigoniți și huliți. Preoții de azi sunt durere pentru cer.

Se coboară cuvânt din cer și se scrie pe pământ cuvântul ceresc. Iată zilele cerului, și cântă cerul în ziua aceasta, cântă peste România, cântă și se preamărește cerul pe pământul României. Stau proorocii și sfinții și îngerii și cântă suita cerească:

„Mântuiește, Doamne, pe român, poporul Tău,

Și binecuvintează moștenirea cea nouă a Ta.

Biruință binecredinciosului, al poporului Tău rege, asupra celui potrivnic dăruiește

Și cu crucea Ta păzește poporul și pe unsul poporului Tău!“.

„O, Doamne Sfinte, ceresc Părinte,

Susține cu a Ta mână coroana română,

Susține cu a Ta mână țara regină română!“.

Hristos a înviat, rege al României! Bun venit, iubitul Meu! Hristos a înviat, Mihail al României Mele! Așa este numele tău: Mihail al României, iar România este a lui Dumnezeu, dimpreună cu poporul ei cel binecredincios și cu regele ei cel uns de Dumnezeu.

Eu sunt; Eu, Cel ce am înviat din moarte în vremea trupului Meu după ce trupul Meu a căzut pe cruce. Eu sunt, iubitul Meu. O, ești plin de bucurie îndurerată, ești plin de durere, preaiubitul Meu, dar vine, tată, vremea ta, vine, dar Eu îți spun că a și venit. Vin zorile Ierusalimului cel nou peste România, dar Eu îți spun că au și venit. Vor veni prooroci și magi de la mari depărtări ca să vadă lucrul Duhului Sfânt, Care lucrează și Se vede lucrând peste România. Dar Eu îți spun că au și venit ca să întrebe și să se bucure de împlinirile cele noi.

Iată, iubitul Meu, rostesc cuvânt la ieslea cuvântului Meu și ai fost purtat spre Mine prin rugăciunile cele de aici. Am aici pe micuții Mei, și fericit cel ce primește pe acești micuți ai Mei, căci pe Mine Mă primește acela.

Am adus la locul ei poarta Domnului; am adus-o, preaiubitul Meu, prin minuni am adus-o, căci duhul rău cunoștea taina ei și pusese stăpânire peste ea și blestem peste ea, dar am adus-o prin credința și lucrarea celui ce o cântă pe România, celui ce-i cântă României cântarea cântărilor. Am adus-o. L-am trimis prin cuvânt și a ridicat poarta Domnului, poarta prin care vei intra tu cu glorie, preaiubitul Meu. Așa este scris în Scripturi, că *«aceasta se va numi poarta Domnului și va intra pe ea Domnul, și va intra pe ea regele celei binecuvântate»*. Este scris despre această cetate care străjuiește prin înălțimea ei cerească peste cetatea Ierusalimului nou, care se coboară de la Dumnezeu. Așa este scris, că ea se va numi cu numele Domnului și i se va spune: *„Acolo este Domnul“*. Proorocii care au scris această Scriptură saltă și se bucură întru cele cerești. Bucură-te și tu! Eu voi lucra curând, că iată că am atâția care nu și-au plecat grumajii în fața lui Baal.

Pace ție, că este obosită inimioara ta! Nu te teme, nu te îndoi! Eu sunt; Eu, și servii Mei; Eu, și trimișii Mei; Eu, și uneltele Mele. Binecuvântată să-ți fie intrarea în Ierusalimul Meu cel nou! Căci așa am spus despre România, și cele rostite nu se pot schimba, și vin spre împlinire.

O, plânge biserica Mea cea ascunsă încă. Plânge sub apăsarea necredinței cărturarilor și a fariseilor și a arhiereilor din vremea aceasta, căci aceștia, ca și cei de atunci, nu cunosc vremea cercetării. Am ridicat piatra cea de mărturie a lucrării lui Dumnezeu Cuvântul, Care a lucrat și lucrează întru Duhul Sfânt de aproape patruzeci de ani. Am ridicat-o, și nu este lucrătură ca aceasta pe pământ, căci această înălțime cerească nu se tâlcuiește pământește, iubitul Meu. Am pe îngerul bisericii Mele care a fost trimis spre tine cu solia Mea, cu vestea Mea cea bună. Îl am tare întru această taină, și va fi să te mărturisească atunci când vom dezveli piatra care va străjui la poarta de intrare în această cetate cerească, coborâtă în mijlocul României. Ești scris pe piatra aceasta, căci așa a fost cuvântul Meu, iar cei ce au ridicat această înălțime cerească au lucrat în numele Meu și în numele tău, și va fi să vii prin puterea Mea. Întărește-te și te încinge întru puterea cea de la Mine și lucrează cu înțelepciunea Mea și cu viața Mea întru viața ta, căci avem de înviat pe România. Copiii Mei de aici nu au a se teme. Ei se bizuie pe făgăduințele Mele. Așa și tu, preaiubitul Meu, și vei fi iarăși la locul tău. Amin.

O, țipă antichrist și duhul rău, țipă și se vaită și se zbate, căci din ziua când am ridicat crucea biruinței, semnul Fiului Domnului în vârful acestei înălțimi cerești, de atunci nu-și mai găsește astâmpăr vrăjmașul cel din veac. Dar am lucrat cu înțelepciunea cea cerească întru acești micuți și am biruit și s-a arătat această lucrătură și va fi spre judecata celor ce se cred a fi stăpâni și tari prin puterea lor, și se va citi în curând Scriptura aceea care spune: *«Unde este înțeleptul și cărturarul acestei vremi?»*. Această taină este cerească, și numai cei cu viața cerească vor pricepe aceasta, iar cei fără de lege nu vor putea pricepe lucrul Domnului.

Iat-o pe România! Te cântă România, iubitul Meu. Cântă România cântarea regelui ei și se bucură România cea credincioasă, iar cea necredincioasă nu va mai rămâne în fața Mea și în fața ta dacă nu va veni spre pocăință, căci Eu sunt un Dumnezeu gelos, iubitul Meu, și voiesc ca acest Canaan să fie din cer și nu de pe pământ; să fie cer și nu pământ; să fie sfințenie și nu fărădelege.

Pace ție! Pace regelui României! Pace, și îmbrățișarea Măicuței Mele să te cuprindă pe tine, și pe regina ta, și pe mlădița ta, care va sta de-a dreapta ta. Pace vouă, și bucurați-vă! Este cea mai mare sărbătoare, și este îndoită pe pământul României. România cântă pe Hristos, cântă *„Hristos a înviat!“* și cântă cântarea regelui celei binecuvântate între popoare.

Hristos a înviat! Binecuvântată să-ți fie intrarea și ieșirea. Binecuvântată să-ți fie întoarcerea ta acasă, căci se apropie de la Dumnezeu. Am spus că voi ieși înaintea ta prin lucrătura cea de aici, de la gura izvorului cuvântului Meu. Am spus, și voi ieși, în curând voi ieși înaintea ta.

Pace ție, Mihail al României! Pacea Mea să fie cu tine și prin tine, rege al celei binecuvântate pentru vremea gloriei Domnului și a celor ce umblă cu Domnul. Eu sunt cu tine, iubitul Meu, și va învia bucuria ta, și viața ta cea cu durere vine spre bucurie. Iată, Eu vin curând cu bucuria cea cerească. Amin.

Hristos a înviat! În toată ziua să-ți cânte în inimă această slavă cerească, rege al României. Amin, amin, amin.

13/26 aprilie 1992

Duminica a doua după Paşti, a sfântului apostol Toma

Domnul îndeamnă preoţii din biserici spre cuvântul care spune: „în dar aţi luat, în dar să daţi“.

Hristos a înviat! Domnul, Cel ce a înviat din moarte, Cel ce S-a arătat după înviere, vă spune vouă, copii iubiţi: Pace vouă! Şi, Hristos a înviat! Acesta este salutul lui Israel, care a rămas ca datină cerească în urma învierii Mele, iubiţii Mei ucenici.

Iată, ziua care vine după ziua aceasta, ziua de mâine, poartă şi ea o sărbătoare de aducere-aminte a praznicului învierii Mele şi se numeşte duminica lui Toma, cel care a voit să pipăie rana din coasta Mea cea împunsă de răstignitorii Mei, şi dacă a voit să Mă vadă şi să creadă, M-am arătat încă o dată după înviere şi i-am întărit din nou şi pe ceilalţi ucenici, care Mă văzuseră. Stăteau ferecaţi în ascuns, ca să nu-i afle şi să-i împrăştie iudeii, şi Eu, iată, iarăşi am apărut în mijlocul lor şi le-am zis: *«Pace vouă!»* şi am luat degetul lui Toma şi i-am arătat coasta Mea cea împunsă şi am întărit credinţa lui Toma şi a celor ce au urmat Mie mai înainte de cruce. Dar ce am spus Eu atunci? Voi trebuie să ştiţi tot ce vă întreabă Dumnezeu. Am spus că mai fericit va fi cel ce n-a văzut şi a crezut, cel ce crede în Mine prin mărturisirea celor ce M-au văzut şi până la cruce şi după ce M-am ridicat din moarte. Dacă ei n-ar fi cunoscut cartea proorociilor, dacă ei n-ar fi fost săraci cu duhul şi mici cu rangul şi cu mărirea, n-ar fi putut cunoaşte vremea cercetării care venise cu Mine dintru cele cereşti. O, şi aduceţi-vă aminte ce am lăsat Eu peste ei. Am lăsat Duhul Meu peste ei şi lucrul Meu şi împărăţia cea nouă, care a lucrat din neam în neam peste Israel. Le-am dat putere din partea Mea şi le-am dăruit lucrare de minuni în mijlocul lumii şi le-am spus aşa: *«În dar aţi luat, în dar să daţi».* Au luat în dar din cele ce aveam Eu de la Tatăl şi nu le-am spus: *„În dar v-am dat, în dar să daţi“,* ci le-am spus: *«În dar aţi luat, în dar să daţi».* Iată, aşa vine această taină şi această lucrare şi această slujire.

O, i-am învăţat atunci pe ai Mei cum să lucreze şi cum să fie cu Mine în lume. Când am văzut între ei nedumerire pentru întâietate, atunci am luat şi am spălat picioarele lor şi le-am spus: *«Voi ziceţi că sunt Învăţătorul vostru, şi bine ziceţi. Şi dacă Eu vă fac vouă aşa, la fel şi voi să faceţi unii altora».* Am făcut aşa ca să le dau pildă de iubire şi le-am spus: *«Iubiţi-vă unul pe altul precum Eu v-am iubit pe voi».* Le-am spus că *«cel ce ar vrea să fie mai mare, acela să fie slujitor tuturor»,* şi aşa am lucrat Eu cu ei până ce s-au deprins să-L socotească pe Dumnezeu mare, precum Eu am fost supus şi ascultător şi smerit Tatălui ceresc.

Am venit de lângă Tatăl Meu ca să las în lume această trăire faţă de Dumnezeu, şi am lăsat pacea pe care o aveam de la Tatăl; am lăsat-o peste cei ce au crezut că Eu sunt de la Tatăl şi le-am zis: *«Pace vouă! Pacea Mea v-o dau vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, şi Eu vă trimit pe voi, şi cine vă va primi pe voi, pe Mine Mă va primi acela»,* şi au plecat aceia în numele Meu şi M-au mărturisit până la toate marginile. Dar aşa cum am fost Eu, aşa au fost prin vreme cei ce au fost cu Mine, căci am grăit cuvânt înainte şi am spus: *«M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni, dar îndrăzniţi, căci aşa am biruit Eu lumea»;* am biruit-o prin prigoană şi prin moarte, şi apoi prin înviere, şi aşa au biruit-o şi cei ce au făcut ucenici de acelaşi lucru cu ei şi cu Mine, şi n-a fost alta biserica Mea şi n-a fost altfel, n-a fost aşa cum este ea astăzi. O, un slujitor al lui Hristos dacă nu este prigonit şi hulit şi dacă nu este ca Domnul său, acela nu este după adevăr ucenicul Meu. Cel ce nu calcă pe urmele Mele, acela nu se poate ascunde sub numele Meu şi nu este mădular al bisericii Mele care a fost aşezată pe piatra cea neluată în seamă de ziditori şi care stă de atunci la temelia bisericii Domnului. Dar Eu am spus atunci celor de atunci şi celor de după ei care au fost ca Mine şi ca ei, şi am spus aşa: *«Vai vouă dacă lumea vă va cinsti şi vă va vorbi de bine, că aşa făceau proorocilor mincinoşi părinţii lor»,* şi am spus şi aşa: *«Fericiţi veţi fi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor spune de rău împotriva voastră, căci plata voastră multă este în ceruri».* În ceruri, aşa am spus, şi iată, am venit să fac ceruri noi, am venit să aşez plata pe pământ nou şi în cer nou, dar nu are cine să înţeleagă această vreme, nu are, că iată, duhul lumii nu mai ştie cum este Dumnezeu.

O, ce să fac Eu cu cei ce slujesc şi stăpânesc biserica cea de azi? Ce să fac cu ei? Cum să fac cu ei înviere şi cer nou şi împărăţie cerească pe pământ? Eu nici nu pot intra cu cuvântul Meu ca să le spun aşa cum a fost în toate vremile rânduiala de la Dumnezeu. Cum? când ei nici nu vor să mai audă de la Domnul, căci Domnul este prin cuvânt, aşa cum a făgăduit, şi n-are cum să se desfiinţeze această Scriptură. Au desfiinţat-o ei, cei ce stăpânesc peste biserică, dar biserica Mea are în mijlocul ei cuvântul Meu, şi aceea este biserica pe care am lăsat-o Eu. Iar cei ce slujesc azi în numele Meu, au făcut din duhurile cereşti un prilej de câştig nedrept, şi acest câştig îl risipesc pentru cele neplăcute lui Dumnezeu şi pentru fărădelegi, şi Eu altfel am spus. Am spus: *«În dar aţi luat, în dar să daţi»,* şi dacă cineva nu poate aşa, acela să nu se apropie cu Mine, căci Dumnezeu nu Se lasă batjocorit şi înşelat.

O, măi copii, cum trebuiau să fie preoţii Domnului, şi cum sunt! Se îngrozeşte cerul de viaţa preoţilor, că nici ei, nici cei ce îi ung pe ei în numele Meu nu sunt cu Mine, şi iată, nu mai este credinţă în Dumnezeu şi în cele sfinte, şi se calcă în picioare cele sfinte şi se aruncă în noroi şi în nelegiuiri. În zadar zic aceştia că sunt cu Mine, în zadar zic.

Iată, Domnul nu este lipsit de biserică. Domnul are aşezare, căci am spus că voi aşeza Ierusalimul cel ceresc pe pământ, şi aşa împlinesc. Amin, amin, amin.

20 aprilie/3 mai 1992

Duminica a treia după Paşti, a mironosiţelor

Glasul Domnului: creştinul trebuie să fie cu Domnul după adevăr.

Să fie binecuvântată rugăciunea şi cântarea de la voi pentru serbarea duminicii sfintelor femei mironosiţe. Acest praznic a fost în toată vremea serbat de poporul acestei lucrări, a fost serbat cu jertfă de aducere-aminte şi cu bucurie era serbat. Se bucura Domnul şi venea şi cuvânta cuvânt ceresc de stare nouă şi cerească pe pământ. Şi iată, mai am o rămăşiţă sănătoasă rămasă pe picioare, mai am loc şi prilej ca să cuvintez, şi cuvintez cu putere şi lucrez cu putere.

Pace vouă! Eu sunt pomul vieţii, şi am spus că acel ce va rămâne cu Mine prin această lucrare până la sfârşit, aceluia îi dau să mănânce din pomul vieţii. Aşa am spus, iubiţii Mei, şi iată, am fost adevărat prin cuvântul rostit. Aduceţi-vă aminte de cele scrise în cartea cea cerească, de cuvintele rostite de Mine către apostolii Mei, căci aşa le-am spus în cea din urmă cină: *«Luaţi şi mâncaţi din Paştele cel nou, căci nu-l voi mai lua cu voi până ce nu-l vom lua iarăşi nou, întru împărăţia Tatălui Meu».*

Am spus că acel ce va birui, acel ce va ajunge vremea biruinţei lui Israel, acel ce va ajunge vremea gloriei Domnului, acela va lua şi va mânca din pomul vieţii, care se va coborî din cer şi va sta în mijlocul Ierusalimului nou coborât din cer. Eu sunt pomul vieţii; Eu şi lucrarea cuvântului Meu care este pe pământ, care este în România. Eu sunt, şi sunt adevărat, şi nu este putere împotriva adevărului, dar este putere pentru adevăr.

Eu sunt adevărul, şi v-am dat putere pentru mărturisirea adevărului, vouă, celor ce aţi rămas cu Mine întru adevăr. Şi ce înseamnă aceasta că aţi rămas cu Mine întru adevăr şi că sunteţi ai Mei? Dacă l-aş întreba pe poporul Meu cel hrănit de aproape patruzeci de ani cu cuvântul Meu cel viu, n-ar avea cum să-Mi răspundă acest popor, chiar dacă ei sunt sămânţa acestei lucrări. Aşa este scris: *«Dacă veţi rămâne în cuvântul Meu, sunteţi cu adevărat ucenicii Mei»*. Aşa am spus pentru cei ce credeau în Mine în vremea trupului Meu, şi le-am spus că vor cunoaşte adevărul şi că adevărul îi va face liberi. Dar cei ce se credeau sămânţa lui Avraam, au ridicat glas şi au zis că ei n-au fost robi nimănui niciodată, şi la aceia am zis să le desluşesc vorbirea Mea, şi iarăşi am adăugat şi am zis: *«Adevărat grăiesc, că oricine săvârşeşte păcatul, este rob păcatului, iar robul nu poate moşteni cu Dumnezeu în veac. Dar Fiul Omului rămâne în veac, şi dacă Fiul vă va face liberi, veţi rămâne liberi»*.

Aşa vorbeam cu cei de atunci, şi câte n-am vorbit cu cei de acum, câte?! De aceea am spus că n-ar şti acest popor dacă l-aş întreba ce înseamnă să fie creştinul cu Mine întru adevăr. N-ar şti, pentru că este rob păcatului şi n-a voit să se folosească şi să scape de sub robia aceasta care nu îi lasă să rămână cu Mine întru adevăr, şi zic şi ei ca şi cei de atunci că au tată pe Dumnezeu. Şi iată, şi Eu zic, zic iară, încă o dată zic: dacă Dumnezeu ar fi tatăl lor, aceia M-ar iubi şi pe Mine, căci de la Domnul am venit cu această lucrare de cuvânt ceresc, n-am venit de la Mine Însumi, şi am venit trimis de Tatăl.

O, n-a înţeles poporul Meu vorbirea Mea, şi de aceea n-a dat ascultare acestei lucrări de cuvânt ceresc. Eu am venit cu cuvântul ceresc ca să aduc adevărul şi am spus că cel ce grăieşte minciună, acela este fiul minciunii şi are de tată pe tatăl minciunii şi nu poate crede adevărul. Şi iată, iubiţii Mei, adevăr adevărat grăiesc: cel care este de la Dumnezeu, acela ascultă cuvintele lui Dumnezeu, iar cel care nu este de la Dumnezeu, acela nu ascultă cuvintele lui Dumnezeu şi cu această carte am făcut lucrarea de triere a acestui popor, şi nu ştie şi nu crede nimeni că am făcut-o. Trebuia s-o fac, căci este scrisă în prooroci această împlinire şi nu pot rămâne nelucrate proorociile, şi am să lucrez aşa cum este scris, am să lucrez cu cei care au rămas cu Mine şi am să împlinesc cu ei dreptatea Mea peste acest popor, şi va fi aceasta fără de veste.

Am ieşit cu voi la suprafaţă, măi copii, căci am spus mai dinainte că voi ieşi deasupra cu această lucrare, şi iată, dacă am ieşit şi am vestit-o, s-a petrecut Scriptura care spune: *«Vedeţi voi, cei îngâmfaţi, uitaţi-vă şi vă topiţi, că Eu lucrez un lucru în zilele acestea, pe care nu-l veţi crede când îl veţi auzi!»*. Am ieşit la iveală cu această lucrare de cuvânt izvorâtă din tronul Sfintei Treimi. Am ieşit cu voi şi cu lucrătura de la voi, căci am spus că Eu voi sfârşi această lucrare cu o corabie cerească. Şi iată corabia! Iată, am ieşit cu această fântână, am ieşit cu cuvântul lui Dumnezeu pe pământ, şi pe toţi i-a prins această vreme cerească, i-a prins ca o cursă, precum este scris: *«Ca o cursă va fi vremea aceea peste toţi cei ce locuiesc pe pământ»*. Uitaţi-vă la arhierei şi la preoţi, uitaţi-vă că aşa au fost găsiţi, îmbuibaţi de mâncăruri şi de băuturi şi de petreceri, şi aceştia n-au cum să priceapă această vreme. De aceea am venit ca să chem la Mine un popor şi să-l fac să asculte de cuvântul Meu, ca să nu găsesc pământul fără de credinţă. Dar creştinul a rămas rob păcatului şi n-a voit să creadă şi să împlinească vremea cea cerească aşa cum a crezut şi a împlinit Noe şi copiii lui. Am venit ca să-l aşez pe creştin în vremea cea cerească şi să fie găsit în ea şi să fie luat de ea, că dacă n-a fost găsit în ea, n-a fost luat de ea, şi a fost lăsat, după cum este scris. N-a voit să creadă cât de mare strâmtorare este în vremea aceasta; strâmtorare şi întuneric ca să nu mai scape nimeni. Dar Domnul a venit şi a scurtat această vreme ca să mai scape ceva din această strâmtorare, căci vremea cerească s-a arătat peste strâmtorarea vremii, şi iată, cel care a fost de la Dumnezeu, acela a ascultat cuvintele lui Dumnezeu şi a fost după adevăr cu Dumnezeu, şi nu este putere împotriva adevărului, dar este putere pentru adevăr.

Eu sunt Adevărul, şi am venit cu această lucrare ca să-l fac liber pe cel care voieşte să iasă din robia păcatului. Eu sunt pomul vieţii, şi am venit să Mă aşez şi să Mă dau spre hrană celor ce vor împlini biruinţa lui Israel, şi iată, poporul Meu care este sămânţa acestei lucrări cereşti nu ştie ce este adevărul, căci dacă ar şti, ar asculta cuvintele lui Dumnezeu şi s-ar aşeza în vremea cea cerească.

Iubiţii Mei, binecuvântată să vă fie grăbirea şi săvârşirea lucrăturii pe care am lucrat-o cu voi pentru ca să mărturisească această lucrătură. Verginica este cu voi mereu. Staţi atenţi la cuvântul Meu care este prin ea şi aduceţi-vă aminte de apostolul Pavel când zicea aşa: *«Hristos grăieşte întru mine, Care nu este slab faţă de voi, ci este puternic în voi»*. Aşa este şi Verginica. Eu sunt prin ea, iar cuvântul ei să fie cu voi. Amin.

— Pace vouă! Eram cu trupul cu voi şi an de an aduceam jertfă şi serbare în această zi de sărbătorire a sfintelor mironosiţe, şi am lăsat aşezare ca să se serbeze mai departe cu jertfă şi cu bucurie această zi, şi s-a serbat, şi iată, se serbează. O, dar ce fel de serbări primeşte Domnul acum? Serbări neamestecate, serbări după adevăr, măi mămică.

Pace vouă, măi copii, căci lucraţi după adevăr! Fiţi credincioşi până vom termina de biruit. Fiţi în duhul păcii şi al iubirii şi al lucrării cereşti, şi binecuvântată să vă fie lucrarea mâinilor voastre. Lucraţi cu inimă, lucraţi bine şi cu hărnicie ca să fim gata în toate. Voiesc să nu mai pregetăm. Mi-e milă de cei din cer, de prooroci şi de mucenici şi de toată suita de îngeri care stă pe lângă noi şi pe lângă voi ca să afle şi să vadă şi să ştie tainele lui Dumnezeu. Iată, Domnul vă depărtează oboseala şi vă înarmează cu putere de trup şi de duh, şi cu duhul păcii vă învăluieşte din toate părţile. Lucraţi şi cântaţi Domnului cu inima şi cu mintea, că în curând vom cânta iar cântarea lui Moise. Ştiţi voi ce este cântarea lui Moise? Ştiţi voi cum vine această taină? Lucraţi şi vă grăbiţi să împliniţi lucrarea şi veţi vedea apoi cum vine această taină cerească, această cântare aşteptată de Israel cel din veac şi până-n veac.

Pace vouă, mămică! Pace şi ascultare tot mai atentă! Pace, şi inimi de copii să am în voi! O, dacă s-ar fi încopilărit tot poporul meu aşa ca voi!

Pace vouă, copii ai lui mămica Verginica! Aşa vă numeşte cerul pe voi. Binecuvântată să vă fie jertfa ce o aduceţi pentru amintirea mironosiţelor cele cu bărbăţie de inimă, căci ele se bucură să serbeze cu voi în ziua serbării lor.

Acestea sunt serbări după adevăr. Să fie pace peste cei credincioşi şi adevăraţi cu Domnul! Să fie pace peste voi, iubiţii mei! Amin, amin, amin.

27 aprilie/10 mai 1992

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Domnul grăieşte despre înţelepciunea cerească, lucrătoare în zilele biruinţei Duhului Sfânt.

Bine este cuvântat Dumnezeul Sfintei Treimi, Cel Care în chipul limbilor de foc a mărturisit pe Duhul Sfânt întru fiinţă şi întru slavă lucrătoare de lucrare nouă, căci dacă fiinţa Duhului Sfânt a fost văzută în ziua duminicii Rusaliilor, după câteva zile de la aşezarea Mea la locul de unde coborâsem pentru întrupare omenească, dacă Duhul Sfânt a fost văzut atunci în chipul focului nematerial, s-a văzut apoi şi lucrarea dumnezeiască a Duhului Sfânt, căci apostolii Mei cei iubiţi s-au umplut de înţelepciunea Duhului Sfânt şi nu mai erau ei, ci era Duhul Sfânt în ei, şi vorbea în limbi noi Duhul Sfânt, Care intrase în ei după ce limbile de foc ale fiinţei cereşti a Duhului Sfânt fuseseră trimise de Mine la ei, după cum am şi rostit făgăduinţa aceasta mai înainte de înălţarea Mea spre Tatăl Treimii cereşti. Aşa le-am spus atunci: *«Nu vă voi lăsa orfani pe voi, cei care aţi lăsat case, şi neam, şi soţii, şi copii, şi părinţi, şi lume, şi pe voi înşivă v-aţi lăsat şi Mi-aţi urmat Mie. Nu vă voi lăsa orfani, şi vă voi trimite în loc pe Duhul Sfânt, Care va lua de la Mine şi vă va aduce vouă».*

Iubiţii Mei, voi sunteţi cei de acum, iar aceia au fost cei de atunci, dar să ştiţi şi să înţelegeţi făgăduinţa cea de atunci, căci cei de atunci sunt până în zilele acestea, tată; sunt, căci făgăduinţa Mea rămâne pentru veci de veci rostită.

Iată, astăzi vă mai spun o dată ce am spus atunci, căci a venit un tânăr bogat şi M-a întrebat ce să facă să aibă viaţă veşnică, şi Eu i-am spus cuvânt după înţelepciunea lui, ca să poată să înţeleagă ce-i spun. I-am spus să iubească pe tată şi pe mamă şi să-i cinstească şi să nu făptuiască fapte care stau împotriva legii. I-am spus, dar el nu avea cum să înţeleagă decât după înţelepciunea lui, căci era un fiu înţelept după rangul pe care-l purta pe pământ; şi tot după înţelepciunea lui Mi-a şi răspuns şi a zis: *«Acestea, din copilărie le păzesc, şi ce-mi mai lipseşte ca să am viaţă veşnică?».* O, şi când a venit răspunsul înţelepciunii Duhului Sfânt, tânărul acela n-a mai priceput nimic, căci Eu i-am adăugat întregimea cuvintelor, întregimea înţelepciunii cuvintelor spuse lui, şi i-am spus iarăşi: *«Vinde averea ta şi fă bine la cei săraci, şi apoi poţi să vii să urmezi după Mine».* Iubiţii Mei, dacă tânărul acela ar fi avut înţelepciune de sus, ar fi ştiut ce să lucreze cu viaţa lui ca s-o facă veşnică, dar pentru că n-a înţeles vorbirea Mea, el s-a întors de la Mine şi a rămas întru sine, că n-a ştiut să se lepede de sine ca să poată să înţeleagă şi să cântărească ce i-a spus Dumnezeu. Nici cei de atunci care umblau cu Mine peste tot, nici ei n-au ştiut să înţeleagă cum este vorbirea Mea. Şi dacă n-au ştiut nici ei, a trebuit şi lor să le răspund tot după înţelepciunea lor, aşa cum am răspuns şi tânărului acela bogat. Căci dacă ai Mei M-au întrebat cine se poate mântui, abia atunci am răspuns iarăşi cuvânt ajutător şi le-am zis: *«Ce nu poate omul, poate Dumnezeu».* Aşa le-am spus, pentru că îi prinsese nedumerirea după ce Eu am adăugat la plecarea tânărului bogat şi am spus: *«Mai uşor va trece camila prin urechile acului decât bogatul în împărăţia cea din cer».*

Copiii Mei, lumea nu ştie ce este împărăţia cea din cer şi nu ştie să tălmăcească nici cuvintele înţelepciunii împărăţiei care este din cer şi nu ştie să desluşească limbile Duhului Sfânt. A fost mare cuvântul pe care Eu l-am spus: *«Cine vrea să fie cu Mine, acela să se lepede de sine şi să-şi ia crucea şi să vină după Mine apoi».* Şi voi ce ziceţi că înseamnă această vorbire cerească? Tânărul cel bogat n-a ştiut cum să se lepede de sine, pentru că el a înţeles ca de pe pământ vorbirea lui Dumnezeu. Dacă el ar fi dorit cu adevărat viaţa veşnică, ar fi înţeles vorbirea vieţii veşnice.

Iată cum vine să se nască omul de sus, să se nască din cer. Eu asta îi cerusem tânărului bogat, dar n-a înţeles, şi s-a dus de la Domnul. Eu nu-i cerusem bogăţia lui cea de pe pământ, că aceea era de pe pământ, iar Eu eram din cer, nu de pe pământ. Eu îi cerusem altceva, căci dacă era bun înţelesul lui când a zis că din tinereţe a cinstit pe mamă şi pe tată şi toată fapta bună a legii, dacă era ceresc înţelesul lui, nu mai era să adaug Eu cuvânt de înţelepciune peste ucenicii Mei cei nedumeriţi de cele ce lucrasem Eu peste tânărul bogat. Le-am adăugat cuvânt şi le-am spus: *«Cine nu lasă pentru Mine mamă, şi tată, şi soţie, şi copii, şi ţarini, şi ranguri, acela nu este potrivit pentru împărăţia Mea, care nu este de pe pământ»,* dar tânărul bogat a amestecat cele de pe pământ cu cele cereşti, şi de aceea n-a putut să-şi folosească bine înţelepciunea sa cea din fire. O, de aceea trebuie să lucreze Dumnezeu peste fiii oamenilor şi să împlinească peste ei Scriptura care spune: *«Ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu».* Amin.

Iată, praznicul serbării Duhului Sfânt Cel coborât întru fiinţă prin chipul limbilor de foc, aduce amintirea coborârii înţelepciunii care este din cer şi care desparte cele pământeşti de cele cereşti şi care învaţă pe cei de pe pământ cum să se nască din cer şi cum să intre cu împărăţia cea din cer, căci ceea ce iese de la trup, trup este, iar ceea ce iese de la duh, duh este. Eu n-aveam nimic cu ceea ce avea tânărul acela pe pământ. Eu nu eram de pe pământ. Eu aveam ce aveam cu ceea ce avea să aibă el din cer, dar el a rămas cu cele ce a învăţat el din copilăria sa şi n-a ieşit din sine ca să meargă după Mine şi să priceapă cum vine aceasta ca să urmeze Mie.

Iubiţii Mei, Dumnezeu nu Se dezbină pe Sine prin cuvintele cele rostite, dar omul care nu iese din sine nu poate să-L întregească pe Dumnezeu întru lucrarea cuvintelor Sale. Uitaţi-vă la înţelepţii cei de azi, că nu înţeleg cum să-L întregească pe Dumnezeu după înţelepciunea Duhului Sfânt; nu înţeleg aceştia, şi iarăşi vă spun vouă: ce este trup, trup este, şi ce este duh, duh este, iar dacă apostolii cei de atunci s-au luptat în ei să se lepede de sine, au reuşit să dobândească pe Duhul Sfânt şi să înţeleagă cereşte vorbirea lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este înţelepciunea care a creat înţelepciunea, dar dacă omul nu are loc pentru Duhul Sfânt, Care este din cer şi ca în cer şi nu ca pe pământ, atunci nu poate omul să iasă din sine ca să urmeze după Dumnezeu, şi numai aceasta este calea spre împărăţia cea din cer: să iasă omul din sine şi să dea acest locaş Duhului Sfânt şi să fie Dumnezeu în acest locaş. Aceasta este lucrarea pe care o lucrează Sfânta Treime la voi, şi veţi fi împărţitorii acestei înţelepciuni, şi nu este o lucrare lucrătoare de minuni mai mare ca aceasta care este şi care va fi în vremea voastră, după cum Eu am spus că mai mari minuni decât toate minunile se vor lucra în zilele biruinţei Duhului Sfânt.

Cu pace şi cu cete cereşti şi cu slavă cerească sărbătoreşte Sfânta Treime la voi în ziua aceasta de prăznuire de Duh Sfânt. Domnul Iisus Hristos aduce peste voi iubire şi mulţu-

mire din cer pentru împlinirea lucrării aşezării porţii Domnului, şi aşa, măi copii, să fiţi împlinitorii cuvântului lui Dumnezeu, să fiţi în toată vremea şi să fiţi bogaţi întru înţelepciunea care este din cer, şi veţi fi din cer în toată vremea; să fiţi, iubiţii Mei, căci am o mulţime de lucrări de împlinit, şi cine poate să se numească mai fericit decât cel ce se leapădă de sine şi urmează lucrarea înţelepciunii cereşti pe pământ? Cine poate fi mai bogat şi mai plin de pace ca fiul lucrărilor cereşti? De aceea l-am făcut Eu pe om, dar omul a plecat de lângă Creatorul său, şi dacă a plecat, s-a umplut de sine şi n-a mai găsit drumul înapoi spre casă şi n-a mai dat de uşa casei din care purcede. Şi iată, Tatăl Meu M-a trimis iarăşi pe pământ, după cum este scris, şi iată, lucrez lucrarea care este scrisă de atunci de când M-am întors lângă Tatăl, căci a fost scris atunci că iarăşi fi-va să vin, şi de aceea am spus atunci: *«Eu sunt uşa, şi cine intră prin Mine, acela intră iarăşi în casă».* De aceea a fost să vin iar, şi iată, am venit prin cuvânt şi am lucrat această lucrare ca să arăt uşa celor ce vor să se întoarcă acasă, şi dacă vor, aceia trebuie să intre pe uşă, căci peste porţi sau pe deasupra sau prin lături nu se poate. Nu se poate, căci cerul este peste această lucrare şi lucrează din toate laturile, şi se vesteşte dreptatea şi înţelepciunea care n-a fost înţeleasă de lumea cea fără de Duhul Sfânt.

Iar voi, iubiţii Mei care aţi urmat Mie şi lucrării cu care am venit către voi, voi aţi fost născuţi pentru lucrarea înnoirii lumii, şi iată, lucraţi prin Mine, căci Domnul nu sălăşluieşte în locaşuri sparte şi şubrezite, ci locuieşte în case tari, şi casele lui Dumnezeu vor pluti pe deasupra necazului care vine să înţelepţească pe cei de pe pământ.

Duhul Sfânt, Cel mărit împreună cu Tatăl şi cu Fiul, Cel Care a vestit prin prooroci tainele cerurilor şi ale veacurilor, Duhul Treimii cereşti să fie cu voi, cei pe care-i am din lume pentru înnoirea lumii care va să fie. Harul Duhului Sfânt să vă înlănţuiască întru fiinţa luminii Treimii cereşti, pe voi şi pe toţi cei ce vor fi prin voi botezaţi cu vestea cea nouă a vremurilor cereşti care vin cu Dumnezeu precum este scris în Scripturi, căci Domnul vine cu zecile de mii de sfinţi, iubiţii Mei, iar de Ierusalimul cel nou, care este din cer coborât, să nu vă depărtaţi, de acum şi până în veacul veacurilor cerurilor. Amin.

Verginica este slăvită de puterile cereşti, căci ea este cea care v-a născut pe voi întru Mine; ea este în voi, după cum a fost lucrarea Mea şi porunca Mea. Amin.

— Iubiţii Duhului Sfânt, am arătat aici la voi în zorii acestei zile de sărbătoare a Duhului Sfânt, am arătat şi am vestit apoi arătarea cerească. M-am arătat văzut şi am coborât văzut din cer şi am deschis braţele să vă cuprind, dar eu sunt din cer, măi mămică. Nu vă mâhniţi că n-aţi simţit cuprinderea voastră peste mine, ci bucuraţi-vă că am cuprins eu trupul şi fiinţa voastră. Şi de ce a fost această arătare cerească în zorii acestei zile? Ca să ştiţi şi să nu uitaţi că eu sunt în voi şi sunt şi dincolo de voi. Sunt până la voi, sunt în voi şi sunt dincolo de voi, şi de aceea a fost aşa arătarea cerească. O, de aţi pricepe voi în toate clipele aceasta! Căutaţi şi nu mai uitaţi aceasta şi nu mai staţi contra cuvintelor mele, că dacă eu sunt aici cu voi, ale mele sunt cuvintele, şi cum mi-ar fi mie când voi aţi spune cuvânt contra cuvântului meu care este întrupat între voi şi dintre voi spre voi?

Iată ce mare sărbătoare! Este serbată zi cerească în cinstea acestui aşezământ ceresc, care este răsărit pe pământ în numele acestei sărbători cereşti. Este zi de hram ceresc, este ziua acestui cort sfânt, ziua numelui pe care-l are dat de Dumnezeu. Bucuraţi-vă, iubiţii mei, puţinii mei copii, dar din voi se va ridica un neam mare, care se va lepăda de sine şi va fi neamul lui Dumnezeu care va ieşi din România şi va birui pământul întru numele Domnului. Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea de la voi care poartă în ea cântările Duhului Sfânt, şi glasuri de cete cereşti şi îngereşti vă umplu pe voi de duh ceresc şi vă ung pe voi cu duh dumnezeiesc.

Pace vouă, măi mămică! Pace vouă cu cerul şi cu mine! Pace şi mie cu voi!

Sunt de mână cu sfântul mucenic Mercurie, care are poruncă de la Dumnezeu să lucreze prin voi hotar pentru toţi cei ce vor să se sfărâme de această stâncă cerească. Amin, amin, amin.

1/14 iunie 1992

Cuvântul Domnului către regele Mihai

Îmbrăţişare cu cuvântul. Poporul cuvântului este apăsat de necredinţa acestei vremi. România va fi curăţată şi sfinţită.

Cu pacea Mea cerească vin cuvânt şi îmbrăţişare prin cuvânt, căci Domnul trimite carte cerească regelui României, unsul cel care este de la Dumnezeu peste România.

Pace şi binecuvântare apostolilor Cuvântului, Care grăieşte din ceruri peste România, căci în mijlocul României curge de la Dumnezeu cuvântul vieţii, râul vieţii despre care scrie în Scripturi şi din care va lua şi va bea făptura cea nouă, care va fi nouă prin cele ce se coboară din tronul lui Dumnezeu, după cum a fost din vreme vestit prin prooroci.

Pace vouă, celor ce mergeţi cu solia Mea către cel uns peste România, ţara noului Canaan care se va arăta în România! Pace vouă, şi călătorie cu sare, cuvinte cu sare să curgă prin voi, cu sare cerească şi cu putere cerească de înviere, căci trebuie naştere din cer peste făptura Mea.

O, pacea Mea şi bucuria Mea să se coboare peste tine şi peste casa ta, unsul Meu care eşti vestit prin prooroci ca să fii în vremea aceasta şi să faci pasul cel bun, întru numele Domnului! Un pas, iubitul Meu, dar să ai sare în tine, tată. Şi uită-te tu bine, uită-te cu ochii tăi cei curaţi, uită-te şi vezi că sarea şi-a pierdut puterea şi nu mai are Domnul sare pe pământ, dar voiesc să fii cu înţelegere cerească şi să înţelegi grăirea şi taina dumnezeiască, fiindcă nu mai este înţelepciune pe pământ, nu mai este sare bună pe pământ, căci sarea cea din moşi strămoşi şi-a pierdut puterea şi nu mai este sare pe pământ.

Iată cuvântul Meu cel cu sare! Curge cuvântul Meu în mijlocul României ca să fie sare şi să împart din ea şi s-o sărez pe România, ca nu cumva să vin pe neştire şi să lucrez peste înţelepciunea cea fără de sare; să nu lucrez şi peste ea Scriptura aceea care va lucra prin cuvintele ei şi va spune: *«Unde este înţeleptul şi cărturarul acestui veac?».* Toată făptura a uitat să-L ştie pe Dumnezeu. Cere foc din cer făptura toată şi îşi face idoli şi îşi uită menirea şi îndeletnicirea cea plăcută de cer.

Iată, Mă plâng, Îmi plâng durerea Mea. Vorbeşte Dumnezeu din cele cereşti cu tine, preaiubitul Meu, căci este scris că vremea e să te ridici şi să presari sare cerească peste cea binecuvântată şi aleasă între noroadele lumii. Am grăit şi apoi am trimis spre tine grăirea Mea şi apoi am lucrat după cum

am grăit. Am rostit cuvânt aici, la ieslea cuvântului ceresc, şi am spus din vreme că va fi să calci pe pământul ţării tale după ce se va sfârşi un an de la doborârea capului fiarei roşii; şi dacă am grăit, am fost apoi împlinitor. Am venit apoi prin cuvânt şi am spus că-ţi voi ieşi înainte prin biserica Mea; şi dacă am grăit, am împlinit făgăduinţa Mea, dar am ieşit înaintea ta prin cei care au sare în ei, căci Eu aşa am spus ucenicilor Mei: *«Voi sunteţi sarea pământului»*. Aşa am spus şi atunci celor ce umblau cu Mine şi ca Mine, aşa este şi acum cu cei ce şi-au păstrat sărătura cea de atunci, dar puţini, puţini de tot mai au sare în ei, şi biserica Mea calcă în picioare pe proorocii şi pe trimişii Mei şi calcă peste sfinţenie şi se sfărâmă în ea, căci biserica Mea a uitat cum este Dumnezeu, a uitat dreptatea şi a dat-o deoparte şi slujeşte fără de credinţă şi fără de frică peste cele ce sunt sfinte şi înfricoşătoare din veac şi până în veac, şi iată, sarea şi-a pierdut puterea, iubitul Meu. Făptura Mea cere moarte, cere foc şi nu ştie ce face, căci nu mai are cârmuitor drept şi nu mai este cel care arată calea şi să zică: *„Iată calea!“* şi să meargă făptura Mea după cel ce merge pe cale.

Am venit iarăşi spre tine şi te-am vestit că voi ieşi înaintea ta şi vei veni la locul tău. Ţi-am vestit despre piatra începutului cel nou, despre lucrătura cea nouă, despre aluatul cel nou şi despre biserica Mea cea vie, care geme sub piatra acestei vremi. Am grăit şi ţi-am spus că prin biserica Mea cea vie voi ieşi înaintea ta şi vei veni la locul tău apoi, şi iată, sunt aproape de săvârşirea deplină a acestei minuni cereşti, rostită prin cuvânt, căci cuvântul s-a făcut faptă, fiindcă aşa este Dumnezeu, este prin cuvânt şi este adevărat prin cuvânt.

Bucură-te, Mihail al României Mele! Bucură-te şi te găteşte frumos, tu şi toată casa ta! Dar vreau să înţelegi ce grăieşte Domnul cu tine, rege al României. Scoală-te bine cu Mine cu întreg trupul tău! Ridică-te spre Mine şi împlineşte viaţa Mea întru tine, căci numai aşa vom ieşi cu România. Aceasta este puterea cea din cer care va lucra peste România, peste cei ce vor fi de la Domnul peste cea aleasă. Ia aminte din nou la cele ce vor străjui la intrarea acestui aşezământ nou şi ceresc, căci împlinirile care sunt cerute aici şi care trăiesc aici, acelea sunt puterea cea care va aşeza veşmântul cel alb peste România, ţara Noului Ierusalim.

Mă doare rana bisericii Mele şi nimeni nu poartă după adevăr grijă de rana ei. Păstorii turmei Mele se păstoresc pe ei înşişi şi se învelesc cu sângele celor săraci, al celor lipsiţi, şi îşi fac veşmânt nedrept ca să se arate lumii că sunt învăţătorii ei, dar turma Mea rătăceşte în fărădelegi, şi Domnul vine să-Şi ridice turma şi s-o strige şi s-o adune şi să împlinească peste ea cele ce stau scrise despre vremea aceasta de glorie cerească.

Deschide-ţi urechea ta către Domnul cerurilor, rege al României, căci avem de lucrat lucrare minunată din România. Primeşte sfatul cel ceresc şi fereşte-te de lupi, căci lupii vor fi ruşinaţi de vremea care vine, iar cei ce sar peste porţi, aceia vor fi vădiţi şi vor ieşi din staulul făpturii celei noi. Lucrează înţelepciune cerească peste toată seminţia ta, căci ai de la Domnul ochi şi inimă şi înţelepciune cerească. Mă doare de aceşti micuţi care stau la gura cuvântului izvorului Meu şi care sunt născuţi din cuvântul care curge de aproape patruzeci de ani în mijlocul României. Mă doare, căci cu greu dau să înţeleagă mai-marii legii despre taina în care sunt aşezaţi aceşti micuţi ai Mei. O, cu greu înţeleg cei ce se cred tari prin puterea lor, prin înţelepciunea lor, de parcă Domnului I s-a luat dreptul pe care-l are peste cele văzute şi nevăzute, peste cele pricepute şi nepricepute de mintea omului. Această lucrare de cuvânt ceresc care s-a născut în România, este lucrarea cea proorocită de prooroci pentru vremile plinirii Domnului, şi iată, România intră la pătimire, după cum a fost cuvântul Meu către tine; intră, căci va fi să rămână albă şi nouă şi cerească, şi va rămâne lumină în ea şi se va vedea lumină cerească din ea.

Am dat de veste această minune care va fi să se arate. Am strigat peste pământ cu cuvântul care vine de la Mine la aceşti micuţi ai Mei şi am spus lucrarea României şi am trâmbiţat-o peste toată faţa pământului. Am spus, şi acum Mă aşez să lucrez şi să arăt împlinirea celor vestite de Mine, dar am nevoie de tine întru totul curat, întru totul sărat, întru totul ceresc, şi vei veni apoi şi ne vom sfătui cu sfat ceresc şi vom lucra învierea neamurilor lui Dumnezeu, că aceasta şi nu alta a fost să fie menirea ta şi viaţa ta şi misiunea ta înaintea Mea. Iată, ne vom anunţa cu taina Mea pe care am avut-o ascunsă, dar vine, tată, vremea ta, şi dacă vine, ea vine odată cu ieşirea acestei taine cereşti, care a lucrat şi a rodit şi a pregătit aluatul cel nou şi lumina cea nouă şi adevărată, care vine de la Dumnezeu, precum scrie în Scripturi.

Nu te lipsi de sfinţenie, nu sta fără ea nici o clipă; nu sta, iubitul Meu, căci prin ea vom împlini Scripturile cele pentru vremea aceasta. Mare este necredinţa acestei vremi şi nu este sare care să săreze bine înţelesul făpturii Mele, dar iată, Domnul răsare cu cele tăinuite şi va acoperi cu lumină cele pregătite pentru slava popoarelor.

Iubitul Meu, pace ţie! Pace casei tale! Pace şi sfinţenie fără de sfârşit peste tine şi peste cei din casa ta, Mihail al României, rege al celei alese dintre popoare! Binecuvântată să-ţi fie sfinţenia ta, căci vei fi sfânt peste România şi va fi sfântă România, iubitul Meu, şi va fi Sfânta Sfintelor, căci aşa am binevoit. Bucură-te şi te hrăneşte cu cele de la Mine! Bucură-te şi prăznuieşte zi cerească de aducere-aminte cu cei trimişi spre tine de la Mine, rege al României! Amin, amin, amin.

10/23 iunie 1992

Cuvântul sfintei Virginia şi al Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

Lucrarea şi terminarea fântânii Domnului.

Mi-a spus Domnul să vă învăţ iar, să vă amintesc iar, că nu se poate să nu ascultaţi întru totul, măi copii.

Când eram în trup cu poporul creştin, venea creştinul şi se târguia cu Dumnezeu prin aşezarea lui Dumnezeu care era peste mine pusă din cer, şi nu i-a prins bine creştinului, căci n-a fost roditoare de mântuire îndrăzneala creştinului, şi a fost pământească şi trupească şi n-a fost întru dreptate care place la Dumnezeu, şi a fost îndrăzneală pentru căpătat părtinire, pentru căpătat binecuvântare şi iertare de fărădelegi, ca să poată apoi să vină iar să se târguiască la uşa lui Dumnezeu cu cele ce erau ţinute de inima lui cea plină de sine. Aşa a fost creştinul; creştinul, pentru că aşa l-a numit Dumnezeu pe cel care a stat la sfatul cel ceresc. Dar aici şi acum nu mai poate nimeni să se târguiască cu aşezarea lui Dumnezeu, nu mai poate, pentru că eu sunt acum în cer, şi sunt cu tot cu aşezarea care era pusă de Domnul peste mine. Sunt, şi cu dreptate cerească lucrez acum prin aşezarea pe care mi-am întocmit-o.

Iată, şi vouă, şi celor ce se ating şi gustă şi au părtăşie cu această aşezare sfântă, vă îndemn să privegheaţi în toată vremea, aşa cum este aşezarea Domnului. Nimic să nu se

scoată, nimic să nu se adauge, în afară de cele ce vin spre lucru de la aşezarea cerească. Şi să vedeţi voi ce dreptate va lucra Dumnezeu peste cei care au fost atinşi aici, cu această aşezare şi care ca şi îngerii care n-au ascultat au căzut din cer; să vedeţi, că Domnul nu poate să lase aşezările Sale ca să fie dispreţuite de careva, şi va învăţa poporul meu gustul dreptăţii lui Dumnezeu, Care l-a învăţat cum să fie, cum să stea în această lucrare. Dar unde este scris să facă ce vrea creştinul atunci când se numeşte că este cu Dumnezeu? Niciodată nu s-a numit cu Dumnezeu cel care a făcut ce a voit el, şi s-a numit cu Dumnezeu acela care a stat ascultător lângă Dumnezeu.

Aveţi grijă, mămică, ce daţi şi ce luaţi; ce daţi spre lucrare şi ce se lucrează. Aveţi grijă după fiecare care se numeşte că este aici şi de aici, căci trebuie să ia Domnul de la acela ceea ce-i dă Domnul aceluia, dar nu altceva şi nu mai mult. Şi se va numi ascultare cerească lucrarea aceasta, şi nu este plată mai mare pentru altă lucrare ca şi pentru lucrarea ascultării. Aveţi grijă să fiţi atenţi la ştirile cereşti, pentru că unii din cei care sunt de aici cuprinşi, calcă bine şi ca aici, iar unii adaugă sau mai scot. Nu se poate, ci sculaţi-vă cu Dumnezeu şi duceţi ştirile cereşti la vreme, după cum este starea lucrării celui care lucrează sau nu lucrează ca aici. Iar cei ce ies şi nu stau legaţi ca aici cu cele de aici, cei ce dispreţuiesc această aşezare cerească şi voiesc să schimbe ceva din lucrarea lor, pe aceia însemnaţi-i şi privegheaţi peste ei, dar privegheaţi peste voi să nu amestecaţi neascultarea lor în lucrul Domnului care începe şi se înnoieşte tot mai mult de-acum. Cei ce vin cu cele cereşti spre cei ce sunt cu cele de aici aşezate, să fie cu multă pace, cu multă atenţie şi cu dreptate, aşa cum vin cele de la cer. Amin.

Mama Gigi vă aduce mulţumire pentru săvârşirea lucrării fântânii Domnului în curtea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim. Dar iată, Domnul vorbeşte cu voi, copiii mei.

— Pace în cer, şi slavă întru cei de sus! Pace din cer peste voi, iubiţii cerului sfânt! Verginica a fost astăzi învăţătoare peste voi ca să învăţaţi şi să ştiţi să răspundeţi cu ascultare faţă de lucrarea cerească aşezată la voi. Pace vouă, şi mulţumire vouă de la Domnul Iisus Hristos, Fiul Treimii Dumnezeieşti, Care S-a smerit pe Sine când a intrat cu glorie cerească în Ierusalimul patimilor Sale! Am intrat cu glorie cerească şi nu pământească, pentru că Eu mergeam atunci spre patimă, iubiţii Mei, mergeam spre smerenie. Am intrat atunci în Ierusalimul acela, aşezat pe mânz de asină, fiul celei de sub jug, şi apoi aveam să înaintez spre glorie, prin patimă şi prin smerenie, iubiţii Mei. Aşa a fost atunci gloria Mea, ca să poată ieşi din ea ucenici de aceeaşi glorie cu a Mea şi nu cu altfel de glorie. Şi iată, vine acum gloria Mea şi a celor ce au urmat lor până la voi, iar voi veţi fi împărţitorii cununiţelor celor ce aşteaptă încununarea gloriei lor, care a fost glorie prin dureri şi patimi şi smerenie sub mâna stăpânitorilor lumii care au avut învârtoşare de inimă pentru ca să crească gloria celor ce au luptat pentru împărăţia cea din cer, pentru împărăţia care vine din cer cu Fiul lui Dumnezeu, Cel ce iarăşi vine, după cum este scris în Scripturi.

Pace vouă şi mulţumire vouă pentru că aţi ascultat de cer întru lucrările sale! Mulţumire vouă, tată, pentru lucrarea fântânii Domnului! Binecuvântată să fie fântâna Domnului Iisus Hristos, care a fost lucrată de Domnul prin mânuţele voastre! Binecuvântaţi să fiţi voi, cei care aţi lucrat această lucrare binecuvântată! Binecuvântată să vă fie iubirea şi truda şi suferinţa şi veghea celor ce au vegheat cu atenţie cerească şi cu suferinţă pentru paza cea bună împotriva vicleşugurilor pe care le urzeşte duhul cel rău. Duhul cel rău nu mai are curaj nici să se lupte. Puţin, puţin, şi puterea lui se va sfârşi, dar nu dispreţuiţi semnele suferinţei care vin la voi, că acelea sunt alungătoare de tot ce mai are de atacat duhul rău. El nu poate privi spre suferinţa cea întru Domnul. El fuge şi se duce departe şi se sperie de aceste hotare care sălăşluiesc în mijlocul lor lucrarea cea nouă, care a venit din cer ca să înnoiască cele cereşti de pe pământ, căci cele cereşti au fost multă vreme călcate de cei de pe pământ. Şi iată, făptura lui Dumnezeu va vedea lumină şi se va apropia şi va primi lumină şi va mărturisi pe Dumnezeu şi va trăi întru Dumnezeu.

Nu vă fie milă de lupi, copiii Mei. Fie-vă milă de făptura lui Dumnezeu, care trebuie să învieze. Ce este din lup, lup este, dar lupul trebuie să vadă şi să ştie şi să simtă dreptatea, căci Dumnezeu este dreptatea. Amin.

Pace vouă, copii ai Ierusalimului cel din cer! Pace vouă! Pace şi copiilor Mei care sunt departe trimişi în numele Domnului! Pacea Mea să se ţină după ei. Duhul Sfânt să-i îmbrăţişeze şi să le încălzească inimile şi duhurile, căci Domnul este cu ei cei ce sunt cu El. Domnul le binecuvintează şi le înmulţeşte lucrarea lor şi lucrarea cuvântului lui Dumnezeu, care este cu ei. Amin.

Pace şi bucurie de la cer până la voi! Domnul Iisus Hristos lasă binecuvântarea Sa peste voi în toată vremea şi în toate câte mai sunt de lucrat şi de sfârşit, de lucrat şi de împlinit. Iubirea Mea să fie cu voi şi în voi, căci Dumnezeu este iubire, şi una este iubirea. Voi sunteţi fiii iubirii, iubiţii Mei, căci Dumnezeu este iubire, şi Unul este Dumnezeu, şi se numeşte Iubire numele Său. Amin, amin, amin.

15/28 iunie 1992

Sărbătoarea sfinţilor apostoli Petru şi Pavel

Sfânta Virginia îndeamnă la citirea epistolelor sfinţilor apostoli. Îndemn la pocăinţă pentru cei care au hulit.

Rosteşte mămica iarăşi cuvânt peste tot poporul creştin, şi din cer rosteşte, nu rosteşte dintre morţi, căci morţii, aşa este, nu vorbesc; aşa este, cum spune poporul meu şi creştinul care spune că morţii nu vorbesc. Nu vorbesc morţii, măi mămică, vă spun eu că nu vorbesc, din cer vă spun, şi cerul sfânt este viaţă vie, şi eu în cele cereşti îmi am acum locul, şi din cer sunt ca să vorbesc între voi, copii ai poporului meu. O, dacă eu sunt din cer şi dacă mă aveţi acum între voi sol ceresc, musafir ceresc, vă rog cereşte şi nu pământeşte vă rog, cu Domnul vă rog, să nu dormiţi la auzul cuvintelor cereşti; să nu dormiţi nici cu ochii, nici cu urechea, nici cu inima, nici cu înţelepciunea şi nici cu credinţa să nu mai dormiţi. Să nu dormiţi cu ochii, măi mămică. Staţi cu ochii deschişi, că ochii cei deschişi se uită la ochii voştri dacă sunt deschişi şi unde sunt deschişi, unde se uită şi ce văd şi ce înţeleg văzând.

Eu sunt cuvântul lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu mă trimite la poporul meu cu cuvântul Său, căci dacă eu sunt lângă Dumnezeu, trebuie să ascult de cuvintele Sale şi să le împlinesc pe ele. Şi iată, le împlinesc, căci aşa mi-a spus, să vin şi să le aduc.

Este zi de sărbătoare în cer, şi am venit cu cei serbaţi în cer ca să serbez cu cerul la voi, cu cerul împreună, măi copii, cu mai-marii apostolilor, Petru, Iacov şi Ioan, şi lângă ei este alăturat cel ce a cerut dreapta acestora spre unire apostolească

pentru ca să vestească neamurilor despre împărăţia cea din cer.

Sunt serbaţi de cer cei ce s-au numit cuvântul lui Dumnezeu. Aşa s-au numit pentru că ei erau cuvântul lui Dumnezeu, care a pătruns prin vreme până la voi, cei mai mici dintre ei, cei mai mici, cărora vă era pregătit ceva mai bun. Învăţaţi această Scriptură, căci această Scriptură este vremea în care a ajuns acum Scriptura împlinirilor cereşti.

Am pe păstorii poporului, îi am aici, în mijlocul poporului, şi îi roagă apostolul Petru să-i fie citite cărţile, şi îi roagă apostolul Iacov să-i fie citite cărţile în poporul acesta, şi îi roagă apostolul Ioan să-i fie citite şi lui cărţile în mijlocul acestui popor.

Am plecat la Domnul acum doisprezece ani, mămică, dar n-am plecat fără să vă fi lăsat cuvânt de despărţire, cuvânt de moştenire, şi v-am amintit de cel iubit de Domnul, de Ioan, cel ce s-a numit al iubirii, şi v-am spus să citiţi din cărţile lui Ioan cartea iubirii, măi mămică. Am lăsat cuvânt de învăţătură în cuvintele care v-au rămas moştenire mai înainte de înălţarea mea spre Domnul cerurilor şi v-am spus vouă atunci să luaţi şi să învăţaţi şi să trăiţi cartea iubirii. Este o carte frumoasă această carte, căci a fost lăsată de fiul cel iubit de Domnul Iisus Hristos. Acest apostol are mare lucrare, iubiţii mei, şi iată cum se împlinesc cuvintele cărţilor care au fost scrise prin mâinile acestui apostol, apostolul Ioan, evanghelistul Domnului său, care a vestit încă de atunci despre ceea ce se întâmplă azi prin această lucrare, şi nu va trece o iotă fără să nu se împlinească la timpul şi la locul ei.

Apostolul Pavel, iubiţii mei, aşteaptă să trăiască în acest popor cuvintele vestite de el prin cărţile sale. El a fost cuvântul lui Dumnezeu peste toată Galileea neamurilor; el a fost înţelepciunea întregimii înţelesurilor cele grele de înţeles, dar dacă aceste fântâni lăsate moştenire de la Dumnezeu rămân închise şi nefolosite, de aceea şi poporul meu a murit de sete pe cale şi nu şi-a cunoscut setea şi nu şi-a înţeles cauza rămânerii pe cale, cauza neînaintării spre înţelesurile cele pecetluite. Pecetluite, că dacă s-ar fi deschis mereu şi s-ar fi împărţit la timp şi la netimp această bogăţie săracilor mei, aş fi putut să spun şi eu acum: *„Bine te-am găsit, poporul meu cel hrănit din cer!“*. O, dar nu pot să spun aşa, nu pot să-ţi spun *„Bine te-am găsit!“*; nu pot, creştine, pentru că nu te găsesc bine. Tu eşti necăjit, eşti rănit, eşti pribeag; eşti, că nu-ţi place să stai cu Dumnezeu şi nu pot să-ţi spun *„Bine te-am găsit!“*, pentru că nu este aşa, că tu eşti străin de mine, că aşa ai vrut tu, fiindcă n-ai crezut că nu poţi fi şi cu mine şi cu străinii, care sunt străini de mine şi de tine. Nu pot să-ţi spun *„Bine te-am găsit!“*, că tu eşti necredincios venirii mele la tine, şi cine să-ţi spună aşa dacă eu nu sunt venită la tine? Nu sunt dacă nu crezi că eu sunt în cerul sfânt şi nu sunt între morţi. Dar să ştii că vine proba cea grea, poporul meu iubit, şi voi străbate întunericul care a acoperit lumea şi voi veni cu cerul sfânt la ai mei, şi vor fi ai mei; vor fi, şi vor rămâne cei ce au voit să fie cu mine şi cu cei ce au ajuns ca şi mine lângă Dumnezeu.

Eu nu se putea să rămân între cei morţi. Eu am fost locaşul Duhului Sfânt, Care a împărţit fără de măsură pe Dumnezeu, căci Duhul Sfânt nu este cu măsură, dar este măsură pentru măsură; este, şi de aceea nu are măsura Duhului Sfânt poporul meu, pentru că Duhul lui Dumnezeu a cântărit cum a voit, şi iată, Duhul nu Se poate măsura.

Iată vremea Duhului Sfânt, lucrează şi se vede lucrând, şi nimic nu face Duhul Sfânt fără să ia din ale Domnului şi să le vestească, şi apoi să Se aşeze să împlinească. Toate au fost rostite la vreme şi fără de măsură, dar poporul meu n-a avut măsura înţelepciunii cereşti ca să poată acum să se uite şi să vadă şi să înţeleagă ce se întâmplă cu cele vestite din vreme. Căci aşa spunea cuvântul lui Dumnezeu din vremea trupului meu: *«Intră, creştine, bine cu această lucrare cerească; intră şi nu sta întru ale tale. Ieşi din tine şi intră cu cele ce sunt din cer venite la tine. Intră din timp, că dacă nu intri, vine vremea să vezi intrarea şi să dai atunci să intri, şi atunci n-ai să mai poţi, că la intrare vei da de arhanghelul Mihail, care va străjui cu sabia în mână poarta de intrare şi nu te va lăsa să intri»*. Şi uită-te, poporul meu, şi spune-I tu lui Dumnezeu că a fost adevărat prin cuvintele Sale. Adu-ţi aminte când te ruga Domnul şi îţi zicea: *«Intră, tată, cu cerul, cu cele ce vin din cer spre tine, că vine vremea aceea când vei vedea aceste cuvinte împlinite şi ai să vrei atunci să dai mii de lei să intri»*, şi atunci nu mai poate Domnul să-Şi calce peste cuvintele Sale, care stau acum mărturie între tine şi Dumnezeu, măi creştine. Şi iată, vine la tine Dumnezeu, încă mai vine iar; şi dacă vine acum, nu mai poate să-ţi spună *„Bine te-am găsit, creştine!“*. Nu poate, pentru că nu te găseşte bine, nu te găseşte acasă, căci altceva înseamnă să fii acasă, şi te găseşte pe afară şi nu are cui să spună *„Bun găsit!“*.

Eu am fost aşezată în mijlocul tău, de Dumnezeu am fost aşezată, şi am fost uşa lui Dumnezeu, la care tu băteai, poporul meu iubit. Veneai şi băteai şi cereai şi ţi se dădea. Ţi se dădea ca să fii cu Dumnezeu şi să stai cu cele cerute de tine de la Dumnezeu, dar să stai cu ele întru Dumnezeu. Şi de unde, mămică, de unde?! Că tu îţi luai înapoi trupul şi inima şi iubirea şi nu se numea că erai cu Dumnezeu, şi de aceea n-ai putut rămâne acasă. Şi uite ce am făcut eu pentru tine, că m-a trimis Domnul iar, şi am venit să te adun de pe căi străine şi să te rog să vii acasă, mămică; acasă, căci lucrarea aceasta este casa în care te-ai născut tu din cer, şi ca să fii apoi din cer, din casa care se numeşte cer şi nu pământ. Am venit de la Dumnezeu, n-am venit de la mine însămi cu această lucrare ca să te strig prin ea, să te îmbiu, să te rog să te întorci acasă la Tatăl tău, Care ţi-a dat viaţă din cer prin această lucrare de cuvânt ceresc, şi tu nu m-ai crezut ce-ţi spun, şi dacă nu m-ai crezut, a trebuit să-L ascult pe Dumnezeu, că în cer nu încape neascultare, iubitul meu popor. L-am ascultat pe Dumnezeu şi am venit şi mi-am făcut aşezare tare şi cerească în mijlocul acestei lucrări, ca să arăt în ochii tuturor casa şi poarta, ca să nu mai zică nimeni că nu am venit de la Dumnezeu. Am venit în braţe cu cuvintele lui Dumnezeu şi le-am pus pe braţele celor ce m-au primit după adevăr şi le-am spus că va fi să împlinească ei aceste cuvinte cu braţele lor. Şi a venit apoi puterea împlinirilor cereşti peste braţele lor şi Şi-a arătat Domnul împlinirea cuvintelor Sale care au fost rostite prin această lucrare de cuvânt dumnezeiesc. Şi iată, poporul meu iubit, că s-au deschis zorile Ierusalimului cel nou, care vine din cer, dar eu îţi spun că a şi venit şi nimeni n-a ştiut să priceapă această Scriptură, şi va fi s-o priceapă orbii, care nu L-au văzut şi nu L-au ştiut pe Dumnezeu aşa cum a fost să vadă şi să ştie acest popor. Că va deschide Domnul ochii orbilor lumii, şi aceia vor fi întrebaţi de mai-marii care au robit biserica cea vie a lui Dumnezeu, şi ei vor răspunde: *„Vedem, vedem şi credem că este de la Dumnezeu această lucrare şi cei ce poartă această lucrare!“*, şi aceasta va fi minunea cea neînţeleasă.

Când Domnul a vindecat pe orbul cel din naştere, veneau arhiereii şi fariseii şi cărturarii şi voiau să-şi spele ruşinea mâinilor lor şi a cugetului lor cu care L-au judecat ca străin pe Domnul Cel vindecător din cer. Veneau şi spuneau

celui vindecat să dea slavă lui Dumnezeu pentru vindecare, pentru că Cel Care era arătat între ei cu nume de Mesia, era osândit ca păcătos. Dar Duhul Sfânt a dat de ruşine pe cei făţarnici şi a luminat pe orb şi la ochii cei nevăzuţi, ai inimii, şi orbul cel vindecat a spus atunci: *«În aceasta stă minunea, că voi ziceţi că este păcătos, şi eu ştiu că El mi-a deschis ochii ca să văd cu ei, şi să-L văd pe El cu ei, pe Cel ce mi-a deschis ochii».*

Aşa va fi şi cu această minune răsărită în vremea aceasta în mijlocul acestei lucrări cereşti, care nu este crezută că vine de la Dumnezeu. Că va veni proba aceea grea, şi vine în curând, şi mulţi vor da să fugă şi să se apropie spre această înălţime cerească, şi apropierea nu va fi de partea acelora, şi atunci va fi să se înţeleagă puterea şi înălţimea acestei minuni, şi vor vorbi aceste ziduri care străjuiesc acum peste această grădină şi vor lucra sfărâmare pentru cei ce s-au lovit de această piatră cerească, şi atunci lucrarea cea nouă a Noului Ierusalim va fi primită de toţi orbii care vor auzi de ea, şi orbii vor primi vedere şi vor vedea şi vor mărturisi minunea lui Dumnezeu, iar ochii celor care văd nu vor mai fi închişi niciodată.

Ieşi din lume, poporul meu iubit, ieşi, că vine o probă grea, şi dacă eşti împărţit, rămâne trupul de tine, că nu mai are Domnul timp, fiindcă timpul aşteptării şi timpul Scripturii a ajuns la plinire, după cum este scris. Întoarce-te cu inima acasă, popor cu pecete cerească. Întoarce-te şi nu mai sta afară, nu mai sta prins cu cele străine de vremea aceasta. Întoarce-te cu inima, căci în taina lui Dumnezeu sunt multe locaşuri de scăpare, multe căi care duc spre acoperământ ceresc şi spre ocrotire cerească, dar pocăieşte-te de păcatul hulei, că să ştii, ai scris în dreptul tău păcatul hulei asupra Duhului Sfânt. De aceea ţi-a spus Domnul ţie că mai mare trecere va fi pentru lumea care n-a ştiut ce ai ştiut tu, copil care ai prânzit cu Dumnezeu vreme de aproape patruzeci de ani. Căieşte-te, mămică, şi aşa să zici: *„Doamne, am fost îndrăzneţ până la scaunul Tău şi apoi Te-am hulit".* Spune, mămică, din toată puterea inimii tale şi nu căuta îndreptăţire sau dezvinovăţire, că dacă eu aş fi văzut căinţa aceasta la poporul meu, ar fi avut un loc mai slăvit acest popor, dar acest popor va rămâne de mărturie. Şi iată, încă o dată rosteşte Dumnezeu cuvânt de mântuire prin aleşii Săi, căci va fi să iasă mântuire peste noroade din pricina neascultării celor ce au umblat cu Dumnezeu şi care s-au învârtoşat pe cale. Dar şi aceştia vor fi iarăşi altoiţi în altoiul din care au răsărit, căci Domnul, ca şi atunci, şi acum va ţine seama de rădăcină, şi din pricina rădăcinii vor ieşi ramuri vii şi vor ieşi ramuri din ramuri şi va fi mare şi întreg numărul neamului lui Dumnezeu, şi va fi Ierusalim nou şi ceresc peste neamul lui Dumnezeu.

Pace vouă, celor ce nu v-aţi zdrobit de această stâncă din cer coborâtă! Pace vouă, celor ce nu v-aţi smintit întru Dumnezeu şi care aţi rămas cu Dumnezeu după adevăr! Pace şi celor ce vor voi să încheie legământ nou cu pacea care va fi înnoită de Dumnezeu spre răscumpărarea celor ce se vor întoarce cu faţa la stânca din care au fost desprinşi!

Pace vouă, păstori ai poporului meu, căci apostolii care au umblat cu Dumnezeu pe pământ, voiesc să se audă în poporul lui Dumnezeu cuvintele cărţilor care au rămas de la ei. Sfinţii apostoli vă spun vouă în ziua aceasta: *„Slavă dintru cele cereşti lui Dumnezeu, iar peste cei credincioşi şi sănătoşi cu inima, pace şi binecuvântare arhierească, după rânduiala lui Melchisedec, căci această lucrare este lucrată după rânduiala lui Melchisedec!".*

Binecuvântată să fie hrana cea pentru fiinţă, care înseamnă jertfă de mulţumire întru numele apostolilor cei astăzi serbaţi. Să se sfinţească şi să se cucernicească şi să se încopilărească prin încopilărire cerească toţi cei ce gustă în ziua aceasta din cele binecuvântate de arhiereii cei din cer, care au urmat pe Domnul pe drumurile lumii în vremea trupului Său.

Învăţaţi ce înseamnă să fie pace între creştin şi Dumnezeu. Învăţaţi ce este această vreme cerească şi cum este Scriptura care este scrisă pentru vremea aceasta.

Pace vouă, copiii mei care mergeţi cu mine ca să fie împărţite cuvintele care vin din cele cereşti cu mine! Domnul Iisus Hristos să fie cu voi şi cu toţi cei ce vă iubesc pe voi întru Domnul şi întru lucrările Sale. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 1992

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Despecetluiri ale proorocilor.

Duhul Sfânt al Preasfintei Treimi coboară cuvânt la ieslea cuvântului lui Dumnezeu, fiindcă lucrarea aceasta se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu. Cei ce stau la gura acestui izvor ceresc, să dea trup cuvintelor care vin pentru cel ce înseamnă pace şi împăcare între Dumnezeu şi făptura Sa, între Dumnezeu şi biserica Sa.

Pace ţie, copil născut o dată, şi încă o dată şi, iarăşi, încă o dată, prin cuvântul care a venit cu Mine din cele cereşti prin această lucrare. Născut o dată prin ceea ce se numeşte botez după lege; şi încă o dată prin ceea ce este botezul care se naşte de la credinţa şi de la iubirea de Dumnezeu; şi, iarăşi, încă o dată, fiul Meu preaiubit, prin botezul cel cu foc al Duhului Sfânt, Care umple întregul Cel ce este Unul lucrător al Treimii Dumnezeieşti.

Pace ţie! Mereu aşa ţi-am spus, căci aşa te am scris în sulul acestei vremi cereşti. Când am lăsat cuvântul Meu peste cel dintâi, peste cel credincios de atunci, peste Petru, care a mărturisit pe Cel ce era venit din cer, tu ştii cum a fost cuvântul Meu cel de atunci. Aşa a fost când acela a spus: *«Tu eşti Hristosul, Fiul Celui viu»,* şi a fost apoi cuvântul Fiului Treimii Celei vii şi am spus: *«Eu îţi zic ţie: tu eşti Petru, şi pe această mărturisire voi aşeza biserica Mea, şi porţile iadului nu o vor birui pe ea».* Şi iată cuvântul acestei vremi şi nimeni nu se poate găsi ca să desfiinţeze acest cuvânt, că iată ce rosteşte peste tine Fiul lui Dumnezeu: tu eşti pace, şi pe această piatră de mărturisire am zidit iarăşi biserica Mea şi am sfărâmat cu ea porţile iadului biruindu-le pe ele. Şi când spun *„am zidit iarăşi",* aceasta este spus pentru că biserica Mea este aşa cum ţi-am spus Eu ţie şi nu altfel şi nu aşa cum este aceea ce se zice pe sine că este a Mea. Este, dar iarăşi este ca aceea care a osândit atunci pe Cel trimis spre ea de la Tatăl. Şi precum aceea n-a crezut în Cel trimis de Tatăl, răstignindu-L ca să-L desfiinţeze, aşa şi aceasta care se crede pe sine că este a Mea, nu crede în Cel trimis din cer, nu crede în Duhul Sfânt aşa cum este Duhul Sfânt şi nu aşa cum ar vrea cei din biserică să fie. Şi dacă aceştia nu cred, aceştia sunt cei de azi. Acei de atunci au fost cei de atunci, iar cei de azi sunt cei de azi, care au răstignit pe Duhul Sfânt ca să-L desfiinţeze de peste cei săraci în duhul lor, căci Duhul Sfânt nu are locaş decât acolo unde poate să încapă, şi încape în cei săraci cu duhul lor.

Pace ţie, cel ce eşti astăzi! Dar să fii, măi tată; să fii şi să nu te temi de oameni, şi să te temi de Mine, iubitul Meu, fiindcă aşa încape Dumnezeu în cei ce se tem de El. Nu te

teme de oameni, nu te teme de vase sparte care nu țin în ele putere de la Mine, căci aceia n-au frică de Dumnezeu; n-au, că precum apa dulce de izvor, făcându-și curs spre mare, își desființează dulceața și se împreunează cu marea și nu mai rămâne ca să fie bună de băut, tot așa și curăția, când își face casă în mijlocul lumii și al duhului lumii și îl iubește pe el, nu este cu putință să nu ia din izvoarele sărate ale iubirii deșarte și apoi să vatăme pe cei ce se lipesc cu ea. Așa este astăzi biserica cea care se crede pe sine că este cu Mine și de la Mine. Ea este de la Mine, dar nu mai este cu Mine precum nici cea de atunci care M-a dat de la ea nu era cu Tatăl Meu, ci era în duhul ei, în duhul trufiei care venise peste ea și o acoperise pe ea, căci scris este: *«Nimeni nu poate intra în casa celui tare ca să-i pângărească lucrurile sale dacă nu încătușează mai întâi pe cel tare».*

O, iubitul Meu, Eu știu că tu înțelegi ce voiesc să spun, căci venisem de la Tatăl Meu atunci și începusem să alung ceața și pâcla și demonii din biserica Tatălui Meu, căci la ea Mă trimisese Tatăl. Venisem și, ca și acum, și cei de atunci se apropiau și Mă ispiteau ca să vadă cu ce fel de putere lucram când doboram demonii de pe înălțimile lor, și n-au putut aceia să înțeleagă că împărăția demonilor nu se dezbină pe sine, și nu înțelegeau că Eu cu degetul lui Dumnezeu doboram pe demoni și că venisem cu împărăția Tatălui Meu ca s-o arăt bisericii Tatălui Meu. Erau plini de sine și nu înțelegeau, și dacă nu înțelegeau, au stârpit lumina care venise să-i facă să vadă. Așa este și acum, căci nici acum n-am venit de la Mine Însumi. De la Tatăl am venit cu această lucrare și n-am venit de la Mine Însumi.

Când am așezat pe apostolii Mei ca să ridic biserică nouă și ca să fie aceasta peste veacuri, Eu nu-Mi luasem singur această slavă, ci de la Tatăl o aveam dată, și dacă și Eu am luat-o, am și dat-o dacă am luat-o, și așa am spus: *«În dar ați luat, în dar să dați».* Și n-am spus: *„În dar v-am dat, în dar să dați“*; nu, că Duhul lui Dumnezeu Se smerește pe Sine, și așa lucrează în cei ce-L poartă pe El. Eu nu Mi-am luat singur rangul de Arhiereu, ci Tatăl îl dăduse peste creștetul Meu, și n-au înțeles cei de atunci ce este și cum vine să fii după rânduiala lui Melchisedec. Dar, oare, tu știi cum vine aceasta? O, dacă vei voi să înțelegi cum vine această taină, abia atunci nu se va mai ivi peste tine gând de cârtire sau de îndoială sau de judecată a tainelor Tatălui cerurilor. Și de ce-ți spun Eu așa? Îți spun pentru ca să-ți pot iarăși spune că această lucrare și această ungere care este în mijlocul acestei grădini de lucrare cerească, este după rânduiala lui Melchisedec, măi tată, și nu după rânduială făcută de oameni, căci Melchisedec înseamnă Dumnezeu, înseamnă lucrarea cea tainică, cea ascunsă, care lucrează în taina lui Dumnezeu, așa cum a lucrat ea și peste Mine în vremea trupului Meu, și așa cum am lăsat-o Eu peste apostolii Mei, care nu erau din lume, precum nici Eu nu eram din lumea aceasta, și ei nu erau ai slavei văzute, ai slavei trecătoare, ai orânduielii oamenilor. Ei erau ai suferinței, ai smereniei, ai patimilor ce veneau peste ei de la stăpânii lumii cei învârtoșați în inima lor, cei iubitori ai trufiei deșarte. Și cum mai zic aceștia care se zic pe sine că sunt urmașii acelora de atunci și până astăzi? O, Eu am ajuns cu aceia până astăzi, dar pe aceia n-ai să-i poți găsi printre fiii trufiei, pe tronurile slavei, căci alta este slava dumnezeiască, alta, și nu așa cum este ea numită astăzi că este slavă dumnezeiască. Eu am ajuns cu aceia până astăzi, și iată, lucrez și am lucrat prin ei prin vreme, dar am lucrat după rânduiala lui Melchisedec. Am ieșit în calea lui Avraam și am binecuvântat pe Avraam, și de aceea este scris: *«Eu sunt mai înainte de Avraam»,* și de aceea am spus mai-marilor bisericii de atunci: *«Dacă ați fi fiii lui Avraam, ați cunoaște că Eu vin de la Dumnezeu, dar voi căutați să Mă ucideți pentru că aveți de tată pe diavolul, și de aceea faceți faptele diavolului».* Am venit întru ale Mele, după rânduiala lui Melchisedec, și am lucrat peste cei ce Mi i-a dat Tatăl din lume, după rânduiala lui Melchisedec, și lucrez și acum, și voi fi lucrător până la plinirea împărăției cea din cer. Lucrez după rânduiala lui Melchisedec, căci ea este rânduiala, și una este rânduiala lui Dumnezeu.

Când am avut poruncă de la Tatăl Meu, am adus cuvânt la ieslea cuvântului Meu, care este așezată în România, și am zis să fii arhiereu. Și dacă am zis cuvântul acesta, a fost apoi să Mă așez să-l împlinesc, căci Domnul este credincios întru făgăduințele Sale. Am trimis cuvânt peste cel ce stăpânește astăzi pe scaunul bisericii și așa i-am zis: *«Ridică-te ca să-l ungi pe cel ce este de la Mine pentru vremea aceasta».* Și de ce am făcut Eu așa? Așa am făcut, ca să nu aibă legea a zice că nu M-am supus legii, și acela, vrând-nevrând, crezând-necrezând, a mers și te-a uns pe tine arhiereu, dar Cuvântul lui Dumnezeu te-a uns și nu acela, cuvântul care a fost de la Mine peste acela, căci Domnul lucrează prin cuvânt, și se numește Cuvântul lui Dumnezeu lucrarea Sa. Și unde mai este lucrarea Sa în mijlocul bisericii care se zice pe sine că este biserica Mea? Vrei tu să crezi că biserica este Sodomă și Gomoră? Vrei tu să-L crezi pe Dumnezeu când îți spune că nu este biserică și loc de biserică și altar de biserică, nu este loc care se știe că este sfânt, fără să nu fi fost atins de mâini și de trupuri nespălate de sodomie și de malahie, de păcatele Sodomei și ale Gomorei, ale căror cetăți au fost arse cu focul care s-a coborât din cer, după cuvântul lui Dumnezeu care a venit ca să pedepsească necurăția? Vrei tu să crezi că vor fi arse cu foc toate necurățiile de pe pământ? Și ce va fi, oare, cu cei ce au întinat locurile care erau afierosite Mie și Duhului Meu și slavei numelui Meu?

O, iubitul Meu cel uns de Dumnezeu în vremea aceasta; de Dumnezeu și nu de mâini necurățite! O, iubitul Meu cel mic, tu zici mereu că vrei să vezi slava Mea, dar Eu îți spun că ai și văzut-o. De câte ori ai voit, de câte ori ai cerut, ai văzut-o și ai primit-o. Și iată ce mai am de adăugat la aceste cuvinte: vine o probă grea și cețoasă cum n-a mai fost de când sunt veacurile și nici nu va mai fi după aceea. Vine focul lui Dumnezeu peste faptele Sodomei și Gomorei, dar vine și va începe cu casa care se zice pe sine că este casa lui Dumnezeu, căci așa este scris: *«Voi începe cu templul Meu cel sfânt»,* căci se zic pe sine că slujesc Mie, dar crezi tu când îți spun că sunt o mulțime de preoți și de monahi și sunt arhierei care nu cred că este Dumnezeu? Crezi tu că s-au ridicat din cei de atunci, din răstignitorii Mei s-a ridicat un șir de preoți care sunt de atunci și până azi? Crezi tu că sunt pline bisericile de slujitori care slujesc răstignirii Duhului Sfânt? O, Duhul Sfânt este greu răstignit, măi tată, și plânge Duhul Sfânt și Se zbate să iasă din cuie și să-Și răzbune curățenia și sfințenia care au fost disprețuite de slujitorii bisericii, căci de la aceia va cere Domnul socoteală, de la aceia care s-au așezat în capul turmei Mele din toate părțile pământului.

O, vine slava Mea, iubitul Meu, dar iată cum va veni! Va veni, și dacă va veni așa și nu altfel, iată adevărul Scripturii care zice: *«Vai de cei ce așteaptă să vadă ziua Domnului, căci ziua aceea este zi de foc și de groază cum n-a mai fost de când veacurile și nici nu va mai fi apoi».* Și ce va fi cu bi-

serica aceea care se zice că este cu Mine? O, Domnul o găsește în lume și nu întru Dumnezeu. Ce va fi cu cea care a făcut negoț murdar cu duhul și cu numele și cu haina care este rânduită de Dumnezeu? Căci au băgat pe cezarul și au vândut pe bani darul care este pe altar, și s-au adunat mulțime de bani de atunci și până acum, mulțime de arginți pe care a fost vândut și cumpărat Fiul lui Dumnezeu; și s-au ridicat mulțime de irozi, mulțime de iude, și de Anne, și de Caiafe, și au umplut locașurile care au fost luate de la părinți și au făcut jaf cu cele sfinte și au pângărit vasele Mele și bisericile Mele, și pe poporul cel frânt de necunoștință l-au luat rob sugându-i sângele și viața, căci viața poporului Meu Eu sunt, iubitul Meu; Eu, și dacă n-am mai putut să mai stau în vase sparte, în vase nespălate, în locașuri pângărite și necurățite prin sfințenia celor ce pun mâna pe ele, iată de ce nu a mai avut făptura Mea pe Dumnezeu, și dacă n-a mai avut, a murit, că nu este viață fără de viață. Și acum ce mai este de făcut? O, numai cu foc se poate curăți necurăția. Vrei tu să crezi în cele ce-ți spun? Că nu se poate chemare la slujire dumnezeiască, nu se poate cu bani și cu silnicie și nu este adevărată această chemare la slujire, căci Duhul Sfânt nu Se dă pe măsură pământească, ci Se dă prin chemare cerească, prin descoperire cerească, lucrătoare prin duhul descoperirii cerești, și iată ce șir de preoți s-a ridicat, sub cuvântul că sunt următori apostolilor Mei.

Când am venit să-Mi culeg pe ai Mei, am venit și i-am deosebit de greutatea legii și am pus în loc iertarea, pentru că legea apăsa pe om și îl osândea. Și iată, iarăși lege peste biserica Mea, și legea apasă peste ea și o osândește, căci așa se întâmplă atunci când Duhul Sfânt este îngrădit de cuvintele legii și ale literei legii, și de aceea nu este crezut Duhul Sfânt, și de aceea trebuie să Se arate întru ființa Sa așa cum S-a arătat peste apostolii Mei, în chipul focului cel nematerial. Dar Se va arăta Duhul Sfânt întru lucrare curățitoare de întinăciune și nu va mai fi să nu usture focul acela, și va fi să usture și să curețe toate locurile și toate locașurile și toate altarele care au fost pângărite de trupuri și de mâini nespălate și netămăduite. O, așa este când omul îndrăznește și își ia singur cinstea de a fi slujitor lui Dumnezeu, dar fericit este slujitorul, și preotul, și arhiereul care are chemare prin Dumnezeu, prin cuvântul lui Dumnezeu. Și cum adică chemare? Adică prin duhul descoperirilor și al vederii celor cerești, prin duhul proorociei, în dar și prin chemare cerească.

Când s-a ridicat Mariam și a spus lui Aaron: *«Oare, numai lui Moise vorbește Domnul? Oare, nu și nouă?»,* ce a pățit atunci Mariam? Căci a fost pusă la pedeapsă cu lepra și a fost pusă la curățire apoi, dar acum tot trupul bisericii este numai răni, și rănile sunt vechi și sunt nevindecate, și s-au strâns buboaie peste buboaie și nu mai este loc curat, și de aceea va fi să vin pe neștire și să-Mi arăt pe neștire slava Mea și lumina care se numește Dumnezeu, căci nu întunericul este lumină, ci Dumnezeu este lumină. Și va fi atunci să se vadă Scriptura aceea care zice: *«Fericiți cei săraci cu duhul, că aceia vor vedea pe Dumnezeu. Fericiți cei ce plâng, că aceia vor fi mângâiați atunci. Fericiți cei curați, că aceia vor fi fiii Celui ce vine. Fericiți cei prigoniți, cei ocărâți, cei numiți cu nume rău din pricina numelui Meu, că plata acelora este împărăția care vine cu Mine».*

O, de aceea te-am așezat prin cuvânt, cu ungere prin cuvânt, ca să mărturisești pe Cel ce vine și cum vine Cel ce vine, și să înscriem prin cuvânt această piatră nouă, așa cum prin cuvânt s-a și arătat de la Dumnezeu. Dar uită-te tu și te miră de arhiereii acestei vremi, de orbirea lor, de semeția lor, ca și cum ei ar fi mai mari și mai cu putere decât Arhiereul cerurilor, Care nu vine cu nici o lucrare stricătoare de lege, dar vine ca să aducă și să așeze lucrare împlinitoare și desăvârșită, întru numele lui Dumnezeu.

Iată, mărul care crește în această grădină curată și nu din afara ei, acest măr este puterea și viața Mea, și Eu Însumi sunt, dar sunt așa cum voiesc Eu să fiu și nu așa cum voiește omul. De aceea am pus legea sfințeniei și a despărțirii de cele lumești, ca să fie Eden această grădină și să fie în ea fructul cel promis pentru cei ce vor fi scriși în această carte.

Moise a fost credincios în casa Tatălui Meu, întru lucrarea Tatălui Meu, dar n-a fost oficial. Eu, iarăși, la fel am fost casei Tatălui Meu, care nu este de pe pământ. Apostolii Mei erau căutați de toți cei de atunci ca să fie stârpiți pentru că nu erau trecuți în rândul celor cu drepturi după lege. Și iată, aceștia mai mici dintre ei sunt scriși în carte că vor fi în vremea aceasta, pentru că este scrisă în prooroci lucrarea aceasta, și cele cerești nu pot fi înțelese de oficialii vremurilor, cei cerești nu sunt promovați de cei de pe pământ, căci Duhul Sfânt suflă unde voiește, și Domnul nu poate să fie mărginit de cei de pe pământ. De aceea spune Scriptura: *«Cel ce este rob, dacă se poate folosi să scape de robie, să se folosească și să fie liber».* Toată biserica este plină de făgăduințele scrise ale celor ce au venit să se așeze peste ea ca să slujească turmei bisericii, dar nu este preot care să nu-și fi călcat făgăduința care este făcută de el, după cum este legea cea făcută peste biserică, și iată, scris este: *«Cel ce calcă măcar una din cele ale legii, este vinovat prin lege și se numește călcător de lege și de făgăduință».*

Copilul Meu, ține-te, tată, cu viața ta așa cum a fost viața apostolilor Mei care au urmat Mie prin veacuri. Ține-te de cele scrise în cartea Mea dacă ți-e greu să crezi în lucrarea cuvântului Meu. Luptă-te și mai mult ca până acum, căci Eu ți-am spus ție demult, și așa ți-am spus: *«Cel ce așteaptă să vadă minuni ca să creadă, acela întârzie vremea minunilor și nu o apropie, căci îndoiala înjumătățește biruința».* O, dacă n-ai fi slab și dacă n-ai fi mic și dacă n-ai fi avut chemarea Mea, poate că te-aș lăsa să ieși din această carte, dar nu se poate să se desființeze cele rostite de Dumnezeu, și iată de ce în această lucrare dacă ești, trebuie să ai sănătate împlinită, sănătate de Duh Sfânt, ca să ai pace deplină întru cele de la Dumnezeu. Dar lasă, tată, Domnul te poartă în cârcă, te mai poartă încă, până va fi să fii de ajuns de mare, și te iubește așa cum ești, și va fi să stai cu duhul umilit atunci când vei sta cu adevărat; va fi să stai așa cum a stat David după ce-L supărase pe Domnul său.

Eu nu Mă supăr pe tine pentru îndoiala ta, dar iată, tot tu te superi, tot tu te zbuciumi, pentru că Eu aduc peste tine teama de Dumnezeu și aduc mereu lumina Duhului Sfânt peste tine, iar atunci când tu stai supărat întru Mine, Eu vin și așez pe Duhul Sfânt față în față cu tine ca să-L vezi lucrător întru cei ce nu știu ce este cuvântul acestei lucrări care te hrănește pe tine dintre ei.

O, Eu am zis mereu: pace ție, iubire ție, putere ție! Dar tu, oare, când va fi să-Mi spui cu toată temelia ta: *„Pace Ție, Doamne!"*?

Și iată ce-ți mai spun: așa este, așa cum am spus: *«Câte veți lega și veți dezlega, vor fi legate și dezlegate»,* dar Eu n-am spus niciodată celor ce stau de vorbă cu Mine, să lege sau să dezlege ceea ce am legat sau am dezlegat Eu, Dumnezeu. Tu ești unsul Meu și ți-am dat putere prin ungerea pe care o ai, dar să ai inima atentă cum și ce lucrezi cu această putere.

Puterea pe care o ai, de la Mine o ai, şi o astfel de putere luată de la Dumnezeu n-are cum să rostească legare sau dezlegare asupra puterii care a lucrat peste cei purtători de putere cerească. Fii precaut, căci tu eşti adevărat lucrătorul Meu şi nu ai ungere pământească, nu, tată. Tu eşti chematul Meu, eşti unsul Meu după adevăr, după Duhul Sfânt, după împlinire cerească, şi nimeni, şi nici tu nu poţi desfiinţa puterea pe care am pus-o Eu peste tine. Ai putere să legi pe cei păcătoşi să nu mai păcătuiască, ai puterea să dezlegi de legătura păcatelor pe cei legaţi de ele, şi să-i legi apoi cu putere cerească, să-i legi de Dumnezeu şi să nu dezlege nimeni ce a legat Dumnezeu. Şi de ce, oare, nu este pe pământ această putere dumnezeiască şi să lucreze ea prin fiii puterii?

Eu vreau să te ajut să înţelegi şi să poţi lucra minuni ca să vezi minuni, şi să te întăreşti apoi din ele, căci ai slăbit, copilule plăpând. O, nu erai tu de ajuns de plăpând? O, ai slăbit, şi de ce te laşi? Şi dacă te laşi, n-ai folos, că iată, nici tu n-ai şi nici cei legaţi de lucrarea Mea n-au folos de la slăbirea ta. A slăbit şi cel de departe care va să vină. Au slăbit şi copiii Mei care te poartă pe tine spre Mine şi te numesc fericitul Meu, fericitul Noului Ierusalim care este din cer. Iată cum eşti tu numit în cer: eşti numit fericit, şi tu zici că nu eşti fericit, dar Eu nu zic tot aşa. O, dacă fericirea este cea care este cu Mine şi dacă tu eşti trecut între cei care vor primi plata fericirilor care vin, după cum este scrisă Evanghelia fericirilor care vin, Eu de aceea zic că eşti fericit. Nu cei de pe pământ sunt fericiţi. Aceia, vai de fericirea lor, că fericirea lor este păcătoasă ca şi ei. Lasă aşa; rămâi în fericirea care este ca şi a Mea, căci fericiţi cei ce plâng acum, că aceia vor vedea pe Dumnezeu, Care vine cu muntele fericirilor pe pământ. Dar Eu îţi spun că a şi venit, şi lumea nu înţelege slava acestei înălţimi cereşti, a acestei fericiri care va fi văzută de cei de pe pământ, de cei ce sunt pământ.

Fericire ţie cu Domnul tău, căci una este fericirea, dar nu te mai teme de oameni. Mă doare când văd că te temi de toţi neputincioşii, care n-au şi nu vor avea putere asupra ta. Teama ta de ei o vede duhul rău şi îi prieşte şi intră şi îţi face supărare prin ei. Dacă ai fi mai curajos, mai tare de înger, ar fugi şi nu s-ar mai vedea urma duhului rău care-ţi face ţie inimă rea, şi s-ar vedea biruinţă cerească. O, de ce este scrisă de Duhul Sfânt Scriptura care spune: *«Ce-ţi poate face omul?»*. O, stai întru pacea Mea şi aleargă după ea dacă ea are pe unde ieşi din inima ta. Stai, tată, întru taina Ierusalimului nou până la arătarea Mea şi nu te depărta.

Pace ţie! Pace, căci pe această piatră am zidit biserica Mea şi am biruit cu ea porţile iadului, şi acum voiesc să scot din iad făptura Mea, dar să te gândeşti cu milă dumnezeiască la făptura Mea care strigă de atâta vreme: *„Până când, Doamne, ca să ne răscumperi?“.*

Hai, tată, hai şi nu întoarce capul, căci în urmă se va ridica fumul Sodomei şi al Gomorei, şi din acest scrum voi căuta să-i scot pe cei scăpaţi cu viaţă, şi aceia vor slăvi pe Cel ce vine cu împărăţie cerească pe pământ. Hai, nu te teme de lupi, căci lupii vor cunoaşte dreptatea lui Dumnezeu şi se vor uita la ea şi vor şti ce este şi cum este Dumnezeu, şi lupul va paşte alături cu mielul, după cum este scris în Scripturi.

Ai grijă să fii cu Mine. Să aibă grijă să fie cu Mine şi cel ce te îngrijeşte pe tine; să fie cu Mine şi nu fără Mine şi nu fără cele de la Mine.

Când proorocul Moise s-a suit pe munte ca să aducă cuvintele lui Dumnezeu, n-a putut Aaron să aibă singur grijă de popor, şi ai văzut ce a fost, că s-a întors poporul lui Moise de la Dumnezeu şi a slujit poftelor lor. Stai cu Mine, ca să fie şi România cu Mine şi să dărâmăm slujirea la idoli, să dărâmăm idolii care stau împotriva lui Dumnezeu.

Când era apostolul Petru la Cornelie, după descoperirea Domnului, l-a aşezat apoi pe Cornelie arhiereu, şi el s-a dus în alte cetăţi. Şi s-a dus şi Cornelie în cetatea căreia îi căzuse sorţul, şi s-a dărâmat la rugăciunea lui Cornelie templul idolilor lui Dimitrie, mai-marele cetăţii, şi au fost prinşi sub dărâmături cei din casa lui Dimitrie. Iar când era rostită sentinţa de moarte pentru Cornelie, a venit un trimis al Domnului şi a spus că toţi cei din casa lui Dimitrie strigă de sub ziduri la Dumnezeul lui Cornelie ca să-i scape pe ei din moarte. Atunci s-a aşezat Cornelie şi a rostit cuvânt către Dumnezeul său şi s-au dat zidurile în părţi şi au ieşit atunci din moarte cei din casa lui Dimitrie ispravnicul, şi a crezut apoi cetatea aceea în Dumnezeul lui Cornelie şi s-a întărit biserica lui Iisus Hristos şi a pierit închinarea la idoli, căci era Cornelie arhiereul lui Dumnezeu şi era aşezat după rânduiala lui Melchisedec, după descoperirea lui Dumnezeu.

Ai grijă să fii cu Mine, căci Eu sunt Arhiereul Cel din veac şi până în veac, şi te-am uns cu ungere cerească, după rânduiala lui Melchisedec. Stai cu Mine, iubitul Meu, ca să fie şi România cu Mine şi nu fără Mine, dar va fi cu Mine, şi prin ea voi fi peste pământ. Amin.

Iară şi iară, pace şi putere ţie! Putere întru putere şi viaţă întru viaţă, căci Eu sunt Viaţa! Heruvimii şi serafimii să-ţi înconjoare trupul şi inima şi iubirea şi să lucreze lângă tine tainele cereşti ale acestei vremi, şi să fie împlinire de taine cereşti. Amin. Pacea Mea să fie deasupra ta, iar întru tine să fie pace şi bunăvoire întru Dumnezeu! Amin, amin, amin.

3/16 iulie 1992

Sărbătoarea de un an de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Cuvânt despre ascultare şi despre neascultare.

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, şi pe pământul Noului Ierusalim pace şi bună orânduială şi bunăvoire!

Pace şi slavă lui Dumnezeu pentru slava Lui cea mare! Cel ce a aşezat piatra începutului cel nou, a Ierusalimului cel nou, care vine cu Dumnezeu şi cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, după cum este cuvântul scris în Scripturi.

Pace vouă de la Domnul Iisus Hristos, Cel Care Şi-a lucrat ieslea Sa în mijlocul Ierusalimului nou, care va fi peste România lucrat după planul cel din veac întocmit!

Pace vouă, iubiţii Duhului Sfânt! Şi iată, iarăşi suntem în zi de praznic sfânt pentru ca să sărbătorim sărbătoare cerească pentru zilele de prăznuire care vor sta aşezate de acum şi până în veac peste Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, care a fost lucrată de Dumnezeu prin mânuţele voastre, copii ai Duhului Sfânt. Şi cum adică Sfânta Sfintelor, cum adică acest loc numit aşa de Dumnezeu? Adică locul unde vine şi se aşează cuvântul lui Dumnezeu ca să fie întrupat în această carte şi să fie apoi suflat peste pământ; adică ieslea lucrării Duhului Sfânt, Care va naşte peste România Ierusalimul cel nou, care vine de la Dumnezeu, dar Eu zic că a şi venit, căci a venit începutul Ierusalimului nou.

Aceasta este ziua de aducere-aminte a punerii pietrei altarului Sfintei Sfintelor, căci astăzi facem amintirea trecerii unui an de când Sfânta Treime a aşezat şi a binecuvântat prin

cuvânt ceresc locul în care să ia ființă ieslea de coborâre, ieslea de mărturie a locului de coborâre a cuvântului lui Dumnezeu, care se va auzi peste pământ în zilele ce vin. Domnul Iisus Hristos grăiește cuvântul Său în această zi de praznic sfânt. Aceasta este piatra începutului cel nou al Noului Ierusalim, care va răsări peste România, care va ieși din România și care va acoperi de lumină cerească pe cei ce vor veni și se vor pleca lucrării de mântuire pe care Fiul lui Dumnezeu, Cel Unul născut din Tatăl mai înainte de veci, o va lucra după cum are de lucrat în vremea aceasta.

Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, Cel Unul născut din Tatăl Treimii cerești, Cel Unul născut mai înainte de veci, Cel născut Lumină din Lumină, și Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Cel de o ființă cu Tatăl, Cel prin Care s-au făcut cele văzute și nevăzute. Eu sunt Fiul Treimii cerești, Care M-am coborât din cer, și prin cuvânt M-am întrupat în pântecele Fecioarei cea proorocită, ca să iau trup și să fiu Dumnezeu și Om, și ca să fiu răstignit, în numele păcatelor făpturii lui Dumnezeu, și ca să înviez după trei zile, în numele învierii făpturii lui Dumnezeu; trei zile, după numărul celui de trei ori neamul lui Dumnezeu, de la Adam și până la întruparea în om a Fiului Treimii cerești. Și, iarăși, Eu sunt Fiul Treimii cerești, Care M-am coborât din cer ca să Mă înalț după înviere iarăși la cer, ca să stau iarăși de-a dreapta Tatălui, și apoi iarăși să vin să cercetez viii și morții, și să aduc cu Mine împărăția fără de sfârșit apoi. Și iată, Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Cel prin Duhul Sfânt făcător de viață; Eu sunt Cuvântul Duhului Sfânt, Care purcede din Tatăl și Care S-a lăsat peste prooroci și peste apostoli ca să ia trup acest cuvânt și ca să se împlinească prin puterea Sa.

Eu sunt capul bisericii cea întocmită în sobor de apostoli, căci apostoli am lăsat ca să fie în numele Meu, și prooroci am lăsat în mijlocul lor, ca să fie cuvântul Meu în soborul bisericii apostolice cu care am ajuns până la vremea aceasta de împliniri cerești, căci iată vremea cea promisă prin prooroci, cea făgăduită ca să fie. Și iată, Domnul este credincios întru făgăduințele Sale, căci vremea este să se deschidă ochii orbilor ca să vadă împlinirile cele vestite din vreme.

Iată aici început de împărăție a Domnului Iisus Hristos, precum în cer așa și pe pământ, căci de aceea am rostit cuvânt și am zis că aceasta se va numi Biserica neadormiților și a neprihăniților, precum în cer așa și pe pământ, și de aceea am zis să fie lucrare de cuvânt și să fie împlinire și să fie rugăciune de slavă și de jertfă plăcută fără de sfârșit, precum în cer așa și pe pământ. Precum în cer, căci în cer este jertfă neîntreruptă de slavă și de rugăciune; de slavă pentru cele din cer, și de rugăciune pentru cele de pe pământ, și de aceea a așezat Domnul așa aici, ca să se poată spune acestei așezări *„precum în cer așa și pe pământ, amin“.* Dar acest *„amin“,* amin să fie, precum în cer așa și întru cele așezate aici de Dumnezeu. Amin.

Binecuvântat să fie praznicul punerii pietrei de temelie a altarului Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, și va fi România Ierusalimul nou, cel pe care-l alege Dumnezeu în vremea aceasta, căci așa este scris în Scripturi: *«Încă o dată voi alege Ierusalimul».* Este scris, dar nu este înțeleasă această Scriptură și în zadar au căutat mai-marii legii bisericii și cărturarii lumii să scrie cărți peste cărți și să-și însușească ei dreptul la cuvânt peste mulțimile cele arse de sete, căci setea mulțimilor nu poate fi stinsă de nimic și de nimeni, ci poate fi stinsă de cuvântul Duhului Sfânt, Care vine din cer în locuri curate, în inimi curate și sărace în duhul lor, fiindcă Duhul Sfânt nu Se apropie de cei semeți cu duhul, de cei cunoscători ai literei, și aceia, dacă vor să slujească Duhului Sfânt, să se aplece și să se facă tălmăcitori ai limbilor Duhului Sfânt, care iau naștere în cei săraci în duhul lor. Aceasta este orânduiala lui Dumnezeu, orânduiala Duhului Sfânt, de la început și până la sfârșit, dar Dumnezeu este fără de început și fără de sfârșit, iar Duhul Sfânt este întru Sfânta și nedespărțita Treime, Care Se numește Dumnezeu.

Se uită Sfânta Treime la preoții și la cărturarii acestui veac, Se uită ce au făcut, căci au desființat aceștia orânduiala Fiului lui Dumnezeu cea lăsată peste biserică, peste cea dintâi biserică de după întruparea Sa. Se aduna biserica și era în mijlocul ei cuvântul lui Dumnezeu, căci am lăsat prooroci, și am zis să fie așa și nu altfel biserica; așa întreagă și nu cu lipsuri ale trupului ei. Și iată ce a ajuns biserica! Dar cine să-i deschidă ochii ca să vadă că ea nu mai este cu Mine? O, să-i primească pe cei trimiși spre ea și să-și vadă ea goliciunea sa, și să se întocmească din nou biserica, și să fie ca la început și să-și trezească dragostea ei cea dintâi; cea dintâi, căci va fi să se umble în taina celor dintâi așezări ale bisericii Mele. Dar Eu vă spun că s-a văzut și această umblare, și iată, iubiții Mei, voi sunteți fiii bisericii cea dintâi, și am ajuns cu ea până la voi, și voi sunteți cei mai mici, și v-a așteptat cerul, iubiții Mei. Fiți tari și fiți dârji întru cele dintâi, căci voi n-aveți a vă teme de cele ce s-au stricat din duh de semeție și de slavă deșartă, căci iată ce fac Eu: fac un lucru nou ca să se vadă în el cei dintâi ai Mei și să încapă în acest nou toate semințiile Mele care au fost întâi și care au început întâi, iar când va ieși această carte, va fi iarăși trupul bisericii Mele așa cum l-am lăsat să fie. Va ieși această carte, căci vrednic este Mielul lui Dumnezeu să ia această carte și să-i desfacă pecețile ei și să se vadă începutul cel nou, cel de atunci și cel de acum, căci am făcut început nou, început tainic, după rânduiala lui Melchisedec, și am așezat în această grădină troiță vie, ca să se aducă întreită jertfă vie și curată, precum Eu curat sunt.

Binecuvântată să fie troița cea vie și lucrătoare de jertfă vie și sfântă și curată, și binecuvântați să fie cei trei fii unși care formează această troiță lucrătoare de înviere din morți. Binecuvântată să fie troița celor trei inimi vii care lucrează întreită putere în numele puterilor cerești. Nimeni să nu se încumete să se atingă de această troiță ca s-o fărâme sau s-o despartă, căci unul ca acela se va sfărâma de ea și va fi dat de lângă ea. Nimeni să nu se teamă de cei ce se încearcă să se lupte cu Dumnezeu, căci cu această piatră am ridicat biserica cea vie și am biruit cu ea porțile iadului, iar prin lucrarea cea vie a celor trei fii lucrători întru troiță vie de jertfă vie și cerească, voi scoate din moarte făptura Mea. Amin.

Această așezare este lucrată de cer și nimeni din cei ce sunt pământ nu o poate birui pe ea, căci aceasta este simbolul crucii, căreia i se rostesc cuvintele: în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Fiecare din cei trei fii lucrează în numele acestei puteri, iar toți trei laolaltă sunt semnul numelui crucii Fiului lui Dumnezeu, semnul care va să se arate înaintea venirii Domnului ei. Și iată, mai întâi a fost cuvântul, și apoi lucrarea cuvântului, și apoi semnul care este pe vârful acestei pietre ca să fie văzut și apoi să fie crezut și apoi să fie înțeleasă taina lui Dumnezeu care lucrează în mijlocul acestor hotare, căci Domnul n-a înălțat semnul venirii Sale pe această piatră până ce mai întâi nu le-a făcut noi pe toate prin această troiță lucrătoare în numele tainelor lui Dumnezeu care vor fi lucrate în zilele ce vin.

Să stați bine, să stați cu frică și să luați aminte, voi, cei ce stați așezați întru taina începutului cel nou, căci dacă voi veți sta așa, așa va fi să stea în curând România cea binecre-

dincioasă, iar cea necredincioasă va primi veste pentru pocăință, și dacă nu se va pocăi de fărădelegile ei, va fi să fie dată deoparte de pe pământul cel sfânt al ei, căci scris este prin cuvântul Duhului Sfânt, și cele scrise se vor împlini.

Iară și iară vă spun: nu vă fie milă de lupi, nu vă fie teamă de lupi, căci voi aveți putere de leu și de pui de leu, și această putere va face dreptate peste făptura Mea. Voi sunteți cei din sămânța lui Iuda și a lui Iosif, dar din voi se va ridica tot neamul acesta, de la început și până la plinirea neamului acesta. Umiliți-vă și plecați-vă inimile la cuvântul Duhului Sfânt, căci mare și înfricoșătoare este taina în care sunteți așezați. Umiliți-vă și nu vă lăsați robi nici unui duh străin, căci duhul cel străin de Dumnezeu a ajuns la sfârșitul său.

Însemnați în cartea mărturiilor toate semnele care au lucrat de aici peste cei ce s-au lovit sau au pierit zdrobiți de această piatră, căci aceste semne vor veni tot mai mult, ca să servească slavei acestei taine cerești.

Acesta se va numi muntele cel sfânt al vremii plinirii cerești, și va fi să fie cinstit și slăvit cu mult mai mult decât muntele în care vorbea Dumnezeu cu glasul Său ceresc din pară de foc atunci când Moise a trebuit să se suie și să aducă cuvintele Domnului către Israelul cel de atunci. Nimeni nu s-a suit atunci acolo, ci numai Moise s-a suit, și a rămas Moise sfântul lui Dumnezeu după aceea, și s-a coborât la Israel și l-a făcut pe Aaron preot peste Israel, și asculta Aaron pe Moise, căci Moise venea de la Dumnezeu. Și iată, acum va fi mai mult decât atunci, și voi lucra minuni cerești, ca să cunoască cei ce se apropie să vină, să cunoască toți taina acestui munte ceresc, căci acest munte se numește: Cuvântul lui Dumnezeu, și această cetate se va numi: *„Acolo este Domnul”.*

Binecuvântată să vă fie veghea voastră peste această grădină! Binecuvântate să fie hotarele care împrejmuiesc și străjuiesc această înălțime cerească! Binecuvântată să fie puterea cea făcătoare de minuni care se odihnește peste această împărăție cerească!

Verginica este cu Mine și rostește de lângă Mine cuvânt peste acest așezământ sfânt.

— Pace vouă! De lângă Domnul rostesc pace peste voi, fii ai acestei grădini cerești! Și cum adică fiu al acestei grădini? O, iubiții mei, mare este această taină, mare este viața acestui cuvânt, taina de fiu al acestei grădini cerești. Trăiți bucuria de prăznuire a acestei serbări în numele punerii pietrei pentru înălțarea Sfintei Sfintelor al cărei altar se numește ieslea Domnului Iisus Hristos în vremea aceasta. Vin iar să vă vorbesc și să vă învăț taina acestui cuvânt, taina de fiu al acestei grădini, căci nimeni nu poate să-și ia singur cinstea să fie fiu al acestei grădini, ci numai cel ce are chemarea lui Dumnezeu, iar acela să stea apoi așa cum are așezare aici Dumnezeu.

E prea mare și prea cerească această lecție pe care am adus-o la voi. Voi veni în cuvânt și vă voi da această lecție, ca să fie adăugată în cartea legilor care vor străjui peste acest început de cer pe pământ. Țineți ce aveți, până voi veni cu această lecție, căci această lecție se va adăuga celor ce le aveți de împlinit și de trăit în aceste hotare cerești. Stați bine, stați cu frică de Dumnezeu și cu luare-aminte, că mare este taina acestei grădini, și voi sunteți încă mici cu împlinirea și cu ascultarea. Eu n-am venit să vă conduc rău, ci am venit să vă fac fii ai ascultării cuvintelor cu care vin din cele cerești. Învățați această lecție, lecția ascultării, mămică. Învățați să puteți, și iarăși zic: învățați să puteți, și după aceea veți putea să ascultați așa cum se așteaptă ascultarea cea de aici. Iarăși vă spun: învățați și îndeletniciți-vă cu cărarea mea spre voi, ca să puteți sta în taina ascultării, căci mare este puterea ascultării dacă este ascultare, fiindcă neascultarea, după cum este firul cărării mele către voi, neascultarea față de această orânduială cerească poate să vă aducă o mulțime de răni și vouă și lui Dumnezeu, Care trebuie să fie în toate drepturile Sale dumnezeiești în această grădină. Neascultarea este cheia cea de dincolo de porțile cele de aici și pe care o încearcă duhul rău ca să intre să vă facă rău. Neascultarea este o unealtă care se atinge de ochii celui care se numește fiu al acestei grădini; se atinge de ochii lui ca să-i împungă și să strice buna vedere a ochiului și să strice sănătatea, căci când ochiul este vătămat, se vatămă și trupul ochiului. Iubiți ascultarea, mămică, și nu uitați că mai înainte de ascultare este lucrarea smereniei, lucrare fără de care nu se poate învăța lecția ascultării. Învățați lucrarea curățeniei, mămică, dar această lecție vă voi aduce-o vouă în lecția de fiu al acestei grădini.

Fiți ascultători mie precum și eu am fost lui Dumnezeu. Fiți fii vrednici de această grădină, căci așa vi se cere vouă după chemarea pe care o aveți. Dar voi veni și vom învăța, iubiții mei.

Pace vouă, copii ai acestei grădini! Pacea mea v-o las vouă, căci pace am venit să aduc peste voi. Harul Duhului Sfânt să lucreze învățătură cerească peste voi toți. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 1992

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Domnul învață poporul că deșertăciunile sinelui aduc lipsă de smerenie și cuvinte netocmite.

Să fie binecuvântate cântarea și rugăciunea și praznicul acestei zile, pentru că acest praznic este unul din marile praznice ale acestui așezământ ceresc.

Pace vouă de la Tatăl și de la Fiul și de la Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt lucrează în vremea aceasta lucrare de plinire a Treimii cerești.

Pace de la marele și sfântul lui Dumnezeu, proorocul Ilie, despre care este scris că va fi să vină mai înainte de ziua cea mare a Domnului. Și ce este scris că va face acest sfânt ceresc? Este scris că va fi să întoarcă inimile copiilor către părinți, și ale părinților către fiii lor, cei urmași lor. Și cum adică această lucrare? Adică lucrarea aceasta, care este lucrată de Dumnezeu la voi și pe care o văd părinții cei de aproape și cei de demult, căci părinții au așteptat să vadă zilele acestei lucrări cerești, și iată, le văd și saltă de bucurie și văd apropierea capătului răbdării lor, fiindcă părinții care s-au numit părinți întru Dumnezeu, aceia sunt vii și stau cu Dumnezeu și lucrează de la Dumnezeu peste fii ca să întoarcă pe tot fiul la Tatăl. Dar fiii acestei vremi nu mai au pe părinții lor, căci au de tată pe duhul întunericului acestui veac și nu mai au pe părinții lor. Și ce va fi de făcut? Nimic nu va fi decât ceea ce este scris pentru vremea de dinaintea slavei zilei Domnului. Este scris că acest părinte care este serbat astăzi, va fi să lucreze în vremea aceasta, și aceasta este lucrarea sa: să întoarcă inima fiilor către părinții lor, către rădăcina lor cea cerească. Și dacă fiii acestei vremi nu mai sunt deprinși cu lumina cea dintâi, care-i ținea aproape de părinții lor, și dacă ei nu mai cunosc rostul lor și menirea lor, ce mai este de făcut decât să le iasă părinții în cale și să-i vadă și să știe apoi de unde au venit ei, de la cine au venit și pe cine trebuie să asculte? Sfântul prooroc Ilie are această lucrare de lucrat și are cu el în lucrare pe toți sfinții și părinții și are cu el puterile cerești în

lucrare, dar are de la Dumnezeu poruncă să păzească de jur împrejur pe România şi să lucreze peste ea deosebit, să lucreze peste ea în aşa fel ca s-o curețe de fărădelege, ca s-o trezească şi ca s-o aşeze apoi deasupra râului de foc care se va vărsa peste pământ.

O, iubiții Mei copii, mare este acest petecuț de pământ sfânt în care sunteți voi aşezați, şi cât ar dori cerul să faceți ochii mari şi să puteți vedea şi să puteți pricepe câtă mărire cerească şi câtă putere cerească lucrează peste acest aşezământ de la voi! O, şi câtă slavă şi câtă putere va ieşi de aici peste pământ ca să lucreze lucrarea de curățire a fărădelegii de pe pământ! Am trimis-o pe Verginica înapoi ca să vă fie învățătoare şi să fiți de ajuns de mari față de aşezarea în care v-am aşezat Eu, Dumnezeu, şi nici un părinte care are de lucrat din cer dintre sfinți, nici unul nu vine fără ea, căci ei au stat de la începutul acestei lucrări şi au privit clipă de clipă, şi apoi au aşteptat-o pe Verginica să vină la Dumnezeu şi să se întoarcă apoi cu ea la acest popor care a fost deosebit pregătit cu tainele cele cereşti ale acestei vremi. Şi uitați-vă voi că numai o bucățică de pământ a adăpostit această lucrare, fiindcă ceilalți de la care Verginica plecase, n-au voit să-şi țină vasele curate şi mâinile curate şi pământul lor curat şi casa lor curată. Şi a venit Verginica la voi cu proorocul Ilie şi cu apostolul Ioan ca să pregătească de la voi cărare de lucru şi apoi de cuvânt, precum este scris. Au venit şi au sfințit prin cuvânt credința de la voi şi aşternutul de la voi, şi lucrează cerul de la voi peste pământ.

Eu sunt Fiul Tatălui cerurilor. Eu M-am lăsat numai cu Tatăl, numai în voia Lui şi nu M-am cruțat pentru nimic, ca să fac numai voia Tatălui Meu. M-am coborât şi M-am făcut Om ca să-l ajut pe om şi să-i dau pildă cum să iubească pe Dumnezeu. Am folosit-o pe Verginica şi am pus-o în mijlocul acestui popor ca pe o jertfă vie, şi a suferit mult Verginica până ce şi-a aflat odihna cu Mine. Eu nu vă vreau pe unul sau pe doi sau pe trei sau pe patru; Eu vă vreau pe toți la fel de dăruiți Mie, ca să pot să văd de la toți cei de aici lucrare de fiu al acestei grădini. Dar în ziua aceasta Verginica va fi în sfat cu voi şi va lucra să apropie cărarea lecției pe care are s-o lucreze peste acest aşezământ. Amin.

— Pace vouă cu cerul, că nici o stare nu este cerută de la voi mai mult decât această iubire, căci pacea cea din voi este iubirea pentru Dumnezeu, iar lipsa de pace din voi şi dintre voi este duh de ură, duh de semeție şi de iubire de sine şi este sabie pentru mine şi pentru Domnul, Care are de lucrat peste voi şi are de lucrat dintre voi.

O, copiii mei iubiți! Dar, oare, înțelegeți voi bine cum trebuie să fie dragostea pentru Dumnezeu? O, dacă nu înțelegeți, luați, mămică, o tăbliță mare şi scrieți pe ea lecția dragostei şi a bunurilor ei şi puneți-o peste inima acestui aşezământ ca să fie citită în zorii fiecărei zile care începe şi în amurgul fiecărei zile care se sfârşeşte. O, uitați-vă şi iar uitați-vă la poporul din care ați fost voi deosebiți; uitați-vă, că de aceea nu mai este el în dragostea de Dumnezeu; de aceea, pentru că s-a iubit pe sine fiecare creştin, şi dacă s-a iubit pe sine, a prins putere să se judece unul pe altul, să ceară unul de la altul, să disprețuiască, să clevetească, să uite frica de Dumnezeu, şi câte nu vin de la iubirea de sine! Când creştinul se iubeşte pe sine, atunci vine peste el fără de veste compătimirea de sine, îndreptățirea de sine, nemulțumirea de inimă, şi de la acestea se nasc disprețul şi judecata față de aproapele şi se nasc cuvinte rostite şi nerostite care îndoliază pe Dumnezeu, Cel ce nu mai găseşte smerenie de la făptura Sa.

Dar voi, iubiții mei, luați, mămică, şi citiți şi scrieți, şi apoi citiți mereu, ca să ştiți cum să fiți înăuntrul şi în afara voastră. Luați pe Duhul Sfânt, şi să vedeți voi ce va face Duhul Sfânt din voi. Domnul aşteaptă să facă prin voi minuni nemaiauzite vreodată, dar lăsați-vă numai cu Duhul Sfânt al dragostei de Dumnezeu, căci dragostea de Dumnezeu care se cere în vremea aceasta, ea rabdă totul îndelung, şi rabdă până la sfârşitul plinirii ei.

Măi iubiții mei copii, vreau să văd că-mi pregătiți cărare ca să pot veni cu lecția de fiu al acestei grădini. Sunt în lucru cu marele prooroc Ilie, sunt peste tot pământul, sunt şi peste România, dar întăriți-vă bine întru cele de la cer, ca să se poată arăta plinirea lucrării de la voi şi să pot începe s-o curăț pe România, pentru că de la ea va fi să ia cunoştință cei fără de cunoştință, şi să aibă cunoştință.

Iubiții mei, sunt cu voi la masa acestui praznic sfânt şi ceresc, care este mare între praznicele de la voi. Pace vouă de la tot cerul sfânt şi de la toți proorocii cerului! Pace peste proorocii pământului! Pace şi Duh Sfânt cunoscător al acestei taine care este la voi! Şi aceia vor veni şi vă vor mărturisi pe voi şi vor spune că sunteți pruncii mei cei mai mici, care aveți de împărțit fericirile cele ce vin. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 1992

Sărbătoarea sfântului mucenic Pantelimon

Domnul aminteşte încă o dată pecetluirea de către puterile cereşti peste hotarele de strajă ale ieslei cuvântului.

Sfânta Treime şi toate puterile cereşti lucrează şi aşează aşezare peste aşezare, şi ordinea se alătură ordinei, ca să fie ordine cerească şi lege cerească şi poruncă cerească, şi ca să fie ținute apoi cu sfințenie aşezarea cerească şi ordinea cerească şi legea poruncilor cereşti.

Pace vouă de la Sfânta şi de putere lucrătoarea Treime, Care Se numeşte Dumnezeu! Pace vouă, celor stătători şi veghetori ai legii şi ai ținerii legii sfințeniei care este cerută de la Domnul peste acest aşternut ceresc şi din care lucrează Domnul peste pământ, căci prin această lucrare Se preaslăveşte Fiul lui Dumnezeu în zilele acestea.

Scrieți, măi ucenicilor iubiți şi preaiubiți ai Mei, scrieți, tată, şi adăugați cuvintele cele noi care vin de la Mine, căci adaug alături de cele cerute aici, încă iarăşi adaug putere de sfințenie şi de împlinire față de cele ce stau aşezate şi strigă la Mine de sub piatra acestei temelii noi şi cereşti. Şi dacă aceste aşezări strigă la Mine, şi dacă nu toți țin bine minte de ele, şi dacă nu toți cei legați aici n-au prins de ajunsă dragoste de legea sfințeniei care trebuie să trăiască aici, iată cuvântul lui Dumnezeu peste acest aşezământ sfânt.

Domnul Iisus Hristos a scris un an de la punerea pietrei de temelie a altarului Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim. Nimeni din cei legați de aici să nu se joace cu acest nume, să nu se joace cu legile Sfintei Sfintelor, căci aşa se numeşte acest aşezământ: se numeşte Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, care vine peste România şi care va acoperi pe România.

Iată, tată, ce vă spun după împlinirea unui an de la aşezarea Mea de aici. Rostesc cuvânt ceresc pentru tot creştinul care se atinge aici ca să lucreze cu Mine, şi unul câte unul să facă ochii mari şi tot mai mari şi să se uite pe tabla legilor care străjuiesc prin sfințenia lor peste acest aşternut coborât din cer prin cuvânt.

Să se pecetluiască de către puterile cereşti încă o dată aceste hotare de strajă, care împrejmuiesc înăuntrul lor ieslea

cuvântului lui Dumnezeu. Să se pecetluiască, şi să fie apoi împlinire întreagă peste cei ce se ating de Sfânta Sfintelor Domnului. Desfaceţi sulul care vorbeşte de sub această piatră şi luaţi aminte la cuvintele scrise în acest sul, la legământul cel nou, care poartă numele acestui sul. Luaţi sulul acestui legământ nou şi desfaceţi-l şi citiţi-l iar, şi să trăiască cu putere legea care este scrisă şi numai aşa să se apropie apoi creştinul, iar cine va căuta să calce una din aceste aşezări, acela să nu se apropie aici, căci Domnul a rostit încă o dată ţinerea legilor acestui aşezământ ceresc. Luaţi cuvânt cu cuvânt şi cercetaţi-vă mersul şi statul şi lucrarea voastră de împlinire cerească. Luaţi, tată, în mână sulul care stă sub această temelie şi adunaţi-vă fiinţa lângă cuvintele scrise în el şi uitaţi-vă în el, şi uitaţi-vă în voi, ca să poată veni în voi zilele Domnului şi să se poată vedea în voi zilele Fiului Domnului, Care vine pe nori, precum este scris. Fiţi înaintemergătorii Mei şi gătiţi-Mi calea Mea în voi, că vin la voi ca să fac cu voi semne şi minuni, după cum este scris în Scripturile cele pentru vremea aceasta.

Măi copiii Tatălui şi ai Fiului şi ai Duhului Sfânt, iată ai cui fii sunteţi voi. Nu sunteţi altfel de fii. Aşa sunteţi, aşa cum vă numesc Eu. Nu sunteţi ai lumii în care trăiţi, nu sunteţi ai cezarului, nu sunteţi ai nici unui stăpân, nu, tată, nu. Voi aveţi chemare cerească. Auziţi voi ce aveţi? Aveţi chemare cerească, măi tată. Aveţi grijă mare ce faceţi cu voi, că numai asta aveţi de făcut: să staţi cu chemarea cerească. Şi dacă nu staţi bine în ea, nu se poate aşa, că scris este: *«Nimeni nu poate sluji şi lui Dumnezeu şi lui mamona»,* iar în această lucrare dacă eşti chemat, trebuie să slujeşti cu Cel Care te-a chemat. Eu sunt Cel Care am chemat la Mine pe ucenicii Mei, dar aceia au fost smeriţi până la moarte, şi încă ce moarte! O, toţi au fost ucişi pentru numele Meu şi nu şi-au cruţat viaţa lor, pentru că şi ei i-au iubit pe cei din urmă, pentru că Duhul Meu trăia în ei şi vorbea în ei, şi ei ştiau când va fi şi cu cine se va lucra plata iubirii lor.

Vine vremea aceea să se vadă numele lui Dumnezeu peste cei ce au ungerea acestei lucrări, şi va fi atunci să se scoale cezarul şi să te trimită să te scape Dumnezeu. Aşa va face cezarul când nu va mai avea nimic, când nu va mai avea ce să-ţi dea, căci va fi sărac cezarul şi va fi bolnav şi lovit şi i se va lua dregătoria, căci Domn va fi numai Dumnezeu peste tot pământul. Şi ce va face atunci creştinul care s-a ruşinat cu Dumnezeu şi cu chipul lui Dumnezeu şi cu cuvântul lui Dumnezeu peste fiii oamenilor? Ce vei face, creştine tată? O, vei păţi şi tu atunci ca sluga aceea care şi-a îngropat talantul ca să nu rodească talant din talant şi sămânţă din sămânţă. De ce, tată, să fii o slugă leneşă, şi de ce să nu fii o slugă înţeleaptă şi să răspândeşti comoara pe care o ai, şi s-o împarţi la săracii pământului şi să iasă sămânţă din sămânţă? Vine ziua să te întrebe lumea pe lângă care ai stat tu, copil cu pecete cerească; vine ziua să vadă semnul de pe tine. Crezi, oare, sau încă nu crezi ce-ţi spun? De patruzeci de ani spun Eu că se va vedea pe fruntea ta semnul Meu. Crezi? Măcar acum, crezi? Şi dacă nici acum nu crezi, vor vedea necredincioşii pe tine semnul Meu şi vor sări pe tine şi te vor călca în picioare de durerea ce va veni peste ei şi peste tine, şi te vor întreba şi îţi vor cere răspuns de ce ai ţinut talantul ascuns; te vor întreba de ce te-ai ascuns cu Mine şi cu viaţa Mea în tine.

Au venit o mulţime de furtuni peste acest loc ceresc. Au venit, tată, şi s-au spart şi se sparg în voi, iubiţii Mei cei stătători aici, şi nu este nimeni să vă ocrotească pe pământ, nici părinţi, nici fraţi, nici rude, nici păstori, nici creştini; ba mai buni au fost cu voi oamenii legii pământului. Dar aveţi de scut puterile cereşti, dimpreună cu Verginica. Măicuţa Mea n-o lasă singură pe Verginica, iar sfântul prooroc Ilie aşteaptă clipă de clipă semnalul Domnului.

Răbdare şi rugăciune puternică, iubiţii Mei! Ascultare şi inimă curată şi, aşa cum v-am spus, ieşiţi din voi şi daţi loc puterilor cereşti în voi. Staţi întregi, tată, întregi întru Mine. Nu vă iubiţi pe voi înşivă, şi unul altuia slujiţi cu iubire, căci puterile cereşti se luptă cu furtunile care se îndreaptă spre voi. Luaţi jugul iubirii, că este uşor de purtat, fiindcă Eu sunt iubirea, şi vă iubesc şi vă rog: aveţi grijă de sfinţenia acestui aşternut dumnezeiesc. Faceţi mătănii în forma crucii Domnului şi ziceţi: *„Doamne, Doamne, caută din cer şi vezi şi cercetează via aceasta pe care a sădit-o dreapta Ta şi o desăvârşeşte pe ea".* Amin.

Mergeţi seara înainte de culcare şi cântaţi cântările bisericii, cântaţi în bisericuţa cea pe care o aveţi dată de Mine vouă ca să fiu Eu în ea şi să-Mi cântaţi voi Mie în ea cântări de slavă şi de rugăciune. Cântaţi rugăciunea Tatălui nostru, cântaţi slavă Măicuţei Mele, cântaţi Domnului, iubiţii Mei, şi Domnul vă va cânta pe voi. Nu vă temeţi de vijelii, dar păstraţi sfinţenia acestui aşezământ şi daţi de veste această ştire şi această ordine, ca să ştie toţi cei care ştiu această taină vie. Staţi cuminţi înăuntru, şi Domnul va lucra dreptate pentru voi înăuntru şi în afară şi de jur împrejur, căci cei fără Dumnezeu vor da piept cu puterile dumnezeieşti şi vor amuţi de puterea dreptăţii Mele. Rugaţi-vă în vremea furtunilor, rugaţi-vă cerului cu inimă fierbinte, căci trebuie să pregătim calea minunilor.

Fiţi tari în numele Meu! Verginica este neadormită peste voi. Pace vouă! Tărie vouă! Linişte vouă! Iar cei ce vă ocărăsc şi vă dispreţuiesc pe voi, aceia îşi vor lua osânda, oricine ar fi ei. Amin. Pace vouă! Pace de la Tatăl şi de la Fiul şi de la Duhul Sfânt! Pacea Mea o dau vouă! Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 1992

Praznicul Schimbării la Faţă a Domnului

Domnul şi trâmbiţa Sa binecuvintează începutul lucrului pentru zidirea aşezământului Ro-Emaus, din cetatea Valea Voievozilor.

Binecuvântată este această zi de sărbătoare, această zi de praznic împărătesc, căci astăzi serbează cerul ziua aducerii-aminte a slavei Domnului Iisus Hristos în faţa ucenicilor Săi cei iubiţi între ucenici, căci aceasta este ziua în care Domnul le-a încredinţat lor spre mărturie arătarea slavei Sale cea de Fiu dumnezeiesc, şi din lumina Preasfintei Treimi s-a acoperit cu lumină trupul Fiului Cel întrupat de la Duhul Sfânt între oameni.

Pace vouă, copii ai zilelor slavei cereşti! Pace vouă de la Tatăl şi de la Fiul şi de la Duhul Sfânt, Care vă umbreşte pe voi ca să puteţi lucra cărarea Mea spre arătarea slavei Mele, precum este scris! Pace vouă, şi celor alături cu voi ca să vă ajute pe voi şi pe Mine spre gătirea slavei ce va să vină! Pace, iubiţii Mei, şi Tabor ceresc să fie inimile voastre, iar ochii voştri fi-va în curând să vadă slava Mea, precum cei trei deosebiţi dintre ucenicii Mei au văzut în ziua aceasta pe vremea trupului Meu slava Tatălui Meu întru Mine.

Dacă Eu am fost trimis de Tatăl pe pământ, apoi am fost supus Celui ce M-a trimis, căci nu Eu eram, ci Tatăl, Care locuia în Mine. Şi dacă eram Eu, întru Tatăl eram, şi am fost întru Tatăl în toată lucrarea ce am avut de săvârşit în mijlocul oamenilor. Puţin, puţin am spus Eu atunci despre taina aceasta, dar acele puţine cuvinte care au mărturisit că Tatăl este întru Mine, şi Eu întru Tatăl, acele cuvinte, cine are de la Tatăl

înțelepciune nu se sminteşte în veac întru aceste cuvinte care spun că Fiul este o ființă cu Tatăl, şi prin această Una ființă s-a făcut tot ce este văzut şi nevăzut.

Dacă omul nu este născut de sus şi dacă nu are pe Duhul Sfânt, nu poate unul ca acela să se plece sub cunoaşterea tainelor celor lucrate prin Duhul Sfânt în omul cel creat de Dumnezeu. Iată de ce trebuie naştere de sus, adică din apă şi din Duh, adică să fie omul ceresc. Şi dacă omul nu este născut de sus, nu poate primi pe cele de sus ca să le cunoască şi ca să le creadă că sunt de sus şi că sunt din Dumnezeu.

Apostolii Mei care M-au însoțit pe muntele Taborului, au văzut şi au mărturisit minunea pe care o serbăm Noi şi cu voi în ziua aceasta de mărturie cerească; au văzut şi au înțeles cu Duhul, iubiții Mei. Credeți voi ce vă spun? Cu Duhul au înțeles, de vreme ce ei nu ştiau ce spun atunci când unul din ei a spus: *«Doamne, să facem Ție, şi lui Moise, şi lui Ilie, trei colibe, şi să fim aici apoi».*Dacă aceştia nu s-ar fi lăsat lucrați de sus, nu ar fi putut lucra peste ei cele de sus. Şi dacă s-au lăsat lucrați de sus, a venit Dumnezeu şi Şi-a arătat față către față slava Sa, şi slava aceea a vorbit de la Tatăl şi a spus: *«Acesta este Fiul Meu Cel preaiubit»*. Şi erau Moise şi Ilie de o parte şi de alta a slavei cu care Mă arătasem Eu în fața lor, şi dacă ei nu ar fi fost de sus, nu ar fi avut cum să ştie pe Moise şi pe Ilie, care erau în stânga şi în dreapta Mea în ziua acelei slave văzute. Au văzut, şi apoi au ştiut, şi apoi au crezut, şi apoi au mărturisit, şi a rămas mărturia lor crezută peste vreme până astăzi, pentru că Duhul Sfânt are puterea adevărului spre mărturia lucrărilor cereşti care se lucrează pe pământ. Şi iată, vă spun aşa ca să credeți şi voi, şi cei legați cu voi, să credeți că Duhul Sfânt are putere. Şi pentru că are toată puterea, a lucrat cuvântul Duhului Sfânt şi a vorbit la voi, şi apoi S-a arătat adevărat prin puterea Sa, căci iată ce se vede de la Dumnezeu coborât: se vede pe pământ ieslea cuvântului Duhului Sfânt, peste care se vor desăvârşi în zilele ce vin minunile cele de apoi ale lucrării Duhului Sfânt, despre care Eu am spus atunci că vor fi şi se vor lucra şi se vor vedea.

Domnul Iisus Hristos este sărbătorit la voi şi Se slăveşte între voi, căci vrednic este Domnul să Se slăvească întru cei ce cred în El. Să fie binecuvântată de toate puterile cereşti această sărbătoare adevărată şi neschimbată de la locul ei, căci cei ce au schimbat de la locul lor serbările Duhului Sfânt, aceia au uitat cuvintele cereşti care spun prin cântările psalmilor: *«A Mea este ziua şi a Mea este noaptea, din veac şi până în veac».*

Slavă dintru cele cereşti deasupra ieslei cuvântului ceresc! Şi se va vedea în curând această slavă, căci Domnul Se apropie de arătare, iubiții Mei, şi tot ochiul va vedea slava lui Dumnezeu, precum este scris.

Verginica Mea, spune tu la copiii tăi sărbătoarea Noastră cu ei şi le spune cuvintele tale, căci Tatăl este întru Mine, şi Eu sunt întru tine, iar tu eşti întru ei, întru copiii tăi care au crezut pe Duhul Sfânt, Care purcede de la Tatăl şi Care este din veac în veac prin prooroci, după cum este rânduiala Tatălui.

— Pacea şi iubirea mea peste voi să fie, copii ai Duhului Sfânt, căci voi sunteți mlădițe care au răsărit şi care au rămas prin cuvântul lui Dumnezeu, care a lucrat prin această lucrare şi pe care a început-o Domnul prin mine, măi fiilor. Voi sunteți ramurile, iar eu sunt rădăcina. Voi sunteți mlădițele, iar eu sunt tulpina. Voi sunteți urmaşii mei, iar eu sunt cea prin care v-a născut Dumnezeu prin această lucrare coborâtă din cer pe pământ. Şi precum Domnul Iisus Hristos Şi-a arătat slava Sa în fața ucenicilor Lui, aşa îmi va da şi mie ca să mă slăvesc în fața ucenicilor mei şi nu va mai fi atunci necredință, şi va fi umilință şi căință şi lacrimi; şi nu va mai fi hulă şi dispreț şi mândrie, şi va fi ruşine şi spaimă peste cei ce lovesc acum în voi. Dar nu vă temeți voi de morții acestor vremi, nu vă temeți de morții cei din jur, căci eu voi lucra de jur împrejurul vostru, de jur împrejurul ieslei cereşti care este la voi. Nu vă temeți. Eu sunt cu voi, sunt cu sfântul prooroc Ilie peste voi, sunt cu cerul deasupra voastră şi sunt în voi. Iar astăzi serbez cu cerul la voi praznicul slavei Domnului Iisus Hristos, slava din muntele Taborului, serbez cu voi în muntele acesta, căci munte este aşezământul în care stați voi şi cu cei din cer, şi se vor împlini toate câte au fost vestite din cer despre acest munte şi despre fericirile care vor fi lucrate peste lume din vârful acestei înălțimi cereşti. Nu vă temeți de cei morți, nu vă temeți de furtunile care sunt lucrate de duhul rău. Nu cumva să vă temeți, de vreme ce nu sunteți fără Dumnezeu. Este Dumnezeu cu voi, copii ai puterilor cereşti. Fiți cuminți, fiți credincioşi şi fiți cu inimă mare, căci cerul pregăteşte calea minunilor. Fiți împlinitorii cuvintelor care vin din cer la voi. Fiți drepți cu împlinirea, căci aşa este acum şi nu se poate altfel.

Mama Gigi binecuvintează începutul lucrărilor din cetatea Valea Voievozilor, pentru că Domnul este adevărat prin cuvintele Sale *(locul Ro-Emaus, n.r.)*. Se binecuvintează dragostea şi puterea de lucru a tuturor copiilor acestui popor care vor lucra la această lucrătură creştinească, dar să se lucreze în toată vremea întru duhul dragostei şi al smereniei cereşti. Învățați unul de la altul lecția smereniei şi nimeni să nu se semețească împotriva celuilalt, căci cerul se pleacă şi vă învață lecția smereniei de duh, copii ai acestei lucrări. Să fie curați, şi iarăşi zic, să fie curați înăuntru şi afară toți cei care cu mânuțele şi cu dragostea lor vor împlini cuvintele lucrărilor cereşti. Cerul se supără pe cel ce nu se leapădă de obiceiul cel rău al cârtirii, al dezvinovățirii, de obiceiul cel rău al nesmereniei. Cine voieşte să fie iubit şi cinstit de aproapele său, acela să facă acestea aproapelui său. Să fie măsură pentru măsură întru dragostea cea duhovnicească şi frățească şi cerească. Iubiți vorbirea cea puțină, că multe păcate vi se vor micşora şi multe păcate vă vor ocoli pe voi de la vorbirea cea puțină. Feriți-vă de vorbirea în deşert, feriți-vă de lume, şi iarăşi zic: dezlipiți-vă de oameni, căci oamenii nu au pecetea pe care o aveți voi.

Aşa este scris de Dumnezeu: *«Ieşi din lume, poporul Meu, ca să nu guşti din vinul ei şi din pofta ei, că pofta este moarte sufletească şi este zid despărțitor între fiu şi tată»,* iar voi sunteți fiii Tatălui ceresc. Stați în casa voastră, stați în lucrarea aceasta, căci ea este casa voastră. Amin.

Lucrarea cea care va începe la Valea Voievozilor, să fie, de la începerea şi până la terminarea ei, fără duh de răzvrătire, fără cârtire, şi cu smerenie să fie lucrată această lucrare. Şi va începe Domnul să facă să fie curate cele ale poporului Său, căci poporul Său trebuie să-şi aibă mâinile lui. Creştinul lui Dumnezeu trebuie să-şi aibă mâinile lui ca să poată ieşi din lume, căci lumea s-a spurcat din creştet până în tălpi şi îmi împuținează curățenia copiilor mei. Mâinile fiilor lumii sunt murdare de curvie şi de sodomie şi de malahie, sunt murdare de duh rău, şi Domnul voieşte ca poporul cel ales al Său să-şi aibă mâinile lui şi să fie curat acest popor.

Binecuvântat să fie începutul cel rostit de Dumnezeu! Pace între voi, copii de la Valea Voievozilor! Pace şi aşezământ creştinesc să iasă din mijlocul vostru! Binecuvântat să

fie locul cel spus de Domnul pentru lucrul cel creştinesc! Să se însemneze de cei trimişi ai mei locul cel ales pentru aşezământ creştinesc din grădina copiilor mei, gazde din cetatea aceasta. Toţi copiii mei de la Valea Voievozilor să fie cu inimă mare şi să spună cu iubire: *„Doamne, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ. Amin“.*

Pace de la mămica Gigi peste cei ce au măsura păcii cereşti! Să se umple de pace cei fără de pace, cei care au fost dezlipiţi de duhul păcii şi care vor să se unească cu pacea cea din cer, aşa cum este în cer. Domnul va lucra să fie la vreme tot ce trebuie ca să se împlinească această lucrare. Să se lucreze după cele ce vin din cer şi nu altfel, copiii mei. Cuvântul cel din cer să stea mereu mai sus decât al vostru, şi eu voi fi fericită în cer pentru fiii cei care stau mereu şi învaţă şi împlinesc lecţia smereniei, şi de la aceasta, lecţia ascultării. Amin, amin, amin.

6/19 august 1992

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Domnul vesteşte că România începe să se trezească şi să se bucure de bunăvestirea coborâtă din cer. Maica Mielului ceresc binecuvintează sfinţenia peste ucenicii lucrării Noului Ierusalim.

Binecuvântată este în cer şi pe pământ Maica lui Dumnezeu, cea plină de dar, căci precum o fericesc pe ea neamurile pământului, întreită fericire i se cântă de către cei din cer Maicii Luminii, Maicii Fiului Treimii cereşti, căci Fiul, Cel ce este de o fiinţă cu Tatăl, S-a sălăşluit în pântece de Fecioară şi S-a făcut Om, ca să poată arăta omului cum trebuie să se nască încă o dată, încă o dată de sus. Dacă omul s-a născut după trup, trebuie să se nască şi după duh, prin Domnul Iisus Hristos, Cel Care a spus: *«Cine nu se naşte de sus, unul ca acela nu poate să intre cu împărăţia cea din cer».*

Pace peste voi, iubiţii cerului! Pace vouă de la Tatăl şi de la Fiul şi de la Duhul Sfânt! Pace vouă de la Maica Fiului Cel născut din Tatăl mai înainte de toţi vecii şi, iarăşi, Cel făcut Om de către Tatăl şi de către Duhul Sfânt întrupat în pântecele cel proorocit de prooroci. Maica Mea cântă în genunchi în ziua aceasta de prăznuire a sa. Cântă în genunchi cu bucurie, şi cu lacrimi cântă; cântă cântarea pământului cel ales pentru arătarea slavei care va fi să fie; cântă ajutată de coruri cereşti:

„O, Doamne sfinte, ceresc Părinte,
Susţine cu a Ta mână coroana română!“.

Este mare sărbătoare în cer şi pe pământ, dar România Mea nu cântă cântarea Maicii lui Dumnezeu. România Mea nu s-a trezit încă, nu s-a trezit, măi copii. Cu voi vorbesc şi vă spun că a venit vremea să se trezească România cea aleasă de Dumnezeu, căci vremea amorţirii ei e pe sfârşit, şi va răsuna glasul trâmbiţei Mele şi va trezi din somn pe cea aleasă de Mine. Domnul mai are încă un picuţ de răbdare, să vadă la voi lucrul încheiat şi săvârşit, măi tată, pentru că dacă Eu am pregătit acest loc, ca acolo unde voi fi Eu, să fiţi şi voi, apoi voi trebuie să vă apropiaţi de săvârşirea pregătirii slavei acestui loc în care Dumnezeu Cuvântul lucrează şi trâmbiţează ca să iasă peste România cu slava care se pregăteşte aici. Aici este locul slavei Mele, este locul odihnei Mele, este aşternutul Meu întru care binevoiesc. Aici sunteţi şi voi aşezaţi, pentru că Eu întru voi binevoiesc în vremea aceasta, căci aşa am rostit cuvânt la voi, şi voi mai rosti încă o dată şi voi spune să audă toată România: aceasta este lucrarea întru care binevoiesc!

Am răspândit cuvânt prin voi şi am vestit pe România despre întâia piatră a Noului Ierusalim şi a început România Mea să se trezească şi să se bucure de această bunăvestire coborâtă din cer. Domnul vă dă cuvânt din nou şi vă spune să mergeţi înainte cu vestea cea bună, ca să ştie România Mea legea sfinţeniei acestui aşezământ, şi să ştie lumea şi să creadă că-i va fi de ajuns să vadă de departe muntele acesta în care Dumnezeu rosteşte cuvânt peste pământ.

Iubiţii Duhului Sfânt, iată, pregătim calea minunilor, pregătim calea întoarcerii unsului cel ce este de la Dumnezeu peste România. Cerul este în mare pregătire peste voi şi peste acest aşezământ în care sunteţi aşezaţi veghetori. Măicuţa Mea şi-a strâns toată bucuria şi toată nădejdea ei deasupra acestui petecuţ de pământ sfânt, care se arată prin împrejmuirea lui după cum este forma României Domnului. Şi aşa este, măi copii, aşa cum a spus cel care a avut de lucrat poarta Domnului. Aşa este, că bucăţica cea îngustă dinspre poartă, se numeşte ieşirea spre mare, aşa cum este şi ieşirea României înspre mare prin locul care se arată aşa pe conturul României; şi este locul de ieşire spre lume, ca să ia lumea viaţa Mea care este în voi, şi să prindă duh de viaţă lumea României. Iar când România va fi acoperită de popoarele care vor auzi despre slava Mea în ea, va ieşi atunci România spre marea cea mare, spre lumea cea mare, şi se va micşora lumea şi va îngenunchea şi se va închina la picioarele României, după cum este scris în Scripturi despre cea care este iubită de Dumnezeu.

Iată, Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt au luat fiinţă văzută în bisericuţa cea coborâtă din cele cereşti în această grădină, şi de acum vor lua fiinţă cetele cereşti ca să fie văzute, şi această vedenie va fi veşnic adevărată, căci va fi văzută în toată clipa de ochii voştri.

Iată taină vă spun vouă: aceste ziduri ale acestui altar care se numeşte Sfânta Sfintelor, sunt vii aceste ziduri, şi vor fi vii prin cei vii care se arată în zilele ce vin peste aceste ziduri, şi va fi această iesle ceruri deschise, şi se vor vedea în toată clipa sfinţii şi îngerii coborând şi urcând peste acest aşternut ceresc. Poporul Meu creştin să ştie, şi România toată să ştie, şi apoi toate noroadele lumii să ştie că acest munte ceresc este locul Domnului, muntele în care Dumnezeu grăieşte pe pământ. Fericit acela care crede văzând de departe această înălţime cerească, fiindcă este pusă deoparte pentru slava lui Dumnezeu această grădină. Fericit popor şi fericită ţară este România, dar mai fericit este cel ce trăieşte viaţa cu Dumnezeu şi o împlineşte pe ea, căci în România vor fi numai cei ce vor primi cerul întru ei.

Binecuvântată şi cântată este serbarea de prăznuire a Maicii Mielului lui Dumnezeu, căci astăzi serbăm serbare adevărată şi nu se poate schimba de la locul ei această serbare. Binecuvântaţi să fiţi voi, cei care prăznuiţi şi cântaţi pe Maica Vieţii, cea care s-a mutat la viaţa cea cerească şi care cântă şi ocroteşte pe România Fiului ei.

Iubiţii Duhului Sfânt, iată, lângă Măicuţa Mea stă nedespărţită Verginica, cea numită de cer trâmbiţă deşteptătoare pentru slava Domnului Iisus Hristos, Care iarăşi Se arată, după cum este făgăduinţa cea din Scripturi. Măicuţa Mea nu ştie cu ce să-i mulţumească lui Verginica, pentru că ea s-a lăsat să fie părtaşă Duhului şi cuvântului Fiului ei. Măicuţa Mea stă şi aşteaptă să înceapă în ziua ei de prăznuire cuvântul lui Verginica peste acest pământ sfânt.

Verginica Mea, tu Mi-ai fost Mie sălaş, şi iată ce ţi-am pregătit Eu ţie, ca să fii tu cu copiii tăi dimpreună cu cei din cer care te însoţesc pe tine. Măicuţa Mea aşteaptă să audă glasul trâmbiţei, căci tu eşti trâmbiţa Mea pe pământ, pentru că Eu sunt întru tine, iar tu eşti întru ai tăi. Amin.

— Slavă dintru cele cereşti peste aşternutul cel ceresc care s-a coborât la voi! Slavă şi mărire Celei de o fiinţă şi nedespărţitei Treimi, şi slavă Măicuţei Fiului Treimii cereşti, cea care ne-a dat nouă pe Mielul lui Dumnezeu, Care a luat asupra Sa neputinţele lumii!

Pace, iubiţii mei şi ai cerului sfânt, căci am cu ce să mă înfăţişez între cei din cer, am, mămică, şi voi ridica de la voi poporul cel mare, care va cânta cântarea cea de mântuire.

Iată ce sărbătoare cerească, şi tot cerul se bucură de ea. Iată ce iesle curată are Dumnezeu pe pământ! Tot poporul meu să nu uite sfinţenia acestui aşezământ ceresc. Nimeni să nu se joace cu puterea sfinţeniei care este coborâtă din cer peste acest petecuţ de pământ care s-a făcut munte ceresc, munte de taină cerească.

Nu se poate apropia aici poporul meu, nu se poate, măi copii. Am dat de veste la voi, am venit cu Domnul prin cuvânt după trecerea unui an de la punerea pietrei cea dintâi de la voi, dar acum iarăşi rostesc şi spun: nu cumva să adăugaţi de la voi pentru ţinerea legilor sfinţeniei care strigă la Dumnezeu de sub această temelie de piatră vie. Luaţi aminte, şi iarăşi zic, din partea Domnului rostesc cuvânt şi spun: luaţi aminte cu frică şi cu sfinţenie, căci cuvintele legii care străjuiesc peste Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, strigă la Dumnezeu de sub această piatră. Eu nu voiesc ca această lege sfântă să vorbească prin semne peste cei din poporul meu. Eu am spus că cine nu poate să se dea deoparte de toată atingerea cea care nu este întru sfinţenie, acela să nu se apropie, că mai bine îi va fi lui. Dumnezeu Îşi va începe curăţenia peste România, şi vai, mămică, vai, dacă va începe cu cei ce sunt auziţi şi pomeniţi pe nume în cer, din partea celor ce se roagă aici pentru poporul meu! Va fi mare numărul celor atinşi şi striviţi de semnele care vor veni pe pământ în numele dreptăţii lui Dumnezeu, şi nimeni nu va mai avea cuvânt de spus, nimeni nu va mai spune apoi că această cetate mică şi cerească nu este de la Dumnezeu. Să ştiţi că Domnul va începe cu templul Său cel sfânt, care a fost atins de trupuri necurăţate şi netămăduite; va începe cu biserica aceea care nu şi-a făcut datoria sa, cu slujitorii cei care au făcut negoţ în numele Domnului, şi aceia nu vor mai putea spune nici o vorbă după ce vor auzi pe Domnul, Care Se va atinge de ei şi îi va mustra şi le va spune: *„Nu ştiu de unde sunteţi!“*. Va fi mare numărul celor loviţi şi striviţi de tăvălugul care va trece peste faţa pământului în numele dreptăţii lui Dumnezeu. De aceea am spus eu poporului meu să facă pace între el şi Dumnezeu, pentru că nici un trup nu va mai scăpa dacă nu va fi găsit bine cu Dumnezeu.

Vorbesc pentru poporul meu această vorbire, pentru că el ştie ce are de făcut, şi este trecut vinovat dacă a ştiut şi nu a făcut după cum i-a cerut Dumnezeu. Iar pentru lume altfel grăiesc. Grăiesc şi spun că toţi cei care vor fi cercetaţi şi găsiţi cu inimă cerească, aceia vor fi cruţaţi şi apoi vor fi îndreptaţi de Dumnezeu, şi aceia vor trăi apoi după cum cere vremea aceasta cerească.

Copiii mei, să nu vă mâhniţi, mămică, şi să nu vă miraţi că nu v-am dat răspunsul dorinţei voastre. Dar vă roagă mămica pe voi, lăsaţi-vă dorinţa după dorinţa cerească şi nu după voi, iubiţii mei, că eu nu voiesc să sufere poporul meu, nu voiesc să sufere păstorii mei. Şi iată, iarăşi vă spun să nu vă jucaţi cu puterea sfinţeniei care este cerută aici. Vă spun iar, pentru ca să vă pot spune pentru ce nu am venit să vă răspund dorinţei voastre de a vă duce să aduceţi astăzi pe păstorii mei aici. Eu am nevoie de ei, mămică, şi nu voiesc să fie scris nimica rău în dreptul lor. Păstorii mei încă nu pot sta deoparte. O, dacă ar fi în calea lumii păstorii mei, n-ar avea păcat, că lumea nu ştie ce este această lucrare şi ce este lucrarea acestei înălţimi cereşti. Nu ştie lumea, dar când va veni vremea să ştie, lumea va crede şi va fi mântuită prin credinţă. Nu tot aşa se poate rosti şi despre poporul meu. Şi iată, păstorii mei cei lucrători peste poporul meu nu pot sta deoparte de cei hulitori; hulitori prin viaţa lor cea fără de sfinţenia care se cere de la acest popor.

Iată, serbăm cu cerul, şi cu cei de aici, şi cu cei ce sunt cu inima aici. Suntem împreună aici, căci cerul este peste toţi cei legaţi aici. Atunci când Maica Mielului nostru s-a înălţat la cer, au fost adunaţi de nori apostolii cei răspândiţi pentru lucrarea cerească începută de Domnul. Aşa şi acum, pe nori suntem cu toţii şi sărbătorim împreună această zi de sărbătoare cerească a Maicii Mielului.

Iată, îmbrăţişez pe toţi cei mici ai mei, şi pe cei mari ai mei, şi îmbrăţişez pe copilul cel ce are darul vederii dumnezeieşti, care m-a bucurat în ziua aceasta şi a venit la ieslea cuvântului meu ca să fie cu cei mici ai mei în ziua aceasta. Binecuvântat să vă fie cuvântul cel de Duh Sfânt, care curge de la voi la cei ce vin să vadă această minune. Şi iară voi vorbi în curând cu voi, copii ai lucrărilor cereşti.

Maica Mielului ceresc se atinge de voi şi vă binecuvintează sfinţenia în care trăiţi. Cântaţi Maicii Mielului ceresc, căci ea va cânta mereu în cer cântarea cea pentru România, şi va cânta cântarea bucuriei care răsare din lucrarea care va umple pământul şi cerul de slavă cerească.

Binecuvântată şi înmulţită să fie râvna pentru cer a celui ce stă peste biserica mea şi care lucrează cu mine în numele Domnului. Domnul mi-a făcut mie acest locaş ca să fiu eu cu tot cerul sfânt la voi în locaş ceresc. Domnul îmi dă întâietate în faţa celor din cer, că aşa zice Domnul, că eu sunt trâmbiţa care va deştepta pe România.

Pace vouă, celor ce veţi lucra înviere de la Dumnezeu peste România! Pace unsului Domnului, Mihail, regele României! Pace peste el, şi trezire întreagă şi Duh Sfânt lucrător de sfinţenie peste trupul şi sufletul lui!

Pace vouă, celor ce purtaţi lucrarea cea pentru pregătirea slavei Domnului! Amin, amin, amin.

15/28 august 1992

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Cântărire atentă şi grijă sporită pentru rostirea cuvintelor. Îndemn la sfinţenia inimii şi la cercetarea cea izbăvitoare.

Să fie sfat cu cerul în această zi. Să fie cuvânt ceresc şi să se audă cuvântul care vorbeşte din cer peste aşezământul care se numeşte cu nume de Sfânta Sfintelor, cu nume de nou Ierusalim, coborât din cer pe pământ. Amin. Cuvântul care iese de la duhul care poartă numele de trâmbiţa Domnului, să vorbească cuvântul acesta în ziua aceasta! Din porunca Domnului să vorbească! Amin.

— Pace vouă, celor ce auziţi cuvântul ceresc care vorbeşte astăzi peste voi, copii ai acestui

aşezământ sfânt şi curat, căci sfinţenia şi curăţenia acestui aşezământ este lumina care va vorbi din cer peste pământ ca să învieze morţii sub această lucrare de cuvânt ceresc.

Pace vouă de la mămica Gigi, căci acesta este numele meu peste voi. Domnul a folosit peste copiii Săi şi peste slugile Sale nume mângâietoare, nume încopilărite, nume de copii mângâiaţi de Dumnezeu. Aşa a mângâiat Domnul pe fiul acestui popor răsărit din cuvântul acestei lucrări. Aşa mi-a spus mie Domnul: să mângâi şi să dezmierd pe fiii Săi cei iubiţi şi cei iubitori de Domnul şi de legile Sale, şi iată, aşa i-am deprins şi pe aceştia în care eu îmi deşert duhul şi cuvântul în vremea aceasta. Aceasta este vremea mea, pentru că Domnul mi-a dat mie vremea aceasta, cu cele scrise pentru vremea aceasta, ca să lucrez peste fiii poporului sfânt din vremea aceasta, iar ei să lucreze întru mine peste cei ce vor primi mâna Domnului spre ridicare sfântă, spre unire cu cele sfinte şi din cer venite peste pământ. Şi precum este scris în prooroci, aşa lucrează mama Gigi în vremea aceasta, lucrează cu copii ascultători, şi cu nume de copii, aşa precum Domnul m-a mângâiat pe mine cu nume de copil în mijlocul acestui popor.

Mama Gigi îşi adună azi copiii ei în jurul cuvintelor ei cele cereşti, şi pe care le ia de la Dumnezeu.

Iubiţii mei, care sunteţi aşezaţi de cer ca să vegheaţi şi să sfinţiţi prin viaţă sfântă şi prin inimă sfântă această bucăţică de pământ care adăposteşte altarul Sfintei Sfintelor Domnului! Măi mămică, de când nu v-aţi aşezat voi la sfat ceresc cu mămica Gigi? Şi de ce, oare, s-a aşezat atâta timp de atunci, de n-am mai putut să fiu cu voi prin cuvânt? Căutaţi să vedeţi şi voi dacă mai este o aşa de lungă vreme fără de cuvântul meu la voi. Nu mai este, mămică, şi nici să nu mai fie, căci acesta este locul cuvântului lui Dumnezeu. Cu frică şi cu iubire să nu mai uitaţi că locul acesta este muntele cuvântului lui Dumnezeu şi al celor trimişi cu cuvântul lui Dumnezeu. Voi ieşiţi la cei ce vin să vadă această minune şi le spuneţi că este cuvântul Domnului în acest loc, dar adevărate să fie aceste spuse. Să fie cuvântul Domnului în toată vremea peste acest aşternut pregătit şi înfiinţat prin cuvântul Domnului. Amin.

Copiii mei iubiţi şi mângâiaţi de mama Gigi! Voi sunteţi mângâiaţi cu nume de copii, cu nume de prunci, precum scrie în prooroci despre fiii Ierusalimului nou. Nu mai staţi, mămică, atâta vreme fără de sfatul cel din cer. O mulţime de sfaturi s-au adunat ca să vin cu ele la voi, dar iată, vă aduc aminte din nou o taină mare, mare de tot, şi pe care n-o aveţi în atenţie în lucrul cuvintelor voastre. Vă aduc aminte vouă, celor ce lucraţi cu tainele cele venite din cer, şi vă spun despre taina celor ce sunt purtători de cuvânt din cer. A venit vremea să pun la voi poruncă, pentru că dacă aşez ca pe o poruncă această taină, apoi ea va fi să ia viaţă împlinitoare şi să învăţaţi din împliniri puterea acestei porunci. Vă spun vouă, celor cu care lucrează cerul prin cuvânt, vă vorbesc despre această poruncă. Despre care poruncă? Vă spun din nou despre rostirea cuvintelor. Nu vă grăbiţi să rostiţi cuvânt, nu vă pripiţi în rostirea cuvintelor, că mare este lucrarea cuvintelor voastre, pentru că voi sunteţi purtători de cuvânt ceresc, şi pentru că nu s-a auzit vreodată să nu se împlinească tot cuvântul ceresc.

Cei trei fii care lucraţi cu tainele împărăţiei cerurilor! Măi copii, cuvintele voastre cu care lucraţi în vremea lucrului vostru cu cele ale împărăţiei cereşti, sunt cuvintele focului Duhului Sfânt, dar luaţi aminte bine, că împărăţia cea din cer, în toată vremea şi prin toate cuvintele rostite de voi, este lucrătoare. De aceea v-am spus să nu vă grăbiţi să rostiţi cu uşurinţă cuvânt. Cuvintele rostite de voi sunt împlinitoare şi sunt lucrătoare, pentru că aceasta este taina în care sunteţi aşezaţi, iar întru taina aceasta care lucrează peste voi prin cuvintele rostite de voi întru această lucrare de cuvânt, nu trebuie să fie lipsit cuvântul meu, măi iubiţii mei copii. Şi vă spun şi eu vouă o durere de a mea, de a duhului meu, că s-a rostit cuvânt între voi ca să lucraţi fără de cuvântul meu. Şi de ce s-a rostit acest cuvânt? O, iată ce a făcut acest cuvânt rostit! M-a pus pe mine sub tăcere, căci cerul nu trece peste cuvintele voastre, pentru că aşezarea cea din cer nu are voie nici cerul s-o desfacă, şi cele rostite de cer nu se pot lua înapoi. Aşezarea de la voi este înfricoşătoare în cer şi pe pământ, dar voi nu vă daţi de ajuns de bine seama de puterea acestei lucrări aşezată de Dumnezeu peste voi. Să rămână poruncă lucrătoare acest cuvânt rostit la voi în ziua aceasta.

Cei trei fii lucrători cu tainele cele de foc ale Duhului Sfânt, cei trei copii ai mei care formează troiţa cea de foc, lucrătoare şi curăţitoare peste făptura lui Dumnezeu, aceştia să nu rostească cu uşurinţă cuvânt, pentru că sunt lucrătoare şi împlinitoare peste pământ şi peste acest aşezământ sfânt şi peste cei ce sunt rostite cuvintele celor ce sunt purtători de cuvânt împlinitor. Iar în faţa acestor cuvinte, să stea la temelia lor cuvântul meu, iubiţii mei, că împreună cu voi lucrătoare m-a aşezat Domnul peste această vreme şi peste acest aşezământ şi peste cei stătători ai acestui aşezământ şi peste cei ce ajută acestei lucrături sau vin să se înfăţişeze Domnului prin cele aşezate aici.

Tot creştinul care se poate atinge aici prin ţinerea legilor acestui aşezământ, toate inimile să fie atente şi să asculte de cei stătători aici, căci aceştia stau în faţa Domnului pentru acest popor şi pentru cei ce, prin împlinirea legilor de aici, vin şi se ating de acest jertfelnic de foc, prin mijlocirea celor ce sunt aşezaţi de veghe şi la lucru aici, căci de la lucrul care se lucrează şi se pregăteşte aici, va ieşi biruinţa cea care este scrisă în Scripturi.

Am lucrat cu presări peste voi, copiii mei prin care eu îmi deşert cuvântul între voi. Am lucrat cu atenţionări ca să vă înţelepţesc şi să daţi deoparte cuvântul rostit de voi prin care eu am fost ţinută să nu mai vorbesc la voi. Am văzut abia acum, după atâta timp de tăcere, am văzut iarăşi primirea la voi a cuvântului meu, ca să lucraţi iarăşi după cuvântul meu, nu fără cuvântul meu care este din cer.

Am spus într-un sfat cu voi că deasupra cuvintelor voastre să stea cuvântul meu, pentru că eu sunt din cer între voi. Cuvântul care vine de la mine spre voi, vine din cer, şi voi trebuie să fiţi mai întâi de toate primitori ai celor cereşti, şi apoi să lucraţi prin cele cereşti. Aceasta este taina care lucrează la voi. Taina lucrării cuvântului lui Dumnezeu este această taină, şi n-a fost în nici o vreme o lucrare mai împlinită şi mai lucrătoare de biruinţă ca şi lucrarea care stă peste voi şi care trebuie să lucreze prin voi. Cuvântul vostru să slujească numai întru cele bune şi plăcute de cer, aşa precum spune cuvântul Scripturii: *«Unul altuia slujiţi cu iubire, şi fiecare să fie aproapelui său pe plac la ce este bine, fără să căutăm plăcerea noastră»*. Şi iarăşi este scris: *«Dacă trăim în duhul, să şi umblăm întru Duhul Sfânt, căci aşa vom putea lua bine seama şi vom scăpa de cursa ispitelor, împlinind legea lui Iisus Hristos»*.

În acest aşezământ ceresc trebuie mare sfinţenie, iubiţii mei copii; sfinţenie cu trupul, sfinţenie cu duhul, şi acestea se lucrează prin sfinţenia inimii, mămică, pentru că inima este casa care adăposteşte în ea Duhul lui Dumnezeu, şi din care

casă lucrează Duhul Sfânt, spre sfinţenia trupului. Aceasta este casa lucrărilor cereşti care ies lucrătoare în afara casei Duhului Sfânt şi care se văd pe dinafară. Acest aşezământ este inima Duhului Sfânt, este casa Duhului Sfânt, ale Cărui lucrări se văd numai pe dinafară. Trupul creştinului se poate vedea, dar inima din el nu se poate vedea. Se poate însă vedea lucrarea inimii, care ţine trupul în viaţă. Şi iată, una este slava trupurilor pământeşti, şi alta este slava trupurilor cereşti, dar lumea nu înţelege această taină pe pământ, fiindcă pe pământ lucrează Dumnezeu cu cerul.

Toată lucrarea cerului lucrează pe pământ, măi copii, şi casa lucrărilor cereşti este inima trupurilor cereşti. O inimă care nu primeşte cerul în ea, rămâne sortită pentru slava pământească şi trecătoare, dar inima care sălăşluieşte în ea pe cele din cer, este vas ales şi casă aleasă pentru slava cerească, şi iată, alta este slava celor pământeşti, şi alta slava celor cereşti, precum este scris în Scripturi despre această taină.

Din nou vă spun: dacă trăim în Duhul Sfânt, să şi umblăm întru Duhul Sfânt şi întru lucrările Sale, iar acest aşezământ ales pentru lucrările slavei cereşti, trebuie să fie ocrotit şi păzit de întunericul din afară şi de orice duh străin de Duhul Sfânt. Şi de ce vă spune mămica din nou această poruncă rostită demult la voi? Iată de ce: începeţi de acum încolo încă o lucrare de ordine a acestui aşezământ, ca să împlinim paza cea bună a Duhului Sfânt şi a luminii şi a liniştii Duhului Sfânt. Au fost, şi iată, mai sunt semnale la voi, din care să pricepeţi că este nevoie de mare atenţie întru această poruncă. Citiţi această carte, ca să fie cunoscută de cei ce împlinesc cele cerute aici, de cei ce vin şi se apropie cu voi prin împlinirea lor. Aceste semnale vin ca să ştiţi şi voi şi cei ce vin şi intră în aşternutul sfânt al Domnului. Voi sunteţi aici mereu şi nu ieşiţi printre cele stricăcioase şi printre cele deşarte, dar cei ce vin, cei ce încă vă ajută la lucrul vostru, aceia vin şi iar se duc şi iar vin, şi va fi mereu nevoie de curăţire de duhul de pe drum, de duhul lumii de care se ating şi cu ochiul şi cu urechea, până şi cu inima cei ce au de trecut prin lume ca să plece şi ca să vină la voi, să vină la Domnul, măi copii, căci Domnul este curat, şi curaţi să fie cei ce se ating de Domnul. Unii au o mai mare putere pentru curăţenia inimii, căci ea este casa Duhului Sfânt. Alţii, nu tot aşa, şi sunt mai slabi, iar alţii sunt şi slabi şi mici cu inima şi cu mintea, şi de aceea trebuie curăţire peste ei şi sfinţire şi blagoslovire pentru atingerea cu acest aşezământ sfânt, şi pentru ca să primească putere întru Duhul Sfânt. De aceea sunt slobozite de Dumnezeu semnale de atenţie şi întâmplări îngăduite de cer la voi; de aceea, mămică, spre înţelepţirea voastră, ca să lucraţi curăţire peste cei ce vin, peste cei ce pleacă şi vin, căci mare trebuie să fie atenţia pentru sfinţenia acestui aşezământ ceresc, fiindcă duhul rău nu ştie că aici ştie cerul tot ce se petrece, şi nu se petrece nimic întâmplător.

Unii au acum de plecat la lucrul misiunii lor cu cerul, şi de aceea mă străduiesc să sfârşesc sfatul acestei porunci, că mai am apoi de lucrat cu cuvântul meu cel bun peste acest aşezământ, mai am de stat cu voi în sfat.

Domnul vă binecuvintează hrana cea spre fiinţă. Mama Gigi stă cu voi la masă şi apoi din nou ne aşezăm în sfat ceresc, căci aşa se cade în ziua Domnului, se cade să slujim Domnului toată ziua. Şi pentru că sfatul meu a lipsit o vreme dintre voi, astăzi, iată, stăm mai mult şi ne bucurăm împreună mai mult, ca să încep să lucrez de azi înainte peste acest aşezământ lecţia de fiu al acestei lucrări. Amin, amin, amin.

*

Merg înainte cu sfatul cel ceresc peste voi în ziua aceasta, căci eu aşa am spus mai din vreme, că va trebui să vin să lucrez lecţia de fiu al acestei grădini. Am spus în cuvântul de azi că voi începe de acum înainte peste acest aşezământ lecţia de fiu al acestei lucrări, dar legat de aceasta voi lucra deosebit lecţia de fiu al acestei grădini, fiilor.

Voi, cei stătători peste acest aşezământ, cei care sunteţi aşezaţi aici veghetori şi lucrători ai tainelor cereşti, voi, mămică, v-aţi lăsat lucraţi din vreme de tâlcul lecţiei de fiu al acestei lucrări. Iată, a venit vremea să vă dau pe voi pildă vie în faţa poporului meu, care n-a voit să fie după adevăr fiu al acestei lucrări. Voi sunteţi pildă vie de fii ai acestei lucrări. Şi cum adică fiu al acestei lucrări?

O, a venit Domnul pe pământ cu această lucrare de cuvânt dumnezeiesc şi Şi-a ales un ogor, adică Şi-a ales un popor, un popor cules de peste tot, ca să facă din el popor al lui Dumnezeu prin chemare cerească, şi apoi să facă din el un trup viu şi lucrător întru feluritele Sale mădulare şi întru o singură lucrare cerească, spre plinirea vremilor Domnului. A lucrat Domnul prin cuvânt vreme de patruzeci de ani şi a chemat la Sine ca să vină cel ce aude, şi să se lase apoi lucrat de Dumnezeu creştinul care a avut credinţă şi care L-a cunoscut pe Domnul prin această profeţie, şi n-a avut, măi copii, n-a avut creştinul teamă ca să se fi apropiat cu teamă de taina şi de viaţa şi de cuvântul acestei lucrări dumnezeieşti, şi s-a uitat înapoi creştinul acestei lucrări, mai mult înapoi s-a uitat decât înainte. Şi cum adică înapoi? Adică n-a mers spre împărăţia cea din cer, ci, din contra, a mers şi mai vârtos spre împărăţia cea de pe pământ, împărăţie din care creştinul nu apucă nimic, măi copii. Şi iată, creştinul acestei lucrări a fost atâta vreme numit de cer fiu al lui Dumnezeu, fiu al cerului. A fost numit aşa ca să fie aşa, ca să fie fiu al cerului, dar n-a fost creştinul fiu al cerului, căci ca să fi fost fiu al acestei lucrări, trebuia creştinul cel chemat să împlinească rânduiala cerească şi care venea de la Dumnezeu în toată vremea prin cuvânt. Şi iată, ogorul Domnului nu s-a lăsat lucrat, iar uneltele care au lucrat peste acest popor dădeau ca în piatră ca să lucreze ogorul cel ales de Dumnezeu. Căci dacă n-a voit creştinul să se deprindă cu legea cea sfântă, adusă de Domnul Iisus Hristos, şi, dimpotrivă, ascultând glasul lui Dumnezeu se osândea prin neascultarea de cele cerute de cer, aşa s-a întâmplat cu acest popor, de nu s-a deprins cu împlinirea lecţiei de fiu al acestei lucrări. Iar voi, cei care aţi fost sădiţi acum în această grădină ca să fiţi fii ai acestei grădini, voi aţi învăţat şi aţi înţeles şi aţi împlinit această viaţă de fiu al acestei lucrări. Şi ce înseamnă să fii fiu al acestei lucrări cereşti? Înseamnă să fii numai cu Iisus Hristos în toată vremea, pe oriunde şi întru toate cele cerute de Domnul prin această lucrare. Creştinul care a plecat pe drumul acestei lucrări trebuia să fie ca şi apostolii cei care au plecat cu Domnul în vremea aceea. Ei dacă au plecat cu Domnul înapoi nu s-au mai uitat, şi au fost potriviţi pentru împărăţia cea din cer, că n-a mai avut ce să-i încurce, de vreme ce nu s-au mai uitat înapoi.

Creştinii cei chemaţi de Domnul prin glasul acestei lucrări, au folosit credinţa fără faptele credinţei, şi aşa, credinţa acestora s-a socotit credinţă moartă. Iar despre faptele credinţei celor ce au crezut în această lucrare, avem de vorbit deosebit, măi copii, căci prea moartă a fost credinţa cea pripită a acestui popor.

Ca să fi crezut în această lucrare şi ca să fi rămas în picioare credinţa, ar fi fost să fi rămas creştinul în picioare cu Dumnezeu şi cu împărăţia cea de la Dumnezeu, dar altceva este să fi rămas în picioare cu această lucrare şi ca să fi rămas creştinul fiu al acestei lucrări.

Lecţia de fiu al acestei lucrări nu trebuie s-o mai rostesc, şi fac altceva acum, fiindcă vă am pe voi şi vă dau pildă în faţa acestui popor. Şi iată, aduc aminte poporului meu, ca să plinesc această lecţie, aduc aminte şi adaug alături de pilda aceasta şi spun cuvintele Domnului: *«Cel ce pune mâna pe plug şi se întoarce uitându-se îndărăt, acela nu este potrivit pentru împărăţia cea din cer».* Şi iarăşi spun: *«Cel ce nu poate să lase părinţi, şi fraţi, şi copii, şi soţi, şi neam, şi ţarini, şi ranguri, pentru ca să urmeze chemarea lui Dumnezeu, acela nu poate urma spre împărăţia cea din cer».* Şi iată ce dovadă a dat acest popor învăţat de Dumnezeu vreme de douăzeci şi cinci de ani, că după plecarea mea la cer, s-a dovedit credinţa fiecărui creştin, s-a dovedit din fapte că n-a fost creştinul cu această lucrare, căci pentru ca să fi fost cu această lucrare, era să fi fost viu creştinul dacă eu m-am dus întru cele cereşti. Şi, de unde?! că nimeni nu s-a arătat să fi fost împlinitor după cum cere urmarea împărăţiei din cer ca să lase creştinul părinţi şi fraţi şi copii şi rude şi ranguri şi pe el însuşi să se fi lăsat ca să urmeze numai întru Dumnezeu. Acesta este poporul cel ales ca să fie poporul sfânt al Domnului, dar el n-a voit să fie ca voi, n-a voit să dezlipească de pe el piedicile şi necurăţia şi tot ce era străin de Duhul lui Dumnezeu; n-a voit să taie creştinul de la el ochiul, sau mâna, sau piciorul, sau urechea, sau iubirea cea străină, care-l smintea şi îl dădea de lângă Dumnezeu. Ar fi putut fiecare creştin să-L aleagă pe Dumnezeu, dar iubirea creştinilor a fost împărţită pentru părinţi şi fraţi şi copii şi rude şi ranguri şi ţarini, şi ce să mai fi rămas din ea şi pentru Dumnezeu? O, nu aşa trebuia să fie învăţată această lecţie, căci Dumnezeu rămânea puţin, printre cele multe ale creştinului; ci altfel trebuia să înţeleagă acest popor chemarea pe care i-a făcut-o Dumnezeu prin această lucrare; altfel, şi să fi fost creştinul în putere să fi tăiat de la el tot ceea ce dădea să-l împuţineze întru viaţa şi întru dăruirea sa pentru urmarea lui Hristos. Trebuia tăria credinţei, şi apoi cu frică şi cu dragoste să fi urmat ţinta spre împărăţia cea din cer. Şi, de unde?! că vreme de patruzeci de ani n-a urmat acest popor aşa cum cere urmarea împărăţiei din cer, şi iată, acum se vede Scriptura care spune: *«Alta este slava celor pământeşti, şi alta este slava celor cereşti».*

Fiul acestei lucrări trebuia să depărteze de la el orice călcare de lege, trebuia să nu-şi fi îngăduit nici un fel de întoarcere înapoi, că iată, altfel se numeşte că merge creştinul înainte cu Hristos şi nu cum s-a mers pe drumul acesta. Altfel a fost adusă din cer lecţia de fiu al acestei lucrări, şi dacă nimeni n-a reuşit s-o împlinească bine, în zadar a auzit-o, în zadar dacă n-a fost acum promovat ca să poată învăţa şi împlini lecţia de fiu al acestei grădini, fiindcă după atâta vreme de învăţătură a coborât Domnul pe pământ prin cuvânt această grădină, căci este cerească această grădină, şi dacă este cerească, apoi cereşti trebuie să fie fiii acestei grădini. Dacă n-a putut creştinul să fie după adevăr fiu al acestei lucrări, iată, n-are cum să fie fiu al acestei grădini, căci această grădină se va umple de slavă cerească şi va orbi pe toţi cei ce văd rău, şi va vădi pe toţi cei ce n-au haină potrivită pentru această masă, căci haina aceasta nu poţi s-o mai dai jos de pe tine şi apoi s-o iei iar ca să poţi intra iar. Nu poţi aşa, căci de acum va vorbi sfinţenia acestei grădini şi va vădi orice vicleşug, orice nelegiuire şi orice boală de duh sau de inimă.

O, fiul acestei grădini trebuie să aibă duh sănătos, duh de smerenie cerească, duh de curăţenie şi duh de viaţă vie, măi mămică. Cel ce voieşte să se înfăţişeze Domnului, Care trăieşte în acest aşezământ ceresc, unul ca acela trebuie să fie curat cu inima, curat cu mintea, curat cu cuvântul, curat cu fapta. Fiul acestei grădini trebuie să iubească curat lucrarea cea dumnezeiască şi cuvântul dumnezeiesc care ia fiinţă peste acest cort sfânt. Cei ce sunt aşezaţi aici veghetori şi păzitori şi lucrători din partea cerului, trebuie să fie ascultaţi de toţi cei ce prin împlinirea legilor de aici pot intra în această grădină, căci cei de aici slujesc aici după cum este venită aşezarea din cer.

Nimeni din cei ce vin să se înfăţişeze Domnului prin acest jertfelnic, nimeni din aceştia să nu folosească vorbirea în deşert sau nesmerenia faţă de cei de aici şi faţă de aşezările de aici. Să fie duh de sfială şi de aplecare cu inima şi cu fapta, căci acest aşezământ este aşezat cu aşezare cerească. Toate greutăţile sau încercările sau neliniştile care încearcă pacea şi duhul acestui aşezământ, să nu fie judecate sau cercetate sau scoase afară ca să fie vorbite, căci această nesfială se scrie păcat şi nu greşeală în dreptul celor ce iau şi scot de aici măcar o iotă ca să fie judecată de libertatea minţii celor ce au duhul ispitirii lucrurilor din această grădină. Cei ce vin, să fie cuminţi cu inima, cuminţi cu mintea şi cu purtarea şi cu gândul; să se lase lucraţi de lucrarea smereniei şi a ascultării. Fiul acestei grădini cereşti să nu ispitească tainele dumnezeieşti mai mult decât i se dă şi i se împarte spre ştire sau spre lucrare, căci pentru tainele cereşti se cere mare smerenie, şi se cer inimi şi minţi întru totul împlinite întru înţelepciunea cea desăvârşită.

Iară şi iară rostesc cuvânt, şi să se împlinească acest cuvânt de către toţi cei ce se ating cu aşezământul care lucrează din cer prin taina acestei grădini. Nici un fel de tulburări să nu mai fie aduse de ştire peste cei ce sunt călăuziţi aici de cer, căci aici se lucrează numai dinăuntru şi nu din afară. Cei ce stau la lucrul tainelor care vin din cer, aceştia primesc de la cer sfat pentru tot pasul şi cuvântul, şi nu se poate aici sfat din afară. Voi lucra din cer şi voi descoperi la vreme orice vicleşug care ar îmbolnăvi măcar mintea cuiva, dar îmbolnăvirea inimii o voi scoate la iveală, şi nimeni să nu uite că în acest aşezământ orice fel de greşeală este osândită pe faţă. De aceea vă rog pe voi, cei stătători aici, deschideţi cât mai des sfat spre cercetare, pentru mărturisirea oricărui fel de slăbiciune şi neascultare sau ascundere de greşeală, ca să nu rămână nici o urmă de greşeală să nu fie spălată şi depărtată şi curăţită, căci vă spun iar că de acum încolo va lucra tot mai tare legea dumnezeiască, cerută din acest aşezământ şi de la fiii acestei grădini. Nimeni din cei ce se ating cu acest aşezământ să nu folosească minte uşuratică, inimă puţină, ci să fie bărbăţie de inimă şi de sfinţenie, căci pentru împărăţia cea din cer nu se poate strecura nimic necurat, nimic omenesc, nimic de la fire, şi toţi cei ce se ating cu cele aşezate aici, să fie întru Duhul Sfânt şi să se vindece de fire, căci firea pofteşte împotriva duhului şi, iarăşi, duhul, împotriva firii.

Cei ce sunteţi alipiţi cu cei stătători aici ca să ajutaţi pe Domnul, să fiţi în toată vremea întru smerenia minţii şi a inimii şi să nu uite nimeni că Domnul intră şi cercetează orice stare a inimii şi a minţii, şi cere Domnul sănătate şi bărbăţie de inimă şi de minte fiului acestei grădini.

Copiii cei stătători aici, să fie în toată vremea pildă de împlinire cerească şi de sfinţenie de inimă, şi fiecare să lucreze cu toată dăruirea întru această grădină cerească. Lecţia de

fiu al acestei grădini va fi să nu se mai termine, căci lucrarea ei şi împlinirea ei trebuie să se vadă lucrând şi mereu lucrând.

Iubiţii mei copii, vegheaţi în toată vremea peste voi, şi unii peste alţii vegheaţi, ca să nu aibă nicicum loc nici o fărâmă de duh străin de Duhul Cel Sfânt al Sfintei Treimi, Care lucrează peste voi. Şi, iarăşi, încă o învăţătură cerească vă spun vouă, celor ce aveţi de lucrat cu cuvântul cel dinăuntru peste cei ce vin să vadă acest munte. Să nu se vorbească altfel la porţi. Să fie chemaţi cei ce sunt din partea Domnului să vorbească la porţi. Cei ce ajută cu veghea la porţi, să cheme pe cei ce au însărcinarea de a vorbi la porţi, căci aceasta şi nu alta este ordinea lucrului la porţi. Când Domnul vede că este aplecare de duh, vine şi dă sfatul Său, dar Domnului nu-I place să audă cuvânt adus la întâmplare. Cei ce aveţi de stat întru lucrul cuvântului, nu vă mai sfiiţi să împărţiţi celor ce vin lucrul acestei grădini, căci dacă veţi lăsa să lucreze fiecare liber cu dorinţa minţii şi a inimii, aceasta duce la îmbolnăvire de minte şi de inimă şi duce la boala neascultării, şi vai, este otrăvitoare această boală şi este pată peste veşmântul acestei grădini.

Aduc sfaturi stăruitoare, ca unor fii ascultători, şi de aceea să se asculte aceste sfaturi.

Binecuvântată să fie fântâna Maicii Domnului, şi iată, voi aduce veste în curând pentru aşezarea slujbei de mulţumire şi de împuternicire prin cuvânt peste apa cea vindecătoare a izvoarelor cereşti care au fost scoase deasupra şi din care se va scoate apă vindecătoare, după cum este să se lucreze cu aceste izvoare vindecătoare. Voi aduce veste la voi ca să se aşeze zi de praznic şi apoi de pomenire peste aceste izvoare cereşti.

Nu mai fiţi nepăsători faţă de împlinirea cuvintelor care se rostesc ca să fie împlinite, şi să nu rămână neîmplinite, că aceasta este neascultare şi aduce durere şi tulburare peste duhul acestui aşezământ. Se apropie proba cea grea, dar nimeni din copiii mei să nu se teamă, căci cei împliniţi întru Domnul nu au a se teme.

Binecuvântat să fie sfatul acestei zile, căci am stat în sfat ceresc cu voi, şi voiesc să fiu aşteptată mereu, ca să pot vorbi la voi.

Măi mămică, mi-a fost greu să stau în braţe cu sfatul şi să nu-l aduc la voi. Mama Gigi vă sprijineşte din cer cu sfat ceresc.

Rugaţi-vă la cer să se destrame conducerea cea fără Dumnezeu şi să vină puterea biruinţei, să vină de la Dumnezeu şi nu de la oameni, căci planurile oamenilor sunt departe de planurile lui Dumnezeu, şi toată România va vedea împlinindu-se acest cuvânt rostit la voi.

Pace cerească să fie în inimile voastre! Pace curată şi sfântă şi plăcută de cer! Lucraţi sfinţenie prin cuvânt peste cei ce vin până la acest munte ceresc. Pacea cerească să cuprindă prin voi toate inimile curate care ajung până la acest munte ceresc! Amin, amin, amin.

21 septembrie/4 octombrie 1992

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Domnul şi cu trâmbiţa Sa dau îndemnuri spre cugetare smerită. Botezul după lege şi botezul prin credinţa în cuvântul Domnului. Sfânta Virginia întăreşte ucenicii la lucru ceresc.

Să se coboare şi să se scrie cuvântul lui Dumnezeu, căci este sărbătoare sfântă în ziua aceasta. Se serbează de către cei din cer cea care a avut în toată vremea cugetare sfântă, cugetare smerită, maica cea creştinească şi cuvioasă, Parascheva. Ea a fost fecioară şi cu trupul şi cu inima, dar s-a făcut maică a multor fii răsăriţi pentru Dumnezeu de pe urma credinţei şi a faptelor credinţei ei. Această sfântă serbată de cer şi de pământ, a iubit pe Dumnezeu din toată inima, din tot cugetul, din tot sufletul şi din toată virtutea ei, şi a iubit pe aproapele mai mult decât pe sine. Atât dor pentru cer a mistuit sufletul cel curat al acestei sfinte, atâta cugetare după cele cereşti, aşa încât puterea sfinţeniei sale a fost răsplătită pe deplin de Mirele ei Cel iubit, Iisus Hristos, căci iată ce trecere are mijlocirea acestei mirese curate. Se duc oameni oropsiţi şi bolnavi şi chinuiţi, se duc şi se roagă la ea pentru izbăvirea lor, şi ea se roagă la Mine, şi Eu ascult pe cel credincios care se duce la poarta lui Dumnezeu şi bate. Cel ce bate cu credinţă şi cu sfinţenie, aceluia i se deschide dacă el aşa voieşte. Ferice celui ce i se ascultă rugăciunea, şi aceasta este o taină adâncă, şi îi rog pe cei mari care învaţă pe poporul Meu, să spună la creştini despre taina aceasta fericită, care spune: *«Ferice omului căruia îi ascultă Dumnezeu rugăciunea, căruia îi aude Domnul ruga sa şi inima sa».* Amin.

Voiesc să înţelegeţi şi voi, şi păstorii Mei, şi cei legaţi din aproape cu taina şi cu atingerea de taina acestui munte de foc, care s-a coborât de la Dumnezeu în vremea aceasta, şi de aceea iarăşi vă aduc aminte de cuvintele rostite de Verginica cu un pic de vreme în urmă, căci ea aşa a spus când a fost trimisă prin cetăţi: *«Creştine, dă de la tine mila cea dăunătoare şi nu mai sta cu amestecătură, nu mai sta împărţit, că vine Domnul şi nu te găseşte cu El».* Aşa a spus Verginica, şi tot ea a auzit, că poporul ei se iubeşte pe sine, îşi iubeşte mamă, şi tată, şi copii, şi soţ, şi fire, şi apoi îşi iubeşte şi aproapele cu ceea ce mai rămâne, şi după aceea dă să iubească şi pe Dumnezeu. Aceasta este scara pe care a urcat poporul lui Verginica; în aşa fel a urcat el spre mântuire; aşa a zis el că urcă, şi a crezut că urcă spre mântuire, şi a crezut că-i aude, că-i ascultă Domnul ruga şi inima. Aşa a crezut credinţa acestui popor, şi spune tu, măi tată, unde duce pe creştin o aşa cugetare de inimă. Adu-ţi aminte şi spune apoi şi la creştini când Eu strigam la voi şi spuneam aşa: *«Voi, părinţi care aţi născut copii şi îi aveţi încă mici, ridicaţi sus mâinile şi inimile şi rugaţi-vă Mie să nu mai ajungă vremea să se facă mari, că-i fură duhul rău pe toţi dacă ajung mari».* O, şi mai mult s-a iubit creştinul pe sine, şi nu s-a rugat aşa, şi a zis că e rău Dumnezeu, că nu iubeşte. Şi iată, tot Domnul întreabă şi azi; vă întreabă pe voi, creştinilor: voi v-aţi iubit copiii dacă nu v-aţi rugat aşa cum v-am învăţat Eu? I-aţi crescut şi v-aţi topit de dragul lor, şi cui îi daţi acum dacă i-aţi iubit? O, uitaţi-vă la copiii voştri, că nu iubesc pe Dumnezeu copiii voştri.

O, iubitul Meu popor, n-ai vrut să înveţi ca să poţi şti mereu că numai una este iubirea şi că Dumnezeu este iubirea. Mă uit după copiii de creştini, şi vin îngerii cei îngâmfaţi şi Îmi spun mereu de copiii acestui popor care iubesc lumea şi au mintea uşoară şi nu iubesc pe Domnul copiii acestui popor. Citiţi, părinţilor, şi iarăşi zic, citiţi, copiilor, citiţi despre virtuţile şi despre cugetarea sfântă a cuvioasei Parascheva, a cărei pomenire este în cer şi pe pământ, căci ea de copilă a iubit din toate virtuţile ei pe Dumnezeu, întru curăţenia trupului şi a inimii şi a cugetului şi din toate simţirile ei. Ea a lăsat tot ce este deşertăciune, şi pe sine însăşi s-a lăsat şi s-a dat lui Dumnezeu locaş neprihănit, şi numai aşa a reuşit să sfărâme puterea duhului rău care bântuie inima şi mintea făpturii lui Dumnezeu. A dat de la ea hăinuţa slavei deşarte şi a luat pe ea veşmântul cel sărac, ca să fie ca Domnul ei şi să nu fie ca fiii veacului acesta şi să nu fie furată de duhul minciunii şi al

deşertăciunii şi al stricăciunii de mântuire, aşa cum se lasă duşi unul câte unul copiii acestui popor încreştinat o dată prin ceea ce se numeşte botez după lege, şi încă o dată prin cuvântul acestei lucrări. Dar între aceste două botezuri trebuia să fi fost peste copiii voştri botezul credinţei, măi creştini ai poporului sfânt, căci una este să stai cu legea lui Dumnezeu din dragostea ta, şi alta este să stai ţinut de părinţi sau de fraţi sau de altceva, căci aceasta din urmă nu te va putea ţine cu Dumnezeu, căci Dumnezeu este altceva decât aceasta. Copiii acestui popor n-au priceput ce este Dumnezeu, ce înseamnă Dumnezeu şi ce înseamnă să fii creştin după adevăr. Copiii nu şi-au iubit părinţii cei întru Domnul, şi nu ştie copilul acestui popor că orice pas făcut fără încuviinţarea întreagă a părintelui, nu este pe drum pasul cel fără de încuviinţarea celui mai mare. Este în gol pasul acelui copil, şi apoi urmează picarea în gol, ca rod al lucrului fără de orânduială.

O, nu mai ascultă copilul acestui popor, şi de aceea s-a scris carte în zilele acestea şi s-a spus: *«Creştine, taie de la tine mâna sau piciorul sau ochiul care este bolnav, ca să nu arzi cu totul, ca să mai fie ceva şi pentru Mine rămas, ca să nu fie Domnul fără lucrători în lume, căci dacă numai una din toate e dată deoparte din lucrarea ta, Domnul nu te poate avea lucrător în lume, că n-ai putere dacă nu eşti întreg întru Mine».* Întregul acesta are şi el un anume loc în creştin, şi locul acesta este inima care se dăruieşte toată lui Dumnezeu, şi din această dăruire vine apoi adăugarea celor ce vin din cer spre trebuinţa fiecăruia, aşa după cum spune cuvântul: *«Căutaţi să fiţi cu împărăţia cea din cer, şi toate celelalte se vor adăuga vouă după trebuinţă».*

Am cu Mine pe Verginica, şi am pe sfânta zilei de azi, Parascheva. Sfânta Parascheva a dat de la ea mărirea de sine, iubirea de sine, şi orice iubire a dat de la ea şi s-a înjugat la jugul cel dulce al iubirii de Dumnezeu. A dat de pe ea podoabele şi veşmântul măririi deşarte şi a luat pe ea haina cea săracă a lui Dumnezeu, ca să fie cu Dumnezeu. Cugetul ei alerga zi şi noapte la frumuseţile cereşti şi veşnice, şi n-a mai dat de la ea cugetarea cea smerită şi plăcută Domnului.

Voieşte Verginica să vorbească şi să spună şi să scrie cuvintele ei, căci toate cuvintele vor rămâne şi se vor vedea că sunt scrise la vreme.

— Pace vouă, măi mămică! Sunt cu pacea în braţe şi o pun peste voi, peste părinţi şi peste copii o pun, şi apoi să fie cu voi lucrare de pace. Să lucreze lucrare de pace părinţii peste copii, şi copiii peste părinţi. Amin.

O, Veronica mea cea din vremea mea! Aceasta este vremea mea, măi mămică, şi tu eşti Veronica cea din vremea mea, pentru că a rămas pe inima ta chipul meu şi dorul meu, aşa cum odinioară chipul Domnului a rămas pe creştetul celei de atunci. Iată pildă vie pentru care să înţeleagă fiicele lui Dumnezeu pentru ce trebuie să acopere capul lor cu maramă şi să nu fie nici o clipă altfel, pentru că este pilda chipului Fiului lui Dumnezeu care s-a întipărit pe marama care acoperea capul celei ce plângea pentru Domnul ei, pentru dragostea ei. O, ai grijă, mămică, şi veghează peste fiicele Ierusalimului, ca să înveţe ele să iubească pe Dumnezeu. Învaţă-le cum este Domnul şi cum să fie ele pentru Domnul. Ai grijă de paşii lor, uită-te după ele să ştii cum merg şi unde merg şi de ce merg, şi să ştie şi ele, ca să se nască în inima lor iubirea pentru Hristos. Învaţă-le cum să vorbească şi cum să tacă, cum să privească în ele şi în afara lor, şi te roagă în culcare şi în sculare şi la lucru, pentru dragostea lor de Dumnezeu. Roagă-te în Duhul Sfânt în toată vremea, căci ascultată îţi este ţie rugăciunea. Veghează şi fii înţeleaptă, ca să fie toată casa cu Dumnezeu, că vine ca să trecem puntea cea grea, vine proba cea grea, şi se va împlini Scriptura care spune: *«Unul va fi luat, şi altul, lăsat».*

Am anunţat în toate cetăţile că vine proba cea grea şi nu voieşte să se gătească creştinul ca să fie găsit bine cu Dumnezeu. Ferice celui ce are cu adevărat pecetea ocrotitoare, căci peste aceia nu se atinge potirul care s-a înclinat ca să fie vărsat peste pământ şi să se atingă de cei ce vor fi fără de veghe. Mereu am spus: *«Vine un examen greu de trecut şi vai creştinilor care vor fi găsiţi măcar un pic în lume!»*, şi nu vrea creştinul să iasă din lume, nu se simte greu lângă duhul lumii, nu-i este frică de Domnul, Care va bate fără de veste.

Viaţa fără de viaţă, aceea nu este viaţă vie, şi este viaţă moartă. Viaţa fără de Cel ce S-a dat pe Sine ca să Se împartă şi să umple de viaţă vie pe fiii Săi, viaţa fără iubire de El şi fără de El, aceea este viaţă moartă. Cei ce nu vor să se mute de la moarte la viaţă, viaţa acelora este o moarte vie.

Cuvioasa Parascheva, cea sfântă, s-a arătat în vedenie unui monah şi l-a înştiinţat să ia de lângă trupul ei cel sfânt, pe celălalt întinat, care a fost aşezat lângă al ei, şi aşa s-au descoperit harurile trupului şi ale duhului ei. Orice răsad străin care stă în grâu şi nu voieşte să se lase altoit, acela se numeşte buruiană, şi copiii mei sunt cei din grâu curat. O, în vremea aceasta pe nicăieri nu mai este bun untdelemnul, şi va seca untdelemnul de peste tot şi se va arăta slava lui Dumnezeu peste lumina acestei lucrări. Deşertăciunea şi duhul ei şi farmecul ei şi cursa ei s-au întins peste tot pământul şi nu mai este loc pe pământ unde să nu fie cursă. Atât mai e în siguranţă: poporul meu cel iubitor, cel împlinitor.

Mama Gigi îmbrăţişează pe păstori şi le aminteşte rugămintea ei, ca să aibă grijă de surioara mea, de lelica mea. Surioara mea este ameninţată de dureri şi de tulburări şi nu mai poate călca ea cu pasul ei după cum cere vremea aceasta. Măi păstorii mei, ce va face Domnul când va găsi cuvintele Sale risipite şi călcate în picioare? Îi rog pe aceşti copii să vă citească lecţia de fiu al acestei grădini, ca să spuneţi la creştini să nu râvnească să se joace cu sfinţenia cea coborâtă în grădina mea, că eu mereu am spus: *„Poporul meu, vine o vreme când vei voi să te pregăteşti şi nu vei mai avea vremea înainte“.*

Păstraţi-vă cu mâinile curate, cu pacea curată, cu casa curată şi cu lucrarea curată şi cerească, depărtând de la voi orice părtăşie care nu poate sta alături cu lucrul cel sfânt al Domnului, căci vremea este ca să lucreze Dumnezeu, fiindcă oamenii cei fără Duh Sfânt au stricat legile Domnului.

Şi acum, pace şi lege sfântă şi mâini curate să vă fie vouă date de Dumnezeu, şi nu vă mai atingeţi cu nici un aluat stricat, iubiţii mei copii! Mama Gigi va lucra şi va depărta orice fărâmă de aluat stricat care ar da să se atingă de cele sfinte lucrate peste voi.

Acum, pace copiilor mei care mă poartă pe mine pe unde am de lucrat! Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 1992

Cuvântul Domnului către regele Mihai

Naşterea României îngemănată cu naşterea Domnului. Chipul regelui trebuie să se regăsească în chipul strămoşilor. Arhiereul Irineu este pândit de cei ce stau pe scaunul bisericii, pentru a-l surpa împreună cu lucrarea Domnului, muntele fericirilor României.

Dumnezeu grăieşte din cele cereşti, şi se aude glasul lui Dumnezeu, iar cei ce aud cuvântul lui

Dumnezeu să se aşeze şi să întocmească încă o carte către cel ce este unsul României din partea Domnului Savaot.

Pace de la Tatăl şi de la Fiul şi de la Duhul Sfânt, pace regelui României! Pace de la Maica Fiului Treimii cereşti, şi pace întru sărbătoare cerească de la mai-marii cetelor cereşti, Mihail şi Gavriil! Pace şi sărbătoare în cer şi pe pământ, căci serbările cele din moşi-strămoşi va fi să-şi ia locul lor, iar fiii bisericii fi-va să se întoarcă cu faţa spre părinţi, după cum, apoi, părinţii se vor întoarce cu faţa spre fiii lor. România, cea întâi chemată între neamuri, fi-va întâia între popoarele pământului, căci ea s-a născut odată cu Domnul Iisus Hristos, şi dacă ea s-a născut atunci, a fost apoi încreştinată de cel întâi chemat între apostoli, căci apostolul Andrei a venit şi a botezat-o pe România încă de când era în scutece, şi a fost creştină şi a fost ortodoxă România; de la naşterea ei a fost creştină, şi nu poate Domnul să uite pruncia ei şi cămaşa ei cea dintâi, şi nu poate să uite Dumnezeu podoabele cu care a fost înveşmântată România, fiindcă de sub glia ei cea sfântă, tot cerul României strigă la Domnul şi spune: *„Doamne, până când ca să răscumperi pe cei ce stau la temelia acestui neam sfânt?“.*

Şi iată ce spun cei mari ai României, cei buni şi mari şi sfinţi, care o ţin pe România pe jertfa lor şi pe credinţa lor, care a fost piatra bisericii cea din moşi-strămoşi. Ridică strigare regii cei dintâi şi cei de pe urmă şi toţi voievozii cei sfinţi, care laolaltă se numesc cerul cel sfânt al României; ridică rugă pentru România şi se uită ca să vadă venind şi stând pe regele cel mic, pe unsul cel din vremea aceasta, pe cel ce va plini biruinţa şi gloria României. Şi iată ce spune strămoşul şi bunicul: *„Regele României să aibă înfăţişarea cea după chip a lui Iisus Hristos, precum strămoşii lui cei buni au avut chipul bărbatului împlinit, după cum scrie în Scripturi. Regele este sfânt lui Dumnezeu, iar înfăţişarea lui şi faţa lui să fie după chipul cel din moşi-strămoşi, în faţa căruia să se plece cu cuvioşie tot fiul neamului său“.* Amin.

Cuvântul lui Dumnezeu stă cu tine în sfat, rege al României, căci cerul sfânt se uită şi aşteaptă ca să vadă gloria care va ieşi de la tine întru numele Domnului. Cuvântul lui Dumnezeu întocmeşte carte cerească şi vorbeşte cu tine, Mihail al României. Aşteaptă moşul şi strămoşul tău să-ţi vadă slava şi puterea pe care o ai dată, dar puterea sfântului Domnului lucrează prin chipul cel purtat de moşii şi strămoşii cei sfinţi. Lasă-ţi podoaba cea sfântă să-ţi înveşmânteze faţa, că mare putere are această lege sfântă. Vine vremea cea mare, căci Eu lucrez la ea, lucrez după planul Meu, şi vai, sunt departe planurile oamenilor de planurile Domnului! Eu lucrez prin cuvânt în România, şi nu va fi făptură pe pământ care să nu se plece sub această lucrătură care lucrează din cer peste România, şi nu va fi neam care să nu-ţi cânte slava ta care este de la Mine, căci vei fi un rege sfânt, şi cine se va împotrivi planului Meu?

Ai grijă, iubitul Meu, fereşte-te de lupi, căci lupii au luat acum haină peste haină şi dau târcoale lucrăturii cea din cer. Fii mare cu Mine, că pielea de lup va fi vădită de sub mantia care o acoperă pe ea. Fii tare cu Mine, că nu mai vede Domnul credinţă pe pământ, iar Eu aşa am grăit prin prooroci: *«Cel care cunoaşte căile Mele şi nu umblă pe ele, acela să nu vorbească despre Dumnezeu».* Aşa am grăit, şi iată, cei ce lucrează fărădelege nu iau în inimă această profeţie, şi se ascund sub mantie de miel, şi vai, făptura Mea nu ştie să deosebească stânga de dreapta sa! Dar Eu sunt Dumnezeu, şi iată ce fac în zilele acestea, căci M-am aşezat să dobor cele şubrede şi să întăresc curăţenia şi sfinţenia peste făptura Mea. Vin să curăţ şi să albesc şi să despecetluiesc izvoarele vieţii şi să rostesc apoi prin servii Mei şi să arăt: *„Iată calea, şi cel ce învială să meargă pe ea“.*

O, voiesc să aşez pe piatră numele tău, căci aşa ţi-am vestit Eu ţie, şi voi rosti apoi din vârful ei numele regelui României. Aşa am grăit, şi aceste cuvinte mărturisesc pe pământ, pentru că Eu am fost împlinitor întru cei slabi şi mici ai Mei şi ai tăi, căci aceştia care dau trup cuvântului Meu sunt ai Mei şi ai tăi, căci Eu le sunt lor Dumnezeu, iar tu eşti unsul cel de la Mine şi eşti regele lor. Fii înţelept, căci Eu voi aşeza pe piatră numele tău. Fii credincios. Eu sunt. Domnul este numele Meu, şi lucrez ca să-ţi gătesc venirea.

Cei ce stau pe scaunul bisericii Mele au început să-şi arate dinţii şi ar voi să stârpească această lucrătură şi ar dori să-l pună jos pe cel ce a împlinit porunca cea din cer de a aşezat după lege piatra de temelie a începutului cel nou care vine din ceruri peste pământ şi să fie precum în cer aşa şi pe pământ, după cum a fost făgăduinţa Mea. Şi se va numi această lucrătură munte ceresc, munte de taină cerească, şi din acest munte vor curge fericirile cele scrise în Scripturi peste cei ce vor fi numiţi fericiţi, şi se va numi muntele fericirilor care vin cu Domnul şi cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, aşa precum au spus proorocii în veacurile Mele.

Această piatră ridicată prin cuvânt şi din poruncă cerească, va sta înaintea ta, rege al României, căci Eu aşa am grăit, şi ţi-am vestit din vreme. Iată, pun înaintea ta această piatră şi voi depărta apoi fărădelegea şi nedreptatea din pământul celor vii, căci România va rămâne veşnic înaintea Mea şi a ta, Mihail al României Domnului.

Eu sunt cu tine şi te port pe umerii Mei, căci Eu sunt Domnul plinirii făgăduinţelor cereşti. Ridică-te spre Mine şi rosteşte rugă pentru cei pe care-i am în faţa Mea, în faţa cuvântului Meu, căci s-au ridicat martori nedrepţi asupra lor şi nedreptatea a minţit sieşi, şi s-au ridicat cu teamă împotriva adevărului Meu cei ce stăpânesc cu nepăsare peste turma Mea. Roagă-te să se înmulţească sarea, şi se va înmulţi, căci nu mai este sare pe pământ. Puţină sare mai are Domnul pe pământ, iubitul Meu. Ridică mâinile spre Mine şi cere, şi va fi sare pe pământ, şi va fi bună de sărat, şi se vor întări oasele cele şubrede ale fiilor cei bineplăcuţi cu inima lor şi cu duhul lor. Eu lucrez din zori şi până în zori, lucrez în calea ta şi lucrez peste aceşti micuţi ai Mei, căci răutatea şi necredinţa mai-marilor legii izbeşte cu gând să-Mi fărâme corabia cea lucrată prin cuvântul cel vestit din cer. România este corabia salvării făpturii Mele şi din ea vor curge raze şi lumini şi izbăvire şi cer nou şi pământ nou, aşa cum am făgăduit Eu, Dumnezeu.

Îmi întind pacea Mea peste tine şi peste toată casa ta, Mihail al României. Pace ţie, iubitul Meu, unsul Meu, căci cine poate şterge ungerea pe care o ai de la Dumnezeu? Pace şi lege sfântă şi chip după chipul cel din strămoşi, cel din părinţi cereşti, după chipul Fiului lui Dumnezeu, din neam în neam până la tine. Ia sulul care stă sub piatra începutului cel nou, ia-l şi desfă-l din nou, şi te găteşte în această oglindă, şi vom intra pe poarta cea binecuvântată, care a luat fiinţă după planul lui Dumnezeu.

Dumnezeu Tatăl, Cel ce este întru Fiul şi întru Duhul Sfânt al Treimii cereşti, să fie cu regele României şi cu fiii ei cei binecuvântaţi din care va răsări poporul cel nou care va lucra biruinţa Domnului!

Pace ţie, Mihail al României Domnului! Amin, amin, amin.

31 octombrie/13 noiembrie 1992

Soborul sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil

Glasul Domnului: poporul s-a mândrit cu chemarea sa şi a pierdut sfiala sfântă. Frica are cu sine pedeapsa, iar desăvârşirea alungă frica. Lecţia mărturisirii lui Hristos în trup. Vin vremi de încercare.

Se coboară din cer serbare îngerească şi cuvântul lui Dumnezeu în ziua aceasta de prăznuire pentru mai-marii cetelor îngereşti, Mihail şi Gavriil.

Preasfânta Treime, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, este purtată pe îngeri şi I se cântă cântarea slavei Sale: *«Slavă Sfintei şi Celei de o fiinţă, de viaţă făcătoarei şi nedespărţitei Treimi, din veci şi până peste toţi vecii cerurilor!».* Amin.

Mai-marii îngerilor, Mihail şi Gavriil, sunt în faţa cetelor cereşti şi serbează cu toată oastea serbare de înviere, serbare de bunăvestire şi de slavă peste aşternutul Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, care s-a coborât din cer, de la Dumnezeu, cu începătură nouă în mijlocul României cea binecuvântată şi bine aleasă între neamurile pământului. Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Cel Mare, Fiul Tatălui Savaot, rosteşte cuvântul sărbătorii de azi.

Pace vouă, celor din aşezământul Meu cel curat, cel pus deoparte pentru Domnul, cel pus de Domnul deoparte pentru ca să fie puterea Domnului acest aşternut dumnezeiesc. Pace vouă, şi celor veniţi astăzi la serbare cu cerul! Pace păstorilor şi oilor Mele! Pace tuturor celor ce aţi venit ca să staţi cu sfatul Domnului la masă! E praznic astăzi, e praznic din praznicele poporului sfânt, cel născut de Verginica prin cuvântul acestei lucrări care este de la Dumnezeu. Această lucrare se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu, iar această cetate şi această iesle se numeşte aşa cum scrie în profeţi: *«Domnul este acolo»,* fiindcă Domnul nu lucrează nimic fără să fi vestit din vreme prin prooroci.

Mai-marele arhanghelilor, Mihail, rosteşte în sfatul Domnului, şi să se audă cele rostite: *«Să stăm bine, să stăm cu frică şi să luăm aminte!»,* căci încă o dată se vor clătina cerul şi pământul, precum este scris, şi se vor arăta cer nou şi pământ nou şi vor dăinui cei scrişi în Cartea Vieţii Mielului, căci aceştia vor birui prin Sângele legământului cel nou, al Mielului lui Dumnezeu.

Pace peste aşezământul Meu cel curat, cel pus deoparte pentru Domnul, cel pus de Domnul deoparte ca să poată lucra din el lumină peste pământ şi viaţă peste făptura Sa. Şi cum adică pus deoparte? Cum, măi păstorilor, şi măi oilor? O, dacă acest aşternut dumnezeiesc nu ar fi fost pus deoparte pentru Domnul, atunci nu ar mai fi trebuit Dumnezeu să-l coboare prin cuvânt şi să-l întrupeze prin cuvânt şi să fie, şi iată cortul Meu cel sfânt, din pragul căruia Eu Îmi anunţ împărăţia pe pământ. Şi cum adică pus deoparte pentru Domnul? Cine poate să-I răspundă Domnului ce este această taină? O, acest aşternut dumnezeiesc este o taină, măi tată, o taină care nu se lasă desluşită cu uşurătate sau cu uşurinţă, căci este o mare taină dumnezeiască acest petecuţ de pământ. Şi dacă Domnul a numit cu numele Său această aşezare, de aceea am rostit poruncă între poruncile cele pentru aici şi am spus să se lucreze numai dinăuntru şi nu din afară peste acest aşezământ, pentru că aici nu este nimic din lume, precum nici Eu nu sunt din lume. De aceea copiii Mei cei aşezaţi aici de veghe şi de lucru cu cerul şi ca în cer, poartă greul care este din lume, aşa precum şi Domnul a purtat greul lumii. Lumea este sfărâmată sub greutatea ei, şi de aceea am numit aceşti copii cu nume de fii ai acestei grădini cereşti; de aceea, ca să lucreze cu tainele cereşti şi să stârpească prin lucrul lor cu Mine greutatea care stă deasupra făpturii Mele; să stârpească duhul lumesc şi lucrarea lumească de pe pământul lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu a făcut pământul şi pe om. Şi iarăşi zic vouă, că dacă acest aşezământ sfânt nu ar fi fost pus deoparte, atunci nu l-ar mai fi întocmit Dumnezeu. Tot poporul creştin să creadă că acest aşternut ceresc este o taină cerească pentru cele ce se vor vedea în zilele ce vin, şi nu se poate ridica lucrare de ispitire asupra lui Dumnezeu.

N-a înţeles poporul cel răsărit de la această profeţie, n-a înţeles nimeni ce fel de lucrare este această coborâre de cuvânt ceresc, şi s-au zdrobit de această stâncă creştini după creştini, pentru că n-a ieşit creştinul din lume dacă s-a apropiat ca să vorbească cu Dumnezeu prin această profeţie. Şi nu numai că n-a ieşit din lume creştinul, că mulţi din ei, după ce au pus degetul şi au pipăit, după ce au gustat din acest izvor, s-au dus şi s-au lipit cu lumea şi cu cele din lume şi li s-a scris necinstire, şi au pătat pe Dumnezeu cei care au purtat numele şi pecetea de creştini ai acestei lucrări, şi acum vin şi dau ocol de jur împrejur şi se uită, dar în zadar se uită, pentru că a venit vremea să lucreze Dumnezeu şi să ştie tot creştinul că Domnul este sfânt şi nu altfel. Iar cine a vrut să fie cu Domnul, s-a smuls cu totul din cel dintâi şi s-a lăsat cu sfinţenia şi cu rudenia cea din cer şi s-a scuturat de pământ şi a stat în sărăcia cea de duh, că să aibă Domnul vas gol în care să toarne cele de sus, să toarne împărăţia cea din cer, aşa cum este scris: *«Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este împărăţia cea care vine din cer».*

Când Eu am chemat la Mine acest popor, el s-a semeţit apoi, zicând că este cu această lucrare, şi a întins mereu mâna şi a băgat-o în acest blid şi a luat de câte ori a voit, a luat după al său plac. Şi dacă a luat aşa, n-a fost bine la Dumnezeu, fiindcă cel ce nu ia cu Domnul, acela risipeşte tot ce ia. Şi cum adică se cheamă să fi luat creştinul cu Domnul? Adică să-i fi spus Domnul să ia, şi ce să ia, şi când să ia, şi nu dacă voia el să ia. De aceea am spus că s-a semeţit cel miluit de Dumnezeu, şi asta se cheamă că unul ca acela s-a zdrobit în această stâncă, pentru că n-a fost una cu Dumnezeu. O, dacă stă creştinul după placul lui cu Dumnezeu, asta nu se cheamă că S-a lăsat Domnul ispitit, şi înseamnă că a ispitit pe Dumnezeu un astfel de creştin. Iată că şi creştinii au stricat legile Domnului, şi de aceea este vremea ca să lucreze Domnul. Şi a făcut Domnul acest cort şi l-a împrejmuit cu hotare pecetluite şi a pus legea Sa cea sfântă la hotare, căci vremea este să lucreze Domnul, pentru că oamenii au stricat rânduielile Domnului, şi de acum încolo Domnul pune la cercetare şi va descoperi Domnul pe cele ascunse şi dosite, căci orice duh care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antichrist, care este în lume. Dar voi, iubiţii Mei copii care sunteţi din Dumnezeu, staţi bine, staţi cu frică şi luaţi aminte, că mare este Cel ce este în voi, faţă de cel ce este în lume, iar cei ce cunosc pe Dumnezeu, aceia vor asculta cuvintele voastre, şi se vor cunoaşte şi se vor deosebi Duhul Adevărului şi duhul rătăcirii, fiindcă Eu v-am dat vouă pe Duhul Sfânt, Care mărturiseşte pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Vorbesc cu voi acestea, şi altele vorbesc cu voi, ca să înţelegem cum adică pus deoparte pentru Domnul acest aşternut ceresc. Grăiesc vouă acestea, şi altele grăiesc vouă, ca să avem îndrăznire în zilele acestea, şi precum sunt Eu, aşa să fiţi şi voi în lumea aceasta, fiindcă nu este frică întru Mine. Altfel, nădejdea şi dragostea voastră n-ar fi întreagă dacă ar fi frica lângă ele, căci frica are cu sine pedeapsa, iar dacă aţi fi fricoşi, n-aţi fi desăvârşiţi întru Mine. Creştinii care nu Mă au

pe Mine, aceia au frică şi li se vede frica, şi de aceea am spus că am ridicat această corabie şi am împrejmuit-o cu pecetea sfinţeniei, ca să pun la cercetare inima acestui popor care s-a ascuns de Domnul şi n-a mărturisit pe Domnul prin trăire. Şi vine vremea să se vadă, dar a şi venit, şi se vede că orice duh care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos în trup, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antichrist, care este în lume.

O, se potriveşte această Scriptură cu creştinii acestui popor, că nu înţelege poporul Meu cum adică să-L mărturisească pe Hristos în trup. Adică să mărturisească în trupul lui creştinul şi în inima lui pe Hristos şi lumina lui Hristos şi viaţa şi voia lui Iisus Hristos, ca să fie din Dumnezeu creştinul. Şi dacă nu mărturiseşte aşa pe Domnul, atunci nu se poate spune că unul ca acela mărturiseşte pe Hristos venit în trup, nu se poate spune că este din Dumnezeu creştinul care nu mărturiseşte aşa cu tot înăuntrul său. Unul ca acela nu are cu ce să deosebească Duhul Adevărului de duhul minciunii. Această trăire să fi fost trăită de cel ce s-a numit că este al lui Dumnezeu, şi apoi se putea numi după adevăr fiu al lui Dumnezeu. Eu am venit trimisul Tatălui pe pământ şi am ascultat de Cel ce M-a trimis şi am fost în Duhul Tatălui şi aşa am ascultat pe Tatăl Meu în trupul Meu şi n-am ascuns nimic Tatălui Meu, căci cine poate să se ascundă de faţa Creatorului său? Şi aşa S-a arătat mare în Mine Tatăl Meu, căci Cel ce era în Mine, era mai mare decât cel ce este în lume, şi Tatăl Meu n-a fost biruit în Mine.

Grăiesc vouă acestea, şi altele grăiesc vouă, ca să fie învăţată lecţia care învaţă cum Se cunoaşte Duhul lui Hristos faţă de duhul lui antichrist, care este în lume. Şi pentru că lumea stă în duhul lui antichrist prin faptele ei, de aceea am zis să deosebesc un popor şi să-l deprind cu Duhul Sfânt şi să fie popor al Duhului Sfânt. Şi dacă poporul chemat n-a iubit Duhul Adevărului şi nici n-a voit să înveţe să iubească adevărul şi să rămână liber, iată, măi copii, a rămas în duhul lumii acest popor, şi Eu n-am avut ce pune deoparte din acest popor ca să fie creştinul cu Dumnezeu. Şi iată, vin curând, şi nu ştie poporul Meu ce înseamnă să fie cu Dumnezeu, şi vor învăţa neamurile această lecţie şi vor crede şi se vor boteza şi vor asculta de Dumnezeu, şi nu va fi Domnul lipsit de roade, pentru că a făcut biruinţă Domnul cu braţul Său cel tare şi a aşezat cort sfânt pe pământ, şi se va cânta cântec ceresc de înviere peste pământ şi se va slăvi biserica Dumnezeului Cel viu, precum este scris.

Iubiţii Mei, cerul se bucură de voi şi cu voi în ziua aceasta, căci dacă Domnul suferă cu voi şi plânge cu voi şi în voi, apoi Se şi bucură cu voi şi în voi. Mare şi adâncă este această lecţie despre duhul care mărturiseşte pe Hristos venit în trup. Vom face lecţie aparte pentru ca să lucraţi cu ea peste fiii neascultării, dar trebuie să învăţăm bine în noi această lecţie, pentru că această lumină se mărturiseşte pe sine numai dinăuntrul ei, măi tată.

Fiilor, vom lucra cu zile noi de serbare şi cu lecţii noi de serbare şi vom schimba vasele înnoindu-le, căci untdelemnul cel nou stă în vase spălate, măi tată, şi vasele trebuie ţinute întru sfinţenie şi întru duh de adevăr. Adevărul se descoperă pe sine, pentru că aşa este lucrarea sa, dar minciuna nu se descoperă pe sine pentru că aşa îi este lucrarea sa.

Am rostit cuvânt şi am zis că voi sta în sfat cu voi, şi voi sta dacă am zis, şi ne vom sfinţi şi vom înmulţi sfinţenia, că vremea este să lucreze sfinţenia, iubiţii Mei. Verginica este aproape de începutul cuvântului ei, şi Domnul este în ea şi lucrează în ea, iar ea lucrează după cum este cursul ei şi al lucrării ei. Domnul Iisus Hristos este în ea, căci ea este întru Iisus Hristos, după cum şi în trup la fel a fost. Amin.

— Mama Gigi vă spune vouă, copii ai Duhului Sfânt, bucurie pentru praznicul mai-marilor arhangheli care sunt serbaţi astăzi în aşternutul Domnului, Care este prin voi. Să fie zi de înviere alăturată zilelor învierii, să fie pace peste voi, copii ai Duhului Sfânt!

Pace vouă, măi mămică! Pace celor stătători zi şi noapte la lucrul grădinii de aici! Pace celor ce au venit la serbarea cerului care se serbează azi aici! Luaţi aminte cu inima şi cu împlinirea la lecţia pe care v-a dat-o vouă Domnul Iisus Hristos în ziua aceasta. Luaţi aminte la duhurile voastre şi la împlinirea lucrării lor, că mare este această lecţie de azi, despre duhul care mărturiseşte pe Hristos în trup.

Fiilor, ascultarea de Dumnezeu Îl face pe Domnul să stea în inima celui ascultător, iar neascultarea îl scoate pe om dintre lăcaşurile care sunt purtătoare de Dumnezeu. Unirea şi părtăşia cu cele din lume face duhul omului să nu-L mai mărturisească pe Hristos în trup. Fiţi atenţi la paşii voştri, la duhul vostru şi la adevărul iubit de Dumnezeu, căci adevărului îi trebuie o faţă plăcută şi curată ca să poată fi bineplăcut la Dumnezeu. Aşa a spus Domnul în lecţia de azi, că a pus acest aşternut deoparte, şi iată, nu numai cei stătători ai lui au această îndatorire, şi mai vârtos o au cei ce vin şi se înfăţişează Domnului prin acest aşezământ ceresc. Ţineţi cu toată fiinţa la sfinţenia acestui aşezământ, căci dacă duhul omului sau duhul lumii din om dă să se atingă aici, se pot stârni furtuni repezi, şi nimeni nu le poate stârni în afară de cei atinşi aici fără de sfinţenie împlinită în toată clipa. Aceşti copii au avut de suferit în zilele ce au trecut, şi eu le-am spus să nu cârtească şi să poarte totul în numele sfinţeniei şi al legii sfinţeniei care strigă la Domnul de sub piatra cea nouă care este de la Dumnezeu în această grădină. Dar azi, încă din zorii zilei am luat neputinţele şi suferinţele de pe ei, ca să poată sta ei în faţa celor veniţi ca să se închine Domnului prin acest jertfelnic. Am trimis înaintea voastră pe copiii mei ca să cureţe praful de pe voi şi mirosul lumii de pe voi, şi ce mai este de curăţit am zis să cureţe, şi apoi să vă apropiaţi, căci eu nu voiesc să aveţi vină la Dumnezeu. Aşa şi voi să voiţi, măi mămică, fiindcă eu aşa am spus, de câţiva ani mereu am spus: *«Pregăteşte-te, creştine, că dacă ai şti ce vreme vine, nu ţi-ar mai trebui nici mâncare, nici apă, nici traistă, şi te-ai smulge din toate cele lumeşti ca să fii găsit cu Dumnezeu în ziua aceea. Chiar de ar fi să-ţi rămână carnea, smulgându-te din legăturile care te ţin, smulge-te şi vino cu ce scapi, că-ţi pune Domnul la loc ce ai lăsat şi te face El întreg, dar ieşi şi fă-te gata pentru ziua aceea».*

Împreună cu sfinţii voievozi care sunt astăzi serbaţi, iată, cu ei vă spune mama Gigi: staţi bine şi cu frică şi cu luare-aminte, că vine proba cea grea peste lume, vine schimbarea, şi se va schimba faţa lumii şi va fi de groază faţa lumii. Dar vine schimbarea la faţă a slavei Domnului, şi se va vedea pe faţă slava Domnului, şi orice strălucire de pe pământ îşi va pierde faţa sub strălucirea slavei lui Dumnezeu.

Serbează cerul, serbează sfinţii arhangheli pe unsul României şi cântă Măicuţa Domnului, cântă cântarea coroanei României. Domnul pregăteşte calea cea înaintemergătoare a unsului României, căci toate cele profeţite prin această lucrare se vor vedea împlinindu-se.

Să se destrame tot ceea ce este fără Dumnezeu şi să se ridice cei ce poartă semnele Domnului şi lucrările Domnului! Să cadă stăpânirile necredincioase şi să se risipească planurile

împotrivitorilor şi să se arate calea cerească între oameni şi să tremure făptura sub slava Ziditorului ei, că vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, vine Domnul să-Şi arate împărăţia Sa.

Să se întărească cel ce este ales din biserică şi să mărturisească adevărul, căci adevărul îl va face mare şi liber şi va lucra înviere nouă şi se va bucura făptura lui Dumnezeu care-L va primi pe Dumnezeu. Să fie bucurie peste cei ce aşteaptă pe Domnul, iar cei ce nu ştiu cum să-L aştepte pe Domnul, aceia să înveţe şi să împlinească pregătindu-se, căci cei ce cunosc pe Dumnezeu, aceia vor asculta de cuvintele lui Dumnezeu.

Mama Gigi atinge pe fiii acestei zile care s-au atins de această grădină cerească, şi ca să credeţi şi să înţelegeţi puterea şi sfinţenia acestei grădini, luaţi seamă la voi înşivă după ce veţi merge întru ale voastre şi veţi fi slăbiţi în trupul vostru un pic de vreme, ca să înţelegeţi ce este sfinţenia acestei grădini cereşti şi să credeţi sfinţenia celor de aici, care suferă în trupul lor orice atingere cu duhul de pe drum. Ei nu mai au puteri pentru ce este afară. Ei au puteri întru Dumnezeu şi suferă când ies, aşa cum suferă un peşte dacă-l scoţi din apă şi îl ţii afară câteva clipe. I-am deprins cu necârtirea, şi ei se tem să cârtească.

Toţi cei legaţi cu duhul aici, luptaţi la timp şi la netimp pentru ţinerea sfinţeniei acestui aşternut dumnezeiesc! Sfinţenia acestui aşezământ ceresc va lucra mântuire de la Dumnezeu pentru mulţi, măi copii. Fiţi sfinţi cu trupul şi cu duhul. Fiţi curaţi, fiţi cu mâinile curate.

Domnul Iisus Hristos şi tot cerul sfânt scrie zi de sfinţire şi de slujbă cerească peste izvoarele Sfintei Sfintelor şi aşează această serbare alături de serbarea acestei zile. Binecuvântată şi făcătoare de minuni cereşti şi sfinţitoare şi dătătoare de înviere să fie apa acestor izvoare cereşti. Cetele îngerilor înconjoară crucea cea din vârful acestei pietre şi cântă tropar de slavă semnului crucii care străjuieşte peste Sfânta Sfintelor Domnului, căci astăzi este întreită serbare. Se împlineşte un an de la înălţarea crucii pe altarul Sfintei Sfintelor Ierusalimului nou.

Păstori ai poporului meu, vă rog din nou, mai aveţi grijă de surioara mea, ca să înţeleagă şi ea ce fel de popor este poporul acesta. Nici cei din casa ei şi nici creştinii n-o lasă să fie aşa cum voieşte cerul să fie. Nu are cine s-o ajute. Se duc creştini care fură, măi mămică, pentru că aşa cred ei că e bine. Fură şi storc de la Domnul, şi se duc şi stau în nelegiuiri şi în lume şi îşi bat joc de surioara mea. Nimeni nu-i mai dă ajutor de suflet, nimeni nu are milă de duhul ei. Am pe străjerul pus pentru ea, care n-o lasă, dar cei ce fură se duc la ea şi fură de la Domnul, şi ea nu mai ştie cum să stea faţă de Domnul. Am creştini care ispitesc pe Dumnezeu, care ispitesc înspre această iesle. Fiţi drepţi şi lucraţi pe unde este de lucrat. Lucraţi cu atenţie şi cu adevăr şi cu inimă cerească peste cei de multe feluri, căci în multe feluri lucrează creştinii acestui popor. Dar voi lucraţi după felul lucrului cel din cer şi păziţi de duhul lumii lucrarea cea din cer, care nu este din lume. Feriţi-vă, şi iarăşi zic, feriţi-vă de lume. Iarăşi zic vouă: copiii voştri sunt lume, măi mămică, dar voi iubiţi sfinţenia, că vremea este aproape. Amin.

Sfinţii arhangheli sunt cu cete de îngeri aşezaţi peste acest aşezământ şi peste serbarea de azi. Binecuvântată să fie hrana cea pentru fiinţă, căci cerul stă cu voi la masă. Fiecare creştet să fie atins şi mângâiat de cei serbaţi astăzi în cer şi la voi.

Pace vouă! Pace şi serbare scrisă în cer şi pe pământ, căci oamenii vor să scoată serbările cereşti şi să nu mai aibă nume pe pământ, dar Domnul va răspândi sărbătorile Sfintei Sfintelor peste cetatea cea nouă a Noului Ierusalim şi va fi veşnic sărbătoare de slavă cerească. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 1992

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Glasul Domnului: despre lucrarea ascultării. Botezul şi preoţia au rămas datini omeneşti.

Bucuria cerească se coboară şi se aşează prin cuvânt rostit de cer peste Sfânta Sfintelor Ierusalimului cel ceresc, cel nou, cel făgăduit de Dumnezeu prin prooroci ca să fie pe pământ, şi iată, vremea plinirii proorocilor a început să se arate în calea celor ce au priceperea şi stau aşezaţi în nădejdea celor făgăduite de cuvântul lui Dumnezeu, care a lucrat şi lucrează prin prooroci, din veac şi până în nesfârşitul veacurilor Domnului.

Slavă de la cer şi până la pământ, căci cerul sfânt se închină şi se pleacă şi cântă celei care s-a dat pe sine locaş neprihănit şi neumblat, ca să fie locaş aducător de făgăduinţă, locaş de sălăşluire şi de arătare a Celui Unul născut din Tatăl, Care Se numeşte Emanuel, pentru ca să se împlinească această lucrare în mijlocul oamenilor. Şi aşa a fost prin cea pururea Fecioară, căci prin ea a fost Dumnezeu cu noi pe pământ. Cum: cu noi pe pământ? Adică Sfânta Treime, Cea Una şi nedespărţită, S-a arătat cu oamenii pe pământ prin Fiul ei, Iisus Hristos, Care este din Tatăl şi în Tatăl şi prin Care Tatăl a fost şi este şi va fi între oameni şi în oameni, adică în făptura cea creată de Sfânta Treime prin cuvânt.

Slavă Maicii Mielului lui Dumnezeu, care este serbată de cer şi de voi, cei aşezaţi de Domnul în aşternutul Său din zilele acestea! Slavă ţie, Maică cerească! Slavă şi mărire ţie din cer şi până pe pământ, căci astăzi se serbează intrarea ta dincolo de catapeteasma care desparte, şi ai stricat despărţirea şi ai primit apoi această bunăvestire şi ai adus în mijlocul oamenilor pe Împăciuitorul, Cel ce a venit de la Tatăl, şi El a stat cu oamenii şi a rămas cu oamenii în veac, căci pentru aceasta a trebuit să vină şi să Se arate între oameni, pentru ca să fie în veac cu oamenii lui Dumnezeu şi prin oamenii lui Dumnezeu să fie.

Dar iată ce este pe pământ: este ceea ce a mai fost, după cum este scris că iarăşi şi iarăşi este ceea ce a fost, căci oamenii cei fără Dumnezeu în duhul lor nu-L cunosc pe Domnul în oamenii lui Dumnezeu, şi iată, spune Domnul Iisus Hristos, Cel născut din Tatăl mai înainte de vecii cerurilor, spune că a venit vremea ca să lucreze Dumnezeu, pentru că oamenii au stricat legile Domnului pe pământ din veac, până ce a venit vremea să Mă arăt desăvârşit, Om şi Dumnezeu, ca să fiu apoi cunoscut în om şi ca să Mă cunoască oamenii în ei şi între ei. Şi după ce am lucrat vremea cea de treizeci şi trei de ani câtă vreme am lucrat ca Om şi Dumnezeu, a fost apoi să las spre urmare lucrarea în om, pentru că de aceea a fost omul făcut şi am venit la om, ca să-l îndumnezeiesc şi să lucrez această îndumnezeire din neam în neam şi să fiu cu oamenii până la sfârşitul veacurilor, iar după aceea să fie veacul cel ceresc şi sfânt, precum Dumnezeu este ceresc şi sfânt.

O, iubiţii Mei copii, am coborât la voi prin cuvânt, şi sunt prin cuvânt întru Treimea Care este Una, măi tată, măi copii ai ascultării. Fericiţi vor fi fiii ascultării, căci nu este

mântuire afară de cea care vine de la lucrarea ascultării. Copilul lui Dumnezeu care are ieşiri din lucrarea ascultării, acela se numeşte fiul rătăcit, care este întors cu forţa şi ruşinat din pricina lipsei de ascultare.

Am trimis-o pe Verginica la voi cu o carte mare în braţe. Să ştie toţi cei de aici şi cei legaţi de aici că am trimis-o ca să se arate cu cartea legii ascultării. Şi dacă a venit, a deschis cartea şi a citit cuvânt din ea şi a spus: *«Copile, să nu stai altfel cu statul tău, şi să ştii că în cartea aceasta scrie aşa: să fii în ascultare şi să stai sub ascultare, căci nu este mântuire afară de cea care vine prin lucrarea ascultării».*

Este pe pământ o carte în care este scris cuvântul unui om înţelept care spune aşa acel cuvânt: *„Omul trebuie să fie şi să făptuiască tot, în gând şi în faptă, în aşa fel încât în orice clipă cineva mai mare decât el îl vede întru tot şi peste tot, fără să se poată prilej de ascundere sau de tăinuire de gând sau de faptă, şi în felul acesta omul lucrează în faţa celui mare lucrul cel cu ascultare".* Omul cel înţelept nu se mai întreabă cum vine aceasta, iar voi nici atât nu se poate să spuneţi că nu se înţelege de voi această lucrare care se numeşte viaţă în ascultare şi sub ascultare.

Omul care nu-şi are viaţa în ascultare, acela nu este. Este, dar nu este, şi iată sabie cu două vârfuri ascuţite, care la un capăt taie cu bine, şi la celălalt capăt taie cu rău, căci omul cel care nu are Duhul lui Dumnezeu şi care nu este măcar nici sub ascultarea altui om din apropiere, un astfel de om s-a aşezat sub liberul voinţei sale însăşi şi nu are pe nimeni mai mare decât el, mai cu putere decât el, în care să se bizuie; şi un astfel de om nu este, pentru că nu are prin ce, nu are prin cine să fie cel singur. Eu nu aveam cum să fiu dacă nu era să fiu prin Tatăl, iar făptura lui Dumnezeu nu are cum să fie dacă nu este prin Cel ce a creat-o. Dar aicea, iubiţii Mei, fiţi treji şi umblaţi la această comoară de înţelepciune, căci iată, în ziua aceasta de sărbătoare am venit cu o lecţie care poartă în ea greutate de înţelepciune, un cuvânt cu greutate întru el însuşi. Treziţi-vă înţelepciunea, voi, şi cei ce vor auzi acum şi după aceea lecţia aceasta de cuvânt ceresc şi greutatea cerească a acestui cuvânt. Treziţi-vă atenţia duhului şi aşa să staţi în vremea acestei lecţii, căci această lecţie îşi ia aşternut peste locul în care Domnul cerurilor a aşezat Sfânta Sfintelor coborâtă din cele cereşti. V-am spus vouă în cel din urmă cuvânt rostit că locul acesta este pus deoparte pentru Dumnezeu, şi dacă aşa este această poruncă cerească, Eu voi vorbi cu voi şi cu cei ce vor auzi această lecţie, şi să fie lecţie vouă şi păstorilor cu care am spus că voi sta în sfat ceresc, în sfat aparte. Şi iată, treziţi-vă înţelepciunea şi înţelesul, păstori ai poporului cel chemat spre această lucrare. Luaţi această carte şi mâncaţi-o, măi tată, că dacă veţi vrea şi Mă veţi asculta, nu va mai fi nevoie să rostesc peste voi cuvânt de trezire şi de atenţie pentru cele cereşti ale voastre; pentru cele cereşti, şi iarăşi zic: pentru cele cereşti. Şi dacă am zis aşa, Eu, Cel Care din suferinţă am zis, iată, zic vouă: nu mai fiţi pământ, păstori ai poporului cel scris pe nume în sulul acestei lucrări, căci nu vorbesc despre această lecţie pentru locul acesta; nu, pentru că locul acesta şi ce este pe el este pus de Dumnezeu deoparte şi lucrez deosebit, şi lucrez peste el. Şi de ce lucrez peste el? Lucrez pentru că am loc prielnic la lucru, pentru că ceea ce este pus aici la lucru este în ascultare şi stă sub ascultare, şi aceasta este taina tainelor locului acesta. Cei răsădiţi în această grădină sunt nădejdea lui Dumnezeu, rămasă în ei de partea Domnului, Cel Care i-a aşezat pe aceştia în această grădină, şi de aceea am rostit poruncă de lege nouă şi am spus: *«Să nu pătrundă cele întunecate, peste lucrarea cea dinlăuntrul acestei grădini aşezate de cer».* Şi cum adică *„cele întunecate"*? O, voi ştiţi cuvântul care se întreabă pe sine şi spune: *«Cine se va sălăşlui în muntele cel sfânt al Tău? Va locui neprihănirea şi dreptatea şi adevărul cel din inimă, şi acestea nu se vor clătina în veac».* Aşa spune cuvântul, iubiţii Mei, şi cele ce se clatină am zis să nu locuiască în această grădină. Am zis pentru că Eu voiesc să locuiesc aici, măi tată. Voi vreţi să locuiesc Eu aici? Şi dacă spuneţi că vreţi, Eu nu Mă pot mulţumi cu cuvântul gurii. Voiesc mulţumire întreagă să am în această grădină în care Eu voiesc să am aşternut şi să lucrez din acest aşternut. Iată, Eu sunt Dumnezeu şi vă întreb să-Mi spuneţi: oare, fi-va să vină o zi când voi putea să fiu cu voi aici ca şi în cer? Vă întreb pe voi, pentru că Eu nu ştiu, şi iarăşi zic: nu ştiu ceea ce trebuie să ştiu de la voi, adică dinspre voi spre Mine. Eu am îndrăznit să rostesc şi să spun: *«Nu mai fiţi pământ!».* Am îndrăznit, pentru că Eu nu pot fi cu voi aici cu tot cu pământul vostru. Nu pot în cerul acesta aşa cum sunteţi voi învăţaţi pe pământ. Am pus deoparte acest loc ca să fie cer, să nu fie tot pământ, şi nici un suflet al acestui popor care este dincolo de porţi, nici unul dacă l-aş lua şi i-aş spune: *„Hai şi intră în acest cer al Meu!",* n-ar fi nici unul care să spună cu toată iubirea, cu toată frica şi credinţa lui să spună: *„Doamne, nu sunt vrednic să intru fără de haină cerească, şi zi numai cuvântul Tău şi sunt ca şi intrat, şi sunt mulţumit că ai Tu loc curat",* şi n-ar fi nici unul care să spună cuvânt bucuros faţă de curăţenia acestui loc adus de Mine din cer, cu aşezare din cer.

Cel din vremea trupului Meu care a crezut în Mine şi în sfinţenia Mea, aşa a spus: *«Doamne, nu sunt vrednic să vii Tu sub acoperământul casei mele, şi îmi e de ajuns cuvântul Tău, şi voi afla mântuire şi împlinire rugii mele».* Acela a spus aşa pentru că preţuia sfinţenia Mea şi nu voia să se apropie din pricina nevredniciei sale. Dar acela Mă primise în el şi a lucrat minune prin aplecarea lui şi L-a slăvit pe Domnul prin minunea credinţei lui şi i-a fost de ajuns ca să facă cer şi Ierusalim ceresc în inima lui. Eu am intrat în casa lui prin uşa inimii lui, nu prin uşa casei lui, şi iată, vă spun că poporul acestei lucrări nu are în el ce a avut acela şi nu este nici unul care să nu intre aici în aşternutul pregătit de Mine şi pentru Mine şi în care după voia Mea am aşezat slugi şi servi şi vase de trebuinţă lui Dumnezeu după a Sa voie şi nu după altă voie.

O, iubiţii Mei, nu v-am spus niciodată ceea ce vă spun acum, că Mi-a ajuns durerea până la cele mai dinăuntru ale duhului, şi iată ce spun Eu astăzi, după aproape patruzeci de ani de lucru în mijlocul acestui popor lipsit de dragoste, lipsit de milă, că n-a fost creştin să aibă milă de Mine, Domnul. Vă spun, şi pentru tot poporul spun că nici un popor al vremilor lui Israel, nici o generaţie a lui Israel, nimeni din cei ce i-am iubit şi i-am sprijinit prin vreme, n-a ispitit pe Dumnezeu aşa cum a ispitit acest popor pe Domnul prin această lucrare, prin vasele acestei lucrări. Atâtea taine, atâtea aşezări, atâta ordine trebuia să aduc peste vremea aceasta, şi în tot timpul acestei lucrări am voit să aduc ordinea care oricum va veni peste pământ şi peste biserica de pe pământ, adică peste oamenii care cred că Domnul este în ceruri. Dar n-a fost aşezare venită cu Mine prin această lucrare, n-a fost iubire prin cuvânt, n-a fost îndreptare venită din cer care să nu fie apoi vândută şi dată la moarte, şi n-am avut loc pe pământ ca să îndrept măcar peste acest popor pe cele stricate şi să curăţ pe cele murdare şi să menţin legile Mele între oameni. Şi a trebuit să lucrez peste amestecătură, şi amestecătura n-a voit să se curețe şi să se

despartă ca să dea Domnul deoparte binele care s-ar fi ales dacă ar fi voit să se aleagă. Dar nu s-a ales ca să fie grâul în dreapta şi neghina lui în stânga şi să pot lucra peste grâu, şi grâul să lucreze peste neghină şi să lucreze altoire în neghină. Se întorcea cuvântul Meu înapoi cu Mine în cer, că nu puteam să spun de biserică şi de preoţii ei, care au fost ai cezarului şi care au mânjit biserica dând-o cezarului şi dându-se pe sine cezarului cu tot cu turmă. N-am putut să-l fac pe om să fie cu Mine în taină şi să nu se schimbe după aluatul cezarului. N-am putut, că Mă vindea poporul Meu şi n-am putut. Şi de ce Mă vindea? Mă vindea pentru că omul nu L-a mai avut pe Domnul prin preoţie, pentru că nu se poate să fii preot al Domnului dacă nu eşti despărţit de păgâni, dacă nu stai cu Dumnezeu.

Iubiţii Mei, oamenii nebotezaţi nu sunt creştini, măi tată, dar n-am putut să fiu cu acest cuvânt până acum. Şi cum adică aşa ceva în vremea aceasta peste biserică? Iată, Domnul lasă peste voi cuvintele cu care mereu Se întorcea în cer, căci a fost pustiire peste biserică şi a fost lungă vremea aceasta de pustiire după ce preoţii şi arhiereii au făcut zapis cu antichrist şi s-au lăsat ca să fie dezbrăcaţi de Duhul Sfânt, iar cei de după aceea, care au lucrat zapisul, n-au mai văzut lucrarea cea goală şi trupul cel gol al bisericii. Şi dacă s-a rupt legătura cu Dumnezeu şi cu legea cea din strămoşi, această legătură ruptă căreia nu i s-a văzut ruptura şi întreruperea ei, această legătură ruptă n-a mai avut lucrare de înaintare ca să aibă Domnul biserică cu preoţi îmbrăcaţi cu Duhul Sfânt, care să lase urmaşi îmbrăcaţi cu Duhul Sfânt. Dacă preoţia lui Hristos a fost din una în alta, adică din uns în uns, şi dacă unsul unei vremi a vândut lui antichrist această haină, şi dacă antichrist prin vicleşug i-a şters ungerea, n-a mai fost apoi lucrarea aceea care să ţină legătura lanţului cea din uns în uns, şi aşa a rămas ungerea pentru preoţie numai ca o rânduială făcută de oameni, rânduială goală de darul ungerii în preoţie. Dar nu numai atâta a fost stricăciunea aceasta şi pustiirea aceasta, căci după aceea s-a ridicat lucrarea de stârpire a celor ce n-au ascultat să lepede legile strămoşeşti, adică să asculte de lepădarea de credinţă, adică să-şi vândă botezul prin zapisul făcut cu antichrist, care a reuşit să strămute legea lui Dumnezeu de la locul ei. Şi s-a făcut prigoană peste cei ce n-au lepădat ungerea Duhului Sfânt, şi au fost închişi şi omorâţi de puterea întunericului, şi puţini a avut Domnul, în ascunzişul inimii lor, care au slujit şi au putut lăsa slujirea cea din uns în uns. Şi de aceea spun Eu că nu poţi să fii preot dacă eşti nebotezat şi neîncreştinat, căci preoţii cei care au fost apoi aşezaţi de cei care dăduseră de la ei legea străbună, aceia nu au mai avut lucrarea Duhului Sfânt peste ei, şi ungerea de preot n-a mai fost pusă la Domnul, şi de aceea nici botezul cel după rânduiala datinei n-a mai fost pus botez, şi iată că preoţii cei puşi după întreruperea cea de atunci, n-au mai avut ungere, şi botezul n-a mai fost cu putere, pentru că nu este scrisă la Domnul preoţia celor fără de ungere din uns în uns, şi vreme după vreme s-a stins de tot puterea botezului, pentru că prea puţini au mai avut parte de preoţi unşi de Duhul Sfânt.

Am voit să lupt şi să rup ceaţa aceasta şi să Mă ajut cu poporul cel hrănit cu cuvântul Meu. Am aşteptat să găsesc loc să pot vorbi cu acest popor, să-i pot încredinţa taina despre stricăciunea cea din biserică, dar el nu M-a ascultat în lucrarea legilor sfinte, dară să Mă mai fi ascultat ca să îndrept cu el stricăciunea care a stricat biserica! O, este un sul în cer care este scris pe pământ din poruncă cerească. Şi ce este în acest sul? Este scris legătură împotriva celor ce au rupt ungerea cea adevărată a preoţiei, căci dacă cei ce au scris zapis cu antichrist ca să schimbe legile Domnului, dacă aceia au schimbat, am dat poruncă să se întocmească sul scris, care să lege din lucru pe cei ce au schimbat lucrul lăsat de urmaşii Mei cei unşi până la ei. Şi scris este: *«Ce este legat pe pământ, este legat şi în cer»,* iar această legătură s-a legat pe pământ din porunca cerului, măi tată. Şi dacă e greu de crezut aceasta, uitaţi-vă la faţa bisericii şi spuneţi voi lui Dumnezeu ce a rămas din ea şi ce este în spatele acestei feţe. Şi iată lume nebotezată şi neîncreştinată de nimeni atâta vreme. Şi dacă eşti neîncreştinat, cum se poate să fii preot după legea lui Iisus Hristos?

O, aşa am dus Eu această durere lungă şi n-am putut s-o spun poporului acestei lucrări, şi nici acum nu crede acest popor, şi nici chiar voi, iubiţii Mei păstori, nu credeţi durerea Mea şi plânsul Meu şi lucrarea pe care abia am putut s-o aşez pe pământ aşa cum este ea acum, aşa cum aş fi voit de mult să fie şi să trăiască peste acest popor. Că n-am avut nici vouă cum să vă spun cum poate omul să fie preot aşa cum este scris în cartea Mea.

Nu mai este preot pe pământ, căci preotul trebuie să fie bărbat al unei singure femei în viaţa lui de om, dar cine să mai citească şi să înţeleagă acest cuvânt? De ce, oare, credeţi voi că am zis să fie preoţi dintre cei curaţi în poporul Meu? Şi de ce am zis Eu să Mă lăsaţi pe Mine să fiu mare peste acest popor? Pentru că Eu ştiu când aşez pe cineva la lucrul preoţiei şi ştiu dacă acela are mâinile curate şi după lege, şi ştiu toate mâinile, şi pe cele curate, şi pe cele cu sânge pe ele. Şi n-ar fi asta tot, dar alta e durerea, că dacă omul s-ar lăsa născut încă o dată, adică s-ar lăsa născut de sus, şi născut să fie apoi, atunci acela ar fi o făptură nouă şi n-ar mai da să moară, de vreme ce se lasă născut de sus.

Iubiţii Mei păstori, v-am spus Eu vouă, demult, un dor pe care voiam să-l plinesc peste poporul Meu, şi aşa am spus: *«Măi păstorilor, aş voi ca voi să duceţi viaţă de monah»*. Şi de ce am spus Eu aşa? Am spus ca să duceţi viaţă de felul acesta şi să prăsiţi din ea în poporul Meu. Şi dacă am spus atunci, Eu am spus acest cuvânt peste tot poporul Meu care voieşte să se lase născut de sus. Şi ce înseamnă să ducă viaţă de monah creştinul Meu? Înseamnă să iasă din trup şi din lume şi din pământul său şi să-Mi urmeze Mie. Iată tâlcul vorbirii de atunci.

Măi tată, ce făceau oamenii care voiau să aibă viaţă de monah? Căci a plecat un om din familia lui, din casa lui, din pământul lui şi din trupul lui şi s-a dus din lume ca să ducă viaţă de monah. Şi au început cei din rudenii să-l caute, şi s-au dus şi l-au găsit şi l-au strigat să iasă ca să-i dea hrană adusă de ei, dar n-a ieşit monahul la ei, şi a rostit cuvânt din pământul său cel nou şi s-a auzit cuvântul său de către cei din rudenia cea după trup, şi a spus lor: *„În tot drumul bătut de voi până la mine n-aţi mai găsit şi pe altul flămând? Voi aţi adus hrană pentru că aveţi de mine dragoste trupească şi firească, şi eu nu primesc din pricina aceasta“.*

Iată, iubiţii Mei, câtă naştere de sus! Că nu se scrie la Dumnezeu monah cu rude trupeşti, şi se scrie monah cu rudenie cerească, şi n-am putut să fac această lucrare nici peste cei mari, nici peste cei mici ai poporului Meu. Am voit să fac din această turmă, turmă cerească, dar Avraam n-ar fi putut fi părinte al celor din făgăduinţă şi nu al celor după trup dacă n-ar fi ascultat ca să iasă din pământul său şi să meargă în pământul dat lui de Mine. Iată de ce nu poate nimeni înţelege de ce nu trebuie să vină aici creştinii, pentru că aici Şi-a împlinit Domnul dorul Său cel mistuitor, ca să vadă în vre-

mea aceasta pe pământ viaţă şi trăire de monah după rânduiala lui Melchisedec, care a fost fără neam şi fără spiţă. Cel ce are înţelepciune, să înţeleagă cum vine aceasta peste lucrarea şi peste viaţa unui creştin monah. Lucrarea aceasta este prea mare, iubiţii Mei, este prea cerească, şi de aceea n-o puteţi trăi până ce nu vă lăsaţi născuţi de sus, după rânduiala lui Melchisedec. Şi voiesc să tâlcuiesc în faptă această lucrătură, şi de aceea am luat un om şi l-am atins de sus şi l-am adus în casa aceasta a Mea şi l-am uns preot şi arhiereu şi lupt din greu să-Mi desăvârşesc prin el înnoirea bisericii şi tragerea ei în matcă. L-am uns pentru că nu avea cine să-l mai ungă de vreme ce atâta timp a fost rupt firul unşilor. Eu l-am uns, nu l-au uns cei ce se zic pe sine că sunt cei ce ung. Eu l-am uns, iar aceia vrând-nevrând, l-au primit ca pe un uns al Meu. El lucrează lucrarea ascultării. El este în ascultarea Mea şi stă sub ascultarea Mea; stă, pentru că Eu trag din greu să-i dau putere să stea. Şi iată ce vă spun: ferice de bisericile cele ridicate după căderea stâlpului bisericii, ferice acelor biserici în care a intrat şi a slujit acest fiu uns, că acelea au primit sfinţirea cea din cer.

Vai oamenilor care se zic pe sine că sunt cu legea bisericii şi care au scris cărţi peste cărţi despre numele Meu şi al legilor Mele, căci nu sunt cărţile acelea! Acelea sunt pământ, şi în pământ se întorc, căci duhul cărţilor acelea nu este duh cu viaţă, din pricina celor fără de viaţă care le-au făcut pe ele, şi nu sunt cărţile acelea, şi stau împotriva lor aceste făpturi. Acest fiu uns, care este numit în cer îngerul bisericii, stă prin alegerea Mea, căci Eu şi nu aceia l-au ales pe el, dar vai celor ce ştirbesc puterea lui cea de la Mine! Vai celor ce vor să umble peste lumina lucrării acestui fiu! Acest fiu este ca o sabie, şi vai celor ce se încearcă în tăişul ei, pentru că Eu sunt cuvântul acestui fiu uns cu mare ungere în această vreme de strâmtoare şi de necredinţă. El este apostolul neamurilor pământului şi numai Eu ştiu cum să lucrez peste el. Dar aici are Domnul Iisus Hristos de vorbit cu voi, păstori ai poporului acestei lucrări, căci se fac lucruri fără de rânduiala cea venită de sus, şi aceste ascunzişuri se numesc lucrări fără de ascultare, se numesc lucrări care nu sunt venite din cer spre lucrare şi se numesc lucrări lucrate din pământ, şi Îmi faceţi Mie bube lucrate în ascuns şi făurite în afară de duhul ascultării. Se luptă duhul vostru cu duhul Meu şi ţineţi morţiş să biruiţi după voia duhului vostru, şi nu duce la bine această luptă lucrată din lături. Iubiţi şi îmbrăţişaţi cu bucurie această clipă de sfătuire cu Dumnezeu şi lăsaţi-vă sub ascultare de Mine, fiindcă este mai bine să ascultaţi voi de Mine decât să ascult Eu de voi. Să vină, tată, şi vremea Mea, mai întoarceţi şi celălalt capăt, că nu e bine să ascult numai Eu de voi. Vă prind necazuri dureroase din lucrarea aceasta pe care o lucraţi voi de jos în sus şi Mă ţineţi supus pe Mine sub voinţele inimii voastre. Oare, nu vă este cu crezare ceea ce vă spun Eu? Eu sunt fericit cu duhul că a venit clipa să stau cu voi în sfat, păstori ai poporului Meu.

Stau cu Măicuţa Mea şi cu voi la masă, stăm împreună şi Ne bucurăm de cele din cer şi de cele pentru cer aduse în ziua aceasta. Eu primesc pentru Măicuţa Mea cele ale iubirii voastre, iar voi primiţi pentru slava Mea cele ale iubirii Mele. Iubire pentru iubire, şi mergem înainte cu sfatul nostru împreună, iubiţii Domnului Iisus Hristos. Şi iată, sunt fericit cu duhul că am prilej plăcut să stau cu voi în sfat, păstori ai poporului Meu. Căci am venit cu această lucrare şi am învăţat pe cel ce a stat să asculte, iar cel care a putut să înveţe auzind, acela lucrează peste viaţa lui poruncile Mele fără să mai ispitească şi să obosească Duhul Domnului de jos în sus prin firul acestei lucrări. Este vorba de fiecare creştin în parte, dar dacă tu, creştine care ai fost primit cu această lucrare, dacă tu vii la poarta Domnului şi pui plocon în faţă urmarea greşalelor tale, venite de la neîmplinire şi de la călcare peste sfinţenie şi de la călcarea celor scrise în cartea Mea, atunci tu Îl bagi pe Domnul în noroiul faptelor tale, ca pe o slugă pe care o pui să-ţi facă curăţenie şi să frece murdăria ta. Aşa este cel ce vine cu murdării şi cu necazuri făcute de neascultarea legii şi cere cuvânt peste necazul adus plocon la poarta Domnului. De patruzeci de ani sunt străpuns de această durere şi Mă las târât în noroiul faptelor şi al necazurilor care vin de la neîmplinirile cele sfinte. Dar în acest loc pus Mie deoparte dacă aş fi lăsat poarta deschisă la îndemâna celui ce nu s-ar fi sfiit să vină nespălat, dacă legea sfinţeniei nu era pusă la hotarele cele de aici, ar fi slăbit şi aici puterea Mea şi dreptul Meu şi aşternutul Meu, adică aşternutul Meu cel din creştin, că nu intră creştinul cu frică, şi intră cu mândrie că el poate intra.

Am copii bolnavi trupeşte şi sufleteşte dintre cei care au intrat aici şi apoi s-au atins cu cele ce nu pot intra aici, şi le-am făcut hotar de oprire, adică s-au îmbolnăvit în trup de la atingerea cu cele ce nu pot intra aici, că nu rămâne creştinul cel intrat aici, nu rămâne în cele de aici, şi pune mâna pe fărădelege şi pune mâna pe sânge, măi tată, şi pune mâna pe preţ de sânge, dar nu numai mâna, ci şi inima o pune, şi vai, aceasta este moartea cea de a doua, după prima sa înviere odată cu atingerea de locul Meu de aici. Eu sunt aici înviere şi viaţă în sfinţenie, şi cine moare după această înviere, ce să mai fac cu acela care se atinge cu moartea cea dinainte? Şi iată ce vă spun: creştinul acestei lucrări trage de Domnul să-i profeţească pace şi împăcare când nu este pace între el şi Dumnezeu. Şi dacă el trage de la Domnul cuvânt de pace acela este cuvânt tras, şi nu este după lucrarea păcii dacă nu are creştinul împăcare cu Dumnezeu prin păzirea poruncilor şi a sfinţeniei de duh şi de faptă, căci taina împlinirii iubirii cereşti este să iubeşti pe cel ce te duşmăneşte şi te loveşte, dar nu se poate întregi lucrarea aceasta dacă cel ce te loveşte nu ajunge să te iubească şi el pe tine. Iată, tată, că duşmanul tău trebuie să te iubească, şi atunci se poate numi cuvânt de pace, şi nu atunci când nu e pace. Dacă ar pricepe creştinul această înviere, abia atunci ar fi în drept să bată la poarta Domnului şi să ceară. Altfel nu se pune că i s-a dat, şi se pune că şi-a luat singur, că a îndrăznit să ia în numele Domnului şi de la Domnul.

Este o poruncă între poruncile Mele care spune: *«Să nu te închini la alţi dumnezei, în afară de Mine»;* este, dar nu este înţeleasă această împlinire, pentru că aici altul este tâlcul prin această lucrare, adică să nu faci din nimic şi din nimeni prilej de a te ascunde sub această lucrare cu altă lucrare care vine din afara ei, cu fapte care vin din afara ei, cu lucruri străine de duhul acestei lucrări, ca să nu fiţi învinuiţi la Domnul de slujire la alţi dumnezei, că asta încearcă duhul rău, adică să vă învinuiască după lege, şi mare greutate poartă în el cuvântul venit astăzi cu Mine.

Am pus aici, la temelia de aici, lege din cer, pentru că Eu nu pot să stau altfel între oameni, dar cei care au intrat în această grădină nu se pot deprinde ca să nu mai slujească la alţi dumnezei. O, dacă tu, creştine, ai făcut copil, şi dacă l-ai făcut şi peste lege, dacă nu Mă are pe Mine copilul tău şi neamul tău şi casa ta, şi dacă tu ai venit şi te-ai atins de baia aceasta de înviere şi iarăşi mergi şi te atingi de sânge, adică de neîmplinire, asta înseamnă că ieşi de la Mine şi te închini

la altceva, şi te atingi până şi cu inima de cei morţi şi de moartea în care stau cei morţi, şi doreşti apoi să vii să te atingi cu Dumnezeu şi cu locul lui Dumnezeu.

O, iubitul Meu păstor, ce cauţi tu, măi tată, în lume? O, cum să mai am Eu oi cu păstor? Şi ce să mai facă oile dacă păstorul caută prin lume? Mă uit la tine că vrei cu două turme, că eşti şi cu turma lui Hristos, dar stai şi în lucrarea lui Caiafa, şi Eu aşa am spus: *«Ieşi din lume, poporul Meu!».* Măcar acum ieşi, că acum poţi, iubitul Meu popor, iubitul Meu păstor. Ieşi, tată, că nu voiesc să te găsesc în lume şi în lucrarea ei. Ieşi din lume şi nu mai mânca şi tu cu Anna şi Caiafa, că aceia sunt răstignitorii Mei, de atunci şi până acum. Eu te-am deosebit prin această lucrare din cer. Ieşi, tată, măcar acum ieşi, şi fii cuminte cu Dumnezeu şi cu legile sfinţeniei. O, am intrat şi Eu în templu, dar n-am stat lipit cu Caiafa. Am intrat ca să împlinesc cele scrise, dar Eu nu M-am băgat în sinedriul acelora. Ce cauţi tu printre cei din lume? Şi de ce amesteci moarte peste viaţa pe care o iei de la Mine şi după rânduială curată? Niciodată nu-şi va schimba Caiafa haina, căci Caiafa iată ce face: se duce şi dă în pretoriu pe creştin, şi uitaţi-vă că Pilat şi cu Irod se au iarăşi bine ca şi atunci. Fii înţelept şi vezi ce dai în dreapta şi ce dai în stânga, căci în dreapta trebuie să ai această lucrare şi pe unşii ei, şi trebuie să înţelegi această deosebire. Iată, copiii tăi nu sunt cu Mine. Crezi tu că este aşa? Cei ce sunt băgaţi în monahie nu pot fi monahi în felul acesta, şi nu vrei, tată, să Mă asculţi ca să nu mai lucrezi cu ei din lături şi să faci cu ei planuri fără de Mine. Nu ei sunt Dumnezeul tău. Eu sunt Dumnezeul tău, şi pe Mine se cade să Mă iubeşti din tot cugetul şi inima şi virtutea şi fapta ta. Fiţi credincioşi, că nu aşa înseamnă să fii monah. Sfântul Serafim al Sarovului era de neam înstărit şi distins în vremea aceea, şi dacă a plecat din dragostea lui la monahism, acela a lepădat mărire şi neam şi cetate şi rudenie, că nu se numeşte că eşti monah dacă stai tot în lume, dacă stai tot în rudenii. Ce vă spuneam Eu înainte? Vă spuneam că nu mai am nădejde decât în monahie pentru că ea este curată şi nu este lume. Aşa este, iubiţii Mei, şi de aceea am zis: *«Aş voi să duceţi viaţă de monah, ca să am acest fel de viaţă în faţa Mea şi să aibă Domnul nădejde şi lucrare».* Dacă monahismul cel dinainte era aşa de sfânt, aşa de rupt de lume şi de rudenie, de la voi se cerea şi mai mult, şi iată, n-am nădejde rămasă. Am pus aici această ordine, iar cei de aici au lăsat trupul şi lumea şi rudeniile şi voia şi-au lăsat-o, ca să am nădejde rămasă. O, e mare lucru să mai aibă Domnul aşa ceva în vremea aceasta atât de întunecată, şi uitaţi-vă în toate laturile şi înţelegeţi, ca să vedeţi cerul şi pământul în amurg şi în amorţire. Dar uitaţi-vă din întuneric şi vedeţi această fereastră de lumină care stă în mijlocul întunericului şi care nu este iubită de stăpânii pământului, căci lucrul acestei grădini este această fereastră, şi Eu aşa am zis să lucrez din mijlocul acestui popor: o spărtură în zidul întunericului şi să pătrundă lumina prin această fereastră. Şi iată lumina acestei lucrări care curge din cer ca să hrănească pământul cu lumină! Dar oamenii nu mai sunt obişnuiţi cu lumina, şi lumina le iese în cale şi ei nu pot s-o primească, fiindcă lungă a fost vremea întunericului, căci nu mai este viaţă de monah în acest pustiu străin de lumină. Am deschis din cer această fereastră şi se vede lumină prin ea şi oamenii se supără. Se supără oamenii care sunt stăpâni peste întuneric, se supără pe această lumină, că nu mai sunt obişnuiţi să vadă şi să întindă mâinile spre lumină. Se supără, şi au deschis război împotriva luminii şi a arătării ei în mijlocul oamenilor, dar lumina aceasta le iese în cale, şi fereastra ei se lărgeşte peste întuneric, căci nu poate întunericul să biruiască lumina atunci când ea se arată din culmile ei cereşti; şi dacă dă să citească cineva în ea, nu voieşte nimeni să se plece şi să înţeleagă, fiindcă aşa este scris: *«Auzind nu vor auzi şi văzând nu vor vedea».* Dar vor vedea, fiindcă vremea este să vadă orbii şi să vorbească cei muţi şi să meargă cei ologi, căci vai oilor fără păstor!

Iubiţii Mei, dacă credinţa nu este lucrătoare, zadarnică este o astfel de credinţă şi nu este credinţă. Şi iată ce voi face: voi coborî o lege forţată, o lege sfântă, din care va ieşi ea însăşi. Am spus nu demult că iau de jur împrejur popoarele din jurul României şi voi slobozi foc şi durere peste ele spre înţelepţire. Am spus că Măicuţa Mea stă veghetoare peste România, căci România este grădina strălucirilor care vin peste ea. Am spus că voi lucra şi peste România apoi, şi deosebit voi lucra. Voi coborî o lege sfântă din care va ieşi ea însăşi. Şi ce voi coborî? Voi coborî plăgi şi urgie peste trupul făpturii Mele din România şi o voi curăţi până la os, şi iată, iubiţii Mei, suferinţa în trup va fi legea cea sfântă care va sfinţi cortul Meu cel ales în creştin. Daţi de veste peste poporul Meu, şi cine este sfânt, să se sfinţească şi mai mult, iar cine stă prihănit, acela va primi legea suferinţei, care va arăta în trup semnele Domnului Iisus Hristos şi nimeni nu se va mai semeţi în dreptul acestei lucrări.

Iubiţi postul, cu trupul şi cu inima. Ieşiţi din lume şi scoateţi lumea din voi. Intraţi şi trageţi uşa după voi şi lucraţi privegheri şi slăviţi pe Cel ce Se slăveşte prin semnele care vin cu El. Daţi drumul celor robiţi de voi, şi iarăşi zic: folosiţi-vă de prilejul de a ieşi din robie. Cinstiţi serbările cerului în voi şi între voi şi nu mai răspundeţi la apelul cezarului în zilele Domnului. Sfinţiţi-vă din creştet până în tălpi, şi iarăşi zic, fiţi sfinţi, căci vremea este să începem judecata de la casa Domnului.

Nu mai fiţi pământ, copii ai slavei care vine cu Mine. Fiţi cer, şi cer să rămâneţi, dar şi cerul să fie nou, iubiţii Mei. Cercetaţi-vă simţirile şi simţurile şi nu ieşiţi din cămara Mea şi din viaţa Mea, că nici Eu nu voi ieşi din viaţa voastră dacă vă veţi asemăna Mie. Lăsaţi-Mă să lucrez Eu peste voi, după a Mea voie, că nu mai aveţi vreme să lucraţi după voia voastră spre Mine.

Cine este sfânt, să se sfinţească încă, fiindcă nu este armă care să poată lucra împotriva acestei legi. Iar cine este prihănit şi împărţit şi amestecat, acela să primească legea sfinţeniei care vine de la suferinţa cea lămuritoare şi lucrătoare de curăţenie. Eu sunt cu cei credincioşi, şi lucrătoare este credinţa din ei. Eu sunt, şi planul Meu este cu Mine. Amin. Şi voi da fiecăruia agoniseala sa.

Mi-e greu să vă spun mereu să fiţi cu Mine, păstori ai poporului Meu. Fiţi cu Mine, ca să fie şi poporul cu Mine şi nu fără Mine. Cum adică fără Mine? Adică fără păstor. O, poporul acesta este ca oile fără păstor, că face creştinul ce vrea, de parcă n-ar şti ce are de împlinit. Dacă i se întâmplă ceva prin dreapta socoteală a Domnului, trece peste păstor, trece şi vine şi pune plata păcatului plocon în faţa lui Dumnezeu, de parcă n-ar şti Domnul ce trimite peste cel fără de ascultare. Aceasta este ispitire, păstori ai poporului Meu. E ca şi cum ai merge la Domnul după ce te-ai băgat prin spini, şi te duci şi Îi spui: *„Doamne, mi s-a rupt haina, mi s-a agăţat în spini şi s-a rupt“. O,* pune mâna, creştine, şi ţi-o coase tu. Nu-L pune pe Domnul, că nu El ţi-a rupt-o. Chiar şi dacă ţi-ar rupe-o El, coase-o tu, tată, coase-o tu şi nu El, că Eu sunt mai sus decât tine, şi trebuie ca Eu să rămân deasupra şi nu sub tine să Mă

așezi. Un așa fel de ispitire aduce o răsplată grea și aduce o rușine grea peste tine, creștine. Să-și coasă creștinul haina cea ruptă, că Domnul nu i-a dat-o ruptă, și i-a dat-o nouă, și când se rupe să și-o coasă creștinul, să și-o coasă cu căință, cu post, cu rugăciune, cu smerenie și cu pace, dar nu cu zbucium și nu cu răsunet, ci să nu știe mâna stângă ce face cea dreaptă, și așa se cheamă că ești ostaș care lupți, așa se numește că lupți și că iei răsplată luptând. Tu, măi tată, faci o greșeală, și Domnul spune să n-o mai faci încă o dată. Și ca să te facă să nu mai faci, așează cuvânt peste tine ca să fie cuvântul împotriva greșealei care se zbate să lucreze iar dinlăuntrul tău, și tu te superi și începi să te plângi și să Mă dai în vileag pe Mine, Domnul, și să dai în vileag rânduiala Mea. Și ce crezi că faci cu asta? O, e greu acest păcat, măi tată, și iată cum stați voi față de Mine. Oare, așa vă fac Eu vouă? Oare, Mă mai țineți voi de Dumnezeu?

O, cel care zici că e copilul tău a plecat dintr-un loc într-altul după a sa voie, a plecat să dea de bine și să-și facă un rost mai bun și mai liber și mai de stăpân *(preotul Natanail, n.r.).* O, Eu n-am luat parte la această faptă și nu-l va duce la bine această alergare de colo-colo, și de aceea spun Eu că nu mai este pe pământul Meu viață de monah. Dacă ți-aș spune apucăturile rele ale acestui fiu al tău, te-ai supăra pe Mine, măi tată. Dacă el ar fi monah cu adevărat și dacă tu ai fi voit să fii monah după adevăr, atunci el n-ar mai fi fost fiul tău, și tu n-ai mai fi fost tatăl lui, și s-ar fi numit că sunteți frați ai Domnului Iisus Hristos. Așa să se fi înțeles această viață, și atunci se putea vorbi că este monah acest fiu al tău. Și dacă ar fi fost monah, s-ar fi arătat prin viață, prin lepădare de trup și de rudenie, și nu s-ar fi arătat prin haină, că haina de monah, purtată pe dinafară, aceea stă împotriva celui ce nu stă monah înăuntrul său. El s-a dus acolo ca să facă necazuri lucrării lui Dumnezeu, și să știi că face. Dacă ar fi voit să stea acolo unde a fost mai înainte, acolo ar fi putut lucra câte ceva pentru lucrarea Mea și nu pentru lucrarea sa, căci unde este el acum, lucrează pentru lucrarea sa și face rău cu ea lucrării Mele. Sunt taine, tată, cele ce vă dau Eu vouă spre știre; sunt taine pecetluite între Mine și voi, păstori ai poporului Meu, și ce bine faci tu dacă le iei și le spui copiilor tăi cei monahi? Ei sunt monahi pentru tine, dar nu și pentru Mine, căci ca să fii monah pentru Domnul, v-am spus cum vine această sfințenie lucrată de monahul Domnului. Monahul trebuie să fie fără neam și fără spiță, și de aceea v-am spus Eu că nu mai este viață de monah.

Dacă voiești să Mă asculți, iubește această viață, tată, și nu mai căuta să pleci pe drumuri, că duhul de pe drum e duh lumesc și te atinge în inimă și te încântă dacă-l vezi, căci dacă ieși pe drum, îl vezi. De ce țineți voi morțiș să lucrați pe furiș de Mine? Nu, tată, nu mai slujiți Mie în felul acesta, că Eu nu scriu slujire Mie un lucru care este de la voi. Voi știți ce aveți de lucrat, căci vai oilor fără păstor! Păstoriți oile Mele cu cele ce aveți de la Mine și nu dați altfel de mâncare oilor Mele. Și dacă nu sunt împlinite cu viața, acelea sunt oi mici și firave, și nu le dați acelora mâncare tare, că se ridică din greșeală, din greșeala păstorilor, se ridică și dau să-și sfâșie păstorii. Vedeți voi ce înseamnă ordinea la lucru și chibzuința cea din cer? Oile care nu sunt împlinitoare sau care nu pot împlini din pricina strâmtorării, acelea sunt oi neîmplinite, și nu dați tainele Mele pe jos, că ele le iau și le pasc, și tainele acestea tari omoară oile cele firave, că așa a pierit poporul acesta și nu mai are Domnul turmă vestită prin puterea ei și prin mulțimea ei.

Nu arătați la nimeni tainele cele încuiate între Mine și voi, și între cei ce sunt între Mine și voi, că facem rău lui Dumnezeu și facem rău celui ce se luptă cu fariseii și cu cărturarii bisericii acestei vremi. Lăsați-Mă pe Mine să lucrez peste el, că nu mai voiesc să se strice legătura Mea cu el și credința lui în cele ce am Eu în această grădină. Voi l-ați mai despărțit o dată de Mine și de cei pe care-i am Eu în fața Mea. Nu mai lucra prin fiii tăi, măi păstorule, că nu fiii tăi sunt legătura ta cu cel uns de Mine, ci fiii Mei sunt legătura Mea cu el. Legătura care vine din alte fire, aceea nu este legătură. Dați de la voi acest obicei, că iată ce aud: aud că nu e de la Domnul această lucrare de cuvânt ceresc. Așa spune fiul tău care a venit să-și facă oi din oile Mele. S-a supărat fiul tău, dar Eu nu puteam să dau la tăiere oaia Mea. Fiul tău nu împlinește poruncile Mele și nu împlinește smerenia și n-a voit să stea acolo unde a fost ca să-i fi dat câte ceva de lucru și să fi lucrat ce i-aș fi dat. El este în lume și este cu lumea, dar voiesc să crezi ce-ți spun. O, și Eu sunt în lume, dar lumea nu are putere asupra Mea, pentru că Eu nu iubesc lumea, pentru că Eu nu sunt din lume dacă sunt în lume. Sunt în ea, dar nu sunt din ea, ci sunt de la Tatăl, și la El Mă uit, și cu El petrec în pustiul lumii; și hăinuța Mea e săracă și smerită, și Eu n-am ciucuri la haină și n-am haine cu fir și cu pietre scumpe și n-am cruce scumpă, căci crucea Mea e grea și plină de sânge și o duc în spate din greu și plâng prin lume. O, plângeți cu Mine, că nimeni nu mai plânge lângă Mine și cu Mine. Toți creștinii plâng cu copiii și după copii, plâng cu rudeniile de pe pământ, plâng și se tem de necazuri și vin și plâng să le iau necazurile și să le duc Eu, și nimeni nu mai are milă de Mine. Sunt plin de sarcină grea și cad sub ea și nu voiți să știți cum vine asta în lucrarea Mea.

O, de ce nu vreți voi s-o ajutați și pe sora lui Verginica, măi păstorilor? Iată, iar vă spun: ajutați-o și pe ea să fie cu Mine. Vă spun mereu, și nu voiesc să stea împotriva voastră acest cuvânt mereu spus. Păstoriți oile, măi tată. Învățați-le să nu mai întindă mâna. Învățați-le să lucreze și cum să lucreze. Voi vreți să pierdem toate oile? S-a umplut masa cea din cer cu cuvinte de ispitire de la creștini. În loc să slăvească pe Dumnezeu creștinul de câte ori are de suferit, el vine la vasul Meu și bate și îi zice ce a pățit, dar Eu sunt mai înainte de pățania lui. Creștinii vor să meargă cu ispitirea. Opriți păcatul ispitirii de Dumnezeu, care se urcă de la acest popor! Moise a pus căpetenii peste o mie, peste o sută, peste cincizeci, peste zece, și așa a lucrat Dumnezeu în poporul Său. Dar cum se mai numește ce se întâmplă în vremea aceasta? Cel ce a stat lângă Verginica, stă, și voiește să stea și lângă surioara ei. Dar ce a făcut acest popor? Știți voi ce a făcut? Că dă deoparte pe acest străjer ca să poată lua, ca să poată fura de la Domnul. Dar să aibă oile păstor, măi tată, și puneți și voi peste o sută și peste cincizeci și peste zece, că dacă nu este orânduială, atunci se numește babilon această îmbulzeală fără de orânduială, fără de așezare. Puneți străjeri pe ziduri, și să se țină seamă de așezările cele puse, că iată ce încurcătură de limbi ajunge la ușa lui Dumnezeu! Vorbesc cu voi din cer, și vă rog să nu vă mai îndoiți de lucrarea Mea, că dacă nu v-ați îndoi întru ea, Eu M-aș vedea din lucrul vostru, din duhul vostru, din iubirea voastră, din moartea și din viața voastră. Puneți-Mă la încercare, ca să vedeți că Eu sunt, dar nu vă mai îndoiți întru cele ce sunt cu Mine în această grădină. Și dacă nu Mă veți pune la încercare, atunci ce să fac? Să vă pun Eu, ca să vă fac credincioși? Eu vă mai spun o dată cuvântul Meu: Eu sunt, și sunt adevărat în această grădină. Sunt în luptă grea cu

întunericul şi cu necredinţa din vremea voastră. Abia mai pot în cei prin care lupt să-Mi ridic slava Mea pe culmi şi pe înălţimi. Şi dacă mai sunt atacat şi de îndoiala de la voi, voi vreţi să cad sub cruce? Eu voiesc să biruiesc împotriva Golgotei şi să nu mai fie Golgotă în faţa lucrării şi desăvârşirii lucrării Mele, că nu sunt eroi cei ce biruiesc pentru neam fără de Mine, ci sunt eroi şi ostaşi biruitori cei ce biruiesc pentru Mine şi pentru poporul cerului sfânt, şi care slujeşte cerului sfânt. Eu voiesc să biruiesc, dar să voiţi şi voi, şi să Mă ajutaţi sub crucea vremii de azi.

Eu din iubire am stat cu voi în sfatul zilei de azi, şi ferice vouă dacă Mă primiţi. Ferice celui ce iubeşte lucrul acestei grădini şi îşi spală veşmintele lui, şi prin porţi să intre cu Mine.

Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh simte odihnă după acest sfat. Să fie odihnă peste Duhul lui Dumnezeu Care lucrează din această grădină. Duhul este duh, iar trupul este trup. Să biruiască duhul împotriva trupului întru mădularele voastre, păstori ai poporului Meu. Eu las pacea şi Duhul Meu peste voi, iar voi fiţi locaş prielnic şi primitor de Dumnezeu. Fiţi ascultători Mie, precum Eu am fost Tatălui Meu. Eu sunt mai înainte de voi. Fiţi ascultători Celui mai mare decât voi. Rugaţi-vă Tatălui cerurilor, aşa cum Mă rugam Eu, dar ziceţi ca şi Mine: *«Nu voia mea, ci a Ta să se facă, Tată al cerurilor, al fiilor cerurilor».* Amin.

Pace vouă de la Domnul! Pace Domnului, de la voi! O, pace am lucrat între Mine şi voi prin izvorul acestui sfat ceresc. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 1992

Sărbătoarea de un an de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Glasul Domnului şi al trâmbiţei Sale: măsura lucrării lui Dumnezeu este o zi şi o noapte. Pregătirea hainei de nuntă. Pedeapsa celor necredincioşi şi ocrotirea arhiereului Irineu.

Să fie praznic ceresc în ziua aceasta, să fie întreit serbat praznicul de hram al bisericii Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim. Slavă din cer şi până pe pământul Sfintei Sfintelor Domnului, căci în ziua aceasta de praznic, sfinţii şi îngerii cântă Sfintei şi nedespărţitei Treimi, cântă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, cântă pe Măicuţa Fiului Treimii cereşti şi, alături de ea cântă pentru Verginica sfinţii şi îngerii, cântă din trâmbiţe pentru serbarea ei.

Pace din cer, pace de la Domnul Iisus Hristos, Cel lucrător în Tatăl şi în Duhul Sfânt, că se apropie vremea să plinesc lucrarea Mea şi să dau Tatălui în primire tot ceea ce Mi-a poruncit să lucrez, pentru că Eu am lucrat prin Tatăl, şi pentru aceasta Lui Îi voi da împlinirea lucrării ce am avut-o de lucrat între oameni.

Te du, Verginico! Du-te şi îţi începe lucrarea cuvântului ceresc peste sărbătoarea ta, căci eşti serbată în cer. Aceasta este ziua serbării tale de către cei din cer, şi iată cântare de slavă şi de acatist de la cei din cer, întru cei vii ai grădinii celei sfinte, pregătită pentru ca să fie lăcaş celor din cer, căci astăzi cântăm cântarea cea pentru tine, cântăm astăzi cântarea cea pentru Sfânta Sfintelor care a fost pecetluită cu cuvântul puterii după ce a fost coborâtă şi aşezată pe pământ. Şi cântăm pentru întâmpinarea serbării apostolului Andrei, întâiul chemat de Domnul Iisus Hristos şi care a fost apoi trimis să lase lumina Mea peste România. Eu eram întru acela, pentru că acela era întru Mine, şi am pus temelie de lumină şi de mântuire peste România şi am ridicat pe ea neamul ei, şi acum iarăşi o voi albi şi o voi lumina şi o voi ridica pe piatra ei, pe temelia ei cea dintâi, căci pe ruinele ei voi ridica-o iarăşi pe ea, şi ea va sta înaintea Mea şi Mă va primi. Eu vin curând, şi ea Mă va primi. Eu Mă voi arăta, şi ea Mă va vedea. Eu voi cuvânta, şi ea se va pleca, şi apoi se va ridica şi va sta înaintea Mea în haină de sărbătoare. Eu voi fi Mire, şi ea va fi mireasa Mea, şi de la legământul Meu cu ea, se va arăta seminţia lui Avraam, după cum a fost făgăduinţa Mea.

Nu mai este cunoştinţă peste făptura Mea, dar voi sufla duh de viaţă şi voi lucra din această grădină, căci mântuirea cea mare îşi va arăta lucrarea ei în zilele ce vin. Aşa va fi, pentru că aşa este scris, pentru că aşa este făgăduinţa cea din moşi-strămoşi, cea de la Avraam, şi întru Treimea Cea Una şi lucrătoare, de atunci şi până la plinirea cea mare. Şi iată că lumina Mea va vădi tot ce a fost, ce este şi ce va fi, şi ea va lucra împotriva celor ce se împotrivesc luminii, căci lumina a venit, dar lumea nu iubeşte lumina, pentru că lumina vădeşte faptele rele ale lumii şi nu poate lumina să-şi oprească lucrarea ei, pentru că lumina lucrează lucrând şi se vede luminând; pentru că Domnul zice iarăşi să fie lumină, şi iată, este şi va fi, precum zice cuvântul, căci Domnul aşa a spus: *«Să fie lumină!»,* şi a fost lumină. Dumnezeu iarăşi zice să fie lumină, şi este, şi va fi. Amin.

Te du, Verginico, şi lasă carte peste ieslea lui Dumnezeu, căci Domnul este întru toţi şi întru toate câte sunt aşezate peste ieslea cerească. Amin.

— Mama Gigi vă spune vouă, celor purtători de Dumnezeu, pace vouă! Precum vă spune Domnul Iisus Hristos, aşa şi eu lucrez, căci lucrul lucrătorilor trebuie să fie ca lucrul Stăpânului lor.

Iată, am început lucrul meu în ziua aceasta. De la hotarul dintre zi şi noapte am venit, şi am dat mai întâi de la voi durerile şi neputinţele şi greutatea care vine peste voi din lucrarea pe care o purtaţi în numele lucrărilor cereşti care se lucrează pe pământ. Am venit din timp şi am făcut uşurare şi am luat de pe voi tot ce vă slăbeşte fiinţa şi trupul, ca să fie uşurare vouă în ziua aceasta şi să pot veni prin voi şi să pot întocmi cartea acestei sărbători. Mi-e milă de voi. Eu văd că sunteţi frânţi, că sunteţi mici, că vă doboară cele grele şi cele multe. Mi-e milă, că sunteţi puţini sub crucea acestei lucrări, dar puterea stă în puterea lui Dumnezeu, şi nimeni nu va putea birui această lucrare, iubiţii mei. Acesta să vă fie gândul cel mângâietor, şi mângâiaţi-vă cu aceste cuvinte şi cu această nădejde. Iată, când vine dimineaţa şi ziua se aşează în făgaşul ei, ea nu mai pleacă până ce nu vine seara, şi noaptea o biruieşte pe ea. Dar este şi altfel, că şi noaptea se depărtează odată cu lupta dintre noapte şi zi, căci zorile dimineţii se apropie şi se întind, şi se împrăştie puterea nopţii şi se face ziuă, şi lumină se face peste noapte, căci noaptea este biruită de zi. Aşa a fost cu vremile Domnului, cu vremea făpturii Domnului, de la începutul făpturii şi până la învierea cea de după moarte, căci după ce omul a fost creat, a început lucrul lui Dumnezeu peste om, şi de atunci, din zorii aceia, din dimineaţa aceea şi până s-a făcut seară şi noapte, a stat dimineaţa cea vie peste făptura cea creată de Dumnezeu şi a venit apoi noaptea peste zi, căci a fost o dimineaţă şi o seară, şi aceasta a fost vremea lucrării lui Dumnezeu. Iar plinirea şi desăvârşirea lucrării Sfintei Treimi se întregeşte în zilele ce vin, căci noaptea va fi biruită de zorii dimineţii, şi zorii ei se vor întinde şi se va arăta ziua, iubiţii mei, şi noapte nu va mai

fi apoi, căci lucrarea lui Dumnezeu aşa este, o zi şi o noapte este, după care intră zorii şi se întind, şi rămân în veci întru lucrare împlinită, întru taina lucrării dumnezeieşti.

Mângâiaţi-vă cu aceste cuvinte, mângâiaţi-vă unii pe alţii cu aceste cuvinte, că noapte nu va mai fi apoi. Un pic, şi Domnul va acoperi cu slavă lucrarea Sa, şi moarte nu va mai fi, şi va fi învierea care vine cu Domnul, şi noapte nu va mai fi, şi va fi lumina cea neînserată, care vine cu Domnul şi cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, întru slava pregătită cu trudă şi cu nădejde. Fiţi fii ai nădejdii celei făgăduite, căci făgăduinţele, Domnul nu le ia înapoi, şi vi le dă vouă, celor ce credeţi în ele. Amin.

Astăzi este serbare cerească. Mama Gigi serbează în cerul cel de sus şi în cel de jos ziua înălţării ei între cei vii şi veşnic vii. Şi lângă această zi care este aşezată ca zi de hram peste grădina Domnului, serbăm şi sărbătoarea întru cinstirea zilei de pecetluire a hotarelor cele din afară şi a cortului cel dinăuntru care s-a săvârşit cu un an în urmă după ce voi aţi împlinit această piatră de mărturie a lucrării Domnului care a fost de la El prin noi, căci noi am fost şi suntem în Domnul, şi Domnul în noi a fost şi este întru lucrarea Sa.

Această masă de nuntă să-şi aibă legile ei, de la aşezarea ei şi până la nesfârşitul ei, că nu se poate masă de nuntă, masă cerească de nuntă, fără de nuntaşi îmbrăcaţi după legea mesei nunţii cereşti. Nu cumva să se încumete vreun mesean să intre prin lături sau peste porţi la această masă; nu cumva să intre fără de haină, că ştiţi ce este cu unul ca acela. O, nu veniţi la masa acestei grădini, nu veniţi cu haină ruptă sau nespălată; nu veniţi cu pete pe haină. Spălaţi-vă bine, iubiţii mei cei scrişi în Cartea Vieţii Mielului, căci turma aceasta mică este scrisă în cer, şi din ea se va ridica o turmă mare, care va intra pe porţi la Dumnezeu. Fiţi sfetnici cereşti şi atenţi pentru această grădină şi pentru împrejmuirile ei, dar nu mai puneţi mâna pe cei morţi, că aduceţi suferinţă şi aduceţi atingere străină de sfinţenia acestei grădini. Păstraţi-vă locaş dăruit lui Dumnezeu, căci inima este locaşul lui Dumnezeu în voi. Să nu mai fie nici cea mai mică urmă de idol în inima purtătorilor de Dumnezeu şi peste lumina care vine cu Dumnezeu. Eu voi lucra fără timp, căci Domnul a spus că este vremea mea şi este vremea să lucrez. Voi lucra fără timp şi voi face lucrare tare, şi prin ea îi voi face pe toţi necredincioşii care s-au depărtat de la mine şi m-au hulit, care au păcătuit asupra duhului meu, îi voi face pe aceia să-şi rostească cu gura lor învinuirea nebuniei lor; îi voi face să profeţească cele ce au fost şi cele ce sunt, şi se va îngrozi inima din ei şi vor crede că Domnul a lucrat lucrarea acestei grădini. Îi voi înţepa până la os, şi ei vor sări de durerea duhului şi de durerea trupului, căci eu mă voi ridica şi voi fi dacă voi lucra. Voi îngenunchea pe cei necredincioşi, pe cei ce-L fac eretic pe Domnul în această lucrare. Voi amuţi cuvântul necredinţei lor şi mă voi grăbi, căci crucea celui uns peste biserica de azi, dă să-mi slăbească puterea acestui fiu. Mă voi grăbi spre el şi mă voi împărţi în toate laturile şi voi fi lângă el şi în el şi în tot jurul lui, şi voi fi lui armătură din partea Domnului. Voi sta eu în laturile toate, şi pe el îl voi ţine înăuntrul meu, şi voi lucra eu, şi voi lupta eu, că mi l-au slăbit fariseii şi cărturarii şi arhiereii care s-au pus pe sine peste turmă în numele Domnului Iisus Hristos. Această înşelăciune va fi vădită, că eu voi lucra şi voi vădi putreziciunea lor, căci Domnul aşa a zis:

— Te du, Verginico, şi ia puterea luptei şi biruieşte pentru îngerul bisericii şi pentru fiii cei vii ai Noştri! Amin.

— Şi voi merge la unsul României şi voi vorbi în el şi voi curăţi aria din jurul lui, căci paiul uscat este uscat şi nu este verde, şi el va vedea că este uscat şi îl va da de la el. Şi nu te teme, turmă mică, eu sunt cu tine, din partea Domnului Iisus Hristos sunt cu tine.

Nu vă temeţi, voi, vestitorii buneivestiri, căci vine vremea cea de după ea, iubiţii mei copii. Duhul rău voieşte să vă biruiască, şi iată ce vă spun, că el va fi prins în însăşi cursa pusă de el.

Încă o dată vă spun că am întors armele asupra celor ce le-au făurit, şi aceia vor mânca rodul agoniselii lor, fiindcă biserica este pregătită să intre în matca ei cea dintâi. Domnul nu dă înapoi întru voi. Nu vă lăsaţi spre deznădejde, nu se poate aşa la Dumnezeu, şi Domnul merge înainte, întru voi, şi veţi birui prin Cel ce este în voi. Lăsaţi-i pe cei potrivnici să-şi scoată armele pe masă şi să fie văzute, căci după aceea voi lucra la timp, să ştiţi că voi lucra, şi îi voi face să mărturisească ei înşişi lucrarea lor murdară. Lucraţi cu arme cereşti, că mare este biruinţa lor şi a celor ce le poartă pe ele, căci ele nu lucrează moarte, şi lucrează înviere.

Am întocmit carte şi cuvânt, ca să se împlinească cuvântul. Vă voi înconjura pe voi din toate laturile şi voi pleca numaidecât să stau lângă cel uns din biserică, şi mă voi împărţi în zeci de mii de laturi şi îl voi înconjura cu armătură de biruinţă şi mă voi arăta în jurul lui lucrătoare. Sunt cu voi şi cu el. Până şi cu cei potrivnici sunt; sunt, ca să le stârpesc împotrivirea.

Hai să mergem înainte în numele Sfintei Treimi! Să mergem înainte, iubita mea cetate, cereasca mea cetate, că întărite îţi sunt ţie temeliile şi nici un neam nu te va birui, şi ţi se vor pleca ţie neamurile pământului. Amin.

Pacea mea o las vouă! Precum a biruit întru mine Domnul, şi eu voi birui întru voi, şi Domnul va hrăni încă o dată mulţimile cu apă vie, cu hrană vie, şi mulţimile vor străbate pustiul şi vor ajunge la Domnul, şi Domnul va cuvânta şi va lua şi va împărţi şi va hrăni încă o dată mulţimile. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 1992

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 1993

Praznicul Naşterii Domnului

Domnul arată necredinţa arhiereilor şi a cărturarilor.

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, iar între oameni, bunăvoire! Aşa cântau îngerii deasupra ieslei cea primitoare de Dumnezeu, iar păstorii de la stână, auzind cântul îngeraşilor, au coborât spre iesle să se bucure de arătarea în mijlocul oamenilor a Domnului Iisus Hristos, Împăratul Cel vestit prin prooroci.

Slavă dintru cele de sus pruncului Iisus Hristos, Cel născut în ieslea cea credincioasă Lui! Slavă, iubiţii Mei, şi pace peste voi, pace şi bună orânduială, căci astăzi îngeraşii au umplut văzduhul cel de deasupra ieslei Fiului ceresc, Iisus Hristos, căci iesle cerească şi credincioasă are Hristos Cuvântul pe pământul care este de la voi dat Celui ce a făcut cerul şi pământul. Slavă şi pace pe pământ, căci puţin pământ se mai află lăsat spre sălăşluire lui Dumnezeu. Pace vouă cu Mine, Fiul lui Dumnezeu, Cel întrupat din Sfânta Treime ca să fie Treimea Dumnezeiască în oameni.

Pace, şi iarăşi zic, pacea Mea peste voi! Eu nu sunt supărat pe voi. Chiar dacă unii din voi ar fi supăraţi pe Mine, Domnul, Eu nu sunt supărat. Eu folosesc măsură bună şi dulce, nu folosesc măsura cu care-Mi este măsurat. Şi iată, vă vestesc bucuria amintirii naşterii Mele, a Fiului Treimii Dumnezeieşti, şi vă vestesc bucuria cântării Maicii cea Născătoare, care a cântat cu bucurie şi a zis: *«Măreşte sufletul meu pe Domnul, căci duhul meu se bucură de Mântuitorul meu»*. Cântă Născătoarea Mea la voi în ziua serbării naşterii Mele între oameni, cântă, şi se aude cântarea ei, şi cântă: *«Măreşte, duhule al meu, pe Mântuitorul şi pe Răscumpărătorul, Care face tărie cu braţul tăriei Sale şi risipeşte mândria de pe înălţimile ei; Care coboară la pământ puternicia de pe tronurile ei şi înalţă la cer smerenia celor de jos; Care dă bunătăţi celor înfometaţi şi scoate spre deşertăciune pe cei îndestulaţi cu bogăţii pământeşti, căci Domnul, Mântuitorul, ridică şi vesteşte pe Israel, sluga Sa, şi Îşi aduce aminte de făgăduinţa cea bună către Avraam peste veacuri, iar cugetele cele semeţe se vor face ţărână»*. Amin.

Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, Cel vestit prin prooroci, dar când a fost să Mă arăt şi ca să vin spre făptura lui Dumnezeu şi ca să petrec văzut în mijlocul oamenilor, era mare semeţia omului de atunci, şi cu bună-ştiinţă a lucrat Irod atunci şi a făcut adunare de arhierei şi de cărturari ca să cerceteze şi să înţeleagă din Scripturi locul în care va fi să apară Mesia lui Dumnezeu. Şi când au aflat de cetatea Betleemului, aşa cum era scris în prooroci, s-au sculat ca să nimicească împlinirea proorocilor, că aceia nu s-au uitat mai departe ca să poată pricepe că Fiul Cel Sfânt, ieşit de la Betleem, va fi în veac Împărat peste oameni şi va fi nesfârşită viaţa şi dăinuirea Sa peste pământ, şi va fi Biruitorul Cel de la Tatăl Treimii cereşti. Şi, ca şi cei de atunci, nici cei de azi nu vor să Mă primească cu cele ce stau scrise în prooroci pentru vremile Mele; nu vor, pentru că nu pricep de la carne şi de la sânge, şi pricep de la Duhul Sfânt dacă ar fi să priceapă, dar vă spun vouă, nu le este dat să priceapă, iubiţii Mei. Şi de ce nu le este dat? Nu le este dat, aşa cum a grăit Născătoarea de Dumnezeu şi a spus atunci că *«vor fi risipiţi cei mândri în cugetul inimii lor şi vor fi coborâţi de pe tronuri şi vor fi scoşi afară cei bogaţi în deşert şi va ridica pe Israel, cel ce slujeşte întru smerenie stătător şi întru credinţă lucrător»*. Şi dacă aşa este scris, nu poate fi neadevărat cuvântul Maicii lui Dumnezeu cel proorocit de ea în vremea bunei şi marii vestiri a arătării Mele între oameni.

Arhiereii şi cărturarii vremii de acum zic că ştiu tot şi zic că au totul. O, şi cei de atunci nu ziceau altfel, dar şi Eu am fost Arhiereu, şi încă ce ungere am avut de la Tatăl, şi nu ştiau mai-marii legii şi nu ştiu nici acum cum vine o astfel de ungere, căci ungerea pe pământ este una, şi ungerea în cer este alta, iubiţii Mei. Slavă Tatălui Meu şi mulţumire aduc, împreună cu cerul şi cu voi, că a lucrat Tatăl întru puterea Treimii şi a dat de veste naşterea acestei lucrări şi creşterea ei şi arătarea ei între oameni şi împărăţia ei între oameni, adică în mijlocul oamenilor, aşa cum cuvântă Ioan cel viu şi spune acestei vremi şi vesteşte aşa: *«Iată cortul Domnului între oameni, şi va împărăţi şi va cuprinde pe Israel cel credincios»*. Voi face să fie înţeleasă această lucrare şi o voi vesti învăţătorilor legii, şi aceştia vor fi prinşi de ea, căci vor fi judecaţi de ea, fiindcă ei nu vor să vină Domnul, nu vor să împărăţească Împăratul Cel Care vine, şi vor ei să împărăţească peste turma Mea, dar cei ce nu ştiu să împărăţească nu vor mai împărăţi, şi vor împărăţi cei slabi şi cei mici şi cei smeriţi cu duhul, că a lor este împărăţia cerurilor, aşa cum Eu am cuvântat din vârful împărăţiei fericirilor ce vin cu Mine. Şi aceasta va fi minunea, că voi fi pe pământ cu oamenii şi Îmi voi arăta văzut împărăţia Mea între cei credincioşi cărţii proorociilor Domnului. Vor, nu vor aceştia, cred sau nu cred, Eu sunt, şi voi fi împlinitor întru împărăţie cerească pe pământ, căci al Meu este pământul şi nu al celor ce au uitat că Eu aşa am spus. Atunci ei vor fi judecaţi după lege; ei şi nu voi, cei ce aţi fost judecaţi cu legea lor. Eu sunt Judecătorul, Eu sunt Iconomul Cel credincios, Care am voit să fiu crezut prin această lucrare cerească între oameni, şi am voit să şterg vina şi să scriu jumătate, şi am voit să şterg păcatul osândirii şi să scriu jumătate, dar dacă ei nu vor să lucreze după pilda iconomului cel păgân, ca să meargă spre fapte credincioase, Eu cum să-i primesc în corturile drepţilor Mei? Când ei fac nedreptate oilor Mele şi sunt cruzi cu cei credincioşi minunilor Mele, Eu nu pot să fiu nedrept ca şi ei. Iată, Eu nu voi fi judecătorul

acestora, dar le voi pune în faţă legea, care va osândi faptele cele făcute împotriva cuvântului legii, căci ei nu au iubit mila, ci au cerut jertfa pentru cuvântul legii călcate. Biserica Mea este cu acoperământul legii dragostei şi nici o lege nu o va apăsa pe ea, căci scris este: *«Legea este pentru cei nedrepţi şi nu pentru cei ce lucrează dreptate şi milă».* Voi vorbi încă o dată în casa Tatălui Meu şi voi înfricoşa pe tot sufletul necredincios care propovăduieşte cartea legii nesupunându-se acestei cărţi. Această lucrare se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu şi aşa este menirea ei, să vorbească şi să nu fie legat cuvântul cel din cer. Eu nu voi lucra peste necredinţa aceasta, ci din iubire voi lucra ca să deschid inima cea închisă, cea semeaţă, cea plină de sine, pentru că Eu sunt Stăpânul făpturii şi nu voi lăsa făptura să se abată de la adevăr, că voi ieşi în calea ei, după adevăr, şi voi împlini ce mai este de lucrat.

Eu sunt Împăratul lui Israel. Eu sunt Cel născut din Fecioară în peştera necuvântătoarelor, şi acestea vor cuvânta şi vor mărturisi minunea cu care M-am coborât iarăşi, după cum am făgăduit când M-am dus la Tatăl Meu şi al vostru. Eu sunt fructul vieţii; Eu şi grădina Mea de aici; Eu şi ieslea Mea cea caldă, care este la voi cu Mine. Voi coborî naştere nouă, din Duh Sfânt şi din foc, şi voi cuvânta înăuntrul inimilor moarte, şi acelea vor lua foc şi vor fi jertfă plăcută Mie, căci împărăţia Mea este scrisă în prooroci ca să fie în vremea aceasta. Adevăr adevărat vă spun vouă: Eu sunt această lucrare, şi adevărată este ea în mijlocul vostru.

Eu sunt Cel Unul născut din Tatăl, şi din Duhul Sfânt sunt născut în voi, iubiţii Mei fii, iar voi sunteţi iesle Mie, şi iată, serbăm amintirea naşterii Mele ca Om şi Dumnezeu din pântecele Preacuratei Fecioare Maria, împărăteasa cerului şi a pământului, căci aşa se numeşte locaşul Meu; şi serbăm împreună bucuria naşterii Mele în voi, copii ai naşterii cea de sus, cea de la Duhul Sfânt, întru bucuria Tatălui nostru. Binevestiţi taina cerurilor între oameni! Strigaţi, ca să audă cei însetaţi de cuvântul lui Dumnezeu! Strigaţi şi vestiţi despre naşterea acestei lucrări! Voiesc să stau în sfat cu îngerul bisericii din România şi voiesc să cuvintez din cer peste mai-marii care stau peste turma Mea. Nu vă temeţi voi, copii ai naşterii cea de sus, căci naşterea de sus este aceea care nu se dezbracă pe sine. Nu vă întristaţi dacă sunteţi huliţi ca fii ai învierii care vine cu Mine. Eu mai înainte de voi am fost hulit şi judecat, şi iată, Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în aceia.

Nu vă supăraţi, iubiţii Mei, dacă vă amintesc din nou şi vă spun să aveţi grijă de sfinţenia ieslei Mele, că în aceasta stă biruinţa care va lucra din mijlocul acestei grădini cereşti şi nu pământeşti. Verginica, cea care v-a născut prin cuvântul Meu care a fost din ea născut, vă spune vouă, împreună cu cerul vă spune: *„Pace!“,* iar Eu, Domnul, Cel născut din Tatăl şi din Duhul Sfânt, şi întrupat spre arătare în Fecioară curată, vă las vouă pacea şi bucuria acestui praznic începător de lucrare de Fiu ceresc între oameni.

Verginica este cuvântul Meu, şi cuvântul Meu este cu voi.

— Mama Gigi vă iubeşte. Mama Gigi stă la uşă şi aşteaptă deschiderea uşii.

Fiilor, eu vă iubesc, dar îmi e frig fără voi. Voi sunteţi căldura mea, şi fără cuvântul meu vă stingeţi, iar vouă vă este vremea să ardeţi şi să curăţiţi prin foc ceea ce este de curăţit. Vouă nu vă este frig fără mine, fără cuvântul meu? Dar le este altora frig, să ştiţi că le este. Îi este frig lumii de azi, chiar dacă ea nu ştie ce este frigul acesta.

Astăzi este ziua naşterii aşa se numeşte praznicul zilei de azi. Domnul S-a născut în paie, iubiţii mei, şi paiele L-au primit pe Domnul, iar astăzi tot în paie Îşi serbează amintirea naşterii Lui peste lume, căci lumea este pai uscat, lumea este ca un braţ de paie uscate, aşa cum a fost şi atunci, dar despre voi, fiii acestei lucrări, altfel a grăit Domnul prin cuvintele acestei lucrări şi a spus acestui popor: *«Poporule creştin, nu fi surcele, tată. Fii floricele, nu surcele. Fii buchet de flori nemuritoare, ca să aibă Domnul».* Amintirea naşterii Domnului este serbată de lume ca o naştere în paie uscate şi fără viaţă. La voi să fie în flori şi în iesle de flori, căci eu aşa am spus: să fiţi floricele şi nu surcele.

O, florile mele iubite, am vlagă multă în braţe; mereu stau cu ea în braţe în jurul vostru ca să suflu peste voi vlagă şi sânge sfânt în voi. Şi cum adică sânge sfânt? Adică dor sfânt, adică Duh Sfânt. Nu am flori multe, dar voi face din voi un buchet amestecat cu miresme îmbătătoare şi voi lua şi voi împărţi după fapta fiecăruia la cei ce vor veni să primească miros de flori cereşti.

O, raiule al meu, grădina mea cea cântată încă din vremea trupului meu, căci aşa cântam atunci, cântam şi plângeam, şi cântam grădinii de la voi, care este raiul meu de acum, şi ziceam: *„Raiul meu, grădină dulce, din tine nu m-aş mai duce. Raiule-n portiţa ta, multe suflete plângeau că nu pot intra“.*

Eu am avut, măi copii, darul profeţiei profeţiilor proorocilor cei de demult. Am avut acest dar, deşi nu am fost cu înţelepciune pământească, dar darul meu a fost Dumnezeu Cuvântul, Cel Care a vorbit prin guriţa mea vouă. Şi am avut darul vederii-înainte şi am văzut acest rai coborât din cer, această grădină de la voi, şi am cântat-o după puţina mea pricepere de atunci. Şi dacă am vestit-o ca să fie, apoi de ce să nu stau în ea? O, nu m-aş duce nicăieri din ea, că voi nu ştiţi cu ochii voştri cum este această grădină. Eu ştiu, că Domnul a împodobit-o pentru mine şi pentru fiii mei din ea, adică pentru străjerii mei din această grădină, adică pentru slugile acestei grădini. O, şi n-a ştiut poporul meu ce cântam eu atunci, n-a ştiut, şi stă la poartă fiul acestui popor şi nu voieşte să-şi facă hăinuţă albă poporul meu. Îl rugam mereu să cânte cântarea nunţii Fiului Împăratului ceresc şi n-a priceput poporul meu că se apropie împlinirea celor cântate. Am venit în mijlocul poporului meu însoţită de această grădină arătată mie de Domnul, arătată de departe, aşa cum au văzut Avraam şi Isaac şi Iacov, căci şi ei au văzut de departe vremea Fiului lui Dumnezeu, şi iată, este aici acel lucru văzut de mine de departe, este. Acesta este lucrul cel minunat pe care l-am văzut atunci. Voiesc să stau fericită în raiul cel pregătit mie de Domnul Iisus Hristos. Voiesc să ia naştere cuvântul lui Dumnezeu în ieslea cea din raiul de la voi. Să nu mai fie pustiu de cuvântul cerului, să nu mai fie raiul meu pustiu de mine, căci fără mine raiul acesta nu e viu, nu e fericit, nu e lucrător peste moarte. Să fiu cu voi, să facem vie şi plină de îngeri această grădină, căci cuvintele cereşti sunt purtate de îngeri spre ieslea lor, iubiţii mei, puţinii mei copii.

Avem de lucru, măi copii. Hai să ne sculăm la lucru, că Domnul are de aşezat mai înalt, şi apoi şi mai înalt pe îngerul cel purtător de bunăvestire a bisericii mele. Dumnezeu Cuvântul să fie cu voi prin cuvânt, iar eu cu voi să fiu prin cuvântul lui Dumnezeu. Bucurie să fie peste noi, peste mine şi voi şi peste îngerii care au venit purtând cuvintele cereşti pe aripile lor până la voi, căci voi sunteţi ieslea cuvântului Fiului lui Dumnezeu.

Cu pace vom lua şi vom mânca şi ne vom bucura de pâinea cea spre fiinţă şi de cuvântul lui Dumnezeu care s-a născut la voi şi a luat fiinţă în cartea mărturiilor acestei vremi.

Unii pe alţii să ne îmbrăţişăm şi să cântăm cântările naşterii şi să serbăm cerului cu bucurie cerească peste voi şi peste tot poporul meu cel credincios. Amin, amin, amin.

25 decembrie 1992/7 ianuarie 1993

Sărbătoarea sfântului Vasile cel Mare

Domnul găseşte necredinţă pe pământ şi suflă duh de trezire peste mai-marii bisericii lumii. El vine ca vindecător, nu ca prooroc mincinos.

Pace vouă! În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, pace vouă, celor credincioşi făgăduinţelor Mele pe care le-am rostit pe vremea trupului Meu! Pace şi Ierusalim nou peste făptura Mea, că pentru aceasta am venit cu această lucrare pe pământ, dar n-am găsit loc la nimeni, şi am găsit la voi, cei care aţi cunoscut că Eu sunt Cel ce sunt, că Eu sunt Cel ce vin, precum scrie în Scripturi. Eu sunt prin cuvânt cu voi, Eu sunt Cel ce grăiesc vouă cuvintele Duhului Sfânt, cuvintele Tatălui şi ale Fiului şi ale Duhului Sfânt, şi am grăit la voi şi am poruncit să scoateţi apă vie din această fântână şi să turnaţi peste cei ce vor sta şi peste cei ce nu vor sta sub această ploaie timpurie şi târzie, iar cei ce vor crede cuvintelor Mele, vor învia şi vor lua viaţă; şi, iarăşi, cei ce se vor lepăda de Cel ce grăieşte din ceruri ca să-Şi trezească ciobanii şi turma, aceia se vor lovi de această piatră şi se vor zdrobi în ea. Eu sunt această piatră care se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu, Care grăieşte din muntele cel sfânt, din cele cereşti grăieşte Cuvântul lui Dumnezeu. Fericiţi vor fi cei ce Mă vor primi şi vor alerga să asculte şi să creadă pe Dumnezeu Cuvântul şi să împlinească viaţă sfântă înaintea Celui ce vine. Am zis vouă să vestiţi de pe acoperişuri această lucrare de cuvânt dumnezeiesc, şi am împlinit dacă am zis, căci voi sunteţi supuşii Mei, fiii Mei, sunteţi aşternutul Meu întru care am fost primit şi întru care am binevoit şi întru care lucrez prin cuvânt.

O, copii ai credinţei! Amin, amin zic vouă: nu mai este credinţă pe pământ. Dar cine zice lumea că sunt Eu? Că iată, femeia samarineancă este de atunci şi până acum, şi una ca aceea crede şi cunoaşte vremea cercetării care vine cu Mine, fiindcă aşa am spus, că oriunde se va lucra Evanghelia Mea, acolo se va vedea credinţa acestei femei, căci M-am întâlnit cu ea la fântână şi am lucrat, şi tot aşa lucrez şi azi.

Dar cine zice lumea că vorbeşte la voi? Dar cine zice sinedriul că sunt Eu, Cel ce grăiesc la voi? Că iată, ca şi atunci, zice că sunt demon, zice că nu sunt, zice că sunt mort şi că voi vorbiţi cu un mort. Nici măcar prooroc, nici măcar Ilie nu mai zice că sunt, nici măcar atât. Dar voi cine ziceţi că sunt? Voi ziceţi că Eu sunt Cel ce sunt, şi să audă cărturarii şi arhiereii şi învăţătorii legii, şi mulţimile să audă ce ziceţi voi despre această lucrare care se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu.

Amin, amin zic vouă: a venit ziua ca să vorbesc încă o dată din Scripturi în casa Tatălui Meu. Cuvântul lui Dumnezeu lucrează din cele cereşti, lucrează cuvântul peste sinedriul turmei române.

Cu frică de Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste apropiaţi-vă, voi, ciobani ai turmei creştine; voi, slujitori ai celor sfinte; voi, învăţători şi tălmăcitori ai legii, şi voi, cărturari, apropiaţi-vă de Cel ce grăieşte vouă din cele cereşti, din dreapta Tatălui Treimii cereşti, Care Se numeşte Dumnezeu. Vreţi, nu vreţi, credeţi sau nu, apropiaţi-vă şi ascultaţi, ca să-L vreţi şi să-L credeţi pe Dumnezeu şi să vi se scrie dreptate lucrată din credinţă. Eu sunt Domnul Iisus Hristos, al Cărui nume este Cuvântul lui Dumnezeu. Eu sunt Alfa şi Omega, Eu sunt Omega şi Alfa, căci Dumnezeu este fără de început şi fără de sfârşit. Eu sunt începutul cel nou, care vine cu Mine. Dar cine ziceţi voi că sunt Eu? Ziceţi că sunt demon, că sunt duh rău, că sunt prooroc mincinos. O, nu zi aşa, Ierusalime, nu arunca cu pietre în Mine, că Mă duc de la tine dacă zici aşa şi dacă faci aşa; Mă duc şi nu mai stau cu tine dacă nu te uiţi în această lucrare ca să Mă cunoşti. Mă duc, şi Mă vei vedea când voi veni şi când se va auzi cântare de îngeri: *„Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh!“*. Amin.

Să nu zici, Sioane, că sunt demon, să nu zici ca atunci. Uită-te în această lucrare pe care Eu o lucrez de mult; uită-te şi vei vedea pe Cel Care este scris că vine. Dar nu voiesc să vin spre tine pe neştire, nu voiesc să te găsesc dormind sau zăcând, nu voiesc să vin ca un fur, că dacă vin aşa tu ce faci atunci şi ce-Mi dai Mie atunci? O, trebuie să-Mi dai rod viu şi rămas în picioare. N-am venit să-ţi vestesc o altă Scriptură, căci Cel ce a înfiinţat Scriptura, Acela este Cel Care vorbeşte cu tine. N-am venit cu o altă Evanghelie, căci Evanghelia Eu sunt, dar n-ar încăpea în lumea aceasta cuvintele Domnului Iisus Hristos, şi încap în cei născuţi de sus. Eu sunt Iconomul Cel bun şi Cel credincios şi voiesc bine ţie, Sionul Meu iubit, şi voiesc să şterg vina şi să scriu jumătate, şi voiesc să şterg păcatul necredinţei şi să scriu jumătate, şi voiesc să şterg păcatul hulei şi să scriu jumătate. Dar dacă tu osândeşti după legea ta, să ştii că voi veni pe neştire şi voi pune această lege la judecată cu tine şi îţi voi aminti că n-ai lucrat după ea, că n-ai lucrat iertare, nici măcar ca iconomul cel păgân.

O, ciobani ai turmei Mele, cine ziceţi voi că sunt? Eu sunt Cel ce am luat jugul legii de pe grumazul turmei Mele şi am pus acoperământul legii dragostei peste biserica Mea şi am zis să nu se osândească frate pe frate, şi am stat întins pe cruce ca să auziţi voi cuvinte de pe cruce, căci aşa am spus: *«Părinte, iartă-i, că ei nu ştiu ce fac!»*. Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, Cel vestit prin prooroci, şi nu sunt ce spuneţi voi că sunt. Eu nu sunt dintre hristoşii mincinoşi care sunt în lume. Eu sunt Hristosul lui Dumnezeu şi nu sunt în trup, ci în Duhul Sfânt sunt.

O, sinedriule al bisericii Mele, n-am adus pe pământ această lucrare ca să fiu judecat din nou de arhierei şi de cărturari şi de farisei, şi am venit ca vindecător pentru salvarea omului de la moartea cea mare. Nu sunt prooroc mincinos, n-am venit în casa ta ca să fac stricare de lege, şi am venit să-ţi îngrijesc rana necredinţei şi a păcătuirii, ca să nu te găsesc cu mădulare stricate când voi bate ca să Mi se deschidă.

Dar ce ziceţi voi că înseamnă proorocul mincinos? Acela spune că nu este Dumnezeu şi mai spune că aici e şi raiul şi iadul. Proorocul mincinos nu mărturiseşte pe Iisus Hristos venit în trup şi nu este de la Duhul lui Dumnezeu acela. Şi cum adică Iisus Hristos în trup? Adică să trăieşti cu trupul aşa cum a trăit Hristos în vremea trupului Său, cu duhul şi cu trupul viu, după chipul şi asemănarea Mea.

O, biserica Mea, de ce ai rămas numai pe dinafară cu Mine? De ce crezi tu că biserica lui Hristos e zidul cel sub care intri ca să zici că eşti biserică Mie? O, proorocul mincinos te vede şi te ştie că nu eşti ca Mine şi se bucură şi râde de numele tău de creştin. Proorocul mincinos nu face voia lui

Dumnezeu în trupul său, şi se bucură şi râde de Mine când te vede pe tine că nici tu nu faci voia Celui ce-I pronunţi cu guriţa numele în faţa turmei tale. O, ce mare este Scriptura aceea care-ţi spune ţie că Mă cinsteşti cu buzele, dar cu inima eşti departe de Mine; care-ţi spune ţie că auzind nu auzi şi văzând nu voieşti să înţelegi şi să crezi că Eu sunt şi că lucrez peste via Mea.

O, Ierusalime, o, turmă din vremea aceasta, nu-Mi căuta vină după lege, că acum nu Mă mai ascund, fiindcă cuvântul lui Dumnezeu nu se poate lega. Eu am venit spre tine cu această lucrare şi îţi spun ţie să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, să-L iubeşti cu viaţa ta, şi să iubeşti pe fratele Meu ca pe tine însuţi, căci cel ce nu este fratele Meu, acela nu este aproapele Meu şi nu este aproapele tău; acela s-a dus să lucreze la alt stăpân şi ascultă de alt stăpân şi nu este acela aproapele Meu şi nu Mă pot arăta aceluia dacă el nu Mă iubeşte pe Mine, Dumnezeu. Eu nu dau tainele Mele pe mâna necredincioşilor, şi le dau credincioşilor, dar adevăr adevărat scrie în Scripturi că nu mai vede Domnul credinţă pe pământ şi de aceea nu ştiu cei de azi să cunoască tainele lui Dumnezeu.

O, sinedriule care stai şi judeci peste turma Mea! Dar cine zici tu că sunt Eu, Cel Care grăiesc acum cu tine? Îţi spun Eu cine zici că sunt. Sunt Cel judecat de tine, judecat de blasfemie în sinedriul tău. O, şi cei de atunci nu ziceau altfel, dar astăzi zic Eu altfel: Eu sunt Cel Întâi-Stătător în casa Tatălui Meu şi Mă uit la tine cum faci păcatul blasfemiei şi îţi spun: nu mai fă blasfemie faţă de cele scrise de Mine ca să le împlineşti şi ca să te sfinţeşti. O, ce am lăsat Eu peste tine? Am lăsat legea dragostei şi am spus să Mă iubeşti cu inima şi cu cugetul şi cu darurile şi cu sufletul şi cu mersul tău cel bun. Am lăsat această lege peste tine şi tu nu faci cu tine după legea Mea, şi faci blasfemie şi calci peste obrazul şi peste duhul aproapelui tău, căci aproapele tău este acela care lucrează după legea Mea cea sfântă.

O, slujitorilor de cele sfinte ale Mele! Eu am spus că cele sfinte nu se spurcă, dar uită-te, preotule; uită-te, slujitorule, uită-te bine la mâna ta şi la inima ta şi nu le lăsa spre spurcare, că mâna ta se atinge de cele sfinte ale Mele, şi cele sfinte ard şi curăţă orice murdărie şi pedepsesc păcatul blasfemiei asupra celor sfinte ale Mele. Dar iată, aproapele Meu este fratele tău, este aproapele tău, şi Eu am spus să nu-ţi acoperi păcatele tale şi am spus să nu osândeşti pe fratele tău, că dacă defaimi pe cel sfinţit, pe cel uns de Mine, şi dacă tu osândeşti pe fratele tău, să ştii că nu eşti un iconom al împărăţiei Mele dacă faci osândire peste cel uns de Mine ca să păstorească turma Mea. Nu fă răutate cu mintea, şi judecă cu inima, şi iubeşte-l pe fratele tău care crede în Dumnezeu şi care crede tainelor Mele cele greu de înţeles. Iubeşte pe cel ce Mă iubeşte pe Mine, iubeşte pe cel ce iubeşte viaţa cu Mine, că dacă nu vei face aşa Eu cum să te primesc în corturile drepţilor? Eu cum să-ţi şterg păcatul blasfemiei pe care-l faci peste cele sfinte ale Mele?

Ai făcut în numele Duhului Sfânt carte şi lege şi dogmă peste tine, şi Eu am zis că e bună cartea aceea şi cârma aceea; am zis după sfatul tău, şi vai ţie, sinedriule şi preotule, şi ţie, monahule, vai, dacă Eu te voi pune faţă în faţă cu cartea aceasta, că te-am lăsat s-o faci ca să Mă uit apoi ce faci şi ce nu faci din ea. Că iată ce faci din ea: faci judecată asupra creştinilor Mei, care ies din lume şi din ranguri şi din pământul lor şi din trupul lor, ies ca să calce după voile Mele cele sfinte şi curate. Cel ce Mă iubeşte pe Mine, acela lucrează poruncile Mele. Legea este pentru cei nedrepţi şi nu pentru cei drepţi, şi tu te scoli acum şi judeci pe cel ce Mă ascultă pe Mine, pe cel ce petrece întru poruncile Mele, şi voi veni pe neştire şi îţi voi spune că eşti crud şi osânditor, şi am să-ţi iau dregătoria dacă nu vei lucra după pilda iconomului cel necredincios care a lucrat milă şi nu judecată. Iată, râde de tine proorocul mincinos şi este păcat să-i dai proorocului mincinos prilej de blasfemie asupra lucrurilor lui Dumnezeu. Am venit în casa Tatălui Meu şi tu zici că nu sunt Cel ce sunt. O, şi Eu sunt cu voi mereu, sunt întru Duhul Sfânt, Cel coborât în sfatul vostru, şi sunt cuvântător prin prooroci în sfatul vostru.

O, biserica Mea, am venit prin cuvânt ca să te întreb ce faci, şi ca să vezi tu ce faci, şi ca să-ţi arăt ce faci, că este scris ce faci. Am venit să-ţi spun, ca să nu poţi spune că n-ai ştiut de la Duhul Sfânt. Nimic nu este ascuns de la faţa lui Dumnezeu, dar mai crezi tu în această Scriptură? Şi iată ce-ţi mai spun: am venit să-ţi spun că au trecut aproape patruzeci de ani de când lucrez lângă tine o lucrare cerească pe care Eu am adus-o cu Mine de la Tatăl Meu. N-am venit de la Mine Însumi, ci Tatăl M-a trimis cu această lucrare pe pământ, dar, ca şi atunci, n-am avut loc cu ea în casa Tatălui Meu, şi am fost primit şi adăpostit într-o iesle săracă şi am stat cu ea în mijlocul unui popor umil şi mititel şi neluat în seamă de stăpânii pământului. Am trecut cu un mănunchi mititel de inimi vii prin Marea Roşie şi am sfărâmat lumea din ei şi i-am păscut şi i-am adăpat prin pustiul necredinţei şi le-am dat pâine din cer, căci scris este în Scripturi că omul nu numai cu pâine, ci şi cu orice cuvânt care iese de la Dumnezeu se hrăneşte şi trăieşte viu. Am dat acestui popor mititel tainele pe care mai aveam să le aduc, că nu puteai tu purta atunci tainele cele pentru acum şi ca să nu Mă fi vândut lui Irod. Şi am lucrat şi am împrejmuit apoi o grădină şi am zis să nu mai fie ca pe pământ în această grădină, şi am zis să fie un început de Canaan acest staul mic în care-şi are iesle cuvântul Meu.

O, arhiereule, şi cărturarule, şi învăţătorule, crezi tu că la botezul Fiului lui Dumnezeu a vorbit glasul Tatălui Treimii Dumnezeieşti? Aşa să înţelegi şi această lucrare pe care ţi-o descopăr Eu ţie, şi nu te mânia pe cei ce au ţinut-o vie. Să nu îmbraci haina mâniei ca să faci rău şi să vii cu necredinţă asupra acestei grădini curate din care te îndemn şi pe tine să duci viaţă sfântă şi să-ţi faci hăinuţă nouă şi inimă credincioasă făgăduinţelor rostite de Dumnezeul tău. N-am venit de la Mine Însumi, ci Tatăl M-a trimis. Am venit şi M-am supus ţie şi orânduielii din tine, biserica Mea. N-am putut bate la uşa ta ca să Mă vezi, şi am venit tainic, şi am chemat pe un Nicodim şi am vorbit cu el din cele cereşti şi M-am supus ţie prin mâna lui, şi acum iată ce fac: vin cu el de mână în faţa ta, sinedriule de acum, şi ferice ţie dacă vei crede că sunt cu el în mijlocul tău. Şi dacă ai vrea să-l osândeşti pe el pentru că a ascultat şi a crezut că Eu sunt, atunci nu pe el, ci pe Mine M-ai osândi.

Iată ce pace în cuvânt! O, sinedriule din vremea Duhului Sfânt, sinedriule al României Mele, iată-Mă prin cuvânt în foişorul tău şi al Meu. Eu sunt. Pace ţie! Am grăit mereu poporului Meu cel mititel pe care l-am ţinut ascuns de irozi şi de iude. De patruzeci de ani vin şi vorbesc în mijlocul lui şi îl înfăşor în duhul păcii şi îi spun: *«Pace ţie, popor mititel!»*. Şi l-am numit mănunchi de floricele, şi pe aceste floricele le-am numit ieslea Mea cea caldă, ieslea cuvântului lui Dumnezeu, şi am ajuns cu cel mititel la ţărmurile Iordanului, dar lungă şi grea a fost calea prin pustiul necredinţei. O, şi Eu ştiam, Sionule, ştiam că eşti nepregătit şi că eşti tare la cerbice şi n-am bătut prea mult ca să-Mi deschizi, dar am scos deasupra

această fântână de miere şi am făcut gard în jurul acestei vii, ca să fie sfânt pământul acestei grădini şi să am în această grădiniță un Eden mititel, din care să încep o înviere de la Mine, o mireasmă învietoare şi un curs de apă curată şi netulburată, din care să scot şi să dau mulţimilor însetate ca să prindă duh de bucurie şi de sfinţenie şi de pace cerească şi veşnică; până şi lupilor să le dau să bea şi să pască lângă mieii Mei, şi să fie şi ei miei, că mult iubesc Eu ţara ta, poporule român!

O, tu te-ai născut odată cu Mine în lume, ţara Mea! Când am venit Eu întrupat în lume, tot atunci te-a înfiinţat şi pe tine Tatăl Meu, şi am trimis apoi la tine pe cel întâi chemat între ucenicii Mei şi a suflat peste tine duh nou şi Duh Sfânt, şi te-a încreştinat pe tine cel întâi chemat al Meu, şi Tatăl Meu te-a numit de atunci întâia chemată, după rangul celui întâi chemat la apostolie. O, dar tu ai fost apoi o martiră, ţară iubită de Tatăl Meu, ai fost în toată vremea piatră de încercare între neamuri, şi iată ce a avut Dumnezeu păstrat pentru tine ca să-ţi dea plata răbdării. A avut pentru vremea aceasta o lucrare Tatăl Meu, şi M-a trimis cu ea la tine ca să te curăţ şi să te trezesc şi să faci voia Tatălui Meu şi să chemi apoi sub viţa ta pe cel ce te-a oropsit şi să-i dai de la Mine ca să fie şi el ca Mine şi ca tine, şi să-Mi faci tu Mie cămaşă nouă, biserică nouă, curată şi sfântă, aşa cum a fost biserica Mea cea dintâi. O, vino în dragostea cea dintâi! Vino, iubito, ca să vin şi Eu cu slavă văzută şi să cânţi tu cu Mine cântarea lui Dumnezeu! Vino în dragostea Mea! Iată, Eu nu te las să mori în sângele tău, şi vin spre tine şi sun din trâmbiţă peste tine. O, lasă-te trezită de Dumnezeul tău şi spală-te şi sfinţeşte-te şi fii în legea Dumnezeului tău, iubito!

O, ciobani ai bisericii! Eu sunt capul bisericii. Eu sunt Păstorul Cel bun, după rânduiala lui Melchisedec. Am venit la tine, biserica Mea, şi am venit la ciobanii turmei tale. Am venit să-ţi văd faţa şi să-ţi amintesc cum să fie faţa ta şi inima ta şi viaţa ta întru viaţa Mea. N-am venit să stric legea, şi am venit să-ţi amintesc să nu mai calci, să nu mai strici legea Mea, şi să te îndrepţi spre Mine, că Eu sunt Cel ce iert păcatul tău, dar fii cu iconomie cerească întru duhul tău, ca să poată lucra Duhul Sfânt peste duhul tău, peste sfatul tău, peste sinedriul tău.

O, sinedriule, să nu primeşti în inimile tale duhul minciunii şi al măririi de sine, să nu primeşti duhul lumii şi al lăcomiei, şi să cunoşti cercetarea Mea în mijlocul tău. Nu te teme de irozii care nu cred în Dumnezeu, nu te teme de aceşti prooroci mincinoşi, că aceştia vrând-nevrând vor asculta de Dumnezeu. Caută cu împărăţia cerească şi întăreşte-ţi sfinţenia, căci toate podoabele de pe pământ vor fi adăugate ţie şi vei fi vie. Vorbeşte-i despre Dumnezeu lumii păcătoase, dar să fie întreg trupul tău, şi să aibă apostoli, şi prooroci, şi învăţători, şi tălmăcitori ai limbilor cereşti, şi să fii curată, biserica Mea, şi să învieze lumea la glasul tău şi să vadă calea şi să meargă pe ea. Scris este: *«Cel ce cunoaşte căile Mele şi nu umblă pe ele, acela să nu vorbească despre Dumnezeu»,* dar tu să umbli cunoscând şi vorbind ca Domnul tău, de pe muntele Său. Amin.

O, slavă Ţie, Tatăl Meu ceresc, că ai fost şi ai vorbit în Fiul Tău, în casa Ta şi a Fiului Tău şi a Duhului Nostru Cel Sfânt, lucrător peste Sion.

Am venit în foişorul apostolilor Mei şi zic şi astăzi: Pace vouă! Eu sunt, în Duhul Sfânt sunt. Ferice vouă, celor ce veţi cunoaşte că Eu sunt Cel ce sunt, căci biserica este cerească şi nu pământească. Ferice celor ce cred duhurilor cerurilor. Nu ucideţi duhurile cerurilor. Nu îngrădiţi cu litera pe Duhul Sfânt. Nu judecaţi pe Dumnezeu întru lucrarea Sa. Eu sunt cu cei mici, cu cei slabi; cu cei neluaţi în seamă am venit spre voi. Precum a crezut în Domnul, Noe şi cu casa sa, aşa au crezut şi cei cărora le-am vestit în vremea aceasta, şi aceştia nu împlinesc nimic până nu vin să le vestesc, şi ei aşa lucrează, precum grăiesc Eu. Să nu se lucreze ispitire peste locul Meu de la ei, căci veţi vedea în curând cumpăna lui Zorobabel în mâinile lui Dumnezeu.

Pace ţie, Sionul Meu! Amin, amin zic ţie: nu de la carne şi de la sânge vei pricepe tainele dumnezeieşti, şi vei pricepe de la Duhul Sfânt, Care lucrează peste tine dacă tu lucrezi întru Duhul Sfânt şi dacă voieşti să fie vie viaţa ta. Am zis că nu va rămâne piatră pe piatră să nu se risipească, dar piatra bisericii se va întări până în veac, şi va fi stare cerească peste biserică, şi voi face să fie înţeleasă această lucrare de nou Ierusalim peste făptura Mea.

Am venit să las pace peste cei fără de pace şi am venit să iau pacea celor fără Dumnezeu, să iau pacea lor de la ei, şi să dau acestora pacea lui Dumnezeu, căci pacea Mea este bună, şi jugul Meu este uşor.

Amin, amin zic vouă: vine ceasul, şi a şi venit, să se aşeze la loc împărăţia lui Israel, căci Israel este poporul cel credincios, şi vine Domnul să-Şi aşeze împărăţia Sa peste făptura Sa. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 1993

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Îndoiala înjumătăţeşte biruinţa.

Dumnezeu răspunde la glasul inimii. Pace inimii din al cărei glas se strigă şi se aude la cer! Pace ţie, inimă mică! Dar Eu am sălaş în inima ta mică şi o fac mare prin sălăşluirea Mea în ea, şi o fac scaunul Meu de domnie, iar din cortul inimii tale fac aşternut picioarelor Mele, căci numele Meu este Creatorul tău. Amin.

Am auzit, şi iată-Mă, dar nu te teme de lovituri, nu te teme de armele care nu lovesc în tine, ci nimeresc înapoia lor precum este orânduiala pusă de Dumnezeu. Armele cele rele, cele pornite spre rău, acelea n-au ţinta înainte, şi o au înapoia lor; acelea îşi au ţinta spre locul din care pleacă glonţul lor. Nu te teme de armele care varsă foc din gura lor. Nu te teme, copil păzit de Dumnezeu, că Eu am spus că voi preface armele în fiare de pluguri, şi cele scrise vin spre împlinire. Şi dacă tu ai pus mâna pe plug, nu te mai uita înapoi, că Eu ţi-am spus ţie şi te-am învăţat să fii vrednic de împărăţia lui Dumnezeu dacă ai pus mâna pe plug.

Am început deşţelenitul la rădăcina ogorului Meu şi M-am sculat să îngrijesc via Mea cea culcată la pământ. Un picuţ stau în sfat cu tine ca să-Mi spui că tu eşti cu Mine şi nu fără Mine, şi ca să-ţi spun că sunt cu tine şi nu fără tine. Dar să fiu cu tine, şi tu ştii cum vine această lucrare ca să fiu Eu cu tine. Scoate frica afară din tine şi nu căuta să cazi din cer, copilule plăpând. Lasă cerul să te ţină în sânul său, că nu este alt cer în afară de Mine, dar fii înţelept, căci cerul Meu este inima ta, şi în ea este domnia Mea.

Nu cumva să slăbeşti sau să te laşi doborât de cei vicleni şi ispititori care ar îmbrăca haină peste haină. Nu cumva să te clatini, că iată, îţi spun: că sunt dintre oile Mele oi care abia aşteaptă prilej să se ducă spre împrăştiere. O, să nu uiţi că Eu Mi-am dat viaţa pentru oi şi am fost Păstor iubitor de oi, căci oile Mele sunt cele care ascultă de glasul Meu şi îl îm-

plinesc pe el. Mă doare când aud că înclini să zici ce ar zice sfatul celor ce n-ar putea crede în lucrarea Mea din vremea aceasta. O, să nu strici pe cele zidite şi nu aşa să zici, ci altfel trebuie să zici. Să zici că Eu sunt această lucrare care se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu, că dacă nu ai zice aşa, Eu pe cine aş mai avea de partea Mea ca să am prin cine coborî în sfatul bisericii? Căci scara pe care Eu cobor cu lucrul Duhului Sfânt în zilele acestui sfat, este credinţa ta în mijlocul celor care au pierdut frica de Dumnezeu şi dreptatea din Dumnezeu şi dragostea de Dumnezeu.

O, Eu am voit să fii între ei, dar n-am voit şi nu voiesc să fii dintre ei, că nu te-ar mai fi uns mâna Mea cerească între ei dacă n-aş fi avut de împlinit o lucrare de trezire prin tine. Nu te-aş mai fi trimis printre ei dacă n-ai fi fost cu lucrarea Mea din vremea aceasta. Şi iarăşi îţi amintesc: Eu Mi-am pus viaţa pentru oi, iar tu pune-ţi credinţa în Mine pentru dragostea de oile turmei Mele, de oile cele grase şi sănătoase şi de oile cele slabe şi, iarăşi, de oile care au murit, că nu le pot lăsa în moarte, copile pus de Dumnezeu ca să păstoreşti turma Mea din vremea aceasta. Am spus că Mă rup şi Mă împart în zeci de mii de laturi, şi de ce te mai laşi lovit dacă Eu stau în laturile toate? O, Eu mereu ţi-am spus să nu mergi alături cu îndoiala care dă să înjumătăţească biruinţa cea bună. Dar Eu, ca un Dumnezeu bun şi plin de răbdare, am şters de fiecare dată şi am scris altceva şi am dat mereu de ruşine pe duhul rău, dar acum, iată, şi Eu trebuie să fiu ajutat de tine ca să fii tu ajutat de Dumnezeu.

Când eram pe cruce, aşa am zis: *«Tată, de ce M-ai părăsit?»*. Auzeam de jos, de sub cruce, cuvinte de râs de la cei necredincioşi arătării Mele, şi aşa se auzea: *«Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, salvează-Te pe Tine Însuţi!»*, şi ziceau: *«Să-L scape Dumnezeul Lui!»*. Dar iată că astăzi zic Eu: dacă tu eşti fiul Meu, salvează turma Mea şi nu te lăsa fără lucrarea Mea, că ea este mâncarea cea curată şi vie, care se coboară din cer peste cei loviţi de foametea necredinţei.

Am spus în vremea acestei lucrări că M-am coborât pe malul mării ca să beau apă şi am găsit numai pietriş şi apă tulburată de picioare nespălate şi de călcături străine de Dumnezeu. Nu te teme. Eu sunt cu tine, aşa cum am fost cu Daniel între lei, căci Eu voi face miei din lei şi voi vorbi prin gura lor după ce voi închide graiul lor. Adu-ţi aminte de credinţa lui Daniel, căci Daniel numai de Dumnezeu s-a temut, dar nu s-a temut de împăraţi sau de înţelepţi sau de lei. Nu uita că înţelepţii pământului nu sunt înţelepţi ai cerului, dar tu fii înţelept născut din cele de sus şi nu din cele de jos. Nu fi cu cei de pe pământ, şi să fii cu cei din cer peste pământ, căci cerul înseamnă Dumnezeu.

Este scris despre Dumnezeu că în soare Şi-a pus locaşul Său, şi El iese ca un Mire din cămara Sa. Şi cum adică pilda aceasta? Adică luminătorii puşi peste turma Mea, adică apostolii, adică arhiereii cei mari şi cei mici, de la care trebuie să se vadă ieşind şi umblând Hristos, luminând calea turmei Sale dinlăuntrul ei; adică Mirele şi mireasa Sa. Dar iată, întuneric de trei zile dă să se aşeze peste soare ca să-şi piardă luna lumina sa şi ca să se unduie stelele şi ca să se clatine cerurile şi puterea lor cea bună, şi iată, încerca-voi credinţa păstorului şi privi-voi peste credinţa oilor. Dar nu aşa să fie peste cei credincioşi ai Mei, ci ei să stea ca ceara cea curată, arzând şi stând în sfeşnic înaintea Domnului şi înaintea întunericului, luminând şi văzându-şi lumina lor prin întuneric, căci semnul Domnului nu va zăbovi, iar îngerii luminii vor suna deşteptarea întru numele Domnului, şi Evanghelia se va întinde în toate laturile, şi Domnul va lucra lucrarea Sa. Nu te teme, că toate acestea vor aduce împărăţia Mea vouă, celor care aţi lucrat calea ei spre oameni. De ce să te temi? Eu lucrez izbăvire cerească şi nu pământească, şi apoi soarele va străluci de şapte ori mai mult decât am făgăduit prin prooroci. Sfârşi-se-vor toate cele lumeşti şi se va arăta o împărăţie curată, dar lucraţi-Mi la ea, iubiţii Mei cei credincioşi făgăduinţelor Domnului Iisus Hristos, căci Eu cobor lumină nouă şi înnoiesc cu Duhul Sfânt, Care va arde pământul cel rău şi va rămâne pământul nou, care va purta în el cerul cel nou, şi aceasta este Scriptura de nou Ierusalim, coborât din cer.

Oamenii pământului nu ştiu să înţeleagă această Scriptură care este din cer. Nici măcar nu ştiu aceştia că biserica Mea este cerească şi nu pământească, şi că Eu nu locuiesc cu Ierusalimul cel nou în locaşuri omeneşti, ci locuiesc în locaşuri care vor să fie cereşti şi nu pământeşti. Dacă Eu am poruncit şi am cuvântat să se înfiinţeze o piatră de mărturie, şi cuvântul Meu s-a coborât cu Mine din cele cereşti, iată, Eu sunt Dumnezeul nevăzutelor şi al văzutelor celor cereşti şi nu al celor pământeşti, şi sunt al celor pământeşti care înseamnă cele cereşti, dar Domnul nu mai vede credinţă pe pământ şi nu mai vede înţelepţi cereşti, şi vede numai înţelepţi pământeşti şi rămaşi pământ, adică înghiţiţi de pământ, adică fără înţelepciune din cer. Aşa am grăit prin vreme în această lucrare, şi am spus că o voi scoate deasupra, şi am spus că cine va lovi în ea şi nu va crede în ea, acela va fi înghiţit de pământ şi îşi va pierde înţelepciunea care vine de la veacul acesta.

Am venit şi am răspuns la glasul inimii tale, copile care stai cu guriţa deschisă ca să primeşti din cer. Iată-Mă, şi nu voi pleca de lângă tine, dar nu te teme cu Mine. De vei trece prin întuneric, Eu sunt cu tine. De vei trece prin foc şi apă, tot cu tine sunt. Şi vom face altar din credinţa ta, şi vom face ce a făcut Ilie în vremea jertfei sale către Dumnezeu, dar tu să strigi ca el, şi Eu voi coborî pe Duhul Sfânt şi va mistui necredinţa de pe pământul României Domnului. Amin.

Sunt acoperământul tău, sunt veşmântul tău cel dinăuntru şi cel dinafară, sunt puterea ta cea bună, sunt cuvântul tău cel de foc lucrător şi ziditor, şi sunt cu tine, dar nu te teme cu Mine, dar nu te ruşina cu Mine, dar nu te opri din lucrul cel ce aduce viaţă peste cei ce nu mai ştiu ce este viaţa Mea. Frica nu este pentru tine. Frica este pentru cei ce nu mai au frică de Dumnezeu, iar cine n-are frică de Dumnezeu, acela nu are început de înţelepciune. Dacă cineva ar da cu piatra în tine, tu atunci ar fi să le spui că cine dă cu piatra, acela va fi ucis de ea. Aşa trebuie să ştii să lucrezi, că nu este armă rea care să-şi aibă ţinta în faţă, şi aceea îşi are ţinta înapoia sa. Dar arma ta sunt Eu, Cel ce iert pe cel ce te-ar lovi, pentru că tu îl ierţi pe acela, şi el se face miel şi nu mai ştie să tragă cu arma rea, cu arma străină de legea iubirii.

Să nu te pleci de frica ispititorilor, să nu te ofileşti înaintea lor, căci curajul cel ceresc culcă la pământ şi risipeşte toată iscusinţa cea care iese de la oamenii necredinţei. Să crezi în tine, dar să crezi în Dumnezeu, căci Domnul este în tine, şi nu mai este vremea să Se lase biruit. Îndrăzneşte, Eu am biruit lumea, şi tot aşa este şi lucrarea ta. Ce-ţi poate face ţie omul? Eu sunt cu tine. Ce-ţi poate face omul când ai pe Domnul în faţa ta? Îndrăzneşte, vremea e târzie. Îndrăzneşte, că vremea este să lucrezi îndrăznind pentru viaţa oilor Mele, căci pe toate voi să le adun în staul nou şi curat, de nou Ierusalim, întru duhul făpturii Mele.

Pace ţie! Pace inimii tale şi glasului Meu înlăuntrul inimii tale! Amin, amin, amin.

4/17 ianuarie 1993

Cuvântul Domnului către Sebastian Şerban de la Cluj

Îndemn spre neclătinată credinţă.

Copilului lucrării Mele, celui mic de la Cluj, îi duce Domnul o carte mititică şi o învăţătură mare prin carte.

Pace, copilule mic, copil răsărit din această lucrare, din bunici şi din părinţi fii ai acestei lucrări, din rădăcină altoită o dată, şi iarăşi o dată! Pace şi sănătate duhului tău, sănătate credinţei tale şi statorniciei tale prin învăţăturile acestei lucrări! Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, şi să nu ai alţi dumnezei afară de Mine şi să nu iei în deşert numele Domnului Dumnezeului tău, Care a adus această lucrare la voi pe pământ. Să nu ucizi Duhul lui Dumnezeu, Care stă în această lucrare. Să nu faci desfrânare iubind mai mult altceva decât lucrarea Mea pe care am dat-o părinţilor tăi. Să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui Meu care stă şi trăieşte din fructele acestei lucrări mărturisind lucrarea Mea.

Amin, amin zic ţie, că este rostită profeţie peste tine, şi cele rostite, Domnul nu le ia înapoi. Fii treaz, şi fii ca Timotei, care stătea alături de apostolul neamurilor şi lucra slujire de fiu bun şi statornic. Fii treaz, şi să nu ai alţi dumnezei afară de Mine! Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul părinţilor tăi, care au stat cu Domnul la masa acestei lucrări de cuvânt ceresc. Să nu mănânci din fructele altei grădini ca să te laşi scos din grădina Mea de aici, că dacă vei pleca din grădina învăţăturilor Mele şi dacă vei lua în deşert această lucrare cerească şi dacă vei rămâne pământ faţă de cele vii coborâte prin lucrarea Mea, să ştii că pământului tău îi voi cere sângele tău. Iar dacă pământul altei grădini te va îndulci mai mult, ca să laşi învăţătura Mea şi ca s-o iei în deşert, atunci să ştii că sângele tău ar fi cerut din pământul grădinii care te-ar scoate de la Mine.

O, copilul Meu, copil micuţ, nu mai e, tată, hrană curată prin grădini. E amestecată, iubitul Meu copil, e grâu înăbuşit de buruieni şi de neghină, şi aşa mănâncă turma toată; mănâncă grâu amestecat cu neghină, tată, că n-ai să vezi nicăieri neghina, n-ai s-o găseşti decât în grâu. De ce nu-şi are locul neghina şi în altă parte? De ce numai în grâu? Pentru că ea are o lucrare potrivnică pentru grâu şi nu pentru altceva. De aceea îţi zic să iubeşti pe Domnul Dumnezeul părinţilor tăi şi al tău. Să-L iubeşti, tată, că Domnul Iisus Hristos este Dumnezeul acestei lucrări prin care te-a păzit de pierzare şi de lume şi de grâu amestecat cu neghină. Ai grijă, alege bine grâul din neghină, că astăzi nu mai este ca înainte când se alegea neghina din grâu ca să fie aruncată şi să fie grâul ales. Acum trebuie ales grâul din neghină, că numai puţinele fire de grâu se mai zăresc prin neghina de azi. Eu am venit în trup şi am lucrat în numele Tatălui Meu şi am semănat grâu, copilul Meu, am semănat şi cu Duhul şi cu trupul, şi când bobul Meu de grâu cădea în pământ, ieşeau lanuri de grâu, şi aşa era odată semănătura. Dar acum puţin grâu se mai strecoară în semănătură, şi cu greu mai găseşti firicele de grâu, şi cine mănâncă neghină, moare, copilul Meu.

Stai sub cortul acestei lucrări de nou Ierusalim, că vei vedea prooroci şi magi şi crai şi regi plecându-se la acest izvor ceresc, căci Duhul Sfânt Îşi are lărgime în grădina acestei lucrări, şi se va vedea lumina acestei grădini, iar fiii Mei din ea vor lumina la porţi şi vor străluci curaţi. Fii înţelept şi nu uita învăţătura Mea de aici şi nu cârti şi nu şopti nici cu gândul cuvinte de dispreţ faţă de Domnul, Care lucrează, faţă de cuvântul Domnului, căci cuvântul bun mântuieşte, iar cuvântul rău osândeşte pe cel ce-l rosteşte. Ţine-te treaz şi curat şi credincios faţă de locul din care ai fost cerut spre însoţire în lucru, şi niciodată să nu te ştii în alt loc în afară de cel care te-a născut duhovniceşte, căci voi, copiii acestei lucrări, din mamă duhovnicească sunteţi. Iubirea ta să n-o iei de aici, şi dacă o iei, ia-o cu tot ce este aici şi să nu stai fără locul Meu de aici şi fără aşezarea Mea de aici. Ţine-te treaz, şi să fii cu vedere bună, ca să vezi că nu mai e credinţă pe pământ. Strigă la Domnul tău ca să te aibă în sânul Său, şi cereţi, tată, apă din acest izvor. Cere şi tu, şi cel mare să ceară. Cereţi, şi veţi avea apă. Cereţi ca să aveţi în cămară, că vine lepădarea de credinţă, vine ca un fur, vine în haină de miel, şi n-o veţi cunoaşte dacă nu veţi fi cu Mine şi cu învăţătura Mea şi cu trezirea de la Mine. Şi dacă veţi fi cu Mine, Eu vă voi vesti din vreme şi vă voi izbăvi din vreme, căci după lepădarea de credinţă, lumina nu se va mai vedea, dar în lucrarea Mea de aici voi fi cu toată lumina Mea. Aşa să cereţi, precum ziceţi când ziceţi: *„pâinea noastră, cea spre fiinţă, dă-ne-o nouă astăzi",* aşa să cereţi cuvântul lucrării Mele prin întunericul care este şi care vine.

Verginica a venit şi a vestit pe copiii ei să aibă grijă de tine. Iată, ţi-am trimis carte spre întărirea credinţei tale ca să nu fii nici rece, nici căldicel, ci să fii fierbinte, şi să fii cu fiii Mei în toată vremea lucrului tău. Fii lucrare luminată lângă cel ce te-a cerut de la Mine pentru lucrul său, dar fii lucrarea Mea în tot statul tău cu el. Cu mica ta putere şi înţelepciune şi cu multa ta iubire, ţine-te treaz cu lucrarea Mea, dar ţine-l treaz pe cel ce umblă printre fiii necredinţei, care dau să-i ciugule lucrarea Mea de la el şi s-o sfâşie. Dar Eu îl am mare, aşa îl am scris la Mine. Mai crede el, oare, că este mare la Mine şi că va fi mare de la Mine precum am făgăduit? O, ajută-l în necredinţă, ca să pot să împlinesc cu el cele făgăduite peste el. Gândeşte-te la Mine şi la lucrul Meu de aici, şi Eu voi avea în tine gândul lucrării Mele. Nu te depărta de Ierusalim, că vine vremea îmbrăcării cu putere şi cu slavă văzută, copilul Meu, şi vine vremea să fie o singură grădină şi o singură lumină.

Pace inimii tale, copil răsărit în grădina lucrării Mele, căci această grădină se va întinde pe tot pământul Domnului. Domnul îţi trimite mângâiere şi carte de învăţat. Învaţă din ea calea vieţii şi fii împărăţia Mea, precum în cer aşa şi întru tine. Pace şi înviere între tine şi lucrarea Mea! Şi vă voi da din acest izvor şi vă voi stâmpăra setea din această fântână cerească. Iată, vă adun cum adună cloşca puii sub aripi, şi vă hrănesc şi vă adăp şi vă încălzesc, şi nu vă las. Amin, amin, amin.

9/22 februarie 1993

Cuvântul Domnului către monahiile mănăstirii Dobric, Cluj

Îndemn la lucrarea ascultării şi la viaţă vie în mănăstire.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, împarte Domnul Iisus Hristos cuvânt de învăţătură pentru fiii şi fiicele acestei lucrări. Domnul dă de ştire celor trimişi de El, să stea aşa cum cere învăţătura Domnului care curge din această lucrare de izvor ceresc.

O, copii şi copile, copii ai Ierusalimului ceresc, lucrat de Dumnezeu pe pământ! Amin, amin zic vouă: nu vă depărtaţi de Ierusalimul lucrărilor cereşti, căci lucrarea Ierusalimului nu se va opri în loc niciodată, şi se va vesti şi se va întinde această grădină de nou Ierusalim, dar vai celor ce n-au statul bun în vremea aceasta!

Vin cu cuvântul spre voi, căci v-am trimis aici ca să vă ocrotesc, tată, ca să fiţi de o singură mână şi să-Mi fiţi Mie mână dreaptă şi să staţi de-a dreapta Mea şi să vă iubiţi ca fii ai aceleiaşi lucrări, că nimeni din voi nu este care să nu fi fost trimis prin această lucrare.

Copila Mea Varvara, cine te-a născut pe tine, tată, şi cine te-a dus pe tine la viaţa cea monahală? Domnul Dumnezeul acestei lucrări, ca să mărturiseşti în mănăstire lucrarea Mea. Prin ce să mărturiseşti? Prin trăirea ta după învăţătura Mea, că nu mai este viaţă de monah pe pământ. Te-am crescut de micuţă în leagănul acestei profeţii de lucru ceresc, şi să fii, tată, oglindă de copil ascultător, oglindă de smerenie şi de cuminţenie şi de mănăstire. Cine vă poate pe voi despărţi de lucrarea Mea în care sunteţi de o viaţă şi care v-a condus prin pustie?

Fiicele Mele Anisia şi Teodora, Eu sunt Dumnezeul părinţilor voştri, care au stat la masă cu Mine în vremea acestei lucrări. Din pântece v-am arătat călugăriţe. V-am arătat mamei voastre până să vă crească şi i-am spus că voi sunteţi ceea ce vede ea. Şi v-am crescut la sânul acestei lucrări, şi iată ce a făcut Domnul cu voi: v-am unit într-o lucrare pe toate copilele cele călugăriţe ale lucrării Mele, şi le voi aduce şi pe celelalte pe care le mai am în mănăstiri şi voi arăta prin voi ce fel de fii şi fiice a crescut Domnul pentru biserica Sa, prin lucrarea Sa. Fiţi pline de dăruire sfântă, de învăţătură sfântă unele altora aşa cum sunt copiii dintr-o mamă. Fiţi oglindă în care să Se uite Dumnezeu şi să-Şi vadă asemănarea Sa în voi, căci voi n-aţi avut altă creştere în afară de creşterea întru lucrarea Domnului, întru lucrarea de nou Ierusalim.

Mioriţa Mea Minodora, copilă blândă care n-ai iubit nimic din lume! O, tată, aşa cum aţi stat cuminţi şi neumblate prin drumul lumii acolo unde aţi fost până acum, aşa şi aici, fiţi cu trăire monahală aşa cum Îi place lui Dumnezeu, căci monahul Domnului de aceea iese din lume şi din trup şi din rudenii, de aceea, ca să stea, ieşit, cu Domnul şi să stea stare îngerească în loc sfinţit şi curat prin curăţenia celor ce îl locuiesc. Bucuraţi-vă cu Domnul şi cu virtuţile umilinţei, tată!

Mai are Domnul două floricele, două surioare bune. Iată, vă întăresc cu învăţături de iubire şi suflu peste voi trezire sfântă şi viaţă sfântă şi iubire cerească, tată. Ieşiţi din rudenii, şi din voi ieşiţi afară, şi daţi-Mi Mie locaşul trupului vostru şi al duhului vostru, ca să fie tron lui Dumnezeu locaşurile voastre cele curate şi păstrate curate. Fugiţi de lume, tată, că pe drum umblă duhul lumii şi intră în oamenii lui Dumnezeu, intră şi prin ochi şi prin urechi şi prin miros şi prin auz şi prin atingere, intră şi Îmi loveşte locaşul Meu care este în voi. Această lucrare v-a luat pe voi în sân şi v-a aşezat în viaţă monahală şi v-a adus acum, aici, într-un buchet, dar să fie viu acest buchet. Udaţi-vă unele pe altele cu apa învăţăturii Mele care curge prin această fântână cerească. Veniţi când şi când şi luaţi şi beţi şi fiţi vii şi fiţi flori, că e plin pământul de ciulini şi de pălămidă, tată. Fiţi flori şi pliviţi din jurul vostru toate buruienile şi măturaţi-vă căsuţa, ca să stea îngerii cerului în ea, şi fiţi copii ai vieţii.

Mioriţa cea sprijinită de Mine şi adusă în casa lucrării Mele, Veronica după numele cel nou! Vreau, tată, să ştii ce înseamnă numele de monah, că tu eşti copilă în care este turnat mir plăcut, dar mult ar voi Domnul să stea de vorbă cu tine şi să-ţi aducă împărăţia cea nouă în casa înţelepciunii tale. Te-am luat din lume te-am luat de mânuţă, şi am folosit o mânuţă cuminte şi credincioasă, o mânuţă necăjită ca şi mânuţa ta. Şi am lucrat peste această mânuţă, am lucrat acum din ea o mânuţă sfinţită, şi am pus-o să facă mâncare cerească, din Dumnezeu, şi să aveţi voi mânuţă cunoscută vouă. Mânuţa aceasta de copil al Meu te-a luat pe tine de mânuţă şi te-a adus la sânul lucrării Mele, şi apoi Eu te-am îmbrăcat în haină îngerească şi am lucrat să vă adun iar, şi să lucraţi şi în Domnul împreună şi să vă înţelegeţi bine şi în Domnul. Iată ce lucrare minunată am lucrat de v-am strâns laolaltă pe toţi, tată, şi nu mai aveţi lupi şi vulpi printre voi, şi sunteţi numai voi, dar sunteţi din lucrarea Mea de nou Eden, de nou Ierusalim. Nimic nu vă trebuie vouă decât iubire între voi şi milă unul de altul şi răbdare şi umilinţă şi sfială întru lucrare sfântă. Nimic nu vă trebuie vouă decât împărăţia cerurilor în voi şi între voi. O, copila Mea, Mi-e milă de inima mânuţei care vă face vouă mâncare cerească de la Domnul. A fost o inimă zdrobită şi străină şi dispreţuită, şi nu-i altul mai bun pentru voi ca să vă ştie şi ca să fie un duh cu voi. Daţi-vă mâna unii altora în slăbiciuni şi în neîndemânări, şi să nu fie, tată, dispreţ între voi, şi să fie milă şi ajutorare şi să nu ştie nimeni neajunsurile familiei voastre din mănăstirea cea nouă pe care v-a dat-o Domnul vouă s-o faceţi nouă, s-o faceţi Ierusalim nou şi trăire de nou Ierusalim, şi să se ducă vestea de sfinţenia voastră şi de biserica voastră, căci voi sunteţi biserica lui Dumnezeu cea iubită, cea păstorită de Domnul. Tu ai fost copilă orfană, dar Măicuţa Domnului ţi-a fost ţie mamă şi ţi-a purtat paşii spre porţile acestei lucrări cereşti. Ţie îţi zic mai mult decât la toate să faceţi, tată, bucurie celui ce este mare peste voi, căci am arhiereu de la Mine peste voi. Faceţi-i bucurie de la voi, şi să se laude cu voi printre cei necredincioşi, că mult a suferit el pentru lucrarea Mea. El a ascultat de Mine, şi la cuvântul Meu v-a luat sub ocrotirea lui, dar arătaţi-vă cu viaţă bineplăcută, cu rânduială bine aşezată, ca nişte fiice trimise de o lucrare cerească, şi aşa mângâiaţi-i lui încrederea în voi. Luptaţi-vă să nu se ducă spre el nici o supărare de la voi, că dacă el vede că vă iubiţi şi vă sfinţiţi, îi va fi lui spre mângâiere, dar dacă va vedea că vă înţepaţi, rămâneţi, tată, de sub mâna lui şi Îmi faceţi Mie ruşine. El v-a luat acolo pentru că ştia că veniţi din lucrarea Mea. Dar să vadă creştere întreagă la voi, şi să mărturisiţi lucrarea care v-a dat pe voi şi să spuneţi despre ea prin viaţa voastră, prin purtarea voastră cea plăcută.

Fiţi cu mâinile curate, tată. Duhovniceşte este această vorbire. Fiţi cu mâinile curate. Feriţi-vă una pe alta de duhul trufiei şi al mândriei, că omul niciodată nu se poate vedea pe sine. Dar să se lase omul spre paza celuilalt, căci aceasta este lucrarea smereniei de duh şi de inimă. Domnul voieşte să trăiţi ca în cer, tată, căci cer am venit să aşez pe pământ şi în inimile cele credincioase şi aplecate. Iubiţi lucrarea ascultării, căci aceasta se numeşte viaţă vie în mănăstire. Aveţi grijă şi iubire de cel ce este între voi, că sufletul lui e cald. Dacă este slab, nu-l lăsaţi slab, dar cu iubire daţi-vă mâna unul altuia. Voi sunteţi scrişi toţi într-acelaşi buchețel, şi aşa voi să vă iau, tată.

O, inimioară pribeagă, ţi-a dat Domnul să-L lucrezi pe El şi să-L dai acestor copile. Fii ca un copil slujitor întru smerenie. Iubeşte răbdarea, şi sfatul iubeşte-l. Iată, Domnul îţi zice ţie: lasă-te spre sfat, tată. Chiar şi un copil dacă-ţi dă ceva bun, ia şi de la el, şi foloseşte ce e bun. Ajută-Mi aceste copile şi le întreabă ce să faci să le fii de ajutor, că pe Mine Mă ajuţi aşa. Nu te bizui pe tine niciodată, şi numai aşa vei avea îndemânare plăcută în faţa Domnului. Căutaţi mereu să ştiţi unul de altul, în lucrarea iubirii şi a măririi de duh şi de pace. Iubiţi-vă unii pe alţii precum Eu vă iubesc pe voi. Iată, v-am strâns laolaltă. Fiţi plăcuţi unii altora, şi Dumnezeu Îşi va găsi

plăcerea în voi şi între voi. Am trimis la voi două copile cu îndemânare mănăstirească, şi fiţi de ajutor unii altora, din darul fiecăruia, tată.

Când veţi veni să luaţi de la izvorul Meu, să vestiţi, iubiţii Mei, pe cei de la gura izvorului Meu. Nu umblaţi cu carte între voi şi izvorul Meu. Eu îi zic carte, dar voi ziceţi scrisoare. Antichrist se uită, şi nu e bine să ştie de la noi. Vestiţi voi cu atenţie şi cu puţine cuvinte, tată, şi Eu vă voi învăţa pe voi. Cel ce a venit şi s-a aşezat lângă arhiereul Meu, acela este cu inimă bună, dar să ştie de voi că sunteţi aşezaţi şi cuminţi şi bineplăcuţi în biserica Domnului.

Am stat de vorbă cu duhurile voastre. Şi acum, pace vouă! Şi iarăşi zic: pace vouă! Binecuvântată să fie intrarea voastră în această mănăstire! Binecuvântaţi să fiţi, şi vii, şi aplecaţi cu duhul să fiţi, copii ai cetăţii cereşti! Sunt cu voi. Privesc mereu peste voi. Vă iubesc, tată, şi am voit să fiţi voi cu toţii împlinind viaţa cu Dumnezeu. Eu sunt Domnul, şi să nu aveţi alţi dumnezei afară de Mine, iar Eu voi fi cu voi pe cărare.

Pace vouă! Pacea Mea o las vouă! Amin, amin, amin.

9/22 februarie 1993

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Slăbiciunea lui în faţa arhiereilor necredincioşi.

Pace sfântă, pace dumnezeiască, pace roditoare de înţelepciune cerească peste fiinţa ta, peste inimioara ta, copil slăbit, copil lovit şi zdrobit, copil lovit în luptă cu necredinţa din vremea aceasta. Eu pe cei drepţi îi încerc cu necazuri şi cu neînţelegeri, îi mustru, îi bat ca să le cunosc credinţa, iar pe cei păcătoşi îi iert, numai să vină la Mine; nu-i mai bat, numai să vină la Mine. Dar dacă nu vin, îi iau Eu dintr-ale lor, şi îi voi scula odată cu venirea Mea şi le voi arăta atunci ce am făcut Eu pentru salvarea lor, ce am făcut Eu prin cei care sunt puşi la lucru de Mine pentru salvarea făpturii Mele.

Pace ţie, fiule slăbit, copil trecut prin furtună mare, copil legat în lanţuri de împăraţii şi puternicii veacului acesta al necredinţei! Deschide-Mi, tată! Eu sunt. Plângând sunt. Eu îţi zic iară: nu te teme. Ridică-te şi te întăreşte. Tu eşti un copac mare pe malul unui râu mare şi ceresc, dar necredinţa de pe pământ a oprit ploaia lui Dumnezeu şi s-au veştejit rădăcinile copăceilor de lipsa apei cereşti, şi Mă uit că se ofileşte rădăcina ta de lipsa apei care s-a tras spre cer, şi râului vieţii i se zvântă albia de secetă, şi tu dai să te usuci, şi nu pot, nu pot, tată, să te las să te usuci, căci lucrarea Mea va izvorî de acum cu îmbelşugare. Am luat apă cu guriţa şi am coborât să stropesc albia râului vieţii şi s-o fac să-i fie sete şi să vrea apă şi s-o umplu apoi, şi să creşti tu pe colinele acestei lucrări, după cum îţi este menirea de la Dumnezeu în vremea aceasta, şi să vină păsările cerului să-şi facă cuibuşor ceresc în coroana copacului tău.

E plin pământul de păcură şi nu mai am oază verde şi nu mai am cu ce să-Mi hrănesc turma cea flămândă, şi Mă uit la oaia care nu vrea să moară. De aceea te-am luat şi te-am altoit din vreme şi te-am crescut cu bucătura şi te-am făcut mare şi te-am vestit pe nume şi te-am numit îngerul bisericii Mele din vremea aceasta, şi am zis: nimeni să nu ia cununa de la tine, şi să fii, de la Domnul, salvatorul oilor care vor viaţă adevărată. Şi dacă aceasta este lucrarea Mea peste tine, iată, vin să-ţi vestesc că Mă scol întru dreptate ca să împlinesc o Scriptură care este scrisă de Duhul Sfânt, de cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Mă scol, copilul Meu, ca să te scol Eu pe tine, ca să te trec de ceasul ispitei, că vine ispita peste lume, vine încercarea peste biserica Mea, dar ţine ce ai de la Mine, ca să te găsesc întru cele ce ai de la Mine şi să te fac stâlpul bisericii lui Dumnezeu şi să nu mai ieşi afară, şi să vestim numele cetăţii lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim, care vine cu Mine din cele cereşti, căci nou este numele Meu, cel din veac nou.

Vine lepădarea de credinţă peste biserica Mea, căci păcatul pustiirii a cuprins locaşul sfinţeniei Mele. Şi atunci picioarele tale se vor descălţa şi vor primi închinarea celor ce se zic pe sine că sunt cu Mine, dar nu sunt cu Mine, şi aceia vor vedea că te-am împodobit şi că te-am iubit, căci cei ce n-au nevoie de cuvântul care vine de la Mine, aceia n-au vedere şi n-au veşmânt, şi vor veni la fântâna acestei lucrări şi vor cere pe Dumnezeu şi se vor unge şi vor lua vedere, şi hăinuţă vor lua, căci voi împărţi cu tine şi le vom acoperi goliciunea şi le vom spăla ruşinea.

Mă scol, copilul Meu, şi las pe pământ glas de trâmbiţă şi nu te voi lăsa să te pierzi sau să spui că piere lucrarea Mea, şi îţi zic ţie să spui despre lucrarea Mea celor ce te vor întreba de ea şi să n-o ascunzi, că tu nu poţi s-o ascunzi, pentru că lucrarea aceasta nu va pieri, şi se va întări şi se va împlini. Mă scol şi voi lucra şi nu voi lăsa să se ridice nimeni la luptă cu Mine şi cu lucrarea Mea. Eu am ieşit biruitor în faţa arhiereilor pământului şi n-am îngenuncheat lucrarea Mea în faţa lor, căci sunt Cel ce am înviat din moarte, din moartea cea gătită Mie de arhierei şi de cărturari, şi nu Mă las îngenuncheat de cei fără de lege, de cei cu viaţă moartă, dar Mă las biruitor în cei cu viaţă şi cu moarte vie, că nu ştiu înţelepţii pământului să cunoască taina aceasta, a vieţii celei vii şi a morţii celei vii.

Mi-e dor de tine. Am venit prin cuvânt, şi cu el suflu peste tine. Trezeşte-te! Mi-e dor de tine, şi am împărţit acest dor în vasele Mele în care Eu Mă deşert şi Îmi lucrez lucrarea. Mi-e dor de lucrul vaselor Mele. Mi-e dor să ud grădiniţa Mea în care Mi-am strâns copilaşii ca să rămân cu ei şi ca să ud cu ei pământul cel uscat.

Se uită cerul cum cere apă oaia cea sfâşiată de sete. Mulţimi multe de oi au luat şi au cunoscut gustul fântânii Mele cereşti atunci când Eu am luat şi am turnat peste păstori. Mulţimi multe de oi M-au cunoscut şi au luat şi au băut şi au prins duh de viaţă şi au plecat la drum spre izvor, şi voiesc să torn din cer şi să le deschid guriţa să bea şi să se ridice pe picioare. De patruzeci de ani lucrez la această potecuţă; de patruzeci de ani iau piatră cu piatră şi pietruiesc această cărare de slavă pe care am coborât în vale la oi. Am coborât mereu şi cobor mereu, căci Eu sunt Cel ce Mi-am dat viaţa pentru oi şi dat sunt, copilul Meu, şi nu voi fără oi. Eu pe toate voi să le strig şi să le adun şi să le adăp şi să le pasc, şi voi binevesti prin cei ce stau la gura izvorului Meu ca să ia şi să împartă glasul Meu şi cuvântul Meu la oi, că nu voiesc să găsesc numai aguridă în via cea de azi. Voiesc să ies şi să încălzesc cu soare ceresc şi cu ploaie binecuvântată via Mea de azi, şi să se coacă strugurii cei legaţi şi să vin să-Mi culeg via şi să stau în mijlocul viei Mele. Dar via Mea din România nu ştie ce este cu tine, fiule trimis de Mine. Nu ştie unde eşti şi cum eşti şi ce faci. O săptămână întreagă Mi-am ţinut turma trează şi aşteptând când tu ai stat pentru Mine în faţa arhiereilor şi cărturarilor. Acest om care-Mi tulbură planurile este trimisul celor pecetluiţi în lucrarea duhului minciunii *(Sorin Dumitrescu, n.r.),* că aceia au intrat în frică în faţa adevărului de nou Ierusalim pe pământ. România Mea ştia şi aştepta. E destulă vreme de când am profeţit taina de nou Ierusalim, şi ştiau

mulțimile că se va arăta această lucrare. Mă împărțisem în mii de laturi și venisem să pun putere și credință și iubire peste tine, și eram în lucru, și era în clocot și în copt fructul adevărului de nou Ierusalim, și tu erai așezat de Mine. Și s-a arătat duhul minciunii și a urzit stricăciune și necredință și a intrat într-un om și l-a mânuit ca să semene duh de rătăcire și de pâclă peste lumina adevărului Meu care se zbate să biruiască necredința. Și ce zici că voi face cu acest lucifer? Acest om este trimisul celor pecetluiți în lucrarea duhului minciunii, că aceia au intrat în frică în fața adevărului de nou Ierusalim pe pământ.

Cei ce sunt în rândurile lucrării potrivnice, aceia sunt oamenii slavei deșarte, sunt împărații pământului, cărturarii pământului, arhiereii pământului, și au ceata lor de slavă pământească și au semnat legământ cu împărăția pământului și au ordin să lupte împotriva împărăției cea din credință răsărită pe pământ, căci mândria și trufia omului este slava deșartă, care vine de la lucrarea întunericului, precum smerenia și iubirea vin de la lucrarea luminii. Oamenii trufiei și ai mândriei pământului sunt luceferi ai pământului și nu ai cerului, dar oamenii umiliți și lucrători întru curățenie, aceia sunt ai Duhului Sfânt și sunt luceferi ai luminii veșnice.

Iată, vin în fața acestei grădini mulțime de inimi, iar din vreme în vreme dau târcoale iscoadele cele trimise de arhierei, cele îmbrăcate în haine de slujitori ai bisericii, și aceia se dovedesc fii ai necredinței din vremea aceasta. Un slujitor al bisericii dacă este curat cu inima și cu viața și cu legea lui Dumnezeu, unul ca acela nu este luat pe neștire de lucrul Domnului; unul ca acela nu lucrează împotrivire pe nici o cale și peste nimeni; unul ca acela nu se teme și nu folosește iscodire. Acela stă întru Dumnezeu și primește minunile lucrătoare din cer și primește pe Dumnezeu prin oamenii lui Dumnezeu.

Această lucrare de cuvânt coborât din cer, este o spărtură prin întuneric, este o fereastră prin care vine lumina lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu Cel curățitor, dar cei ce sunt pământ se tem de lumina aceasta.

Știi tu ce fac împărații pământului, puternicii pământului? Aceia fac ce a făcut Irod când s-a temut de pruncul cel proorocit ca să vină de la Dumnezeu. Irod n-a fost ceresc nici atunci și nici acum, dar acum Domnul este văzut tainic, și este văzut numai de cei ce-L primesc pe El. Iată, vin și intru și rostesc pace, așa cum a grăit Tatăl Meu la botezul de la Ioan. Grăiesc și spun: aceasta este lucrarea și biserica întru care binevoiesc și din care voi prăsi biserică nouă și curată pe pământ, turmă vie între neamurile pământului.

O, dar tu te-ai lăsat biruit, măi tată. M-ai lăsat pe Mine mic, și pe cei ce te-au încercat i-ai lăsat mari peste tine, și Eu am fost doborât întru tine. Îți trimisesem carte cerească și eram cu tine, dar M-a doborât îndoiala ta, de la locul Meu de lângă tine și și-a făcut loc urzirea vicleșugului celor de pe pământ, și Duhul Sfânt a fost bătut în cuie și n-au lucrat mulți la această răstignire. Puțini au lucrat, crezi? Dar dacă te-ai lăsat în jos, s-au luat după această lucrătură și nu s-a mai văzut credința și lucrarea ta, și mulți dintre ei s-au supărat că te-ai lăsat în jos și nu M-ai ținut bine pe Mine, și M-ai scăpat jos și M-ai fărâmat. Dar nu te teme. Eu de prea mult timp vorbesc din cer cu tine, și de aceea îți zic: nu te teme. Eu Mă ridic și Mă adun și lucrez cu putere, căci e vremea zilelor Domnului, despre care scrie în Scripturi. Crede tu ce-ți spun, că și cel ce este acum alături de tine *(arhiereul Bartolomeu Anania, n.r.),* și acela a spus: *„De ce a făcut aceasta, de ce s-a lăsat?“.* Inimi multe și mari au spus la fel în noaptea aceea. România Mea, cea care Mă așteaptă cu Noul Ierusalim, era rănită, era ca o răstignită în noaptea aceea, și voiesc să o scot din deznădejde, că nimeni, tată, nici o oaie grasă și sănătoasă și vie nu mai are curaj să meargă după păstorii de acum. Tu erai o nădejde pentru oile Mele din România, și acum numai cei orbi se fac că merg în turmă cu păstor, dar n-au păstori, căci toți sunt furi și omorâtori de Dumnezeu și de oi și de viață sfântă, și oile se ascund și mai mult.

Mă uit mereu la cei din cetatea în care stai, Mă uit în urma celor ce plângeau la glasul tău de păstor, Mă uit la cei ce și-au dat girul pentru tine, că aceia erau oameni curați față de tine și față de cauza ta cea întru Mine, oameni mari, cu ranguri și cu speranță, și Mă uit și îi văd că nu mai știu aceia cine ești, și zic că te-ai dat de partea celor îmbrăcați în piei de oi și încărcați de nedreptate și de vicleșug, și zic că te-ai făcut și tu asemenea acelora, și se întreabă toți: *„De ce n-a rămas acesta pentru cei curați?“.* Iată, îți zic ție: nimeni din ei nu se aștepta să te lași biruit, și a fost cutremur mare în clipa aceea de clătinare a ta, dar lucrarea Mea a biruit, și a fost glorie de partea lucrării Mele.

O, dacă nu aveai îndoială și dacă M-ai fi ascultat ca să nu te temi, era mare biruința, și ar fi cântat cete multe cântarea biruinței României și vremea Noului Ierusalim, că iată, îți spun: plânge duhul regelui României și nimeni nu e curat pentru el, și voiesc să biruiesc mai din vreme pentru el și pentru România, așa cum am cuvântat. El a crezut în Mine și în tine și a așteptat de atunci mereu, și a venit și la el furtuna, dar el n-a cunoscut-o, și a depărtat-o. O, mare este stricăciunea care vine de la îndoială, căci iată, îndoiala aduce suferință peste cei ce așteaptă pe Dumnezeu.

Eu voi lovi pe România pentru cei necredincioși din ea. Eu voi merge înainte cu cele cuvântate spre împlinire, dar greu e lucrul peste necredință, și am să cobor o lege sfântă din care va ieși ea însăși, și voi slobozi plăgi și suferință și sete și foame împrejurul celor ce se luptă cu lucrul Meu. Voi lua rodul de pe pământ, și am spus din vreme că-l voi lua, și voi rosti apoi o zi de pocăință. Și în ziua aceea voi face cu tine ce am făcut cu Ilie în vremea jertfei sale, iar pe cei ce slujesc lui Baal îi voi lua de pe pământ.

Spune-i celui ce este acum alături de tine, spune-i despre lucrarea Mea, spune-i că Eu sunt și că am de lucrat biruință pentru România, și spune-i că tu n-ai împăcare fără de lucrarea Mea, căci vreau să te scoli bine și să vadă România Mea că te scoli cu Mine, și să aducem pe unsul României, ca să-Mi retrag mânia și certarea și să dau binecuvântare peste țara iubirii Mele, peste grădina Măicuței Mele.

Eu nu pot să rămân fără de tine. Este mare și adevărat acest cuvânt: Eu nu pot să te las fără această lucrare. Eu nu voiesc să te trezesc cu spaimă. Eu nu voiesc să-i pedepsesc pe cei ce te-au smuls de lângă lucrarea Mea. Voiesc să fii stâlpul cel tare al bisericii Mele din România și să fie biserica Mea așa cum a fost întâi, curată și sfântă și tare ca aceea, vie și adevărată ca aceea, căci vin, iubitul Meu, vin cu slavă văzută peste România Mea, și de ani de zile am grăit peste tine, și am împlinit ce am grăit.

Am venit spre tine iar. Scoală-te, tată, scoală-te iar! E vremea României Mele și voiesc să aduc pe unsul României. Nu fi plăpând. Fii tare și scoală-te! Uită-te peste fața pământului și vezi că nu mai este cale sfântă ca să se vadă bine. Așa îți zic: scoală-te! Și dacă nu poți, scoală-te pic cu pic, dar scoală-te, și iarăși zic, scoală-te! Sprijinește-te cu cel ce este cu tine și spune-i despre lucrul Meu și te ridică sprijinit de el,

că sufletul lui te iubeşte, dar spune-i tu despre Mine, şi el va lupta pentru Mine şi pentru tine. Eu şi cu lucrarea Mea sunt cu tine, şi vei vedea că sunt să-Mi împlinesc lucrarea, dar păzeşte-ţi viaţa întru sfinţenie, căci viaţa monahului trebuie să fie cerul Meu şi puterea Mea şi biserica Mea cea cerească. Să nu te atingi de moarte. Să fii curat, aşa cum ştii că este învăţătura Mea din locul ieslei Mele. Să fie pace între Mine şi tine, să fie dragostea dintâi între tine şi lucrarea Mea, căci cel ce este scris în sulul acestei lucrări, pe acela îl voi striga pe nume şi voi sta cu el la masa Mea. Amin.

Copilul Meu, să nu te loveşti, să nu te murdăreşti, să nu pierzi lucrarea Mea şi lucrul ei, căci ea te va vesti mare, şi vei lucra din loc în loc Ierusalim nou peste biserica Mea, peste făptura Mea.

Pace ţie! Cu dor dumnezeiesc, pace ţie, unsul Meu după rânduială cerească! Să nu părăseşti pe copiii Mei. Ei sunt mici şi n-au frică. Tu eşti mai mare, şi nici atât să n-ai frică. Ei sunt fără de apărare pe lume, dar Eu sunt apărarea lor cerească.

Pace ţie, şi stai pe cărare! Eu sunt cărarea şi viaţa ta. Eu sunt şi adevărul tău. Eu sunt, şi sunt cu cei credincioşi făgăduinţelor Mele.

Am luat masă cerească cu tine. Să fie hrana Mea întru tine! Să fie pace şi iubire între tine şi lucrarea Mea! Mângâierea Mea o las peste tine. Mângâierea Măicuţei Mele o las peste tine. Amin, Amin, Amin.

9/22 februarie 1993

Praznicul Învierii Domnului

Îndemn şi mângâiere spre putere duhovnicească. Domnul aşează poporul creştin la rugăciune pentru alesul Său Irineu.

Binecuvântată este această aleasă şi sfântă sărbătoare, praznic al praznicelor când Fiul Treimii Dumnezeieşti, după ce S-a arătat oamenilor şi S-a dat spre răstignire, S-a ridicat deasupra morţii şi a călcat cu moartea pe moarte şi a înviat Domnul. Amin.

Eu sunt Domnul. Eu sunt Cel ce a înviat. Am înviat ca să fie vii toţi cei care au crezut şi care cred şi care va fi să creadă acestei mântuiri. Eu sunt, şi sunt cu pacea deasupra voastră ca să cobor cu ea în voi şi peste voi.

Pace în voi şi peste voi, iubiţilor, căci pacea din voi plânge după mângâierea şi după viaţa şi după învierea Fiului Domnului, Care a adus învierea peste fii. Pace în voi şi peste voi, căci v-a umplut de durere tăcerea Mea, dar nu vă va birui durerea.

Iată, sunteţi aproape biruiţi, dar Domnul a venit la voi şi cuvintează şi rosteşte lucrare de pace şi de nădejde şi de înviere din durere. Eu vă iubesc, dar voi, cei tari ai Mei, ştiţi durerea Mea şi cuiele Mele şi ranele Mele. Mi-e dor de vindecarea ranelor Duhului Meu, aşa cum vă e şi vouă dor, căci dorul Meu s-a deşertat în voi şi strigă din voi la Tatăl Meu şi al vostru, şi iată, Tatăl M-a trimis la voi, M-a trimis pentru dorul care plânge în voi; şi iată-Mă cu voi, şi binecuvântând între voi.

Eu sunt. Hristos a înviat! Bucuraţi-vă! Cel ce a înviat rosteşte urarea Paştelui cel veşnic rosteşte la voi şi cu voi. Bucuraţi-vă, şi daţi drumul durerii din voi! Şi Eu sunt îndurerat, şi sunt în voi îndurerat, că n-am altă iesle, iubiţii Mei. Aici Mi-e ieslea binecuvântată în care vin şi cuvintez cu bucurie şi cu durere, dar peste durere va birui bucuria biruinţei, prin cei credincioşi ai Mei, prin cei curaţi şi mari dintre cei mici şi curaţi ai Mei.

O, copiii Mei cei mititei, Eu nu pot cu toată lucrarea puterii în voi dacă voi sunteţi doborâţi de dureri şi de încercări şi de ispite care bat înspre voi. Nu aşa vreme este pentru voi, şi pentru voi este vreme de biruinţă şi de mărire, şi ridicaţi-vă mari întru mărirea Domnului. Răstigniţi durerile voastre, osândindu-le prin cuvântul nădejdii care lucrează de la Domnul în voi, dar să biruiască lucrarea nădejdii celor făgăduite de Domnul prin voi. Voi nu aveţi ajutor pe pământ, căci pământul a amorţit şi e străin de viaţă înviată întru Domnul, dar aveţi armata cerească cu voi, să ştiţi că o aveţi. Deschideţi ochii ca să vedeţi cetele cereşti biruind pentru voi şi prin voi şi din voi. Deschideţi ochii mari şi priviţi şi vedeţi cum vine biruinţa de la Domnul, căci oamenii pământului se vor trezi pe neştire cu biruinţa pe care o lasă Domnul peste lucrarea Sa şi prin lucrarea Sa. Sculaţi-vă! Supuneţi sub cuvânt durerea şi legaţi-o prin cuvânt ca să stea departe de voi. Sculaţi-vă în Domnul, sculaţi-vă tari, căci Domnul este! Şi dacă este, este şi cu vremea biruinţei în faţa Sa, şi trimite biruinţa Sa înaintea Sa.

O, nu mai fiţi aşa de mititei, şi staţi mari, iubiţilor, căci vine vremea celor mari de la Domnul şi vine vremea măririi. Aduceţi Mie mereu inimile voastre durute şi lucraţi cu lucrarea credinţei în faţă, lucraţi prin Domnul Iisus Hristos, căci biruitor este numele Meu. Nu vă uitaţi spre pământ, căci pământul va fi de ajutor lucrării Domnului şi vă veţi minuna de minune mare. Voi pune lucrul lucrării Mele peste tot pe unde voi lucra, şi voi fi ascultat de orice făptură, şi făptura se va supune sub lucrul Creatorului. Dar voi nu slăbiţi, şi fiţi tari şi sănătoşi în toate, şi în toată vremea, aşteptând slava Mea, care va veni la voi, şi de la voi se va vedea peste pământ.

În numele Tatălui Meu, rostesc cuvânt la voi şi spun: ridicaţi-vă din dureri şi din neputinţe şi lucraţi cu nădejde prin lucrarea cuvântului Meu aşa cum aţi lucrat şi până acum. Vindecaţi ranele de la voi, că nu este loc pentru ele la voi. Nu daţi loc ranelor şi durerilor să se aşeze la voi. Voi sunteţi fiii Domnului. Nu vă lăsaţi biruiţi de neputinţele care vin spre voi. Ele nu pot birui împotriva voastră. Ele ascultă de Mine. Aceasta să ştiţi voi, şi aşa să lucraţi. Lucraţi lucrul ce vă este dat. Orice ar veni străin la voi ca să vă încerce, spuneţi-Mi Mie, Stăpânului vostru, şi Eu voi veghea şi voi păzi pe ai Mei şi îi voi îngriji în toată vremea. Voi binecuvânta pe toţi cei care lucrează bine în dreptul acestei lucrări dumnezeieşti şi voi avea grijă de locul ieslei Mele şi de toate câte vor ieşi ca să fie lucrate prin cuvânt.

Iată, Domnul suflă peste voi. Luaţi putere, şi bucuraţi-vă lucrând în numele acestei lucrări, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, Duhul Preasfintei Treimi, Care a lucrat pe cele văzute şi pe cele nevăzute.

Duhul Domnului să fie cu voi, să fie cu putere, cu lucrare de înviere, şi lucraţi! Amin.

Verginica este vie peste voi. Să învieze cu putere lucrarea duhului ei deasupra ieslei Mele şi să lucreze Verginica peste voi. Amin.

— Pace vouă! Mama Gigi coboară mângâierea ei. Hristos a înviat! Hristos să fie viu în voi, întru nădejdea celor făgăduite prin această lucrare de cuvânt.

Domnul este cu voi. L-a trimis Tatăl la voi, că I-a fost milă de inimile voastre îndurerate. Am venit şi eu, prin cuvânt, ca să vă mângâi durerea. O, nu e bună durerea asta a voastră. Iată, vă slăbeşte în lucru şi pune cerul sub tăcere, şi nu e bine la voi fără vorbirea cerească.

Copiii mei, acum vorbim în sărbătoare, şi aş voi să vorbim şi mai cu sărbătoare, chiar şi când nu scrie sărbătoare. Aş voi să petrec cu voi şi cu sărbătoare mereu la voi, dar sărbătoa-

rea mea de la voi este sfințirea voastră, copii ai celor sfinte. Am venit la voi cu sărbătoare, și vă dau sărbătoare și binecuvântare cu sărbătoare și vă umplu de pace inimioarele durute.

Binecuvântată să vă fie hrana cea pentru duh și cea pentru trup, și cumpătarea să vă fie binecuvântată.

Iubirea mea tânjește după voi, dar v-am rugat pe voi să învățați fața lui Dumnezeu, și iarăși vă rog: învățați-o. Iară și iară vă rog: învățați fața lui Dumnezeu în voi, că multe lucruri minunate dau să vină la voi prin această lucrare. Fiți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și aceasta să vă fie lucrarea, căci cerul are la voi lucrarea sa, după asemănarea sa.

Iubiții mei, Hristos a înviat! Această urare să fie adevărată în cei ce o rostesc, căci altfel, mincinoși sunt unii ca aceia. Cei ce nu-L au viu pe Hristos în ei și rostesc cu gurița și zic: *„Hristos a înviat!“,* aceia mincinoși sunt, și adevărul nu este în ei.

Hristos a înviat, rostește mama Gigi pentru toți copiii mei care au rămas sub ascultarea și sub împlinirea acestei lucrări de cuvânt ceresc, căci lucrarea Domnului va birui peste tot ce este cu neputință la oameni, și oamenii vor vedea pe Dumnezeu. Amin.

Copiii mei care aveți sub grijă acest cuibușor de copii ai mei! Copiii mei Marian și Victoria, cei ascultători, cei duhovnicești și tari în credință, lucrați cu credința voastră în față și în toate laturile, căci voi sunteți copii ai biruinței cerești, iar sfinții care au biruit în vremea aceasta lucrează cu voi și în voi și peste voi și pentru voi. Mă uit la voi și vă iubesc și văd cât mă așteptați, și m-am arătat ridicându-mă și m-am lăsat văzută de cei cu darul vederii, căci mi-a fost milă de voi. Mă uit cât dor vă este de cer, și de Domnul, și de mine, și iată, cuvântul cerului a venit pentru voi și s-a sălășluit la ieslea sa și a stat în sfat. Dorul vostru a coborât la voi cerul, că v-a fost dor de cer și de mângâiere, și de nădejde vă e dor. Cerul nu îngenunchează în fața necredincioșilor.

O, cerul biruiește, și acum lucrează cu grabă biruința așa cum vedeți voi că lucrăm. Că va veni, așa cum am rostit, va veni de la mari depărtări și va fi închinat Domnului mult lucru pentru lucrat, și voi veți fi ca împărații care primiți darurile pentru Împăratul vostru, Dumnezeu, Cel ce Se sălășluiește în ieslea pregătită și arătată aici.

Rostiți mereu purtând pe buze numele celui din biserică și nu vă descurajați de tăcerea lui, căci mare este strâmtorarea lui care vine de la necredința fariseilor și cărturarilor și învățătorilor cei morți cu viața. Nu-l dați din inimă și din guriță, că nici el nu mai are bucurii. Rugați-vă pentru el, rugați-vă mereu, și să știți că cele rostite pentru el nu se pot desființa, și va fi să lucreze Domnul cu mânie ca să-Și împlinească făgăduințele rostite. Rostesc și pentru el: Hristos a înviat, și pace de la Cel înviat! Domnul îl poartă pe umerii Săi, că el nu mai poate merge. El este ca un om care stă, că i s-a luat mersul, dar Domnul îl duce până în fața slavei, și îl va așeza Domnul ca să stea și ca să meargă și îi va da răbdare și putere și îl va duce pe umerii Săi Domnul.

Pace vouă împreună cu el, și lui împreună cu voi, căci sunteți fiii aceleiași lucrări cerești. Amin, amin, amin.

6/19 aprilie 1993

Praznicul Înălțării Domnului

Legea sfințeniei va fi legea poporului român.

Fiul Treimii Dumnezeiești rostește cuvânt peste grădina Sa cea pregătită prin cuvânt ca să stea înaintea Sa și să se audă glasul Său peste grădina Sa cea aleasă. Amin.

Eu sunt Cuvântul. Pace vouă, căci numele Meu este Cuvântul! Pace vouă, și înălțare vouă, că e praznic de înălțare! Iată, înălțarea Mea la Tatăl a fost ca să Mă duc și ca să pot veni la cei ce poartă numele Meu întru ei. Iar înălțarea celor ce cred în Mine, este întoarcerea Mea la ei și întru ale lor, ca să fiu cu ei, ca acolo unde sunt ei, să fiu și Eu. Și iată, sunt cu ai Mei, cu cei ce cred și aud pe Domnul, căci Domnul așa lucru are în vremea aceasta.

Pace peste România Mea și înălțare spre Mine ca să pot veni la ea, după cum am făgăduit, căci în ziua când Eu M-am înălțat lângă Tatăl, am văzut planul în mâna Tatălui Nostru și am văzut nașterea unui popor și slava pe care i-a dat-o Tatăl la naștere, căci de la naștere a fost uns acest popor, și de atunci și până acum cerul îi lucrează slava.

Duhul potrivnic n-a mai avut tihnă și s-a sculat ca să prigonească acest popor, și România a fost în toată vremea sub crucea ei, dar ungerea cea dintru început i-a păstrat sănătoasă sământa, și a ajuns Sfânta Treime cu România, și vine vremea să-i fie plătită răbdarea de sub cruce. Iar voi, cei așezați de Mine ca să stați în fața Mea, întăriți-vă inimile și genunchii întru nădejdea acestei făgăduințe și stați cu mâinile în sus, ca să primească România slava ei. E zi de înălțare. Înălțați inimile și credința și strigarea și stați bine în numele României. Stați în slava Mea, stați cu România în fața Mea și purtați-o spre Mine, ca să Mă port spre ea și să-i dau slava Mea.

Cobor la voi cu întărire și cu putere ca să vă dau din ele și să puteți, iubiții Mei, că nu vă las fără cer, nu vă las fără biruință, și veți putea cu Mine. Eu pentru aceasta M-am dus la Tatăl, ca să pot veni iar la ai Mei, ca să pot veni la voi, cei ce stați înaintea slavei Mele, care va fi văzută peste România.

Să nu se tulbure inimile voastre pentru cercetarea României. Eu sunt, și sunt ca s-o trezesc și ca să n-o găsesc fără de veghe. Eu sunt cu milă peste ea. Sunt venit cu zdruncin, dar am amestecat mila și lucrez ca s-o deștept. Am trimis carte unsului României și i-am spus că voi trece ca s-o trezesc pe ea și n-am lucrat până n-am cuvântat mai întâi. I-am spus unsului Meu că voi fi necruțător ca să-i gătesc venirea. I-am spus că prin puterea pe care o las peste această grădină voi lucra cu putere, și el va veni la locul său. Voiesc să vin și să las iar carte, și să meargă spre el cartea Mea, și să fie el întru cele de la Mine, ca să se lucreze cu cerul pentru cărarea cea bună, dar ridicați glasul credinței celor făgăduite și stați întru puterea Mea, ca să răspândesc credință adevărată pentru lucrul acestei grădini, căci Eu sunt.

Cel ce grăiește la voi, să Se audă și să nu fie tăgăduit, că iată, cerul lucrează cu pământul. Lucrează Domnul cer nou și pământ nou, și biruința aceasta este așteptată de veacuri, iubiții Mei. Voiesc să întrupez cerul cel sfânt în cei aleși ai neamului României, ca să aibă Domnul stâlpi în preajma unsului Său. O, Mă uit peste înțelepții României și Mă doare, și voi să-i strig și să le spun de Mine, și ca să fie ca Mine și nu ca ei, căci am cerul în brațe și voiesc să-l așez întru ai Mei și să lucrăm minuni și slavă despre care nu s-a mai pomenit.

O, dacă tu, România Mea, dacă ai ști tu să Mă primești ca pe bunul tău, te-aș slăvi fără să mai guști plata necredinței și a netrezirii. Dar iată, trec pe deasupra ta și strig ca să te ridic și ca să știi cum să-ți fie statul și umblatul, și ca să înveți să deosebești dreapta de stânga ta și să te îmbrățișezi cu Creatorul tău, Care vine ca un Mire la tine, și ca să vii în dragostea

dintâi şi întru sărbătoare la masă cu Mine. Căci voi întinde masă cerească în mijlocul tău, şi va veni ca să te vadă mulţime însetată de Dumnezeu, dar legea ta va fi cerească, şi va fi legea sfinţeniei peste tine, şi Eden curat în tine, şi Duh Sfânt lucrător şi împărţitor de la Mine prin tine, prin cei ce vor voi cu Mine şi ca Mine, dar scoală-te şi te înalţă şi caută spre Mine şi dă de la tine necredinţa.

O, iubiţii grădinii Mele, fericiţi sunt cei ce cred acestei lucrări dumnezeieşti care este născută în România, iar cei ce nu cred, vor fi luaţi cu spaimă ca să vină spre cele lucrate de Dumnezeu în ea.

Sărbătoare cu pace. Pacea Mea dau vouă; vouă, celor ce staţi înaintea Mea; vouă şi celor veniţi la izvor, ca să beţi şi să fiţi vii şi să aveţi pe Duhul Sfânt şi să-L împărţiţi pentru slava României şi pentru înălţarea ei spre slavă văzută. Iată, suflu peste voi şi peste inimioarele cele dulci care au venit la izvor. Dulcele lor şi dulcele cel ceresc să se facă un vas ceresc din care să ia şi să învieze cei ce vor lua. Îmi ating mâna Mea cea cerească, cea nevăzută, şi pun pace şi veşnicie şi iubire şi putere de neînvins pun pe creştetul celor ce beau din cer în ziua aceasta de mărturie cerească. Eu sunt. Prin cuvânt sunt. Din veac şi până în veac prin cuvânt sunt şi lucrez întru cei ce se sfinţesc pentru ca să primească pe Domnul.

Hristos, Domnul Cel înălţat la Tatăl şi nedespărţit de cei ce ştiu să creadă şi să lucreze prin El, vă dă vouă urare creştinească. Din cele cereşti rosteşte Domnul: Hristos S-a înălţat! Adevărat să fie cuvântul acesta, căci dacă nu S-ar fi înălţat, n-ar fi venit la ai Săi ca să fie cu ei şi în ei cu împărăţia Sa cea veşnică. Şi iată, vremea biruinţei şi a arătării slavei văzute vine din ceruri şi se pregăteşte venind.

Iată, cu voi sunt! Binecuvântată să vă fie vouă iubirea şi credinţa şi veghea şi sărbătoarea acestei clipe cereşti cu tot ce aduceţi numelui Meu şi în numele Meu. Vă prind şi vă cuprind şi vă încălduresc şi suflu Duh ceresc peste voi şi peste cei împreună cu voi care iau de la Domnul ca să aibă şi să fie duhovniceşti şi sfinţi pentru vremea slavei celei mari.

Verginica este cu oastea de sfinţi şi de îngeri şi lucrează deasupra României şi cântă împreună cu Maica cerească şi nu va fi încetată cântarea cea pentru România:

„O, Doamne sfinte, ceresc Părinte,
Susţine cu a Ta mână coroana română!".

Cerul cântă la voi şi în voi. Nu vă ofiliţi sub loviturile aruncate în voi. Ce vă poate face omul? Cereţi pe Duhul Sfânt peste cei ce batjocoresc locul ieslei cuvântului Meu; cereţi să le iau solzii şi să vadă; cereţi, şi aceştia vor primi, şi vor lăsa armele lor şi vor lua sfinţenia Mea şi vor sta în ea, şi prin ea vor crede.

Pace vouă! Ca unor copii mititei vă dau pacea şi liniştea cea întru Mine. Pace vouă, şi celor ce vor crede prin voi! Cel ce primeşte cuvântul vestit, plată de vestitor va avea. Amin, amin, amin.

14/27 mai 1993

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Domnul îndeamnă la rugăciune pentru lucrarea de Duh Sfânt peste pământ.

Binecuvântare de la Sfânta Treime, şi sărbătoare de Duh Sfânt peste Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, care s-a lăsat din cer pe pământ ca să fie cer nou şi pământ nou de la Dumnezeu. Duhul Sfânt întreit lucrătorul aduce cuvântul, căci Dumnezeu este Cuvântul. Aduce Domnul praznic ceresc, căci cei din cer vin la voi şi prăznuiesc cu voi sărbătoarea cea de praznic a acestor zile însemnate în praznicele acestui aşezământ venit de la cer.

Binecuvântată în cer şi pe pământ să fie prăznuirea cea cu voi. Apostolii cei de atunci se bucură la voi la amintirea minunii limbilor de foc care au fost atunci coborâte peste ei. Erau limbile Duhului Sfânt, iar focul Duhului Sfânt s-a arătat atunci în forma limbilor de foc, aşa precum este scris despre botezul cu Duh Sfânt şi cu foc, în numele Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Pace peste sărbătoarea Duhului Sfânt! Pace peste lucrarea Duhului Sfânt cu Care lucrează Dumnezeu în grădina Sa cea pusă de cer peste România!

Pace vouă, celor din grădina Domnului! Pace, şi duhul descoperirilor cereşti să vă însoţească în lucrare! Pace şi rugăciuni de cerere să se audă de la voi, şi să cereţi din mâna Mea duhul descoperirilor cereşti peste voi şi peste toată România, şi de la ea să ia fiinţă toată făptura care va să se ridice spre înviere şi spre lucrarea Duhului Sfânt. Cuvintele Duhului Sfânt sunt pentru cei duhovniceşti care au pe Duhul Sfânt coborât de la Dumnezeu înlăuntrul lor; care stau învăluiţi cu Duhul Sfânt şi lucrează tainele Lui în mijlocul oamenilor. Domnul lucrează şi de pe pământ şi de deasupra, şi aceasta este taina cu care a lucrat Domnul lucrarea aceasta, dar cine n-a înţeles până acum, cu greu va înţelege de acum, şi de aceea zic vouă să cereţi lucrare de Duh Sfânt peste cei de pe pământ, ca să fie cer şi Duh Sfânt peste făptura lui Dumnezeu şi să se vadă cerul Domnului lucrând şi luminând şi nimicind puterea întunecimii de duh care este peste trupuri.

Eram cu apostolii Mei, şi cât am fost cu ei îi învăţam tainele împărăţiei cereşti şi lucrare de Duh Sfânt îi învăţam, şi minuni de Duh Sfânt lucram în mijlocul lor, ca să ştie cum să poarte lucrarea Duhului Sfânt peste vreme. Şi nici unul n-a putut pricepe de la carne şi de la fire, dar când S-a lăsat Duhul Sfânt peste ei, atunci au rămas lucrând şi răspândind din Duhul Sfânt până acum, iubiţii Mei. Şi iată, Domnul a ajuns cu Duhul Sfânt lucrând, şi voi sunteţi cei mititei luaţi în braţul Meu şi hrăniţi cu Duh Sfânt ca să lucraţi cu Mine, dar rugaţi-vă în Duhul Sfânt şi învăţaţi Duhul Adevărului şi rugaţi-vă şi cereţi ca să primiţi, căci şi Eu tot aşa am făcut în toată vremea în mijlocul poporului care Mă urma în drumul spre Tatăl. Stăteam la mijloc şi împărţeam Duh Sfânt şi lucram lucrare de minuni şi coboram cer pe pământ şi lucram hrană cerească între oameni, şi după lucru Mă trăgeam în munte şi Mă rugam cu cereri către Tatăl, şi apoi am zis şi ucenicilor Mei să lucreze la fel, şi le-am zis: *«Cereţi, şi veţi primi de la Tatăl, în numele Meu».* Aşa şi azi spun: cereţi, iubiţii Mei, cereţi în numele Meu, şi Tatăl Nostru vă dă vouă în numele Meu. Eu sunt Mijlocitorul, şi Tatăl vă iubeşte, şi pe mulţi îi va iubi prin voi, dar fiţi copiii cererilor, cerând pe Duhul Sfânt să facă lumină şi să se descopere lucrarea luminii. Cereţi şi veţi primi; cereţi în Duhul Sfânt al adevărului. Iată, Domnul v-a dăruit bucuria în Duhul Sfânt ca să vă bucuraţi în această sărbătoare, să vă bucuraţi în duhul descoperirilor şi să vă hrăniţi cu el.

Lucrarea Duhului Sfânt, nu din voi, ci din Sine lucrează în voi, ca să vă facă să ieşiţi din voi şi să poată intra în voi Domnul şi Duhul Sfânt al Domnului. Eu sunt mijlocitor la Tatăl, şi sunt însoţit de îngeri şi de cetele sfinţilor, şi sunt peste voi cu cei din cer şi lucrăm prin rugăciunile voastre, dar cereţi pe Duhul Sfânt să Se roage în voi în toată vremea, aşa

cum şi Eu am lucrat în faţa Tatălui Meu. Cereţi înnoirea lumii, cereţi pentru oameni duhul credinţei în Dumnezeu şi al dragostei de Dumnezeu şi al pocăinţei peste România.

Iubiţi-vă unii pe alţii aşa cum este lăsată porunca aceea care le-a cuprins pe toate întru ea. Eu sunt iubire şi locuiesc în loc cu iubire. Iubiţi şi preţuiţi timpul şi faceţi timp bun peste voi şi faceţi unul altuia timp bun şi inimă tare şi lucraţi duhul mângâierii, şi să treacă de la unul la altul duhul mângâierii şi al îndulcirii cereşti. Învăţaţi-vă unii pe alţii spre duhul cel curat al rugăciunii celei vii. Învăţaţi din zi în zi mai mult rugăciunea cea vie, cea care trăieşte în ea, şi prin ea se face lucrare vie. Rostiţi numele sfinţilor şi chemaţi lucrarea îngerilor ca să ia şi să ducă rugăciunile voastre în potirul ceresc, ca să aveţi hrană de la potirul ceresc spre voi. Învăţaţi-vă unul pe altul cum să vă fie gândul şi cuvântul pentru ca să fie Domnul întru tărie şi întru lărgime la voi şi peste voi. Fiţi desăvârşiţi întru toate ca să fiţi oglindă unii altora. Fiţi sfinţi în tot ceea ce faceţi, fiţi cer în tot ce faceţi, ca să aibă Domnul cerul întreg pe pământ şi să se întindă în lături pământul cel nou şi să odrăslească această sământă nouă de viaţă îndumnezeită pe pământ.

Se bucură Verginica, în taina bucuriei se bucură şi lucrează peste voi, alături cu toţi cei din cer. Cei din cer privesc la lucrul lui Verginica şi la copiii ei şi la vorbirea ei cu copiii ei:

— Pace vouă, copiii mei, copii care aţi rămas cu mine ca să mă ajutaţi şi să mă ascultaţi şi să-mi aşterneţi lucrarea şi grădina şi locul! Iată, cu tot cerul suntem, şi suntem cu sărbătoare. Mama Gigi se bucură şi vă cercetează şi se uită înăuntru şi în jur. Iată, eu vă însoţesc pe toţi în zilele acestea de praznuire lungă. Vă însoţesc cu duhul descoperirilor cereşti, că aceste zile sunt trecute la Domnul ca zile de praznic ale acestui aşezământ ceresc. Cerul sărbătoreşte zilele de sărbătoare ale acestei grădini, şi iată voi ce faceţi, că voi aduceţi această grădină spre starea de început când Domnul a aşezat viaţa pe pământ. Ce bucurie pe ei când văd ce pregătire se începe şi ce reparare se urcă spre cer! Duhul vieţii se coboară iar, pentru ca să se înnoiască făptura, şi iată, unim începutul cu vremea de acum şi Domnul face împăcarea făpturii Sale.

Domnul aşa a spus odinioară: să nu se smintească poporul creştin că trupul meu nu începuse starea de post ca în grădina cea de la început, că va veni vremea când eu voi posti şi iarăşi voi posti spre plinirea vremilor Domnului. Şi iată vremea, căci eu sunt în voi, şi voi fi, şi voi împlini în voi toată lucrarea spre săvârşire, şi ne vom uni întru împlinirea tainei mântuirii, care iată, se arată şi înmugureşte şi înfloreşte peste mulţimi, şi va înmiresma mulţimile şi le va hrăni cu Duhul Sfânt.

Întăriţi-vă pe această piatră a mărturisirii vieţii fără de moarte şi staţi întru viaţa aceasta până va birui viaţa aceasta peste mulţimile care vor lua calea lui Dumnezeu. Eu sunt cu voi şi veghez neîncetat şi ridic cereri pentru voi. Cereţi în numele meu, cereţi Domnului Iisus Hristos, cereţi şi veţi primi, în numele meu. Precum Tatăl vă dă în numele Fiului, aşa şi Domnul Iisus Hristos vă dă tot ce cereţi în numele meu, căci sunt mijlocitoare la Domnul pentru voi, iar voi sunteţi ai mei din partea Domnului. Toţi sfinţii mă însoţesc şi lucrăm aceeaşi lucrare de ocrotire şi de ajutorare pentru voi şi pentru toţi cei ce lucrează. Toţi sfinţii lucrează peste România ca s-o trezească şi ca s-o sfinţească, fiindcă legea sfinţeniei va acoperi pe România, şi ea va fi făclia Domnului. Întăriţi-vă şi iarăşi zic întăriţi-vă pe piatra acestei mărturisiri şi staţi bine pe această temelie cerească şi fiţi fii ai desăvârşirii Domnului între oameni!

Să se coboare rod de trezire peste poporul creştin care are numele scris în această carte de lucrare cerească. Să se coboare rod de înţelepciune peste biserica cea din afară, ca să aducă lucrare de pocăinţă şi de luminare turma cea din afară şi să caute să pască păşune adevărată, precum la început aşa şi în vremea aceasta.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, să se lase această pecetluire peste voi, spre bucuria prăznuirii care este sărbătorită la voi, căci zilele acestea sunt zile care poartă numele prăznuirii grădinii în care sunteţi aşezaţi.

Pace vouă, iar Ierusalimul de la voi să ia viaţă peste neamurile pământului şi să se mărească neamul cel ceresc! Amin, amin, amin.

24 mai/6 iunie 1993

Cuvântul Domnului către regele Mihai

România, ţara strălucirilor.

Dumnezeu este Domnul, şi Se arată, şi lucrează prin cuvânt, căci Cuvântul este numele Domnului. Cuvântul lui Dumnezeu se lasă peste ieslea cea nouă, care este aşezată în România.

Pacea Mea şi cuvântul Meu şi masă cerească între Mine şi tine, unsul Meu, căci tu ai ungere cerească şi nu pământească. Stau din nou în sfat ceresc cu tine şi lucrez prin cuvânt ca să-ţi întăresc şi să-ţi desăvârşesc credinţa şi statura faţă de lucrarea pe care o lucrez din cer peste pământ după cum este scris în vremea aceasta. Ia aminte şi te aşează bine. Ia arma credinţei şi coiful mântuirii şi stai bine, iubitul Meu. Nu te teme, nu te clătina. Eu sunt; Eu şi slugile Mele prin care-Mi cobor lucrul şi cuvântul, căci Domnul aşa a lucrat în veacurile Sale. Aşa şi acum este lucrul Domnului, căci România Mea şi a ta are pregătită cunună de slavă şi rochie de serbare în mijlocul neamurilor, după cum am vestit Eu din vreme.

Am vestit-o pe România prin proorocii cei mari, prin care Tatăl Meu Îmi pregătea venirea în lume. Am vestit de un popor nou, de un lucru nou, de o ţară a strălucirilor, care va fi piatră de tocmeală între neamurile pământului şi care va lua cununa biruinţei la plinirea răbdării ei. Am coborât această lucrare pe pământ şi sunt prin ea în mijlocul României şi stă cerul deasupra României lucrând şi binecuvântând din această grădină în care Mi-am aşternut văzut ieslea cuvântului Meu. Dar voiesc să Mă las văzut şi slăvit peste România Mea, că iată ce-ţi spune Domnul tău, rege al României. M-am suit la Tatăl după înviere şi am văzut în mâna Tatălui Meu planul pentru ţara alegerii cereşti, căci odată cu întruparea Mea între oameni a întrupat Tatăl Meu pe România, şi aşa s-a născut un popor care a mers odată cu Mine, purtând prin vreme crucea Mea şi taina biruinţei cu care Mă voi întoarce în faţa tuturor neamurilor pământului.

Este scris în Scripturi despre taina întoarcerii Mele, căci am lăsat făgăduinţa înfăptuirii de cer şi de pământ nou, peste care va domni dreptatea şi adevărul şi peste care se va lucra viaţă fără de moarte, şi peste care nu va mai lucra timpul. Şi iată, dau să vin văzut şi să suflu peste România Duh Sfânt de încopilărire şi de naştere de sus, de naştere cerească, după cum este scris în Scripturi în vorbirea Mea cu Nicodim cel de atunci, căci aşa i-am spus: *«Cine nu se va naşte de sus, din*

Duhul Sfânt, nu va intra cu împărăţia cerurilor, care se lasă pe pământ». Iată, dau să suflu cer nou şi pământ nou, căci cele rostite vin spre împlinire şi nu se iau înapoi cele făgăduite.

Nici un popor nu are rostită o pildă mai frumoasă şi mai veşnică peste el ca şi pilda rostită de poporul român. Eram cu apostolii cei de atunci şi rosteam pilde şi ziceam: *«Cu cine voi asemăna împărăţia cerurilor?».* Şi ucenicii înţelegeau pildele şi înţelegeau ce este împărăţia cerurilor. Dar poporul român a dat din el o pildă şi a vorbit din sufletul său despre un împărat care are întru sine o împărăţie prin care va aduce tinereţe fără de bătrâneţe şi viaţă fără de moarte. Eu sunt, şi sunt în braţe cu această împărăţie ca să o dau celor ce au ridicat pilda aceasta spre ceruri, şi nimic nu împlinesc fără să vestesc mai întâi. Şi iată, dau să lucrez văzut şi să suflu peste acest neam duh de încopilărire şi de înviere şi de neprihănire, că vine vremea Scripturii care spune că pământul va da înapoi pe morţii de sub el.

Iată, trâmbiţa cerească sună de şaptezeci de ani în mijlocul României. Au trecut şaptezeci de ani de stăpânire străină de Dumnezeu, şi fiara roşie îşi risipeşte ultimele zvârcoliri şi se arată zorile împărăţiei cea care va lucra dreptatea Domnului şi cununa dreptăţii şi a fiilor ei. Scoală-te, tată, scoală-te bine, şi să crezi tu apoi în lucrarea Mea, să crezi mai mult decât până acum. Eu sunt această lucrare de nouă şi bună vestire şi nu sunt străin prin cele ce lucrez, căci am vestit din vreme şi apoi am lucrat. De patruzeci de ani cobor cuvânt în mijlocul României, de patruzeci de ani pietruiesc calea Mea ca să vin cu slavă văzută peste ţara cea născută odată cu Mine în trup şi în duh. E mare taina despre România; e cerească şi e adevărată, iubitul Meu. E mare taina Mea cu tine. Nu e înţelept pe lume ca să priceapă taina Mea, dar este înţelepciune cerească pe pământ, şi cu ea lucrez spre desăvârşire peste cei credincioşi care nu Mă tăgăduiesc.

Iată, înţelepţii României nu ştiu să Mă iubească după adevăr şi nu ştiu să te iubească nici pe tine, căci taina iubirii nu se poate lucra de cei ce iubesc slava cea trecătoare. Înţelepţii României nu au viaţa Mea întru ei şi nu sunt deprinşi să lucreze întru Mine prin lucrul lor peste România. Iată, iubitul Meu, Duhul Meu e îndurerat pentru necredinţa care lucrează împotriva acestei grădini cereşti, aşezată de Mine prin cuvânt în mijlocul României. Vin spre tine şi îţi spun să nu lucrezi după sfatul celor ce dau să lovească în această piatră, căci vei vedea în curând pe unii ca aceştia învinovăţiţi de cer că sunt împotriva Mea şi a ta. Îi voi scoate vinovaţi faţă de Mine şi faţă de tine pe cei ce au căutat şi caută încă să se lupte în dreptul acestei lucrări. Eu am lucrat prin cei mititei, prin cei ce ştiu să se lepede de sine şi să creadă lucrărilor Mele ca să pot da trup şi fiinţă tainelor Mele cele vestite prin prooroci. Eu stau cu cerul mâinilor Mele peste creştetul acestui aşezământ ivit din cele cereşti pe pământ. Nici tu să nu stai altfel, şi să-ţi laşi mâna pusă deasupra numelui acestei grădini, căci eşti rostit de Dumnezeu, eşti rostit pe nume şi eşti mărturisit prin piatra care stă de strajă peste grădina cuvântului Meu. Am pus înaintea ta această piatră şi această lucrătură curată, şi de aici lucrez putere în fiecare zi şi îţi gătesc calea ca să vii.

Mai-marii bisericii s-au împietrit şi au lovit în cel ce este între ei şi l-au ameninţat şi i-au oprit paşii spre izvorul Meu de aici, dar el rabdă şi aşteaptă în taina inimii şi crede împlinirilor vestite şi crede că vor veni şi se vor vedea împlinindu-se. El s-a izbit de zidul necredinţei lor şi stă rănit, şi stă; stă, că i s-a luat mersul său şi stă cu paşii, dar cu duhul strigă: *„Până când, Doamne, ca să-Ţi arăţi lucrarea Ta între ei şi să-Ţi urmeze?“.* Dar taina acestei lucrări lucrează peste România şi mulţimi multe vin să vadă ieslea cuvântului Meu prin care curg izvoarele sfinţeniei şi arătarea nădejdii care va slăvi pe România şi făptura cea credincioasă din ea.

Iată, aşa am spus atunci: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi, oare, credinţă pe pământ?».* Dar am o rămăşiţă rămasă vie, şi vom sufla Duh viu şi va lucra Duhul Cel viu şi va învia peste făpturi. Pleacă-ţi genunchii tăi, rege al României. Ridică mâinile spre ceruri şi cere, şi va primi România, dar cere prin credinţa ta, cere biruinţă pentru grădina cuvântului Meu şi peste credinţa fiilor Mei din ea, şi cere izbândă cerească pentru cel din biserică, cere biruinţa Mea, şi a ta, şi a lui, căci aşa va lucra lucrarea Mea cea vie şi curată şi dreaptă peste România. Cel ce se iubeşte pe sine, nu poate peste România, iar cărturarii şi învăţătorii şi înţelepţii României nu ştiu cum să se trezească, nu ştiu cum să stea pentru România, căci fără Mine nu se poate sta.

Au trecut trei ani de când cei de rang mare voiesc să te aducă la locul tău. Ei voiesc, dar nu ştiu cum să voiască. Ei te iubesc, dar nu ştiu cum să te iubească, fiindcă voinţa şi iubirea dacă nu-şi arată rodul lor, acestea sunt neputincioase prin ele, dar în Domnul nu tot aşa este. Domnul este împlinire prin iubire, este împlinire prin credinţa cea bună. Fii credincios, că vremea e târzie şi avem de pregătit cărarea slavei. Fii dârz şi îndeamnă pe poporul Meu şi al tău spre duh statornic şi spre iubire de Dumnezeu.

Voi sufla cu Duhul Sfânt ca să întrupez cerul sfânt în cei curaţi ai neamului României, ca să aibă Domnul stâlpi curaţi şi adevăraţi în preajma ta. Voi depărta din preajma ta pe toţi cei ce se iubesc pe sine mai mult decât pe România. Voi lucra să deosebesc adevărul de neadevăr şi voi întări scaunul României şi îi voi da sfetnici buni şi cu inima curată şi cu iubire nefăţarnică. Nimic nu este mai plăcut înaintea Mea ca şi omul bun şi curat în gândurile şi în lucrările sale. Şi voi lucra această lucrare în jurul tău şi voi întări calea Mea printre oameni şi le voi da pe Duhul Sfânt, căci duhul lumii a ajuns la sfârşit.

Ai grijă, iubitul Meu, nimic fără Mine. Când Eu lucram o lucrare în faţa Tatălui Meu Mă aşezam mai întâi cu mâinile ridicate şi ceream la Tatăl înfăptuirea cea bună, cea din credinţă, şi apoi Mă ridicam şi lucram ceea ce ceream spre împlinire. Când l-am ridicat pe Lazăr din moarte am stat mai întâi cu mâinile spre Tatăl şi I-am cerut, şi apoi I-am mulţumit, şi numai apoi am împlinit strigare peste Lazăr. Iar tu lucrează ca Mine, şi vei primi de la Sfânta Treime. Vremea este ca numai aşa să lucrăm. Dacă vei crede în oameni, să crezi prin Mine, ca să se împlinească după credinţa ta. Eu prin credinţa unşilor Mei lucrez şi împlinesc, iar planurile cele rele şi ascunse le zădărnicesc prin cei ce nu au mâinile curate şi lucrează cu ele împotriva unşilor Mei şi a copiilor Mei. Fiii împărăţiei Mele sunt purtaţi de braţele ei şi nu este altă putere pe pământ şi în cer.

Iată ce-ţi trimit: îţi trimit binecuvântare pentru întoarcerea acasă. Eu voi fi întru cei ce lucrează pentru calea ta acasă. România va învia şi te va cere, şi vei fi lucrător peste sufletul României. Voi lucra minuni văzute, ca să dau deoparte pe cei ce sunt acum, căci răbdarea Mea voieşte întoarcerea tuturor celor ce au păcătuit împotriva Mea şi a ta şi a României. Dar vom avea de lucrat apoi, ca să aşezăm înviere bună şi tare peste sufletul României.

România Mea şi a ta a uitat de Dumnezeu, nu-şi mai ştie Dumnezeul şi datinile ei curate şi sfinte şi nu ştie cum să

se întoarcă şi ca să fie plăcută Mie viaţa ei. Voiesc stâlp viu în biserica Mea, şi care să lucreze dreptate peste turma Mea şi a ta. Nu mai pot cu păstori care nu au milă de turmă, care dorm şi se veselesc din sângele turmei Mele. Eu nu aşa am lucrat în mijlocul turmei. Eu umblam şi alinam şi hrăneam şi cercetam, şi eram ca o slugă pentru turmă, vindecându-i ranele şi înţelegându-i credinţa şi suferinţa. Eu nu aveam tron şi casă. Casa Mea era aceea ca să fac voia Tatălui Meu şi să lucrez lucrarea pentru care am venit de la Tatăl. Iată, voiesc să stau cu împărăţia Mea pe pământ şi să lucrez din ea cer nou şi pământ nou şi viaţă fără de moarte să lucrăm. Stai întru Mine, dar întăreşte-te întru Mine şi scoală toată casa ta ca să stea bine întru Mine şi întru sfinţenie, căci aşa vom putea peste România, ca să se ridice spre Mine sufletul României. Adu-ţi aminte de toate cuvintele Mele trimise ţie, şi hai, ca să fim gata pentru începutul cel nou, cel ceresc, cel fără de sfârşit. E vremea Scripturilor împărăţiei cerurilor pe pământ nou. E vremea să înceapă cerul cu România.

Iată, am pus înaintea ta lucrare de mărturie şi grădină de început nou, şi cât aş vrea să te văd intrând cu Mine pe poarta cea gătită de cer pentru slava Mea şi a ta! Scoală-te, tată! Scoală-te aşa cum M-am sculat Eu prin această grădină, căci M-am ridicat în picioare ca să arăt încă o dată cum să stea înaintea Mea fiii împărăţiei care vine cu Mine. Găteşte-te, tu şi toată casa ta, căci Eu am ales pe România pentru slava Mea din ea, şi iată, voiesc să-i scot deasupra slava ei cea ascunsă în taina cea cerească şi să-i dăm frumuseţea cea dintâi, şi veşmântul cel alb să-l dăm pe ea, şi să cânte ea înaintea Mea: *„Sfânt, sfânt, sfânt, Domnul Savaot, Cel ce iarăşi vine!“.* Amin.

Fii credincios ca Avraam, căci el a dorit să vadă zilele acestea, şi iată, le vede venind şi se bucură toată seminţia lui Avraam care a crezut de departe şi a nădăjduit spre zilele acestea. Voi lucra să-l scot din durere şi din aşteptare pe cel ce-l am uns din biserica Mea, şi voiesc să lucraţi împreună ca doi unşi cereşti, vestiţi din acelaşi izvor, vestiţi de Dumnezeu şi nu de oameni. Eu sunt Dumnezeul minunilor şi al împlinirilor cereşti, rostite prin cuvânt, prin Duhul Sfânt al Treimii Dumnezeieşti.

Cerul rosteşte binecuvântare pentru întoarcerea regelui României. Dumnezeu Cuvântul învăluieşte cu Duhul Sfânt pe România ca să se pregătească pentru slava ei. Domnul va da la o parte pe cele şubrede şi va pregăti biruinţa împlinirilor Sale. Amin.

Pace ţie, Mihail, rege al României! Pace şi sfinţenie şi credinţă care se cere în vremea aceasta! Vom fi şi vom lucra şi se vor aşeza la loc cele ce au fost, iar tu, iarăşi vei fi. Fii întru Mine, şi iarăşi vei fi văzut peste România şi în casa ei şi a ta. Am luat cu tine masă cerească. Nimeni, şi nici un duh străin de Mine să nu împuţineze masa Mea cu tine. Şi vom sta în taină la masă cerească şi vom face sfat şi vom lucra cereşte peste România.

Binecuvântată să fie lucrarea ta peste sufletul României, că-ţi voi da sfetnici curaţi şi buni, pe care să-i deprinzi întru Mine, dar casa ta să fie oglinda cea în care va să se uite România şi să lucreze împărăţia Mea peste ea, căci voiesc să scot răul din casa Mea şi din viaţa poporului Meu cel binecuvântat, iar fărădelegea şi viaţa fără Dumnezeu să iasă din hotarele cele alese pentru slava şi sfinţenia zilelor ce vin. Eu sunt cu tine, dar să fiu prin lucrarea ta. Lucrarea ta să semene cu lucrarea Mea, după chipul şi asemănarea Mea. Mi-e milă de România şi nu voiesc să o mai bat, nu voiesc să o mai zdruncin sau să o curăţesc cu mustrare. Voiesc să vin cu linişte şi cu pace şi cu nădejde peste ea. Voiesc să-i pun veşmânt de mântuire şi cunună de biruinţă. Voiesc să fie ca Mine, şi să am împărăţia Mea în ea, şi să lucrez din ea lucrarea Duhului Sfânt, aşa cum scrie în Scripturi şi în prooroci.

Dumnezeul cerurilor a întocmit carte de mărturie peste unsul României. Harul Duhului Sfânt să fie cu tine, rege al celei binecuvântate; cu tine, şi cu toată casa ta. Amin, amin, amin.

30 mai/12 iunie 1993

Cuvântul Domnului către Ioana Giosan

Chemarea ei la solie cerească.

Pace solului Meu! Pace ţie, inimioară dulce! Pace de la Fiul lui Dumnezeu! Pace ţie şi Duh Sfânt! Eu sunt Cuvântul. Pace ţie, căci vei merge cu solia Mea către unsul Meu, Mihail al României. Iată lucrarea ta din mâna Mea. Vei fi sol ceresc şi nu pământesc, şi vei lucra lucrare de Duh Sfânt peste cel uns al Meu. Îţi dau însoţitor pe Duhul Sfânt, şi El va mărturisi prin tine. Scoală-te întru lucrare cerească şi împarte-o pe ea cu măsura Mea, căci măsura Mea va fi prin inima şi prin cuvintele tale. Nimeni să nu ciugule credinţa celor ce cred lucrărilor lui Dumnezeu. Fereşte-te, ca un sol înţelept, fereşte-te de păsările care umblă să ciugule sămânţa cea de la Dumnezeu semănată. Lucrează lucrarea credinţei şi să iasă rodul ei peste cei ce nu ştiu şi nu vor să creadă vremilor şi zilelor Domnului.

Mergi cu solia Mea, şi binecuvântată să-ţi fie calea, şi cerească să-ţi fie, căci Eu, Domnul, te voi însoţi pe tine cu cete de sfinţi şi de îngeri lucrători de la Mine. Iată, aşez cuvântul Meu în tine şi voi lucra înaintea regelui României, iar mai-marii Mihail şi Gavriil vor lucra cu darurile lor şi te vor însoţi şi vor fi prin lucrarea ta de sol din partea Domnului Savaot.

Iată, cerul lucrează cu pământul. Se uneşte cer şi pământ şi se întocmeşte cer nou şi pământ nou, prin care se lucrează lucrarea dreptăţii, cea prin credinţă aşezată la lucru.

Pace ţie, şi mergi, în numele Meu, către regele României, iar Eu voi fi cu tine. Iată, suflu Duh Sfânt. Ia din Duhul Meu şi fii solul Meu înaintea celui uns al Meu. Binecuvântată să-ţi fie calea şi hrana şi apa şi odihna şi pacea. Domnul lasă binecuvântarea Sa deasupra ta şi Îşi lasă ocrotirea Sa cea fără de sfârşit peste tine. Fii întru Mine, şi Eu voi lucra mereu cu tine, şi prin tine voi lucra ori de câte ori te voi găsi la lucrul Meu, dar Eu voiesc să fii mereu întru toată viaţa cea plăcută, pe care voi s-o aşez peste toată făptura Mea.

Pace inimii tale bineplăcută Mie! Amin, amin, amin.

30 mai/12 iunie 1993

Duminica tuturor sfinţilor

Sfinţirea troiţei ridicată pentru cinstirea zilei naşterii sfintei Virginia.

Se binecuvintează şi se sfinţeşte cântarea de slavă pe care o aduceţi în ziua aceasta de serbare cerească. Se serbează şi pe pământ şi întru cele cereşti sărbătoarea duminicii tuturor sfinţilor.

Pace şi binecuvântare cerească peste aşezământul ieslei cuvântului Meu şi peste voi toţi cei care staţi, şi cei care sunteţi alăturaţi, şi cei care iubiţi aşezământul Domnului Iisus Hristos. Iată Eu şi ieslea Mea în mijlocul oamenilor, ca să-Mi

pot lucra împărăţie veşnică între cei iubiţi care vor îmbrăţişa viaţa împărăţiei Mele. O, şi când văd sfinţii cerului, care astăzi sunt serbaţi, când văd că se găteşte plata răbdării şi a credinţei şi a iubirii lor cu care au luptat spre Domnul, se veselesc sfinţii şi vă înconjoară şi vă învăluie, fiilor, şi vă poartă pe aripile slavei cereşti din iubire în iubire, căci sfinţii sunt iubire şi vă poartă pe voi din slavă în slavă, căci sfinţii sunt în slavă cerească.

E mare sărbătoare, şi în mijlocul serbării stă Verginica în haina slavei şi serbează cu sfinţii trecerea a şaptezeci de ani de la venirea ei între oameni. E mare taina venirii lui Verginica, dar e mare taina venirii ei între sfinţii cerului, căci puterea cea pentru voi este de atunci o îmbrăcare cerească şi o tărie cu care aţi fost îmbrăcaţi voi, cei care aţi fost găsiţi lângă ea atunci când ea a pătruns în slava cerească. Ferice creştinilor care o au pe Verginica. Ferice celor care ştiu bine cum să o aibă pe ea. Ea se poartă alături de Maica Fiului lui Dumnezeu. Ea are trecerea zilelor de acum când cei din necazul cel mare au pătruns şi pătrund în taina împărăţiei cea din cer lucrată pe pământ.

Ferice celor ce au înţeles taina acestei lucrări dumnezeieşti, care s-a născut de la Verginica. Eu am spus că ea se va arăta celor ce o ştiu pe ea, şi i se va vedea slava pe care o are de la Dumnezeu, căci trupul ei a fost sălaşul Meu cel supus, şi Eu voi lucra cu ea mai mult decât cu Moise în faţa slavei cereşti. Ea este însoţită în lucrarea ei de Moise şi Ilie, aşa cum am fost Eu, dar ea are pe Măicuţa Mea şi pe fiul cel dăruit de Mine ei când eram pe cruce, şi toţi lucrează în vremea lui Verginica, toţi sfinţii şi părinţii, toţi arhanghelii şi îngerii, toţi au intrat cu Verginica în sărbătoarea pregătirii României pentru slava cea văzută a împărăţiei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Şi va veni Stăpânul viei şi va fi frumuseţe cerească şi se vor împărţi fericirile pentru fiecare ceată, pentru fiecare slavă, şi se vor aşeza scaunele, dar se va aşeza masa apoi, şi Domnul lucrează împreună cu cerul şi va sta la masă cerească împreună cu cei ce lucrează de pe pământ pentru gătirea cămării de nuntă şi pentru muzica ce va fi cântată de corurile îngereşti deasupra pământului nou care răsare din el şi care va da din el rodul vieţii cea fără de moarte a veşniciei.

Lucraţi cu sfinţii, fiilor, şi fiţi precauţi şi iarăşi fiţi, ca nu cumva să se mai stingă flacăra care arde la voi. Să nu cumva să slăbească fierbinţeala cu care stăruiţi acum. Să nu aveţi grijă mai mare ca şi grija pentru a ţine aprins focul jertfei care arde de la rugăciunea cea vie a Duhului Sfânt lucrător în voi. Asta a fost aşteptarea Mea de veacuri, să am lucrarea Duhului Sfânt, Cel fără robie, Care lucrează din Sine şi Care grăieşte din Sine. Nu cumva să se stingă această trăire la voi, şi din zi în zi să fiţi tot mai adevăraţi prin ceea ce aduceţi voi jertfă din inimile voastre, din duhul vostru spre Duhul Sfânt, căci Tatăl Meu aşa închinători voieşte. Vă dau pe Duhul Sfânt ca să lucreze în voi, şi mereu vă dau puteri cereşti ca să purtaţi pe Duhul Sfânt şi să daţi din El lui Dumnezeu şi celor ce vor fi cu Dumnezeu. Duhul să nu-L stingeţi, iubiţii Mei, dar aici trebuie să vă lăsaţi ajutaţi încă. Nimic nu este mai de preţ ca viaţa Duhului Sfânt în voi, dar în privinţa asta nu se poate copilărie în voi, nu se poate. Puneţi-vă control şi staţi sub semnul atenţiei de duh, şi staţi, iubiţii Mei, dar nu staţi voi. Staţi întru Duhul Sfânt ca să staţi, că iar vă spun: nimic nu-i mai de preţ ca Duhul Sfânt din voi; din voi spre Mine, şi din Mine spre voi. Căutaţi această libertate de neînvins şi nu veţi fi învinşi întru nimic, pentru că Duhul Sfânt vă face liberi şi cu îndrăzneală la Sfânta Treime.

Eu voi vorbi peste pământ, şi pământul va auzi glasul Meu şi se va bucura. Eu voi cuprinde în Duhul Sfânt mare parte din făptura Mea din România, şi apoi multe gloate vor sta aplecate la slava Mea din ea şi vom vedea lucrarea credinţei care va ieşi din România, dar staţi lumină în faţa Mea, şi Eu voi da lumină peste mulţi, care vor primi vestea cea mare a împărăţiei care vine cu Mine.

Verginica are armură cerească pentru voi. Ea este armură pentru voi. Ea şi cordoanele de sfinţi şi de îngeri vă învăluiesc pe voi şi acoperă de jur împrejur ieslea Mea de la voi. Ea este stăpâna grădinii de la voi şi are în grijă pătuţul Meu de la voi.

Verginica aşează serbare cerească peste voi. Amin, amin, amin.

— Mama Gigi grăieşte de deasupra şi din lături şi de jur împrejur şi se dă vouă ca o sărbătorită între cei cereşti, care sunt aici cu voi pentru ea, pentru sărbătoarea ei în mijlocul sfinţilor.

Pace dumnezeiască, şi vestire de pace vă dau vouă! Pace vouă de la Domnul Iisus Hristos, Cel ce este în Tatăl! Pace vouă întru cei cereşti, care sunt la voi! Sunt cu voi, sunt, şi voiesc să ţinem strânsă legătura, dar voiesc să fiţi mari cu atenţia şi cu lumina Duhului Sfânt, căci vreau să trec cu voi din slavă în slavă, şi iarăşi să aduc la voi şi peste voi slavă cerească. Vreau să lucrez mereu peste voi lucrarea duhului descoperirilor cereşti, aşa cum sunt proorociile cele din Scripturi. Vreau să mă vadă cerul lucrând în voi şi de la voi, dar vouă vă trebuie lucrare de atenţie în voi şi din voi. Vreau să înţelegeţi cu Duhul Sfânt şi să ştiţi să ieşiţi mereu din voi, ca să nu greşiţi în luptă, măi copii. Acum nu mai este vreme să staţi voi în voi, că uitaţi-vă şi voi ca să vedeţi ce bine se cunoaşte la voi atunci când sunteţi voi înăuntrul vostru, şi să nu vă pară rău apoi când lucraţi voi din voi. O, să nu vă ascundeţi în voi! Eu am vedere cerească între voi, şi o pun la lucru dacă o am, dar cel mai greu este atunci când voi daţi să vă ascundeţi chiar şi atunci când nu mai aveţi cum. Aici este măsurătoarea mea peste voi, şi vă măsor curăţia inimii şi duhul umilinţei faţă de cele cereşti, şi vă măsor mărimea lucrării voastre lăuntrice, dar pentru mine nu puteţi intra înăuntrul vostru şi ca să nu ştiu ce faceţi înăuntru, pentru că eu vă am de la Domnul, şi dacă vă am, nu se poate ascundere în voi. O, dacă aş vedea bucurie pentru scoaterea celor ascunse din voi, aş lucra încontinuu şi v-aş curăţi înăuntrul din voi, şi aţi vedea atunci puterea luminii Duhului Sfânt care ar ieşi din voi spre Dumnezeu. Sunteţi atât cât sunteţi, şi nimeni din voi nu are întâietate peste voi; nimeni. Dar să aibă Duhul Sfânt libertatea Sa în voi şi de la unul la altul, căci eu sunt cu cerul peste voi, iar voi slujiţi unul altuia în numele cerului, şi aş voi să fiţi plini de toate darurile ca să slujiţi unul altuia cu ele spre desăvârşirea sfinţeniei, măi copii. Lucraţi lucrarea desăvârşirii sfinţeniei din voi. Lucraţi, şi va fi lucrarea Duhului Sfânt pe faţă lucrând şi văzându-se lucrând. Eu v-am spus mereu că pacea de la voi este cel mai frumos şi mai prielnic aşternut pentru Duhul Sfânt al Domnului şi pentru învederarea lucrării Duhului Sfânt.

Ascunderea înăuntru se numeşte moarte, atunci când lucrarea învederării Duhului Sfânt stă lucrând peste voi şi între voi. Nici măcar cea mai mică mâhnire sau tăcere în voi nu trece peste voi fără să nu lucreze moarte pentru Duhul Sfânt.

De aceea stau de atâtea ori între voi şi lucrez prin cine pot în fiecare clipă ca să dobor şi să scot moartea din voi şi s-o ard şi s-o arunc apoi în braţele ei ca să nu mai caute la voi, căci când vreunul din voi se caută mai mare decât altul, atunci acela cade prăbuşindu-se în clipa aceea, şi iată, nu iese decât prăbuşire pentru cel ce se măreşte pe sine împotriva celui mai slab sau mai stângaci sau mai răbdător. Lucrarea iubirii dintre voi, aceea s-o căutaţi, iar lucrarea măririi deşarte nici să se pomenească între voi, aşa cum se cuvine sfinţilor.

E ziua mea în voi, şi eu vă sărbătoresc pe voi întru numele meu pe pământ, dar şi între cei din cer, pentru că voi sunteţi întru mine şi vă am cu mine între cei din cer. De aceea am zis vouă să cereţi în numele meu şi veţi primi de la Domnul. Cereţi, şi veţi vedea primind şi veţi înţelege ce mare trecere am la Dumnezeu. Cereţi în numele meu, dar e mare înţelepciune ca să ştiţi cum să cereţi în numele meu. Nimic să nu vă despartă de numele meu. Purtaţi numele meu când vă rugaţi, purtaţi-vă spre cer cu mine în faţă şi luaţi numele meu. Fiţi precauţi, ca să nu se cuibărească răul duhului rău între voi. Stricaţi de fiecare dată cuibarul duhului rău, ca să nu-şi lase rod în voi. Împotriviţi-vă răului cu toţii laolaltă, şi el va pleca de la voi, dar iară vă rog, şi mereu vă rog: faceţi cât mai des cercetare peste voi. Cercetaţi-vă unul pe altul şi desfiinţaţi mărirea de sine şi ascunderea de sine dintre voi. Nu staţi ascunşi în voi, nu staţi nici unul, şi să vă vedeţi unul pe altul, căci aşa puteţi lucra unul peste altul cu iubire şi cu mântuire.

Nu mai folosiţi dezvinovăţirea faţă de cele rău lucrate sau neatent judecate. Învăţaţi rugăciunea nedezvinovăţirii voastre înşivă. Eu nu pot mătura bine colţurile şi cele ascunse ale voastre dacă puneţi mâna ca să nu se vadă praful care vă îneacă, dar se vede; şi nu vreau să suflu, şi vreau să mătur cu blândeţe şi cu răbdare, numai să am uşa deschisă în voi şi să pot face curat în voi. Aş voi să nu mai am ce curăţi de peste voi, şi de aceea caut să lucrez mai mult cu cele curate, ca să vă deprindeţi să nu vă mai murdăriţi niciodată, dar să şi ştiţi cum vine şi în ce fel se pune murdărie pe voi.

Voi sunteţi fiii hăinuţei albe şi ai cununiţei albe şi neprihănite. Fiţi vrednici şi faceţi-vă vrednici de acest veşmânt dat vouă de Împăratul nunţii cereşti. Fiţi fii ai nunţii care s-a coborât la voi şi staţi în haina nunţii la masă. Am venit la masă cerească, am venit cu ea la voi, cu masă cerească şi cu meseni cereşti la ea între voi.

Binecuvântată să fie sărbătoarea tuturor celor din cer între voi. Iată ce rostesc eu azi la voi: rostesc mulţumire pentru darul ridicat de voi şi zic: se sfinţeşte şi se binecuvintează crucea cea întreit lăudată şi lucrătoare, pe care aţi pus-o de strajă în numele meu, iar voi, stropiţi peste ea cu apa cuvântului acesta, şi stropiţi şi peste voi, şi stropiţi tot aşezământul ceresc de la voi, şi staţi apoi de prânziţi, şi cerească să vă fie hrana voastră!

Mama Gigi vă dăruieşte vouă sănătate de duh şi de trup, şi pecete cerească peste voi, faţă de cele din jurul vostru prin care treceţi.

Cei doi copii ai mei care poartă grijă de grădina mea, să aibă binecuvântarea cerească pentru călătoria lor şi să se întoarcă pentru lucrul de aici şi să aibă rod dumnezeiesc peste lucrul şi prin lucrul lor. Să stea atenţi cu faţa spre mine, că eu sunt aceea care cercetez tot ce trebuie să se lucreze şi tot ce e nevoie, şi aduc la timp. Vă voi trimite mereu tot ce este nevoie şi vă veţi minuna pentru grija ce o port eu pentru lucrarea lui Dumnezeu prin care voi lucraţi.

La toţi copiii mei cei lipiţi de voi le dau îmbrăţişarea mea care este cu voi. Staţi atenţi la semnalul ceresc, căci voiesc să mângâi şi să dau putere celui ce este în biserica cea din afară, să-i mai întărească Domnul nădejdea şi răbdarea încă un pic. Un pic, şi picul acesta va pleca de la el şi se va scula pentru dreptatea cea cerească. Staţi atenţi, că va veni Domnul pentru el.

Măi copii, las lucrarea păcii peste voi, şi să pătrundă în voi lucrarea păcii, ca să pot lucra prin ea. Lucraţi lucrarea păcii unul peste altul şi staţi descoperiţi prin ea. Staţi în duhul păcii cereşti, căci cerul vă învăluieşte pe voi în mantia sa.

Binecuvântarea cerului să rămână peste voi. Ocrotirea cea fără de sfârşit a cerului sfânt să vă facă demni de ea şi tari prin ea.

Mama Gigi vă sărută frunţile şi inimile, în duhul sărbătorii de azi. Amin, amin, amin.

31 mai/13 iunie 1993

Cuvântul Domnului către alesul Său Irineu

Domnul îl îmbrăţişează şi îl povăţuieşte prin pacea Sa. Se binecuvintează crucea din faţa porţii aşezământului sfânt.

Dumnezeu Cuvântul lasă lucrare de pace peste voi şi în pacea Sa din voi. Lucrarea păcii de la voi este pătuţul Meu cel cald şi cel primitor de cuvinte cereşti.

Eu sunt. În cuvânt sunt, căci Cuvântul este numele Meu şi lucrez peste grădina Mea aşezată peste voi.

Iată, în zorii duminicii de azi rostesc din nou cuvânt peste lucrările cereşti, răsărite de la voi. Rostesc cuvânt de binecuvântare şi zic: Se sfinţeşte şi se binecuvintează prin cuvântul Meu semnul Meu aşezat prin mânuţele voastre înaintea porţii Domnului. Se binecuvintează semnul sfintei cruci care a răsărit, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Binecuvântaţi să fiţi voi, binecuvântaţii Mei. Iată, las peste voi cuvântul binecuvântării Mele pentru semnul îmbrăţişării Mele, care va sta în faţa voastră înăuntrul ieslei Mele, înaintea mesei Mele cu voi. Semnul îmbrăţişării prin crucea îmbrăţişării şi a slavei Mele prin această lucrare.

O, dacă cei care aud despre lucrarea Mea cu voi ar şti câtă slavă cerească este prin ea în cer şi pe pământ şi la voi şi cu voi mereu, nici unul n-ar mai mânca şi n-ar mai bea, şi şi-ar pune haină de nuntă şi s-ar apropia de Mine, şi de cer, şi de voi, şi ar lăsa calea lor cea spinoasă. O, dar voi începe slava cea văzută, căci voi aţi lucrat şi lucraţi mereu cărarea ei, şi cărarea se va împlini, şi Eu voi străluci peste voi întru slavă şi întru îngerii slavei Mele.

Acesta este locul sfinţeniei, locul slavei Mele. Dacă pe muntele Sinai a fost aşa pentru coborârea Mea întru legile cele de la Moise, cu mult mai mult este astăzi prin locul coborârii sfinţeniei Mele şi al cuvântului, căci Eu sunt Cuvântul. Voi sunteţi străjerii sfinţeniei Mele şi ai locului coborârii Mele întru cuvânt, întru Evanghelie de cer şi de pământ sfânt, căci Evanghelie se numeşte cuvântul lui Iisus Hristos, rostit de Iisus Hristos, Fiul Tatălui Treimii cereşti. Şi s-a întins, şi încă se va întinde Evanghelia slavei Sale, până la toate marginile cerului, şi apoi Eu voi fi Mire încununat de slavă peste România Mea, peste muntele coborârii Mele, şi de aici va merge slava Mea şi va aduna pe cei ce vor fi fiii slavei care vine.

Dar iată, am în ziua aceasta coborâre de cuvânt peste cel firav care este în biserica cea din afară. Am adus semnal

la voi că voi veni pentru masa Mea cu el, şi iată, aşez masă între Mine şi el. Se binecuvintează această masă cerească, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Iubirea Mea cerească, şi masa Mea cu tine şi după tine! Căci Mă port după tine cu cele coborâte, iubitul Meu, copilul Meu cel firav, cel fricos, cel pitit cu lucrarea Mea, pitit printre cei răstignitori ai Mei, care nu ştiu să cunoască lumina Mea şi să stea în ea şi în duhul descoperirilor cereşti prin lumină. Îmi desfac braţele de pe semnul răstignirii şi te cuprind şi stau cu tine în braţe şi stăm cuprinşi şi, voieşti sau nu, iau masă cu tine, copil flămând, care nu mai ştii să mănânci. Copilul care nu mănâncă, slăbeşte, se îmbolnăveşte şi slăbeşte, iubitul Meu copil, flămândul Meu copilaş. În loc să fi fost voinic şi înalt şi tare, iată, eşti un copilaş, un copilaş firav, care nu mai poate lucra de slăbit ce este. Dar Eu vin şi îţi desfac guriţa încleştată şi inimioara învârtoşată şi torn din râul vieţii şi îţi adaug apă şi hrană tare ca să suflu întărire peste viaţa ta cu Mine, dar să nu Mă tăgăduieşti. Eu sunt. Nu cumva să Mă tăgăduieşti. Dacă din slăbiciune, dacă din teamă sau din necredinţă ai dat uneori să Mă tăgăduieşti, nu te mai lupta nici cu tine, nici cu Mine, tată. Eu sunt. Caută să fii întreg şi să ştii bine că Eu sunt, şi sunt cu izvorul vieţii, care curge din tronul lui Dumnezeu, care curge netulburat, neamestecat, şi care curge, iubitul Meu. Dacă te temi de arhiereii lumii, dacă duhul temerii de ei te-a smuls de la izvor, Eu Mă voi judeca cu ei şi te voi scoate din lanţuri. Dar dacă duhul ruşinii te va învinge ca să te facă să te ruşinezi cu lucrarea Mea în faţa celor ce sunt pe pământ, măsoară-te cu cuvintele care spun că cel ce se va ruşina cu Mine înaintea oamenilor lumii, aceeaşi măsură o voi da lui înaintea Tatălui Meu din ceruri.

Duhul încopilăririi, Eu îl iubesc fără de margini, dar nu se poate copilărie întru credinţă şi întru lucrarea credinţei; nu se poate aşa. În numele cerului Meu şi al sfinţilor cerului Meu îţi dau în dar duhul bărbăţiei pentru cele venite de la cer în vremea aceasta. Eu vin să Mă desăvârşesc în zilele ce vin, dar aceasta cere o pregătire mare, o lucrare mare de la Mine, o bărbăţie cum n-a mai fost la cei de până acum. Dacă slava va fi mare, dacă ea va fi să fie aşa de mare ca să ajungă pentru toţi cei care vor fi şi pentru toţi cei care au fost şi care iarăşi sunt, dacă slava aceasta va covârşi cerul şi pământul, apoi bărbăţia pregătirii slavei ar fi să fie cea mai mare lucrare care s-a văzut vreodată lăsată din cer peste fiii săi de pe pământ.

Să nu te ruşinezi lângă lucrarea Mea care aduce cu ea slava Mea peste pământ. Să nu te ascunzi ca s-o mărturiseşti când eşti întrebat despre ea. Să te scoli, tată, şi s-o ţii în faţă şi să spui că Eu sunt. Tu n-ai cum să te piteşti de lucrarea Mea cu tine, de lucrarea Mea şi de grădina Mea aşezată în mijlocul României. Tu n-ai cum să fugi, n-ai unde şi n-ai cum. Tu eşti scris în cartea Mea, eşti prins în ea cu începutul cel nou, care vine cu Mine, căci vin cu naşterea din nou, vin cu naşterea de sus şi cu înnoirea lumii, şi vin, iubitul Meu, şi lucrez cu socotinţă cerească.

O, dacă Eu lucram minuni înţelese de oameni, nu această slavă voiesc Eu să aduc acum; nu aşa, tată, că n-aş fi ajuns prin vreme cu lucrarea şi cu locul lucrării şi cu fiii lucrării Mele dacă n-aş fi fost ascuns de slava cea văzută. Eu n-am voit să las din nou mărturii împotriva celor ce ar fi văzut lucrarea Mea lucrând prin semne. Eu voiesc să arăt slava Mea, şi lucrarea Mea lângă ea, dar pentru aceasta a trebuit şi trebuie o credinţă minunată de la cei ce sunt aşezaţi în staulul acestei lucrări, şi nu este din veac în veac minune mai mare decât credinţa cea care a lucrat şi a rămas lucrarea ei de la Avraam şi până peste toată seminţia lui, căci cei ce sunt purtaţi de sânul lui Avraam, lucrează ca Avraam, şi mai mare se va chema cel ce va lucra acum.

O, cât ţi-am dat Eu ţie, tată! Am scos mereu din această fântână cerească şi ţi-am dat ca să ai bogăţie cerească şi să te hrăneşti cu ea şi să creşti prin ea şi să crezi şi să înţelegi vremea în care suntem şi să pot să-ţi cer şi Eu ţie după măsura pe care ţi-am dat-o, că iată, vrăjmaşii vieţii veşnice s-au sculat şi se scoală împotriva acestei lucrări minunate, că ei nu ştiu ce este sub această taină. Şi Eu spun la toţi lucrătorii Mei, la cei ţinuţi în braţele acestei lucrări, că mai mare păcat au cei ce cunosc taina şi nu o lucrează pe ea peste inimile lor, decât cei ce nu ştiu ce este această venire a Mea. Eu am dat mult, şi ţi-am dat şi ţie mult, şi ai cu ce lucra peste cei ce nu cunosc. Şi dacă nu poţi să vorbeşti, dacă nu te lasă să vorbeşti, nu scrie ce vor necredincioşii, şi scrie, tată, ce voiesc Eu şi spune-le cum sunt Eu întru lucrarea Mea, şi scrie tu pentru toată România Mea, căci ţi-am făcut loc peste loc ca să poţi mărturisi, ca să poată mărturisi inima credinţei tale.

Vino, tată, întru învierea ta, şi a bisericii Mele din România! Vino, că ai spus că-ţi este milă de biserica Mea şi de cei ce stau peste ea. Îţi trebuie curajul mărturisirii peste turma Mea, ca să vin cu mila Mea văzută peste România, ca să n-o mai bat, ca s-o întorc cu milă şi nu cu durere şi nu cu spaimă. Aşteaptă cerul cu slavă deasupra României, şi adevărată este această aşteptare. Eu aşa ţi-am zis: scoală-te, tată, ca să mărturiseşti pentru Mine! Scoală-te ca un viteaz şi scoate din moarte biserica Mea!

Iată, Mă port după tine şi Mă uit că ţi-a slăbit duhul vorbirii în faţa mulţimilor. Nu aşa, tată, ci spune despre lucrarea Duhului Sfânt peste pământ şi despre duhul descoperirilor cereşti pe pământ. Nu te teme de trupuri; tu ai ungere cerească şi nu pământească. Ai fi fost de neînvins dacă ai fi voit să stai prin această lucrare atunci când a fost să o mărturiseşti pe ea. Dar fii de neînvins, că asta este lucrarea Mea cu tine.

Am pus peste tine duhul înţelepciunii vorbirilor cereşti, şi lucrează, tată, cu el. O, de când ai dat lucrarea Mea de lângă tine a slăbit lucrarea ta şi tăria ta, şi Eu aştept lângă această fântână, te aştept să vii. Vino, şi iarăşi zic: vino! Şi dacă am zis să vii, să ştii că vei veni, căci adevărat sunt prin cuvânt. Şi vei veni, şi te va durea vremea despărţirii, dar Eu, ca un bun, te voi mângâia şi te voi cuprinde.

Am spus mereu că îndoiala înjumătăţeşte biruinţa Mea peste pământ, şi ai văzut că aşa este. Scoală-te cu Mine, şi să cazi apoi în genunchi şi să ceri să ajut necredinţei tale, că mare Îmi este întârzierea slavei din pricina credinţei tale care s-a zbătut cu necredinţa care vine peste tine. Cuvântul Meu este mai dulce şi mai veşnic decât cuvintele care vin peste tine de la slujitorii bisericii. Ia de la Mine şi urcă tu la Mine cu tine, căci sunt adevărat prin această lucrare de cuvânt dumnezeiesc. Din nou îţi zic: Mi-e dor de tine şi de slava ta de la Mine; de la Mine şi nu de la arhiereii pământului.

Iată, las sănătate trupului şi duhului tău ca să nu te mai temi de cei de pe pământ. Sănătate ţie, căci duhul tău este bolnav, iubitul Meu. Eu te iubesc ca Dumnezeu şi nu ca omul. Ei au duhul geloziei asupra ta, dar Eu voi scutura duhul împotrivirii de la ei, şi cu cine să fac Eu această lucrare de scuturare? O, am nevoie de trup de pe pământ, de trup şi de gură şi de lucrare între ei.

Scrie tu epistolă către mai-marii bisericii şi să pui în ea descoperirea lucrării Duhului Sfânt din vremea aceasta şi să cunoască toată România cea care aşteaptă biruinţa ta prin

această lucrare. Eu prin această lucrare te voi ridica să stai în fața turmei Mele și înaintea slavei Mele. Prin lucrarea Mea, tată, și nu altfel; și iarăși zic: nu altfel. Prin ea te-am ridicat ca să fii. Am rostit cuvânt și am împlinit peste tine și așa am lucrat, și tot așa lucrez. Lasă-te cuprins de duhul înțelepciunii care vine din cer, că mare taină este ca să știi ce este cerul și cele ce vin din cer. Lasă-te cuprins de Mine și stai îmbrățișat cu Mine, și iarăși zic: mare taină este ca să înțelegi îmbrățișarea Mea cu tine prin această lucrare cerească. Lasă-te hrănit de Mine și din dulceața fructului pe care l-am lăsat din cer prin cuvânt peste această grădină, și vei vedea din nou puterea de neînvins prin tine de la Mine. Nu este greu, tată. A fost greu până ce am luat capacul fântânii Mele, dar acum s-a umplut pământul de bunăvestirea izvorului Meu, care vine de la cer și care se vede în mijlocul României. Mulțimi multe îți văd numele întipărit pe această piatră nouă, și Eu nu iau înapoi cele rostite, căci credincios sunt pentru cele rostite.

O, să nu mai mori, copilul Meu. Să nu te mai lași ucis de nimeni și de nimic, și să fii viu, alături de lucrarea Mea, căci prin ea vei fi solul Meu și vestirea Mea peste veacuri, căci vin cu cele de sus, întru împărăție de viață fără de moarte peste făptura Mea. Înnoadă firul și mergi pe el spre cei ce stau în fața Mea în grădina binecuvântării Mele. De cine te înspăimânți? Cine te înspăimântă? Tu ești din partea Mea arhiereu în grădina Mea cerească, adusă pe pământ pentru înnoirea lumii, și vei fi peste biserica Mea, și ea se va ridica și va lua calea Domnului după adevăr.

Iată, suflu peste tine: scoală-te! Așteaptă cerul, așteaptă țara alegerii Mele. Scoală-te și biruiește necredința, căci voi pune cuvintele Mele în gura ta și în mâna ta. Se apropie întoarcerea unsului Meu Mihail, și să fii, tată, așezat bine cu Mine și cu lucrarea Mea care va fi ridicată de Dumnezeu peste România. Spală-te cu apa cea din grădina iubirii Mele și nimeni să nu se ridice împotriva ta și a locului tău lângă lucrarea Mea!

Iată, te cuprind în pacea Mea, te cuprind în mângâierea Mea și te întăresc cu biruința Mea, căci voiesc să Mă ridic din junghierea în care sunt așezat pentru mântuirea făpturii Mele, căci a venit vremea împărăției cerurilor pe pământ, după cum este scris în Scripturi.

Darul păcii și al tăriei cerești să te mărească pe tine din partea Domnului Savaot, Care M-a trimis.

Pace peste grădina cuvântului Meu, și peste izvorul ei, și peste fiii Mei din ea! Amin, amin, amin.

7/20 iunie 1993

Duminica a patra după Rusalii

Binecuvântarea troiței din grădina Sfintei Sfintelor.

Cuvântul Preasfintei Treimi rostește la voi grăire cerească, din nou, căci este de rostit binecuvântare peste lucrul cel ceresc, lucrat de Dumnezeu prin voi. Mare bucurie este în cer și pe pământul cel ceresc atunci când pot să grăiesc la voi. Mi-e milă de voi, că Eu văd lupta voastră și durerile în luptă. Mă doare amar, și sunt cu voi la tot amarul și lupt în voi, și biruim, căci Eu sunt Biruitorul. Și iată, am biruit ca să mergem înainte, biruind durerile cele urzite de duhul cel negru al răutății, care are mare suspinare și mare arsură pentru locul de la voi și pentru lucrul vostru cu Mine.

Dar iată, în dimineața aceasta rostesc la voi a treia binecuvântare, pentru cel de al treilea semn al Fiului lui Dumnezeu, semn ceresc, care a intrat în Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, și va fi lucrător de minuni acest semn ceresc.

Se binecuvintează și se sfințește semnul sfintei și plină de biruință cruce a Domnului cerurilor. Se binecuvintează așezarea ei în cortul cel ceresc. Se binecuvintează cu mulțumirea cerului mânuțele cele lucrătoare de slavă cerească și nouă pe pământ nou.

Binecuvântați să fiți, fiilor. Să fiți fără de timp binecuvântați de Sfânta Treime, Care Se odihnește în voi și peste voi. Luați putere cerească, de la atingerea cu crucea cea binecuvântată. Luați, și biruiți greutățile timpului. Încă un pic de biruință, și timpul, adică veacul, se va termina, și vom fi fără de timp, așa cum a fost așezarea la începutul cel curat. Fiți deștepți ca să înțelegeți taina lui Dumnezeu, căci vai inimilor ușoare care nu-și pun sârguința la lucrarea credinței vii în Dumnezeu, care nu lucrează cu credința lor alături de făptuirea cea bună a cunoștinței din Dumnezeu, alături de înfrânarea de la rele, de răbdarea cea întru toate, de evlavia cea plăcută tuturor celor buni, de frățietatea fără de care nu este lucrare și de dragostea cea care le cuprinde pe toate, căci cel ce nu le poate pe acestea, acela este cu duhul vederii lui și nu cu duhul vederii Duhului Sfânt; acela cade ca un orb și nu ține seamă de iertarea păcatelor lui cele din vremea necunoștinței, și se duce înapoi cu ale sale, cu ale duhului său și își zdrobește alegerea, ca să intre cu anevoie apoi în împărăția cea veșnică; cu anevoie, și cu sârguința altora care știu să se lupte luptând.

Mi-e Duhul îndurerat în voi, dar Eu sunt Biruitorul și sunt duhul dragostei; așa se mai cheamă numele Meu, copii ai duhului dragostei Mele. Ce greu îi este celui fără de dragoste! Acela este un om chinuit, pustiit și urât, și pentru acela suferă Dumnezeu în dureri. Acela face rană luminilor cerești, care încălzesc pe pământul dragostei de Dumnezeu. Fiți fiii dragostei și ai bucuriei duhului dragostei, căci Eu voi curăți de dureri locul dragostei pe care Eu l-am ales ca să nu mai fie pământ. Fericiți cei săraci cu duhul lor, că a acelora este duhul împărăției lui Dumnezeu.

Copiii Mei, Marian și Victoria, ajutați-Mă, tată! Pentru pacea și pentru numele Meu, care este purtat de această lucrare, ajutați-Mă la neputință, căci sunt în neputință peste iesla cuvântului Meu. Sunt, că pacea acestui cuibușor Îmi este mereu pusă la pământ. Voi știți ce vă cer, și faceți aceasta cu dragoste, căci voi sunteți fiii dragostei, fiii jertfei cea din inima dragostei lucrătoare prin răbdare. Vă voi sprijini Eu în toate. Vom face acolo la voi așezare care să ajungă. Facem tot ce se poate face, facem până la capătul facerii, căci dacă vom izbuti să salvăm o făptură lucrată de Dumnezeu, mare va fi plata care va fi. Dar fiți atenți și dați din voi lucrare înțeleaptă și bine măsurată, ca să luați înapoi ceea ce dați, dar să luați, tată, căci prețuire se cere în schimbul prețuirii, și recunoștință și sfiiciune sfântă se cere, și mulțumire și nu altfel. Așa a fost calea lui Dumnezeu în timp, dar va fi o zi când Domnul va ieși din timp cu veacurile, și va fi timpul cel fără de măsură, și va fi înnoirea cea care a fost la început. Ferice celor ce sunt deștepți în duhul lor și în gândirea lor cea dreaptă, cea cerească, cea înțeleaptă. Iar vouă vă zic: fiți deștepți față de diferitele duhuri și de diferitele feluri de duhuri care stau peste oameni. Fiți deștepți și dați măsură cerească și sfântă, în fața căreia nu poate nimic pământesc, nimic omenesc, nimic lumesc.

Binecuvântată să fie la voi ziua cea de sărbătoare a Mea cu voi, și pacea voastră să fie binecuvântată. Nu pot să

stau mult în sfat cu voi, ca să nu lăsăm astăzi sfat îndurerat, după cum am avut de luptat împreună cu durerea. Suntem ai biruinței, și mângâierea s-o găsim în aceste cuvinte și să biruim mângâindu-ne unii pe alții în duhul dragostei pe care îl iubim.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Acoperământul Meu să stea peste voi în orice bucurie, în orice durere și, iarăși, în bucurie. Amin, amin, amin.

14/27 iunie 1993

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Lucrarea de pregătire a zilei venirii slavei Domnului.

E zi de sărbătoare cerească peste grădina Sfintei Sfintelor Ierusalimului cel nou, care a luat ființă prin lucrarea cuvântului lui Dumnezeu pe pământul României. E zi de praznic sfânt și ales, alături de celelalte praznice cu cerul, peste așezământul Domnului de la voi. Domnul rostește cuvântul Său peste ieslea Sa, peste muntele Său cel sfânt din vremea voastră.

Pace vouă! Din muntele Meu cel sfânt lucrez prin cuvânt. Pace vouă, copiii Mei, frații Mei, prietenii Mei, iubiții Mei, și ai Tatălui Meu, și ai cerului cel ceresc! Pace vouă, și sărbătoare de la voi, căci cei cerești și-au luat locul cete-cete și rânduri-rânduri peste grădina serbărilor cerești așezată la voi prin cuvântul lui Dumnezeu. Marele înaintemergător al slavei care vine după el, marele Ilie proorocul, mergând în fața cetelor slavei, dă ocol ceresc și se bucură de cărarea cea gătită Mie și de ieslea cea împodobită Mie de voi; se bucură de vremea lucrării lui și se grăbește să-și împlinească lucrarea de pregătire a arătării Domnului Iisus Hristos peste via Sa.

O, dar România este călăuzită de ocrotirea Preacuratei Maicii Mele, și proorocul Ilie lucrează peste România alături de Măicuța Mea, și unit cu Verginica în lucrarea sa, pentru că Verginica are trecerea acestor zile, măi iubiții Mei, și fiecare, până la facere, stă în fața cetei sale și privește la lucrarea lui Verginica. Verginica este ajutată de tot cerul, de toți arhanghelii și îngerii, pentru că acum se pregătește plinirea lucrărilor dumnezeiești peste făptură și se gătește slava cea proorocită în Scripturi pentru arătarea veacului cel nou al Domnului și al făpturii Domnului, cea din veac și până în veac. De aceea a coborât Dumnezeu cu această lucrare, și iată, acum, cu această grădină pe pământ, ca să lucreze începutul veacului cel nou, despre care este scris în Scripturi, și este scris de lucrarea pe care o are marele prooroc Ilie, prin fiii acestei lucrări care este din cer cu voi. Binecuvântată să fie lucrarea sa cu voi, și se va vedea bine cărarea Mea printre oamenii pământului, și pe această cărare va trece slava Mea din loc în loc, și ea va aduce cu ea și va întocmi veacul cel nou, al cerului și al pământului cel ceresc și nestricăcios, căci Eu așa am spus: *«Fac ceruri noi și pământ nou, în care va locui dreptatea și pacea și viața».* Amin.

Vine vremea, măi copii, să-L vadă lumea pe Domnul, pentru că așa este scris, și cuvintele Mele se vor vedea împlinindu-se și toate se vor împlini, și iată, de aceea am lucrat prin voi acest loc de coborâre a cuvântului Meu și a slavei cuvântului Meu, ca să am cărare de coborâre și să nu zică lumea că n-a auzit glasul acestei trâmbițări care a vorbit din cer pentru îndemnul la înviere și la viață nouă peste făptură. Iar în urma trâmbiței lucrează carul proorocului Ilie și caii săi, după cum este scris, iar carul acesta vine să culeagă de pe cale tot ce este stricat și uscat, ca să fie calea netedă, să se arate slava cărării lui Dumnezeu, Care iarăși vine, și să se audă peste voi și apoi peste mulțimi glasul proorocului care va spune: *«Iată, vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi!»,* și tot ochiul va vedea această slavă. Amin.

Iubiții Mei copii, aceasta este lucrarea pe care a cuibărit-o Domnul în grădină la voi, lucrarea de pregătire a slavei care vine cu Mine peste făpturi. Voi sunteți lucrători tocmiți de cer, și fericiți sunteți pentru această tocmire, că ați lăsat pământ, și case, și neam, și tată, și mamă, și frați, și v-ați lăsat tocmiți la via Mea. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele, și vom bea și vom mânca la masa cea din toamnă, căci vara este pe sfârșite, și se apropie masa toamnei binecuvântate când va fi adunat și pus pe masă tot rodul pentru care am trudit. Și va fi pe masă vin de viță nouă, căci vinul va fi nou, iubiții Mei, iar vinul cel vechi se va preface în apă, fiindcă așa este când se caută să se pună apă în vin sau când se încearcă să se facă din apă vin. O, nu se poate așa la Dumnezeu, nu încape un așa vin în fața lui Dumnezeu. Și va fi vin nou și curat și neamestecat și lucrat cu trudă; și pentru aceasta, Eu, Domnul, îi voi da un gust nou, și bun, și ceresc, ca să aibă cei trudiți, și să le dau să aibă. Și vom sta în această sărbătoare a viței celei noi și a vinului cel nou, a cerului și pământului cel nou, căci toate se fac noi și nestricăcioase. Amin.

Se serbează la voi marele prooroc Ilie, care are în primire lucrarea de pregătire a cărării slavei lui Dumnezeu, Care iarăși vine. Iată, și voi și el aduceți slavă și mulțumire unii altora în ziua aceasta. El vă atinge cu toiagul binecuvântării și cu cojocul puterii și vă însemnează pe voi ca lucrători ai vremii slavei lucrării lui Dumnezeu. Sfinții lucrează cu voi, iar voi lucrați cu ei, și iată cer și pământ lucrând ca să se vadă așezat veacul cel nou și nestricăcios. Și Domnul iarăși Se va arăta, și va fi alături cu făptura Sa cea în trup, care este în Duhul Domnului, care lucrează în Duhul Domnului.

O, ce mare ar fi fost slava acestui popor cules de cuvântul acestei lucrări, cules de prin bălți și noroaie, de prin spini și de prin strâmtori, din munți și din văi; ce mare ar fi fost slava lui Israel dacă el ar fi ales pe Domnul și ar fi lepădat idolii săi! Era plin pământul de râuri, și de daruri, și de lumină, și de sare, și de cuvântul Meu, care a fost dat mereu. De patruzeci de ani stau în fața acestui popor, așa cum am stat în vremea lui Moise până ce am ajuns la Iordan. Și unde-i poporul, ca să trecem acum în cântare și să se arate pământul cel nou? Dar unde sunt cei născuți pe drum? Și iată, aceștia se vor naște într-o singură zi, și Domnul va avea pe poporul Său și îl va așeza în Eden, căci le voi arăta viața din Eden, și ei vor lăsa moartea și se vor naște din cer, și va avea Domnul popor și îl va aduce până la izvor și va bea el din legea sfințeniei și va cunoaște pe Dumnezeu.

Verginica este mare în sărbătoarea de azi. Ea lucrează peste voi alături de Ilie proorocul și de apostolul care a vestit vremea cea nouă. Verginica vă atinge și vă aduce mulțumire pentru lucrul vostru cu cerul și vă îmbracă cu veșmântul puterii cerești ca să puteți termina lucrarea slavei dumnezeiești care se va arăta lângă voi.

Verginica se uită să vadă pe poporul ei. Se uită și iarăși se uită, și îl găsește pe scară și nu știe poporul să urce treptele, și voiește Verginica să vorbească cu poporul ei. Sunați din trâmbiță, să audă poporul, și să vorbească Verginica peste poporul ei și să-i spună să înceapă să urce pe scară, că ea stă aplecată ca să dea fiecăruia mâna și să treacă urcușul. Să se vestească o zi de întâlnire cu cuvântul lui Verginica și să stea

poporul s-o asculte ca odinioară. Să se strângă câte doi, câte trei din fiecare cetate şi să ducă vestirea ei cea din urmă. Şi va avea Domnul de împărţit cuvânt peste mulţimi apoi, şi iată, duhul păcii cereşti şi al puterii de pace să vă învăluie pe voi, copiii grădinii cuvântului Meu, ca să vin la voi cu lucrul ce-l avem de lucrat. Să fie duhul păcii Mele în voi. Să fie ascuţimea Duhului Sfânt, Cel învăţător în voi şi peste voi, căci fericiţi cei ce stau lucrând în Duhul Sfânt al descoperirilor dumnezeieşti. Goliţi din voi tot ce este străin Duhului Sfânt, căci Duhul Sfânt este din cer, în cei ce sunt din cer. Cerul este locaşul Duhului Sfânt. Fiţi locaş ceresc al Duhului Sfânt, fiţi casă smereniei, iubiţii Mei, că aşa este casa Duhului Sfânt. Iubiţi slava care vine de la lucrarea smereniei şi nu iubiţi rodul altui fel de slavă, căci altfel de slavă nu va rămâne în veacul cel nou.

Am spus, şi iar vă mai spun: nu îngăduiţi să-şi facă cuib duhul rău între voi, şi stricaţi de fiecare dată cuibarul duhului cel străin de Dumnezeu. Nu fiţi îngăduitori cu faţa duhului rău. Nu vă uitaţi la faţă, şi cercetaţi duhul, cercetaţi cu vederea Duhului Sfânt, iar cele acoperite să fie descoperite şi învederate, şi aşa să lucraţi. Lucrarea cea ascunsă se numeşte întuneric între voi. Lucraţi totul la lumină ca să se poată cerceta lucrul fiecăruia dacă este sau nu ca Duhul Sfânt. Daţi unul altuia lumină descoperită, căci cele bune sunt descoperite prin ele, dar şi cele rele se descoperă prin ele, căci aici la voi se lucrează totul la lumină, fiindcă şi pe cele ascunse le scoate la iveală lumina Mea, care lucrează să scoată totul spre vederea celor lucrate. Fiţi fii ai luminii care lucrează cu voi şi care vine peste pământ ca să lumineze din ceruri.

Binecuvântată să fie peste voi sărbătoarea sfântului prooroc Ilie. Urare cerească, de bucurie, să fie peste voi. Îngeraşii slavei ridică gorniţele şi sună cântarea acestei sărbători, căci cerul este în mare bucurie întru sărbătorile sale, până la aşezarea serbării veşnice, în care nu se vor mai sfârşi cântările slavei cereşti, cântările veacului cel nou şi ceresc şi veşnic.

Binecuvântată să vă fie cântarea de slavă pentru serbarea de azi, şi hrana cea de bucurie a serbării de azi. Binecuvântaţi să fiţi voi, copii ai binecuvântărilor cereşti, care încep cu voi. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 1993

Cuvântul Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

Ocrotirea în toată vremea a poporului Domnului.

Cobor cuvânt la voi ca să fiu cu voi prin cuvânt, ca să fac sfat cu voi, ca să vă spun că Eu veghez cu toată puterea cerească peste ai Mei. Amin.

Cuvânt de pace aduc între voi. Pace vouă! Dar păstraţi-vă pacea întru Mine, şi Eu voi păstra pacea Mea între voi. Eu sunt Domnul păcii veşnice şi împart de la Tatăl Meu pacea cea adevărată peste cei ce iubesc adevărata pace. Numai creştinii cei desăvârşiţi în lucrarea poruncilor cereşti, numai aceia cunosc pacea cea adevărată, căci alta este faţa şi simţirea adevăratei lucrări de pace, alta decât se înţelege despre ea. Voi sunteţi mereu în zbucium, mereu în lucru cu greu, dar aceasta este pacea cea adevărată, şi dacă n-aţi fi aşa, n-aţi fi ai Mei, iubiţii Mei, căci aşa sunt ai Mei şi nu altfel.

Iată, aţi avut o aşa de mare frământare peste voi, măi tată, mare, mare de tot, căci v-aţi frământat şi vi s-au desfăcut încheieturile păcii. Dar voi, pentru Mine v-aţi frământat, pentru Mine, ca nu cumva să Mă supăraţi pe Mine şi locul Meu de la voi, că nu vă trebuie vouă altfel de pace, şi Eu văd că nu vă mai puteţi mângâia cu altă faţă a păcii şi că iubiţi pacea cea zdrobită şi cea încercată şi cea tare. Acest fel de pace este pacea cea mai tare, pacea cea din timpul zbuciumului cel venit fără de veste, pacea cea din timpul lucrului cel mai greu şi cel mai zbuciumat. De aceea v-am spus Eu vouă să învăţaţi faţa lui Dumnezeu, şi să fie lucrată această lecţie, să fie mereu lucrată şi să se dea premiu bun sau rău, să se dea la fiecare, să se dea adesea acest fel de probă, că la voi cercetarea vederii cereşti este mereu pe masa de lucru şi totul se cercetează din cer, căci Duhul Sfânt vă arată mereu legea acestei grădini, şi vai celor ce ar cădea sub această legătură legată de Dumnezeu pentru paza sfinţeniei locului cuvântului Meu!

Eu spun poporului Meu să nu mai meargă pe cale cu omul fărădelegii şi să nu se încredinţeze lui. Corăbiile lumii sunt primejdioase, tată. Valurile lumii sunt prea ridicate. Cârmacii corăbiilor sunt cu totul tină şi spurcăciune, şi vai celor ce stau pe scaunul corăbiilor lor, că scaunele lor şi corăbiile lor sunt aşa de întinate şi aşa de afumate de fumul iadului, că din greu mai pot băga Eu mâna după un fiu de al Meu care cade prin întunecimea cea de pe drum.

O, nu ştiu cum să facem să fie bine ascultată lucrarea cuvântului rostit. Ce fericit ar fi creştinul care ar vrea să înţeleagă cărarea cuvântului Meu şi minunea cuvântului! A ajuns Domnul să aştepte să vadă minuni de felul acesta în poporul Său. E prea mare minune să vadă Domnul împlinirea cuvântului rostit prin cei purtători de cuvânt. Lucrarea ascultării prin cuvânt este cea mai mare minune văzută de cer între fiii acestui popor. Spun aşa pentru că se pune aşa de mică atenţie pentru împlinirea cuvântului rostit! Acesta este un lucru greu, este o necredinţă, dar Domnul rabdă aşteptând să vadă minunea ascultării cuvântului odată rostit, care nu aduce decât plata ascultării şi nu altceva, aşa cum neascultarea cuvântului dă să atragă plata neascultării.

Iată, îi roagă Domnul pe cei ce mai sunt ai Lui, şi pe alţii, care vor să mai asculte, să nu se mai atingă să călătorească cu lucruri străine. Vine vremea, şi a şi venit, când acest popor va înţelege din zi în zi mai mult de ce am stat Eu şi l-am rugat să stea fiecare la locul său şi să se roage neîncetat şi să aştepte pe Domnul. Poporul Meu M-a batjocorit şi Mi-a stat împotrivă atunci când am rostit cuvânt şi l-am rugat pe creştin să nu mai umble pe drum, şi să stea cuminte, că pe drum umblă duhul rău ca să fure sfinţenia copiilor Mei care umblă pe drum.

Am vestit o zi de întâlnire cu poporul cel de acum, şi voi avea lucruri mari de coborât şi de lucrat prin cuvânt. Feriţi-vă de atingerea cea de pe drum, ca să nu vă pună cursă duhul cel potrivnic, care vă vede măreţia slavei lucrului vostru. Mai e un picuţ, şi slava copiilor Mei va străluci în ei şi peste ei, şi lumea se va uimi şi va spune: *„Oare, nu-i ştim noi pe ei? Şi ce este peste ei acum?“.*

Vine vremea să nu mai mergeţi nici cu corăbiuţa voastră. Vine vremea să nu mai mergeţi nici cu carul, nici cu cămilele cezarului, că nu veţi fi primiţi voi, cei ce nu aveţi semnul cel de pe pământ. Şi atunci poporul Meu va fi să stea cuminte şi să intre în odăiţă şi să primească prin îngeri hrană, şi să treacă vaiul fără să simtă vreo grijă sau vreo durere. De aceea am venit şi am spus: poporul Meu să înceapă din zi în zi mai mult să-şi aibă mâinile lui, că tot ceea ce se vinde şi se cumpără are licoarea cea care încântă şi semnul lui satana, după cum este scris.

Am dat de veste să ieşiţi cu un ceas mai devreme şi să folosiţi această înţelepciune ca să nu vă smulgeţi atunci. Fe-

ricit acela care a înțeles ce fel de lucrare este aceasta, ca să scapi mai din vreme, că atunci satana te vede că fugi, și nu trebuie, tată, să te vadă el fugind, și trebuie să fii intrat din vreme sub adăpostul lui Dumnezeu. Nu-i niciodată prea devreme, nu-i devreme, tată, că iată ce devreme a venit vremea cea rea, și voi n-ați priceput ca Dumnezeu. Vreme pentru cei răi nu mai este de mult. Ei și-au împlinit lucrul lor, dar vremea am mai oprit-o Eu, tată, ca să Mă lupt să vă bag la adăpost, și iată, voi nici acum nu sunteți intrați.

Deschideți-vă înțelepciunea și veți vedea cu ea vremea și veți cunoaște semnele ei. Ferice de cei ce stau sub lucrarea cuvântului Meu, că aceia vor fărâma lucrarea lui Antichrist, și va veni izbăvirea și se va arăta împărăția puterii lui Dumnezeu.

Ferice de casele de creștini care n-au sub acoperământul lor vreun fiu al fărădelegii, că acelea vor fi ocrotite și ascultate de Dumnezeu. Dar nici pe drum să nu vă întovărășiți cu vreunul care chiar numindu-se frate calcă în picioare măcar cea mai micuță poruncă din cele ale sfințeniei. Cercetați-vă căsuțele să nu fie nimic mort în ele, și să fie veghe și să fie curat întru totul și clipă de clipă, că nu știți, ori dimineața, ori noaptea, ori în alt ceas al zilei veți auzi bătând la ușă pe Stăpânul vostru, Care Se întoarce.

Pace vouă, și trezire cu veghe și bucurie peste voi, copii ai vremii care vine cu Mine! Amin, amin, amin.

31 iulie/13 august 1993

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Întoarcerea la hrană curată. Urâciunea pustiirii este în biserica lumii.

Dumnezeu a vestit lucrare de cuvânt ceresc peste ieslea cuvântului Său, care s-a coborât în România. Cuvântul Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh se coboară și așează masă cerească. Domnul Iisus Hristos ia masă cerească în mijlocul poporului Său hrănit vreme de aproape patruzeci de ani în pământul României.

Cel ce primește cuvântul Meu, pe Mine Mă primește acela, căci iată, în zilele voastre am lucrat și lucrez o lucrare pe care dacă o aude cineva nu știe să creadă în ea, nu știe cum să creadă în ea, dar voi știți că această lucrare sunt Eu și că lucrez în Duhul Sfânt, așa cum am lăsat cuvânt când M-am dus la Tatăl, căci așa am spus ucenicilor Mei cei de atunci: *«Nu vă întristați. Vă va fi de folos ca Eu să Mă duc la Tatăl. Și pentru că Mă duc, vă voi trimite pe Mângâietorul, pe Duhul Sfânt, Care vă va vesti vouă de la Mine, Care din al Meu va lua și va aduce vouă, și cele viitoare vă va da vouă de știre».* Și dacă M-am dus la Tatăl Meu, am spus cuvânt peste cei ce-i aveam din lume dați de Tatăl Meu; i-am trimis și le-am spus: *«Mergeți în toată lumea și spuneți că s-a apropiat împărăția cerurilor. Mergeți și botezați și lucrați în numele Meu peste cei ce vor crede în Mine prin voi».* Amin.

O, de două mii de ani lucrez și strig făptura Mea să vină la masa Mea. Am venit acum două mii de ani și M-am dat să fiu viață și hrană și veșnicie peste făptura care vrea să creadă în Mine, și tot de atâta vreme am așteptat nașterea acestei lucrări care este cu voi. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt al Sfintei Treimi, Care a venit să întregească întreita lucrare a Treimii Dumnezeiești. Toți cei care sunt lucrători ai cerului sfânt, care au venit într-ale cerului sfânt, toate cetele cerești au așteptat nașterea acestei lucrări care se numește Cuvântul lui Dumnezeu.

Am pregătit un vas pe pământ și am lucrat ca să-Mi fie Mie trâmbiță, ca să am cum să vorbesc, ca să las cuvântul Meu vouă, celor ce erați scriși în cartea Tatălui Meu ca să vă nașteți din nou prin această lucrare. Și dacă voi ați cunoscut de la Duhul Sfânt că Eu sunt, am venit mereu să fiu cu voi prin cuvânt și să fiți voi poporul Meu. Eu să vă fiu Dumnezeu, și voi să-Mi fiți fii, după cum este scris: *«Voi locui în ei și voi umbla și voi fi Domnul lor, și ei vor fi poporul Meu și Însuși Dumnezeu va fi cu ei și va șterge lacrima de pe obrazul lor».*

Când am venit întrupat în lume ca să lucrez lucrarea cu care Mă trimisese Tatăl, n-am încăput cu ea în cei de atunci, că n-au cunoscut aceia vremea cercetării care venise cu Mine de la Tatăl. Și dacă toți au dat să Mă stârpească, așa le-am spus: *«Voi vreți să Mă ucideți, pentru că nu încape în voi cuvântul Meu, pentru că voi nu sunteți din Tatăl Meu, că dacă ați fi din Tatăl, ați cunoaște că de la Tatăl am venit și că El M-a trimis».*

O, copii ai Ierusalimului cel coborât cu Mine prin această lucrare! Iată-Mă cu voi prin cuvânt. Ferice celor ce au încăpere pentru nașterea cuvântului Fiului lui Dumnezeu, Care lucrează din veac și până-n veac prin cuvânt. Iată, am sunat și v-am cules de la locurile voastre ca să stăm și să cinăm din nou. Pace vouă! Eu sunt cina cea tainică din care vă hrăniți voi împreună cu Mine. Eu sunt Mirele, voi sunteți mireasa Mea cea adevărată, cea cu candela aprinsă, cea înțeleaptă, care știe de la Mine cum să vegheze, cum să se îmbrace și cine s-o îmbrace.

O, poporul Meu iubit, te-am strigat ca să vii, și să stau din nou în sfat cu tine, și să stai tu la masă cu Mine și cu Măicuța Mea și cu sărbătoarea sa în mijlocul tău, popor iubit de Dumnezeu; și cu Verginica, măi poporule, căci ea este cea care te-a născut pe tine pentru Mine prin această iesle gătită pentru cuvântul Meu, care vine și se lasă peste tine să ai tu viață din Duhul Meu, Cel ce grăiește peste tine.

Mă uit cu patruzeci de ani înapoi și o văd pe Verginica lăsându-se sub arsura Duhului Sfânt cu Care venisem s-o pețesc ca să fac din ea trâmbiță a cuvântului lui Dumnezeu și ca să-Mi ridic un popor luminat, în mijlocul acestui neam pe care-l iubește Dumnezeu și pe care îl pregătește ca să-I fie scaun de domnie și cărare de slavă peste popoare. Venisem din cer în calea unei copile pe care Eu o aveam săracă cu duhul, sărăcuță cu rangul, sărmană sărmănuță între oameni, și am lăsat Duhul Meu peste ea ca să știe ea prin Mine și să Mă cunoască și să se lase sub arșița Duhului Sfânt și să cuvintez cu cuvântul Meu prin ea și să dau hrană din cer poporului care era scris să se nască prin lucrul Meu cu Verginica. O, și ce pustiu a fost pustiul prin care am trecut Eu cu tine, popor chemat de Domnul la masa cea de nuntă! Că dacă am văzut că cei de până la tine nu mai voiau să vină, dacă am văzut că-și vedeau de ale lor, dacă am văzut că s-au încurcat cu cele scoase astăzi și că au de făcut de ale lor, atunci am ieșit la drum și am plâns amar în fața mesei Mele plină cu cele de la Mine, și am zis să văd masa plină. Și am început să strig și să Mă uit să văd venind săracii și șchiopii și muții și rătăciții și leproșii, dar ei nu știau cum să vină, nu mai știau cărarea dacă cei ce-i învățau pe ei nu mai vegheau cu Dumnezeu și nu mai știau că trebuie să vină Mirele. Strigam și iar strigam, și plângeam după oile Mele, și ele nu mai știau cum este glasul Păstorului. Și am plecat din loc în loc la răspântii și am strigat din cortul acestei copile care s-a lăsat folosită de Dumnezeu, și ai venit tu la masa Mea cea sfântă, poporule care erai scris ca să fii

pentru această lucrare, şi stau de atunci cu tine la masă şi te-am deprins să mănânci şi cum să mănânci şi ce să mănânci şi ce să nu mănânci ca să poţi să fii viu prin valea morţii care-şi desface gura ca să înghită făptura lui Dumnezeu. O, şi te-am văzut flămând din nou, şi te-am văzut slăbind, căci copilul care nu mănâncă slăbeşte şi se îngălbeneşte, şi tu trebuie să înfloreşti şi să te desfaci acum, că vine vremea cea vestită de Mine peste tine, popor aşteptat de Dumnezeu. Că Eu am ridicat din tine fii, şi fii din fii, şi merg înaintea ta ca să te aduc până la Iordan şi ca să te trec în Canaan şi ca să te aşez în grădina Edenului, ca să nu fie ea lipsită de tine, popor al Ierusalimului care se va arăta peste tine şi de la tine.

O, Eu am aşezat începutul cel nou, care vine cu Mine la tine, dar tu să te laşi pregătit, să te laşi hrănit până la creşterea deplină, până la învierea cea mare care lucrează peste tine, că iată, M-am uitat peste tine, turmă iubită, şi am ales din mijlocul tău fii sănătoşi şi curaţi pentru Mine şi i-am pus la lucru în faţa ta, şi i-am pus înaintea Mea pentru tine şi pentru slava ta, popor al cuvântului Meu. Şi am împrejmuit o grădiniţă şi i-am aşezat în ea şi am pus la hotarele ei legea sfinţeniei, şi am pus peste ea viaţă de Eden şi de cer coborât dintru ale Mele, şi iată ce fac: îi strămut pentru o clipă ca să vină în calea ta, turmă iubită, şi ca să aducă glasul Meu peste tine şi ca să stai tu din nou la masa cuvântului Meu. Eu sunt; Eu şi trimişii Mei spre tine.

Dacă eşti şchiop, popor iubit, scoală-te şi umblă; şi umblă pe urmele Mele ca să nu mai şchiopătezi niciodată. Dacă eşti slab, ridică-te şi te-ntăreşte şi ia din Duhul Meu şi stai cu Mine pe cărare, că la capătul cărării e sărbătoarea cerului pe pământ. Dacă ţi-a slăbit văzul sau auzul, iată, Duhul Meu stă gata să Se atingă de tine şi să fii vindecat. Dacă graiul ţi-a amorţit şi dacă înăuntrul tău nu mai are grai despre Mine şi despre împărăţia Mea din tine, Eu dau râu cuvântului Meu, şi să te faci tu râu al cuvântului vieţii peste făpturile cele însetate, că a venit vremea să fii tu sare şi să sărezi în jurul tău pe cei ce nu Mă au pe Mine. Eu sunt întru tine, copil al poporului cel nou. Eu sunt iar, precum am fost atunci. Sunt Cel ce dau vedere orbilor şi iau vederea celor ce nu ştiu să-L vadă pe Dumnezeu. Sunt Cel ce dau cuvânt muţilor şi îi scol pe cei din moarte. Eu sunt Cel ce aduc sfârşit lumii şi început făpturii Mele. Eu am venit la tine ca să te vestesc din timp, că nimic nu lucrează Dumnezeu fără să vină să vestească mai întâi, poporul Meu.

Am ridicat în zilele acestea piatra de mărturie, în numele lucrării Mele cu voi, şi am împlinit peste mulţimi vestirea acestei lucrări pe care Eu o săvârşesc în taină cu tine de patruzeci de ani. Am ridicat piatra mărturiei, dar am trecut mai întâi pe la tine, popor al acestei mărturii. Am străbătut cetate cu cetate, pe unde are Dumnezeu pe cei ce au stat la masa acestei lucrări, ca să vestesc pe poporul cel hrănit şi să-i spun să fie cu veghe şi cu hăinuţă îngrijită şi cu lumină cerească peste el, şi să fie gata pentru începutul cel nou, care vine cu Mine. Am întocmit carte de mărturie peste fiecare cetate şi am stat în sfat ceresc cu tot poporul acestei lucrări, şi apoi am dat de veste să se ridice turn de mărturie care să stea în faţa lui Dumnezeu şi spre care să privească Domnul şi din care să lucreze salvarea cea mare şi răsplata cea biruitoare, care vine de la Mine. Şi iată, lucrez la cârma acestei corăbii şi stau ca pe muntele fericirilor şi grăiesc peste tine ca să te aşez în legea sfinţeniei şi să te am după chipul şi asemănarea Mea pentru sărbătoarea care vine cu Mine. Am venit să te învăţ din nou, ca să fii după chipul şi asemănarea Mea, căci cele ce au ieşit astăzi, dau să te prindă şi să te ascundă de la faţa Mea ca să nu mai poţi tu să stai în faţa Mea, poporul Meu.

O, Ierusalime, ştii tu de ce am venit la tine şi te-am adunat ca să-ţi vestesc cele din urmă? Deschide-ţi inima, Israele, şi să nu fii, tată, mititel cu inima sau cu credinţa, că iată, a venit vremea să te sprijini tu pe povaţa Mea şi numai pe ea, ca să nu pieri tu sub greutatea zilei de acum. Eu ţi-am vestit ţie, popor iubit, că se ridică dinspre apus o vreme rea. Ţi-am spus mereu, şi n-am dormit în faţa ta, şi ţi-am vestit din vreme să te laşi îmbrăcat în haina nunţii şi să intri în odaia nunţii ca să nu pieri pe afară, copil hrănit din masa cerului. Am fost cu tine pe cale şi te-am învăţat mereu şi ţi-am spus cu uşorul tot ce vei avea de trecut, dar ai fost greoi pe drum cu Mine şi n-ai lucrat de ajuns de bine, de ajuns de mult, de ajuns de răbdător, şi iată, acum te-a înconjurat din părţi pâcla zilei de azi, şi tu nu eşti deprins s-o simţi şi s-o cunoşti, căci pâcla aceasta are multe învelişuri, şi se iau unul câte unul ca să nu-i vezi tu miezul şi ca să te scape din cale şi ca să intri în odaie şi ca să fii adăpostit sub cortul lui Dumnezeu.

Iată, tată, că tu ai fost cu veghea slabă şi n-ai plâns aşa cum a plâns proorocul Ilie când se tânguia în faţa lui Dumnezeu că nu mai este nimeni de partea Domnului şi că a rămas singur în pustiul necredinţei. Ilie nu mai avea nimic în el decât râvna pentru întoarcerea lui Israel spre Dumnezeu. Şi dacă el, pe pământ fiind, se lăsase mistuit de râvna pentru mântuirea poporului cel ales, oare, ce este cu el acum când este ceresc?

Poporul Meu cel nou, tu nu ştii, tată, ce pildă a fost cu Ilie când plângea la Dumnezeu să i Se arate Domnul şi să-i mângâie durerea care venea din râvna lui cerească. Şi s-a dus pe munte şi a mers nemâncând şi nebând, ca să-L vadă pe Domnul apoi, şi Domnul i-a spus să intre la adăpost în gura unei peşteri, şi a fost venită vijelie mare, şi a venit apoi cutremur mare, şi apoi a fost foc venit, şi toate acestea zguduiau muntele şi stâncile, şi Domnul nu S-a arătat lui Ilie în acestea. Şi a venit apoi o adiere de vânt uşor şi lin, şi numai atunci a fost să vadă Ilie slava şi glasul Domnului. Aşa să înţelegi tu vremea dinaintea arătării slavei Domnului, căci în jurul tău suflă vijelie şi munţii se clatină şi focul mistuie în jur, şi Domnul pune mâna Sa peste tine aşa cum a pus-o pe ochii lui Moise când a trecut Domnul prin faţa sa cu slava Sa. Şi apoi vine Domnul cu adierea Sa la tine şi va sta cu tine ca să te aibă mereu, dar ai grijă prin cele ce te înconjoară până la arătarea slavei Domnului, cea care vine pentru tine fără înspăimântare, şi vine cu blândeţe şi cu pace dacă tu vei şti să stai atent şi ascuns de cele ce suflă până la trecerea lor. Fii atent, că Domnul trece cu răsplata Sa, cu slava Sa, cu dreptatea Sa şi cu despărţirea binelui din rău, şi vrea să te scoată din vijelie şi din cutremur şi din foc, şi vrea să te dea de-a dreapta slavei Sale şi nu de-a stânga slavei Sale, căci toată lucrarea Sa se numeşte slava Sa, după cum este scris: *«Lăudaţi pe Domnul stelele şi lumina; lăudaţi pe Domnul focul şi grindina!»*.

Ierusalime, popor cu nume dumnezeiesc! Deschide-ţi înţelepciunea ca să cunoşti cum e vremea în care eşti şi semnele ei, măi tată, ca să pot Eu fărâma cu tine lucrarea lui antichrist, care lucrează de mult şi stă la pândă în calea biruinţei Mele, în calea biruinţei tale cu Mine, poporul Meu cel de la sfârşit. Antichrist a lucrat odată cu Mine şi a furat mereu taina Mea pentru pregătirea biruinţei cereşti pe pământ, şi a fost mereu neliniştit, şi a căutat să-şi facă armură ca să scape cu viaţă lucrarea lui cea fără de sfinţenie, că nu-i place lui antichrist sfinţenia; nu-i place, că nu-l lasă sfinţenia să fie în pofte

şi în măriri şi în desfătări. O, şi ce Mi-au făcut Mie slugile lui antichrist! Că iată, a acoperit faţa pământului cu ostaşii lui, şi lucrează bine instruiţi ca nu cumva să-şi piardă stăpânirea ce o are peste pământ, că el nu poate suporta să înţeleagă că pământul a fost creat prin cuvântul lui Dumnezeu şi că Domnul este Stăpânul puterilor în cer şi pe pământ. Şi iată, lucrarea cea potrivnică lui Dumnezeu s-a ridicat în picioare pe pământ şi s-a unit cu cele ascunse în adânc, şi şi-au ascuns bine faţa slugile lui satana, şi şi-au făcut împărăţie ascunsă, şi acum dă să iasă deasupra cu cele lucrate în ascuns şi să se dea drept Dumnezeu şi să meargă toată făptura Mea după el.

O, de când a aflat omul duhului rău că Eu M-am apropiat cu slava pe care o pregătesc de o bună bucată de vreme pentru arătarea Mea, după cum este scris, şi-a făcut ascunzişuri în peşteri şi în stânci şi şi-a făcut împărăţie peste împărăţie pe pământul lui Dumnezeu, şi lucrează cu dibăcie şi cu înţelepciune omenească, şi Eu aşa v-am cuvântat când am zis s-o iau pe Verginica întru cele cereşti. Aşa ţi-am spus: *«Ce vei face tu, poporul Meu, când voi lua cuvântul Meu din mijlocul tău şi te voi lăsa pentru o vreme? Că tu vei zice răului bine, şi vei zice că omul este Dumnezeu».* Şi iată, vine vremea aceasta, şi ea este în faţa ta ajunsă, că oamenii duhului rău au luat din învăţătura Mea şi au pus-o deasupra lucrării lor ca să nu se vadă, şi au furat de peste tot lucrarea tainelor cereşti, pentru că iubitorii lui Dumnezeu n-au avut învăţători destoinici peste ei. Şi de ce n-au avut? N-au avut, fiindcă toţi cei ce s-au aşezat peste turma lui Dumnezeu au făcut legătură cu cele ale cezarului şi au lăsat pe cezarul să intre peste toate cele ale Domnului până ce a nimicit curăţenia şi sfinţenia cea din biserică, până ce a strămutat tot ce a fost bine aşezat de părinţi, iar slujitorii lui Dumnezeu s-au lăsat cumpăraţi de cele de pe pământ, şi apoi s-au lăsat înghiţiţi de tot ce este astăzi în lucru, iar pe Domnul L-au înşelat aşa cum înşeală mireasa pe mire şi înainte de nuntă şi după nuntă, şi nu mai este veşmânt adevărat şi curat. Aşa sunt slujitorii bisericii de azi, care-şi ascund ruşinea trădării învelindu-se cu haina nunţii, cu haina de mireasă, şi înşeală un norod mare care se strânge la nuntă. Tot aşa şi cei ascunşi sub haina bisericii, înşeală norodul cel mult, şi aşa a ajuns vremea orbului care cade în prăpastie bazându-se pe călăuză oarbă. Şi precum haina cea din afară ascunde pe cel întinat, tot aşa este şi cu lucrarea lui antichrist, care a cuprins totul, care s-a atins şi a pus învăţătură de a lui Dumnezeu peste întinarea sa, ca să nu se vadă înşelăciunea sa şi ca să tragă de pe cale pe cel ce merge cu Dumnezeu, şi să nu ştie acesta că duhul lui antichrist îl momeşte cu faţă ascunsă. Şi iată că v-a prins şi pe voi în mari ispite, şi plânge Dumnezeu deasupra voastră şi vine şi vă aminteşte cele vestite vouă din vreme, că Domnul vede înainte şi vine să vă aducă vouă de ştire ca să nu cădeţi în ispită, copii ai lucrărilor cereşti.

Măi tată, aşa am spus Eu, din vreme am spus: *«Copil hrănit din cer, ia aminte şi nu uita, că vine ziua să fii ispitit cu cele scoase astăzi, dar Eu îţi spun să fii cuminte şi să stai în ograda Domnului şi să nu te întinzi să iei să mănânci din fructele altei grădini, străină de învăţătura pe care o cunoşti, că vine duhul rău peste tine şi îţi face dulce hrana străină şi te duci şi Mă laşi fără tine, copil hrănit din cer».* Şi iată, văd copii din poporul Meu care au luat şi au mâncat amestecătură otrăvită, care vine din lucrarea iadului, şi îi văd ofiliţi şi abătuţi şi atinşi de licoarea cea cu faţă ascunsă, care ucide cu uşorul sufletul celui drept care ia din altă grădină. Şi dacă tu, popor iubit, nu te trezeşti acum ca să crezi şi să asculţi ce-ţi aduc Eu de ştire din cer, să ştii că oamenii duhului rău, care umblă acum să te otrăvească cu învăţătura cea cu faţă ascunsă, nu vor avea ce face cu tine şi te vor azvârli, că Eu un picuţ mai am şi voi lăsa descoperit semnul Meu, şi omul rău va vedea acest semn cu care ai fost tu însemnat şi binecuvântat de Mine. Eu ţi-am spus ţie şi aceasta: ţi-am spus că nu vei avea cum să te furişezi de lucrarea cuvântului Meu, că dacă nu de multe ori, măcar o dată ai fost însemnat de semnul cel ceresc al binecuvântării care a coborât cu Mine de câte ori am venit şi am grăit peste tine şi am binecuvântat pe cel ce a stat la masă cerească cu Mine. Un picuţ mai am de întocmit lucrarea cuvântului Meu, şi va fi să-ţi arăt semnul Meu deasupra ta, copil al poporului hrănit de Dumnezeu. Voi arăta cuvântul Meu şi voi arăta şi cuvântul tău faţă în faţă cu Mine. Şi dacă nu vei fi găsit sub cortul Meu, vei fi întrebat de îngerii care se ridică să-Mi culeagă rodul lucrării şi te vor întreba: *„Suflete, când ai minţit pe Dumnezeu? Atunci, sau acum?“.* Şi vei fi găsit scris în cartea acestei lucrări când îngerii o vor deschide şi vor rosti din ea, şi tu nu înţelegi cum va fi această lucrare când se va vorbi de pe acoperişuri despre taina cea lucrată cu tine de Dumnezeu, şi acoperişurile se vor pleca la pământ, şi tu vei fi sub ele şi te vor prinde sub ele ca pe un trădător, şi nu vei ieşi de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuţ, că Domnul nu uită nimic din cele lucrate cu tine, popor al cuvântului Meu.

Eu am venit din cer cu această lucrare de cuvânt şi am strâns sub mantia Mea pe cel cu duhul sărac, pe cel sărac cu mărirea şi cu rangul, pe cel curat cu inima, şi a fost să vorbesc unui popor mic cu învăţătura, smerit cu inima, umilit sub piatra vremii şi depărtat de lucrarea lui antichrist, cel cu deşertăciune oarbă şi ieşită de la trup. Eu am căutat spre cel cu duhul mic, spre cel ce ştie să se lase mic sub mâna lui Dumnezeu cea ocrotitoare, şi a fost să vorbesc cu cei smeriţi, care ştiu să primească de la Dumnezeu, că iată, duhul măririi de sine a izgonit înţelepciunea din oameni, şi a rămas peste oameni duhul rătăcirii de sine, şi înţelepciunea trupească s-a făcut stăpână peste om şi s-a umplut pământul de trupuri. Şi a venit duhul rău şi a găsit case pustii şi a intrat şi s-a aşezat şi a lucrat înţelepciune din iad, şi rătăcirea cea de la sfârşit este mai mare decât în toate veacurile. Şi Se uită Dumnezeu la tine, popor hrănit din mană cerească şi adăpat din apa râului vieţii; Se uită şi întinde mâna după tine ca să te deosebească şi să te cunoască şi să te binecuvinteze, şi să te respingă lucrarea lui antichrist atunci când va lucra să pună pecetea cea groaznică peste tot trupul laolaltă. Eu pentru asta am venit şi te-am chemat şi te-am ales apoi, ca să stai la masă cu Mine şi ca să pun semnul cel viu peste tine, pentru ca să se zdrobească prin tine puterea semnului celui rău.

O, duhule potrivnic, ce-ai făcut tu cu întinderea ta cea rea! Dar ce zdrobire îţi pregătesc Eu ţie, şi ce biruinţă se va coborî din cer asupra ta şi a servilor tăi, care n-au mai avut odihnă ca să-ţi plinească lucrarea ta cea oarbă! Iată, vine ceasul, şi a şi venit, să te culc la pământ şi să-ţi dezvelesc planul cel mârşav, cu care ai stat ascuns şi ai lucrat împărăţie mincinoasă. Eu sunt Cel ce a făcut fiinţa ta cea dintâi, dar tu te-ai semeţit peste Creatorul tău şi ai căzut spre stricăciune. Dar iată, cele fără Dumnezeu nu vor mai rămâne, şi se va aşeza împărăţia Domnului şi voi răscumpăra făptura.

Israele hrănit de Dumnezeu, tu eşti unealta Mea cu care voi ara şi voi grăpa şi voi însămânţa din nou, ca la început, şi se va arăta din nou Edenul cel sfânt şi curat şi nestricăcios. Dar fii credincios şi fii mare, Israele, căci cele ce sunt astăzi,

nu sunt cele ce vor fi mâine. Nu te lăsa prins sub puterea banului, că banul este singura unealtă cu care lucrează din toate laturile faţa lui antichrist, omul fărădelegii.

Ce vei face tu când vei vedea cu ochii duhului semnul pieirii pe care-l foloseşte antichrist? Ce vei face, tată, tu, cel care ai semnul Domnului pe creştetul tău? Te vei îngrozi şi vei da să fugi şi vei da să arunci de la tine punga şi haina zilei de azi, a stăpânirii de azi. O, dar vei fi văzut fugind, pentru că tu va trebui să fugi atunci, că vei fi oricum azvârlit pentru semnul de pe tine, tată. Şi cum va fi aceasta? Aşa va fi, că nu va putea lucra peste tine semnul lui antichrist, şi toţi se vor întreba: *„Ce este cu acesta? De ce nu se aşează pe el sceptrul nostru?“.*

O, îngerii Mei cei nevăzuţi vor împlini răsturnarea cea mare a lucrării lui antichrist, dar trebuie să-ţi vestesc ţie, popor cu pecete cerească, să te grăbeşti ceas cu ceas şi să ieşi din timp şi să intri cu Mine în corabia sfinţeniei de duh şi de trup şi să fii înţelept, că Eu ţi-am dat prilejul să poţi lucra, şi ţi-am făcut cale şi loc ca să te aşezi cu Mine şi să lucrezi la împărăţia Mea, popor tocmit pentru viţa şi vinul cel nou. Fugi de iubirea de argint şi nu mai umbla în piaţa duhului rău, că duhul rău a scos o învăţătură nouă şi a aruncat-o pe drumuri ca să te apleci şi tu s-o iei şi s-o mănânci. Dar nu lua; fii înţelept şi nu-ţi murdări nici ochii, nici auzul, nici mintea, nici hrana, şi pune mânuţa la lucru şi fă-ţi cu munca ta şi te îndeletniceşte să te dezlipeşti de duşmanii Duhului Sfânt.

Ţi-am spus din vreme să te îndeletniceşti, popor iubit, şi să ştii să-ţi faci singur şi să cunoşti darurile lui Dumnezeu, şi măiestriile toate să le ai în mijlocul tău, ca să ai timp să te curăţeşti de sub mâna stăpânului celui murdar pe mâini, cel murdar de sânge şi de moarte, cel mort faţă de Mine. Eu vreau să-l înviez şi pe el prin tine. Aceasta e lucrarea Mea cu tine, dar ridică-te deasupra răului, ridică-te, că e târziu şi nu mai este vreme, şi tu trebuie să fii curat, curat şi spălat de cele nelucrate de Mine şi de tine. Nu-i niciodată prea devreme, dar e târziu, târziu de tot, tată. Satana şi-a împlinit lucrarea, şi iată ce devreme a venit împlinirea lui cea rea, şi voi n-aţi priceput ca Dumnezeu. Vreme pentru cei răi nu mai este de mult. Răul şi-a plinit lucrarea şi cupa sa, dar am mai zăbovit Eu, tată, ca să vă bag la adăpost, fie cu voia, fie cu spaimă să vă bag sub mantia Mea, ca să pot slobozi vijelia şi cutremurul şi focul peste cei ce se cred stăpâni pe lucrul mâinilor lor, pe lucrul cel rău, pregătit împotriva lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, câte te-am învăţat Eu pe tine, tată! Am stat cu tine în sfat aşa cum învaţă tatăl pe fiii săi, şi ţi-am spus ce vine şi ţi-am spus mereu ce să faci ca să fii pregătit. Am stat ascuns cu tine prin vremea cea roşie şi te-am povăţuit pas cu pas şi ţi-am vestit dinainte şi am spus să fii după chipul şi asemănarea Mea, ca să nu-şi lărgească duhul rău gura ca să te sperie şi să te slăbească şi să te înghită apoi. Când te vedeam slab şi fricos şi încercat de ispite, Îmi întindeam mâna şi nu te lăsam aşa, şi tu cunoşteai braţul salvării, întins deasupra ta. Aşa am fost Eu pentru tine, popor mititel, popor din vremea aceasta, pentru că nu tu M-ai ales, ci Eu te-am ales pe tine. Şi dacă Eu te-am ales ca să fii al Meu, alege şi tu acum, tată, alege-Mă pe Mine şi rămâi cu cele ale Mele, că dacă vei face aşa, Eu voi trimite pe îngerii Mei şi îţi voi aduce hrană cerească şi îngerească după ce antichrist nu-ţi va mai da nimic şi nu-ţi va mai lua nimic un picuţ de vreme pentru încercarea ta întru Mine.

Pe vremea împăraţilor tirani şi păgâni s-a dat poruncă odată să se mânjească cu sângele jertfelor idoleşti hrana cea din piaţă, şi din care mergeau şi cumpărau şi cei credincioşi ai lui Iisus Hristos. Şi am dat duhul descoperirii şi am vestit pe creştinii Mei să nu ia nimic de la păgâni, din pricina celor ce au spurcat hrana cea spre vânzare, şi le-am spus să moaie grâu şi să mănânce şi să nu se atingă de stricăciune, şi au ascultat pe trimisul Domnului şi şi-au scăpat viaţa şi curăţenia vieţii. Aşa să fii şi tu, popor din vremea de azi. Fă tot ce poţi şi lucrează cu mâinile tale şi ară şi seamănă şi roagă-te şi dă Domnului munca ta, iar Domnul îţi va da rodul muncii tale şi vei avea curăţenie şi duh de sfinţenie peste tine. Eu mereu am venit şi te-am rugat. O, şi cât te-am rugat, şi câte ţi-am spus Eu să le laşi, şi să nu le mai iei şi să nu le mai faci! Şi acum, iată, te prind toate fără de veste, că tu n-ai voit să asculţi şi să împlineşti încă de când ţi-am spus, ca să fi fost acum deprins cu ascultarea şi cu răsplata ascultării. Eu am venit acum şi te-am strâns ca să-ţi spun să Mă asculţi şi să ieşi de sub învinuirea duhului rău şi să te scoli asupra lui antichrist şi să lucrezi cu cele ce te învăţ Eu, că Eu îţi vin în ajutor şi îi port de grijă celui ce Mă ascultă în vremea aceasta.

Scoate de la tine neatenţia şi veghează, şi iarăşi zic: veghează bine, creştine, că vremea e ceţoasă şi are faţă ascunsă, şi tu trebuie să fii găsit curat şi neamestecat. Nu te frământa; ajunge zilei grija ei, şi Eu voi lucra minuni cu tine, poporule creştin. Dacă tu te-ai frământa, Eu ce mai am de făcut? Eu sunt Cel ce port grijă de tine, Israele, dar îndeletniceşte-te să stai de vorbă cu Mine şi să ştii să te hrăneşti cu cele din cer, şi să crezi că celelalte îţi vor fi adăugate. Iată, lucrarea lui Lucifer a intrat în toate trupurile, şi unde nu poate mai mult, pune frământare peste cei neputincioşi, dar nu poate omul să adauge nimic la statura sa.

Copilul Meu, cine Mă are pe Mine de Dumnezeu, acela Îmi dă Mie viaţa şi veghea şi grija. Uneşte-te, tată, uniţi-vă într-un singur gând, într-o singură voie şi fiţi asemenea unii altora întru Hristos. Fiţi după chipul şi asemănarea Mea şi fiţi unul altuia asemenea. Uitaţi-vă la doi fraţi gemeni, că uneori se deosebesc greu unul de altul. Mai mult trebuie să vă asemănaţi voi unul cu altul întru Hristos, întru sfinţenie şi veghe. Fiţi după chipul şi asemănarea Mea. De atâta vreme vorbesc din cer cu voi ca să vă ridic întru cele ce sunt din cer peste voi!

Am venit să fac cer pe pământ şi am aşezat la lucrul cel de bunăvestire lucrarea cuvântului peste mulţimi. O, dar lumea nu ştie cât ştiţi voi de la Mine! Vine vremea să vă ceară lumea pâine şi sare şi apă din cer. Vine ziua să fiţi lumină prin întuneric. Vreţi sau nu, meritaţi sau nu meritaţi, dar această lucrare de cuvânt dumnezeiesc va vădi pe fiii cei ascunşi sub aripa ei, şi ei vor fi împărţitori ale celor ce vin pentru înnoirea făpturii şi pentru ridicarea din moarte. E mare taină lucrarea care vă cuprinde pe voi în taina ei. E mare lumina care va lucra dinăuntrul ei, căci semnele dumnezeieşti o vor însoţi pe ea şi orice cuvânt rostit prin ea se va face faptă văzută.

Am venit, Israele, să-ţi aduc cele ce mai ai de lucrat şi de împlinit, să-ţi spun să te îndeletniceşti cu cele în care va trebui să fii găsit atunci când va trece mânia Mea peste cei fără Dumnezeu. A venit vremea să iei pe tine cămaşa sfinţeniei, care nu va arde pe tine, şi tu nu vei arde în ea atunci când mânia Mea va trece peste pământ ca să-l curăţ de lume şi de duhul lumii şi de fărădelege. Nu te încânta ca să te duci să te scape cineva şi să te hrănească cu altă nădejde, mincinoasă, că iată, arhiereii şi preoţii nu Mi-au deschis ca să vadă cine bate, şi au spus că nu sunt Eu, şi au spus că am demon. Au spus şi acum cum au spus atunci, că n-aveau cum să spună

altfel, de vreme ce ei nu iubesc căile Mele şi legea sfinţeniei, în care trebuie să stea un slujitor al cerului sfânt.

A ajuns vremea cea grea când s-a aşezat urâciunea pustiirii pe scaunul cel lăsat să fie sfânt, şi iată ce şir de slujitori rabdă Dumnezeu, că fac negoţ cu Duhul Sfânt şi îşi cumpără scaune şi nu se mai aşează astăzi slujitori după descoperire cerească aşa cum era aşezarea în biserică, şi nu mai are cine cerceta şi cine judeca purtarea unui slujitor; nu mai are, tată, că seamănă unul cu altul, de la cel mai mic până la cel aşezat în capul turmei, şi turma se prăbuşeşte sub stricăciunea vremii, şi numai Domnul are milă de turma cea pribeagă. Nu mai am păstori care să-Mi caute turma şi s-o hrănească din duhul descoperirilor cereşti aşa cum era aşezarea în mijlocul bisericii Mele, şi iată, antichrist se bucură şi îşi desfăşoară ţăruşul şi învăţătura cea stricată, din care iau şi gustă până şi creştinii Mei, şi nu mai e durere mai mare în cer.

O, tată, după ce trebuie să se cunoască un trimis al Meu? După ce să cunoşti tu pe cel ce vorbeşte de la Mine sau cuvintează în numele Meu? Întreabă legea, tată, şi cu cele din ea uită-te peste cel ce vorbeşte despre Dumnezeu, că scris este: nu lua să mănânci sau să rumegi fără să cunoşti hrana, şi caută să cunoşti învăţătura falsă, că nu mai e decât să învieze morţii şi să facă semnele cele din urmă, cele scrise că vor fi făcute. Tu să nu vrei semne, tată, şi să nu crezi în alt dumnezeu în afară de Mine. Că va veni cernere mare, şi ispită lucrată cu trudă; va veni şi va spune că sunt trimişi să te ia şi să te ocrotească, şi îţi vor promite viaţă şi hrană şi scăpare, dar tu nu vei fi luat fără de veste, şi vei cunoaşte pe cel ce vine înaintea Mea dacă vei fi găsit în duhul sfinţeniei, în cămaşa sfinţeniei.

Fereşte-te de iubirea de argint şi dă pe cât poţi de la tine toate poftele, fie ele cât de mici. Pe cât poţi de mult, tată, iubeşte sărăcia şi umilinţa de bunăvoie şi fii ca strămoşii tăi cei de la început, ca să nu te încânte ispitele care vin ca să te încerce şi să te scoată de la Dumnezeu. Că va veni un duh de nepăsare peste oameni, dar Eu spun că a şi venit, şi lumea nu cunoaşte faţa acestui duh, şi omul se vinde rob duhului cel de la sfârşit, şi nu ştie lumea şi duhul lumii cel de la sfârşit că se va sfârşi pe veci. Eu în lume n-am loc cu cuvântul, că nu încape cuvântul Meu în ei. Nu Mă duc nici la împăraţi, nici la cărturari, nici la înţelepţii pământului, nici la bogaţii acestui veac, nici la arhierei. Nu Mă duc, şi stau cu tine şi te învăţ şi te luminez şi te păzesc de lupi, şi de iude te păzesc dacă tu păzeşti paşii tăi şi îi aşezi pe urmele Mele. Te hrănesc pe tine cu cele din urmă, şi voi arăta peste tine slava Mea, iar peste cei ce nu vor vrea să Mă cunoască nici atunci, voi lucra să-i dau la o parte din calea slavei Mele şi voi birui cu împărăţia Mea care se va vedea de la tine. Tu eşti poporul Meu prin care Eu Mă voi slăvi în faţa necredinţei de pe pământ, ca să ştie necredincioşii că Eu sunt Dumnezeu, ca să ştie că nu este alt dumnezeu în afară de Mine; şi îşi va vedea înţeleptul acestui veac nimicnicia şi fuga lui după deşertăciune.

O, se miră cei din cer de creştinul care mai are astăzi pe Dumnezeu, dar de creştinii cei tari se bucură cerul, şi de peste tot oastea celor cereşti se apropie şi lucrează, strigaţi ori nestrigaţi. O, chemaţi sfinţii şi îngerii, chemaţi-i, că oastea cerească este în lucru cu voi, şi toţi sfinţii fac cordon în jurul copiilor Mei şi se luptă pentru ei. Dar Măicuţa Mea stă cu braţele şi cu lucrarea şi cu veghea şi cu minunile deasupra României celei alese de Dumnezeu, şi când te vede pe tine, popor ales de Mine şi hrănit de Mine, ea ridică mâinile înaintea Treimii Dumnezeieşti şi cere mereu, şi primeşte pentru tine şi pentru România.

Iată prăznuire în cer şi pe pământ, în numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, în numele zilei ei de înălţare când ea s-a ridicat de pe pământ la cer. E praznic sfânt în mijlocul tău, popor iubit de Dumnezeu. O, lumea a călcat în picioare prăznuirile cereşti, căci Antichrist a făcut stricăciune peste biserică, şi Dumnezeu a răbdat mult de tot şi a ascultat plânsul strămoşilor şi al sfinţilor care strigă mereu: *„Până când, Doamne?“.*

O, copiii Mei, Eu vin cu slava Mea şi voi da iar înfăţişare cerului pe pământ şi voi sfârşi cu duhul lumii, că lumea a ajuns la sfârşit. Ai grijă, fiule tată, ai grijă să nu ai în tine duhul lumii, ca nu cumva când Mă voi atinge, să tragă la tine unealta de curăţire. Ai grijă să n-ai în casa ta nici un pic de moarte, şi dacă ai, strigă la Dumnezeu fără răgaz, strigă cu inima zdrobită, să dea din casa ta duhul lumii, că iată, şi între voi am case în care doi sunt împotriva a trei, şi trei împotriva a doi.

O, creştine, Mă doare când văd că tu mergi pe calea cea cu sfinţenie şi copilul tău iese şi vine şi iubeşte lumea şi lucrează fărădelege şi stă împotriva Mea şi a ta, şi unii din ei vând viaţa ta şi a Mea, şi se duc la oamenii lumii şi petrec cu ei, şi vin şi pleacă de la tine, şi iar vin şi stau cu lumea în ei lângă tine şi lângă adăpostul tău, tată. Şi te întreb pe tine: ce să fac cu tine ca să te ţin curat şi neatins de cel fără de lege şi să nu fii găsit alături cu cel ce calcă în picioare sfinţenia cea cerută acum pentru scăparea copiilor Mei? Ai văzut pe Israel când era răspândit printre cei din Egipt, că M-am dus şi am însemnat peste casa lui, şi când am trimis îngerul morţii, a fost ocolit Israel. Dar acum, cum să-ţi însemnez locul tău şi ograda ta ca s-o bag sub ocrotire? Că fiul casei tale şi fiica ta ies şi se duc în lume şi fac ce face lumea şi poartă haine ca lumea, şi nu iubeşte pe Dumnezeu copilul tău. Iată, iar îţi spun, precum ţi-am mai spus: dă de la tine mila cea dăunătoare şi deosebeşte-te de cel ce nu vrea ca Mine şi ca tine, şi nu sta părtaş la îngăduinţa păcatului, şi curăţă de moarte ograda ta. Nu-ţi mai lua în braţe copilul greşit, care cheltuie în fărădelegi sufletul său, că te scrie duhul rău şi pe tine, tată, şi îţi găseşte casa întinată, şi nu mai este vremea să te întinezi. Şi va fi iar ca în vremea lui Noe, şi tu să fii ca Noe, cu toată casa ta, că iată, precum atunci oamenii mâncau şi beau, se însurau şi se măritau şi nu credeau pe Noe, aidoma şi acum este, şi tot aşa se va întâmpla, dar tu îndeletniceşte-ţi toată casa să fie găsită aşa cum a fost casa lui Noe, sub curăţenie, sub ascultare şi plină de credinţă şi de lumină cerească. Fii aşa cum a fost Iov şi nu sta nepăsător şi roagă-te Domnului pentru cei ce nu ascultă din casa ta, şi dacă Domnul vede că nu se ridică spre sfinţenie şi spre ieşire din duhul lumii, vine ceasul alegerii, şi va fi tras fiecare acolo unde trage, şi voi lucra prin rugăciunea ta şi voi scoate de la tine pe cel ce nu ascultă de legea sfinţeniei, care pregăteşte slava lui Dumnezeu, că vremea este aşa cum scrie: *«Cel ce este sfânt, să se sfinţească încă, iar cel ce se spurcă, să se spurce încă».*

Dacă nu vrea copilul tău să iasă azi din lume şi din ale lumii, mâine nu mai poate ieşi, tată, şi rămâne lipit acolo unde trage, şi va fi găsit acolo. Scoală-te şi strânge casa ta şi spune-i de la Dumnezeu şi vezi ce alege casa ta, şi fă început nou şi curat şi tainic în ograda ta şi despică binele de rău la dreapta şi la stânga şi stai de veghe cu Mine în dreapta Mea, tată, şi nu te apleca spre cel ce stă în stânga Mea. Stai de-a dreapta Mea până ce voi pune pe cel potrivnic sub puterea Mea. Când faci curăţenie în casa ta, tu dai afară praful şi gunoiul şi ce este alterat şi stricat, care împrăştie miros rău, şi scuturi şi mături şi speli murdăria. Aşa să faci şi pentru Domnul, şi

pentru locul Său din casa ta, din ograda ta, şi să miroasă a smirnă şi a tămâie în casa ta, copil al Edenului care vine cu Mine.

Am trimis cuvânt ceresc peste poporul Meu şi am spus să se întoarcă la hrana cea din Eden creştinul, ca să rămână viu şi ca să se sfinţească. Eu aşa am lucrat cu tine, popor cules din lume, şi ţi-am adus de ştire una câte una, cu uşorul, ca să nu ţi se pară greu. Şi când era calea mai largă, Eu strigam şi îţi spuneam că vine vremea să fie uşa strâmtă când va fi să intri în odaia slavei lui Dumnezeu, Care va veni înaintea ta ca să te întâmpine în necazul cel mare. Eu ştiu ca Mine şi nu ca tine. Eu ştiu, tată, de ce-ţi cer şi această treaptă. Eu nu vreau să te las să-ţi fie greu atunci când nimeni nu-ţi va mai da nimic, şi vreau să fii pregătit bine şi din vreme, ca să te cunoască Dumnezeu şi să-ţi trimită atunci hrană cerească, aşa cum i-am dat lui Israel în pustie, că şi atunci am voit cu tot dinadinsul să-l fac curat pe cel ce era binecuvântat, dar el a poftit de pe pământ şi a picat din cer, şi nu s-a bucurat de mana care venea din cer. Aşa este şi acum: nu se bucură creştinul ca să înveţe cum să se întoarcă acasă, şi vrea ca pe pământ, dar Eu voi face cer pe pământ, şi va fi precum în cer aşa şi pe pământ.

Primeşte, tată, vestirea Mea şi hrăneşte-te cu cele ce au fost date la început spre hrana făpturii Mele, că vreau să sfârşesc cu duhul cărnii, cu duhul lumii din tine. Tu vezi bine că duhul pofteşte împotriva trupului, iar trupul, împotriva duhului. Să biruiască duhul, tată, să-ţi fie duhul mai tare decât trupul, căci ceea ce iese de la trup, trup este, iar ceea ce iese de la duh, duh este. Eu am binecuvântat, aşa cum spui tu, şi am zis să se mănânce dacă omul a mâncat, dar de la început n-a fost aşa. La început l-am făcut pe om şi i-am suflat viaţă fără de moarte, şi omul nu M-a ascultat, şi a cunoscut moartea şi a murit. Dar Eu voiesc să-i dau înapoi viaţa cea fără de moarte şi tinereţea cea fără de bătrâneţe, şi aceasta este lucrarea la care voieşte Domnul să ajungă.

Te-am ales pe tine, popor cules din moarte, şi te-am urcat treaptă cu treaptă ca să te aduc până la sfinţenia Mea, şi ca să fii unealta Mea şi să lucrez cu tine învierea cea mare care se aşteaptă de tot cerul sfânt. Iată, am descoperit lumii lucrarea cuvântului Meu, care te-a însoţit pe tine din cer, şi apoi am aşezat un început nou şi curat şi sfânt în mijlocul oamenilor şi am aşezat trăire cerească, şi voi mai aşeza tot ce mai este de aşezat, şi apoi Mă voi slăvi în faţa oamenilor de pe pământ şi va înţelege făptura Mea taina Ierusalimului nou care vine din cer pe pământ, care coboară pic cu pic şi care se întocmeşte prin cuvântul lui Dumnezeu.

O, popor român, tu ai dat din tine o pildă care a venit de la Duhul Sfânt întocmită. Nici un popor de pe pământ n-a mai dat-o; numai tu ai dat-o, şi s-a scris profeţie din sufletul tău, popor al slavei care vine cu Mine la tine, după cuvântul tău ieşit de la Duhul Sfânt. Eram cu ucenicii şi cutreieram din loc în loc şi slobozeam pilde şi spuneam: *«Cu ce voi asemăna împărăţia cerurilor?»,* şi multe pilde am lăsat spre învăţătură şi spre făptuire, căci tot cuvântul care iese de la Dumnezeu, care iese de la Duhul Sfânt, acela este faptă încă de la rostirea lui. O, popor român, tu ai dat din tine pilda despre împăratul care are tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte, şi dacă aşa ai grăit, iată, Eu am ieşit cu această lucrare în întâmpinarea ta şi am ales din tine şi am început lucrul acestei împărăţii a Împăratului Cel ce are cele rostite de tine. Eu sunt Împăratul Care are acea împărăţie, şi voiesc să vin cu ea la tine şi s-o las în tine şi să încep cu tine întoarcerea spre începutul cel în care nu era moarte. Şi va înceta orice ştiinţă, şi va fi împărăţie cerească, precum a fost întâi. Întoarce-te la starea cea dintâi, întoarce-te spre cele fără de moarte şi bea din fructul vieţii şi fă, creştine, ce te învaţă Dumnezeu, căci toate se vor sfârşi, dar Domnul va rămâne cu moştenirea Sa şi cu fiii ei.

Iată, Verginica este cu Mine şi se bucură cu duhul, şi este slăvită şi iubită şi ajutată de toţi sfinţii cei de până la ea. Ea are trecerea acestor zile şi este vie, şi este viu şi lucrător duhul ei. Ea are trecere mare, tată, că M-a purtat pe Mine vreme de douăzeci şi cinci de ani, prin cuvânt, şi acum, iată, şi Eu sunt cuvântul ei, precum ea a fost cuvântul Meu, şi n-a mai fost vreodată o lucrare mai mare ca aceea care a fost şi este prin Verginica. Că dacă am luat-o, iată de ce am luat-o: ca s-o pot trimite iar la voi, ca să vă aducă spre cele ce au fost dintru început, ca iarăşi să fie.

Verginica, fiică iubită, Eu, Domnul, poruncesc duhului tău să dea glas peste ieslea cuvântului care vine din cer cu Dumnezeu şi cu trimişii lui Dumnezeu. Amin.

Adevăr adevărat grăiesc, că Verginica lucrează de lângă Mine; din cele cereşti lucrează Verginica peste poporul ei.

Verginico, slobozeşte cuvânt, tată, Eu în tine, şi tu în Mine, căci aceasta este plata lucrătorilor cei mari ai cerului, aşa cum a fost pentru Moise şi pentru Ilie, care au venit din cer şi s-au aşezat lângă Mine în ziua când Mi-am schimbat faţa slavei în ochii ucenicilor Mei. Pace ţie, fiică cerească! Pacea Mea şi cuvântul Meu prin tine! Amin, amin, amin.

Verginica are poruncă dumnezeiască să lase glas şi cuvânt peste ieslea cuvântului ceresc.

— Pace vouă, fiilor! Dacă aici este vreun fiu al lumii, acela poate şi el spune cum au mai spus şi alţi fii ai lumii, care au spus despre voi că voi vorbiţi cu morţii.

Pace vouă, celor vii, care credeţi în minunile lui Dumnezeu coborâte în vremea aceasta! Precum Domnul este viu şi lucrează până peste toţi vecii, şi eu sunt vie şi lucrez, că eu am fost unealtă dumnezeiască, făcută de Dumnezeu am fost, şi n-am făcut ce am voit eu aşa cum fac oamenii cei fără Dumnezeu, şi am stat sub voinţa Celui ce m-a făcut, ca să-I fiu Lui unealtă, şi trâmbiţă să-I fiu, şi cort, şi să ridic fii din fii şi apoi să vin întru cele cereşti, şi din cer să-l hrănesc şi să-l adăp pe cel născut din cuvântul lui Dumnezeu care v-a grăit de la mine.

Pace vouă, măi fiilor! Pace vouă, celor ce mă cunoaşteţi cu trupul! Pace vouă, celor ce mă cunoaşteţi cu duhul! Dacă sfântul mucenic Mina a ieşit în calea celui ce l-a chemat şi l-a însoţit pe el pe drumul primejdiei, aşa să credeţi şi voi în însoţirea mea, dar lumea nu ştie cum vine această lucrare. O, şi biserica Domnului pe astfel de mărturii stă în picioare dacă stă, căci cei vii au lucrat şi după trecerea din trup, şi au lucrat cu adevărat, şi a rămas la temelia credinţei bisericii creştine lucrarea lor.

Dacă Domnul a lucrat prin mine atâtea minuni cât am stat cu voi, cum să nu fie aceeaşi lucrare de la mine când acum sunt cerească? Ba şi mai mare lucrare se începe acum de la Domnul prin mine şi prin duhul meu şi prin arătarea mea între voi.

Eu am venit în calea ta, popor iubit şi hrănit de Dumnezeu prin mine. Eu de aceea m-am dus; m-am dus ca să pot veni din cer la tine, şi cu putere cerească să vin. Eu sunt cu tine ca să te ajut. Când ridici o greutate, eu te găsesc sub ea şi mă bag sub ea lângă tine. Când intri prin spini şi îţi sângerezi picioarele şi braţele, eu şi acolo mă bag după tine, şi te scot şi te aşez pe cărare şi te îndemn să stai pe cărare. O, şi tu nu vrei

să intri la adăpost când vine Domnul şi îţi spune că toate se vor clătina. Eu sunt deasupra cu veghea şi mă uit să te văd veghind, dar tu trudeşti mereu pentru grămada ta. O, copilul meu, caută să strângi numai ce-I place lui Dumnezeu, numai ce seamănă cu legea cea cerească şi nouă, care va rămâne stăpână peste cele noi care vin de la Tatăl. Domnul iarăşi vine, şi vine cu legea sfinţeniei, şi nu vine cu altă lege aşa cum dai tu să spui, că în afară de legea sfinţeniei nu va mai fi altă lege. Cele vechi trec şi se şterg, şi se aştern în locul lor cer nou şi pământ nou, şi nimic necurat, nimic vechi, nimic omenesc nu va mai rămâne între cele noi. Şi va fi hrană îngerească, aşa cum a fost la început, şi sfârşitul merge să se apropie de începutul cel dintâi. Iată, cei ce sunt furaţi de frumosul cel de azi şi de minunile cele rele de azi, aceia niciodată nu vor putea cunoaşte adevărul, că faţa lumii a acoperit pe cele ce sunt din lume, şi lumea s-a ascuns de adevăr.

Popor cu nume nou, stai aproape de mine şi de duhul meu, care lucrează în tine cele cereşti. Stai lângă mine, că eu sunt o făclie care te încălzeşte şi te ţine treaz, fiule. Căutaţi să semănaţi cu mine, şi veţi vedea apoi cu cine semănaţi şi vă veţi bucura. Eu mă arăt, dar dacă nu veţi semăna cu mine cum veţi putea îndura clipa aceea, fiilor?

Am venit spre tine, copil care te-ai depărtat de lucrarea mea, şi grăiesc peste cel ce s-a depărtat şi întreb: de ce ai plecat de lângă mine? Că eu voiesc să-ţi aud glasul şi să-mi spui: *„O, dacă nu-i târziu, primeşte-mă iar, ca pe cel pierdut!“.* Eu am venit mereu la voi şi v-am spus să lăsaţi poverile, că poverile fac din voi pământ şi nu mai ştiţi să vă sculaţi pentru masa cerească. Iubiţii mei, dacă voi sunteţi ai lui Hristos ca să vă asemănaţi cu Domnul, apoi voi trebuie să vă asemănaţi între voi, unul cu altul să vă asemănaţi.

Sun din trâmbiţă peste tot poporul meu. Am sunat şi l-am adunat, de peste tot l-am adunat, ca să-i spun să folosească veghea cu un ceas mai devreme. Domnul te cheamă spre cele ce vor rămâne, te cheamă, popor iubit, şi îţi spune iar să fărâmi idolii tăi, şi pofta s-o fărâmi, şi fărădelegea s-o fărâmi din calea ta, că Domnul stă cu dragoste, stă cu timpul oprit ca să te bage la adăpostul Său şi ca să dea drumul apoi la curăţirea drumului slavei Sale.

Am venit cu Domnul în calea ta, popor al Ierusalimului, şi iată, te îmbiu să mergi atent şi să te tragi din faţa mâniei care va veni. Sună şi tu, aşa cum am sunat eu şi te-am adunat în casa ta şi a mea, căci casa ta este lucrarea lui Dumnezeu, care te-a hrănit şi te-a crescut pe tine prin mine. Sună şi tu, şi adună-ţi casa şi fă sfat şi trezire. Fă-ţi datoria, aşa cum mi-o fac eu, şi ieşi din moarte, tu şi toată casa ta. O, iată ce te povăţuiesc eu: nu mai întinde mâna ca să mănânci din masa lumii, că tu eşti un popor ales de Dumnezeu şi deosebit pentru Dumnezeu. Stă satana pe la toate răspântiile, pe la toate colţurile ca să iei de la el şi să mănânci şi să bei şi să nu fii curat. El iese în calea ta ca să-ţi momească pofta şi să te atragă să iei de la el, şi el este întinat şi murdar şi rob şi face lucrare rea pe pământ, ca să-ţi iasă ţie în cale şi să te ademenească. Şi dacă tu nu voieşti să intri şi să stai cuminte în ograda ta, în grădina ta, măcar atât să faci, să nu mai iei din mâna celor fără de Dumnezeu. Obişnuieşte-te din timp, fiule, şi te deprinde să-ţi ai mâinile tale, că oamenii mănâncă oameni, mănâncă mortăciune şi fac licoare din iad şi pun spurcăciune în ea ca să te atingă pe tine de spurcăciune şi să-ţi slăbească mintea şi credinţa şi iubirea.

O, nu mai lua, creştine, învăţătură de pe drum, căci ceea ce înveţi tu, de pe drum luat, nu este bun pentru tine. Tu eşti fiul lui Dumnezeu, şi nu te băga în încurcarea limbilor celor străini de Dumnezeu. Mă uit la tine cum te duci pe drum şi aduni ştiinţă şi îţi învălmăşeşti mintea cu cele scrise de slugile lui antichrist, că toate cele ieşite azi sunt presărate cu otravă din iad ca să te facă să nu-L mai înţelegi pe Dumnezeu, ca să te facă să dai deoparte cele ce vin de la cer, cele ce izvorăsc din cuvântul lui Dumnezeu, şi să nu-L mai înţelegi pe Domnul apoi.

Am spus copiilor mei cei ce sunt puşi de veghe la ieslea cuvântului meu, le-am dat de ştire să nu pună mâna pe nimic din ceea ce este astăzi ieşit, să nu cerceteze limbile cele încâlcite, care au ieşit să momească şi să încurce calea spre cerul cel din Dumnezeu.

Nu mai pune mâna, creştine, ca să citeşti învăţătura care vine de la om cu faţa ascunsă. Nu mai căuta altceva decât cele ce-ţi aduc eu, că eu ştiu ce-ţi aduc, dar tu nu ştii ce să iei ca să înveţi. Tu nu-i cunoşti pe cei ce se strecoară cu învăţătură cu faţa ascunsă. Aceia sunt slugile iadului, copilul meu. Întreabă-te tu de unde vin aceia, şi stai bine, ca să deosebeşti duhul cel rău, care vine cu faţa ascunsă ca să iei de la el şi să te învinuiască apoi la Dumnezeu. Tu eşti popor binecuvântat şi ai hrană de la mine şi ai apă neamestecată. De la mine ai ceea ce-ţi trebuie ţie, dar nu mai întinde mâna în alt blid, că eu am stat în faţa ta cu Dumnezeu şi ţi-am spus ce să faci în vremea aceasta.

Mi-e dor de viaţa ta, de sfinţenia ta, de duhul tău curat mi-e dor. Mă aşteaptă Dumnezeu cu tine, popor al Noului Ierusalim. Sun din trâmbiţă ca să te adun întru cele cereşti, ca să suflu praful de pe tine, ca să te învăţ să stai în haina nunţii şi să stai cu cerul la masă, şi să stai cu mine.

Ferice de casele de creştini care n-au sub adăpostul lor vreun fiu al fărădelegii, că acelea vor fi sub acoperământul lui Dumnezeu. Vreau să scot moartea din voi şi s-o arunc apoi în braţele ei şi s-o ard, să nu mai caute spre voi. Luaţi mânuţele voastre şi puneţi-le la lucru pentru voi, că mâinile voastre sunt binecuvântate de Domnul, şi nu vă mai folosiţi de mâini străine. Pe cât puteţi de mult începeţi această trecere, şi cerul va veni în ajutorul vostru.

Nu iubiţi luxul, nu iubiţi argintul, nu iubiţi poftele veacului acesta. Salvaţi-vă copiii din mâinile lui antichrist, că se va frânge inima în voi când veţi vedea pe copiii voştri fără de scăpare. Învăţătura de afară este stricată mai mult decât oricând, şi îţi dezbracă de sfinţenie copilul tău. O, dacă eu aş veni şi ţi-aş cere un copil ca să lucreze cu mine, tu nu te-ai teme să spui că e al tău şi că nu-l dai. Şi decât să te împotriveşti, eu nu vin să ţi-l cer, că împotrivirea ta ar însemna pieirea copilului tău, aşa cum a arătat Domnul plata împotrivirii. Dar în braţele lui antichrist îţi dai copilul, şi la învăţătura lui îl laşi.

O, creştine, deschide ochii şi uită-te bine ce fel de vreme este afară şi nu mai lua în glumă cuvântul lui Dumnezeu care-ţi spune să intri sub adăpostul Său şi să-ţi faci adăpost aşa cum te învaţă Domnul. Vine vremea când nu mai poţi să te urci pe carul sau pe cămila cezarului, că-ţi va cere semnul, şi dacă nu-l ai nu te va primi. Vine vremea să nu mai poţi să mergi nici cu corăbiuţa ta, că şi acolo ai nevoie de cezarul, de la care nu poţi lua şi la care nu poţi da tu, cel ce n-ai zis ca el. Dacă tu vei înţelege, va lucra Domnul prin tine sfărâmarea lui Antichrist şi vei doborî planul lui şi puterea lui, dar agoniseşte-ţi putere prin lucrarea sfinţeniei, copilul meu. Fii înţelept, că ţi-a venit Domnul în ajutor ca să poţi să-ţi faci adăpost şi ca să asculţi, căci de la lucrarea ascultării de Dumnezeu va ră-

sări sfărâmarea lucrării potrivnice lui Dumnezeu. Domnul strigă de multă vreme şi îţi spune de mult, fiule. Deschide cartea acestei lucrări, şi nu vei mai putea spune că nu ţi-a cerut Domnul să ieşi din cele ce sunt astăzi.

O, mă uit, şi mi se umple duhul de bucurie şi de iubire pentru voi. Şi iarăşi mă uit, şi mi se umple iarăşi duhul, dar de durere se umple pentru unii din voi. Vai, fiilor, vai, că pe unii din voi v-au atins din plin învăţăturile de azi şi stricăciunea din care se nasc ele. Lasă-mă să te învăţ, creştine, că vremea este prea rea, fiule, şi este ascunsă de faţa ta şi nu ştii s-o cunoşti. Lasă-mă să-ţi deschid mintea şi înţelepciunea şi lasă-mă în calea ta să stau, că eu privesc cu ochi cereşti în jurul tău şi văd lupi şi vulpi care dau să te tragă în vizuina lor şi să te sfâşie.

Măi creştine, ai grijă de copilul tău dacă zici că e al tău; ai grijă ca să-l ai, şi dă-i mereu cele din cer. Dă-i şi lui, şi ia şi tu pe cele de la Domnul, ca să ai şi ca să fii, creştine. Tu eşti ca aurul pentru Dumnezeu, dar să fii, copilul meu. Tu eşti comoara lui Dumnezeu, dar să fii, şi să nu te cheltuieşti, că Domnul va răscumpăra cu tine toată făptura, cea care a fost şi care este, şi vei fi lumină de la Dumnezeu şi vei sta peste întuneric şi vei lumina pe veci.

Eu iar am să sun şi am să te mai strâng ca să mănânci cu Dumnezeu şi să-ţi aduc la timp cele ce mai sunt, iar tu adună-te de pe drum şi intră şi veghează şi te roagă. Te-ai supărat pe mine, popor iubit, când ţi-am vestit să stai în căsuţa ta şi să lucrezi sfinţenie peste tine, că nu mai e vremea să ieşi şi să treci printre morţi. Dar eu ştiam şi ştiu de ce ţi-am cerut să nu mai ieşi, şi tu nici acum nu înţelegi cum vine această taină şi de ce am venit ca să ţi-o spun. În lume-i numai moarte, creştine. Mâinile şi lucrul lumii sunt murdare şi întinate, şi tu eşti popor binecuvântat şi cu mâini binecuvântate. Învaţă-te să fii gospodar peste tine. Învaţă să fii cum au fost cei de la început, că tot pământul va fi să fie scos de sub talpa lui antichrist, şi tu vei fi aşezat pe pământ nou, după cum Domnul ţi-a făgăduit.

Să fie pace între tine şi Dumnezeu, şi aşa să trăieşti în veci, căci Domnul a lăsat numai pace peste voi.

Pace vouă, copii ai lucrărilor cereşti care lucrează pe pământ! Pace şi răbdare sfântă! Pace sfântă peste voi, fiilor! Binecuvântaţi să vă fie de Domnul paşii întoarcerii întru ale voastre. Cerul vă aduce mulţumire, şi veţi simţi plata cea bună pentru că aţi venit să cinaţi cu Dumnezeu. Mirul Duhului Sfânt să curgă peste voi şi să vă umple de puterea care vine de la lucrarea sfinţeniei. Dau Domnului mulţumire şi spun: Doamne, am făcut cum mi-ai poruncit. Amin.

— Pace ţie, Verginico! Pace vouă, copii ai Noului Ierusalim! Pacea Mea cea sfântă să fie peste voi!

Eu sunt; Eu şi trimişii Mei, şi cine-i primeşte pe ei, pe Mine Mă primeşte, iar cine nu-i primeşte pe ei, pe Mine nu Mă primeşte acela, şi tot aşa va fi şi el primit. Precum sunt Eu primit, tot aşa va afla primire cel care primeşte.

Pace şi Ierusalim nou peste tine, popor al slavei care vine de la Mine! Ierusalime, fii vrednic de numele tău nou, care vine la tine din ceruri, că slava Mea te va însoţi, şi vor cunoaşte noroadele pe poporul Meu cel binecuvântat.

Amin, amin zic vouă, că s-a coborât la voi împărăţia lui Dumnezeu şi slava care vine cu ea, şi tu, Ierusalime, vei fi poporul Domnului, căci Eu sunt Dumnezeul tău. Amin, amin, amin.

15/28 august 1993

Cuvântul Domnului către Marian şi Victoria Zidaru

Binecuvântare pentru călătorie în numele Domnului.

Eu sunt cu voi tot timpul. Pace vouă! Eu sunt tot timpul cu voi, dar să şi grăiesc la voi atunci când am de grăit.

Pace vouă! Eu sunt pacea cea din voi şi cea dintre voi şi cea între voi. Amin. Sunt din toate laturile cu pacea Mea în voi şi cu pacea Mea din voi. Eu sunt Fiul Tatălui ceresc, şi n-am adus altceva mai mult decât pacea Treimii Dumnezeieşti pe pământul cel creat prin cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh.

Pace ţie, Ierusalime nou şi mititel! Dar vei fi mare, tată, că dintr-o scânteie voi aprinde totul. Foc am venit să arunc pe pământ, şi cât aş vrea să se aprindă de acum focul Duhului Sfânt, care luminează înăuntrul făpturii Mele! Despre focul acesta vorbesc Eu cu voi, copii ai Duhului Sfânt. Iată ce înfiere, măi copii, copii ai Duhului Sfânt al Sfintei Treimi, Care este în Tatăl şi în Fiul, copii de la sfârşitul lucrării dumnezeieşti. Am venit să cuvintez între voi ca să se împlinească cuvântul; să arunc focul Duhului Sfânt pe pământ şi să se aprindă de-acum; să pregătesc frumos cărarea slavei Mele, cu focul Duhului Sfânt, şi să vin să stau apoi în mijlocul poporului român şi să-l păstoresc cu toiagul păcii şi al dreptăţii, măi tată. Aşa se roagă Verginica, se roagă să cobor pe Duhul Sfânt peste România şi să-L vadă România şi să iasă în întâmpinarea Lui. Dar Eu am coborât mai întâi scânteia, ca să nu fi venit pe neştire, fără să fi vestit mai întâi.

Grădina de la voi şi Duhul Sfânt din ea, aceasta este scânteia, tată, şi va lua foc tot pământul României din focul de la voi. Fericiţi cei ce iau pe ei cămaşa sfinţeniei, că acelora nu le va lua foc cămaşa şi nici nu vor arde în cămaşa lor. Fericiţi veţi fi voi când vor veni din zi în zi munţii plecându-se şi acoperişurile înclinându-se ca să ceară din râul vieţii şi ca să înveţe legile sfinţeniei, că nu va mai fi ca şi până acum, fiindcă altfel va lucra Domnul acum. Va lucra văzut, va lucra cu cele cereşti, care nu s-au văzut până acum. Căci dacă cerul va coborî pe pământ ca să se aşeze cer nou şi pământ nou, după cum este făgăduinţa din Scripturi, altfel va fi decât în vremea lui Moise, altfel va fi acum, la sfârşitul plinirii lucrării lui Dumnezeu, pentru că va trebui să nu se mai întrebe omul unul pe altul cum este sau ce este sau ce spune Dumnezeu, fiindcă Însuşi Domnul va fi, pentru că Eu voi veni văzut înspre făpturi, căci dacă focul Duhului Sfânt se va coborî peste făpturi, apoi ochii făpturii va fi să se deschidă şi să vadă ce este dincolo de cele nevăzute până acum, şi apoi împărăţia va fi în Domnul, Cel ce a făcut cerul şi pământul.

«Iată, vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, şi tot ochiul va vedea această slavă». Acesta este cuvântul care va fi să fie văzut de dincolo şi de dincoace de cele nevăzute acum. Şi vor fi văzute de ochii Duhului Sfânt, Care va coborî peste făpturi. De aceea v-am spus Eu mereu că dacă numai o mână de inimi am care să vrea să se alăture pentru pregătirea acestei cărări pe care va veni slava aceasta, apoi Eu, Domnul, cu mâna aceea de inimi Îmi voi aduce la îndeplinire planul pentru care trudeşte Sfânta Treime, trudeşte de şapte mii de ani, de atâta vreme, tată. Omul nu a căutat în nici o vreme să întrevadă îndeajuns şi să se pregătească pregătindu-se, şi să întocmească împărăţia lui Dumnezeu şi să-I iasă Domnului înainte cu împărăţia pregătită, după cum o pregătise Domnul în Eden. Omul nu a mai căutat de atunci să dea iar înfăţişarea Edenului pe pământ. A căutat, dar nu aşa cum zice Domnul ca

să fie precum în cer aşa şi pe pământ. De aceea Îmi trebuia un popor pe care să-l iau şi să-l scutur de moartea din el şi de cea de pe el şi să-l aşez în legea sfinţeniei şi să-l pun să lucreze precum în cer aşa şi pe pământ, că altfel nu se poate întocmi din nou grădina Edenului pe pământ. Nu se poate fără Dumnezeu, nu se poate, tată. Nu se poate fără cuvântul lui Dumnezeu, pentru că la început, cuvântul a fost, şi aşa a lucrat Domnul, prin cuvânt a lucrat. Şi fiindcă omul lui Dumnezeu nu a mai înţeles cum trebuie această lucrare a cuvântului, de aceea nu s-a mai aşezat omul lui Dumnezeu la lucru ca să aducă din nou pământul întru grădină de Eden, unde nu mai este decât viaţă fără de sfârşit, întru Duhul Sfânt al vieţii Treimii Dumnezeieşti, Care este fără de sfârşit.

De atâtea ori a încercat cuvântul să se facă faptă! Atâţia prooroci care au vorbit din Dumnezeu! Dar le trebuia la aceştia şi popor care să împlinească cuvântul cel viu. Şi iată, tată, M-am aşezat la lucru şi cuvântăm, şi cuvântul se face faptă şi se lucrează viaţa cea din Eden, şi Duhul Sfânt suflă în această scânteie până se aprinde în jur, şi peste tot apoi, şi moartea va fi înghiţită de biruinţă şi nu va mai fi. Iar voi întăriţi-vă şi lucraţi, căci Eu şi cuvântul Meu lucrez. Nu-i nimic dacă satana lucrează zi şi noapte, dar Dumnezeu lucrează de zeci de mii de ori mai mult, şi noapte nu va mai fi, şi va fi ziua lui Dumnezeu, cea fără de apus, şi Domnul va lumina pe pământul cel nou.

Copiii Mei, rosteşte Domnul cuvânt peste cei doi care au de îngrijit lucrarea lui Dumnezeu. Binecuvântaţii Mei, să vă fie drumul vostru binecuvântat, şi să vă fie îngerii Mei în dreapta şi în stânga şi în faţă şi în spate şi în toate laturile care întocmesc întregul cel ce este de la Dumnezeu, căci din Samaria veţi aduce Domnului cele ce are Domnul trebuinţă. Al Meu este pământul şi tot ce e pe el, şi pământul se închină Domnului întru roadele sale. Mergeţi şi culegeţi, tată, culegeţi roadele ascultării şi înmulţiţi talantul, şi din unul să fie apoi zece, şi din zece să fie zeci de mii, şi să cuprindă Domnul pământul cu planul cel nou, care se numeşte mântuire. Mântuirea este aproape, tată, este la uşi, şi împărăţia ei va fi aşezată pe pământ, şi pământul va fi nou, împreună cu cerul cel nou. Fiţi cer nou pe pământ, ca să ia viaţă pământul. Mergeţi, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi binecuvântată să vă fie calea cea pentru Dumnezeu, căci cerul şi cei din cer merg cu voi şi lucrează în voi şi din voi şi pentru voi şi pentru Noi, fiilor. Vă voi arăta în orice clipă că sunt cu voi şi în voi şi pentru voi înspre voi din lături. Mergem să lucrăm, tată, şi vom lucra minunat, măi copii. Verginica va fi mare cu voi, şi se va împărţi şi va lucra mai mult ca oricând, că e vremea, tată, să înteţim graba şi împlinirea, şi biruinţa să o înteţim.

Verginico, iată, îţi dau bucuria ca să le dai tu cuvântul bucuriei tale copiilor tăi cu care vom călători. Binecuvântată să-ţi fie grăirea ta cu ei. Amin, amin, amin.

— Mama Gigi grăieşte vouă de lângă Domnul, măi copii. Mama Gigi merge în călătorie. Se duce în Samaria cu copiii ei. Se împarte ca să se ducă şi în călătorie.

Pace vouă, celor ce călătoriţi în numele Domnului! Marian şi Victoria şi Verginica sunt pregătiţi de călătorie binecuvântată de Dumnezeu, şi însoţiţi de Dumnezeu şi de sfinţi şi de îngeri şi de puteri şi de daruri, măi fiilor. Vom fi purtaţi de îngeri şi de aripile cereşti, şi toate se vor binecuvânta în faţa noastră, şi toate ne vor primi, şi se vor pleca toate cele ce sunt în calea noastră. Mergem în misiune cerească, şi vom lucra repede ca să venim şi înapoi, ca să lucrăm. Să lucrăm mereu şi bine şi cu cerul, şi cerul să ne dea apoi răsplata muncii lucrate cu dragoste şi cu credinţă în Cel ce ne poartă.

Toată oastea cerească se uneşte pentru însoţire pe cale. Fiţi curaţi cu inima. Eu sunt cu voi tot timpul, precum Domnul tot timpul e cu voi. Fiţi curaţi cu inima, fiilor. Fiţi smeriţi sub mâna Domnului, sub puterea Domnului, Care lucrează peste voi, cei ce aţi luat spre ocrotire via Domnului cea nouă. Fiţi curaţi cu inima. Eu sunt cu voi pe cale şi ţin ştergar ceresc în mână şi vă şterg mereu pe mâini şi pe picioare. Vă spăl şi vă şterg de tot ceea ce vă atinge străin, dar voi sunteţi curaţi, pentru că eu v-am spălat şi v-am şters, şi cine este spălat şi curat, nu mai trebuie să se spele decât pe picioare, şi pe mâini uneori. Pe picioare mai mult, şi pe mâini uneori. Eu sunt cu ştergar ceresc în mână şi sunt lângă voi în călătoria care începe, şi vă şterg şi seara şi dimineaţa şi în toată clipa de câte ori ştiu eu că trebuie. Luaţi apă sfinţită şi folosiţi-o cu picătura, ca să ajungă să vă ştergeţi cu ea pe picioare şi pe mâini, şi să o atingeţi şi de hrană, cu picătura să o atingeţi. Umeziţi-vă mânuţele cu apă sfinţită şi cu mir sfinţit, şi se vor sfinţi prin voi cele ce se ating de voi, cele pe care le atingeţi voi. Fiţi uşori, şi nimic nu este greu, şi toate vor trage la ce este uşor. Fiţi sfinţi între cei care vă vor întâlni pe voi. Fiţi binecuvântaţi de Tatăl, de Fiul şi de Duhul Sfânt. Mireasmă cerească şi duhovnicească să vă însoţească pe voi, şi din ea să răspândiţi pe cale şi să vă miroasă toţi ca pe nişte flori din Ierusalim, ca pe nişte roade din Eden. Amin.

O, copiii mei cei cu veghea, mai vorbiţi între voi şi căutaţi să vă asemănaţi unul cu altul şi învăţaţi pe toţi cei uniţi cu voi să se asemene cu voi, să fie ca aici şi nu ca ei. Las binecuvântarea Domnului peste graiul vostru. Cuvântul meu să fie prin voi, şi fericit este cel ce primeşte îndreptarea, căci va lua cununa vieţii şi nu va rămâne neîndreptat. Daţi cununa vieţii. Celor ce muşcă din această cunună, să-i învăţaţi să nu mai rupă din ea. Fericit cel ce rabdă mustrarea spre îndreptare, că acela va avea cununa vieţii, pe care a pregătit-o Dumnezeu celor ce cred în El.

O, veghetorii mei, v-am dat şi vă mai dau mereu darul vederii celor dinăuntrul inimilor. Intraţi înăuntrul inimilor dacă vedeţi că iese miros străin, şi aerisiţi locaşul din creştin. O, cât aş voi să fiţi unul asemenea celuilalt! Aţi văzut glasul Domnului despre pilda celor doi fraţi gemeni, pe care cu greu îi deosebeşti. Mai mult trebuie să semănaţi voi unul cu altul. Fiţi asemenea unul altuia în Domnul, şi veţi fi după chipul şi asemănarea lui Iisus Hristos. Lucraţi unul peste altul. Lucraţi des cu cercetarea. Lucraţi după aşezarea de la Domnul.

Binecuvântată să vă fie lucrarea veghii, că eu lucrez; eu şi nu voi; Domnul şi nu voi. Amin, amin, amin.

16/29 august 1993

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Cântarea răscumpărării făpturii. Îndemn la sfinţenie stăruitoare şi la înfrânare prin post.

Pace din cerul de sus peste cerul cel de jos, căci cerul este scaunul Meu de domnie, iar aşternutul Meu este pământul cel ceresc, cel duhovnicesc, cel nou, este creştinul care trăieşte şi se sfinţeşte ca să-I fie casă şi cort lui Dumnezeu, Cel întru Treime lucrător peste făptura Sa.

Eu sunt. Pace vouă! E sărbătoare la voi, şi serbăm cu voi pe proorocul Ioan, pe cel ce a mers înaintea Mea cu lumina pe care o avea de la Mine dată lui. Nici el nu a fost pri-

mit de cei din vremea trupului Nostru; nici el şi nici Eu n-am fost primiţi de cei de atunci, dar Dumnezeu a răbdat până în vremea voastră când iarăşi lucrează venind, şi nici măcar poporul Meu n-a priceput de ajuns cum este această venire a Mea prin lucrarea Mea cu care am venit prin Verginica. Dar nici n-a fost vreodată să lucrez mai mult ca acum, şi iată, sunt patruzeci de ani de lucrare. De patruzeci de ani stau cu voi, copii ai poporului sfânt, şi mereu zic între voi aşa cum am zis atunci când lucram în trup în mijlocul lui Israel. Zic mereu, şi iată, şi acum zic: Pace vouă! Vouă şi sărbătorii de azi, şi sfinţilor care stau cu voi la masă în ziua serbării înălţării proorocului Ioan la slava cea care era pregătită pentru el în preajma tronului Treimii Dumnezeieşti. Cei de atunci s-au atins de trupul lui şi l-au stârpit, pentru că el nu era din lume, şi lumea nu l-a iubit, şi l-a stârpit, şi el şi-a luat locul în slava cea pregătită pentru el. Eu nici atât n-am fost primit, şi lumea M-a stârpit, dar a fost scris să calc cu moartea pe moarte şi să Mă ridic iar, ca şi cum n-am fost stârpit, şi M-am ridicat şi M-am dus la Tatăl, şi iar am venit, iubiţii Mei. Dar n-am făgăduit Eu că vin? Am făgăduit că Mă duc la Tatăl ca să vin iar, şi să fiu cu ai Mei până la plinirea veacului, şi să Mă arăt apoi şi peste cei ce nu cred în Mine, ca să vadă că sunt, şi să-L vadă pe Dumnezeu. Dar voi credeţi că sunt, şi arătarea Mea la voi şi cu voi nu este şi nu va fi pe neştire şi pe neaşteptate.

Ferice vouă, copii ai poporului Meu, cei care v-aţi născut din sânul acestei lucrări şi n-aţi tăgăduit pe Dumnezeu! Ferice vouă, căci voi veţi fi fiii arătării Mele atunci când noroadele de pe pământ vor da ochii cu slava Fiului lui Dumnezeu. Ferice vouă, şi pregătiţi-vă mereu hăinuţa slavei pe care Eu v-am dat-o, căci nu voi, ci Eu v-am ales pe voi ca să-Mi fiţi Mie fii, şi Eu să vă fiu Dumnezeu şi să umblu cu voi, precum este scris să se lucreze aşa. Iată, umblu cu voi, umblăm împreună ca să aşezăm împărăţia cea din cer peste poporul cel chemat la această masă venită cu Mine din cerul Tatălui Meu, ca să cinez cu ai Mei. Umblăm, iubiţii Mei, că aceasta este lucrarea ce este de săvârşit în zilele care mai sunt până la slava cea văzută. Mergem la ei ca să nu-i lăsăm să cadă din cer, căci cine cade pe pământ, căderea aceea e aproape, şi dacă nu se sfărâmă se ridică, se unge, se spală, se şterge şi se întregeşte iar dacă este al Meu. Dar cel ce ar da să cadă din cer, o, nu se poate, nu se poate aşa ceva, copiii Mei! Nu trebuie să fie aşa, şi vine Domnul la voi, vine şi vă cercetează cum cercetează păstorul oile când este în mijlocul lor. Staţi pe pajişte, tată, staţi pe colina cea cu iarbă curată şi cerească şi fiţi atenţi, că pentru voi de o parte şi de alta este adâncul din care se urcă spre Mine cel ce se luptă să-şi scape viaţa. Staţi pe vârful muntelui Meu cel fără de primejdie, cel cu Mine. Daţi lumea de lângă voi, că omul lumii e om, tată, iar Eu sunt Domnul, şi am venit la voi ca să vă iau din lume şi să fiţi ai Mei în mijlocul lumii, şi lumea să vadă pe Dumnezeu în voi. Lumea va cădea în sabia Mea, tată, va cădea cu tot cu cei care o păstoresc pe ea, dar tu stai sub ocrotirea Mea, ca să fii ocrotitul Meu.

Ai grijă, copilule al acestei lucrări, că iată ce am venit să te învăţ: am venit să-ţi spun să ai grijă de cuvintele tale şi de izvorul din care ţâşnesc ele, căci iarăşi se începe lucrarea prin cuvânt, chiar şi prin cei ce nu stau bine cu Dumnezeu. Şi de ce şi prin aceia? Pentru că fiul acestei lucrări a fost pecetluit cu semnul proorociei, cu semnul binecuvântării, şi pe unul ca acela îl cunoaşte şi cerul şi pământul cel care lucrează, şi adâncul, şi toate câte sunt vor mărturisi, şi de sus, şi de jos, şi văzutele, şi nevăzutele, şi frunzele, şi pietrele, şi lemnele; şi apele vor susura şi vor vorbi despre această lucrare; şi soarele, şi luna, şi lumina, şi întunericul, şi ascunsul, şi descoperirile vor mărturisi această lucrare coborâtă din cer şi care v-a născut pe voi din ea, copii ai poporului cel nou, şi aceasta va fi sabia în care vor cădea necredincioşii. Dar Eu vă spun că au şi căzut, şi cu grămada au căzut şi s-au tăiat în ea. S-au tăiat şi la mâini, şi la picioare, şi la ochi, şi la inimă, şi la înţelepciune, că nu este înţelepciune pe pământ ca să Mă cunoască pe Mine în această lucrare, dar este înţelepciune din cer, pe care am strâns-o şi am pecetluit-o între fiii acestei lucrări, căci cununa acestei lucrări este a ta, măi poporul Meu, este a celor însemnaţi prin semnul binecuvântării, pe care l-ai primit tu din mâna Domnului, şi a trâmbiţei Domnului, şi a unşilor Domnului, care stau de la Mine în faţa ta.

Am coborât cuvânt tare, ca să adun poporul şi să-i dau de ştire cum să vegheze, şi l-am adunat şi am binecuvântat în mijlocul poporului Meu, dar nu să se aleagă poporul, nu asta să facă, ci să se aşeze, că de aceea am venit să-i dau de ştire, ca să se lupte cu cele ce sunt în faţă şi să treacă înainte poporul Meu; să treacă, nu să rămână în urmă; nu aşa, tată, că nu este loc pentru acest popor, nu este nicăieri în cer sau pe pământ, nu este decât în lucrarea Domnului şi în plinirea lucrării în care a fost aşezat.

A început cântarea marşului cel triumfător, şi nu ieşiţi din rând, copiii Mei. Voi sunteţi mari, şi aţi trecut cu Domnul cale lungă. Învăţaţi şi înţelegeţi că ostaşul când este chemat la ostăşie trece prin toate stările şi face tot ce i se cere. Şi dacă el dă să iasă din rând sau dacă nu ascultă după legea ostăşiei încălcând-o, atunci este scos şi băgat la corecţie în loc separat şi pregătit prin lege pentru cei ce se abat de la legea ostăşiei, şi acolo este dat spre muncă şi spre pedeapsă grea şi spre bătaie, şi este lepădat de toţi şi pus la muncile cele mai de jos, că aşa este cu cel ce cade din cinste şi din ordine şi nu stă cu veghe în serviciul ostăşiei trecând treaptă cu treaptă sub lucrarea ascultării şi împlinind ca un supus tot ce i se dă să facă sub ordinul unei căpetenii până ce ajunge la ziua eliberării sau la grad de căpetenie peste cete de ostaşi.

Nu ieşiţi, tată, din rând, că voiesc să vă fac căpetenii mari şi mici, şi voiesc să lucraţi şi voi peste zece, peste o sută, peste o mie şi peste zeci de mii, ca să plinesc cu voi cântarea marşului cel triumfător al răscumpărării făpturii Mele. Fiţi cu inima curată şi nu vă murdăriţi nici pe mâini, nici pe picioare, nici pe faţă. Fiţi cu veghe peste voi şi, dacă puteţi birui, îndreptaţi-i pe toţi cei din casa voastră, şi dacă nu sunteţi ascultaţi, nu vă aplecaţi spre ei şi spre trăirea lor fără Dumnezeu şi fără lucrarea lui Dumnezeu din care sunteţi voi născuţi. Nu folosiţi mila cea care păgubeşte sufletele voastre de strălucirea pe care voiesc s-o aduc vouă, şi faceţi ce a făcut Iov, rugându-vă pentru cei ce nu ascultă de Domnul şi de legea cea curată cu care am venit la voi ca s-o aşez cu voi peste făptura Mea cea credincioasă. Faceţi ca Iov, dar nu altfel, tată, şi staţi neamestecaţi cu inima şi cu iubirea, şi Eu vă voi elibera pe voi, aşa cum l-am eliberat pe Lot. Dacă numai unul din casă ar fi să trăiască aşa cum cere vremea de acum, Eu Îmi voi îndrepta scăparea spre el, măi copii.

Nu vă supăraţi că vă cer să fiţi sfinţi, căci sfântă este lucrarea care vă hrăneşte pe voi. Nu vă potriviţi cu nimic cu acest veac. Fiii veacului acesta se însoară şi se mărită, beau şi mănâncă, dar voi fiţi ca Noe în mijlocul necredinţei, şi fiţi ca Lot, şi fiţi ca Iov, dar fiţi cu Mine, fiilor, căci Eu sunt cu voi dacă iubiţi cuvântul Meu între voi.

Nu vă împotriviţi cuvântului rostit, că iarăşi se lucrează prin cuvânt. De aceea v-am spus să fiţi atenţi ce cuvinte rostiţi, căci iarăşi se lucrează prin cuvânt, iar cel ce este purtător

de Dumnezeu şi de tainele lui Dumnezeu, acela rosteşte cuvânt de bine sau de rău şi se împlineşte cuvântul, căci iarăşi lucrează Domnul prin cuvânt, şi lucrează prin poporul Său, care are de la Domnul darul proorociei, prin cuvânt. Nu pronunţaţi cu uşurinţă cuvânt, şi lucraţi numai cu cuvinte bune şi sfinte şi după legea cea sfântă, căci numai ea va mai rămâne în faţa slavei Mele. Toate se vor topi de faţa slavei Mele, dar sfinţenia şi fiii ei vor lua slavă din slava Mea şi vor rămâne înaintea Mea.

Domnul vă roagă să fiţi sfinţi în toată purtarea voastră. Nu vă despărţiţi de fructul vieţii pe care l-am coborât din iubire ca să vă dau şi să aveţi viaţă cu Mine, că după cum lucrează cu Mine slujitorii care au luat bisericile de azi, n-aţi mai fi ajuns voi în faţa slavei sfinţeniei Mele, căci a venit vremea când orbul cade în adânc, sprijinit de călăuză oarbă, care ştie, dar nu se călăuzeşte după cum îi cere Dumnezeu.

Verginica a venit cu Domnul ca să vă spună să nu ieşiţi din rând, iar Eu îi dau rând ca să grăiască.

— Pace vouă, copiii mei, şi nu ieşiţi din rând! Nu vă jucaţi de-a cuvintele, nu fiţi pripiţi la gândire sau la hotărâre, nu hotărâţi singuri asupra voastră, că nu voi sunteţi vouă Dumnezeu, ci Domnul este Dumnezeul vostru. Nu vă descurajaţi. Luptaţi, şi nu descurajaţi, dar luptaţi. Luptaţi să fiţi aşa cum vi se cere să fiţi în vremea aceasta, dar nu vă alegeţi, nu vă deosebiţi, nu ieşiţi din rând, ci înrolaţi-vă cu toată inima, cu toată împlinirea, fără cârtire şi fără şovăire, căci vouă vi se cere atât cât vi s-a dat. Luptaţi-vă plângând şi priveghind bine, să nu călcaţi aşezările în care trebuie să fie poporul Domnului. Fiţi statornici în dragostea voastră şi fiţi pretenţioşi cu voi înşivă pentru calea Domnului. Inimile voastre să nu vă fie lipite de nimic străin de Dumnezeu, şi Domnul să vă fie vouă iubire şi bogăţie şi slavă, că vine vremea de mare strâmtorare peste lume, şi voi trebuie să fiţi învăţaţi de Dumnezeu prin vremea grea şi trebuie să fiţi hrăniţi cu cuvântul Domnului mai mult decât cu oricare hrană, că hrana se împuţinează, şi pământul nu-şi mai desface sânul pentru lume, iar voi trebuie să fiţi deprinşi să înfruntaţi strâmtorarea şi să răzbateţi prin înfrânare, şi Domnul vă va face pe voi biruitori peste vremea de strâmtorare. Eu ştiu de ce vă cere Domnul sfinţenia vieţii şi a hranei şi a faptei şi a trăirii sfinte; ştiu, fiilor, şi veţi şti şi voi, şi vă veţi aminti că Domnul v-a învăţat şi v-a voit binele şi scăparea.

Îmi pare rău după copiii voştri care nu voiesc să fie numai pentru Domnul, dar voi fiţi tari pe calea sfinţeniei şi faceţi-vă datoria cât de cât, atâta vreme cât mai aveţi copiii sub acoperământul vostru, dar nu le daţi întâietate peste voi, peste viaţa voastră, peste credinţa voastră, peste veghea voastră cea bună. Nu daţi tainele Domnului pe mâinile lor, şi lucraţi cu înţelepciune, ca să nu aşezaţi peste ei taine grele de purtat, că ei nu iubesc sfinţenia aşa cum o cere Domnul acum de la poporul Său. Dar voi staţi cu Domnul şi cu tăria lucrărilor Domnului, ca să se bucure de voi şi cei care nu mai vor acum cu Dumnezeu, căci iată, aşa este vremea, că şi în poporul meu sunt familii cu doi împotriva a trei, şi trei împotriva a doi. Domnul ştie şi vede şi cercetează deosebit, şi nu cercetează ca omul. Domnul cercetează deosebit orice faptă, orice stare, orice încurcătură sau descurcătură, că una este să-ţi fie copilul dus la casa lui, şi alta este să-l ai încă sub acoperământul tău. Domnul Se uită la toate câte sunt de cercetat şi de lucrat peste fiecare, dar să-L lăsăm pe Domnul să facă aceasta, iar noi să veghem fiecare asupra noastră şi, pe cât se poate, peste cei aproape, căci cei aproape dacă nu ascultă de învăţătura pe care o coboară cerul peste poporul său, asta nu înseamnă să piară şi cel ce are pe Domnul de Stăpân.

Dar iată, după atâta vreme de lucrare cerească, copiii cei mici ai acestui popor dau să intre în vremea neştiinţei. O, nu e greu de înţeles, de vreme ce atâţia ani copilul de creştin trece prin mâna învăţăturii acestui veac, care-i înghite înţelepciunea şi frica lui de Dumnezeu şi îţi lasă copilul trup mort şi îl trage spre moarte. Copilul care nu-şi dă seama ca să se tragă spre scăpare, n-ai tu ce să-i mai faci acum, dar nici nu trebuie să-l ridici împotrivă stârnindu-i mintea cu cele pe care el nu le poate iubi, şi roagă-te Domnului, Care are putere să-l lumineze sau să-ţi elibereze ţie calea şi paşii şi lucrarea ta cu Dumnezeu. Stai tu cu Dumnezeu, şi când va vedea cel care n-a crezut, când va vedea pe Cel Căruia Îi slujeşti tu, se va ruşina şi va sta aplecat şi îţi va cere scăpare şi îţi va cere iertare şi te va ruga să-l primeşti.

Căutaţi să-i faceţi pe copii să nu hulească lucrarea lui Dumnezeu, să nu o ducă la străinii cei răi şi cei necredincioşi şi să nu se ridice împotriva Domnului, cu mintea lor cea slabă. O, dacă i-ar fi plăcut poporului meu să ducă viaţă de monah, să aibă inimă de monah aşa cum toată vremea l-a îndemnat Dumnezeu, nu s-ar mai fi născut atâţia copii veniţi din pofta cea trupească şi n-ar mai fi avut creştinul atâtea piedici, că iată, cele dintâi piedici vedeţi şi voi de unde vin, din ce pricină vin în calea sfinţeniei care se cere acum. Dar să luptăm să luăm tot ce am pierdut, să luăm de la Domnul, prin sfinţenie şi prin ascultare de Dumnezeu, măi copii. Să nu ne tragem în lături, să nu descurajăm, şi Domnul va pregăti tot binele şi toată scăparea.

Am venit la voi ca să vă aduc îndemnul meu. Nu ieşiţi din rând, fiilor! Păstorii mei să fie cu veghea blândă, cu veghe paşnică, dar să dea întâietate şi cuvântului care iese de la Domnul prin această lucrare, că nu voieşte Domnul să cadă cineva dintre cei care cred lui Dumnezeu. Păstorii mei, aveţi grijă să întăriţi pe cei ce stau aşezaţi pe cărare, pe cei care n-au hulit hrana Domnului. Pe aceia să-i întăriţi şi să-i încălziţi şi să-i ajutaţi să nu-i înţepe spinii care le ies în cale sau care sunt de o parte şi de alta pe calea strâmtorării spre cerul cel care va fi. Îndemnaţi-vă unii pe alţii spre veghe, dar calea este abruptă, şi fiţi cu blândeţe, ca nu cumva să alunece careva înapoi. Sprijiniţi pasul cel harnic la urcare, iar pe cel moale la pas sprijiniţi-l şi mai mult. Oile să ajute şi ele pe păstori şi să primească pe trimişii Domnului, şi să lucraţi cu toţii prin cuvântul Domnului care însoţeşte pe poporul cel ce urcă spre cele ce vor rămâne.

Fiţi ca la începutul cel dintâi, şi iarăşi zic, în numele Domnului vă spun vouă: întoarceţi-vă pic cu pic spre starea cea din început când cerul şi pământul lucrau împreună, învăluind în legea sfinţeniei făptura cea dintâi.

Mama Gigi vă întăreşte pe voi, dar staţi pe cărare, copiii mei cu care am grăit acum. Nu slăbiţi, şi întăriţi-vă în sfinţenie, şi ea vă va face liberi, şi ea va zdrobi piedicile toate şi neputinţele toate.

Pace vouă! Precum Domnul lasă pace peste poporul Său, şi eu lucrez tot aşa. Binecuvântarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh să vă întărească inima şi credinţa şi lucrarea voastră cu Dumnezeu. Pace şi unire sfântă să vă lege unii de alţii, pentru ca să Se bizuie Domnul pe voi atunci când Îşi va arăta văzut slava Sa cea din voi. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 1993

Cuvântul Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

Taina Evangheliei celei noi.

Eu sunt. Pace vouă! Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu, şi am deschis cerurile şi vin mereu şi săvârşesc ceea ce este scris pentru vremea în care suntem ajunşi cu veacurile lui Dumnezeu.

Eu sunt Cuvântul, măi copii ai lucrului Cuvântului. Bucuraţi-vă că numele vostru este scris în această lucrare a zilelor de dinaintea arătării Mele peste pământ, dar bucuraţi-vă aşteptând şi împlinind lucrul slavei în care sunteţi aşezaţi. Bucuraţi-vă şi răscumpăraţi vremea, iubiţii Mei, că vremea este să încep să judec şi să Mă războiesc întru dreptate, căci adevăr şi credinţă stă scris pe numele Meu, şi nimeni nu înţelege numele Meu. Numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu, şi nimeni nu înţelege numele Meu. Numele Meu şi cuvântul Meu este sabie ascuţită, şi Eu vin să lovesc cu ea pe cei ce nu înţeleg numele Meu, pe cei păgâni cu credinţa şi cu viaţa, şi vin să stau la cârmă cu cuvântul Meu, căci acesta este toiagul cu care voi sta păstorind şi împărăţind peste împăraţi şi peste domni şi peste înţelepţi, şi cu acest toiag voi răpune Eu pe viteji şi pe căpetenii şi pe împăraţi şi voi zdrobi proorocia mincinoasă de la toţi cei care au purtat semnele fiarei închinându-se chipului ei. Eu sunt, şi cu voi sunt, şi vă însoţesc cu numele Meu, care se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, căci fiara nu mai are pace, nu mai are astâmpăr, dar toţi slujitorii ei vor fi daţi spre mâncare păsărilor, după cum este cuvântul lui Dumnezeu. Întăriţi-vă ca nişte viteji, ca nişte fii ai Cuvântului lui Dumnezeu, măi copii, că pentru voi nu mai este altă lucrare. Aceasta este lucrarea pe care o aveţi coborâtă de la Mine, şi cu Mine la voi.

Pace şi binecuvântare peste ieslea cuvântului lui Dumnezeu, peste tronul lui Dumnezeu, care este în mijloc! Şi cine va fi să nu priceapă aceasta în zilele pe care le pregătim să vină? O, iată pregătirea cu care am venit să-l învăţ pe poporul acestei lucrări! De patruzeci de ani stau în mijlocul lui şi îl învăţ, şi iată, puterea poporului Meu tot la pământ stă, că nu vrea poporul Meu să se îmbrace cu acest veşmânt al puterii care stă cu Mine în sfat peste acest popor de atâta vreme.

O, voi, cei tocmiţi în grădina cuvântului Meu, învăţaţi şi trăiţi în fiecare zi puterea care nu trebuie să cadă din mijlocul poporului Meu. Să nu moară, să nu fie nimicită puterea poporului Meu. Întunecimea e groasă; să nu se stingă făclia puterii lui Dumnezeu din fiii cei cu care am rămas, din rămăşiţa cea pe care am supus-o sub puterea Mea. Fiţi fii ai puterii, fiţi puternicii cei care luptă în luptă cu fiara vremii, alături de Cel ce are nume minunat, căci nimeni nu înţelege numele Meu şi nimeni nu înţelege această venire a Mea, şi cu voi lucrez şi pregătesc slava care se va vedea cu Mine la voi, şi tot ochiul va înţelege în clipa aceea, în ziua aceea.

Aşa spuneam poporului Meu: *«Creştine, vorbeşte de Mine pe cale!»*. De ce, oare, spuneam Eu aşa? De ce, tată? Spuneţi voi poporului Meu, de ce-i spuneam Eu lui aşa ceva? Ca să-l deprind setos şi credincios şi iar setos după Mine, căci scris este: *«Cel ce crede în Mine, voi veni la el şi voi face casă la el şi voi cina cu el şi Mă voi arăta lui»*. Iată întregimea lucrării şi tâlcul lucrării care este cu voi. Hai să mai rostim o dată şi să înţelegem mai mult ca până acum, că iată ce va să spună această taină minunată: *«Cel ce crede în Mine, voi veni la el şi voi face casă la el şi voi cina cu el şi Mă voi arăta lui»*. Fiecare cuvânt cuprins în această taină, are ca piatră cuvântul. Iată cum vine această taină, această piatră pe care am zidit Eu această lucrare, această biserică din cer pe pământ, aşa precum în cer, măi tată.

„Cel ce crede în Mine“. Şi cum adică aceasta? Cel ce crede în Mine, acela ascultă cuvântul Meu şi îl împlineşte crezând în Mine şi crezând prin cuvântul pe care-l ascultă. Şi iată piatra: piatra este cuvântul prin care crezi.

„Şi la acela voi veni“. Adică la acela vine cuvântul Meu, la acela care aşteaptă cuvântul Meu, care aşteaptă crezând.

„Şi voi face casă la el“. Adică va locui în el cuvântul Meu, căci la cel credincios vin şi fac casă; şi iată, cuvântul este piatra casei.

„Şi voi cina cu el“. Şi ce voi cina? Cuvântul Meu îl voi cina împreună cu el în casa cuvântului Meu. În el voi cina dacă voi veni, dacă va crede acela.

„Şi Mă voi arăta lui“, căci aceasta este plata celui ce primeşte pregătirea cărării pe care vine şi Se arată Fiul cuvântului.

Apostolii cuvântului Meu care mergeau spre Emaus, cum mergeau aceia pe calea lor? Mergeau pe calea lor cu Mine, tată. Vedeţi voi de ce spuneam Eu: *«Creştine, vorbeşte de Mine pe cale!»*? Dar vorbeşte cu toate mădularele tale de Mine. Vorbeşte cu inima, cu mintea, cu dorul, cu simţul, cu credinţa şi cu arătarea ta alături de Mine. Acestea sunt mădulare duhovniceşti, căci cu mădulare aşa cum ai crezut tu că înseamnă mădulare, nu mai ajungi tu să înţelegi vorbirea Duhului Sfânt. Ucenicii Mei care călătoreau cu Mine spre Emaus vorbeau despre Mine, vorbeau de Mine, vorbeau cu inima, cu mintea, cu dorul, cu credinţa lor vorbeau de Mine pe cale, şi am venit lângă ei şi am intrat în cuvânt cu ei şi am stat în casa lor şi am cinat cu ei, şi cinând, M-am arătat lor, căci nu este altfel făgăduinţa despre care cuvintez Eu astăzi cu voi, copii ai pietrei celei noi, care se despecetluieşte întru tainele ei peste voi. Cei ce mergeau spre Emaus, vorbeau de Mine, de tot ce ştiau de Mine şi de la Mine, de Scriptura cea despre Mine, şi dacă am văzut aşa, am venit la ei şi le-am tâlcuit această Scriptură şi le-am plătit cu bucurie pentru dragostea lor, pentru cuvântul lor pe care-l foloseau pe calea lor.

O, poporule iubit, cum n-ai priceput tu această Scriptură spusă de Mine mai înainte de împlinirea ei, mai înainte ca să crezi împlinindu-se, şi să rămâi crezând apoi, căci pe calea spre Emaus am împlinit Eu această Scriptură, cuvânt cu cuvânt am împlinit-o, ca să ai tu cunoştinţă auzind, şi să crezi în Scripturi, căci dacă este rostit cuvântul, nu se poate în Domnul să nu se împlinească el. Şi ce faci tu cu atâtea cuvinte rostite peste tine? Ce faci când stai în faţa împlinirilor lor? Ce faci? Că urmează împlinirea lor, urmează să ţi se deschidă ochii care sunt ţinuţi acum să vadă. Şi de ce sunt ţinuţi? Ar fi fost să fie ţinuţi să vadă pentru bucuria împlinirii celor nădăjduite prin credinţa ta vie şi neclintită în lucrarea cuvântului Meu care a fost cu tine, şi după care urma să Mă arăt ţie şi să cinez cu tine dacă ai fi avut statornicie pe cale cu Mine. Urmează să stau la masă şi să frâng pâinea şi să ţi se deschidă ochii ca să cunoşti ce a fost lucrarea cuvântului Meu în mijlocul tău, dar aşează-te la masă, tată, aşează-te după cum cere rânduiala mesei şi îmbracă-te după cum cere ţinuta pentru cina frângerii peceţii tainei ţinută ascunsă de ochii tăi. Primeşte-Mă să Mă ating şi să-ţi ung ochii ca să vezi venirea Mea, ca să nu vin pe neştire la tine, tată. Tu trebuie să vezi, nu trebuie să fii luat pe neştire. Scoală-te şi trezeşte-te bine şi te spală pe faţă şi te spală în urechi şi ia pe tine veşmântul dimineţii celei noi şi stai să auzi bătând şi să deschizi, şi să vezi ca să deschizi, să vezi bine, tată, că fii atent, să nu vină

altcineva înaintea Mea; fii atent, că e vremea cu pâclă. Dă-i voie dimineţii să se arate, că la lumină vezi cine este. Cine vine în vremea dimineţii, acela vine în vremea luminii tale, şi vezi, şi îl primeşti deschizându-i, dar cel ce vine în vreme de întuneric, acela vine ca furul şi te leagă pe întuneric şi îţi supune casa şi ţi-o ia pradă. Ai grijă! Priveghează, creştine! Cel ce priveghează ca să se arate zorile, acela depărtează pe tâlharii şi pe furii care dau să vină înaintea Mea, şi în numele Meu dau să vină. Cel ce nu priveghează, acela este luat pe neştire, dormind şi neaşteptând. Aşa este creştinul care nu aşteaptă împlinind pregătirea zorilor cereşti înăuntrul său, în casa sa şi la masa sa. Este scris: *«Cei ce dorm, noaptea dorm; şi cei ce se îmbată, noaptea se îmbată».* Noaptea este necredinţa, tată, şi beţia este fapta păcătoasă a nopţii, a necredinţei, a nepăsării de suflet, măi copii, dar voi fiţi fii ai zilei, fii ai credinţei în cuvântul lui Dumnezeu, care vine mereu la voi ca să vă înveţe să privegheaţi, ca să vă ajute să vedeţi pe Cel ce vine.

Eu sunt ziua cea care vine la voi cu zorile ei cele de bucurie. Eu sunt mereu Domnul zilei voastre, iar voi sunteţi fiii zilei dacă aveţi credinţă în Mine. Cei dinspre Emaus au văzut ziua Mea de bucurie cu ei, căci Eu eram ziua cea din vremea serii. Se făcuse seară, mergând cu ei, şi ei M-au rugat să nu plec noaptea, străin cum eram pe acolo. Eram străin în ochii lor ţinuţi să vadă. Eu i-am iubit şi i-am ascultat. M-au iubit şi ei pentru cuvintele minunate cu care i-am însoţit, şi M-au luat să-Mi dea adăpost şi să-Mi dea să mănânc cu ei, şi iată, numaidecât li s-au deschis ochii când Eu am luat şi am frânt pâinea, când am frânt pecetea, tată. Iată ce înseamnă puterea şi lumina care vine de la taina frângerii pâinii, taină pe care am lăsat-o Eu întru amintirea Mea peste ai Mei şi între ai Mei, căci prin această veşnică taină pe care am lăsat-o Eu peste cei adevăraţi, rup mereu peceţile şi vin, aşa cum am venit la cei cu care am cinat în Emaus şi care M-au cunoscut în vremea frângerii pâinii. Iată cum se face cuvântul Meu pâine spre hrană, dar pâine cerească, tată, căci scris este: omul se hrăneşte cu orice cuvânt din Dumnezeu, nu numai cu pâine, dar cuvântul, iată, se face pâine spre hrană, pâine din cer, nu de pe pământ.

Creştinii Mei se adunau mereu, se adună şi azi, dar puţin de tot vorbesc de Mine pe calea lor unul cu altul, la întâlnirile lor unii cu alţii, şi vorbesc pământeşte şi nu vorbesc cereşte creştinii poporului Meu. Vorbesc unii de alţii, vorbesc despre ei şi despre toate câte-i robesc pe ei, dar nu se potriveşte vorbirea lor cu a Mea. N-are cine să-i înveţe mereu şi să le aducă mereu aminte de cuvântul care spune aşa: *«Dacă vorbeşte cineva, cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu»,* să fie aşa cum învaţă învăţătura Scripturii, tată, căci Duhul Sfânt a vorbit prin apostolii Mei, şi a vorbit minunat, prea minunat a vorbit, ca să luaţi seama mereu la această învăţătură a Duhului Sfânt. Şi dacă atunci Eu am lucrat prin ei, învăţând aşa de minunat pe fiii bisericii Mele, acum şi mai minunat lucrez şi învăţ, dar iată, nu sunt cunoscut de fiii poporului Meu. Creştinii vorbesc de pâine când se întâlnesc. Se îngrijesc ce să facă să aibă pâine, să aibă mâncare din care trebuie să se mănânce acum. O, numai atâta au învăţat ei din cuvintele minunate cu care ploua Domnul peste ei mereu!

O, copii ai Ierusalimului care a venit cu Mine la voi! Altfel este taina Ierusalimului care vine din cer; alta, şi altfel este, faţă de cum şi de cât aţi priceput-o voi; şi este cerească şi nu este pământească. Învăţaţi-vă s-o înţelegeţi precum în cer, ca să se împlinească precum în cer aşa şi pe pământ. Învăţaţi-vă cum să vă fie trecerea spre Ierusalimul cel din cer coborât.

Ce fel de pâine am mâncat Eu în casa celor din Emaus? O, pâinea aceea a avut harul şi puterea şi minunea de a deschide ochii cei ţinuţi ca să vadă, şi am frânt pâinea spre mâncare şi am făcut-o din cer şi le-am lăsat-o pe masă, şi Eu, împlinind peste ei despecetluirea tainelor cereşti, M-am lăsat nevăzut şi am lăsat bucuria Mea peste ei, am lăsat peste ei împărăţia Mea şi pâinea cea din cer, căci pâinea pe care am lăsat-o Eu pe masa lor, pâinea aceasta sunt Eu, uşor purtat de ai Mei. Aşa sunt Eu pentru cei ce cred, sunt Cel văzut cu credinţa Duhului Sfânt din creştin. Aşa sunt Eu întru ai Mei până la serbarea cea mare, cea întinsă peste tot, serbarea Paştelui cel nou, întru împărăţia cea nouă, care se întocmeşte şi se pregăteşte în zilele acestea, şi din care Paşti voi lua şi voi rupe şi voi împărţi şi voi da la toţi cei care au ştiut să creadă în întoarcerea Mea, şi li se vor desface peceţile ochilor lor şi vor vedea slava Celui tainic, Care a fost peste cina lor, ascuns înăuntrul pâinii cea cu faţă ascunsă.

Mare taină şi mare putere cerească este ascunsă în cuvântul pe care l-am lăsat Eu în mijlocul poporului Meu când am spus creştinului să vorbească de Mine pe cale. Iată ce au însemnat acele cuvinte întru care se cuprinde toată taina Evangheliei celei vii, toată taina lucrării care s-a aşezat peste acest popor. Cel care vorbeşte despre Mine şi despre lucrările Mele cele din cer lucrate, acela ajunge să trăiască întru Mine, şi Eu, întru acela; acela ajunge să Mă cunoască întru frângerea pâinii celei tainice.

Este scris cuvânt ceresc, şi adevărat este cuvântul acesta care spune: *«Cel ce săvârşeşte păcatul, acela nu este din Dumnezeu»,* acela nu Mă cunoaşte întru frângerea pâinii, acela îşi lucrează osândă şi nu cunoştinţa vieţii şi nu mântuire. Cel ce rămâne întru Mine, nu păcătuieşte, iar cel care păcătuieşte, acela nu M-a văzut şi nu M-a cunoscut încă; din acela nu iese nimic bun. Cel care lucrează păcat, acela este de la diavolul, care păcătuieşte din început.

Iată de ce nu se cunoaşte că merge omul la biserică, pentru că omul nu înţelege, nu are cunoaştere; nu înţelege ce va să spună cuvânt biserică sau slujitor al bisericii. Nu înţelege nimic omul, că nu are călăuză cu ochi buni şi cu trup bun, şi iată, dacă ochiul este rău, şi trupul este tot rău. Dacă cel ce slujeşte biserica este rău şi în păcate, atunci şi trupul bisericii este tot rău. Altceva înseamnă slujitor pentru biserică, dar lumea nu înţelege numele Meu.

Când Eu am luat şi am binecuvântat şi am frânt pâinea, am dat-o împărţind-o ucenicilor Mei şi le-am spus: *«Faceţi şi voi ca Mine, faceţi spre pomenirea Mea».* I-am făcut asemenea Mie şi le-am spus să facă şi ei ce am făcut Eu, dar am avut grijă să-i învăţ să nu se ridice cu mintea şi le-am desluşit şi le-am adăugat cuvânt spunându-le despre împăraţii pământului care împărăţesc peste oameni şi care se fălesc că stăpânesc făcând bine oamenilor dacă împărăţesc peste ei. Le-am spus că nu ştiu împăraţii ce înseamnă să împărăţeşti, şi aşa le-am spus: *«Între voi să nu fie tot aşa; şi cel care vrea să împărăţească, acela să fie ca o slugă care slujeşte la masă»,* acela să ţină în cinste pe cei ce stau la masă. Şi le-am spus: *«Iată, Eu sunt ca o slugă între voi, sunt ca unul dintre voi, şi aşa să faceţi şi voi unul altuia».* Şi unde se mai vede astăzi biserică cu slujitori de felul acesta? O, este ca în lume în biserică, şi slujitorul împărăţeşte şi ia cheile împărăţiei şi suge vlaga bisericii, şi puterea bisericii este culcată la pământ, şi Eu nu pot să stau la masă cu păcatul şi cu slava deşartă. Eu

Mă scol şi scutur praful acolo unde nu sunt cunoscut, şi Mă duc spre neamuri şi chem săracii şi le pun masa şi le dau înmulţind-o prin cuvântul Meu. Eu prin cuvânt am înmulţit pâinea, dar aceea a fost pâine cerească, tată. Aşa vreau Eu, vreau să las această taină minunată peste poporul Meu, că Mă doare şi Mă ustură rana pe care Mi-o face poporul Meu când văd pe creştin cât se zbate, cât se gândeşte, cât se îngrijeşte de mult şi cât timp îşi pierde dacă am venit şi i-am spus cum să mănânce şi cum să asculte ca să ajungă apoi să primească hrană îngerească după ce nu va mai fi să fie hrana pământească. Mă ustură şi Mă doare rău, copilul Meu, că nu vrei şi tu să înveţi lucrarea cuvântului Meu. Dar n-am spus Eu: *«Faceţi şi voi ce fac Eu»*? Am spus, dar nu se vede înţeles ceresc de la cuvântul Meu.

Caută, tată, să vorbeşti de Mine pe cale. Vorbeşte, tată, nu sta mut şi nu te fă surd, că dacă nu faci rod întru Mine, ocupi locul degeaba, şi vine altul, care doreşte rodind, şi se sădeşte în locul sterp, şi se ocupă locul cel sterp, şi înviază locul cel sterp.

O, Verginico, hai, tată! Tu ai de vorbit cu poporul tău, să ştii că ai. Ai multe de spus. Vorbeşte-le pe cale şi vindecă-i de duhul cel mut şi surd şi pune apă la rădăcină, la tulpină, la frunze, şi pune apă la flori, Verginico, că dacă nu pui rădăcinii şi tulpinii, se usucă frunzele, dar se usucă florile, tată.

Nu e vremea să taci, tată. Învaţă poporul să vorbească pe cale, de Mine şi de tine, şi să venim la el şi să facem casă la el şi să cinăm cu el şi să Ne arătăm, Verginico. Scoală-te şi udă, tată! Scoală-te, că e secetă peste semănătură! Scoală, şi udă, şi lucrează, Verginico! Tu în Mine, şi Eu în tine, tată, şi hai să lucrăm, că via e pe sfârşite.

— Mă scol, Doamne, dar eu sunt sculată, şi mereu sunt hotărâtă pentru lucrul Tău şi al meu, dar alta e durerea mea, şi Tu o ştii, dar ajută-mă Tu să pot da la o parte ceea ce loveşte lucrarea mea care aşteaptă să lucreze. Duhul mut şi surd care este găsit în calea lucrării mele, acela mă face să nu fiu auzită şi primită şi adăpostită cu cuvântul învăţăturii şi al lucrării cereşti. Porunceşte Tu, cu cuvântul Tău puternic, să iasă din calea mea acest duh stricător de lumină, stricător de părtăşie cerească cu ogorul nostru cel însetat. Tu în mine, şi eu în Tine şi să poruncim piedicilor să se desfacă şi să cadă şi să meargă pe cale cu noi duhul acestui popor.

Mama Gigi porunceşte duhului mut şi surd să iasă cu înfăţişarea lui de orice fel, să iasă din lucrarea lui Dumnezeu care-şi are lucrul pe pământ! Mama Gigi lucrează cu cuvântul peste ieslea cuvântului.

Pace vouă şi deşteptare vouă, copii străjeri ai ieslei cuvântului! Dar ce străjuiţi voi aici, măi fiilor? Străjuiţi să nu vină hoţii şi furii şi răufăcătorii? Străjuiţi să nu vi se prade bogăţia cerească? O, fiilor, altceva este numirea voastră de străjeri peste această grădină. Voi staţi de strajă în calea venirii cuvântului ceresc, măi copii; staţi ca să întâmpinaţi şi să primiţi cuvântul ca să vină la voi şi să facă la voi casă şi să cineze cu voi şi să se arate împlinindu-se, şi să Se arate Cuvântul, căci Domnul este Cuvântul. De aceea aici la voi nu trebuie să amuţească Domnul Cuvântul, dar nu trebuie să se astupe urechea voastră în faţa cuvântului care vorbeşte înspre voi şi între voi de la unul la altul, din nor în nor.

S-a coborât astăzi la voi o lecţie minunată şi cerească, dar lecţiile care se aştern peste voi trebuie să aibă viaţă văzută peste voi, viaţă fără de moarte peste voi. Viaţa acestor lecţii să fie fără de moarte, iar lucrarea lor să ia viaţă în viaţa voastră, în trăirea voastră. Am venit să pun apă mai întâi în grădina începutului cel nou, să pun apă peste frunzuliţe şi peste flori. Voi sunteţi cei mai mititei ai mei, sunteţi frunzuliţe şi flori. Dar am alăturaţi cu voi pe cei ce sunt rădăcină şi tulpină şi ramuri şi care dau să se usuce fără să ţină seama de frunzuliţe şi de flori şi de fructul care este în pârgă şi care trebuie să ajungă la coacerea cea întreagă.

Iată ce v-a spus Domnul în lecţia cea de azi: v-a spus care este piatra lucrării care este cu voi, începând de la mine până la voi. Cuvântul este piatra de temelie a oricărei împliniri prin această lucrare.

O, ce mult am de stat în sfat cu voi, cei din grădina mea! Ce mult am de stat în această grădină! Şi cum să stau dacă statul meu este cuvântul rostit? Iată, voi sta cu voi în sfat, în curând voi sta. Voi sta şi vă voi uda pe voi, şi voi uda rădăcinile şi tulpinile şi ramurile şi, iarăşi, voi uda frunzuliţele şi florile, şi fructul îl voi uda, şi voi grăbi coacerea deplină a fructului şi voi culege fructul deosebit, ca să nu mai sufere de lipsa apei, căci fructul deplin copt are apă din de ajuns, are tot ce trebuie, şi stă pe masa nunţii gata pregătit. O, de aţi înţelege vorbirea mea între voi! De aţi înţelege voi ce vreau să spun atunci când trec cu vorba mea printre voi! Dar nici voi nu înţelegeţi cu toţii că sunteţi fii ai cuvântului rostit prin voi. Nici în voi nu arde în toţi focul care a ars înăuntrul celor care călătoreau cu Domnul spre Emaus. Am spus cândva că dacă voi vedea că trebuie, vă voi mai naşte o dată, că eu nu pot să ţin în grădina mea butuci fără sevă. Eu am nevoie aici de coarde de viţă vie cu rod copt şi împlinit, în care locuieşte sfinţenia şi viaţa lui Iisus Hristos şi sărbătoarea Paştelui cu Hristos. Via când o îngrijeşti îi rupi ramurile cele care sug apa rodului, şi îi dai drumul la creştere şi la putere.

Fiecare din voi să căutaţi să purtaţi rod, iar rodul acestei viţe cereşti este cuvântul şi este fapta împlinită a cuvântului, este cuvântul văzut.

Cei cu care a cinat Domnul în Emaus, au cunoscut pe Domnul, Care li S-a arătat în frângerea pâinii. Şi ce au făcut ei apoi? S-au sculat şi s-au dus iar la Ierusalim ca să le spună şi apostolilor arătarea Domnului cu ei. Şi pe când le spuneau lor, vorbind despre Domnul, iată iar bucurie cu arătare, căci Domnul iar S-a arătat între ei toţi şi le-a spus: *«Pace vouă!»*. Aşa şi voi, iară şi iară de Domnul să vorbiţi şi să vă bucuraţi şi să vă fie dor, şi să ardă inima în toţi deopotrivă, aşa cum ardea inima în cei ce călătoreau spre Emaus când Domnul în chip de călător pe cale le tâlcuia Scripturile. Inima le ardea, dar ochii erau ţinuţi ca să nu-L cunoască pe Domnul. Şi pentru dorul care ardea după Domnul, iată, Domnul S-a arătat lor.

Căutaţi să vorbiţi cu această Scriptură aşa cum a vorbit Domnul astăzi cu ea, şi din ea cu voi. Căutaţi să înţelegeţi puterea lui Dumnezeu, Care a înmulţit pâinea, săturând mulţimile care părăseau ale lor şi umblau după Domnul ascultându-I cuvântul. Vine vremea să fie nevoie de putere de cuvânt la voi. Vine vremea să se slăvească această lucrare de cuvânt. Cerul e plin de sfinţi care au lăsat totul şi au ieşit din viaţa lor şi au luat viaţa cea cerească pe pământ şi au ajuns îngeri în trup, şi aşa au mâncat hrană îngerească. Fiţi pe calea desăvârşirii şi fiţi desăvârşiţi pe calea aceasta, că mult vi s-a dat şi mult vi se cere vouă dacă aţi fost în plan să vi se dea vouă.

Mama Gigi vă lasă întru Duhul Sfânt lucrând. Lucraţi întru Duhul Domnului! Mama Gigi iar vine şi iar lucrează, după cum v-a lăsat cuvânt de lucrat.

Pace vouă, şi lucrare vouă, precum în cer aşa şi la voi, şi fiţi cereşti, căci cerul e cu voi. Amin, amin, amin.

4/17 octombrie 1993

Cuvântul sfintei Virginia peste soborul de la ieslea cuvântului

Biserica întreagă lucrează prin toate mădularele ei.

Mama Gigi se scoală la lucru şi lucrează în grădină şi udă grădina şi o pliveşte şi o deştelenește pe la rădăcinile cele ce sunt şi dau din ele viaţă dumnezeiască sub cer.

Mama Gigi aduce ploaie peste grădina cuvântului.

Cuvântul lui Dumnezeu locuieşte în această grădină. Al Domnului este acest petecuţ de pământ, acest staul mititel şi curat; curat, aşa cum voieşte Domnul să arate pământul. Dar oamenii au uitat pe Cel ce a făcut cerul şi pământul, şi de aceea au luat sub stăpânire pământul. L-au luat şi l-au murdărit şi l-au umplut de spini şi de pălămidă, l-au umplut de necredinţă, măi copii ai Domnului.

Iată, vine Domnul, şi nu este credinţă pe pământ. Dar iată, pământul credinţei a răsărit la voi, şi are Domnul credinţă pe pământ, şi are loc ca să calce piciorul Său pe acest pământ.

O, copii ai Ierusalimului cel din cer venit la voi! Am venit să glăsuiesc cu voi. Îmi spune Domnul să lucrez peste voi, şi îmi spune să lucrez peste poporul acestei lucrări de nou Ierusalim între oameni. Oamenii nu ştiu ce va să zică acest nume nou. De unde să ştie omul de azi? Omul de azi nu mai are nici un fel de călăuză, nici un fel de păşune, căci pământul s-a umplut şi s-a acoperit de spini şi de pălămidă, măi copii ai sânului meu ceresc. Aşa vorbesc cu voi, ca o mamă care-şi iubeşte nemărginit copiii, ca o mamă iubită şi preţuită de copii, şi ascultată şi aşteptată de copii. Ca o călăuză cerească vin la voi; ca Domnul, Care apărea venind spre ai Săi care pescuiau pentru hrană. Venea Domnul şi Se suia cu ei în corabie şi hrănea sufletele lor cu hrana cuvântului şi a împlinirii cuvântului. Aşa vin eu la voi. Vin şi las cuvânt, şi împlinesc acest cuvânt lăsat, căci nu lucru de prooroc, ci mai mult decât atât lucrez eu cu voi în grădina cuvântului, care iarăşi a venit pe pământ, după cum era scris cuvântul acesta. Am venit, că multe sunt de întărit şi de îndreptat şi de lucrat peste acest pământ în care-Şi are Domnul aşternut şi Betanie pentru Duhul Sfânt, cu Care a coborât Domnul la voi.

O, dacă aş putea mereu să las cuvânt peste voi! O, mult am de stat eu în această grădină. Eu stau, dar să lucrez dacă stau, şi să nu stau fără de lucru. Eu vreau să fiţi copii fără de vină. Vreau să nu vă apese nici o vină pentru nelucrarea mea între voi, dar asta nu este veghea mea, asta este veghea voastră.

Voi trebuie să fiţi fiecare vase în care să locuiască şi să lucreze Domnul. În trupul bisericii de la voi trebuie să trăiască lucrând toate mădularele lui Hristos; să fie apostolie lucrând, să fie proorocie lucrând, să fie învăţătură şi tămăduire şi tălmăciri de taine lucrând, dar nici un mădular să nu fie fără de lucrare. Nici un mădular să nu-şi dea dreptul întâietăţii sale la lucru, să nu-l dea altui mădular, şi fiecare să lucreze după cum îi este ordinea la lucru în trup, şi fiţi atenţi, că trupul lui Iisus Hristos este ceresc. Fiţi atenţi, că sunt şi trupuri pământeşti, şi trupuri cereşti. Fiţi bine atenţi, ca să înţelegeţi cum este slava celor cereşti şi cum este slava celor pământeşti. Eu am lucrat şi de pe pământ între voi, dar voi nu ştiţi, nu înţelegeţi cum vine ca să împlineşti şi ca să vezi cine lucrează cu voi.

Daţi curs râului vieţii. În curând nu va mai rămâne nici proorocie, nici Scriptură neîmplinită, şi ce veţi face voi, care sunteţi aşteptaţi de toate oştirile cereşti care sunt din cer şi de pe pământ unite în cer aşteptând? Ce faceţi voi? Mă uit la voi, mă uit la lucrul vostru şi voiesc să vă întrebaţi şi voi tot aşa, şi să spuneţi unul altuia întrebând: *„Ce facem noi, fraţilor? Ce lucrăm, cum lucrăm şi ce se vede în urma lucrului nostru cu Domnul?";* sau să mă întrebaţi pe mine ce faceţi, şi eu vă spun. Eu văd înăuntru, eu văd din cer peste voi şi în voi; văd mereu, că n-am alt lucru. Acesta este lucrul ce-l am de lucrat, şi cu acest lucru trebuie să lucrez şi peste turma poporului meu, şi să lucrez peste România, şi ea să lucreze peste popoare. Ori poate daţi să ziceţi că Domnul întârzie cu împlinirea? Dar ce să împlinească Domnul fără de mădularele Sale? Ce poate face inima fără trup, sau mintea fără lucrarea ei?

Adâncă, şi mai adâncă s-ar lăsa vorbirea mea în voi, dar multe greutăţi apasă peste voi, şi de la duhul poporului creştin, şi de la fiecare creştin care stă fără rod faţă de această lucrare. Voi purtaţi acest popor spre cer, în fiecare zi îl purtaţi, şi el e greu, greu de păcatul cârtirii, greu de necredinţă, şi vin aceste duhuri în luptă cu voi şi trage greu acest popor spre cer. Dar de aceea trebuie veghe la voi, şi râuri desfundate la voi, şi cuvinte aerisite şi lucrătoare de la voi, de la mine la voi spre viaţă.

Poporul meu nu vrea să lucreze ca voi. Mă uit şi nu mai văd ceva bun, ceva de ajuns de bun ca să adaug ajutor vouă. Ar fi fost să adaug la lucrul vostru să vă ajut, să mă ajut cu poporul meu, dar el a întârziat pe cale. Toţi ar voi să dăm de vârful biruinţei, să dăm repede de vârf, dar nimeni nu este ca să vă ajute pe voi, ca să Se bizuie Domnul pe ei. Nimeni nu poate lăsa nimic pentru mine ca să lucreze pentru mine şi să nu pregete lucrând.

Iată ce a ieşit după patruzeci de ani! Toţi ar voi să vină Domnul cu bucuria pe pământ, dar zăduful zilei Domnului nu vrea să-l simtă nimeni. O, primăvara se face din multe flori, nu numai din una. Via se culege culegând.

O, pe cine să mai scol eu? Cine mai ştie cum să se scoale la lucru cu Domnul? Creştinii mei cred că sunt treji. Dacă ar înţelege cereşte cum trebuie să fie creştinul treaz, atunci şi-ar vedea creştinul orbirea şi lenevirea duhului şi a înţelepciunii din cer, pe care nu o are.

O, copiii mei, mă uit, dar n-am ce să ridic la lucru lângă voi. Trebuie să lucraţi voi. Moise avea popor mult şi lucra cu Domnul peste el. Voi veţi avea şi mai mult, dar începeţi lucrul acesta peste voi şi între voi, căci lucrul vostru va fi să iasă în lături. Cine nu vrea să lucreze, acela va fi tăiat, după cum este scris. Dar nu numai că nu vrea creştinul să lucreze rodind, ba se mai lasă şi greu peste lucrul lui Dumnezeu, care abia mai stă pe picioare înaintea poporului meu. Creştinii din lume au mai multă iubire şi lucrare pentru cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă nu atârnă de fapte credinţa lor, şi din ei voi lua şi îi voi sădi în locul cel uscat de rod, şi îi voi uda, şi ei vor chema sub viţa aceasta pe cei din sămânţa lor, şi se va naşte seminţie sfântă, din cuvântul lui Dumnezeu. Cine a avut de la începutul chemării râvnă şi deschidere pentru lucrul cuvântului, aceia au şi acum, dar cine a venit în lucrarea aceasta lăsându-se greu peste ea, tot aşa stă şi azi.

Cei aşezaţi în grădina mea, lucraţi, fiilor, şi veţi vedea curând de ce trebuie aşa. Domnul nu voieşte să nimicească de tot lumea şi pământul care o ţine. Pământul Îl cere pe Dumnezeu, şi voi aveţi menirea să semănaţi la cererea pământului. Fiţi atenţi cu acest aşezământ sfânt. Aveţi grijă de ordinea sfinţeniei şi nu faceţi atingere aici cu părtăşia duhului hulei sau al călcării sfinţeniei care este aşezată peste această iesle sfântă. Nu voi, ci Domnul este Stăpânul acestei grădini, iar

voi sunteți veghetorii sfințeniei ei. Nu fiți pripiți. Cele odată așezate nu se pot strămuta, dar se vor întări prin semnele lui Dumnezeu. Nici un fel de atingere cu cei ce hulesc! Să nu se încumete nimeni să aducă vreun pic de atingere cu duhul hulei, care lucrează nu din altă parte, ci dinăuntrul poporului creștin. Lumea n-are vină față de această lucrare. Cei ce n-au luat din hrana aceasta, din ungerea aceasta, n-au vină față de ea. Dar cei ce au stat la această masă furișați fără de haină, acelora li s-a vădit îmbrăcămintea cea străină și au început să dea cu unealta hulei, căci cu aceea au fost înveliți pe dedesubtul cămășii de creștin.

Iată, este libertate, dar creștinul a folosit-o ducându-se în lume, și va fi găsit acolo în vremea când va trece îngerul pierzării lumii. Nu dați curs duhului rău ca să bată înspre voi și să vă ațâțe la nedreptate. El nu lucrează dacă voi stați tari. El se teme de cei tari și nu se apropie să se lupte cu ei, căci cei tari au putere să calce pe grumazul și pe capul duhului rău.

Nu fiți necredincioși. Voi să fiți cei dintâi credincioși ai Domnului. Căutați cu lucrul împărăției Lui, căci celelalte, de trebuință, toate vi le adaugă Domnul prin îngerii cei pregătiți. El poruncește îngerilor Săi pentru voi, dar voi lucrați în via cea cerească și aveți grijă de ce a mai rămas, aveți grijă pentru lucrul vostru în vremea ridicării noroadelor către Dumnezeu.

Deprinde-te cu destoinicia cuvântului și ia această torță și luminează cu ea fața ta, și de la ea fața poporului creștin. Întărește-i și pe ceilalți la lucrul pentru cer, că n-am alții. Cei ce au fost n-au înțeles ca în cer și nici acum nu pot înțelege, dar să curgă deslușirea pildelor care au rămas încă pecetluite pentru inima cea rece a poporului Domnului.

Nicușor, deschide cartea și scoate din ea și nu pune capac acestei fântâni. Dacă tu zici că nu te pricepi, dă de la mine. Eu de aceea îți dau; îți dau ca să dai din cele ce-ți dau. O, câtă bogăție aveți! Dați-o la săraci și urmați-mi mie și nu va seca bogăția, și veți da mereu. Domnul a luat capacul; voi doar să scoateți apă și să puneți în cofițe și în ulcioare și în vase goale, și umpleți-le pe toate, că din această apă vie se va face vin ceresc, vin nou, Paști nou și om nou. Îndemnați-vă unul pe altul și scoateți apă din fântâna care curge la voi și adăpați oile. Căutați numai așa, și toate cele de trebuință vor fi cu voi.

Iată, am pe surioara mea amărâtă și lipsită de toate, de toate. Ea nu se îndură să lase totul pentru împărăția cea din cer. E slabă surioara mea, e mică surioara mea; nu are putere să-i lase pe cei răi. Vă dă mămica ajutor, ca să-i dați și ei. Faceți o cutiuță, și în ea puneți două, trei vase micuțe, și să i se ducă și ei de aici câte un pic de hrană, dar să ia bine seama cel ce merge cu hrana. Așa cum de hrana cea din cer nu știe nimeni și nu dă la nimeni decât ei, în strâmtorarea ei, tot așa și din această cutiuță, să ia numai ea, și dacă nu ia tot ce i se duce, să rămână în cutiuță și să se întoarcă în grădina de aici. Un picuț de pâine curată, de mămăligă curată și de legumă curată pentru ea, căci inima ei este curată, dar este lovită de murdăria cea din jur, de lucrurile iadului, care o înconjoară pe ea și inima ei sărmană. O, mai bine decât ea nici un creștin n-a iubit sfințenia acestei grădini. Ea este mereu cu inima și cu iubirea ei aici, dar cei fără de lege, care se lăfăiesc în păcate sub acoperământul ei, îi leagă pașii cei trupești, dar ea iese din trup și zboară în grădina mea și spre puii mei din ea. Trupul rămâne la locul lui, iar inima zboară spre așternutul de aici. Legați-i o cutiuță subțirică la gât și la brâu. Așa cum zgârcitul își ține banii la brâu în chimir și doarme cu banii lipiți de el, așa și ea, să-și lege la gât cele scrise de la Domnul și să le dea spre chivernisire copilului care este lăsat peste ea cu veghea cea bună.

O, surioara mea, dacă n-ai mai pune mâna pe ce nu-I place lui Dumnezeu, nici tovarășul tău nu te-ar mai ocărî atâta. Nu e el vinovat, dar duhul rău îți face necaz dacă tu nu poți să iei mâna de pe tot ce nu este curat pentru cer și pentru tine. Dacă tu ai vrea să mă lași să-i curăț de buboaie pe cei din casa ta! Dar nu mă lași. Ți-e milă, cum mi-a fost mie, și cu mila mea i-am pierdut pe toți. Mi-e milă de tine, și iată, vreau să-ți port de grijă cu cele curate. Dar ție când ți-e milă de mine ca să pun mâna pe tine și să te simt curată și neatinsă de cele străine de curățenia Duhului Sfânt?

O, lelica mea, ce multă veghe lucrez eu peste tine și cât de mult aștept să veghezi și tu pentru mine așa cum cere Dumnezeu azi! Învață, lelico, poporul, ca să știe el ce mult înseamnă sfințenia care trăiește neatinsă de stricăciune a lucrului din grădina mea. Aceasta este grădina pe care o cântam eu când eram cu voi, grădina raiului cel dulce, pe care o vesteam eu de pe atunci, căci așa cântam: *„Raiule-n portița ta/ Multe suflete plângeau/ Că nu pot intra“.* E grădina sfințeniei, pe care a lucrat-o Dumnezeu în mijlocul acestei lucrări, după cum a vestit Domnul.

Emilian al lui mămica Gigi, ai grijă de această rugăminte pentru surioara mea! Copiii mei de aici au griji multe, dar ai tu grijă să mergi cu cutiuța cea cu mâncare din grădina mea, și să-i dai din două cutiuțe de acum, că va veni și ziua când vor cădea aceste legături și piedici.

Copiii mei, fiți treji, fiți în așteptare, fiți ca puii care așteaptă să audă cloncănitul mamei ca să le dea adunătură de hrană. Closca adună și apoi își strigă puii, și ei fug spre ea și iau din ciocul ei și se satură, și iar, și iar așteaptă.

Vom pregăti loc bun și sfânt pentru cea de a treia vestire a învierii ce va să urmeze de la Domnul. Vom pregăti arătarea tainelor Domnului, a lucrării Domnului, căci așa a zis Domnul: *«Dacă vestitorii tac, vor vesti pietrele și lemnele și fierul, și uneltele vor vesti».*

Pace duhurilor voastre! Pace și înțelepciune și bucurie de la mine peste voi! Proorocul David s-a sculat și a jucat de bucuria lucrărilor Domnului. Bucurați-vă și voi, și săltați cu inimioara și cu iubirea, ca să am bucurie în sfatul meu cu voi, ca să văd duhul vostru așteptând întoarcerea mea.

Binecuvântată să fie cântarea și rugăciunea și strigarea sunetului de toacă și de clopot, și rușinată să fie împotrivirea duhului rău, iar voi să aveți peste voi trezirea cea vie, întru veghea cea vie. Pace duhurilor voastre și duhului meu întru duhurile voastre, copii ai lui mama Gigi!

Pace ție, Israele! Amin, amin, amin.

11/24 octombrie 1993

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Statornicia cu Dumnezeu. Cel ce iubește sfatul, îl ia de pretutindeni, ca pe un bun sfetnic. Domnul povățuiește casele de creștini.

Dumnezeu Cuvântul lucrează peste ieslea cuvântului.

Eu sunt, copiii Mei. Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu, dar nimeni nu înțelege numele Meu. Acesta este numele Meu întru cea de a doua venire a Mea pe pământ. Și de ce așa? Așa, pentru că și la începutul cel ce se numește început, tot Cuvântul lui Dumnezeu a fost numele Meu. La

început era Cuvântul, şi la Dumnezeu era, căci Cuvântul era Dumnezeu, şi fără de Cuvântul nu s-a făcut nimic din cele făcute. Cuvântul a fost Lumina, căci El purta viaţa, şi viaţa era lumină peste oameni.

Mare taină şi cerească taină este numele Meu, care se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea am coborât cu această lucrare între oameni, ca să fiu viaţă întru cuvântul adus şi să luminez cu această viaţă prin oameni, prin creştinii acestui popor născut din cuvântul acestei lucrări, şi din mijlocul căruia să luminez peste oameni prin cuvânt.

Pace vouă, căci v-am spus vouă să fiţi atenţi, că vine cuvântul Meu să se aşeze la voi! Pace vouă, ca să pot lucra prin cuvânt şi prin voi! Pace sărbătorii de azi şi rugăciunii şi jertfei de laudă care se ia azi de la voi pentru cer!

Din ceata sfinţilor cuvioşi, care au avut viaţa lui Dumnezeu pe pământ, se serbează în cer şi pe pământ cuvioasa Parascheva, maica multor minuni, din care au răsărit fii pentru calea lui Dumnezeu, fii care au văzut minuni de au crezut prin ele. Aşa este omul învăţat de şapte mii de ani, este învăţat să vadă minuni ca să creadă, să vadă semne şi minuni, dar sunt unii care cad sub semnele lui Dumnezeu, Care lucrează peste necredinţa oamenilor.

Sfânta Parascheva a plecat din viaţa cea de pe pământ şi s-a dus în viaţa cea plăcută pentru cer. A lăsat plăceri şi avuţii şi haine, şi-a lăsat neamul ei şi a ieşit din casa părinţilor ei şi ieşită a fost, şi a fost apoi casnică a cerului şi a lucrărilor cereşti pe pământ, şi apoi în cerul sfânt. Dar cine mai face aşa ceva pentru Dumnezeu şi pentru suflet? O, puţină, puţină iubire, puţină de tot! Nu mai este la oameni iubire întreagă pentru Dumnezeu. Oamenii nu-şi mai jertfesc trăirea pentru cele plăcute lui Dumnezeu. Cei din casa cuvioasei Parascheva, părinţii şi rudele, o iubeau pe ea şi o duceau la biserică şi o învăţau despre Dumnezeu şi o îngrijeau cu hrană şi cu îmbrăcăminte şi cu înţelepciune, căci aşa înţelegeau ei numele lui Dumnezeu, atâta de puţin, fiilor. Dar în ea a pătruns lumina cea întreagă şi s-a luminat şi a lucrat faptele lepădării de sine în casa părinţilor ei, cărora li s-a descoperit atunci puţina lor iubire de Dumnezeu, căci au oropsit-o pe ea pentru faptele ei strălucite întru Dumnezeu, şi atunci ea a trebuit să aleagă, şi a ales lumina, şi a plecat cu ea şi a luminat cu ea, şi a lăsat în urmă puţinătatea credinţei şi a iubirii de Dumnezeu, de care au dat dovadă părinţii acestei fiice. Iată ce va să zică să alegi pe Dumnezeu şi viaţa lui Dumnezeu s-o alegi. Iată ce va să zică să înţelegi numele lui Dumnezeu şi să-l porţi şi să-I fii fiu şi să fii întreg în iubire.

Eu am venit şi am ales un popor şi am venit mereu la el şi i-am vorbit din cer. Am venit pe pământ, am venit tainic pe pământ, ca să pregătesc pe cel ce era să fie ales cu această lucrare, dar poporul Meu cel ales n-a avut curaj, n-a avut. I-a plăcut să-i vorbesc, i-a plăcut să-l numesc fiu al Meu şi să-i făgăduiesc împărăţia Mea, i-a plăcut să fiu bun, dar dacă am voit să fiu drept, nu i-a mai plăcut. Dacă am voit să-l deprind să înţeleagă ce înseamnă să fii fiu al împărăţiei Mele din cer, a şovăit şi nu M-a urmat. Eu am umblat mereu după el cu îndemnul şi cu învăţătura, dar el n-a urmat învăţătura Mea. A făcut atât cât au făcut şi părinţii fiicei serbată astăzi. Puţin de tot au voit cu Mine copiii acestui popor; puţin, puţin, fiilor. Ce durere! Şi câte cuvinte le-am vorbit! Şi câtă iertare am lucrat peste ei! Şi cuvintele acestea sunt toate, căci Eu sunt Cuvântul, Eu sunt această lucrare, şi cuvântul stă pe masa acestei lucrări, stă şi azi, stă şi strigă încă, dar nimeni nu înţelege numele Meu.

Ca să fii fiu al cuvântului Meu, nu poţi fi cu poftele tale, cu plăceri, cu pretenţii şi cu scumpeturi de care-ţi legi viaţa şi inima. Şi are creştinul pe buze că aşa a lăsat Dumnezeu. O, nu huli viaţa Mea, că Eu nu aşa M-am arătat în mijlocul oamenilor, ci, din contră, am învăţat peste tot şi am spus: *«Cel ce vine după Mine, să se lepede de sine şi să Mă ia pe Mine întru crucea sa, ca să urmeze Mie»,* şi am spus că unde e comoara, acolo e şi inima. Nu aşa am lăsat Eu, dar n-a rămas Duhul Meu în acest popor.

Aşa plângea Dumnezeu şi în zilele lui Noe. Duhul Domnului nu mai era în oameni, şi Domnul i-a dat deoparte pe toţi cei fără de Mine şi fără Duhul Meu. Şi iată, aşa zice omul, zice că aşa a lăsat Dumnezeu, şi dacă zice aşa, Domnul trebuie să arate că nu aşa a lăsat El. Şi am venit şi am povăţuit duhul acestui popor ca să trăiască cu Mine şi ca Mine, dar poporul acesta nu M-a iubit, că dacă Mă iubea nu mai păcătuia, nu mai Mă părăsea, nu mai pleca de lângă Mine. Şi s-a iubit pe sine poporul cel la care am venit, şi el n-a avut vreme de împărăţia cea din cer. Fiii acestui popor n-au vrut să fie ca păsările cerului, ca crinii câmpului ca să am Eu grijă de ei, şi au voit să aibă ei grijă de ei, şi n-a rămas Duhul Meu în ei. O, şi câtă iubire se cerea să aibă acest popor!

O, n-am mai făcut cu nimeni o lucrare mai mare ca şi cu tine, popor iubit. Unde eşti, tată? Unde eşti tu, cel chemat şi ales de Mine? Unde eşti, şi ce aştepţi, şi ce faci? Ce vrei să faci, ce alegi să faci? De ce nu vrei tu să faci voia Mea cea sfântă? De ce nu plângi după Mine cum plângeau ucenicii Mei după Mine şi după drumurile lor cu Mine? Oamenii se folosesc numai de lumea aceasta şi de viaţa ei, dar nici tu, creştine, nu ai o altfel de dragoste. Te foloseşti de toate, îţi pierzi toată inima, toată vremea, dar nu aşa a lăsat Dumnezeu. Am voit ca prin acest popor să ies cu cele ce am lăsat Eu, să arăt în faţa lumii cum am lăsat Eu să fie viaţa oamenilor şi cum să iubească oamenii pe Dumnezeu. Iubirea de sine şi grija de sine îl face pe om să-şi piardă viaţa, că scris este: *«Cine caută să-şi câştige viaţa, acela şi-o va pierde».* Dumnezeu este viaţa ta, creştine, dar ştii tu, oare, ce va să zică acest cuvânt, viaţă? Iată, Cuvântul S-a făcut viaţă, şi viaţa este lumina oamenilor, şi Eu sunt Cuvântul. Hai, tată, hai măcar creştinii Mei, hai să înţelegem, căci Cuvântul S-a întrupat ca să se arate viaţa oamenilor şi să fie Domnul cu oamenii Săi. Hai, poporule al Meu, să nu fie iar ca în zilele lui Noe. Tu să fii cu Duhul Meu în tine, ca să nu cadă poporul Meu lovit de minunile lui Dumnezeu aşa cum a fost în zilele lui Noe când plângea Dumnezeu şi Îi părea rău că l-a făcut pe om. O, multe şi mari şi minunate cuvinte de taină am de rostit în mijlocul poporului Meu, şi voi din nou să-l adun şi să-l strâng la sânul cuvântului Meu, şi să suflu peste duhul lui din nou, şi să-l îmbiu din nou spre cele din cer, care se lasă pe pământ. Vom face cum s-o putea, şi iarăşi voi aduna pe fiii acestui popor, ca să cineze Domnul cu duhul acestui popor.

Verginica intră cu cuvântul Meu. Verginico, tu eşti păstoriţă de la Mine, tată. Ia şi dă celor cu care stai în sfatul zilei de azi şi ţine-i tari pe cărare, ca să fie aceşti copii aşa cum a lăsat Domnul să fie creştinul Său.

— Mama Gigi se aşează cu iubire, cu mare şi sfântă iubire în sfat cu voi.

Pacea şi liniştea cerului peste voi, căci pe acestea le iau cu mine şi le aşez peste inima poporului meu. Iată, vin la voi cu sfaturi sfinte, cu îndemnuri tari, cu duh de statornicie în sfinţenie pe calea voastră cu Domnul. E mare lucru să aibă Domnul creştini rupţi de cele ce lasă mânjire pe cămaşa de

creştin, de fiu al slavei care va cuprinde pe creştinul care a scos şi a lepădat de la el orice spin, orice buruiană, orice uscăciune, care aduce înţepături lui Dumnezeu şi sfinţeniei Sale din creştin. Nimeni nu înţelege îndeajuns să ferească această lucrare de atingerea cu lumea, cu păcatul, cu cămaşa murdară şi vândută păcatului, şi vândută neascultării şi lumii. Nu vă temeţi de ceea ce se va întâmpla peste tot pe unde Domnul va curăţi locul creştinului Său. Ce este lume se trage într-ale sale, şi ce este sfinţenie curată, se deosebeşte cu ale sale, iar cine va lua în râs această vorbire cerească, acela va rămâne cu cele cu care stă atins.

Grâul trebuie bine ales, de trei ori ales, de trei ori trecut prin el, ca nu cumva vreo neghină să se pitească, să fie rămasă în grâu. Să nu aibă satana după ce se uita în ograda creştinului desăvârşit, în lucrarea lui şi în viaţa lui şi a celor de lângă el, de la aceeaşi masă cu el şi casă cu el. Eu n-aş vrea să aleagă Domnul fără de veste grâul. Am creştini care stau cu cele sfinte, dar atinşi cu cei ce fac negriciune de păcate. Aceşti creştini iau pe mână atingere cu iadul şi Îi storc puterea sfinţeniei lui Dumnezeu. Nu este ca atunci când femeia bolnavă s-a atins de Domnul şi I-a stors puterea, că aceea a fost venită cu credinţă şi cu umilinţă, şi venită a rămas. Dar acum se atinge creştinul bolnav de păcate, atins de păcate, şi Îl zgârie pe Dumnezeu, şi suferă Dumnezeu. De aceea pe cel ce vrea curat, îl ajut, îl scap de piedici şi de tot ce este străin pe lângă el şi îl pecetluiesc cu totul, cu tot ce are cu mine, şi stau bine de veghe şi în lărgime de veghe lângă el. De aceea lucrează Domnul aşa cu cei ce iubesc întru toate sfinţenia, căci sfinţenia este legea care va mai rămâne şi peste care nu poate avea stăpânire nici un fel de pieire.

Statornicia cu Dumnezeu are un mai mare înţeles. Nu numai să faci tu şi să trăieşti cele curate, dar să ai şi ograda ta curată, şi mâna, şi inima, şi îmbrăţişarea curată şi neatinsă cu cei ce stau păcătoşi, cu cei ce stau ei în ei. Dacă vrei să fii curat faţă de fructul care s-a pus pe masa celor curaţi de azi, apoi tu te faci una cu acest fruct din cer, una cu Domnul slavei care va fi în curând, şi nu se poate să te mai atingi cu ceea ce răneşte sfinţenia din tine, căci Domnul are mari zgârieturi de la această atingere cu necurăţenia.

O, copilul meu, tu nu vezi pe deasupra, nu vezi nimic, şi mă doare că n-ai ajuns să vezi şi să dai deoparte tot ce nu seamănă cu tine şi cu ce faci tu. Lumea nu are păcat faţă de această lucrare. Nu despre lume vorbesc eu aici. Vorbesc de cel ce a ştiut, de cel ce a luat în urechi, de cel ce a fost însemnat de Dumnezeu şi iertat de Dumnezeu, iar el şi azi face păcate grele, şi păcatele lui de azi sunt mult mai grele decât cele din neştiinţă. O, numai atât ai înţeles sfinţenia pe care o cere Domnul azi şi care va fi ţie salvare pentru mâine? Vorbesc cu duhul acestui popor şi vorbesc cu tot sufletul care ştie ce este încă ascuns de tot poporul. O, n-are Domnul în popor copii care să fi lăsat tot ce nu e cu Dumnezeu; n-are. Şi ce să fac cu creştinul care este numai jumătate plecat cu Domnul?

Fiţi desăvârşiţi şi lăsaţi şi din inimă şi din faptă şi din gând atingerea cu cele ce se dezlipesc de sfinţenie. Fiţi sfinţi, că de aceea lucrează Domnul în felul acesta. Întăriţi-vă în curăţenie ca nişte fraţi curaţi şi nicidecum ca părinţi şi copii sau ca bărbat şi femeie, că mare este taina aceasta în biserica lucrării Domnului care este cu voi, cei ce ascultaţi pentru pregătirea slavei lui Iisus Hristos întru a Sa venire.

Iubiţi şi iar iubiţi dragostea şi răbdarea şi blândeţea şi sfatul. Cel ce iubeşte sfatul, îl ia de peste tot şi îl face ca un bun, ca o hrană fără de care nu poate trăi. Iubiţi şi iar iubiţi sfatul, dar să fie sfatul. Cei ce primesc sfatul unul de la altul, aceia se iubesc unul pe altul. Îndulciţi-vă unul pe altul, că Domnul vă iubeşte; vă iubeşte şi vă curăţă ograda şi cărarea spre El şi vă dă mâna şi vă scoate din furtuni. Vine vreme bună pentru cei sfinţi, pentru cei curaţi, şi toţi cei neascultători vor vedea slava lor şi vor alerga spre ea ca s-o cuprindă, dar slava cere sfinţenie, măi copii.

Iubiţi pe Veronica mea, că mama Gigi vrea să-i plătească cu iubire pentru măreţia şi dragostea cu care lucrează în ogorul Domnului. Iată, o foloseşte mămica şi în grădina ei, şi pe ogorul ei. Ea merge cu păstorul meu şi lucrează în ogorul meu alături de păstor.

Păstorule al meu, ţi-am vestit că-ţi voi da înapoi puterea, şi ai văzut că ţi-am dat-o, căci ţi-am adunat poporul şi m-am scuturat peste tine şi ai lucrat putere peste poporul meu. Dar ai grijă de Domnul, ai grijă de mine, să mă simt bine cu tine. Am durere că nu mă înţelegi de ajuns de bine, nu crezi de ajuns de bine lucrul grădinii mele şi lucrul meu cu copiii din grădina cuvântului. Mama Gigi te roagă să te scuturi de spinii care zboară înspre tine. Vreau să lucrezi cu mine, vreau să semănăm în lucru. Copiii care vin să mă servesc de ei, copiii mei, Veronica şi celălalt copil cu care mă sprijinesc în lucru, şi cu care te sprijineşti tu, aceşti copii vin şi spre tine cu veşti din grădina mea ca să lucrăm la fel. Domnul îţi dă putere ca să fii apostol al vremii slavei, ca să lucrezi bine lucrul de apostol, lucrul în care eşti aşezat, dar să lucrăm la fel ca să rămână lucrul. Aş voi să-ţi dau nişte sfaturi dacă şi tu voieşti să le iei. Şi dacă vei voi, eu ţi le voi da, şi te vei folosi de ele mai mult decât te aştepţi. Fii pildă de curăţenie peste ai mei şi învaţă pe poporul meu. Păstorii sunt puşi de Dumnezeu şi trebuie să lucreze dacă sunt puşi, dar să lucrăm la fel, mereu la fel, şi cu atenţie cerească să lucrăm făcându-ne pildă peste turmă.

Pace vouă! Eu mult vă iubesc, şi de aceea nu vă las în slăbire şi în durere. Ţineţi bine mâna pe împărăţia cea din cer şi să nu-i daţi drumul din mână. Domnul lucrează binele, chiar dacă n-aveţi putere să pricepeţi îndeajuns.

Binecuvântată să vă fie împlinirea sfinţeniei de duh şi de trup şi de inimă, măi copii. Mama Gigi rosteşte şi ea, de lângă Domnul rosteşte bucurie şi binecuvântare cu bucurie pentru întoarcerea copiilor ei, Marian şi Victoria, căci am fost în călătorie cu ei. Mama Gigi îi îmbrăţişează şi îi întâmpină cu bucurii cereşti, că ea este cerească. Aveţi grijă că avem de vestit cea de a treia vestire a învierii Duhului Sfânt. Mama Gigi vă ajută să găsiţi locul cel mai bun al acestei vestiri şi acoperişul cel mai înalt al acestei trâmbiţări. Mama Gigi vă şterge de praful de pe drum şi vă spală cu apă cerească. Binecuvântaţi să fiţi, alături de cei binecuvântaţi!

Mama Gigi a lucrat cu cuvântul ei în ziua cea vestită de ea. Pace peste cei ce iau cuvântul ca să-l dea de ştire şi ca să-l ducă spre ştire, spre întărire şi spre înviere, căci înviere lucrează mama Gigi! Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 1993

Cuvântul Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

Binecuvântarea corăbiuţei cea nouă, spre împărţirea cuvântului Domnului în cetăţile creştinilor.

Eu voiesc să lucrez prin voi, dar dacă voi întârziaţi să lucraţi, Eu lucrez, pentru că Tatăl Meu lucrează, şi Eu lucrez.

Se binecuvintează de Tatăl Meu şi de Mine şi de Duhul Sfânt, se binecuvintează prin cuvânt ceresc corăbiuţa care v-a fost dăruită pentru lucrul cel ceresc cu voi; cu voi şi cu lucrarea Mea cerească. Se sfinţesc şi se binecuvintează toate mădularele corăbiuţei aceasta, şi să asculte ele de Domnul şi de voi, dar voi să ascultaţi de Domnul, măi copii, să ascultaţi mereu şi să fiţi mereu cu Mine şi cu cerul. Amin. Se binecuvintează şi se sfinţesc, şi se aşează în faţă şi în spate, în dreapta şi în stânga şi pe toate laturile, chipurile cele cereşti, dimpreună cu fiinţa lor cerească şi cu sfinţenia cerească a lor, căci Sfânta Treime, şi Măicuţa Mea, şi Verginica, şi toţi sfinţii cei lucrători, care fac cordon de jur împrejurul vostru şi al corăbiuţei cu care veţi călători voi şi cu lucrarea Mea cu voi, iată, îşi iau loc la lucru, la călătorii şi la lucrul pentru care mergeţi, tată.

Iată, sfinţi şi îngeri lucrători se aşează lângă voi şi în voi, dimpreună cu toată oastea cerească. Dacă chiar vreunul din voi ar călători, acela are cu el oastea Domnului, oastea cerească a Domnului, şi va lucra Dumnezeu şi va face minune pe pământ, căci pe pământ va sta pregătită oastea lui Dumnezeu şi va lucra cărarea venirii Domnului, alături de oastea cerească a arătării Domnului. Sfinţii care îşi iau locul lângă voi pentru călătoriile lucrării Mele cu voi, au cu ei în lucru pe toţi cei cereşti care au răsărit din lucrarea lor cu Mine. O, dacă aţi vedea voi cu ochii trupului cum nici un casnic al cerului nu mai stă în cer! Nici unul, tată! Toţi se coboară şi stau cu voi şi lucrează lucrare cerească cu voi, şi stau la lucrul vostru pentru cer şi pentru făptura lui Dumnezeu care a fost şi care este, ca să fie, tată. Vorbirile voastre să fie mereu, şi să fie cereşti, căci cei din cer stau mereu lângă voi şi vin cu zecile de mii, şi cu oştirile vin ca să asculte cuvintele Duhului Sfânt care trec prin voi, care se rostesc de voi pentru cer şi pentru pământ, pentru făpturile din cer şi de pe pământ şi pentru numele Meu, pe care-l purtaţi voi pe pământ şi în cer, căci şi Eu şi tot cerul poartă numele vostru în cer şi pe pământ.

Vine vremea unei vremi minunate când numele Meu, cel purtat de voi, va fi purtat pentru voi de către cei din cer, va fi purtat din loc în loc în toate cele patru laturi ale pământului, ca să se slăvească această lucrare şi să stea la mijloc şi să se facă spre ea cale din toate laturile. Cuvintele voastre să fie cuvintele Duhului Sfânt, căci cerul stă şi ascultă cuvintele voastre şi ia de la fiecare şi duce cerul în slava sa cuvintele voastre care au în ele pe Duhul Sfânt.

Binecuvântate să vă fie cuvintele Duhului Sfânt, rostite prin guriţele voastre! Râul vieţii să fie albia cuvintelor voastre şi să se hrănească pământul cel însetat. Cerul pregăteşte lucrare cerească văzută, măi tată. Fiţi bine îmbrăcaţi cu haină cerească. Fiţi bine încălţaţi cu încălţăminte slăvită de Domnul. Fiţi bine înarmaţi cu armele cereşti şi cu cutiuţa de leacuri şi de doctorii cereşti şi de alifii purtătoare de minuni, tată, căci mult v-am dat Eu vouă şi mult trebuie să aveţi şi să daţi, şi veţi avea dacă veţi da.

Verginica e cu Mine şi cu cuvântul ei lângă Mine, şi de lângă Mine lucrează cu voi.

— Mama Gigi v-a ieşit în cale şi a pus degetul şi v-a arătat să luaţi în grădina mea corăbiuţa pe care v-a dat-o ea vouă. Binecuvântată să fie, sfinţită şi tare să fie, şi ocrotită de cer şi de voi să fie!

Se curăţă şi se spală şi se împodobeşte cu sfinţenia şi lucrarea sfinţilor cerului şi se dăruieşte vouă această corăbiuţă. E darul meu vouă, şi lucrării mele cu voi. Se sfinţeşte şi se curăţă şi se binecuvintează prin cuvânt această corăbiuţă ca să fie cerească şi nu pământească. Mânuţele voastre luaţi-le şi, în numele lui Dumnezeu şi în numele meu şi al sfântului zilei în care v-a fost dăruită, mânuţele voastre să spele şi să ungă şi să sfinţească şi să aşeze ocrotitorii şi lucrătorii cei cereşti să ia loc, şi să luaţi şi voi apoi loc, şi să fiţi binecuvântaţi în cer şi pe pământ. Sfânta şi ocrotitoarea cruce să-i fie braţe şi punte şi aripi şi slavă şi ocrotire ei şi lucrătorilor care vor fi purtaţi pentru lucrările cereşti.

Mama Gigi vă iubeşte. Lucraţi, fiilor, lucraţi, că mult este de lucru prin cuvânt. Prin cuvânt se întocmesc toate câte mai sunt de aşezat şi de întocmit. Eu sunt gata mereu de lucru, dar să vă am la lucru gata. Eu sunt gata să hrănesc poporul meu, dar să vă am pe voi vase pentru hrana mea. Eu sunt gata să dau naştere cerească poporului cel nou care va fi, dar am nevoie de ajutor de la voi, copiii mei care aţi rămas lucrători pe urma lucrului meu cu Domnul.

Fiţi binecuvântaţi, fiilor! Fiţi harnici pentru cer, căci cerul vi se dăruieşte vouă ca plată pentru lucrul vostru. Mama Gigi vă poartă în braţele ei cereşti şi sfinţeşte mereu lucrul vostru şi tot ce este pentru voi.

Pace vouă, copiii mei cei mititei, dar fiţi mari! Şi veţi fi mari, căci Domnul aşa are planul Său: să fiţi mari, în numele Preasfintei Treimi, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt; mari în sfinţenie, mari în credinţă şi în cuvântul credinţei şi în făptura cuvântului credinţei, care are pe Dumnezeu Cuvântul întru lucrul cuvântului credinţei voastre.

Pace vouă de la sfinţii şi de la proorocii cerului! Pace vouă în cer şi pe pământ! Pace vouă, întru lucrarea cerului cu voi! Binecuvântate să vă fie intrările şi ieşirile în toată vremea. Eu sunt cu voi în toată vremea. Amin, amin, amin.

30 octombrie/12 noiembrie 1993

Soborul sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil

Domnul este Pomul Vieţii. Strigare peste România şi peste Sinedriul bisericii ei. Melchisedec şi taina lui Dumnezeu prin el.

Se rosteşte binecuvântarea lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Se binecuvintează prin rostire de cuvânt cerul cel nou şi pământul cel nou şi Ierusalimul cel nou, care s-au lucrat şi s-au coborât de la Dumnezeu, întru purtarea tronului şi a cortului lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor.

Iată, deschid izvoarele Mele ca să curg Eu spre voi şi să beţi voi, să beţi mereu din râul vieţii şi să vă hrăniţi din pomul vieţii, care este udat de râul vieţii şi care creşte şi rodeşte în mijlocul Ierusalimului ceresc.

Pace vouă de la Tatăl! Pace vouă, copii ai Fiului Meu întru Care am binevoit! Pace vouă de la Mângâietorul, pe Care L-am trimis fiilor Fiului Meu după ce Fiul Meu Şi-a plinit lucrarea Sa peste voi, aşezându-Se apoi în voi prin acest Mângâietor dat Lui de Mine pentru ca să vină cu El la voi, pentru ca să vi-L dea vouă şi ca să fie cu voi până la sfârşitul veacurilor.

Pacea Mea v-o dau vouă, pacea Mea o las vouă, tată! Precum v-o dă Fiul, aşa şi Tatăl v-o dă, ca să aveţi voi purtare de Duh Sfânt întru Noi, întru Mine şi Fiul Meu iubit, întru Care am binevoit. Dacă Eu sunt fără de început, dacă sunt mai înainte de toţi vecii, tot aşa şi Fiul Meu, tot aşa şi Adevărul Meu, Care este Fiul Meu şi Moştenitorul Cel cu Mine în moştenire.

Dar îngerii cei făcuţi pentru slava Noastră, pentru lucrarea Noastră nu au putut fi decât slavă până ce Dumnezeu a făcut cerul şi pământul şi pe toate cele văzute şi pe cele nevăzute, şi pe om luat din pământ. Şi iată, făptura cea făcută de

Noi din pământ şi căreia am suflat Noi duh de viaţă, făptura aceea a stârnit tulburare în lumea îngerilor cei făcuţi prin cuvânt aşa cum toate s-au făcut prin cuvânt; toate, în afară de om. Toate oştirile îngereşti formau slava lui Dumnezeu ascultând lucrarea slavei. Dar după ce Noi l-am făcut pe om, am zis omului să asculte de cuvântul cel rostit, pentru ca să fie ascultat cuvântul, pentru ca să se împlinească el. Dar cuvântul rostit peste om nu s-a împlinit, tată. De ce, tată, nu s-a împlinit? De ce s-a călcat peste cuvânt, şi cum s-a putut întâmpla aceasta? S-a semeţit omul, tată. Îngerii erau duhuri, şi duhurile nu fac nici o lucrare fără trupuri, fără să aibă locaş trupuri. Şi dacă l-am făcut pe om cu trup şi dacă am suflat duh de viaţă peste el şi dacă apoi M-am odihnit în el, M-am odihnit cu tot cerul în el, în pământul pe care l-am lucrat, căci după ce l-am lucrat şi l-am terminat M-am odihnit în el, M-am odihnit în lucrarea Mea, tată, a Mea şi a Fiului Meu, întru Duh dumnezeiesc.

Fiţi atenţi, măi copii, luaţi aminte bine, că astăzi este sărbătoare de îngeri, dar voiesc să înţelegeţi bine şi atent. Fiţi cu duhul atent şi aplecat spre înţelegerea întru Dumnezeu, căci facem sfat îngeresc şi ceresc ca să înţelegem lucrarea îngerilor. Mai-marii oştilor îngerilor, Mihail şi Gavriil, aduc serbare în sobor peste Ierusalimul cel din cer dat vouă ca să fie îngerii lucrând peste voi în această zi de sărbătoare. Fiţi cu duhul atent şi ridicaţi-l spre Mine, ca să înţelegeţi sfatul Domnului între voi, că după ce l-am făcut pe om, M-am odihnit întru el. Şi cât M-am odihnit? Puţin de tot M-am putut odihni în lucrarea mâinilor Mele, căci în vremea odihnei Mele în om, omul s-a bucurat de toată slava lui Dumnezeu care mişca în Eden, care plutea în Eden, purtată de om, de trupul omului şi de mişcarea trupului omului, care purta în ea slava Mea.

Am făcut om din om ca să nu fie omul singur, ca să fie mare slava Mea întru lucrarea omului. Îngerii erau cu Mine şi cu slava Mea în om, şi omul era atunci purtător de Dumnezeu, locaş al slavei lui Dumnezeu. Toate cetele de arhangheli şi de îngeri îşi găsiseră odihna în om, căci făceau parte din slava Mea, şi omul era slujit de îngeri, precum Dumnezeu. Şi l-am iubit pe om şi l-am pus împărat în Eden, căci i-am făcut o grădină de Eden peste care să fie omul împărat. Şi dacă l-am pus împărat peste Eden, a folosit gând ascuns, care a fost slujit de îngeri, şi acest gând ascuns a primit slujirea îngerilor prin căpetenia îngerilor.

Omul era pus împărat, şi apoi s-a semeţit şi a spus: *«Pune-voi scaunul meu şi îl voi aşeza deasupra norilor; peste Cel Preaînalt îl voi pune»*. Şi iată, acest gând ascuns al omului, care ar fi fost să primească slujirea îngerilor, a cutremurat Edenul şi cerul cel de deasupra, căci omul cel din pământ făcut a tânjit să se înalţe deasupra Creatorului său. Şi cum a început îngerul cel întâi peste cetele îngerilor, cum a început să cugete a sluji gândului cel ascuns al omului, s-a zdrobit de muntele semeţiei care crescuse în om, şi Domnul nu a mai simţit odihna în om, şi îngerii au început să cadă de la faţa lui Dumnezeu, din cinstea în care erau. Şi pe când îngerii cădeau, Domnul a trezit pe Mihail şi a strigat prin el: *«Să stăm bine şi să luăm aminte cu frică!»*. Şi când a zis *„cu frică",* s-a oprit căderea îngerilor, din pricina cuvântului de supunere.

Iată, tată, ce a făcut omul! S-a făcut prilej şi locaş de cădere a îngerilor. Ca fulgerul de repede s-a produs această cădere a omului, ca gândul de repede, căci când omul a gândit, au căzut îngerii şi s-au făcut satane. Şi ce înseamnă satană? Satană înseamnă schimbarea binelui în rău, şi când binele se transformă în rău, începe o luptă de vrăjmăşie împotriva binelui, şi se naşte o putere care se numeşte rău, puterea răului împotriva puterii binelui, a lui Dumnezeu. Şi iată, aşa s-a format atunci satana, născând putere vrăjmaşă, care se duce la Dumnezeu şi învinuieşte pe om în faţa lui Dumnezeu. Ca fulgerul s-a născut această putere potrivnică binelui, şi se numeşte satană această putere rea, dar ea a căzut de la faţa lui Dumnezeu, după cum este scris: *«Am văzut pe satana, ca fulgerul căzând din cer».*

Şi după ce puterea aceasta a căzut pe pământ, pe care pământ a căzut? A căzut în om, a căzut peste om şi peste înţelepciunea omului, căci satana a luat apoi chip de şarpe, şi a lucrat acest înger căzut, a lucrat prin şarpe şi a rostit cuvânt de ispită îndemnându-l pe om să nu asculte de Dumnezeu ca să cadă şi omul dacă el a căzut cu ceata lui cu tot. Căci Lucifer era cel dintâi înger peste îngeri şi peste cetele de îngeri şi avea ceata cea dintâi, alături de lumina şi de fericirea lui Dumnezeu; adică era primul, el şi ceata lui lângă scaunul lui Dumnezeu, lângă lumină şi fericire, măi tată, şi de aceea i se zicea Lucifer, adică Luceafăr, căci el îşi lua strălucirea din lumina fericirii dumnezeieşti.

S-a supărat Lucifer pe om; a dat vina pe om pentru căderea lui. El era îngerul înţelepciunii lui Dumnezeu, şi când S-a odihnit Domnul în om, s-a odihnit şi el şi ceata sa, dimpreună cu toate oştirile cereşti, şi în om s-a întâmplat căderea lui, căci duhurile îngerilor lucrează prin trupuri lucrarea lor. Şi s-a luptat apoi Lucifer ca să-l cadă şi el pe om din cer, şi a intrat în şarpe şi a ademenit pe om, şi s-a născut de atunci lucrarea vrăjmaşă binelui şi fericirii omului în cer, şi omul a fost dat afară din cer şi a fost pus în locuinţa morţilor. Dar Eu am trimis pe Fiul Meu ca să ia trup şi să strice lucrul lui satana dărâmându-l de peste tot, şi apoi să plinească înfrângerea şi distrugerea lui la venirea Lui.

Iată ce înseamnă să se lase omul stăpânit de satană! Şi de aceea Eu am ridicat oameni dintre oameni, care alungă pe satana. Când regele Saul era chinuit de duhul lui satana pentru păcatul măririi de sine, el a fost eliberat de satana prin cântarea lui David. Dar cu greu se poate face aşezare de Dumnezeu în omul în care locuieşte acest înger, căci Saul era mereu văzut cu Lucifer în lucrarea sa. Iată păcatul lui Lucifer lucrând în om prin mărirea de sine, prin părerea de sine! De aceea L-am trimis pe Fiul Meu; L-am trimis să strice lucrarea satanică şi să Se arate oamenilor ca să-i înveţe să ia din nou chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Şi cine se lasă învăţat şi ajutat de Fiul Meu, acela face ce a făcut Fiul Meu şi se coboară la smerenie, ca să nu-şi încerce Lucifer stăpânirea în omul care primeşte pe Fiul Meu.

O, Tatăl Meu, de aceea am zis Eu la oameni: *«Eu sunt calea!»*. Aşa le-am zis când Tu M-ai trimis la oameni, şi cine M-a crezut, a luat-o pe calea aceasta şi s-a izbăvit de acest înger vrăjmaş. Amin.

O, iubiţii Mei, prietenii Mei, fraţii Mei întru Tatăl! Aşa am zis: *«Eu sunt calea!»*. Şi cum adică Eu? Eu am fost coborât până la voi ca să vă iau apoi cu Mine la Tatăl. Iată coborâre şi înălţare. Aceasta este calea pe care v-am arătat-o Eu. Întâi M-am coborât, şi apoi M-am înălţat. Dacă Eu nu Mă cobor la voi, cum aţi putea să vă înălţaţi voi la Tatăl? Tatăl nu primeşte pe nimeni fără Mine, pentru că El M-a trimis să Mă cobor şi să-i aduc cu Mine pe cei la care Mă cobor, pe cei în care Mă cobor. Eu sunt Fiul Tatălui, şi M-am coborât în voi ca să vă învăţ şi pe voi să lucraţi şi să stricaţi lucrarea lui satana.

Când a venit la Mine cel bolnav cerându-Mi să-i vindec trupul de boală şi de duh rău, l-am vindecat şi i-am zis: *«Du-te, dar de acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ţi fie ţie ceva mai rău»*. Şi ţie, măi poporul Meu, ţie cum ţi-am zis

când ai venit ca să fii cu Mine? Căci te-am primit şi te-am vindecat prin cuvânt de plata păcatelor de până atunci, adică te-am iertat şi te-am primit şi nu ţi-am zis: *„Du-te, şi să nu mai păcătuieşti!“,* şi ţi-am zis: *„Vino, şi să nu mai greşeşti; vino şi stai cu Mine ca să nu-ţi fie ţie rău!“.*

O, măi copii, iată, în ziua aceasta de sărbătoare vorbesc cu poporul acestei lucrări. Am vorbit atâţia ani cu poporul acestei lucrări. Sunam din trâmbiţa cea dumnezeiască şi îl anunţam să se adune la masa cuvântului Meu, şi venea poporul acestei lucrări, dar auzind nu auzea şi venind nu venea. Nu venea, fiilor, nu venea, că dacă venea, venit era şi venit rămânea. Venea şi se întorcea, venea şi pleca, şi nu venea. Nu venea dacă făcea aşa. Îl strângeam mereu, ca să-l vindec mereu. De câte ori cădea, îl sculam iertându-l, că el nu se scula. Îl sculam Eu, că el nu se scula, căci ca să te scoli înseamnă să urăşti căderea şi să nu mai cazi. Dar Eu îl sculam, şi el se ducea de la Mine şi cădea iar. Cădea, pentru că era semeţ, că nu o să se audă niciodată să cadă cineva dacă nu se semeţeşte ridicându-se deasupra lui Dumnezeu. Dacă Eu veneam şi îi spuneam să nu mai facă, el nu făcea aşa, el făcea mereu împotrivă, şi asta se numeşte că iar cădea semeţindu-se deasupra scaunului lui Dumnezeu. O, şi când auzeam mereu aşa cum aud şi acum de la acest popor că zice că *„Dumnezeu e bun şi ştie că satana e de vină şi vede lupta noastră cu satana“*! O, măi creştine, nu ai să vezi niciodată pe cel ce se luptă cu satana, şi ca să nu-l biruiască pe satana; niciodată, fiule. Şi ai să vezi mereu pe satana în calea omului biruindu-l pe cel ce nu se luptă cu satana. Numai cel ce nu se luptă, numai acela e biruit, numai acela. Cel ce primeşte pe acest înger, acela devine satană care luptă împotriva lui Dumnezeu, împotriva împărăţiei lui Dumnezeu, şi acela Îi răstoarnă scaunul lui Dumnezeu, statul lui Dumnezeu înăuntrul său. Eu de aceea am venit cu această lucrare, ca să aşez la loc drept scaunul lui Dumnezeu, să-l aşez ca să stea, şi ca să împărăţească stând. Dar de la căderea lui Lucifer nu s-a mai pomenit să stea Domnul în omul care are pe acest înger înăuntrul său.

Iată, vorbesc cu voi despre îngeri, ca să cunoaşteţi voi pe acest înger rău şi să nu-i daţi împărăţie, fiilor, să nu-i daţi, să nu-i mai daţi. La o parte din voi vă zic să nu-i daţi, dar la o parte din voi vă zic să nu-i mai daţi. Eu am venit să dărâm scaunul lui Lucifer, dar dacă poporul Meu nu va deosebi pe acest înger căzut din cer, se va lăsa mereu momit de şarpele care muşcă după ce momeşte, şi apoi Lucifer, văzând, se duce şi învinuieşte pe om. De aceea, creştine, îţi zic ţie: ascultă de Dumnezeu şi de cuvântul Său, căci dacă omul cel din Eden ar fi ascultat de cuvântul rostit peste el, nu ar mai fi ajuns să vadă rodul păcatului acesta.

Iată cel mai mare şi cel mai bătrân păcat! Neascultarea este acum ca o brăţară pe care creştinul poporului Meu o poartă cu el în toată vremea, şi această brăţară se va desface în două şi îţi va prinde amândouă mâinile, măi creştine, şi vei fi dus acolo unde nu voieşti. Şi dacă nu voieşti să fii dus la locul neascultării, aruncă de la tine, aruncă brăţara cumpărată de la străinii lui Dumnezeu, şi cumpără de la Mine salbă de nuntă şi haină de nuntă şi nu umbla pe drumul neascultării de cuvântul lui Dumnezeu; nu umbla în tine cu acest înger rău, că el te pică din cer, fiule, te trage din cer. Nu fi nepăsător, nu fi azi nepăsător, că mâine nu vei putea să te tragi de la plata nepăsării.

O, Eu aşa am spus: *«Privegheaţi şi vă rugaţi neîncetat, ca să nu cădeţi în ispită!».* Dar ce înseamnă să te rogi? Înseamnă să te pleci lui Dumnezeu, ca să nu te pândească acest înger întunecat. Ce făceam Eu când mergeam în casa Tatălui Meu? Luam cartea Tatălui Meu şi citeam din ea şi arătam tuturor lucrarea Tatălui Meu, şi aşa făceau şi apostolii Mei apoi, şi aşa să faceţi şi voi, fiilor; neîncetat să fiţi aşa, ca să nu cădeţi în ispite. Cel ce face aşa mereu, acela se ridică mereu spre cer, dar pe scara pe care M-am coborât Eu, pe calea pe care M-am coborât Eu. Eu sunt calea, şi v-am dat-o vouă, căci v-am dat vouă mai mult decât la oricare popor al vremii lui Israel. Eu sunt, şi ţi-am zis: *«Vino! Vino, şi de acum să nu mai greşeşti calea! Vino, ca să sărbătorească îngerii în tine, îngerii cei care nu au căzut!».* Şi de ce nu au căzut şi aceia? Aceia au stat cu frică în lucrul lui Dumnezeu şi au luat aminte la statul lor cu Dumnezeu.

Venea mereu acest popor la această sărbătoare, venea la praznicul sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil. Eu când prăznuiam cu ucenicii Mei praznicul împărăţiei lui Dumnezeu, care venise cu Mine, hrăneam mulţimile cu vederea minunilor şi a semnelor care Mă însoţeau de la Tatăl. Le hrăneam vederea şi auzul şi mirosul şi gustul cuvântului şi lucrarea văzută şi pipăită la vederea cuvântului împlinit, şi apoi sfârşeam minunea punând masa cu hrana cea pentru trup, şi tot din cer puneam şi hrana pentru trup, care se gătea prin cuvânt şi prin rugăciunea Mea către Tatăl, de la Care ceream şi de la Care primeam.

Când am fost chemat în casa fariseului care făcuse ospăţ mare, Eu M-am dus. Şi de ce M-am dus? Pentru că aşa este scris: *«Cel ce îţi zice să mergi cu el o milă, mergi două; cel ce îţi cere, dă-i, şi nu te întoarce de la el».* Şi Eu M-am întors spre acela şi M-am dus la ospăţul său, dar M-am dus cu ospăţul Meu în mijlocul ospăţului său, şi le-am înmulţit ospăţul Meu, adică am înmulţit cuvântul Meu, căci el pentru cuvintele Mele Mă căuta. Şi ce am mâncat Eu în casa lui şi la masa lui? N-am mâncat, dar am mâncat mâncarea pe care o aveam Eu de mâncat, şi am lucrat de l-am scos pe îngerul acesta rău din ei şi le-am arătat calea Mea în ei, ca să ştie ei lucrul lui satana, căci pentru aceasta venisem. Am intrat şi am văzut acest înger semeţ, care-şi lua loc la masă cu semeţie pământească dacă a căzut pe pământ. Erau veniţi la masă oameni bogaţi şi cu haine moi, şi duhul lui Lucifer care era în ei dădea târcoale să Mă ispitească spre slava deşartă. Şi, de unde, că voi ştiţi ce am făcut Eu acolo şi pentru ce M-am dus acolo. Am intrat şi am privit şi am văzut cum se aşezau toţi la masă, şi am privit peste hainele lor moi, care purtau în ele mărirea slavei pământeşti, şi M-am apucat de lucru, şi de dărâmat M-am apucat, de dărâmat lucrarea lui Lucifer, şi am spus: *«Când eşti chemat la masă, nu te grăbi să iei locul cel mai bun şi cel mai sus, că vine în urma ta unul care e de rang mai mare, şi te scoală şi te dă pe un loc mai jos, şi se aşează cel pentru care e pregătit scaunul».* De ce am spus Eu aşa? Ca să nu iau loc la masa aceea, ca să le stric gustul cel trecător, căci Eu nu M-am aşezat la masa bucatelor lor şi pe scaunul împărăţiei lor, şi nu aveam cum să lucrez altfel ca să nu Mă aşez, şi i-am smerit şi pe ei, şi s-au sculat şi ei de la masa lor. Şi iar am adăugat cuvânt, ca nu cumva să-Mi întindă pâinea lor, şi am zis aşa: *«Când faci ospăţ, să nu chemi neamurile sau prietenii sau cunoscuţii, ci cheamă săracii, care nu-ţi pot da înapoi, ca să fie primit la Dumnezeu lucrul tău şi ospăţul tău în numele lui Dumnezeu».* Şi iată, aşa l-am slăbit pe acest înger care stăpânea în ei, şi am lucrat calea coborârii Mele în ei. Şi dacă Eu nu Mă coboram, nu-i puteam înălţa spre smerenie, nu-i puteam scula de la masa semeţiei deşarte.

Aşa făceam Eu la praznicul sfinţilor arhangheli, unde venea şi se aduna aproape tot poporul Meu, dar Eu nu încăpeam atunci mai întâi cu calea Mea în inima poporului Meu,

căci se puneau mese lungi cu bucate, şi stăteam şi aşteptam să se sature poporul Meu, că altfel el nu mai stătea la masa smereniei cuvântului Meu. De aceea nu a stat poporul Meu cu Mine, şi de aceea nici nu puteam să-l pierd cerându-i să aibă acelaşi lucru cu Mine. Îl lăsam să mănânce, ca nu cumva să cârtească pe cale spre Mine, că nu pot spune pe cale cu Mine, şi pot spune pe cale spre Mine. Eu i-am spus: *„Vino, poporul Meu, vino şi să nu mai greşeşti!“.* I-am spus *„Vino!“,* pentru că Eu am venit să stau cu el, dar el nu a stat cu Mine. Nu i-am spus: *„Du-te, şi să nu mai păcătuieşti!“,* şi i-am zis: *„Vino, şi să nu mai greşeşti, şi stai cu Mine, ca să nu mai greşeşti şi ca să nu mai flămânzeşti!“.* Dar iată, Eu am pus masă la praznicul sfinţilor arhangheli în grădina începutului cel nou şi pe care-l unesc cu începutul cel dintâi. Nu mai am popor cu trup cum aveam altădată când era uşa chemării largă şi aşteptând, dar Duhul Sfânt vorbeşte cu poporul Său, şi va merge să-i dea cuvântul Său.

Vorbeşte Domnul cu tine, poporul Meu care eşti cu duhul venit la praznicul cerului. Dar iată, sloboade Domnul un picuţ de tăcere de cuvânt, şi merg cei din grădina cuvântului, merg să guste ale Mele dintru ale Mele, şi iar vom lua cartea şi vom aşeza în ea cele ce vor fi să ia fiinţă în cartea aceasta. Binecuvântată să fie hrana cea pentru trup, şi cerească să fie prin binecuvântare. Şi nu se zice: *„Poftă bună!“* la masă, căci pofta a scos pe om de la masa cerului, şi se zice *„Binecuvântată să fie masa, şi bucatele ei să fie cereşti!“.* Şi vom merge apoi înainte cu cuvântul cel despre îngeri în această zi de sărbătoare. Amin, amin, amin.

*

Iată, mergem înainte şi cu duhul atent, căci duhul îl ţine treaz pe creştin în faţa înţelesurilor tainelor lui Dumnezeu. Să nu fim slabi nici cu trupul, dar îngreuierea trupului vine de la neatenţia duhului, iubiţii Mei. Eu am vorbit mult de tot poporului Meu cel de azi, care a avut pe masă tainele lui Dumnezeu, şi poporul nu a îmbătrânit în înţelepciune după câtă carte a mâncat de la Mine. Şi unii din poporul Meu nu au folosit nimic din multa vorbire a lui Dumnezeu, şi ca şi tânărul care la vorbirea lui Pavel i s-a îngreuiat duhul şi trupul şi a căzut de sus şi a murit, aşa şi trupul acestui popor, dacă nu a avut în el duh atent a adormit în casa tainelor înalte şi a căzut jos din pricina somnului adânc al duhului, şi a stat cu trupul căzut, şi Eu mereu îl deşteptam şi îl înviam, aşa cum Pavel a înviat pe tânărul care a căzut de sus din pricina îngreuierii şi a somnului adânc în care stătea.

O, iubiţii Mei, cât de greu a pătruns Dumnezeu cu lucrarea Lui peste om, cu lucrarea de răscumpărare din plata păcatului neascultării şi a robiei lui Lucifer! Căci oamenii au făcut numai rău pe pământ, şi a pierdut Domnul pe tot omul de pe pământ aducând înec peste pământ, şi a rămas un om cu casa sa, un om pe care l-a văzut Dumnezeu că-i plăceau căile dreptăţii, şi apoi a lucrat Dumnezeu peste Avraam şi a rostit prin el făgăduinţa mântuirii omului. A venit atunci Tatăl Meu şi S-a folosit de trup şi a ieşit înaintea lui Avraam şi l-a binecuvântat pe Avraam, şi a răscumpărat Dumnezeu pe om prin făgăduinţa făcută peste Avraam şi peste urmaşul lui Avraam, Care avea să vină la vremea cuvenită să plinească taina răscumpărării. Iată, Tatăl Meu l-a binecuvântat pe Avraam, Melchisedec l-a binecuvântat pe Avraam, căci Melchisedec era preotul lui Dumnezeu şi era mai mare ca Avraam. Nimeni nu putea fi mai mare ca Avraam pe pământ, căci lui îi dăduse Tatăl Meu făgăduinţa, şi iată, Cel mai mare ca Avraam l-a binecuvântat pe el. A folosit trup Tatăl Meu şi L-a binecuvântat pe Cel mic, pe Fiul Său L-a binecuvântat în Avraam. Şi cine l-a făcut preot pe Melchisedec? Căci tatăl său cel după trup era slujitor la idoli şi jertfea copii ai cetăţii Salemului închinându-se idolilor, şi pe Melchisedec l-a durut prea tare această nelegiuire şi a ridicat mâinile spre Tatăl Meu şi a rostit cerere să fie pierdută toată ţara Salemului şi să nu mai rămână nimic din ea, ca să nu se mai săvârşească atâta rătăcire şi minciună. Şi a pierit în clipa aceea, într-o clipă a pierit cetatea şi nu s-a mai cunoscut că a fost, şi a rămas el singur şi a plecat la Dumnezeu şi s-a sălăşluit în munţi, şi Tatăl Meu l-a numit preot al Său, pentru că Melchisedec a adus jertfa dragostei sale pentru Domnul, şi nimeni nu a adus o mai mare jertfă ca şi el. El a adus jertfă Domnului toată cetatea, toată spiţa, şi tot neamul său l-a adus jertfă numai cu cuvântul, iubiţii Mei, şi a rămas fără spiţă, fără neam, fără început şi fără sfârşit. Nu se mai cunoştea începutul său, începutul neamului său pe nicăieri, şi nici urmă din sfârşitul neamului său, că aşa de bine s-a aşezat locul în care era Salemul, că nimeni dacă ar fi trecut pe deasupra nu ar fi bănuit că acolo ar fi avut loc o schimbare. Cine mai putea şti de începutul zilelor sale? Nimeni, aşa cum nimeni nu a cunoscut sfârşitul său. El era preotul lui Dumnezeu, pentru că Îi adusese jertfă lui Dumnezeu tot ce a fost al său, toată moştenirea lui, şi el nu a rămas cu nimic decât cu trupul său şi cu Dumnezeul său.

O, mare taină este aceasta, dar voi nu o puteţi purta acum, copii ai poporului Meu, căci Tatăl Meu a folosit trup şi a binecuvântat pe Avraam şi pe urmaşul său, şi aceasta este lucrarea Tatălui Meu, în care şi voi staţi, şi iată, lucraţi după rânduiala lui Melchisedec, şi prin cuvânt lucraţi, aşa cum Melchisedec prin cuvânt a adus jertfă lui Dumnezeu şi a fost numit preot în veac, preotul lui Dumnezeu, prin care Tatăl Meu Şi-a făcut lucrarea Sa de pecetluire a făgăduinţei făcute peste Avraam.

Cu cine să vorbesc Eu despre lucrarea Tatălui Meu? Să vorbesc cu bătrânii acestui popor, căci cu tinerii nu pot vorbi tainele cele mari. Dar unde să fie bătrânii? Dar sunt bătrâni în poporul Meu? Iată, cei tineri sunt bătrânii poporului Meu, şi vorbesc spre ei, şi să îmbătrânească poporul Meu, că vremea e pe sfârşite, şi a îmbătrânit vremea aşteptând să crească înţelepciunea lui Dumnezeu peste oameni.

O, poporul Meu, te-am tras lângă Mine ca să te aşez apoi şi să judeci toate seminţiile pământului, după cum am rostit peste Avraam când i-am spus: *«În tine se vor binecuvânta toate neamurile».* Avraam a fost omul peste care Tatăl ceresc a rostit făgăduinţa, şi în calea căruia a ieşit cu pâine şi cu vin şi cu untdelemnul ceresc al cuvântului făgăduinţei. Avraam a fost cu binecuvântare tainică, şi a lucrat Ea Însăşi, Sfânta Treime apoi, şi Şi-a plinit făgăduinţa până la capătul lucrării ei, căci aşa s-a spus: *«Ţie, şi urmaşului tău».* Şi iată, Cel ce a purtat rodul pomului vieţii a fost făgăduit lui Avraam, măi copii, şi de aceea Avraam a avut făgăduinţa, şi de aceea se spune aşa, dar nu se înţelege lucrarea aceasta de către fiii poporului Meu, de către bătrânii poporului Meu. Eu, Domnul Iisus Hristos, eram în sânul lui Avraam, eram făgăduit de Tatăl Meu, şi de aceea s-a pus peste Avraam Scriptura care spune: *«În tine se vor binecuvânta toate neamurile!»,* adică în coapsele lui Avraam, prin cuvântul făgăduinţei.

Iată de ce s-a mântuit omul care a fost mai înaintea întrupării Mele între oameni: pentru că Tatăl Meu a pregătit în sânul lui Avraam locul aşteptării Fiului Său Cel întrupat, căci pomul vieţii, măi copii, Eu sunt, şi am fost aşteptat să port rod

şi să fiu catapeteasmă de intrare în rai, şi de aceea zice Scriptura că nimeni nu poate să intre decât prin Mine, şi zice că Eu sunt uşa, şi pe ea s-a făcut primul pas în rai. Eu am înviat întâi dintre morţi, şi apoi fiecare, la rândul cetei sale după cum a fost făgăduinţa rostită. Şi cine a fost primul intrat în rai? Iată, tâlharul a intrat în rai, şi deşi a avut cu el cheia nu i s-a deschis uşa până ce Eu n-am înviat mai întâi. El a ajuns cu crucea şi a vestit pe îngerul din faţa raiului, dar acela nu i-a deschis până ce Eu n-am ajuns, căci mai întâi am fost în iad, şi apoi am înviat, şi am devenit uşa de intrare spre pomul vieţii, care este în rai, care este Sfânta Sfintelor Treimii Dumnezeieşti, şi atunci s-a început împărăţia lui Dumnezeu peste cei vii şi peste cei morţi.

Dar lumea cea fără cunoştinţă nu înţelege nimic, căci atunci a biruit Dumnezeu peste moarte, şi moartea a fost înghiţită de biruinţă, căci fiecare suflet, de atunci, se ridică la rândul cetei sale şi înviază dacă a plecat spre Mine însoţit de Mine, după cum este scris: *«Fericiţi şi sfinţi sunt cei care au parte de învierea cea dintâi, căci asupra lor moartea cea de a doua nu mai are putere, şi sunt preoţi ai lui Dumnezeu şi împărăţesc cu Hristos o mie de ani».* Iar cei ce nu au plecat întru Hristos, aceia nu înviază, şi aşteaptă cealaltă mie de ani, şi iată, satana şi-a sfârşit, aproape, nimicirea sa şi înşelarea sa peste neamurile pământului, iar cei morţi întru Hristos se vor ridica cu toţii, spre răscumpărarea trupurilor lor, căci ei au împărăţit cu Hristos, şi împărăţia lui Hristos se aşează să judece.

O, poporul Meu, nici acum nu poţi purta această taină a învierii morţilor, nici acum, şi ar fi trebuit să o pricepi până acum. Dar Eu am pus capac bine aşezat peste taina aceasta, şi iată, cei înţelepţi pricep această taină care este rostită atunci când tu spui aşa: *«Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie».* O, dacă aşteptai, ştiai ce aştepţi, şi dacă ştiai, aşteptai. Dar nu ai aşteptat, şi iată, nu ştii, şi ochii tăi sunt ţinuţi să vadă şi nu vezi, că nu citeşti cartea şi nu ştii dacă nu citeşti. Şi ca să citeşti în ea şi ca să înţelegi, trebuie să fii coborât din cer, măi creştine, trebuie să te sui la cer şi să te cobori să citeşti apoi. Eu am venit să-ţi dau mâna şi să-ţi arăt cele cereşti, şi tu nu Mi-ai dat mâna ca să vii cu Mine şi să vezi şi să înţelegi şi să crezi. Eu am venit cu cerul spre tine, poporul Meu, dar tu nu vezi, căci ochii tăi sunt ţinuţi să vadă, sunt ţinuţi de necredinţă şi nu Mă cunoşti în frângerea pâinii aşa cum M-au cunoscut după înviere cei din Emaus. Dar şi acum tot după înviere sunt, şi sunt cu tine pe cale şi îţi vorbesc din Scripturi, dar ochii tăi nu-şi mai dau drumul ca să vadă, şi Eu vin să te rog să-ţi cumperi untdelemn de la Mine şi să-ţi ungi ochii şi să vezi, ca să iei aurul şi veşmântul Meu pe tine, că iată, Eu stau şi bat la uşa ta. Deschide-Mi, deschide, ca să vezi! Şi dacă nu vei vedea, înseamnă că nu-Mi vei deschide, dar dacă Eu te iubesc, te voi mustra cu dreptate ca să vii spre pocăinţă, poporul Meu de la sfârşit, că străin eşti tu, popor de la sfârşit, şi nu te mai uiţi spre începutul tău.

Eu vreau să te unesc cu începutul tău, fiule, ca să nu rămâi pentru sfârşit. Vreau să te aduc iar întru început, că iată, pomul vieţii, care era în rai, în raiul cel din Eden, era singurul din pomii raiului care nu avea rod; era alături de pomul cunoştinţei binelui şi a răului, dar nu avea rod pomul vieţii, că dacă avea, lua omul şi din acela, că nu a ascultat omul ca să nu ia şi ca să nu moară, şi de aceea a fost omul scos, ca nu cumva să întindă mâna în vremea rodului şi să rupă rodul fără să fie împlinit; ca nu cumva să ia şi să trăiască în veci în rai în neascultare. Şi a fost pus iarăşi pe pământ omul, şi el a tras spre pământ şi s-a întors în pământ. Dar pomul vieţii Eu eram, şi am purtat rod acum două mii de ani şi am fost uşa de intrare spre pomul vieţii. Eu eram pomul vieţii, şi tot Eu eram uşa spre pomul vieţii, şi am înviat şi am legat pe diavolul pentru o mie de ani şi am împărăţit întru împărăţia Mea. Dar voi nu înţelegeţi cum a fost aceasta, că omul cel ce se închina lui Lucifer, acela forţa fiii împărăţiei Mele, forţa pe cel ce credea în Hristos să se plece fiarei făcute de mâna omului, şi dacă nu se închina fiarei, era mucenicit pentru mărturia lui Hristos, căci Eu împărăţeam în cei credincioşi Mie şi biruiam prin sângele cel vărsat întru numele Meu şi pentru mărturia Mea şi ridicam gloatele spre credinţă şi împărăţeam şi sfinţeam pământul, şi diavolul era legat. Cel ce aude bine, acela să înţeleagă, căci diavolul nu biruia pe creştinii Mei, pe fiii împărăţiei Mele peste care Eu împărăţeam.

Şi iată, tată, ce străin eşti tu de început, poporule creştin de la sfârşit. Că după ce au biruit toţi din vremea aceea cât diavolul a fost legat, apoi Eu i-am sculat pe toţi ca să împărăţească cu Mine o mie de ani, şi aceştia sunt cei ce te ajută pe tine azi, poporule de la sfârşit. Aceasta este biserica Mea cea de la început, cea dintâi, dar iată, cea de la sfârşit, ajutată de atâţia sfinţi mucenici care s-au sculat şi au împărăţit lucrând întru putere, s-a lăsat momită de diavolul, cel care a fost dezlegat pentru puţină vreme, şi a intrat sământa rătăcirii în cei credincioşi, căci faţa ascunsă a diavolului a rămas în mintea oamenilor şi s-au despărţit oile de capre, şi oile au rămas puţine şi s-au făcut capre şi s-au ales la dreapta şi la stânga. Dar lupul cel pribeag căuta mereu la oi, că ele erau puţine, şi băga frica în oi şi în ciobanii de la oi, şi oile nu s-au luptat, şi nu trezeau pe ciobani, şi au început să se ascundă pe dealuri şi pe munţi, până ce nu au mai ştiut drumul spre staul. Şi iată, biserica cea de la sfârşit s-a înstrăinat de început, căci oaia nu a mai păscut păşune cunoscută şi s-a învăţat să rătăcească fără păstor şi nu Mă mai cunosc oile de la sfârşit, nu mai cunosc glasul Păstorului. Şi ce să fi făcut Dumnezeu, decât ceea ce era scris, ca să înceapă să sune din trâmbiţele Sale şi să anunţe calea venirii Mirelui la mireasă, la biserica Sa.

Dar odată cu trâmbiţarea, iată, şi Gog şi Magog au primit dezlegarea diavolului peste ei, ca să-şi umple cupa rătăcirii lor şi să fie apoi mistuiţi de focul cel din cer coborât, de Duhul lui Dumnezeu, Care va curăţi fărădelegea de pe pământ. Iată şi sfârşitul acestei săptămâni dumnezeieşti, care a purtat în mijlocul ei trâmbiţarea legământului cel pentru sfârşitul tainei lui Dumnezeu şi pentru încetarea jertfei şi pentru venirea şi pregătirea venirii Domnului Iisus Hristos. Şi dacă Eu am venit, totul a încetat dacă am venit, şi am lucrat apoi ca să mai scap ceea ce mai era de scăpat, şi de aceea am spus Eu atunci că s-a luat de pe pământ scaunul împăraţilor, iar cei ce mai vor să împărăţească, să stea ca Domnul, pe cruce, şi nu altfel. Şi, de unde?! că împăraţii nu au cunoscut nimic, şi au rămas la locul lor. Dar aceia nu au împărăţia Mea, şi o au pe a lor, şi nu rămâne nimic la deschiderea cărţilor care se vor citi, aşa cum am spus Eu acestui popor, că aşa i-am spus, şi demult i-am spus: *«Copii ai poporului Meu, puţin mai e şi vom da mâna, şi vom citi cartea proorociei de azi, de la început şi până la sfârşit, în faţa a mii şi milioane de făpturi».* Şi am spus că *«Mare va fi ziua aceea când Eu, Domnul, voi profeţi în faţa a multe popoare şi se va zidi din nou biserica cea dintâi».*

Şi iată, Gog şi Magog cântă şi ţipă şi se zvârcoleşte, şi diavolul zbiară ca niciodată, şi proorocul mincinos îşi vede minciuna, căci veacurile sunt în mâinile Tatălui Meu şi nu es-

te înțelept să priceapă aceasta. Nici profeții nu au priceput ce scriu, nici cei de departe, nici cei de aproape, și stau și se uită din cer și nu pricep cum vine, căci iată, tainele se descurcă pe pământ, și raiul și Ierusalimul se așează ca să primească pe cei ce vor veni la sărbătoarea acelei zile când se va deschide cartea aceasta și se va citi din ea, și vor sta în față morții cei mari și cei mici și se va deschide iezerul cu foc pentru cei mincinoși, pentru moartea cea de a doua.

Copii ai poporului Meu, sculați-vă și învățați lecția aceasta, ca să știți cum vine să așteptați învierea morților și viața veacului ce va să fie. Toată lumea zice că e mincinos Domnul prin profeții Săi, dar nu e așa. Lumea nu înțelege că Eu Mi-am anunțat împărăția, și nu înțelege dacă nu se întoarce să se uite spre început. Și iată, morții vor învia, dar Eu vă spun că au și înviat, și lumea nu va avea ochi să vadă, căci ochii lumii sunt ținuți să vadă.

O, poporul Meu, de câte ori am voit să-ți deschid ochii, și nu ai voit! De câte ori te-am băgat sub mantia Mea, și nu ai stat! Iată, ești cu inima pustie. Deschide-Mi, ca să intru și să-L cunoști pe Cel ce vine întru numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și să mănânci cu Mine Paștele cel nou întru împărăție nouă, poporul Meu de la sfârșit care ești lângă venirea Mea. Dar Eu îți zic că am venit, și tu nu M-ai cunoscut. Cine a grăit cu tine, popor de la sfârșit? Nu a grăit Dumnezeu cu tine? Oare, altcineva a grăit cu tine? Și tu ce ai făcut? Tu ai mâncat și ai băut și te-ai însurat și te-ai măritat și ai înmulțit păcatul trupului tău și ai zis că trăiești după carte. Și Eu lucram lângă tine cetate de scăpare, și rai, și Ierusalim nou; lucram și te strigam să intri și ziceam: *«Intră, poporul Meu, și trage ușa după tine!»*. Și îți mai spun și azi: intră, poporul Meu, în binele tău și al Meu, că pentru tine am binele Meu! Intră, ca să nu rămâi pe afară, că nu ai să mai cunoști locul unde ai stat! Intră, și să nu mai ieși afară, că afară sunt câinii și desfrânații și vrăjitorii și închinătorii la idoli și cei ce iubesc minciuna. Minciună este în gura celor ce mai spun că este încă vreme. Nu mai este vreme, dar te așteaptă Dumnezeu să intri în binele tău, popor binecuvântat de Mine. Un picuț mai avem de călătorit, și la capătul călătoriei e sărbătoarea cerului pe pământ, și voi frânge pâine și îți voi da, și Mă vei cunoaște și te vei bucura pe veci. Întreabă pe Dumnezeu ca să înțelegi. Vino și bate și Mă întreabă ca să-ți spun ce nu înțelegi, poporul Meu de la sfârșit, ca să nu rămâi pentru sfârșit.

Am încă multe să-ți spun mai înainte ca să Mă arăt venind în fața ta, dar le poți tu purta de acum? Puține mai sunt de călătorit și de împlinit, dar cine, tată, te-a orbit? Cine ți-a făcut așa ceva? Eu am venit și M-am răstignit și am rămas pentru tine și ți-am dat cheia împărăției Mele; ți-am dat crucea, cu care am descuiat Eu raiul, căci pentru tine l-am descuiat, iar Eu am luat ca să port cheia morții și a iadului ca să nu te mai bage nimeni acolo. Dacă o dădeam la altcineva, te băga altul înapoi. Dacă ți-o dădeam ție, tu ești răutăcios, și îl bagi pe fratele tău în iad când te superi pe el. Ți-am dat cheia raiului ca să descui și să intri, căci Eu sunt ușa pomului vieții, și să biruiești, fiule, ca să mănânci cu Mine, poporul Meu, că tu nu știi cum vine această taină mare, care este în mâna Mea și pe care voiesc să ți-o întind și să te prinzi de mână cu Mine.

Trezește-te spre Mine, că Eu sunt ușa, și sunt împărățind cu sfinții și cu proorocii, care lucrează cu tine, popor de la sfârșit. Trezește-te, că tu trebuie să mergi cu Mine și s-o trezim pe cea iubită, s-o trezim pe România, că pentru asta te-am trecut prin această școală, ca să mergi cu Mine când te chem să mergi. Mergi cu Mine, măcar o milă mergi dacă nu vrei să mergi două, că te iau Eu apoi în spate pe drumul vestirii dimineții. Mergi, că iată, îți dau binecuvântare ca să mergi, că te chem la praznicul cerului pe pământ.

Iată, Eu strig peste România, strig să o trezesc, și tu să nu stai cu mâinile în buzunar, să nu mai stai așa. Nu vă învață însăși firea cât de urât este ca să stea omul cu mâinile în buzunar? Dar creștinului îi stă rău, și necuviincios îi stă, când stă de vorbă unul cu altul, când stă cu mâinile în buzunar creștinul. Creștinul cel plăcut de cer nu ar trebui să aibă buzunar pe haina lui, că dacă are, bagă mâna și stă cu mâinile în buzunar, și rău Mă umple de durere satana, că se bucură satana de creștinul care stă în această poziție necuviincioasă. Creștinul cel împlinit în statul său cu Dumnezeu, trebuie să-și aibă la gât sau la piept trăistuța sa, ca să nu poată sta cu mâinile. Creștinul trebuie să fie cu îmbrăcăminte cuviincioasă și acoperită de slavă cerească și nu pământească. Dacă i-aș spune cum ar fi să aibă haina sa, aș fi hulit de creștin. Dar vouă, celor ce credeți în întoarcerea Mea, vă spun: nu mai folosiți buzunarele, și acoperiți cu haină înfățișarea trupului vostru, cu haină de creștin și nu cu haină de păgân. Vine vremea să aveți înfățișare plăcută, de creștin. Faceți-vă cu mânuțele voastre hăinuțele și lăsați-le să cadă bine și plăcut pe voi, că e vremea să ieșiți din lume și cu această înfățișare. Deosebiți-vă, ca să cunoască lumea pe creștinul Meu și după veșmântul cel de afară.

Nu mai purta, creștine, haine moi și subțiri. Nu așa, fiule. Până când așa? Eu vreau să te deosebești în mijlocul celor cu viața păgână. Creștinii cei mai bătrâni ai neamului tău aveau îmbrăcăminte smerită, care acoperea necuvioșia trupului. O, nu am avut cum să-ți spun că nu-Mi place acoperământul trupului tău, creștine. Nu ai avut dragoste ca să fii și ca să pari smerit în mijlocul oamenilor. Ai fi avut mai multă putere în fața morții, dar nici tu nu ai iubit viața. O, ce fel de haină aș fi iubit Eu ca să o ai pe tine! Dar nu am putut pătrunde peste tine cu această lege sfântă și cuvioasă, și nu te-ai cunoscut nici așa din lume. Și dacă te-aș ruga acum să fii cuviincios la portul de creștin, ai zice că nu ai bani, așa ai zice, așa ai să zici. Dar nu așa, măi creștine, nu mai sta așa, nu mai sta cu mâinile în buzunar de-acum. Fă-ți o trăistuță mică și leagă-ți-o de gât sau prinde-ți-o de cămășuță în dreptul pieptului. O, când văd hăinuța ta așa de puțină, așa de mică, așa de strânsă, Mă doare, să știi că Mă doare, și nu vrei să ieși din lume.

Nu mai sta, creștine, cu mâinile în buzunar. Rupe buzunarul de pe haina ta și nu mai sta cu mâinile în buzunar, și hai la lucrul cărării Mele, hai să terminăm de pietruit cărarea venirii Mele cea văzută de tot ochiul! Hai să pregătim pe România, că acest pământ după ce va fi curat va sta în fața slavei Mele și va purta slava Mea și a ta dacă tu te scoli acum să iubești slava Mea în tine.

*

Grăiesc cuvânt ceresc peste ieslea cuvântului Meu din mijlocul României. Eu sunt Domnul duhului și al trupului tău, căci trupul tău este de la trupul Meu și până la plinirea vremii cerurilor, o, România Mea, țara alegerii Mele! Și de ce te-a ales Tatăl Meu pe tine? O, tu te-ai născut odată cu Mine pe lume. Ți-a făcut Tatăl Meu un trup, odată cu trupul Meu ți-a făcut ție trup, și a suflat apoi peste trupul tău duh de viață, căci a venit la tine cel întâi chemat al Meu și te-a încreștinat și te-a botezat întru numele Meu și de aceea te numești întâia chemată între neamuri. Dar neamul

tău ştie, oare, taina aceasta? Crede, oare, minunea aceasta cerească?

Erai frumos lucrată în mijlocul neamurilor pământului, căci pământul tău poartă o taină mare, pe care tu nu o ştii, şi taina aceea te-a învăţat în taină să fii cuminte şi să nu doreşti nimic din ceea ce este al aproapelui tău, şi numai tu ai împlinit porunca aceasta între neamurile pământului. Şi te-ai păstrat mireasă Mie, căci Tatăl Meu M-a logodit cu tine la naşterea ta, şi a sălăşluit Dumnezeu în tine cu Duhul, pentru că tu nu ai iubit alţi dumnezei, de la naşterea ta şi până la capătul bisericii cea dintâi, care a vieţuit cu trupul în mijlocul tău. Iar tu apoi, tu, din una curată şi neîntinată, te-ai lăsat amăgită, şi s-a ales din tine, apoi, la dreapta şi la stânga, şi oile Mele cele credincioase au rămas puţine la dreapta Mea, iar celelalte, dând să Mă despartă în două, şi-au rupt cămaşa cea dintâi şi au luat o cămaşă nouă şi o purtare nouă, şi ai devenit din una, două, biserica Mea, căci în tine, Românie, a lucrat Tatăl Meu proorocia cea din urmă, şi tu nu ai cunoscut aceasta. Iar când diavolul a fost slobozit ca să lucreze înaintea venirii Mele, după cum este scris, tu, biserica Mea, nu ai vegheat atunci, şi a pătruns în tine păcătuire, şi ţi-ai întors faţa ta de la părinţi şi de la Mine. Şi iată, taină neînţeleasă, că dintr-o femeie desfrânată, dintr-o biserică desfrânată care a înşelat pe Iubitul ei, s-a născut antichrist, cel care te-a prins în păcat, şi te-a pustiit mereu de atunci, şi ţi-a murdărit veşmântul trupului tău. Dar Mirele tău te răscumpără şi face din mijlocul tău salvare ţie, căci tu ai fost dintru început în dreaptă credinţă, şi Domnul tău nu uită veşmântul tău cel dintâi.

Eu sunt Cel ce am cheile morţii şi ale iadului; le am de atunci de când l-am legat pe cel rău ţie, iar ţie ţi-am dat cheia împărăţiei Mele ca să stai în ea şi să nu ieşi din ea şi să nu te duci să lucrezi la alt stăpân. Dar iată, duhul potrivnic a fost slobozit la vremea sa şi a înconjurat cetatea ta, dar Eu vin iar şi ca şi atunci voi birui pentru tine, biserica Mea cea de la sfârşit. Dar străină eşti tu de început, străin e omul de la sfârşit, străin este de început, căci cel de la sfârşit nu s-a jertfit cu trupul şi nu a cunoscut pe cel ce ucide duhul său, pe cel ce a înconjurat cetatea duhului său. Dar iată, Eu sunt în mijlocul tău, şi tu nu cunoşti vremea cercetării tale, care vine cu Mine la tine, căci Eu am început să sun din trâmbiţe *(prima trâmbiţă apocaliptică: prooroc preot Iosif Trifa, n.r.)* odată cu dezlegarea celui rău *(anul 1921: înfiinţarea Partidului Comunist din România, n.r.)* şi am lucrat lucrarea Mea, şi voi birui prin ea, căci din tine, Românie, am ridicat lăstari şi am sunat în toată vremea cea roşie, şi a fost treaz Duhul Meu în mijlocul tău. Şi va învia în tine biserica cea dintâi şi se va zidi din nou, căci Dumnezeu lucrează şi uneşte sfârşitul cu începutul, şi va fi Ierusalim ceresc pe pământ.

România Mea, trezeşte-ţi păstorii şi te adună întru Duhul Meu şi paşte păşune curată, ca şi cei de la început, care cer răscumpărarea strigând: *„Până când, Doamne?“.* Scoală-ţi bine păstorii, şi ca să te păstorească şi nu să împărăţească peste tine şi nu să ia cheile împărăţiei Mele şi să le ascundă de la faţa ta. Sun din trâmbiţă peste tine. Eu sunt, şi prin cuvânt sunt în mijlocul tău ca să te scol din moarte. Scoală-te, nu te pierde vremii acesteia, că e vremea să te scoli şi să stai înaintea Mea. Eu sunt, şi sunt în calea ta cu calea Mea, ca să te adun şi să-ţi iau crucea şi să fac din ea steag de biruinţă pentru tine. Dar iată, păstorii tăi Mă gonesc ca pe un stricător şi, ca şi cei de atunci, zic că nu sunt Eu. Eu sunt, prin cuvânt sunt, şi lucrez prin cuvânt ca să-Mi îmbrac mireasa în haină cerească şi curată şi sfântă, dar păstorii tăi au ieşit la Mine cu săbii şi cu ciomege, ca şi atunci. Am bătut la uşa lor ca să le spun de Mine şi de tine, dar ei împărăţesc şi se odihnesc şi nu vor să iasă din ei ca să intre întru Mine.

Eu sunt, şi am venit să ridic biserica cea ruinată şi s-o clădesc pe temelia cea dintâi, şi am ridicat un vestitor *(arhiereul Irineu, n.r.)* şi l-am trimis cu vestea cea din urmă, dar ei l-au luat şi l-au răstignit şi i-au luat mersul şi i-au dat hlamidă de ocară şi l-au îmbrăcat, ca şi pe ei, în haina lui antichrist şi l-au forţat să tacă şi să nu vestească peste tine ridicare şi înviere în faţa Celui ce vine, şi au răstignit pe Duhul Sfânt sculându-şi iscoadele ca să pună în temniţă cuvântul lui Dumnezeu. O, dar cuvântul nu se poate lega! El iese din cuie şi zideşte biserica.

O, biserica Mea, cum nu ai cunoscut tu vremea cercetării tale! Căci Simeon a fost legat să nu moară până ce a văzut pe Fecioara purtând pe Fiul lui Dumnezeu. Iar tu prin acelaşi cuvânt eşti legată ca să nu poţi învia până ce vei vedea lucrarea cuvântului Meu în mijlocul cerului, până ce vei vedea pe Cuvântul cuvântând şi rostind: *„Aceasta este lucrarea întru care binevoiesc şi prin care vin apoi văzut de toţi cei care Mă împung acum, căci iată, am venit pe neştire şi nu ai fost pregătit, poporule de la sfârşit“.* Şi iată, vin şi îţi vestesc că vin, şi tu eşti tare la cerbice şi nu iei de la Mine untdelemn ca să-ţi ungi ochii şi să cunoşti venirea Mea.

Românie, Românie, trezeşte-ţi păstorii, că vine Dumnezeu la tine! Şi va veni un Leu şi va lega toţi lupii, şi vei cunoaşte pe cel ce este venit la tine, şi îţi vei spăla faţa şi vei sta înaintea Mea, căci Eu întru tine binevoiesc. Cuvântul Meu, cuvântul Duhului Sfânt este primit de cei ce au pe Duhul Sfânt, de cei purtaţi de Duhul Sfânt, dar păstorii bisericii Mele din România au primit pe Iuda, cel care vinde pe copiii cuvântului Meu. I-au deschis lui Iuda, dar cuvântului Meu nu i-au deschis ca să-L priceapă pe Duhul Sfânt şi să creadă venirii Mele şi ca şi atunci Mă fac eretic şi stricat şi Mă scot din casa Tatălui Meu, aşa cum Mi-au scos ca pe nişte eretici, pe cei ce poartă cuvântul Meu întru venirea sa.

Iată Eu şi pruncii Mei şi ieslea cuvântului Meu, România! O, sinedriule din vremea cea din urmă! Nu ai cunoscut pe Cel ce vine; nu ai cunoscut, că nu ai vegheat la vreme ca să nu ţi se spargă casa, şi a venit furul şi te-a legat pe întuneric şi ţi-a prădat bogăţia cea de la Mine, dar Eu i-am cerut socoteală furului şi am venit înapoi la tine cu cele furate de fur, ca să ţi le dau înapoi şi să clădeşti biserica Mea cea dintâi. Nu am venit să-ţi stric casa ta, ci am venit să o repar cu tine, dar dacă nu Mă primeşti, Eu te iau de pe temelie şi zidesc cu cei credincioşi, şi biserica Mea va fi curată cu trupul, că duhul ei strigă din pământ la Mine, şi voi răscumpăra făptura Mea, şi voi lucra după rânduiala Tatălui Meu, după rânduiala lui Melchisedec, şi nu va pieri biserica Mea dinaintea Mea.

Iată, Eu fac un lucru nou, un lucru ceresc în mijlocul tău, un timp ceresc şi un trup ceresc peste biserica Mea din tine, Românie blagoslovită de Tatăl Meu. Şi voi fi împlinitor prin cuvânt, şi sfârşitul se uneşte cu începutul, şi pământul se uneşte cu cerul în lucru văzut. Eu bat la uşă, Eu stau la uşă şi bat. De va deschide cineva glasului Meu, voi cina cu el prin cuvânt şi Mă voi arăta lui, că Eu pe cei smeriţi îi iubesc, iar pe cei semeţi în duhul lor îi voi pleca, şi se va auzi Scriptura care spune: *«Unde este înţeleptul acestui veac?».* Iată, cei mari nu-Mi deschid, dar pruncii aud glasul Meu şi se bucură văzând ziua aceasta şi vremea aceasta.

O, dacă Eu nu aş fi scurtat apăsarea acestor zile, nu ar mai sta nici un trup înaintea Mea, dar pentru cei cu duhul smerit, Eu ascund faţa urgiilor care sunt peste lume ca să în-

cerce pe toţi câţi locuiesc pe pământ. Iar tu, Românie, vei fi Mie domnie, şi cel necurat va fi luat din tine. Scoală-te, ca să-Mi auzi glasul şi ca să cinez cu tine, căci Tatăl Meu aşează în tine nuntă cerească şi biserică curată, şi va da fiecăruia după cum este fapta sa. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 1993

Sărbătoarea de doi ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Misiunea poporului Domnului. Îndemn la hrană curată. Mustrare pentru credinţă nelucrătoare.

Pace vouă, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, grăiesc şi las cuvânt la ieslea cuvântului. Pace vouă, ca să lucrez, căci Eu aşa şi nu altfel lucrez. Aşa lucrez, şi ca să rămână lucrul şi ca să rodească înmiit lucrul Domnului Iisus Hristos, şi ca să se înfiripe împărăţia cea văzută a Domnului.

Sunt cu Tatăl şi cu Duhul Cel Unul al Nostru, suntem cu sărbătoare venită de la cer peste aşternutul cel ceresc care s-a lăsat prin cuvânt peste voi; prin cuvânt, după rânduiala lui Melchisedec, măi copii. Se rosteşte de Sfânta Treime cuvânt de binecuvântare peste sărbătoarea grădinii cereşti, peste grădina care poartă în ea pe Cuvântul, lucrând şi împlinind cuvântul.

E sărbătoarea pecetluirii grădinii Domnului, a pecetluirii cu legea sfinţeniei. E sărbătoarea cuvântului rostit pentru pecetluirea Sfintei Sfintelor Domnului Iisus Hristos din vremea aceasta, şi e sărbătoarea lui Verginica peste grădina cea cerească, măi copii. Astăzi începe sărbătoarea de intrare a lui Verginica întru cele cereşti şi întru biruinţă asupra morţii. Ea a intrat pentru poporul ei întru cele cereşti, ca să pregătească locul poporului ei, care va birui ca şi ea, măi copii.

E sărbătoarea lui Verginica în grădina cuvântului, peste ieslea cuvântului. O, poporul ei nu ştie ce este Verginica, nu ştie, pentru că nu s-a descoperit acest trup, dar se va descoperi, şi va vedea poporul ce a fost şi ce este acest trup. Şi ce vor face necredincioşii? Ce vor face, oare? Şi ce va face poporul ei care n-a voit să priceapă ce este acest trup? căci acest trup era numit cu nume de trâmbiţă a lui Dumnezeu. Dar ce bucurie va fi peste sfinţii cei de sus când va sta descoperită această taină a acestui trup! O, măi copii, păcat şi iar păcat, păcat că nu a priceput poporul creştin această taină. Ar fi ştiut cei din cer, ar fi avut bucuria mai din vreme, căci tainele dumnezeieşti se descoperă pe pământ, se lucrează prin trupuri şi peste trupuri, dar bietul popor creştin nu avea cum să priceapă, de vreme ce n-a voit să-şi priceapă menirea trupului său creştinul acestui popor. Creştinul acestei lucrări trebuia să înţeleagă pe Cel ce l-a chemat, şi trebuia să se lase ales, şi să creadă tot ce a lucrat Dumnezeu; trebuia să fie lucrător de mari taine, de mari minuni creştinul acestei lucrări; trebuia să aştepte şi să grăbească aşteptând şi grăbind venirea Domnului, întru lucrare văzută, prin această lucrare de cuvânt.

Măi poporul Meu, popor slab cu vederea duhului! De ce zici tu că a venit această lucrare la tine? Ea a venit ca să lucreze prin tine, şi tu n-ai priceput, şi un pic mai e, şi va pricepe lumea această Evanghelie rostită de Fiul lui Dumnezeu în vremea ta. Şi ce înseamnă Evanghelie? Ştii tu ce înseamnă? Dacă ştii, spune, ca să audă cerul că ştii, iar dacă nu ştii, ascultă, şi crede ce-ţi grăiesc Eu, Domnul, Care am venit cu cerul tot la tine. Evanghelie înseamnă cuvântul rostit de Domnul Iisus Hristos, atunci şi apoi. Atunci l-au auzit apostolii, şi au scris Evanghelia cea de atunci, şi acum îl auzi tu, şi îl scrii tu, şi apoi îl împarţi spre lucrare. Şi iată ce mic eşti la credinţă şi la înţelepciune, căci cartea Mea pe care o las acum prin cuvânt, va fi vestită la lume, şi lumea va pricepe şi te va căuta pe tine, şi se va uita bine ca să vadă pe cel ce săvârşeşte minuni întru cuvântul cel primit al Evangheliei Mele. Şi îţi va cere lumea să învii morţii şi să vindeci ologii şi să hrăneşti mulţimile şi să opreşti urgiile şi să-i iei sub cortul Meu, adică sub cortul tău. Şi fii atent, popor iubit de Dumnezeu, fii atent, că lumea va căuta scăpare la tine; fii atent, că se va ţine de tine ca să-i dai ce ţi-am dat Eu, şi tu va trebui să-i dai, şi să faci dintr-o măsură, două, şi din cinci măsuri să faci zece, iar de nu vei lucra aşa, de nu vei lucra atunci, ce este scris despre cel ce a ascuns darul, despre cel ce n-a adus rodul darului dat de Dumnezeu?

O, popor iubit, e sărbătoare azi, şi Eu stau de vorbă cu tine. E zi de duminică, e zi de odihnă a Duhului Meu întru duhul tău, creştine al poporului Meu. Dar pentru Mine nu mai este odihnă întru tine, fiule. Eu nu Mă pot odihni întru tine. Eu lucrez peste tine şi azi, ca să te lucrez încă, şi ca să-ţi dau asemănare şi chip după chipul şi asemănarea Mea, şi ca să Mă pot odihni şi Eu apoi. Iată, Eu lucrez, pentru că Tatăl Meu lucrează, şi Eu lucrez. Dar tu când vei lucra, poporul Meu? E zi de lucru, fiule, a venit ziua să lucrezi, că Eu te-am frământat şi te-am alcătuit în aşa fel ca să fii de folos, creştine. Şi ce deosebire este între tine şi între cel care nu a fost frământat de Mine? Este deosebire, fiule? Se aude glasul Meu în glasul tău, care să spună la morţi să se scoale? Şi de ce nu se aude? Nu ştii să lucrezi? După atâta lucrare a Mea cu tine nici acum nu ştii? Sau nu poţi? Sau nu ai timp? Sau ce te ţine ca să nu lucrezi după cum ai fost tocmit? Căci tu ai fost tocmit de Dumnezeu ca să lucrezi tainele cereşti pe pământ, tainele pentru vremea aceasta, măi poporule din vremea aceasta, popor de la sfârşitul vremilor, popor din vremea împlinirilor vremilor. Orice om când îşi face o casă o termină şi apoi stă în ea şi e stăpân în ea. Şi eu lucrez de atâta vreme casă Mie în pământul tău! Şi când stau în ea? Când, oare? Când Mă voi odihni de osteneală? Când va veni ziua de odihnă cea aşteptată de cei din cer care lucrează, lucrează mereu ca să-şi afle odihna? De şapte mii de ani lucrează cerul ca să-l facă iar pe om şi să se odihnească apoi în el.

Poporul Meu, tu trebuie să lucrezi şi să se vadă la tine omul cel nou după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, Care lucrează lângă tine. Stau lângă tine şi aştept să pot lucra peste tine şi să fac omul cel nou, aşteptat de veacuri. Te aşteaptă strămoşul tău ca să ieşi în întâmpinarea lui cu cerul şi cu pământul nou, după cum Eu am făgăduit strămoşului tău.

Poporul Meu, lucrarea Mea cu tine este viaţă fără de moarte. Omul nu a fost făcut ca să moară, şi dacă omul a murit, Eu voiesc să repar această neascultare a omului, şi cu tine vreau s-o repar. E zi de sărbătoare în numele lucrării Mele cu tine. E ziua trâmbiţei Mele pe care am folosit-o ca să-L vezi tu pe Dumnezeu, popor al Domnului Iisus Hristos. Nu mai fi îndărătnic, copilule de la sfârşitul lucrării Mele. Nu fă ca Israel care n-a crezut nimic. N-a crezut nimic; n-a ascultat nici pe Moise, nici pe David, nici pe Domnul Iisus Hristos, nu a primit nici pe prooroci, căci Ilie aşa a spus: *«Doamne, am rămas numai eu, şi vor să-mi ia viaţa»*. Cine voia să-i ia viaţa? Israel voia. N-a ascultat de nimeni Israel. N-a voit să domnească Domnul peste el, n-a voit Israel. Ba, şi în vremea robiei lui a slujit tot la idoli, şi aţi văzut că cei ce nu au voit să

domnesc Eu peste ei, i-au luat slugile cereşti şi i-au tăiat în faţa Mea şi i-au ars şi i-au pustiit şi au fost lepădaţi. O, nu tot aşa să fie şi acum; nu aşa, şi mai bine stai sub domnia Mea, Israele de azi, că Eu te pun dregător peste Egipt şi peste Samaria şi peste Efraim, şi vei fi Mie scaun de domnie, şi îţi voi întinde paharul cel cu vin nou şi te voi servi Eu atunci dacă tu vei fi acum credincios şi destoinic peste lucrurile Mele. Dacă te uiţi înapoi, ameţeşti, copilul Meu. Dar uită-te înainte mereu, că se vede bine vremea sărbătorii cerului pe pământ, şi această sărbătoare va fi cu două tăişuri, şi dacă nu înţelegi aceasta, în zadar te mai simţi tu că eşti înţelept. Dacă tu nu crezi de la Domnul, nu se ia de la tine nici un fel de rod de înţelepciune, Israele.

Dacă Israel ar fi crezut în Moise, cel trimis de Mine, nu pierea Israel. Dar nu a crezut, şi s-a crezut deştept, şi a pierit pentru mărirea de sine, pentru părerea de sine, şi a căzut, ca Lucifer a căzut Israel. Şi iată, vai, Israele, vai, dacă Eu am venit la tine cu lucrarea Mea, cu trimisul Meu, care a venit cu lucrarea Mea, şi tu nu ai primit-o şi n-ai crezut-o ca să lucrezi după ea! Vai, că Eu te voi mustra, ca să vii spre pocăinţă, şi să-ţi arăt apoi câte ai avut de făcut, şi tu nu ai vrut să lucrezi în via Mea. Şi ai lucrat în via ta, dar via ta nu te va putea hrăni atunci. Via ta trebuia să fie via Mea, şi ai fi mâncat de la acest altar şi n-ai fi dus lipsă de nimic dacă ai fi voit să neguţătoreşti comoara Mea, şi aţi fi fost acum prinţi cu slugi, şi prinţese, şi crai, şi crăiese, şi aţi fi fost purtaţi pe braţele slavei care venea de la Mine pentru voi.

Dar încă n-am dat altuia slava ta, popor al lucrării slavei cereşti care nu a fost pricepută de tine. Iată, Verginica vine pe nori la tine şi îţi spune să nu-ţi dai altuia slava. Ea te are în primire şi nu voieşte să te lepede aşa cum am lepădat Eu pe Israel dându-l pustiirii. Verginica este în sărbătoarea ei cu voi. Pace ţie, Verginico! Şi din pacea aceasta să se prăsească pace peste fiii poporului tău.

— Pace vouă, măi fiilor, dacă Domnul aşa a spus! Pace vouă, celor ce credeţi în Dumnezeu prin această lucrare cerească de Duh Sfânt şi de proorocie şi de împlinire prin cuvânt! Dar voi n-aţi priceput ce este acest trup, şi nu mai e mult şi voi fi cu cei ce au ştiut cum să creadă prin această lucrare, şi va fi să se întindă această slavă nouă şi această Evanghelie venită din cer pentru ca să se vestească prin voi în zilele acestea până la toate marginile, căci iată, v-a dat Domnul binecuvântare mare pentru vestirea Evangheliei Domnului prin mine. Eu am fost catapeteasma cuvântului lui Dumnezeu care a venit la voi, copii ai poporului meu, şi acum voiesc să vă îndeletnicesc să vedeţi uşa prin care intraţi la Domnul şi la slava care vă aşteaptă. Eu sunt uşa, eu sunt catapeteasma cea pentru acest popor şi prin care trece poporul meu ca să fie primit la Domnul. Dar dacă faceţi ce a făcut Israel cu Moise, dacă nu voiţi să vă fiu uşă spre Domnul, fiţi precauţi, că acum nu ar mai fi ca atunci, căci eu acum sunt în locul făgăduinţei şi lucrez din el şi aştept poporul să treacă greul şi să vină.

Duhovniceşte grăiesc, căci iată ce a făcut Domnul: m-a trimis să-mi întâmpin poporul şi să-l iau de mână şi să-i pun calea sub picioare şi să stea pe cale şi să lucreze cu mine cărarea slavei sale, care vine de la Domnul, din lucrul lui cu Domnul, şi de la plata lucrului, căci plata lucrului este pentru cei ce lucrează. Şi ce să lucraţi? Să postiţi şi să staţi în genunchi la rugăciune şi să faceţi mătănii şi să aveţi înfăţişare de creştin? Numai atâta, fiilor? Credeţi voi că e de ajuns? O, mă tem să nu fie osteneala zadarnică. Oare, prin acestea aţi crezut voi? Oare, de la acestea vă vine totul? Oare, cu ce aţi primit voi acestea? Cu mintea, sau cu inima? Dacă le-aţi primit cu mintea şi cu auzul minţii, să ştiţi, fiilor, că acestea nu vă desăvârşesc. Dar dacă le-aţi primit cu inima, atunci de ce nu se vede lucrarea lor întru duh lucrător? Pe acestea se cade să le faceţi, dar pe cele lucrătoare ale lor să nu le daţi de la voi.

Nu judecaţi pământeşte, copiii mei. Nu numiţi lege această rânduială venită la voi de la Dumnezeu. Nu faceţi lege vouă din învăţăturile cereşti. Dar atunci cum să fie ele? Să fie jertfa inimii voastre iubitoare de ţara cea cerească, ţara care se va împlini cu voi. Întreceţi-vă în această jertfire dacă Domnul v-a arătat calea de scăpare în zilele acestea. Această trăire vă ţine uşori şi vă este ca o armură care ţine departe orice nenorocire care este pe lume. Faceţi din iubire această jertfă a iubirii voastre, că Domnul ştie de ce v-a rugat pe voi să nu vă mai atingeţi de moartea care a luat loc în toate câte foloseşte şi atinge lumea. Dar mai presus de toate, ţineţi din răsputeri la rodul cel ceresc, care răsare de la jertfa iubirii voastre. Domnul vrea să stea în voi, şi voi să fiţi curaţi de atingerea cea murdară, că lumea e murdară, fiilor, şi murdar este tot ce face lumea. Lumea spurcă tot ce mai este curat. Fereşte-te, creştine, de moartea cea de azi, că lumea face cu untdelemnul ceea ce face şi pentru alcool *(distilare, n.r.).* Mănâncă seminţele, creştine, până ce vei putea să ştii să storci untdelemnul din ele, şi ca să-ţi facă ţie bine şi vindecare şi ungere adevărată untdelemnul. S-a atins de mult antichrist de untdelemn, de mult, măi copii, dar I-a fost teamă Domnului să vă spună şi aceasta, că Domnul a văzut şi a privit peste acest popor că este numai trup, şi a răbdat Domnul, şi L-a durut, dar n-a putut să facă altceva până acum.

Alegeţi bine grâul din neghină, fiilor. Nu mai băgaţi nici o fărâmă de neghină în trupurile voastre, căci trupurile voastre sunt pietre de altar, sunt temple ale Duhului Sfânt, Care locuieşte în voi. Când eram cu voi în trup, vă spunea Domnul să folosiţi băuturi răcoritoare din fructe, şi acum vă spun şi din cer: Domnul are nevoie de sănătate la voi, la trupurile voastre, şi voieşte să vă treacă greul şi să treceţi dincolo de el şi să nu fie bolnavi în poporul meu. Voiesc să fiţi sănătoşi, dar mâncaţi mâncare adevărată, care vă face sănătate şi nu boală, măi copii. Lăsaţi de la voi pofta şi gustul, că acestea dacă le-aţi folosit v-au îmbolnăvit trupul. Întoarceţi-vă la cele vii, căci cele moarte iau viaţă în voi dacă le mâncaţi, precum şi cele vii iau viaţă în voi dacă le mâncaţi vii, şi veţi fi sănătoşi şi cu trupul şi cu duhul.

Dar avem de mers în turmă, în mijlocul turmei, cu cuvântul cel venit la praznicul sfinţilor arhangheli. Mama Gigi vă dă voie pentru călătorie. Voi veni iar la voi, şi cu voi, la poporul nostru. Fiţi lucrători cu Domnul şi cu mine peste poporul nostru.

E sărbătoarea mea cu cerul şi cu voi. Mi-e dor de voi şi vreau să vă adun cum adună cloşca puişorii când vede că vine ploaia şi furtuna. Mi-e dor de poporul meu şi voiesc să-l ocrotesc, dar poporul meu trebuie să fie credincios. Sunt cloşca cea care cloncăne ca să audă puii şi să intre sub acoperământul meu şi să nu rămână rătăciţi prin furtună. Intraţi, fiilor, intraţi şi mâncaţi hrană cerească de la mine, căci furtuna nu aşteaptă, dar Domnul voieşte să vă bage la adăpost.

Pace vouă, celor credincioşi! Iar pe cei necredincioşi şi împietriţi cu duhul, îi îndemn spre pocăinţă, dar de nu vor veni spre pocăinţă îi voi mustra aşa cum ştiu eu, ca să vină după mine. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 1993

Sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Glasul sfintei Virginia pentru creştinii răzvrătiţi.

Bucură-te, sfinte apostol Andrei, botezătorul României! Măi copii ai cuibului meu, ieri am făcut sfat cu voi prin cuvânt, dar şi astăzi am de lăsat cuvântul bucuriei cu sfântul apostol Andrei.

Mama Gigi are cu ea pe sfântul apostol Andrei. Pace vouă de la mine şi de la el, fiilor! El are această cinste în cer, de a fi botezat-o pe ţara alegerii Domnului. El suflă în ziua aceasta, suflă Duh Sfânt peste România. El îşi întinde mâna sa cerească din nou peste creştetul României şi apoi ridică mâna sa către Domnul şi cere împlinirea lucrării de Duh Sfânt peste România. El a fost curat, fecior cu trupul şi cu inima, şi aceasta a fost un mare dar peste România, o mare putere de binecuvântare. Aceasta a fost o proorocie, şi iată, Domnul a ridicat un popor în România, şi va mai adăuga o mulţime de trupuri curate şi neîntinate, şi aceasta va fi o mare minune, o mare lucrare, măi copii.

Azi sărbătorim a doua zi de sărbătoare a pecetluirii şi a sfinţirii locului Domnului şi al cuvântului Domnului. E sărbătoare de Duh Sfânt, adică sărbătoare de Ierusalim. Dar ce înseamnă Ierusalim? Înseamnă sărbătoare de Rusalii, sărbătoare de coborâre a Duhului Sfânt, iar România va fi Ierusalim, şi va fi Tabor, şi va fi loc de coborâre a Duhului Sfânt, loc de coborâre a Ierusalimului cel de sus, locul în care, iată, vine Domnul mereu, mereu vine dacă a venit acum patruzeci de ani. A venit atunci, dar poporul cu care a stat nu L-a văzut când a venit, dar eu L-am văzut şi am crezut în venirea Lui.

A venit Domnul la acest popor şi a stat mereu în mijlocul lui cu slava Lui. Este, oare, cineva din acest popor care să mărturisească slava Lui, care a văzut slava Lui în mijlocul acestui popor? L-aţi văzut, fiilor, pe Domnul? El este de patruzeci de ani venit la voi. L-aţi văzut vreodată în cei patruzeci de ani? Căci scris este cuvântul Domnului: *«Cel ce crede în Mine, Eu vin la acela şi fac casă la el şi cinez cu el şi Mă arăt lui».*

Poporul meu, tu ai crezut în Domnul? Căci dacă ai crezut, L-ai şi văzut, pentru că El aşa a spus, că cine crede în El, El Se arată aceluia. Domnul e de patruzeci de ani venit la tine, şi a stat cu tine mereu. Mereu a stat în mijlocul tău, dar a stat cu toată slava Sa în mijlocul tău. Şi cum este slava Lui, măi copii? Puteţi mărturisi la mulţimi aşa cum au mărturisit apostolii? Apostolii au văzut pe Domnul şi după înviere, şi le-a spus Domnul că până la sfârşitul veacului este cu ei, adică până la voi, măi copii. Şi acum ce urmează? Urmează să vadă cei necredincioşi slava Lui, căci tu ai văzut-o, mereu ai văzut-o şi ai stat cu ea. Vei putea mărturisi aceasta? Şi cum va fi mărturisirea ta? Cum, copilule al slavei Domnului? Va trebui să mărturiseşti această minune. Domnul le vorbea la apostoli şi le spunea lucrul slavei, le spunea despre slava Lui, şi apostolii au mărturisit-o. Va trebui şi tu să o mărturiseşti, căci minunea Domnului care a stat cu tine a fost mai mare decât minunile pe care le vedeau atunci apostolii şi cei credincioşi de atunci. De aceea, măi poporul meu, mă ţin mereu de tine ca să te rog să lucrezi, căci lucrând vei vedea slava Domnului. Apostolii au văzut-o mereu, şi a rămas de mărturie în biserica lui Iisus Hristos. Vei vedea slava care a locuit în mijlocul tău, creştine, şi te vei întreba de ce nu ai văzut-o dacă a stat cu tine mereu, şi vei înţelege că a fost cu tine şi că nu ai văzut-o. Măcar să fi crezut în ea poporul meu, căci dacă ştia să creadă, avea lucrarea slavei însoţindu-l pe creştin. De aceea nu te poate Domnul ridica să mărturiseşti lucrarea slavei Lui, pentru că n-ai ştiut să te uiţi, creştine, şi să înţelegi ce vezi. Şi îşi va cere moartea creştinul care va vedea ce a făcut el cu slava lui Dumnezeu, şi se va îngălbeni ca ceara acela care a dispreţuit sau a ispitit sau a lovit sau a întinat locul slavei atingându-se necurăţat şi neînviat şi necredincios de Cel ce a fost Dumnezeul slavei în mijlocul acestui popor. Cuvântul slavei care a însoţit acest popor n-a lucrat niciodată ca acum, şi vine Domnul acum, însoţit de slava cu care a stat în mijlocul acestui popor, şi atunci se vor deschide ochii acestui popor, iar cei fără de inimă se vor îngălbeni ca ceara la vederea acestei slave.

Rugaţi-vă pentru iertarea celor necredincioşi din acest popor; rugaţi-vă mai dinainte, fiilor, fiindcă acea clipă care vine îi va îngrozi pe cei necredincioşi, pe cei ce au lepădat această lucrare de slavă dumnezeiască, şi de aceea zice cuvântul acestei lucrări că mai bine le era la aceştia să nu se fi născut. Rugaţi-vă pentru pocăinţa acestora mai din vreme, că pe mine mă îngrozeşte venirea acestei clipe de vedere a slavei care a stat în mijlocul acestui popor. Nu vor mai avea puterea nici să mai spună: *„Doamne, şi noi am fost cu slava Ta!”*. Dar cine îi cunoaşte pe aceia? Mulţi vor voi să fie, dar dacă au fost cu această lucrare şi nu mai sunt acum cu ea, atunci nu vor mai putea să fie fii ai acestei lucrări. Lucrarea de mântuire este acum. Atunci va fi numai să se deschidă floarea, măi fiilor. Se va deschide floarea şi va fi sărbătoarea aceea cu două tăişuri. Pentru unii va fi biruinţă şi bucurie, iar pentru cei ce s-au lepădat va fi vierme neadormit. Să se audă rugăciune la cer pentru lucrare de pocăinţă peste cei ce au călcat sub picioarele lor slava acestei lucrări. Eu aşa mă rog Domnului, să folosească trezire pentru cei ce se mai pot ridica cu adevărat, căci se întâlnesc cei răzvrătiţi, şi e de groază ce-şi aştern aceştia cu loviturile pe care le aruncă spre această lucrare. Este o ceată de defăimători, ieşită din rândul celor ce au fost miluiţi de cuvântul lui Dumnezeu Care a lucrat cu acest popor, şi care acum s-au sculat cu hulă şi cu judecată şi cu dispreţ asupra minunii care nu va înceta să lucreze până la arătarea slavei ei. Şi decât să-i văd în iezer în ziua aceea, atinge-Te, Doamne, de ochii lor şi fă-i să vadă slava Ta mai înainte de cei ce cred până nu văd! Ferice de cei ce cred până să vadă ce au crezut, dar dă-le fericirea scăpării şi la cei răzvrătiţi!

M-am rugat pentru cei răzvrătiţi, pentru cei mândri care au aruncat această lucrare. Şi acum, îndemn poporul la rugăciune vie. Avem de zdrobit toată puterea cea potrivnică, măi poporul meu. Să te scoli, fiule, să nu mai stai aşa. Să stai bine şi cu luare-aminte, şi cu frică să stai, dar să lucrezi de-acum, şi să te cureţi şi să te aperi de orice înţepătură, de orice ispită, şi să nu te opreşti în sfatul celor răzvrătiţi. Roagă-te pentru ei, dar nu te opri în sfatul lor, căci aceia, chiar de s-ar pocăi pentru strigătul tău către Domnul, vor trebui puşi la încercare apoi.

Când Domnul a lăsat biserică la plecarea Sa, fiii bisericii lucrau atent şi nu primeau oricum şi pe oricine ar fi venit. Era pus la încercare cel ce voia să fie credincios, şi nu era primit oricum. Voi nu aţi lucrat aşa, măi fiilor, şi ăsta era lucrul vostru şi veghea voastră. Aşa au venit unii din ei, şi voi nu i-aţi cunoscut atunci când i-aţi adus, şi Domnul v-a deschis uşa vouă ca să intraţi cu ei, şi apoi ei ce au făcut cu Domnul şi cu voi? Ei nu au fost credincioşi acestei lucrări, ei nu au văzut ce au de făcut, pentru că ei aveau multe de făcut. Ei aveau multe fântâni, şi au şi acum, şi n-au înţeles măreţia acestei fântâni. Credeţi voi că n-au înţeles? Şi voi le-aţi arătat toate vistieriile, şi ei n-au înţeles, pentru că n-au luat ca pe cea mai mare comoară această vistierie. Şi acum, iată ce dureros este,

că dacă au venit, au mărturie împotriva lor, care-i apasă la Domnul. Au lucrat spre lovirea acestei lucrări, spre dezbinarea acestui popor şi spre vânzarea acestei taine. Duhul lor este măreţ, măi copii, şi nu au cu ce înţelege, dar voi n-aţi văzut aceasta când ei au intrat ca să iscodească această lucrare. Eu am spus demult, dar nu m-a crezut poporul meu cel bun. Mulţi au venit aduşi, ca să fie şi ei, dar voi nu v-aţi făcut datoria de ocrotitori ai acestei taine cereşti. N-aţi cercetat pe cel adus aşa cum se lucra la începutul bisericii Domnului. N-aţi avut şi voi mândria de a ţine la această bogăţie, şi iată, a fost dată pe jos şi călcată în picioare de inimi uşoare, de minţi uşoare, care umblă de colo-colo fără căpătâi. O, câte suflete au fost aduse, şi li s-au dat toate tainele, şi apoi s-au dus şi le-au dat pe jos şi le-au lepădat. Fiţi atenţi, că aceia au o mulţime de buzunare pe veşmântul lor şi defaimă această lucrare. Ei sunt căzuţi din această lucrare, dar voi nu înţelegeţi cum vine asta. Domnul aşa a spus la apostoli: *«Mergeţi, în numele Meu, şi în orice casă veţi intra şi vă vor primi, lăsaţi pacea Mea casei aceleia, şi câţi nu vă vor primi, scuturaţi praful de pe picioarele voastre şi ieşiţi».* Fiţi precauţi, măi copii, căci cine se joacă cu această lucrare de cuvânt dumnezeiesc, cu această Evanghelie a lui Iisus Hristos, acela să nu aibă nici o greutate, acela să nu fie pus la lucrul acestei lucrări de taină cerească.

Ce să fac dacă poporul meu nu crede ce-i spune Dumnezeu? Creştinul acestei lucrări, nici el nu stă cu lucrarea bine; şi voi nu vedeţi ce se întâmplă? Mai aduce şi pe altul la poarta cuvântului lui Dumnezeu. Îl aduce ca să-i mărească osânda şi răspunsul faţă de Dumnezeul acestei taine. Să fi învăţat creştinul acestei lucrări, să-l fi învăţat pe creştinul din lume, pe creştinul de dincolo de acest staul, dar nu să-l fi adus musai la această masă de cuvânt. Dacă afară nu stai cum trebuie să stai, înăuntru tot aşa stai, şi faci dezordine în lucrul în care eşti adus. Eu nu am bucurie când văd că nu-şi înţelege menirea poporul meu, căci una este să fii chemat de Dumnezeu, şi alta este ce face fiul acestei lucrări. S-ar fi putut evita mulţime de hulă, mulţime de vânzare, mulţime de necredinţă, dar nu a lucrat ca Domnul acest popor.

Fiţi precauţi, fiilor, că altceva înseamnă să împărţiţi din această lucrare, dar creştinii nu ştiu cum să se poarte unii cu alţii, cum să vorbească unii cu alţii, cum să se întâlnească şi ce să facă atunci, şi cum să stea la locul lui creştinul. Asta nu ştie deloc, cum să stea la locul lui creştinul. Umblă creştinul pe drum toată ziua, umblă să ia de la Domnul. Dacă ar avea creştinul pe Domnul, de ce ar mai fi să umble? Dar aceştia, numai ei ştiu ce caută, că pe Domnul nu-L caută în felul acesta. Ei caută, dar eu vă spun că altceva caută. Caută mărire de sine, caută ispitire, caută clevetire, caută să supere pe Domnul, măi copii, şi ei nu cred că aşa fac.

Creştinul nu ştie câte virtuţi sfinte îi dă liniştea şi pacea şi cugetarea cea liniştită şi cea cuminte. Să mai stea şi el de vorbă cu Domnul, şi să asculte apoi şi el de la Domnul, că aşa erau creştinii odată, erau cu bun simţ, erau cu credinţă cuminte şi curată şi întreagă, erau cu sfială sfântă şi cu vorbire aleasă, iar voi, copii ai acestui cuvânt, vorbiţi urât în casă unii cu alţii şi nu aveţi şi voi mândria să nu mai fie nimeni ca voi de aleşi în purtare şi în vorbire sfântă şi în sfială sfântă şi în vorbire cu rost şi cu rod de biserică cerească pe pământ.

Iată, sfântul apostol Andrei doreşte cu voi biserică cerească, purtare cerească, virtute cerească şi lucrare de apostolie peste popor şi peste lume cu voi. Am venit cu el în grădina cea de azi a Domnului. El pune mâna pe creştetul vostru şi vă dăruieşte putere şi Duh Sfânt de la Cel ce a luat Duh Sfânt.

Iubiţii mei, am vorbit cu duhul acestui popor în ziua sărbătorii sfântului Andrei. Eu voiesc să stau mereu în sfat cu voi, că asta este să fac, şi voi sta. Acum, pace vouă! Acesta este salutul meu, ca al apostolilor. Pace vouă, şi în toată vremea pace vouă! Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 1993

Sărbătoarea sfintei muceniţe Varvara

Necredinţa lumii. Credinţa poporului creştin.

Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin zic vouă: Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt cu voi tot timpul. Nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi, ca să fiu cu voi tot timpul, şi să fiu prin cuvânt peste lume prin voi. Dacă voi aţi lăsat case şi ţarini şi mamă şi tată şi neamuri şi ranguri pentru ca să vă lăsaţi aleşi de Mine, iată, şi Eu, cu voi sunt, şi vă sunt Tată, şi bogăţie de slavă vă sunt Eu vouă, şi mângâiere vă sunt dacă v-am ales ca să fiu cu voi în lume şi apoi să vă port pe braţele slavei, iar voi să lucraţi pentru cer, după cum şi lucraţi, ca să răscumpăr făptura cea căzută, ca să lucraţi cu Mine această salvare a făpturii.

Eu vă sunt adăpost şi ocrotire tare în lume. Eu cu voi sunt dacă v-am ales pentru lucrul Meu, pentru lucrul plinirii vremilor cerurilor, şi v-am dat putere să credeţi în Mine şi să săvârşiţi faptele credinţei şi să vă socotesc pârga începutului cel nou, care vine cu Mine, şi apoi să vă înveşnicesc, căci asta este plata pentru care staţi după adevăr întru Mine în vremea aceasta când nimeni nu Mă mai are după adevăr.

Dar lumea e tare la cerbice şi nu crede în înveşnicirea care vine cu Mine în vremea aceasta. Nu crede lumea, căci lumea e deprinsă cu cele ale morţii şi nu are putere să creadă aşa cum credeţi voi. Nici voi nu aţi fi crezut dacă Eu nu v-aş fi dat putere să credeţi. Puterea credinţei în cele ce Eu vă vestesc vouă pentru ca să vă înveşnicesc, puterea credinţei voastre va înnoi pământul, şi va fi cer nou şi pământ nou, după a Mea făgăduinţă pentru vremea aceasta, căci aceasta este vremea în care sunt ajuns cu voi, copii ai credinţei celei nemaiauzite prin veacuri. Că iată, a venit vremea răscumpărării trupurilor şi nu mai este credinţă pe pământ. Tocmai acum, iubiţilor, tocmai acum este această vreme a necredinţei celei mari, nemaiauzite prin veacurile cerurilor, o, tocmai acum! Dar iată, am în voi rămăşiţă, dar micuţă este rămăşiţa aceasta, şi din voi voi prăsi fii ai credinţei şi credinţă din credinţă, şi aşa voi pregăti calea întoarcerii Mele după cum am făgăduit la început.

Dar lumea şi duhul ei nu are timp să audă de la Domnul, de la Cel ce vine luminând prin întuneric, căci lumea are idolul ei, are dumnezeul ei, dar Eu le voi sta împotrivă celor mândri şi le voi descoperi goliciunea şi goana rătăcirii lor. Lumea M-a cumpărat pe Mine pe bani; pe bani M-a cumpărat, ca să Mă răstignească M-a cumpărat. Iată, de aceea M-a cumpărat. Să Mă fi cumpărat să le fiu Mântuitor, dar nu a fost aşa, şi nici azi nu este altfel, căci cel mare grăieşte după pofta sufletului său ca să osândească lumina cea de la înţelepciunea adevărului. Cel mai bun este ca spinul de pe fruntea Mea, iar cel mai curat este ca o cursă pentru cel de lângă el, şi nu mai este om drept şi nepătat de vreme, şi iată, Eu vin ca să pecetluiesc cu pecetea cea vie pe tot sufletul care va fi să ia calea cea veşnică a slavei Mele între oameni.

Eu sunt Domnul, Care iert şi trec cu vederea păcatele rămăşiţei cea spre moştenire Mie, şi voi strânge cu această lu-

crare de lumină prin cuvânt pe toți cei de care Mă voi îndura în vremea aceasta, căci Eu iubesc îndurarea, măi copii, și scot de la fața Mea păcatele rămășiței fāpturii Mele, și printr-o rămășiță mică voi lucra ca să-Mi întind îndurarea peste toată făptura care a fost, și voi fi Mântuitor fāpturii Mele și o voi răscumpăra, și ea se va bucura de îndurarea Mea.

Dar ce am Eu să vă spun vouă, și pentru ce am coborât ca să rostesc cuvânt? Iată, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, să fie binecuvântată cea de a treia vestire a învierii Duhului Sfânt, spre vestirea și pregătirea slavei întoarcerii Domnului Iisus Hristos, după cum este scris. Dar Eu vă spun vouă că M-am și întors, și lumea nu știe cum vine aceasta.

Iată-Mă prin cuvânt. Eu sunt Cuvântul, iar numele Meu, cel întru cea de a doua venire a Mea, acesta este numele Meu: Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu, și prin cuvânt Îmi pregătesc arătarea și slava Mea întru care Mă voi lăsa arătat și celor care Mă împung în cuvântul Meu cel care este cu voi pentru ca să-l vestiți de pe acoperișuri. Și iată, voi, așa lucrați, căci v-am făgăduit să folosim locul cel mai sfânt ca să vestim din culmile lui, și să folosim acoperișul cel mai înalt, din care să grăiesc, căci dacă vestitorii tac, vor vorbi piatra și fierul și lemnul, și uneltele vor vesti, și Domnul va împrăștia lucrarea de vestire a slavei care vine pe pământ, pe pământul României, țara cea aleasă de Tatăl Meu.

Fiți binecuvântați! Eu iarăși ies cu voi; cu voi întru Mine ca să vindecăm omul de necredință și de împietrire și de lăcomia cea pieritoare de viață vie, iar voi să nu ziceți că sunteți săraci acum, că iată, totuși lucrăm și dăm înainte prin greul vremii. Voi Mă aveți pe Mine bogăție și slavă, și Eu vă făgăduiesc că Mă voi îngriji pentru voi ca să puteți vesti pe Dumnezeu la cei din întuneric. Lumea nu are iubire pentru Domnul, dar Domnul are iubire. Lucrați, și binecuvântată să vă fie lucrarea inimilor voastre și a mâinilor voastre, căci Eu sunt Creatorul, Care lucrez prin voi, și vom scrie această lucrare de slavă pe orice bucățică, pe orice petec; vom scrie și pe apă, și pe frunză, și pe soare, și pe lună, și pe multe inimi vom scrie această lucrare de cuvânt dumnezeiesc. V-am dat ajutorul, și iată, scriem slovele acestei lucrări, căci îngerilor Mei poruncesc și vă ajută vouă, și iarăși vom lucra și vom împărți viață.

Pace vouă și binecuvântare vouă! Eu le fac pe toate noi, prin înțelepciune cerească, lucrătoare în vremea aceasta de început nou peste făptura Mea.

4/17 decembrie 1993

Cuvântul Domnului către doctorul Edgar Nicolau

Îndemn la viață sfântă.

Iată, rostesc vouă o cărticică mică și vă spun prin ea să fiți precauți și să cereți binele cel ceresc peste omul care v-a găsit pe voi lucrând întru Mine și care a rupt de la el și a dat lui Dumnezeu, de Și-a împlinit Domnul ivirea începutului cel nou care se va lăsa peste România, și, de la ea peste neamurile pământului. El a dus sfințenia Mea în casa lui, căci tot ce lucrați voi este planul Meu din vremea aceasta. El a cumpărat pe bani mântuire, iubiților, chiar dacă el n-ar putea crede întru totul mântuirea pe care Eu am făgăduit-o peste cei de care Eu Mă îndur în acest întuneric. Cereți binele ceresc peste el, că el umblă printre morți, și moartea se atinge de el pe toate ulițele, dar puterea Mea este îndurătoare ca să-l ocrotesc și să-i scot sufletul din cursele sale, căci nimeni nu-l iubește pe el după adevăr, iar adevărul Eu sunt, și voi sunteți fiii Mei, și iubiți după adevăr precum v-a învățat Dumnezeu. Iubiți-l pe acesta după adevăr și dați-i de la Mine ceea ce nimeni nu-i poate da, căci nimeni nu-i dă lui cu adevărat. O, Eu i-aș lucra scăpare tare și slavă mare și i-aș pregăti un loc în care să intre și să se curețe mereu de moartea din el și de cea din jurul lui, că nici el nu se grăbește să prindă gustul vieții Mele, și zăbovește, și Eu va trebui să-i pregătesc plata pentru lucrarea lui de înger ajutător.

Eu așa v-am spus vouă, și din vreme v-am spus când nu înțelegeați cum vom lucra dacă v-am spus să arătați începutul cel nou peste pământ. Și v-am spus că am pregătiți îngeri ajutători pe pământ și pe care-i voi da pildă în ziua Mea cea mare, că au avut și au dat Domnului și ucenicilor Săi, și iată, ferice celui ce dă din bogăția sa săracilor. Eu sunt Omul Cel sărac, sălășluit în cei săraci cu duhul, și nu am bogății văzute, dar am grijă de planul Meu cel ceresc, spre răscumpărarea făpturii. Am iconomi în lume și pregătesc pentru ei fapte spre lucrare ca să le fac loc în corturile drepților Mei. Aș voi să-l înveșnicesc și pe acesta cu un ceas mai devreme, dar scris este: *«Nu treziți pe draga Mea până nu-i va fi ei voia»*. Și iată, Eu vă spun și vouă, ca și celor de atunci: *«Cel ce nu este împotriva noastră, acela este cu noi»*. Amin. El v-a mărturisit pe voi ca fii ai cuminței cerești și ai lucrării cerești. Să fie cunoscut acest nume ca slujitor pentru descoperirea minunii care s-a lăsat descoperită în mijlocul României Domnului. Dacă el vă cinstește pe voi pentru Mine, iată, Eu las cuvânt vouă: dați-i acestuia nume de cinste, ca să știe cei îngâmfați în duhul lor și să-L caute pe Domnul cu inima și nu cu mintea, ca să Se lase Domnul descoperit.

Această cărticică să fie așezată spre mărturie, căci toate vor mărturisi în ziua aceea a mărturiilor.

Când am venit întrupat între oameni, tot așa a fost și atunci; tot din depărtări au venit magii, cu purtarea de grijă a Tatălui Meu, ca să propășească lucrarea Fiului între oameni. Lucrarea Mea avea trebuință de ajutor, și am avut pe Melchior, și a purtat grijă de lipsurile lucrării Mele. Măicuța Mea era de neam de rege, dar era săracă și neluată în seamă de stăpânii lumii de atunci. Așa a fost mereu, cu greu s-a purtat lucrarea lui Dumnezeu în strâmtoarea vremii. Iar voi, cei care știți acestea, fiți credincioși, căci Cel ce a făcut minuni atunci, va face și mai mari minuni acum cu voi, cei ce pliniți răbdarea Mea în lume. Și spuneți de la Domnul acestei inimioare de fiu al trudei Domnului pe pământ, așa să-i spuneți: *„Ferește-te, fiule, de prieteni, că de dușmani te feresc Eu, te izbăvesc Eu. Ferește-te să dai inima Mea și a ta prietenului tău, căci prevederea este adevărată salvare pe drumul cel plin de ispite, și te roagă Mie să nu cazi în ispite. Eu nu te cad în ispite, dar să nu cazi, tată. Eu binecuvintez strigătul inimilor către Dumnezeu. Eu vin curând, și plata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa“*. Amin.

Eu pe câți îi iubesc îi sprijin prin cuvânt în vremea aceasta. Ferice celor ce au găsit lucrarea cuvântului Meu în mijlocul lumii și ieslea cea caldă unde am sălaș prin cuvânt. Ferice celor ce primesc pe trimișii Mei cei micuți, că aceia plată de trimiși ai Mei vor lua de la Mine în ziua slavei Mele care vine cu Mine. Eu vin curând, curând. Amin.

Pace vouă, copii ai cuvântului Meu! Pace și binecuvântare peste ieslea Mea, căci numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu!

Pace vouă întru Mine! Amin, amin, amin.

4/17 decembrie 1993

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 1994

Praznicul Naşterii Domnului

Înţelepciunea credinţei cea din cer.

Eu sunt învierea şi viaţa celor ce ştiu cum să creadă în Mine. Eu sunt uşa, şi cine ştie cum se intră pe această uşă, acela va fi cu Mine întru împărăţie de credinţă. Cel ce crede în Mine, acela ştie cum să creadă, iar cel ce nu ştie cum să creadă, puţină împărăţie de cer are unul ca acela. Unul ca acela are împărăţie de pământ, nu de cer, şi acela stă pe pământ cu Mine, şi nu merge cu Mine întru cele din cer coborâte.

Pace vouă, fiilor, căci pacea Mea o dau celor ce ştiu cum să creadă în Mine, celor ce Mă cunosc pe Mine întru cele zidite de Mine şi lucrate de Mine în toată clipa.

Pace vouă, şi sărbătoririi naşterii Mele din Fecioară, căci proorocii au proorocit, şi Eu am împlinit şi M-am sălăşluit în pântecele Fecioarei şi M-am arătat apoi Om între oameni, ca să repar pe om şi să-l aşez din nou întru cele din care a căzut omul, să repar calea omului spre Mine, iar omul să repare calea lui spre Mine. Şi iată ce fel de credinţă se cere de la om pentru această reparare, ce fel de umilinţă ar fi să se vadă la fiii oamenilor care ar da să ia calea spre Mine şi ca să fie cu Mine şi cu cele cereşti întru Mine. Dar iată, tată, că nici fiii lui Dumnezeu nu ştiu cum să creadă în Mine, cum să Mă cunoască pe Mine întru lucrările cereşti, şi ce să mai zicem despre fiii oamenilor, dacă fiii lui Dumnezeu n-au înţelepciunea credinţei! Au înţelepciune, au, dar înţelepciunea credinţei covârşeşte orice cunoştinţă care vine de la om.

Fereşte-te, creştine, de înţelepciunea care vine de la om, căci fiii lui Dumnezeu trebuie să fie aşa cum a fost Avraam întru credinţă, aşa cum a fost Melchisedec întru credinţa sa în Cel Preaînalt. De ce v-am spus Eu vouă că voi trebuie să aveţi credinţă cum nu s-a mai pomenit în veacurile cerurilor? Iată, de aceea v-am spus, că uitaţi-vă voi că nu mai este credinţă pe pământ. Vedeţi voi despre ce fel de credinţă am vorbit Eu când am spus că *«Atunci când Mă voi arăta la oameni, voi mai găsi credinţă de la oameni pe pământ»*?

O, căutaţi credinţa în cer, măi copii, că pe pământ nu este credinţă. Hai să judecăm cu înţelepciune cerească, ce făcea Dumnezeu dacă nu găsea credinţă atunci când Eu am venit ca să Mă nasc din Fecioară şi să Mă arăt oamenilor? Căci am lucrat duh de credinţă peste păstorii de la stână, peste craii cei ce au străbătut depărtările, şi pe care i-am călăuzit prin stea până la ieslea naşterii Mele ca să mărturisească aceştia despre împlinirea proorociilor naşterii Mele din Fecioara cea proorocită de prooroci. Iată, unii ca aceia din vremea naşterii Mele au ştiut cum să creadă şi cum să mărturisească ceea ce au crezut.

Avraam a ştiut să creadă şi să-şi mărturisească credinţa şi să rămână în faţa Domnului părintele celor ce cred în Dumnezeu prin lucrările cereşti, lucrate de Dumnezeu între oameni. Şi iată, popor iubit, că în mijlocul tău am avut şi voi avea mereu iesle şi lucrare, şi tu nu vrei să crezi aşa cum se cădea să crezi, şi nici în mijlocul tău când voi căuta nu voi găsi credinţă ca în cer. Credinţa trebuie să coboare din cer peste tine, dar iată, cerul la cer trage, şi credinţa la credinţă trage. Eu am lucrat peste oameni mântuire şi vindecare prin credinţă, măi copii, dar poporul Meu nu lucrează tot aşa cu Dumnezeu, iar Dumnezeu aşa şi nu altfel lucrează.

Iată, păstorii şi magii au crezut ce au văzut şi ce le-a vorbit Duhul Sfânt, şi apoi au mărturisit şi s-a răspândit prin veacuri mărturisirea lor şi credinţa lor, întărind adevărul lucrării lui Dumnezeu între oameni din veac în veac. Aşa va fi şi cu lucrarea pe care o lucrez Eu în mijlocul tău, popor ales de Mine ca să Mă aciuez în mijlocul tău cu lucrarea Mea, cu ieslea cuvântului Meu în mijlocul tău, căci oamenii vor înţelege şi vor crede şi se vor face fiii lui Dumnezeu prin credinţă, prin credinţa fiilor acestei lucrări, care ştiu să creadă aşa cum a crezut Avraam, şi cărora le socotesc dreptate, precum lui Avraam i-am socotit credinţa lui neprihănire şi dreptate.

E sărbătoarea Crăciunului, dar lumea nu ştie cum să se bucure de această sărbătoare. Lumea face altceva în amintirea naşterii Domnului Iisus Hristos. O, e mare lucru să ştie omul ce este bucuria umilinţei întru această sărbătoare, întru sărbătorile cerului pe pământ, şi vreau să înţeleagă poporul creştin ce înseamnă umilinţa bucuriei, şi bucuria umilinţei întru sărbătoare cerească. Dar iată, cea mai mare sărbătoare cerească în creştin este credinţa lui în lucrările lui Dumnezeu şi înţelepciunea cerească coborâtă peste el prin lucrarea credinţei.

Eu vreau să stau de vorbă cu duhul acestui popor, şi vin să-Mi vestesc pe străjerii ieslei cuvântului Meu să stea cu duhul atent, cu auzul atent, că Eu voi coborî cuvânt pentru naştere de sus întru creştinul Meu şi voi hrăni din nou pe poporul Meu prin cuvânt, căci Eu sunt pâinea vieţii, şi cine mănâncă din ea i se vor deschide ochii ca să vadă pe Dumnezeu. Cine mănâncă din această pâine, acela ştie cum să mănânce, iar cine nu mănâncă din ea, acela rămâne tot flămând, tot fără saţ şi fără înţelepciune cerească.

Pace vouă, celor din grădina cuvântului Meu! Eu sunt Cel ce am venit născut din Fecioară ca să stau cu cei credincioşi, cu cei cereşti întru cei credincioşi şi cu slava cerească în mijlocul credinţei. Credinţa este împărăţia cerurilor înăuntrul celui credincios, dar credinţa cea din cer şi nu din pământ, măi copii ai poporului Meu; din cer, tată, ca să fiţi cei mici din care va răsări un popor nou, după făgăduinţa făcută peste Avraam şi ai cărei moştenitori mici sunteţi voi, cei ce credeţi ca Avraam în vremea aceasta de bunăvestire a aşeză-

rii împărăţiei lui Dumnezeu aşa cum a fost ea la început în om.

Pacea Mea o las peste voi, ca să credeţi în Mine întru Duhul Sfânt şi prin Duhul Sfânt. Aceasta este credinţa care vine de la Duhul Sfânt, adică din cer peste voi, căci credinţa nu este pentru toţi, şi este numai pentru cei ce stau întru Duhul Sfânt. Amin.

Binecuvântată să vă fie vouă călătoria de azi. Duceţi cu voi chipul sfinţilor şi puterea sfinţilor care au crezut ca Avraam, iar această putere luată din locul lucrării Mele, să se atingă de duhul şi de inima mulţimilor şi să ia focul Duhului Sfânt mulţimile şi să încălzească pretutindeni.

Ce bucurie pe cer, măi copii, pe sfinţii din cer când voi ieşiţi cu lucrarea lor în mijlocul lumii ca să învieze duhul lumii şi să ia Duh Sfânt duhul lumii! Mergeţi cu toată slava Mea după voi, căci slava Mea s-a odihnit şi se odihneşte peste lucrarea sfinţilor Mei şi peste voi, cei ce credeţi prin cei sfinţi care au crezut mai înainte de voi.

Binecuvântată să fie toată lucrarea acelui loc de bună-vestire a Domnului între oameni. Binecuvântare de Duh Sfânt să stea peste graiul şi peste inima vestitorilor Mei care stau în numele acestei lucrări în faţa mulţimilor. Pace peste voi şi peste ei, şi peste cei ce cred ca voi şi ca ei, dar înfierbântaţi-vă duhul credinţei şi duhul vestirii celei mari, căci împărăţia Mea se împarte celor ce cred prin voi, copii ai lucrărilor cereşti coborâtă prin credinţa voastră între oameni. Amin.

25 decembrie 1993/7 ianuarie 1994

Sărbătoarea sfântului mucenic şi arhidiacon Ştefan

Taina lucrării de famen în trupul şi în duhul omului. Lecţie de fire dumnezeiască în trup. Păcatul trebuie osândit în însuşi trupul omului.

Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt binecuvintează cuvântul şi sfatul cuvântului care se coboară acum din sânul Treimii cereşti pentru ca să hrănească poporul cel cu nume sfânt. Amin.

Eu sunt pâinea care se coboară din cer. Eu sunt Cuvântul, şi cobor la poporul cel cu nume sfânt, ca să-l hrănesc prin cuvânt. Cuvântul este pâinea care se coboară din cer şi din care se hrănesc cei ce cred din poporul cel cu nume sfânt, iar cei ce nu cred pe Dumnezeu Cuvântul, Care Se coboară prin cuvânt, aceia se hrănesc prin auz, dar nu şi prin credinţă, şi aceia nu se hrănesc, şi aceia nu cresc mari prin cuvânt. Aceia sunt piperniciţi, şi dacă au putere, n-au putere bună, şi au putere dăunătoare pentru mântuire, şi au putere de necredinţă cei ce nu cred.

Pace ţie, popor cu nume sfânt! În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, pace ţie, popor cu nume de Ierusalim, căci Ierusalim este nume sfânt, şi acesta este numele pe care-l porţi din darul lui Dumnezeu, popor cu nume sfânt, popor unit cu Ierusalimul cel de sus, care s-a coborât peste tine, după cum era scris în Scripturi pentru vremea aceasta, şi despre care a scris Ioan cel iubit prin Scriptura care grăieşte: *«Am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborându-se din cer, de la Dumnezeu, iar glasul Celui de pe tron a grăit: iată, noi le fac pe toate».* Amin.

O, popor cu nume sfânt, proorocit din vremea începutului împărăţiei cea nouă a lui Iisus Hristos! Am hotărât să cobor iar spre tine prin cuvânt şi să-ţi amintesc să nu fii numai cu numele popor al lui Dumnezeu, ci să fii cu viaţă sfântă şi pregătită bine înaintea Celui ce vine. Dar nu să te pocăieşti numai pentru o vreme, nu aşa, şi să stai mereu priveghind. Nu priveghea numai un timp, ci priveghează până la capăt şi crede până la capăt şi lasă-L pe Dumnezeu să lucreze peste tine cum ştie El, cum vede El că trebuie. Să nu fii numai cu numele popor al acestei lucrări dumnezeieşti, şi să fii cu fiinţa şi cu viaţa şi cu toate îndeletnicirile, şi să fii cu credinţă şi prin credinţă, că aceasta va fi prima fericire rostită peste fiii acestui popor: ferice celui ce a fost chemat şi a crezut apoi în această lucrare a lui Iisus Hristos, Care a venit prin cuvânt ca să-Şi gătească bine calea celei de a doua arătări în mijlocul oamenilor. Ferice vouă, celor ce credeţi în această coborâre cerească pe pământ! Şi iarăşi zic: vai vouă, celor ce aţi dat de acest izvor, de acest cuvânt de mântuire, şi aţi fost necredincioşi şi ispititori şi aţi părăsit această coborâre cerească!

Poporule iubit, scoală-te spre fericire şi nu spre vaiet, că aceste două cuvinte vor conduce de-a dreapta şi de-a stânga pe fiii acestei lucrări.

O, am încă multe să-ţi spun, popor cu nume sfânt, dar le poţi tu purta de-acum? Iată, cei ce cred pe Dumnezeu Cuvântul se bucură purtând tot ce aduce cuvântul de la Dumnezeu, iar cei ce nu cred, aceia nu pot purta cele cu care Eu vin de-acum. Aceia nu pot crede, fiindcă celor ce ispitesc pe Dumnezeu Cuvântul întru lucrarea Sa, acelora nu le este dată puterea să creadă. Eu aşa am spus celui ce M-a rugat de vindecare zicându-Mi: *«Doamne, dacă poţi, fă-mi bine»,* iar Eu i-am răspuns: *«Dacă poţi crede, totul se poate împlini».* Şi am auzit credinţa lui şi rugăciunea lui ca să-l ajut şi ca să-i dau putere să creadă, căci a spus: *«Cred, Doamne. Ajută-mi în necredinţă, ajută-mi să cred».*

Apostolii Mei credeau, şi se rugau să le măresc credinţa, dar nu stăteau nepăsători în credinţă. Se rugau spunându-Mi: *«Adaugă, Doamne, credinţei noastre, adaugă credinţă».* Şi tu, iubitul Meu popor, ai avut în mijlocul tău slava lui Dumnezeu, şi tot n-ai ştiut cum să crezi în ea, căci lucrarea aceasta este slava lui Dumnezeu în mijlocul tău, dar cine n-a stat mic sub ea, acela n-a înţeles pe Dumnezeu întru lucrarea Sa, întru mărirea Sa, căci acela n-a folosit sfiala cea sfântă de care avea atâta nevoie acest popor chemat, ca prin sfiala cea sfântă să fi dobândit har înaintea lui Dumnezeu.

Iată ce veste îţi dau, iubitul Meu popor, chematul Meu ucenic, primitul şi miluitul Domnului. Îţi dau veste pentru lucrarea smereniei şi a pocăinţei întru tine, tată. Îţi dau de ştire că tu n-ai avut sfială faţă de Mine şi faţă de cuvântul Meu lăsat peste tine şi faţă de măreţia Mea în mijlocul tău. Şi dacă n-ai avut, şi dacă n-a fost să se defăimeze numele Meu şi lucrarea Mea, iată, te-am ţinut aşa cum ai stat, aşa cum ai vrut să stai şi cum ai vrut tu să-L înţelegi pe Dumnezeu. Şi s-a întâmplat cu fiul acestui popor aşa cum a fost cu Saul, care era uns prin prooroc, dar care făcea ca el şi nu ca Dumnezeu, că venea să întrebe pe Dumnezeu şi după ce a plecat Samuel proorocul din mijlocul poporului Israel, dar Domnul nu S-a mai uitat spre Saul şi nu i-a dat răspuns prin nimeni şi prin nimic. Şi când el a văzut aşa, s-a dus să întrebe prin fir străin de Dumnezeu, străin de lucrarea care-l unsese pe el, şi a rostit Samuel din mormânt moartea lui Saul pentru necredinţă şi pentru mărire de sine şi pentru împotrivire, măi copii.

O, n-ai fost smerit, popor iubit, şi mereu M-ai ispitit, iar când nu-ţi mai plăcea să Mă port cu dreptate cu tine, plecai, tată, şi te duceai să întrebi pe la prooroci, ca să faci tu din ei prooroci mincinoşi împotriva Mea şi a lucrării Mele cu tine, popor miluit de cuvântul cel rupt din braţele Treimii ce-

reşti. Şi te duceai din acest braţ şi nu stăteai cu Mine şi cu cina cuvântului Meu în mijlocul tău. Şi Eu am venit mereu şi te-am învăţat şi te-am îndemnat şi ţi-am pus mereu mâna pe ochi ca să vezi, dar tu nu cunoşteai mâna Mea cerească şi te supărai pe mâna Mea şi pe alifia Mea, pentru că tu ziceai mereu că vezi bine, poporul Meu iubit, şi nu te-ai lăsat lucrat de Mine, tată, şi iată, acum vin în calea ta ca să te îndemn spre pocăinţă şi ca să lucrez Eu pentru pocăinţa ta şi nu pentru necredinţa ta, că va fi greu şi dureros dacă vei rămâne să lucrez peste necredinţa ta, că Eu voi veni, şi vei vedea că am fost Cel ce am lucrat ca să te izbăvesc. Adu-ţi aminte de Petru, care a plâns cu amar când a ajuns să înţeleagă că Eu am fost Cel mărturisit de el Hristosul lui Dumnezeu şi că n-am fost mincinos întru lucrarea Mea între ucenicii Mei de atunci. Şi după aceea i-a părut rău pe veci lui Petru că n-a lucrat cu sfială faţă de Dumnezeu, Care venise să fie cu el. Că Eu când M-am plecat să-l spăl pe picioare, el s-a scuturat împotrivindu-se, deşi Eu îi spusesem lui prin cuvânt: *«Ceea ce fac Eu acum, tu nu înţelegi, dar vei înţelege»*. Şi iar, din nou fără sfială, a zis apoi: *«Doamne, spală-mi şi capul»*. Şi Eu, răbdător şi smerit, i-am spus: *«Cel ce s-a spălat este curat»*. Eu lucram ca să-i pregătesc şi să-i împlinesc întru lucrarea Mea pe care aveau s-o ducă din loc în loc apoi, dar ei, ca nişte neînţelegători şi nesfioşi, loveau în cuvântul Meu cel rostit peste ei şi Îmi întorceau cuvântul cu alt cuvânt, că nici ei şi nici tu, poporul Meu, nici tu, ucenicul Meu cel de acum, nu înţelegi că da e da şi nu e nu, iar cel ce nu face aşa, acela cade în judecată prin această împotrivire. Aşa este scris: *«Da al vostru să fie da şi nu să fie nu, ca să nu cădeţi în judecată»*.

Eram la cină şi vorbeam cu ucenicii Mei, ca să-i pregătesc prin cuvântul rostit peste ei şi prin împlinirea cuvântului rostit, că de aceea rosteam cuvinte, rosteam ca să se împlinească. Le-am dăruit cina ca să înţeleagă ei că în felul acesta voi rămâne cu ei în veac. Şi pe când îi învăţam, i-am spus lui Petru, care M-a mărturisit Hristosul lui Dumnezeu, i-am spus că satana vrea să-i cearnă vânturându-i ca pe grâu. I-am spus: *«Petre, Eu M-am rugat ca să nu piară credinţa ta cea mărturisită şi să te întorci după patima Mea ca să întăreşti pe ucenici cu această mărturisire»*. Eu am fost adevărat Hristosul Domnului, dar ei n-aveau atunci cum înţelege decât cu credinţa, aşa cum a fost şi cu Avraam. Aşa i-am spus lui Petru: *«M-am rugat ca să nu piară credinţa ta»*, dar el din nou şi-a întărit cuvântul său spunând că el este gata să meargă la moarte cu Mine şi că nu Mă va părăsi. Iată ce înseamnă cuvântul rostit, căci ei aveau ungere de la Mine şi aşa era şi la ei, da al lor trebuia să fie da. S-a grăbit Petru, şi dacă nu s-a ţinut de cuvânt, a căzut în judecată, după cum este scris: *«Da, da, şi nu, nu, ca să nu cădeţi în judecată»*. N-a stat Petru cu sfială de vorbă cu Mine, şi atunci i-am vestit că până la cântatul cocoşilor se va lepăda de Mine. Nu era smerit acest ucenic, n-avea sfială, şi se purta cu Mine ca şi cu un om, dar Eu eram şi Dumnezeu.

O, poporul Meu iubit, tot aşa te-ai purtat şi tu cu Mine prin această lucrare, şi de aceea te-ai lepădat mereu de Mine până acum. Te-ai lepădat de Mine, tată, şi n-ai stat până la capătul cinei cu Mine. Cine a plecat înainte de terminarea cinei? Stăteam cu ucenicii întru cina cea tainică şi am frânt din pâine şi le-am pus pe masă, şi am pus şi paharul, şi am rostit lucrarea cinei, şi Iuda a luat bucăţica, şi apoi a ieşit numaidecât, şi a făcut rău dacă a plecat mai înainte de sfârşitul cinei. Iată ce înseamnă să nu stai până la sfârşit cu Dumnezeu şi cu izvorul care ţi-a spălat ochii ca să vezi. Aşa se întâmplă cu cel ce pleacă de lângă Mine, acolo ajunge cel ce pleacă, fiindcă cel ce pleacă, acela M-a şi vândut. Dar n-ai înţeles Scriptura aceasta, popor chemat de Mine la cina cuvântului Meu, că dacă înţelegeai, nu plecai şi nu Mă vindeai, şi erai acum ucenic întărit, şi ai fi plecat cu Evanghelia Mea ca să deschizi ochii oamenilor mărturisind această lucrare cerească, această cină cu care Eu stau în mijlocul tău de patruzeci de ani, popor cu nume sfânt, care ai mâncat din cer şi nu de pe pământ, ca să ai nume sfânt şi ca să fii sfânt, că nu poţi să ajungi cu sfinţii din cer dacă acum nu eşti sfânt, dar cine înţelege această adâncime de cuvânt?

Am auzit cuvântul unui preot care a spus că sfinţii nu sunt pe pământ, şi sunt numai în cer. Dar prin ce au ajuns aceia sfinţi ai cerului? Nimeni nu poate fi în ceata sfinţilor în cer dacă nu a fost sfânt pentru această plată de sfânt, căci în cer nu este ca pe pământ. Pe pământ e numai nedreptate şi slavă deşartă şi răsplată mincinoasă, dar în cer nu e ca pe pământ, iubitul Meu popor, şi acest adevăr trebuie să-l înţelegi acum, tată, că dacă ai fi ştiut să înţelegi că în cer nu este ca pe pământ, poate că te-ai fi sfiit mai mult în faţa lui Dumnezeu. Dar tu ai fost mai neaplecat decât Petru atunci, şi mult mai lungă vreme am stat Eu biruit de tine aşteptându-te să te înduplеci şi ca să înţelegi cuvântul rostit de Dumnezeu şi să stai cu sfială lângă Mine. O, Eu sunt prietenul tău, aşa cum am spus, dar sunt din cer, tată, şi Eu am spus că împărăţia Mea nu este de pe pământ, şi este din cer. O, de câte ori M-ai pus tu dregător peste pământul tău, de câte ori! Şi tu ştiai că Eu nu sunt de pe pământ, dar în zadar ştiai, că tu n-ai fost cu sfială faţă de Dumnezeu, Care este din cer. Aşa şi Petru a făcut, tot ca tine a făcut, cu toate că Mă mărturisise pe numele Meu de Fiu al lui Dumnezeu. Aşa şi tu, fiule, şi M-ai învârtit cu tine patruzeci de ani. Şi dacă acum am făcut o iesle nouă şi un cuvânt nou, lasă-Mă ca în cer în această iesle, poporule iubit, că de aici Eu te învăţ numai din cer, ca să te deprind să fii ceresc, copilul Meu. Te aşteaptă cerul, tată, şi tu nici acum nu ştii ce înseamnă cer, dar iată, Eu vin acum prin cuvânt nou şi îţi spun că nu este cer lucrarea ta, că ţie ţi-a pierit credinţa cea bună, şi nici nu te-ai rugat să-ţi ajut în necredinţă, să-ţi ajut ca să nu păţeşti ce a păţit Petru, căci câtă isteţime a dat el să dovedească, pe atâta nevrednicie şi nestatornicie a dovedit faţă de Dumnezeu.

Cerul nu este pământ, tată. Cerul este cer, şi pământul este pământ, şi este cerească unirea cerului cu pământul, nu este pământească. Dar cum să fac Eu cu tine ca să ştii bine această taină cerească? Iată, pentru această înţelepciune îţi trebuie ţie aplecare şi pocăinţă adevărată şi amănunţită, şi sfială sfântă îţi trebuie în faţa cerului, că s-a aplecat cerul până la tine, poporul Meu iubit, s-a aplecat ca să te înveţe ce este cer, şi ce este pământ, şi ce este om ceresc şi trup ceresc, că, fii atent, sunt şi trupuri cereşti, şi trupuri pământeşti. O, de când trebuia să fii tu ceresc, popor cu nume din cer, popor cu nume sfânt, că asta este lucrarea la care trebuie să ajung Eu cu tine, Israele al făgăduinţei. Am venit prin cuvânt în calea ta ca să te îndemn spre pocăinţă, şi ca să lucrez apoi lecţie cerească peste tine. Am venit să te nasc din nou, să te nasc din cer şi să nu-ţi mai întinezi apoi cămaşa cea pentru vremea aceasta, căci trebuie, tată, să-ţi dau pe tine cămaşa slavei care vine din cer pe pământul României, poporul Meu cel sfânt din mijlocul acestui pământ binecuvântat şi proorocit de Dumnezeu.

Iată, lucrez lecţie cerească peste tine, dar tu trebuie să înveţi, tată, să înveţi ca să ştii ce să faci să fii moştenitor al

slavei care vine cu Mine. Un picuţ, şi vin pe nori la tine ca să vadă şi lumea că sunt cu tine, poporul Meu cel mic, întru care am binevoit Eu pentru răscumpărarea făpturii. Tatăl Meu a binevoit întru Mine, iar Eu L-am ascultat întru toate pe Tatăl, dar tu, popor iubit, puţin de tot L-ai ascultat pe Cel ce a binevoit în mijlocul tău cu lucrare cerească.

O, popor cu nume sfânt, atâta răbdare am avut cu tine! Cu atâta răbdare te-am hrănit şi te-am răbdat învăţându-te, ca să ştii lecţia împărăţiei cerurilor, tată, şi să încep cu tine împărăţia cerurilor cea văzută, împărăţia Mea întru duhul şi trupul tău, popor cu nume sfânt şi cu alegere cerească, fiindcă din nou amintesc: nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi, copii ai poporului Meu, şi v-am ales ca să vă deprind să aveţi fire dumnezeiască, aşa cum a fost firea trupului Meu. Eu de aceea am venit de la Tatăl şi am luat trup, ca să arăt la oameni ce va să zică firea dumnezeiască în om. Am luat asupra Mea toată firea omenească pentru ca să pot risipi păcatele oamenilor osândindu-le în trupul Meu, şi să le osândească şi oamenii apoi în trupul lor, dar oamenii au rămas uniţi tot cu păcatele, pentru că oamenii n-au luat de la Mine chipul firii dumnezeieşti.

O, ce lecţii de fire dumnezeiască am lăsat Eu la oameni, dar oamenii nu s-au folosit de această minune, căci Eu am fost minunea întrupată a lui Dumnezeu în om, şi am devenit apoi calea oamenilor spre împărăţia Tatălui Meu, Care M-a mărturisit pe Mine din cer ca Fiu al Său în vremea botezului Meu prin Ioan.

O, poporul Meu, învaţă de la Mine, măcar de acum învaţă, măcar de acum mănâncă pâine din cer, căci cuvântul acesta este pâine cerească, şi nici nu ştii tu ce înseamnă această taină de coborâre a cuvântului la tine. Dar Eu vreau să lucrezi cu Mine ca să ştii tu taina cuvântului Meu, că iată ce-ţi spun Eu, iar ceea ce spun, pe unii vă va bucura, iar pe mulţi din voi îi va îndemna spre pocăinţă, şi apoi spre înţelepciune. Şi iată ce-ţi spun, popor iubit: îţi spun că Eu, cât am stat cu oamenii, am lăsat cuvintele Mele pe pământ, şi am lucrat în două feluri şi atunci, aşa cum am lucrat şi cu tine, poporule chemat la mila Mea cerească. Şi cine M-a osândit atunci, aceia Mă osândesc şi azi prin aceleaşi cuvinte de ispitire. M-au osândit atunci oamenii legii şi ai cărţii. Mă osândeau pentru că nu Mă cunoşteau, fiindcă Eu eram din cer şi nu din pământ. Eram Omul Cel nou, Cel ceresc, Cel născut de la Duhul Sfânt, fără de sământă, Cel născut din Fecioară, ca să fiu Om şi să port fire dumnezeiască arătând omul cel nou, născut din Duhul Sfânt, ca să-l sui din nou la cer pe omul cel făcut din pământ, precum este scris: *«Făcutu-s-a omul cel dintâi cu suflet viu, iar cel de al doilea, cu duh dătător de viaţă».*

Am venit de la Tatăl şi M-am făcut Om de la Duhul Sfânt, şi când un om a venit şi Mi-a spus *«Învăţătorule bun»,* Eu am coborât până la starea lui de om şi i-am zis: *«Să nu-Mi zici bun, că Unul Dumnezeu este bun».* O, dacă ar fi făcut aşa oamenii, dacă măcar tu, poporul Meu, te-ai fi purtat ca şi Mine mai înainte de arătarea Mea cu care vin curând, dacă ai fi voit tu să porţi această fire a Mea, Eu te aveam şi acum, şi te aveam mare, şi aş fi lăsat putere peste tine, dar n-ai avut loc în tine pentru puterea Mea. Ai văzut în ce stătea puterea Mea? În smerenia Mea faţă de Tatăl, Cel ce Se numeşte Dumnezeu. Dar tu, popor iubit, nu te-ai smerit în faţa acestei lucrări care a venit cu Mine de la Tatăl. Dacă te-ai fi smerit ca şi Mine, ai fi văzut pe Domnul în această lucrare şi nu te-ai fi despărţit niciodată de El, că de tine a fost mai uşor decât atunci, pe vremea apostolilor Mei. Tu n-ai suferit ce au suferit mucenicii Mei de la cei ce încercau credinţa lor în Domnul, că ucenicul Meu cel de atunci Mă alegea pe Mine până la moarte, şi dacă era omorât de necredincioşi, era minune mare, că din unul se ridicau zece, şi o mie, şi milioane de fii ai împărăţiei Mele cea nevăzută de ochii cei ce nu văd. Dar tu, tată, numai un pic ai fost luat la întrebări despre Mine, şi te-ai şi clătinat, şi te-ai şi speriat, şi te-ai şi ascuns, că Eu ştiam că eşti laş şi fricos şi fără dragostea cea întreagă, şi te îndemnam să te ascunzi cu lucrarea Mea. Dacă aş fi văzut că ai putere de credinţă şi de minuni prin credinţă, nu te-aş mai fi îndemnat să te ascunzi, şi te-aş fi trimis din vreme la dregători şi la împăraţi şi la cei morţi. Dar tu ai fost fără curaj, şi Eu te-am miluit, că dacă aş fi vestit la vreunul din voi patimă aşa cum am vestit pe Petru, n-aş mai fi avut acum popor. Dacă te-aş fi lăsat în suferinţă, poporul Meu, ai fi spus că nu sunt cu adevărat cu tine prin această lucrare şi M-ai fi tăgăduit. Dar te-am ţinut Eu ca să stai, tată. Şi pentru că Eu te-am ţinut şi te-am numit poporul Meu, tu ai zis în cugetul tău că eşti bun, şi ai zis şi altfel că eşti bun, că dacă Eu încercam să te curăţ de nedreptate şi de fire, tu nu Mă primeai, şi te supărai, pentru că tu credeai că eşti bun şi nu voiai să zici cum am zis Eu celui ce Mi-a zis că sunt bun, iar Eu în tot timpul lucrării Mele peste acest popor n-am putut să ţin pe nimeni cu Mine decât mângâindu-l şi numindu-l bun, şi fiul Meu numindu-l, fiul Meu bun. O, cu câţi a trebuit să Mă port aşa! Aproape cu toţi, tată, că altfel nu aveam acum popor din lume luat. Din lume l-am luat pe fiul acestui popor şi i-am zis fiu bun, dar n-am auzit de la fiul acestui popor să spună şi el ca Mine ca să se asemene cu Mine, să spună şi el: *„Doamne, numai Tu eşti bun, căci Unul este bun, şi Acela este Dumnezeu".* N-ai avut fire dumnezeiască aşa cum M-am arătat Eu pentru ca să înveţi de la Mine, dar nici de la părinţii tăi cei de după Mine n-ai luat pildă, creştine, că ei prin umilinţă şi smerenie şi prin frângerea voii şi a firii au ajuns în ceata drepţilor cei buni, care au luat fire dumnezeiască între oameni.

Eu dacă nu te-aş fi mângâiat şi dacă nu te-aş fi lăudat, nu stăteai cu Mine, poporule iubit de Dumnezeu, că iată, te-am pus la probă ca să-ţi încerc inima ta cea ascunsă înăuntrul tău, şi ca să-ţi arăt cum ai stat tu cu Mine până acum, şi ca să-ţi spun cum trebuie să stai lângă Mine. Te-am pus la probă folosind acum cuvântul Meu precum în cer, nu precum pe pământ. Am făcut o grădină nouă şi curată, şi lucrez cu glasul cuvântului Meu în ea, şi iau din această grădină apoi, şi îţi arăt şi ţie cuvântul glasului Meu, al Evangheliei cea nouă, care vine la tine cu dreptatea cea dumnezeiască. Şi dacă am ieşit cu fiii acestei grădini trimiţându-i în numele Meu cu cuvântul Meu în calea ta şi dacă nici aşa n-ai cunoscut că Eu sunt Cel ce am bătut la poarta cetăţilor poporului Meu, am început apoi să lucrez peste locul grădinii cuvântului Meu şi am împrejmuit cu legea sfinţeniei ieslea aceasta şi am mers înainte cu mărturisirea lucrării Mele în mijlocul tău, poporul Meu iubit, şi am început să strig peste mulţimile care n-au cunoscut glasul Meu aşa cum l-ai cunoscut tu şi să spun mulţimilor despre un popor care a stat la masa cuvântului Meu şi să le dau şi mulţimilor cuvântul Meu. Dar cuvântul Meu lucrează acum după dreptatea Mea şi nu după dreptatea ta, poporul Meu. Şi iată, aşa te-am pus Eu la încercare, tată, ca să văd dacă te apleci măcar acum să Mă primeşti să lucrez peste tine întru dreptate, tată.

Am lucrat multă vreme în două feluri peste tine, poporul Meu. Am lucrat peste inimi ispititoare, şi puţin ogor am avut din inimi neprihănite. Aşa am lucrat şi când am venit în

trup, că veneau ispititori ca să Mă prindă în cuvânt, şi Eu le răspundeam acelora, dar ucenicilor Mei cei curaţi cu inima le răspundeam deosebit şi cereşte, tată.

Ia adu-ţi tu aminte, ucenicule de acum, de convorbirea Mea cu cel ce M-a ispitit întrebându-Mă: *«Doamne, se cuvine să-şi lase omul femeia?»*. Vedeţi voi ce a avut el să Mă întrebe? Eu i-am răspuns după cum a fost întrebarea, căci a fost întrebare de la trup şi de la fire dacă a întrebat aşa ceva. I-am răspuns întrebând legea, că el avea de gând să Mă prindă ca pe un călcător de lege, şi i-am zis: *«Ce v-a spus Moise?»*. Şi a continuat şi el şi Eu amintindu-i de orânduiala lui Dumnezeu cea dintru începutul cel curat. El Mi-a zis că *«Moise a dat voie de despărţire cu carte de despărţire»,* iar Eu i-am răspuns arătând învârtoşarea celor pentru care s-a scris această lege, că legea nu este scrisă pentru cei ce lucrează drept, ci pentru cei ce lucrează nelegiuire, căci pentru cei nelegiuiţi este lege aparte, adică lege mai îngăduitoare cu nelegiuirea, ca să nu piară omul până la capăt, tată. I-am răspuns celui ispititor, celui trupesc, celui învârtoşat şi i-am spus că n-a fost aşa de la început, şi i-am spus că în vremea învârtoşării inimii omului a venit legea. I-am spus că de la început a fost bărbat şi femeie, şi vor fi amândoi un trup, precum a fost de la început. Întâi a fost un singur trup, şi după aceea s-a făcut încă unul, ca din unul să fie bărbat şi femeie întru unirea cea de la început. Şi ce ziceţi voi că a înţeles cel ispititor? Vă spun Eu ce a înţeles, că a înţeles trupeşte şi nu cereşte, fiindcă înţelepciunea care vine de la trup, aceea este lege peste trup, şi legea osândeşte duhul şi îl trage la trup şi la înţelepciune de trup, şi nu M-a putut prinde în cuvânt cel ispititor, că el nici n-a înţeles vorbirea Mea cea dintru început. Dar peste ucenicii Mei, care erau de faţă, a lucrat înţelepciunea cea dintru început, şi ei au înţeles vorbirea Mea în celălalt fel, în felul cel bun dintre cele două feluri de vorbiri peste două feluri de inimi. Ei au înţeles cum a fost lucrarea şi aşezarea întru început şi că Cel ce i-a făcut pe cei doi la început i-a făcut bărbat şi femeie, şi nu sunt doi, ci sunt unul, uniţi întru Domnul, şi ceea ce a unit Domnul să nu despartă omul.

Ucenicii au înţeles taina cea dintru început şi au spus: *«Doamne, dacă astfel este pricina omului cu femeia, nu este omului de folos să se însoare».* Iar Eu le-am spus lor că nu toţi pricep această taină, ci numai cei cărora le este dat de la Dumnezeu să priceapă, şi le-am desluşit lor lucrarea curăţeniei de fire şi de trup şi le-am adăugat că unii încă din pântecele mamei lor iau fire duhovnicească şi se nasc cu ea şi vieţuiesc cu ea în mijlocul oamenilor, şi sunt aceştia, aşa cum spune cuvântul, fameni încă din naştere. Dar fiţi atenţi, copiii Mei, că în această grupă de fameni puţini de tot sunt născuţi aşa pentru ca să fie lucrători ai împărăţiei cerurilor, aşa cum a fost Pavel apostolul şi multe alte scule dumnezeieşti. Fiţi atenţi, că în această grupă de fameni este altceva, este lucru care vine de la păcate trupeşti, tată. În ordinea lucrării de fameni, sunt fameni născuţi aşa din pântecele mamei lor, şi sunt alţi fameni făcuţi de oameni să fie fameni, dar sunt fameni, măi copii, care din dragoste de sfinţenie de fire şi de trup s-au făcut pe ei înşişi fameni, pentru ca să aibă în ei tronul împărăţiei cerurilor. Aceştia din urmă sunt adevăraţii monahi, după vorba care se tâlcuieşte în biserica de azi, cu viaţă de famen. Acest fel de oameni, şi dintre bărbaţi şi dintre femei, sunt şi vor fi mulţi laolaltă, şi sunt mulţi laolaltă bărbaţi şi femei, aşa cum a fost întru început dintru unul. Că monahul de azi care pleacă dintre oameni ca să ducă viaţă de famen, acela este în luptă cu firea, de vreme ce se piteşte şi pleacă din calea ispitei trupeşti, şi acela nu s-a făcut mai întâi famen, şi este pe cale de a se lupta să fie găsit famen. Dar cel care se face pe el însuşi famen pentru ca să fie locaş al împărăţiei cereşti cea dintru început, această taină este altceva, măi copii ai poporului Meu, căci această lucrare este calea şi viaţa în care trebuie să te aşez Eu pe tine, tată, ca să fii tu popor cu trupuri cereşti, ca la început când era bărbat şi femeie dintr-unul. Eu aş voi să poţi purta de acum taina aceasta pe care am să ţi-o spun de mult, pe care ţi-am spus-o demult, dar n-ai putut-o purta întru tot înţelesul ei cel tainic şi adânc înfipt în veacurile cerurilor, căci rădăcina acestei taine îşi are firul ei întru început când omul era în Eden şi când din bărbat a luat Domnul pe femeie, şi a făcut Domnul bărbat şi femeie într-un singur trup, de vreme ce dintr-un trup a făcut două trupuri. Mâna lui Dumnezeu a făcut două trupuri dintr-un singur trup, bărbat şi femeie numindu-se acest trup.

De aceea am zis Eu că te-am pus la încercare ca să-ţi arăt credinţa şi înţelepciunea cu care ai stat în această lucrare vreme de patruzeci de ani, popor cu nume sfânt, căci numele tău este numele Meu pe care-l porţi tu mâncând de la masa Mea de cuvânt dumnezeiesc. De patruzeci de ani am coborât prin cuvânt în România, pe care Tatăl Meu a logodit-o cu Mine la naşterea Mea şi a ei ca să-Mi fie ea mireasă la venirea Mea de acum.

Aş veni la tine, popor iubit, ca să-ţi spun de acum taina despre România, dar tu nu o poţi purta nici acum, şi iată, Eu mai aştept un pic. Tu n-ai putut purta nici taina Mea despre tine, tată, pentru că tu nu M-ai ascultat ca să vorbesc Eu cu tine ca în cer şi ca să înţelegi ce înseamnă cer, să înţelegi de-acum. Tu n-ai putut să Mă asculţi ca să te fi făcut famen pentru ca să fii locaş al împărăţiei Mele întru tine, să te fi făcut famen tu şi toată casa ta şi să încep cu tine să repar stricăciunea care s-a iscat din pricina necredinţei şi a neascultării omului cel de la început.

Omul cel de la început n-a crezut că va muri dacă va lua din cele oprite de Mine, şi i s-a socotit necredinţă dacă a luat, şi de la necredinţă a murit omul prin păcatul neascultării. Dacă tu credeai, creştine, tot ce ţi-am spus Eu din cer, era acum cer pe pământul acestei lucrări, aşa cum a fost la început când nu era moartea venită peste om, şi aş fi lucrat pentru tine cer nou şi pământ nou şi om nou, îmbrăcat întru nestricăciune, şi aş fi dat mâna prin mâna ta la mulţi. Dar din lipsa ta de smerenie, tu n-ai dobândit har, creştine, şi te-ai împotrivit ca şi Petru când lucram Eu peste apostolii Mei taina cuvântului despre împărăţia cerurilor, care este făcută şi întocmită din clipa când Eu M-am întrupat născându-Mă Om din Fecioară. Nici ţie, popor iubit, nu ţi-a spus mai mult această taină a Mea despre naşterea Mea din Fecioară, venit de la Tatăl şi de la Duhul Sfânt în Fecioară, ca să Mă nasc şi din trup şi să iau asupra Mea firea omului, şi să repare Dumnezeu ce a stricat omul. Iată, întru început a lucrat Tatăl Meu, şi spre sfârşitul vremilor iarăşi a lucrat făcându-l iar pe om din cer, şi iarăşi lucrează, voind să-l învieze pe tot omul prin lucrarea Duhului Sfânt întru Tatăl şi Fiul, prin Care toate s-au lucrat.

O, poporul Meu, măcar să fi voit şi tu să zici cum am zis Eu celui ce Mi-a zis *„bun“,* să fi zis şi tu la fel, că nu eşti bun şi că Unul singur este bun, că dacă tu ai fi zis aşa, ai fi căpătat har, tată, şi ţi s-ar fi înmulţit harul Meu peste tine, şi ţi-ar fi fost de-ajuns şi nu ţi-ar mai fi trebuit nimic, că Eu Mă desăvârşeam întru tine prin harul Meu aşa cum în neputinţa lui Pavel Eu M-am desăvârşit prin harul Meu. Iată, Pavel, apostolul Meu, câtă vreme a zis că e bun, el a făcut numai rău

lui Dumnezeu când S-a arătat Domnul la oameni prin Fiul Său Cel întrupat.

Am venit întrupat, şi am crescut, şi am lucrat trei ani şi jumătate descoperit, şi vindecam orbi şi ologi ca să se ducă vestea despre împărăţia cu care venisem de la Tatăl, iar Saul cel râvnitor al legii căuta să afle pe cei vindecaţi şi îi afla şi îi omora ca să stârpească lucrarea de vestire a venirii lui Mesia, că după ce l-am vindecat pe orbul cel din naştere, după câteva zile a plecat Saul după el şi l-a omorât. Şi zicea Saul că era bun pentru Dumnezeu şi râvnitor pentru lege, şi Eu am ieşit în calea lui şi i-am oprit nebunia şi l-am mustrat cu orbire şi l-am lăsat cu semn, şi l-am trimis apoi să Mă vestească pe Mine mărturisind întâlnirea Mea cu el spre Damasc când Eu l-am orbit şi nu i-am mai dat înapoi vederea decât prea puţin, că Eu n-am tras înapoi semnul Meu de pe el chiar dacă el M-a rugat cu rugă întreită să-Mi trag semnul de pe el, căci îngerul satanei îl chinuia cu ruşinea în faţa iudeilor, în faţa celor de un neam cu el. Iată, tată, Eu nu M-am putut desăvârşi cu harul Meu în Saul până ce nu l-am umilit, până ce nu l-am smerit forţându-l să slujească neamurilor cu numele Meu şi al împărăţiei Mele, supunându-l sub înţelepciunea cea din cer şi nu de pe pământ. Şi s-a pocăit Pavel, împins de Dumnezeu, şi s-a lăsat apoi sub harul lui Dumnezeu mărturisindu-şi tuturor faptele lui potrivnice lui Hristos şi tragerea lui de partea lui Hristos, la lucrul lui Hristos, Cel pe Care-L prigonise cu atâta râvnă.

Iubitul Meu popor, Eu am avut răbdare mare, tată, şi încă mai am şi acum. Mai am câteva clipe de răbdare pentru ca să-ţi dau ţie har, că scris este: *«Dacă cel ce ţi-a greşit se întoarce pocăindu-se, iartă-l. Chiar dacă de şaptezeci de ori câte şapte îţi greşeşte şi se întoarce cerând iertare şi pocăindu-se, iartă-l».* Dacă se întoarce, tată. Dar şi dacă se întoarce, caută şi îl îndreaptă pe acela cu duhul blândeţii, dar ia seama peste tine însuţi, să nu te laşi ispitit de slăbiciunea lui; ia seama să nu cazi şi tu în ispită; ia seama la dreptatea Domnului şi nu altfel. Foloseşte-te de Dumnezeu, şi să-ţi fie da, da, şi nu, nu, ca să nu cazi în judecată, copile al poporului Meu. De aceea ţi-am spus în cuvântul acesta că Eu am lucrat în două feluri peste poporul Meu. Am răspuns într-un fel peste cel ce venea trupeşte la Mine şi Mă ispitea, aşa cum a venit cel ce M-a întrebat dacă e bine să-şi lase omul femeia, şi Eu i-am răspuns după cum a fost ispitirea lui, dar în alt fel le-am răspuns Eu ucenicilor Mei, care înţeleseseră taina lui Dumnezeu şi împărăţia lui Dumnezeu în om.

Aşa am păţit Eu şi în mijlocul tău, popor cu nume sfânt, şi cât aş fi voit să ai tu pe Duhul Sfânt ca să fii cu Duhul Sfânt în duhul tău şi să te întorci la viaţă din cer! Câtă răbdare am avut Eu cu tine şi cât de frumos te-am povăţuit ca să ajungi să înţelegi şi să te laşi cu împărăţia Mea în trupul şi în duhul tău! Dar să ştii, tată, că voi ieşi în calea ta văzut, voi ieşi, ca să crezi în Mine aşa cum a crezut Pavel, şi să las apoi har peste tine, şi să te folosesc pentru pregătirea cărării întoarcerii Mele, căci orice lucrare, orice sărbătoare trebuie pregătită ca să vină. Când se apropie ziua nunţii, trebuie pregătită această sărbătoare, tată. Şi cu cine s-o pregătesc? Cu cei la care n-am fost cu cuvântul Meu de pregătire? O, Eu pe tine te-am pregătit, poporul Meu, şi ţi-am dat nume nou şi sfânt, şi vreau să-ţi dau har, creştine. Scoală-te şi umblă, tată, şi umblă repede, ca să răscumperi vremea şi lucrul cel rămas în urmă, că iată, se aşează mesele şi bucatele şi nunta, şi Eu vin să stau în faţa ta şi să te sărbătoresc, şi să Mă sărbătoreşti, şi unul altuia să ne dăm cinste pentru lucrarea cerului. Eu să iau de la Tatăl cinstea pentru că am lucrat cu voi, iar voi să luaţi de la Mine cinstea pentru că aţi lucrat cu Mine, copii ai poporului Meu. Iată, vine clipa să dau rodul Meu Tatălui, dar caută, creştine, să fii în mâna Mea, ca să te cunoască Tatăl Meu în lucrul Meu.

Ia de la Mine fire dumnezeiască, poporul Meu, şi să nu mai fie dezbinare în trupul tău, tată, şi să fii trup tare şi întreg în mădulare, şi după numărul mădularelor. Nu cumva să fie lipsă în trup. Să se scoale unul din poporul Meu şi să rostească numărul mădularelor trupului lui Hristos în poporul lui Hristos, în biserica lui Hristos.

Lasă-te născut de sus, creştine tată, ia fire dumnezeiască între oameni, ia lucrarea Mea, ia puterea Mea, şi arată-te oamenilor cu Mine. Dacă eşti bolnav şi nu poţi, iată, Eu te vindec de tot ce este rău ţie, şi nu mai spun: *«Du-te, şi să nu spui nimănui»,* şi îţi spun: du-te şi să spui tuturor despre lucrarea lui Iisus Hristos care este cu tine. Scoală-te şi Mă vesteşte pe Mine, că pe tine te vesteşti, pe tine lângă Mine, ca să vin lângă tine şi să Mă arăt că sunt lângă tine, şi să te vadă lumea cu Mine, creştine al împărăţiei lui Dumnezeu.

Lucrarea voastră să se asemene, şi să nu-Mi faceţi răni. Sunt ca şi pus în lanţuri, tată. Necredinţa oamenilor, ba şi necredinţa poporului Meu, e lanţ pentru Mine în vestirea cuvântului Meu. Vestiţi lucrarea cuvântului Meu şi adevărul ei, şi să vă asemănaţi unul cu altul la lucrul Evangheliei Mele. Puţini din voi au îndrăzneală pentru vestirea lucrării Mele, şi iată, nu sunteţi la fel în lucru, ca să aibă rod lucrul, ca să se grăbească ziua venirii Domnului în chip văzut. Aduceţi-vă aminte de Pavel când spunea despre vestitorii lui Hristos, că unii vesteau pe Domnul din pizmă, din ceartă, iar alţii, cu voie bună. Unii erau apărători ca să apere pe Pavel, pe care-l iubeau pentru Evanghelia Mea, iar alţii, cu gânduri necurate, vesteau pe Hristos din invidie, spre dezbinare şi spre gelozie şi spre suferinţa lui Pavel. Dar la voi să nu fie aşa, să nu fie făţărnicie în vestirea cea mare a cuvântului Meu peste lume, şi să fie adevăr şi credinţă, şi să fie dragoste şi umilinţă, şi să nu fie dezbinare în trup.

Primiţi cuvântul Meu şi luaţi-l în voi şi mâncaţi-l, şi fiţi atenţi întru venirea Mea, fiţi atenţi că numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu. Credeţi în cuvintele Mele şi nu le desfiinţaţi, că voi veni în curând şi vă voi arăta adevărul lor. Eu sunt Domnul, măi copii. Eu nu sunt omul, Eu sunt Domnul, tată, şi cuvântul Meu este adevăr, nu este minciună cuvântul Meu. Cuvântul Meu sunt Eu, şi tu de ce Mă faci mincinos, copile îndoielnic? Dacă M-aş supăra pe tine şi te-aş mustra pentru că Mă înjoseşti, tu n-ai putea purta arătarea Mea cu mustrare. Ce-ţi foloseşte răzvrătirea, copile al poporului Meu? Acesta este duhul măririi de sine care robeşte pe om, măi creştine. Acesta este duh de lucifer, tată. Eşti tu aşa de mare ca să judeci? De ce nu stai un pic să aştepţi şi să ai răbdare pentru adevărul Meu în tine?

Copii ai poporului Meu, nu lucraţi în această lucrare cu duh de pizmă şi de ceartă. Nu este de la Dumnezeu acest fel de duh. Este de la duhul rău, tată, este de la duhul omului, de la duhul măririi de sine şi al îngâmfării care stăpâneşte pe omul cel fără dragoste, căci dragostea nu este aşa. Ea are altă faţă, altă lucrare. Ea când lucrează în creştinul Meu, ea nu pizmuieşte, ea nu ceartă, nu se trufeşte, nu caută ale sale, nu se mânie, nu iubeşte minciuna, nu foloseşte necuviinţa. Ea când lucrează este binevoitoare. Ea pe toate le crede şi le rabdă şi le suferă cu dragoste, şi numai ea este darul care nu cade, şi dacă ea cade, aceea nu s-a numit dragoste, căci dragostea nu cade, tată. Nedragostea cade, dar nu dragostea.

Poporul Meu, iată ce naştere nouă voiesc să-ţi dau. Nu te învârtoşa astăzi. Iată astăzi glasul Meu peste tine. Astăzi cinez cu tine, şi vreau prin cuvânt să-ţi dau naştere de sus şi să nu mai mori, tată. Nimeni nu-ţi poate da viaţă, căci numai Eu sunt viaţă şi adevăr întru viaţă. Numai Eu îţi pot da ce trebuie să primeşti.

În biserica lui Iisus Hristos să fie trup întreg, să fie toate mădularele, şi să fie bine încheiate în trup, şi să fie neadormită biserica lui Iisus Hristos cea din vremea întoarcerii Domnului, iar numele Domnului este Cuvântul lui Dumnezeu peste biserică. Să nu se păcătuiască în biserică, fiindcă biserica este cerească şi nu este pământească. Numai biserica este cerească pe pământ, şi ce este afară de aceasta este pământesc. Biserica este din cer. Să nu se păcătuiască în biserică, şi să fie ceresc trupul bisericii întru toate mădularele sale, şi se va alipi începutul cu sfârşitul dacă biserica de la sfârşit se va uni cu începutul lui Dumnezeu.

Eu sunt Alfa şi Omega, şi sunt cu începutul peste voi, copii ai poporului Meu, ca să vă aşez întru cerul Meu cel dintru început. Am venit prin cuvânt să vă dau naştere ca întru început, naştere de viaţă, iar voi să vă aşezaţi în dragoste, tată, căci dragostea nu cade niciodată, nu moare niciodată, şi moarte nu va mai fi dacă va fi ascultare cu dragoste.

Eu sunt Omul Cel nou, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, aşa cum M-am arătat, cu Duh dătător de viaţă, şi voiesc să vă arăt lângă Mine, copii ai poporului Meu. Lumea nu crede, tată, ce fac Eu cu voi, ce vorbesc Eu la voi. Lumea n-are dragoste şi nu crede, căci toate ale dragostei, de la Domnul vin, şi sunt cereşti, şi nu sunt pământeşti.

Sunt în mijlocul vostru prin cuvânt, şi Mă scol cu duh de mulţumire şi Îi mulţumesc Tatălui Meu pentru vestirea lucrării cuvântului Meu şi a glasului Meu peste oameni, peste mulţimi, căci vreme de patruzeci de ani a fost această aşteptare, şi zic: Tată, prin fiii Noştri am făcut ce Mi-ai poruncit. Amin.

Mergem înainte până la ziua de odihnă şi vom lucra cuvântând vestea împărăţiei lui Dumnezeu care vine peste cei credincioşi şi peste cei necredincioşi. Şi după ce vom termina, ne vom odihni de osteneli, căci mare şi cerească este această lucrare.

S-a ridicat Sfânta Treime să împartă din această hrană cerească mulţimilor, şi de aceea trebuie adusă mulţumire lui Dumnezeu. Eu când lucram o lucrare Mă aşezam în faţa Tatălui Meu şi Îi aduceam mulţumire şi înainte de lucrarea pe care o aveam de împlinit, şi după aceea.

Poporul Meu, s-a împlinit cuvântul pe care ţi l-am vestit demult, că voi vesti prin tine această lucrare peste mulţimi, şi mulţimile vor înseta şi vor veni să vadă pe poporul cuvântului lui Dumnezeu. Şi iată, vin spre tine, popor hrănit din cer ca să fii din cer, şi îţi spun să fii din cer, tată, nu din lumea aceasta. Să te naşti de sus, să te naşti din nou dacă nu mai eşti acum, că altceva înseamnă să fii, altceva, tată. Am multe să-ţi iert, copile al cuvântului Meu, am multe să-ţi iert, dar crezi tu ce-ţi spun? că naştere de sus înseamnă viaţă fără de moarte, şi tu nu ştii cum vine taina aceasta, că scris este: *«Cei ce sunt ai lui Hristos, aceia şi-au răstignit trupul, împreună cu patimile şi cu poftele, şi trăiesc în Duhul, şi umblă în Duhul, adică în Domnul, şi nu iubesc slava deşartă care vine de la om».*

O, poporul Meu, am stat înaintea ta ca să-ţi dau naştere de sus prin cuvânt, şi n-ai ştiut să înţelegi cum vine această taină, această lucrare de credinţă, ca să te naşti din credinţă ca Avraam, tată. Eu ţi-am spus demult că în împărăţia cu care sunt venit nu va rămâne nimic în afară de Avraam, şi tu n-ai ştiut cum adică Avraam. Să te înveţe din nou învăţătorii tăi, ca să ştii şi tu cum adică Avraam, căci atâta va rămâne: Avraam, fiule.

Iubitul Meu popor, Eu am venit să-ţi dau un mare dar, tată, şi voiesc să-l las peste tine chiar acum. Darul lucrării pocăinţei, acesta este darul cu care vin la tine azi, şi primeşte-l, să nu te împotriveşti, primeşte acest dar care te trage la cer, căci David, unsul Meu, lucra dar peste dar întru darul acesta. Dacă te uiţi în inima lui David, unsul Meu, dacă te uiţi bine, dacă ştii să te uiţi bine, vei vedea bine că David a plâns mereu către Mine socotindu-se păcătos, şi rugăciunea lui ajungea până la Domnul, şi avea har, şi avea David pocăinţă neîncetată, căci pocăinţa neîncetată este har nestăvilit, dar ea vine de la frica de Domnul şi de la credinţa cea adevărată, şi ea deschide uşa milei Domnului. David, când a fost dispreţuit de unul din supuşii săi, el a spus să nu fie pedepsit acela, şi a spus că Domnul a poruncit aceluia să defaime pe David spre pocăinţă.

E târziu, poporul Meu, şi tu nu ştii să lucrezi lucrarea mântuirii, lucrarea pocăinţei neîncetate în faţa lui Dumnezeu. E târziu, tată, şi inima ta e rece încă, şi nu simte după Domnul inima ta. Să te scoli, tată. Deşteaptă-ţi inima la frica de Domnul, că acest dar este ca o săgeată spre ţinta mântuirii, spre virtutea pocăinţei şi spre naşterea de sus.

Te-am ospătat din masa Mea cerească şi te-am hrănit cu linguriţa, tată. Ca pe un prunc te-am hrănit, popor iubit. Cuvântul Meu a fost hrana cu care te-am hrănit; pâine cerească pentru saţiul duhului tău. Am multe să-ţi iert, şi tu nu eşti atent ca să lucrezi spre har, ca să capeţi har prin pocăinţă, creştine, că tu nu te-ai rupt de la răutate ca să lucrezi dreptate, nu te-ai rupt din braţele stricăciunii ca să fii al lui Hristos şi n-ai cerut ce a cerut David când zicea: *«Doamne, desparte-mă de oamenii acestei lumi, ce-şi iau partea în viaţă, că s-a umplut pântecele lor de bunătăţile Tale, Doamne»,* şi nu înceta David lucrarea pocăinţei, şi zicea David: *«Pentru numele Tău, Doamne, curăţeşte păcatul meu, că mult este, şi vezi smerenia mea şi aşteptarea mea, şi îmi iartă toate păcatele mele».*

Am multe să-ţi iert, poporul Meu, că în păcate te-ai născut, căci unirea femeii cu bărbatul, unirea cea după trup este păcatul, şi nu s-a înţeles ce a fost păcatul. În păcat se zămisleşte omul, din păcate se naşte omul, şi se mai şi mândreşte omul, şi nu face ce a făcut David, care-şi rupea inima la gândul păcatelor sale, căci după călcarea poruncii s-a născut în Adam firea, firea cea trupească, cea păcătoasă, măi copii. Nu Domnul a lăsat aşa, ci omul a născut această fire, prin păcatul neascultării, tată. De atunci veghez mereu peste om, ca să fac prilej de reparare din stricăciune, că Mi-e milă să las stricată lucrarea Mea în om.

Eu sunt Omul Cel nou, Omul Cel dintâi, născut din Tatăl mai înainte de veci, şi am făcut omul după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, şi când am făcut încă un trup dintr-unul, am lucrat ca în cer, şi aşa am făcut Noi două trupuri dintr-unul. Noi n-am lucrat cum lucrează lucrarea omului şi a firii trupului omului. Şi, apoi, Eu sunt Omul Cel născut din om, adică din Fecioara cea care M-a născut de la Duhul Sfânt, şi aşa este lucrarea lui Dumnezeu, şi nu este ca lucrarea omului, şi, iarăşi, lucrarea omului nu este ca lucrarea lui Dumnezeu, şi de aceea omului îi trebuie lucrare de pocăinţă în toată vremea trupului său cel stricăcios, până ce acest trup se va îmbrăca cu lucrarea nestricăciunii prin repararea care va veni de la Dumnezeu. Dar Eu vă spun că a şi venit Domnul cu lucrarea de reparare a stricăciunii care vine de la omul cel firesc.

Măi copii, cum a făcut Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, cum l-a făcut pe om? Iată întrebare din cer. Cum M-am născut Eu dintr-o Fecioară apoi? Dintr-o Fecioară M-am făcut Om, luând toată firea omului, ca să arăt omului că omul poate avea fire dumnezeiască în trup. M-am născut om ca şi tine, omule, ca să-ţi fiu ţie Mântuitor omorând şi osândind în trup păcatul, ca să nu mai fie păcat în trup, ca să nu fie omul osândit până în veci. Dar lucrarea Mea se potriveşte cu lucrarea ta? Repararea Mea se potriveşte cu repararea ta? Nu se potriveşte, şi îţi trebuie pocăinţă în toată vremea trupului tău. Din Adam a luat Domnul pe femeie, şi acest trup s-a numit apoi bărbat şi femeie. Din Fecioară a luat Domnul pe om, ca să fie Domnul cu oamenii, ca să coboare Domnul până la om şi ca să-l ridice iar la ceruri pe om, şi i-am dat iarăşi omului naştere de sus. Şi prin ce i-am dat? Prin credinţa în Dumnezeu Iisus Hristos, Care prin naşterea Sa din om a reparat lucrarea de pieire a omului, a trupului omului, prin credinţa omului în Cel coborât din cer în om.

O, poporul Meu, vreau să te ajut ca să ştii pentru ce am coborât Eu la tine prin cuvânt. Uită-te tu în carte şi spune ce scrie în ea? Aşa scrie, că numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu întru cea de a doua venire a Mea. Uită-te, ca să vezi, tată, ce loc ai tu în carte. Uită-te ca să vezi şi ca să ştii şi ca să crezi prin ştiinţă cerească, poporule creştin, că după ce Domnul rosteşte numele lui Israel cel din seminţii, rosteşte apoi numele tău, popor de la sfârşit, luat din necazul cel mare, din neamurile pământului luat, căci Eu te-am făgăduit lui Dumnezeu încă din vremea lui Avraam şi Isaac şi Iacov. Eu am rostit mare binecuvântare pentru tine la capătul lucrării acestor părinţi ai tăi, Israele al făgăduinţei, şi te-am făgăduit cerului încă de pe atunci, popor mititel prin care voi ridica mulţimea aceea mare care va răsări din necazul cel mare şi va sta în faţa acestui tron. Vine vremea alipirii lui Israel cel după seminţie, dar vine vremea făgăduinţei şi a fiilor ei, tată. Va veni Israel cel după trup şi se va uita să-l vadă pe cel după făgăduinţă Israel, şi toată făptura va sta în faţa acestui tron ceresc în care-Şi are aşezare Dumnezeu Cuvântul. Întreabă-Mă pe Mine ca să-ţi arăt locul pe care-l ai în carte, tată. Întreabă-Mă, că tu nu ştii, şi îţi spun să Mă întrebi pe Mine, popor făgăduit biruinţei Fiului lui Dumnezeu. Întreabă-Mă, şi Eu îţi voi răspunde. Amin.

O, iubitul Meu Israel, tu eşti ales prin har, tată, ca să fii duhovnicesc şi nu trupesc. O, greu Îmi este să te părăsesc, şi greu Îmi este să-Mi cobor glasul şi cuvântul glasului Meu peste tine, popor cu nume duhovnicesc. Nu vreau, tată, să te părăsesc, dar greu Îmi este când vin la tine prin cuvânt aşa cum vezi că vin. Greu Îmi este, greu de tot, că n-am iesle caldă în trupul tău, n-am iesle curată, n-am popor curat cu trupul, curat cu inima, căci trupul pe care-l folosesc Eu de la tine este inima trupului tău. Ea este trup pentru Mine, trup duhovnicesc şi nu trup trupesc, copilule ales prin harul Meu.

«Fericiţi cei curaţi cu inima», aşa am rostit când am lăsat învăţătura cea nouă. Şi cum asta? O, tu nu ştii ce înseamnă această comoară de har ca să-Mi poţi răspunde la întrebarea Mea. *«Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu».* Mare este această Scriptură, Israele cel după duh, ca să fii duhovnicesc şi nu trupesc, tată. Cei curaţi cu inima sunt aceia care n-au în ea gânduri trupeşti, şi aceia sunt ai lui Hristos, aceia care şi-au răstignit trupul, împreună cu patimile şi cu poftele sale, şi care trăiesc şi umblă în duhul şi nu după trup, tată. Trupul trebuie păstrat pentru duh, ca să fie de folos duhului, adică faptelor duhului, dar nici acum nu te-ai născut din cer şi din duh, Israele care eşti ales ca să fii pentru duh şi nu pentru trup, tată. Cei după trup nici legea n-au ţinut-o, şi nici pe Mine nu M-au primit ca să-i izbăvesc de sub lege, şi iată, Israel cel după trup zace şi azi neridicat. Dar se va ridica, după cum stă scris, prin rămăşiţa lui cea după har, prin Petru, prin Pavel, prin Ioan, prin Iacov, prin Toma şi prin toţi cei după har Israel, că aceştia au mers cu Iisus Hristos, şi cu inima curată pentru Iisus Hristos dându-L oamenilor.

Poporul Meu, greu Îmi este să te părăsesc pentru puţina ta primire a Domnului tău, dar greu Îmi este să te şi păstoresc prin cuvânt, căci cuvântul e mare lucru, tată. Eu prin cuvânt am lucrat cerul şi pământul întru lucrare de Treime Dumnezeiască. Eu prin cuvânt M-am zdrobit în preajma ta, popor ales prin har, ca să-ţi dau naştere de sus prin cuvânt şi să fii de sus, şi să nu fii de jos, ca să pot lucra cu tine repararea pe care o aşteaptă toată făptura cea de la Adam şi până la tine, tată. Greu Îmi este păstorindu-te, căci, ca şi Israel cel lucrat prin Moise, alesul Meu cel de atunci, tot aşa şi tu, nu stai cu Mine nici cu trupul, nici cu duhul. O, şi când va veni ceasul să-ţi arăt menirea ta şi haina ta între veacurile Mele, atunci vei face lucrarea pe care o face lumânarea când arde, tată. Aceasta este lucrarea pe care o aveai de lucrat pentru făptura cea din toate veacurile, căci lumânarea îşi mistuie trupul ca să poată arde şi ca să poată lumina în faţa Mea şi a ta, omule al Meu, căci tu trebuia să fii lumină şi nu trup, tată. Lumânarea fără de lumină nu arde dacă nu-i pui foc ca s-o aprinzi, şi rămâne trup şi nu face lumină spre cer şi spre pământ. Trupul omului cel ales de Dumnezeu dacă nu arde de duh şi de har, nu poate supune lucrarea trupului, şi nu este de folos. Fericiţi şi iar fericiţi sunt cei curaţi cu inima, şi aceia văd pe Dumnezeu, că aceia nu au gânduri trupeşti în inimă, adică în trupul în care locuieşte Domnul. Inima este trupul lui Dumnezeu în om; inima cea după duh şi nu după trup; inima cea cerească, nu cea trupească.

Poporule de la sfârşit, dă-i voie inimii tale să fie cu Mine de-acum. Fă aşa cum au făcut Petru şi Pavel după ce Domnul a frământat inima lor. Eu am lucrat trei ani şi jumătate peste ei, dar peste tine am lucrat patruzeci de ani, Israele al harului. E vremea harului, tată. Aprinde-ţi inima cu harul vremii de acum, căci Noe, după ce şi-a sfârşit lucrarea ce i-am dat-o, a mai lăsat şapte zile de har pentru cei ce ar fi voit să fie ai Domnului şi ai biruinţei, şi nimeni din ei n-a crezut ca să scape prin credinţă şi să fie viu.

O, popor mic cu inima şi cu credinţa, scoală, tată, şi strigă tu şi toată casa ta, strigă şi zi: *„Doamne, ajută necredinţei mele, ajută necredinţei din vremea aceasta!“.*

Popor cu inima uşoară, fii înţelept de-acum şi cere înţelepciune cerească pentru ca să ştii să crezi ca proorocii şi ca David şi ca Solomon, că şi ei au fost făpturi slabe şi greşite la Domnul, dar au ştiut să creadă cu toată inima în lucrările lui Dumnezeu, şi nimic nu era la ei ca să nu fi fost de la Dumnezeu trimise, fie pentru slavă, fie pentru înţelepţire. Scoală, tată, şi strigă la Mine şi aprinde-ţi duhul credinţei, că aşa este scris: *«Rugaţi-vă neîncetat. Duhul să nu-l stingeţi, şi credeţi cuvintelor lui Dumnezeu, credeţi proorociilor şi nu le defăimaţi».*

Poporul Meu, caută să ai un singur cuget întru toate, un singur fel de credinţă şi de iubire, că iată, de acum nu mai lucrez în două feluri peste tine, nu mai lucrez după tine, şi voi lucra după Mine, tată, şi după cum sunt în cer lucrate toate dintru început. Tu citeşti în carte şi te sminteşti întru Mine, dar uită-te bine, că Eu am lucrat cu cuvântul cărţii şi peste cei credincioşi şi curaţi cu inima, şi peste cei necredincioşi şi trupeşti cu inima.

O, poporul Meu, spală-ţi ochii cu învăţătura Mea, ca să fie curaţi, şi ca să pot vorbi cu tine după curăţenia inimii tale şi a ochiului tău, că greu Îmi este să te părăsesc pentru întinarea inimii tale şi a ochiului tău. Greu Îmi este să lucrez peste amestecătură, tată, că tu eşti amestecat şi eşti numai trup cu inima ta. Vreau să lucrez cu tine aşa cum am Eu de lucru, şi nu aşa cum ai tu de lucru. Iată, după patruzeci de ani Eu nu am lucrători ca să ies să-Mi culeg agoniseala.

Să te scoli, Israele tată, să stai bine şi cu frică şi cu luare-aminte, că vreau să Mă uit peste tine şi să-ţi văd statura, şi să pun peste zece, şi peste cincizeci, şi peste o sută, şi peste o mie, ca să lucrăm lucru de acelaşi fel, ca să nu vin să lovesc cu blestem via Mea şi neamul tău, căci neamul din care te tragi tu este aşteptat să se scoale prin tine, că tu eşti propteaua Mea în care Mă sprijin întru planul biruinţei Mele cu tine, Israele al harului Meu. Ia de la Mine pricepere cerească şi fugi de înţelepciunea care vine de la om, că oamenii au schimbat pe Domnul cu slava deşartă care vine de la om. Eu am purtat coroană de spini şi haină de ocară pentru salvarea turmei Mele cea aleasă după har, dar cei ce au pus mâna pe frâiele turmei au dat de la ei lucrarea cea de har şi au înăbuşit învăţătura cea din Dumnezeu, şi iată, învăţătura care vine de la omul mort cu inima şi cu credinţa a închis împărăţia cerurilor pentru cei ce dau să o ia cu stăruinţă şi cu credinţă. Aceia au peste ei cuvântul care spune: *«Inima nebunului este în gura sa, precum şi gura înţeleptului este în inima sa».*

Vine vremea să se arate deşertăciunea ştiinţei care vine de la om, şi ce veţi face voi, copii ai poporului Meu care vă bizuiţi pe om, tată? De unde credeţi că vă voi cere Eu atunci? Cine vă va da înapoi lui Dumnezeu? O, greu Îmi este să vă cer din mâini neputincioase care n-au în ele răspuns bun pentru Domnul! Dar voi n-aţi priceput lucrarea care v-a purtat pe voi patruzeci de ani, şi de aceea nu ştiţi să staţi pe drumul Meu. Voi aţi avut o alegere cu mult mai mare decât aceea pe care vă bizuiţi voi, cei mulţi ai poporului Meu, şi nu v-aţi preţuit alegerea cea de la Mine lucrată pentru voi, şi pentru cei ce aveau să creadă prin voi. Şi acum, când s-a stârnit luptă între voi şi cei care nu au această alegere, voi tocmai acum v-aţi ascuns de alegerea Mea pentru voi, şi iată, vă întreb: pentru ce, oare, a lucrat Domnul cu voi timp de patruzeci de ani, copii ai poporului cel ales şi deosebit din lume? Din lume v-am luat pentru ca să staţi cu Mine şi ca Mine, adică aşa cum vă spun Eu să staţi. Şi acum se ceartă cu Mine copiii poporului Meu care-şi pun nădejdea în oameni, şi aceşti copii răzvrătiţi dau să se tragă acolo de unde au fost luaţi de Mine. O, dacă era bine lucrată lucrarea Mea în lume, dacă ar fi lucrat bine cei pe care vă bizuiţi voi, după cum aţi fost învăţaţi, de ce aş mai fi venit Eu să-Mi aleg un popor şi să-l învăţ din cer şi să-i dau viaţă sfântă prin cuvânt în mijlocul oamenilor cei care au dat de la ei frica de Domnul?

O, greu Îmi este să lucrez peste tine când văd că nu vrei să-ţi pricepi menirea şi alegerea ta, copile al poporului Meu! Dacă acei ce nu mai cred în lucrările lui Dumnezeu între oameni, dacă aceia nu cred cuvântul lui Dumnezeu care te însoţeşte pe tine, te duci şi tu, tată, la necredinţă? Scoţi şi tu săgeţi ca să tragi în Dumnezeu? Îţi faci şi tu arc şi săgeţi ca să omori lumina care luminează?

O, popor cu nume sfânt, vino-ţi în fire, în fire dumnezeiască, tată, în dragoste de Dumnezeu vino, că dragostea pe toate le crede. Dragostea de Dumnezeu nu dă greş niciodată, şi ea ştie să creadă totul, căci totul vine de la Dumnezeu pentru cei cu dragoste de Dumnezeu.

Vezi tu de ce te-am rugat Eu pe tine să nu mai umbli pe drum, tată? Eu ştiam că duhul rău îţi vede acum alegerea şi veşmântul tău cel de la Mine şi dă să te despoaie de tot ce ai prin harul Meu. Eu ţi-am spus că dacă umbli pe drum, cazi în păcat, tată, cazi în lepădare de Domnul şi cazi în vânzarea Domnului şi a aproapelui Domnului, că tu nu ştii cum vine asta, fiindcă nu vrei să fii deosebit de cei ce umblă pe drum, şi te duci şi te atingi cu ei dacă te duci pe drum, şi te despoaie, tată, şi rămâi gol de har, că ţie nu-ţi place liniştea cea dinăuntrul tău, liniştea ta cu Mine şi cu tainele Mele care te-ar fi crescut şi te-ar fi ţinut curat cu inima, curat cu urechea şi cu ochiul şi cu atingerea cea aducătoare de moarte ca să fi avut Domnul salvatori tari şi pregătiţi şi curaţi pentru ridicarea făpturii şi a turmei din vremea aceasta. Eu de aceea ţi-am spus să fii deosebit din lume, tată, şi să nu te atingi cu cele scoase astăzi, cu cele stricate ale făpturii omeneşti; de aceea, ca să te pot primi cu lucrarea Mea întru tine şi ca să salvez cu tine pe toţi cei din moarte, că Eu nu te mint, şi Eu ţi-am spus demult că mai mari minuni decât oricând va fi să fac cu tine spre sfârşit.

Vezi tu, poporul Meu, ce greu Îmi este să cobor la tine? Vezi tu câtă umilinţă aduci tu peste ochiul Meu şi peste lumina Mea şi peste calea Mea spre tine? Dar e vremea zilei harului, şi Eu încă un picuţ te mai aştept ca să-ţi vii în fire şi să dobândeşti fire dumnezeiască aşa cum a fost omul cel de la început, aşa cum am fost Eu când am luat trup. Dacă nu veneam să iau trup din om, nu-Mi dădea Tatăl puterea să fac judecată omului. Dar iată, sunt Fiul Omului, om fără de păcat sunt, şi în locul omului cel din păcat M-am răstignit Eu cu trupul, ca să repar pe om şi să osândesc moartea. Şi iată, vine vremea, şi a şi venit, când morţii se vor scula întru viaţă, şi întru judecată; unii întru viaţă, şi alţii întru judecată. Vine Scriptura care vorbeşte despre naşterea din nou a lumii, căci iarăşi voi ridica din pământ pe om, pe tot omul care a avut trup, pe toată făptura, tată. Aşa am spus primilor Mei ucenici, care şi-au răstignit ale lor şi au luat viaţa Mea şi adevărul Meu şi cuvintele Mele, ale împărăţiei Mele ca să le împrăştie şi să facă fii pentru Mine; le-am spus că la naşterea din nou a lumii ei vor sta şi vor judeca pe Israel. Şi iată, cerul cel de sus uneşte dreapta cu cei din trup, şi se lucrează ce mai este de lucrat până la terminarea tainei mântuirii cea de la Iisus Hristos, Care Se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu întru venirea cea de a doua a Fiului lui Dumnezeu.

Poporul Meu cel iubit, cel mic cu credinţa, cel mic cu fapta ta în Domnul! Să te ridici mare, tată. Iată, rostesc cuvânt. Ridică-te mare, ca să lucrez prin tine în aşteptarea cuvântului care spune: *„Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie".* Popor lucrător pentru veacul ce vine, te-am lucrat, tată, destulă vreme ca să te am acum, ca să iei plugul de-acum şi să nu te uiţi înapoi, şi să-ţi dau împărăţia cerurilor, care este pregătită pentru tine şi pentru toată făptura Mea. Sună gongul cel mare al arătării văzute a acestei lucrări care te-a născut pe tine de la Mine, ca să fii cu Mine acum, şi în veacul veacului apoi. Să nu stai nepăsător, să nu stai surd, căci gongul cel ceresc va fi să scoale morţii din morminte, dară pe tine, care ai încă trup, trup cu duh dătător de viaţă, dat de Mine! Eu, din îndurarea Mea, luminez şi sfinţesc pe tot omul care vine în lume. Şi prin ce fac Eu lucrarea aceasta peste făptură? Prin credinţă, tată, prin botezul credinţei şi prin baia naşterii cea de sus, nu prin meritul omului, că nu este om fără păcat şi care să merite îndurarea Mea, ci prin umilinţa Mea înspre om, tată, ca să repar păcatul omului cel făcut de

om după ce a fost scos omul din cer pentru neascultare. Şi l-am pus pe om pe pământ şi l-am iertat şi l-am binecuvântat pe fiecare om care s-a născut din om, şi care a crezut în Dumnezeu, şi care a lucrat dreptate înaintea Mea. Şi după felul cum a lucrat omul, a căpătat îndurare de la Dumnezeu.

Omul din păcate se naşte, şi Eu n-am rostit binecuvântare pentru păcat, că nu se putea aşa ceva, dar am binecuvântat pe omul care, născut din om, a căutat spre Domnul, urmându-I Lui. Şi acum prin tine, popor al harului Meu, vreau să sfârşesc ce mai am de lucrat şi de reparat peste om. Nu Mă lăsa fără mâini şi fără picioare peste pământul tău, peste ogorul tău, că vreau să dau viaţă fără de moarte ogorului tău, ca să binecuvintez apoi această lucrare întru terminarea ei. Tu eşti poporul cel de la sfârşitul lucrării Mele. Nu te lua după omul care lungeşte boala, că vine Domnul, tată, vine şi vindecă ce mai este neînviat, şi se întocmeşte spre vedere profeţia cea de viaţă fără de moarte, profeţia cea pentru răscumpărarea trupurilor, tată, căci la naşterea din nou a lumii când pântecele cel dintâi va lucra iar, multă făptură se va ridica spre chinuire în trup, că multă făptură s-a dus din cele din care a fost luată, s-a dus fără viaţă, fără cer, fără Dumnezeu, şi aceea va lua trup spre chinuire, şi nu va sfârşi chinuirea până ce nu va plăti cel din urmă ban, cea din urmă datorie. Dar Eu lucrez, tată, lucrez şi iar lucrez pentru uşurarea făpturii Mele, şi poporul Meu nu mai ştie ce face Dumnezeu. Şi iată, se vor arăta cei de sus, adică Ierusalimul cel de sus, cei ce au plecat cu viaţă vie, şi care sunt vii întru întoarcerea lor la Domnul. Se va arăta Ierusalimul cel de sus, care este mama celor credincioşi, celor chemaţi, aleşi şi credincioşi, şi va mărturisi această mamă pe fiii ei, măi copii ai Noului Ierusalim cel întocmit prin cuvântul cel de sus.

Am venit să te iert, iubitul Meu popor, şi voiesc să iert prin tine şi prin cuvântul tău păcatele făpturii, tată, aşa cum Eu am făgăduit peste toate câte se vor dezlega pe pământ ca să fie dezlegate în cer. Această lucrare se primeşte la Domnul din lucrarea celor chemaţi, aleşi şi credincioşi ai vremii de sfârşit. Amin.

Eu sunt Paştele cel nou, care se aşează peste voi prin cuvânt. Binecuvântată să fie cina cuvântului Meu în mijlocul poporului cel ales şi cu nume sfânt în mijlocul oamenilor necredincioşi şi puţin credincioşi. Binecuvântată să fie credinţa cea după Avraam peste fiii poporului Meu. Fiţi fii ai lui Avraam întru credinţă, tată, dar nu mai ispitiţi pe Dumnezeu, că nu aşa a lucrat Avraam, părintele credinţei în Dumnezeu.

Sculaţi-vă! Aceasta este vremea, copii ai Noului Ierusalim. Nu vă uitaţi la cei ce nu cred ca şi voi, nu vă uitaţi înapoi, că dacă veţi merge înainte cu credinţă, îi veţi vedea venind după noi şi pe cei ce zăbovesc în necredinţă şi în ispitire şi în cârtire.

Am venit să vă dau naştere de sus. De aceea am venit. Plângând am venit ca să cuvintez peste voi. Plângând vă aştept ca să fiţi cu toţii şi să vă ajutaţi unul pe altul toţi câţi aţi băut din această stâncă, toţi, tată, ca să nu vă rugaţi cu disperare mai pe urmă să vă acopere şi pe voi această stâncă, acest munte ocrotitor, care vă păzeşte întru cuvântul Meu cel rostit. Vreau să vă deprind cu înţelesul cel ceresc al celor profeţite până acum. Veniţi-vă în fire, copii ai Noului Ierusalim. Nu vă mai iubiţi pe voi înşivă, că dacă voieşte cineva să-şi câştige sufletul, acela şi-l pierde dacă face ca el.

Vă întind mâna Mea cerească şi rostesc prin cuvânt să fiţi credincioşi lucrării cuvântului Meu, copii ai poporului Meu. Cât ai fi de răzvrătit, de împietrit, Eu te primesc iar, şi te fac din nou, te fac ceresc prin cuvânt, şi îţi dau putere să crezi în Mine dacă te întorci. Întoarce-te, tată, şi Eu te voi vindeca de păcatul neascultării şi al necredinţei. Întoarce-te, popor hrănit cu pâine cerească, fiindcă tu nu ştii ce este această hrană pe care n-a mâncat-o nimeni aşa ca tine din cei de până la tine. Să te scoli, tată, şi să crezi ca Avraam şi ca David şi ca ucenicii Mei, care M-au dat ţie prin lucrarea Mea cu ei. Ei te aşteaptă ca să le deschizi. Ei sunt nerăbdători de-acum. Eu sunt gata cu masa, dar să ocupăm loc la masă, tată: cei de sus, cu cei de acum, şi se va vedea văzut unirea cerului cu pământul, şi prin aceste vederi voi adeveri lucrarea Mea de mântuire întru capătul ei. Atunci va fi târziu, dar tu să nu vii atunci. Nu cumva să leneveşti până atunci, tată, căci cei ce lenevesc vor fi bătuţi mult atunci. Vino acum, ca să nu întristezi cerul când te-ar vedea pe tine bătut atunci de cei cu răsplata cea pentru fapte. Nu cumva să fii leneş întru venirea ta la masa Mea, că dacă văd aşa, să ştii, tată, că Eu te bat încă de pe acum, te bat ca un tată, ca să vii spre înţelepţire şi spre pocăinţă şi spre umilinţă din credinţă. Vino cu Mine la lucru pentru ridicarea făpturii! Vezi ce au făcut cei ce au crezut în Hristos până la tine, şi tu să faci mai mult decât ei, că mare va fi plata celor ce plinesc lucrarea lui Dumnezeu cea prin har.

Rostesc pace peste tine. În numele Preasfintei Treimi, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, pace cerească peste poporul Meu cel cu nume sfânt! Pace şi ridicare, pace şi pocăinţă peste inima poporului Meu! Pocăinţă şi umilinţă, şi nu semeţie, şi nu îndrăzneală fără de pocăinţă.

Poporul Meu, voi privi peste tine cum Îmi vei deschide, iar dacă eşti necredincios şi nu vei deschide Domnului, Eu voi trece prin uşile închise şi te voi cerceta ca să vii spre pocăinţă. Amin, amin, amin.

27 decembrie 1993/9 ianuarie 1994

Sărbătoarea sfinţilor trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan

Poporul Domnului este îndemnat să se ridice spre duh de ascultare şi de credinţă roditoare de Duh Sfânt.

Bucuria Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, întru îmbrăţişare cerească cuprinde aşezământul tronului Cuvântului, şi pe fiii aşezământului ceresc.

Pace dumnezeiască vouă, celor ce staţi înaintea acestui tron! Şi din această pace să aibă parte toţi cei puţini care ştiu prin credinţă şi prin iubire ca şi a voastră să stea în faţa Mea aşa cum staţi şi voi, aşa, cu acelaşi fel de cuget şi de inimă întru cele noi, din veac lucrate ca să fie arătate în zilele acestea. Cei ce stau în faţa Mea aşa cum este astăzi de stat, aceia sunt bucuria Mea şi sunt fiii biruinţei Mele peste făptură, pentru ca să răscumpere făptura din moarte. Făptura are moarte peste ea prin păcatul cel din fire, tată, din firea cea trupească, măi copii, căci Adam n-a crezut dacă i-am spus să asculte ce-i spun şi să nu ia din cele oprite, n-a crezut când i-am spus că dacă va lua va muri negreşit, şi asta a fost, că Adam a murit şi a rămas această plagă peste făptura cea de la Adam; de la Adam, tată, că Eu pe Adam l-am scos din cer apoi şi l-am aşezat pe pământ, şi a căzut blestem peste pământ din pricina păcatului lui Adam, şi a lucrat omul din greu pământul pe care creştea spini şi pălămidă, şi cu sudoarea feţei şi-a scos omul hrana, şi apoi se întorcea omul în pământul din care a fost lucrat Adam, căci Eu i-am spus lui Adam: *«Vei muri, şi nu vei trăi dacă nu vei asculta»*.

Copii ai bucuriei Domnului, iată, neascultarea a lucrat lucrare de stricare peste lucrul Domnului, dar ascultarea repară pe cele stricate întru început. Omul a făcut greşeala neascultării. În rai a greşit omul, şi raiul nu l-a mai ţinut pe om în sânul său, şi omul s-a întors în pământul din care l-a luat Dumnezeu când l-a făcut.

Am ales un popor acum, după trecerea celor şapte veacuri care au fost arătate prin profetul Ieremia, căci el a spus despre Domnul, Cel ce a întemeiat pământul cu şapte vremi şi cu şapte peceţi. Am ales poporul cel prin alegere cerească şi am lucrat încă o dată aşa cum am lucrat cu Israel cel după trup, şi iată, a venit vremea să răscumpăr trupul făpturii căzute, şi vreau să trimit poporul Meu spre lucru. Să fi fost pregătit bine până acum poporul Meu. Să nu mai fi trebuit să lucrez tot pentru el şi pentru trupul poporului Meu. Să fi lucrat cu el pentru trupul restului făpturii care n-a fost aleasă şi pregătită prin har. Să fi lucrat până acum lucrarea ascultării poporul Meu.

De şapte mii de ani lucrez să repar pe om, să iau moartea de peste el, dar omul n-a dat moartea de pe trupul lui. De două mii de ani am venit şi am aşezat împărăţia Mea cea nouă prin jertfa Mea, căci Tatăl M-a dat ca să mor Eu în locul făpturii căzute şi care moare de şapte mii de ani. Am venit acum două mii de ani şi omul n-a dat moartea de la el, dar, măi copii, aceasta este lucrarea pe care o face Tatăl Meu prin Mine, şi de aceea M-a trimis iar în lume, ca să grăiesc pe pământ lucrarea de nimicire a morţii şi a iadului şi a stricăciunii, tată.

Ce ai înţeles tu, poporul Meu iubit? Ce ai înţeles, tată, prin această lucrare cu care vin Eu de atâta vreme la tine? Vorbesc cu poporul Meu creştin, măi copii ai ieslei cuvântului Meu. Slobod glasul Meu peste voi ca să-l daţi poporului creştin spre ştire.

Am coborât o carte frumoasă la tine în zilele acestea, tată, şi tu, poporule creştin, n-ai auzit-o încă. Vreau să vin cu ea spre urechea ta ca s-o auzi şi să lucrezi lecţia ei peste tine *(cuvântul Domnului din 9 ianuarie 1994, n.r.).* Dar iată, n-am lucrători ca să-i trimit spre tine, ca să ia de la Mine şi să vină la tine cu cele de la Mine, căci cele de la Mine au acum o mare ordine, şi această hrană trebuie lucrată de inimi bine pregătite, ca s-o aducă în poporul Meu şi să pună masă poporului Meu. Cum adică, inimi pregătite? Adică inimi curate, inimi ascultătoare, care pot intra în cele venite din cer; adică inimi fără cugete şi gânduri trupeşti; adică inimi care stau sub ascultarea Duhului Sfânt, şi în care inimi locuiesc Eu, şi am templu inimile acestea, şi le sunt Domn dacă ei s-au lăsat deosebiţi cu Mine. Eu pe aceştia îi primesc şi le sunt tată numindu-i fii şi fete, copii ai Mei, tată. I-am deosebit dintre ceilalţi, ca să fie pentru ceilalţi care nu tot ca şi ei Mă iubesc pe Mine, Domnul.

Poporul Meu, nu M-ai iubit, tată, că iată, azi nu mergi cu Mine şi pentru Mine. Ai casă şi soţie şi copii şi grădini şi ocupaţie, şi nu M-ai iubit dacă tu ai atâtea. Dacă Mă iubeai nu aveai nimic, şi pe toate le lăsai pentru ca să iei pe tine împărăţia Mea, care-ţi ţinea de cald în vremea frigului, şi răcoare în vremea căldurii, şi erai bun pentru ca să te trimit acum peste poporul Meu cel mic cu inima, cel slab cu credinţa. Iată, Eu vin, şi poporul Meu e slab cu credinţa, şi dacă e slab cu credinţa nu-i mai trebuie altă neputinţă ca să stea slab. Iată, Eu vin, şi nu este ascultare de Dumnezeu. Sutaşul care a zis: *«Doamne, zi numai cuvântul şi mi-e de ajuns, că şi eu sunt rob sub stăpânire şi am sub mine slugi, şi zic aceluia să se ducă şi se duce, iar celuilalt* „Vino!“ *şi vine şi ascultă».* Sutaşul acela n-avea ce ai tu, şi tot a ştiut să creadă şi să caute după Mine, şi tu, popor iubit de Dumnezeu, ai împărăţia Mea dată ţie, şi nu pot să-ţi zic ţie *„Du-te!“* şi să te duci, sau să-ţi zic *„Vino!“* şi să vii. De ce nu vrei şi tu să fii ca acela, tată, ca să-ţi spun şi Eu ţie cum spunea acela slugilor lui? Oare, nu eşti tu poporul Meu, răscumpărat prin Sângele Meu şi iertat de păcatele tale prin cuvântul Meu, tată? A mai avut cineva în veacuri cuvântul Meu aşa cum îl ai tu, atât cât îl ai tu? Şi iată, nu asculţi de Dumnezeu. Lucrezi neascultare încă, lucrezi ca şi până acum. Pe cine să trimit Eu cu cuvântul Meu la poporul Meu cel slab? Afară este frig şi n-am unde să-Mi plec capul Eu şi cu poporul Meu. E frig afară, tată. Pe unde mai găseam alte dăţi vreun colţ de adăpost, nu mai am acum, că acolo este acum naştere pentru păcatul morţii, nu pentru cuvântul Meu. O, ce împotrivire, ce izgonire dureroasă! Mai rea ca aceea când am fost izgonit de urgia lui Irod, tată. Voi pedepsi această nelegiuire, căci Fiul lui Dumnezeu pribegeşte şi plânge după poporul Său, şi n-are unde să-Şi plece capul şi n-are unde să pună masă şi să-Şi înmulţească pâinea cerească pentru poporul Său.

Copiii Mei din cetatea Valea Voievozilor, cei ascultători, care au început ridicare de locaş ca să aibă Domnul unde să-Şi plece capul! Domnul vă binecuvintează pe voi ca să ajungeţi cu grabă la întocmirea întreagă a acestui loc duhovnicesc *(Ro-Emaus, Târgovişte, n.r.)*.

Voi pedepsi pe toţi cei care se împotrivesc planurilor Mele şi trudei Mele în mijlocul poporului Meu. Trudesc din greu să pot lucra în poporul Meu, şi poporul Meu are multe de făcut, n-are de Domnul vreme poporul Meu. O, măi popor iubit, are să te usture, tată, nepăsarea ta de acum. Am să-ţi plătesc nepăsarea cu plata ei, creştine care judeci pe Dumnezeu şi pe copiii care trag cu Dumnezeu şi cu greul lui Dumnezeu. Voi da usturime în parte peste tot pe unde am copii răzvrătiţi şi împotrivitori şi judecători şi cârtitori şi răutăcioşi cu firea şi cu purtarea. Voi scula pe mulţi cu usturime, ca nu cumva să-i prindă ziua Domnului nevindecaţi de moarte. Mai am un pic şi Mă arăt în faţa poporului care nu are inima curată, care are cugete trupeşti şi pământeşti.

Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu, şi cuvântul acesta este al Meu, nu este al tău, creştine necredincios. Cei cereşti cu inima vor vedea pe Dumnezeu, dar Eu vă spun că aceia Îl văd pe Dumnezeu. Dar mai am un pic şi Mă arăt ca să Mă vadă şi ceilalţi, şi cei care Mă împung acum.

Popor iubit, sunt cu serbarea sfinţilor trei ierarhi în grădina ieslei cuvântului Meu. Aceştia au fost trimişi de Mine la Verginica după ce ea a împlinit porunca Mea pentru postul de patruzeci de zile în anul 1955. Au coborât din cer aceşti sfinţi şi au adus lui Verginica Sfintele Sfintelor, măi copii, şi după aceea Eu am coborât cu cuvântul Meu în ea şi am grăit poporului cel care avea să se nască din cer prin cuvântul Meu, şi l-am strigat pe nume pe acest popor şi i-am pus nume nou, nume din cer, nume sfânt şi binecuvântat, şi l-am binecuvântat, tată, şi l-am însemnat cu ungere cerească, şi nimeni pe pământ nu are acum dar şi har asemenea cu darul şi harul acestui popor. Dar cine să priceapă aceasta? Cine, tată, cine? că iată, n-are cine. Nu pricepe acest popor. Nici cel înzestrat cu un pic de înţelepciune, nu mai pricepe nici acela, şi s-a întors unul ca acela, s-a întors spre cei din lume dacă Verginica este acum lângă Mine.

O, popor care ţi-ai cheltuit puţina credinţă prin care ai stat cum-necum cu Mine prin această lucrare! O, ce am să te mustru, tată! Am să te mustru cu usturime şi am să-ţi cer ce ţi-am dat. Să ştii că nu va fi altfel, şi nu vei mai vorbi tot ca acum. Nu ştiu dacă vei mai putea vorbi ceva atunci. Dar iată

ce-ți spun, că n-ai să pieri, tată, și te voi cere din marea necredinței, căci marea va da înapoi pe morții ei, și moartea și iadul vor da înapoi pe morții lor, și voi deschide toate cărțile și vor citi îngerii Mei din cărți, și va începe bucuria și întristarea. Dar cei ce nu vor fi găsiți atunci pentru bucurie, aceia vor îmbrățișa întristarea și vor suferi până ce vor plăti cea din urmă datorie, măi poporul Meu iubit și așteptat la masa credinței, la masa bucuriei, tată. Nu căuta să fii pentru întristare, și intră cu Duhul Sfânt, cu darul și cu harul ce ți-au fost dăruite la nașterea ta prin cuvântul acestei lucrări, căci această lucrare te-a născut pe tine pentru ca să fii fiul cel lucrător al acestui timp ceresc care vine cu Mine. Să nu stai necredincios. Să te apropii bine cu Mine și cu tainele Mele care sunt în mijlocul tău prin cuvânt, și să nu faci lucrarea lui Iuda, tată, că nu mai poți acum să faci nimic rău, fiindcă Eu am ieșit, creștine, am ieșit cu tine, și tu unde ești? Scoală-te, tată, și vino lângă Mine, tu și toată casa ta, și împarte împărăția Mea la cei ce o dobândesc prin credința ta. O, lasă-te tocmit. Ascultarea te va izbăvi de toate păcatele tale, popor mititel, că ești slab și mititel, tată, mititel cu inima și cu dragostea și cu credința. Eu îți dau statură întreagă într-o clipă, dar intră și ia ogor de la Cel ce împarte, și nu mai fă altceva de-acum. Am să vin cum voi putea ca să-ți dau cuvântul cel coborât la ieslea cuvântului Meu. Mă voi sprijini cu cei ce au rămas la lucrul viei Mele și te voi îngriji din nou, copil al viței cea nouă care este pe masă. Și tu unde ești? Vino, să te apropii, să se ocupe mesele, că Eu Mă încing și te servesc pe tine, popor al lui Israel.

Binecuvântată să fie bucuria ta cu Mine, copil credincios al poporului Meu.

Binecuvântată să fie ridicarea ta spre Mine, copil slab și îndoielnic al acestui popor.

Binecuvântată să fie întoarcerea ta la Mine, copil răzvrătit și împrăștiat prin străini și plecat din poporul Meu, că tu ai pecetea acestei alegeri, tată.

Binecuvântare pentru cei credincioși, și iertare pentru cei șovăielnici care se pocăiesc de păcatele lor, tată.

Încă o clipă de har, și voi rămâne descoperit apoi, și voi sta cu voi și vom lucra minuni mai mari decât atunci, așa precum v-am promis atunci.

Pace peste ieslea cuvântului Meu și peste fiii Mei de la gura ieslei Mele! Voi cuvânta pentru împărțirea cuvântului venit pentru poporul Meu. Voi răzbate prin cei ce lucrează lucru spre împărțire, hrană spre împărțire.

Pace vouă de la Domnul și de la sfinții zilei de azi, căci mult se bucură întru această sărbătoare acești sfinți azi serbați, și toate se vor lăsa descoperite spre vedere, și vor fi minuni mai mari ca oricând. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 1994

Praznicul Întâmpinării Domnului

„Frigul“ Domnului și „frigul“ poporului creștin. Necredința în împlinirea proorociilor îndurerează pe Dumnezeu.

Astăzi este zi de întâmpinare. Domnul întâmpină pe Israel, și Israel întâmpină pe Domnul.

Pace peste Israel! Pace ție, iubitul Meu Israel!

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, pace întru cei de sus și întru cei de jos, că Israelul cel de sus, cel din har, de sus, are pe Domnul în mijloc întru coborâre de cină cerească în mijlocul tău, Israele care întâmpini pe Domnul astăzi. Și voi veni pe nori cu mare serbare, și Israel Mă va întâmpina.

Israele tată, iată, intru în templul tău, în inima ta intru. Ce face inima ta, copile al poporului Meu? Am vestit pe copiii poporului Meu să-și pregătească frumos casa inimii ca să primească pe Domnul, ca să întâmpine pe Domnul. Nu-i nimic dacă-i frig afară. Afară e frig, și acest frig este trimis de Mine, ca să vorbesc în frig cu poporul Meu Israel. Iată, poporul Meu iubit, iată ce întâlnire ți-a dat Domnul tău. Te-ai supărat, tată? Iată, suflu cuvintele Duhului Sfânt peste tine, copile înghețat și înfrigurat. E frig în casa inimii tale, copile al vremii venirii Mele pe nori. E frig, tată, și n-am unde să-Mi plec capul sub adăpostul tău. Am venit să fac milă și îndurare peste tine. Am venit să-ți țin de cald, poporule amorțit pe calea către cele cerești; să te-ncălzesc, tată, la sânul slavei cuvântului Meu și să te îndemn spre căldură, că Eu încălduresc inima ta. Iată astăzi glasul cuvântului Meu care a coborât pentru tine la ieslea cuvântului Meu; pentru tine, tată, ca să-l las astăzi peste tine, ca să te încăldurесc, că e frig, tată, și unul pe altul să ne încăldurim în vremea frigului.

Iată astăzi glasul Meu. Nimeni să nu-și învârtoșeze auzul la glasul Meu. Să nu faci, tată, ce a făcut Israel, care și-a învârtoșat inima patruzeci de ani, și care tot așa este și acum, căci Eu l-am lepădat pentru învârtoșarea inimii lui, dar iată, am un Israel al răscumpărării celui de atunci. Te-am făgăduit ca să fii, Israele, ca să fii tu Israel în vremea aceasta și ca să dau prin tine mâna la toată făptura care a fost, și care este încă, și ca să răscumpăr prin tine pe cel pierdut de la fața Mea. Să nu fii necredincios în această profeție pe care ți-o spun iar, că de mult ți-am spus-o că va fi să se împlinească. Să crezi proorociilor, să nu le defăimezi, căci bătrânul Simeon a mâniat pe Dumnezeu dacă n-a crezut proorocia în care scria Duhul Sfânt despre Fecioara care va naște pe Emanuel și care va rămâne fecioară, și a dat să șteargă această profeție, dar îngerul Meu o adăuga iar în carte, și el se-nvârtoșa și iar ștergea din fila cărții aceste cuvinte, și cuvintele iar se așterneau la locul lor în carte, și atunci M-am mâniat și am rostit peste el prin înger: *«Nu vei muri până nu se va naște Fecioara aceasta, ca s-o vezi apoi, și să vezi și pe Domnul, Care va ieși prin ea».* Și bătrânul Simeon a mai trăit încă de patru ori mai mult viața unui om și nu mai murea. Dar a venit după trei sute de ani vremea Fecioarei care s-a născut și a crescut și a născut pe Domnul Iisus Hristos, și Simeon a văzut împlinirea proorociei pe care el nu putea s-o creadă, și apoi, îngreuiat de vreme, a fost iertat de Dumnezeu.

Să crezi cuvintelor Mele, Israele, că Eu nu te-am mințit cu nimic din cele ce ți-am vestit vreme de patruzeci de ani, și iată astăzi glasul Meu peste tine. E frig afară, tată, e iarnă cu frig. Să nu fugi din brațul Meu cel cald. E frig și în cer, căci cerului îi este frig fără tine, Israele de la sfârșit. Îi este frig lui Domnul fără tine, și tu să nu mai stai pribeag de Domnul tău și de Duhul Sfânt. Să nu mai stai pribeag, iubitul Meu Israel, că nu vreau să te văd Eu pe tine plângând și fără mângâiere și fără acoperământ. Eu sunt acoperământul tău, și tu să stai cu Domnul tău. Amin. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, îți zic să stai cu Dumnezeu, popor al lui Dumnezeu, popor cu pecete cerească, luată de la masa acestei lucrări de cuvânt dumnezeiesc.

Apropie-te, poporul Meu. Binecuvântată să-ți fie astăzi urechea inimii tale și casa inimii tale ca să întâmpine glasul cuvântului Meu casa inimii tale, templul Meu din tine. E frig afară, tată. Binecuvântat să fii sub căldura Duhului Sfânt, Care te acoperă astăzi, și unul pe altul să ne întâmpinăm și să ne încăldurim, iubitul Meu popor. Să stai bine treaz cu inima

şi roagă-te să-ţi dau credinţă ca să înţelegi cu ea glasul cuvântului Meu. Amin.

Binecuvântată să fie toată inima lui Israel cel mic al Domnului, ca să mănânce cu folos şi să crească Israel cel mic şi să prăsească fii pentru vremea făgăduinţei, că Eu Mă întorc pe nori, după cum este scris în Scripturi.

Pace şi binecuvântare peste cina cuvântului Meu în mijlocul poporului Meu! Pace vouă, fiilor, şi duh de înţelepciune las astăzi peste voi! Rămâneţi întru Duhul Meu. Luaţi şi hrăniţi-vă; acesta este cuvântul Meu. Eu sunt Cuvântul, copii ai poporului Meu. Fiţi cu duhul atent, căci Tatăl este cu Mine în mijlocul vostru.

Verginica este venită cu Mine, Domnul, în mijlocul poporului ei:

— Pace vouă, măi copii! Luaţi îndemnul Domnului, fiţi cu duhul atent. E greu, fiilor, fiindcă n-aţi stat bine cu Domnul până acum, şi e greu să înţelegeţi acum cele cereşti. Fiţi, dar, cu duhul atent. Aduceţi-vă aminte de Domnul, Care a spus ispititorilor de atunci care nu înţelegeau nimic din cer şi cărora aşa le-a spus lor: *«Dacă nu înţelegeţi cele pământeşti, cum veţi înţelege dacă vă voi spune cele cereşti?».*

Iată, Domnul vorbeşte astăzi cu voi cele cereşti, cele ce au fost întru început. Fiţi cu duhul atent. Primiţi cuvântul Domnului şi faceţi să-i fie cald cuvântului în voi. Sunt cereşti şi nu sunt pământeşti cele ce vă aduce Domnul vouă. Domnul vorbeşte ca în cer, nu ca pe pământ; nu ca până acum este această vorbire.

Iată, suflu căldură în voi. Să fie iesle caldă în voi, să intre cuvântul în voi şi să-i fie cald, fiilor. Nu fiţi reci, nu fiţi necredincioşi. Eu sunt aici cu Domnul, măi copii. Fiţi cu duhul atent şi să creşteţi întru Duhul Sfânt, că vine vremea minunilor cereşti, lucrate de Domnul peste voi. Vedeţi să nu vă zdrobească aceste minuni care vin, că vin minunile care vor vorbi de la Domnul despre acest popor care a mâncat din cer. Eu am fost linguriţa prin care Domnul v-a hrănit, şi am loc pregătit pe pământ unde vin cu Domnul pentru poporul cel cu nume sfânt. Iată, am venit cu Domnul în mijlocul vostru, şi cu cei credincioşi şi ascultători care stau de veghe la ieslea cuvântului ceresc. Pregătiţi-vă hăinuţele, că în curând se vor ridica porţile slavei Domnului şi ale fiilor slavei care vin cu Domnul, că vine Domnul, fiilor, vine văzut, copiii mei, şi toţi din voi Îl veţi vedea pe Domnul, şi mă veţi vedea pe mine cu Domnul la voi. Să nu vă găsesc prin frig, şi să vă găsesc în casă, în credinţă, măi copii, şi în ascultare de cele ce vin la voi din cer.

Mama Gigi atinge pe tot fiul acestui popor care a venit în întâmpinarea Domnului. Aceasta este sărbătoarea de azi a poporului meu. E zi de întâmpinare. Pace ţie, iubitul meu Israel! Fii cu duhul atent, şi iarăşi zic: fii cu duhul atent, copil hrănit de Dumnezeu.

Pace vouă, celor adunaţi la cină cerească! Aici este loc de Emaus pentru Domnul, locul hranei prin cuvânt, căci Domnul este Cuvântul. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 1994

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Vremea despecetluirii tainelor Scripturii. Fapta bună din fire şi fapta bună din credinţă. Credinţa din fire şi darul credinţei.

Să se audă glasul Domnului şi să se aştearnă spre mărturie cuvântul glasului Domnului, căci aici la voi şi cu voi este izvorul glasului Domnului. Aceasta este grădina glasului Domnului, munte întocmit prin cuvântul Domnului.

Pace străjerilor muntelui cuvântului Meu! Pace glasului Domnului întru cuvânt de mărturie, căci astăzi rosteşte Domnul binecuvântare pentru răspândirea cuvântului peste mulţimi, peste încă o cetate a României, şi vom merge înainte până la ziua de odihnă şi vom lucra cuvântând vestea împărăţiei lui Dumnezeu peste cei ce cred şi peste cei ce nu cred, ca să creadă toată făptura, fiindcă nimic nu este cu neputinţă la Dumnezeu; să creadă prin credinţa adevărului, măi copii, şi să fie înghiţită de adevăr făptura cea căzută, ca să ia libertate prin adevărul lui Dumnezeu. Amin.

Se binecuvintează această lucrare de înviere şi de judecată; de înviere prin cuvânt, şi de judecată prin cuvânt. Stăpânitorul acestei lumi a şi fost judecat încă din vremea răstignirii Mele prin cruce, a înălţării Mele pe cruce. Şi iată acum pe Cel răstignit, iată-L prin cuvânt peste lume.

Cuvântul Meu vine pe nori la voi, ca să-l daţi peste lume, ca să-l răspândiţi voi, cei purtători ai tainelor lui Dumnezeu, care se despecetluiesc prin această lucrare cerească. Aceasta este vremea despecetluirii, căci până acum s-a descoperit în parte şi s-a înţeles în parte, măi copii. În parte a fost cunoaşterea şi profeţia, şi ceea ce este în parte se desfiinţează când este vorba de desăvârşirea celor cunoscute în parte. Ceea ce este mic se dă deoparte, şi îşi face loc ceea ce este mare şi desăvârşit. Ceea ce este mic, ceea ce este în parte, este înghiţit de desăvârşirea din care au fost cunoscute cele ce au fost în parte cunoscute. Până acum am crezut ceea ce a fost profeţit în parte, dar de acum, măi copii, ele vin faţă către faţă, ca să cunoaştem pe deplin, precum pe deplin suntem şi noi cunoscuţi de Domnul.

Scris este despre cele ce au fost cunoscute în parte că se vor desfiinţa. Proorocia se va desfiinţa, ştiinţa se va sfârşi şi limbile cu darurile lor vor tăcea, şi va veni ceea ce este desăvârşit. De aceea întreb Eu pe poporul Meu zicându-i: poporul Meu, am multe să-ţi spun, dar le poţi purta de-acum? Este scris în Scripturi: *«Cei fără de lege nu vor pricepe, şi numai cei înţelepţi vor pricepe înţelepciunea cerească»,* şi dacă tu nu pricepi, cum înseamnă că eşti? Nu înseamnă că eşti în fărădelege dacă nu pricepi? Şi dacă eşti înţelept şi pricepi cele cereşti care se despecetluiesc acum prin ştiinţă cerească, asta nu înseamnă că tu eşti împlinitorul legii lui Dumnezeu? Iată, aşa se deosebeşte lucrul tău de până acum, creştine tată. Dacă înţelegi crezând în cele cereşti care vin desăvârşindu-se în faţa celor ce au fost numai în parte până acum, atunci înseamnă că tu ai avut legea lui Dumnezeu în inima şi în trăirea şi în fapta credinţei tale prin această lucrare de coborâre a cuvântului lui Dumnezeu, iar dacă nu înţelegi cele cereşti care vin de-acum desăvârşindu-se, atunci înseamnă că tu nu ai avut în inima ta legea Domnului, şi nici în trăirea şi în fapta ta nu ai avut-o. Vorbesc de copiii acestei lucrări care au avut alegere cerească şi primire în acest popor, alegere şi primire, tată. Creştinii acestui popor nu ştiu ce înseamnă faptă bună pentru cer. Una este fapta bună pentru cer, şi alta pentru fire şi pentru trupul firii. Dacă am lua porunca cea care spune *„Să nu furi“* sau aceea care spune *„Să nu fii desfrânat“,* una este să împlineşti aceasta din firea ta cea liniştită, şi cu totul altceva este să faci aceasta din credinţa în Dumnezeu, adică pentru că ţi-a spus Dumnezeu să nu faci aşa. Iată deosebirea dintre fapta bună din fire şi fapta din credinţă lucrată. Fapta bună din fire, nu are plată, dar fapta bună din credinţă, are mare

plată şi mare binecuvântare, şi are lucrare de mântuire, măi copii. Iată, vă încerc înţelepciunea. Încerc inima poporului Meu şi îi încerc înţelepciunea, ca să dovedesc înţelepciunea sau neînţelepciunea fiului poporului Meu.

Iubitul Meu Israel, am coborât la tine cu un pic înainte şi ţi-am spus că numai Avraam va rămâne cu cerul, şi te-am întrebat: *«Cum adică Avraam?»,* şi tu ai răspuns mai mult sau mai puţin la întrebarea Mea cerească. O, poporul Meu piere pe cale din lipsă de înţelepciune, şi Eu cobor prin cuvânt spre el şi îi spun să nu piară pe cale, şi îi spun să fie ca Avraam fiul acestei lucrări. Şi cum ca Avraam? Iată, tată, lui Avraam i s-au socotit credinţă faptele lui. Şi cum vine asta? Avraam a luat cuvântul lui Dumnezeu şi l-a crezut şi l-a împlinit. L-a împlinit fără cârtire, cu toate că Eu l-am încercat prin cuvânt cu două tăişuri. I-am spus că va avea pe Isaac, şi că din Isaac voi înmulţi pe Avraam, şi a crezut Avraam pe Domnul. Şi apoi i-am spus să-l taie şi să-l dea jertfă Domnului pe Isaac, şi nu s-a îndoit Avraam, şi nu s-a dat înţelept ca să cerceteze ce va să zică Dumnezeu prin aceste lucrări. Întâi i-am spus să creadă ce-i spun şi i-am spus că va avea pe Isaac, şi apoi i-am încercat credinţa prin fapta credinţei lui, şi Avraam a rămas cu Mine fără să cârtească, fără să se dea el înţelept. El credea că Eu eram în el, şi el a stat fără îndoială în faptă, şi pentru aceasta am scris în dreptul lui neprihănire şi dreptate. Avraam n-a cugetat că Domnul este nedrept când a cerut sacrificarea lui Isaac. Avraam a crezut că şi din morţi îl voi învia pe Isaac dacă i-am făgăduit pe Isaac. Şi când am făgăduit Eu aceasta lui Avraam? I-am făgăduit când firea cea trupească nu lucra la Avraam şi la Sarra cea stearpă, şi aceasta s-a lucrat mai presus de fire, prin credinţa lui Avraam, şi încă de pe atunci am început Eu repararea prin credinţă. Avraam nu a lucrat din fire fapta cea bună, şi a lucrat din credinţă, a lucrat în numele lui Dumnezeu.

Voi ştiţi că mulţi păgâni fac o mulţime de bine unii altora, dar nimic nu se pune pentru Dumnezeu. Acestea sunt faptele firii căzute, chiar dacă omul face bine cu firea lui cea căzută prin păcat şi din păcat răsărită, dar faptele credinţei sunt altceva, şi nu se pot aşeza nicicum spre asemănare între ele. Una este să faci bine din firea ta, şi alta este să lucrezi fapta credinţei, căci credinţa nici nu trăieşte decât prin faptele ei, tată, prin jertfele ei, măi copii ai lucrărilor lui Dumnezeu.

Copiii acestui popor au schimbat cuvintele lui Dumnezeu cu cuvintele lor, au schimbat credinţa lui Dumnezeu în ei cu credinţa lor în Dumnezeu, şi ei nu ştiau bine cum să creadă în Dumnezeu. Credinţa în Dumnezeu, credinţa cea din fire, nu este lucrătoare pentru cer şi pentru mântuire, după cum şi vedeţi dacă vă uitaţi peste făptura cea căzută, din fire căzută. Dar credinţa care vine de la Dumnezeu în calea omului căzut, aceea este credinţă lucrătoare, este dar dăruit de Dumnezeu, aşa cum a fost peste Avraam. Una este credinţa din fire, din firea cea căzută, una este firea credinţei, şi alta este darul credinţei, şi aceasta din urmă se numeşte credinţa adevărului. Iată de ce am spus Eu poporului Meu că Avraam va rămâne; Avraam şi cei asemenea lui în credinţă. Avraam Mi-a dat pe fiul său, şi s-a dat pe el întâi, şi apoi a dat pe fiul său, şi de aceea este Avraam, şi de aceea este fiul său, de aceea, pentru că s-au dat lui Dumnezeu la cererea lui Dumnezeu, şi pentru aceea au primit darul lui Dumnezeu, au primit credinţa şi făgăduinţa cea pentru credinţă.

Lumea crede că este Dumnezeu, crede din obişnuinţa firii căzute, dar această credinţă nu lucrează la mântuirea omului, nu este lucrătoare cu cerul acest fel de credinţă. O, nu aşa, tată, şi de aceea Eu am ales din lume un popor, ca să-i dau darul credinţei, şi cu acest dar să stea în lucrarea lui Dumnezeu şi să lucreze după cuvântul lui Dumnezeu, ca Avraam, tată, şi ca să scriu dreptate şi neprihănire în dreptul fiului acestui popor. Această lucrare de cuvânt din cer, a venit în calea poporului Meu ca să-l fac să creadă prin ea, să creadă ca Avraam, şi ca să rămână în lucrarea Mea fiul acestui popor, şi iată, tată, că se cunoaşte bine dacă a crezut acest popor în lucrarea lui Dumnezeu, care a venit ca şi la Avraam, şi toată lucrarea Mea cu Avraam a fost făgăduinţa lui Dumnezeu, Care avea să dea pe Fiul Său jertfă pentru salvarea făpturii căzute.

Avraam a primit pe Fiul lui Dumnezeu prin preotul lui Dumnezeu, şi aceasta a fost făgăduinţa mântuirii, pâinea şi vinul, Trupul şi Sângele lui Hristos, făgăduit încă de pe atunci, dat încă de pe atunci, dat lui Avraam prin preotul lui Dumnezeu, Melchisedec, cel uns în chip tainic de mâna cea tainică a lui Dumnezeu. Şi de atunci Avraam a primit pe Domnul Iisus Hristos în el, şi prin El a lucrat întru duhul credinţei, întru darul credinţei.

Mare este taina mântuirii, tată, dar când voi putea vorbi cu tine despre ea aşa cum este ea? că tu o ştii prea puţin, tu o crezi prea puţin, copile al poporului Meu, şi nu poţi să crezi aşa cum a crezut Avraam ca să lucrezi ca Avraam, tată; că uneori îţi venea greu să crezi în lucrarea Mea cu tine, şi dacă făceai aşa, nu mai lucram. Lucram cum voiai tu, ca să nu lepezi credinţa ta în lucrarea Mea, dar credinţa ta nu era lucrătoare în lucrarea Mea cu tine, că tu lucrai cu Mine pământeşte, tată, şi Eu n-aveam cum să lucrez cu tine cereşte, aşa cum am avut lucrare peste Avraam. Şi fii atent, că numai Avraam va fi să aibă lucrarea Mea, numai cei ce se aşează să creadă bine în lucrarea Mea de acum.

Iată, tată, slujitorii bisericii de azi care n-au parte ca să creadă în lucrările cele mari ale lui Dumnezeu, căci ei au lepădat frica de Dumnezeu şi stau în duhul lor, tată. Ei dau acum să-ţi omoare puterea credinţei tale, creştine. Ei urzesc război cu adevărul Meu care se lasă la voi prin această lucrare cerească. Lor nu le este dat să creadă, pentru că nu pentru toţi este această credinţă în această lucrare. Această sământă de credinţă nu face rod în cei care au vină faţă de Trupul şi Sângele Meu, faţă de Duhul Sfânt al vremii Domnului, Care vine pe nori, vină faţă de botezul făcut în numele lui Iisus Hristos, şi pe care botez l-au întinat cu mult mai greu decât restul făpturii. Pentru aceştia nu se lasă rodul acestei lucrări, şi se lasă doar iertare prin această lucrare, şi dacă s-ar întoarce spre aplecare, spre iertare. Dacă se-ntorc, tată, dar nu se-ntorc, că nu le este dat, că ei au răstignit puterea Mea cea care trebuia să fie purtată de făptura cea credincioasă şi binecredincioasă. Ei au stat la pândă ca nu cumva să se întoarcă cineva spre adevărul cel lucrat de Mine prin această lucrare. De şaptezeci de ani biserica bâjbâie prin întuneric şi nu mai stă ca la început, căci cezarul a cumpărat biserica Mea, şi ea s-a lăsat cumpărată, tată.

Voi, copii ai lucrării Mele prin care am coborât la voi, faceţi, tată, ce au făcut apostolii Mei după învierea Mea, şi vindecaţi-vă de necredinţă, şi vindecaţi lumea de necredinţă, că nu biserica a dat pe sfinţi, aşa cum spun arhiereii lumii, ci sfinţii au dat biserica, sfinţii au însemnat biserica cea întru adevăr biserică, şi tot ei sunt şi azi, sunt şi lucrează peste cei ce cred ca Avraam.

Poporului Meu îi trebuie aplecare şi credinţă neclătinată în această lucrare cerească, fiindcă slujitorii bisericii se luptă, tată, să stingă această făclie cerească, dar ea se va rupe

în părți și va face lumină în inimi, și inimile lor vor lua de la Mine darul credinței lucrătoare de viață. Dar voi stați deoparte de ispititorii aceștia, că lucrarea Mea nu se împiedică de necredința sau de amenințarea celor ce se zic pe sine că sunt ai Mei. Dar și cei din vremea trupului Meu nu ziceau altfel. Ziceau că sunt ai lui Avraam, și ei lucrau faptele diavolului. Așa și cei de acum, tată. Dar Eu sunt cu voi și vă conduc, și vom lucra să întoarcem pe om de la minciună și de la rătăcire și să arătăm omului calea și să iertăm pe cei ce se pocăiesc de necredință. Mare este alegerea și harul acestui popor, dar harul lucrează prin credință, iar slava lui Dumnezeu se descoperă lucrând. Amin.

Iată, măi copii, se rostește de cer binecuvântarea lucrului vostru duhovnicesc cu încă o corăbiuță de călătorie, iar Eu voi fi și în ea cu voi la lucru. Eu și atunci am călătorit pe mare cu corăbiuță. Iată, și acum tot așa lucrez, ca să mergem pentru răspândirea luminii peste lume, tată.

Se binecuvintează și se sfințește, prin cuvânt ceresc și prin apă sfințită prin cuvânt, încă o corăbiuță, și voi lucra pentru încă un cârmaci, ca să fie la vreme pentru lucru, tată. Domnul vă binecuvintează pe voi, și lucrările voastre în Domnul. Binecuvântate să fie drumurile și cetățile vestirii învierii și judecății prin cuvânt. Vom merge, tată, până ce Evanghelia cea nouă a lui Iisus Hristos va fi primită de toate neamurile, și apoi Mă voi lăsa văzut cu voi și la voi și peste lume.

Pace vouă! Eu am grijă de voi. Suntem în război cu necredința, dar Eu vă conduc, și voi înmuia necredința. Nu vă lăsați pătați de cei ce nu cred, de cei ce vin cu ispitire și cu haină ascunsă. Voi rămâneți numai cu Mine, că numai așa va fi curată această lucrare de înviere. Cei ce nu cred în această lucrare vestită din cer pentru venirea pe nori a lui Iisus Hristos, aceia nu cred în Iisus Hristos, căci dacă aceia ar fi adevărați fii ai lui Iisus Hristos, aceia ar cunoaște că Eu sunt această lucrare, aceia ar recunoaște glasul cuvântului Meu.

Pace vouă prin cuvântul Meu! Amin, amin, amin.

7/20 februarie 1994

Duminica fiului risipitor

Despărțirea celor credincioși de cei necredincioși.

Eu vin cu glasul Meu, iar voi, copii ai cuvântului Meu, ascultați, tată, glasul Meu și dați-i trup în această carte, că vouă vă va cere Domnul această lucrare spre mărturie că a lucrat cu glasul Său pe pământ și în cer. Se scrie și pe pământ, se scrie și în cer, și stau martori cerești la înființarea cuvântului Meu. Toate cuvintele din vremea acestei lucrări dumnezeiești vor sta mărturie pe pământ și în cer pentru acest popor al acestei lucrări. Măi fiilor, nu va fi altfel. Poporul Meu care nu a crezut bine cuvintele Mele ca să nu le calce va vedea că nu va fi altfel, și i se va socoti poporului Meu neascultare a cuvântului rostit de Dumnezeu, și dureros se va plăti neascultarea!

Pace și duh de liniște la voi și în voi, ca să pot un picuț lucra cu glasul Meu la voi, că iată, las cuvânt de mărturie, ca să fie la Domnul și la voi. Toate iau ființă prin cuvânt. Cuvântul ia ființă cuvântându-l, și după aceea ia ființă împlinirea cuvântului.

Am spus odinioară, prin cuvântul acestei lucrări, să nu se ducă acest popor pe apa sâmbetei, și n-a ascultat acest popor pe Domnul și ca să facă așa cum Domnul i-a spus. Eu am ascultat tot păsul poporului Meu, care a fost numai trup, dar poporul Meu n-a făcut și el tot așa. Eu spuneam, ca să mai scap ceva din poporul Meu, spuneam creștinului să nu umble lângă el cu cel ce nu crede și nu ascultă de Mine prin această lucrare, căci cel ce nu Mă ascultă, acela Mă urăște, tată, și de aceea nu Mă ascultă, că dacă M-ar iubi, M-ar asculta cu iubire. Am spus așa: *«Nu umbla, creștine, pe lângă tine cu cel ce Mă urăște pe Mine și nu crede ca să împlinească ce-i spun. Nu sta neatent și fără veghe tare, căci chiar dacă te ții tu de Mine, dar dacă stai lângă acela, ți se desface mâna ta și ești tras și smuls de cel ce Mă nesocotește pe Mine și pe tine, și te smulge, tată, cu toată tăria sa de lângă Mine».* Eu spuneam mereu așa, și poporul Meu se uita cu trupul la cuvântul spus, și nu se uita cu duhul, și iată, trupul n-are putere să vadă duhul, tată. Eu așa am spus: *«Fericit va fi acela care se va lepăda de toate, numai să nu se lepede de învățătura Mea cu care am venit să împlinesc legea sfințeniei cea pentru venirea Mea».* Și a rămas mărturie ce am spus, căci am spus aceste cuvinte poporului Meu cel chemat la masa cuvântului Meu. Am spus că puțini de tot vor vrea să rămână cu Mine și cu ascultare de Mine, că unii vor ține la femeie, alții la soți, alții la copii și alții la plăceri și la idoli de tot felul, și puțini de tot Mă vor iubi pe Mine ca să Mă aștepte cu ascultare, împlinind curățenia de duh și de trup și de iubire pentru Domnul. Spuneam prin cuvântul apostolilor Mei, spuneam peste cei ce voiau numai cu Mine: *«Ieșiți și vă deosebiți și nu vă atingeți de cele ce nu sunt curate, și Eu vă voi primi pe voi și vă voi înfia, fiindu-vă Tată, iar voi Mie, fii».*

O, plângând mărturisește Domnul în fața poporului Său, plângând vă spun că n-am găsit această ascultare la duhul și la trupul și la inima fiului acestei lucrări. Mă uit plângând, și plâng cu Tatăl Meu și cu cerul cel bun; Mă uit cum se prăbușesc din această lucrare fiii ei; Mă uit cum o aruncă ducându-se în Sodoma, cheltuindu-și ultima picătură de frică și de credință în Dumnezeu, făcând ca fiii cei risipitori, care pleacă în întâmpinarea potopului, și nimeni nu-i oprește și nimeni nu le spune de Mine, Domnul. Și iată, adevărată este mărturisirea Mea prin care am spus de mult că acei ce se întorc spre păcat și spre murdărie, îi smulg și pe cei curați și credincioși pe care-i găsesc lângă Mine.

O, plângând Mă zbucium, că nu vreau să se păteze cel curat. Vreau să scape cel curat, să stea deosebit și să nu moară cel curat.

Iată, a venit creștinul la Mine, și Eu l-am pecetluit cu binecuvântare și cu credință și cu sfințenie, și el apoi s-a apucat să-și facă de toate ca să aibă pentru el. Și-a făcut rost de viață pentru el, și-a făcut casă, și-a făcut nevastă, și-a făcut copii, și-a făcut ranguri și slavă și haină, și zice că trăiește, zice că este al lui Dumnezeu. Da' de unde, tată! că el e în rând cu lumea, în afară de un pic de post și de citiri sfinte și un pic de înclinare spre lege. Dar, iată, legea creștinului trebuia să fie legea lui Dumnezeu și nu legea lumii, tată. Legea lumii este însurat și măritat și mâncărică bună și un pic de băutură bună și de rostuire bună, până ce le iei pe toate la rând, că după una și după încă una vin toate și te prind sub ele și intri sub lege și zici că așa a lăsat Domnul. Da' de unde, tată! că legea lui Dumnezeu este iubirea de Dumnezeu și nu de idoli, este credința în Dumnezeu și nu în om, și nu în tine, creștine, că tu nu te poți salva decât prea puțin, și e salvare de trup, pentru o vreme, tată, și această salvare de trup, fără ca trupul să servească duhului, aceasta este deșertăciune și goană după vânt, și goană după moarte, tată, și tu erai să fii rămășiță aleasă de Dumnezeu pentru har, nu pentru lege, tată.

Feciorul sau fecioara se îngrijeşte să placă Domnului şi cerului cel sfânt şi veşnic şi curat, dar feciorul sau fecioara care se însoară, care se mărită, se îngrijeşte să placă femeii, bărbatului, şi gustului cel trupesc al firii căzute prin păcat, şi intră sub lege unul ca acesta, şi dacă intră, e de două ori vai lui dacă nu stăruie măcar în cele ale legii, că legea s-a dat din pricina învârtoşării inimii omului care n-a vrut ca Dumnezeu, şi a vrut ca omul, tată.

Am creştini în poporul Meu care au copii însuraţi şi măritaţi fără binecuvântarea părinţilor lor, şi casa care se aşează fără această temelie, aceea nu este casă, şi este altceva. Aceea este neascultare, este piatră de neascultare pe care se clădeşte numai neascultare până la ultima piatră. Creştinii acestui popor care şi-au dat consimţământul pentru însurat şi măritat copiilor lor, aceia n-au făcut de la Domnul nimic, aceia au făcut de la ei, şi sunt la fel de mult părtaşi la temelia şi la clădirea casei neascultării. Dar răul cel mai însăgetător spre Dumnezeu este acela că fiecare creştin nu s-a uitat la Domnul, tată, şi s-a uitat la alt creştin care a pierdut înaintea lui harul, şi se aşează şi îl pierde şi acela dacă şi altul l-a pierdut. O, nu omul este Dumnezeu. Eu sunt Dumnezeu, nu omul, tată. Nu ţi-am spus să te iei după om, şi te-am învăţat să te iei după Mine, creştine, după cuvântul Meu cu care te-am învăţat să fii cu cerul sfânt prin această lucrare de învăţătură şi prin care Eu Mi-am pregătit un popor pentru ca să stea înaintea Mea la venirea Mea. Domnul n-a îngăduit la nimeni păcatul şi neascultarea, şi creştinul singur şi-a îngăduit, nu Domnul, tată. Şi voi ce faceţi? Vă luaţi unul după altul şi intraţi sub lege şi sub păcat, măi copii, căci legea nu face altceva decât să învedereze păcatul. Cel care alege păcatul, acela intră sub lege, după cum Eu am spus când am spus: *«Să nu credeţi că Eu vă voi învinui la Tatăl; nu Eu, ci legea care a venit prin Moise pentru cei neascultători de Dumnezeu, pentru cei fireşti şi trupeşti».* Dar iarăşi scris este: *«Cei ce sunt ai lui Hristos, aceia şi-au răstignit trupul, dimpreună cu patimile şi cu poftele lui».* Cei ce intră sub lege, aceia sunt cu patimi şi cu pofte şi cu fire, şi Eu am spus celor ce voiesc cu Mine, să iasă din mijlocul celor pătimaşi şi poftitori de trup şi de păcat şi să nu se atingă de aceia, ca să-i primesc pe ei, tată, şi să le fiu Dumnezeu.

Iată, creştinilor, din nou vă spun. Eu, Dumnezeu, vă spun: lepădaţi din preajma voastră şi a vieţii voastre cu Domnul, lepădaţi pe copiii care se duc în lume, şi staţi cu Dumnezeu, tată, curaţi şi neatinşi cu neascultarea, ca să fiţi salvatori şi pentru cei ce pleacă la păcat şi la înrudire cu lumea, care nu este a acestei lucrări. Nu vă aşezaţi la masă sau la sfat cu cei ce pleacă din braţele acestei lucrări. Rugaţi-i să nu vă umple şi pe voi de vină, pe voi, cei care rămâneţi pentru Domnul şi pentru sfinţenie. Iar dacă nu veţi face aşa, vă va face pată atingerea cu cei din casa voastră care se duc în lume. Nu căutaţi să-Mi spuneţi că şi alţii au făcut aşa, că toţi cei care au făcut aşa sunt în aceeaşi vină, în aceeaşi învinuire, tată. Nu căutaţi să fiţi ambiţioşi întrecându-vă în fărădelegi numai pentru că şi alţii au făcut aşa. Nu vă pierdeţi cumpătul cel sfânt uitându-vă ce fac alţi creştini neascultători, că iar vă spun: nu omul este Dumnezeul vostru, ci Domnul este calea voastră şi pilda voastră.

Nu aruncaţi înfierea, tată. Nu aruncaţi haina slavei, a slavei care vine cu Mine, şi despre care v-am spus cum să fie şi cum să vă îmbrăcaţi cu ea. Nu pătaţi cămaşa sfinţeniei numai pentru dragostea pe care o aveţi de copiii care pleacă de lângă Mine şi de lângă voi. Lăsaţi-i să se ducă, fiindcă la Domnul nu încape iubire forţată, dar voi staţi cu iubire şi cu inima curată lângă Domnul şi lângă această lucrare. Nu ajutaţi, nu puneţi nici un fel de proptea la fapta celor care pleacă pe alte cărări; nu vă duceţi după ei şi pentru ei. Nu vă duceţi la nunţi şi nu ajutaţi nunţii, că nu se duc pentru curăţenie şi pentru sfinţenie şi pentru iubire de Domnul, ci se duc pentru patimi şi pentru pofte şi pentru păcate grele, tată. Nu vă gândiţi că şi alţii au fost la nunţi. Aceia au păcătuit amar, şi le trebuie pocăinţă despre care nu s-a mai auzit. Nu vă faceţi şi voi rost de vină faţă de Dumnezeu. Domnul n-a îngăduit la nici un fiu al acestui popor, dar dacă omul a cerut, Eu i-am înlesnit ieşirea din binecuvântarea Mea, chiar dacă prin binecuvântare cerută i-am înlesnit ieşirea de sub acoperământul acestei lucrări cereşti şi nu pământeşti, tată.

O, poporul Meu, dacă tu ai fi înţeles îndeajuns că această lucrare este cerească şi nu pământească, dacă ai fi înţeles că ea este pentru cer şi pentru voi cu cerul şi că nu este pământească şi pentru pământ şi pentru trupul firii, atunci ai fi înţeles că trupul tău, măi Israele, trebuia să servească Duhului Sfânt şi nu firii, tată. Şi spune-Mi tu acum, pentru ce te-am binecuvântat şi ţi-am spus Eu să creşti şi să te înmulţeşti? Iată pentru ce ţi-am spus Eu să creşti şi să te înmulţeşti, iată pentru ce: pentru ceea ce ţi-ai ales tu, tată, că dacă era pentru ceea ce-ţi alegeam Eu, tu trebuia să fii acum cu trupuri cereşti, măi Israele care M-ai chinuit atâta vreme cu poftele tale. Eu n-am putut să am poftă de tine şi să te poftesc cu gelozie şi cu iubire pentru Mine şi pentru lucrarea Mea cerească, pentru că Eu pofteam duhul tău, tată, inima ta pentru Mine şi nu pentru tine; pentru cer şi pentru veşnicie, şi nu pentru trup şi pentru vremelnicie.

O, Israele, o, iubitul Meu popor care M-ai înspinat mai mult decât cei ce M-au bătut în cuie pe cruce şi Mi-au înspinat fruntea Mea cerească! De ce, tată, să fii tu vremelnic? Eu te alesesem să încep cu tine veşnicia, care începe cu trupul tău, poporule ales din lume şi din moartea cea din lume şi din păcate şi de sub lege, tată. De ce-ţi place ţie numai vremelnicia? De ce nu vrei tu veşnicia şi cu duhul, şi cu trupul? Şi când viaţa aceasta vremelnică ţi se ia, ce ai să faci, poporule cu alegere cerească? Tu nu eşti un oarecare, tată. Tu eşti trecut pe masa Mea în faţa Mea, pentru ca să închei cu tine Scripturile Mele, tată. Ele trebuie încheiate. De ce vrei tu să fii oropsit de cei care-ţi vor lua locul şi ca să-ţi pierzi dreptul de întâi înviat pentru veacul ce vine cu Mine, şi care va fi veşnic, tată? De ce eşti slab cu Mine? De ce eşti fără dragoste de Dumnezeu? Cea mai dulce dragoste e dragostea de Dumnezeu, şi de aceea va rămâne ea înaintea Mea. Şi tu unde ai să stai cu dragostea ta?

Copiii acestui popor nu trebuie să facă voia lor, ci trebuie să facă voia Mea, tată, că Eu i-am numit fii şi fiice, şi trebuia să asculte de Cel ce i-a răscumpărat de sub legea cea învinuitoare, trebuia să asculte de Cel ce i-a iertat pe ei de păcate.

Măi Israele, copil pribeag prin patimi şi prin pofte, cum de n-ai putut să Mă iubeşti pe Mine, tată? Iată, te închini la tine şi la gustul tău, că numai ţie îţi slujeşti. Te închini la trup şi îi aduci jertfe după pofta lui, şi pe Mine Mă răstigneşti întru tine, tată. Ce păcat greu, măi Israele! Iată-Mă din nou răstignit de poporul ales, de cel ales la sfârşit. Nu-i nimic, tată, Eu voi şterge fărădelegea ta, dar cu unealta ei, măi Israele. Fărădelegii îi va sta împotrivă legea, şi te voi curăţi de bube şi de păcate şi de nepăsare şi de înstrăinare. Iată, am rostit acest cuvânt ca să se împlinească, de aceea l-am rostit, căci

iarăşi se lucrează prin cuvânt. Şi vei fi lovit pe pământ, ca să strigi la cer cu pocăinţă şi cu disperare şi ca să te audă Dumnezeu, fiindcă tu eşti popor ales de Dumnezeu şi nu eşti un oarecare, copilule al acestui popor.

Ce să fac? Să-i iau din trup pe cei drepţi cu inima, pe cei neprihăniţi cu credinţa? Să-i iau dacă sunt ameninţaţi cu atingerea de cei ce nu ascultă de cele ale păcatului acestor vremi, de cele care se luptă să-Mi mânjească pe tot fiul poporului Meu? Despre cei drepţi cu inima şi cu credinţa, despre aceia vorbesc. Să-i iau din trup de lângă cei ce păcătuiesc? Puţini am din aceştia, căci cei care se dau ei drepţi nu sunt tot aşa scrişi.

Am o casă de creştin care se uneşte acum cu păcatul cel greu, şi în care casă am şi un om drept. Eu n-aş voi să-l iau acum pe cel drept, că din această casă nu mai rămâne nici un salvator pentru această casă. Aş voi pe acest drept să-l fac sănătos de durerea cea din suflet, şi aş voi să-l am neatins de moartea cea din casa lui, căci în casa lui este un mort, şi toţi cei din casă care fac părtăşie cu acest mort se fac vinovaţi faţă de Mine şi de lucrarea Mea cea de foc, a cuvântului cel de foc, căci numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu. Am făcut semn proorocesc, că acesta care pleacă acum la păcat va fi prins sub moarte şi va cădea sub greutatea morţii, şi iată, acel semn a fost profeţie şi s-a împlinit cu repeziciune şi cu urgie peste această casă. Aş cere celor din casă, dacă acesta nu se scoală din morţi, aş cere celor din casă să-l uite pe el, să-l uite ca şi cum ai îngropa pe un mort şi nu-l mai ai, că dacă veţi face aşa, tată, acest mort va învia şi el, dar dacă vă atingeţi cu cele alese de el spre păcat, nu mai are şi Domnul loc cu voi.

Dar am o inimă neprihănită în casă la voi. Daţi-i libertatea să fie cu Mine această inimă, şi să nu-l puneţi la masă cu voi, cei neascultători, pe cel ce rămâne cu Mine, că Eu am putere să-l ţin cu Mine şi pentru Mine pe acest drept pe care-l iubesc, pentru că el ştie să Mă iubească şi nu dă de la el iubirea de Dumnezeu. Eu voi privi de departe şi voi folosi martori cereşti şi voi lucra pentru cel ce voieşte să rămână pentru cer şi pentru împărăţia Mea în el. Voi privi amănunţit peste cei din această casă, peste gândurile lor, peste iubirea din inima lor şi peste ceea ce înclină aceştia. Eu am legământ scris cu această casă, şi am pe Verginica martor, şi Eu voi cerceta această casă şi viaţa acestei case şi moartea acestei case.

Iată ce spun Eu despre această casă: cine este sfânt, să se sfinţească încă, iar cine se spurcă, să se spurce, dar să se deosebească şi să nu se amestece aluatul; să se aleagă de-a dreapta şi de-a stânga Mea, şi Eu voi pecetlui cu pecetea cea din dreapta şi cu pecetea cea din stânga. Să fie ascultare de acest cuvânt de la cei ce aleg ascultarea de Dumnezeu. Domnul vă cere ascultare, copii ai acestei case. Amin.

Iar voi, cei ce staţi înaintea glasului Meu, duceţi spre cunoaştere cuvântul lui Dumnezeu, că spre aceasta aţi fost tocmiţi. Domnul rosteşte pace şi binecuvântare pentru cei ce lucrează lucrarea Sa peste poporul Său. Aşa lucrează Dumnezeu, că este vremea să se lucreze cu dreptatea lui Dumnezeu, că iată, Israele, ai stricat dreptatea Mea şi ai schimbat-o cu a ta, dar Eu sunt mai mare ca tine. Adu-ţi aminte că Eu sunt Dumnezeu, Israele, şi nu uita că omul este om, şi Dumnezeu este Dumnezeu.

Pace ţie, Israele credincios, şi prin tine voi rosti dreptate şi înviere peste cei necredincioşi din Israel, şi toţi vor simţi pe viu că Eu sunt Dumnezeul lui Israel. Amin.

E sărbătoarea cuvântului Evangheliei fiului risipitor. Nu vă duceţi să vă atingeţi cu fiii care risipesc pe Dumnezeu şi leapădă această lucrare. Nu vă prindeţi cu cei ce le place risipirea în plăceri, căci fiii acestei lucrări vor fi adunaţi din toate cele patru vânturi şi vor sta cu bucurie în faţa acestui tron ceresc, iar cei care au fost ai acestei lucrări şi s-au dus spre risipire, aceia vor fi aduşi şi vor da socoteală tot aşa, tot în faţa acestui tron de coborâre cerească prin care se lucrează înviere şi judecată.

Fiţi fii ai învierii! Israele, să iubeşti veşnicia şi nu vremelnicia, că iată, vremelnicia se ia de la tine, şi va fi să stai în faţa acestui tron.

Sunt însoţit de martori cereşti la coborârea acestui cuvânt de mărturie. Eu am rostit acum cuvânt de mărturie. Israele, nu-ţi fă rost de vremelnicie, şi fă-ţi rost de veşnicie, tată, că Eu vin cu veşnicia înaintea poporului Meu. Să nu te găsesc pe căi străine, Israele, pe căi vremelnice, şi să stai pe calea acestei lucrări dumnezeieşti prin care voi rosti început de veşnicie, căci trupul slavei Mele se va arăta în curând, şi vremelnicia se va sfârşi înaintea slavei Mele, şi acest popor va sta în faţa acestui tron.

Israele, să iubeşti veşnicia, că iată, vremelnicia ia sfârşit înaintea trupului slavei Mele, şi tu, popor ales de Mine, vei sta mărturie şi vei da mărturie şi vei da răspuns şi vei sta înaintea acestui tron. Amin, amin, amin.

14/27 februarie 1994

Duminica înfricoşatei judecăţi

Pregătire pentru ziua arătării trupului slavei Domnului. Îndemnuri către părinţi şi către copii.

Domnul Iisus Hristos înmulţeşte hrana pentru poporul Său cel chemat ca să ia naştere din cer, din sânul acestei lucrări cereşti, şi lucrarea aceasta cerească se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu, şi acesta este numele Domnului Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu este numele Domnului Iisus Hristos.

Israele, tu cunoşti numele Meu, măi Israele? Ia deschide cartea şi Îmi arată locul acestui nume al Meu. În ce loc scrie Dumnezeu numele acesta? Acesta este numele Meu pentru cea de a doua venire a Mea. Lumea nu înţelege şi nu ştie această taină a numelui Meu cel de azi. Dar tu înţelegi, Israele? Tu ştii ce înseamnă vremea ta cu Mine? Vremea Mea cu tine o înţelegi?

Iată, înmulţesc hrana din cer, hrana cuvântului Meu peste poporul Meu. Eu sunt Cuvântul, şi cobor glasul Meu peste ieslea cuvântului Meu şi stau la masă cerească cu Israelul harului Meu.

Pace ţie, Israele al harului Meu! Iată glasul Meu peste tine, tată, şi tu să stai în faţa Mea ca să Mă întâmpini cu credinţă şi cu înţelepciune, ca să cunoşti glasul Meu, aşa cum oile cunosc glasul păstorului lor. Eu sunt Păstorul tău, Israele, căci Tatăl M-a trimis o dată, şi iată, încă o dată, să păstoresc şi să împlinesc mântuirea până la capătul lucrării ei.

Sunt cu glasul Meu peste poporul Meu, peste părinţi şi peste copii, peste cei mari şi peste cei mici, şi voiesc pentru cei mici să fie mari, tată, mari la înţelepciune, mari la iubire de Păstorul lor Cel din cer, mari la sfinţenie, mai mari decât cei ce şi-au vărsat sângele pentru numele Meu; mari, tată, şi de ajuns de mari, aşa cum spune cuvântul Meu despre cei din urmă care vor fi întâi; despre cei mici care vor fi mari şi prin care Eu voi lucra minuni dumnezeieşti şi iubire dumnezeiască în ei, în cei mici ai poporului Meu; în cei mici, tată, căci cei

mari nu M-au înţeles îndeajuns prin această lucrare. Căsătoria celor mari din poporul Meu trebuia să fie taină sfântă şi nu jug pentru cel ce şi-a ales căsătorie, că nimeni din poporul Meu ales nu şi-a ales altceva, tată. Şi dacă cei mari nu şi-au ales altceva şi dacă nici căsătoria nu şi-au păstrat-o în toată legea cea rânduită căsătoriei, iată, Domnul lucrează cu darul înţelepciunii peste poporul Său, peste cei mici şi peste cei mari.

Am coborât la tine, popor iubit, am coborât un picuţ mai înainte şi ţi-am adus darul cel mai de preţ, pentru ca să-l ai şi să-l foloseşti cu iubire şi cu credinţă şi cu stăruinţă, tată. Darul pocăinţei, Israele, pe acela ţi l-am dat, şi voiesc să te găsesc în lucrarea acestui dar, fiindcă numai prin acest dar te mai pot Eu pregăti acum, ca să te am aşezat în întâmpinarea Mea, la venirea Mea. Iată, vin la tine, tată, vin la tine, Israele iubit, şi voi veni tot mai des şi te voi găti frumos şi voi stărui pe lângă tine, şi tu să nu mai fii trupesc sau firesc sau vremelnic. Ai grijă cum înveţi tot ce-ţi aduc de învăţat; ai grijă să te am la învăţat, că grea ţi-ar fi judecata dacă tu nu vei fi găsit cu cerul la arătarea trupului slavei Mele.

O, Israele, n-am şi Eu în mijlocul tău o căsătorie curată, tată. Ce durere grea, măi Israele! O, cum n-ai înţeles tu cele cereşti! Cum n-ai avut tu dragoste de sfinţenie, aşa cum au avut atâtea trupuri în a căror inimă a bătut dragostea lui Dumnezeu! Nici măcar legea n-ai împlinit-o, tată, nici măcar atât. Nu ţi-a ajuns, tată, să fi născut fii dacă ai ales căsătorie, dar să mai fi avut în tine căsătorii curate, tată! Iată de ce te-am rugat Eu cu darul pocăinţei ca să-l primeşti şi să te laşi din nou născut prin cuvântul acestei lucrări, că iată, Israele, lucrul tău nu este bun. Trupul tău a poftit mereu împotriva Duhului Sfânt, Care-Şi face loc întru cele curate, întru trupuri curate. Au nu ştiaţi voi, oare, că trupurile voastre trebuiau să fie temple ale Duhului Sfânt şi că voi nu trebuia să fiţi ai voştri? O, de ce v-am ales Eu din lume, copii ai poporului Meu? Ca să fiţi tot lume, tată? Tot trup şi tot fire şi tot departe de voia lui Dumnezeu? Iată, poporul Meu cel ales a slujit tot trupului şi după alegerea cu care i-am însemnat şi i-am deosebit din lume, şi de aceea totul este dureros, şi de aceea rodul trupului tău este trupesc, măi Israele, că iată, copiii tăi se duc să fie trup.

Era Verginica cu poporul Meu şi grăiam prin ea, şi este mărturie scrisă ce am spus prin ea. Aşa am spus prin ea: *«Israele, nu mai fi trup, tată, că iată, au ieşit din voi copii necredincioşi şi răi, care la vremea sfârşitului lumii vor fi gunoi şi vor fi trup fără Duh Sfânt».* Au nu aţi înţeles că voi nu sunteţi ai voştri dacă Eu v-am ales şi v-am scris în cartea acestui popor ales? Iată, n-aţi înţeles aceasta.

Voi, copii ai acestui popor, înţelegeţi-vă menirea şi hai, tată, să răscumpărăm înţelepciunea pierdută, şi hai să pregătim întoarcerea trupului slavei Mele, că dacă Eu nu vin numaidecât, se risipeşte trupul tău, Israele al harului.

Nimeni nu poate să-ţi facă ţie rău, pentru că tu eşti cel binecuvântat în această vreme, binecuvântat cu lucrare cerească, măi creştine chemat şi ales şi binecuvântat. Să nu te mai aud că spui că nu eşti un popor ales şi aparte ales, pentru că nu ai dreptate dacă spui aşa. Tu spui aşa ca să te poţi crede că poţi face şi tu ce face toată lumea şi că nu eşti mai mult decât cei din lume. Tu spui aşa, dar la Mine nu e tot aşa, măi Israele, şi îţi voi cere altceva decât la lume, tată. Oare, tu te-ai întrebat vreodată de ce te-am numit Eu pe tine Israel? Iată întrebare din cer! Şi va aştepta cerul răspunsul tău, popor ales de Dumnezeu ca să înveţi lecţia împărăţiei lui Dumnezeu. Astăzi te întreb, şi voi veni apoi să Mă uit peste tine ca să văd înţelepciunea răspunsului tău, şi vom pune faţă în faţă rodul înţelepciunii. Eu am învăţat de la Tatăl, şi voi învăţaţi de la Fiul, iar Duhul Sfânt este Cel ce lucrează împlinirea şi deslușirea tainelor Sale de Treime Dumnezeiască.

Israele, Eu vin de-acum să înmulţesc hrana peste tine şi să stau faţă în faţă cu tine, tată, ca să fii tu pregătit bine pentru ziua arătării trupului slavei Mele. Vrei tu să te am de-acum la învăţat această lecţie de pregătire?

Eu vă rog pe voi, copiilor, şi pe voi, părinţilor, să fiţi atenţi la Mine, tată, că iată, vin să vă pun pe voi podoabe de înţelepciune, şi voi lucra minuni prin voi şi Mă voi bucura cu voi. Dar iată, Domnul Iisus Hristos vă deslușeşte un înţeles adânc, iar voi fiţi cu duhul atent, căci atunci când am lucrat peste apostolii Mei de atunci, i-am ales pe cei doisprezece şi pe cei şaptezeci, şi i-am trimis pe cei şaptezeci, doi câte doi, pe unde aveam Eu apoi de trecut cu ucenicii Mei cei întâi, iar la întoarcere de la lucrul lor ei veneau cu bucurie şi Îmi spuneau: *«Doamne, ni se închină şi ni se pleacă nouă duhurile rele»,* şi Eu numaidecât M-am aşezat la lucru peste ei, că trebuia, tată. Numaidecât trebuia să fac înţelepciune peste ei, pentru că duhurile rele lucrau să-i prindă în semeţie şi să-i cadă apoi de la faţa Mea şi a Tatălui Meu. Când un om supune pe duhul rău, acela nu trebuie să-L uite pe Domnul, Care lucrează. Puterea Domnului lucrează, măi copii, şi Eu a trebuit să lucrez peste aceia şi să le spun să nu se bucure de supunerea duhului rău ca şi cum cu puterea lor au lucrat. Omul din puterea sa nu poate scoate ceva bun, ci numai Domnul are această lucrare în om, şi această aşezare s-a stricat în om încă de când Adam a dat să se ridice peste puterea care-l crease pe el. Ce le-am spus Eu apostolilor? Le-am spus aşa: *«Nu vă bucuraţi că duhurile rele vi se supun, şi bucuraţi-vă pentru că numele vostru este scris în ceruri».* Eu le-am spus că acei ce-i ascultă pe ei Mă ascultă pe Mine, iar acei ce se leapădă de ei se leapădă de Mine, şi ei n-au înţeles ce va să zică această putere care lucra în ei. Am lucrat peste ei, că ei s-au întors bucurându-se şi zicându-Mi că demonii li se supun în numele Meu, iar Eu le-am spus atunci că am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer. Fiţi bine atenţi cu Duhul Meu Cel din voi, măi copii, ca să învăţaţi de la Mine, tată. Fiţi atenţi la ce le-am spus Eu lor: *«Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer».* Nimeni în afară de Mine, Fiul Tatălui, n-a văzut pe satana când a căzut din cer. Eu l-am văzut, şi tot Eu l-am trezit pe Mihail ca să rostească luarea-aminte a îngerilor şi statul lor sub Cel ce i-a creat pe ei. Şi dacă Eu am fost de faţă la această stricăciune care a venit de la bucuria cea semeaţă a omului cel dintru început, iată, de aceea le-am amintit Eu aceasta apostolilor Mei, şi le-am spus că am văzut duhul bucuriei semeţe, care l-a căzut pe om de la viaţa cea întru Duhul Domnului. Le-am spus că Eu le-am dat putere să calce peste puterea vrăjmaşă care a căzut de la cer, şi că nimic nu-i va vătăma pe ei, dar i-am învăţat smerenia duhului lor spunându-le să nu se bucure că li se pleacă lor duhurile rele, ci să se bucure că au numele lor scrise în ceruri.

Măi copii, dacă un duh rău vi se supune vouă, ce bucurie poate fi aceasta pentru voi? Nu numiţi bucurie această lucrare, ci altceva să numiţi voi bucurie, şi fiţi atenţi la acest fel de lucrare şi pregătiţi-vă duhul vostru, că voi veţi avea o lucrare cu mult mai mare de îndeplinit în vremea care urmează, în vremea Mea cu voi, măi copii. Când duhul rău luptându-se cu omul este învins de om, aceasta se numeşte luptă, tată, dar soldatul nu se numeşte biruitor în luptă decât în clipa când

termină războiul în întregime, şi nu în vremea luptei, măi copii. Vremea luptei este luptă, şi nu este bucurie. În luptă soldatul este ameninţat de cădere până la capătul luptei. Apostolii Mei abia începuseră lupta şi se credeau biruitori, iar Eu i-am învăţat pe ei cum să lupte şi cum să stea în luptă şi cu cine să lupte şi ce pavăză să aibă în luptă, pentru că Eu scrisesem numele lor în ceruri, tată. Şi când îl scrisesem? Când i-am ales pentru lucru ca să-i trimit în numele Meu. Demonii li se supuneau, că auzeau de numele Meu, iar Eu de aceea i-am trimis, ca să vadă şi ei cine este Iisus Hristos şi ca să creadă în Mine.

Iată, Israele, vine vremea ta, măi tată, şi vei lucra şi tu semne mari peste cei necredincioşi, ca să creadă lumea în această lucrare şi ca să înţeleagă până la sfârşit că Eu sunt această lucrare, Eu şi nu tu, fiule al acestei lucrări, şi ca să creadă lumea că Eu te-am trimis. Cine te va primi pe tine, Mă va primi pe Mine. Şi de ce pe Mine? Pentru că Eu te-am trimis, şi ai lucrare de trimis al Meu, adică lucrarea Mea şi nu lucrarea ta. Pregăteşte-te, tată, şi fii cu duhul smerit şi dă-Mi Mie dreptul luptei tale, pentru că cine luptă în numele Meu nu este ca şi cel ce luptă în numele său. Numele tău să fie numele Meu, pentru că tu eşti fiu al lucrării Mele cu tine, măi Israele, şi voi veni la tine, tată, ca să văd ce ştii tu despre acest nume cu care Eu te strig.

Vreau să-ţi dau premiu ca la şcoală, tată, să am şi Eu şcolari la şcoala Mea, că iată cine-i învaţă carte pe fiii poporului Meu. Omul fără Dumnezeu şi fără legea lui Dumnezeu, acela învaţă înţelepciunea pe fiii Israelului Meu, şi omul cezarului caută ale sale, nu ale lui Dumnezeu şi nu cuvântul vieţii, şi se poartă ca vrăjmaşi ai cuvântului vieţii, ca unii care trag la cele pământeşti cu gândul lor, cu înţelepciunea lor. Dar voi, copii ai acestui popor ales de cer, nu staţi, tată, nepăsători de harul care este peste voi prin proorocie şi prin Iisus Hristos, Cel Care v-a uns pe voi, şi păziţi-vă pe voi, şi păziţi învăţătura înţelepciunii pe care o primiţi de la Domnul prin cuvântul Său, care se lasă spre voi. Păziţi-vă fără de pată până la arătarea Mea lângă voi. Eu vin numaidecât, dar să fie pregătit poporul Meu ales. Oamenii lumii care învaţă lumea se folosesc de înfăţişarea credinţei adevărate, dar puterea credinţei nu-şi află lucru în ei. Dar voi, tată, trăiţi înţelepciunea cea de la Mine dată vouă şi fiţi fericiţi în calea apropierii trupului slavei Mele şi fiţi cununa Mea de slavă spre întâmpinare cerească.

Voi, cei mici din Israel, daţi-vă silinţa să fiţi curaţi în duh şi în faptă, şi răvăşiţi-vă unul altuia inimile spre iubirea de sfinţenie şi curăţenie, şi îmbrăţişaţi pentru totdeauna sfinţenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. Vă voi trimite descoperiri cereşti spre întărirea cea bună şi voi căuta mereu spre voi cu cuvântul, cu duhul şi cu fapta credinţei voastre întru Mine.

Poporul Meu venea la Mine la începutul acestei lucrări, şi Eu Mă purtam blând cu el dacă am văzut că el nu-Mi dăduse inima locaş, şi am stat cu el aşa cum a voit el să stea cu Mine şi nu l-am părăsit, că am dorit să răsară ceva bun din el, care să ia de la Mine şi să vestească această Evanghelie de aşezare a împărăţiei lui Dumnezeu în om. Am aşteptat un rod, tată, şi iată, rodul a ieşit, şi Eu l-am luat şi l-am pus pe masa Tatălui Meu, şi voiesc să iasă la altoit poporul Meu cel mic, cel cu care am mai rămas întru ascultare de Dumnezeu.

Măi Israele, scoală-te spre înţelepciunea Mea şi vezi ce înseamnă vremelnicie şi ce înseamnă veşnicie şi nu uita ce-ţi spune Dumnezeu, că iată ce spun Eu celui ce rămâne în rodul cel rămas: *«Cei ce sunt ai lui Hristos, aceia şi-au răstignit trupul, dimpreună cu patimile şi cu poftele»*, şi aceasta este Scriptura pe care o am de îndeplinit prin tine, Israele al vremii întoarcerii Mele. Şi tu să nu uiţi că ţi-am dat să înveţi lecţia Mea peste tine, şi iată, las Duhul Meu peste tine, ca să înveţi întru Duhul Meu. Învaţă-te să citeşti şi să scrii şi să dai celui ce nu are ce ai tu, şi să-ţi faci ucenici, tată, că Eu am avut ucenici în lucrarea Mea cu Tatăl, iar tu să ai ucenici în lucrarea ta cu Mine, şi să pui sământă la însămânţat şi să rodeşti sământă din sământă, că iată, Eu vin, şi voi privi să-ţi văd rodul şi să-ţi văd ucenicii. Şi iar te rog, aşa cum te-am mai rugat, să vii şi să baţi şi să ceri de la Mine ca să înţelegi, căci Duhul Sfânt lucrează după cum este aşezată lucrarea Sa şi coborârea Sa.

Eu vin în sfatul tău, Israele, dar să te găsesc aşezat la sfat în numele Meu şi să stai cu Mine, tată, şi să nu laşi pe fratele tău să plece în lume, şi du-te după el, şi dacă nu se întoarce cu tine la Mine, mai ia cu tine doi şi trei şi luptă-te pentru fratele tău. Şi dacă fratele tău nu mai vrea viaţă, acela nu este fratele tău şi nu este fratele Meu. Acela moare de lângă tine şi de lângă Mine şi se naşte păgân din păcat şi din depărtare de Dumnezeu. Dar tu stai cu Mine şi adu-ţi aminte de cel ce a căzut, şi cere la Domnul putere de întoarcere la viaţă pentru cel mort.

Măi Israele, nu te potrivi cu veacul acesta, că iată, vine sfârşitul veacului acesta şi începe începutul cel de la început, căci cele ce au fost la început iarăşi vin şi se încep, şi cu tine începe Domnul unirea sfârşitului cu începutul cel curat. Să stai cu Duhul Sfânt, iubitul Meu popor, şi El te va învăţa veşnicia, care începe cu tine, că nu mai este altcineva care să fi avut alegerea ta, Israele al harului, Israele al trupului slavei Mele întru întoarcerea Mea cea plină de slava Mea. Amin.

21 februarie/6 martie 1994

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Ucenicii Domnului călătoresc în cetatea Cluj. Domnul grăieşte pentru alesul Său Irineu.

Eu, Domnul Iisus Hristos, merg în călătorie cu fiii cuvântului Meu, cu fiii Tatălui Meu; ei în Mine şi în Tatăl, iar Eu în Tatăl şi în ei.

Pace vouă, fiilor! Pace vouă, şi sunt cu voi pe cale; Eu şi cuvântul Meu. Mergem o clipă în călătorie, pentru ca să las prin voi binecuvântarea Mea peste lucrarea Mea cu voi, că merg din loc în loc cu lucrarea Mea şi cu voi. Mergem ca să vestim celor vii şi celor morţi învierea, tată. Ferice celor ce ies în calea învierii, care străbate prin lucrarea ei cerul şi pământul, ca să le facă noi pe toate. V-am ales şi v-am pregătit ca să mergeţi pentru Mine şi întru numele Meu cu vestea împărăţiei cerurilor, care se aşează văzut ca să împărăţească. Binecuvântată să fie calea, şi voi, copii ai acestei lucrări cereşti, că mare este această lucrare de cuvânt între lucrările Mele prin veacuri.

Poposim în această cetate a Clujului, aici, unde am Eu pe cel uns de Mine cu această lucrare, şi el iată ce face. În loc să fie cel dintâi în faţa vestirii învierii şi înnoirii care vine cu Mine, el se teme, fiilor, se teme de oameni, dar Eu îl iubesc şi îl aştept cu multă răbdare şi cu multă iertare. El e mare la chip, dar e plăpând şi neputincios, e mic şi plăpând faţă de Mine, şi de aceea trebuie să-l iubim şi să ne rugăm Tatălui să nu-l lase să apună de la faţa acestei lucrări de cuvânt dumnezeiesc. El se luptă să uite, să se ascundă, să se facă străin de

ungerea pe care a luat-o din raza acestei lucrări de duh ceresc, coborât în lucrare. Da' de unde, tată! că Eu am ochi ceresc şi îi ţin urma, că Eu am spus că prin această lucrare el va lucra lucrarea Mea. El nu va lucra lucrarea Mea în alt fel. Şi de ce aşa? Pentru că aşa a fost cuvântul Meu, şi nu poate cădea cuvântul. Cerul şi pământul pot cădea, dar cuvântul Meu nu, măi tată. Mi-e milă de el, că-l văd mereu frământat, dar nu va avea pace fără de Mine şi fără de voi, pentru că Eu nu-i voi da pacea fără voi şi fără lucrarea Mea cu voi. Iată, el vă prigoneşte, şi Eu ies cu voi în calea lui, şi el fuge şi se piteşte. O, mult nu va mai fi, şi iar veţi fi cu el întru Mine, şi îl vom iubi şi vom uita tot ce a fost dureros.

O, l-aş pedepsi pe cel ce a cutezat să rostească cuvânt de legătură peste acest fiu pe care nu-l poate nimeni blestema sau opri de la Mine. L-aş pedepsi pe cel ce s-a încumetat să-l oprească înspre Mine, dar acesta e pedepsit de ceea ce a făcut, şi iată, nu pot să încălduresc pe fiul cel uns cu ungerea acestei vremi. I-aş pedepsi pe toţi cei care suflă în făclia credinţei acestui fiu uns în vremea aceasta, dar toţi cei care se luptă să sufle în lumina aceasta sunt pedepsiţi de ceea ce fac ei, pentru că ei iubesc întunericul şi nu lumina, care a venit în lume prin această lucrare de înviere a duhurilor, a bisericii lui Hristos. Şi voi fiţi credincioşi întru Mine, că lucrăm lucrare mare, măi copii. Nu vă temeţi voi de cei necredincioşi, că Domnul biruieşte pentru voi şi pentru adevărul cel din cer. Adevărul cel de pe pământ, cel ieşit de la om, un picuţ şi nu va mai rosti nici un cuvânt acest adevăr, că Unul este Adevărul, şi Acela este Dumnezeu, şi este din cer adevărul, nu din pământ, tată, nu din om, ci din Dumnezeu, şi omul va cunoaşte deşertăciunea adevărului său.

Se binecuvintează începutul vestirii adevărului, care vine cu Mine din cer. Se binecuvintează începutul şi sfârşitul vestirii împărăţiei care vine cu Mine, începutul vestirii cuvântului lui Dumnezeu peste cetatea aceasta în care poposeşte Domnul şi lucrarea Sa de vestire nouă şi fiii vestirii cuvântului Său; se binecuvintează cu tărie de cuvânt şi cu biruinţă prin cuvânt şi cu lumină cerească şi cu înviere prin cuvânt, căci sunteţi solii învierii prin cuvânt, tată.

Se binecuvintează fiul Meu care este în această cetate, în lumea acestei cetăţi, dar nu este din lumea ei, măi copii. El face şi lucrează voia Mea şi iubeşte harul cel de la Mine şi e lovit de peste tot de duhul cel întunecat al necredinţei acestei vremi, al bisericii acestei vremi, care nu mai are ochii aţintiţi spre părinţii ei cei sfinţi, că iar vă spun, nu biserica a dat pe sfinţi, ci sfinţii au dat biserica, sfinţii au însemnat biserica, şi tot ei sunt şi astăzi şi lucrează prin biserica cea sfântă a lui Iisus Hristos, prin cei care-şi răstignesc trupul, dimpreună cu patimile şi cu poftele lui, şi umblă în Duhul lui Iisus Hristos.

Binecuvântat să fie acest fiu al Meu din această cetate, şi cuvântul acesta rostit să lucreze peste el şi peste inima lui, căci cu inima şi nu cu mintea cunoaşte pe Domnul prin lucrarea cuvântului lui Dumnezeu.

O, fiule iubit, deschide, tată, cartea şi te uită să vezi şi să citeşti şi să înţelegi numele Meu cel de azi. Acesta este numele Meu cel de azi: Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu cel de azi, şi nimeni nu înţelege numele Meu întru cea de a doua venire a Mea. Eu sunt Cuvântul, şi tu să nu Mă mai prigoneşti, tată. Nu te lua după omul cel de azi, nu te lua după omul care lungeşte boala, tată. Eu sunt Omul Cel nou, Cel născut din Tatăl mai înainte de veci. Sunt Omul Cel dintâi, născut din Tatăl. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, măi copilule al Meu. De ce, tată, te piteşti de Cel ce grăieşte din ceruri şi caută după tine ca să te încălduroască cu cuvântul născut din Cuvântul? O, n-ar trebui să plâng după urma ta, şi ar trebui să fie altfel, tată. Tu Mă iubeşti, dar nu ştii cum să Mă iubeşti, nu ştii, nu mai ştii, tată. Întoarce-te către Mine, că te strig şi te aştept să te întorci. Întoarce-te, Eu sunt! Până când, oare, lungeşti aşteptarea Mea? Sun din trâmbiţă în urma ta. Întoarce-te, ca să vezi al cui este glasul care te strigă. Eu sunt Fiul Omului, şi glasul Meu curge ca un vuiet de ape şi de vânt, ca o sabie ascuţită, care despică lumina de întuneric. Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, şi nimeni nu înţelege numele Meu. Nu vei avea nici o mângâiere, tată, până ce nu te vei întoarce la ceea ce ai lăsat în urma ta, căci ai lăsat călăuza în urma ta şi tu mergi înainte, şi Eu caut suspinând în urma ta. Întoarce-te, Eu sunt! Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu, care strigă în urma ta. Eu stau şi privesc de departe după tine şi în preajma ta. Eşti aspru la glas şi la cuvânt, dar eşti plăpând, tată. O, cum poţi fără Mine, fără Mine prin lucrarea Mea, care ţi-a încăldurit duhul şi puterea Mea din tine?

Iată, rostesc cuvânt de binecuvântare pentru tine. Tu Mă prigoneşti, şi Eu te binecuvintez şi te iert şi te ung cu ungerea pe care o ai de la Mine, ca să nu se şteargă. Tu o ştergi, şi Eu iar o pun, că Eu sunt tainic în lucrare. Nu fugi de Mine, tată. Eu voi fi mai iute ca tine şi te voi ajunge din urmă. Nu mai fugi de Dumnezeu şi de cuvântul Său. Ţi-aş da să mănânci şi să înviezi pe calea Mea cu tine şi nu pe calea ta cu Mine, căci calea ta e de la tine, iar calea Mea cu tine e de la Mine, tată. Şi când n-ai să mai poţi merge, şi când n-ai să mai simţi calea Mea cu tine, Eu sunt cu calea Mea aproape de tine, ca să ţi-o aşez sub picioare şi să cunoşti mersul Meu întru tine şi să-ţi aminteşti atunci de mersul tău fără Mine şi să te căieşti de durerea Mea de la tine şi să Mă laşi să fiu cu calea Mea întru tine.

Binecuvântat să fii, copil dorit de Dumnezeu. Mi-e dor de tine, tată, în lucrarea Mea pe care o ştii şi prin care sunt venit în lucru de patruzeci de ani, tată. Binecuvântat să fii, şi să te întărească acest cuvânt rostit la ieslea cuvântului Meu pentru tine. Amin.

Copii ai cuvântului Meu, staţi în picioare, măi tată. Sunteţi trimişii Mei în mijlocul leilor şi al necredincioşilor, dar am aici o mulţime de inimi de miei şi de oiţe. Am de împărţit în această cetate adevăr şi înviere prin cuvânt. Lucraţi, în numele Meu lucraţi, şi să rămână lucrul, tată. Lucraţi cu putere, cu blândeţe. Cuvântul vostru să fie ca al lui Dumnezeu; purtarea voastră să arate ai cui slujitori sunteţi voi, şi vom merge până la ziua de odihnă, tată, şi vom chema sub această viţă pe tot omul care va căuta scăpare la Domnul, că vine netezirea şi curăţirea şi pregătirea cărării întoarcerii Mele, măi copii ai slavei care vine cu Mine.

Copiii Mei, binecuvântaţi să fiţi întru ducere şi întoarcere. Oastea cerească vă poartă pe voi pe deasupra pământului. Pace vouă, tată, şi prin voi să se lase puterea Mea şi biruinţa Mea întru cei doi copii care stau în faţa mulţimilor prin cuvântul Meu, prin cuvântul lui Dumnezeu, care se lasă peste voi spre lucrarea sa, spre împlinirea cuvântului. Amin.

Voiesc să împlinesc cuvântul rostit pentru întoarcerea unsului României, şi iată, voi ridica între cer şi pământ această lucrare de pregătire a slavei care vine cu Mine, şi prin această lucrare voi aduce Eu pe unsul României. Lucrez prin biserica cea vie, cea cu duhul viu şi cu trupul pregătit pentru ca să stea înaintea Mea, înaintea slavei Mele.

Binecuvântată să fie răbdarea unsului Meu, Mihail al României. Încă un picuţ de răbdare până voi sfârşi de trâmbiţat vestea cea sfântă peste România. Cuvântul este rostit, tată. Cuvântul rostit vine spre împlinire şi voi aduce pe unsul Ro-

mâniei. Eu, Domnul, am cuvântat, şi voi fi împlinitor şi va fi slavă peste România, căci Îmi voi întoarce faţa peste acest neam şi voi ridica crucea acestui neam şi voi face din ea armă de biruinţă pentru întoarcerea Mea, după cum scrie în Scripturi.

Să se ridice spre înviere duhul acestui neam românesc şi să stea înaintea Mea, că Eu l-am ales pentru slava Mea, şi voi fi împlinitor. Amin, amin, amin.

7/20 martie 1994

Praznicul Buneivestiri

Hrana minţii şi a inimii. Sfaturi pentru cei răzvrătiţi.

E zi de praznic ceresc, şi Eu vin cu glasul Meu la poporul Meu. În numele Tatălui Meu, Dumnezeu Savaot, M-am coborât între oameni şi M-am făcut Fiul Omului, şi Tatăl era întru Mine când M-am făcut Fiul Omului.

În numele Tatălui Meu cobor mereu la tine, poporule ales, ca să stau cu tine în faţa Tatălui şi să Se bucure Tatăl Meu de munca Mea. Eu sunt Păstorul Cel bun, Care Mi-am pus viaţa pentru oi. Pace ţie, Israele mic, popor al lui Dumnezeu! Pace ţie, tată, şi nu te sminti că-ţi spun aşa. Tatăl este întru Mine când vorbesc cu tine, măi Israele. Eu nu pot fi fără Tatăl. Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl în Mine, şi să nu te laşi sub răvăşeală cu gândul credinţei întru Tatăl şi întru Mine. Aşa ar fi trebuit să lucrezi tu întru Mine, iubitul Meu popor, pentru că Eu am în mijlocul tău o lucrare cu mult mai mare ca aceea pe care am făcut-o atunci când am venit de M-am făcut Fiul Omului. O lucrare mai mare ca atunci lucrez acum, pentru că Eu M-am dus la Tatăl, şi de acolo vin şi lucrez, şi de aceea trebuie să fii tare în credinţă, Israele. Eu sunt mereu, mereu lângă tine, dar stau nevăzut, tată, şi tu ar trebui să Mă vezi, să Mă vezi de-acum, că Eu aşa am spus: *«Voi fi cu voi până la sfârşitul veacurilor»* şi cuvântul Meu este adevărul, şi iată ce lucrare fac cu tine, popor iubit, că am cuvântul Meu în mijlocul tău, şi sunt cu tine, după cum am cuvântat. Acum e pe sfârşite lucrarea Mea cea de două veacuri, după cum scrie în Scripturi, şi tu va fi să Mă vezi, tată, va fi să Mă las descoperit lângă tine, popor al Domnului.

Pace ţie, iubitul Meu Israel! E zi de serbare cu cerul în mijlocul tău. Am venit la tine prin cuvânt, am venit la tine cu lucrarea Mea cea de acum două mii de ani, cu Fecioara care M-a primit întru ea ca să Mă nasc trup din ea şi să fiu Fiul Omului şi să lucrez văzut. O, ce mult te iubesc, măi Israele! Ce mult te-a iubit Tatăl Meu, că iată, iar M-a trimis la tine, şi stau cu tine de patruzeci de ani. O, ce mult te iubesc, Israele iubit, Israele al întoarcerii Mele pe nori! Dar şi pe Israel cel după trup l-am iubit mult şi l-am răbdat mult, şi am aşteptat să facă struguri buni via lui Israel, şi a făcut aguridă, măi copii.

Copiilor şi copilaşilor care aveţi numele Meu, numele lui Avraam, Isaac şi Iacov! Acesta este numele lui Israel în care M-am sălăşluit prin făgăduinţa rostită peste Avraam. Creştinii şi învăţătorii lor cei care sunt pentru lume, aceia nu vor să înţeleagă ce înseamnă Israel, dar Eu vreau ca tu să ştii ce este acest nume, să ştii şi să creşti prin ştiinţă cerească şi nu prin ştiinţa care vine de la om. Să scrii această lecţie şi s-o dai Domnului tău, şi Domnul tău Se va uita din cer şi îţi va spune că ştii sau că încă nu ştii, sau îţi va spune să cauţi să ştii aşa cum este de ştiut, că Eu am aşezare în mijlocul tău, şi las cuvânt la ieslea cuvântului Meu şi vin în calea ta, Israele. Iată, vin în calea ta, tată. În zorii acestei zile M-am lăsat spre tine şi am adus glasul Meu spre tine, şi trimit pe străjerii Mei să-ţi dea de ştire cuvintele glasului Meu.

O, ce mult te iubesc, iubitul Meu popor, că şi pe Israel l-am iubit, dar el n-a înţeles ce înseamnă Dumnezeu, şi M-a lepădat, şi ne-am lepădat unul pe altul apoi, că şi Eu l-am lepădat pe el dacă el M-a scos afară din mijlocul lui, şi M-am dus apoi spre neamuri. Şi iată, acum am sălăşluire în mijlocul tău, popor ales din lume ca să fiu cu tine, tată, în mijlocul lumii, şi acum ştie lumea că sunt cu tine şi că lucrez cu tine prin cuvânt şi îţi pun masă, tată, prin cuvânt, şi te hrănesc cu cuvântul Meu, cu Mine te hrănesc, căci Eu sunt Cuvântul. De aceea am numit Eu acest loc lucrare de Emaus *(Ro-Emaus, Târgovişte, n.r.),* că iată, aici e locul în care Eu şi cu poporul Meu, Eu şi cu tine, copilul Meu, frângem pecetea tainei cuvântului şi intrăm în taina aceasta şi vedem împărăţia lui Dumnezeu, care va să se vadă, care are văl încă, fiindcă tu nu eşti încă bine pregătit, măi Israele al slavei Mele.

Când Moise vorbea cu poporul lui Israel, nu putea poporul să privească slava feţei lui Moise când el dădea cuvintele Mele la popor, şi îşi punea Moise văl, şi aşa vorbea cu poporul. Era trup poporul lui Israel, era cel după trup Israel, şi era trup, şi nu era duhovnicesc, dar Moise era cu Mine şi cu trupul, şi cu duhul, şi Eu străluceam faţa lui Moise, căci lucram prin el, măi copii.

Eu am numit locul acesta loc de Emaus. Eu iubesc acest loc care s-a întocmit prin cuvântul Meu, şi vă iubesc pe voi, copii care aţi împlinit cuvântul Meu. Staţi aproape de Ierusalim, staţi cu duhul întru Duhul Sfânt, tată, şi nu vă înstrăinaţi de Mine, şi Eu voi veni mereu la această scăldătoare şi vă voi vindeca de aşteptare, căci va fi să Mă las văzut, ca să-i bucur pe cei ce ştiu cum să fie cu Dumnezeu, că nu poţi să fii bine cu Mine decât prin ascultare, tată, şi prin aplecare şi prin umilinţa care vă dă har şi binecuvântare vouă, celor ce aveţi pe Domnul aşa cum este El; aşa cum este El, măi copii şi măi copilaşi.

Copilaşi curaţi, au venit în întâmpinarea Mea copilaşii cei curaţi, şi Eu am venit în întâmpinarea lor. Cel ce se naşte din om şi Mă alege pe Mine ca să-i fiu Dumnezeu şi ca să creadă şi să lucreze faptele credinţei, pe acela Eu îl fac fiu al Meu, aceluia îi dau putere să se facă fiu al Meu dacă-l văd că Mă alege pe Mine. E dureros, tată, e dureros pentru Dumnezeu că acest popor ales din lume n-a ales pe Dumnezeu după cum a fost şi el, ales de Dumnezeu. N-a făcut ascultare de aşezarea cu care am stat în mijlocul lui, şi s-a răzvrătit mereu poporul Meu ales, şi n-am fii tari prin ascultare şi nu Mă pot bizui pe poporul Meu. S-a sculat să Mă judece, să se judece unul pe altul, să-şi facă dreptate, să se dezvinovăţească, să se dea înţelept şi să nu facă ascultare. Cei ce fac aşa, aceia nu pot face ascultare, aceia se luptă să cadă din cer, adică din ascultare, măi copii, măi copilaşilor.

Israele tată, nu Mă mai judeca, nu te mai răzvrăti şi nu mai căuta nemulţumire, tată, căci Adam a dorit să fie Dumnezeu, şi a căzut din cer şi din viaţă, şi din ascultare a căzut. Ce a folosit Israel dacă n-a ascultat de Moise, cel pus peste el? Dacă l-a judecat, dacă l-a bătut cu pietre, ce a folosit Israel? că iată, a căzut Israel. O, nu aşa, Israele de azi, că te lepăd şi pe tine, tată, dacă faci aşa, dacă mai faci aşa, dacă mai lucrezi aşa înaintea Mea. Eu nu te lepăd, dar te lepezi tu singur, prin purtarea ta, prin neascultare, tată. Şi ce faci după aceea? Că iată, se apropie ziua slavei Mele cea văzută de ochii tăi, şi necredinţa ta va sta la judecată cu tine în clipa aceea. O, Mie nu Mi-e greu să-ţi arăt slava Mea şi lucrarea

Mea în slavă, aşa cum este ea, dar îţi va fi ţie greu apoi, că apoi nu-ţi va mai sta timpul înainte, şi toate se vor trage la locul lor, căci toate au căzut prin om, şi apoi s-au ascuns de om, şi omul n-a mai înţeles nimic. Omul este căzut, şi omul cel căzut nu pricepe nimic, dar omul cel ridicat spre Dumnezeu, capătă pricepere şi har de la Dumnezeu şi începe drumul înapoi spre locul de unde a căzut.

O, poporul Meu, când Mă uit la tine, tată, şi văd ce mănânci, sunt ca şi unul beat de durere. Când văd Eu că tu mănânci hrană străină de cer, ce să fac Eu cu tine? Vorbesc de hrana minţii şi a inimii, tată, că tu iei de la om înţelepciune şi nu iei de la Mine, şi omul fără de Mine nu are de la Mine, tată, şi nu crezi ce-ţi spun. Cum adică omul fără Mine? Adică omul care nu face ascultare de Mine. Acela este om căzut de la Mine prin neascultare, şi în zadar dai tu, creştine, să spui altfel, că tot Eu am dreptate. Chiar dacă ţie nu-ţi place că aşa este, omul care calcă legile lui Dumnezeu nu este omul lui Dumnezeu. Oare, în zadar zice Scriptura că legea nu desăvârşeşte? Şi de ce nu desăvârşeşte? Pentru că legea lui Dumnezeu nu se ţine de oameni, şi iată, litera legii stă împotriva omului şi îl îngrădeşte şi îl bagă la pedeapsă, îl bagă la închisoare, şi nu mai este liber omul care nu stăruieşte în ale legii, şi oamenii nu iubesc legea lui Dumnezeu, măi copii, şi voi luaţi şi învăţaţi de la oameni, tată. Şi când va fi să ştie toţi oamenii ce lucrare cerească v-a însoţit pe voi, ce înţelepciune dumnezeiască a suflat peste voi ca să fiţi înţelepţi ai cerului şi să învieze oamenii cei fără Dumnezeu, o, ce veţi face voi, copii ai acestui popor? Iată, de aceea voiesc să staţi sub pregătirea Mea, tată, şi dacă nu toţi vreţi, alegeţi-vă la dreapta Mea cei ce vreţi ca în cer, şi deosebiţi-vă de cei din acest popor care lucrează neascultare, care nu iau învăţătura Mea ca să lucreze din ea.

Măi creştine, ia aminte ce-ţi spun, tată, nu lucra ceea ce nu rămâne, şi să nu faci ceea ce se va desface. Să nu faci ceea ce desfaci, şi să faci numai ce rămâne făcut, tată. Tu eşti poporul Meu, şi porţi numele Meu. Nu mai fă de la tine, şi fă de la Mine, fă ce-ţi dau Eu să faci. Şi dacă Eu îţi dau să faci ceva din planul Meu, şi dacă tu laşi ce-ţi dau Eu şi dai să faci ce-ţi iese sau ce alegi tu să faci, asta mai înseamnă că faci ceea ce nu se desface? Se desface ceea ce nu faci de la Mine, se desface de la Mine, şi iată, se cheamă că lucrezi în ogor străin şi după cuvânt străin, tată. Cine nu vrea să lucreze în această lucrare, să-şi aleagă ce vrea, căci Domnul iubeşte pe cel ce stă de bunăvoie în lucrul acestei lucrări. Dar cine vrea să aibă această lucrare cerească şi să i se dea lucru de nou Ierusalim şi de faptă prin cuvânt, acela să treacă de-a dreapta Mea, şi Eu îi voi da de lucru în lucrarea Mea. Amin.

Copiilor şi copilaşilor, nu lucraţi de la voi, şi lucraţi de la Mine, tată. Nu staţi întru voi, şi staţi întru Mine, că Eu sunt fără de moarte prin cei ce stau întru Mine.

Copilaşii şi tinerii poporului Meu să ia aminte la glasul Meu şi să se apropie de Mine. Şi cum să se apropie?

Iată, grăiesc cu voi, copilaşilor şi tinerilor curaţi cu trupul şi cu inima, căci cei ce nu sunt curaţi cu trupul şi cu inima şi cu viaţa, aceia n-au cum să audă graiul Meu, aceia stau nepăsători şi nu aud pe Domnul. Voiesc, tată, să-Mi vindec ranele pe care le am de la acest popor. De patruzeci de ani îl păstoresc, şi nu s-a prins mâncarea de el ca să fi fost mare şi sănătos şi curat şi cu iubire sfântă. Puţină iubire, puţină de tot, puţină ascultare a lucrat poporul Meu cel dintâi, cel de la începutul lucrării Mele. Iubea cuvântul Meu, dar nu iubea viaţa cu Mine poporul cel de la început, şi l-am mărit pe cel de la început şi l-am hrănit şi l-am adăpat prin vreme grea, şi n-a luat pe el cămaşa Mea, n-a luat-o, tată, şi n-a luat crucea Mea, că una e să duci crucea ta, şi alta e să duci crucea Mea, poporule creştin. Sunt departe una de alta aceste două poveri; departe, tată. Şi iată, venea creştinul la Mine şi Îmi punea în spate şi crucea lui, şi Eu plângeam şi sufeream pentru poporul Meu cel fără dragoste. Să fi voit să-şi ducă creştinul crucea lui, dar şi pe aceea o îngrămădea tot pe Mine, măi copii. Să fi voit să-şi fi cusut creştinul cămaşa lui cea ruptă; da' de unde! că venea să i-o cos Eu, de parcă i-aş fi rupt-o Eu. Să fi voit să ia haina Mea, tată, că haina Mea are alt gust, alt har, altă lucrare, altă iubire şi altă înţelepciune. Iată ce înseamnă haina Mea şi crucea Mea.

Copilaşilor şi tinerilor, cei ce sunteţi vii, cei ce înviaţi la glasul Meu, voiesc să fac din voi o plămadă cerească, tată, o alifie şi un har nou cu care să-Mi ung ranele făcute de neascultarea poporului Meu care a greşit şi care nici acum nu voieşte altfel. Trebuie să desţelenim ogorul acesta, şi am nevoie de pluguri şi de cârmaci de pluguri. Iată, după patruzeci de ani n-am în cine să Mă sălăşluiesc ca să lucrez de-acum. Am hrănit acest popor, ca să crească şi să lucrez cu el, şi iată, nu vine nimeni să lucreze. Unii au altceva de lucru, alţii au soţii şi copii, alţii au ranguri, alţii au mândrie deşartă, alţii se hrănesc cu înţelepciunea care vine de la om şi au aruncat-o pe a Mea, iar alţii se ceartă cu Mine şi Mă judecă şi se răzvrătesc, căci sunt căzuţi în necredinţă dacă s-au întors de la Mine. Veniţi voi, tată, şi staţi cuminţi cu Mine şi învăţaţi de la Mine ce este această lucrare prin care am păstorit Eu pe părinţii voştri, pe fraţii voştri cei mai mari. Veniţi la Mine, şi lăsaţi-vă veniţi, şi să vă lase părinţii voştri să veniţi la Mine. La Mine şi nu la lume; la învăţătura Mea şi nu la ştiinţa care vine de la om şi care în curând se va opri, se va desfiinţa şi nu va sta înaintea Mea. Strângeţi-vă grămadă şi lăsaţi-vă culeşi în hambare, căci această lucrare se va împărţi vouă ca s-o aveţi pe masă şi să daţi din ea celor ce vor lua calea învierii. Intraţi în arca Mea. Eu sunt cârmaciul. Intraţi şi nu umblaţi pe drumurile lumii, căci cei dintre voi care n-au ascultat să nu umble pe drum, au fost înghiţiţi de golul de sub picioarele lor. Am mulţi creştini care au mâncat din masa cuvântului Meu, şi mulţi şi-au făcut copii, dar mulţi copii sunt duşi în lume şi nu Mi-au fost daţi Mie ca să am rod tânăr şi să altoiesc Eu în ei rod ceresc. Iată, acei părinţi sunt părinţi fără iubire de copii, fără milă şi fără teamă de Dumnezeu. Au deschis ograda, au deschis fereastra spre lume şi s-au dus copiii, şi nu Mă pot duce după ei, că nu Mă cunosc copiii cei mici ai poporului Meu.

O, nici părinţi vitregi dacă aţi fi fost voi, cei mai mari ai poporului Meu, şi tot nu trebuia să vă daţi copiii la moarte. Copiii voştri nu ştiu ce este moartea, şi nici voi n-aţi voit să credeţi de la Mine. V-am învăţat oftând şi pribegind după voi, şi v-am rugat mereu să nu muriţi nici voi, nici fiii voştri, şi voi n-aţi iubit ascultarea de cuvântul Meu. Am adus de ştire cuvinte dureroase pentru cei ce nu vor sta bine cu Mine în această lucrare, şi voi le-aţi uitat, tată. Dar Eu n-am uitat nimic, n-am uitat de voi, şi veţi vedea că n-am uitat. M-am sculat şi am plecat din nou după voi, şi v-am strigat de peste tot ca să luaţi trâmbiţarea cuvintelor Mele cele pentru sfârşitul aşteptării, şi v-am rugat cereşte: *«Întoarceţi-vă la Mine!»,* dar lumea şi faţa ei v-a ţinut în ea şi v-a amăgit ca să nu vă întoarceţi. O, ce veţi face când vă voi întreba de voi şi de copiii voştri? Ce veţi face când veţi vedea cartea care vă poartă pe voi întru cuvintele Mele spre voi? Unde vă sunt copiii, tată? Dar unde sunteţi voi, copii ai lui Israel? Iată, Eu vă voi cere pe voi şi vă voi cere pe copiii voştri, care vă poartă numele, tată. Copiii cei tineri au dat de pe ei haina creştinească,

şi au luat-o pe cea păgânească, pe cea străină de Mine şi de voi, şi voi nu i-aţi oprit şi nu v-a fost milă de ei, şi i-aţi vândut robi lumii pe copiii voştri, şi plânge cerul după voi şi după rodul vostru. Frângeţi-vă de durere şi luaţi calea înapoi, că iată, Eu stau la cârmă şi aştept întoarcerea celor rătăciţi.

Iată, din cetatea cea mică din care a plecat Verginica nu mai am decât puţine sufleţele. Restul s-au dus la moarte, căci s-au lăsat momiţi de faţa cea ascunsă a morţii. Mă uit peste cetăţile poporului Meu, şi Mi s-a risipit urma Mea din ele. S-a şters urma picioarelor Mele din casa creştinului Meu cel dintâi, cel de la început, şi ceea ce a mai rămas la masa Mea e numai trup, dar vreau să fii cu Duhul Sfânt în tine, creştinule rămas. Iată, Eu voi veni mereu la această scăldătoare şi voi lucra lecţia Duhului Sfânt peste tine, Israele. Vino, tată! Cu mic, cu mare, vino! Vino, şi rămâi întru Mine dacă vii! Vino şi nu te mai juca de-acum, că te-ai jucat cu Dumnezeu, Israele, şi M-ai umplut de răni şi de durere, tată.

Copii şi tineri, luaţi firul şi duceţi-l mai departe, dar să-l duceţi cum l-am dus Eu. Luaţi crucea Mea, de-acum, dacă voiţi să atingeţi vârful biruinţei. Una este crucea ta, şi alta este crucea Mea, măi Israele. Eu am ascultat pe Tatăl sub cruce, iar tu să asculţi de Mine, Israele de azi, că M-a trimis Tatăl la tine, măi Israele, şi tu să iei de la Mine şi să faci ca Mine, şi să nu iei de la tine ca să faci ca tine, că ai văzut ce a păţit Adam dacă a dorit să fie Dumnezeu. Tu să nu doreşti aşa, adică să nu faci ce vrei tu. Tu să fii fiul Meu, şi dacă eşti fiul Meu, vei face ce-ţi dau Eu să faci. Uită-te în viaţa Mea şi naşte-te din ea, tată, că Eu îţi dau putere să te faci fiu al Meu. Fiţi şi voi cu Mine, că nu e bine să fiu numai Eu cu voi, şi trebuie să fiţi şi voi cu Mine, şi se va împlini lucrarea Mea în voi apoi, şi veţi face lucruri mai mari decât cele de până acum între lucrările cerului. Eu pe cel ce stă întru Mine vin şi îl povăţuiesc şi îi dau prin cuvânt, dar pe cel ce stă întru el şi întru altă voie, nu-l mai povăţuiesc, şi îl aştept să intre întru Mine, ca să-i fiu Dumnezeu, şi să-l fac fiu al Meu apoi. Dacă a fost fiul Meu şi acum nu mai seamănă cu Mine, acela nu mai este fiul Meu, acela trebuie născut iar, din pocăinţă şi din credinţă şi din ascultare.

Copiii cei tineri să deschidă inima spre Mine, şi Eu voi deschide uşa cerului şi voi ploua binecuvântarea Mea şi înţelepciunea Mea peste ei.

Păstorii Mei şi cei daţi lor de Mine spre lucru, să vegheze bine peste turma rămasă în ascultare, să păstorească bine şi cu folos, şi să le ia pe cele noi, căci toate se fac noi prin cuvânt. Păstorii Mei să pună străjeri din loc în loc, şi lucrători din loc în loc, şi să lucreze peste ei; ei în lucrători, şi lucrătorii în ei, aşa cum este lucrarea Tatălui cu a Fiului, una.

Am lecţii multe de coborât peste Israel, peste păstori şi peste oi, peste cei dintâi şi peste cei de pe urmă. Am de vestit vestirea cea mare peste mulţimi, tată. Aşa cum am poposit la poarta cetăţilor poporului Meu, tot aşa merg acum printre mulţimi, merg cu trimişii Mei, aşa cum mirele de la nuntă trimite vorniceii cu cofiţele pe la porţi şi cheamă mulţimea la nuntă. Eu sunt Mirele, voi sunteţi mireasa Mea, iar mulţimea care primeşte acum bunăvestirea este mulţimea nuntaşilor care se vor apropia la nuntă, tată, la nunta cea proorocită ca să fie, dar avem de pregătit multe, că multe zăbovesc, pentru neascultarea poporului Meu.

Nu mai băgaţi, tată, în cămara voastră pe cel ce nu are ascultare în această lucrare, căci au venit între voi inimi pe care Eu nu le cunosc prin această lucrare. Fiţi precauţi şi nu lăsaţi să vi se spargă casa de necunoscuţi, că această lucrare este casa voastră: lucrarea şi cele prin ea, şi mereu v-am învăţat să nu mai băgaţi în casa Mea pe cel necunoscut de Mine, pe cel ce nu seamănă cu Mine. Staţi cuminţi în casă, şi iubiţi şi păziţi această casă, că aşa i-am spus şi lui Adam; i-am dat Edenul şi i-am spus să-l lucreze şi să-l păzească, şi el n-a făcut cum i-am spus Eu, şi a făcut altceva. Dacă vedeţi că cineva nu-L cunoaşte pe Domnul aşa cum este Domnul, dacă vedeţi că nu lucrează ca Domnul, nu-l băgaţi în casa Domnului pe cel necunoscut, că unul ca acesta vă ia stăpânirea dată vouă de Mine. Nu vă vindeţi dreptul de aleşi ai Mei, nu vă lăsaţi hărţuiţi de inimi uşoare. Şi vă roagă Domnul, Eu, Domnul, vă rog, nu vă opriţi în ceata celor răzvrătiţi din acest popor, din cei care au fost şi au părăsit apoi această lumină, căci cine dă de la el această lumină, aceluia i se plăteşte cu întuneric şi cu neînţelepciunea. Rugaţi-vă pentru întoarcerea celor răzvrătiţi, celor necredincioşi, celor hulitori, dar nu vă opriţi în sfatul lor, iar cine nu va împlini acest cuvânt, acela va fi însemnat şi dat într-o parte, ca să nu se strice aluatul Meu între voi. Nu este voie ca un aluat care s-a stricat să mai stea amestecat cu aluatul Meu între voi. Domnul a lăsat omului libertatea, dar voi fiţi fiii Mei, după cuvântul înţelepciunii care spune: *„Robeşte-mă Tu, Doamne, ca să fiu liber“.*

Eu dau inimă cerească celor tineri din poporul Meu care-şi aleg să semene cu Domnul şi să umble cu Domnul şi să le fiu Eu Dumnezeul lor. Eu dau har şi biruinţă cerească celor ce-şi răstignesc trupul şi firea şi poftele şi voia, ca să fie cu Mine şi cu Duhul Sfânt. Eu vin mereu la această scăldătoare şi voi aduce slava cuvântului Meu vouă, celor ce staţi sub ascultarea Mea şi nu altfel. Învăţaţi-vă unul pe altul cum să staţi sub ascultarea Mea. Măi copii, să nu faceţi nimic fără Mine, voi, cei ce alegeţi să ascultaţi de cele din cer. Nu vă uitaţi la faţa omului, la pretenţiile omului, la planurile omului, că ele nu sunt ca planurile Mele. Fiţi cu mâinile curate, şi iarăşi zic, fiţi cu mâinile curate, ca să nu vă smulgă nimeni de lângă Mine. Cel ce este curat întru toate, acela nu este smuls de lângă Mine, căci cei smeriţi şi curaţi nu cad de la Mine, iar semnul celor mândri este căderea, măi copii.

Eu vă ating pe fiecare din voi care aveţi dragoste aşa cum cere Dumnezeu; Eu şi Fecioara, care a fost punte a Fiului lui Dumnezeu spre oameni; Eu şi Verginica, cea care v-a născut pe voi prin această lucrare; Eu şi trimişii Mei, întru lucrare de trimişi prin cuvânt, şi cine-i judecă pe ei, aceia se ating de lumina ochilor Mei.

Eu sunt cu voi mereu. Binecuvântat să vă fie lucrul vostru, copilaşi ai acestui popor binecuvântat. Binecuvântată să vă fie ascultarea cea cu folos, că ascultarea are înfăţişarea ei, tată. Eu, şi cu Măicuţa Mea cea plină de har, şi Verginica, cea purtătoare de daruri pentru voi, Eu şi cerul Tatălui Meu, vă ating cu pacea Mea, cu lucrarea păcii Mele. Pace vouă! Fiţi bucuria Mea. Fiţi nemuritori de-acum, că moarte nu va mai fi dacă veţi fi cu Mine.

Pace vouă! Pace ţie, iubitul Meu Israel! Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 1994

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Cuvânt de bunăvestire peste cetatea Timişoara. Preţuire pentru jertfa de izbăvire ieşită din trupul ei.

Glasul Meu cuvintează peste ieslea cuvântului Meu. Eu sunt Cuvântul. Acesta este numele Meu, Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu întru cea de a doua

venire a Mea. Să se aştearnă cuvântul Meu şi să se dea de ştire, şi spre lucru apoi. Amin.

Voi, cei ce străjuiţi întru întâmpinarea glasului Meu, lucraţi, tată, şi daţi trup cuvântului glasului Meu. Pace vouă, şi aşezaţi-vă să daţi cuvântului Meu fiinţă în această carte, căci cartea aceasta, Eu sunt, Eu, întru cuvânt rostit, pentru ca să se împlinească cuvântul cel rostit de Dumnezeu. Amin.

O, copii ai cuvântului Meu, mare slavă s-ar arăta de la această lucrare de cuvânt dacă ar fi credinţă pe pământ, dar iată, Fiul Omului nu mai vede credinţă pe pământ, nu mai vede la nimeni, tată, la nimeni dintre cei spre care am venit prin glasul cuvântului Meu pe care-l las peste voi. Tot aşa am păţit şi când am venit în mijlocul lui Israel, tot aşa, tată. Venisem la poporul Meu, venisem între ai Mei, dar n-am fost preţuit şi n-am fost crezut şi n-am fost cunoscut că am venit de la Tatăl. Tot aşa şi acum, am venit în mijlocul celor ce sunt ai Mei în mijlocul bisericii Mele, dar iată, biserica Mea nu Mă cunoaşte, căci ceea ce a fost, iarăşi este, şi nu Mă preţuieşte, şi trec prin ea ca un necunoscut, şi ea nu cunoaşte Duhul Meu, şi nu cunosc pe Cuvântul oamenii bisericii.

O, copii ai cuvântului, ce mare slavă s-ar arăta de la această lucrare de cuvânt din cer coborât dacă aş fi primit şi cunoscut de cei ce sunt ai Mei prin mărturisirea lor întru credinţa cea dreaptă, întru biserica cea una sfântă şi apostolească şi sobornicească. V-am trimis pe voi cu cuvântul Meu din loc în loc, din cetate în cetate, şi voi merge cu voi până la ziua de odihnă, tată, şi ne vom odihni de osteneli, că Mă voi lăsa văzut, şi slava Mea va prinde sub ea toată necredinţa. Eu nu lucrez nimic fără să vestesc mai întâi, aşa după cum a fost în toată vremea lucrarea dumnezeiască, fiindcă scris este: *«Nimic nu împlinesc fără să dau de ştire»,* că nu vreau să lucrez pe neştire.

Eu sunt Domnul milei şi al îndurărilor, şi iată, trâmbiţez în calea arătării slavei Mele, ca să audă străjerii bisericii şi să nu lucrez pe neştire. Binecuvântată să fie vestirea cuvântului Meu din loc în loc, vestirea serbării întoarcerii slavei pe norii slavei, după cum scrie în Scripturi.

Iată încă o cetate vestită. Binecuvântată să fie lucrarea începutului vestirii Fiului lui Dumnezeu peste cetatea Timişoara. Binecuvântat să fie duhul şi inima celor credincioşi din această cetate. Dar această cetate are trecere la Mine, şi iată ce vă spun: vă amintesc de cuvântul Meu adus vouă, că v-am spus să credeţi în Mine şi să nu vă tulburaţi sau să vă speriaţi când vor veni peste voi stăpânii veacului acesta ca să vă piardă dinaintea Mea, şi v-am făgăduit vouă cu puţin înainte, că vor veni spre voi, dar Eu voi întoarce atunci armele lor spre ei, şi vă voi izbăvi, şi vor pieri ei la vremea hotărâtă de Mine, şi pe care v-am vestit-o vouă până să se împlinească. Şi iată, această cetate a dat din ea preţul pentru ocrotirea lucrării cuvântului Meu, şi în clipa cea grea care venise pentru voi, ea a scos foc din mijlocul ei şi i-a doborât pe cei ce se întăriseră peste Dumnezeu, şi Eu v-am izbăvit pe voi, copii ai cuvântului Meu. Şi iată, s-au scurs patruzeci de ani de când Eu cuvintez şi vestesc din vreme şi lucrez la vreme, şi lucrez peste voi, căci voi sunteţi martorii Mei din vremea aceasta. Eu sunt fără de timp, dar iată, sunt cu voi în timp şi lucrăm peste timp, ca să ieşim din el şi să le aşezăm pe toate la locul lor cel dintru începutul lor, căci toate au căzut prin om, prin căderea omului cea de la început, şi se lucrează la întoarcerea acasă, tată. Şi iată, vine Fiul lui Dumnezeu să-Şi aşeze la loc cele ruinate, cele risipite, cele răvăşite, să-Şi aşeze la loc împărăţia cea dintru început, aşezată de Tatăl şi de Fiul şi de Duhul Sfânt. Amin.

Eu trebuia să ies deasupra cu acest izvor ceresc, cu acest râu al vieţii, ca să se întoarcă la matca sa, la matca râului vieţii, tată, şi să se deprindă făptura cu întoarcerea acasă, cu întoarcerea la Mine, ca să nu mai fie moarte şi fărădelege, şi de aceea vă folosesc pe voi, care purtaţi lucrarea Mea, ca să vestim toată făptura că vine Domnul întru ale Sale, şi să se aşeze la veghe toate ale Sale şi la viaţă fără de moarte.

Să nu mai fie nepăsare, şi să fie veghe şi aşteptare. Să nu mai fie necredinţă, şi să fie mărturisirea Duhului Sfânt peste toată făptura. Să nu mai fie fărădelege, şi să fie sfinţenie de duh şi de trup înaintea Celui ce vine cu slavă, că scris este despre sfinţenie că fără de ea, nimeni nu va vedea pe Dumnezeu, şi cele scrise nu se pot desfiinţa la Dumnezeu. Dacă oamenii desfiinţează cele rostite de Domnul, călcând peste cele rostite, iată, cele rostite vor sta faţă în faţă cu cei ce le calcă pe ele, şi Domnul Iisus Hristos va birui prin sfinţenie, prin cei ce o iubesc pe ea. Amin.

Iată, tată, mai-marii cei de peste voi vă ridică vină vouă, vă aduc vină de mândrie şi vă sfătuiesc să lepădaţi cuvântul şi glasul Meu care se lasă deasupra voastră, deasupra ieslei cuvântului Meu. Ei vă învinuiesc de mândrie, dar Eu rostesc cuvânt şi spun: o, de ar cădea toată făptura în ceea ce sunteţi voi căzuţi! căci voi sunteţi căzuţi în braţele dragostei de sfinţenie şi de cer şi de veşnicie cu Mine. Această viaţă este o datorie, este şi mai mult decât atât înaintea lui Dumnezeu. Cei ce iubesc pe Domnul cu adevărat, unii ca aceia nu pun vină peste voi, dar iată, Eu nu mai văd credinţă şi lumină la fiii oamenilor. Fiii oamenilor nu caută spre fiii lui Dumnezeu ca să primească mărturisire despre Mine şi ca să creadă în Mine. O, nu mai este frică de Dumnezeu, căci înţelepciunea care vine de la om a înşelat şi pe fiii credinţei, măi copii, şi pier fiii credinţei din lipsă de înţelepciunea care vine din cer. Dar n-am făgăduit Eu acest har al Duhului Adevărului pe Care lumea nu-L cunoaşte? Şi iată, nici fiii credinţei nu-L cunosc pe El întru lucrarea Sa. Şi se va ridica Israel cel după trup şi va primi botezul credinţei cea de la Iisus Hristos, şi tu, poporule creştin, ce vei face dacă nu-L cunoşti pe Cel mărturisit de tine, pe Fiul Omului, Care a venit să te răscumpere din fărădelegile şi din firea cea căzută prin păcat? Ce vei face, tată, dacă nu te vei ridica să stai bine şi să stai cu frică şi cu luare-aminte înaintea Celui ce vine pe nori la tine? că iată, s-au scurs cele două veacuri despre care cuvântă Scriptura, şi Eu Mă voi lăsa văzut, după cum este scris. Amin.

Copii ai vestirii cuvântului Meu, vin după voi cu cuvântul Meu, ca să începem lucrul împreună peste această cetate care are trecere la Mine. Ea a plătit preţul vostru, şi Eu v-am izbăvit pe voi, iar celor ce au plătit preţul vostru le-am dat loc aparte până la arătarea Mea, până la ziua cea mare, tată, iar pe voi v-am îndemnat să staţi tari întru lucrarea Mea şi să lucraţi întru ea pentru toată făptura. Nu vă temeţi de cei ce vă împung. Tot aşa am fost şi Eu împuns de cei care ziceau că sunt ai Mei, dar Eu lucram întru Tatăl şi mergeam înainte, şi am mers înainte pentru cei ce au crezut că am venit de la Tatăl. Nu vă temeţi, nu lăsaţi jos lucrarea Mea, că dacă cei ce vă împung nu cred că Eu sunt între voi prin cuvânt, ei cred că aduc slujire lui Dumnezeu împungându-vă pe voi. Da' de unde! că ei împung pe Cuvântul, şi ei nu ştiu şi nu înţeleg că voi lucraţi tot ce vă aduc Eu să lucraţi pentru făptura cea căzută, şi lucraţi întru Mine, aşa cum şi Eu am lucrat întru Tatăl după întruparea Mea din om. Nu vă clătinaţi, lăsaţi necredinţa celor ce nu cred şi rugaţi-vă la Mine pentru ca să cobor pe Duhul Sfânt şi să stârpesc necredinţa. Cei ce vă lovesc pe voi

nu iubesc sfinţenia şi nu-L văd pe Domnul, dar cei ce sunt ai lui Hristos, aceia şi-au răstignit trupul şi patimile şi gusturile şi voia, şi aceia umblă în Duhul, şi aceia dacă ar mai fi ar înţelege că voi aţi fost aleşi de Mine ca să lucraţi întru Mine. Nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi, şi v-am cerut ca să staţi sub ascultarea voii Mele şi să lăsaţi voia voastră, şi nu este har mai presus de harul celor ce se dau lui Dumnezeu la cererea lui Dumnezeu, întru frângerea voii libere. Cei ce lovesc în voi, aceia au lovit şi în Mine. Cei ce au păzit cuvântul Meu, aceia îl păzesc şi pe cel dat de Mine vouă spre ştirea tuturor, iar cei ce-l leapădă ca pe o minciună, aceia nu cred în Dumnezeu şi nu păzesc cuvântul Meu.

Se binecuvintează călătoria voastră, copii ai rostirii cuvântului Meu peste mulţimi. Binecuvântaţi să fiţi voi, cei care luaţi cuvântul Meu să-l duceţi la Timişoara şi la copiii care au misiunea vestirii cuvântului lui Dumnezeu. Sunt cu voi pe cale, tată. Binecuvântată să vă fie corăbiuţa, şi iată, Eu şi cu oştirile cereşti mergem pe cale cu voi întru ducere şi întoarcere, întru intrări şi ieşiri, întru ieşiri şi intrări. Amin.

Binecuvântată să fie România, ţara întoarcerii Mele la ai Mei, ţara trâmbiţării cuvântului lui Dumnezeu peste fiii cei credincioşi ai tuturor neamurilor pământului. Şi se va coborî pe pământ cer nou şi pământ nou, întocmit la cuvântul Meu, şi toate neamurile pământului vor vedea lumină mare şi se vor boteza, căci Eu sunt Domnul, şi sunt credincios făgăduinţelor Mele. Şi va învia Israel cel căzut, şi la vederea luminii va primi mărturisirea mântuirii cea de la Iisus Hristos, căci Tatăl Meu nu primeşte pe nimeni fără Mine. Şi va fi altoit Israel, şi va fi făptură nouă Israel şi va lucra lucrare de nou Ierusalim, căci toate se fac noi prin cuvânt, şi iarăşi se lucrează prin cuvânt. La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul şi pe om, iar acum iarăşi se lucrează prin cuvânt şi se fac cer nou şi pământ nou şi om nou, după chipul şi după asemănarea lui Dumnezeu, precum a fost la început chipul şi asemănarea lui Dumnezeu în om. Dar iată, trebuie trudă în cer şi pe pământ, căci Noul Ierusalim se coboară din cer, şi nimeni nu pricepe această taină întru lucrarea ei.

O, Românie aleasă de Tatăl Meu ca să te îmbrace întru rochie nouă de nuntă, ca să stai înaintea Mea întru sfinţenie şi întru slavă! Suflu peste tine, ca să-ţi cunoşti menirea ta întru neamurile pământului, şi voi lucra cu toate oştirile cereşti şi voi birui ca să aduc pe cel pus peste tine, pe cel pus de Mine, şi care aşteaptă mâna Mea cea tare ca să lucreze şi să-l aducă. Eu voiesc sărbătoare şi nu întristare. Eu voiesc iubire ţie. Eu voiesc să aduc pe cel uns de Mine pentru tine, şi voi lucra ca să biruiesc împotrivirea cea omenească, voi lucra prin puterea care iese de la sfinţenia celor ce umblă cu Mine.

Binecuvântată să fie cărarea unsului Meu, Mihail al României, căci iarăşi înnoiesc binecuvântarea acestei cărări de întoarcere acasă a celui uns. Binecuvântată să-i fie răbdarea şi aşteptarea, intrările şi ieşirile, duhul şi iubirea şi credinţa lui în lucrările Mele peste România şi peste lucrarea mântuirii care lucrează de la Dumnezeu în România.

«Iată, noi le fac pe toate». Eu aşa am făgăduit, dar e mare lucru să înţeleagă omul ce va să zică această împlinire. De două mii de ani Mă zbucium cu tot cerul sfânt ca să iau moartea şi fărădelegea de pe pământ. Dar iată, am ieşit cu lucrarea cuvântului, şi voi lucra prin cuvânt, şi cuvântul se va întrupa şi toate se vor înnoi la cuvântul lui Dumnezeu.

Rostesc binecuvântare peste păstorul bisericii din cetatea Timişoara, peste cel blând, peste cel credincios, dar vreau să fie credincios, şi să-i dea şi celui plăpând pe care-l am scris în această carte şi care s-a ascuns de Dumnezeu. Vai celor ce au stins lumina acestei lucrări din inima acestui fiu al Meu, Irineu, care a greşit lui Dumnezeu clătinându-se. Să fie duh de credinţă peste duhul bisericii Mele şi să învieze sfinţenia cea care va sta înaintea Mea în biserica Mea. Iată, vin la turma Mea, şi ea se întoarce de la Mine. Eu sunt, şi ea se întoarce cu spatele la Mine, dar Eu o voi tămădui de necredinţă şi voi sufla peste ea, şi ea va sta înaintea Mea.

Pace cerească peste păstorul bisericii din această cetate! Pace ţie, păstor al bisericii Mele, căci biserica este cerească, nu este pământească, precum nici Eu nu sunt. Eu sunt din cer, nu din pământ, şi tot aşa şi biserica Mea, care voieşte cu Mine şi cu cerul. Pace ţie, şi nu privi cu îndoială lucrul Meu din vremea aceasta. Eu sunt. Întru cuvântul glasului Meu lucrez, şi am iesle de coborâre a glasului Meu. Eu sunt cu România, dar vreau să fie viu trupul bisericii Mele din ea şi să stea cu faţa spre părinţi, ca să se întoarcă şi părinţii cu faţa, şi să lucreze din cer peste biserică părinţii, şi să se vadă peste ea chipul ei cel dintâi. Amin.

Pace vouă, celor ce staţi cu cuvântul Meu înaintea mulţimilor din această cetate! Şi vom merge cu vestea cerească până la ziua de odihnă.

Pace vouă, celor ce aţi adus cuvântul Meu de la ieslea lui pentru această cetate, ca să fie întocmit şi rostit pentru ea! Pace şi Ierusalim nou şi ceresc peste duhul şi trupul acestei cetăţi!

Pace şi biruinţă pentru cărarea unsului Meu Mihail, căci cerul sfânt duce luptă spre biruinţă pentru întoarcerea celui uns. Eu sunt. Pace vouă! Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu.

Pace peste Israel! căci Israel înseamnă popor credincios lucrărilor cereşti, întru duh dumnezeiesc. Amin, amin, amin.

10/23 aprilie 1994

Praznicul Învierii Domnului

Adevărata biserică a lui Iisus Hristos. Ştiinţa a ispitit tainele facerii.

Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa! Aceasta este zi de Paşti, ziua Fiului lui Dumnezeu, întâiul născut din morţi, şi Cel dintâi întru toate.

Eu sunt, bucuraţi-vă! Şi iarăşi zic, bucuraţi-vă! Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, şi iată, sunt cu voi, cei din urmă. Bucuraţi-vă că sunt cu voi, cu voi, cei din urmă, cei de dinaintea arătării Mele pe norii slavei, întru slăvită venire pe nori. Sunt cu tine, Israele mititel, popor ales de Mine din lume ca să fiu cu tine în vremea cea din urmă, şi ca să fii tu creştin după adevărul numelui Meu.

De unde vine numele de creştin? Israele, dacă Eu te întreb ce înseamnă numele creştin, tu ce răspuns Îmi dai? Acesta este numele Meu, Israele, şi din el vine numele de creştin. Dar ce răspuns Îmi dai tu despre viaţa ta cu numele de creştin? căci tu trebuie să semeni cu Cel de la Care se desprinde acest nume minunat.

O, popor creştin, să te lupţi, tată, să semeni cu Mine, că Eu cu nimeni n-am vorbit ca şi cu tine, şi am multe să-ţi cer, şi să le văd peste tine, ca să trăiesc Eu întru tine, iubitul Meu copil cu numele de creştin, cu nume nou, după numele Meu rostit.

Israele, pace ţie! De peste tot Israele al acestei lucrări, pace ţie! Ascultă cuvântul Domnului, Israele mic. Ia aminte şi

te întăreşte întru Mine şi de la Mine, de la hrana Mea, care se cheamă cuvântul lui Dumnezeu. Iată, rostesc peste tine, în numele Meu şi în numele tău, tot cerul rosteşte odată cu Mine şi cu tine salutul Paştelui Meu şi al tău: Hristos a înviat! Şi tu să zici cu Mine odată: *„Adevărat a înviat!“*. Adevărat să fie acest răspuns peste fiinţa ta, peste împlinirea ta întru Mine, întru învierea Mea întru tine.

Hristos a înviat, creştinii Mei, care purtaţi întru adevăr acest nume minunat! Acest nume este purtat de cei ce seamănă cu Mine, fiilor. Hristos a înviat, întru întreită cântare şi urare şi adeverire! Pentru tot poporul Meu să fie praznic de înviere, şi asemănare de înviere, şi bucurie în inimile voastre, fiilor. O, nu e bine în lume, nu e bine cu lumea, tată. E bine cu Mine şi cu slava Mea şi cu bucuria Mea. Numai aşa fel de bucurie se numeşte bucurie veşnică. Bucuria acestei sărbători de înviere, nu ştie lumea s-o păstreze curată şi vie. Nu Mă pot bucura cu lumea, tată. Lumea se strânge la slujba învierii şi se bucură în felul ei, se bucură că se strânge buluc, se bucură din obişnuinţă, dar bucuria lumii acesteia nu este ajunsă până la cer. Mare suspinare este pe îngeri şi pe sfinţi că n-au şi ei loc în biserici şi în oamenii care merg la slujba învierii Domnului, la slujba bisericii, fiilor, că iată, una este să zici biserică, şi alta este să zici biserica lui Iisus Hristos. Dar Eu vreau ca tu să fii biserică a lui Iisus Hristos, iubita şi micuţa Mea turmă. Să nu fii ca biserica lumii, care se foloseşte de numele lui Iisus Hristos şi care se strânge la slujba învierii ca să întristeze pe sfinţi şi pe îngeri şi pe Domnul; se strânge şi face fărădelege în biserică şi în casa ei şi în jurul ei, şi blesteamă şi înjură şi fumează şi face desfrânare şi destrăbălare, şi nu văd, tată, să doară pe careva această blasfemie dureroasă. Sunt preoţi puţini, puţini de tot, şi ar trebui să fie mulţime mare de preoţi, ca să fie ordine cerească întru biserică cerească. Este câte o cetate mare, şi are pus peste ea un preot, şi nu poate face nimic aşa. Nu aşa se cădea să fie ca să se spună pe drept biserică a lui Iisus Hristos.

Măi copii, vă spun şi Eu vouă că e mare rătăcire pe pământ. Cerul face socoteală, şi e mare înşelare pe pământ, şi voiesc s-o dau de veste, ca să nu lucrez pe neştire peste rătăcire; să dau de ştire că una înseamnă cuvântul biserică, şi alta înseamnă biserica lui Iisus Hristos. Cea a lui Hristos înseamnă sfinţenie, credinţă, smerenie, iubire şi rugăciune vie, măi creştine, nu rugăciune moartă, nu mândrie, nu sminteală; înseamnă ascultare biserica lui Iisus Hristos. Cel ce calcă ascultarea din biserica lui Hristos, acela iese din biserică, iese prin neascultare lucrată împotriva Duhului Sfânt, Care trebuie să conducă biserica. Preotul trebuie să fie om vrednic, om curat şi neobosit în slujire, om ales de iubirea creştinilor, de iubirea lor, care se hrănesc cu Dumnezeu. Aşa se cade să fie ales preotul, şi se cade să fie cel mai bun, mai bun şi mai sfânt decât toată biserica; mai bun, ca să fie pildă bisericii.

Oare, ştiţi voi cum se aşezau şi cum erau preoţii în vremea bisericii de la început? O, ce mult voiesc să ştiţi şi să credeţi că preotul trebuie să fie curat şi să se asemene cu Mine, că scris este: *«Nu este ucenic mai mare ca învăţătorul său, dar orice ucenic desăvârşit va fi ca învăţătorul său»*. Aşa şi numai aşa înseamnă biserică a lui Hristos. E lumea moartă, şi nu o pot învia şi nu Mă pot strecura s-o trezesc, că preoţii ei fac altceva, nu slujesc lui Hristos. Ei au tocmit darul pe bani şi nu răsar din cetate, şi vin necunoscuţi de cetate, şi nu se mai ştie rânduiala cea din început când apostolii Mei intrau prin cetăţi şi era ales cel mai vrednic din cetate şi era aşezat peste cetate, prin descoperire cerească era ales.

Dar unde sunt, tată, cheile împărăţiei cerurilor? Iată, ele sunt stăpânite de cei ce nu iubesc împărăţia cerurilor. Dar voi nu vă temeţi. E vremea de înşelare şi de minciună şi de făţărnicie cum n-a mai fost de când e veacul şi nu va mai fi, dar voi nu vă temeţi, că iată, Eu sunt prin cuvânt cu voi şi vă ţin treji şi vă îndemn la veghe şi la atenţie şi la biserică întru Iisus Hristos. Voi sunteţi biserica Mea, pentru că Eu sunt capul ei. Dar la biserica lumii n-am cum să-Mi plec capul, iar cei ce păstoresc peste ea vor da seamă, şi le voi cere rodul, şi le voi cere oile păstorite şi le voi arăta ce au făcut, că n-au făcut altceva decât negoţ şi înjosire peste Fiul lui Dumnezeu. Dar voi nu vă temeţi în ziua aceea când le voi cere socoteală păstorilor de turme, păstorilor de cetăţi, că le voi cere talanţii, le voi cere rodul muncii lor şi felul rodului.

Iată, tată, Eu vă spun vouă: nu toate muştele fac miere. Miere fac numai albinuţele, şi aceasta este pildă şi răspuns când toate cele făptuite se vor socoti cu Dumnezeu. Miere fac numai albinuţele, tată, şi voi nu vă temeţi, căci Stăpânul viei va lucra împlinirea pildei pentru salvarea viei Sale. Iată, am coborât această lucrare între cer şi pământ şi am lucrat cu voi patruzeci de ani în taină cerească, şi acum am ieşit cu acest popor pe care l-am urcat treaptă cu treaptă, încetul cu încetul, până la vremea strâmtorării, dar cei uşori trec prin vremea aceasta şi rămân şi se înnoiesc pentru vremea cea de după ea.

Te-am ales pe tine, poporule creştin, ca să judec lumea care a ales calea cea largă, şi iată, Eu te dau pildă de portiţă strâmtă, că tu vei fi portiţă de intrare la Mine pentru lumea care va asculta de trăirea ta, de cuvântul tău pe care-l ai de la Mine, tată. Fii credincios, şi să nu faci şi tu ca ninivitenii, cărora le-am cerut pocăinţă şi sfinţenie, ca să-i salvez de la prăpădire, că păcatele ninivitenilor M-au făcut să hotărăsc scufundarea lor şi pieirea lor, dar Eu am profeţit prin trimisul Meu, şi cetatea s-a pocăit, şi Eu Mi-am băgat sabia în teacă. Şi după o vreme ninivitenii au cugetat că a fost minciună profeţia, şi din nou s-au întors de la Dumnezeu, şi atunci, Eu am scufundat Ninivea dacă n-a stat credincioasă şi întru ascultare. Eu n-am lăsat nelucrată salvarea, dar dacă a fost necredinţă la om, omul şi-a ales singur plata. Aşa am făcut şi cu Iuda, dar Iuda n-a crezut că este adevărat ce spun Eu din vreme. I-am dat să înţeleagă că el Mă va vinde. Am vestit patima şi moartea Mea, ca să-l opresc să facă necredinţă, dar el nu credea ce spun Eu, ce profeţesc Eu, şi când a văzut că a fost adevărat, atunci şi-a pierdut minţile şi şi-a luat singur plata necredinţei. L-am ajutat din timp, ca să înţeleagă, ca să Mă spăl de sângele lui, căci aşa trebuia să fac Eu ca străjer dumnezeiesc. Străjerul care vede sabia venind şi nu anunţă cetatea, se face vinovat de sângele celui ce piere în fărădelege, dar cel ce vesteşte apropierea prăpădului, acela nu este vinovat de viaţa celui ce nu crede vestea străjerului. Dar şi ţie ţi-am vestit, poporul Meu iubit, şi câte ţi-am vestit! Şi dacă tu dai să nu crezi, mai am Eu ce să-ţi fac ţie dacă vor veni peste tine cele ce sunt vestite că vor veni?

O, Eu am avut mereu străjeri puşi de Mine peste tine, poporul Meu ales din lume ca să fii pentru Mine, dar tu ai dispreţuit pe străjeri când voiam îndreptare ţie. Iată, acum am înălţime mare de strajă, şi vestesc mereu pe străjeri, şi ei stau în faţa Mea pentru tine şi te vestesc pe tine de la Mine ce să faci şi ce să nu faci, ca să fii şi să rămâi viu. Şi dacă tu nu stai să crezi şi să lucrezi după glasul trâmbiţei care te vesteşte întru bucurie, dar şi întru veghe, atunci străjerii tăi n-au vină pentru clătinarea şi pentru zdrobirea ta, precum nici Eu n-am vină, fiindcă te-am vestit şi am trimis străjerii la tine. Fii aşa

cum cere veghea vremii de acum, fii precaut, măi Israele, şi nu te lua după ce este astăzi, că Eu ţi-am vestit din vreme ce este astăzi şi ce este mâine, dar dacă eşti cu Mine, nu te vei stropi nici pe picioare, şi vei trece cu bine şi vei întâmpina pe Domnul tău, întru răsplata ta în cele nădăjduite.

Să nu te superi pe Mine, Israele. Eu te îndemn spre sfinţenie, că nu mai am mângâiere decât de la tine, iubitul Meu popor. E ziua învierii, dar de la lume M-am umplut de răni şi de cuie şi de blestem. Se duc femei la biserică şi iau cele sfinţite şi le folosesc pentru blestem şi pentru rătăcire, şi îşi fac rost de lumânări şi de tămâie şi de floare închinată Mie, şi folosesc, zic ele, putere de la Mine ca să facă cu acestea rele; rele pentru oamenii cei rătăciţi, şi folosesc cele sfinţite în slujba duhului rău. O, ce durere pe Mine, Fiul lui Dumnezeu, Care am înviat pentru învierea lumii!

A venit lume multă să fie la biserici, dar ce fărădelege am văzut în biserici şi în jurul lor, e de stat pe cruce, tată, nu e de înviat pentru aşa lume străină de Dumnezeu. N-are cine s-o înveţe, n-are cine s-o oprească, n-are, că lumea se sminteşte de la cei mari, după cum este scris că peştele se strică de la capul lui, tată. Aşa este şi această pildă; este pentru biserică, deosebit pentru biserică, şi iată, biserica nu este biserica Mea, şi nu este decât de stat pe cruce pentru o aşa biserică. Nu mai e de înviat, că pe vremea aceea când Eu am înviat, la vestea învierii Mele s-au sculat trupurile sfinţilor şi au ieşit din morminte şi au stat în Ierusalim şi au fost văzuţi înviaţi, dar acum, cei vii cu trupul nu vor să audă vestea învierii Mele şi să învieze, ba Îmi pecetluiesc mormântul Meu în ei, ca nu cumva să Mă scol întru ei şi să fie vii. Atunci au auzit morţii şi au ieşit din morminte şi au înviat, dar acum nimeni nu mai aude glasul învierii ca să fie viu.

Eu voiesc alinare de la tine, Israele, că iată, sunt în patimă de la lumea care-şi bate joc de numele Meu, şi scris este: *«Cu cel fără de lege nu voi sta la masă»,* dar lumea nu înţelege Scripturile şi nu vrea să audă de ele şi să le ştie şi să le creadă. Dar tu să crezi, iubitul Meu popor, şi să fie, tată, zi de înviere peste tine şi întru tine şi în mijlocul tău.

E praznic sfânt, e zi de bucurie şi de iubire, şi iată, Mă adun cu tine întru învierea Mea, Israele mititel. Sunt cu duhul acestui popor întru lucrare de cuvânt, căci tu, popor iubit, ştii cum să serbezi Paştile învierii, iar acum este cel mai iubit Paşti din viaţa ta cu Mine, măi Israele, căci cu adevărat Mă ai pe Mine Cel mai drag. Nu te-ai mai dat, tată, la mâncări şi la bucurii de mâncări, şi Eu am fost cea mai dulce mâncare pentru tine; Eu, cu viaţa Mea cea sfântă întru tine; iar tu trăieşti acum nu cu hrană asortată, şi nu cu bucate lumeşti, ci cu bucate cereşti, aşa cum a fost la începutul Meu cel curat, şi te hrăneşti cu cuvântul Meu, care te face nou, care te împuterniceşte, ca să poţi să fii ca la începutul cel fără de moarte, şi tu să stai cu multă bucurie întru aşa viaţă dată ţie de Mine, căci viaţa aceasta Eu ţi-am profeţit-o din vreme şi ţi-am promis că te voi duce la ea, şi la izvorul cel ceresc apoi, căci după mâncare îţi va trebui să bei apă, tată, şi îţi voi da apă vie din râul vieţii, popor al vieţii care vine.

Eu mereu te-am povăţuit să nu mai ţii la trupul tău, şi să ţii la trupul cel pentru Duhul Sfânt, căci trupul tău, creştine tată, scris este că este templu al Duhului Sfânt. Şi iarăşi scris este în Scripturi că voi, creştinii Mei, nu sunteţi ai voştri şi că trupurile în care staţi voi, trebuie să fie sălaşe ale lucrării Duhului Sfânt. Chiar dacă ai da să zici că Avraam sau Ilie sau David sau apostolii au mâncat lapte şi carne şi unt, tu să nu mai zici aşa de-acum, şi să te gândeşti bine ce zici şi să cercetezi bine ce însemni tu pentru ei, pentru cer şi pentru veacul care vine acum pregătindu-se prin tine, Israele al ascultării cea din urmă. Cu tine este altceva. Tu împlineşti ce n-au împlinit ei, ce a mai rămas de împlinit pentru întoarcerea în Eden, unde moartea va fi aruncată afară şi când prin tine se va ierta toată neîmplinirea celor de până la tine, căci tu împlineşti ce a mai rămas neîmplinit. Nu te sminti cu sfânta Scriptură pe care o ţii în faţă, şi fii atent că sfânta Scriptură este Duh Sfânt, nu este carne şi fire, chiar dacă în ea se găsesc îndemnuri pentru cei fără de orânduiala sfinţeniei, fără de puterea iubirii de Dumnezeu. Este în ea şi lege pentru oameni, ca să fie oamenii călăuziţi până la starea de sfinţenie, dar fiii lui Dumnezeu se ridică deasupra legii, ca să treacă spre starea cea sfântă de la început. Pe vremea apostolilor, vreme despre care au rămas în Scriptură orânduieli şi lucrare peste biserică, uitaţi-vă bine că biserica neascultătoare de pe atunci primea rânduială prin apostoli, după starea bisericii, dar asta nu înseamnă să faci şi tu, ascultătorule, ca şi cei care nu ascultau, şi pentru care se scriau rânduieli prin apostoli. Ce faci tu când citeşti în carte despre văduvele tinere pe care le-a povăţuit Pavel să se mărite? Şi de ce a vrut apostolul Pavel să se mărite acestea după moartea bărbaţilor lor? Ca să nu preacurvească fără lege, tată, pentru că acelea nu alegeau viaţa cea curată în Hristos, şi trebuia să rămână sub lege acelea, pentru că pe atunci nici iudeii şi nici apostolii nu pricepeau de ajuns că legea nu-l poate avea pe om pentru Hristos. Apostolii pricepeau, dar nu puteau îndeajuns să pătrundă cu cele noi peste cele vechi aşa, deodată, că era împietrire şi nu pricepeau iudeii care veneau spre încreştinare şi care erau învăţaţi cu legea. Dar tu, Israele de azi, trebuie să înţelegi că truda Mea e pe sfârşite, şi trebuie să am un popor aşa cum este cerul sfânt. Aşa, şi nu te sminti că-ţi cer să fii cum este cerul sfânt, cum este Ierusalimul cel de sus, cel prin har Ierusalim, şi care a câştigat prin har Ierusalimul cel de sus, după cum a fost rostită făgăduinţa peste Avraam.

Ascultă, Israele, glasul Meu, ascultă povaţa Mea, măi Israele, că tu eşti ales pentru sfinţire, nu eşti după trup; eşti ales pentru cele ce vor fi mai presus de trup, tată. Nu te lua după cei din poporul Meu care n-au vrut să împlinească cele profeţite încă din vremea trupului lui Verginica. Eu ţi-am spus azi că este cel mai frumos şi cel mai sfânt Paşti şi cea mai sfântă zi de înviere din viaţa ta cu Mine, măi Israele. Vorbesc de cei care n-au lepădat cele aşezate pentru acum, pentru de acum înainte până la arătarea Mea pe nori, tată. Acum rămâne să văd ce să fac cu cei ce au scuipat peste aşezarea cerută pentru vremea în care suntem ajunşi cu veacurile cerului. Eu, Domnul, Îmi voi aduce aminte de toţi cei ce au numele rostit de cer prin această profeţie, şi voi scormoni şi în carne şi în piatră, şi voi zgudui toate casele de creştini care au peste ele mărturia acestei profeţii, şi voi pune întrebarea: *„De ce ai părăsit pe Domnul, tu, casă a lui Israel, şi ca să te închini la idolii trupului tău şi ai veacului cel rău?“*. Îi voi întoarce cu faţa la Mine pe toţi cei care au auzit de la Domnul şi au scuipat pe cuvintele aduse de Mine pentru ca să fie împlinite, că le-am adus ca să trăiască în voi, copii ai acestei profeţii.

Îi este dor lui Verginica de poporul cel păstorit de Mine prin ea. Dar ţie ţi-e dor de trâmbiţa Mea? Ţi-e dor, măi Israele? Îi este dor trâmbiţei Mele de tine, şi Eu îi dau glas trâmbiţei Mele peste tine. Am spus când am venit s-o iau cu cerul pe Verginica, am profeţit peste tine, Israele, că vine vremea să grăiesc cuvinte sfinte peste tine dacă te voi avea pentru Mine. Întreabă pe păstorii tăi cei de la Mine, şi spuneţi la

poporul nostru, păstorilor iubiți, spuneți ce am spus Eu când am luat-o cu cerul pe Verginica. Caută, măi păstorule care ai spre păstrare comoara cea de la sfârșit a cuvântului venit de la Mine la Israel; caută și scoate din ea și dă de știre lui Israel, ca să vadă Israel împlinirea cuvintelor profețite.

Verginica are glas peste voi în ziua Mea de serbare cu voi. Pace glasului cuvântului tău întru Mine, Verginico! și adapă-ți turma, tată, și dă-i din vinul cel nou al nunții, din cuvântul cel mai nou al Meu și al tău, ca să se îngrașe poporul tău, să se veselească, tată, că e zi de bucurie, e zi de înviere peste fiii învierii, peste fiii harului. Amin.

— Facă-se, Doamne, după cuvântul Tău. Amin. Iată glasul Domnului întru duhul meu.

Eu sunt, fiilor. Domnul mi-a spus să fiu acum cu voi. Domnul îmi vede arsura duhului după voi. Hristos a înviat! Pace peste cei mari și peste cei mai mici! Pace peste cei mici și peste cei mari, peste cei ce au venit cu iubire în împrejurimea ieslei cuvântului meu în ziua aceasta de Paști ceresc! E zi de Paști ceresc și dumnezeiesc peste Israel, că voi sunteți poporul Domnului. Mi-e dor de voi, mi-e dor să grăiesc cuvântul meu cu cei ascultători. Mi-e dor și de pașii celor neascultători care, ca și caprele neastâmpărate, dau cu cornițele în hotar și îl pun jos și se duc din staul și fac neascultare și nu vor cu cele ce vin. Mi-e dor de oi, mi-e dor de oile care s-au făcut capre, mi-e dor să le dau naștere nouă și să fie iarăși oi. Dar mi-e dor să glăsuiesc peste cei ce mă iubesc, mi-e dor de voi, copii ai grădinii mele, copii ai ieslei cuvântului. Mi-e dor să cuvintez și eu, și e mult de când nu m-am mai strecurat cu cuvântul meu.

Hristos a înviat! peste ieslea cea nouă, peste voi, cei puși de strajă la lucrul ieslei cerului, la gura izvorului cuvântului ceresc.

Hristos a înviat! iubiții mei păstori, care ați rămas cu greul de la acest popor; dar un picuț de greu, și vine ziua de odihnă când vine Domnul văzut în mijlocul acestei lucrări.

Hristos a înviat! iubitul meu popor ascultător și iubitor de cuvântul Domnului și de împlinirea Domnului peste tine.

Și iată, Hristos a înviat! poporule îndoielnic și puțin credincios, fiule al acestei lucrări care te alegi pe tine, și apoi pe Domnul. Și pentru tine rostesc salutul cel adevărat, și îmi pare rău de pașii tăi purtați pe căi străine de această profeție. Iată, cei ce au stat fără putere bună în vremea trupului meu, tot aceia și azi sunt cei fără putere de împlinire și de credință. Dar Se scoală Domnul și va lovi cu toiagul în fiecare poartă pecetluită prin această profeție și va striga: *„Ridicați-vă, voi, porților, ca să intre Împăratul slavei, Domnul lui Israel!“,* iar porțile care nu se vor ridica, acelea vor fi lovite cu toiagul și se vor zdrobi la lovitura toiagului Domnului, și Domnul va sta descoperit în porți. Dar vine vremea apoi să se ridice aceste porți ale grădinii cea nouă, ale așezării cea nouă, și cine va intra, va intra, și cine nu va intra, nu va intra. Pentru asta a venit Domnul cu anunțarea pregătirii sfințeniei, că vine ziua când această sfântă grădiniță să fie învăluită și scăldată în mare slavă, în văzută slavă, în lumină mare, măi copii, și atunci această grădiniță va primi pe fiii ei. Măi fiilor, ce voi face eu atunci când îi voi vedea plângând pe fiii acestei profeții, pe cei ce vor fi ținuți de puterea cerului ca să nu treacă prin porți? Ce să fac eu cu cei împietriți și nepăsători, cu cei ce încă păcătuiesc față de această profeție? că iată, s-a ridicat această lucrare între cer și pământ și toate neamurile pământului au auzit de ea și s-au bucurat și au prins nădejde, și va fi să știe lumea care n-a știut până acum și va veni să vadă pe poporul cel scris pe nume în această carte. Eu am venit cu fiii acestei grădini, am trecut prin fiecare cetate și am vestit pe Israel, și apoi S-a apucat Domnul de împlinit cele anunțate.

Voi, cei care ați rămas pentru cele aduse de Domnul, pentru cele ce vor rămâne, voi, fiilor, să stați și iar să stați întru mare sfințenie de trup și de inimă și de hrană și de purtare și de vorbire și de veghe, că vine Domnul, măi copii. Vine Domnul, fiilor, și toată oastea cerească este pregătită să se coboare cu Domnul, să se coboare văzut, și va prinde sub ea toată necredința, toată neascultarea și pe toți fiii ei. Sculați-vă și lucrați, voi, cei ce lucrați.

Păstorii mei, întăriți-vă, și să vă întăriți ucenicii, așa cum i-au întărit apostolii pe Tit, pe Timotei, pe Barnaba, pe Marcu, pe Prohor și pe toți ucenicii cei lucrători. Fiți cu luare-aminte. Vegheați în straja nopții și a zilei și lucrați lucrarea aceasta de pregătire a întoarcerii Stăpânului viei. Cei ce nu vor să asculte cu cerul, să se dea de-a stânga, dar cei ce se dăruiesc pentru lucru și pentru ascultare la lucru, aceia să treacă de-a dreapta și să lucreze și pentru cei leneși, pentru cei ce zăbovesc în necredință și în cârtire și în neascultare.

Eu vin și vă îndemn. Mi-e dor de voi la lucru, măi copii. La lucru mi-e dor de voi, pentru că eu la lucru sunt, și îi văd pe cei ce sunt cu mine la lucru. Eu vin și vă îndemn, ca și Domnul vă îndemn: nu vă opriți în sfatul celor răzvrătiți și neascultători în lucrarea aceasta, că dacă ați ști voi de ce vi se cere așa ceva, v-ați scoate și ochii, v-ați tăia și mădularele, numai să ascultați de acest îndemn, căci trebuie mai presus de orice să fie împlinit acest îndemn. Voi nu vă dați seama ce va ieși de la această neascultare dacă nu veți asculta să nu zăboviți în sfatul celor răzvrătiți și judecători ai așezării Domnului peste voi, copii ai cerului. Nu vă mai îngăduiți neascultare, că neascultarea pierde pe fiii ascultării. Folosiți prevederea, și iarăși zic, folosiți prevederea în toată lucrarea voastră cu cerul, că prevederea, măi copii, vă scapă pe voi de toate cele ce pândesc lucrarea Domnului ca s-o vatăme. Prevederea voastră va scula din neascultare și pe cei ce se înfurie acum pe cele cerești, pe cele coborâte din cer. Adunați-vă toți cei buni într-un singur duh, într-o deplină ascultare, că această virtute dacă este lucrată, ea va fi slava bisericii Ierusalimului, măi copii.

Copii așezați la ieslea cuvântului Domnului, vegheați cu nemaiauzită iubire și dreptate peste poporul Domnului, vegheați prin sfatul cel venit cu glasul Domnului. Voi, cei buni și cuminți și iubitori de lucru cu cerul, lucrați peste cei vii, și să fie viu Israel.

Veronica mea cea din vremea aceasta, stai întru dragostea mea, întru dragostea cea mare, și ai grijă cerească de ucenicele cele micuțe, cele tinere. Hrănește-le cu cele din cer și cu înțelepciunea care trebuie să fie și cu lucrarea ascultării, și îți voi da har și Duh Sfânt de la Domnul, că Domnul îmi dă să împart cele cerești peste cei cerești. Înmulțește-ți înțelepciunea și prevederea cea sfântă și pune dragoste de ajunsă peste ucenicele cele tinere, cele mici. Am la voi, în cetatea Valea Voievozilor, lucrători peste poporul meu, lucrători alături de tine și de păstori. Toți cei tocmiți, lucrați întru Duhul Sfânt peste poporul creștin. Folosiți timpul și îndemnul și veghea cea fără pregetare, și vă voi pune la lucru. Mare bucurie se suie la cer de la cetatea din Valea Voievozilor. Eu mă rog pentru această cetate care s-a ridicat spre lucru ceresc, spre lucru de cuvânt peste Israel. Eu voi veni cu Domnul în sfatul vostru și vom orândui lucru peste turma Domnului, care are lucrarea ascultării.

E zi de mare bucurie. Domnul e plin de bucuria voastră, fiilor. Iubiți bucuria cumpătată. Folosiți cumpăna dumnezeiască pentru bucurie. Folosiți-vă de prilejurile de bucurie cu cerul, de bucurie folositoare. Dacă o bucurie cu cerul nu știți s-o folosiți cu folos, nu se lasă rodul ei întru lucrarea ei. Fiți copii ai înțelepciunii, nu ai voii libere, nu ai înțelepciunii libere, ci ai înțelepciunii din ascultarea de Dumnezeu, din cuvântul care vă învață de patruzeci de ani. Nici un fel de înțelepciune nu va mai vorbi, și va vorbi înțelepciunea cea coborâtă din cer pentru cele ce vor rămâne înaintea Domnului. Iubiți-vă unii pe alții cu folos pentru Domnul, și nu pentru cele ce nu vor mai rămâne. Eu am cărare spre voi, ca să vă învăț, dar cărarea mea spre voi este lucrarea ascultării de la voi. Pe cei ce dau să priceapă pe Domnul și nu pot singuri, ajutați-i voi, cei ce aveți tâlcul de la Domnul, și zidiți-vă și fiți temelie tare a celor ce se așează acum spre neclătinare și spre vecie.

E zi de înviere. Pace și înviere să rămână azi peste voi, azi, și în vecii vecilor! Amin. E ziua Domnului Iisus Hristos întru amintirea Paștelui nostru. Hristos a înviat, iubitul meu popor! Bucurați-vă, copii ai Domnului, dar întru bucurie plăcută Domnului.

Măi copii, cine vă mai povățuiește pe voi spre viață așa cum vă povățuiește cerul sfânt? Nimeni, măi copii. Stați în brațele cerului, stați întru întâmpinarea Domnului. Mama Gigi vă pomenește pe fiecare pe nume în fața Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, pe fiecare din voi, care v-ați adunat azi pe colina grădinii care străjuiește înaintea glasului Domnului; pe fiecare din voi, după cum este fiecare din voi, căci Domnul iubește mila și iubirea, dar și dreptatea cea după faptele cele întru Domnul. Iată, vă îndemn să fiți pregătiți, să fiți bine pregătiți, că Domnul va alege lucrători din popor, și vor lucra lucrare nouă și cuvânt nou peste mulțimi, peste cei ce vor lua numele Domnului. Sculați-vă să ascultați și să lucrați, că mare este plata celor ce lucrează în vremea aceasta de arătare a împlinirilor cele profețite.

Mama Gigi se oprește din cuvânt și vă pecetluiește cu adevărul cuvintelor sărbătorite întru zi de Paști ceresc.

Hristos a înviat! Pace peste voi, și lucrare de nou Ierusalim de la voi peste cei ce vor lua numele Domnului!

Pace ție, Israele! Pace ție de la Domnul Dumnezeul tău! Amin, amin, amin.

— Verginica a stat în sfat cu Israel. Eu, Domnul, am dat loc cuvântului lui Verginica. Ea este mare între sfinți, ea este lăudată și cinstită de Avraam și Isaac și Iacov și de profeți și de sfinți. Lucrarea Mea care a început de la Verginica, iată, are rod, și rodul rodește. Să se așeze la lucrarea rodului tot trupul lui Israel. Să fie vie și lucrătoare rădăcina și tulpina și ramurile, ca să aibă viață rodul, și să stea pe masa nunții.

Te-am învățat, iubitul Meu popor, te-am trecut prin ape mari, și am spus furtunii să nu te nimicească și să nu se atingă de cei cu semnul acestei profeții. Și iată, te așteaptă tot cerul pe tine, Israele mititel, Israele mezin, și să nu-l mai faci să te aștepte. Nu Mă pune la încercare, tată, că iată, toată știința care vine de la om se stinge și se adeverește deșertăciunea ei, căci cerul și pământul sunt făcute de Domnul, și nu poate omul tâlcui taina acestei întocmiri. Omul a ispitit tainele facerii, și a zis omul că le cunoaște, și L-a dat deoparte pe Făcătorul. Da' de unde, tată! că omul n-a priceput nimic, că nu poate să fie viu omul care ispitește pe Făcătorul. Domnul a zis să fie lumină, și a fost lumină. Lumina s-a numit ziuă, și întunericul s-a numit noapte, și lumina a fost făcută prin cuvânt, precum luminătorul zilei a fost făcut apoi prin cuvânt. Iată, întâi a fost făcută lumina de ziuă, și după aceea s-a făcut luminătorul zilei, pentru ca să încălzească ziua, pentru ca să însoțească ziua. Aceasta este numai una din tainele pe care omul cel ce este pământ nu le poate pricepe. Mi-e milă de oamenii care se pun să cerceteze pe Făcătorul întru lucrarea facerii cea prin cuvânt. Mi-e milă, că omul nu știe că toate s-au făcut prin cuvânt și nu prin timp. Iată, vine pe pământ înțelepciunea cea dintru începutul cel dintâi și va prinde sub ea pe cei mândri ai veacului acesta, căci prințul lumii a iscodit pe Făcătorul, L-a iscodit prin oameni, prin trupuri, tată. Dar iată, Domnul cerului vine iar prin cuvânt și lasă peste cele învechite cer nou și pământ nou, lucrate prin cuvânt.

Măi Israele, nu te mai lua după oameni, tată. Ia-te după Mine, că Eu sunt Cuvântul Cel Făcător, și lucrez prin cei vii, nu prin cei morți, nu prin cei fără de Domnul. Oamenii au răstignit pe Cuvântul, asta au făcut oamenii. Nu te lua după om, Israele, că oamenii vor să cumpere pe Dumnezeu cu bani, dar banul este măsura cezarului, nu este măsură dumnezeiască. Iată, cezarul are măsura lui, dar darul Domnului este fără măsură și nu se dobândește prin măsură. Mereu ți-am spus că multe am să-ți spun, și mereu ți-am spus că nu le poți purta. De ce, tată, nu le poți purta? Pentru că tu folosești măsura omenească, nu măsura îngerească, și omul nu poate ști ce nu este de știut de om.

Când M-a dat Tatăl să Mă întrupez, n-a știut nimeni din cer, dară de pe pământ! N-a știut nimeni din cer decât Tatăl și Gavriil arhanghelul, iar de pe pământ n-au știut decât cei ce au avut de știut această taină. Au știut profetul Zaharia și Maica Mea și Iosif, și a știut Elisabeta, și apoi dreptul Simeon, și a știut Duhul Sfânt întru aceștia, și omul cel fără de Domnul zice că știe și înțelege cele ale facerii.

Fii cu Mine, Israele, că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Eu sunt Făcătorul, și nu voi da nimănui slava Mea. Slava Mea este și a ta, și ți-o voi da ție dacă vei lucra cu smerenie înaintea arătării slavei Mele cea dintru început. Fii cuminte, Israele tată, și ia înțelepciune de la Mine, și ia pe tine haina sfințeniei, că nimănui nu voi da slava Mea, și ți-o voi da ție dacă vei rămâne întru sfințenie, tată. Nu te încânta cu cele ce se vor opri în curând, căci înaintea slavei Mele cea tainică nu va mai fi nimic de vorbit. Voiesc să dau curs râului vieții peste tine, poporul Meu binecuvântat. Voiesc să stai înaintea Mea, Israele, căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Amin.

Să fie încă atenție la glasul Domnului, că se desprinde încă și alt cuvânt de binecuvântare și de urare și de îndumnezeire pentru copiii cei ce poartă cuvântul Meu în cele patru vânturi ale cerului și ale pământului, pentru copiii Mei Marian și Victoria, copii aleși de Mine pentru ducerea Evangheliei cea de sfârșit peste neamurile pământului. O, tată, iată, iar vă trimit, și să mergeți cu dragoste pentru Mine și în numele Meu. Veți merge iar dincolo de România, iar și iar, și vom zidi Ierusalimul cel nou, cel nevăzut și cel văzut, și se va vedea cel nevăzut. Se binecuvintează calea și călătoria voastră peste țări, iar Eu și cu cerul Meu vă voi însoți pe voi; pe voi și planul Meu.

Copiii Mei, Hristos a înviat, tată! Și voi învia din ce în ce mai mult, ca să sfârșesc lucrarea cea de înviere, lucrarea cea de împărăție a cerurilor în fiii care vor fi sălaș al lui Iisus Hristos. Cerul așteaptă chiar și numai după unul care s-ar întoarce, dară după atâta mulțime de popoare care se vor întoarce într-o zi! adică în ziua când Eu voi învălui cu slavă văzută ieslea cuvântului Meu pe care voi îl luați și le dați oamenilor să bea din râul cuvântului vieții.

Binecuvântați să fiți întru ducere și întoarcere, întru intrări și ieșiri, întru ieșiri și intrări, în culcare și în sculare, și întru sfințenie, tată. Mergeți și propovăduiți împărăția Mea. Vă trimit așa cum i-am trimis pe apostolii de atunci și vă spun și vouă, ca și lor vă spun: mergeți, și în căile păgânilor să nu umblați, și pe cele străine de Mine să nu le luați, și Eu Mă voi odihni peste voi cu Duhul Meu Cel Sfânt. Iată, vă dau tărie de duh, dar să nu dați de la voi duhul temerii de Dumnezeu, măi copii. Rugați-vă înainte de orice lucrare, de orice zi, de orice noapte, rugați-vă dinainte, tată. Folosiți rugăciunea cea vie mai mult decât orice în călătoria voastră cu Mine, că Pavel, apostolul Meu, s-a rugat atât de puternic, de au căzut de pe el și lanțurile cu care era legat, de s-a cutremurat toată închisoarea și s-au spăimântat străjerii. Așa de vie a fost rugăciunea lui. Așa și voi, rugați-vă mai înainte de orice lucrare și de gând și de faptă, ca să se zguduie pământul și închisorile întunericului lumii și să cadă toți solzii de la cei ce nu văd pe Domnul întru minunile Sale. Vestiți ortodoxia alături de Ierusalimul care este cu voi, pentru că ea a păstrat portretul împărăției Mele, și va fi să fie iar ca la începutul ei cel de la Mine, cel de la apostoli, fiilor. Binecuvântate să vă fie gândul și pacea și grăirea unul cu altul, și cu gloatele apoi, căci voi deschide porți largi, dar să stați bine și cu prevedere de cuvânt la porți. Vorbiți așa cum vorbesc Eu, lucrați așa cum lucrez Eu, și Eu Mă voi odihni peste voi și Mă voi scutura peste voi, și vor vedea gloatele că sunteți ai Mei și că sunt cu voi în adevăr.

Binecuvântată să vă fie iubirea pentru Dumnezeu, ca să fie ca a lui Dumnezeu iubirea voastră. Fiți una, dar să înțelegeți ce vă spun. Fiți una cu copiii de la ieslea cuvântului Meu. Fiți una, în orice fiți una, și vom fi toți una și întru Unul Tatăl Dumnezeu Savaot.

Hristos a înviat! Și merge cu voi Hristos Cel înviat, și merge cu voi Verginica. Ea nu vă poate lăsa în călătorie fără ea. Ea merge cu voi și va gânguri cu voi mereu și va cânta cu voi *„Hristos a înviat!“*. Iată, am bucuria Mea în mijlocul celor din poporul Meu, iar duhul vostru este cu Noi la lucru, cu Mine și cu fiii cuvântului Meu. Iubiți trăirea pe care v-am dat-o s-o purtați peste voi și stați cuminți în această hăinuță, că nu este hăinuță mai călduroasă și mai moale și mai cu trecere decât aceasta pe care o aveți de la Mine.

Iată, iar vă binecuvintez întru călătorie. Să nu vă fie greu. E ușor cu Mine, măi copii, cu pacea Mea și cu înțelepciunea Mea. Pace vouă, iubiții Mei copii, zburătorii Mei copilași! Pace și aripi tari! Și stați numai deasupra tuturor, numai deasupra, tată, numai deasupra. Eu sunt cu voi. Amin, amin, amin.

18 aprilie/1 mai 1994

Sărbătoarea izvorul tămăduirii

Povețe pentru cei ce au ales calea mântuirii. „Un monah dăruit lui Dumnezeu trebuie să fie scump la vedere“.

Domnul Iisus Hristos Se vestește pe El Însuși întru sărbătoare de aducere-aminte a Paștelui cel nou.

Hristos a înviat, copii ai glasului Meu! Ascultați glasul Meu și înființați-l în cartea aceasta și mergeți cu cartea de azi, mergeți cu Mine și cu popas ceresc în casa lui Ionel Branșa, măi copii.

Hristos a înviat! Iată urare de înviere peste această casă cerească. Sunt cu voi în sfat. Facem sfat ceresc, și lucrăm după el apoi, că voi sunteți lucrători cu lucru luat din grădina cuvântului glasului Meu, și vă trimit cu lucrul Meu în poporul Meu. Dar iată, acum facem popas de cuvânt ceresc în casă la voi, tată, la voi, lucrătorii Mei. Iar și iar vă dau de lucru. Vă supărați, tată? Eu adun pe cei risipiți ai Mei, îi adun întru lucrare de nou Ierusalim, iar voi să vă bucurați, chiar dacă veți avea de lucrat mai mult decât restul poporului Meu.

Voi, cei din cetatea Mea, Valea Voievozilor, v-ați alăturat cu toată credința, cu toată ființa și voința, ca să ridicăm la înălțimea ei lucrarea de nou Ierusalim în poporul Meu, lucrare vestită demult, încă de pe vremea Mea cu Verginica, tată. Și iată, Verginica se bucură adunându-și copiii, adunându-i în staul pentru ocrotire, pentru hrănire și pentru slava ei cu poporul ei.

Măi copii, iată ce fac, nimic nu fac decât ceea ce a fost vestit din timp prin această profeție. Am zis că monahiile vor fi trimise la casele lor, și cine e monah adevărat, acela este dat deoparte de Dumnezeu, este pus deoparte de Dumnezeu, deosebit pus deoparte. Și iată, înmulțesc și măresc biserica aceasta. Vă supărați, tată? Știu că nu vă supărați, pentru că voi Mă iubiți, pentru că voia voastră stă în voia Mea, pentru că ați părăsit voile voastre și stați întru voile Mele și ale planului Meu, tată. Am adus în staulul Meu pe cele două copile care au fost trimise în mănăstire spre mărturie din poporul Meu, și care acum s-au sculat cu credință și au dat mărturie în numele acestei lucrări cu care Eu păstoresc de patruzeci de ani acest popor. Și dacă ele au ieșit cu cele în care au crescut desăvârșindu-se, prin aceste copile am prins în lațul necredinței pe cei ce stau mari pe scaunul bisericii, iar cei necredincioși lui Dumnezeu și Duhului Său Cel Sfânt scot din biserica lor pe cei ce viețuiesc întru Mine și întru biserică adevărată. Iese untdelemnul deasupra, tată, iese de-acum, și vom strânge untdelemnul în locuri curate, și să fie păstrat pentru mărturie, tată.

Iată, au venit înapoi la Mine cele două copile, Anisia și Teodora. Am venit să fac sfat cu voi pentru încă două copile care au stat pe drumul Meu alături de aceste două. Eu n-aș voi să le despart nici un ceas măcar, și aș voi să le facem căsuță și să ducă viață sfântă înaintea Mea, iar Eu să vă dau plata pentru îngrijirea lor, că Eu sunt vistierul, Eu, tată, și am grijă de copiii Mei cei buni. Hai să ne sfătuim cum e bine, dacă e bine așa și dacă se poate așa, și apoi să vorbească Domnul cu aceste copile și să le dea cuvântul cel mai bun.

Eu voiesc bine vouă, copii ai poporului Meu, și umblu după voi mereu, ca să vă gătesc loc ceresc, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi, copii ai poporului Meu.

Iată, copile iubite, a venit vremea, tată, să nu vă mai ascundeți, să nu vă mai temeți, să poată creștinul să-Mi slujească Mie după voia cerului. Am lucrat ca să ies deasupra cu lucrarea Mea cea de patruzeci de ani ascunsă sub obroc, și am ieșit. Dar acum trebuie să-Mi pregătesc bine poporul, să-l îmbrac cu credință, cu înțelepciune, cu sfială sfântă, cu duhul temerii de Dumnezeu și cu lucrare cerească. A venit ziua să veniți acasă la Mine, la lucrarea Mea pentru care ați fost judecate voi, cele care ați trăit-o pe ea. Și dacă ați iubit trăirea ei și sfințenia pe care o cer Eu azi peste cei ce vor rămâne, iată, Eu pentru asta v-am adus în staul, tată. Așa voi aduna Eu pe toți ai Mei. A venit vremea ca toți cei care vă depărtează pe voi, copiii Mei, să aducă cu adevărat slujbă lui Dumnezeu, să Mă ajute pe Mine să-Mi culeg copiii în staul viu de nou Ierusalim, și să se ridice apoi spre minunea ce se va ivi, să se ridice și cei ce nu înțeleg acum. Eu voiesc pe voi să nu vă

despart nici un ceas, dar trebuie, tată, să voiţi şi voi la fel. Iată, vă dau poveţe noi pe care nu le-aţi trăit până acum. Un creştin al Meu, un monah al Meu nu are de umblat pe drum, tată, nu are de mers cu lumea pe cărarea ei. Voi n-aţi făcut până acum aşa, că n-aţi avut cum, dar vrea-veţi voi să Mă ascultaţi aşa cum doresc Eu de la voi ascultare? Lucrarea creştinului, lucrarea monahului nu este alta, decât ascultarea şi sfârşirea voii sale şi sfiala cea sfântă şi iubirea de sfinţenie, tată. Creştinul cel care Mă iubeşte şi Mă ascultă cu adevărat, nu mai are nimic de făcut decât să asculte lucrând ce-i dă Domnul din planul Său. Eu voiesc, tată, să vă fac cuib ceresc şi să vă dau Eu de lucru, şi să am grijă de voi. Dacă Eu am grijă de voi, voi nu trebuie să mai voiţi nimica, tată, dar e lucru mare să Mă asculte un creştin, că poporul Meu până acum n-a vrut să înveţe şi să trăiască lucrarea ascultării. A vrut să facă Domnul ca el, şi greu Mi-a fost Mie peste Israel, că n-am putut să-l modelez şi să-l frământ ca să fi fost acum aluat nou poporul Meu, obişnuit cu frământătura Mea.

Iată, Verginica este de-a dreapta Mea, şi voiesc să-şi ia în primire mioarele pribege şi să le dea din păşunea staulului cel nou al izvorului cuvântului ceresc. Ea duce oftat greu după ea pentru toţi copiii, şi după toţi aşteaptă ca să-i bage la adăpost.

Verginico, ia în primire lucrarea cuvântului Meu de azi şi încheie cu biruinţă sfatul acestei zile pentru poporul Domnului. Eu în tine, şi tu în Mine, şi adapă-ţi oile, tată, şi dă-le din cer şi învaţă-le să stea în păşune, că greu e prin spini şi prin ciulini, greu e pe la izvoare tulburi şi seci. Ia-ţi oile în primire, Verginico, şi fă unire cerească în ziua aceasta şi pune-ţi poporul în staul, şi la lucru, Verginico. Amin.

— Mama Gigi este în sfatul Domnului, în sfatul cel de azi. Iată, iubiţii mei, se întregeşte trupul vostru şi odrăsleşte pentru cer. Fiecare ucenic al acestei lucrări trebuie să ridice ucenici, aşa cum şi eu am lucrat şi am lăsat ucenici în lucru cu Domnul. Voi trebuie să mergeţi până vine Domnul, până vin eu înapoi, şi să mergeţi cu ceată de ucenici, cu rod rămas în picioare. Aşa să fi lucrat tot poporul meu, că nu de altceva a fost miluit şi primit fiul acestui popor.

Mi-e drag să vin cu cuvântul în acest acoperământ, mi-e drag, pentru Veronica mea şi pentru toţi ai ei, ai sufletului ei care mă iubeşte şi îmi lucrează mie şi îmi duce vestea mea şi a Domnului spre poporul meu cel credincios, şi lucrează cu ucenici Veronica mea, şi cu uceniţe merge după ea, cu uceniţe mari şi mici. Şi iată, îţi mai adaug pentru lucrul sfinţeniei acestor copile, Veronica mea de azi. În numele meu, să le ai în primire şi pe aceste patru copile venite din spini şi din ciulini, căci tu iei din grădina mea şi cuvânt şi putere şi înţelepciune. Învaţă-le duhul sfielii sfinte, şi apoi al iubirii sfinte. Învaţă-le duhul temerii de Dumnezeu, dar mai vârtos învaţă-le duhul liniştii lăuntrice şi viaţa monahală pe care n-au avut unde s-o trăiască aşa cum cere Domnul unui monah, unui creştin cu viaţă de monah. Întăreşte-le, ca să poată să nu dorească mângâiere afară de mângâierea care vine din cer. O, Veronica mea, e mare lucru să ştii să vorbeşti, să ştii să taci, să ştii să zâmbeşti cereşte şi să fii în toată clipa mulţumit întru Dumnezeu. Aşa să stai la sfat de iubire cu cele ce ţi le dau azi să le aduci până la întoarcerea mea, pentru că tu ai luat de la duhul grădinii mele. În numele meu, să te asculte pe tine, pentru că eu, aşa aşez, şi ştiu de ce lucrez aşa. Să fie aici la voi frăţie şi nesupărare. Să fie iubire, că fără de ea e greu. Să fie milă şi răbdare, dar să fie ascultare de cer. Să fie preţuit tezaurul ceresc, şi să nu fie dat pe jos, iar voi ştiţi ce vreau să spun prin această grăire. Să fie cântare de slavă pentru cer, şi pururea bucurie cu Domnul, şi eu vă voi hrăni pe voi.

Copilă Varvara, tu să ştii mai mult ca până acum că mama ta şi fraţii tăi sunt cei ce au pe Domnul, şi să nu te clatini nici cu gândul, nici cu dorul, nici cu ascultarea. Când erai copilaş, eu te înduhovniceam printr-o altă copilă bună a mea, iar acum s-o ai pe Veronica mea ca şi pe aceea care te-a ţinut aproape cu inima de Domnul. Să n-ai pe nimeni pe lume, decât pe Domnul şi pe poporul Său cel ascultător şi lucrător. Să stai sub ascultare cu toată bucuria, căci cel ce stă sub ascultare, acela se numeşte om fără grijă şi în ocrotire sufletească. Iubeşte sfiala cea sfântă şi frumuseţea cea cerească a înţelepciunii şi păstrează-te în duhul acestei case care te ia de-acum sub acoperământ ceresc. Eu am grijă de tine, iar tu să ai grijă să iubeşti toate cele ce vin de la Domnul spre împlinire. Să fii mai bună ca până acum, şi să-ţi dobândeşti tot ce ţi-a lipsit până acum din cele ce aşteaptă Domnul de la tine, şi să ai inimă deschisă, larg deschisă, ca să se poată uita oricine în ea, şi să vadă în ea împărăţia cerurilor. Eu te-am avut de micuţă aproape de ieslea Domnului, iar acum mi-am adus aminte de credinţa ta şi te-am luat iar aproape, ca să fii în dragostea mea. Ascultă de cei puşi peste voi, şi fii cu cerul până la slava cea văzută, bucurând inimile cele din jurul tău.

Copilă Minodora, să te hrăneşti şi tu cu aceste învăţături şi să stai pe cărare. Dacă tu crezi că vei putea să-ţi tai voia şi dorul de ai tăi şi să fii cu voinţă cerească, atunci eu te îmbrăţişez şi îţi dau de la mine şi te dau în grija acestui acoperământ, că nu e bine să caute creştinul după dorul inimii lui, după placul voii lui. Un monah dăruit lui Dumnezeu trebuie să fie scump la vedere dacă pleacă pe această cale, pentru că dragostea lui I-o dă lui Dumnezeu, şi de aceea se face monah. Eu voi da Duh Sfânt de la Domnul peste copiii de la ieslea cuvântului meu, ca să vă înveţe pe voi şi să ascultaţi de ei ca de Domnul. Eu vreau să vă am alese în poporul meu creştin, în poporul meu monah, că iată, am pus viaţă de monah peste tot poporul meu.

Copilele mele Anisia şi Teodora, viaţa voastră să fie o mângâiere şi o încurajare sfântă în acest acoperământ. Iată, eu voi lucra prin cei unşi la lucrul Domnului şi vă voi face rostuire dulce şi cerească de nou Ierusalim. Aveţi grijă de sfaturile primite de la cei din grădina cuvântului, că aceia grăiesc întru Duhul Sfânt şi rânduiesc peste popor lucrul spre lucru, lucrul Domnului. Să nu fie tristeţe sau cârtire, căci un copil al Domnului are veşnic mulţumire şi pace lăuntrică. Rugaţi-vă pentru toţi cei care nu înţeleg pe Domnul întru lucrare. Lăsaţi amintirea oricărei supărări şi nu judecaţi cu gândul sau cu vorba pe cei ce au lucrat venirea voastră în staul. Aşa a voit Domnul să fie, şi nimeni nu poate face ceva asupra poporului meu, în afară de planul pe care-l face Domnul dinainte. Ajutaţi pe Veronica mea să săvârşească marama ce o are de lucrat, chipul meu pe maramă, aşa cum a fost chipul Domnului pe marama Veronicăi de atunci. Ajutaţi-o să poată lucra lucrul Domnului şi să fiţi în iubire şi în cerească pace sub acest acoperământ sfânt. Şi mai am de grăit aparte cu voi, aparte şi cu veghe, şi mă voi folosi de solii grădinii Domnului. Mai am o lecţie de adus peste voi, dar am de lucrat peste voi cu copiii cei de la ieslea cuvântului. Apoi voi veni iar şi voi rândui cuvânt spre trăire peste voi.

Mama Gigi vă primeşte în braţe. Hristos a înviat! şi bucuraţi-vă! Să fie lucrare cerească peste acest aşezământ sfânt. Să fie ascultare, iubiţii mei. Să ne ţinem unii pe alţii întru as-

cultare cerească. Mama Gigi v-a adunat la sânul lucrării, la gura izvorului cuvântului ceresc. Vă voi da sfaturi prin cei din grădina cea nouă, cei care sunt cuvântul Domnului.

Eu în curând voi vorbi cu poporul meu. Vestiţi zi de întâlnire cu glasul Domnului. Domnul iarăşi va poposi în sfat cu poporul Său şi va aştepta să se strângă fiii acestei lucrări, şi va veni Domnul şi va înfiinţa praznic ceresc, de cuvânt ceresc.

Pace ţie, cetate a mea din Valea Voievozilor! Pace vouă, ucenicilor! Şi orice ucenic desăvârşit să fie ca învăţătorul său. Amin, amin, amin.

22 aprilie/5 mai 1994

Duminica a doua după Înviere, a sfântului apostol Toma

Credinţa în cele ce nu se văd este mult răsplătită. Îndemn la hrană fără de carne.

În ziua întâi a lunii mai a acestui an M-am coborât cu sobor ceresc de sărbătoare prin cuvânt pe colina din împrejurimile ieslei cuvântului Meu şi am hrănit pe poporul Meu cel adunat deasupra ieslei Mele. Şi iată, în ziua a opta a acestei luni, a opta după înviere, aşez din nou sărbătoare şi praznic ceresc în mijlocul poporului Meu.

Te-am adunat, poporul Meu, ca să sărbătoresc ziua a opta, duminica întâi după înviere când Eu am luat degetul lui Toma şi l-am lipit de coasta Mea împunsă şi de mâinile Mele străpunse.

Pace ţie, Israele, popor iubit de Dumnezeu! Hristos a înviat, Israele! şi încep sfatul Meu cu tine, sărbătoare cerească şi Paşti nou, sărbătoare de cuvânt întru înviere. Hristos a înviat! Domnul Iisus Hristos Cel înviat Se vesteşte pe Sine că a înviat Cel întâi dintre morţi, iar ziua învierii, ziua cea dintâi a fiecărei săptămâni a rămas de la Mine şi pentru Mine cu cei credincioşi sărbătoare de înviere.

Hristos a înviat, iubitul Meu popor! Şi iată, frâng pecetea cuvântului Meu şi Mă împart ţie prin cuvânt, şi tu mănânci şi creşti cu duhul, ca să fii popor tare şi să stau Eu întru tine şi să împlinesc prin tine Scripturile cele de pe urmă, măi Israele al harului. Îmi întind Duhul şi iubirea deasupra ta şi te mângâi prin cuvânt, ca să-ţi deştelenesc credinţa cea amorţită şi dragostea ta pentru Mine, ca să te jertfeşti şi tu pentru Cel ce S-a jertfit cu trupul pentru tine. Iubire pentru iubire, fiule, că e vremea să lucrez lucrare de sfinţenie peste tine.

Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Cel cu coasta împunsă şi cu palmele străpunse. Aşa sunt şi acum, că mărturia aceasta a rămas pecete veşnică, s-o vadă toată făptura când va sta înaintea tronului slavei Mele, înaintea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. O, dar Eu sunt Mielul Cel junghiat în toată vremea, poporul Meu. Iată câtă iubire am lăsat peste cei credincioşi, câtă jertfă, măi copii şi măi copilaşi! O, poporul Meu, nici tu nu ştii cum să înţelegi ce înseamnă aceasta, nu ştii, căci cei de azi nu mai simt nimic, nu mai pot trece în cele nevăzute ca să creadă, ca să-i facă pe oameni să ştie ce este Mielul Cel junghiat, Care spală păcatele lumii. Nu mai este astăzi trăirea acestui Paşti întru simţire cerească. A rămas totul ca o orânduială şi nu pot pune petec nou la haină veche, şi nu pot pune vin nou în burdufuri vechi, în burdufuri învechite, măi copii; nu pot, că se strică vinul şi îşi pierde gustul şi nimeni nu mai înţelege nimic, şi Eu Mă zbat şi Mă grăbesc şi lucrez, ca să pun vinul nou în burdufuri noi şi bine spălate cu apă curată, şi să îmbrac cu hăinuţe noi pe cei ce beau vin nou.

Mă mistui de durere pentru tine şi pe lângă tine, Israele, că nu poţi purta tainele împărăţiei lui Dumnezeu, ale împărăţiei cea ascunsă în mijlocul tău. Toma, apostolul Meu, a crezut când i-am luat degetul şi l-am pus pe ranele Mele, şi a rostit dinăuntrul inimii sale zicând: *«Domnul meu, şi Dumnezeul meu!»*, şi a fost fericit că a văzut pe Domnul, şi a crezut că este Domnul. Dar Eu am rostit o mai mare fericire pentru cei de după înălţarea Mea la cer, la Tatăl Meu, şi am spus că mai fericiţi vor fi acei care vor crede până să vadă ceea ce au crezut, că asta înseamnă credinţă. E uşor să crezi văzând, dar aceea e credinţă de-a gata şi nu are plată ca acea credinţă cu care te hrăneşti în cele nevăzute, dar crezute, în cele auzite prin martorii Mei şi nădăjduite spre arătare. Dar după înălţarea Mea la Tatăl, Eu, Cel mărturisit de martorii Mei, M-am sălăşluit în inimile credincioşilor care M-au simţit trăind în ei şi nu M-au dat din ei cu nici un preţ, pentru că ei doreau să meargă cu Mine în împărăţia Tatălui Meu şi îşi lăsau trupul spre jertfire, şi ei mergeau cu Mine dincolo de cele ce se văd cu ochii trupului.

Eu sunt Mielul Cel înjunghiat, dar dacă lumea ar şti cum să creadă în Mine, lumea M-ar avea pe Mine, ar avea omul pe Dumnezeu în el şi ar fi călăuzit de Dumnezeu, şi s-ar vedea Domnul cu oamenii trăind şi lucrând lucrare de cer nou şi de pământ nou. Iată, iubitul Meu popor, Eu această lucrare vreau s-o lucrez cu tine, şi tu să înţelegi ce vreau să fac cu tine şi să vrei cu Mine, Israele, că Eu trebuie să am un popor sfânt şi curat pentru zilele arătării Mele. De aceea vin mereu prin cuvânt în mijlocul tău şi îţi spun *„Pace ţie!“* şi te învăţ lecţia împărăţiei întru care voi veni, ca să te pomenesc întru împărăţia Mea când voi veni. Israele, tu eşti împărăţia Mea, şi vreau să pomenesc numele tău înaintea neamurilor pământului, care au aflat despre Mine şi despre tine şi despre lucrarea aceasta de împărăţie cerească, şi Eu nu-ţi cer altceva decât să te jertfeşti pentru pregătirea întoarcerii Mele, tată. Eu M-am jertfit prin răstignire grea şi dureroasă şi însângerată şi chinuitoare, ca să-Mi dea Tatăl un popor prin testament nou, lucrat de Tatăl, şi nu se poate iubire fără jertfire, nu se poate viaţă fără de moarte, nu se poate viaţă veşnică fără să dai ceva în schimbul ei. Eu v-am cerut vouă moartea poftelor, moartea patimilor, moartea necredinţei, şi v-am cerut răstignirea voii voastre trupeşti, ca să-Mi fiţi Mie popor nou şi curat, şi rod de sfinţenie înaintea Mea. V-am cerut să vă întoarceţi la viaţă prin moartea omului cel pământesc din voi. V-am cerut vouă să vă întoarceţi la viaţa cea de dinaintea venirii morţii spre voi, şi pentru asta Eu am venit din viaţă şi am dat preţul morţii, ca să vă răscumpăr din moarte, şi vreau ca voi să nu mai plătiţi viaţa. V-am plătit-o Eu, dar n-o mai vindeţi, fiilor. Ţineţi la viaţa cea fără de moarte, că Eu v-am spus încă din vremea trupului lui Verginica, v-am spus că voi nu veţi mai avea moarte. O, şi pe nimeni n-a putut să-l pregătească acel cuvânt şi să lepede moartea de la el. Dar, oare, tu, măi Israele, nu iubeşti viaţa? Sau poate nu înţelegi ce înseamnă viaţă. Sau poate înţelegi şi tu ca lumea cea păcătoasă, care se bizuie pe Mine că am murit Eu în locul ei şi că ea poate trăi în păcate. O, aceasta este răstignire veşnică pentru Mine, şi nu înviere pentru răscumpărarea din moarte. Dar învierea Mea pentru om este ca să înviez Eu în om, nu este altfel, tată. O, iubitul Meu popor, aşa am spus, că voi nu veţi mai avea moarte, copii ai poporului sfânt. V-am întrebat ca să văd cum ştiţi şi v-am spus: *«Ştiţi voi că nu veţi mai avea moarte?»*. Acest cuvânt al Meu de atunci, trebuie să se împlinească în voi, iubiţii Mei fii şi fiice.

Omul care ucide o viață a unui trup ca să mănânce trupul cel ucis, acela face moarte, şi acela mănâncă trupul omorât de el, şi moartea este luată în pântece. Iată ce face omul: hrăneşte trupul cel pregătit pentru moarte, hrăneşte porci şi păsări şi vite şi munceşte pentru hrana lor, şi apoi isprăveşte de muncit şi ucide animalul sau pasărea necuvântătoare, şi se face mormânt omul, mormânt pentru ceea ce ucide, şi zice omul că este viu, dar el este cu moarte în pântece, căci din ou se face carne, şi din carne iese ou, şi din carne iese lapte, iar Eu la începutul cel curat am spus omului să se hrănească din pântecele cel pregătit pentru hrana omului, din pământ, din cele ce cresc din pământ, că pentru asta am creat Eu aşa de minunat cele dintru început, ca să fie armonie şi slujire şi hrană curată şi bucurie şi sfințenie. Eu am lăsat tot ce trebuie să fie pentru om, dar omul a schimbat voia lui Dumnezeu. Nu mai pot acum să-l învăț pe om lecția cea de la început, şi iată, Eu o iau de la capăt, tată. O iau de la capăt şi iar lucrez prin cuvânt şi iar îl fac pe om, dar prin cuvânt îl fac. Şi cum adică aşa? Iată, te lucrez pe tine, Israele, şi cu cuvântul lucrez peste tine şi îți spun să te laşi lucrat, că Eu o iau de la capăt cu tine şi te întocmesc întru grădină de viață, întru Eden de împărăție nouă, ca la început, şi tu să mănânci ce-ți spun Eu, şi să nu faci ca omul cel de la început, care n-a voit cum i-am spus Eu, şi a voit să guste moarte, adică neascultare.

Aş voi să ştiu căile tale, Israele, căile sufletului tău să le ştiu, ca să văd unde să te dau, în dreapta Mea sau în stânga Mea. Aş voi să alegi, dar Eu aş voi să fii în dreapta Mea, să te tragi de-a dreapta slavei Mele şi să nu te mai iei după sfatul voii tale libere, că nu poți să fii rob al Meu dacă nu asculți de Stăpânul tău. Eu te învăț calea vieții, calea cea dintru început când nu se născuse moartea. Calea aceasta vine de la Mine spre tine, vine cu înviere, dar fii atent şi alege, că una înseamnă înviere, şi alta înseamnă moarte. Iată, oamenii pământului au stricat învățătura cea curată a vieții şi au amestecat-o cu faptele morții, şi tu nu mai ai de unde să înveți lecția vieții. De aceea cobor mereu cuvânt din cer şi vin cu el spre tine, şi te rog să alegi viața, că Eu trebuie să am un popor prin care să condamn moartea. Trupurile trebuie şi ele să împărățească împreună cu sufletele, după cum scrie în Scripturi lecția de răscumpărare a trupurilor, dar Eu trebuie să am un început al acestei lucrări de răscumpărare a trupurilor.

Caută, măi Israele, să-ți înțelegi menirea şi să lucrezi de la sfârşit spre început, că iată, Eu te-am tocmit ca să stai în lucrarea Mea, şi tu să nu te împotriveşti, că Eu îți plătesc dacă te-am tocmit. Dar îți plătesc şi dacă nu stai în lucrarea Mea, îți plătesc cu plata neascultării dacă nu Mă vei asculta să stai şi să lucrezi aşa cum spune Dumnezeu. Te superi pe Mine că te-am ales pe tine? Nu te supăra, măi Israele, nu te supăra că te-am iubit şi te-am ales; dar tu nu-ți dai seama cum trebuie să fii ca să-ți laşi voia ta în mâna Mea. Poate tu vrei să te ajut ca să crezi în lucrarea Mea. Cu ce să te ajut, măi Israele? Dar te-am ajutat, fiule, că lucrarea Mea mărturiseşte de două mii de ani, de şapte mii de ani, şi este scris în Scripturi despre vremea de azi, şi este scris că Eu voi lucra prin cuvânt înaintea Mea, este scris despre vremea sfințeniei, care Mă va întâmpina pe Mine pe nori. Scris este că nu toți vor muri înaintea arătării Mele, şi unii doar se vor schimba întru nestricăciune ca să întâmpine învierea celor adormiți în Domnul, şi apoi să se răpească întru slavă pentru primirea lui Iisus Hristos. Dar schimbarea întru nestricăciune, ce ziceți voi că înseamnă? Eu de aceea v-am cerut inimile, ca să pun Eu în ele cârma Mea şi dragostea Mea, ca să îndrăgiți lucrarea nestricăciunii de trup, lucrarea îmbrăcării în nestricăciune de trup. Aceasta este cămaşa pe care ți-am adus-o de la Tatăl Meu, pentru ca să te găsesc în ea, iubitul Meu popor, şi să te învăluiesc în nestricăciune şi să moştenească sufletul în trupul său, căci trupurile care vă poartă pe voi fi-va să fie cereşti în ziua rostirii nestricăciunii lor. Nu e grea înțelepciunea cerească, dar lasă-Mi Mie inima, copilul Meu, şi dă-Mi voie să-ți fiu tată dacă aşa Mă numeşti. O, dacă voi ziceți *„Tatăl nostru, Care eşti în ceruri“*, apoi să vă fiu Tată, măi copii, dacă aşa Mă numiți, că Eu nu în ceruri, ci în inima voastră voi să domnesc şi să lucrez. Eu pentru asta am făcut cerurile şi pământul, pentru om le-am făcut, căci lucrarea Mea se poate numi om dacă ştii, creştine, să înțelegi, fiindcă pentru om am creat Eu totul, ca să-l aşez pe om întru creația Mea de cer şi de pământ. Dacă vrei să vezi cortul Meu peste tine, Israele, uită-te şi îl vei vedea deasupra ta, împodobit şi în slavă de creație dumnezeiască, cu lumină şi cu podoabe.

Eu când am lucrat la început cerul şi pământul am zis mai întâi luminii să fie, şi a fost lumină dacă am zis să fie, şi din lumină le-am luat pe toate, şi prin cuvânt le-am creat. Şi apoi, la sfârşitul creației prin cuvânt, l-am lucrat pe om asemenea chipului lui Dumnezeu, a chipului Fiului lui Dumnezeu, căci Eu am fost Cel Unul născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, şi sunt Cel de o ființă cu Tatăl. L-am făcut pe om şi am pus duh de viață în el şi l-am aşezat în mijlocul celor create, şi iată, omul a stricat prin neascultare bucuria lui Dumnezeu, şi de atunci aşteaptă Domnul vremea reparării celor stricate de om. Te-aşteaptă Domnul pe tine, Israele. Tu eşti cel aşteptat ca să facă Domnul cu tine lucrare de reparare prin lucrarea ascultării tale. Sau poate că nu crezi că eşti aşteptat de cer, că aşteaptă cerul sfințenia ta, că aşteaptă harul deasupra ta. Crede în Dumnezeu, Israele. Să nu fii necredincios în cuvântul glasului Meu, că Eu pentru tine las glasul Meu pe pământ. Pentru tine, tată, că oamenii bisericii nu cred în Dumnezeu, nu vor să lucreze Domnul din cer, şi vor să lucreze ei de pe pământ, că Eu te pregătesc pentru sfințenie, iar cei ce stau peste tine din biserică iubesc păcatul şi sunt departe de sfințenie şi nu te iubesc pe tine aceştia, şi te hulesc pe tine şi te fac eretic şi rătăcit şi mândru. Ei prigonesc lumina cu care te acopăr Eu pe tine, popor ales din lume, şi te înțeapă, tată, şi te judecă şi te urmăresc cu necredință, şi iată, din nou lumina a venit în lume, dar oamenii iubesc mai mult întunericul.

Să nu te superi, creştine, că eşti prigonit de cei mari din biserică. Tot aşa au făcut şi cu Mine, crezând că aduc slujire lui Dumnezeu. Dar iată, acum este altfel, căci cei ce te scot pe tine din sinagogă aduc întru adevăr slujire lui Dumnezeu, că ei te ajută să te deosebeşti cu Dumnezeu, ca să te dea Domnul de-a dreapta Sa, aşa cum Tatăl Meu M-a luat pe Mine de-a dreapta Sa când M-au alungat oamenii bisericii, că iar vă spun: una este cuvântul biserică, şi alta este cuvântul biserică a lui Iisus Hristos, întru ascultare de Iisus Hristos. Oamenii bisericii îşi bat joc de Dumnezeu, iar Eu le voi cere răspuns numaidecât şi le voi arăta rodul lor. Le voi arăta cu degetul lumea cea păstorită de ei, care n-are post, n-are rugăciune, n-are sfială, n-are acoperământ creştinesc, şi are podoabe păgâneşti. N-are pocăință lumea şi nu se dă din calea păcatelor, şi toată lumea şi-a făcut împărăție şi tronuri pe pământ şi veşmânt pe pământ, şi se duce lumea la biserică să ia Trupul lui Hristos. O, ce blasfemie, că şi porcii au fugit dinaintea Mea când am intrat în cetatea păzitorilor de porci, dar lumea cea iubitoare de păcate vine şi cere de la biserică Trupul Meu

ca să-l bage în iad, că nimeni nu mai face lucrarea adevărată de străjer al celor sfinte, că zice că cele sfinte nu se spurcă. O, nu aşa Se foloseşte Dumnezeu! Aşa îşi bate lumea joc de Dumnezeu. Dar tu, măi Israele, stai pe ranele Mele şi păzeşte-Mi-le tu, că nu mai vine de la nimeni alinare pentru ranele Mele. Vine gunoi peste ele, vin spini şi ciulini, şi Mă ţine pe cruce lumea, fiule. Ia-Mă tu şi Mă dă jos de pe cruce şi fă ce au făcut cei de atunci care M-au dat jos de pe cruce şi M-au pregătit pentru înviere.

Iată, Eu la tine vin; vin şi vorbesc cu tine. Numai cu tine vorbesc, şi tu să înţelegi lucrarea Mea cu tine şi să stai în ea până la venirea Mea, că Eu vin pe neştire, vin curând, Israele. Au trecut cele două veacuri despre care profeţeşte Scriptura cea din urmă, şi Mă întorc cu arătare, şi ţi se vor deschide ochii şi Mă vei vedea în slava Mea aşa cum M-au văzut martorii învierii Mele, că şi acum tot după înviere sunt, şi umblu pretutindeni şi cercetez, dar iată, cu tine sunt prin cuvânt, cu tine Mă bucur şi te învăţ să te pregăteşti pentru întoarcerea Mea, şi te învăţ să fii cu trupul şi cu duhul viu, măi Israele, şi cu credinţă, fiule. Iată, stau cu tine prin cuvânt, că nu mai am loc în lume. Eu şi acum sunt tot după înviere, sunt aşa cum M-au văzut martorii învierii, sunt aşa cum sunt pe icoana Mea lângă Verginica, pe fotografia cea făcută de cer, care mărturiseşte lucrarea Mea cu Verginica, lucrarea Mea în mijlocul tău, Israele de la sfârşit.

Iată, surioara lui Verginica a stat la locul ei, pentru îngroparea trupului tovarăşului ei, tovarăş iubitor de păcat şi de neascultare. Trebuia să stea ca să-i uşureze drumul lui, că s-a întâmplat cu neamul acesta al lui Verginica aşa cum s-a întâmplat cu Israel cel după trup, care n-a crezut, învârtoşându-se. Dar iată, pentru învârtoşarea lor a făcut Domnul milă cu tine, Israele cel ales dintre neamuri, şi prin neascultarea acestora ai fost tu miluit, popor al alegerii prin har. Şi ce este dacă Eu îl altoiesc şi pe acesta care a iubit lucrarea Mea, dar n-a împlinit-o? A crezut-o, dar n-a trăit-o. Voi face cu el ca şi cu tâlharul din dreapta crucii Mele şi îi voi da să vadă ce a fost această lucrare de Israel răscumpărat prin jertfa iubirii cea de la sfârşit. Eu lucrez şi judec cu judecăţi adânci, ca să ruşinez pe îngerii cei ce s-ar făli cu cei ce au avut această lucrare, şi îngerii cei învinuitori vor fi şi ei legaţi şi aruncaţi, căci Eu lucrez lucrare de mântuire, şi voi deschide ochii celor necredincioşi. O, cu ce să ajut Eu pe cei necredincioşi să creadă şi să vadă de unde vine această lucrare de cuvânt dumnezeiesc, de glas dumnezeiesc pe pământ? Pe cei credincioşi îi ajut şi le deschid ochii, dar celor necredincioşi nu le dau ajutor; îi las aşa, căci necredinţa lor Mă depărtează şi Îmi taie puterea Mea spre ei. Şi precum totul este cu putinţă celui ce crede, tot aşa celui ce nu crede îi este cu neputinţă să creadă şi să-L vadă pe Dumnezeu întru lucrarea Lui fără de capăt. Dar când clipa adevărului va sosi, nu se va mai vorbi despre necredinţă, că în ziua aceea cei ce M-au împuns vor vedea pe Cel ce L-au împuns, Mă vor vedea pe Mine, Cel împuns de ei, Cel respins de ei.

Eu sunt Domnul învierii, Eu sunt învierea şi viaţa celor ce cred în Mine. Israele, cu ce să te ajut să crezi în Mine prin această lucrare? Eu te întreb, şi tu trebuie să-Mi răspunzi, măi Israele. Tu vrei să te ajut să crezi în Mine prin lucrarea cuvântului Meu? Dar pe cine întreb Eu aceste cuvinte? Pe tine, creştine care nu crezi, care ai crede dacă ai vedea ce crezi. Cu ce, tată, să te ajut? Ce să-ţi fac să crezi? Pe Toma l-am ajutat, şi a crezut Toma, dar au crezut şi cei cărora Toma le-a mărturisit învierea Mea. Tu n-ai destule mărturii, fiule? Tu nu vrei să capeţi plata credinţei? Dar voi deschide cartea şi îţi voi arăta din ea, că Eu voi lucra cu cartea aceasta în faţa împlinirilor ce vin.

Creştinii care nu mai cred în Mine şi în lucrarea Mea, aceia s-au întors la vărsătura lor. Nu-i nimic, fiilor. Eu sunt Mielul Cel junghiat, Care plătesc răscumpărarea celor din moartea necredinţei şi a neascultării. Vine slava Mea întru arătare, după cum scrie în Scripturi, căci aşa cum s-au împlinit cele scrise pentru întruparea Mea, tot aşa trebuie să vină spre împlinire şi Scripturile cele pentru întoarcerea Mea pe nori; tot aşa trebuie să se împlinească toate cuvintele acestei profeţii cu care Eu, Domnul Iisus Hristos, locuiesc în mijlocul tău de patruzeci de ani, popor al lui Israel.

Israele tată, stai viu cu credinţa, că vine vremea celor ce cred în Dumnezeu şi în lucrările Sale. Vine ziua să se scoale morţii, după cum este scris, şi te vor mărturisi pe tine de la Mine, popor al Domnului.

Hristos a înviat, iubitul Meu popor! Voiesc să spun şi Eu despre tine, Israele înviat din morţi, să spun şi Eu că ai înviat, aşa cum spui şi tu de Mine. Să fii viu cu duhul şi cu credinţa şi cu trupul duhului tău, ca să Mă duc în faţa Tatălui şi să spun: Israel a înviat! şi prin el a înviat tot trupul lui Israel!

E zi de praznic şi de înviere, Israele. Te-am adunat şi am făcut sfat şi cină în mijlocul tău. Vino, tată, spre înviere veşnică şi te roagă pentru tot poporul care are nume de Israel, dar ai grijă de cămaşa ta, ca să nu se mânjească de nimic străin.

Pace ţie, popor blagoslovit, că nimeni nu are pe pământ un har mai mare decât harul pe care îl am Eu dat ţie, Israele binecuvântat de cuvântul Meu. Eu lucrez prin cuvânt peste tine, Eu iar lucrez prin cuvânt. La început a fost lucrarea cuvântului şi tot aşa este şi la sfârşit, şi se uneşte începutul cu sfârşitul, şi voi răscumpăra pe cei de la mijloc.

Pace ţie, Ierusalime al odihnei Mele, Ierusalime nou, şi înviere ţie! că Eu Mă odihnesc în mijlocul tău cu lucrarea cuvântului Meu. Eu ţi-am vestit zi de întâlnire cu cerul, şi am împlinit. Vesteşte-Mă şi tu pe Mine, şi te adună, şi îţi voi răspunde şi voi veni să cinez în mijlocul tău şi îţi voi da hrană îngerească, Israele. Amin.

Eu te binecuvintez întru praznic de înviere. Binecuvântat să fie tot poporul Meu Israel, şi cel credincios, şi cel puţin credincios, şi cel necredincios, tot poporul care a mâncat din praznicul acestei lucrări, care se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu întru cină de patruzeci de ani.

Israele, lasă-te sub harul Meu. Scoală-te spre lucrare de înviere şi de credinţă, ca să iei pe tine lucrarea harului. Binecuvântarea Mea peste tine, Israele al harului cel de la sfârşit. Amin, amin, amin.

25 aprilie/8 mai 1994

Sărbătoarea sfinţilor împăraţi Constantin şi Elena

Cele trei cărţi. Ucenici aşezaţi lucrători ai Evangheliei venirii Domnului. Mărturisirea aduce tămăduire sufletului. Domnul n-a binecuvântat nunta. Lucrarea de trimis al Domnului.

Ascultă, poporule, glasul Meu, şi împlineşte cuvântul Meu, Israele. Cuvântul Meu te însoţeşte pe tine de patruzeci de ani, tată, şi te-a trecut peste ape mari şi te-a condus spre zilele acestea pe care le-au dorit a le vedea toate seminţiile de până acum, şi iată, zilele acestea ale Mele sunt cu tine, Israele tată. Acestea sunt zilele cele aşteptate ale Fiului Omului, ale Fiului lui Dumnezeu.

Pace peste duhul tău, popor blagoslovit de cuvântul Meu! Pace, Israele, peste duhul tău, tată, ca să pot coborî cu sfatul Meu deasupra ta şi să-l las apoi peste tine. Am venit să Mă sfătuiesc cu tine, cu poporul cel mai tare dintre fiii acestui popor. O, şi n-am pe cine să chem la acest sfat ca să pun lucru peste poporul Meu aşa cum a pus Moise căpetenii din număr în număr ca să se lucreze după Domnul. N-am pe cine să chem ca să-i dau spre veghe şi spre îndemn o cetate sau o mână de creştini sau o mână de copii pentru ca să le arate copiilor drumul spre veacul care se lasă de acum peste pământ. Avem de înnoit pământul, măi Israele, şi n-am, tată, cu cine să suflu peste el aşa cum este profeţit despre învierea celor din pământ şi a celor de pe pământ şi a celor de pe pământul tău, Israele.

O, copii ai poporului Meu, vin mereu în mijlocul vostru şi vă îndemn să facem sfat ceresc, şi voi nu ştiţi ce vreau să fac Eu peste voi, că dau mereu să vă vindec, să vă ajut să vă deschideţi ranele şi bubele şi puroiul, care nu sunt altceva decât neascultare şi gândire vătămătoare, care nu seamănă cu planul Meu, şi sunt neîmpăcare cu Dumnezeu. Iată, vreau să aşez lucrători peste popor, lucrători din loc în loc peste popor. Să ia de la Mine lucrătorul şi să pună peste voi; să ia de pe voi şi să curețe ce nu-I place lui Dumnezeu, ce nu intră cu veacul cel nou, care dă să se lase peste voi, copii ai poporului sfânt, că Mă frământ cu tot cerul, şi Mă întreb: ce veţi face voi când această carte va sta cu voi la socoteală? Această carte lucrată de Dumnezeu vreme de patruzeci de ani, este adevărată această carte, şi voi staţi la îndoială pentru ea. Eu spun aceasta peste cei neascultători: adevărată şi dumnezeiască este această carte scrisă de Duhul Sfânt în vremea voastră.

A fost cartea cea dintâi, pe care Eu am dictat-o lui Moise, alesul Meu; fir cu fir i-am dictat-o, toată facerea lumii şi tainele ei, toată truda Mea cu Israel cel de atunci şi proorociile cele de atunci, căci Moise a fost mare prooroc. Şi au fost toţi proorocii aşezaţi în cartea aceea, căci s-a vorbit din cer şi s-a aşezat pe pământ tot cuvântul rostit de cer. Şi toată cartea cea dintâi a vorbit de venirea întrupată a Fiului lui Dumnezeu din Fecioară, de începutul împărăţiei lui Dumnezeu peste oameni şi în oameni.

Şi a fost apoi cartea cea de a doua, pe care am dictat-o Eu, Domnul, apostolilor Mei, lăsând prin ea cuvântul Meu peste pământ. Dar cartea aceasta a doua e mare, fiilor, mare de tot, dar n-a putut fi cuprinsă de pământ, căci a fost puţin pământ nou şi ceresc, născut de la cuvântul Meu, că lumea era dată la idoli şi nu ştia de Dumnezeu, dar apostolii Mei s-au apucat apoi şi au lucrat pe viu cu Mine peste lume, şi s-a răspândit împărăţia Mea din loc în loc atunci, şi au recunoscut mulţimi de oameni pe Dumnezeu, Creatorul şi Stăpânul a toate. Şi acum, învăţătura împărăţiei Mele este cunoscută de tot pământul, dar Domnul, Creatorul, plânge cu cerul, că nimeni nu mai are trăire cerească, şi toată lumea are păcat dacă a ştiut ce vrea Domnul de la ea. Tot pământul în lung şi în lat ştie de Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel întrupat în Fecioară prin cuvântul Duhului Sfânt, şi M-am zbuciumat cu Tatăl Meu şi cu cerul tot, ca să fac izbăvire peste lumea care are numai idoli, peste tot omul care a făcut din el idol, din el, şi din tot ce-i place lui. Şi te-am ales pe tine, popor care erai scris ca să fii pentru Mine şi pentru învierea ta şi a lumii, şi am aşezat în mijlocul tău un vas curat, ca să te uiţi în el şi să te speli din el, căci în el a fost apa cea vie, a fost cuvântul Meu întru izvor ceresc. Şi iată, aşa am lucrat cartea cea de a treia, pe care v-am dictat-o vouă şi pe care n-am sfârşit-o de dictat, căci acest izvor curge din tronul Treimii cereşti şi va să inunde pământul cu viaţă şi cu împărăţie de cer şi de nestricăciune pe pământ.

Iată, Israele, omul vorbeşte cu telefonul, şi crede omul, crede când face aşa, crede şi înţelege că vorbeşte cu capătul celălalt al pământului, dar tu, creştine tată, nu-L crezi pe Cel ce te-a făcut pe tine şi tot ce se vede şi ce nu se vede. Eu sunt mai presus decât felul vostru de vorbiri şi de legături dintre voi. Crede şi în Mine, măi creştine îndoielnic. Crede, tată, şi cercetează, ca să vezi că Eu sunt Creatorul acestei cărţi cereşti. Crede, măi creştine, că doar Eu te-am înfiat pe tine, şi tu nu eşti mai deştept şi mai iscusit ca Mine. Crede şi în Mine, nu numai în tine. Crede şi în Dumnezeu, Care vorbeşte din cer cu tine, Care vorbeşte pentru tine de deasupra ta, Care are putere să vorbească cu glasul Său peste tine. Aştept, tată, încredinţarea ta, ca să ajungi să ai şi tu firul cel din cer în casa ta, telefonul cel din cer, ca să auzi şi tu, creştine. Eu sunt glasul care umple cerul şi pământul, de la o margine la alta, şi nu am nevoie de fire şi de ştiinţa oamenilor şi a meşterilor deştepţi, ci am nevoie de tine şi de credinţa ta şi de casa ta curată şi cerească, şi ca să te cunosc că eşti servul Meu, şi ca să pot să vin spre urechea ta şi să ţi-o destup, ca să auzi glasul cuvântului Meu. Eu sunt Cuvântul, şi am putere să vorbesc peste tine şi să Mă fac auzit de tine.

E vremea ca o mlaştină, şi tu să crezi ce-ţi spune Dumnezeu. E greu fără Dumnezeu, dar să nu-Mi spună lumea că e cu Mine, că nu-i aşa, tată. Lumea e cu ea şi cu poftele ei, şi nu poate să fie şi cu Mine. Cine vrea să fie cu Mine, numai cu Mine să fie, că altfel îl pierd în lume, altfel nu-l cunosc să fie al Meu, că Eu sunt curat şi viu. Umblu ca un Mântuitor îndurerat şi caut să împart mântuirea Mea tuturor, şi iată, caut la tine, popor iubit şi ales din lume ca să fii şi tu mântuitor peste lume, împreună cu Mine în lucru.

O, popor mic şi slab şi fără putere, câtă putere aveai să ai dacă tu ai fi împlinit toate cuvintele Mele pe care ţi le-am dat, şi este mărturie că ţi le-am dat! Am ajuns între voi ca un negustor care vine cu podoabe fără plată, şi voi, tată, iubiţi mai mult praful cel fără de preţ, praful lumii, iubiţii Mei, şi sărăcia de Dumnezeu, măi copii, că voi trebuia să fiţi bogaţi în Dumnezeu şi să fi lucrat de mult în numele Meu, dar voi iubiţi numai ce se vede, şi aceea credeţi, ce se vede, ce vedeţi acum în trup, şi nu vreţi, tată, să credeţi că dincolo de aceasta este ceva mai bun care vă aşteaptă, şi iată, zăboviţi în îndoială şi în necredinţă şi în neascultare.

O, poporul Meu iubit, de ce nu ai tu putere? Iată, pun din nou sfat ceresc peste tine şi te ajut ca să scapi de neascultare şi de nepăsare. Nu mai sta aşa, tată. Poporul Meu, nu mai sta ca oile fără păstor, că sunt lupi peste tot în jurul tău, lupi cu trup şi lupi fără trup şi te sfâşie şi te muşcă de inimă şi rămâi pribeag. Dacă tu, creştine, nu-ţi arăţi la păstor sau la prooroc gândurile tale care te tulbură, care te robesc şi te îmbolnăvesc la suflet şi la credinţă şi la blândeţe, dacă tu nu le spui la sfătuitori, ca să vadă cei puşi de Mine peste tine, să vadă de unde şi din ce atingere şi din ce nărav rău îţi vine această boală de gânduri tulburătoare, această năvală de lupi fără de trup, care-ţi sfâşie statura Mea întru tine, dacă tu nu te duci să spui, ca să primeşti apoi doctorie şi leac tămăduitor, şi poruncă să primeşti împotriva lupilor de suflet, care te fură de lângă Mine, dacă tu nu vii la Domnul şi la sfătuitorii tăi, ce să-ţi fac Eu, tată? Dacă tu nu-ţi dezveleşti buba şi lovitura şi muşcătura de lup, ca să primeşti alifie după boala ta, doctorie dureroasă sau mai puţin dureroasă, ca prin ea să-ţi vină

apoi vindecare, o, tată, iată, este o vorbă care spune: *„Cui pe cui se scoate",* şi adevărată este vorba asta.

Dacă tu înţepi pe Domnul înţepându-te pe tine, că pe tine te înţepi, şi dacă te duci la tămăduitor, la cel ce Mă ascultă pe Mine, acela care ştie de la Mine ce să facă, acela bagă unealtă de scoatere a spinului, a cuiului, a veninului; acela bagă unealtă în foc şi o înroşeşte, ca să ardă cu ea rana ta şi să oprească stricăciunea sufletului tău, şi unealta aceea doare când umblă cu ea în carnea ta. Şi tu să nu-i dai peste mână păstorului tău şi să nu fugi de tămăduitorul, să nu-l loveşti ca să-i sară din mână unealta de curăţire, că rămâi, tată, cu spinul în carne, cu boldul în inimă, şi acela e veninos şi îţi strică inima şi nu te mai vindeci în veac. Unealta celui cu leacul este de le Mine, şi Eu o folosesc aşa cum vreau Eu să fac cu tine, după cum este moartea sau viaţa ta sau îngâmfarea ta sau culoarea feţei tale şi a inimii tale. Dacă inima ta e cu pete nearătate, de ce ai pretenţie să Mă mai port uşor cu tine? O, cu cel făţarnic nu se poate să fii bun, că măsura lui Dumnezeu se foloseşte după măsura inimii omului. Eu văd dacă este în inimă pocăinţă sau aplecare sau umilinţă, dar unde nu le văd pe acestea, nu se poate să dau de la Mine, şi îşi ia omul înapoi de la Mine ceea ce-Mi dă şi se întoarce înapoi cu ce-Mi dă el. La doctor când alergi, creştine tată, pentru boala trupului tău, doctorul are unelte dureroase cu care-ţi arde rana, ca să oprească puroiul şi putrezirea cărnii tale. Sunt injecţii dureroase rău, care luptă împotriva durerii tale, şi tu le primeşti de la doctor şi nu-i dai doctorului peste mână; ba dimpotrivă, te duci şi îl cauţi ca să te vindece. Te şi leagă doctorul, te leagă de mâini şi de picioare, ca să stai pentru curăţire de boală. Şi la Mine de ce, tată, nu stai? de ce nu vii? că nu vii cu boala ta la Mine.

Voi, creştinii Mei, nici nu ştiţi să vă mărturisiţi păcatele, tată. De la cel mai mic şi până la cel mai mare, nu ştiţi să vă mărturisiţi păcatele, şi de aceea nu scăpaţi de cursa lor. Nu ştiţi să iubiţi pe Dumnezeu, şi de aceea nu sunteţi vindecaţi. O, numai trupul, tată? numai atât? numai el trebuie spălat şi vindecat şi fardat şi luxat şi păzit de rău şi de încercări? Numai trupul, măi Israele? Şi dacă n-ar avea suflet trupul tău, te-ar mai durea trupul, tată? Nu te-ar mai durea, n-ar avea viaţă trupul tău. Iată, pe suflet îl doare, căci sufletul e viaţa trupului, sufletul suferă când trupul are bube şi rane şi umflături şi pete. Şi fii atent, creştine tată, că de la suflet face trupul bube şi boli şi înţepături, căci pe trup sufletul îl poartă încotro vrea el să-l poarte, şi pentru suflet vin lovituri spre trup, ca să-l vindece de lupi, de gânduri rele, de planuri fără Dumnezeu, care nasc din ele boală de suflet, plătită prin trup, care nasc depărtare de Dumnezeu, şi de aicea vine vorba că ce-I dai lui Dumnezeu, cu aceea te întorci de la El.

O, creştinilor, câte păcate aveţi voi faţă de această lucrare cerească, şi pe care nu le puteţi spune la preoţii voştri duhovnici, că ei sunt împotriva acestei lucrări dumnezeieşti prin cuvânt, ei sunt potrivnicii acestui sfat ceresc pe care-l am Eu între voi de patruzeci de ani. Voi aveţi păcate împotriva lui Dumnezeu, împotriva vieţii sufletului care stă în trupul vostru, iar sufletul este suflat de Dumnezeu în trupul vostru. Aveţi păcate faţă de Dumnezeu şi nu sunteţi vindecaţi de ele, tată. Ce să fac Eu cu voi? că de aceea nu puteţi să staţi în picioare cu Mine şi întru Mine, de aceea, că nu sunteţi împăcaţi cu Mine, nu sunteţi curaţi cu Mine, nu sunteţi descoperiţi Mie. Eu vă văd ascunşi în voi, dar văd ce ascundeţi. Voi ziceţi că nu văd, dar Eu sunt Văzătorul celor ascunse, tată. Iată, creştinilor, Eu pe cele ascunse ale înţelepciunii Mele vi le arăt vouă şi vi le descopăr, dar voi nu faceţi aşa cu Dumnezeu, ca să vă descoperiţi Lui înţelepciunea voastră şi neînţelepciunea voastră. Spun aşa ca să nu vă supăr, ca să nu zic numai de neînţelepciunea voastră, de cele ascunse ale voastre. Niciodată un om n-a fost omul lui Dumnezeu dacă nu s-a mărturisit lui Dumnezeu prin sfătuitorii lui Dumnezeu. De aceea, Israele, nu ştii tu ce să faci, pentru că n-ai făcut niciodată ceea ce trebuia să faci mai întâi. Tu trebuia să vii descoperit la Mine, şi să fi rămas aşa, şi să fi lucrat aşa; să fi lucrat descoperit în via aceasta, ca să te fi putut alege acum la culesul ei, tată. Iată că acum Mă uit peste tine, poporul Meu iubit, şi Mă învârt pe lângă tine ca unul năuc de supărare, că nu pot să găsesc în tine fii de ajuns de tari ca să-i pun la culesul rodului Meu, la ultimele îngrijiri ale viei Mele, şi apoi la cules, tată. Vreau să aşez peste tine fii din mijlocul tău şi Mă tem că nu-i vei primi peste creştetul sufletului tău, al cetăţii tale, al străduţei tale, al căsuţei tale, tată.

Iată, am case de creştini în care găsesc trei, patru, cinci împotriva a unul, care a rămas cu împărăţia Mea, dar nu am nici o casă în care stă unul împotriva a trei, patru sau cinci care sunt cu Mine. Ce suspinare pe Mine! Sunt patruzeci de ani de lucru peste ogorul tău, Israele, dar unde, tată, este rădăcina şi tulpina şi ramurile şi frunzele? Şi unde este rodul tău, Israele tată? O, de ce nu te-ai lăsat lucrat? De ce nu te laşi lucrat, de ce, oare? Ce vrei să faci cu tine, creştine? Ne întâlnim curând, că ţi se vor deschide ochii să Mă vezi, şi atunci ce ai să faci când vei înţelege că Eu am fost Cuvântul Cel din mijlocul tău, jertfa iubirii cea de la sfârşit?

Am stat într-un trup în mijlocul tău, şi nici aşa n-ai ştiut să crezi. Acum vorbesc de deasupra ta şi las cuvânt spre ştire peste tine, şi nici aşa nu ştii ce să faci şi ce să crezi, căci Verginica a fost fecioară, şi n-a avut neam din trupul ei pentru care să se jertfească, şi s-a lăsat jertfă pentru tine, Israele tată, ca să te răscumpere, măi Israele, şi să te scoată din lume şi din idoli şi din moarte şi din înşelare. Ea este acum fără de trup şi fără de loc, şi este după tine umblând, şi întinde mâna prin spini şi prin spurcăciuni după tine ca să te tragă la Mine, pentru că s-a pus jertfă pentru tine. Am să-ţi spun într-o zi cum a fost jertfa ei întru Mine şi jertfa Mea întru ea, dar în ziua aceea ai să Mă vezi, popor iubit, ai s-o vezi şi pe ea, şi n-ai să ştii Care sunt Eu, şi care este ea, pentru că Duhul Meu a stat în trupul ei, pentru că ea a fost tronul Meu pe care am stat Eu în faţa ta, Israele, ca să te învăţ calea vieţii şi a învierii tale, tată. Ea a purtat Duhul Meu Cel de după învierea Mea, pentru că după învierea Mea am trecut prin uşile închise şi am stat cu apostolii. Şi dacă trupul Meu n-a fost ţinut de nimic după înviere, nici de mormânt, nici de pereţii foişorului apostolilor, nici de timp, tată, că acum eram în Ierusalim, acum în Emaus, acum pe malul mării la pescuitul apostolilor, tu să nu uiţi, Israele tată, că acum tot după înviere sunt, şi întru puterea învierii sunt în lucrare peste tine, şi să nu te mire cum de intram Eu în pieptul lui Verginica şi cum dinăuntrul ei vorbeam cu gura ei, pentru că tu altfel nu Mă puteai privi, tată, aşa cum Sângele şi Trupul Meu nu l-ai putea mânca dacă l-ai vedea sânge şi trup. O, şi să nu te mire cum de vorbesc Eu acum cu tine şi cum Mă las auzit peste ieslea cuvântului Meu ca să-ţi aduc ţie cuvântul Meu prin străjerii cuvântului Meu, că Eu nu sunt un Dumnezeu neputincios, tată. Eu pe toate le pot, numai tu nu vrei să poţi şi tu cu Dumnezeu şi să crezi că Domnul pe toate le poate pentru tine şi pentru răscumpărarea ta.

Iată, lucrez şi pe marginea ta, popor chemat ca să faci voia Mea. Şi n-ar fi să lucrez pe margini, dar necurăţenia ini-

mii tale, când tu ar trebui să fii un duh şi un sfat cu Mine, nu e bună, şi Îl depărtează pe Domnul din lucrul tău cu El, şi n-am ce să pun la lucrul de strajă peste tine, poporul Meu chemat, căci în sfatul tău, poporul Meu, nu trebuie să aibă cuvânt de ridicat şi de spus cel ce nu împlineşte cuvântul Meu şi al tău. Să nu vorbească în sfatul lui Israel acel ce nu ia cuvântul Meu spre împlinire, să nu vorbească peste Israel unul ca acesta, că acela este sminteală în Israel. Acela să fie însemnat, şi să se lucreze cu prevedere cu unul ca acela. Să se încheie sfatul vostru atunci când un duh certăreţ sau îngâmfat vă cere vouă socoteală de lucrarea pe care o lucraţi în numele Meu. Acela să stea pe margine dacă stă pe lângă voi, dar să nu stea între voi la sfat, între voi, cei ce lucraţi cu Mine, între voi şi cei pe care-i voi numi de acum încolo lucrători. Vom lua şi vom scrie numele celor ce vor lucra, şi apoi să ştie tot Israelul aşezarea aceasta.

Iată, lucrez şi pe margine pentru cei ce s-au tras spre margine ca să nu facă ascultare de Dumnezeu, şi ei cred că sunt bine cu Dumnezeu şi că de aceea s-au tras, ca să facă ce cred ei că e mai bine să facă. Nu-i mai numesc pe nume, că se răzvrătesc cu voi şi cu Mine, cu voi, cei ce staţi în sfat ceresc cu Mine. Sunt răzvrătiţi şi se răzvrătesc mereu, că lor nu le place să stea sub ascultare de cuvântul Meu. Ei nu cred în cuvântul Meu dacă fac neascultare, şi când vor vedea că acesta a fost cuvântul Meu şi că n-a fost aşa cum au crezut ei cu mintea lor nestatornică, atunci va învia în inima lor mustrarea conştiinţei lor bolnave şi aparte de planul Domnului.

O, creştinule tată, nu-ţi place lucrarea ascultării, nu-ţi place cortul Meu peste tine şi alifia Mea, şi Îmi dai peste mână de patruzeci de ani. Îmi spui că nu-i adevărat, de patruzeci de ani Îmi spui că nu-i adevărat ce-ţi spun când îţi spun că eşti rău cu Dumnezeu şi că nu vrei să-ţi arate că eşti rău şi cu tine, şi cu Dumnezeu. Ba Îmi mai şi spui că nu sunt Eu. De patruzeci de ani numai aşa faci cu Mine, că tu eşti mai bun ca Mine, tată, dacă Mă mustri mereu şi dacă Mă opreşti mereu. Dar nu e nimeni bun, în afară de Tatăl, şi tu de ce nu vrei să crezi această Scriptură?

Aşa ai stat la masa Mea, creştine tată. Ai stat fără s-o meriţi, şi îngerii Mei te-au scris că ai stat, şi de câte ori ai stat, şi ce a vorbit Dumnezeu cu tine. Când mergi la biserică, este un cuvânt care spune înaintea rugăciunii pentru venirea Duhului Sfânt spre prefacerea Trupului Meu şi a Sângelui Meu din pâine şi din vin, şi cuvântul acela spune: *„Cei chemaţi să iasă, şi să rămână numai cei credincioşi"*, numai cei pregătiţi pentru împărtăşirea cu Mine, cu Trupul şi Sângele Meu. Acum nu se mai spune această lucrare în biserică, şi stau toţi care cum intră, care cum vor, că nu mai este nici un fel de ordine cerească în biserică, şi se apropie ca să ia şi să-şi bată joc de Mine şi de sfinţenie, şi se îmbracă lumea ca la bâlci, ca la circ, tată, şi se vopseşte şi se îmbălsămează cu toate stricăciunile diavoleşti şi intră în biserică, şi străjerul care este pus peste biserică nu ia aminte la această blasfemie, nu-l doare de durerea Mea, şi zice că e păstor pentru turma lui Hristos, dar iată ce turmă este în biserică! Se zice că este turma lui Hristos, da' de unde, tată! că taina de biserică este înfricoşătoare, şi stau îngerii cu frică înaintea tainei de biserică a lui Hristos, şi se clatină cerul şi pământul de mărirea slavei tainei bisericii. Şi dacă duhul cel vopsit şi rău îşi are loc şi lărgime în biserică, mai vine Duhul Sfânt, tată? La ce să vină? Să Se unească cu stricăciunea?

Şi iată ce vă spun: a fost odată un preot al lui Iisus Hristos care lungea sfânta Liturghie uneori până după-amiază, uneori până seara, şi lumea acelei cetăţi s-a dus la episcopul lor şi a pârât pe preotul lor că-i ţine în biserică toată ziua şi nu face sfânta Liturghie la vreme. Şi a chemat episcopul pe preot şi l-a întrebat ce este cu această plângere a cetăţii. Şi atunci, preotul a spus episcopului că el nu înaintează terminarea sfintei Liturghii decât după coborârea Duhului Sfânt peste pâine şi vin. Atunci, episcopul a învăţat pe cei din cetate cum să meargă şi cum să stea în biserică dacă vor să meargă mai repede la casele lor; i-a învăţat cum să fie în biserică, cum să stea, ca să Se coboare Duhul Sfânt la vremea chemării Lui de către preot. Dar unde se mai ţine seamă de taina aceasta? că preoţii, nici ei nu vin pregătiţi la biserică, dar turma, tată! Este o zicală prea potrivită cu aceasta, care spune aşa: *„Cum e turcu', e şi pistolul"*. Turcul a fost un om rece şi rău şi răzvrătit, şi nu în zadar i s-a pus neamului acesta zicala aceasta. Şi iată, cum e preotul, aşa este şi arma lui, aşa este şi turma lui.

Iată, tată, aş vrea să aleg din fiii poporului Meu. De aceea am dat veste la păstori şi la lucrătorii care sunt în lucru, ca să facem sfat şi să cerem de la Tatăl să ridice lucrători, căci Tatăl Meu lucrează, şi Eu lucrez, şi voi trebuie să lucraţi, numiţi de Domnul. Eu am stat o noapte întreagă şi M-am rugat fierbinte Tatălui în noaptea aceea, şi am coborât apoi spre cei chemaţi şi am deosebit din ei doisprezece ucenici, ca să-i am apropiaţi tainelor Mele şi lucrării Mele cea tainică. Iată, una este să fii chemat, şi alta este să fii ales dintre cei chemaţi, ales cu mare cercetare. I-am ales şi le-am dat tainele Mele la cina cea de taină, le-am dat Trupul şi Sângele Meu. Iată cu câtă cercetare se dau tainele Mele la cei din biserică, şi nu aşa cum se dau ele azi, dacă se dau. Dar numai Domnul ştie ce mai dă şi ce mai ia, şi aceasta este o taină între Mine şi voi, o taină pe care n-o mai vindeţi şi pe aceasta, că nimic n-a mai rămas nevândut din cele aduse de Mine. V-am spus vouă că am plâns mult în noaptea Mea de rugăciune, căci Tatăl Meu Mi-i arătase pe cine să-i deosebesc, şi Îmi spusese şi de Iuda, ca să-l aleg şi pe el, ca să Mă vândă fariseilor. Şi am plâns pentru Iuda, am plâns toată noaptea, şi apoi i-am ales pe cei doisprezece. Dar tu, creştine tată, cum ai lucrat în lucrarea Mea ca să se asemene cu a Mea? Că tu n-ai stat bine cu Mine nici măcar ca un chemat la masa Mea, şi te-ai băgat în lucrul Meu şi ai hotărât cum ai vrut tu peste tine şi chiar peste lucrarea Mea, şi Mi-ai băgat la această masă după dorinţa ta, şi iată, azi tot aşa lucrezi peste cei slabi din poporul Meu şi îi tragi spre alte izvoare şi Îmi răneşti trupul cel slab al turmei Mele.

Am spus că azi lucrez şi pe margine, ca să ştie apoi cei pe care-i numesc, să ştie cum lucrează cei ce nu sunt puşi şi numiţi la lucru, de vreme ce nici ei nu fac ascultare de Mine.

Eu n-am avut în tine doisprezece aleşi, că n-am avut ce să aleg, şi am ales doi, trei, ca să asculţi de ei ca de Mine, creştine. Şi nici pe acei puţini nu i-ai primit ca să te ajute, ca să fi putut Eu acum să te aleg şi pe tine lângă ei la lucrul Meu, aşa cum şi-au ridicat cei doisprezece, ucenici, şi ucenici din ucenici, asemenea lor la lucrul Meu.

O, judecătorilor ce sunteţi, popor judecător ce eşti! Nu te supăra pe Mine că-ţi spun aşa, că nu te mustru, ci te ajut să nu mai faci aşa, ca să nu fii judecat pentru toate câte ai făcut împotriva acestei lucrări de cuvânt rostit de Duhul Sfânt. Am pus, tată, peste tine păstori, dar nu i-am pus să-i judeci. I-am pus să-i asculţi, să te păstorească i-am pus. Dar tu te-ai ascuns de ei şi ai păscut ce ai vrut şi pe unde ai vrut, şi ai zis că eşti oaie a păstorilor Mei. Păi, păstorul îşi cunoaşte oile, că oile lui ascultă de el şi nu umblă răzleţe. Zici că păstorii au fost răi cu tine, ştiu că zici mereu aşa. Dar de ce au fost răi cu tine,

tată? Dacă tu ai fi fost oaie bună şi cuminte şi fără nărav, ce ar fi avut păstorul cu tine? Dacă tu erai cuminte, ar fi rămas Duhul Meu în mijlocul tău, măi Israele al acestei stâne. Iată, în stâna aceasta Eu trebuia să am oi numai de o culoare, căci această lucrare a fost una dumnezeiască lucrare, şi iată, în această stână le-au crescut cornițe aproape la toate oile şi se unesc între ele după năravul lor şi lovesc în hotar şi îl pun jos, şi se duc şi se întorc şi lovesc în păstori, dar nu lovesc în ei, ci în Dumnezeu lovesc, şi pe Domnul Îl judecă. Căci s-a sculat cel pus să păstorească şi a spus la un creştin să nu mai facă el ordine în staulul oilor, în stâna oilor, şi acela a țipat la păstor şi a spus că nu face cum i-a spus păstorul. Şi dacă nu faci aşa, nu faci. Ştiu, creştine, că nu faci, că nu asculți, ştiu că-Mi faci stricăciune şi ştiu că nu crezi ce-ți spun. Dar Eu nu pe tine te-am pus păstor peste stâna Mea. Pe tine doar te-am primit în stână, tată. Şi tu de ce umbli peste oile fără de minte când nici tu nu ai minte? Ba poate eşti mai fără de minte, de vreme ce le îndemni la rătăcire din stână. De ce, tată, le scoți la altă păşune fără să vreau Eu, Păstorul Cel ceresc? că Eu sunt Păstorul tău, şi nimeni nu Mă are pe Mine de Păstor aşa cum Mă are această stână. Dar tu nu vrei să fie aşa, şi zici că toți Mă au pe Mine aşa cum Mă ai tu. N-ai dreptate, tată, căci ca aici, nicăieri nu am Eu lucrare şi salvare. De ce scoți tu oile afară din păşunea aceasta? că Eu am spus să nu iasă oile din staulul acesta. Eu am aici tot ce-Mi trebuie. De ce-ți trebuie ție prooroci care nu sunt din staulul acesta? Oare, Eu nu sunt nici măcar prooroc în această stână, de vreme ce tu prooroci cauți?

Iată, am spus că lucrez pe margine pentru cei de pe margine, care sar mereu hotarul. Am spus că lucrez, fiindcă cei ce s-au tras spre margine, au cornițe crescute şi Îmi împung tot ce mai este sănătos în stână. Eu, Domnul, poruncesc oilor care au minte, adică ascultare, să ia aminte la Mine şi la cuvântul Meu, că rostesc cuvânt hotărâtor peste oile care s-au ales de-a dreapta Mea cu duh de ascultare şi de sfințenie prin ascultare. Le spun să asculte de Mine, căci viața cu sfințenie care nu este lucrată sub ascultare, vă spun Eu că nu se pune la Domnul. Sunt şi mulți oameni fireşti, cu purtare sfântă şi curată, dar nu se pune dacă nu cred în Mine aceia, dacă nu fac în numele Meu ceea ce fac ei bine şi sfânt.

Măi oilor care M-ați ascultat ca să stați de-a dreapta Mea! Stați în stână cu păstor, tată; cu păstor şi nu fără păstor; cu Mine, măi copii. Cine vrea fără păstor, acela să se dea de-a stânga. Se dă singur, că se vede că se dă. Cine vrea să-şi caute păstori în alte părți, să-şi caute, că această stână va fi deosebită în toate, ca să fie numai pentru Dumnezeu şi pentru planul cel de sfârşit al răului neascultării de pe pământ.

Lucrarea aceasta de Duh Sfânt se va restrânge iar, că iată ce se petrece în stâna Mea! Găsesc bețivi şi curvari şi fumători şi hulitori şi împotrivitori şi iubitori ai modei lumii de azi, ai portului păgânesc din veacul acesta, şi împrăştietori de agoniseală cerească şi neascultători, care s-au dezbrăcat de lucrarea ascultării şi care cugetă că nu-i nimic dacă fac aşa, şi aceştia rostesc cu obrăznicie satanicească şi spun că fiecare răspunde de ceea ce face. O, aşa au spus şi cei ce au strigat *«Osana!»* în ziua Floriilor, şi apoi, la judecata Mea, au zis Sângelui Meu să fie asupra lor şi a copiilor lor, şi a fost aşa dacă au spus aşa. Tot aşa e şi vorba aceasta care se aude din guriţe trufaşe şi îngâmfate, care zic unele către altele: *„Fiecare răspunde de ceea ce face“.* Unii ca aceştia n-au nevoie de călăuză. O, dacă zici aşa, dă-te deoparte din drumul acestei lucrări, din drumul fiilor ei; nu sta să încurci semănătura Mea, ca o pălămidă sau ca o neghină care se aşează în grâu ca să strice cursul grâului, căci neghina niciodată nu poate purta numele grâului. Du-te, tată, cu capul în norii tăi, că nu te țin Eu forțat. Du-te, şi nu te îngâmfa înaintea Mea, că tot aşa a făcut şi Lucifer, tot aşa, şi nu altfel, şi a căzut din cer. Şi fii atent, tu, cel care faci aşa, că această lucrare din Mine venită, cer este.

Lucrez pe margine şi nu rostesc numele tău, creştinule îngâmfat în duhul tău. Şi dacă nu-ți iei partea din cuvântul Meu, puterea Mea va lucra prin cuvântul rostit şi va face sortare în stâna aceasta şi se vor deosebi cei credincioşi dintre cei chemați care au rămas tot ca înainte de chemare.

Te duci, creştine tată, şi iei hrană din spini. Du-te dacă vrei aşa, dar nu Mă mai învinui tot pe Mine de păcatul mândriei. Du-te, tată, dacă eşti mândru şi n-ai nevoie de călăuză. Du-te şi fă cum vrei dacă te încrezi în tine şi în judecata minții tale. Du-te, că tu nu iubeşti pe Dumnezeu, şi de aceea tragi la ce iubeşti, că tu iubeşti neascultarea de Dumnezeu şi îți place să fii liber. Du-te, tată, dar Eu n-am ce să-ți doresc decât întoarcerea la Mine, căci calea ta se înfundă; întoarcerea prin umilință usturătoare, ca să înțelegi ce înseamnă Dumnezeu, că Dumnezeu înseamnă altceva decât cugeți tu că înseamnă Dumnezeu. Vrei să te tragi în lături? Cine poate să te oprească? Eu nu Mă lupt decât cu cel credincios ca să-l ajut, dar cu cel ce nu crede lucrului Meu cu care însoțesc acest popor, cu acela nu Mă mai lupt. Acum trage fiecare la ceea ce a lucrat şi până acum. Şi când se va trage cortina pentru luminarea vederii celor nevăzute şi necrezute, atunci va fi descoperit lucrul fiecăruia.

Iată, Îmi fac datoria şi lucrez, şi voi lucra prin cei puşi la lucru, şi fără rod nu voi rămâne. Dar iată, rodul credinței trebuie să fie strâns, ca nu cumva la vremea foametei să fie strivit de cei ce vor alerga disperați după un pic de putere din cer, că pe pământ se stinge orice putere, orice iscusință, orice mândrie, orice ştiință, fiindcă Eu Mă voi lăsa văzut şi descoperit, şi Eu întrec soarele în strălucire, şi toate vor păli la vederea slavei Mele. Numai cei credincioşi ai Mei nu vor păli, şi vor fi încălziți în lumina slavei Mele şi vor fi şi ei lumină din lumina Mea. Dar mulți dintre voi zic că acestea sunt basme. O, atunci toate acestea vor deveni adevărate, şi va fi veacul cel ce nu poate fi priceput de omul cel pământesc, şi basmele cele mai frumoase vor fi trăite pe veci.

O, măi oilor, ce bine vă era vouă dacă nu v-ați fi făcut cornițe, tată! Oile nu trebuie să aibă cornițe. Oile sunt blânde şi pasc în pace. Dacă voi, creştinii Mei, nu credeți în trimişii Mei, dacă nu credeți că sunt trimişi de Mine, vă vor lăsa în pacea voastră, în banii voştri. Dacă nu credeți că sunt trimişii Mei, credeți măcar în aceste cuvinte de viață şi de îndreptare; credeți, şi nu-i judecați pe trimişi. Ei nu vin de capul lor ca să-şi piardă vremea. Şi despre păstorii tăi, nu-i mai învinui, Israele. Lasă, tată, nu-i mai lovi, nu-i judeca tu ca să te faci mai mare ca Mine.

Iar voi, cei ce veți fi numiți ca ajutor al Domnului la lucru, nu vă opriți în sfatul celor răzvrătiți şi nu pregetați să fiți de ajutor Domnului. Alții au lăsat familii şi au mers cu Mine. Alții au lăsat mirese îmbrăcate curat şi au plecat la apostolie cu Domnul. M-am dus în Cana Galileii la nuntă şi am făcut minunea vinului din apă, şi dacă a văzut mirele pe Domnul minunilor, a lăsat mireasa şi a plecat ca apostol al Domnului, şi a rămas cu Mine acela şi a lucrat mult pentru împărăția Mea peste oameni. Iată de ce am fost Eu la nuntă, şi nu aşa cum spun oamenii lumii.

Am grăit cu cei pe care-i adaug sfatului lui Israel. Am grăit şi pentru cei din marginea acestei stâne, dar acum te vei da la răzvrătire, creştine vinovat cerului. Dă-te, tată, dacă asta alegi. Poate vrei să te duci în drumul oilor slabe, ca să ţipi că nu sunt Eu Cel ce-ţi spun acestea, şi că sunt unii care strică legea lui Dumnezeu. Du-te, creştine, şi zi ce vrei, dar aceasta este adevărat, că Adam a făcut acest păcat în rai, şi tu îl faci pe pământ de şapte mii de ani.

Eu n-am binecuvântat nunta şi patul nunţii, şi tu vei spune, poate, că Eu vin şi stric legea ta, dar Eu, de la început, nu aşa aveam să înmulţesc făptura, ci prin Duhul Sfânt şi prin cuvânt. În loc să fi mers şi tu cu Mine aşa cum a mers mirele de la nunta din Cana Galileii, tu zici că nu sunt Eu Domnul Iisus Hristos, Cel Care vorbesc cu tine. Dacă zici aşa, du-te şi îţi pierde minţile, că aşa vrei tu, de frică să nu ţi se ia poftele trupului. De luat tot ţi se ia, că n-o să-ţi mai ardă de păcat, dar deschide cartea şi citeşte cum a fost pedeapsa poporului Israel pentru cârtire. Mai bine pune, tată, mâna pe coarnele plugului şi uită-te spre Dumnezeu şi ia ca iubire virtuţile creştineşti pe care le-am avut Eu în mijlocul oamenilor, că unii învăţaţi au plecat din învăţătura lumii şi au îmbrăţişat lucrarea virtuţilor, fugind din lume şi din duhul ei şi din ştiinţa lumii. Fericit vei fi tu, Israele, dacă vei pune în faţa ta mustrarea Mea, ca să alegi cununa care vine din lucrarea ei, că iată, caut bine, şi voi pune peste tine veghetori, şi le voi da de la Mine ca să ai tu, care vei alege lucrarea ascultării.

Şi iată ce înseamnă trimis! Trimisul nu caută slava sa, ci a Celui ce l-a trimis pe el. Prin aceasta se pune la probă trimisul şi păstorul şi lucrătorul şi tămăduitorul şi sfătuitorul. Cel ce vorbeşte de la sine, acela îşi caută slava sa, dar cel ce caută slava Celui ce l-a trimis, acela are adevărul, şi nedreptatea nu este cu el. Aşa trebuie să lucreze un lucrător al Domnului, şi această Scriptură o pun Eu astăzi peste cei aleşi la lucru peste poporul Meu, şi vom însemna în această carte pe cei ce vor avea de lucru peste poporul Domnului.

Eu iar îţi zic, Israele: ferice ţie dacă-ţi vei însuşi mustrarea Mea pentru pocăinţa ta şi pentru mărturisirea, în mijlocul poporului Meu, a inimii tale ascunse. Eu voi coborî iar, cu voia Tatălui Meu. În curând voi coborî cuvântul Meu peste tine, Israele. Adună-te de peste tot, şi vom prăznui hrană de cuvânt ceresc, şi după ce vom mânca din cuvântul praznicului bucuriei, voi pune pe străjerii Mei să-ţi aducă la cunoaştere şi acest cuvânt de descoperire a ascultării şi a neascultării tale, a pocăinţei şi a nepocăinţei tale, tată; şi ia cămaşa pocăinţei pe tine, ia-o, măi Israele, nu mai sta dezbrăcat de acest veşmânt, că nu cunoşti încă această cămaşă. Pocăieşte-te! din nou îţi zic, din nou te îndemn cu acest dar, cu acest mărgăritar, cu acest bilet de intrare la serbarea Noului Ierusalim, care se va serba pe pământ, pe pământ nou şi cu oameni noi, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

Voi sta curând în sfat mare cu poporul Israel din vremea aceasta, că mare este taina acestui nume, Israel, şi te voi întreba iar, fiule, ce înseamnă acest nume?

Sculaţi-vă la lucru de cuvânt şi semănaţi cuvântul Meu pe pământ după cum vă va fi dat sorţul cel din cer, cel prin Duhul Sfânt împărţit, prin lucrarea Duhului Sfânt, în sobor de sfat ceresc. Să se adune tot trupul lui Israel, căci vin în sfatul lui Israel.

Te voi aduna, Israele, şi voi scrie carte de cuvânt, căci glasul cuvântului Meu se va lăsa din nou peste ieslea cuvântului, şi apoi peste tine, Israele. Vreau să te învăţ ce înseamnă să aibă creştinul harul lui Dumnezeu peste el şi în lucrul său cu Dumnezeu. Eu vreau să nu te las să te desparţi de Mine, popor hrănit cu harul Meu.

Se binecuvintează începutul şi sfârşitul sfatului de azi şi se înscrie în cartea cea de azi. Pace ţie, popor al lui Israel, popor al lui Dumnezeu! Pace ţie! În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, pace ţie, şi har ţie, Israele al Domnului! Amin, amin, amin.

21 mai/3 iunie 1994

Duminica a şasea după Paşti, a orbului

Descoperirea creştinilor făţarnici.

Eu, Domnul, cobor în sfat ceresc pentru voi, copii ai aşezării celei noi, căci am de rostit cuvânt, tată. Să fie atenţie pentru coborârea cuvântului Meu, dar să fie împlinire a cuvântului coborât. Pace şi har peste voi, prin harul Meu cel mare în care sunteţi aşezaţi.

Iată, am durere, port durere mare că lucrarea Mea cu voi este lovită de lucrarea creştinilor făţarnici, care se strecoară în lucrarea Mea pe furiş, pe firul făţărniciei de inimă, şi de aceea am de rostit cuvânt peste făţărnicie, ca să asculte duhul făţărniciei şi să se depărteze cu atacul lui. Amin.

Dar mai întâi de acest cuvânt, cobor cuvânt pentru voi, slujitori ai cortului cel ceresc, pentru voi, unşii Mei cei de mijlocire puşi înaintea cerului. Aşezaţi-vă spre rugăciune cu mâinile ridicate şi rugaţi-vă la Mine pentru deschiderea cămărilor care ţin ploaia cea pentru pământ. Luaţi, tată, cheia rugăciunii şi deschideţi aceste cămări, ca să se lase din ele ploaie peste pământul de la voi, că are pământul nevoie de hrană, tată. Se roagă pământul la Mine, dar Eu nu pot trece peste voi, de vreme ce v-am pus mijlocitori între cer şi pământ. Iată, Eu am pregătit ploaia, dar aştept cerere, tată. Aveţi grijă de cuvintele rostite între voi şi nicicum să nu le amânaţi spre lucrare. Şi să aveţi, tată, grijă de pacea şi de mulţumirea Mea în inimile voastre, că am de lucru, măi copii, şi vreau să pot în lucru. Să nu fiţi voi în voi. Să fiu Eu, cu mulţumirea Mea în voi. Adunaţi-vă şi vedeţi cum vine această lecţie şi împlinirea în voi a acestei lecţii, că nu vreau să am vreo piedică şi de la voi.

Voi, tată, să iubiţi dreptatea cea dumnezeiască şi să nu vă înclinaţi spre slăbiciunea sau uşurătatea minţii unor creştini care-Mi fac atâta stricăciune peste lucrarea Mea, peste credinţa în lucrarea Mea, că iată, v-am dat veste vouă s-o aduceţi pe surioara lui Verginica să audă ea glasul cuvântului care umple această grădiniţă bucurându-se şi suspinând, că uneori glasul Meu coboară bucurându-se, iar alteori suspinând când văd de pe undeva lucrarea Mea cu voi lovită de creştini făţarnici, care nu ştiu să asculte de Dumnezeu ca să le fie bine. Surioara lui Verginica trebuie întărită şi hrănită cu duh de dreptate cerească, cu duh de atenţie cerească, fiindcă ea nu mai lucrează această bogăţie de duh cu atenţie cerească. Au distrus-o creştinii făţarnici, şi ea se ascunde de voi, ba chiar ar da să scape de hrana Mea pe care Eu o iau de la voi ca să-i duc ei şi să fie şi ea cu voi. Se frământă Verginica pe lângă Mine şi nu îndrăzneşte să mijlocească pentru ea, de vreme ce o vede şi pe ea că se înclină spre lucrare fără atenţie, că vin mereu creştini care fac de capul lor, vin şi se linguşesc pe lângă ea, şi nu pleacă de la ea decât cu ceea ce au în inima lor. Voi ce ziceţi? S-o lăsăm aşa pe surioara lui Verginica? S-o lăsăm pradă făţărniciei creştinilor care vin să fure binecuvântare?

O, Mi s-a întâmplat batjocură peste numele Meu cu voi, că sunt creştini care au cuvânt scris şi se fălesc cu el împotriva lucrării Mele de nou Ierusalim, care este cu voi de la Mine. Au ajuns creştinii să zică între ei că Eu, Domnul, lucrez în două feluri, şi se duc la surioara lui Verginica să găsească binecuvântare şi cuvânt, fie cum o fi starea creştinului, şi se fălesc creştinii cu cuvinte de laudă, date lor de Domnul, şi lucrarea cea dreaptă de nou Ierusalim prin cuvânt, o fac aceştia mică şi fără cinstire, tată. Dar Eu aici, la voi, M-am coborât lucrând în duhul dreptăţii şi nu al îngăduinţei, căci am îngăduit patruzeci de ani acest popor, şi a stat creştinul cum a vrut el, nu cum a vrut Domnul să stea.

Eu v-am dat vouă cuvânt să sprijiniţi pe surioara lui Verginica, şi n-aţi făcut aceasta fără să vă spun Eu, şi iată, M-aţi ascultat şi Mă ascultaţi, dar ea nu poate să Mă asculte. Ea nu înţelege îndeajuns cât bine îi lucrez Eu prin voi, câtă binecuvântare, câtă pază sufletească şi câtă curăţire de lume vreau Eu să aşez peste ea prin voi, cei care M-aţi ascultat pe Mine, că nimeni, nimeni din poporul Meu nu M-a ascultat ca şi voi, şi de aceea am ales locul unde sunteţi voi, ca să-l fac ceresc şi să fiu cu voi, şi să fiu din văzduh peste voi, şi voi să Mă auziţi şi să lucraţi după cuvântul Meu.

O, tată, cum să fac Eu, oare, cu surioara lui Verginica? Mereu i-am şoptit să fie plăcută Mie, şi ea nu poate, că n-aş voi să spun că nu vrea. Eu nu voiesc s-o supăr aşa cum Mă supără ea pe Mine când dă cuvânt creştinilor făţarnici, că în zadar ai, creştine, inimă durută când te duci la surioara lui Verginica. În zadar ai inimă nemulţumită dacă nu cauţi să mergi pe cărarea mântuirii, tată. Altfel se cheamă că merge creştinul pe calea mântuirii. Un creştin, oricâtă parte ar avea de necazuri şi de viaţă grea şi de încercări, nimic nu este prea mult pentru ispăşirea păcatelor sale, chiar dacă ar trăi o mie de ani în suferinţe de tot felul. Dar cine înţelege aceasta între cei din poporul Meu?

Vin creştini la surioara lui Verginica şi se plâng împotriva altora. O, mai este aceasta cărare sau viaţă cu smerenie? Cuvântul rugăciunii spune aşa: *„Ajută-mi, Doamne, să nu grăiesc în deşert şi să nu-mi dezvinovăţesc păcatele mele şi să nu osândesc pe semenul meu“.* O, când vii, creştine, şi te plângi spunând greşalele fratelui tău, ce lucrare se mai cheamă că ai tu? Ai tu pe Dumnezeu? Vii tu la Dumnezeu dacă vii să faci aşa? Şi iată, surioara lui Verginica e slabă şi nu te opreşte, şi te ascultă şi îţi scrie cuvânt, şi te duci cu cuvântul şi te făleşti cu el împotriva adevărului pe care tu îl ascunzi când vii la Domnul ca să vorbeşti rău despre semenul tău.

O, Verginico, Eu te ştiu, tată, că nu vrei să mijloceşti, că te sfieşti să vii să-Mi ceri ajutor pentru surioara ta, de vreme ce o vezi cum lucrează, dar Mie Mi-e milă de tine, că tu trebuie să lucrezi cu pace, nu să fii sfâşiată de durere. Tot cerul vede că lucrarea Noastră de nou Ierusalim suferă defăimare de la creştinii care se ascund şi fură cuvânt şi binecuvântare de la surioara ta. Tu ai cerut-o de la Mine ca să te ajute la lucru atunci când Eu te-am luat la Mine. Dar iată, este înconjurată de toate cele neplăcute cerului, şi vin la ea creştini cu haina pe dos, şi ea nu se mai uită să vadă ce e bine şi ce e rău şi ca să lucreze după faţa dreptăţii, tată. Verginico, dacă Eu îţi dau ţie cuvântul învăţăturii pentru surioara ta, te bucuri, tată?

— O, Doamne, n-am cum să mă bucur. Eu aş fi voit să lucrezi Tu, că ai putere mare. Eu sunt mică în faţa Ta şi ştii că n-am putere peste ea ca s-o fac să asculte numai cum cere cerul.

— Măi Verginico, Eu nu sunt neputincios întru tine, tată. Tu ştii că mila ta de surioara ta nu Mă lasă pe Mine să grăiesc cu ea întru dreptate. Cuvântul Meu nu mai este acum cu milă, şi este numai cu dreptate, că vreau, tată, să sfârşesc lucrarea mântuirii şi nu mai e vreme de lucru după voia omului. Dar mai ai tu, Verginico, încă o dată lucrare cu milă, şi stai tu în sfat cu surioara ta. Eu nu Mă supăr pe mila ta de ea, dar se zăboveşte vremea Mea dacă mai lungim duhul milei, tată. Spune-i tu cu milă de suflet, spune-i tu să Mă aleagă pe Mine mai mult decât pe cei ce Mă calcă în picioare blestemându-Mă şi înjurându-Mă şi desfrânându-se lângă ea. Vorbeşte tu, tată, cu ea, şi Eu voi privi la tine cum vei lucra, şi voi binecuvânta lucrarea ta peste surioara ta.

— Eu, Doamne, nu mă trag din lucru, dar ca şi Tine voi folosi dreptatea Ta, căci cuvântul meu de azi va rămâne în cartea Ta, în cartea drepţilor Tăi, Doamne.

Mama Gigi grăieşte din cer, de lângă Domnul, iar voi, străjeri ai glasului ceresc, adăugaţi în cartea drepţilor cartea mea de azi către surioara mea, Maria. Voi să lucraţi mereu ca Domnul, că din această grădiniţă nu va ieşi Domnul cu lucrul cuvântului decât numai cu lucrarea dreptăţii Sale.

Pace vouă, copii ai ieslei cuvântului meu! Şi iată, pace ţie, surioara mea! Mă primeşti, mămică? Mă laşi să te ajut? Vei vrea tu, oare, să împlineşti de-acum dreptatea şi prevederea şi cercetarea celor ascunse în creştin?

O, de ce zici tu că ţi-am dat pe Milicuţă şi pe copiii mei din grădina Domnului? Şi iată, tu te ascunzi de ei, şi eu văd şi descopăr, şi uneori îţi este necaz că descopăr. Dar mult mai rău ar fi să rămână acoperite, căci tot ce este acum acoperit se va vorbi de pe acoperişuri, măi surioara mea, şi eu nu vreau să fii atunci ruşinată pentru cele ascunse. Dacă strig la poporul acesta rece şi nepăsător, oare la tine să nu strig? Dacă de sufletul poporului mă îngrijesc mereu, oare de tine să nu mă îngrijesc? Dar cine te-a făcut să foloseşti năravul de a te ascunde de cei ce veghează peste mersul tău, peste hrana ta, peste lucrul tău cu cerul? Copiii pe care ţi i-am dat să te îngrijească sunt destoinici şi sunt aleşi de cer pentru lucrarea dreptăţii, pentru descoperirea celor ascunse. Dacă şi tu faci aşa, eu cu poporul ce să mai fac? că vine mereu vestea la cer că *„şi lelica tot aşa face“, „că şi ea stă amestecată cu fărădelegea“, „că şi lelica face neascultare“, „că lelica a spus altfel“, „că lelica ne-a dat binecuvântare de la Domnul“.* Dar cine sunt acei care vin la tine, lelica mea? Cine sunt acei ce spun că tu lucrezi altfel şi că nu lucrezi ca la Noul Ierusalim? Oare, o parte din creştini e cu tine, şi altă parte e cu mine? O, ce voi face eu dacă se va mai spune aşa în poporul Domnului? Dacă pe cei ce-i dau eu în lături, tu îi iei şi îi îmbrăţişezi, de aceea mă fac pe mine mincinoasă creştinii. Auzi tu? Mă fac mincinoasă creştinii, lelico. O, Domnul lucrează aşa din pricina ta, din pricina milei tale, şi nu-i vom mai putea îndrepta pe cei puşi deoparte spre certare. Pe cei pe care eu îi dau deoparte şi îi pedepsesc spre pocăinţă dacă tu îi primeşti şi le crezi făţărnicia şi le oblojeşti greşeala făcută Domnului şi lucrării Domnului, când mai ies eu la capăt cu poporul acesta? Oare, înţelegi tu de ce te-a rugat Domnul să stai liniştită şi să nu mai mergi în popor la cererea poporului? Iată, aşa te-a mânuit pe tine poporul creştin după ce au aflat că eu mă folosesc de tine. Şi dacă Domnul a văzut că se foloseau ei de tine cum voiau ei, şi nu cum voia Domnul, atunci Domnul te-a oprit să mai stai în faţa lor, că şi-a bătut poporul joc de Dumnezeu atâta vreme.

Eu, lelico, stăteam mereu departe de lume. Eu aveam mare atenţie să nu fiu învinuită de Domnul. Eu nu dădeam

mărgăritarele Domnului în noroi, şi dacă lucram un pic de neatenţie, mă făcea Domnul *„cu ou şi cu oţet“* şi nu mă lăsa să greşesc. Eu am ajutat pe fetele tale, dar atunci ele erau mici şi mă ascultau cât de cât, şi posteau şi lucrau de ruşinea mea, şi nu petreceau cu lumea aşa cum fac ele acum. În templul Domnului nu intra lumea aşa cum intră acum, şi eram eu cu toată ordinea cea cerească. Aş fi voit să lucrezi şi tu tot ca mine, că eu de aceea te-am ales să mă ajuţi. Eu nu ajutam la păcat, dar tu, lelico, ajuţi la păcat pe fetele tale şi rău suspin e pe mine. O, de ce nu vrei tu să fii cu mâinile curate? De ce nu vrei să le păstrezi pentru Dumnezeu? Te-am scăpat de Gheorghe *(tovarăşul de viaţă, adormit, n.r.)*, şi acum e de zece ori mai rea amestecarea ta. Am zis că vei avea dragoste mai mare de mine, lelico. Da' de unde! că eu văd că dai să scapi de mine şi de copiii pe care ţi i-am dat să te ţină în picioare. O, nu aşa, lelico. Primeşte-mă, ca să te sfinţesc din cap până-n picioare. Primeşte-mă, şi ţine departe de tine mila cea lumească. Copiii tăi sunt lume. Vrei cu ei, lelico? De ce nu stai tu liniştită în cămăruţa ta? Eu i-aş face să te lase în pace, dar nu vrei tu fără ei, şi mai bine mă laşi pe mine fără tine.

O, de ce, lelico, se ascund de mine creştinii care vin la tine pe furiş? De ce vin ei pe furiş? Pentru că nu sunt împăcaţi cu Dumnezeu. O, dacă nu sunt împăcaţi cu Dumnezeu, tu cu cine tragi? Cu ei, sau cu Dumnezeu? Că iată, creştina aceea pe care tu o primeşti mereu, nici unul din casa ei nu este cu Dumnezeu, nici unul, lelico, şi ea zice că e bine cu Dumnezeu. Zice, dacă tu o primeşti. Eu nu zic să n-o primeşti în casă, că nu poţi tu să lucrezi aşa, dar zic să n-o primeşti în ale Domnului, zic să nu-i dai de la Domnul, pentru că această familie e dată la o parte pentru pocăinţă, pentru îndreptare, pentru răbdare, pentru smerenie, că e familie îngâmfată din cap până-n tălpi, lelico. Că l-am adus în pragul morţii pe cel mai mare din casa aceasta *(Gavrilă, n.r.),* şi apoi iar l-am adus la viaţă, şi i-am spus atunci că dacă se mai răzvrăteşte şi mai strică, voi sta altfel de vorbă cu el. Şi el iar s-a îngâmfat şi iar a stricat, şi am zis să-l bag la închisoare. Eu am zis, mai dinainte am zis; eu, nu omul cel de lângă el. Dar el a venit la Domnul ca să-l scape de la închisoare, şi a stat fugit de frică, şi a venit apoi să ceară cuvânt că se bagă în mănăstire. Şi dacă s-a băgat, acolo trebuia să stea smerit şi să se fi pocăit până la sfârşitul veacului, nu să primească lucru pe care nu-l merită, pentru că el este neîmpăcat cu Dumnezeu.

Au fost sfinţi mari, lelico, făcători de minuni, şi când venea episcopul să-i preoţească, ei nu primeau, că-şi ziceau nevrednici. Dar unul ca acesta care e supărat pe Domnul, nu se teme, şi în loc să fi ales pocăinţa şi umilinţa, el tot măriri caută, şi unde mai pui, de la cine măriri! Se făleşte că Domnul a zis, şi Domnul l-a trimis, şi că el e mare, dar Domnul l-a scos afară din acest popor, că făcea numai rău lucrării lui Dumnezeu, şi nu era bun de nimic decât de pocăinţă era vrednic, de pocăinţă până la sfârşitul veacului. Şi fiica cea care a ieşit de la el, nu se mulţumeşte cu răbdarea şi cu umilinţa, şi caută mereu mângâiere, în loc să caute durere. Dă să fugă de durere, dă să dea de bine iar, dar binele nu l-a preţuit pe nicăieri, şi n-am avut ce să fi făcut din ea ca să-mi fie de folos. Acum ea singură şi-a ales locul, şi vrednică este de locul acela plin de zbucium, că mult zbucium a făcut peste tot cu mofturile cele mândre ale ei. Mi-a făcut pată, lelico, pe lucrarea mea. Mi-a tulburat locul grădinii mele, că mofturile sunt lucrarea îngâmfării. Eu cu creştinii îngâmfaţi nu pot merge pe drumul meu; mă încurcă la lucru, lelico. Nu încape îngâmfare în faţa Domnului. Învaţ-o să se ascundă şi să nu mai caute după cum pofteşte ea. Să caute zi şi noapte pocăinţă, şi mulţumire în pocăinţă, şi nimic să nu mai caute de-acum, că orice ar suferi un om, nimic nu e prea mult pentru ispăşire şi pentru mântuire şi pentru iertarea cea de la Dumnezeu. Creştinii cei îndărătnici caută ca în lume cu Dumnezeu. Când vrei să deschizi o uşă pe pământ, te duci şi mitui pe cel dinăuntru şi intri. Dar tu să înveţi creştinii că la Domnul nu se intră cu mită, cu mângâieri mincinoase şi cu smerenie neadevărată.

Ajută-mă, lelico, ca să nu mi se facă de râs lucrarea, ca să nu mi se defaime lucrarea mea peste poporul meu. Eu lucrez bine peste poporul meu, lucrez cu fii ascultători. Ascultă-i pe fiii mei cei după duh. Ei îţi înţeleg greutăţile tale şi strâmtorarea ta, dar ei te ajută să fii curată pe cât îţi stă în putinţă.

Iată ce-ţi dau eu ţie azi! Îţi dau un dar mare, lelico. Îţi dau să porţi duhul temerii de Dumnezeu, care te va opri de la multe fapte pe care le faci după voinţa altora sau după voinţa ta. Voinţa ta să fie voinţa cerului, surioara mea, iubita mea lelică. Primeşte-mă, nu arunca ajutorul meu. Eu nu te iau de acolo, că ştiu că nu vrei. Eu aş putea să te iau, dar nu pot fără voia ta. Dar fă tot ce poţi, ca să mă mulţumeşti, ca să te văd luptând pe cât poţi în duhul temerii de Dumnezeu. Iată, nu poţi singură. Faci greşeli mari singură. Nu-i depărta pe copiii pe care ţi i-am dat ca să fie ai tăi, ai mei şi ai tăi. Vezi cine te iubeşte? Vezi câtă iubire au ei de tine? Dar copiii tăi nu te iubesc, lelico, nici pe tine, nici pe mine, nici pe Domnul. Nu mai lua, măi lelico, de la ei pentru trupul tău, aşa cum nu iei nimic de la ei pentru sufletul tău. Nu lua nici pentru trup. Dă-le tot ce ai, dar tu de la ei nu lua. Nu lua de la nimeni. Ia din grădina mea ceea ce este binecuvântat de copiii mei cei lucrători. Ia numai de la ei, că iată cu câtă dragoste vin după tine copiii aceştia! Fii atentă cu această hrană binecuvântată; nu rupe din ea pentru nimeni. Nu mai fă aşa, că tu nu ştii ce faci când faci aşa ceva. Te scrie duhul rău şi se făleşte că fură din cea mai mare binecuvântare de pe pământ. Cei ce gustă de aici şi nu au meritul acestei binecuvântări, aceia prind putere împotriva grădinii mele şi a lucrării sfinte de nou Ierusalim. Eu nu-ţi dau voie să dai nimănui din tot ceea ce-ţi aduc eu din grădina mea. Te voi pedepsi, lelico, dacă nu mă vei asculta, că mai bine e să te pedepsesc eu decât să te scrie duhul rău că a furat de la tine din binecuvântarea cea de grădină de Eden. Nu rupe pentru nimeni; aceasta este pentru cei binecuvântaţi.

Vino, lelico, spre ascultare, vino! Nu-ţi mai lucra singură piedici şi pete pe binecuvântarea ta cu cerul. Ia tămâie şi apă sfinţită şi dă mereu în jurul tău şi cere la Domnul să te ocrotească de întinăciunea cea din jurul tău.

Să nu te mâhneşti că am vorbit cu tine aşa. Să te bucuri, măi lelico. Tu ştii că adevăr este ce grăiesc azi cu tine. Iată, iar te învăluiesc cu iubirea mea şi cu duhul temerii de Dumnezeu, ca să fii de temut celor din jur care nu au pe Dumnezeu. Fugi de lângă trupul lumii, că lumea ia foc în curând. Fugi, lelico, fugi, şi stai cuminte în cămăruţa ta cea cu candela aprinsă. Eu te-am pedepsit de ţi-am luat untdelemnul prin cei din casa ta; eu, lelico. Dacă tu îţi stingi candela inimii, şi eu îţi sting candela pe care o dai cerului, şi ţi-o aprind iar dacă te vei aprinde iar. Eu ţi-aş da untdelemn de la copiii mei, dar nu-ţi dau, că ar fi vai dacă ar lua ei din el; ar fi vai de mine, nu de tine. Fii atentă, măi lelico, stai cu veghe, stai trează, stai cu candela aprinsă înăuntrul tău. Să nu stai fără harul Domnului. Voi coborî peste câteva zile ca să învăţ poporul ce înseamnă să aibă creştinul harul Domnului, şi vei învăţa şi tu lecţia Domnului, ca să lucrezi în harul Domnului. Eu cer la Domnul har pentru tine, lelico.

Pace ție, și să ai mereu pacea cerului cel sfânt!

Pace între mine și tine, lelico, surioara mea! Amin, amin, amin.

23 mai/5 iunie 1994

Praznicul Înălțării Domnului

Schisma schimbării calendarului. Școala harului este mustrarea. Hrana ca în Eden. Învățătorii legii au schimbat Scripturile.

Cerul grăiește pământului. Domnul trâmbițează pe pământ. Eu, Domnul, grăiesc din cer, și se aude pe pământ. Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui; Eu, Cel ce am norii suire și coborâre; Eu, Cel ce am umblare pe aripa și șoapta vântului; Eu, Cel ce răsar iarbă dobitoacelor și verdeață spre hrană oamenilor; Eu, Domnul, grăiesc din cer peste pământ, și ferice celui ce aude cuvintele glasului Meu și crede în Fiul lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu: să creadă omul în Cel pe Care L-a trimis Dumnezeu. Iar pe acela pe care Tatăl Mi-l dă, acela vine la Mine, și pe cel ce vine, nu-l voi scoate de la Mine, și aceasta este voia Tatălui, Care M-a trimis, ca pe toți cei ce Mi-i dă Tatăl, să-i țin și să-i întăresc și să-i înviez, căci cel ce crede în Mine, acela are viață veșnică și înviere și zi de înviere.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acesta este semnul celor ce Mă primesc pe Mine, acesta este numele celor ce cred în Dumnezeu, și Eu îi voi învia, îi voi aduce la ziua învierii. Eu sunt învierea, și oricine a auzit și a învățat de la Tatăl, acela vine la Mine, și va fi acela învățat de Dumnezeu. Eu sunt Cuvântul Tatălui, Cel Unul născut din Tatăl; sunt trimisul Tatălui; sunt Cel ce am grăit lui Israel, lui Avraam, Isaac și Iacov; sunt Cel ce am grăit cu Moise și cu profeții. Eu sunt Îngerul sfatului cel mare, Care am grăit cu Israel.

Eu grăiesc cu poporul Meu, care se numește Israel.

Pace ție, Israele, poporul Meu binecuvântat! căci tu cunoști pe Tatăl Meu, pentru că Mă cunoști pe Mine, măi Israele al făgăduinței. Tatăl este în Mine, și tu crezi această Scriptură, pentru că ești învățat de Dumnezeu, după cum scrie în Scripturi: *«Și vor fi învățați de Dumnezeu»,* și așa se cheamă că învață de la Tatăl cel ce vine la Mine.

Israele, poporul Meu, Duhul Tatălui Meu Se odihnește peste tine, pentru că tu ai crezut în Cel pe Care Tatăl L-a trimis acum la tine, și te am martor, Israele, și te numesc poporul Meu Israel. Te-am ales și te numesc Israel, că și pe poporul cel ales la început l-am numit tot așa; tot Israel l-am strigat și pe el, tot Ierusalim l-am numit și l-am strigat și pe el, dară pe tine, care ești după harul Meu Israel, nu după trup Israel! Acela a fost după trup Israel, iar tu ești după har Israel, și după cuvântul Meu, care stă în sfat cu tine de patruzeci de ani, Israele al venirii Mele pe nori. Și tu ești martorul Meu de azi, martorul întoarcerii Mele pe nori, că din nori și din vânt și de deasupra creștetului tău și de lângă tine vorbesc cu tine, și te numesc Israel, și te hrănesc cu cuvântul Meu, mai mult decât pe tot Israelul din alte veacuri. O, tu ești martorul Meu din vremea aceasta, și lumea nu știe, și sătuțul acesta nu știe cine ești tu, popor adunat în staulul acestei lucrări de cuvânt dumnezeiesc; nu vrea să știe că Eu am avut o trâmbiță în satul acesta, o cântăreață din care Eu am cântat și am vorbit ca în cer pe pământ. Am vorbit douăzeci și cinci de ani prin vas ales de Mine, prin vas ales de Dumnezeu, și în acești ani Eu am ridicat rod, și rodul rodește, și Domnul grăiește din rod, și lucrarea Mea nu stă, și merge până la slava ei, până la capătul ei merge.

Eu sunt cuvântul acestei lucrări, și dacă Eu sunt, ferice ție, Israele, de credința ta, căci prin credința ta voi merge cu tine până la capătul lucrării Mele și voi cuvânta deasupra ta, și tu vei împlini cuvântul Meu. Eu pe toate le pot, ca un Dumnezeu, și iată, cuvintez peste tine și nu te las să mori, poporul Meu, alesul Meu Israel, dar să nu uiți că Eu te-am ales, și nu tu; Eu, și de aceea ești tu poporul Meu, și de aceea nu te las în voia ta. Nu te las, pentru că poporul Meu ales trebuie să facă voia Celui ce M-a trimis pe Mine la acest popor ca să-l aleg să asculte de Dumnezeu.

O, Israele tată, tu știi, tu crezi că nimeni nu mai ascultă de Dumnezeu? Nu mai ascultă nimeni de Mine, măi poporul Meu; nimeni, și nici tu n-ai fi ascultat dacă Eu nu ți-aș fi dat putere să crezi și să asculți pe Dumnezeu. Eu de aceea vin și cuvintez deasupra ta, ca să crezi în cuvântul Meu rostit și să-l împlinesc prin credința ta. Iată ce durere împart azi cu tine ca și cu un martor, tată, că tu ești martorul unei lucrări dumnezeiești de patruzeci de ani. Eu sunt cu tine în sfat și în cuvânt, și lumea n-a știut această taină, și iată, acum am spus lumii taina Mea cu tine, și lumea n-are credință, nu poate să creadă că Eu grăiesc peste pământ, că mereu am lucrat și am grăit pe pământ. Mereu, mereu am avut un popor pregătit, un cuib tainic cu care am mers înainte lângă om, ca să rămână mărturie de la om cum Eu, Domnul, am lucrat, și n-am tăcut, și n-am stat în cer, și am stat cu omul și am lucrat în mijlocul oamenilor, și oamenii lui Dumnezeu au mărturisit din veac în veac lucrarea Mea, prin care Eu sunt cu oamenii cei credincioși, sunt din veac în veac.

Iată ce durere împart Eu azi cu tine, Israele, martorul Meu cel de azi. Am dat bunăvestire lumii și am spus că sunt cu tine în lucrare și în cuvânt, și lumea are lumea ei și duhul ei și nu știe cum să-și aleagă duhul. Nu știe lumea și nu crede că sunt cu tine, ca să vină prin tine, să vină și ea la Mine așa cum ai venit tu, să mărturisească și ea ce mărturisești tu, să învețe și ea, tată, să învețe de la Dumnezeu, așa cum iei tu de la Mine din cer, ca să fii cu Mine și nu cu lumea, și nu fără Mine.

Vreau să te dau de mărturie, Israele, poporul Meu de azi, popor hrănit de Mine în vreme de necredință, că e veacul necredinței cea de dinaintea arătării Mele pe norii slavei. Eu sunt pe nori, sunt, dar ochii lumii sunt ținuți să vadă că sunt pe nori. Eu am norii suire și coborâre, precum este scris în Scripturi. O, Mi-am coborât glasul peste ieslea cuvântului Meu, iar fiii cuvântului Meu ies cu Mine în mijlocul tău și îți dau ție ce le-am dat Eu pentru tine, că i-am pus pe aceștia înaintea Mea pentru tine, tată, și în numele Meu stau ei înaintea ta cu Mine, Israele, cu cuvântul Meu, căci Eu sunt Cuvântul. Eu ți-am mai spus că numele Meu cel de azi este Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta e numele Meu în mijlocul tău. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și ție, Israele, ferice ție, că ești ales de Tatăl Meu ca să fii poporul Meu cel de azi, că lumea cea de azi care merge la biserică, nici nu știe cum cere Iisus Hristos să fie un om credincios. Cine să-i spună lumii? Cine, tată? că n-are cine. Și tu, când azi te întreb Eu, tu să spui ca proorocul: *«Iată-mă, Doamne, ca să fac voia Ta».* Spune, Israele, spune tu la lume ce te-am învățat Eu pe tine, ce te-am învățat să înveți și tu, ca să fii de același lucru cu Mine și să nu lucrezi nedreptate ca să te rușinezi de cel cu podoabe pământești, de cel cu scaune pământești; de cel cu știință să nu te rușinezi, și să-i spui omului acesta să ia înțelepciune din cer, că pe pământ e ca pe pământ, nu e ca în cer.

Israele, martor al lui Iisus Hristos și al înțelepciunii cuvântului Său, ia de la cer și dă și lumii, și să-i spui omului din

lume să nu spună că e cu Mine. Spune-i că nu se poate şi cu duhul lumii şi cu Duhul Meu. Cine i-a spus ei, lumii, cine i-a spus că se poate cu Dumnezeu aşa cum vrea ea? Vreau să te scol învăţăcel peste lumea cea fără de Mine. Vreau să sufli tu, în numele Meu, să sufli Duhul Meu peste omul din lume care vine să te caute, şi să-l ajuţi să Mă găsească pe Mine şi să Mă guste cu credinţă, căci cel ce Mă ia pe Mine de hrană cerească, acela în Mine rămâne, şi Eu întru acela rămân. Eu ţi-am spus ţie că împart cu tine durerea care vine peste Mine de la necredinţa lumii de azi, că n-am avut cum să ies cu tine mărturie până acum, n-am avut cum, tată, că Eu am căutat să te am, şi nu te-am lăsat să te înghită călăii tăi. Dar acum să nu mai stai; vin spre tine şi îţi spun să nu mai stai cu Mine sub obroc, să nu mai stai, că vreau să poruncesc necredinţei să se tragă în lături şi să vadă omul calea şi să meargă pe ea. Tu eşti calea Mea printre oameni. Tu eşti poporul Meu cel pregătit ca să fii minune pe pământ, şi lumină şi sare şi apă şi jertfă de iubire în numele Meu, şi pildă de sfinţenie, Israele, popor cu nume sfânt, şi mărturie între popoare, popor mititel, luat din mijlocul României ca să fii pentru ea începătură de înviere şi de slavă cerească.

Eu sunt în mijlocul tău, iubitul Meu Israel, şi sărbătoresc cu tine praznic ceresc, sărbătoarea înălţării Mele la Tatăl, că de aceea M-am înălţat, ca să pot veni apoi la ai Mei. Şi am venit dacă aşa am făgăduit celor ce au fost martorii înălţării Mele către Tatăl, că după zece zile apostolii Mei s-au îmbrăcat întru Mine, întru puterea Mea, căci Duhul Sfânt a fost trimis de Tatăl şi de Mine. Iată de ce a trebuit să merg la Tatăl: ca să lucreze cu Mine Tatăl, că pe toate le-a lucrat cu Fiul, Cel născut din Tatăl mai înainte de veci.

E sărbătoare de înălţare în mijlocul tău. Pace ţie întru Mine, şi pace Mie întru tine! Dar cine ar putea înţelege bucuria ta cu Mine în ziua aceasta de înălţare? E zi de înălţare, şi vin să te înalţ la lucru de mărturie, poporul Meu Israel. Câţi martori au fost la înălţarea Mea, au mărturisit spre credinţă oamenilor. Tot aşa au mărturisit martorii naşterii Mele din Fecioară, păstorii de la oi şi magii. În ziua schimbării Mele la faţă erau trei martori pe care deosebi i-am luat ca să mărturisească slava Mea. O, tată, slava Mea era mereu cu Mine, şi nu M-am schimbat Eu atunci în ziua când se zice la voi sărbătoarea schimbării la faţă a Domnului vostru. Nu aşa să înţelegeţi şi voi, şi să spuneţi că Eu Mi-am lăsat o clipă descoperită slava, pentru ca să-i încredinţez de slava Mea de la Tatăl pe cei pe care Mi-i dăduse Tatăl. O clipă ochii acelora au fost sloboziţi să vadă, şi au văzut slava Mea şi au mărturisit, şi a rămas mărturia lor. La întâlnirea Mea cu cei din Emaus, tot aşa să înţelegeţi că s-a lăsat văzută slava Mea, care era mereu cu Mine. Tot aşa şi acum. O, şi de câte ori Mi-am arătat Eu slava Mea în lucrarea Mea cu voi! Şi câte mărturii sunt şi vor mărturisi în mijlocul vostru! Dar ce durere! că iată, slava Mea văzută stă să se lase descoperită în lucrarea aceasta, şi nu este credinţă pe pământ. O, şi tu trebuia să fi crezut, măi Israele, că Eu cu tine am lucrat fapte mari de la Tatăl; cu tine împlinesc tot ce mai am de împlinit; cu tine grăiesc cum n-am grăit până acum prin veacuri; cu tine a fost slava Mea mereu, şi vom mărturisi toată lucrarea acestei slave. Şi dacă ar mai fi veacul, ar fi mărturie mare, tată, dar altfel, va mărturisi vremea voastră cu Mine. Ea va mărturisi şi va împlini şi va deschide ochii multora, căci toţi vor fi învăţaţi de Dumnezeu prin slava acestei lucrări. Lucrarea aceasta cerească cu atâţia martori, cartea acestei lucrări dumnezeieşti între oameni, va fi scrisă cu degetul de Dumnezeu pe orice bucăţică, pe orice rămurică, pe orice pietricică; şi pe râuri, şi pe izvoare, şi pe munţi, şi pe căi, şi pe vânt, şi pe nori, căci Eu am fost această lucrare, Eu, Cel ce am mers cu voi din loc în loc şi am stropit pământul cu roua cuvântului Meu, care va fi mărturisit de toate cele văzute şi nevăzute. Toate vor mărturisi: şi timpul, şi locul, şi cerul, şi pământul, şi apa, şi uscatul, şi frunzele din pom, aşa cum numai în închipuiri toate vorbesc. Aşa va fi vestită această lucrare dumnezeiască, şi va fi luată şi purtată ca pe cea mai moale hăinuţă, ca pe cel mai sfânt izvor, căci acesta este râul vieţii, care curge din tronul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi vei mărturisi tu, popor ales la această masă, şi tu vei fi mărturisit de slava care te va învălui pe tine înaintea oamenilor. Dar mai ai un pic de răbdare până va fi vestit peste tot, până ce Eu voi sfârşi de profeţit vestea de nou Ierusalim coborât între oameni ca să fie cu oamenii în vecii vecilor.

Să nu te pierzi, Ierusalime, că tot aşa îl numeam şi pe Israel. Să nu te prăpădeşti, Ierusalime, că tu eşti rămăşiţa cea cu har cu care Eu am mai rămas în vremea aceasta, şi ţi se vor pleca ţie toate noroadele de pe pământ şi vor sta sub lumina ta. Scoală-te şi mărturiseşte ce am lucrat Eu pe pământ în zilele acestea. Mărturiseşte, Israele, martorul Meu, că vei fi Mie martor de pe pământ şi până în cer, din zori şi până în zori. Spune, tată, la lume şi la omul mort şi rece, spune tot ce am lucrat Eu cu tine, şi tu cu Mine, toate faptele minunate. Spune tu, lucrătorule şi ascultătorule, că voi face pe cei slabi să te caute, tată, şi să mărturiseşti despre Mine şi despre vremea Mea. Spune şi tu, Iudo, scoală-te şi tu să spui ce ai făcut tu în această lucrare. Spune, tată, şi nu-ţi mai pierde minţile ca să te mai spânzuri ca atunci. Spune, cu numărul tău cât ar fi de mare, cu prietenul tău, cu argatul tău, cu stăpânul tău, cu toţi cei care au avut aceeaşi lucrare cu tine, spune şi tu ce ai făcut, şi ca să te pocăieşti, nu să-ţi mai pierzi iar minţile spânzurându-te. E vremea să mărturisim această lucrare dumnezeiască, fiindcă tu eşti aici, că n-ai să vezi, Israele, n-ai să vezi iudă decât numai în mijlocul tău, tată. El nu se naşte nicăieri decât în tine, Israele. Numai în tine are Iuda numele acesta, numai lângă Dumnezeu. Acum e vremea să se mărturisească lucrarea aceasta dumnezeiască, şi tu faci parte din ea şi n-ai unde să te tragi; eşti prins în ea, eşti în cartea acestei profeţii. Ai în faţă pocăinţa. Nu mai fă ca atunci, nu fi prost ca atunci. Mărturiseşte-Mă pe Mine şi crezi în Mine, şi vei fi viu prin credinţă. Un iudă are năravul cel rău de a se ascunde, dar uită-te, ca să vezi, că slava Mea va cuprinde totul. Unde ar fi să te mai piteşti? Ce-ar mai fi să faci atunci cu preţ străin? Cu ura, cu minciuna, cu judecata n-ai să mai ai ce face, că e vremea să învieze tot ce este mort şi să se înalţe spre Dumnezeu.

Poporul Meu de azi, lumea din acest sătuţ nu ştia, nu ştia bine pentru ce veneai tu pe dealul acesta, nu ştia despre izvorul Meu pentru tine, nu ştia că aici era staulul cel pentru tine şi pentru Mine. Frumoasă a fost lucrarea Mea cu tine, poporul Meu de azi. Verginica a fost cavalul din care am cântat Eu pentru tine, Israele, poporul Meu de azi, dar lumea de aici îţi punea curse şi ţie, şi Mie. Aşa am păţit şi atunci. Cei din neamul Meu, cei din cetatea Mea nu M-au preţuit, nu M-au primit. Aşa a fost şi trâmbiţa Mea, Verginica. Ea a fost vas ales de Dumnezeu, dar n-au preţuit-o nici sătenii, nici vecinii, nici naşii, nici finii, nici neamurile, nici rudele cele mai de aproape. Tot aşa a fost şi atunci când am venit Eu prin Fecioară, tot ca şi acum când am venit în Duhul Sfânt ca să te aleg pe tine din lume; pe tine, Israele, poporul Meu de azi. Şi nici n-am avut loc pe pământ ca să te învăţ cum era să te învăţ, că biserica de pe pământ care poartă numele Meu şi haina Mea, ortodoxia căreia i-am zis Eu două mii de ani mireasa Mea, s-a

lepădat de Dumnezeu. Voieşte să se lepede de Mine, dar Eu spun că s-a şi lepădat, că n-a fost de două mii de ani o mai mare schismă peste biserica Mea ca aceea care a fost acum şaptezeci de ani când s-a împlinit Scriptura aceea care spune: *«Se vor încumeta să schimbe şi vremurile».* Iată, schisma aceea de atunci, a fost lepădarea de credinţă şi de sfinţii cei în sobor ceresc serbaţi, lepădarea de ortodoxia cea din părinţi. Ortodoxia nu mai ştie ce înseamnă Dumnezeu; s-a luat după ştiinţa acestui veac şi crede ce zice ştiinţa. Dar cea mai mare ştiinţă este aceea să lucrezi poruncile sfinţeniei şi virtuţile creştineşti şi dumnezeieşti, pentru care unii învăţaţi au plecat din învăţătura lumii şi au îmbrăţişat lumina virtuţilor cereşti, căci scris este: *«Cei ce sunt ai lui Hristos, şi-au răstignit trupul şi patimile şi pofta»* şi legea, care învinuieşte pe om la Dumnezeu aşa cum azi pe voi vă învinuiesc cunoscătorii legii şi vă condamnă vouă dragostea cea pentru cer.

O, Eu te-am vestit pe tine ca să te aduni în împrejurimea ieslei cuvântului Meu, şi tu M-ai iubit şi ai venit. De când am rostit cuvânt să vii, tu ai venit, Israele, şi Eu am privit înaintea ta şi ţi-am pregătit cărarea, tată. Sunt trei, patru zile de când am coborât cuvânt aici, la ieslea Mea, şi am învăţat pe copiii cuvântului Meu să se aşeze în genunchi, cu mâinile ridicate, şi să ceară la Mine să hrănesc pământul cu ploaie. Ei M-au ascultat, şi Eu am gătit ploaia şi am adăpat pământul. Şi iar le-am spus să ceară la Mine, să ceară senin şi vreme dulce, ca să lucrez la cererea ta, poporule ales de azi, şi aşa lucrez. Eu lucrez în mijlocul tău, ca să te încredinţez mereu că sunt în mijlocul tău prin cuvânt.

Măi copii, aveţi credinţă în Dumnezeu. Aceasta este lucrarea pe care o aveţi de împlinit: să credeţi în Mine. Fiţi atenţi şi să nu vă îngreunaţi de oboseala de pe drum. Fiţi cu duhul atent, că vreau să vă povăţuiesc pentru lucrarea de har, tată. Vreau să ştiţi bine ce va să zică să aibă creştinul har de la Dumnezeu. Creştinul poporului Meu trebuie să aibă har, şi dacă n-are, să ceară la Dumnezeu această lucrare, şi va veni.

O, creştinilor, inima din voi este casa pentru Mine, tată, şi dacă în ea locuieşte harul Meu, creştinul stă mereu cu casa deschisă, pentru ca să intre harul Meu în ea. Faţa ta, creştine tată, este fereastra inimii tale. Te uiţi pe faţă şi înţelegi dacă omul are har. Harul din om mângâie şi încălzeşte tot ce are omul în preajma sa. Harul Meu din tine te face senin şi mulţumit, te face paşnic şi curat. Harul Meu din tine cheamă la viaţă şi la linişte şi la credinţă şi la înviere. De aceea te învăţ, poporul Meu, că vreau, tată, să ştii cum să lucrezi prin har, dar prin harul Meu, şi nu prin harul tău. Tu să înveţi de la Mine lucrarea de har, că e mare lucru să stai sub harul Meu, Israele. Nu te supăra de suferinţele tale, de încercările care vin peste tine nu te supăra, că ele sunt vestiri de îngeri ajutători. Iată prin ce capătă omul har! Omul care n-are cercetare de îngeri, care n-are nimic de suferit, care n-are de luptat pe pământ, acela nu a intrat încă la şcoala harului. Harul este o şcoală, se capătă prin şcoala lui, şi fără şcoală nu poţi învăţa harul. Mustrarea care vine la tine, creştine, de la cel de lângă tine, de la cel mai mare ca tine, aceea este şcoala harului. Încercarea de la semenul tău, tot aşa este, este şcoală. Durerile şi umilinţa lucrată de dureri, este lucrarea şcolii harului. Dacă pe acestea şi pe cele ca acestea ştii să le înveţi şi să le tălmăceşti, atunci tu eşti un şcolar silitor şi atent, dar dacă acestea nu te învaţă nimic, dacă nu te duc la Dumnezeu şi la lucrarea harului, atunci tu eşti un om fără de minte şi fără de dragoste.

Israele, lucrarea pregătirii harului este binefacere de la Mine, tată. Nu te văita, creştine, când te încearcă Domnul pe pământ. Aceea este lucrarea harului, tată. Nu-ţi mâhni inima; faţa inimii tale nu ţi-o înceţoşa, nu ţi-o aspri. Lasă-ţi casa inimii în mâna Mea, şi să înţelegi cât har vreau să-ţi dau. Harul prin vedere este mult mai mic decât harul dobândit prin credinţă. Credinţa în cele văzute e uşor s-o lucrezi, dar harul credinţei este lucrare mare; căci apostolii au văzut şi au crezut şi au avut har, dar harul tău, Israele, este mai mare ca al acelora, şi de aceea eşti tu iubit de cer şi de Tatăl Meu, şi nu mai e mult şi vei vedea că ce-ţi spun Eu acum, este adevărat peste tine.

Eu ţi-am spus ţie, popor iubit, să arunci de la tine slava cea deşartă, să n-o mai pui pe tine, să n-o mai ţii în casă şi să n-o mai iei în casă. Dacă Eu intru în casa ta ca să văd ce ai în ea, acest tablou este tabloul inimii tale. Eu te-am îndemnat la sfinţenie, Israele, la curăţenie, la smerenie, la sărăcie de duh, la ascultare, şi te-am rugat să lepezi zbuciumul de la tine. De ce te zbuciumi? Că n-ai mâncare? Că n-ai hăinuţă? Că n-ai lucruri scumpe sau casă bună? Că n-ai ce-ţi trebuie ţie? Să nu te zbuciumi de acestea, că acestea te fac pe tine să munceşti toată ziua şi să uiţi de împărăţia cea din cer. O, cât aş voi să nu mai faci aşa! Mi-era milă de tine, creştine, că te vedeam muncind mai mult pentru o văcuţă, pentru o găinuţă, şi erai legat şi ocupat şi îngrijorat şi muncit. Mi-era milă de copiii tăi, că se duceau cu văcuţa ta la iarbă şi veneau acasă cu lecţii străine, cu lecţii rele şi ascunse; veneau morţi şi răniţi, şi tu nu ştiai. Lasă, tată, e bine aşa cum te-am învăţat Eu, şi nu te mâhni pentru viaţa aceasta. Poţi şi tu mânca aşa cum a fost mâncarea cea dintâi, dată omului.

Fiecare să mănânce de la mama lui; fiecare să mănânce de la cel ce l-a făcut. Animalul să mănânce de la animal şi de la hrana dată pentru el de la Dumnezeu, şi omul să mănânce de la om şi de la hrana dată pentru el de la Dumnezeu; de la Dumnezeu şi nu de la animal. Tu eşti om din om, nu eşti din animal ca să mănânci altfel. Fiecare să mănânce de la mama lui şi din mâna lui Dumnezeu, Care face să răsară iarbă pentru dobitoace şi verdeaţă spre hrană oamenilor. Aşa a fost de la începutul cel curat, dar dacă moartea a stricat acest cuib curat, a luat puii din cuib şi i-a aruncat pe pământ, şi puii au murit. Dar iată, Dumnezeu o ia de la început, şi iarăşi le aşează pe cele dintru început.

Israele, învaţă harul, tată. Nu te mira că lumea nu înţelege cele dintru început. De ce să te miri? Lumea îşi alege pământul, iar tu ţi-ai ales cerul, şi dacă vei stărui cu cerul pe pământ, pământul se va face cer prin lucrarea ta, şi cerul va lupta pentru pământ. Nu te mira de nimic, nu te supăra de nimic, şi lucrează lucrare de cer nou şi de pământ nou, că pentru asta eşti tu ales din lume, ca să fii cu Dumnezeu, şi vei fi de ajutor pentru vremea nemângâierii care va veni peste cei din lume, că lumea a ajuns la sfârşit, iar Domnul, la început. A ajuns Domnul la început cu tine, Israele. Te bucuri, tată? Îţi place cu începutul? Se bucură Adam şi Eva de vitejia duhului tău şi a trupului tău, măi Israele care eşti pentru Duhul Sfânt. Vino, tată, în dragostea cea dintâi, cea din Eden, cea fără de moarte, şi fii copil supus, Israele, şi nu fi curios, şi nu fi pofticios, şi nu te mări ca să treci peste Dumnezeu, că Adam te are pe tine ca să-i repari grădina şi viaţa şi greşeala, dar tu nu mai ai pe altul după tine. Nu cumva să te iei după lumea care lungeşte veacul. Citeşte în Scripturi şi vezi ce scrie de venirea Mea, dar vezi cum citeşti. Citeşte bine, că nu se mai vede ce scrie în Scripturi. Învăţătorii despre Scripturi, au ascuns Scripturile venirii Mele şi nu Mă mai aşteaptă să vin, nu mai veghează. Au lungit veacul de la ei citire, au schimbat cuvintele cărţii lui Dumnezeu. O, câtă răbdare am avut în zilele acestea! Când dreptul Simeon a şters din Scripturi cuvântul naşterii Mele din Fecioară, Eu am lucrat de lângă Tatăl şi l-am

ruşinat pe Simeon, şi l-am făcut să vadă ce a şters el din cartea lui Dumnezeu. Dar pe aceştia de azi, care lucrează fără de părinţii lor, care au făcut furtună în cer, adică în Scripturi, ce să le mai fac mai mult? Aceştia sunt pedepsiţi prin ceea ce au făcut, că au schimbat numărul rostit de Dumnezeu prin Duhul Sfânt, au scos cărţile Duhului Sfânt.

O, Israele, nu cumva să te iei după omul care lungeşte suferinţa, care lungeşte veacul cel rău, care nu vrea să vină Domnul cu împărăţia Sa cea fără de veac, cea fără de sfârşit. Uită-te tu, că dacă pui zece dascăli să-ţi arate drumul şi Scriptura, nu se potrivesc unul cu altul. Şi cum mai vine asta? Şi iată, lumea nu se trezeşte ca să vadă că străjerii ei nu străjuiesc de la Domnul, şi străjuiesc de la ei. Să nu mai zică lumea că este cu Mine, că mai mare păcat are dacă zice aşa. Şi iar vă zic vouă: una este să zici biserică cu slujitori, şi alta este să zici biserică a lui Iisus Hristos, cu slujitori ca Iisus Hristos, ca Învăţătorul ei, Iisus Hristos.

Israele, Mi-a fost dor să stau în sfat cu tine, tată, să-Mi răcoresc dorul; Mi-a fost dor, şi am voit să-ţi răcoresc dorul tău, Israele care Mă iubeşti. Şi dacă ai în tine fii care nu Mă iubesc, Eu cobor duh de iubire de la cer, ca să vindec de răceală pe fiii tăi, Israele, şi să nu te mai moi pe drum cu Mine, creştine tată. Iată, am întocmit sărbătoare cerească şi duh de bucurie cu cerul. Eu sunt deasupra ta cu cerul Meu, cu tronul Meu şi cu toată aşezarea slavei Mele. Verginica este serbată de cerul Meu, întru sărbătoarea naşterii ei. Iată, azi serbaţi ziua înălţării Mele la cer, şi ziua naşterii lui Verginica, şi ce bine se aşează aceste două prăznuiri! Eu M-am dus, şi ea a venit. Eu Mă duc, şi ea vine. Eu Mă înalţ, şi ea coboară. Eu Mă opresc din grăire, şi ea începe grăirea ei cu poporul Meu. Nici un sfânt nu este întru moarte, nici un sfânt nu este neputincios. Toţi sfinţii sunt îmbrăcaţi întru Dumnezeu, şi nu trebuie să-ţi mai spun Eu, Israele, că Verginica este vie şi lucrătoare şi cuvântătoare de lângă Dumnezeu, de lângă Avraam, Isaac şi Iacov.

Nu te teme, Israele, de ar fi să stai o zi şi o noapte pe drum, nu te îngrijora. Eu am stat mereu numai pe drum, pe arşiţă şi pe vânt. Nu te teme. Eu lucrez pentru tine, dar lasă-ţi inima spre Mine, tată. Nu te lăsa spre somn, spre moleşeală nu te lăsa, şi ia aminte la trâmbiţa Mea, că slobod glasul trâmbiţei Mele peste tine. Ea a trâmbiţat şi pe pământ, şi trâmbiţează şi din cer.

Binecuvântată să-ţi fie trâmbiţarea, Verginico. Eu în tine, şi tu în Mine, tată. Pace ţie, în mijlocul poporului tău!

— Hristos S-a înălţat, Israele al Domnului! Rostesc din mijlocul tău salutul praznicului de azi. Hristos S-a înălţat, popor al Domnului Iisus Hristos! Şi ai grijă, fiule, Domnul nu voieşte să piardă pe nimeni, şi să ai numărul întreg şi să te înmulţeşti chemând la Domnul pe cei ce vor învăţa de la tine calea cea cerească pe pământ.

Iată eu şi martorii lucrării lui Dumnezeu, care a fost lucrată şi începută cu mine în anul 1955. Eu m-am născut cu un an înainte de căderea din biserică. Şi dacă m-am născut atunci, m-a ales Domnul ca să fiu unealtă de îndreptare a celor ce s-au stricat atunci, a celor ce s-au dărâmat atunci. Şi s-a aşteptat şaptezeci de ani, şi Domnul Şi-a aşezat la loc cele dărâmate, cele lovite şi desfiinţate de om. Vai, că s-au încumetat oamenii să schimbe cele ale Domnului, care au venit de la părinţi şi până în zilele acestea! Iată, poporul meu, ce lucrare a fost aceasta pe care a avut-o Domnul cu mine. Şi după trecerea celor şaptezeci de ani, a început Domnul ridicarea la loc a celor desfiinţate, a început cu voi întoarcerea la începutul cel dintâi, şi nu mai spun la începutul bisericii lui Iisus Hristos. Rămâneţi atenţi cu această lucrare, că eu, fiilor, sunt cu rodul în picioare şi grăiesc din cer, şi rodul meu mă aude, căci oile aud glasul păstorului lor. Un păstor al lui Dumnezeu nu moare niciodată, şi păstoreşte în veci, şi are turmă în veci. Să nu fii plăpând, Israele, iar tu, creştine, cel ce eşti de la începutul acestei lucrări, să te înveţi s-o mărturiseşti de-acum, ca nu în zadar să fi muncit Domnul peste această vie.

O, ce scump eşti tu lui Dumnezeu, Israele, tu şi fiii tăi, care sunt pe calea acestei lucrări! Iar într-o zi va fi să strălucească harul Domnului, învăluindu-te de peste tot, şi nu vei mai avea trebuinţă de soare, căci soarele va păli înaintea Celui ce a făcut lumina. La început a fost înţelepciunea, şi apoi s-a făcut lumină. În ziua întâi s-a făcut lumina, şi a fost o seară şi o dimineaţă, şi s-a numit ziua întâi. Şi după ce a făcut Domnul cerul şi pământul, a făcut apoi, în ziua a patra, soarele şi luna, luminătorul zilei şi al nopţii.

Să stai la această şcoală de har, Israele; să stai, fiule, şi să înveţi lecţia harului. Să te aduni mereu cu cerul şi să ceri har şi să stai sub har. Să fii senin la chip şi la suflet, să fii curat la trup şi la duh şi să nu te laşi spre moleşeală. Vindecaţi-vă de somn şi de moleşeală, copii ai Domnului. Va fi să lucrăm mult; va fi să se deschidă porţile grădinii Domnului. Vindecaţi-vă inimile de somn şi de ceaţă. Lăsaţi seninul cerului sfânt să vi se aşeze pe inimi şi pe chipuri, şi eu vă voi vedea pe voi şi vă voi spune ai cui fii sunteţi şi cu cine semănaţi. Sculaţi-vă la lucru. Învăţaţi-vă să vestiţi pe Domnul şi ţineţi urma ciobănaşilor, iar ciobănaşii să ţină urma Păstorului lor.

Israele, o, ce dar mi-ai adus tu mie! Ai ieşit la mine de ziua naşterii mele. Domnul Dumnezeu să te binecuvinteze, Israele. Când eu am venit pe lume, era în anul acela ziua duminicii tuturor sfinţilor, şi s-au strâns în jurul meu în ziua aceea toţi sfinţii cerului, care aflaseră de la Domnul că s-a născut pe lume o lucrare de salvare.

Ţineţi urma trâmbiţei, măi copii. Mergeţi spre cerul sfânt, că iată cum coboară cerul sfânt în calea voastră. Eu ce să vă dau mai mult în ziua aceasta? Vă dau făgăduinţa că în curând vine Domnul cu cerul sfânt, şi eu voi veni cu Domnul.

Astăzi e zi de sărbătoare şi nu de întristare, dar nu pot să nu mă arunc şi spre cei desprinşi de la mine. Întoarceţi-vă, voi, cei desprinşi din pântecele acestei lucrări, şi nu staţi desprinşi de trupul acestui popor! Întoarceţi-vă, oricât de mare vă este depărtarea! Întoarceţi-vă la mine! că eu sunt de la Domnul peste voi. E sărbătoarea acestei lucrări pe pământ. De trei ani de zile sunt în serbare cu această lucrare în cer şi pe pământ deodată. Veniţi la serbarea acestei lucrări! Întoarceţi-vă la ea cu pocăinţă! Întoarceţi-vă voi, să nu vă întoarcă Domnul. Vine clipa celor ce nu se văd, ale cerului şi ale voastre. Lăsaţi-vă descoperiţi mai dinainte, ca să fie zi de slavă ziua aceea, şi nu zi de întristare.

Eu sunt serbată de Israel. Rămâi în veşnică serbare, Israele; rămâi, fiule, şi fii pe veci cu Dumnezeul tău. Cerul stă deschis deasupra şi vă însoţeşte pe voi şi merge cu cântec deasupra, precum şi voi mergeţi, sărbătorind cerul cu cântul vostru, cu dorul vostru. E sărbătoare cerească în satul meu de naştere. Cerul stă deschis şi vă însoţeşte până la poarta cea din vale, până la poarta Noului Ierusalim, despre care v-a spus Domnul demult, demult prin această lucrare.

Mi-e dor să vă dau iubirea mea prin cuvânt, să vă vestesc acest cuvânt de iubire. Iată, serbez ziua mea, şi satul meu, şi pe poporul meu.

Pace ţie, popor al Domnului Dumnezeului meu! şi să rămână pacea acestei sărbători, ca o pecete să rămână peste cetatea aceasta. Israele, mărturiseşte lucrarea aceasta care a

fost cu Domnul şi cu mine peste tine. Să aibă lumea raza aceasta de lucrare cerească aşa cum o ai tu, popor hrănit de cuvântul cel venit din cer. Iată glasul Domnului peste aceste meleaguri pe unde atâta vreme Şi-a păscut Domnul turma acestui popor. Şi iată glasul trâmbiţei Domnului. Pacea mea să fie cu tine, Israele, pacea şi bucuria pe care o am eu de la Domnul Dumnezeul tău! Astăzi nu mi-e ruşine cu tine în cer. Aşa să trăieşti şi aşa să-ţi înmulţeşti harul Domnului peste tine.

Pace vouă, tineri şi bătrâni, cei de demult şi cei de mai încoace! Pace vouă, martori ai Domnului! Şi duceţi această mărturie până la marginile cerului şi ale pământului, duceţi pacea Domnului şi vestea Domnului, ca să ia popoarele duh de înviere. Binecuvântată să fie bucuria voastră cu cerul. Să se înalţe la cer spre mărturie această zi de bucurie, şi să vă întâmpine spre mărturie.

Pace ţie, Israele! căci Domnul este Dumnezeul tău. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 1994

Cuvântul Domnului către preotul Ioan

Mărturisirea păcatelor. Pregătire pentru sfânta Împărtăşanie. Lucrarea smereniei.

Eu iar cobor spre ieslea Mea, spre ieslea naşterii cuvântului Meu. Iată, cuvântul Meu ia fiinţă în această iesle, în această grădiniţă cerească. Aceasta este grădina cuvântului Domnului, grădiniţă cerească pe pământ.

Fiţi atenţi la glasul Meu peste grădină, voi, cei ce aveţi de stat atenţi la glasul care vine din cer pe nori şi pe vânt. Am de lucru, am iar de lăsat o lecţie pentru poporul Meu, o lecţie tainică, o lecţie de duh de pocăinţă, pentru ca să fie lucrată în poporul Meu, că am adus şi am condus spre această stână un tămăduitor de boli duhovniceşti, care este de la Mine, tată. De la Mine şi prin cuvântul Meu şi prin lucrarea Mea i-am dat să aibă lucrare de tămăduire a duhurilor, a sufletelor, a trupurilor, şi am zis să poposească la poporul Meu cel ales, şi voi să-i dau un ajutor iscusit pentru lucrul său în poporul Meu, că din poporul Meu l-am luat, şi l-am alipit cu cel ce are ungerea Mea, ungere de arhiereu al Meu; al Meu şi nu al lumii, tată. Dar el e legat în lanţuri de necredincioşi şi stă şi aşteaptă să-i dau drumul din lanţuri. Şi fiţi atenţi, că Eu, Domnul, voi porunci în curând lanţurilor lui, şi ele vor cădea şi vor zăngăni cu spaimă, şi se vor teme de Mine toţi necredincioşii şi vor fi prinşi sub lanţuri, căci slava celui uns de Mine arhiereu va umple de roşeaţă pe toţi necredincioşii care se zic pe sine că sunt mai-marii turmei lui Iisus Hristos. Şi din poporul Meu am luat şi pe acesta mai mic şi l-am pus la lucrul tămăduirii de duhuri şi l-am condus o clipă spre stâna Mea, ca să-Mi trateze oile cu doctorii de la Mine, să vadă ce au oile şi să le dea doctorii şi alifii, şi să le dea cu Mine, tată. O, dar oile Mele îşi ascund bubele, îşi sparg capul una la alta, se împung una pe alta, zbiară una la alta, umblă prin spini şi ciulini şi se umplu de murdărie, şi nici vorbă de blândeţe de oi, şi nici vorbă de cuminţenie ca să pască după păstori şi înconjurate de păstori; nici vorbă, tată. De aceea am zis acestui tămăduitor să se oprească o clipă în dreptul stânei Mele, pentru că el este al Meu, tată, şi este de la Mine, şi din lucrarea Mea luat şi aşezat la tămăduiri şi la îngrijiri de duhuri şi de suflete şi de case de suflete.

O, copilul Meu, să nu te superi că-ţi zic copilul Meu, chiar dacă eşti slujitor de al Meu. Îţi zic copilul Meu pentru că Eu sunt Păstorul tău, şi iată ce fac: îţi dau ca să ai, tată, ca să ai ce da la oi, că n-am avut cum să te învăţ până acum, dar te-a învăţat arhiereul Meu, care este de la Mine şi care te-a ridicat la lucru, tată. N-am ce face cu cei cu şcoală pământească şi lumească. Aceia n-au doctorii nici pentru ei. Sunt săraci cei cu şcoală lumească. Din lume nu-L poţi lua pe Dumnezeu ca să-L dai la cei ce nu-L au pe Dumnezeu, şi numai din cer vine Domnul, din viaţă de cer şi de sfinţenie ca în cer. De aceea n-am slujitori pentru Mine din lume, că se iau după ştiinţa lumii, şi Domnul nu mai are ştiinţă bună pentru ei. Pentru ei e mai bun omul, tată. N-am avut cum să te învăţ până acum, că iată, şi ai Mei au şcoală, nu numai cei lumeşti au şcoală. Şcoala Mea este cerească, dar să te am la învăţat, tată, că este greu la lucru cu acest popor, că poporul n-a avut tămăduitori, căci toţi pe care i-am ridicat din popor să fie slujitori de suflete, s-au înecat, tată, şi nu-i mai am pentru poporul Meu. Nu s-au păstrat să fie cu această lucrare cerească; s-au înecat în duhul lumii, în ştiinţa lumii, în ştiinţa omului, şi se iau după om, nu se iau după Domnul şi după dreptatea Domnului şi după cuvântul Domnului; s-au înecat de două ori mai rău decât cei luaţi din lume ca să slujească bisericii lumii. Dar lasă, tată, Eu voi ieşi cu bine la capăt, iar când voi ridica harul Meu spre cer, atunci poporul Meu va înţelege cât har a avut el faţă de cei ce slujesc lumii. Poporul acesta al Meu, poporul Meu Israel de azi, are mare har, tată, şi de aceea Mă frământ şi lucrez cu tot cerul ca să-l fac să înţeleagă ce este lucrarea Mea cu el, ce i-a dat lucrarea Mea cu el şi ce n-a vrut el să ştie şi să poarte şi să aibă. Mă lupt să-l ridic la harul său, la harul pe care-l are de la Mine acest popor Israel, dar uite că nu pot, şi am nevoie de lucrători ridicaţi din acest popor, am nevoie de sprijin, tată, că oile Mele se împung una pe alta şi zbiară una la alta, şi nu aşa se face lucrarea pocăinţei şi a harului pocăinţei.

Măi copilul Meu, am zis oilor să vină ca să le cauţi de zgârieturi şi de bube şi de scaieţi şi de murdărie ascunsă, tată, şi tu M-ai ascultat şi ai stat înaintea lor. Cum să facem, oare? Cum să facem vindecare bună? O, numai cu ameliorarea, nu-i nădejde de ridicare; e primejdie, nu e nădejde, tată. Eu la oi în zadar le cânt, că până nu iau toiagul să le mân, ele nu se lasă purtate la păşunea Mea. Trebuie să am pe margini şi de jur împrejur, Îmi trebuie veghe peste turmă, tată, Îmi trebuie lucrători în turmă, şi de aceea am luat şi am pus ici şi colo păzitori şi lucrători, şi n-am avut mare lucru ce alege, că e somn mare peste Israel. Creştinii dorm la cuvântul Meu. Este câte unul care adoarme numaidecât în vremea rostirii cuvântului Meu peste poporul cel adunat la cuvântul Meu. Mă uit şi plâng cu sfinţii şi cu proorocii şi cu Tatăl Meu, plângem sub defăimare.

O, ce obosit e Israel! De ce, oare, e obosit? Lucrează, oare, lucrul Meu şi e obosit? Da' de unde, tată! Israel lucrează lucrul lui, şi la lucrul lui oboseşte. La lucrul Meu n-ai să oboseşti, Israele tată, pentru că Eu îţi dau putere, şi de toate îţi dau la lucrul tău cu Mine.

Unii dorm cu sufletul, adică auzind nu aud cuvântul Meu, şi văzând nu văd, şi învăţând nu învaţă să facă faptă cuvântul Meu. Mănâncă degeaba, măi copii, mănâncă mierea Mea în zadar şi dorm la vremea lucrului. Mănâncă mierea albinuţelor care se sârguiesc în stupul lucrării Mele, aşa cum trântorii între albine mănâncă binecuvântarea albinuţelor, truda albinuţelor, tată, mănâncă degeaba. Albinuţele umblă cu rost, umblă după strânsul mierii, şi de altceva nu umblă; umblă şi vin înapoi în stup, şi lucrează din zori în zori. Ce să fa-

cem noi cu trântorii acestei lucrări, ai acestui stup ceresc pe pământ? Ei nu fac miere, măi copii, şi ei sunt mulţi şi mănâncă degeaba, mănâncă degeaba, tată. Dacă le-aş lua mierea de la gură, ce s-ar întâmpla cu ei? O, iată, aşa este creştinul care se duce şi nu ştie cum să se pocăiască, cum să se curețe, şi rămâne aşa cum este, şi se apropie să ia pe Domnul. Aceşti creştini trebuie puşi la lucrul pocăinței şi să nu se apropie nevindecaţi, că le voi cere socoteală pentru furt de cele sfinte.

Pregăteşte-te bine, creştine, şi nu oricum, tată. Pregăteşte-te după dreptarul pregătirii şi cercetează-te tu mai întâi, şi descoperă-te tămăduitorului tău şi rămâi descoperit mereu, şi numai aşa să îndrăzneşti, că de data aceasta Eu îţi voi cere mare socoteală, fiindcă dacă mergi la cel ce este aşezat de Mine şi care umblă ca şi Mine în lucrul său, apoi, de data aceasta vei vedea că nu Mă vei mai păcăli ca să te apropii de Mine oricum ai fi; că tu, Israele, nu ştii ce înseamnă un slujitor cu har curat şi ceresc; nu ştii, că n-ai dat de el până acum, că toţi slujitorii sunt robi oamenilor, sunt robi pântecelui şi poftelor şi mândriei lor lăuntrice şi îngâmfării lor şi ştiinţei lor, tată. Dar un slujitor care ştie numai de la Mine şi nu ia nimic de pe nicăieri, n-ai dat tu de el până acum, Israele, ca să vezi şi tu ce înseamnă să te apropii nepregătit şi neîmpăcat cu Domnul.

Vai de slujitorii măririi deşarte, care-şi arată slava lor oamenilor şi cuvântul lor oamenilor! Vai de cei ce se vestesc pe ei înşişi, că aceia şi-au luat plata lor. Cel ce vorbeşte de la sine, acela îşi caută slava sa, dar cel trimis caută slava celui care l-a trimis pe el.

Iată, copilul Meu, slujitorul Meu, te aşez o clipă înaintea poporului Meu pentru ca să-l trec prin poarta vindecării de duh şi de suflet. La scaunul de mărturisanie nu are ce căuta cel care are de rostit alt nume în afară de numele lui şi de numărul greşalelor lui. Numai păcatele tale se lasă sub scaunul mărturisaniei, iar traistă străină să nu aduci cu tine, creştine, sau alt fel de vorbire să nu iei cu tine la scaunul vindecării şi al arătării bolii tale. Acesta este locul razei de duh şi de suflet. Aşa cum te duci la rază când eşti bolnav trupeşte şi cum acolo nu bagi alt trup la rază, nici aici să nu intri cu altul la rază. Intră tu, cu boala ta, că medicament se dă pentru tine, tată, pentru boala ta, creştine, şi fiecare să-şi arate boala lui. N-ai să te vindeci în veac, Israele, dacă nu vei face aşa cum îţi spun Eu.

Nu mai vorbi, măi Israele, vorbire deşartă, nu mai vorbi ceea ce-ţi face ţie fratele tău. Vorbeşte ceea ce-I faci tu lui Dumnezeu, tată. Oare, nu te învăţ bine când îţi spun să faci aşa? Şi atunci, ce-ţi mai trebuie să judeci pe altul? Pe tine când ai să te judeci? Pe tine când ai să te vindeci de pedeapsa judecăţii? Măcar să nu te superi când şi pe tine te judecă aproapele tău, măcar atât să faci, că fii atent, creştine, că dacă tu ai greşit cu cuvântul, eşti pedepsit de Dumnezeu tot cu cuvântul, ori de la aproapele, ori de la duşman. Dacă ai greşit cu gândul, tot cu gândul vei fi pedepsit, că vin apoi gânduri şi mai stricate peste tine, până te face să oboseşti şi să nu mai poţi. Dacă ai greşit cu fapta neplăcută sau neascultătoare, tot cu faptă te pedepseşte Domnul, ori prin aproapele, ori prin străinul tău. Dacă ai greşit, creştine, în afară de trup, vine peste tine ceea ce ai lucrat în afara ta, vine de la aproapele sau de la străin, vine de la Dumnezeu răsplata. O, şi altă stare şi mai grea este aceea că dacă ai greşit în însuşi trupul tău, atunci nu te mira de ce nu-L ai pe Dumnezeu în tine sau în ajutor, că nu mai ai pe Domnul, tată. Eu nu sunt slujitor păcatului, dar tu nu crezi ce-ţi spun, şi de aceea îţi spun Eu că nu ştii să te vindeci şi să te pregăteşti. Tu zici că te spovedeşti de fiecare dată. Cine, tată, te-a învăţat să crezi că Mă poţi răstigni de câte ori îţi vine ţie să păcătuieşti? Eu, tată, nu sunt păpuşă neînsufleţită, nu sunt nici om ca tine, şi sunt ca Mine, şi sunt ca în cer, şi sunt Dumnezeu, Una cu Tatăl Meu. Dacă tu pleci cu Mine şi cu viaţa cerească şi dacă te apuci iar să păcătuieşti în însuşi trupul tău, aceasta este dărâmare de templu dumnezeiesc, este dărâmarea împărăţiei cerurilor înăuntrul tău, şi Eu Îmi iau Duhul şi te las pe tine pe tronul tău, şi Eu Mă duc pe tronul Meu, pe tron curat şi dăruit Mie, tată. Şi ce zici tu, creştine, că înseamnă păcat în însuşi trupul tău? O, e mare lucru să fie creştinul al lui Iisus Hristos, şi tu, creştine, nu ştii cum vine asta, ca să poţi să zici că eşti al lui Iisus Hristos.

La scaunul de mărturisanie trebuie umilinţă mare, tată, trebuie pocăinţă întreagă şi curată, ca să te scoli vindecat; trebuie credinţă mare şi ştiinţă cerească. La Domnul nu încapi pe lărgime, şi încapi pe îngustime, tată. Tu nu eşti în faţa omului când te duci la lucrarea pocăinţei, şi Eu văd ce fel de pocăinţă lucrezi tu, că-ţi faci îndreptăţire mai înainte să slobod Eu cuvânt prin preot. Nici nu-i dai voie preotului să se dea deoparte ca să stau Eu prin el, să stau Eu drept înaintea ta, şi nu strâmb cum ai vrea tu, creştine.

Eu voiesc vindecare ţie, Israele, poporul Meu, dar dormind n-ai să te faci sănătos. Dormind ai să mori de tot, şi am să te găsesc dormind când voi veni văzut la tine. Şi pe cine mai dai vina atunci?

Iubeşte, creştine, pe cel ce te mustră şi fugi departe de cel ce te îndreptăţeşte, de cel ce te compătimeşte, de cel ce te înalţă ca să cazi. Caută la cel ce ştie să te spele, că tu nu te speli. Lasă-te spălat, lasă-te lustruit, ca să străluceşti înaintea Mea. Nu te mai acoperi cu atâtea moşmoande ca să nu ţi se vadă zgârieturile şi ruşinea. Dă de la tine haina murdară, că haina nespălată şi capul nespălat face păduchi, creştine, şi vei fi scos din turmă, tată. Ai să vezi că aşa va fi dacă mai stai nespălat la masa cuvântului Meu, la masa Mea de sărbătoare.

O, pe cei ce-i dau Eu în stânga, de ce-i dau, oare? Pentru că nu sunt buni pentru dreapta Mea. Nu lucraţi altfel. Lucraţi aşa cum lucrez Eu; e mai bine aşa. Căutaţi legea dreptăţii, măi copii. Nu-i luaţi pe cei din stânga ca să-i mutaţi în dreapta. Nu se poate oricum în dreapta. Şi dacă nici în stânga nu se încuminţeşte cel pus la pocăinţă şi la smerenie, căutaţi ce este scris pentru unul ca acesta. Dacă s-ar fi lucrat aşa în staulul acesta, n-ar fi picat Israel în răzvrătire, şi ar fi învăţat de la Mine dreptatea şi faptele dreptăţii şi ale neprihănirii.

Măi copii veghetori de la Mine, vegheaţi, tată, bine peste staulul acesta, să nu se stea oricum în el, să nu se mai intre în el oricum. Iată, am zis vouă să Mă ajut cu acest tămăduitor al Meu, dar să fie consultat bine cel bolnav şi să i se dea medicamentul acestei lucrări. Una este să iei medicament aşa, de capul tău, creştine, şi alta este să-l iei cu sfatul tămăduitorului, cu ascultare, tată, că numai ascultarea te mai poate vindeca pe tine.

Nu mai fiţi ai voştri, nu mai fiţi voi, că voi sunteţi slabi. Cel pretenţios nu are pe Dumnezeu, nu Mă are pe Mine de Dumnezeu. Acela îşi este sieşi Dumnezeu şi nu ajunge pe urmele Mele nici în veac. Cine nu se lasă ca Mine şi cu Mine, să nu stea, să nu mai stea la sărbătoarea acestei lucrări, că va fi greu osândit de înseşi faptele şi cuvintele şi lucrările sale, care nu seamănă cu cele venite din cer spre lucrare. Nu oblojiţi răul, nu îmbrobodiţi răul, nu-i puneţi răului aureolă, nu mai luaţi minciuna în braţe, că iată ce vă spun: cel ce lucrează şi oblojeşte şi îmbrobodeşte minciuna şi o primeşte pe ea

necunoscând-o, acela este din diavolul, tată. Să nu mai crezi tu, creştine care faci aşa, să nu mai crezi că eşti cu Dumnezeu, că nici tu, nici minciuna ta nu intră pe portiţa Mea.

Copii lucrători, folosiţi prevederea, tată, şi cine n-o are pe ea, şi cine n-o lasă pe ea înainte, acela să nu lucreze ca lucrător în lucrarea Mea de nou Ierusalim. Voi veni la voi în curând, voi sta iar cu poporul în sfat şi voi desface această lecţie cerească şi vom învăţa din sulul ei, că ea va fi folosită de acum, va fi tot mai mult lucrată de cei ce lucrează în poporul Meu.

Copilul Meu cel slujitor de tămăduiri de duh, să faci, tată, în aşa fel, să fii şi Mie de ajutor. Dacă te duci în mijlocul lumii, e bine şi acolo dacă Mă ai pe Mine cu tine, că şi acolo trebuie să bag sapa în adânc, doar voi mai găsi ceva de înviat şi pe acolo. Dar orice ai face bun, să nu faci fără Mine, fără această învăţătură de lucrare cerească între oameni. Să nu te ruşinezi ascunzând de teama iudeilor această lucrare. Să nu te temi că te dezbracă de har. Nu te teme ca cei din lume, ca cei de pe pământ. Eu nu iau înapoi cele date. Ai răbdare şi ţine urma oilor Mele, că Eu voi avea tot pământul în curând sub această lumină. Eu ştiu că tu cauţi să nu-i faci greutăţi pământeşti celui ce ţi-a dat de la Mine harul şi lucrarea harului, dar el ţi-a dat de la Mine, şi nu de la el. Cuvântul Meu s-a împlinit, nu cuvântul lui, iar Eu lucrez prin cei ce sunt ai Mei. Lasă, tată; şi el M-a supărat, şi mult M-a supărat, dar Eu, ca un bun, îl voi îmbrăţişa când va veni şi nu-i voi pomeni de nici un cui, căci singur el va vedea urma cuielor şi va căuta să le astupe rând pe rând, aşa cum le-a bătut şi aşa cum le va scoate, rând pe rând. Eu stau în aşteptarea lui. Mă uit să-l zăresc, să-l văd plecând spre Mine, să-l văd venind, şi îi voi ieşi înainte şi îl voi primi cu flori şi cu har şi cu Duh Sfânt, şi florile Mele se vor pleca înaintea lui cu salutare, şi harul Meu îl va împodobi, şi Duhul Sfânt îl va slăvi şi îl va ierta, că el va şti cum să repare despărţirea şi va şti cum să facă podul de trecere, şi va trece, şi Eu îl voi iubi şi îi voi mulţumi că s-a întors. Eu voi lucra înaintea lui şi înaintea ta, ca să nu se atingă nimeni de ceea ce este o dată aşezat şi lucrat. Tu ai venit înaintea lui, ca să-i găteşti calea, şi el va veni după tine, ca să împlinească Scripturile Mele de nou Ierusalim şi să stea sub cuvântul Meu.

Eu te voi călăuzi cu grija Mea, cu îngerii Mei, cu Verginica te voi însoţi, şi îţi voi face calea cu har, şi nu cu împotrivire de la cei ce stau peste biserică. Nu te îngrijora decât să calci pe urmele Mele, căci orice ucenic trebuie să fie ca Învăţătorul său, Iisus Hristos. Ai grijă, că şi Eu am; ai grijă de tine, de la cine mănânci şi ce mănânci, că mâinile lumii sunt pe sfârşite, tată. De aceea Eu am dat să te mai ţin în mijlocul stânei Mele, ca să mănânci din mâna Mea, din mâna copiilor Mei. Voi lucra cât mai repede ca să nu stai pribeag, ca să nu stai departe de copiii poporului Meu. Am un plan bine ascuns, dar ai grijă de Mine, să fiu cu tine, şi tu să fii cu Mine şi să stai sub cuvântul Meu biruitor. Cel ce ascultă lucrând după cuvântul Meu, acela are tot ce trebuie să aibă de la Dumnezeu. Ai grijă de harul dat ţie, să-l găsesc peste tine mereu, căci harul, tată, va fi ridicat la cer, şi coborât apoi peste acest popor scris pentru harul cel de la sfârşit.

Biserica de azi Mă va pierde, că nu M-a păstrat ca să nu Mă fi pierdut, iar acest popor va fi popor de regi şi de preoţi şi de sfinţi. Iată de ce Mă lupt să-l ţin cu Mine pe Israelul de azi. În curând, voi ieşi ca untdelemnul deasupra, ca să nu se piardă cei ce mai sunt de înviat, iar tu să fii cu poporul Meu, cu Israel să fii, că mare este Israel între neamuri, şi să te apropii de rana lui Israel şi s-o îngrijeşti, tată, cu duhul dreptăţii, întru lucrare de pocăinţă curată şi întreagă. Pocăinţa înjumătăţită a fiilor poporului Meu nu M-a lăsat să-l ridic pe Israel cu un ceas mai devreme. Şi dacă voi vedea, voi face iar sortare, ca să pot desface ferestrele slavei şi să pot deschide porţile şi să vadă noroadele slava Mea peste Israel.

Poporul Meu să nu vorbească tot ca pe pământ, să nu vorbească în deşert; aşa să-l înveţi pe Israel. Să vorbească de Mine pe cale, ca să Mă arăt lui. Învaţă-l pe poporul Meu aşa cum îl învăţ Eu, tată. Lucrătorii Mei să semene cu Mine în lucru. Iată, şi ţie îţi zic: nu te opri în ceata celor răzvrătiţi din Israel; nu-i primi în nici un fel; lasă-i în stânga, tată. Dar nu primi în nici un fel duhul răzvrătirii, că, fii atent, acest duh îşi pune mănuşă ca să se strecoare. Ţine-te aproape cu sfatul din Israel, cu bătrânii poporului Meu, cu cei înţelepţi care cunosc faţa fiilor lui Israel, care cunosc măsura arătată lor de Mine. Să nu binecuvintezi pe satana, tată, că el e hoţ şi are mască şi se strecoară să fure binecuvântare. Să nu împuterniceşti pe furul cel ascuns sub mască. Pe cel necunoscut în numărul lui Israel să nu-l amesteci la număr. Cu Israel să lucrezi într-un fel, şi cu restul, în celălalt fel. Eu cu fariseii şi cu iudeii vorbeam ca în lege, dar cu ucenicii Mei, care ştiau că sunt de la Tatăl, vorbeam deosebit şi cereşte, tată. Taina e taină, şi aşa se cheamă ea, şi aşa să fie până la arătarea Mea. Să-l sfătuieşti pe cel curios şi pofticios să nu mai vină decât după vindecare dacă vrea vindecare. La tine să nu bată decât cei ce caută cuminţenia şi pocăinţa şi sfinţenia, iar pe creştinul mofturos şi pretenţios, care are apucături de stăpân şi nu de slugă a lui Hristos, pe acela să nu-l cruţi şi să-Mi dai voie Mie peste acela. Pe acela trimite-l la sfatul lui Israel, ca să-l cunoască tot poporul, şi să fie acesta însemnat în mijlocul lui Israel. Aşa să lucrezi, şi să te asemeni la lucru cu cei din sfatul lui Israel, care au de la Mine lecţia spre lucrare.

Eu, iată, rostesc primul cuvânt de binecuvântare în lucrarea ta de slujitor cu cerul, şi îţi las semnul Meu pe tine, semnul din grădina Mea luat, degetul Meu pe creştetul tău, ca să ai lucrare întregită de mâna Mea, de arhieria Mea, căci Eu sunt Arhiereul Tatălui cerurilor, şi sunt deasupra tuturor, şi te ating şi Eu, şi tu ştii orânduiala Mea şi aşezarea Mea. Atingerea Mea de tine este biruinţa Mea în calea ta, în jurul tău; este acoperământul Meu şi statul Meu desăvârşit întru tine. Şi să ştii să stai sub harul Meu, căci cel ce stă mic sub harul Meu, acela va cunoaşte lucrarea mărimii harului. Aceasta este scara, tată: să fii mic ca să fii mare, ca să fiu Eu mare peste tine şi să Mă văd cu tine şi peste tine. Niciodată să nu cauţi mărire şi să nu primeşti mărire. Lasă, îţi este de ajuns harul Meu. Cel mic este copil al lui Dumnezeu, şi Domnul are grijă de cel mic. De cel mare Îi e mai greu lui Dumnezeu să-i poarte de grijă, dar de cel mic are Domnul grijă în toate.

Binecuvântat să fii de Tatăl, de Fiul şi de Duhul Sfânt, şi fericit să fii că eşti copil al acestui popor. Binecuvântare de la Verginica. Iată, pune şi ea mânuţa peste tine, că ea are pecetea cea vie de la Mine pentru poporul ei. Semnul ei să vorbească, să arate că eşti copilul ei. Semnul ei te ajută peste tot. Ea are mare trecere înaintea Mea; ea are grijă de calea ta. Lasă-te sub grija ei, lasă-te purtat de ea; nu te îngrijora de nimic. Ferice celor ce nu-şi fac griji pe pământ. Aceia sunt cu totul ai Domnului, aceia s-au dat Domnului. Cheam-o pe Verginica în toate clipele să fie cu tine.

Pace ţie, copil ascultător, copil care fericeşti cerul cu ascultarea şi cu credinţa ta. Ai fost necăjit, dar să nu mai fii de acum. Nici un necaz nu e necaz, ci este slavă şi har. Rămâi

cu pacea Mea în inima ta, în tronul Meu din tine. Tronul Meu este pacea din creştin. Pacea aceasta este împărăţia Mea înăuntrul celor ce cred în Mine. Pace ţie, copil al lui Israel! Ţine urma oilor Mele. Eu te însoţesc cu binecuvântarea Mea şi nu te las, şi te îngrijesc după cum şi tu stai şi veghezi cu lucrarea Mea peste tine, cu cuvântul Meu peste tine.

Binecuvântate să-ţi fie intrările şi ieşirile şi paşii şi lucrarea ta cea bună şi statul tău cu Mine în toate. Amin, amin, amin.

31 mai/13 iunie 1994

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Toată făptura suspină de şapte mii de ani. Limba Duhului Sfânt. Chemarea neamurilor şi a celor căzuţi de la credinţă.

Duhul Sfânt este Duhul lui Dumnezeu. Ferice de omul care dobândeşte prin stăruinţă şi prin credinţă lucrarea Duhului Sfânt, lucrarea lui Dumnezeu.

Să fie străjerii atenţi, că Dumnezeu Cuvântul Îşi lasă un picuţ glasul peste ieslea cuvântului, ca să fie şi cartea acestei zile de praznic ceresc pe pământ.

Eu vin să serbez cu voi, copii ai ieslei Mele din zilele acestea, căci în această iesle Îmi găsesc plăcerea şi adevărata Mea lucrare de Duh Sfânt. Pace vouă! Luaţi cuvintele Mele, luaţi Duh Sfânt şi daţi şi poporului Meu Israel. Aşa am zis apostolilor Mei, suflând peste ei: *«Luaţi Duh Sfânt!»*.

O, Israele, poporul Meu de azi, de câte ori am suflat Eu peste tine, tată! O, de câte ori am suflat ca să iei Duh Sfânt prin darul şi prin harul Meu! Iată, şi azi îţi zic: ia, tată, Duh Sfânt de la Mine, şi înduhovniceşte-te cu Duhul Sfânt şi suflă peste lume, măi poporul Meu. Pentru asta te-am ales Eu pe tine şi te-am şcolit la această şcoală a Duhului Sfânt, şcoală cerească, tată. Pace ţie, poporul Meu Israel! Pace ţie, şi Duh Sfânt de la Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt! Focul Duhului Sfânt este fiinţă, tată, fiinţă a Treimii Dumnezeieşti. Limba lui Dumnezeu este focul Duhului Sfânt, limba lui Dumnezeu între oameni. Eu peste oameni am lucrarea Mea de cuvânt, căci celelalte făpturi ascultă şi împlinesc întru totul lucrarea lui Dumnezeu, dar cu omul este altceva, şi din pricina învârtoşării omului s-au schimbat toate, şi toate suferă de şapte mii de ani, aşteptând pe cele neclătinate. Toate suspină aşteptând pe cele neclătinate, căci din pricina căderii omului din cele neclătinate, toate s-au clătinat, şi omului îi trebuie mare pocăinţă. Prin tine, Israele, poporul Meu, vreau să fac şi lucrarea acestei pocăinţe a omului. Fii înţelept, că iată ce ai de făcut: ai de adus înaintea cerului pocăinţă pentru tot omul, de la Adam şi până la venirea Mea cea văzută de tot ochiul de pe pământ şi de sub pământ, căci ochii cei care sunt cu cerul, aceia văd pe Domnul pe norii slavei Sale. Tu, poporul Meu, nu numai pentru păcatele tale trebuie să te pocăieşti, ci pentru toată făptura de la început şi până la sfârşit. Înfricoşează-te de taina pe care o porţi, şi stai în lucrarea temerii de Dumnezeu, căci duhul temerii de Dumnezeu te va ridica pe tine spre lucrarea de Duh Sfânt peste făptură, Israele, poporul Meu.

Foc am venit să arunc pe pământ, focul Duhului Sfânt, că acesta este focul lui Dumnezeu. Focul care mistuie făptura este lucrarea mâniei, dar focul Duhului Sfânt este lucrarea curăţiei. Eu n-am venit să pierd lumea, ci am venit s-o mântuiesc, şi M-am născut din om, şi M-am lăsat spre moarte cu trupul, şi am înviat şi M-am dus la Tatăl, şi am trimis focul Duhului Sfânt pentru curăţire înaintea venirii Mele pe nori, şi voi înteţi acest foc peste fii şi fiice, şi le voi da putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, fii născuţi din cer, din Duhul Sfânt, Care vine din cer, spre naştere nouă, spre lume nouă. De aceea trebuia să merg la Tatăl. Nu M-am dus ca să părăsesc lumea, ci M-am dus ca să vin la ea întru Duhul Sfânt, purces din Tatăl Meu, din Care şi Eu M-am născut fără de veci şi fără de timp.

Israele, poporul Meu iubit, poporul Meu de azi, luat din neamul român, tu ştii, tată, cum a fost coborât Duhul Sfânt în ziua Sa de slavă? E mare lucru dacă ştii, dar mare lucru este cum să ştii să înţelegi şi să ai în minte această zi şi lucrarea ei, tată. Erau oameni adunaţi la Ierusalim din toate părţile lumii, şi Duhul Sfânt S-a coborât peste toţi. Cum adică peste toţi? Eu îţi spun că aşa este. Nu numai peste apostoli S-a coborât Duhul Sfânt. Peste apostoli s-a arătat fiinţa Duhului Sfânt, ca să arate lucrarea lor de la Iisus Hristos; s-a arătat chipul Duhului Sfânt peste ei, ca să creadă ceilalţi în Iisus Hristos, Cel propovăduit de apostoli, Cel înviat şi înălţat la ceruri. Şi cei care rosteau că apostolii sunt plini de must, şi aceia primiseră pe Duhul Sfânt, căci fiecare om de acolo înţelegea ce vorbesc apostolii, înţelegea în limba lui fiecare, căci în clipa aceea s-au descurcat limbile oamenilor, şi era numai o limbă, limba Duhului Sfânt, care era înţeleasă de tot omul în ziua aceea, şi lucrarea acelei zile a fost faţa cea desluşită a împărăţiei Mele peste oamenii cei credincioşi şi peste cei ce aveau să creadă prin cei credincioşi.

Iată, vine ziua când toată suflarea de pe pământ, toată câtă va fi în trup şi în afară de trup, toată să aibă numai o limbă, limba Duhului Sfânt. Cel ce vorbeşte azi în limba Duhului Sfânt la cei neştiutori, acela are nevoie să şi tălmăcească tâlcul cuvintelor Duhului Sfânt, dar în ziua Mea de slavă nu va mai fi nimic de întrebat, nimic de tălmăcit, căci Duhul Sfânt va fi Acela Care Se va împărţi, şi se va împlini Scriptura aceea despre naşterea din nou a lumii. Dar până atunci, lucrez cu tine peste lume, popor al Meu, popor al Duhului Sfânt, Care curge peste tine în limba înţelepciunii nevăzute a lui Dumnezeu.

Iată, limba cea încâlcită a lumii, limba cea încurcată care a acoperit pământul din pricina duhului omului care s-a semeţit până la scaunul lui Dumnezeu, limba aceasta a primit pedeapsa amestecării ei, şi omul nu are cum să mai desluşească nimic, şi se zbate om cu om, om peste om, şi nu mai este capăt de ieşire din această încurcătură. Dar tu, poporul Meu, ai limba Duhului Sfânt peste tine, şi s-o vorbeşti, fiule, pe pământ, că mare stricăciune s-a lăsat peste pământ de la semeţia omului, care a voit să ispitească tainele cele ascunse ale lui Dumnezeu, care a nădăjduit în cunoştinţa lui, şi scris este: *«Cel ce vorbeşte de la sine, acela îşi caută slava sa»,* şi omul îşi dă slavă unul altuia, şi omul se bizuie pe om, şi iată încurcătură nedescurcată până azi şi până mâine, căci şcoala Duhului Sfânt nu se poate învăţa pe pământ. Numai în cer se poate învăţa această şcoală. Dar vei spune: *„Cine se poate sui în cer ca să înveţe la această şcoală?“.* Adevărat vă spun, că numai în cer se poate învăţa această limbă şi această şcoală, că pe pământ e amestecarea limbilor, măi copii, şi de aceea vă spun mereu să staţi în cer, copiii Mei, şi să nu ieşiţi din cer, că pe pământ e amestecare mare de limbi, şi de duhuri de limbi, şi nimeni n-ar crede dacă i-aş spune că limba de pe pământ e străină cu totul de cer, de limba cea din cer. Eu de aceea caut clipă cu clipă să iau de pe tine pământul, măi Israele, şi să pun pe tine cerul, şi tu înţelegi această limbă cu care-ţi vorbesc, că tu înveţi în cer, fiule. Dacă Eu sunt lângă tine cu cuvântul

Meu, unde se cheamă că eşti tu, de vreme ce locul Meu este în cer, de-a dreapta Tatălui Meu şi al tău, Israele, poporul Meu?

Măi iubiţii Mei copii, pe Avraam l-am scos din încurcătura limbilor de pe pământ, şi l-am deosebit, şi l-am binecuvântat, şi în el am binecuvântat toate neamurile, tată, şi de la el am ridicat un popor, şi am fost mereu cu acest popor, şi din neamurile pământului am avut acest popor, şi am stat în mijlocul lui şi am vorbit în limba Mea cerească, cea care era peste oameni până la încurcarea limbilor, până la naşterea Babilonului peste limbile cele încâlcite. Căci pe când se vorbea pe pământ numai un grai, oamenii cei de după potop s-au împrăştiat apoi pe toată faţa pământului, dar mai întâi au căutat să-şi zidească o cetate şi un turn în mijlocul ei, cu gândul să ajungă până la cer, şi ca să rămână mărturie această lucrare a lor, şi apoi să se risipească pe toată faţa pământului. Aceasta a fost lucrarea omului, tată, şi S-a uitat Domnul la cetatea zidită de fiii oamenilor, de fii ieşiţi cu mintea lor dintre ceilalţi oameni de pe pământ. Şi dacă Dumnezeu a văzut că oamenii nu se vor opri de la gândul lor semeţ, a coborât amestecarea limbilor lor şi nu s-au mai putut înţelege între ei, şi ei n-au mai mers înainte cu turnul lor, şi s-a numit Babilon lucrarea aceasta, cetatea aceasta, şi Domnul a împrăştiat de acolo pe oameni pe toată faţa pământului. Şi oamenii au rămas aşa, şi nu mai au oamenii limba Duhului Sfânt, şi aşa este şi azi, şi de aceea am zis Eu vouă că limba Duhului Sfânt nu se poate învăţa pe pământ, şi numai în cer, Israele, poporul Meu, că numai cu tine vorbesc tainele Mele cele cereşti.

Este scris că cei ce calcă una din cele ale legii, aceia sunt vinovaţi, dar azi toate se calcă, toate poruncile cele pentru sfinţenie, şi cum să înveţe oamenii pe oameni, şi ca să mai fie bună această limbă când oamenii sunt vinovaţi faţă de cele sfinte, tată? Învăţătorii care învaţă şi vorbesc în numele lui Dumnezeu, aceia au citit cartea limbii Duhului Sfânt, dar dacă ei nu împlinesc cele scrise, nu se cheamă că învaţă, şi când ei vor spune: *„Doamne, am învăţat lumea prin pieţe şi am urmat Ţie“,* vai, ce dureros va fi răspunsul Duhului Sfânt, al limbii Duhului Sfânt, care este din cer şi care nu poate fi cuprinsă în cartea cea de pe pământ! Limba aceasta şi grăirea ei este fără de sfârşit pe pământ şi în cer, şi iată, cartea stă deschisă până la sfârşit, până la începutul cel dintâi, care iarăşi va să fie întru aşezarea celor neclătinate. Eu n-am fost cu învăţătura Mea numai până atunci, numai cât a fost scris atunci şi până atunci; Eu sunt în lucrare fără de sfârşit, şi iată, lucrez şi cuvintez din cer peste poporul lui Avraam şi Isaac şi Iacov, şi peste poporul lui Verginica, fiindcă tu eşti de la Avraam şi de la Isaac şi de la Iacov, şi eşti de la Verginica, măi poporul Meu făgăduit ca să fii şi să începi să fii, ca prin tine să vină toate neamurile pământului, să vină la Dumnezeu şi la şcoala Duhului Sfânt, după cum este scris: *«Din muntele Sionului va ieşi legea, şi toate popoarele vor curge într-acolo».* Muntele Sionului este tronul lui Dumnezeu, de unde curge această lucrare de Duh Sfânt peste tine, Israele, poporul Meu. Ia, tată, şi dă din ea, şi cel ce va crede şi se va boteza în ea, în apa aceasta a râului vieţii, în apa Iordanului cel care curge din tronul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi cel ce se va boteza în vasul acesta ceresc, acela va veni la Mine şi va fi primit şi va avea înviere şi zi de înviere. Dar vezi ce faci, Israele, vezi cum bei din apa aceasta şi vezi cum dai din ea. Ia cofiţa în mână şi ia apă în ea şi dă neamurilor pământului. Aşa cum te duci în ziua de Bobotează ca să iei apă sfinţită din Iordanul lui Iisus Hristos şi te duci la gospodăria ta şi stropeşti cu ea ca să se sfinţească toate, aşa să iei în cofiţa ta apa Duhului Sfânt şi să botezi în ea toată făptura, tată, ca să cunoască făptura gustul lui Dumnezeu, să guste şi să flămânzească după Dumnezeu.

Împărăţia Mea Eu am asemănat-o şi cu pildele cele fireşti, dar pildele fireşti nu sunt veşnice, tată, sunt doar închipuirea celor veşnice. Aţi văzut ce a făcut prinţul lumii, că l-a lipit pe om de cele văzute ale sale, ale prinţului lumii, măi copii. Şi acum, la sfârşitul său, prinţul lumii şi-a făcut o maşinărie şi a deschis o fereastră a celor văzute şi a încântat cu ea toată făptura, şi se uită omul la această fereastră şi uită de cer omul, şi se uită la încurcarea limbilor de pe pământ, care se văd prin această fereastră. Dar Eu îl voi păcăli şi voi întoarce această armă împotriva lui, că Mă voi folosi de arma lui şi de fereastra lui, şi voi strecura prin ea lucrarea Duhului Sfânt şi vederea vieţii cereşti pe care o lucrez peste tine şi o întocmesc peste tine, Israele, poporul Meu de azi. Iată, am venit să-ţi arăt prin fereastra aceasta, să-ţi arăt mărturia sărbătorii tale cu Mine la praznicul Înălţării, la praznicul lui Verginica şi al satului lui Verginica. Eu am de întors pe toate spre cele ce nu se vor mai strica în veac, dar stai la şcoala Duhului Sfânt, măi poporul Meu, stai, fiule, şi învaţă bine, ca să iei coroniţă şi dar şi premiu de mântuire, Israele.

Nu găseşti pe pământ învăţătura Duhului Sfânt, şi o găseşti în cer, poporul Meu. Stai în cer, tată, stai cu Mine şi să nu ieşi de la Mine şi de lângă Mine, că afară sunt lupi cu trup şi fără de trup; afară sunt câinii şi vrăjitorii şi închinătorii la idoli şi mincinoşii şi desfrânaţii şi ucigaşii; afară este amestecarea limbilor, măi poporul Meu. Să intre înapoi la Mine şi cei ce au fost şi au ieşit de la Mine ducându-se în Babilon. Să intre pocăindu-se pentru ei şi pentru toată făptura, că afară e amestecarea limbilor, măi copii. Cu Mine este numai o singură limbă, tată, limba Duhului Sfânt, focul Duhului Sfânt, curăţitor de moarte, şi toate se vor întoarce spre cele neclătinate.

Toţi oamenii care erau adunaţi la Ierusalim în ziua Cincizecimii, toţi au fost cuprinşi de lucrarea Duhului Sfânt, toţi auzeau în limba lor limba Duhului Sfânt, şi ei credeau că vorbeşte mustul, măi copii. Apostolii Mei erau plini de mustul cel nou, de duhul cel înnoit, de vinul cel nou, beţie de Duh Sfânt peste pământ, veselie de Duh Sfânt peste oameni, duhul biruinţei lui Iisus Hristos, Cel înălţat la Tatăl, Cel înălţat prin moarte şi prin înviere. Toţi oamenii erau cuprinşi în această veselie de limbă nouă în Ierusalim, limba din cer peste făpturi.

Tot trupul tău, Israele, poporul Meu, tot trupul tău să fie botezat în toată vremea cu botezul Duhului Sfânt, cu focul Duhului Sfânt, şi să lucrezi, tată, de la apostoli şi până azi şi până mâine; de la început şi până azi şi până mâine, măi poporul Meu, că mâine Eu Mă voi odihni iar în om, în omul cel de la început, şi voi sărbători ziua odihnei Domnului.

Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, Israele, să-L iubeşti din toată inima, din tot cugetul şi din tot sufletul tău, şi vei iubi pe aproapele tău ca pe tine însuţi, poporul Meu. Voi veni la tine, căci te voi aduna să vorbesc cu tine despre această poruncă în care se cuprinde toată împărăţia Mea întru tine, Israele.

Binecuvântat să fii, măi poporul Meu. Binecuvântaţi să fiţi, copii ai ieslei cuvântului, care luaţi cu trăistuţa şi duceţi poporului Meu. Luaţi şi daţi! Acesta este cuvântul Meu peste Israel. Luaţi Duh Sfânt! Binecuvântat să fie Israel, poporul Meu cel binecuvântat de Avraam şi Isaac şi Iacov şi de Verginica.

Iar vom sta în sfat ceresc, iar voi veni la tine, Israele. Voi lua pe fiii grădinii Mele şi îţi voi aduce de la Mine, şi fericit vei fi dacă vei lua de la Mine, dacă se va cunoaşte că iei de la Mine, că şi Eu te voi cunoaşte pe tine dacă tu vei fi cunoscut de Tatăl Meu.

Mi-e drag să petrec cu tine, măi poporul Meu, şi dacă şi ţie îţi este drag, vom lucra de-acum, vom lucra mult, şi vom aduna pe cei risipiţi ai tăi, şi apoi vom chema mesenii la nunta ta cu Mine, măi poporul Meu, că te vor vedea în slavă învăluit şi vor veni după tine, şi vor veni după Mine, şi va vorbi limba Duhului Sfânt peste fii şi fiice, peste bătrâni şi tineri, peste robi şi roabe, şi va fi veşnică serbare de Duh Sfânt în cer şi pe pământ, şi totul va fi nou şi în strai de serbare, poporul Meu Israel.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, luaţi şi daţi Duh Sfânt, căci Eu sunt Cuvântul Duhului Sfânt al Treimii Dumnezeieşti.

Cine te poate blestema pe tine, poporul Meu? Cine, Israele? Binecuvântat să fii; să fii veşnic binecuvântat! Amin, amin, amin.

6/19 iunie 1994

Duminica tuturor sfinţilor

Firea întreagă suferă de la neascultarea omului. Jugul căsătoriei. Hrană ca în Eden. Treptele chemării la lucru de ucenic. Desluşirea poruncii iubirii de aproapele.

Se binecuvintează întâlnirea Mea cu tine, Israele. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, cobor la tine, fiule, cu serbare de sobor de sfinţi şi de îngeri, şi cu tine serbez serbarea cea de azi, serbarea tuturor sfinţilor, Israele, poporul Meu de azi. Pace ţie! Pace duhurilor voastre, fiilor! Să nu vă prindă somnul, să nu vă prindă moleşeala. Fiţi treji cu trezire cerească şi dumnezeiască, şi mai vârtos decât toate câte sunt de făcut, fiţi sfinţi cu duhul şi cu trupul. Fiţi sfinţi cu ascultarea, şi iarăşi zic vouă, fiţi sfinţi cu ascultarea, copiii Mei, că neascultarea a făcut pământul şi cerul şi omul şi creaţia să sufere, şi iată, suferă toate de şapte mii de ani. Măcar tu, măi Israele, ascultă de Domnul Dumnezeul tău, şi să nu ai alţi dumnezei afară de Mine, măi poporul Meu.

Iată cu ce încep Eu azi vorbirea ta cu Mine, vorbirea Mea cu tine. Fii atent cu ce încep Eu azi peste tine. Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, Israele, poporul Meu. Să-L iubeşti din toată inima ta, din tot cugetul tău, din toată virtutea ta şi din tot sufletul tău, şi să nu pângăreşti numele Dumnezeului tău, căci tu porţi numele Meu, măi Israele. Să nu pângăreşti numele Meu, fiule. Să se uite lumea la tine şi să te fericească pe tine şi numele Meu pe care îl ai de la Mine. Vreau să vorbesc cu tine despre această Scriptură, fiule, şi vreau să găsesc peste tine această lucrătură de poruncă dumnezeiască, şi atunci tu vei şti să iubeşti, şi cum să iubeşti, ca să nu se întâmple să iei numele Meu în deşert sau să-l pângăreşti cu fapta ta. Fereşte-te de proorocii mincinoşi, fereşte-te cu atenţie cerească, Israele, că proorocul mincinos te îndeamnă şi te momeşte mereu să slujeşti la idoli şi la lucruri făcute de om, fiule. Fereşte-te de cel care te îndeamnă să-ţi slujeşti ţie, creştine, şi gustului tău şi trupului tău şi nevoilor tale cele de multe feluri, căci cel ce spune aşa, e prooroc mincinos, oricine ar fi el, dar tu să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, Israele, poporul Meu, şi nu pe tine. Tu eşti făcut să-L iubeşti pe Dumnezeu, şi Dumnezeu pe tine, fiule, şi toate celelalte îţi sunt ţie adăugate.

Măi copii, oare, nu Eu v-am spus să vă uitaţi la crinii câmpului şi la păsările cerului? Oare, nu Eu v-am spus că voi sunteţi cu mult mai mult ca acestea, ca să înţelegeţi că de om am grijă şi mai mare? Păsările cerului şi toată creaţia se roagă la Mine pentru tine, omule, că firea toată ştie de la Mine că dacă omul Îl iubeşte pe Dumnezeu, va avea de la Dumnezeu, şi va avea şi firea cele trebuincioase. Toată firea suferă când omul este rău cu Dumnezeu, că dacă Domnul pedepseşte pe om din pricina neascultării sale, atunci şi firea suferă.

Măi copii, voi aveţi multe griji, multe de tot, şi Eu aş voi să vi le iau Eu, să vi le curm aş vrea, să fie acestea grija Tatălui, măi copii. Avraam şi Isaac şi Iacov locuiau în corturi, şi n-au avut lucruri făcute de mâini, şi aveau de toate de la Dumnezeu, Care purta de grijă de copiii Săi. Acum este altfel, dar şi acum te poţi lăsa pe grija Tatălui dacă ştii să fii credincios, Israele.

O, creştinilor, împărăţia voastră nu trebuie să fie din lumea aceasta. Mucenicii, care sunt acum sfinţii cerului, apostolii, şi cei ce plecau din duhul lumii au înţeles această Scriptură, şi se foloseau de lumea aceasta ca şi cum nu se foloseau de ea. Omul şi-a întocmit lege peste el, şi între om şi om, şi nu e liber omul. Iată, acum, la sfârşitul veacului, pot să spun cu libertate de cuvânt, că nu mai am pe cezarul, nici pe Anna şi Caiafa de care să Mă furişez; pot să spun că e greu de omul care se căsătoreşte, greu de tot, că un astfel de om este legat, este rob, şi nu este liber, este plin de griji, este greu de el. Iată, nu este de folos omului să se căsătorească, dar pe cine mai vezi că înţelege această Scriptură a Mea pe care am lăsat-o prin apostolii Mei? Nici un folos nu vine de la această lege, că lege este, măi copii. Nimic nu iese bun din legea aceasta, decât oameni din oameni, robi din robi, oameni fără libertate pe pământ, şi nu poate omul căsătorit să fie robul Meu, nu poate, că are multe piedici, multe de dus pe calea sa. Chiar şi tu, poporul Meu, ai crezut că se poate. Nu se poate, tată, nu se poate. Eu n-am venit să-ţi spun niciodată această zdrobire a ta şi a Mea. De două mii de ani, puţin de tot a fost înţeleasă această Scriptură, şi puţini s-au lăsat smulşi din robia aceasta. Omul căsătorit este rob legii acesteia, şi este păcătos, şi nu are cum, nu are libertatea să fie al lui Hristos, ucenic al lui Hristos. Omul care se leagă de ceva sau de cineva în viaţa lui de om, nu poate să fie ucenic al lui Hristos, din pricina legăturii. Îşi lasă omul urmaşi asemenea lui, şi nu asemenea Mie. Eu pe apostolii Mei i-am despărţit de tot ce era al lor ca să pot să-i am ucenici şi una cu Mine şi ca să se cheme că sunt sub grija Tatălui.

Greu s-a înţeles această Scriptură pe pământ, greu de tot. Nici călugării de azi, nu zic de cei de demult, zic de cei de azi, că nici ei nu au libertatea în Hristos. Au rude, au mamă şi tată, au prieteni în lume, au robia luxului şi au averi pământeşti şi sunt robi a cele ce au, a ceea ce-i robeşte pe ei, nu sunt robi ai lui Iisus Hristos, ucenici ai lui Iisus Hristos. N-ai înţeles nici tu, poporul Meu, nici tu n-ai ştiut să te foloseşti de prilejul de a nu mai fi rob. O, de ce ziceţi voi că zice Scriptura când zice de cei ce au femei să fie ca şi cum n-ar avea, că vremea s-a scurtat; şi de cei ce se folosesc de lumea aceasta să fie ca şi cum nu s-ar folosi de ea?

N-ai înţeles nici tu, poporul Meu, şi Eu n-am avut cum să te aduc să înţelegi, că dacă Eu nu căutam la inima ta pe care o vedeam că nu poate fără căsătorie, Eu n-aş mai fi avut acum cu cine să vorbesc pe pământ, n-ai mai fi stat să asculţi cuvântul Meu şi să-l scrii ca să rămână înfiinţată vorbirea Mea de azi. N-ai mai fi stat să Mă asculţi ce vorbesc Eu din cer, ca să rămână mărturie că am vorbit pe pământ şi că nimeni n-a

înțeles vorbirea Mea, că nici tu n-ai înțeles planul Meu și vorbirea Mea, Israele. Măcar copiii tăi, măcar ei să nu mai ia jugul robiei, să nu mai caute și ei împărăția acestei lumi, și s-o ia de la Mine pe cea care nu este din lumea aceasta.

Eu n-am venit să unesc omul cu omul, și am venit să unesc pe om cu Mine, Care sunt din cer, nu din lumea aceasta. Eu sunt de dincolo de ea, fiilor. Eu, știți de ce am venit, că scris este de ce am venit. Am venit să despart pe om de femeia sa, nu de femeie, ci de femeia sa; pe mamă, de fiică; pe soacră, de noră; pe frate, de soră; pe creștin, de lume, și iată, pe creștin, de creștin, că nu toți creștinii s-au lepădat de lume. Cei ce s-au lepădat de trup și de lume, să se dea de-a dreapta Mea, iar cei ce nu pot să facă aceasta, să nu se dea de-a dreapta Mea și să nu stea cu cei din dreapta. Iar pe cel ce Eu îl dau în stânga Mea, tu să nu-l iei să-l pui în dreapta, că nu e bun pentru dreapta Mea acela.

Eu am spus: *„Iubiți-vă unul pe altul",* n-am spus *„Iubiți-vă unul cu altul".* Am spus să fie iubire între cei ce sunt ai lui Hristos. Eu pentru aceia vorbeam. N-am spus lumii așa ceva, ci am spus celor ce nu sunt din lumea aceasta. Iubirea nu este pentru lume, fiilor, nu este în lume. Iubirea nu este din lumea aceasta, pentru că iubirea, Eu sunt. Dacă un om își dă viața pentru ca să scape viața altui om, nu este nimic aceasta. Eu sufletul Mi l-am pus pentru lume, nu trupul. Eu sufletul Mi-am răstignit, dar omului îi vine greu să înțeleagă jertfa iubirii Mele. Cei ce sunt trupești, în zadar își dau sufletul și trupul pentru alții, căci nu este tot la fel, măi copii.

De ce crezi tu, Israele, că îți spun să nu te iei după proorocul mincinos, care aseamănă cele pământești cu iubirea cea din cer? Păi împărăția cea de pe pământ, cea din pământ făcută, i-a tras pe toți spre ea, și au clădit toți la ea, și rămân toți de ea, toți cei care își pun nădejdea în ea, pentru că de acum, în locul ei își face loc împărăția Mea cea din cer, cea de cer, și pentru ea nu-ți trebuie munca trupului tău, și îți trebuie numai aripi sufletului și libertate, fiule. Una este să faci ceva în numele Meu, și alta este să faci ceva în numele tău, căci iubirea Mea e din cer, nu e din lumea aceasta.

Eu am venit să te scot pe tine de sub robie, măi Israele, poporul Meu luat din lume, că te-am luat de pe pământ și te-am suit la ceruri, că dacă Eu sunt lângă tine și în mijlocul tău cu graiul Meu, fii înțelept cum vine aceasta. Eu sunt din cer, Eu sunt cu cerul lângă tine. Eu așa am voit, ca să merg la Tatăl după patima și învierea Mea, și să pregătesc loc, ca acolo unde sunt Eu, să fie și ai Mei, care Mă vor alege pe Mine ca să-Mi fie ucenici, care vor ieși din robie ca să fie liberi și ca să poată fi ucenici ai lui Iisus Hristos. Omul legat de femeie sau femeia legată de bărbat nu poate fi pentru Hristos. De aceea ți-am spus demult, poporul Meu, și te-am povățuit s-o ai ca pe o soră curată pe soția ta și să fii ucenic Mie, tu și toată casa ta, și să fii poporul Meu cu tot ce ai tu, măi creștine, și să te numești liber, și să nu te mai însori, și să nu te mai măriți, și să nu mai bei și să nu mai mănânci ca în lume, și să veghezi ți-am spus, și te-am învățat să nu mai zici cum zice lumea, care zice că așa a lăsat Dumnezeu. O, tu să nu zici așa, măi poporul Meu. Nu așa am lăsat Eu. Eu la Cana Galileii nu M-am dus să binecuvintez nunta și patul nunții. Eu nu pentru asta am venit de la Tatăl. M-am dus să despart pe mire de mireasă, și așa am făcut. I-am scos de sub lege pe cei ce erau gata să ia jugul robiei.

Eu i-am știut mai dinainte pe cei doisprezece, căci Mi i-a spus Tatăl Meu pe toți, dar să nu te sminteşti că de ce Mi l-a dat și pe Iuda dacă el nu era bun. Era scris că trebuie să pătimesc, și Iuda avea de împlinit Scriptura ca să Mă vândă fariseilor spre răstignire. Dar îl voi ierta, că de atunci l-am iertat, dar el a fost prost și s-a dus să stea în iad până la venirea Mea pe norii slavei. Și-a luat singur plata pentru fapta lui. S-a pocăit de ceea ce a făcut și s-a osândit pe sine, și Eu l-am iertat, măi copii, și îi voi da ridicare și înviere pentru rugăciunile tale, poporul Meu, că te-am pus rugător la Mine pentru Iuda, și tu M-ai ascultat și ai pomenit pe Iuda înaintea Mea, și ascultată ți-a fost ție rugăciunea.

Am spus că i-am știut mai dinainte pe cei doisprezece, și printre ei era ales de Tatăl Meu și mirele de la Cana Galileii, și M-am dus să-l iau cu Mine ucenic, și l-am luat, iar pe mireasă am trecut-o între cei ce slujeau lui Hristos și împărăției cerurilor. Măi copii, Eu nu pot să Mă amestec cu binecuvântare peste patul nunții, pentru că scris este de cei ce sunt ai lui Hristos, că aceia și-au răstignit trupul și poftele și sunt liberi față de lege. Un fluturaș e mai liber ca omul. El zboară din floare în floare și se bucură și e liber. Păsările cerului sunt libere și până ce intră în veșnicie, și după aceea sunt libere, dar cu omul nu s-a întâmplat tot așa, că omul este legat de om până la moarte; soțul este legat de soție și de copii și de neamuri și de casă, și n-are cum să fie un astfel de om ucenic al lui Iisus Hristos, nu are cum merge după Hristos.

Apostolii, și ei aveau cu ei femeie, dar nu era a lor, ci era ucenică a lui Hristos, pentru că Dumnezeu așa a făcut de la început, bărbat și femeie a făcut, ca să fie de ajutor femeia, că așa am spus Noi, să facem un ajutor bărbatului, un ajutor potrivit pentru el. Când l-a făcut Dumnezeu pe om, bărbat și femeie a făcut, și apoi trupul acesta s-a smuls din brațul lui Dumnezeu și a făcut altceva, și n-a mai înmulțit Domnul pe oameni, și oamenii s-au înmulțit ei, și de aceea Domnul i-a spus femeii: *«În dureri vei naște fii».* Eu când am făcut încă un om dintr-unul, nu l-a durut nimic pe Adam, dar când omul îl face pe om, omul naște în dureri, și în dureri trăiește și în dureri moare, și vai omului dacă se duce tot la durere așa cum s-a dus Iuda! Omul legat prin lege, are împărăția lui, și dacă aș intra în casa lui și i-aș spune: *„Vino după Mine!",* omul nu poate să meargă, că e legat, nu e liber să meargă după Mine, și cu Mine pe cale nu se poate altfel. Eu nu pot lua cu Mine omul cu tot cu casa lui, cu tot cu soția și cu copiii lui, că în împărăția Mea nu este însurat și măritat, ci e viață îngerească în trup. Eu Mă duc departe și las omul acolo unde și-a ales să fie. Eu n-am piedici, n-am patrie statornică, n-am tată și mamă pe pământ, n-am frați și surori din pământ, n-am decât pe Tatăl Meu Cel ceresc, Cel veșnic, Cel stăpân peste toate, și te am pe tine, poporul Meu, care voiești să fii ucenic al Meu, care voiești să-Mi fii mamă și tată și frate după voia Mea.

O, cum să fac Eu cu tine, măi poporul Meu? Că iată, nici după patruzeci de ani de cuvânt și de îndemn peste tine nu pot să te iau la lucru de ucenic, ca să mergi cu cerul și cu Mine din loc în loc, din timp în timp, până la coborârea cea văzută a împărăției cerurilor pe pământ. Atunci va fi prea târziu ca să mai mergi. Atunci lucrarea se așează pe temelia ei. Acum este de mers și de lucrat lucrarea împărăției Mele.

Casa ta și averea ta, creștine, trebuia să fie împărăția cerurilor. Ce bine era să-ți fi dat Eu casă! Eu și nu tu, tată; să-ți fi făcut Eu soții și copii, duhovnicește, așa cum le-am făcut ucenicilor Mei, că erau cu miile pe urmele lor. Ce bine era să fi stat tu în planul Meu și să nu strici planul Meu! Ce bine era dacă voiai să semeni cu Mine mai mult decât cu lumea, măi poporul Meu! Oare, nu-i mai bine să-ți fac Eu viitor ție și celor ce au ieșit de la tine? Oare, nu-i bine măcar copiilor tăi să le fac Eu viitor? Eu și nu tu, că tu nu le poți da ce le dau Eu. Tu le dai ce ai tu, și nu le ține ce le dai tu; se

sfârşeşte, se sfârşesc şi ei aşa. Iată, dacă ai voit să le faci tu viitor, i-ai pierdut şi tu, şi Eu. I-a luat lumea pe copiii tăi, i-a luat cu ea, i-a luat în ea, şi sunt în rândul lumii, nu sunt în rândul ucenicilor lui Hristos. Au mai rămas puţini cu Mine, şi pe câţi au voit să fie cu Mine prin tine şi de la tine, vreau să-i scot mărturie din mijlocul tău, Israele, poporul Meu. Dacă tu ai fi ascultat ce ţi-am spus Eu mereu, ca să fereşti pe cât poţi pe cei mici de drumurile lumii, de învăţătura din lume şi de şcolile lumii, aveai şi pentru Mine ceva acum, ceva mai mult, tată. O, şi cât M-am zbătut pe lângă tine, măi poporul Meu, şi te-am îndemnat spre cer, doară vei alege numai calea cerească!

Învăţătura cea de pe pământ se naşte din ştiinţa firii omului, iar ştiinţa firii nu este rod ceresc, şi nimeni nu poate pricepe că această plămadă, această ştiinţă are rădăcină străină de cele din cer, şi Eu mereu ţi-am spus: *«Fereşte-te de proorocul mincinos, care zice de cele plăcute ţie că sunt cereşti»*. Da' de unde, tată! că firea omului tot căzută va rămâne până la arătarea Mea pe norii slavei şi întru cele cereşti venind, că nu vrea omul să lucreze ca în cer pe pământ, nu vrea să înveţe în cer, şi învaţă pe pământ. Nu vrea omul să caute să intre pe poarta cea îngustă, care e îngustă de lipsa celor care nu apucă pe ea. Dar calea cea largă e largă din pricina numărului celor ce merg pe ea, şi scris este: *«Largă este calea care duce la pieire şi mulţi apucă pe ea»*.

O, toate cresc sub ploaia cerului când Eu îmbrac norii cu ploaie; toate cresc, toate florile, toate ramurile. Numai tu, Israele, nu mai creşti mare sub ploaia harului Meu, nu mai creşti odată, nu te mai împlineşti îndeajuns, şi eşti încă pipernicit, eşti slab, slab de tot faţă de cum trebuia să lucrezi. Eşti slab, măi poporul Meu, de parcă nu se prinde hrana Mea de tine. Vindecă-te, Israele. Eu sunt gata să te vindec, să vindec tot trupul tău, tot numărul tău cât a fost el în toată vremea lucrării Mele de patruzeci de ani, că ai rămas puţin cu trupul, puţin cu numărul, şi iată ce fac! Mă scol şi te strig să vii înapoi, să vii să Mă asculţi aşa cum cere vremea Mea în vremea acestui veac, căci fiii veacului acesta se însoară şi se mărită, mănâncă şi beau, dar cei ce se învrednicesc să intre cu împărăţia Mea şi cu învierea din morţii veacului acesta, nu vor mai muri, şi vor fi la fel cu îngerii, fii ai învierii, fii ai lui Dumnezeu. Eu sunt gata să te vindec, Israele, oricât ar fi de mare numărul tău, de la începutul acestei lucrări şi până azi, din anul 1955 şi până azi. Vino, tată, la Mine, dar ştii cum vine asta? De ce-ţi zic Eu: *„Vino la Mine!"*? Poate tu zici că eşti venit la Mine, dar numai tu înţelegi ce zici, că Eu n-am ce să înţeleg. Vino, Israele, la Mine; la Mine, şi nu la tine. Vino tu la Mine, nu Eu la tine. Vino tu la cer, şi vino cu cerul, că pe pământ e amestecarea limbilor, e rodul nelegiuirii, dar tu vino şi te naşte din cer, din rodul sfinţeniei de duh şi de trup, şi fă-ţi şi tu ucenici aşa cum Mi-am făcut Eu, şi hai să lucrezi pentru cele ce vor rămâne, iubitul Meu Israel.

O, poporul Meu care te-ai adunat azi cu Mine, ridică-te, tată, şi stai drept cu Mine, ca să adunăm pe cei risipiţi ai Mei şi ai tăi, că mulţi s-au rătăcit prin calea cea largă. Scoală-te la lucrare cerească pe pământ, măi poporul Meu care ai rămas cu Mine, că atunci Eu am avut doisprezece ucenici şi am ridicat gloate întregi prin ei, dar acum am mult mai mare număr de martori, şi voiesc să ridic spre cer toate noroadele, aşa cum i-am făgăduit lui Avraam.

O, poporul Meu, de câte ori ţi-am spus să mănânci hrană curată şi binecuvântată, hrană făcută de tine! pentru că tu eşti binecuvântat pe pământ. De câte ori te-am pus să mănânci cu mâinile curate, cu mâini spălate de lume! Dar nu aveai cum să te îndeletniceşti bine, că iar o luai cu cele dinainte, iar te lăsai şi iar mâncai din mâna lumii pâine făcută de mâini necurate, hrană străină de binecuvântarea ta. De două mii de ani voiesc să aşez pe pământ hrana cea din Eden, dar puţini au voit să semene cu cei dintru începutul cel curat. De şapte mii de ani mănâncă omul carne şi nu se mai satură de ea. De şapte mii de ani stă omul căzut, şi nu se mai scoală să stea din nou întru început. De aceea voiesc să te ridic pe tine, poporul Meu Israel, şi să te numesc Israel în locul celui care n-a ascultat de Dumnezeu. De şapte mii de ani mănâncă omul animale şi păsări şi trupuri cu suflare de viaţă în ele, şi zice că aşa a lăsat Dumnezeu. O, poporul Meu, Mă tângui şi Eu ţie, că omul zice că aşa a lăsat Dumnezeu, nu zice că omul a lăsat aşa, că omul a făcut aşa, şi că Dumnezeu l-a răbdat pe om şi îl rabdă de şapte mii de ani şi îl binecuvintează aşa cum este el de şapte mii de ani, doar se va lipi de om binecuvântarea Mea. Ce să-i fac? Să-l blestem? Dar omul e blestemat prin ceea ce face pe pământ şi peste trupul lui. Să-l mai blestem şi Eu? Eu aştept să se prindă de om binecuvântarea Mea, să se prindă de-acum, că veacul e pe sfârşit. Veacul înseamnă omul, tată, veacul omului, timpul omului, voia omului, asta înseamnă veacul acesta. Dar veacul ce va să vină nu mai este al omului, şi este al omului îndumnezeit din tălpi şi până-n creştet, al omului născut din cer, al omului cel nou, care este după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu Iisus Hristos, Care S-a arătat oamenilor, Care S-a dat spre răscumpărarea oamenilor care vor crede în El.

Mai aud şi pe câte un creştin că aşa a fost să fie, că dacă nu era aşa, nu se-ntâmpla aceasta sau aceea. Aceasta este o tălmăcire omenească, poporul Meu. Cine, tată, te îndeamnă să spui şi tu aşa, să crezi şi tu aşa? Aşa a fost de la om, dar nu de la Dumnezeu, că Eu, Domnul, nu sunt părtaş, nu Mă fac părtaş greşalelor sau păcatelor lumii. Aceasta este lucrarea omului, oricine ar fi fost omul acela, căci omul, cât de bun ar fi lui Dumnezeu, când caută să facă ceva bun, dar de la el şi nu de la Dumnezeu, atunci Domnul îl lasă să cadă de sus, că n-are ce să-i facă altceva unui astfel de om. Îl lasă să cadă din cer, ca să vadă că nu se poate după voia omului şi că omul trebuie să fie în Domnul dacă vrea omul să fie, iar dacă nu vrea aşa, acel om nu este, nu este încă, şi mai are până se va scula ca să fie şi ca să-l cunoască Dumnezeu. Să nu cugeţi, Israele, în felul acesta, că iată, azi te învăţ şi acest tâlc. Nu aşa a lăsat Dumnezeu. Dacă Iuda, unul din cei doisprezece patriarhi, a avut trei băieţi, şi dacă toţi băieţii lui au murit prin faptele lor rele înaintea lui Dumnezeu, oare aşa a lăsat Dumnezeu, ca să moară ei, urmaşii lui Iuda? Nu, tată, ci aşa au voit ei, nu Dumnezeu a voit aşa, nu Domnul a voit ca ei să păcătuiască; Domnul doar a reparat păcatele lor şi pieirea lor. Şi prin ce a reparat? Tu vei zice altfel. Iată, stau pe loc şi te întreb: prin ce a reparat Domnul păcatele băieţilor lui Iuda, strămoşul Meu? Şi acum îţi spun Eu prin ce s-a făcut repararea, că s-a făcut prin Mine, Care am ridicat ocara şi blestemul care venise prin păcatele lor; prin Mine, Care M-am sălăşluit în trupul omului cel urmaş lor ca să răscumpăr pe Israel şi pe Iuda. Dacă fiii preotului Eli au făcut atâta rău înaintea lui Dumnezeu şi au murit prin faptele lor rele, nu Eu am lăsat aşa, ci omul a lucrat aşa. Nu pentru ca să ridic pe Samuel am lucrat ca să-l aleg pe Samuel, ci pentru ca să repar greşalele lor am ridicat pe Samuel. Dacă fiii lui Israel au făcut atâta necredinţă înaintea lui Dumnezeu, nu aşa a fost să fie, şi am suferit pentru Israel şi până la întruparea Mea de la Tatăl, am suferit cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt şi înainte, şi pe urmă, căci Israel nu s-a lăsat până nu s-a lepădat de Mine. Şi prin tine vreau să-l răscumpăr

acum şi pe el, pe cel ce s-a lepădat de Mine. Să nu mai zici, măcar tu să nu mai zici că dacă nu era asta, nu era cealaltă, şi să zici că aceasta este o tălmăcire omenească.

Eu nu îndreptăţesc păcatul, Eu nu-Mi pun pavăză păcatul, şi nici tu să nu faci altfel, poporul Meu, şi fii înţelept şi nu căuta să tălmăceşti ale omului, şi tălmăceşte pe cele din cer pe care Eu le aduc spre tine de patruzeci de ani. Dacă Avraam a greşit ca un om, greşeala lui şi-a primit plata ei şi trupul ei, iar dreptatea lui Avraam şi-a primit plata ei şi făgăduinţa ei. Aşa şi tu, creştine, dacă ai stat mândru lângă Mine şi poftind lângă Mine, Eu te-am lăsat să te prindă sub ea ispita căderii şi a întunecimii ei, că Eu n-am putut să Mă amestec în eul tău, în mândria ta. Eu nu am părtăşie cu păcatul tău, cu mândria ta, cu eul tău, şi te las să cazi, ca să vezi ce înseamnă să te numeşti tu singur Dumnezeu, să-ţi faci alt dumnezeu afară de Mine şi să te închini lui. Dumnezeu, numai Unul este, dar când tu dai să te numeşti drept Dumnezeu, ajungi să vezi că nu eşti şi că Eu nu sunt amestecat în mândria ta. Şi când începi să zaci fără de putere, fără de mângâiere, atunci tu dai să te scoli singur şi să baţi din nou la uşa Mea. Eu atunci te cercetez dacă eşti venit cu pocăinţă întreagă şi plăcută Mie, dacă eşti cu îndreptare întreagă şi dacă eşti vindecat prin pocăinţă, Eu deschid uşa largă şi te iau înăuntrul Meu, dar dacă eşti pe jumătate rămas cu moartea şi cu tine şi numai pe jumătate te îndrepţi spre Mine, atunci Eu nu-ţi deschid, oricine ai fi tu. Sau dacă Eu, privind înainte, te văd că te vei întoarce iar la rele după ce te întorci la Mine, Eu, tot aşa, Mă opresc să te primesc cu Mine.

Iată, Israele, judecăţile Mele, tată, prevedere născută din Mine Însumi. Dacă omul greşeşte cu mintea sau cu cuvântul sau cu fapta, atunci primeşte pedeapsă tot ca greşeala lui, ori prin aproapele, ori prin vrăjmaşi, ori prin străinul lui; faptă pentru faptă. Dacă omul greşeşte în afară de trup, este pedepsit la fel cu greşeala sa, de însăşi greşeala sa, dar când omul păcătuieşte în însuşi trupul său, atunci a dărâmat omul templul lui Dumnezeu dinăuntrul său, şi ia loc mândria şi căderea şi păcatul şi pustiirea. Şi când văd pe om că se duce la biserică, şi la cele sfinte se duce omul, se duce fără pocăinţă, şi mai zice omul că aşa a lăsat Dumnezeu, vai, până când, oare, voi mai răbda?

Măi poporul Meu, roagă-te lui Dumnezeu pentru duhul înţelepciunii peste om, fiule. Omul nu ştie ce înseamnă om credincios, şi zice omul că e credincios. O, un om, până să se dovedească la Domnul credincios, are de lucru, tată. Mai întâi trebuie să aibă chemare la Hristos, şi după lucrarea de chemat trebuie să fie ales la lucrul celor aleşi pentru lucrul cu cerul, şi numai după aceea primeşte numele de credincios. Nu ştie omul ce înseamnă să fie credincios, şi iată ce puţini credincioşi sunt! Iată ce puţini şi în mijlocul tău, Israele, poporul Meu! Că unii din voi aţi rămas la treapta celor primiţi; o parte din voi aţi fost ridicaţi la treapta celor chemaţi; o parte mai mică apoi, aţi fost numiţi pe treapta celor aleşi, şi puţini de tot aţi fost aşezaţi pe treapta celor credincioşi, cărora să le încredinţez lucrare asemenea cu lucrarea Mea peste oameni.

Iată, mai-marii legii, cunoscătorii legii zic că nu se poate astăzi să mai vorbească Dumnezeu. Dar cine sunt aceia care spun aşa? Eu nu-i cunosc pe aceştia care nu Mă cunosc pe Mine, care zic că Eu nu mai sunt, care zic că Domnul nu vede, că Domnul nu aude, că Domnul nu grăieşte. Dar Eu vă zic: feriţi-vă de minciună şi de cele ce izvorăsc din ea şi folosiţi prevederea întru toate, şi folosiţi pe Duhul Sfânt peste voi, şi nu folosiţi duhul omului, care stă şi stăpâneşte peste voi. Să nu vă lăsaţi sufletele voastre sub stăpânirea omului care zice că Domnul e mut şi surd şi orb. Luaţi duhul prevederii, luaţi pe voi lucrarea nestricăciunii de trup şi de duh şi întăriţi-vă cu Duhul Sfânt, copii ai acestui popor. Ferice de omul care a dobândit de la Dumnezeu lucrarea duhului prevederii, a înainte-vederii celor lucrate, celor ce trebuie lucrate.

Îmbracă-te întru nestricăciune, poporul Meu, şi după aceea vei vedea cu privirea ta că toată firea cea văzută va fi nestricăcioasă pe veci, tată. Pe tine te aşteaptă tot şi toate, că Eu pe om l-am pus împărat peste toate atunci când l-am creat, şi l-am pus să pună nume la tot şi la toate, şi i-am dat cunoştinţa Duhului Sfânt. Pe tine, omule, te aşteaptă tot şi toate ca să intri întru nestricăciune, că toate cele ale firii văzute, toate vorbesc cu Dumnezeu: şi pământul, şi apa, şi piatra, şi frunza, şi floarea, şi păsările, şi peştii, şi animalele; toate au limbă şi vorbesc cu Dumnezeu, şi toate se roagă pentru nestricăciunea ta, omule; toate suspină după nestricăciune.

Neamul tău cel de la început, poporule român, poporule creştin, vorbea cu pământul şi ştia limba pământului şi glasul pământului, ştia limba şi glasul pomului, al izvorului, al muntelui, al vremii, măi copii, ştia limba păsărilor, ştia limba calului, ştia limba îngerului şi se întâlnea cu îngerul lui Dumnezeu, şi vorbea omul cu toată firea cea văzută şi cu cea nevăzută, vorbea şi îi înţelegea şoapta, măi poporul Meu. Vorbea omul cu Dumnezeu, tată, şi acum iată ce face omul: crede în cele făcute de om şi nu mai vorbeşte cu cele create de Dumnezeu. Dar voi treceţi dincolo, tată, dincolo de cele ale lumii şi ale omului. Treceţi dincolo şi feriţi-vă de proorocul mincinos, care închipuie împărăţia lui cu împărăţia lui Dumnezeu, ca să înşele pe fiii oamenilor, ba chiar şi pe fiii lui Dumnezeu.

Voi să nu căutaţi ca lumea cea din afară, şi altfel să umblaţi înaintea Mea, că vreau, poporul Meu, să pun peste tine Scriptura aceea care a rostit prin graiul Meu şi aşa a spus: *«Voi să nu căutaţi ce veţi mânca sau ce veţi bea sau cu ce vă veţi înveli, că toate acestea păgânii lumii le caută. Tatăl vostru ştie că vă trebuie vouă acestea. Voi căutaţi împărăţia Tatălui, şi toate acestea vi se adaugă vouă».* Voi vindeţi averea voastră, şi apoi privegheaţi o clipă cu Mine, o clipă, tată. Puneţi-Mă la încercare, şi veţi vedea că Tatăl vostru ştie că aveţi trebuinţă de acestea. Dar dacă Tatăl vostru nu ştie că vă trebuie vouă toate acestea şi vă lasă să vă munciţi voi din greu, atunci înseamnă că voi nu ştiţi pe Tatăl, că voi nu căutaţi împărăţia Tatălui vostru; înseamnă că voi nu sunteţi fiii Tatălui ca să aibă grijă Tatăl. Eu v-am spus că toate acestea păgânii lumii le caută, dar nu fiii lui Dumnezeu; păgânii le caută şi se trudesc să le facă, dar fiii lui Dumnezeu nu le caută, pentru că Tatăl le adaugă lor cele de trebuinţă.

O, poporul Meu, nu dormi la cuvântul Meu, tată, că vreau să văd că ai auzit ce ţi-am spus. Ferice ţie dacă ai auzit, că se va vedea dacă ai auzit. Este câte un creştin care adoarme numaidecât când Eu las cuvântul Meu peste Israelul cel adunat la cuvântul Meu. Unii dorm cu sufletul, şi auzind nu aud, şi mănâncă degeaba. Dar când aude de la lume şi de la ştiinţa firii căzute, atunci creştinul e treaz şi veghează, şi dacă-i spui că nu e cu Dumnezeu, el zice că nu-i aşa, zice că e cu Dumnezeu. Ascultă-Mă pe Mine, poporul Meu, că nu aşa se cheamă că eşti cu Dumnezeu. Cu Dumnezeu când eşti, tu eşti un om deştept, care alege bine binele din rău, că astăzi nici nu se mai poate în alt fel. Alege-l, tată, pe omul care are pe Dumnezeu, şi urmează-i sfatul şi crede-l când îţi spune despre pasul tău cel rău, şi ascultă sfatul lui pentru îndreptarea ta. Un om al lui Dumnezeu are duhul dreptăţii şi al cumpătării şi al prevederii, şi cine nu-l are, nu te lua după el.

Omul necumpătat nu se poate sprijini nici pe el, dară să mai sprijine pe altul!

Dar Eu am o durere din mijlocul tău, Israele, că văd pe ici, pe colo că vorbeşte în tine şi cel care nu stă bine întru Mine; îl văd că se bagă în lucrul Meu pe cel care nu împlineşte aşezarea Mea de azi şi viaţa Mea de azi, şi unul ca acela este sminteală, şi să stea în stânga unul ca acela, că lucrul Meu din dreapta lucrează cu împlinire întreagă şi cu prevedere şi cu cumpătare; că n-ai vrut, măi poporul Meu, să fii numai cu Mine, şi iată, acum nu te pot pune la lucru, şi te ţin în stâna Mea aşa şchiop cum eşti, şi am destui cu care nu pot să lucrez nimic. Şi Eu vin şi azi cu toată oastea cerească înaintea ta, şi vin cu sfinţii cei în sobor serbaţi în mijlocul tău, Israele, serbaţi de Mine şi de tine; vin şi las din nou porunca cea una şi cerească: *«Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tă, din toată inima ta, din tot sufletul tău, din toată virtutea ta şi din tot cugetul tău»,* ca să ştii apoi cum să iubeşti pe aproapele tău dacă tu vei şti să fii aproapele Meu, că iată, tu nu ştii să iubeşti pe aproapele tău. Nici măcar nu ştii cine e aproapele tău, nici măcar atâta nu ştii. Ţi-aş da şi această lecţie, dar mai rău te-ai osândi prin ea, că tu zici tot ca tine şi nu ca Mine. O, dacă eşti mândru, creştine, nici n-ai cum să zici altfel. Tu zici că eşti mai bun ca Mine când Eu îţi zic ţie să nu-l primeşti pe cel ce nu crede în Dumnezeu. O, de câte ori ai iubit tu pe satana, şi ai zis că iubeşti pe aproapele tău! De câte ori ai iubit tu răul, şi ai zis că iubeşti pe aproapele tău! Ai zis că eşti mai bun şi mai milostiv ca Mine; ai zis că tu deschizi tuturor. Deschide, tată, cui vrei, dar să ştii că aproapele tău este al tău nu şi al Meu. Aproapele tău seamănă cu tine şi la tine trage, nu la Mine. Dacă tu ai şti să te iubeşti pe tine însuţi şi cum şi cât să te iubeşti, abia atunci ai înţelege cum şi cât şi când să iubeşti pe aproapele tău. Dacă tu te iubeşti pe tine însuţi mai mult decât pe Dumnezeu, şi pe aproapele tău îl iubeşti tot ca pe tine însuţi, dar când îl iubeşti pe aproapele ca pe Dumnezeu, aici ţine de felul cum Îl iubeşti pe Dumnezeu. Dacă Eu îl dau deoparte pe duşmanul împărăţiei Mele şi tu eşti mai bun şi îl iei de partea ta, atunci tu semeni cu aproapele tău, care răstoarnă pe Dumnezeu.

Poporul Meu, aproapele tău să fie cel ce face voia lui Dumnezeu, tată, că tu nu ştii să ţi-l alegi pe aproapele. Lasă-Mă să ţi-l aleg Eu dacă zici că eşti cu Mine şi cu această lucrare. Uită-te cum lucrez Eu cu această lucrare şi cu fiii ei, şi aşa să lucrezi şi tu, dar nu mai lua tu pe cel din stânga Mea ca să-l pui în dreapta Mea. Şi dacă-l iei, nu la dreapta Mea îl pui, şi îl pui la dreapta ta. Fii atent, iubitul Meu Israel, şi să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, tată; să-L iubeşti, dar nu să-L înşeli, dar nu să-L sapi, dar nu să-L împiedici, tată. Să-L iubeşti. Şi cum să-L iubeşti? Ca să-L iubeşti, înseamnă să-L asculţi tu pe El, şi nu El pe tine. Să-L iubeşti înseamnă să-I dai Lui inima şi sufletul şi virtutea şi cugetul tău. Să I le dai Lui, şi El să ţi le dea ţie după voia Lui, nu după voia ta. Iată ce înseamnă să iubeşti pe Dumnezeu: înseamnă să-L iubeşti pe El şi nu pe tine, şi tot aşa înseamnă să-l iubeşti pe aproapele, ca pe tine însuţi. Să-L iubeşti pe Domnul în tine, şi tot pe Domnul să-L iubeşti şi în aproapele tău. Israele. Să-L iubeşti pe Domnul în aproapele tău, şi nu altfel, poporul Meu.

Iată ziua lui Verginica în mijlocul sfinţilor cerului. Era duminica tuturor sfinţilor în ziua naşterii lui Verginica. Aşa am voit Eu cu naşterea ei, ca să-i bucur pe sfinţii care-şi aşteaptă răscumpărarea de şapte mii de ani. Eu nu-i mai dau azi cuvântul, pentru că sunt încă în poporul tău, Israele, sunt alţii strecuraţi în poporul tău, care nu înţeleg că cei din cer sunt vii în vecii vecilor, care nu înţeleg că cei ce sunt ai Mei, vii vor fi dacă vor pleca din trup. Verginica este de-a dreapta Mea, că ea a fost cuvântul Meu, şi ea este cuvântul Meu. Cine a fost prooroc, prooroc rămâne. Cine a fost păstor, tot păstor rămâne. Cine a fost viu în trup, tot viu rămâne în veci, şi lucrează în veci. Dar am cârtitori aciuaţi în mijlocul tău, măi poporul Meu, cârtitori care abia pot să creadă în cuvântul Meu. Se zbat să creadă, dar necredinţa e mare pe lume. Şi dacă cei ce sunt în mijlocul tău atinşi de lume, se luptă cu necredinţa, iată, Verginica nu voieşte să lase cuvântul ei. Ea e fericită că este cu Mine în mijlocul tău, poporul Meu. Ea este mare între sfinţi, şi este iubită şi cinstită, că e venită din strâmtorarea cea mare a vremii de sfârşit, că a purtat lucrarea Mea cea de la sfârşit. Va fi şi ea cu cuvântul ei când vei fi mai mic la număr adunat, dar pentru necredinţă ea nu poate acum lucra. Totul este cu putinţă la cei credincioşi, dar la cei necredincioşi, e greu, tată.

Toţi sfinţii te sprijină pe tine, Israele; toţi te poartă spre Mine, şi să ştii cum să mijloceşti prin ei la Mine, că Eu te am mare, poporul Meu, şi sfinţii ştiu mărirea şi harul tău.

Binecuvântat să fii cu binecuvântare de sobor de sfinţi şi cu binecuvântarea lui Verginica, cea sărbătorită de Mine şi de cer şi de tine, poporul Meu. Să fii veşnic binecuvântat, Israele. Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău aşa cum te învaţă Domnul tău, nu cum te învaţă omul, fiule. Tu eşti poporul Domnului, poporul cel binecuvântat. Binecuvântat să fii, Israele adunat azi, şi tu, Israele care te vei aduna mâine, că mâine vei fi mare, şi Eu voi avea nuntaşi la nunta ta cu Mine.

Pace ţie, iubitul Meu Israel! Îi este dor cuvântului lui Verginica să stea în sfat cu fiii cei credincioşi. Ea ştie cu duhul pe cei care poartă dorul cuvântului ei, dar Verginica foloseşte prevederea cerească; ea vede înainte-vedere şi nu dă acum cuvântul ei, din pricina necredinţei care stă aciuată în poporul tău, Israele, dar ea se bucură deasupra ta, şi mare bucurie e pe Mine şi pe ea de sărbătoarea acestei lucrări dumnezeieşti. Lucrarea aceasta de patruzeci de ani, este intrată în sărbătoarea ei. S-au împlinit trei ani de sărbătoare. Un pic, şi sărbătorim trei ani de la punerea pietrei de temelie a lucrării văzute. E sărbătoare de nou Ierusalim în mijlocul tău, măi poporul Meu. De trei ani e sărbătoare, şi sărbătoarea merge înainte până la ziua de odihnă, tată, şi va fi din zi în zi mai mult să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, Israele, că Eu te iubesc şi Mă slăvesc în mijlocul tău, şi te vor căuta noroade multe când voi opri apa din izvorârea ei, şi tu vei avea apă de har, apă din cer, învăţătură din cer pe pământ, că voi lua duhul mângâierii de la fiii oamenilor, şi ei vor alerga după răcoare de suflet şi nu o vor găsi decât la tine, poporul Meu, şi tu vei lua în ziua aceea apă cu cofiţa şi cuvânt de Duh Sfânt în legăturica ta, şi vei împărţi la cei fără de mângâiere. Vreau să te văd că lucrezi cu prevederea alături, tată, căci cu ea alături vei gândi înainte, şi ea va lucra înaintea pasului tău, înaintea faptei tale. Prevederea se gândeşte înainte de orice, şi numai fiii lui Dumnezeu o au pe ea în lucrul lor. Fiii oamenilor nu folosesc Duhul Sfânt al prevederii, şi de aceea nu scapă de rău, ba uneori lucrează răul cu patimă, până ce răul îşi desface capcana lui şi îl prinde pe cel ce îl lucrează pe el.

Poporul Meu, e Duhul Sfânt deasupra ta, măi tată. Luaţi Duh Sfânt, copii ai lui Israel, şi să se vadă că aţi luat. Vreau să mai ridic din fiii tăi spre lucru, Israele. Vreau s-o văd pe Verginica bucurându-se în rodul ei, tată, hrănindu-se din rodul ei. Binecuvântat să fie rodul tău cel nou, poporul Meu,

şi din sămânţă să iasă sămânţă clipă de clipă, şi din har să iasă fii ai lui Dumnezeu, şi din Duhul Sfânt să curgă izvoare de cuvânt dumnezeiesc peste făptură.

Te voi adăpa pe tine, grădina Mea, şi pe fiii tăi. Voi slobozi tot timpul glasul Meu peste tine, şi le voi spune copiilor tăi să ia cu trăistuţa şi să-ţi ducă cuvântul Meu cel de bucuria ta cu Mine, poporul Meu.

Binecuvântaţi să fiţi voi, copii ai grădinii Mele, grădină a începutului cel nou, cel profeţit prin vasul acestei lucrări, prin Verginica.

Binecuvântat să fii, Ierusalime, şi binecuvântat să fie începutul tău cel nou.

Binecuvântat să fii, Israele, poporul Meu, şi să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău aşa cum te iubeşte pe tine Domnul Dumnezeul tău. Pace ţie! Aş sta cu tine în sfat pe veci de veci. Voiesc să înmulţesc focul inimii tale după Mine şi după lucrarea Mea cu tine. Voiesc să te văd arzând de duh şi de har, că vreau să te însoţească pe tine semnele cereşti, tată. Pace ţie, Israele, poporul Meu, cel ce stai cu duhul treaz şi lucrând!

Pace şi ţie, măi Israele care te-ai dus şi ai gustat din vinul lumii, tată! Întoarce-te la Mine, întoarce-te şi nu mai sta lângă alţi dumnezei, Israele pribeag. Întoarce-te, fiule. Eu stau şi te aştept, dar vezi cum te întorci, să nu rămâi pe jumătate pe afară. Intră înăuntru, tată, intră în duhul acestei lucrări care se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu. Eu sunt Cuvântul. Întoarce-te, Israele pribeag, şi ia, tată, chipul Meu şi asemănarea Mea, şi întreabă pe cei ce au tâlcul Meu ca să te înveţe cum să stai dacă te întorci, cum să intri şi cum să stai şi cum să vorbeşti şi cum să taci şi cum să mănânci şi cum să fii viu.

Binecuvântată să fie învierea celor ce se întorc din moartea cea din lume, iar Eu Mă voi scula din răstignire şi voi fi viu peste tot trupul tău, poporul Meu, peste tot numărul tău, şi vom atrage nuntaşii la nuntă, şi serbarea de nou Ierusalim va fi frumoasă pe pământ.

Iată veste cerească: te voi aduna în curând, Israele, şi vom flutura stegulețe, şi va cânta Duhul Sfânt în mijlocul tău, din psaltire şi din strune, şi vom stropi pământul cu Duhul Sfânt. Voi trâmbiţa şi voi trimite străjerii să te vestească, şi iar vom serba sărbătoarea Cuvântului, şi lucrarea Mea se va scula în mijlocul cetăţii ei de naştere, şi oamenii vor vedea că a fost Domnul în mijlocul lor, şi ei nu L-au cunoscut că a fost.

Israele, pace ţie, măi poporul Meu! şi glasuri de copii să iasă din tine înaintea Domnului, glasuri de copii ai Domnului, Israele. Îmbracă-te frumos, îmbracă-te curat, şi ia cântarea cea nouă şi mergi spre cer lângă Mine, că Eu sunt cu tine, sunt în întâmpinarea ta, poporul Meu, şi Tatăl ne va întâmpina, şi moarte nu va mai fi.

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Israele, poporul Meu. Amin, amin, amin.

13/26 iunie 1994

Sărbătoarea Naşterii sfântului Ioan Botezătorul

Domnul a vorbit în toate vremurile pe pământ. Învăţătură despre taina iertării şi a pocăinţei. Proorocie pentru viaţă fără de moarte. Răstignirea patimilor.

Harul Meu să fie întru tine şi peste tine, popor al lui Israel, că mare este numele acesta, măi Israele, şi să-l porţi tu până la arătarea Mea pe norii slavei, ca să-i arăt lui Israel ce a însemnat acest nume în cer şi pe pământ.

Pace peste tine, grădina Mea în care-Mi deşert râul cuvântului Meu! Iar voi, străjerii Mei din grădină, aveţi grijă de această grădină, căci duhul rău se zbate împotriva acestei grădini. Vegheaţi din zi în zi mai treji, şi să rămâneţi în deşteptare bine chivernisită, căci harul Meu va mistui toată musca rea, toată omida care vine din afară, zbătându-se să-şi facă loc de aşezare pe vreo ramură a grădinii Mele. Vegheaţi, ca să fiţi plini de har în toată vremea, ca să fiţi plini de pacea Mea pe care mereu o lucrez peste voi, că fără ea Eu sunt olog şi ciung şi mut şi orb la voi. Fără pacea Mea din voi Eu sunt neputincios, tată, chiar dacă sunt Dumnezeu. Voi sunteţi mâinile şi picioarele Mele şi lucrul şi umbletul Meu; voi sunteţi graiul Meu; voi sunteţi harul Meu din vremea aceasta, căci harul din vremea aceasta este un har despre care nu s-a mai pomenit prin veacuri. Credinţa voastră din vremea aceasta este o credinţă despre care nu s-a pomenit în poporul lui Israel. Eu pe Israel l-am avut de popor. Eu în mijlocul lui am avut lucrare de cuvânt şi fir ceresc pe pământ şi domnie prin profeţi şi prin apostoli şi prin sfinţi şi prin îngeri, tată.

Iată, măi poporul Meu, Eu am vorbit toată vremea pe pământ ca şi în cer, dar cu cine am vorbit pe pământ, aceia s-au făcut prooroci. Şi tu când te mai faci prooroc? Prooroc înseamnă om care vorbeşte cu Dumnezeu, om cu care vorbeşte Dumnezeu. O, măi Israele, să te uiţi, tată, în cartea cerului şi să vezi bine şi să înţelegi, că Eu cu cine am vorbit între oameni, aceia s-au făcut prooroci şi îngeri, s-au făcut căpetenii şi apostoli, s-au făcut arhierei şi preoţi şi împăraţi, tată, s-au făcut voievozi şi învăţători cereşti între oameni şi peste Israel, dar azi vorbesc de patruzeci de ani cu tine şi nu te pot ridica la nici una din aceste trepte, măi poporul Meu. Uită-te la lume, tată, că se înalţă mereu pe treptele ei şi se fac din ea căpetenii şi cârmuitori şi arhierei şi patriarhi şi prooroci, măi poporul Meu. Şi tu, tată, Mă ai pe Mine deasupra ta cu cuvânt şi cu har şi cu darurile cele pentru sfârşit, şi cum să fac Eu cu tine să te fac vrednic de treptele cereşti pe pământ?

Eu cu proorocii lumii n-am ce să fac, cu mai-marii lumii n-am lucrare, că Eu n-am prietenie cu necredincioşii şi cu călcătorii poruncilor Mele cele cereşti şi sfinte. Aceştia zic şi ei că au pe Domnul, dar nu-i adevărat, tată, căci scris este: *«Cu cei necuraţi nu voi şedea»*. Dar nici ţie, creştine al lui Iisus Hristos, nu ţi se cade să stai în prietenie cu necredincioşii. Şi dacă stai, ce mai eşti tu atunci? Tu zici şi atunci că eşti creştin, dar Eu nu zic tot aşa. Eu zic ca Mine, nu ca tine. Eu zic ca legea Mea cea sfântă, nu ca a ta, măi popor greoi la fire şi la voinţă şi la curăţenie de duh şi de fire şi de trup, tată, că tu zici că e glumă Scriptura care spune despre Mine că nu voi sta la masă cu cei necuraţi, cu cei necredincioşi, care nu păzesc legile Mele. Şi iată, vine vremea să închid porţile harului, şi vine vremea să pun în cinste lucrarea Mea de cuvânt, căci lucrarea aceasta de cuvânt este cortul Meu peste tine, este acoperământul Meu deasupra ta, Israele. Şi pe cine trebuie să stea acest cort? Peste cine, măi poporul Meu? că tu te-ai învăţat să intri şi să stai cum vrei tu, dar iar îţi amintesc: *«Cu cei necuraţi nu voi prânzi»*.

Şi ce înseamnă necurat? Cel ce nu stă cum e voia Mea, acela este necurat. Cel ce stă în voia lui, cel ce nu ascultă de cuvântul Meu, cel încăpăţânat, cel fără de ruşine, cel cârtitor şi duşmănos, cel mofturos şi pretenţios, cel ce umblă cu lumea de mână, cel ce se uită peste hotar, cel ce are gânduri lumeşti şi trupeşti, acela este necurat pentru cer şi pentru acest cort, adică pentru această lucrare care acoperă pe Israel. Şi iată, Israel s-a învăţat să stea cum o fi, şi nu curat cum e voia Mea. Dar iată ce rosteşte Domnul acum: cel ce voieşte să intre şi să stea în lucrarea aceasta de cuvânt din cer, acela să se cerceteze pe sine şi să se spele bine în vasul acesta, în râul

acesta, să se spele de păcatele sale şi numai aşa să se strecoare sub cortul acesta, că voi pune îngeri de jur împrejur, şi am pus, şi voi pune, şi nu se va mai sări peste porţi. Altădată nu intrau creştini nebotezaţi în împărăţia Mea, şi aşa voi lucra şi cu tine, măi poporul Meu, şi nu vei mai putea intra nepocăit în cortul acesta, în biserica aceasta de nou Ierusalim, că tu, măi Israele, aşa eşti numit în cer: biserica Noului Ierusalim. Poate că tu n-ai ştiut care este numele bisericii tale. Şi iată, tată, taina de biserică este înfricoşătoare, şi tu stai în ea nepocăit şi necurăţat. Nu mai sta aşa, Israele. Curăţă-te, că aşa se zice: *„Cei chemaţi, ieşiţi, şi să nu rămâneţi, iar cei credincioşi, rămâneţi şi rugaţi-vă Domnului“,* că lucrarea cuvântului Meu este pâine cerească, şi în cine nu se lasă ea cu rod, acela n-are parte de această pâine, acela n-o primeşte, tată, şi el nu ştie; nu ştie, că el doarme în vremea mesei, doarme şi cu duhul, şi cu trupul, şi cu auzul, şi cu inima. Doarme creştinul la cuvântul Meu şi zice că e creştin, şi zice că vine să se împărtăşească cu hrana cuvântului Meu.

Eu am voit de multe ori să vă arăt cu arătare cerească felul lucrării Mele de cuvânt, să las văzută slava de îngeri, care are lucrarea de a hrăni pe poporul Meu cu cuvântul Meu, dar n-am putut lăsa descoperită această slavă, căci creştinii Mei au îndrăznit mereu şi au făcut păcate şi după ce au cunoscut lucrarea Mea, înfricoşătoare lucrare de cuvânt ceresc, cuvânt purtat pe îngeri şi pe slavă cerească. Dar Eu, tată, n-am să Mă împac cu această amestecătură, şi pe cel necurat îl voi scoate din acest ogor, ca pe un pom fără de rod, ca pe o ramură plină de omizi şi de muşte; că mare şi cerească este această lucrare, şi nu este omenească, ci este dreaptă şi cerească, măi Israele, dar creştinii au stat cu gândul lor lângă acest izvor şi au fost încărcaţi de pretenţii şi au cerut mereu să le grăiesc după cum era felul lor şi statul lor. O, să iei felul Meu peste tine şi să stai fără pretenţii cu cerul şi să înveţi viaţa cea cu smerenie şi să păstrezi acest aluat pentru toată vremea, ca să ai cu ce creşte, măi creştine.

Iată, astăzi este sărbătoare creştinească pe pământ, şi tu, Israele, serbezi cu Mine. Lumea serbează cu lumea, şi tu cu Mine, tată. Ne-am adunat în buchețel de mlădițe tinere, buchețel de muguri în mâna Mea, şi stau cu tine în mâna Mea şi grăiesc cu tine. I-am adunat pe cei tinerei şi am făcut un buchet, şi îl parfumez cu miresme noi, de cuvânt nou, şi vreau să am grijă de buchețelul cel tânăr, şi el să aibă grijă ca şi Mine, şi să lucrăm acelaşi fel de lucru unii spre alţii.

Poporul Meu, să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, Care te iartă pe tine de şaptezeci de ori câte şapte, dar să nu foloseşti acest cuvânt în bătaie de joc, ci să stai în aluatul smereniei, popor mititel. Cu tine vreau să ies spre neamuri, popor mititel şi tinerel, dar să ştii să stai cu Mine, să ştii cum să stai şi cum să-ţi fie statura. Să nu judeci pe Domnul Dumnezeul tău şi să nu-L ispiteşti ca şi cei mai mari, şi tu să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu inima şi virtutea toată, şi cu gândul şi cu fapta, cu sufletul tău cel dumnezeiesc, căci sufletul este dar dumnezeiesc peste trupul tău, şi trupul tău nu este nimic fără sufletul Meu în sufletul tău pe care-l ai de la sufletul Meu suflat. Să nu foloseşti în bătaie de joc taina Mea, că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te iartă de şaptezeci de ori câte şapte, măi Israele. Dar ce vrei tu să-ţi iert? Că fii atent, Eu la masă cu tine nu stau dacă nu eşti curat. Cine M-a întrebat pe Mine despre iertarea greşalelor? Şi Eu ce am răspuns? Voi ştiţi, măi copii ai lui Israel? Eram cu apostolii Mei şi îi învăţam ca să ştie şi ca să împlinească ce le spun, şi le-am spus aşa: *«De-ţi va greşi ţie fratele tău, mergi şi dojeneşte-l între tine şi el, şi dacă te ascultă, ai câştigat pe fratele tău. Şi dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi fraţi pentru mărturie. Şi dacă nici aşa nu se lasă câştigat, adu-l în sfatul bisericii. Şi dacă fratele nu se înduplecă, acela să-ţi fie ca păgân, nu ca frate. Şi ce legi, legat este; şi ce dezlegi, dezlegat este pe pământ şi în cer»,* după cum este scris. Dacă un frate ţi-a greşit şi se întoarce pocăindu-se, iartă-l. Dacă se întoarce iartă-l. Vedeţi voi ce taină? Şi dacă nu se întoarce, du-te tu şi încearcă. Şi dacă nu se întoarce, mai ia cu tine unul şi doi. Şi dacă nu se întoarce, dă-l sfatului bisericii. Şi dacă nici aşa nu se întoarce, să-ţi fie ţie ca un păgân, ca un călcător de lege. Şi s-a sculat Petru şi M-a întrebat: *«De câte ori, Doamne, va fi să iert pe fratele care-mi greşeşte? De şapte ori, oare?».* Şi atunci am zis: *«Nu de şapte, ci de şaptezeci de ori câte şapte să ierţi pe cel care-ţi greşeşte ţie dacă se întoarce cel ce ţi-a greşit».* Dar fii atent la mersul fratelui cel vinovat, ca să vezi dacă şi el iartă pe cel ce-i greşeşte lui, şi învaţă-l taina iertării, tată, şi să-i spui celui iertat să ierte şi el fratelui care-i greşeşte lui, că dacă nu, acela este slugă vicleană, care nu iartă din inimă pe fratele său.

Măi copii, dacă Israel avea slava Mea văzută înaintea lui, de ce a mai căzut de la faţa Mea? Îl călăuzeam cu stâlp de foc şi cu stâlp de nor, şi tot în zadar a fost, tot necredincios a murit Israel, necinstind minunea Mea din calea lui. Aşa este şi această minune a cuvântului Meu, cu care stau înaintea ta, Israele, că te-am luminat cu lumina cea de la început, pentru că la început era Cuvântul, şi Dumnezeu era Cuvântul, şi Dumnezeu este şi acum Cuvântul şi lumina, precum la început; şi te-am condus cu acest stâlp luminos, poporul Meu, şi te-am iertat de şaptezeci de ori câte şapte, ca apoi să înveţi să stai cu Mine. Şi de ce te-am iertat? O, mare lucru este să ştii să-Mi răspunzi de ce te-am iertat. Te-am iertat ca să fii curat şi spălat de păcate şi ca să te pun apoi la masă cu Mine, la masa cuvântului Meu, să te pun curat, că scris este: *«Cu cel necurat nu voi mânca».* Iată, de aceea te-am iertat. Te-am iertat ca să te curăţ prin taina iertării, şi apoi să te folosesc pentru Mine, să te folosesc cu duhul şi cu trupul tău, să am Eu duhul şi trupul tău, şi să fii al Meu apoi. Şi de unde aşa? că tu Îmi dai în cap cu cuvântul iertării cea de şaptezeci de ori câte şapte. Dar Eu altfel te-am învăţat. Nu aşa te-am învăţat să înţelegi, şi de aceea îţi spun: să nu iei în bătaie de joc această taină, măi poporul Meu. Ce am spus Eu atunci? Am spus: *«De-ţi va greşi ţie fratele tău»,* ţie, dar nu Mie; de-ţi va greşi ţie, nu de va păcătui Mie. De-ţi va greşi ţie, iartă-l, prin părerea lui de rău. Vezi tu, tată, că am dreptate când îţi spun că nu ştii să-ţi alegi şi să cunoşti care este aproapele tău? Dacă un creştin, aşa zis creştin, păcătuieşte Mie, acela mai este al Meu? acela mai este al tău? Ce fel de aproape al tău mai este acela dacă aproape al Meu nu este el? Acela Mă sapă, nu Mă apropie. Acela Mă alungă, Mă pironeşte cu păcatele sale.

Aşa erai tu, măi Israele, când te-am chemat ca să-Mi fii aproapele Meu, şi Eu, aproapele tău, şi te-am iertat şi de păcate, şi de greşale apoi, ca să fii curat şi ca să pot pune masă cu tine, şi ţi-am spus: *«Dacă nu vei fi ca pruncul, nu vei intra cu împărăţia Mea, cu masa Mea».* Ştii cum am fost Eu cu tine, măi Israele? Am făcut ceea ce am zis Eu când am zis de omul cu o sută de oi, care a lăsat pe cele nouăzeci şi nouă şi s-a dus după una rătăcită, şi dacă se întâmplă s-o găsească, să se bucure de ea mai mult decât de cele nouăzeci şi nouă. Aşa am vrut Eu să Mă bucur cu tine, iubitul Meu Israel, şi te-am aflat şi te-am iertat prin darul Meu, ca să fii curat şi ca să pot sta în mijlocul tău cu masa cuvântului Meu. I-am lăsat pe cei drepţi din cer, şi M-am coborât pe pământ la tine, tată, aşa cum omul cel cu o sută de oi le-a lăsat pe cele drepte, nouă-

zeci şi nouă, şi a plecat după cea rătăcită. Am venit pe pământ la tine, tată, ca să te caut şi ca să te număr în ceata drepţilor cei curaţi, şi să lucrezi ce a mai rămas nelucrat de ei, ce n-au mai apucat ei să lucreze. Să lucrezi şi tu în ogorul drepţilor, ca să iei şi tu plată de drept şi de prooroc şi de apostol şi de înger, tată.

Măi poporul Meu, mare este taina pocăinţei, şi când te voi vedea cu ea întru tine? Când, oare? *«Cel ce-ţi greşeşte ţie şi nu se întoarce pocăindu-se, să-ţi fie ţie ca un păgân şi ca un vameş»*; aşa am spus Eu. Acela n-are lucrarea pocăinţei, n-are pe Dumnezeu acela. Să-ţi fie ţie ca un păgân unul ca acela. Dar cel ce păcătuieşte faţă de stăpânirea cea cerească, faţă de domniile cereşti, faţă de îngeri şi de sfinţi, acela cum să-ţi fie? Vrăjmaşul lui Dumnezeu cum să-ţi fie ţie? Cel ce păcătuieşte asupra Duhului Sfânt, cum să-ţi fie acela? Cel ce păcătuieşte împotriva cuvântului Meu rostit în vremea aceasta, acela cum să-ţi mai fie ţie?

Iată, Israele, vine vremea să fac aşezare nouă şi tare în mijlocul tău, ca să am pe pământ, şi să vadă omul pământului faţa lucrării lui Dumnezeu peste cei cu lege şi peste cei fără de lege; peste cei cu lege din poporul Meu, şi peste cei fără de legea Mea în poporul Meu, şi poporul Meu va învăţa şi va lucra şi va avea atunci legea cerească pe care am lăsat-o Eu spre lucru, şi nu va mai pătrunde sub acest cort de cuvânt dumnezeiesc cel necurat cu ascultarea şi cu credinţa şi cu inima şi cu fapta mâinilor sale şi a inimii sale. Cel pretenţios se va umple de ocară atunci, şi va suferi ruşinea care vine de la lucrarea îngâmfării sale, şi nu va mai lua în bătaie de joc taina pocăinţei şi a umilinţei, că Dumnezeu a avut milă mare de acest popor, şi minunată este taina aceasta ca să i se ierte omului de şaptezeci de ori câte şapte. Aceasta este lucrarea umilinţei de duh, ca atunci când îi greşeşti fratelui tău, să mergi să-i spui să te ierte, să-ţi vezi greşeala şi să repari iubirea pentru fratele tău şi să-l iubeşti. Pocăinţa aceasta este o iubire care te face să-l iubeşti pe aproapele tău mai mult decât pe tine însuţi, sau măcar ca pe tine însuţi.

Omul îndumnezeit nu stă cu greutăţi pe suflet, şi se duce şi le dă jos, se duce la fratele lui şi cere ajutor, şi cere iertare şi sfat şi sprijin de la Dumnezeu, adică de la fratele său, că rău este de omul care după ce se naşte în păcate şi trăieşte în păcate, să mai şi moară în păcate; greu este, greu de tot, dar omul păgân nu ştie ce înseamnă Dumnezeu. Mai greu este de cel ce se zice că e creştin, că a auzit cât de cât de pocăinţă. Greu este de unul ca acesta căruia i s-a iertat de şaptezeci de ori câte şapte, şi să mai moară tot în păcate. Unul ca acesta e mai de plâns decât orice om păcătos care nu cunoaşte pe Dumnezeu. Minunat lucru este să se hrănească omul cu Trupul şi Sângele Domnului, dar greu păcat este ca omul să se apropie nepocăit de această milă dumnezeiască.

O, Israele, sunt cutremurat, tată, că şi tu tot aşa eşti. Eşti nepocăit întru mila aceasta şi mănânci din ea nepocăit, nevindecat, şi zici că de aceea iei, ca să te cureţi. Dar trebuie să fii pregătit, să fii curăţat, să fii iertat când mănânci mila Mea, şi apoi să nu mai mori, căci cel ce moare iar, acela n-a luat din viaţa Mea, acela n-a luat din moartea Mea. Minune mare este această taină: ca să ţi se ierte de şaptezeci de ori câte şapte. Şi tot în păcat să stai? şi tot în păcat să te sfârşeşti?

Măi poporul Meu, nu mai lepăda de pe tine pocăinţa, tată. Cel ce dă de la el pocăinţa, acela cade iar. Dacă faci aşa, nu mai sta, nu mai intra sub acest cort, sub acest acoperământ al cuvântului Meu, căci cuvântul acesta te va osândi şi te va însemna şi te va da deoparte ca pe un putregai. Nu mai intra cu haină murdară şi străină, că nu se cheamă că intri dacă vii aşa sub acest acoperământ, şi se cheamă că intri să strici, să întinezi, să jefuieşti, să culci puterea Mea la pământ şi să te faci stricător de cele sfinte, de popor sfânt, să te faci ucigător de popor sfânt, care voieşte cu Mine, care voieşte ca Mine şi nu ca tine. Dacă tu nu dai să înveţi lucrarea pocăinţei, şi în care lucrare să rămâi pentru vecie, nu mai sta cu poporul acesta. Şi dacă eşti obraznic şi stai, nu se cheamă că stai, şi altfel se cheamă, şi nu-ţi foloseşte, cum nici până acum nu ţi-a folosit nimic, aşa cum nu ţi-a folosit iertarea Mea ca să te fac curat de păcatele cu care erai venit la Mine. Dar cu Mine nu se fac păcate, tată; cu Mine se stă fără să păcătuieşti, se stă aşa cum cere împărăţia Mea cea din cer, se stă cu trupuri cereşti, aşa cum spune Scriptura despre cei ce sunt ai lui Hristos, care şi-au răstignit trupul şi poftele şi patimile cele de dinainte de înviere; şi se stă viu şi nu mort în împărăţia cea vie a Mea, întru care te-am aşezat venind cu ea la tine, că am venit la tine pe pământ ca să stau cu tine şi ca să nu mai păcătuieşti dacă Eu stau cu tine.

O, măi poporul Meu, ascultă, tată, sfatul cuvântului Meu, căci cuvântul Meu este cortul cel sfânt deasupra ta, şi te numesc popor al cortului sfânt, popor al Noului Ierusalim, care s-a coborât din cer, după cum este scris: *«Iată cortul lui Dumnezeu între oameni, şi va sălăşlui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Însuşi Dumnezeu va fi cu ei, şi moarte nu va mai fi»*. Auzi tu, măi Israele, că moarte nu va mai fi? Şi cum vine asta, măi poporul Meu? Se mai poate moarte sub cortul acesta? Se poate moarte în biserică, popor al Noului Ierusalim? că aşa este numele bisericii tale, poporul Meu de azi. Tu te numeşti popor al bisericii Noului Ierusalim, din pricina cortului sfânt, care te acoperă pe tine, căci cuvântul Meu cu care stau deasupra ta este cortul Meu peste tine, popor al bisericii Noului Ierusalim care a venit din cer la tine; la tine pe pământ, căci dacă Eu M-am coborât la tine pe pământ, Eu sunt însoţit de slava Noului Ierusalim, care te acoperă pe tine, măi Israele fără de minte, fără de ochi, că nu mai faci ochi, tată. Ia de la Mine pocăinţă şi ochi şi minte şi duh şi viaţă sfântă. Ia, ca să poţi sta sub cortul Meu, popor al cortului sfânt. Auzi tu că moarte nu va mai fi sub acest cort? Adică păcat nu va mai fi. Intră, tată, sub cortul acesta. Şi prin ce să intri? Prin sfinţenie, măi poporul Meu. Am pus peste tine străjeri, şi voi mai pune, şi să te înveţe ei ce înseamnă sfinţenie, ce trebuie să faci ca să ai sfinţenie.

Măi fiilor, cuvântul Meu este sfânt şi cere de la voi sfinţenie. Trupul şi Sângele Meu este sfânt. Fiţi şi voi sfinţi, că altfel nu pot să vă numesc fiii Mei, şi vă numesc furi, tată. La sfânta slujbă vorbeşte preotul, şi e sfântă slujba, dar la voi vorbeşte Domnul, măi fiilor, şi tot sfântă este slujba Domnului. Că iată, am venit la voi pe pământ şi nu M-aţi cunoscut, şi cel ce nu M-a cunoscut nu Mă poate cunoaşte acum, că acum Eu am luat trupul care Mi-a fost sălaş şi adăpost, şi dacă atunci când aveai în faţă trupul în care Mă adăposteam n-ai putut să Mă cunoşti, acum nici atât n-ai minte, creştine. Dacă n-ai avut atunci minte, acum n-ai nici cât atunci, că acum Eu grăiesc de sus, din nori, din vânt, din văzduh şi prin îngeri; acum s-a luat culcuşul Meu dintre voi dacă nu M-aţi cunoscut. Dar să Mă cunoască fiii tăi cei mai mici, şi să răscumpăr prin ei vremea Mea pierdută cu tine, Israele de la sfârşit, care ai fost tot atât de împietrit ca şi cel de demult, care a văzut focul şi norul înaintea lui, şi tot M-a tăgăduit. Şi tu ai avut sălaşul Meu în mijlocul tău, şi tot aşa, şi tu M-ai tăgăduit ca acela.

Măi poporul Meu, când aveai vrăjmaşii la pândă în calea ta cu Mine, tu te furişai şi veneai să bei şi să te saturi şi

să ai putere, Israele. Veneai pe dealul acesta la izvorul Meu, veneai să bei, tată. Şi acum nu mai ai pe vrăjmaşi la pândă, că Eu i-am luat de pe pământ ca să-ţi fac ţie loc şi să nu te mai pândească, şi tu, tată, azi nu lucrezi ce te-am învăţat Eu patruzeci de ani. Acum când te vezi liber, dai să-ţi pierzi mintea şi inima şi gândul de la Mine, şi credinţa şi frica, tată. Oamenii pământului care învaţă pe oameni, aceia şi-au pierdut judecata şi lucrează totul fără Dumnezeu pe lume, lucrează ei, şi te cheamă şi pe tine să te facă să-ţi pierzi judecata cea de la Mine, că tu stai în faţa icoanei omului şi te uiţi la deşertăciune şi înveţi, că icoana vorbeşte cuvinte deşarte şi îţi răscoleşte firea şi trupul şi simţul, şi iei şi guşti vinul desfrânării Babilonului; bei şi cu ochiul, şi cu urechea, şi cu gura, şi cu inima, şi cu gândul, măi poporul Meu, că nu s-a prins pocăinţa de tine până acum, ca să fi fost viu şi să nu cauţi cu cele moarte ale vremii tale. Ca roua pe iarbă a stat învăţătura Mea peste tine, şi te-am învăţat tăria şi desăvârşirea şi credincioşia, ca să nu bei din vinul lumii şi al desfrânării, şi te-am păzit, ca pe lumina ochilor Mei te-am păzit, iubitul Meu Israel. Aşa cum vulturul se roteşte deasupra cuibului în care-şi are puii, aşa am stat Eu deasupra ta, Israele, poporul Meu de azi, ca să Mă iubeşti pe Mine, Tatăl tău, şi să nu iubeşti alt dumnezeu. Şi tu te-ai făcut îndărătnic şi M-ai bătut în cuie şi nu M-ai lăsat să fiu Eu Domn înăuntrul tău ca să fii curat ca Mine, tată; şi Mă doare de truda Mea, că iată, tu nu-Mi slujeşti acum, că tu ţii la trup, creştine, şi nu eşti fiul Meu dacă faci aşa. Ispita poftei trupeşti când se aprinde în om, omul Îl scoate numaidecât pe Domnul de pe tronul inimii lui, că uită omul de Dumnezeu. Oricât de creştin ai fi, Îl uiţi atunci pe Domnul, şi Îl scoţi afară cu voia ta, şi chiar de nu-L uiţi, tu tot primeşti păcatul să se nască în tine. Atunci Domnul iese dinăuntrul tău, că El a fost ispitit de toate, dar de păcat n-a fost ispitit.

Iată, omul nu are pe Dumnezeu în el, pentru că omul, toată viaţa lui îşi slujeşte lui şi nevoilor lui trupeşti şi poftelor trupului. Necazurile trupeşti şi sufleteşti sunt ispite binefăcătoare mântuirii atunci când omul le ia ca pe nişte medicamente pentru întoarcere la viaţa cea de veci, şi iată, măi fiilor, Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am coborât pe pământ la voi, şi vă spun că cei de la început n-au avut darurile voastre. Vreau să vă fiu Părinte şi vreau să vă numesc pe voi fii ai Mei, ca să vă fac cunoscute toate lucrurile Mele, tată. Cei de la început n-au avut ce aveţi voi dăruit, că la voi S-a coborât Dumnezeu cu lucrare de conducere şi cu har şi cu cuvânt peste voi. Şi Mă uit mereu peste voi şi peste mersul vostru şi nu vreau să văd cum voi călcaţi în picioare harul Meu şi cuvintele Mele. Eu vreau să vă ajut să scăpaţi de jugul necredinţei, căci cel ce aude cuvintele Mele şi nu le împlineşte în toată clipa şi starea, şi face altfel, acela are pe el jugul necredinţei.

Măi creştinilor, fiţi fiii Mei, că robul nu ştie ce face stăpânul său, dar fiul ştie lucrurile tatălui său. Fiţi fiii Mei, că dacă nu vă veţi învrednici să auziţi peste voi cuvintele Duhului Sfânt şi dacă nu vă veţi ridica şi nu vă veţi îndrepta, să ştiţi că şi voi veţi avea parte de întunericul care vine şi se lasă peste lume, se lasă de-acum; să ştiţi că şi voi veţi suferi dacă nu veţi asculta, că v-am profeţit din cer că voi porunci fiarelor să iasă din culcuşurile lor şi să le dau hrană pe oamenii de pe pământ. Am profeţit că voi desface porţile cerului şi voi coborî foc, ca pe vremea Sodomei şi a Gomorei, peste desfrânaţii pământului, şi vor arde desfrânaţii ca lemnele uscate, şi ar fi ruşine grea pe voi, creştinii Mei, să mergeţi sub foc şi să ardeţi cu desfrânaţii şi cu necredincioşii şi cu cei ce M-au înşelat. Ruşine mare ar fi pe voi să mergeţi şi voi cu nelegiuiţii şi să strigaţi la morminte să iasă morţii şi să intraţi voi în morminte. E ruşine, tată, pentru voi, să mergeţi cu necredincioşii să strigaţi la munţi să vă acopere ca să vă ascundă de mânia Mea, că Eu v-am profeţit vouă că în zilele acelea, şi întunericul, şi fiarele care vor sfâşia, şi focul care va arde, şi morţii care vor ieşi, şi munţii care vor fi strigaţi, toate vor prooroci ruşinea voastră. Că Eu v-am spus vouă că toată firea este martoră înaintea venirii Mele şi va rosti judecata voastră, că M-aţi avut pe Mine prooroc între voi, şi voi aţi fost creştini răi şi neascultători; că dacă nu Mă veţi asculta cu sfinţenie şi cu curăţenie, veţi fi şi voi răpiţi de fiarele sălbatice şi veţi fi sfâşiaţi şi voi cu lumea cea fără ascultare, după cum este scris: *«Unul va fi răpit, şi altul va fi lăsat».*

Măi poporul Meu, duhurile rele stau pâlcuri, pâlcuri în jurul vostru, în jurul tău, creştine, dar să crezi ce-ţi spun Eu, măi fiule creştin, şi să veghezi ca nimeni altul, măi poporul Meu. Eu în cer împărăţesc. Dar vreau să împărăţesc şi pe pământ precum în cerul sfânt, dar să fii sfânt, măi Israele, să fii poporul Meu cel sfânt şi să-Mi fii fiu. Iată taina Mea cu tine, ca să fii ca Mine, pentru că poporul Meu este fiul Meu, popor de fii ai lui Dumnezeu.

Eu, Fiul lui Dumnezeu, sunt pildă pentru tine, Israele, că numai lui Israel i-am fost Dumnezeu şi atunci, iar azi numai ţie îţi sunt Dumnezeu, că lumii nu-i sunt Dumnezeu. Lumea are dumnezeul ei, îl are pe prinţul lumii, iar tu Mă ai pe Mine. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, dar să nu semeni cu fiii lumii, tată, cu fiii Sodomei să nu semeni, şi să semeni cu Mine întru trăirea ta, şi să fii aşa cum am fost Eu, blând şi smerit cu inima, ca să fii fratele Meu şi să fii popor de fii ai Tatălui, popor al lui Dumnezeu să fii, popor de fraţi ai lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Măi poporul Meu, iată, trebuie să semeni cu Mine, şi tu ce zici de taina aceasta? Eu nu defăimez pe Tatăl Meu cu nimic, şi semăn cu El, nu cu lumea, măi poporul Meu. Hăinuţa Mea seamănă cu a Tatălui Meu; şi purtarea Mea, tot aşa; şi slujirea Mea, la fel, şi Tatăl Meu vă cere să fiţi asemenea cu Mine, că nimeni nu va fi ca tine, Israele, dacă tu vei semăna cu Mine. Să te am pe tine frate, şi să fii viu cu trupul, precum şi Eu sunt, şi să nu mai mori cu trupul, să nu mai mori tu, cel ales acum pentru nemurire. Dar dacă nu vei semăna cu Mine, vei muri, fiule. Eu te-am iubit şi am cerut la Tatăl să nu mai mori nici cu trupul, nici cu duhul, poporule al Meu, dat Mie de Tatăl, dar asta nu se poate fără să meriţi, fără să semeni cu Mine.

Eu sunt pilda pe care a dat-o Tatăl ca să vă uitaţi şi să vă luaţi după chipul şi asemănarea Mea, că şi Eu am fost în toate ispitit, în afară de păcat, Israele, poporul Meu de azi, şi tot aşa şi tu trebuie să trăieşti. Cum aşa? Păi, Eu am fost cel mai mic, cel mai smerit, cel mai umilit, cel mai dispreţuit între oameni, că pe unii ca aceştia îi iubeşte Tatăl. Aşează-Mă în faţa ta şi vezi ce faci de-acum, şi te răstigneşte şi tu, şi stai pe cruce cum stau Eu, şi nu te mai da jos de pe cruce, căci cel pironit pe cruce nu mai are voia sa. Cel ce şi-a răstignit trupul şi voia trupului, este viu în Duhul Sfânt, este ca Mine şi face minuni în trup şi înviază morţii şi vindecă de patimi şi mântuieşte de la pieire pe mulţi din cei ce se uită la un frate de al Meu care seamănă cu Mine în lume. Stai aşa, răstignit, până la înviere, că şi Eu tot aşa am stat, şi tu să nu faci altfel. Să nu scoţi mâna din cuie, şi nici picioarele, şi nici trupul, că dacă-ţi scoţi trupul din cuie, vei muri, şi nu vei mai trăi întru Mine şi întru Tatăl. Aşa i-am spus şi lui Adam, i-am spus că dacă nu va asculta, va muri, şi nu va mai trăi, dar el n-a crezut, şi s-a lăsat înşelat. Tu să nu te mai laşi înşelat, că ai văzut ce a păţit Adam dacă s-a ridicat prin neascultare. Stai aşa cu Mine până

la venirea Mea pe nori când voi fi desăvârşit prin vedere şi când toţi Mă vor vedea în slavă, şi viii şi morţii, şi cerul şi pământul, şi toate cele văzute şi nevăzute, poporul Meu.

Măi fiilor, fiţi curaţi, tată, şi luaţi fire dumnezeiască în trupul vostru, ca să semănaţi cu Mine. Eu am zis că nu veţi mai avea moarte, şi adevăr grăiesc, dar învăţaţi lecţia vieţii şi nu mai daţi prilej morţii înspre voi. Fiţi fiii vieţii şi ai curăţiei. Unii dintre voi nu ştiţi bine această lecţie, dar am pe fiii grădinii Mele, că Eu am pus la temelia acestei grădini legea sfinţeniei şi a curăţeniei. Ce vei face tu, poporul Meu, când Eu, Domnul, voi deschide porţile grădinii Mele ca să te trec prin filtrul acesta? că în ziua aceea porţile acestea vor fi vii şi nu vor trebui ajutate de nimeni ca să vădească pe cei buni şi pe cei nebuni din poporul Meu. Ce vei face, creştine care zici că eşti fiul Meu? Ce vei face dacă nu eşti şi dacă nu vei fi găsit fiu al Meu? Mai e o clipă, şi aceste porţi se vor ridica, şi ele vor lucra cu minuni mari. Dar Eu îţi profeţesc de pe acum să te pregăteşti de intrare şi să-ţi fie fapta sfântă şi gândul sfânt şi cămaşa curată, măi fiule, că s-a coborât pe pământ piatra ta de încercare, iar în ziua aceea se va vădi cel cu viaţă sfântă şi cel cu viaţă întinată înaintea Mea.

Eu vă învăţ, Eu vă îndemn să Mă aveţi pe Mine în gând şi să fiţi smeriţi cu inima, măi fiilor. Iată, sunteţi tinerei şi trebuie să iubiţi pe Domnul Dumnezeul vostru cu tărie de duh şi de inimă, că de afară se luptă nejudecata minţii să vă stăpânească şi să vă scoată din această stână. Învăţaţi de la Mine, că Eu sunt blând şi smerit cu inima. Mi-e ruşine, măi fiule, să te arate lumea cu degetul pe tine în ziua aceea şi să râdă de Mine că ai fost al Meu aşa, necurat şi străin de cele sfinte. Să nu Mă ruşinezi în ziua aceea. Dar ziua aceea e lungă, tată, e lungă cât de la chemarea ta şi până la venirea Mea. Acum e vorba de ceas, măi fiule, de ceasul al unsprezecelea, tată. Repară-ţi cămaşa zilei Mele, a zilei întoarcerii Mele, măi Israele. Nu mai fi copil, măi creştine, nu mai fi copil sau bătrân. Nu mai fi bătrân fără minte sau copil fără minte. Fii tânăr şi frumos duhovniceşte, şi nu cumva să te văd când voi veni că eşti cu capul pe sus. Să te găsesc smerit, iertând pe fratele tău tot ce-ţi greşeşte ţie, ca şi Tatăl Meu să-ţi ierte ţie desaga ta cu care ai venit şi de care n-ai scăpat dacă iar te-ai întors să iei din ea, că luând un bob din ea, ea vine iar în spatele tău.

Iată, te las în sfat cu străjerii, popor mititel; te las şi Mă uit peste tine ca să văd cum înveţi tu lecţia sfinţeniei de duh şi de trup în care trebuie să stai şi să te găsesc stând la arătarea Mea cea cu slavă. Să nu cazi jos la vederea slavei Mele, care va întrece soarele în strălucire. Dacă vei cădea jos, atunci tu vei fi trupesc, iar dacă vei sta drept şi aşteptând şi primind slava Mea, atunci tu vei lua din ea şi vei fi cu Mine, asemenea Mie, şi toată făptura va şti că tu eşti ceresc pe pământ, că tu eşti din cer născut, şi că ai stat cu cerul.

Măi fiilor, să fiţi tari în sfinţenie şi să vă supuneţi unii altora în cele sfinte, şi unul altuia daţi-vă cinste, că dacă se mai vede între voi învinuire, Eu iau izvorul din faţa aceluia. Pocăinţa, aşa să fie: să vină cel ce a greşit şi să se plece, şi să fie iertat de fratele său. Şi dacă nu vine, mergi şi îndeamnă-l spre pocăinţă, după cum este aşezarea aceasta. Şi dacă nu se lasă câştigat cel făţarnic, să fie dat în stânga acestei lucrări.

Iar voi, străjeri ai Mei, să nu lăsaţi pe cel ce nu are statură întreagă întru Mine să vorbească în sfatul şi în lucrul lui Israel. Cel ce nu ascultă, cel mândru, cel ce face de capul lui, acela nu este iubit de Dumnezeu, şi nici voi să nu-l iubiţi pe acela. Cel ce nu are cuvânt dat de Domnul şi îndrăzneşte fără de rânduială, acela îşi alege plata semeţiei, acela cade din har. Eu cu har vreau să te învălui, Israele, dar pe fiii cei din tine care lucrează fără de cuvântul Meu, pe fiii aceştia îi am cu răceală şi nu cu iubire, căci iubirea este ascultare cu smerenie, nu îndrăzneală şi nesfială. Am mulţi creştini care au capul pe sus. Lasă să-l aibă dacă aşa vor, dar aceia stau acum cu capul în sus, şi în ziua aceea cum vor sta? Lazăr a fost smerit aici pe pământ, iar acum este în sânul lui Avraam; iar bogatul a fost semeţ aici, şi acum este în smerenie fără de mângâiere.

Învaţă-te să fii smerit. Israele, învaţă-te odată, şi nu lucra fără cuvânt, măi creştine, nu lucra fără păstor peste tine. Urâtă este lucrarea ta cea fără de păstor, urâtă este la faţa Mea, şi Eu o dau deoparte de la faţa Mea, şi rămâi fără rod pentru ziua aceea dacă nu ştii să ţi-l agoniseşti după rânduiala Mea, dacă nu strângi cu Mine, adică prin cuvântul Meu, şi nu prin cuvântul tău. Măi fiule, fii desăvârşit şi învaţă de la Mine cum trebuie să stai în acest cort, în această lucrare, că iată, am străbătut pustiul cu tine şi tot nu te-ai călit ca să ştii să asculţi de Mine.

Iar voi, cei ce ascultaţi, cei ce vreţi să vă aşezaţi bine înaintea Mea, lăsaţi-Mă pe Mine să vă aşez şi staţi cum vă aşez Eu, şi nu mai fiţi, măi fiilor, în gândurile voastre, şi fiţi în gândurile Mele şi ale drepţilor Mei. Luaţi-vă după cele ce am lucrat Eu în mijlocul oamenilor, în mijlocul vostru, şi păşiţi pe urmele Mele, pe urmele Domnului vostru Iisus Hristos. Eu las harul Meu peste voi, iar voi deschideţi porţile voastre, ca să intre harul Meu în voi şi să vă înveţe lucrarea sa. Măi fiilor, e mare lucrarea care vă cuprinde pe voi sub cortul ei, dar fiţi deştepţi, ca să înţelegeţi cele cereşti şi pilda acestei lucrări de cuvânt din cer izvorât, din cer coborât pe nori. Iubiţi înfăţişarea Mea peste voi, şi veţi face rod pentru cer, şi vor învia morţii şi vi se vor închina vouă, şi veţi zice: *„De ce ni se închină nouă?“*. Dar nu vouă, ci Mie se închină dacă veţi iubi înfăţişarea Mea peste voi.

Pace vouă de la Ioan, botezătorul Meu! Lucraţi şi voi peste voi şi peste cei ce vor crede prin voi, lucraţi botezul pocăinţei, că a sosit împărăţia cerurilor şi vom merge cu ea şi cu haina ei din loc în loc şi vom înveşmânta cu ea din loc în loc.

Israele, să stai cu harul Meu încins peste mijlocul tău, că Eu voi scoate sabia şi voi închide pe cei ce prigonesc credinţa şi îţi voi face loc ţie, şi vor crede noroadele prin tine şi vor lua calea spre Mine, iar tu să fii pildă de sfinţenie şi de înţelepciune şi de pas ceresc pe pământ, Israele, poporul Meu.

Pace ţie, Israele! Pace peste fiii tăi cei curaţi, şi ridicare peste cei slabi şi neîmpliniţi, că este ceasul al unsprezecelea, măi poporul Meu! Sună gongul îngeraşilor şi se desface cerul în curând; pentru unii, cu slavă şi cu mângâiere, iar pentru alţii, cu spaimă şi cu foc de îngrozire şi de curăţire a pământului.

Să fie duh de înviere şi de pace peste tine, popor al lui Israel, popor al Noului Ierusalim. Pace ţie, poporul Meu! Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 1994

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Părăsirea păcatelor aduce iertarea lor. Ascultarea e mai presus decât postul şi decât rugăciunea. Despărţirea de duhul lumii. Mărturisirea păcatelor. Pilda crinilor câmpului. Ştiinţa stă împotriva adevărului facerii.

Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu şi lucrez în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu, iar poporul Meu cel hrănit trebuie să poarte numele Meu, numele Celui ce îl hrăneşte pe el. Fericit popor este acela care stă sub această pecete cerească, sub acest aco-

perământ veşnic, aşa cum a stat Noe sub cortul cuvântului lui Dumnezeu la sfârşitul cel de la început.

Israele, popor al cuvântului Meu, Eu fac popas deasupra ta şi stau o clipă peste tine cu cuvântul Meu. Dar mai întâi, pace ție, măi poporul Meu! că Eu nu pot peste tine fără pacea Mea în tine, şi tu nu poți înțelege nimic de la Mine fără pacea ta întru Mine. Iată, de aceea nu poate creştinul cum trebuie să poată cu Dumnezeu, de aceea, că nu are pace între el şi Dumnezeu, adică nu are împăcare şi nu are îndrăzneală întru Dumnezeu dacă nu este împăcat cu Dumnezeu, iar Eu pe cel străin îl țin afară; pe cel străin de Mine, nu pe un altfel de străin.

Eu binecuvintez sfatul cel de azi pentru poporul Meu de azi, că vreau să mai îmbucăturesc pe cel flămând de Mine, pe cel dornic de cuvântul lui Dumnezeu. Eu aduc cuvântul hranei Mele, pentru că cel dornic îl mănâncă şi creşte şi se cunoaşte credința lui şi lumina lui între ceilalți care sunt de un nume cu Mine. Ferice ție, măi Israele care ai credință în lucrarea cuvântului Meu aşa cum a avut Noe, robul Meu, care a rămas prin credința lui în cuvântul Meu de profeție. Aşa şi tu trebuie să rămâi, dar poporul Meu ia în glumă lucrarea cuvântului Meu, şi de aceea n-are putere până la punte, că merge până la punte, şi când să treacă la scăpare, când să pună piciorul pe punte, când să sară în barca Mea de scăpare, nu mai are timp să sară. Că iată, nici pe Noe nu l-a ascultat nimeni ca să se lase de lume şi să vină cu Noe, că Israelul Meu, cât a avut pe copiii lui mici, a stat să-Mi audă cuvântul Meu de scăpare şi de înviere şi de salvare, dar dacă i-au crescut copiii, nu mai ştie, că are de lucru pentru copii, şi apoi se duce cu ei în lume, se duc de lângă Mine. O, ce trădare! că au mâncat până acum din sânul Meu, şi acum se duc la chemarea lumii. Ce părăsire dureroasă! Că acum aceştia nu mai au timp şi haină de masa Mea, şi s-au apucat să lucreze la case sparte şi la duhul lumii, care seamănă vânt şi care spulberă sămânța Mea din creştin.

Iată, tată, acum să Mă credeți ce v-am spus Eu când v-am spus că greu e de omul care se căsătoreşte, că dacă stă cum-necum cu Mine în vremea cea mică a copiilor lui, el e luat de lângă Mine în vremea mărimii copiilor lui, mărime fără Mine, ca şi copiii lui Iov, care în fiecare zi se distrau şi se adunau unii la alții şi uitau de Dumnezeu tot mai mult, dar Iov se culca seara cu rugăciunea în gură şi se scula în zori cu rugăciunea în inimă şi aducea jertfă de ispăşire pentru el şi pentru copiii lui, pentru iertarea păcatelor, tată. Iov era preotul casei lui şi aducea zilnic jertfă pentru iertarea păcatelor casei lui, dar păcatele care nu se curmă ca să nu se mai săvârşească după rugăciunea de ispăşire a păcatelor, păcatele necurmate nu se iartă, tată. Omul care se roagă lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lui, nu i se iartă păcatele dacă nu le curmă după ce se roagă de iertare. Iată, copiii dreptului Iov n-au căpătat iertarea păcatelor, pentru că ei stăruiau în ele zilnic, că se mutau unul la altul copiii lui Iov, şi zilnic petreceau şi trăiau în mâncări şi în plăceri, până ce a venit pieirea cea neaşteptată de ei. Dar care părinte mai face ca Iov, ca să rămână cu Mine şi să nu se ducă cu copiii spre lumea care-i cheamă pe copii? A stat Iov, apoi, ca o jertfă vie în fața lui Dumnezeu atâta vreme, şi Dumnezeu l-a numit drept pe omul acesta. Mare preot a fost Iov, care a ajuns mai apoi el însuşi jertfă vie înaintea lui Dumnezeu, iar pentru dreptatea lui, Domnul l-a luat ca pe un drept al Său, împodobind cartea drepților cu numele lui Iov. Dar părinții din poporul Meu se dau de partea copiilor care pleacă spre patimă şi spre viață trupească atunci când se măresc, şi Eu trebuie să-l nasc din nou pe Israel, că tu, măi Israele, n-ai stat cu Mine până la punte ca să treci puntea de la capătul ei până la Mine, tată.

Ți-au crescut copiii, Israele, şi M-ai părăsit şi te-ai dus să le vezi viitorul şi să ajuți viitorului lor, că n-ai vrut, tată, să Mă asculți, că Eu te-am învățat să te rogi din timp la Mine ca să vin, ca să nu mai apuce copiii tăi să crească mari, că ți-am profețit că-i fură lumea, tată. Şi iată, profeția Mea n-ai crezut-o ca să te fi rugat cu lacrimi la Mine, Izbăvitorul tău. Să te fi rugat să vin, că veneam, tată, veneam pentru tine şi Mă lăsam descoperit şi lucram prin rugăciunea ta şi te izbăveam pe tine şi pe toată casa ta, dar tu nu te-ai rugat. Şi acum, când vin să te opresc să nu pleci după copii, sunt dat afară din ograda ta, şi M-ai lepădat şi nu mai ai cuvântul Meu, şi tu nici măcar nu ştii să te pocăieşti, măi tată, că te-am hrănit ca un tată. Că tu, în loc să te pocăieşti când te tragi la stânga sau când te dau Eu la stânga pentru pocăință, tu te apuci şi te răzvrăteşti şi Mă urăşti şi Mă vorbeşti de rău şi Mă faci mincinos, şi Eu am să-ți arăt că pe Mine te răzvrăteşti, nu pe cei ce stau în lucru pentru numele Meu. Eu mereu am avut judecători peste Israel ca să judece pricinile şi căile lui Israel. Şi acum tot aşa, dar cui nu-i place această rânduială dumnezeiască, acela nu este născut din Dumnezeu.

Poporul fără de prooroc, adică fără de cuvântul Meu în mijlocul lui, poporul acela este fără Dumnezeu, şi nu este în siguranță un astfel de popor, de vreme ce Eu nu am loc cu cârma în mijlocul lui, că scris este în Scripturi: *«Vai de cetatea peste care nu este prooroc!»,* şi iar este scris: *«Vai de cetatea peste care se aşează mulți conducători, că aceea se va prăbuşi».* O, tu, măi Israele, nu eşti luat sub cortul Meu ca să conduci tot tu peste tine, ca să conducă fiecare cârma acestei corăbii care are în fața Cuvântul lui Dumnezeu. Eşti luat ca să-ți fiu Eu cârmaci, că pe Mine furtuna Mă ascultă, ca să nu-ți facă ție şi Mie rău, ție şi Mie când sunt Eu cu tine. Dar când nu sunt Eu cu tine, pe tine se poate supăra furtuna, de vreme ce nu te ascultă. Ea pe Mine Mă ascultă, pentru că Eu Îl ascult pe Tatăl Meu, Făcătorul. Dar tu, tată, nu Mă asculți pe Mine, Cel trimis în întâmpinarea ta de Tatăl, măi Israele călător, că eşti călător spre Tatăl, dar nu ştii drumul fără Mine. Eu sunt calea, Eu sunt drumul, şi drumul Meu e îngust rău, şi tu trebuieşti sprijinit pe tot drumul, că pe drum dai de scorpii şi de lupi şi de primejdii ascunse în cale, şi tu nu eşti tare la încercare ca să zbori pe deasupra, să dai pinteni îngerului care te poartă, dacă-l laşi să te poarte. Dar tu nu Mă asculți pe Mine, de vreme ce faci ca tine şi nu cum îți spun Eu. Când eşti tu cu mâna pe cârma ta, tu poți cădea oricând, tată, că de câte ori ai căzut, nu te-ai învățat minte ca să Mă laşi pe Mine să te port, şi iar îți spun: rău este fără prooroc, adică fără de cuvântul Meu înaintea ta.

Iată, măi fiilor, că fac ce fac şi iar dau cu cuvântul spre durerea Mea de la voi. Eu n-aş mai voi să vorbim aşa, dar când, oare, Mă veți vindeca de durerea neascultării de la voi? că spinii de la lume nu-Mi sunt aşa de veninoşi ca spinii pe care Mi-i înfigeți voi în fruntea Mea miloasă. Poate că nu ştiți cum se mai poate spini pe fruntea Mea şi coroană de spini ca atunci. Eu vă spun vouă cum: Mi-i bate satana de câte ori vine, că mereu vine în fața Mea şi vă învinuieşte pe voi de neascultare şi Îmi aduce păcate şi urâciune de la voi, cei ce sunteți numiți poporul Meu de azi. Fac horă în jurul Meu slujitorii satanei, că vin buluc, cu verzi şi cu uscate de la voi, cu cele proaspete şi cu cele vechi, că de câte ori vine satana cu cele verzi, adică cu cele proaspete, vine şi cu cele uscate, cu cele

vechi pe care le-ați făcut sau pe care nu le-ați scos la vedere ca să fie osândite și desființate din cartea lui satana, că am pe câte unii din voi așa de îndărătnici, așa de stăruitori în rău și în prostie, așa de neascultători, că Mă înspăimânt când văd ce face satana pe lângă ei. Satana e lucru rău, care este semănat de creștin, e duh de neascultare, care este întreținut de creștin, e duh de împrăștiere a Duhului Meu Cel Sfânt din om. O, tată, rău este de voi fără Duhul Sfânt în voi. Dacă voi ați avea pe Duhul Sfânt în voi, ați vedea și voi cu El în urma voastră, ați vedea răul care v-a ținut robi și străini de Mine, ați vedea rodul nepăsării voastre.

Voi, măi fiilor, nu cunoașteți toți poarta cea strâmtă, că poarta cea strâmtă este legea Mea și statul în ea așa cum am stat Eu, și apoi apostolii Mei, și toți cei care și-au frânt voia lor pentru ca să Mă aibă pe Mine; iar poarta cea largă este legea lumii, măi fiilor. Și iată, Eu plâng sub spinii lui satana, care-Mi arată cu degetul purtarea creștinului Meu și portul și năravul creștinului Meu.

Eu de patruzeci de ani ți-am spus, măi fiule, să te îmbraci și să te încalți frumos, dar frumos înseamnă cum Îi place lui Dumnezeu, nu cum îi place lumii, înseamnă să n-ai gusturi la îmbrăcat și la încălțat, că după gustul acesta vin multe, vine și pofta trupului dacă te tot uiți la trup să-l vezi cum e, să vezi cum îți stă și cum te aranjează, și te pierzi apoi, căci pofta zămislește păcatul, măi fiilor. Așa s-au dus copiii acestui popor și, încet, încet, M-au uitat pe Mine, și s-au uitat la ei și la trupul lor și s-au dus în lume, măi fiilor.

Am coborât iar, ca să las cuvânt peste Israel, să-l mai învăț iar, căci cuvântul Meu este stâlpul de foc și norul cel luminos, care l-a condus în fiecare zi pe Israel. Cuvântul Meu de azi este călăuza de azi a lui Israel, precum odinioară îl călăuzeam pe Israel. Măi fiilor, când l-am scos pe poporul Israel din lume, adică din Egipt, am lucrat mare minune cu el și l-am scos cu mână tare, vărsând urgie peste faraon și peste stăpânirea lui, dar Israel nu M-a ascultat cum trebuie, și l-am pedepsit să rătăcească patruzeci de ani prin pustie. Dar am avut grijă de el, că Israel n-a avut casă și nici rost ca în Egipt. Israel n-a tors, n-a țesut, n-a arat, n-a semănat, și a avut darul Meu. Dar acela era darul Meu și nu meritul lui Israel, și nici așa n-a voit să fie el poporul Meu.

Măi fiilor, de ce credeți voi că am zis Eu vouă prin Evanghelia Mea să vă uitați la crinii câmpului, care nu torc și nu țes, și să vă uitați la păsările cerului, care nu ară și nu seamănă și nu strâng în hambare, și care au veșmânt frumos și hrană de la Dumnezeu? Pentru că Eu pusesem această trăire de dar peste Israel în pustie. Israel, măi fiilor, când a fost scos din lume, a crezut în Mine și în Moise, și l-am vindecat de toate bolile într-o clipă, și nu era în seminția lui bolnav. Toți au plecat din lume cu sănătate, adică din Egipt, și apoi, în cei patruzeci de ani de rătăcire pentru cârtire, Eu am coborât peste el darul Meu, și nu s-a rupt hăinuța lor pe care o aveau pe ei când au plecat din lume, și nu s-a rupt încălțămintea lor, nu s-a rupt timp de patruzeci de ani, și nu au arat și nici nu au semănat timp de patruzeci de ani, și au avut darul Meu ceresc ca hrană, dar ei s-au răzvrătit și au cârtit și au vrut hrană de pe pământ, așa cum erau învățați în lume, măi copii. Și i-au învinuit pe cei puși peste ei, pe Moise și pe Aaron, și au jertfit la idoli, ca în lume, dar Eu darul Meu nu l-am retras până la malul Iordanului, până aproape de Ierihon, căci fiii lui Israel n-au tors, n-au țesut, n-au arat, n-au semănat și n-au strâns în hambare, n-au avut case, și au mers din loc în loc, purtând pe umeri chivotul Domnului, și a rămas de mărturie darul cu care l-am însoțit Eu pe Israel cel cârtitor, că de atunci s-a făcut vinovat Israel față de Mine, și așa a rămas până ce l-am lepădat, până ce ne-am lepădat unul pe altul. Ce am putut face Eu pentru el și n-am făcut? Dar pentru tine, Israele, ce am putut să fac și n-am făcut, ca să fii până la capătul cerului cu Mine, și apoi să ies cu luntrea Mea înaintea ta? Te-am scos din robia lui faraon, adică din robia lumii, tată, ca să mergi după Mine și după cuvântul Meu, și să rămânem împreună până la capătul slavei. Fii atent, că numai pe tine te-am scos din lume, Israele; n-am scos și pe altcineva, că numai cu tine am fost prin cuvânt acum, la sfârșitul veacurilor lumii. Așa și atunci, măi fiilor, n-am scos din robie decât numai pe Israel; pe ceilalți din lume nu i-am scos.

Vin mereu și azi și te învăț să iei seama ca lumina din tine să nu fie întuneric, să iei seama să nu fii mormânt în care nu se vede, de care nu se știe, și să fii treaz pe cale și să nu fii tot ca lumea din care Eu te-am scos. Iată, măi fiule, lumea Mă înjură, și tu Mă binecuvintezi; lumea îl cheamă pe diavolul, și tu îl blestemi pe diavolul, și de aceea vin și îți spun din nou să fii atent și să nu cauți să placi oamenilor, că tu știi că scris este în Scripturi: *«Dumnezeu a risipit oasele celor ce plac oamenilor»*. Lasă-te învățat de la Dumnezeu, iar tu, învățătorule al Meu, caută să-l poți pătrunde pe cel pe care-l înveți. Vreau să-i strâng pe cei ce învață pe Israel, ca să-i învăț cum să învețe bine și cum să se cunoască rodul înțelepciunii.

Măi fiilor, pacea din casele voastre este începutul Meu în casele voastre. Cuvintele din casele voastre să fie ca ale Mele, și legea din casele voastre să fie legea Mea, nu legea lumii, măi fiilor. Cine-și face voia sa, acela este din lume, iar cine face voia Mea, acela este din Tatăl Meu. Dacă tu ai voia ta și nu a Mea, tu nu vei avea niciodată pace, chiar dacă postești și te rogi cât ai vrea tu. Eu fără de pace nu stau cu tine, nu stau în casa ta, căci ascultarea e pusă mai presus decât postul și decât rugăciunea. Ascultarea e frângerea voii tale, e lucrarea smereniei tale întru Dumnezeu. Altfel, tu ești un om bolnav de duhul mândriei și mereu te vei plânge că e greu, căci rugăciunea ta e curată și ascultată numai atunci când tu nu trăiești în voile tale.

Creștinul acestei lucrări care nu lucrează totul din ascultare, acela disprețuiește stăpâniile și domniile cerești, și pe Mine, Care ascult pe Tatăl și sunt pildă de ascultare peste voi. Măi fiilor, când vedeți că nu aveți pace și liniște, când vedeți că nu vă merge cu pace viața, duceți-vă, tată, cu mintea la inimă și cercetați-vă ce ați păcătuit, că pacea numai din pricina păcatului se pierde din suflet, fuge din suflet și iese pribegind și suspinând. Nimic nu poate mulțumi un suflet mândru. Acela găsește numai noduri și caz de îndreptățire. Creștinul care se plânge de ale sale și de cele din jur, acela este mândru, este atacat de plata mândriei, și ar voi să scape de cele atârnate de el. Iată, așa este plata neascultării, și măcar du-o, creștine, du-o pentru ispășire dacă n-ai vrut să asculți nici de Domnul, nici de păstor, nici de aproapele tău, care te-a sfătuit frățește, și ai ascultat numai de voința ta. Și acum du-ți desaga în care ai strâns greșeală cu greșeală.

Nu mai citi, Israele, ziare și cărți lumești, că-ți pustiesc sufletul, și îl duc la întristare, că sufletul gol de Dumnezeu n-are pace, n-are răcoare. De ce să știi tu ce zice lumea, ce pățește lumea? De ce să te uiți peste hotare? că peste hotar este al altuia, nu este al tău. Al tău este Dumnezeul cerului, iar ce este peste hotar este dumnezeul lumii. O, și ziare și cărți lumești și vești trupești și iscodire ca în lume, și Eu în același loc? Dar Eu în lume nu stau și nu Mă duc, și nu stau în inima ta

aşa, şi te las pustiu de Mine. De ce te uiţi în lume, tată? Nu te mai uita în ea, că lumea e oceanul în care se îneacă omul, şi iată, cine din creştinii Mei au încercat să intre în acest ocean, s-au înecat în el, s-au dus la fund şi nu mai sunt cu Mine, şi Eu după ei în lume nu Mă bag şi nici nu Mă rog Tatălui pentru ei. Eu sunt Cel Care am zis: *«Tată, Eu nu Mă rog pentru lume, ci pentru cei pe care Tu Mi i-ai dat din lume, că nici ei nu erau din lume, precum nici Eu nu sunt».* Lumea e oceanul plin de aspide şi de şerpi veninoşi şi de mlaştini, şi tot la fel este şi duhul lumii care este în creştin şi care-l scoate pe creştin de la Dumnezeu, că tu, creştine, şi dacă nu te duci în lume, dar dacă ai în tine duhul lumii, duh de lume şi de trup şi de fire, lumea din tine stă împotriva ta înaintea Mea.

Păcatul dintre om şi om este dezvăluit de unul din cei doi, şi se poate salva cel ce a păcătuit împotriva omului dacă omul cel cu care a păcătuit se smereşte. Dar când omul păcătuieşte faţă de Dumnezeu, cum poţi să-l mai ajuţi pe unul ca acela? Acela se pierde, adăugând la cele ascunse altele mai noi şi mai ascunse. Cum să se mai aducă jertfă de rugăciune pentru păcatul cel ascuns, pentru păcatul făcut împotriva lui Dumnezeu? Cine să se roage pentru cele ascunse ca să fie cerere de îndreptare? Să ştiţi, măi fiilor, că mult poate rugăciunea dreptului întru lucrarea sa, dar păcatul descoperit de Dumnezeu la creştin, îl aţâţă pe creştin în loc să-l smerească, în loc să-l aducă la pocăinţă. Şi de ce aşa? Pentru că omul ascuns în el este diavol, măi copii.

Aveţi grijă, tată, de cuvintele pe care vi le dau Eu azi, ca să nu vină proorocul Ilie şi să vă lovească pe voi pentru necurăţii ascunse, că după Mine vine Ilie, măi fiilor. Aveţi grijă să nu dosiţi ceva, nici bani, nici avere, nici patimi, nici duh lumesc în voi să nu dosiţi. Staţi descoperiţi, nu vă pitiţi de Dumnezeu cum a făcut Cain, care a dat să ascundă fapta mâinilor sale. Să veniţi cu totul la Mine, fără să dosiţi ceva, fără ascunderi. Haina ta, poporul Meu, şi măi fiule, să nu aibă două feţe, adică una pentru Mine, şi una pentru tine, că dacă faci aşa, tu singur te păcăleşti. Să nu fii ca ţolul murdar pe care-l întorci când ştii că vine un oaspete la tine, că mirosul de dedesubt te va da de gol. Tu nu vei străluci dinăuntru, căci strălucirea ta dinăuntru va lucra dinăuntrul tău, nu din afară când ea este. Eu, şi pe dinăuntru şi pe dinafară Mă voi desfăşura cu tine peste mulţimi, dar dacă Mă ţii numai pe afară, tu eşti cu două feţe, haină cu două feţe, tată. Haina ta să fie la fel pe amândouă părţile, ca să nu rămâi păcălit când toate se vor răvăşi la vedere.

Cuvântul Meu să fie înrămat şi să te închini lui, poporul Meu, căci Eu sunt Cuvântul. Şi cum adică să te închini lui? Adică să nu ieşi în afară de cuvântul Meu, de Mine şi de legea Mea cea cerească. Să ştii, măi fiule, că mulţi fii din lume care au luat cuvântul Meu prin vestirea ta, mulţi l-au pus în ramă şi se conduc după el şi nu mai ies din el dacă l-au auzit de la Mine. Şi tu, măi fiule, nu mai pune mâna pe topor ca să-ţi tai propteaua de sub picior. Nu mai da cu toporul în Dumnezeu, că Eu sunt propteaua de sub piciorul tău, şi tu ţii cuvântul Meu sub călcâiul tău. Pune-l în ramă, tată, şi ia-te după el, că el este propteaua ta. Sub piciorul tău stau, numai să Mă recunoşti că-ţi sunt proptea şi sprijin şi scăpare deasupra prăpastiei morţii. Vorbesc cu tine din tot sufletul cerului şi sunt flămând după tine şi voiesc să te uiţi la crinii câmpului şi la păsările cerului şi să nu pui nimic înaintea acestei Scripturi, împotriva acestei profeţii cereşti.

Am venit să te aşez în grădina raiului, măi Israele. Vrei, tată? În grădina raiului sunt Eu, Domnul, şi cu sfinţii, şi cu proorocii, şi cu cei asemenea Mie, şi stau la masă în adunare de sfinţi. Şi ce se mănâncă în grădina raiului? Ce trebuie să mănânci tu dacă vrei să trăieşti în această grădină? Dar să nu mănânci numai cu gura, măi Israele, că în grădina raiului se mănâncă cu inima, cu mintea, cu simţurile tale, cu cugetul tău, cu dragostea ta, nu cu gura, tată. Mâncarea din grădina raiului e legea Mea, e legea lui Dumnezeu, şi pe ea s-o mănânci ca să poţi sta în grădina raiului. Legea ascultării, aceasta este legea lui Dumnezeu. Mănâncă, tată, legea lui Dumnezeu mai mult decât pâinea mâinilor tale. Mănâncă Scriptura, măi Israele, dar să nu mănânci din ea ce au mâncat cei neascultători de Dumnezeu, şi să mănânci ca poporul Israel din pustie în vremea ascultării lui, că lor le-am dat grădina raiului, şi ei au ieşit apoi afară din ea, din legea Mea, şi au luat legea lor, adică voia lor, şi au lepădat-o pe a Mea, până la sfârşitul lui Israel, şi Eu am scris lege împotriva legii lor, pentru că Eu am văzut înainte ceea ce avea să facă Israel, şi s-au scris peste Israel legi împotriva păcatului, spre pedepsirea păcatului, spre ispăşirea păcatului. Dacă Israel ar fi mâncat ce i-am dat Eu în pustie, n-ar mai fi ajuns să mănânce iar trupuri, şi ar fi mâncat hrana cerească, mana care venea în fiecare zori de zi peste Israel.

Măi Israele, vine iar vremea aceea, vine iar peste Israel, căci ceea ce a fost, iarăşi este, iarăşi va fi; vine iar pâine din cer peste Israel, dar dacă nu vei fi, măi creştine, la numărătoarea celor ascultători, tu nu vei avea pâinea aceea. Vine vremea să nu se mai strice haina de pe tine dacă te voi găsi îmbrăcat aşa cum te-am învăţat Eu, dacă te voi găsi ascultând. Dar dacă nu vei avea vrednicia aceasta, vei pierde darul acesta, Israele. Această vreme vine iar, vine numaidecât, că e scris că vine, şi dacă nu te găseşte în ea şi în grădina ei, pe unde crezi că mai poţi intra în această sfinţenie? că Eu, ca unul ameţit de vin am strigat atâta vreme la tine şi am spus: *«Intră, tată, sub cortul acesta, adică sub ascultare, adică sub sfinţenie de inimă şi de fire, adică în grădina raiului, măi poporul Meu!».*

Bucuria ta să fie zdrobirea inimii după Dumnezeu, Israele, şi dacă inima ta e fără de pace, umblă, tată, după pacea Mea şi împacă-te cu Mine şi te pregăteşte pentru cer, şi hai să fim bucurie unii pentru alţii, şi vindecare unii pentru alţii, şi iubire în cer şi pe pământ. Eu, măi fiilor, nu plec de la voi, că nu pot fără voi. Nici voi să nu puteţi fără Mine până la venirea cea mare.

Să ai, Israele, credinţă în lucrarea cuvântului Meu, aşa cum a fost Noe, care a scăpat prin credinţa lui, că la potop Eu am deschis izvoarele adâncului şi jgheaburile cerului, dar pe Noe, care era la mijloc, l-am păzit nevătămat. Am deschis izvoarele adâncului, măi fiilor, şi la aceasta am adăugat izvoarele cele de deasupra tăriei, şi s-au unit de jos şi de sus, şi am prins pe om la mijloc, dar pe cel credincios l-am avut în sânul cuvântului Meu, cuvânt prin care Noe şi-a întocmit barca de salvare.

Să nu mai zică omul veacului acesta că ploaia se face de pe pământ spre tăria cerului. Să nu mai asculţi la minciunile omului ştiinţei fireşti, că omul acesta nu ştie nimic, măi fiule. Eu sunt Cel ce îmbrac norii cu ploaie, şi numai dacă vreau Eu, pun ploaie în nori. Eu am spânzurat pământul pe ape, şi întăriturile lui nu se vor clătina în veac, pentru că Eu din apă am scos pământul şi tăria cerului. La început era apă şi întuneric şi adânc fără capăt, şi s-a ivit apoi lumină prin cuvânt, şi apoi s-au despărţit ape de ape, ca să se arate tăria cerului, să se arate cerul cel ce dă viaţă, cel ce poartă viaţa celor vii, cel ce ţine sufletul în viaţă, măi fiilor, sufletul în trup, măi

copii. Şi după aceea, apele cele de sub cer s-au dat în părţi şi s-a înfiinţat pământul pe ape şi s-a numit uscat şi ape, pământ şi mare, măi fiilor, dar până n-au venit pe pământ apele cele de deasupra tăriei, pământul n-a odrăslit cele înfiinţate pe el prin cuvânt. Prin cuvânt erau înfiinţate, iar prin apă au luat fiinţă văzută iarba şi pomii şi tot ce este verde şi cu rod pe pământ. Iar apoi Şi-a înfrumuseţat Domnul tăria cerului cu cei doi luminători, ai zilei şi ai nopţii, care luminau şi încălzeau şi lucrau prin cuvântul lui Dumnezeu, şi apoi, din apă şi din pământ s-au născut toate vietăţile care stau în ape şi pe pământ şi pe deasupra pământului. Omul ştiinţei veacului acesta nu mai vorbeşte aşa, şi din contra, se minte om pe om, şi de aceea am spus Eu mereu vouă că şcoala de azi n-a fost bună. N-a fost, că a minţit împotriva lui Dumnezeu şi l-a învăţat pe om fără de Dumnezeu. Noe n-a învăţat de la om credinţa. El era patriarh, dar nu l-a făcut omul patriarh; credinţa lui l-a făcut slujitor al cerului, şi Eu l-am îmbrăcat cu cerul pe Noe, şi cerul l-a avut în sânul lui şi l-a purtat pe ape, şi am luat-o iar de la început cu omul, am luat-o prin Noe cel credincios.

Ploaia nu se face din ştiinţa omului de ştiinţă, şi se face la porunca Mea. Ea îşi cunoaşte hotarul încă de la facere, căci apa are legile lui Dumnezeu peste ea. Pe vremea marelui Ilie, de unde, tată, a mai fost făcută ploaia? Ea a fost făcută din rugăciunea lui Ilie, căci ea a ascultat de hotarele ei prin rugăciunea preotului Meu Ilie, şi după aceea el a slobozit-o pe pământ tot prin jertfa rugăciunii lui.

Mare durere mai are un slujitor al lui Dumnezeu, un profet al lui Dumnezeu între oameni, că oamenii sunt deprinşi să-L uite pe Domnul prin îndeletniciri pământeşti şi trupeşti, dar un slujitor al cerului are durere mare pentru rătăcirea oamenilor de la căile cerului. Ilie lucra cu mare putere şi cu mare milă. Ilie n-a fost crud dacă a pedepsit pe omul mincinos; El a fost plin de durere din pricina minciunii şi a luptat să stârpească minciuna şi trupul ei. Dar azi, măi fiilor, nimeni nu se mai ridică împotriva minciunii, împotriva ştiinţei mincinoase, care vine de la om, de la omul cel ce se dă drept Dumnezeu, de la omul ştiinţei acestui veac. Ilie a supus pe oameni prin puterea jertfei lui şi a rugăciunii lui şi a nestrămutatei lui credinţe în puterea lui Dumnezeu, cea pusă de Dumnezeu peste el. Când el a aruncat mantia lui peste Elisei ca să-l aşeze prooroc mai departe, Elisei s-a supus, şi a lăsat plugul în brazdă şi s-a dus ca ucenic al lui Ilie. Ba a mai şi dat foc plugului şi boilor şi s-a dus slujitor pentru Dumnezeu, căci Ilie, ce făcuse, făcut a rămas, şi a rămas Elisei lucrător cu puterea lui Ilie, care era puterea lui Dumnezeu peste cel credincios. Aşa râvnă cer Eu de la tine, măi Israele de azi, că azi Ilie te întoarce pe tine cu faţa spre început şi întoarce începutul cu faţa spre tine, că el nu vine să te lovească pe tine. El cu Baal are ce are, el cu idolul tău are ce are, nu cu tine, tată. Dar dacă tu ai trupul idol, ieşi de sub această minciună şi fii atent, că Ilie, robul Meu, are milă de tine, copilule al Meu de la sfârşitul vremii veacului omului; are milă să te întoarcă la legea lui Dumnezeu, în care nu mai încape moarte, tată. Să nu te mai găsească idol, şi să te găsească creştin slujitor lui Dumnezeu, că toate celelalte câte-ţi trebuie ţie, are grijă Tatăl să ţi le adauge.

Măi fiilor, ce am spus Eu lui Marta? Aşa i-am spus: *«Marto, Marto, pentru multe te sileşti şi te îngrijeşti, dar un lucru trebuieşte. Maria şi-a ales partea cea bună, care nu se va lua de la ea».* Stai, Israele, o clipă opreşte-te în faţa acestei Scripturi şi vorbeşte cu Mine, iubitul Meu cel învăţat de Dumnezeu, şi spune-Mi, tată, cum vine acest cuvânt al Meu, că fii atent ce am spus; aşa am spus: *«Un lucru trebuieşte, şi Maria şi l-a ales pe acela».* De Maria are Domnul grijă, iar de Marta are Marta grijă. De cel ce-Mi lasă Mie dreptul acesta, am Eu grijă, iar cel ce Îmi ia Mie dreptul, are el singur grijă, dar acela păţeşte ca Adam şi duce greul prin sudoarea frunţii sale. Dar tot Eu am venit apoi şi am arătat peste Israel darul Meu, că Israel patruzeci de ani n-a tors, n-a ţesut, n-a arat, n-a semănat, şi doar a mâncat din mâna Mea, şi a fost păstrată nestricăcioasă haina şi încălţămintea lui. Tot Eu am venit şi am spus că mai mult decât de crinii câmpului şi mai mult decât de păsările cerului are Tatăl Meu grijă de cel ce-şi alege partea cea bună, care nu se va lua de la el.

Măi fiilor, vă spun mărunt. Eu ştiu că ştiţi, dar iar şi iar vă spun să-Mi simţiţi dorul după cele ce Eu am rostit şi aştept să le văd înviind peste voi. Vreau, Israele, să fii credincios, tată. Vreau să nu te îndoieşti de puterea Mea şi de mila Mea şi de învăţătura Mea cea din legea Mea. Legea lumii nu are nimic cu legea Mea, dar tu fii cu legea Mea, măi poporul Meu, şi fii deştept aşa cum cere greutatea vremii de azi. Lucrează şi tu cu duhul şi cu puterea lui Ilie, slujitorul Meu care a surpat minciuna. Eu rămân pentru tine, şi te voi învăţa până în pragul slavei Mele, tată, ca să fii pregătit să întâmpini pragul peste care Eu voi trece ca să fiu cu voi descoperit, aşa cum am stat cu Moise şi cu Ilie pe Taborul cel cu nori de slavă.

Vino, tată, spre înţelepciune şi spre râvnă, şi fii iscusit în credinţă şi fii măsurat în cuvinte, ca să semeni cu Mine, măi poporul Meu. Mi-e râvna arsă după tine şi te râvnesc, măi Israele. Fă şi tu ca Mine, tată, că ţi-am dat putere peste pământ, ţi-am întins mantia aceasta, şi ce este făcut, făcut rămâne, dar fii iscusit în credinţă, măi fiule mic, că eşti cel din urmă, tată, cel mai mic, dar şi cel mai aşteptat ca să lucrezi cu iscusinţa cea pentru acum.

Te îmbrac cu cuvânt de binecuvântare şi te aştept să creşti, că Eu te fac mare numaidecât dacă vrei să fii iscusit; mare prin puterea Mea, nu prin puterea ta. Puterea omului l-a luat pe om din braţul Meu, de sub cortul Meu, dar tu stai sub mantia Mea, Israele, poporul Meu cel mic, şi să iubeşti duhul credinţei şi să asculţi numai de Mine, Israele, popor al Domnului. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 1994

Praznicul Schimbării la Faţă a Domnului

Cuvântul Domnului trebuie să prindă viaţă în creştin. Unirea creştinilor cu lumea este neascultare.

Duhul Sfânt, Cel prin cuvânt lucrător, vine spre tine, Israele, să te îmbucăturească cu hrană de viaţă cerească pe pământ, că tu, popor al Domnului, trebuie să ai viaţă cerească pe pământ, trebuie să fii templu sfânt pe pământ, cer pe pământ trebuie să fii tu, popor creştin care porţi numele Domnului tău Iisus Hristos. Fă-Mi culcuş de pace în mijlocul tău, căci Cuvântul Cel de viaţă aducător Se naşte în culcuşul păcii şi creşte în templul tău, copile credincios din Israel.

Iată ce vă învaţă azi Cuvântul. Cuvântul este Domnul, măi copii, şi Domnul este Cuvântul Care vine la voi, iar voi sunteţi fii ai Cuvântului dacă daţi viaţă cuvântului în voi. Şi cum să daţi viaţă cuvântului în voi? În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, daţi viaţă cuvântului în voi, măi fiilor ai Cuvântului. Cei ce nu dau viaţă cuvântului acesta în

ei, aceia fac altceva, şi se vede bine ce fac. Aceia se muşcă între ei, muşcă pe cei ce trăiesc prin Cuvântul; aceia sunt mofturoşi, sunt pretenţioşi; aceia sunt pe drum cu lumea; aceia nu fac ascultare de Cuvântul, şi se ridică împotriva Cuvântului şi merg pe căi lăturalnice şi n-au statura lui Dumnezeu Cuvântul.

Am venit un picuţ spre tine, Israele tată, ca să mai înmulţesc rugămintea Mea faţă de tine, ca să-ţi mai cerşesc ascultare, măi poporul Meu, ca să te mai rog iar să nu te sminteşti prin cel ce nu ascultă, să nu te uneşti cu cel ce nu ascultă în acest popor, cu cel ce face ca el şi nu ca sfatul Cuvântului lui Dumnezeu. Am venit la tine să te rog din nou, să lucrez cu rugămintea în dreapta şi în stânga Mea, tată, că unii s-au tras la dreapta Mea prin ascultare, iar câţiva s-au tras în stânga Mea prin neascultare. Unii şi cei mai mulţi au înţeles ce va să zică duhul ascultării şi al neatingerii cu neascultarea, iar alţi câţiva fac altfel decât cuvântul coborât de la Duhul Sfânt; şi nu numai că fac altfel, dar murdăresc şi pe cel ce vrea să se şteargă pe mâini şi pe picioare şi pe faţă şi pe paşi de duhul neascultării.

Măi copil care nu ţi-e teamă de neascultare, de ce te lupţi să-l murdăreşti şi pe cel ce pune la împlinire cuvântul Meu? că Eu, măi fiule nepăsător, am spus să stai la stânga dacă nu stai în ascultare. Şi cum la stânga? Adică în pocăinţă şi în umilinţă şi deoparte de cei ce au ales să slujească Cuvântului prin ascultare, că dacă nu stai deoparte, îl pătezi şi pe cel ce împlineşte cuvântul Duhului Sfânt, care vine din cer peste Israel, şi pata celui ce stă cum spune Cuvântul, pata cea de la tine, neascultătorule care nu stai acolo unde-ţi alegi cu neascultarea, pata aceea ţi se scrie ţie păcat, şi ţi se scrie că asupreşti pe cel ce ascultă. Schimbă-te, măi Israele care nu vrei să asculţi, care zici că ai asculta, dar nu poţi. Cum adică aşa ceva? Nu poţi din pricina strâmtorării din casă? Dar cine te pune să stai rob, să stai în strâmtorare? Cine, tată, ţi-a făcut strâmtorare în casă? O, dacă tu te simţi în strâmtorare în casa în care stai, din pricina amestecului cu păcatul cel negru, dacă tu nu poţi de strâmtorare, oare Domnul Dumnezeul tău, crezi că poate să stea acolo cu tine? Dacă ai avea umilinţă, tată, Domnul ar putea să lucreze îndreptare înspre tine, dar nu ai, şi iată, Îmi pătezi cu atingerea pe cei ce vor să asculte, pe cei ce-şi fac curat în casă şi în inimă, pe cei ce se spală pe mâini şi pe picioare şi pe faţă. Am venit să te îndemn spre vindecare şi să-ţi dau doctoria umilinţei de duh şi să-ţi dau sfială sfântă în duhul tău, creştine care nu mai ai teamă. Măi fiule, dacă nu poţi să-I placi lui Dumnezeu, măcar nu te mai răzvrăti, măcar nu mai tulbura duhul acestei lucrări, că mereu a fost cuvânt rostit peste nepăsătorii acestui popor, dar nici un nepăsător n-a venit spre umilinţă şi spre pocăinţă.

Am venit să-ţi aranjez statura, măi Israele, ca să ies cu tine spre mărturie în faţa lumii cea fără de Dumnezeu în lume, că lumea are dumnezeul ei, tată, nu Mă are pe Mine de Dumnezeu. Nu Mă are, şi tu nu vrei să crezi că lumea nu Mă are pe Mine de Dumnezeu. Şi când te văd Eu pe tine, tată, cu lumea de pe drum în casa ta şi în viaţa ta şi în blidul tău şi în patul tău, când te văd prieten cu lumea, pe tine, cel ce te-am primit şi te-am scos din lume, Mi se sfârşeşte nădejdea pentru statul tău lângă Mine, că tu nu eşti lângă Mine, şi eşti lângă lume, tată. Am copii care au trimitere în mijlocul necredinţei lumii, dar aceia sunt îmbrăcaţi cu cuvântul trimiterii şi cu cete de îngeri sunt înconjuraţi, cu luptători cereşti, măi copii, căci i-am trimis să mărturisească pe cei ce lucrează după împlinirea cuvântului Meu, şi aceia merg numai pe deasupra, tată, şi nu se scufundă în oceanul lumii. Dar când te văd Eu pe tine, creştine, prieten bun cu lumea, asta este altceva, asta este greu. E greu pentru Domnul când aude de la tine că eşti cu Dumnezeu, că tu eşti cu lumea şi de aceea ai căzut în neputinţa de a te mai ridica spre cele curate.

Am voit cu tot dinadinsul să nu mai rostesc numele celui neascultător. Am căutat, ca un tată al milei şi al nădejdii, în umilinţa poporului Meu. Am zis să nu mai scot cuiul din fruntea Mea şi să-l arăt celui ce Mi-l bate şi ca să-i spun că nu este cu Dumnezeu cel ce bate cuie Domnului său. Dar azi vin cu atenţionare desluşită, pentru ca să nu se mai batjocorească această lucrare dumnezeiască prin glasul celor ce se ridică cu judecată şi cu pretenţie şi cu defăimare peste truda lui Dumnezeu. În curând voi avea sărbătoare cu slavă de la poporul Meu, dar atunci va fi duh de mângâiere, duh de serbare, duh de mărturie cerească, şi nu duh de certare.

Iată, duhul certării vine spre îndreptare peste Israel, peste fiii lui Israel cei îndărătnici, cei fără sfială, cei ce se scutură de Domnul, şi nu de cele ale neascultării. Se ridică la tronul ceresc învinuiri şi judecată şi defăimare peste lucrarea Mea de nou Ierusalim. De ce, tată, se ridică? De unde, măi fiilor? Iată, în mijlocul lui Israel am familii îndărătnice, măi fiilor. Şi fiindcă nu se vede umilinţă spre pocăinţă, să stea Domnul umilit? Tu vrei să stea Domnul umilit, măi poporul Meu? Nu se vede umilinţă acolo unde aştept umilinţă, şi se vede duh de răzvrătire, care răzvrăteşte pe alocuri, care loveşte pe alocuri lucrarea cerească de nou Ierusalim.

Iată, cer umilinţă de duh şi de inimă familiei care zice că Eu nimic n-am zis de îndreptare peste această familie care zice că n-are de îndreptat nimic. Rostesc numele acestei familii care este o singură familie. Una şi nu două, şi nu trei; un singur cort, un singur acoperământ, şi nu două, şi nu trei, şi nu mai mult de atât; familie care n-a voit să facă ascultare, şi care acum suferă de îngâmfare, că această familie a pierdut simţul Duhului Sfânt, a pierdut mustrarea conştiinţei, a pierdut duhul pocăinţei şi stă în duhul măririi de sine şi judecă pe Dumnezeu şi pe fiii ascultării, care au ales să scoată de la ei pe cele necurate. Familia lui Vasile şi Victoria are cuvântul Domnului peste ea, pentru ca să nu se mai petreacă din neştiinţă atâtea greşeli ale fiilor poporului Meu care vor cu ascultarea. Această familie M-a dat pe Mine de-a stânga, şi s-a dovedit ce fel de iubire a fost în inima acestei familii, căci a defăimat lucrarea Mea. Şi prin ce a defăimat-o, şi când a defăimat-o? A defăimat-o demult, tată, că duhul veghii a fost slab în acest cort. Şi dacă duhul veghii a fost slab, şi dacă poarta spre lume a fost zi şi noapte deschisă, iată, duhul rău a pătat cu curvie locul acesta în care avea Domnul cum-necum popas cu Israel. Eu făcusem un cort al întâlnirii în acest cort, dar dacă duhul veghii a fost slab, a plecat Domnul pribeag şi lovit şi pătat de atingere murdară, de atingere cu fărădelegea care s-a aciuat peste binecuvântarea rostită de Dumnezeu, şi n-am putut să mai scot acest cui înfipt încă de la temelia acestei case. Că am rostit cuvânt la începutul acestei zidiri şi am zis să fie trupuri curate şi sfinte în acest cort, ca să fie şi Domnul în acest cort, Domnul cu poporul Său, şi nu s-a făcut ascultare, şi s-a început pata cea neagră, care nu poate sta cu Domnul alături, şi de atunci a pătruns neveghea şi slăbirea şi înlocuirea cuvântului lui Dumnezeu cu cuvântul firii şi al cărnii, şi n-am văzut umilinţă şi părere de rău, şi am văzut pretenţii şi îngâmfare, şi a fost de partea cerului răbdarea şi oftatul, căci cei dintâi copii trebuiau să fie curaţi, după cuvântul lui Dumnezeu. Şi iată, acum, unul după altul se iau; ba, unde

mai pui, fără nici un fel de lege se lărgeşte ţăruşul care a venit din lume în această casă.

Iată, tată, ce face unirea cu lumea. Când un om lumesc intră în hotarele binecuvântate ale unui creştin din lucrarea aceasta, omul cel lumesc lasă pată şi vină cu călcătura lui. Eu am zis să fie deosebit de lume acest popor, dar el n-a voit nici măcar cât ar fi putut. Eu am zis mereu: *«Fugi din lume, poporul Meu! Scoate lumea din tine, poporul Meu, şi stai curat pe cât poţi, iar pe cât nu poţi, te curăţ Eu dacă nu eşti tu vinovat».* Să-şi aducă aminte această familie că Eu am plecat plângând şi învins de necredinţa ei când am fost bătând la fiecare poartă a fiilor poporului Meu, a cetăţilor poporului Meu. Şi dacă am fost primit cu necredinţă, am rostit zicând: *„Nu Mă mai duc“,* şi este scris acest cuvânt, dar n-am văzut umilinţă sănătoasă şi n-am văzut îndreptare de credinţă, şi din această neorânduială s-a folosit din afară duhul rău şi şi-a făcut din nou cuib şi mai trainic prin cel de al doilea fiu al acestei case. Şi ce zici tu, măi copil al acestei case? Ce bine îşi agonisesc creştinii pe care tu îi tragi mereu să intre la tine în curte? Că iată, Eu la aceia le scriu păcat de neascultare şi de atingere cu paşii celui ce stă în nelegiuire faţă de sfinţenia care se cere acum în casele lui Israel. Nu le faci nici un bine, tată, chiar dacă-i găzduieşti şi le dai mâncare şi apă. Nu-ţi faci nici ţie fapte bune, nici lor, că dacă alegeai umilinţa şi pocăinţa şi ascultarea, te ridicai tu şi spuneai creştinilor să meargă după Domnul, nu după tine, iar pe tine să te lase liniştit, spre curăţire şi spre pocăinţă, de vreme ce ţi-ai ales copiii în locul Domnului. Să fi văzut umilinţă de felul acesta, atunci Mă ajutai şi Îmi făceai cărare să lucrez îndreptare, şi Eu lucram dacă aveam ascultare de la tine. Dar iată, azi Mă învinuieşti că n-am rostit cuvânt peste casa ta. Dar ai rostit tu cuvânt peste casa ta, şi cuvântul tău a fost împotriva cuvântului rostit de Dumnezeu. Iată, acum rostesc cuvânt, şi ferice ţie dacă vei alege să asculţi măcar acum, măcar ce-L doare pe Domnul tău. Nu mai înlesni pe fiii acestui popor să-ţi treacă pragul, de vreme ce te-ai tras spre neascultare, că să ştii că le scriu şi lor păcat de neascultare, şi mulţi au scrisă această învinuire dacă te-ai luptat după voia ta.

O, familie cu care grăiesc, fiii tăi cei mari zic că vor cu Dumnezeu. Dar cum? Cu duhul răzvrătirii pe buze? Cu duhul prieteniilor lumeşti? Cu duhul judecăţii asupra lucrării lui Dumnezeu şi a fiilor ei cei lucrători? O, ceapa şi cartofii şi morcovii stau în aceeaşi oală la fiert şi îşi iau gustul fiecare din fiecare în aceeaşi apă. Nu se poate, tată, numi la voi că voi sunteţi două sau trei naţii de creştini. Nu se poate, că voi aţi fost de la început, şi aţi fost întru aceeaşi lucrare, aşa cum legumele stau în aceeaşi oală la fiert, şi voi ştiţi cu toţii lucrarea lui Dumnezeu pe care aţi mâncat-o, şi nu se poate judeca cum aţi vrea voi. Dacă duhul umilinţei ar fi avut loc în voi, întindeam mâna, tată, şi vă izbăveam la strigătul vostru disperat, dar voi aţi luptat să nu mai fie nimeni ca voi şi ca ceea ce aveţi voi, şi asta s-a numit îngâmfare, şi a fost rănit Domnul şi a fost alungat de duhul îngâmfării. Iată, nici peste cel mai mic nu puneţi veghe şi rugăciune fierbinte spre Cel ce izbăveşte. Dar Eu aşa am spus celui fără de umilinţă, că acela, de s-ar ruga şi ar posti şi ar lucra fapte cât o vrea el, nu se pune celui măreţ, celui fără aplecare.

Nu mai faceţi planuri fără Mine, tată. Nu mai lucraţi lucrarea voastră, şi staţi cuminţi şi umiliţi, până ce Domnul va curăţi ograda voastră cu lacrimile voastre şi cu pocăinţa voastră. Eu în zadar v-aş spune să nu mergeţi cum vreţi voi şi unde vreţi voi, că voi n-aveţi vreme să Mă ascultaţi, n-aveţi vreme să fiţi atenţi. Eu am rugat acest popor să nu se oprească în sfatul celor răzvrătiţi, dar voi lucraţi cot la cot cu cei răzvrătiţi, cu cei ce au aruncat lucrarea Mea, şi îi mai trageţi şi pe alţii pe drum cu voi, ca să aibă şi ei aceeaşi vină, şi iată, lucraţi întru planurile voastre şi nu întru cele ale Domnului.

Mă învinuiesc creştinii că la unii le dau voie, şi la alţii nu le dau voie. Eu, tată, nu dau voie voilor voastre, şi dau voie voii Mele în voi, aşa cum şi Eu sunt deprins să las voia Tatălui în Mine. Şi iată, trebuie să ştie Israel că Eu n-am spus nimănui din poporul Meu să se ia după cuvântul fiicei cea neascultătoare din ograda care a purtat numele lui Zaharia, robul Meu cel drept. Am spus acest cuvânt nu ca să judec pe cei ce lucrează în voile lor, ci ca să ştie Israel că n-am trimis pe nimeni să ajute acestei fiice neascultătoare, şi s-au dus că aşa au voit ei să se ducă. Şi iată, poporul se sminteşte că face Domnul casă celui din lume, celui ce a dezbrăcat statura de creştin.

O, câtă dezbinare se suie la cer atunci când poporul Meu nu Mă are pe Mine cu el! Câţi fii au fost prinşi sub neascultare şi sub duh de dezbinare din pricina poftelor celor ce au dat la spate lucrarea cea cu binecuvântare, aşa cum era rânduiala dumnezeiască! Înainte vreme era sfatul Domnului peste cei ce stăteau în stâna acestei lucrări, dar nu şi peste ceilalţi. Eu, tată, unde este măcar numai un fiu al neascultării într-o casă, nu pot să-Mi fac loc cu binecuvântarea, dar acolo nu e numai unul neascultător, şi e altfel acolo, altfel decât rânduiala lucrării Mele. Nu învinuiţi pe Domnul acolo unde nu încape Domnul cu ungerea Sa, şi fiţi atenţi că aşa iese creştinul de sub ungere şi nu ştie că nu face bine. Creştinul care nu ascultă, acela nu mai are măsura voinţei lui Dumnezeu.

Eu, tată, aş voi să vă treziţi şi să deosebiţi voia Domnului de voia voastră şi să închideţi poarta spre lume, măi copii. Familia lui Vasile şi Victoria, familie de moldoveni, încercaţi, tată, şi cu ascultarea. Puneţi-Mă şi aşa la încercare, nu numai cu răzvrătire, nu numai cu judecată. De ce nu vă place vouă să ascultaţi? De ce, oare? Voi aveţi pretenţii rele, tată. Oare, voi vreţi să vedeţi poporul lui Israel din nou în curtea voastră şi atât? Oare, asta vă este pocăinţa? Oare, nu-i mai bine să voiţi iertare şi curăţire şi pocăinţă şi recunoaşterea păcatului nepăsării în care aţi lucrat? Lăsaţi prietenia cu lumea, că nu voiţi s-o lăsaţi, nu voiţi deloc, dar este scris în Scripturi: *«Prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu».* Mergeţi, tată, la păstori să vă arate aceste cuvinte ale Duhului Sfânt, despre prieteşugul cu lumea. Vreau să deosebesc pe poporul Meu, ca să-l pot avea curat şi neatins cu trupul păcatului. Căutaţi cu cei ce au tâlcul cel de la Mine şi nu mai lucraţi după voi. Cei neascultători care vor să se îndrepte spre ascultare, să asculte de sfatul celor care ascultă de cuvântul lui Dumnezeu. Poporul Meu se sminteşte; se sminteşte creştin pe creştin, creştin de creştin. Oare, pentru asta a venit creştinul în poporul acesta? Ferice de cei ce nu s-au smintit şi nu se smintesc de cele rele ale poporului Meu, şi aşa fel de fii am strâns Eu în grădina cuvântului Meu. Dar numai ei aşa, măi copii? Eu vreau să semănaţi cu ei. Vreau tot poporul să nu se mai învinuiască frate pe frate. Vreau să se adune Israel spre întărire de duh şi nu spre întristare de duh.

Eu cer duh de umilinţă la familia cea adusă azi în sfat, şi cer umilinţă la toţi fiii lui Israel care au voile lor şi planurile lor. Să-şi îndrepte paşii spre umilinţă, că e grea vremea, tată, şi vremea vine să apese tot mai mult.

Israele tată, să te lupţi, măi poporul Meu, să nu cadă sub neascultare fiii tăi. E vremea mângâierii de inimi. Mân-

gâiați-vă unii pe alții, că vremea e apăsătoare, tată. Voi sunteți sortiți să plângeți acum, să plângeți după Domnul, după venirea Mea, că vremea se ridică să apese tot mai mult, tot mai greu. Voi sunteți sortiți să plângeți acum când lumea râde și se bucură și dansează și doarme în fărădelege, iar după încă puține zile voi veți râde, și lumea va lua tânguirea spre plată a nepăsării de suflet.

Aveți grijă de sufletul din voi, măi fiilor. Lucrați! Fiecare în dreptul lui să lucreze pentru suflet, că iată, nu pot cere altfel de lucru la poporul Meu. Puțini fii au fost ca să-i am ridicați la lucru de mărturie, căci cei ce n-au dovedit statornicie și inimă pentru Domnul, nu-i pot pune în sfatul Meu. Aceia să lucreze fiecare pentru sufletul lui, că peste alte suflete nu pot lucra, nu se lasă rod ceresc spre lucrare.

Măi Israele, vino, măi poporul Meu, spre lucrare cerească. Vino-ți în fire, măi Israele, că altfel trebuie să stai tu înaintea Mea. Eu iar vă spun: lăsați traista altuia și duceți-o pe a voastră, măi fiilor, și pe a voastră s-o descărcați, și s-o umpleți apoi cu duh de umilință și de sfială sfântă și de pocăință, măi fiilor. Voiesc să se schimbe fața Mea în voi, că mai e un pic, și soarele de pe cer va fi să se mute în voi, măi fiilor, și veți lumina de șapte ori mai mult ca soarele de pe cer, dar fiți Mie cort sfânt și nu vă mai abateți pașii de pe drumul Meu, de pe drumul acestei lucrări. În curând voi coborî duhul mângâierii peste voi, dar sfințiți-vă, tată, și lucrați după schița Mea. Voi ieși cu voi spre mărturie, și să nu Mă rușinez, tată, cu voi. Vreau să se cunoască lucrarea Mea peste voi și să vadă lumea lucrarea Mea în voi. Primiți sfatul celor puși la lucru și fiți cuminți, tată. În curând vom serba cerește pe pământ, dar ascultați de ghidul ceresc al cuvântului Meu. Iată, am dat sfat celor cu veghea și cu tâlcul Meu să vă învețe cum să lucrați la întâlnirea Mea cu Israel, că iarăși vom poposi în jurul ieslei cuvântului. Cei ce vă ghidează au cuvântul ordinii, luat de la Mine. Tot poporul Meu să audă trâmbița și să se adune, și să Se coboare Duhul Sfânt peste Israel, și să aibă Israel Duh Sfânt.

Israele, să faci pace între Mine și tine, măi poporul Meu, între tine și păstorii tăi cei puși de Mine, între tine și ucenicii Mei cei ce lucrează peste tine. Să fie zi de slavă, Israele, slava cea de sus cu slava cea de jos, spre mărturie a lucrării cerești care te crește până la mărimea cea cerească.

Pace peste tine, Israele, popor al Domnului Iisus Hristos! Amin, amin, amin.

6/19 august 1994

Cuvântul Domnului către poporul creștin

Ieșirea poporului spre vestirea Evangheliei. Fericiți sunt cei ce nu se smintesc întru cuvântul Domnului. Adevărata milostenie. Cei duhovnicești nu lucrează fără călăuză.

Se binecuvintează călătoria poporului Israel. De cine se binecuvintează călătoria ta, Israele? Se binecuvintează, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Cuvântul acestei lucrări este cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează pe pământ până la întoarcerea Mea pe norii slavei, măi Israele. Dar mai am inimi de copii ai acestei lucrări care așteaptă să vadă dacă această lucrare de cuvânt și de înviere este sau nu este de la Dumnezeu. Mai am așa ceva în mijlocul tău, Israele, popor născut din cuvântul Meu. Oare, ce să fac Eu pentru aceștia? Ce să fac cu aceștia? Aceștia nu sunt numai dintre cei care s-au tras înapoi sau în lături și care nu stau în popor cu păstor, dar sunt și dintre cei care stau la masa cuvântului Meu, stau fără să mănânce. Se fac că mănâncă, dar nu mănâncă; și dacă nu mănâncă, aceștia se cunosc că nu mănâncă. Cine mănâncă cu foame și cine bea cu sete de la această cină cerească, acela se cunoaște, tată.

Nu luați, măi fiilor, unii de la alții, nu luați ceea ce nu este luat de pe masa cuvântului Meu. Nu luați din mâna celor ce se ocupă cu ghicitul c-o fi sau că n-o fi cuvântul lui Dumnezeu, și să luați din mâna Mea cu toții, măi fiilor, că mâna Mea e curată și e neamestecată cu masa necredinței. Luați din gura Mea. Acesta este cuvântul Meu, și Eu sunt Cel ce vă îmbucăturesc. Voi numai să fiți fiii dragostei și ai credinței, că dragostea de Dumnezeu pe toate le crede, tată, și pe toate le nădăjduiește de la Dumnezeu. Fiii dragostei de Dumnezeu au Duhul lui Dumnezeu în ei, și Acela cunoaște că Eu sunt această lucrare. Această lucrare care te însoțește pe tine, măi Israele, această lucrare se numește Dumnezeu, așa se numește. Iată, măi fiilor, cu cine vă certați voi atunci când judecați acest cuvânt, atunci când nu-l primiți și nu-l credeți, atunci când vă certați și vă răzvrătiți pentru cuvântul rostit de Dumnezeu, de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Mănâncă, Israele, cu credință, că nu este de pe pământ această mâncare, și este coborâtă din cer pe nori, pe scară cerească, tată, prin lucrare cerească, măi poporul Meu. De șapte mii de ani lucrez, și acum să nu lucrez? Eu am pecetluit pământul cu șapte vremi și cu șapte peceți, și chiar acum să nu lucrez mai mult decât oricând?

Iată, fiilor, de aceea lucrez acum mai mult ca oricând, pentru că timpul s-a scurs și nu mai este ce să se scurgă, că timpul a avut și el legea lui de la Dumnezeu, dar Dumnezeu, Cel fără de timp și fără de loc, lucrează să întoarcă totul la veacul cel fără de început și fără de sfârșit. Timpul este al omului, tată, nu este al Domnului. Pentru om a fost timpul născut, nu pentru Dumnezeu.

Vreau să aduc cerul pe pământ, măi fiilor. Ce ziceți voi, pot Eu să aduc cerul pe pământ? Măi poporul Meu, dacă fiii tăi știu să-Mi răspundă bine la această întrebare, atunci se cheamă că găsesc credință în mijlocul tău, credință în lucrarea Mea cerească. Vreau să aduc cerul pe tot pământul, măi fiilor, și după aceea să Mă las descoperit, să-Mi las văzută slava și cerul în care stau și din care lucrez și cu care te port pe tine spre Tatăl Meu, Israele al Tatălui Meu.

Am venit iar cu cuvântul Meu cel rostit deasupra ieslei cuvântului. Ca să binecuvintez călătoria ta am venit, călătoria ta cu Mine, Israele. Călătoria Mea cu tine o binecuvintează Tatăl Meu și al tău, iar călătoria ta cu Mine o binecuvintez Eu, Cel ce sunt din Tatăl, și Una cu Tatăl, întru Duhul Cel Sfânt.

Binecuvântată să fie călătoria lui Israel și întâlnirea lui Israel în numele Domnului, iar Eu, Domnul, voi fi deasupra și voi sta cu voi prin fiii cuvântului Meu. Binecuvântate să vă fie intrările și ieșirile, ieșirile și intrările, și cuminția și credința, și dorul și bucuria, măi fiilor, dar și umilința, tată. Eu ies cu poporul Meu, ca să-l arăt lumii de pe pământ. A venit vremea cea profețită, ca să arăt lucrarea dintre cer și pământ, să arăt începutul la sfârșit și sfârșitul la început, și să arăt la lume pe poporul Domnului, care a vorbit cu Domnul pe pământ, care a avut cerul aplecat până la el, acoperindu-l și cuvântându-i.

Să fii cuminte, măi poporul Meu, că Eu binecuvintez pașii tăi ca să trec cu tine prin lume, ca să te vadă lumea pe tine, cel ce ești cu Mine în lucrare, ca să anunțăm nuntașii că Se coboară Mirele în mijlocul serbării, măi fiilor. Să fii cuminte, Israele, că se va apropia norod mult să te privească și

să-ți înțeleagă slava ta cu Mine. Dacă nu poți fi cuminte, tată, Eu, Domnul, te rog să stai pe loc la locul tău. Dacă nu poți să fii treaz, stai la locul tău, și mai mare plată vei avea. Nu-Mi înspina zilele Mele, tată, că acestea sunt zilele Fiului lui Dumnezeu, despre care este scris în Scripturi că vor veni. Ele vin la tine mai întâi. La tine vin cu bucurie aceste zile. Dacă nu ești întreg, să nu te așezi în sărbătoare. Mergi la vindecător, mergi la păstor, mergi la sfătuitor și stai să te vindeci de moarte și de îndoială și de necredință, că să știi, nu e de glumă, tată. Eu vin cu slava Mea peste tine, și să nu te înșeli să intri sub ea dacă nu ești întreg și deștept și cuminte și credincios. Nu Mă pune la încercare, că acum a trecut vremea ca să mai pui degetul și ca să crezi. Cine mai stă așa, cine pentru asta vine și stă, acela nu este, măi fiilor, acela n-a venit, și nu este.

Ai grijă, Israele, să nu vii cu trupul, tată, și să vii cu duhul și cu trupul. Ai grijă să asculți de cei puși de Mine pentru tine, pentru ca să știi de la Mine prin ei. Eu voi fi deasupra, cu veșmântul slavei Mele învăluindu-vă, și voi fi cu îngerașii slavei, și se va uni cântarea cerului cu cântarea poporului Meu. A venit vremea să ieșim de sub obroc, și să fii deștept, măi poporul Meu, că să știi că se va uita lumea la tine, și să se ia lumea după tine ca să vadă drumul, tată. Drumul sunt Eu, căci așa este scris: *«Eu sunt calea»;* Eu, cu calea Mea în voi; Eu, cu voi prin lume, dar nu în lume, ci pe deasupra ei cu voi.

Numai un picuț de cuvânt am adus cu Mine azi, pentru binecuvântarea călătoriei poporului Meu. Cei mai slabi să fie ajutați, tată. Dați ale Mele dintru ale Mele, dați și celor care nu au cum să ajungă până la iesle. Cei slabi să fie ajutați de cei ce au, așa cum se ajutau apostolii Mei și cum ajutau sfinții pe sfinți. Voi numai așa ar fi trebuit să lucrați, tată. Vă spun așa, că voi nu știți ce înseamnă faptă bună ajunsă la Domnul. Aveți mormane strânse la împotrivitorul, aveți mormane date pământului și nu cerului, mormane de fapte murdărite de mândrie și de fățărnicie și de nesocotire, și la cer așa de puțin aveți ajuns! Și asta pentru că nu știi, măi poporul Meu, ce înseamnă faptă bună, ce înseamnă milostenie după adevărul acestui cuvânt.

Eu, tată, nu Mă apucam să fac înmulțirea hranei trupești decât numai la nevoie, măi copii, că Eu nu pentru asta venisem, ca să îngraș trupurile. Venisem pentru cele cerești, nu pentru cele pământești. Cele pământești sunt de la sine, că nu trebuie mult, dar voi sunteți învățați cu mult și alergați după mult și după împestrițat și după lux și după lăcomie, și de aceea nu aveți. Creștinul nu trebuie să aibă decât puțin, că iată, din cauză că are mult, nu le poate lăsa să vină cu Mine. Voi, măi fiilor, aveți grijă prea multă de trup și de stomac, dar nu de asta v-am numit Eu oi din această stână. Creștinul care are prea multe, are multă treabă, are multe încurcături. Eu când petreceam și poposeam în casa celor din Betania, acolo nu era bogăție, tată; era un acoperământ și atât, iar cele de trebuință nu erau mai mult decât trebuie. Dar creștinul Meu are lăzi cu haine, are scaune în toată casa, și nimic frumos nu mai are creștinul Meu în acoperământul lui, și pe alocuri nu-l mai încape casa pe creștin.

Măi tată, de aceea sunteți bolnăviori, că puneți pe voi haine pe care Eu nu le cunosc, că vă atingeți cu lucruri pe care Eu nu le cunosc, lucruri de la neamurile pământului, iar lucrurile sfinte le-ați uitat, tată. Am spus lui Israel să nu poarte podoabe pe trupul lui, și el și-a înzorzonat casa cu podoabe deșarte, și obosește Duhul Meu când poposesc în casa creștinului Meu. Dar Eu am început așezare sfântă și umilință sfântă și cerească, și primiți, măi fiilor, îndemnul ceresc pe care-l dau Eu pentru Israel. Îmbrăcați-vă în sfințenie și în umilință, voi și casele voastre, voi și fiii voștri, și luați, tată, înfățișare sfântă și nu mai munciți pentru ca să vă înzorzonați. Nu-i frumos, măi fiilor. Dați afară din voi și de pe voi și din casele voastre, dați afară slava deșartă. Nu-i frumoasă slava deșartă, tată; e obositoare și pentru ochi, și pentru suflet, și pentru Duhul Meu, Care locuiește în voi sau lângă voi. Munciți și voi ce am muncit Eu, cum am muncit Eu prin lume. Iată, de aceea am coborât cuvântul Meu ca să ia ființă acest cort în care azi stau Eu cu poporul Meu la sfat *(Ro-Emaus, Târgoviște, n.r.),* ca să vă deprind apoi să lucrați și voi ce am lucrat Eu, să lucrăm cer, tată, cer pe pământ, și să-l suflăm apoi peste tot. Să avem o singură voie cu toții, o singură cale, o singură masă, o singură avere cerească, măi fiilor, că vine apoi o vreme și mai dulce dacă acum veți asculta puține zile. Vine vremea să intrăm în viață, măi fiilor. Eu viața asta care vine v-o aduc mereu, dar Sarra lui Lot își are asemănare în voi și nu vă lasă să vă uitați la vremea bucuriei pe care o aduc Eu cu Mine. Voi sunteți sortiți să nu vedeți răul care vine peste lume, așa cum ucenicul proorocului Ieremia n-a văzut căderea Ierusalimului în vremea aceea de demult. Voi sunteți ținuți în brațele și în sânul Meu. O, și câți din voi dau să scape de sânul Meu!

Eu vă dau putere, tată, ca să aveți credință, dar fiți precauți, că puterea credinței vine tot prin credință. Fiți credincioși și fiți curajoși și fiți una cu cele cerești, cu cuvântul Meu fiți una, măi fiilor. Îndeletniciți-vă să trăiți fără de griji, pic cu pic îndeletniciți-vă, și nu mai umblați pe drumuri, tată. Iar vă cer și iar vă spun cerință cerească: nu mai umblați pe drumuri, nu mai stați la toartă cu neamurile voastre sau cu neamurile pământului. Faceți și voi ce fac copiii cei străjeri ai ieslei Mele. De ce, oare, nu vreți să Mă ascultați? De ce nu vreți să duceți viață ca apostolii Mei cei de la început? De ce nu vreți cu Mine și nu cu neamurile voastre? De ce nu vreți să fim la fel, tată? Uitați-vă la o stână de oi și luați pildă. Oile nu ies nicăieri fără păstori, nu ies decât în turmă și cu păstori în față și în spate, și mănâncă sub ochii păstorilor, pe unde le poartă păstorii. Și dacă vreo oaie cade în spini sau în șanț, păstorul o vede și o ridică și o curăță, și oaia stă, iar seara vine la staul și tot laptele îl pune la un loc, și sunt de folos oile. Așa și voi, măi oilor duhovnicești, stați, tată, în staulul acestei lucrări, și dacă ieșiți la pășune sau la hrănit din hrana voastră, să ieșiți cu stâna toată și cu păstorii, măi oilor, așa cum vom ieși acum, măi fiilor. Până când veți mai umbla? Și dacă tot așa umblați, Eu, Domnul, vă întreb: de ce ați mai venit la Mine, tată? Ca să vă bateți joc de Mine și de slava Mea? Fiți o singură stână, tată, iar oaia care sare mereu gardul și pleacă și paște când vrea ea și de pe unde vrea ea, aceea să se ducă, fiindcă aceea n-are țarc. Aceea să fie însemnată, și întăriți hotarul stânei, și toată stâna să lucreze lucrarea veghii, că iar vă spun: acest popor rămas va fi deosebit de toată lumea de pe pământ, și cine vrea pe pământ, acela să stea deoparte de această stână.

Umbli pe drumuri, măi fiule ușarnic, și vii apoi să stai între cei ascultători. În zadar stai, și ți se va cere socoteală de lucrarea ta care zgârie fața Mea, fața poporului Meu. Mai bine ar fi să asculți de cei ce te îmbie să stai în staul, să stai cuminte, să stai supus și să te lași stăpânit de Dumnezeu și nu de voia ta. Dar dacă nu vrei și dacă stai atins cu cei din afară de popor, dacă te petreci și te vizitezi cu lumea și cu vorba cu lumea, atunci tu atingi lumea ta de poporul Meu, și îți va sta înaintea ta acest păcat al neascultării. Eu te-am primit cu Mine și ți-am zis să te tragi deoparte de lume dacă vrei cu poporul acesta. Eu așa am zis, și tu M-ai înșelat, că n-ai stat așa

cum am zis Eu, şi iată, vine ziua să te cunosc. Şi cum să te cunosc? Vine clipa să stea deschisă poarta slavei, ca să mângâi pe poporul Meu în staulul Meu, şi ce faci tu? că azi faci ca tine şi nu te pregăteşti după schiţa pregătirii ca să stai deosebit de lumea cea de pe pământ.

Caută să iubeşti cuvântul Meu şi să-l împlineşti, creştinule greoi la auz, şi nu te împietri ca să nu auzi, că dacă nu lucrezi după cuvântul pregătirii, înseamnă că nu auzi, că nu mănânci din sânul Meu. Acestea sunt învăţături cu care stărui pe lângă cei împrăştiaţi cu ascultarea şi cu paşii. O, şi cât aş vrea să se prindă de inima celor cărora li se potriveşte învăţătura cea de îndreptare şi să-şi formeze de acum statură cerească! Luaţi pildă de la stâna de oi şi puneţi-vă în rânduială, măi fiilor, că viitorul tău, Israele, va fi cel mai frumos viitor de pe pământ şi din cer, şi va fi veşnic viitorul tău. Nu Mă lăsa fără de tine, tată. Fii ascultător, şi să iubeşti slava Mea, nu slava ta; să iubeşti slava ta cu Mine şi nu slava ta. Stai cuminte în ograda acestei lucrări, şi binecuvântat să-ţi fie statul, şi binecuvântate să-ţi fie intrările şi ieşirile cu Mine în turmă când ies Eu cu tine spre mărturie în faţa lumii.

Iată, o parte din Israel a plecat de lângă această lucrare, s-a dus în lume, a dezbrăcat lucrarea cuvântului Meu şi M-a făcut mincinos şi M-a făcut demon şi M-a făcut fermecător şi în tot felul M-a numit, ca să aibă pricină de părăsire şi de plecare în lume, dar îi vom vedea de jur împrejurul acestei slave de lucrare cerească şi căutând să se aciueze în stâna aceasta. Fiţi atenţi, şi iarăşi zic, fiţi atenţi, că pentru cei ce s-au făcut din oi câini, nu mai sunt firimituri. Firimiturile se strâng cu mare grijă şi se aşează la loc pe blid pentru hrana poporului Meu cel statornic. Fiţi precauţi cu câinii care v-au dat pe voi spre moarte, căci câinii au colţi veninoşi şi muşcă pe neştiute, şi nu mai deschideţi, tată, voi poarta. Daţi-Mi Mie cheia de intrare şi de ieşire. Şi dacă vrea cineva să iasă şi să se ducă, Eu îi deschid să se ducă, dar dacă vrea să intre cineva din cei plecaţi de la masa aceasta, să fie lucrare de precauţie, să nu cumva să fie câine sau câine-lup, măi fiilor. N-are putere, dar dacă lucraţi fără ascultare de Domnul, Eu vă las în ispită, ca să vedeţi rodul neascultării.

Iar vă rog, că mereu v-am rugat: nu vă opriţi în ceata şi în sfatul celor răzvrătiţi, ca să nu vă scrie duhul rău cu cei răzvrătiţi, ca să nu vă tragă cu cei răzvrătiţi, că vă trage, tată, dacă nu ascultaţi. Neascultarea te scoate de la Mine, măi fiule. Nu umbla în neascultare, şi fii cuminte, fiule.

Pregăteşte-te, Israele, ca să mergem pe drum cu slavă şi cu cântare de strune şi cu steagul biruinţei şi al sfinţeniei, măi poporul Meu. Nu-ţi pierde vremea cu altceva, că vremea e pe sfârşite, tată. Fă numai ce este de făcut acum, numai ascultare, Israele al Domnului. Să fii frumos la purtare şi la statură şi la uitătură şi la inimă şi la bucurie, ca să-l vadă lumea cea necredincioasă pe Israel şi să-L caute pe Domnul, Mântuitorul credincioşilor.

Îmi scutur Duhul Meu peste tine, popor al slavei Mele. Îmi întind pacea Mea peste tine ca un acoperământ. Iubiţi-vă unii pe alţii, măi fiilor, iar cei ce vă iubiţi unii pe alţii, să vă asemănaţi unii cu alţii în ascultare, dar aceasta să n-o uitaţi, măi fiilor. Iubiţi-vă cei ce vă asemănaţi în iubire şi în ascultare, iar cu ceilalţi fiţi precauţi în iubire şi în asemănare. Nu vă luaţi după inimi uşoare, şi fiţi întru Domnul şi nu altfel, că dacă vă defaimă cel neascultător, aceasta nu este cu supărare pentru voi.

Să se pregătească Israel, şi să nu încurce nimeni bucuria ta cu Mine, Israele. Mergeţi, tată, ca fii ai lui Dumnezeu; mergeţi în stână cu păstori. Şi iarăşi zic: se binecuvintează întâlnirea Mea cu tine, Israele, pentru prăznuirea serbării înălţării la cer a Maicii Fiului Treimii cereşti. Ea cântă cântarea pentru România, şi cântă Verginica cu ea, şi cântă îngerii cu Măicuţa Mea, şi cântă poporul Meu Israel. Cântă, Israele, cântă, tată, că tu ştii să cânţi. Mulţi cântă cântarea Domnului, dar aceia nu ştiu ce cântă, dar tu ştii să cânţi şi ştii să-L preţuieşti pe Domnul Dumnezeul tău. Te voi întâmpina cu duhul mângâierii, cu Duhul Adevărului. Eu sunt Adevărul, şi adevărul vă face liberi. Să fii şi tu adevărul, iubitul Meu popor, căci cu adevărat Mă voi arăta lângă tine. Amin, amin, amin.

8/21 august 1994

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Ieşirea de sub taină a lucrării cuvântului Domnului. Aşezarea şi binecuvântarea troiţei din dealul mănăstirii. Amestecarea limbilor s-a coborât peste oameni. Va veni proorocul mincinos cu semne, cu minuni şi cu „învierea morţilor". Cămaşa Duhului Sfânt. Limba Duhului Sfânt peste limba românească. România, Ierusalim nou, ţara slavei Domnului.

Să fie luare-aminte la glasul lui Dumnezeu, care vine de sus. Cerul grăieşte pământului. Eu, Domnul, grăiesc din cer peste cei credincioşi. Eu, Cel ce am înviat şi M-am înălţat la ceruri, Eu, Domnul Iisus Hristos, grăiesc din cer pe pământ, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Pace ţie, poporul Meu! Pace vouă, fiilor; vouă, din poporul Meu cel credincios! Lumea nu ştie cum grăiesc Eu deasupra voastră. Lumea nu crede în Dumnezeu aşa cum credeţi voi. Lumea are lumea ei şi nu ştie ce lucrez Eu pe pământ în vremea aceasta, dar Eu trec cu voi prin lume, ca să audă şi lumea că Eu, Domnul, am un popor luat din lume şi vorbesc din cer în mijlocul lui şi îl povăţuiesc spre sfinţenie de duh şi de trup, ca să pot sta de vorbă cu el şi să împlinesc planul Meu ceresc pentru cea de a doua venire a Mea. Fiţi credincioşi, că Eu, Domnul, ridic de acum această lucrare de cuvânt între cer şi pământ, ca să-l cunoască lumea pe poporul cu care a stat Dumnezeu de vorbă vreme de patruzeci de ani.

Pace vouă! Binecuvântată să fie împărăţia lui Dumnezeu, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Binecuvântaţi să fiţi voi, fii ai poporului Meu din vremea aceasta. Binecuvântată să fie sărbătoarea de prăznuire a înălţării la cer a Maicii lui Dumnezeu, şi iată, Eu, Domnul, şi Măicuţa Mea, şi cerul Meu, suntem deasupra cu coruri de îngeraşi şi cu slavă. Cântă, măi poporul Meu, cântă, fiule, cântă lui Dumnezeu, şi cerul cântă deasupra ta, popor credincios. Binecuvântată să fie această zi şi cuvântul Meu cel rostit din cer în această zi, şi iată, binecuvântată să fie crucea cea biruitoare, ridicată de fiii grădinii cuvântului Meu; binecuvântată şi sfinţită să fie de toţi sfinţii şi de toate puterile cereşti, spre bucuria lucrării de nou Ierusalim pe pământ.

Se rosteşte cuvântul lui Dumnezeu: se binecuvintează şi se sfinţeşte crucea aceasta, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Se binecuvintează şi se sfinţeşte întâlnirea Mea cu poporul Meu cel credincios. Se binecuvintează şi se sfinţeşte sfatul Meu cu poporul Meu. Luaţi aminte, voi, străjeri ai cuvântului, luaţi de la Mine şi daţi poporului Meu, cel ce crede cuvântului Meu. Luaţi aminte la glasul care vine de sus peste voi, peste grădina cuvântului Meu. Iată, vin deasupra cu cuvântul Meu. Luaţi-l şi daţi-i fiinţă în această carte, că Eu Îmi hrănesc poporul Meu şi îl însoţesc cu glasul Meu aşa cum l-am însoţit pe poporul Israel cel de la început,

pe cel credincios de la început, iar cel credincios de la sfârşit este Israel cel de la sfârşit. Pe Israel cel de la început l-am însoţit pe calea lui cu Mine; ziua, în stâlp de nor, iar noaptea, în stâlp de foc, iar cu cuvântul Meu mergeam pe deasupra şi îl spuneam proorocului Moise şi vorbeam cu Israel.

Pace ţie, poporul Meu Israel! Eu sunt deasupra ta şi te însoţesc prin cuvânt, precum pe Israel îl însoţeam cu stâlp de nor şi de foc spre pământul făgăduinţei, dar pe tine te însoţesc cu slava Mea cea prin cuvânt şi te numesc Israel cel de la sfârşit. Iată, Israele, ies în întâmpinarea ta cu cuvântul Meu, rostit pentru tine deasupra ieslei cuvântului Meu. Israel înseamnă popor credincios. Fii credincios, Israele, aşa cum a fost rămăşiţa lui Israel cu care am mai rămas după ce Israel s-a lepădat de Mine, că Eu din rămăşiţa cea credincioasă a lui Israel am făcut sărătură cu care am sărat pământul, măi fiilor. Şi cine au fost cei din rămăşiţa lui Israel? Au fost Petru şi Pavel şi Iacov şi Ioan şi toţi apostolii Mei, care au propovăduit numele Meu şi împărăţia cerurilor până la marginile pământului. Măi poporul Meu cel de azi, rămăşiţa aceasta a lui Israel am făcut din ea ceată de apostoli şi de prooroci şi de sfinţi şi am sărat tot pământul cu sarea cuvântului Meu, care curgea prin gura şi prin duhul acestor slujitori cereşti pe lume. Am sărat lumea cu cuvântul Meu prin ei, că Eu după înălţarea Mea aşa le-am spus: *«Mergeţi şi propovăduiţi că s-a apropiat împărăţia lui Dumnezeu. Mergeţi până la marginile pământului şi botezaţi pe cei ce vor crede, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, amin».*

Şi iată, măi poporul Meu, tu eşti poporul cel de azi cu care vorbeşte Dumnezeu pe pământ, că Eu după ce am înviat am rămas viu, şi am rămas pentru om, dar omul n-a înţeles ce am spus Eu în vremea înălţării Mele la cer, că aşa am spus: *«Iată, Eu voi fi cu voi până la sfârşitul vremurilor».* Dar cel necredincios sau cel greoi la credinţă cum să creadă? Cum, măi Israele, să creadă cel necredincios că Eu grăiesc din cer peste tine? De aceea dau să ies cu tine înaintea lumii, ca să înţeleagă lumea că tu eşti trimisul Meu în lume, aşa cum am trimis şi pe apostolii Mei cei de atunci. Şi tu, ca şi ei, mergi acum ca să spui din nou ce au spus ei. Ei spuneau că s-a apropiat împărăţia cerurilor. Şi ce este împărăţia cerurilor, măi Israele de azi? Oare, minţeau apostolii Mei Petru şi Pavel, care erau întâi dintre apostoli? Minţeau ei când spuneau că s-a apropiat împărăţia cerurilor? Ei spuneau acum două mii de ani, şi tu spui astăzi, tată. Dar ce este împărăţia cerurilor? Dar ce nu este împărăţia cerurilor? O, măi fiilor, împărăţia cerurilor nu este mâncare şi băutură, nu este însurat şi măritat. Împărăţia cerurilor este mâncarea cuvântului lui Dumnezeu, este sfinţenie şi curăţenie şi cuvânt de Duh Sfânt. Fiii veacului acesta se însoară şi se mărită, dar cei ce se învrednicesc să fie fii ai împărăţiei cerurilor, aceia duc viaţă îngerească în trup, aceia nu se însoară şi nu se mărită şi trăiesc precum îngerii în ceruri, şi de aceştia are grijă Tatăl Cel ceresc, Care le este Tată lor. Împărăţia cerurilor este cu tine, poporul Meu Israel de azi, pentru că tu ai înăuntrul tău tronul Meu, cuvântul Meu în mijlocul tău. Tu eşti poporul care Mă ai pe Mine, Domnul, în mijlocul tău cu povaţa Mea, cu porunca Mea, tată. Eu nu dau porunci decât celor ce au ales să asculte de Dumnezeu, dar cei ce fac după voia trupului lor, aceia nu sunt fii ai lui Dumnezeu, aceia sunt fiii veacului acesta.

Spune, măi poporul Meu, spune, tată, la lume, şi să nu taci; spune-i omului din lume să nu spună că e cu Mine. Dacă el e cu traiul veacului acesta, dacă nu se ia după poruncile Mele, să nu spună că e cu Mine, că scris este: *«Cei ce sunt ai lui Hristos şi-au răstignit trupul şi patimile şi poftele şi slava deşartă, care vine de la om».* Învaţă, poporul Meu, pe cel ce vine şi te întreabă ce vorbesc Eu cu tine; să-i spui şi tu aşa cum spuneau apostolii Mei, să spui că s-a apropiat împărăţia cerurilor şi să-i spui ce înseamnă taina acestui cuvânt dumnezeiesc.

Israele, să nu ieşi, tată, din împărăţia Mea, să nu ieşi afară din ea, că afară sunt câinii şi hulitorii şi mincinoşii şi desfrânaţii şi descântătorii şi slujitorii de trup şi proorocii mincinoşi, care spun că nu este Dumnezeu. Fii atent, Israele credincios, că proorocul mincinos de azi e viclean mai mult decât în vremile trecute, că acum el se foloseşte de învăţătura Mea ca să te facă să crezi că el este cu Dumnezeu. Fii atent, că el vine cu semne şi cu minuni ca să te desprindă pe tine din împărăţia Mea, că el are invidie pe tine când te vede că tu iubeşti sfinţenia şi el nu o iubeşte. Tu îl încurci în lucrul lui cel mincinos, că îl vădeşti că e mincinos. Minciună este cuvântul celui ce vorbeşte despre Dumnezeu, dar nu iubeşte sfinţenia şi cuvioşia şi adevărul cel cu viaţă sfântă. Proorocul mincinos şi-a împrumutat faţă smerită şi se foloseşte de numele Meu pentru ca să murdărească pe cei aleşi ai Mei, pe cei ce şi-au ales să-Mi slujească Mie. De unde, tată, şi-a împrumutat proorocul mincinos faţă smerită? De la minciună, măi fiilor. Faţa smerită e minciună, tată. Un creştin iubitor de împărăţie de cer, acela are o faţă senină şi sfântă şi dulce şi plină de lumină cerească; acela nu se ruşinează în faţa oamenilor. Unul ca acela împarte cer sfânt celor de pe pământ. Omul cu faţa smerită e mincinos, măi fiilor, şi nu cunoaşte smerenia. Acela îşi dă de gol minciuna dinăuntrul său şi e vădit de cel credincios care are pe Duhul Sfânt înăuntrul inimii sale. Mai e o clipă, şi proorocul mincinos va face ultimele semne şi minuni cu care va dărâma pe cei ce se clatină acum. Un creştin al împărăţiei Mele nu caută semne şi minuni, nu cercetează tainele facerii şi nu ispiteşte pe Dumnezeu Făcătorul. Iată ce a făcut proorocul mincinos, că l-a învăţat pe om că nu este Dumnezeu. Nu i-a spus omului că nu este Dumnezeu, dar i-a spus minciuni omului. Eu sunt Făcătorul celor văzute şi nevăzute, şi nu va putea omul cel pământesc să pătrundă cu ştiinţa lui în tainele Făcătorului. Nu îngăduie Domnul aşa ceva, şi de aceea omul veacului acesta e mincinos, e prooroc mincinos omul ştiinţei veacului acesta.

Pe vremea lui Avraam când a văzut Dumnezeu că oamenii au înălţat un turn ca să se suie în el să cerceteze pe Făcătorul, ce am făcut Eu, Domnul? Am încurcat atunci limbile oamenilor, ca să nu se mai înţeleagă ce spun şi ce vor. Am încurcat limbile oamenilor mândri, şi tot aşa fac şi azi cu oamenii, şi nu le dau voie să pătrundă tainele cereşti. Iată, măi fiilor, că oamenii au primit amestecarea limbilor; a căzut acest blestem pe oamenii care au ispitit tainele Făcătorului. Tu să nu crezi, Israele, să nu crezi ce-ţi spune omul, că omul e mincinos, măi poporul Meu. Omul care a cercetat cele făcute de Făcătorul, acela a căzut din cunoaştere, acela a căzut şi nu mai este la faţa lui Dumnezeu, acela rămâne pământ şi pământ naşte, dar omul care se lasă născut din Dumnezeu, acela naşte cer şi Duh Sfânt şi rai şi foc ceresc pe pământ, acela slujeşte Cuvântului lui Dumnezeu şi nimic nu face fără Cuvântul.

Israele care ai pe Făcătorul în mijlocul tău, să fugi de omul care vorbeşte de la sine, că acela aiureşte, tată. Să fugi de omul pe care-l auzi că vorbeşte despre Dumnezeu fără să-L cunoască pe Dumnezeu, fără să-L caute cu lumânarea în mână pe Dumnezeu, adică cu stăruinţă, adică cu împlinirea

poruncilor sfinte în trup. Dar de omul necunoscut să fugi, creştine, că Domnul nu vine la tine necunoscut. Adu-ţi aminte că pe apostolii aleşi de Mine Mi-i făcuse Tatăl cunoscuţi, şi apoi vedeam că Eu Mă cunosc în ei, vedeam că-i cunoaşte Tatăl Meu. Fugi de omul care este necunoscut de Tatăl, fugi, măi fiule creştine, căci cel necunoscut e cursă pentru tine. Nu te lua după om, Israele, că omul şi-a făcut împărăţie care-i ţine de cald aici, şi este luat din ea, şi nu-i ţine de cald. Vine proorocul mincinos, cel cu ultimele semne mincinoase, şi va zice că înviază mortul, şi îl va învia în faţa ta, dar acela nu e mortul, şi e altceva această minciună. Vine să te facă să-l crezi că lucrează în numele Meu, dar nu-i adevărat. Eu voi fi Acela Care voi ridica pe cei morţi; Eu, şi nu proorocul mincinos, care-ţi aduce în faţă trupul minciunii lui. Vai de omul care nu are pe Duhul Sfânt în el ca să vadă minciuna mincinosului de azi! Că vreme de şapte mii de ani s-au sculat oamenii ca să se dea drept dumnezei, drept înţelepţi, ca să-şi facă nume oamenii, ca să se amăgească oameni pe oameni, că aşa păţesc oamenii care ies de sub cortul lui Dumnezeu. Omul are curaj în viaţă şi face o mulţime de lucruri. Omul cu curaj face azi una, mâine alta, până ce-L uită pe Dumnezeu, şi apoi nu mai are călăuza în faţă şi se face sieşi călăuză. Nu te lua după om, măi poporul Meu, şi tu să stai de mână cu cuvântul Meu, care te învaţă sfinţenia şi împărăţia cea din cer. Omul s-a băgat în pământ să cerceteze, s-a suit în cer să cerceteze, s-a băgat în mare să cerceteze, s-a băgat în om să cerceteze, măi fiilor, şi zice omul că ştie. O, bietul de el, că e numai trup fără duh, şi am să-l ruşinez pe omul trufaş, că am să iau soarele de pe cer şi am să-l mut în cel credincios, şi va lumina din locaşul credinţei, din fiul credinţei, ca să descopăr ce este înţelepciunea. Înţelepciunea este frica de Dumnezeu. Înţelepciunea este în omul care are pe Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt stă în vas curat, în om curat, om după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, stau de patruzeci de ani în mijlocul tău şi te hrănesc din cer cu bucătura, cu cuvântul Meu, cu foc de Duh Sfânt te hrănesc, ca să te folosesc pentru curăţirea pământului, să-l curăţ de prostie şi de minciună şi de semeţie pe omul cel de pe pământ; să ştie de la tine omul de pe pământ că altceva înseamnă să fii, şi să fii veşnic.

Eu pe vremea credinciosului Avraam M-am coborât peste oameni şi am încurcat limbile oamenilor care ispiteau tainele Făcătorului. Dar acum, iată ce am făcut, că am venit iar pe pământ şi Mi-am ales un popor pe care Mi l-a dat Tatăl, şi în mijlocul căruia Eu descurc limbile de pe pământ şi le vădesc învelitoarea cea mincinoasă, pieliţa limbii mincinoase o vădesc, şi aduc poporului Meu Duh Sfânt. Duhul Sfânt este cunoscătorul, nu omul. Cămaşa Duhului Sfânt e scumpă, tată, şi nu se îndură omul s-o cumpere, că omul trebuie să dea pe ea tot ce are rău, nu tot ce are bun. Şi cum aşa? Aşa este, măi fiilor, şi mare taină este aceasta. Cămaşa Duhului Sfânt, trebuie să dai pe ea tot ce ai tu mai rău, omule, toate poftele, toate patimile, toată nepăsarea şi minciuna, toată puterea ta cea stricăcioasă de suflet şi de înţelepciune, toate păcatele tale trebuie să le dai în schimbul ei; să te speli de tine şi să iei cămaşa Duhului Sfânt pe tine. Eu sunt acest veşmânt; Eu, cu viaţa Mea în tine; Eu, cu lumina Duhului Sfânt în tine, că omul, până nu se dă pe sine în schimbul Duhului Sfânt, nu poate avea calea sub picioare. Unul ca acela calcă în gol; unul ca acela nu este. Acela poate deveni un om viu prin moartea patimilor şi a poftelor sale. Iată, Israele, iubitul Meu popor, tu aşa M-ai dobândit pe Mine, şi de ce, oare, se mai miră de tine cel necredincios, care nu crede că Eu grăiesc cu tine din cer? Eu grăiesc din cer, şi tu Mă auzi, dar nu Mă auzi tu, ci Duhul Sfânt, Care glăsuieşte cu Mine în tine şi deasupra ta. Tu ai venit la ieslea cuvântului Meu, şi Eu iau din iesle şi te îmbucăturesc şi te bucur, măi poporul Meu, şi cobor din cer deasupra ta şi las cuvântul Meu peste ieslea cuvântului. Acesta e cuibul unde se lasă cuvântul Meu pentru hrana poporului Meu.

Eu, Domnul Iisus Hristos, sunt Păstorul tău, Israele, iubitul Meu popor, şi n-a fost de când e veacul o aşa lucrare cerească pe pământ. Eu sunt glasul, Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, şi am ales un vas sărac şi uitat, şi am suflat peste el Duh Sfânt şi l-am umplut până sus, până ce a început să izvorască din el râul vieţii peste pământ, că din acest sătuţ am ridicat o vlăstărică firavă şi am pus apă la rădăcina ei, până ce s-a făcut copac mare, de s-au sălăşluit în el păsările cerului. Cine este copacul, tată, şi cine sunt păsările cerului? Copacul sunt Eu, Domnul, Care am fost sălăşluit cu Duhul Meu Cel Sfânt într-o unealtă de lucru, într-o inimă cerească, într-o copilă, o trâmbiţă din care am glăsuit Eu pe pământ în vremea aceasta de sfârşit. Într-o vlăstărică din satul acesta, în inima ei am avut Eu sălaş, şi prin gura ei, Eu, Domnul, am glăsuit cuvântul Meu unui popor chemat la această lucrare cerească. Iar păsările cerului sunt inimile fiilor poporului Meu, care s-au sălăşluit cu duhul lor în Duhul Meu, ascultându-Mi cuvântul şi împlinindu-l. Şi iată, această copilă vlăstărică este acum luată la cer şi lucrează din cer de lângă sfinţi, căci nimeni nu este să fi lucrat pentru Dumnezeu şi să nu fie viu în vecii vecilor. Aşa şi tu, poporul Meu iubit, vei fi viu pe veci dacă Mă vei asculta până la arătarea Mea pe nori.

O, popor creştin, Eu, Domnul, am lucrat ca să dau libertate credinţei tale şi te-am ajutat să fii şi azi cu Mine, împlinind voia Mea, că dacă am luat-o pe Verginica la cer, Eu te-am pregătit şi mai departe, ca să ajung cu tine până la zilele biruinţei, ca să-Mi aduc aminte de paşii tăi care au umblat pe cărăruţele tainice ale satului acesta, de veneai la izvorul cuvântului ceresc. Atunci veneai pe furiş, iar acum vii cântând, tu şi fiii tăi, popor iubit de Dumnezeu. Te strecurai pe furiş, ca să ocroteşti vasul Meu prin care vorbeam cu tine, să ocroteşti trâmbiţa Mea din care-ţi glăsuiam ţie cuvântul Meu ceresc, că stătea în calea ta vânătorul lui antichrist ca să te dea pe mâna prigonitorului, ca să-Mi bage unealta Mea la tăcere, la închisoare, măi poporul Meu, căci aşa au suferit toţi cei care au stat în lucrul Meu ceresc. Am suferit în om, în omul care a purtat în el Duhul Meu Cel Sfânt, căci Verginica a fost locaşul Duhului Meu Cel Sfânt, şi lumea n-a ştiut. Numai tu, poporul Meu, numai tu, tată, ai ştiut şi ai văzut ce am lucrat Eu peste tine, şi iată, tu eşti martorul Meu şi eşti cu Mine, tată, căci te-am trecut prin vreme cu ceaţă şi te-am adus la zilele tale de sărbătoare, şi iată, cuvântul Meu coboară şi azi înaintea ta, căci Verginica are rodul în picioare, are ucenici, şi ucenici din ucenici.

Ferice celui ce a crezut până azi lucrării Mele cereşti cu care am fost sălăşluit în satul acesta, în vasul acesta din care Eu am glăsuit pe pământ. Aşa au fost fiii credinţei între necredincioşi şi aşa au mers cu Mine prin vreme. Aşa te am Eu pe tine, poporul Meu, răsad şi rod al lucrării Mele care a început în satul acesta în anul 1955, şi iată, tată, s-au scurs patruzeci de ani de mers prin duh de necredinţă, şi azi Mă întorc înapoi cu tine şi îţi fac loc ca să mărturiseşti lucrarea Mea cerească şi vremea profeţiei Mele, căci Eu prin Verginica am profeţit, şi prin tine vin să împlinesc cele profeţite vreme de patruzeci de ani. Eu am profeţit; Eu, şi nu ea. Ea a fost vasul

în care am stat Eu cu Duhul Meu Cel Sfânt, cu cuvântul Meu prin glasul ei, că şi acum două mii de ani când am venit din cer, tot printr-o fecioară am venit ca să iau trup văzut între oameni, Fecioara care se numeşte Maica lui Dumnezeu. Iar acum, pentru naşterea Duhului Meu Cel Sfânt, tot printr-o fecioară am venit în mijlocul unui popor credincios, şi l-am hrănit cu Duhul Sfânt pe poporul Meu, pe tine, măi Israele, tot printr-o fecioară, tată. Măicuţa Mea, Fecioara mamă, dacă a avut însoţitor pe Iosif, logodnicul ei, a fost ca s-o îngrijească şi ca s-o ocrotească pe ea şi pe Fiul ei, pe Mine, măi fiilor, în vremea Mea de copil. Şi Verginica, dacă a avut cu ea un însoţitor pe care-l ştie şi satul acesta, n-a fost trupeşte însoţirea, şi a fost duhovniceşte, pentru ocrotire, pentru acoperirea tainei Mele, şi ea a fost vas curat pentru Dumnezeu, pentru Duhul Sfânt, Care intra în trupul ei pentru glăsuirea Mea prin ea. Prin ea s-a născut cuvântul Duhului Sfânt vreme de douăzeci şi cinci de ani, din anul 1955 şi până în anul 1980 când Eu, Domnul, am venit şi am luat-o la cer, şi ea lucrează acum din cer, de lângă Mine peste poporul Meu, peste poporul ei, căci ea a născut acest popor, ea, din cuvântul Meu sălăşluit în ea, popor născut prin cuvântul Meu, popor născut de sus, din cuvântul cel din cer coborât în vas ales de Dumnezeu.

Aceasta este lucrarea Mea prin Verginica, lucrarea Mea cerească de azi, iar azi cobor cuvântul Meu pe nori până deasupra ieslei cuvântului Meu, până deasupra acestei grădiniţe cereşti, care se numeşte grădina cuvântului lui Dumnezeu, iar cei ce stau la gura acestui izvor de cuvânt venit din cer, aceia sunt copiii cei străjeri în calea cuvântului. Ca un râu de cuvânt curge cuvântul Meu din cer peste această grădină aleasă de Mine ca să-Mi fie iesle a cuvântului Meu cu care-Mi pregătesc poporul pentru slava întoarcerii Mele pe nori. Îngerii care au venit în clipa înălţării Mele la cer au spus apostolilor care M-au văzut ridicându-Mă în sus, au spus că *«Acest Iisus, Care Se suie acum, tot aşa va veni iar, precum S-a suit»*. Şi iată-Mă venit prin cuvânt, căci cuvântul coboară din cer ca să-Mi pregătesc cărarea întoarcerii Mele, ca să pregătesc sfinţenia şi curăţenia poporului care Mă va întâmpina la întoarcerea Mea. Iată, Eu Mă întorc, Eu vin curând, şi voi găsi lumea nepregătită, că lumea nu vrea să-şi pregătească viaţa, lumea şi acum bea şi mănâncă şi se însoară şi se mărită şi se naşte şi nu are timp să se pregătească. Cel ce nu iubeşte pe Dumnezeu, acela nu se înveşmântează pentru Dumnezeu, dar tu, poporul Meu, Mă iubeşti şi asculţi glasul Meu ceresc şi te hrăneşti cu cuvântul Meu şi creşti şi înviezi din ce în ce mai mult, până la ziua când Eu Mă voi lăsa văzut în nori, şi apoi în mijlocul celor ce Mă aşteaptă să vin. Şi tu vei fi cel ce vei cânta, măi Israele, vei cânta în ziua aceea cântarea îngerilor care vor anunţa întoarcerea Mea, că în ziua aceea va cânta cerul şi pământul: *„Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!”.* Tu eşti cel ce cânţi şi azi în jurul ieslei cuvântului Meu. Cântă, tată! Eu sunt deasupra ta cu cerul şi te scriu mereu în cartea Mea, şi cartea aceasta va mărturisi că tu eşti poporul Meu.

Lumea cântă şi ea când se adună la biserică, dar nu ştie ce cântă, nu simte ce cântă, că lumea are lumea ei, are dumnezeul ei, nu Mă are pe Mine de Dumnezeu. Lumea iubeşte păcatul, şi Eu nu stau cu omul care se hrăneşte cu plăcerea păcatelor. Eu sunt din cer, Eu sunt fără de păcat, dar lumea nu vrea să se lase de păcat şi să Mă aleagă pe Mine. N-are lumea timp de Dumnezeu. Ea, în loc să meargă la biserică în ziua Mea de sărbătoare, ea merge la târg, la bâlci şi la treburile ei, şi nu se va ierta în veac acest păcat, şi va fi ispăşit de cei ce stau în nepăsare de Dumnezeu, căci aşa vor fi găsiţi de ziua venirii Mele. Ziua Mea vine ca o cursă şi îl va prinde în cursă pe cel ce n-a avut timp să-L aibă pe Domnul de tată. Pântecele este dumnezeul lumii, pântecele şi munca pentru pântece şi atâta, căci omul lumesc şi-a uitat menirea şi L-a uitat pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt.

Poporul Meu, iubitul Meu popor, să fii pildă pentru lume, măi poporul Meu, pildă de sfinţenie şi portiţă pentru omul din lume, ca să vină lumea la Dumnezeu. Eu te învăluiesc pe tine cu glasul cuvântului Meu, iar tu să dai lumii apa cea vie a cuvântului Meu, să meargă lumea după Mine şi după tine, poporule creştin. Să te vadă slujitorii bisericilor şi să se uite ce va să zică ortodoxie întru trăirea ei şi să nu te mai hulească, să nu te mai vorbească de rău, că pe Mine Mă vorbeşte cel ce te vorbeşte pe tine de rău, pentru că Eu sunt cu tine şi te hrănesc cu cuvântul Meu venit la tine pe nori. Cuvântul Meu deasupra ta este călăuza care te aduce pe tine în faţa slavei Mele, la ziua slavei Mele, căci tu, poporul Meu creştin, popor al cuvântului Meu, tu grăbeşti venirea Mea cea văzută. Eu ţi-am făgăduit biruinţa ta cu Mine, şi iată, azi, cine te urmărea şi te strângea în cătuşe, aceia te ocrotesc pe drumul slavei tale cu Mine. Iată, judecătorii tăi au trăit să vadă veşmântul slavei tale, căci tu te ascundeai cu Mine şi cu lucrarea cuvântului Meu, şi acum eşti viu cu duhul şi cu trupul dacă M-ai ascultat, şi Îmi aduci zile de serbare cerească, cu cântec şi cu bucuria inimilor tale, popor iubit de Dumnezeu. Şi voi face un popor mare, tată, că tu vei hrăni mulţimile cu roua cuvântului Meu, care vine spre tine cu căldură şi cu Duhul Sfânt. Nu te teme, poporul Meu, nu te mai teme, tată. De acum încolo, cântă! Cântă şi aşteaptă-Mă! Dar să Mă strigi să vin, că dulce este pentru cer glasul strigării tale, glasul rugăciunii tale. Şi de ce aşa? Pentru că tu iubeşti curăţenia şi sfinţenia şi pe Duhul Sfânt.

Mă doare adânc, am rană adâncită, căci slujitorii bisericii nu mai iubesc curăţenia şi sfinţenia şi pe Duhul Sfânt. Plânge cerul sub apăsare, că biserica Mea care s-a născut acum două mii de ani a avut viaţă puţină pentru Domnul ei, şi mai mult pentru ea a avut viaţă. Dar acum doare adânc, doare rău, că Mă duc rănit şi plec rănit de la întâlnirea Mea cu sufletul bisericii, că biserica Mea se strânge cu trupurile, dar cu duhul ei este slabă, este goală de Duh Sfânt, căci Duhul Sfânt, măi fiilor, nu-Şi află lărgime şi lucrare în omul care stă amestecat în păcate şi în plăceri trupeşti. Nu poţi să spui acestora că Îl rănesc pe Duhul Sfânt, nu poţi, că ei se simt stăpâni pe Duhul Sfânt, pe darurile Duhului Sfânt, iar pe tine, care stai sub ploaia cea de har a cuvântului Meu, nu te cunosc aceştia că eşti cu Mine.

Cine te iubeşte pe tine, acela are pe Duhul Sfânt. Cine nu te iubeşte pe tine, poporul Meu, acela nu Mă are pe Mine, căci cu tine se împlineşte ceea ce s-a întâmplat şi cu Mine, că nici pe Mine nu M-au iubit şi nu M-au primit slujitorii lui Dumnezeu; nu M-au cunoscut. Şi de ce nu M-au cunoscut? Pentru că erau în duhul lor şi nu în Duhul Meu. Aşa şi cei de azi din biserică, te resping pe tine, te vorbesc de rău, şi s-a cunoscut cine au fost aceia care te vindeau pe tine, poporul Meu, căci cu lingura îţi dădeau, şi prin spate te vindeau, şi au voit cu tot dinadinsul să te distrugă. Da' de unde, tată! că Eu i-am vădit şi M-am ridicat să te ocrotesc şi să arăt slujitorilor bisericii, care te prigonesc, să le arăt ortodoxia ta şi educaţia ta de la Mine, că ei nu s-au lăsat educaţi de legea Mea cea sfântă, şi stau cu cărţile pe masă, şi ei nu cunosc cartea Mea şi viaţa Mea. Cine cunoaşte viaţa Mea, acela se ridică să îm-

plinească lucrarea Duhului Sfânt, acela are rod de viață și de cer, dar cine n-are acest rod, acela nu Mă cunoaște pe Mine.

Nu te teme, poporul Meu, Eu de ai Mei am fost prigonit, Eu de ai Mei am fost dat în mâna lui Pilat și a lui Irod. Și tu tot așa ai pățit, tot așa este și azi. Nu te teme, poporul Meu, nu te teme tu. Tu stai sub cortul Meu și vino mereu spre Mine, spre Domnul Dumnezeul tău, Care te crește și te iubește și te ocrotește. Tu vei fi cel ocrotit, cel iubit, și fiarele care dau să te muște pe tine li se vor strepezi dinții și vor rămâne fără dinți și vor rămâne fără limbă, căci limba care te înțeapă pe tine azi, va fi să putrezească de vie, ca să nu mai înțepe pe fiii cuvântului lui Dumnezeu. Vino, tată, cu bărbăție de Duh Sfânt, vino spre biruință. Lasă-i pe necredincioși și uită-te la cer și roagă-te pentru cei ce te împung. E vreme de necredință, e vreme de întuneric, dar tu mergi cu lumina cuvântului Meu înaintea ta și lasă-Mă pe Mine să ocrotesc în lături, că Eu am adus mereu cu Mine cordon de îngeri și de sfinți, care te împrejmuiesc de jur împrejur, și nu te mira de cei din biserică, de cei care dau în tine nu te mira. Eu, Domnul, îi voi aduce cu fruntea la picioare și îi voi îndemna spre pocăință, dar dacă nu vor avea aplecare, nu pot să-l iert pe cel ce nu se întoarce pocăindu-se, căci așa este scris: *«Dacă cel ce ți-a greșit se întoarce pocăindu-se, iartă-l».* Dacă se întoarce iartă-l, dar dacă nu se întoarce, pe cine să ierți? pe cine să tragi de la pieirea care va prinde sub ea pe cei necredincioși? Ca să fii credincios, înseamnă altceva decât înțelege omul vremii de azi. Ca să-L ai de tată pe Dumnezeu, altfel înseamnă decât înțelege omul veacului acesta. Omul veacului acesta nu mai are învățători de la Mine peste el, că învățătorii de azi nu mai au putere să ridice pe om din păcate și din nepăsare, de vreme ce nu le place nici lor să stea în Duhul Sfânt al cunoașterii cerești. Eu aș voi să iert pe tot sufletul dacă se întoarce la Mine, dar nu știe omul ce va să zică să se întoarcă la viață dumnezeiască, fiindcă omul și-a vândut trupul poftelor și lăcomiei și frumosului cel de azi, și nu mai simte binele cel adevărat.

Nu te întrista, poporul Meu iubit. Eu vin să te mângâi cu Duhul Sfânt, cu cuvântul sfânt. Lasă, tată, să se împlinească și cu tine Scripturile care sunt scrise demult, căci și atunci, demult, demult, Eu am grăit pe pământ prin prooroci despre venirea Mea între oameni, și apoi am venit coborând din cer și am împlinit ce am profețit prin prooroci. Am profețit că Mă va răstigni poporul Meu, că Mă va vinde slujitorul Meu, și au fost adevărate cele profețite. Lasă să se împlinească și cu tine Scripturile, că Duhul Meu Cel Sfânt a profețit din gura Mea că voi veți fi scoși afară din biserici, copii ai poporului cel ales din lume, cel deosebit din lume ca să fii poporul cuvântului Meu. Și să știi că Eu azi îți profețesc cuvânt nou, și să te uiți să-i vezi împlinirea. Îți profețesc din cer că orice ispită venită împotriva ta este o cărare spre bine și spre slava ta, popor al cuvântului Meu. Numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu, iar tu ești popor al Cuvântului lui Dumnezeu. Îți profețesc azi de cei din biserică, de cei ce au pus mâna lor pe cheile împărăției Mele, că acelora în curând le vor cădea cheile din mână, căci pe tine, care ești cu Mine, nu te-au cunoscut, și te-au hulit ca pe un rătăcit, ca pe un popor fără de Dumnezeu. Eu nu așa am lucrat, dar aceștia nu au lucrare asemenea cu Dumnezeu.

Vine, tată, ziua să Mă socotesc cu lucrătorii viei Mele, și le voi cere rodul lor, și le voi cere culesul și fructul și talanții, și în ziua aceea ei vor fi cu mâinile goale înaintea Mea, iar tu vei fi pregătit să-ți dau via în primire, și Eu să stau cu tine la masă și să te slujesc, așa cum și tu azi stai în numele Meu înaintea cuvântului Meu. Voi împlini Scripturile de azi cu tine, popor al Domnului, și le voi da un semn celor necredincioși, dar Eu vă spun că le-am și dat, și ei nu s-au uitat la tine, și dacă s-au uitat, nu te-au cunoscut al cui ești tu, popor al Domnului, că Eu am stat cu tine sub obroc până azi, dar azi ies cu voi, măi fiilor, și voi veți fi semne între neamurile pământului.

O, popor al Noului Ierusalim, până și păgânii neamurilor au profețit venirea ta în lume, că tu ești născut de cuvântul Duhului Sfânt, ești născut de sus prin botezul cu Duhul Sfânt al cuvântului Meu cu care te umbresc de patruzeci de ani. Numai cei ce stau în numele Meu peste biserică, numai aceia nu vor să te cunoască pe tine că ești de la Mine, popor al Domnului. Când am venit Eu întrupat din Fecioară, au venit magii popoarelor păgâne profețind lui Israel nașterea Mea, nașterea Împăratului lumii. Erau aceștia prezicători și cititori ai semnelor vremilor, și erau sfătuitorii împăraților neamurilor acești profeți ai semnelor vremilor. Și am trimis pe arhanghelul Meu în chip de stea în calea lor, și mai degrabă au crezut profeții păgânilor că S-a născut Împăratul Cel ceresc prunc în Betleem, dar Israel n-a crezut de la cei care au avut pe arhanghelul Meu călăuză până la ieslea Mea. Tot așa au profețit mulți și azi despre nașterea unui popor sfânt și curat și neprihănit cu credința, și iată, să știi, poporule iubit, că mai mult te vor cunoaște pe tine păgânii că ești poporul Meu, născut din cuvântul Meu, iar la cei ce se zic că sunt ai Mei nu le mai fac cunoscut nimic din tainele Mele. La cei ce au ascuns Scripturile venirii Mele pe nori nu le mai desfac nici o taină, și vor fi luați pe neștire de slava care vine cu Mine și care va prinde sub ea toată semeția omenească și trupească.

Vino spre slava cerului, poporul Meu. Tu nu te vei ofili, ci vei înverzi și vei înflori și vei rodi, că Eu te voi uda cu hrana cea din cer, cu mana cuvântului Meu, căci locul grădinii Mele spre care te aduni tu, locul acesta se numește locul Cuvântului lui Dumnezeu, Care vine pe nori. Eu am norii suire și coborâre, Eu nu sunt un Dumnezeu neputincios. Eu vorbesc românește că așa voiesc Eu, și nimeni nu-Mi poate strica planurile Mele. Eu dau limbi Duhului Sfânt, Eu dau pe Duhul Sfânt peste limba românească, și fiii și fiicele României vor profeți în fața popoarelor de pe pământ, că Eu pe România am ales-o de țară a Mea. Țara Mea M-a răstignit. Poporul pe care l-am ales la început M-a scos afară din mijlocul lui, și Eu de atunci am îmbrățișat pe România și pământul țării ei, și atunci am lucrat cu Tatăl Meu și am născut poporul român, odată cu Mine l-am lucrat și l-am născut, și l-am încreștinat cu numele Meu, și am ales din nou Ierusalimul și l-am numit tot Ierusalim, ca și pe cel care M-a răstignit. De aceea se numește această țară Ierusalim nou, pentru că Eu dacă am plecat din cele ale Mele am luat cu Mine darurile și bogăția darurilor Mele cerești, care erau de la Mine peste Israel și peste Ierusalimul Israelului Meu, și am pus la temelia poporului român toată bogăția Mea cerească, și am născut acest popor și l-am uns prin mâna lui Melchisedec, ca să fie popor de sfinți la vremea de sfârșit, la vremea apropierii venirii Mele din nou pe pământ.

Eu, Cel ce am trecut cu trupul prin moarte, Eu, Cel ce am înviat cu trupul cel răstignit, Eu, Domnul, Cel ce sunt cu trupul ridicat la cer, în curând voi sta deasupra României cu slava Mea descoperită. Nu mai trimit pe arhanghelul Meu, și voi veni Eu, însoțit de trupul Meu cel luat de la Duhul Sfânt și din Fecioară, și Mă voi slăvi cu slavă mare peste ieslea cuvântului Meu, peste această grădiniță, peste această piatră

nouă şi sfântă, şi se vor auzi cântecele îngerilor din cer şi ale celor de pe pământ: *„Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu Savaot, Cel ce vine întru numele Domnului!“,* în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Eu, Domnul, am ales-o pe România, şi cine poate să-Mi tulbure planurile? Eu aşa am binevoit; Eu, şi nu tu, poporule al Meu din mijlocul României. Eu am voit să-ţi aduc ţie cuvântul Meu şi să te chem să fii poporul Meu, poporul cel mic, deosebit din lume ca să fii poporul primirii cuvântului Meu de azi, al Scripturilor Mele care sunt scrise azi de cer şi de tine. Eu profeţesc şi împlinesc cer nou şi pământ nou. Nu-i nimic dacă slujitorii bisericii nu voiesc să vin. Ei vor rămâne cu zidurile, şi zidurile lor vor striga împotriva lor. Biserica Mea nu este zid rece de piatră, şi este duh viu şi ceresc biserica. Biserica nu este de pe pământ, şi este din cer. Numai biserica este cerească pe pământ, este din cer coborâtă pe pământ, căci fiii bisericii Mele, fiii bisericii lui Iisus Hristos, sunt născuţi din cer, de sus, după cum am spus Eu cărturarului Meu cel de atunci, că aşa i-am spus: *«Cine nu se naşte de sus, din cer, nu poate să fie cu Mine, nu poate să fie fiul împărăţiei Mele»,* şi iată, fiii bisericii nu mai sunt ai veacului acesta, şi sunt ai cerului sfânt, iar cerul sfânt este însoţitorul fiilor lui. Aşa se cheamă că biserica este a lui Iisus Hristos şi a cerului. Altfel biserica este lumească, nu este cerească.

Poporule iubit, fii tare cât cerul, tată, îmbracă-te cu cerul, iubitul Meu Israel, noul Meu popor, micuţul Meu popor, puţinul Meu cel mai de preţ. Aşa am spus: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credinţă pe pământ?».* De ce am spus Eu aşa atunci? Iată, am fost adevărat în ceea ce am profeţit, Eu, Care ştiam şi vedeam până la sfârşitul veacului omului. Dar am un sâmburel mic de credinţă, şi cu el voi însămânţa şi voi împlini cu puterea Mea Scripturile cele despre Noul Ierusalim care se coboară din cer, după cum am spus că fiii bisericii sunt din cer şi nu de pe pământ.

Popor al Noului Ierusalim, stai, tată, să fii împlinitorul Scripturilor Mele, stai sub ploaia harului Meu şi cântă, poporul Meu, iubitul Meu Israel de azi, că aşa a rămas numele poporului cel ce crede în Dumnezeu Iisus Hristos. Israele, popor al Ierusalimului cel din cer, binecuvântat să fii de Domnul Dumnezeul tău, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

E sărbătoarea Maicii lui Dumnezeu, sărbătoarea înălţării ei la cer, la Fiul ei. Ierusalime, cântă Măicuţii Mele cântare de slavă, cântă cântarea cerului, Ierusalime nou. Să audă România, măi poporul Meu. Să se nască din cer România şi să fie cerească ţara alegerii Mele. Să fie binecuvântată România Mea cea cerească şi unsul ei cel de la Mine, căci unsul României se roagă pentru tine, Românie blagoslovită de Tatăl şi de Fiul şi de Duhul Sfânt.

Să cânţi, Ierusalime, de pe pământ şi până-n cer să cânţi, căci cântul tău de slavă este luat de aripile cerului şi purtat din slavă în slavă. Binecuvântat să fii, poporul Meu cel nou, şi binecuvântaţi să fie cei ce te iubesc pe tine, cei ce cred că tu eşti de la Dumnezeu în lume. Toţi cei ce au inima curată pentru tine, să fie binecuvântaţi şi să cunoască rodul binecuvântării Mele, că aşa plătesc Eu celor ce te iubesc pe tine. Le plătesc şi celor ce nu te iubesc, le plătesc cu munca lor, muncă şi răsplată.

Binecuvântată să fie această zi de slavă, căci satul cuvântului Meu este azi în sărbătoare de cer pe pământul său. Nu va fi pe nicăieri mai frumos şi mai cereşte aşa cum va fi pe aici, pe unde Eu, Domnul, am lucrat prin cuvânt. Iată, noi le fac pe toate. Eu, Domnul, lucrez din nou prin cuvânt, precum la început, şi fac cer nou şi pământ nou şi om nou şi veac nou şi ceresc. Dintr-un sâmburel mititel voi însământa cer nou şi pământ nou, la cuvântul Meu.

Pace vouă, şi Ierusalim nou să fie peste voi, cei ce serbaţi cerul pe pământ! Pace vouă! Sărbătoare cu pace şi imn de slavă veşnică să iasă din piepturi pline de rodul credinţei întru venirea Domnului. Eu vin curând. Binecuvântată să fie întâmpinarea Mea de către poporul Ierusalimului nou.

Pace vouă, copii ai Noului Ierusalim! Duhul Sfânt Se lasă peste voi prin cuvântul Meu cel ce vă sfinţeşte. Sfinţeşte-te, Ierusalime, şi păstrează-te cu veşmânt de slavă. Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Duhul mângâierii să te înmugurească, Ierusalime. Pace ţie de la Domnul Dumnezeul tău!

Eu sunt. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Eu nu sunt un Dumnezeu neputincios. Eu grăiesc pe româneşte şi binecuvintez poporul Meu din mijlocul României. Pace ţie, iubitul Meu popor! căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău.

Binecuvântată să fie călătoria ta spre ale tale, popor care ai venit la serbare cerească. Eu sunt cu pacea Mea peste tine. Amin, amin, amin.

15/28 august 1994

Cuvântul Domnului către preotul Ioan

Lepădarea de sine pentru voia Domnului în om. Duhul păcii. „Soarele să nu apună peste mânia voastră“. Duhul ascultării.

Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt lasă cuvântul Său peste ieslea cuvântului. Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, şi sunt în duh, şi sunt prin glasul cuvântului Meu. Şi ce este glasul şi cuvântul Meu? Este Fiul Meu, este Cel ce a grăit cuvântul în prooroci şi prin prooroci.

Iată, Eu sunt Cuvântul întru Duhul Sfintei Treimi, Care a făcut cerul şi pământul. Şi de ce vă spun Eu iar acest fel de cuvânt? Vă spun pentru ca să fie crezut cuvântul lăsat azi la voi, că vine din tronul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi ia fiinţă în această carte deschisă de Mine la voi, şi se scrie şi în cer, şi se scrie şi pe pământ.

Pace vouă, copii ai grădinii Mele care este cu voi! Vă dau cuvintele Mele, tată, şi voi să mergeţi cu ele şi să le daţi de ştire acolo unde vedeţi că se îndreaptă ele. Mergem astăzi în cetatea Valea Voievozilor, şi voi vorbi prin această carte cu un slujitor căruia i-am dat ceva de lucru în poporul Meu. L-am pus la lucru ca să-i pregătesc şi o plată apoi, după cum va fi să fie găsit lucrul său în vremea cercetării lucrate de fiecare copil al poporului Meu.

Vouă, celor ce vă am în grădina Mea, v-am rostit cuvânt mai demult şi am zis să aveţi grijă de acest copil care s-a ridicat slujitor, să aveţi grijă de el ca să fie cu Mine şi să nu cadă din lucrarea aceasta cu care Eu însoţesc pe Israel. Şi voi aţi făcut tot ce s-a ivit de făcut, şi l-aţi trimis spre aşezare ca să-l pot folosi şi Eu la greutăţile Mele cu poporul Meu. Prin voi l-am trimis la cel ce este uns de Mine, şi acela i-a dat de lucru peste poporul Meu, căci cei cărora trebuia să le slujească erau copii ai poporului Meu şi erau mai mari decât el, adică mai înainte de el în lucrarea Mea, ca să se lase ajutat de cei din lucrarea Mea şi de voi, fiilor, de voi, cei cu care am ajuns să-Mi împlinesc planul cel profeţit prin lucrarea Mea. Cum să facem Noi ca să-l putem ajuta până la arătarea Mea? Mai întâi să-l vedem ascultând cu credinţă mare de lucrarea cuvântului Meu, şi apoi să facem sfat cu atenţie, că dacă nu

se va ţine seama de atenţie şi de răbdare mare lângă atenţie, nu iese bine lucrul cel ceresc.

Copiii Mei cu care Eu stau în sobor şi în sfat pe pământul Meu cel sfânt, fiţi atenţi, fiţi voi atenţi şi deştepţi cu Mine, şi cu prevedere în faţă şi în spate, şi cu rugăciunea voastră spre puterile cereşti, care lucrează cu voi peste poporul Meu. Fiţi voi atenţi, că poporul Meu este uşuratic şi este neatent, dar Eu îl iubesc mult de tot pe poporul Meu. E poporul Meu, tată, şi îl iubesc, că Eu nu pot sta fără iubire. Eu trebuie să am ce iubi şi cui să-i împart iubirea şi răbdarea Mea. Pentru lume n-aş mai răbda nici cea mai scurtă clipă, dar pentru poporul acesta al Meu, rabd, tată, şi îl iubesc cu patimă cerească şi rabd, că doar rabd de la poporul Meu şi nu de la străin.

O, iubiţii Mei, mare este taina răbdării. Eu prin această taină voi salva cerul şi pământul de la pieire. Eu prin această taină lucrez de şapte mii de ani; şi să aud că nu mai aveţi răbdare, Mă răniţi, măi copii. Să nu ziceţi aşa, să nu pierdeţi din mână şi din inimă această armă bună, căci cu ea le vom sfârşi pe toate lucrările cu bine şi cu pace, tată. Răbdarea este casa păcii. Cine n-o are pe ea, n-are casă pacea, şi are altfel de locaş. Are locaş zbuciumul, are locaş tulburarea şi, până la urmă, are locaş întunericul, care nu este din Dumnezeu.

Iubitul Meu copil spre care vin azi cu fiii cuvântului Meu! Las cuvânt din cer peste tine, fiule, şi ţi-l aduc prin fiii cuvântului Meu. Vin înaintea ta şi las rugăminte peste tine să te lupţi să semeni cu Mine, tată, că scris este: *«Nu este ucenic mai mare decât învăţătorul său, dar orice ucenic desăvârşit va fi ca învăţătorul său»*. Să te lupţi să semeni cu Mine, măi fiule, cu Învăţătorul tău, tată, că iată ce învăţătură am Eu pe pământ în mijlocul poporului Meu. Dacă nu erai din lucrarea Mea, nu-ţi dădeam Eu nici o ungere, dar te-am văzut că ai dragoste de cer şi îndrăzneală spre cer şi te-am trimis să iei de lucru întru Mine, tată. Oare, ai priceput tu de ajuns că nu ţi-am dat de lucru pentru lume? Oare, crezi tu că după tine în lume nu vin dacă ai da să asculţi de gândul tău? O, gândul tău Mă face să suspin, tată. Nu, fiule, nu-Mi fă suspin, nu-Mi fă rană ca să Mă uit în urma ta când te-ai băga în mlaştini după peşte curat. Nu mai este peşte curat; peştele este stricat, tată. Ai văzut sufletul acela pe care l-ai adus tu cu câţiva ani în urmă, ai văzut că a tras tot spre mlaştină dacă nu era curat ca peştele curat. Eu, Domnul, îţi spun că nu mai este peşte curat, bun de pescuit, bun de băgat în peştele Meu cel ales cu trudă lungă. Şi să te uiţi bine, că şi peştele izvorului Meu sare pe mal să moară, dară peştele străin, cum ar fi să stea în apa Mea curată!? Lasă, tată, aşa. Eu ştiu mai bine cum să lucrez şi când să lucrez ca să nasc peşte nou la cuvântul Meu. Adu-ţi aminte că la pescuitul lor, apostolii Mei, după o noapte întreagă n-au luat nici un peşte. Şi ştii de ce n-au luat? Nu era peşte, tată, nu mai era peşte de prins, dar la cuvântul Meu s-a făcut peşte nou, şi apostolii au luat peşte, dar acela nu era peşte, şi era cuvântul Meu, care s-a făcut peşte bun. Eu la cuvântul Meu am făcut cerul şi pământul. Eu la cuvântul Meu le lucrez pe toate şi acum, pe toate cele noi care vor rămâne cu Mine şi cu poporul Meu.

Caută să stai lângă iazul Meu, măi fiule, că în apele lumii e altceva, nu e peşte. În apele lumii sunt şerpi şi aspide, tată, şi te muşcă de inimă, şi de nădejde te muşcă, şi te slăbesc în sfinţenie şi în credinţă faţă de lucrarea Mea, care va birui în curând prin Mine, Fiul Domnului. Tu prin această lucrare M-ai câştigat pe Mine şi i-ai câştigat aproape cu tine pe copiii Mei, pe poporul Meu. Tu prin această lucrare eşti pus la lucru de către slujitor al Meu, şi nu uita că-i eşti dator acestei lucrări de cuvânt ceresc. Prin ea te-am smuls din mlaştinile morţii şi ale păcatului, şi Eu nu te cunosc decât prin ea, prin cea care ţi-a dat viaţă, prin lucrarea cuvântului Meu, măi fiule. Şi dacă vrei să pleci de acasă, adică din lucrarea aceasta, atunci Eu nu mai pot să fiu Tatăl tău, căci fiii cei care s-au născut de sus prin această lucrare, Eu nu-i cunosc decât acasă la ei, tată, acasă la Mine, măi fiule. Eu am venit cu casa Mea, cu împărăţia Mea în mijlocul acestui popor, şi Mi-am făcut casă la ei, la fiii acestei lucrări, şi cinez cu ei şi Mă arăt lor în lucrare minunată, după cum este scris: *«Cel ce crede în Mine, voi veni la el şi voi face casă la el şi voi cina cu el şi Mă voi arăta lui»*.

Iată, am venit şi îţi stau înainte ca să primesc răspunsul inimii tale şi ca să am în cer acest răspuns, căci Maica Mea, până ce n-a zis: *«Iată roaba Ta. Fie mie după cuvântul Tău»*, până ce n-a zis aşa, Eu nu M-am sălăşluit în ea ca să Mă nasc apoi din ea şi ca să fiu cu poporul Meu Israel şi prin el să împart împărăţia Mea la cei ce cred în Mine. Eu, tată, nu te vreau fără voia ta lucrător în lucrarea Mea, dar dacă tu vrei în lucrarea Mea, tu trebuie să-Mi spui, şi să te laşi apoi cu umbletul tău în mijlocul lucrării Mele, ca să te pot feri de fariseii şi de arhiereii lumii, care sunt puşi să-Mi risipească adevărata Mea biserică, adevăratul Meu popor. Eu la ei nu-Mi mai găsesc plăcerea, şi de tine nu Mă pot bucura dacă eşti printre ei. Nu tu trebuie să bagi undiţa, tată, că tu zici în gândul tău că ar mai fi oameni în lume care să se scoale spre Mine. Eu îţi spun că nu mai sunt, şi îţi spun că acest popor al Meu este pecetluit de Mine, şi chiar pecetluiţi, unii din poporul Meu dau să iasă în lume, dar cu cel din lume ce să fac şi unde să-l pun aşa cum este? Iată, acum este altă vreme. E vremea ca cel ce vine din lume la tine să nu se poată scula, şi dimpotrivă, să te culce şi pe tine jos, dar să Mă crezi ce-ţi spun, fiindcă omul care dă să vină după tine are peste el Scriptura care zice despre duhul rău care iese din om şi care se pregăteşte de şapte ori mai tare ca să vină iarăşi înapoi, şi ca să-ţi facă apoi şi ţie cursă duhul rău. Ascultă ce-ţi spun, că nu este altfel de vreme, nu este, pentru că omul este prins de trup, şi chiar dacă se smulge de trupul său omul, el este iarăşi tras de trup şi se face mai rău ca înainte. Omul care vine la Dumnezeu ca să-i fie bine, acela ajunge numaidecât mai rău ca înainte de pornirea lui după Mine. Omul care pleacă după Mine ca să semene cu Mine, acela este om rar, măi fiule, acela are chemarea Mea dacă va rămâne cu Mine, dar omul fără de chemarea Mea la Mine nu rămâne cu Mine.

Iată, şi la poarta Mea cea mare vin o mulţime de oameni, şi unii din ei dau să înţeleagă că fac tot ce este bun de făcut, dar acesta este cuvântul lor, nu al Meu, nu al chemării Mele. Zaheu s-a suit şi el în dud ca să Mă vadă pe Mine, dar până n-am rostit Eu chemarea Mea prin cuvânt împlinit, Zaheu n-a putut fi fiu al lucrării Mele. Sutaşul Cornelie era bun şi temător de Dumnezeu, dar până n-am lucrat Eu din cer pentru el ca să rostesc chemarea lui în lucrarea Mea, el n-a fost înscris la faţa Mea. Dacă Eu, tată, nu Mă pot băga după om în lume, că ştiu că nu vrea omul cu cele sfinte, apoi tu crezi că ai putea mai mult ca Mine?

Omul lumii de azi nici nu ştie ce înseamnă botez, nu ştie omul lumii de azi ce înseamnă naştere de sus, din cer, şi este scris despre cel ce nu se naşte din cer, adică din apă şi din Duh, că nu poate să fie cu împărăţia Mea, nu poate intra în ea. Omul lumii de azi nu are botez peste el, că n-a avut cine să-l lucreze peste el ca să se numească apă şi Duh. Vino, măi copilul Meu, spre izvorul înţelepciunii cereşti, că pe pământ apa şi Duhul nu mai mărturisesc, că apa e tulburată, şi Duhul fără

apă nu mărturiseşte. Eu îţi spun ţie azi că dacă dai să ieşi pe drum, nu vei mai fi al Meu şi al acestei lucrări de cort ceresc pe pământ. Eu îţi spun ţie că duhul rău voieşte să te scoată de sub cortul Meu. Eu îţi spun ţie să stai cu Mine, tată, şi să nu te joci, că nu e vreme să ne mai jucăm, măi fiule. E vreme să stăm bine şi cu frică şi cu luare-aminte, că iată, Lucifer vrea să-Mi facă praf munca Mea. Fereşte-te de duhul mândriei şi al nerăbdării, şi iată, scriu ceea ce-ţi spun, ca să vadă duhul rău şi să se sperie şi să asculte ca să se depărteze de la culcuşul său, unde pândeşte ca să te atace şi să te scoată de la Mine. Eu îţi spun ţie că duhul nerăbdării este duhul mândriei, tată, şi îţi mai spun să iubeşti viaţa de monah, măi fiule, s-o iubeşti mai mult decât oricine, pentru că tu eşti prins şi sub legătura legii bisericii de azi, şi vei fi întrebat şi după lege, şi asta pentru că tu nu vrei să fii liber, tată, nu vrei să scapi de robie, nu vrei să fii de ajuns de înţelept şi de răbdător, şi Eu văd la tine izul literei legii, tată, şi te înţeleg de ce eşti aşa. Eşti apăsat de lege, eşti prins sub ea, şi greu e de omul care stă sub aceste cătuşe. Eu te-am ajutat aşa de minunat, şi Îmi pare rău că n-ai priceput tot ce am făcut Eu cu tine şi pentru tine ca să faci şi tu acum pentru Mine; Îmi pare rău, şi aştept să vii spre pricepere, dar apoi îţi trebuie schimbare mare, copilul Meu, smerenie mare şi schimbare mare, mare de tot, ca să poţi fi de folos în numele Meu. Tu ai pildă pe cel mare de la care ai luat harul Meu. Ai văzut că dacă n-a putut să se rupă de robie, s-a prins acum rob de două ori mai greu. Un om închis de lege, dacă dă să fugă şi să-şi afle libertatea, dacă este prins când fuge, vai omului acela! că legea osândeşte rău pe cel ce o calcă. Nu te du să te vadă omul legii, tată. Eu i-am dat înţelepciunea Mea celui ce ţi-a semnat ţie actul libertăţii, şi el a făcut ce am voit să fac Eu cu tine. Şi tu vrei să te vadă soldaţii legii?

Stai, fiule, cuminte şi caută să înţelegi cărarea Mea spre tine, că preoţii şi arhiereii de azi sunt ai lumii, sunt lupi sub piele de oaie, şi vine vremea, şi a şi venit, că se vor sfâşia unul pe altul cu ajutorul linguriţei care hrăneşte în numele Meu. Vine vremea, şi a şi venit, să se pună otravă în vin, măi copilul Meu, şi Eu am zis de mult că vine această vreme, şi voiesc să fac ospăţ aparte pentru poporul Meu, că preoţii vor fi puşi de mai-marii lor să folosească bucăţică spre moarte pentru creştinii Mei. Unde, tată, vrei să te duci, şi de cine vrei să asculţi, şi în cine vrei să te încrezi? Stai acasă, copilul Meu, dacă ai venit acasă, şi să iubeşti viaţa de monah, că viaţa de monah e cu nevoinţă şi cu umilinţă, măi fiule, nu e cu desfătare.

Iată-i pe creştinii Mei, o duc greu pe pământ, au fel de fel de cârtiri şi de tânguiri, dar cel ce nu M-a ascultat şi n-a crezut aşa cum i-am cerut Eu, acela suferă şi acum, acela este bolnav şi acum din pricina bolii neascultării de lucrarea cuvântului Meu.

Măi fiule tată, cei doi copii ai Mei din grădina Mea, rudenie a ta pe care Eu Mă bizui azi cu greul lucrării Mele, ei au avut cel mai greu de suferit în poporul Meu şi de la poporul Meu, şi nici ei n-au avut unde să stea, şi nici ei n-au fost cu linişte pământească, dar Eu, pentru iubirea şi răbdarea lor, le-am pregătit plata. Le-au luat creştinii Mei căsuţa, tată, le-au luat şi pe Dumnezeu, şi ei au stat îmbrăţişaţi cu răbdarea şi au biruit prin ea. Să semeni cu ei, măi fiule, să te uiţi la ei şi după pasul lor şi să-i asculţi, că iată, dacă ei M-au ascultat şi M-au crezut întru totul, i-am pus ca să asculte poporul Meu de Mine prin ei. Dacă Mi-au fost slugi supuse şi răbdătoare şi iubitoare, le-am dat via Mea, tată, le-am dat agoniseala Mea cea de patruzeci de ani şi i-am pus să vegheze până vine Stăpânul, şi au vegheat, şi veghează, şi voi veni, dar iată, Eu sunt cu ei şi prin ei cu poporul Meu. Ei nu zic ca ei niciodată, tată, şi dacă ei te văd că vrei să zici ca tine, ei intră în grijă şi în durere şi se uită la cer, se uită la Mine să vin să le spun ce să facă cu tine. Dar Eu îţi spun ţie ca să le spui tu lor, să le spui cuvântul tău, şi prin ei, Eu voi auzi de la tine şi voi scrie în cer cuvântul tău.

O, greu Îmi vine să rostesc cuvânt peste cel ce-l văd că are planurile lui şi că e mulţumit pe pământ. Iată, de aceea Îmi este încurcat drumul cuvântului Meu, şi copiii Mei nu fac nimic peste nimeni fără cuvântul Meu. Peste cel ce este mulţumit pe pământ Eu nu privesc şi nu lucrez. Creştinul Meu trebuie să câştige cerul cu trudă şi nu cu desfătare, tată. Unul ridică treptele mai cu anevoie, altul mai repede, dar asta este socotinţa Domnului, Care vede înaintea omului şi în urma omului. Cei doi copii din grădina Mea, care sunt şi de ai tăi, aceia au avut chemare mare, tată, şi ei au ascultat de ea fără de cârtire, şi au iubit pe poporul Meu, chiar dacă poporul Meu le-a pus cătuşe din prima zi a chemării lor. Dar Eu i-am pecetluit prin mâna lui Verginica, şi Verginica i-a înfiat pe veci şi le-a lăsat îndemnul să stea până la capăt. Aşa şi tu, tată, dacă vrei să iubeşti pe poporul Meu, lucrează ca ei şi iubeşte ca ei şi nu judeca pe nimeni, chiar dacă ai avea de ce, căci poporul Meu e mare în faţa Mea, tată. Îţi trebuie blândeţe, îţi trebuie cumpătare în cuvinte, îţi trebuie răbdare cerească, tată, căci cu răbdare omenească nu faci nimic. Răbdarea cerească este iubire cerească, este cunună cerească şi nu pământească. Să nu tânjeşti după cunună pământească, măi fiule, şi pe pământ să iubeşti şi să cauţi umilinţa în toată clipa, că dacă stai fără ea, n-ai cum să iubeşti în numele Meu. Eu umilit am stat în faţa tuturor, şi dacă vrei să semeni cu Mine, atunci tu vei fi fratele Meu şi vei fi după chipul şi asemănarea Mea, că vreau, tată, să am încredere în tine, dar dacă eşti supărăcios, Mă faci să Mă tem. Omul supărăcios poate face rău lui Dumnezeu şi fiilor lui Dumnezeu. Să ştii, tată, că Eu lucrez prin fiii poporului Meu, nu prin fiii lumii, şi de aceea ungerea pe care o ai şi de la Mine, Eu Mă folosesc de ea numai pentru fiii poporului Meu, dar dacă ai da să te apropii de blid străin de lucrarea Mea, Eu pun ungerea deoparte şi nu ţi-o las pentru cei din afară de staulul acesta. Ceea ce ţi-am pus Eu pe tine, am pus pentru lucrul tău cu Mine în poporul Meu, dar nu-ţi las ceea ce ţi-am dat ca să lucrezi şi pentru cei din afară. Şi să ai grijă, tată, că este cineva pe pământ care are lucrare să te scoată afară din mijlocul lui Israel, dar nu fi slab, măi fiule, că duhul rău ţi-a pus gând rău şi lucrează cu dibăcie mare şi lucrează cu mănuşi, tată. Ascunde-te, şi te rog să Mă asculţi: ascunde-te de omul necunoscut, de omul încurcat prin lume, că acela are din lume dacă este în lume, dacă vine din lume.

Văd în inima ta un păcat. Lasă-Mă să-l smulg din tine, că te ameţeşte, tată, şi e păcat să te laşi tulburat şi neliniştit. Nu te lăsa târât de nelinişte şi de zbucium, nu te lăsa scos din cer, că de aceea eşti neliniştit. Eu am aici copii de ai Mei. Adună-ţi gândul cu ei şi pentru ei, că de Mă vei asculta, vei da de bucurie, tată. Şi ţine seama ce-ţi spun, că iată ce-ţi spun: cel ce nu este vinovat de cele ce este învinuit, acela rămâne în pace şi cu senin şi cu iubire, dar cel ce are vină prin cele ce este el învinuit, acela are în el cele învinuitoare, şi se răzvrăteşte pentru cele ascunse în el.

Ochiul Meu este împărţit în tot poporul Meu, şi Mă uit prin poporul Meu, prin ochii poporului Meu, prin ochii fiilor Mei care au credinţă tare în lucrarea Mea. La aceia le împart ochii Mei, ca să Mă uit Eu şi să văd în poporul Meu. La aceia

le împart Eu veghea Mea în poporul Meu, pentru ca să meargă bine poporul Meu şi să pun degetul şi să depărtez primejdia care stă la pândă peste poporul Meu.

Eu grăiesc cu tine, şi tu să înţelegi cu darul înţelepciunii cereşti, şi să Mă asculţi, tată, ca să Mă pot sprijini cu tine, ca să te pot aşeza întru tărie de duh şi de cer, şi să Mă sprijin cu tine, tată. Caută să fii înţeles de fiii poporului Meu, dar pentru asta trebuie să cauţi să-i înţelegi pe fiii poporului Meu. Caută să iubeşti pe poporul Meu, tată, că fără să-i iubeşti, nu vei putea să stai cu ei. E poporul Meu, măi fiule, şi poartă numele Meu pe pământ. Rămâi slujitor în poporul Meu, ca să pot să-ţi dau de lucru şi să am nădejde în tine. Şi dacă vrei aşa, să Mă laşi să te ajut la vreme în toate câte voi vedea că sunt de aşezat peste inima ta. Tu eşti rudenie cu fiii grădinii Mele şi trebuie să le faci cinste şi să fii bun şi cumpătat şi curat cu inima şi cu iubirea şi cu blândeţea şi cu mila şi cu cuvântul tău, tată. Cuvântul tău să nu-l rosteşti fără de sare. Să nu fii nervos, să nu fii fără preţuire pentru poporul Meu, că aşa vei avea aceeaşi plată de la poporul Meu. Dacă până acum ai zis că ai suferit, asta a fost din pricina neobişnuinţei cea bună cu cinstirea aproapelui, şi din aceasta iese necinstire între fraţi. Să nu Mă faci de ruşine, tată. Uită-te în purtarea celor sfinţi care sunt acum cu cerul, şi fii cumpătat în gând şi în cuvinte şi în răbdare, căci prin răbdare şi iubire îl faci bun pe omul rău, bun, şi pe omul necredincios îl faci să creadă în Dumnezeu şi în tine.

Vino, tată, întru bărbăţie de Duh Sfânt şi lasă-L pe Duhul Sfânt să te poarte ca pe cei din cer. Vino, măi fiule, cu gândul tău în staulul Meu, şi Eu voi lucra cu tine, tată. Curăţă-te de tulburări şi nu Mă lăsa să apun întru tine, că scris este: *«Soarele să nu apună peste mânia voastră».* Eu sunt soarele, şi să nu apun întru tine. Şi de ce-ţi spun aşa? Iată de ce: fiule, n-ai voie să te superi pe nimeni nici dacă te-ar răstigni pe cruce. Dacă vrei să semeni cu Mine, n-ai voie să te superi pe nimeni. Purtarea ta să-l facă pe om să se îndrepte spre bunătate şi spre pocăinţă, tată. Eu înapoi nu mai dau cu lucrarea Mea, ci numai înainte. Eu sub obroc nu mai bag slava lucrării Mele, şi numai pe înălţimi o voi ridica de-acum, şi cine pleacă acum din cer, adică din această lucrare cerească, acela pierde uşa slavei. Eu nu pot să te am în poporul Meu dacă te mai amesteci şi cu lumea. Dacă te mai amesteci şi cu lumea, te vor prinde cei ce au cheile bisericii lumii şi te vor urmări apoi până ce te vor birui de tot, pentru că tu, tată, eşti şi slab şi nu te porţi cu atenţie prin valea morţii ca să nu fii prins în capcană.

Iată, te întreb: vrei să rămâi? Vrei, tată, să rămâi pentru Mine şi de partea Mea? Las loc pentru cuvântul tău şi las deschisă cartea, şi voi cuvânta iar peste tine, după cum va fi de înţelept cuvântul tău. Înţelepciunea Mea te va ajuta, dar înţelepciunea ta nu te va ajuta. Eu stau din cuvânt acum, şi voi privi peste răspunsul tău. Amin, amin, amin.

12/25 septembrie 1994

Praznicul Înălţării sfintei cruci

De la început a fost Cuvântul. Domnul lucrează început de veac nou, cu poporul Său cel nou. Suspinul firii după nestricăciune. Pământul e mamă vie. Îndemn la rugăciune pentru alesul Domnului, Irineu.

O, măi fiilor, fii ai poporului Meu! M-am adunat pe deal cu voi în jurul crucii, la poala crucii de viaţă odrăslitoare, tată.

Pace vouă, iubiţii Mei copilaşi! Pace între Mine şi voi, măi fiilor! Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Eu sunt în duh, fiilor, şi sunt prin glasul cuvântului Meu. Şi ce este Cuvântul? Cuvântul este Fiul Meu, Care este întru Mine. Eu prin Cuvânt am zis şi s-au făcut cerul şi pământul, văzutele şi nevăzutele; prin Cuvânt, adică prin Fiul Meu, Iisus Hristos, Care S-a născut din Tatăl mai înainte de toţi vecii. Când El S-a coborât din cer ca să Se nască pe pământ, Fiul Meu era, Cel ce S-a întrupat de la Duhul Sfânt în Fecioară. Aşa a fost cuvântul Meu pentru facerea omului: *«Să facem om după chipul şi asemănarea Noastră».* Era Fiul Meu, şi Noi l-am făcut pe om după Fiul Meu şi după Tatăl Său, căci Eu eram în Fiul Meu, şi El, întru Mine. El era Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat şi S-a coborât pentru mântuirea omului şi S-a făcut Om Dumnezeu. Dumnezeu S-a făcut Om, măi fiilor, şi a murit ca omul, şi a înviat ca un Dumnezeu.

De ce, Israele, am făcut Eu atâta pentru omul cel căzut? Ca să-l sui înapoi, să-l sui iar acolo de unde a căzut şi să-l aşez la loc. Aşa am Eu de lucru cu tine, şi să Mă laşi să lucrez această lucrare de punere la loc a omului şi să nu Mă încurci, iubitul Meu popor, că Eu ţi-am spus în vremea lui Verginica, ţi-am spus că Eu cu tine voi încheia veacurile omului; ţi-am spus că tu eşti cheia, şi să crezi ce ţi-am spus, să-L crezi pe Tatăl tău, Israele, şi să nu crezi pe vrăjmaşul tău sau pe altcineva. Nu te mai îndoi, poporul Meu, că nu este lucrare mai vrăjmaşă ca îndoiala, tată. Dacă fiii tăi au căzut, Israele, de îndoială au căzut, şi acesta este păcat strigător la cer.

Vreau să vă învăţ cum să vă ajutaţi între voi, măi fiilor, dar mai întâi de toate, iată ce vă spun: adunaţi-vă laolaltă mereu, mereu, şi să nu staţi fără mângâiere, că e greu acum, e greu de tot, şi numai aşa vom trece înainte. Să n-aşteptaţi să mâncaţi sau să dormiţi sau să munciţi, cum aşteptaţi să vă adunaţi unii cu alţii, că Eu, măi fiilor, am pe Duhul Sfânt coborât peste voi când vă adunaţi în Duhul Sfânt. Adunaţi-vă pururea şi bucuraţi-vă pururea şi mângâiaţi-vă pururea, dar fiţi atenţi cu gunoaiele, tată, că sunt gunoaie printre voi. Nu daţi voie gândurilor voastre să plece din adunarea Mea cu voi. Nu daţi voie izului judecăţii, care se iscă între frate şi frate, şi între voi şi lucrarea cuvântului Meu. Fiţi adunaţi numai cu Duhul Meu Cel Sfânt, şi întru El să petreceţi puţinul care mai este de lucrat pentru pregătirea Mea cu voi. Aşa e şi pe pământ; o serbare trebuie pregătită, măi fiilor, şi Eu asta fac în mijlocul vostru.

Binecuvântaţi să fiţi în jurul crucii de pe deal, crucea binecuvântării şi a gloriei lucrării Mele. Ea este acum stâlpul de aducere-aminte pentru ziua ieşirii când Eu, Domnul, am ieşit cu poporul Meu. Ziua aceea a ieşirii este un Paşti al poporului Meu, şi am de adăugat la ea pe toţi cei care vor învia întru Duhul Sfânt în vremea care vine acum.

Eu când am scos pe Israel din Egipt, n-am putut să-l scot cu cuvântul păcii, n-am putut să-l scot cu cuvântul, căci omul cel potrivnic nu-l slobozea pe Israel, şi Mi-l urmărea şi Mi-l chinuia şi mai rău ca până atunci. Şi dacă aşa s-a întâmplat, am slobozit tăria Mea, căci Israel striga la Mine cu lacrimi, tată, şi am întocmit zece urgii şi le-am slobozit peste cei potrivnici planului Meu, iar a zecea urgie s-a numit îngerul morţii, şi l-am scos la viaţă pe Israel. Tremura şi Israel de frică, dar Eu l-am mângâiat prin îngerul Meu, prin Moise, tată. Ce să fi făcut dacă n-am putut să-l scot prin cuvânt? Ce să fi făcut dacă omul cel rău nu se mai teme de cuvânt? Am slobozit tăria Mea pentru cel ce plângea sub apăsare, şi fiţi atenţi, că tot aşa voi face şi acum, dar să nu vă temeţi voi, măi

fiilor, căci am vestit cu cuvântul şi a fost împietrire şi necredinţă, şi iată, acum vine clipa să-Mi arăt slava Mea peste lucrarea Mea, şi apoi să lucrez cu tărie peste stăpânitorii lumii, care nu lasă lucrarea Mea să lumineze cărarea întoarcerii Mele, care nu lasă pe fiii Mei să lumineze peste mulţimi şi să creadă mulţimile în lucrarea Mea de mântuire şi de înviere. Voi slobozi pe îngerul morţii, aşa cum am făcut şi atunci pentru faraon cel împietrit. Dar Eu vă spun că l-am şi slobozit, şi veţi vedea că sunt adevărat prin cuvânt.

Eu pe vremea lui Verginica aşa am spus: *«Vine sfârşitul, dar mai întâi se va sfârşi cu hulitorii, cu desfrânaţii, cu beţivii, cu tutunarii, cu curvarii şi cu antichriştii, care dau să întunece necontenit cărarea slavei Mele».* Şi fii atent, popor iubit, că Eu voiesc ca tu să nu suferi, tată, şi de aceea, iată, te îndemn azi. Azi sărbătorim ziua ieşirii, azi e ziua ridicării, ziua când Eu am ieşit cu poporul, şi serbăm lângă semnul de aducere-aminte al acestei ieşiri, şi te îndemn, roagă-te pentru tine, iubitul Meu popor, că şi Eu Mă rog. Eu Mă rog Tatălui pentru tine. Roagă-te şi tu, Israele, roagă-te cu duh de pocăinţă şi de umilinţă, roagă-te cu putere, ca să te am la rugăciune, şi te roagă Domnul Dumnezeul tău să nu te uiţi să vezi ce păţeşte lumea, ca să nu te sperii, copilul Meu. Uită-te în grădina ta, unde sunt Eu cu tine, că iată, am venit în casa Mea, şi zic: pace casei acesteia, căci tu, poporul Meu, eşti casa Mea, tată. Ai grijă să fie curat în casa Mea şi să nu te culci seara fără să fie curat în casă. Să nu fie ceva stricat în casă, să nu miroasă a hoit în casa aceasta, că lupii, tată, la hoit trag. Să nu miroasă a ceva urât, şi să fie numai zi de înviere în casa aceasta, ca să pot intra mereu şi să zic: pace casei acesteia! Această casă să fie casa rugăciunii, casa untdelemnului sfânt, că rugăciunea este untdelemn, poporule iubit, untdelemn pe care-l iau îngerii şi îl duc la cer şi Îmi ung ranele Mele cu el, şi ranele slujitorilor cerului, tată.

Am să vin în casa aceasta ca s-o învăţ lecţia rugăciunii, dar până atunci roagă-te cu duhul tău, Israele, ca să văd ce se roagă duhul tău şi ce-Mi cere duhul tău. Roagă-te, Israele, frate pentru frate, şi dacă am pe cineva mititel, adică abia ivit în mijlocul tău, pentru acela trebuie să te rogi cel mai întâi şi cel mai mult. Dacă-l vezi că Mă iubeşte şi trage cu Mine şi cu tine, cere-Mi Mie sprijinul pentru el, că tu nu poţi să faci nimic fără Mine, tată, dar îndeletniciţi-vă să vă uitaţi bine la cel venit, şi mai ales să vă uitaţi pe unde a venit şi prin ce poartă a venit.

Aveţi grijă de porţi, să fie porţi, tată, şi să nu fie altceva, că iată, s-a intrat în acest popor, au intrat să se uite înăuntru oameni care cumpără şi vând. Şi de ce aşa? Pentru că n-au intrat pe poartă, pentru că au intrat prin spărturi făcute de cei slabi ai casei acesteia. Iată-l pe preotul de la Valea Voievozilor, care a fost băgat înăuntru prin cei slabi ai poporului Meu, şi n-ai ascultat, creştine, ca să nu treci peste Mine, şi iată, acum el îţi pregăteşte cătuşe, pentru că nu este curat, pentru că este întinat. Dar nu despre întinarea lui vorbesc, ci vorbesc despre întinarea lui faţă de poporul Meu, căci a furat o inimă din trupul unei fiinţe care se zicea că este în ţarcul oilor Mele, o inimă vicleană, o inimă de capră, nu de oaie, că dacă era oaie nu se lăsa cumpărată, dar e capră şi nu e oaie, capră şi duhovniceşte, şi trupeşte, capră care a încercat să scormone în tainele Mele cele puse bine şi să le dea la cei ce cumpără, şi e folosită această inimă. Fiţi atenţi cu cei ce nu sunt oi, şi să nu le numiţi oi, că iată, cele ce sunt capre, sunt luate de lupi, sunt luate, că ies din ţarc, şi lupii înconjoară ţarcul acesta de jur împrejur. Şi fiţi atenţi când mergeţi la ospăţ, că se va da ordin să se pună otravă în vin, tată. Un preot care este iudă pentru oile Mele, acela se întunecă şi vinde oaia Mea şi o înjunghie şi o dă la moarte până la urmă. Eu v-am spus vouă prin Verginica şi am rostit cuvânt că preotul care vă urăşte pe voi, acela nu este unsul Meu, şi ce puţin s-a înţeles această profeţie! şi iată, acum vedeţi împlinirea, tată.

Nu vă daţi spre junghiere, că Eu am nevoie de voi, fiilor. Fiţi precauţi, tată, şi lucraţi cu atenţie, şi dacă luaţi de la biserică, să nu ştie preotul bisericii că sunteţi copiii acestui popor. Mai bine spuneţi păgânilor, dar nu lor, tată, că ei vă pregătesc junghierea, şi nu trebuie să fie aşa.

Iată, o parte din cei ai poporului Meu, o parte din creştinii care au fost aduşi prin spărturi, s-au dus la altă masă, şi vă spun vouă că văd la acea masă că li se pregăteşte o cursă urâtă, tată. Acolo ei nu lucrează cu duhul prevederii, şi vor cădea în capcană urâtă, măi copii. Aşa păţeşte tot creştinul care vine şi pleacă şi trădează masa aceasta de cuvânt ceresc. Daţi-vă bine deoparte de cei ce au plecat cu altă grădină, că Eu pe aceia nu-i ocrotesc, de vreme ce au ieşit de sub ascultarea Mea şi a cuvântului Meu. Aceştia sunt nori purtaţi de vânt. Şi dacă Eu vă voi descoperi pe cei ce nu vor lua în seamă acest cuvânt, voi să ştiţi că aceştia trebuie să fie socotiţi neascultători, şi în stânga, tată. Nu le pomeniţi nimic, dar să nu-i mai aveţi în dreapta Mea, şi să-i lăsaţi în cursa lor, să nu-i trageţi voi înapoi, că asta aşteaptă aceştia, să cumpere şi să vândă. Iar preotul slujitor care v-a judecat şi v-a vândut pe voi, voi folosi ceva din cer ca să-l ruşinez şi îi voi da de gol făţărnicia şi unealta lui cea ascunsă, ca să ştie că Dumnezeu este această lucrare, ca să i se taie pofta lui cea omenească. Şi tu să nu te temi, poporul Meu, că nu eşti singur, tată, eşti purtat de îngeri şi de puterile care vin cu Mine la tine. Să nu te temi dacă vei vedea că Mă ating şi de cei care vând la cei ce cumpără, căci din acest popor sunt oi care s-au făcut capre şi care au ieşit din ţarc şi care nu mai lucrează după cuvântul cel din cer, şi lucrează cu pământul, măi fiilor.

Iată, vă vestesc cu milă cerească, să fiţi precauţi cu cei din cetatea Colentina, şi cu cei ce stau lipiţi cu partea cea ruptă din lucrarea Mea. Fiţi precauţi, că aceia au între ei oameni care îi vând la cei mari şi la Pilat, oameni care au misiune pământească între creştinii care duc viaţă de creştini şi care nu ştiu să priceapă ascunzişurile din cei ce sunt urmăritorii lor, şi nicidecum creştini. Eu pe cel ce iese din ţarc nu Mă duc afară să-l ajut dacă iese afară cu voia sa.

Eu am spus cu doi, trei ani în urmă la copiii ieslei cuvântului Meu că duhul cel potrivnic se va scula să facă şi el o biserică împotriva acestei biserici pe care Eu am aşezat-o prin cuvânt aici. Şi iată, cuvântul Meu n-a fost minciună, şi se arată adevărul cuvântului, pentru că Eu am văzut dinainte, tată. Şi de ce ziceţi voi că se zbat cei ce vor să facă ceva la fel? Pentru ca să poată duhul rău să lupte prin cei ce au fost intraţi în casa aceasta, în lucrarea aceasta, şi să-i mânuie şi să-i cumpere, cu gând să întindă cursă grădinii Mele şi poporului Meu cel rămas în stână cu păstor. Dar iată, Eu vin să anunţ pe păstori şi pe oi să se ferească de capre.

Fereşte-te de capre, poporul Meu, că de lupi te feresc Eu şi te scap de ei. Roagă-te pentru tine, poporule iubit, ca să fiu milostiv cu tine şi ocrotitor ţie, şi să Mă cauţi din zori şi până-n zori, şi să stai în stână cu păstori, Israele. Rugaţi-vă unii pentru alţii, voi, fraţi răsăriţi din pântecele acestei lucrări cereşti. Frate pentru frate să se roage, şi să te uiţi bine, frate, să nu te rogi pentru lup sau pentru câine sau pentru vânzătorul tău. Pe acela lasă-l pe mâna dreptăţii Mele. Învaţă-te, Israele, să ştii pe fratele tău. Şi cum ai să poţi să-l ştii? De la Mine,

tată, poți să știi cine este fratele tău, că tu nu vezi în om, dar Eu văd și îți spun care-ți este frate și care-ți este cursă. De ce crezi tu că Mă plec mereu la picioarele tale, Israele, ca să te fac să Mă crezi și să nu mai umbli pe drum, și să stai cu rugăciunea pe buze și cu mâini curate și cu picioarele spălate și cu pecetea Mea pe tine, tată? O, nu căuta să crezi aceasta când nu-ți va mai folosi credința în lucrarea Mea, că Eu am venit cu această lucrare din cer și Mi-am făcut casă la tine cu ea, poporul Meu luat din lume, și nimănui nu i-am dat ce ți-am dat ție, dar tu erai de la sfârșit, și trebuia să-ți dau cele ce sunt întocmite din veac pentru acum.

Dacă nu veneam cu această lucrare și dacă nu te creșteam prin ea, Israele, Eu nu mai aveam nimic acum, că nimic nu mai am în afară de tine, tată; nimic, iubitul Meu popor. O, și câte am răbdat Eu de la tine! Și de ce am făcut așa? Pentru că te-am iubit, Israele, pentru că te-am găsit scris de la Tatăl Meu că te vei naște azi. Eu trebuie să-i iubesc pe cei ce-i am dați de Tatăl, dar de ce, măi Israele, nu-Mi dai și tu ce-ți dau Eu? Dă-Mi, tată, inimă curată și ascultă de Mine, că Eu te povățuiesc și te conduc și îți fac cărare prin spini și vin mereu la tine pe nori. Vin pe valurile albastre și Mă grăbesc mereu să vin, dar greu mai vin, măi Israele, greu de tot dacă tu nu Mă ajuți. Puterea Mea stă în puterea ta, și niciodată nu ți-am spus Eu ție acest cuvânt. Niciodată nu M-am umilit atât de tare ca acum când Mă plec să-ți spun că puterea Mea stă în puterea ta, copilule din urmă, și de aceea îți spun să lucrezi. Omul fără de mișcare amețește și stă amețit pe loc. Creștinul fără de lucrare cade în lâncezeală și n-are putere din cer. De aceea ți-am spus Eu azi, sub brațul crucii Mele stau și îți spun, copile, să nu te grăbești să mănânci sau să te culci sau să te plimbi sau să muncești, atât cât te grăbești să te aduni mereu laolaltă, Israele, fiindcă Eu atunci am pe Duhul Sfânt în mijlocul tău, și după El vin și Eu, și cuvintez peste tine și te hrănesc cu cerul, tată, și te învăț mereu să te speli și să stai înaintea Mea.

Eu pe vremea potopului am avut mare milă de lumea cea fără de Dumnezeu, și tot așa voi avea și acum, dar tu să nu te sperii, Israele. Eu la potop am lucrat lucrarea milei, chiar dacă s-a numit mânie, căci apa este mare taină, tată. I-am făcut pe oameni să Mă vadă și să Mă strige cu disperare. Le-am luat dreptul de la desfrânare și de la rătăcire și i-am trezit cu mânie, și i-am ținut treji apoi, până în ceasul când i-am acoperit cu apă. Și în clipa când ei strigau cu disperare la cer, Eu am slobozit botez ceresc peste ei și i-am luat apoi din ale lor, că mare este taina apei, și voi trebuie să fiți mereu curați, tată. Scris este: *«Cine nu se naște din cer, de sus, nu poate intra în împărăția cerurilor. Cine nu se naște din apă și din Duh, nu poate moșteni împărăția Mea»*. Eu, Domnul Iisus Hristos, am fost mai înainte de toate veacurile. Eu am fost Lucrătorul Cel de la Tatăl, și omul nu poate pricepe tainele Mele, căci când am pregătit pieirea necredinței, am făcut pe necredincioși să Mă vadă mai întâi, și după aceea am stârpit necredința și trupul ei, și tot așa voi face și azi, dar a trebuit să cuvintez și să binevestesc. De aceea zice Scriptura: *«Vai de cei ce cheamă ziua Domnului! că ziua Domnului este groază și întuneric și nu poate omul să se uite la ea»*.

Apa și Duhul este nașterea din cer, dar iată, apa s-a tulburat, și Duhul fără apă nu mărturisește. Înțelepțește-te, Israele, că vine zbuciumul, și tu să nu fii zbuciumat. Roagă-te pentru biruința mântuirii și ia pe tine cămașa Duhului Sfânt și încinge-te bine peste ea, ca să nu ți-o ia vântul. Furtuna e mare; pune-ți brâul, Israele, ca să nu-ți fie cămașa smulsă de furtună și să rămâi gol înaintea Mea. Dacă stai în această casă, aici nu bate vântul, aici nu se simte furtună, că dacă Eu sunt în casa aceasta și la cârma aceasta, de Mine ascultă furtuna și vântul și firea.

Suspină firea, Israele, suspină de șapte mii de ani, suspină după nestricăciune, că și ea moare mereu, mai mult decât tine, omule, și plânge mai mult decât tine, plânge după tine și după Mine. Suspină firea, tată, și se roagă suspinând de câte ori o prinde zăpada sub ea. Numai omul nu plânge. O, poporul Meu, ia, tată, pe tine, cămașa nestricăciunii și îmbracă-ți trupul cu ea, că plânge cerul și pământul pe urma ta. Poate că tu nu credeai când Eu îți spuneam mereu că strigă pământul la Mine să-l curăț de tina de pe el. Să crezi, tată, că așa este, că pământul te hrănește pe tine din sânul lui, și laptele lui a slăbit și s-a amestecat cu faptele desfrânării de pe pământ, și plânge pământul care te hrănește, că pământul nu este materie așa cum spune omul veacului acesta. Pământul e ființă vie și mamă vie, care l-a dat pe om și care l-a luat pe om în sânul său până la ziua învierii. Nu este materie pământul, ci este cuvântul Meu pământul, și cuvântul Meu este viață, măi poporul Meu. Să nu zici ca omul veacului acesta că lumina zilei este de la soare. Nu-i așa, tată, și tu să zici ca Mine, că Eu, Fiul Cel din Tatăl, Eu am zis mai întâi de toate, până să fac cerul și pământul, am zis să fie lumină, și a fost lumină. Și am despărțit întunericul de lumină, și a fost lumină și întuneric, ziuă și noapte, și din lumină am lucrat și am făcut apoi cerul și pământul, iar după trei zile am făcut soarele și luna. Tu să zici ca Dumnezeu, Israele, că omul veacului acesta a omorât adevărul, și iată, Eu vin să mărturisesc acum, și întunericul se supără pe Mine când vede că lumina Mea îl acoperă și îl depărtează de pe pământ.

Scoală-te la rugăciune, Israele, poporul Meu, scoală-te, tată, că se zorește de zorii zilei Domnului, și totul va fi în lumină, și toate cele lucrate se vor vedea. Vindecă-te de cele făcute la întuneric, vindecă-te, fiule de la sfârșit, că întunericul se trage în lături de-acum. Să fii bun și blând și să te dezveți de duhul mâniei, căci când se mânie un om credincios, atunci se face furtună în cer, tată, și voi, măi fiilor, nu știți cât poate dărâma mânia. Fiți blânzi, până și cu cei răi fiți buni și blânzi, dar dreptatea să n-o ascundeți, tată, căci cu ea veți rămâne pe stânca Mea. Nu amestecați întunericul în lumină, și nici lumina în întuneric, că Eu, Domnul, am făcut hotar pentru fiecare. Așa și voi să lucrați, ascultând legile facerii, și să nu vorbiți ca omul veacului acesta, să nu vorbiți lumește, măi fiilor, că vă ia puterea acest fel de vorbire. Stați în casa aceasta, că Eu întăresc cuvântul Meu și iarăși spun: pace casei acesteia!

Râvniți la darurile duhovnicești pe cea mai scurtă cale, pe calea dragostei dintre frați, dar dintre frați, măi fiilor, dintre oi, măi oilor. Rugați-vă Mie să despart Eu caprele din oi, căci vai celui ce a stat la această masă de nuntă și n-a fost oaie, adică n-a avut haină ca la masa aceasta! Am zis că cel ce nu se poate găti cu haina slavei, să nu se încumete să intre sub cortul slavei, că va fi vădit, și îngerii cei învinuitori vor veni după el și îl vor scoate, pentru lipsa hainei. Nu vă lăsați momiți de îngerii cei răi, care vor să vă tragă afară de la masa aceasta. Mai bine stați în casă, tată, și fiți atenți, să fie curat în casă, să fiți curați în casă și să spălați cu apă limpede, care se vede bine că e limpede, că dacă e tulbure, în ea se ascund șerpi și aspide și vă mușcă cu mușcătură de moarte, măi fiilor. Să fiți curați în casă, că după cel murdar și nespălat vine duhul rău și dușmanul Meu și îl trage afară pe cel murdar, și să nu fiți trași și voi, cei curați.

Am o durere grea pentru arhiereul Meu cel ce a fost cu Mine din biserica din lume, că a slăbit de tot, tată, și i se pre-

găteşte o cursă ascunsă, dar Eu vreau să ascund de el cursa aceasta, şi să nu fie prins în ea. El nu se mai luptă, de vreme ce este legat de mâini şi de picioare, şi vă dau vouă cursa aceasta ca s-o dezlegaţi, şi să nu mai fie cursă. Rugaţi-vă pentru el, tată, tot poporul Meu, copil şi tânăr şi bătrân, să se roage pentru ca să cadă lanţurile de pe cel legat. Aşa s-a rugat biserica cea dintâi pentru apostolul cel închis şi legat în lanţuri, şi la rugăciunea bisericii Eu M-am dus şi am dezlegat lanţurile şi l-am scos pe apostolul Meu; l-am scos prin uşile închise şi nu s-a cunoscut că s-a umblat prin uşi, şi nimeni nu s-a îndreptat, dar am liberat pe apostolul Meu. Acum este mai greu ca atunci, căci apostolul Meu cel închis acum, a slăbit în nădejde şi în credinţă, că nu mai are hrană, măi fiilor, şi a slăbit aproape de moarte. Cădeţi în genunchi şi strigaţi la cer cu mâinile ridicate, că vremea e cu mlaştină grea, şi mlaştina se întinde, şi vai vouă dacă veţi sta pe afară! Eu vreau să merg să-l scap pe fiul cel închis, nu vreau să-l las să piară. Hai să ne unim, că nu pot lucra fără puterea voastră. Puterea Mea nu poate fără puterea voastră. Şi ce este puterea voastră, măi fiilor? Voi ştiţi, oare, să-Mi răspundeţi? Puterea voastră întru Mine este rugăciunea cea plină de Duh Sfânt, cea ruptă din inimi pline de credinţă şi de dor ceresc. Dacă voi, măi fiilor, credeţi în lucrarea cuvântului Meu, iată, Eu vă dau Duh Sfânt. Luaţi Duh Sfânt, şi câte veţi cere veţi primi, şi câte nu veţi cere nu veţi primi. Cereţi împărăţia cerurilor pe pământ, aceasta să cereţi, şi toate celelalte se vor coborî în slujba împărăţiei Mele. Cereţi să se arate slava Mea peste lucrarea Mea cu voi, şi dacă nu vă veţi îndoi, veţi vedea slava Mea lângă voi, şi vor vedea necredincioşii slava Mea cu voi. Rugaţi-vă şi pentru slujitorul care a fost luat la închisoare. El este în mare cumpănă şi e şi slab. Cereţi pentru el putere de la Mine ca să nu se lepede de Mine, ca să nu se lase spre moarte. Duceţi-i mâncare de la voi, şi să nu ia nimic din mâini necunoscute, iar cu rugăciunea staţi lângă el, că e slab, tată, e slab şi mititel, şi Eu voiesc să nu se piardă din lucrarea Mea, că greu e de cel ce se pierde, greu de tot, că nu mai vede drumul unul ca acela.

Credeţi în Mine, măi fiilor, căci cel ce crede în Mine, la acela voi veni şi voi face casă la el şi voi cina cu el şi Mă voi arăta lui.

Binecuvântată să fie întâlnirea Mea cu Israel şi cu semnul crucii Mele de pe deal. Aceasta este crucea de pe deal, crucea binecuvântării, stâlpul de aducere-aminte când Eu am ieşit cu Israel.

Binecuvântat să fii, Israele, poporul Meu, dacă eşti al Meu. Dacă eşti al tău, nu eşti al Meu, dar dacă eşti al Meu, să fii binecuvântat, tată. Cel îmbrăcat să fie binecuvântat şi să stea sub cortul acesta. Cel despuiat să stea acolo unde trage, căci în casa aceasta trebuie să fie curat.

Pace casei acesteia! căci am casă la tine, Israele, iubitul Meu popor. Să nu-ţi vinzi slava pe care o ai de la Mine, să n-o vinzi nici pe bani, nici pe ţarini, nici pe averi, nici pe patimi; să nu vinzi lumina pe întuneric, copile al poporului Meu. Să nu-ţi vinzi dreptul de copil născut din pântecele acestei lucrări care vine din cer să te crească până la slava cea mare.

Binecuvântat să fii, iubitul Meu Israel. Să fie sub veghea Mea intrările şi ieşirile tale şi lucrarea ta cu Mine, şi să te rogi pentru cel abia ieşit din valuri, că scris este: *«Marea va da înapoi pe morţii ei»;* să te rogi pentru cel ce caută cu trezie pe urma Mea. Să nu fii israelit, copile al poporului Meu, ci să fii samarinean, tată, şi să nu fii evreu. Să fii român din românii cerului, şi să fii samarinean ca Domnul tău.

Este un sufleţel mititel, mititel, care a suferit pentru lucrarea Mea. Ce ziceţi voi, tată? Să ne rugăm Tatălui pentru el? Poate ni-l dă Tatăl nouă. Voi ce ziceţi, fiilor? Vă întreb pe voi, fiii Mei cei lucrători. A fost prins sub vină pentru lucrarea Mea. Eu i-aş da tărie pentru cele cereşti, i-aş dezlega piedicile pământeşti, dar stăm să ne uităm la el cum stă în luptă. Zic vouă să vă rugaţi pentru cărarea lui, să vedem pe ce cărare rămâne. E copil mititel, dar pe cărarea Mea trebuie să nu mai aibă agăţători. Eu îi dau îngeri ajutători şi cordon de sfinţi, pentru iubirea lui de Dumnezeu. El Mă iubeşte, tată, şi Eu văd că Mă iubeşte, dar e mititel de tot şi îi sunt legate aripioarele. Să ne rugăm Tatălui, şi să lucreze Tatăl, şi noi lângă Tatăl.

Să nu se stingă duhul rugăciunii de la tine, Israele. Să fii viteaz în rugăciunea ta, iubitul Meu Israel. Eu pe Israel l-am izbăvit la rugăciunea lui, la cererea lui.

Binecuvântat să fie duhul rugăciunii poporului Meu, dar să se iubească frate pe frate ca să aibă viaţă vie rugăciunea lui Israel. Frate pe frate, tată, şi să-l ştii de la Mine dacă este frate, dacă e fratele Meu acela care trebuie să fie fratele tău.

Binecuvântată să fie această zi, şi voi păzi cu crucea Mea pe poporul Meu. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 1994

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Învăţătură despre firea cea fără de trup a îngerilor. Proorocie pentru cer nou şi pământ nou. Ochii sufletului văd pe cele ce nu se văd. Duhul lumii este amăgitor. Lucrarea Cuvântului este locul şi timpul unde se face omul cel nestricăcios, omul cel nou.

Ia aminte, Israele, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, vin să te întăresc, vin pe cărarea cuvântului Meu, cărare croită de mâna Mea, Israele al harului. Am cărare spre tine, tată, că scris este în Scripturi şi în prooroci că voi veni la tine ca o ploaie timpurie şi ca o ploaie târzie şi te voi adăpa, ca să nu se risipească dragostea ta faţă de Mine, Domnul Dumnezeul tău. Eu am fost Acela Care a cuvântat prin cuvântul profeţilor, şi sunt Acelaşi şi azi, dar azi nu sunt prooroc, şi sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Cel întrupat, şi lucrez în Duhul Sfânt şi Îmi cern ploaia cuvântului Meu peste semănătura Mea, peste România Mea, ca s-o fac cerească în mijlocul neamurilor de sub cer.

Vino, Israele, în dragostea Mea! Vino, tată, vino! Vino, şi iar îţi zic, vino! Vino, tată, ca să nu te temi! Eu vreau ca tu să Mă iubeşti, nu vreau ca să te temi. N-am venit să-ţi cer nimic, tată, şi am venit să-ţi spun: vino, poporul Meu, în dragostea Mea, vino, şi lasă ale tale, că nu-ţi sunt de folos.

Vin pe cărarea cuvântului Meu, şi nu sunt prooroc, şi sunt Domnul Iisus Hristos Cuvântul, şi fii atent, Israele al Meu, la ochiul tău cel dinăuntru, tată, ca să vezi firea slavei Mele cea fără de trup, fire nevăzută de ochii trupului tău. Fii înţelept, tată. Fii cu duhul treaz şi cu ochii duhului deschişi bine, că puterile cereşti şi îngerii şi serafimii şi heruvimii şi arhanghelii au fost văzuţi de mulţi, dar cu ochii cei sufleteşti au fost văzuţi. Şi iar îţi zic: fii atent, şi cu dragoste fii, că sufletul este nevăzut, precum Dumnezeu este nevăzut de ochii trupeşti, dar sufletul are ochi mai pătrunzători ca trupul, şi de aceea vin şi îţi spun să fii ager la ochii sufletului, Israele, căci cerurile vor pieri şi se vor stinge luminile de pe cer, şi după acest semn va rămâne Domnul văzut în veacul veacului. Şi de ce, tată, trebuie să piară cerurile? Tu te temi, Israele, în loc să ştii de ce trebuie să fie aşa. Nu te teme, popor mititel, nu te teme. Vin şi îţi poruncesc cu poruncă dumnezeiască să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din tot sufletul tău, şi să-L vezi cu ochii sufletului tău; să-L iubeşti din toată inima ta, din tot cu-

getul tău şi din toate virtuţile tale sufleteşti, şi să-L vezi prin ochii sufletului tău, copile din Israel.

Îndrăzneşte, Israele! şi fii atent cum să îndrăzneşti. Îndrăzneşte! Eu am biruit lumea, şi tot aşa şi tu să lucrezi, îndrăznind, ca să dai libertate la ochii sufletului tău, căci sufletul tău sunt Eu, şi M-am dat ţie în dar când ai ieşit din pântece şi te-ai făcut om. Sufletul tău sunt Eu, sunt darul Tatălui Meu, ţie dat, ca să fii trup şi suflet, şi iată, sufletul te mişcă, sufletul te poartă, dar tu, Israele, să nu mai vinzi acest dar, să nu Mă mai vinzi, tată. Păstrează-Mă pentru tine şi pentru Mine, că de la Mine ai mişcarea şi cugetarea şi inima cea cerească şi sufletul şi ochii sufletului. Şi iată, firea cea fără de trup a slavei Domnului, îngerii şi serafimii şi heruvimii şi slava cea toată a Mea este văzută cu ochiul lăuntric, şi ochiul sufletului îi dă formă firii cea fără de trup, fire nevăzută de ochii trupului.

Iată, iubitul Meu Israel, de ce trebuie să piară cerurile şi să se strângă şi să se tragă la locul lor cel dintâi. De aceea, tată, ca să rămână slava Domnului descoperită peste voi, cei ce sunteţi aşezaţi în dragostea Mea; să rămână Creatorul tău văzut de ochii sufletului tău; să vezi şi tu de unde se trage sufletul tău, din ce slavă îţi este dăruit în dar, din ce bucată este rupt şi pus în trupul tău, şi atunci trupul tău va fi numai ceresc, căci sufletul îi va arăta ca să vadă pe cele dăruite. Atunci vei vedea firea cea fără de trup şi slava cea de nedescris, care este acum ţinută să se vadă. Îndrăzneşte, Israele, şi nu te teme, că îţi poruncesc cu poruncă cerească să nu te temi şi să fii ager la ochii sufletului tău, pe care-i ai de la Mine. Azi stau un picuţ în sfat cu tine, nu stau mult, dar să fii ager şi să-ţi înmulţeşti vederea cerească prin porunca Mea dumnezeiască, fiindcă ţi-am poruncit să nu te temi. Să te bucuri, dar să nu te temi, că Eu am venit şi mereu ţi-am spus, Israele, ţi-am spus dinainte totul, dar ţi-am spus să te scoli bine, să te întăreşti bine, să te aşezi bine, şi iată de ce ţi-am spus, de aceea, ca să nu te temi în vremea împlinirilor, tată.

Deschide iarăşi cartea acestei profeţii, căci cum a rămas cartea lui Moise, a lui Isaia, a lui Ieremia, a lui Matei, a lui Pavel, aşa a rămas şi rămâne cartea lui Verginica, Israele, cartea Mea prin ea, căci Eu am fost în trupul ei, aşa cum într-un sâmbure este miez. Cine vrea să mănânce miezul dintr-un sâmbure, acela trebuie să desfacă sâmburele şi să mănânce miezul. Aşa trebuia să crezi tu în Duhul Meu Cel Sfânt, acoperit de trupul lui Verginica. Aşa şi în tine, copile din Israel, tot aşa şi în tine Mă aciuez, ca să fiu în tine şi ca să fii tu în Mine, dar nu numai Eu în tine, ci şi tu în Mine, tată. Să nu stau nelucrător în tine, poporul Meu, că în Verginica n-am stat nelucrător, şi am făcut din ea greblă, şi sapă, şi târnăcop, şi coasă, şi seceră, şi secure, şi vas de băut şi de mâncat am făcut, şi fir ceresc de cuvântat cuvântul Meu, şi soare am făcut din ea, dar tu de ce n-ai văzut lumina lui, popor mititel la ochii sufletului tău? Iată, tată, Eu am cuvânt proorocesc în mijlocul tău şi am grădină cu prooroci în ea şi am în ea cuvântul Meu, şi aşa să fii şi tu, Israele, şi să fii un singur trup, ca să te unească Duhul Meu şi Trupul Meu, să te unească într-un singur trup, căci mare este taina Mea în mijlocul tău, şi pe Mine Mă doare că tu nu o ştii, că n-ai vrut să fii vrednic s-o ştii şi s-o poţi purta, şi iată, vin la tine şi îţi spun: pregăteşte-te, Israele, că se va da cerul în lături şi voi rămâne descoperit deasupra ta, şi dacă vei fi numai trup, te vei topi sub lumina slavei Mele.

Am venit mereu şi ţi-am spus să nu iubeşti binele lumesc, că nu este bine lumesc care să nu se sfârşească cu rău şi cu moarte, că lumea este amestecată şi nu poate face nimănui nici un fel de bine, poporul Meu. Omul trupesc nădăjduieşte în ea, dar ea îl amăgeşte. Omul o iubeşte, şi ea îl înşeală. Lumea, tată, îţi promite aur, şi când să-ţi dea, îţi dă noroi; ea îţi promite pâine, şi îţi dă piatră; ea te încântă că-ţi dă miere, şi când să-ţi dea, îţi dă oţet şi fiere. Vezi tu, măi Israele, de ce e supărată lumea pe tine? E supărată lumea toată pe tine pentru că Eu prin tine şi în mijlocul tău vădesc faptele cele rele şi trupeşti şi trecătoare ale lumii. Ai văzut, Israele, ce a păţit Iuda. Lumea i-a făgăduit lui arginţi, şi când să-i dea, i-a dat ştreang, şi lăcomia pe care o învăţase de la lume l-a scos de la Dumnezeu. Iuda, când a luat cina, când a luat Trupul şi Sângele Meu, era nepregătit pentru cina aceasta, şi dacă a luat, s-a făcut vinovat. Şi cum a fost nepregătit? Era lacom, tată, şi lăcomia este din lume, şi el n-a fost vindecat de lume când s-a apropiat de cina Mea cerească, şi M-a vândut lumii. Aşa fac şi cei de azi care Mă dau lumii, şi lumea este nepregătită, precum şi cei care Mă dau lumii pentru bani, nu sunt pregătiţi, şi sunt lacomi şi Mă vând pe bani, şi se va împlini cu ei Scriptura aceea care spune: *«Facă-se masa lor înaintea lor cursă, răsplătire şi sminteală».* În zadar spun cuvântul Meu cu gura lor, căci scris este: *«Muiatu-s-au cuvintele lor mai mult decât untdelemnul, dar ele sunt săgeţi»,* căci cine nu-şi rânduieşte propria lui casă, nu poate purta grijă de biserica lui Dumnezeu.

Iată vremea, Israele, iată vremea aceea când oamenii nu mai pot suferi învăţătura cea sănătoasă şi, precum scrie în prooroci, oamenii aleargă să-şi desfăteze auzul grămădindu-şi învăţători după pofta lor, dar cu lucrarea cuvântului Meu nu e uşor să se lipească lumea şi să o creadă, şi Eu aşa am spus: *«De vrea cineva să facă voia lui Dumnezeu, acela va cunoaşte despre învăţătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi, căci învăţătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis, că Eu nu caut slava Mea, ci a Celui ce M-a trimis».*

Israele tată, se desface învelişul slavei Mele, şi îngerii vor trâmbiţa capătul tainei lui Dumnezeu. O, mulţi în tine, Israele, stau la îndoială, mulţi stau ca la vânat, tată, şi nu aşa trebuia să stea cei mulţi ai poporului Meu. Dar cei puţini care stau de veghe înaintea Mea, aceia au dar proorocesc de la Mine, şi Eu lucrez cu aceia împlinirile care mai sunt de săvârşit pentru arătarea celor ce nu se văd de trup, şi se văd de suflet, se văd de ochii cei dinăuntru, care se numesc ochii credinţei în cele ce nu se văd. Lumea este fire trupească, dar tu, Israele, să fii fire duhovnicească, tată, ca să cânţi laolaltă cu îngerii cei fără de trup. Tu ai văzut, măi Israele, că Eu am luat trup ca şi tine şi ţi-am arătat ce putere poate avea sufletul lui Dumnezeu în trup când am spus: *«Putere am să-Mi pun sufletul, şi putere am să-l iau iar».* Aceasta este puterea sufletului care sălăşluieşte în trup, şi trebuie să văd această lucrare la tine, copile din Israel. Am sfinţi care au fost cu trup pe pământ şi dintre copii, şi dintre tineri, şi dintre bătrâni, şi la Mine s-a pus vârsta duhului şi puterea credinţei sufletului, şi tu nu vei fi cruţat că ai fost copil sau tânăr sau bătrân dacă vrei să te dezvinovăţeşti cumva, căci scris este: *«Fiii veacului acesta se însoară şi se mărită, dar cei ce se învrednicesc să fie fiii lui Dumnezeu, aceia nu se mai însoară şi nu se mai mărită, şi nici să moară nu mai pot, şi sunt ca îngerii din ceruri».* Acesta este drumul şi statul tău, poporul Meu iubit. E vremea să înţelegi cine eşti tu, tată, e vremea să înţelegi de bunăvoie, că altfel, va fi să te temi în curând şi să dai să alergi, dar atunci drumul se face sul şi n-ai pe unde s-o mai iei. Eu sunt drumul, dar când voi fi la capăt, Eu stau acolo şi

merg cu cele viitoare, şi tu vei moşteni teama dacă rămâi acum, dacă dai să schimbi drumul tău şi lucrarea aceasta de pe el.

O, ce mofturos eşti, măi poporul Meu! Până când, Israele? Pune-ţi capul pe umeri, tată, şi du-ţi crucea aşa cum am dus-o Eu. Du-ţi sarcina, pe drumul Meu du-o, că pe drum cu Mine Eu te ajut şi ţi-o iau dacă nu vei mai adăuga la ea din lumea ta şi din cea din afara ta. Pune-ţi capul pe umeri şi mergi apoi aşa, şi să mergi bine, că Eu Mă scol să-Mi săvârşesc prin tine cele profeţite şi încă nearătate, şi nu te teme, Israele, că iată, Eu rostesc acum de deasupra ta şi spun: binecuvântat să fii, poporul Meu Israel. Binecuvântată să-ţi fie înţelepciunea şi fapta înţelepciunii cea cu binecuvântare. Dacă încă mai greşeşti, nu ai înţelepciune. Să îndrăzneşti să biruieşti lumea, că în aceasta stă toată taina lucrării înţelepciunii şi a vederii slavei lui Dumnezeu. Să nu te temi de ploi şi de furtuni, să nu te temi de foc şi de apă, să nu te temi de ceaţă şi de întuneric, să nu te temi de duhul rău. Tu eşti binecuvântat, să nu te temi. Eu, Domnul Iisus Hristos, îţi spun să nu te temi, că toate acestea îţi vor sluji ţie la porunca Mea, Israele; ele vor lupta pentru izbăvirea ta şi pentru slava Mea.

Să fii un duh cu Mine, ca să pot sta Eu întru tine, copile din Israel, să am sălaş în tine, tată, şi să te întăresc în locaşul tău, în trupul tău, în templul Meu din tine. Lasă, tată, să piară toate, numai tu să nu pieri, că tu le vei aduce pe toate întru nestricăciune, le vei aduce iar la locul lor cel dintâi, că Eu, cu tine sunt în lucru, şi iată, iarăşi îl fac pe om. Această lucrare este împărăţia lui Dumnezeu, este locul şi timpul unde se face omul, omul cel din cer, lucrat prin cuvântul Meu, prin lucrarea cuvântului Meu. Şi vine, tată, ziua de odihnă apoi, şi România va fi pentru Mine şi pentru tine o zi de odihnă, va fi ziua Domnului România.

Binecuvântat să fie pământul României, şi cerul României, şi trupul cel ceresc al ei. Binecuvântată să fie ziua învierii României. Binecuvântată să fie lucrarea cuvântului Meu peste România. Binecuvântat să fii, poporul Meu Israel prin care toate se fac în vremea aceasta, iar cele ce se fac, se fac nevăzut, ca să se vadă lucrate în vremea vederii celor ce nu se văd.

Nu te teme, Israele, poporul Meu, şi să fii cuminte şi să mănânci cuvântul Meu, că multe cuvinte ţi-am dat, şi acum să le iei şi să le mănânci şi să fii viu. Nu mai vorbi deşertăciune, tată, şi vorbeşte cele ce ţi-am profeţit Eu până acum. Nu cumva să te uiţi peste hotar, nu cumva să te uiţi pe fereastră, Israele, că pe fereastră afară se vede iadul, şi tu trebuie să te uiţi numai în rai, numai în rai, măi poporul Meu. Ia seama ce-ţi spun, că dacă n-ai să faci aşa, vei slăbi prin neascultare.

Nu mai fi curios, Israele. Păstorii şi ucenicii cei ridicaţi acum, să strângă aproape cu duhul pe toţi copiii lui Israel, ca să fie Israel un duh şi o credinţă. Curăţă-te de stricăciune, poporul Meu, curăţă-te de lăcomie, tată, că duhul lăcomiei este acela care nu te lasă pe tine să mergi cu Mine şi ca Mine. Duhul lăcomiei te face să ai treabă şi să te lupţi pentru rostuire pământească. Vreau să întind cortul Meu peste tine, ca să te ocrotesc de ceasul ispitei, Israele. Vreau, tată, să pun înaintea ta stâlp de foc ca să te lumineze, şi vreau să fac din tine stâlp de foc şi de lumină.

Te binecuvintez cu sănătate de duh şi de trup. Pocăieşte-te de păcatele trecute şi nu te mai uita spre ele şi nu te mai coborî din cer, poporul Meu, că vine vaiul, şi tu eşti şi slab, şi mic, şi necredincios. Lasă-Mă să te ţin Eu în mâna Mea, că nu vreau să te pierd. Nici tu să nu vrei altfel. Nu te teme, şi adu-ţi aminte de Mine în vreme de teamă, şi Eu voi fi cu tine şi nu vei pieri, Israele. Vine împlinirea profeţiilor, şi să nu faci ca cei din Ninive, că Eu am trimis pe Iona, şi cetatea s-a pocăit, şi după o vreme a cugetat că Eu, Domnul, am fost mincinos dacă cetatea nu a pierit, şi s-au dat iar la plăceri şi la deşertăciuni, şi atunci am dat pieirii cetatea aceea. Nu aşa, Israele; ţine-te de Mine, tată. Nu asculta de şoapte din afară de lucrarea Mea, şi stai înăuntru şi trage bine uşa şi fii desăvârşit şi curat şi sfânt. Sfinţenia ta este împlinirea celor profeţite până acum. Sfinţenia ta, Israele, va lucra cărarea împlinirilor veacului cel nestricăcios, şi firea va vorbi atunci şi te va mărturisi pe tine, cel aşteptat, după cum scris este că firea aşteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu.

Binecuvântat să fii, poporul Meu Israel, şi stai în jurul candelei, cu cana cu untdelemn şi cu lumânarea cea curată şi cu inima vie de credinţă şi de pace. Eu voi fi cu slava Mea deasupra ta, şi se va descoperi poporul fiilor lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

3/16 octombrie 1994

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Tălmăcire despre chipul cioplit. Împlinirea celor zece porunci. Darul lucrării pocăinţei. Iubirea de aproapele să fie închinată Domnului.

Ierusalime, poporul Meu iubit, Mă las, tată, deasupra ta cu cuvântul Meu dumnezeiesc, ca să te povăţuiesc, Ierusalime, şi să nu stai fără povaţa Mea şi fără pacea Mea rostită peste tine prin cuvânt. Cuvântul a făcut cerul şi pământul, văzutele şi nevăzutele. Iată ce este cuvântul rostit. Cuvântul, şi azi face cer şi pământ, şi face văzute şi face nevăzute, măi poporul Meu.

Pace ţie, Ierusalime, Ierusalime nou! căci prin tine, tată, fac cer nou şi pământ nou şi fac văzute şi nevăzute, dar cel mai mult lucrez prin tine pe cele ce nu se văd, şi dac-ai şti tu, tată, câte sunt făcute şi nevăzute, nu ţi-ar mai plăcea cum eşti, şi numaidecât te-ai grăbi să faci cărări peste cărări, cărări şi iar cărări paşilor sufletului tău spre cele nevăzute, dar întocmite de Mine şi de tine, poporul Meu cu har. Bucură-te, Ierusalime care ai clădit cu Mine cele cereşti, şi încă acoperite de ochii trupului tău! Şi iată, încă rostesc, îngrozeşte-te, tu, cel slab din Israel şi nepriceput în cele ce faci nevăzut, căci cele rele ale tale, lucrate nevăzut, şi acelea s-au lucrat, şi stau lucrate ca să se descopere, precum şi cele lucrate de tine se vor ivi la vedere. În curând vor rămâne descoperite toate cele lucrate, tată.

Vin şi te povăţuiesc, Ierusalimul Meu, popor de fii născuţi prin lucrare cerească, prin cuvânt rostit de Dumnezeu. Vin să te anunţ iar, să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău şi să nu ai alţi dumnezei afară de Mine, măi Ierusalime. Ierusalimul cel de sus este cu tine, tată, şi luptă alături de tine, pentru că Eu i-am decoperit lui pe poporul fiilor lui Dumnezeu din vremea aceasta.

Să-L iubeşti pe Dumnezeul tău şi să nu ai alţi dumnezei, Israele nou. Şi ce înseamnă să nu ai alţi dumnezei? Şi ce înseamnă să ai alţi dumnezei? Ia-ţi caietul de şcolar şi însemnează-ţi lecţia cea de azi şi învaţ-o şi scrie-o şi te îndeletniceşte s-o împlineşti peste tine, ca să nu ai alţi dumnezei afară de Mine, măi fiule din Israel. Să înveţi pe de rost această lecţie şi s-o ai veşnică apoi dacă vrei să fii veşnicul Meu popor. Dar pentru asta, Ierusalime, trebuie să nu-ţi mai faci chip

cioplit, tată, şi trebuie să nu mai iei în deşert acest nume al Domnului Dumnezeului tău, acest cuvânt pe care-l plantez mereu în pământul tău, ca să-l fac cer, ca să te fac cer, măi fiule greoi şi la auz, şi la făptuit. Nu aşa, măi Israele, nu aşa, tată, nu aşa greoi. Nu Mă mai du cu vorba, tată, că Mă duci mereu cu vorba, şi calea ta se înfundă dacă faci aşa, dacă iei acest nume în deşert, acest cuvânt de lucrare dumnezeiască, lucrare care înseamnă Dumnezeu.

Nu-ţi mai fă chip cioplit, măi fiule, nu-ţi mai fă, tată, că Eu te povăţuiesc să nu-ţi mai faci chip cioplit şi să nu te mai închini lui. Dar vei zice: *„Ce vrea Domnul să ne spună, oare?“.* O, nepriceput şi mititel ce eşti! Vezi, tată, dacă nu eşti ceresc? Cei cereşti înţeleg pe cele nevăzute ale cuvântului Meu. Vino, tată, cu cerul, ca să înţelegi ceea ce nu vezi. Nu-ţi mai fă chip cioplit ca să te închini lui, că de aceea nu-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, şi de aceea ai alţi dumnezei, şi de aceea te închini la alţi dumnezei. Iată, cele ce nu se văd, din tine, Eu le văd, şi văd cum întrebi: *„Ce vrea Domnul să spună?“.* De aceea nu înţelegi ce vreau să-ţi spun, de aceea, că ai chip cioplit, făcut de tine, şi te închini lui, iar Eu am spus: *«Să nu-ţi faci chip cioplit ca să te închini lui».* Eu când l-am făcut pe om l-am făcut întreg, tată, întreg şi la minte, şi la suflet, şi la duh, şi la trup, după chipul Meu şi după asemănarea Mea, şi el şi-a cioplit chipul prin neascultare, şi apoi s-a închinat chipului lui cioplit, care nu şi-a mai păstrat asemănarea chipului Meu, şi omul n-a mai fost după chipul şi asemănarea Mea.

Ierusalime, copilul Meu de azi, poporul Meu! Întru tine, tată, Eu iar îl fac pe om; în tine se întocmeşte omul cel de la început, care avea chipul Meu şi asemănarea Mea, şi de aceea vin şi te povăţuiesc să nu mai strici şi tu ce fac Eu, că Adam se repară prin tine, dar tu nu mai ai după tine pe altul care să-ţi repare chipul tău cioplit dacă vei fi găsit aşa. Nu-ţi mai fă, tată, altă formă şi alt chip, că mare taină ţi-am descoperit Eu azi, şi nimeni pe pământ nu înţelege ca Mine şi ca tine cartea Mea. Cartea Mea este din cer. Poruncile Mele pe care le-am pus în ea sunt din cer, sunt de la început, şi nu sunt de la Moise, ci sunt de la început. Ele sunt chipul Meu, măi Israele. Dacă vrei să înţelegi ce înseamnă să nu-ţi faci chip cioplit, iată, azi îţi spun din cer ce înseamnă. Înseamnă să împlineşti toate poruncile Mele cele dintru început, căci cel ce nu le împlineşte, acela le taie, acela îşi ciopleşte chipul şi i se închină lui, chipului cioplit, ciopârţit. Iată, unii din voi nu mai aveţi capul; alţii din voi nu mai aveţi ochii; alţii nu mai au urechi sau picioare; alţii nu mai au ascultare; alţii şi-au cioplit credinţa, tată; alţii şi-au cioplit iubirea şi şi-au lipit în loc ură şi dispreţ; alţii şi L-au cioplit pe Domnul de pe ei şi şi-au lipit pe diavolul de ei. Iată, Israele, ce este chipul cioplit, chipul care nu mai seamănă cu Domnul Dumnezeul tău, chipul căruia tu te închini, şi aceasta înseamnă alt dumnezeu. Eu n-am judecat pe om până în clipa când am dat fiinţă văzută acestei porunci dumnezeieşti, iar când am rostit-o prin cuvânt peste Moise, atunci lumea a fost judecată, măi fiilor.

Mare şi înfricoşătoare taină este lucrarea cuvântului Meu, care te însoţeşte pe tine, Israele, popor ivit prin cuvântul Meu. Erai scris ca să te naşti, ca să Mă arăt cu tine, tată. Şi tu ce faci? ce faci, oare, poporul Meu? Am lucrat prin tine cele ce nu se văd; am lucrat prin tine, tată, prin fiii cei care au ascultat crezând în cele rostite prin cuvântul Meu. Şi iată, lângă lucrul Meu stă nevăzut şi chipul cioplit, care nu seamănă cu cele ce am lucrat Eu, că mulţi în tine, Israele, au lucrat multe şi nevăzute, şi sunt lucrate şi se vor vedea toate. Iată, Israele, cele lucrate nu de Mine peste tine, cele lucrate în ascuns de tine se pregătesc spre arătare, precum şi cele lucrate de Mine prin tine se pregătesc spre arătare. Cele lucrate nevăzut de tine vor să se arate acum ca să te şteargă din Cartea Vieţii şi să te osândească mai rău ca pe Lucifer, care a lucrat de la el şi nu de la Mine. Vin şi te anunţ cele ce tu nu vezi. Pune, tată, mâna şi întocmeşte-te după chipul şi asemănarea Mea. Dă-te la o parte dinaintea Mea cu chipul tău cioplit şi fă-ţi numaidecât chip după chipul şi asemănarea Mea ca să te închini Mie, Israele, şi să nu te închini ţie, tată. Nu te mai închina ţie, măi fiule, că tot ce vrei tu e închinare la tine, iar tot ce vreau Eu e închinare la Mine.

Să nu ucizi pe fratele tău şi să te speli apoi pe mâini ca să nu se cunoască, ci tu să-l învii pe cel ucis de tine, că Eu am putere în tine, dar am putere de înviere, nu de ucidere, căci învierea este chipul Meu în tine. Nu asculta de şoapta şarpelui care intră în tine ca să te facă să calci cuvântul ascultării, că dacă tu vei face aşa, va mai muri şi altul lângă tine, aşa cum a murit şi Adam pe lângă Eva. Nu aşa, măi Israele, şi de aceea vin să te povăţuiesc să nu mai fii chip cioplit şi să nu te mai închini lui. Fii întreg la chip şi nu cioplit, căci cine se ciopleşte după voia sa, acela îşi este sieşi dumnezeu, acela se închină la alt dumnezeu. De aceea am venit la tine nu demult şi ţi-am spus: *«Vino, tată, în dragostea Mea! Vino, tată, vino! Vino în dragostea Mea, că dragostea Mea în tine, este a Mea, nu este a ta, iar dragostea ta în tine, nu este a Mea, şi este a ta, şi este chip cioplit, măi Israele».* Vreau să te scoli, că Eu am zis să te aşezi în chipul Meu şi să dărâmăm cele lucrate de tine nevăzut, şi care sunt, şi care vor să se ridice să mărturisească împotriva ta înaintea Mea şi să te scoată din cartea aceasta. Cele nevăzute ale tale Eu le am înaintea Mea împotriva ta. Ce facem cu ele? Că vine lumina peste cele ce nu se văd. Vor pieri cerurile, şi stihiile toate vor pieri, iar Eu, Lumina cea dintâi, voi fi lumina celor ce nu se văd, a celor lucrate nevăzut, căci dacă Eu am lucrat nevăzut, iată, şi tu ai lucrat nevăzut atâtea lucrări de ale tale şi nu de ale Mele.

Îţi aduc aminte de darul pe care ţi l-am dăruit, Israele, darul lucrării pocăinţei. Dacă încă n-ai lucrat întru acest dar de la Mine, grăbeşte-te, tată, şi aleargă să dărâmi dinaintea Mea cele lucrate de tine nevăzut, şi apoi tu vei vedea faţa Mea. Cel ce nu vede faţa Mea, de aceea nu o vede. Acela să desfacă cele ce stau lucrate de el între Mine şi el, iar cel ce nu face aşa, va fi ruşinat în cer şi pe pământ. Ia chipul cel dintâi, copile din Israel, şi nu mai sta cioplit, că Eu am rostit poruncă şi am spus: *«Să nu-ţi faci chip cioplit ca să te închini lui».* Închină-te Mie şi nu ţie; slujeşte-Mi Mie şi nu ţie dacă vrei să fiu Eu Domnul Dumnezeul tău, că dacă tu slujeşti ţie, atunci se cheamă că tu eşti dumnezeul tău. Nu cumva să crezi şi tu că Eu sunt Dumnezeul celor cu chip cioplit; să nu crezi şi tu ca lumea care-şi are chip cioplit. Eu sunt Dumnezeul celor vii, nu al celor morţi. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Israele viu, dacă eşti viu şi dacă vei fi viu şi dacă vei învia după chipul Meu cel întreg.

Nu te mai ţin mult ca alte dăţi, şi îţi spun să înveţi şi să lucrezi poruncile Mele, Ierusalime, şi să nu le desfiinţezi ca un vrăjmaş al Meu, căci cel ce desfiinţează poruncile Mele în trupul şi în duhul său, acela este vrăjmaşul Meu. Să nu furi nimic din ce nu este al tău; să nu ucizi pe nimeni în cer şi pe pământ, şi, mai cu seamă, să nu fii desfrânat minţind pe Dumnezeu. Nu merge aşa, tată. Eu nu Mă las minţit. Eu văd şi scriu prin îngeri cele nevăzute lucrate de tine.

Împacă-te cu adevărul, Israele, cu Mine, fiule, că Eu sunt adevărul tău, nu sunt minciuna ta. Nu-ţi pierde înfierea,

nu ți-o vinde, nu vinde ce ți-am dăruit, că darul vândut se întoarce la Mine şi nu se poate vinde, şi nu iei nimic pe darul vândut. Darul pe care ți-l dau când dai să-l vinzi se întoarce la Mine, şi tu rămâi sărac şi gol şi osândit de fapta ta. Vreau, tată, să-Mi fii popor de fii, măi Ierusalime, şi să nu te joci cu darurile Mele. Vreau să nu-ți ascunzi talanții. Nu cumva să-i ascunzi. Fiți atenți în lucru, ca să rămână lucrul. Apostolii Mei lucrau după cum Eu le-am rânduit. Nici voi să nu lucrați altfel, şi oricine se scoală la lucru, să nu plece pe ogor fără toiag, fără cazma, fără sapă, fără greblă şi fără sămânță.

Copiii grădinii Mele să ia aminte la Mine şi la cuvântul Meu, că le voi da înțelepciunea Mea mereu, ca să povățuiască, să proorocească cu ea în poporul Meu.

Cei doi păstori ai poporului Meu să fie treji şi fericiți de ucenicii cei noi, şi să se ridice ucenici din ucenici, spre lucrare cu temelie cerească lucrată, şi nu fără temelie. Mai întâi temelie, şi după aceea zidire. Mai întâi terenul, şi după aceea unealta de însămânțare şi sămânța, dar fără toiag să nu se plece la lucru. Ce este toiagul, tată? Şi dacă nu veți şti cum vine, întrebați în grădina Mea şi veți vedea tâlcul acestei lucrări. Vreau să mănânc din mâna ta, din rodul lucrării tale cu Mine, poporul Meu de fii ai lui Dumnezeu.

Israele, să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Ierusalime, să nu iubeşti pe nimeni în afară de Mine. Popor al Noului Ierusalim, iubeşte tot ce este al Meu şi nu-ți alege ceva anume, că dacă faci aşa, vei pieri din cartea Mea, că Eu, tată, nu pot călca peste carte. Iubeşte pe toți ai Mei şi nu-ți fă idoli. Să nu faci din nimic şi din nimeni un idol, că dacă faci aşa, te închini la idoli şi faci război cu Dumnezeu şi cu fiii lui Dumnezeu din pricina idolilor tăi, după cum este scris: *«Unde este comoara ta, acolo este şi inima ta»*. Iubeşte-l pe aproapele Meu ca pe Mine, Israele, căci peste tine nu pot să spun să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți. Nu pot, tată, să spun şi peste tine, aşa. Azi nu pot să mai spun aşa, de vreme ce nici măcar creştinii Mei nu mai ştiu cum trebuie să fie creştinul Meu şi cum să se iubească pe sine şi cum să nu se iubească pe sine.

Vino, Israele, în dragostea Mea, vino! De ce crezi tu că-ți spun mereu aşa? Vino, Ierusalime, în dragostea Domnului Dumnezeul tău şi pune-ți capul pe umeri şi nu fi chip cioplit sau stâlcit sau sucit. Fii după chipul şi asemănarea Mea, căci Adam şi Eva au greşit, Israele, şi tu ştii greşeala lor şi ştii ce înseamnă când îți zic: *«Vino în dragostea Mea!»,* şi nu te potrivi cărnii şi firii tale, care te scoate din har şi din cer. Ți-am spus să iei pe tine cămaşa Duhului Sfânt, şi ți-am spus să-ți pui brâul peste ea, ca să nu ți-o ia vântul. Eu ştiu de ce ți-am spus, şi ferice ție, cel ce Mă asculți cu toată credința ta în cele ce-ți cuvintez.

Nu mai fi neatent, că vreau să mănânc din mâna ta, din blidul tău mâncare plăcută Mie, Ierusalime, popor de fii ai Domnului. Primeşte-Mă, şi să ştii ce înseamnă să Mă primeşti. Să nu Mă faci să plec din fața ta, că dacă cineva din Israel nu Mă ascultă, Eu voi pleca din fața aceluia şi Îmi voi anunța plecarea Mea din fața lui.

Fiți purtători de daruri cereşti, după rânduială şi nu fără de rânduiala cuvântului Meu.

Ierusalime, binecuvântat să fii de Domnul Dumnezeul tău, şi să fii după chipul şi asemănarea Mea, Ierusalime, poporul Meu cel binecuvântat. Amin.

10/23 octombrie 1994

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Poporul Cuvântului, lucrător al salvării făpturii. Rugăciunea împlinitoare. Alegerea grâului din neghină.

Eu sunt. Eu sunt, Ierusalime nou. Stați atenți la cuvântul Meu, voi, străjeri ai Cuvântului. Pace ție, Ierusalimul Meu! Eu sunt. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Ierusalime. Eu sunt Cel ce te hrănesc cu hrana cuvântului Meu şi nu numai cu pâinea cea spre ființă. Tu nu trăieşti numai cu pâine, măi Ierusalime, şi de aceea eşti tu mare. Asta-ți este mărirea, măi poporul Meu, căci tu, tată, ai mâncat cel mai mult cuvânt din cer, aşa cum n-a fost până acum în Israel sau între neamurile cele de sub cer. Aşa a fost scris pentru vremea aceasta, şi eşti ales de Mine din vremea aceasta şi ai nume de Israel al harului, aşa cum a fost făgăduința cea peste Avraam când Eu, Domnul, am fost dat lui prin Melchisedec, preotul lui Dumnezeu, tainicul preot al Tatălui Meu.

Pacea Mea o pun peste tine, Ierusalime adunat azi în cetatea Căprioru! Iată, vin în cetatea aceasta, dar cuvintez peste tot Ierusalimul Meu de azi. O, ce nume mare, dar cei de pe pământ nu ştiu ce înseamnă acest nume minunat. De unde să ştie, măi Israele? Cine să le spună? Dar cine să creadă dacă le-ar spune?

Să nu te mai clatini, măi poporul Meu, că Ierusalimul cel de sus te poartă pe tine şi se poartă lângă tine, că tu eşti nădejdea celor din cer, iubitul Meu popor de azi. Tu eşti cu trupul, tată, şi fără de trup n-a lucrat Domnul peste trupuri. Ține-te cu trupul treaz şi viu, şi să nu te mai clatini, căci trupul acestui popor şi mâna acestui Israel va da mâna la toată făptura care a fost şi care este. Să nu te mai clatini, tată. De ar fi să vezi cerul şi pământul sfărâmându-se, de ar fi să vezi în curând stele şi lună şi soare curgând de deasupra ta, de vei vedea munții în câmpie şi morții ieşind spre tine, nu te clătina, că tu eşti cel aşteptat. De ar fi să piară tot şi toate, numai tu, măi Israele, să nu pieri şi să nu te temi, şi să fii credincios şi nu mofturos, şi să foloseşti de acum mai mult ca oricând smerita cugetare, măi poporul Meu, şi să ai grijă de Duhul Meu la întâlnirile tale cu Mine, la întâlnirile Mele cu tine, adică cu fratele tău din Israel, întru numele Meu întâlnire. Să nu te mai clatini, şi să te faci vrednic să cunoşti tainele Mele cele încă ascunse de tine, cele lucrate şi întocmite, dar încă ascunse de tine. De aceea îți cer cugetul smerit. O, dacă tu, tată, ai fi voit să lucrezi cu cugetul smerit, aveai cerurile deschise deasupra ta de mult spre vedere. Eu de aceea vin azi şi cuvintez, ca să te învăț să te rogi, iar cel ce se roagă are primire la Mine numai dacă are cugetare smerită. E mare lucru rugăciunea care este împlinită peste tine de la Dumnezeu. Şi care rugăciune este primită, măi Israele? Eu îți spun că este primită aceea care se împlineşte, iar cea care nu ți se împlineşte, aceea n-a venit la Mine, aceea a rămas pe pământ.

Mă uit în tine, Ierusalime, Mă uit mereu în inima celor din Israel şi nu-Mi place duhul tău, Israele, copilul Meu. O, eşti tare mofturos! Până când aşa? Mă încurcă mofturile tale, tată, Mă încurcă şi Îmi întârzie venirea, că nu vreau să te dau deoparte. Mă încurci în calea venirii Mele, şi Îmi vine să Mă mânii pe tine şi Îmi calc mereu pe răbdare, şi iată, Mă întârzii, Israele, poporul Meu. Vino, tată, spre rugăciune cu smerenie. Cheamă-Mă, că ai nevoie de ajutorul Meu, dar cheamă-Mă cu cugetul smerit, că n-am cum să vin altfel. Eu sunt Dumnezeu, nu sunt om, măi poporul Meu. Eu nu sunt omul, tată. Eu sunt Domnul, şi am pus peste tine străjeri. În numele Meu am lucrat de i-am pus, şi te-am păstorit patruzeci de ani, dar şi tu l-ai

bătut pe Moise cu pietre, şi el ţi-a luat toată suferinţa ta asupra lui, şi tot l-ai bătut. Am pus peste tine păstori, şi tu i-ai scos din firea Duhului Sfânt, şi ai spus apoi că ei te păstoresc rău. Tată, tată, cui nu-i este sete, dacă-i dai apă forţat, acela nu te înghite. Cui nu-i place ascultarea, acela nu-L cunoaşte pe Dumnezeu întru venirea Sa, întru proorocii Săi.

Poporul Meu, mai fă şi peste tine control, nu fă numai peste Mine control. Tu mereu M-ai controlat întru cele aşezate, dar pe tine nu te-ai controlat. Şi când ai găsit vinovată aşezarea Mea, pe Mine M-ai găsit, şi Eu atunci M-am retras, şi a rămas păstorul fără Mine pentru tine, şi a rămas proorocul cu tine, nu cu Mine, şi ţi-a făcut voia ta, că n-ai vrut altfel, copile din Israel. Până când, tată, până când aşa? Spune şi tu ce spun Eu; spune, Israele, spune; să spui şi tu: *„Până când, Doamne, Te vom mai opri? Până când vom mai zăbovi fără înţelepciune?“.*

Nu sunt vinovat Eu, Israele tată. Eu nu ţi-am vrut decât binele şi harul, măi poporul Meu, dar n-am voit să te apăs cu darurile Mele. Ţi-am spus Eu ţie, nu demult, că dacă M-ai fi ascultat cu smerenie, dacă M-ai fi ascultat numai pe Mine, ar fi rămas Duhul Meu în mijlocul tău, şi tu nu te-ai fi împrăştiat. O, trupul tău a fost desfăcut, Israele, şi iată, şi acum tot aşa stă, că nu vrei să înveţi să te împlineşti întru Mine, tată, să faci ce am făcut Eu, să lucrezi ce am lucrat Eu şi să nu fii mofturos, şi să iubeşti mustrarea, copile care ai numele scris în cartea aceasta, în lucrarea aceasta. Vai celui fără de mustrare, vai! Vai vouă, măi copii care staţi fără de mustrare, care nu căutaţi nuiaua spre ridicare şi spre cercetarea cugetului vostru! Vai celui ce nu primeşte nici acum pe Domnul, Cel ce ceartă şi mustră spre înţelepţire! O, nu se poate, Israele, să fii fiu al poporului Meu şi să stai tot în tine şi să faci tot ca tine, că aşa nu eşti al Meu; eşti al tău, şi eşti al grijilor veacului acesta, şi eşti al nesupunerii, tată. Eu voiesc să te scot din laţul acesta şi să te ajut să te uiţi spre biserica vremii celor dintâi apostoli ai Mei şi să te obişnuieşti cu Scripturile vremii aceea când biserica Mea judeca toate pricinile lui Israel, lui Israel cel nou, cel după har, cel de la Iisus Hristos.

Iată, tată, ce am făcut spre capătul lucrării Mele. Am ridicat străjeri încercaţi de Mine şi i-am numit pentru tine ca să stea înaintea ta şi ca să stea înaintea Mea cu tine, Israele, şi să-Mi facă spre tine cărare şi să vin şi să te hrănesc cu cuvântul Duhului Sfânt, şi să vin prin cuvânt să te învăţ viaţa, şi să vin prin cuvânt să te mângâi în nădejde, să te îndrept în purtare, să te mustru în greşeală, şi să Mă primeşti când vin, şi să trăieşti în iubire, măi Ierusalime. N-ai cum să zici că Mă iubeşti pe Mine dacă nu-l iubeşti pe aproapele Meu ca pe Mine. Eu sunt în el pentru tine şi înaintea ta ca să văd prin ochii lui, ca să vorbesc cuvântul Meu prin graiul lui, ca să aud prin urechea lui ce vorbeşti tu rău, ca să văd prin el ce faci tu şi cum mergi tu spre Mine. Dar dacă te ascunzi de aproapele Meu, care este lângă tine, şi dacă te mai şi mofturezi când te descopăr, atunci să ştii că tu încă n-ai venit la Mine şi nu eşti în obştea bisericii Mele cea de la sfârşit, care trebuie să semene cu Mine şi nu cu tine, cu Duhul Meu şi nu cu duhul tău. Este rău dacă eşti aşa, că vei pleca de lângă cer chiar dacă acum zici că stai cu cerul.

Învaţă, Israele, cum se stă în cer; învaţă-te cu Mine, Domnul Iisus Hristos, Învăţătorul tău. De patruzeci de ani vin cu sânul plin de sământă şi o semăn peste tine. Semăn mereu, şi orice semănător are şi rod de cules. Iată, şi acum am tot venit cu sânul plin, şi mult am venit şi am semănat peste tine; şi acum, am zis să semăn mai cu măsură, că Mi s-a risipit atâta sământă pe pământ înţelenit. Am aşezat unelte de lucru peste pământul tău, şi le trimit înaintea Mea doi câte doi, trei câte trei, cinci câte cinci şi zece câte zece, ca să-ţi pregătească ogorul, tată, ca să nu mai cadă sământa în zadar.

Vino, Israele, în dragostea Mea şi nu mai umbla pe la prooroci, că iar îţi spun: Eu nu sunt prooroc, şi sunt Domnul Iisus Hristos, Care am venit să te păstoresc ca să nu te rătăceşti, tată. De ţi-ar da altcineva ceruri peste ceruri şi daruri peste daruri, nu Mă da pe Mine, tată, în schimbul nici unei bogăţii. Nu fi mititel, Ierusalime, nu te lăsa ameţit pe pământ. Ascultă de cuvântul Meu şi nu te du pe câmp deschis, unde bate vântul din toate laturile, şi ca să te laşi bătut de vânt ori în ce parte. Israele, nu pleca din casa Mea, din lucrarea Mea, că vreau să te găsesc acasă când Mă întorc. Nu mai sta fără de smerenie, şi cugetă cu aplecare despre tine şi nu te semeţi, tată, că mult M-ai alungat din tine cu semeţia ta, cu amestecarea ta. Nu mai sta amestecat în duhul tău, că dacă nu vrei să Mă asculţi azi, mâine vei pleca de lângă Mine.

Iată, s-a rostit numele unei zile, şi tu, Israele, te-ai speriat, şi tu, Ierusalime, te-ai îndoit întru Mine, şi să ştii că ziua aceea a fost zi de cutremur, că am în tine pleavă, nu numai grâu am în tine, şi cu pleava Mi-e ruşine la Tatăl, şi pleava trebuie vânturată din grâu. Am în Israel trupuri fără duhul acestei lucrări, fără credinţa dreaptă în lucrarea cuvântului Meu şi fără statură de nuntă cerească, şi aceia trebuie să cadă din vasul cu grâu, ca să rămână grâul ales bob cu bob. Acea zi a fost zi de cutremur, zi de vânturat grâul, măi fiilor, dar ziua aceea s-a înscris ca o zi de groază peste cei ce stau fără credinţă întru această lucrare. Ziua aceea va vorbi de la sine, măi Israele, şi îţi va cuvânta că n-a fost minciună cuvântul rostit peste ea, şi tu tată, te-ai speriat, şi rău M-ai supărat, că te văd fără statură şi te văd fire fără credinţă în bucuria ce va să vină. Ce am spus Eu apostolilor Mei când i-a încercat furtuna pe mare? Eu Îmi odihneam Duhul la capătul corabiei, şi ei M-au deşteptat din somn ca să-Mi spună că pier sub furtună, şi Eu am supus furtuna sub cuvântul Meu, iar lor le-am spus: *«Pentru ce sunteţi aşa de fricoşi? Cum de nu aveţi credinţă?»,* şi i-am făcut să se înfricoşeze de Mine, nu de furtună, căci ei, înfricoşaţi, au spus: *«Cine este Acesta pe Care Îl ascultă şi marea, şi vântul?».*

Ierusalime, schimbă-ţi frica, tată, şi să-ţi fie de Mine frică şi nu de altceva. Dacă ai face aşa, M-ai cunoaşte că sunt cu tine şi ai fi întru Mine până la arătarea Mea. Nu mai risipesc sământă multă, că sământa e scumpă şi nu are nimeni sământă în afară de Mine, şi nu vreau s-o risipesc. Lasă-te lucrat, Ierusalime, că dintr-o sământă prinsă se face spic bogat dacă se prinde o sământă, dar lasă-i pe lucrătorii Mei să-ţi pregătească ogorul vieţii tale cu Mine, Ierusalime de azi.

Nu mai fi mofturos, copile din Israel, că tu nu eşti mai mare ca Mine, tată. Lasă, să fii mare la vremea arătării măririi tale pe care o ai pe creştetul tău de la Mine. Dar dacă Mă ai de toiag şi Mă arunci, şi iar Mă iei, şi iar Mă arunci, fii atent, că voi pleca din faţa ta, şi Îmi voi anunţa plecarea, că Eu aşa ţi-am spus odată, Israele, ţi-am spus că Eu n-am venit să pierd vremea, şi am venit să împlinesc Scripturile care au mai rămas pentru acum. Lasă, tată, mâinile Mele cele lucrătoare pe pământ, lasă-le să te curețe de scaieţi şi de greşale şi de mofturi, şi nu te mai juca mereu întorcându-Mi spatele. Mai bine stai la albit, că nealbit şi neînsemnat de unşii Mei nu vei avea trecere cu Mine în ziua care se va arăta peste Israel. N-am avut popor mai mofturos ca acum; mai mângâiat ca acum şi mai mofturos ca acum. De aceea s-a risipit poporul Meu, de

aceea te-ai jucat cu Dumnezeu, copile de ceară. Numai ceara, tată, curge la vremea încălzirii ei, dar tu adună-te sub căldura Duhului Sfânt şi nu te topi şi nu te risipi, şi stai în trup şi nu sta în lături.

Eu sufăr de la tine, că n-am voit să suferi tu de la tine, şi tot nu M-ai iubit, Israele. Eram în Verginica pe vremea trupului ei cel văzut, şi veneai, Israele, cu toate durerile tale, cu toate bolile şi zgârieturile tale şi nu-ţi era milă de trâmbiţa Mea. Plecai acasă, tată, şi îţi lăsai acolo şi boala şi mâhnirea şi durerea şi înţepătura, şi pe duşmanul tău îl lăsai tot acolo, şi tu plecai într-ale tale şi lăsai toată povara ta pe trupul Meu, pe trupul care a purtat Duhul Meu Cel Sfânt înaintea ta. Şi dacă mergeai acasă, Eu nu vedeam în Israel durere pentru trâmbiţa Mea ca să ceară Israel la Mine vindecare peste trâmbiţa Mea. Să fi plâns acest popor, să fi plâns fără de astâmpăr, fără de mângâiere să fi plâns ca să iau durerile de pe Verginica Mea, dar n-a plâns nimeni, şi tot ce a avut Israel de dus prin păcatele sale, le-a adus pe toate pe trupul acela. Toată sarcina lui Israel era adusă la Domnul, de nu mai puteam lucra prin vasul Meu ales. De aceea am pus Eu azi lucrarea Mea la adăpost, ca să nu mai fie prilej de zdrobire a lucrării cuvântului Meu, şi de aceea am rostit poruncă între poruncile aşezământului Meu cel nou, ca să nu intre întunericul din afară peste lumina dinăuntru, ca să pot lucra cu toată puterea Mea în vremea aceasta şi să nu-Mi fie şchiopătată puterea şi trupul cel sfinţit al purtătorilor Mei.

Du-ţi crucea, Israele, şi nu cârti, că vreme de patruzeci de ani ai cârtit şi te-ai scuturat de cruce. Vezi, tată, de ce am pus Eu pe copiii Mei deoparte? Şi să nu te încumeţi să te gândeşti să-i zdrobeşti cu ceva, că iată, nu mai ai pe unde sări cu sarcina păcatelor tale. Las-o jos, şi scoală-te apoi şi nu te mai încrosnia cu sarcini păcătoase. Vino după Mine, vino, Ierusalime! Vino, şi ia jugul Meu, că jugul Meu e uşor şi sarcina Mea e bună. Cum adică vine asta? Adică să iei viaţa Mea pe umerii tăi şi s-o trăieşti şi s-o arăţi trăind în tine; să Mi-o arăţi Mie şi s-o vadă toţi înăuntrul tău, şi să nu fii pricină de sminteală pentru lucrarea Mea, şi să nu-l faci pe omul din lume să batjocorească lucrarea Mea şi numele tău cel ceresc. Deosebiţi pe cel ce are necredinţă şi neascultare şi socotiţi-l necurat pe unul ca acela şi rugaţi-vă Mie să despart caprele din oi. Roagă-te, Israele, roagă-te cu duhul tău, că iar îţi spun, vreau să văd ce se roagă duhul tău.

Te-am pus să te rogi, Ierusalime, pentru un sufleţel mititel care a înghiţit cartea cuvântului Meu şi care vesteşte acum cuvântul Meu şi ieslea Mea cărturarilor şi fariseilor şi mai-marilor bisericii. Şi să ştii că te-ai rugat dacă rugăciunea ta s-a ascultat de cer. Şi se va asculta rugăciunea ta, şi după aceea se va adăuga ţie acest copil pus la încercare încă de la naşterea sa. O, tată, mult poate rugăciunea dreptului întru lucrarea sa. Roagă-te, iubitul Meu popor, până ce acest copil mic va doborî toţi stâlpii care s-au pus în calea slavei Mele ca să nu mai vin, ca să nu fiu crezut de cei apăsaţi sub povara legii.

Binecuvântată să fie lupta, şi apoi cununa acestui copil mititel, dar să stea mititel ca să poată sta, căci cel ce stă sub mâna Mea, acela este sub acoperământ şi este pe stâncă. Să-şi pregătească putere pentru credinţa lui în lucrarea Mea şi să se uite mereu la Mine şi la tine, Israele lucrător. Binecuvântată să fie cărarea lui spre lucrarea Mea, cărare fără piedici şi fără împotrivire pe pământ, aşa precum în cer, căci cerul nu-i stă împotrivă, ba, din contra, îi face cale şi îi iese în cale cu iubire.

Ierusalime, Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, aşa cum ţi-am făgăduit. Adu-ţi aminte de făgăduinţele Mele peste tine şi cere tu la Mine aceste făgăduinţe, ca să lucrez şi Eu şi tu, ca să lucrăm noi împreună, Ierusalime.

Binecuvântată să fie împărăţia Mea peste tine, Ierusalime nou, Ierusalime iubit de Domnul Dumnezeul tău, Ierusalime aşteptat de tot cerul. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 1994

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Învăţătură despre lucrarea păcii şi a lucrului duhovnicesc în poporul cuvântului. Umilinţa cea spre lucrul slavei Domnului. Grija pentru lucrarea harului.

Deschideţi, ca să intru şi să las cuvânt peste voi, copii de la ieslea Mea; să las învăţătură proaspătă în voi, şi voi să staţi în duhul păcii Mele şi să-Mi daţi dreptul să îngrijesc de toate câte sunt făcute şi nefăcute, văzute şi nevăzute. Eu lucrez nevăzut, şi pe urmă vă arăt ce lucrez Eu cu voi şi pentru voi, căci voi, iubiţilor, Mă ascultaţi şi Mă iubiţi şi n-aveţi alt dumnezeu afară de Mine, Domnul, şi Adevărul Domnului, şi Cuvântul Tatălui.

Eu sunt Cuvântul. Sunt Cuvântul Tatălui, măi fiilor, sunt în numele Tatălui peste voi prin cuvânt, şi voiesc ca voi să aveţi tărie şi credinţă tare, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Iată, întreită putere îmbrac peste voi şi cu întreită lucrare de pace vă învăluiesc. Giulgiul păcii Mele vi-l dau şi vă înfăşor cu el, căci mâna Mea vă acoperă şi vă înfăşoară în giulgiul păcii, ca să nu fiţi plăpânzi în putere sau în durere. Nu, tată, să nu fiţi plăpânzi, şi să fiţi tari, ca unii care aveţi pe Dumnezeu, Cel ce vă poartă de grijă. Rămâneţi sub iubirea Mea şi staţi sub ea şi sub acoperământul ei, dar staţi cu nădejde tare, căci duhul cel care are pică pe voi se clatină din ce în ce mai tare şi iese din rădăcină şi se usucă din ce în ce până nu mai este, pentru că vremea este să păţească aşa duhul cel vrăjmaş Mie şi vouă, că Eu îi scriu pieirea, i-o scriu, tată, ca să pot să-Mi desfac lucrarea slavei Mele peste voi şi peste tot ceea ce Mă doreşte pe Mine în venirea Mea cea mare.

Pace vouă, pace vouă, pace vouă! căci nu sunteţi buni de nimic fără această cerească lucrare. Păstraţi-vă puterea păcii, şi Eu vin şi adaug până la umplere această cupă dulce şi Mie şi vouă. Păstraţi-vă nădejdea, tată, şi lucraţi nădăjduind, aşa cum şi Eu lucrez, nădăjduind în voi, cei prin care Eu Mă mişc şi suflu şi înviez pe cel din moarte. Staţi în jurul harului Meu, căci voi, pe harul Meu trebuie să vă bizuiţi, de vreme ce prin harul Meu v-am izbăvit şi vă izbăvesc, şi voi face aceasta până la venirea Mea cea văzută.

E slab poporul Israel de azi, ştiu, tată, că e slab, şi de aceea vă trimit la poporul Meu cel slab, şi suflu prin voi peste el, şi el nu înţelege ce fac Eu cu voi peste el. Dacă voi aţi voi să vă măresc în faţa poporului Meu, Eu aşa aş face, dar Mă uit la voi că nu vreţi, că vă trageţi înapoi din calea slavei văzute. Eu ştiu, tată, de ce faceţi voi aşa, ştiu că voi vreţi să fiu numai Eu, dar Eu sunt cu trupul ascuns, că altfel nădejdea nu s-ar mai numi nădejde. Poporul nostru e slab, tată, slab şi la chip, şi la asemănare, slab şi la virtute, şi la umilinţă, slab în frică de Dumnezeu, şi Mi-e milă de el când îl văd aşa de slab, şi zic: după ce că e aşa de firav, ce să-l mai pedepsesc spre înţelepţire? Şi iarăşi zic: lăsaţi-vă folosiţi de Mine peste poporul acesta. Nu vă trageţi din slava Mea cea pe care vreau s-o arăt

în fața poporului Meu. Faceți și voi ce a făcut Moise, că el M-a ascultat când l-am așezat să arate slava Mea înaintea lui Israel. E bună umilința, tată, dar e vremea să-Mi și desfășor slava cea văzută, și cu cine să fac această descoperire? Știu ce-Mi veți spune, dar cu semne este altceva, și Eu vreau ca mărturiile să rămână în poporul Meu care merită să le vadă, să rămână între cei pecetluiți cu tainele Mele cele ce nu se văd pe dinafară.

V-am îndemnat, tată, să prorociți cuvânt ca să-l aduc la vedere apoi. Poporul este necredincios, dar vreau să-l facem să știe cum să creadă, să-i adăugăm credință. Iată, se luptă latura de creștini care s-au tras cu ale lor, cu cele alese de ei și nu de Mine, se luptă cu voi, cei care v-ați tras de-a dreapta Mea după cum v-am povățuit. Nu cumva să vă temeți de această luptă. Ședeți de-a dreapta Mea până vom așterne la pământ necredința cea din stânga. Eu, Domnul, v-am rugat să țineți departe pe cei ce s-au ales în stânga, dar dacă nu veți face așa, aceasta se scrie neascultare de cele ce Eu cuvintez din dreapta Tatălui. Și iată, tată, că iarăși trebuie să spun: cel ce-și caută slava lui, acela vorbește de la sine și nu de la Tatăl, și se cunoaște această lucrare. Și prin ce se cunoaște, măi fiilor? Prin necazurile care vin peste lucrarea Mea, prin ranele care se așează peste ea. Și de unde rane? De la cei ce nu sunt lăsați să stea în stânga.

Vorbesc cu voi, cei ce vă am ca pe o nădejde în truda Mea peste Israel, ca pe o mână a Mea în Israel. Stau în mijlocul vostru și facem sfat, tată.

O, măi fiilor, dacă Eu aș fi avut scule în Israel ca și cele pe care le-am născut Eu acum, n-aș mai plânge acum pe urma poporului Meu. De aceea vă îndemn să lucrați. Eu am pus în voi pe Duhul Sfânt al prevederii, și am pus în voi duhul care caută slava Tatălui nostru. Ce să fac Eu cu cei ce nu Mă cunosc pe Mine în voi, cu cei ce n-au făcut ochi nici până acum? Cum să-l rog Eu pe Israel să asculte de Mine prin voi și prin cei adăugați vouă dintre frații voștri care seamănă cu voi, care se uită să calce precum călcați voi, care n-au bube, tată? Cine are bube vechi și n-are nici umilință pentru vremea Mea cu voi, acela vorbește de la sine, de vreme ce n-are încă umilință. Eu am vorbit cu acest popor așa cum a voit el să vorbesc, și câți din ei au luat vorbirea Mea ca pe o profeție cerească? Și dacă nu au luat-o așa, au greșit față de curățenia cerească și au pierdut puterea harului Meu. Profeția cerească e venită de la Mine, iar profeția pământească e venită de la om, tată, și omul își ia lauri pe pământ și zice că-s lauri din cer, și nu pot face mai nimic cu omul care stă în neputință, căci aceasta este o mare neputință pentru Mine în om. Rău e de omul care-și caută slava sa, rău e, tată, și unul ca acela vorbește întru Mine, dar nu de la Mine, ci de la sine, de la slava pe care o iubește, și Eu, iată, n-am avut folos peste Israel, și Israel e slab și fără har. Harul Meu cel ce se revarsă, dacă găsește în cale vreo spărtură, curge în vânt și nu ajunge la ținta la care este trimis. E ca furtunul care poartă apă dinspre izvor și care e spart din loc în loc și nu ține apa ca să ajungă apa până la cel însetat de har și de apa harului.

Copiii Mei, faceți-Mi loc la iesle, că vreau să vin cu o carte nouă, cu o învățătură tare și cerească, nu pământească, fiindcă Eu la voi nu Mă mai încurc de om, căci voi lucrați ca Mine, nu ca voi și nu din voi.

Vreau, tată, să stau în sfat cu păstorii și cu apostolii cei înnoiți din harul Meu. Vreau să stau cu voi în fața poporului Meu apoi. Să se dea de veste zi de întâlnire cu Israel. Aș voi la serbarea sfinților arhangheli să vin pentru Israel. Vă dau putere vouă; îi dau și poporului putere și ajutor să vină la praznicul Meu cu ai Mei. Voi lucra să nu fie frig, ca să pot intra în peșteră *(Ro-Emaus, n.r.)* cu Israel și să-l povățuiesc din nou. Amin.

Dar și la voi am acum de dat, și iată, tată, ce am de dat. Este scris în Scripturi că femeia când naște trece prin dureri mari, dar după ce naște copilul, ea uită de durere și se bucură, pentru că s-a născut un fiu. Lăsați grija și durerile nașterii pentru fiul cel mic și nou, căci Eu rostesc cuvântul Meu și zic: Binecuvântat cu voi să fie fiul cel mic, și să se sfârșească durerile nașterii, căci el s-a născut și va crește sub harul Meu prin voi. Durerile nașterii să nu vă mai doară pe voi, iar ceea ce mai este de durut, Eu voi depărta și voi lua sub stăpânirea Mea. Se vaită duhul lumii că a pierdut un fiu, dar acest fiu era în lume și nu era din lume, și de aceea Tatăl ni l-a dat nouă. Ridicați mâinile la Tatăl și rostiți mulțumire pentru ce ne-a dat, iar peste cuvântul mulțumirii, și după rostirea acestui cuvânt vor învia cele bune pentru fiul acesta. Rostiți cuvânt de mulțumire, și ziceți ca Mine apoi: Tată, Îți mulțumim că prin Fiul Tău ne-ai ascultat. Aduceți acatist marelui și sfântului mucenic Mina, că el este viu, și va merge să ia cele furate de la fiul cel mic.

Iar tu, fiule mititel, dacă vei iubi să fii mititel, vei fi mare, tată. Dacă vei iubi să fii ascultător cuvântului rostit, nu te va prinde nici o neputință. Cel mic nu are griji până crește mare, dar vreau, tată, să crești mare, ca să-ți dau întrebuințare în truda Mea de azi, și să-ți dau apoi și premiu în lucrul tău cu Mine, cu copiii Mei, tată, cu frații tăi întru Mine, copilul Meu, cu frații Mei, tată. Să nu fii plăpând. Să te uiți după ceilalți și să nu dorești fața tainelor Mele, până ce Eu îți voi arăta puțin câte puțin, dar iată, ți-am și arătat, dar nimănui să nu spunem, tată. E cerul pe pământ aici, dar să nu spunem celor ce nu văd. Voi veni să te învăț, ca să înveți tu de la Mine, Învățătorul tău, căci am scris numele tău în cartea Mea de aici. Eu sunt Cel ce voi lucra să mai desfac ce a mai rămas de desfăcut în urmă. Voi trimite soli cerești și voi lua cu Mine o adiere de vânt și voi sufla în urma ta, ca să netezesc urma ta pe unde ai venit spre Mine, și nu te va găsi nimeni și nu va întreba nimeni de tine. Eu, Domnul, voi lucra, ca să nu mai fie dureri ale nașterii, și să fie bucurie, tată. Iar tu să fii cuminte cu inimioara și cu cugetarea și să nu te smintești întru Mine, căci lucrarea Mea are greutăți pe pământ, are zbatere, tată. Păzește-te cu gândul numai în Mine, tată, și păstrează această rugă a Mea. Păzește-ți gândul să nu iasă pe drum, să nu iasă spre cele din care ai ieșit, că tu ești născut de sus și nu de jos, fiindcă Eu din nou te-am întocmit. Iubește duhul rugăciunii și cere-Mi sfinți în ajutor. Ei vor să te înconjoare ca pe un prunc și să-ți facă scutece noi și să te țină curat și să alunge din preajma ta toate firele de praf și de vânt și de zgomot pământesc.

Ia aminte la cartea vieții și la cântarea psalmilor, că frumoasă este inima cea care cântă din strunele acestea. Strunele acestea M-au cântat pe Mine în inima unsului Meu, David. Cântă-Mă și tu, cu inima ta mică, fiindcă cel ce se vede mic, acela zice: *«Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme; ce-mi va face mie omul?».*

Cheamă-Mă să te înconjor și să te ascund sub aripile Mele, și cu cât Mă vei chema, Eu voi împlini. Pace ție! Amin, amin, amin.

31 octombrie/13 noiembrie 1994

Cuvântul Domnului către păstorii poporului creştin

Lucrarea facerii omului nou. Înţelepciunea pentru lucrarea vestirii cuvântului. Nu poate pomul rău să facă roade bune.

Iată, am venit şi aştept să cuvintez şi să ia fiinţă în cartea Mea de azi cuvântul Meu cu care vin acum. Mă aplec înaintea ieslei Mele şi dau să intru pe poartă. Cum adică pe poartă? Ce este cuvântul acesta? O, măi copii ai ieslei Mele, ce poartă aduc Eu în vorbire? Iată, voi sunteţi poarta prin care Eu intru în carte şi Mă înfiinţez prin cuvânt. Dacă Eu sunt Cuvântul, Eu sunt cartea, Eu, măi fiilor, de vreme ce Eu sunt Cuvântul cărţii. Eu sunt Cuvântul, şi voi sunteţi poarta Cuvântului, poarta Domnului Iisus Hristos, prin care Domnul intră în Ierusalim, intră în Israel, intră Domnul, tată.

O, fiilor de la poartă, poarta cerului spre pământ, poarta intrării Cuvântului în Ierusalim! O, măi fiilor, scris este în carte că porţile acestea vor fi deschise zi şi noapte, şi noapte nu va mai fi. Iată, tată, zi şi noapte să fiţi voi pregătiţi înaintea Mea ca să intru, că Eu, cum ajung până la porţi, porţile trebuie să vegheze pentru Stăpânul lor, măi fiilor, şi pe cine numesc la porţi, apoi să fie la porţi şi să ridice porţile la vreme. Tată, nu vă supăraţi pe Mine, dar nu e bine să aştept, că Eu v-am spus în cartea lucrării Mele că fiecare clipă îşi are binecuvântarea ei. Fiţi portari însufleţiţi pentru ca Eu să pot intra când vin şi să nu trebuiască să fie amânată intrarea Mea. Nu vă trageţi din lucru, că Eu, iată, iarăşi rostesc lucrare de pace peste aşezământul muntelui Meu cel sfânt. Pacea Mea v-o dau, şi dacă v-o dau, să vă găsesc în ea, să vă scăldaţi în ea şi să nu ieşiţi din această putere, ca să puteţi fi în stare să staţi întru întâmpinarea Mea.

V-am rostit vouă că vin pentru păstorii de oi, şi după aceea vin pentru toată turma Mea. Păstorii să-şi strângă apoi stâna şi să stea înaintea Mea, căci voi veni cu aghiotanţii Mei, Mihail şi Gavriil, şi cu toată ceata lor, şi vom sta cu Israel la masa de cer şi de pământ înnoit prin cuvânt.

Iată, începem cartea cea peste păstori.

Binecuvântată să fie întâlnirea voastră cu Mine, iubiţii Mei, păstori iubiţi de Dumnezeu. Pacea Mea între Mine şi voi, între voi şi Mine, că nu e tot la fel una cu alta. De la Mine spre voi e un fel, şi de la voi spre Mine, altfel, şi de aceea am spus: pacea Mea, ca să fie şi de la voi la Mine pacea Mea; a Mea, tată, căci pacea Mea are felul ei, cerul ei, fructul ei şi gustul ei.

Pace vouă, şi gust plăcut de pace, iubiţii Mei păstori! E mult de când n-am stat noi împreună aşa ca azi. De ce, oare, o fi trecut atâta vreme? Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Aţi fost trişti, măi tată, că n-am mai făcut de mult aşa? Şi dacă Eu n-am mai făcut, şi dacă nici voi n-aţi făcut, şi dacă drumul n-a fost prielnic şi de ajuns de larg ca să vin, iată, n-am mai stat împreună la sfat. Dar hai să stăm acum, şi bine ar fi să se cunoască bine că am stat, şi să începem să facem totul prin sfat, şi după sfat apoi. Am fost necăjit, tată, când Mă uitam la voi, pentru că Eu doresc, cu dor şi cu iubire doresc să semănaţi numai cu Mine, numai cu Mine, păstorii Mei, mereu, mereu numai cu Domnul. E mare lucru să semene păstorii de oi cu Stăpânul lor, dar pentru asta păstorul trebuie să fie atent. Am venit să învăţăm să fim atenţi, că Eu am învăţat şi învăţ mereu de la Tatăl, şi vă dau şi vouă ce iau de la Tatăl. Să iubim lucrarea Tatălui peste noi, căci Eu Îl iubesc cu mare ascultare pe Tatăl, dar ajutaţi-Mă să-L ascult. Şi cum adică să Mă ajutaţi să-L ascult Eu pe Tatăl? O, Mă cutremur de ceea ce am rostit, şi Tatăl Se uită la Mine, că M-a văzut că M-am cutremurat, şi Îmi spune:

— Fiule al Meu, Eu sunt în Tine, tată, şi ce faci Tu, fac şi Eu. Eu în Tine şi Tu, în Mine, Fiule Cel Unul al Meu, precum şi Tu, ce fac Eu, şi Tu faci. Şi Eu, Fiule, Mă cutremur în Tine, căci iată ce lucrare avem iar de făcut! Lucrare cutremurătoare, mai mare ca la început, căci lucrăm din om, om după chipul şi asemănarea Noastră, şi greu mai lucrăm faţă de vremea de început; greu, tată, greu să-l facem pe om să fie după chipul şi asemănarea Noastră, greu este lucrul ce-l avem de întocmit, greu şi cutremurător. Toată puterea o avem în cer şi pe pământ; ba încă am rostit şi peste om această lucrare, şi iată, dacă atâta l-am iubit Noi pe om, de am spus să aibă puterea în cer şi pe pământ, omul, măi Fiule, Ne-a luat puterea şi n-a făcut cu ea ce am făcut Noi cu ea, că omul nu şi-a mai lăsat peste el chipul şi asemănarea Noastră aşa cum Noi l-am întocmit la început. Şi acum, la sfârşit, când omul a luat puterea Noastră prin Tine, Fiule trimis la om, iată omul ce a ajuns! Şi e înfricoşătoare lucrarea ce o avem de lucrat, ca să lucrăm iar om după chipul şi asemănarea Noastră. E înfricoşător ce avem de întocmit, căci acum trebuie să lucrăm din om această lucrare, trebuie din om să facem om după chipul şi asemănarea Noastră. Atunci am lucrat din lut, şi lutul s-a lăsat moale şi am lucrat, şi dacă s-a lăsat moale de l-am putut modela, de aceea i-am dat viaţă din Viaţă, din Noi, Fiule, i-am dat viaţă, şi omul, odată întocmit şi cu duh de viaţă, s-a ridicat împotriva Noastră, şi iată, sunt şapte mii de ani de împotrivire a omului, şi acum am rostit oprire, şi cu greu lucrăm om din om. Una este când omul este lucrat din om, şi înfricoşător este când Noi, acum, trebuie să facem omul din om. Una este să-l întocmească omul pe om, şi înfricoşătoare taină este să-l întocmească Dumnezeu pe omul cel din om ieşit, căci acum nu mai lucrăm din lut pe om, Fiule iubit; acum lucrăm cu alte mâini, şi iată, mâinile sunt stângace. Hai să slobozim lucrare nouă peste mâinile Noastre de pe pământ. Eu sunt în Tine, Fiule. Eu în Tine, şi Tu în Mine, ca să-l lucrăm pe omul cel cu duh dătător de viaţă.

Plâng cu Tine, Fiule, sub greutatea acestei lucrări pe care am început-o peste om, dar puţini plâng cu Noi, puţini şi-au lăsat mâinile spre această lucrare de om nou, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Cei pe care îi avem în locul pe care Tu l-ai pregătit, Fiule, sunt mititei, tată, dar bucuria Noastră e deplină în ei, că ei Ne-au dat Nouă mâinile lor, şi Noi lucrăm cu mâinile lor pe omul cel de la sfârşit. O, Fiule, n-am avut până acum mâini peste acest popor Israel, că mâinile Noastre sunt cereşti, tată, şi Tu ai venit lângă Mine, Fiule scump. Dar ai o grădiniţă pe pământ şi ai mânuţe de lucru în grădiniţa Ta, şi eşti în ei, iar Eu sunt întru Tine, Fiule.

Binecuvântată să fie grădiniţa Ta, care este şi a Mea, a Noastră, Fiule, că iată, prin Tine rostesc şi Eu cuvânt peste grădina Noastră din lume. Avem împărăţie în lume, dar nu este din lume această grădiniţă. Ea este pământ ales dintru început pentru ceea ce se lucrează azi peste lutul acesta, şi lutul acestei grădini poartă duh dătător de viaţă, om dătător de viaţă, fii dătători de mântuire, precum Tu Însuţi eşti, Tu în ei, şi ei în Tine, în numele Meu, Fiule iubit. Amin.

— O, Tatăl Meu, sunt cu Tine şi stau întru Tine în sfat cu martorii de azi, cu păstorii lui Israel, şi întocmim împreună sfat spre lucrare după chipul şi asemănarea lucrării care este a Mea şi a Ta. Facem lucrare după chipul şi asemănarea lucrării Noastre, facem mâini după chipul şi asemănarea mâinilor Noastre, şi prin ele lucrăm om din om, om după chipul şi asemănarea Noastră; lucrăm iarăşi prin cuvânt, tot ca la început.

Binecuvântată să fie iubirea Noastră şi răbdarea Noastră prin această nouă lucrare coborâtă cu Noi. Binecuvântată să fie împărăţia Mea, Israel.

Israele, binecuvântat să fii, tu şi păstorii tăi.

O, păstori din Israel, Eu sunt Domnul lui Israel, Eu sunt. Am venit cu Tatăl, şi hai să ne uităm peste turma lui Israel. E slabă turma, e speriată, e ameţită, de parcă n-a mâncat din mâna Mea. E gălbejită oaia, şi de ce, oare? N-a mâncat din mâna Mea Israel? Iată, tată, lucrarea mâinii, căci mâna cea din cer trebuie să semene cu mâna cea de pe pământ la lucrul acestei lucrări de om nou. E slab poporul, măi păstorilor, şi fiţi atenţi, că el trebuie să fie tare acum; trebuia de mult să fie tare acest Israel. Vin neamurile, tată, şi se altoiesc în acest altoi nou, şi Israel e sălbatic, nu e nou. Vreau să am apostoli la lucru. Voi vreţi ce vreau Eu? Scris este în Scripturi că Eu, Domnul, Care M-am suit mai presus decât toate cerurile, am dat pe unii să fie apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii binevestitori, pe alţii păstori şi învăţători la zidăria trupului lui Israel, ca să-L cunoască Israel pe Fiul lui Dumnezeu şi să ajungă Israel la vârsta deplinătăţii lui Hristos. Vreau să încredinţez lucrul la cei credincioşi şi destoinici să înveţe. Vreau să învăţ destoinicia cerească pe fiii cei lucrători, pe cei pe care i-am sculat spre lucru, tată, şi vreau, iubiţilor, să lucrăm după legile lucrului. Aşa cum pe pământ cel ce ia premiu trebuie să lupte după legile alergării, tot aşa şi noi, trebuie să lucrăm după legile lucrului.

Văd dezbinare în trupul cel lucrător peste Israel. Nu e bine, tată. Se lungeşte vremea, se lungeşte boala oilor; nu e bine. Mă uit peste statura lui Israel şi văd încheieturi desfăcute şi împrăştiate în toate părţile. Acesta este Israel. Iosua când a fost pus de Moise a sunat din corn şi a adunat pe Israel şi a făcut ordine peste Israel, şi a făcut sfat apoi, dând lucru fiecăruia de jur împrejurul zidurilor Ierihonului, şi a lucrat tot Israelul după ordinea lui Iosua, şi am dat Ierihonul sub mâna poporului Meu, dar au lucrat toţi după legea sfatului făcut.

Am venit adesea la voi cu cuvântul şi v-am povăţuit în fel şi chip, cu nădejdea că vom lucra ca să stea poporul în picioare şi să fie sănătos creştinul, şi să aibă încredere în noi creştinul din Israel. Se uită creştinul la călcătura voastră cu Mine; se uită, tată, la voi, păstorii Mei, şi nu se îndreaptă uitându-se la voi. De ce nu se îndreaptă? Oare, nu vede oaia bine? Este şi aşa, dar este şi altfel, căci oaia se uită la păstor. Nu uitaţi, tată, că oaia ascultă de cel blând şi bun, de cel credincios ascultă. Oaia fără de păstor se face capră, adică sare şi se duce, căci caprele ţopăie, nu sunt ca oile. Sunt capre multe în stâna noastră, şi caprele nu stau locului, de vreme ce nu le-a plăcut în stână de oi. E târziu să se mai facă din capră oaie dacă oaia s-a făcut capră în stâna aceasta, căci Eu am spus că e greu să mai faci din om om după placul lui Dumnezeu. Şi dacă această lucrare e grea, ea e cu mult mai grea peste poporul acesta care a avut hrană curată şi care a scuipat-o mereu. Îmi pare rău şi Îmi pare greu, tată, că multe capre vi s-au părut vouă oi, şi ele au intrat şi au jupuit oi multe, şi pe multe le-au făcut capre după obiceiuri, şi mereu v-am rugat să fiţi atenţi în lucru şi să lucrăm la fel. Şi de unde? că Mă învârt în loc cu voi, şi Mi se frânge lucrul în drum spre cer, că nu este prevedere în lucru. Păi, tată, e uşor să judeci acum pe creştin că de ce nu e cu Mine creştinul, că de ce nu are încredere în Mine creştinul. Eu v-am numit pe voi peste popor, şi oile din popor ştiu că v-am numit. Când păstorul cel pus de Mine peste oi nu este ca Mine, atunci oile au dreptate, în parte. Sunt creştini în acest popor, cărora le-aţi vestit pace de la Mine peste ei când ei nu aveau pace între Mine şi ei. Şi iarăşi, sunt alţii cărora le-aţi vestit furtună între Mine şi ei când ei nu aveau furtună între Mine şi ei. Sunt mulţi din poporul acesta peste care nu s-a lucrat în sobor, în lucru de sobor. O, dacă se zice: *«una sfântă, sobornicească şi apostolească biserică»,* ce fel de judecată trebuie să trăiască în biserică? Cum trebuie să judeci tu pricinile bisericii? Oare, nu în soborul ei, tată? O, iubiţilor, vreţi să ne aşezăm? Vreţi să lucrăm lucrare întreagă peste acest popor? De aceea, tată, am pus apostoli şi vestitori şi povăţuitori pe lângă păstori. Până acum trupul lui Israel n-a avut statură de biserică după asemănarea trupului întreg, dar acum, iată, Tatăl ne-a dat apostoli şi profeţi şi binevestitori şi învăţători, ca să aibă păstorii trupul întreg. Şi dacă acum nu se lucrează cu întreg trupul, ce va ieşi pentru Dumnezeu? Până acum au fost numai păstorii şi oile. Acum, tată, a venit vremea bisericii din cer peste Israel, şi biserica îşi are asemănarea ei şi închegarea ei în trup. Aceasta a fost aşezarea aşteptată ca să ia fiinţă peste Israel, şi destul Mă doare că nu poate poporul purta taina aceasta în întregimea ei. Mai e un pic şi vor şti mulţimile toate de acest început nou, de biserică cu trupuri curate, şi va fi mare bucurie peste mulţimile amorţite şi fără de viaţă, dar atunci, trupul bisericii lui Israel trebuie să-şi arate peste el viaţa Domnului ei, Iisus Hristos.

Nu mai vin să semăn oricum sămânţa, şi M-am sculat să trimit lucrători înaintea Mea, şi aceştia să înveţe bine lucrul de pregătire a însămânţării. Nu mai daţi, tată, nici voi, nici voi, păstorii Mei, nu mai daţi din sămânţa Mea peste locuri nemărunţite, necunoscute, că iar vă spun: cel necunoscut e cursă pentru tine, fiule. Mă cutremur la câtă vânzare de taine aţi dat prilej, şi asta pentru că n-aţi lucrat în sobor, iubiţii Mei păstori. Aţi dat, tată, tainele cele ascunse, le-aţi dat la inimi necunoscute, care s-au făţărnicit iubindu-vă pe voi, căci voi aţi iubit pe cel ce vă iubea, şi asta este un lucru rău pe pământ, acesta este un obicei păgânesc, tată, nu este creştinesc. Păgânii iubesc pe cei ce-i iubesc pe ei, dar creştinii fug de această slavă deşartă. Creştinii sunt măsuraţi în toate, după cum a fost Domnul lor, tată.

O, iubirea nu trebuie vindecată; nu, tată. Ura trebuie vindecată din oameni. Dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc, sunteţi fără de lucrare înaintea Mea, sunteţi fără de plată în ziua Domnului, dar dacă vindecaţi pe cei ce vă urăsc, atunci faceţi lucrarea pe care am făcut-o Eu. V-am învăţat să căutaţi să-l pătrundeţi pe creştin, ca să-i ştiţi şi inima şi cugetul şi să ştiţi apoi ce să folosiţi din farmacia Mea pentru boala din creştin, pentru starea din creştin. Dar în farmacie trebuie să ştii cum să crezi, şi fii atent, fiule, că farmacie înseamnă medicamente, nu înseamnă otravă; înseamnă vindecare şi nu răzbunare. Farmacia este pentru cei ce suferă de boli, nu pentru cei ce n-au nevoie de farmacie. Farmacia e pentru cei ce vin la farmacie, nu pentru cei ce stau în nepăsare. Bolnavul care se teme în vremea bolii, acela aleargă la farmacie, aleargă disperat, dar cel bolnav care stă în nepăsare de boala lui, acela nu trebuie tras. De ce, tată, nu trebuie tras? Pentru că Domnul îi stă în faţă numai celui ce crede în El. Cel ce nu crede, dacă dai să-l faci să creadă, crede până la o vreme, şi apoi se usucă cu tot cu sămânţa cea semănată în el, şi iată sămânţă uscată în pământ uscat, şi e păcat de sămânţă, că e de la Dumnezeu sămânţa.

Iată ce taină vă spun Eu azi. Nu este mai mare dar între darurile duhovniceşti ca darul vestirii cuvântului lui Dumnezeu. Acest dar este cel mai mare dar între daruri. O, şi când văd Eu că darul acesta pe care îl aveţi mereu adus în mijlocul

vostru îl lăsaţi să stea din lucru şi vă vestiţi pe voi, Mi se usucă sămânţa pe buze, căci sămânţa este cuvântul lui Dumnezeu. Şi vă mai spun încă o taină, tot la fel de mare, căci sămânţa cuvântului Meu are mai multe feluri de miez, tată. Luaţi sămânţa cea cu miezul uleios, şi pe aceea s-o puneţi cel mai în faţă dacă vreţi să vedeţi grădina înverzind. Şi cum adică? Iată cum, măi păstorilor, şi măi apostolilor, şi măi vestitorilor: când Eu, Domnul cuvântului, am în faţă un creştin slab cu credinţa, slab cu virtutea, slab cu mintea şi cu iubirea, sămânţa ce o dau pentru el este ca şi el, este ca şi ogorul care s-a lăsat puţin pregătit. Aceea e o sămânţă tot slabă, căci scris este: *«Nu poate pomul rău să facă roade bune»,* şi Eu dau cu dreptate sămânţa, ca nu cumva să se mândrească mărăcinii în faţa grâului. Dar când am în faţă un trup şi un suflet duhovnicesc şi viu întru Mine, Eu pun în mâna aceluia şi în traista acelui semănător sămânţă de soi ales, sămânţă cu miezul uleios, care poartă în miezul ei înviere şi binecuvântare şi putere de încolţire şi de rod grăbit. Luaţi din sămânţa cea mai bună şi daţi-o la cei credincioşi şi pregătiţi în credinţa acestei lucrări. Luaţi din căldura ei şi pregătiţi cu unealta ei ogorul dinaintea voastră, căci sămânţa trebuie să fie însoţită de unelte de pregătire a ogorului; cuvântul cel mai tare, sămânţa cea mai miezoasă, că nu mai e vremea să lucrăm cu cei slabi. Eu acum nu mai lucrez cu cei slabi. Lucrez prin scule întărite cu binecuvântare, iar cei slabi dintre ai Mei, să stea, dacă vor, sub harul înţelepciunii şi al credinţei, ca să fie tari apoi, dacă vor, tată. Şi dacă nu vor, nu-i mai trageţi voi, păstorii Mei, nu-i mai trageţi, tată, nu-i treziţi până nu le va fi voia, că Eu nu mai lucrez peste cei ce nu vor, peste cei slabi în credinţă. Nu mai lucrez, chiar dacă aceştia încă mai stau ascunşi în stână. Celor ce nu au umilinţă şi sfială în această lucrare cerească nu le mai dau de la Mine, că n-am cum. Eu nu fac aşa ca voi, că iată, le-am dat putere, şi nu e bine aşa, că puterea lui Dumnezeu e scumpă, tată, şi nu trebuie s-o aibă şi cel necredincios, şi cel viclean.

Copiii Mei cei lucrători stau neputincioşi când văd viaţa acestui popor. Lucraţi, iubiţii Mei păstori, lucraţi în lucru de sobor şi aveţi încredere şi sprijin în vestitorii şi împărţitorii cuvântului Meu. Eu i-am ales, Eu, tată. Dacă nu e bine ce am făcut, spuneţi-Mi, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima. Eu sunt deprins să zic ca voi, dacă încă altfel nu se poate. Eu Mă supun, tată, ca să vă deprind cu supunerea cea care poartă rod de mântuire peste mulţi.

Daniele tată, tu să nu fii supărat niciodată pentru glasul tău slab. Iată ce am făcut Eu. Strig cât pot cu glasul Meu peste Israel şi te ajut Eu, şi Eu vorbesc din cer şi nu de pe pământ, şi e mai bine aşa. Ce zici, e mai bine aşa, măi păstorule? Ţi-am adus ajutor tare şi ţi-am dat lângă tine apostoli, lângă tine şi lângă tovarăşul tău, căci voi sunteţi o pereche de păstori, şi acum v-am adăugat apostoli şi vestitori şi ajutori, tată. Să nu te superi. Eu sunt glasul, tată. Vorbeşte din cartea Mea, din cartea lucrării Mele să vorbeşti, şi să dai din ea sămânţa cea care are cel mai uleios miez, că fii atent, Eu am vorbit şi pentru cei fără de pregătire pentru taine. Tu ai cuvântul Meu şi ai ce vorbi, şi arată, tată, la popor lucrarea Mea de azi, pe care am vestit-o de mult. S-au ridicat oameni necredincioşi din popor, şi se luptă să spună că e diavolul în om la Noul Meu Ierusalim; să spună că Eu nu sunt Domnul la Noul Ierusalim. Iată inimi uşoare, care au fost hrănite forţat cu cuvântul Meu, căci trupul prin care vorbea cuvântul Meu era la voia tuturor purtat, dar acela era cuvânt la cerere, nu era cuvânt la voinţa lui Dumnezeu; era cuvânt condus de pe pământ, de inima cea de pe pământ a creştinului, căci creştinul a cerut la Mine numai ocrotire, nu şi înţelepciune din cer. Şi i-am dat ocrotire, dar şi pe aceea a aruncat-o acum, de vreme ce nu mai sunt cunoscut de creştin prin această lucrare.

Să Mă ierţi, Daniele, că ţi-am dat puţin ajutor, dar copiii Mei sunt tare firavi, şi nu vreau să-i doboare suferinţele ca şi pe Verginica Mea. Eu îţi mulţumesc pentru tăria ta, că tu, tată, ţi-ai dus crucea ta, nu Mi-ai dat-o Mie, şi aceasta este o mare izbăvire pentru mulţi. Ai dus crucea ta prin suferinţă trupească, şi ai dus şi crucea Mea prin suferinţă duhovnicească. Să nu te temi de nimic atunci când Eu sunt, dar să fii tot mai atent să-l birui pe satana, măi fiule Daniele. El vine să-ţi profeţească pe furate şi să te facă s-o iei ca de la Domnul. Eu nu vin să vă profeţesc rele, tată, că Eu nu vă vreau rele. Eu cât aş putea să vă ocrotesc, nu să vă aduc suferinţă. Nu mai bate toba, tată, când vine el cu ameninţări, că el, odată cu rostirea ta după el, el şi împlineşte. Poporului acesta nu-i mai trebuie nici un dar, şi iar zic: cel mai mare dintre daruri este vestirea cuvântului lui Dumnezeu.

Cuvântul lui satana să nu mai fie repetat de voi. Să nu credeţi visurilor, tată. Cele trimise de la Mine au înfăţişare cerească, nu trupească, nu au înfăţişarea răului. Voi aveţi cuvântul Meu. Nu-l micşoraţi, nu-l schimbaţi pe închipuiri, căci Eu sunt adevăr, nu închipuire.

Iată, Daniele, s-a prăbuşit mult popor care a fost primit de voi în această lucrare. Şi-a făcut lucrare din vise şi s-a lăsat purtat de vise şi a lepădat cuvântul lui Dumnezeu. O, ce-am să le fac la aceştia, ce-am să le fac! căci aleargă după daruri şi după închipuiri, şi iată, au rămas departe, şi după ei nu Mă duc. Am spus prin Verginica să nu plece poporul Meu după alte proorocii, că se duce pe apa sâmbetei poporul, şi n-a ascultat, şi s-au dus pe apa sâmbetei toţi cei slabi, toţi cei care aleargă după închipuiri. Creştinii care în schimbul acestei lucrări cereşti au luat alt fel de lucrare, pe care o numesc ei tot cerească, aceia niciodată nu vor mai avea ceva de la cer în lucrarea lor. Aceia au vină scrisă la Dumnezeu că au părăsit această lucrare, şi de la Mine nu le mai dau, că Eu nu lucrez cu închipuiri, şi lucrez adevărat, tată.

Daniele fiule, fii tare cum erai tu odată, şi să nu uiţi niciodată că muştele nu fac miere. Muştele zboară turbate după loc murdar şi numai din murdărie mănâncă, numai din cele străine de sfinţenie. Dar albinuţele sunt cele ce stau în stup şi culeg hrană din flori şi o dau oamenilor, şi albinuţele sunt binecuvântatele cerului. Creştinii care umblă pe toate văile şi drumurile, aceia nu sunt ai acestei lucrări. Aceia, în curând vor rămâne fără grădină, fără aşternut sub picioarele lor, că n-au voit să stea cu izvorul Meu cel ceresc. Nu străinii după care s-au dus au vină. Vină au ei, că au plecat păscuţi de străini, căci cine loveşte şi dezbină această lucrare, acela e străin pentru Mine, că mare este această lucrare a Mea şi acest popor al Meu. Cine pleacă din acest popor, acela este lup, nu capră, căci acela se sfâşie pe sine.

Daniele, să îmbii oile să stea cu Mine, să le îmblânzeşti, să le întăreşti, să le rabzi, ca nu cumva să ia oaia nărav de capră, adică să plece. Şi, lasă, tată, voi alege Eu caprele din oi. Eu ştiu mai bine, sunt din cer şi ştiu mai bine. Fă aşa fel să nu te urască oile din pricina ta. Dacă te urăsc, să te urască din pricina lor dacă aşa vor. Dar noi să facem bine, ca să se vindece ura. Lasă-ţi trupul în seama Mea, că Eu am grijă mai bine. Tu ai grijă de templul Meu din tine, şi fă aşa să fii blând şi să nu fii nervos cu nici o stare. Sprijină-te cu cei puşi de Mine ca toiag, căci i-am pus între voi şi popor, ca să lucrăm bine peste popor. Sprijină-te cu cei ce iau de la Mine, Daniele.

Şi tu, păstorule Cristea, să fii, tată, precaut, dar asta nu poţi singur, căci firea ta iese mai greu din firea ta, adică din ale tale. Tată, aduceţi-vă bine aminte pe cine aveam Eu pentru voi, între Mine şi voi apostol al Meu. Am avut un fiu cuminte şi curat cu gândul şi cu dorirea, şi îl trimiteam spre voi, păstorii Mei, atunci când voi nu nimereaţi lucrul cel bun peste poporul Meu. Tot aşa lucrez şi acum, dar primeşte-Mi ajutorul Meu şi cuvântul Meu. Nu te încrede în tine, tată. Nu e bine să te încrezi şi în Mine atunci când te încrezi în tine, că nu iese ceva bun. Şi dacă iese ceva rău, pică pe Mine vina, şi creştinul nu mai crede apoi în Dumnezeu prin această lucrare. Dacă tu ai vrea de-acum să nu mai zic Eu ca tine, o, ar fi mare biruinţa pentru lucrarea Mea cu Israel! Iar tu să întăreşti lucrătorii Mei cu voi, şi să le fii mare sprijin şi să le faci cale spre popor şi să te bucuri de ei privind la lucrul Meu cu ei, şi să-i faci să te aibă ca pe unul încercat şi ca pe un înţelept care se bucură de cumpăna Mea cea bună. Tată, numai de un fel să vă fie pasul peste Israel. Să vă uitaţi unul la altul şi să înţelegeţi ce voieşte celălalt. Să fie un singur gând în toţi, precum Eu, Unul sunt. Arătaţi poporului Meu că Eu, Unul sunt în toţi cei buni pe care Eu Mă bizui. Ai grijă, tată, de cei mici pe care i-ai adunat la tine în casă. Dă-i spre învăţătură, dă-i să înveţe carte, să înveţe de la Dumnezeu. Să nu ţii în casa ta pe cel ce învaţă de la Mine, că aşa a fost în toate veacurile, şi tu să nu faci altfel, tată. Fii înţelept, păstorule iubit, că Eu, tată, cu alţii M-am înţeles bine, cu alţii M-am potrivit, nu cu cei din casa Mea, şi aceasta a fost o pildă. Lasă copiii să meargă să înveţe carte, dar vreau să ştii ce spun. Lasă-i, pe cei ce au minte, pe cei ce au lege, lasă-i să înveţe carte, tată, iar cartea se învaţă tot aşa ca pe pământ. Voi veni să iau masă cu voi şi cu poporul Israel şi iar voi vorbi.

Măi tată, pe vremea Mea cu Verginica veneaţi mereu şi Mă întrebaţi de lucrurile voastre pământeşti şi trupeşti, şi acum de ce nu faceţi tot aşa pentru cele cereşti şi duhovniceşti? Eu am fir de legătură, dat vouă, iar Duhul Meu Cel Sfânt Se sfărâmă şi Se împarte, dar credeţi aşezării Mele şi fiilor Mei, că nu ei, ci Eu i-am ales, ca să fie şi să lucreze, şi să aveţi ajutor şi bucurie. Eu n-am venit să vă scot ochii, tată. Eu am venit să vi-i deschid şi să vă zic să fiţi ca Mine, să fiţi toţi la fel întru Mine, că asta înseamnă să fiţi ca Mine. Nu cumva să vă mai sfădiţi pe cuvinte înaintea poporului. Am trecut cu o lecţie de Duh Sfânt prin fiii grădinii Mele şi Eu îi rog pe ei să v-o spună şi vouă, şi aşa să faceţi şi voi, căci ei aşa fac, iubiţii Mei păstori.

Acum las pacea Mea peste voi, tată, şi voiesc să iau şi Eu din ea de la voi. Eu n-am venit să vă fac durere; am venit să vă învăţ pacea Mea cu voi, şi a voastră cu Mine. Pacea Mea să fie peste voi şi între voi, ca să pot să mai vin la voi cu sfatul Meu. Amin, amin, amin.

5/18 noiembrie 1994

Soborul sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil

Slava Domnului este tainică. Vederea slavei Domnului semeţeşte pe om. Să nu ucizi ca să mănânci. Viaţă fără de cuvânt, şi cuvânt fără de viaţă.

Ierusalime, poporul Meu, am venit din nou să stau în sfat cu tine şi să-ţi dau har, Ierusalime nou. Harul Meu şi darul Meu să fie cu tine, Ierusalime al Meu, ca să fii al Meu până la venirea Mea, şi ca să te găsesc că eşti al Meu la venirea Mea.

Iată, te-am adunat iar. Te bucuri, Ierusalime? Am coborât cu sărbătoare de îngeri şi de arhangheli, dar îţi trebuie ochi cereşti ca să vezi ce slavă am coborât cu Mine. Stau în ea deasupra ta, stau în straie de slavă, înconjurat de îngeri cu gorniţe şi cu glasuri de slavă. E mare bucurie peste lumea îngerilor. Ei au auzit cuvânt rostit de Mine că voi veni cu sărbătoare de îngeri la Ierusalim, şi bucuria îngerilor a zguduit cerul şi l-a umplut de freamăt de sărbătoare, şi iată, precum în cer aşa şi pe pământ, căci acum sunt deasupra ta, poporul Meu, şi am în jur slavă de îngeri, freamăt de bucurie a îngerilor, tată.

E sărbătoare în cer şi pe pământ, e sărbătoare mereu de-o vreme încoace. Te serbează cerul, Ierusalime nou, şi te strânge cerul la sărbătoare, tată. Te-ai îmbrăcat frumos? Te-ai pregătit frumos? Eu când coboram slava Mea în faţa lui Israel îi vesteam din vreme lui Moise, şi el vestea pe Israel să se curăţească, să se pregătească frumos, şi vedea Israel slava Mea, şi credea când o vedea, şi o vedea mereu, că era mereu înaintea lui, şi de la o vreme s-a învăţat cu ea şi n-a mai preţuit-o şi n-a mai fost cuminte Israel, şi s-a întors la dumnezei străini. Ce i-a folosit lui Israel dacă a văzut slava Mea? A rămas credincios pentru Mine Israel dacă a avut slava Mea descoperită înaintea lui? Vezi, tată, ce a făcut poporul acela? O, Israele de azi, să nu păţeşti şi tu la fel ca acela, să nu păţeşti tot aşa. Să fii atent până voi veni văzut, ca să fii primit de porţile slavei şi să nu fii zdrobit atunci de slava care va sta atunci înaintea ta. Nu te învârtoşa la inimă şi la ureche. Mănâncă, tată, cu urechea, căci cuvântul Meu se mănâncă cu urechea, nu cu gura, iar pântecele cuvântului Meu este în inima ta. Iată, cuvântul Meu se mănâncă altfel, se mănâncă cu duhul, nu cu trupul. Tot aşa şi slava Mea pe care tu nu o vezi, se mănâncă cu credinţa, nu cu trupul, tată, nu cu ochii trupului, copilul Meu. Ai văzut ce puţin s-a folosit Israel care a văzut slava Mea înaintea lui, că nu i-a fost cu putinţă să ia plata cea din Canaan, şi a căzut pe drum poporul acela care s-a hrănit cu cele văzute, nu prin credinţă. Am rostit apoi prin prooroci cuvântul Meu, şi poporul acela se depărta din ce în ce mai rău de Mine, iar când vedea cuvântul proorocesc la împlinire, se aşeza să plângă înaintea Mea ca să-i iert necredinţa şi să nu-l stârpesc. Am tot făcut aşa, până ce a fost să vin Eu Însumi la el, şi de unde, tată? că nu i-a folosit mai mult ca până atunci lucrarea Mea cerească, şi ei M-au omorât, iar Eu, apoi, M-am ridicat din mormânt, dar pe ei i-am lepădat. Iată, măi fiilor, că nici aşa nu foloseşte omului, nici slava Mea cea descoperită nu-l face pe om să fie om al cerului sfânt.

Măi tată, nu este om mai mare pe pământ sau în cer ca omul care crede în Dumnezeu. De aceea am spus Eu azi că nu i-a folosit lui Israel slava Mea cea văzută, căci cel ce Mă vede are plată puţină sau nu are deloc. De ce credeţi voi că-l feresc pe om de cele nevăzute ale cerului? Păi, omul este slab cu mintea, omul de azi e zdrobit de duhul mândriei de sine, de duhul îngâmfării de sine, şi omul se ridică peste om, ca să fie unul mai mare ca altul. Creştinul care vede slava Mea, acela pică, în loc să stea cu Mine, că scris este: *«Nu poate omul să vadă faţa slavei Mele şi să rămână viu»*. Măi fiule credincios, ce este această pildă care este scrisă în carte? Omul, tată, e semeţ, nu e smerit. Uitaţi-vă la cei ce au picat din acest popor, că unii au picat din necredinţă, şi de aceia e mai uşor decât de cei ce-au picat din semeţie. Cei ce au picat din semeţie, au cerut semne, au alergat după vedenii şi după tălmăciri de vise şi după daruri de la cer, şi iată, au picat din această lucrare vie. Omul care zice că vede slava Mea, acela pică, tată, după cum este scris, că nu e deprins omul să se smerească, şi aşa se în-

tâmplă pentru că omul nu are frică de Dumnezeu. Eu când miluiesc pe câte un om cu câte o arătare din cele ce nu se văd ca să-l aşez în credinţă şi în întoarcere de la pierzare, omul acela bate toba, şi apoi se crede vrednic înaintea Mea şi asupreşte pe cel ce nu vede. Cum adică asupreşte? Adică se crede mai bun şi mai drept şi mai ales şi mai cu preţ înaintea Mea.

O, poporul Meu, că mare este omul care crede în Dumnezeu şi în cuvântul lui Dumnezeu, şi de aceea am spus Eu: *«Fericit cel ce vede şi crede, dar mai fericit este cel ce nu vede şi crede»,* căci credinţă nu se cheamă ceea ce vezi. Aceea nu se mai cheamă nici nădejde, nici credinţă. Iată, Israele, mult M-ai mâhnit cu necredinţa ta. Eu ţi-am dat destul ajutor ca să crezi în Mine, Domnul, căci în aceşti patruzeci de ani nu stâlp de nor sau de foc am lăsat înaintea ta, ci cuvântul Meu l-am lăsat peste tine, şi am lăsat vindecare şi ocrotire peste tine, şi am lăsat minuni şi semne înaintea ta, ca să nădăjduieşti tu în Mine şi să stai cu Mine până la arătarea Mea înaintea ta, cu braţele pline de cele făgăduite ţie de la Mine. Iată, tată, nu mai este vremea să pui degetul ca să crezi, că nu mai fac Eu semne aşa cum ai dori tu, şi acum fac semne de care vreau Eu, tată, că iată, niciodată nu te-am hrănit ca acum, şi tu nu vrei să Mă cunoşti. Nimic nu-ţi trebuie ţie decât cuvântul Meu, ca să-l împlineşti şi să fii viu împlinind viaţa Mea întru tine, şi să fii mititel sub mâna Mea cea tare dacă altceva nu faci. E bine şi aşa, dar numai să faci aşa. De unde, tată? că tu nu eşti ascultător, şi iată, trupul tău se sfărâmă din pricina neascultării.

Am venit iar înaintea ta, şi Îmi desfac puntea Mea dinspre Mine spre tine şi îţi dau iar mâna ca să pui piciorul pe punte, că pe pământ cu piciorul dacă stai, nu mai pleci tu după Mine. Pe pământ e momeală mare şi nu scapi de ea, aşa cum nu scapi dintr-o mlaştină moale dacă cineva nu-ţi aruncă un mijloc de salvare. O, şi cât am stăruit pe lângă tine să nu mai stai în mlaştini, să nu mai umbli pe drumuri, măi Israele! Eu desfăşor din nou puntea Mea spre tine, dar până când va fi să te mai rog, tată, să vii pe puntea Mea de salvare?

Tu, Mă iubeşti, dar eşti slab, poporul Meu, şi foloseşti puţină veghe. E slabă veghea ta întru întâmpinarea Mea, şi Eu nu-ţi mai dau semne ca să vezi drumul. Fă şi tu, tată, ce face omul care merge pe şosea cu maşina. El, dacă nu respectă toate poruncile care sunt pentru acest mers, e pedepsit de legea acestor porunci. Şi dacă nici aşa nu ascultă ca să meargă respectând legea drumului, atunci el moare sau îşi zdrobeşte mădularele izbindu-se de piatra acestor porunci. Aşa şi tu, Israele, să iubeşti poruncile Mele cele de la început şi cele de azi, tată, că nimic nu ţi-am cerut mai mult ca la început. La început ţi-am spus să asculţi, şi la sfârşit tot aşa ţi-am spus. La început ţi-am spus să mănânci tot ce este verde şi cu sământă pe pământ, şi tot rodul pomului cu sământă într-însul, şi la sfârşit tot aşa ţi-am spus. Şi fii atent, că la sfârşit ţi-am spus mai mult ca la început, te-am învăţat mai mult ca la început şi ţi-am spus că sânul de la care mănânci tu, să fie pământul din care a fost făcut omul. La început ţi-am spus să nu ucizi nimic, şi la sfârşit tot la fel îţi spun. Să nu ucizi, şi să te gândeşti bine la porunca aceasta, Israele. Cel ce ucide ca să mănânce, acela după aceea calcă şi celelalte porunci care spun: să nu fii desfrânat, să nu furi, să nu minţi asupra aproapelui tău, să nu doreşti cele ale aproapelui tău.

Măi copile tată, tu nu vrei să Mă asculţi acum, la sfârşit, şi iată ce împestriţat eşti cu împlinirea, Israele tată, că nu seamănă creştin cu creştin în Israelul de azi. Unii din voi lucrează ca întru început, mănâncă aşa ca la începutul cel curat, ascultă mai mult ca la început. Alţii, câţiva din voi, zic că junca şi oaia mănâncă iarbă, zic că pasărea mănâncă boabe şi iarbă. O, măi fiule, de ce, tată, încă zici aşa? Tu crezi că Eu îţi vreau răul dacă am venit şi ţi-am spus ce să mănânci acum? Acum a venit vremea ascultării, tată, şi tu iată ce faci! Faci ce a făcut omul cel de la început, căruia i-am spus să nu mănânce, şi el n-a ascultat şi a mâncat; şi după ce a mâncat le-a călcat pe toate la rând până ce a murit aruncat pe pământ. Da, junca şi oaia şi pasărea ta mănâncă iarbă, dar Eu ţi-am spus ţie să mănânci de la Mine şi nu de la junca ta şi nu de la găina ta, pentru că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, tată, şi de la Mine trebuie să iei ce-ţi spun să iei, ce ţi-am spus Eu să mănânci. Te-am învăţat mai întâi să nu mai ucizi, că tu ucideai şi mâncai cele ucise. Te-am învăţat apoi să te sui până sus, tată, până la Mine, adică până la prima poruncă rostită de Mine, că poruncile le-am rostit ca să te sui prin ele la cele din care ai căzut şi te-ai zdrobit căzând. Mi-e şi ruşine să-ţi mai spun că laptele e carne şi sânge, şi pe urmă lapte; că oul e carne şi sânge. Mi-e şi ruşine să-ţi mai desluşesc ce înseamnă să nu ucizi. Lasă, tată, oul pentru legea lui, pentru sămânţa lui, şi nu mânca fructul sămânţei de la pasăre. Ai mâncat destul. Ajunge, tată; mai fii şi pentru Mine, măi fiule. Dacă femeia care naşte pruncul, l-ar da spre folosire pentru hrană, ce ar mai fi asta, tată? Vezi tu? Unul este trupul omului, unul este trupul peştilor, altul este trupul păsărilor, altul este trupul animalelor, şi toate sunt deosebite prin legile facerii. Nu mai amestecaţi trupurile, tată. Omul e om, pasărea e pasăre, animalul e animal; şi iarăşi zic: omul este om, după legea facerii.

De ce, Ierusalime tată, de ce crezi că am venit Eu, Făcătorul tău? Am venit acum două mii de ani, am venit născut, şi nu făcut, şi fii atent ce-ţi spun: născut, şi nu făcut. Am lucrat aşa spre sfârşit, ca să te învăţ, tată, ce este naştere şi ce este facere; ce este facere şi ce este naştere. La început a fost facere, şi la sfârşit este naştere, naştere de sus, naştere din Domnul, din cer naştere, nu de pe pământ. Dar dacă nu te laşi modelat de Mine acum, iată, n-am cum să-ţi dau apoi naştere de sus după cum este scris despre naşterea din nou a lumii.

A venit vremea ascultării, tată, şi Eu voi scoate pe cel ce nu ascultă la sfârşit şi îl voi arunca pe pământ ca pe cel ce nu a ascultat la început. A venit vremea să răscumpăr trupul făpturii, şi nu se poate să te răscumpăr dacă nu asculţi, şi iată ce-ţi spun: dacă tu, creştine, nu vrei sau nu poţi să asculţi, dă-te singur deoparte, că mai uşor îţi va fi în ziua răscumpărării. Dă-te în părţi, tată, ca să am curat restul poporului, că dacă ţi-ar spune păstorul tău să te dai deoparte sau să te aşezi în ascultare, nu-ţi convine ce-ţi spune. Iată, îţi spun Eu, ca să nu mai învinuieşti pe om. Dacă nu ţi-a plăcut, şi dacă nici acum cu nici un chip nu-ţi place să stai în poporul acesta şi să nu mai umbli prin lume şi pe drum şi pe la alte fântâni şi cu planurile tale şi cu ascunzişurile tale, dă-te cu pace deoparte, tată, căci cu trupul şi cu pasul neascultării tale Îmi stingi pe cel ce Mă ascultă, şi Eu te voi pedepsi îndoit. Ia-ţi ce este al tău şi du-te unde tragi, şi dacă nu vei lua cu tine ce este al Meu, îţi va fi mai bine în ziua răscumpărării, iar dacă vei lua din cele ale Mele şi vei pângări numele Meu din lucrarea aceasta de cuvânt dumnezeiesc, vei fi bătut mult în ziua răscumpărării, şi ţi se va părea o veşnicie clipa pedepsirii.

Am venit cu sobor de arhangheli şi de heruvimi şi de serafimi şi de îngeri, Israele. Ce s-ar întâmpla cu tine dacă aş porunci slavei acesteia să se lase în ochii tăi? Tu eşti nepregătit. Ce s-ar întâmpla, oare? Asta este întrebarea ta, şi Eu ştiu de ce spun aşa. Eu nu am întrebări. Eu am răspunsul mai

înainte de a Mă întreba. Aş fi voit, tată, să fac Eu, împreună cu tine azi, o zi de bucurie arhanghelilor şi îngerilor cu care sunt în sobor venit la tine, în sărbătoare cerească la tine, Ierusalime.

O, îngeri ai slavei, nu fiţi îndureraţi! Bucuraţi-vă! Ierusalimul cel de pe pământ e tare, chiar dacă nu e peste tot trupul tare. Bucuraţi-vă cereşte! E sărbătoare de sobor de îngeri, e zi de bucurie peste Ierusalim. Eu iubesc Ierusalimul, că de aceea l-am răbdat şi l-am învăţat şi l-am rugat să fie Ierusalim. Cine M-a ascultat s-a făcut Ierusalim, iar cine nu M-a ascultat nu s-a făcut Ierusalim, iar ceea ce nu seamănă cu acest nume va fi desfăcut din trupul Ierusalimului nou. Ierusalimul nou nu este ceea ce ziceţi voi, cei care căutaţi pe drumuri Ierusalimul. Ierusalimul nou este lucrat din fiii cuvântului Meu, din fiii acestui cuvânt. Ierusalimul nou nu are în el şi pe fiii cei ce s-au răzvrătit împotriva cuvântului acestei lucrări dumnezeieşti. Cuvântul, Eu sunt, nu omul cel ce primeşte cuvântul Meu, ci Eu sunt Cuvântul. Numai Eu sunt Cuvântul, de la început şi până la sfârşit. Amin.

Ce vrei să-ţi mai fac, fiule care ai căutat mereu să te tocmeşti cu cuvântul Meu? Cuvântul Meu nu este o lucrare de târguială. Eu din târgul lumii te-am cumpărat, şi am dat pe tine cuvântul Meu, şi ţi-am spus să stai în această grădină, nu ţi-am spus să faci ce faci tu acum. De multă vreme Mă feresc să mai rostesc numele tău, creştine mofturos. Altădată aşa făceam, şi Mi-am agonisit duşmani şi ură. Dar tu, creştine împestriţat, şi aşa Îmi eşti duşman, că prieten nu-Mi eşti, frate nici atât nu-Mi eşti. Eu te-am primit ca pe un străin ce erai, creştine care ai venit să intri în lucrarea Mea, că pe unii nu i-am chemat Eu, şi dacă au fost aduşi de cei ce erau intraţi în această lucrare, ei n-au folosit teama de Dumnezeu, sfiala de Dumnezeu, şi s-au dat aleşii Mei, în loc să se dea miluiţii Mei, primiţii Mei. Dacă vii ca să te primesc, apoi tu să fii cu capul aplecat înaintea celor chemaţi de Mine, dar tu n-ai făcut aşa.

Iată ce am Eu scris în cer: a venit o inimă trufaşă, a venit ca să fie cu această lucrare, şi Eu am primit-o, şi apoi ea a zis: *„Doamne, ajută-mă să fiu unul dintre cei mai buni copii ai Tăi“*. Ce a vrut inima aceea să spună, tată? Acum se vede ce a vrut să spună, că Mă uit la ea ce face. Vine şi trage de proorocul Meu ca să-i dea cuvântul Meu, şi vine să tragă pe proorocul Meu de partea ei ca să-i profeţească după placul ei şi nu după placul Meu; vine să facă ordine în lucrarea Mea cerească. Iată de ce a zis că vrea să fie cea mai bună, iată ce fel de bună. O, măi fiilor, cine este inima aceasta? Este o inimă care-şi face vedenii şi vise şi se hrăneşte cu aşa ceva, şi pe Cuvântul L-a dat în stânga şi vrea să-i profeţească Domnul că este bine ce face ea. Dar ştii ce am făcut Eu cu această fiinţă? I-am dat ce a vrut ea, tată. I-am dat necredinţă în lucrarea Mea, că ea a dorit să nu fie de la Mine şi cu Mine cei din grădiniţa Noului Ierusalim, şi a voit ca Eu să fiu cu ea şi cu cei ce fac ca ea, şi a voit, şi voieşte şi ea, şi alţii ca ea, să scriu pe unde vor ei numele de nou Ierusalim. Dar iară spun: nou Ierusalim înseamnă fii născuţi şi crescuţi şi hrăniţi din cuvântul acestei lucrări şi cu cuvântul acestei lucrări. Noul Ierusalim şi începutul lui e făcut din fiii cei ce au ascultat numai ca Mine şi nu ca ei, dar cei ce M-au mânuit pe Mine după planul şi dorinţa lor, aceia n-au mai voit acum cu poporul cel rămas sub cuvântul Meu.

Iată ce vă spun: vine la Mine un străin, şi Eu îl primesc în această lucrare şi îl miluiesc şi îl laud pentru darurile lui, şi apoi el se semeţeşte în ograda aceasta şi se apucă să-Mi facă ordine în ograda cuvântului Meu. Ce zici, Israele, se cade aşa ceva? Vezi tu, tată, de ce am ascuns Eu acum lucrarea Mea şi sculele Mele? Vezi, tată, de ce am făcut Eu gard în jurul tău? Începuseră să vină străinii şi să-Mi desfacă trupul poporului Meu, şi cine a fost slab s-a desfăcut şi s-a dus să mănânce din vise şi din vedenii. Cuvântul Meu n-a fost bun pentru ei, şi pentru dispreţul lor le-am pregătit prilej de desprindere din trupul acestui popor, şi s-au desprins, şi acum se zbat de jur împrejur să intre iar, şi să ia de la cei rămaşi cu Mine şi să ducă acolo unde s-au tras ei. Ar vrea să ia de aici profeţi şi preoţi, ca să piară preoţii până la unul, să piară şi cei ce au tras cu lucrarea cuvântului Meu, ca să nu mai scape nici un preot. O, preotul care a venit spre lucrarea Mea şi apoi se dezbracă de ea, acela rămâne şi fără cămaşă, şi fără haină, acela rămâne cu trădarea, tată. Cine vrea să plece, Eu nu-l opresc să stea, Eu nu-l opresc. Iar cel ce vrea să stea, să nu ia aminte la cei străini care au venit şi au plecat, căci cine a plecat, străin a venit, străin a plecat. Lucrarea aceasta a Mea n-o las de jucărie, tată. Ea nu este jucărie. Ea este cuvântul Meu. Ea nu e făcută din vise şi din închipuiri şi din vedenii omeneşti şi din tălmăciri de semne sau din ghiceală. Ea este cuvântul Meu cel adevărat, precum Eu sunt adevărat în cer şi pe pământ. Lucrarea aceasta a cuvântului Meu este mai mare decât toate lucrările din cer şi de pe pământ, iar cine s-a încumetat să umble în trupul acestui popor, acela rămâne gol şi sărac şi străin.

Măi fiilor, Eu, cu câteva zile înainte de înălţarea lui Verginica la Mine, Eu am spus: *«Fiilor, vom trece printr-un mare măcel, printr-un mare război, dar dacă vei fi cu Mine, fiule, nu se va atinge sita de tine»*. Şi iată, Israele, sita te-a luat în ea şi te-a cernut, tată, pentru că nu ţi-ai mai adus aminte de cuvântul Meu de atunci. Cine a rămas în sită, a rămas cu Mine, iar cine a trecut prin sită, au plecat, tată, şi ei nu cred că au plecat. Ei zic că sunt cu Mine, dar cel ce M-a schimbat pe Mine măcar cu ceva cât vârful acului, acela M-a schimbat, tată. De aceea îţi spuneam Eu, Israele, să nu primeşti nimic străin, nici cât vârful de ac să nu primeşti, că te scoate de la Mine. O, ce-ar fi, tată, să M-apuc Eu să aduc trupuri şi daruri din afara acestui popor? Dar Eu nu sunt în stare să am ce-Mi trebuie, tată? Nu sunt Eu Vistierul, măi fiilor? Iată, cel ce vine înaintea Mea, acela este fur. Nimeni nu poate să-Mi dea Mie ce am Eu, iar în poporul Meu darul nu se ia de la om şi nici prin om, ci prin Mine şi prin cuvântul Meu, tată. Eu nu împart darurile prin om. Eu le împart şi le întocmesc prin cuvânt, că aşa este lucrarea aceasta. Nu dau darurile la cererea creştinului, Eu nu fac aşa ceva. Numai omul face aşa, dar asta în poporul Meu nu se poate, nu se poate aşa aici, în poporul pe care îl nasc şi îl cresc şi îl hrănesc şi îl păstoresc Eu, Dumnezeu Cuvântul. Dar ţie, tată, ţie, poporul Meu, ce-ţi trebuie mai mult decât cuvântul Meu? căci acesta este cel mai mare dar: cuvântul care pe toate le-a făcut, şi pe cele văzute, şi pe cele nevăzute, şi iată, cuvântul te naşte acum pe tine, te naşte din cer, tată, şi tot prin cuvânt. Cuvântul a făcut lumea îngerilor, tată, şi iată, sunt venit cu lumea îngerilor cei fără de trup, sunt venit la tine, Ierusalime nou, şi ne unim în serbare cerească pe pământ, tată. Eu, Eu sunt, Cel ce am făcut îngerii, şi l-am pus pe Mihail să fie întâi peste îngeri, prin cuvânt l-am pus. Cuvântul este viaţă, este întocmire, tată.

Ia fii atent ce-ţi voi spune Eu acum, şi cât aş voi să înveţi şi să trăieşti aşa cum îţi spun Eu acum cu cuvântul, Israele! Viaţa fără de cuvânt este de două feluri, tată. Unul din feluri este omul care nu împlineşte cuvântul lui Dumnezeu, iar cel de al doilea fel este creştinul care trăieşte fără să cuvin-

teze, dar care arată prin viaţa lui trăirea cuvântului lui Dumnezeu. Acela rodeşte în jurul său viaţă cerească, şi este un învăţător iscusit acela. Acela face tot cuvântul Domnului, şi este oglindă în care Domnul Se vede, şi este văzut Domnul de cei din jur, şi este lumină Domnul în omul cel fără de cuvânt, dar împlinitor de cuvânt. Aşa să fii tu, Ierusalime, popor al împlinirilor care vin peste tine. Dar Eu suspin, tată, când Mă uit la statura ta, căci viaţa fără de cuvânt pe care o ai, este aceea că tu nu împlineşti cuvântul lui Dumnezeu, nu lucrezi după cuvânt, dar cuvinte de sfadă şi de clevetire şi de împotrivire şi de cârtire, ai; acelea nu-ţi lipsesc din viaţa ta, şi Eu voiesc să te îndrepţi după cei ce au viaţă după cuvântul Meu.

Am grăit despre viaţa fără de cuvânt, şi acum îţi spun despre cuvântul fără de viaţă. Viaţa fără de cuvânt este mai bună decât cuvântul fără de viaţă. Începi să te întrebi, dar Eu îţi desluşesc mai bine ce va să zică aceasta. Cuvântul fără de viaţă este cuvântul tău, care nu are putere de viaţă chiar dacă-l repeţi după Mine sau chiar dacă vorbeşti tu în numele Meu. Vino, fiule, spre umilinţă pentru ceea ce-ţi spun Eu acum. Israele, cuvântul tău este fără de viaţă chiar dacă-l repeţi după Mine, chiar dacă, auzindu-l la Mine, îl repeţi dându-l altuia, după Mine. Iată de ce-ţi trebuie ţie duh de ascultare, căci viaţa Mea înăuntrul tău şi în afara ta, n-ai cum s-o ai decât prin ascultare întreagă, tată, şi dacă tu nu o ai, tu, prin atingerea ta, fiule neascultător, îl faci părtaş la neascultare şi pe cel ce a luat să aibă viaţa Mea cu ascultare. Tu eşti în toată ziua de mână cu pământul din care ai ieşit, şi zici că ai ieşit din el, şi, de unde? că mergi mereu în casa din care ai ieşit şi eşti mereu cu neamurile tale şi cu părinţii şi cu fraţii cei după trup, cei după lume, şi zici că ai ieşit din pământul tău şi din ale părinţilor tăi. De unde, tată? că puţini în Israel au făcut ca Avraam, ca să iasă din pământul şi din neamul lui. Măi fiilor, vouă vi s-a părut glumă această pildă. Unii din voi zic că şi părinţii şi fraţii lui şi neamul lui e cu lucrarea aceasta, şi de aceea se duc toată ziua unii la alţii. O, lângă ai tăi cei după trup dacă rămâi, n-ai să-I placi niciodată lui Dumnezeu. Tu fă ce vrei, tată, dar nu mai încurca drumul acestei lucrări. Cine se ţine mână în mână cu părinţii sau cu fraţii sau cu copiii, aceia nu sunt Israelul Meu cel după duh; aceia au rămas în pământul lor.

Te vei răzvrăti, creştine, şi n-o să-ţi convină, că Eu văd dinainte că te vei răzvrăti. Mai bine fă altceva, tată. Mai bine trage-te în lături şi taci, că tu şi aşa eşti vădit şi însemnat, şi stai ca un străin şi ca un cumpărător de veşti în poporul acesta. Să nu crezi că nu eşti observat, că Eu te am scris în carte pe tine, cel însemnat, dar Eu sunt precaut şi nu te spun pe nume, ca să nu faci păcatul răstignirii Mele pe văzute. Destul că-l faci pe ascuns, destul că Mă vinzi şi Mă povesteşti cu ură la alţii asemenea cu tine; destul atât, că Eu nu lucrez aţâţare spre rău. Eu stau fără de cuvânt despre numele aceluia, dar am semnată în carte statura fiecărui creştin, şi cartea cuvintează şi va cuvânta. De aceea îţi spun, creştine împrăştiat de duhul şi ascultarea acestei lucrări, mai bine este să te dai deoparte, căci aceasta îţi este mai de folos, tată. O, când te văd Eu cum stai în mijlocul acestei mese de cuvânt, cum stai ca un străin, ca un gol, ca un nemulţumit şi mofturos şi scandalos, îţi mai dau Eu ceva? Nu-ţi mai dau, şi să ştii că nu-ţi mai dau. Nu-ţi mai dau nici putere, nici har, nici ajutor, nici cuvânt şi nici numire de fiu al acestui popor. Poate ai crezut că este altfel. Nu e altfel, şi Eu abia te mai rabd printre fiii acestei lucrări, dar te rabd ca pe un buboi care doare în lumina ochilor Mei, că-Mi stropşeşti mereu duhul şi pacea Mea din poporul Meu. Numai Eu ştiu ce rabd, dar tu eşti fără de simţ, eşti nesimţit, creştine, şi te crezi că ştii să judeci. Judecă ce vrei, că Eu, buboaiele le mai rabd un picuţ. Un picuţ, şi toate se vor trage la locul lor. În zadar te înfumurezi acum. Asta o faci spre plata ta, nu spre plata Mea. Iată, îngerii sunt trişti din pricina ta, popor neascultător, că ei privesc la vorbirea aceasta. Ar fi fost să le fac bucurie, dar în cerul sfânt trebuie asemănare, şi nu e aşa cum este pe pământ, că nu seamănă creştin cu creştin în Israel.

Iată cuvântul fără de viaţă cât rău face, cât iad zideşte, cât rai dărâmă, câţi fii striveşte. Fiţi atenţi la cuvântul vostru cel rostit, să semene cu cel trăit de voi, să semene cu Mine cuvântul, căci Cuvântul Mă numesc Eu, iar cuvântul fără de viaţă e mare jale înaintea cerului.

Măi fiilor care aţi ales poporul cel ascultător, care însemnaţi poporul ascultător! Să nu lucraţi, tată, cuvânt fără de viaţă, că mare jale s-a mai scris în cer din lucrarea cea uşuratică a cuvântului fără de viaţă. Mai bine viaţă fără de cuvânt, dar nu cuvânt fără de viaţă. Eu privesc mereu şi vă cântăresc tot cuvântul, ca să văd câtă viaţă poartă, câtă viaţă împarte sau câtă moarte împarte, ca să văd câtă putere împarte şi câtă slăbire împarte. Fiţi atenţi pentru cei ce vor intra de-acum, fiţi atenţi să intre pe porţi, iar cei ce au intrat prin spărturi şi au plecat şi fac ce vor ei, cu aceia fiţi precauţi, că rău Mă apasă aceste buboaie. Lasă, tată, că soarta buboiului ştiţi care este. Buboiul coace, şi apoi sparge, măi fiilor, şi Eu mai am un pic de răbdat, dar voi fiţi precauţi, să nu ţâşnească pe voi puroiul când va ţâşni prin spargere. Mihail arhanghelul aşteaptă să-i spun să rostească încă o dată ce a rostit la început, căci aşa a rostit în vremea căderii îngerilor: *«Să stăm bine şi cu frică şi cu luare-aminte!»*, şi în clipa aceea a rămas fiecare unde l-a găsit căderea de la cer spre pământ. El este pregătit să rostească peste tine, Israele, această poruncă, şi atunci, tată, fiii tăi se vor vedea unde sunt şi unde rămân.

Iată, nu văd pe nimeni să vină la Mine şi să se smerească şi să spună: *„Doamne, iată ce fac eu rău în lucrarea aceasta, iată cu ce umblu eu; nu umblu aşa cum vrea cuvântul Tău“*. Văd părinţi împotriva copiilor, şi aceşti copii să strige la Mine, căci Eu îi voi auzi. Văd copii împotriva părinţilor, şi aceşti părinţi să strige la Mine, căci Eu îi voi auzi. Văd creştini cu pasul împrăştiat şi risipiţi cu duhul şi cu împlinirea, şi aceşti creştini în zadar stau, şi le va fi mai rău că stau.

Daniele, păstorul oilor Mele, cum era, tată, controlul creştinului dacă este bine faţă de lucrarea aceasta cerească? Aceasta se vedea după statura vasului Meu peste acela. Iată, şi azi spun statura creştinului faţă de Mine şi de lucrarea Mea, şi copiii Mei cei de la ieslea Mea, cei de la filtrul Meu, se poartă cu creştinul după cum le spun Eu. Nu se poartă urât cu cel ce nu este ascultător şi plăcut Mie, dar se poartă de departe cu acela. Pe unul ca acela ei nu-l apropie, ei îl ţin departe pe unul ca acela. Dar sunt între cei săraci de credinţă, între cei nemulţumitori, sunt între ei creştini care lovesc cu putere în piatra Mea de nou Ierusalim, ca s-o spargă şi să ia din ea să pună la temelii străine. Şi iar spun, pentru a treia oară: lucrarea şi zidirea Ierusalimului nou va fi zidită şi rostită numai prin cuvântul acestei lucrări, numai prin cuvântul Meu întru această lucrare, căci nimănui nu voi da slava Mea, şi ţi-o voi da ţie, Israele care stai întru cuvântul Meu, şi tu, tată, s-o împarţi şi s-o zideşti acolo unde îţi însemnez Eu, aşa cum în toată vremea acestei lucrări am lucrat. Nimeni nu poate pune din temelia acestei lucrări în altă parte sau cu alte mâini, în afară de mâna Mea, care lucrează prin această lucrare, iar cei care dezbină şi

dau să fure pietre şi cărămizi, Eu, Domnul, le voi pune în gând să plece din acest popor, dar roagă-te, Israele statornic, roagă-te să despart Eu caprele din oi, şi voi fi împlinitor, şi vei înţelege, că vei vedea că aşa fac, şi caprele se vor vădi că sunt capre, căci caprele ţopăie, tată, şi sar peste ţarc şi umblă şi rup pomi şi flori şi muguri şi îşi rup picioarele. Cel ce este al acestei lucrări, acela nu are lucru aparte, nu are planuri dosite, şi are ascultare. Cel ce se ajută cu lumea, acela este încă din lume, acela este încă îndărătnic. Mulţi din acest popor nu s-au lăsat modelaţi de cuvântul Meu, de Mine nu s-au lăsat modelaţi, şi mai bine au plecat cu altfel de lucrări, cu altfel de păstori, şi precum M-au înşelat pe Mine, aşa îi vor înşela şi pe alţii. Cine nu stă bine într-un loc, acela nicăieri nu stă mai bine, că Eu am spus că ridic pacea de la cei ce au înşelat această lucrare. Această lucrare este cărarea cea mai dreaptă înspre împărăţia cerurilor, iar voi, cei ascultători şi lucrători, sunteţi cărări prin care vor veni cei ce se vor ridica spre lucrarea de nou Ierusalim, ca să fie şi ei ca voi.

E sărbătoare de îngeri, tată. Îngerii sunt fire fără de trup, iar Eu, Domnul, sunt de două firi: şi cu trup, şi fără de trup. Aşa şi sfinţii, aşa şi Verginica este. Vedeţi voi, măi fiilor, dacă Eu sunt Mielul Cel junghiat prin mâna preotului, sunt şi Dumnezeu întreg. Eu Mă sfărâm şi Mă desfac şi Mă împart prin junghiere şi Mă dau vouă, creştinilor, dar sunt şi Domnul întreg. Eu sunt Dumnezeu ceresc, şi sunt Dumnezeu cu fire dumnezeiască în trup. Aşa şi sfinţii, pot fi şi cu trup şi fără de trup, şi ei se pot împărţi în părţi, şi se împart şi ajută lumea oamenilor, precum îngerii ajută lumea oamenilor. Lumea îngerilor este fără de trup, dar îngerul poate intra în trup ca să-şi facă lucrarea. Eu şi mai mult pot, şi iată, am ajutor îngerii, căci îngerii nu au voia lor liberă; ei fac numai ce este din voia Mea. Omul însă a fost făcut să nu fie rob; el are voia liberă, e liber să facă şi să aleagă ce vrea, pentru că aşa l-am întocmit, şi de aceea omul alege, şi Eu Mă uit la el ce alege şi îl las să fie liber să aleagă. Numai când el Îmi lasă Mie dreptul de a alege pentru el, numai atunci aleg Eu, Domnul, peste om; altfel, omul e liber să aleagă. Numai omul are libertatea aceasta între tot ceea ce este făcut de Dumnezeu. Dar la tine, Israele, am venit şi ţi-am arătat ce este bine ţie, şi cu tine este altceva decât cu omul căruia nu i-am arătat, şi de aceea ţi-am spus Eu că tu, tată, casa ta şi averea ta trebuie să fie împărăţia cerurilor, pentru că Eu ţi-am arătat această casă, şi cu această casă, cu această lucrare am început Eu împărăţia cerurilor pe pământ, dar ai înţeles tu, oare?

Nu mai fiţi largi spre lume. Ieşiţi din pământul vostru, aşa cum a făcut Avraam. Nu poţi, creştine, să rămâi cu această lucrare şi cu împărăţia ei, nu poţi cum eşti tu acum, şi poţi numai cum îţi spun Eu să fii. Ce să-ţi fac Eu dacă n-ai voit să te aşezi din vreme? Ţi s-a părut o glumă, un lucru oarecare această lucrare, dar ea este împărăţia Mea şi Edenul Meu. Eu nu te vreau de silă, dar dacă n-ai, şi dacă nu vrei să ai haină de nuntă aşa cum cere masa aceasta, dă-te deoparte din calea Mea, că nu te cunosc fără haină, şi îţi va fi mai rău dacă va trebui să te scol de la masă. Nu sta la masă cum vrei tu, că lucrarea aceasta nu este cum vrei tu, şi ea va fi ca la început, şi se vor pleca ei soarele şi luna şi stelele şi făptura toată, că de şapte veacuri este aşteptată lucrarea aceasta, iar Eu semne nu-ţi dau în afară de semnul acesta. Ce să-ţi fac dacă n-ai cerut înţelepciune cu smerenie? Ai cerut numai ocrotire pentru trup şi sănătate pentru trup şi atât. Acestea ţi s-ar fi adăugat dacă ai fi ales acest semn, căci am venit cu semnul acesta înaintea ta şi tu n-ai cunoscut această lucrare care sunt Eu, Domnul Dumnezeul tău. Tu zici că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, dar acesta este cuvânt fără de viaţă, de vreme ce nu Mă laşi să-ţi fiu după adevăr Dumnezeu. Iată, nu ştiţi ziua când Mihail arhanghelul va rosti peste Israel să stea bine, să stea cu frică şi să ia aminte, şi atunci fiecare va rămâne aşa cum va fi găsit, acolo unde va fi găsit.

De ce, Israele, n-ai dragoste pentru aproapele Meu? Nu mai fi mândru, creştine care vrei să fii al acestei lucrări, că dacă nu iubeşti pe aproapele Meu, eşti mândru, tată, şi nu te pot ţine mult aşa.

Am un mănunchi de fete undeva în lucrarea Mea, în cetatea Coşereni, şi Mi-e milă de ele că sunt fără mângâiere, iar Eu sunt cu mângâierea peste cel cu iubire de Dumnezeu. Le-am trimis o mângâiere de la Mine şi tot nemângâiate le văd. Eu le iubesc, tată, Eu le văd dorul şi statul lor cu cerul şi le iubesc, şi vreau să le ies cu mângâierea în cale.

O, fiice ale Ierusalimului, de ce aţi venit voi la Mine? Dar nu ştiţi să-Mi răspundeţi. N-aţi venit că M-aţi iubit. Aţi venit că v-am găsit, tată, şi dacă v-am găsit, voi M-aţi iubit. Pace vouă, fete din Ierusalim! Şi să vă fie de mângâiere cuvântul Meu şi să staţi zi şi noapte cu rochia curată, măi fetelor din Ierusalim. Aşa-Mi place Mie, şi aşa să vă placă şi vouă mereu. Nu vă fie greu la greu, căci cu greul e bine, nu cu uşorul. Daţi iubire în locul urii, căci nu iubirea trebuie vindecată, ci ura trebuie vindecată cu iubire. Învăţaţi lecţia sfinţeniei de inimă şi de fire şi de iubire şi fiţi iubite ale Mele, căci Eu sunt un Mire scump şi sfânt. Trăiţi după cuvântul Meu, trăiţi o viaţă fără de cuvânt, plăcută Mie. Decât un cuvânt fără de viaţă, e mai frumos o viaţă fără de cuvânt, în care Eu să Mă văd. Urcaţi pe cursul râului vieţii până sus la izvor, şi beţi şi creşteţi şi vă înmulţiţi întru Duhul. Nu luaţi hrană din grădini străine. Luaţi din Duhul Meu, din cuvântul Meu, şi deprindeţi-vă cum să paşteţi iarba cea nouă, hrana cea curată, iarba cea sfântă, care este din cer. Cine mănâncă din mana aceasta, acela rămâne întru Duhul Meu. Rămâneţi în iubirea Mea, cu înţelepciune, tată, şi nu uitaţi cum învăţ Eu acest popor şi cum vreau să-l am. Astupaţi-vă urechile înspre lume şi staţi aşa cum staţi, şi să vă întăriţi statul, căci în lupta voastră cu răul, Eu vă dau biruinţa. Să nu iubiţi niciodată slava deşartă şi să nu staţi din căutarea spre cer. Fiţi binecuvântatele Mele, şi să vă dea putere în luptă această binecuvântare. Amin.

Israele, poporul Meu ascultător, să fii în toate ascultător. Să te vadă îngerii şi să se apropie să te ajute, tată, şi să vină îngerii la Mine şi să se fălească cu tine înaintea Mea, că iată, cel ce se făleşte înaintea Mea cu tine, Eu îi scriu pieire, şi pe tine te dau îngerilor Mei, tată, numai să vrei să fie aşa, că, fii atent, pe tine te-am făcut liber şi nu rob, că Mie nu-Mi place să fii tu rob. Eu nu vreau să te am ca pe un rob, că Eu M-am pus în slujba ta ca să fii liber şi vreau să te am ca pe un fiu, ca pe un frate, Israele. Nu te mai lăsa spre cele ce se văd, că acestea sunt partea ochilor trupului, tată. Am venit să-ţi desfac ochii sufletului şi să vezi ce te aşteaptă şi să te laşi spre ceea ce vezi cu ochii sufletului. O, unde îţi este sufletul, tată? Ce ai făcut cu el de nu mai vezi cu el? Cui l-ai vândut? Fii atent, că sufletul este de la Mine, şi trebuie să Mă vezi pe Mine cu ochii sufletului, copile al Ierusalimului nou. Nu-ţi da sufletul pe cele ce se văd, că nimic nu e adevărat din cele ce se văd. Cele ce nu se văd sunt mai frumoase, tată.

Am o fotografie pe pământ cu Verginica în lucrare, şi am arătat drumul Golgotei Mele şi al ei în fotografia aceea. De unde, tată, s-a văzut în fotografia aceea drumul Golgotei? Verginica era în camera ei de suferinţă, şi Eu stăteam cu ea de

vorbă, faţă către faţă, şi am arătat drumul Golgotei, care nu se vede cu ochii trupului. Iată, cele ce nu se văd, sunt, Israele. Vino, tată, cu sufletul spre cele ce nu se văd, că acelea sunt nestricăcioase şi sunt frumoase, Ierusalime. Vino, Ierusalime, vino spre cele ce nu se văd şi care în curând se vor descoperi, se vor lăsa văzute.

Ierusalime, să nu mai întinezi acest nume nou. Mihail, arhanghelul Meu, şi toţi însoţitorii lui care au venit cu Mine, rostesc peste voi lucrare îngerească şi spun: *„Ierusalime nou, să stai bine, să stai cu frică şi cu sfială, şi să iei aminte la Domnul Dumnezeul tău“.* Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 1994

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Taina ieslei Cuvântului. Domnul grăieşte pentru preotul Nicu Gabriel.

Măi fiilor de la iesle, Eu sunt Cel ce am lucrat prin voi această iesle. Eu am lucrat-o prin cuvânt, iar voi aţi lucrat pentru fiinţa ei, voi aţi luat cuvântul Meu şi i-aţi dat fiinţă văzută, şi iată, aşa am făcut iesle pentru Cuvântul, pentru Fiul Cuvântul, pentru Mine, fiilor.

Pace vouă! În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, voiesc să Mă aşez în carte în ziua aceasta, că azi aşteptaţi ogor de lucru, şi Eu trebuie să fiu alături de voi la lucru. Daţi-Mi aşternut în carte, măi fii ai ieslei Mele. Şi cum aţi dat voi fiinţă ieslei acesteia? Eu am lucrat prin cuvânt, iar voi aţi dat fiinţă văzută acestui aşternut dumnezeiesc. Ia să vedeţi voi cum, căci Eu am rostit mereu cuvântul Meu peste voi, şi voi aţi stat sub hrana aceasta şi aţi crescut prin cuvânt şi Mi-aţi fost Mie iesle. Voi aţi stat cu credinţă şi cu frică înaintea Mea. Voi v-aţi lăsat cer nou şi pământ nou, şi după aceea Eu am coborât în voi dreptatea şi pacea Mea. V-am luat din timp ca să vă dau formă şi am lucrat ca să vă întocmesc, şi după ce v-am întocmit, v-am dat ungere mare peste timpul acesta, peste poporul acesta, şi v-am trimis să sunaţi din corn să se adune Israel, ca să-i fac cunoscut planul Meu. Am mers cu voi din loc în loc peste pământul lui Israel şi i-am vestit că se coboară cele din cer peste pământul lui Israel. O parte din Israel s-a pregătit, o parte din el a zăbovit, şi altă parte s-a împietrit. Dar în trupul lui Israel v-am luat pe voi din timp, tată, şi v-am dat formă, şi v-am zis apoi să fiţi sănătoşi cu mintea şi cu inima şi cu ascultarea şi cu sfiala cea sfântă şi cu dreptatea cea atât de aşteptată, măi fiilor, şi apoi v-am cuvântat că va să se arate piatra de mărturie a acestei lucrări, ieslea cea nouă a cuvântului Meu, grădina cea împrejmuită cu legea sfinţeniei, tată, căci scris este: *«Fără de sfinţenie nimeni nu va vedea pe Domnul»*; sfinţenie de trup şi de înţelepciune şi de inimă şi de vorbire şi de ascultare; sfinţenie întru toate, nu numai cu trupul; sfinţenie în purtare şi în privire şi în umilinţă; sfinţenie şi cer nou şi pământ nou, din sfinţenie răsărit; sfinţenie sănătoasă, dar lecţia aceasta este grea în Israel, tată. Fiţi sănătoşi, şi rămâneţi aşa până ce-Mi voi da vălul deoparte, tată. Luaţi şi daţi din lecţia sănătăţii de sfinţenie, şi cine va lua, se va cunoaşte că a luat, şi cine nu va lua, vi-l voi face cunoscut că n-a luat, căci se va cunoaşte acela.

Astăzi aşteptaţi ogorul de lucru *(preotul Nicu Gabriel, n.r.).* Astăzi e zi de lucru, pentru că Tatăl Meu lucrează, şi Eu lucrez, şi iată, şi voi lucraţi. Lucraţi! Aceasta este vremea, tată, dar ogorul pe care-l lucraţi azi are şi altă stăpânire peste el, şi e greu, tată, că nu e numai sub cer ogorul acesta, şi e şi sub pământ, e şi sub stăpânire, că astăzi nu se mai lucrează ca pe vremea apostolilor Mei când toţi îşi lepădau stăpânirile şi veneau să slujească cerului în obşte duhovnicească. Acum sunt stăpâni mulţi, şi Domnul e numai o slugă. Acum sunt împăraţi mulţi şi judecători mulţi, şi Domnul e slugă, tată. Aş voi să lucrez prin cuvânt, dar nu voi veni acum, şi voi veni apoi. Acum lucrăm pe viu, tată, şi Eu voi fi în voi, şi apoi voi lucra să-i dau învăţătură slujitorului care vine azi ca să înţeleagă cu mintea Duhului Sfânt că una este să slujeşti, şi alta să împărăţeşti şi să ai împărăţia ta. Una este să slujeşti, şi alta să judeci în lucru de slujire. Iar când e vorba de acest popor ales şi primit la Dumnezeu, sunt Eu, tată, slujitor peste poporul acesta, şi îl slujesc şi îl hrănesc şi îl învăţ cum să mănânce şi cum să slujească lui Dumnezeu. Voi veni apoi, ca să-i dau creştere acestui slujitor, şi îl voi învăţa ce va să zică împărăţia Mea întru sine, şi iarăşi, ce va să zică împărăţia sa întru sine şi întru Mine. Acum, voi lucra pe viu, tată, şi îl vom îmbucături şi cu cele de la Mine, şi cu cele puse de Mine în voi, mâncare caldă, măi fiilor.

Eu sunt cuvântul Tatălui, şi voi sunteţi cuvântul Meu. Ferice celui ce vă primeşte pe voi întru numele Meu, şi vai celui ce dă să vă primească pe voi întru numele vostru! căci voi, tată, nu staţi în numele vostru, şi să ştie tot poporul Israel, de la cel mai mic până la cel mai mare, că voi nu staţi în numele vostru şi că voi sunteţi darul Meu, dat de Mine lui Israel, întru darul dreptăţii şi al păcii, după cum scrie Scriptura care zice: *«Aşteptăm, potrivit făgăduinţelor, ceruri noi şi pământ nou, în care locuieşte dreptatea»,* iar voi sunteţi această începătură nouă, şi vreau să fac din voi sământă de însămânţat cer nou şi pământ nou.

Aş voi, măi fiilor, să fiţi atenţi mai departe, că voi veni apoi şi voi lăsa învăţătură de creştere ca în cer pentru slujitorul de la Urziceni, şi dacă se va lăsa să fie slujitor de la Mine, atunci bine îi va fi, şi va lucra apoi cu folos, şi va rămâne lucrul său, căci dacă lucrul cuiva nu va rămâne pentru Mine, pe acela nu-l voi cunoaşte când voi rămâne descoperit în această lucrare. I-am trimis ceva de mare preţ. Am luat din rodul cel rămas, am luat un fiu bineplăcut lui Dumnezeu, şi i l-am dat ca pe un dar dumnezeiesc, şi vreau să-l ajut să cunoască pe acest fiu, aşa precum îl cunosc Eu pe fiul acesta, dat de Mine lui. I l-am dat ca să aibă din vistieria Mea, ca să aibă un fiu al binecuvântării celei tari. Acest fiu a făcut ce au făcut apostolii Mei cei dintâi, şi s-a dus pe ogorul Meu, după cum i-am dat Eu sorţul, şi nu l-aş fi dus acolo pe acest fiu, dar am voit să intru şi în cetatea aceasta cu cei ce sunt lămuriţi şi albiţi de mâna Mea cerească şi pregătiţi între lucrători, de mâna Mea cerească. L-am dus acolo ca să am acolo temelie din temelia cea dintâi, pentru că Eu, tată, pe nicăieri nu voi zidi această lucrare pe altă temelie. Dar slujitorul din biserica de acolo n-a înţeles taina aceasta, şi voiesc să-l ajut să înţeleagă. Iar voi să fiţi atenţi la Mine, căci voi veni pentru el ca să-l pregătesc să fie slujitor aşa cum cere cerul, şi nu aşa cum a învăţat el pe pământ. Cine învaţă de pe pământ, nu poate să fie slujitorul Meu în această lucrare, iar cine învaţă din cer şi se lasă cu şcoala Duhului Sfânt prin această şcoală de cuvânt, acela creşte şi i se dă o întrebuinţare după statura sa în Domnul. Vreau să arăt drumul acesta, măi fiilor, că până acum poporul acesta a mers pe drumul acesta fără să înţeleagă ce înseamnă calea Mea şi gândul Meu în om şi asemănarea Mea întru faptă.

Să fie zi de lucru, şi să rămână lucrul în picioare, dar pentru aceasta trebuie credinţă întru aşezarea Mea, că Eu lucrez de pe temelie pusă de Mine, măi fiilor.

Binecuvântată să fie lucrarea Mea în toată vremea, şi binecuvântat să fie cuvântul vostru, măi fiilor. Eu sunt în voi în toată vremea lucrului vostru peste Israel, şi ferice celui ce are această credinţă cerească, ferice celui ce vine să ia şi să trăiască prin ceea ce ia de la izvorul vieţii, căci izvorul care curge aici este Cuvântul lui Dumnezeu.

Trebuie mare sfială faţă de locul acesta, trebuie mare supunere, tată. Altfel, cuvântul rămâne nefăptuit în cel ce aude. Dar Eu vă am pe voi tălmăcitori ai acestor limbi cereşti, şi ferice celui ce-şi lasă cămara înţelepciunii deschisă spre priceperea acestor limbi din cer cuvântătoare. Faceţi, tată, pe toţi cei împreună cu voi din Israel, faceţi-i să prindă priceperea acestor limbi dătătoare de viaţă şi de răscumpărare a făpturii. Eu vreau să am un popor sănătos, care să semene cu Mine, Cel dintâi între fraţi.

Pace vouă, fiii Mei, fraţii Mei cei mici, şi dacă va trebui, vom lungi această zi şi vom lucra peste ogorul cel ce se va aşterne să fie mărunţit de voi dacă se va aşterne la mărunţit. Lucrarea Mea este ziuă, tată, nu este noapte, şi vom lungi ziua şi vom lucra lucrarea zilei, de-acum.

Am încă multe să vă spun şi pe care trebuie să le poarte această carte, şi ca să ies cu carte în Israel. Am încă multe să vă spun, dar să fiţi ochi şi urechi, măi fiilor. Nu daţi voie să Mi se încurce cărarea Mea spre carte. Fiţi un singur duh, fiţi întru Duhul Meu Cel lucrat la ieslea Duhului Meu. Odihna Mea şi pacea Mea s-o am în voi, tată, că iată, la început am pornit cu doi, apoi am pornit cu opt, şi acum am pornit cu voi, întru Scriptura cea despre naşterea din nou a lumii. Amin.

Am multe să aduc la iesle. Să fie cald în iesle, măi fiilor. Fiţi iscusiţi cu duhul ieslei, ca să fie unul duhul cel de aici, căci am încă multe, am de păstorit cerul şi pământul cu toiagul dreptăţii Mele. Eu Mă sprijin pe voi. Eu de aceea v-am binecuvântat, ca să Mă sprijin pe voi pentru întoarcerea Mea, ca să fiu întâmpinat de voi întru întoarcerea Mea. Amin, amin, amin.

14/27 noiembrie 1994

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Fericiţi făcătorii de pace. Poporul Cuvântului este ziua de odihnă a Domnului. Paştele cel nou. Ştiinţa sfântă vine de la Duhul Sfânt.

Eu sunt Fiul şi Cuvântul Tatălui, şi Mă las cu sărbătoare la ieslea cuvântului şi cuvintez înaintea lui Israel cuvânt de sărbătoare. Iată, Mă apropii, căci am vestit lucrare de cuvânt, şi Mă apropii spre iesle şi găsesc veghe la porţi şi intru şi Îmi încep cuvântul.

Pace peste porţi, şi dincoace de porţi, şi în inimi pace! Pace vouă, fiilor de la iesle, pace vouă întru Tatăl şi întru Fiul şi întru Duhul Sfânt! că mare este lucrarea păcii, şi nu ştie Israel ce va să zică acel cuvânt al Meu prin care am rostit: *«Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema».* Lumea, nici atât nu ştie ce înseamnă această Scriptură care spune: *«Fericiţi făcătorii de pace»,* dar voi, străjerii Mei, ştiţi. Şi de ce ştiţi? Pentru că v-am dat pe Duhul Sfânt, tată. Şi de ce vi L-am dat? Pentru că L-aţi primit, de aceea vi L-am dat, şi de aceea ştiţi ce înseamnă acest fel de fericire.

Vin mereu la poporul Meu şi zic mereu: Pace ţie, poporul Meu! O, şi nu ştii, măi poporul Meu, de ce-ţi spun mereu aşa, şi Eu văd că nu ştii, şi Îmi pare rău, fiule. Astăzi este sărbătoare pentru Maica Mea, şi las cuvânt de sărbătoare peste grădina Mea şi îţi dau să mănânci din el, Ierusalime, poporul Meu de pe pământ. Măicuţa Mea, Fecioara, a împlinit această Scriptură, şi nici nu era rostită aşa cum a fost rostită în vremea trupului Meu peste Israel, dar această Scriptură era în Mine, şi Eu eram născut din Tatăl şi lucram, căci de la început lucrez. Maica Mea împlinea această Scriptură, şi ea a fost a lui Dumnezeu fiică, pentru că era făcătoare de pace, măi fiilor, şi Eu am putut să-Mi fac sălaş în ea ca să Mă arăt oamenilor, că am făcut din ea poartă pentru Mine, ca să ies spre Israel; am făcut din ea cer nou şi pământ nou, şi poartă de ieşire şi de arătare, că am făcut-o pe ea din cuvântul Meu cel sălăşluit în prooroci. Mi-am făcut sălaş prin cuvânt, şi după ce cuvântul s-a întrupat şi s-a făcut faptă, Eu M-am sălăşluit în cortul Meu cel pregătit, şi M-am arătat în mijlocul lui Israel, căci Maica Mea a fost făcătoare de pace, a împăcat pe om cu Dumnezeu, a împăcat pe Dumnezeu cu omul, şi a început cu ea. Între ea şi Dumnezeu a fost pace, căci ea s-a născut, şi a ascultat de Dumnezeu prin lucrarea păcii între ea şi Dumnezeu, şi a fost numită fiică a lui Dumnezeu, şi Dumnezeu a luat-o întru ale Sale şi în vremea trupului ei, şi după aceea. Sărbătorim intrarea ei în Sfânta Sfintelor de pe pământ, căci Maica Mea era făcută, prin cuvânt, Sfânta Sfintelor Tatălui, fiindcă întruparea Mea în Fecioară s-a întocmit încă din vremea rostirii acestei profeţii, iar la vremea arătării celor nevăzute s-a arătat această întocmire. Iată, Maica Mea a intrat în Sfânta Sfintelor, şi apoi Eu am venit la ea şi am fost sămânţa ei, că ea a fost fără de sămânţă, ea a fost Fecioară, a fost făcătoare de pace între ea şi Dumnezeu, între Dumnezeu şi om, că aceasta şi nu altceva înseamnă Scriptura: *«Fericiţi făcătorii de pace».*

Nu te lua, Ierusalime, după omul care a furat ştiinţă de la Dumnezeu după îndemnul vrăjmaşului lui Dumnezeu, căci omul care a furat ştiinţa nu ştie ce înseamnă făcătorul de pace. Ia de la Mine ca să ştii, căci cei ce încă învaţă pe oameni cuvânt despre Dumnezeu, aceia nu ştiu să tălmăcească limbile lui Dumnezeu, şi fac pământ din aceste limbi, precum şi ei sunt. Omul care a furat ştiinţă, ştii ce zice? Zice că Scriptura aceasta înseamnă să faci pace între cei certaţi, între om şi om, între duşman şi prieten, între duşman şi duşman, între pârâş şi pârât, între cel drept şi cel nedrept. Nu-i adevărat, Israele, nu pentru asta am venit Eu ca să rostesc această lumină. Nu cumva să stai şi tu în această neştiinţă. Nu aceea e pace: între om şi om. Aceea e de la om, că de la Mine dacă ar fi, ar fi altfel peste om. Lucrarea omului nu seamănă cu lucrarea Mea, că Eu am rostit vrăjmăşie între rău şi bine.

Şi cum să înţelegi tu Scriptura aceasta, Israele? Cum adică *«Fericiţi făcătorii de pace»*? Adică aşa cum a fost Maica Mea, ca să împace pe om cu Dumnezeu, şi pe Dumnezeu cu omul, adică şi tu să-l împaci pe om cu Dumnezeu, şi pe Dumnezeu cu omul; şi tu tot aşa să împlineşti, măi fiule, dacă vrei să te numeşti făcător de pace şi să te chemi fiu al lui Dumnezeu.

S-au certat mereu creştin cu creştin, s-au certat de la invidie, de la mândrie, de la hotar, de la neiubire s-au certat, de la întâietate s-au certat, de la copii s-au certat; s-au certat de la lume şi de la trup, şi apoi trebuia să se lucreze pace între creştin şi creştin, şi se lucra, dacă se lucra, dacă se încăpea aşa ceva, iar dacă nu, rămâneau aşa, sau se împăcau şi iar se certau, şi îşi zic creştinii fii ai lui Dumnezeu. Dar îşi zic oamenii lumii aşa ceva, însă aceasta este minciună, că nu este pace între om şi om, dară între Dumnezeu şi om! Nu cei ce fac pace între om şi om sunt făcătorii de pace despre care spune Scriptura, ci e mult mai mare această Scriptură. Dar ştiinţa prin care omul a murit a înşelat pe om şi l-a căzut de la Dumnezeu, căci duhul cel potrivnic aşa a spus omului: *«Ia şi mănân-*

că; nu vei muri, ci vei cunoaşte, vei avea ştiinţă», şi aşa a căpătat omul ştiinţă, şi după ce a căpătat ştiinţa, a murit, căci s-a socotit fur, şi s-a împlinit cuvântul care spune: *«În ziua când vei mânca, vei muri»,* şi a murit în ziua aceea, a pierdut raiul în ziua aceea, şi a căzut pe pământ omul. Scris este: *«Nu poate omul să vadă faţa lui Dumnezeu şi să fie viu omul»,* şi omul n-a ascultat, şi a voit să vadă faţa acestei taine dumnezeieşti care spune: *«Să nu mănânci din pomul acela»*. Pomul acela dădea ştiinţă, şi i-a făcut ochi lui Adam şi lui Eva, dar neascultarea l-a căzut pe om, şi de atunci ştiinţa s-a făcut pământ prin neascultare.

Omul era ştiinţa lui Dumnezeu, lucrătura ştiinţei lui Dumnezeu, şi era bine aşa, dar omul n-a ascultat, şi i s-au închis ochii sufletului şi i s-au deschis ochii trupului, şi n-a mai văzut cele ce nu se văd cu trupul, şi iată ce greu mai e să se facă omul om din Eden, cu ochi pentru cele ce nu se văd. Ucenicul proorocului Elisei a văzut o clipă cele ce nu se văd, şi s-a bucurat la vederea aceasta, căci a văzut prin Dumnezeu. Proorocul Elisei a văzut o clipă cele ce nu se văd, căci a văzut răpirea lui Ilie cu car şi cai din cer, din cele ce nu se văd.

Ştiinţa era lucrul lui Dumnezeu, şi omul era lucrul lui Dumnezeu, şi iată, omul a întins mâna şi a luat ştiinţă ca să se îndumnezeiască. Dar nu era lucrat el din dumnezeire, din înţelepciune? O, fericit de omul sărac cu duhul, că acela stă mic şi ascultă de Dumnezeu, dar omul care a furat ştiinţa, acela a murit, nu a înviat. Să nu se mai semeţească omul că ştie, că iată cum ştie şi de ce ştie, şi omul nu e fericit, că în ziua aceea s-a rupt pacea dintre Dumnezeu şi om, căci omul a furat ştiinţa, şi de atunci se zbate să-şi găsească pacea şi nu şi-o mai găseşte. Dar am venit să i-o dau înapoi, căci M-am coborât după om. Am găsit pe Fecioara care era împăcată cu Dumnezeu prin ascultare şi supunere, şi am dat arvuna păcii, şi apoi am ieşit şi am rostit: *«Fericiţi făcătorii de pace, că aceia se vor face fii ai lui Dumnezeu».*

Măcar tu, Israele, poporul Meu, măcar tu să nu te îngâmfi că ştii. Să nu mai vrei să ştii nimic, că iată ce fac Eu pentru tine: îţi aduc ştiinţă din cer, ca să înveţi în cer, nu pe pământ, şi să nu doreşti ştiinţă de la trup şi de pe pământ şi de la om. Am făcut minune mare de te-am ales ca să-ţi dau din cer şi ca să întocmesc în tine grădină de Eden şi om după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Eu am venit ca să te aşez în rai, şi tu să-l lucrezi şi să-l păzeşti şi să mănânci din el, din mâna Mea să mănânci şi să nu asculţi de şarpe aşa cum a făcut omul la început, şi să asculţi de Mine, nu de şarpe, tată. Omul de la început, n-a ascultat de Mine; a ascultat de vrăjmaş, de parcă vrăjmaşul l-ar fi întocmit pe om; şi s-a dat omul rob ascultător altui stăpân, şi atunci l-am scos din Eden, şi am pus pază peste Eden, căci acolo era şi pomul vieţii, şi omul era în neascultare, şi avea ştiinţă, după cum este scris: *«Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre Noi»*. De atunci, omul a luat ştiinţa, dar a pierdut viaţa şi raiul, şi s-a aşezat pe pământ, şi n-a mai mâncat din rai şi n-a mai avut omul putere.

O, şi ce frumos s-au întocmit toate cele ce se văd, şi ce fericit ar fi fost omul! Pământul este făcut din apă şi din cuvânt, din apă şi din duh, căci după întocmirea lui, el a scos din el duh de viaţă, a scos din el fiinţe vii, şi apa a scos din ea fiinţe vii, care trăiesc în mare, şi aşa s-a făcut cerul şi pământul şi toată oştirea lor. Iar la naşterea din nou a lumii, toate vor ieşi iarăşi din pământ şi din mare, din apă şi din duh şi din cuvânt, căci scris este: *«Fiul omului, prooroceşte oaselor uscate să prindă duh de viaţă!»,* şi iarăşi, scris este: *«Pământul va da înapoi pe morţii lui, şi marea va da înapoi pe morţii ei, şi lumea va da înapoi pe morţii ei»*, căci lumea este acum ca un iad cu gura deschisă, care dă să-Mi înghită toată nădejdea şi să-Mi sluţească până la capăt pe omul cel de la început.

Omul care-şi consumă trupul, acela îmbătrâneşte şi se urâţeşte şi trece, dar iată ce am făcut, Ierusalime! Te-am întocmit şi te-am pus hotar între iad şi rai şi te-am învăţat să pui oprire morţii şi vremelniciei. Am despărţit veacurile şi am scris început şi sfârşit. Eu sunt Alfa şi Omega, Eu sunt, Ierusalime, şi am scris început şi sfârşit, şi vreau ca tu să fii zi de odihnă pentru Mine, că omul nu mai ştie ce înseamnă zi de odihnă. Zi de odihnă înseamnă odihna Mea în om, înseamnă om după chipul şi asemănarea Mea, în care lucrare Eu Mă odihnesc. Păi, tată, poruncile Mele au fost scrise pe pământ tocmai ca să judec neascultarea omului, ca să ştie omul că nu a ascultat şi că nu ascultă. Poruncile n-au fost niciodată urmate, şi le-am scris pe pământ pentru că nu sunt urmate, pentru că de la început au fost desfiinţate, şi iată, omul nu ştie ce înseamnă zi de odihnă, căci când vezi porunca cea care zice: *«Adu-ţi aminte de ziua Domnului şi o cinsteşte pe ea»,* asta înseamnă să-şi aducă omul aminte de ziua cea de atunci când Eu M-am odihnit în om după ce pe toate le-am întocmit, şi pe om apoi l-am întocmit, şi apoi M-am odihnit. Dar numai un pic M-am odihnit, tată, un pic, şi după aceea nu M-am mai odihnit, şi am tras din greu pe lângă om, şi apoi am rupt pe Fiul Meu de la sânul Meu şi I-am dat trup şi L-am pus să moară ca să plătească preţul morţii omului, şi să scoată pe om de la vrăjmaşul său.

Am fost cu Fiul Meu între oameni şi am lucrat, şi apoi a murit Fiul Meu, şi când a murit, a strigat: *«Dumnezeule, pentru ce M-ai părăsit?».* În clipa aceea L-am părăsit, tată, căci dacă Eu nu-L părăseam, nu se apropia vrăjmaşul de El ca să-L omoare, ca să moară El pentru omul cel căzut din viaţă. L-am părăsit o clipă. O clipă am plâns singur. Şi după ce Fiul Meu a murit, am fost iar întru El, şi El a fost iar întru Mine, şi am fost puterea Lui. Când Fiul Meu a murit, am tras de lângă El şi pe îngeri. M-am tras din El, ca să aibă moartea putere asupra Lui şi ca să întocmesc răscumpărarea omului, şi apoi iar L-am făcut pe Fiul Meu. L-am luat dintre morţi şi L-am înviat, şi S-a făcut El Mântuitor omului care a gustat moartea, căci Fiul Meu a gustat moartea pentru fiecare om.

Măi fiilor, cum se mai poate vorbi de zi de odihnă? căci iată, Eu lucrez, şi Tatăl Meu lucrează, după cum vedeţi că Tatăl vorbeşte în Mine. Nu te sminti, Israele, dacă vezi că Tatăl vorbeşte în Mine odată cu Mine, căci taina aceasta vine spre arătare, după cum va veni spre arătare şi taina Mea în Verginica, fiindcă Eu vorbeam în ea. Eu eram în ea, şi ea întru Mine, şi vei vedea în curând, Israele, ce a fost trupul acesta, căci a fost ziua Mea de odihnă, şi n-a fost o zi sau două, şi a fost multă vreme, căci ce înseamnă la Dumnezeu o zi sau zece ani sau o sută sau o mie de ani? Dar Scriptura nu este înţeleasă de om, şi omul de aceea s-a împărţit în multe tâlcuiri. Şi, de unde? că e numai o singură tâlcuire, căci când va trâmbiţa al şaptelea înger, sfârşi-se-va orice tâlcuire şi vom intra iar în odihnă. Dar Eu vă spun vouă, fiilor din Ierusalim, că am şi intrat, că iată, am loc în care să Mă odihnesc şi din care lucrez ca să întocmesc peste tot rai şi râu care să izvorască şi să ude raiul, că iată, din această grădină izvorăşte un râu, şi râul acesta prinde acum vene şi braţe şi se împarte în patru părţi şi udă pământul, udă raiul, şi iată, udă pământul. Am întocmit această grădină şi această piatră şi am scris pe ea Alfa şi Omega, început şi sfârşit, şi lucrez să sfârşesc fărădelegea şi moartea, şi încep veac nou, şi încep cu tine, Ierusalime, popor lucrat de Mine şi născut prin cuvântul Meu, rostit peste tine din cer. Eu prin cuvânt lucrez, ca la început lucrez, dar omul

nu ştie, nu vrea să ştie. Numai când oamenii vor vrea cu adevărat să fie fiii bisericii lui Iisus Hristos şi se vor pregăti după porunci ca să lucreze fructul vieţii şi să-l mănânce fiii bisericii, numai atunci când biserica nu va mai avea fii nepregătiţi, numai atunci când toţi vor iubi sfinţenia, atunci va rămâne un singur izvor şi o singură învăţătură şi o singură vie şi o singură turmă şi un singur Păstor, şi nu va mai fi omul păstor, şi va fi Domnul, şi va fi toiagul Său, cuvântul Său. Aşa ceva vreau Eu să pregătesc pentru tine, Israele, poporul Meu, ca să nu mai mănânci din mâini străine, fiule, şi să mănânci din casa ta şi să înţelegi ce înseamnă casa ta, căci preoţii bisericii care sunt amestecaţi cu lumea şi cu călcarea poruncilor Mele, pe aceia Eu nu-i cunosc, Eu nu ştiu de unde sunt aceia, că aceia nu se învaţă pe ei înşişi, dară să mai înveţe pe alţii!

Israele tată, vreau să desfac catapeteasma, şi tu să fii vrednic să te apropii şi să iei din Paştele cel nou, pregătit de Mine pentru tine. Israele, numai un picuţ mai este, şi voi tăia felii şi voi împărţi fiilor tăi, şi după aceea toţi fiii tăi vor fi plini de cunoştinţa care s-a coborât din cer, în dar. De ce crezi tu, Israele, că am stăruit Eu patruzeci de ani pe lângă tine ca să fii cu sfinţenie în zilele acestea? Eu ştiam, tată, că se apropie Paştele Meu cel nou şi că va fi să vin, după cum scrie în prooroci, şi Eu, măi Israele, n-am voit să te văd pe tine despărţit de la masa Paştelui cel nou. Eu n-am voit aşa ceva, şi te-am împins mereu de la spate ca să intri, tată, în sfinţenie şi să iubeşti sfinţenia fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. Şi tu ai fost mereu greoi, şi o parte din fiii tăi s-au împietrit şi au plecat şi s-au amestecat din nou cu lumea, din nou cu iadul, tată. Dar pe cel rămas îl îmbiu şi acum şi îi spun: fiule tată, întregeşte-ţi sfinţenia şi fii aşa cum am spus Eu să fie omul în Eden, că Eu am venit acum două mii de ani şi am spus: *«Ia-ţi crucea şi urmează Mie»,* şi tot aşa îţi spun şi acum, că n-ai să vezi pe drumul Meu om care să nu aibă cruce. Pe drumul Meu nu se poate fără cruce, fiule. Dacă Eu sunt cu cruce, apoi şi tu tot aşa să mergi, şi să cunoşti cele ce sunt spre pacea ta şi care acum sunt ascunse de ochii tăi, şi să nu mai fii bolnav, fiule din Israel. Nu vreau, fiule, să fii bolnav, şi nici tu să nu vrei. Nu vreau, fiule, ca tu să mai calci poruncile Mele, că asta înseamnă boală.

Am început pic cu pic să-ţi desluşesc poruncile Mele, măi fiule, şi tu să le înţelegi, că vreme de şapte mii de ani omul nu le-a înţeles. O, dacă a învăţat carte la şcoală, cum să înţeleagă omul? Şi dacă s-a dus la şcoală fără Mine, cum să fi învăţat omul ceva? că numai Duhul Sfânt este Învăţătorul, şi nici un alt învăţător nu mai este. Carte nu se învaţă de la şcoală, ci de la Duhul Sfânt, dar dacă omul nu vrea aşa şi dacă omul se lasă ispitit pe pământ, Eu ce să-i fac? Eu n-am lăsat pe satana să Mă ispitească atunci când a venit să-Mi promită de toate, şi i-am spus: *«Du-te înapoia Mea, satano, şi nu ispiti pe Dumnezeu!».* Dar tu n-ai spus tot aşa. Tu te-ai lăsat ispitit de cele din lume şi te-ai lăsat învăţat de lume, tată, şi Eu am venit să te chem la Mine şi la învăţătura Duhului Sfânt, ca să te scot din lume, şi cine a stat la învăţat şi la albit şi la curăţat, acela este viu acum. O, dacă Eu aş fi învăţat pe om toate câte aveam să-l învăţ, era bine de om, dar omul lumii n-a crezut nici câte sunt scrise în carte. Măi fiilor, nu toate au fost scrise în carte. Credeţi voi ce vă spun Eu? Şi ce n-a fost scris în carte? Iată, cele ce vi le-am dat şi vi le dau Eu acum de ştire n-au încăput în carte, n-au încăput în om şi peste om, n-ar fi încăput cartea pe pământ, adică omul n-ar fi voit aşa, precum nici azi nu voieşte. Dar azi, Eu îi fac cunoscut omului de peste tot desluşirea poruncilor dumnezeieşti şi îl învăţ pe om cum să fie viu şi îi spun prin tine, Israele al cuvântului Meu.

Israele, pe tine cum te-am învăţat? Te-am învăţat uşor, şi te-am luat nu cu prima poruncă, ci cu ultima te-am luat, şi vreau să ajung cu tine până la cea dintâi, până la cea de sus, tată. Acum două mii de ani am învăţat deosebit pe apostoli şi le-am spus de toate, dar le-am vorbit în multe pilde, măi fiilor, aducându-le vorbă de taina împărăţiei lui Dumnezeu în om şi pe pământ, şi apostolii au scris cartea Mea şi au dat-o oamenilor, dar oamenii nu cunosc cartea Mea, nu citesc în ea şi nu cunosc. Ei citesc în ei, nu în ea, şi de aceea nu cunosc. Oamenii scriu cărţi, scriu ei cărţi, şi cartea Mea nu mai este peste oameni. Până şi oamenii care se zic învăţători de la Mine peste lume scriu cărţi despre Dumnezeu, dar aceste cărţi n-au puterea să mărească iubirea şi împlinirea lor întru poruncile lui Dumnezeu. Citeşte omul învăţături, citeşte cărţi şi îşi hrăneşte mândria de a cunoaşte, şi tot nu-L cunoaşte omul pe Dumnezeu, căci una este ca să faci şi să-L cunoşti pe Dumnezeu: să împlineşti poruncile Lui şi să te lepezi de tine şi să-ţi iei crucea şi să mergi cu Domnul. Iată, învăţaţii veacului, care nu se învaţă pe ei înşişi, aceştia n-au putere să învieze pe om, şi Eu nu-i cunosc pe aceştia, Eu nu ştiu de unde sunt aceştia, şi aceştia se vor îngrămădi să-Mi spună: *«N-am învăţat noi în numele Tău în pieţe? N-am făcut noi semne şi minuni? N-am scos noi pe demoni în numele Tău şi n-am vindecat în numele Tău?».* O, tată, cine sunt aceştia? Aceştia sunt cei ce cunosc legile Mele, dar întru ele nu trăiesc şi nu se ating de ele, ca de ceva oprit, şi aceştia au vină că au ştiut şi au luat, şi li se va cere ce au luat, şi iată, aluatul lor este făţărnicia, şi M-am sculat, tată, să judec făţărnicia şi s-o dau de gol, că n-o mai pot purta. Nici pământul nu mai poate purta atâta făţărnicie. Fărădelegea celor care nu ştiu ce trebuie să facă e mai uşor de suportat decât făţărnicia. Trei ani de zile am mers să caut rod în via Tatălui Meu şi n-am găsit nimic nici atunci, căci biserica Mea, nici atunci, nici acum nu are unde să-şi plece capul, precum nici Eu nu am avut, iar biserica înseamnă adevăr, nu făţărnicie.

Măi fiilor, vestiţi întoarcerea Mea, vestiţi împărăţia Mea, împărăţia cerurilor pe pământ. Eu de aceea am lucrat tainic această lucrare; altfel n-o puteam lucra. Şi acum vestiţi acest hotar dintre moarte şi viaţă, căci chem omul de la moarte la viaţă. Vestiţi cuvântul acestui început nou, căci piatra aceasta are scris pe ea Alfa şi Omega, după cum cuvintează profeţia cea pentru vremea aceasta, şi nici o carte nu mai poartă aceste semne. Semnele acestea Mă însoţesc acum pe Mine, Cel întors din cer prin cuvânt, şi aşa este scris despre Mine, aşa am spus: *«Eu sunt Alfa şi Omega»,* şi aşa este, fiilor, şi aşa să vestiţi cerul şi pământul. Eu trebuie să fac şi ceruri noi şi pământ nou. Cu cei iubiţi lucrez într-un fel această lucrătură, iar cu cei nelegiuiţi lucrez în alt fel.

Bucuraţi-vă că numele vostru este scris în această carte, şi să lucraţi în numele Meu cu vestirea aceasta, cu hotarul acesta. Este hotarul dintre zi şi noapte, măi fiilor, dintre cer şi pământ, dintre moarte şi viaţă, şi ferice vouă, celor ce înţelegeţi cele vestite acum de Mine, Domnul Dumnezeul vostru.

Tot cerul se strânge când Eu vorbesc lui Israel, ca să afle cei din cer tainele lui Dumnezeu. De aceea, tată, te iubeşte pe tine cerul; nu pentru că meriţi, Israele, ci pentru că Eu vorbesc cu tine. Mănâncă cerul la o masă cu tine, Ierusalime, şi se bucură Avraam întru plinirea făgăduinţei făcute peste el. Mai e un pic, şi Îmi dau vălul în lături şi vor rămâne descoperite cele ce nu se văd.

Se binecuvintează lucrarea de vestire a cuvântului lui Dumnezeu. Să ia lumea şi să guste, şi să i se vestească lumii, ca să nu vin pe neştire. Se binecuvintează vestirea României. Să vină la masa Mea România, la masa credinţei, ca să nu vin şi să găsesc şi în ea necredinţă. Cu dor am dorit să vestesc, şi apoi să împlinesc, iar vouă, celor ce vestiţi, celor ce daţi fiinţă cuvântului rostit de Mine peste pământ, vouă vă dau putere şi sănătate şi duh de mulţumire de la cer, şi pace, tată, vă dau.

Măi fiilor de la iesle, cercetaţi mereu fructul păcii Mele în voi şi între voi, că am încă multe să grăiesc, tată. Voi avea Eu grijă, că iată, se ivesc rupturi, şi nu se poate aşa ceva. Eu voi îngriji de toată pacea şi de toată mulţumirea voastră întru Mine, dar voi fiţi străjeri ageri, că vremea este la hotar. Întăriţi zidurile şi staţi întru învăţătura Mea şi nimic din ea să nu fie uitat.

Toţi copiii lui Israel să întărească pacea din grădina cuvântului Meu. Voi coborî o lecţie pentru această lucrare de pace, şi să se lase împlinitor tot fiul Ierusalimului şi să fiţi primiţi de Israel în numele Meu. Păstraţi-vă statura în care sunteţi aşezaţi de Dumnezeu, pentru că nu voi aţi luat, ci Eu v-am dat şi v-am încredinţat. Nu vă abateţi cu nimic din lucrarea cea cu înfăţişare dumnezeiască, pentru că Eu, astăzi, aşa M-am aşezat ca să lucrez. Altădată eraţi timizi, tată, şi ştiţi de ce vă spun aşa, dar acum păstraţi în voi statura Mea cea de acum. Vremea este să fie tărie bună întru toate şi întru toţi, dar cine n-a stat la albit şi la curăţit, acela e încă în lucru, e încă slab şi Îmi încurcă puterea Mea din Israel. Lucraţi cu cei mai tari, şi deosebiţi-i pe cei tari cu credinţa şi cu umilinţa, căci Eu v-am dat via Mea. Lucraţi ca Mine în vie, măi fiilor. Eu sunt viţa din vie, iar voi să fiţi mlădiţe sănătoase şi să lăstăriţi din viţă, tată. De la smochinul din vie n-am găsit rod, dar viţa de vie a purtat rod, şi am lăstari, şi am înnoit tot ce era de înnoit, şi am lucrat din Mine, măi fiilor, şi mare este taina aceasta. Voi sunteţi născuţi din Domnul prin cuvânt, şi v-aţi lăsat crescuţi, şi nimeni să nu dispreţuiască creşterea voastră. Tinereţea voastră să n-o dispreţuiască nimeni, căci înţelepciunea este de la Mine, nu de la voi; este de la harul care vă umbreşte pe voi, şi în care staţi. Învăţaţi pe Israel să nu caute semne, şi să caute să fie credincios Israel şi să-şi împlinească statura întru Hristos, căci Domnul în curând Se va lăsa descoperit prin fiii Săi cei tari.

Nimeni să nu dispreţuiască ce am făcut Eu, şi vino, Ierusalime, spre ascultare, că fără de sfinţenie, tată, nu vei vedea pe Domnul. Eu îţi cercetez, Israele, şi mintea, şi vorba, şi voinţa, şi credinţa, şi odihna ta întru Mine, şi odihna Mea întru tine, şi voi lucra întru dreptate, că Eu te-am învăţat cum să stai tu înaintea Mea la venirea Mea.

Această lucrare pune sfârşit proorociei mincinoase şi capilor ei, că Eu vin curând, şi nimeni nu va avea cuvânt de adăugat sau cuvânt împotrivă. Eu vin curând peste toată făptura, şi toate cele ce aşteaptă se vor bucura, că de mult aşteaptă. Aşteaptă Avraam, fiilor. Eu vin descoperit în curând. Curând, curând Eu vin.

Pace vouă, şi pregătire vouă în toată vremea, fii ai Ierusalimului! Pace vouă, şi lucrare de veghe să aveţi înaintea Stăpânului vostru! Eu vin, şi cu Mine vine plata cea de la Mine. Amin.

Duhul Meu Se odihneşte în voi, că Eu am înviat în voi şi mult am aşteptat această lucrare în om. Să se bucure Israel de această minune şi să stea Israel la gura râului vieţii şi să bea cu ascultare şi nu fără de ascultare. Cine ascultă, de Mine ascultă, şi Mă voi arăta lui, căci plata Mea este cu Mine, şi cuvântul Meu a înviat pe pământ, a înviat în om, a înviat în voi, căci voi l-aţi împlinit.

Eu cuvintez deasupra voastră, şi fiţi mereu atenţi, că am încă multe să vă spun, şi minunate sunt toate cele ce vor fi aduse. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 1994

Sărbătoarea de trei ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Proorocie împlinită: zidirea Bisericii Noului Ierusalim. Irineu, alesul Domnului, se va bucura de ziua ridicării lui

Eu sunt Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, iar piatra aceasta de nou Ierusalim este mărturia lucrării cuvântului lui Dumnezeu.

Eu las cuvânt în carte în ziua aceasta. Se scrie în carte trei ani de la sărbătoarea pecetluirii cu legea sfinţeniei a Sfintei Sfintelor bisericii Noului Ierusalim. Această sărbătoare s-a pecetluit în cer şi pe pământ, şi nimeni în cer sau pe pământ nu poate desfiinţa hotarul acesta dintre vremuri. Această piatră este hotarul dintre lumină şi întuneric, dintre moarte şi viaţă, dintre început şi sfârşit. Această piatră este împlinirea cea pentru scoaterea deasupra a Cuvântului lui Dumnezeu, Care a grăit acoperit patruzeci de ani; este piatra jertfelnicului Sfintei Sfintelor şi are scris pe ea Alfa şi Omega. Eu, Domnul, am scris pe ea Alfa şi Omega, şi adevărată este această taină.

Eu, Domnul Iisus Hristos, grăiesc de pe această piatră şi spun aşa: acest aşezământ întocmit de cuvântul Meu şi de mâna Mea, care este în lucru pe pământ, nu se va clătina la nici un fel de furtună, pentru că Eu, Domnul, aşa am zis prin această lucrare, încă din vremea lui Verginica; am spus: *«Israele, ţine minte la semnul Meu, căci cu un ceas mai înainte de a se închide uşa bisericii, vine Domnul, Israele»*. Şi iată împlinirea, căci uşile bisericii se închid şi cad, dar Eu vă spun că s-au şi închis, că au şi căzut de mult, şi Eu sunt venit la tine, Israele, şi am întocmit piatră nouă, jertfelnic nou, altar nou din care Eu, Domnul, stau şi cuvintez peste pământ.

Mă uit bine la vremea cea de acum trei ani şi vă văd pe voi, martorii Mei, în jurul acestei taine, căci taină este această zi, fiindcă lângă voi am avut un martor din biserica cea din lume şi i-am dat o folosinţă în lucrarea Mea şi l-am scris pe piatra vremii, şi vremea mărturiseşte şi pe acest martor. El a fost martor dintre cei din biserica din lume, iar voi aţi fost martori din biserica lui Iisus Hristos, şi este scris dedesubtul acestei pietre numele lui de martor al vremii de acum.

Iată, azi, ziua de doisprezece decembrie, acum trei ani, s-a întocmit cuvântul de sfinţire şi de pecetluire a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim; trei ani de când Eu, Domnul, Mielul lui Dumnezeu, M-am lăsat pe acest altar şi M-am împărţit vouă, celor ce aţi fost martorii acestor zile, iar Eu, tată, vă folosesc pe voi martori ai Mei înaintea lui Israel cel de azi, cel cu care Eu grăiesc de patruzeci de ani. Martorul cel din biserica din lume dă acum să clatine de la locul ei pecetea acestei pietre, dar vai, această piatră este întocmită pe cuvântul Meu şi stă pe cuvântul Meu, nu pe cuvântul lui. Acest martor care se teme de oameni a păţit mai rău ca Petru, care s-a lepădat de Mine atunci. Iată-l şi pe acesta de acum. I-a fost frică de om şi a dat să spună că nu sunt Eu această piatră, şi a dat să spună că-şi ia numele de pe această piatră, şi a dat să spună

că s-a rugat la Mine pentru zdrobirea peceţii puse de Mine peste această grădină. Dar cine, tată, l-a auzit dacă s-a rugat? Şi unde s-a rugat? Şi cum ar putea fi adevărat aşa ceva? Eu, Domnul, nu-l voi zdrobi, dar îl voi face să mărturisească cu disperare taina acelei zile în care Eu l-am avut martor întru pecetluirea cu legea sfinţeniei peste piatra aceasta. El nu este mai mare ca Mine, dar vai celor ce l-au adus pe acesta să rostească acum cuvinte necunoscute în cer şi pe pământ! Eu sunt mare, tată, şi Îmi am odihna peste acest munte aşezat în mijlocul României, iar voi sunteţi martorii Mei şi străjeri de la Mine. Nu vă clătinaţi nici la cea mai mică furtună, că Eu rostesc acum peste furtună şi zic: taci şi te linişteşte şi retrage-te înspre izvorul tău şi să nu sufli, căci Eu sunt Domnul, Care am făcut semn şi hotar şi lege pentru toate acum!

Iată, se prăbuşesc oamenii bisericii izbindu-se în această piatră, iar pe martorul cel din biserică, cel care a fost martorul Meu împreună cu voi, îl voi păstra ca să Mă cunoască şi să vadă că Eu sunt Dumnezeu şi Mă odihnesc peste acest aşezământ. El se luptă să nu mai creadă în Mine prin această piatră; se luptă, dar în zadar se luptă. Dă să se ţină de mărimea pe care o are de la Mine, dă să se bizuie pe puterea lui de apostol, dar puterea apostolului este a Mea, şi Eu nu lucrez cu puterea Mea împotriva Mea. O, dacă el nu mai crede în Mine prin acest aşezământ, măcar în cuvântul Meu să creadă, căci Eu sunt Cuvântul, şi se vede în cuvânt că Eu sunt, dar el nu mai are cuvântul Meu, el nu mai mănâncă aşa ceva, că e pândit de toţi cei necredincioşi din biserică, şi se uită toţi mereu la el să nu cumva să mai bage ceva în gură din hrana cuvântului Meu. Stăruiţi cu iubire şi cu gânduri miloase înspre el şi înspre Mine, Domnul, ca să-i pregătesc o zi de milostivire, dar greu mai Îmi caut loc pe lângă el, greu, tată, greu de tot. El şi-a ales coroana în schimbul cuvântului Meu şi nu mai vede calea cea plăcută Mie, şi iată, vă spun că el pe altă cale nu poate veni la Mine, de vreme ce piatra aceasta mărturiseşte calea lui pe calea lucrării cuvântului Meu. Voi porunci îngerului Meu ca să-l ocrotească până ce va fi întors din spate şi va sta înaintea Mea ruşinat şi aplecat şi umilit. Tată, el nu mai are pace, chiar dacă el zice că are, căci Eu mereu îl zdruncin şi nu-l las în pacea lui. El tânjeşte după voi, dar n-are pe unde veni la voi, căci singur şi-a blocat calea, dar Eu ies mereu înaintea lui cu voi şi cu lucrarea Mea, şi îl voi zbuciuma până ce-şi va plăti toată datoria, pentru că Eu l-am pus să stea mare pentru Mine, nu pentru lume, nu pentru omul minciunii, ci pentru omul care pe toate căile duce cu el cuvântul lui Dumnezeu şi poruncile lui Dumnezeu.

Se binecuvintează ziua de sărbătoare de azi, că azi este sărbătoare cerească cu voi, sărbătoare de aducere-aminte a Paştelui cel nou pe care l-am mâncat cu voi în ziua pecetluirii pietrei celei noi când Eu, ca un Miel ceresc, M-am lăsat pe această masă întocmită la cuvântul Meu. E mare, tată, ziua aceasta de sărbătoare. Verginica este purtată pe aripi de îngeraşi de jur împrejurul acestui aşezământ ceresc.

Bucură-te, Israele! Dar cum să te bucuri când tu nici nu ştii bucuria aceasta? când tu, tată, nici nu ştii ce este sub această pecete? Bucură-te, Israele care ştii, căci nu mai e mult, şi toate vor fi mărturisite, că a venit vremea să-ţi mărturisească ţie Dumnezeu tot ce n-ai putut tu purta. Mai e un pic, şi vei vedea lucruri şi mai mari, şi iată, tu, Israele, nu le ştii nici pe cele de până acum. De aceea zic mereu: îmbracă-te frumos, îmbracă-te cereşte, Ierusalime, poporul Meu. Ia pe tine veşmânt de om nou şi nu umbla neatent, ca nu cumva să te mai murdăreşti, tată. Vin zile mari şi frumoase; tu să nu fii fugar din pricina hainei sau din pricina inimii sau din pricina faptei tale. Tu să fii cu Mine, tată, cu Mine, Ierusalime, poporul Meu, căci Eu voi deschide porţile şi Mă voi uita cum eşti îmbrăcat, cum eşti pregătit.

Binecuvântată să fie taina zilei de azi, şi neclătinată să fie de la locul ei, iar tu să serbezi Paştele acesta, Israele, căci ziua aceasta de Paşti nou este aşezată lângă ziua de înălţare la cer a lui Verginica. Iată, Ierusalime, acolo unde e Verginica, acolo e şi ziua aceasta; Verginica şi zilele ei, tată; Domnul şi Ierusalimul Său cel iubit; Domnul şi Paştele Său cel nou, întru împărăţia Tatălui Meu, căci tu, Ierusalime, eşti împărăţia Tatălui Meu. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 1994

Sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Pildă de preoţie adevărată. Preoţii lumii vând pe bani Trupul şi Sângele Domnului. Domnul grăieşte cu preotul Nicu Gabriel.

Cuvântul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh întocmeşte sfat şi lucrare de cuvânt peste Israel. Binecuvântat să fie sfatul Domnului şi lucrul cel din Israel.

Pacea Mea v-o dau vouă, celor adunaţi acum la sfat cu Mine; voi cu Mine, şi Eu cu voi, tată, că nu mai este om care să Mă iubească astăzi pe Mine, şi nu mai este nimeni cu care să vorbesc Eu, Domnul.

Iată, vin cu harul Meu ca să-l pun peste voi, fii lucrători în Israel. Pe vremea lui Israel cel după trup, a pus Moise din număr în număr lucrători, a pus mulţi lucrători, a pus după numărul lui Israel, şi apoi, duhul lui Moise s-a coborât peste cei mai de seamă lucrători, şi aceia au început a prooroci şi a lucra peste Israel cu lucrul Domnului. Pe vremea aceasta am început cu voi ca să-l întocmesc pe Israel cel ce a fost făgăduit lui Avraam, măi fiilor, dar de data aceasta trebuie să lucrăm numai bine şi cu mare credinţă în cuvântul lui Dumnezeu, şi cu mare atenţie la lucru, căci vai, dacă ceva din lucrul Meu s-ar strica în vremea aceasta, că vremea e pe sfârşite, tată.

V-am adunat, măi fiilor. Am spus cu cuvântul, şi cuvântul v-a adunat. Facem sfat pentru ordine la lucru, pentru ca să vă asemănaţi la lucru, să vă asemănaţi cu Mine, şi între voi să vă asemănaţi în lucru, dar pentru asta trebuie să vă strângeţi mai des şi să vă sfătuiţi despre toate câte sunt de lucrat peste Israel; să vă adunaţi ca să vă deprindeţi cu lucrul cel bun, cel la fel cu Mine. Fiţi atenţi cum lucraţi în lucrul Domnului, că nu trebuie, tată, să amestecaţi cuvintele cereşti, cuvintele creştineşti, cu cele din lume, că asta supără Duhul Meu. Eu am spus să nu vă mai uitaţi peste hotar şi să nu ştiţi nimic despre lume şi din lume, şi voi să vă hrăniţi cu cele din cer, tată. Stăruiesc mult pe lângă voi, iubiţii Mei, că până acum n-am avut aşa lucru peste acest popor. O, şi iată ce popor firav avem! Să-l facem să creadă, să-l facem apoi să asculte de legile vieţii, de legile sfinţeniei, să-l facem să nu se răzvrătească aşa cum s-a răzvrătit Israel asupra lui Moise şi a lui Aaron; să-l ajutăm pe poporul acesta, că Eu, tată, nu mai am alt popor martor al cuvântului Meu în vremea aceasta. De aceea stăruiesc în sfatul de azi să vă învăţ să nu mai amestecaţi cuvintele creştineşti cu cuvinte ca în lume, că iată, dracul dă încă să intre prin cele ce vorbiţi.

O, tată, trebuie să fiţi deştepţi, musai trebuie să fiţi deştepţi şi plini de Duhul Meu şi atenţi la Mine şi unul la altul, ca să semănaţi cu Mine. Dar pentru asta vă trebuie aducere-aminte la cele ce am spus Eu ucenicilor Mei de

atunci, că aşa le spuneam: *«Să nu numiţi pe nimeni tată pe pământ, că Tatăl vostru este în ceruri, şi Unul este. Să nu vă numiţi învăţători, că Unul este Învăţătorul vostru. Să nu voiţi să fiţi mari şi să împărăţiţi, iar cel ce se voieşte mare, acela să fie slugă tuturor, slugă şi nu stăpân, lucrător şi nu stăpânitor, pildă făcându-vă turmei»,* şi apostolii Mei aşa au făcut; ba au fost înjosiţi peste tot, şi de lume, şi de biserică, şi lucrau cu răbdare, şi ca Mine lucrau şi sfătuiau şi nu forţau, dar ei erau pildă de împlinire în cele ce cuvântau în numele Meu.

Regele Irod, de teamă să nu piardă tronul şi stăpânirea, s-a ridicat să omoare pe cei mici, printre care eram şi Eu copil atunci, că el aflase de la magi că Eu voi fi Împăratul lumii, dar Irod cel negru n-a înţeles că împărăţia cea din cer nu are nevoie de cea văzută, de cea peste care stăpâneşte omul. Aşa şi preoţii de azi, care s-au aşezat să stăpânească şi nicidecum să se facă pildă turmei, se tem ca nu cumva să-şi piardă stăpânirea peste lume, ca nu cumva să piardă laptele supt de la truda omului cel necăjit pe pământ, că omul de azi e pe pământ, nu este în cer, şi e necăjit şi nu vrea să nu mai fie necăjit. Aşa au fost mereu oamenii; au tras de viaţă, de parcă ar fi fost să nu mai moară, bieţii de ei. Aşa şi azi, şi nimeni nu se mai opreşte să gândească la întâlnirea lui cu Dumnezeu. Omul de azi s-a făcut zmeu, şi se zbate să aibă şi să facă, şi uită ce este omul, căci omul este o suflare. O, şi mult am iubit Eu pe om, dar n-a înţeles omul pe pământ, şi Eu, tată, sunt fericit că te am pe tine, Israele, şi te păzesc, tată, în toată vremea, şi te ţin în palma Mea şi Mă bucur de tine când te văd cu tragere de inimă şi cu inima ta în inima Mea.

Iată, tată, ce vă spun Eu vouă, şi voi să spuneţi lui Israel. Nu e bine să spună creştinul cel cu dragoste de Dumnezeu, nu e bine să spună: *„Doamne, să fii Tu în inima mea“*, ci e mai bine să spună: *„Ajută-mă, Doamne, să fiu şi eu în inima Ta“*. Tată, să nu spui: *„Domnul e în inima mea“*, şi să spui: *„Eu sunt în inima Domnului“*. Această taină este cu înţeles adânc, măi fiilor, căci iubirea nu se dăruie decât pe sine şi nu ia decât de la sine. Când iubirea vă creşte, ea vă curăţă de cele uscate din voi, ca să puteţi deveni o bucată din inima Mea, măi fiilor. Chiar dacă potecile iubirii sunt anevoioase, voi să-i urmaţi chemarea, tată, şi să-i daţi crezământ dacă ea vă spune să vă aşezaţi pe cruce şi să vă daţi ei jertfă. Eu am spus poporului Meu să se aşeze pe cruce, ca şi Mine, şi poporul Meu n-a înţeles de chemarea aceasta, n-a înţeles ce înseamnă să te laşi crucificat în numele lui Iisus Hristos, Care S-a dăruit pe Sine omului.

Iată, fiilor, ce deosebire mare: una este să fiu Eu, Domnul, în inima ta, şi alta este să fii tu în inima Mea, o parte din inima Mea, măi fiule din Israel. Eu sunt în inima ta, dar nu sunt mereu, căci inima ta mai trage şi la tine, şi ca tine, şi atunci Eu sunt lăsat afară din ea. Dar în inima cea trupească, e greu de Mine în aşa adăpost, şi de aceea am rostit Eu şi am zis: *«Fiule, dă-Mi inima ta»*. N-am zis ca să stau Eu în ea. Ţi-am cerut-o ca s-o iau şi ca s-o ascund în inima Mea, unde nu mai moare, precum nici Eu nu mor. Fii atent, fiule lucrător, că Eu te-am învăţat azi taina aceasta. În inima ta eşti tu, dar în inima Mea sunt numai Eu, Domnul.

Mare este taina cuvântului biserică. Fiilor, inima Mea este biserică. Aceasta înseamnă biserică şi nimic altceva nu înseamnă biserică. Vino, fiule, în biserica aceasta, al cărei cap şi a cărei inimă Eu sunt.

Iată, fiilor lucrători, strig prin voi peste Israel şi zic: Israele, dă-Mi, fiule, inima ta, ca s-o iau şi s-o aşez în inima Mea. Eu sunt viaţa, fiule, şi v-am dat-o vouă, v-am dat vouă Trupul şi Sângele Meu, inima Mea; Eu sunt viaţă fără de moarte în fiecare zi, cu fiecare zi. O, fiule, cum de n-ai putut tu să te laşi plămădit de mâna Mea ca să te fi luat în inima Mea şi să vezi ce n-ai văzut şi să ştii ce n-ai ştiut? Iată, azi, nu ştii ce lucrez Eu. Ţi-am vorbit, Israele, de viaţă fără de moarte, şi tu nu ştii ce este această viaţă. Ţi-am promis de mult să-ţi dau acest dar, şi iată, azi tu nu-l ai. Tu nu te-ai smuls din lume, tu nu te-ai pus pe cruce, tu nu te-ai dat Mie aşa cum M-am dat Eu ţie, şi iată, tu vii la masa Mea şi încă nu ştii ce este masa Mea. Masa Mea sunt Eu, Israele. Mă aşez pe masă ca să Mă dau spre hrană şi spre viaţă ţie, spre viaţă fără de moarte, şi tu, Israele, nu te-ai lăsat vindecat la ochi şi la inimă. Ochiul tău trebuia şi trebuie să vadă cele ce nu se văd. Eu sunt venit cu taine mari şi nu pot să ţi le descopăr, pentru că nu te-ai lăsat pe cruce, ca apoi să învii prin cruce şi ca să vezi apoi dincolo de cele ce se văd. N-am avut, Israele, în tine decât trupuri, fiule. Am şi Eu trup, dar Eu Mi l-am răstignit în numele Tatălui Meu, şi apoi M-am împărţit la cei săraci. Răstignitorii Mei M-au pus pe cruce, şi Eu am stat să Mă pună, fiule. Dar pe tine te pun Eu pe cruce, şi nu te doare aşa cum M-au durut pe Mine rănile trupului şi cuiele şi spinii. Pe tine nu te dau pe mâna răstignitorilor. Cu tine este altfel, şi tot nu te laşi ca să fii ca Mine şi cu Mine, Israele, poporul Meu. Răstignitorii M-au dat pentru cei ce cred în Mine, dar ei n-au ştiut ce au împlinit. Aşa şi preoţii de azi, tot răstignitori sunt pentru Mine, dar ei fac altă răstignire, mai dureroasă pentru Mine decât cea de atunci.

Te duci, creştine, la biserică şi îţi dă preotul Trupul şi Sângele Meu, şi preotul este răstignitorul Meu şi tu nu crezi ce-ţi spun, şi nu pot să vorbesc cu tine durerea Mea. Alta este să Mă iei pe Mine din mâna unui răstignit, şi alta este să Mă iei din mâna unui răstignitor, căci preoţii care stau peste lume, aceia Mă răstignesc cu faptele lor şi nu stau cuminţi ca omul răstignit, care, pe cruce fiind, nu poate curvi, nu poate fura, nu poate înşela, nu poate ucide şi, ca unul ucis, nu poate face rău. Omul care se cheamă că stă pe cruce, acela îşi răstigneşte trupul şi poftele şi patimile trupului, acela este un răstignit. Din mâna unuia ca acela trebuie să vină la tine Trupul şi Sângele Meu, nu tot de la răstignitorii Mei, măi Israele. Răstignitorii Mei de atunci, nu L-au cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu, că n-au crezut în El, dar preoţii de azi, care s-au dus să ia preoţie, aceia, chiar dacă nu cred în Mine, s-au dus să ia, în numele Meu, Trupul Meu şi să-l junghie şi să-l vândă lumii pe bani, măi Israele. Du-te tu la spovedit şi la împărtăşit fără să-i dai bani preotului, că nu-ţi dă ce are el de vânzare. El de vânzare M-a luat, şi nu de altceva, şi cu banii pe care-i ia de la tine pentru vânzarea Mea, ce face preotul cu banii aceia? că nu-i pune pentru biserică, fiindcă biserica înseamnă tu şi Eu, Eu şi tu, şi săracul cu duhul, şi cel ce plânge, şi cel prigonit, şi cel curat la inimă. Dar biserica de azi este peşteră de tâlhari, ca şi atunci, este locul unde sunt vândut Eu pe bani, ca şi atunci, şi preotul ia bani pe Mine şi îşi face gustul patimilor sale şi îşi face împărăţie din fiare vechi şi din deşertăciune, şi preotul este răstignitorul Meu, nu este răstignit ca şi Mine, şi lumea se înşeală şi se încântă, că zice că preotul o duce la groapă când moare. Da, la groapă o duce şi atât, şi de la groapă mai încolo n-o mai poate duce, că nu este călăuză bună preotul de azi. Preotul trebuie să lumineze cu viaţa lui întru Mine, dar nu aşa ce se întâmplă azi cu această ceată de răstignitori.

Eu, tată, mereu trebuie să vă aduc pe masă Scriptura aceea care spune: *«Cei ce sunt ai lui Hristos, aceia şi-au răstignit patimile şi trupul şi poftele trupului şi umblă în duhul»*, şi numai aceia sunt ai lui Hristos. Ceilalţi nu au cum să lucre-

ze ceva din Hristos. De aceea, Israele, te-am pregătit şi te-am ridicat dintre oamenii lumii ca să încep cu tine biserică după asemănarea Mea, că Eu sunt capul bisericii, Cel spre hrană vie, Cel spre viaţă fără de moarte. Cei ce sunt ai lui Hristos nu stau la masă cu cei fără de lege, iar în biserica lumii se adună tot felul de trupuri care cu faptele lor răstignesc şi iar răstignesc pe Fiul lui Dumnezeu, Care a dat numele Lui oamenilor, l-a dat ca să-l poarte, căci creştin înseamnă Hristos, şi cine mai poartă numele Meu? Iată, creştin înseamnă Hristos, măi fiilor.

Israele lucrător, trebuie, tată, să îndeletniceşti pe Israel, să-l pregăteşti pentru răstignire deplină, măi fiule lucrător, aşa cum a fost omul cel de la început, curat şi lucrat de Dumnezeu. Să-l înveţi pe creştin să iubească sărăcia şi cu duhul, şi cu trupul, şi cu haina, şi cu hrana, şi cu pofta, şi cu pasul. Numai aşa, creştine, tu nu vei duce lipsă de nimic în lume, numai dacă vei iubi acest fel de sărăcie pe care trebuie s-o aibă creştinul lui Iisus Hristos. Şi fiţi atenţi, că apostolii Mei adunau ajutoare pentru cei sfinţi, adică pentru cei săraci din fiii bisericii.

Fiţi atenţi şi băgaţi bine de seamă, voi, păstori şi lucrători, că sunt lipsuri mari, şi sunt săraci în biserica aceasta a poporului Israel. Până acum, altfel a lucrat Israel. Israel aducea plocoane şi jertfe Domnului, acolo unde ştia el că e uşa Domnului. Dar uşa Domnului este săracul cel dintre voi, măi fiilor, săracul, şi nu tot cel ce are. Nu unul să aibă două pâini, şi altul nici una; nu unul să aibă doi bani, şi altul nici un ban pentru ca să poată merge, căci ca să mergi azi, trebuie să plăteşti, tată, şi ca să mănânci azi, trebuie să ai ce. Uitaţi-vă mai bine, măi păstorilor şi măi apostolilor, dar să fie din biserică cel ce e lipsit în biserică, să-l faceţi să fie biserică cel ce s-a apropiat să fie cu noi. Staţi în sfat, tată, şi ochiul vostru pe care l-am pus să se uite în Israel, să fie ochi ager şi să lucreze în numele dreptăţii, măi fiilor iubiţi şi aleşi şi credincioşi la lucru. Să nu aveţi pretenţie la lucru cum că voi sunteţi lucrători. Să nu daţi cu coatele în lături ca să vă faceţi loc vestit şi ales la masa aceasta. Nu aşa să fiţi voi, tată. Voi să fiţi pildă de împlinire şi de smerenie şi de jertfire înaintea lui Israel şi să vă spălaţi de bubele vechi, că Israel le vede şi se sminteşte şi cade Israel. Aud glasul dureros al lui Israel cel şchiop, că a văzut că şi cei mari calcă şchiop, şi se simt că Eu le fac lor nedreptate. De aceea vă rog, măcar să fiţi blânzi, cei ce aveţi urme vechi şi greşite, că iată, Israel se scaldă în aceeaşi zeamă, tată. E mare lucru să fie păstorul şi lucrătorul pildă înăuntrul bisericii lui Hristos, căci când te vede Israel pe tine, lucrătorule, că nu ţi-ai curăţit de la tine uscăciunile şi mila cea dăunătoare, Mă învinuieşte pe Mine că fac nedreptate peste turma aceasta, dar sprijiniţi-vă unul pe altul duhovniceşte, ca să nu aveţi lipsuri întru Mine, ca să nu vadă Israel şi ca să moară Israel. O, tată, niciodată nu M-am îndurat să-ţi spun rana Mea din Israel, care este făcută de tine, şi am zis să înţelegi tu şi să vii să-Mi spui că nu lucrezi ca Mine, şi să mărturiseşti, ca nu cumva pentru şchiopătarea ta să fiu Eu învinuit în Israel şi să zică Israel că Eu omor pe fiii lui. Că n-ai vrut, tată, să faci ce ţi-am spus Eu, ca să dai din inima ta mila cea dăunătoare şi ca să nu mai pui mâna pe tăciuni, că după aceea se ia de pe mână pe faţă, şi Israel te vede cu tăciuni pe mână şi pe faţă, măi lucrătorule care stai în numele Meu înaintea lui Israel. De ce nu te rupi, tată, de lângă cei răi, de lângă cei ce nu sunt curaţi, de lângă cei ce nu sunt cu Mine? Sau de ce nu-i rupi pe ei de lângă tine? De ce nu faci hotar între tine şi ei? O, fii atent, puţin aluat dospeşte toată frământătura, măi fiule ales ca să te dau de pildă înaintea lui Israel. Eu ţi-am spus de mult toate acestea, şi voi ruga pe fiii cărţii ca să scoată din carte şi să-ţi arate că Eu ţi-am spus, şi tu n-ai împlinit ca să te aşezi întru nefăţărnicie, tată. Făţărnicie este acea lucrare pe care tu o spui, dar pe care tu nu o faci, căci Eu aşa am spus: *«Depărtaţi-vă de aluatul făţărniciei»*.

Te-am adunat în sobor, fiule lucrător, numit de Mine lucrător, aşa cum l-am numit pe Moise şi aşa cum am numit pe mulţi din poporul lui Moise. O, ce puţini am cu adevărat în picioare! Te-a stricat şcoala pe care ai învăţat-o la un loc cu lumea, creştine tată, şi tu n-ai vrut să crezi când îţi spuneam Eu că şcoala din lume nu e bună pentru creştinii Mei din Israel. Eu am voit să-l scot bine din lume pe Israel, dar el n-a vrut tot aşa. Şi iată, urmele de la şcoală sunt pe tine, Israele, şi nu ţi le pot curăţa, că sunt adânci, tată.

Să nu vă miraţi voi, cei din Israel, să nu vă miraţi de această copilă a Mea pe care Eu am pus-o întâi între lucrătorii cei ridicaţi acum. Pe această copilă a Mea am pregătit-o de mică, şi am spus celor ce o creşteau să o tragă deoparte din şcoala din lume, şi ei au ascultat şi au pus-o deoparte, şi ea n-are urme de felul acesta. Nu e totul să fii deştept, şi totul este să fii curat şi fără vină de la lume, şi dacă eşti aşa, eşti iubit de Dumnezeu, şi Domnul te face deştept, şi te numeşte înţeleptul Său. Vorbesc de copila aceasta ca să vă dau vouă să înţelegeţi cum îl scoate şcoala lumii pe om din planul lui Dumnezeu. Această copilă este azi bucuria Mea, că a crescut sub crucea Mea şi am făcut-o împărţitoare de hrană cerească peste Israel. S-a tras din şcoala lumii încă de micuţă, şi a stat la şcoala Mea, şi stă la şcoala Mea, şi o dă şi altora, şi este învăţătoare cu şcoala Mea, tată. Să iubiţi şi să ascultaţi cuvântul ei, că ea ascultă cuvântul Meu, ea lucrează aşa cum vreau Eu, cu prevederea în faţă. Eu îi voi da mereu blândeţe şi răbdare şi sprijin, căci ea stă cu bucurie şi sub lucrarea mustrării Mele când Eu lucrez până şi cu mustrare peste ea. Scris este: *«Fiul cel fără de mustrare este socotit fiu din desfrânare şi nu are legitimitatea Mea»*. Ea când găseşte de la Mine mustrare se aşează să împlinească şi să vadă şi mai bine, şi aşa stă ea mereu la şcoala învăţăturii Mele. Învăţătura Mea nu iese din lucrare cu iubire, ci din lucrare cu învăţătură, cu mustrare şi cu îndreptare. Este o vorbă lumească şi trupească, şi spune aşa vorba aceea: *„Cine vrea să-şi crească bine pe copilul său, acela trebuie să nu-şi sărute copilul nici dacă-l iubeşte cu mare patimă, sau să şi-l sărute în somn, când copilul doarme şi nu vede că-l sărută tatăl sau mama sa"*. Aşa şi Eu fac, şi înţeleaptă vorbă este vorba aceasta, şi înţelept este omul care înţelege această lucrare. M-am uitat patruzeci de ani la fiul acestui popor, că n-am putut să fac nici o treabă cu el dacă nu-l mângâiam şi nu-l sărutam şi nu-l lăudam mereu. Mă uitam că nu se temea când Eu făceam aşa cu el, nu se temea de Mine, ba mai prindea şi curaj, până ce s-a aşezat în el pretenţia. Avea pretenţie ca să Mă port cu el cu mângâieri şi cu sărutări şi cu laudă şi cu bineţe în calea lui, iar calea Mea în el nu-şi făcea loc, măi fiilor. Iată de ce am iubit Eu pe această copilă. Am iubit-o şi am ales-o pentru că M-a lăsat să-Mi fac cale în ea cu calea Mea, şi Eu o iubesc, şi Verginica o iubeşte şi şi-a dobândit-o de fiică şi de nădejde în lucrarea sa peste Israel.

O, fiică a Domnului, să iubeşti, tată, slujirea aceasta, şi Eu îţi voi da răbdare şi duh treaz, şi voi privi mereu spre ruga ta şi spre veghea ta. Foloseşte-te de alte mâini pentru cele ale slujirii şi îngrijirii trupului, căci ţi-am dat pe surioarele tale. Ţi le-am dat înapoi, iar tu să te îngrijeşti de sufletul poporului Meu, de inima poporului Meu, şi să fii ajutată de toţi lucrătorii Mei şi de tot poporul Meu. Şi să spui, tată, la popor să nu fie rău, să nu fie popor cu păcate şi cu încurcături, că po-

porul acesta este pomenit în fiecare zi înaintea Mea, este înfăţişat înaintea Mea prin jertfelnicul cel de foc, aşezat de Mine, şi prin fiii cei de foc, care stau înaintea Mea. Să învăţaţi poporul să fugă de greutăţi şi de supărări şi de boli, şi de neascultare să fugă, şi să le spuneţi că toată fapta cea rea a acestui popor se simte acolo sus, adică peste fiii cei puşi înaintea Mea. Să nu mai aibă poporul apăsări, că apăsările lui apasă acolo unde trebuie să fie pace şi uşurare spre purtarea acestui popor spre cer. Să învăţaţi, tată, să nu mai fie bolnav poporul lui Israel. Să lucraţi bine peste boala acestui popor şi să lecuiţi poporul de boala sa. Vorbesc cu drag cu tine, că tu n-ai fost în lume şi n-ai stat cu omul din lume. Tu n-ai dorit şi n-ai cerut la Mine să te duci în lume, şi ţi-am dat Eu ce-ţi trebuie, şi ai avut, şi vei avea, căci Eu voi putea din ce în ce mai mult prin cei prin care Eu aduc cele trebuincioase pentru Israel. Învăţaţi poporul să iubească sărăcia şi puţinul din toate, să fie cum am fost Eu, şi să nu aibă şi să nu mai poarte slava deşartă cu el creştinul. Vorbesc cu tine, dar vorbesc cu toţi lucrătorii Mei, şi le-am spus şi lor de ce te-am pus Eu de pildă în faţa lucrătorilor Mei, în faţa poporului Meu. Eu, tată, la începutul acestei lucrări am pornit cu un mănunchi de prooroci, de văzători, de lucrători, şi iată, din nou facem aşa. Să se uite Israel la începutul acestei lucrări, că am mărturii cu lucrătorii de atunci. Aveţi grijă de păstori, tată, să fie poporul cu păstorii, şi păstorii cu poporul, căci pe voi v-am pus la mijloc, v-am pus toiag la mijloc. Să se sprijine şi păstorii în voi, să se sprijine şi poporul în voi. Iată ce lucrare frumoasă, ce minunată lucrare! Prevederea cea sănătoasă să vă însoţească pe voi în tot lucrul, şi să vă uitaţi unul la altul în toată vremea lucrului, tată. Nu mai e mult de lucru, dar acum trebuie să fie bun lucrul, puţin şi bun, că mai e puţin de lucru şi vom ajunge la ziua de odihnă, măi fiilor. Ai grijă tu, şi toţi lucrătorii cei puşi, aveţi grijă de preoţii care ajută pentru hrana poporului şi pentru dezlegarea poporului. Aici trebuie grijă mare în toată vremea care mai este. Preoţii să nu lucreze singuri, că ei nu ştiu mersul şi statul poporului. Creştinul cel greu să nu îngreuieze inima preotului şi să nu fure hrana, tată. Să nu se facă creştinul fur de cele sfinte, şi să fie creştinul împăcat cu Domnul şi cu păstorul şi cu apostolul şi cu vestitorul, şi să-şi dezvelească creştinul viaţa şi inima înaintea Domnului, înaintea bisericii şi nu pe furiş şi nu să îngreuieze inima preotului.

Nu te poate ajuta numai preotul, tată, nu aşa, să nu faci aşa ceva. Preotul doar să-ţi facă rugăciunea de împăcare cu Mine şi cu poporul. Auzi tu? Rugăciunea de împăcare cu Mine şi cu poporul, tată. Cel ce mai are de ascuns ceva, acela este fur. La împăcare cu Mine nu poţi veni pe ocolite, ci pe drumul cel văzut, tată.

Fiţi atenţi, că se duc la spovedanie creştini care nu cred în lucrarea Mea, care cârtesc, care hulesc, care pun piedici celor ce merg, care vă învinuiesc de mândrie. Aceia să stea la stânga şi să nu ia din masa poporului Meu. Aceia să se ducă să ia de la răstignitorii Mei, care Mă dau spre vânzare pe bani, că o mulţime de creştini au nădejde în preoţii din lume, dar Eu în aceşti preoţi n-am nădejde, de vreme ce sunt răstignitorii Mei. Ei nu stau răstigniţi cu trupul lor, ei calcă poruncile Mele şi Mă vând pe Mine la lume pe bani, şi cu banii îşi fac nevoile lor. Dar preoţii care au rămas cu sfinţenia şi cu lucrarea aceasta de cuvânt, să stea răstigniţi pe cruce şi aşa să dea Trupul şi Sângele Meu la creştinii Mei, că Eu, măi fiilor, de pe cruce am dat Trupul şi Sângele Meu la cei ce au crezut în Mine, la cei ce cred în Mine; de pe cruce şi nu din desfătări trupeşti, ci din răstignire trupească, fiilor.

Am rostit cuvânt că voi aduce lecţie de viaţă pentru slujitorul de la Urziceni ca să-l învăţ şi pe el ce va să zică să poţi fi preot cu această lucrare.

Măi copilule plăpând, tu, tată, Mă iubeşti, dar nu ştii cum să Mă iubeşti. Ia aminte la sfatul Meu de azi, şi să zici mereu aşa: *„Doamne, să fiu în inima Ta, că în inima Ta e numai ca în cer, numai ca Tine, Doamne, numai pe cruce cu trupul şi în cer cu sufletul. Nu Te mai rog să fii Tu în inima mea, că în inima mea sunt eu, iar Tu eşti sfânt, Doamne. Ia-mă să fiu eu în inima Ta, să fiu cuprins de inima Ta, unde e numai cer. Şi atunci când eu mă uit spre pământ, dă-mă din inima Ta afară, ca să văd ce este ameţeala şi să nu mai voiesc să ies din Tine, Doamne, căci Tu eşti curat şi sfânt“.* Aşa să te rogi, copile plăpând, şi să nu te superi pe Mine că-ţi zic plăpând. Eşti plăpând şi cu inima, şi cu trupul, şi cu puterea sufletului, şi de aceea îţi zic să te laşi Mie ca să te plămădesc din nou. Să nu doreşti, tată, să fii mai mare decât ceilalţi fraţi, căci Eu pe apostoli i-am numit fraţii Mei, M-am numit frate cu ei, Eu, Cel ce M-am coborât din cer. Să slujeşti cu iubire şi cu supunere fraţilor Mei, că poporul acesta e popor de fraţi ai Mei, tată. Şi dacă Eu Mă plec la suferinţa şi la dragostea lor, apoi tu să nu faci altfel şi să nu doreşti să fii mai mare ca Mine. Eu M-am aşezat cu păcătoşii şi cu suferinzii la masă, şi i-am făcut creştini şi fraţi ai Mei şi fii ai împărăţiei Mele, şi pe nimeni n-am alungat din cei ce veneau după Mine, din cei ce voiau cu Mine. Tot aşa să faci şi tu, tată, căci Eu te numesc fratele Meu dacă semeni cu Mine în lucru şi în iubire şi în jertfire. Am învăţat azi pe lucrători, şi ai învăţat şi tu azi. Iată, nu puteam să Mă bucur în cetatea aceea în care tu erai stăpân. Eu, unde este stăpân, nu Mă mai bag şi Eu, dar am lucrat pe de lături ca să te dezbar de dorul de stăpânire şi ţi-am spus că una este împărăţia ta întru tine şi întru ale tale, şi alta este împărăţia Mea întru tine şi cu tine şi cu ale tale, că Eu, tată, nu te păgubesc de ale tale când împărăţesc Eu viaţa ta, ci, din contra, te împodobesc şi cu ale Mele, şi facem o împărăţie cerească din împărăţia ta atunci când tu Mă cunoşti de Dumnezeu peste toate.

Ţi-am dat, tată, o proptea de la Mine, că tu erai plăpând, şi eşti încă plăpând, şi nu l-am trimis pe acesta într-o cetate de pace, ci într-o cetate de război l-am trimis. Ţi-am dat această proptea, ca să te pot alege apoi şi pe tine, şi să întocmesc o cetate a poporului Meu din cetatea în care eşti tu slujitor, că M-am lăsat găsit de cei ce nu Mă căutau. Am găsit acolo o mână de fete, şi am zis să le fac fete ale Ierusalimului, şi ca să le fac, Îmi trebuia temelie pentru această zidire. Ai văzut tu ce am făcut Eu, tată? Căci când tu ai venit la Mine, Eu te-am primit, chiar dacă nu te-ai lepădat de tine. Te-am primit şi te-am aşteptat, şi te aştept să te lepezi de tine, că dacă era să te aleg Eu, Eu nu te alegeam, şi mai întâi Mă uitam la statura ta, la voinţa ta întru Mine, şi apoi lucram ca să te întocmesc după voia Mea, dacă voia ta ar fi tras spre Mine, şi numai după aceea te alegeam. Dar tu Mi-ai luat-o înainte şi ai venit, şi Eu a trebuit să Mă aplec în faţa ta, pentru că Eu în faţa celui ce este mare Mă plec, tată. Aşa scrie în lege, şi Eu aşa fac, şi după aceea lucrez să-l cobor pe cel mare de pe tronul său şi să-l iau întru slujirea Mea, căci slujirea Mea este aşa cum M-am arătat Eu între oameni, răstignit şi răbdător, şi apoi înviat din răstignire. Eu numai după răstignire Mi-am dovedit deplina Mea dumnezeire, şi am arătat-o oamenilor care credeau în Mine, căci credinţa face minuni, nu altceva face minunile. Credinţa omului face să se vadă lucrarea Mea prin minuni, şi ţine minte ce te învăţ Eu acum şi ce scriu Eu în carte acum. Un creştin credincios poate să facă din orice

om pe care-l are în cale un preot al minunilor. Dacă preotul ar fi bun şi credincios şi drept, şi dacă cel care vine la preot nu crede cele cerute de la Dumnezeu, nu face Domnul minune, tată. Crede tu ce-ţi spun şi adu-ţi aminte cele ce spuneam Eu, că aşa spuneam: *«Crezi tu că Eu pot să te ajut? „Da, Doamne, cred, ajută-mi să cred"».* Iar Eu, întru smerenia Mea, îi dădeam dreptul de făcător de minuni unui astfel de om, şi îi spuneam: *«Mergi, fie după credinţa ta»,* sau îi spuneam: *«Du-te în pace, credinţa ta te-a mântuit».* Acestea toate le iau din lucrarea Mea şi ţi le amintesc, tată, ca să te deprinzi cu smerenia Mea întru tine, ca să crezi aşa cum credeam Eu când Tatăl Meu lucra minuni la credinţa omului.

Iată astăzi cum se ridică preoţii, şi nu e bine aşa, tată. Nu e bine fără de alegerea Mea, nu e bine, şi nu crede preotul de azi că nu e bine aşa.

Cum ar trebui să se aşeze un preot? Cei ce aşează preoţi, aceia trebuie să semene cu Mine, Cel ce am aşezat preoţi, iar preoţii trebuie să fie numiţi după ce sunt cercetaţi aşa cum scrie în Scripturi. Cel ce este să fie ales preot, acela trebuie să nu fie născut din desfrânare, şi trebuie să fie ridicat din cetatea sa, ca să-l cunoască bine cei din cetate; trebuie să fie ales la această slujire dintre cei mai buni. Iată, tată, cum se lucrează. Se lucrează aşa cum am lucrat Eu în poporul Meu. Iată cum aşez Eu preoţi şi slujitori. Eu ridic din poporul Meu, nu iau din altă parte, nu iau din altă viţă, nu iau din lume pentru poporul Meu. Altfel nu e ca Mine, şi e ca lumea. Eu din poporul Meu M-am ridicat, tată. Eu din Israel M-am sculat şi am slujit celor credincioşi din Israel. Iată ce am început Eu cu poporul Meu, că am ales un copil curat din poporul Meu şi l-am făcut începătură nouă de preoţie sfântă şi l-am dat spre creştere duhovnicească pe acest copil, ca să-l deprind să fie sfânt şi credincios şi aplecat înaintea Mea şi a cuvântului Meu, şi i-am ursit hăinuţa pe care o poartă acum, şi nimeni din afara acestei lucrări nu poate să se fălească cu lucrul Meu din această lucrare. L-am luat şi l-am scuturat de cea mai mică urmă de lumea în care a fost ţinut până la naşterea lui de sus; l-am trecut prin suferinţă şi prin încercări, şi apoi l-am luat şi l-am numit prin cuvântul Meu şi l-am hrănit cu lapte şi miere, şi după creşterea lui cea întru Mine l-am pus înaintea Mea şi l-am învăluit în cămaşa harului Meu, că altfel nu se poate lucra în această grădină, în această lucrare. Nu l-am luat din mijlocul cărţilor, şi l-am scris pe el în cartea Mea şi l-am învăţat Eu carte, că el n-a tânjit să se facă mare prin oameni.

Eu aşa lucrez, şi am începătură nouă şi am luat-o de la capăt, că n-are, tată, cine să mai ungă în vremea aceasta, căci răstignitorii Mei nu pot numi în lucrul Meu. Eu am lucru curat şi deosebit, prin sfinţenie, şi fiii Mei să nu se atingă de ce nu este curat, că dacă se atinge fiul acestei lucrări de ceea ce nu este curat, Eu nu-l primesc pe acela, după cum este scris: *«De ce este necurat să nu vă atingeţi, şi Eu vă voi primi pe voi, şi prin voi voi primi pe cei ce vin spre sfinţenie, şi Îmi veţi fi Mie fii, iar Eu vă voi fi Tată».*

Iată, tată, începătură nouă şi grădină nouă şi cuvântul Meu întru ungere cerească! Iar dacă tu te vei lăsa numai întru învăţătura Mea, Eu voi face şi peste tine aşezare de la Mine, aşa cum am lucrat şi peste încă un slujitor pe care l-am pus să lucreze în poporul Meu, dar l-am numit prin dreapta fiilor Mei, care sunt începătură nouă, căci iarăşi am luat-o de la început. Piatra aceasta şi ungerea aceasta se numeşte Alfa şi Omega. Am despărţit încă o dată veacurile, începând cu această piatră care se numeşte Alfa şi Omega, început şi sfârşit. Dar aştept, tată, cuvântul tău pentru tine, şi apoi îl trec între mărturii, şi apoi ar fi să-ţi dau lucru cu ungere, căci masa Mea nu stă la un loc cu masa lumii. Tu pentru lume trebuie să stai într-un fel, iar pentru masa aceasta, în alt fel, dar pentru asta trebuie să te propteşti în lucrătorii Mei, în temelia Mea, tată. Cel ce ţi l-am dat să te poarte în braţele sale întru lucrarea Mea, o, puţini de tot au făcut ce a făcut el. El, ca şi apostolii, a plecat din pământul său şi din neamul său şi a mers cu Mine ca să păzească turma Mea. Lasă-te purtat de mânuţa lui, că mânuţa lui e binecuvântată prin cuvânt, ca să te ţină de mână să nu cazi, să nu te zgârii, să nu te agăţi de ceva străin. Şi caută, tată, să fii tot mai rupt de lume şi de obiceiul acesta. Staţi în grămadă mereu, acolo unde aveţi culcuş pentru voi în numele Meu, că Eu am scris cetate din cetăţile Mele şi locul de creştini de la Urziceni.

Iar pe cel ce este dat de la Mine la voi, îl rog Eu, Domnul, să-şi înmulţească răbdarea şi bărbăţia şi veghea şi cercetarea, tată. Eu îl voi cerceta pe el deosebit, aşa cum deosebit cercetez pe lucrători, şi îl voi învăţa mereu cum să stea el înaintea Mea şi înaintea ta, cetate de la Urziceni, căci acum ai temelie. Acolo, tată, trebuie trup răstignit, că nu e răstignit. Acolo, cel ce face hrană pentru oile Mele, trebuie să-şi răstignească bine trupul, să-l bată bine în cuie şi să nu scoată mâinile din cuie, că dacă le scoate, acelea sunt mâini libere, şi nu e răstignită mâna liberă. Fiţi atenţi la cuvântul Meu şi trăiţi-l, tată, şi faceţi-vă voinici cu această hrană, ca să Mă uit cu drag la voi şi la creşterea voastră şi la întregirea voastră, şi să nu slăbească veghea străjerului Meu care este dat acolo la veghe.

Măi iubiţii Mei, este astăzi a doua zi din praznic, este praznic trei zile, tată, iar azi serbăm pe botezătorul României, Andrei apostolul, şi tot lângă Verginica îl serbăm. În ziua care a trecut am scris sărbătoarea cuvântului de sfinţire şi de pecetluire a grădinii Sfintei Sfintelor, a altarului cel coborât din cer pe pământ. Iar în ziua care urmează, măi fiilor, serbăm pe Verginica, tată, şi iată praznic lung peste jertfelnicul de nou Ierusalim.

Am stat în sfat cu voi întru creştere şi statură duhovnicească, tată. Toţi lucrătorii cei numiţi, să lucreze unul în jurul altuia şi în jurul cuvântului Meu venit pe nori. Învăţaţi poporul cum să creadă în Mine prin cuvântul acesta venit pe nori. Cercetaţi inima poporului Meu, şi inimioarele cele moi ale celor tineri, căci mult îi iubesc. Ei se luptă să placă Mie, tată, dar trebuie ajutaţi. De aceea am ales între lucrători şi tinerei mai măricei cu mintea şi cu ungerea. De aceea, tată, v-am ales pe toţi, şi iată, şi copiii Mei de la iesle sunt mititei, dar nimeni să nu dispreţuiască tinereţea lor. Să-i ascultaţi pe cei ce Mă ascultă şi să vă muşcaţi limba dacă ea ar da să se mişte spre clevetirea unşilor Mei. Spălaţi-vă de acest păcat, şi să se oprească păcatul acesta.

E praznic sfânt şi mare, tată. Sărbătorim pe Verginica şi ziua ei de înălţare, şi pe încă o fiică iubită, care a lucrat în poporul Meu, şi care lucrează şi din cer, căci a fost mare între lucrători, şi mare este şi din cer, şi stăruie pe lângă toate puterile cereşti pentru tine, Israele. Este cea care a stat lângă Verginica patruzeci de zile în vremea ei de post. Mă voi strecura cu cuvântul lui Verginica, şi mult aşteaptă Verginica, şi va avea cu ea pe fiica cea care a avut-o lângă lucrul ei.

Israele, e praznic mare, tată, şi trebuia să fie mare şi cu tine, Israele.

Ierusalime, vino spre creştere şi te grăbeşte să creşti, ca să vezi tainele cele ascunse ale acestei lucrări de cuvânt dumnezeiesc.

Păstorii Mei, să fiţi fericiţi, tată, că iată ce avem! Avem fii din fii, şi vom merge lucrând, nu vom sta, căci iată, lucrăm, şi mult aş fi voit să fi lucrat de mult aşa. Fiţi cu duh de

bucurie, iubiții Mei păstori, căci Israel se va întări. Ceea ce este de întărit, se va întări, iar ceea ce este de îndoit, se va îndoi, şi vom deosebi acest popor. Dar această lucrare se va face din cer şi nu de la voi; de la Tatăl şi nu altfel, măi fiilor. Păstorii Mei, fiți pildă mai mult ca oricând. Iată, voi veni cu Verginica şi ea vă va aduce poveţe de Duh Sfânt, că Eu sunt cuvântul ei, şi cu cuvântul ei vom pecetlui praznicul cel lung al acestei grădini, care stă înaintea poporului Meu spre slujbă.

Aduceți pe surioara lui Verginica să audă cuvântul Meu şi să se întărească şi ea cu voi. Aveți grijă de ea, aveți cu toții grijă. Nu de cele pământeşti, că pe acelea le are, dar aveți grijă de Mine, ca să fiu cu ea întru dreptate, că iată, poporul cel fățarnic s-a prăbuşit, după cum este scris: *«Îi voi prăbuşi prin gura profeților Mei».*

Aveți grijă unul de altul, şi să vă potriviți la lucru cu Mine, tată. Eu vă ating cu mâna Mea, Eu vă dau pacea Mea. Pace vouă, fiilor! Harul Meu vi-l dau vouă, ca să aveți har şi să dați peste Israel lucru cu har.

Pace vouă, şi înălțare vouă întru Duhul Sfânt! Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 1994

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița Domnului

Omul nou: om născut prin cuvântul Domnului. Grăirea sfintei Virginia cu poporul şi cu păstorii lui.

Ezi de sobor ceresc peste grădina începutului cel nou, de nou Ierusalim, iar Eu, Domnul Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, însemnez prin cuvânt această zi şi aşez cuvântul în carte, şi de aceea rostesc mai întâi: pace!

Pace vouă, fii ai grădinii cuvântului Meu, căci în grădina în care sunteți aşezați, se lasă din nori glasul Meu peste grădină, râu de cuvânt, izvorât din cer, care-şi are curs în nori ai slavei, măi fiilor, nu în nori de ploaie, tată, ci în nori de ploaie de cuvânt, şi curge cuvântul din râul său şi udă această grădină, precum norii de ploaie udă cu apă pământul.

Eu sunt Domnul, Cel ce umplu pământul şi cerul de glasul cuvântului Meu, dar cine, tată, Mă aude? că nu are nimeni urechi de auzit, nu are lumea credință în lucrarea lui Dumnezeu cea dintre început şi sfârşit, cea de şapte veacuri şi mai bine, şi iată, această profeție de şapte vremi s-a împlinit, şi dacă s-a împlinit, s-a sfârşit, şi Eu am luat-o de la capăt şi aşez nestricăciune pe pământ, aşez om nou pe pământ, om născut din cuvânt. Nu mai aşez om făcut, şi aşez de data aceasta om născut prin cuvânt. Eu număr din nou de la capăt, încă un pic mai număr, un pic, un pic, şi nu mai număr apoi, căci timpul se face sul şi nu se mai numeşte timpul timp.

Măi fiilor, de când a început să se numere timpul? Iată taină vă spun vouă azi, că timpul s-a numărat de om şi şi-a început numărătoarea după ce omul a fost aşezat pe pământ, după ce Eu l-am luat pe om din Eden, după ce omul a luat ştiință, tată. În Eden era altfel omul, nu era cum este acum, măi fiilor, şi e mare taină omul din Eden. De aceea vin mereu şi te rog, fiule de azi, să nu mai cauți să ştii nimic din cele de pe pământ, din cele de la om, căci omul era altfel în Eden şi nu ştia ce ştie omul de pe pământ. Altfel a fost omul întocmit, nu cum este el acum. Şi numai după ce s-a făcut altfel decât era în Eden, numai după aceea a fost să numere omul, şi şi-a numărat timpul său; ba a numărat şi timpul său din Eden, dar după aceea, tată, căci după ce a gustat din cele oprite, omul a ştiut ce ştia Dumnezeu.

Timpul, măi fiilor, s-a numărat începând cu ieşirea omului din rai, şi iată, una este legea raiului, şi alta este legea omului de pe pământ, şi mare taină poartă această piatră pe care sunteți voi aşezați prin cuvânt, iar pe piatra voastră este săpată Verginica, trâmbița Mea cea de apoi. Verginica este piatra voastră, şi această temelie a scris sfârşit peste timpul omului, măi fiilor. E greu de înțeles aşa precum în cer, chiar şi de voi e greu de înțeles, pentru că voi încă sunteți pe drum, şi pentru că Eu încă Îmi continui drumul spre venirea cea văzută. În cer, măi fiilor, nu tot aşa se vorbeşte. Cu cerul e altă lege; e lege de rai cu cei din cer, care şi-au recăpătat sufletul şi trupul ca în rai. E grea această taină adâncă, dar suntem pe drumul ei, măi fiilor, şi îi vom ajunge capătul, şi ea se va descoperi, şi se va cunoaşte bine Scriptura cea de răscumpărare a trupurilor, Scriptura cea de Eden veşnic şi nezdruncinat, căci Edenul aşteaptă pe cei de pe urmă, care au cheia de la Dumnezeu. Amin.

Verginica este cu Mine, este întru Mine, şi Eu întru ea sunt, şi suntem veniți cu mare bucurie, cu mare slavă cerească şi cu mare aşezare de slavă, căci ea este trâmbița Mea, precum pe pământ a fost, precum în trup a fost. Dar iată ce trâmbițează ea, căci pământul şi trupul se fac noi, şi se împlineşte Scriptura aceasta.

Verginico, intră, tată, în carte, că de mult n-ai intrat. Cartea Noastră e poarta Noastră spre cei din trup, şi ei mănâncă din carte şi se fac nestricăcioşi; se fac, pentru că mănâncă din cer, Verginico. O, intră, tată, în carte şi dă-le să mănânce şi să-şi desăvârşească ochii şi cuvântul proorocesc, care este aşteptat de cer. Pace ție, Verginica Mea! Cuvântul tău sunt Eu, iar tu eşti cuvântul Meu. Amin.

— Pace ție, grădinița mea de fii, grădinița mea de copii! Mă uit peste statura fiilor mei, şi vin cum vine o pasăre cu boabe în cioc şi le dă la pui boabe.

O, măi fiilor, mare este pentru cer taina acestei grădini, şi mare să fie şi pentru voi, şi mari să fiți şi voi, după cum taina în care stați e mare.

Suflă Duhul Sfânt peste grădină. Iată, mă aşez în carte. Îl las mereu pe Domnul, măi copii, că poporul meu e slab în credință şi nu înțelege bine ce a fost şi cum a fost Domnul întru mine. E plăpând poporul în credință şi abia crede în cuvântul rostit de Domnul. De aceea fac eu aşa, de aceea nu-mi mai grăbesc graiul spre carte, dar de popor nu mă despart, şi îl slujesc mereu, şi îi aduc mereu cerul, şi îl îngrădesc de peste tot cu pază, căci locul meu este poporul meu, şi vreau să fac din el cer pentru Domnul şi pentru mine şi pentru cer.

O, e mare fericire în cer când Domnul grăieşte peste poporul acesta! Domnul grăieşte cu omul, şi cerul îşi face urechi de auzit cu ajutorul trupului lui Israel, şi să ştiți, măi copii, că e dornic cerul să vă ajute, e dornic să vă audă cerându-i voi ajutor. Sunt dornici sfinții să coboare la voi şi să lucreze plată pentru voi şi credință prin voi. Mi-e dor, fiilor, să lucrez prin voi, şi ce mare bucurie e pe duhul meu când aud copiii că mă strigă spre ei, că mă cheamă să lucrez pentru ei, că mă trimit să lucrez pentru ei şi că îmi dau de lucru pentru binele ceresc al lor!

E mare taina lui Dumnezeu care a fost lucrată prin mine, căci eu Îl acopeream pe Domnul cu trupul meu, ca să poată sta înaintea lui Israel cel de azi, că omul, fiilor, nu poate vedea pe Dumnezeu şi să rămână omul viu, dar fiul cel credincios din lucrarea aceasta, a priceput bine şi a crezut bine taina lui Dumnezeu în trupul meu, şi iată taină, că Domnul a fost în mijlocul acestui popor şi mulți nu L-au cunoscut nici măcar prin credință. Cu Moise vorbea Domnul din nori şi din

rug şi din văzduh şi din cele nevăzute, şi Moise credea fără să vadă faţa Domnului, şi faţa Domnului era aceea a împlinirii cuvântului Său, rostit către Moise.

Dar faţa Domnului de azi, ce este, măi copii? O, şi veţi vedea tot mai desluşit de acum faţa Domnului în împlinirea cuvântului Său. Aceasta este faţa lui Dumnezeu: împlinirea cuvântului lui Dumnezeu, iar împlinirea cea tainică a cuvântului Său este faţa cea nevăzută a Domnului. Această împlinire tainică a celor nevăzute e lucrare mare, măi fiilor. Cele nevăzute lucrate de Domnul prin acest popor şi înfăptuite prin cuvântul Său, rostit peste acest popor martor, aceste împliniri nevăzute sunt multe de tot, multe şi mari şi minunate, şi vă aşteaptă, măi fiilor credincioşi. Taina celor nevăzute e o taină frumoasă, şi de aceea Se luptă Domnul să vindece ochii acestui popor ca să vadă cu ei cele ce ochiul omenesc nu a văzut şi la mintea omului nu s-au suit.

O, măi fiilor, eu am cu mine pe sora Leana, şi se bucură cu mine, şi eu mă bucur cu ea, şi ne bucurăm cu toţii, fiilor. Ea a umblat mult lângă mine pe vremea trupului cel văzut al nostru, şi tot mult umblăm şi acum, căci mulţi din poporul acesta o cheamă în rugăciunea lor, şi ea se grăbeşte să le împlinească lipsurile de putere, căci ea are putere ca în cer, şi are trecere uşoară şi pătrunde uşor pe unde nu poate omul pătrunde. Aşa este cel ce este cu cerul. Ea a avut mare smerenie în trup, şi tot aşa lucrează şi în cer, faţă de toţi sfinţii. Cel ceresc care a venit din această lucrare, are trecere mare, măi fiilor. Rugaţi-vă la cei din cer care sunt din această lucrare. Măi copii, să nu mai suferiţi. Vă încurcă suferinţa. Eu voiesc să nu fie suferinţă în poporul meu, să nu mai fie nici în trup, nici în duh. Dar suferinţa cea în duh lăcrimează cerul. Suferinţa cea în trup vă lăcrimează pe voi, iar suferinţa cea în duh lăcrimează cerul şi puterea cerului. O mulţime de lucruri v-aş spune eu acum de prin poporul nostru, dar vreau să fiţi cu bucurie, că azi e zi de praznic sfânt, şi eu serbez la voi. Nu vreau să mă plâng la voi. Vreau să serbez ziua mea de înălţare când eu m-am unit cu cerul pentru mijlocire la Dumnezeu, pentru ca să port spre cer pe poporul meu.

Iată, timpul cel de până acum s-a depănat şi şi-a sfârşit depănarea, căci voi, măi fiilor, sunteţi numiţi în cer începătură nouă, după cum a fost făgăduinţa în Scripturi despre Paştele cel nou pe care Domnul îl aşează în împărăţia Sa, fiindcă aici este împărăţie cerească. Împărăţie cerească înseamnă acolo unde toţi mănâncă Paştele Domnului. Tinereţe fără de bătrâneţe şi viaţă fără de moarte este acolo unde în fiecare zi se mănâncă Paştele Domnului întru sfinţenie. E îngrozitoare pentru duhul rău această taină de viaţă fără de moarte, căci viaţa fără de moarte este Domnul Iisus Hristos fără de oprire în om. Şi fiţi atenţi, copiii mei, ca să arătaţi bine înviaţi prin acest veşnic Paşti al sărbătorii Mielului lui Dumnezeu, căci voi prin Sângele Mielului lui Dumnezeu aţi biruit. Voi nu trebuie să fiţi pământeşti, că mare este taina care vă cuprinde pe voi. Voi sunteţi semnul lui Dumnezeu între vremi, şi duceţi acest semn până la toate marginile, căci judecata Domnului se scrie de Dumnezeu până la margini. Amin.

Se binecuvintează masa mea de praznic cu voi, şi cele ce veţi gusta din masa mea, şi să vă fie fruct de sănătate de duh şi de trup şi de pace, măi fiilor.

Se binecuvintează credinţa şi viaţa şi împlinirea cea cu Domnul, pentru surioara mea, ca să aibă putere cu Domnul surioara mea. Iată, trag în jurul ei hotar şi însemnez hotarul şi curăţ mereu cele ale ei şi îi dau de la Domnul îngeri îngrijitori şi ştergar ceresc, ca să fie mereu ştearsă de necurăţia din jur, şi îi dau putere să vă asculte. Să vă asculte şi să vă iubească şi să vă vestească la poporul meu cel credincios şi la cel necredincios; şi îi dau duh şi cuvânt bun şi drept; şi îi dau duh de ascultare şi de atenţie, iar voi să-i vestiţi aceste daruri pe care eu azi i le dăruiesc, şi o rog să facă mai des rost de rugăciuni de dezlegare şi de împăcare şi de curăţire, ca să aibă ea putere din puterea cea bună, şi să vă asculte pe voi, copii ai cuvântului lui Dumnezeu. Cine iese din cuvântul vostru, iese din cuvântul lui Dumnezeu, dar poporul acesta nu pricepe această înfricoşată taină în care voi staţi.

Se binecuvintează păstorii, măi copii, şi să se îmbrace cu putere şi să înţeleagă bine cum vine această îmbrăcăminte şi din ce este alcătuită această armătură. Peste ei să nu-şi facă loc descurajarea, dar să nu-şi lucreze descurajare, şi, din contra, să-şi curețe din jurul lor tot ce pot curăţi cu mâinile lor, iar pe celelalte să le lase în grija Domnului. Eu le dau dar de sănătate, că mult este de folos acum darul acesta. Eu le dau darul răbdării şi al bunei prevederi, dar le-am dat daruri mari, le-am dat fii lucrători, le-am dat toiag făgăduit încă de mult, dar eu nu ştiu cât au înţeles ei atunci.

Iar vouă, fiilor din grădiniţă, care luaţi şi vestiţi împărăţia cerurilor, vă dau puterea împlinirilor peste voi; vă umplu guriţele cu izvor de râuri de ape vii, cu izvor de minuni lucrate prin cuvânt, şi cu duh de îndrăzneală peste vremea care îşi vede, de-acum, hotarul. Voi, şi piatra pe care staţi, purtaţi semnele Alfa şi Omega, dar să fiţi desăvârşiţi întru această credinţă.

Pe cei doi vestitori îi îmbrac în armătură cerească şi le lipesc aripioare ca să poată zbura pe deasupra răului pământului. Eu binecuvintez locul unde-şi aşează masa de vestire a Noului Ierusalim şi a întoarcerii omului spre cele nestricăcioase. Eu binecuvintez intrările şi ieşirile lor şi cuvintele lor, şi voi face din cuvintele lor săbii de Duh Sfânt, săbii de foc şi pară de foc, ca să învieze sufletul omului cel pământesc.

Se binecuvintează cele ieşite din carte înaintea oamenilor. Să ia oamenii şi să mănânce cuvântul lui Dumnezeu; să mănânce şi să-L simtă pe Dumnezeu.

Se binecuvintează paza cerească, cea care este în jurul lui Israel şi cea care este în jurul grădiniţei mele de copii. Sfinţii arhangheli Mihail şi Gavriil sunt în faţa ocrotitorilor cereşti.

Şi iată, binecuvintez cu binecuvântare cerească pe cei mai mititei, pe cei mai moi, pe copiii cei tinerei care urmează această lucrare, pe cei ce cântă în mijlocul lui Israel, pe cei ce strigă la mine. O, eu îi iubesc şi îi cercetez şi lucrez în gândul şi în mintea lor şi le fac curat în inimă, dar lucrez prin voi, copii lucrători. Eu stau în voi la lucru, şi voi să vă adunaţi spre lucru duhovnicesc, că mare bucurie e pe cer şi pe mine când are cerul la cine veni, când are unde să-şi plece capul ca să asculte cântarea celor răscumpăraţi.

Binecuvintez pe cei ce sunt învăţaţi de cer, şi pe cei ce învaţă din cer; pe cei ce se lasă învăţaţi, şi pe cei ce învaţă în numele meu, căci eu sunt învăţătoare în poporul meu, şi lucrez prin fii.

Iată, ziua cea lungă de prăznuire o pecetluiesc cu cuvântul meu cel ceresc. Pace ţie, Israele iubit, care mă iubeşti! Iubeşte-mă, că eu mult te iubesc.

Pace ţie, grădiniţa mea de copii! Luaţi din grădiniţă şi daţi această hrană şi celorlalţi din Israel, căci grădiniţa e la mijloc, măi fiilor. Pace vouă, întru sărbătoare binecuvântată! Eu mă odihnesc întru ale mele şi mă întăresc întru cele ale mele, întru ai mei. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 1994

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 1995

Praznicul Naşterii Domnului

Taina venirii Domnului atunci şi acum, trup şi cuvânt, „la glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu“. Împlinirea proorociilor din Scripturi.

Eu cânt poporului Meu cântarea îngerilor naşterii Mele din Fecioară. Eu cânt cu îngeraşii care au vestit naşterea Mea între oameni.

Pace ţie, poporul Meu! În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, pace ţie, poporul Meu, poporul Meu cel nou! Eu cânt ţie cu îngeraşii care au vestit naşterea Mea, după cum a fost proorocia cea rostită despre această minune cerească, despre naşterea Mea între oameni. Eu M-am născut din Tatăl mai înainte de toţi vecii. Eu M-am născut din Dumnezeu, şi din Lumină M-am născut, ca să fiu Lumina oamenilor. M-am născut din Lumină, şi sunt Lumină. Mai întâi a zis Dumnezeu să fie lumină, şi a fost lumină dacă a zis Dumnezeu. Mai întâi s-a făcut lumina, aşa a fost începutul celor văzute şi nevăzute. În ziua întâi s-a făcut lumina la început, iar la sfârşit, în ziua întâi din săptămână Eu, Domnul, Lumina lumii, am înviat dintre cei morţi, dintre cei din întuneric, măi fiilor, în ziua întâi am înviat. Amin.

Eu cânt poporului Meu cântarea îngeraşilor naşterii Mele din lumină. Slavă şi mărire întru cei de sus, slavă lui Dumnezeu întru cei de sus, şi pace pe pământ, şi lumină pe pământ, şi bunăvoire între oamenii care au lumină, cei ce Mă au pe Mine de lumină, căci Eu sunt lumina oamenilor care stau întru lumină.

Pace şi bunăvoire peste ieslea cuvântului Meu, ieslea Mea cea iubită, despre care scrie în prooroci, ieslea în care-Mi am sălăşluire, căci acest pământ în care-Mi am Eu ieslea acum, este pământ proorocit şi ales ca să-Mi fie Mie petec de pământ şi vârf de munte şi Sion binecuvântat, din vârful căruia Eu stau şi binevestesc bunăvestire de lumină cerească peste oamenii care-şi aleg calea aceasta. Pace vouă, fiii Mei de la iesle, străjerii Mei cei mititei! Pace vouă, că Mi-aţi făcut sălaşul păcii la voi, că Mi-aţi dat voie să-Mi fac prin voi sălaş de pace şi de cuvânt peste pământ. Iată cer nou şi pământ nou, căci deasupra ieslei de la voi am cerul deschis, tată. Deschid mereu şi cuvintez şi Îmi las glasul peste pământul acesta nou. O, să nu doriţi nimic altceva. Vă este de ajuns harul Meu, măi fiilor mititei. Staţi înaintea Mea. Vă este de ajuns. Staţi, tată, ca să pot Eu sta înaintea poporului Meu, aşa cum am stat înaintea lui Israel prin Moise.

Oamenii lumii îşi fac daruri unii altora când vine această sărbătoare. Acesta este un obicei rămas din vremea naşterii Mele când cei trei crai care au mers după stea au adus daruri la ieslea naşterii Mele, au adus aur, smirnă şi tămâie, şi a rămas de pomenire acest obicei, şi a luat şi lumea obiceiul acesta. Dar lumea aduce daruri lumii; lume pe lume se cinsteşte, nu pe Mine, măi fiilor. Dar iată, Eu, Cel primit de ieslea necuvântătoarelor, vă aduc din cer darul păcii Mele şi îl pun peste voi, copii ai ieslei Mele, că iată, am ieslea sălăşluire şi în vremea aceasta. Mai-marii bisericii din lume zic că voi sunteţi uscaţi şi nu Mă primesc pe Mine prin voi. Ei zic că voi sunteţi sterpi şi că nu aveţi rod dumnezeiesc prin această lucrare de cuvânt. Dar iată, şi atunci a fost să fiu primit pe pământ în ieslea cu paie, şi paiele M-au cunoscut şi Mi-au încălzit trupul Meu cel mic, care n-a găsit loc să vină pe pământ, şi a găsit loc în paie. Şi astăzi, tot aşa, iar Eu fac din uscat verde, dar fac şi din verde uscat, că fără de cuvântul Meu totul este uscat şi secetos.

Slava Mea să fie întru voi, copii ai ieslei cuvântului Meu, şi să rodiţi bunăvoire peste poporul Meu cel din vremea aceasta, peste poporul lui Verginica, măi fiilor. Iată taină vă spun vouă, şi o despecetluiesc între ai Mei; vă spun despre taina venirii Mele atunci şi acum. Scris este în Scripturi: *«Domnul Însuşi, la glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi cei morţi vor învia întâi, iar cei vii se vor îmbrăca întru nestricăciune, şi moarte nu va mai fi, şi pururea vom fi cu Domnul apoi»*.

O, Ierusalime, iubitul Meu popor, aşa scrie în cartea mărturiilor, şi precum magii credeau în proorocia cea despre naşterea Împăratului lumii, şi precum ei au înţeles din proorocii naşterea Mea şi au crezut, şi precum au plecat ei dinspre răsărit după stea ca să-L afle pe Cel născut din cer, şi precum ei au crezut prezicerilor cele din vreme făcute de înţelepţii cei de demult, aşa şi tu să crezi, şi să crezi mai bine ca aceia, fiule, că aceia erau înţelepţi păgâni, şi aveau credinţă în profeţiile rostite pe pământ, dar tu, poporul Meu, eşti creştin, şi tu trebuie să crezi mai tare ca aceia, că iată, îţi desfac taina venirii Mele. Aşa scrie în Scripturi: *«Însuşi Domnul, la glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer»*.

O, Ierusalime, copilul Meu de azi, pruncul Meu, poporul Meu de azi! Eu am pus nume lui Verginica. O numeam în mijlocul tău trâmbiţa lui Dumnezeu, Ierusalime de azi. Verginica s-a numit trâmbiţa lui Dumnezeu, şi tu n-ai priceput venirea Mea prin cuvântul cel rostit al Scripturii. Când M-am coborât în trup prin Maica Mea Fecioara, am coborât la glasul arhanghelului şi am venit spre arătare, iar acum am venit şi M-am coborât întru trâmbiţa lui Dumnezeu, după cum este scris: *«La glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu»*. Mă coboram din cer în ea, măi poporul Meu, în trâmbiţa Mea Mă coboram din cer, şi eram înaintea ta în ea, ca să te înviez pe tine şi ca să înviez morţii tăi, tată, că dacă tu auzeai glasul Meu, îl auzea tot trupul tău, tot poporul tău, tot neamul tău, până la Avraam, tată, până la al miilea neam al tău, până la Avraam, părintele celor credincioşi, şi morţii tăi înviau la

glasul trâmbiţei lui Dumnezeu, iar pe tine, cel ce erai viu, te luam în lucrarea Mea ca să stai în ea, copilul Meu de azi.

Ai stat tu în lucrarea Mea, măi fiule? Iată, tată, am făcut o sită pe măsura bobului de grâu, şi acum se va vedea cum ai stat tu în lucrarea Mea, copilul Meu din Ierusalim. Am făcut sită şi voi cerne cu ea pe fiii acestui popor. În vremea lui Noe am avut şi atunci sită, şi am pus în sită şi atunci pe toţi, şi n-a rămas în sită decât bobul de grâu, bobul curat şi întreg în ascultare şi în credinţă. În vremea aceasta am făcut iarăşi sită pentru poporul Meu, şi îi spun poporului Meu să fie ca grâul curat, ca bobul de grâu întreg şi curat şi nepătat şi neamestecat. Ce este întreg şi împlinit şi curat şi sănătos va rămâne în sită, iar ce este mic şi sterp şi neîmplinit şi străin de Mine va trece prin sită. Eu nu mai am vremea înainte, că Eu am venit şi am spus mereu că fiii acestei lucrări sunt încheierea veacului omului. O, puţini din Ierusalim au crezut cuvintele Mele. Le-au pus pe seama omului şi nu le-au crezut de la Mine, şi dacă au făcut aşa, au rămas cu veacul acesta cei ce n-au ştiut să creadă şi să se împlinească. Să fi zis copilul acestui popor, să fi zis cum a zis Fecioara Maica Mea: *«Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul Domnului»*. Şi iată, copile din Ierusalim, dacă tu ai stat întru lucrarea Mea, se va vedea acum, căci în sita de alegere şi de sortare va rămâne bobul cel întreg, şi de aceea ţi-am zis Eu mereu, să te îndrăgosteşti de Mine, Ierusalime, aşa cum şi Eu, tată, sunt îndrăgostit de tine. Dar acum vreau să-Mi văd pe cel ce Mi-a fost credincios şi să-l iau în sânul Meu şi să fiu pururea apoi cu el, după cum scrie în Scripturi, căci Verginica a fost trâmbiţa lui Dumnezeu întru care Eu am coborât la tine ca să te nasc, Ierusalime, ca să stai apoi îmbrăţişat cu Mine şi ca să-ţi dau îmbrăţişarea Mea şi să te numesc Ierusalim şi să te am la inimă, să te am în inima Mea cerească, fiindcă Eu am inimă, fiule, am inimă ca omul, şi nu poţi să spui că nu am.

Eu M-am născut din om la glasul arhanghelului, şi M-am născut în chip minunat, iar Fecioara întru care am luat trup a rămas fecioară şi după naşterea Mea. Eu M-am născut în chip minunat, şi tu nu poţi să înţelegi. Îţi trebuie credinţă mare, tată. Tatăl Meu M-a născut din Fecioară, prin uşile închise M-a scos, şi n-a stricat trupul Fecioarei, şi a rămas fecior trupul Fecioarei.

Femeia a fost luată din bărbat, măi fiilor. A luat Dumnezeu o mână de carne din coastele bărbatului şi i-a umplut înapoi locul cu carne, de nu s-a mai cunoscut ce a luat Dumnezeu, şi din carnea aceea a făcut pe femeie, din carne şi din cuvânt a făcut-o. Pe bărbat l-a făcut din lut şi din cuvânt şi din duh, iar pe femeie a făcut-o din bărbat şi din cuvânt, din carne şi din cuvânt. Eu când am ieşit din pântecele Fecioarei, tot aşa am fost. M-a luat Tatăl din ea fără să se cunoască, fără să strice trupul Fecioarei. Prin cuvânt M-a scos din pântecele Fecioarei în care Mă sălăşluisem la glasul arhanghelului. M-am născut în chip minunat, în chip dumnezeiesc, măi fiilor. Este scris, dar puţin se pătrund cele scrise; este scris că dreptul Iosif a luat pe Fecioara la el acasă, dar n-a cunoscut-o până ce a născut pe Fiul lui Dumnezeu. Când Iosif a văzut pe Fiul Cel născut lângă Fecioară, atunci a înţeles desăvârşit, atunci a crezut şi a cunoscut desăvârşit minunea naşterii Mele din Fecioară, şi apoi a mărturisit, dar la puţini a mărturisit, la puţini şi atunci, dar nici astăzi, nici lumea, nici creştinii nu ştiu să înţeleagă bine minunea naşterii Mele din Fecioară.

O, Ierusalime, ce bine era de tine dacă ai fi citit şi tu profeţiile şi Scriptura şi tainele ei, şi să fi crezut, tată! Ai fi ştiut şi tu să crezi ca magii, ca samarineanca şi ca toţi cei care cunoşteau cartea proorociilor. Samarineanca era de neam păgân şi citea cartea proorociilor şi ştia că trebuie să vină Mesia, şi când L-a întâlnit, a crezut că este El, Cel ce trebuia să vină. Iată, poporul Meu, tu nu citeşti proorociile. Vezi tu, creştine, de ce am venit Eu ca să vorbesc cu tine iar? Am venit că tu nu citeşti, şi am venit să-ţi spun să citeşti, ca să crezi în împlinirea proorociilor, fiule. Am venit să-ţi spun Eu despre Mine dacă tu nu citeşti ca să ştii şi ca să aştepţi, şi îţi spun lucruri şi mai mari dacă am venit la tine. Dar tu trebuia să ştii cuvântul Meu cel prin prooroci şi prin apostoli, aşa cum ştia samarineanca, măcar că ea era de neam străin. Magii ştiau, pentru că citiseră cartea proorociilor. Şi tu trebuia să ştii, Ierusalime, trebuia să ştii de Mine şi de tine şi să cauţi să fii cu Mine, să cauţi să vezi că eşti proorocit de prooroci, şi să stai în lucrarea Mea cea proorocită de Dumnezeu prin prooroci. O, dar cum vine asta, să stai în lucrarea Mea? O, nu este pom bun, şi ca să facă roade rele, şi nu este pom rău, să facă roade bune, şi fiecăruia i se văd roadele, şi de aceea am făcut o sită, ca să văd care este rod şi care nu este rod. Scris este că omul scoate bune sau rele din vistieria inimii lui, şi aşa se văd roadele inimii lui.

Eu, Domnul, M-am săturat de duhul iscodirii din mijlocul acestui popor. Vă spun şi Eu vouă că M-am săturat, şi îi poruncesc acestui duh al iscodirii să iasă din poporul Meu, să cadă jos din sită şi să fie scos din hotarele poporului Meu. M-am săturat de el, măi fiilor. Se făleşte şi scoate limba la masa Mea, şi scoate cele rele din vistieriile lui. Eu v-am rugat pe voi, lucrătorii Mei, şi iar vă rog, nu mai băgaţi în sfatul lui Israel vorbire cu cei iscoditori, cu cei seci de credinţă, cu cei obraznici prin cuvinte şi cu pieptul semeţ de cele iscoditoare din inima lor. Şi fiţi atenţi că voi folosi sita, măi fiilor. Mie Îmi trebuie acum bobul cel de grâu curat, bobul cel din hambar, nu bobul cel răzleţ, nu orice fel de bob de grâu, ci bobul cel ales de Mine, cel ales cu sita aceasta, căci tu, poporul Meu, eşti un grâu de soi, tată, şi din acest soi opresc numai bobul cel împlinit, care se lasă lucrat de mâna Mea, de moara Mea, de râşniţa Mea, ca să-l decojesc şi să-l vântur de pleavă şi să-l râşnesc ca să-l fac făină şi să-l frământ şi să-l supun şi să-l dau Duhului Sfânt, ca prin acest cuptor să fac din grâu pâine pentru masa Mea cea veşnică.

Ierusalime, copilul Meu, ia căldură de la Mine, tată, ca să nu mai fii rece şi nepăsător şi neştiutor.

O, fiilor iubiţi, fiilor lucrători, care lucraţi în poporul Meu peste fiii poporului Meu! Voi aveţi durere, aveţi durerea Mea în voi, aveţi zdrobirea Mea în voi. Durerea voastră Mă cheamă lângă voi, şi să Mă lăsaţi să v-o iau, că rău vă apasă, şi milă Mi-e de voi. E răzvrătit Ierusalimul şi nu ştie ce să facă, dar să Mă primească şi să Mă lase să-i vindec nestatornicia.

Ierusalime, am în tine fii nestatornici, care-Mi tulbură duhul poporului Meu. O, până când Îmi mai fac aceştia zdrobiri peste pacea poporului Meu? Ierusalime, poporul Meu, copilul Meu, am în tine putregaiuri, tată, şi Îmi îmbolnăvesc trupul tău, Ierusalime. Eu sunt capul tău, şi tu eşti trupul Meu, şi nu mai vreau să ai mădulare bolnave, Ierusalime. Vreau să te îngrijesc, să te curăţ, aşa cum se curăţă şi se taie pomul primăvara, şi vreau să sortez mlădiţele cele sălbatice, care nici până acum nu ştiu din ce trup sunt. Poporul Meu va fi deosebit de toată lumea de pe pământ, căci aşa am profeţit în cartea acestei lucrări. Şi iată, iau cartea şi scot apă din ea şi dau la lume, ca să creadă lumea în proorociile acestei lucrări, care s-au prezis din vreme, şi vor veni de la răsărit şi de la apus şi vor sta la această masă, iar fiii acestei mese vor fi sortaţi cu sita de sortare, ca să am grâu curat pe masă şi să fie masă de

praznic curat şi neamestecat cu jertfele idolilor. Cine încă mai slujeşte la idoli, cine încă se mai închină la idoli şi la trup, acela va trece prin sită. Nu-i nimic dacă acela nu crede ce-i spun, dar Eu cred ce spun, şi poporul Meu de la masa Mea va fi ales bob cu bob.

Ierusalime, copilul Meu cel născut din sânul Meu, din cuvântul Meu, că din sânul Meu iau cuvântul Meu; lasă-te născut din Mine, Ierusalime, iubitul Meu copil, şi să fii prunc, şi să fii copil şi să mănânci din cer, că iată ce fac: îţi dau cu linguriţa din cer hrană gata mestecată, copilul Meu. Vai de tine dacă te vei mai răzvrăti la masa Mea! Când se răzvrăteşte frate pe frate în acest popor, pe Mine se răzvrăteşte. Când aud Eu grai de judecată peste lucrarea Mea, peste fiii Mei cei lucrători, care duc zdrobirea Mea cu inima lor, o, când aud Eu cuvinte de iscodire şi de răzvrătire de la cei nestatornici din tine, Ierusalime, Îmi vine să Mă mânii, dar Eu Mă gândesc, ca un Dumnezeu, să nu strivesc grâul. Şi voi folosi sita de sortare şi voi lucra cu înţelepciune cerească să nu se dea vina pe om, să nu se dea vina pe cel ce stă înaintea Mea pentru tine, Ierusalime.

O, copile care eşti nestatornic şi răzvrătit! Cum te-ai strecurat tu în grâul Meu ca să-Mi tulburi semănătura? Şi dacă te-ai strecurat aşa soi rău cum eşti, de ce nu te-ai lăsat îmbrăcat şi altoit ca la masa aceasta? Ai venit şi ai intrat în semănătura Mea ca să ţipi la Mine, ca să calci pe spice şi să-Mi striveşti bobul cel proaspăt. Ce să fac Eu cu tine? Cu nestatornicia şi cu duhul tău iscoditor, ce să fac? Iată, voi face ceea ce este scris în prooroci, dar tu nu te temi, de vreme ce nu ştii ce am rostit prin prooroci. Şi vei pieri din îngâmfare, căci soiul rău nu poate face roade bune decât dacă este altoit. Dar dacă nu te-ai lăsat altoit nici până acum, ai rămas soi rău, şi proorociile se vor împlini cuvânt cu cuvânt. Am scris Alfa şi Omega, şi aceasta înseamnă pecetluirea vremii. Această piatră pe care am scris această lucrare este hotarul de despărţire dintre noapte şi zi, şi Eu am vestit această împlinire. Eu sunt Alfa şi Omega. Eu sunt temelia cea nouă.

Ierusalime, lasă, tată, ştiinţa ta, şi să fii omul cel de la sfârşit, care ia ştiinţa Mea în el, că omul cel de la început a furat ştiinţa lui Dumnezeu, şi iată, ştiinţa este moarte. Copilul Meu, intră, tată, în cele dintru început, intră în ascultare şi nu te mai amesteca să ştii ceva de pe pământ, ceva din lume, ceva din ştiinţa care vine de la om. Mă doare când văd că nu Mă asculţi. Vorbeşte cu proorocii şi cu apostolii, copilul Meu, vorbeşte cu Mine, Cel proorocit de prooroci şi de apostoli, că şi apostolii au fost proorocii Mei, şi a fost cuvântul Meu cuvântul lor. Nu mai vorbi cu lumea, nu mai vorbi din lume. Vorbeşte cu cerul, şi din cer vorbeşte, căci din cer sunt o mulţime de vorbiri. Omul cel de la început a vorbit altceva decât îi spusese Dumnezeu, şi a pierdut Edenul, tată. Te-am aşteptat să înveţi să vorbeşti din cer, şi tu faci ce faci, şi iar vorbeşti din cele din lume. Nu aşa, tată. Eu vreau să te întorc în lumină, vreau să te întorc în Mine, fiule din Ierusalim; vreau să fii Ierusalim ceresc, nu Ierusalim pământesc, că Eu vreau să cobor cerul pe pământ, vreau să aduc cerul pe pământ, căci pământul este aşternut picioarelor Mele, după cum este scris.

E sărbătoare de naştere, copile din Ierusalim, şi Eu am deschis cerul deasupra ieslei Mele şi te-am udat pe tine, Israele, cu ploaia cuvântului Meu. Tu să trăieşti din cuvântul Meu, să iei viaţă din el, şi să iei ascultare din el, căci cuvântul Meu sunt Eu.

Te aşteaptă cele nevăzute ca să te facă să le vezi, Israele, copil al venirii Mele întru trâmbiţa Mea. E Verginica cu şiruri de îngeraşi ca să cânte ieslei Mele şi sărbătorii naşterii. La început a fost facere, şi la sfârşit e naştere, iar tu să fii un neam născut din cer, Ierusalime; tu şi fiii tăi să fii poporul Meu cel sfânt şi trupul Meu cel sfânt şi templul Meu cel sfânt şi aşternutul Meu întru care binevoiesc.

Pace vouă, copii şi bătrâni, tineri şi vârstnici, că iată, pământul cântă cerului, şi cerul cântă pământului Meu cel nou, şi se înnoieşte cerul întru bucurie nouă. De şapte veacuri aşteaptă cerul să se arate Ierusalimul cel de la sfârşit, cel născut de sus prin cuvânt, la glasul trâmbiţei Mele. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, şi peste voi pace şi bunăvoire şi mulţumire întru Duhul Sfânt!

Lumea zice *„La mulţi ani!“* la sărbătoarea Crăciunului, şi îşi fac daruri unii altora fiii lumii, iar Eu, Domnul, vă aduc veşnicie, tată, şi tinereţe fără bătrâneţe şi început fără de sfârşit. Iată Eu şi copiii Mei şi bucuria Mea cu ei!

Pace peste păstori şi peste oi! Pace între cer şi pământ! Pace între tine şi Dumnezeu, Ierusalime, copilul Meu, fiul Meu cel iubit, întru care am binevoit!

Ierusalime, tu eşti fiul Meu, tată, iar fiii tăi să se odihnească unul într-altul, în numele Meu. Precum Eu sunt întru Tatăl, şi Tatăl întru Mine, aşa, Ierusalime, să fii tu întru Mine, şi Eu întru tine, şi unii într-alţii să fiţi, copii din Ierusalim. Să fiţi ca Mine, fără de păcat, că Eu v-am iertat păcatele voastre cele de până acum; le-am iertat, tată, dacă voi Mi le-aţi arătat la vedere şi la auzire. Dar am în Ierusalim fii care au dosit, şi voi folosi acum sita, căci grâul Meu are preţuire după cum îi este bobul.

Pace ţie şi veşnicie şi naştere veşnică! Să nu mai fie moarte după naştere, şi să fie naştere veşnică, întru viaţă veşnică, în Fiul Cel Unul născut şi din Care eşti tu născut, Ierusalime. Iată Duhul Meu peste tine. La botezul Meu în Iordan a venit peste Mine în chip trupesc Duhul Sfânt. Aşa va fi şi cu tine, Ierusalime, înaintea neamurilor pământului, şi te voi numi poporul Meu întru care binevoiesc. Amin.

25 decembrie 1994/7 ianuarie 1995

Sărbătoarea sfântului mucenic şi arhidiacon Ştefan

Naşterea din nou, prin sfinţenie, împlineşte Scriptura de om nou şi de înnoire a lumii. Hrană ca în Eden rânduieşte Domnul pentru ucenicii Săi din urmă.

Colindul poporului cel nou a colindat cerul, dar iată, cerul colindă şi el pământului Meu cel nou, Ierusalimului Meu cel mititel şi nou, şi ieslei Mele, măi Ierusalime, căci am ieslea Mea în mijlocul tău, şi la iesle vin colindătorii.

E pacea Mea cu voi, copii ai Ierusalimului. Pace vouă! În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, se uneşte cerul şi pământul spre lucrare de cuvânt. Am serbat sărbătoare de naştere trei zile. Am cuvântat la început de sărbătoare peste ieslea Mea, şi cuvintez şi la capătul sărbătorii, căci am primit veste, tată, că vin colindători din cer la ieslea Mea de pe pământ.

Astăzi serbăm soborul unui tânăr, măi fiilor, tânăr ca şi tinerii Mei din Ierusalim care s-au pornit spre ieslea Mea cu colindele naşterii. Mucenicul Ştefan, cel întâi mucenicit după învierea Mea dintre cei morţi, vine să colinde cu mucenicii numelui Meu şi să se închine ieslei Mele, căci am iesle sălăşluire în mijlocul Ierusalimului, am staul sfinţit şi împrejmuit în mijlocul vremii rele în care s-a născut poporul Meu Ierusalim.

Ierusalime tată, Eu te-am născut pe vreme rea, rea de tot, măi fiule de azi, vreme de mare necaz între vremile ceru-

lui, dar te-am născut. Te-am născut şi te-am crescut, Ierusalime, şi unii din fiii tăi şi-au luat partea şi au plecat s-o cheltuie în străini, şi nu s-au mai întors în staul, şi iată, staulul are hotarul pus, şi poporul Meu este însemnat şi pecetluit, şi l-am pus să dea la râşniţă ca să pregătim hrană şi masă nouă. Rău Îmi pare de fiii care s-au dus pierzând averea cea de la Mine, şi iată, acum ei sunt cu mâinile goale şi cu braţele pline de vânt, şi îi bate vântul într-o parte şi în alta, şi n-au ţară, căci ţara lor era Ierusalimul. Cine M-a înşelat pe Mine, cine M-a părăsit, cine M-a minţit, cine M-a hulit, cine M-a defăimat şi Mi-a pus nume de ocară, acela trebuia să plece, trebuia să pice de pe acest munte, că nu e de glumă în lucrarea cuvântului lui Dumnezeu, care vine din cer şi care se lucrează cu măiestrie cerească prin sfinţi şi prin îngeri şi prin Dumnezeu, Care este slujit de sfinţi şi de îngeri, după cum este scris despre rugăciunile sfinţilor care stau înaintea Mea.

Ştefan cel tinerel a luat o ceată de mucenici şi a venit la Mine ca să mergem să aducem colind la ieslea Mea. O, Israele, tu nu ştii, măi poporul Meu, ce face cerul pentru tine. O, Ierusalime viu, tu nu ştii, tată, ce statură ai tu în cer; nu ştii, şi nu M-ai crezut când ţi-am spus, că mereu ţi-am spus, dar tu ţi-ai astupat inima şi mintea ca să nu ştii. Iată, copiii cei tinerei din Israel care s-au pornit cu cântări de colind la ieslea Mea, copiii aceştia au stârnit râvna cerului, râvna tinerilor cerului şi a mucenicilor numelui Meu, şi venim cu colindul la iesle. Cine, măi fiilor, au colindat la ieslea Mea de atunci? Au colindat îngeraşii din cer, şi au auzit păstoraşii de pe pământ. Păstoraşii au văzut pe îngeri, au văzut alai ceresc, alai mare şi lumină mare în vreme de noapte, şi au coborât de la stână şi au venit să afle pe Copilul Cel culcat în iesle, după cum a fost peste ei anunţul îngeraşilor. Îngeraşii, tată, au vorbit cu ciobănaşii şi le-au spus de Mine că M-am născut şi că sunt culcat în iesle. Nu că nu M-au primit cei bogaţi ca să Mă nasc în casa lor, nu, fiilor. Mie nu Mi-a plăcut să vin în palate bogate, nu Mi-a plăcut aşa ceva. Îmi trebuia loc curat, şi în case era murdar, măi fiilor, era lume, era stricăciune. Omul nu ştie limba lui Dumnezeu, şi nu are cine să înţeleagă nimic, dar firea ştie limba lui Dumnezeu; şi animalele şi păsările ştiu limba lui Dumnezeu. Mie nu Mi-a fost drag de învelişuri şi paturi moi. Mi-a fost drag să vin în mijlocul firii, Mi-a fost drag să fiu primit de paie şi de sufletul cel cald al vitelor care au suflat peste Mine ca să-Mi încălzească trupul Meu cel dumnezeiesc. Am trimis îngeraşii înaintea păstoraşilor pe munte, în mijlocul firii, şi au colindat la păstoraşi vestea cea mare a veacurilor. Ce au colindat îngeraşii, măi fiilor? Ce colind au cântat ei în noaptea naşterii Mele? Iată, adună cerul colindul cel de atunci cu colindele de acum, şi întregeşte şi uneşte colindul de atunci şi de acum: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire! Amin. Slavă ieslei Cuvântului, slavă Cuvântului de la iesle, şi pace peste iesle, că Mie nu-Mi place în palate şi în podoabe omeneşti. Slavă pietricelei albe, căci această pietricică din mijlocul acestei grădiniţe, este podoabă cerească, este cuvântul Meu, căci din cuvânt s-a zidit, şi de fiii cuvântului a fost întocmită această pietricică, şi nu este un basm, şi este adevărat, măi fiilor, căci basmul pe care Eu vi l-am povestit mereu de când am venit la voi, vi l-am făcut adevăr şi credinţă. Cine a crezut, acum vede şi crede, iar cine nu a crezut, nu vede şi nu crede şi nu înţelege dacă vede, de vreme ce nu a crezut până acum.

Se mânie iudeii pe voi şi dau să vă sfâşie şi dau cu pietre în voi când vă văd strălucirea, când văd ei strălucirea Mea cu voi. Biserica a fost călăuză spre lucrarea Mea, spre cuvântul Meu, care vă însoţeşte şi care vă împrejmuieşte acum; v-a fost călăuză atâta timp cât n-a ştiut că voi aveţi izvorul cuvântului Meu şi pe Mine cu voi prin cuvânt. Dar când M-a aflat pe Mine cu voi, atunci ea s-a sculat asupra voastră, şi s-a văzut ce este sub veşmântul cel de deasupra al bisericii lumii. S-a întâmplat cu voi ca şi cu Ştefan, fiilor, căci când el s-a sculat să descurce nedumerirea iudeilor care se întrebau cine este Hristos, atunci iudeii s-au umplut de indignare şi de mare ruşine când M-au văzut pe Mine strălucind pe faţa lui Ştefan, după cum este scris: *«Şi s-a făcut faţa lui cu strălucire de înger»*. Aşa şi voi străluciţi în mijlocul cuvântului Meu, care vădeşte stricăciunea şi necredinţa oamenilor bisericii. Ştefan, măi fiilor, şi-a dat sufletul în culmea fericirii, căci pentru Mine l-a dat, şi Mie Mi l-a dat, şi n-a simţit fiorul morţii, pentru că era pe buze şi pe inimă cu numele Meu, cu Mine, cu mărturisirea Celui fără de moarte, pentru că Mă iubea pe Mine mai mult decât pe el însuşi, mai mult decât viaţa lui, şi a venit la Mine şi lângă Mine, şi biserica cea de atunci l-a numit întâiul mucenic al lui Iisus Hristos. Dar au fost şi alţi mucenici ai numelui Meu, mai înainte de Ştefan. A fost Zaharia, rudenia Mea de la templu, rudenie după Fecioara mamă; au fost pruncii ucişi de Irod pentru numele Meu; a fost orbul cel vindecat, şi pe care l-a omorât Saul în râvna lui pentru lege; au fost atâţia creştini omorâţi de mai-marii templului, pentru că-i vedeau vindecaţi sau pentru că se purtau după Mine şi credeau în Mine; a fost Ioan, naşul Meu de botez, şi a fost Ştefan, mucenicit după învierea Mea, întâiul mucenicit după învierea Mea. Şi iată unde sunt aceştia, că vin cu ei la ieslea Mea şi rostim colindul îngerilor şi urare cerească peste Ierusalim şi mulţumire pentru colindul tinerilor din Ierusalim.

A plâns cerul plâns de bucurie la cântecul de colind al celor din Ierusalim, şi s-au bucurat străjerii Mei de la iesle, cu bucuria Mea în ei. Frăţiori doi câte doi, şi câte trei, îmbujoraţi de ger şi de drum. Frăţior cu surioară, surioară cu frăţior, o, ce frumos este aceasta! Aşa au fost, fiilor, şi apostolii Mei, frăţiori perechi, şi rudenii, aşa cum am fost Eu, rudenie după Maica Mea şi după Iosif, cel ce M-a ocrotit, rudenie cu Zaharia, cu Ioan, naşul Meu de botez, şi cu apostolii, ucenicii Mei. Aşa şi azi am lucrat. S-a găsit şi atunci iudă, s-a găsit şi acum, că Eu sunt acelaşi, măi fiilor, şi unde sunt Eu, acolo este şi Iuda. Dar sunt şi ucenici, sunt, şi Eu am mare bucurie, mare de tot, că văd copiii răsăriţi pe cale, care au luat cârma în locul părinţilor lor. Eu plâng de bucuria aceasta şi Mă rog Tatălui Meu şi al tău, Ierusalime, Mă rog pentru aceştia de azi şi suflu Duh Sfânt peste ei şi îi îmbrac cu cuvântul Meu mereu.

O, copii frumoşi, aşa cum a fost Daniel cel preaiubit şi scump al Meu! Era frumos Daniel, şi n-a voit să mănânce din hrana împăratului veacului acesta, şi era frumos mâncând seminţe şi legume, căci sămânţa, tată, încolţeşte şi dă rod frumos şi tânăr. Cine mănâncă mâncare cu carne, acela nu este frumos ca Daniel. Cine mănâncă legume din seminţe, şi seminţe din legume şi din fructe, acela este frumos ca Daniel şi ca cei trei prieteni ai săi, care iubeau pe Dumnezeu şi care iubeau curăţenia de trup, tată. Să fiţi frumoşi, şi sănătoşi să fiţi, măi fiilor colindători, măi fiilor din Ierusalim. Să fiţi curaţi, tată, că sufletele şi trupurile tinerilor lumii sunt murdare şi întinate şi urâte şi vândute patimilor şi duhului destrăbălat al lui Baal, care învaţă să cânte şi să joace la trâmbiţa lui Baal. Fiţi cuminţi cu mintea şi cu inima şi fiţi uniţi cu Mine şi întru Mine, că şi Eu am fost tânăr, şi n-am îmbătrânit. Am fost tânăr şi am fost ispitit de cele ale veacului acesta, că am plecat

în pustie şi am stat flămând patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi ca să-Mi pregătesc ieşirea Mea cea dumnezeiască, dinainte de patimă. Şi a venit după Mine duhul veacului acesta şi M-a ispitit în clipa când am flămânzit, după cele patruzeci de zile, şi a voit să-Mi ispitească statornicia şi Mi-a arătat faţa lumii şi împărăţia ei ca să Mi-o dea Mie dacă voiesc. Cine se închină duhului veacului acesta, acela are toată bogăţia veacului acesta, dar Eu am respins această bogăţie pe care el Mi-o pusese în faţă, şi de necaz el a voit să Mă omoare, a voit să Mă arunce jos de pe înălţimea templului. Dar n-a putut să Mă biruie, măi fiilor, şi apoi Eu i-am spus: *«Treci înapoia Mea, satano, şi să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău, după cum este scris».*

Am fost ispitit întru toate, în afară de păcat, măi fiilor. Iată ce taină: în afară de păcat. Cu aceasta n-a putut să Mă ispitească, de vreme ce Eu nu aveam peste Mine păcatul strămoşesc, căci Eu M-am născut de la Duhul Sfânt, nu din sămânţă a poftei trupeşti. Căutaţi să fiţi ca Mine, fiilor. Lăsaţi-vă născuţi din Mine, din Duhul Sfânt, ca Mine, fără de păcat, că Eu îl lucrez pe omul cel nou după chipul şi asemănarea Mea, cu duh dătător de viaţă. Eu te nasc din cer, fiule, din Duhul Sfânt la credinţa ta. Eu M-am născut din Fecioară la glasul arhanghelului, şi din Duhul Sfânt, zămislit în Fecioară. Iar tu, Ierusalime, să te naşti din Mine, din bărbat, din fecior ceresc, la credinţa ta şi din cuvântul Meu. Pe Adam l-am făcut din cuvânt şi din lut. Am zis cuvânt: *«Să facem om după chipul şi asemănarea Noastră».* Acesta a fost cuvântul, şi apoi lutul s-a supus cuvântului şi Duhului, şi din bărbat am luat pe femeie, măi fiilor. Iată cum s-a făcut omul la început. Nu din poftă, nu din sămânţă, ci din cuvânt şi din duh, şi acum îl fac din credinţă şi din cuvânt, adică din Mine născut, căci Eu Mă numesc Cuvântul.

Fiule, la credinţa ta Eu te nasc din Dumnezeu, din cer, după cum este scris: *«Cine nu se naşte de sus, acela nu poate intra cu împărăţia cerurilor».* Dacă eşti născut de jos, din sămânţă de poftă trupească, dacă aşa eşti născut, din om trupesc, acum lasă-te la cuvântul Meu născut, ca să te numesc fără de păcat şi să nu mai aibă ispita putere asupra ta, Ierusalime, fiul Meu cel născut de sus. Mă doare durerea de la sfârşitul veacului, Mă doare după cei plecaţi din cer şi care au căzut iar în lume, că iată ce am pătit Eu! Am pierdut familii întregi pentru copii, şi rău Mă ustură locul de unde s-au desprins aceste mădulare, căci s-au desprins din trupul lui Hristos mădulare, şi locul Mă ustură şi Mă arde, şi se făleşte duhul veacului acesta la usturimile Mele.

Iată, copiilor şi tinerilor, că nu demult Mi s-a prăbuşit o familie de fii şi au căzut pe pământ, căci i-a aruncat pe pământ nestatornicia care vine de la veacul acesta. Am avut o familie de fini, şi unul din ei a plecat spunând aşa: *„Tată, decât să fac alte păcate, decât să păcătuiesc, mai bine mă însor şi intru sub lege şi stau aşa cum pot“.* Iată, măi fiilor, usturime pe Mine, usturime fără de mângâiere. Eu voiesc să te scot de sub lege, Ierusalime, şi tu te smulgi de la Mine şi te bagi sub piatra legii şi Îmi culci la pământ tot neamul tău. O, şi îţi voi cere neamul tău din mâna ta, să vezi ce-ţi voi face, că îţi voi cere ce Mi-ai doborât de la faţa Mea, tu, care te făleşti acum cu casă nouă, cu trai lumesc, şi cu trupul te făleşti, şi ai să vezi că nu vor trece cuvintele Mele, şi le voi aduce la împlinire.

Vă aduc aminte, tinerilor, de usturimea aceasta a Mea, că rău Mă ustură, că acesta a fost ispitit de păcat. Eu am fost ispitit de toate, în afară de păcat. Iată ce este păcatul! Acesta este păcatul şi nu altceva. Ispita este ispită, şi păcatul este păcat, şi nu este acelaşi lucru. Nu cumva să vă lăsaţi omorâţi de păcat. Să nu căutaţi moartea, fiilor, căci numai în braţele Mele este viaţa şi grădina ta, Ierusalime. Eu te nasc din Mine. Eu sunt fără de păcat. Eu sunt din Duhul Sfânt născut, din cer, Ierusalime. Este scris în profeţia acestei lucrări de carte cerească, spre sfârşit este scris aşa: *«Pune-ţi, fiule, acoperământ pe capul tău, căci pentru cârpa aceasta sau pentru basca aceasta vei pieri pe cale, tu şi toată casa ta».* Şi iată, n-a fost minciună cuvântul profeţit, căci cei ce n-au ascultat şi n-au crezut profeţiei acestea au pierit, după cum a fost profeţia, au pierit în păcate, căci i-au ajuns păcatele neascultării şi i-au făcut robi legii şi au fost răscumpăraţi de veacul acesta. O, şi vine o durere mare pentru aceste fapte de necredinţă, dar voi, cei ce aţi rămas cu Mine, fiţi fără de păcat şi rămâneţi aşa întru Mine, rămâneţi ai lui Hristos, că nu minte Scriptura care zice: *«Cei ce sunt ai lui Hristos şi-au răstignit trupul şi patimile şi poftele, ca să umble întru Duhul».* Părinţii voştri au stat în lucrarea Mea, dar au stat cu trupul, tată, iar voi să staţi cu duhul. Voi să nu mai cereţi de la Mine trup, şi să cereţi duh şi cer şi rai, şi sfinţenie să cereţi de la Mine, ca să pot, măi fiilor, să fac din voi hrană cerească, de jertfă şi de credinţă mare peste vreme. Inimile voastre şi credinţa din ele să fie hrana Mea şi masa Mea şi odihna Mea şi ziua Mea de odihnă şi ieslea Mea de poposire cu cuvântul cel de viaţă întocmitor. Îmbrăcaţi-vă cu straie creştineşti şi hrăniţi-vă cu lapte şi miere, aşa cum v-am făgăduit, şi fiţi sfinţi, precum Eu sunt sfânt. Nu vă sminţiţi de cuvântul lapte, căci sânul cu lapte este pământul. Fructele şi legumele sunt lapte; lapte este numele lor, căci toate au lapte în ele, lapte dulce şi sănătos şi dat omului de Mine. Laptele de la animale l-a luat omul, dar laptele adevărat Eu vi l-am dat spre hrană. Cine nu vrea, nu vrea. Ce să-i fac celui ce nu vrea? Celui ce nu ştie, ce să-i mai fac? Acela ştie numai împotrivire, numai neascultare. Acela nu iubeşte viaţa; acela iubeşte boala, şi are boală dacă o iubeşte, căci boala se face din neascultare. Lumea toată e bolnavă din carne, şi nu ştie lumea de unde are boala. Din carnea ucisă de om vine boala şi năravul rău al omului. Dacă treci printr-un codru des şi te întâlneşti cu un leu, acela trage la carne, pentru că este carnivor. Carnea la carne trage. Dacă te întâlneşti cu un cerb, acela nu te sfâşie, că el mănâncă verdeaţă. Iată ce deosebire. Sfinţii din pustie nu erau sfâşiaţi de fiare, pentru că aceia nu erau vinovaţi de carne, nu miroseau a fapte ucigaşe, nu miroseau a sânge, şi fiarele le slujeau şi li se supuneau ca lui Dumnezeu. De la carne vine şi pofta cărnii, măi fiilor. Dar Eu am zis, şi voi împliniţi acum; am zis să fiţi de acum ai Duhului Sfânt şi să fiţi duhovniceşti. Amin.

Pace vouă, celor ce sunteţi duhovniceşti! Din fireşti v-aţi făcut duhovniceşti, dar fiţi, tată, duhovniceşti, şi cu mintea, şi cu inima, şi cu ochii, şi cu urechea, şi cu graiul, şi cu purtarea, ca să se cunoască ai cui fii sunteţi. Nu căutaţi să fiţi avuţi în vremea aceasta, şi căutaţi să lucraţi planul Meu în vremea aceasta.

Vino, Ierusalime, întru nestricăciune, vino! Vino, că aceasta e profeţia cea pentru tine, Ierusalime, fiul Meu cel născut din Mine, din făt ceresc născut şi nu luat din lut sau din om. Vino, Ierusalime, vino! Vino, fiule, întru veacul cel fără de sfârşit, şi să nu te plictiseşti cu Mine, să nu-ţi pierzi răbdarea şi credinţa, căci cele ce nu se văd se vor lăsa spre tine. Caută să fii fără de sfârşit, că fără căutarea ta Eu nu pot să-ţi fac veşnicie peste tine. Caută să intri întru cele ce vor fi fără de sfârşit, şi cântă colindă de veac nou şi fără de sfârşit, colindă de naştere fără de moarte. Ierusalime, vino, tată, să ne

odihnim de osteneala cea de şapte mii de ani, căci aşa am făgăduit părintelui Avraam! Vino, Ierusalime, întru cele profeţite pentru tine! Nu te lăsa tras din staulul Meu, că lupul, fiule, nu trage la cel ce este curat şi cuminte.

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, şi pace peste tine, Ierusalime, nădejdea Mea cea din vremea din urmă! Pace şi bunăvoire peste ograda ta, Ierusalime, peste lucrarea Mea cu tine, peste lucrarea ta cu Mine, iubitul Meu fiu, Ierusalimul Meu iubit! Amin, amin, amin.

27 decembrie 1994/9 ianuarie 1995

Praznicul Botezului Domnului

Credinţa lui Avraam este pildă pentru poporul cuvântului. Botezul cu Duhul Sfânt şi cu foc. Pocăinţa şi mărturisirea sunt lucrări înaintemergătoare sfinţeniei, credinţei şi Duhului Sfânt în om.

Iată călătorie cerească de la cer la pământ şi de la pământ la cer. Eu vin din cer la voi, şi voi de pe pământ căutaţi spre cer, şi ne întâlnim şi sărbătorim sărbătoare de cuvânt ceresc şi de botez ceresc întru numele Meu.

O, popor ceresc, vezi tu, Israele, de ce te-am rugat să te laşi cu cerul, de ce te-am rugat să fii ceresc? O, n-am vorbit cu nimeni până acum aşa cum am vorbit cu tine, atât cât am vorbit cu tine în vremea Mea de patruzeci de ani cu tine, că M-am coborât din cer la tine întru trâmbiţa lui Dumnezeu. După cum era scris în Scripturi, aşa M-am coborât la tine. M-am coborât să vorbesc cu tine cum vorbea Avraam cu îngerul lui Dumnezeu care se ducea să prăpădească Sodoma şi Gomora. Aşa am făcut şi cu tine, Israele, copilul Meu cel făgăduit lui Avraam. M-am pornit să nimicesc fărădelegea de pe pământ şi M-am oprit de vorbă cu tine în călătoria Mea, aşa cum am făcut vorbire cu Avraam. Tu crezi că Avraam n-ar fi putut să nu creadă? Ar fi putut să facă şi el ca tine, dar n-a făcut ca tine. El a crezut că Eu sunt Cel ce vorbesc cu el. El a cunoscut coborârea Sfintei Treimi şi a zis: *«Doamne, dacă am aflat har înaintea Ta, intră şi la mine»*, şi a pus masă lui Dumnezeu, Avraam, şi s-a scris în dreptul lui Avraam dreptate şi neprihănire. Şi Avraam ar fi putut spune că nu sunt Eu, dar el a fost cu credinţă şi i-a rămas numele de părinte al celor credincioşi.

Iată călătorie cerească. Fiul lui Dumnezeu Se apropie de scăldătoarea cuvântului Său, aşa cum S-a apropiat la Iordan, de i-a ieşit în cale lui Ioan ca să înceapă botezul pocăinţei în numele Lui şi cu El. Eu, măi fiilor, M-am lăsat însemnat de botezul lui Ioan ca să întregesc taina botezului cu apă, căci la botezul Meu în Iordan am fost botezat cu apă şi cu Duhul Sfânt, că M-a acoperit Duhul Sfânt în chipul Său trupesc, cu chipul porumbelului, măi Israele, botez cu apă şi cu Duhul Sfânt. Ioan M-a botezat cu apă, şi Tatăl M-a botezat cu Duhul Sfânt în chip văzut, ca să fie la Iordan Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin.

Iată-Mă cu ceruri deschise deasupra ieslei cuvântului Meu, deasupra scăldătoarei Siloamului cel nou, deasupra râului vieţii, Ierusalime, căci din cer curge Iordanul vieţii. Râul vieţii curge din cer peste gura izvorului cuvântului Meu, iar Eu, Domnul, rostesc vestire şi cuvânt de Bobotează cerească: Se binecuvântează şi se sfinţeşte cu Duhul Sfânt apa râului vieţii şi apa izvoarelor din grădina râului vieţii, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Acum două mii de ani aşa i-am spus lui Ioan la Iordan: *«Lasă aşa acum, că Nouă Ni se cuvine să împlinim toată dreptatea»*, iar acum Eu botez cu Duhul Sfânt şi cu foc, după cum a fost proorocia cea de la Ioan Botezătorul. Şi cum cu Duh Sfânt şi cu foc? Tu trebuie să ştii să răspunzi, Ierusalime, copil hrănit cu Duhul Sfânt. Ce înseamnă cu Duh Sfânt şi cu foc? Înseamnă grâu şi pleavă. Grâul se botează cu Duhul Sfânt, şi pleava se botează cu foc. Ce este grâul, şi ce este pleava, măi fiilor? O, bine este să fie omul grâu şi să nu fie pleavă, dar e pleavă toată lumea, şi nu ştie ce înseamnă botezul cu Duhul Sfânt şi botezul cu foc. Aceste două taine sunt una la un capăt, şi alta la celălalt capăt. Botezul cu Duhul Sfânt este pentru cei ce cred şi împlinesc legea cerului sfânt, de unde vine Duhul Sfânt. Iar botezul cu foc este pentru cei ce s-au despărţit de voia cerului şi de legea Domnului, şi aceia sunt botezaţi cu foc, după cum este scris: *«Se vor mântui ca prin foc»*. Şi, iarăşi, scris este: *«Domnul are lopata în mână ca să cureţe aria Sa şi ca să adune grâul Său în jitniţe, iar pleava să o ardă cu foc nestins»*. Aşa a spus Ioan: *„aria Sa şi grâul Său"*, că nu toată aria şi nu tot grâul sunt ale Domnului, pentru că unii numai din fire fac cele ale ariei şi ale grâului, dar nu şi din credinţă în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, căci scris este: *«Eu sunt Lumina lumii»*; şi, iarăşi, scris este: *«Fiţi fii ai zilei, căci lumina a fost numită ziuă»*. Ziua vine de la Mine, din Mine este făcută, căci Eu sunt ziua. Nu de la soare vine ziua. Soarele acoperă taina zilei, dar ziua este din ea însăşi, din Mine, fiilor, din lumină, căci numele Meu este Lumină şi este Cuvânt. Voi, cei care aţi rămas cu Mine în încercările Mele, vouă v-am dat cuvântul Meu să-l suflaţi peste poporul Meu şi peste lume.

Israele, am în tine fii născuţi de sus, din cuvânt şi din credinţă şi din Duhul Sfânt. Aceştia s-au lăsat născuţi şi pecetluiţi de cuvântul Meu ca să iasă înaintea ta cu Mine şi să-ţi dea cuvântul Meu. Te caut, fiule, te caut, Israele, şi te chem să vii să cuvintez peste tine. Te chem să crezi cuvântul Meu, că asta înseamnă să vii. Dacă vii şi nu crezi, să nu mai vii, că asta nu înseamnă că vii. Să nu mai vii aşa. Aşa a fost şi atunci când se ţineau mulţi ucenici după Mine, şi să vezi ce păţanie s-a petrecut şi atunci! Se certau iudeii pentru cuvintele Mele când le spuneam: *«Eu sunt pâinea care se coboară din cer, şi cine va mânca din ea, va trăi prin Mine»*. Cel ce Mă mănâncă pe Mine, va trăi prin Mine. Mulţi ucenici care auzeau aceasta, ziceau: *«E greu cuvântul acesta. Cine poate să-l asculte?»*, căci şi ucenicii Mei cârteau împotriva Mea dacă nu s-au lăsat să fie grâu de al Meu, şi atunci le-am spus: *«De ce vă sminteşte aceasta? Dacă Mă veţi vedea suindu-Mă acolo unde eram mai înainte?»*. Iată, Israele, cuvântul Meu era Duh, iar ei erau trup. Scris este în cuvântul Meu că Duhul este Cel ce dă viaţă, şi trupul nu foloseşte la nimic. Trupul fără viaţă, fără Duh, nu foloseşte la nimic. Erau între aceia şi din cei care credeau, şi de aceea am spus lor: *«Nimeni nu poate să vină la Mine dacă nu-i este dat de la Tatăl»*. Dar cei trupeşti n-au înţeles, şi atunci mulţi dintre ei s-au retras şi n-au mai umblat cu Mine, şi am rămas numai cu cei doisprezece, care au înţeles de la Mine cuvintele vieţii veşnice, şi aceia au crezut că sunt Fiul lui Dumnezeu Cel viu.

Vezi, măi Israele, de ce ţi-am amintit Eu lucrul Meu de atunci? Ca să vezi că aşa a fost şi atunci. Mulţi au venit să asculte cuvântul Meu, dar a fost greu pentru mulţi, greu de împlinit dacă ţineau la trup, şi iată, trupul nu foloseşte la nimic. Aşa şi acum, cu lucrarea Mea de cuvânt. O mulţime de trupuri au venit să audă, şi venind nu veneau, şi auzind nu auzeau şi nu împlineau cuvintele vieţii. Şi iată de ce-ţi spun Eu ţie azi, Israele: dacă vii şi nu crezi, să nu mai vii, să nu mai vii aşa. Dacă vii şi nu vrei să împlineşti cuvântul Meu, să nu

mai vii. Tu de ce crezi că vorbeam vorbire cu greutate acum două mii de ani? Făceam aşa, ca să sortez grâul de pleavă. Făceam aşa, ca să plece cei ce nu credeau, cei ce erau trup fără credinţă, adică fără duh. Aşa fac şi acum, şi voi aduce cuvinte de taină tot mai greu de înţeles pentru cei ce n-au voit să-şi dea trupul deoparte. Aşa am să fac, ca să pot rămâne cu aria Mea şi cu grâul Meu, ca să mai pot lucra, tată, că nu se mai poate să mai lucrăm ca până acum. Dacă vii şi nu crezi, să nu mai vii, iar Eu voi împlini acest cuvânt al Meu. Cine crede, acela împlineşte cuvântul Meu fără nici un fel de vorbă. Cine crede, acela înţelege. Cine nu crede nu înţelege cuvintele Mele. Ierusalime, nu vezi, fiule, că acestea sunt cuvintele Mele? Îţi spun şi ţie aşa cum am spus acum două mii de ani, că aşa le-am spus celor de atunci: *«Dacă nu credeţi în Mine, credeţi în cuvintele acestea ale lui Dumnezeu».* Şi ţie îţi spun azi: dacă tu nu crezi că Eu sunt Cel ce grăiesc de deasupra ta, crede măcar în aceste cuvinte dumnezeieşti căci sunt dumnezeieşti, şi nu omeneşti. Cuvintele omeneşti sunt altceva decât acestea, Israele. O, în zadar te mai iau Eu în toate felurile, că tu n-ai să te poţi dezvinovăţi în faţa Mea. Dacă vii şi nu crezi, să nu mai vii, iar dacă vii şi crezi, să vii şi să stai supus aşezării Mele, iar altfel să nu stai şi altfel să nu vii, altfel să nu mai vii. Nu cumva să mai vii şi să mai ţipi la Mine. Ajunge, tată! Eu închid uşa pentru cei ce ţipă la Mine şi umblă la aşezarea Mea ca să judece de pe pământ.

Măi Ierusalime, uită-te ce ordine a avut lucrarea Mea în lume acum două mii de ani. Când a fost să rostesc mântuirea omului prin răstignirea şi prin învierea Mea, am lucrat mai întâi cu vestea pocăinţei, şi cine se aşeza întru pocăinţă şi întru credinţă şi întru sfinţenie, acela era botezat cu apă şi cu Duhul Sfânt apoi. Cel ce alege să lucreze pocăinţa primeşte după aceea botezul cu apă, şi după aceea, botezul cu Duhul Sfânt. Israele, tu ai venit la Mine în vremea aceasta. Ai auzit că am venit şi vorbesc pe pământ, şi ai venit să Mă auzi, şi Eu te-am învăţat să te pocăieşti de toate relele tale, şi tu n-ai făcut aşa. Cei din vremea lui Ioan care veneau la botezul pocăinţei întrebau pe Ioan: *«Noi ce să facem?».* Veneau mulţimile, şi el zicea: *«Pui de vipere, care fugiţi de mânia ce va să fie, faceţi roade vrednice de pocăinţă, şi să nu ziceţi că aveţi de tată pe Avraam, căci din pietre se vor ridica fiii lui Avraam».* Veneau vameşii şi soldaţii şi întrebau: *«Noi ce să facem?»,* şi la toţi le spunea Ioan să facă dreptate, să nu asuprească, să se mulţumească doar cu ce au, şi dacă au mai mult, să dea şi celui necăjit care umblă după Dumnezeu întru necazul său. Şi tu veneai şi Mă întrebai ce să faci, dar nu întrebai de pocăinţă, şi întrebai ce să faci cu treburile tale trupeşti şi pământeşti, şi apoi ziceai că asculţi pe Domnul ce-ţi spune. Şi de unde, tată, că tu Îmi spuneai Mie, şi Eu îţi ziceam *„da“.* Dacă veneai să Mă întrebi de botezul pocăinţei, erai acum pecetluit cu cuvântul împlinirii şi cu Duhul Sfânt, şi erai împărţitor de Duh Sfânt. Vezi tu, Israele, mai întâi este botezul pocăinţei, şi tu n-ai făcut aşa. O, taina pocăinţei este înaintemergătoare sfinţeniei şi credinţei, şi Duhului Sfânt apoi. Acum biserica nu mai lucrează aşa, că dacă vine cineva cu un prunc ca să-l boteze în numele Meu, ca să Mi-l încredinţeze Mie, acela minte când vine, că nici el nu este pocăit şi sfânt şi credincios şi nici pe prunc nu-l face să vină la Mine şi după Mine aşa cum a făcut Cornelie cu toată casa sa când s-a botezat de mâna apostolului Meu. O, nu mai este, tată, pocăinţă la lume, dar nici la tine, Israele, nu este, căci pocăinţa lucrează sfinţenie şi atragere de Duh Sfânt de la Cel ce botează cu Duh Sfânt. Spune tu, poporul Meu, dacă se cunoaşte botezul de la Dumnezeu peste oameni. Nu se cunoaşte, tată. O, şi ce vor răspunde cei ce botează în numele Meu pe cei ce nu sunt cu Dumnezeu, pe cei ce nu rămân cu Dumnezeu după botez? O, să Mă crezi ce-ţi spun, că totul a rămas numai un obicei şi atât. Dar tu, poporul Meu, să înţelegi, tată, calea Mea, şi cum se merge pe ea, şi de unde trebuie să începi. Aşa trebuia să începi, cu pocăinţa trebuia.

Eu când am fost încercat de duhul veacului acesta M-am mărturisit Tatălui Meu de faţă cu ucenicii Mei şi am spus tot ce am păţit de la duhul veacului acesta şi n-am ascuns nimic. Aşa trebuie să lucreze cel ce se mărturiseşte; trebuie să spună tot în faţa fraţilor, aşa cum am făcut şi Eu. Pe toate le-am făcut spre pildă celor de după Mine, dar omul n-a făcut ca Mine. Cine nu face ca Mine, Eu nu sunt Învăţătorul aceluia. Acela n-a venit la Mine, acela nu are Învăţător pe Iisus Hristos.

Israele, de aceea ţi-am spus Eu ţie să fugi de omul necunoscut de tine. Iată ce cuvânt las Eu azi pentru lucrătorii Mei din Ierusalim: Fugiţi voi, lucrătorii Mei, fugiţi de cel pe care nu-l cunoaşteţi voi, că pe acela nici Eu nu-l cunosc. Cine nu se lasă cunoscut de voi, nici de Mine nu este cunoscut. Cum adică vine aceasta, fiilor lucrători? Iată, cel ce nu face cum am făcut Eu în faţa ucenicilor Mei spre pildă vouă, acela nu este cunoscut de voi. Cel ce nu se descoperă vouă, acela este necunoscut de voi şi de Mine, acela nu este aria şi grâul acestei jitniţe, acela nu poate intra la râşniţa aceasta ca să fie prelucrat şi frământat şi copt şi folosit pentru hrana Mea, pentru cuvântul Meu, căci hrana Mea este cuvântul Meu. Fugiţi de oricine zice că este fiu al acestei lucrări şi care nu se descoperă vouă aşa cum M-am descoperit Eu apostolilor Mei. Eu eram Învăţătorul lor, şi tot M-am descoperit, iar ei sunt ucenici, şi tot nu se descoperă, şi nu sunt ucenici acei care nu se descoperă.

Iată ce fac după patruzeci de ani de lucru cu Israel. Fac un popor nou, căci cel de până acum n-a fost nou. Cine vrea să rămână la trupul poporului nou, acela să se lase cunoscut bine. Cine nu vrea, iată, iar zic pentru acela: dacă vii şi nu crezi acest cuvânt de cunoaştere între ucenici, să nu mai vii, fiule străin, căci cel ce este ascuns, este străin şi fur. Să nu vii ca străin şi ca fur, şi să cunoşti legea inimii şi legea lui Dumnezeu în inimă. O inimă născută din Dumnezeu este totdeauna deschisă, căci nu lucrează răul de care să se ascundă. Din pricina răului din inimă se ascunde şi se închide o inimă, dar o inimă frumoasă şi luminoasă nu se ascunde cu lumina ei. Lumina nu ascunde, şi, din contra, vădeşte. Întunericul ascunde prin însăşi firea lui, căci la întuneric nu se văd cele făcute la întuneric. Eu sunt Lumina, şi vă voi spune o taină mare, tată, şi la mulţi din voi le va fi grea. Şi vă voi mai spune şi altele, şi vă voi spune lucrarea Mea şi lucrarea omului, şi vă voi mai spune că omul pune lucrarea sa pe seama Mea, şi nu se poate aşa.

Iată, azi serbăm sărbătoare de Bobotează şi iar rostesc: Se binecuvintează şi se sfinţeşte râul cuvântului vieţii şi apa izvoarelor Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, izvoarelor grădinii cuvântului Meu. Stropiţi peste tot, şi să învieze duh de sfinţenie şi dor de sfinţenie peste oameni. Luaţi, fiilor, în sticluţe, peste tot pe unde mergeţi, şi picuraţi din apa aceasta peste tot şi mereu, şi să fie apa aceasta spre vindecarea sufletelor făpturii, ca să se boteze făptura cu botezul pocăinţei şi al credinţei şi al Duhului Sfânt apoi.

E mare sub cer acest petecuţ de pământ. E mare taina acestei grădini cereşti, şi va fi s-o priceapă în curând toată lumea de pe pământ.

Azi e sărbătoare de Bobotează a Fiului lui Dumnezeu, şi apoi e sărbătoarea naşului Meu de botez, şi iar voi lucra, tată. Stăm un picuţ şi iar lucrăm, că am să aduc taine peste voi, cuvinte de taină, măi fiilor, cuvinte adânci şi mari.

Ierusalime, e sărbătoare de la cer la pământ; e sărbătoare de Bobotează, tată. Să fii un popor botezat cu Duhul Sfânt, Ierusalime, popor al Duhului Sfânt. Vreau să văd pe Duhul Sfânt mărturisindu-te pe tine. Vreau să vadă omul necredinţei că tu eşti fiul Duhului Sfânt, născut din Mine întru voia Tatălui Meu.

Pace vouă! Pace ţie întru serbare de Bobotează, Ierusalime, iubitul Meu popor! Pace fiilor tăi, cei ce stau sub izvorul Duhului Sfânt! Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 1995

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Ziua întâi este ziua facerii lumii şi ziua Învierii Domnului. Carnea omoară mintea omului. Proorocie pentru învierea morţilor. Naşterea din nou a lumii.

Mai întâi a făcut Dumnezeu lumina. Dumnezeu era lumină, şi din lumină a făcut Dumnezeu lumina; lumină din Lumină a făcut. A făcut lumină, căci peste adânc era întuneric. Şi când a făcut lumina, a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric şi a numit lumina ziuă, şi a numit întunericul noapte. Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, iarăşi întocmesc cuvânt. Desfac cerurile şi rostesc de deasupra, şi am însoţitor pe Ioan, naşul Meu de botez, şi îl serbez în sobor în mijlocul poporului Meu Ierusalim, în grădiniţa Mea de fii născuţi de sus. Ioan mărturisea despre lumină, măi fiilor.

Pace vouă, şi lumină! Lumină din Lumină vă dau, ca să fiţi fii ai zilei, ca să nu mai fiţi fireşti, şi să fiţi duhovniceşti, ca să vă pot vorbi cele duhovniceşti. Cele duhovniceşti sunt pricepute numai de cei duhovniceşti, şi n-ai să vezi, Israele, om firesc ca să priceapă cuvintele acestea cu care Eu te hrănesc pe tine de atâta timp.

Dar iată ce taină: mai întâi a făcut Dumnezeu lumina; în ziua întâi a făcut lumina, iar în ziua a şasea a făcut omul. În ziua întâi Eu am înviat dintre morţi, iar în ziua a şasea am murit ca un om, căci în ziua a şasea s-a făcut omul. Ziua întâi se cheamă duminică, iar ziua a şasea se cheamă vineri. Vineri am murit ca un om, iar duminică am înviat ca un Dumnezeu, în ziua întâi, căci, când a făcut Dumnezeu cerul şi pământul, în ziua întâi a făcut Dumnezeu lumina.

«Eu sunt Lumina lumii», aşa am spus Eu. Am spus: *«Fiţi fii ai zilei»*, căci lumina a fost numită ziuă. Cuvântul este lumina care luminează în întuneric. Eu am fost Lumina Care am luminat peste întuneric, şi am despărţit lumina de întuneric, pentru că Eu eram din Tatăl şi aveam puterea aceasta de am făcut toate cele văzute şi nevăzute. Dumnezeu era Lumină, iar Fiul Cel cuprins de Tatăl, Cel născut din Tatăl, Cel ce Se numeşte Cuvântul, Acela a făcut cele văzute şi nevăzute, după cum este scris că toate prin El s-au făcut; Lumină din Lumină, Dumnezeu din Dumnezeu născut.

Iată, fiilor, ce să spuneţi voi celor ce nu ştiu să preţuiască ziua întâi. În ziua întâi a făcut Dumnezeu lumina. În ziua întâi s-a făcut lumină la învierea Mea din morţi. Ziua întâi este ziua când sărbătorim facerea luminii. De aceea am profeţit Eu în sulul acestei lucrări şi am zis: *«Blestemat să fie cel ce va face vreun lucru de al său, în afară de lumină, de sâmbătă de la asfinţit şi până luni la răsărit de soare»*. Lumina s-a făcut noaptea, fiilor, nu s-a făcut ziua. Lumina zilei este cuprinsă între două nopţi, şi întunericul nopţii este cuprins între două zile. Ziua întâi este cea mai mare zi, pentru că în ziua întâi a făcut Dumnezeu lumina. Aşa să spuneţi voi celor ce nu preţuiesc taina luminii, taina zilei. Aceia nu Mă preţuiesc pe Mine, Cel născut din Tatăl, Lumină din Lumină. Scris este: *«Eu sunt Lumina lumii»,* şi sunt Lumină din Lumină, şi M-am arătat peste pământ Lumină în ziua întâi, măi fiilor. În ziua întâi s-a făcut lumină la început şi la sfârşit, căci la sfârşit Eu M-am ridicat din noaptea morţii în ziua întâi din săptămână.

Eu sunt Lumină din Lumină, născut din Tatăl. Tatăl este şi tată şi mamă. După chipul lui Dumnezeu l-a făcut Dumnezeu pe om. Bărbat şi femeie a făcut Dumnezeu; Dumnezeu şi nu omul. A făcut tată şi mamă după chipul şi asemănarea Sa Dumnezeu. Eu M-am născut şi din tată, şi M-am născut şi din mamă, căci în împărăţia lui Dumnezeu nu este parte bărbătească şi parte femeiască, şi este totul îngeresc şi minunat şi fără de fire stricăcioasă şi fără de păcat, precum în cer aşa şi pe pământul împărăţiei lui Dumnezeu.

Împărăţia lui Dumnezeu este cerul şi pământul, pentru că Dumnezeu a făcut cerul şi pământul. Cerul este tron, şi pământul, aşternut. Unul fără altul nu este întru facere, şi este împărăţia lui Dumnezeu această facere. Numai omul cel făcut în ziua a şasea, numai acela n-a stat supus Cuvântului lui Dumnezeu prin Care toate s-au făcut. Toate celelalte au ascultat, şi Domnul le dăduse pe toate în stăpânirea omului cel creat în ziua a şasea. Şi dacă omul a căzut, au căzut toate, căci pe toate le dăduse omului sub stăpânire. Iată ce s-a întâmplat, că omul a căzut, şi au căzut toate câte erau sub stăpânirea lui. O, şi iată, tată: *«Adevărul din pământ a răsărit, şi dreptatea din cer a privit»*, căci Eu am venit şi am luat fire omenească, aşa cum a fost omul cel făcut din pământ, şi am adăugat dreptatea cea din cer şi am ridicat prin Mine făgăduinţa răscumpărării tuturor celor ce au căzut, şi a omului, măi fiilor, dar greu înţelege omul această taină. Omului îi place să rămână numai din ţărână, nu şi din Hristos, şi Eu, tată, mare milă am avut de neînţelepciunea omului cel pierdut, care moare mereu.

Ferice de omul care Mă primeşte pe Mine, căci scris este: *«Celor câţi L-au primit, care cred în El, le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, să se nască de la Dumnezeu, nu din sânge, nici din poftă trupească, nu din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu»,* din tată fără mamă şi din mamă fără tată; din Dumnezeu, măi fiilor, prin Mine, Cel Unul născut din Tatăl. Numai Eu sunt Cel Care pot mărturisi pe Tatăl, căci vin de la Tatăl, măi fiilor, şi sunt nedespărţit de El cu voi, căci Tatăl este întru Mine.

Iată, Israele, taina luminii, taina luminii din om. Omul luminat la faţă şi la inimă Mă are pe Mine, căci Eu sunt lumină. Cel neluminat la faţă n-a despărţit lumina de întuneric, căci Eu am despărţit lumina de întuneric. Cine se roagă Mie, cine se închină Mie, acela este luminat la faţă. Acesta este semnul celor ce se închină Mie. Cine este posomorât, acela stă întru noapte, acela nu ştie ce este rugăciunea chiar dacă se roagă. Unul ca acela nu ascultă de Mine, nu are sfială faţă de Mine, şi de aceea stă neluminat. Mare este taina luminii în om, măi Israele, şi ce bine era dacă se vedea în tine această înţelepciune! De aceea, tată, am venit, şi rup mereu din lumină şi îţi dau să mănânci cuvânt de lumină ca să te întocmesc prin cuvânt, aşa cum pe toate le-am întocmit, ca să nasc în tine credinţă şi închinare Mie. Tu citeşti destulă rugăciune, dar numai tu ştii cui o dai, că închinare Mie nu este aşa ceva

dacă tu nu eşti luminat, dacă nu eşti lumină din lumină. Eu aşa am cuvântat peste tine, aşa am zis: să fii lumină. Iată că tu nu stai în taina luminii, şi lumina plânge supusă de noaptea din tine. Dacă tu erai lumină, era de mult lumină peste toate, şi era împărăţia Mea văzută cu tine.

Vreau să înţelegi taina luminii, fiule. Îmi vine, tată, să te las şi să nu mai vin la tine şi să Mă duc să cuvintez întunericului cel de afară de lucrarea Mea. Îmi vine să te las şi să nu mai vin la tine. Îmi vine să fac cu tine ce am făcut cu Israel. Dacă văd că nu iubeşti lumina, ce să mai zic de tine? Tu eşti ascuns în tine, copile din poporul Meu, eşti posomorât, eşti mofturos, eşti plictisit în tine, şi Îmi vine să te las şi să plec când văd că nu cunoşti ce este lumina. Tu ai avut cerul deschis deasupra ta, Israele de azi. Unde, tată, ţi-a fost inima şi privirea? Iată, Îmi vine să Mă supăr pe tine, că n-ai vrut să te laşi să înviez Eu în tine în ziua întâi când ai venit la Mine. Să fi început şi cu tine facerea, tată, căci facerea începe cu ziua întâi, şi în ziua întâi se face lumina, măi fiule lipsit de Mine. Sunt mereu lângă tine, şi tu tot lipsit de Mine eşti. De ce, oare, nu Mă bagi înăuntru? Tu ştii, tată, cum este un om care are în el pe Iisus Hristos? Uită-te la Mine şi la tine, ca să ştii odată şi ca să Mă iei întru tine şi să fii aşa cum sunt Eu şi să Mă mărturiseşti întru lumină, să fii lumină din Lumină, aşa cum sunt Eu Lumină din Lumină, Tată şi Fiu. Aşa şi tu să fii, lumină din Lumină. O, ce va fi să fac, oare, cu tine, Israele? Ai în mijlocul tău lumina. Ia, tată, şi te hrăneşte şi scoate noaptea din tine, căci Eu nu sunt noapte. Eu sunt ziuă, fiule. Cel cu faţa posomorâtă, acela are alt dumnezeu. Eu nu aduc întunecime de faţă şi de inimă. Alt dumnezeu face aşa ceva în om.

O, neuitatul Meu popor! Apostolii Mei mergeau mereu cu cuvântul Meu să întărească cetăţile creştine, şi iată, aşa este şi azi. Lasă-Mă, tată, să-ţi mai ţin calea încă, să te mai îndemn încă; încă o fărâmă mică de vreme, că o fărâmă de vreme mai este. Ţi-am spus mereu să ţii poruncile, tată. Ţi-am spus, şi iată, îţi spun să iubeşti pe Dumnezeu şi pe cel ce slujeşte lui Dumnezeu. Să nu-ţi faci alţi dumnezei ţi-am spus. Să nu-ţi faci averi şi pofte, şi voia ta să n-o faci. Ţi-am spus să respecţi pe Dumnezeu întru ale Sale. Ţi-am spus, tată, să nu ucizi, să nu faci desfrânare, să nu furi, să nu minţi, să nu fii lacom de bunul cuiva. Şi iată, acum din nou ţi-am spus: ia-Mă, tată, de bunăvoia ta în sufletul tău şi întreabă-Mă să-ţi spun ce să înţelegi şi ce să faci în dreptul fiecărei porunci. De ce, oare, s-au scris aceste porunci? S-au scris pentru că oamenii făceau aceste păcate, şi Eu am scris să nu se facă aceste păcate.

Vreau să sun gongul deşteptării, tată. Ce înseamnă aceasta ce vreau? Vreau să nu mai verşi sânge, fiule; aşa vreau. Tu ai să zici că nu verşi sânge şi că nu ucizi, că nu mai ucizi. Tată, nici Israel nu spunea că ucide, pentru că el nu ştia ce înseamnă testamentul în care stătea. Testament înseamnă sânge. Israel aducea sânge pentru păcat. Israel păcătuia, şi după aceea trebuia să spele cu sânge păcatul. Ucidea un animal sau o pasăre şi plătea păcatul cu sânge. Pentru păcat trebuie să se verse sânge. Sângele din om păcătuia, şi sângele de la animale şi de la păsări se vărsa pentru ispăşirea omului. Nu este obligaţie să faci păcat, dar este datorie să dai sânge pentru păcat. Când se aduce sânge, atunci se ştie că cineva a păcătuit. O, ce ruşine, tată! Să facă omul păcat şi să plătească animalul pentru curăţirea păcatului omului! Să moară vită sau pasăre pentru păcatul omului! Şi asta nu a fost de ajuns, că omul tot nu s-a curăţit, de vreme ce nu a scăpat de păcat, de vreme ce omul a păcătuit până la sfârşit. Aud peste tot pe om că spune despre mântuirea lui prin Mine. Spune cu fală omul că Eu Mi-am vărsat sângele pentru păcatele oamenilor. Asta nu este o fală, tată, şi ar trebui să-i fie ruşine şi sfială omului şi să se îndrepteze omul înspre dreptate, că pentru dreptate nu trebuie nici o jertfă, nici o ucidere. Eu, măi fiilor de azi, n-am spus lui Israel să aducă jertfe de animale când au ajuns în Canaan, dar dacă ei ştiau că pentru păcate trebuie sânge şi jertfă şi dacă ştiau că păcătuiseră, ei au adus jertfă, dar Eu nu le-am spus aceasta. Din contra, Eu am spus: *«Mi-e scârbă de jertfele voastre şi Îmi sunt dezgustătoare. Cine vi le cere ca să le aduceţi?».* Eu le cerusem să Mă iubească şi să nu păcătuiască. Le spusesem să nu ucidă, să nu se desfrâneze, să nu fure, să nu mintă, să nu facă nedreptate. Eu asta le spusesem. Ruşine, tată, să moară o pasăre nevinovată sau un miel sau un ied sau un junc pentru păcatul săvârşit de om, şi scris este în Scripturi: *«Pământul va da pe morţii lui, şi marea, pe morţii ei, şi iadul, pe morţii lui».* Şi ce va face omul? Că şi omul trebuie să dea pe morţii lui, fiinţe nevinovate, înghiţite de pântecele omului sau ucise în numele păcatului omului. Ruşine, tată, să moară Dumnezeu pentru omul păcătos. Ruşine este să facă omul păcat şi să-L omoare pe Dumnezeu pentru păcatul său. Scris este: *«Pentru un drept nu moare nimeni, dar pentru un păcătos trebuie să se găsească cineva să moară».*

Carnea mâncată de om îi omoară omului mintea, îi aduce vină omului. Eu n-am voit să mănânce omul carne. Eu n-am voit să fie moarte peste făpturi. De la început a fost voia omului înaintea Mea, şi aceasta a adus moartea. Voia omului a adus moartea. Eu nu-i cerusem lui Abel să ucidă mielul. El a voit; a voit să facă dragoste pentru Dumnezeu. Aşa a voit el pentru Dumnezeu, şi Eu am luat dragostea inimii lui, dar pentru ucidere a plătit Abel cu sângele său.

De la început a fost ucidere, măi fiilor. Eu n-am cerut oamenilor să aducă animale jertfite înaintea Mea, dar pentru păcatele oamenilor omul a făcut lege, a scris dinte pentru dinte, aşa a scris omul pentru păcatul săvârşit, păcat pentru păcat a scris, păcat şters cu alt păcat, şi Eu am văzut că aceasta nu avea nici o putere pentru salvarea omului din stricăciune. Legea vădeşte păcatul, căci pentru păcat, cel păcătos aduce jertfă de ispăşire, şi i se află păcatul. Eu am venit pe pământ şi am murit jertfă pe cruce, Mi-am vărsat sângele pentru păcatul omului, şi omul se laudă şi stă tolănit în păcate, că zice că Eu Mi-am vărsat sângele pentru păcatul lui. Ce ruşine! Măi fiilor, Eu Mi-am vărsat sângele pentru cel ce se foloseşte de această jertfă, pentru cel ce se lasă luminat de lumina din Mine, nu pentru omul care păcătuieşte pe seama jertfei Mele.

Israele, poporul Meu, nu mai sta în noapte. Fii fiu al zilei, căci noaptea se doarme, iar ziua este trezire. Eu sunt ziua, şi tu să fii fiul Meu. Eu sunt lumina, şi tu să fii fiul Meu. Îndură-te de Mine şi nu mai păcătui, că Eu, tată, sunt mereu Mielul Cel junghiat şi însângerat pentru păcatul tău. Ce vei răspunde pentru atâta înjunghiere, tată? Măcar tu, poporul Meu, să fii drept înaintea Mea, să fii treaz înaintea Mea. În lume este noapte, tată, noapte şi adânc, şi Duhul Meu pluteşte. Fiule, porunceşte să se facă lumină şi să se despartă întunericul de lumină, ca să lucrez la cuvântul tău, la credinţa ta, căci cuvântul a fost de la început întru lucrare de facere. Ia tu seama bine, căci tu te aşezi să faci un lucru, dar mai întâi îţi spui ce faci, şi după aceea împlineşti. Fără să-ţi şopteşti nu faci. Spune, tată, lui Dumnezeu să facă lumină, că Dumnezeu lucrează facere nouă la cuvântul tău. Spune să se facă împărăţia Mea pe pământ precum în cer. Îmi vine să Mă mânii pe tine că stai nelucrător pentru Duhul Sfânt. Ziua lucrezi pentru împărăţia trupului tău şi noaptea te odihneşti întru împărăţia

ta, dar trupul nu foloseşte la nimic. Duhul este Cel ce dă viaţă. Îmi vine să Mă mânii pe tine că nu vrei să lucrezi ca Mine. Eu am lucrat ca tine, că aşa ai zis tu, şi Eu am ascultat. Şi tu de ce nu faci tot aşa, ca să asculţi şi tu de Mine şi ca să lucrezi şi tu ca Mine? Eu în ziua întâi am zis să fie lumină, şi s-a făcut lumină din Lumină la început. Iar la sfârşit tot aşa am făcut în ziua întâi; am înviat întru lumină în ziua întâi. O, aştept să vină peste tine ziua, tată, ziua întâi, ziua cea dintru început să vină şi la sfârşit peste tine, ca să fii lumină din Lumină, fiule din Israel. Am scris istoria lui Israel atunci; am scris, tată, şi istoria ta acum. Nu Mă ruşina înaintea îngerilor! Lasă-te cuprins de lumină, tată, că mare este taina luminii, şi toate se vor scula spre nestricăciune, aşa cum la început toate s-au făcut prin cuvânt. Din nou va da pământul din el tot ce are aşteptând în el. Aşa cum la început pământul a scos din el fiinţe vii, aşa va scoate şi la sfârşit, căci toate trupurile sunt în aşteptarea naşterii din nou a lumii.

Nu mai este om să facă dreptate şi judecată, nu mai este până la unul, căci toţi s-au abătut şi împreună netrebnici s-au făcut, şi Eu, Domnul, am ajuns ocara lor. Iată, cine să mai judece, cine să mai îndrepte pe cel greşit, pe cel vinovat? Cine, tată? Iată cine: cel ce iubeşte pe Domnul, cel ce nu ucide, cel ce nu face desfrânare, cel ce nu fură şi nu minte şi nu se lăcomeşte, acela să facă dreptate şi judecată. Amin.

Israele, dă-ţi silinţa să dobândeşti veacul cel nou, unde nu se mai moare, tată. Ai văzut pe cei trei tineri curaţi, că n-au ars în focul din cuptor, şi s-au minunat necredincioşii. Să fii ca ei, fiule din Israel, şi să nu arzi, tată, dar să fii ca ei ca să nu arzi, că vine veacul cel nou spre vedere, şi va primi pe fiii săi. Amin.

Ioan mărturisea despre Lumină. Aşa şi tu, Israele, să faci ce a făcut Ioan. Ioan a mărturisit începutul, şi tot aşa să faci şi tu. Ioan şi-a răstignit trupul, şi aşa şi tu să faci, şi să iubeşti dreptatea Mea, nu pe a ta, fiule, că scris este: *«În cerul şi în pământul cel nou va locui dreptatea şi fiii ei»*.

La început a făcut Dumnezeu lumina; în ziua întâi a făcut lumina. Ziua întâi să te cuprindă în taina ei, Ierusalime. Luminează-te, luminează-te, Ierusalime, că slava Mea stă deschisă deasupra ta, şi lumina cea dintâi voieşte să te cuprindă! Vino, fiule, că te chem să vii, şi cheamă-Mă şi tu, aşa cum este scris: *«Vino, Doamne Iisuse!»*. Cheamă-Mă, că Eu vin cu ziua, tată, şi voi înveşmânta totul în lumină.

Împrunceşte-te, Ierusalime, ca să intri în veacul cel nou. Vino, fiule, întru nestricăciune, căci lumina va vădi pe fiii ei. Vino, fiule, de sus, şi nu veni de jos. Lasă-te născut de sus, căci cine nu se naşte de sus rămâne născut de jos. Vino, Ierusalime, întru împărăţia Mea, că slava Mea a răsărit peste tine! Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 1995

Sărbătoarea sfinţilor trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan

La începutul şi la sfârşitul tainei cuvântului sfinţii trei ierarhi lucrează în mijlocul poporului cuvântului. Sfinţenia înseamnă fire dumnezeiască în trup.

Am venit deasupra ieslei cuvântului Meu. Am venit la voi să vă spun ceva, măi fiilor de la iesle, ceva frumos, ceva de mare preţ pentru Mine şi pentru voi, şi iată ce am să vă spun: Pace vouă, fiilor! Pace în voi, pace în inimile şi în gândurile voastre! De aceea am venit. Lăsaţi pacea să vă cuprindă, să vă învăluiască, şi să Mă văd zâmbind din voi, măi copilaşi. Copilaşii zâmbesc, copilaşii sunt plini de pace şi sunt lipsiţi de teamă, tată. Să se aşeze pe chipurile voastre şi în inimile voastre zâmbetul Duhului Sfânt, zâmbetul cuminţeniei cereşti, şi aşa să rămâneţi până când voi sta cu arătare între voi. Staţi aşa acum, tată, ca să staţi aşa şi atunci.

Pace din cer, fiilor! Acesta este darul Meu de azi, că azi aveţi cu voi aici pe cei trei ierarhi care au lucrat de la început cu trimitere din cer peste lucrarea Mea. Unde s-a mai auzit aşa lucrare, aşa ungere din cer pe pământ? Şi ceea ce au avut ei de făcut, au făcut şi la începutul acestei lucrări, au făcut şi la sfârşit, adică acum. Ei au venit din cer la început şi M-au adus pe Mine din cer în potir şi M-au dat lui Verginica, din potirul adus din cer, şi a rămas ungerea lor peste lucrarea Mea, ungere arhierească, fiilor, ungere mai presus de fire. De aceea s-a coborât ungerea lor peste cei trei fii unşi de cer în grădiniţa Mea de fii, în grădiniţa Mea cea de la sfârşit.

Să nu uitaţi, măi fiilor serbaţi de cer în ziua aceasta, să nu uitaţi că ungerea voastră e din cer, adusă de ierarhi din cer, nu de ierarhi de pe pământ. Să nu uitaţi ce ungere aveţi voi, ce naştere din cer aveţi voi. Fiţi, fiilor, ca florile care se bucură pe câmpie înaintea Domnului, sub acoperământul Domnului. Să nu vă lăsaţi niciodată spre mâhnire, fiilor. Mâhnirea este împotriva Duhului Sfânt. Am venit la voi ca să stăm la masă cu voi, am venit cu arhiereii Mei, cu arhiereii voştri şi ai lui Verginica. Vedeţi voi ce dar i-am dat Eu lui Verginica după postul ei de patruzeci de zile? I-am dat Trupul şi Sângele Meu, lucrat în cer de arhiereii cei veniţi de pe pământ. Vedeţi voi ce dar v-am dat Eu vouă? Vedeţi ce dar am coborât Eu peste această grădină? Am pus peste ea ungere de la arhierei din cer, măi fiilor. Cei trei arhierei au pus ungere peste voi şi au rupt din pomul vieţii şi l-au pus în mijlocul poporului. Dar iată, veste vă aduc: poporul Meu trebuie pregătit. Nu vă supăraţi că treceţi prin lecţii tari, că iată, vom lua aceste lecţii şi va fi să lucrăm cu ele peste poporul Meu, că vreau să fac din poporul Meu familie mare de sfinţiţi şi de sfinţi.

Ce înseamnă sfânt? Înseamnă curat. Sfinţenie înseamnă curăţenie cerească în om, fire dumnezeiască în trup; asta înseamnă sfânt. Cine se uită la un om sfânt şi nu este curat cel ce se uită, şi se gândeşte cu gând necurat cel ce se uită la un sfânt, unul ca acela nu poate învinui cu gândul lui pe cel sfânt, nu poate învinui înaintea Domnului pe cel sfânt, căci scris este: *«Fericit este bărbatul căruia nu-i va socoti Domnul păcatul»*, păcatul cel pârât. O, măi fiilor, fericit bărbatul căruia nu-i va socoti Domnul păcatul, că acela este scris sfânt.

Iată, fiilor, să nu ne temem, să mergem la poporul Meu şi să facem lecţie peste el ca să-l aşezăm pe drumul sfinţeniei. Nu ştie poporul nostru ce este sfinţenia. Dar iată ce vă spun Eu vouă: fericiţi cărora s-au iertat fărădelegile şi cărora s-au acoperit păcatele. Am peste voi ungere de arhierei şi vreau să topesc sub mâna voastră păcatele poporului Meu. Oare, voi ştiţi că aceşti arhierei sunt în toată vremea cu voi? Ei sunt coborâţi în lucrare cu voi, ca să fie şi din cer şi de pe pământ putere în lucrarea pentru dezlegarea poporului Meu şi pentru dezlegarea făpturii şi a firii cea dintru facere, tată.

Mergem la stână, măi ciobănaşi de stână. Mergem să le învăţăm pe oi să nu mai caute prin scaieţi şi să ştie oile ce este scaiete. Să le mânăm pe oi spre iarbă curată, spre păşune fără spini, ca să nu ia cu gura spini; să nu ia nici cu gura, nici cu gândul, nici cu mintea, nici cu inima să nu ia spini, şi să fie smerite oile, adică să fie cu gânduri curate, cu priviri curate înspre ciobănaşi. Să învăţăm oile ce înseamnă curăţie, că Eu le-am mai învăţat, dar trebuie stăruinţă, trebuie să lucraţi şi

voi cu Mine şi ca Mine şi să înţelegeţi semnalele, fiilor, şi să vă aşezaţi la lucru după cum arată semnalele. Să nu fiţi îngăduitori cu mintea cea păcătoasă a creştinului, şi aşa să începeţi voi lucrul. Să aveţi o temelie în lucrul vostru, iar temelia iată care este: păcatul sau greşeala nu vine în om până ce omul nu se învoieşte, până ce omul nu-şi lucrează cărare înspre păcat. Aceasta să fie singura dreptate pe care voi va fi s-o daţi celui ce nu are sfinţenie în trup. Mergem să învăţăm poporul lecţia iubirii de Dumnezeu; să-l învăţăm să-L iubească din toată inima pe Dumnezeu, şi unii pe alţii, în numele Domnului şi întru curăţie. Mergem să învăţăm pe fii ce înseamnă să aibă îndrăzneală la Dumnezeu.

O, poporul Meu nu se scoală bine până ce nu va avea rugăciune curată. Vom aduna iarăşi poporul, vom lucra cu puteri din cer, cu arhierei din cer şi cu ungere de arhierei din cer, căci ei lucrează prin corturile voastre. Arhiereii slujesc Domnului în biserică. Voi sunteţi biserica lor cea întreită, şi vin în voi să vă ungă cu mirul puterii, ca să vindecaţi poporul şi să-l aşezaţi întru duh de curăţie. Eu am în voi fii destoinici, şi să ne sculăm să facem ce avem de făcut. Eu de aceea am coborât cursul lucrării Mele peste voi, ca să facem împăcarea şi dezlegarea şi sfinţirea făpturii. Staţi întru Verginica. Ea a fost locaş ceresc şi am pus în ea ungerea lui Melchisedec, şi am trecut prin ea cu această ungere, şi iată, ungerea aceasta peste ea a purtat rod, şi rodul sunteţi voi, arhiereii Mei cei unşi de cer şi nu de pământ unşi. Şi mai e un pic şi voi veni la voi cu braţe de pomi, ca să sădim pomi, fiilor, pomi şi vie nouă, vie cu vin bun, dar trebuie să sfinţim poporul şi să-l curăţim de fire şi de cele din lume şi de cele de la vrăjmaş.

Vai celui ce vine înaintea Mea ca să se bage în via Mea, în poporul Meu! Vai celui ce vine din afară şi zice că vine în numele Meu! Dacă vine în numele Meu, acela să stea la format şi să stea la ascultare şi să nu-Mi strice Mie casa şi via şi să nu-Mi ia stăpânirea, căci peste via aceasta Eu sunt Stăpânul şi sluga. Eu pot să fiu şi Stăpân şi slugă. Cine nu poate fi şi stăpân şi slugă, acela nu stă în numele Meu, şi stă în numele său. Avem de reparat drumul spre Mine al poporului Meu şi drumul spre voi al poporului Meu. Avem de pregătit poporul.

Şi iată, fiilor, se binecuvintează lucrarea de răspândire a cuvântului lui Dumnezeu. Desfacem peceţile cărţii, că Eu voi avea de toate, fiilor. Eu sunt vistierul, şi voi putea să vă ajut. Nu vă îndoiţi. Voi doar să doriţi să împliniţi această profeţie. Am profeţit de multe ori, din vremea Mea cu Verginica, şi am spus că voi scoate acest sul şi voi citi toată profeţia Mea. Iată cine Mă ajută. Eu cu voi Mă ajut, şi se va împlini ce am profeţit.

Vindecaţi-vă, fiilor, de dureri şi de slăbiri, că Eu cobor peste voi vindecare. Luaţi vindecare şi lucraţi cartea Mea, cartea vremii de azi, cartea acestei lucrări, căci se împlineşte această profeţie, şi de acum se împlinesc toate cele ce sunt scrise în cartea aceasta, şi iată, fiii ştiu ce face Tatăl lor.

O, rău Mă doare de poporul cel scris în cartea aceasta şi care a lepădat cartea aceasta, şi poporul este scris în carte, tată. Mă înspăimânt şi nu ştiu ce să mai spun. Atâta spun, că Mă doare de cel ce s-a născut prin această lucrare şi are act de naştere trecut în această carte, iar el, ca un necredincios, a murit înainte de deschiderea cărţii. Şi iată, cartea va vorbi, dar o luăm cu uşorul şi cu această rostire până ce va fi să rostim toată cartea. Acum rostim din ea cele spre înviere, şi după aceea vom mai face sfat, şi iar vom scoate din carte.

Adun pe poporul Meu să-i spun şi lui ce fac. De ce n-a crezut poporul Meu? De ce n-a crezut până la sfârşit? E scris în carte poporul Meu, şi el încă şi acum se răzvrăteşte.

Binecuvântată să fie deschiderea cărţii, după cum este scris: *«Şi altă carte s-a deschis»*. Fericit este cel care citeşte şi cel care ascultă cuvântul acestei profeţii, şi cel care păzeşte cele ce sunt scrise în cartea aceasta, că vremea este aici, aproape. De aceea vreau să-Mi pregătesc Eu mireasa Mea, căci tu, poporul Meu, Îmi eşti Mie mireasă. Avem de împlinit Scripturile, tată, iar Eu de aceea am venit la voi, ca să le împlinesc cu voi, cu voi lângă Mine, şi cu Mine lângă voi.

La început şi la sfârşit vă dau pace. Pace vouă! Pace, şi masă vouă cu cei din cer, cu ierarhii acestei lucrări de sfârşit! Cu pace să fiu întru voi, tată! Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 1995

Praznicul Întâmpinării Domnului

Sămânţa este taina untdelemnului, a mirului nădejdii, care nu se şterge. Şcoala este cartea Duhului Sfânt. Credinţa înseamnă minune, iar păcatul înseamnă închisoare. Cartea Apocalipsei nu poate fi schimbată; ea se va împlini. Poporul creştin să înalţe rugă pentru arhiereul Irineu. „Vai vouă dacă veţi căuta să ştiţi ce păţeşte lumea!“.

Israele, Israele, scumpul Meu popor, dulci sunt pentru Mine clipele cele cu tine, dulce-Mi este viaţa Mea în tine când cu graiul Meu te cuprind. O, copii şi copile care aveţi pe Domnul Iisus Hristos de Păstor! Iată-Mă cu voi la păşune; păşune dulce şi nu păşune din sămânţă care se trece ca sămânţa de pe pământul de acum; păşune de viaţă fără de moarte, păşune din cer între voi. Amin.

Cu pace Mă aşez în sfat cu tine, Ierusalime, copilul Meu de azi. Pace îţi dau, tată! Pace ţie! Pace şi Mie, fiule!

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, M-am coborât la tine, poporul Meu, că tu eşti ogorul Meu. M-am coborât să răspândesc sămânţă peste tine. O, sămânţa e mare taină, fiule, şi tu nici nu ştii toată taina ei, şi nu ştii de ce am spus Eu la început să mănânci sămânţă. Vin la tine, poporul Meu, şi îţi dau să înveţi carte de la Dumnezeu, şi nu este nicăieri ce-ţi dau Eu. Au scris, tată, mulţi sfinţi cuvinte despre cer şi despre Mine, ca să ai tu să înveţi. Au fost mulţi care au scris carte despre sfinţi. Au fost alţii care au făcut tălmăciri de cuvinte scrise de sfinţi, ca să aibă omul să citească şi să pornească. Dar la tine, poporul Meu, am venit Eu, şi nu sunt nici sfânt, nici prooroc, şi sunt Domnul tău Iisus Hristos, şi îţi grăiesc cuvintele Duhului Tatălui şi ale Fiului şi ale Sfântului Duh, sămânţă nestricăcioasă, fiule, poporul Meu. O, sămânţa e mare taină, şi am dat omului pe care l-am lucrat şi pe care l-am făcut suflet viu, i-am dat să mănânce sămânţă. Fiule, grăiesc cu tine şi îţi spun că Eu am dat omului să mănânce sămânţă. Dacă omul ar fi făcut aşa, să mănânce sămânţă şi rodul ei, Eu, tată, nu mai plângeam acum pe om. Omul a mâncat altceva după aceea. Omul a mirosit miros de sânge, şi a uitat mirosul de sămânţă şi l-am scăpat din mână pe om. Sămânţa, fiule, înseamnă binecuvântare şi ungere, e semnul Meu de ungere. Sămânţa este nădejdea a ceea ce va fi din ea apoi. Sămânţa are untdelemn în trupul ei şi poartă în ea mirul ungerii Mele, mirul nădejdii, şi mirul nu se şterge, şi mirul nu murdăreşte, şi este semnul Meu peste om. Sămânţa înseamnă rodul cel nădăjduit, din care iese fructul şi sămânţă în fruct. Cine mănâncă sămânţa, acela ia ungere în trupul său, căci ea poartă untdelemn în trupul său. Orice sămânţă poartă untdelemn în trupul său. Sămânţa este trupul ei, iar untdelemnul este duhul ei. Omul care mănâncă sămânţă şi untdelemn din sămânţă, acela are Duhul lui Dumnezeu, are ungerea Duhului

Sfânt în trupul său, căci sămânța poartă în ea taina aceasta. Iată, fiule de azi, cum înseamnă să înveți carte. Cine, tată, să mai vorbească pe pământ ca să știe și fiul pământului? Iată, peste tine grăiesc Eu, și tu grăiești peste fiul pământului și îi spui de taina purtată de sămânță. I-am spus omului de la început să mănânce sămânță și rod din sămânță și cu sămânță în rod. Iată, așa i-am spus și omului de la sfârșit.

O, Israele, omul Meu cel de la sfârșit! Mănâncă, tată, sămânță multă, mănâncă și pentru omul cel de la început, care a dat sămânța pe sânge. Mănâncă sămânță, că-ți va mulțumi omul din veac și până în veac, că omul veacului nu a voit să iubească sămânța și să fi rămas în această iubire. Sămânța crește în pământ și în rodul ei, și este fără de păcat, ca și Mine, fiule iubit de Dumnezeu, că mult te iubesc, și multă carte pun peste tine ca să înveți, și să-ți dau Eu ție cunună de flori la învățătură. Suspină cerul, tată, când se uită pe pământ și vede copii premiați cu cununiță pentru învățătura cea fără de Mine. Suspin și Eu, copile, ca să te văd silitor la școala Mea cerească și să înmulțesc cununițele cele pentru tine. Nu are, tată, cine să-ți dea ce-ți dau Eu. Ce-ți dau Eu nu mai pierzi, și rămâi încoronat veșnic, și nu înveți în deșert dacă iubești școala Mea și cartea Mea. Cartea Mea este cunoscută de Duhul Sfânt, de Duhul Sfânt din om.

Iată ce sărbătoare pe pământ! M-am întâlnit cu tine, Ierusalime nou, și vreau să-ți spun că voi veni curând ca să te trec clasa. Și la școala cerească se trece clasa. Am făcut serbare de sfârșit de școală și vreau să te premiez. Ne întâmpinăm unii pe alții și serbăm cu cerul. Pace și întâmpinare cu pace! Pace de la Mine peste tine, Israele, doritul Meu popor! Ce este dorul, tată? Tu iubești pe cineva și ți-e dor de cel pe care-l iubești. Eu, tată, te iubesc pe tine și Mi-e dor de tine, Ierusalime. Vezi tu, măi fiule, omului îi este dor de cineva pe care nu-l are aproape. Și Mie, tată, cum Îmi este dorul? Dacă te-aș avea aproape, de ce Mi-ar mai fi dor de tine? Mi-e dor de tine, Ierusalime. Pace ție, și vino, că Mi-e dor! Și iată, ai venit, iar Eu arunc sămânța. Sămânța are pilda ei. Ea cade și în piatră, și în spini, și în pământ bun, și se deosebește prin creștere. Ea crește bine pe ogor bun. Eu am făcut din tine ogor bun și te-am numit ogorul Meu, poporul Meu. Roagă-te Semănătorului, tată, roagă-te, ogorul Meu, poporul Meu, roagă-te, că rugăciunea te crește și te mărește și te rodește, fiule. Rugăciunea este aripă pentru tine, fiule. Dacă rugăciunea ta nu te duce pe aripa ei până acolo unde cauți tu, atunci nu este aripă rugăciunea ta. Fiule, să nu te rogi fără folos. Nu te amăgi, tată. Dacă trupul tău nu este curat, atunci nici gândul tău nu stă cu tine la rugăciune, și se întoarce în trup. Dacă gândul tău din vremea rugăciunii nu te duce pe tine la simțirea rugăciunii, atunci tu nu ești curat și nu ajungi la Domnul pe drumul rugăciunii. Rugăciunea este cărare, tată, este duhul tău către Dumnezeu, este cuvântul tău către Mine. Fără rugăciunea ta nu știe Dumnezeu că tu ești. Dacă cineva vrea ceva de la tine chiar străin fiind de tine, și dacă nu vine să-ți spună, tu de unde ai ști că el vrea ceva? O, Eu te-am înzestrat cu duh și cu minte și cu gândire și cu simțire, și Eu, fiule, nu te cercetez dacă tu nu ceri să te cercetez. Ți-am dat zestre să te folosești de ea întru Mine. Omul se culcă pe urechea că știe Dumnezeu, și zice: *„Lasă, că știe El Dumnezeu“*, dar cine nu se descoperă pe sine înaintea Mea, pe acela Eu nu-l cunosc, că acela are mărire de sine și Eu nu caut spre el, pentru că Eu sunt smerit și blând. Eu eram venit din cer pe pământ, și tot M-am rugat cerului. Cât am fost pe pământ M-am rugat neîncetat Tatălui Meu. Eram venit din cer și Mă rugam cerului. O, fiule, dacă tu te rogi cerului, atunci tu ești o pară de foc bineplăcută, și toți cei din jur văd aripioarele tale, căci rugăciunea face din tine aripă spre cer, suire și coborâre, fiule.

O, iubitul Meu popor, ca o pasăre care cloncăne cu hrană pentru pui, așa a fost lucrarea Mea în jurul tău, Ierusalime, și am stat ca pasărea cu hrana în cioc ca să ți-o dau, ca să nu mănânci altceva, și ți-am spus așa: sămânța pe care o mănânci să nu fie păcatul, tată, că păcatul este mir străin și ungere urâtă, fiule. Nu numai cu gura mănâncă omul. Omul mănâncă și cu mintea și cu inima. Ce mănâncă cu mintea și cu inima și cu simțurile? Mănâncă ori pe Dumnezeu, ori pe satana; ori sfințenie, ori păcat. Fiule, să cauți cu gândul tău la cele sfinte, căci cele sfinte fac din tine flacără cerească pe pământ și în cerul sfânt, dar cele păcătoase îți iau curajul către cer și te fac nevăzut de cer. Fiule, ce vrei tu să fii? Vrei să fii Adam, sau vrei să fii Hristos? Ai grijă, că Adam a murit, iar Hristos a înviat, tată. Dacă tu ieși după altă mâncare și te prinde vremea rea pe afară, ploaia îți udă aripioarele și furtuna ți le rupe, și rămâi pe afară fără aripi. Fără aripi nimeni nu va putea pluti pe deasupra răului care vine să curețe pământul de răul de pe el.

Dacă duhul rău iese din om prin pocăință și prin credință și dacă apoi iarăși se întoarce, atunci înseamnă că vindecarea nu s-a născut peste om. De ce, tată, așa? Iată, nu mai este rugăciune curată și mereu. Rugăciunea este veghe, asta este rugăciunea. Nu după ce te rogi să te culci. Nu, tată, și să veghezi apoi împreună cu Dumnezeu. Dacă ești păstor, să veghezi peste turmă după ce te rogi, și dacă ești fiu, să veghezi cu păstorul după ce te rogi, căci rugăciunea este veghe, fiule.

Umblă, tată, și Mă caută pe Mine, căci ca să găsești trebuie să cauți. Caută-Mă ca să Mă las în calea ta, să Mă las găsit, poporul Meu, găsit de tine, tată. Crede în Mine și nu căuta minuni ca să crezi. Minunea, aceasta este: să crezi în Mine. Ioan nu a lucrat nici o minune și tot a fost crezut de cei ce se pocăiau dacă așa a fost planul lui Dumnezeu. Îți trimit carte de învățat, ca să înveți din ea calea spre Mine, Ierusalime, poporul Meu. La doctor și la judecător se plătește și se pun mijlocitori ca să scoți trupul de la moarte și de la închisoare. Umblă, tată, și pentru suflet, că de la Mine toate le primești în dar, numai să-ți iei crucea și să vii după Mine. Umblă cu Mine și nu fără Mine. Eu nu-ți cer nimic ca să te scap de moarte și de boală și de închisoare. Închisoarea cea de pe pământ, aceea nu este închisoare, aceea este pocăință dacă vrei s-o lucrezi. Închisoarea este păcatul care te închide în el, căci plata păcatului este iadul. Am venit să te întâmpin și să-ți spun să te faci sănătos și de acum să nu mai greșești, Israele, copilul Meu de lângă sfârșit.

O, copii și copile, fiți oglindă de copii ascultători și de cumințenie. O, ce creștere v-am dat și ce școală v-am învățat ca să nu fiți fără de credință! Să nu fiți slabi la învățătură, măi fiilor, ca să vin să vă dau premiu și lucru sfânt să vă dau.

Iată ce lacrimi vărs pentru tine, Israele. Cuvintele Mele sunt lacrimile Mele pentru tine, copile de azi. Am plâns pe la porți, tată, când am mers peste fiecare cetate, și intram și găseam idoli mulți peste tot, și plecam plângând, rugându-vă să vă întoarceți la iubirea Mea și să veniți la școala cerului, ca să vă trec clasa. Iată, scot la lumină vorbirea Mea cu Israel, și lumea va bea și se va îmbăta de iubire după Dumnezeu. Ai grijă, Israele, să nu cumva să rămâi mărturie de nepăsare sau de necredință sau de cârtire sau de fapta lui Iuda, că împietrirea ta va aduce credință peste lume și mântuire peste lume. Am spus demult, când umblam prin cetățile tale, că vom trece un

examen ceresc, Israele, şi unii n-au mai mers după Mine de atunci. O, dar nu este nicăieri loc pentru Israel cel hrănit din această lucrare. Cei ce au plecat n-au voit nici mustrare, nici certare, nici trezire, nici îndreptare, nici duh smerit. Eu am voit să fii tu iubirea Mea din urmă, Ierusalime, că dacă te-am certat spre îndreptare, am făcut aşa că te-am iubit. De ce nu M-ai primit aşa? Şi dacă ai plecat din casa iubirii, din lucrarea aceasta, tu crezi că te-ai ascuns? Nu se poate furişa nimeni de mărturia acestei cărţi, căci cuvintele cărţii acesteia vor scula pe morţi din gropile lor, dară pe tine, care eşti deasupra! Cuvintele acestei profeţii au vorbit de învierea celor morţi şi au spus că se vor scula afară, şi morţii vor împlini cuvintele cărţii acesteia şi se vor scula. Amin.

Iată, e plin văzduhul grădinii Mele de glasul Meu, aşa cum era grădina Edenului, plină de glasul Meu care vorbea cu Adam. Şi va întreba lumea: *„Unde este cel scris în Cartea aceasta?"*, şi vor răspunde îngerii cei păzitori ai acestei profeţii şi vor zice: *„Aceia s-au dus hulind şi cârtind"*. Eu am spus că Mă duc să fac loc pentru Mine ca să fii şi tu cu Mine, şi trebuia să fii dacă am zis. Şi iată, am gătit acest loc ca să fiu cu tine, şi vin spre tine ca să fiu cu tine acolo unde eşti tu, că tu nu te-ai pregătit ca să fii cu Mine acolo unde sunt Eu şi lucrez pentru tine. Iată, lucrez aici pentru iertarea ta şi nu te pot ierta, că tu nu vrei. Te voi ierta când te vei opri din calea ta şi vei lua calea Mea şi când vei fi curat de păcat; iar până atunci voi lucra. Să-ţi fi făcut cărare prin lucrarea Mea ca să fii în curţile Domnului. De ce, oare, nu înţelegi ce este lucrarea Mea cu tine, Israele? Dacă ai venit să crezi în această lucrare, să fi crezut până la sfârşit în ea, căci o iubire părăsită se răzbună pe tine. Tot ce ţi-am adus prin ea, până la sfârşit să fi crezut. La sfârşit ţi-am adus ce am adus la început, ca să răscumpăr omul de la cădere.

Să vină cetăţile lui Israel, să vină să cineze cu Mine prin cuvânt, că şi Eu M-am dus în ele după fii. M-am dus şi i-am strigat de peste tot, am bătut pe la toate porţile şi am intrat ca să spun la toţi ce vreme este şi ce vreme vine. Am lăsat carte pe pământ pentru fiecare cetate şi am scris iubirea sau neiubirea, primirea sau neprimirea, am scris peste tot, şi se va desface acest sul.

Iată, am scos apă. Am scos apă multă, ca să ia lumea; să ia, aşa cum ia la Bobotează, şi să bea duh de sfinţenie şi de învăţătură din cer pe pământ. Şi lumea ia şi se sfinţeşte, şi Domnul împlineşte tot cuvântul rostit prin acest izvor. Am scos apă multă din acest râu. O, şi câţi peşti au trecut prin râul acesta! Peşti mici şi peşti mari au trecut şi s-au ales şi au plecat şi au rămas. O, ce rău va fi de acela care a băut din vadul acesta şi n-a rămas ca să fie viu şi însemnat cu cele ce am adus azi! Azi am adus ceea ce mai era de adus, dar n-am scos şi nici n-am adăugat.

Va veni omul necunoştinţei de Dumnezeu şi îţi va spune că nu este adevărată cartea aceasta pe care Eu o scriu în mijlocul tău de patruzeci de ani, că Eu am scos apă din această carte, am scos multă apă bună ca să bea lumea. Apă amară n-am scos încă din ea, că am în ea şi apă bună şi apă amară. Apă bună este cuvântul Meu de bucurie, iar apă amară este cuvântul Meu de durere în mijlocul tău, poporul Meu. În cuvântul Meu de durere se găseşte numele tău în sfat cu Dumnezeu, în carte cu Dumnezeu. În acest cuvânt se vede aşteptarea Mea pe urma ta, se vede chemarea Mea, se vede mustrarea Mea, se vede durerea Mea pe urma ta, poporul Meu, şi iată, îţi spun că mai este o bucurie pe care o aştept de la tine; mai e încă o speranţă de bucurie. Îţi voi lăsa o mână dată ţie. Şi cum va fi aceasta? Aceasta este starea ta pe care o ai acum, pe care o vei avea acum. Eu de aceea am venit la cetăţile Mele din Israel. Am venit ca să pricepi vremea şi să te aşezi în cele bune, ca să fii găsit bine. Dacă n-ai fost niciodată bine, măcar să fii găsit bine în vremea aceasta, fiule.

Am scos cuvinte de bucurie şi am dat la cel ce n-a răstignit cuvântul Meu, la cel ce n-a cunoscut că Eu vorbesc cu un popor pe pământ. Poporul Meu a răstignit cuvântul Meu, a răstignit pe Duhul Sfânt, şi zice că s-a ascuns. Nu s-a ascuns. Este în cartea sa poporul. În sfânta Scriptură este Israel cel de atunci, şi în cartea de azi eşti tu, cel de acum Israel. Şi cel de atunci şi cel de acum M-a chinuit şi M-a răstignit. Să se fi răstignit pe el copilul acestei profeţii, şi Eu i-aş fi scris înviere prin cruce. Eu prin cruce am înviat, şi tu tot aşa trebuia să fii. Tu trebuia să fii un popor curat Israel chiar dacă ai născut fii. Să fi născut copii fără poftă, aşa cum au născut părinţii de demult, Zaharia şi Elisabeta, Ioachim şi Ana, Avraam pe Isaac, şi mulţi copii născuţi fără de poftă, şi să fi fost curat acest popor.

Dacă omul a voit carne, Eu i-am zis să mănânce carne, şi a ieşit că i-am zis Eu. Eu am zis pentru că a zis omul. Dacă tu ai voit prunci, Eu am zis să-ţi faci prunci, şi iată, iar Îmi pare rău că l-am făcut pe om, că omul cel tânăr al poporului Meu s-a dus la potop apoi, iar cel bătrân al său s-a dus după cel tânăr, şi iată ce potop a căzut peste poporul Meu. Lui Israel i-am zis atunci când l-am pornit spre Canaan, i-am zis să omoare pe tot neamul străin din cale şi să-şi facă loc spre Canaan. Şi ce a făcut Israel? Israel şi-a luat femeie şi bărbat din neamurile din cale şi a fost măcelărit de neascultare până la unul. A fost omorât pentru că a luat trup de pe cale, iar el era popor sfinţit de Mine. Aşa a făcut şi azi Israel, şi n-am avut cu cine să intru în Canaan. Dar Eu am spus ţie, Israele, că fac Canaan, şi fac Ierusalim văzut, şi fac grădină sfântă, ca să intri în ea cu Mine. Iată, Eu n-am minţit, şi îţi aduc aminte că de aceea ţi-am cerut să fii sfânt. Cum adică sfânt să fii? Nu te scutura la acest cuvânt, nu te mânia, nu te fă judecător de cuvânt dumnezeiesc. Să Mă scutur Eu, că Eu ţi-am spus să fii sfânt, şi tu n-ai vrut aşa, şi acum te baţi în piept că eşti cu Mine sau că ai fost cu Mine, şi îl duşmăneşti pe cel mai mic care a venit la Mine ascultând, care n-are păcatul neascultării de cuvântul Meu, că M-am rugat de tine patruzeci de ani să fii sfânt şi nu pământ, şi să-ţi spun Ierusalim. Ierusalim înseamnă popor al Duhului Sfânt în sărbătoare de Rusalii. Dacă ai fi vrut tu aşa, Israele, îţi dădeam toate bunătăţile ca să le ai şi să te odihneşti în ele cu trupul sfânt. Ce nu ţi-aş fi dat Eu ţie dacă ai fi iubit să ai trup sfânt şi să-Mi fii Mie templu?! O, nu te supăra, nu te mai mânia pe cei mici care s-au născut în urma ta şi care au ascultat ca să stea cu trupul sfânt. În zadar te mânii, şi ai păcat îndoit dacă faci ce au făcut copiii lui Iacov fratelui lor cel mai mic. Ţie nu-ţi place aşa, dar iată, ce a fost iarăşi este. Cel mai mic care a venit în urmă din Egipt, a luat cuvântul Meu şi l-a pus la inimă şi s-a sfinţit şi n-a cârtit, şi voi ridica un neam mare din cel mic, din lucrarea credinţei şi a ascultării celui mic. Decât să te răzvrăteşti, mai bine este să fii cuminte şi mulţumit, că n-ai de ce să te îngâmfi, n-ai de ce, că voi scoate într-o zi şi apa cea amară, şi ai să vezi că n-ai de ce să te răzvrăteşti, că Eu mult am suspinat ca să fi fost tu după voia Mea. Am scos apă dulce şi am dat la mulţimi şi am spus mulţimilor că Eu am un popor, şi de aceea vin la tine, poporul Meu, şi mereu te rog să fii tare cu Mine şi să fii ca Mine, căci precum căsătoria va merge pe pământ până la sfârşitul de acum, tot aşa cuvântul Meu cel dulce şi cel amar va merge până la sfârşit, până la pragul celor ce sunt nesfârşite.

Eu aş fi vrut ca tu să fii stea cerească, dar tu M-ai judecat când ţi-am spus să nu mergi cu şcoli de pe pământ, că nu pământul are nevoie de tine. Pământul n-are nevoie de nimeni, decât de cei din cer, fiule, şi de aceea aş fi voit Eu să fii tu stea cerească şi să nu cauţi să ai strălucire pământească. Tu nu trebuia să mănânci din mâna nimănui învăţătură, şi trebuia să iubeşti şcoala cea cerească, cea care începe cu sfinţenia şi care se termină cu plata ei şi cu cerul coborât pe pământ.

Ce bine era să nu mai fi avut iudă în poporul Meu! Dar Eu sunt Dumnezeu şi ştiu bine cum este fapta lui Iuda. Fapta lui Iuda este neascultare de cele rânduite de Dumnezeu. Fapta lui Iuda este să stai la mijloc ca să iei şi să dai. Fapta lui Iuda este ca să cumperi de pe piaţă şi să răspândeşti în poporul lui Dumnezeu, şi ca să iei din poporul lui Dumnezeu şi să duci afară la fur. Un creştin care nu este iudă, acela este plin de seninul Duhului Sfânt, plin de pace şi de iubire şi de ascultare şi de umilinţă în mijlocul poporului Domnului. Iuda se cunoaşte după faţă, şi tu nu vrei, fiule, să nu fii iudă, pentru că nu crezi cum este fapta lui Iuda şi purtarea lui Iuda. Cel ce are buzunarul lui, acela este Iuda. Cel ce are de la Mine şi de la tine şi ia cu umilinţă, acela este frate în turmă.

O, copii şi copile, am spus aşa la început: *«Să iubeşti pe Dumnezeul tău din toată inima şi cugetul tău»*; din toată inima am spus. Cine se iubeşte pe sine, acela face voia sa şi pofta sa şi nu se cheamă că acela iubeşte pe Dumnezeu. Cine se iubeşte pe sine, acela lucrează păcat în trup. Să ştii, măi Israele, că azi îţi spun ceva, măi tată. Îţi spun că nu ştii să fii credincios, şi te faci că nu ştii ce este păcatul. Păcatul pleacă în trup de la inimă, nu de la trup. Nu trupul este de vină, şi nici firea trupului, ci inima naşte păcatul, căci mintea ta este în inima ta, şi îţi cobori mintea la inimă, şi atunci ai făcut păcatul în trup, şi după aceea urmează fapta lui în trupul tău.

Vezi tu, Israele, de ce am spus Eu să iubeşti din toată inima pe Dumnezeu? Inima când e ocupată toată cu Dumnezeu, atunci nu mai rămâne loc şi pentru păcat în ea. Cugetul şi inima nasc păcatul, şi păcatul apoi se aşează în trup. Am venit, tată, să te smeresc, ca să vezi tu cum nu-L iubeşti pe Dumnezeu. De aceea nu scapi tu de păcat, pentru că nu-L iubeşti pe Dumnezeu din toată inima. De aceea eşti tu aşa de necăjit pe pământ. Fără Dumnezeu e greu pe pământ, fiule. Cu Dumnezeu eşti atunci când Îl iubeşti cu tot cugetul şi cu toată inima, nu când te temi de El, ci când Îl iubeşti cu totul. Nu ai priceput tu, fiule, că nu poţi să fii şi tu şi Dumnezeu, iubit de inima ta. Tu când te iubeşti pe tine, de aceea te iubeşti, ca să-ţi faci voia. Tu când Îl iubeşti pe Domnul, de aceea Îl iubeşti, ca să-I faci voia. Vezi tu, tată, de ce nu scapi de păcat? Iată ce te învăţ Eu azi. Te învăţ să-L iubeşti cu tot cugetul şi cu toată inima pe Dumnezeu, ca să scapi, tată, de păcat, ca să scapi de greu, fiule, şi ca să nu mai fii dat păcatului, căci din nou îţi spun: nu fapta păcatului este păcatul, nu de acolo începe păcatul. Păcatul începe de la cuget şi de la inimă, fiule. Tu nu eşti forţat să-L iubeşti pe Dumnezeu. Tu alegi ce vrei, dar îţi spun să nu mai spui că-L iubeşti pe Dumnezeu dacă mai trăieşti tu în tine. Cine iubeşte pe Domnul, acela iese din sine, acela se leapădă de sine şi are în el împărăţia lui Dumnezeu. Cine dă cer tuturor celor din jur, acela are pe Dumnezeu cu împărăţia Sa în el. Să nu Mă faci mincinos, tată. Eu adevăr grăiesc despre cel ce împarte cer: acela împarte ce are în el, şi de aceea împarte. Cine are în el altceva, împarte altceva, şi Îmi face dezbinare în trup şi tulburare în trupul cel închegat al poporului Meu. Cine nu poate lăsa pentru Dumnezeu totul ca să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie, acela nu s-a lepădat de sine, acela este întru sine, şi iată, n-a plecat ca să-Mi urmeze Mie.

Dacă nu te-aş iubi, poporul Meu, n-aş fi aşa milog pe urma ta. Te iubesc pentru că ai pecetea Mea pe tine, pecetea acestei lucrări, fiule. O ai din părinţi sau de mai încoace, şi o ai pe tine din ziua când am vorbit cu tine.

Iată, va veni la tine omul şi îţi va spune că nu este din Dumnezeu această carte pe care Eu am scos-o acum şi pe care o voi da ca merinde vie la sărbătoarea Mea de patruzeci de ani cu tine, poporul Meu. Îţi va spune omul că scrie în Scriptură să nu mai adauge şi nici să mai scoată nimeni din cartea aceea. Eu, Domnul, vin şi îţi spun ce este cuvântul acela. Cuvântul acela este pentru cartea lui Ioan, pentru cartea Apocalipsei, nu pentru cuvântul lui Dumnezeu, care nu se va sfârşi în veac. Acolo este vorba de profeţia lui Ioan, de profeţia sfârşitului lumii şi de venirea Mea, nu este vorba de sfintele Scripturi, care nu se vor sfârşi, şi vor fi cu Domnul în veac. Este vorba de cuvântul Apocalipsei şi de numărul scris în ea, şi să vezi ce-ţi mai spun Eu acum. Scoate cartea aceea, tată, şi citeşte cu Mine în ea şi vezi că s-a împlinit scoaterea şi adăugarea aceasta în ea. Oamenii bisericii din lume au călcat acest cuvânt, au scos din ea şi au adăugat în ea; au schimbat cuvântul şi numărul profeţit, şi vor păţi aceia ca dreptul Simeon, care n-a mai murit până ce n-a văzut cele şterse de el în profeţia cu naşterea Fecioarei. De ce, tată, a făcut omul bisericii de azi aşa ceva? A făcut aşa, ca să te omoare pe tine şi ca să-şi facă loc cu dreptatea sa, ca să nu te mai temi tu că Eu vin acum, şi ca să nu te mai pregăteşti şi ca să te ia dinaintea cuvântului Meu. Duhul veacului acesta a intrat în biserică, şi de aceea biserica este a veacului acesta şi nu este a cerului. Dar tu eşti biserica Mea cerească, Ierusalime, şi fii atent, că omul bisericii din lume a schimbat Scripturile despre venirea Mea şi numărul cel profeţit de Duhul Sfânt. Eu am scris în carte o mie şi încă o mie până la venirea Mea, dar omul bisericii din lume a scris drum lung, căruia nu i se cunoaşte capătul, a schimbat şi a scris mii de ani. Iată, aceasta va cădea peste omul care a lungit drumul. Au adăugat la număr şi au scos venirea Mea, şi dacă aceia care au scos Mi-au tăiat Mie numărul şi drumul, dacă ei stau în nepăsare, aşa stă şi turma lor. Dar Eu vin la tine şi nu tac şi îţi spun să fii gata, că sunt lângă arătare, şi voi trimite înaintea Mea pe Ilie proorocul, care va face curăţirea cărării Mele şi va culege din calea Mea trupurile şi va aşeza serbare cerească înaintea Mea.

O, fiule, omul din lume ştie mai bine ca tine venirea Mea, că el a citit şi nu e prost, şi încearcă să-şi lungească statul şi veacul lui. Dar Eu vin şi îţi spun să-L iubeşti pe Dumnezeu din toată inima, cu veghe, tată, şi din tot cugetul, cu veghea cugetului tău, şi să nu zici că Domnul nu mai vine, şi tu să fii pregătit bine, că dacă eşti gata, Eu vin, fiule. Tu Mă ţii să nu vin; tu, cu zăbava ta. Nu vreau, tată, să te trimit în lume când voi veni. Nu vreau să tragi acolo unde nu-Mi place Mie, că Eu acolo nu Mă duc; nu Mă duc în lume. În lume este Ilie cu curăţirea pământului, că multă râvnă are el de Dumnezeu, şi de aceea el este cu trupul. Ilie n-a voit să moară cu trupul, şi dacă n-a voit, Eu am împlinit, şi iată ce mare este acest sfânt. Enoh n-a voit să moară cu trupul, şi dacă n-a voit, nu a murit. Aşa şi tu să vrei, Israele, copilul Meu de la venirea Mea. Mă doare că nu te-ai învrednicit să ai tu de la Mine fructul vieţii, căci fructul vieţii este curat, curat, tată, şi tu nu eşti curat, şi nu pot sta la masă cu tine ca în cer, şi stau ca pe pământ. Mi se frânge inima că nu te-ai învrednicit să ai tu de la Mine darul pe care l-am coborât Eu în grădina Mea. În aceas-

tă grădiniță am ungere mare, tată. Am trimis pe cei trei sfinți ierarhi la Verginica după postul ei de patruzeci de zile şi patruzeci de nopți, şi M-au dat ei din potir ceresc, i-au dat Trupul Meu, lucrat de cer, de cei trei ierarhi care stau la temelia cea de la început, alături de cei dintâi apostoli ai Mei. Acesta a fost darul pe care i l-am dat Eu lui Verginica după postul ei de patruzeci de zile. Darul a fost Iisus Hristos, adus din cer, de ierarhi din cer. Ei sunt ierarhii acestei lucrări şi au ungerea lor peste fiii grădiniței Mele de azi. Ei sunt de la început cu Verginica, din anul 1955, şi nimeni nu poate umbla la această lucrare aşezată de cer.

Mereu ți-am spus: *«Israele, am multe să-ți spun, şi tu nu le poți purta»,* şi de aceea nu te am în curțile Mele, în tainele Mele, căci tainele Mele sunt purtate de trupuri curate, şi de aceea ți-am spus să Mă iubeşti cu toată inima ta, ca să semeni cu grădina Mea, şi să rup din ea şi să te sfințesc cu cele din grădina Mea, aşa cum am făcut cu Verginica la început. E mare taină această grădiniță, e mare ungere peste fiii grădinii Mele, şi tu, poporul Meu, nu poți duce această taină, şi de aceea îți spun: pregăteşte-te bine, poporul Meu. Tu zici că ştii, dar nu ştii. Ce ştii tu e ce ştii tu, nu e ce ştiu Eu. Această grădină Mă poartă pe Mine, şi în zadar zici că ştii, şi Eu îți spun că nu ştii, şi îți spun că eşti ispititor. Şi dacă faci aşa, Eu nu te scriu cu cei curați la inimă. Cine a umblat aşa, acela a rămas cu pipăitul, şi Eu nu mai cred în acela.

Eu îți spun, Israele, să te pregăteşti bine cu trupul şi cu sufletul şi să mergi la scaunul de pocăință, şi să mergi fără păcate, că mult Mă înțeapă duhul rău în coasta Mea durută şi sângerândă când te aude pe tine că încă ai mai avea păcate. Aş vrea să nu mai ai păcate, tată, şi am dat de la Mine un om ca să te hrănească cu Trupul şi Sângele Meu, ca să nu mai fii tu amestecat cu cei care Mă răstignesc, că preoții bisericii lumii, toți Mă răstignesc, Mă răstignesc greu, că au mâinile pline de păcate, şi au trupurile pline de plăceri şi de carne, că ei nu mănâncă semințe şi mustul din semințe ca tine. Ei mănâncă untdelemn mort, nu untdelemn viu; mănâncă ungere moartă, şi la Mine toate au viață, fiule. Sămânța are viață în ea, iar mirul ei unge viața şi sufletul şi inima, dar mirul acesta când e pus pe foc ca să facă cu el ce face cu alcoolul, acel mir ucide şi sufletul şi trupul, şi nimeni nu mai ştie că de mult s-a atins antichrist de untdelemn şi de vin. Ți-am adus un slujitor care stă curat cu trupul şi i-am zis să stea cu tine şi să te hrănească pe tine întru curățenie şi întru cumințenie, ca să te smulg pe tine din brațele străinilor tăi, care nu sunt din această lucrare. Omul care Îl ia pe Iisus Hristos trebuie apoi să nu mai facă păcate, ca nu cumva să-L bage pe Domnul în mădular stricat şi mort mereu. Ai văzut, tată, sămânța se dă o dată jertfă, şi după aceea îşi face un trup nou şi ți se dă ție spre hrană. Aşa şi trupul omului păcătos, să-şi lase păcatele şi să-L ia pe Domnul, şi după aceea să nu mai facă păcat în trupul său şi cu mădularul său, că acela se face mădular al lui Iisus Hristos.

Am fost cu mare îngăduință două mii de ani, şi de atunci numai în mormânt am stat şi numai din mormânt am lucrat, căci chiar dacă am avut preoți cu viață curată în trup şi în duh, dar pe Mine M-au dat tot la omul care a făcut mereu păcat, şi am intrat în mormânt mereu, fiule, în omul care era mormânt pentru Mine. Sau dacă omul cel ce se apropia era curat, aşa cum au fost şi mulți dintre fiii tăi, Israele, dar n-ai avut preot curat, tată, şi ai avut preot străin de poporul tău şi de viața ta, şi n-ai avut ce-ți trebuie. Am luat un martor din biserică şi i-am dat cuvânt să se facă arhiereu, şi cuvântul Meu l-a făcut arhiereu, şi l-am păstrat în lucrarea Mea şi l-am purtat prin cuvânt şi l-am scris în cartea aceasta ca martor de pe pământ, din biserica cea de pe pământ, ca să mărturisească această vreme şi lucrul Meu cu tine, poporul Meu, lucrul cuvântului Meu peste tine. Şi am pus prin cuvânt ungere peste locul grădinii Mele de azi, şi am ridicat piatra legământului cel curat, şi am pus la temelia ei chipul Meu şi legea Mea cea sfântă, şi am zidit pe această temelie fii cu ungere cerească prin cuvântul Meu cel din cer. Şi la această aşezare nouă am avut martor arhiereu de pe pământ, numit de Mine prin lucrarea Mea, că el a fost cu lucrarea Mea demult, demult, tată, şi a fost cu trupul curat, şi l-am adăugat atunci poporului Meu şi l-am făcut martorul Meu, şi iată, el mărturiseşte de la temelia Mea cea nouă. El este plăpând şi cu paşii legați, căci l-au duşmănit arhiereii cei trupeşti şi i-au oprit pasul şi glasul, dar Eu am lucrat prin el şi cu el ce am avut astăzi de lucrat şi ce a fost de intrat în vreme, în istoria vremii, şi iată, țipă duhul cel potrivnic, țipă de durere şi nu ştie cum să-şi mai facă loc, dar în zadar îşi face, că Eu Mi-am lucrat lucrarea Mea, şi ea mărturiseşte, şi acest martor al Meu este mare întru Mine. Roagă-te, Israele, să se ridice în picioare cel neputincios şi să-i cadă lanțurile celui închis de arhiereii de azi. Eu, tată, numai înainte voi da de-acum, şi am bătut la poarta ta ca să te pregăteşti de împlinirile cele profețite vreme de patruzeci de ani.

Israele care eşti bolnav de mărirea din tine, nu te mai supăra, tată, pe lucrătorii cei puşi peste tine. Nu mai umbla cu descusutul şi cu pipăitul şi cu împărțitul. Vino-ți, fiule, în fire şi adună-te, că tare eşti tu risipit cu inima şi cu credința, măi fiule, şi iată, faci mereu lacrimi Duhului Sfânt. Nu mai sta ca un străin în poporul Meu, că poporul Meu trebuie să fie un duh şi un cuvânt tot poporul Meu. Şi dacă nu este aşa, nu este din pricina Mea sau din vina sa, ci din vina ta, cel ce nu stai curat şi deschis la masa cuvântului Meu, şi Îmi pare rău că trec în carte mărturii cu durere, că mai am pe câte unul în poporul Meu, care-Mi face durere, că tu, fiule, nu vezi îngeraşii care trec prin fața ta şi te cercetează şi te scriu la numărul de azi al cuvântului Meu, la fiecare masă te scriu îngeraşii cum vii şi cum stai şi ce faci şi ce ai în tine, şi cartea va mărturisi, că Eu i-am rupt pecețile, şi ea va cuvânta. O, cât a plâns cartea vremii de azi, cât a plâns închisă! Dar a venit vremea să o deschid şi să vorbească pentru sau împotriva ta. Tu n-ai crezut vreme de patruzeci de ani, şi iată, Eu astăzi împlinesc, şi nu te poți ascunde nicăieri, fiule. Aşa este şi în Scriptură vorbirea Mea cu Israel şi istoria Mea de până atunci. Tot aşa de dureroasă este şi cartea aceea, şi iată, scriu încă în ea, scriu şi vorbirea Mea cu tine, şi după ce scriu, lucrez. Acum e încă rost de înviere, dar nu înviere amestecată cu păcat, că aceea nu se scrie înviere.

Israele tată, lasă-te spre înțelepciune, măi fiule, că de aceea te-am rugat să nu mai ucizi ca să mănânci, şi să mănânci fără să mai ucizi. Să mănânci semințe şi rod de semințe, şi să ai înțelepciunea ca să pricepi cele cereşti, şi să stea peste tine cele cereşti. Să nu se supere cel ce s-a făcut de atâtea ori vinovat față de cuvântul Meu din vremea celor patruzeci de ani, că dacă te-ai făcut vinovat față de lucrarea Mea, nu pot, tată, să te pun lucrător acum. Şi de ce nu pot? Pentru că este scris în carte mărturie rea despre tine. Şi cine a scris în carte, tată? Iată, tu eşti cel ce ai scris, nu Eu. Eu doar ți-am arătat ce ai făcut nepotrivit lucrării lui Dumnezeu care te purta prin ceața vremii.

Să te pocăieşti, Ierusalime, că mare îți este numele între neamuri, şi nici unul din poporul Meu nu poate fugi din

carte. E prins în carte tot fiul care a crezut măcar o dată în lucrarea cuvântului Meu. De aceea îți spun Eu că Mi-e dor de tine, poporul Meu, și că te aștept de patruzeci de ani, tată. Ți-am spus, de patruzeci de ani îți spun mereu că cel ce bea o picătură de țuică se topește din fața Mea și este luat prin învinuire, prin călcare de cuvânt profețit. Și să vezi ce-ți mai spun Eu azi, Israele, că am fii în tine care s-au dus la fund la capătul drumului, și bea țuică cel ce a vorbit cu Dumnezeu. O, fiule, gâtul și inima nu te-au usturat, dar ochiul te va ustura mult de tot, că Eu voi da cuvântul pe față, și vei fi strivit de cuvântul cărții și vei fi vădit că ai călcat peste cuvântul lui Dumnezeu.

Eu vin să fac întâlnire cu tine, Israele, ca să vin să-ți spun să fii tu un popor fără de păcate. Eu rostesc acum peste tine din nou: iartă-ți-se ție păcatele, Israele, dar nu te mai ține de ele, că nu ești bun de nimic dacă faci așa. Să nu uiți, Israele, ce te-am învățat Eu astăzi, căci te-am întâmpinat cu o învățătură adâncă și ți-am spus că păcatul se face cu inima și cu cugetul, și numai după aceea se coboară în trup și își face loc în trup. Tu să nu dai vina pe trup, să nu te îndreptățești, că am în poporul acesta trupuri care au păcatul în carne și nu știu sau nu vor să știe că acesta este păcatul. Trupul dacă nu ar avea inimă vie și minte vie nu ar mai face nimic.

Israele, să-ți faci inima locaș iubirii de Dumnezeu, și dacă ai să faci așa, te vei cunoaște pe față, fiule. Omul până nu se învoiește cu gustul păcatului nu vine fapta păcatului. Scoate, fiule, rădăcina, ca să nu mai dea din ea.

Sunt cu duh de bucurie în sfat cu Israel. Îți mulțumesc, poporul Meu, că ai venit în întâmpinarea Mea, și aș voi să fii și tu mulțumit în duhul tău. Aș vrea, tată, să te vindec de toate neputințele tale, dar Îmi trebuie loc și scaun în tine. În tine, fiule din Israel, să nu găsesc mormânt pentru Mine, și să găsesc scaun de domnie pentru împărăția Mea în tine. Vine, și se vede bine, vine plânsul pe pământ, și ție îți trebuie aripioare, și iată, iar îți spun: dacă nu poți, dacă nu vrei să fii curat cu inima și cu trupul, nu e bine să-Mi încurci statul Meu în poporul Meu. Eu M-am săturat de trădători, tată. Eu M-am săturat de așteptat. Sunt lângă arătare, dar rău îi va fi celui ce a fost în cartea aceasta, în ogorul acesta, și s-a dus apoi să nu facă ce i-a spus Dumnezeu să facă. Vine usturimea peste cei ce au călcat în picioare această învățătură.

Încercați voi, cei vii, și spuneți vestea pocăinței la cei ce au căzut din leagănul acesta, din bărcuța aceasta de lucrare cerească. Nu le zic să vină la masa cuvântului Meu, dar le zic să caute cu viață sfântă, așa cum cer Eu celui ce va scăpa. Și fiți atenți la otrava de pe piață, la învățătura de pe piață, să nu luați nici cu gura, nici cu ochii, nici cu urechea să nu luați. Vai vouă, tată, dacă nu veți asculta de acum ca să nu mai căutați să știți ce pățește lumea! Dacă nu veți sta în această ascultare, vai vouă! Nu vă jucați cu acest cuvânt, fiilor. Nu mai ascultați la lume. Închideți ferestrele spre lume, închideți ușile și porțile, închideți ochii și urechile și nu vă mai uitați peste lume. Este păcat de moarte ceea ce vă spun. Pe cât puteți, pe cât vă stă în putință împliniți aceste cuvinte. Citiți de la Domnul, ascultați de la Domnul, uniți-vă cu cerul, că iată, n-ați ascultat la vreme ca să ieșiți din lume. Cel ce nu vrea, Eu, Domnul, îl rog să se dea deoparte din turma Mea, că Eu trebuie să am o turmă fără de vină. De mult timp îți spun: dacă nu crezi, dacă nu vrei cum vreau Eu, dacă stai cum vrei tu, să nu stai în poporul Meu, că-Mi atingi poporul de neascultare. Am fii doborâți de la fața Mea pentru că n-au ascultat și au făcut altceva, și fac și acum tot așa. Acum duhul cel înșelător se fălește cu ei, și o să le dea cu piciorul duhul cel rău, îmbrăcat în haine de creștin, și acești creștini neascultători vor rămâne goi și învinuiți de neascultare. Nu Mă tem de duhul omului, dar Îmi pare rău de creștinii Mei care s-au lăsat murdăriți și doborâți de cei ce au plecat din Mine.

Ca să stai în această lucrare nu este așa cum zice oricine; este așa cum zic Eu, Domnul. Eu, tată, am tras mereu de inima ta ca să te iau în Duhul Meu, iar tu te-ai ascuns de toată așezarea Mea, dar de Mine n-ai putut să te ascunzi, și Mă uit la tine cum stai răzleț și amețit de cei fără de statură, și Mă uit la alții care au plecat din lucrarea Mea de frica omului cel clătinat, și Mă uit unde s-au dus; Mă uit și le arăt și fiilor Mei ce văd Eu, ca să știe și ei cele ascunse de cei cu inima ascunsă. Eu am căutat mereu cu vindecare, dar cine a fost prea vinovat împotriva acestei raze de lucrare cerească, acela a luat plata inimii sale, că inima aceluia n-a mai căutat spre întoarcere și s-a dus din turma aceasta, și aceștia nu sunt nicăieri. Ei sunt în cartea aceasta, și din altă parte Eu nu-i știu. Aceștia pe nicăieri nu Mă vor mai găsi, decât în staulul Meu de lucrare cerească în vremea aceasta. Eu nu Mă mai duc nicăieri pe pământ. Pe unde Mă duc e numai amestecătură, numai spini, numai pământ moale, și nu Mă mai duc, și stau cu tine, fiule, poporul Meu. Eu am venit să-Mi iubesc poporul, și cu iubire să stau pe lângă el, că omul de azi zice că nu mai vin, dar iată-Mă cu tine, poporul Meu, și în lume nu Mă mai duc, și stau cu tine și suflu peste tine și te învăluiesc în sfatul Meu ceresc, în graiul Meu ceresc, ca să nu rămân fără tine, că toate dau să te apuce pe tine și să-ți fure lumina cea de la Mine, dar lumina este de la Mine, și nu-ți poate fura ție nimeni această lumină.

E dragostea Mea cu tine, Ierusalime, mireasa Mea; e dragostea dintre Mire și mireasă. Un mire și o mireasă sunt curați câtă vreme sunt miri. Așa iubire să fie între Mine și tine, Ierusalime, mireasa Mea de azi, și să nu dorești căsătorie, tată, adică pofte, adică idoli, adică voie după voia ta. Rămâi mireasă, Ierusalime, că mireasa este curată și nu este întinată. Vine lumea, tată, și Mă întreabă de tine; vine în curând, și va fi să-ți arăți veșmântul și statura și lucrarea ta. Vine omul cel înșelat de cele ale veacului acesta; vine ca să se uite la tine și ca să facă ce faci tu, și ca să facă ce fac Eu; vine să învețe lecția vieții fără de moarte. E dragostea Mea cu tine, e cartea Mea cu tine, cartea drumului Meu cu tine, și tu va fi să spui ce a spus Pavel apostolul după ce s-a trezit din sine, după ce M-a prigonit pe Mine și pe fiii bisericii Mele.

Vor veni preoții și arhiereii să le dai și lor ce ai tu și să stea sub slava ta, dar fii mireasă curată, poporul Meu din urmă. Te-am îmbrăcat frumos, tată. Vezi să nu te pătezi, vezi să nu te agăți, vezi să nu-ți pierzi veșmântul. Furtuna e mare și vremea e cețoasă. Vezi să nu te ia vântul, fiule. Vântul, tată, ascultă de Mine dacă tu vei fi cu Mine. Dacă vei fi cu tine, vântului nu-i este teamă de trup.

Eu te cuprind în dragostea Mea, în mantia Mea, și n-ai să mai auzi pe nicăieri cântarea aceasta de dragoste. E dragostea Mea cu tine, Ierusalime, și vreau să ai față după chipul și asemănarea Mea.

Pace vouă, copii și copile din poporul Meu! Ce bine e să fie copil poporul Meu, să fie copil, așa cum Eu am profețit. Dar cine nu este copil, se vede că nu este copil. Iubiți duhul de copil în voi. Copiii nu știu ce este teama. Fiți copii ai Tatălui și ai Fiului și ai Sfântului Duh, și veți pluti pe deasupra.

Vine primăvara Mea și a ta, Ierusalime. Vine, tată, pajiștea cea nestricăcioasă, că mult așteaptă firea descoperirea fiilor lui Dumnezeu, care o vor salva pe ea din stricăciune. Eu

rostesc vindecare peste tine, poporul Meu Israel. Vindecă-te de tot ce te doare şi aleargă sănătos spre cele ce nu se vor mai sfârşi. Cele nesfârşite vin odată cu Mine şi sunt făcute pentru tine, poporul Meu cel moştenitor. Vino, tată, să moştenim cele ce nu se văd, şi ochii tăi să se desfacă. Amin.

Să se desfacă ochii tăi, Ierusalime! Ascultă această poruncă, fiule, poporul Meu. Eu sunt cuvânt peste tine, şi lumea nu ştie cum sunt Eu cu tine. Am spus la lume despre taina Mea cu tine, şi lumea va vedea pe poporul Meu. Să se desfacă ochii tăi, Ierusalime! Pace ţie! Pace prin cuvânt, şi cuvântul să fie cu viaţă peste tine! Eu am sărbătoarea Mea deasupra ta, am cerul cu Mine deasupra ta. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 1995

Cuvântul Domnului pentru România

Proorocie despre desfacerea peceţilor cărţii cuvântului. Domnul aşează poporul în post de patruzeci de zile. Taina seminţelor de grâu şi de untdelemn. „Civilizaţia“ este înstrăinare de Dumnezeu. Şcoala este sfinţenia. România: corabia salvării. Întărirea ungerii arhiereului Irineu. Cartea: scaunul de judecată.

M-am coborât deasupra ieslei Mele, M-am coborât cu scaun de îngeri. Pun din nou pecetea Mea peste Israel, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Aceasta este pecetea şi semnul prin care Eu, Domnul Iisus Hristos, cobor şi lucrez peste Israel, care împlineşte patruzeci de ani, patruzeci de ani de hrană prin cuvântul acestei lucrări.

Pace vouă, străjeri ai ieslei în care coboară cuvântul Meu! Iată ce fac: Mă zidesc în cuvânt înaintea ta, poporul Meu. Mă zidesc în grădina Mea şi Mă fac cuvânt. Mă întocmesc şi Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu, şi cuvântul rămâne pe masa ta, pe inima ta şi în cartea Mea din Israel, în istoria Mea de cuvânt în vremea aceasta. Cuvântul Meu rămâne cu tine, Israele, şi să-l împlineşti, tată, că n-are cine să împlinească pe pământ cuvântul Meu. Cuvântul Meu a fost zidit prin prooroci, că ei au scris cuvântul Meu, iar Eu l-am împlinit. Măi fiilor, cuvântul Meu a fost prin Verginica şi tu l-ai ascultat, poporul Meu, atâta vreme l-ai ascultat, căci M-am zidit înaintea ta prin cuvânt.

Ierusalime, popor al lui Israel, am fost cu tine patruzeci de ani şi am trimis glas de trâmbiţă peste tine ca să te aduni acum la sărbătoarea cea mare, căci Eu, Domnul, desfac peceţile cărţii, şi voi sărbători această carte care se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu. Dar cartea aceasta nu mai ai când s-o înveţi, şi de aceea vin înaintea ta. Iau pe fiii grădinii Mele şi Mă cobor cu ei în calea ta, la poala muntelui, căci tu eşti muntele Meu şi ai vârf şi ai poale. Nu mai ai, tată, când să înveţi să faci cele din carte. Vremea învăţatului a fost până acum. Acum e sărbătoare de trecere. Cartea aceasta trebuie acum s-o împlineşti mereu, mereu, şi de aceea am coborât Eu acum. Am coborât să-ţi spun cuvânt. Şi ce cuvânt? Cuvânt de împlinit. Fii atent, că Moise a postit patruzeci de zile ca să vorbească cu Mine şi să se sfinţească apoi, şi să rămână întru Mine. Ilie a postit patruzeci de zile ca să vorbească cu Mine şi să-l iau la cer cu trăsură şi cu cai cereşti. Verginica, fiule, a postit patruzeci de zile, şi apoi am coborât în ea şi am făcut din ea izvorul râului vieţii, şi din râul acesta ai băut tu. Eu sunt râul vieţii, şi am izvorât din Verginica în calea ta, că am făcut din ea stâncă, şi temelie pe stâncă, şi am venit şi Mi-am atins toiagul Meu de ea, şi a ţâşnit din ea izvorul râului vieţii, şi tu, Israele, ai băut din râul vieţii. Dacă până acum nu ai ştiut ce ai băut tu prin această stâncă, iată, azi îţi spun din ce ai băut tu. Ai băut din râul vieţii, râul despre care scrie în Scripturi. Şi cum aşa? M-am coborât şi am biruit lumea din tine, şi am biruit necredinţa din tine, şi ţi-am făcut cu mâna şi ţi-am arătat izvorul Meu şi ţi-am dat să bei din el şi să înviezi, şi să-ţi dau, tată, drum de rai sub picioare. Am stat cu potecuţa cea spre rai în calea ta şi mereu ţi-am arătat-o, şi mereu te-am îmbiat spre rai. Râul curgea spre tine, că am făcut din Verginica albie de râu. O, ce n-am făcut Eu din ea ca să stau înaintea ta! În vremea lui Moise stăteam acoperit şi lucram. Eram acoperit de nor sau de negură, sau de văzduh eram acoperit, iar Moise asculta glasul Meu şi spunea poporului cuvântul Meu, şi am lucrat atunci după cum era omul, tată. În vremea lui Ilie tot aşa am lucrat, şi am fost ascuns în vânt şi am vorbit cu Ilie. Cu proorocii tot aşa am lucrat. Cu Avraam, cu Isaac şi cu Iacov am lucrat la fel. Iată, Israele, câţi fii ai credinţei! Şi astăzi ai fost tu scris şi ales ca să ai glasul Meu şi cuvântul Meu peste tine, şi acum îţi pun carte pe braţe, că dacă o bucăţeleam până acum, tu n-ai mai fi fost popor al Meu, că te-ar fi rupt în bucăţi vremea şi fiii vremii, dar am poruncit să se desfacă peceţile cărţii, căci vrednic sunt să iau şi să deschid aceste peceţi. Am spus cu puţin timp înainte: *«Vai de cel ce moare mai înainte de deschiderea cărţii!»*. Şi iată de ce am venit. Am venit să-ţi spun să înviezi bine, bine, Israele, mai înainte de deschiderea cărţii, şi să fii în mare sfinţenie de-acum, şi să fii cuminte de-acum, cuminte cum n-ai fost niciodată, căci se deschide cartea Mea din vremea ta. Fii atent, poporul Meu, că nu e de joacă, şi e de înviat de-acum. Înviază, înviază, Ierusalime, că slava Domnului vine şi te acoperă pe tine! Înviază şi te bucură întru înviere, iar moarte în tine să nu mai fie de-acum, căci cine mai face moarte de-acum în tine, acela va fi mai de plâns decât orice păcătos.

Sun din trâmbiţă peste tine să te pregăteşti cu post de patruzeci de zile, şi vom întâmpina sărbătoarea deschiderii cărţii, a desfacerii peceţilor cărţii, iar tu eşti scris în cartea aceasta şi te numeşti Israel, popor al Domnului. Să vină străjerii, să vină sutaşii tăi înaintea ta şi să-ţi aducă cuvântul Meu ca să-l împlineşti, şi să rămâi apoi pe veci în sfinţenie cerească pe pământ şi în trupul duhului tău, căci trupul tău fi-va să se vadă templu al Meu în vremea care mai este, şi va umbla după tine omul care va căuta pocăinţă şi scăpare.

Fiule, poporul Meu, să posteşti, tată, patruzeci de zile; să nu te mai dai la mâncări timp de patruzeci de zile. Îţi voi da putere mare, fiule, poporul Meu. Îţi voi da saţ ceresc, Israele, iubitul Meu fiu. Mănâncă, tată, pâine după ce trece ziua. Mănâncă, fiule, grâu, aşa cum a mâncat Rut, fiica Moabului, care a găsit milă în Israel culegând spice de grâu de pe urma secerătorilor. Rut era rudenie cu neamul lui Avraam, şi am adăugat-o lui Israel şi am scris-o în numărul strămoşilor Mei cei de după trup. Iată ce face postul, căci pe această fiică a condus-o spre Dumnezeul lui Israel. Omul care mănâncă grâu, acela se îndumnezeieşte în duh şi în trup, căci taina bobului de grâu este ca de aici şi până la cer de mare, fiule, poporul Meu; este o putere mare în om. Eu i-am deprins pe apostolii Mei întru această taină, şi vreau să te deprind şi pe tine, Israele de azi, popor de apostoli de la sfârşit. Vreau şi tu să mănânci grâu, şi îţi voi da multă, multă sănătate dacă Mă vei asculta să iubeşti hrana aceasta; şi îţi voi da duh de sfinţenie, căci bobul cel viu de grâu va lucra în tine şi Mă va creşte pe Mine întru tine, şi tu Mă vei iubi cu mare har şi cu mare iubire. Vin să te pregătesc bine şi să te învăţ să mănânci sămânţa de grâu şi sămânţa de untdelemn, lapte şi miere din

cele crescute de Mine pentru cel sfânt de pe pământ. Vin şi Mă zidesc prin cuvânt înaintea ta şi îţi dau învăţătură de înţelepciune a vieţii fără de sfârşit, căci va fi să treci cu Mine o punte, ca să nu rămâi să guşti şi tu din sfârşitul lumii. Iată, lumea va rămâne pe pământ şi îi va sluji lui antichrist, dar cu tine voi fi Eu, şi îţi voi sfinţi trupul şi mintea şi îţi voi binecuvânta pâinea şi apa şi sământa de grâu şi de untdelemn, şi îţi voi binecuvânta roadele cele curate, bucate curate din pământ binecuvântat de Mine. Postul este de folos numai celor ce iubesc postul. În vremea postului cel curat diavolii nu mai au curajul asupra ta, iar îngerii se desfată cu cei ce postesc. În vremea postului trebuie să se stingă mândriile, pretenţiile şi vicleşugul cel ascuns din om, dar omul lumii de azi nu ştie rostul şi puterea postului. Postul însănătoşeşte pe om şi îl hrăneşte sufleteşte. Tot trupul omului trece spre însănătoşire prin post. Omul, tată, nu crede că toată boala trupului şi a sufletului vine de la mâncare şi de la pântecele cel cu mâncare. Nu mai crede omul aşa ceva. Zice omul că nu are vitamine dacă nu mănâncă, aşa zice omul ştiinţei. O, are dreptate omul ştiinţei, dar nu ştie cum să aibă. O, dacă omul omoară mâncarea şi numai apoi o mănâncă, şi dacă aşa face cu toată viaţa din mâncare, de unde, tată, să aibă mâncarea viaţă şi putere? Mâncarea este muncă trupească, iar postul este muncă duhovnicească, măi fiilor. Proorocii aveau postul peste viaţa lor, şi de aceea vorbea Duhul Sfânt peste ei. Cine, Israele, să mai creadă că glasul Meu cu tine este Duhul Sfânt de peste tine? Tu, poporul Meu, ai avut rânduială de post şi de mâncare şi de trăire şi de sfinţire, tată. Ferice ţie dacă M-ai ascultat! Iată, dacă nu M-ai ascultat întru toate, ascultă-Mă, poporul Meu, ascultă-Mă întru toate, până la punte, tată, şi vei vedea apoi pentru ce M-ai ascultat.

Îi voi spune la lume că este Dumnezeu. Să vezi tu ce o să-i spun Eu la lume că este Dumnezeu şi cum este Dumnezeu. Aşează-te, Israele, mireasa Mea, că va vedea lumea că tu ai Mire şi că L-ai iubit pe Mirele tău. Mirele lumii este păcatul, tată, dar Mirele creştinului este Domnul Iisus Hristos. Poporul Meu, tu eşti mireasa Mea, fiule. Să fii mireasă neîntinată, fiule, poporul Meu, căci vai celui ce va fi dat în stânga atunci când vom pune piciorul pe punte, când vom trece portiţa fericirii! Curăţă-te bine, Israele, şi curăţă-ţi simţurile tale, şi cu ele să Mă simţi pe Mine, că sunt aproape de tine, şi cu ele să Mă iubeşti pe Mine, ca să nu rămâi fără de Mine, fiule, mireasa Mea. Eu sunt fără de păcat, şi tot aşa vreau să am şi mireasa, căci te-am scos din lume ca să te fac vrednic de Mine, poporule, mireasa Mea. Te-am luat din poporul român şi vreau să fac din poporul român nuntaşi la nunta Mea cu tine, Israele, mireasă iubită de Dumnezeu.

O, românule, românule creştin, adu-ţi aminte de Mine, românule, poporul Meu ales! O, că te-a încântat un cuvânt urât şi l-ai luat pe limbă şi ţi s-a părut dulce şi ai mâncat şi te-ai înveşmântat cu rodul acestui cuvânt! Că a venit la tine cel străin şi ţi-a şoptit la ureche acest cuvânt: civilizaţie. La Mine nu este acest cuvânt, iar în cartea limbii tale nu era nici acolo acest cuvânt. Dar acest cuvânt este păgânie, tată. Nu este de la Dumnezeu nimic în acest cuvânt cu faţă ascunsă. Şi acum cine te mai scapă pe tine de această dulceaţă? O, iată ce ai păţit, românule, că la această dulceaţă trag muştele şi mănâncă din tine şi te lasă sărac de Mine. Iată ce cuvânt, ce limbă străină de Mine: civilizaţie. Românule tată, tu trebuia să slujeşti lui Dumnezeu, românule, poporul Meu, că ai ungere de la începutul tău, creştinule român, ai semnul Meu pe tine, iar semnul, acesta este: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Tu nu trebuia să-i slujeşti trupului tău, căci cu trupul faci păcat dacă slujeşti aşa. Tu trebuia să slujeşti Duhului lui Dumnezeu cu cugetul tău, căci cu duhul tău faci cer şi sfinţenie şi viaţă adevărată. O, poporule român, te-ai civilizat, şi de Dumnezeu te-ai depărtat. Eu te-am născut din Duhul Sfânt la naşterea Mea din Fecioară. Eu M-am născut prunc, şi tu te-ai născut popor într-o singură zi, în ziua cuvântului Meu rostit peste tine, ţară română, ţară creştină! O, tu ştii ce înseamnă român? Nu ştii ce înseamnă acest cuvânt, român. Pe ce limbă să vorbesc Eu cu tine ca să Mă înţeleg cu tine ca la începutul tău, românule, poporul Meu? O, te-ai băgat şi tu în cutie, tată, şi nu mai ai ogradă şi iarbă şi pomi şi pădure şi poiană şi căsuţe cu miere şi sapă şi grapă, şi nu mai eşti român. Eşti neamţ, că te-ai lăsat după praznicele nemţeşti. Eşti francez, că te-ai îmbrăcat cu haină franţuză. Eşti englez, că ţi-ai stâlcit limba ta cea dulce. Eşti turc, şi ai făcut ca Israel, care s-a unit cu trup de pe cale. Eşti american, că ţi-ai uitat vârsta ta, care este cât a Mea, şi ţi-ai uitat strămoşii pe care-i ai dedesubtul tău. Eşti american, de parcă nu mai ai strămoşi şi frumuseţe străbună. Ţi-ai uitat bunicii, poporule român. O, românule tată, de ce nu mai vorbeşti româneşte, măi fiule al Meu şi al bunicilor tăi? Nu mai vorbeşti frumos, şi Eu, iată, vorbesc româneşte, că frumoasă este limba românească pe pământ şi în cer. Nu mai este astăzi frumoasă limba ta. Ţi-ai stâlcit-o cu împrumutatul de la străinii neamului tău, şi n-a fost frumos ce ai făcut. O, unde-ţi este limba ta creştină? Ţi-am dat de veste împărăţia cerurilor încă de la naşterea ta, şi am pus pe tine pânză albă de botez şi te-am învăţat rugăciunea *„Tatăl nostru“* şi ţi-am trimis limba cea cerească, limba Evangheliei împărăţiei cerurilor pe pământul tău. Ţi-am trimis fecior curat, născut din Mine, ca să te facă mireasă Mie, poporule român, şi ţi-a adus veşmânt ţesut din apă şi din duh şi din sânge şi ţi-am dat nume nou şi te-am numit român. Duhul Meu Cel sfânt te-a numit cu nume nou, ţară creştină, aşa cum naşul Meu Mi-a dat Mie la botez numele Iisus Hristos. Aşa ţi-a dat ţie Dumnezeu numele de român la botezul tău. Şi aşa cum toate neamurile s-au binecuvântat în Avraam cu numele de Israel, tot aşa acum, Israele de azi, se vor binecuvânta neamurile toate în numele tău cel nou, şi pe care-l ai de la Mine de două mii de ani, căci tot omul care se va îmbrăca cu cămăşuţa de creştin se va numi român.

O, vin să te strig. Te strigă începutul tău şi dragostea Mea cea dintâi întru tine, că Eu pe limba ta rostesc judecata păcatului şi Evanghelia învierii făpturii, şi tu, românule, ţi-ai urât limba ta, Evanghelia Mea, şi ai luat în ea de la alte popoare, care n-au ungerea ta. Numai tu ai ungere încă din scutece; numai tu între popoarele vremii; numai tu, Românie, ţară a întoarcerii Mele. De aceea te-am pregătit şi te-am născut şi la începutul tău, şi la sfârşitul tău, şi tu de ce ţi-ai uitat limba şi Evanghelia? De ce? O, aceasta este desfrânare, tată. Ai făcut şi tu ce au făcut popoarele păgâne. Ai făcut fabrici de fum şi uzine de moarte, ca să pregăteşti moartea trupului tău, şi omul cel mic din tine nu ştie ce faci tu peste el. Te-ai făcut şi tu stăpân pe om, românule, poporul Meu, dar Eu l-am făcut pe om să fie liber şi nu rob omului. Ai învăţat şi tu calea păgână şi ştiinţă păgână, şi nu te-a dus la bine, şi te-a dus la minciună şi la moarte. Dar Eu vin să te dezrobesc. Tu eşti poporul Meu ales, eşti omul cel născut de sus la naşterea Mea şi a ta, căci Tatăl ne-a născut odată pe Mine şi pe tine, Mire şi mireasă din cer, din apă, duh şi sânge.

Am pus peste tine regi şi voievozi viteji şi plini de Duhul Meu, iar când greşeai, te pedepseam prin unealta Mea. Te

pedepseam după cum era statul tău cu Mine şi te mângâiam după cum era credincioşia ta, ca să nu te pierd din braţe, ca să nu rămân cu braţele goale de mireasă. O, te-ai dezbrăcat de Mine, şi Eu te-am părăsit. Stau ascuns de faţa ta şi aştept clipa răscumpărării tale. Trezeşte-te, te strig! Auzi tu glasul Meu? Ridică-te şi du-te după cel vândut şi alungat, căci ungerea ta e pe creştetul lui. Când el a fost alungat de tine, Eu am dat toată ungerea ta cu el, şi a plecat cu ea pe frunte şi nici un rău nu a pierdut pe cel pribeag al tău.

O, poporule român, plânge voievodul tău în mijlocul Egiptului; plânge regele tău, românule; plânge şi te binecuvintează mereu plângând, ca să nu pieri; plânge şi se roagă cu toată inima lui, aşa cum plângea David, unsul Meu, când îşi scria rugăciunile pe pământ. Plânge regele tău, românule, că i s-a luat casa şi ţara şi neamul, şi nimeni nu-l doreşte cu adevărat dintre cei ce se zbat pentru el, că aceia nu fac voia Mea pe pământ, şi el prin voia Mea va birui împotriva omului duşman pe Dumnezeu, va birui prin poporul Meu cel sfinţit, şi regele tău va veni la Mine şi la tine, poporul Meu român. O, el a fost aruncat de la locul lui, şi de atunci ţie nu ţi-a mai mers bine, că pe cel mic l-ai dus departe ca să-l mănânce fiarele. Ai făcut şi tu ca fraţii lui Iosif, care l-au alungat pe cel mic, şi de atunci tu eşti rob, aşa cum a fost Israel rob în Babilon.

O, românule, românule, oare, tu eşti un popor cu suflet rău? Nu eşti cu suflet rău, dar de ce, tată, l-ai alungat pe cel născut de Mine pentru tine? Cine, tată, te-a învăţat pe tine să faci aşa? Eu am pedepsit şi mai pedepsesc pe cei ce te-au scos pe tine de la om cu suflet bun la om cu suflet crud. O, nu e voie să se omoare frate pe frate, Israele român. Nu dă voie Dumnezeu să faci nimicire şi moarte. Eu te-am iertat, şi te voi împrospăta cu Duhul Sfânt, dar spală-ţi, tată, acest păcat strigător la cer, că Eu am scris în poruncile Mele să nu ucizi, să nu mărturiseşti strâmb, să nu iei dreptul aproapelui tău. Eu nu ţi-am spus să-ţi tai capul, şi tu de ce ţi l-ai tăiat? Ţi l-ai tăiat, şi ţi-ai pus altceva în locul lui. Eu n-am spus să-ţi alungi unsul, şi tu de ce l-ai alungat? Şi unde este unsul acestui popor? O, Eu l-am ocrotit, că el a strigat la Mine pentru el şi pentru tine. Eu n-am avut niciodată popor fără păstor şi păstor fără popor.

Spală-ţi păcatul, Românie, şi te pocăieşte, tată, că tu mărturiseşti prin faptele tale că eşti fiu şi fiică celor ce au încuviinţat fapta cea rea cu care să se omoare şi să se alunge unşii Mei din tine. Iată, vin şi suflu peste tine cu cuvântul Meu. Ia-ţi straie sfinte pe tine, românule, poporul Meu. Unde îţi este, tată, portul tău de român, de creştin? O, tu eşti popor păgân după port. Se uită bunicii tăi să te zărească, să te cunoască între cei de pe pământ, şi nu te zăresc bunicii tăi. Tot cerul poartă numele românului pe buze şi pe cânt. Tot cerul şi toţi îngerii cântă cântarea coroanei române. Numai românul nu se mai arată ca să fie zărit de bunicii săi. Românule, unde îţi este cămaşa românească? Caută bine ca să-ţi găseşti cămăşuţa, fiule român, că Eu deschid cartea, şi tu vei vedea unde va merge lumea cea păgână la chip şi la port. Ia, tată, chipul Meu, chipul bunicilor tăi, dar să nu te ascunzi sub chipul Meu ca să-Mi spui că eşti creştin şi să nu fii creştin.

O, tu nu ştii ce am gătit Eu pentru tine, românule tată. Am în tine un popor mititel. L-am luat din tine şi l-am crescut sub raza cuvântului Meu şi l-am făcut mare la duh şi la cuvânt, şi l-am ţinut ascuns de irozi şi de iude, şi am străbătut cu el pustiul necredinţei, şi îl scot deasupra, tată, şi îl pun în sfeşnic, ca să te lumineze şi ca să te iei după viaţa lui şi să faci din el un model de viaţă fără de moarte peste tine. O, fiule român, ce micuţ eşti, tată! De ce eşti aşa de mic, aşa de fără de duh? O, nu e bun păcatul. Te-a despărţit de Mine; nu e bun. Te-a despărţit de curăţenie şi te-a unit cu stricăciunea, fiule român.

Cuvântul Meu vine pe vânt, vine cu vântul, pe vânt subţire vine cu Mine la tine, românule, poporul Meu. Vine pe adiere de vânt, ca la Avraam, ca la Moise, ca la Ilie. Cu lumea păgână vorbesc altfel. Vorbesc prin fapte cu lumea păgână. Am rostit, şi tot aşa rostesc şi azi prin prooroci. Rostesc plăgi peste lumea păgână, şi cuvântul se face faptă. Cu lumea vorbesc prin tunet, prin trăsnet, prin înec, prin zguduituri de pământ, prin foc, prin palmă rea, prin lipsă de înţelepciune peste lume.

O, popor român, n-am ce face cu oamenii cu şcoli, n-am la ce îi pune. Şcoala este sfinţenia, şi cei învăţaţi de pe pământ nu au şcoala sfinţeniei şi lucrarea ei. N-am ce face cu cei cu şcoală, n-am. N-am decât să-i orbesc ca pe Saul, care avea şcoală şi Mă prigonea de multă şcoală ce avea, şi după aceea l-am pus să Mă vestească la cei de alt neam şi l-am smerit făcându-Mă biruitor în el. Aşa l-am biruit Eu pe Saul, pe cel cu şcoală de pe pământ. N-am ce face cu cei mândri, cu cei ce au cugetul mândru. Mie Îmi trebuie om sărac cu duhul. Cel mândru îşi este sieşi dumnezeu. N-am ce face cu cel mândru. N-am, tată, ce face cu cel vopsit, cu cel fardat, căci vopsitul este o lucrare urâtă, care acoperă răul şi urâtul şi minciuna ca să nu se vadă. Fardul este faţa vopsită ca să nu se vadă faţa urâtă. Stau ascuns de faţa ta şi aştept clipa răscumpărării tale, românule, creştinul Meu. Trezeşte-te! Auzi tu glasul Meu?

Spală-ţi păcatul, Românie, şi te pocăieşte, tată. Sunt gata să-ţi iert păcatul.

Am în tine un om uns de Mine, un om din planul Meu cel de peste tine. Am făcut în tine un lucru minunat şi ţi-am adus o pietricică albă, şi vreau să scriu pe ea numele tău, şi vreau să cunoşti izvorul Meu. Am în tine o pietricică albă şi sfântă şi cu ochi mulţi, şi am cele şapte duhuri dumnezeieşti scrise pe ea, iar în vârful ei scrie: Cuvântul lui Dumnezeu. Şi am avut în vremea aceasta un martor la piatra acestui izvor, ca să-ţi dau ţie piatră de izvor, poporule român. Am luat pe acest martor şi i-am poruncit să dea cu toiagul în piatra aceasta ca să iasă din ea râul vieţii înaintea ta, poporule, românule creştin. Am din fiii bisericii lumii un fiu uns de cuvântul Meu de acum.

O, Petrul Meu cel de azi, cel ce Mi-ai pus biserica pe piatră prin mărturisirea ta! O, Irineu, cuvânt de pace peste biserică, Petrul Meu de azi, îţi mulţumesc, tată, pentru că ai venit pe apă la Mine, dar te-ai îndoit în drum spre Mine. Dar Eu îţi voi întări apa de sub picioarele tale şi nu te vei scufunda. Îţi mulţumesc că M-ai ajutat să-Mi ridic biserica pe piatra ei cea dintâi, pe fapta ei cea dintâi. Pace ţie! Numele tău înseamnă pace. Pace ţie, unsul Meu cel de azi! Îţi mulţumesc, tată, cu tot cerul îţi mulţumesc, cu apostolii Mei cei doisprezece, care au pus piatră bisericii Mele; îţi mulţumesc că ai ascultat de curajul pe care Eu ţi l-am dat, de Mi-ai ridicat la loc biserica Mea ca s-o pun în sfeşnic, tată. Era ruinată biserica Mea cea de la început şi nu avea cine să Mi-o mai pună înapoi pe piatră. Îţi mulţumesc şi te numesc fericitul Meu. Te numesc preafericit pentru a ta menire de la Mine. Iată, unii au stricat biserica, iar alţii o zidesc la loc. Când am putut, am făcut mână întinsă bisericii lumii. Te-am uns şi te-am aşezat pe tronul bisericii şi am făcut din tine mână întinsă bisericii lumii. Când am putut, Mi-am făcut loc. Acum, tată, nu mai

pot întinde mâna bisericii lumii, care s-a depărtat de Mine. Mi-e ruşine cu ea la Tatăl. E plină de sodomie şi de malahie şi de curvie şi de pântece şi de fărădelege. A rămas din ea numai pântece şi fărădelege. Iată, Eu îi mai dau ceva, îi dau cartea cuvântului Meu de azi, scaunul Meu de judecată, şi o întreb: de ce M-a părăsit? De ce s-a lăsat cumpărată de duhul cel străin de Mine?

Fiule uns de Mine în vremea aceasta, uns de cuvântul lui Dumnezeu! Eu nu-ţi scriu ţie clătinare. În zadar se bucură de tine vrăjmaşii Mei şi ai tăi. Eu nu-ţi scriu ţie clătinare, căci omul bisericii lumii ţi-a luat ţie izvorul Meu şi ţi-a luat paşii. Dacă-Mi spui acum că nu mai crezi în lucrarea cuvântului Meu, Eu nu-ţi scriu ţie lepădare, şi le-o scriu celor ce le place să te audă pe tine zicând că te lepezi de lucrarea cuvântului Meu. Nu are seamăn inima ta cu inima lor. Tu nu ai loc, aşa cum eşti tu, între oameni. Oamenii nu ştiu ce este Dumnezeu, dar tu ştii de la Mine ce este Dumnezeu şi ce este viaţă, viaţă fără de moarte. O, de ar şti omul bisericii lumii ce este viaţă fără de moarte! Viaţă fără de moarte este sfinţenie în trup, în cuget şi în suflet, este trăire de Eden veşnic în trup. Asta înseamnă viaţă fără de moarte. Omul care iubeşte viaţa, acela ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi îl crede şi îl împlineşte. Aş vrea, fiule, să împaci pe România cu Mine, Fiul lui Dumnezeu. Aş vrea să vină România la pocăinţă, şi tu să faci între Mine şi ea act de naştere de sus, din apă, din duh şi din sânge, act de împăcare cu Dumnezeu. Aş vrea să ştie şi să creadă România Mea că tu eşti unsul Meu, şi cuvântul Meu eşti peste ea. O, ce salvare minunată am voit şi voiesc să fac Eu prin tine peste România Mea, poporul Meu ales! Nu-ţi mai spun *„Scoală-te şi vino!“*, că tu eşti rob şi nu poţi, dar îţi spun să stai cu Mine, cu Mine întru tine, până ce Eu îţi voi da înapoi cărarea spre izvorul Meu. Îţi mulţumesc pentru lucrul tău lucrat la cuvântul Meu, că am întins mâna să se ridice din cădere cel ce rătăceşte fără Mine. Îţi mulţumesc, tată, pentru suferinţa duhului tău, purtată de la cei necredincioşi întru cuvântul Meu. De şaptezeci de ori câte şapte îţi mulţumesc, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Şi voi lucra cu tot cerul peste România, poporul Meu ales, şi tot cel ce va fi creştin se va numi român, că am semnul Meu în poporul român, am pe poporul cuvântului Meu, munte al Sionului Meu, şi toate popoarele vor lua legea Mea din muntele acesta, din Siloamul Meu de azi, şi voi boteza pe cel ce va crede, în apa vindecătoare a Siloamului cel nou, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Îi voi boteza pe unii cu apa Duhului Sfânt, iar pe alţii, cu focul Duhului Sfânt. Cu apă şi foc voi lucra peste grâu şi peste pleavă, şi voi întări lucrarea Mea şi voi desface sulul ei. Aşteaptă cerul desfacerea sulului cărţii.

Românule, românule creştin, ia-ţi, tată, cămaşa de român pe tine; ia-ţi, fiule român, cămaşa de botez pe tine şi stai înaintea Mea, că vin la tine, poporule român, şi voi ridica din tine popor de apostoli ai Cuvântului lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Străjerii Mei, mai stau, tată, o clipă deasupra ieslei. Mai stau cu Israel al Meu, mai stau un pic. Mai am un pic de cuvânt peste Israel.

Israele, ce faci tu, măi tată? O, mereu am plâns că n-ai vrut să citeşti Scriptura, şi mereu ţi-am spus s-o citeşti, şi mereu am rugat pe mai-marii tăi să te înveţe lecţia Scripturii, tată. Dacă tu citeai Scriptura, vedeai ce este păcatul şi nu-l mai făceai. Eşti necunoscător de Scriptură şi n-ai să-Mi poţi spune că n-ai avut Scriptură. Iată, cartea Mea de azi este una cu Scriptura, tată. De aceea am venit cu lucrarea aceasta, că tu n-ai vrut să citeşti şi să înţelegi Scriptura. În Scriptură scrie bine despre păcat şi despre plata păcatului. Acolo mai scrie că pocăinţa este sfârşitul păcatului, dar nu numai pentru o vreme. Ai ştiut tu că aşa scrie în Scriptură? Eu ştiam că am nevoie de tine să fii sfânt, şi de aceea te rugam să citeşti Scriptura şi să stai cu Mine întru duh de pocăinţă. Femeia păcătoasă n-a fost osândită de nimeni, şi i-am spus şi Eu: *«Nici Eu nu te osândesc, dar de acum să nu mai păcătuieşti»*. Aşa trebuia să faci tu când ai venit la Mine ca să te iert. Trebuia apoi să nu mai păcătuieşti Israele. Eu nu te-am osândit, dar tu trebuia să nu mai păcătuieşti apoi. Cine a venit la Mine, a venit să nu mai păcătuiască, dar tu, tată, ai păcătuit şi apoi, şi ai făcut fapte ruşinoase înaintea cerului, că era să-Mi nimiceşti toată lucrarea Mea dacă Eu nu lucram ca în cer, cu dreptate. La Mine este altfel. Să fii al Meu înseamnă să nu mai păcătuieşti, să nu mai stai cu poftele şi cu patimile; asta înseamnă să fii al Meu. Altfel, eşti al trupului. Iată, ai de ce plânge, iar Eu cu lacrimile tale îţi voi spăla ţie cămaşa, fiule. De unde, tată! că tu nu plângi. Dar să plângi, şi să te ridici în ultimul ceas, fiule. Te văd şi azi că ai în tine gând de poftă ruşinoasă. Sfântul Martinian s-a aruncat în foc ca să alunge dinaintea lui trupul poftei ruşinoase. Şi tu ce faci? Tu te povesteşti că ai poftă ruşinoasă. Vin şi îţi spun să te curăţeşti prin lacrimi şi prin iubire de cer şi nu prin iubire de trup şi de prostie ruşinoasă. O, de ce nu vrei tu să mori? Iată, n-ai murit nici până acum, nu te-ai răstignit nici până acum. Ţi-am spus, fiule, să mori, şi tu nu M-ai ascultat, că dacă M-ai fi ascultat, ai fi murit demult, şi erai viu acum. Fiule, păcatul se face cu simţul, tată, cu cugetul, măi Israele. Ia-Mă pe Mine în cugetul tău şi vorbeşte cu Mine în rugăciune şi în sfat. Tu zici că ai frică de Dumnezeu, dar nu ştii ce înseamnă să ai frică de Dumnezeu, nu ştii. Dacă n-ai frică, n-ai nici oprire de la cele rele. Şi dacă faci aşa, stai acasă, tată, nu mai merge la creştini, că nu mai e vremea să te sminteşti cu poftă ruşinoasă. O, rău Îmi pare că nu ţi-ai sfinţit cugetul şi inima şi iubirea, că dacă ai fi făcut aşa, erai acum vindecător. Pe tâlharul de pe cruce l-am iertat în clipa când s-a pocăit de relele lui şi a crezut în Mine, iar Eu i-am dat raiul pentru pocăinţa lui. Dar tu, poporul Meu, Mă cunoşti de mult, şi ai avut vreme lungă să te pocăieşti. Pocăinţa înseamnă să nu mai faci păcate şi să te lepezi de tine şi să-Mi urmezi Mie întru purtare de cruce curată şi sfântă, nu de cruce întinată, fiule.

Măi apostolii Mei, măi lucrătorii Mei, strângeţi, tată, turma lui Israel şi spălaţi-o de păcatele de până acum. Staţi ca martori, străjerii Mei din grădina cuvântului Meu. Cei trei fii unşi în grădina Mea, staţi, tată, ca martori în vremea când poporul se va strânge, şi Eu voi rosti peste el duh de pocăinţă şi de dezlegare de păcate şi de împăcare cu Dumnezeu, că iată, avem, fiilor, patruzeci de zile de îmbrăcare în sfinţenie. Spuneţi poporului lui Israel să nu mai facă păcate cu simţul şi cu cugetul. Pe unul ca acela îl voi da de la Mine dacă se va mai hrăni cu cele ce murdăresc locul Meu din creştin. Acela va rămâne om fără duh, şi îl voi sluţi pe unul ca acela, ca să vi-l fac cunoscut. Vreau să fie sfânt Israel. Dacă până acum nu a fost aşa cum cere Dumnezeu, acum să fie poporul Meu sfânt cu cugetul şi cu inima şi cu iubirea şi cu trupul. Cine nu vrea, acela nu poate. Pe cel ce vrea, pe acela Eu îl voi ajuta şi îl voi milui cu ajutor de sfinţi şi de îngeri.

Fiilor, nu vă încredeţi în copii. Nu lăsaţi pe copii să-Mi pună foc lucrării Mele. Lucraţi lucrare de veghe, că sunt plin de buboaie de la copiii voştri. O, că n-a vrut creştinul să crea-

dă că şcoala lumii ucide pe fiii poporului Meu! Dar cine Mă iubeşte pe Mine, acela nu este biruit de păcat. De ce nu este? Pentru că Mă iubeşte pe Mine, pentru că nu vrea să Mă dea afară din el.

O, fiilor, nu Mă daţi afară din voi. Vine sfârşitul lumii, tată. Nu vă voi putea ocroti de sfârşit dacă nu veţi fi Mie fii curaţi. Nu minte Scriptura care spune: *«Unul va fi luat, şi altul, lăsat»*. Fiţi treji şi atenţi la aceste cuvinte.

Slujitorul care Mă ajută pe Mine să facă lucrarea pocăinţei peste poporul Meu, iar fiii grădinii Mele vor fi martori în clipa aceea, iar după aceea să nu mai păcătuiţi în trup, măi fiilor. Luaţi cu dragoste lecţia postului, şi cu fericire mare să lucraţi vremea postului, şi cu rugăciune plină de nădejde să lucraţi. Ne vom întâlni după vremea postului şi vom desface peceţile cărţii şi voi coborî pe Duhul Sfânt peste poporul Meu. Va veni un popor curat, curat, şi slab de carne şi de trup. Am fii care trăiesc mai sfânt decât voi. Să nu se smintească aceştia când vor veni, că vai vouă dacă va veni de la voi spre ei sminteală! Luaţi lecţia Mea, şi binecuvântată să vă fie hrana cea sfântă a postului. Postul să vă fie însoţit de laude duhovniceşti, de slujbe sfinte şi de rugăciuni de împăcare cu Dumnezeu. Îl rog pe slujitorul care Mă ajută în popor să facă rugăciuni cu poporul. Să se adune când şi când în locul unde Mă adun Eu cu poporul şi să aducă rugăciune cerului în mijlocul poporului. Să nu obosească, şi să lucreze la cuvântul Meu, nu la cuvântul poporului cel slab. Nu vă mai duceţi la acest slujitor, cei care nu vreţi să ascultaţi de cuvântul acestei lucrări. Cei ce lucraţi altfel sau altceva decât cuvântul Meu, nu vă mai duceţi. Lăsaţi-l pe acesta să fie pentru cei ce ascultă şi se sfinţesc. O, slujitorul Meu, ascultă-Mă pe Mine, tată, nu pe cel ce te face să ieşi din legea Mea cea orânduită pentru sfinţenia poporului Meu. Ceilalţi care încă nu au înviat bine, aceia să meargă la preoţii din lume. Iar voi, străjerii Mei, cercetaţi bine paşii poporului Meu şi feriţi-Mi pe acest slujitor de cei cu duh nestatornic. Amin.

Poporul Meu, aceasta este ziua ridicării tale, şi de acum să nu mai păcătuieşti. Fiilor, strângeţi-vă puterile. Sunteţi la capătul frontului de luptă. Alegeţi cele sfinte şi luaţi pe voi sfinţenia şi despărţirea de lume şi de duhul lumii.

Sun din trâmbiţă peste Israel. Israele, să te aduni, tată, la praznicul Paştelui Meu cel de patruzeci de ani cu tine, căci cuvântul Meu în mijlocul tău a fost praznic de înviere, Ierusalime sfinţit. Pregăteşte-te curat, cu cămăşuţă curată, fiule din Israel. Pregăteşte psalmi, şi cântare de sărbătoare să pregăteşti, şi cunună, fiule, să-ţi găteşti. Uniţi-vă întru pregătire şi despărţiţi-vă de cugete neplăcute lui Dumnezeu. Daţi Mie inimile voastre. Eu voi intra în ele şi vă voi cârmui spre puntea care va apărea la capătul cărării. Se deschide cartea, tată, se împlineşte această Scriptură. Să se adune poporul şi învăţătorii lui, ca să pregătească sărbătoarea deschiderii cărţii. Să fii popor de sfinţi, măi Ierusalime, ca să-ţi pot da cele ce ţi-am pregătit. Amin, amin, amin.

19 februarie/4 martie 1995

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Toate proorociile vor seca, şi va rămâne Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul, Arhiereul Tatălui, face spovedanie poporului cuvântului Său. Pregătirea poporului pentru desfacerea peceţilor cărţii.

Israele, Israele, am venit la tine şi ţi-am adus pacea Mea şi dragostea Mea. Pace ţie, că Eu, Domnul Iisus Hristos, asta vreau. Vreau pacea Mea peste tine şi pacea ta peste Mine şi întru Mine, dar să ai pace la fel cu pacea Mea, Israele, copilaşul Meu de la sfârşitul vremilor. Mi-e drag, tată, să-ţi văd grămadă pe fiii tăi, şi Mi-e tare drag să grăiesc cuvântul Meu în mijlocul tău. De aceea te strămut şi te adun şi Mă mângâi cu tine, că n-am, tată, mângâiere, căci nici cerul nu-Mi poate mângâia durerea care vine peste Mine de la omul cel de pe pământ, de la plânsul pământului, care-Mi rupe pacea. Iată ce fac. Mă ascund cu pacea Mea în tine, măi poporul Meu, şi Îmi leg ranele cu tine şi te fac pe tine alifie pentru ranele Mele. Mă dor ranele, fiule. Îţi spun şi Eu ţie, Mă tângui, tată, şi te aştept să faci tu minunea aceasta aşteptată de Mine de şapte mii de ani; să faci tu minune, ca să-Mi vindeci ranele şi zăcerea Mea şi multa Mea durere care Mi se face de la omul de pe pământ. Nimeni nu mai are milă de Mine. Sunt o mulţime de prooroci pe pământ, şi să-i vezi, tată, ce fac aceştia, că mănâncă de toate şi fac şi păcate, şi proorocesc după dragul omului, şi cu aceştia nu mai ajung Eu la bun sfârşit. De aceea am plâns adânc, şi mereu te-am rugat să nu mai umbli după hrană străină de această grădină, că ţie, Israele, nu-ţi trebuie piaţă, măi fiule. Ai cămară plină, ai hambare pline, şi mai stau şi Eu mereu în calea ta cu cuvântul Meu, tată, cu cuvânt curat şi neamestecat, că Eu sunt curat şi neamestecat. N-ai ştiut tu să înţelegi de ce am plâns Eu mereu ca să te rog să te opreşti de la străini şi să nu mai iei de la străinii acestei lucrări. Stai cu Mine, tată, ca să te deprinzi cu ascultarea stând lângă Mine. Măi Israele, Eu îţi spun ţie, tată, că nu are nimeni ce am Eu pentru tine. Tu de la nimeni nu Mă poţi lua dacă îţi este numele scris în cartea Mea de azi. Ba le mai goleşti şi traista celor la care te duci ca să Mă cauţi. Şi de ce? Iată de ce. Eu pe aceia îi golesc, ca să nu mănânci tu din altă parte cuvântul Meu, şi ca să rămâi flămând atunci când nu rămâi statornic la casa ta, la masa aceasta de cuvânt din cer, care nu va fi goală niciodată. Hai, fiule, să stăm îmbrăţişaţi la masa aceasta, că iată, când am început această lucrare, am pornit cu încă patru prooroci alături de trâmbiţa Mea Verginica. Unde, tată, sunt aceia? De ce n-au stat până la sfârşit la această masă dulce şi curată şi cu Mine la masă? Şi-au făcut ei masă, că a Mea era cu post, aşa cum Îmi place Mie şi aşa cum este de vieţuit pe pământ, precum în cer. S-au dus din pricina mâncării, fiule tată, aşa cum bietul Adam s-a dus de la masa cea de rai, tot din pricina mâncării s-a dus, bietul de el. Şi tot aşa fac oamenii, fac ca şi Adam, şi nu vor cu cele din rai. Vor cu mâncare din neascultare, şi omul de azi nu mai trage la sănătate; vrea numai mâncare, vrea numai boală şi numai pofte vrea. Vrea sarmale şi gogoşi omul cel creştin de azi. O, aşa ceva nu este obicei creştin, şi este încă rămăşiţă de poftă veche acest obicei. Învinează, înviază, Noule Israele, Noule Ierusalime! Înviază, tată, întru viaţă fără de moarte, întru viaţă de Eden nestricăcios şi curat şi veşnic!

Am venit, Israele, Israele scump şi iubit, am venit cu cei prea iubiţi, ca să fac un act de împăcare trainică între Mine şi tine. Şi tu, fiule, să fii atent, atent cum n-ai fost niciodată, că mult am plâns şi am tânjit că nu aveam în tine bucătar aparte pentru tine. Bucătarii lumii au mâini murdare, fiule, au trupuri murdare şi nu merită să pună mâna pe cele din cer. Lor le place cu pământul şi cu tina lor. Iată, am ieşit înaintea ta, am venit la poala muntelui. Am aplecat vârful muntelui şi M-am lăsat la poale să-ţi dau păşunea Mea şi să-ţi iau păşunea ta. Ţi-o iau pe a ta şi ţi-o dau pe a Mea. Israele, dă-Mi Mie păşunea ta ca s-o arunc în foc şi s-o ard şi s-o pedepsesc, iar pe tine să te iau numai cu păşunea Mea. Am venit să-ţi iau

iarba ta de la gură, că nu e bună iarba ta, şi să iei, fiule, iarba cea din cer şi să stai întru ea. Şi ce vreau Eu, oare, să-ţi spun, tată? O, n-am venit să te ocărăsc, n-am venit la poala muntelui să te osândesc, nu, tată. Dar am venit să te iert de tot ce ai greşit tu până acum, şi să-ţi spun aşa: iartă-ţi-se ţie, şi de acum să nu mai păcătuieşti, şi să fii dezlegat de legătura păcatelor tale, şi să te scriu om născut de sus, şi să intri la masa cea de sus, ca să o aşez înaintea ta. Dar trebuie să-ţi amintesc de cele ce ai făcut, şi lucrez cu blândeţe, tată, ca să osândim păcatul, măi fiilor. O, Eu n-am venit să vă osândesc pe voi. Am venit să osândesc păcatul care v-a luat dinaintea Mea atâta vreme, fiilor. Dar acum tu eşti un popor ascultător, şi aşa vreau să fii, şi să nu te temi de post, şi să te temi de mâncări, fiule din Israel. Nu vrea omul să creadă că mâncarea l-a scos din rai, că mâncarea i-a îngreuiat trupul şi l-a făcut fără simţ ceresc, că mâncarea i-a îmbolnăvit trupul şi sufletul de atâtea felurite boli, că mâncarea l-a învăţat pe om la poftă şi la sânge şi că mâncarea l-a dezbrăcat de haina Duhului Sfânt. Toate spitalele sunt pline de trupuri care s-au îmbolnăvit din mâncare şi din pofte şi din păcate. Numai creştinul Meu mai iubeşte sănătatea; sănătatea, fiilor, unul din cele mai mari daruri peste om. Cine-şi calcă în picioare acest dar, pe acela darul îl părăseşte şi se întoarce la Dumnezeu. Eu de aceea am venit şi ţi-am spus să mănânci grâu. Ţi-am dat acest medicament că te-am consultat şi te-am găsit lipsit de sănătate. În bobul de grâu stă ascuns medicamentul sănătăţii de trup şi de suflet. El are darul şi harul pe care trebuie să-l aibă omul Meu cel nou, şi voi face din tine hambar pentru Mine şi pentru Duhul Meu Cel Sfânt şi pentru înviere şi pentru lumină, hambar de pâine şi de vin, întru împărăţie înnoită şi împrospătată.

O, Ierusalim iubit, am venit nu demult şi ţi-am spus să nu ucizi, şi acum vin şi îţi spun să nu ucizi bobul de grâu. Mănâncă-l viu, fiule. Spală-l şi ţine-l în baie şi pregăteşte-l cu viaţă în el şi mănâncă viaţă, tată. Mănâncă în fiecare zi viaţă, că vreau după aceea să-ţi dau în fiecare zi pâine şi vin nou, că te voi strânge mănunchi şi te voi ţine la masa Mea şi îţi voi răsplăti cu pâine şi cu vin, şi nu va mai fi moartea şi supărarea şi grijile şi oboseala. Lasă-te, fiule, spre sănătate. Să nu ucizi ca să mănânci. Am să vin mereu cu toate câte am să-ţi dau ţie, că vreau, tată, să te pregătesc cu haină cerească şi vreau să-ţi lipesc aripioare şi vreau să te fac să treci prin piatră şi prin apă şi prin fier, şi prin pământ să treci, ca să-Mi scoţi pe morţii cei care zac aşteptând. Vreau să bagi mâna în gropi şi să scoţi pe morţi afară, şi să fac pământul nou şi să stea pe el trupuri vii, înviate prin tine.

Cel ce mănâncă ar tot mânca mereu. Cel ce nu mănâncă n-ar mai mânca deloc, dar acela mănâncă să aibă grijă de viaţa şi de taina Mea în om.

Poporul Meu, vreau să am putere în tine, fiule, poporul Meu. Vreau să am loc şi locaş în tine. Vreau să fac din trupul tău templu pentru tine şi biserică în care să intre Fiul lui Dumnezeu prin pâine şi vin. Am pregătit pentru tine pâine şi vin nou. M-am pregătit pentru tine ca să Mă dau ţie întru putere. Am pus acest fruct în pământul grădinii Mele cea nouă, şi îl las, tată, să se coacă bine. Cum adică aşa? Iată cum. Fii atent ce-ţi spun Eu azi. Mă las spre jertfire pentru tine în fiecare zi, până ce te vei face sănătos, până vei fi bine pregătit pentru mărul Meu cel nou. Mă jertfesc pentru tine în fiecare zi în grădiniţa Mea, în ieslea Mea de azi, până ce voi face din tine făptură nouă şi sfântă şi fără de păcat, aşa precum sunt Eu, şi îţi voi da să mănânci din pomul vieţii, şi din rai, copilul Meu. Nu voi rupe nici un pic de fruct până nu vei învia, poporul Meu, şi apoi vom face serbare de Paşti nou înaintea ta. Eu aşa am spus la ucenici la cina Mea din urmă: *«Luaţi şi mâncaţi Trupul şi Sângele Meu, că nu-l voi mai bea cu voi până nu-l vom bea nou întru împărăţia cea nouă a Tatălui Meu»*. Vreau pe pământ să serbez acest Paşti, şi de aceea am tras de tine patruzeci de ani, Israele. Vreau să te scap de trudă şi de griji, şi vreau să te aduc la vremea cântărilor şi a îngerilor care vor cânta cu poporul Meu laolaltă.

Pregăteşte-te, poporul Meu. Am căutat să pun înaintea ta un slujitor din lucrarea Mea. Eu, Domnul, îl rog să facă după lege rânduiala pentru mărturisirea păcatelor, şi apoi iau un fiu şi îl pun să-ţi amintească de păcatele pe care le face omul pe pământ. Să nu te ruşinezi, tată. Fiecare din voi are acum pe îngeraşul păzitor lângă el, şi îi cercetează inima şi glasul şi cugetul, iar cu pană cerească scrie lucrarea pocăinţei. Spune, tată, că eşti cel mai căzut, cel mai pierdut. Spune că n-a păcătuit nimeni cât ai păcătuit tu. Spune că ai păcătuit şapte mii de ani, şi se va ierta prin tine până la al miilea neam. Lasă-te să fii mijlocitorul omului care păcătuieşte de şapte mii de ani, şi îţi va mulţumi omul cel din toate veacurile. Iată, la această mărturie este de faţă tot cerul şi tot iadul, dar nu vă temeţi, Eu sunt aici, întru scaun de domnie, ca să curăţim păcatul şi osânda păcatului. Spuneţi: *„Da, Doamne, am făcut, am greşit la cer şi înaintea Ta"*. Spune aşa înaintea Mea, şi vor pleca diavolii tânguindu-se şi vor pleca fără de putere, şi se va sfâşia lucrarea lor. Spune: *„Da, Doamne, am greşit întru toate, şi prin toate sunt vinovat"*, şi vor auzi morţii din morminte şi se vor bucura şi vor învia când vor auzi că tu spui: *„Am greşit, Doamne, ca Adam, şi mai mult decât atât. Iartă-mă şi mă învială şi nu mă lepăda pe mine, osânditul"*.

Să se ridice fiul care va rosti numele păcatului, iar apoi să se citească actul de iertare. Stau cerul şi iadul în aşteptarea iertării.

Pace vouă! Binecuvântată să vă fie mărturisirea şi pocăinţa. Eu sunt aici cu tot cerul sfânt. Amin, amin, amin.

(Domnul face loc spovedaniei poporului creştin. n.r.)

Fiilor, fiilor, ascultaţi glasul Meu. Eu sunt mai înainte de mărturisirea voastră. Adăugaţi acum şi aceste cuvinte spre desăvârşita pocăinţă, şi ziceţi:

Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri cei de la început şi până azi, până la trâmbiţa Ta, Verginica, şi până la noi, mărturisim necredinţa pe care am avut-o faţă de cuvântul Tău; mărturisim clătinarea şi neascultarea faţă de cuvântul Tău.

– Am hulit, cu voie sau fără de voie, cu ştiinţă sau cu neştiinţă, cu gândul, cu inima şi cu fapta şi cu viaţa noastră cea cu neascultare, am hulit lucrarea cuvântului Tău;

– Am necinstit cuvântul Tău, mergând de la masa aceasta la alte mese, la alţi prooroci;

– Am zis că este diavolul şi nu Dumnezeu în lucrarea cuvântului Tău, şi nu am împlinit ce mi-ai cerut ca să stau curat cu trupul şi cu sufletul;

– Nu m-am temut să vin să stau întinat înaintea cuvântului Tău, şi am stat cu neruşinare şi fără simţ şi am rănit trupul trâmbiţei Tale Verginica, atingându-mă întinat şi neascultător;

– Cuvântul Tău l-am auzit, dar nu l-am împlinit, şi m-am dus să fac ca mine atâta vreme, Doamne;

– Am trecut mereu peste aşezarea Ta, peste trâmbiţa Ta Verginica, peste păstori şi peste lucrători, făcându-i şi pe ei să greşească înaintea Ta;

– N-am avut teamă de Tine, Doamne, şi de aceea am pierdut înţelepciunea şi umilinţa;

– Doamne, Doamne, Tu mi-ai spus mereu să nu mă opresc în sfatul celor răzvrătiţi, iar eu, din contra, am mers cu ei pe aceeaşi cale şi am zis ca ei şi am fost unit cu ei;

– M-am despărţit de lucrarea Ta şi am stat fără ea şi fără viaţa pe care Tu mi-ai cerut-o;

– Am răstignit pe Duhul Sfânt în toate chipurile, fie din neînţelepciune, fie din necunoaştere, fie din mândrie, fie prin judecată, judecându-L;

– O, de câte ori am zis că nu este Dumnezeu şi că este numai omul, alegând să împlinesc sau să nu împlinesc şi căutând să scap de apăsarea aceasta. Am socotit cuvântul Tău apăsare peste mine;

– Am dus păstorii în stare să facă judecată strâmbă peste creştini şi peste unşii lui Dumnezeu;

– Am făcut pe alţi creştini să hulească şi să dărâme lucrarea cuvântului Tău şi să nu o creadă a fi de la Dumnezeu;

– Am iubit omul şi nu pe Dumnezeu în această turmă;

– Am călcat în picioare cuvântul Tău de pregătire, îmbătându-mă, fumând, curvind, minţind şi împrăştiindu-mi mintea şi inima în lume şi cu oamenii din lume;

– N-am ascultat să ies din lume, şi m-am dus să muncesc omului din lume ca să-mi dea bani să-mi fac lucruri în casă şi haine frumoase şi mâncare de pe piaţă, că am mâncat mâncări necurate, înjurate, dăruite diavolului, şi nu le-am curăţit prin stropirea cu agheasmă şi prin rugăciune aşa cum ai spus Tu: «nici apă să nu beţi fără Mine»*;*

– Tu mi-ai spus să renunţ la mizeria din curte, la porc şi la vacă şi la capră şi la găini, şi nu Te-am ascultat la vreme, sau nu Te ascult nici acum, şi nu mi-am grăbit pregătirea;

– N-am ascultat să nu mai cumpăr haine de material plastic şi îmbrăcăminte păgână şi lumească, şi mi-a plăcut să fiu bine îmbrăcat şi colorat şi nesmerit;

– Am fost la nunţi şi la botezuri, peste legea Ta cea sfântă;

– Doamne, n-am avut grijă de copii, şi copiii mei au păcătuit înaintea Ta;

– Copil fiind, n-am ascultat de Dumnezeu şi de părinţi, şi am făcut desfrânare pe ascuns înaintea lui Dumnezeu şi a acestei lucrări;

– Am iubit lumea şi duhul lumii şi am zăbovit cu omul din lume, complăcându-mă cu vorbe fără Dumnezeu;

– Am ucis de atâtea ori duhul fiilor acestei lucrări şi n-am fost adevărat frate întru Hristos în această lucrare;

– Am avut gândurile mele, ascunzişurile mele, faptele mele aparte, şi n-am stat bine în trupul acestui popor ales. Am stat cum am voit eu şi nu cum ai voit Tu, Doamne Dumnezeul meu;

– Am voit şi am tânjit să fiu pe treaptă mare între fiii acestei lucrări, şi dacă n-am putut, am scos armele duşmăniei şi ale răzvrătirii şi ale hulei şi ale cârtirii şi ale împrăştierii oilor din popor;

– Am tras oile acestei stâne prin alte grădini, pe la prooroci străini de lucrarea aceasta, şi am omorât credinţa şi statornicia fiilor din această lucrare;

– Am clevetit paşii şi faptele fraţilor lui Hristos în acest popor. În loc să mă smeresc şi să mă rog pentru mine şi pentru fratele meu, aşa am făcut, am clevetit, şi apoi m-am ascuns cu fapta aceasta şi am aţâţat foc diavolesc în turma Ta, Doamne;

– Am căutat numai binele şi uşorul şi neascultarea, şi de cruce m-am scuturat şi am căutat să-mi fie numai bine;

– Nu m-am bucurat în necazuri ca şi în bucurii şi n-am putut pricepe ce mare strălucire îmi pot aduce încercările;

– Am căutat să am de toate, şi bani şi stare, şi le-am luat în schimbul Tău, Doamne. Dar când toate acestea vor cădea, să nu mă arunci de la faţa Ta. Primeşte-mă acum şi dă-mi putere să nu mai vreau altceva în afară de Tine.

Ce rău n-am făcut eu în lucrarea aceasta şi împotriva ei! Iartă-mă, Cel ce ai venit astăzi să mă ierţi, Dumnezeul meu, Iisus Hristos, Mântuitorul meu, Fiule trimis de Tatăl înaintea mea! Iartă-mă şi ţine-mă întru lucrare de împărăţie, că eu nu Te-am ascultat să dau răul de lângă mine, să dau mila dăunătoare de la mine şi să nu stau alături cu cel ce face păcat în trupul său şi în jurul său, că am zis că-mi este soţ, sau soţie, sau copil, sau mamă, sau tată, sau rudă, sau prieten. I-am iubit pe ei mai mult decât pe Tine şi nu sunt acum vrednic de Tine. Dezleagă-mă, Doamne, dezleagă-mi paşii mei, ca să fiu numai cu Tine şi cu împărăţia Ta în inima mea.

(Se fac rugăciunile de dezlegare a păcatelor şi de împăcare cu Dumnezeu, n.r.)

Fiilor din Israel, iată, tată, spălatu-v-aţi, curăţitu-v-aţi, luminatu-v-aţi şi miruitu-v-aţi şi însemnatu-v-aţi cu numele Meu. O, fiilor, aveţi grijă de această hăinuţă pe care v-am dat-o Eu astăzi, iar de ce este necurat să nu vă mai atingeţi, şi Eu vă voi primi pe voi şi voi fi cu voi. Scris este în lege: *«Cel curat care se atinge de cel necurat, apoi şi cel curat este necurat până seara».* Luptaţi-vă de acum, lăsaţi-vă dincoace de prag. Treceţi pragul înainte, dar înapoi să nu-l mai treceţi, că ne pregătim de mare sărbătoare. Mâncaţi mâncare curată, trăiţi viaţă curată şi cuget curat, cu cântec curat şi cuvânt curat. Dacă cineva din voi se va mai încumeta să rămână buruiană şi nu grâu, lăsaţi aşa, că Eu sunt Acela Care sortez numaidecât, că e vremea poporului cel curat. Cine are prilejul să stea curat şi sfânt şi nu stă, acela va fi vai de el. Cine nu are prilejul şi este încă rob sub lege şi sub strâmtorare, acela să-şi păstreze viaţa şi hrana sfântă şi să stea mereu pe mână şi pe trup cu agheasmă sfântă şi să dea mereu în jurul său cu apa Mea cea sfântă, luată din grădina cuvântului Meu. Veniţi cu cofiţe şi luaţi apa cea curăţitoare din izvoarele grădinii cuvântului Meu. Veniţi şi luaţi şi păstraţi-vă curaţi şi sfinţi şi pregătiţi-vă de serbare cerească. Fiilor, nimeni nu are voie să cheme la serbare. Aceasta o voi face Eu, prin aşezarea Mea. Nu să se anunţe unul pe altul, şi să anunţe trimisul Meu, şi nu altfel să se anunţe. Iată, acum luaţi din hrana vieţii şi pregătiţi-vă mereu pentru viaţă veşnică şi curată şi îngerească, fiilor. Lăsaţi poverile jos. Lăsaţi poverile jos şi luaţi crucea Mea; crucea Mea, fiilor, iar povara voastră lăsaţi-o jos de-acum. Povara voastră să fie ca un fulg, dar crucea Mea şi viaţa Mea să vă fie povară, ca să vă plătesc că Mi-aţi dus crucea Mea cea grea din vremea aceasta.

Israele, iubitul Meu copil, să nu ucizi ca să mănânci, să nu ucizi hrana pe care o mănânci. S-o mănânci vie, tată. Uită-te şi numără până la o sută când fierbi hrana ta, şi las-o apoi să se moaie şi mănânc-o. N-o mai fierbe până ce o omori de tot, nu mai ucide viaţa, măi Israele. Esau pentru o mâncare fiartă şi-a vândut dreptul pe care l-a avut înaintea Mea. Tu să nu-ţi pierzi slava pe care o ai de la Mine, Israele, noul Meu născut, pruncul Meu cel mic, copilul Meu cel mai iubit, întru care am binevoit.

Pace ție și inimii tale, copile nou-născut, și să crești fuguța, tată, iubindu-Mă pe Mine. Cine Mă iubește pe Mine, Eu întru acela cresc. Să Mă iubești, copile scump, și să-L iubești pe Dumnezeu în om. Cine iubește pe Dumnezeu în om, acela este mare. Eu sunt ascuns în fața ta, dar curând, curând Mă voi lăsa descoperit, așa cum în casa lui Luca și Cleopa în Emaus M-am lăsat descoperit la masa lor. De la ei M-am dus la cer, dar la tine vin, și Mă voi descoperi.

Te iubesc cu mare iubire, Israele, fiul Meu. Pace ție, și hăinuță curată, fiule scump! Pace ție, Noule Ierusalime, și vom veni unii spre alții. Vă mângâi cu harul Meu și vă dau harul Meu. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, pecetea Mea să fie peste tine, Israele, copilul Meu iubit. Amin.

Vom sărbători deschiderea cărții și patruzeci de ani cu voi. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Eu sunt cartea, căci cartea aceasta se numește Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

25 februarie/10 martie 1995

Praznicul Buneivestiri

Cele nevăzute sunt cuprinse în cele văzute. Biserica este cerească, nu este pământească; aceasta este taina ortodoxiei. Slujitorul Domnului este cel numit de Domnul. Binecuvântare pentru lucrul cărții cuvântului. Poporul Noului Ierusalim va primi veșnicia învierii.

Ierusalime, Ierusalime, am coborât pentru tine cu cuvântul Meu, și sărbătorește cerul cu tine, scumpul Meu Ierusalim, poporul Meu cel de la sfârșit. Am scris început, Ierusalime. Am scris început de cer nou și pământ nou, căci cerul se odihnește peste tine și în tine. Sfânta Treime, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Și-a început odihna, măi Ierusalime. Un picuț mai este până la odihna deplină a Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt.

Pace și sărbătoare de bunăvestire! Bucură-te, Ierusalime, cel ce ai harul Meu, Domnul este cu tine, și vei fi spre lumină neamurilor și spre slava celor ce vor crede în Dumnezeu. Amin.

Vin să te binevestesc, fiule. Vin, tată, cu arhangheli și cu îngeri și cu sfinți înaintea ta, în preajma ta și în inima ta, ca să fie ca în cer în tine, copile din Ierusalim, dar să Mă primești cu cele ale Mele întru tine, fiule, copilul Meu. Primește-Mă cu împărăția Mea întru tine, că vin oaspete cu tot cerul în inima ta, și vom sărbători sărbătoarea împlinirii lucrării lui Dumnezeu pe care am lucrat-o timp de patruzeci de ani înaintea ta, Ierusalime român. Vine ziua Paștelui poporului Meu, și în ziua aceea voi veți fi cuprinși de inima din voi. Nu voi veți fi aceia care vor cuprinde inima din voi, ci inima din voi vă va cuprinde pe voi, și veți trăi această stare dumnezeiască în ziua aceea. Vin și vă binevestesc sărbătoare și pregătire de sărbătoare ca în cer, nu ca pe pământ, că lumea, măi fiilor, n-are de unde să știe ce înseamnă bucurie și sărbătoare. Sărbătoare înseamnă tot ce este ceresc peste pământ, și nimic altceva nu mai înseamnă sărbătoare. Până acum a fost numai jale și numai deșertăciune, dar va fi sărbătoare în cer și pe pământ, căci Eu te am pe tine, poporul Meu, și te deprind să stai întru zi de odihnă și să fii tu zi de odihnă a Domnului Dumnezeului tău. Vin cu arhangheli și cu îngeri și cu sfinți înaintea ta. Vin cu zeci de mii; vin, și voi serba cu tine sărbătoare cerească și duhovnicească.

Iată, fiilor, sunt cu Măicuța Mea întru serbare de bunăvestire. E praznicul buneivestiri, cel ce s-a născut acum două mii de ani când Maica Mea s-a supus Fiului ei, ca să-L primească să-i fie fiu, să-L primească pe Fiul lui Dumnezeu în inima ei și în coapsele ei ca să Se nască prunc și să crească Dumnezeu și să facă răscumpărarea omului căzut din rai, din Eden, din brațele lui Dumnezeu, măi fiilor. Eu, Domnul, am fost primit ca să fiu purtat în pântecele Maicii Mele, prin care am luat trup între oameni. Și s-a supus Măicuța Mea și M-a primit, iar Tatăl M-a crescut și M-a născut din Fecioara mama Mea, și Și-a făcut Tatăl prin Mine lucrarea de răscumpărare a omului cel pierdut în moarte, cel înghițit de moarte.

O, Ierusalime, sunt aproape de capăt și vreau să crezi ce-ți spun, și vreau să fii tu temelie a celor ce se vor ivi acum spre vedere din cele cerești. Cele ce nu se văd sunt toate pregătite spre arătare, numai tu trebuie să fii gata, poporul Meu de pe pământ, căci voi reteza buturuga de vie și voi crește din rădăcina ei mlădițe noi și tinere și voi întineri via Mea și vom avea vin ceresc, vin curat, lucrat de inimi cerești și de mâini cerești înaintea ta, Ierusalime, și va fi lucrare de credință și din credință, și voi întocmi lucrarea cea făgăduită lui Avraam, omul Meu cel credincios.

Măi fiilor, cele cerești nu pot fi purtate și lucrate de cei trupești, de cei pământești, dar pot fi lucrate de fii duhovnicești, împreună cu cei cerești. Am mulțime de sfinți veniți de pe pământ, și aceștia împreună cu îngerii lucrează, tată, și în toată vremea te însoțesc pe tine, fiule al Ierusalimului cel duhovnicesc. Măi fiilor, voi credeți, tată? Credeți că nu este clipă să nu aveți alături sfinții spre cercetare și spre vedere și spre ajutor și spre împlinire lângă voi? O, tată, să credeți și să fiți buni și cuminți, măi fiilor. Credeți că tot ce faceți și cugetați și simțiți și trăiți voi, totul este văzut și știut de sfinți și de îngeri? În toată clipa să fiți ca cei din cer, să fiți buni și blânzi și răbdători și atenți, și să fiți priveghetori asupra voastră, căci cele ce nu se văd vă cuprind pe voi, și voi nu vedeți. Fiilor, fiilor, cele nevăzute, care sunt, acelea sunt cuprinse în cele văzute, iar cele ce se văd sunt cuprinse de cele ce nu se văd. Eu când cobor la voi, e mare frumusețe cerească venită cu Mine. Eu vin cuprins și învăluit de cele ce nu se văd de voi. Sunt însoțit de sfinți cu zecile de mii și vreau ca voi să fiți duhovnicești și nestricăcioși ca să vă învrednicesc de ziua celor ce se vor arăta spre vederea celor ce nu se văd. Mare este lucrarea umilinței și a smereniei de duh și de trup, mare este, iar această lucrare dacă o veți lucra până la arătarea Mea, veți fi numărați între cei ce li se vor desface ochii ca să vadă cu ei cele ce nu se văd. Eu vin mereu și vă pregătesc prin cuvânt, dar voi trebuie să împliniți cuvântul Meu pe care-l rostesc peste voi. Măi fiilor, ați împlinit voi cuvintele pe care le-am lăsat peste voi? Am coborât cuvânt patruzeci de ani peste voi. L-ați împlinit, tată? A fost cuvântul cel de pregătire peste un popor care va întâmpina slava Mea la arătarea Mea. Ați împlinit voi cuvintele acestei lucrări de coborâre a cuvântului din cer? Știți voi ce înseamnă Cuvântul? Cuvântul sunt Eu.

O, poporul Meu, poporul Meu, am coborât peste tine patruzeci de ani cuvânt, și unii dintre cei care au intrat în această scăldătoare n-au înțeles mai nimic, și au făcut ca Lucifer. Cum adică așa, ca Lucifer? O, tată, când un creștin s-a ridicat cu judecată și cu semeție și cu obrăznicie împotriva păstorului pus de Mine peste turma aceasta și peste așezarea Mea, acest fel de creștin a făcut ca Lucifer, care s-a ridicat să facă el ce vrea să facă, și acești creștini au căzut din acest cer, din această lucrare cerească. Măi poporul Meu, măi fiule hrănit de cer, Eu am pus peste tine pe cel ce a crezut în Mine și în coborârea Mea la tine. Pe cine, tată, voiai să pun? Voiai să

te pun pe tine, fiule care Mi-ai adus împotrivire şi dureri? Dar păstorii îi pusesem Eu, şi tu ai zis că nu e bine ce am făcut Eu. Aşa se cheamă că ai zis, de vreme ce tu te-ai ridicat cu vorbă semeaţă peste ei. Ei au crezut în Mine, şi de aceea i-am pus, dar tu n-ai crezut în ei, şi te-ai ridicat asupra lor. Cel ce a făcut aşa, acela a căzut din această aşezare. O, nu e om care să nu fi greşit, dar cel ce este pus peste tine nu te învaţă să greşeşti. El te învaţă de la Mine, şi dacă tu nu i-ai vrut să stea de la Mine peste tine, tu crezi, fiule, că ai găsit altceva de care să te agăţi ca să fii înaintea Mea.

Iată, Ierusalime, încă o dată rostesc: cel ce a apucat de a băut din această stâncă, cel ce a apucat să fie în acest popor, cel ce a zis: *„Da, Doamne"*, acela chiar dacă a împlinit cele de la Mine şi chiar dacă nu le-a împlinit, unul ca acela nicăieri în cer sau pe pământ nu mai poate veni la Mine pe alte cărări sau din alte căi. E adevărat, fiule, Eu sunt Dumnezeu peste tot, dar dacă tu ai apucat să iei cu gura din iarba aceasta şi apoi ai scuipat-o şi ai călcat-o, vai, pentru tine nu mai este altă strigare! Eu, tată, nu sunt doi Dumnezeu. Eu sunt Unul Dumnezeu, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Ştii tu, poporul Meu, cum se numeşte un fiu al acestei lucrări care vine în această lucrare şi pleacă din ea la altă masă? Acela este numit cu nume mai rău decât sectanţii care s-au rătăcit. Acela nu se mai numeşte creştin-ortodox chiar dacă ar face mai mult în altă parte, în altă grădină. Grădina ortodoxiei nu este numai una, măi fiilor. În această grădină a ortodoxiei sunt multe grădini şi multe trepte. Eu vă spun vouă, fiilor, că e mare lucrare să fie ortodox creştinul, ortodox după cum este să fie. Biserica cea care se zice că este ortodoxă şi nu face împlinit acest cuvânt peste ea, această biserică va avea cea mai mare judecată de pe pământ, că a pus în faţa ei această dreaptă numire şi n-a trăit-o şi a făcut altceva în spatele acestei numiri. Când un preot care îşi zice că este păstor întru Hristos, când acela îşi lasă turma în păcătuire şi când şi el stă tot aşa, acela mai este ortodox? Acela mai este drept întru credinţă? Acela mai are turmă? Nu mai are nimic înaintea Mea, şi e cu mâinile goale de suflete şi de rod ceresc, căci mâinile mânjite de păcatul lăcomiei nu pot fi cereşti şi duhovniceşti. De aceea spun că voi reteza buturuga de vie şi voi lăsa să crească vie înnoită şi întinerită, căci biserica de azi e lacomă şi e abătută, şi e a cezarului şi nu este a Mea, nu este. Ea este lume, nu este biserică. Aşa spuneam şi lui Israel, care îşi zicea că este al lui Dumnezeu, şi el slujea la idoli şi nu lui Dumnezeu. Aşa şi poporul bisericii de azi, are în faţă acest nume de popor creştin al lui Dumnezeu, dar el este popor lumesc, şi va intra la judecată după faptă.

Poporul Meu, caută să fii ortodox întru toate cele duhovniceşti şi nu întru cele pământeşti, căci biserica este cerească şi nu pământească. O, fiule care umbli după apă prin toate grădinile, în zadar umbli dacă ai băut de aici. Dacă ai căzut din braţele acestei lucrări, în zadar umbli, că eşti cunoscut şi de vânt, şi de apă, şi de Duhul Sfânt, şi de duhul rău, şi de văzduh, şi de fire. În zadar umbli tu, cel ce ai fost însemnat din această călimară de untdelemn ales. În curând voi rosti numele acestei lucrări, şi tot şi toate se vor pleca la poalele ei şi vor privi spre vârful ei, spre piscul ei cel luminos, care Mă ţine pe Mine, Domnul, întru slavă cerească.

Credinţa dreaptă este aceea care se hrăneşte cu faptele ei, care face faptă din duhul ei. Aceea este credinţa dreaptă care se numeşte ortodoxie, iar Eu, poporul Meu, te-am scos pe tine din această amăgire care stă ascunsă sub această numire şi ţi-am spus să fii ortodox, că nu mai este nimeni ortodox, măi poporul Meu. Nimeni nu mai împlineşte această trăire. Crede-L tu pe Dumnezeu, că nu mai ştie omul ce este dreptatea cea din Dumnezeu. Eu sunt Domnul Iisus Hristos pentru toţi cei care trăiesc aşa cum au trăit apostolii Mei, care au pornit acum două mii de ani întru biserică de Duh Sfânt şi întru credinţă dreaptă prin lume. Aceea a fost biserică numită de Mine, şi întru aşa biserică trebuie să te aduc Eu pe tine, Ierusalime iubit. Slujitorul numit de Dumnezeu, acela este slujitorul lui Dumnezeu. Cel numit de oameni, acela nu poate să facă cele ale lui Dumnezeu, nu poate, pentru că nu are după cine să se ia ca să poată. Duhul Sfânt şi harul sfânt nu Se pot cumpăra, nu Se pot lua de pe pământ, ci numai prin chemare şi prin numire cerească. Ierusalime, de aceea, tată, te strig mereu. Mereu strig după tine. Strig numele tău, ca să fii numit de Mine şi să nu poată nimeni peste tine, şi să ştie oricine că tu eşti poporul Meu şi numitul Meu, căci pentru lucrul celor cereşti nu se poate numire ca pe pământ, nu se poate să cumperi numire în lucrarea lui Dumnezeu. Ia spune tu, fiule, ce răspuns a primit omul acela care a cerut de la apostolii Mei să cumpere pe Duhul Sfânt, Cel lucrător de minuni şi de semne cereşti? Aşa a spus apostolul Meu: *«Banii tăi să fie asupra capului tău»*. Iată, fiilor, cel ce a cumpărat numire cerească pe bani, acela are banul asupra capului său, şi de aceea preotul de azi nu mai scapă de păcatul lăcomiei şi de robia banului. Nu aşa preoţi aveam Eu înainte vreme. O, de mult nu mai am preoţi plăcuţi de cer, şi de aceea am făcut milă cu tine, iubitul Meu Ierusalim, şi ţi-am pus nume mare, tată, nume din cer, şi iată, i-am spus lui faraon să te lase liber, şi i-am spus că eşti poporul Meu. Eu în toată vremea te-am ocrotit prin puterea Mea, căci ungerea Mea peste tine a fost ocrotire, fiule, şi nimeni nu te-a vătămat, iar cine a ridicat sabia să dea în tine, acela s-a tăiat în sabia Mea, căci tu, poporul Meu, eşti unealta Mea în care se taie tot cel ce ridică sabia asupra ta, căci scris este: *«Cu zăbală şi cu frâu fălcile lor voi strânge, ca să nu se apropie de tine»*.

Copilule, copilule duhovnicesc, să fii, tată, ceresc, ca nu cumva să treci prin sită. Să nu fii bob de grâu sec sau mic. Să fii întreg şi sănătos la minte şi la inimă şi la fire duhovnicească şi la faptă cerută de Mine. Să nu fii uşuratic, să nu fii nepăsător, să nu te ridici peste cei puşi de Mine înaintea ta ca să te slujească şi să te hrănească şi să te călăuzească de la Mine. Să nu fii, tată, mofturos şi nervos, şi să ştii că nervii se numesc păcat făcut cu sângele. Nervii mişcă sângele spre păcat. Spre ce păcat? Spre păcatul semeţiei, fiule, spre păcatul nemulţumirii, al judecăţii, al urii şi al dezbrăcării de sfinţenie. Un om care spune un cuvânt cu îndreptăţire de sine şi din nemulţumire, acela face păcat cu sângele. Sângele pornit spre răzvrătire şi spre nemulţumire şi spre cârtire, acela este păcat. De aceea te-am rugat mereu să nu mai verşi sânge, fiule. Sânge se varsă şi duhovniceşte, nu numai trupeşte. Voiesc de la tine fire duhovnicească, poporul Meu, şi vorbire cu iubire şi răbdare cu umilinţă şi bunătate între fraţii cei de un sânge cu Mine, cei de un lucru cu Mine. Să semănaţi cu Mine, măi fiilor, căci Tatăl Meu Se va uita bine la voi, ca să semănaţi cu Mine, Fiul Tatălui. Nimeni de până acum nu au fost învăţaţi cât aţi fost voi învăţaţi. Cel ce a învăţat la această şcoală, la această lucrare dumnezeiască, acela va fi cel în care Eu voi lumina, că iată, am împlinit cuvântul acesta, că am ridicat din poporul Meu mlădiţe noi, prin care am împlinit să fac lumină peste pământ.

Am rostit cuvânt că voi împlini lumina lucrării cuvântului Meu peste pământ, şi dacă am rostit, iată, am împlinit, şi

încă împlinesc, şi poruncesc piedicilor toate să se dea în lături şi să trec înainte cu lumina Mea şi cu fiii lucrării luminii peste pământ. Am rostit de mult că te voi da mărturie la lume, poporul Meu, şi iată, tată, cum împlinesc cele rostite, dar să fii cărare prin lume, să fii adevărată cărare şi adevărat pas păşit pe cărarea Mea în mijlocul lumii. Să te vadă lumea, şi tu să meriţi numele pe care-l porţi şi să nu fii mincinos întru purtarea numelui sfânt, nume de popor sfinţit şi sfânt. Am rostit din vreme că vom trece şi vom cânta şi vom flutura steagul biruinţei prin lume, şi iată, tată, Eu nu sunt un Dumnezeu mincinos. Am rostit că-ţi voi face cale, şi iată, îţi fac, şi voi lărgi această cale a Mea cu tine, şi nu va fi făptură pe pământ să nu audă şi să nu vadă calea Mea cu tine spre cele cereşti şi vei vedea cum se prăbuşesc cei semeţi de pe tronurile lor, iar cei ce s-au bizuit pe om vor tremura neputincioşi. Eu împlinesc Scripturile Mele şi nu stau din lucru până la ultimul lucru ce-l am de împlinit înaintea Tatălui.

Iată, te binevestesc că Mă voi aduna cu tine pe colina Mea cea dragă şi vom merge şi vom însemna cu semn nou locul mărturiei coborârii cuvântului Meu *(în satul Maluri, n.r.)*. Mă voi aduna cu tine, poporul Meu cel nou, şi voi serba cu tine Paştele cel de patruzeci de ani al cuvântului Meu cu tine, şi Mă voi da ţie prin cuvânt, căci voi coborî cuvântul Meu peste tine, Ierusalime. Şi voi sfinţi pământul cu tine şi prin tine, că te voi învălui cu Duh Sfânt, şi mulţi din fiii poporului Meu se vor bucura cu bucurie cerească întru lucrare de Duh Sfânt peste pământ.

Se binecuvintează lucrarea cărţii Cuvântului lui Dumnezeu. Cu întreită binecuvântare se binecuvintează fiii lucrării Mele care lucrează şi care cu nădejde lucrează. Iată, Eu, Domnul Iisus Hristos, lucrez cu tot cerul şi poruncesc piedicilor şi duhului rău să se dea în lături de peste tot, căci Eu lucrez cartea cuvântului Meu şi Mă aşez să împărăţesc prin cuvânt. Să se destrame orice ţesătură de duh rău care se ridică împotriva lucrării de răspândire a luminii cuvântului lui Dumnezeu. Eu, Domnul Iisus Hristos, de lângă Tatăl poruncesc arhanghelilor şi îngerilor luminii, îngerilor cărărilor, îngerilor biruitori, îngerilor ocrotitori, îngerilor deşteptători, îngerilor veghetori şi tuturor sfinţilor, să se alăture la lucrarea de împlinire a cărţii Cuvântului lui Dumnezeu, şi te alătur şi pe tine de pe pământ, poporul Meu. Să faci, tată, câte douăsprezece metanii însoţite de rugăciunea *„Tatăl nostru“,* pentru ca să dau deoparte toate piedicile şi să destram toate pânzele şi toate potecile duhului rău, care plânge când vede că se apropie judecata lui. E lucrare mare lucrarea Mea cu voi, şi vă dau tot cerul în ajutor, fiilor lucrători. Fiţi fără de piedici în lucrul vostru cu Mine, că iată, Eu iau locul cel dintâi în lucru şi binecuvintez lucrarea cărţii, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Vom întâmpina sărbătoarea învierii şi voi ieşi cu tine, poporul Meu, şi să fii plăcutul Meu, măi fiule poporul Meu. Caută, fiule, să fii plăcut lui Dumnezeu, că se uită sfinţii la tine, tată, se uită îngerii la tine, şi se va uita lumea la tine, se va uita din zi în zi mai mult ca să te vadă cum eşti şi dacă semeni cu cei din cer. Voi coborî cu cerul pe pământ, voi aduce toată frumuseţea cerului pe pământ la voi, copiii Mei cei purtători de har dumnezeiesc. Biruiţi-vă, fiilor, biruiţi-vă, şi iarăşi zic: biruiţi-vă pe voi, că Eu vreau să iau fiinţă în voi, aşa cum am luat fiinţă în apostolii Mei, care au împărţit lumii împărăţia cea de cer. Dar această împărăţie vestită de ei de pe atunci, trebuie acum să se întocmească spre vedere, spre împărăţie peste toate şi spre sfârşire a duhului lumii, care este străin de cele cereşti. Vine împărăţia Mea! Vine mai întâi la tine, Ierusalime, tronul Meu de pe pământ, căci tu Îmi eşti tron şi aşternut, aşa cum Măicuţa Mea Mi-a fost sălaş spre naşterea Mea între oameni.

Vreau să fii cer nou şi pământ nou, Israele român. Vreau să cuprinzi cu numele tău tot pământul, tată, toată suflarea, Ierusalime român. Te binevestesc că voi face din tine cărări de lumină şi raze de soare peste pământul îngheţat şi peste omul cel fără de duh.

Măicuţa Mea, de lângă Mine rosteşte peste tine lucrarea cea îngerească şi spune:

— Bucură-te, Ierusalime cel plin de har! Domnul este cu tine, precum a fost cu mine. Cu tine este şi cu Trupul, şi cu Duhul, şi Se numeşte Fiul meu. Fiul lui Dumnezeu este Fiul meu, iar tu eşti poporul Său cel iubit.

Bucură-te, Ierusalime cel plin de har! Domnul este cu tine. Binecuvântat eşti tu între neamurile pământului şi binecuvântată este lucrarea Fiului meu în mijlocul tău, căci tu porţi pe Dumnezeu întru cuvântul Său. Voi fi cu Fiul meu la sărbătoarea Paştelui cel mare şi te voi ocroti, aşa cum am ocrotit şi pe Fiul meu, şi voi lucra peste tine alături de Fiul meu. Amin, amin, amin.

— Iată, Ierusalime, Măicuţa Mea a rostit cuvântul buneivestiri peste tine, şi să ai parte de bucuria aceasta, măi poporul Meu, să ai fire dumnezeiască şi să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, Care te-a născut din coapsele acestei lucrări, prin Verginica, trâmbiţa lui Dumnezeu, trâmbiţa din care a sunat Duhul lui Dumnezeu peste pământ. Din nou îţi spun: să te împrunceşti, copilul Meu, să te încopilăreşti şi să întinereşti, şi apoi aşa să rămâi. Să fii de aceeaşi statură cu Mine, de aceeaşi vârstă cu Mine, de aceeaşi mântuire cu Mine, Ierusalime, fiu de român, că mare este poporul român între neamurile de sub cer. Mi l-a dat Tatăl de mireasă şi vreau să suflu cu tine peste neamul acesta, Ierusalime român. Nu mai fi slab, copilul Meu de azi. Fii înţelept cu înţelepciunea acestui timp ceresc, şi cântă cântare de înţelepciune, aşa cum a cântat David, unsul Meu. David a avut ungerea Mea şi a vestit din gura lui ungere de cântare duhovnicească.

Să cânţi, copile, cântarea învierii peste lume, căci peste lume Eu nu am înviat. Cântă, fiule, cântă, să audă lumea cântarea învierii. Cântă mult şi cu iubire şi cu mărire cerească pe pământ. Cântă cântul învierii morţilor, căci cei adormiţi întind mâinile să-i trag în sus. Aşteaptă iadul şuviţa învierii şi glasul care va străpunge temniţa lui cea grea, căci *«iadul va da înapoi pe morţii lui»*, după cum este scris. Lung a fost veacul aşteptării, lung şi cuprins de jale, dar să cânţi cântul învierii, Ierusalime, că vreau să unesc cerul cu pământul în vedere descoperită, întru slavă văzută. Ţi-am dat, tată, sănătate, şi îţi voi da de toate, căci Eu am fost bob de grâu şi am adus rod bun Tatălui Meu, şi voiesc să aduci şi tu întru Mine rod bun înaintea Tatălui Meu. Mai e puţin şi scriu în cer patruzeci de zile de post de la poporul Meu cel împlinitor de post prin cuvântul lui Dumnezeu. Apostolii Mei au mâncat grâu şi s-au înduhovnicit, şi, de ce mâncau, se înduhovniceau şi Îmi făceau loc cu Duhul Sfânt în ei, până ce am turnat peste ei această lucrare cerească, iar ei, rămânând în ea, au purtat pe Dumnezeu Cuvântul. Acum s-a apropiat capătul celor scrise în Scripturi şi am binevestit biruinţa Fiului lui Dumnezeu prin tine, popor născut din Dumnezeu. Păzeşte-te de cel rău, copilul Meu, poporul Meu, ca să rămân cu tine, tată, căci cu

cei cu care am plecat la început, n-am rămas. N-am putut până acum să fac nimic cu poporul Meu de până acum. M-am luptat de când am venit în anul 1955, mereu am cuvântat de atunci, şi nu s-a ridicat poporul acesta. N-a ieşit decât însurat şi măritat, şi fii daţi lumii şi lui Gog, cel cu faţa nevăzută. Dar acum am slobozit Duh Sfânt peste copiii ridicaţi din mijlocul poporului Meu şi am ridicat lucrarea Mea în picioare, dar cei ce nu i-au primit pe aceşti fii trimişi de Mine, aceia au rămas pentru însurat şi măritat. Dar vouă, celor rămaşi cu Mine, iată ce vă spun: iubiţi pe aceşti fii de care Eu Mă folosesc să vin la voi. Luaţi-Mă pe Mine, căci Eu trec prin grădina cuvântului Meu spre voi, copii ai poporului Meu. Aceşti copii Îmi sunt Mie poartă de intrare în Ierusalim, şi iată, cuvântul Meu se întocmeşte şi mărturiseşte.

Mă doare de cei ce au plecat, de cei ce au murit, de cei ce au amorţit. Aceia s-au dat deştepţi, şi vai lor, că nu va intra nici un fel de îndreptăţire înaintea Mea. Fiţi precauţi, copiii Mei. Nu numiţi voi nici un fel de îndreptăţire peste nimeni. Eu sunt Acela Care hotărăsc. Voi fiţi copii, iar Eu, Tată. Voi să nu vestiţi pe cei cărora Eu le-am vestit şi ei s-au dat deştepţi. Pe aceia lăsaţi-i, nu rostiţi nimic pentru ei. Voi să vestiţi pretutindeni peste întuneric, ca să facem lucrarea de anunţare a luminii, căci mulţi se vor ridica din întuneric spre lumină, dar Cel ce va cerceta pe fiecare, Acela sunt Eu, tată. Şi vom face din România ţară nouă, de Duh Sfânt, şi pământ curat, care va purta pe el trupuri curate şi neîntinate şi vase pline de Duh Sfânt pe pământul României. Cel ce s-a dat mai deştept decât cuvântul cel coborât din cer, cel ce şi-a ales să creadă cum vrea el, acela n-a înţeles ce înseamnă să crezi în Dumnezeu, acela n-a fost pregătit să creadă în Cuvântul lui Dumnezeu, Care S-a coborât pe pământ să plinească vremea Scripturilor. Cea mai mare sfâşiere se va coborî peste omul semeţ cu duhul şi neaplecat cu inima spre ascultarea de Dumnezeu prin acest cuvânt de învăţătură curată de la Dumnezeu.

Cerul tânjeşte de dor după Ierusalimul Meu cel de pe pământ. Cerul se pregăteşte cu straie cereşti. Poporul cel din cer care a venit din lucrarea Mea cu Verginica, poporul acesta este în locul său, este în poporul Meu şi în grădina poporului Meu, este din cer în ajutorul poporului Meu, împreună cu Verginica. Până şi călăii care au călcat peste acest popor au fost sloboziţi din iad ca să vadă slava peste care au călcat. Cerul îşi pregăteşte sărbătoarea de înviere alături de poporul Meu de pe pământ. Eu voi fi însoţit de tot cerul, şi vom scrie patruzeci de ani de lucrare dumnezeiască şi vom scrie Paşti nou şi vom scrie dragostea cerului sfânt; vom scrie cu ea şi pe văzduh, şi pe ape, şi pe frunze, şi pe flori, şi pe piatră, şi peste toate vom scrie dragostea lui Dumnezeu şi învierea Duhului Sfânt peste firea cea văzută şi peste cea nevăzută, căci va fi mare în cer şi pe pământ această sărbătoare. Să te porţi cu pas de înger, copile care vei fi în sărbătoare. Să păşeşti frumos şi cereşte şi cântând ca îngerii, tată, copilul Meu şi al Tatălui Meu. Să fii senin la privire şi la purtare şi la iubire, şi să fii senin la inimă şi curat de lume, fiule, iubitul Meu.

O, fiule, rău Mă zgârie statul tău amestecat prin lume, şi tu nu Mă vezi ce-Mi faci. Rău Mă doare rana aceasta când te văd că stai în ceata lui Gog cu trupul tău, cu ochiul tău, cu pasul tău. Te-am învăţat cu multă dragoste să nu mai stai lângă trupuri nelegiuite, şi ţie îţi este teamă că mori de foame. Dar nu de foame mori, şi iată, mori neascultând, mori de amestecare cu duhul rău al lumii, cu omul rău al lumii. Cine iubeşte curăţenia şi sfinţenia şi ascultarea de Dumnezeu, acela este bogat prin acestea. Cine stă amestecat printre oamenii lumii, acela mai rău se păgubeşte şi sufleteşte, şi trupeşte; acela se îmbolnăveşte de neascultare, şi neascultarea îl învinuieşte la Dumnezeu. Vin mereu îngerii cei răi şi Îmi spun de amestecarea cu cel rău a copiilor din popor care se numesc că stau în poporul acesta. O, tată, în poporul acesta nu se stă cu trupul şi cu pasul. Nu, fiule, nu este aşa statul în poporul Meu cel curat şi nou. În poporul cel deosebit din lume se stă cu ascultarea, nu cu trupul şi cu pasul. De ce crezi tu că poţi să stai cu sufletul în lucrul Meu, în poporul Meu, când stai cu trupul printre fiii lumii? Cine, tată, te-a învăţat să crezi cum vrei tu să crezi? Am spus acest cuvânt că văd pe câţiva dintre fiii poporului Meu care vor cum vor ei, şi care cred în inima lor că Eu pot purta aşa ceva în poporul Meu. Eu am numai zgârieturi de la aceştia, numai împunsături, numai învinuiri de la îngerii cei răi. Tot ce faci tu pentru lumea păcătoasă, creştine, acel lucru al tău este cruce pentru Mine, cruce de la poporul Meu, cruce şi piroane înroşite în foc. Cu Mine, tată, nu te poţi contra. Eu nu-Mi calc plăcerea Mea cea sfântă şi curată ca să te pot înţelege şi pe tine. Eu ştiu strâmtorarea în care stai tu, poporul Meu, dar ştiu bine şi lipsa ta de credinţă şi de ascultare. Ceea ce nu poţi tu prin vremea cea de pe pământ, Eu ştiu, ca un Dumnezeu, să-ţi chivernisesc strâmtorarea şi dreptatea pentru strâmtorare. Dar când te văd că faci ce vrei ca să dai apoi vina pe vremea în care eşti ajuns, Eu Mă dau în lături şi nu Mă contrez cu tine.

Tot omul a uitat că Eu Mă îndur de cine voiesc. Eu nu din datorie mântuiesc omul care caută mântuirea, ci din îndurare fac aceasta. Mă doare când văd pe creştinul Meu ascuns şi zicând: *„Lasă, că ştie Dumnezeu inima mea"*. O, n-ai înţeles tu, cel care zici aşa, n-ai înţeles ce înseamnă Dumnezeu. Dumnezeu înseamnă descoperirea inimii tale înaintea Lui, înaintea sfatului Lui pe pământ. Dacă vrei să-ţi fii ţie sfat, atunci îţi eşti şi Dumnezeu, şi de aceea spui aşa: *„Lasă, că ştie Dumnezeu inima mea"*. Îţi zici ţie aceasta, şi nu lui Dumnezeu, dar tu nu înţelegi ce înseamnă cuvântul Dumnezeu.

Fiule neascultător, ce frumos te învăţ încă! Pe tine, fiule neascultător, nu pot să te învăţ decât aşa, ca pe un neascultător. Te învăţ încă, şi din milă te învăţ, nu că sunt dator. Te învăţ să-ţi faci ochi, să-ţi faci urechi, şi minte să-ţi faci, ca să înţelegi ce înseamnă Dumnezeu. Aşa credea şi Petru, apostolul Meu, credea că poate oricum cu Mine, dar Mi-am arătat dumnezeirea înaintea lui, şi s-a smerit Petru şi M-a mărturisit Dumnezeu aşa cum este Dumnezeu şi nu aşa cum înţelegea el.

O, copiii Mei, vă aşteaptă cerul la sărbătoare. Gătiţi-vă duhovniceşte şi luaţi pe voi cămăşuţa harului, şi luaţi pe voi veşmântul înţelepciunii lui Dumnezeu ca să ştiţi să-L iubiţi pe Dumnezeu. Să răsune glasurile voastre de cântarea învierii, de cântarea Ierusalimului nou, care s-a arătat în calea Mea. Să fie zi cu soare şi cu cântec de fii şi de fete şi de cer pe pământ.

Însufleţeşte-te, Ierusalime român! Însufleţeşte-te cu Duhul Sfânt în sufletul tău şi în trupul tău! Tu eşti oastea Mea cea mică, dar am peste tine mare har şi mare lucrare. Nici atunci când am venit în trup nu aveam mulţi, dar am însămânţat tot pământul cu sămânţa cea nouă. Aşa şi acum, voi trece cu voi în veacul cel fără de sfârşit, care începe cu voi. Amin.

Binecuvântată să vă fie călătoria spre locul sărbătorii, spre satul lucrării Mele, spre colina Mea cea dragă, unde Mă adun cu poporul la sărbători. Binecuvântat să fii, poporul Meu, şi în tine să se binecuvinteze tot sufletul care va crede ca şi tine în Dumnezeu, Care a lucrat această lucrare de plinire dumnezeiască între pământ şi cer. Se binecuvintează învierea lucrării lui Dumnezeu şi descoperirea ei şi lumina ei şi

harul ei peste cei ce se vor face fiii învierii. Ascultaţi de străjerii care pregătesc serbarea voastră cu Domnul. Ascultarea este rodul care vă va slăvi pe voi înaintea Mea, copii ai bucuriei învierii.

Învierea cea de la Mine să se scrie între cer şi pământ. Învierea ta să fie veşnică, Ierusalime, popor al învierii! Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 1995

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Domnul cheamă poporul la sărbătoarea Învierii, învăţându-l să aibă haine de nuntă şi cântare cerească de înviere.

Fiilor de la iesle, măi fiilor, ia să fiţi atenţi câteva clipe la glasul Meu care se lasă la voi. Eu voiesc să rostesc cuvânt de binecuvântare şi de ordine cerească pentru sărbătoarea Mea cu poporul Meu, pentru Paştele cel aşteptat de tot cerul, de Tatăl, de Fiul şi de Duhul Sfânt, şi de tot cerul, fiilor. Eu sunt Cuvântul, prin Care toate s-au făcut, şi cuvintez acum pentru serbarea Paştelui Meu în poporul Meu.

Întâi, binecuvântată să fie sărbătoarea intrării în Ierusalim a Cuvântului. Binecuvântată să fie serbarea stâlpărilor, fiilor, duminica Floriilor, şi voi da drumul florilor să înflorească şi să ia parte la serbarea Paştelui cel nou. Binecuvântată să fie această zi, că vin cu îngeraşii şi cu pruncii cei cu stâlpări în mâini, cu stâlpări şi cu flori din rai, fiilor. Presar mireasmă de flori de rai peste fiii Mei de pe pământ şi vestesc serbarea cea apropiată a Paştelui cel nou.

Iată, intru în Ierusalim cu cuvântul, nu purtat de asin, ci purtat de nori şi de îngeri şi de cerul Meu cel sfânt. Intru şi binecuvintez tot ce este de sărbătorit şi de binecuvântat. Poruncesc cuvânt ceresc, şi să se împlinească tot cuvântul Meu. Poruncesc luminătorului zilei şi luminătorului nopţii şi stelelor şi căldurii şi răcorii în vremea căldurii, poruncesc şi la rouă să moaie praful cărării poporului Meu. Le poruncesc la toate să slujească sărbătorii Fiului lui Dumnezeu cu poporul cel de pe pământ. Poruncesc şi cuvintez cuvânt dulce păsărilor toate, să cânte cu poporul Meu la praznicul Învierii. Poruncesc florilor să înflorească, frunzelor să înfrunzească, codrului să odrăslească, vântului să răcorească trupul şi duhul poporului Meu, văzduhului să ia aminte la praznicul Meu cu Ierusalimul Meu cel de pe pământ. Cuvintez să Mă audă şi să se bucure toţi îngerii din toate stările şi lucrările de îngeri, să se bucure coborând la sărbătoare şi, dimpreună cu sfinţii cei ce au înviat cu cerul, să meargă şi pe deasupra, şi pe pământ, şi în inimile fiilor Mei, care se lasă sălaş celor din cer veniţi la serbare. Să audă tot cerul sfânt cuvântul Meu şi să se bucure, că vom veni la poporul Meu cel cu nume nou, cel proorocit şi aşteptat şi iubit; şi voi cuvânta morţilor să învieze, şi ei vor învia şi vor sta pe picioarele lor în ziua când va fi trâmbiţarea cea pentru această Scriptură.

O, poporul Meu, Eu sunt învierea, Eu sunt Fiul învierii, Domnul învierii, Domnul Cel fără de moarte. Cuvintez ploii şi zăpezii şi frigului să intre în cămările lor şi să dea loc poporului Meu. Cuvintez poporului Meu să ceară la Dumnezeu împlinirea cuvintelor rostite pentru sărbătoarea cea de Ierusalim nou. Cuvintez poporului Meu să aibă inimă cerească şi trup duhovnicesc, şi de acum încolo aşa să fie fiul acestui popor, că vreau să păşesc cu poporul Meu pas de veac nou, de început nou, căci Duhul Sfânt împlineşte lucrarea Treimii cereşti, lucrarea Scripturii, fiilor, şi începe Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt cele profeţite pentru sfârşit şi pentru început.

Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, veniţi la sărbătoarea Mea cu voi, şi binecuvântată să vă fie călătoria spre colina Mea şi puterea duhului şi a trupului! Veniţi şi gustaţi Paştele Meu! Amin.

Cuvintez copiilor ieslei Mele să înmulţească vasul cel cu Paşti nou şi să-l dea poporului Meu să-l guste.

Măi fiilor din popor, staţi cuminţi, fără să gustaţi ceva mai înainte de a lua din Paştele grădinii Mele. Vă veţi opri în poartă şi veţi primi bucăţică din binecuvântarea grădinii cuvântului Meu, şi vom sui apoi cu puterea aceasta la locul unde am coborât Eu în anul 1955. Vom însemna cu semn nou locul coborârii cuvântului Meu, şi se va bucura trâmbiţa Mea Verginica şi va lucra pentru locul în care Eu am petrecut cu cuvântul Meu peste ea. Vom aşeza cel dintâi semn *(troiţă, n.r.)*, şi Eu voi împlini apoi cele proorocite pentru locul acela. Ne vom întoarce la crucea binecuvântării şi vom serba prăznuire de înviere şi vom cuvânta, fiilor, şi vom cânta şi ne vom arăta cu lucrare cerească. Aveţi, tată, grijă să aveţi haină de nuntă, că ziua aceea va fi zi din zilele nunţii Fiului lui Dumnezeu şi a miresei Sale, ziua ta cu Mirele tău, Ierusalime, mireasă aleasă de Dumnezeu. Iar şi iar rostesc cuvânt: aveţi grijă să aveţi haină de nuntă, haină potrivită nunţii, ca nu cumva haina aceasta de nuntă să nu aibă în ea fiu pe potriva ei.

Iată cum va fi chemarea la nuntă: străjerii şi lucrătorii Mei vor aşeza în rânduri pe toţi cei ce au împlinit ascultarea cea de fii ai acestui popor, ai acestui cuvânt de lucrare cerească a Fiului lui Dumnezeu. Dacă vor veni şi cei ce n-au împlinit cele cerute pentru intrarea în începutul cel nou, aceia să meargă în urma turmei Mele. Voi, tată, îi cunoaşteţi pe cei ce s-au ţinut de urmele Mele, iar altfel să nu lucraţi. Mai am şi printre aceştia inimi depărtate de Duhul Cel Unul, Care stă peste poporul Meu, dar pentru aceştia care au venit la masa Mea, chiar dacă au stat cu inimă împestriţată, nu lucraţi voi. Lasă, tată, că Eu sunt Dumnezeu. Cu durere rostesc, am încă inimi răvăşite, inimi îmbrăcate în haină de nuntă, dar numai pe deasupra. Am spus din vremea Mea cu Verginica, îi rugam pe păstorii Mei şi spuneam aşa: *«Împărţiţi, măi păstorilor, împărţiţi din cuvântul Meu, dar nu şi la cei care spun:* „Ştiu eu cine m-a spus, ştiu eu cine m-a pârât la prooroc sau la păstor“*»*. O, am şi acum aşa creştini în poporul Meu.

Măi creştinilor care aţi rămas aşa de mult în urmă! Nu zic *„măi fiilor“*, zic *„măi creştinilor“*. Tată, ferice de tine dacă te bucuri atunci când Domnul prin toate felurile de lucru îţi descoperă ţie mersul şi inima, purtarea şi ascultarea, credinţa şi iubirea, necredinţa şi neiubirea. Ferice ţie dacă toate acestea îţi sunt descoperite înaintea lui Dumnezeu prin servitorii lui Dumnezeu, căci Eu, fiilor, nu trec peste proorocii Mei, aşa cum nici peste Moise n-am trecut dacă l-am pus să stea înaintea Mea cu Israel. Ferice celui ce stă cu calea lui descoperită înaintea lui Dumnezeu şi a proorocilor lui Dumnezeu. Cel ce-şi ascunde inima şi duhul şi pasul şi voia sa, acela ascuns rămâne şi înaintea Mea. Eu nu privesc spre acela. Eu nu trec peste servii Mei cei puşi să stea înaintea Mea. Eu, fiilor, n-am lucrat niciodată altfel. Cercetaţi Scripturile şi vedeţi şi înţelegeţi lucrarea lui Dumnezeu şi fiţi aşa cum vrea Dumnezeu să fie fiii cei cunoscuţi de Dumnezeu.

Nu te supăra, poporul Meu. Am rostit un picuţ de cuvânt în felul acesta pentru cei care nu sunt potriviţi în haina care va fi arătată în ziua aceea. Am câţiva care nu sunt pe plăcerea Mea, dar îi suport pentru voi, cei ce ascultaţi. Am câţi-

va care-Mi fac dureri destul de mari, care-Mi fac zgârieturi pe fața poporului Meu. Am spus aceasta ca să știe și îngerii că nu sunt nedrept, ci sunt încă cu răbdare pentru cei din poporul Meu care nu au inimă sfântă și purtare sfântă. Am spus pentru ca să ia aceste cuvinte cei ce nu sunt pe placul Meu, cei ce se cred a fi ai Mei așa cum vor ei și nu cum voiesc Eu, cei ce au abateri de la sfințenie, de la sfială sfântă și de la inimă duhovnicească, și să ia îndemn de îndreptare, că nu e de glumă, tată, să ai haină de nuntă. Cine are haină de nuntă, să semene cu haina și să fie împăcat cu această haină.

Fiți cu ordine, fiilor. Nu mergeți fără ordine, că iată ce vă spun: sărbătoarea va însemna mersul vostru de la sosire, până la întoarcere; mersul vostru, mers duhovnicesc și sfânt prin cetatea cuvântului Meu, mersul poporului Meu cu cântec și cu ordine cerească, pasul lui prin cetatea cuvântului Meu, cetatea mărturiei lucrării cuvântului Meu, și apoi Eu vă voi dărui Paști nou, și vă voi dărui cuvântul Meu. Voi Îmi veți dărui inimi pline de cântări de slavă și mers slăvit de sărbătoare, iar Eu cu cerul sfânt vom merge pe deasupra și vom fi împreună, cer și pământ unit în slavă cerească. Voi fi cu zeci de mii de mii, vom fi cu voi, fii ai Ierusalimului nou, și vom cânta cântarea învierii, și toți morții vor auzi cântarea Mea cu poporul cel așteptat să se ivească și să poruncească morților să învieze. Vom cânta cântările învierii, cântările Noului Ierusalim. Vom cânta slava lui Dumnezeu înaintea mulțimilor. Iată, vom da veste mulțimilor că Eu serbez serbare cerească pe pământ cu poporul Meu cel ales din lume. Să vină mulțimile să vadă slava lui Dumnezeu, să vadă pe fiii poporului Meu, că tu, poporul Meu, ești slava Mea, că în tine Eu Mă slăvesc și Mă desăvârșesc și împărățesc prin cuvânt, și prin cuvânt voi lucra, și toate vor asculta de Dumnezeu Cuvântul, Care împărățește, căci împărăția este în mâinile lui Dumnezeu. Amin.

Bucură-te, Noule Ierusalime, și vino spre Mine, că Eu vin spre tine, fiule, poporul Meu cu care-Mi plinesc Scripturile venirii Mele! Bucură-te, Ierusalime, oaste micuță și sfințită de cuvântul lui Dumnezeu, și să mergi, tată, frumos, frumos! Cei din față să nu meargă prea repede dacă cei din spate nu pot merge repede. Fiecare din voi să păstreze rândul. Să nu se iasă din rând, să nu mergeți răsfirați, să nu mergeți vorbind unul cu altul, ci numai cu Dumnezeu, prin cântare de slavă, prin cântare de înviere și de biruință, prin cântare de strune binecuvântate de cuvântul lui Dumnezeu. Uitați-vă unul după altul și țineți frumos pasul și cântul, rândul și ordinea cea plăcută. Cerul merge pe deasupra în mare ordine, și așa să meargă și poporul cel însoțit de cerul sfânt.

Roagă-te, poporul Meu, pentru împlinirea cuvântului Meu pentru tine și peste tine. Roagă-te așa cum Mă rugam Eu Tatălui Meu în orice era de împlinit și de lucrat. Să fii curat, Ierusalime nou, curat, tată, curat cu inima și cu voința și cu credința, și cu bucuria să fii curat. Fiți curați în bucurie, fiți cu bucurie sfântă, că asta înseamnă să fiți curați în bucurie. Lucrarea Mea se împlinește pe pământ, căci cartea cuvântului lui Dumnezeu este lucrată de Sfânta Treime, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Fiilor, fiilor, vom sărbători desfacerea peceților cărții, și va vedea lumea lucrarea Mea cu poporul Meu vreme de patruzeci de ani de lucrare cerească pe pământ. Să fii bine înviat mai înainte de deschiderea cărții, fiule, poporul Meu, Ierusalime, fiul Meu cel din urmă.

E sărbătoarea cărții Cuvântului lui Dumnezeu, și după sărbătoare vom da cartea, vom da-o după ordinea care va fi arătată de cer. Ziua învierii să fie zi de înviere, și în sărbătoare să fie. Vom citi și din carte în ziua aceea, vom citi și ne vom bucura de lucrarea cea de patruzeci de ani a cerului împreunat cu pământul prin cuvântul lui Dumnezeu.

Cântați odată cu toții, cântați ca în cer, fiilor. Vă dau binecuvântare să cântați ca în cer pe pământ. Fiți senini, și frumoși să fiți, copii ai Ierusalimului nou. Inima frumoasă are o față frumoasă și senină în creștin. Iubiți-vă unii pe alții ca să fiți fii ai învierii. Stați descoperiți cu inima, ca să semănați unii cu alții, ca să vă vedeți unii pe alții întru asemănare cerească.

Voi scrie spre mărturie pe toți cei care vor fi în rânduri la această sărbătoare de glorie cerească după patruzeci de ani de lucru dumnezeiesc pe pământ și voi pune față în față acest număr cu poporul care a fost trecut prin vreme în cartea aceasta de cuvânt dumnezeiesc. Cei care sunt acum la sărbătoare, aceia sunt, dar să fiți atenți cum veți fi, măi fiilor din popor, că vine clipa cea mare când fiecare va sta alături cu lucrul său pe care l-a lucrat, și va sta față în față cu cuvântul lui Dumnezeu. Voi scrie apoi spre mărturie și pe cei care nu vor fi la sărbătoare dintre cei care au apucat să mănânce de la acest praznic ceresc de patruzeci de ani cu cuvântul lui Dumnezeu. Patruzeci de ani am prăznuit praznic de cuvânt pe pământ. O, și ce mulți au mâncat, și ce puțini au rămas!

Vreau să prăsesc popor sfânt din neamul român, prin tine, fiule, Ierusalime nou ales. Vom lucra fuguța, tată, ca să plinim tot ce mai este de împlinit pentru arătarea Mea cea mare și deslușită în ochii cei trupești, care se vor schimba la arătarea Mea. Mai e puținel timp, și trebuie să lucrăm fuguța ce mai este de lucrat, ca să dau drumul slavei celei mari, care va rămâne pe veci peste poporul Meu cel ales. Fiți cerești, că v-am născut din cer prin cuvântul Meu. Fiți duhovnicești, căci cele firești vor îmbrăca haina nestricăciunii, și toate vor sta înaintea slavei Mele.

Veniți, binecuvântații Mei, la sărbătoare de Paști nou, și binecuvântată să vă fie întâlnirea voastră cu cerul! Toți și toate să vă fie binecuvântate, și să se împlinească tot cuvântul binecuvântării! Amin, amin, amin.

3/16 aprilie 1995

Praznicul Învierii Domnului

Sfințirea troiței așezate în satul Maluri, pe locul coborârii Cuvântului, înscrie patruzeci de ani ai Domnului în poporul român creștin: 1955-1995. Mielul desface pecețile cărții. Îndemn către România spre simțire cerească.

Ierusalime român, Ierusalime nou, te întâmpină Domnul, Cel ce a înviat a treia zi din mormânt. Ierusalime, poporul Meu peste care scriu astăzi patruzeci de ani cu cerul! Ierusalime scump și iubit, popor al cuvântului Meu! Eu, Domnul Iisus Hristos, te întâmpin cu salutul învierii Mele, ca și în anul 1955: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!

Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Eu sunt, Ierusalime român. Cobor la tine în sărbătoare cerească și te bucur cu vestea cea creștinească, cea rostită acum două mii de ani în ziua învierii Mele dintre morți: Hristos a înviat!

Am tot cerul spre însoțire cu cântare și serbare, cu cântec de înviere peste tine, poporul Meu cel mic, luat din neamul român ca să fii popor al cuvântului Meu din vremea

aceasta. Eu sunt Împăratul slavei, Domnul, Cel tare şi puternic, şi cuvintez deasupra ta, popor al cuvântului coborât din cer peste tine. Aceasta este ziua pe care am făcut-o Eu pentru slava Mea cu tine, Israele român, pentru slava ta cu Mine, pe care ţi-am profeţit-o demult, fiule, poporul Meu. Am despărţit veacul pământesc de veacul duhovnicesc cu tine, popor al cuvântului Meu, şi am scris cu tine început nou.

Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am coborât în anul 1955 cu lucrare de cuvânt dumnezeiesc, ca să-Mi culeg un popor, şi am cules un popor şi am vorbit din cer cu el şi am înfiinţat în el cartea cuvântului Meu din vremea aceasta. Eu, Domnul Iisus Hristos, cobor şi azi cuvântul Meu pe nori până deasupra ieslei cuvântului Meu şi strig: să se ridice porţile, ca să intre Împăratul slavei şi să cuvinteze! Până acum am folosit omul. Acum sunt în slavă şi grăiesc. Sunt îmbrăcat în cuvânt, şi nu folosesc potecă. Stau prin cuvânt pe nori de slavă şi Îmi las glasul peste pământul Meu cel nou, peste poporul Meu cel mic şi nou, că am promis pe Dumnezeu Duhul Sfânt, şi am cuvântat că-L voi trimite după înălţarea Mea la Tatăl, şi iată, Mă desăvârşesc, precum am făgăduit.

Pace ţie, poporul Meu! Vin la tine cu cuvântul Meu şi cuvintez din nori deasupra ta. Binecuvântată este această zi, acest Paşti, această mare sărbătoare între cer şi pământ. Binecuvântată să fie desfacerea peceţilor cărţii cuvântului Meu, că am cuvântat cuvântul Meu în România peste poporul Meu luat din neamul român. Binecuvântat să fii, poporul Meu, cel la care cobor cuvântul Meu! Pace ţie, şi Paşti ceresc de sărbătoare a Mea cu tine! De patruzeci de ani Mă ascund cu tine în vreme şi vorbesc peste tine, dar azi ţi-am făcut loc, poporul Meu, şi te numesc Ierusalim, şi vorbesc cu tine în mijlocul mulţimilor şi le dau şi mulţimilor cartea cuvântului Meu. Am vorbit cu tine din cer pe pământ şi am scris într-o carte mare toată vorbirea Mea, toată înnoirea Mea. Ţi-am dat să mănânci cuvânt şi să creşti, poporul Meu. Cine a mâncat, a mâncat şi a crezut şi a crescut şi a înviat şi a rămas viu, şi se numeşte poporul Meu cel ce a rămas viu de pe urma naşterii prin cuvânt.

Vino, fiule, să vorbesc cu tine şi să sărbătoresc patruzeci de ani de cuvânt! Vino! Şi iată, ai venit dacă am zis să vii. Vino, fiule, că te numesc fiul Meu! Vino, poporul Meu, că te numesc fiul Meu! De şapte mii de ani am folosit pe om şi am vorbit prin om cuvântul Meu şi am întocmit lucrare dumnezeiască pe pământ, dar acum Eu împărăţesc şi vorbesc Eu Însumi. Până acum a fost şi omul, dar acum sunt Eu Însumi şi vin şi strig: ridicaţi-vă, voi, porţilor, ca să intre Împăratul slavei! Străjerii grădinii ridică porţile, iar Eu intru şi Mă fac cuvânt şi Mă las în grădina Mea.

Iată cartea Mea care e lucrată din cuvânt! Eu sunt cartea, Eu sunt Mielul Cel Care desfac peceţile acestei cărţi şi scot din ea mâncare de cuvânt şi pun masă mulţimilor, aşa cum am făcut odată. Eu Mă fac cuvânt, şi să ştii, poporul Meu, că Mă rup în mâna ta şi Mă dau mulţimilor să Mă guste şi să Mă poarte şi să Mă ia în pântece, şi să cresc şi să Mă nasc în inima omului care n-a auzit până acum cuvântul Meu şi Duhul Meu Cel Sfânt vorbind peste pământ. Vorbesc cu tine, poporul Meu, şi de acum înainte vor şti mulţimi multe ce vorbesc Eu cu tine şi ce întocmire Îmi dau prin cuvânt în mijlocul tău, Ierusalime, poporul Meu. Fericit cel ce ascultă glasul cuvântului Meu şi Îmi deschide ca să intru şi să înviez în omul cel de la sfârşit, şi să-l iau să-l nasc de sus şi să-i dau trup nou şi duh nou şi naştere de sus, lucrată prin cuvânt. Eu am vorbit în vremea aceasta de sfârşit în limba Mea dumnezeiască, şi am folosit graiul poporului român şi Mi-am ridicat un popor mic din neamul român şi l-am numit poporul Meu, fiul Meu, dar n-am lucrat această lucrare fără să nu scrie despre ea în prooroci.

Vin curând să Mă desăvârşesc în slavă văzută, precum este scris, dar mai întâi dau bunăvestire de venire slăvită a Fiului Cel înviat şi înălţat, căci n-am lucrat niciodată nimic peste om până ce mai întâi nu am vestit prin prooroci. Vin curând, şi voi porunci ochilor tăi să se desfacă, poporul Meu iubit, şi apoi lângă tine Mă voi arăta văzut, şi voi lucra peste tine în slavă descoperită în ochii cei ţinuţi să vadă cele cereşti. Vin curând, şi voi fi cu tine, aşa cum am fost cu Luca şi cu Cleopa în Emaus, dar nu voi mai pleca, şi voi rămâne peste tine şi lângă tine înaintea lumii, şi lumea va fi botezată apoi cu Duhul Sfânt al credinţei şi al învierii şi al înduhovnicirii, şi va fi botezată cu focul curăţirii de fărădelege a lumii. Cu Duhul Sfânt şi cu foc voi boteza, şi te voi lua la lucru, poporul Meu, fiule al cuvântului. Dar Eu îţi spun că te-am şi luat în lucrul Meu, şi iată, lucrez peste tine şi cu tine peste fărădelegea din lume şi peste duhul lumii, ca să fac loc Duhului Sfânt şi slavei Duhului Treimii Dumnezeieşti, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

Am coborât cu sărbătoare de cer nou şi de pământ nou în cetatea cuvântului Meu, căci cetatea aceasta este Betania vremii de acum, Betania Mea cea iubită, în care atâtea şi atâtea ori am coborât cu cerul, am poposit cu cerul şi cu cuvântul; Betania Mea în care Mi-am scris cuvântul graiului Meu din vremea aceasta de glorie cerească. Sunt însoţit de trupul Meu cel înviat dintre morţi şi stau în slava Mea cea nevăzută de omul cel trupesc. Bucură-te, Ierusalime, poporul Meu cel de pe pământ, căci sunt cu Ierusalimul cel de sus în sărbătoare cu tine! În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, vino, binecuvântatul Meu popor, să fii aşternut al slavei Mele! Vino, tată, că te-am născut din cer prin cuvânt, şi vor şti noroade multe că tu eşti poporul cuvântului Meu, şi vor umbla să te caute ca să li se deschidă mintea şi văzul şi auzul şi iubirea de cer la glasul cuvântului Meu. Nu e bun traiul fără Dumnezeu. Nu e bună viaţa omului fără ca să aibă omul pe Dumnezeu. Mi-e dor să dau înfăţişare cerului pe pământ şi peste om şi în omul cel creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

O, unde eşti, unde eşti, chipule al Meu? Nici Lucifer n-a făcut atâta de mare păcat cât a făcut omul cel creat după tiparul lui Dumnezeu. S-a ridicat omul peste Dumnezeu şi s-a dărâmat tronul lui Dumnezeu din omul cel creat după sfat dumnezeiesc. Nu mai este omul om, şi este altceva.

O, unde eşti, făptură a Mea? Unde-ţi este chipul şi asemănarea cea din Dumnezeu? Umblu şi caut pe omul cel creat de Dumnezeu şi nu-l mai găsesc.

Poporul Meu! Unde este, tată, omul cel făcut de Mine? Vreau să-l întocmesc din nou, dar unde este? Omul s-a smuls din mâna Creatorului său şi şi-a dat altă întrebuinţare şi s-a supus morţii. S-a smuls din viaţă şi s-a supus morţii.

Omule, unde eşti? Nu e bună moartea. Întoarce-te! Întoarce-te la Creatorul tău Cel dintâi! Mă voi lăsa văzut de ochii tăi. Omule, întoarce-te la Mine!

Omule lucrat de Tatăl şi de Fiul şi de Duhul Sfânt! Puţin, puţin, şi vin iar, şi iar îl voi face pe om, şi voi lucra plângând de durerea şi de mila omului şi voi scoate pe om de la moarte.

O, trupule şi sufletule pe care te-am numit om după ce te-am lucrat! Să ştii că te voi cere înapoi şi iar voi întocmi pe om. Voi întocmi pe om din omul care şi-a sluţit chipul şi asemănarea cea din Dumnezeu.

Am spus lui Noe să-şi lucreze casă, şi Noe şi-a făcut casă din porunca Mea şi a plutit în ea pe ape, şi am luat-o de la capăt ca să-l fac pe om şi am lucrat cu casa lui Noe.

Omule, te caută Creatorul tău Cel dintâi ca să te întocmească din nou. Caut mult, caut suspinând, caut şi iar caut ca să-l găsesc pe omul cel creat de Mine, şi îl voi purta în sânul Meu şi voi curăţi fărădelegea şi îl voi pune pe omul cel purtat în sânul Meu, îl voi pune pe pământ nou, şi voi împărăţi în el, şi voi face casă la el, şi voi cina cu el, şi Mă voi arăta lui.

Poporul Meu cel purtat de sânul Meu, să plângi, tată, de durerea Mea şi să stai în mâna Mea şi să fii unealta Mea, că vreau să-Mi răscumpăr munca pierdută şi să isprăvesc cu duhul morţii, că iată, strig făptura Mea pe care am numit-o om. Am lucrat din lut făptură după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, şi pe această făptură am numit-o om, ca să fie lucrătură de folos Creatorului ei.

Omule, Eu sunt Creatorul tău Cel dintâi. Cel ce tu îi slujeşti te-a îndemnat să-ţi schimbi chipul şi iubirea şi te-a depărtat de Mine ca să nu mai bei din izvorul din care eşti luat.

Omule, Mi-e dor de tine, tată! Se făleşte înaintea Mea duhul rău, cel duşman pe Mine şi pe tine, se făleşte cu lucrătura Mea. Eu ţi-am dat chip din chipul Meu, şi tu nu Mă iubeşti, omule, şi nu-Mi urmezi ca să fii viu. Duşmanul Meu nu este tatăl tău, şi tu pe el îl iubeşti, şi ţi-ai împrumutat chip străin de Mine.

Omule, lucrarea Mea, vreau să iau moartea de pe pământ, precum în cer aşa şi pe pământ. Vreau să-ţi dau ce ai pierdut. Vreau să-ţi dau locul din care ai căzut. Vreau să te răscumpăr, omule. Acum două mii de ani M-a trimis Tatăl să iau trup de om, şi am ales o mânuţă de popor, o mânuţă mică de ucenici, şi am însemnat peste om lecţia răscumpărării şi deschiderea uşii împărăţiei de cer nou şi de pământ nou, şi am lucrat cu cei puţinei de atunci, care s-au lăsat născuţi din Mine, Fiul lui Dumnezeu, Cel întrupat în Fecioară, şi am deschis larg calea întoarcerii omului spre viaţă şi am promis omului că voi veni cu viaţă fără de moarte. Şi iată, omule, Mi-am coborât lucrul cuvântului Meu în România în anul 1955, şi de atunci Mă întocmesc şi Mă fac cuvânt, iar acum M-am ridicat cu tot cerul sfânt la lucru ca să plinesc făgăduinţele cele cuvântate vreme de patruzeci de ani.

E mare taină ţara Mea română. Trupul ei este de la trupul Meu; anii ei sunt cât anii Mei; naşterea ei este odată cu naşterea Mea. În ziua naşterii Mele Tatăl Meu a plămădit schiţa acestui popor şi a acestui pământ binecuvântat la naşterea Mea şi a lui. A născut Tatăl Meu Mire şi mireasă şi masă de nuntă şi praznic de nuntă, şi iată, Îmi iau din ţara română mireasă şi o peţesc, dar Eu spun că am şi peţit-o, că tu, Ierusalime, eşti mireasa Mea, eşti darul Meu din mâna Tatălui, eşti iubita Mea, tu, ţară română, tu şi fiii cei din tine, care sunt daţi Mie de Tatăl, precum din Israel Mi-a dat la naşterea Mea o mână de ucenici cu care am pus masă nouă de nuntă.

Iată nunta Mea cu tine, Ierusalime, mireasă dată Mie de Tatăl, din neamul român, şi voi odrăsli fii din fii, şi se vor naşte de sus prin cuvânt, precum am lucrat şi la început. Tu vei fi Mie masă de nuntă nouă şi de vin nou şi de pâine înnoită prin cuvânt şi de ungere cerească peste timp, şi nimeni nu va birui împotriva ta, poporul Meu cel binecuvântat vreme de patruzeci de ani. De patruzeci de ani te binecuvintez, şi Mă pitesc cu tine, popor micuţ şi sfinţit de Cuvântul Creator. Bucură-te, fiule, popor sfinţit şi binecuvântat! Am întocmit nuntă cerească în ziua aceasta. E zi de Paşti nou, că Eu te-am scos pe tine de sub robia lui faraon cel fără de Dumnezeu şi ţi-am dat libertatea să te arăţi cu Mine, Domnul şi Stăpânul tău, Care te hrăneşte de patruzeci de ani în taină cerească. Pentru tine, tată, am făcut minune mare, că dacă nu făceam, faraon se sculase să-ţi ia viaţa, fiule, poporul Meu. Dar Eu am nevoie de viaţa ta, că te-am hrănit cu viaţă din viaţa Mea şi te-am făcut mare, ca să-Mi fii de folos pentru lucrarea de răscumpărare a omului cel luat din faţa Mea. Tu eşti un popor mititel, dar puterea Mea te umbreşte şi te unge cu putere şi te îngrădeşte şi te arată mare, fiule mititel, poporule român din români.

O, Românie, iubita Mea, iată ce am Eu în tine. Am pe poporul cuvântului lui Dumnezeu în mijlocul tău. De patruzeci de ani îl îmbucăturesc cu cuvântul Meu venit cu Mine pe nori, şi l-am ţinut la adăpost, căci vremea aceasta e vreme de moarte, nu este vreme de viaţă. Scoală-te spre simţire cerească, Românie numită de Mine cu nume nou, Românie, Ierusalimul Meu cel nou, unit cu Ierusalimul cel de sus, cel din slava cea nevăzută! Scoală-te, iubito! Am în tine un sâmburel mititel, o sămânţă nouă, lucrată din cer, şi vreau să fac din tine ogorul Meu, şi neamul Meu cel sfânt să fac din tine. Israel M-a răstignit şi M-a lepădat, şi Tatăl Meu M-a dat ţie ca să-ţi fiu născător şi ca să te naşti din Mine, din apă şi din Duh, din Fiul lui Dumnezeu să te naşti, iubito. Trec cu glasul Meu prin poporul Meu, prin porţile Mele, şi glăsuiesc peste tine. Las pentru tine ştiinţă cerească, şi tu să te hrăneşti cu ea şi să crezi născându-te din ea, şi să te smulgi din mâna duşmanului de suflet. Las carte pentru tine. Citeşte, iubito, şi răspunde-Mi! Vino spre Mine, că Eu vin spre tine. Şi chiar dacă tu nu vei veni spre Mine, Eu voi veni spre tine, că aşa este scris. Iată, te chem la nunta Mea cu mireasa Mea cea luată din tine. Vino, Românie, să-Mi fii nuntaşă la nunta Mea cu poporul Meu cel care a răbdat pe urma Mea, cu mireasa Mea cea gătită de Mine cu straie cereşti, cu podoabe cereşti. Am străbătut patruzeci de ani de pustiu, ca şi odinioară cu Israel, şi acum iată-Mă la Iordan cu mireasa cu care am rămas din lume. E zi de veac nou, e zi de Paşti nou. Vino, Românie, la ziua Mea de Paşti, căci las Paşti veşnic în tine, şi Îmi încep nunta şi Îmi înmulţesc Paştele Meu cel nou, şi vin şi te sărut cu cuvântul Meu. Trec uşor pe lângă tine şi te mângâi cu grăiri cereşti şi dau să te trezesc din moarte. Nu te teme, dar scoală-te! Nu mai sta fără Mine, că îţi aduc aminte de alegerea ta la naşterea ta. S-au înmulţit câinii şi lupii în tine, şi tu nu erai aşa cum eşti. Vino, iubito, spre viaţă fără de moarte, că stau înaintea ta cu poporul Meu cel mic, care şi-a răstignit trupul şi voia şi pofta cea lumească pentru ca să slujească Duhului Sfânt, şi ca să fac din el răscumpărare din moarte peste tine.

Românie, nu mai ai nici un samarinean în tine. Trec preoţi şi leviţi pe lângă tine, trec înainte şi nu-ţi fac bine nici unul din ei. Românie, ortodoxia Mea, nu-ţi stâlci dragostea ta dintâi. Piere credinţa în Mine, piere din tine, şi omul se bizuie pe om, şi omul este lovit de om, omul este înşelat de om, orbul este înşelat de orb, iar fariseul îşi lărgeşte veşmântul şi fărădelegea cea ascunsă. Iată, Eu, Domnul Iisus Hristos, retez buturuga de vie din tine. E bătrână şi nu mai vrea să dea rod întru Mine. O retez, şi cresc din ea mlădiţe noi, cu sevă cerească, fiindcă pe pământ e ca pe pământ, nu e ca în cer. Eu am bătut ţăruş de veac duhovnicesc şi am început vie nouă şi popor nou, căci cele vechi nu mai au rod, nu mai au altoaie cereşti. Nu se mai scoală omul cel vechi, iar Eu întocmesc om nou şi Paşti nou şi fiu nou. Este scris în Scripturi ceea ce fac Eu, şi cine poate să oprească împlinirile cele proorocite?

E zi de nuntă cerească în cetatea cuvântului Meu. E zi de Paşti nou. Chem omul de la moarte la viaţă, chem omul la viaţa cu Dumnezeu şi nu fără Dumnezeu. E sărbătoarea Mea

cu poporul Meu, sărbătoare de trecere, sărbătoare de cer nou şi de pământ nou. E praznic sfânt de nou Ierusalim şi Eu ies cu poporul Meu cel binecuvântat şi lucrez cu el peste România.

O, popor frumos şi sfinţit, să cânţi, fiule, de acum şi până-n vecii cerurilor, că Eu în tine întocmesc cer nou şi pământ nou. Întind prin tine mâna înspre cel căzut din cer. Să audă omul care s-a făcut pământ, să audă şoapta cerului, şoapta Mea care trece prin mijlocul tău, popor al înnoirii şi al prăznuirii de cer pe pământ, cer şi pământ, unite în serbare cerească.

Iată cartea cuvântului Meu. Binecuvântată să fie desfacerea peceţilor cărţii, şi prin cuvântul ei voi răscumpăra oameni din toată seminţia şi limba şi poporul şi neamul. Această carte este cuvântul lui Dumnezeu, şi am dat poruncă cerească să fie desfăcută, şi cuvântul Meu s-a întrupat, şi Eu iau şi deschid cartea. Binecuvântată să fie deschiderea cărţii Cuvântului. Să Mă ia omul ca hrană şi să guste din cuvântul Meu şi să crească aşa cum te-am crescut şi pe tine, poporul Meu. Să Mă afle omul cel cu cărarea pierdută şi să Mă ia de călăuză, şi să ia omul chip după chipul lui Dumnezeu, întru asemănare cu Dumnezeu.

E sărbătoarea Mea cu poporul, e sărbătoarea cărţii. Să ia popoarele cunoaştere, că vă voi da putere, fiilor, să înmulţiţi această merinde de viaţă nestricăcioasă în trup. Eu sunt vistier în cer şi pe pământ, dar lucrul Meu are greul lui, că aşa este lucrul lui Dumnezeu, este cu jertfire şi cu strâmtorare pe pământ, dar Eu voi lucra întru această lucrare şi voi birui prin ea împotriva întunericului din om, şi voi presăra lumina Duhului Sfânt peste cei fără de simţire cerească.

Aşteaptă cerul să se lase cu slavă peste pământ. Ierusalime, poporul Meu din români, să stai, fiule, înaintea Mea pentru om, că vreau să-i dau omului viaţa înapoi, şi aşa să vrei şi tu, că Eu în tine lucrez răscumpărarea cea pentru om. Să ştie România Mea că tu nu eşti un popor rătăcit, căci se loveşte în tine cu ocară. Biserica Mea loveşte în tine aşa cum a lovit şi în Mine poporul Meu cel de atunci. Oamenii necredinţei ţi-au scos nume rău, popor mititel, dar tu eşti poporul Meu cel cu trăire ortodoxă, aşa cum vreau Eu să fie viaţa bisericii Mele. Lovesc în tine preoţi şi arhierei aşa cum loveau în Mine, dar tu ascunde-ţi capul şi stai cu capul pe umeri şi nu te lăsa lovit, că Eu sunt capul tău, poporul Meu iubit. Să se uite omul la tine şi să înţeleagă ce va să zică ortodoxie întru trăire şi întru simţire. Cei ce te hulesc pe tine, aceia n-au simţire cerească. Roagă-te, poporul Meu, pentru omul cel fără de cărare, pentru omul care slujeşte la trup, pentru slujitorii bisericii care slujesc trupului şi nu lui Dumnezeu. Roagă-te, fiule, să trezesc lucrători la lucrul viei, ca să nu piară sămânţa cea dintru începutul României. Nu aceea e ortodoxie, sub care stau ascunşi cei ce slujesc trupului. Ortodoxie este cale dreaptă şi cu împliniri cereşti pe cale, cu împlinirea poruncilor dumnezeieşti în trup şi cu pas de cină cerească întru viaţă fără de moarte.

O, Tatăl Meu, e Paştele Meu cu poporul Meu pe care Mi l-ai dat Tu din trupul român. Binecuvintează darul Meu de la Tine, şi să rămână puterea binecuvântării peste poporul Ierusalimului nou care se iveşte şi care va creşte şi se va sfinţi. Binecuvintează, Tată, bucuria Mea şi Paştele Meu cu poporul cel mireasă Mie.

— Fiule iubit şi scump, Ţi-am dat toată puterea în cer şi pe pământ, şi Te-am făcut începătură şi Ţi-am pornit sădire din Tine, şi iată, ogorul cel de la sfârşit va fi verde, Fiule scump. Vom lucra om nou din om. Vom înmulţi lumina care se numeşte cartea Cuvântului, şi cartea va cuvânta, şi omul va învia şi va căuta după cărarea care duce la rai, iar Noi vom da omului cerul înapoi şi vom aşeza cerul cel nou şi pământul cel nou peste om. O, Fiule, să lăsăm bucuria Noastră să cuprindă pe poporul cel mic cu care am mai rămas la masa cuvântului.

Popor al Fiului Meu, să te binecuvinteze Fiul Meu întru Tatăl Său; Eu în El, şi El în Mine înaintea ta, poporule, lumina Mea de pe pământ! Şi te voi hrăni, tată, cu lumină, şi din zi în zi tu vei lumina, şi soarele va păli din ce în ce mai mult la vederea slavei Mele cu tine, şi omul te va căuta ca să-i pui paşii pe cărare, că nu sunt mai multe cărări. Numai o cărare este, iar altceva este cale spre moarte.

Omule, ia-ţi viaţa înapoi. Eu n-am rostit peste tine moarte, dar rostesc acum morţii să te dea înapoi lui Dumnezeu. Eu sunt Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt şi lucrez lucrarea nestricăciunii înspre om. Amin.

— O, Tatăl Meu, las bucuria Ta şi a Mea peste poporul cel ce este binecuvântat prin cuvânt. Las Paşti veşnic şi cină nouă şi sfântă prin sfinţenie de trup şi de duh, că Eu aşa închinători voiesc.

Israele român, să creşti şi să te înveşmântezi cu harul Meu, fiule, Ierusalime nou. Îmi întind harul Meu cel cu bogăţie peste tine şi te binecuvintez întru Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, căci cuvântul Meu va schimba la faţă trupul şi duhul poporului român.

Am venit cu cuvântul în anul 1955 şi am rostit cuvântul învierii: Hristos a înviat!

Pace vouă! Bucuraţi-vă! Eu sunt Domnul Cel înviat, şi sunt cu tine pe cale, Israele român. Voiesc să-l altoiesc şi pe Israel cel care M-a dat la moarte pe cruce. Voiesc să-l lipesc la neamul cel care crede în Dumnezeu Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Vreau şi peste el să fac trezire, şi să Mă primească din partea Tatălui, Care M-a trimis.

Stai descoperit de acum înainte; stai însemnat de slava Mea, Israele român. Stai, poporul Meu, cuprins de slava care te cuprinde pe tine, şi vei fi unealta Mea prin care-Mi voi întocmi prin cuvânt lucrarea de răscumpărare a omului, lucrarea de înviere a morţilor şi început de cer nou şi de pământ nou, lucrate prin cuvânt, şi să fii lumină în calea ta cu Mine, Israele român.

Ierusalime nou, Hristos a înviat! Am înviat în tine, fiule duhovnicesc, şi să duci această zi de înviere până la toate marginile. Pace ţie cu cerul sfânt! Pace cerului sfânt cu tine prin cuvânt! Pace vouă, copii ai Ierusalimului care începe pe pământ cu cerul! Pace celor ce te iubesc pe tine, Ierusalime! Eu, Domnul învierii, te binecuvintez întru lucrare de înviere peste cei în care Eu n-am înviat.

Binecuvântare şi înviere peste tine, Ierusalime nou, că slava Mea peste tine a răsărit! Amin, amin, amin.

10/23 aprilie 1995

Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Lumea este lanul de neghină. Împărăţia lui Dumnezeu nu înseamnă însurat şi măritat. Împărăţia lumii este sfârşitul lumii. Războiul nevăzut al satanei.

Coboară Păstorul la turmă. Coboară Domnul Iisus Hristos la Israel. Să se bucure Israel şi să deschidă Păstorului Care vine cu cina cuvântului şi aşterne masă cerească între cer şi pământ.

Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am coborât la tine, Israele român. Mult timp M-am coborât, şi am însemnat în cartea vremii Mele cu tine patruzeci de ani. Şi iată, rămân cu tine şi peste acest hotar, rămân şi lucrez cereşte şi tot mai cereşte de acum şi până la deplina zi de odihnă peste toată creaţia Mea de cer nou şi de pământ nou, că pic cu pic voi întinde peste tot raza luminii cereşti şi voi însemna din loc în loc numele acestei lucrări care se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu. Eu sunt semnul. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Hristos a înviat! Acest salut de bucurie să aibă în tine adevăr, fiule din Israel. Hristos a înviat, Ierusalime român! Te-ai adunat la sunetul Meu, şi Eu te hrănesc ca şi la început, cu cuvânt. La început cuvântul Meu a întocmit cerul şi pământul şi tot ce este văzut şi nevăzut. La început vorbeam cu omul ca şi acum. La început cuvântam şi împlineam, şi iarăşi se lucrează ca la început. Amin.

Hristos a înviat, Ierusalime român! Pace ţie, copilul Meu care eşti Ierusalim, dar să ştii că numai copilul Meu se numeşte Ierusalim, numai copilul Meu se numeşte Israel în vremea aceasta. Şi cum adică eşti copilul Meu? Cel ce este copil de al Meu, acela şi numai acela ştie să răspundă cu adevărat, ştie să fie cu adevărat în Israel.

Hristos a înviat, Israele român, şi să fii copilul Meu, Israele, ca să te numeri în trupul cel nou al Meu, în trupul lui Israel. Fii atent, Israele, că Eu îţi spun ţie ca să ştii, că multe trupuri care au fost văzute la masa aceasta nu sunt din Israelul acesta. Cum adică această desluşire? Fiilor, fiilor, nu vă smintiţi de cei ce au plecat pe calea cealaltă. Aceia nici n-au fost, măi fiilor. Nu vă smintiţi de vreunul care ar fi să plece chiar şi de acum pe calea cealaltă, că acela nici n-a fost fiu al lui Israel, de vreme ce s-a dovedit că nu este şi nu trăieşte. Eu, ca un Dumnezeu plin de aşteptare şi de îndelungă răbdare, am fost aşa cum am spus, şi am lăsat lanul de grâu cu duşmani prin lan, căci grâul poartă în lanul său semnul neghinei, semnul bobului cel negru de neghină. Şi de ce aşa, fiilor? Pentru ca să se vadă lucrul şi cursul grâului şi ca să se ştie că e grâu. Grâul e grâu, şi neghina e neghină. Nu pentru grâu este ruşine dacă a stat şi dacă stă neghina în el. Ruşine este şi va fi de partea neghinei, căci neghina are o soartă urâtă şi dureroasă, pe când grâul este lucrarea lui Dumnezeu, lucrarea fericirilor cereşti şi a mângâierilor veşnice, fiilor.

Iubiţii Mei care vă numiţi grâu! Purtaţi, fiilor, acest nume al Meu, că Eu am fost bob de grâu şi am fost semănat pe pământ şi am adus rod de mântuire şi de iubire şi de cer veşnic în omul cel creat de Tatăl, de Fiul şi de Duhul Sfânt. Nu tot omul este al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi este numai acela care are pe Fiul Tatălui ceresc în el, prin asemănare cu Fiul. Acela este om creat de Dumnezeu. Oamenii de azi au alt creator şi i se închină creatorului de azi. Oamenii de azi au înfăţişarea sfârşitului lumii, şi omul nu ştie ce înseamnă sfârşitul lumii şi ce înseamnă lume. Lume înseamnă omul de azi şi creatorul căruia îi slujeşte, duhului lumesc şi trupesc care stă în omul de azi, duhul cel de la sfârşit care ţine în el pe fiii săi. Israele, omul de azi poartă în el şi pe el semnul sfârşitului lumii, căci duhul lumii l-a sfârşit pe om şi l-a legat de împărăţia lumii, care înseamnă sfârşitul lumii. Sfârşitul lumii înseamnă începutul duhului lumii în om, care-l sfârşeşte pe om şi îl dezmoşteneşte de Dumnezeu. Sfârşitul lumii este omul care slujeşte trupului şi poftelor şi lucrurilor care trec, care ard, care sunt lumeşti şi trupeşti, care sunt de folosinţă pentru trup.

Israele, Israele, nu te sminti tu, fiule care te-ai agăţat cu mâna şi cu inima şi cu credinţa de luntrea Mea pe care stă scris: *Cuvântul lui Dumnezeu.* Tu să nu te sminteşti de cel care nu a stat sau nu stă cu această împărăţie de cer în om. Am avut pe drumul Meu cu tine o mulţime de lucru rău. Am avut neghină venită în semănătura Mea cu gând să se facă grâu, cu gând să-şi ia viaţă din grâu, ca să fie grâu. Şi dacă bobul cel străin nu s-a făcut grâu, acela a tras la lanul de neghină, căci lumea, fiule, este lanul de neghină. Pe drumul Meu cu tine, Israele, multă neghină venită în grâu nu s-a făcut grâu, şi s-a întors la lanul ei. Fii atent, şi iarăşi fii atent tu, fiule care ai lucrarea grâului peste tine. Nu te sminti de bobul de neghină care este în mijlocul tău şi care stă fără lucrare de grâu, dar stă în grâu. Şi veţi vedea cuvântul Meu cum se împlineşte, că de aceea l-am spus. L-am spus ca să se împlinească ascultarea pentru despărţirea neghinei din grâu. Am spus aşa celor ce vin la masa Mea cu Israel, celor ce vin fără să vină şi fără să stea, căci ca să stai înseamnă să fii grâu şi nu neghină. Am spus aşa: *«Dacă vii şi nu crezi, să nu mai vii»,* şi Eu voi împlini acest cuvânt. Voi împlini cuvântul acesta, Israele fiule, căci fiul neghinei va pleca în lanul cel trupesc al lumii, dar nu te sminti ca să pleci şi tu dacă pleacă cel ce nu este grâu de al Meu. Cine este neghină se trage pentru cuvântul pe care Eu l-am spus: *«Dacă vii şi nu crezi, să nu mai vii la masa aceasta cu grâu pe ea»*, că iată, Israele, neghina îşi zice că e grâu, dar Eu nu zic ca neghina, şi o voi arăta că e neghină. Cel ce pică de pe masă, acela este neghină. Vai de neghina care îndrăzneşte să stea cu trup de neghină în grâu! Vai de neghina care stă până la ziua de glorie a Mea, căci va fi mai rău osândită neghina în ziua aceea. Neghina putea să ia în trupul ei grâu şi să se facă grâu. De aceea am zis să stea în grâu dacă stă, ca să nu zică neghina că nu se putea face grâu. Dar dacă a stat la masa aceasta cu grâu din cer şi dacă a stat cu duh de neghină, un asemenea om poate să se acopere cu orice haină şi cu orice hrană şi cu orice îndeletnicire; dacă acela a picat de pe masa aceasta de grâu ceresc pe pământ, îl trec în soarta neghinei pe acela, pentru că acela a defăimat grâul Meu, cuvântul Meu, masa Mea şi pe poporul mesei Mele.

Israele fiule, ia seama la întocmirea ta, fiule, la trupul tău, tată, să nu fie trup străin de Mine, ca să nu te duci pe apă, căci voi ridica o apă pentru ca să se ducă pe ea bobul care stă străin în grâu, iar în locul celui ce cade de pe această masă voi aşeza popor nou, care va fi nou la vedere şi la duh şi la credinţă şi va descoperi pe cel ce stă ca străinul în grâu. Voi întinde masă mare în lung şi în lat, şi tu, Israele, vei fi cinstea Mea la masă. Nu-ţi pierde cinstea aceasta, căci cei ce vor veni la masa ta cu Mine, aceia vor fi rodul lucrului tău cu Mine. Chiar dacă voi rămâne din tine numai cu un mănunchi mic, voi face din acest mănunchi nume nou de piatră nouă, şi voi fi cu tine la masă şi voi lucra cu tine ca să dăm hrană celor ce se vor naşte din cer, iar cine nu se va scula, acela nu poate să se scoale.

Iată, azi avem în sărbătoare pe sfântul mucenic Gheorghe. Îl am cu Mine la serbarea lui cu voi, şi vă spun că Eu am lucrat minunat prin el în vremea lucrului lui. El a fost unit cu Mine şi M-a luat pe Mine în el şi s-a făcut bob de grâu şi s-a apucat de însămânţat cu trupul şi cu Duhul lui Hristos, Căruia Îi slujea, şi pe Care Îl semăna peste neghină, peste lanul de neghină şi de idoli ai acelei vremi, dar cine n-a voit să ia lucrarea grâului, n-a luat-o. Împăratul n-a voit să primească puterea lui Hristos care se vedea lucrând spre viaţă cerească în om. Împărăteasa a voit, şi s-a făcut grâu şi a fost pusă în hambar. Unii au voit, alţii n-au voit, chiar dacă au trăit cu

ochii lor vederi de minuni mai presus de fire. Iată, aşa este lupta Duhului Sfânt, Care lucrează prin sfinţi. Oamenii întunecaţi îl numeau cu nume de fermecător pe sfântul Gheorghe, iar alţii îl numeau cu numele lui Iisus Hristos, cu numele de creştin al lui Hristos, care arată oamenilor împărăţia lui Dumnezeu.

Fiule de azi, ţie ţi se cade să fii mai mare în lucrare, dar cel ce nu lucrează n-am ce face cu el la masa aceasta. Cu cel nelucrător Mi-e greu, tată. Acela este necredincios, şi nu va sta, şi va fi luat de val şi se va sfârşi pierzându-se în lanul lumii, în lanul neghinei, care are lucrare trupească.

Acum e vremea ca fiul nepăsător să fie tras la plata nepăsării, aşa cum a fost familia de la Căprioru care a fost trasă de la masa Mea prin păcatul nepăsării, şi care în locul lui Dumnezeu şi-a ales copiii. Vai de copiii care prin lucrarea trupului lor trag după ei toată casa lor şi toată masa lor! Iată ce face nepăsarea părinţilor. Părinţii şi-au lăsat copiii în voile lor şi nu i-au ţinut cu Dumnezeu, şi s-a scris păcat de nepăsare, şi păcatul acesta îşi cere rodul la vreme. Nepăsarea rodeşte fii neascultători, care trag jos şi pe părinţi, că Eu am profeţit în cartea aceasta şi am spus: *«Vai de casa care are în ea un fiu al neascultării, că acela trage după sine tot neamul său!»*. Nu le-a păsat de copii părinţilor. Părinţii nu şi-au iubit copiii, şi i-au lăsat să plece spre trupul morţii; părinţi fără iubire de copii, mai rău ca părinţii vitregi. Aceştia vor da seama înaintea Mea, vor da seamă şi părinţii şi copiii, dar mai cu seamă părinţii. Vine ziua să se scoale copilul tău, care va vedea pieirea venind, şi îţi va cere socoteală că l-ai lăsat să piară în lanul lumii, în lanul neghinei, în lanul care este scris pentru foc. Se vor scula copiii împotriva părinţilor şi îşi vor osândi părinţii. Iată, la masa aceasta părinţii nu şi-au iubit copiii, şi de aceea n-am copii la trupul acestui popor, dar Îmi voi face ucenici din fiii pe care-i mai am la masă, şi se va împlini toată lucrarea Mea.

Israele fiule, nu te lua după cel ce trage la ceea ce-şi lucrează. Ia-te după cel ce-şi lucrează mântuire înaintea Mea, mântuire şi curăţenie sfântă şi iubire de Dumnezeu. După cel ce-şi aranjează trupul şi viaţa trupească, nu te lua după el, că acela îşi pregăteşte singur, şi nu rămâne cu munca lui. Ia-te după cel ce lucrează cu tot ce are el pentru împlinirea lucrării cuvântului Meu. Ia-te după cel ce nu-şi agoniseşte nimic în afară de împlinirea cuvintelor profeţite de Mine prin această lucrare. Ferice de cel ce ştie ce să-şi adune spre moştenire!

Fiilor, fiţi semănători. Cei ce sunt grâu al mesei Mele, aceşti fii să se facă semănători. Fiţi semănători, că vin şi vă dau trăistuţă cu grâu. Semănaţi peste voi lucrare de grâu, lucrarea lui Iisus Hristos în trupul vostru, şi apoi să fiţi ca Hristos, şi să semănaţi din această trăistuţă peste cei ce nu cunosc calea care duce spre împărăţia cerească pe pământ. Fiilor, fiţi atenţi, că fac împărăţie cerească pe pământ şi întind masa aceasta pe pământ. Iată cartea cuvântului Meu! Iată trăistuţa din care trebuie să semănaţi peste voi ca să puteţi fi grâu de soi, şi apoi să vă faceţi semănători, tată. Cine nu se alege la această lucrare, acela va fi fără de lucrare. Semănaţi unul peste altul. Faceţi ce au făcut apostolii, ce au făcut mironosiţele. Faceţi ce au făcut ucenicii lui Hristos în lume şi peste lume. Cine nu vrea aşa, acela este neghină. Acela să iasă din semănătura Mea. Îi poruncesc neghinei să iasă afară din grâu dacă vrea să fie neghină, dacă vrea să fie trup.

Fiilor, aştern împărăţia cerurilor pe pământ, şi din nou înnoiesc statul întru împărăţia cea cerească, şi spun: în împărăţia cerească nu se însoară şi nu se mărită, ci se trăieşte viaţă de apostoli şi de mironosiţe, de ucenici şi uceniţe întru Hristos, de fraţi cu Iisus Hristos, Care este fără de păcat. Cine vrea să fie în rând cu lumea, acela este neghină, acela este înghiţit de valul sfârşitului lui Hristos din om.

Această carte, Israele, este o carte pe care trebuie să ştii să o înţelegi, şi să ştii că Eu am lucrat greu peste tine, poporul Meu. Vei găsi în cartea aceasta vorbirea Mea cu tine când tu, Israele, erai numai trup, tată. Eu n-am putut să fac din tine de la început un popor sfânt, pentru că tu ai fost învăţat ca pe pământ, cu însurat şi măritat, şi n-am putut să te aşez în sfinţenie dacă n-ai vrut. De aceea am spus peste tine că n-am putut să fac din tine nimic bun până acum. Nimic nu s-a ales, decât însurat şi măritat şi fii daţi lumii. Nu am fii din trupul poporului Meu, că aceştia s-au dus în lume, i-au lăsat părinţii să se ducă în lume sau n-au vrut ei să stea cu Mine; s-au dus la trup, s-au dus la însurat şi măritat, iar pentru copii au pierdut şi părinţii. Poate că voi nu credeţi nici acum ce vă spun, dar vine disperare mare peste cei ce s-au dus din braţul Meu, peste cei ce s-au smuls prin copii, peste cei ce s-au dus spre lume şi spre viaţă de trup. Dar Eu nu rămân cu mâinile goale, că iată, între cer şi pământ am coborât grădina Mea şi am sădit în ea viaţă cerească şi pun masă de împărăţie cerească pe pământ.

Tu, fiule care vrei să duci viaţă de grâu, nu te sminti de cei ce au plecat din grâu sau de cei ce pleacă din grâu, din poporul Meu. Acei ce sunt neghină trebuie să iasă, şi nu te sminti de cel ce este neghină ca să te duci şi tu ca neghina în foc, că vei vedea curând unde duce drumul neghinei. Voi lua grâul în pumni şi voi sufla peste el, ca să zboare pleava din el şi să rămân în pumnii Mei cu grâul fără pleavă. Israele, să nu te ia vântul care iese de la suflarea Mea. Eu nu suflu tare, tată, dar pleava zboară şi la adiere. Fiule, întocmeşte-te cu trupul sfânt, cu bobul sfânt, şi să fii bob de grâu, aşa cum am fost Eu, şi să porţi rod, aşa cum am purtat Eu.

Întocmiţi-vă, fii ai Ierusalimului, şi faceţi-vă cuvânt şi daţi-l oamenilor care aşteaptă învierea. Nu este dar mai mare între daruri ca darul vestirii cuvântului lui Dumnezeu. Cel care în Israel nu vorbeşte cuvântul lui Dumnezeu, acela vorbeşte altceva şi dărâmă pe Dumnezeu din cel ce caută cu Dumnezeu.

Îţi dau trăistuţa cu hrană, fiule tată. Vezi cum mănânci din ea, vezi ce gust îi dai, că tu îi vei da gustul. Aşa cum albinuţa din trupul ei dă întocmire mierii care e culeasă, aşa cum ea dă înfăţişare culesului ei şi face miere din culesul ei cu ceea ce pune ea din trupul ei peste culesul ei, aşa şi tu, fiule, să ştii ce gust şi ce fruct să pui pentru hrana pe care o vei mânca din trăistuţa pe care Eu astăzi ţi-o dau. N-am voit să ţi-o dau fără de rânduială şi fără de învăţătură, ca să ştii cum să foloseşti hrana cuvântului Meu. Să fii deştept, fiule care mănânci din trăistuţa Semănătorului cerului. Fii atent, că Eu, fiule, am vorbit mult timp cu trupurile care veneau să asculte. Am vorbit mult după cum era trupul omului, cu nădejdea că va intra Duhul Meu în trupul omului ca să vină după Mine şi întru legea cea sfântă şi cerească. Şi iarăşi zic: fii atent, că am în trăistuţa aceasta lecţie de împărăţie cerească în om. Vezi că Eu am mers din treaptă în treaptă ca să urc cu tine până la împlinire sfântă în trup, ca să ai apoi trup ceresc. Cine n-a urcat treptele pe care le-am adus Eu înaintea acestui popor, acela, bietul de el, a rămas ca şi înainte de venirea Mea şi n-a cunoscut venirea Mea, şi a rămas în trup, iar trupul fără duh este trup, este mort cu duhul şi nu are împărăţia cerului în el. Te învăţ să nu înţelegi greşit semănătura Mea, că Eu am semănat

urcând spre cele din cer cu Israel. O, tu, cel de la capăt, să nu înțelegi ca fiul cel de la început, căci cel ce a ascultat cuvântul Meu în anul 1955 şi apoi, acela n-a pus piciorul pe treptele cereşti, şi a stat cu cuvântul în față, dar fără să urce; a stat însurându-se şi mărităndu-se, aşa cum este lucrarea trupului cel fără de duh dumnezeiesc. O, tu, fiule cel de la capăt, să nu înțelegi vorbirea cea de atunci ca şi cea de acum când Eu, Domnul, vorbesc cu duhurile voastre. Răspundeți-Mi, voi, duhuri ale fiilor poporului Meu, şi faceți-vă trup şi duh ceresc, aşa cum am fost Eu, şi petreceți aşa cum am petrecut Eu, Fiul împărăției cerurilor pe pământ, Eu, începătura voastră, fiilor. Nu vă smintiți dacă veți vedea ieşind dintre voi trupuri ca să se ducă la trupuri. Aceia au stat din îndrăzneală, dar nu s-au făcut nici până acum fii ai acestui popor. Nu vă smintiți de lipsa Mea din ei, de vreme ce ei nici nu M-au purtat. I-aş spune pe nume, dar nu vreau să fie războiul pe văzute. Războiul este nevăzut, aşa cum nevăzută este fapta şi purtarea şi necredința şi nestatornicia celor ce stau în planurile lor, dar vin şi printre fiii poporului Meu. Vă voi ajuta să-i ştiți pe cei ce n-au temelie, că Eu îi voi vădi că nu sunt ai Mei şi voi lucra cu grabă pentru despărțirea musafirilor străini de Duhul Meu şi de viața Mea în om, că poporul Meu trebuie să fie despărțit numaidecât de cei străini de viața cea sfântă. Nu vor mai fi la numărul Meu mofturoşii, certăreții, cei cu vorbire lumească, cei cu obiceiuri lumeşti, cei cu amestec lumesc, cei iubitori de bani şi de stare pământească, cei cu gânduri trupeşti, cu pofte trupeşti, cei cu inimă păcătoasă nu vor mai fi. Cei ce nici până acum nu s-au aşezat spre ascultare şi spre deschidere întru pocăință, aceia vor fi suflați ca pleava, din pumnul Meu cu grâu. Eu am spus mereu: *«Nu mai sta, creştine, în unire cu lumea!»*, şi creştinul n-a ascultat. Cine n-a voit să asculte, acela nu va rămâne numărat de Mine ca fiu înviat prin ascultare şi prin sfințenie. Creştinul care a rămas în lume şi cu lumea acum când Eu am dat libertate pentru ai Mei, acela a rămas cu duhul lăcomiei şi a făcut din libertate un prilej de depărtare şi mai mare de la sfințenie, că n-a crezut creştinul când i-am spus că unirea cu lumea îi mănâncă sfințenia pe care Eu am pus-o peste cel ce a mâncat la masa Mea.

Ferice ție, fiule din lucrarea Mea care în mijlocul lumii lucrezi trimis de Mine pentru împlinirea lucrării Mele de vestire a cuvântului învierii şi al judecății celui ce nu ia înviere de la Mine. Eu pentru vestire peste lume te-am pregătit şi te-am crescut cu hrana cuvântului Meu, şi tu, tată, te îngrijeşti de ale tale, de cele trebuitoare trupului tău, dar în felul acesta nu eşti ucenicul Meu.

Este în vremea aceasta un anume fel de satană care îi face pe creştini să se creadă creştini oricum ar fi ei. Acest duh este intrat şi în poporul acesta care a mâncat la masa cuvântului Meu. Dar poporul acesta nu se numeşte poporul Meu oricum, şi se numeşte poporul Meu acela care stă la masa aceasta întru toată împlinirea Mea şi rânduiala Mea. Iată, voi sta la masă cu cei ce împlinesc legea cerului sfânt, şi voi chema la masa aceasta meseni cu inima curată, şi vor mânca şi se vor face ucenici ai fiilor poporului Meu, aşa precum şi Eu am avut ucenici. Şi voi avea o masă mare, că Eu aşa am spus: *«Dacă voi pierde poporul care a mâncat până acum, voi umple masa Mea cu ucenici noi şi înviați prin cuvânt»*. Iată, aşa lucrez, precum am cuvântat, căci masa Mea s-a întins. Cartea cuvântului Meu este masa. Mai întâi o dau poporului Meu, şi merg apoi şi o pun în loc deschis şi îi chem pe cei ce vor să vină la masa învierii.

Mi-e milă de cel ce a fost în lucrarea Mea, şi n-a fost, şi nu este, şi nu va fi dacă n-a ştiut să stea cum se stă. Mi-e milă, căci cei ce se vor ridica în zilele ce vin vor fi judecătorii poporului care a mâncat atâta timp şi n-a înviat nici până acum din morți. Dar Eu Mi-am făcut misiunea de bunăvestire în vreme de mare întuneric şi strâmtorare şi, ca un bun, am aşteptat să am un trup ceresc, un popor ceresc, şi iată, azi cu durere spun că puținel este mănunchiul cu care am mai rămas în mână, şi pe care-l pot număra în numărul Meu. O, fiule, ai fost nepăsător şi ai vrut să fii tu în tine, şi eşti dacă aşa ai vrut, şi iată, acum toate se împlinesc, şi tu rămâi dezamăgit.

Eu întăresc cuvântul Meu şi rostesc: Hristos a înviat! peste toți fiii şi peste toate fiicele poporului sfânt, poporului cuvântului Meu. Hristos a înviat, poporule sfânt şi sfințit! Eu întăresc făgăduințele făcute peste poporul Meu, şi voi da poporului Meu duh de viață fără de moarte.

Să fii popor al rugăciunii, Israele român. Nu sta, tată, fără să te rogi la Dumnezeu. Cere, fiule, împărăția cerurilor peste pământ. Cere, tată, nimicirea morții. Cereți, voi, copiii Mei, sănătate trupurilor şi duhurilor voastre şi credinței voastre, fiilor. Cereți, tată, lumina Noului Ierusalim peste omul vremii de azi, care e stăpânit de nepăsarea vremii de acum. Veniți la Mine, binecuvântații Mei, că de patruzeci de ani vă binecuvintez! Veniți la Mine şi rămâneți cu Mine pentru vecie!

Ierusalime, e război mare în văzduh. E duhul rău răspândit şi țipă să apuce pe cel nestatornic. Roagă-te să nu fii cuprins de războiul cel nevăzut. Îmbracă-te în zale, acoperă-te cu coif, pune-ți cingătoarea cea de fiu al cerului, şi pe frunte însemnează-te mereu cu semnul care înseamnă: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, căci pe pământ se coboară semnul şi războiul cel nevăzut al lui satana cel supărat cu supărare mare, că te-a văzut luminând, poporul Meu, şi s-a speriat satana cel bătrân în rele şi a început războiul cel dinaintea sfârşitului lui. Să stai îmbrăcat şi încălțat şi înarmat şi însemnat cu semnul Dumnezeului tău, Israele român, că satana dacă te vede pregătit de război, se teme de tine ca şi de Mine, Ierusalime al cerului sfânt. Dacă nu eşti pregătit, nu se teme satana, şi vine şi îți arată războiul lui şi te răneşte în război. Dar Eu din nou rostesc: binecuvântat este Israel, de Dumnezeul său este binecuvântat. Israel cel sfânt cu trupul şi cu duhul este binecuvântat de Duhul lui Dumnezeu. Vai de cel ce este binecuvântat de omul cel fără de sfințenia lui Hristos, că iată, înțeleptul acestui veac şi înțelepciunea omenească nu se va mai găsi, că îi ia locul înțelepciunea lui Dumnezeu şi cuvântul lui Dumnezeu, care este împărăția lui Dumnezeu.

Duhul sănătății de duh şi de trup, duhul învierii, duhul înțelepciunii, duhul vieții fără de moarte să te învăluiască pe tine, Ierusalime, poporul Meu care iubeşti pe Dumnezeul tău, poporule care Mă iubeşti pe Mine. Iubeşte-Mă, fiule, ca să te iubesc şi Eu, ca să te ocrotesc, fiule. Iubirea cea de la sfârşitul vremii trebuie să înceapă de la tine spre Dumnezeu, de la om spre Dumnezeu, ca să vină iubirea lui Dumnezeu spre om. La început a iubit Dumnezeu. Acum trebuie să iubească omul pe Dumnezeu, ca să aibă Dumnezeu ce iubi şi ce ocroti şi ce învia. Iar tu să fii înviatul Meu, Ierusalime, popor al învierii. Să fii, tată, un popor de fii semănători, că azi Eu îți dau ție trăistuța în care se găseşte împărăția lui Dumnezeu, venită pe pământ. Fiecare casă să fie o împărăție a lui Dumnezeu, iar casele împărăției lui Dumnezeu să fie însemnate cu semnul cel binecuvântat, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

„Hristos a înviat“ vă spune vouă Măicuţa lui Iisus Hristos, Maica Mea, fiilor.

Vă spune vouă *„Hristos a înviat!“* trâmbiţa Mea Verginica, locaşul Meu în care am venit a doua oară, cortul în care am stat Eu înaintea ta, Israele.

„Hristos a înviat“ vă spune din cer mucenicul Meu Gheorghe, care a semănat sămânţa împărăţiei cerurilor peste împărăţia pământului.

Fiilor, fiilor, vă spun vouă *„Hristos a înviat!“* mironosiţele, iubitele lui Iisus Hristos Cel înviat. Iată-le în ajun de serbare cu Mine la voi, la poporul Meu. Sunt însoţit şi de mironosiţele învierii Mele, şi lasă şi ele peste voi salutul învierii. Acesta era praznicul lui Verginica. Rugaţi-vă Domnului vostru să dea peste voi vreme dulce şi serbare de mironosiţe, că mâine e ziua de sobor a mironosiţelor, şi veniţi, voi, fetele din Ierusalim, şi prăznuiţi lângă grădina Mea, lângă ieslea Mea, veniţi şi luaţi lumină! Amin. Veniţi şi cântaţi: Hristos a înviat! Veniţi, voi, cer şi pământ, şi gustaţi sărbătoare de cer nou şi de pământ nou!

Pace vouă, fii şi fete din Ierusalim! Bucuraţi-vă întru Domnul Dumnezeul vostru! Cereţi şi vi se va da. Binecuvântată să fie sămânţa cuvântului lui Dumnezeu, şi să rodească în voi această sămânţă pe care o luaţi azi spre lucrare de semănat. Semănaţi sămânţa cea cerească.

Ierusalime nou, tu vei cuprinde pământul şi cerul, şi lucrarea aceasta va rămâne pe veci, că aceasta este lucrarea fericirilor făgăduite de Mine, Domnul Dumnezeul tău.

Ierusalime binecuvântat, luminează-te, fiule, luminează-te, şi să luminezi lumină din Lumină! Pace ţie, Ierusalime român! Hristos a înviat! Pace ţie, Israele român! Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 1995

Duminica a treia după Paşti, a mironosiţelor

Ce înseamnă să fii ucenic al lui Hristos. Viaţa duhovnicească este fără de sfârşit. Omul deştept este cel ce Îl iubeşte numai pe Hristos.

Amin, amin zic vouă, fii ai Ierusalimului: se coboară din cer peste voi lucrarea Duhului Sfânt, ca să mâncăm din ea şi să creştem prin ea, că Eu, Domnul Iisus Hristos, de la naşterea Mea şi până la Tatăl Meu, am fost crescut cu hrana Duhului Sfânt, Care este din cer peste pământ, şi aţi văzut şi aţi auzit din Scripturi şi din cărţi cereşti cum am crescut şi cum M-am arătat pe pământ. Vine vremea, şi vremea este din ce în ce mai aproape, să te îmbrac, poporul Meu, în mare slavă văzută, şi de aceea cer Eu fiilor şi fetelor din popor să aleagă să fie ucenici şi ucenițe pentru Hristos, Fiul Cel din cer, Fiul Cel din Tatăl.

Pace vouă, pace vouă, pace vouă, fii şi fete, copiii Mei, popor de nou Ierusalim! Măi fiilor, sunteţi înconjuraţi de mironosiţele Mele, de uceniţele Mele, care au fost atunci aşa cum voi sunteţi acum. Ele au fost atunci, iar voi, acum. Iată, şi Eu am avut femei cu Mine, şi erau ale Mele şi Mă îngrijeau şi îngrijeau pe apostoli şi pe ucenicii Mei, dar nu erau trupeşti, şi erau duhovniceşti. Erau un popor, aşa cum şi acum este un popor. Erau o familie cu toţii, aşa cum şi acum poporul Meu este o familie a lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, şi unde le cădea sorţul lucrului, acolo lucrau. Lucrau unde era nevoie, şi nu-şi făcea nimeni nici o stare pe pământ, nici o casă pe pământ, nici un loc anume pe pământ. Pe tine, poporul Meu, nu te-am strămutat când te-am tras la lucrul Meu. Ai rămas la locul tău şi în starea ta, şi nici aşa nu te-ai dat Mie cât puteai să te dai. Nu te-am luat din familia ta ca să fii în familia Mea, aşa cum i-am luat pe apostoli şi pe ucenici şi pe mironosiţe şi pe mulţi care-şi alegeau iubirea cea pentru suflet şi pentru cer. Pe cine am mai strămutat dintre voi dintr-un loc în alt loc, n-am zis la nimeni să se despartă decât de păcat şi de cel împotrivitor acestei lucrări de curăţenie şi de înviere. N-am mers din ţară în ţară până acum, dar acum voi merge şi voi lua cu Mine pe ucenici din loc în loc. Amin.

Pace vouă, fiilor şi fetelor! Zic vouă ca şi mironosiţelor Mele: bucuraţi-vă! Bucuraţi-vă de împărăţia cerurilor care vă este dată vouă! Bucuraţi-vă întru creşterea Mea peste voi, căci iată, v-am strâns ca la şcoala pământească şi fac lecţie cu voi, lecţie de sfinţenie şi de cuminţenie şi de ucenicie întru Hristos. Eu, Domnul Iisus Hristos, trebuie să am ucenici şi uceniţe şi mironosiţe, şi aceştia trebuie să Mă iubească, şi să ştie cum să Mă iubească. De ce să Mă iubească? Pentru că Eu sunt Iubirea, şi trebuie să iubească Iubirea.

O, iubiţii Mei ucenici, micuţii Mei ucenici, ce bine e să fie omul deştept, şi ce rău e să fie omul prost! Ce înseamnă deştept, şi ce înseamnă prost? Vorbesc aşa din râvna Mea cea mare, cea dumnezeiască, fiindcă vreau să vă înţelepţesc şi să vă îndeşteptăţesc, că dacă creştinul va rămâne prost şi neştiutor, acela Mă va pierde. Omul deştept este acela care nu trăieşte fără de Hristos şi fără voia lui Hristos în el. De unde poate şti omul care este voia lui Hristos ca să o împlinească?

O, fiilor şi fetelor, o, ucenicii Mei! Eu am venit atunci prin Fecioară şi M-am făcut Om, şi am lăsat povaţa Mea care este scrisă în Scripturi, şi am spus ce să facă omul ca să Mă aibă pe Mine şi ca să aibă viaţă veşnică, precum Eu am viaţă veşnică şi Mă numesc Cel fără de moarte. Omul care-L are pe Hristos, acela are ce trebuie dacă Îl are pe Hristos, dar aici nu înseamnă o nimica toată şi atât, aşa cum a înţeles poporul Meu de până acum. Poporul Meu nu s-a uitat în Scripturi ca să ştie cum vine să fii ucenic al lui Iisus Hristos, căci cine se făcea atunci ucenic al Meu, acela vindea tot ce avea, ca să nu-l încurce cele ale lui, şi dădea la ucenicii lui Hristos cele ale lor, şi pe ei, şi intrau în familia Mea, al cărei cap eram Eu, Domnul, Eu, Fiul Domnului, şi mergeau din loc în loc cu Mine, şi eram şi Eu şi ei semănători. Ce semănam? Semănam împărăţia cerurilor în om şi peste om. Cei ce făceau aşa cu viaţa lor, aceia erau deştepţi, tată, şi câştigau împărăţia cerurilor. Să nu crezi şi tu, fiule de azi, că dacă de şapte mii de ani au murit cu trupul şi ucenicii Domnului, asta ar însemna că au murit. Asta nu înseamnă că au murit. De şapte mii de ani trupurile trec, pentru că Adam şi Eva au băgat moartea în trupuri, dar numai trupurile au trecut pentru o vreme, şi ai să vezi că pentru o vreme au trecut aceste trupuri sfinte, că ele se vor scula curând, curând, că ele se vor arăta curând, curând. Fiilor, credeţi voi că mironosiţele şi cei ce sunt acum cu Mine la voi sunt cu trupurile venite la voi? Sfinţii au puteri cereşti, şi au putere să-şi ia trupul, şi dacă au, şi-au luat trupul şi sunt cu trupul, dar trupul lor este ca şi al Meu după înviere. Eu după înviere am trecut cu trupul prin zid şi prin uşă închisă. Eu după înviere n-am mai folosit pasul pe cale, şi M-am mutat din cetate în cetate şi M-am purtat printre cei la care M-am arătat. Mi-am purtat trupul din loc în loc cu puterea Duhului. Trupul duhovnicesc nu este văzut de trupurile trupeşti, dar este văzut de cei duhovniceşti.

O, fiilor, fiilor, scris este în Scripturi: *«Vai de omul care-şi pune nădejdea în Dumnezeu numai pentru viaţa aceasta!»*. Iată, omul, pentru viaţa aceasta o pierde pe cea

fără de sfârşit. Viaţa duhovnicească este fără de sfârşit. Cine duce viaţă duhovnicească în trup, acela şi-o continuă dacă trupul trece în odihna lui până la învierea trupului cel nou. Dar cine duce viaţă trupească în trup, acela sfârşeşte viaţa trupului şi trece la plata cea pentru fapta trupului, trece la muncire grea, nu trece la viaţă duhovnicească lângă Domnul Iisus Hristos. Omul cel deştept ştie să-şi chivernisească viaţa şi îşi face rost de veşnicie duhovnicească. Omul prost nu ştie ce este viaţa. El crede că viaţa înseamnă numai vremea trupului, şi stă nepăsător şi îşi clădeşte ce vrea el, şi apoi termină, că îi moare trupul, şi apoi el vede că a fost prost şi că s-a înşelat. Ucenicii Mei n-au gândit şi nu gândesc aşa. Ei, tată, gândesc cu sfinţenie şi îşi aleg cerul pe pământ, şi Eu îi trec spre cele nemuritoare şi veşnic mângâietoare, pentru că plata vieţii lor de cer pe pământ acolo îi conduce. Omul prost îşi alege trupul şi pe cele ce se văd cu trupul. Lucrarea Mea cu voi vreme de patruzeci de ani a fost o lucrare de urcare spre cer, dar n-a vrut poporul Meu să fie deştept, şi a rămas cu trupul peste el, bietul creştin. Dar voi avea şi fii deştepţi, că bine este să fie omul deştept. Cel prost rămâne trup şi gândeşte ca omul trupesc. Cel deştept se ridică cu gândul şi cu inima la Omul Iubirii. Eu sunt Omul Iubirii. Eu sunt Cel ce dau omului iubire şi viaţă veşnică prin iubire.

Omul care are trupul întinat în poftă trupească, acela miroase urât înaintea cerului, şi cerul nu-i dă deşteptăciune unuia ca acela. Gândul unui astfel de om miroase urât, tată, iar duhul omului curat respinge duhul şi trupul omului întinat.

Mare lucrare este să fie omul deştept. Omul deştept se numeşte numai acela care îşi alege iubirea cerească şi care o creşte în el cu înţelepciune, aşa cum am făcut Eu şi urmaşii Mei până la voi. Şi iarăşi zic: ferice de omul prost, adică omul fără iubire de Dumnezeu, care se întoarce ca Maria Magdalena, mironosiţa Mea cea iubită, mai iubită decât toţi şi decât toate din vremea aceea. Ea a iubit cu putere păcatul şi trupul, dar şi mai mare iubire a dat când a venit după Mine ca să Mă iubească pe Mine. Cine Mă iubeşte pe Mine, acela nu păcătuieşte întru nimic. Cine Mă iubeşte pe Mine, acela nu se mai iubeşte pe sine, acela nu-şi mai iubeşte faptele trupului, şi iubeşte faptele Duhului lui Iisus Hristos în trupul său.

O, ce mult am iubit Eu pe Maria, pe Maria cea din Magdala! De ce am iubit-o aşa de mult? Pentru că aşa ca ea nimeni nu M-a iubit mai mult, şi am hrănit-o cu iubirea Duhului Sfânt, şi s-a făcut mare în iubire şi M-a iubit de atunci şi până acum, şi veşnic Mă va iubi, şi e mireasa Mea Maria. Maria, fiica aceasta, s-a ridicat împotriva lui Pilat după ce Eu M-am aşezat lângă Tatăl. Ea n-a putut mult purta durerea aceasta ca să Mă ştie pe Mine cineva vinovat, şi M-a scos din vinovăţia cu care fusesem osândit şi M-a mărturisit Dumnezeu din cer. Iată iubire! Eu după înviere M-am arătat ei cel mai întâi, şi după aceea celorlalţi. Ea era sigură că Eu nu voi pieri şi că voi fi viu cu trupul. Ea credea ce i-am spus Eu, că Eu i-am spus că a treia zi voi fi iarăşi viu. Toţi s-au îndoit, dar ea nu s-a îndoit nici un pic, şi Eu la ea M-am dus întâi înviat.

O, ce plată mare are credinţa în cele ce Eu, Domnul, spun! O, fiilor, câte v-am spus Eu vouă prin cuvintele acestei lucrări! Iată ce vă arăt Eu azi! Vă arăt pe copiii din grădina Mea, care au crezut toate cuvintele lucrării Mele, şi de aceea am împlinit şi împlinesc prin ei, pentru că ei au crezut şi cred ce le spun Eu. Fiilor, fiilor, credeţi în cuvintele Mele şi nu vă jucaţi cu ele. Cine se joacă cu cuvintele Mele, acela va avea durere mare, şi ruşine mare îl va cuprinde pe unul ca acela. Acela va fi prigonit de îngeri şi de oameni. Fiilor, nu vă jucaţi cu cele ce Eu am cuvântat peste voi. Dacă aţi fost păcătoşi, faceţi ca Maria şi iubiţi pe Dumnezeu, ca să se înmulţească harul în voi, şi prin harul Meu în voi să Mă iubiţi pe Mine. Înlocuiţi faptele trupului cu faptele duhului, că este deosebire între creştin şi între ucenic. Ucenicul nu se lasă condus de simţuri, dar creştinul se mai lasă, fiilor. Până acum ziceam creştin poporului Meu. De ce îi ziceam creştin? Că era sub legea trupului, legea însuratului şi a măritatului; era sub lege şi nu sub har. Dar acum poporului Meu îi voi zice popor de ucenici şi de ucenițe care-şi slujesc unii altora în iubire. De aceea am învăţat prin fiii grădinii Mele pe tinerii şi pe tinerele din popor să nu-şi aleagă pe careva la care să ţină cu sufletul, şi să ţină la toţi la fel, şi să ţină la Iisus Hristos, aşa cum a fost lucrarea celor dintâi ucenici ai Mei, care mergeau unde era nevoie în slujba Domnului şi nefiind legaţi de nimeni şi de nimic puteau răspunde lucrărilor cereşti.

Cartea Mea urcă cu poporul din treaptă în treaptă. Citiţi şi vedeţi câtă vreme am vorbit cu trupurile acestui popor, şi tot trup a rămas poporul, şi mulţi şi astăzi sunt trup. O, Mă întreb acum, de ce, oare, a făcut acest păcat cel ce a venit în poporul acesta dacă el n-a fost iubitor de Hristos, dacă a avut de gând să fie tot trup? Aceasta a fost mare sminteală, şi vai celui ce sminteşte pe cel micuţ la minte!

Vă roagă apostolii, vă roagă ucenicii Mei, vă roagă mironosiţele şi ucenițele Mele, care M-au iubit, fiţi ca ei şi ca ele în iubire şi nu vă mai înjugaţi cu jug străin de ucenicia întru Hristos. Eu sunt Domnul, Eu sunt Mirele tău, Eu sunt soţul tău, tânărule şi tânăra Mea din popor. Iată câte mirese am avut Eu. Aşa să lucraţi şi voi dacă vreţi să fiţi scrişi ucenicii Mei. Maria din Magdala, mironosiţa Mea, a slujit apostolului Ioan, a slujit Maicii Mele după ce Eu M-am aşezat lângă Tatăl, a slujit acolo unde era nevoie în lucrul lui Hristos. Toţi ai Mei au făcut aşa. Cine nu vrea aşa, acela să iasă dintre ucenicii Mei, ca să nu fie sminteală pentru cei micuţi ai Mei. Nu sta în poporul Meu dacă nu vrei cu Mine şi cu cerul. Nu sta, că sminteşti dacă te dai drept ucenic în poporul Meu fără să fii ucenic. Trage-te afară din popor şi stai ca lumea cea din afară, ca să nu creadă cei din poporul Meu că tu eşti al poporului Meu.

Fiilor, cei ce s-au tras în lume şi la trup, aceia n-au fost din poporul Meu. Aceia au păcătuit amar de tot dacă au intrat la această masă. Aceia au făcut şi fac ca Iuda, şi stau la cina cuvântului Meu şi iau bucăţica de pe masă şi apoi fug şi fac faptele trupului şi ale întunericului de trup. Nu vă smintiţi de cel bătut de vânt, de omul prost nu vă smintiţi. Omul prost este omul care se alege pe sine, care-şi alege voia inimii lui şi îndemnul cel trupesc. Vă spun vouă să fiţi deştepţi, tată. Cine iubeşte altceva în afară de Iisus Hristos, acela nu este om deştept. Am nevoie de fii deştepţi, tată. Măi fiilor, voi vreţi să fiţi deştepţi? Dacă vreţi, iată ce vă spun: bucuraţi-vă! Bucuraţi-vă iubind pe Dumnezeu în vremea aceasta când oamenii nu-L mai iubesc pe Dumnezeu.

Cobor pe Duhul Sfânt peste copiii grădinii Mele şi trec prin graiul lor cu cuvântul învăţăturii cereşti.

Fiilor din grădină, Duhul Sfânt vă dă vouă astăzi limbă nouă. Ridicaţi-vă rând pe rând în serbare cerească şi daţi limba Duhului Sfânt peste ucenicii aceştia. Eu în voi, şi voi în Mine, întru lucrare de Duh Sfânt. I-am chemat lângă iesle pe fii şi pe fete ca să-i învăţaţi voi lucrarea de ucenici şi de ucenițe, ca să-i învăţaţi ce înseamnă bucurie, şi bucuraţi-vă cu ei, fiilor, şi faceţi ucenici din ucenici. Învăţaţi-i să se ferească de

păcat, prin iubire de Dumnezeu, nu prin lupta cu păcatul. Cine se luptă cu păcatul, acela are încă altceva de făcut până ce va face lucrare de iubire pentru Dumnezeu. Sculaţi-vă la lucru, fiilor. Luaţi Duh Sfânt şi daţi Duh Sfânt. Amin. Iată, păstorii stau şi se uită la voi aşa cum se uitau învăţătorii templului când Eu vorbeam în templu la doisprezece ani şi mai apoi. Întâi învăţaţi, şi după aceea cântaţi. Binecuvântat să vă fie cuvântul Meu în voi; binecuvântat să fie Cuvântul. Eu sunt Cuvântul, şi sunt în voi. Intru în voi, şi din voi intru în ucenici. Iată, prin uşi nevăzute intru şi ies, şi lucrez prin voi. Pregătiţi-vă, fiilor, că veţi sta în faţa mulţimilor şi le veţi învăţa iubirea de Dumnezeu şi învierea trupului şi a sufletului.

Binecuvântaţi să fiţi voi, apostoli şi ucenici şi uceniţe. Binecuvântaţi să fiţi voi, învăţători şi tălmăcitori ai cuvintelor cereşti. Binecuvântaţi să fiţi voi, priveghetori întru Duhul Sfânt. Binecuvântată să fie împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Hristos a înviat! Bucuraţi-vă, şi iarăşi zic: bucuraţi-vă întru Domnul vostru Iisus Hristos!

Pace vouă, pace vouă, pace vouă! Pacea Mea v-o dau vouă, fiilor ai Ierusalimului nou! Amin, amin, amin.

24 aprilie/7 mai 1995

Duminica a patra după Paşti, a slăbănogului

Cuvântul este toiagul de păstorire. Proorocie împlinită: se vor face două tabere. Pilda credinţei lui Avraam. E dureros să se facă oaia lup. Cuvânt pentru România. Cântarea regală.

Cobor cuvântul Meu, îl cobor cu norii, şi de deasupra grădinii cuvântului Meu grăiesc cu voi, fii ai grădinii Mele. E grădina Mea cu voi, şi Duhul Meu suflă peste voi cuvântul Meu. Luaţi aminte şi înfiinţaţi cuvântul Meu, şi să stea acest toiag în mijlocul Israelului Meu de azi.

O, ce popor am Eu azi! Am popor tare, dar am în el şi uscături rămase. Ce fel de uscături? Am în poporul acesta, au rămas aciuaţi între fiii acestui popor, au rămas şi din cei ce nu cred în lucrarea cuvântului Meu, şi îşi fac lucrarea lor urâtă, că urâtă a fost lucrarea asta de necredinţă care şi-a făcut loc să stea şi ea la masa aceasta. Dar Eu cobor cuvânt şi vă amintesc cuvântul Meu prin care am spus că se vor face două tabere în acest popor, şi se va război cel cu necredinţă şi va cleveti pe cel ce are credinţă, şi va culca jos pe cel ce abia stă în credinţă, căci poporul cel de la mijloc a hulit pe Duhul Sfânt al acestei lucrări şi a născut fii ai hulei şi ai obiceiurilor născute din necredinţă. Eu am dat poporului Meu cartea Mea, cartea lucrării Mele, dar cei cârtitori, cei răzvrătiţi dau să ridice cuvânt împotriva cărţii. Vai lor, că li se înmulţeşte păcatul hulei asupra Duhului Sfânt! De ce, oare, măcar nu tace cel ce s-a ales în tabăra cea opusă? De ce îşi grămădesc păcate peste păcate? O, voi răzbate prin greul acestei vremi sărăcite de Duh Sfânt şi voi scoate pic cu pic toată cartea, toată vorbirea Mea cu Israelul cel de azi. Pic cu pic voi înainta cu cei ce au rămas şi cu cei ce se vor naşte din cei rămaşi, şi Îmi voi face popor nou, căci lucrarea Mea e mare, şi prin ea va fi să cobor tot cerul pe pământ; tot ce este în cer trebuie să coboare pe pământ prin această lucrare.

Dar voi, fii ai grădinii Mele, fiilor prin care Eu trudesc prin întunericul vremii, ba chiar şi prin întunericul celor necredincioşi care stau la masa cuvântului Meu, fiilor din grădină, voi să nu slăbiţi şi să nu vă temeţi de săgeţile cele din afară şi cele dinăuntrul poporului Meu. Nu vă temeţi, nu vă temeţi, nu vă temeţi voi, căci voi aveţi de lucrat cu Mine şi întru Mine. Nu vă temeţi, fiilor, căci tot cerul este cu voi, şi vă înconjoară sfinţii toţi, şi îngeraşii toţi, şi toate puterile cereşti vă ajută şi lucrează prin voi şi peste voi, că voi sunteţi mititei, şi lucrarea aceasta este mare de tot, şi vreau prin ea să împlinesc tot ce mai este scris în Scripturi, tot ce am cuvântat prin prooroci pentru vremea de sfârşit şi tot ce am cuvântat Eu, Domnul, în cartea acestei proorocii care este cu voi, care coboară la voi de la Mine şi se face cuvânt ca să se împlinească lucrarea Mea prin cuvânt, Eu în Tatăl, şi Tatăl în Mine, căci aşa se lucrează, fiilor ai Tatălui şi ai Fiului şi ai Sfântului Duh. Nimic nu se întâmplă în acest popor decât ceea ce este proorocit. Este proorocit că vor fi două tabere în poporul acesta, şi iată, sunt două tabere, şi iată, am oi şi am lupi, după cum a fost rostită proorocia. Cel ce nu crede sau cel ce alege ce să creadă, acela ce este? Cel ce merge de colo-colo pe la cei slabi cu clevetitul şi nu cu vorbirea despre Hristos, acela ce este? Oaie, sau lup? Cel ce nu împlineşte cuvântul venit întru lucrarea aceasta, cel ce nu mănâncă din masa Mea, acela ce este? Oaie, sau lup? Acela de ce vine? Şi iată, unul ca acela este vădit întru lucrarea necredinţei lui şi întru cele lucrate ale lui. L-am rugat pe unul ca acesta să nu mai vină la masa Mea cu poporul Meu. L-am rugat, şi el nu ascultă. Are curaj să Mă înţepe, are curaj să nu asculte, şi îşi are locul în tabăra care sfâşie oaia poporului Meu cu atingerea lui cea străină de ascultare după rânduiala mesei pentru cei ce au rămas în ascultare de Dumnezeu şi întru frică de Dumnezeu. Eu Mi-am lăsat trupul în mijlocul poporului Meu ca să aibă poporul Meu, şi să stea în foişorul Meu poporul Meu, şi să nu mai stea la masă cu cei fără de lege din lume. Eu Mi-am lăsat iubirea şi am pus-o pe masă, ca să aibă poporul Meu iubire în blid, şi iubirea Eu sunt. L-am iubit şi M-am pregătit şi am venit să Mă dau poporului Meu întru rânduială rostită prin cuvântul Meu, ca să fie poporul Meu curat şi spălat şi hrănit la masa Mea. Dar cine n-a iubit bucătăria Mea, acela n-a crezut în cele proorocite prin lucrarea cuvântului Meu, şi de aceea n-a înviat prin credinţă unul ca acela.

La Avraam am trimis pe Melchisedec, şi Avraam a crezut şi M-a primit, şi Eu am rămas întru Avraam şi am binecuvântat pe Avraam. Acum am fii pecetluiţi de pecetea Dumnezeului Cel viu, dar nu am pe Avraam ca să ies la el cu pâine şi vin din Sfânta Sfintelor cerurilor, căci Avraam înseamnă creştin-ucenic, înseamnă ucenic al lui Hristos, înseamnă să se facă şi creştinul ucenic al lui Hristos, ca să intre Hristos în el, în cel ce crede aşa cum a crezut Avraam. Dar Eu voi face în curând un popor credincios, că de aceea am cerut mereu fiului acestui popor să fie credincios şi ascultător, dar el n-a voit, şi a voit ca el şi nu ca Mine, şi n-am din fiii lui Avraam, n-am fii cu credinţă nestrămutată aşa cum a fost Avraam, care a crezut şi a împlinit tot ce i-am cerut. Tot aşa vorbeam şi cu Avraam, tot aşa ca şi acum vorbeam, şi iată, vă voi spune lucrarea cea de atunci şi lucrarea cea de acum.

Pe vremea lui Avraam am lucrat peste el, şi el avea pe Lot, rudenia sa, care şi acela a crezut ceea ce credea Avraam, ceea ce-i spunea Avraam de la Dumnezeu, Care vorbea, şi a crezut şi Lot şi s-a dus şi el după Dumnezeu, împreună cu Avraam. Pe vremea venirii Mele din Fecioară, tot aşa a fost. A fost lucrarea şi peste rudeniile trupeşti, ca să lucrez cu binecuvântarea Mea peste cel ce avea să creadă în Mine prin cei peste care Eu vorbeam. Aşa a fost şi azi, şi Mi-am făcut rudenii ca să le iau cu Mine pe cale, aşa cum a luat Avraam pe Lot, şi rudeniile lucrării Mele de azi au făcut tot ca Lot; tot

aşa s-a întâmplat şi cu acest popor pe care l-am făcut rudenie cu Mine. Măi fiilor, ce pildă a fost aceea cu Lot? Iată, tată, pildă vie pe care v-o arăt Eu vouă azi, că iarăşi s-a repetat această lucrare, căci Lot este şi acum, şi este viu în cei ce au plecat cu lucrarea Mea şi apoi au plecat din ea. Dar lui Avraam i-am înmulţit prin Mine neamul, şi tot aşa voi lucra şi azi, căci neamul cel după trup nu este deprins cu Mine, nu vrea cu Mine. Căci te-am luat cu Mine în lucru pe tine, cel ce ai crezut că Eu sunt în vasul Meu prin care vorbeam pe pământ, şi tu ai tras la Mine cu tine pe rudenia ta, pe prietenul tău, ca să fie şi ei cu Mine şi cu tine, ca să vadă şi ei pe Dumnezeu şi ca să-şi lucreze şi ei scăpare şi ocrotire pentru când va fi nevoie de ocrotirea Mea peste voi. Şi ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ca şi cu Avraam cu Lot, că s-a certat creştin cu creştin pe cale şi apoi s-au despărţit ca Lot de Avraam, şi s-a dus creştinul care a venit la Mine ca să creadă şi să stea cu Mine, s-a dus după aceea spre Sodoma, spre lume s-a dus, şi s-a aşezat lângă lume şi a lăsat lucrarea Mea şi pe rudenia sa care a rămas cu Mine aşa cum a rămas Avraam. Fiule tată, dar ai văzut tu ce a păţit Lot dacă a plecat de lângă omul lui Dumnezeu? Iată, Eu n-am mai putut să-l ocrotesc acolo unde era el, în Sodoma. Îmi întorsesem gândul Meu de la el dacă el a plecat de lângă binele Meu, de lângă omul lui Dumnezeu, Avraam. A plecat Lot de lângă rudenia sa, a plecat din pricina măririi de sine, căci se supăra pe Avraam de la avere, de la lucrurile cele văzute, de la vorbe, tată, de la ambiţia şi neumilinţa care vine de la om. Aşa păţesc Eu şi azi cu creştinii la care dau să Mă strecor cu sfatul Meu peste ei, că se supără creştinul când îi dau sfat, şi mai bine pleacă de lângă Mine şi de lângă rudenia Mea, şi mai bine se duce de lângă lucrarea Mea până ce ajunge lângă lume, lângă Sodoma, tată.

O, rău e de omul mofturos şi neprimitor de sfat duhovnicesc! O, rău e de omul care se bizuie pe sine, că acela cade, fiilor, şi păţeşte ce a păţit Lot, care nu s-a putut pleca spre iubire şi spre bunătate între el şi rudenia sa, Avraam. Şi când s-a văzut tare şi bogat, s-a îngâmfat Lot, şi Avraam nu s-a mai putut împăca bine cu el, că Avraam vedea ce este în inima lui Lot, care trăgea spre mărirea de sine, spre bogăţia de sine. Şi ca să nu se certe Avraam cu el, i-a dat voie să plece să-şi ia stăpânire şi să aibă stăpânire aparte. N-a stat Lot sub ascultarea celui mai mare, şi a picat în grele ispite apoi, între oamenii lumii din Sodoma. Stătea Lot în mijlocul stricăciunii şi al desfrânărilor, stătea şi se gândea la Dumnezeu şi se căia că a plecat de lângă Dumnezeu, că n-a ascultat pe Dumnezeul lui Avraam, şi a picat rob bietul de el, căci Sodoma a fost jefuită de unealta care pedepseşte păcatul, şi a pierdut şi Lot libertatea şi avuţia, şi şi-a plătit neascultarea. Dar Avraam a mers şi a întors din robie cetatea Sodomei şi l-a aşezat şi pe Lot la locul său. I-a fost milă lui Avraam, aşa cum şi Mie Îmi era milă de tine, creştine, când te prindeau ispitele şi robia pentru neascultare, şi Mă ridicam ca să te izbăvesc, şi ca să faci apoi voia Mea.

O, fiilor, mare a fost pilda cu Lot şi cu Avraam, şi iată, ea a mers mereu prin veacuri, şi iată, în poporul Meu cel de la sfârşit am şi pe Avraam, am şi pe Lot; am şi fii ai credinţei, ca Avraam, am şi fii ai măririi de sine, ca Lot, căci Lot n-a terminat de plătit plata neascultării nici după ce a fost întors din robie de către Avraam. Cetatea lui Lot a rămas tot în păcate, şi Lot era în Sodoma cu casa sa, cu traiul său, şi Eu am trimis pe cei din cer să ardă cu foc şi cu pucioasă cetatea Sodomei, că erau grele păcatele lumii din Sodoma. Dar pentru că Avraam s-a rugat la Sfânta Treime ca să-l scape pe cel drept din Sodoma, a găsit Lot milă în faţa puterii lui Dumnezeu şi a fost scos din Sodoma cu o clipă mai înainte de căderea focului şi a pucioasei din cer. Pentru Avraam, omul Meu cel credincios, am întins mereu mâna după Lot, dar Lot a căzut pradă neascultării. Greu e de omul care nu ascultă pe Dumnezeu. Greu a fost de Lot şi după ce a scăpat de focul Sodomei, că a trăit cu fetele sale într-o peşteră, şi acolo s-au zămislit fii din tată şi din fiică, şi a ieşit seminţie din Lot, seminţie din beţie de vin, că rău e de omul care nu ascultă de Dumnezeu, dar fericit este omul care rămâne credincios Domnului şi care-şi păstrează seminţia sa pentru Domnul, căci Avraam s-a rugat la Mine şi în cer pentru Lot, iar Eu Mi-am adus aminte de credinţa lui Avraam şi am ridicat pe Rut din neamul lui Lot şi am scris-o în spiţa cea după trup din care Eu am răsărit la naşterea Mea din Maica Mea Fecioară. Iată, tată, ce greu a fost de bietul Lot, care a venit să fie cu Dumnezeu şi care a plecat în lume apoi, căci chiar dacă a fost el om drept, dar n-a scăpat de pedeapsă în mijlocul lumii, că soarta lumii e soartă rea, ca şi păcatele ei, fiule.

Cu omul mândru şi semeţ, cu omul care se bizuie pe sine şi care dă de lângă el sprijinul Meu pe pământ, cu un aşa om e greu să lucrezi ca să-l ajuţi în greu. Oamenii au obiceiul să se bizuie pe Dumnezeu. O, când stai cum vrei tu, când nu stai treaz, când nu faci toate cele plăcute Domnului, cum să te ajute Dumnezeu, omule care te bizui pe Dumnezeu? Pe Dumnezeu să te bizui atunci când Se bizuie şi El în tine; altfel nu, tată. Ce să le fac Eu creştinilor care vor da de necazuri ca Lot? Eu te-am strigat, poporul Meu, şi te-am învăţat calea scăpării, şi tu, tată, n-ai crezut în Mine. Te-ai dus şi ţi-ai făcut loc lângă fiii lumii, că ai zis că şi fiii lumii sunt ai lui Dumnezeu; dar fiii lumii nu sunt fiii lui Dumnezeu decât numai atunci când se nasc din cer, numai atunci când se întorc să lucreze poruncile lui Dumnezeu şi cuvintele lui Dumnezeu.

O, ce nepăsare urâtă şi dezgustătoare văd în câţiva din poporul Meu! Am câţiva care încă mai vin, că am două tabere în poporul acesta; am şi oi, şi lupi, după cum am proorocit prin Verginica. Dar Mie de lupi nu-Mi este frică, şi îi va ajunge pe ei frica cea plină de durere, aşa cum s-a întâmplat şi cu Lot, care a luat în glumă credinţa în Dumnezeu, credinţa lui Avraam. Nimic nu este mai urât înaintea Mea ca lupul care se dă drept oaie între oi. Nu ştie lupul că oaia e oaie. Lupul zice că şi oaia e lup, căci lupul n-are minte de oaie. Eu sunt Acela Care ştie cine sunt oile. Eu sunt Păstorul oilor, ba chiar şi al lupilor care se dau drept oi între oi, al oilor care se fac lupi dintre oi şi stau printre oi. Dureros lucru este, măi fiilor, să se facă oaia lup. Oaia care se face lup, aceea sfâşie apoi, aceea îşi foloseşte minte împrumutată, după cum are nevoie în semeţia sa.

Dar tu, poporul Meu, cel ce crezi că Eu sunt Cel ce am venit ca să te păstoresc ca pe Avraam, să stai, fiule, sub povaţa Mea şi să te mângâi şi să te întăreşti din ea. Să nu te sminteşti de cel ce a plecat ca Lot de lângă Avraam, şi tu să stai strâns legat cu Mine şi să Mă aştepţi cu ascultare şi cu credinţă, că Eu voi sta văzut în mijlocul tău curând, curând. Stai alipit cu Mine, ca să te am începătură nouă de om nou, de veac nou, că Eu, fiule, îţi voi adăuga popor mare la masa ta cu Mine. Mulţime multă va mânca la masa aceasta de înviere, la masa cuvântului Meu, căci omul va trăi mâncând cuvântul Meu, şi va creşte Dumnezeu în om. Amin.

Glasul lui Dumnezeu coboară pe nori şi se lasă auzit în România. Glasul Domnului se vesteşte, şi grăieşte Dumnezeu din văzduh peste România. Amin, amin, amin.

Din nor în nor cobor cuvântul Meu până la ieslea cuvântului, până deasupra grădinii cuvântului. Pace vouă, străjeri ai cuvântului Meu! Amin, amin zic vouă: a venit vremea să hrănesc mulțimile din masa cuvântului Meu pe care îl cobor la voi. Eu, Domnul Iisus Hristos, grăiesc peste România.

Pace ție, România Mea! Pace ție, românule, poporul Meu cel născut odată cu Mine ca să-Mi fii mireasă Mie la venirea Mea! Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Cel Unul născut din Tatăl mai înainte de toți vecii. Eu sunt Cel ce am înviat acum două mii de ani după ce Israel M-a dat la moarte pe cruce. Şi dacă Israel s-a lepădat de Cel ce a venit de la Tatăl, iată ce Mi-a dat Tatăl după ce am înviat. Mi-a dat un Israel nou, un neam nou pe care Tatăl l-a făcut neam cu Mine, şi de atunci te am Eu de la Tatăl, Israele român, căci Israel înseamnă popor credincios, popor ales. Tatăl Meu te-a ales la naşterea Mea, că ştia Tatăl că Israel, poporul cel ales, Mă va lepăda şi Mă va răstigni pe cruce, iar după învierea Mea Mi-a dat Tatăl un dar nou, un popor nou, născut din cuvântul Meu, din Evanghelia Mea cea nouă.

Hristos a înviat, Israele român! Am în mijlocul tău o grădiniță plină de iubire, şi peste care Eu cobor ploaia cuvântului Meu de la sfârşit. Românule, românule, să nu fii necredincios. Să crezi, fiule, că Eu cuvintez de patruzeci de ani din cer peste România. Românie, am în mijlocul tău un popor mititel, luat din tine, şi se numeşte poporul cuvântului lui Dumnezeu, şi acest popor a auzit din cer cuvântul Meu şi a scris cuvântul Meu pe pământ, şi cuvântul mărturiseşte ca şi acum două mii de ani, ca şi acum şapte mii de ani. Eu sunt Cuvântul. Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Treimii cereşti, Care Se numeşte Dumnezeu. Numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu.

Israele român, România Mea, ai auzit, tată, despre o mulțime de dumnezei, căci te-au împresurat duşmanii şi au venit la tine în haină de oaie şi îți dau târcoale ca să te scoată de la Mine, şi păstorii tăi dorm, iubito. Dar nu te mai pleca la şoapte străine, că Eu îți spun ție să nu ai alt dumnezeu afară de Mine. Eu sunt Dumnezeu nu numai pentru că îți spun, ci pentru că M-am arătat că sunt Dumnezeu. Dumnezeii care se vestesc acum nu s-au arătat ca Mine, nu s-au coborât din cer ca Mine, nu s-au înălțat ca Mine şi nu sunt ca Mine, din cer.

O, Românie, ortodoxia Mea, tu ai păstrat portretul Meu, portretul împărăției lui Dumnezeu, şi nimeni nu l-a mai păstrat ca tine după ce Eu am înviat ca un Dumnezeu. Tu te-ai născut din Mine, Israele român, Israele nou, şi tu eşti Ierusalimul venirii Mele, precum cel de atunci a fost Ierusalimul pătimirii Mele, Ierusalimul durerilor Mele. Pe tine te-am ales să fii Ierusalimul gloriei Mele, şi iată, spre sfârşitul aşteptării Mele Eu Mi-am ridicat din tine o mireasă şi am pus pe ea straie noi şi am suflat peste ea duh de om nou, după chipul şi după asemănarea Mea, precum am lucrat la început, şi Mi-am gătit în tine sărbătoare şi nuntă cerească şi masă cerească de nuntă, şi vreau să-Mi fii nuntaşă, Românie, popor ales de Dumnezeu.

De patruzeci de ani stau ascuns cu Duhul Meu şi cu glasul cuvântului Meu în mijlocul unui popor mititel, luat din tine, Românie; un popor martor, precum martori Mi-au fost la început Avraam, Isaac şi Iacov, şi Moise şi Ilie şi profeții, şi mai apoi apostolii şi ucenicii, martori şi ai învierii şi ai înălțării Mele la Tatăl. Şi iată acum ucenicii întoarcerii Mele întru cuvânt rostit din cer peste tine, Românie blagoslovită de Tatăl şi de Fiul şi de Duhul Sfânt! Nimic nu lucrez fără să nu fi vestit prin Scripturi. Numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu, din veac şi până în veac. Eu sunt Cel viu. Eu sunt Dumnezeul Cel răstignit şi Cel înviat. Eu sunt Cel ce am spus că voi fi cu ai Mei până la sfârşitul veacului, dar acum sunt şi cuvintez întru început nou, şi nimeni nu înțelege numele Meu. Numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu, şi nimeni nu înțelege numele Meu.

O, fiule român, stau înaintea ta cu începutul cel dintâi, şi unesc sfârşitul cu începutul şi grăiesc cu cuvântul din cele cereşti, şi fac cer nou şi pământ nou, şi voiesc să-ți dau de veste ce fac. De patruzeci de ani se scriu pe pământ cele ce Eu grăiesc din cer, şi am poruncit martorilor Mei să pună pe masa ta cuvânt din masa Mea, Românie, poporul Meu cel de două mii de ani. Ungerea ta de la Mine are două mii de ani. Ungerea ta cea tainică, cea după rânduiala lui Melchisedec, aşa precum este rânduiala Mea, ungerea ta te cheamă la Mine, țară română. Aş voi să vin să-ți spun ce înseamnă țară română, dar vreau şi tu să vii. Eu vin, dar vino şi tu, iubito, şi să fii ca Avraam, care a crezut în Dumnezeu şi care s-a numit părintele credinței. Trec cu cuvântul Meu prin tine şi iar îți zic: scoală-te! Ascultă şoapta Mea. Scoală-te, iubito, vino, Românie, şi ia apă cerească din râul vieții şi spală-ți urechile ca să Mă auzi, precum fiii grădinii cuvântului Meu aud glasul Meu care vine pe nori! Ia apă din acest râu al vieții cea fără de moarte şi spală-ți şi ochii, ca să-ți cadă solzii de pe ei şi să Mă vezi, şi spală-ți şi fața, şi spală-ți şi trupul, şi ia pe tine veşmântul cel frumos de român şi scoală-te înaintea Mea, că Eu te vestesc că vin spre tine şi tu Mă vei vedea că vin, dar învață-te să Mă vezi cu ochi cereşti, şi nu mai fi pământ, şi să fii pământ şi cer, aşa cum Eu te-am lucrat la început. Eu sunt Creatorul tău. La început am făcut cerul şi pământul, şi la sfârşit te-am făcut pe tine, Israele român, ca să te pregătesc să stai cu cer nou şi cu pământ nou înaintea Mea la venirea Mea. Vreau să aşez peste tine cer nou şi pământ nou, lucrate prin cuvânt. La început a fost Cuvântul. Eu am fost Cuvântul la început, şi tot Eu sunt şi acum, la acest sfârşit. La începutul sfârşitului Eu M-am născut din Fecioara mama Mea, ca să fiu Om şi ca să-l fac Dumnezeu pe om, şi te-am întocmit pe tine popor şi te-am numit român, fiule. Şi iată, precum din Israel Mi-am ridicat o mână de ucenici şi am făcut din ei sare pe pământ, aşa şi din tine, popor român, Mi-am întocmit martori ucenici care poartă cuvântul Meu cel venit pe nori, ca să am martori şi acum, la întoarcerea Mea pe nori, că am făgăduit că Mă întorc. Şi iată-Mă prin cuvânt peste tine, fiule român, şi vreau să te scoli ca şi apostolii Mei de atunci şi să fii tu fiu de samarinean, românule, poporul Meu. Ia cuvântul Meu şi uită-te în el, ca să Mă vezi şi ca să Mă cunoşti că sunt venit prin cuvânt, căci îți dau cartea Mea din vremea aceasta. Iată, Eu stau şi bat la uşa ta, popor iubit de Dumnezeu. M-am dus în casa Tatălui Meu cu cuvântul Meu, dar nu M-au cunoscut străjerii casei, n-au deschis cuvântului Meu. Iată, Eu stau la uşă şi bat, şi nimeni nu răspunde Celui ce strigă. Am venit la tine, Românie, aşa cum am venit la Avraam când i-am vestit nimicirea Sodomei şi a Gomorei, şi n-am nimicit nimic până n-am vestit mai întâi. Nimic nu lucrez până nu vestesc cuvânt mai întâi, aşa cum am lucrat prin prooroci în toate vremurile.

Vino spre Dumnezeu, România Mea! Vino, tată, şi nu sta în necredință, că ai în tine popor ca în Sodoma. Vino şi ascultă-Mi glasul, că am în tine fii care cred ca Avraam, care sunt făgăduiți să fie. Vino spre trezire, că omul fără Dumnezeu n-are ochi şi urechi ca să Mă audă. Vino, biserica Mea, să-Mi auzi glasul, şi fă-te pildă de înviere peste omul cel fără de veghere. Veghează şi sună din trâmbiță şi vesteşte turma română să-şi iubească pe Dumnezeul ei Cel adevărat.

Scoală-ți păstorii, România Mea, și pune-i de veghe peste tine, că au intrat în vatra ta dumnezei mincinoși. Vatra ta e sfântă, vatra ta e vatra Mea. Scutură și mătură vatra Mea din tine, că vin cu masă cerească la tine, fiule român, și îți dau să mănânci cuvânt din cer.

Iată cartea cuvântului Meu, că am vorbit din cer în mijlocul tău, Israele român. Am venit prin cuvânt să te povățuiesc spre împărăția cerurilor, să-ți amintesc povață caldă și proaspătă din cer. Ia pe tine împărăția Mea, ia în tine împărăția Mea, ca să știi că vin, și vei vedea că vin. Dacă acum nu crezi, îți voi mai spune iar că vin, îți voi spune când voi veni. O, n-aș voi să fii gol când voi veni. Să nu arunci, fiule, povața Mea, căci străbat cu ea văzduhul și vin. De patruzeci de ani vin cu povața Mea pe drum ascuns, pe cărăruță dosită, ca să nu prindă dușmanii cerului pe cei hrăniți din cer. Am venit mereu în șoaptă, și mereu M-am pitit cu cuvântul Meu în mijlocul tău, dar acum strig tare. Deșteaptă-te, creștine, deșteaptă-te, române, și roagă-te Domnului Dumnezeului tău, căci tu, Românie, ai coroană binecuvântată pe fruntea ta. Îngenunchează, poporul Meu iubit, și roagă-te așa cum se roagă Maica Mea Fecioară. De la începutul tău, țară română, și până la sfârșitul răutății se roagă Maica Mea Fecioară pentru țara română, și strigă:

„O, Doamne sfinte, ceresc Părinte,
Susține cu a Ta mână coroana română!".

România are coroană de la Dumnezeu, și este regină România.

O, Românie, voiesc să-ți dau înapoi rodul binecuvântării pe care l-ai înstrăinat de tine. Ascultă glasul Meu, glasul Domnului Dumnezeului tău. Eu grăiesc din nori deasupra ta. Eu am munte binecuvântat, munte de taină cerească în mijlocul tău. Ia cartea și mănânc-o și te adapă din râul vieții, care curge din tronul Meu peste tine, căci tu, Românie, trebuie să proorocești la popoare și la neamuri și la limbi și la împărați vestea împărăției cerurilor, vestea de cer nou și de pământ nou peste tine, țară aleasă de Tatăl Meu, vestea de înnoire a omului, vestea de om nou, născut din cer. Amin.

Vino întru trăire sfântă, țară creștină, și plivește-te de spini și de ciulini, și să fie ogorul tău grâu curat și verde și frumos, care să stea la copt sub lumina cuvântului Meu, că vreau să fac în tine pâine nouă, și cine va mânca din ea, să se facă fiu al învierii. Scoală-te și vino, că vreau să-ți dau cămașă de înviere și viață fără de moarte, după cuvântul tău, căci tu ai spus despre o țară a tinereții fără de bătrânețe și a vieții fără de moarte, și iată, Eu vin la tine să-ți dau viață înviată, căci toate trec, dar cuvintele Mele nu trec, și vin spre împlinire. Apleacă-te, fiule român, și spală-te în râul acesta, în cuvântul vieții. Și dacă nu vei face așa, Eu te voi mustra ca să vii spre pocăință, căci Eu te iubesc. Eu iubesc pe cei ce Mi i-a dat Tatăl, dar vino în dragostea Mea, Israele român, că nu vreau, tată, să plângi la vederea slavei Mele. Vreau să te învăț cu slava Mea și să stai în așteptarea Mea, că vin curând, curând. Amin.

Pace ție, Românie! Iată cartea cuvântului Meu. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, aceasta este pecetea Dumnezeului Cel viu și adevărat, care stă pe creștetul tău, România Mea. Cel ce este de la Dumnezeu, acela ascultă cuvintele lui Dumnezeu, iar cel ce nu este de la Dumnezeu, acela nu ascultă cuvintele lui Dumnezeu. Cel ce este cu Mine, acela nu este împotriva Mea.

Amin, amin zic vouă, Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Mi-am lăsat trupul pe pământ, și cine nu mănâncă pâinea care a venit din cer, acela nu are viață întru el. Cel ce nu împlinește poruncile lui Dumnezeu, acela nu are viață întru el, acela nu poate avea viața Mea în el.

Duhul lui Dumnezeu grăiește peste România. Dumnezeu grăiește în limba română. Pace ție, românule, poporul Meu! Pacea Mea și înțelepciunea Mea cerească să coboare peste tine, fiu de român, fiule creștin. Ferice celui care crede în Dumnezeu întru lucrare de sfințenie și de înviere.

Pace ție, Ierusalime român, care vestești vestea împărăției cerurilor! Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, și grăiesc deasupra ta și spun: luminează-te, Românie, luminează-te, Noule Ierusalime, că slava Mea răsare peste tine, și tu vei vedea slava Mea, și multora o vei da spre zi de înviere, spre început de veac nou, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

1/14 mai 1995

Praznicul Înălțării Domnului

Plânsul Domnului în mijlocul poporului cuvântului. Slava de azi a cuvântului e mai mare decât în vremea proorocilor Moise și Ilie. Învățătura lumii: rod luciferic.

Hristos S-a înălțat! Hristos, Cel ce este cu tine, Israele. E zi de sărbătoare în Israel, iar Eu Mă cobor cu hrană la poporul Meu.

Pace ție, Israele român! O, mare este între lucrări lucrarea păcii. Pacea nu vine de pe nicăieri decât numai de la Mine din cer. Am venit cu pacea pe pământ acum două mii de ani, dar puțini au împlinit lucrarea ei. Am venit și la tine cu pacea cea de atunci și cu pacea cea de acum, căci pe cât este de mare durerea Mea cerească pentru fărădelegile de pe pământ, tot așa de mare este și lucrarea păcii Mele, mai mare decât acum două mii de ani, că vremea este grea de tot, grea, măi fiilor iubiți, grea și înăbușitoare pentru Mine și pentru voi, cei mai mititei copilași ai Mei. Întăresc lucrarea Mea peste voi și vin mereu și rostesc peste voi acest cuvânt lucrător. Pace vouă, pace vouă, pace vouă, că voi nu pricepeți îndeajuns câtă pace vă trebuie, cât de mult vă întărește această lucrare fără de care nimeni nu poate în cer și pe pământ.

Vino, fiule scump, și ia cuvânt nou, cuvânt cald, și te încălzește, tată, și te înfierbântă întru lucrarea lui Dumnezeu, că este greu fără Dumnezeu, măi Israele tată. Dacă tu ți-ai da seama cât este de greu fără de Mine în vremea aceasta de azi și de mâine, tu n-ai mai avea pe buze și pe inimă nimic decât numele Meu și vorbire cu Mine, fiule. Vorbește cu Mine, tată, vorbește, copile de azi, că e grea vremea, e grea și pentru tine, și Eu te văd în greu, și îți spun să vorbești cu Mine, ca să fiu Eu mereu cu tine, că vremea e grea. O, tu n-ai voit să Mă crezi pe Mine, și Eu mereu ți-am spus de cele ce vor să fie. Eu de aceea am plâns mereu prin cuvânt, căci cuvântul Meu rostit mereu peste tine a fost un plâns al Meu înaintea ta, Israele tată. Am plâns mereu prin cuvânt, căci ce altceva se poate numi stăruința Mea atâta timp pe lângă tine, poporul Meu cel mic? O, fiule iubit, tu aștepți să vin să-ți cuvintez, dar nu știi, tată, ce mult aștept Eu, cu mult mai mult ca tine aștept să pot să-ți vorbesc. Și ți-aș vorbi mereu, mereu, dar vremea e grea de tot și dă să-Mi slăbească puterea fiilor Mei cei străjeri în calea cuvântului Meu.

O, Israele tată, tu nu știi, fiule, să înțelegi ce vorbesc Eu cu tine, că ți-am grăit cuvânt adevărat și te-am rugat să nu te mai uiți în lume, și ți-am spus așa: *«Vai ție, poporul Meu, dacă nu Mă vei asculta să nu te mai uiți ca să știi și tu ce pățește lumea!»*. Lumea, tată, va intra în rele tot mai mari, în du-

reri tot mai mari, că sfântul prooroc Ilie s-a dus în lume, tată, s-a dus ca să Mă răzbune pe Mine, Cel ce sunt defăimat şi batjocorit de lume şi călcat în picioare de lume şi de slujitorii cei din lume, care stau în numele Meu în faţa omului din lume. Aceştia stau, şi în zadar stau, că lumea se strică din ce în ce mai rău, şi peştele îşi strică şi el capul din ce în ce mai tare. Tot ce mai era sfânt s-a pângărit, şi nu mai este loc curat, şi proorocul Ilie s-a umplut de râvnă şi de durere, că e cu mult mai rău omul care se zice că e creştin, e cu mult mai rău decât Israelul cel din vremea aceea când Ilie plângea la Mine de lipsa lui Dumnezeu din om.

O, poporul Meu Israel, Eu, tată, ţi-am spus ţie că tu eşti mai mult decât Moise, decât Ilie; Eu aşa ţi-am spus în vremea lui Verginica. Umblă, tată, în carte, că acum ai ce învăţa, şi vezi că Eu aşa ţi-am spus. Ţi-am spus să fii mai mult ca ei pentru Mine, mai tare în lucrare ca ei, că ţie, fiule, ţi-am dat mai mult decât le-am dat lor, ţi-am dat ce n-am dat nimănui până la tine, şi nu mai am ce-ţi da, că tot ce am avut, tot ce am mai avut de dat ţi-am dat ţie.

Proorocul Ilie petrecea zi şi noapte întru lucrarea râvnei după Dumnezeu. Atât de mult M-a iubit el pe Mine, măi fiilor, de M-a făcut să nu-i pot respinge nimic din cele ce el cerea de la Mine întru râvna sa dumnezeiască. Dar ţie dacă ţi-am dat mai mult decât lui fără să-Mi ceri cum Mi-a cerut el, o, fiule tată, tu cum se cerea să fii, măi Israele? Tu ai fost cel mai miluit şi cel mai ocrotit, şi te-am păstrat ca pe o podoabă cerească a vremii de acum. O, şi n-ai avut râvnă ca Ilie, proorocul Meu, că el plângea pentru fărădelegea lui Israel care se urca spre Mine, şi tu în loc să plângi ca şi el, tu stai în mijlocul fărădelegii şi nu te temi de unealta de nimicire a fărădelegii. Ia aminte, copilul Meu, că trece Ilie proorocul, trece peste tot, tată. Întăreşte peste tine pecetea Dumnezeului Cel viu, că şi Eu o întăresc, şi mereu ţi-o împrospătez, că vreau, tată, să te am şi să te numesc unealta Mea din vremea arătării Mele, din vremea venirii Mele, că vin curând spre arătare, vin, fiule, şi tu să crezi ce-ţi spun. Eu în curând Mă las văzut, şi vreau ca tu să fii cu pacea Mea peste tine, ca să te bucuri în vremea celor ce se vor descoperi spre vedere. Mai e numai un picuţ şi această lucrare va lucra descoperită, şi vei vedea cum am lucrat Eu această lucrare peste tine, Israele român. Vei vedea, tată, cum am vorbit şi cum vorbesc lângă tine şi deasupra ta. Vei vedea cum te-am purtat şi cum te port Eu pe tine în timpul acesta ceresc, că tu eşti în timp ceresc, şi lumea e în timp pământesc. Şi tu, tată, eşti în timp, dar tu eşti cereşte, pentru că aşa ai fost tu scris, ca să fii poporul Meu ceresc în timp şi să fii lucru de mărturie pentru ziua mărturiilor, pentru clipa judecăţii tuturor celor ce s-au petrecut în timp. E greu timpul, tată, dar am păşit cu tine pas de veac nou. Am scris început de pas peste timp, am scris cu tine sfârşit şi început. Şi când vei vedea ce a purtat în taina ei ziua aceea de Paşti când am făcut pasul cu tine, o, te vei minuna, copilul Meu, când vei afla ce am făcut Eu prin tine în ziua aceea.

La naşterea Mea din Fecioară Eu am despărţit cele două lumi, şi lumea de pe atunci n-a ştiut şi n-a simţit, că puţini au fost aceia care au purtat taina plinirii proorociilor întrupării lui Dumnezeu între oameni. Şi după ce Eu am împlinit lucrarea care era proorocită din vreme, M-am dus la locul Meu, lângă Tatăl, dar nu M-am dus până n-am vestit prin îngeri întoarcerea Mea cea de acum. Caută, tată, în Scripturi, că vei găsi glasul îngerilor care au spus că voi veni în chipul cel cu care M-am înălţat la Tatăl. De atunci mereu cobor, şi mereu Mă sui în chip nevăzut, şi mereu lucrez în chip nevăzut de om, dar la tine, poporul Meu, M-am lăsat prin cuvânt. La tine am venit mereu de lângă Tatăl, şi de deasupra ta am cuvântat cuvântul Meu, şi am lucrat peste tine patruzeci de ani, ca şi peste Israelul din vremea lui Moise. Atunci am avut pe Moise, şi acum am avut pe Verginica, pe trâmbiţa despre care scria în Scripturi. Este scris în Scripturi că Însuşi Domnul Se va coborî din cer întru trâmbiţa Lui, ca să învieze morţii la glasul trâmbiţei. Fiule, crezi tu în cuvântul acestei Scripturi? Crezi tu, tată, că Verginica a fost împlinirea acestei Scripturi? Crezi că ea este trâmbiţa lui Dumnezeu?

O, Verginico, fiica Mea prin care am coborât a doua oară şi prin care Mă voi şi lăsa văzut cum am venit şi cum voi veni văzut de tot ochiul! O, fiică înţeleaptă, că tu şcoală n-ai avut, şi de aceea ai fost înţeleaptă. Tu n-ai învăţat nimic de la om, nimic de pe pământ, şi ai învăţat învăţătură din cer dacă Eu am fost în tine, şi ai bucurat pe Tatăl Meu şi al tău cu îndemnul cel sfânt, pus peste turma Mea şi a ta, că mâncai cireşe şi le adunai sâmburii, măi Verginico, şi puneai oiţele să facă rugăciunea *„Tatăl nostru"* pentru fiecare sâmbure. Le umpleai pumnişorii cu sâmburi, iar ei pentru fiecare sâmbure rosteau un *„Tatăl nostru".* Când era vreunul din ei bolnăvior, tu ştiai că boala şi durerea veneau de la cele lumeşti care intrau în el, şi îl prindeai pe acela şi îi dădeai sâmburi şi îl puneai să zică: *«Tatăl nostru, Care eşti în cer, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, şi să se facă voia Ta aşa cum se face în cer, ca să fie tot aşa şi pe pământ. Şi ne dă pâine, Tată, şi ne iartă greşeala aşa cum şi noi iertăm. Şi nu ne lăsa spre ispită, şi ne izbăveşte de lucrul cel rău».* O, Verginico, cine, tată, mai vrea să ştie ce înseamnă să se sfinţească numele Tatălui în om, în creştin, în fiul acestei lucrări? Cine mai ştie să creadă ce spune atunci când rosteşte *«facă-se, Tată, voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ»*? Auzi tu, Verginica Mea, ce spune această rugăciune? Spune să se facă voia Tatălui ca şi în cer. Vorbesc cu tine, tată, că tu ştii să înţelegi. Cu cine să Mă mai înţeleg Eu, cu cine? Vreau să Mă înţeleg cu poporul tău, cu poporul Meu pe care-l am din munca ta cu Mine, din truda ta alături de Mine. Vreau să rostească Israel rugăciunea *„Tatăl nostru"* şi să zică să se facă voia Tatălui, precum în cer să se facă şi pe pământ, ca să fie pământul cer, ca să fie cerul pe pământ, şi pământul în cer. Şi când zice Israel: *«pâinea noastră dă-ne-o nouă, Tată»*, când zice Israel aşa, să Mă ceară pe Mine, că Eu sunt pâinea care se coboară din cer.

O, Israele, iată, fiule, pâine. Mănâncă, Israele, pâine din cer. Mănâncă, Israele, mănâncă şi nu sta flămând, nu sta nemâncat, nu sta. Ţi-am dat, fiule, cămară de-a gata, şi plângând am lucrat ca să ţi-o dau, să ai ce mânca, să ai, ca să nu mori, că cine nu mănâncă nu are putere cu Mine. Ţi-am întocmit cămară. Verginica a strâns în cămară, iar fiii Mei cei lucrători de azi care umblă cu Verginica pe pământ, cu Verginica şi cu Mine, aceşti fii merg plângând prin spini, şi spinii le rănesc picioarele şi mersul, şi ei merg întăriţi de Mine ca să-ţi rupă ţie din pâine şi să ai pâine, Israele român. E grea vremea, şi ei merg, pentru că Eu i-am tocmit ca să-ţi slujesc ţie cu ei, şi tu să stai la adăpost şi la căldură şi să mănânci, Israele. Eu sunt pâinea care se coboară din cer, şi Mă fac cuvânt şi Mă aşez în faţa ta. Mănâncă, fiule, cu folos, şi fii ca Mine dacă mănânci această pâine. Omul din lume mănâncă minciuna şi creşte prin ea şi se numeşte omul minciunii. Tu să mănânci cuvânt din cer, pâine din cer, ca nu cumva de foame să iei să mănânci din lume şi să te molipseşti de boala minciunii, că la şcoală numai minciuni ai învăţat, măi Israele, şi iată câtă muncă trebuie să muncesc peste tine ca să te curăţ de grăsimea minciunii. Minciuna s-a făcut grăsime şi carne în om, şi a crescut omul în trup şi în duh, a crescut din rodul

minciunii. Nimic n-a fost adevărat ce ai învăţat la şcoala omului mincinos care este în lume, şi să Mă crezi, tată, ce-ţi spun. Nici măcar de neamul tău n-ai învăţat cu dreptate, şi când vei vedea povestea acestui neam aşa cum este ea în cer, atunci te vei înspăimânta de minciuna pe care ai luat-o de la cel ce te-a luat de la învăţătura Mea cea din cer. Cartea cea de pe pământ a luat o formă bine ticluită de om, dar n-are viaţă în ea, şi este minciună mare, fiule. Dacă tu vei vrea, vei crede ce-ţi spun, dar dacă nu vei vrea, vei rămâne străin de cele ce-ţi spun Eu acum. Căci am trimis pe Moise la faraon, l-am trimis cu cele învăţate din cer şi l-am îmbrăcat cu puterea Mea, ca să-l trimit să stric puterea care iese de la om. Lucrarea care iese de la om seamănă cu faţa lucrării Mele, dar e minciună şi nu e adevăr. I-am dat lui Moise lecţie din cer, ca să lucreze cu ea peste omul cel fără Dumnezeu şi să-Mi învieze cu ea pe Israel şi să-l scot pe Israel din lumea minciunii, ca să fie al Meu, să-l scot din Egipt, să-l scot de la oameni, ca să fie cu Mine şi nu cu omul, şi i-am spus lui Moise să lase puterea Mea să lucreze văzut, căci l-am înzestrat cu cele adevărate din cer. I-am spus să facă semne cereşti cu toiagul cel pe care i-l dăduse faraon în Egipt la plecarea lui în pustie. Îi dăduse faraon un băţ, şi Moise l-a luat cu el şi l-a păstrat, şi când s-a dus pe munte la Domnul, toiagul acela a primit lucrarea lui Dumnezeu, ca să lucreze împotriva lucrării omului şi să nimicească armele omului, care lucrau fără Dumnezeu. Moise a făcut semne cu toiagul înaintea lui faraon, şi a chemat faraon şi pe înţelepţii lui, şi au făcut şi aceia semne ca Moise, dar cu toiagul lor. Făcea şi omul ce făcea Dumnezeu, şi se lupta omul împotriva adevărului şi a puterii lui Dumnezeu. Făcea puterea minciunii, făcea şi ea semne ca semnele lui Dumnezeu, şi aşa a lucrat duhul omului vreme de şapte mii de ani împotriva lui Dumnezeu, Care este din cer, Care vine din cer, şi mare şcoală este aceasta la om, ca să-L răstoarne omul pe Dumnezeu, aşa cum a voit Lucifer să facă. Ce a făcut faraon dacă s-a crezut mare şi cu şcoală? Puterea lui Dumnezeu biruieşte mereu minciuna care imită pe Dumnezeu, şi de aceea Mă doare când fiii lui Dumnezeu iau de la oameni sfat şi învăţătură pentru ei.

Nu e bună învăţătura care vine de la om, şi n-am cu cine să Mă înţeleg pe pământ. Toată şcoala care a ieşit de la om a lucrat împotriva lui Dumnezeu, aşa cum toiagul filozofilor Egiptului întărea aceleaşi semne ca şi ale Mele prin Moise, ca să desfiinţeze pe Dumnezeu şi să rămână numai omul cu dreptatea lui.

Dreptatea omului se numeşte minciună, fiilor. De ce se numeşte minciună? Pentru că se pune în dreptul lui Dumnezeu ca să se semeţească, pentru că dreptatea omului n-a lucrat altceva decât lucrarea lui Lucifer vreme de şapte veacuri. Dreptatea omului şi ştiinţa omului a fost rod din rodul cel semeţ al lui Lucifer, care a căutat să-l slujească pe om atunci când omul cel dintâi s-a crezut singur mare. Învăţătura care este luată din şcoli l-a depărtat pe om de Duhul lui Dumnezeu. Şi dacă n-am dreptate ce spun, ridicaţi-vă şi dovediţi. O, Israele, am dreptate, tată. Omul nu mai are pe Dumnezeu, dar are nevoie de Dumnezeu, şi Îl caută şi nu-L mai găseşte omul pe Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu Se caută, pentru că nimeni nu Mă poate găsi pe Mine decât în om. Omul Mă poate găsi în el. Dacă Eu nu sunt în om, omul n-are de unde Mă găsi. O, de ce l-am făcut Eu pe om? L-am făcut ca să Mă odihnesc în el; l-am făcut ca să am locaş în el, ca să stau în el şi să cresc în el.

O, Israele român, Eu de aceea te-am născut pe tine. Te-am născut, fiule, ca să Mă odihnesc în tine, ca să am locaş în tine, şi ca să stau şi ca să cresc în tine şi ca să fiu cu omul prin tine, că omul nu Mă are, fiule. Omul are altceva în el. Ştii tu cum este un om care Mă are pe Mine în el? Fiule, fiule, caută-Mă bine în tine şi găseşte-Mă numaidecât şi odihneşte-Mă în tine şi lărgeşte-Mi statul şi împărăţia Mea în tine, căci tu eşti tronul Meu, fiule din Israel, şi de aceea te-am născut din Mine, din cuvânt. Te-am născut din Mine ca să fii tu întru Mine şi ca să fiu Eu întru tine. De aceea ţi-am spus: mănâncă, fiule, mănâncă cu foame cuvântul Meu. Mănâncă, fiule, cuvânt, căci ţi-am dat cămară ca să ai, şi să n-o ţii închisă, şi să stai numai la masă, că e vremea să creşti mare, mare de tot, să poţi da mâna morţilor să se scoale şi să stea pe picioare. Dar ai grijă, tată, să mănânci şi pâine caldă, fiindcă Eu trebuie să fiu veşnic viu şi veşnic cu tine. Iată, Mă dau ţie. Azi e sărbătoare de masă nouă, şi vin cu pâine caldă şi proaspătă, ca să te împrospătez şi ca să te întăresc, că te văd slăbit, fiule tată. E vremea grea, şi te văd slăbit, şi vin ca să suflu peste tine şi să te înfiripez. Vin să fiu cu tine şi să-ţi spun: pace ţie! Ai nevoie de pace multă, de pâine multă, că e vremea grea, fiule din Israel, şi ar fi să fiu mereu cald pe masa ta, copilul Meu, dar vremea cea grea dă să-Mi slăbească pe fiii cei străjeri în calea cuvântului Meu. O, Eu de aceea ţi-am spus să fii bun şi să fii tare şi să fii sănătos cu duhul şi cu trupul, Israele iubit, şi fiecare să fie tare cu Mine, că dacă piciorul sau mâna sau ochiul sau auzul sau graiul sau duhul lui Israel e slab, slăbeşte tot trupul din pricina unui mădular slab. E vremea să fii sănătos în toate, copile din vremea aceasta grea, dar pentru asta trebuie să-Mi faci locaş tare în tine, tată, şi trebuie să ai semn întărit pe tine, pe creştetul tău, şi trebuie mereu să lucrezi şi să trăieşti în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, amin, că aceasta este pecetea Dumnezeului Cel viu, care este pusă peste tine, fiule român care te numeşti Israel. Şi mai ai ceva de făcut alături de Mine, şi iată ce ai: să plângi cu Mine, că rău Mă doare în vremea aceasta de la păcatele lumii. Mă doare, că trebuie să Mă las văzut; Mă doare, că lumea nu ştie de lucrarea prorocului Meu Ilie despre care scrie în Scripturi că va să pregătească ziua şi calea arătării Mele.

Fiule tată, este scris să tragi uşa inimii tale şi să stai ascuns în Dumnezeu, sub aripile lui Dumnezeu până la ziua bucuriei, tată, şi să lucrezi ce ţi-am dat şi să te împodobeşti cu podoabele curăţiei şi ale sfinţeniei cereşti, că nu va fi ochi pe pământ şi în cer care să nu privească la tine, că vei fi căutat, poporul Meu, şi cine va voi să te găsească după adevăr, acela trebuie să ia să mănânce cuvântul Meu şi să-l lucreze şi să-l păzească, iar cine te va căuta pe tine, acela Mă va găsi pe Mine, dar tu să nu te temi. Nu te teme, Israele, cel ce eşti cu Mine. Nu te teme, popor al mângâierii, că tu eşti mângâierea Mea, şi de aceea vin şi te mângâi mereu cu mână caldă, cu cuvânt cald şi nou şi proaspăt, ca să te bucuri aşa cum te bucuri când scoţi din cuptor pâinea cea caldă şi crescută şi rumenită prin foc. E bună hrana din cămară, dar e bună şi cea caldă, şi să nu te mulţumeşti cu pâinea cea din legătură, că am pâine şi în mâna Mea, pe care o cobor când vin, că Eu de aceea vin. Iar pe cămară să nu te faci stăpân, tată. Să nu te faci aşa, şi să fii supus, supus şi aplecat aşezării Mele cu care stau înaintea ta, cu care-ţi slujesc ţie, Israele, poporul Meu. Să nu te semeţeşti ca un om bogat care ai cămară, căci pâinea este din cer, nu de la tine. Cine mănâncă, să-I mulţumească Celui ce-i dă, că Eu sunt Cel ce Mă dau ţie în dar.

Veghează cu Mine alături în vremea aceasta, Israele, ca să poţi omorî din calea ta tot duhul cel străin, şi să nu păţeşti ca Israel cel de atunci care n-a voit să Mă asculte când Eu i-am spus prin Moise, i-am spus să omoare din cale pe tot neamul

străin. De ce i-am spus, tată, să omoare pe tot neamul din cale? I-am spus aşa, ca să ştie să nu se aplece, să nu se unească cu cel ce este străin şi ca să-Mi spurce seminţia cea binecuvântată de Mine, dar Israel n-a făcut aşa, n-a ascultat, şi s-a amestecat cu trupurile de pe cale şi s-a prăbuşit Israel, şi n-am rămas cu el. Fiule de azi, Eu îţi amintesc mereu despre lucrarea neascultării ca să te fac copil ascultător, ca să nu te las să pieri din cer, tată. Şi să ştii că nici un fiu al acestei lucrări care nu a ascultat nu va scăpa de pedeapsa neascultării. Şi precum pentru ascultare va veni dreptatea şi bucuria, tot aşa pentru neascultare şi pentru întinarea duhului şi a trupului tot fiul neascultării va primi ce este de primit.

O, nu mai este vremea bucuriei, şi lumea nu ştie nimic. Atât mai este bucurie, atât a mai rămas bucurie pe pământ, când Eu, Domnul, Mă bucur cu tine, fiule, poporul Meu, şi când tu te bucuri cu Mine întru serbare cerească. Tu nu trebuie, tată, să te întristezi în neputinţele tale, că ele sunt ale Mele, şi sufăr cu tine, şi nu sufăr singur, căci am cu cine să-Mi împart suferinţa, şi aceasta este o iubire mare de la tine spre Mine. Sunt suferinţe între suferinţe în tine, Israele. Este suferinţă şi pentru păcate, ca să se şteargă; este suferinţă şi pentru umilinţă, ca să te ţină Domnul lângă El; este suferinţă şi pentru lucrul ce este de lucrat, dar puţini în Israel au aşa suferinţă care vine de la greul lucrului lui Dumnezeu. Este suferinţă care vine din necazul ce-l are duhul rău pe fiii poporului Meu, dar aceasta se biruieşte prin unirea cu Mine, prin credinţa cea bună şi prin lupta cea frumoasă, dusă în numele Meu.

Israele fiule, cere, tată, cu credinţă, cere de la Mine biruinţă asupra răului, şi Eu îl biruiesc şi lucrez cu tine împotriva răului, tată, dar să nu ai nici un fir de lume în tine, să nu ai amorţire, să nu ai nepăsare, să nu ai clipe fără Mine, tată. Nu te mai teme, Israele, atunci când Mă asculţi pe Mine, nu te mai teme. Ascultă-Mă pe Mine şi să nu te temi în vremea ascultării. Să te temi în vremea neascultării. Să te temi în vremea când Mă laşi să slăbesc în tine. Dar când Mă ai pe Mine, nu te teme, tată, că Eu te ocrotesc chiar dacă simţi apăsarea vremii. Israele, îţi trebuie veghe mare, tată, şi trebuie să Mă ceri mereu şi să-Mi ceri Mie îngeri veghetori şi ajutători şi lucrători, şi să-Mi ceri în ajutor sfinţii, că sfinţii stau înaintea Mea ca să-Mi spună că n-au de lucru. Cheamă, tată, sfinţii, că ei stau între Mine şi tine ca să lucreze pentru tine şi pentru cer, ca să lucreze peste vremea aceasta.

O, Verginico, să fie mereu binecuvântată lupta cea pentru poporul tău, că mare a fost taina trupului tău între cer şi pământ. Copiii tăi sunt slăbiţi, unii de teamă, alţii de neputinţă, alţii de dureri şi de mâhniri. E grea vremea, tată, şi Ne trebuie lucru cu putere de cuvânt, ca să se împlinească tot cuvântul. Mă uit la tine cât lupţi şi cât alergi, Verginico, şi de aceea am amintit fiilor Noştri cum îi învăţai tu să se roage Tatălui pentru ca să-i scape de cel rău, pentru ca să le dea pâine şi pentru ca să vină cerul pe pământ. Dar acum să înţeleagă fiii tăi şi ai Mei, să înţeleagă ce spune rugăciunea aceasta, căci Tatăl voieşte ca să fie precum este în cer, aşa voieşte să fie în acest popor, voieşte să fie ca şi în cer.

Verginico, astăzi nu mai grăiesc despre cei ce nu ascultă încă nici acum. Azi grăiesc cu cei ce sunt înrădăcinaţi, şi le spun să nu se teamă de furtuni, şi să se bizuie pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt. Nădejde se numeşte aceea care nu se îndoieşte în lucrul ei.

Fiilor, fiilor, Eu v-am iertat păcatele, iar voi să nu le împrospătaţi, şi să învăţaţi bine lecţia aceasta şi să staţi în ea, tată, că Verginica plângea mereu la Mine când eraţi în suferinţe, şi Eu o ascultam, şi ea se făcea ispăşitoarea greşalelor voastre, şi Eu slăbeam în lucru, că ea nu mai avea putere şi pentru Mine. Ea se punea în lucru numai pentru ocrotirea lui Israel, şi când să-l mai şi îndrept pe Israel, ea nu mai putea de durerile şi de zdrobirile pe care le primea în locul celor ce-şi făceau rost de suferinţă.

O, poporul Meu, ce crud ai fost tu cu trâmbiţa Mea! Veneai, tată, şi puneai pe ea numai suferinţă. Toată suferinţa ta o aduceai la ea, şi Mi-ai zdrobit-o, fiule, şi zdrobită am luat-o când am luat-o. Până în ultimele clipe numai ai zdrobit-o, Israele, că tu păcătuiai amar, poporul Meu. Măi tată, când vei da ochii cu ea, vei vedea pe ea ranele pe care i le-ai făcut. Ea te învăţa să fii sfânt şi curat, şi tu trăiai ca lumea, şi veneai apoi şi te numeai fiul ei, şi ea, ca o mamă, te mângâia şi suferea şi se sufoca de mirosul păcatelor tale, şi tu nu ştiai ce pildă vie a fost ea înaintea ta. Iată, tată, ai de ce să plângi. Plângi, poporul Meu, că trupul acesta va fi arătat ţie spre mărturie. Plângi, tată, şi fă-i rost de vindecare mai înainte de arătare, că peste o clipă te vei întâlni cu ea. Să-ţi plângi păcatele prin care tu ai rănit-o, că ea a stat ca o bubă vie în mijlocul tău, ca un jertfelnic a stat, ca un cuptor încins în care erau aruncate toate fărădelegile lui Israel. Să plângi, copilul Meu, şi să-I spui Tatălui să şteargă de pe ea toate semnele rămase de la loviturile tale. Împacă-te cu ea, Israele, căci ea a fost cortul Meu în care Eu am stat înaintea ta. În vremea lui Moise M-am făcut stâlp de nor şi de foc, şi din nor şi din foc am vorbit cu Moise înaintea lui Israel. În vremea ta, Israele, M-am făcut cuvânt şi foc în trupul lui Verginica, în stâlpul acesta care s-a numit trâmbiţa lui Dumnezeu. Ea aleargă după tine mereu. Ea are cu ea cete cereşti de sfinţi şi de îngeri. Ea te înconjoară ca să nu pieri, fiule. Ea are fii lucrători, şi Mă cere mereu să cobor şi să cuvintez peste tine, şi Îmi zice: *„Rosteşte, Doamne, cuvântul Tău până în clipa când toate se vor lăsa văzute în lucru, după cum lucrează toate. Dă-le, Doamne, hrană caldă şi încălzeşte-i şi tămăduieşte-le mâhnirile şi alungă-le teama, că e vremea grea. Nu-mi lăsa copiii fără de cuvânt. Rosteşte cele bune peste ei şi împlineşte, Doamne, tot ce rosteşti peste Israel"*.

O, Verginico, e grea vremea, tată, şi voi lucra cu putere de cuvânt. Amin. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Eu, Domnul Iisus Hristos, rostesc cuvânt. Binecuvântat este poporul Meu Israel, iar peste cel binecuvântat să nu aibă putere nici un rău, nici o mâhnire, nici o durere. Amin.

Israele, poporul Meu, întăresc peste tine pecetea Dumnezeului Cel viu, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Israele, poporul Meu, întăreşte-te sub pecetea Dumnezeului Cel viu şi să nu ridici mâna ta ca să ştergi această pecete de pe tine. Amin.

Popor al Domnului, scoală-te din toate neputinţele tale şi le biruieşte, că Eu, Domnul, îţi poruncesc aceasta. Amin. Scoală-te, tată, şi aşa să stai, şi să nu te găsească culcat neputinţele care se luptă împotriva ta şi a Mea, că dacă chiar neputinţele te găsesc culcat, dau să se aşeze peste tine. Scoală-te, poporul Meu, şi stai în picioare, şi stai înaintea Mea. Amin. Scoală-te după cuvântul Meu, nu te scula cum vrei tu sau cum se întâmplă. Scoală-te ca Mine şi nu ca tine. Amin. Pecetluiesc cu *„Amin"* tot cuvântul Meu. Ţie îţi zic: scoală-te, Israele, scoală-te, tată, şi de dormit să nu dormi, căci Eu sunt înaintea ta ca să fim treji şi lucrători. Dacă ai în trupul tău neputinţă şi slăbire şi moleşeală, Eu intru în tine şi scot afară tot duhul cel supărător şi zic: binecuvântate să fie mădularele duhului şi ale trupului tău, Israele, fiul Meu. Fiecare fiu al tău, poporul Meu, să fie pecetluit cu pecetea Dumnezeului Cel viu. Amin.

Fiilor, fiilor, Eu sunt vindecarea, Eu, cu sfinţenia Mea în voi. Priviţi numai la Mine şi nu în lături şi nu în spate; numai la Mine, tată. Luaţi din mâna Mea împărăţia Mea. Luaţi în voi împărăţia Mea. Credeţi în Mine şi nu vă îndoiţi. Credeţi în Mine şi nu în om. Strigaţi la Mine şi nu la om, că voi sunteţi fraţi împreună ocrotiţi de Dumnezeu. Cel ce crede în Mine, să ştie cum să creadă, că şi Eu trebuie să cred în acela ca să se poată spune că acela crede în Mine. Feriţi-vă de rău, că şi Eu vă feresc. Aceasta înseamnă să credeţi în Mine. Fiilor, nu mai lăsaţi pe voi neîmplinirea cuvântului lui Dumnezeu, şi abia după aceea veţi avea toată uşurarea. Fiilor, fiilor, căutaţi-vă peste tot, să nu aveţi neîmplinire pe voi. Cuvântul Meu să fie cuvânt împlinit pe voi şi peste voi. Fiilor, fiilor, nu vă mai lăsaţi să semănaţi cu lumea. Să vă fie ruşine când nu puteţi scăpa de asemănarea cu lumea. Măi fiilor, trupurile lumii vor fi sub sabie. Fugiţi, tată, şi staţi acasă lângă Dumnezeu şi puneţi pe voi şi pe casele voastre pecetea Dumnezeului Cel viu şi nu vă temeţi sub această pecete. Israel şi-a uns uşorii uşilor cu semnul Mielului jertfit. Voi, fiilor, tot aşa să faceţi şi să staţi unşi cu mir şi cu apă şi cu sfinţenie, şi să staţi săraci cu duhul, şi să aveţi Duhul lui Dumnezeu. Amin. Depărtaţi-vă de cei ce numindu-se fraţi cu voi nu împlinesc cele pentru ocrotirea cea de la Mine. Cine nu vrea să fie ocrotit să se tragă într-ale sale întru care stă şi să nu stea între cei ce ascultă, şi Eu voi împlini acest cuvânt. Amin.

Din nou vă spun vouă, celor lucrători, vă spun să ascultaţi. Nu mai primiţi nici un fel de cuvânt de la cei ce nu împlinesc lucrarea harului Meu de azi. Fiţi atenţi voi, da să fie da, şi nu să fie nu. Nu daţi voie celor neîmplinitori să vorbească în dreptul lucrării de har care se măreşte tot mai mult peste fiii care s-au tras în dreapta pentru ascultare şi lucrare. Învăţaţi poporul să-şi cântărească vorba şi rostirea celor dinăuntrul inimii. Vreau să-l feresc de pânda duhului rău pe poporul Meu cel ascultător. Cel ce nu iubeşte împărăţia cerurilor, pe acela să-l ştie tot poporul, ca să fie poporul Meu pus deoparte pentru Mine şi în dreapta Mea. Iar voi, cei ce Mă ascultaţi, nu vă temeţi de cele ce sunt pe pământ. Ele nu se vor atinge de cei ce au pecetea Dumnezeului Cel viu. Cel ce este mare, acela să fie mic înaintea Mea, ca să pot lucra prin el lucrarea Mea.

Israele fiule, Eu, Domnul Iisus Hristos, iau de pe tine toate neputinţele, iar tu să te odihneşti frate în frate şi nimic să nu faci de la tine şi îţi va fi ţie bine. Amin.

Israele tată, lucrează şi nu sta fără de lucru. Lucrează, tată, şi nu te lăsa greu, ca să nu fii greutate nici pentru Mine, nici pentru fratele tău. Lucrează smerenie, fiule, căci prin smerenie vei căpăta ocrotire şi sănătate şi bucurie şi pace în inimă şi înţelepciune prin smerenie, că rău Mă simt Eu cu cel mândru lângă lucrarea Mea. De cel mândru fuge cel drept şi cel umilit. De cel mândru fuge şi ajutorul de la Dumnezeu. De cel mândru fuge şi binele, fuge şi pacea, fuge şi sfinţenia de cel mândru. De cel smerit şi umilit şi aplecat cu duhul se apropie pacea şi iubirea lui Dumnezeu, şi totdeauna Duhul Sfânt îl hrăneşte pe cel smerit cu inima, şi toate ale lui sunt spre pace şi spre bucurie cu cerul.

O, fiule al cerului, ţi-am dat putere să-ţi lucrezi binele peste tine. Ţi-am dat putere să stai tare şi să fii de temut duhului rău. Ia această putere, şi întreită să-ţi fie dată de la Dumnezeu, şi prin lucrarea ei să ajungi să ai împărăţia cerurilor înăuntrul tău. În împărăţia cerurilor este tot cerul. Israele, fiule al cerului, tu eşti cer nou şi pământ nou, dar să fii. Tu eşti tron de odihnă pentru Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, dar să fii. Tu eşti scăpare celor ce vor alerga spre Dumnezeu, dar să fii şi să binecuvintezi pe Dumnezeu întru smerenia ta. Amin.

Aşa au spus îngerii înălţării Mele, că voi veni aşa precum M-am suit la cer. Dar tu să ştii să fii credincios, căci toate cele rostite sunt adevărate întru Dumnezeu. Învaţă din şcoala cerului, că tot ce se învaţă de pe pământ e numai minciună. Minciună se numeşte orice lucrare fără Dumnezeu. Iată, Israele, înţelepciunea cea din cer îi ia locul celei de pe pământ. Îl voi ruşina pe omul cel ce s-a dat drept învăţător, drept ştiutor. Voi veni la tine, poporul Meu, şi îţi voi vorbi, tată, despre minciuna înţelepciunii care vine de la om, şi vei înţelege că omul fără Dumnezeu este om fără duh şi este dat în folosinţă duhului rău de bunăvoia sa. Cine iese de sub mâna Creatorului, acela cade din cele adevărate. Dar tu, poporul Meu, să fii mângâierea Mea, să fii popor al mângâierii şi al iubirii veşnice, şi să creşti, tată, prin binecuvântarea Mea, şi să fii un popor fără de moarte şi să stai înaintea Mea întru venirea Mea şi să fii poporul mângâierilor Mele. Amin.

Hristos S-a înălţat! Iar Cel ce S-a înălţat a venit la tine, Israele român, căci aşa este scris în Scripturi. Amin, amin, amin.

19 mai/1 iunie 1995

Sărbătoarea sfinţilor împăraţi Constantin şi Elena

Scriptura este Cartea Adevărului. Omul cel nou este minunea lui Dumnezeu. Legea raiului, din nou pe pământ. Omul ştiinţei a ispitit tainele facerii. Împlinirea cuvântului Domnului este învierea cea dintâi.

Iar şi iar cobor la Israel, căci scris este în Scripturi că precum M-am suit la cer, tot aşa voi şi coborî, şi iată, cobor mereu. Cobor, că scrie în Scripturi, şi Eu trebuie să împlinesc Scripturile toate, până ce nu va mai rămâne nimic din Scripturi neîmplinit. Precum M-am înălţat, tot aşa şi cobor, şi nimeni nu se coboară din cer decât cel ce se suie. Ferice celui ce se suie la cer că acela şi coboară, precum este scris că cine nu se naşte din cer nu poate fi al împărăţiei cerurilor. Amin.

Israele, Israele, scumpul Meu popor, Eu din cer M-am coborât când M-am născut din Fecioara mama Mea. Măi copilul Meu, Eu de aceea M-am putut sui la cer în ziua înălţării, pentru că am fost născut din cer, şi sunt Fiul Cel dintâi al împărăţiei cerurilor, şi omul Mă are pildă de naştere de sus, de coborâre şi de suire. Eu până n-am împlinit aceasta n-am rostit Scriptura care spune despre naşterea de sus. Am venit, tată, iar la tine, M-am coborât din cer pe nori aşa precum M-am suit, pe nori de îngeri, aşa precum M-am înălţat. Stau deasupra ta şi grăiesc din nori de îngeri şi îţi pun iar masă; masă de cuvânt cald, izvor de cuvânt proaspăt, mană cerească, fiule, ca să mănânci şi să bei şi să te îmbeţi de dragoste de Dumnezeu şi să Mă iubeşti, poporul Meu, şi să calci pe urmele Mele şi să-Mi fii tu cărare Mie, cărare, tată, între cer şi pământ, că dacă n-ai fi tu cărarea Mea, Eu cum aş mai coborî? Eu la ce aş mai coborî? Dar iată, am cărare şi cobor şi te scriu în carte că vorbeşti cu Dumnezeu, şi apoi Mă fac carte prin mâna ta, Israele, şi Mă fac cunoscut omului cel fără de duh şi lucrez precum am lucrat când am scris Scriptura, tată. Eu aşa am scris Scriptura pe pământ, aşa precum o scriu şi acum, iar Scriptura se numeşte Dumnezeu, se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu. Nici o carte nu este adevărată. Numai Scriptura este adevărată, pentru că ea este din Mine şi pentru că Eu sunt cărarea şi adevărul şi viaţa. Amin. Cine nu are

această viață, acela nu are viață și nu are adevăr și cărare sub picioare.

Ți-am făgăduit, copilul Meu Israel, că voi veni la tine ca să scriu în carte despre minciuna înțelepciunii care vine de la om; să scriu în carte că omul fără Dumnezeu este om fără duh și este dat împrumut duhului rău de bunăvoia sa, așa cum s-a întâmplat cu omul cel de la început, care a trecut peste Duhul lui Dumnezeu ca să fie mai mare, și atunci s-au clătinat toate de la locul lor, tot ce a creat Dumnezeu s-a clătinat atunci. Dar este scris în Scripturi cuvântul Meu care spune: *«Încă o dată voi mai clătina cerul și pământul»*, că Eu, Israele, trebuie să așez la locul lor pe cele clătinate, și se va simți punerea la loc a celor clătinate. Am grăit prin gura apostolului Meu din grădina Mea care rostește peste tine cuvântul cel venit la el din cer, am grăit prin gurița lui înaintea ta și am spus prin Duhul Sfânt, prin vorbire de Duh Sfânt am spus că cea mai mare minune pe care am făcut-o Eu prin această lucrare din cer coborâtă este minunea omului cel nou, care trăiește după cuvântul lui Dumnezeu, care se mișcă întru cuvântul rostit de Dumnezeu, care-și ia prin cuvânt și prin împlinire de cuvânt chipul și asemănarea lui Dumnezeu, așa precum Eu l-am făcut pe om la început. Atunci l-am făcut, iar acum l-am născut din cer, așa precum Eu M-am născut din cer, și apoi M-am suit, și iată, cobor din cer dacă M-am suit la cer. Așa și tu, copil născut prin cuvântul Meu, care a venit din cer la tine. Iată naștere de sus, naștere prin cuvânt. O, ce minune am lucrat Eu în tine, Israele! De aceea am plămădit Eu această lucrare și acest popor, ca să nasc în el fii de sus, fii din cer, așa precum am fost Eu. Eu prin cuvânt M-am născut din cer. Cum, tată, cum prin cuvânt?

Israele, Israele, stai sub învățătura Învățătorului tău și să nu cumva să-ți trebuiască învățătură împrumutată, că omul cel dintâi pe care l-am făcut Eu așa a făcut, a împrumutat de la duhul rău învățătură și a pierdut omul învățătura lui Dumnezeu dacă a făcut așa. Eu sunt Învățătorul tău, și tu să nu iei de la nimeni decât de la Mine. Să nu iei de la tine, să nu faci ca Adam, Israele, fiul Meu. Să nu iei de la tine, și să faci ce am făcut Eu cât am stat lucrător între oameni. Eu am luat de la Tatăl și am lucrat tot ce Mi-a spus Tatăl, și de la Mine n-am lucrat. Să nu iei de la tine, că iată ce a pățit poporul acesta care a fost pornit de Mine la început când Eu am deschis cerul și M-am coborât în stâlp de foc înaintea lui ca să-i vorbesc din rug așa precum am grăit lui Moise. Verginica a fost rugul cel aprins înaintea poporului Meu de azi, iar Eu din rug vorbeam cu poporul de azi și scriam legea omului nou, legea raiului, așa cum am scris-o pe vremea lui Moise. Poruncile date de Mine lui Moise, aceea este legea raiului, legea din care a căzut omul. Și acum, vezi tu ce fac, Israele? Vin la tine și îți împrospătez lecția raiului și îți descurc înțelesul poruncilor lui Dumnezeu, căci Verginica dacă a venit la Mine n-a luat cu ea focul din rug, și l-a lăsat înaintea ta, Israele român. Focul din rug, ce era? Era cuvântul lui Dumnezeu, care curăță arzând. Și iată, focul din rug nu se stinge în veci, precum Eu nu Mă sfârșesc în veci. De aceea, tată, îți spun să nu iei de la tine ca să lucrezi peste tine, și să iei de la Mine, că iată, focul din rug s-a născut înaintea ta prin Verginica, și ceea ce se naște din cer, aceea rămâne.

Fiule, dacă tu ești născut din cer, tu trebuie să rămâi, și dacă rămâi, trebuie să mănânci foc așa cum a mâncat Ilie, proorocul Meu. Mănâncă foc, Israele, și să arzi, tată, ca Mine, și să stai înaintea Mea ca o făclie arzând, că Eu cu această făclie dau foc pământului și cerului și Îmi împlinesc cele pentru arătarea celor ce nu se văd. De aceea ți-am spus să te înflăcărezi, să te îmbujorezi de arșița focului sfânt și să fii în Mine, în inima Mea să fii, și să n-ai alt dor și altă iubire. Iubește-Mă cu tot focul inimii tale, că bună este iubirea de Dumnezeu, și va învăța omul, va învăța de la tine că numai Dumnezeu este adevărul, iar înțelepciunea omului este minciună, și se va uita omul la minciuna lui și va vedea că nu așa trebuia să lucreze. Omul trebuia să lucreze numai ce i-a spus Dumnezeu la început când i-a dat raiul. Omul trebuia să lucreze ce i-a dat Dumnezeu să lucreze și nu altceva, că vreau să te scot pic cu pic, Israele, ca să nu mai stai înconjurat de lucrul minciunii, și te voi da pildă de om nou și de ascultare și de lucrare cerească. Eu pic cu pic te scot, și lucrez prin tine ca să te scot din lucrarea minciunii care a fost lucrată de om, și tu vei lucra apoi ce i-am zis Eu omului întâi.

Israele, ce i-am zis Eu omului să lucreze? I-am dat raiul lucrat din Mine, și i-am zis omului să-l păzească și să-l lucreze așa cum Eu l-am lucrat, așa cum Eu i-am arătat, așa cum îți arăt și ție, omul Meu cel de azi, că tu, Israele, ești omul Meu cel de azi, nu omul cel de azi. Omul cel de azi e omul minciunii, iar omul Meu cel de azi ești tu, poporul Meu, care trăiești și te hrănești cu Mine, cu cuvântul Meu. Vezi, tată, cum este învățătura? Ai învățat tu așa ceva de la omul care te-a legat de școala lui când tu te-ai dus să înveți școală? Școala nu se învață așa cum ai învățat tu. Școala aceea a fost minciună, și fii atent, că școala e școală, și minciuna e minciună, fiule. Școala este ceva veșnic, iar minciuna se face deșertăciune. Numai ceea ce este veșnic se numește școală, iar ceea ce se destramă este deșertăciune și goană după aur, adică după vânt. Ai văzut ce a făcut aurul din om? Ai văzut, Israele, ce a făcut aurul? A făcut mai rău ca ceea ce a făcut Lucifer. Aurul s-a făcut avere pentru om și l-a înșelat pe om cu strălucirea lui și l-a făcut rob pe om, iar omul pentru aur a născut minciună, s-a zbătut să nască minciună și să-i dea trup și s-o arate în fața omului și să cumpere aur pe minciună. Iată cum vine această lucrare: cu minciuna capeți aur, iar cu aur cumperi minciună și rodul minciunii. Și voi lua aurul și voi cumpăra cu el împărăția cerurilor și o voi arăta omului, ca să vadă omul ce trebuia să facă el cu aur dacă a vrut să umble cu aurul. Omul nu avea împărăția lui Dumnezeu când aflase aurul, că o pierduse dintru început. Dar cu aurul trebuia să se zbată să-l dea în schimbul împărăției pierdute.

Iată ce fac Eu azi cu aurul. Tu nu ai aur, Israele, că tu ai fost un popor de jos, fiindcă Eu din cele ce nu sunt te-am întocmit, nu din cele ce sunt, ci din cele ce nu sunt pe pământ. Te-am întocmit din nimic, așa cum din nimic am întocmit pește acolo unde nu era pește, și am spus apostolilor Mei care se trudiseră o noapte întreagă pentru pește, le-am spus să bage năvodul și să ia pește, și au luat pește; dar nu era pește, și era cuvânt, și așa i-am hrănit Eu pe ei cu cuvântul cel întrupat, și așa M-am întocmit Eu întru ei. Pic cu pic M-am întocmit întru ei, căci din nimic am lucrat prin cuvânt pește și pâine și vin, și viață din moarte am lucrat, și lumină din întuneric am lucrat peste orbi și peste surzi, căci am făcut auz acolo unde nu era auzul, și am făcut vedere acolo unde nu era vedere. Dar omul care te-a luat la școala lui ca să înveți de la el, a făcut așa cum am făcut Eu? Omul a voit să facă, dar a făcut bietul de el așa cum au făcut filozofii lui faraon atunci când făceau și ei, cu duhul răului și al minciunii, minuni ca și Moise. Dar la ei se chemau minuni, iar la Moise se chema puterea lui Dumnezeu. Vai și iar vai de omul care lucrează minuni și lucrări minunate care ies de la om, că acela face ce au făcut înțelepții lui faraon,

înțelepții pământului, care nasc puterea răului, iar răul se face trup, și se face fiu al lumii, și din el se naște rău, se naște fiu al minciunii și filozof lumesc, așa cum erau cei de la faraon. Acest fel este lucrarea care se numește *„știință"*; acest fel este omul care se numește *„om de știință"* și *„filozof",* dar Eu nu l-am numit *„om de știință",* și l-am numit *„științific",* așa am numit Eu lucrul acesta. Știința a fost furată, fiule, căci prin neascultare omul a luat știință, și așa s-a început veacul științei omului, veacul omului, Israele, căci Domnul este fără de veac, Domnul este veșnic și fără de timp.

Poporul Meu, nu cârti tu, cel ce ești învățat să Mă împungi și să Mă tachinezi, și nu te sminti nici tu, cel ce te întrebi de cele ce te înconjoară și care sunt născute din știința omului, știința cea furată prin neascultare, prin furt, Israele. Pe tine, poporul Meu, te-am făcut năvod de prins pește, iar năvodul se aruncă în mare, în apă se aruncă. Pe tine, poporul Meu, te-am luat din mijlocul veacului omului, te-am luat dintre oameni ca să-Mi fii Mie ogor și popor, așa cum l-am luat pe Avraam dintre cei cu amestecarea limbilor, și te-am născut prin cuvânt, așa cum Eu M-am născut prin cuvânt. Eu prin cuvânt M-am născut din cer și de pe pământ. Cum, tată? Dar tu știi cum. A venit cuvântul din cer prin prooroci, și apoi prin îngerul buneivestiri, și cuvântul s-a împlinit; s-a întrupat în mama Mea Fecioară, care a crezut în cuvântul lui Dumnezeu, în proorocii și în trimișii cerului, și M-am întrupat și M-am născut în veac. Pe tine, Israele, tot așa te-am născut. A coborât cuvântul din cer, și te-a suit la cer cuvântul Meu, și tu ai crezut, și apoi te-ai născut din cer prin cuvânt, și te-ai făcut om al lui Dumnezeu și te-ai smuls din amorțire și te-ai lăsat spre înviere, și fericiți vor fi cei ce au avut și vor avea parte de învierea cea dintâi, că moartea a doua nu mai are putere peste ei. Te-am născut din mijlocul morții veacului, în mijlocul morții veacului omului, și te-am numit poporul Meu, Israele, și te-am numit fiul Meu născut din cer, și pic cu pic stârpesc din jurul tău veacul care te-a ținut în moarte, că pe tine din moartea cea dintâi te-am luat și te-am întocmit fiu născut de sus, din moartea aceea pe care omul o numește viață. Stau cu tine în mijlocul morții veacului omului și pic cu pic stârpesc din jurul tău știința care vine de la om, și fac raiul iar, așa cum l-am făcut la început, dar lucrez prin tine în mijlocul iadului de pe pământ, în mijlocul fiarelor de pe pământ, că și Eu, tată, am venit pe pământ și am stat treizeci și trei de ani în mijlocul științei omului și al lucrului ei. Iar tu să ai răbdare mare, căci răbdarea Mea nu s-a terminat când am trecut în cele ce nu se văd, ci am mers cu răbdarea înainte prin cei ce au fost născuți din cer, prin cei ce sunt născuți din cer.

Ce se întâmpla, Israele, dacă Eu nu treceam în cele nevăzute? Tu nu știi ce se întâmpla dacă Eu nu M-aș fi acoperit cu cele ce se văd. Stau acoperit cu cele ce se văd, ca să ai tu loc în timp. Eu n-am plecat niciodată de lângă ai Mei, dar M-am ascuns în ei, și de aceea am spus Eu că omul Mă caută și nu Mă mai găsește, că Eu sunt acoperit.

Omul nu Mă poate găsi decât în el. Cum Mă poate găsi omul în el? Prin asemănarea lui cu Mine, întru ascultare de Tatăl.

Vreau să Mă arăt omului în tine, fiule din Israel, și de aceea am zis să te lași să fii după chipul și asemănarea Mea și la chip, și la duh, și la lucrare, căci împărăția Mea ești tu, omule al Meu întru care Eu Mă odihnesc în vremea aceasta. O, fiule, fiule, știi tu că niciodată nu M-am odihnit în om ca acum? Acum, iată, încap și cu odihna, și cu lucrarea Mea în om, și lucrez de pe tron peste pământ, că tu ești tronul Meu de înviere și de judecată, Israele, copilul Meu. Dacă ești înconjurat de veacul științei omului, de cele ale științei omului, nu te îndoi, dar nici nu te bucura, căci tu ai de lucrat cu Mine, și vom desființa prin ascultare de Tatăl toată deșertăciunea care vine de la om și de la aur, fiule. Omul pentru aur face știință și o dă pe aur, ca să aibă aur omul, iar aurul este un dumnezeu mincinos chiar dacă strălucește. Omul trebuia să lucreze ce i-a dat Dumnezeu să lucreze, și nimic altceva nu trebuia să facă, dar dacă a făcut, Eu lucrez cu tine ca să ajut pe om să capete înapoi slava pe care a pierdut-o. Știința era a lui Dumnezeu, și omul n-a ascultat să nu ia din pomul științei, și iată, de atunci omul este al științei, nu al lui Dumnezeu, și nu vrea omul științei să creadă că el nu este omul lui Dumnezeu. Cea mai mare minciună este spusă atunci când omul științei spune că este omul lui Dumnezeu. Sunt mulți între oamenii științei care se roagă lui Dumnezeu să-i ajute în știința lor, să-i ajute să facă așa și așa, dar cine-i aude? De auzit îi aude Dumnezeu, dar auzind nu aude Dumnezeu, căci Dumnezeu nu Se dezbină pe Sine.

O, Israele, mare și grea este, tată, lucrarea de răscumpărare a omului pe care l-am pierdut la început. Greu am mai lucrat și atunci cu Israel, și nu M-am ales decât cu Avraam și cu făgăduința făcută peste el, și care Mă frământ și Mă zbat alături de tine, Israele de azi, s-o săvârșesc cu bine și cu pace, tată, și cu înviere. Numai cu Avraam M-am ales din toată truda Mea; cu el și cu cel care seamănă cu el în lucrare, căci Avraam a fugit din mijlocul amestecării limbilor și a stat cu Mine în lucru, și tot așa vreau să fac și cu tine, fiule al lui Avraam, fiule născut din cuvântul Meu. Să fugi, fiule, și să fugi bine dacă fugi, să fugi de turnul Babel, să fugi, că turnul acesta va avea prăbușire mare de tot. Să fugi, Israele, de acest turn care se numește Babel, adică Babilon. Fugi, tată, din mâna omului care te ține în mâna lui. Fugi, fiule, că-ți dau putere, și ți-am dat putere să te smulgi. Când erai rob, nu te puteai smulge, și te chema forțat la școala lui, și ai auzit numai minciuni de la el, dar acum ești liber, și vino la Mine și la școala Mea, că avem mare lucrare de lucrat. Am de împlinit cu tine Scriptura care spune că știința se va sfârși, că darul limbilor va avea capăt, că omul înțelept și cărturar nu va mai fi găsit pe nicăieri, și se va auzi glasul Meu care va grăi: *«O, deșertăciune a deșertăciunilor, care ai gonit șapte veacuri ca să prinzi vânt și ai prins furtună, și furtuna te-a șters de pe pământ!».*

Fiule, ce ai învățat tu la școala cea care vine de la om? Te întreb pământește, tată. Ai învățat fizica și chimia și matematica și biologia și botanica și agricultura. Așa scria pe cartea pe care tu învățai, așa cum pe cartea Mea scrie Scriptură, scrie Cuvântul lui Dumnezeu. Oare, ție, poporul Meu, îți trebuiau aceste cărți? Și dacă îți trebuiau, pentru ce îți trebuiau, tată? Omul de ce învață aceste cărți? Învață ca să zidească la veacul acesta omenesc, de aceea învață. Învață omul ca să clădească ceea ce se va dărâma. Vezi tu de ce învață și de ce clădește omul veacului acesta, omul cel fără Dumnezeu? Vezi tu ce scrie pe cărțile scrise de om? Scrie deșertăciune, nu scrie Dumnezeu. O, dacă ar fi de la Dumnezeu cărțile acestei învățături, ar scrie pe ele numele Meu și nu alt fel de nume.

Omul de știință a scormonit cu mintea lui și s-a băgat în tainele facerii, așa cum s-a băgat Adam să mănânce de unde nu trebuia să mănânce. Omul a scormonit cu mintea lui și apoi a zis că e deștept, și și-a făcut cărți și le-a dat nume de om, și a scris pe ele fizică și chimie și biologie și filozofie, dar pe niciuna din cărțile omului nu scrie neascultare, nu scrie

moarte, nu scrie deşertăciune. Cei mai deştepţi oameni au fost cei care s-au făcut creştini, cei care au lepădat toată ştiinţa pământească şi s-au întors la Dumnezeu ca să fie răscumpăraţi de viaţă şi de ascultarea de Dumnezeu. Dar e mare lucru să fie omul creştin, adică Hristos, adică om în care stă ascuns Hristos. Omul creştin trebuie să fie ca Hristos în purtare şi în lucrare şi la vedere, ca să poată Hristos să-l ia şi să-l facă ucenic lucrător, adică Hristos lucrător pe pământ între oameni. Creştinul care nu lucrează cum trebuie asemănarea lui Hristos în el, acela este în căutarea lui Hristos, dar creştinul care este creştin adevărat, acela Îl găseşte pe Hristos înăuntrul său, după cum este scris: *«Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru»*.

Vreau să fac din aur pâine de la Dumnezeu, ca să înţeleagă omul ce este bine de făcut. Israele, Israele, veacul omului e veacul aurului, e veacul lăcomiei, tată. Dacă omul nu ar avea duhul lăcomiei peste el, n-ar munci omul atât de mult ca să-şi agonisească deşertăciunea şi nume mare peste deşertăciunea lucrată de el. Nimic nu cunoaşte omul după ce atât de mult a scormonit şi a învăţat. Nimic nu-l ajută pe om învăţătura lui, şi vreau să scriu sfârşit peste ştiinţa omului, şi vreau cu tine să lucrez şi cu ştiinţa Mea în tine, cu cea dată de Mine, nu luată de tine, Israele român, poporul Meu prin care Îmi anunţ împărăţia. Voi nimici tot ce a făcut omul, şi va rămâne tot ce a făcut Dumnezeu. Voi coborî pe Duhul Sfânt, şi cu acest foc voi preface în cenuşă toată ştiinţa omului şi toată facerea care vine de la ştiinţa omului.

Fiule care ai pe Dumnezeu, să înveţi carte de la Mine, tată, şi să te faci iscusit prin ascultarea cuvântului Meu, că Eu mereu voi cuvânta peste tine, fiindcă Eu sunt fără de sfârşit. În cartea care iese de la om scrie să faci păcat chiar dacă nu se vede bine ce scrie. Scrie că păcatul e viaţă, aşa scrie, tată. Scrie că dacă nu păcătuieşti te îmbolnăveşti. Să ştii şi să crezi că aşa scrie, tată. Aud oameni pe pământ care se învaţă unul pe altul să facă păcat ca să nu mai fie bolnav. O, copilul Meu, tu nu ştii, tată, de ce s-au plămădit cărţile pe care le învaţă omul de la om. O, ce lucrare a fost aceasta! Ce minciună mincinoasă a fost cartea omului! Omul ispititor te-a învăţat să crezi în cele ce el a ispitit, şi te-a învăţat să ştii şi tu lecţia ispitirii de Dumnezeu. Eu i-am spus duhului acesta: *«Înapoia Mea, satano, şi să nu ispiteşti!»*. Dar când duhul acesta a venit la tine, omule, ca să ţi se pună la picioare, tu nu i-ai spus *„Înapoia mea, satano!"*. De unde, că omul l-a învăţat pe de rost şi i-a stat supus şi a învăţat de la el, şi omul zice că păcatul este viaţă, şi nu mai zice omul că e păcătos. Când l-am întrebat Eu pe Adam: *«Unde eşti, Adame?»*, Adam Mi-a răspuns: *«M-am ascuns, Doamne. Am păcătuit şi m-am temut apoi de Tine şi m-am ascuns»*, dar omul cel de azi nu se mai lasă nici căutat, nici strigat, că Eu mereu strig şi spun: *«Omule, unde eşti?»*, dar omul nu mai răspunde nici cât a răspuns Adam, care a spus că a păcătuit şi că s-a ascuns de teama de Dumnezeu.

Omule, omule al veacului, tu nu mai ştii că păcatul e păcat, nu mai ştii ce este păcatul. O, nu mai ştii, căci din păcat eşti făcut, şi nu mai ştii ce nu este păcatul. Tu ştii numai păcatul şi atât, şi altceva nu mai ştii. O, şi ai să ştii, şi n-ai să zici că nu ştii. Ai să ştii că Eu sunt Dumnezeu, şi că ai auzit de la Dumnezeu şi n-ai vrut să-L crezi. Tu eşti învăţat să crezi altfel în Dumnezeu, că aşa te-au învăţat învăţătorii tăi.

Omule, am să te găsesc, să ştii că te voi găsi, şi iată, am venit la tine şi ţi-am spus că este Dumnezeu şi că vine la tine. Te vei întâlni cu Mine, omule, şi îţi voi arăta mormanele deşertăciunii tale şi îţi voi spune că ai fost mincinos şi deştept la minciună, şi am să-ţi arăt slava lui Dumnezeu şi ai să vezi ce a fost adevărul, că Eu am în mijlocul oamenilor, am fii născuţi de sus, care au stat în mijlocul oamenilor cu Mine, şi Mă voi lăsa văzut lângă cei de un chip şi de o asemănare cu Mine, iar duhul îngâmfării se va face cenuşă. Amin.

Israele, Israele, preaiubitul Meu popor, a venit vremea să-ţi înţelegi lucrarea pe care o ai tu de lucrat cu Mine, tată. Vezi tu, măi fiule, că Eu am dreptate când îţi spun că avem de lucrat cer nou şi pământ nou? Trebuie, fiule, să le facem iar pe toate, că omul veacului acesta a lucrat şapte veacuri numai minciună, tată. Vezi tu de ce plângeam Eu şi te rugam şi îţi spuneam: *«Israele, Israele, nu mai citi ziare şi cărţi lumeşti, şi citeşte Scriptura, fiule!»*? Îţi spuneam în mare şoaptă, fiule strâmtorat, că erau numai lupi în jurul tău şi în tine. Dar acum când nu ne mai temem de lupi, îţi spun cu glas puternic: Israele, Israele, citeşte, fiule, Scriptura, că scriu în ea mereu, ca să ai ce să citeşti, ca să ai ce să mănânci, că a venit vremea să mănânci, măi fiule, şi să te îngraşi, ca să ai putere mare, tată.

O, ce milă am făcut Eu cu tine, copile născut prin lucrarea Mea de înviere! Te-am luat, tată, dintre oamenii veacului acesta şi te-am născut, şi printre morţi te-am născut, şi te-am crescut cu greu până azi, şi azi îţi spun să fii mare, după cât de mare este lucrarea Mea de azi, lucrarea de nimicire a deşertăciunii ştiinţei care vine de la om. Ţi-am adus să ai tu de la Mine şi să nu mai iei nimic de la om, şi să te hrăneşti frate pe frate cu mană cerească şi să crezi ce-ţi spun, că iată ce-ţi spun: vine vremea, şi a şi venit, când vei mânca numai cuvântul lui Dumnezeu şi atât. Şi cum va fi, oare? Aşa va fi, şi va trebui atunci să faci şi tu ce am făcut Eu când nu aveam ce mânca, Eu şi cu cei ce se ţineau după Mine. Eu trebuie să fiu în tine, Israele, în tine, copile din Israel, şi din tine să rostesc cuvânt, şi să pun masă prin cuvânt, şi să fac din nimic peşte şi pâine şi vin, apă şi răcoare şi vindecare, lapte şi miere, cer şi pământ, înviere şi viaţă fără de sfârşit.

Eu cu cei ce au plecat după moarte, cu cei ce pleacă după moarte şi după urâciunea păcatului, cu aceia nu mai vorbesc de-acum, că am făcut pas nou, şi trecere peste Iordan am făcut, şi cine n-a trecut, n-a trecut. Eu merg înainte şi binecuvintez pe Israel cel ce a trecut şi îl învăţ învierea şi lucrarea învierii. Dar iată, mai spun ceva: Israele, nu te teme de lupii care mai sunt pe lângă tine. Tu fă-ţi lucrarea ta pe care o ai de la Mine, că lupul are după el cursa în care va fi prins, şi va muri de foame pe cale. Lupului nu-i place de Mine, şi de la Mine nu mănâncă, fiindcă lupul nu ştie să mănânce ca Mine. El ştie ca el, şi va muri de foame lupul cel rămas flămând. Hrana Mea se prinde numai de fii, nu şi de lupi, şi lupul va urla de foame, şi cursa îl va prinde cu foame, şi Israel va scăpa de lucrarea lupului. Lupul merge până unde se poate merge, şi apoi nu mai trece înainte.

Israele, te-am binecuvântat, tată, şi nu te teme de nimic, dar teme-te de Dumnezeu, căci fericit este cel ce se teme de Dumnezeu, că acela ia învăţătură de la Dumnezeu şi îşi lucrează salvare. Eu am rostit cuvânt şi am făgăduit că se va ridica dintre morţi un popor mare şi va sta la nunta ta cu Mine întru bucurie şi va vedea pe Dumnezeu. Toate cuvintele acestei cărţi trebuie să înveţi să le vezi împlinirea, căci toate vin spre împlinire. Cine stă după perdea ca să vadă dacă se împlineşte cuvântul acestei lucrări şi apoi să vină, acela niciodată nu se va mai bucura, că acela a ispitit pe Dumnezeu, acela a pipăit pe Dumnezeu ca să vadă dacă este sau dacă nu este Dumnezeu. Cine a împlinit pe jumătate şi nu întreg

cuvântul Meu, acela va ofta adânc şi va sta oftând şi nu bucurându-se înaintea Mea.

Poporul Meu, să ştii, tată, că azi se cere să lucrezi bine şi nu oricum. Să ştii, fiule, că azi îţi trebuie iubire mare, ca să-L ai pe Dumnezeu în tine şi să fii îmbrăcat cu Dumnezeu, că vine vremea să-ţi pun masă prin cuvânt, că pe pământul omului nu va mai fi de mâncare. Vine vremea să faci ce a făcut Ilie din făina şi untdelemnul văduvei, şi vei fi bogat în untdelemn şi în pâine, căci lumea va intra la plata deşertăciunii, şi apoi va creşte pe pământ grâu ceresc şi sfânt, grâu sfânt pe pământ sfânt. Îngrămădeşte-te, Israele, dă năvală, tată, spre pământul acela sfânt care va rămâne înaintea Mea cu cerul cel nou deasupra sa şi cu slava Mea întru lumină de şapte ori mai luminoasă ca acum. Tată, Eu nu-ţi spun poveşti, să nu crezi că-ţi înşir basme, fiule. Avem de răscumpărat pământul şi pe morţii din el, şi toate acestea vor fi lucrate prin cuvânt, ca la început. La început le-am făcut pe toate prin cuvânt, şi la sfârşit este tot aşa, dar la sfârşit va vedea omul toată slava lui Dumnezeu, iar omul cel ce s-a născut din Mine va fi mai presus de orice iubire în mâna Mea şi va juca în mâna Mea, căci mâna Mea va fi leagăn de iubire veşnică pentru omul cel de la sfârşit care a ascultat de cuvântul Meu, de s-a făcut om nou, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. În omul Meu cel de la sfârşit se va odihni toată slava Mea, şi slava aceasta va fi văzută de omul cel fără iubire de Dumnezeu.

Eu te îndumnezeiesc, copilul Meu iubit, copilul Meu de azi, numai să vrei, tată, că Eu te vreau pentru cer de bunăvoia ta. Tu Îmi vei spune că vrei, iar Eu îţi spun să te aşezi la învăţat, fiule, ca să înveţi cum se vrea, să înveţi cum să fii ca să vrei. Tu nu trebuie să-Mi spui că vrei. Tu trebuie să fii, nu să vrei. Una e să vrei, şi alta e să fii. Poporul Meu, să nu mai ai nimic în afară de Mine, dar trebuie să vrei, şi trebuie să înveţi să Mă ai pe Mine. Învaţă, tată, aşa cum au învăţat fiii grădinii Mele, care stau întru iubire şi care se iubesc unii pe alţii aşa cum Eu am poruncit şi nu altfel.

O, fiilor din grădiniţa Mea, voi, tată, numai pe Mine să Mă ascultaţi, şi aşa să învăţaţi tot poporul. Poporul să înveţe să nu asculte de voi, ci să asculte de Mine şi de trimiterea Mea spre ei, că Eu am cuvântul Meu în mijlocul poporului Meu, şi cuvântul Meu e al Meu. Învăţaţi să staţi mai bine decât oricând înaintea Mea, şi păstraţi, fiilor, legile sfinţeniei acestui aşezământ, şi staţi bine de veghe, căci muntele acesta este munte sfânt. Grădiniţa aceasta este unealtă vie şi sfinţită. Învăţaţi poporul să nu hulească nici cât un vârf de ac muntele Meu cel sfânt, şi să-şi pregătească hăinuţa şi să-şi ţească şi să-şi coasă singuri cămăşuţa slavei pentru ziua în care cerul şi pământul se vor săruta întru întâmpinare nouă, aşteptată de şapte veacuri, fiilor. Învăţaţi poporul să aibă trup şi suflet şi duh nou, precum în cer, tată.

Vino, poporul Meu, la lecţia cea dulce de cer nou şi de pământ nou, a cărei cărare este dreptatea şi pacea! Vino, Ierusalime, vino! Vino, tată, că tu eşti iubirea Mea din urmă! Vino, Ierusalime român, că te-am numit mireasa Mea! Vino, iubito, vino, mireasa Mea, că Domnul tău te iubeşte cu iubire mare! Voi binecuvânta toate întâlnirile Mele cu tine, numai să vrei să vii la lecţia de fiu al slavei care vine văzându-se venind. Nu numai Eu să te chem să vii, şi să te văd şi pe tine că Mă chemi să vin, că vin din cer la tine, Ierusalime care te aduni la masa harului Meu prin cuvânt. Să te văd venind, şi Eu Îmi voi anunţa venirea şi voi binecuvânta cortul Meu deasupra ta, ca să te umbrească, şi Eu să stau cu tine cuvântând în mijlocul tău. Vino şi tu, că şi Eu vin, dar să nu spui că te stingheresc, şi să vii dorindu-Mă şi dând orice să vii, că Eu te hrănesc şi te adăp şi binecuvintez popasul Meu cu tine şi popasul tău cu Mine între cer şi pământ.

Binecuvântat să fii, Israele. Eu, Domnul, îţi mulţumesc pentru truda ta, şi vino, tată, că Mi-e dor de tine! Vino la fântână, vino şi dă-Mi să beau, că şi Eu îţi dau. Să ne astâmpărăm setea unul la altul şi să trăim iubirea lui Dumnezeu şi să scoatem din fântână şi să bem, că voi face din tine fântână de miere, şi te vei împărţi şi vei fi ca mierea, Ierusalime, căci Eu întru tine binevoiesc. Luminează-te şi vino, căci cărarea Mea vine spre tine.

Pace ţie de la Mirele tău, Ierusalime, mireasa Mea! Amin, amin, amin.

21 mai/3 iunie 1995

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Ucenicii de azi, ca şi cei de atunci sunt numiţi „sectă". Lepădarea de credinţă este lepădarea de cuvântul care vine cu norii. Biserica-mamă a luminat peste fiii ei şi a murit pentru fii. Tatăl şi Fiul în sfat, îndureraţi.

Pacea şi linişţea Duhului Sfânt stă deasupra ta ca să se aşeze peste tine, Ierusalime, poporul Meu iubit. Vin la tine să te mângâi cu Duhul Sfânt Mângâietorul, căci aşa Se numeşte El, tată; Duhul Sfânt Se numeşte Mângâietorul. Amin.

Pace şi mângâiere în zi de Duh Sfânt peste ieslea Mea în care-Mi aştern cuvântul ca să fie în carte, căci orice cuvânt rostit îşi începe împlinirea sa.

O, poporul Meu iubit, s-a ridicat de la apus o ploaie cu piatră ca să bată peste via Mea. Tu eşti via Mea, şi Eu sunt vierul şi păzesc via Mea şi Mă rog Tatălui pentru ea, şi deasupra ei stau şi conduc norii cei negri să se îndrepte în pustiu, unde om de al Meu nu locuieşte. Eu sunt Cel ce poruncesc furtunii şi grindinii să se depărteze de deasupra viei Mele, căci via Mea este via Mea. Amin.

Fiilor, fiilor, să fiţi cuminţi şi credincioşi, tată, şi să staţi înaintea Mea cu credinţă mare şi cu nădejde tare, căci cartea Mea, care este focul cel ieşit din mijlocul poporului Meu, a început să ardă, tată, în părţi, dar în acest foc nu poate nimeni sufla ca să-l stingă, fiindcă această carte este Duhul Sfânt.

S-a stârnit dinspre apus o ploaie cu piatră ca să bată via Mea, dar Eu, Domnul, rostesc cuvânt şi zic: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, să fie linişte şi pace şi mângâiere şi Duh Sfânt peste via Mea, iar ploaia cea cu piatră să se întoarcă la locul de unde a ieşit. Amin.

Poporul Meu, poporul Meu, scoate cartea şi caută bine în ea, că Eu prin Duhul Meu Cel Sfânt ţi-am spus că va veni o vreme când vor veni peste tine zvonuri că tu nu eşti bun, că tu nu eşti poporul Meu. Şi iată, a venit vremea aceea, tată, dar Eu îţi spun că tu eşti poporul Meu şi via Mea cea nouă. Via lumii e via lumii, şi a făcut aguridă via lumii, aguridă în loc de struguri, dar via Mea este udată şi îngrijită de Mine, şi are struguri şi vin nou. Poporul Meu, să nu ieşi, tată, din vie, că de jur împrejur trece ploaie cu piatră peste via lumii şi peste păstorii viei lumii. Stai sub cortul Duhului Sfânt, sub ploaia Duhului Sfânt. O, via Mea, stai pe masa Mea, că lungă trudă am dus ca să te am pe masa Mea. Vin zvonuri peste tine din lume că tu nu eşti vie de soi şi nu eşti bună. O, închide uşa şi stai cu urechile înfundate la şoaptele cele făcătoare de rău şi

de întristare. Nu te întrista, via Mea, nu te lua după cei străini care te duşmănesc pe tine. Ia-te după cuvântul Meu şi nu ieşi de sub cortul Meu, că sunt deasupra ta ca să te ocrotesc şi să te mângâi şi să poruncesc grindinii de la apus să se ducă în locuri neumblate, unde om de al Meu nu locuieşte. Vrăjmaşul tău nu va spune niciodată că tu eşti poporul Duhului Sfânt, şi iată, Israele nou, îţi pune nume de păcat vrăjmaşul Meu şi al tău. Cine, tată, îţi pune nume de păcat? Cine, poporul Meu? Să nu te temi, Israele, de aceste şoapte, că ele se vor pierde în întuneric, iar tu vei sta în lumina Mea. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Ierusalime nou şi iubit de Dumnezeu, şi să nu aştepţi iubire şi mângâiere şi laudă de pe pământul cel străin de pace. Tu să-ţi păstrezi lucrarea păcii Mele, că de aceea îţi spun mereu *„Pace ţie!“.* Pace ţie în vremea când vrăjmaşii lucrării Mele se războiesc împotriva ta! Dar Eu stau în faţa ta şi întorc această vrăjmăşie la locul de unde se naşte ea. De unde, fiilor, se naşte vrăjmăşia şi răzvrătirea? Din necredinţă, din neascultare, din desfrânare, din îngâmfare şi din lipsă de iubire, tată. O, poporul Meu iubit, cobor să pun peste tine lucrare de iubire, ca să-L iubeşti pe Dumnezeu în vremea cea rea care te înconjoară de peste tot, că Eu poruncesc grindinii să ocolească via Mea, şi ea să stea la copt, şi să stea pe masa Mea.

Eu rostesc lucrare de Duh Sfânt peste tine, Israele nou, Israele român. Binecuvântat să fii, cu paza şi cu ocrotirea şi cu mângâierea şi cu strălucirea Duhului Sfânt. Binecuvântat să fii, poporul Meu, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Să nu te superi, tată, pe cel ce-l vezi că aruncă cu pietre în tine, căci pietrele din mâna lui nu le-a luat cu inima lui. Iată, a venit vremea să-l vezi pe cel ce este numit martorul Meu în mijlocul bisericii lumii că dă cu pietre în tine. Nu te supăra pe el, nu te supăra pe nimeni, tată. Era scris în cartea Mea de azi şi trebuia să se vadă împlinit acest cuvânt. Este scris în carte că *«păstorii de azi vor face dosare şi vor duce în judecată oiţele Mele cele bune zicându-le* „sectă rea“*».* Nu te nedumeri dacă chiar prin mânuţa şi prin guriţa aceluiaşi martor se rostesc aceste cuvinte spuse de Mine din vreme, că Eu am spus să te ridici şi să spui: *„Înapoia mea, satano, căci aceste cuvinte sunt satane!“.* Tu eşti poporul Meu, nu eşti sectă, iar aceste cuvinte sunt satane, şi tu să spui: *„Înapoia mea, satano!“.* Aşa să spui acestor vorbe lumeşti, şi să nu faci altfel ca să te descurajezi pe drumul tău cu Mine.

Israele, Israele, pe cel ce era cu Mine şi nu mai este acum, cel ce este rob, acela nu este liber, acela trebuie să asculte de stăpânul care îl robeşte, şi nu poate acela să lucreze lucrarea Mea, şi va putea el lucra lucrarea Mea din nou când nu va mai avea acest stăpân, căci stăpânul necredincios nu va mai fi stăpân, iar slugile îşi vor căpăta libertatea. Roagă-te pentru acest fiu care are acum pumnul plin de pietre şi dă în tine, dar el trebuie să asculte de stăpânul căruia îi este rob. Pietrele acestea nu te vor lovi pe tine, şi să te uiţi bine unde îşi vor avea ţinta. Iar pentru martorul Meu cel care M-a mărturisit odată şi acum nu Mă mai mărturiseşte, roagă-te pentru acest martor şi iartă-l, că Eu vreau să-l iert, şi aşa să vrei şi tu, Israele. Cei ce l-au scos pe el de la Mine, aceia se tem să ia piatra şi să dea, şi îl împing pe acesta să facă această urâciune, dar tu iartă-l, tată, pe cel robit care nu-şi are voia sa. Să audă cerul rugăciune din guriţa ta, fiule din Israel, că vine clipa când vei vedea biruinţă mare, lucrată cu răbdare şi cu iubire, tată. Să răbdăm şi să iubim şi să iertăm pe pământ, ca să fie tot aşa şi în cer. Să nu legi pe cel ce aruncă azi în tine cu pietre, că acelea sunt florile tale, Israele, fiindcă Eu voi face din pietre fii, şi flori pentru fii. Piatra aruncată niciodată nu rămâne piatră, niciodată, Israele scump şi iubit. Piatra este floare, şi Eu ţi-am făgăduit să-ţi pregătesc podoabă scumpă, fiule. Cei ce sunt veniţi de pe pământ la cer şi care au suferit pietre şi batjocuri şi lovituri, aceia sunt acum fii ai slavei, şi sunt cu braţele pline de flori şi de slavă. Eu lucrez să-ţi pregătesc cunună mare, dar cununa pentru cer nu se lucrează din slavă deşartă, şi se lucrează din umilinţă şi din răbdare şi din iubire, tată. Nu te supăra pe martorul Meu care aruncă în tine ca un rob. Tu eşti liber şi te poţi feri. Ascunde-te sub aripa Mea, poporul Meu, că Eu te acopăr aşa cum îşi acoperă cloşca puii sub aripi când vine furtuna şi ploaia şi grindina.

Măi fiilor, Eu am adunat vreme de patruzeci de ani numai vreascuri uscate, tată. Le-am adunat mereu şi v-am spus mereu când le adunam, şi am făcut o grămadă mare de vreascuri, ca să le osândesc apoi prin foc. În grămada asta de vreascuri stau ascunşi şerpi şi aspide, şi dacă Eu am dat acum foc la vreascuri ca să ardă şi să facă dogoare în jur, iată, şerpii şi aspidele ţipă, tată, prin foc când îşi văd culcuşul ameninţat de foc. Cum vine aceasta, fiilor? Iată, Eu vreme de patruzeci de ani am adunat mărturia păcatelor lumii şi ale păstorilor lumii şi le-am strâns grămadă, aşa cum am făcut mereu, mereu peste vreme. Uitaţi-vă în proorocii Scripturii, ca să vedeţi că tot aşa am lucrat şi până acum. Scris este că fărădelegii i se dă foc ca să ardă, şi ca să fie pământul înnoit prin curăţirea fărădelegii de pe el. Aşa am făcut şi în vremea ta cu Mine, Israele român, şi te-am pus pe tine străjer în vremea ta cu Mine, ca să stai lângă grămada Mea de mărturii.

Omul fărădelegii zice că tu eşti duh rău. Să nu te iei după omul care iubeşte păcatul şi despărţirea de poruncile sfinte, după omul care te porecleşte pe tine, poporul Meu ales prin har. Cine te face pe tine *„sectă“,* acela are dreptate în felul lui, şi tu să nu te superi, tată. El are dreptate. Tot aşa erau numiţi şi apostolii Mei, tot sectă, şi i se zicea *„secta Nazarineanului“.* Tu eşti o sectă în sânul bisericii de azi, aşa cum ucenicii Mei erau sectă în sânul bisericii de atunci. Eu iar vă spun vouă, fiilor, şi vă vorbesc pământeşte: biserica cea care este oficială pe pământ, aceea este a cezarului şi a lumii şi a gustului omului, iar cei din biserică aleşi de Mine prin sfinţenie şi prin iubire şi prin despărţire de duhul lumii din biserică, aceia sunt numiţi *„sectă“,* că asta înseamnă *„sectă“,* fiilor, asta înseamnă în limbă pământească. Cel care îţi pune ţie nume de *„sectă“* în limbă pământească, acela are dreptate, tată. Cine se deosebeşte şi se trage deoparte ca să fie credincios crezului cel sfânt al bisericii şi lui Dumnezeu, acela este numit *„sectă“* după limba cea de pe pământ, iar după limba cea din cer se numeşte alegere, se numeşte popor ales, aşa cum Eu am ales pe cei din Israel pe care i-am făcut ucenicii sfinţeniei şi ai cuvântului Meu cu care venisem din cer să-i trezesc pe cei ce dorm. Aşa şi acum am făcut. Am coborât din cer cuvânt de trezire şi de înviere şi de curăţire, iar cei ce au dormit nu au auzit. Dar tu, poporul Meu, ai auzit şi te-ai sculat şi ai stat înaintea Mea şi te-ai deosebit de cei mulţi care dorm înaintea Mea, care nu aud aşa cum nici cei de acum două mii de ani nu au avut timp să audă. Şi dacă cei ce s-au trezit au ascultat apoi de Mine, au fost numiţi *„sectă“* în Israel, iar pe Mine M-au numit *„învăţătorul sectei“.*

Eu ţi-am spus ţie, Israele ales, că tot ce vine cu rău înspre tine se face cărare de slavă pentru tine. Nici un rău care bate înspre tine nu aduce rău peste tine, dar stai, tată, sub cortul Meu, că întăresc acest cuvânt şi spun: Israele, Israele, să nu ieşi, tată, din lucrarea Mea. Lasă să râdă toată lumea de tine, las-o să te poreclească, las-o să te înjosească, dar nu te speria, nu te ofili, şi să fii mândru de Mine că sunt cu tine, po-

porul Meu. Nici un vrăjmaş nu poate lucra împotriva ta. Vrăjmaşul este o sculă care lucrează ce nu ştie, căci el lucrează la plata bucuriei celui vrăjmăşit de el. Eu aşa am spus: *«Cine-şi capătă lauri pentru pământ şi pentru trup, acela găseşte osândă după ce termină de lucrat, dar cine îndură durere şi umilinţă şi dispreţ, acela sfârşeşte cu plata răbdării, şi răbdarea are altă plată».* Răbdarea, fiilor, are o aşteptare, nu o alergare după vânt. Ea are o lucrare minunată şi slăvită, pe care numai robii lui Dumnezeu cei adevăraţi o pot gusta şi avea ca plată pe pământ şi în cer. Răbdarea este începutul răsplăţii ei. Răbdarea este fructul ei încă din vremea lucrului ei. Răbdarea este dulce, fiilor, şi este cunună de slavă, iar Eu, Domnul, de şapte veacuri stau sub această cunună. E rău de omul care nu are răbdare, care nu are această cunună pe creştetul său.

Fiilor, fiilor, mânia este de la diavolul, tată. Cei ce s-au mâniat pe tine acum, cei ce dau cu pietre în tine acum, cei ce te poreclesc pe tine, aceia sunt oameni mânioşi, şi mânia este unealta diavolului, iar de diavolul să nu te temi, căci armele lui sunt putrede, tată. Tu, Israele, să nu te mânii pe nimeni. Tu să rabzi, că mare este această cunună. Tu să te rogi, aşa cum M-am rugat Eu pentru cei ce s-au mâniat pe Mine. Cei ce se mânie pe tine, Eu îi aştept să se întoarcă spre pocăinţă. Eu nu-i pedepsesc, că îi pedepseşte cuvântul cel proorocesc dacă nu se întorc spre pocăinţă. Dacă Eu am spus omului să nu ia numele Domnului în deşert, şi omul nu ascultă, Eu nu-l pedepsesc, dar îl pedepseşte cuvântul care spune: *«Să nu iei numele Domnului în deşert».* Aşa şi azi, cartea Mea stă la judecată cu cei ce nu se întorc, ca să facă dreptate şi pace între cer şi pământ.

Israele, martorul Meu, popor al Duhului Sfânt, Mă doare, tată, când omul cel mânios pe tine te numeşte pe tine popor împotriva Mea şi a Duhului Sfânt. Mă doare şi oftez din greu, dar răbdarea Mă ţine blând. Aşa am păţit şi acum două mii de ani. În ziua când am coborât pe Duhul Sfânt, Cel făgăduit ucenicilor Mei, tot aşa de răi erau iudeii şi atunci, tot ca azi erau oamenii bisericii, tot aşa mânioşi erau pe Mine cei ce erau stăpâni pe pământ. Ucenicii Mei erau în aşteptarea făgăduinţei Duhului Sfânt, şi erau fricoşi, bieţii de ei, şi se adunau grămadă ca să-şi ţină nădejdea şi pacea, iar Eu i-am slăvit înaintea mulţimilor şi am slobozit coborârea Duhului Sfânt în Ierusalim, aşa cum am făgăduit. Ucenicii Mei stăteau strânşi grămadă într-un foişor, căci se temeau de iudeii care se războiseră cu Mine şi cu ei, dar am coborât focul Duhului Sfânt, şi ucenicii Mei împărţeau această limbă la toţi cei ce erau adunaţi în ziua aceea de Rusalii la Ierusalim. Şi iată, Israele de azi, iată, tată, şi azi focul Duhului Sfânt a început să vorbească pe pământ, şi încurcă limbile şi descurcă limbile şi face de ruşine toată deşertăciunea, şi deşertăciunea strigă la voi că sunteţi nebuni, dar nu voi sunteţi nebunii, ci acei ce nu înţeleg nimic din vorbirea Duhului Sfânt. Iar cel ce este neştiutor sau slab, acela se vădeşte acum, căci Eu vorbesc în limba bisericii Mele cereşti, fiindcă Eu din cer sunt, şi am dat judecata sfinţilor care se uită ce este pe pământ şi în bisericile de pe pământ, şi sfinţii încep judecata, că a venit vremea dreptăţii.

Fiilor, fiilor, intraţi sub ocrotirea Mea, intraţi sub aripa sfinţilor şi a îngerilor. Nu staţi fără ocrotire, că a venit lepădarea de credinţă. Atât mai este credinţă, la fiii cei din lucrarea Mea. Pe nicăieri nu se mai crede în Dumnezeu. Nimeni nu mai ştie cum se crede în Dumnezeu, şi lepădarea de credinţă se desfăşoară din om în om. Ce înseamnă lepădarea de credinţă? Ce înseamnă, fiilor, această lucrare? Fiilor, fiilor, această lucrare este Domnul Iisus Hristos venit pe pământ în cuvânt, şi S-a făcut cunoscut Domnul Iisus Hristos şi a cuvântat peste pământ, iar oamenii care-L aud zic că Domnul e demonul, şi nimeni nu recunoaşte glasul şi cuvântul lui Dumnezeu, şi lepădarea de credinţă se desfăşoară din stâlp în stâlp începând de la stâlpi. Stâlpii sunt oamenii bisericii, că la ei M-am dus mai întâi cu cuvântul şi atunci şi acum, şi numai apoi M-am îndreptat spre neamurile pământului şi atunci şi acum, iar de la stâlpi se desfăşoară lepădarea de Dumnezeu din om în om. Te pune omul bisericii să te lepezi de Hristos, să te lepezi de această lucrare care este Dumnezeu, care se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu. Te pune să faci şi tu ce face el, să minţi şi tu ca el, că el spune că este cu biserica-mamă, cu biserica de răsărit. Auzi tu, fiule, ce spune? Biserica-mamă, biserica de răsărit! O, dacă el era cu biserica-mamă, cu cea de răsărit, mai era el om al fărădelegii, al păcatului, al slavei deşarte? Biserica-mamă este cea care a murit pentru fii. Biserica de răsărit este cea care a luminat peste fii, este cea cu care se făleşte omul bisericii de azi, omul bisericii lumii, care stă cu fărădelegea lui pe scaunul bisericii-mamă. De aceea am venit Eu şi am plâns către tine, Israele, şi ţi-am spus că duşmanul Mi-a luat căsuţa şi Mi-a luat hăinuţa şi M-a furat şi s-a dat drept Dumnezeu, şi Eu nu mai am drept în căsuţa Tatălui Meu, şi duşmanul zice că-Mi slujeşte Mie şi că este al Meu. Este al Meu, dar ca duşman, nu ca prieten; este ca unul care Mi-a luat ce am avut de la Tatăl şi despre care scrie în Scripturi că Mi-a luat via. Dar Eu am luat darul şi harul viei şi le-am dat celor ce Mă iubesc, şi iată, am vie nouă, iar pe lucrătorii viei i-am lăsat în necredinţă şi am pus peste ei cuvântul cel rostit în vremea Mea cu tine, Israele, via Mea cea de la venirea Mea, şi nimeni nu-ţi poate face ţie rău, că tu eşti sub cortul Meu, şi eşti credinţă în Dumnezeu. Te-am aşezat prin cuvânt pe pământ, ca să fii popor al credinţei în Dumnezeu, să fii lumină şi cărare pentru oamenii fără sfinţenie în trup, şi cine se leapădă de tine, acela se leapădă de Mine, şi nimeni nu înţelege Scriptura aceea care spune despre lepădarea de credinţă din vremea de sfârşit.

Iată, rostesc cuvânt, aştern cuvânt în cartea Mea şi spun: am adus pe pământ această lucrare de cuvânt şi am spus să facă omul voia lui Dumnezeu, să creadă omul în Dumnezeu şi să se sfinţească prin cuvântul cel sfânt care îndeamnă pe om spre împărăţia cerurilor, căci iarăşi am venit cuvântând pe pământ. Această lucrare se numeşte Dumnezeu, şi cuvântul lui Dumnezeu, care vine de la Dumnezeu. Acest popor este poporul Cuvântului lui Dumnezeu, şi l-am făcut cunoscut prin lucrarea cuvântului rostit din slavă peste pământ. Cine aude această lucrare de cuvânt, cine aude pe Cel ce grăieşte din ceruri şi se leapădă de acest cuvânt, acela se leapădă de Dumnezeu. Eu am lucrat cuvânt ceresc pe pământ vreme de patruzeci de ani ca să pun omul faţă în faţă cu Mine prin cuvânt şi să-l încerc în credinţă. Iată, fiilor, lepădarea de credinţă este lepădarea de această lucrare dumnezeiască între oameni.

Am spus arhiereului cel martor al lucrării Mele, i-am spus din vreme că dacă va părăsi lucrarea Mea, nu va cunoaşte vremea lepădării de credinţă. I-am spus că vine lepădarea de credinţă peste biserică, şi iată, a venit, şi el nu cunoaşte că a venit, pentru că nu a rămas cu Mine ca să ştie de la Mine. El vrea să fugă, el vrea să spună că nu e adevărat Domnul prin acest cuvânt venit din cer, dar nu are norocul acesta. Pentru el ar pica bine acum să fie mincinoasă lucrarea cuvântului Meu, ar da bine când el ţine cu mâna de coroană ca să nu i-o ia careva de pe creştet. Dar el nu ştie ce înseamnă să ai coroană. Coroană ai tu, poporul Meu. Tu eşti cel încoronat, dar el n-a

vrut să stea sub coroana ta, şi şi-a luat coroană de slavă deşartă, ca şi arhiereii lumii, care se folosesc de numele lui Dumnezeu şi de locurile închinate lui Dumnezeu şi fac fărădelege în loc sfinţit de părinţi şi stau pe pieptul părinţilor, pe pieptul bisericii-mamă, pe pieptul bisericii de răsărit, căci răsărit înseamnă Dumnezeu, înseamnă sfinţenie în trup şi viaţă cerească între oameni.

Cine se mânie pe tine, poporul Meu ales din biserica lumii, acela se mânie pe Dumnezeu. Omul mânios îşi pierde orice înfăţişare. Omul mânios trebuie să se umilească şi să-şi ia înfăţişarea cea de la Duhul Sfânt al blândeţii, al iubirii şi al răbdării dacă vrea să fie om al lui Iisus Hristos.

Roagă-te, Israele tată, roagă-te, fiule Israele, roagă-te pentru arhiereul care are numele scris pe piatra acestei vremi. Roagă-te să scape el de duhul mâniei, căci mânia este de la diavolul, fiule. Să te rogi Tatălui şi să-I spui Tatălui să-l întoarcă pe acest fiu mânios, să-l întoarcă spre poarta dreptăţii, căci poarta care înseamnă mântuire nu se numeşte altceva decât dreptate. Iată, arhiereul care este scris la Mine pe masă cu tine, iată-l, tată, că se ruşinează în faţa lumii cu tine, care eşti poporul Meu. Dacă i-aş fi dat cunună de-a gata, te-ar fi pus în nume de cinste, dar dacă i-am încercat credinţa şi răbdarea, a început să lovească în Mine şi în tine. Dar Eu fără tine nu-l primesc, că nimeni nu l-a forţat să vină la masa aceasta. O, dacă atunci când stătea la masă cu Mine şi cu tine n-am fost sectă, acum ce mai este de spus când el rosteşte peste lucrul Meu *„sectă“*? Lucrul Meu nu este sectă. Lucrul Meu este iubire şi credinţă în sfinţenie, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. Cine a apucat să cunoască şi să creadă apoi în această lucrare, din nou vă spun că pe nici un drum nu-şi mai poate căpăta mântuirea dacă pleacă după Mine pe altă cărare, căci această lucrare va sta înaintea Mea în numele celor şapte veacuri, cât am lucrat Eu, Domnul, peste om. Cine a venit în această lucrare ca să capete altceva în afară de credinţă în Dumnezeu şi de sfinţenie în trup, acela este un om de plâns şi i se va cere socoteală.

Israele, Israele, fii atent cu cei ce se vor uni ca să asculte şi să vină la masa Mea. Veghează bine, fiule lucrător, că se vor îndrepta mulţi spre Mine şi spre tine, dar pe cel pe care-l vei vedea că-şi caută altceva în afară de credinţă în Dumnezeu şi de sfinţenie în trup şi în duh, pe acela ţine-l departe de această adăpătoare care-şi are rădăcina izvorului în cer, în Dumnezeu.

Iată, din nou întăresc cuvântul pe care l-am mai rostit: să nu te uiţi, copilul Meu, în lume, să nu te uiţi, tată, că de aceea eşti numit tu *„sectă“,* de aceea, că te-ai tras din cercul cel mare şi te-ai deosebit cu Dumnezeu şi cu sfinţenia, tată. Fiule, nimeni nu mai este ortodox în afară de Mine şi de tine, Israele, fiule din urmă al lui Avraam. Întăresc cu rugăciunea Mea către Tatăl, întăresc darul Duhului Sfânt peste tine şi zic: Tatăl Meu, Tată al lui Israel, ridic spre Tine mâinile Mele străpunse de cei ce s-au lepădat de Mine, Cel trimis de Tine. Ridic spre Tine această mărturie, aceste mâini găurite de cuie, şi Îţi arăt dragostea Ta şi a Mea pentru cei ce cred în Tine prin Mine. Tatăl Meu, să Ne sculăm în picioare în faţa poporului cel mic şi să stăm în faţa lui Israel şi în spatele lui Israel cel de azi, şi în lături, Tată, şi în sus şi în jos, şi în mijlocul lui Israel să stăm.

Tatăl Meu, păzeşte-l pe Israel cel mic de mânia care vine de la omul cel fără de frică de Dumnezeu. Păzeşte-l de omul cel puternic de pe pământ şi grăbeşte-Te întru Fiul Tău şi întru poporul Tău, care este fiul Tău cel mic, ca să strici puternicia care vine de la om. Tatăl Meu, întăreşte-i pe copiii de azi, că lucrarea de azi e mare, Tatăl Meu. Eu pentru aceştia Mă rog, nu Mă rog pentru lume şi pentru biserica lumii, care se zice că este a Mea şi că este a mamei ei. Mama ei plânge în cer, plânge când vede întinate altarele şi locurile sfinţite de viaţa celor sfinţi care au venit de pe pământ la cer. Biserica-mamă plânge în cer când se uită pe pământ şi vede slujitori ai păcatului care s-au pus slujitori ai lui Dumnezeu. Biserica-mamă se ruşinează cu cei ce au pus mâna pe locurile sfinţite cu sânge de părinţi şi cu jertfă de viaţă sfântă.

O, Tatăl Meu, ce este pe pământ! O, ce este pe pământ şi în biserica lumii, că iată, n-am mai încăput cu cei mici ai Noştri printre trupurile lumii, dar am voit să fie deosebiţi, căci scris este în Scripturi: *«Cu cei fără de lege nu voi sta la masă».* Şi Mi-am făcut masă curată pentru fiii cei mici, vie nouă şi cerească, pâine şi vin nou, precum a fost făgăduinţa rostită în Scripturi pentru vremea aceasta.

Tatăl Meu, se leapădă omul de Tine şi de Mine, că Noi am venit pe pământ cu această lucrare de cuvânt, ca să chemăm omul la răscumpărare din păcat şi din moartea fărădelegii. Nu mai avem nici o moştenire, nici o avere pe pământ. Atât mai avem: acest popor mic şi hulit şi albit prin focul Duhului Sfânt, prin cuvântul Duhului Sfânt. Păzeşte-i pe cei mici şi opreşte grindina, că Eu în numele Tău lucrez peste Israel, Tată.

— O, Fiule scump, Tu eşti în foişor cu ucenicii Tăi cei mici. Sunt mici ucenicii Tăi, tată, dar sunt iubiţi de Mine şi de Tine, Fiule iubit şi scump, că Tu M-ai ascultat când Te-am trimis pe pământ ca să Te întrupezi şi să ştie lumea că eşti Fiul Meu întrupat. Tu M-ai ascultat şi acum când Te-am trimis în lume ca să Te faci cuvânt, ca să rosteşti cuvânt nou de facere, ca la început, ca să se facă cer nou şi pământ nou. Iată, Fiule, şi Eu Te ascult, căci pe cel ce se roagă întru Duhul Sfânt al dreptăţii, Eu pe acela îl ascult. Tu eşti uşa spre Mine a celor ce vor să vină la Mine, şi Eu Te ascult, Fiule.

Binecuvântat să fie cel mic, Israel cel mic. Fiule al Meu, voi lăsa descoperit semnul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh pe creştetul celor mici din urmă. Şi cum îl voi lăsa descoperit? Iată, nimeni nu le va putea face nici un rău, căci semnul Meu de pe ei va lucra şi îi va ocroti, aşa cum mereu i-am ocrotit pe cei pe care Mi i-ai adus la Mine, pe cei pe care Ţi i-am dat să Mi-i aduci la Mine ca să fie ai Noştri.

Sunt cu Tine prin cuvânt, Fiule scump. Să se destrame toată lucrarea mâniei care s-a pornit împotriva fiilor Cuvântului, împotriva poporului Cuvântului lui Dumnezeu! Să se risipească norii şi ceaţa şi durerea, şi să nu fie necăjit poporul cel mic! Poporul cel mic are de lucru cu cerul. Poporul cel mic e mic, şi e ocrotit cel mic. Ferice de cel ce este mic, că acela este ocrotit. Vai de cel ce este mare că acela nu este deprins să stea mic ca să fie ocrotit de Cel mare, de Dumnezeu, Care este singur mare. Iată, cel mare, care este arhiereu între cei mari de pe pământ, iată, caută scăpare la om, şi a strigat la om să-i salveze viaţa şi numele şi tronul. O, ce durere este să fie omul mare, că aşa se învaţă, şi nu se mai poate înţelege Dumnezeu cu cel mare, cu cel ce are de pe pământ tron, căci tron din cer este numai umilinţa şi dreptatea şi sfinţenia. Fiule, omul nu ştie ce va să zică să fie mare, că mare este Cel ce stă pe cruce pironit de oameni mari. Tu eşti mare, Fiule, că numai Tu ai ştiut această mărire, acest tron care este crucea şi suferinţa cea dusă pentru om.

O, popor al Meu, popor al Fiului Meu, să nu te superi, tată, că eşti mic, că eşti hulit de oamenii timpului, şi să stai ca Fiul Meu, în umilinţă, şi să te bucuri în umilinţă. Nu e bine să

fii văzut bine de oameni, că Fiul Meu a lăsat scris în Scripturi şi a zis: *«Vai vouă dacă lumea vă va vorbi de bine, că aşa făceau proorocilor mincinoşi părinţii lor. Binecuvântaţi pe cei ce vă blesteamă şi vă hulesc şi vă prigonesc».* Aşa a spus Fiul Meu, o, popor al Fiului Meu. Tu eşti un semn pe pământ, şi lumea nu ştie, dar va şti, şi iată, ştie lumea, că Eu şi Fiul Meu am dat trezirea, am dat cuvântul peste lume, şi nimeni nu va putea să se ridice împotriva ta. Eu sunt Cel ce am dat Cuvântul; Eu, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt; Eu şi nu tu, şi nimeni nu se va ridica împotriva ta. Cel ce se ridică împotriva ta, se ridică împotriva Mea, şi cu Mine dă piept, nu cu tine, fiule mititel, că de aceea te ocrotesc, că eşti mititel şi că eşti ascultător. O, popor mititel, să stai, tată, în lecţia ascultării şi să nu fii uşor cu cei ce nu ştiu să asculte, şi să-i pui să stea la ascultat aşa cum stai tu, că greu se mai face din fiii lumii un fiu al lui Dumnezeu. Eu prin mâna ta voi da mâna multora, dar nu dintre cei mari, căci cei mari au peste ei capcană lucrată din mărire, dar vine clipa să-şi plângă numele tot cel ce are acum nume. Vine clipa să cadă sub tron cei ce şi-au făcut tron, dar Eu vă spun că a şi venit clipa.

O, Fiul Meu, Emanuel, Fiul Meu, am rostit cuvântul Meu peste cel mititel şi Te-am mângâiat, Fiule. Mângâie şi Tu după Mine, şi să fie înconjurat de sfinţi şi de îngeri şi de Duhul Sfânt poporul cel mic, şi să fii binecuvântat, Fiule scump, Trimisule scump, căci Te-am trimis, şi iată, lucrezi şi faci iar facere nouă, ca la începutul cel dintâi. Tu eşti temelia, şi nu se va clinti temelia Mea.

— O, Tată, sunt în foişor cu ucenicii. Iată Eu şi ai Mei. Mă plec cu ai Mei înaintea Ta şi Îţi mulţumim, Tată, că Ne-ai ascultat. Eu ştiam că Ne asculţi, şi fă să vadă lumea că Ne asculţi şi că ocroteşti ce este al Tău, ca să vadă lumea că este al Tău acest popor peste care Eu veghez şi întru care lucrez şi scriu Scriptura cerurilor.

Fiilor, fiilor, Tatăl Meu a întărit ogorul Meu, şi aşa să faceţi şi voi, precum şi Noi lucrăm. Întăriţi întăriturile voastre, întăriţi temelia, fiilor.

Poporul Meu, nu uita că tu eşti mărturie peste timp, că tu eşti semn care stârneşti împotrivire peste oamenii cei fără de Duhul Sfânt. Israele, Israele, Duhul Sfânt, Cel Care purcede de la Tatăl, te-a adunat pe dealul cel plin de mărturii. Iată-Mă iar în satul Meu cu poporul Meu, în satul cuvântului Meu. Acest sat se va numi satul Cuvântului lui Dumnezeu şi va purta numele Meu.

Verginico, iată, tată, bucurie pentru tine. Am venit cu copiii în sat la Noi. Verginico, Verginico, să alergi mereu şi să-ţi îndemni copiii la răbdare şi la liniştire, că sunt firavi copiii. Copiii tăi trebuie să lucreze cu tine în ei, căci duhul tău trebuie să lucreze, tată. Tu eşti mare lucrătoare peste vremea de acum. Vino, tată, cu îndemnul tău şi suflă mângâiere peste fii.

— Vin, Doamne, că mi-e dor. Vin cu dor şi Te ascult, şi vin şi mângâi pe cei mici care au mai rămas. Cei care au mai rămas se numesc mici. Cei mari de aceea au plecat, pentru că cel mare e îngâmfat. Cel ce a iubit să fie mic, a rămas, şi se numeşte cel mic şi cel ocrotit.

Pace ţie, popor mititel! Domnul mi-a spus să te mângâi. Şi cu ce să te mângâi? Te mângâi cu ceea ce am de la tine. Tot ce am eu de la tine este o mângâiere, şi din ea îţi dau, ale tale dintru ale tale. Te mângâi cu ascultarea pe care o dai lui Dumnezeu, căci ascultarea este plată, este mângâiere. Te mângâi cu iubire, fiule, fiindcă iubirea este plata iubirii. Te mângâi, fiule, cu binecuvântarea lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, cu pecetea cu care eu te-am pecetluit când te-am însemnat să fii popor al Domnului. Şi te-aş mai însemna şi acum, dar acum trebuie atenţie mare, că se aşează la însemnare şi cel ce vine lângă tine fără de credinţă, fără de sfială, fără de umilinţă, şi nu mai fac ca pe vremea trupului, de mi-am făcut fii puternici în zdrobire de Duh Sfânt. Acum te însemnez în mare taină pe tine, cel ce lucrezi cu puterea cea bună sub semnul puterii. Cel ce nu stă bine în această lucrare şi este însemnat cu semnul acestei lucrări lucrătoare pe pământ, unul ca acela devine puternic în duhul său şi nu în Duhul Sfânt. Cel ce nu stă bine întru ascultarea cuvântului, aceluia încet, încet i se şterge semnul prin neascultare. Dar eu îţi zic să-ţi întăreşti semnul cel pus peste tine, să-l întăreşti prin ascultare, fiule, şi să intri sub ocrotire, că vremea e grea şi urâtă şi mânioasă pe tine, şi fiii veacului acesta se supără că le strici traiul nepăsării.

O, satul meu, iată ce foişor şi ce ucenici! Se uită toţi cei din cer peste sat şi peste cei adunaţi acum la sărbătoare de Rusalii cereşti. Mă duc cu cei din cer la piatra din grădina unde a venit Domnul *(satul Maluri, n.r.).* Mă duc, mămică, să pun binecuvântare din cer, şi să se împlinească slava lui Dumnezeu pentru locul mărturiei coborârii lui Dumnezeu la sfârşit.

Poporul meu, te iubesc şi te port înaintea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Nu cumva să te ofileşti, nu cumva să te sperii tu, cel ce vrei cu mine şi cu Dumnezeu. Eu sunt din partea cerului ocrotitoare. Eu sunt din tine, poporul meu, şi te ocrotesc din cer.

E satul meu în sărbătoare. Iată, Domnul cu ucenicii, ca şi acum două mii de ani. Duhul Sfânt Mângâietorul să vă cuprindă pe voi şi pe cei ce vor lua calea Domnului ca şi voi. Binecuvântată să vă fie calea începutului cel nou, şi nu vă temeţi pe temelia cea nouă care este pusă de cer. Este scris despre ea în Scripturi, şi în cele de demult, şi în cele de azi. De aceea spune Dumnezeu să fii deştept, Ierusalime, popor al Domnului. Cine nu este deştept, acela nu poate să stea cu Dumnezeu şi cu această lucrare cerească.

Să fii deştept, poporul meu, aşa să fii, căci cei deştepţi vor răsturna tronul deşertăciunii, şi deşertăciunea va ţipa pe uliţele ei, va ţipa cu ţipăt mare la căderea ei. Dar tu să nu te înspăimânţi, popor iubit de Dumnezeu, că şi eu ca şi Domnul rostesc peste tine: pace peste tine, Israele! O, sunt cu îngerii deasupra ta. Tot cerul e deasupra. Deschide ochii, fiule. Nu te teme cu cerul, nu te îndoi, şi stai cum se stă, că mare putere este să stai cum este de stat.

Eu am cuvântat cuvânt peste tine, poporul meu, şi Îi dau Domnului mulţumire pentru lucrul pe care mi l-a dat, iar tu, Ierusalime, să nu ieşi de sub acoperământul Duhului Sfânt. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, tot cerul a tresărit când te-a auzit cu glas peste poporul Israel de azi. Tot cerul îţi mulţumeşte că-i ajuţi pe cei mici. Să nu te descurajezi, Verginico. Să lucrezi, tată, şi să-ţi înteţeşti copiii spre lucru şi să asculţi ce-ţi spun. Cine crede, crede, şi cine nu crede, îşi alege ce voieşte, dar Noi trebuie să lucrăm, Verginico.

O, Israele, Israele, e satul începutului cuvântului Meu, e plin de oaspeţi cereşti. E satul acesta plin de Duhul Sfânt, şi vei auzi despre lucrarea de azi, de taina zilei de azi şi de măreţia serbării de Duh Sfânt, Care lucrează peste tine, Israele, şi peste satul Cuvântului lui Dumnezeu.

Fiilor, fiilor, bucuria Duhului Sfânt să vă cuprindă şi să staţi în ea, tată. Să se risipească orice mânie, orice judecată care se mânie pe voi. Eu, Domnul, destram orice rău şi îl opresc şi îl risipesc, iar voi mergeţi pe drumul veacului cel

nou care a început cu voi, şi nu vă mai uitaţi în veacul acesta. Voi aveţi veac nou; voi staţi în el, şi binecuvântată să fie bucuria Mea cu voi.

Duhul Sfânt să Se bucure în voi, şi din voi spre mulţimi. Pace vouă întru Duhul Sfânt al nădejdii! Nu vă potriviţi la veacul acesta, la glasul veacului acesta. E veacul cel nou şi cel sfânt cu voi. E împărăţia cerurilor cu voi pe pământ. E cer nou şi pământ nou. Amin, amin, amin.

29 mai/11 iunie 1995

Duminica tuturor sfinţilor

Măsura zilei este de o seară şi de o dimineaţă. Moartea vine de la mâncarea de carne. Duhovnicul trebuie să fie duhovnicesc.

Îmi aştern pacea Mea dumnezeiască peste tine, iubitul Meu popor. Vin la tine, fiule, şi lucrez deasupra ta şi Mă fac cuvânt în calea ta şi Mă dau ţie spre hrană, ca să creşti, iubitul Meu copil, şi să Mă mărturiseşti pe Mine, Domnul Dumnezeul tău, Care locuieşte întru cele cereşti, şi ca să fii tu cerul Meu de domnie, cerul Meu cel de la sfârşitul răului care a venit de la neascultarea omului.

Sunt cu tot cerul sfânt în sărbătoare de sfinţi peste poporul Meu cel mic, care este din români. Sunt cu Avraam, şi cu el sunt toţi cei ce îşi au odihna în sânul acesta de odihnă, care se numeşte Ierusalimul cel de sus. Eu sunt Dumnezeul celor vii, al lui Avraam, Isaac şi Iacov, şi până la tine, fiule Israele care ai fost făgăduit lui Avraam, Israel cel din făgăduinţă, cel din cuvânt ieşit. Eu sunt Dumnezeul lui Verginica, cea purtată pe braţe de sfinţi şi de prooroci, că la naşterea ei, în ziua aceea, aflaseră de la Mine toţi sfinţii că se naşte o nădejde care va fi numită trâmbiţa lui Dumnezeu cea dinaintea arătării în slavă a Domnului, Cel înălţat în slavă. Ea s-a născut în duminica tuturor sfinţilor şi a fost împodobită pentru Mine, că ea M-a purtat pe Mine în ea, şi din acest rug am cuvântat şi am născut un popor prin cuvânt şi am lucrat planul Meu pe pământ, şi mare pildă a fost această lucrare, şi am numit-o trâmbiţa a şasea, după Scripturi. Şi l-am făcut pe om în această vreme, pe omul cel ce este azi cu Dumnezeu, pe tine, poporul Meu, te-am întocmit în vremea Mea cu Verginica, şi această lucrare se numeşte ziuă, fiule, ziuă în vreme de noapte, căci *«la Domnul, o mie de ani e ca o zi»*, după cum este scris în Scripturi; la Dumnezeu, dar nu la om, nu cum zice omul ştiinţei. Poporul Meu, să nu zici şi tu ca lumea, tată. Eu când am făcut cerul şi pământul şi tot ce este văzut şi nevăzut, am lucrat şase zile, şi apoi M-am odihnit. Dar tu să nu zici ca omul ispititor peste facere, şi să ştii că măsura cea omenească este aşa cum a lăsat-o Dumnezeu şi nu mai mult. Să ştii, poporul Meu, că măsura zilei în vremea facerii a fost măsura cea care este întocmită, cea care mărturiseşte până azi peste ziuă, peste măsura care se numeşte o ziuă, o seară şi o dimineaţă. Dar omul care a făcut timpul peste el a lungit ziua, le-a lungit pe toate, şi omul cel ieşit din om nu mai vorbeşte ca Dumnezeu, căci Dumnezeu aşa a zis: *«A fost o seară şi o dimineaţă»,* şi s-a numit ziuă această măsură dumnezeiască, aşa precum şi azi o seară şi o dimineaţă măsoară ziua care s-a întocmit în vremea facerii. Omul se frământă, omul care ispiteşte se frământă, şi frământându-se, schimbă tainele lui Dumnezeu şi le înţelege ca un om, şi omul a pierdut măsura cea dumnezeiască din vremea facerii. Ziua este măsurată prin dimineaţă şi prin seară, şi această taină se numeşte ziuă, iar cuvântul noapte nu este tot una cu cuvântul seară, care face parte din cuvântul ziuă.

Fiilor, ziua îşi are măsură dumnezeiască, şi omul spune minciuni peste această taină a zilei de la început. Eu şase zile am lucrat facerea, iar în ziua a şaptea M-am odihnit de cele ale facerii şi am sărbătorit facerea privind la ea. Priveam peste ea şi Mă odihneam privind, dar omul Mi-a stricat bucuria şi M-a întristat.

Nu înţelege omul tainele Mele, nu înţelege, tată, omul fără Dumnezeu, dar tu să fii cu Dumnezeu, copilul Meu, căci Eu prin cuvânt te-am întocmit, şi ţi-am dat har şi înţelepciune ca să ştii ca Dumnezeu şi nu ca cei de pe pământ care învaţă fără Dumnezeu. Vezi tu, poporul Meu, de ce am zis Eu prooroc de al lui Dumnezeu, şi prooroc mincinos? Proorocul lui Dumnezeu Îi slujeşte lui Dumnezeu şi poruncilor cereşti şi are de la Dumnezeu. Proorocul mincinos îşi slujeşte trupului său şi duhului său, nu Duhului lui Dumnezeu, şi acela vorbeşte din duhul său. Ţie, poporul Meu, ţi-am spus să citeşti Scriptura ca să vorbeşti din Duhul lui Dumnezeu şi să te deprinzi din această vorbire cerească. Eu aşa ţi-am spus, să slujeşti după poruncile puse de Dumnezeu şi să iei de la Dumnezeu vorbirea ta. Ai învăţat carte de la om, aşa a fost lucrarea robiei, dar acum te-am chemat la libertate şi te-am luat ucenic ca să-Mi slujeşti Mie şi Duhului Sfânt şi vorbirilor cereşti, fiule. Uită-te la tine când nu Mă asculţi şi când vorbeşti cu lumea şi ca lumea. Atunci Duhul Meu Se depărtează de la tine, şi tu nu cunoşti. Iată ce este noapte. Noapte este lipsa Duhului Domnului din vederea omului, şi noaptea a umplut cu golul ei peste tot şi l-a înşelat pe om.

Mare taină este omul lui Dumnezeu în timp, proorocul lui Dumnezeu în vreme. Acela se hrăneşte cu Scripturile şi cu Duhul Cel de la Dumnezeu, împlinindu-L în el prin ascultare şi umilinţă, prin blândeţe şi cumpătare, prin înţelepciune de sus şi nu de jos, şi greu a fost să înţelegi, poporul Meu, că grea a fost şi vremea în care te-ai născut şi care te-a supus în ea. E mare lucrare omul lui Dumnezeu pe pământ, dar cine mai ştie această lucrare? Cine, şi unde s-o înveţe omul? Vino la Mine, fiule, că n-ai de unde să înveţi, tată. Cei ce s-au făcut învăţători peste tine nu te învaţă tainele Mele, că nu le cunosc, nu cunosc smerenia şi umilinţa şi ascultarea şi Duhul lui Dumnezeu. Se duce omul la învăţător, la tămăduitorul de azi, şi nu învaţă pe Dumnezeu omul, căci Domnul este întru umilinţă. Eu vă învăţ pe voi un lucru mare, tată, şi veţi învăţa din el cum să lucraţi unul peste altul, şi din zi în zi veţi intra în Duhul Meu tot mai mult, iar Eu vă voi cuprinde, şi voi veţi vorbi de la Dumnezeu.

Fiilor, fiilor, când Eu am lucrat între oameni, n-am lucrat ca învăţătorii de azi, ca păstorii de azi. Mă uit, şi nimeni nu lucrează ca Mine peste om. Dar pe tine, poporul Meu, te învăţ să lucrezi ca Mine. Îţi dau pilda cu samarineanca. Eu M-am întâlnit cu ea şi i-am cerut să-Mi dea să beau din apa ei. Şi dacă am făcut aşa, am înviat-o pe fiica aceea. Nu M-am dat învăţător, şi M-am dat umilit şi călător smerit, şi prin smerenie am lucrat ca s-o izbăvesc de duhul ei. Care învăţător mai face azi aşa? Nimeni nu mai ştie ce este umilinţa. Învăţătorul e îngâmfat şi dă sfaturi, şi el nu le aude, el nu este pildă înaintea celorlalţi, şi nu mai e un rău mai mare ca acesta. Eu n-am făcut aşa, Eu n-am lucrat aşa. Eu, din Dumnezeu cum eram, M-am făcut om, dar omul se face dumnezeu peste om şi se dă mare învăţător, şi nu este duh de umilinţă, duh de Dumnezeu. Eu i-am spus samarinencii: *«Dă-Mi să beau»*. Eu M-am lăsat cunoscut de ea şi M-am smerit în faţa ei cerându-i apă să beau, şi duhul umilinţei Mele a lucrat întru Tatăl, şi a câştigat lui Dumnezeu pe fiica aceea, dimpreună cu

mult norod din neamul ei. M-am făcut duhovnicul sufletului ei şi ne-am mărturisit unul altuia ce am avut de mărturisit. Ea s-a mărturisit păcătoasă şi credincioasă şi umilită, iar Eu M-am mărturisit ca trimis al lui Dumnezeu, ca ajutor înaintea omului cu cărarea rătăcită.

Fiilor, fiilor, iată, în grădiniţa Mea cea de azi Eu am fii care au ascultat să lucreze ca Mine. Eu aşa am spus: *«Mărturisiţi-vă unii altora»*. Dar care duhovnic mai face aşa ceva? Că toţi se dau învăţători şi pe scaun stătători, şi ei nu fac ce am făcut Eu prin umilinţă. În grădina Mea se lucrează cum am lucrat Eu. Duhovnicul îşi spune cel dintâi neputinţele lui în faţa fraţilor lui. Întâi se curăţă el, şi după aceea curăţă cu Mine neputinţele celorlalţi dacă sunt neputinţe. Duhovnicul trebuie să fie cel dintâi cunoscut, să se lase cunoscut prin umilinţă şi nu să stea mare, căci cine nu face aşa, acela nu este mare, acela nu poate da viaţă. Eu i-am spus samarinencei despre puterea şi lucrarea Tatălui Meu întru Mine, dar mai întâi M-am umilit, mai întâi M-am plecat ei. Dar cel ce se numeşte azi duhovnic nu seamănă cu Cel ce a lăsat pe pământ această lucrare. N-ai să mai auzi pe nicăieri o aşa cerească învăţătură, fiule. Un duhovnic de al Meu face ca Mine şi nu ca omul. Duhovnicul trebuie să fie cunoscut de inima celui ce bate la uşa sa. Un adevărat duhovnic îşi face sieşi duhovnic pe tot fiul care vine la Dumnezeu pentru mărturisanie. Samarineanca n-ar fi avut încredere şi sprijin în Mine dacă Eu nu Mă aplecam înaintea ei cerându-i apă să beau. Duhovnicul trebuie să se mărturisească înaintea celui ce vine la el, şi apoi cel ce a venit. Duhovnicul nu este stăpân pe cel ce vine la el după cele de la Domnul. Duhovnicul este mărturisitor prin tot ceea ce face înaintea celor care vin până la el. Duhovnicul trebuie să se aşeze ca o oglindă în care să-şi vadă faţa toţi cei care vin la el. Dacă duhovnicul nu se descoperă pe sine înaintea celui ce stă în faţa lui, acela este altceva, nu este duhovnic. Acela ştiţi ce este? Acela este un înşiruitor de vorbe, de slavă lumească. Unul ca acela nu-l poate urca la Domnul pe cel ce coboară prin umilinţă venind spre duhovnic. De aceea omul nu poate urca. Omul care se mărturiseşte la preot nu poate urca şi nu urcă spre Dumnezeu. De ce, tată, nu urcă? Nu urcă pentru că duhovnicul nu a coborât spre acela care vine şi bate.

Ca să-i deschizi celui ce bate la uşa ta, asta înseamnă nu să-i deschizi, şi să te deschizi tu spre el, aşa cum Eu am lucrat cu samarineanca. Eu n-am folosit judecata peste fiica aceea, ci duh de pocăinţă am slobozit peste ea. Eu nu i-am spus să nu mai păcătuiască, şi i-am spus să-Mi ceară apă, şi Eu i-am dat dacă ea a cerut. Am făcut-o să-Mi ceară, şi Eu M-am dat ei prin cuvânt. Aşa trebuie să se dea şi duhovnicul, aşa cum Eu M-am dat. Dar în cel ce Eu nu stau din pricina îngustimii lui, acela nu poate fi duhovnic în numele Meu, ci este duhovnic în numele său.

Eu am făcut altfel de începătură odată cu începătura Mea cu poporul Meu cel nou de azi, cu tine, iubitul Meu popor. Eu, fiule, lucrez ca Mine în poporul Meu şi nu ca omul care a învăţat de la om. Cartea lui Dumnezeu nu se învaţă de la om, că omul bisericii Mi-a făcut Mie pătrăţică şi Îmi spune să-Mi ştiu hotarul pus de el peste Mine. Eu am venit şi am desfiinţat legea care apăsa biserica, şi iată iar lege care-Mi îngrădeşte Duhul Meu întru lucrarea Sa. Eu M-am făcut pâine şi vin ca să Mă dau omului să Mă mănânce, şi să fie ca Mine cel ce Mă mănâncă. Ca să Mă ia omul în el, de aceea M-am făcut pâine şi vin, iar cel ce Mă ia, să se cunoască, să arate că M-a luat în el. Cine nu se cunoaşte că M-a luat în el, acela M-a luat şi M-a strivit înăuntrul său. M-am făcut pâine şi vin, căci Dumnezeu este mare taină. M-am făcut cuvânt şi am vindecat leproşii de lepră. Am rostit cuvânt şi i-am vindecat, şi toţi au plecat, în afară de unul, care a stat să-Mi mulţumească aşa cum tu, poporul Meu, ai rămas să Mă mulţumeşti pe Mine, ai rămas din cei mulţi care au venit să-Mi ceară vindecare şi putere şi au plecat apoi cu puterea şi au făcut rău cu ea, căci n-au rămas cu Mine cei pe care-i vindecasem.

Creştinii din primele veacuri, care veneau să-I slujească lui Dumnezeu, aceia lepădau păcatele trupeşti prin cele bune sufleteşti cu care veneau la Mine, dar poporul Meu care venea la cuvântul Meu, acela n-a lepădat păcatele, şi a stat cu ele lângă cuvântul Meu şi s-a strivit prin ele, căci a plecat înapoi la păcate. De aceea au plecat cei ce au plecat. Au plecat să slujească porcilor şi vitelor şi trupurilor lor, în loc să fi stat să-Mi slujească Mie, şi Îmi aduc aminte de neamul gadarenilor care Mi-au spus să plec, de teamă că şi-au pierdut în mare porcii lor. Mulţi au plecat de lângă cuvântul Meu din pricina acestei plăgi care se numeşte carne, carne de porc, carne de vietate ucisă de mâna omului vreme de şapte mii de ani. O, dacă a luat omul din pomul cel ce era pus deoparte de Dumnezeu, dară din carne de vietate, cum să nu fi luat? Era la îndemâna lui, şi omul a ucis vietatea şi a luat-o moartă în pântece, şi a luat omul în pântece şi a născut ce a luat. Eu am venit şi M-am făcut pâine şi vin, ca să Mă ia omul în el şi să Mă nască în el şi să Mă crească în el, şi să moştenesc în el cu împărăţia Mea cea din facerea de la început, dar în om împărăţeşte facerea cea de la om, căci şi omul a făcut facere. A luat din facerea Mea şi a făcut cu ea facerea lui, şi s-a dat omul drept Dumnezeu, şi nu mai am tron în om. Dar am tron în tine, copil născut prin cuvânt, şi te-am luat în grădina facerii cea dintâi, în trăirea cea dintâi, şi ţi-am spus să nu mai cunoşti păcatul şi să nu mai fii cunoscut de păcat, şi să iei în tine grădina cea de rai şi să mănânci din pomul vieţii şi să fii viu.

Iată, poporul Meu, te-am luat de pe mâna învăţătorilor care te învăţau şi care te hrăneau din mâna lor, că Eu am ajuns la mâna celor ce se pun învăţători şi aceia au pus stăpânire pe Mine şi pe cele ale Mele, şi Eu stau răstignit şi întemniţat sub mâna lor şi nu pot mişca din cuie, şi nu pot ieşi spre lucru prin gura şi prin calea lor, că ei fac altceva cu Mine. Eu prin aceia am ajuns marfă de câştig pentru ei, şi aceia stăpânesc mulţimile necunoscătoare, le stăpânesc sub numele de învăţători ai lui Iisus Hristos. Aceşti învăţători învaţă pe oameni dacă învaţă, dar pe ei nu se învaţă nicidecum. Ei nu fac ce am făcut Eu ca să îndumnezeiesc pe om. Ei zic că Mă păcălesc pe Mine, dar păcăleala a căzut pe capul lor, că Eu te-am întocmit pe tine şi ţi-am dat har, şi în tine Mă odihnesc, şi am însemnat în vreme ţăruş nou şi ungere nouă şi biserică aşa cum am lucrat la începutul Meu între oameni, şi am plecat din mijlocul slavei deşarte, care Mă pusese pe Mine la zid ca să se folosească de numele Meu peste ei. N-am mai putut purta înjosirea şi închisoarea şi crucea. Am rupt legăturile şi am ieşit, şi am născut din pietre fii, precum era scris în Scripturi, şi Mi-am făcut odihnă în mijlocul tău, poporul Meu iubit. O, ce mult te-am iubit, dar înţelegi tu, oare, ce am făcut Eu pentru tine ca să te întocmesc? O, tată, cum să nu ţipe cei ce M-au ţinut în undiţă pentru câştigul lor? Aceia îşi făceau ucenici pentru câştigul lor, dar tu Îmi faci Mie ucenici. Tu faci cerului fii, şi Îi faci lui Dumnezeu împărăţie nestricăcioasă şi Mi-o dai să Mă odihnesc în ea, că Eu Mă odihnesc în tine, copil născut la sfârşit, născut din dureri şi din mare necaz, şi mereu îţi spun să nu te temi, că Eu te ocrotesc şi te iubesc, şi Mă aplec în faţa ta ca să-ţi dau mâna şi să te port de mânuţă spre ziua cea neînsera-

tă care te aşteaptă cu masă de sfinţi, cu sobor de sărbătoare, căci sfinţii îi aşteaptă pe cei din urmă, după cum este scris în Scriptura care spune: *«Toţi şi toate aşteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu».*

Îţi spun mereu să fii curat, şi ortodox să fii, şi să nu fii ca sectanţii, care nu sunt curaţi, că de aceea au plecat din biserica-mamă. Au plecat ca să nu fie curaţi, şi de aceea o ponegresc pe mama Mea Fecioara, pentru că nu le place să fie curaţi. Iată, fiule, a venit clipa să-ţi spun o taină frumoasă, că mare este taina creştinătăţii! Mare este taina bisericii în care sălăşluieşte Trupul şi Sângele Fiului lui Dumnezeu, Care S-a arătat oamenilor prin Fecioară! Cine Mă iubeşte pe Mine, tot aşa iubeşte şi pe mama Mea Fecioară, care M-a născut din curăţenie. Cine Mă iubeşte pe Mine şi pe ea, acela iubeşte şi fecioria, acela iubeşte şi curăţenia, şi se face fecior şi fecioară cel ce Mă iubeşte pe Mine şi pe mama Mea Fecioară. Creştinul cel împlinit iubeşte fecioria şi curăţia şi se fereşte ca de iad şi ca de moarte de pofta cea de la trup, care strică fecioria şi curăţia. Iată ce înseamnă ucenic al lui Iisus Hristos. Se bate lumea cu tine, poporul Meu, şi se teme să nu o molipseşti de curăţenie şi de feciorie, se teme că opreşti căsătoriile şi naşterea cea de la om, că lumea nu ştie ce vreau Eu să aduc prin tine pe pământ. Eu prin tine aduc cerul pe pământ, şi omul se teme de cer, că omul vrea să rămână cu poftă până în veac, până la venirea Mea. E vreme de pregătire mare, tată, şi omul nu ia aminte prin tine, şi se uită omul la trup şi nu la cer ca să vin după cum este scris. Dar Eu îi spun prin tine omului că nu aşa am voit să-l fac Eu pe om când am spus *«Creşteţi şi vă înmulţiţi»*. Eu am vrut să înmulţesc pe om din cuvânt, dar omul n-a vrut, şi a zis să se înmulţească prin poftă, prin trup, prin om, nu prin Dumnezeu. De aceea am lăsat botezul în numele Meu, ca să-l înfiez pe om prin botez, căci omul din păcate omeneşti se naşte.

Iată, poporul Meu, în ziua aceasta de sobor de sfinţi mama Mea Fecioară te îndeamnă s-o iubeşti şi s-o iei înăuntrul tău cu Mine, fiule. Eu pe câţi Mi i-am făcut ucenici am pus în ei şi peste ei nepătimirea, şi tot aşa a lucrat şi Fecioara mama Mea. Toţi cei ce o hulesc pe mama Mea Fecioară, aceia nu iubesc curăţenia şi sfinţenia. Toţi cei ce nu iubesc curăţenia, aceia n-o iubesc pe Fecioara mama Mea. Dar tu o iubeşti, precum Mă iubeşti pe Mine, că tu, poporul Meu, eşti ucenicul Meu, şi ai înţeles ce înseamnă să fii ucenic al lui Iisus Hristos, Cel din Fecioară. Am venit prin Fecioară spre judecata omului care se naşte din om, că Eu, Domnul, nu aşa am voit să se înmulţească omul, dar omul Mi-a stricat această lucrare curată şi s-a făcut păcat peste ea, şi păcatul se naşte păcat, se naşte de şapte mii de ani, iar Eu am rostit: *«Ajunge!»,* şi mulţi în tine M-au ascultat, Israele al lui Avraam, Israele român.

Eu trebuia să am un popor curat, dar omul lumii nu ştie Scripturile venirii Mele. Nu le ştiu nici preoţii bisericii. Ei ştiu de toate, numai Scripturile nu le ştiu. Ei ştiu să se dea învăţători şi duhovnici, dar iată ce vă spun Eu azi: fiilor, fiilor, una este să fii duhovnic, şi tocmai la celălalt capăt este să fii duhovnicesc, ca să poţi să fii duhovnic. Duhovnicul care nu este duhovnicesc înaintea Mea, acela este prooroc mincinos, aşezat de la el citire în loc numit sfânt, şi strică sfinţenia locului sfânt unul ca acela, că Eu ridic pe cele ale Mele dacă le văd călcate sub picioare. Fiilor, fiilor, scrieţi pe tăbliţa inimii voastre: una este să fii duhovnic, şi alta este să fii duhovnicesc, după asemănarea cu Iisus Hristos. Eu sunt blând şi smerit cu inima, că una este să fii smerit, şi alta este să fii smerit cu inima. Cel smerit e smolit şi greu de purtat în spate, iar cel smerit cu inima, e blând şi senin şi uşor de purtat de către toţi cei din jur. Unul ca acela nu este greutate pentru nimeni. Unul ca acela înduhovniceşte pe toţi prin trăirea Mea în el. De aceea, tată, la începutul bisericii, acum două mii de ani, preotul era ales din cetate, din mijlocul neamului său, ca să fie cunoscut bine, şi era numit şi pus slugă pentru neamul său înaintea lui Dumnezeu; slugă şi nu stăpân cum este astăzi preotul. Astăzi vine câte unul de la cealaltă margine şi se aşează episcop sau preot peste loc necunoscut. O, aceasta este rânduială omenească şi străină de cele lăsate de Dumnezeu. Nu aşa a fost în poporul Meu, şi a fost aşa în poporul din lume, în biserica lumii, nu în cea a lui Iisus Hristos.

O, poporul Meu, o, neamul Meu pe care te-am întocmit şi te-am cunoscut ca să Mă cunoşti şi tu pe Mine! M-am înrudit cu tine, fiule, şi te-am numit fiul Meu, poporul Meu, şi din mijlocul tău lucrez cu învăţători şi cu slujitori, şi îţi voi mări neamul, şi vei fi cunoscut, fiule, şi vei fi numit poporul Domnului, aşa cum te numesc Eu. Nu ştiu preoţii de ce te numesc Eu pe tine Israel. O, tată, Israel înseamnă uns, asta înseamnă; înseamnă numele Meu. Pe Iacov l-a chemat Iacov, nu l-a chemat Israel, dar i-am pus acest nume pentru ca să fie din cer numele lui Avraam, Isaac şi Iacov. Israel este numele ceresc al unşilor Mei, ori din ce popor ar fi ei, ori din ce neam de pe pământ ar fi. Acesta este numele cel făgăduit al celor ce vor iubi cerul pe pământ. Se miră preoţii şi arhiereii de acest nume pus peste România, dar cine nu citeşte pe Dumnezeu, acela nu ştie lucrarea lui Dumnezeu.

Israele, unsul Meu, ungerea ta să fie puterea Mea peste tine şi să te stăpânească, şi să stăpâneşti prin ea pe tot omul cel străin care ar da să ridice mâna asupra ta. Nimeni nu poate să te blesteme pe tine, că tu eşti unsul Meu. Eu sunt Cel ce rostesc acest cuvânt. Amin.

Fiilor, fiilor, mărturisiţi-vă unii altora toate cele dinăuntru ale voastre, aşa cum Eu am poruncit, că oamenii au stricat această orânduială. Chiar dacă ei te fac sectă, chiar dacă se va spune că tu strici orânduiala bisericii, tu fă ce am spus Eu, că altfel nu vei găsi vindecare, fiule. Eu sunt Cel ce am spus: *«Mărturisiţi-vă unii altora»*, şi tot Eu sunt Cel ce am spus: *«Împăcaţi-vă cu pârâşii voştri încă de pe cale, până să ajungeţi în faţa Mea»*, că dacă nu veţi face aşa, cuvântul acesta va fi judecătorul. Aceste două spuse ale Mele sunt amândouă una. Trăiţi-le pe acestea două întru una, şi de veţi face aşa, nu-Mi veţi mai chinui Duhul Meu.

La spovedanie nu vă mai jucaţi, tată. Vin îngerii răi cu tabloul mărturisaniei şi Îmi arată că aveţi păcate. Nu vă mai jucaţi, fiilor. Nu vă mai pârâţi unii pe alţii, nu mai faceţi această urâciune. Dacă nu ştiţi să fiţi cu frică la acest scaun de mărturie, mai bine staţi muţi şi cereţi o rugăciune de împăcare cu Dumnezeu şi de curăţire de prostie, că iată, aştept creşterea cea deplină a ta, fiule din Israel. Tată, vreţi să vin să vă învăţ lecţia aceasta? Eu pe copiii grădinii Mele i-am învăţat la vreme totul. Eu peste ei am lucrat, că M-au lăsat să lucrez. Vreţi, tată, să vin să vă învăţ? Vreţi, fiilor, să veniţi să vă învăţ? Eu aştept cuvântul vostru, tată. Cereţi, şi vă voi da, că e altceva când cereţi. Am întrebat odată pe un fiu dacă vrea să Mă primească cu sfatul Meu peste el, şi nu Mi-a răspuns fiul acela, şi nu M-am dus dacă nu M-a primit, şi se cunoaşte că nu M-am dus şi că nu M-a primit.

Israele, Israele, cheamă-Mă în neputinţele tale ca să te învăţ. Cheamă-Mă, şi Eu vin. Învaţă-te să Mă chemi şi obişnuieşte-te să Mă chemi, că Eu stau şi aştept. Cheamă-Mă să te învăţ să te rogi, să te învăţ meşteşugul vindecărilor. Cheamă-Mă, tată. Să nu mai fie în seminţia ta neputincioşi, nici cu

duhul, nici cu trupul. Cheamă-Mă să fac ordine pentru tine şi peste tine, că Mă tem să vin Eu, Mă tem că nu Mă primeşti, Mă tem că te superi, Mă tem că te ascunzi de cele ce-ţi spun, Mă tem de tine, fiule, că vorbeşti urât cu Mine. Eu sunt trimisul Tatălui, şi am trimişii Mei în tine şi peste tine, şi cine nu-i primeşte pe ei, pe Mine nu Mă primeşte. Cine nu-i primeşte pe ei, cine nu înţelege limba Mea, care este pe limba lor, acela nu crede în coborârea Mea, în lucrarea Mea cu care sunt şi lucrez prin fii şi între fii şi peste fii. Cheamă-Mă ca să vin! Cheamă-Mă şi vino! Vino să Mă înţelegi, tată, căci cei ce sunt fără de învăţătură, fără de mustrare, aceia nu-Mi sunt fii, şi se numesc fii de desfrâu cei ce nu fac după sfatul Meu.

Fiilor, nu staţi răzleţi cu inima unul de altul. Nu vă deosebiţi unul de altul, că acesta este duh de mândrie, tată. Fiule tată, nu gândi de unul singur, şi lasă-l pe celălalt să gândească pentru tine. Iată, iar repet cuvântul acesta: lasă-l pe celălalt să gândească pentru tine, căci ca să stai la învăţat asta înseamnă şi nu altceva. Te învăţ frumos şi doresc să creşti mare şi să ştii să mănânci din blid, iar blidul este în faţa ta, nu în tine. Blidul este blid, şi tu eşti tu, şi sunt două lucruri faţă în faţă, nu sunt amândouă acelaşi lucru. Cine nu lucrează întru aşa aşezare, acela are în el duhul său şi nu Duhul lui Iisus Hristos, că Eu am spus samarinencei: *«Dă-Mi să beau»*. Aşa şi tu, fiule, să faci. Să ceri să bei de la cel din faţa ta, că Eu aşa am făcut. Cheamă-Mă să te învăţ să semeni cu Mine în lucru. Cheamă-Mă să te învăţ să nu te mai făleşti, şi să scapi din această cădere. Nu te lua după tine, şi ia-te după Mine, iar Eu stau înaintea ta ca să te călăuzesc, şi Mă întrupez ca să-ţi arăt calea cu Mine. Eu îţi zic ţie: fereşte-te de străini, tată, şi stai cu poporul tău, cu poporul Meu din care te tragi după Duhul Meu, după alegerea şi numirea Mea.

Nu te speria de cel ce te porecleşte pe tine, şi tu să crezi în Mine, fiule, că numai Eu grăiesc adevărul despre Mine şi despre tine. Vin arhiereii să te ia în braţe, dar Eu nu te dau lor, pentru că tu eşti al Meu, popor ales dintre cei ce te caută acum. Şi te vor căuta tot mai mult, şi te vor cere să rosteşti binecuvântare peste ei, dar tu să nu te rătăceşti în lucrare şi să nu treci peste Mine, fiule. Umblă în carte şi vezi ce te-am învăţat până acum şi nu ieşi din sfaturile Mele.

Fiilor, fiilor, cuvintele rostite nu se pot desfiinţa. Ele au fost din timp rostite, ca să stea faţă în faţă cu cele ce se ridică împotriva acestor cuvinte. Lăsaţi cuvintele Mele să lucreze, iar voi să lucraţi întru ele, căci taina cuvântului rostit este în mâna lui Dumnezeu, şi Domnul o foloseşte. Cartea, fiilor, să nu stea închisă, căci voi trebuie să lucraţi cele scrise în ea, şi cu atenţie să lucraţi, căci cartea aceasta este o rostire peste cele ce sunt astăzi. Staţi în dreapta Mea, că Eu lucrez deosebit în dreapta, precum în stânga deosebit lucrez. S-a împlinit păcatul lepădării de credinţă, căci lucrarea aceasta înseamnă Domnul Iisus Hristos, iar voi să fiţi cuminţi în ogradă, căci ograda voastră este Domnul Iisus Hristos şi roadele Lui din ogradă.

Eu, Domnul Iisus Hristos, rostesc cuvânt, şi zic: să fiu lucrat şi să fiu pus pe blid înaintea ta, Israele, iar cine înţelege, să înţeleagă. Amin. Cine nu înţelege, să nu înţeleagă şi să nu vândă, că Eu nu mai sunt de vânzare, Eu rămân în mijlocul poporului Meu. Amin. Am un bucătar tocmit, şi voi veni să-l întreb dacă voieşte să Mă asculte ca să Mă aşeze pe blid pentru ca să fiu masă poporului Meu. Dar să lucrăm precum la început, căci pentru tine, poporul Meu, Eu am şters toată legea cea apăsătoare şi am rămas numai Eu. Legea este pentru cei ce păcătuiesc, pentru cei ce fac nedreptate. Legea nu are ce căuta peste cei liberi. Legea se aplică acolo unde ea se calcă. În altă parte ea nu are cuvânt, iar Eu să nu fiu judecat de nimeni de pe pământ, căci singura lege care va mai rămâne va fi sfinţenia în cer şi pe pământ, şi iubirea Mea peste omul cel nou.

Fericit eşti tu, poporul Meu de azi, căci Eu aşa am spus: *«Fericiţi se vor numi cei ce ascultă cuvintele Mele şi le împlinesc pe ele»*. Tu eşti acela despre care Eu am rostit prin Evanghelia Mea. Te-am numit fericit, mai presus decât pe mama Mea Fecioară, pentru că acum este vremea cuvântului rostit din cer, şi fericiţi se numesc cei ce cred această venire a Mea. Mi-a spus atunci cineva: *«Fericit pântecele care Te-a purtat şi sânii pe care i-ai supt»*, iar Eu am adăugat şi am zis: *«Mai fericiţi sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu crezându-l şi împlinindu-l»*. Ţi-am ursit atât de mare fericire! Te-am numit fericit, poporul Meu, şi fericită este Fecioara mama Mea, pentru cei ce ascultă cuvântul Meu, cuvântul Fiului ei. Ea nu s-a întristat pentru alegerea fericirii tale, şi s-a bucurat pentru Mine că voi fi ascultat şi crezut de tine prin cuvânt. Ea este cu Mine lângă tine şi lucrăm la fericirea ta, că mare este cel ce crede cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta. Eu sunt Cel ce am proorocit pe Cuvântul lui Dumnezeu, şi iată, cuvântul se împlineşte. Eu am venit, şi tu ai crezut şi ai ascultat, şi eşti fericitul cel proorocit de Mine, eşti fiul cel pregătit de Mine pentru ca să întâmpini cuvântul Meu cel ce grăieşte de deasupra ta. Fericit eşti tu, fiule poporul Meu, dar îţi dai tu seama ce-ţi spun Eu? Şi dacă-ţi dai, cum îţi dai? O, să nu cazi din fericire prin mândrie, şi să te umileşti înaintea fratelui tău ca şi înaintea Mea. Să nu te dai vrednic de darul pe care ţi l-am dat, că de milă ţi l-am dat. Ţine-te strâns cu Mine şi dărâmă din calea ta orice urmă de babilon. Strânge-te bine lângă Mine, ca să te simt aproape şi să-Mi întind ocrotirea Mea deasupra ta.

E sărbătoare de sfinţi şi de părinţi. E Verginica serbată de toţi sfinţii, şi toţi te aşteaptă pe tine să ajungi cu bine pe vârful Golgotei Duhului Sfânt. E Golgota Duhului Sfânt sub paşii tăi, popor al lui Israel, iar tu eşti crucea Duhului Sfânt, purtată de umerii Mei ce se strecoară în taină lângă tine ca să te ia pe umeri, popor iubit de Dumnezeu. Crucea este semnul biruinţei, unealta sfinţeniei şi jertfă de iubire de la tine spre Mine. Tu eşti cel ce duci crucea acestei vremi, alături de Mine pe drumul Golgotei Duhului Sfânt, care se sfârşeşte în vârf, şi iată, vârful este cu voi, căci Domnul este vârful. Eu sunt Cel ce te-am purtat şi Cel ce te-am ajutat, şi te voi ocroti ca pe cel mic, şi binecuvântarea Mea va fi peste tine până voi slobozi glasul cel din urmă care va aşeza ziua cea neînserată peste cer şi peste pământ întru înnoirea lor.

Pecetea binecuvântării să stea peste tine, iar cortul Duhului Sfânt să te acopere pe tine, popor ursit să fii fericit cu Domnul Dumnezeul tău. Lasă-te de robie, tată, că eşti liber. Robia să n-o iubeşti, şi trage-te de sub ea, că tu eşti liber, poporul Meu. Ce este robia, fiule? Ne vom întâlni iar, şi tu vei veni să-Mi răspunzi la acest cuvânt, şi îţi voi cerceta înţelepciunea şi ascuţimea ei.

Israele, Israele, Domnul Iisus Hristos te binecuvintează întru serbare de sfinţi în sobor sărbătoriţi. O, ce sărbătoare, o, ce bucurie pe sfinţi! Poruncesc sfinţilor şi îngerilor să vegheze peste tine, să te ocrotească din partea Mea, să te vestească, tată, la cei din lume, şi vei vedea ce este acest cuvânt, că Eu îl voi împlini în sfinţii Mei.

Verginica te binecuvintează cu iubirea ei, cu grija ce ţi-o poartă şi cu dorul ce ţi-l poartă. Mama Mea Fecioară lucrează tot aşa peste tine, şi te păzeşte şi face minuni cereşti pentru tine, poporul Meu. Iar Tatăl Meu şi al tău Se bucură şi

Îşi întinde dreapta peste tine şi o ţine deasupra ta până la bucuria cea mare. Tu eşti binecuvântatul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Să nu ieşi de sub mâna Tatălui Meu, că Eu te am în faţa Lui şi te mărturisesc poporul Meu şi zic: pace ţie, iubitul Meu popor, şi dă-Mi să beau din apa ta! Amin, amin, amin.

5/18 iunie 1995

Cuvântul Domnului la începerea săpării fântânii sfintei Virginia

Binecuvântare la începutul lucrului fântânii. Sfânta Virginia despecetluieşte taina cuvântului şi a poporului creştin.

La începutul lucrului celui de al treilea izvor al grădinii Cuvântului vine Domnul cu cuvântul de binecuvântare pentru început de lucru, pentru lucru şi pentru săvârşirea cea bună a lucrului. Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, rostesc de deasupra şi zic: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt binecuvintează lucrarea aceasta, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Binecuvântată să fie pacea şi puterea şi lucrarea celor ce lucrează acest semn binecuvântat, cel de al treilea semn care se numeşte semn de izvor, căci cele trei izvoare au nume ceresc: Izvorul Domnului, Cel în Treime lucrător, izvorul Maicii Domnului şi izvorul trâmbiţei lui Dumnezeu, Verginica. Amin.

Verginica binecuvintează acest izvor întru început de lucru şi întru sfârşit binecuvântat, spre întocmire de izvor ceresc. Cerul este deasupra cu ajutor şi cu putere şi cu pace, iar îngerii ajutători şi sfinţii lucrători lucrează cu voi, şi Verginica lucrează cu voi. Fiţi şi voi cu cerul, fiilor, precum cerul este cu voi.

Am voit să-Mi fac cărare de cuvânt. Am voit, dar n-aţi priceput. O, ce bine e să fiu Eu cu voi, dar voi nu pricepeţi ce vă spun. Rostiţi şi voi întâmpinarea cerului, căci cerul rosteşte peste voi. Rostiţi la locul începerii rugăciunea cea spre Dumnezeu pentru lucrarea izvorului. Eu pentru această lucrare, pentru acest semn trebuia să rostesc cuvântul Meu, pentru că aici este grădina lui Dumnezeu. Cuvântului Meu îi trebuie cărare, tată, iar cărarea se face de jos în sus, şi apoi se lucrează de sus în jos. Iubiţi coborârea cuvântului Meu, iubiţi cuvântul lui Dumnezeu, iubiţi-l, tată, şi faceţi-i cale spre grădina Mea, căci grădina aceasta este semnul Meu cel coborât în mijlocul oamenilor. Amin.

Binecuvântată să fie lucrarea celui de al treilea izvor, şi acest izvor se va numi cu numele lui Verginica, fiindcă ea este trâmbiţa lui Dumnezeu şi este în mare lucrare. Binecuvântaţi să fiţi voi, cei ce lucraţi cele cereşti pe pământ.

Pace şi duh ceresc peste voi şi în voi şi între voi! Pace şi lucrare cu pace! Amin, amin, amin.

13/26 iunie 1995

Cuvântul Domnului în ziua sfinţirii fântânii sfânta Virginia

Întemeierea Fundaţiei Sfânta Virginia – Cetatea Noul Ierusalim. Pilda lucrării cea de patruzeci de ani a Domnului cu poporul creştin.

Iată, glasul Meu se lasă de deasupra ieslei Cuvântului lui Dumnezeu. Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui ceresc. Nu spun aceasta pentru ca să spun şi atât. Nu numai pentru aceasta spun că Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Fiilor, fiilor, Eu trebuie să spun cine sunt. Să nu vă plictisiţi sau să vă întrebaţi de ce spun mereu cuvinte asemănătoare.

Fiilor, fiilor, Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui, şi binecuvântaţi să fie cei ce aud glasul Meu, căci după rostirea numelui Meu rostesc binecuvântare ca să se ştie de toate neamurile pământului că Eu sunt Cel ce grăiesc deasupra acestui munte de taină.

Fiilor, fiilor, dacă este Dumnezeu şi toate cele create de El, voi ştiţi mai mult ca oricine că este şi duhul cel potrivnic lui Dumnezeu. Oamenii care zic că-L au pe Dumnezeu în lucrare cu ei nu ştiu să încerce duhurile. De aceea Eu rostesc la voi binecuvântare, căci din faţa acestui cuvânt se scufundă de la faţa Mea şi a voastră toată lucrarea cea potrivnică a duhului duşman pe Dumnezeu şi pe voi, poporul Meu din urmă.

Daţi piedicile deoparte, fii ai cuvântului Meu. Să nu se mai săvârşească piedici care dau să oprească coborârea glasului Meu peste grădină. Grădiniţa aceasta este unealta lui Dumnezeu Cuvântul, şi peste ea şi în ea Eu, Domnul, lucrez şi cuvintez peste pământ, ca să audă pământul, şi va auzi. Amin.

Verginica este trâmbiţa lui Dumnezeu. Am venit cu Verginica şi suntem cu cerul în sărbătoare, căci voi, unşii Mei din Israel, aţi lucrat încă o lucrare cerească peste grădina Domnului cea de la sfârşit. Şase zile aţi lucrat, şi azi, a şaptea zi, vă odihniţi de lucrarea aceasta. Şase zile aţi lucrat. Ce aţi lucrat, fiilor?

— O, Doamne, primeşte-mă întru glasul Tău, că eu sunt trâmbiţa Ta, precum ai spus, precum ai lucrat, căci fiii cei unşi din grădină au lucrat fântâna numelui meu, care se va numi fântâna Sfânta Virginia. Eu sunt trâmbiţa Ta, şi la porunca Ta lucrez şi nu stau. Am lucrat şi am înscris numele meu în vreme şi am înscris cetatea aceasta de nou Ierusalim şi am lucrat prin fiii cei unşi izvor nou şi binecuvântat, cel de al treilea izvor al grădinii care stă înaintea cerului. Amin.

Fiilor, vorbesc în Domnul. În glasul Domnului mă strecor, că Domnul a venit la voi cu mine ca să însemnăm fântâna a treia. Domnul îmi lasă cuvântul Său, şi prin Domnul rostesc: Se binecuvintează şi se sfinţeşte această fântână, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Este aici fântâna cea dintâi a curţii Sfintei Sfintelor, şi se numeşte fântâna lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Este, iarăşi, fântâna cea de a doua a curţii Sfintei Sfintelor, şi se numeşte fântâna Maicii Domnului, Fecioara mamă. Iar aceasta, însemnată azi, este fântâna trâmbiţei lui Dumnezeu Verginica, fântâna Sfânta Virginia, că eu m-am înscris în vreme şi m-am pus temelie la vremea cea cerească, şi această înscriere pentru vreme nouă se numeşte Fundaţia Sfânta Virginia, Cetatea Noul Ierusalim, iar această fântână este semnul de pecetluire a temeliei cea nouă, şi pe această piatră de temelie se va zidi România cea care vine de la Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— Verginico tată, ce minunat este al tău cuvânt! O, Verginico, trâmbiţa Mea, ce frumos lucrezi, tată! Ce mare dar ai tu, că aşa îţi spuneam şi cât erai în trup! Binecuvântată să-ţi fie temelia ta, şi pe ea vom zidi pe România. Vom zidi o cetate frumoasă, care va străjui peste România, şi vom zidi apoi o Românie cerească pe pământul ei, şi toate neamurile vor aduce prinoase Domnului, Care-Şi are sălaş în România, şi glas ceresc peste pământul ei.

Fiilor, fiilor, iată, tată, temelia. Şi să scrieţi pe această piatră numele trâmbiţei Mele Verginica. Şase zile aţi lucrat, şi iată, a şaptea zi Eu şi cu cerul Meu Mă odihnesc în voi, Mă odihnesc de această lucrare, de această temelie lucrată.

O, Verginico, ce alergare pe tine, ce muncă pe tine, tată! Dar acum să te mângâi întru săvârşirea cea bună a acestei temelii. Amin.

— O, Domnul meu iubit, pe Care Te-am dorit, eu şase zile am trudit ca să-mi acopăr puii, şi am luat cu mine îngeraşi şi sfinţi şi m-am luptat împotriva răului care dădea să-mi tulbure lucrul temeliei mele. Duhul rău a stat la pândă să-mi lovească pe copiii cei unşi, dar eu am fost luptătoare de la Tine şi am biruit răul şi am ieşit până deasupra, şi iată, însemnăm fântâna cea lucrată şase zile, iar azi ne odihnim de această lucrare.

Măi fiilor, au trecut trei ani şi jumătate de la pecetluirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim. Cum adică Noul Ierusalim? România este Noul Ierusalim, şi va fi nouă şi curată, şi Domnul va lucra cu iubire peste ea, şi va lucra cu Duh Sfânt peste ea, şi cu sfinţi şi cu îngeri, şi veţi înţelege în zilele ce vin aceste cuvinte şi tâlcul lor cel tainic lucrat.

Am trudit şase zile lângă voi şi v-am dat putere şi ocrotire ca să puteţi împlini această temelie. Lucrarea aceasta a fost grea, dar voi n-aţi simţit toată greutatea ei. Lucrarea aceasta şi fântâna aceasta este lucrarea mea cea de patruzeci de ani cu acest popor. Am început să sap la această fântână în anul 1955, iar pe la mijloc a început să se rupă din pereţii fântânii, şi am avut ajutor din cer şi de pe pământ şi am întărit pereţii fântânii şi am mers înainte cu fântâna. Fântâna era poporul meu şi lucrul cel peste el. Am mers tot mai jos, că în jos am mers, şi mai jos s-au rupt iar din pereţi, şi am pus încă o oprire surpăturii, şi am înconjurat de jur împrejur pereţii cu armătură, ca să pot ajunge până la izvor, până la apă. Poporul meu s-a rupt mereu, s-a dărâmat mereu, şi nicidecum nu m-a ajutat să sap la această fântână a vremii de sfârşit. S-a rupt şi s-a surpat poporul meu, şi nu i-a păsat de apa care trebuia să se arate la capătul săpăturii. Dar am avut păstori tari, care au săpat înainte, au săpat cât au putut şi ei, dar au săpat cu nădejde că vor ajunge până la izvor. Şi dacă au crescut fiii, am luat din fii şi i-am uns la lucru şi i-am pus să sape. Şi a văzut duhul rău ce am făcut, şi s-a răvăşit şi s-a ridicat să-mi stârpească apoi copiii. Dar m-am sculat eu, cu puterea Domnului, şi mi-am ocrotit munca, şi fiii m-au ajutat la săpat, şi am ajuns cu săpatul la izvor, iar a şasea zi am zidit întăritura pereţilor, şi surpătura s-a aşezat înapoi la locul ei şi s-a strâns pe lângă temelie, şi izvorul este desfăcut înaintea cerului, şi apa este luată spre folosire.

O, lucrarea aceasta a fost grea, dar voi n-aţi priceput şi n-aţi simţit greutatea ei, căci fântâna aceasta a fost pilda mea cu poporul cel de la început, cel de la mijloc, cel de mai încoace şi cel de la capătul drumului, adică de la izvor, căci am ajuns la izvor cu fiii cei mici care au mers până la izvor şi care beau din izvor, din apa cea vie, din masa cea nouă care este coborâtă din cer prin cuvânt şi aşezată pe pământ.

Am voit, şi patruzeci de ani m-am trudit, ca să fac din acest popor coroană de sfinţi pentru cer. Am voit să-i împletesc acestui popor coroană de mireasă pentru nunta lui cu Domnul, şi poporul meu n-a vrut să fie mireasă cinstită, şi s-a surpat mereu şi s-a dărâmat mereu de la locul lui.

Măi fiilor, casa care s-a dărâmat la Maluri, la locul unde a coborât Domnul întâi la mine, a fost pilda prăbuşirii poporului meu, care nu voia să vină curat şi să stea curat la masa cerului, care cobora cu cuvântul pe pământ. Fiilor, fiilor, plecarea mea din mijlocul poporului a fost pilda dărâmării poporului care n-a iubit sfinţenia lângă cuvântul cel din cer. Dar acum la izvor s-au pus întărituri şi opriri, aşa cum la o fântână se zideşte piatră tare şi pereţi tari, ca să nu vină surpătura peste apă, şi apa este pusă la adăpost, şi izvorul este împrejmuit, şi poporul este afară, şi nu mai e durere mai mare ca a mea. Vreau să pregătesc poporul cel din urmă, vreau să-l hrănesc cu sfinţenie, că acum şi el vrea. Mai am pe ici, pe colo fii care se plictisesc, care nu lucrează sfinţenia cu iubire. Dar am destui care iubesc şi îşi lucrează sfinţenie şi pregătire pentru bucuria care va cuprinde pe veci pe poporul meu.

Fiilor din grădină, învăţaţi pe poporul meu lucrarea sfinţeniei. Învăţaţi pe cei mici, dar şi cei mai vârstnici să înveţe, că nu toţi lucrează cu dragoste sfinţenia. Poporul meu a iubit orice, dar nu sfinţenia. Poporul meu a fost lipsit de sfinţenie, şi vreau să fie sfânt poporul la sfârşit, căci iată, s-a împlinit şi se împlinesc toate cele profeţite prin cuvântul lui Dumnezeu vreme de şapte mii de ani şi, iarăşi, vreme de patruzeci de ani. Aşa am lucrat eu peste popor, aşa, greu, aşa cum aţi lucrat voi la această fântână a mea. Dar am ajuns la izvor, şi temelia s-a întocmit, şi numele meu s-a plantat în timp, şi voi lucra peste România, aşa cum Domnul mi-a poruncit. Amin.

— O, Verginico, ce carte frumoasă ai scris tu azi între mărturiile cerului! Şi vom întări pe temelie pe poporul tău de la izvor şi care vine la izvor, şi vom pune România pe temelia ta, şi va fi curată România, după cum este numele tău, căci numele tău înseamnă curăţenie şi feciorie şi sfinţenie. Acesta este numele tău, şi iată, l-am pus la temelia României ce va să fie, şi vom lucra fuguţa, tată, ca să dăm înfăţişare sfântă acestui pământ, şi vom face cer peste România.

Binecuvântată să fie temelia aceasta, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Binecuvântat să fie unsul lui Dumnezeu, Mihail cel numit de Dumnezeu peste România, şi voi lucra pentru el cărare ca să-l aduc acasă la Mine şi la el, şi voi lucra cu iubire, căci oamenii lucrează cu ură. Iubirea Mea va face din piatră ceară, şi orice piedică se va topi cum se topeşte ceara, şi din ceară vom face sfeşnic, şi voi pune lumină în sfeşnic, şi România va fi sfeşnic peste neamurile cele de sub cer, şi neamurile vor veni spre Dumnezeu.

Binecuvântată să fie temelia cea curată, şi se va numi: Temelia Sfânta Virginia, Cetatea Noul Ierusalim. Amin, amin, amin.

19 iunie/2 iulie 1995

Sărbătoarea sfinţilor apostoli Petru şi Pavel

Omul trebuie să fie făcătorul Domnului. Cartea Domnului este o rană. Pacea aduce vindecare sufletului.

Poporule, poporule, nu pot, tată, să te hrănesc azi cu cuvânt. Nu pot, că am rane la porţi, şi nu pot să Mă aşez peste rane. O, de unde atâtea rane pe porţile Mele? Porţile cuvântului Meu sunt fiii din grădina Mea de pe pământ. Mă strecor un picuţ printre rane, ca să vin în calea ta şi să-ţi spun din mijlocul ranelor: pace ţie!

Pace ţie, poporul Meu, că Eu pace nu mai am. Pace ţie, tată, că Mie Îmi lipseşte pacea. Pace ţie, şi nu da să te pierzi, că Eu port rane multe pentru tine. Pace ţie, poporul Meu, şi hrăneşte-ţi mintea cu cele de la Mine luate, şi nu-ţi mai hrăni, tată, mintea cu cele ce fac păcat în tine. Să nu-ţi mai hrăneşti mintea cu tine, şi să ţi-o hrăneşti cu Mine, Cel ce sunt fără de păcat. Mă dor ranele şi nu pot să poposesc cu cuvânt lung înaintea ta, dar o clipă cât pot sta, stau pe rane şi îţi spun să cauţi să mănânci, tată, şi să nu mai faci cu cartea Mea cea de azi ca

şi cu Scriptura. Pe asta ia-o şi mănânc-o, şi nu sta fără să mănânci, ca să nu te usuci de arşiţa de azi, ca să nu Mi se usuce rodul muncii Mele peste tine. O mulţime de cuvânt ţi-am dat, şi mereu ţi-am dat, şi nu se cunoaşte că mănânci, că Eu vin în calea ta şi te găsesc mut, ba chiar şi surd te găsesc, ba chiar şi dormind te găsesc, şi cuvântul e scump, poporul Meu.

Vin rane multe şi lovituri crude peste grădina Mea şi Îmi slăbesc venirea Mea prin cuvânt. Duhul păcii tale să vină, măi poporul Meu, peste grădina Mea, dar să porţi pacea Mea, nu pacea ta. Să nu-ţi mai găseşti pacea dacă păcatul caută să stea tot în tine. Să nu mai râzi, să nu mai glumeşti şi să nu mai fii liniştit dacă vezi că nu mai scapi de cele păcătoase. E mare rană păcatul tău, e rană şi pentru Mine şi pentru tine. O, poporul Meu, tu n-ai ajuns la disperare, dar Eu am ajuns. Tu nu ştii ce este disperarea, că dacă ai şti ai fugi de ea. Mereu te-am rugat, şi te rog şi azi, din porţi pline de durere te rog, să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima şi cugetul tău. Acesta este singurul medicament cu care vei omorî până şi urma păcatului, poporul Meu, şi toate celelalte ţi se vor adăuga apoi, ca să ai tu ce-ţi trebuie, şi să nu ai ce vrei tu, ci numai ce trebuie să ai. Vrei tu să-Mi răspunzi ce trebuie să ai? Vrei, poporul Meu? Vrei să te întrebi ce trebuie să ai? Caută să vrei să ai mereu această întrebare peste tine, că tu, fiule, nu eşti făcut de Mine numai din trup, numai din stomac. Tu eşti făcut cu altă lucrare, cu altă menire. Eu am lucrat şase zile ca să fac tot ce trebuie să ai tu, şi pentru ca să fii tu. Dar tu cât trebuie să lucrezi ca să Mă faci pe Mine şi ca să Mă ai în tine şi cu tine? Eu te-am făcut pe tine, poporul Meu, ca să Mă faci şi tu pe Mine apoi. Fii şi tu făcătorul Meu, precum Eu sunt Făcătorul tău şi al celor ce-ţi trebuie ţie. Dă-Mi înfăţişare în tine, poporule născut de Mine. Dă-Mi creştere în tine, că iată, nu mai pot lucra de răni. Am venit plângând, că dacă nu veneam plângând nu puteam intra pe porţi, că la porţi am găsit rane şi dureri. Mi-e milă de rane şi de dureri, că şi Eu tot aşa sunt, dar te-am ştiut adunat la masă, şi tu eşti învăţat cu mâncare caldă. Dar nu numai să mănânci şi-apoi să te scoli de la masă şi-atât. Nu numai atât, ci să simţi prin câte rane Mă strecor ca să vin să-ţi dau cuvânt.

Ţi-am dat sămânţă să mănânci şi să te îndumnezeieşti, că Eu pentru cei păcătoşi M-am întrupat şi M-am lăsat hrană. Dar cât am stat Eu văzut cu lucrul şi cu trupul, veneau la Mine păcătoşii, şi dacă veneau nu mai păcătuiau, şi Mă iubeau pe Mine, şi se hrăneau cu Mine şi nu mai puneau mâna pe păcat şi nici mintea şi nici inima, şi se înduhovniceau cu Duh Sfânt şi aşa rămâneau până ce Eu veneam şi îi puneam în cămările Tatălui Meu. Veneau păcătoşii şi luau Duh Sfânt şi se hrăneau apoi cu Duh Sfânt şi rămâneau cuprinşi de Duhul Sfânt şi nu mai ieşeau din baia aceasta, şi erau curaţi păcătoşii care se curăţeau, şi Mă iubeau păcătoşii care-şi lăsau păcatele, şi plângeau cu amar vremea lor cea din moarte şi vărsau izvoare de lacrimi şi păreri de rău pentru vremea păcătoşeniei lor, şi rămâneau întru smerenie şi întru iubire caldă şi curată şi sfântă, şi se hrăneau cu iubire cerească unii pe alţii şi îşi legau ranele iubirii, că iubirea, tată, are cele mai multe rane. Adevărata rană numai iubirea o are. Când rana iubirii se aşează pe o bubă plină de puroi şi de putreziciune, buba aceea nu mai înviază şi nu-şi mai găseşte culcuş în omul cel ce poartă o aşa bubă. Dar dacă rana iubirii nu-şi poate găsi loc peste o aşa bubă, buba trăieşte şi infectează toată împărăţia ei.

O, poporul Meu, aş vrea să Mă crezi, tată, că tu trebuia să fii acum un popor fără de păcate, pentru că Eu aşa am vrut. Aveam nevoie de tine, ca să te fac alifie. Aveam nevoie de iubire în tine. Aveam nevoie de rana Mea în tine, căci rana Mea este vindecătoare. Iubirea alungă păcatul din cuget şi din trup. Aveam nevoie de tine. Voiam să fii un popor rănit de iubirea Mea. Voiam să fii un popor cu rană în suflet pentru Mine, poporul Meu. Eu ţi-am dat o carte plină de iubire, şi tu nu vezi că ea este o rană. Cartea Mea de azi este o rană, căci cartea sunt Eu, şi Eu sunt rana cea care plânge înaintea ta. Ia-Mă şi Mă pune pe buba ta, că inima ta e o bubă ascunsă. Pune-Mă pe bubă şi te fă iubire, precum Eu M-am făcut pentru tine, şi te fă îngerime în trup, ca să fac din tine o ţară de îngeri în trup pe pământ. Eu nu te-am făcut pe tine numai trup şi pântece când te-am făcut, şi te-am făcut altfel. Te-am făcut casă pentru suflet şi am pus sufletul stăpân în casă. Sufletul înseamnă Dumnezeu în dar, la naşterea omului din om. Eu te-am făcut ca să fii liber, dar tu apoi M-ai făcut pe Mine rob, şi Eu M-am lăsat şi omorât de tine, ca să ştii apoi ce ai omorât. Dacă nu muream, nu ştia omul că Eu sunt Dumnezeul lui. Numai iubirea este în stare să moară pentru rodul ei, ca să nu fie fără rod. Păcatul nu este în stare să moară. Păcatul este fără putere de viaţă. Păcatul nu moare pentru iubire. El trăieşte până la judecata lui, căci iubirea este judecător peste păcat.

Cuvântul Meu se rupe din durere. Cuvântul Meu plânge pentru fiii care nu se aşează în răstignire. O, fiule, cu tine vorbesc, nu cu altul. Aşa să gândeşti, că până nu gândeşti aşa n-ai să dai de mântuire, n-ai să dai de cărare. Şi aşa să mergi pe cărare dacă dai de ea.

Este în poporul Meu o inimă care nu poate pricepe lucrarea aceasta. Mi-am amintit de inima unui fiu care e numai cu trupul fiu al lucrării Mele. Mi-a promis mereu că va fi al Meu, şi M-a înşelat mereu, şi acum Mă caută în felul lui, ca să fiu cu el cum vrea el şi pe unde vrea el, că n-a putut să iasă din el ca să pot Eu fi şi cu el, şi acum râde de cuvântul Meu şi se atinge de el şi vai lui, că nu ştie ce-şi face! Nici unul din poporul Meu n-a priceput că acesta îşi schimbă capul după cum îi foloseşte. Voi trage de lângă el pe îngerii Mei şi îl voi lăsa cu îngerii lui, că are şi el îngerii lui, dar el nu ştie ce are cu el. Cine se ia după el ajunge ca şi el. Nu voi mai lua din mâna lui ca să mănânc, căci masa lui cu Mine e amară *(preotul Nicu Gabriel, n.r.)*.

Să fii precaut, poporul Meu, că iată ce uşor moare Dumnezeu în omul cel ce-şi schimbă capul după voia pe care o are. Pe vremea lui Verginica vorbeam cu fiul cel păţit, cu fiul cel slab, vorbeam cu cel tare, dar acum Mă tem să-i spun fiului pe nume, Mă tem, tată, că mărturia cuvântului rostit şi însemnat în carte e lucru care apasă prea rău. Eu voi trage pe îngerii Mei de lângă el, şi veţi vedea că Eu nu voi sta zdrobit sub cuvântul celui ce loveşte în cuvântul Meu, coborât prin mari dureri de la cer.

Nu pot pune masă bogată, nu pot de rane, nu pot de plânset, căci într-un plâns am venit. Ieslea Mea este brăzdată de durerile iubirii şi de ranele ei, şi nu pot, poporul Meu, nu pot, tată, să împart cu tine sarcina Mea. Aş voi să fii popor fără de păcate. Aş voi să Mă iubeşti pe Mine şi nu pe tine, fiule. Dacă te iubeşti pe tine, îţi faci voia. Dacă Mă iubeşti pe Mine, Îmi faci voile Mele în trupul şi în sufletul şi în duhul tău.

Poporul Meu, nu te mai opri în sfatul celor răzvrătiţi. Te-aş lăsa să te opreşti, ca să vadă cel răzvrătit lumina Mea din tine, dar tu, fiule, nu foloseşti cuvântul Meu pe cale. Ţi-am dat să ai şi să înveţi şi să foloseşti rodul iubirii Mele şi să dai din el după cum este fapta fiecăruia, şi să nu dai de la tine, că mulţi dau de la ei, şi ei îl strivesc pe cel ce se trudeşte să se

scoale, şi nu se poate scula dacă-i dai de la tine. Nu te da pildă cu păcatul tău spre îndreptăţire, şi dă-te pildă cu păcatul tău spre a osândi păcatul tău, nu să-l îndreptăţeşti pe cel murdar de păcate.

Poporule, poporule, te-am învăţat lucrul zidirii. Eu te-am învăţat. Nu lua alţi zidari pentru tine. Nu lua lucrul zidăriei de la om, că Eu, fiule, celui ce a venit să Mă întrebe trupeşte Eu i-am dat răspunsul care era ascuns în inima lui. Eu nu i-am dat răspuns cu sfinţenie celui ce venea cu trupul în inima lui. Nu te uita ce a făcut bun fratele tău, că tu nu ştii să măsori binele. Binele are deasupra un înveliş, dar Eu Mă uit la rădăcină şi scriu bine, sau scriu binele rău. Numai după Mine să te iei, poporul Meu, şi să te iei, tată, după cel pus de Mine înaintea ta şi pe care-l vezi că nu iubeşte nedreptatea asupra cuvântului Meu.

Poporul Meu, să nu-i pui răului aureolă. Poporul Meu, lasă semeţia, ca să nu plângi când ea îşi va arăta plata. Ţi-am dat darul lacrimilor pocăinţei, şi nu l-ai primit dacă nu l-ai lucrat. Păcatul s-a făcut sarcină în spatele tău, dar cu semeţia şi cu judecata nu vei scăpa de sarcina ta. Poporul Meu, nu ţi-e ruşine, tată, de rodul păcatelor tale, că dacă ţi-ar fi nu te-ai mai semeţi sub sarcină.

Poporul Meu, vorbesc cu tine din ranele iubirii, şi ranele au lacrimi, şi lacrimile se fac cuvinte, şi ele plâng înaintea ta. Eu te iubesc, dar să nu crezi că sunt fericit dacă eşti încă rob. Te-am întrebat când am coborât la tine, şi te-am rugat să-Mi spui ce este robia. Nu-Mi vine să mai vin în vale la tine. Te găsesc mut, te găsesc surd, ba chiar şi dormind te găsesc. Poporul Israel după ce a trecut Iordanul s-a dezbrăcat de plata sfinţeniei, de plata de la Dumnezeu, şi s-a întors spre moarte şi apoi a murit, şi nu mai este. Am trecut şi cu tine Iordanul, dar rămâi, tată, în hrana Mea şi în slujirea Mea cea cu sfinţenie, şi ia şi mănâncă şi te îngraşă cu mierea şi cu laptele iubirii. Nu sta cu mierea şi cu laptele pe masă. Mănâncă, tată, şi cheamă-l şi pe fratele tău la masă şi stai cu masa întinsă, ca nu cumva să mori, poporul Meu. Scriptura, tată, n-ai citit-o. Citeşte-o de acum, citeşte-o măcar pe cea din vremea ta. Măcar să ştii ce înseamnă Scriptură, că nimeni nu ştie ce înseamnă Scriptură. Vino la Mine şi vorbeşte cu Mine ca să înţelegi ce înseamnă Scriptură. Vino, tată, dar Eu sunt plin de răni, şi iată ce greu mai cobor. Mi-e puntea cu frânturi, Mi-e cărarea rănită, că în grădina cuvântului Meu Mi-e cărarea. Mănâncă, Israele, miere şi lapte, ca să te cunoşti că mănânci, şi să iubeşti pe cel ce-ţi dă, ca să fii iubire, că numai cu iubirea Mea vei putea vindeca pe Dumnezeu. Dumnezeul tău este rănit, Israele, şi printre rane Se zbate ca să-ţi întindă ţie bucătura.

Cuvântul Meu este sfânt. Sfinţeşte-te la cuvântul Meu. Spală-te pe mâini, poporul Meu, spală-ţi trupul, tată, şi să fii curat, că scris este: *«Cel ce păcătuieşte, acela este necurat, iar cel ce se atinge cu cel necurat va fi necurat şi el până seara».* Spală-te, tată, spală-te. Ce înseamnă să te speli? Tu ştii altceva, şi de aceea faci altfel, dar ca să te speli înseamnă să te speli şi să nu te mai murdăreşti apoi, că aşa făceau păcătoşii care veneau la Mine şi care rămâneau în baia iubirii, în baia Duhului Sfânt. Nu murdăriţi locaşul Duhului Sfânt. Dar nu veţi putea face această curăţire de locaş până ce nu veţi învăţa să spuneţi şi în duh şi în faptă: *„Ajută-mi, Doamne, să nu-mi dezvinovăţesc păcatele mele şi să nu învinuiesc pe fratele meu“.*

Multe cuvinte v-am dat, şi au căzut pe jos în loc să cadă pe voi. Culegeţi-le şi puneţi-le la locul lor, că multe cuvinte sfinte v-am dat. Ranele Mă îndeamnă să nu mai vin la voi. Vin şi Mă întorc tot suspinând. Plânge Dumnezeul tău, Ierusalime.

Iartă-Mă, poporul Meu, te-a supărat durerea Mea. Ţi-am întristat duhul tău, şi tu eşti fratele Meu. Să nu Mă învinuieşti la Tatăl că ţi-am întristat duhul tău.

Duhul Sfânt al Tatălui este întristat pentru tine, poporul Meu de azi. Împacă-te cu Duhul Sfânt şi dă-te Lui locaş curat şi sfânt, fiule, poporul Meu. Leagă, tată, ranele pe care le faci. Cine nu ştie să lege răni, acela să nu le mai facă.

Cine se face casă de bucurie Duhului Sfânt, acela este cu suflet şi cu trup sfânt şi răstignit înaintea Domnului. Răstigneşte-te pentru Mine, fiule, că şi Eu M-am răstignit pentru tine. Leagă-Mi ranele, Israele, şi deschide, tată, guriţa, ca să curgă din ea râuri de apă vie. Înghite râul cuvântului Meu şi deschide guriţa, poporul Meu, şi hrăneşte-ţi mintea cu cele din cer, ca să scapi de robie, că plâng ranele iubirii Mele, Israele, poporul Meu. Amin.

Aş voi să mai stau cu tine, dar nu pot sta mult peste rane. Mi-e milă de rane. Te binecuvintez şi te înmiresmez cu Duhul Sfânt, Care te poate face una cu iubirea Mea. Pace ţie şi vindecare ţie, Israele! Tatăl Meu plânge de mila Mea când cobor la tine. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 1995

Sărbătoarea de patru ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Fiecare vreme îşi are cartea ei şi judecata ei scrisă. Adevărata biserică a lui Iisus Hristos. Banii daţi preoţilor sunt folosiţi pentru viaţă păcătoasă. Chemarea la înfeciorire şi la împruncirea făpturii.

Eglasul Meu peste grădină, şi să se audă la porţi glasul Meu şi să se ridice porţile ca să intre Împăratul slavei. Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, aduc binecuvântarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh peste piatra cea nouă şi de mare preţ care s-a lăsat peste această grădină. Au trecut patru ani de la sărbătoarea punerii pietrei cea dintâi a temeliei Noului Ierusalim. Ziua aceea a umplut cerul de serbare de îngeri şi de sfinţi şi de speranţa cea care trebuia să se vadă apoi împlinindu-se.

Pace peste sărbătoarea cerului cu grădina Mea de pe pământ! În ziua aceea de punere a primei pietre era slabă de tot speranţa celor ce au primit porunca împlinirii grădinii Sfintei Sfintelor Domnului. În ziua aceea era doar credinţa care întărea sărbătoarea, căci toate mâinile erau slabe şi nedumerite la cuvântul cel pentru zidirea aceasta cerească. Eu, Domnul, am fost Cel ce am împlinit cuvântul Meu cel rostit, căci cei ce nu aveau au arătat puterea Mea, care a putut ceea ce era cu neputinţă în mijlocul poporului Meu.

Pace ţie, poporul Meu, că vorbesc cu tine din vârful acestei pietre. Pace ţie, tată! Şi va fi vestită ţie pacea aceasta şi serbarea grădinii Mele peste care Eu am cuvântat cuvânt de mărturie.

O, poporul Meu, doritul Meu popor, am la porţi, tată, cuvântul Meu de mărturie, şi pe acest cuvânt de mărturie s-a zidit biserica cea aşteptată de două mii de ani, de şapte mii de ani, măi poporul Meu. Cuvântul de mărturie care străjuieşte la temelie şi la porţi a zguduit cerul şi pământul şi iadul şi marea şi văzduhul, că avea să se apropie izbăvirea pe care nici tu, tată, nici tu, poporul Meu, nu ştiai s-o aştepţi. Nici nu ştiai ce să aştepţi ca să fii aşteptat să vină. Cuvântul de mărturie care este temelie bisericii Mele de la sfârşit, acest cuvânt

este o lucrare care să Mă aşeze pe Mine în tine, fiule, poporul Meu, şi să nu mai fii tu în tine, tată.

Am însemnat peste tine în ziua aceea lucrare de nepătimire peste tine, lucrare de fire dumnezeiască în trup, ca apoi judecata să nu mai caute spre tine, tată, fiindcă trebuia să vină judecata Mea, şi a venit. Cartea Mea pe care ţi-am dat-o, aceea este judecata lumii, şi de aceea ţi-am dat din timp cuvânt de mărturie nouă şi curată, ca să nu cazi în judecată când ea va veni peste lume. Să nu fii prins şi tu în judecată, şi pe tine să te găsească cu Mine şi lângă Mine cartea judecăţii păcatelor lumii, cartea care a fost proorocită de prooroci, după cum în Scripturi este scris: *«Va să Se înalţe Domnul şi să facă între cuvioşii Săi judecată scrisă»*. Amin. Şi iată, am scris judecată scrisă, ca să Mă răzbun pe neamuri şi pe popoare, să leg în obezi pe împăraţii pământului şi să pun cătuşe de fier peste cei slăviţi ai pământului şi ca să fac între ei judecată scrisă, după cum grăiesc Scripturile, şi să pun slava Mea peste cuvioşii Mei.

Poporul Meu, poporul Meu, nu mai este sfinţenie pe pământ, nu mai e nici un strop pe nicăieri, nu mai e, tată, nu mai e. Nu vă supăraţi voi, copiii Mei, că vă dau preoţii afară din biserici. Dar n-am proorocit Eu între voi că aşa va fi? Nu vă supăraţi că ei vă alungă din bisericile lor. Lasă, tată, să vă alunge, ca să vă pot strânge la pieptul Meu, la sânul Meu, că în biserici nu mai e în nimeni strop de sfinţenie, nu mai e pe nicăieri. La Mine eşti scris ca tu să fii sfântul acestei vremi, poporule iubit, că te iubesc, poporul Meu, şi te-am menit să fii tu fratele Meu în vremea aceasta a Mea de pribegie. Am pribegit patruzeci de ani pe urma ta, poporul Meu, ca să fii fratele Meu, şi să am fraţi în numele Tatălui şi să sădesc în ei fire dumnezeiască în trup, aşa cum Eu am fost în trup.

Sunt patru ani de când am scris cu degetul Meu tablă nouă, şi te-am învăţat nepătimirea, poporul Meu, căci trebuia să te găsesc în ea la arătarea Mea. Ce este nepătimirea, copile al poporului Meu? Unde, tată, aş mai putea găsi nepătimire la omul cel de pe pământ? Poporule, poporule, fă-ţi rost de nepătimire, fiule, că tu nu ştii ce ţi-ar fi scris ţie dacă te-aş găsi rob trupului. Poporule, poporule, Scriptura cea de până la tine îi judecă pe toţi cei de până la tine, dar Scriptura cea scrisă de Mine în vremea aceasta îi judecă pe cei din vremea aceasta, pe cei de la venirea Mea. Fiecare vreme îşi are cartea ei şi judecata ei scrisă.

Strig la tine, poporul Meu. De unde, tată, strig? Ştii tu de unde strig? De sub piatră, fiule, strig. Am aşezat cuvântul Meu sub piatra aceasta nouă, şi am mărturie de piatră, şi iată piatra cum strigă împotriva ta dacă tu nu vei fi găsit întru nepătimire, după cum cere venirea Mea. Strigă, tată, şi tu, strigă, poporul Meu, strigă la Tatăl şi la Fiul şi la Duhul Sfânt să-Şi facă în tine împărăţie de piatră vie şi veşnică prin Fiul Treimii cereşti, Care Se numeşte Dumnezeu. Cuvântul Meu, de sub piatră strigă la tine. Îmbracă-te întru nestricăciune, Israele, poporul Meu cel mic, şi să nu mai zici când citeşti rugăciunea să-ţi dau sfârşit creştinesc şi răspuns bun la înfricoşata Mea judecată, şi să zici: schimbare întru nestricăciune şi răspuns bun la apropiata Mea venire să-ţi dau, poporul Meu, şi să te numesc fratele Meu.

Măi fiule de azi, de ce, oare, îţi spuneam Eu mereu să nu doreşti să mori? Că te voiam sfânt pe tine, şi te voiam întru nepătimire, aşa cum a fost Ioan cel curat, care stătea alipit cu sânul Meu curat. Înfecioreşte-ţi inima, Israele, fiule al Meu, ca să nu te poată judeca nimeni cu cartea aceasta. Fugi, fiule, de faţa cea schimonosită a fiilor lumii care zic că sunt creştini. Cine mai ştie azi ce înseamnă să fie omul creştin? Nimeni nu mai ştie, până la unul nu mai ştie. Preoţii şi arhiereii şi-au pierdut toată înţelepciunea; au jucat-o la cărţi, la zaruri, la popice; s-au dus cu ea la meciurile iadului, care au ieşit din pământ şi care sunt pe pământ; au dat înţelepciunea pe curvie şi pe băutură şi pe fumat şi pe femei, şi încă îşi zic creştini. Nimeni, tată, nu mai iubeşte nepătimirea, şi se duc la altar nespălaţi de păcate, şi nu mai e pe nicăieri nici un strop de sfinţenie, măi poporul Meu. De o mie de ani Mă înşeală biserica şi îşi zice că e a Mea. Ba chiar şi de două mii de ani Mă înşeală ea, că n-am putut nici acum două mii de ani să fac prin apostoli nepătimire în creştini, şi se uitau bieţii Mei ucenici la strâmtorarea omului şi la firea omului, şi au lăsat îngăduinţă la multe şi neplăcute în biserică, fiindcă biserica nu voia nici atunci numai cu cerul, şi voia şi cu trupul, şi aşa se pretindea ea că e biserică.

Biserica adevărată a lui Iisus Hristos în om abia acum la sfârşit Mi-am făcut cale şi cuvânt cu ea, căci dacă de pe atunci s-ar fi scris toate câte Eu am grăit şi am lucrat, nu ar fi încăput cartea pe pământ, după cum este scris aceasta. Nu ar mai fi încăput în nimeni dintre robi credinţa în Iisus Hristos, Cel ce a venit din cer, Mântuitor de la Tatăl. Adevărata biserică a lui Iisus Hristos este acolo unde se adună fraţii laolaltă pentru ca să se facă una cu trupul Meu, să fie toţi întru nepătimire şi să ia toţi pe Iisus Hristos, întru pregătire sfântă şi veşnică în trup; nu cum este azi în biserici, lume şi iar lume care vine la împărtăşanie din an în Paşti, nepregătiţi, nejudecaţi de păcate, neşterşi de păcate, căci oamenii nu-şi spun păcatele şi nu se curăţesc de ele, şi aceasta nu înseamnă biserică, cu preot care trăieşte în păcate şi mai grele decât restul turmei lui. E turma lui, că a Mea nu este, şi turma rătăceşte ca oile fără păstor, căci păstorul de azi joacă barbut, trage la roata norocului, se duce şi se dezgoleşte în soare, iar prezbiterele de azi, se sperie sfinţii şi îngerii de ele, că au ajuns cu schimonositul mai rău decât desfrânatele care erau cunoscute pe la casele lor. Îşi face preoteasa părul pe fier roşu, îşi înroşeşte unghiile, se unge cu unsori spre păcătuire, că la ce altceva i-ar folosi unsorile şi culorile şi schimonoseala în care se aşează preotesele? Îşi cumpără preotesele vopsele şi pălării şi pânzeturi subţiri, îşi cumpără din banii tăi, creştinule care zici că te duci la biserică. Te duci şi dai bani la altar, şi bagă preotul banul în Sfânta Sfintelor, ca apoi să se ducă să-l dea pe fard şi pe podoabe, să-şi scoată preoteasa la piaţă, ca să semene şi ea a preoteasă, şi nici un bici nu mai lucrează în mâna nimănui aşa cum am lucrat Eu să scot tâlhăria din casa Tatălui Meu.

Dacă tu, preotule de azi, nu-ţi poţi ţine casa în rânduială sfântă, cine, mă', te face pe tine preot? Oare, bani n-ai mai găsi pe ce să iei ca să-ţi faci gusturi păcătoase cu ei? De ce iei tu banul omului necăjit ca să-l cheltui pe păcat? De ce îngropi omul pe bani? De aceea te-ai făcut tu levit? Vai ţie, şi iar vai! Iată judecată scrisă. Pe cine crezi tu că înşeli? O, nu te mai zbate să-ţi umpli pumnul cu pietre şi să arunci peste poporul Meu, cel ce face voia Mea în trup. În tine când ai să arunci? O, de ai fi tu, preotule de azi, aşa ca fiii poporului Meu, ca fiii Ierusalimului Meu, ai spune şi tu la lume să se lase de păcate, să se îmbrace creştineşte şi nu păgâneşte, ai îndrepta spre Mine pe omul rătăcit, ca să-şi găsească omul pacea în biserică, nu în crâşme, nu în desfătări lumeşti. O, cum să-l înveţi aşa pe om când tu faci şi mai rău ca omul care-ţi dă ca să ai tu pentru duhul lumii din tine?

Biserica trebuia să fie numai şi numai a creştinilor, precum şi cârciuma numai a beţivilor. Dar iată ce este pe pământ, şi nimeni nu este povăţuitor, căci creştinii intră să se roage

Mie în biserică, şi intră şi păgânii şi beţivii în biserică. Scris este: *«Cu cei fără de lege nu voi sta la masă»*, dar cine mai vede ce scrie în Scripturi? Creştinii care-şi zic creştini merg şi la biserică şi la cârciumă, merg şi la împărtăşanie şi la curvie. O, asta înseamnă creştinism?

O, preotule care te-ai pus preot azi! Pune mâna şi te pocăieşte, şi nu mai numi sectă pe creştinii Mei, şi să te numeşti pe tine sectă, pe tine şi pe preoteasa ta pe care o pui în strana cea dintâi ca s-o cinstească oamenii. Uită-te la Maica Mea şi vezi cum s-a purtat ea în biserică, şi uită-te la creştinele sfinte ale lui Iisus Hristos, şi întoarce-te cu judecată asupra ta şi a casei tale pe care n-o dai pildă înaintea turmei. O, ce-am să-ţi fac! Că iată, am făcut judecată scrisă în vremea ta, am făcut şi fac până voi nimici pe cel din urmă vrăjmaş, iar tu, cel ce stai aşezat peste gloata cea ameţită de fărădelegi, închide gura şi taci, că n-ai cuvânt de dezvinovăţire. Iată, Eu te dezvăluiesc, şi tu în zadar înşeli pe Dumnezeu, că nu pe El, ci pe tine te înşeli, că Eu am temelie nouă, şi stau cu ea înaintea ta şi îţi arăt ce va să zică temelie şi mărturie şi biserică a lui Iisus Hristos între oameni. O, nu mai este credinţă pe pământ acum, la venirea Mea! Dar am o rămăşiţă mică, rămăşiţă care nu a îngenuncheat înaintea lui Baal. Şi voi merge înaintea poporului Meu mai mult decât am mers prin Moise şi voi face din poporul Meu stâlp de lumină şi sare de sărat, iar în undiţa ta nu mai stau, că tu nu ştii să pescuieşti fii pentru cer, şi scris este despre smochinul fără rod că va fi tăiat şi aruncat în foc, şi cele scrise nu se pot desfiinţa. Amin.

Poporule, iubitul Meu, am făcut, tată, şi fac judecată scrisă din mijlocul tău, ca să judec fărădelegea şi s-o pun la locul ei. Poporule, pe lume o pot înşela preoţii care se cred preoţi, dar pe Mine şi pe tine nu se poate, tată. Eu şi cu tine facem biserică întărită pe poruncile ei cele dintâi, şi de aceea am făcut preoţie nouă în mijlocul tău şi ungere nouă, că n-are cine mai unge un slujitor pentru cer. Am dus şi Eu din poporul Meu la teologie omenească fii ca să se facă preoţi, şi s-au făcut păgâni cu viaţa faţă de viaţa pe care Eu i-am învăţat s-o aibă înaintea Mea, şi acum sunt şi ei preoţi de lume, preoţi ai lumii şi nu ai lui Iisus Hristos, căci cei ai lui Hristos, aceia şi-au răstignit patimile şi poftele şi trupul, ca să umble în Duhul Sfânt al curăţeniei de duh şi de trup.

Poporule, poporule iubit, scrie, tată, pe tăbliţă şi leagă de gât cuvântul mărturiei care stă azi la temelia bisericii vii. Răstignirea pe care ţi-o cer Eu azi este nepătimirea, fiule, şi să nu-ţi vinzi pe bani sau pe averi sau pe trup de femeie această slavă de Mine dată ţie. Eu mereu te întâmpin cu îndemn nou şi cald, şi iată ce-ţi spun: înfecioreşte-ţi inima şi cugetul şi iubirea şi nu te depărta de această slavă până la venirea Mea văzută, că Eu îţi voi da ţie nestricăciunea de trup şi de duh, căci scris este în Scripturi că trupurile trebuie să împărăţească laolaltă cu duhul. Citeşte din Scripturi lecţia răscumpărării trupurilor şi a firii care suspină după răscumpărare prin tine, poporule, unealta Mea de la sfârşitul lucrării Mele. Vino, tată, să cinezi cu Mine! Vino, fiule, vino! Cum adică să vii? Vino întru nepătimire, poporul Meu, cu mic cu mare vino, ca să Mă frâng şi să stau cu tine la masă, întru Paşti nou. Paştele Meu cel nou în om este omul care după ce se uneşte cu Trupul şi Sângele Meu întru pocăinţă şi curăţire, acela nu mai păcătuieşte apoi. Asta înseamnă Paşti nou şi veşnic nou, cină şi Emaus veşnic, şi Dumnezeu odihnit în om şi văzut în om şi de om.

Eu sunt un Dumnezeu cu mult mai mare decât ştii tu că sunt, că iată, tu eşti neputincios peste vreme, şi vremea dă să te strivească sub greutatea ei, dar Eu cu tine am lucrat mult şi am împlinit dorul Meu cel de şapte mii de ani, de atunci de când omul a căzut din grădina Mea. O, poporul Meu, numai într-un zbucium şi într-un oftat stau de atunci, şi te-am aşteptat să te naşti din cuvânt, că era scris că te naşti. Şi am făcut legământ nou cu tine, ca să fac cu tine curăţenie de fărădelegea de pe pământ, de păcatul cel din om. Of, şi încă of, păcatul cel în afară de trup e şi el păcat, dar păcatul săvârşit înăuntrul trupului Mi-a luat Mie stăpânirea din om.

Poporul Meu, ţine-te, tată, de urma fiilor grădinii Mele, să te înveţe mereu ce este iubirea, ca nu cumva tu să greşeşti când zici că iubeşti. Învaţă-te ce e iubirea, ce e nepătimirea. Învaţă-te cu Mine în tine, învaţă-te pe veci cu Mine, că am început sfârşitul lumii, şi cu tine am început. Eu M-am făcut una cu voi, duh şi trup. Trupul Meu vi-l dau vouă, ca să fiţi ca Mine şi una cu Mine, şi să Mă odihnesc în voi. Fiule, dă-Mi şi tu trupul tău, că şi Eu ţi l-am dat pe al Meu. Dă-Mi-l să ţi-l fac nestricăcios, aşa cum am lucrat cu Enoh, cu Ilie, cu Ioan. Dă-Mi trupul tău Mie, ca să sărbătoresc în tine, poporul Meu, fiul Meu. De când M-a păcălit Adam prin neascultare Eu nu M-am mai odihnit în om, dar a venit vremea Cuvântului lui Dumnezeu, şi astăzi este vremea aceea, după cum este scris: *«Astăzi dacă veţi auzi glasul Meu, nu vă învârtoşaţi inimile»,* şi iarăşi, este scris: *«Fericiţi cei ce aud glasul Meu şi îl împlinesc pe el».*

Am scris patru ani de sărbătoare, patru ani de veac nou. Eu la Mine nu mai număr, dar numărăm pentru vremea omului care este om şi nu este al lui Dumnezeu, căci cartea Mea este carte de judecată, şi cuvântul rostit este judecător peste cele săvârşite împotriva lui.

Binecuvântare şi înfeciorire şi împruncire peste duhul şi peste trupul tău, Ierusalime, popor numit Israel! Eu voi merge cu tine pe drumul împlinirilor şi toate se vor împlini, după cum stau scrise.

Verginica este piatră nouă de vreme nouă. Puneţi aici pe carte pecetea lui Verginica peste vremi, căci pecetea ei v-a dat-o vouă ca s-o puneţi peste vreme. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 1995

Cuvântul Domnului către regele Mihai

„Vino pe punte, nu veni pe mare fără punte, că e furtună pe mare."
Preoţii României o înmormântează de tot şi nu o învie.

Eglasul Meu peste grădină, ca să las în carte cuvânt. Fiilor, fiilor, aduc la voi cuvânt, ca să-l scoateţi apoi din carte şi să-l trimiteţi celui ce rabdă şi suspină cu inima, că şi Eu, Domnul, suspin; suspin şi îl aştept ca să-Mi încep planul de înviere peste România. Staţi în porţi şi daţi fiinţă cuvântului Meu în carte. Eu, Domnul, cuvintez peste grădină.

Îmi îndrept cuvântul Meu după tine, unsul Meu, fiul Meu, fiu îndurerat. Vino, tată, la Mine, că iată ce grădină am pregătit pentru Mine şi pentru tine şi pentru cei ce ne iubesc. Pentru tine, tată, am lucrat, ca să ies înaintea ta cu grădina Mea curată şi sfântă şi ca să te întâmpin cu sfinţenia copiilor Mei. Vin înaintea ta. Pace ţie, şi vino, că te vreau după voia Mea. Nu e bine după voia Mea? Dar iată că altfel de voie nu te ajută să vii. Vino să fii cu planul Meu lângă tine! Vino, că oamenii au stricat orice cărăruţă, orice potecuţă! Vino pe calea Mea, că numai ea mai este cale de mers şi de venit! Am lucrat patruzeci de ani ca să-ţi gătesc calea. De patruzeci de ani Îmi pregătesc un popor curat în România, cu care să-ţi începi lucrul tău cu Mine peste ea. Ţi-am binecuvântat întoar-

cerea acasă, şi de mult ţi-am trimis-o, şi de mult te aştept. Îţi întind, tată, puntea Mea, ca să treci marea şi să vii. Vino pe punte, nu veni pe mare fără punte, că e furtună pe mare. Vino, şi să nu-ţi mai trebuiască nimic, ca să-ţi pot Eu adăuga tot ce va trebui să ai. Dacă vii la ieslea Mea, Eu te ajut, şi vei vedea că te ajut să vii. Dar dacă vii pe altă cărare, Mă doare dacă vii aşa, şi vei vedea că Mă doare. Nu căuta prin oameni, că Eu n-am nădejde în oameni. Ajută-Mă să am nădejde în tine, şi vei vedea că oamenii vor avea apoi nădejde în Mine şi în tine, şi vom vindeca pe România, că e bolnavă, tată.

O, fiule scump, România Mea şi a ta nu mai are biserică cu preoţi de ai Mei, şi are cu preoţi de ai ei. Preoţii ei Mi-o înmormântează de tot. Vino, tată, să stăm la sfat. Vino să ne aşezăm întru sfinţenie, că ai nevoie de putere cerească de data aceasta. Vino, fiule, la copiii Mei, că am pregătit acest loc sfânt ca să ies cu el înaintea ta. Nu veni la chemarea omului. Vino la strigătul Domnului tău Cel din cer, că iată, glasul Meu se poartă spre tine. Vino şi nu te teme, căci Moise era om şi el când Duhul Meu Cel Sfânt l-a chemat pe muntele Sinai ca să stau de vorbă cu el pentru poporul lui. Şi după aceea Moise s-a coborât sfânt de pe munte, şi îmbrăcat cu putere pentru poporul său. Tu trebuie să fii rege peste România Mea, căci România Mea este cea care face voia Mea, şi din cea micuţă la număr vom naşte din nou pe cea care nu voieşte acum să facă voia Mea. Eu sunt Cel ce am îngăduit să fii alungat în anul 1947, pentru că România luase drum fără Mine, iar Eu pe tine te vreau rege peste România Mea, şi să vii, tată, să lucrăm duh nou de Românie nouă, şi ea va odrăsli de pe temelia aceasta, de pe piatra aceasta pe care stă scris *«Cuvântul lui Dumnezeu»* şi numele tău lângă Dumnezeu.

E mult de când nu te-am mai mângâiat în durerea ta, că a Mea e mai grea, şi stau şi aştept şi Eu; ca şi tine stau şi aştept. Aştept credinţa ta şi fapta credinţei tale. Credinţa fără fapta ei nu are viaţă. Eu sunt. Vino spre Mine crezând, şi vei vedea că Eu sunt Cel ce vin înaintea ta. Eu din veci aşa lucrez. Aşa am lucrat şi cu Avraam, părintele credinţei.

România s-a dat desfrâului, şi e împătimită mai rău ca în vremea robiei ei de până acum. Vreau să-i dau capul înapoi, dar vreau Eu să i-l dau. O, rege al României Mele, ascultă pe Domnul Dumnezeul tău, că nimeni nu este Dumnezeu afară de Mine. O, fiule scump, Eu nu lucrez pentru tine prin oamenii care nu împlinesc poruncile Mele în trupul lor. Nu te clătina, că iată, mâna Mea s-a întins să te treacă puntea spre acasă. Vino de mână cu Mine, că nu mai sunt cărări. Eu sunt Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Eu sunt cărarea. Eu voi merge cu cei tocmiţi în grădina Mea şi voi face din piatră ceară, şi ceara se va modela sub căldura şi sub bunătatea cuvântului Meu.

Am dat cartea Mea poporului român, şi au luat-o şi cei ce stau mari peste ţara Mea şi au aflat din ea planul Meu cu România şi cu tine, unsul Meu. Eu numai cărări îţi fac, tată, dar fii credincios, că nimeni nu mai lucrează ca Mine pentru tine. Am întocmit tot ce ţi-am vestit că voi întocmi. Ţi-am făgăduit că voi veni să te iau acasă. Vii, tată? Vino, şi nu te mai opri nici cu pasul, nici cu inima. Vino, şi vom lucra cu uşorul peste cei ce au aflat despre planul Meu cel ceresc peste România. Vino să te hrănesc cu cele sfinte şi curate şi să te fac tare prin puterea Mea şi să te încopilăreşti sub raza binecuvântării Mele. Vino să vorbim despre cer şi despre pământ, despre viaţă fără de moarte. Vino, tată, că vreau să nu mai rostesc acest cuvânt, *„Vino!“*. Trimite-Mi carte la ieslea Mea şi spune-Mi *„Da“*, şi Eu voi lucra pentru credinţa ta. Nu te clătina de clătinarea arhiereului Meu, şi adu-ţi aminte de Petru, care de trei ori s-a lepădat de Mine, dar Eu i-am ştiut inima lui Petru, aşa cum şi inima acestuia o ştiu. Nu te întrista. El va învia, şi Noi îl vom ierta şi vom uita toată durerea, toată despărţirea.

O, fiule scump, îţi trimit pace, tată, pace sufletului tău durut. Pace ţie şi curaj ceresc şi credinţă din cer peste tine şi peste regina ta! Iată, Eu stau în poartă şi aştept. Fereşte-te de oameni îmbrăcaţi în haină de oaie, că nimeni nu mai ştie cum este o oaie. Ţine urma oilor Mele. Binecuvântată să-ţi fie cărarea pe care ţi-o întind. Eu sunt cărarea ta.

Pace ţie cu poporul Meu cel plin de har, că mult har şi dar am pus peste poporul Meu, pentru ca să ia de la Mine România şi să fac din ea poporul Meu.

Pecetluiesc cărarea ta cu pecetea numelui Meu, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi îţi dau însoţitori pe arhanghelii Mihail şi Gavriil, care vor împlini porunca Mea. Amin, amin, amin.

*

Pecetea Mea cerească şi binecuvântarea Mea, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, şi ţie, celui ce duci solia Mea spre rege *(Mircea Ciobanu, n.r.)*. O, sufletul tău e cald, e subţirel, dar să înveţi de la Mine să te fereşti de omul care poartă haină peste haină, că Eu am avut o cămaşă şi atât, o singură cămaşă.

Te binecuvintez şi te numesc aghiotantul Meu în misiune cerească. Lucrează, tată, şi cugetă bătrâneşte şi foloseşte, fiule, prevederea, căci prevederea este duhul vederii înainte, care nu lasă pe om fără adăpostul cortului ceresc. Învaţă să ai misiune cerească pe pământ, şi rămâi de partea Mea şi a lucrului cel curat al Meu, căci duhul lui Lucifer a murdărit pe mulţi care par curaţi din faţă, şi tu ştii ce lucifer s-a ridicat să-Mi sufle în lumina lucrării Mele de nou Ierusalim peste România, şi unul ca acela îşi zice că Mă iubeşte pe Mine şi pe rege şi pe România, dar Eu îl am trecut în ceata lui Lucifer.

Învaţă de la Mine, fiule, învaţă lucrul mâinilor curate şi mergi, tată, cu mâinile curate spre unsul Meu Mihail şi tămăduieşte-i usturimile inimii. Ia-Mă pe Mine, cum ştii tu că sunt, de aici, din grădina lucrării Mele, şi pune-Mă peste usturimile celui scump şi iubit, care plânge în Egipt de dor.

O, de mult, de mult umblu să te ocrotesc, că văd mereu duh făţarnic, care se apropie de tine ca să-l crezi că e duh ceresc. Fiule, fiule, omul cu duh ceresc este omul care Mă lasă pe Mine să iau înfăţişare în el, şi prin care Îmi împlinesc cele curate ale Mele, cele care au rod văzut. Aş voi să te ocrotesc cu ştirea ta, că tu eşti cu suflet de copil, şi ai nevoie de Tatăl Cel tare, ca să-ţi fie ocrotitor în lucrarea ta cu El. Dar cu El să lucrezi pe cât poţi, pe cât crezi în El, şi să crezi că Tatăl e mare, fiule.

Du-te şi ia cu tine lucrul Meu şi deosebeşte lucrul Meu de lucrul care vine de la om, şi vei fi mare în lucru, şi vei fi aghiotant de nădejde pentru cele cereşti care se aşează peste România.

Să nu foloseşti spărturi de zid, să nu foloseşti cărări străine pentru cel uns peste România. Să stai cu Mine în lucru, căci oamenii folosesc spărturi de zid. Tu eşti înţelept, şi îţi voi adăuga înţelepciune din cer, ca să-ţi pot vorbi în pilde şi ca să înveţi lucrarea cea de taină, aşa cum Eu am învăţat pe poporul cuvântului Meu.

Te învăluiesc cu ocrotire de îngeri. Te înmiresmez cu mireasmă de rai. Te cuprind în binecuvântare, ca să lucrezi

cerului, căci planul Domnului plânge şi se zbuciumă să-şi afle împlinirea şi s-o nască din cer pe România.

O, fiule, nu mai am inimi de ajuns de curate pentru rege şi pentru România, şi plâng că nu mai am. Dar vom avea, şi multe inimi îşi vor arăta pocăinţa, şi apoi iubirea, căci oamenii nu mai ştiu iubirea. Le voi ieşi în cale cu iubirea şi le voi da să guste din ea şi să-i cunoască fructul, căci iubirea, fiule, e cerul pe pământ. Iubirea Eu sunt. O, fiule, rămâi în iubire, şi prin ea să fii. Du-te, tată, şi lucrează cu credincioşie, că via Mea e în copt, şi puţini lucrători găsesc pe potriva Mea. Du-te la cel scump, că scumpă este plata suferinţei lui, şi iată, plata îi iese înainte şi toate vor veni spre pocăinţă, precum odinioară am lucrat plata lui Iosif cel vândut de fraţii săi.

Pace ţie pe cale! Binecuvântate să-ţi fie intrările şi ieşirile, şi voiesc, tată, să te învăţ din cer şi să am în tine tron de odihnă.

Pace ţie, şi ca Mine să lucrezi peste cel uns al Meu. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 1995

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Moartea va fi luată de pe pământ şi nu va mai fi. Ce înseamnă Scriptura: „Vor fi amândoi un singur trup". Această lucrare este Ilie. Lumea se va naşte din nou.

Eu vin pe nori şi cuvintez peste pământ. Eu sunt Dumnezeu Cuvântul. Amin, amin, amin. O, copii ai Ierusalimului, M-am coborât cu toată oastea cerească, şi din mijlocul slavei cuvintez peste voi. Când ploaia cade peste pământ, izvoarele ţin apă din destul, şi pământul înfloreşte de viaţă, dar când cămările ploii se închid, izvoarele dau să sece şi sânul lor se usucă. Aşa fac Eu cu tine, poporul Meu; te ţin la sân ca să mănânci şi să nu sece viaţa ta şi să nu se usuce mlădiţa ta. Ca un izvor curge glasul cuvântului Meu peste tine, şi te cresc cu mană din cer mai mult ca pe Israelul lui Moise. Cobor izvor de cuvânt din cer, ca să fac din tine izvor de cuvânt pe pământ, şi ca să bea din tine trecătorii şi să le fie sete de apa cea vie şi s-o caute, şi să crească cei ce beau. Israele, Israele, de aceea, tată, te-am născut Eu pe tine în vremea întoarcerii Mele, ca să vesteşti la lume întoarcerea Mea şi slava Mea şi împărăţia Mea. Să se uite omul la tine şi să te urmeze şi să bea din râul cuvântului Meu. Pace ţie, poporul Meu! În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Îmi desfac sânul şi Mă apropii ca să-ţi dau să mănânci. Ia, tată, şi mănâncă. Ia, poporul Meu, ia de la Dumnezeu şi îndeletniceşte-te cu viaţa Mea în tine, cu Mine în tine, căci cine Mă are pe Mine întru sine, acela are viaţă în el; o, şi ce viaţă are în el!

Omul lumii nu are viaţa Mea în el. Israele, Israele, învaţă-l şi pe omul lumii ce înseamnă să aibă viaţă în el; învaţă-l dacă poţi, şi Eu, tată, îţi voi plăti cu plată scumpă, fiule, dar să lucrezi atent, ca nu cumva să greşeşti, ca nu cumva să iei să înveţi şi tu ceva de la omul lumii. Să nu înveţi lucrarea lumii, că omul lumii nu are viaţă în el. Viaţa Eu sunt, şi cine nu Mă are pe Mine în el nu are viaţă în el.

E Duhul Sfânt deasupra ta, poporul Meu. E Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, şi se lucrează prin cuvânt, prin izvor de cuvânt de Duh Sfânt, că am promis pe Duhul Sfânt că va veni şi va vesti toate câte vor fi de aşezat spre vedere între cer şi pământ.

Mă uit peste lucrarea Mea din cer şi o văd în vremea lui Ahab când proorocul Meu Ilie a închis sânul cerului prin rugăciunea sa spre Domnul. Trei ani şi ceva n-a primit pământul ploaie. Izvoarele secaseră, pământul îşi deschisese gura şi cerea apă. Crăpase pământul, fiilor, şi era cu guriţa deschisă spre Dumnezeu, dar Îmi stătea în faţă rugăciunea lui Ilie şi Îmi era mila legată sub cuvântul râvnei acestui slujitor ceresc pe pământ, că mai bună a fost râvna lui decât mila Mea. Ici colea mai avea apă câte un izvor. Şi de unde mai avea? Din mila Mea, tată.

Fii atent, Israele, să ai izvor binecuvântat de Mine în ograda ta, că mare lucrare va fi cu izvorul tău. Fii atent, poporul Meu, să Mă ai pe Mine în tine, că voi face cu tine lucrare mare, fiule. Şi de ce voi face? Pentru că am rostit cuvânt că voi face, că poporul cel care a fost cu Mine şi a plecat din nou în lume, nu s-a mai gândit când a plecat că Eu voi împlini toate cele rostite şi că va fi greu de cel ce M-a lepădat pe Mine. Va zice că nu M-a lepădat, dar nu va avea dreptate în nici un fel, pentru că Eu sunt cuvântul şi Mă desăvârşesc, şi cei ce au plecat nu Mă aud. Aceia sunt departe de izvor şi nu Mă aud şi nu se hrănesc, iar izvorul care nu are apă, acela seacă, şi nu ştie cel ce a plecat ce înseamnă izvor secat; nu ştie bietul de el că izvorul Eu sunt, şi că dacă Eu nu intru în urechea şi în inima lui, el nu Mă are. Eu altă cărare pentru fiii acestei lucrări nu am, şi urechea este poarta de intrare a cuvântului. Numai cei ce stau la hrănit, numai aceia aud. Numai izvoarele care primesc apă au apă. Celelalte seacă şi li se înfundă cursul izvorului. O, ce jale era în Israel când sânul cerului nu mai dădea ploaie! Abia, abia s-a întors Israel spre Mine, Domnul. Era legat de idoli, era cuprins de idoli şi de păcătoşenie şi nu mai putea să scape cu gândul spre Dumnezeu. Era mort şi neputincios Israel, căci cel fără de Domnul e mort, şi cel fără de hrană e neputincios. Cel fără de Mine în el e mort, dar el nu zice că e mort. Dar am zis Eu, şi aşa am zis: *«Cel ce nu mănâncă şi nu bea Trupul şi Sângele Meu, acela nu are viaţă în el»*.

Eu am venit acum două mii de ani ca să dau viaţă omului, dar Israel ce a făcut? M-a omorât şi n-a crezut că am înviat ca să creadă că Eu sunt Dumnezeul Cel promis. Ce a făcut, tată, Israel? A cumpărat pe bani străjerii care au stat la mormântul Meu de strajă şi le-a spus să spună că pe când ei dormeau, M-au furat ucenicii Mei. O, dacă era adevărat că M-au furat ucenicii pe când straja dormea, atunci straja trebuia omorâtă pentru că a dormit în strajă. Fiilor, fiilor, mare a fost minciuna arhiereilor din vremea slavei Mele prin înviere. Mare a fost necredinţa lor, tot aşa de mare ca a arhiereilor de azi. Minciună cumpărată pe bani şi împrăştiată în lături, căci vestea aceasta a rămas până azi, cum că Eu am fost furat din mormânt de către ucenici. Până azi în Israel nu se crede că Eu am fost Dumnezeu şi că am înviat după ce M-am dat jertfă de răscumpărare pentru om. A avut putere cuvântul mincinos al arhiereilor, căci oamenii sunt cu mintea uşoară când nu au Duhul lui Dumnezeu. Israel nici nu avea de gând să creadă în Hristosul Cel trimis din cer, şi de aceea minciuna i-a cumpărat aşa de uşor. Până azi nu crede Israel, până azi el aşa ştie, el aşa crede, că M-au furat ucenicii pe când straja dormea. Dar Eu înviasem, şi mărturiile învierii Mele au vorbit mai mult decât minciuna lor, dar ei tot n-au voit să Mă primească de Dumnezeu. Am avut o mână de martori care au stat în apropierea Mea şi cărora M-am arătat înviat după înviere şi cu care am petrecut după înviere, şi Israel a ieşit mincinos, dar mândria lui l-a ţinut împotrivitor până azi. Iată şi azi. Azi te am pe tine, Israele de azi. Te-am avut aproape de minunea cuvântului Meu, te-am avut popor al întoarcerii Mele, căci

M-am întors prin cuvânt şi lucrez aşa de minunat, tată, şi ca şi atunci nimeni nu crede, nimeni din biserică, şi arhiereii bisericii dau să mintă ca şi atunci. Dar Eu am ieşit ca şi atunci şi M-am arătat în cuvânt, iar cu tine, Israele, stau la masă de cină cerească şi îţi dau să mănânci înţelepciune din cer, şi tu Mă mărturiseşti, precum cei puţini care au fost cu Mine în vremea lucrului trupului Meu au mărturisit vremea Mea în trup şi slava Mea prin înviere.

Poporul Meu, să ştii, tată, că te vei întâlni în curând cu cortul cel care M-a adăpostit pe Mine în vremea venirii Mele de azi. Te vei întâlni cu trâmbiţa Mea, şi o vei vedea în slavă mare dacă vei fi cu Mine şi credincios cu Mine. Cei ce s-au lepădat de lucrarea Mea, aceia s-au lepădat şi de trâmbiţa Mea, şi aceia n-o vor vedea. Poporul Meu, vei păţi ca Petru, Iacov şi Ioan în ziua când Eu Mi-am schimbat faţa înaintea lor, că ei au văzut lângă Mine pe Moise şi pe Ilie. Aşa vei vedea tu slava Mea în curând, şi n-ai să ştii cine sunt Eu şi cine este trâmbiţa Mea, căci Verginica a fost cortul Meu pe pământ, trupul în care Eu M-am adăpostit înaintea ta. Şi va rămâne peste tine slavă mare, poporul Meu, şi lumea nu va pricepe iubirea Mea cea de peste tine. Dar mai am un picuţ de cernut, mai am câteva boabe de grâu seci, care nu vor putea să stea alături de slava Mea. Mai am un picuţ de curăţit la masa Mea, căci credincios la masa Mea este numai acela care crede împlinind toate cuvintele venite cu Mine, toată aşezarea cea de om edenic pe pământ nou. Omul cu viaţă de eden în el, acela este om nou, şi sub el se face pământ nou, şi el va lucra lucrare de pământ nou peste România. Amin.

Ce păcat, măi Israele, ce păcat de fiul cel care a auzit şi a gustat din masa aceasta şi n-a stat până la împărţirea darurilor mesei! Ce păcat de cel ce a cunoscut acest sân şi n-a stat să mănânce pe veci din el! Ce păcat! Şi de ce spun aşa? Pentru că acesta e cel mai mare păcat. Şi de ce e cel mai mare păcat? Pentru că nu mai este cu ce să fie spălat, căci sulul se strânge, şi drumul se împătureşte, şi timpul se face sul, şi cel necredincios piere pe veci. Ce păcat de omul care se încântă cu bani, cu zile ca pe pământ, cu lăcomie de lucruri pământeşti! Îl plâng pe omul cel fără Dumnezeu aşa cum se plânge un mort. Voi lua moartea de pe pământ, voi lua păcatele de pe pământ, le voi lua, ca să nu mai fie pe pământ, căci păcatele au adus moartea omului, şi vor plânge oamenii de dorul păcatelor, de dorul desfătărilor şi al bucuriilor păcătoase, vor plânge oamenii de dorul morţii, şi moarte nu va mai fi. O voi lua şi o voi pedepsi la nefiinţă, pentru că aşa este scris în Scripturi, şi păcat nu va mai fi, şi va fi plata păcatului, pentru că aşa este scris în Scripturi, şi sunt adevărate Scripturile.

Tu, poporul Meu, să crezi ce-ţi cuvintez Eu, că nu de azi îţi cuvintez. Eu de mult cuvintez, de şapte mii de ani cuvintez, şi puţini au crezut, dar în curând nu va mai fi necredincios între cer şi pământ, căci se încheie aşteptarea, şi toate cele împlinite vor fi simţite şi cunoscute. Tu, poporul Meu, să fii poporul Meu, să fii, tată, poporul Meu şi fructul Meu cel aşteptat şi dorul Meu cel împlinit şi copilul Meu cel gătit de serbarea de sfârşit. Fiule, poporul Meu, dacă Eu acum te mint pe tine, să ştii că nici Scriptura n-ar face altceva, dar să ştii bine şi întărit să fii că nici Scriptura nu te minte nici atunci, nici acum, şi nici Eu, Care proaspăt stau cu tine şi mereu îţi amintesc de cele proorocite pentru vremea cea din urmă. Numai aşa ar fi să zici că Eu te mint azi, atunci când vei da să zici că Scriptura minte. N-am minţit nici ieri, nici azi, dar învaţă-te să ştii, tată, vremile şi să socoteşti bine drumul Meu cel de şapte mii de ani cu omul şi să înţelegi bine lucrarea Mea cea nevăzută, care încet, încet vine toată spre vedere sub ochii tăi. Lucrarea Mea cu tine este Ilie, fiule. Ilie este scris pentru pregătirea cărării Mele. Ilie se numeşte cel ce Îmi pregăteşte cărarea.

Poporul Meu, ia, tată, în tine duhul şi puterea lui Ilie, râvna şi credinţa acestui slujitor ceresc între cer şi pământ, căci focul Duhului Sfânt te-a îmbrăcat pe tine cu foc mai mult ca pe Ilie, fiule. Ţi-am făcut cojoc care să te ocrotească şi să te îmbrace cu putere. Ia-l pe tine, poporul Meu, şi desparte cu el apele cele tulburi ale lumii acesteia şi vino după Mine, că Eu vin în urma ta. Fii atent bine ce-ţi spun şi nu te sminti ce-ţi spun: vino, tată, după Mine, că Eu vin în urma ta. Ia-o tu înainte după Mine, că Eu vin în urma ta, fiindcă aşa este astăzi lucrarea lui Ilie: este să-Mi pregătească el calea, ca să vin pe ea. Tu eşti calea Mea. Aşează-te, poporul Meu, ca să-Mi fii cale de venire, şi apoi Eu vin. Eu pe tine te aştept ca să vin, căci tu eşti calea Mea, şi să vezi tu ce venire slăvită va fi să fie, că se va ţine lumea după tine ca după focul cel ce luminează şi încălzeşte în vreme de întuneric şi de frig. Se va ţine lumea după tine ca după pâine, ca după apă, poporul Meu, şi se va sătura şi va vedea venirea Mea, şi se va deştepta cel ce este scris să se deştepte. Dar cel ce M-a cunoscut şi M-a părăsit, acela nu va mai avea atunci curaj să se apropie ca să călătorească cu Mine, că nu va avea putere să vină. Va voi să vină, dar putere nu va avea şi nu va veni, şi aşa va fi vădit cine a fost şi ce a făcut unul ca acela. De ce, tată, crezi tu că oftez Eu aşa de greu pentru cel ce s-a dezbrăcat de acest cojoc, de această lucrare de salvare? Iată, cel fără de cojocul acesta nu va avea cu ce să despartă apa ca să treacă, şi apa va fi mare şi nervoasă, şi pe apă nu vor fi salvatori, căci salvatorii sunt întru Mine, şi aceeaşi lucrare au. Mai fericit va fi acela care abia vine decât cel ce a fost şi s-a dus. Mai fericit va fi cel din lume care va trage în barca Mea, că acela vine crezând şi cuvântând lucrul cel nou şi pe poporul cel nou.

O, nu se mai vede drumul, nu se mai vede! Puhoi de duhuri rele zămislite de oameni, puhoi de duh întunecat a înceţoşat calea. Calea nu se mai vede, dar se va vedea lumina poporului Meu şi haina lui cea albă şi slava lui Dumnezeu deasupra. Atât va fi lumină, locul poporului Meu, pământul poporului Meu, pământul cel nou, care va odrăsli apoi şi va cuprinde în el toate cele lucrate întru început, şi atunci Adam şi Eva îşi vor sfârşi drumul întoarcerii acasă la Dumnezeu şi vor fi amândoi un singur trup. Amin.

Israele, Israele, mare este această Scriptură: *«Şi vor fi amândoi un singur trup, femeie şi bărbat»*. O, ce a făcut, tată, omul cu această Scriptură? A desfiinţat omul Scriptura aceasta şi a făcut el altceva. Plânge cerul şi plânge pământul cel ce fost făcut odată cu cerul, că omul a călcat în picioare cele create, cele curate. Întreabă, poporul Meu, pe preoţii şi pe arhiereii şi pe teologii veacului acesta, şi să vezi tu ce-ţi spun ei de Scriptura aceasta care spune: *«Şi vor fi amândoi un singur trup».* Dar tu întoarce-te acolo, tată, acolo unde omul şi femeia erau amândoi un trup. Lasă-l pe tatăl tău şi pe mama ta, lasă-i, că este scris să-i laşi, că tu nu eşti din sămânţa aceea. Lasă-i, şi ia cuvântul Meu de născător al tău.

Fiilor, fiilor, când au păcătuit Adam şi Eva? Au păcătuit când nu mai erau amândoi un singur trup, că dacă ar fi rămas amândoi un singur trup, ar fi rămas în Domnul, ar fi gândit la fel amândoi, la fel ca Dumnezeu. Am voit să repar greşeala cea făcută de Eva, şi i-am spus lui Adam să se desfacă de Eva, ca să încep iar de acolo de unde încă nu era făcută Eva. I-am spus lui Adam să dea deoparte răul care se născuse

în Eva, adică pe Eva. I-am spus că Eva va muri, că a dat naștere păcatului. I-am spus să nu se lase şi el spre moarte, şi că Eva va muri. Dar Adam n-a voit să se mai desprindă de Eva, şi a spus că dacă ea va muri, nici el nu voieşte altfel.

Vezi tu, poporul Meu, de ce-ți spun Eu, tată, să te desparți de cel din casa ta care nu este cu Mine? Ca să te salvez, fiule, şi ca să fii tu apoi salvator şi nu pieritor. Fii un trup cu Mine, fiule, că nu mai ai, tată, cu cine să fii un trup, aşa cum spune Scriptura. Nu fă ce a făcut Adam, care n-a vrut să se despartă de Eva, care ascultase pe diavolul, cel ce dezbină pe om de Dumnezeu. Adam şi Eva au fost un singur trup atâta timp cât au ascultat de Făcătorul lor, şi ei erau desăvârşirea Domnului în om. Când femeia şi bărbatul sunt amândoi un singur trup, atunci ei nu păcătuiesc. Când femeia şi bărbatul se despart de tații şi de mamele lor, atunci ei se nasc din Dumnezeu şi se fac un singur trup, un singur Hristos în amândoi, şi se nasc din sămânță nestricăcioasă, din Hristos, Cel Care l-a lucrat pe Adam dimpreună cu Tatăl.

Iată, fiilor, lumea se va naşte din nou, lumea se va înnoi, după cum este scris. Lumea va lua înfățişarea cea dintâi, cea de la facerea ei. Lumea cea văzută va fi cuprinsă iar în cea nevăzută, ca să se poată vedea cea nevăzută în cea văzută, lumea cea creată de Dumnezeu şi nu de om. Omul care s-a născut din om a intrat iar în pământ, şi iar va ieşi din pământ omul, ca şi la început, la cuvântul lui Dumnezeu, la lucrul mâinii lui Dumnezeu. Omul se va întocmi iar, din pământ. Tot omul care a ştiut pe Dumnezeu se va scula cu trup nestricăcios şi va sta înaintea Domnului. Omul lui Dumnezeu se va întoarce în Eden. Scris este în Scripturi despre naşterea din nou a lumii, despre înnoirea lumii. Să nu te mai clatini tu, poporul Meu, că mare lucrare este de la Dumnezeu prin tine, cel ce eşti azi în trup, cel ce eşti azi cu Dumnezeu şi care ai cojoc de la Dumnezeu. Te voi pune față în față cu Ilie proorocul, că se uneşte începutul cu sfârşitul, se unesc cele dintâi cu cele din urmă şi vom fi cu toții un singur trup. Amin.

Israele, Israele, ce înseamnă aceasta, un singur trup? În curând va fi să răspunzi ce este această Scriptură. Cine se lipeşte cu trupul unei desfrânate este un singur trup cu ea, căci zice Scriptura: *«Vor fi amândoi un singur trup»*. Cine se lipeşte cu Hristos este un singur trup cu Hristos; tu şi cu El, un singur trup. Poporul Meu, vine vremea cea dintâi, vine nepătimirea pe pământ. Vine pe pământ omul cel ce nu păcătuieşte în trup. Vine Hristos, vine, fiilor, vine. Eu sunt Domnul Iisus Hristos, şi M-am făcut un trup cu tine, poporul Meu. Cine este un trup cu Mine, acela nu poate să mai păcătuiască. Cine nu este un trup cu Mine, acela păcătuieşte, acela se face un trup cu păcatul. Ilie proorocul a avut nepătimire în trup, şi de aceea a avut atâta putere de cuvânt şi de faptă. Nu căuta, Israele, să-ți dea trupul răspuns pentru ca să-ți scape sufletul de osânda păcatului. Trupul nu păcătuieşte până nu-i dă mintea zămislirea păcatului în trup. Fă-ți mintea cer, ca să stea Dumnezeu în ea, fiule de la sfârşit, că tot cerul trebuie să coboare în tine şi pe pământ prin tine. Cerul se sfârşeşte şi el, după cum este scris, şi va coborî peste tine când îşi va sfârşi locaşul şi aşteptarea; se va strânge sul şi ți se va dărui ție, fiule al lui Dumnezeu de la sfârşit. Eu vin cu norii, aşa este scris. Vin şi norii cu Mine, şi rămân şi ei cu Mine peste tine şi în tine. Şi de ce rămân şi norii cu tine? Ca să ai tu, fiule, cu ce te purta întru cele văzute; să te porți ca Mine, pe nori şi cu norii. Dacă Eu vin, vin cu tot ce am, vin ca să te iau cu Mine, vin ca să Mă iei cu tine şi să stăm în fața Tatălui cu această împărăție de cer nou şi de pământ nou, aşa precum a fost la început. Cine a mai auzit să te încurce pe tine o împlinire micuță care-ți stă la îndemână s-o împlineşti? Şi dacă nu vrei să împlineşti toată pregătirea, cine a mai pierdut vreodată ce ai pierde tu, fiule chemat şi ales ca să stai înaintea Mea la venirea Mea? Fii credincios, Israele, căci chemat şi ales dacă eşti, nu este de ajuns, tată. Credința te împlineşte, ea te face să te împlineşti. Fără ea nu faci tot ce este de făcut. De aceea am rostit Eu în vremea ta: *«Credință ca a ta să nu se mai fi auzit prin veacuri»*. Pe cel cu inima curată care nu poate scăpa şi care vrea cu Mine, pe acela îl scap Eu cu îngerii Mei, dar pe cel ce Mă ia în glumă pe Mine, pe acela îl las. *«Unul va fi luat, şi altul va fi lăsat»*. Uită-te bine, că această proorocie se vede în lucrarea Mea. Cel ce va fi lăsat, acela este cel ce se lasă de lucrarea Mea, de cojocul cel dăruit de Mine vouă în vremea aceasta. Cel ce va fi luat este acela care merge cu Mine şi cu cuvântul Meu până la locul unde cerul şi pământul sunt unite spre aşteptarea celor ce vor încheia cu bine calea.

Mergi, Israele, mergi! Mergi, tată, pe cale cu Mine, chiar dacă nu vezi cu ochii calea, că vine ziua să vadă lumea că tu ai calea Mea sub paşii tăi. Nu tu trebuie s-o vezi. Cel necredincios trebuie s-o vadă. Proorocul Elisei n-a văzut cu ochii oastea cerească, pregătită în luptă pentru el şi pentru scăparea lui, dar a văzut ucenicul său, Ghehazi, a văzut carele şi oastea cerească, a văzut la cererea lui Elisei către Domnul, şi a crezut ucenicul în cuvântul credinței lui Elisei.

Mergi, Israele, mergi! Mergi, poporul Meu, mergi, tată, pe calea Mea cu tine, că şi Eu merg pe calea ta cu Mine, şi iată, merg. Iar azi facem popas de cuvânt şi stăm la masă întru cină de Emaus, şi după ce mâncăm, din nou lucrăm ce avem de lucrat. Cu ce lucrăm noi, tată? Lucrăm cu mintea, cu inima, cu fapta, cu pasul, cu toate mădularele duhovniceşti lucrăm: cu credința, cu iubirea, cu răbdarea, cu pacea, cu vestirea cea nouă lucrăm, cu învierea, tată, lucrăm. Acum poposim şi mâncăm şi bem, şi apoi iar călătorim, şi puținel mai călătorim, şi la capătul călătoriei e serbarea de sfârşit.

Mergi, Israele, mergi, că dacă stai, nu mai mergi. Mergi, tată, că cine stă se pierde de pe drum, că drumul în urmă se face sul, nu rămâne întins drumul cel ce merge spre Domnul. În urmă se strânge, şi sulul este ținut de îngeri în urma ta. Mergi, tată, cu bărbăție, că un singur drum merge spre Domnul. Păzeşte-te, şi pe cărări lăturalnice să nu te abați, că drumul în urmă se face sul, şi rămâi pe cărări fără duh pe ele. Mergi, tată, mergi. Eu te aştept la izvor ca să-ți dau să bei. Mergi, că iată ce fac: îți ies înainte cu cofița şi îți dau să bei. Mergi, fiule Israele, că asta Îmi este dorința, şi vom fi amândoi un singur trup, Eu şi cu tine, Mire şi mireasă, femeie şi bărbat, căci dintru Unul sunteți toți, fii ai lui Israel; o pâine, un trup sunteți toți, şi din aceeaşi pâine mâncați, şi vom fi mereu un singur trup. Amin.

Binecuvântată să fie cina Mea de azi cu tine, Ierusalime, fiu iubit, şi să fii viu, poporul Meu. Să-ți fie fața îmbujorată de focul Duhului Sfânt, de iubirea focului ceresc. Să te binecuvinteze pe tine cerul şi pământul şi văzduhul şi apa şi tot ce este în calea Mea cu tine. Pe unde treci tu să rămână mireasmă de înviere. Pe unde calci tu să iasă morții din morminte şi să cânte *„Hristos a înviat!“*, ca să audă Israel cel ce până azi este necredincios în învierea Mea.

Mergi, Israele, mergi, poporul Meu, mergi, tată, cum a mers Israel cu Moise, dar mergi ascultător spre Canaan, şi intră viu în grădina cea cu lapte şi cu miere.

Mergi, Israele, mergi. Mergi, tată, cum a mers Ilie proorocul, că el a mers plin de dor ca să se întâlnească cu Mine, şi s-a întâlnit.

Mergi, Israele, până la unirea cea văzută a cerului cu pământul, până acolo unde cele două lumi se fac una, căci peretele cel din mijloc se va da deoparte şi vom fi cu toţii un singur trup.

Mergi şi iar mergi. Mergi, Israele, mergi, că mergi pe calea slavei Noului Ierusalim, şi ţi-am făcut paşaport de trecere prin barierele lumii, şi lumea te va cunoaşte pe tine de Ierusalim.

Mergi, Israele cu nume nou, căci ţi-am cumpărat bilet de călătorie, şi toată lumea ştie cum te cheamă pe tine.

Mergi, Israele, căci trâmbiţa Mea este pe fruntea ta cu numele ei, şi cetatea Noului Ierusalim s-a vestit pe pământ, şi se aşează pe pământ, şi după aceea o voi aşeza întru nestricăciune. Amin.

Domnul Dumnezeul lui Israel a grăit poporului Său. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 1995

Praznicul Schimbării la Faţă a Domnului

Omul îndumnezeit vede slava Domnului. Slava Domnului în om este veşnicia şi fecioria. Vestirea unei noi împărăţii.

Eu sunt Cuvântul Care vine spre Israel, spre poporul Domnului. Amin. Eu de aceea M-am întrupat prin cuvânt. Eu de aceea Mă numesc Cuvântul, pentru că M-am întrupat prin cuvânt. Dumnezeu Cuvântul S-a întrupat şi S-a făcut trup înaintea oamenilor. Iată cum se face trup cuvântul Meu, iată cum se face faptă cuvântul. Aşa s-a făcut cerul şi pământul, văzutele şi nevăzutele. Cuvântul cel ce ia trup prin împlinirea lui, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu.

Eu sunt Cuvântul Care vine spre Israel. Pace ţie, poporul Meu! O, poporul Meu, poporul Meu, Eu trebuie să fiu cuvântul tău.

Fiilor din grădina cuvântului Meu, iată, fiilor, vorbesc cu Israel. E serbare dumnezeiască, e praznicul serbării schimbării la faţă a Domnului lui Israel. Am lăsat mărturia feţei Mele cea întru slavă celor trei martori aleşi dintre apostolii Mei cei de atunci.

Pace ţie, Israele, că tu vei primi biruinţa Domnului cea de la sfârşit, fiindcă Eu voi arăta lumii slava Mea cea cu tine. Tu eşti trimisul Meu în lume, şi de aceea te-am făcut şi te-am numit popor al Domnului.

O, Israele, Israele, ce zici tu, fiule, oare numai în ziua aceea de demult am avut Eu slava aceea? O, fiule Israele, slava aceea am avut-o mereu, mereu, în toată vremea trupului Meu, dar stătea sub acoperământul nevederii omului. Scris este că nu poate omul să vadă slava Mea şi să rămână viu. Ce înseamnă această Scriptură, fiule? Acest cuvânt este duhovnicesc, căci a trebuit Dumnezeu să Se facă Om ca să Se poată arăta omului, ca să-l poată face Dumnezeu pe om, şi să vadă apoi slava Domnului omul cel îndumnezeit. Am venit prin cuvânt şi M-am făcut trup şi am îndumnezeit pe om prin cuvânt, şi după aceea M-am arătat omului. Iată ce taină frumoasă, ce taină dumnezeiască, Israele, poporul Meu!

O, Israele, Israele, ce taină mare te însoţeşte pe tine, tată, şi încă tu îţi mai pierzi timpul pentru cele neadevărate, fiule Israele, căci numai Eu sunt adevărat, Eu şi lucrările Mele între oameni. Lucrările omului sunt neadevărate. Lucrările omului neîndumnezeit sunt neadevărate, precum omul neîndumnezeit nu este om adevărat. Omul adevărat este omul cel îndumnezeit, şi pe tine, Israele, te însoţeşte taina cuvântului Meu, Israele, om îndumnezeit de Dumnezeul tău. Ţi-am poruncit demult să deschizi ochii ca să vezi slava Mea care te însoţeşte. Ascultă, tată, de porunca Mea, măcar cu vederea ochiului minţii să vezi slava Mea şi să crezi în ea, că ea te însoţeşte. Să vezi tu, măi fiule Israele, câţi ostaşi cereşti, câte duhuri cereşti se poartă cu tine din loc în loc, din noapte în zi şi din zi în noapte. Ţi-am poruncit să deschizi ochii şi să vezi, dar dacă tu crezi în slava Mea care te însoţeşte şi dacă o simţi cu inima şi cu mintea, mai fericit, de o mie de ori mai fericit eşti tu decât toţi cei care au văzut slava feţei Mele. Adeseori Mi-am lăsat văzută slava ca să îndemn omul la credinţă. Adam auzea umbletul Meu prin grădina Edenului şi credea că Eu sunt. Îmi auzea glasul, Îmi auzea pasul şi treacătul Meu prin grădină. Aşa am voit Eu să Mă port cu omul, pe cât a putut omul purta, căci slava Mea este fără de cuvinte în măreţia ei, în puterea ei. De aceea este bine să trăiesc Eu în om şi să Mă slăvesc în el şi din el, că aşa am voit Eu să-Mi arăt lucrarea, dar mintea omului este slabă de tot şi nu-şi schimbă omul mintea. Dar tu, poporul Meu, să nu stai cu minte de om, şi să ţi-o schimbi, tată, ca să ştii să pricepi slava Mea din tine. Cea mai mare slavă a lui Dumnezeu în om a fost veşnicia şi fecioria pe care o avea omul cel creat de Dumnezeu. Şi dacă omul şi-a pierdut fecioria, curăţia lui Dumnezeu în el, atunci a pierdut şi veşnicia. Dar vreau să-l răscumpăr pe om şi să-i dau înapoi darurile cele de la început, şi de două mii de ani lucrez, şi voiesc să sfârşesc lucrarea de răscumpărare a omului.

Schimbă-ţi mintea, poporul Meu, căci tu eşti începătura Mea de la sfârşit cu care merg spre început ca să repar cu tine tot drumul omului şi să nu mai aibă omul drum apoi, şi să fiu Eu drumul omului, şi să fie omul drumul Meu cel veşnic. Amin.

Israele, Israele, nume binecuvântat pe pământ şi în cer! Tu nu trebuie să fii ţărână, fiule Israele. Tu să fii duh şi cuvânt să fii, copilul Meu, că dacă nu era omul ţărână, Eu nu trebuia să mai mor ca omul. Dar omul a rămas ţărână atâta vreme după ce a pierdut cerul prin neascultare! De aceea a trebuit să mor Eu ca omul. Dar pentru tine, poporul Meu, nu vreau, tată, să mai mor, şi vreau să înviez în tine, şi tu să fii duh, că tu nu trebuie să fii ţărână, Israele, omul Meu cel nou. Omul cel nou a răsărit pe pământ, a răsărit din ţărână. Iată de ce ţi-am spus Eu ţie, poporul Meu, să mănânci Paşti nou; de aceea, ca să fii omul cel nou, aşteptat de toţi cei care s-au întors în ţărână. Tu să nu fii ţărână. Tu să fii omul cel nou, din duh, nu din ţărână, căci ţărâna la ţărână trage. Israele, Israele, să tragem ţărâna la duh şi să facem din ea duh, precum am făcut Eu la început de i-am dat duh de viaţă veşnică, dar ea a tras la ţărână.

Israele, Israele, să nu mai ai pe tine ţărână nici cât un vârf de ac, că tu eşti omul cel nou, care mănânci Paşti nou; om curat şi Paşti curat, cină curată, lucrată de mâini şi de trupuri curate.

Nu mai lua, Israele, Paşti din mâna preotului care are femeie, că tu eşti omul Paştelui cel nou. Nu te mai întoarce spre ţărână, fiule, că ţi-am ursit viaţă fără de moarte, dar stai întru cină de Paşti nou şi de om nou. Mai am un pic şi rup din pom şi îţi voi întinde să iei din grădină, dar mâna care se va întinde să ia va fi duh, nu va fi ţărână. Nu mai sta întru ţărână, Israele. Îmbracă-te cu lucrarea Duhului Sfânt şi fă-te cuvânt, fiule, aşa cum s-a făcut apostolul Pavel, că el te aşteaptă să-i dai şi lui cămaşa cea pentru Paşti nou şi veşnic. Tu eşti pilda lui Prâslea cel voinic. Tu eşti cel mic care ai mărul de aur, păstrat şi nejefuit de hoţi. Să stai treaz, Israele, copil de la

sfârşit, că mărul trebuie vegheat, şi va fi să mănânci din el cu Împăratul cerului şi al pământului, cu Împăratul Cel văzut, cu Mine, Domnul tău, poporul Meu, cu Mine la masă, întru slavă văzută. Fiii ţărânei nu sunt fiii Paştelui cel nou, că ei întind mână de ţărână când dau să ia de pe masă, şi fac din Dumnezeu ţărână fiii ţărânei, Mă fac ţărână, una cu ţărâna lor, şi nu se fac duh fiii ţărânei, şi nu se schimbă la faţă şi la inimă fiii pământului.

E sărbătoare de schimbare la faţă, şi am coborât pentru Israel. Te binecuvintez, Israele, poporul Meu. Tu eşti partea Mea, tu eşti moştenirea Mea, şi de aceea trebuie să fii Duhul Meu. Toate neamurile au îngeri moştenitori după împărţirea hotarelor neamurilor, dar partea Mea de moştenire eşti tu, Israele, nume sfânt. Tu eşti moştenirea Mea, dar să fii. Amin. Să fii în veci moştenirea Mea, căci te aşteaptă tot numărul strămoşilor tăi cei după duh, cei care sunt cu duhul; te aşteaptă să intre şi ei cu trupul şi cu duhul în moştenirea Mea şi a ta.

Ne vom strânge în curând pentru serbare nouă pe dealul cuvântului Meu, în cetatea cuvântului Meu, căci cetatea aceasta va străluci de slava Mea între cer şi pământ şi va fi Ierusalim ceresc, aşezat pe pământ nou, care va purta pe el om nou şi Paşti nou. Amin.

Binecuvântat să fii de Dumnezeul tău, Israele. Binecuvântate să-ţi fie sărbătorile cele cu cerul. Toţi cei care ştiu de tine că eşti poporul Meu, să vină să te vadă, tată, lângă slava Mea.

Pace ţie, poporul Meu, şi îngeri păzitori să stea de veghe la hotarele tale şi peste tine şi cu tine. Învaţă bine ce este ţărână şi ce este Duh Sfânt, şi să fii popor al cuvântului Meu. Pace ţie, Israele, şi duh de sănătate şi de ocrotire şi de iubire şi de veşnicie de la Domnul Dumnezeul tău! Pace ţie, Ierusalime nou! Amin, amin, amin.

Pentru fiii din grădină las un pic de cuvânt, ca să le dăruiesc încă îngeri păzitori şi sfinţi întăritori. Măi copii, Eu am fost trimis de Tatăl la oameni pe pământ ca să fac lucrarea Tatălui, iar voi aţi fost trimişi de Mine la oameni pe pământ şi aţi semănat sământa cea de la sfârşit. Eram dator celor la care v-am trimis şi M-am dus cu voi acolo să le dau vestea cea de scăpare. M-am dus, că am avut cu cine, că la ei eram dator. Dar acum, tată, fiţi liniştiţi în grădiniţa Mea, şi vă dau îngeri păzitori mai mulţi, ca să vă fie vouă mângâiere duhul îngerilor, şi vă dau, tată, sănătate, că am nevoie de voi sănătoşi şi plini de pace. Voi cu Mine să nu vă temeţi. Voi cu Mine să nu vă aplecaţi gândul la nici un fel de rău, căci răul nu are ce căuta la voi. Eu, Domnul, vă dau vouă sănătate de duh şi de trup, dar fiţi veghetori peste acest dar dat vouă de la Mine. Copiii Mei trebuie să aibă grijă de sănătatea lor, şi Eu v-am învăţat pe voi toate lucrurile, tată.

Fiule Emilian, să fii, tată, sănătos şi tare şi cu duhul şi cu trupul, tare în Domnul, tare în cele sfinte şi cereşti în grădina Mea, care va cuprinde pământul ca să-l facă nou, fiule. Îi dau sănătate şi acestei copile, îi dau, tată, şi o port cu mare grijă de mânuţă, ca să stea ea de mână cu Mine şi cu cerul şi cu voi. Ea este sănătoasă, dar are mici neputinţe, aşa cum am avut şi Eu. Durerile duhovniceşti sunt neputinţele voastre, dar pe toate Eu le vindec mereu şi le dau de lângă voi.

Fiilor, vă dau încă îngeri păzitori, ca să lucreze ei cu paza şi cu veghea, iar voi să lucraţi cu Mine cele ce sunt de lucrat. Vă dau sănătate, fiilor, vă vindec de tot ce vă doare, ca să nu vă mai doară. Să vă doară de ieşirea la capăt a lucrului lui Dumnezeu cu voi, şi să-l lucraţi cu pace şi cu îndumnezeire în voi. Voiesc să vadă oamenii în voi om îndumnezeit, omul cel aşteptat. Voi sunteţi ţara Mea cea fără de hotare, ţara Mea de sfinţiţi, peste care Eu am moştenire.

Fiilor, fiilor, pace vouă, tată! Iubiţi rugăciunea mai presus de orice mişcare. Iubiţi adevărul, fiilor, şi mâncaţi-l cu linguriţa mai mult decât pe orice merinde. Adevărul să fie mereu pe masa voastră spre hrana voastră. Iubiţi sănătatea de duh şi de trup. Vă mângâi şi vă întăresc şi vă binecuvintez şi vă înveşnicesc mereu prin cuvântul Meu, şi vă îmbrac cu viaţă fără de moarte, căci voi sunteţi moştenirea Mea. Amin. Aveţi grijă de Israel, să fie moştenirea Mea Israel. Aveţi grijă de ogor, tată.

Iliuţă, copilul Meu, aveţi grijă de cele duhovniceşti, iar cele de trebuinţă vi se vor adăuga vouă. Ai grijă de iubirea Mea din tine, că fără ea trage din greu carul cu boi în care este lucrarea Mea. Tu trebuie să fii oglindă de iubire şi de veghe cerească, şi toată lucrarea Mea merge cu bine când tu împlineşti pe Domnul în tine. Ai grijă, tată, de mersul cel bun al carului cel de foc pe care se poartă lucrarea Mea între cer şi pământ. Mănâncă, tată, cu linguriţa adevărul Meu, şi staţi la masa adevărului şi turnaţi în blid cuvântul adevărului, care vă face vii şi veşnic vii.

Nicuşor, copilul Meu, dă drumul cuvântului Meu, dă-i grai din tine, că asta e lucrarea care vă cuprinde în ea. Toţi să fiţi cuvânt, toţi, tată, dar voi, cei din faţă, să fiţi cuvânt înaintea Cuvântului. Pace vouă, copilaşi iubiţi de Dumnezeu! Verginica vă umple de sănătate de la Mine. Ea vă poartă în sân, tată, şi nici un rău nu vă ajunge pe voi. Eu vă port în palmă, şi aşa voi fi cu voi înaintea Tatălui. Măicuţa Mea vă iubeşte şi vă ocroteşte cu mare ocrotire.

Pace vouă! Eu sunt în voi şi cu voi. Amin, amin, amin.

6/19 august 1995

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Iubirea s-a făcut cuvânt peste România. Omul trebuie înfiat de iubire. Lucrarea Fiului în cele şapte veacuri pentru răscumpărarea omului. Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Fiul Omului ca să-l facă pe om fiu al lui Dumnezeu. Biserica îşi doarme somnul ei. Cuvântul este pâine din cer.

Iubirea coboară din cer pe pământ. Amin. Iubirea s-a făcut cuvânt şi s-a aşternut peste România şi grăieşte şi se împlineşte glasul şi cuvântul Iubirii. Iubirea coboară şi cuvintează. Dumnezeu este iubirea. Amin. Dumnezeu cuvintează în România. Cuvintează Domnul peste poporul cuvântului Său. Cuvânt de iubire cuvintează Dumnezeu.

Pace ţie, poporul Meu cel născut din cuvânt, şi voiesc prin tine să nasc pe toată România prin cuvântul Meu, şi voiesc s-o nasc din iubire, ca să fie ea iubire înaintea Mea. Pace ţie, poporul Meu, că s-a dus vestea până la toate marginile că Dumnezeu grăieşte din cer cu tine, că stă Domnul deasupra ta şi grăieşte cuvântul Său peste tine. Am făcut din tine poartă, poporul Meu, poartă prin care intră cuvântul Meu la oameni. Pace ţie, popor binecuvântat! Pace şi celor ce te iubesc pe tine, celor care cred în Mine prin tine, prin cuvântul Meu dat de tine oamenilor.

O, câtă iubire am pus pentru oameni! căci omul a căzut din veşnicie şi din feciorie. De ce, tată, n-a înţeles omul câtă iubire am pus Eu pentru om? Mai întâi am creat toate frumuseţile, tot ce poate fi mai frumos şi mai fericit, şi apoi M-am aşezat şi am lucrat cu mâna pe om, ca să am cui să-i dau tot ce am creat. O, câtă durere M-a cuprins pe Mine, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt! Câtă suferinţă pe Mine când am văzut pe om

că a căzut din binele cel ceresc! O, poporul Meu, câtă iubire am amestecat cu durerea Mea şi cât am suferit iubind, iubind şi aşteptând să-l văd din nou pe om lângă Dumnezeu! Am lucrat apoi cinci mii de ani ca să repar pe cele stricate de om. M-am sălăşluit prin cuvânt în prooroci şi am lăsat ungerea Mea între oameni, căci proorocii şi unşii Mei au lucrat cu cuvântul Meu în ei cinci mii de ani, poporul Meu. La început am lucrat cinci zile, şi a şasea zi l-am făcut pe om ca să-i dau cele ce le lucrasem timp de cinci zile, şi omul le-a strivit pe toate, a strivit viaţa cea veşnică a celor create de Mine. Am lucrat apoi cinci mii de ani ca să-l sui pe om din nou la veşnicie, iar în a şasea mie de ani am lucrat om nou. O, poporul Meu, cum am făcut Eu aceasta? Iată, Eu am fost Omul, că M-am făcut Eu Fiul Omului în a şasea mie de ani. M-am făcut Om ca să ştie omul cum trebuia să fie, cum trebuia să se înmulţească şi cum trebuia să lucreze înaintea lui Dumnezeu. Şi iată, în a şaptea mie de ani Eu sunt cu cuvântul peste pământ, şi nimeni nu e pregătit pentru această iubire, pentru această coborâre de iubire.

Iubirea a venit pe pământ, şi omul nu cunoaşte ce este înţelepciunea. Iubirea îl strigă pe om. Omule, unde eşti? O, te-ai ascuns, te-ai ascuns că eşti gol. De şapte mii de ani umbli gol. Omul născut din om este gol, este golaş. Gol se naşte din om, gol se duce înapoi, şi iată, Iubirea îl strigă pe om să nu se mai ducă înapoi. Să se scoale, să se acopere şi să meargă înainte, căci înaintea lui aşteaptă Iubirea. Omule născut din om, te aşteaptă Iubirea ca să te naşti din ea şi să cunoşti apoi ce este înţelepciunea, căci înţelepciunea este duh iubitor de oameni.

Poporul Meu, intru, tată, pe porţi ca să strig omul. Poporul Meu, copilul Meu, stai în poartă şi dă fiinţă cuvântului care strigă la om. Eu sunt Cuvântul. Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu din Dumnezeu, Dumnezeu de la Dumnezeu venit între oameni. La început l-am avut pe Israel de popor, şi vorbeam deasupra lui, şi Moise Mă auzea şi lucra ca să-i dau lui Israel veşnicia şi fecioria şi Canaanul, şi n-a vrut nici atunci omul să se întoarcă în Dumnezeu. La sfârşit am iarăşi pe Israel, şi l-am numit român pe Israel. Israel înseamnă popor al Domnului. Israel este numele poporului Domnului. O, Israele român, la sfârşit, iată, te-am făcut pe tine popor al Meu şi te-am numit român, Israele nou ales, şi ţi-am spus: *«Pace ţie!»*. Israele, Israele, Domnul Dumnezeu te strigă să te faci popor al fericirii cereşti. Israele român, te strigă Făcătorul tău, că iată, am născut în tine cuvântul Meu, şi îl nasc mereu, că mereu Mă fac cuvânt înaintea ta şi te chem să mergi înainte şi să nu te mai întorci înapoi. Priveşte, Israele, cum Îmi pasc Eu oile născute din cuvântul Meu cel nou, şi ţine, tată, urma oilor Mele, că am pus turma Mea înaintea ta, şi Eu sunt Păstorul şi Învăţătorul. Ţine, Israele, urma oilor Mele şi mănâncă şi tu, ca să te faci măricel la înţelepciune şi să înveţi lecţia împărăţiei cerurilor pe pământ şi să te faci zidar, fiule român, zidar de împărăţie cerească între cer şi pământ. Cele ce a zidit omul şapte mii de ani nu sunt bune, tată. Sunt bune numai cele făcute de Dumnezeu. Vino în lucrare de zidărie cerească pe pământ! Vino, omule român, vino, tată, că românul este poporul cel ales la sfârşit. Vino să zidim împărăţia cerurilor, că aşa am făcut şi cu Adam. L-am făcut ca să zidească împărăţia cerurilor, şi el şi-a zidit neascultare. Prima piatră a fost neascultarea, şi pe ea se zideşte tot ce se zideşte de şapte mii de ani. Şi ce s-a zidit pe ea? S-a zidit pofta pe ea, şi pofta a zămislit şi s-a făcut păcat, şi păcatul l-a învinuit pe om şi stă împotriva lui de şapte veacuri. Dar Eu am făcut în al şaselea veac o lucrare mare, rostită de Mine prin prooroci. Am venit şi M-am însămânţat în Fecioară, şi sămânţa Eu am fost, Eu, venit din cer; şi M-am înfiinţat Om în Fecioară şi M-am născut prunc şi am crescut Om desăvârşit, şi apoi cu multă iubire M-am aşezat să gust moartea ca un om şi să frâng puterea ei prin învierea Mea din moarte.

Poporul Meu, poporul Meu, cine poate înţelege ce am făcut Eu în al şaselea veac? L-am făcut pe Omul Cel nou, născut şi nu făcut. Am făcut lucrarea de naştere a Omului Cel nou. Am coborât din cer între oameni, aşa cum trebuia să-l nasc Eu pe fiecare om din Mine; din Mine, nu din om; din Mine prin om, prin lucrul mâinilor lui Dumnezeu. Omul cel dintâi a fost lucrul mâinilor lui Dumnezeu, şi tot aşa voiesc să fac lucrare şi la sfârşit. La început a fost facere de om, facere lucrată, iar la sfârşit este naştere de om, naştere prin cuvânt, nu prin om; naştere din cer pe pământ, după cum este scris: *«Cine nu se naşte de sus, din cer, nu poate intra cu împărăţia lui Dumnezeu»*.

Israele, Israele, scumpul Meu popor, am lăsat prin Scripturi cuvânt şi am zis despre naşterea din nou a lumii, despre înnoirea lumii am profeţit. O, poporul Meu, am încheiat şi al şaptelea veac, şi am păşit pas de veac nou, şi cine, tată, mai înţelege Scripturile? Cine mai aşteaptă naşterea din nou a lumii, aşa cum Eu am proorocit în Scripturi? Am trimis pe înger şi am cerut-o pe Fecioară ca să Mă însămânţez în ea, şi ea M-a primit. Prin ce M-a primit? Prin cuvântul ei M-a primit, şi a spus: *«Iată roaba Domnului»,* şi în clipa aceea Cuvântul S-a zămislit şi a crescut şi S-a născut; prin uşă închisă S-a născut, căci uşa aceasta a rămas neumblată, şi Fecioara a rămas fecioară. Iată, aşa a lucrat Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul şi pământul şi pe om. A lucrat Dumnezeu naştere din Fecioară şi n-a stricat fecioria prin naştere, dar omul nu mai are înţelepciune.

O, poporul Meu, sunt cu tine în serbare cerească pe pământ şi serbăm pe Fecioara mamă. E bucuria cerului cu tine în serbare. E Fecioara mama Mea serbată de poporul cel ales la sfârşit.

Bucură-te, mamă Fecioară, bucură-te lângă poporul cel nou şi ajută-l pe cel mic, aşa cum M-ai ajutat pe Mine în vremea pruncieі şi a copilăriei, până la desăvârşirea cea deplină. Ajută-l pe cel mic, înfaşă-l, hrăneşte-l şi creşte-l fuguţa pe cel mititel, pe cel născut din Dumnezeu prin cuvânt, căci cine este născut din Dumnezeu, acela este cuprins de împărăţia lui Dumnezeu. Bucură-te, mamă Fecioară, şi învaţă-l pe cel mic nădejdea în cele făgăduite de Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, nădejdea în înnoirea lumii. Amin.

O, câtă iubire am pus Eu pentru om! Eu, Fiul lui Dumnezeu, M-am făcut Fiul Omului ca să-l fac pe om fiu al lui Dumnezeu, născut din Fiul lui Dumnezeu.

Omule, unde eşti? Auzi tu glasul Meu? O, te-ai ascuns, că eşti gol! De şapte mii de ani eşti gol. Iată, cuvântul Meu suflă peste tine. Ia din Duhul Meu şi lasă-te născut din Duhul Sfânt şi stai înfăşat cu Duhul lui Dumnezeu, că Eu te numesc fiu. Omule, te iubesc şi te strig. Te strigă Iubirea. E lungă durerea iubirii, e lungă de şapte mii de ani. Omule, lucrarea Mea, am coborât din cer după tine, am coborât în acest sătuţ şi Mi-am făcut în el staul de cuvânt şi cale spre oameni. Am făcut grădină de rai, şi Mă port deasupra ei şi cuvintez cuvânt de înnoire a lumii şi strig omul să se înveşnicească, să se înfecioreаscă şi să se lase cuprins de viaţă fără de moarte. Amin.

Omule, fruct al păcatului, vino, tată, spre îndumnezeire, căci Cuvântul a venit să te nască din El şi să fii apoi viu.

Omule, ia din fructul vieţii şi te umple de viaţă, că Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Amin.

Ce cale ţi-ai ales tu, omule scump? Că scump a fost, tată, preţul pe care l-am dat ca să te răscumpăr de pe calea pe care ţi-ai ales-o. A murit Dumnezeu pentru tine, şi apoi a înviat şi a zis: *«Eu sunt calea, adevărul şi viaţa»*.

O, poporul Meu, Eu sunt cărarea, Israele român, şi M-am dat ţie ca să ai cărare şi ca să mergi pe ea. Îngrijeşte-ţi mersul şi te cercetează şi te aşează pe cărare, fiule.

Omul trebuie înfiat de iubire. Omul trebuie să aibă iubirea de mamă. Omul trebuie să se facă prunc la sânul iubirii şi să-i zică mamă. Omul trebuie să fie fruct al iubirii.

Omule, fruct al păcatului, lasă-te născut din iubire, din cuvântul ei. Ea te aşteaptă ca să te hrănească cu fructul ei. Iubirea este viaţă fără de moarte. Iubirea este Dumnezeu. Dumnezeu este iubirea, şi omul va fi om nou, om după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Aşa este lucrarea pentru naşterea din nou a lumii, şi iată, înţelepciunea cea din cer grăieşte peste pământ şi se aşează peste oameni ca să înnoiască lumea, după cum este scris în Scripturi. De patruzeci de ani cobor şi Mă fac cuvânt şi Mă fac cărare de coborâre la om, cărare de urcare a omului la Mine.

M-am făcut cunoscut oamenilor bisericii de azi, şi nu M-au primit şi n-au cunoscut Duhul lui Dumnezeu, Care grăieşte la sfârşit, şi n-au luat mângâierea Duhului Sfânt în biserica lor. Au pus din nou Cuvântul sub lege şi sub judecată, aşa cum a fost acum două mii de ani. Oamenii bisericii zic că au şcoală, zic că au cunoştinţă. De unde au cunoştinţă? O, şi Pavel, apostolul Meu, avea cunoştinţă şi şcoală învăţată pe pământ, dar până ce Eu nu am orbit cunoştinţa lui, n-am putut să-l folosesc ca unealtă a cuvântului Meu, n-am putut, aşa cum nici azi nu pot cu omul bisericii. Biserica are treburile ei, nu are timp de Cuvântul Care vine din cer de la Dumnezeu. Cuvântul vine, Cuvântul a venit, după cum a fost scris în Scripturi, dar biserica I-a frânt calea. Cuvântul lui Dumnezeu a venit şi Şi-a făcut popor, şi are popor, şi are biserică, şi are iesle şi Se naşte în ea Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul este Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

O, popor al Cuvântului, o, biserică a lui Iisus Hristos, Ierusalime, Ierusalime nou, întocmit de Dumnezeu! Ia, tată, şi mănâncă tu cuvânt, că biserica din lume s-a culcat, şi nu se mai scoală ca să mănânce. Biserica doarme somnul ei, şi nu se trezeşte din somnul ei. Am trezit-o ca să-Mi audă cuvântul, şi s-a culcat iar, şi nu se scoală ca să stea înaintea Mea. Cine slujeşte păcatului, acela nu înţelege pe Dumnezeu, acela are de tată păcatul, acela nu are timp de Dumnezeu. Dar omul care slujeşte poruncile lui Dumnezeu, acela are cunoştinţă, are duh treaz şi este fiu al iubirii, fiu al lui Dumnezeu, căci scris este în Scripturi: *«Celor ce cred în El şi celor câţi L-au primit le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, care nu din sânge, nu din poftă trupească şi bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut»*.

Iubirea coboară din cer pe pământ. Iubirea S-a făcut cuvânt şi Se aşterne peste România. Pace ţie, Românie, că ai în tine poporul cuvântului Meu! Pace ţie, că voiesc să te îmbrac mireasă, să te nasc din cer şi să te iau de mireasă, să te înfeciorесс şi să te înveşnicesc, să-ţi dau ţie darurile pe care omul le-a pierdut de la început. Când Adam a avut din nou un fiu în locul celui ucis, a zis Adam: *«Iată om după chipul şi asemănarea mea»,* şi din acel fiu s-a înmulţit omul pe pământ după chipul şi asemănarea lui Adam, după cum este scris. Adam a fost făcut de Dumnezeu după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, dar când omul s-a născut apoi din om, a fost după chipul şi asemănarea lui Adam. Omul născut din păcate trebuie să se lase născut din cer, din Dumnezeu, din iubirea lui Dumnezeu pentru om.

Poporul Meu, să fii iubire, fiule, şi să se nască din tine fii ai iubirii. Poporul Meu, să fii făclie, tată, şi să se poarte după tine spre Mine toţi cei care vor crede în venirea Mea şi în naşterea cea de sus. Poporul Meu, să fii cărare pentru omul din lume, că lumea a ajuns la sfârşit. Poporul Meu, să fii pâine pentru cei ce vor flămânzi după venirea Mea şi să înmulţeşti cuvântul Meu şi să-l dai de pâine pentru cei ce nu ştiu că este pâine cuvântul, fiule. Lumea nu ştie, dar tu ştii ce este pâinea cea din cer, căci din cuvânt se fac toate, toate, şi pâine se face, şi apă se face, şi pace se face, şi lumină se face prin cuvânt. Poporul Meu, să fii cuvânt. Poporul Meu, să fii veşmânt de Duh Sfânt pentru cei ce n-au veşmânt, pentru omul cel gol de şapte mii de ani, căci strig omul, şi omul se ascunde, că este gol. Aşa a zis Adam când l-am strigat după ce a greşit: *«Unde eşti, Adame?»,* iar el a zis: *«Doamne, m-am ascuns, că sunt gol»*.

Poporul Meu, să fii, tată, pâine şi sare pentru săraci şi pentru bogaţi. Poporul Meu, să fii toiag pentru neputincioşii care vor trage pe cărare. Poporul Meu iubit, să fii binecuvântat, şi să sărbătoreşti venirea Mea, că iată, vin mereu la tine şi îţi grăiesc de deasupra şi te călăuzesc şi îţi sunt cărare, poporul Meu.

Israele român, vino, tată, la praznicul cuvântului Meu, că masă cerească este în mijlocul României. Israele, Israele, să faci crucea dreaptă şi să-ţi faci viaţa dreaptă şi să mergi pe urma Mea şi să vii la masa Mea. Pace ţie, poporul Meu! Pace ţie, fiule, ţie şi celor ce cred în Mine şi în tine! Celor ce cred că tu eşti poporul Meu Eu le dau pacea Mea şi desfăşor cărarea Mea, ca să vadă cărarea şi s-o urmeze.

Poporul Meu, iată cină cerească, cină de cuvânt în România! Românie, Românie, să te binecuvinteze pe tine tot cerul sfânt şi toate puterile cereşti, şi să te scoli, tată, şi să fii biserică cerească în mijlocul neamurilor pământului. Pace ţie, ţara Mea! Pace ţie, Ierusalime, Ierusalime nou! Pace unsului tău, care are de la Mine ungere! Pace trupului tău şi duhului tău! Pace ţie, Românie, Israele nou, Ierusalime nou! Amin, amin, amin.

15/28 august 1995

Praznicul Naşterii Maicii Domnului

Pe pământ este furtună de prooroci mincinoşi. Maica Domnului: taină începută în rai. Cerul începe de la pământ în sus. A venit vremea răscumpărării trupurilor. Fiii oamenilor nu sunt fiii lui Dumnezeu.

Cobor cu sărbătoare la Israel. Coboară Domnul, Israele, Domnul, cu zecile de mii de sfinţi ai Săi şi cu Fecioara mamă şi cu sărbătoare de naştere şi cu dor ceresc. Amin.

Cobor în livadă ca să văd rodul toamnei.

Israele, Israele, copăcel de primăvară, a venit toamna, tată, şi tu eşti copăcel primăvăratic, eşti subţirel şi plăpând. Ţi-am pus proptele şi le-am întărit, ca să te sprijinească şi să te faci copac de toamnă în care să se adune păsările cerului, Duhurile Domnului. Toamna e cu rod, iar primăvara e cu floare. Toamna se culege şi se mănâncă din rod. Ce să fac Eu acum dacă tu nu eşti cu rod de toamnă? De ce nu eşti tu şi copăcel şi copac? De ce, tată? Eu am fost şi om şi Dumnezeu, şi aşa să fii şi tu, Israele, să fii om îndumnezeit, fiule, ca să

cerți răul, și el să se ducă din calea ta. Eu așa am făcut, și răul a plecat dinaintea Mea, și tot așa să lucrezi și tu, Israele, copăcel de primăvară; Israele, copilaș de sân.

Domnul Dumnezeu cere lui Israel creștere deplină și stare de bărbat desăvârșit. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Pace ție, buchetul Meu, mănunchiul Meu de pomi, că mare sădire voi face din tine în zilele ce vin. Eu am fost și om și Dumnezeu, și voiesc să te deprind și pe tine cu lucrarea Mea de pe pământ și din cer, ca să cerți răul și să plece din calea lucrului tău cu Dumnezeu. Eu am fost dus de duhul în pustie, și în pustie am fost ispitit de diavolul. A voit să vadă dacă sunt Fiul lui Dumnezeu și n-a putut afla, că nu i-am lucrat pe plac, și am certat răul, și răul s-a depărtat. Ce era răul? Răul era duhul lumii și stăpânirea lumii, pe care voia satana să Mi-o dea așa cum i-o dă fiecărui om. Dar Eu am fost și om și Dumnezeu, și am biruit răul care a mers după Mine în pustie. Omul poate să învețe de la Mine că dacă se închină lui Dumnezeu îl rușinează pe diavol și nu i se închină lui. Ce înseamnă să te închini diavolului? Înseamnă să faci voia lui.

Israele, sugarule de la sânul cerului, fii copac de toamnă, tată, că furtuna vremii de acum îndoaie copacii. Furtună de prooroci falși a umplut potecile lumii și se dau prooroci ai lui Dumnezeu. O, de aceea îți spuneam Eu mereu: *«Citește, fiule, Scriptura, ca să te umpli de Duhul Sfânt»*. Fii iscusit în Duhul Sfânt, ca să știi ce înseamnă prooroc, ca să știi că toate încetează în dreptul acestei lucrări. Toate izvoarele vor seca, toate se vor tulbura, căci tot omul este plin de mândrie, ba încă a pus numele lui Dumnezeu în față. Proorocii falși nu știu ce înseamnă prooroc. Femei cu capul descoperit, unse cu farduri, vopsite și ojate și luxate, oameni de toate felurile; se mai dau și ortodocși, și unii din ei zic la lume că sunt și ei cu lucrul Meu de nou Ierusalim. Dar lumii îi spun Eu acum ce înseamnă prooroc și ce înseamnă acest popor al cuvântului Meu. Poporul Meu nu umblă pe drumuri. El umblă numai după Mine, numai la strigătul Meu vine. Poporul Meu nu are daruri, căci darul lui este cuvântul lui Dumnezeu care se coboară să-l călăuzească. Poporul Meu nu se ia după prooroci, că Mă are pe Mine cârmaci, are cuvântul lui Dumnezeu în față. În fața Mea se stinge știința și limbile și darurile și proorociile, după cum este scris.

Mama Mea Fecioara a văzut pe arhanghelul Meu care M-a vestit pe Mine ei, și pe ea n-a auzit-o nimeni să se laude cu daruri sau că își dă cinste. Era copilă sfântă în noaptea de păcate a lumii, și din carnea acestei copile S-a plămădit Fiul Omului, Care este Fiul lui Dumnezeu. Ea M-a crescut și a stat sub umbra Mea, și a stat la picioarele Mele, ca să slujească Dumnezeului ei. Copila aceasta fecioară este o taină. Această taină s-a dus cu tot cu trup întru cele cerești, întru cele ce nu se văd, căci cele cerești sunt cele ce nu se văd. Cerul începe de la pământ în sus. Golul în care este omul cuprins, neființa care nu se poate prinde în mână, aceea este ființa cerului, care cuprinde de jur împrejur pe om. Omul este cuprins de cer, dar omul nu are această înțelepciune. Fiilor, fiilor, Eu așa am spus: *«Cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este așternut picioarelor Mele»*. Omul este conținut de cer, iar cerul este scaunul Meu de domnie. Trupul omului are forma pe care Eu, Domnul, i-am dat-o lui Adam, omul cel dintâi. Din Adam și-a luat omul trup, și tot din Adam și-a luat și sfârșit trupului. Din Hristos își ia omul naștere de sus, naștere din cer, și tot din Hristos își ia apoi trup nestricăcios cu care va moșteni veșnic.

Israele, Israele, a venit vremea să fac răscumpărarea trupului cel făcut de Dumnezeu, căci trupul cel făcut de Dumnezeu a fost trup nemuritor când a fost făcut. Era lucrat numai din bine, numai din Dumnezeu, numai de Dumnezeu, și l-am făcut stăpân pe bine ca să-l moștenească, să moștenească pe Dumnezeu, să nu aibă altă avere, să nu aibă altă întocmire omul. Și dacă l-am făcut stăpân, Mi-a luat stăpânirea și a făcut cu ea răul. Răul nu era în om. Răul a fost luat de om, a fost mâncat de om, a fost luat de om în pântece, și din acest aluat se naște omul din om. Fructul cel luat de om din pomul cunoștinței binelui și răului este aluatul din care se naște omul. Aluat de neascultare a luat omul în pântece. Acest pom a căzut și el, și s-a făcut rău. El a stat atâta timp cât nu i s-a ispitit fructul, și după aceea s-a făcut păcat și a căzut din cer odată cu omul. De atunci am rostit Eu taina copilei Fecioare care a îndulcit rodul pomului căzut, ca să sui pomul înapoi, între pomii raiului, ca să sui omul între pomii raiului și să mănânce cu ascultare din pomii raiului.

Israele, copăcel de primăvară, vreau să întorc omul înapoi între pomii raiului. Fă-te, tată, copac de toamnă și stai gata de mâncat, spre bucuria Domnului Creator. Copila Fecioară a fost pom din rai, și pomul a purtat rod, și rodul a tămăduit pomul, a tămăduit pe omul care a mâncat din rodul acestui pom.

O, mamă Fecioară, pomișor cu o singură floare! O, mamă, copăcel din rai! Tu ai purtat un singur rod, și rodul tău a tămăduit omul de moarte.

Israele, popor iubit, ți-aș spune, tată, o taină mare, dar nu pot, că Mă aude omul bisericii și Mă face eretic și pe Mine și pe tine. Dar va veni cu Mine Fecioara mama Mea și voi rosti atunci taina ei. Te hulește omul bisericii din lume și dă vina pe tine dacă află de la tine taina Mea despre copila Fecioară, despre mama Fecioară. Nașterea ei este mare taină. Ea se numește pom din rai. Ea s-a născut din rai. Ea a fost născută prin cuvântul pe care Eu l-am rostit șarpelui care înșelase gândul femeii. Sământa ei a fost Fiul lui Dumnezeu, și din această sământă se naște omul cel nou, din cuvânt, precum Fecioara aceasta a fost născută încă de pe atunci, din cuvântul rostit atunci. Cuvântul s-a născut atunci, iar ea s-a arătat acum.

Mare taină este taina de prooroc, dar ce știe omul? Omul crede că prooroc înseamnă mijloc de câștig de laudă, de câștig de avere. Omul crede ce crede, că nu știe ce trebuie să creadă și să lucreze. Mama Mea Fecioară nu s-a dat prooroc, nu s-a mărit cu întâietate între oameni. Ea a fost umilă și curată la fire și la faptă, iar darul ei a fost iubirea de Dumnezeu. Dar azi e plin pământul de oameni care se dau oameni ai darurilor cerești. Oameni care slujesc la idoli se dau oameni cu daruri cerești, la care stau oamenii la rând ca să intre. Vin la poarta ieslei Mele oameni ușuratici, femei ușuratice, ca să-și vestească darurile lor, oameni care nu caută învățătură de pe nicăieri. Ei vin să învețe și aici pe ai Mei, dar aici sunt Eu izvorul darurilor. O, măi fiilor, dacă Eu îl călăuzesc pe om până la izvorul darurilor, dacă chiar printr-un dar de călăuză îl călăuzesc până aici, de aici încolo ar trebui să bea din izvor, că nu-i mai trebuie călăuză dacă a găsit ce căuta. Iar dacă n-a găsit, unul ca acela nu știe ce caută dacă nu știe să găsească și să prețuiască și să se smerească lui Dumnezeu-Izvorul. Mama Mea Fecioara stătea la picioarele Mele spre slujire și Mă ruga cu ruga ei să fac bine celor necăjiți și supărați, celor ce umblă prin întuneric, iar darul ei eram Eu. Ea, cu iubirea ei, luminează întunericul vieții omului din lume, că lumea nu are o cărare, lumea are cărări schimbătoare. Fecioara mama

Mea s-a numit roaba Domnului, şi Dumnezeu a numit-o stăpână pe cea care s-a numit roabă. De ce se zice că ea e stăpână a cerului? Pentru că ea a stăpânit cerul, şi nu l-a făcut trup. Ea şi-a păstrat trupul cer şi scaun de domnie a lui Dumnezeu, căci cerul este scaun de domnie a Domnului.

Israele, scumpul Meu copăcel, mare este taina omului îndumnezeit, căci omul îndumnezeit este cer. Israele, copăcel subţirel, să fii pom al cunoştinţei binelui, şi să nu te mai încerci şi cu rod al răului, că rodul răului dacă-l iei să-l mănânci, creşte în tine şi se face om, şi face din tine tată şi mamă a răului. Israele, Israele, prunc ieşit din cuvântul Meu cel de patruzeci de ani, cel din vremea lui Avraam rostit! Israele, popor alăptat de cer! Vino, tată, spre creştere şi spre toamnă! Vino fuguţa, fiule, şi te coace deplin! Vino, că Eu vin! Toamna se numără bobocii, şi Eu vin să te aleg de sămânţă şi să te iau în palmă şi să te aşez pe masa Sfintei Treimi, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Iată, uită-te bine şi vezi bine. Toate ştiinţele şi toate limbile s-au sfârşit prin ele însele, şi va rămâne înaintea Mea omul îndumnezeit, care se hrăneşte cu ştiinţă din cer pe pământ. Înţelepciunea cea de pe pământ este omenească, este născută din om, şi omul este căzut, precum căzută este înţelepciunea omenească. Omul care slujeşte păcatului are înţelepciune ca şi păcatul, căci ceea ce mănânci, aceea dai în lături. Înţelepciunea omului a voit să se pună în locul lui Dumnezeu şi s-a pus sieşi dumnezeu, căci omul cu şcoală nu primeşte pe Dumnezeu de stăpân al său. Omul cu şcoală are şcoala păcatelor, că dacă n-o avea n-o iubea, nu iubea şcoala cea de la om. Omul cu şcoală nu poate scăpa de moarte, dar cel care pune capăt şcolii şi ştiinţei şi limbilor lui, acela înviază şi se face prunc la sânul lui Dumnezeu, şi se face iubire, şi iubirea naşte iubire şi ea nu moare niciodată. Fiilor, fiilor, şcoala este mândrie, şi mândria este moartea care stă peste om de şapte mii de ani. Omul şcolit nu-şi mai cunoaşte menirea, căci omul trebuie să vorbească cu Dumnezeu, dar iată, fiii oamenilor nu sunt fiii lui Dumnezeu. Înţelepciunea omului s-a voit a fi în locul lui Dumnezeu, dar iată, am venit, şi ea tace înaintea Mea; tace, şi va tăcea, precum este scris în Scripturi.

Omule, poţi să faci tu numai bine pe calea ta; zadarnic îl faci dacă nu-l faci pe cale cu Dumnezeu. Eu nu am nevoie de binele tău ca să-l iau şi să ţi-l plătesc. Eu am nevoie de binele Meu în tine, nu de al tău, căci cine nu este din Dumnezeu şi cu Dumnezeu pe cale, acela nu este. Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Fiul Omului ca să-i întoarcă pe fiii oamenilor la Dumnezeu, dar dacă oamenii nu cred în Dumnezeu, aceia nu pot face nici un fel de bine pentru cer. A murit Dumnezeu Omul, iar Dumnezeu Fiul S-a dus în iad şi a scos pe cei ce-L aşteptau să vină după ei. Şi apoi a înviat Dumnezeu Omul, şi a înviat şi omul, şi s-a îndumnezeit omul. Oamenii pun pe oameni dumnezei; dumnezei care mor ca şi oamenii. Oamenii care fac aşa sunt călăuziţi de îngerii cei întunecaţi, care au căzut de la Dumnezeu. Oamenii care au pe Dumnezeu de stăpân sunt călăuziţi de îngerii cei buni, care au stat cu frică şi cu luare-aminte în ascultare de Dumnezeu. Cum adică să-L aibă omul de stăpân pe Dumnezeu? Ce înseamnă om cu nume de creştin care are pe Domnul de stăpân? Înseamnă să stea cu luare-aminte şi cu frică la poruncile lui Dumnezeu, şi cu ascultare, precum au stat îngerii cei buni, care nu au căzut; înseamnă să lucreze tot ceea ce porunceşte Dumnezeu, precum îngerii ascultă şi fac cele date lor spre lucrare bună şi cerească. Şi iată, fiii oamenilor îşi fac voia lor, şi nu au pe Domnul de stăpân al lor. Oamenii îmbâcsiţi de ştiinţa lor zic că Eu, Domnul Iisus Hristos, am fost un om din vremea aceea, un om cu putere şi atât. Ei Mă aduc la asemănarea cu ei, că ei îşi sunt lor dumnezei, şi îşi sunt împărăţie, dar ei n-au înviat ca Mine prin moarte, ei nu s-au înălţat la cer. Ei sunt de pe pământ, dar Eu sunt venit din cer, de la Tatăl, în Fecioară. Lor nu le place să creadă în Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt aşa cum trebuie să se creadă. Ei sunt fiii oamenilor, şi tot aşa trăiesc, dar cei ce au de stăpân pe Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, aceia vorbesc cu Dumnezeu, cu aceia vorbeşte Dumnezeu, şi stau aceia întru viaţă, nu întru moarte. Eu sunt viaţa cea veşnică, şi cine Mă are pe Mine de hrană, acela se hrăneşte cu viaţa cea veşnică.

Oamenii şcoliţi şi bogaţi sunt cei mai săraci de pe pământ, căci slujesc minciunii, şi cu ea rămân de avere, cu ea şi cu multele duhuri care mişună peste gândurile şi inimile lor.

Israele, Israele, am stat odată cu ucenicii Mei în mijlocul mulţimilor care se uitau după noi. Vorbeam cu ucenicii şi le spuneam despre cei fericiţi, despre cei care sunt fericiţi, şi îi numeam pe ei aşa, pe ei înaintea mulţimilor, pe ei, nu pe mulţimi. Le spuneam că fericiţi sunt cei săraci cu duhul, că a lor este împărăţia cerurilor. Cei bogaţi în duhul lor nu au loc de împărăţia cerurilor în gândurile lor, dar cei săraci şi curaţi în gândire, aceia sunt fericiţi, şi au această fericire şi această mângâiere în duhul lor.

Omule, omule, de ai împlini toate cele potrivite cu poruncile lui Dumnezeu, dar dacă eşti fălos şi semeţ, eşti înger întunecat, şi nu îţi foloseşte. Cel ce se mândreşte cu Dumnezeu, acela se smereşte ca Dumnezeu. Cel ce se smereşte ca omul, acela nu este în Dumnezeu, acela are duh de om, care face binele fără Dumnezeu; acela lucrează binele răului, iar binele răului face parte din rău, nu din Dumnezeu. Cine nu crede în Fiul lui Dumnezeu, Care a venit din cer pe pământ, acela are păcat asupra Duhului Sfânt. O, dacă un animal ar avea grai ca omul, ar face de ruşine pe omul cel necredincios. O, necredinţa va avea sfârşit, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi voi arăta slava înaintea necredincioşilor, şi voi propăşi cu tine, popor al cuvântului lui Dumnezeu.

Am venit în mijlocul tău, poporul Meu, cu Fecioara mama Mea, cu sărbătoare de naştere am venit. La început Dumnezeu a luat pe femeie din bărbat, şi la sfârşit a luat pe bărbat din femeie, căci bărbat şi femeie înseamnă om. Voi veni şi voi da naştere din cer la tot omul care va înţelege taina naşterii de sus spre viaţă veşnică. Voi veni văzut, Israele, poporul Meu, că este scris de această venire. Cele şapte veacuri s-au pecetluit, căci Dumnezeu a numărat până la şapte şi la început. Mă voi arăta cu veacul cel veşnic care a început între cer şi pământ, că Eu la această lucrare lucrez cu tine, poporul Meu, şi vom face culesul, tată, şi la masa de veac nou vom mânca hrană nestricăcioasă, spre nestricăciune de trup şi de duh. Amin.

Fiilor, fiilor, am plâns patruzeci de ani şi am rugat pe poporul Meu să asculte de tot ce-i dau să lucreze peste el, ca să-l îmbrac întru nestricăciune prin ascultare. Te-am învăţat, poporul Meu iubit, şi Mă uit, tată, la ascultarea ta şi văd încă nepăsare, şi văd că nu ţi-e teamă de cuvântul Meu cel rostit ţie. Te-am rugat, fiule, să fii curat şi tu şi casa ta, că ţi-am spus că vin îngeri şi casnici cereşti în casa ta şi la masa ta, şi ţi-am spus să fii cu grijă, ca să se simtă cerul bine cu tine şi în casa ta. Am binecuvântat mereu tot ce ai, şi aşa fac şi acum, dar am iar să-ţi amintesc să fii curat, tată, să fii curat, poporul Meu. Să mănânci din vase curate şi păstrate curate, iar când te ridici de la masă după ce mănânci, ia fuguţa apă şi picură

în ea şi agheasmă şi spală blidele şi masa, că iată durere şi ruşine pe Mine când văd că duhul rău se atinge şi suge din hrana binecuvântată prin rugăciune. Duhul rău se face muscă şi se pune pe cele cu care voi vă hrăniţi. O, cât am aşteptat să nu mai aveţi gunoi în gospodăriile voastre şi să puneţi flori mirositoare, tată, şi busuioc să puneţi, şi trandafiri să puneţi, şi crini să puneţi, ca să aveţi adunare de îngeri în jurul vostru, că îngerii, tată, trag la mirosuri cereşti şi la curăţenii cereşti. Spală şi mătură degrabă, fiule, după ce Îi mulţumeşti lui Dumnezeu pentru hrana de pe masă. Ca la voi la nimeni să nu fie mai curat şi mai păstrat, că fiţi atenţi, nu numai curat, dar şi păstrat acest curat. Când stai la masă, fiule, să ai curat, curat în casă şi la masă, că atunci Domnul şi casnicii Săi stau la masă cu tine. Să nu fie colţişor fără de ordine în ograda cea pecetluită de Dumnezeu ţie. Alungă musca, tată, şi fă rugăciune la cer pentru pieirea acestui duh rău, că musca poartă pe duhul rău pe tot locul, şi îl spurcă, şi lasă peste loc curat murdărie de duh rău. Duhul rău ia trup de muscă, fiilor. Umpleţi casele şi ogradele voastre de mirosuri de flori, că musca nu stă decât în mizerie, tată, şi din mizerie se naşte. De unde mizerie? De la om, de la animal. Dar mizeria de la om are în ea păcatul ei, iar Eu v-am rugat pe voi să fiţi sfinţi, că de cei sfinţi nu se atinge duhul rău ca să mănânce.

Poporul Meu, nu mai fă atâta treabă, tată, mai întâi de a-ţi face ţie curat în gospodărie. Să nu se hrănească duhul rău din nimic ce sunt ale tale. Tu să ocroteşti binecuvântarea lui Dumnezeu şi să ai agheasmă stropită peste toate ale tale. Păstrează-ţi trupul şi duhul curat, poporul Meu, ca să ai putere, tată. Ascultă de cele ce ţi-am cerut, ca să ai putere, tată, şi când certi răul, răul să plece şi să se supună plecând.

Fiule, să te atingi curat de sfânta Împărtăşanie, că Eu sunt Dumnezeu, fiule scump. Ai grijă mare să fii curat la masa Mea şi întreabă-Mă pe Mine ca să te învăţ desăvârşit curăţenia de la masa Mea, că altfel te loveşti, altfel te izbeşti în Mine, şi izbindu-te te loveşti şi Mă loveşti şi pe Mine. Fii atent, că acum mănânci Paşti nou. Fii atent, fiule, că acum mănânci veac nou, şi trebuie să fii întâi, precum la şcoala de pe pământ este întâi cel ce învaţă cel mai bine.

Am pe cineva care a căzut şi s-a lovit. Fii atent, fiule, de câte ori vii la Mine, să vii curat, să vii pregătit, aşa cum se vine la Mine. Să nu vii nervos, să nu vii înscăiat, să nu vii nespălat sau cu mirosuri străine de mirosurile cereşti, să nu vii ameţit, şi să vii ca un bun prieten al Meu, ca cel mai apropiat de Mine, ca cel mai iubit de Mine, ca cel mai cunoscut de Mine, poporul Meu iubit. Ştii cum să fii tu la masa Mea, fiule? Să fii ca apostolul iubirii, ca Ioan cel iubit de Mine, care a stat la masa Mea rezemat de pieptul Meu, şi era mângâiere Mie acest fiu curat şi iubit. L-am iubit mult, şi îl iubesc mult, pentru că este curat şi pentru că a iubit nepătimirea, şi avea îndrăzneală să stea alipit cu pieptul Meu. Ai văzut pe ucenicul cel nepregătit la masă; a venit, a mâncat nepregătit şi apoi a căzut în sabia lui şi s-a lovit.

Fiilor, fiilor, renunţaţi la tulburări, renunţaţi la tot ce vă murdăreşte pe voi, şi fiţi, tată, aşa cum v-am cerut Eu. Fiţi ca în carte şi nu călcaţi peste cuvântul învăţăturii Mele şi apoi să vă numiţi nepregătiţi, adică furi. Fructul nu trebuie furat când îl mănânci. El trebuie luat cu voia stăpânului, cu ştirea stăpânului şi după voia stăpânului. Fiţi ca Ioan la masa Mea cerească, şi apoi fiţi ca şi cei din cer dacă staţi la masă cerească. Eu vreau prin iubirea voastră să fiţi fiii Domnului. Eu vreau să iubiţi împlinirea cuvântului Meu, că Eu v-am spus cuvânt să nu mai staţi acoperiţi cu pânză care ia foc. O, de ce, tată, vă vine vouă aşa de greu să împliniţi acest cuvânt? Oare, trebuie să vi-l spun din nou? Şi iată, iar vi-l spun: scoateţi din casele voastre şi de pe trupurile voastre tot ce v-am spus să scoateţi. Nu vă văitaţi că nu aveţi bani, nu cârtiţi la împlinirea cuvântului Meu. Dar când te-ai dus să cumperi ce nu este binecuvântat cum de ai avut bani?

O, faceţi curăţenie pe voi şi în casele voastre. Lucraţi împlinirea cuvântului Meu şi fiţi creştini, şi fiţi români ca românii, fiilor, şi luaţi din hrana Mea pregătiţi la masa Mea, pregătiţi cu împlinire întru toate câte vă cer la masa Mea. Să nu faceţi ca ţiganii care cer colaci la biserică şi apoi înjură şi stau murdari, precum murdari stau şi cer pâine. Să nu faceţi ca preoţii care dau la porci mâncarea cea binecuvântată în biserică. Eu vin şi pun numele Meu peste prinoasele aduse de om lui Dumnezeu, şi apoi ei iau şi duc acasă colăcei şi colivă binecuvântată şi o pun în teica porcilor. O, până când? Până când numele Meu va mai fi călcat de porci? Vezi tu, omule, cui îi aduci tu prinosul tău şi banul tău şi dragostea ta? Tu, poporul Meu, să moi numai cât grâu poţi mânca, şi să nu se dea la gunoi grâul Meu cel binecuvântat pentru cer. Tu, poporul Meu, să ai grijă de pâine, tată, că pâinea este sfântă, fiule. Adu-ţi aminte când Eu am binecuvântat pâinea în pustie, că am spus apoi să se adune toate firimiturile şi să nu se piardă nimic. De ce am spus aşa? Pentru că era binecuvântată de Mine hrana aceea. Aşa îţi binecuvintez şi ţie hrana când Îmi ceri să ţi-o binecuvintez, şi tu să nu arunci bucăţica cea care are binecuvântare rostită peste ea, ci s-o mănânci, fiule, ca să fii binecuvântat.

O, fiică a Ierusalimului nou, nu mai sta acoperită cu maramă care arde ca focul, care e lucrată din foc. Aruncă de pe tine tot ce este trecut prin foc şi fă-ţi veşminte de pânză de in, de pânză de bumbac şi de lână, că lâna este darul oii, dat ţie spre veşmânt, şi este simbol sfânt acest dar.

Fiule, fiule, caută să ai ţinută duhovnicească de apostol al lui Hristos; ţinută în vorbă, în purtare, în cuvânt; ţinută cerească între oameni. Nu fiţi mânioşi unii pe alţii, nu fiţi supărăcioşi, şi mai degrabă căutaţi în orice timp să fiţi plăcuţi unii altora, că asta înseamnă iubire unii de alţii. Nu să iubeşti oricum pe oricine, nu aşa, tată. Să iubeşti pe cel ce caută să facă binele, pe cel ce caută să placă prin ceea ce face bine. Aşa şi nu oricum, că s-a învăţat greşit ce înseamnă să se iubească unii pe alţii cei ce se iubesc. Trebuie să iubeşti cu bucurie şi nu din obligaţia de a iubi. Cei ce trăiesc unii pentru alţii, numai aceia se iubesc cu adevărat unii pe alţii. Cine nu dăruieşte altuia tot ceea ce face el, acela nu ştie nimic despre iubire. Şi cui altuia? Altuia care iubeşte şi el iubirea cea rostuită de legile ei. Israele, poporul Meu, să cauţi, fiule, să placi aproapelui tău, să placi prin tot ceea ce faci, iar dacă nu faci ca să placi, nu te mai supăra că nu găseşti iubire, căci iubirea, ceea ce seamănă, aceea şi seceră, fiule.

Este printre fiii poporului Meu un om plin de trufie şi minte bolnavă, care seceră ceea ce seamănă el. El seamănă zavistie între copiii Mei, seamănă cârtire şi dispreţ pentru copiii acestui popor, şi iată, ceea ce seamănă, el îşi seceră şi mănâncă din această muncă, şi este gol, nu este plăcut de cei ce iubesc pe Dumnezeu. El nu are cum să iubească. El are mintea bolnăvicioasă şi este uşuratic în simţirea inimii lui, şi Scriptura spune că unii ca aceştia sunt căzuţi în patimi de ocară, că aşa este plata celor lucrate bolnăvicios. De aceea, poporul Meu, îţi cer ţie ţinută duhovnicească de apostol. De aceea vin şi te ţin treaz, şi să nu te superi şi să nu cârteşti împotriva Mea dacă dau mereu să te aşez în trezie plăcută Mie

şi semenilor tăi. Fiţi unul altuia pe potrivă. Fiţi, fiilor, asemenea Mie, ca să lucraţi binele şi iubirea unul peste altul. Lăsaţi-vă furaţi de cer. Lăsaţi-vă copleşiţi de cuvântul Meu şi fiţi cuvânt şi mâncaţi cuvânt şi daţi-vă unul altuia această hrană. Fiilor, nu fiţi sterpi de cuvânt. Fiţi născători de cuvânt, fiţi împărţitori de cuvânt. Daţi hrană cuvântului Meu. Cum adică aceasta? Cuvântul Meu este ca o floare care moare dacă nu are apă, care se usucă fără de hrană şi devine sterp. Fiilor, nu stârpiţi cuvântul Meu dintre voi, că fără de cuvânt voi sunteţi sterpi. Fiilor, fiilor, pregătiţi calea cuvântului Meu spre voi şi fiţi cuvânt; fiţi hrană, tată, şi creşteţi în cuvânt.

Poporul Meu, să nu uiţi că toate se fac prin cuvânt. Să nu uiţi, tată, ce este facerea. Pământul cel dintâi a fost făcut prin cuvânt, din apă. Pământul cel de acum tot prin cuvânt a fost făcut, şi prin apă. Dar fiţi atenţi, voi, cei care sunteţi acum lucrători ai cuvântului în numele Meu, fiţi atenţi că aşteaptă cerul cel nou şi pământul cel nou să fie terminate de întocmit. Această facere nouă aşteaptă. Creşteţi, tată, şi vă înmulţiţi în cuvânt şi prin cuvânt, şi naşteţi-vă din cuvântul Meu, şi naşteţi din cuvântul Meu pe toţi cei ce vor vrea să se nască din cer, din apă şi din duh. Fiţi pricepuţi ca la sfârşit, nu ca la început, că Eu când am făcut pământul cel dintâi am zis oamenilor: *«Creşteţi şi vă înmulţiţi»,* şi ei n-au fost atenţi ca să facă această lucrare din cuvântul Meu şi prin cuvânt. Când am întocmit pământul cel de acum, tot aşa am zis oamenilor care erau rămaşi pe pământ; le-am zis: *«Creşteţi şi vă înmulţiţi».* Şi nici atunci n-a fost pricepere la acest cuvânt rostit de Dumnezeu, că omul s-a îmbătat, şi la beţie a blestemat, şi s-a înmulţit ca şi cei de la început. Dar a treia oară voi sfârşi răul, şi iată, lucrez naştere din cer şi înmulţire din cer, şi lucrez pe om din cuvânt, şi se lucrează naştere nouă a lumii.

O, poporul Meu, mare taină ţi-am strecurat Eu azi. Azi e zi de naştere, e zi din zilele facerii cea de a treia, de om născut din Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Fiu al Fecioarei. Amin.

Vreau să fac din România arcă de salvare. Vreau să fac din ea apă şi duh în mijlocul focului care arde azi şi care se aprinde mereu întru facere de cer nou şi de pământ nou, şi cerul se va da în lături şi vor rămâne descoperite toate cele ce nu se văd, toate cele veşnice. Amin.

Poporul Meu scump şi iubit, întru care am binevoit, roagă-te pentru iertarea păcatelor tale, că numai aşa nu vei mai păcătui, şi vei sta smerit înaintea lui Dumnezeu, şi frate înaintea fratelui. Cine dă cuiva un sfat bun şi ceresc, să ia şi el din sfatul acela, că dacă face altfel, este fariseu. Un sfat bun dacă nu este primit, de aceea nu are primire şi putere, pentru că nu ia din el şi cel care dă sfatul, pentru că sfatul nu are viaţă în cel care-l dă altuia. Să dai sfat cu frângere de inimă, şi să iei tu din el mai întâi, şi vei avea rod însutit şi cuvânt ca spicul de grâu bogat în rod.

Israele, poporul Meu cel înnoit de cuvântul Meu, să ai statură cerească, să se vadă la tine creştere de viaţă veşnică şi să nu mai vorbeşti ca omul de pe pământ. Tu să vorbeşti ca omul coborât din cer pe pământ şi să spui la cei născuţi pe pământ taina cerului şi să cobori cerul pe pământ cu tine, fiule născut din cer, din Domnul Iisus Hristos, Cel ce S-a suit la cer ca să poată coborî cu cerul la tine.

Israele, copăcel de primăvară, creşti şi te îngroaşă. Israele, creşti şi prinde, tată, rod, că Sfânta Treime şi casnicii cerului vin să mănânce din rodul tău. Să fii copac în care să se acuieze tot ce este în cer, îngerii şi sfinţii, zecile de mii de sfinţi, după cum este scris în Scripturi. Pune, Israele, mâncare pe masă şi mănâncă, tată. Ţi-am dat un blid. Pune-l la gătit şi ia din el şi mănâncă până voi veni Eu.

O, binecuvântatul Meu popor, te binecuvintează pe tine Fecioara mama Mea şi Îmi spune: *„Fiule, iată fiii Tăi, iată fraţii Tăi".* Iar Eu, Cel întâi născut, vă spun: iată mama fecioară a fraţilor Mei lângă cel întâi născut al ei, căci fecioara cea fără de bărbat are fii, are popor, are un fiu.

Verginico, copăcel bogat în fruct, te binecuvintează mama Mea Fecioară. Verginico, copilă de la sfârşit care ai avut de la Mine lucrarea cea de a treia a Mea, fii, tată, serbată lângă mama creştinilor, că tu ai popor creştin, şi nimeni de până acum n-a avut popor creştin curat. A fost mereu popor creştin, dar nu curat la cererea cerului. Au fost pe vremea lui Noe opt oameni curaţi, dar când să se înmulţească de la Dumnezeu, iar s-au întinat. O, măi Verginico, tu, tată, ai acum popor neîntinat, care umblă după Miel oriunde voieşte Mielul. Învaţă-l mereu nepătimirea pe poporul tău. Ia cuvânt din cuvântul Meu şi rupe-l şi dă poporului să mănânce nepătimire, ca să stea acest popor alipit de pieptul Meu în veci de veci. Amin.

— O, Domnul meu, eu sunt trâmbiţa Ta, şi Te slăvesc pe Tine pentru poporul meu, care este al Tău. Nici un păstor de pe pământ nu vrea să-Ţi dea Ţie turma lui; zice că e a lui. Dar eu Ţi-am dat-o Ţie, Doamne, în primire, căci aşa este la sfârşitul lucrului: se dă Tatălui lucrul în primire, lucrul care pentru Tatăl s-a lucrat.

Eu, Doamne, Îţi slăvesc mila şi iubirea, pentru că numeşti curat acest popor. Este curat, dar mai are de lucru la cuget, la iubire, la atenţie, la suflet, la răbdare şi la creştere, Doamne. Este curat, dar mai are de curăţit, şi eu asta îl îndemn, să fie ca apostolul Ioan. Cea din urmă povaţă a mea asta a fost peste popor: să citească el cartea iubirii, cartea apostolului iubirii.

Citeşte, poporule, ce ţi-am dat să citeşti, citeşte până vin, că vin cu Domnul în curând. Citeşte, ca să fii curat, ca să te umpli de Duhul Sfânt, că Duhul Sfânt te curăţă de tot ce mai ai neplăcut în tine şi pe tine. Ia seama, fiule, la cuvântul Domnului, că nu mai este de adăugat la el. Înfecioreşte-te şi lasă-te spre înveşnicire, poporul meu. O, să creşti deplin şi să ai statură de apostol lucrător înaintea venirii slavei Domnului. Să creşti, că ai apă şi ai lumină şi ai cuvânt la masa ta. Să creşti, poporul meu, şi să fii slava Domnului şi scara Domnului, aşa cum a fost mama cea care a adus pe Fiul pe pământ. Să fii scară cum am fost eu scară de coborâre a cuvântului la tine, poporul meu. Să creşti şi să fii masă Domnului Iisus Hristos, la care să stea El şi să frângă pâinea şi să rămână veşnic descoperit cu tine. Creşti, fiule, creşti, poporul meu, creşti. Creşti şi te dă lui Dumnezeu biserică nouă, curată şi veşnică, poporul meu iubit. Amin.

— O, Verginico, ce frumoase sunt serbările cereşti când tu semeni sământă nouă peste poporul tău cel nou, că e nou, tată, e lucrul cel nou, aşteptat de şapte veacuri. Măicuţa Mea te fericeşte şi îţi mulţumeşte de tot ce-Mi dai tu Mie. Mama Fecioară mângâie pe poporul tău şi stă de veghe în ajutorul tău şi lucrează cu tine la misiunea ta. Pace ţie, Verginico! Pace poporului tău pe care Mi l-ai dat să-Mi fie fruct la sfârşit!

O, popor nou, creşti, tată, creşti, şi treci din floare în rod. Creşti şi iară creşti, căci creştere ţi-am dat. Creşti şi te împlineşte, că Eu am venit, şi vin. Creşti, Ierusalime, şi te fă cetate din cer pe pământ. Creşti, tată, şi te suie la cele cereşti, ca să mănânci din ele şi să creşti. Creşti, Israele, creşti, po-

porul Meu, că Israel a scăzut după ce l-am crescut, şi s-a unit cu fiii oamenilor şi Mi-a stricat seminția peste care eram Eu Dumnezeu. Creşti, Israele, creşti. Creşti, tată, ca un copăcel al binelui şi fă-te fruct dulce şi creşti în fruct. Creşti, Israele, creşti. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, creşti şi te înmulţeşte întru viaţă veşnică şi întru nestricăciune. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 1995

Praznicul Înălțării sfintei cruci

Trupul creştinului să fie crucea, iar Duhul Domnului să fie pe ea. Adeverirea lucrării cuvântului. Domnul grăieşte României.

Cuvântul lui Dumnezeu Se face hrană, Se face mană care vine din cer. Cuvântul Se face pâine şi vin, Se face pâine Cuvântul Tatălui, căci Fiul este Cuvântul Tatălui. Cuvântul lui Dumnezeu S-a făcut Om în al şaselea veac şi S-a sălăşluit între oameni şi S-a dus apoi la Tatăl, ca să poată veni înapoi la oameni. De nu S-ar fi dus, n-ar fi venit iar la oameni, dar a venit ca să-i suie la Tatăl pe cei ce cred în taina facerii prin cuvânt.

Ia aminte, Ierusalime, căci Cuvântul Se face iarăşi hrană. Ia şi culege această mană, ia şi mănâncă, poporul Meu, căci Eu sunt Cuvântul, Eu, Fiul Tatălui Savaot. Eu Mă vestesc, şi tu Mă auzi vestindu-Mă venind spre tine, Israele de la capătul timpului. Eu Mă vestesc din nori că vin, iar tu, popor mititel al grădinii Mele, deschide, fiule, ca să intru în grădină şi ca să intru în carte, ca să Mă vestesc lui Israel. Eu sunt pe nori. Eu sunt cu norii cei ce nu se văd. Eu sunt pe nori de stele. Eu sunt pe nori de soare. Eu sunt pe nori, şi norii nu se văd. Eu sunt pe nori de îngeri, pe nori de slavă, pe nori de heruvimi şi serafimi. Eu sunt purtat pe norii slavei Mele întru cele ce nu se văd, întru cele cereşti sunt. Israele, fiule al cuvântului Meu, să trăieşti, fiule, întru cele cereşti. Să mănânci, fiule, mana aceasta, s-o mănânci în fiecare zi, să mănânci şi ziua şi noaptea, să mănânci cu foame, fiule Israele. Să mănânci lapte şi miere din cer, căci cele ce nu se văd sunt nestricăcioase. Ia şi mănâncă din grădina celor ce nu se văd, ca să fii nestricăcios, poporul Meu, şi să faci ochi nestricăcioşi şi să vezi norii slavei Mele, şi pe Mine cu tine să Mă vezi, şi pe tine cu Mine să te vezi, şi să vezi, tată, pentru ce M-am trudit peste tine patruzeci de ani. Deschide-Mi ca să vezi, că orice cuvânt al Meu trebuie împlinit cu frică şi cu iubire mare, şi asta înseamnă să deschizi ca să vezi.

O, copilaş poporul Meu, mănâncă, tată, mană, şi să nu-Mi ceri carne, că nu-ţi mai dau. Dacă lui Israel i-am dat carne, ce bine i-am făcut? Că s-a întors în moarte Israel dacă i-am făcut voia. Ţie, Ierusalime, omul Meu cel nou, nu vreau să-ţi mai fac voia, şi vreau, fiule, să te deprind să vrei voia Mea. Nu te mai tot întreba pe tine, şi întreabă-Mă pe Mine, fiule, de ce-ţi zic Eu ţie Ierusalim nou? Pentru că tu eşti făcut de Mine om nou, şi omul nou are pe Duhul Sfânt sălaş în Care stă. Tu eşti înconjurat de Duhul Meu Cel Sfânt, căci Duhul Sfânt este Dumnezeu în Tatăl şi în Fiul, din Tatăl şi din Fiul. Lucrarea Duhului Sfânt se numeşte Rusalii, se numeşte Ierusalim, iar tu eşti omul Meu cel nou, născut din Fiul lui Dumnezeu Cuvântul. Tu eşti Ierusalim nou, căci Cuvântul este Duhul Sfânt, este Dumnezeu în duh, Care vine şi face om nou din cuvânt. Mănâncă, Ierusalime, Duh Sfânt, şi să nu pofteşti carne ca Israelul lui Moise, că Israel de la Moise a cerut carne, fiindcă Moise era scula Mea pentru Israel. Am voit să-l fac pe Israel om nou şi să-l deprind să mănânce mană, şi apoi lapte şi miere. Da' de unde, tată! că el n-a vrut, şi s-a întors iar la carne. N-a voit ca Mine, şi a voit ca el, ca omul lui cel vechi a voit omul lui Israel. Omul, Israele, n-a întrebat pe Domnul când a mâncat carne. Omul a mâncat, şi Domnul a văzut ce face omul. Mănâncă mană, Ierusalime, căci cuvântul este mană din cer. Mănâncă şi nu te plictisi ca Israel.

Pace ţie, poporul Meu! Mă aşez cu tine la sfat, cu tine la masă de cuvânt, că e sărbătoare, tată. Pace ţie, casa Mea! Pace ţie, Israele, odihna Mea şi aşternutul Meu! E sărbătoare, fiule, şi Eu vin să cinez cu tine. Mă rup şi Mă pun pe masă de sărbătoare, aşa cum M-am pus pe cruce ca să Mă dau jertfă omului. Poporul lui Israel aducea jertfă lui Dumnezeu carne de animal, iar Dumnezeu a pus jertfă pentru Israel pe Fiul Său Cel Unul. M-am pus jertfă pe cruce şi M-am fărâmat şi M-am pus omului pe masă spre hrană. Aşa cum pui tu pe masă hrană şi pâine ca să mănânci, aşa M-am pus Eu pe cruce, ca să ai tu ce mânca, tu, cel flămând de la sfârşit. Omul aduce jertfă din ceea ce are, iar Domnul a adus ceea ce are. Domnul S-a dat pe Sine, ca să aibă omul pe Domnul. Domnul S-a dat omului, şi omul a voit carne de animal şi de pasăre şi de alte vietăţi.

O, poporul Meu, popor al mângâierii Mele! M-am dat lui Israel spre hrană, şi s-a săturat şi M-a lăsat. M-am făcut pâine care cobora din cer pe nori până deasupra taberei lui Israel, şi el M-a schimbat cu carne. El carne a poftit, şi cine pofteşte moare. Când am făcut întâi pământul şi pe om, omul a mâncat carne şi nu L-a întrebat pe Domnul. Omul aducea jertfă Domnului, dar nu L-a întrebat pe Domnul. Domnul nu putea intra în pofta omului, căci omul poftea, şi apoi mânca, căci păcatul s-a făcut poftă şi a crescut în om. Când am făcut pământul cel de acum, omul a mâncat carne şi n-a întrebat pe Domnul dacă îi dă voie să mănânce.

O, poporul Meu, cel mai bine este ca omul să-L lase pe Domnul să spună, căci cine spune întâi, acela a creat cuvântul şi fapta cuvântului. O, când omul se face Dumnezeu, ce să mai facă Domnul? Israel, de bine ce a mâncat viaţă din cer, a voit apoi să mănânce moarte de vietate, carne a voit Israel. Noe după ce a ajuns la capătul potopului, după ce Domnul i-a spus să iasă din corabie el şi casa lui şi toate animalele ce erau în corabie, după aceea a făcut jertfelnic şi a jertfit animale pentru Dumnezeu. El a jertfit cu dragoste, dar cu dragostea lui din el, nu cu dragostea lui Dumnezeu în el. Nu i-am spus Eu lui Noe să aducă jertfă. Am luat dragostea lui şi am spus în inima Mea: *«Să nu mai blestem pământul pentru pricina faptei omului, pentru că plăsmuirile gândului omului sunt plecate spre rele din tinereţile lui»*. Am zis în cugetul Meu să nu mai pierd, să nu mai nimicesc toate vieţuitoarele precum am făcut. Cugetul lui Noe s-a plecat spre a jertfi animale după ce a trecut potopul, şi dacă aşa am văzut, am lăsat tot aşa ca şi până în potop, că omul Mi-o luase înainte şi folosise tot jertfa lui. Aşa şi Israel, de bine ce ajunsese în Canaan a luat şi a adus jertfă lui Dumnezeu, dar fără să-i spună Dumnezeu. Ce să-i mai spună Dumnezeu omului care îşi alege ce să facă? De aceea zice Scriptura că jertfa plăcută Mie este duhul umilit.

Israele, Israele, fii deştept, tată, că ai înaintea ta plata omului care a voit ca el. Israele tată, duhul cel umilit primeşte de la Domnul, şi nu aduce Domnului. Duhul omului umilit aduce Domnului ceea ce-i cere Domnul să aducă. Omul umilit aduce ascultare. Omul umilit aşteaptă pe Domnul. Omul umilit nu ia îndemn din sine. Acesta este un duh umilit şi nu altfel. Cel umilit se roagă pentru voia Domnului în el, aşa

cum am învățat Eu pe ai Mei să se roage, că așa i-am învățat să spună: *«Facă-se, Doamne, voia Ta, precum în cer așa și pe pământ».*

O, Israele, mângâierea Mea de șapte veacuri! Pe pământ e ca pe pământ, nu e ca în cer. Copilul Meu, Eu când am venit din cer pe pământ, a trebuit s-o iau de la pământ, nu de la cer. Am făcut ca pe pământ și M-am pus jertfă pe cruce, ca pe pământ, nu ca în cer. Am făcut voia omului, ca pe pământ. Am judecat voia omului, asta am făcut prin jertfa Mea de pe cruce. Noe plăsmuia în gândul lui să mănânce carne, să bea vin, iar Eu i-am încuviințat așa cum a voit el, și cu mare smerenie am adăugat și voia Mea lângă voia lui, că așa i-am spus: *«Mănâncă tot ce se mișcă și ce trăiește, precum v-am dat Eu toată iarba verde».* Eu dădusem omului, dar omul își dăduse și el. I-am amintit lui Noe ce am dat Eu omului spre hrană, dar voia lui Noe a fost mai întâi, și apoi i-am amintit și de rânduiala Mea.

O, Israele, Israele, cugetul omului și plăsmuirile cugetului sunt aplecate spre rău din tinerețile omului, de la început, fiilor. Dar vine, tată, vremea omului nou, vine, și a și venit, căci Eu am venit. Am venit și în trup, de M-am dat jertfă ca pe pământ, de M-am dat hrană omului, ca să înțeleagă omul ce trebuie să mănânce. Am venit și în duh, și iată, Mă fac mană cerească, Mă fac cuvânt, și în curând Mă voi face saț îndestulat întru mâncare nestricăcioasă, venită din cer pe pământ.

Poporul Meu, să-ți fie crucea masă și așternut, fiule, masă pe care să stai tu înaintea Mea ca jertfă plăcută și umilită. Crucea pe care o serbez Eu cu tine azi este calea pe care am venit la oameni. Am făcut din ea cărare a omului spre Mine. Crucea Mea a fost din lemn, iar a ta este din duh și din trup. Trupul tău să fie cruce, și Duhul Meu să fie pe ea. Să porți Duhul Meu în trupul tău și să-Mi fii Mie jertfă, poporul Meu, căci crucea, fiule, a fost prima masă de jertfă pe care M-am așezat spre hrană omului care voiește să fie nou. Eu pentru nașterea omului nou M-am pus pe cruce, ca să vadă omul cărarea spre om nou, ca să vadă învierea prin cruce. Eu când am venit în calea apostolilor ca să fac din ei om nou, am început de unde i-am găsit pe ei. De la pescuit am început cu ei, de la pește am început, căci din cuvânt am făcut pește, ca să prindă ei pește făcut prin cuvânt și să Mă poată apoi lua și pe Mine în năvodul lor, și să fac din ei năvod și pescari de oameni pentru împărăția cerurilor, cea nevăzută de omul cel vechi, dar văzută de om nou, care se întoarce la chip și la asemănare cu Hristos.

Israele, să fii treaz la auzul cuvântului Meu, căci cel treaz împlinește cuvântul lui Dumnezeu. Cel ce nu-l împlinește, acela doarme. Fii atent, poporul Meu, căci cel ce împlinește este treaz, iar cel ce nu împlinește doarme. Eu vin și îl găsesc mereu dormind pe cel ce nu împlinește. Așa a făcut și Israel. Când am venit, el a dormit, și nu lăsa pe nimeni să se trezească. Dar tu, cel nou, să nu ai inimă de jidov, fiule, căci ție îți zic fiu. Se sfătuiră atunci iudeii cei din frunte, mai-marii templului se sfătuiră că dacă cineva din iudei va crede în Mine, acela să fie scos din sinagogă. Iată și azi același sfat în biserica lumii. Mai-marii bisericii au hotărât pentru cei dintre ei care cred cuvântul lui Dumnezeu cel de azi, să fie amenințați, să fie pedepsiți, să fie puși în lanțurile lor, și iată, nici acum nu rămân cu cei prigonitori ai cuvântului Meu, așa cum nici atunci nu am rămas. Am scuturat praful și am ieșit, și M-am alipit de cei umiliți, de cei cu duhul curat, și din ei am făcut sămânță de vie nouă și am început cerul pe pământ cu ei, cu cei înnoiți. Așa fac și cu via de acum.

O, vie plină de aguridă! Agurida e acră, nu e dulce, nu e bună de mâncat, nu e bună de luat. Ai amestecat mana cu carnea în pântecul pământului tău, și a ieșit aguridă; și în loc de om nou, a ieșit idol, a ieșit chip cioplit, căci omul se închină chipului său cel cioplit.

Am venit, și Mă fac cuvânt, și am zis să Mă dau în dar și să trezesc turma care doarme. Am venit ca și atunci, ca să fiu dar ceresc de la Tatăl pentru omul care trăiește din carne, și vierii M-au scos afară din via lor și M-au pus în teasc și M-au zdrobit, și din sângele Meu Eu am făcut vinul cel nou pentru cel ce crede în Dumnezeu venit pe pământ; și trupul Meu s-a făcut pâine, și M-am făcut mană din cer pentru cel credincios. Israel zicea că slujește lui Dumnezeu, și când a venit Domnul să le plătească lor credința, a găsit aguridă în credința lui Israel. Biserica de azi zice că slujește lui Dumnezeu, și iată, Cuvântul Se vestește întru venirea Sa pe nori, precum este scris în Scripturi că vine să plătească pentru faptă, și tot aguridă acră este în toată via de azi. Iată Scriptură împlinită: *«Mânca-vor părinții și se vor strepezi dinții fiilor».* O, nu mai trebuia să fie așa, că Eu M-am pus pe cruce pentru răscumpărare, și iată, am fost iar defăimat de omul bisericii, sunt iar necunoscut de fii. Dar voi îneca toată necredința, căci apa râului vieții curge, curge și inundă peste tot. Cuvântul lui Dumnezeu odrăslește, și apa râului vieții se face cuvânt, și este cuvânt apa râului vieții, căci omul nu vrea mană. Omul vrea carne, nu vrea mană, nu vrea cuvântul lui Dumnezeu. Mana este ascultare, iar carnea este neascultare, și este voie liberă în om.

O, ortodoxie, fiică a credinței cea dintâi, pe care am dat-o s-o poarte apostolii Mei cu care am cutreierat pământul lui Israel! La Israel am venit cu trupul, și la tine sunt venit cu duhul, după cum am făgăduit că vin. O, fiică a credinței cea de atunci! Ai dus, tată, solia Mea până azi, și când să-ți dau plata și strălucirea ta, și sfințenia când să ți-o dau, ai făcut și tu ca jidovii. Nu M-ai primit, nu M-ai cunoscut, nu Mi-ai cunoscut glasul și cuvântul care vine cu Mine pe nori. Te-ai îngâmfat și nu M-ai primit, și Mi-ai pus mâna la gură și pândești pe ai tăi ca să nu-i lași să creadă în Mine, în venirea Mea prin cuvânt, că Eu sunt Cuvântul. Iată, Mă gonești, Mă dai afară din sinagoga ta, și Eu am venit să-ți fac ție bine. Nimic nu ți-am cerut decât să te lași de păcatele tale și să fii curată, biserică a Mea, dar tu nu vrei să fii a Mea. Eu de aceea M-am aplecat spre tine, ca să te rog să fii a Mea, ca să-ți dau mană din cer. De aceea am venit, și am venit pentru că era scris că vin. Deschide cartea Mea și vezi că venirea Mea este scrisă în ea, și vezi bine, ca să citești bine, și vezi că numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu, și iată, Cuvântul a venit întru venirea cea proorocită, și tu, tată, dormi. Cine nu ia să mănânce cuvântul Meu, acela doarme. Cine nu aude, acela doarme. Dar nu vei spune că nu ai auzit, că vor mărturisi morții din morminte că au auzit acest cuvânt, și nu vei ști atunci unde să intri de mânia Mea.

O, fiică de azi, am voit să-ți dau inel de piatră scumpă, tată, pe care este scris numele Meu, Cuvântul lui Dumnezeu. Am venit cu inel la tine, ca să te știe toți de mireasă pețită de Mirele Care vine. Și tu, fiică a părinților tăi, nu-L știi pe Cel ce vine, și iată, El vine, vine mereu, și tu stai închisă în calea Lui.

O, vie cu aguridă, M-am oprit în tine pe o colină și am altoit o coardă din vie și am pus-o la îngrijit și la crescut și la înmulțit și am cules din ea struguri, tată, struguri împliniți și buni de pus pe masă. Am luat din tine, și tu trebuia să te bucuri că am venit la tine ca să fac în tine rod, și am cuvântat

din via Mea cea îngrijită şi ţi-am spus să te întorci spre rodire şi spre îngrijire. Deschide, ca să vezi cu ce am venit. Nu vreau să-ţi iau ce e al tău, şi vreau să te laşi spre înnoire, spre viaţă veşnică să te laşi cu Mine. Deschide-Mi Mie, că lumea cea păcătoasă a călcat peste tine şi peste rochiţa ta şi a făcut din tine babilon. Întoarce-te din robie, că au venit în palatele tale fiii babilonului şi te-ai pângărit cu ei, şi inima Mea văzând goliciunea ta s-a depărtat de tine, ca şi de sora ta, că fiii străini ţi-au luat haina şi au vândut-o şi te-au lăsat goală, şi iată, bei paharul surorii tale şi suferi pentru nelegiuirea ta. Vin străinii în tine, şi tu te găteşti pentru ei, şi îţi faci ochii cu dresuri, şi Eu am venit să te strig, căci tu Mă înşeli aşa cum înşeală o femeie pe bărbatul ei. Eu nu vreau ca tu să fii judecată după pravila cea pentru desfrânate, şi de aceea te strig: întoarce-te şi nu fă ce a făcut sora ta cea mare; nu fă ce a făcut Israel; nu fă cu Mine ce au făcut jidovii.

O, ortodoxie, am scos din mijlocul tău un foc, şi voi arde în el fărădelegile tale. Întoarce-te la părinţii tăi cei sfinţi, cei care s-au jertfit pentru tine. Întoarce-te, tu, sămânţă a lui Iuda, căci Eu din această sămânţă M-am ivit, şi am lăsat în ea preoţie şi proorocie, şi iată, nu mai este curat ce am lăsat, şi este vândut pe preţ de desfrânare ce am lăsat în via Mea. Cel ce calcă legea lăsată de Mine peste turma Mea, acela este orb, acela devine orb, orb cu duhul. Eu ştiu că tu crezi că Eu sunt în cuvânt şi că strig la tine, dar îţi pare rău când vezi că dau să te despart de voia ta cea rea. Ţi-e ruşine cu goliciunea ta şi ţi-e greu să te pregăteşti în sfinţenie, omule al bisericii lumii, că al Domnului nu vrei să fii. Ţi-e ruşine să-ţi pierzi scaunul pe care stai fără de chemarea Mea. Cine te-a ales pe tine să slujeşti pe Dumnezeu? Şi dacă te-au ales arhiereii tăi, de ce nu slujeşti lui Dumnezeu? O, şirul unşilor din uns în uns s-a rupt de multe ori, şi tu duci cu vorba pe om ca să creadă omul că eşti unsul Meu, că eşti alesul Meu, şi să-ţi dea omul zeciuială, şi iată, tu o cheltui pe pofte, aşa cum făcea şi Israel. Îţi plăteşte omul ca să-l bagi în pământ, îţi mai şi plăteşte pentru asta. Eu când l-am înviat pe Lazăr n-am cerut plată. Eu l-am înviat, nu l-am îngropat, şi tot n-am luat plată. Aşa înseamnă alesul Domnului pentru oameni, nu să-ţi plătească omul că-l botezi, că-l cununi sau că-l împărtăşeşti cu Dumnezeu. Eu ce să-ţi mai plătesc dacă ţi-aş plăti că-Mi lucrezi Mie? Eu nu cu bani plătesc omului. Eu cu mântuire plătesc omului slujitor lui Dumnezeu, şi iată pilda viei care face aguridă. Îmi sparg capul cei din vie când vin de la Tatăl să cercetez via, şi iată, Semănătorul Care seamănă sămânţă găseşte piatră şi cărare bătută şi pământ uscat, nu găseşte pământ bun de însămânţat, căci omul are mult de lucru şi nu are vreme de sămânţă din cer. Mă voi duce să strig la omul cezarului, Mă voi duce să-i spun că vin şi că-Mi fac cărare să vin, şi voi striga pe România şi voi lucra cu cuvânt dulce, ca un Dumnezeu.

O, Românie, fă-te, tată, ţara Mea. Românie, oare, tu nu vrei, tată, să fii creştină? Creştinii postesc de cele nebinecuvântate, de cele rele. Creştinii iubesc, iubesc umilinţa şi înfăţişarea lui Dumnezeu în ei şi sărăcia de duh ca să fie fericiţi. Creştinii iubesc lucrările Domnului pe pământ. Creştinii ascultă pe Dumnezeu şi se tem de Domnul şi ascultă.

O, Românie, poporul Meu pe care-l hrănesc în mijlocul tău cinsteşte pe cezarul cu cinstea ce i se cuvine cezarului, după cum scrie în Scripturi. Românie tată, Eu grăiesc cuvântul Meu în mijlocul tău, dar omul bisericii, care ar trebui să Mă primească, nu Mă primeşte, zice că sunt mortul. Eu nu sunt mortul. Eu sunt Domnul; Domnul proorocilor şi al drepţilor şi al celor ce cred în Domnul. Biserica zice că sunt mortul care vorbeşte. Dar ea cu cine vorbeşte? Toată slujba pe care o vorbeşte cu Dumnezeu şi cu sfinţii înseamnă vorbire cu mortul? Sfinţii care au luat cerul şi pe Domnul de casă şi de ţară, aceia sunt mortul cu care vorbesc oamenii bisericii? Toate slujbele bisericii sunt cuvinte către Domnul şi către sfinţi, nu e vorbire cu mortul, căci sfinţii nu sunt morţi. Cei vii vorbesc cu sfinţii în rugăciunile lor şi îi trimit pe sfinţi la Mine ca să primească de la Mine pentru cei vii în trup. Dacă toate rugăciunile bisericii vorbesc cu Domnul şi cu sfinţii, dar Domnul şi sfinţii să nu vorbească cu omul? Numai omul poate vorbi Domnului? Domnul nu poate vorbi omului? Eu pot mai mult ca omul, că Eu sunt Cuvântul din veac şi până în veac. Eu sunt viu. Eu sunt fără de moarte şi fără de sfârşit. Eu sunt Alfa şi Omega, Eu sunt, şi grăiesc peste pământ. Grăiesc în mijlocul tău, Românie, ţara Mea. Tu eşti ţara Mea, căci M-am întors, şi în tine M-am întors, şi în tine cuvintez cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Românie, am venit să-ţi pun salbă, tată. Am venit cu inel în mijlocul tău. Am darul Meu în tine, darul cel pentru tine. Am pe poporul cuvântului Meu în tine. L-am luat din tine şi l-am plămădit din cuvântul Meu, şi am cuvânt în tine, căci poporul Meu este cuvântul Meu, este rodul cuvântului Meu, şi grăiesc peste el şi spun: pace ţie, ţara Mea, Românie, mireasa Mea, că iată, cerul tău strigă la Mine pentru tine. Moşii şi strămoşii tăi cei sfinţi, aceia sunt cerul tău care este la Mine. Am praznic ceresc în mijlocul tău, Românie, aleasa Tatălui Meu pentru Fiul Său. E praznic în tine de patruzeci de ani. Cuvântul lui Dumnezeu se aşterne pe masă de praznic. Vino, tată, la praznicul cerului! Vino şi mănâncă! Vino şi te naşte din Dumnezeu! Vino şi spală-ţi rochiţa în râul vieţii, şi spală-ţi şi cămăşuţa, tată, şi caută-ţi cămăşuţa dacă n-o mai ai, că fără cămăşuţă ţi se vede goliciunea prin rochiţă. Am venit la tine cu straie cereşti, din apă şi din duh. Vreau să fac din tine apă şi duh, cristelniţă de botez, în care să se boteze toţi cei ce vor lua calea învierii şi a vieţii veşnice, toate popoarele care vor veni auzind de slava Mea din tine, căci crucea Mea s-a făcut cunună pe creştetul tău, s-a împletit şi s-a făcut cunună de slavă peste tine. Crucea Mea să fie năframa ta de pace între Mine şi tine. Dă-Mi solie de pace între Mine şi tine, Românie, ţara Mea dată Mie de Tatăl. Înalţă-te înaintea popoarelor, tu, ţară a întoarcerii Mele, căci pământul cel de acum trece la înnoit, şi se face cer nou şi pământ nou pe el, precum a fost pământul cel dintâi. Amin.

Vino, Românie, să fii poporul Meu ales între neamurile pământului! Vino, tată, că poporul cel ales la început M-a pus pe cruce şi M-a lepădat, şi Eu te-am îmbrăţişat pe tine, că te-am găsit sub cruce şi te-am luat sub mantia Mea când am trecut pe lângă tine şi te-am văzut sub cruce. Vino să-ţi dau plata, să-ţi dau inelul cel de piatră scumpă! Dă-Mi mâna să-ţi pun inelul, căci pe această piatră scumpă este scris numele Meu: Cuvântul lui Dumnezeu. Amin. Vino spre zi de nuntă, ţara Mea, mireasa Mea, că asta este soarta ta! Vino, că Eu vin! Ascultă ruga Mea şi fii comoara Mea, şi fii cărarea Mea, că vin, şi M-am vestit că vin, ca să nu vin pe neştire când vin.

Duhurile Domnului se odihnesc deasupra ta. Duhurile sfinţilor sunt ca stelele deasupra ta. Duhurile îngerilor stau coroană peste tine. Duhul Sfânt Îşi are tron şi cuvânt în tine.

Pace ţie, ţara Mea, pământ al praznicului Domnului, căci unde este stârvul, acolo se adună vulturii. Amin, amin, amin.

Binecuvântat să fie poporul Meu din tine, Românie, ţară a întoarcerii Mele, că mare taină este poporul Meu din

tine. Poporul cuvântului Meu este ramură verde, este pom plin de roadă lângă izvorul vieţii, şi ramurile lui trec peste zid, şi Eu, Domnul, revărs peste el binecuvântările cerului, binecuvântările pământului, binecuvântările strămoşilor, binecuvântările înălţimilor cele veşnice. Aşa binecuvântări am pus pe creştetul celui ales din tine, ţara Mea.

O, popor luat din români, să fii binecuvântat înaintea neamului român şi să binecuvintezi înaintea Mea pe România şi să fii cuvântul Meu peste ea, şi ca un voievod să fii unul prin fiii şi fetele tale, poporul Meu cel din români. Aşa am luat şi din Israel un mănunchi de popor care a umblat cu Mine. Aşa am lucrat şi din români şi Mi-am luat popor, şi îl numesc începătură de veac nou, şi ca pe un voievod îl port înaintea Mea, şi îl numesc uns pe poporul cuvântului Meu, şi îl numesc miruitor de ungere nouă, de veac nou. Aşa îl numeşte Domnul pe cel ales, pe cel pus la plămadă ca să crească din el popor al întoarcerii Fiului lui Dumnezeu, Care vine cu norii. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 1995

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Proorocie despre zidirea babilonică de la Vulcana-Băi (Centrul Internaţional Ecumenic). Binecuvântarea noii grădini şi a troiţei aşezate în ea.

Cobor pentru o clipă în grădină. În carte cobor, nu în grădină. În grădină cobor mereu, stau mereu şi Îmi las mereu voia Mea din cer peste grădină, dar azi cobor în carte, tată. Cobor şi binecuvintez prin cuvânt rostit petecuţul de pământ pe care l-am răscumpărat ca să am pentru poporul Meu, ca să-l adun când şi când pe poporul Meu aproape de ieslea Mea de coborâre a cuvântului, de naştere a cuvântului.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, binecuvântat să fie petecuţul de grădină răscumpărat de la om, şi vom pune pe el un mărgăritar, un cuvânt de zidire care se va zidi ca în cer, ca să fie grădină a poporului Meu Israel. Eu, Domnul, am rostit cuvânt că în jurul acestui munte ceresc, coborât prin cuvânt în cetatea Mea de coborâre, în jurul lui se va arăta un şirag de mărgăritare cereşti, un şirag de cuvinte care se vor zidi pe pământ pentru facerea în faptă a lucrării cuvântului lui Dumnezeu. Nu vă îngrijoraţi voi. Nu va fi greu. Se va lucra ca în cer. Numai tu, poporul Meu, să fii, tată, pregătit, că te-am făcut popor de fii şi te-am învăţat să porţi hăinuţă cerească, fiule Israele, căci aşa cum a avut Avraam soli cereşti cu el la masă, aşa vin Eu, Israele, vin cu cerul la tine, şi nu Mă fă, tată, să Mă întorc în cer cu lacrimi.

O, Israele, pace ţie, tată! Pace ţie, măi copilul Meu, că tu trebuia să fii lucrat numai din pace după câtă pace ţi-am hărăzit Eu ţie.

Îmi iau copilaşii cei mai mici şi Mă duc cu ei într-o cetate ca să lucrez pace peste ea. Mergem o clipă în cetatea Căprioru să vedem dacă mai încape pacea Mea pentru ca să fie lucrată. Să vedem dacă mai încape în ea sfială sfântă, cinstire duhovnicească, bună vieţuire şi iubire între cei ce se adună la masa cuvântului Meu, din zi de odihnă în zi de odihnă.

O, poporul Meu, nimeni dintre sfinţi n-a avut ce ai tu azi de la Dumnezeu. O, şi ce rece eşti tu, Israele! Eşti rece, tată, şi de aceea nu eşti tu cald, de aceea, pentru că eşti rece, şi te-ai învăţat aşa şi nu mai tragi la căldură. E mult timp de când mănânci tu la masa Mea, poporul Meu, şi mereu ţi-am spus să nu te mai ascunzi de Mine şi de solii Mei în mijlocul tău, şi te-am învăţat să-I mulţumeşti lui Dumnezeu când El îţi mustră păcatul şi neorânduiala şi să te apropii de căldura Mea când dau să te dezgheţ şi să te încălduresc.

Te-am învăţat, popor iubit, să nu ieşi, tată, din stână. Unde sunt cei ce s-au jucat de-a ieşitul pe drumurile lui Gog? Iată, aceştia nu mai vin, şi s-au făcut defăimători, şi s-au făcut stâlp de sare, şi s-au făcut sloi de gheaţă, că n-au mai vrut să asculte de cuvântul Meu, şi mai bine au lepădat cuvântul Meu decât drumul spre rătăcire. Israele, Israele, fiule risipitor, de ce te-ai dus să te cheltuieşti cu lumea care-şi cheltuieşte viaţa şi sufletul şi trupul şi timpul şi mântuirea? Iată, şi creştinul dă să se piardă pentru mâncare, pentru pofte, şi se prinde iar în robia păcatului. O, Israele care ai plecat! Când te-am strigat Eu, tată, erai pe drumurile lumii, pe drumurile Sodomei şi ale Gomorei; erai mânjit şi erai pe faţă murdar, şi te-am strigat să vii şi te-am curăţit Eu ca să stai cu Mine, şi tu iar ai plecat şi iar te-ai omorât. Se omoară creştinul singur, şi nu mai e creştinul aproapele Meu. Se duce şi se apropie de lume şi nu mai e aproapele Meu, căci aproapele Meu este cel ce face voia lui Dumnezeu.

Israele, Israele, ţi-am spus, tată, că vin valuri de pieire peste lume, pentru că lumea e făcută din fiii pierzării. Iată, picur ploaie peste tine, Israele. Cuvântul Meu picură peste Israel cum picură ploaia peste pământ. Duhul Meu pluteşte deasupra ta, Israele, şi diavolul, tată, vine să-ţi fure ce-ţi dau; îţi fură şi te lasă sărac şi te face hoinar şi te face fiu risipitor.

Poporul Meu, un picuţ mai înainte de serbarea ta cu Mine cea de patruzeci de ani când Eu ţi-am dat trăistuţă cu seminţe să mănânci şi să creşti şi să te îngraşi în cele cereşti, un picuţ mai din timp am rostit cuvânt şi am spus aşa: *«Vai de cel ce moare mai înainte de deschiderea cărţii!»*. Şi acum ce să spun de cel ce dă să moară cu viaţa pe masă, cu viaţa în casă, de cel ce dă să moară după deschiderea cărţii? Acela se face iad, acela se dezbracă şi umblă gol şi se pregăteşte pentru ziua sfâşierii.

Israele, Israele, rămâi, tată, în ascultare de Dumnezeu, că iată cum vin. Vin să te strâng la piept, şi tu să Mă simţi cine sunt şi ce sunt. Vin să te învăţ să Mă iubeşti şi să Mă strângi şi tu la pieptul tău, şi să nu te faci desfrânat, poporul Meu. Să nu strângi, tată, nimic la pieptul tău în afară de Mine. Ţine-te îmbrăţişat cu Dumnezeu. Ţineţi-vă îmbrăţişaţi unii pe alţii în iubire. Israele, nu te strivi frate pe frate cu neiubirea; nu fă, tată, lucrare de neiubire. Eu nu zic să nu faci lucrare de ură, şi zic ţie să nu faci lucrare de neiubire între frate şi frate. Ţi-am spus, şi nu demult am spus aşa: *«Vai ţie, Israele, dacă vei mai căuta să auzi sau să ştii sau să vezi ce păţeşte lumea!»*, şi acest cuvânt era să nu mai umbli prin lume, tată, să nu mai iei din lume să aduci în casa ta, să aduci în poporul Meu. În poporul Meu să aduci numai cuvântul Meu, şi să-l rumegi, tată, după ce îl aduci, iar înăuntrul creştinului să şi-l rumege fiecare după voinţă. Iar Scriptura aşa spune: *«Pe cel fără de orânduială să-l însemnaţi şi să nu mai aveţi nici o treabă cu el, ca să-i fie ruşine, dar să nu-l socotiţi ca pe un vrăjmaş, ci să-l povăţuiţi ca pe un frate»*. Măi Israele, dacă aşa s-ar lucra în tine, tată, Eu gata aş fi, aş veni, dar tu Îmi încurci venirea, că tu vrei să judeci tu mai înainte de venirea Mea. Nu aşa, tată. Fă cum zice Scriptura, nu cum zici tu, că tu nu te aduni ca să judeci când te aduni, ci te aduni ca să mănânci. Cine se adună la masă, se adună ca să mănânce, şi ia bine aminte la acest cuvânt, poporul Meu, că dacă l-am spus, spus rămâne, şi el îşi va cere dreptatea sa în ziua sa, căci fiecare cuvânt rostit îşi are ziua sa de împlinire şi de glorie.

Am binecuvântat petecuţul de pământ prin care Îmi lărgesc încă lucrul şi aşternutul Meu cu poporul Meu. Să am unde Mă aciua când pun masă ție, Israele, când vii la izvor, tată, că iată, setea îți crește, și dorul te mişcă, şi dragostea te desăvârşeşte, poporul Meu. Israele tată, îți doresc dragoste de Dumnezeu, îți doresc dor şi îmbrățişare cu Dumnezeu. De aceea fac faptă din cele dorite de Mine peste tine, şi îți fac, tată, grădini de întâlnire şi de sărbătoare pentru tine. Roagă-te să pot împlini peste tine cele ce-ți doresc, căci într-o zi te voi chema aproape, şi tu vei pleca pe jos în ziua aceea, şi când vei ajunge, vei intra în odihna Mea, în cetatea Mea, şi vei locui în locaş de Ierusalim nou, după cum Eu îți voi găti, Eu şi cu tine alături, Israele. Şi vor veni neamurile să vadă mlădița cea nouă şi altoiul ei, dar deschide-ți auzul bine, că iată ce-ți spun: nu vei veni bolnav, nu vei veni şchiop, nu vei veni slăbănog în cetate. Voi face o cetate cerească pe pământ, şi cetatea va fi lucrată din fii, nu din piatră, nu din cărămidă, nu din lemn aşa cum face omul bisericii din lume, care-şi zideşte turn de piatră şi zice că este biserică. Biserică înseamnă fii, asta înseamnă piatră de biserică, şi vei fi casă Mie, poporul Meu, şi Eu îți voi fi ție casă, şi Eu îți voi face ție casă. Vom face şi noi casă, dar mai întâi facem împărăție de cer, şi după aceea vom lucra şi din piatră, căci piatra este a lui Dumnezeu, şi Domnul o sfinţeşte prin împărăție cerească de piatră neclătinată între cer şi pământ.

Iată cum se împlinesc cele rostite de Mine prin cuvânt, căci cei ce au bani fac turn de piatră alături de piatra Mea cea nouă de nou Ierusalim. Fac împărăție pământească cei ce au bani. Mai face omul încă o dată un turn ca turnul Babel *(Centrul Internațional Ecumenic – Vulcana Băi, n.r.)*, şi se va da în el drept Dumnezeu. Omul cu bani a luat o cărămidă cunoscută, a cumpărat-o cu bani, şi lângă ea zideşte cărămizi necunoscute, şi iată, se foloseşte omul de numele lui Dumnezeu, de cărămida cea cunoscută că ar fi a lui Dumnezeu, şi se va da omul drept Dumnezeu. Dar Eu am aici izvor din cer, şi omul care va veni va fugi de lângă turnul omenesc şi va da să guste din izvor şi va face omul alegerea, iar tu, poporul Meu, vei fi lumină şi te va alege omul de cărare spre Dumnezeu; numai tu să fii pregătit şi aşezat înaintea Mea. Voi face din tine călăuză, şi îți voi da cuvântul nădejdii vieții veşnice, ca să-l dai omului cel pământesc, căci turnul ce îl face omul va avea izvor de băuturi îmbătătoare şi de mâncăruri păgâneşti, dar la tine va sticli izvorul vieții veşnice, izvorul nădejdii şi mâncarea cuvântului lui Dumnezeu, care este ruptă din cele cinci pâini şi doi peşti, înmulțite prin cuvânt.

Se binecuvintează sărbătoarea de punere a troiței de nou Ierusalim în grădina cea dată vouă de Domnul Dumnezeul vostru, căci pământul va fi răscumpărat de Dumnezeu. Se binecuvintează vremea cea bună pentru ziua serbării însemnării grădinii adăugate la trupul pământului cel nou. Se binecuvintează poporul Meu care va veni să ia din serbare, să ia Duh Sfânt, şi bucurie să ia. Se binecuvintează şi se sfinţeşte crucea cea de la intrarea în grădină, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Şi va fi scris pe piatra aceea: *Fundația Sfânta Virginia, Cetatea Noul Ierusalim*, şi poporul Meu se va zidi pe această piatră vie, şi va fi viu poporul Meu şi bun pentru zidire. Ferice ție, fiule care vei fi bun pentru zidire. Învață, Israele, zidăria, că fiii lumii învață dărâmarea. Învață, poporul Meu, stingerea focului, căci fiii lumii învață lecția arderii lumii. Smulge focul de pe tine şi din ograda ta, căci foc înseamnă tot ceea ce este trecut prin foc, şi care arde când ia foc. Fă-te sănătos, poporul Meu, fă-te, tată, sănătos şi ieşi din foc, ieşi din mijlocul focului, căci omul a vândut foc pe bani, şi tu ai cumpărat şi ai stat învelit cu foc şi n-ai vrut să Mă crezi, că mereu ți-am spus şi n-ai crezut. Vezi tu, Israele, ce înseamnă să ai Duh Sfânt peste tine? Poate că tu n-ai crezut când Eu ți-am spus că cobor peste tine Duh Sfânt şi că te învăluiesc în Duhul Sfânt. Până acum n-ai avut, dar acum ai, că dacă nu aveai, nu puteai nici acum împlini lucrarea Mea. Vezi ce înseamnă Duh Sfânt în tine? Cu El poți să dai răul de la tine; cu El poți să arunci focul; cu El poți să arunci păcatul; cu Duhul Sfânt, poporul Meu. Aşa ți-am spus: *«Israele, ia, tată, pe tine cămaşa Duhului Sfânt şi pune-ți peste ea cingătoare, ca să nu ți-o ia vântul»*. Şi iată, nu ți-o ia, căci vântul a venit de la Mine, a venit să sufle pleava de la tine, a venit să sufle focul de la tine, a venit să sufle păcatul de pe tine şi tina de pe tine, şi nu ți-a luat vântul cămaşa, şi o ai pe tine. Cu ea sufli şi tu, şi cu ea poți să faci ce-ți cer Eu pentru viața ta, pentru scăparea ta.

Să nu cruți, fiule, nici un fir de foc. Să nu mai piteşti prin vreun colț ca să opreşti. Scoate-l afară, că e foc, tată, e foc trecut prin foc, că Eu spuneam să nu mai porți foc, şi creştinele îşi făceau rochii înflorate de mătase, şi îşi făceau marame înflorate şi aşternuturi păgâneşti în paturile lor. Dar vom face căsuțe albe şi curate şi necolorate şi vom respira în ele aerul Duhului Sfânt şi vom scăpa de vină, căci toate cele dureroase vor fi atunci uitate şi osândite la uitare. Amin.

Îi trebuia creştinului hambare şi tronuri? Nu, tată, nu-i trebuia. Creştinului îi trebuia pe Dumnezeu şi pe Duhul Sfânt, iar toate celelalte se cereau numai pentru trebuința cea firească. Ceea ce a avut creştinul până acum a fost nu cele după firea creştină, şi s-a asemănat creştinul cu lumea cea păgână la port şi la stat şi la avut. Dar acum fă-ți aripi, Israele, că asta înseamnă să ai tu aripioare. Îți erau mici şi rupte aripioarele şi nu puteai zbura din loc în loc după Dumnezeul tău. Aveai, tată, animale, păsări, avere, aşternuturi plăcute ție, aveai împodobituri, aveai zorzoane în casă şi afară şi pe gard şi pe tine, şi toate îți înăbuşeau zborul şi îți răpeau timpul, şi munceai la lume ca să-ți dea lumea bani şi să te ajustezi şi tu în rând cu lumea, şi Eu te-am tot aşteptat să-ți piară pofta ta şi să iei pofta Mea în pântecele inimii tale şi să faci voia Mea, Israele, că dacă ai făcut copii, iată, acum plângi şi spui ca Scriptura care zice: *«Fericiți cei ce n-au purtat copii în brațe»*, căci copiii sunt rod al păcatului tău şi sunt robi ai aceloraşi păcate ale lumii, şi te doare şi pe tine şi pe Mine de rodul tău. Lasă, tată, să te doară, că durerea a mai rămas să te salveze, căci bucuria cu Mine n-ai mâncat-o cu folos la vremea ei. Acum fă-te mic în mâna Mea, ca să te pot plămădi om nou, după măsura cerului, după măsura îngerului, nu după măsura omului; să te fac om înaripat cu Duhul Sfânt, purtat în corabia salvării.

Acum te las hrănit cu cuvânt. Pace ție! Israele, pace ție, tată! Te voi strânge din zi în zi mai mult la pieptul Meu, la pieptul ieslei Mele, dar să nu te laşi greu pe pieptul Meu, tată. Să nu fii greu, să nu te laşi greu, căci pieptul grădinii Mele este din trup. Fii atent ce-ți spun, şi să înțelegi ce-ți spun. Pieptul Meu este trup în grădină. Să stai alipit şi nu deasupra. Să nu stai pe el. Să stai doar alipit, şi să stai ca Ioan, cel alipit de pieptul Meu, şi să ajuți pe Domnul, ca Ioan, fiule de azi.

Binecuvântată să fie întâlnirea cu care vin la voi să pecetluim grădina care va prinde acum trup nou. Rugați-vă la Mine să aduc soare şi cald, să aduc bucurie de sărbătoare, căci prin post şi rugăciune voi face minuni cu tine, poporul Meu, fiindcă aşa ți-am făgăduit. Amin, amin, amin.

9/22 octombrie 1995

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Limba cerească a Domnului cu omul. Îndemn la rugăciune pentru Israel cel după trup. Omul primitiv este omul care nu Îl are pe Dumnezeu.

Vine Domnul Iisus Hristos cu oaspeţi cereşti în grădină. Domnul bate la poartă, Domnul glăsuieşte din poartă, şi cuvântul Său intră pe porţi de slavă, intră din văzduh în văzduh, şi face Domnul văzduhuri noi. Amin.

Eu sunt, fiilor. Eu sunt. Amin, amin, amin. Vă trezesc din timp, dinainte de zorii dimineţii de serbare, că vine poporul Meu la izvor şi îi gătesc să mănânce, gătesc masă lui Israel.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, aşa vin Eu când vin. Şi cum mai vin? Ce vă spun Eu când vin? Pace vouă, vă spun. Pace în grădina Mea! Amin, amin, amin. Luaţi şi daţi lui Israel pace, că mare este numele Israel. Ferice poporului care poartă acest nume, că mare este numele Israel.

O, fiilor, limba Mea este cerească. Scrisoarea Mea este din Mine, şi Eu aşa grăiesc, ca din cer, nu ca de pe pământ. Vorbirea cerească este mereu cu stăruinţă în ea, cu trezire în ea, cu limbă cerească în ea, cu limbi cereşti peste Israel, că numai cu Israel vorbeşte cerul.

Pace ţie, Israele, ţie, poporul Meu! Pace ţie, celui ce stai cu credinţă înaintea Mea! Eu cu stăruinţă cuvintez peste tine, iar tu să iubeşti limba Mea cerească. Ţie să nu-ţi placă vorbirea cea ca pe pământ, şi să-ţi placă limbajul cel din cer, care vine cu Mine până deasupra ta şi te cuprinde şi îţi fură inima din tine şi o ia întru sine, ca să te ajute să-L iubeşti pe Dumnezeu şi să stai în El, Israele.

Ia să-ţi spun ce văd Eu pe pământ. Văd pe câte cineva că scrie o scrisoare frumoasă unei fiinţe pe care n-o cunoaşte, ci doar a auzit de ea. Îi scrie frumos şi cu iubire şi cu dor şi primeşte scrisoare de răspuns cu iubire, şi dorul creşte între cei doi, şi cei doi încep să se cunoască prin scrisori, şi încep să se vadă unul pe altul cu duhul lor, şi vine apoi ziua să-şi dea întâlnire, şi se întâlnesc şi se cunosc, şi bucuria îşi împlineşte dorul, şi totul vine la arătare, la vedere. Aşa îţi scriu Eu ţie din cer pe pământ, şi le dau poştaşilor scrisoarea, şi ei o aduc la tine, şi tu te laşi cuprins în Mine şi îţi hrăneşti dorul, tată, şi grăbeşti ziua întâlnirii Mele cu tine pe pământ, că tu eşti locuitor pe pământ, şi Eu străbat cerurile până la tine şi Mă fac cuvânt pe masa ta şi stau nevăzut de tine până la iubirea cea desăvârşită, până ce tu te vei desăvârşi în Cel ce te poartă spre El prin cuvântul Său cel ceresc, prin graiul Său cel ceresc înaintea ta. Aşa am avut mereu lucru peste Israel, dar ca azi niciodată n-am lucrat de aproape, căci aproape este întâlnirea Domnului cu cei de pe pământ care stau în numele Lui înaintea Lui.

Nu mai ştie omul drumul lui Dumnezeu înspre om, că omul are altă iubire, omul iubeşte ce are şi ce-şi face. Dar tu, Israele, eşti poporul Meu, şi ai ungere şi alegere aleasă şi ştii toate de la înţelepciunea cea de sus. Fii atent, ca să înţelegi cine ştie şi cine crede şi cine este ales. Ales este cel ce are ungere de sus. Pavel, apostolul Meu, până n-a luat ungere de la Mine n-a ştiut de sus, şi a ştiut de jos. Fără ungere nu se poate şti de sus. Nu se poate credinţă în acest cuvânt venit pe nori de sus până nu ai ungere şi atingere cu Dumnezeu, cu Dumnezeul lui Israel. Fii priceput, popor iubit, că mulţi pe pământ zic că ştiu din descoperiri, dar ei zic adevărul lor, iar descoperirile lor vin de la trup şi de la sânge, nu de la Duhul Sfânt al Treimii Dumnezeieşti; vin de la duhul lor, nu de la Duhul lui Dumnezeu. Aceştia sunt călăuziţi de duhul lor, de dorul duhului lor, că fără ungerea Duhului Sfânt nu ai de la Duhul Sfânt. Apostolul Pavel până n-a primit ungere de la Duhul Sfânt n-a putut fi lucrător din cer, şi am lucrat apoi mereu peste el ca să nu se trufească pentru ungerea lui de sus, ca să nu se fălească el cu ungerea, ci ca să se fălească ungerea de el. Aşa şi tu, popor uns de Dumnezeu, să nu te trufeşti, tată, de ungerea ta de la Mine, ci să laşi ungerea să se bucure de tine, că altfel primeşti bold de la satana, de la îngerul rău, care te înţeapă cu trufia. Să nu te înţepi în acest bold aşa cum pătesc oamenii care se înţeapă în însuşi boldul lor, în boldul descoperirilor duhului lor. Tu ai descoperirea Mea cu tine, tu nu ai descoperiri de ale tale. Tu eşti altceva pe pământ. Tu, tată, nu eşti ca fiii oamenilor. Tu eşti al lui Dumnezeu, şi Lui Îi slujeşti; El ţie, şi tu Lui.

Să nu Mă laşi să pier, fiule. Să Mă ţii viu, poporul Meu. Să nu Mă dai la moarte şi în vremea aceasta. Dar tu eşti mic, şi ştii de la Mine să te faci micuţ în braţul Meu, ca să nu ştii răutatea omului mare, care Mă răstigneşte cu ascuţimea duhului lui. O, cine ştie să Mă răstignească pe Mine mai bine decât cei pricepuţi, mai bine decât cei ce-Mi citesc în voile Mele fără să le ia pe ele înăuntrul lor? Cine, tată, a făcut răstignirea Domnului? Pilat sau Irod? Ei nu se pricepeau cine sunt Eu şi de unde venisem. Ei ştiau ale lor, nu ale Mele, dar preoţii ştiau, că citeau şi învăţau de Dumnezeu, şi nu s-a priceput nimeni ca ei să Mă dea la răstignire. Ei n-ar fi dat scaunul lor nici lui Dumnezeu, şi iată cine au fost cei mai răi oameni şi pe atunci. Preoţii au fost cei mai răi, cei mai rătăciţi de la calea dreptăţii. Nu că n-au crezut că Eu sunt Dumnezeu, dar au ţinut la împărăţia lor, care era întru nedreptate, şi n-au voit să deschidă uşa ca să li se vadă casa, căci casa lor era numai aur şi podoabe şi argint şi vase scumpe, strânse în loc neumblat, în loc de nepătruns, aşa precum era scris în prooroci. O, şi ce osândă şi-au proorocit cu însăşi limba lor, că au spus că dacă Mă vor lăsa să propăşesc cu cele din cer, vor veni romanii şi le vor lua ţara şi neamul. De unde, tată! că dacă M-ar fi primit, ar fi devenit popor de neînvins pe pământ, că nimeni nu poate face rău celui ce stă sub cortul lui Dumnezeu, celui puternic în Dumnezeu. Uitaţi-vă voi cu Mine peste cei de azi care au luat cuvântul lui Dumnezeu: cine au fost cei mai răi, cei mai străini, cei mai reci? Preoţii au fost. Numai ei n-au avut putere să se plece, să se bucure de cuvântul Meu; numai ei, tată; ca şi atunci, numai ei. Numai ei dau să aţâţe gloatele împotriva adevărului, numai ei răstignesc adevărul, şi iată, s-au vândut pentru bani şi pentru bogăţii şi pentru împărăţie din paie, şi paiele la o furtună se răvăşesc şi nu rămân, şi la un trăsnet din cer ard şi nu mai sunt, aşa precum poporul Israel a căzut rob romanilor care i-au dat foc şi care l-au răvăşit pe toată faţa pământului. Dar am scos din el pe cei ce au crezut şi i-am făcut mănunchi în poala Mea şi le-am spus să fie sare bună de sărat, şi au fost şi au lucrat pe Domnul, ca să aibă neamurile pământului pe Domnul, ca să ai tu azi, poporul Meu.

Tu, fiule, să iubeşti neamul din care am ieşit Eu, din care au ieşit apostolii, că poporul evreu a fost poporul Meu, şi rămăşiţa lui cea credincioasă a rămas poporul Meu, căci din trup, rămăşiţa s-a făcut duh, şi a lucrat Duh Sfânt pe pământ şi L-a dat neamurilor pământului, ca să fie creştin pământul, căci peste tot Hristos a fost vestit de cei rămaşi creştini în Israel. Eu Mă voi îndura de Israel, căci prin prăbuşirea lui tu ai locul lângă Mine, dar să te rogi să se trezească şi el şi să se uite la tine, cel ce eşti cu Fiul lui Dumnezeu, şi să Mă ia de

moştenitor de la Tatăl şi să-i rostesc iertarea. Amin. Roagă-te, Israele, roagă-te pentru Israel cel după trup, că el a purtat numele lui Dumnezeu pe pământ, fiindcă din neamul lui a răsărit credinţa în Fiul lui Dumnezeu, Cel trimis.

Aşa le-am spus la cei iubiţi şi aleşi şi unşi din Israel: *«Când vă rugaţi, aşa să ziceţi: Tatăl nostru, Care eşti în cer, sfinţească-se numele Tău şi împărăţia Ta din cer pe pământ»*, şi i-am învăţat să se roage în miez de noapte cu stăruinţă, căci aşa le-am adăugat: *«Care om dacă vine un prieten în miez de noapte şi bate să-i ceară, şi să nu-i dea măcar pentru îndrăzneala lui de a bate în miez de noapte?»*. Îndrăzneşte, poporul Meu, bate, tată, în miez de noapte, că e noapte şi ziua, nu numai noaptea. Dar tu bate noaptea, în miezul ei, bate cu îndrăzneală, că Eu îţi voi da pentru îndrăzneala ta, căci prietenul care bate noaptea la tine ca să-l primeşti şi ca să-i dai pâine, Eu sunt, Israele. Eu sunt Cel ce bate noaptea ca să-L primeşti, că nu mai am, tată, adăpost şi nu mai găsesc pe nicăieri vreo streaşină şi vreun colţ de pâine, măcar de ar fi uscată. Pâinea pe care o cer Eu noaptea este veghea ta, este rugăciunea ta proaspătă, pâine proaspătă, pâine caldă, cuvânt cald, încălzit cu dragostea ta de Dumnezeu, că ai nevoie de Dumnezeu în miez de noapte, şi nu te teme ca preoţii care s-au temut că le iau romanii ţara şi neamul. Nu, tată, tu să fii ca cei ce au crezut din Israel, că iată ce fac cu tine: plămădesc ungere sfântă, ungere nouă, şi pe cea după lege o lepăd, că e uscată, e zvântată şi nu se mai cunoaşte, e ştearsă prin faptele legii omului. Eu am nevoie de unşi de ai Mei pe pământ, şi are şi pământul nevoie. Plânge pământul după ungere, după picior de om sfânt, care păzeşte poruncile lui Dumnezeu între oameni.

E mare război pe pământ, mare cum n-a mai fost de când sunt veacurile şi nici nu va mai fi. Ce război poate fi mai mare ca războiul care nu se vede şi lucrează în tihna lui? Că iată, şi tu, Românie, nu ştii ce robită eşti. Eşti robită, tată, şi tu nu te scoli să te scuturi de duşmani. Nimeni nu te scoală ca să lupţi, căci străjerii tăi dorm, şi tu eşti robită. Până acum veneau cu arme şi cu trupe de război, veneau turcii, veneau nemţii, veneau hunii şi tătarii, şi tu îi vedeai şi te sculai şi îi alungai când puteai, iar când nu puteai, le dădeai tribut de robie până ce-Mi întindeam Eu mâna şi te scoteam de sub piatră. Aşa am făcut, dar azi nu mai vezi duşmanul, că e război nevăzut, şi îţi suge duşmanul şi sufletul, nu numai trupul. Acum nu mai e război cu arma peste tine. Acum banul e arma, şi cu banul te înşeală şi te cumpără străinul şi te murdăreşte cu ce-ţi dă şi îţi otrăveşte suflarea, şi tu nu ştii ce mănânci şi ce bei pe banii tăi. Eşti plină de duşmani, iubito, şi abia mai sufli, că sufletul tău sunt Eu, purtat de cei ce Mă iubesc. Că te-a învăţat străinul să gândeşti ca el şi cum vrea el, ca să te poată stăpâni şi să-ţi sugă vlaga. Numai minciuni au învăţat copiii tăi în şcoli, şi azi nu-ţi mai cunoşti povestea neamului tău, căci neamul tău de la început era plăcut lui Dumnezeu, şi nu era înapoiat, şi a venit omul cel nou al vremii de azi şi i-a pus nume de primitiv celui de demult. Dar ce este acest cuvânt: primitiv? Acest cuvânt este minciună, tată. O, poporul Meu, de aceea îţi spuneam Eu că nu e bună şcoala de pe pământ, şi iată, cel ce a învăţat minciună în şcoală stă şi azi în numele dreptăţii, şi nu pot curăţi duhul minciunii din pieptul omului. Mai primitiv ca omul de azi n-a fost pe pământ de când e veacul, şi nici nu va mai fi. Mai orfan ca omul de azi n-a fost orfan pe pământ, şi mai mare război ca războiul de azi nu mai poate fi altul. Până acum venea turcul cu arme, şi acum vine mascat şi vopsit şi suge şi pleacă sătul, şi în urma lui lasă numai fum şi murdărie de duh rău, şi calcă peste tot murdar şi străin peste ţara alegerii Mele.

O, poporul Meu, rău este de cetatea peste care nu este cuvânt de prooroc, că aceea este sub sabie, şi n-are cine s-o anunţe, n-are cine s-o trezească din cer. Dar iată, cuvântul Meu va prooroci peste rău şi peste minciună şi va da să trezească pe cei ce dorm cu sabia întinsă deasupra lor cu ameninţare.

Omul primitiv este omul care nu-L are pe Dumnezeu. Dacă acest cuvânt este adevărat, iată, acesta este rostul cuvântului primitiv, că adevărată este istorioara cea de pe pământ despre Mine, Domnul, Care eram casnic cu familia creştină şi smerită, şi nu este pildă această istorioară, ci este adevăr dumnezeiesc între oameni, şi a rămas doar pilda lui. Eram casnicul familiei creştine şi aveam adăpost în casa omului, şi se spune că era o familie de oameni iubitori de Dumnezeu. Un om avea femeie şi doi copilaşi, şi trăiau iubind pe Dumnezeu şi în mulţumire mare. Îşi făcuseră o căsuţă, un adăpost de vreme rea, şi intraseră în el şi trăiau fericiţi de pe o zi pe alta. Aveau un pat din lemn pe o parte a căsuţei şi se odihneau în el cu toţii. În alt colţ îşi făcuseră o sobică de lut, să-şi facă focul în vreme de frig, şi mai aveau în cui o mesică, şi o luau să pună pe ea mămăliguţa şi udătura şi ce mai aveau ei din darul lui Dumnezeu. Şi se strângeau în genunchi pe lângă mesică şi întindeau cu bucătura în blid şi se aplecau pentru fiecare bucătură. Se aşezau şi se sculau cu rugăciune şi cu mulţumire de la masă, şi apoi luau mesica şi o puneau în cui, şi vorbeau de Dumnezeu, şi vorbeau cu Dumnezeu, şi Dumnezeu era cu ei pe pământ. Şi M-am făcut om şi M-am dus în casa lor ca să fiu casnicul lor, şi ei M-au primit, şi dormeam cu ei şi mâncam cu ei şi Mă înveseleam cu ei şi cu Duhul lui Dumnezeu în casa lor şi în traiul lor. Şi a venit o vreme rea peste casa lor, peste inima lor. Duhul rău nu s-a bucurat de căsnicia Mea cu ei şi a urzit ispită şi M-a scos de la ei din casă, căci într-o zi a bătut la ei un om bogat din sat şi l-a rugat să meargă să-l ajute la lucru, că-i va plăti pentru ajutor. Iar el, om blând ce era, s-a dus să ajute pe cel ce l-a rugat, şi a văzut el atunci cum trăieşte cel bogat şi ce are în casă. Şi când a terminat lucrul, a luat plata şi a mers acasă şi a spus ce a văzut la bogat, şi cu banii s-a dus şi a luat un pat mai bun, mai frumos, mai moale, şi l-au pus în locul patului lor din casă. Eu când am văzut căldura inimii lor pentru patul cel bun şi nou, M-am simţit sărac de iubirea lor şi M-am sfiit, şi nu M-am mai culcat cu ei în pat, că ei aveau altă bucurie. Eu stăteam alături de patul lor cel nou, şi ei se strângeau în pat şi se bucurau, că-şi ziceau că i-a ajutat Dumnezeu. Şi s-a dus iar şi a lucrat, şi şi-a luat şi o masă mai mare şi mai luxoasă, şi au pus-o în mijloc, iar Eu M-am tras mai în lături. Au mai adus şi scaune, şi alte lucruri, şi casa lor s-a umplut, şi Eu M-am tras la uşă. Mă rugau şi ziceau: *„De ce, Doamne, nu mai stai pe pat, pe scaun, pe ladă? De ce stai la uşă?“.* Eu ziceam că nu am loc, şi de aceea nu stau. Bucuria lor creştea pentru ceea ce aveau şi strângeau. Munceau şi îşi făceau ce le plăcea lor, şi Eu am ieşit îndurerat şi n-am mai încăput casnic în căsnicia lor. Ei n-au simţit durerea Mea, şi ziceau mereu: *„Doamne, Îţi mulţumim că ne-ai ajutat şi că ne-ai dat atâtea ca să avem“.* I-am lăsat să-şi aleagă iubirea, şi ei şi-au ales iubirea de sine. Eu eram de-acum mic în inima lor, mic şi tot mai mic, şi Mă foloseau doar pentru obiceiul lor cel dintâi de a mulţumi Domnului pentru toate. Aşa rămâne omul orfan de Dumnezeu. Aşa rămâne omul singur şi în duhul lui, prinzând curaj omenesc, pierzând frica de Dumnezeu şi iubirea de Dumnezeu, bogăţia cea mai de preţ între bogăţii.

O, poporul Meu, frumos îi mai stătea omului care se strângea lângă măsuţa cea scundă, în genunchi pe lângă ea. Se

asemăna omul cu pasărea, care ridică în sus căpuşorul după ce înghite apa, în semn de mulţumire lui Dumnezeu. Omul făcea plecăciune cu trupul şi îngenunchere pentru fiecare bucătură, în chip de mulţumire către Cel ce dă spre fiinţă. Ţinea omul mesica în cui, în semn de respect pentru lucrul sfânt, căci mesica era obiect sfânt, pe care omul rupea pâinea, şi îşi punea pe ea hrana de la Dumnezeu. Acela nu era om primitiv, şi era om sfânt, şi avea de avere pe Dumnezeu, şi era bogat în har şi în cuvânt. Dar azi nimeni nu mai are pe Dumnezeu prin har. Nu mai este, tată, loc în casa omului pentru Dumnezeu. De aceea te-am crescut Eu pe tine, Israele nou, şi te-am învăţat, tată, să te întorci la Mine şi să Mă iei pe Mine în casa ta şi în viaţa ta, şi în haina ta să Mă iei şi să Mă încălzeşti, că mult te iubesc Eu pe tine, cel de azi care Mă ai pe Mine. Caută, poporul Meu, să lucrezi ce am lucrat Eu, şi să nu lucrezi ce lucrează omul, că omul, tată, ai văzut ce ţi-am zis, îşi face azi una, mâine alta, şi uită ce trebuie să ştie şi să facă.

E forfotă mare pe pământ, poporul Meu, şi tu acum eşti înfăşurat în har şi nu mai poţi cu omul de pe pământ. Omul de azi e obositor pentru Mine şi pentru cei ce sunt cu Mine, e greoi şi se lasă greu şi nu ştie să se lase ajutat de cel cu har curat şi cu mâini curate. Mi-e milă de tine, copilul Meu, când văd că te apasă duhul care vine de la om, dar trebuie să semănăm, tată, şi să terminăm de semănat, ca să nu zică nici un trup că n-am bătut ca să Mi se deschidă. Aşa eram şi Eu, suferind printre oameni, dar trebuia să lucrez ce aveam de lucrat. Fă-ţi, fiule, adăpost din cuvântul Meu şi împlineşte-te sub acest adăpost. Împlineşte degrabă cuvântul pe care ţi-l aduc, căci cine nu împlineşte, acela se numeşte necredincios în cuvântul Meu. O, vine o furtună şi vine un trăsnet lucrat de Dumnezeu pentru tot ce este fără Dumnezeu. Vezi să nu ai nimic în hotarele tale, să nu ai din cele la care trage focul.

Unge-ţi, Israele, uşorii uşii cu ascultare, tată, şi nu te mai purta pe cale lângă omul din lume, lângă fiii pierzării, care lucrează numai pierzare peste lume. Zi şi noapte îşi lucrează pierzarea omul, şi nu ştie omul la ce munceşte. Dar tu să fii treaz în aşteptarea Mea, că vin să te pun sub acoperământ dacă te voi găsi veghind, veghind în miez de noapte, cerând în miez de noapte. Dar să nu-Mi ceri bogăţii şi lucruri lumeşti, şi să-Mi ceri smerenie şi ascultare şi iubire şi pâine din cer, şi sfinţenie să-Mi ceri, că Eu am cele ce sunt veşnice, dar ai grijă, tată, ai grijă mare să nu înjugi la carul tău vite de două soiuri, că nu este voie de la Dumnezeu să faci aşa.

Mereu te învăţ. Să nu te superi, tată. Ce altceva să-ţi dau? Îţi dau învăţătură, ca să fii copil deştept şi treaz. Să nu-ţi mai cumperi foc, Israele, copilul Meu. Ai văzut, tată, cum îşi cumpără lumea foc la pachet. Lumea fumează, toată lumea fumează şi are foc cumpărat. Vezi să ştii ce înseamnă să cumperi foc. Să nu mai cumperi nimic făcut din foc, ca să nu te asemeni cu lumea care fumează. Să-ţi cumperi numai lucruri sfinte, Israele, să ai numai lucruri sfinte în casă şi pe tine; lucruri sfinte şi smerite, ca să nu-ţi pui inima la ele şi să-L uiţi pe Cel ce te iubeşte din cer, că vreau să vin cu tot cerul şi să stau cu tine pe pământ, poporul Meu. Pământul e făcut de Dumnezeu, nu de om, şi omul l-a umplut de păcat şi l-a luat în stăpânire, dar voi începe să-l scot din robie şi să-l pun la sfinţit, şi cu tine voi începe, dar Eu îţi spun că am şi început. Încet, încet, dar am început. Încet, că Eu nu sunt bogat în aur şi în bani, şi omul cere să-i plătesc ca să-Mi iau înapoi cele făcute de Mine. Omul lumesc nu merită să stăpânească pământul lui Dumnezeu, iar tu, cel ce Mă iubeşti, îi plăteşti, tată, omului lumesc şi lumina zilei, de parcă el ţi-o dă, de parcă el e Dumnezeu. Dar Eu ţi-am rostit mari făgăduinţe, numai tu, poporul Meu, să Mă asculţi, ca să ajungi până în cetatea spre care nu vei călători cu maşina sau cu trenul sau cu avionul, ci vei călători cu pasul tău, cu mersul tău împreună cu Dumnezeu.

O, popor bogat în făgăduinţe, fii atent, ca să cunoşti vremea lor, că Israel n-a cunoscut când a venit vremea făgăduinţelor făcute prin proorocii Mei. Fii iscusit la înţelepciune, că ţi-am făgăduit ce n-a avut omul până acum. Încet, încet vin cu cele făgăduite, dar să te găsesc plin de iubire, popor iubit. Iată, te strâng mereu şi lucrez peste tine aşa cum un grădinar îşi lucrează pământul. Te lucrez, Israele tată, ca să dai rod. Te sap, te greblez, te ud la vreme, te încălzesc şi vreau să te strâng în poala Mea, în împărăţie de cer pe pământ, că în cer am împărăţie, dar acum Îmi fac pe pământ, ca să trec şi pământul în cele ce sunt sfintele lui Dumnezeu. Amin.

Iată încă o pălmuţă de pământ. Cobor acum cu oaspeţi cereşti, cu arhierei cereşti, cu apă cerească, cu mir ceresc, cu cuvânt, să ungem această bucăţică de pământ, ca să fie pentru cer. Îmi iau copiii din grădină şi pe poporul Meu şi însemnăm cu binecuvântare acest bulgăraş de pământ.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, se binecuvintează şi se sfinţeşte semnul cu care am însemnat pământul cel răscumpărat de la om. Se binecuvintează şi se sfinţeşte crucea cea întreit lucrătoare care va sta de strajă şi de semn între cer şi pământ peste acest loc însemnat azi, şi acest pământ se va numi cu numele Dumnezeului lui Israel, Care lucrează peste pământ aşa cum a lucrat prin numele lui Avraam, Isaac şi Iacov, căci cei de azi prin care lucrez tot Israel se numesc, fiindcă Eu am sădit şi am făcut să crească. Amin, amin, amin.

Şi vei veni, poporul Meu, şi ne vom întâlni în această grădină şi vom mânca din cer împreună, tată; Eu şi cu voi la masă cerească, copii ai poporului Meu.

Israele, Israele, în curând voi coborî în grădina Mea cuvânt pentru omul cezarului. Mă voi duce să-i spun despre lucrul Meu peste România, şi de aceea spun: pace ţie, grădiniţa Mea de fii! Pace şi duh pregătitor înaintea Mea, ca să vin cu cuvântul proorocesc peste România Mea şi peste cei ce stau stăpâni peste ea. Voi veni purtat de aripile slavei nevăzute ale îngerilor şi ale heruvimilor şi ale arhanghelilor, iar voi, copii veghetori, veţi simţi fâlfâitul aripilor cereşti când voi veni să zdruncin din temelii duhul celor ce stau stăpâni peste ţara Mea, peste pământul cel ce va să fie şi va să stea înaintea Mea. Voi, fiilor, îmbrăcaţi-vă în sfinţenie şi în cămaşă de har, căci vouă v-am făgăduit că voi face din voi lumină pe pământ şi călăuză pentru omul lumesc care va căuta scăpare la Dumnezeu. Voi, fiilor, căutaţi să fiţi săraci de cele pământeşti, care nu sunt pentru creştini. Voi, fiilor, căutaţi să Mă aveţi pe Mine casnic cu voi, şi hăinuţa harului să vă fie căpătâi când vă odihniţi şi când vă sculaţi. Voi, fiilor, căutaţi să aveţi o singură cămaşă, cămaşa lui Iisus Hristos, Care S-a întors la voi ca să vă îmbrace cu har. Voi, fiilor, să nu slujiţi la idoli şi la plăceri şi la împodobituri şi la mâncări şi la băuturi şi la trai asortat, că iată în ce trebuie să fiţi bogaţi: în har, fiilor. O, fii ai lui Dumnezeu, iubiţi lucrarea harului. O, copii ai Ierusalimului nou, iubiţi lucrarea celor făgăduite de Mine vouă, iubiţi cele ce nu se văd, că vin spre arătare.

Mergi, Israele, mergi. Mergi, tată, cu credinţă în cele făgăduite ţie de Dumnezeu. Mergi, fiule Israele, spre ţara făgăduinţei, că ea merge spre tine. Mergi cu paşi curaţi şi scuturaţi bine de cele omeneşti, căci paşii tăi vor păşi în cetate şi vei fi mare cu Mine şi vei creşte. Amin.

Creşti, Israele, creşti. Creşti, tată, căci toate se vor micşora înaintea Mea şi a ta, şi tu vei creşte prin slava Mea. Creşti, tată, creşti, Israele, creşti, şi te uită cum creşti dacă-ţi spun să creşti, căci cuvântul Meu se împlineşte întru tine. Creşti, Israele, creşti, că totul se pleacă pe unde treci când tu creşti. Creşti măricel şi învoiniceşte-te cu harul Duhului Sfânt, că mare lucrare avem de zidit între cer şi pământ. Creşti, tată, că iată, şi cerul se pleacă în faţa ta ca să te ridice mare. Creşti şi te hrăneşte cu cele vii, şi moarte să nu mai mănânci, căci trupul tău este templu al Duhului Sfânt, Care vine în tine să rostească cer nou şi pământ nou.

Israele, mireasa Mea, să fie atenţi străjerii tăi, ce înseamnă mireasă şi Mire şi ce înseamnă nuntaşi. Mirele şi mireasa îşi au un loc, iar nuntaşii îşi au alt loc. Mireasa şi Mirele au o haină şi o pregătire de miri, iar nuntaşii au altă haină. Să fie atenţi străjerii tăi, să nu dea pecetea ta şi peste cei ce nu ştiu ce înseamnă pecete. Pecetea Duhului Sfânt se pune numai când are lărgime în lucru. Israele, nu amesteca două feluri în acelaşi nume, în acelaşi blid, în acelaşi rând. Tu să-ţi ai rândurile tale strânse, tată, iar cei ce vin să te vadă pe tine şi pe Mine să-şi aibă loc aparte la întâlniri. Eu de aceea îţi spun să-ţi fii hotar ţie însuţi şi Mie între tine şi lume, între împlinitor şi neîmplinitor, şi să nu te sfieşti să separi răul de lângă bine şi roşul de lângă alb până se vor face toate albe şi sfinte între cer şi pământ. Fii trup unit, şi strânge bine rândul, ca să se deosebească de oricine ce este mers în rând şi ce este mers răsfirat pe cale. Învaţă-l şi pe om ce înseamnă să fii fiu al lui Dumnezeu, şi să mergi în rând cu fiii. Fiii oamenilor care caută la Dumnezeu şi care nu se deprind să înveţe mersul în rând, aceia nu s-au dezbrăcat de omul cel vechi, de omul cel străin de Dumnezeu. Învaţă-l, Israele, şi pe om ce înseamnă lucrare de fiu şi nume de fiu, şi să vorbeşti tu cu omul despre Mine, nu omul cu tine despre sine. Ai grijă, fiule, să nu-ţi încarci duhul cu cele ale omului, şi roagă-l pe om să ştie ce să caute şi ce să găsească dacă vrea să găsească, iar tu păstrează-ţi statura Mea înaintea oamenilor. Ferice de omul care te caută şi care urmează ca şi tine după ce te găseşte pe tine lângă Mine.

Fii curat, Israele, curat în duh, căci duhul tău trebuie să fie purtat de Duhul Sfânt, Care vine de sus. Amin. Păstrează-te trup sfânt, Israele, şi Duhul Sfânt va avea sălaş în trupul tău, în mijlocul tău, că mare este poporul Domnului. Iubirea Mea să-ţi fie coroană pe creştet. Iubirea ta să-Mi fie Mie masă la venirea Mea, că iată, vin mereu la tine, iubite Israele, numitul Meu fiu, că Eu te-am numit cu numele Meu. Pace ţie şi serbare cu dragoste de sfinţi în jurul tău! Pace ţie de la fecioara cea serbată azi în cer, fecioara Parascheva, care este în România cu trupul şi cu duhul! Ea se bucură cu ceata de fecioare venite cu ea la sărbătoarea Mea cu tine. Ea a lepădat toată veselia omenească şi toată podoaba omenească şi a luat pe ea cerul şi veşmântul harului sfânt. Vin sfinţii la serbarea ta cu Mine, Israele. Vin sfinţii şi te văd şi te cinstesc şi îţi stau înainte cu ajutor şi cu slujire, că binecuvântat eşti tu între cer şi pământ. Tânjesc sfinţii să te vadă, să te ajute, să te slujească. Cheamă-i, că toţi sunt pentru tine, precum tu eşti pentru Mine şi pentru viaţa ce va să fie.

Binecuvântată să fie hrana cea spre fiinţă pe care o primeşti din grădina Mea de fii, poporul Meu.

Mergi, Israele, mergi, tată, mergi, şi nu te opri din mers, căci cerul călătoreşte spre tine, şi se va face întâlnirea cea mare, şi mare va fi ziua aceea. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 1995

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Cuvântul este toiag de îndreptare. Întoarcerea la izvoarele sfinte. Aurora este sfinţenia trăită de om.

Bate Domnul cu toiagul în porţile grădinii; bate, şi se aude. Toiagul este cuvântul. Toiagul este glasul Domnului, Care bate ca să intre în grădină. Eu vin pentru poporul Meu, vin să-l cresc, vin să-i dau creştere cerească, precum în cer aşa şi pe pământ. Amin.

Pace vouă, copii străjeri care sunteţi aşezaţi în grădină, care sunteţi sădiţi în grădină, în bucăţica de pământ nou pe care o am pe pământ! Pace vouă! Şi prin voi rostesc pace peste Israel. Deşteptaţi-vă bine, că Eu intru în carte şi Mă fac astăzi cuvânt ca să Mă dau poporului Meu. Astăzi este zi de lucru duhovnicesc, zi de odihnă a trupului, dar de lucru a duhului, zi de primăvară cerească, fiindcă primăvara se îngrijeşte grădina, se greblează, se dă foc la uscături, se sapă, se nivelează, se seamănă, se udă, ca să încolţească sămânţa. Lucrăm pentru un mănunchi de copii ai poporului Meu, că am vestit să vină la iesle mănunchiul Meu de la Bucureşti, ca să-i dau hrană proaspătă, creştere cerească, şi să crească dacă-i dau. Dar nu numai lor le dau, că mănâncă tot poporul din acelaşi blid, şi tot poporul creşte când creşte câte unul, doi din popor; creşte, că mâncarea nu scade, şi din ea se mănâncă şi rămâne de s-ar hrăni tot pământul; rămâne, pentru că aceastã mâncare nu scade.

Pace vouă, celor ce aţi venit! O grămăjoară de fete, culese şi puse în glastră. Vin să vă pun apă proaspătă, apă vie, ca să creşteţi vii şi ca să fiţi nemuritoare, aşa cum a fost la început numele neamului român, căci se numeau nemuritori, pentru că cei de la începutul neamului român, prin botez ştiau de la Duhul Sfânt taina nemuririi. Dar a venit duhul rău, cel duşman pe Dumnezeu, şi a semănat neghină în vreme de noapte şi a slăbit puterea tainei cea din cer peste fiii lui Israel cel român.

Israele, Israele, românule Israele, de două mii de ani n-am mai putut lucra ca azi peste tine, dar azi lucrez peste tine mai mult decât am lucrat în toate veacurile peste pământ. Azi a venit vremea să te întocmesc pentru cer. Azi e vremea aceea de înnoire a lumii, şi lumea nu ştie, şi nici omul iscusit şi priceput nu ştie. Nu ştie omul priceput, nu ştie, tată, nu ştie, că el îşi foloseşte iscusinţa la altceva, el îşi iroseşte iscusinţa şi priceperea, aşa cum fiul risipitor îşi risipeşte averea cerută de la tatăl său ca să fie a lui partea lui. Dar pe tine, poporul Meu, te-am oprit ca să fac treabă cu tine în ogorul Meu, în împărăţia Mea, nu în împărăţia lumii acesteia. Împărăţia Mea este împărăţia cerurilor pe pământ, că pentru asta am făcut cerul şi pământul. Cerul fără pământ nu poate fi împărăţie, precum trupul fără suflet nu poate fi viu, precum sufletul fără de trup este fără de casă. Dar numai cu tine grăiesc cele din cer, precum numai cu Israel aveam lucrare pe pământ, şi moştenire în Israel aveam, şi aşa îi spuneam lui Israel: *«Israele, să scoţi afară din tabără necurăţiile tale şi să le îngropi în pământ cu lopata, afară din tabăra ta, că Eu, Domnul, umblu prin tabără, şi să nu Mă scârbesc văzând necurăţia ta»*. Am stat cu Israel şi îl învăţam tot rostul vieţii vii, şi el s-a îngâmfat şi s-a amestecat cu neamuri străine şi a stricat împărăţia Mea cea din cer în mijlocul lui Israel.

Israele, Israele, tu eşti cel de la sfârşit Israel. Tu eşti după duh, tu eşti după har, şi Eu te întocmesc cu măiestrie cerească, cu mână iscusită, de meşter ceresc, aşa cum un zugrav se aşează în viaţă sfântă, şi apoi ia şi zugrăveşte chipul

unui sfânt. El se apucă de lucru, îşi pregăteşte ce-i trebuie, îşi face vopsele din pământ, din fier, din piatră, le moaie şi apoi se apucă de zugrăvit chipul sfântului, şi lucrează, şi lucrează până ce-i dă chip, iar la urmă îi zugrăveşte auroră de sfânt şi îi sapă numele lângă chip. Aşa te întocmesc Eu pe tine, poporul Meu iubit, şi îţi sap numele în piatra vremii cereşti, ca să ştie omul pământesc de vremea cea cerească, nu numai de cea pământească. Aşa lucrez Eu, Domnul, la creşterea ta cerească, şi te învăţ, tată, să te faci uşor ca fulgul şi să ieşi de sub greutatea vremii, ca să nu mai fii apăsat de cele ce sunt pământ fără de cer, pământ fără fiinţă cerească în el.

E sărbătoare cu trâmbiţe de bucurie în cer. E cerul în veselie cum n-a mai fost de când veacurile când se uită la tine şi îţi vede aripioarele crescând, poporul Meu iubit. O, că prea iubit ai fost de Dumnezeu, şi Mă ruşinam în faţa sfinţilor când vedeam că iubirea Mea nu te face să creşti şi să fii uşor ca să zbori. Omul se îngreuiază singur. Omul se bagă singur sub greutate. Omul se rătăceşte de la calea cea fără de griji, fără de durere, fără de apăsare. Omul trudeşte din greu la sarcina sub care se bagă după ce singur şi-o strânge. Israele, Israele, omul este fără de minte cerească. Eu i-am dat omului tot ce trebuie să aibă între cer şi pământ, şi el îşi face altele, altele făcute de el. Aşa ai fost şi tu, poporul Meu, dar am ieşit în calea ta şi te-am numit cu numele Meu şi am zis să fii tu al Meu şi am lucrat peste tine vreme multă de învăţătură, şi ai fost greu la pricepere, dar acum a venit vremea priceperii cea din cer, că omul cu priceperea cea din pământ se bagă sub greutate, se bagă sub griji şi sub necazuri.

O, popor iubit, tu eşti poporul Meu numit, şi voiesc să te fac om adevărat, precum Eu am fost. Voiesc să lucrezi şi tu ce am lucrat Eu, ce a lucrat mama Mea, ce a lucrat omul cel bogat în Dumnezeu. E vreme lungă de când am spus în mijlocul tău să iei seamă să nu ai în căsuţa ta ceva din lume la care să tragă pedeapsa şi focul şi judecata lui Dumnezeu. O, Israele, fiul Meu, dacă atunci ai fi fost treaz, ai fi auzit ce-ţi spun şi nu ţi-ai mai fi agonisit avere care nu-ţi trebuia ţie, poporul Meu. Tu trebuia să fii familia Mea cea sfântă, şi Eu trebuia să fiu casnic cu tine, aşa cum am fost casnic în familia în care Tatăl Meu Mă dăduse prunc născut din Fecioară.

O, poporul Meu, lungă a fost vremea prunciei tale, şi iată, e vreme de mers în picioare, tată, e vreme să fii înalt, copilul Meu, că apa cea tulbure trece de glezne, şi valul ei e iute, fiule. Este câte o mamă care-şi înfaşă copilul cu dibăcie ca să crească drept şi înalt. Îl strânge bine în scutec, îi aşează mânuţele drept, la fel şi picioarele, şi îl strânge bine cu faşa, nu-l lasă liber; iar când îl scaldă în albie, îi aşează cu mâna ei toate încheieturile, şi apoi îl ia de căpuşor şi îl scutură ridicându-l în sus, şi apoi îl înfaşă drept şi strâns cu faşă. Eu aşa M-am purtat mereu cu tine, poporul Meu iubit, şi te-am tras mereu în sus, ca să creşti înalt, fiule, şi să nu fii om pitic, pitic duhovniceşte, şi să fii înalt la statura cea duhovnicească, fiindcă apa e mare, şi nu poate omul mic prin ea.

Cine are multe pe pământ, acela este om cu sarcină grea, om plin de griji, om fără timp pentru Dumnezeu. Tu, poporul Meu, trebuie să lucrezi ce am lucrat Eu, dar dacă n-ai înţeles şi dacă n-ai ascultat, iată, ai făcut şi tu ca omul care-şi strânge sarcină grea şi se bagă sub ea şi şi-o ia în casă şi doarme sub ea, şi nici somnul nu-i tihneşte sub greul sarcinii sale.

Omul îşi strânge avere, ca s-o aibă de dumnezeu. Averea omului de azi a devenit dumnezeu pentru om. Tu cu averea ta să nu te făleşti, Israele. Tu cu Mine, tată, să te făleşti, căci vreau să stau cu tine casnic, că unde sunt Eu, nu vine judecata, nu trage judecata, dar să nu ai în casa ta ceva la care să tragă judecata. Să n-ai în casa ta lucru lumesc la care să tragă stăpânul ei, stăpânul lumii acesteia, şi să te strângi mănunchiuri, mănunchiuri, Israele, poporul Meu, ca să cunosc tabăra ta şi să pot sta în ea, că te-am făcut să poţi să te tragi din Sodoma, fiule Israele. Decât să iei şi să ai lucru de la lume, mai bine fă tu cu mâna ta sfântă, şi să ia lumea de la tine lucru sfânt. Dar am încă în poporul Meu fii care lucrează cu mâna lor lucruri plăcute de lume, lucruri cerute de lume. O, fiilor, schimbaţi-vă îndeletnicirea şi lucraţi lucruri sfinte, care au fost date la o parte de omul creştin. Să lucrezi cu mâna ta lucruri care te îndeamnă la rugăciune şi la sfinţenie, poporul Meu. Să lucrezi frate pentru frate, ca să nu mai ia poporul Meu de la lume lucru neblagoslovit. Blagoslovite sunt numai cele create de Dumnezeu şi numai cele plăcute de Dumnezeu şi care sunt scrise în legea lui Dumnezeu. Lucrările şi îndeletnicirile cele cuprinse în legea cea din cer, acelea să fie pentru poporul Meu.

O, fiule Israele, Eu te cresc, fiule, Eu lucrez la creşterea ta. Dacă tu te bagi sub povară adunată de mâna ta, să ştii, tată, că îţi piere gândul de la Dumnezeu. Când Eu nu sunt în gândul vostru, copii ai lui Israel, duhul rău şi duşman găseşte prilejul să vă ocupe mintea cu voile lui, cu lăcomia, cu gusturile lui, şi dacă gustaţi voile lui, vă piere gândul de la Dumnezeul vostru. Fără Mine în gând e ca şi cum ai merge singur pe alt drum, fără Domnul pe cale. Fără Mine în gând e alt drum.

O, Israele, când tu nu ai sarcini, tu eşti uşor, şi dacă te culci, te culci şi te odihneşti fără griji, şi eşti sănătos fără griji. În aşternutul tău îmbrăţişează-te cu Mine, şi cu Mine în gând să te odihneşti, că Eu aşa ţi-am spus: *«Fiule, când te culci, să te culci cu gândul la fericirea ta, la lucrarea Mea cu tine»*, iar fericirea ta Eu sunt. Eu sunt şi lucrarea ta. Copilul Meu, iată ce-ţi spun: cu Mine în gândul tău dacă eşti, te vindeci de orice boală, de orice suferinţă. Eu sunt toată alinarea, Eu sunt Cel ce pot totul. Eu şi nu omul poate pentru tine.

Caută, poporul Meu, să fii plăcut, să fii omul cel plăcut, şi să te numesc om preaiubit şi scump, sau să te numesc omul cel mai blând de pe pământ, aşa cum i-am numit Eu pe cei ce M-au purtat peste Israel: pe Daniel, pe Moise, pe David. Poporul Meu, să nu te laşi greu frate pe frate, că aceasta este o faptă rea, dintre cele mai rele fapte.

Poporul Meu iubit, să ai simţ sfânt, să ai sfială sfântă frate între frate. Israele, să nu obişnuieşti să te caini, tată, că tu eşti numit popor fericit. Dacă cineva în tine nu este fericit, aceluia nu-i place cu fericirea, nu-i place fericirea. Dacă cineva în tine este bolnav, aceluia nu-i place darul sănătăţii. Dacă cineva în tine nu iubeşte mustrarea, aceluia nu-i place să fie fiu, şi îi place să fie liber în voile lui. Cel ce nu caută mustrarea, acela nu este fiu. Dacă cineva în tine, Israele, este lacom sau bogat, aceluia nu-i place împărăţia cerurilor. Iată, tată, ce greu este de voi când Eu v-am cerut rugându-vă să ieşiţi de sub sarcini, de sub apăsare! E greu, măi copii, că Mă uit la unii din voi că nu ştiu ce să facă aceştia cu averea lor. E tulburat satana că vede că i se surpă împărăţia şi cuiul lui în care-şi ţinea toate gusturile lui în căsuţa creştinului lui Israel. E tulburat, dar e ruşinat şi e fără putere şi iese zdrobit de prin toate colţurile cuprinse în hotarele creştinilor Mei care Mă iubesc. Dar de la unii nu iese, că unii sunt lacomi şi dorm în munca lor. Acolo va trage judecata. Acolo se va face curat cu unelte de curăţire.

O, poporul Meu, tu, tată, cel ce nu poţi să te laşi de cele plăcute ţie, să fi avut pretenţie să Mă ai pe Mine de avere.

Vezi tu, tată, că Eu am scăpat de josnicia pe care o găseam pentru Mine în casa ta. Mă puneai să stau pe pat lumesc, pe pat păcătos. Mă puneai să stau la masă înaltă, Mă puneai să stau pe tron lumesc, şi stăteam pe peretele tău cu chipul înmulţit de lume spre vânzare, îmbrăcat în hlamidă roşie în semn de răstignire, în semn de robie. Vreau să te îndeletnicesc cu lucrul celor sfinte, dar să nu iei fără binecuvântare, să nu furi măiestriile fără să ai numire la lucrări sfinte, că poporul Israel primea de la Mine prin Moise. Ajută-Mă să lucrez cu drag peste tine, că dacă Mă vei pleca şi acum la cererea ta, vei da înapoi şi nu vei creşte. Aşează-te în sfială sfântă, că tu nu ştii ce-ţi cer când îţi cer aceasta. Aceasta înseamnă să fii plăcut, să fii om fără de pretenţii, fără de mofturi, fără de dorinţe. Dorinţele sunt pentru cei ce-şi agonisesc sarcini pe pământ. Dar ţie îţi dă ce-ţi trebuie pământul, îţi dă pădurea, îţi dă soarele, îţi dă ploaia şi văzduhul, îţi dă iubirea Mea, îţi dă Domnul, fiule. Nu-ţi mai fă iar sac cu haine, măi fiule, şi să ai doar o trăistuţă cu haine, că sacul e prea greu pe cale. Trăistuţa e uşoară şi nu ţi-o fură nimeni de sub căpătâi, şi hoţii nu trag la ea.

Eu vreau să fii sfânt, poporul Meu, şi vreau să-ţi dau auroră de slavă, tată, că omul nu ştie ce înseamnă auroră. Omul crede că o poate face cu creionul în jurul capului. Auroră înseamnă viaţă sfântă, cu Dumnezeu mereu pe cale. Începe diavolul să-i bage omului în minte că are auroră omul. Auroră are numai sfântul lui Dumnezeu. Aurora este sfinţenia trăită de om. Dar Eu risipesc de peste tot zidurile şcolii lui satana, că el nu poate da omului ce am Eu. El de la Mine nu poate lua, ci numai de la el, iar aurora este de la Dumnezeu, şi Domnul n-o dă la trupuri fără de sfinţenie, iar omul se aşează la aparate ca să-şi citească sfinţenia, de parcă sfinţenia se măsoară de om.

O, ce ai făcut tu, satano, din mintea omului?! Dar nimic n-ai câştigat, că acesta nu se numeşte câştig de la Mine, ci de la tine şi de la fiii tăi, că Eu sunt Dumnezeul fiilor Mei, nu şi al fiilor tăi. Fiii Mei sunt cei ce fac voia Mea, iar fiii tăi sunt fiii oamenilor, şi nu mai vine un potop mai mare ca acesta peste pământ, că la potop fiii lui Dumnezeu s-au unit cu fiii oamenilor, şi Eu am adus potopul peste toţi laolaltă. Dar potopul de azi este însăşi amestecarea, şi nu se mai cunosc fiii lui Dumnezeu dintre fiii oamenilor. Numai pe tine te mai cunosc, poporul Meu Israel. Numai tu te mai deosebeşti dintre fiii potopului. Intră, tată, la crescut. Intră, fiule, sub har şi sub ploaia harului, ca să creşti. Intră, poporul Meu, la sfinţit, că pentru sfinţire eşti ales. Şi dacă nu poţi să intri la sfinţit, ieşi din tabără, că dacă nu ieşi, vei fi osândit de legea sfinţeniei, care va rămâne între cer şi pământ stăpână.

Vreau să fii ca fulgul, Israele, ca un norişor să fii, ca o corabie de salvare peste valurile lumii. Vreau să te strâng mănunchiuri, mănunchiuri, dar mai stau să mai privesc peste tine ca să Mă socotesc cum pot să fac lucrarea aceasta din loc în loc până va fi să te am la sânul ieslei Mele, în cetatea în care Eu, Domnul, am coborât şi Mi-am păstorit turma, cetatea cuvântului Meu. Fereşte-te să fii mofturos, fiule. Fereşte-te de meteahna de a te căina, căci cel ce se caină, acela este omul cel mândru, care nu scapă de iubirea de sine. Fereşte-te de tot ce-ţi ucide sufletul şi Duhul Meu din tine, şi să fii cântar drept, Israele, fiul Meu. Să nu înşeli la cântar când cântăreşti dreptatea ta şi a lui Dumnezeu, căci când se zbat două dreptăţi, acolo trebuie cântar.

O, ce mult aveam Eu nevoie de înţelepciune peste tine, Israele! Dar acum, tată, măcar să asculţi de cei ce au stat la înţelepţit, căci vom face ordine şi mai bună peste cei înţelepţi din popor, ca să poată lucra cu folos de creştere peste Israel. Ceartă şi duh pentru întâietate să nu se strecoare în poporul Meu, că Eu sunt Domnul. Să te zbaţi, fiule, să fii întâi la ascultare şi la sfială sfântă, că scris este: *«Învăţătorii vor avea o mai mare osândă»* dacă nu vor fi ca cele dintâi slugi la cele mai grele lucrări. Învăţătorul este însăşi viaţa ta cea aşezată în Hristos înaintea celor ce stau la învăţat. Să nu mai pui, fiule, nici un boţ de lut la împărăţia făcută de lume, dar să pui tot ce este de la Dumnezeu dat ţie şi să fii zidar de împărăţie cerească pe pământ.

Copii străjeri ai ieslei Mele, voi, tată, să lucraţi peste aceste copile, că Eu le dau nume de cetate în cetăţile Mele. Voi, tată, să fiţi cuvântul Meu peste fiii şi fetele poporului Meu, că poporul Meu vă ascultă pe voi, fiindcă acum are Duh Sfânt poporul Meu, are duh de ascultare. Cine ascultă de voi ascultă de Mine. Cine ascultă de Mine ascultă şi de voi, că voi de la Mine luaţi şi daţi, ca să aibă poporul Meu creştere.

Creşti, Israele, creşti, şi să nu te superi că de câte ori vin îţi voi spune să creşti. Creşti, tată, creşti, şi biruieşte lumea. Creşti şi te înmulţeşte şi te uneşte în jurul cuvântului Meu, că iată ce am făcut. Acum nu mai intru în casele tale, unde Mă apăsa lumea şi semnele lumii din casa ta. Acum te strâng prin poiene, prin grădini sfinţite de Mine şi însemnate pentru tine. Acum te strâng unde vreau Eu, nu unde vrei tu. Creşti, Israele, creşti. Creşti, tată, creşti. Creşti, căci cerul s-a plecat până la tine. Creşti, că Dumnezeu îţi este creştere şi acoperământ şi veşmânt. Eu vin mereu să te cresc, Israele. Să nu ai alt dumnezeu afară de Mine, fiule Israele.

Pace peste tine, poporul Meu!

Luaţi şi duceţi poporului Meu hrană proaspătă. Pace vouă, pace vouă, pace vouă!

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, s-a aşternut masă în Israel, că binecuvântat este Israel. Amin, amin, amin.

23 octombrie/5 noiembrie 1995

Sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir

Taina creştinătăţii. Blândeţea dumnezeiască aduce rod ceresc.

Un strop de iubire vă dau în ziua aceasta de serbare, că-Mi amintesc de ziua aceasta când poporul serba, şi a rămas zi de serbare în cer, şi cerul serbează în ziua aceasta, serbează pentru Israel, care serba cu cerul.

Un strop de iubire vă dau, dar stropul de la Mine nu e strop, şi e râu, aşa de mare este stropul Meu de iubire. Vă dau iubire, că şi voi Îmi daţi, copiii Mei care odinioară Îmi găteaţi Mie zi de serbare în Israel. Iar azi vă gătesc Eu vouă, că azi e zi pentru voi, căci pe voi vă serbează cerul de atunci şi până azi şi până peste veci, fiii Mei cei iubiţi. Unde, tată, sunt cei ce vă huleau pe voi? Unde s-au dus? Ce este scris de cel ce vă pâra pe voi ziua şi noaptea înaintea divanului Meu? O, unde sunt cei care spuneau despre voi lucruri de batjocură? O, tată, tată, toţi cei care v-au batjocorit pe voi au căzut din cer, şi cine să-i mai suie înapoi? Poate iubirea voastră să-i suie? Ar fi fost un lucru mic dacă v-ar fi hulit doar pe voi, dacă v-ar fi greşit doar vouă, dar au hulit stăpânia cerească şi s-au lepădat de cele din cer şi au căzut pe pământ. Au hulit lucrarea întoarcerii Mele pe pământ prin Verginica şi s-au zdrobit în piatra hulei lor, în piatra aruncată de ei. Nici n-am

cum să-i strig, că ei urechi de auzit nu au. Nici n-am cum să-i caut, că unde sunt ei, Eu nu merg. Eu nu merg după doi domni ca să-Mi fac fii, şi Eu iau fii numai din mâna Domnului Dumnezeului Meu, Tatăl Meu Cel Unul, Cel ce este Unul.

O, mare este vorbirea cerească între voi! Vorbiţi, tată, vorbire din cer, căci cerul se aşează pe masa voastră ca să ştiţi din cer tot ce vrea cerul să ştiţi, că necredinţa în Dumnezeul Cel adevărat a cuprins pe tot omul de pe pământ. Vreau şi poporul Meu să ştie aşa cum ştiţi voi.

Eu sunt Cel ce sunt, aşa cum l-am învăţat pe Moise să spună cine sunt Eu. Eu sunt Cel ce sunt, căci ceilalţi dumnezei nu sunt. Numai Eu sunt, şi de aceea am învăţat pe Moise să spună despre Mine că Eu sunt Cel ce sunt. Voi nici nu pricepeţi câţi dumnezei sunt aşezaţi pe pământ, dar aceia nu sunt. Cum să fie aceia dumnezei? Eu sunt Cel ce sunt, iar alţi dumnezei nu sunt, şi numai Unul este, un singur Dumnezeu. Amin.

Fiilor, fiilor, mare este taina creştinătăţii, dar creştinul care petrece în lume dă de dumnezeii cei făcuţi şi se înşeală cu ei. Îşi vând pe nimic hăinuţa şi se fac lut bieţii de ei, şi se fac fii ai lumii, şi nu mai sunt, tată, creştini pe pământ. Ştiţi cum sunt creştinii pe pământ? Aşa cum a fost în poporul acesta o familie primită la Domnul şi care numai pe drumuri, numai cu lumea şi cu necunoscutul şi cu furişul a umblat până ce s-a făcut ţăndări pe drumuri. De aşa creştini e plin pământul, şi aceştia sunt goi, aşa cum gol este un om lumesc care merge şi îşi dezgoleşte trupul înaintea soarelui, înaintea omului, fără nici o teamă. Aşa creştini nu ştiu ce este frica de Dumnezeu, şi sunt de două ori dezrădăcinaţi. A fost în poporul Meu o aşa familie şi Mi-a murdărit obrazul şi haina Mea din popor, şi M-a vândut şi M-a dat la duşmanii poporului Meu, şi M-a dat pe Mine în lături, iar pe furiş aduce pe Iuda în casa lui şi nu ştie ce vrea Iuda. De aceea v-am spus Eu vouă: *«Unde, tată, sunt cei ce v-au hulit pe voi? că s-au făcut ţăndări, şi Eu am luat de peste ei mâna Mea».* Vin să vadă ce mai zice Domnul, dar pe voi vă hulesc şi acum, căci vă hulesc cei cu care ei umblă pe drumuri, şi ei cu aceia se aseamănă.

Copiii Mei, copiii Mei, Eu, tată, mult v-am iubit. V-am probat iubirea, v-am probat statura şi statornicia, iar voi cu Mine aţi ales să fiţi, şi Eu v-am pus să lucraţi peste via Mea, că mult iubesc Eu via Mea, care este a Mea. Fiilor, fiilor, fiţi atenţi cu statornicia întru această lucrare şi învăţaţi poporul ce înseamnă să fie creştinul cu această lucrare. Luaţi pilda proorocului Meu care a fost omorât de o fiară numai pentru că a ascultat de prooroc străin de Israel, căci proorocul mincinos nu este al lui Israel, ci al minciunii lui. Am trimis odată pe un prooroc al Meu să lucreze cuvântul Meu în Israel şi i-am spus să nu mănânce pâine şi să nu bea apă acolo unde-l trimit, să nu ia de la împotrivitor, şi M-a ascultat, şi aşa a făcut. Dar a fost vândut de cei ce au ştiut ce a avut el de lucrat, şi a ieşit în calea lui un alt prooroc, şi l-a făcut să calce cuvântul Meu, şi s-a dus în casa proorocului cel ispititor şi a mâncat la el pâine şi a băut apă. Dar Eu i-am spus apoi aşa: *«Pentru că ai călcat cuvântul Meu nu vei muri în cetatea ta».* Şi când s-a sculat să plece spre casă, am trimis o fiară de l-a omorât pe cale, şi a fost luat şi îngropat în cetate străină. Aşa a fost şi iubirea voastră probată, şi ascultarea voastră probată, dar voi, tată, aţi ales învăţătura acestei lucrări, care este de la Cel ce este. V-am învăţat nu demult să ştiţi să strângeţi bine rândul şi să nu intre ceva străin printre voi. Să vedeţi voi ce am să fac cu cel ce încă vine fără haină printre voi, fără haina acestui popor care stă numai cu Mine, numai la masa aceasta.

Fiilor, fiilor, un strop de iubire vă dau azi vouă, că mereu v-am dat. Eu vă dau ce am mai scump, dar vă strig pe nume, tată, ca să ştie poporul că vă iubesc şi că purtaţi lucrarea Mea spre capătul ei. Înteţiţi duhul înţelepciunii peste poporul Meu şi nu vă temeţi că nu ştiţi să vorbiţi, că Eu revărs har din destul din zi în zi mai mult peste voi pentru poporul Meu. Fiilor unşi, faceţi-vă cuvânt peste popor după ordinea în care v-am aşezat.

Iliuţă, copile uns de Dumnezeu, de tine-Mi este drag să fii copil, că am nevoie de pildă de copil în poporul Meu, că poporul Meu n-a ştiut să fie copil în braţul Meu, şi a vrut, tată, să fie mare, să meargă cum vrea el, nu cum vreau Eu. Măi fiule, Eu te-am pus în loc fertil. Eu te-am sădit cu mâna Mea să fii vlăstar, să fii altoi de viţă nouă şi să rodeşti pentru zilele ce vin, pentru vreme de foamete şi secetă, fiule. Şi tu să ai mereu grijă mare cum stai în sânul Meu, cum stai în braţul Meu. Să stai aşa cum au stat aceşti copii cărora Eu te-am dat la crescut şi la rodit, că ei au stat cum se stă, şi să ştie tot poporul Meu cât i-am iubit Eu pe aceştia. Să fii toiag de sprijin pentru Mine, fiule. Aceasta este lucrarea ta: să Mă sprijin Eu în tine, tată; Eu, Cel ce sunt, iar tu să te sprijini în cei ce te au de la Mine, că pentru Mine te-am dat lor, fiindcă ei sunt ai Mei, şi Eu le-am dat de lucru în via Mea cea nouă.

O, copiii Mei cei doi, Emilian şi Mihaela, e ziua Mea cu voi, e ziua voastră cu Mine; e şi acum pentru amintirea Mea cu poporul Meu la sărbătoare, e şi atunci când va fi serbare de arhangheli. O, tată, Verginica umple cerul de dragostea voastră, că voi aţi iubit-o pe Verginica, şi nimeni până la voi n-a ştiut, n-a putut s-o iubească aşa ca şi voi. Toţi au stors-o, toţi au rănit-o, dar voi aţi pansat-o, voi v-aţi văitat odată cu vaietul durerilor ei. Tu, copilă scumpă care ai îmbrăţişat pe Verginica şi ai fost găsită lângă ea când Eu am luat-o de-a dreapta Mea, tu, tată, să fii tare, că tărie îţi dau. E bine să fii şi blândă, dar cu blândeţea cea omenească nu facem mare lucru. Tu să ai blândeţe dumnezeiască, fiindcă aceea poartă rod pentru cer şi pentru mântuire şi pentru înţelepciunea multora. Moise era cel mai blând om de pe pământ, dar nu cu neorânduiala, nu cu cei călcători de lege. Blândeţea lui îmblânzea mânia Mea, aceea era blândeţea lui Moise. El cu Mine era blând, dar omul nu ştie să înţeleagă ce este blândeţea, de unde vine şi unde se duce ea. Tu, cu cuvântul dreptăţii pe care-l pui peste Israel, Îl faci pe Domnul să Se îmblânzească peste Israel. Să înveţe poporul Meu ce este blândeţea. Amin.

Poporul Meu, fii atent, tată, că nu din ştiinţa lor vorbesc ţie aceşti copii. Eu pe ei nu i-am lăsat să capete ştiinţă. Tu, poporul Meu, tu, fiule, tot ai mai învăţat ştiinţă, dar pe aceştia nu i-am lăsat să ia de la oameni ştiinţă. Nu din ştiinţa lor au început aceştia să ştie a vorbi peste tine, ci din harul Meu iau ei de la Mine pentru tine. Să nu faci aşa greşeală, fiule din Israel. Întreabă păstorii ce le spuneam Eu lor când vorbeam în Verginica. Spuneam că vorbesc prin această copilă, prin Verginica, fără ca ea să aibă iscusinţă omenească, şi tot nu crede omul care aude. Mai spuneam că dacă aş vorbi cu cineva care ştie să citească, ar zice poporul Meu că vorbeşte omul care citeşte şi nu Domnul peste om. Nu fă aşa greşeală, poporul Meu. Nu Mă coborî ca să Mă faci om, tată. Să nu greşeşti şi tu, cel de azi, cum au greşit cei ce au căzut greşind aşa. Eu din văzduh Îmi scutur cuvântul, iar în grădină am urechi de auzit, care aud glasul Meu cel venit de sus pentru tine, Israele, poporul Meu. Pe aceşti fii din grădină îi înţelepţesc Eu, ca să ştie pentru tine tot ce trebuie să ştii tu, poporul

Meu; şi să ştii, Israele, pe aceşti fii Eu i-am ales, şi pentru tine i-am ales, ca să ai între Mine şi tine, Israele.

O, copilul Meu cel ce rosteşti pe Domnul înaintea poporului, Nicuşor, copil care nu vorbeai! Eu, tată, am spus că în vremea aceea muţii vor vorbi, dar nu tu, ci Eu vorbesc. Tu eşti doar gura Mea cea văzută în Israel. Ferice poporului Meu, ferice fiului poporului Meu care cere de la tine să-i spui despre Mine şi despre sine. Ferice celui ce vine la tine să-i spui despre sine, dar să ştii să iei din tulpină, fiule, şi să ai din tulpină, că voi ştiţi aşezarea Mea cea minunată cu voi. Lucraţi şi în stânga, şi în dreapta, fiilor, dar cu toţii în stânga, cu toţii în dreapta, că voi lucraţi nedespărţiţi, şi numai aşa este lucrarea voastră. Eu lucrez unde sunt doi şi trei, Eu aşa am spus, doi şi trei şi mulţi de la numărul acesta în sus. Voi, unşii Mei, nu lăsaţi cuvântul ungerii voastre să se zvinte pe limba voastră, că limba voastră trebuie să aşeze împărăţia cerurilor pe pământ. Amin.

Am venit la voi cu un strop de iubire să vă dau, dar stropul Meu este râu, aşa este de mare un strop al Meu. Aşa şi voi să lucraţi. Eu în voi, şi voi în Mine.

Israele, Israele, să asculţi, tată, de cuvântul Meu. Israele, fericit popor între popoare, nu te vinde, fiule, pe plăceri. Plăcerea ta să fie cuvântul Meu. Ca mirul să curgă din tine cuvântul Meu, Israele român.

E zi de serbare în cer, căci s-a obişnuit cerul cu această serbare, cu această zi. În curând voi veni cu fâlfâit de aripi de heruvimi şi de arhangheli pentru ca să-Mi fac lucrarea Mea. Vă las învăluiţi în iubire. Vă dau în dar acest fruct, acest pom care nu moare niciodată.

Pace vouă! Aş sta mereu în cuvânt peste voi. Faceţi-vă cuvânt, fiilor. Luaţi şi daţi; acesta este cuvântul Meu.

Pace ţie, Israele, şi să asculţi de cei puşi înaintea ta pe drumul biruinţei tale cu Mine, căci Eu sunt Cel ce sunt. Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine, că aceia nu sunt. Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 1995

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Ridicarea harului din biserica lumii. Slujirea la dumnezei străini. „Lumea creştină". Mărturisirea în ascuns este întuneric.

Cobor în carte. Să fie atenţie. Amin. Cobor în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. În lume nu Mă mai duc, în amestecătură nu mai intru. În lume nu Mă mai duc, că lumea a ajuns la sfârşit dacă Eu nu Mă mai duc în lume. Era scris despre acest sfârşit al Meu peste lume. Eu peste lume nu mai lucrez cu harul Meu. Eu harul l-am luat, şi l-am dat poporului Meu cel numit de Mine cu numele de Israel.

Am zis atunci lui Israel să omoare din calea lui pe toate neamurile care îi ies lui în cale. De ce am zis aşa? Ca să facă Israel omor? Nu, tată, ci ca să nu moară Israel prin amestecătură. Amestecătura celui ce este al Meu cu cel străin de Mine înseamnă, Israele, slujire la alţi dumnezei, cu alţi dumnezei înseamnă. Dacă Eu nu vedeam înainte faptele şi alunecarea lui Israel, nu-i spuneam să omoare pe tot neamul străin din cale, dar am văzut înainte şi am rostit dreptatea împotriva nedreptăţii pe care avea să Mi-o facă Israel, că el n-a ascultat, ba s-a şi unit cu neam străin şi Mi-a stricat seminţia şi s-a învăţat cu idoli şi cu dumnezei care nu sunt dumnezei. Aşa te-am învăţat şi pe tine, poporul Meu de azi, şi nici tu n-ai ascultat ca să-l dai deoparte pe cel care se uneşte cu străinul, cu lumescul şi cu necunoscutul. A zis creştinul Meu că toţi sunt încreştinaţi prin botez şi că merge amestecătură. A zis creştinul Meu că şi lumea e creştină. Unde, tată, s-a mai pomenit lume creştină? Să nu crezi, Israele, când auzi aşa ceva. Aceasta e minciună, tată, că zice omul de azi *„Emisiunea Lumea creştină"*, şi ascultă şi creştinii care au fost în acest popor şi uită de Mine când ascultă vorbirea acelora despre Dumnezeu. Iau de la *„lumea creştină"* vorbire despre Dumnezeu; iau de la radio vorbirea lumii care se zice creştină.

Israele, abia tu poţi să fii creştin, abia te lupţi tu să fii pe placul Meu. Şi cum să crezi tu că lumea este creştină? Eu sunt Cel ce sunt, dar unde nu sunt, Eu nu sunt acolo. Eu sunt numai acolo unde sunt, unde trăiesc, unde lucrez. Lumea nu are timp de Dumnezeu şi nu are pe Dumnezeu. Acolo Eu nu sunt, acolo Eu nu Mă duc. Unde Eu nu încap cu omul, unde omul nu încape în Dumnezeu, Eu acolo nu Mă duc.

Israele, Israele, binecuvântată să fie credinţa ta în acest cuvânt: în lume Eu nu Mă duc, nu Mă mai duc. Amin. Israele fiule, M-am grăbit să vin numaidecât la tine ca să-ţi spun această şoaptă care în curând va risipi în şoaptă toate acoperişurile mincinoase care mint pe om cu numele lui Dumnezeu pe ele.

Israele, fiule iubit, dacă vrei fără Mine, du-te în lume, că în acest popor al Meu nu poţi sta fără Mine, ci numai în Mine, Israele. În poporul Meu să stai numai dacă ştii să înţelegi şi să auzi şi să faci faptă tot cuvântul Meu cu care vin la tine să te acopăr şi să te înalţ cu acoperiş cu tot, ca să vadă lumea acoperământul Meu sub care te ţin, sub care te hrănesc şi te cresc ca să fii cel dintâi în mâna Mea. Tu, cel din urmă, să fii în mâna Mea întâi, că mare este plata celor ce au stat lângă glasul cuvântului Meu în vreme aşa de grea, în grea vreme de necredinţă în Dumnezeul Cel adevărat.

De ce am venit iar să-ţi aduc cuvânt? Am venit numaidecât, poporul Meu, că am văzut că trebuie să vin să te zbucium şi pe tine cu zbuciumul pe care-l am Eu pentru tine. Iau cu Mine pe fiii cei unşi cu ungere nouă, căci cele vechi s-au făcut vechi, n-au stat noi. S-au dat la plăceri cei de până acum, s-au vândut pe duh de lume, şi Eu am întocmit ungere nouă, ca să nu rămân păgubit de plata răbdării Mele. Şi am uns peste tine fii curaţi, poporul Meu, şi i-am învăţat în cele curate, şi i-am învăţat ca Mine, nu ca omul care zice că este cu Mine şi care Mi-a făcut Mie lege, care M-a pus pe Mine sub legea lui, ca să lucrez Eu după legea lui. Nu aşa, poporul Meu. Tu Îmi eşti fiu, nu Îmi eşti rob, şi fiul ţine la Tatăl, dar robul îşi înşeală stăpânul, ca să ia şi să ducă la el acasă.

O, de ce am venit Eu numaidecât la tine? De ce am venit iar? Am venit să-ţi spun să asculţi de fiii Mei cei unşi, ca să nu te smulgă careva din mâna Mea, din sânul Meu, de sub acoperământul Meu şi ca să cazi în lume, unde Eu nu Mă mai duc.

Fiilor, fiilor, mărturisiţi-vă unii altora păcatele, că iar vă spun: nu cumva să lucraţi altfel decât am cuvântat Eu. Lăsaţi obiceiul omenesc. Nu vă luaţi după oameni. Voi întoarceţi-vă la începutul Meu din vremea Mea şi a apostolilor Mei când biserica nu era subjugată de legi ale păcatului. Este scris în Scripturi cuvântul Meu: *«Lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit întunericul, pentru că faptele lor erau rele»*, iar lumina le vădea faptele lor rele. De aceea s-a făcut în biserica lumii aşa obicei, mărturisire în ascuns. Cine-şi mărturiseşte în ascuns faptele lui rele, acela să meargă la judecători lumeşti, unde se fac păcate. Dar cine nu face fapte rele, acela să stea descoperit în poporul Meu. Cine a făcut fapte

rele şi le-a mărturisit şi nu le mai face, acela este al poporului Meu. Cine ascultă numai de cuvântul Meu, acela este al poporului Meu. Cine nu înţelege, cine nu împlineşte, cine face altfel decât îi cere cuvântul lui Dumnezeu care stă în mijlocul lui Israel, acela să iasă din tabără, că nu este fiu. Cine iubeşte întunericul, acela se ascunde cu faptele lui şi nu iese cu ele la lumină ca lumina să le vădească. Fiilor, fiţi fii, fiţi fii curaţi, fiţi fii atenţi.

Ce este, fiilor, iubirea frăţească? Iubirea frăţească este aceea de a sluji fraţii unii altora. Iubirea frăţească este aceea de a sluji lui Dumnezeu fraţii cu toţii laolaltă; lui Dumnezeu şi nu lumii; lui Dumnezeu şi nu loruşi. Eu aşa am spus: *«Ceea ce v-am făcut Eu vouă, aşa să faceţi şi voi unii altora în iubire frăţească»*. Eu ce făcusem lor? Eu le spălasem picioarele şi le ştersesem cu cingătoarea puterii Mele. Eu i-am spălat, nu i-am împroşcat. Eu i-am spălat, nu i-am vorbit de rău. Eu i-am spălat, nu M-am dat mare peste ei. Eu, fiilor, i-am spălat pe faţă, nu pe ascuns. Îi spălasem şi până atunci prin învăţătura Mea care i-a învăţat să nu facă păcate care nu se spală cu apă. Sunt păcate care se spală numai cu apă. Numai de acelea să aveţi voi, fiilor. Ei călcau cu Mine pe unde călca şi lumea cea păcătoasă, şi Eu de praful acelor păcate îi spălasem, fiindcă ei erau curaţi, în afară de unul, care avea să Mă vândă, care s-a făcut antichrist şi iudă, care a iubit planul lui şi mărirea lui şi gândul lui. Dar voi la acesta să nu-i daţi de pe masă, că Eu poporului Meu îi amintesc că i-am spus că în curând voi rupe din măr ca să-i dau în vreme de foamete şi de secetă şi de strâmtorare şi de lipsă. Şi fii atent, poporul Meu, că mărul acesta e măr, tată. Fii atent, că Eu aici sunt Cel ce sunt; Eu aici sunt al Meu, nu al omului. Aici nu Mă dau omului, şi Mă dau numai la fii. Cine ştie bine cum a fost Fiul lui Dumnezeu, aşa să caute să fie şi el, şi aşa să se apropie să mănânce, că e vreme de foamete, tată. Lui Iuda şi lui antichrist să nu le daţi din cer, căci ungerea Mea cea nouă e din cer, nu e de pe pământ, nu e de la om. Cei ce se ridică peste voi, cei ce trec peste voi, aceia să nu ia din cer. Cel ce nu vrea şi nu ştie să fie la fire prunc, acela să nu ia, şi se va vedea care sunt fiii acestui popor. Cel ce va lua ca Iuda, pe ascuns, pe întuneric, acela va avea soarta lui Iuda.

Vezi, Israele, de ce am venit? Am venit să-ţi spun să fii. De aceea am venit. Să fii, precum Eu sunt Cel ce sunt. Am venit să-ţi spun să fii fiu, ca să mănânci ca fiul, nu ca furul. Ridică-te, tată, ca să ţi se vadă îmbrăcămintea. Scoală-te, şi să fii descoperit în lumină, şi dacă nu poţi să fii numai cu Domnul, să nu te grăbeşti să iei din mărul cel de aur. Aici este păstrat mărul cel de aur. Aici cel mai mic stă de pază lângă măr, stă de veghe lângă măr, căci mărul s-a copt şi hoţii vor fi prinşi.

Au fost trei fii ai unui împărat care avea un măr de aur. Şi primii doi au adormit în vremea coacerii mărului, şi hoţii au furat merele, şi împăratul n-a mâncat din măr atâta vreme. Dar cel mai mic, cel de al treilea fiu, a stat treaz şi şi-a pregătit bine trezirea şi a prins pe hoţi, şi mărul a scăpat nejefuit, şi cel mai mic a pus tatălui său mere coapte pe masă, şi împăratul a mâncat mere din mărul lui numai a treia oară, numai la paza celui de al treilea fiu. Israele, pomul vieţii a fost în toată vremea furat, dar în vremea ta a fost grădina împrejmuită, iar fiii, treji lângă măr, şi mănâncă împăratul, fiilor. Până acum împăratul n-a mâncat, căci mărul era furat. Cei ce au mâncat din măr nu erau curaţi cu trupul, nu erau curaţi cu duhul, nu erau curaţi cu lucrul şi cu veghea, şi dădeau mărul tot la furi.

Fiilor care vegheaţi lângă măr, adunaţi poporul din loc în loc şi spuneţi-i povestea mărului de aur şi a împăratului care are mărul. Iată, am luat mărul şi l-am aşezat în grădină. Nu l-am mai lăsat în drum aşa cum Îmi era culcat la pământ gardul viei Mele de-Mi ciuguleau din trup atâtea trupuri străine de trupul Meu.

Fiilor, fiilor, fiţi atenţi, că e mare lucru să aveţi înţelepciune dumnezeiască. Cine a învăţat de la om, acela are înţelepciune omenească. Cine a învăţat de la Dumnezeu, acela are înţelepciune dumnezeiască. Israele, tu, tată, de la Dumnezeu ai învăţat, şi tu să ştii de la Dumnezeu şi numai de la Dumnezeu. Nu te lua după omul care Mă închide pe Mine în filele Scripturii, căci Eu sunt Cel ce am făcut Scriptura şi atunci şi acum, şi sunt mai presus decât Scriptura. Scriptura nu M-a putut cuprinde, şi de aceea am spus că dacă s-ar fi scris tot ce voiam Eu în Scriptură, n-ar fi încăput cartea Mea pe pământ, n-ar fi încăput în inima omului cel de atunci cartea Mea cea întreagă. Eu acum lucrez la întregirea cărţii Mele, că iată, Israele, Eu sunt cartea. Eu Mă fac carte şi în vremea aceasta, dar în vremea aceasta scriu în ea după vremea aceasta, nu după vremea aceea. În vremea aceea am scris în carte despre vremea aceasta, dar nimeni nu ştie să citească în cartea cea scrisă atunci, şi citeşte după cum vrea fiecare. Atunci am scris cu greutate, că nu încăpeam de om, dar acum iată cum scriu: scriu ca în cer, nu ca pe pământ, căci atunci eram pe pământ, iar acum sunt în cer, şi din cer lucrez peste pământ, şi nimeni nu Mă poate trage de lângă Tatăl ca să-Mi ceară socoteală de cele ce scriu, căci cuvântul e Cuvântul, şi e Duh şi Se face trup în carte, şi omul nu înţelege că acest cuvânt este Însuşi Dumnezeu, Care vine să judece peste pământ.

Fiilor, fiţi înţelepţi. Fiilor din grădină, sculaţi-vă, tată. E vremea să vă sculaţi, că turma e pândită de antichrişti şi de iude. Nu vă temeţi, că iată ce vă spun: antichrist şi Iuda nu se naşte nicăieri decât în poporul Meu; nu luptă decât de lângă Mine, ca să Mă cunoască bine şi să ştie cum să-Mi stea împotrivă şi ce are de vânzare. Dar nu vă temeţi. Voi să nu uitaţi că Eu v-am spus să nu treceţi peste Mine, să nu fiţi îngăduitori cu cei ce au hulit lucrarea cuvântului Meu şi pe voi, cei ce o duceţi înainte. Cei ce v-au hulit pe voi, aceia nu pot sta lângă voi decât cu lucrare de iudă sau de antichrist. Antichrist a fost om obraznic. Şi cui a făcut rău? Lui şi alor lui. Iuda, la fel, vinde ce are el, nu ce am Eu, chiar dacă el crede altfel. Fiţi cuminţi, că vom face aşezare şi ordine la masă. Vom rupe şi vom da de pe masă pâine pentru poporul Meu, că n-aveţi, tată, de unde să mai găsiţi vreo bucată de pâine de a Mea. Toată pâinea care mai este e a omului. Omul o mânuie după legea lui, după aerele lui, dar harul pâinii a trecut înapoi la Mine, şi apoi la poporul Meu. Amin.

Fiilor, în curând va fi să lucrăm ca primii creştini cu statul la masa cea de cină nouă, dar nu ca la început, ci ca la sfârşit. Să te pregăteşti, Israele, pentru masă din cer coborâtă pentru tine, căci voi lua şi voi împărţi pâinea cea nouă, care nu din cuvânt omenesc va fi înaintea ta. Pregăteşte-te, Israele, ca nu cumva să te mai întorci din drum. Fă-ţi socoteala vieţii tale dacă poţi să-Mi dai Mie viaţa ta pe veci de veci, dacă vrei, fiule, că Eu vreau. Să posteşti de cele fireşti, de cele lumeşti, să posteşti şi iar să posteşti, dar să nu posteşti de cele cereşti. Îţi voi cere statură aşezată. Îţi voi cere, Israele, grăire aleasă, purtare veşnic plăcută Mie. Îţi voi cere să-ţi strângi cărările şi să te tragi deoparte de lângă tot ce este străin de cer, că Eu aşa am scris în carte că poporul Meu va fi deosebit de toată lumea de pe pământ şi despărţit de toată lumea de pe

pământ. Dacă n-ai să poţi aşa, să nu-Mi ceri loc deosebit şi în rând cu cei ce vor putea tot ce le cer Eu.

Israele tată, fiii Mei nu Mă mai întreabă pe Mine nimic despre soarta lor, despre rostul lor, despre pasul lor, că ei cunosc de la Mine, ei Mă au pe Mine în ei, dar cei ce nu şi-au aşternut şi nu s-au aşezat, aceia bat şi acum la poarta Mea. Scoală-te, Israele, spre înţelepciune dumnezeiască şi te pregăteşte şi îţi controlează bine hăinuţa, şi să nu vii să Mă întrebi despre soarta celor morţi, că Eu sunt Dumnezeul celor vii, celor care sunt vii în vremea aceasta. Eu pe fiii Mei din grădină i-am pregătit pentru cei vii, nu pentru cei morţi. Cel viu este cel ce ascultă de glasul Meu, de cuvântul Meu aşezat la masă cu tine, poporul Meu care asculţi. Cine nu citeşte nu ascultă. Cine are şi nu citeşte, acela nu ştie şi nu ascultă. Aceluia să nu-i cereţi să fie al Meu. Cine citeşte se cunoaşte că citeşte, se cunoaşte că trăieşte.

Israele, nu cumva să-ţi fie zadarnică trăirea cu trupul, adică postul, rugăciunea şi statul în poporul Meu. Nu cumva să te trezeşti că le-ai făcut în zadar pe acestea în mijlocul poporului Meu; că dacă n-ai ştiut cum să crezi în cuvântul Meu şi în aşezarea Mea şi dacă n-ai ştiut să fii ceresc cu inima, atunci jertfa ta îţi va fi socotită nedreptate înaintea Mea şi vei fi judecat ca la această masă. Cine se aşează să se roage Mie şi să aducă jertfă Mie fără să iubească pe aproapele Meu, fără să creadă cum se crede în cuvântul Meu, în cuvântul Meu cel de azi, acela va da socoteală, dar nu ca cel de ieri, ci ca cel de azi, căci fiecare va sta în rândul cetei sale şi al vremii sale. Cel ce Mă iubeşte pe Mine, acela iubeşte şi pe cei puşi de Mine înaintea poporului. Cel ce nu ţine seamă de cei aşezaţi înaintea Mea pentru popor, acela nu Mă iubeşte pe Mine. Cel ce vine în poporul Meu şi nu stă după aşezarea Mea, acela nu este fiu al poporului Meu; Eu nu-l pun pe acela la lucrare de fiu.

Fiilor unşi, daţi deoparte pe cei fără de rânduială, că puţin aluat dospeşte toată frământătura. Strângeţi rândurile, Eu aşa v-am spus. Aţi făcut ce v-am spus Eu, tată? Veţi face ce v-am spus Eu? Eu v-am spus să nu fie în poporul Meu mofturoşi, certăreţi, risipiţi, duşmănoşi, neînţelepţi, ispititori, grăitori de rău, hulitori, să nu fie am spus. Aceia să fie deosebiţi şi daţi în stânga. Faceţi numaidecât această lucrare. Faceţi, fiilor, curăţenie peste duhul acestui popor. Nu lăsaţi pe nimeni să vă facă vouă curat. Faceţi voi, că a voastră este slava Mea, şi voi să n-o daţi altora. Nu lăsaţi pe nimeni să vorbească în locul vostru, că Eu pe voi v-am aşezat înaintea Mea pentru Israel. Nu mai lăsaţi amestecaţi viii cu morţii. Cine vrea să fie cu morţii, să se dea de partea celor morţi. Cine vrea să fie cu cei vii, să se dea de partea celor vii. Vai de cei ce îi zic mort celui viu, şi vai de cel ce-i zice viu celui mort! Fiilor, să nu-l credeţi pe cel mort când grăieşte că este viu. Eu sunt Cel ce vă spun vouă cine este viu şi cine este mort, căci această lucrare e mare lucrare între viaţă şi moarte.

Mărturisiţi-vă unii altora greşalele şi ascultaţi de Mine, fiilor. Lucraţi la lumină, lucraţi ca fii ai luminii. Eu iubesc pe poporul Meu. Eu am iubit şi pe cel ce a fost şi s-a lepădat şi s-a dus spre lume, dar acum nu-l mai iubesc, căci iubirea îşi are soţii ei. Eu iubesc pe poporul Meu.

Israele, să te lupţi să fii poporul Meu. Într-o zi am să-ţi arăt adevărata faţă a Mea cu care stau şi lucrez în fiii Mei cei unşi peste grădina Mea, dar să te găsească ziua aceea lângă Mine şi lângă ei, fiule din Israel.

Israele, bine este de tine dacă ai acum aşternut pregătit şi statură pregătită la vreme. O, e greu în vremea aceasta să te duci după untdelemn ca să ai dacă nu ai, căci uşa e în mâna Mea. Amin, amin, amin.

30 octombrie/12 noiembrie 1995

Cuvântul Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

Expoziţia de artă creştină „Cărarea". Lemnele şi pietrele vestesc lucrarea slavei Domnului. Se anunţă cuvântul către conducătorii României.

Să fie atenţie în grădină, în grădina cuvântului lui Dumnezeu. Amin. Eu sunt Fiul lui Dumnezeu Savaot. Eu grăiesc din nori de slavă peste grădină. Fiilor din grădină, e România serbată în cer, e România în rochiţă de serbare. Amin. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, cobor în carte şi rostesc binecuvântare pentru vestirea lucrării Cuvântului, că iată, vorbesc lemnele, vorbesc pietrele şi vestesc lucrarea slavei Domnului.

Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Amin. Grăiesc din nori de slavă şi Mă fac cuvânt în grădină şi Mă dau ţie, Românie dacă ştii să Mă primeşti. Primeşte-Mă, că Eu te primesc ca să stai înaintea Mea şi ca să fii cea dintâi între neamuri, precum Israel a fost poporul Meu, a fost şi iarăşi va fi, că Dumnezeu nu-Şi uită făgăduinţele Sale.

Românie, tu eşti ţara alegerii Mele, dar mai găsesc Eu credinţă acum când vin? Românie, ţi-am vestit despre lucrarea Mea din tine, şi ferice celui ce este în tine crezând în cuvântul Meu care vine pe nori de slavă în mijlocul tău, la masă cu tine, Românie, ţara Mea. Eu profeţesc în tine şi te vestesc neamurilor pământului că eşti ţara întoarcerii Mele, dar am de cuvântat cuvântul Meu omului cezarului, şi voi cuvânta dulce. Mai am câteva zile şi voi cuvânta şi voi sta deasupra grădinii Mele pe nori de heruvimi şi de arhangheli şi voi grăi peste tot omul care stă pe scaunelele cezarului şi Mă voi vesti cu dragostea Mea peste România, cu lucrarea slavei Mele peste cea iubită şi aleasă dintre neamuri. Să se deschidă auzul tău, Israele român, şi să auzi! Amin. E zi de serbare în România şi lucrez lucrare de profeţie peste pământ, peste omul de pe pământ şi peste omul din cer, căci am pe pământ cer, şi voiesc să strălucească bolta cerului pe pământ, şi voi începe cu România.

Pace vouă, celor ce staţi astăzi în lucrul de nouă vestire, de cerească vestire în mijlocul României! Pace prin voi peste ţara Mea, peste Israelul cel nou, peste Ierusalimul cel nou de pe pământ! Pacea Mea să fie cu voi, cei ce Mă vestiţi oamenilor, şi de la voi să ia pacea Mea tot omul care voieşte nădejde şi scăpare cerească. E Duhul Sfânt cu voi. Cuvântul e Duhul Sfânt. E Domnul cu voi. Cuvântul este Domnul. Amin.

Să fie atenţie în grădină, în grădina cuvântului lui Dumnezeu. Mai sunt câteva zile şi Mă voi face cuvânt dulce, cuvânt cu iubire peste tot omul care stă pe scaunele cezarului. Mă voi apropia prin cuvânt şi voi cuvânta cuvânt de mângâiere peste România. Eu sunt Cel ce sunt, căci alţi dumnezei nu sunt. Eu sunt Unul Dumnezeu, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

Eu sunt Cel ce sunt. Să fie atenţie în grădină. Amin, amin zic vouă, fiilor din grădină, că slava Mea se va coborî peste România, dar Eu vă spun că s-a şi coborât. Cine are ochi de văzut, să vadă. Cine are urechi de auzit, să audă. Cine are credinţă, să creadă în Dumnezeu aşa cum se crede în Dumnezeu, căci Eu, Domnul, grăiesc din ceruri peste pământ.

Pace ţie, Românie, ţara Mea, că Eu, Domnul, am sălaş în tine şi îţi lucrez slavă mare şi Mă voi slăvi prin ea înaintea ta. Eu sunt Cel ce sunt, dar greu mai găsesc în tine o piatră pe care să Mă odihnesc cu lucrarea Mea, cu binecuvântarea Mea. Greu de tot Mă zbat să-Mi fac popas şi să-Mi vestesc

împărăţia cea cerească pe pământ. Binecuvântat să fie cel ce Mă primeşte la sine ca să poposesc pe piatra lui şi să scriu numele Meu pe piatra lui. Acela va fi vestit de îngeri înaintea Tatălui Meu. O, greu mai dă omul popas Domnului, greu de tot, că duhul omului a biruit Duhul Domnului, şi omul este prea mare pe pământ. Prea mare s-a făcut omul, prea mare! Nu pot să-i mai spun omului că Eu sunt Dumnezeu. Nu pot să-i mai spun omului să aibă temere de Dumnezeu. Omul s-a făcut prea mare înaintea Mea şi înaintea sa. Mai sunt câteva zile şi iarăşi voi striga pe om, pe omul cel mare, căci iubirea Mea se zbuciumă pentru om, ca să-i dau omului înapoi viaţa pierdută, viaţa risipită.

Eu sunt Cel ce grăiesc. Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

4/17 noiembrie 1995

Soborul sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil

Cuvânt pentru România şi conducătorii ei. Pilda fraţilor Iacov şi Esau. Mihail al României este Iosiful român, alungat în surghiun de către ai săi.

Să fie atenţie în grădină, în grădina cuvântului Meu. Vine Domnul, vine să grăiască peste grădină! Vine Domnul pentru Israel! Să fie atenţie în grădină. Amin. Vine Domnul pentru România! Dacă România este ţara Domnului, de aceea am numit-o Israel. Eu, Domnul Iisus Hristos, din Israel M-am ivit când M-am făcut Fiul Omului. Eu, Domnul Iisus Hristos, din România Mi-am pornit glasul întoarcerii Mele pe nori când M-am întors, căci M-am întors, după cum era spus în Scripturi. Eu, Domnul Iisus Hristos, deasupra României stau pe nori de slavă; stau şi voi sta până-Mi voi lăsa văzut statul şi venirea Mea cea proorocită prin Scripturi. Un picuţ, şi Mă voi lăsa văzut întru venirea Mea, voi sta văzut pe norii slavei Mele deasupra României, ţara întoarcerii Celui înălţat la ceruri.

Ascultă, poporule, glasul Meu! Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin. Eu din nori grăiesc şi Îmi ocrotesc grăirea Mea peste pământ şi răspândesc până la toate marginile cerului şi ale pământului vestea întoarcerii Fiului lui Dumnezeu. A doua oară vin de lângă Tatăl la oameni. Acum două mii de ani am venit prunc prin Fecioară şi am vestit împărăţia cerurilor peste pământ, căci Cuvântul S-a făcut trup. Şi dacă a trecut vremea cea proorocită în Scripturi, iată, vin cu zeci de mii de sfinţi, purtat pe tron de heruvimi şi de serafimi şi de arhangheli. A doua oară vin, precum este scris, dar nu vin prunc, şi vin cuvânt, căci trupul Meu s-a făcut cuvânt. Eu sunt Cuvântul Care a rostit să fie lumină, şi a fost. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Cel Care a rostit să fie cer şi pământ, şi aşa a fost. Eu sunt Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut. Fericiţi sunt acei care la cuvântul Meu Îmi gătesc venirea Mea cea văzută, că Eu vin de la Tatăl, şi vin prin România, că pe ea Mi-a dat-o Tatăl la naşterea Mea. Eu eram prunc, şi ea, pruncă. Eu M-am făcut Mire, şi ea, mireasă născută din Dumnezeu, din Cuvântul lui Dumnezeu. Eu i-am fost vestit de Mire, şi ea s-a lăsat peţită şi iubită din pruncia ei, din tinereţea ei.

Eu, Domnul, sunt pe tron de heruvimi şi de arhangheli deasupra grădinii cuvântului. E serbare cerească peste Israelul cel luat din români, şi să ştie România ce grăieşte Cuvântul lui Dumnezeu de deasupra ei. Din nori de slavă grăieşte Cuvântul lui Dumnezeu.

Pace ţie, Israele român, şi pace peste România! Pacea Mea între Mine şi ea, căci ea nu mai veghează înaintea Mea. Ea a uitat ce înseamnă Dumnezeu adevărat. Eu sunt Cel ce sunt, căci alţi dumnezei nu sunt, dar ea s-a învăţat cu dumnezei care nu sunt dumnezei. Pacea Mea din tine să fie peste tine, ţara Mea, căci vin să te trezesc. Nu te teme. Eu vin cu pace, vin cu iubire, vin cu mângâiere. Vin, Românie, vin, vin la tine. Eu stau la uşă şi bat. Deschide, iubito, că nu se şterge alegerea ta din pruncie, cea dintâi. Vin la tine, ţara Mea, şi tu, tată, nu mai ştii, nu mai crezi că vin, dar Eu vin, şi vin să te vestesc că vin. Eu nu iubesc minciuna. Eu sunt adevăr când îţi grăiesc că vin. O, ţara Mea, Eu nu iubesc minciuna. Ce să fac Eu cu tine dacă tu ai iubit minciuna? Ce să fac? Eu plâng la picioarele tale, că nu vreau să te văd pedepsită de fapta ta. O, iubito, vin cu mângâiere la tine. Nu e bună minciuna, că scris este: *«Să nu mărturiseşti strâmb»*. Vino spre căinţă, vino, ţara Mea! Vino, că Eu vin pe nori de la Tatăl ca să te scot din vină şi să nu te afle venirea Mea cea văzută, să nu te afle sub faptele tale, ci să ieşi din timp, să te căieşti şi să te speli şi să te găteşti, ca să te ocrotesc, ca să te iert şi ca să nu fii rănită de plata celor lucrate în ascuns. Eu am fost în tine lumină, dar tu ai iubit întunericul, pentru că faptele tale lucrau răul, şi ai urât lumina de teamă să nu se învedereze faptele tale rele. Eu vin să te ridic de sub povara faptelor tale cele din urmă.

O, ţară, ţară, unde, tată, ţi-ai pitit cununiţa răbdării tale de sub cruce? Tu erai ţara răbdării, erai cununa răbdării, cununa iubirii frăţeşti. O, ţară, ţară, a pătruns în tine vremea cea roşie, şi tu n-ai ştiut faţa ei. N-ai priceput că roşul este hlamidă de ocară. Ai uitat ce am păţit Eu sub învelişul hlamidei roşii. A venit peste tine vremea lui Edom.

Au fost doi fraţi. Unul se numea Iacov, şi celălalt, Esau. Esau era roşu peste tot şi şi-a vândut întâietatea pentru o fiertură roşcată. Pentru aceea s-a numit el Edom (roşu). Edom şi-a pierdut binecuvântarea şi şi-a agonisit traiul cu sabia sa. Edom a prins ură pe fratele său, căci aceste două neamuri s-au împuns din pântece, şi până să se fi născut ele, s-au despărţit din măruntaiele celei ce i-a născut. Esau când s-a născut, era roşu şi a trăit din sabia lui.

O, Românie, dureros lucru este să se nască din trupul tău neam din neamul lui Esau. Ai fost necinstită de neamul lui Esau şi ai zămislit în tine vremea cea roşie, şi fiii tăi şi-au pângărit seminţia. Să te fi înrudit cu neamul lui Iacov, aşa cum Eu te-am plămădit. Să te fi înrudit cu neamul Meu creştin până la venirea Mea, dar nu cu vremea cea roşie şi cu fiii ei.

Românie, am vestit pe fiii Mei din tine că voi veni în cuvânt peste tine. Eu stau la uşă şi bat. Eu stau la uşă în duhul mângâierii şi îţi aduc duh de înţelepciune dacă Mă primeşti. Eu stau la uşă şi bat. Primeşte-Mă! Amin, amin, amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Amin. Eu bat, Eu Mă întorc spre porţi, spre cei ce stau în porţi. Eu fac ocol şi ies la porţi şi bat la cei din porţile României. Eu sunt Duhul lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Eu bat la porţi.

Ridicaţi-vă, voi, porţi, ca să intru şi să cuvintez cuvânt de iubire, cuvânt de mângâiere şi de nouă vestire şi de pace peste România! O, greu mai găsesc o piatră pe care să stau şi să Mă odihnesc cu lucrarea Mea, cu binecuvântarea Mea! Greu de tot, că duhul omului a biruit Duhul Domnului, şi omul e prea mare pe pământ. Prea mare s-a făcut omul, prea mare. Nu pot să-i mai spun omului că Eu sunt Dumnezeu. Nu pot să-i mai spun omului să aibă temere de Dumnezeu, căci omul s-a făcut prea mare.

Eu dau ocol şi ies şi bat la porţile României. Amin. Ridicaţi-vă, voi, porţi, ca să intre Cuvântul lui Dumnezeu! Eu bat la porţile cezarului, ca să grăiesc cu tot omul care stă pe scaunele cezarului. Cuvânt de mângâiere aduc, cuvânt de iubire cuvintez.

Iată, intru. O, oameni din porţi, din porţile României, luaţi şi mâncaţi şi înviaţi! Acesta este cuvântul Meu, care vine la voi spre iertarea păcatelor şi spre viaţă vie. Amin. Eu sunt Cel ce sunt. Când l-am trimis pe Moise în Egipt pentru poporul Meu cel robit, M-a întrebat Moise: *«Cine, Doamne, să le spun că eşti Tu, Cel ce mă trimiţi?».* Şi Eu aşa i-am spus: *«Mergi, şi să le spui că Eu sunt Cel ce sunt».*

Amin, amin zic vouă, o, oamenilor de la porţi: Eu sunt Cel ce sunt, căci alţi dumnezei nu sunt. Nimic nu înseamnă Dumnezeu, nici banul, nici rangul, nici bogăţia, nici înţelepciunea omenească, nici turnurile înalte, nici omul, nici sabia omului. Nimic nu înseamnă Dumnezeu în afară de Mine. Eu sunt Cel ce sunt, iar alţi dumnezei nu sunt. Eu stau în sfat cu cei din porţile României.

Pace vouă, celor din porţi! Pacea Mea în voi şi între voi, că fără Mine omul este mort, nu este viu. Am stat şi Eu în faţa mai-marilor pământului, şi Eu, şi apostolii Mei, şi neamul Meu tot de până acum, căci cel ce mănâncă Trupul şi Sângele Meu, acela este rudenia Mea, neamul Meu, fratele Meu şi aproapele Meu. Am stat şi Eu şi ai Mei înaintea mai-marilor cezarului, dar greu, greu de tot s-a găsit popas pentru Dumnezeu în omul cel mare, căci omul s-a făcut prea mare înaintea Mea şi înaintea sa, prea mare.

Eu stau în sfat cu cei din porţi. Eu frâng cuvântul Meu. Luaţi şi mâncaţi şi înviaţi! Amin. Înviaţi în duhul păcii, şi lucraţi pace înaintea Mea, pace între Mine şi ţara Mea, pace între frate şi frate înaintea Mea; între frate şi frate înaintea Mea, nu altfel de pace, că omul nu ştie ce înseamnă făcătorul de pace. Făcătorul de pace împacă pe om cu Dumnezeu, şi pe Dumnezeu cu omul. Eu aşa am spus: *«Fericiţi făcătorii de pace, că ei vor vedea pe Dumnezeu».*

Pace vouă, celor din porţi, pace între Mine şi voi! E sfatul Meu cu voi. Luaţi din Mine şi înviaţi şi lucraţi pace între Mine şi ţara Mea, căci România este ţara Mea, să ştiţi că este. Domnul grăieşte că este. Pace vouă, şi apoi duh de credinţă peste voi, credinţa românului cea dintâi! Dragostea cea dintâi să vă cuprindă în ea pe voi, cei din urmă. Vin la voi, vin în sfat cu voi, căci vai de ţara peste care nu este prooroc, că aceea se scufundă. Eu sunt duhul proorocilor, din început şi până întru sfârşitul proorociilor, căci vor înceta toate darurile, toate proorociile, toate limbile, dar Eu vă spun că au şi încetat. Va înceta totul, şi va rămâne dragostea Mea şi fiii ei. Eu sunt duhul proorocilor cei care au avut numire de la Dumnezeu şi trăire sfântă întru Dumnezeu, căci altfel de prooroci nu sunt ai lui Dumnezeu.

Iubirea Mea v-o dau vouă, celor din porţi. Luaţi şi înviaţi în duhul iubirii şi naşteţi-vă din ea, din Domnul, căci Eu sunt iubire. Nu fiţi fii ai necredinţei, că a ajuns la sfârşit necredinţa şi fiii ei. Naşteţi-vă din iubirea Mea, nu din altă iubire. Naşteţi-vă din cer, nu din pământ. Treziţi iubirea Mea în voi, ca să se trezească România şi să înveţe ce este iubirea, ce este biserică slujitoare înaintea Mea, ce este jertfă adusă la altarul iubirii, jertfă înaintea Mea. Biserică înseamnă fii ai iubirii cea din cer şi care are pe masa ei trupul iubirii. Fiii iubirii cea din cer fac faptele iubirii. Aceia sunt fiii iubirii, nu alţii. Luaţi de la Mine şi daţi-vă unii altora, şi duh de credinţă în Dumnezeu să lucraţi peste voi, căci Domnul vine ca o cursă peste cei necredincioşi, peste cei ce nu veghează, şi vine ca o mângâiere peste cei ce înviază prin iubire. Luaţi şi înviaţi, luaţi şi împliniţi cuvântul lui Dumnezeu care vine pe nori de slavă şi se aşează în România, şi se face trup în carte cuvântul lui Dumnezeu. Eu Mă fac carte pe pământ. Eu şi acum Mă fac carte, căci nimic n-am lucrat fără să fi cuvântat mai întâi. Vin să învăţ pe român; pe român mai întâi, şi apoi pe iudeu, pe elin şi pe orice alt neam. Vin să învăţ pe om ce înseamnă biserică şi jertfă adusă înaintea Domnului. Biserică nu este altceva decât fiii care slujesc pe pământ lui Dumnezeu; lui Dumnezeu şi nu loruşi; unii altora în Domnul şi nu loruşi. Cum adică aşa ceva? Cum adică în Domnul? Adică fii care au pe Domnul de hrană, de creştere, fii care au pe Domnul de viaţă, nu fii care slujesc plăcerilor lor şi veacului acesta şi stăpânului veacului acesta, duhului lumii acesteia. Iar jertfa adusă înaintea Mea este atunci când este împăcare între frate şi frate, între om şi Dumnezeu. Altfel de jertfă nu ajunge la Domnul, şi se întoarce.

O, prea multă minciună naşte omul din duhul lui, din inima lui. Sunt şapte vremi de când l-am făcut pe om şi l-am aşezat în creaţie de cer şi pământ, dar prea multă minciună a acoperit acest adevăr. Prea multă vreme este de când oamenii sunt dumnezei, dumnezei mincinoşi.

Omule, nu e bună ştiinţa care vine de la om, ştiinţa care dezmoşteneşte pe om de Dumnezeu, căci omul este dumnezeu mincinos, omul se ia după dumnezei mincinoşi. Omule român, tu pentru mâncare plângeai când erai apăsat de omul cel mincinos care stătea peste tine. Să fi plâns pentru păcatul tău, omule român. Nu erai necăjit de lipsa mâncării, ci de păcatul care apăsa peste tine. Şi tu ce ai făcut? Te-ai sculat şi ai făcut baltă de sânge din trupul feciorilor şi al fetelor tale şi ai făcut păcat peste păcat. Tu plângeai de foame sub omul cel ce stătea peste grumazul tău fără de Mine, şi ai vrut să te dezrobeşti de sub foame, de sub foamea ta, şi ai căzut în mai grea lipsă, ţara Mea, şi ai căzut în patimi de ocară, şi suge din tine tot străinul cel murdar pe mâini. E lipsă mare în tine, e lipsă de iubire, e lipsă de Dumnezeu. Îi este foame Domnului de tine, neamule român! Unde-ţi este lacrima căinţei? O, ţară, unde te duci? Unde, iubito? Eu stau la uşă şi bat.

O, ţară, ţi-ai făcut mereu şcoli pentru fiii şi fetele tale, ţară, ca să înveţe în şcoli depărtarea de Dumnezeu. Dar frica de Domnul şi căinţa şi învierea n-o mai înveţi? O, nu mai ai în tine dascăli cu inimă de samarinean. Întoarce-te la Samarineanul Cel din ceruri! Întoarce-te, că pier fiii tăi sub necunoştinţă! Întoarce-te, că tu ai pe creştet binecuvântare! O, prea mult se moare în tine, prea mult. Prea mult moare Domnul în trupul tău, că păcatele tale sunt prea grele. Prea de multă vreme apasă peste tine vremea cea roşie, vremea lui Esau, care trăieşte din sabia sa. O, Românie, scutură-te de păcat! Ascultă, poporule, glasul Meu, căci preoţii tăi s-au dat la plăceri lumeşti şi la trup şi la desfrâu, şi nu mai ai judecători în tine, judecători ai păcatelor, ca să ia de peste tine păcatele. Ascultă glasul Meu, Românie. Stau în sfat cu cei din porţi şi grăiesc cu ei, şi grăiesc peste tine, fiică a iubirii Tatălui ceresc, mireasă a Fiului lui Dumnezeu.

Românie, trezeşte-te frate pe frate şi să zici fără să minţi rugăciunea *„Tatăl nostru".* E prea mult de când rosteşti această rugăciune fără să fii împăcată cu Dumnezeu, ţară iubită. Mergi şi te împacă frate cu frate, Israele român, neamule al Meu, Israele ales la sfârşit. Lasă-ţi darul jos şi du-te şi te împacă cu fratele tău, şi vino apoi să-Mi aduci jertfa de împăcare duhul căinţei tale, ca să nu cazi sub fapta ta. Să ştii,

Românie, că Dumnezeu te-a făcut pe tine, şi când te-a făcut, te-a făcut creştină. Să ştii, tată, că de Dumnezeu eşti plămădită, după planul cel ce era la Dumnezeu pentru naşterea ta pe pământ, şi din tine vreau să scot om nou, popor nou, neam sfânt înaintea Mea. Deschide-ţi urechea, iubito, că Mi-am crescut în tine un popor mititel. Din cuvânt l-am născut, cu cuvânt l-am crescut, şi cuvânt las peste el, pentru el şi pentru tine, ţara Mea, căci pentru tine l-am născut. Scoală-te ca să crezi, ca să crezi ce-ţi spun, că te îmbiu spre căinţă.

Tu eşti pedepsită de fapta ta, ţară iubită, şi nu e pace între Mine şi tine. Ai fost robită de minciună. Trezeşte-te! Ai minţit frate către frate. Ai alungat pe cel născut din tine şi ai minţit ca să scapi nevinovată de fapta ta urâtă. Ai făcut ca şi copiii cei de demult ai lui Iacov, care şi-au înstrăinat fratele şi şi-au acoperit cu minciună fapta lor. O, şi ce greu au plătit, că au căzut în robie şi la muncă silnică în Egipt!

O, neamule român, tu eşti neam creştin, şi nu e faptă creştinească această faptă, şi păcatul tău stă înaintea Mea împotriva ta. Românie, scutură-te de acest păcat. Tu n-ai văzut? Tu n-ai auzit, oare, ce a suferit Israel, poporul Meu, pentru alungarea fratelui său? Românie, tu nu te mai temi de Dumnezeu, iubito? Eu vin cu duhul mângâierii şi al iubirii şi al căinţei peste tine. Tu eşti mama celor născuţi în tine. Tu eşti planul Meu cel de la sfârşitul timpului, ţară iubită, ţară aleasă.

Românie, plânge un fiu de al tău, plânge după vatra ta, plânge departe, în Egipt. O, ce să-ţi fac, oare? Să te bag în durere ca să-ţi cunoşti acest păcat? Să-ţi dărâm în şoaptă toate turnurile tale, pe toţi puternicii tăi, care s-au aşezat împotriva dreptăţii? Nu aşa, iubito. Nu te lăsa să cazi sub povara păcatelor tale. Împacă-te cu Dumnezeu. Plânge un fiu de al tău, plânge în Egipt, şi se aude la cer. Este pusă pe creştetul lui ungerea Mea peste tine, căci aşa a fost planul Meu cel ceresc. Plânge fiul după mamă. El are de mamă pe România. Această mamă i-a fost scutec şi faşă şi cristelniţă de botez şi casă şi masă şi leagăn şi hrană şi doică şi dascăl şi vatră. Şi s-a sculat Edom, neam desfrânat, care Mi-a întinat cu desfrânarea lui inima neamului Meu ales la sfârşit, şi Mi-a prigonit pe fiul cel uns cu mirul binecuvântării României. Eu, Domnul, am lucrat prin el pentru tine, ţara Mea, ca să te scot de la necaz şi de la încleştare, şi tu ce ai făcut? Ai alungat pe cel de la Mine pentru tine. Eu mereu te-am unit frate cu frate, ţară iubită, şi mereu te-am învăţat ce este iubirea şi unirea şi puterea care se naşte din unire şi din iubire.

O, Românie, ţi-ai alungat voievodul. Voievodul tău este de la Mine, este unsul Meu peste tine. Ţi-ai alungat ungerea Mea de peste tine, semnul Meu de pe creştetul tău. Ţi-ai alungat capul trupului tău, semnul lui Dumnezeu cel pus peste tine, poporule român. O, e prea greu păcatul acesta, şi strigă la cer. Jertfele tale au oprire. Plâng îngerii lângă jertfele tale de iubire, că nu le pot ridica la cer. Plâng sfinţii tăi, Românie, că nu eşti curată în rugăciunea *„Tatăl nostru"*.

Voi, cei de la porţile României, ascultaţi glasul Domnului! Eu strig peste România, strig din porţile ei, şi nu trec peste porţi. Strig la cei din porţi şi la cei de dincolo de porţi. Românie, lacrima celui ce plânge are usturime în ea. Eu am strâns lacrimă cu lacrimă şi stau în mână cu această cupă plină. Îmi dau îngerii cei răi peste mână ca să se verse cupa durerii peste tine, dar inima celui alungat suspină spre Mine şi îţi cere iertarea şi se roagă pentru învierea ta. Inima celui înstrăinat de tine a făcut rană de dorul tău, Israele român. Ce vrei să faci, Românie? Eu sunt Cel ce văd înainte. Tu n-ai săvârşit niciodată păcate ca acum şi niciodată tu n-ai suferit ca acum, dar crezi tu ce-ţi spun? Preoţii tăi slujesc plăcerilor şi duhului lor şi numelui lor, şi n-au putere să împartă înviere peste tine, o, turmă fără păstor! Dar am venit să fiu Păstorul tău, turmă română, şi grăiesc din nori deasupra ta, ţară iubită. Plânge fiul tău cel alungat, şi tu, Românie, n-ai ştiut că a fost alungat, căci cei ce l-au alungat au mărturisit strâmb, aşa cum fraţii lui Iosif au minţit pe tatăl lor. Cel pribeag plânge departe şi dorul lui Mă mistuie.

O, oameni care staţi pe scaunele cezarului, pe scaunele României! Nu-l puneţi pe cel alungat să cumpere de la voi ce are de la Mine. Nu-l puneţi şi pe el s-o mintă pe România, aşa cum au minţit-o cei ce l-au alungat, cei ce au şters de pe fruntea României ungerea ei, care este peste el, peste cel prigonit. El poartă numele tău lângă numele său, şi acesta este numele lui: Mihail al României. El este al României, este fiul acestui pământ, precum Avraam a plătit pământul în care s-a odihnit, şi a fost al lui. Acesta este român, şi a răscumpărat acest neam de sub robie şi l-a scos din moarte şi din necaz, că a lucrat prin el binecuvântarea Mea.

Voi, cei din porţile României, împăcaţi-vă cu Dumnezeu, şi Domnul Se va împăca cu voi. E mare greutatea acestui păcat. Ieşiţi de sub ea. Iubiţi înţelepciunea cea de la Mine şi împăcaţi pe România cu Mine şi cu fiul ei cel alungat din ea.

E cerul în suspin pentru tine, ţara Mea, pentru lacrima celui prigonit al tău, dar am coborât pe tron de heruvimi şi de serafimi şi de arhangheli. Sunt cu norii deasupra României în serbare cerească. E adunarea cetelor cereşti. Am cu Mine serafimii, heruvimii, scaunele, domniile, stăpâniile, începătoriile, puterile, arhanghelii şi îngerii, iar Mihail, arhanghelul cel peste cetele îngereşti, iarăşi strigă: să stăm bine şi cu frică şi cu luare aminte! Amin. Mihail şi îngerii lui rostesc peste România să stea bine, să stea cu frică şi cu luare-aminte. E freamăt de îngeri şi de arhangheli, şi fâlfâitul aripilor cereşti se agită, şi lucrează puterile cereşti pentru România, ca să fie pace şi iubire cerească între fiii tăi, ţară a slavei Mele, ţară a naşterii cuvântului Meu de la sfârşit. Eu vin cu veacul cel nou, cel ceresc, cel ca în cer, nu ca pe pământ; cel întocmit de Mine, nu de om.

Voi, cei de pe scaunele cezarului, lucraţi iubire între frate şi frate, lucraţi duh de căinţă peste România, lucraţi căinţă şi dreptate ca Dumnezeu, nu ca omul. Veniţi la izvor şi beţi şi înviaţi! Amin. Veniţi, că România e ţara slavei Domnului! Veniţi! Să se stârpească păcatul din ţara Mea! Să te vindeci, Israele român! Să nu mai fie în tine beţie şi curvie şi desfrânare şi duh de minciună. Să fie Domnul în tine; Domnul, cu fericirea Lui cea din cer peste tine; Domnul, cu veacul cel nou care se lasă peste pământ, căci iată, vin în şoaptă, vin să scot răul din tine, vin cu cele cereşti ca să le aşez pe pământul tău şi peste fiii tăi, ţară iubită. O, Israele român, vrei nu vrei, crezi sau nu, e planul lui Dumnezeu lucrând peste tine, şi vom face sălaş ceresc pe pământul tău, ca să ia neamurile lumina Mea din tine şi să vadă calea şi să apuce pe ea, căci Eu sunt Domnul. Eu sunt Cel ce sunt. Auzi tu, Românie? Eu sunt Cel ce sunt.

O, fii ai României care staţi pe scaunele cezarului, fiţi fii adevăraţi. Sculaţi-vă şi închinaţi-vă lui Dumnezeu şi lucraţi pace între Mine şi neamul român. Deschideţi porţile să intre cel pribeag, şi fiţi cu mâinile curate şi cu inimile curate şi cu duh de căinţă, că nu este păcat care să biruiască bunătatea Mea. Iubiţi pe România. Nu căutaţi ale voastre dacă iubiţi pe România. Căutaţi ale ei, şi toate celelalte vor fi din destul. Nu căutaţi slava voastră. Lăsaţi dreptatea Mea şi pla-

nul Meu cel ceresc să se odihnească peste ţara alegerii. România este aleasă de Domnul, dintre popoare. Învăţaţi calea luminii pe toţi fiii cei care n-au ştiut să înveţe, care n-au avut ce să înveţe.

O, fii ai României care staţi pe scaunele cezarului! Nu staţi în duhul vostru. Luaţi Duh Sfânt şi înviaţi! Amin. Gătiţi-Mi serbare de împăcare între frate şi frate, că mare este România, cât să încapă în ea toţi fiii ei întru pace cerească. Eu sunt. Nu vă temeţi, şi lucraţi pace. Amin.

E sărbătoare de arhangheli şi de îngeri. E cerul în freamăt sfânt pentru tine, Românie. E Domnul pe tron de arhangheli şi de heruvimi şi de serafimi. E cerul în sărbătoare cu pământul. Cerul fără de pământ e ca sufletul fără de trup, e ca sufletul fără de casă.

Eu sunt Cel ce sunt. Să fie atenţie în grădină. Mă trag din porţile României şi merg, că am sălaş cald, am iesle caldă, pregătită în România. Mă trag spre poporul cel mititel, spre Israelul cel luat din români. Amin, amin zic ţie, Românie, aceasta este ziua sfatului Meu cu tine când Eu, Domnul, M-am făcut cuvânt pe masa ta, ca să fac din el faptă înaintea ta, ca să fac din tine neam sfânt înaintea Mea. Pace ţie! Pace celor din porţile tale, dacă vor lua pacea Mea în ei.

Eu sunt Cel ce sunt.

Mă întorc cu cuvântul spre poporul Meu cel răsărit din cuvânt, cel crescut cu cuvânt, cel prin care intru şi Mă fac cuvânt în carte.

Poporul Meu, pace ţie, măi copilaşul Meu, măi poporul Meu! Am trecut prin tine şi M-am purtat spre porţile României, spre cei din porţi, ca să Mă fac cuvânt înaintea lor. Poporul Meu, să stai bine, tată, şi să-Mi aminteşti mereu de făgăduinţele Mele făcute pentru tine şi pentru neamul român şi pentru cei ce vor crede în venirea Mea prin cuvânt. Poporul Meu, să rosteşti cărare pentru pacea Mea, să intre pacea Mea pe porţile României şi să lucreze pace. Poporul Meu, vezi să ştii să te rogi, să te rogi Dumnezeului tău pentru ca să vină veacul cel nou peste tine şi peste România. Lasă, tată, tot ce ai tu de făcut; lasă tot, şi să te rogi aşa cum Mă rugam Eu Tatălui înainte de orice împlinire minunată pe care o aveam de adus pe pământ.

Creşti, Israele, creşti. Creşti, tată, creşti, că e prea mare lucrarea Mea cu tine. Creşti, poporul Meu, şi stai sub binecuvântarea Mea. Binecuvântat să fii înaintea Mea. Binecuvântat să fii înaintea neamurilor pământului. Binecuvântat să fii pe vecii. Amin.

E mare serbare de îngeri, e mare lucrare pe îngeri. Îngerii cărărilor pregătesc cărarea cuvântului Meu până la porţile României. Îngerii luminilor pregătesc lumina Mea pentru România, iar Mihail, îngerul Meu, rosteşte din nou cuvântul peste toate, şi spune: *«Să stăm bine, să stăm cu frică şi să luăm aminte!»*. Amin, amin, amin.

Poporul Meu, pe tine te las în sfat cu fiii cuvântului Meu. Eu sunt în ei pentru tine. Eu am vorbit omului cezarului. Pace şi serbare îngerească între îngeri şi tine, Israele, poporul Meu!

Creşti, fiule Israele, că numai lucrări mari avem de aşezat spre împlinire. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, creşti, fiule Israele, creşti, copile, creşti, că e măreaţă vremea ta, şi tu ai de cuvântat peste ea cuvânt de viaţă veşnică, cuvânt de veac nou, rostit de Dumnezeu peste tine. Creşti, copile, creşti, şi sub creşterea ta va odrăsli cer nou şi pământ nou, căci toate înviază şi se fac noi sub paşii tăi când tu creşti. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 1995

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Candela este veghe. Pilda celor zece fecioare.

E praznic sfânt în Israel, şi Domnul vine. Vine Domnul din slava Sa, vine cu slava Sa. Amin.

Fiilor, fiilor, Eu vin pentru Israel, că am gătit serbare în el. Vin să-l ţin în veghe pe poporul Meu. Vin să-l ajut Eu ca să stea în veghe şi întru înţelepciune. Să stea tot poporul întru înţelepciune, să stea gata pentru venirea Mirelui.

Pace ţie, poporule Israele! Duhul rău nu are de unde să-ţi dea ce-ţi dau Eu, Domnul Dumnezeul tău. Pace ţie îţi dau, pace ţie rostesc! Aceasta este cheia cu care descui duhul tău, poporul Meu, ca să intru în mijlocul tău şi să-ţi aştern cină de cuvânt şi să mănânc cu tine, poporul Meu. Am venit şi ţi-am spus aşa: *«În lume nu Mă mai duc, şi toată bogăţia Mea ţie ţi-o dau»*. Pace ţie, căci cine are această putere dată de Mine, acela poate prin ea, poate prin vreme rea. O, rău e de om când nu poate, dar ţie îţi dau ca să poţi. Pace ţie, poporul Meu! Ia, tată, să ai, ia şi te îmbogăţeşte în pacea Mea, că ea este puterea ta. Din pacea Mea te hrăneşti şi cu credinţă, şi cu iubire, şi cu înţelepciune, şi cu viaţă veşnică, şi cu duh veghetor pentru întâmpinarea Mea, că Mă uit peste tine cum stai şi Mă aştepţi, poporul Meu iubit. Tu Mă aştepţi, şi Eu vin. Tu ştii că vin la tine, şi Mă aştepţi dacă ştii. Vezi, tată, ce va să zică fiul înţelept? Acela fie că veghează, fie că doarme, el este pregătit şi gata să dea foc la făclie şi să stea în întâmpinarea Mea. Amin.

Azi e zi de întâmpinare. Eu serbez cu Israel sărbătoarea de întâmpinare când mama Mea Fecioară era pruncă mică, şi intrând în cele ale Tatălui Meu a fost întâmpinată de slujitorul templului, pentru că era făgăduită lui Dumnezeu, şi a crescut această pruncă în Duhul Domnului şi s-a hrănit din El, şi a fost candelă feciorelnică cu duhul şi cu trupul, candelă nestinsă a fost până ce lumina candelei s-a făcut prunc în ea şi S-a născut Om între oameni.

O, Israele, ce mare lucrare este candela! Candela este veghe, este lumină în întuneric, este arvuna luminii cea necuprinsă de minţile întunecate ale celor ce nu veghează. O, măi Israele, în tine vreau să am veghe aprinsă. Vreau să fii fecioară înţeleaptă, poporul Meu, că ţi-am dat înţelepciune, tată, şi trebuie să ai dacă ţi-am dat, nu să te duci să cumperi la cei ce vând. Nu, tată. Tu să ai de la Mine, că ţi-am dat să ai, şi te-am vestit mereu să ai împărăţie cerească deschisă înaintea Mea, împărăţie în aşteptarea Mea. Ai văzut tu ce am spus Eu, cu ce se aseamănă împărăţia cerurilor? Am zis de zece fecioare care au ieşit în întâmpinarea Mea luându-şi candelele lor, şi am zis că jumătate din ele erau nebune, şi numai jumătate erau înţelepte. Cele nebune şi-au luat numai candelele, dar cele înţelepte au luat şi untdelemn în vase, ca să aibă şi să nu li se stingă candelele. Aceasta înseamnă veghe şi înţelepciune. Cele ce şi-au luat în vase untdelemn erau pregătite pentru deşteptare chiar dacă ar fi să aţipească aşteptând pe Mirele lor, căci în vremea aşteptării lor au aţipit şi au adormit toate. Dar când în miez de noapte s-a strigat: *«Iată, vine Mirele!»*, ele s-au deşteptat şi şi-au împodobit candelele. Cele nebune au văzut că li se sfârşeşte untdelemnul, că li se sting candelele. Cele înţelepte aveau vase pregătite cu untdelemn. Dacă n-ar fi fost înţelepte, ar fi dat din untdelemnul lor la celelalte care nu mai aveau, care nu se pregătiseră, iar când acestora li s-a cerut untdelemn, au răspuns cu înţelepciune: *«Nu aşa, ci, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă, mai bine mergeţi la cei ce vând ca să luaţi pentru voi. Noi avem. Luaţi, dar,*

pentru voi; luați de la cei ce vând». Și cum plecară cele nebune către cei ce vând, a venit Mirele, iar cele ce erau gata au intrat odată cu Mirele la nuntă, și după ei ușa s-a închis. Iar când au sosit cele ce s-au dus spre cei ce vând, au început a striga la ușă: *«Doamne, deschide-ne!»,* dar a ieșit numai glasul Domnului: *«Nu vă știu pe voi».*

O, Israele, vezi tu, tată, ce va să zică să fie omul cunoscut de Dumnezeu? Omul zice din obișnuința lui: *„Lasă că știe Dumnezeu, știe Domnul inima mea, știe Domnul ce va face cu mine, știe Domnul necazul meu"*, și iată ce le-am spus Eu fecioarelor neveghetoare, neînțelepte și fără untdelemn; le-am spus: *«Adevăr grăiesc vouă, nu vă cunosc pe voi».*

Israele, Israele, să fii, tată, atent, și să ai, ca să nu te duci la cei ce vând. Eu ți-am dat să ai. Nu te mai du la cei ce vând. Lasă, fiule, tu ai în dar. Cei ce vând au pentru cei ce cumpără. Tu ai în dar, tată. Ai, dacă veghezi. Ai, dacă iei de la Mine. Ai, dacă ai luat de la Mine; dacă ai luat, fiule. O, veghează ca să ai!

Vezi tu, Israele, ce înseamnă veghe? Veghe nu înseamnă să nu mai adormi, nu, tată. Veghe înseamnă să fii atent să ai untdelemn pentru când te voi deștepta Eu cu strigătul care va zice: *«Iată, Mirele vine!».* Atunci, chiar dacă te trezești, dar dacă nu ai în vase pentru candele, zadarnic te trezești. Tu la cei ce vând n-ai cum să te mai duci atunci, n-ai cum să te mai întorci din drum, că cei ce vând, ție n-au ce să-ți dea. Marfa lor e marfa lor, nu e pentru Mine, nu mai este bună pentru candelă, pentru candela ta. Tu ai untdelemn curat în candela ta. Tu ai pentru că ți-am dat Eu. Ce-ar fi să te duci să cumperi de la om? Am avut în popor și din cei care se duceau să cumpere de la cei ce vând, dar așa fii n-au stat cu Mine, ci au stat mai mult pe drum, mai mult cu cei ce vând. Cine, tată, sunt cei ce vând? Cei ce vând sunt cei ce cumpără pe bani darul lui Dumnezeu, zic ei. Numai aceia vând, și dacă așa fac, nu au ce vinde, căci darul Meu nu se capătă pe bani. Numai ei știu ce cumpără cei ce cumpără ca să aibă. De aceea am spus Eu fecioarelor nebune: *«Nu vă cunosc pe voi».*

Israele, Israele, nici măcar în dar nu le poți da celor ce nu au azi untdelemn, așa cum fecioarele cele înțelepte n-au dat din untdelemnul lor. Lasă, tată, darul Meu în mâna Mea, că Eu îl dau numai celor pe care îi cunosc. Tu, Israele, nu știi pe cei pe care Eu îi cunosc. Lasă, tată, pe Mine această grijă, că iată, nu mai am cui să dau. Nimeni nu Mă mai cunoaște cu adevărat. Pe nimeni nu mai cunosc Eu bine, pe nimeni, tată. Ai văzut ce am răspuns celor cinci fecioare nebune: *«Nu vă cunosc pe voi».* O, poporul Meu, ușa care duce spre sălile de nuntă e în mâna Mea, fiule. Eu sunt ușa, dar cine n-a intrat prin Mine nu știe ce este ușa. Ușa intră odată cu Mine, și apoi nu se mai vede. Se vede altceva dacă se mai vede, dar nu ușa, ci altceva se mai vede, căci cei ce vând nu sunt ușă spre Dumnezeu. Ei au altceva de lucru, ei lucrează altceva, și omul nu mai știe ce este pe pământ și ce se lucrează pe pământ. De unde să știe omul? Cine să-i spună omului? Ce roade să mai mănânce omul? Că pomul nu mai e pom cu roade. Numai pom pădureț peste tot, numai strepezire de dinți peste tot, numai pom cu roade acre și străine, numai roade crude, numai pom pădureț peste tot. Zadarnic dă omul să se trezească și să-și cumpere adevăr pe bani.

Omul a zis prea multă vreme că nu e făcut de Dumnezeu. A zis că el e mai bătrân ca Dumnezeu, așa a zis omul, fiilor. O, ce să mai cumperi tu, poporul Meu, de la cei ce vând? Iată ce vinde omul. Vinde minciună omul. Cine mai știe ce înseamnă untdelemn, și ca să cumpere untdelemn? Omul zice că e mai bătrân ca pământul. Omul zice că nu este Dumnezeu dacă zice că e mai bătrân ca pământul omul. Nimeni, nimeni nu mai știe ce înseamnă untdelemn. Untdelemnul nu se cumpără, nu se poate cumpăra acest dar ceresc. Omul zice că untdelemnul este cel ce se pune în oala cu mâncare. Omul nu mai are duh de înțelepciune. Omul e nebun, căci scrie în Scripturi așa: *«Nebunul zice în inima sa că nu este Dumnezeu».* Tot omul înțelept de pe pământ așa știe, așa zice, că e mai bătrân ca pământul și ca cerul. Omul a înmulțit timpul de la el citire. Nici Lucifer n-a făcut ce a făcut omul care a căzut din cer, din cunoașterea cea dumnezeiască. Omul a căzut și s-a sfărâmat în adânc fără de fund, căci a numărat milioane și miliarde de ani peste timp. Dar timpul atât înseamnă: cerul și pământul; atâta, fiilor. Mai înainte de a face Domnul cerul și pământul a fost veșnicia, iar după ce se va sfârși cerul și pământul, iarăși va fi veșnicia și răscumpărarea peste toate câte au fost purtate de timp și răscumpărate pentru veșnicie. Omul a umblat să răstoarne pe Dumnezeu și facerea cea de la Dumnezeu; a umblat să cunoască, și s-a prăbușit căzând în adânc, și a rămas minciuna omului peste om, și a luat din ea tot omul, și nu se mai găsește pe nicăieri untdelemn, nu se mai găsește înțelepciune nici măcar pe bani.

Israele, Israele, ce bogat ești tu, tată, dar tu nu-ți înțelegi slava. N-are nimeni ce ai tu, poporul Meu. Nici Moise n-a avut ce ai tu, căci a coborât din cer înțelepciunea și te-a născut pe pământ pe tine, și are Domnul înțelepciune din cer pe pământ și în om. Tu ești omul, tu ești fiul Meu, Israele, și ești moștenitorul împărăției Mele. Eu pe toți i-am chemat la împărăția cerurilor, dar omul a avut altceva de făcut. Omul n-a vrut cu Dumnezeu și cu legile adevărului. Vezi tu, tată, de ce ți-am spus Eu ție că n-am ce face cu omul cu școală? Acela este gunoi, Israele, și sunt pe pământ numai mormane din loc în loc. Eu nu dau decât de mormane de trupuri fără duh, trupuri care sună a gol.

Încearcă omul să se întoarcă la Dumnezeu. Omul vede că minciuna l-a înșelat. Omul vede că n-a căpătat nimic din minciună. Omul moare de șapte mii de ani.

Israele, Israele, omul se va lăsa biruit. Eu sunt aproape de arătare, și iată, fac zgomot, și omul Mă aude, omul aude pașii Mei. O, poporul Meu, nimeni nu are bogăție în afară de tine; bogăție care nu piere, care n-o mănâncă nici moliile, nici rugina. Cine, tată, a făcut molia, cine a făcut rugina? Omul, fiilor, omul fără duh, care face și el facere; facere și molie care-i mănâncă facerea, facerea lui, munca lui și minciuna lui. Numai Eu nu pier, Israele, Eu și moștenirea Mea și fiii ei. Amin.

Zice omul că omul nu e făcut de Dumnezeu, și dacă zice așa, știe el ce zice, știe de ce zice. Eu am zis celor fără de duh: *«Voi aveți de tată pe diavolul».* Diavolul e tatăl celor ce zic că omul nu e făcut de Dumnezeu. O, cum să zică altfel? Eu l-am făcut pe Adam și atât. Am mai făcut-o și pe Eva, ca să fie omul întreg, întreg în Domnul. Dar omul s-a smuls din veșnicie și a căzut cu tot cu pământ, cu tot cu facerea cea creată de Dumnezeu.

O, ce Mi-a făcut Mie omul, omul făcut de Mine! Dar ce Mi-a făcut omul născut din om, e strigător la cer. De aceea are omul dreptate când spune că nu e făcut de Dumnezeu, și spune uneori că e făcut din maimuță, și are dreptate omul când spune așa; dar nu din maimuța care a ieșit din pământ cu trup de maimuță, că aceea este plăcută lui Dumnezeu, ci din altă specie de maimuță, și iată, gura omului grăiește adevărul cel din om. Eu am semănat mereu sămânță cerească peste om. Eu mereu am semănat, după cum este scris: *«Ieșit-a semănă-*

torul să semene sămânță, și sămânța cădea și pe drum, și în spini, și pe piatră, și pe pământ moale». Dar omul a bătătorit peste tot, și a acoperit peste tot cu spini și cu piatră, și când pica sămânța, venea satana și o stârpea.

O, poporul Meu, cei ce nu cred cuvântul Meu și sămânța Mea, aceia slujesc lui satana, și de aceea ei nu cred. Vezi tu de ce nu cred cei ce nu cred? Cei ce slujesc lui satana nu iau din cuvântul Meu, nu iau viața cea veșnică, iar Eu la aceștia așa le-am spus: *«Voi aveți de tată pe diavolul».* Tu, Israele, de ce iei cuvântul Meu? Pentru că tu ai de tată pe Dumnezeu. Am venit la tine și te-am făcut pământ bun și moale și am semănat sămânță pe el, și a dat rod, Israele, și te-am numit ogorul Meu, și ești ogorul Meu.

Iată, Israele, Semănătorul seamănă sămânța Sa. Sămânța crește și se coace, și apoi se face untdelemn din ea. Sămânța e din cer, nu e de pe pământ. Din sămânță iese sămânță și iese untdelemn. Dumnezeu binecuvintează untdelemnul care iese din sămânță, și unge cu el prooroci și regi și apostoli și preoți și fii.

Binecuvântat să fie untdelemnul cel din tine, poporul Meu. Binecuvântat să fie cuvântul tău care purcede din Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul tău va învia morții, Israele, căci oamenii de pe pământ sunt morți, fiule, dar prin tine suflu peste oamenii de pe pământ, ca să știe omul ce este Dumnezeu și câți ani are omul, dacă omul are ani. Omul a șters de pe pământ tot adevărul cel din Dumnezeu, dar iată ce fac Eu: Eu vin să-i spun omului că este Dumnezeu.

Ascultă, pământule, glasul Meu! Eu sunt Dumnezeu din veșnicie, și de aici încolo Eu sunt. Nu voi da slava Mea nici unui dumnezeu, că nu este dumnezeu afară de Mine, și va striga tot omul: *„Este Dumnezeu! Este Dumnezeu! Este Dumnezeu!“,* va striga așa cum strigau pruncii din Ierusalim: *«Osana, osana, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!».* Va striga omul ca să mărturisească pe Dumnezeu, căci Îl va vedea pe Dumnezeu pe nori, spre judecata necredinței oamenilor. Amin.

Israele, Israele, te va mărturisi și pe tine tot omul și va spune că ești poporul Domnului și cortul Domnului și împărăția Domnului pe pământ. Israele, Eu trebuie să împărățesc pe pământ, că de aceea am făcut pământul. Îl voi face nou și îl voi înveșnici, așa cum am rostit Eu în mijlocul tău făgăduință cerească și veșnică. Israele fiule, ai grijă să ai vase cu untdelemn, și ai grijă de vase, Israele, și veghează, tată, peste untdelemn, că omul de azi face ce am făcut și Eu, face și el untdelemn, ca să Mă micșoreze pe Mine. Eu am făcut din apă vin, ca să-Mi fac lucrarea Mea cerească pe pământ. Și omul a făcut și el din apă vin, a făcut și face mereu, face de mii de ori mai mult ca Mine, ca să-și facă lucrarea lui satanicească pe pământ. Ai grijă, fiule, că omul care are de tată pe diavolul face ce am făcut Eu, face și el, dar ție să nu-ți trebuiască facerea lui. Tu să stai sub binecuvântarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, și să fii sănătos cu înțelepciunea și cu vederea, fiule Israele. Amin.

Azi am luat pe fiii Mei cei unși și am venit spre tine, poporul Meu, ca să-ți dau rodul rugăciunii: Duh Sfânt și sănătate de duh și de trup să-ți dau. Cere, tată, cere, că și Eu cer de la Tatăl. Cere, Israele, cere ce am Eu, nu ce vrei tu. Să fii atent, poporul Meu, să ceri ce am Eu. Eu am împărăția Mea, Eu am împărăția cerurilor, căci pământul Mi-a fost luat de om, dar voi răscumpăra prin tine tot ce am pierdut, că de aceea te-am născut, Israele. Te-am născut și te-am crescut și te-am școlit ca să ieși om drept și să Mă sprijin cu tine când voi răscumpăra ce a fost al Meu. Am făcut și Eu cum face un părinte care-și dă copilul la școală ca să iasă avocat și om drept, și ca să aibă apărător omul cel neîndreptățit. Te-am născut și te-am crescut ca să am moștenitor, fiule Israele, ca să fii tu moștenirea Mea, poporul Meu. Ia, tată, dar de sănătate de duh și de trup. Ia, fiule, ia, că am fii împărțitori. Ia, Israele, și te îmbracă în haină nouă, și petec vechi să nu ai pe haina ta. Să nu ai haină cu petec, Israele, căci haina de nuntă este nouă, fiule.

Roagă-te Tatălui, roagă-te prin Mine, Domnul Iisus Hristos, și vei primi tot prin Mine. Amin. Roagă-te și suspină după cer nou și pământ nou și după trup îmbrăcat întru nestricăciune. Roagă-te, Israele, roagă-te lui Dumnezeu, și El îți va da ale Sale. Roagă-te și veghează, ca să ai ce trebuie să ai. Să ai la venirea Mea cea văzută de tot ochiul, să ai ce trebuie să ai la venirea Mea. Roagă-te neîncetat, și te bucură întru Domnul Dumnezeul tău, poporul Meu. Roagă-te, că mult poate rugăciunea celui drept întru lucrarea sa. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 1995

Sărbătoarea de patru ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Cel ce va fi creștin se va numi român. Taina bisericii vii.

Fiilor, fiilor, Eu sunt. Eu sunt Domnul lui Israel, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, al fiilor cei din făgăduință. Israele, Israele, scumpul Meu popor luat din români, tu ești taina acestui neam, tu ești taina României, taina cu care am ajuns să Mă descopăr peste pământ. Tu ești un popor mic și binecuvântat cu binecuvântare mare, fiule, poporul Meu luat din poporul român. De aceea am zis Eu că tot omul care va fi creștin se va numi român, așa cum am făcut și cu numele lui Israel. Dar tu ești încă taină pentru tot neamul, ba chiar și pentru român. Tu ești taina Mea de la capătul timpului, și ești așteptat să te ivești, popor iubit. Binecuvântat să fii între cei de pe pământ. Tu ești o taină, Israele mic, Israele român. O, iată, Eu grăiesc ție din cer, și din tine ies și peste oamenii de pe pământ. Grăirea Mea cu tine este bună, fiule, bună pentru tot omul care-și face urechi de auzit, căci fericiți vor fi cei ce aud cuvântul lui Dumnezeu și îl împlinesc pe el. Amin.

Fiilor, fiilor, iubiți-vă unii pe alții. Faceți-vă iubiți unii altora în Domnul. Fiilor, iubirea își are soții ei. Eu așa v-am spus.

O, Ierusalime, piatră nouă în mijlocul oamenilor, piatră ivită la cuvântul cerului! Eu azi sunt în serbare deasupra ta, o, grădiniță mică, răsădită pe pământ din cuvântul Meu, și Îmi însemnez în cartea Mea de azi ziua când Eu, Domnul, în mijlocul a multor martori am rostit lucrarea de pecetluire a Sfintei Sfintelor Bisericii Noului Ierusalim al României, fiilor. În ziua a douăsprezecea a lunii a douăsprezecea din an, în Israel este serbarea binecuvântării pietrei cea nouă, care s-a ivit în România în cetatea cuvântului Meu, căci am dat libertate cuvântului Meu care grăiește peste România de patruzeci de ani. Binecuvântată să fie această zi de serbare cerească peste fiii lui Israel și apoi peste toate marginile, căci Eu sunt Domnul, Cel ce M-am răstignit, Cel ce am înviat, Cel ce M-am înălțat și Cel ce M-am întors prin cuvânt peste pământ. Eu sunt Cel ce-Mi voi arăta în curând slava întoarcerii Mele cea văzută, căci cele ce nu se văd sunt încă un pic de vreme nevăzute, că Eu de lângă fii n-am plecat, după cum am făgăduit că voi fi cu ei până la capătul timpului, și apoi în vecii. Amin.

Fiilor, fiilor, iubiţi-vă unii pe alţii. Faceţi-vă iubiţi unii altora în Domnul, căci iubirea îşi are soţii ei în Domnul, fiilor. O clipă poposesc în cuvânt lângă voi, ca să împodobesc ziua grădinii Mele de pe pământ. O clipă vă spun în şoaptă cerească: iubiţi-vă unii pe alţii în Domnul. Iubiţi pe Domnul, fiilor scumpi, şi aduceţi-I aminte de făgăduinţele Sale, căci voi sunteţi străjerii Mei din Ierusalim, fiindcă scris este în Scripturi: *«Pe zidurile Ierusalimului pun străjeri care nu vor tăcea nici ziua, nici noaptea, şi nu vor avea odihnă, aducându-Mi aminte de făgăduinţele Mele, ca să aşez din nou Ierusalimul şi să fac din el slavă şi laudă pe pământ».* Şi voi lucra în taină, după cum în taină am lucrat cu tine peste pământ, fiule Israele, iar fiii tăi să se iubească unii pe alţii, căci prin această jertfă veşnic plăcută Mie voi îmbrăca din nou totul întru nestricăciune.

Fiilor, fiilor, Eu sunt viaţa. Fără Mine voi nu puteţi avea viaţă. Nu staţi fără viaţa Mea în voi, nu staţi fără de viaţă. Luaţi şi mâncaţi viaţă, căci Eu sunt viaţă în voi. Biserica din trupul Meu a luat fiinţă pe pământ, ca şi în cer. Fiţi pe pământ precum în cer, fii ai bisericii cea din cer coborâtă pe pământ. Fiii bisericii sunt cei ce mănâncă Trupul şi Sângele Mielului lui Dumnezeu, Care S-a coborât din cer ca să spele păcatele lumii, ca să împace pe om cu Dumnezeu, şi pe Dumnezeu cu omul prin Trupul şi Sângele Său, prin cruce, fiilor.

Israele, Israele, ce văd Eu pe pământ! Se botează omul în numele lui Iisus Hristos, se cunună în numele lui Iisus Hristos, merge din când în când la biserică în numele lui Iisus Hristos, şi zadarnic face aşa dacă nu se împărtăşeşte cu Trupul şi Sângele lui Hristos, zadarnic, fiilor. Ce văd Eu pe pământ, e jale mare. Nimeni nu ştie ce va să zică biserică. Biserică înseamnă fii care se împărtăşesc cu Trupul şi Sângele lui Hristos. Cei ce nu se împărtăşesc, în zadar se duc. O, cum să se împărtăşească dacă ei nu sunt pregătiţi pentru primirea Domnului, pentru venirea Domnului, dacă ei nu sunt gata în aşteptarea Domnului? Se împărtăşesc din an în Paşti, după obiceiul oamenilor, dar niciodată nu sunt pregătiţi, de vreme ce stau mereu în păcatele lor. Cine să-i înveţe pe oameni? Cine, tată, cine? că n-are cine. N-are cine să mai facă lucrarea de iertare a păcatelor oamenilor, lucrarea de împăcare a omului cu Dumnezeu. N-are, fiilor, n-are cine, căci păstorul de azi e altceva, nu e păstor. Nu mai merge nimeni pe calea cea cu viaţă vie, şi de aceea te-am ridicat pe tine, poporul Meu, şi ţi-am grăit din cer mereu, şi tu ai crezut în Cel ce-ţi grăieşte, şi te-ai sculat la drum, şi iată, fac din tine cale a omului spre Dumnezeu, spre biserică vie, Israele. De aceea am împlinit această piatră pe pământ, ca să grăiesc din vârful ei şi să arăt omului calea. Omul trebuie să creadă în Dumnezeu, să-L iubească şi să-L urmeze pocăindu-se de toate cele muritoare şi trecătoare, vindecându-se de moarte, măi fiilor.

O, străjeri ai Ierusalimului Meu din cer coborât pe pământ cu zeci de mii de sfinţi! O, fiilor, voi să nu tăceţi. Voi să cereţi pe Domnul, să cereţi să vină Domnul pentru tot ochiul, şi Domnul va veni. Amin. Iubiţi-vă unul pe altul precum Eu v-am iubit, şi v-am născut din cuvânt şi v-am crescut şi v-am ocrotit şi v-am hrănit, dar fiţi cu atenţie, fiilor, că iubirea îşi are soţii ei. Tot fiul poporului Meu să caute să placă aproapelui său, să caute să fie iubit de fratele său, în Domnul, fiilor. Să caute să placă lui Dumnezeu şi să-L aibă pe Domnul de hrană. Cine este strâns în trupul bisericii şi nu se împărtăşeşte cu Hristos, acela nu este fiu al bisericii, acela zadarnic vine. O, nimeni nu ştie ce va să zică: una sobornicească şi apostolească biserică. Israele, să ştii, tată, că toţi fiii bisericii se împărtăşesc cu Hristos, şi aceea este una sobornicească biserică, iar unde nu este această rânduială, acolo biserica nu este una.

Suntem în serbare întreită, şi voi veni la voi, fiilor, cu lecţie pentru tot omul, căci vom semăna sămânţa, fiindcă Eu am semănători între voi. Voi coborî o lecţie de viaţă, ca să ia omul lecţie, că nu mai este apă curată, nu mai este izvor curat şi netulburat. Nimeni nu mai ştie ce înseamnă oaie, ce înseamnă capră, ce înseamnă lup. Dar nimeni, nimeni nu mai ştie ce înseamnă biserică credincioasă, rugătoare în Hristos, aşa cum se spunea odată în biserică: *„Câţi sunteţi credincioşi, Domnului să ne rugăm“.* Nu se mai aude pe nicăieri o rugăciune curată, nu se mai poate spune de ea, de vreme ce nu poate preotul s-o spună. Preotul de azi nu este credincios lui Hristos, nu este. Vine omul la biserică şi pleacă acasă neîmpărtăşit. La ce mai vine? Vine că vine şi preotul, dar preotul de azi nu mai este *„uşă de biserică“,* nu mai este.

Voi veni în serbare cu voi şi voi semăna sămânţă peste oameni. Voi sădi şi voi răsădi, şi voi veţi fi Mie unelte de lucru. Cine iubeşte pe Dumnezeu, acela se face fiu al bisericii. Cine iubeşte lumea şi trupul, acela nu este fiu al bisericii. Fiii bisericii iubesc hrana cea de pe masa ei, şi de aceea vin ei întru lucrare de biserică.

Israele, Israele, să nu fie, tată, în biserica ta ca în biserica din lume. Dacă în biserica ta este vreun fiu care nu este fratele lui Hristos, care nu este una cu Iisus Hristos, vezi, tată, ce este scris în Scripturi despre unul ca acela şi fii atent, Israele, că tu eşti la sfârşit, nu eşti la început. Tu să nu dai drumul în biserica ta la cel ce nu este împlinit întru Hristos. Tu să fii una, Israele, biserica Mea cea de la sfârşit. A venit vremea lucrării pocăinţei desăvârşite, dar cine să înţeleagă pe pământ venirea Mea?

Fiilor, fiilor, iubiţi-vă unii pe alţii în Domnul, într-un singur trup adunaţi, în Domnul Iisus Hristos, fiilor. Iubiţi-vă unii pe alţii, cei din cer pe cei de pe pământ, şi cei de pe pământ pe cei din cer, şi aşa veţi împlini legea lui Hristos. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 1995

Sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Iubirea îşi are soţii ei. Slava lui Dumnezeu este cuvântul. Taina sfintei Liturghii. În biserica lumii este numai pielea oii.

Eu iarăşi vin în sfat cu voi, iară, fiilor, şi sunt cu cel întâi chemat la apostolie, cu Andrei, ucenic curat, ucenic feciorelnic, ucenic credincios şi iubitor de dascăli, căci l-a avut pe Ioan de dascăl, şi după aceea a trecut spre Cel vestit de Ioan, spre Mine, fiilor. Şi iată, ieri şi azi şi mâine am venit şi vin, că voi aveţi oaspeţi cereşti, care vin cu Mine să vă cuprindă, să vă alinte, precum Eu vă alint, măi copilaşi. Domnul vă alintă pe voi, iar lumea care află de alintul Meu peste voi se miră şi zice: *„Ce vorbire este aceasta?“.* O, e vorbirea Tatălui cu cei mai mici ai Lui, căci Tatăl ceresc e mai dulce decât cel firesc, dar Eu vă spun vouă, fiilor, că Unul este Tatăl vostru. Voi nu vedeţi cum e pe pământ? Tot omul îşi învaţă pe copilul său să zică *„mamă“* cel dintâi cuvânt. Nimeni nu e deprins să înveţe pe copil să zică primul cuvânt *„tată“.* Dar oamenii mărturisesc adevărul când învaţă cuvântul cel dintâi *„mama“.* Numai creştinul ştie să zică *„tata“,* numai cel născut din Tatăl zice *„tata“.* O, măi copilaşi, copilul cel din om ieşit se alintă cu cuvântul *„mama“,* dar copilul cerului, cel care se lasă născut de sus, este recunoscut de cer ca fiu pentru că rosteşte *„Tată“* Tatălui ceresc.

O, măi fiilor scumpi, Eu vin să vă alint cu cuvinte scumpe, tată, cu vorbiri dulci şi mângâioase, că vremea voastră e amară, e grea, e rece, tată, şi n-aţi putea prin ea nemângâiaţi de Mine, Tatăl vostru, căci Eu vă sunt vouă tată, iar voi Mie, fii. Amin. Sunt cu voi şi cu Andrei, cel întâi chemat, care a vestit apoi pe Petru zicându-i: *«Am aflat pe Hristos, Cel vestit de prooroci»*. De unde Mă aflase el pe Mine? De la Ioan, măi fiilor. El era cu Ioan, pe care l-a auzit mărturisindu-Mă şi zicând: *«Iată Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii»*. O, de ce nu vrea lumea să ia aminte la proorocia lui Ioan? De ce nu vrea să se spele de păcate? Nu vrea lumea să vină după Mine aşa cum a venit Andrei; nu vrea, tată, nu vrea; nu vrea lumea, nu vrea.

Amin, amin zic vouă, copilaşi ai lui Israel: fiţi atenţi, ca să ştiţi cum să vă rugaţi Tatălui prin Mine, şi să vă rugaţi ca Mine, fiilor. Eu aşa ziceam: *«Tată, Eu nu Mă rog pentru lume, ci pentru cei ce Mi i-ai dat din lume»*. Aşa şi voi, fiilor, să vă rugaţi de pază peste voi şi peste cei ai Tatălui Meu, pe care Mi i-a dat Mie şi care urmează Mie aşa cum Mi-a urmat Andrei, apostolul Meu. Eu pe ai Mei îi alint cu mângâieri cereşti, cu cuvinte cereşti, şi îi numesc cu nume de copii, cu nume încopilărite, măi copilaşi iubiţi. Aveţi grijă, tată, de tot ce aveţi de făcut şi de lucrat, şi folosiţi peste tot aluatul curăţiei la frământătura acestui popor, şi fiţi atenţi, că puţin aluat rău dospeşte toată frământătura. De aceea v-am făcut atenţi, să ştiţi să vă iubiţi unii pe alţii cu atenţie, şi v-am spus că iubirea îşi are soţii ei, însoţitorii ei. Ea îşi are însoţitori pe potrivă, tată. Voi, fiilor, să nu amestecaţi slava lui Dumnezeu cu slava oamenilor, că puţin aluat dospeşte toată frământătura. Nu ştiu oamenii ce înseamnă slava lui Dumnezeu. Dar voi, fiilor, ştiţi, oare? Este vreunul între voi care nu ştie? Acela să se roage, ca să primească înţelepciune, fiilor. Eu lui Marta i-am spus la gura peşterii unde era pus trupul lui Lazăr, i-am spus că dacă va crede va vedea slava lui Dumnezeu. Şi a crezut Marta şi a văzut, căci slava Tatălui era Fiul, Care, după ce a mulţumit Tatălui că L-a ascultat, a adăugat apoi cuvântul care s-a făcut slavă văzută, şi a spus: *«Lazăre, vino afară!»*. Iată, Israele, ce este slava lui Dumnezeu Tatăl. Slava lui Dumnezeu este Fiul. Slava lui Dumnezeu este Lazăr cel înviat prin cuvântul Fiului. Slava lui Dumnezeu este Cuvântul. Amin, amin, amin. De trei ori amin zic vouă, ca să înţelegeţi slava lui Dumnezeu. Voi, fiilor, să nu amestecaţi slava lui Dumnezeu cu slava oamenilor. Voi fiţi slava lui Dumnezeu şi numai a lui Dumnezeu. Fiţi slava cuvântului Meu care se împlineşte în voi aşa cum s-a împlinit în Lazăr cel sculat din morţi la cuvântul Meu.

O, copilaşi scumpi! Vedeţi voi ce este rugăciunea? Ea este slava lui Dumnezeu, care se arată la strigătul ei. Ea este drumul pe care vine slava cuvântului împlinit. Aşa să te rogi tu, Israele, că iată ce fac: te cercetez prin fiii grădinii Mele şi toate nedumeririle tale le desfac, ca să te învăţ lucrarea credinţei în Fiul lui Dumnezeu, Care stă cu tine prin cuvânt. Ai văzut că tot prin cuvânt s-a lucrat slava lui Dumnezeu şi atunci, în vorbirea Mea cu Marta. Fiule, dacă vezi că trebuie să-ţi ajut credinţa ta, strigă şi zi: *„Ajută-mi, Doamne, în necredinţă, ajută-mi să cred, că eu cred"*. Fiule, fii înţelept, că Eu ajut numai celui ce crede, şi la acela adaug ajutor împlinindu-i cele ce-Mi cere el prin rugăciune, adică arătându-i ca să vadă slava lui Dumnezeu, împlinirea rugăciunii lui. Rugăciunea care-L cere pe Dumnezeu, aceea este ea însăşi slava lui Dumnezeu. Rugăciunea care cere de la Dumnezeu slavă de om, slavă pentru om, aceea este ea însăşi slava oamenilor. Grăiesc ţie, Israele scump, şi să ia şi omul auz de auzit, să ia omul graiul lui Dumnezeu şi să vină să-şi spele păcatele, să vină întru lucrare de biserică, unde-L găseşte pe Hristos, Care spală păcatele lumii.

Israele tată, tot omul care-şi zice creştin, care se pretinde că este din biserică şi fiu al bisericii, tot omul care vine la biserică şi nu se împărtăşeşte cu Trupul lui Hristos, aceluia i se scrie necinstire faţă de Trupul şi Sângele Meu. Omul care merge la biserică numai de aceea să meargă, ca să se împărtăşească cu Domnul. Asta înseamnă mers la biserică. Dacă mergi mai rar, te împărtăşeşti mai rar, dar dacă mergi mereu, de aceea mergi mereu, ca să te împărtăşeşti mereu. Iată, tată, ce este pe pământ. Câtă necunoştinţă, câtă păcătuire, câtă necinstire faţă de Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii! Dar lumea vine până la uşă, şi tot nespălată se duce acasă la ea. Cine să-i spună omului ce păcat mare face că vine şi stă în vremea jertfirii Mielului şi nu ia din Miel şi nu stă la masă? De ce mai vine la biserică un aşa om? Vine să facă neascultare, de aceea vine. Vine nepregătit şi face păcatul necinstirii de Dumnezeu. Vine să mintă prin ceea ce zice, că nu-i de ajuns că nu se apropie când aude: *„Cu frică şi cu dragoste să vă apropiaţi la Sfintele Sfintelor"*. Nu-i de ajuns că nu se apropie să ia, ba mai face şi păcatul de a cânta laudă lui Dumnezeu că i-a învrednicit de sfintele Taine, şi se roagă să fie întăriţi întru sfinţenie toată ziua. Minte şi preotul, minte şi omul care cântă altceva decât ceea ce face.

O, omule, tu nu vezi că sfânta Liturghie este pentru cei ce se împărtăşesc, este pentru cei botezaţi şi pregătiţi pentru Sfintele Domnului? Omule lumesc, alta este slava lui Dumnezeu, şi alta este slava oamenilor. Alta este lauda lui Dumnezeu, căci scris este: *«Cine se laudă, în Domnul să se laude»*, adică unit cu Domnul în trup şi în sânge. Apostolii Mei când se adunau în Domnul, sfârşeau întâlnirea prin frângerea pâinii şi prin împărtăşirea credincioşilor. De aceea se adunau. Vremea cea de atunci nu mai este pe pământ, ca să se împărtăşească toată biserica. Dar să ştie tot omul că Eu cu cei nelegiuiţi nu pun masă, nu stau la masă. Cu cei ce nu şi-au lăsat păcatele, ca să Mă ia apoi pe Mine în ei mereu, mereu, Eu cu aceia nu prânzesc, după cum este scris: *«Cu cei necuraţi nu voi prânzi»*. Sunt multe locaşuri unde se adună lume multă în faţa frângerii Trupului Meu, şi nu ia din Trupul Meu lumea. Şi dacă ia nepregătită, în zadar ia, şi nu degeaba, ci ca să se facă vinovaţi de cele sfinte, de vreme ce nu stau spălaţi de păcate. Iată, pe pământ e piaţă, nu e cină de taină aşa cum se cântă cântarea cinei cea de taină. Mă ia preotul de azi şi Mă pune pe blid ca în piaţă şi nu ca la masă de cină tainică pentru cei credincioşi, ci ca cei ce spun vrăjmaşului taina cinei Mele. Intră la un loc, pregătiţi şi nepregătiţi, credincioşi şi necredincioşi, curaţi şi necuraţi; ca la piaţă intră, nu ca la cina cea de taină. Şi iată ce e pe pământ: una se zice, şi alta se face, după cum este scris, că a rămas totul ca o orânduială omenească.

Israele, Israele, lucrarea rugăciunii e lucrare mare, fiule. Omul care se aşează să se roage fără să aibă dragoste de rugăciune, e ca omul care merge la biserică fără să se împărtăşească. Omul care stă la rugăciune şi nu simte pacea rugăciunii şi mângâierea din rugăciune, acela nu se roagă, acela nu capătă prin rugăciune. Dacă cuvântul din rugăciune nu-l mângâie, nu-l vindecă, nu-l înviază pe cel ce stă la rugăciune, acela nu a ajuns să se roage. Dacă omul cade după ce se ridică, acela nu s-a rugat, acela nu se roagă, şi nu s-a ridicat când se zice că s-a ridicat. Ca să te ridici din moarte este altceva, căci se cunoaşte când nu mai eşti în moarte, căci cine nu

scapă de gustul păcatului, acela nu are în el frica de Dumnezeu. Cel ce nu este osândit de inima lui, acela are îndrăzneală la Dumnezeu la rugăciune, dar cel mustrat de cuget, adică cel ce are viu în el păcatul, acela nu are îndrăzneală nici între fraţi, acela este învins de păcat şi de sine, şi stă biruit între cei de o credinţă cu el. Aceluia îi trebuie un sfătuitor tare căruia să-i urmeze pe pământ, ca apoi să ajungă să urmeze pe Domnul.

Mare lucrare este rugăciunea. Mare lucrare este calea spre Dumnezeu. Mă uit la câte unul plin de zâmbet sfânt, Mă uit cum Se cunoaşte Domnul din el, şi iar privesc pe câte unul care se vădeşte singur că are păcatul la pândă ca să-l învinuiască, şi iată, Dumnezeu Se vădeşte pe Sine, şi păcatul se vădeşte pe sine, şi scris este: *«Dacă vreunul greşeşte, pe unul ca acesta îndreaptă-l cu blândeţe, luând seama bine la tine însuţi să nu cazi şi tu în ispită»*, în ispita de a-i mângâia păcatul, de a-i dezvinovăţi păcatul, de a-l milui fără de ridicare. Este scris pentru păcatele de moarte, să nu te rogi pentru cel ce face păcate de moarte. Dar ce să-i faci? Să-i arăţi ce este cu el şi ce să facă. Şi dacă el se ridică prin înviere din moarte, numai apoi să vezi ce este de făcut cu el, că mare este această cale, rugăciunea. Dacă rugăciunea omului nu-l duce pe om până înaintea Domnului, acela nu a mers pe drumul rugăciunii, că scris este: *«Nimeni nu s-a coborât din cer decât cel ce s-a suit»*. Cine nu se suie, nu are de unde să vină înapoi cu plata rugăciunii lui. Israele, Israele, nu este om care să se roage şi să nu primească.

Copilaşi, copii ai poporului Meu Israel de la sfârşitul timpului! Măi copilaşi, vă alint şi vă mângâi pe voi şi vă vorbesc despre taina rugăciunii, căci vorbind peste voi va lua şi omul din lume, fiindcă sămânţa Eu v-o dau vouă, şi voi o semănaţi, căci mai văd pe ici, pe colo şi pământ moale şi cald pentru sămânţă, nu numai drum, nu numai spini, nu numai piatră. Mai am dintre cei care suspină după Domnul, şi îi voi adăuga cu cei înviaţi prin cuvânt, cu cei ce se nasc la sfârşit din cuvântul Meu care vine la voi ca să spele păcatele lumii şi ca să vină cel înviat la cina cea tainică a Mielului lui Dumnezeu.

Iară şi iară rostesc: biserică înseamnă Trupul şi Sângele lui Iisus Hristos, luat şi mâncat de toţi cei adunaţi întru biserică cerească pe pământ. Numai acolo Eu sunt întreg, numai acolo Eu vin întreg, acolo unde toţi cei adunaţi la masă iau şi mănâncă din cină, din Miel, din Paşti, fiilor. Dar nici la început n-am avut ce am azi pe pământ, căci azi te-am pregătit, Israele, pentru cină fără de sfârşit, şi ţi-am spus, tată, cum să te îmbraci, cum să te speli, cum să stai şi cum să mănânci, ca să iei mereu, mereu din cina Mea, după fiecare dimineaţă şi seară, după fiecare măsură de ziuă, fiule Israele, căci focul nu trebuie să se stingă, şi Mielul nu trebuie să fie luat de pe masă. De aceea ţi-am zis Eu ţie, copile Israele, că tu eşti o taină, tată, o cină de taină înaintea Mea, că tu nu dai vrăjmaşilor Mei taina Mea, cina Mea, şi nu Mă vinzi pe sărutări aşa cum face Iuda de atunci şi până azi. Tu nu stai fără Mine nici o zi. Tu iei cina Mea veşnic, şi te faci veşnic, mâncând pe Cel veşnic, pentru că tu te-ai pregătit de nuntă, fiule scump, şi toate mădularele tale stau la masa cea de cină a nunţii Mielului ceresc pe pământ. Tu eşti taina Mea de la capătul timpului, şi Eu stau, stau cu drag şi cu dor la masa cea de cină cu tine. În tine nu mai stau întru răstignire, în tine nu mai intru ca într-un mormânt, ci intru în lumină, pentru că te-am făcut lumină din lumina Mea, pentru că te-ai luminat la cuvântul Meu, care stă şi veghează de deasupra ta. Cuvânt şi pâine este Dumnezeu pe masa ta. Duh şi trup sunt cu tine şi în tine, şi tu eşti taina Mea, popor scump, tu eşti cel ce Mă iubeşti pe pământ, căci omul de pe pământ nu ştie ce este iubirea. Omul schimbă locul la toate cuvintele sfinte, şi nu mai ştie omul unde se potriveşte cuvântul pace, cuvântul iubire, cuvântul biserică, cuvântul creştin, cuvântul fiu al lui Dumnezeu şi cuvântul viaţă. A luat omul cuvintele sfinte şi le-a pus peste lucrarea lui, şi omul citeşte de la om. Dar iată, vin să iau ce este al Meu, că nu voi da nimănui slava cuvântului cel sfânt, căci slava lui Dumnezeu nu este slava oamenilor.

Fiilor scumpi, aduceţi-Mi necontenit aminte de făgăduinţele Mele pentru aşezarea şi slava şi lauda Ierusalimului cel din nou aşezat pe pământ. Biserica este Ierusalimul, biserica cea vie, care are pe masa ei trupul ei, luat de pe masă de fiii ei cei vii până ce totul va fi înghiţit de viaţă. Lăsaţi-vă înghiţiţi de viaţă, fiilor. Voi în Mine, şi Eu în voi. Biserica, din Trupul Meu a luat fiinţă. Biserica s-a zidit din fiii care au mâncat Trupul Meu. Cei ce mănâncă Trupul Meu, aceia sunt biserica Mea. Cei ce mănâncă pregătiţi şi vii din Cel viu, aceia sunt biserică Mie. Cei ce mănâncă din cină şi nu se scoală din moarte, aceia sunt mormânt pentru Iisus Hristos, aceia rămân între morţi. Lăsaţi morţii cu morţii lor, voi, cei ce înţelegeţi taina învierii. Israele, Israele, se va trezi omul din somn şi va bate să ia lumină, dar tu să-l înveţi mai întâi ce este Dumnezeu şi cum este Dumnezeu, şi apoi să te uiţi dacă foloseşte omul pe Domnul, şi numai apoi să-i dai lumină. Să nu crezi în lumina omului, să nu crezi, Israele. Cine vine luminând din sine, să nu-i rupi din lumina Mea cea din tine. Cine vine, să vină gol, căci cele vechi trec cu trosnet. Cele ce se văd nu sunt cele ce vor fi. Omul trebuie să se vindece de toate cele muritoare şi trecătoare, măi fiilor, şi să nu aibă omul păcate de moarte dacă vine să fie cu cele ale vieţii. De aceea vă spun mereu că iubirea îşi are soţii ei; de aceea, ca să nu greşiţi când va veni omul să bată ca să ia lumină. Lumina îşi are fiii ei şi soţii ei, fiilor. Tot omul care se va lupta să-I placă lui Dumnezeu, acela se va cunoaşte, acela va fi cunoscut de Dumnezeu. Prin ce se va face cunoscut? Prin strigarea lui la Dumnezeu, că numai atunci Se uită Domnul şi vede cine strigă şi cum strigă şi de ce strigă.

Israele, Israele, să ştii, tată, că oaia este oaie, capra este capră, şi lupul este lup. Să ştii, tată, că în biserică sunt numai oile. Să ştii, măi Israele, că în biserica din lume este numai pielea oii. Să ştii, copilul Meu, că Păstorul Cel din cer Îşi cunoaşte oile. Eu sunt Păstorul Cel bun. Păstorul care nu-şi pune viaţa pentru oi, nu este păstor bun. Acela dă cu mâna lui oile, le dă lupului, că se are bine cu lupul. Dar am venit Eu la oile Mele şi nu las ce este al Meu. Le dau păşune curată, le dau apă curată, le dau Duh Sfânt la oi şi la miei, căci lupul fuge de Duhul Sfânt, şi aşa Îmi scap Eu oile Mele.

Israele, Israele, viaţa ta să fie întru Mine, şi viaţa Mea întru tine, fiule scump, căci cu această lucrare a vieţii tale în Domnul Eu am scris judecata lumii. Te-am crescut şi te-am împlinit în Duhul Sfânt şi te-am pus înaintea oamenilor, ca să vadă omul ce va să zică Dumnezeu în om, şi să fie omul judecat întru faptele vieţii sale. Amin.

România este serbată în cer, între cei din cer, de către apostolul ei, Andrei, iar cerul tot dă mare cinste acestui ucenic iubit al Meu, căci el a rostit numele cel nou al României înaintea Domnului. El a lucrat-o pentru Domnul pe România, el a pus temelia ei cea dintâi, iar Verginica, măi fiilor, a întregit temelia ţării Mele, căci România este numită în cer ţara strălucirii. Verginica a înnoit şi a întregit temelia României.

Cerul tot s-a ridicat s-o serbeze pe Verginica lângă cel dintâi întemeietor al țării Mele. Iată, unul la început, și celălalt la sfârșit, și Domnul Se odihnește de lucrarea Sa. În curând Se odihnește Domnul întru sărbătoare neînserată cu tine, Israele scump, luat din români, că tu ești taina Mea de la capătul timpului.

Pace ție cu cei din cer! Pace ție și serbare dulce între Mine și tine, Israele, scumpul Meu popor! Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 1995

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița Domnului

Neîntinarea este haină de mireasă. Zidirea cetății iubirii pe pământ.

Cuvântul Meu s-a făcut izvor peste Israel. Cuvântul Meu curge peste tine, poporule Israele, curge și te adapă și te spală și te împrospătează și te învăluiește în slava lui, căci din cuvânt se face slava lui Dumnezeu și se arată înaintea ta, Israele.

Pace ție iar! Iar, poporul Meu, iar, că azi este zi de slavă cerească deasupra taberelor lui Israel până-l voi strânge pe Israel într-o singură tabără. Am zis ca floricelele să se strângă chiticele, chiticele, ca să cunosc tabăra lui Israel, și am zis lui Israel: iubiți-vă unul pe altul, copilași ai poporului Meu, și am zis ca fiecare copilaș al Meu să aibă grijă să placă fratelui său, ca să fie pace multă, pace cerească și Duh Sfânt peste tine, poporul Meu.

Am venit iar, și însemnez trei zile, căci cuvântul Meu s-a făcut izvor peste Israel. Am venit, căci avem serbare pentru Verginica și serbăm cu Israel, cu casa lui Verginica serbăm. Am venit, măi copilași, că e zi de praznic ceresc peste Sfânta Sfintelor bisericii Ierusalimului nou, e zi de hram sfânt, și punem masă de cuvânt, și punem cuvânt pe masă și luăm și mâncăm unii cu alții la masă de hram sfânt, căci așa plătește Domnul slugii Lui cea bună și credincioasă, pe care peste multe o pune, ca să lucreze întru bucuria plății cerești. Verginica este slava Mea și în cer, așa precum a fost și pe pământ, că Mă purtam cu slava Mea în ea din loc în loc, și cuvântam din ea, că făcusem din ea stâncă de izvor, izvor de cuvânt din ea, și cuvântam, și cuvântul se făcea carte și Mă înființam cuvânt pe pământ și nu înțelegea poporul Meu ce făceam Eu și de ce l-am chemat Eu să-Mi fie popor în vremea Mea de la capătul timpului.

Poporul Meu, ai văzut, tată, ce am spus Eu? Am spus că n-au trebuință de doctor cei sănătoși, ci numai cei bolnavi. De ce s-ar duce doctorul la cei sănătoși? De ce s-ar duce cei sănătoși la doctor? Aceia nu se duc, aceia nu caută doctorul. Ai văzut ce au găsit de făcut cei sănătoși? Și-au cumpărat țarini, și-au cumpărat perechi de boi, și-au luat nevastă, și n-au venit la cină cei sănătoși. Dar am dat zvon către cei bolnavi, către ologi, ciungi, orbi, săraci și slăbănogi, și aceia au venit, aceia aveau nevoie de doctor. Așa ai venit tu la cina cuvântului Meu, măi Israele tată. Ai venit de prin toate răspântiile, și Eu ți-am vorbit dulce și te-am hrănit blând și te-am pansat cu milă și te-am uns cu mir de sănătate, ca să te fac sănătos, fiule, și ca să Mă iubești pe Mine, Cel ce ți-am făcut bine. Și te-am ținut la masă de cină cerească și am nuntit cu tine pe pământ, Israele fiule, și am stat pețindu-te patruzeci de ani, ca să fac din tine mireasă îmbrăcată în alb, nu cum se îmbracă miresele de azi, în haină de minciună, punând albul peste negru. Cine acoperă negrul cu alb, acela întinează albul, căci albul este lucru sfânt și port sfânt. Să știi, măi Israele, că mireasă este numai aceea care se îmbracă în alb și care rămâne mireasă, fiule. Mireasă nu este aceea care a doua zi se întinează cu păcatul trupesc. Mireasă este cea care rămâne veșnic îmbrăcată, începând cu ziua nunții și până în veci de veci. Amin.

O, copile scump, ce dulce cuvânt las peste tine! Mă uit la tine, tată, și văd că nu mai poți cuprinde cuvintele cuvântului Meu, dar Eu te învăț un lucru nou: lasă-te tu cuprins de cuvintele cuvântului Meu, că tu, fiule scump, nu le mai poți cuprinde. Tu ești mititel, fiule, și cuvântul e mare, mare, poporul Meu. Lasă-te tu cuprins în cuvânt, și te voi numi cuvânt din cuvânt, și te voi numi lumină din lumină dacă vei rămâne mireasă, veșnic mireasă. Ai văzut ce Mi-a făcut Mie duhul răului, cel cu fața ascunsă în bine, ascunsă sub albul răului? Ai văzut, tată? Că Mi-a luat cuvântul cel mai sfânt și Mi l-a pus peste trupul lui și l-a numit mireasă. A luat acest cuvânt și s-a dus cu el în lume și l-a pus peste întinare, ca să ascundă sub el întinarea și lucrarea care iese din ea. Fiii și fiicele oamenilor au pus peste ei haină de mireasă și și-au dat nume de mireasă, iar mireasă este port sfânt și veșnic sfânt. Mireasă este numai cea care are mire, iar mire pe pământ nu este nicăieri, fiilor. Mire este numai Unul, căci Tatăl Împăratul are numai un singur Fiu, Care este Unul născut. Mireasă este cea care are mire. Mireasă este Verginica, fiilor. Ea a fost îmbrăcată mireasă din porunca Mea, dar ea a rămas îmbrăcată cu podoaba aceasta, ea a rămas fecioară, cu port sfânt pe pământ. Mireasă a fost cea de la nunta din Cana Galileii, care a rămas îmbrăcată în fecioară pe vecii, fiilor. Mireasă a fost ginerele de la Cana Galileii, că a rămas îmbrăcat în feciorie pe vecii și care a mers după Miel, după Mire, oriunde a voit Mirele. Mireasă îmbrăcată în alb au fost toți apostolii Mei, care au rămas în haina curățeniei cu care i-a îmbrăcat Mirele Care i-a pețit pe ei. Mireasă ești tu, Israele care ai venit să fii sub haina cea albă de mireasă, și care ai rămas în ea înaintea Mea. Mireasă va fi tot cel ce se naște din cuvânt și va rămâne cuprins în voalul cuvântului, în albul cuvântului care s-a făcut izvor de haină albă pentru Israel.

Iată, nuntim pe pământ, cer și pământ, Mire și mireasă, Domnul cu poporul Său, și mai avem un picuț și se va da în lături învelișul slavei nevăzute, și multe popoare vor curge și vor bea vin nou, viață nouă și cerească și cer pe pământ. De aceea vin mereu la cină de cuvânt cu tine, poporule Israele, ca să te întăresc, tată, în drum spre slava Mea care vine cu Mine. Să știi, măi Israele, că Eu vin văzut curând, și va fi frumos pe pământ cum n-a mai fost de când e veacul, și toate se vor face noi și cerești. Să fii, tată, înțelept în rugăciune, să fii întreg în trezire și să nu trăiești pe pământ ca pe pământ. Să ai grijă de tine, copile Israele, că Eu ți-am spus să stai mereu cu Mine în gândul tău. Dacă vezi că ceva Mă scoate din gândul tău, trage-Mă înapoi, copile Israele, și nu sta fără Mine, tată, că fiecare stăpân trage la casa lui cu drag și cu dor, fiindcă cine are casă, acela este și stăpân. Așa să am Eu casă în tine, în gândul tău, poporul Meu, că Eu așa v-am spus: *«Bucurați-vă pururea, și iarăși, bucurați-vă!».* Una singură este bucuria: Domnul, fiilor. El e bucuria în toate, și unde nu este El în toate, nu este bucurie în toate, dar să nu amestecați pe Domnul cu cezarul, măi fiilor. Bucuria în Domnul nu ține cu nimic de cele ale cezarului. Să nu micșorați dumnezeirea lui Dumnezeu, că al Domnului este pământul cu tot ce e pe el. Cezarul este supusul Domnului, chiar dacă el nu știe de Dumnezeu, precum nici faraon nu era în Dumnezeu. Bucuria și mulțumirea numai spre Mine s-o îndreptați, căci Eu pentru

Israel în lume dau popoare întregi, şi îl cresc pe Israel între popoare şi îl înveşnicesc, dar să ai dor sfânt, poporul Meu, dor de sfinţenie, dor de Dumnezeu înăuntrul tău, aşa cum Mi-e dor Mie de slava ta cu Mine, de slava Mea cu tine, că Mă voi slăvi în curând în mijlocul tău, aşa cum am făcut atunci pe muntele Taborului. Amin.

Iubiţi-vă unii pe alţii, fiilor ai cerului sfânt; cei din cer pe cei de pe pământ, şi cei de pe pământ pe cei din cer, că are cerul nevoie de iubire, fiilor. Cerul e plin de iubire şi vrea să v-o dea vouă. Vouă vă este dat să înţelegeţi taina cerurilor pe pământ. Învăţaţi toate ale iubirii cereşti pe pământ. Curăţiţi-vă iubirea de toate cele ce nu sunt ale ei, că Mirele este aproape, fiilor. Se bucură Verginica de toate câte vă spun Eu vouă. Ea este serbată de sfinţi şi se bucură cu voi când vede cât vă mângâi, cât vă zidesc. Veniţi în iubire. Zidiţi-vă în cuvânt unii pe alţii în duhul păcii. Zidiţi iubirea pe pământ. Zidiţi pe Domnul în voi, şi iubirea va avea casă, va avea cetate care nu va cădea niciodată. Amin.

Fiilor, nu fiţi uşori la minte. Limba voastră să nu mai dea cuvinte uşoare din mintea voastră, că lucrarea care vă cuprinde pe voi e mare, fiilor. Cuvântul este Dumnezeu, măi Israele. Cuvântul tău să fie Dumnezeu. Amin. Tot cuvântul tău să aibă pe Dumnezeu în el, să ia Dumnezeu din el. Să fii înţelept în cuvânt, poporul Meu, în minte şi în cuvânt şi în lucrul cuvântului. Să fii atent cu timpul, tată, căci timpul trebuie să fie înghiţit de veşnicie. Vezi ce faci cu timpul, vezi ce face el cu tine; vezi, tată, vezi, că trebuie să vezi acum şi pentru vremea în care nu ai văzut, şi pentru cei ce n-au văzut. Învaţă-te să fii făclie pe pământ, făclie în mâna Mea şi nu oricum făclie. Îndemnul Meu nu te părăseşte. Vezi, tată, ce faci cu cele ce te îndemn mereu, şi ai grijă de haina de mireasă, poporul Meu, şi nu te speria de cel rău. De duhul rău care te necăjeşte nu te speria, fiule Israele. El te necăjeşte, numai tu să nu-l iubeşti, numai tu să nu-l iei soţ pe calea ta cu Mine. El merge pe cale, dar să nu-l iei de mână, şi tu să stai cu mâna prins de Mine şi de sfinţi şi de îngeri. Sfinţii şi îngerii te înconjoară din toate laturile, poporul Meu. Să nu-i superi, tată. Să-i iubeşti, fiule, că şi ei te iubesc pe tine. Iar de duhul rău să nu te temi, măi Israele măi, să nu te temi de duhul rău, să nu te temi, să nu te temi. Amin. Dacă el te înţeapă din lături, arată-Mi ţeapa, şi Eu o trag afară şi o aşez de unde a venit ea, dar arată-Mi înţepătura, fiule, că pe ea trebuie pus leac de vindecare şi pecete sfântă, măi fiule. Nu te speria de duhul rău. Tu să te lupţi cu bucurie şi să fii curat la inimă şi la cuvânt şi la iubire şi la duh, că duhul rău fuge de un aşa veşmânt. Ai văzut tu carele de război prin care nu pătrunde glonţul duşman, şi aşa armătură să ai şi tu, fiule, că duhul duşman fuge, tată, de sfinţenie. Duhul rău din afara ta fuge când tu ai candela sfinţeniei aprinsă în casa ta, înăuntrul tău. Tu să nu-i deschizi uşa ca să-l vezi. Tu să nu-ţi deschizi gândul, fiule, aşa cum te învaţă de la Mine fiii grădinii Mele. Şi fii atent, Israele curat, că fiii grădinii Mele se roagă la Mine pentru tine, fiule, poporul Meu, cel ce stai la masa Mea. Fii atent să te aducă curat înaintea Mea, ca să nu se ruşineze cu tine. Ţine, tată, urma Mea şi umblă ca să Mă ai în sfatul tău mereu, că fără mâncare slăbeşti, Israele. Vreau să te adun, că greu mai e de tine când treci prin lume, tată, dar Eu pun pe cei din cer să facă zid în jurul tău şi să treci când treci ca să vii la izvor. O, vreau să te am lângă izvor, dar până nu eşti tu gata pentru venirea Mea nu pot aşeza cortul ca să te bag sub el.

O, iubitul Meu popor Israel, o, biserică a Mirelui ceresc! Să ştii, tată, că până ce fiii tăi nu vor fi toţi în trupul Meu Eu nu pot să-Mi desăvârşesc slava pe pământ cu tine. La cină trebuie armonie. La cină trebuie să stai mâncând. Cei ce vor veni aduşi de Mine la cină, aceia să înveţe mult, să înveţe bine, să înveze bine, dar să lucraţi bine, fiilor, peste cei ce vor scăpa spre Noi şi spre voi, căci fi-va în zilele ce vin să Mă înalţ cu această lucrare şi să cuprind în ea mulţime înviată prin cuvânt.

Israele, stai, tată, sub cortul Meu. Stai, Israele, stai, şi mănâncă la cina Mea şi fii cuvânt din cuvânt, fiule Israele. Frate pe frate să se îmbucăturească în iubire şi în pace. Nu vă judecaţi unii pe alţii. Iubiţi-vă unii pe alţii, fiilor. Nu fiţi mai mult decât sunteţi. Nu fiţi mai puţin decât sunteţi. Fiţi ceea ce sunteţi şi nu altfel, că M-a umplut de of duhul făţărniciei de pe pământ. De aceea am spus: *«În lume nu Mă mai duc»*. Îngăduiţi-vă unul pe altul în iubire, în pace fără de apăsare, măi copilaşi. Bucuraţi-vă unul pe altul, iar mărirea de sine daţi-o de la voi, că aceea face răni înăuntru şi slăbeşte puterea Duhului Sfânt din voi. Nu vă trageţi în lături. Fiţi un singur trup, iar cei din trup să nu se lase grei în trup. În trup să fie armonie, să nu fie greutate în trup, fiilor. Dacă un mădular nu stă bine în trup, vedeţi să nu se îngreuieze trupul. Vedeţi, vedeţi ce faceţi, ca să fie pace şi trup curat, fiilor. Biserica este trupul, biserica este mireasa. Mireasa e una, Mirele e Unul, şi amândoi sunt un singur trup, aşa precum Eu am rostit în zilele facerii.

Eu vin curând, dar voi să Mă strigaţi să vin, voi să fiţi mereu un trup cu Mine, că asta înseamnă să Mă strigaţi, şi Eu voi veni văzut, şi veţi vedea pe Cel ce L-aţi iubit şi L-aţi aşteptat atâta vreme.

Poporul Meu, fă-ţi, tată, trup nestricăcios, căci Eu sunt trup nestricăcios. Fă-ţi rost de credinţă cum n-a mai fost prin veacuri atunci când tu rosteşti cuvânt de rugăciune înaintea Mea, că Eu te ajut şi te învăţ să crezi, fiule scump. Fă-ţi rost de sănătate de duh şi de trup prin cuvânt şi prin credinţă, că pe pământ e lipsă de toate cele, fiule. Dar Eu îţi dau din cer, iar tu ajută-Mă să-ţi dau, căci Eu pe câţi îi cunosc le dau şi nu-i las săraci de nimic. Cereţi, ca să vă aud şi să vă dau să aveţi de toate de la Domnul. Cereţi, şi veţi primi, voi, binecuvântaţii Mei, şi de duhul rău să nu vă speriaţi. Cereţi pe Duhul Sfânt, şi El va fi cu voi şi va cina cu voi. Cereţi, şi Eu vă dau. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 1995

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 1996

Praznicul Naşterii Domnului

Nu este fericire fără Domnul. Lupta cu duhul nepăsării de cele duhovniceşti. Felurite îndemnuri din cer.

Pace şi mângâiere pentru poporul cel credincios cuvântului lui Dumnezeu. E serbare de slavă întru cei de sus, întru cele ce nu se văd cu ochii trupului. E serbarea Domnului, Israele. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, iar peste tine pace, poporul Meu! Îngerii cântă această cântare în văzduh aşa precum au cântat în vremea naşterii Cuvântului lui Dumnezeu acum două mii de ani. E cântec de îngeri, e freamăt de îngeri de la cer până la pământ, şi îngerii rostesc pace peste tine, poporul Meu. E cântecul poporului Meu, însoţit de cântecul îngerilor. Binecuvântat şi mângâiat să fii, Israele. Te mângâie cerul, copile Israele, iar îngeraşii îţi mângâie trupul cu slava aripilor lor cele nevăzute. Cele nevăzute s-au văzut de atâtea ori pe pământ. Să fii curat, poporul Meu, că îţi hărăzesc duh de curăţie şi de nevinovăţie, tată, ca să vezi cele ce nu se văd şi ca să te bucuri de slava Mea aşa cum se bucură îngeraşii slavei Mele.

Nu este nici un fel de fericire, poporul Meu, nu este în afară de cea de la Mine. Iacov cel din Avraam, cel din Isaac, era odată odihnindu-se cu o piatră sub căpătâi sub cerul liber, şi a văzut fericirea, fiilor, a văzut scara fericirii, şi n-avea în clipa aceea decât piatra de sub căpătâi. Vai de cel ce-şi încălzeşte inima cu cele ce are el, cu cele din truda lui! De aceea te-am învăţat, copilul Meu, să te mulţumeşti cu cele ce ai tu, cu Mine, fiule scump, căci tu, Israele, Mă ai pe Mine şi eşti fericit, poporul Meu, aşa precum poporul cel dintâi de după învierea Mea îşi vindea şi îşi dădea poverile şi averile ca să aibă libertate, ca să fie fericit fără poveri, ca să fie cu Mine, Care eram uşor de sarcini pământeşti. Aşa am fost din ziua naşterii Mele şi până ce am zburat înapoi lângă Tatăl Meu. Fericit este cel născut din Dumnezeu, fericit şi iar fericit! Cine este născut din Dumnezeu, acela se cunoaşte că este născut din Dumnezeu.

Israele, Israele, binecuvântat să fie cuvântul Meu peste tine, şi lucrător să fie peste tine. Să te laşi mereu lucrat de cuvântul Meu şi să te rogi Domnului tău să nu lase să se apropie spre tine duhul nepăsării. Iată, duhul nepăsării Mi-a secerat din picioare atâtea spice, atâţia fii în vremea celor patruzeci de ani de cuvânt peste pământul lui Israel; că am luptat să fac din pământ trup înduhovnicit cu cele dumnezeieşti în trup. Israele care azi mergi cu Mine pe cale, care te bucuri de Mine şi cu Mine, Eu te lucrez trup înduhovnicit; din firesc te fac duhovnicesc, din stricăcios te fac nestricăcios, numai să stai la plămădit, copile scump, numai să nu laşi să te înşele duhul nepăsării de cele duhovniceşti, tată. Eu Mă zbat mult şi greu pe lângă tine ca să fac din tine mlădiţă binecuvântată, cu muguri mulţi, cu rod bogat între veacurile cerului. Eu trudesc pentru fericirea ta, poporul Meu. Hai, copile scump, să trudim unul pentru altul, Eu pentru fericirea ta, şi tu pentru fericirea Mea cu tine, că n-am altă fericire în afară de tine, nu mai am, poporul Meu, şi vreau din tine să fac munte al fericirilor rostite de Mine, şi pe care să stau şi să rostesc fericirea şi veacul ei cel veşnic. Eu cu tine am trudit patruzeci de ani, iar pe cel ce l-am văzut ajuns şi cu Mine după trecerea trudei Mele, l-am scris cu pană de către îngeri, l-am scris în cartea Mea şi l-am numărat şi l-am numit mireasă.

Duhul de mireasă să-ţi cuprindă inima, poporul Meu care stai curat şi cu iubire întru Mirele tău. Stai în sărbătoare de nuntă, Israele curat, stai mireasă, Israele, stai în sala de nuntă, în lucrarea cuvântului Meu stai. Afară e duhul lumii, afară e piaţa duhului rău, înşirat de la o margine la alta a pământului. Stai în sala de nuntă cu Mine, poporul Meu. Ai hrană, ai vin, ai apă curată, ai Mire, Israele. Stai cu îngerii şi cu sfinţii care te aşteaptă să-i strigi pe nume şi să-ţi dea de la Mine tot ce-ţi trebuie ţie. Sfinţii cerului au muncit, şi au în cer, şi au ce să-ţi dea, au bogăţie cerească în cer, iar Eu vreau să te am pe tine bogăţie pe pământ. Vreau să fii bogat în Dumnezeu, poporul Meu, şi te va ferici pe tine văzduhul şi tot cerul şi tot pământul şi toată facerea lui Dumnezeu.

Ce fericită era mama Mea Fecioara, că pleca din loc în loc cu Mine şi n-avea nimic, decât pe Mine Mă avea, şi haina de pe ea. Ea n-avea decât grija Mea. Cel ce iubeşte pe Dumnezeu, acela este fericit. Eu te iubesc pe tine, poporul Meu, dacă tu Mă iubeşti pe Mine. Să ne iubim unul pe altul, să ne unim în iubire, căci Tatăl Meu Îşi întinde iubirea Sa peste lucrarea Mea cu tine. Să nu te superi că nu stau mult în sfat cu tine, că nu cuvintele multe, ci cuvântul Meu te mângâie pe tine, iar tu roagă-te pentru întărirea ta cu Mine.

Israele, îţi hărăzesc sănătate de duh şi de trup. Binecuvântat şi sănătos şi curat să fii, poporul Meu. Binecuvântaţi să-ţi fie paşii tăi cu Mine. Să se risipească din preajma ta răutatea duhului rău. Să fie numai puterea cerească din toate laturile cu tine, poporul Meu. Amin.

E zi de naştere, de serbare între Dumnezeu şi tine, Israele. Pace şi mângâiere peste tine, şi linişte în inimile fiilor poporului Meu. Hrăneşte-te, poporul Meu, că ai cu ce, tată. Atâtea cuvinte din cer sunt puse peste tine. Hrăneşte-te cu ele şi creşti în curăţie şi în nevinovăţie, şi să vorbeşti cu Mine în rugăciunea ta, în privegherea ta pe calea ta cu Mine. Vezi cum vorbesc Eu cu tine. Vorbeşte şi tu cu Mine, copile scump, şi cere-Mi să-ţi dau duh de curăţie, cere-Mi mângâiere, cere-Mi ajutor, cere-Mi viaţă veşnică. Cere, tată, cere, că e cerul plin de bunătăţi nestricăcioase. Cere, poporul Meu, cere de la Dumnezeu. Umple-te de cele cereşti, căci cele pământeşti n-au în ele ce-ţi trebuie ţie. Iată, şi Eu îţi cer ţie să fii copilul Meu, fiule, ca să am grijă de tine, tată.

Binecuvântați să fiți voi, copii ai grădinii Mele. Sculați-vă întru putere bună și mântuitoare de suflete. Întăriți-vă! Să se depărteze de la voi toate neputințele, și fiți în pacea Mea, în mângâierea Mea, în liniștea cea de la Mine. Am nevoie de puterea Mea cu voi. Eu vă întăresc, Eu vă ajut. Mâncați cuvântul Meu și întăriți-vă îndeajuns, că vremea este să lucrăm mult și cerește, întru lucrare cerească. Feriți-vă și voi de neputințe, că și Eu vă feresc. Vă dau îngerași întăritori, vă dau ajutor sfinții cei ocrotitori, vă dau sănătate de duh și de trup. Luați și dați și voi ale Mele dintru ale Mele. Amin.

Aveți nevoie de pace, fiilor. Pace vouă! Pacea Mea, liniștea și mângâierea Mea v-o dau. Aveți nevoie de întărire proaspătă. Iată, Eu vă dau vouă întărire. Să se depărteze toată neputința de la voi, și să fiți sub acoperământul Meu ocrotiți și adăpostiți. Aveți grijă și voi, că și Eu am grijă de voi. Pace vouă, pace peste Israel, pace și curăție sfântă peste trupul și duhul poporului Meu, ca să fie împlinire cerească pe pământ.

Bucurați-vă cu bucurie sfântă și nu altfel, fii ai poporului Meu. Învățați-vă unul pe altul cum este bucuria cea sfântă. Învățați această lucrare, și Eu vă voi ajuta s-o învățați. Amin, amin, amin.

25 decembrie 1995/7 ianuarie 1996

Soborul Maicii Domnului

Nașterea Domnului în inima omului. Timpul trebuie să fie înghițit de veșnicie. Dorul Mirelui ceresc pentru mireasa Lui.

Poporul Meu, Mi-e drag să fiu cu tine prin cuvânt, să Mă bucur cu sărbătoare în mijlocul tău, că am nevoie și Eu de mângâiere, de bucurie și de pace, fiule scump. Nu știu, tată, cum să te mai întăresc, cum să te mai bucur, cum să te mai mângâi, ca să Mă simți cât de aproape sunt de tine, cât de aproape sunt! Pace ție, fiule scump, că te-am făcut scump ca să am și Eu ceva scump pe pământ, ca să am și Eu ceva, tată, ca să nu fiu sărac în vremea cea de la sfârșit. Pace ție! Ia pace, ia, copilul Meu, ia, tată, că îți trebuie; ia, și strânge mult, ca să fiu bogat cu pacea Mea în tine. Eu nu vin să-ți spun *„La mulți ani!“,* cum zice lumea la serbarea nașterii Domnului. Eu vin și îți spun: pace ție!

Pace vouă, copilași ai poporului Meu! O, cât Mă bucur Eu de fiii Mei cei curați, de cei în care Eu sunt născut și crescut; născut în ei, în inima lor, și crescut în ei prin credința și dragostea lor.

E mare sărbătoare în om nașterea Domnului. Această sărbătoare este nepricepută de lume. Eu M-am născut din trup de Fecioară pentru oamenii care vor vrea să creadă în Cel venit de la Tatăl. Dar M-am născut în Fecioară, și asta este mai înainte de orice naștere. M-am născut în inima ei. Inima ei M-a născut în ea încă de pe când ea citea în profeții despre Fiul lui Dumnezeu, Care va veni să scape lumea de la pierzarea cea veșnică. Mă purta în inima ei, care Mă născuse în ea, și M-a crescut în ea până ce a venit arhanghelul și a vestit că Mă voi face trup în ea. Și așa S-a făcut trup Fiul lui Dumnezeu, Care S-a numit Cuvântul.

Poporul Meu, suntem în sărbătoare de naștere, și iată, fiule, Cuvântul Se face trup în carte, Cuvântul Se așează pe carte și Se face carte, ca să rămână veșnic tot ce cuvintez Eu. Strânge, Israele, strânge, tată, strânge. Cuvântul Meu să nu rămână numai vorbit. Mi-am făcut așezare întărită, ca să Mă pot înființa cuvânt, să Mă pot întipări în carte, să Mă ia mulți spre mâncare duhovnicească, spre naștere în inima lui să Mă ia omul care-Mi citește cuvântul rostit de gura Mea. Omul care crede că este Dumnezeu, acela crede că Dumnezeu lucrează și grăiește din cer peste pământ. Omul care aude despre cuvântul lui Dumnezeu, acela crede că această grădină Mă poartă deasupra ei pe tron de heruvimi și de serafimi ca să-Mi audă graiul Meu cei din grădină și să-Mi scrie grăirea Mea peste pământ.

Israele, Israele, omul slab de duh, omul împrăștiat, omul înșirat prin toate câte sunt făcute de om, un așa om nu e bun pentru Dumnezeu. Dumnezeu are nevoie de om îndumnezeit de dorul lui după Dumnezeu. N-am ce face cu om împrăștiat. Mie Îmi trebuie duh și trup adunat în Duhul Meu, și de aceea mereu te-am învățat, poporul Meu, să fii cum vreau Eu, ca să poți să fii copilul Meu, și ca să te cunosc, măi fiule. Eu îi cunosc doar pe ai Mei, și fiecare și îi cunoaște pe ai lui. E mare lucru să poată învăța omul viață dumnezeiască pe pământ, că omul e împrăștiat, e înșirat pe drumurile făcute de pașii lui.

Omul a rămas numai femeie. Înțelegeți voi, fiilor, ce vă spun Eu? Eu am făcut pe om din bărbat și din femeie, ca să fie întregire de duh omul, ca să nu fie numai bărbat sau numai femeie omul. Dar iată, după cum scrie și în prooroci, așa este azi. Așa scrie: *«Vai de neamul peste care stăpânește femeie».* Femeie nu înseamnă trup de femeie. Femeie înseamnă ușurătate, înseamnă nebărbăție, înseamnă om neîntregit în duh. Mama Mea Fecioara a fost și ea, ca trup, parte femeiască, dar a fost om întreg în duh. Om înseamnă cel îndumnezeit. Ce să faci cu omul care este pământesc? Acela este numai femeie; acela umblă de colo-colo fără statornicie; acela se folosește de duhul lui. Și cum adică umblă de colo-colo? Iată, am luat aminte la cuvântul rostit de un copilaș din poporul Meu care a zis că omul poate umbla pe drumuri stând în pat. Așa este, măi fiilor, omul străbate drumul spre casa lui, și după ce ajunge acasă se apucă și se întoarce înapoi pe drumul pe care a venit spre casă; ba îl mai și măsoară, ba îl mai și cântărește, ba îi mai numără și pietrele, ba le mai bagă și în traistă, și merge așa îngreuiat, cu drumul în spate și cu traista drumului, până ce i se rupe traista cu pietre, și pietrele, căzând, îi zdrobesc picioarele, și omul nu știe că este olog și strivit la picioare, la picioarele sufletului. Un așa om a rămas numai din femeie născut, numai femeie, fiilor.

Israele, Israele, ferește-te, tată, de omul ușuratic, de omul care umblă pe drumurile lui și cu drumul în spate. Tu, poporul Meu, să fii bărbat și femeie, fiule, să fii mire și mireasă, copilul Meu, să fii om întreg, așa cum l-am făcut Eu pe om când l-am făcut.

Omul care se lasă îndemnat de diavol, acela cade din cer. Israele, să nu te oprești pe calea ta cu omul care este obișnuit să asculte șoapta diavolului. Ce este șoapta diavolului? Șoapta diavolului este bârfa, clevetirea, vorbirea de rău, minciuna, învinuirea, iscodirea, descusutul faptelor, ascunzișurile cele puse la întuneric, cele ferite de lumină, și credința omului în toate acestea, asta este șoapta diavolului. Iar șoapta Domnului, care este? Este cuvântul, fiilor; cuvântul care învață pacea cea din cer, iubirea, iertarea, umilința, smerita cugetare, și toate cele ce seamănă cu Dumnezeu în om. Vedeți voi, fiilor, ce înseamnă om? A spune om, e cuvânt mare, măi copilași.

Te-am învățat, poporul Meu, te-am învățat mereu; ba am pus învățătură înaltă la cuvânt și în fiii grădinii Mele, și ei așa ți-au spus: să nu vorbești în ascuns, să nu vorbească poporul Meu doi câte doi. Măi fiilor, duhul rău se folosește de voi dacă nu ascultați învățăturile cele din cer. Tu numai des-

pre Domnul să vorbeşti, Israele, că altceva de vorbit nu este vorbire cu folos, ci cu pagubă, tată. Eu aşa am spus: *«Copilul Meu, vezi ce faci cu timpul, vezi ce face el cu tine, că timpul trebuie să fie înghiţit de veşnicie, fiule».* Cum adică, măi Israele? Iată, te întreb: ai înţeles ce ţi-am spus Eu când ţi-am spus aşa? Şi dacă n-ai înţeles, ai venit să Mă întrebi ca să te învăţ ce înseamnă acest cuvânt? Acum vin Eu şi îţi spun ce înseamnă.

Copile, copilaş, orice clipă de a ta trebuie să fie potrivită şi vrednică să fie luată şi pusă în cele ce vor fi vrednice de veşnicie. Scriptura aşa îndeamnă: *«Răscumpăraţi timpul!».* Eu te-am înfiinţat pe pământ şi în timp, Israele, poporul Meu de azi, ca să răscumpăr timpul cu tine, tată, timpul care a fost înghiţit de deşertăciune, omul timpului pierdut de om. Timpul are prea mari şi prea mulţi duşmani, şi e greu de smuls o clipă din el ca s-o bagi în veşnicie. Clipele tale toate, măi Israele, trebuie să fie potrivite cu cele ce sunt vrednice de înghiţit de veşnicie. Poate că tu nu ştii cum să faci această lucrare, dar Eu de ce, oare, vin şi te învăţ mereu? Te învăţ ca să ştii, fiule Israele.

Se întreabă încă, se mai întreabă şi unii din Israel: *„Ce atâta vorbărie pe Dumnezeu, atât de des, atât de mult? Dumnezeu nu mai are altceva de făcut? N-a fost aşa niciodată în timp".* N-a fost, fiilor, niciodată aşa, dar acum aşa este, după cum este scris de râul vieţii, care va curge şi va da peste margini. Râul este cuvântul. Acum aşa este, după cum scrie despre legea Domnului, din care vor lua toate neamurile pământului, curgând ele spre muntele Domnului, spre legea vieţii. De aceea grăiesc mult şi des de deasupra ta, poporul Meu, ca să te învăţ naşterea Domnului în om, şi ca să fie om omul, pentru că modelul de om, Dumnezeu l-a făcut, măi Israele. Şi fii atent ce-ţi mai spun Eu ţie: modelul de Israel Dumnezeu l-a făcut, şi când l-a făcut l-a numit Israel pe acest model, şi mulţi necunoscători de Dumnezeu îşi fac semne şi se miră de cuvântul Israel, de numele cu care te numesc Eu pe tine, Israele. Când l-am făcut pe om din pământ şi din apă şi din Duh dumnezeiesc, l-am făcut bărbat şi femeie şi l-am numit om. Când l-am făcut pe Israel, am despărţit oamenii de pe pământ în două, şi Mi-am luat şi Eu o parte din cele două, şi am numit-o Israel. Din ce l-am făcut pe Israel? L-am făcut din Avraam, Isaac şi Iacov, şi i-am pus numele Israel. Şi n-a durat mult apoi, şi s-a băgat duhul rău pe fir, ca să-Mi culce iar lucrarea la pământ. Şi atunci am despărţit şi pe Israel în două dacă am văzut lucrarea Mea ameninţată. A lucrat duhul rău cu dibăcie, dar Eu am rostit cuvânt proorocesc şi încă din pântecele cel despărţitor în două neamuri am rostit pentru Israel despărţitură, am rostit pentru totdeauna numele pentru Israel şi am zis: *«Din Iacov se vor numi fiii lui Dumnezeu, şi din Esau se vor numi fiii oamenilor»,* iar pe Iacov l-am numit Israel. Aşa a luat fiinţă Israel. Israel şi Edom s-au numit cele două neamuri ieşite din Isaac. Din Iacov şi Esau s-au schimbat cu numele de Israel şi Edom până acum, până la venirea Mea cea văzută. Aşa a fost şi pe vremea pământului cel dintâi. Au fost o parte fiii lui Dumnezeu, şi o parte, fiii oamenilor. Fiii lui Dumnezeu erau din Set, şi fiii oamenilor erau din Cain. Au scăpat atunci opt oameni şi, iarăşi, după o vreme Eu am făcut despărţitură, şi de atunci Eu şi cuvântul Meu merg cu Israel până la capătul mersului, iar Edom merge şi el cu mersul lui până la capătul mersului lui. Mersul lui se sfârşeşte, dar Eu vă spun că s-a şi sfârşit, numai că el nu ştie ce înseamnă sfârşitul mersului lui, căci lucrarea lui Dumnezeu este duh şi taină, şi Eu nu dau vrăjmaşului Meu taina Mea.

E mare taină naşterea Domnului, e mare taină naşterea lui Israel, e mare taină Domnul şi Israel. Vin şi te rog, poporul Meu, te rog, tată, să fii deştept şi să înţelegi tainele lui Dumnezeu, care au lucrat şi lucrează în taină din veac şi până în veac. De aceea am spus: fericit este omul care are pe Dumnezeu, că acela ştie de la Dumnezeu tainele lui Dumnezeu. A slăbit Edom, a slăbit de supărare, că nu mai are scris drum înaintea lui, şi el vede. El a fost viteaz în vremea cea scrisă pentru încercarea lui Israel, pentru călirea lui Israel, căci Israel înseamnă omul care are pe Dumnezeu. Eu nu se putea să stau ascuns sub învelişul care s-a numit Edom, că Mă învelise cu mantia lui ca să se dea el Dumnezeu. Dar Eu, fiilor, sunt Cel necuprins de cele create de Mine, şi sunt neţinut de cele create de om, căci Eu sunt Dumnezeul văzutelor şi nevăzutelor, dar ce să înţeleagă omul cel slab, cel împrăştiat, cel ce are duhul lui?

Tu, Israele, să vorbeşti, tată, de Dumnezeu mereu, că El te-a făcut, şi te-a purtat prin vreme până azi, fiule, şi tu eşti cel mititel cu care vreau să măsor tot ce a fost până acum; să măsor, să cântăresc, să isprăvesc lucrul şi să dau viaţă veşnică cerului cel nou şi pământului cel nou în care va locui dreptatea şi fiii ei, că mare lucrare este naşterea Domnului.

Fiii oamenilor, fiii lui Edom sărbătoresc naşterea Domnului, dar nu pentru Domnul, ci pentru ei sărbătoresc, că le place să sărbătorească şi să stăpânească peste timp. O, Israele, Israele, ridică-te ca un viteaz şi lucrează răscumpărare pentru timp, că de aceea ţi-am spus: *«Vezi ce faci cu timpul, vezi ce face el cu tine».* Dă-Mi Mie timpul tău, stai cu Mine în timp ca să-l răscumpărăm, tată.

Să nu stai ca umplutură pe lângă poporul Meu, omule care nu ştii să fii fiu al lui Dumnezeu. Israele, să nu laşi pe omul cel slab, pe cel neîndumnezeit să ocupe loc în acest popor şi să se creadă a fi din Israel. Ce ţi-am spus Eu ţie, Israele? Am spus că Dumnezeu Se vădeşte pe Sine dacă este în om, şi omul se vădeşte pe sine dacă nu are pe Dumnezeu, şi ţi-am spus ce să faci cu un aşa om. Ţi-am spus să-i arăţi ce este cu el, ce este el şi ce să facă. Şi numai dacă-I dă naştere lui Dumnezeu în el, numai apoi să vezi ce este de făcut cu el, că iar şi iar vă spun: mare lucrare şi mare taină este naşterea lui Dumnezeu în om. În faţa unui om în care Domnul S-a născut şi a crescut se topeşte orice putere pământească şi omenească, orice înţelepciune, orice limbă şi orice împotrivire, că nu mai trăieşte omul în el, ci Domnul, fiilor; Domnul întru puterea pe care Şi-a agonisit-o prin învierea Sa dintre cei morţi, prin naşterea Sa în om. Amin.

Omul care se teme de om, aceasta este răsplata deşertăciunii care vine de la om. Omul care se teme de Dumnezeu, acela are de Stăpân pe Dumnezeu. Fiilor, fiilor, cine nu are temere de Dumnezeu nu are pe Domnul de Stăpân, şi un aşa om îşi este sieşi stăpân, stăpân şi rob întru unul, om fără de căpătâi, care risipeşte timpul cheltuindu-şi răscumpărarea.

Lucraţi pentru naşterea Mea în voi, aşa vă spun vouă, celor în care Eu nu am înfăţişare. Cine nu poate, acela se păstrează pentru sine şi de aceea nu poate. Cine nu poate, de lipsa dragostei sfinte nu poate. Cine vrea şi zice că nu poate, aceluia îi lipseşte rugăciunea de cerere, aşa cum v-am cuvântat Eu prin graiul fiilor grădinii Mele. Cine nu poate, acela nu-I dă naştere lui Hristos în el. Fiilor, fiilor, am spus mereu că omului nu-i trebuie luptă ca să fie cu Hristos în el; îi trebuie dragoste de Domnul şi aplecare, ca să poată intra Domnul întru umilinţa inimii lui; îi trebuie control dacă vrea şi nu poate.

Fiilor lucrători peste Israel, Eu vă spun vouă că sunt în acest popor dintre cei care nu împlinesc cuvântul Meu cel pentru pregătire, şi dacă îi spun unuia din aceştia, ştiţi ce face? Sare pe voi şi vă învinuieşte, şi se învinuiesc unul pe altul de pâră. O, nu pâra este supărarea cea mare, ci neîmplinirea ta este adevărata supărare care ar trebui să te facă să sai în sus, tu, cel care taci şi nu faci cele pentru pregătirea cea întreagă a poporului Meu. Este o vorbă în lume care spune aşa: *„Ai carte, ai parte"*. Vezi, tată? E ca şi la şcoală. Mulţi în popor nu sunt deştepţi, nu învaţă cartea Mea, le place să piardă timpul, aşa cum un şcolar nesilitor de la şcoală nu învaţă lecţia pentru la şcoală pentru că umblă liber, pentru că nu-i place să ştie carte. A uitat poporul Meu că Eu am pomenit de sita din care va curge grâul cel sec, bobul cel uscat. Eu, fiilor, de nimeni nu mai trag acum, iar pe cel ce nu este împlinit în Dumnezeu îl voi trece prin sită, căci sita e în mâna Mea mereu, până ce voi vedea în ea numai bob curat şi întreg, unul şi unul. Eu sunt cu grâul în sită şi ajut grâul cel întreg şi împlinit. Duceţi-vă la moară să vă uitaţi ce se face cu grâul până ce ajunge să fie măcinat şi bun de pâine.

Poporul Meu, stărui pe lângă tine ca să te pot altoi şi să fii de soi, ca să te arăt Tatălui Meu şi să Se bucure Tatăl, că plânge Tatăl de mila Mea, şi tu nu plângi. O, ce dulce este plânsul cu Dumnezeu! Acela întrece orice fericire, acela este bucurie sfântă. Iată, cu o zi în urmă ţi-am spus, poporul Meu, să înveţi lucrarea bucuriei sfinte, şi dacă vei ajunge, tată, să guşti din ea, atunci vei şti bine ce este Dumnezeu şi te vei simţi atins cu Mine. Dacă aşa ai fi pornit tu pe drumul tău spre Mine, ştiai şi tu ce este dragostea care te naşte din ea, şi ce este naşterea ta din Dumnezeu. Învaţă, Israele, lucrarea bucuriei sfinte, că dacă te împing Eu de la spate, nu vei atinge această stare cerească peste tine. Îţi hărăzesc, poporul Meu, inimă plină de iubire pentru Mine. Învaţă-te să simţi cine sunt Eu. Învaţă-te să crezi, tată, că Eu sunt tot ce ai tu.

O, Israele, mireasă peţită de Mine, inima de mireasă este în Mirele ei ascunsă. Israele, mireasa Mea, caută-Mă, iubito, caută-Mă, că Eu Mă las găsit, şi îţi voi dărui clipe de bucurie sfântă. Caută-Mă! Eu sunt lângă tine; întinde mâna. Învaţă-te să Mă simţi şi ia-Mă înăuntru şi încălzeşte-Mă ca pe un prunc mic, care aşteaptă iubire şi hrană şi căldură şi somn mângâietor în braţele calde ale iubirii. Voiesc să te numesc iubire, poporule, mireasa Mea. E praznicul iubirii cu tine, e zi de praznic sfânt. Iubirea se naşte în tine şi se face cuvânt şi se face faptă şi se face Dumnezeu în tine, fiule, mireasa Mea. O, fiule scump, bucuria sfântă este calea care te face să Mă simţi pe Mine îmbrăţişat cu tine şi nedespărţit de tine. Cei ce M-au iubit pe pământ M-au simţit în ei până şi în vremea chinurilor prin care erau trecuţi ca să vină la Mine. O, ce mult M-au iubit cei ce au venit la Mine pentru mărturisirea iubirii lor de Dumnezeu! Iubirea de Dumnezeu aduce biruinţa cerului pe pământ, dar să te am unealtă pe tine, copile Israele, că tu, fiule, ai cuvântul Meu, care-ţi este drum spre lumina care va veni cu Mine.

Mi-e dor să stau în tine, poporul Meu. Mi-e dor să fiu în tine, Mi-e drag cu tine, şi tu ce puţin Mă înţelegi când îţi spun că Mi-e dor! Vreau să am clipe nesfârşite cu tine. Eu sunt Mirele, tu eşti mireasa. Oare, nu ştii ce-ţi spun? Oare, nu ştii ce este nunta, nunta cerului cu pământul? La nunta lumească e bucurie pe lume. Iată-L pe Tatăl cum aşteaptă bucuria Mea cu mireasa Mea. Îi e milă lui Tatăl de Mine, că numai pe Mine M-a avut, şi pentru ca să-Mi facă mireasă nu M-a cruţat ca să Mă ţină lângă El, şi M-a trimis spre moarte, ca să-Mi nasc din dureri mireasa, şi să am mireasă înviată prin moartea Mea şi prin învierea Mea. Care tată se îndură să-şi dea copilul la moarte pentru ca să-şi răscumpere neamul de la moarte? Nici un tată pământesc nu poate să-şi vadă copilul dat de el la moarte dacă este tată adevărat. Tatăl Meu de dragul miresei Mele M-a dat, şi mult a suferit ca un Dumnezeu când M-a dat.

O, mireasa Mea cea mică, fiica cea mai mică, Eu am muncit mult ca să te iau de mireasă. Vino, vino să nuntim, că Eu vin. Scoală-te să învăţăm să ne iubim, că la nuntă Se va uita Tatăl la iubirea ta, căci Tatăl Mă iubeşte şi Mă vrea cu mireasă de soi bun, şi Mă vrea cu nuntă între cer şi pământ. Hai să nuntim, Israele, mireasa Mea, căci Tatăl, Împăratul, Îşi adună nuntaşi la nunta Fiului Său. Amin, amin, amin.

26 decembrie 1995/8 ianuarie 1996

Sărbătoarea sfinţilor trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan

Cuvântul este călăuză. Lucrarea sfatului şi a rugăciunii. Trupul să lucreze cele ale duhului.

O, poporule, poporule al Domnului, vine cuvântul să te împrospăteze şi să-ţi sufle peste aripioare, ca să ştii să treci înainte şi numai înainte, ca să ştii să iubeşti ascultarea şi să stai fără de griji sub mantia Mea prin ascultare. Să nu uiţi, măi poporule, să fii cuminte. Să nu uiţi să te uiţi mereu în cuvânt ca să nu uiţi. Întreabă cuvântul, şi el te povăţuieşte, că de aceea a plouat atâta ploaie cerească peste tine. O, dacă tu iubeşti cuvântul, îl vei purta ca pe un inel de mare preţ, la care-ţi vine mereu să te uiţi; îl vei purta ca pe o salbă la pieptul tău, şi vei fi cunoscut prin lucrarea cuvântului. Învaţă-te să ştii ce înseamnă să aibă omul picioare, căci cuvântul te-a învăţat să ştii. Învaţă bine, că ai din ce, şi fii ucenic destoinic la împlinire, dar fii destoinic la umilinţa inimii, care e ca o mână de care te ţii să nu aluneci.

Cuvântul vine să te însenineze din el însuşi. El iese ca un Mire din cămara Sa şi te însoreşte în vreme de ceaţă, iar tu să stai cuminte şi cu mulţumire în toate, precum scrie în Scripturi, căci celui desăvârşit în Domnul nu-i trebuie decât apă, pâine, haină şi acoperiş de vreme mai grea decât firea trupului. Cuvântul e mare lucrare, şi tu trebuie să ai datoria aceasta ca să-l împlineşti, precum este scris: *„Dă-i cezarului ce-i al lui, şi Domnului, ce-i al Lui"*. Cezarul n-a făcut om, şi cere omului datorie. Dar Dumnezeu a făcut om, şi cum să nu fie omul dator să dea datoria sa acolo unde se cere?

E soare cuvântul, e soare peste ceaţă, e soare pe nori, dar e soare cuvântul. Luaţi şi vă luminaţi şi vă încălziţi, şi trăiţi din cuvânt şi mergeţi pe picioare, fiilor ai Cuvântului. E mare lucru să meargă omul în picioare, dar tu eşti fiu al Cuvântului, al botezului prin credinţa ta în Cuvântul lui Dumnezeu, Care este Fiul lui Dumnezeu. Trebuie mers în picioare, fiilor ai Cuvântului, şi trebuie şi toiag. De aceea s-a pus din loc în loc toiag, căci pasul trebuie să păşească odată cu sfatul, dar nu cum eşti tu învăţat, măi poporule mic, ci altfel, fiule al Cuvântului. Crucea ta e crucea ta, fii atent ce-ţi spun, iar aceea este născută din sfatul tău cu tine însuţi. Despre ce sfat voiesc Eu să-ţi spun? Despre sfatul în cele duhovniceşti ale Domnului. Asta înseamnă să aibă creştinul picioare de la Domnul: sfatul de la cel ce străjuieşte, şi multă, multă aplecare cu inima, că unuia ca acela nu i se întâmplă nici un rău. David aşa spunea: *«Să vină, Doamne, puterea Ta peste mine, ca să mă întărească întru adevărul Tău».*

Poporule al Cuvântului, ce este scris la începutul cărţii? *«Nu este bine să fie omul singur, şi îi voi face ajutor pe potriva lui».* De aceea am spus cuvânt: strângeţi-vă dacă puteţi, strângeţi-vă chiticele, că nu e bine să fie omul singur. Acolo unde este împlinită această Scriptură, acolo a hotărât Domnul binecuvântarea. Sfatul este cea mai mare lucrare, dar cele pământeşti să nu umbrească sfatul, căci sfatul e din firea lui duhovnicesc. Cei duhovniceşti trebuie să aibă peste ei Scriptura care spune: *«Fiţi ca păsările cerului şi ca crinii câmpului».* Cei trupeşti au peste ei Scriptura cea care spune celor ce nu ascultă: *«Din sudoarea frunţii tale îţi vei agonisi ale tale».*

Poporule al Cuvântului, încearcă, fiule, să-ţi laşi aripioarele să-ţi lucreze. Pasărea, după ce-şi îndoapă puişorii până ce fac ei aripi, îi deprinde apoi să-şi pună aripioarele la lucru. Fă, fiule, din rugăciunea ta aripioare, dar să ai grijă să dai din aripioare, că de uiţi aceasta când te aşezi la zbor, cazi în jos. Fii atent, că rugăciunea îţi este aripi şi picioare, iar ca să ai trebuie să ceri. Vezi tu, fiule, ce lucrare mare? Iată, trebuie să ştii mai mult de atât. Trebuie să ştii să stai şi în cuib şi trebuie să ştii să zbori stând în cuib; asta trebuie să ştii tu să faci acum. Tu, fiule, să ai văzduhul tău de zbor, nu văzduhul cel văzut şi înţeles de ochii cei trupeşti, căci vai omului care nu ştie să stea în cuib zburând prin văzduhul dumnezeiesc şi bucurându-se cu bucurie sfântă de apropierea zilei cea descoperită a venirii Fiului Cuvântului! Şi, iarăşi, ferice de copilul cel cuminte, cel pururea mulţumit şi plin de răbdare şi de bucurie sfântă.

Cerul sfânt însoreşte serbarea cea din Israel a soborului sfinţilor ierarhi Vasile, Grigorie şi Ioan. Ei au fost cu lucrare de soare înaintea credincioşilor, iar voi fiţi cu lucrare de soare înaintea cerului, că iată, soarele s-a întunecat şi luna nu-şi mai dăruie lumina sa. Fiţi înaintea cerului cu lucrare ruptă din soare, că fiţi atenţi, soarele de sus luminează, nu de jos. Aveţi de lucrat lucrare mare, pe care până acum n-aţi simţit-o în plinul ei: lucrarea rugăciunii, lucrarea minţii îndumnezeite, lucrarea cununiei voastre cu Mirele, Care vine curând, curând; stăruinţa miresei în aşteptarea Mirelui, rugăciunea cea uleioasă, care, dacă se pune pe pânză, rămâne şi nu se mai spală. Sămânţa din care se stoarce untdelemnul pentru gustul mâncării, aceasta este inima din care se stoarce rugăciunea, mâncarea pentru masa cea de nuntă. E mare Scriptura aceea care spune: *«Răscumpăraţi timpul!».* Dar ce este rugăciunea? Ea este nedespărţirea de Hristos în toată vremea. Ea este numele lui Hristos în inima ta, în mintea ta, iar acest nume e străjerul care trăieşte neobosit în locaşurile Sale, în împărăţia Sa. Amin.

Fiilor, împărăţia Domnului este înăuntrul vostru. Aveţi grijă de această taină care nu s-a suit până acum la mintea omului. Omul a auzit acest cuvânt, dar nu ştie omul ce taină ascunde în el şi cum se poate ascunde împărăţia lui Dumnezeu în om. Fiilor, aveţi grijă de această taină, şi să se suie la mintea voastră, ca să înţelegeţi ce frumuseţi are Domnul de aşezat în cămările Sale, în inima şi mintea fiilor Săi, şi veţi şti atunci desăvârşit că Eu sunt Domnul. Nu încurcaţi vestea şi drumul împărăţiei cerurilor care vine peste voi, nu încurcaţi cu griji de la trup această cale, că Eu v-am spus, şi v-am spus demult: *«Treceţi din trup în duh, iar trupul să facă cele ale Duhului».* Puneţi duhovnicie în orice mişcare a voastră, în orice mişcare a minţii voastre, şi aplecaţi-vă sfatului, fiilor. Citiţi în carte acolo unde e scris aşa: *«Luaţi-vă după cei mai smeriţi şi mai înţelepţi dintre voi şi urmaţi-le, fiilor»*, în numele Domnului urmaţi-le, căci cei puşi cu grijă peste voi vă vor binele cel de la Mine, fiilor. Veniţi spre ascultare din sfat şi cunoaşteţi-vă lucrul, aşa cum s-a rostit cuvântul: *«Să nu fiţi mai mult decât ceea ce sunteţi sau mai puţin decât ceea ce sunteţi, şi fiţi ceea ce sunteţi».* Lăsaţi agoniseala pământească, fiindcă prea mult s-a strigat din cer cum trebuie să împărţiţi timpul. Învăţaţi să răscumpăraţi timpul, fiilor, dar nu vă pierdeţi răbdarea, voi, fii ai Cuvântului. Cuvântul are răbdare cu voi, dar aveţi mare grijă de picioare şi de aripioare.

Întăresc iarăşi rândul cărţii care spune aşa: *«Întunericul din afară să nu intre peste lumina dinăuntrul ieslei păcii»*, că fără împlinirea cuvintelor Domnului nu se pune ascultare de la voi. Să se depărteze orice firicel de întuneric de la tot poporul Cuvântului. Să fie numai lumină şi bucurie sfântă în poporul Cuvântului, iar peste aceste mari taine să fie mare binecuvântare întru împlinirea lor.

Poporule, poporule, păstrează bine locul care te hrăneşte, şi vei fi mângâiat de Domnul Dumnezeul tău. *«Mângâiaţi, mângâiaţi pe poporul Meu»,* aşa este scris în Scripturi. Iată, şi celor din cer, sfinţi şi îngeri, puteri şi tării, le rostesc şi lor: mângâiaţi, mângâiaţi pe poporul Meu!

E zi de serbare, căci sfinţii se roagă în faţa tronului ceresc pentru Israel. Poporule Israele, Domnul e în gând cu tine, iar tu, fiule, să fii în gând cu Domnul, că tu altă bogăţie nu ai. Fii bogat în Dumnezeu. Numele Domnului să-l ai comoară şi bogăţie înăuntrul trăirii tale, şi vei şti ce este veşnicia care vine cu Domnul. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 1996

Praznicul Întâmpinării Domnului

Lucrarea păcii cereşti şi a bucuriei sfinte. Taina omului îndumnezeit. „Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este".

Cuvântul întâmpină pe Israel. Cuvântul este hrana cea de toate zilele. Cuvântul Se face cuvânt, Se face hrană, Se face pâine şi vin, Se face viaţă veşnică, Se face pace, Israele. Cuvântul face pace peste poporul Cuvântului.

Pace, fiule, pace ţie, poporule al Cuvântului! E plină cartea cea de azi de acest cuvânt: pace. Pace şi iar pace, căci pacea aduce iubirea prin ea, prin lucrarea păcii cea din cer. Poporule, poporule, să fii atent, că este pace de două feluri: este pace cerească, şi este pace pământească, iar tu, fiule, n-ai fost lipsit de cuvântul care te-a învăţat lucrarea păcii cereşti.

Iată, cuvântul te întâmpină, că e zi de întâmpinare. Israele, tu întâmpini cuvântul, şi cuvântul, pe tine, şi se face îmbrăţişare prin împlinire; prin împlinire şi nu altfel; prin vederea împlinirii îmbrăţişării. Cuvântul te înfiripă, cuvântul vine la tine ca un vânt subţire, fiule, ca să-ţi răcorească ce are de răcorit în tine. Această răcorire a acestui vânt de cuvânt lucrează după cum este fiul cel ce este de răcorit. Unuia îi răcoreşte văpaia dorului după cele de sus, după cele ce vor veni de sus spre vedere. Altuia îi răcoreşte arşiţa pe care o are luptând să împlinească cuvântul. Altuia îi poate răcori zbuciumul care vine din micile neascultări. Altuia îi răcoreşte arşiţa care îl arde de la iuţeală, de la nerăbdare, de la neatenţie, de la cuvântul folosit fără sare. Altuia îi răcoreşte firea, fiilor, şi acela simte binefacerea răcorii care vine de la cuvântul care se naşte din viaţă.

Cuvântul vine la tine ca un vânt subţire, poporul Meu. Cuvântul Se roagă Tatălui pentru poporul Său, că iată, sfinţii au poruncă să nu se mai despartă de poporul Cuvântului, şi vreau să te povăţuiesc, Israele fiule, prin răcoarea cea binefă-

cătoare a cuvântului, că duhurile cele potrivnice ard între cer și pământ, și cuvântul te răcorește prin această dogoare. Deschide-ți mintea și cugetul, fiule, ca să scriu Eu pe locul acesta pace și cuvânt, și să-ți fie mintea pace și cuvânt. Eu demult am spus, dar acum întăresc acest adevăr, ca să știi, poporul Meu, că sfinții și îngerii sunt locuitori cu tine, fiindcă este scris să Mi se pregătească venirea Mea cea scrisă în Scripturi. Eu voiesc să înțelegi, copile învățat de Dumnezeu, că până acum tu n-ai înțeles, fiule, că zâmbetul e lacrimă, iar lacrima e zâmbet. Îți trebuie înțelepciune ca să știi ce grăiesc Eu cu tine prin această pildă adâncă, pildă care atârnă greu prin taina ei, atârnă așa de greu că poate trage cerul până pe pământ, că iată, lacrimile sfinților trag cerul spre pământ ca să facă lucrare de întâmpinare a Fiului lui Dumnezeu, după cum este scris.

O, popor mic, mititel de tot, fii de-acum mare, mare într-o clipă, că scris este la Domnul că *«o mie de ani e ca o zi, și o zi, ca o mie de ani»*. Fii mare, fiule, ca să știi și tu, ca să trăiești și tu lucrarea acestei taine, cum că lacrima ta e zâmbet pentru cer și pentru sfinți, iar zâmbetul tău e lacrimă pentru aceeași țintă. Ți-am grăit despre lucrarea bucuriei sfinte, și Mă uit peste tine ca să te văd deprinzându-te cu ea întru lucrare de trup întreg. Să nu fii greoi, fiule, cu cele ce grăiesc cu tine, că mereu cuvântul Mi se poticnește de tine, de neînțelegerea ta. Întru lucrare de trup întreg să văd lucrarea bucuriei sfinte în tine, poporule al Cuvântului, căci pentru orice cuvânt se va da socoteală. Mare taină este Cuvântul lui Dumnezeu, și tot mare taină este cuvântul minții și cugetului omului, și de aceea te rog cu stăruință să începi peste trupul tău lucrarea bucuriei sfinte, Israele numit.

O, poporul Meu, acum e acum, căci trebuie să-ți aduni mintea și cugetul și să le lași să lucreze împreună cu sfinții și cu îngerii, fiule. Scoală-te, copile, scoală-te întru această veghe, că Eu ți-am spus să te culci îmbrățișat cu Mine și cu sfinții, și ți-am spus să Mă crești în tine, să Mă iei în tine și să Mă faci mare în tine, și să semeni cu Mine la mărime și la fire dumnezeiască. Eu, fiule, sunt dator să vin să-ți deslușesc lucrarea bucuriei sfinte, iar tu ești dator s-o iei înăuntrul tău și s-o crești, căci lucrarea aceasta va scoate afară din tine tot ce nu este asemenea cu împărăția lui Dumnezeu, care iată, se coboară întru tine prin lucrarea bucuriei sfinte. Așa este, precum este scris, că la mintea omului nu s-a suit frumosul împărăției cerurilor, dar la mintea ta, fiule, nu numai să se suie, ci să și fie această frumusețe care este una, precum Eu Unul sunt. Și dacă Eu Unul sunt, și dacă așa cum sunt vreau să stau în cele lucrate de Mine, în cele frământate de Mine atâta vreme, în mintea și în cugetul tău, oare, nu se cade să-Mi dai acest ogor lucrat ca să fac din el împărăție de cer nou și pământ nou? Eu de unde să încep? Încep și Eu cu parceluța Mea, cu ce Mi-a mai rămas, dar vreau să crezi, fiule, că lacrima e zâmbet pentru cer. Omul nu înțelege această taină, omul nu știe lucrarea fericirii. Omul știe că voia bună și râsul și zâmbetul și bucuria pământească este tot ce trebuie să aibă el. Omul nu are deprindere spre cele ce vor fi. Omul se ia în brațe unul cu altul, și de fericire râde și plânge, și omul nu știe de unde vine fericirea, iar căldura omului e sloi de gheață pentru Domnul și pentru cei din cer care dau să se apropie de om.

Fiule Israele, lacrima este zâmbet, și tu să încerci această mare taină a omului îndumnezeit, că te-am plămădit, tată, nu o zi, ci atâta vreme, și iată, încă te lucrez ca să-ți dau înfățișare nepieritoare. Adu-ți mereu aminte de iubire, de iubirea Mea, și fii și tu cum am fost Eu, că vreau să semăn cu tine, fiule; vreau și la mișcare, și la purtare, și la mâncare, și la hăinuță, și la statură, și la zâmbet, și la lacrimă, și la cuvânt. Vreau să-ți fiu slugă. Primește-Mă să-ți slujesc, că se va întâmpla altfel decât este pe pământ, că pe pământ sluga învață meșteșugul de la meșter, dar cu Mine și cu tine e altfel, fiule. Vreau să-ți fiu slugă, și să înveți și tu să fii la fel. Și știi de ce-ți spun așa? Mai e un pic, și totul va cădea. Vor cădea măriri, stăpânii, dregătorii, munți și dealuri, și va rămâne dragostea, slujitoarea cerului cel nou și a pământului cel nou.

Poporule, poporule, tu să nu mai faci decât ce am făcut Eu, fiule. Dă-Mi drumul în mintea și cugetul tău, ca să fac Eu de acolo ce trebuie să faci tu. Nu mai fă tu. Lasă-Mă să muncesc Eu pentru tine, și ia aminte, tată, la cuvânt. Nu Mă lăsa să plâng când te văd că treci pe lângă cuvântul Meu și nu te îmbraci cu el și nu te încalți cu el. Nu mai fă tu. Lasă, fiule, să fac Eu în tine, să fac ce am făcut cât am stat arătat oamenilor. Nu te mai zbuciuma, că Eu spre sfârșitul cuvântului cel de atunci așa am spus: *«Cine este sfânt, să se sfințească încă»*, și încă asta am de strigat și acum: să se sfințească în Mine, nu în sine, să se sfințească în minte și în cuget, în grai și în faptă, în mișcare și în lucrare, și să învețe de la Mine, că Eu sunt blând, blând și smerit cu inima. Fii atent, fiule, la acest semn: cel ce nu este smerit cu inima, acela nu este blând. Primiți-vă unul pe altul, că pe Mine Mă primiți. Ce vreau Eu să spun? Fiți primitori de sfat bun, căci cuvântul bun este din Mine, nu din om. Un obicei cu aplecare de la un frate te îndeamnă la obicei cu aplecare și pe tine. El vrea să-i faci și tu lui ce-ți face el ție. O lucrare de acest fel pleacă de la o singură vână de izvor, de la izvorul bucuriei sfinte, fiilor. Nu fiți răzleți cu mintea și cu cugetul și cu voința, că Eu, Eu Unul sunt.

O, copii ai cuvântului, cel ce nu este smerit cu inima, acela nu este blând. Rugați-vă cu bucurie sfântă, până veți ajunge toți întru unul, căci Unul este Domnul. Sunt slugă de două mii de ani. Umblu smerit de două mii de ani. Vreau să-Mi iau plata și s-o pun în brațele Tatălui Meu. Fiți blânzi și smeriți cu inima. E păcat să-L strici pe Dumnezeu pentru voința ta. Începe de la tine, fiule, că Eu cu Mine am început, și după aceea am văzut asemănarea Mea în cei de un cuget cu Mine. Rugăciunea înlăcrimată de dor după asemănarea ta cu Mine, de dor după asemănarea fratelui tău cu Mine, aceea e cordonul care leagă într-un singur trup făptura cea nouă. Cere-Mi Mie, fiule, ce nu are fratele tău. Nu-i da tu, nu-i cere lui. Cere-Mi Mie, și Eu îi voi da, dar cere-Mi, că e mare lucru să-Mi ceri, pentru că primește numai cel care cere. Cel care nu primește n-a știut ce este a cere.

Îți amintesc ca să știi și să nu uiți că sfinții și îngerii sunt locuitori cu tine, poporul Meu. Tu să nu-i întristezi. Tu să-i bucuri, că s-au pregătit de drum de la cer la pământ și de la pământ la cer pentru tine, necontenit. Să aibă cu ce veni, să aibă ce aduce de la pământ la cer și de la cer la pământ. Lăsați cuvântul să vă călăuzească. Lăsați tot ce este bun să se prindă de voi. Lăsați firea dumnezeiască să vă crească. Eu de aceea v-am spus că vă sunt slugă. Eu de la Tatăl am venit, și de la El iau și dau ca să învățați.

Tot poporul să creadă în Scripturi. Cel ce nu este smerit cu inima, acela nu este blând. O, poporul Meu, vreau să fii dulce, tată, dulce și atent cu orice literă care pleacă din mintea și cugetul tău. Cere-ți ție, fiule, căci celălalt va lua și el obiceiul cel bun, fiindcă obiceiul cel din Dumnezeu se prinde și se face sămânță, și se face copac al împărăției cerurilor. Nu închide cartea, fiule, nu uita ce-ți grăiesc. Stai cu cartea des-

chisă dacă nu ești deprins să înveți pe de rost și să făptuiești. Eu ți-am dat ție ștergar curat și aparte, și nu te-am mai lăsat să te ștergi cu ștergarul cu care se zice că se șterge lumea. Iar ție ți se cere asemănare cu Dumnezeu, că scris este: *«Cei asemenea Lui Îl vor vedea așa cum este El».* Eu sunt gata să Mă las văzut, dar nu asta așteaptă Domnul. Domnul așteaptă să fii tu gata, să fii tu asemenea Lui, ca să-L vezi așa cum este El. Israele fiule, Israele puiule, că altfel cum să-ți spun? Fă-te mare, că vremea e scursă. Învață-te să stai bine pe picioare. Ai hambare pline, ai de prisos, și pentru fiecare cuvânt este de lucrat. Roagă-te, ca să știi să te rogi. Roagă-te și tu așa cum s-au rugat sfinții care azi se roagă pentru tine, și a căror cupă cu rugăciuni stă înaintea Mea. Fă din zâmbet lacrimă și din lacrimă zâmbet pentru cer, că nu este zâmbet mai adevărat ca atunci când te scoli din genunchi în urma unei rugăciuni lucrată măcar numai din lacrimi, căci Duhul Domnului știe suspinul tău.

Iubește, fiule, iubește pe Dumnezeu, iar pe fratele tău iubește-l mai mult decât pe tine. Acesta este cuvântul cu care azi te răcoresc prin Duhul Cuvântului. Pace și răcoare de Duh Sfânt să fie peste tine, Israele! Amin, amin, amin.

2/15 februarie 1996

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Cuvântul este izvor. Neamul creștinilor și neamul oamenilor. Taina bobului de grâu. Semnul ascultării. Ținerea sărbătorilor. Postul cel adevărat. Lucrarea sfatului.

Domnul dă cuvântul Său celor ce vestesc cu putere multă, precum scrie în Scripturi. Amin.

Domnul, Cel ce S-a suit peste cerul cerului spre răsărit, Domnul dă glasul Său cu putere, cu puterea Lui în nori, după cum este scris: *«Ploaie de bunăvoie osebește Dumnezeu moștenirii Sale, și o întărește pe ea când ea slăbește»,* și iarăși, după cum este scris: *«Să Se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui de la fața Lui, căci lăudat este Domnul, Cel ce străbate pustia».*

Israele, gătește calea Domnului; Domnul, Cel ce străbate pustia și vine cu toiagul Său, cu cuvântul Său. Vin și cuvintez ca un cântăreț plăcut, și cât aș vrea să fiu iubit și așteptat ca să te pasc, o, turmă mică! Eu nu Mă tem că tu ești mică, fiindcă Eu cu cei mari și tari n-am plăcere, n-am ce face. Aceia sunt ca lupii care primesc mereu hrană de lup; aceia se uită la tine ce mănânci tu, și ei nu pot să mănânce ce mănânci tu, căci pântecele lor e pântece de lup. Îmi cobor cuvântul ca un cântăreț plăcut, ca un ciobănaș peste oi, căci ciobănașul trebuie să fluiere mereu, chiar și când oile ar dormi, chiar și atunci, nu numai când turma lui e trează, fiindcă dușmanul, lupul, dacă aude fluierul ciobănașului nu are curaj, că-l știe treaz pe ciobănaș.

Poporule, poporule, iată, la timp și la netimp izvorul izvorăște. Ți-e sete sau nu, izvorul e izvor, fiule. Apa din stâncă izvorăște nu numai când are nevoie cel ce trece însetat pe cale ca să bea din ea. Apa din stâncă izvorăște fără timp chiar dacă este careva să bea din ea, chiar dacă nu este. Și cum adică la timp și la netimp? La timp, este iubită ție învățătura Mea care vine peste tine chiar dacă dă să-ți îndrepte pasul tău și mersul tău cu Mine; iar la netimp, învățătura e ca o ciupitură care te doare și te face să te superi, ba chiar să te mânii. Așa este sunetul de toacă pentru cei ce n-au duh de rugăciune. Ei se strâng la timp în casa rugăciunii, pentru că toaca îi anunță, iar alții din ei abia așteaptă să se întâlnească cu Domnul la sunetul de toacă atunci când ea anunță despre Domnul.

Israele fiule, iată, stânca din care izvorăște apă se poartă după tine ca să-ți stâmpere setea dacă ți-e sete, sau ca să te îmbie să bei, că dacă bei, vezi ce bei. Bea, Israele, bea, tată, că ești luat dintre neamurile pământului și altoit în Domnul Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu. Bea, fiule, și să fii ca o samarineancă credincioasă în vorbirea ta cu Mine, că iată izvorul când Eu Mă întâlnesc cu tine și ne cerem unul altuia apă, și să facem mereu lucru cu rânduială, căci cele de deasupra le vădesc pe cele dinăuntru cum sunt așezate. Cele din afară ale omului le vădesc pe cele dinăuntru ale omului, și de aceea Eu mereu izvorăsc apă vie din stâncă, din Mine, fiule, ca să te îndeletnicesc să fii unul, trup și suflet, minte și cuget, simțire și mișcare, și ca să-l iubești pe fratele tău ca pe Mine Însumi, că se cere uneori să faci această lucrare vădită în numele Meu. Pe fratele tău îl vezi, și trebuie acum să iubești ce vezi până ce vei vedea pe Cel ce nu-L vezi acum. Acum vezi doar slava Lui, și după slava Lui El vine, vine precum este scris, și va fi văzut așa cum este El. Amin.

Poposesc cu tine la izvor și te învăț să bei, și te învăț să mănânci, căci Eu la întâlnirea Mea cu samarineanca am și băut, am și mâncat, căci băutura și mâncarea Mea era aceea să fac voia Tatălui Meu. Așa și tu, fiule Israele, și pe toate să le faci cu bună orânduială în suflet și în trup, în minte și în cuget.

Iată, dacă ești lângă fântână, Eu vin. O, ce mulți din voi Mă așteptați la fântână! Vin, fiilor, vin să stau de vorbă cu voi și să vă spun cum să stați de vorbă cu Mine, cum să lucrați întru Mine, căci neamul creștinesc începe acum vremea postului pentru serbarea Paștelui Domnului; ba chiar și neamul omenesc știe această orânduială. Nu te mira de cele ce vorbesc cu tine, Israele, că neamul creștinesc e un neam, iar neamul omenesc e alt neam, și nici nu trebuie să-ți mai deslușesc această înțelepciune. Dar ție, Israele, îți spun deosebit, și te numesc rămășiță, fiule, rămășiță pusă de Mine deoparte din neamul creștinesc, că nici neamul cel numit creștinesc nu mai postește, fiule, nici măcar ca după lege. Și ție iată ce-ți spun: binecuvântat să fie începutul pregătirii serbării Paștelui Domnului, că pentru tine n-am ce să-ți deosebesc la cele ale mâncării, că tu mănânci și azi tot ca în zi de Paști, fiindcă tu știi ce înseamnă Paști după adevăratul său cuvânt. Paștele tău este Mielul lui Dumnezeu, Care te-a spălat de păcate, Care S-a făcut pâine și vin pentru tine, ca să-L ai întru tine până la arătarea Sa pe nori, până la unirea cea mare a cerului cu pământul, fiule.

Neamul omenesc se scoală azi de dimineață și își frige cărnuri și își amestecă băuturi și își pregătește serbări cu cinste omenească, și se numește: *„serbarea lăsatului de sec“*, numire după datina neamului creștinesc, zice omul, și se duce cu serbatul și cu mâncatul până la Paștele Domnului, de parcă Domnul ar fi idol și nu Dumnezeu adevărat și sfânt.

Neamul creștinesc mai are ceva rămas din datina creștinilor, dar nu știe ce înseamnă post. Tu, Israele, știi de la Mine ce înseamnă post, că tu ești rămășiță aleasă și pregătită de Mine și frământată bine ca să știi să crești creștinește pentru Paștele Domnului. Îți amintesc cum ți-am spus: *«Mănâncă, fiule, grâu, și îți va mulțumi omul, din veac și până-n veac».* Ce post am pus Eu peste tine, poporul Meu? Am pus post de cele rele, de cele oprite de legea poruncilor lui Dumnezeu, ca să încep cu tine mântuirea neamului creștinesc, care se va scula ca și tine să stea înaintea Mea. Am pus peste tine

legea ascultării, poporul Meu, legea pe care am pus-o peste omul cel făcut de Mine la început. Ce i-am dat lui să mănânce, aşa ţi-am spus şi ţie. Ce i-am dat lui să asculte, aşa ţi-am cerut şi ţie, şi ţi-am mai spus să mănânci grâu, fiule, ca să-ţi mulţumească omul, din veac şi până-n veac. Pune, tată, bobul de grâu în apă, pune-l în baie şi spală-l şi moaie-l şi pregăteşte-l trei zile cu ploaie de apă peste el, cu apă pe măsură, iar a treia zi să ai şi să mănânci, şi aşa să ai mereu grâu pregătit de trei zile şi să-l adaugi la cele binecuvântate de Mine la început pentru ca să mănânce omul.

O, rămăşiţă mică, luată din neamul creştinesc, din români! Am pus peste tine legea ascultării, poporul Meu, şi te-am învăţat de la începutul tău cel de acum patruzeci de ani să ai pe capul tău semnul ascultării, dar nu ca iudeii să-l ai, că iudeii îl purtau şi îl poartă pe cap fără rod de ascultare. Semnul ascultării este acoperământul care-ţi acoperă capul, creştine fiule, semnul supunerii, tată, ca să ştie toţi cei ce te văd pe tine că tu ai Stăpân, că tu ai pe Dumnezeu de tată. Cine umblă cu creştetul descoperit, acela îşi este sieşi stăpân, acela nu are semnul supunerii şi nu se cunoaşte că este fiu al lui Dumnezeu dacă-l vede cineva. Eu am spus chiar şi pentru îngeri, am spus să fie creştetul acoperit pentru îngeri. Cum aşa, fiilor? Iată cum: îngerii nu au voia liberă, şi Eu v-am spus vouă această lucrare, dar omul are voie liberă fiindcă aşa a fost făcut de Dumnezeu. Însă omul care are creştetul acoperit, acela este creştin supus sub voia lui Dumnezeu, precum îngerii, care nu au voia lor liberă. Când un zugrav zugrăveşte un chip de înger, îi face pe creştet un semn care se cheamă semnul supunerii faţă de Dumnezeu. Aşa şi ţie, Israele, ţi-am cerut; ţie, rămăşiţă mică a neamului creştinesc, ca să fii de ajutor mare neamului creştinesc, care, botezat fiind în numele lui Iisus Hristos, nu mai ştie de Stăpân, de legea părinţilor, de îngerul cel dat lui de Hristos.

Copile Israele, să mănânci grâu, fiule. Să-l pregăteşti trei zile şi să-l mănânci. Să adaugi grâu la mâncarea ta cea binecuvântată de Dumnezeu, că iată, iar spun: mâncaţi toată iarba verde care face sământă pe pământ şi tot rodul pomului cu sământă în el. Aveţi, tată, grijă de trup, că trupul este locaşul Duhului Sfânt, şi Duhului Sfânt Îi place casă şi hrană după potriva Lui. Nu căutaţi să vă slăbiţi trupul de nemâncare, că postul vostru este ca postul aşezat în Eden. Eu lui Adam nu i-am spus când şi cât să mănânce, ci i-am spus ce să mănânce şi ce să nu mănânce; şi vouă tot aşa v-am spus, şi v-am mai spus să ascultaţi spusele Mele, fiilor.

Este proorocit că în vremile cele din urmă lua-voi binecuvântarea Mea de pe pământ, şi iată, fiilor, azi pământul nu mai are în el cele trebuincioase neamului omenesc, căci neamul omenesc M-a dat de peste el şi a rămas sieşi stăpân, şi Eu am tras pe ale Mele, căci chiar şi neamul creştinesc de azi e slab şi nu mai merită cele trebuincioase firii trupeşti dacă nu slujeşte poruncilor lui Dumnezeu şi înfăţişării lui Dumnezeu. Omul a alungat de pe pământ rodul binecuvântării, şi Eu am mai lăsat binecuvântare în rodul cel folosit de rămăşiţa creştinească, cea care foloseşte ca hrană cele binecuvântate de Dumnezeu pentru hrană. Neamul omenesc nu citeşte pe Dumnezeu, nu ştie ce trebuie să mănânce şi cum şi când şi cât să mănânce, nu ştie nici măcar ca în legea cea creştinească să mănânce mâncare cu îngăduinţă de lege. Neamul creştinesc e neamul Meu, iar neamul Meu este cel ce se împărtăşeşte cu Trupul şi Sângele Meu, cu Paştele Domnului, prin biserica lui Iisus Hristos, cea sobornicească şi apostolească, dar nu cea numai de formă aşa, nu cea pe deasupra sobornicească şi apostolească. Neamul creştinesc nu este cel ce pronunţă numele lui Hristos, ci este acela ce se pregăteşte, şi apoi mănâncă Trupul lui Hristos. Dacă M-aş coborî văzut şi aş întreba pe un creştin de rând ce înseamnă Hristos, n-ar şti să spună nimic. Cine să-l înveţe, cine, că şi preotul ia nepregătit pe Hristos. De aceea ţi-am spus Eu azi răspicat, poporul Meu, despre taina grâului pregătit cu trei zile înainte de a-l lua spre hrana trupului tău. E mare pildă această taină, căci bobul de grâu, îngrijit, înmuiat şi udat trei zile, dă colţ, prinde viaţă şi are binecuvântare de viaţă şi de sănătate, fiilor. Aşa trebuie să fie apostolul în sobor de biserică a lui Hristos, şi aşa trebuie să fie creştinul.

De aceea v-am învăţat prin lucrătorii Mei să vă dezbăraţi, fiilor, de a da cinste trupului omului, că acesta este păcat cu două capete. Nu vă uitaţi la faţa omului; fugiţi de această deprindere bolnăvicioasă de suflet, că adevăraţii creştini care aveau pe Duhul Sfânt în trupul şi în duhul lor fugeau şi de faţa împăraţilor şi de faţa patriarhilor şi de faţa oamenilor. Numai de Dumnezeu nu fugeau, ci fugeau de oameni, ca să nu fugă Domnul de la ei.

Fiilor, fiilor, pe pământ sunt două feluri de neamuri: neamul omenesc şi neamul creştinesc. Fiilor, fiilor, pe pământ sunt două feluri de neamuri creştineşti: neamul cel după nume creştin, şi neamul cel după fapta credinţei creştin, căci credinţa în Iisus Hristos este Însuşi Iisus Hristos vieţuind ca o oglindă în creştin. Neamul cel creştin după adevăr, acela nu vinde pe Hristos, acela nu vinde pe fratele său, pe fratele lui Hristos, şi acela nu judecă judecăţile lui Dumnezeu. Şi aşa este, aşa cum vorbesc Eu cu voi şi printre voi şi între voi, căci Iosif cel vândut n-a spus cumpărătorilor lui că cei ce l-au vândut erau fraţii lui; n-a spus nimic, şi a plecat cu Dumnezeu, vândut de fraţii lui. Dar el a fost om scump la suflet, şi aplecat lui Dumnezeu, şi iată, tată, ce mari şi nepătrunse cu mintea sunt minunile şi judecăţile lui Dumnezeu! Cum a stat Iosif în Egipt atâta vreme fără ca să-L uite pe Domnul? Iată, fiilor, ce tare e creştinul cel după adevăr creştin. Dar creştinul cel de azi numai dacă iese pe drum şi vede idolii omului de azi, gata, se şi sminteşte, se şi încântă, şi Domnul este uitat de creştin.

Poporule tată, să stai în cuib zburând, aşa cum te-am povăţuit Eu, că idolii de azi au lucrare ascunsă, fiule. Iar când pleci, pune crucea în jurul tău, aşa cum a făcut copilul Iosif în mijlocul Egiptului, fără să se încânte de nici un lucru din Egipt. De aceea v-am pregătit din vreme învăţătură, că voi aţi văzut că şi fraţii cei buni au vândut frate, şi v-am povăţuit să aveţi grijă că omul necunoscut e cursă pentru fiul poporului Meu, e cursă pentru tine, copile numit în poporul Meu.

Feriţi-vă de neascultare, că neascultarea aduce întristare, fiilor, iar întristarea e apăsătoare, şi Eu voiesc să fiţi cu pace până la venirea cea mare a Domnului vostru. Dar mai este o mare taină pe care trebuie s-o pătrundeţi mai adânc decât până acum. Fiilor, fiilor, nu vă mai uitaţi peste hotar dacă voiţi această pace. Căutaţi să ştiţi cum staţi în porţi. Porţile să se ridice numai pentru cei de sus, care au cu ei pe Împăratul slavei cea de sus. Faceţi totul cu rânduială, şi iarăşi zic vouă: faceţi totul cu rânduială. Tot cuvântul care s-a născut din cer peste voi, să fie luat în pântece de către voi, ca să scăpaţi de întristări şi de apăsări.

Eu vă iubesc şi vă povăţuiesc şi vă amintesc cu cuvinte de aur: nu călcaţi sărbătorile, şi fiţi ai sărbătorilor în sărbătorile Domnului şi ale sfinţilor; că şi aceasta este o lege, a nu trece peste hotar. Chiar dacă nu aveţi cele trebuincioase sărbătorii, chiar dacă n-aţi pregătit totul până la hotarul sărbăto-

rii, nu călcați sărbătorile, voi, copii ai acestui popor. Ziua întâi începe de la asfințitul sâmbetei și până la răsăritul soarelui de luni. Cine lucrează așa, i se pun trei zile de serbare, căci din fiecare cele trei zile fiul acestei lucrări stă cu Domnul în sărbătoare dacă știe să se deprindă cu hotarul. Hotarul zilei de serbare să te prindă în serbare începută până în hotar. De n-ai avea apă sau pâine, lasă că-ți dă Domnul, numai nu călca trupește peste hotarul sărbătorii. Sărbătorile sfinților țin și ele între hotarele dintre asfințit și asfințit, dar voi duceți serbarea sfinților de la asfințit până la al doilea răsărit, pentru că scris este: *«Ieși-va omul la lucrul său și la lucrarea sa până seara»;* la lucrul său, adică la lucru pentru trup. Seara e lucrare de taină cerească, după cum este scris: *«Ziua, zilei spune cuvânt, iar noaptea, nopții vestește știință».* Hotarul de intrat în cele duhovnicești să fie bine măsurat, că de aceea v-am învățat să vă strângeți chiticele, chiticele, ca să puteți laolaltă să lucrați și să împliniți ca unul toți toată legea Domnului și a sfinților și a celor cerești, căci cele pământești n-au trebuință de vreme multă dacă fiii sunt din cer, dacă sunt cerești.

Cuvintele să vă fie cu sare cerească măsurate, dar aveți grijă, tată, că nașterea lor este inima, iar gustul lor este sarea cea din cer, după cum am spus că cine nu este smerit cu inima, acela nu este blând. Învățați-vă să socotiți bine cele duhovnicești, vremea duhovniciei, că de prea multe ori am rostit în acest popor să lucreze numai un sfert din timp pentru cele ale trupului. E de ajuns, fiilor, e de ajuns atât, căci Domnul are grijă mai mare de voi dacă voi împliniți legea Domnului și dacă țineți la hotarele ei, că vreau să trimit prin voi binecuvântările văzduhului peste pământ, și vreau, fiilor, să unesc cerul cu pământul în lucru binecuvântat până ce va rodi iar pământul de la sine, și omul va lua și va mânca cu ascultare. Hotarul este hotar. De aceea la creștini este o unealtă sfântă care anunță hotarul. Toaca este sunetul care anunță hotarul între lucrul omului și lucrul Domnului în om.

Vin cu grai dulce și vă binecuvintez serbarea începutului de pregătire a serbării Paștelui Domnului. Eu vă știu micile voastre slăbiciuni, și nimic nu vă cer mai mult decât să le lucrați pe toate ale voastre cu bună orânduială și cu duh de rugăciune, care vă dă putere bună în toate. Postul vostru este ascultarea; pe ea v-o pun Eu vouă post, nu nemâncarea, fiilor. Eu altfel socotesc lucrarea voastră. Eu inima și iubirea și buna orânduială între voi, aceea o iau Eu ca post de cele stricăcioase. Postul avea și el nume în poporul Meu, nume și cuvânt când erați și voi ca tot celălalt neam creștinesc. Dar acum, dacă v-am adus până la hotarul ascultării cea de Eden, nu vă mai spun decât ce i-am spus lui Adam: lucrați și păziți legea raiului Meu din voi, legea dragostei Mele din voi și dintre voi, ca să vadă și cerul și pământul ai cui fii sunteți.

Sfinții sunt mereu alături de voi, în stare nevăzută, și vă ajută și vă învață și vă încălzesc și fac cale de la cer la pământ și de la pământ la cer pentru voi. Și cum adică de la cer la pământ și de la pământ la cer? Cuvântul este calea, cuvântul lor spre Mine, și al Meu spre ei; cuvântul Meu spre voi, și al vostru spre Mine. Cuvântul este calea, iar calea este cuvântul, bucuria sfântă de care Eu v-am grăit, fiilor. Să nu se răcească locul Meu din voi, că Eu sunt cald, măi fiilor, și, mai mult decât atât, Eu sunt foc mistuitor. Să nu vă răciți nici voi în cuvânt. Să nu dați muțenie sfinților și îngerilor, și să fiți sărbătoare pentru sfinți și pentru îngeri, fiilor. Eu, tată, sunt credincios întru făgăduințele Mele, dar și voi să credeți în toate cele ce Eu v-am făgăduit. Cea mai mare și mai cu putere lucrare este lucrarea credinței în făgăduințele lui Dumnezeu, în Dumnezeu, măi fiilor, căci credincios este Cel ce făgăduiește. Am încă multe să vă învăț mereu, că izvorul Meu curge nu numai când cel însetat trece pe lângă el. Am de curs cuvânt mult, până ce cuvântul se va arăta trup într-o clipeală de ochi, așa cum este fulgerul care străbate într-o clipă cerul dintr-o parte în alta. Nu vă clătinați în credința celor făgăduite de Mine prin Scriptură, căci cine nu știe să creadă, acela nu ajunge să vadă. Deschideți ochișorii, copii ai lui Israel, și iată, veți ști să vedeți cu ei, căci credincios este Cel ce a făgăduit. Luați și cercetați cu înțelepciune toate cuvintele, și așa cum v-am povățuit, îmbrăcați-vă și încălțați-vă cu ele, și pășiți cu trupul și cu duhul purtați fiind de Duhul Sfânt.

Iubiți sfatul, fiilor. Iubiți pe străjerii cei ce veghează de la Mine peste mersul vostru duhovnicesc, căci celelalte vă vor fi adăugate de Domnul Dumnezeul vostru, Care este credincios întru făgăduințele Sale. Învățați ce este lucrarea sfatului, căci Domnul face sfat între voi duhovnicește. Domnul este Domn, fiul este fiu, sfatul este sfat, dar învățați ce este sfatul și lucrați cu credință lucrarea sfatului, lucrarea sănătății de duhovnicie trainică peste voi. Nu vă mâhniți în sărbători, ci bucurați-vă cu bucurie sfântă, că nu lucrul cel pentru trup e bucurie; acela este doar adăugat lângă cele ale Domnului.

Eu, fiilor, așa vă spun: Pace vouă! Pace și bucurie sfântă! Iar voi împliniți ce vă spun. Stați în cuib zburând și zburați stând în cuib. Rugați-vă pentru binefacerile Mele peste voi și peste toți cei ce vor lua viața Mea în ei. Izvorul curge, și vă va aduce din el mâncare și băutură duhovnicească. Amin, amin, amin.

12/25 februarie 1996

Duminica a patra a Postului Mare, a sfântului Ioan Scărarul

Omul va lua foc de la bani. Prețuirea sărbătorilor creștinești în chip duhovnicesc.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, din straja dimineții și până-n noapte să nădăjduiască Israel spre Domnul. De acum și până-n veac să nădăjduiască Israel spre Domnul Dumnezeul său, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin.

Pace ție, poporule Israele care Mă chemi cu șoapta dorului inimii tale, căci aproape este Domnul de toți cei ce-L cheamă pe El întru adevăr, și va face voia celor ce se tem de El, și le va auzi glasul rugăciunii lor și îi va izbăvi. Așa zicea David, unsul Meu: *«Doamne, pleacă cerurile și Te coboară!».* Așa să zici și tu, Ierusalime de azi, și să lauzi pe Domnul Dumnezeul tău, Cel ce trimite cuvântul Său pământului.

Lucrează, poporul Meu, lucrează bine înaintea Mea. Lucrează cu dreapta, poporul Meu, lucrează totul cu credință bună, și strigă la Mine: *„Doamne, pleacă cerurile și Te coboară!".* Strigă, Israele, strigă. Strigă, fiule, și te fă grâu curat, că azi nu mai e vremea grâului, ci este vremea aurului, vremea banului, fiule. Toată suflarea care mai mișcă pe pământ aleargă după bani, dar nimeni nu are nevoie de grâu. Și vine vremea, poporul Meu, să fii tu căutat, în curând vine vremea aceasta, că dacă lumea ar ști ce câștig voi aduce Eu prin tine, te-ar căuta, poporul Meu, ca pe aur, fiule. Dar omul nu știe ce este grâu; omul știe numai de bani. Lucrează bine, poporul Meu, lucrează cu dreapta, lucrează totul cu credință bună și strigă, fiule, la Domnul Dumnezeul tău, strigă și tu așa cum strigam Eu la Tatăl când Îi ceream să înmulțească

pâinea pentru mulțimile care Mă căutau, pentru săracii care nu aveau grâu. Strigă, Israele, strigă, ca să scriu strigătul tău în Cartea Vieții, să-l scriu mereu, și în strigătele tale să Mă cobor văzut la tine, și să Mă vadă omul stând cu tine și strălucind de slava Mea peste tine, căci Eu sunt slavă și mărire, după cum este scris.

Vin să te pregătesc mereu, să te pregătesc pentru veșnicie. Eu astă lucrare am de lucrat înaintea Tatălui Meu. Vin să te țin la soare, la hrănit, la luminat, la albit, la înflorit, poporul Meu; la masa Mea să te așez și să-ți dau gust bun, că tu ești grâul Meu cel îngrijit, cel plivit de buruieni și de spini, cel din cuvânt înființat. Așa e scris de Duhul Sfânt în cartea cea de azi: vine vremea să fac minuni cu poporul Meu cel bun, și îl voi face de mare preț pe poporul Meu, că aurul piere în curând, piere și puterea lui, și va rămâne numai grâul înaintea Mea, și îi voi da valoare pentru venirea Mea.

Vreau să scriu mereu numele tău, Israele, vreau să-l scriu peste tot, nu numai în cartea Mea să-l scriu, ci să fie scris și pe vreme, și pe piatră, și pe ape, și pe lemn, și pe vânt, dar să fii școlar bun, cu carte bună, cu carte curată, și să nu cumva să murdărești cartea, să nu murdărești nici vremea, nici piatra, nici apa, nici lemnul, nici vântul care ia numele tău și îl duce pe fața întregului pământ și îl seamănă ca pe grâu, iar Eu poruncesc, și el este udat, și crește și rodește așa cum am zis că vine vremea aceea ca un bob de grâu să aibă un kilogram. Cum adică, fiilor, un kilogram? Așa am zis Eu vouă: *«Fiilor, fiilor, vine vremea ca un ciorchine de strugure din via Mea să aibă un kilogram»*. Cum așa, măi fiilor? Adică o măsură întreagă, care are totul ei în ea, nu numai jumătate, nu numai o parte, ci un kilogram, un tot, unul, fiilor, precum Eu Unul sunt.

Vine vremea să aibă grâul valoare, căci banii vor lua foc, că numai foc se vinde și se cumpără cu ei și pe ei, numai și numai foc. De aceea te-am rugat cu atâta iubire, cu atâta blândețe, poporul Meu, să iubești sărăcia și puținul din toate, că Mie așa Îmi este plăcut. Tu nici nu știi cum era în încăperea aceea în care Eu am crescut. Nu știi, fiule, și Eu te-am învățat ca să știi și ți-am spus să iubești sărăcia și puținul din toate, că numai așa se pot face minuni cu cel credincios. Cum să poată vedea minunile Mele cel cuprins din toate părțile de minunile lui, de comorile lui, de facerile lui? Un om cuprins din toate laturile de minunile mâinilor lui, acela este din neamul fiilor oamenilor, acela nu strigă cu limba lui numele lui Dumnezeu Cel adevărat, căci Dumnezeul Cel adevărat nu este așa cum înțeleg ei pe Dumnezeu. Numai când omul va lua foc de la bani, numai atunci va vedea omul că banul nu poate fi Dumnezeu.

Poporule, poporule, ascultă sfatul Meu. Eu te sfătuiesc și tu să împlinești, poporul Meu. Fiule, fiule, să te speli pe mâini când pui mâna pe bani, când iei mâna de pe bani. Spală-te, fiule, căci hârtia aceasta este plină de murdărie, este purtată de colo-colo, din mână în mână, din munte în munte, din trup în trup. Nu-ți mai spun ce este cu această hârtie, că tu ești mic și te sperii, tată, dar îți zic: spală-te pe mâini de câte ori trebuie să umbli cu mâna ta pe bani. Când vii de unde vii, spală-te repede, fiule, și dă cu apă sfințită pe mâini, și pe tine, și pe poartă, și pe ușă, și pe toate ale tale, și pe toate câte le iei pentru tine, pentru nevoile tale trupești. Și te grăbește, poporul Meu, să treci din trup în duh, că și Eu Mă grăbesc să aduc această vreme. De fiii lui Dumnezeu are grijă Dumnezeu, dar să crezi, copile, să crezi ca să vezi, că vei vedea că duhul rău nu va mai putea avea grijă de fiii lui cărora acum le dă să bea, să mănânce, iar când n-o mai avea, îi leapădă.

Poporule, poporule, lucrează bine, fiule, înaintea Mea, căci iată, lucrul care nu e după voia Mea se veștejește. Adu-ți aminte de Noe, că nu după făptură l-am deosebit și l-am păstrat, ci după lucrul lui, după fapta lui, după nepăcătuirea lui, căci i-am spus să nu facă păcat, și așa l-am deosebit. Eu nu deosebesc după făptură, ci după păcat. Lucrează bine, poporul Meu, lucrează cu dreapta, nu cu stânga; lucrează în dreapta Mea, nu în stânga Mea. De aceea am venit iar ca să-ți spun: lucrează, poporul Meu, lucrează și iar lucrează; lucrează cu blândețe multă și cu neîmprăștiere de inimă și de minte și de lucru. O, scumpul Meu popor, lucrează-te grâu curat, că te-am pus la scumpit, și scump vei fi, căci Eu sunt adevărat prin cuvântul cuvântat. Tu ești poporul de la capătul cărții. Tu ești născut din cuvântul Meu în vreme de mare necaz, de mare strâmtorare, dar Eu am venit și ți-am turnat apă ca să-ți speli hăinuța vieții, și te-am însemnat cu Trupul și Sângele Meu și te-am unit cu Mine, fiule, poporul Meu. Și acum lucrează, lucrează și iar lucrează, copile scump, că te-am pus la scumpit. Stai în hăinuță albă, și în ea să te găsesc strigând: *„Doamne, pleacă cerurile și Te coboară!“.* Amin, amin, amin.

Cobor curând, cobor la cei ce strigă: *„Vino, Doamne, și Te coboară!“.* Iată, toți sfinții și toți mucenicii din cer lucrează și acum pentru cei din urmă; și atunci și acum. Atunci au lucrat de pe pământ, și acum lucrează din cer, lucrează din dreapta Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh; lucrează sfinții și se pleacă spre pământ și se fac ajutorul celor ce strigă la cer, căci cerul e plin de sfinți și de îngeri care lucrează din dreapta Domnului, Cel ce trimite cuvântul Său pământului.

Am grăit vouă, fiilor, să nu vă mâhniți în sărbători, și să iubiți serbările cerului și ale sfinților, și să lauzi, Ierusalime, pe Domnul. Ce am voit Eu să vă spun grăindu-vă așa? O, fiilor, am grăit să nu vă mâhniți în sărbători, ci să iubiți sărbătorile; să nu vă supărați că e sărbătoare și că nu puteți face treabă de a voastră, de a trupului, fiilor. Am privit și am văzut că poporul Meu n-a înțeles această vorbire în pilde, dar nu uita, poporul Meu, că ție îți este dat să înțelegi pe Duhul Sfânt întru dreptatea Lui, și din față, fiule. De aceea uneori mai vin și îți mai spun: ce micuț, ce mititel ești, copile Israele, că privesc și văd că nu toate se înțeleg din față, din dreapta, măi copii. Lucrați cu dreapta, judecați cu dreapta și vedeți bine, fiilor. Să nu grăiți vorbiri pământești în sărbători, să nu tocmiți tocmiri pământești și trupești în sărbători, să nu mergeți în sărbători să vedeți peste țarinile voastre dacă au crescut. În sărbători stați cu cerul și cu dragostea de sfinți, căci sfinții au dus luptă mare pentru cer, și mulți au sângerat pământul cu viața lor luată de mâini necredincioase care au lucrat trimiterea sfinților între cei sfinți ai cerului. Sfinții să vă fie avere și pace, căci ei v-au lucrat palate și săli de serbare între cei ai cerului, și toate vor veni însoțite de sfinți la voi, cei ce v-ați pus la scumpit și la albit întru așteptarea cerului care vine pe pământ întru slavă și mărire.

Eu dau duh întăritor poporului Meu. Eu dau pe Duhul Sfânt călăuză și credință poporului Meu. Eu dau pe Duhul Sfânt stâlp de foc și nor de lumină înaintea poporului Meu, înaintea Mea spre poporul Meu. Amin.

Pace ție, Ierusalime, poporul Meu, ogorul Meu! Pace ție, și laudă pe Dumnezeul tău din zori în seară și roagă-L să vină, și Domnul vine la strigătul tău. Amin.

Însemnăm în carte binecuvântare pentru copiii Mei Marian și Victoria, care s-au alăturat cu trupul și cu sufletul și cu duhul și cu nădejdea la trupul ieslei Mele, așa cum am spus Eu poporului Meu să se strângă chiticele, chiticele. Însem-

năm în carte, căci cartea e carte, e cuvânt cartea, iar Cuvântul este Dumnezeu. Binecuvântată să vă fie firea cea dumnezeiască pe care o cer de la voi, că Eu am cerut poporului Meu să aibă fire dumnezeiască în trup. Eu sunt cu ieslea Mea, şi o ţin în palmă şi lucrez peste ea şi din ea. Staţi în palma Mea, staţi ca fii ai ieslei Mele; staţi, şi fiţi binecuvântaţi. Amin.

O, tată, copiii Mei Marian şi Victoria, aveţi grijă de rodul vostru cel bun în Domnul. Să aveţi grijă mare de inima voastră întru unitatea duhului ieslei Mele, dar să aveţi grijă de rodul trupului vostru, şi să fiţi cu înţelepciune la ceea ce voiesc să înţelegeţi. Aşezaţi lucrarea veghii peste inima acestui copil mic, mic de statură, dar fără creştere în cele curate ale inimii, şi mare în cele ale lui. Aş voi să fie mic şi umilit înăuntrul inimii lui, dar are împotrivire nevăzută. O, şi Eu văd cele ce nu se văd, cele ascunse ale inimii le văd. Eu umblu cu paşii Mei în urma lui, şi când e o clipă fără de veghe peste el, dă într-ale lui, de parcă Eu văd numai prin ochii omului. Tată, Eu văd prin ochii Mei, şi ochii Mei sunt duh care nu se vede. Să facem în aşa fel, să facem un efort mai mare, mai duhovniceşte, mai milităreşte cu acest copil. Staţi bine întru statură duhovnicească şi staţi şi de veghe. Învăţaţi cum să staţi de veghe şi nu obosiţi stând de veghe, că acest copil oboseşte pe cel de lângă el, că nu e un duh cu cel de lângă el. Învăţaţi-l să voiască să fie un duh cu cei de lângă el, că altfel e greu un astfel de om, e greu şi obositor de dus în spate. Învăţaţi-l să se facă iubit de toţi cei din jur. E lucru mare să fii iubit de cei din jur, că această lucrare se face dinăuntrul tău, tată. Staţi strâns legaţi cu lucrul cel ceresc, ca să puteţi lucra duhul înţelegerii şi al credinţei în Dumnezeu peste cel mic. Am fost şi Eu copil, dar numai în Duhul Tatălui am fost, şi nu Mă înduram să Mă despart de Tatăl nici o clipă, nici o clipă. Eu vorbeam cu cei de lângă Mine, iar Duhul Meu era în Tatăl, că nu puteam fără Tatăl, nu lucram nimic fără Tatăl, nu ascundeam de Tatăl, ci stăteam întru Tatăl şi ascultam glasul Tatălui în Mine. Faceţi-Mi bucurie, cu creştere bună înăuntrul celui mic, mic de statură. Nu-l lăsaţi întru el, şi să-i spuneţi aşa, că Domnul spune să-i fie gura ca şi în inimă şi nu altfel, iar inima să fie inimă şi nu gură. Lucraţi veghe, lucraţi lucrarea veghii. Eu vă ajut, dar să înţelegeţi ajutorul Meu, că Eu, tată, calc cu paşii pe urmele cele ce nu se văd.

Binecuvântat să vă fie lucrul lucrurilor sfinte, căci cel ce lucrează lucruri sfinte, acela trebuie să fie întreg, acela trebuie să fie de un kilogram. Inima voastră să fie sus, şi a Mea jos la voi, copii ai ieslei cuvântului Meu. Vă iau în inima Mea mereu, şi vă oblojesc mereu şi vă cresc mereu şi vă îndemn mereu. Fiţi blânzi şi smeriţi cu inima, copii ai ieslei Mele. Amin, amin, amin.

11/24 martie 1996

Praznicul Buneivestiri

Rugăciunea este vorbirea cu Dumnezeu. Hrănirea cu grâu.

Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Binecuvântat este Fiul lui Dumnezeu, Cel ce iarăşi vine, precum este scris în Scripturi. Binecuvântat este Cuvântul. Cuvântul este Fiul lui Dumnezeu. Amin. Cuvântul Şi-a făcut popor, pentru ca să aibă popor la venirea Lui.

E serbare de prăznuire a Cuvântului, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce intră cu slavă în inimile celor credincioşi.

Pace ţie, Ierusalime credincios! Fericit este cel credincios, cel ce crede în Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cel ce este credincios în Fiul, acela primeşte orice cere de la Tatăl. De aceea, poporule Israele, a venit Cuvântul la tine şi ţi-a spus să te rogi, să stai în cuib şi să te rogi la Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, şi să rogi pe sfinţi şi pe îngeri să-ţi fie mijlocitori, ca să lucreze sfinţii pentru tine, poporul Meu. E cerul plin de sfinţi care lucrează în numele Domnului. O, poporule al Cuvântului, cea mai mare lucrare e rugăciunea, fiule, e vorbirea cu Dumnezeu, Israele. Ce să mai vorbeşti tu şi cu cine să mai vorbeşti decât cu Dumnezeu, Cel ce vine? Pentru cine să te mai pregăteşti decât pentru Dumnezeu, copile aşteptat de veacuri?

Am vorbit patruzeci de ani cu tine, poporul Meu, şi ţi-am spus că Mă întreabă sfinţii de ce te-am iubit atât, de ce te-am ocrotit atât, şi Eu le-am răspuns că eşti micuţ, şi de aceea te-am iubit şi te-am ocrotit. Ei au suferit mult, ei au plâns mult, ei s-au rugat mult şi au luptat mult pentru ca să intre întru cele cereşti. Ei s-au dezlipit de pământ, ca să slujească cerului. Ei împărţeau ce aveau, mult sau puţin, împărţeau la săraci, ca să scape de apăsare şi de griji, şi să aibă grijă de cele cereşti. Ei nu-şi agoniseau nimic, ba îşi dădeau agoniseala şi scăpau de cele pământeşti şi slujeau celor cereşti şi se sfinţeau, iar când rosteau o rugă lui Dumnezeu, gata, se şi săvârşea împlinirea de la Dumnezeu, căci lucrau totul în numele Domnului, trăiau în numele Domnului şi se dădeau pe ei înşişi Domnului şi lucrau poruncile cereşti pe pământ. O, măi fiilor, sfinţii aveau inimă şi minte şi lucrare plină de smerenie şi de umilinţă, şi se ascundeau cât puteau cu cele bune ale lor, ca să nu-i învinuiască duhul rău cu slavă deşartă, şi lucrau cu frică, lucrau cu rugăciune. Să fii deştept, fiule de azi, că tu trebuie să ajungi la mare lucrare a rugăciunii, dar rugăciunea trebuie s-o ai, şi ca s-o ai, îţi trebuie nerisipire de minte, îţi trebuie minte adunată în Domnul.

O, poporule, poporule, tu ai fost luat cu uşorul şi te-ai lăsat aşteptat, că mult ai avut de zăbovit cu cele pământeşti şi trupeşti, dar acum fă-te dragoste, fiule, că dragostea la dragoste trage. Adună-te şi dă-I lui Dumnezeu inima ta, vorbirea ta, dorirea ta, lucrarea ta, şi fii sărac de toate cele, numai nu de Dumnezeu, că iubirea de Dumnezeu te ajută să dai din lucrarea ta tot ce nu este ceresc. Eu aşa ţi-am spus: treci din trup în duh, că nimic nu-ţi trebuie ca să poţi această lucrare. Vino, poporul Meu, spre lucrare de rugăciune, de vorbire cu Dumnezeu! Vino, fiule, la bucuria rugăciunii şi nu te mira că te-am povăţuit să stai în cuib zburând şi să zbori stând în cuib şi iubind pe Dumnezeu, Cel ce vine.

O, popor povăţuit prin pustiul lumii, povăţuit de Cuvântul lui Dumnezeu, o, fiule, iată, ţi se cere rodul împlinirii cuvântului venit la tine. Cuvântul vine după tine ca să-ţi dea putere de împlinire, ca să-L împlineşti pe Dumnezeu în tine, fiule Israele, ca să fii tu Ierusalimul întâmpinării Domnului, să fii cetate, să fie inima ta cetate în care să se coboare şi să se odihnească cetele cereşti care vin cu Domnul, şi să strigi: *„Doamne, pleacă cerurile şi Te coboară, şi vino să ne mântuieşti pe noi!“.* Ascunde-te în cămara rugăciunii şi cheamă-L pe Domnul la tine, şi cheamă cerul să vină să facă biruinţă cerească pe pământ, că nu mai e loc pe pământ, că tu mergi pe drum şi nu ştii pe unde mergi. Zici că e drum, dar e mare, nu e drum, şi e numai valuri marea. Singurul loc adăpostit este locul rugăciunii tale, acolo unde prin rugăciune te pui la adăpostul sfinţilor şi al îngerilor, căci cerul tot e cu tine în cămara rugăciunii tale. Fă-te rugăciune pentru mântuirea făpturii. Fă-te stâlp de foc, fiule, ca să se vadă la fereastra ta acest foc, acest semn al sfinţeniei, căci scris este: *«Cel ce se*

foloseşte de lumea aceasta, să fie ca şi cum nu s-ar folosi de ea». Iată, iar îţi spun: nu te mira că te-am povăţuit să stai în cuib zburând şi să zbori stând în cuib, că să ştii, îţi trebuie aripioare, poporul Meu. În curând vei avea nevoie de aripioare, fiule. Aripioarele sunt făcute din rugăciune, din vorbirea ta cu Dumnezeu. E vremea să asculte cerul glasul cel de pe pământ. Fii atent ce-ţi spun şi fii bine atent, că Eu te deprind cu viaţa cea fără de moarte. Rugăciunea nu te lasă să pieri, nu te lasă să cazi, nu te lasă să te împrăştii, nu te lasă să-L pierzi pe Domnul din tine. Mănâncă, fiule, acest fruct şi împodobeşte-ţi inima cu această floare, căci florile de pe pământ sunt rugăciunile, poporul Meu, flori culese de sfinţi şi de îngeri şi duse înaintea Domnului.

O, fiule Israele, vremea e rea; să n-o iubeşti, să nu stai în ea, şi să stai în cămara rugăciunii, fiule. Cuvântul cerului ţi-a fost sămânţă de încolţit şi de rodit sfinţenie. Cuvântul rugăciunii tale este sămânţă de semănat în vremea aceasta şi pentru vremea aceasta ca să răsară, fiule, vremea cea fără de sfârşit, să răsară din rugăciunea ta, din sămânţa rugăciunii tale peste pământ. Poporule, poporule, închină-te lui Dumnezeu. Nu te închina la nimic şi la nimeni. Lui Dumnezeu închină-te. Iată ce cuvânt de bunăvestire îţi aduc: închină-te lui Dumnezeu, Israele. Închină-te lui Dumnezeu şi cu mintea, şi cu inima, şi cu duhul, şi cu trupul, ca să faci împărăţie cerească pentru Domnul Dumnezeul tău. Mănâncă fiule, grâu, şi duhovniceşte şi trupeşte, căci Domnul este Duh şi trup. Mănâncă şi te fă măricel în sfinţenie, că sfinţii te ajută spre Dumnezeu, şi sfinţii vin cu Domnul la tine. Să fii sărac cu duhul tău, şi să fii bogat cu Duhul lui Dumnezeu.

O, câte te-am învăţat, poporul Meu! Împlineşte-te în cuvintele pe care le ai date ţie, că iată, Eu vin să te mângâi cu Duhul mângâierii, pe Care lumea nu-L cunoaşte, Duhul Cel Mângâietor, pe Care omul nu-L pricepe. O, popor al mângâierii, mângâie-L pe Dumnezeu cu duioşia rugăciunii tale. Taie suferinţele de la tine, taie-le cu duhul rugăciunii, dar să ştii să te rogi, să ştii ce ceri, ca să nu-I faci rău lui Dumnezeu prin cele ce ceri. Fii atent la paşi, să nu se împiedice în ceva rău, că fiecare când merge trebuie să se uite la paşii lui, ca să vadă să meargă. Cine se uită la paşii altuia, acela se împiedică. O, fiule, uită-te la Domnul, Care are grijă de tot ce este al Lui, căci iubirea de Dumnezeu se naşte în om cu voia omului. Domnul Se naşte în om cu voia omului. Şi iată praznic de serbare, căci mama Fecioara la glasul arhanghelului şi-a plecat voia sa şi a zis: *«Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul Domnului».* Domnul îl cere pe om, şi dacă omul voieşte, atunci se ridică şi face voia lui Dumnezeu cu sfinţenie şi cu frică şi cu bucurie. Poporul Meu, să nu intri cu pasul tău prin cele încurcate şi nedescurcate. Acesta este lucrul lui Dumnezeu. Tu la Domnul să te uiţi, că milostiv este Domnul cu cei ce-L iubesc pe El. Duhul mângâierii vine şi te mângâie, vine şi te ţine treaz, vine să te învăluie în duhul păcii cereşti, în praznic de mângâiere şi de bunăvestire. Bucură-te, popor al harului! Domnul este cu tine, şi tu să fii cu Domnul, popor al mângâierii. Fă din lacrimă zâmbet, şi din zâmbet, lacrimă a mângâierii, şi stai cu veghe înaintea Domnului Dumnezeului tău. Nu te mâhni la mici încercări, că aurul se lucrează în vreme de cercare, şi se face aur bun de folosit, şi se face vas de trebuinţă Domnului. Nu te teme, Israele! Domnul este cu tine şi te păzeşte şi te ocroteşte cu milă şi cu grijă, fiule. Mai e un picuţ, şi vine bucuria Domnului pe pământ, dar tu să fii cuminte şi cu veghe, iubite Israele, râvnind la dragostea sfinţilor, care se bucurau în duhul rugăciunii şi nu-şi pierdeau vremea cu nici o risipire a cugetului.

S-a dus odată un om doritor de Dumnezeu, s-a dus la un sfânt care-şi avea cămăruţa rugăciunii într-o stâncă, şi i-a zis sfântului să-l înveţe şi pe el să facă voia lui Dumnezeu, şi el va asculta de ceea ce-l va învăţa. Şi sfântul a început să-l înveţe cuvintele psalmilor şi începând i-a citit celui venit primele rânduri de la începutul psalmilor. Şi a voit apoi sfântul să citească şi rândurile care urmau după primele. Iar cel venit a rugat pe sfânt să se oprească a-l mai învăţa şi să-l lase să împlinească mai întâi cele ce i-a citit în primele rânduri, şi numai după aceea să-i mai dea următoarea povaţă. Dar cu tine, Israele, n-a fost aşa, şi te-am învăţat cu duhul mângâierii, şi ai rămas mic. Eu te mângâi şi te rog să te împlineşti cu multă sfinţenie şi să nu te miri că-ţi cer lucrarea rugăciunii, lucrarea minţii şi a inimii tale cu Dumnezeu şi cu ascultarea în toate cele venite atâta vreme spre povaţa ta. Tot poporul lui Israel să se sfinţească cu duhul rugăciunii, iar pentru cele ale trupului să lase puţină vreme.

Îmbogăţeşte-te în Duhul lui Dumnezeu, Israele, că vreau să plinesc cu tine Scripturile care spun: *«Uitaţi-vă la păsările cerului şi la crinii câmpului».* De atâta vreme te rog, Israele, cu această Scriptură. Hai, fiule, să crezi în ea, că nimic nu s-a împlinit vreodată fără popor care crede, pentru că nimic nu e la Dumnezeu cu neputinţă. Ai văzut pe Israel cel de la început că n-a avut ploaie de la Dumnezeu peste pământul lui mulţi ani, şi s-a dus în Egipt ca să treacă foametea. O, şi ce lungă a fost vremea foametei, ce lungă, că acolo aveau grâu, dar nu aveau duhul mângâierii, şi nu mai avea cine să-i scoată din Egipt. Dacă Domnul nu dă ploaie, nu creşte sămânţa oricât s-ar îngriji omul. Dacă Domnul nu trimitea sol să-l scoată pe Israel din foametea duhovnicească, n-ar mai fi văzut Israel pământul cel făgăduit lui, pământul părinţilor lui. Eu sunt Cel ce adăp pământul cu apele cele de deasupra cerului, căci cerul şi pământul sunt înconjurate de ape de jos şi de sus. Tăria este numită de Dumnezeu cer, şi tăria aceasta este mai tare decât apele, după cum s-a arătat cerul coborât în mijlocul mării de s-au dat apele mării de o parte şi de alta a tăriei cerului care coborâse pentru trecerea lui Israel prin apă, prin mijlocul apei, ieşind din Egipt printr-un aşa de mare semn, căci toate stihiile ascultă de Dumnezeu.

Nu te mira, Israele, că ţi-am spus să stai în cuib zburând, că pe drum e mare de ape, nu e drum. Ascultă, fiule, ca să te îndeletniceşti cu lucrul cel ceresc al rugăciunii, căci cerul voieşte să asculte glasul tău de pe pământ. Să fie sărbătoare în inima ta, copile Israele, şi să creşti mare în cuvântul rugăciunii, ca să te numesc bărbat întru măsura desăvârşirii. Iată, Eu cuvintez peste tine cu duhul mângâierii. Cobor ploaie peste semănătura Mea aşa cum cobor peste ogorul cu grâu ploaie de deasupra tăriei ca să fie grâu pe pământ. Să nu te laşi de lucrarea grâului, să nu laşi hrana cea cu grâu, că mare este taina bobului de grâu, şi voiesc să-ţi dau sănătate de duh şi de trup, copile plăpând prin vremea de azi. Pentru tine, tată, cobor binecuvântările văzduhului, că pe lume sunt supărat. Lumea nu simte nici o durere, orice i-aş da; nu vrea să se gândească la legea lui Dumnezeu. Pentru tine, Israele, fac ocrotire şi milă pe pământ, şi te-am vestit pe tine pe pământ, ca să nu Mă învinuiască omul că nu am trimis sol înaintea Mea, înaintea venirii Mele. Acum să stai la scumpit, poporul Meu, la albit, la crescut, la îngrăşat, fiule, că Eu dau ploaie peste tine, duhul mângâierii Mele peste tine. Eu sunt aproape, mereu aproape, şi semnul Meu de pe creştetul tău te ocroteşte, copile credincios. Dacă vrei să vezi împlinirile lui Dumnezeu, crede în ele, că sunt profeţite încă dintru început; Eu numai le împrospătez acum.

Israele, Israele, când mergi la lucru pe ogoraşul tău, dacă ai ogoraş, ia cu tine cartea Mea, ia în tine cartea Mea, ia cu tine rugăciunea, fiule Israele, şi te aşează din când în când în genunchi şi vorbeşte cu Dumnezeu în vremea lucrului ogorului tău. Ridică mânuţele şi strigă: *„Doamne, pleacă cerurile şi Te coboară!“.* Nu zăbovi prea mult la lucrul tău cel pentru trup, să nu depăşeşti hotarul cel pentru duh, cel pentru trup, că iar îţi spun: omul credincios nu are nevoie decât de apă, de pâine, de hăinuţă şi de acoperământ de vreme rea. Nu-i trebuie omului credincios nici un fel de avere, că va veni vremea, poporul Meu, să vrei să nu mai ai nimic decât pe Dumnezeu cu tine. Scoate din inima ta tot ce-ţi place ţie şi ia în ea tot ce-Mi place Mie, ca să-Mi găsesc plăcerea în tine şi să te numesc scump şi preaiubit, şi să te numesc fericit, poporul Meu.

Nu îngădui duhului îndoielii să bată la uşa inimii tale, că primejdioasă este îndoiala, măi Israele. Ea te duce la cârtire, la clevetire, la nemulţumire, la necredinţă şi la judecată asupra fratelui tău şi asupra lui Dumnezeu. Dacă ceva nu înţelegi, nu te supăra, nici nu te îndoi, căci grija ta este să faci voia Domnului. Dacă Eu voiesc să-ţi dau înţelepciune mai multă, îţi dau. Dacă voiesc să-ţi dau mai puţină, mai puţină îţi dau. Îţi dau ceea ce văd că poţi tu să ştii şi să înţelegi. Îţi dau după ascultarea pe care o văd la tine, că mare lucrare este ascultarea. Ascultarea te ţine viu întru toate, viu şi mulţumit şi fără de zbucium şi fără de griji, căci grija o are Domnul Dumnezeul tău dacă tu ai grijă să fii credincios şi să asculţi. Cere, poporul Meu, cere să-ţi dau credinţă duhovnicească, că multe s-au împlinit duhovniceşte, şi dacă n-ai ştiut a crede duhovniceşte, te uiţi în părţi şi nu ştii să crezi, căci ca să crezi înseamnă să se împlinească cele ce crezi, fiindcă niciodată n-a fost altfel în Israel pentru cele împlinite după glasul Domnului, după cuvântul rostit şi înfiinţat spre împlinire.

Poporul Meu, învaţă lucrarea îngerilor, căci îngerii împlinesc cuvântul auzit de la Dumnezeu. Din înger în înger vine cuvântul Domnului până la cei mai de aproape îngeri, că iată, arhanghelii sunt cei mai aproape de lumea oamenilor. Ei vin şi vestesc oamenilor cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum Gavriil arhanghelul a binevestit pe Fecioara că va fi mama Fiului lui Dumnezeu întru feciorie veşnică. Îngerii şi sfinţii duc la Domnul glasul lui Israel şi slujesc lui Dumnezeu întru lucrare cerească de la pământ şi până la masa Treimii cereşti, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Fiţi cu luare-aminte în toată vremea şi fiţi în vremea rugăciunii cu luare-aminte, fiilor, că iată, grijile cele pentru trup vă slăbesc luarea-aminte. Fiţi cu dragoste şi staţi cu dragoste înaintea Domnului. Amin.

Eu dau peste Israel duhul mângâierii şi cânt cu Israel cântarea îngerului pentru mama Fecioară: *«Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te, ceea ce eşti plină de daruri, Marie, Domnul este cu tine, şi prin tine cu noi! Binecuvântată eşti tu între femei, şi binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pe Domnul, Mântuitorul sufletelor şi al trupurilor noastre».* Îngerii au învăţat pe oameni să slăvească pe Maica Fecioară, căci ea aşa a proorocit: *«Mă vor ferici toate neamurile».*

Israele, Israele, să fii mare în lucrarea rugăciunii, dar să ai duhul umilit, ca să privească Domnul spre smerenia ta şi să ajungi fericit prin duhul smereniei, căci Domnul Dumnezeul tău este blând şi smerit cu inima, şi Îşi ascundea slava pe pământ, ca să nu fie învinuit cu slava deşartă, care vine de la lume. Israele, Israele, binecuvântat să fii de Cel ce vine întru numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 1996

Praznicul Învierii Domnului

Sărbătoarea Domnului nu este sărbătoarea omului. Proorocie despre a doua venire a Domnului. Strigătul Domnului peste România.

Aceasta este ziua Domnului. Amin. Ierusalime, popor al Domnului, adu-ţi aminte de ziua Domnului şi o cinsteşte pe ea cu bucuria cea sfântă a inimii tale, dar să fii înţelept, că una este să zici bucurie, şi alta este să zici bucurie sfântă.

E zi de serbare şi de bucurie sfântă. E ziua Domnului, Israele. E aducere-aminte de faptele zilei Domnului, de învierea Domnului Dumnezeului tău, Care S-a coborât din cer ca să Se facă Om, şi ca să fie răstignit, şi ca să învieze după trei zile de la răstignire. Aceasta este ziua Domnului; ziua Domnului Cel înviat dintre morţi, şi a rămas această zi veşnică de pomenit şi de cinstit cu bucurie sfântă de cei credincioşi.

O, Mi-e drumul plin de împotriviri de la cer şi până la tine, Ierusalime, dar vin ca să-ţi dau salutarea zilei Domnului: Hristos a înviat! Cerul cântă sărbătorii zilei Domnului: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Eu vin din greu, dar vin, că tu, poporul Meu, Mă aştepţi, şi nu pot să te las nemângâiat. Aşa e Domnul, e Domn al mângâierii celor credincioşi.

Cei credincioşi spun azi: *„Hristos a înviat!“,* dar spun şi cei necredincioşi. Cei ce nu cinstesc cu bucurie sfântă această zi a Domnului, aceia sunt necredincioşi, aceia ciocnesc pahar cu pahar şi se aşează la mese păgâneşti şi rostesc: *„Hristos a înviat!“.*

În ziua când Eu am înviat nu le mai trebuia nimic la cei ce credeau în Mine. Umblau să Mă afle, umblau cu bucurie sfântă şi cu dor de Dumnezeu, Care venise să-i răscumpere de la cădere. În ziua aceea cei credincioşi n-au mâncat şi n-au băut, şi erau îndureraţi după Domnul lor în Care nădăjduiseră, iar Eu M-am sculat din moarte şi din răstignire şi M-am dus la ei ca să Mă arăt înviat a treia zi, după cum era scris în Scripturi. Trupul Meu cel înviat a pătruns în locul unde erau ucenicii Mei ascunşi, nu prin uşă, nu prin deschizătură, ci prin dumnezeirea Mea cea care a făcut toate cele văzute şi nevăzute, ţinute şi neţinute. Am apărut în mijlocul lor ca să-i mângâi şi le-am zis: *«Pace vouă, ucenicilor! Eu sunt, pace vouă, şi întăriţi-vă credinţa în Mine, că Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacului».*

Şi la tine vin, poporul Meu de azi care Mă aştepţi. Acum stau pe nori şi îţi grăiesc, şi în curând voi sta în mijlocul tău ca şi în ziua învierii în mijlocul ucenicilor Mei, căci trupul Meu iarăşi se va vedea de pe pământ, şi pe pământ sfinţit de cuvântul Meu cel ce vine înaintea Mea, după cum este scris în Scripturi despre Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine călare pe cal alb. Şi la tine vin, poporul Meu de azi, şi îţi spun: pace ţie, celui ce Mă aştepţi să vin! Fericiţi cei ce Mă aşteaptă să vin, că aceia sunt credincioşi în Domnul Cel înviat.

Aceasta este ziua Domnului, şi am cuvântat cuvânt pe pământ şi am zis să se tocmească serbare cu ramuri umbroase până la capetele altarului, ca să se vadă sărbătoare cerească pe pământ şi peste Paştele Domnului, că omul nu ştie ce este sărbătoare a Domnului. Sărbătoarea Domnului nu e sărbătoarea omului. Dacă Domnul nu serbează cu omul, aceea e sărbătoarea omului. Israele, Israele, Eu pe tine te-am învăţat să cinsteşti serbările Domnului, serbările cerului pe pământ, şi te-am învăţat serbarea bucuriei sfinte, cu mulţumire de inimă şi cu pacea lui Hristos în tine, fiule scump. Mă uit în tine, Israele,

şi te văd că Mă aştepţi să vin. Iau cu Mine cerul şi vin, şi de la cer la pământ sunt numai nori negri, e numai ceaţă, sunt numai piedici de duh rău, care dau să-Mi îngreuieze venirea Mea la Israel.

O, poporul Meu, poporul Meu, tu nu ştii, tată, zbuciumul Meu, tu nu ştii lupta Mea pentru tine ca să te pot pregăti la asemănare cu Mine, ca să Mă pot aduna lângă tine, şi pe tine să te pot aduna lângă Mine, căci cine se aseamănă se adună. Lumea zice că Eu n-am să mai vin, dar tu, Israele, să veghezi ca fecioarele cele înţelepte şi să nu te iei după lume, că lumea nu ştie ce înseamnă împlinirea Scripturilor. Vorbele lumii nu se împlinesc, dar Scriptura se împlineşte. O, fiilor, mereu v-am spus: ieşiţi din lume! De ce v-am spus mereu aşa? Cel ce stă în lume, acela aude de la lume şi nu mai ia aminte ca să audă de la Dumnezeu. Cel ce stă în lume crede ceea ce aude şi ceea ce vede. Ferice ţie, Ierusalime care M-ai ascultat să ieşi din lume şi să stai cu Mine şi cu şoapta Mea peste tine, că iată, din şoaptă s-a făcut cuvânt rostit de pe acoperişuri, după cum scrie Duhul Sfânt din Scripturi. Eu nu se putea să ţin ascunsă taina Mea şi pe poporul tainei Mele, cu care sunt coborât pe pământ ca să pregătesc venirea Mea cea de a doua. Venirea Mea cea de a doua va face să creadă în Dumnezeu tot omul care a căutat să creadă şi să spună că nu este Dumnezeu, şi tot iudeul care s-a luat după minciuna plătită cu mulţi bani ca să fie împrăştiată peste poporul care M-a răstignit, căci mai-marii poporului iudeu M-au răstignit. De ce M-au răstignit? M-au răstignit pentru că erau mari, şi ca să domnească ei peste cei mici, şi ca să sugă din lâna oilor şi din sângele mieilor lor. M-au răstignit ca să-şi acopere fărădelegile lor şi să nu aibă cine le vindeca ranele fărădelegilor lor.

O, venirea Mea cea de a doua va fi cea mai mare zi din zilele Domnului, că nu va mai fi atunci decât Domnul biruitor, iar toţi cei ce n-au crezut şi nu cred vor rămâne biruiţi şi vor crede în Dumnezeu, Cel ce vine, Cel ce are trup fără de moarte, Cel ce a biruit moartea cu viaţa dumnezeirii Lui. Venirea Mea cea de a doua va lucra ca fulgerul care străbate cerul de la o margine la alta. Venirea Mea va fi cu toată strălucirea cerească descoperită în lumină ca a fulgerului, fiilor, căci învelişul se va da în lături şi va cădea omul din picioare aşa cum au căzut străjerii care erau puşi la mormântul învierii Mele. Israele, Israele, am spus că cine nu crede nu va ajunge să vadă, după cum străjerii puşi la mormântul învierii Mele nu au văzut nimic din ziua Domnului, căci ziua Domnului cade pe om din picioare. Israele, să fii fiu al Domnului, să fii copil al credinţei, ca să fii păstrat pentru lumină, căci fiii luminii, fiii zilei Domnului vor sta în lumină şi o vor primi şi nu se vor topi de strălucirea luminii Domnului.

O, numai cei săraci cu duhul vor avea parte de ziua împărăţiei cerurilor, care vine pe pământ. Cei săraci cu duhul, aceia cred pe Dumnezeu şi numai pe Dumnezeu. Cei săraci cu duhul ştiu că totul este sărăcie fără Dumnezeu şi de aceea nu aleargă după bogăţii de duh, după înţelepciuni şi credinţe pământeşti, după avuţii pierzătoare de suflet. Vine vremea să treacă omul pe lângă mormane de aur şi de bogăţii şi îşi va abate ochii cu durere spre cer, dar cerul se va da în lături în vremea aceea, şi omul nu va mai găsi cerul, căci cerul stă deschis de două mii de ani, şi omul nu vede, şi omul nu ştie că cerul e deschis. Atâta Duh Sfânt suflă de două mii de ani din cele patru vânturi ale cerului, atâta binefacere din cer, şi omul nu vede şi nu ştie. Omul nu se întoarce să-I mulţumească lui Dumnezeu şi cerului, căci ca să te întorci şi să mulţumeşti înseamnă să rămâi apoi în slujba lui Iisus Hristos pe veci, aşa cum Simon cel vindecat de lepră a venit înapoi să-I mulţumească Domnului de vindecare şi să rămână pe veci cu Domnul vindecătorul.

O, Românie, ce micuţă rămăşiţă am în tine care nu se pleacă să se închine la dumnezei străini! Aşa am găsit şi în Israel în vremea zilelor Mele, a zilelor Domnului. O, Românie, înviază, ca să auzi oftatul Domnului! Deschide-ţi auzul, ca să auzi şi ca să crezi că vine Domnul şi că Îşi începe slava Sa în mijlocul tău! Am în mâna Mea o mânuţă de grâu, sământă luată din tine, şi o ţin în mâna Mea, ca să se facă scumpă şi să semăn peste tine grâu nou, veac nou, popor de sfinţi. Eu, Domnul Iisus Hristos, grăiesc în Duhul Sfânt. Auzi-Mă, Românie, şi împlineşte-te în credinţă, ca să faci faptă cuvântul Meu, şi ca să nu piară fiii tăi cei tari la cerbice, că nu vreau să vin să te lovesc pe neştire.

Israele, poporul Meu cel din români, tu să nu te temi de nimic, fiule. Nu te teme că eşti mititel, nu te teme că eşti puţin, că Eu când am plecat la Tatăl am lăsat de sământă vreo sută şi ceva de inimi credincioase, şi apoi au prăsit şi s-au înmulţit, şi s-a răsfirat pe tot pământul sământa din Iisus Hristos vreme de două mii de ani. Vestea despre întoarcerea Mea a fost luată de vânt şi s-a dus până la toate marginile, numai tu să stai întru serbare de Paşti aşteptând pe Domnul tău. Tu, tată, pregăteşte Paştele, pregăteşte-l mereu, că Eu vin, fiindcă Scripturile făgăduiesc întoarcerea Mea. Ierusalime, să fii mereu atent cum stai în aşteptarea Mea, ca să cunoşti, ca să nu fii luat într-o clipă de neştire, de neaşteptare. Nici una din lucrările Mele să nu te ia pe neaşteptate, că multe lucruri dumnezeieşti se vor coborî din cer pe pământ pentru împlinire, dar să ai ochi duhovniceşti, căci cu cei trupeşti nu pătrunzi înţelegerea tainelor lui Dumnezeu.

Eu, fiule, vin mereu cu duhul mângâierii pentru cei credincioşi, pentru cei ce fac faptă din cuvântul Meu. Am să vin să te învăţ cum să te rogi, şi tu te vei ruga îndemnat de Duhul Sfânt în duhul tău, că Eu la cererea celui de pe pământ împlinesc făgăduinţele Mele. Poporul Meu, ai văzut în Israel că aveam pe câte cineva care se ruga în vreme de grea strâmtorare, şi Eu auzeam pe cel drept, pe cel mare la rugăciune, şi aduceam peste Israel dezlegarea din robii şi din grele încleştări. Mereu, mereu se ridica din Israel câte un mijlocitor ca să le fiu izbăvitor.

Să Se coboare din cer Duhul Sfânt al rugăciunii ca să înveţe duhul lui Israel să se roage şi să ceară împlinirea făgăduinţelor Domnului, că vine ziua Domnului, Israele, vine, fiule, şi să te găsească în duhul rugăciunii şi al ascultării. Şi am să cobor şi cuvânt în şoaptă pentru tine, poporul Meu, că văd că este de lucrat în şoaptă peste tine, peste ogorul tău din loc în loc. O, Ierusalime, înfiripează-te în lucrarea rugăciunii şi nu uita nici o clipă de această lucrare. Creştinul care voieşte să fiu mereu cu el, acela Mă ţine mereu lângă el şi cu el şi în el prin lucrarea rugăciunii.

Învaţă-te să mănânci şi să bei ca Dumnezeu, ca Mine, fiule Israele, mâncare pe care lumea nu ştie a o mânca. Învaţă-te, fiule, ce înseamnă să calci pe urmele Mele şi să iei de dus jugul Meu, şi nu cum face lumea care zice *„Hristos a înviat!“* neînţelegând adevărul acestui cuvânt de credinţă. *„Hristos a înviat!“* înseamnă mărturisirea credinţei în Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel răstignit şi înviat, şi Care dacă S-a înălţat, iarăşi va să vină. Acest cuvânt de credinţă este folosit de mulţi din cei care calcă în picioare puterea Domnului din om. Israele, să se uite lumea şi să te vadă, ca să priceapă ce înseamnă Hristos a înviat în om şi mărturisirea lui

Hristos din om. Alt soi de sărbătoare face omul din sărbătoarea Paştelui Domnului, iar Eu sunt plin de oftat şi de jale că nu mai găsesc pe pământ flori de cules pentru cer, că tot omul este încurcat şi greu de descurcat din spinii lui. Tu, poporul Meu, să paşti strânsură, tată, iar Eu te voi îmbucături din vreme în vreme cu iarbă cerească dacă ştii să mănânci cu folos. Să te văd mâncând şi crescând, să se prindă mâncarea de tine, iar tu de ea, că Eu şi cu tine duhovniceşte vorbim.

Sună la uşi arătarea Mea cea de la sfârşitul veacurilor omului. Sună, şi omul nu aude, dar tu eşti martorul Meu care vei mărturisi pentru Mine că am sunat la toate uşile, la toate porţile, la dealuri şi la munţi, la soare şi la lună şi la toate stihiile de pe pământ care nu sunt deprinse cu glasul Făcătorului. Tu, poporul Meu, strigă să vină Domnul. Strigă, fiule, ca să vin, ca să răspund strigătului tău şi să vin; să vin şi să te găsesc cu Mine şi cu cele din dreapta. Eu Mă sălăşluiesc cu duhul păcii Mele în duhul tău, popor al Domnului. Eu trag din greu să te ocrotesc, dar ajută-Mă să te ocrotesc.

E zi de Paşti ceresc cu tine. Stai în haină de cină, poporul Meu. Când te culci şi când te scoli, ia jugul Meu, că e uşor şi e sfânt, şi să se cunoască acest semn la tine şi cu tine. Când te culci, pune-l sub căpătâi ca o pernică, iar când te scoli, ia-l ca semn al stăpânirii întru Iisus Hristos, Domnul tău. Cuvântul credinţei tale să se vadă la tine lucrător, şi să rosteşti după adevăr salutul Meu şi al tău: Hristos a înviat! Adevărat, Hristos a înviat! Amin, amin, amin.

1/14 aprilie 1996

Duminica a doua după Paşti, a sfântului apostol Toma

Omul lui Dumnezeu împlineşte cuvântul lui Dumnezeu. Rugăciunea miresei: „Vino, Doamne!“.

Iarăşi zic vouă, fiilor iubiţi ai Ierusalimului Meu, iarăşi, a opta zi după învierea Mea vin şi zic: Pace vouă! Pace vouă, şi fiţi credincioşi, că acesta e cel mai mare dar pe care voi trebuie să-l aveţi şi să-l purtaţi înaintea Mea şi înaintea fiilor oamenilor, care nu-şi mai pierd vremea cu faptele credinţei în Iisus Hristos, Cel înviat în ziua întâi după aşezarea zilelor, după facerea zilelor, că şi zilele au fost făcute, fiilor.

O, popor învăţat de Domnul Dumnezeul tău, Eu sunt Cel ce M-am dovedit Domn al învierii Mele dintre cei morţi. Nu în zadar a rânduit Tatăl Meu să nu fiu văzut de Toma când M-am arătat întâia oară după înviere ucenicilor Mei, căci ucenicul Toma a aflat după arătarea Mea cea dintâi după înviere, iar când a aflat de la ceilalţi care i-au zis lui: *«Am văzut pe Domnul»*, el a zis cu dor şi cu durere, ca şi cum cu inima s-ar fi rugat să vin să Mă vadă şi el, şi aşa a zis: *«Dacă nu voi vedea semnul cuielor în mâinile Lui şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui cea împunsă, nu voi crede»*. Ucenicul Toma a spus aceasta de la Duhul Sfânt, fiilor, căci Domnul Cel înviat avea să dovedească îndeajuns învierea Sa. Şi după opt zile iarăşi s-au strâns grămadă ucenicii, şi era atunci şi Toma cu ei, tot cu uşile încuiate, căci iudeii căutau să stârpească orice bănuială în norod cum că Hristos a înviat cu adevărat. În ziua întâi după înviere am venit la ai Mei şi zicându-le lor: *«Pace vouă!»* le-am arătat palmele Mele străpunse de cuie şi coasta Mea cea împunsă, ca să-i ajut să creadă că sunt Cel adevărat Care stătusem cu ei trei ani şi jumătate şi cărora le vestisem totul dinainte. În ziua a opta când era şi Toma, am stat iar în mijlocul lor, plin de Duhul Sfânt al învierii, şi am zis: *«Pace vouă!»*, şi am zis iarăşi: *«Adu, Tomo, degetul tău şi pune-l pe mâinile Mele şi pe coasta Mea, şi crezi că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, şi să creadă apoi toţi cei ce n-au văzut»*. Eu le-am dat ajutor la toţi să creadă, dar omul a rămas necredincios; omul fără de credinţă a rămas tot aşa. Eu l-am ajutat pe om să creadă, şi crezând să aibă viaţă în numele Meu. Eu M-am dovedit Dumnezeu înviat cu adevărat. Eu M-am dăruit omului ca Domn al învierii, şi omul n-a luat ca să aibă viaţă în numele Meu.

Israele, Israele, poporul Meu de azi, cine nu are viaţă în numele Meu, acela este om fără de viaţă. Cine are viaţă în numele Meu, acela este veşnic, precum Eu sunt. O, fiule Israele, nimeni nu înţelege Scripturile, nimeni, măi copilul Meu, nimeni, căci cine le înţelege, acela are viaţă veşnică, acela nu gustă moarte niciodată, căci aşa zic Eu prin Scripturi: *«Dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va vedea moartea niciodată»*. Aşa am zis: *«Cel ce este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu, şi când nu ascultă, nu este din Dumnezeu»*. O, e mare Scriptură să fie omul din Dumnezeu. Israele, Israele, nu te mira de ce nu crede omul, de ce nu împlineşte omul cuvântul lui Dumnezeu. Acela nu este din Dumnezeu, de aceea nu împlineşte şi nu ascultă. O, nimeni nu înţelege Scripturile, aşa cum nu înţelegeau fariseii şi cărturarii din vremea cea de atunci, care-Mi ziceau că am demon, pentru că Eu le-am zis lor că au de tată pe diavolul cel ucigător de oameni, cel în care nu este adevăr, tatăl minciunii, care din ale sale grăieşte minciuna. În zadar ziceau ei că sunt urmaşii lui Avraam, în zadar, fiilor, că ei erau ucigători de oameni. În zadar ziceau ei că sunt ucenicii lui Moise, aşa cum în zadar zic cei de azi care slujesc în numele Meu şi zic că sunt ucenici şi apostoli ai lui Hristos; în zadar zic că sunt dacă faptele lor sunt departe de cuvântul lui Dumnezeu care rămâne neîmplinit de ei, neascultat de ei. Iată Scriptură neîmplinită. Aşa zice Scriptura: *«Cel ce ascultă cuvintele lui Dumnezeu nu va gusta moartea niciodată»*, dar aceştia ştiu cuvântul lui Dumnezeu şi gustă mereu moarte, şi zadarnic ştiu ei ce este viaţă dacă gustă moarte. Dar Eu voi împlini această Scriptură şi voi sufla Duh Sfânt lucrător spre vedere, că Eu după înviere M-am arătat ucenicilor şi le-am arătat semnele răstignirii ca să creadă că Eu sunt, şi apoi am suflat peste ei şi le-am zis: *«Luaţi Duh Sfânt!»*. Ei au văzut, au crezut şi au luat Duh Sfânt, şi au lucrat cu Duhul Sfânt în numele Meu, şi fericiţi s-au numit aceia, căci au văzut şi au lăsat mărturia învierii Mele şi a dumnezeirii Mele adevărate, şi au lăsat credinţa întru Unul Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Dar Scriptura mai făgăduieşte o mai mare fericire ca atunci, căci în a opta zi când Toma a şi pipăit semnele răstignirii Mele, atunci aşa am rostit: *«Pentru că M-ai văzut ai crezut, dar mai fericiţi vor fi cei ce vor crede fără să vadă, cei ce vor crede în mărturia voastră că M-aţi văzut înviat şi cu semnele răstignirii pe trupul Meu cel înviat»*.

O, Israele, popor care crezi împlinind cuvântul Meu care vine pe nori cu Mine la tine! O, fiule, trupul Meu cel înviat, cel fără de moarte, se va arăta curând, curând, după cum cuvintează Scriptura. Fiilor, fiilor, multe cuvinte ar fi voit omul să scoată din Scriptură, dar n-a îngăduit Dumnezeu să facă omul tot ce vrea el. Să ştii, tată, că omul de azi e supărat că n-a scos din Scriptură cartea lui Ioan cea de la urmă. E supărat omul că n-a ascuns această carte. Aşa a voit să facă, dar s-a temut de cuvântul care leagă pe om să nu se atingă să strice cartea aceasta, căci aşa zice proorocul: *«De va pune cineva ceva la cartea aceasta, Domnul va pune peste el pedep-*

sele scrise în ea, iar de va scoate cineva din ea, Domnul va scoate partea lui din pomul vieții și din cetatea sfântă despre care scrie în cartea aceasta».

E supărat omul că n-a ascuns această carte, dar cuvântul care leagă a rămas puternic peste ea. Fiilor, fiilor, așa scrie în cartea aceasta: *«Amin, amin, vin curând. Amin, amin, vino, Doamne Iisuse!».* Vedeți voi, măi fiilor, duhul miresei care răspunde: *«Vino, Doamne Iisuse!».* Duhul miresei care zice: *«Vino!»,* a rostit încă de atunci: *«Vino, Doamne Iisuse!»,* și acest cuvânt al Duhului Sfânt trebuie să fie împlinit și rostit de mireasa care va întâmpina trupul Meu cel înviat, care curând, curând va veni și va avea mireasă, că M-a trimis Tatăl pe pământ să-Mi pregătesc mireasa, fiindcă la nașterea Mea Mi-a făcut și mireasă, Mi-a născut și mireasă, și iată, din cea născută pe pământ odată cu nașterea Mea între oameni, din România Îmi iau mireasă. Eu pe ea o pețesc de două mii de ani, și nimeni dintre oameni n-a știut această taină a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Cerul României este plin de sfinți. Fiecare țară are un cer cu sfinți, dar România are sfinți numiți de Dumnezeu prin alegere, prin naștere odată cu nașterea Mea. România are nume de fată, nume de mireasă.

Fiilor, fiilor, așa scrie în Scripturi: *«Da, vin curând».* Iar mireasa zice: *«Amin, amin, vino, Doamne Iisuse!». «Eu sunt steaua strălucitoare a dimineții celei veșnice, iar Duhul și mireasa zic: vino! Și cel ce aude să zică: vino!».*

Vino, Doamne Iisuse, vino! Vino și împlinește-Ți făgăduințele pentru timpurile fericite despre care Duhul scrie în Scripturi!

Vino, Doamne! Vino, cer nou și pământ nou, vino! Vino cu slava ta peste noi, cetate sfântă de nou Ierusalim! Vino cu găteala miresei și împodobește mireasa pentru Mire!

Vino, Doamne! Vino și glăsuiește din tron și întinde-Ți cortul nunții și acoperă-Ți mireasa și rămâi pe veci cu ea, Mire și Dumnezeu! Vino, și să piară cele dintâi; lacrima și moartea și durerea șterge-le, și rostește Scripturile care spun: «Iată, noi le fac pe toate».

Vino, Doamne, vino, căci adevărate sunt cuvintele Tale!

Vino, Doamne! Vino și împlinește-le pe toate cele rostite de Tine, și să se audă glasul Tău care va spune: «Făcutu-s-a!». *Amin.*

O, vino, Doamne, și pregătește slava tainei muntelui cel înalt, care poartă pe el cetatea cea sfântă, Ierusalimul cel ceresc, venit de la Tine pe pământ, făgăduit dintru început, căci Tu ești Alfa și Omega! Vino să-Ți întărești mireasa și s-o vestești că vii!

Vino, Doamne, Atotțiitorule și Mielule! Vino și luminează cetatea Ta cu mărirea Ta, că Tu ești făclia ei!

Vino, Doamne Iisuse, și luminează neamurile întru lumina cetății Tale, ca să Te mărească pe Tine împărații pământului. O, vino și ia noaptea de peste zi și deschide calea zilei și bucură totul de slava Ta!

Vino, Doamne, și cuvintează cuvânt de viață peste moarte, ca să dispară duhul pângăririi și al minciunii, și să se deschidă Cartea Vieții și să primească pe cei ce sunt ai ei!

Vino, Doamne, Cel ce ești izvorul râului vieții, care curge din tronul Tău! O, Dumnezeule și Mielule, Care dai roade pomului vieții, roadă veșnică spre tămăduirea făpturii, vino cu îngerii și cu sfinții care vor sluji tronului Tău și care au numele Tău pe frunțile lor!

O, vino Doamne, că Tu ești duhul proorocilor care au vestit făgăduința timpului fericit, a împărăției tinereții veșnice și a vieții veșnice! Vino, Mire iubit, căci Duhul Tău a spus: «Iată, vin curând, și fericiți sunt cei ce spală veșmintele lor ca să aibă intrare pe porți spre pomul vieții».

Vino, stea strălucitoare a dimineții celei veșnice, căci Duhul și mireasa zic: «Vino!».

Doamne, pleacă cerurile și Te coboară și vino să ne mântuiești pe noi, căci Duhul și mireasa zic: «Vino!». *Vino și slobozește glas din tronul Tău zicând celor ce Te iubesc:* «Lăudați pe Domnul, voi, cei ce slujiți Lui, cei ce vă temeți de El!», *și toți să glăsuiască înaintea Ta:* «Aliluia, aliluia, aliluia! Domnul nostru este Împărat și Mire cu mireasă învăluită în veșmânt de in curat, viață sfințită înaintea Mirelui».

Vino, Doamne! Vino, Mire iubit! Vino, că Tu ai rostit peste slujitorul Tău, și ai zis: «Scrie: fericiți chemații nunții Mielului», *și iar ai zis:* «Scrie, că acestea sunt cuvintele adevărului».

Vino, Doamne Iisuse, și ascunde durerea celor ce vor fi așezați la masa Ta de nuntă! Vino și ne fă părtași la mila Ta, la masa Ta de milă, la masa Ta de nuntă, căci Duhul și mireasa zic: «Vino!». *Vino, că dinaintea Ta se dau toate în lături ca să vii; cerul și pământul se trag în lături, ca să Te arăți venind, ca să fii văzut venind și să Te sălășluiești lângă mireasă întru taina muntelui cel înalt al Tău. Amin.*

O, Israele, Israele, Duhul Se roagă pentru tine, Israele, mireasa Mea. Roagă-te și tu cu duhul, roagă-te cu curățenie, roagă-te cu așteptare, Israele român.

O, Românie, nume de fată, nume de mireasă, numele tău e frumos, numele tău e o taină, numele tău e un nume nou. Voiesc să fac din tine un pământ nou. Lasă-te spre odrăslire, căci Duhul și mireasa strigă să vin.

Israele, turmă micuță, sămânță nouă, cheamă-Mă ca pe o ploaie peste semănătura ta, cheamă-Mă, că vin! Vin, că ești mică și plăpândă, turmă iubită. Întărește-te, și iarăși zic, întărește-te și te luminează întru sfințenie și întru iubire. Stai înaintea Mea și mereu adu-Mi aminte de cele ce Eu am făgăduit pentru răscumpărarea cea mare.

Poporule, poporule, să fii credincios, fiule, ca să pot lucra prin credința ta. Vremea apasă, dar tu să nu slăbești în credință, căci credința ta va împlini tot ce este scris pentru venirea Mirelui, pentru venirea Domnului. Eu te acopăr cu acoperământul Meu, dar tu să fii tare în credință, tare ca Avraam, Isaac și Iacov, ba și mai tare. Eu te hrănesc ca să ai putere și credință. Eu te iubesc ca să ai Mântuitor. Eu vin curând. Nu te teme. Nu te teme, poporul Meu. Stai înaintea Mea și să fii credincios, poporul Meu. Îți hărăzesc credință și sfințenie și mare mântuire. Amin.

Binecuvântat să fii și credincios să fii, căci fericiți sunt cei ce cred că vin, că aceia Mă vor vedea când vin.

Poporul Meu, Hristos a înviat! Hristos vine, vine Cel înviat!

Hristos a înviat! Cu adevărat a înviat Cel ce vine. Amin, amin, amin.

8/21 aprilie 1996

Praznicul Înălțării Domnului

Credința este dar de la Domnul. Vița și mlădițele. Rugăciune de rodire a veacului nou. Dragostea nu cade niciodată.

Mai întâi se coboară pacea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Amin. Se coboară cuvântul Celui înălțat la Tatăl, se coboară la Israel, iar tu, Israele, să ridici

brațele inimii tale și să primești cuvântul și să-l mănânci, fiule, să-l mănânci cu inima și să te bucuri, poporul Meu. Te-am bucurat și te-am mângâiat, fiule Israele, că Eu știam dintru început în ce vreme ai să fii tu, cel mic, și fără mângâierea Duhului Sfânt nu puteai, fiule mic. Te-am mângâiat că așa este scris în Scripturi despre Duhul Sfânt Mângâietorul, pe Care Eu ți L-am promis pentru vremea aceasta grea și fără mângâiere. Omul lumesc nu are nevoie de mângâierea cea de la Duhul Sfânt. El este deprins cu mângâieri mincinoase, care nu țin de foame sufletului. Dar pe tine te-am învăluit mereu în duhul mângâierii, în năframa cea mângâietoare a Duhului Sfânt, și ca într-un scutec te-am ținut, ca să te simți ocrotit, așa cum se simte copilul mic în brațele mamei lui. Ție ți-a dăruit Dumnezeu iubire de Duh Sfânt, popor al Domnului. O, am venit să te bucur. Ți-am dat cuvânt mult și cu bogăție mare în el, și ai, fiule, ai ce să mănânci ca să fii de ajuns de mare pentru vremea împlinirilor, care încet, încet vin spre arătare. Ți-am dat cuvânt mult, și ai. Ți-am dat să crești prin el, să te desăvârșești în el, dar iată, îți trebuie bucurie sfântă și dulce, și vin să te bucur cu hrană caldă, fiule mic, fiule de la capăt, ca să vezi că Eu sunt cu tine până la capăt, așa cum ți-am promis prin Scripturi.

O, ce mare este darul credinței, măi fiule! E mare dar să crezi în tot ce am făgăduit Eu, e mare dar, copile Israele, mare de tot, că numai prin credința omului lui Dumnezeu s-au săvârșit toate câte a făcut Domnul în veacurile Sale. Drumul omului cu Dumnezeu se începe cu credința, și dacă așa se începe, el nu se mai termină, căci credința rămâne în veac prin faptele ei, și drumul ei e veșnic, e veșnicie, fiule. Tu așa să crezi, că Dumnezeu poate, și niciodată să nu slăbești în acest dar purtător de puterea lui Dumnezeu.

Israele, poporul Meu, tu porți azi în inimă ziua serbării cea de acum două mii de ani când Eu în văzul celor ce credeau în Mine M-am înălțat la Tatăl după patruzeci de zile de la învierea Mea dintre cei morți. De ce, fiule, M-am înălțat la Tatăl? Ai găsit tu în Scripturi cuvântul la această întrebare? M-am înălțat ca să pot să fiu cu voi, cei credincioși, de atunci și până acum. M-am înălțat ca să pot veni la poporul Meu, să fiu cu el până la capăt, iar la capăt să-i dau celui credincios locul lângă Tatăl, că Eu așa am spus: *«Mă duc să pregătesc loc, ca să fiu în el cu poporul Meu și să-l păstoresc».* Amin. Dacă nu M-aș fi dus la Tatăl, cum aș fi pregătit tot ce trebuia pregătit pentru cei credincioși în Mine? Dacă rămâneam pe pământ, văzut de om, omul credincios se învăța cu Mine și nu mai avea ce să creadă dacă rămâneam văzut de omul credincios. Am făcut așa, ca să aibă omul darul credinței, și prin credință să lucrez să pregătesc locul cel minunat al casei Tatălui Meu, ca unde sunt Eu, să fie și poporul Meu, și să-l păstoresc întru plata fericirii celor credincioși. Una e să fie Domnul Iisus Hristos cu fiul cel credincios în chip văzut, și alta e să fie de lângă Tatăl cu cel ce crede în Fiul Tatălui.

Israele, Eu sunt nedespărțit de Tatăl și în cer și pe pământ. Eu dacă sunt cu tine, cu Tatăl sunt lângă tine. Eu dacă sunt lângă Tatăl, cu tine sunt lângă Tatăl, și îți întăresc darul credinței, copile Israele. Dar vreau cu tot dorul Meu dumnezeiesc să fii priceput în credință, mai priceput decât ești, mai priceput, mult mai priceput decât ești, fiule, mai adâncit în această taină, mai plin de dar întru darul cel atât de mare al credinței, ca să poți vedea minunile cele nevăzute ale credinței omului îndumnezeit, așa cum a văzut ucenicul lui Elisei, așa cum au văzut toți sfinții, toate slugile lui Dumnezeu, care te ajută azi pe tine pe drumul credinței. Drumul credinței este singurul drum. Nimic nu înseamnă drum în afară de acest drum. Întărește-te pe drumul spre Mine, fiule, că de aceea te-am așezat Eu acum pe treapta rugăciunii adevărate. Să nu ai odihnă în această lucrare a rugăciunii până ce nu o vezi că-și desface fructul ei. Să te desfătezi, fiule, cu această mireasmă aducătoare de Dumnezeu, că prin ea Eu vin; ea e drumul Meu, ea Mă va descoperi văzut în mijlocul tău, Israele de azi, căci cel de ieri care a crezut, este cu Mine, și se va lăsa văzut lângă Mine, și lângă tine cu Mine. Eu ți-am dat darul credinței, ca să ai din belșug, și te-am înfășurat în darul rugăciunii adevărate, însoțit de darul credinței, căci cum s-ar ruga cineva fără să creadă, fără să nădăjduiască?

O, fiule scump, mâncarea, ca s-o mănânci, trebuie s-o faci întâi. Sămânța, ca să-i vezi rodul, trebuie s-o pui mai întâi la crescut și la udat și la plivit și la săpat și la îngrijit. O, ce mult se bucură un grădinar când vede sămânța pusă de el că iese și aduce roadă! Așa să te bucuri și tu, fiule al credinței, de rodul seminței tale, de rodul rugăciunii tale. Rugăciunea ta va rodi veac nou, văzut de ochii tăi, va rodi cer nou și pământ nou, după cum este făgăduința prin Scripturi, și rodul nu va mai avea veștejire. Să nu te lași ostenit la lucrul rugăciunii, fiule, că Eu te învăț lucruri minunate, măi Israele. Te-am învățat să te strângi ciorchine și să te așezi la copt și la împlinit. Ia în mână un ciorchine de strugure sănătos și te uită bine la el, ca să vezi cum sunt strânse bobițele pe ciorchine și cum stau ele laolaltă sugând din viță până ce este adus copt pe masă, până ce poți mânca din dulceața lui, din mireasma lui, și să bei din vinul lui, fiule, din bucuria lui, Israele. Te-am învățat cum să stai grămadă, ca să rodești, ca să fii ciorchine cu bobițe grase și sănătoase laolaltă înaintea Mea, Care te cresc, căci Eu sunt vița. Te-am învățat să te rogi, fiule, te-am învățat cum să sugi din viță, cum să fii din viță, cum să stai în viță, căci ciorchinele este rodul viței, fiule. Te-am învățat ca să te faci din firesc duhovnicesc uitându-te la grămada de bobițe care sunt adunate pe ciorchinele de strugure.

O, poporul Meu, strugurașul Meu, rodul Meu cel mult așteptat! Orice mamă așteaptă să-și vadă rodul crescut și împlinit. Orice viță așteaptă să-și vadă rodul, fiule. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele, dar voi sunteți strugurașii. O, poporul Meu, strugurașul Meu, să te uiți, fiule, la ciorchinele de strugure, și așa să fii și tu în viță. Bobițele stau grămadă, stau lipite una lângă alta și sunt de aceeași culoare, de aceeași mireasmă, de aceeași rouă învăluite spre răcoarea lor, de același soare încălzite, din pământ și din cer hrănite. Fii atent, copile scump, din pământ și din cer hrănite. Pământul fără de cer nu este, iar cerul fără pământ nu este. Așa și tu, copile, strugurașul Meu, să fii făptură deplină, fiule, să fii întreg în toată clipa. O, Eu te învăț, și tu să înțelegi, că este musai să înțelegi, ca să te faci din firesc duhovnicesc, și să nu spui și tu ca cei de la început că nu e vremea, căci cei de acum treizeci-patruzeci de ani n-au vrut să se așeze în vremea cea duhovnicească, fiindcă e greu când ai altceva de făcut să mai faci și cele duhovnicești și să le faci cu iubire și cu credință. E greu să faci rugăciune adevărată când ai de făcut atâtea, când ai și alte griji, când ești și firesc, și duhovnicesc. O, greu i-a fost creștinului Meu cel hrănit prin această lucrare să se facă din firesc duhovnicesc, așa cum învață Scriptura. Până când or fi voit ei, oare, să fi mers așa? Dar am azi popor desprins de cele firești; am popor care se folosește de cele firești ca și cum nu s-ar folosi de ele; am fii care lucrează cu toate întru duhovnicie de duh și de trup; am, și Mă rog Tatălui Meu, Care Mi i-a dat, să-i desăvârșească întru Mine, căci Tatăl așa închinători

voieşte, închinători în Duhul Adevărului. Israele, struguraşul Meu cel dulce Mie, să nu te laşi, fiule, furat de cele ce faci cu mâna. Tu să-ţi laşi inima înaintea Mea, în inima Mea, şi să faci lucrarea inimii în inimi, aşa cum bobiţele de pe ciorchine stau strugure una în alta, una lângă alta în viţă. Lasă, tată, inima ta în inima Mea. Eu am grijă de tine mai mult decât tine. Lasă-ţi dulceaţa să-ţi fie dulce în viţă, căci omul lui Dumnezeu este fiu al lui Dumnezeu, şi trebuie să fie în Dumnezeu. Amin.

O, copile al Meu, lucrarea ta e dragostea, tată. Învaţă bine această lucrare, că iată Eu cât stăruiesc să te învăţ. Vin cu duhul mângâierii şi te învăţ ca să ştii şi să crezi că lucrarea ta e dragostea, şi iar îţi spun să te uiţi la bobiţele din ciorchine cum stau ele, cum se hrănesc ele, cum se desăvârşesc ele întru îndulcirea lor din viţă. Şi îţi mai amintesc, Israele scump, cum să lucrezi la zidirea ta, căci tu eşti zidirea lui Dumnezeu. Lucrează, tată, la zidirea ta, că asta este lucrarea ta: lucrarea duhovnicească. Îţi amintesc de cuvântul Duhului Sfânt care a lucrat în voi şi a grăit aşa: când faci un zid mai mulţi laolaltă în Domnul, şi când cărămizile sunt puse în zid, şi dacă zidul nu este de ajuns de drept, şi dacă cineva din zidari vede că trebuie mai multă atenţie, mai multă vedere la lucrul zidirii, acela să pună cărămida lui şi să îndrepte zidul, ca să meargă zidul drept, din ce în ce mai drept, cu dragoste îndreptat, cu răbdare, cu înţelepciune şi cu dragoste, iar zidarii vor lucra drept, cu atenţia lor sporită la zidire, şi să zideşti, măi Israele, şi să nu te opreşti din zidit, căci Domnul tău îţi plăteşte, fiindcă El este viţa, şi voi sunteţi lucrătorii Lui. Eu sunt Stăpânul viei, şi am plata lucrătorilor, şi îi învăţ pe lucrători dragostea, şi fiecare va avea un întreg ca plată, aşa cum scrie în Scripturi, căci dragostea se împarte egal, fiindcă în dragoste nu este părtinire, ci este dăruire şi iubire, şi fiecare va avea plată câte un dinar, câte un întreg. Când dragostea nu este toată, atunci ea nu este. Dragostea este aceeaşi de la început şi până în veac.

Mângâiaţi-vă unii pe alţii cu aceste cuvinte. Mângâie-te, Israele, cu cele de la Mine, şi unul pe altul să vă mângâiaţi cu Mine, că Eu sunt cuvântul cel viu, şi Mă dau spre hrană ţie, ca să fii viu. Tu când zici *„Tatăl nostru“*, să crezi, fiule, ce zici, căci Tatăl îţi dă ţie pâinea cea de toate zilele, şi ţi-o va da în veci. Tu nu ţi-o poţi da şi de aceea o ceri de la Tatăl, pentru că tu eşti al Tatălui şi Lui te rogi. Să fii atent din zi în zi mai mult la cuvintele pe care Eu te-am învăţat să le aduci Tatălui spre rugăciune. Să fii atent la tâlcul lor şi să nu uiţi că ceri de la Tatăl, şi dacă ceri, trebuie să crezi şi să te bizui pe Tatăl tău de la Care ceri. Cere, fiule, că a venit vremea să ştii ce ceri şi să vezi ce ceri. Fii atent la rugăciunea *„Tatăl nostru“*, din zi în zi fii tot mai atent către Tatăl, ca să vadă Tatăl că ştii să te rogi cu adevărat. Fii atent, copile scump, să nu te mai risipeşti cu mintea. Mintea ta să fie locul Duhului Sfânt, Care te adună bobiţă cu bobiţă în ciorchine, ca să fii struguraş, Israele. Fiţi adunaţi struguri, struguri, şi hrăniţi-vă din viţă, căci viţa Eu sunt. Plângeţi după laptele viţei cum plânge copilul după sânul mamei şi ţineţi cu toate mădularele voastre duhovniceşti lucrarea păcii între voi, lucrarea dragostei dintre voi. Zidiţi la zidul lui Dumnezeu, zidiţi dulce, zidiţi în iubire, căci iubirea gândeşte, grăieşte, mângâie, suferă şi se tămăduieşte una pe alta în trupul ei. Inimă pe inimă să se iubească, iubire pe iubire să se hrănească, şi să nu daţi loc, fiilor, la răni. Fiţi moi, fiţi blânzi, fiţi atenţi, că pentru voi sunteţi, pentru binele vostru cu Mine, pentru grăbirea venirii Mele în mijlocul iubirii voastre, fiilor. Iubirea din voi să ştie ce vrea, să ştie ce dă, să ştie cui dă şi de la cine va lua răsplata. Aceasta este mare înţelepciune în mintea omului lui Dumnezeu. Această înţelepciune ţine pe om în iubire. Amin.

O, Israele, struguraşul Meu, aşteaptă cerul rodul tău cel duhovnicesc. E greu pentru cel ce n-a înţeles duhovniceşte până acum, dar e uşor să asculţi acum, copilul Meu, şi să te faci mare la înţelepciune, aşa cum au fost sfinţii care vă aşteaptă acum pe voi, cei mai mici, că mare le este dorul de lucrul vostru cel duhovnicesc întru viţa cea care atât de mult v-a hrănit şi v-a dat îndemn la zbor ceresc între cer şi pământ. Eu de aceea v-am spus: mâncaţi strânsură, că în ea găsiţi lecţiile de zbor, în ea găsiţi şi izvor de lacrimi de pocăinţă dacă n-aţi fost mai din timp duhovniceşti. Iar Scriptura spune că o clipă de pocăinţă te naşte din cer, te naşte de sus într-o clipă, ca să fii de sus, fiule, ca să fii din împărăţia lui Dumnezeu.

O, mănâncă strânsură, fiule, că a rămas nemâncată. Nu trebuie să rămână nemâncată, măi fiule; nici o firimitură să nu se piardă, că de aceea am strâns-o, ca să o mănânci, copilul Meu. Eu pentru mâncat am coborât-o din cer la tine. Mănâncă, Israele, că dacă Israel mânca de câte ori venea mâncarea la el, acum aveam poporul, dar poporul de la început a mâncat cu urechile, bietul de el. Bucuria Mea era să fi mâncat şi să se fi cunoscut că mănâncă. Dar n-a mâncat, şi de aceea n-a ştiut gustul mâncării şi fructul mâncării şi creşterea lui duhovnicească.

Israele, struguraşul Meu, creşti, tată, în cele duhovniceşti, că nu pot să tac şi să nu-ţi amintesc iar că nu-ţi trebuie decât pâine, apă, haină şi acoperământ. Creşti, poporul Meu, în cele duhovniceşti, că pe celelalte tu le ceri de la Tatăl când zici rugăciunea *„Tatăl nostru“*. O, fiule, când lucrezi cu mâna cele ce ţi le dă Tatăl, tu să ştii că sunt de la Tatăl şi să nu-ţi pui nădejdea în mâna ta, în munca ta, în strădania ta. În vremea lucrului mâinii tale tu să vorbeşti cu Tatăl, cu Fiul şi cu Duhul Sfânt, şi să stai ciorchine, Israele, aşa să stai la lucrul cel cu îndeletnicirea mâinilor, ca să fie şi Duhul Meu cuvântând în vremea îndeletnicirilor mâinilor tale, căci fericiţi a numit Domnul tău pe fraţii care locuiesc împreună, fericiţi şi binecuvântaţi în veac, fericiţi şi fără teama păcatului când locuiesc împreună, căci Domnul nu l-a făcut pe om ca să fie singur. Aşa a spus Domnul: *«Nu este bine să fie omul singur»*. Fericiţi cei ce stau împreună fără păcat, căci aşa a întocmit Domnul pe om, aşa, şi nu cum e omul.

Poporul Meu, să te lupţi cu toată credinţa ta, cu toată inima ta să împlineşti toate cele ce au venit de la Mine spre tine. Să te lupţi, fiule, să dai fiinţă omului cel nou în tine, omului ascultării de Dumnezeu. Să te lupţi, copile scump, că Eu mult te ajut şi multe ajutoare ai întru Mine, că Eu, după cum este scris, sunt lângă tine cu zecile de mii de sfinţi, aşa cum scrie în Scripturi. Şi să ştii cum să te rogi la sfinţi, să-ţi vadă smerenia, să-ţi mărturiseşti nevrednicia, că tu prin mila Mea ai fost ales ca să fii poporul auzirii cuvântului lui Dumnezeu, care vine pe norii săi de slavă la tine. Nimic n-a făcut Dumnezeu fără să nu fi fost scris în Scripturi.

Îmi amintesc împreună cu tine, poporul Meu, când s-a împlinit Scriptura întrupării Mele din Fecioară. Numai o mânuţă mică de inimi au crezut aşteptând şi cerând această împlinire. Zaharia, care era mare slujitor al templului, mare împlinitor al legilor Domnului şi credincios în cele proorocite în prooroci, a crezut şi a cerut împlinirea acestei Scripturi şi a lucrat ca un credincios, ca să dea loc împlinirii Domnului pe pământ, după cum făgăduiau Scripturile, şi a lucrat tainic şi cu curaj de mare credinţă acest slujitor al credinţei, şi prin el am împlinit toată pregătirea coborârii Fiului lui Dumnezeu între oameni.

Vezi tu, măi Israele, cum lucrează credința omului? Vezi tu, fiule, cum trebuie să fie credința ta? Zaharia a cerut să împlinească Domnul venirea Lui prin Fecioară, şi dacă am avut om credincios, am adus împlinirea. Râvneşte, măi poporul Meu, şi tu, căci mari sunt făgăduințele cele pentru vremea în care eşti tu. Aşa de puținei au fost şi atunci cei de care M-am folosit ca să împlinesc Scriptura naşterii Mele între oameni. Nimeni nu avea habar. Eram printre ei, şi nu ştiau lucrarea cea venită de la Dumnezeu. Aşa şi azi este cu lucrul lui Dumnezeu, cu cuvântul lui Dumnezeu, care pregăteşte împlinirea a ceea ce mai este de împlinit, căci îngerii care s-au arătat în vremea înălțării Mele la Tatăl aşa au proorocit: *«Acest Iisus Care merge la cer, aşa va veni, precum Se suie»*. Dar caută în cuvântul Meu, că Eu am rostit despre venirea Fiului Omului după ce credința şi dragostea se vor stinge înaintea venirii Domnului. Iar acum am venit cu această lucrare de cuvânt, fiindcă era scris în Scripturi de ea. Am venit să scot din necaz pe poporul pe care l-am numit popor martor al cuvântului Meu pe pământ mai înainte de arătarea Cuvântului întru trupul slavei Sale între oameni. De aceea ți-am spus în cuvintele vremii tale că nu te-am chemat să lucrezi cu sapa şi cu lopata, poporul Meu, şi te-am chemat ca să crezi în Scripturi şi ca să împlinesc prin credința ta Scriptura venirii Mele, şi să descopăr cerul cel nou şi pământul cel nou şi viața cea fără de moarte şi veacul cel ceresc, care sunt gătite de Mine, că M-am dus la Tatăl ca să fac acestea toate, ca să le pregătesc şi să fie descoperite prin credința ta şi a tuturor celor ce au aşteptat crezând în această vreme. Iată, fiule, cum te învăț. Te învăț să ştii să crezi şi crezând să pregăteşti slava Mea, să-Mi pregăteşti calea, Israele, aşa cum Mi-au pregătit-o cei din vremea naşterii Mele din Fecioară, şi am adăugat la credința lor semne cereşti în vremea aceea, căci au vorbit magii de naşterea Mea, au vorbit păstorii de la stână, a vorbit dreptul Simeon şi proorocii din vremea naşterii Mele, căci în Israel niciodată n-a lipsit şi nu lipseşte duhul proorociei de la Dumnezeu.

Întăreşte-te cu îndeletniciri duhovniceşti, poporul Meu de azi, şi să prinzi curaj în credință, fiule, căci prin credința ta Eu lucrez. Îndeletniceşte-te bine cu lucrul acestei credințe, şi duh de îndoială nici să se pomenească în Israel, căci Scripturile se împlinesc întru totul. Amin. Mare lucru este să ştii să înțelegi cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul Meu a lucrat odată cu vremea, a lucrat după vreme, a vorbit după vreme şi a fost strâns în strânsorile vremii, şi de aceea poporul Meu n-a ştiut cum să creadă în cuvântul Meu şi nu l-a împlinit întru toată puterea lui. De aceea ți-am spus: lasă, Israele, cele trupeşti şi pământeşti, vinde-ți înțelepciunea ta şi dă-ți averea pe ape şi aşează-te în sărăcie de averi şi de duh lumesc, ca să poți să te aduni ciorchine din loc în loc şi să te îndemni la credință în făgăduințele lui Dumnezeu, şi să-ți faci hăinuță albă, din Duh Sfânt şi din pânză curată, şi să faci iubire înaintea Mea, căci iubirea ta de Domnul este cărarea pe care Mi-o faci ca să vin. Şi te vei trezi cu Mine înaintea ta, aşa cum am venit în calea lui Luca şi Cleopa când ei Îmi pregăteau calea Mea spre ei prin vorbirea inimii lor una cu alta despre Fiul lui Dumnezeu, Care venise să plinească Scriptura. La fel şi apostolii stăteau ciorchine, stăteau grămadă, şi lucrau rugăciune şi pocăință şi vorbire despre Dumnezeu, şi Eu M-am şi arătat biruitor pentru ei şi le-am zis: *«Pace vouă!»*. Aşa şi vouă vă zic: Pace vouă, ucenicilor, că un picuț mai este şi vă veți opri cu ochii pe Mine şi ne vom vedea şi ne vom mângâia unii pe alții şi vom ofta uşurați de apăsarea aşteptării.

Faceți-Mi cale, faceți-Mi adevărată venirea, faceți-Mi văzută cărarea Mea cu voi, şi pe Mine lângă voi. Eu vă ajut cu mare socotință cerească, cu mare har ceresc, ca să lucrați lucrarea cărării Mele, a venirii Mele cea văzută. Voi Mă strigați, şi Eu vin. Voi credeți, şi Eu vă dau plata credinței. Voi cereți, şi Eu vin şi împlinesc. Țineți-Mă viu între voi şi cu voi, că Eu sunt viu, şi sunt cu Tatăl lângă voi şi cu voi, şi lucrăm împlinirea Scripturii venirii Fiului Omului, însoțit de cerul cel nou şi pământul cel nou pe care le-am făgăduit pentru veacul cel fără de sfârşit. Amin.

E sărbătoare de înălțare. E sărbătoare de venire a Fiului lui Dumnezeu la poporul Său. Fiți cum sunt păsările cerului şi crinii câmpului, şi veți fi aşa, că Eu, Domnul, pregătesc fericirea celor credincioşi. Învățați-vă, tată, să trăiți fără de griji, şi lucrați ca Israel, care-şi strângea hrana care venea din cer în loc pustiu de hrană. Eu am pe îngerii Mei care îngrijesc de voi. Eu am pe corbii Mei care îngrijesc de voi, Eu sunt vistierul celor cereşti şi al celor de pe pământ. Eu voi împlini Ierusalimul nou pentru poporul Meu. El lucrează pentru venirea Mea, iar Eu lucrez pentru împlinirea Ierusalimului nou, văzut de tot ochiul din cer şi de pe pământ. Eu lucrez cereşte, Israele, strugurașul Meu. Eu pe toate le-am făcut. Eu şi acum pe toate le fac şi le întocmesc, precum scrie în Scripturi, precum scrie în cartea vremii Mele de azi cu tine, poporul Meu.

Hrăneşte-te cu lumină, hrăneşte-te cu cuvântul Meu. Hrăneşte-te, fiule, crezând în cele făgăduite şi pregătite să vină în dar peste tine. Tu eşti grâul Meu cel pus la scumpit. Sfințeşte-te prin rugăciune, smereşte-te prin rugăciune, bucură-te prin rugăciune. Rodeşte, fiule, venirea Domnului Iisus Hristos la rugăciunea ta. Dacă nu poți singur să lucrezi din zâmbet lacrimă şi din lacrimă zâmbet, aşa cum te-am povățuit, Eu vin şi te ajut, fiule, ca să poți, copilul Meu, şi să te găsesc întru ale Mele aşezat, că mult tânjesc Eu după dragostea ta şi după dragostea dintre voi. Lucrați lucrarea venirii Mele şi nu vă temeți de nimic şi de nimeni. Credeți în făgăduințele Mele făcute vouă, copilaşi de la sfârşitul timpului, căci timpul se va numi veşnicie.

Israele, să fii destoinic în credință şi să te îndeletniceşti cu temerea de Dumnezeu, fiule care încă te mai întristează cele neplăcute Domnului. Temerea de Dumnezeu te ține în Dumnezeu, şi întru Mine nu eşti fără acoperământ. Eu lucrez la pregătirea ta, la iubirea ta de Dumnezeu, la aşezarea ta întru cele în care trebuie să fii găsit şi aşezat. Tu nu eşti slab; tu eşti tare, Israele, pentru că Eu te întăresc, copilul Meu. Te întăresc şi te ocrotesc şi te luminez cu lumina cea din Mine, ca să fii lumină din Mine înaintea Mea.

Eu vin curând. Nu te teme, Israele, strugurașul Meu. Eu sunt cu tine, nu te teme. Eu sunt cu tine. Să fii credincios în cele ce-ți spun. Îți hărăzesc credință, poporul Meu, credință care se cere s-o ai în vremea aceasta. Toți sfinții te ajută ca pe cel mai mic, şi se adună pe lângă tine cum se adună frații cei mai mari pe lângă cel mai mic. Iubiți-vă unii pe alții: cei din cer, pe cei de pe pământ, iar cei de pe pământ, pe cei din cer. Iubiți-vă unii pe alții, voi, copii ai iubirii, căci Eu sunt iubirea, şi din Mine sunteți, şi sunteți ai iubirii. Şi cerul şi pământul să cunoască şi să vadă bine la voi că sunteți ucenicii Mei şi fii ai iubirii şi rudă cu cerul. Eu sunt cu voi şi vă dau puteri şi mângâiere. Amin. Toți sfinții din cer vin şi vă spun vouă cântarea sărbătorii de azi: Hristos S-a înălțat! Dar iată ce mai spun sfinții cerului: Hristos vine! Vine Domnul Iisus Hristos cu zecile de mii de sfinți ai Săi. Amin.

Pace vouă, copilaşi ai cerului! Un duh şi o iubire să fim! Eu vă dau puteri şi mângâiere. Eu sunt cu voi şi vă ajut să fiţi cu Mine. Vorbiţi de Domnul pe cale, fiilor. Aceasta este de făcut în vremea aceasta. Cuvântul Meu vă alină şi sufleteşte, şi trupeşte, şi cereşte, fiilor. Pace vouă! Pacea Mea să se odihnească peste voi şi între voi şi în inimile voastre.

Copii ai grădinii cuvântului Meu, aveţi grijă de pacea cea deplină a Duhului Sfânt în grădină şi peste voi. Voiesc să fiu în voi aşa cum sunt Eu. Închideţi bine porţile şi deschideţi bine inimile spre cer, ca să pot hrăni poporul care stă în lucrare de rugăciune. Nu daţi voie duhului străin de Dumnezeu să pătrundă în grădină. Fiţi destoinici cu tragere de inimă, ca să pot da poporului Meu mângâiere prin cuvânt. Iar vouă mângâiere vă dau mereu, ca să vă mângâiaţi unul pe altul în Domnul vostru Iisus Hristos, Care vine cu hrană cerească pentru Israel. Aveţi grijă de cărarea Mea spre voi, spre Israel. Pace vouă vă dau, ca să aveţi pace în inimi, fiilor. Întăriţi pacea în inimile voastre, căci pace vă dau. Eu am mare nevoie de pacea din voi, de pacea Mea din voi. Aceasta este cărarea Mea de la cer la pământ, de la Mine la Israel. Mângâiere ţie, popor mititel al grădiniţei Mele.

Binecuvântat să fii, copile, struguraşul Meu. Binecuvântat să fii, Israele, popor al aşteptării Mele. Amin, amin, amin.

10/23 mai 1996

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Lucrarea poporului ales. Fericirea celui născut din cuvânt. Mângâierea Duhului Sfânt. Lucrarea umilinţei spre curăţire de greşale.

Voiesc să pun în carte şi serbarea cea de azi, s-o pun prin cuvânt, să cuvintez prin ea, aşa cum am cuvântat atunci peste ucenicii Mei, şi din ei peste mulţimile venite la Ierusalim, la sărbătoare venite. Voiesc să las cuvânt peste Israel, ca să fiu cu Israel, ca să fie Israel cu Mine în serbare. Poporul Meu Mă aşteaptă.

Poporul Meu, vede cerul că aştepţi cuvântul lui Dumnezeu, şi uită-te şi tu în cer, fiule, ca să vezi şi tu cerul cum te aşteaptă pe tine, cum aşteaptă să te vadă, precum în cer aşa şi pe pământ, şi aşa să fii tu pe pământ înaintea Mea, precum sunt cei din cer, fiule.

Pace ţie, copilul Meu, poporul Meu! O, fiule, tu nu ştii câtă nevoie de pace am Eu ca să pot veni spre tine. Tu nu ştii, dar Eu ştiu, că Eu sunt Cel ce sufăr şi azi de lipsa păcii pe drumul Meu înspre om. Te-am ales ca să Mă mângâi cu tine pe drumul Meu de la cer la pământ, pe care-l străbat de două mii de ani, de şapte mii de ani, ca să aduc mântuire omului. Te-am ales pe tine ca să Mă sprijin pe tine, aşa cum am făcut şi acum două mii de ani cu o mână de ucenici din care Mi-am făcut mână şi gură pe pământ şi cuvânt pe pământ. Te-am ales, fiule, ca să te înfierbânt în lucrare de Duh Sfânt între cer şi pământ şi înaintea oamenilor care fac ale oamenilor şi nu ale lui Dumnezeu. Te-am ales, poporul Meu, şi te-am numit al Meu. Te-am ales să stai în Duhul Sfânt şi să trăieşti în El şi să mişti în El şi să cuvintezi în El, că iată ce-ţi spun: te-am ales ca să fac din tine cuvânt, cuvânt de Duh Sfânt. Eu de aceea te-am ales.

Te-am ales, poporul Meu, ca să Mă mângâi cu tine, fiule, şi te-am uns cu mirul Duhului Sfânt, şi te-am uns prin cuvânt. Mereu, mereu te-am uns prin cuvânt; mereu, mereu, poporul Meu. Te-am uns ca să am aşternut în tine, ca să fii tu împărăţia Mea, şi Eu să fiu Împărat peste tine, Domn peste tine, Împărat bun, ca şi Tatăl Meu, Împărat din Împărat şi Domn adevărat, Păstor bun şi mângâios peste tine, fiule, împărăţia Mea. Te-am ales să fii şi tu asemenea cu Mine, mângâios cu Mine precum Eu sunt cu tine. Te-am ales ca să fii cer nou şi pământ nou, căci am găsit în carte Scriptură care aşteaptă să ia înfăţişare şi împlinire. Nu de altceva te-am ales. O, te-am ales ca să fii glasul Duhului Sfânt prin care să proorocească Tatăl şi Fiul întru Duhul Sfânt, şi ca să se facă cer nou şi pământ nou, loc al dreptăţii şi al păcii, loc al drepţilor care aşteaptă făgăduinţa cea scrisă în Scripturi, cer nou şi pământ nou, om nou, născut de la Duhul Sfânt Cuvântul.

O, fericit este omul care se lasă născut din cuvântul Meu, că Eu sunt din cer. Fericit este omul care se naşte din Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, şi care ştie ce este această naştere, că naştere din cer am venit să las peste tine, poporul Meu, naştere din cuvânt am venit să-ţi dau. O, Tatăl Meu plânge cu Mine, şi tu Îi ştii suspinul şi glasul suspinului Său, că aşa Îmi zice Tatăl: *«O, Fiule scump, greu este să facem om din om, greu, Fiule, greu!»*. Aşa plânge Tatăl, aşa suspină trimiţându-Mă mereu să Mă fac cuvânt şi să împlinesc Scriptura de cer nou şi de pământ nou şi de veac nou, fără de sfârşit. Te-am învăţat lucrul acestei case, poporul Meu, căci împărăţia Mea este casă, fiule; este casă şi masă şi aşternut şi veşnicie întru ele, nu cum este împărăţia cea şubredă a omului veacului acesta. Iată de ce te-am ales. Te-am ales ca să Mă mângâi cu tine în truda Mea, în munca Mea, în durerea Mea. Te-am ales aşa cum Mi-am ales atunci pe ucenicii Mei pe care i-am ţinut pe lângă Mine ca să-i învăţ să-Mi scrie Evanghelia Mea şi s-o dea la oameni, şi să cunoască oamenii că este Dumnezeu şi că adevărat este Dumnezeu întru venirea Sa prin Fecioară, după cum era scris de Duhul Sfânt în Scripturi.

O, poporul Meu, o, mângâierea Mea, o, fiule din vremea aceasta! Intră, fiule, sub ploaia limbilor Duhului Sfânt şi te fă limbă cuvântătoare înaintea Mea, ca să vadă cerul şi pământul că tu eşti din cer, precum Eu sunt. E serbare de Duh Sfânt, şi Eu scriu cartea acestei serbări, că tu eşti unealta Mea şi mâna Mea şi sărbătoarea Mea în tine.

E vuiet de Duh Sfânt, şi tu eşti mititel, poporul Meu. Duhul Sfânt vuieşte, şi tu eşti mic, fiule. Adierea Lui e dulce, vuietul Lui e sfânt, cuvântul Lui e cuvânt şi nu trece fără să ia fiinţă cuvântul. Te-am ales ca să Mă mângâi cu tine, fiule. Duhul Sfânt Mângâietorul are nevoie de mângâiere, copilul Meu, are nevoie de îmbrăţişare de la tine, are nevoie de aripioare la tine, aşa cum au păsările aripioare şi zboară cu ajutorul lor. Ele vin şi îşi fac casă, fiule, îşi fac cuib la streaşina casei tale, unde nu ajunge ceva rău de pe pământ să le facă daune. Ele vin şi se bagă sub ocrotire de înţelepciune, sub streaşina casei omului, dar ele au şi aripioare. Au şi picioare, au şi aripioare. Picioarele sunt pentru ca să stea pe pământ, iar aripioarele sunt pentru ca să zboare între cer şi pământ, iar cu glasul lor dau slavă şi mulţumire lui Dumnezeu că le poartă de grijă. Duhul Sfânt Mângâietorul e mângâiere şi e aripioare pentru omul care se naşte din cer, din Dumnezeu, din cuvânt şi din credinţă. Duhul Sfânt e mantie pentru tine, poporul Meu, şi Eu te strâng sub ea şi te ocrotesc sub ea, ca să nu te temi. Eu numai cu mângâiere lucrez peste tine, cu glasul Duhului Sfânt al mângâierii, ca să te îndemn spre Duh Sfânt întru lucrare de umilinţă şi de stăruinţă pentru venirea plinirii desăvârşite a celor ce nu se văd şi care sunt pregătite să se descopere celor ce cred în Dumnezeu, Care vine iar, vine cu cer nou şi cu pământ nou în care locuieşte pacea şi dreptatea. Amin.

Poporul Meu, lucrează, tată, pentru mântuire. Lucrează, fiule, că mult te-am învăţat cum să lucrezi. Lucrează, că te-am învăţat şi ţi-am dat să lucrezi, că vreau să te găsesc lucrând, dar iubeşte, fiule, umilinţa aşa cum am iubit-o Eu, Domnul tău. Ea te ajută să fii aşa cum voiesc Eu. Ea te ajută în ce nu poţi. Ea îţi este salvare în toate neputinţele tale, dar lucreaz-o, fiule. Ea nu se propovăduieşte; ea se lucrează lucrând întru ea.

Te-am învăţat să stai ciorchine, poporul Meu, şi să te îndulceşti cu hrana Duhului Sfânt şi să te îmbucătureşti frate pe frate, că Eu am rostit binecuvântare peste fraţii laolaltă şi am rostit mângâiere de Duh Sfânt. O, să nu slăbeşti, fiule. Eu vin cu îndemnul Duhului Sfânt: întăreşte-te! Duhul Sfânt să-ţi cureţe inima şi gândurile şi faptele şi cuvintele şi viaţa. Duhul Sfânt să te ajute să fii plăcutul Meu. Caută să fii plăcut pe pământ şi în cer; caută, fiule, iar pentru asta îţi trebuie atenţie şi veghe şi Duh Sfânt. Să nu stai ascuns, să nu stai tăcut, să nu faci aşa ceva. Ai văzut Adam ce a făcut. S-a ascuns după ce a greşit. S-a ascuns de Dumnezeu şi aşa a zis: *«M-am ascuns că sunt gol»*. Mai bine era dacă spunea: *„Am greşit, Doamne!"*, mai bine era. Dar până nu l-am întrebat Eu ca să spună ce a greşit, el n-a spus, el s-a ascuns în el. Iar când a spus ce a făcut, nu s-a umilit, şi a dat vina pe Mine zicând: *«Femeia pe care mi-ai dat-o m-a îndemnat la rău»*. A dat vina pe Mine şi pe femeie şi nu s-a umilit ca să fi spus: *„Am greşit, Doamne, iartă-mă, Tu, Cel ce m-ai făcut! Nu mă lepăda, Făcătorul meu!"*. O, s-a ascuns Adam, s-a ascuns în el, şi Eu l-am cercetat, ca să vadă că n-are unde să se ascundă.

Fiule, să nu stai ascuns, să nu te ascunzi, să nu stai tăcut. Să te laşi descoperit şi umilit înaintea Mea, ca să te iert, fiule, şi să te fac casă a Duhului Sfânt prin umilinţa ta. Să nu Mă goneşti ascunzându-te în tine, că Eu am nevoie de casă în tine. Să nu Mă goneşti din casă. Duhul Sfânt este lumină şi vede şi de afară în casă. Umileşte-te, poporul Meu, umileşte-te pentru tot omul cel de la Adam şi până acum, pentru tot omul care s-a ascuns în el. Domnul vede înăuntrul omului, dar omul, de om se fereşte când face o faptă rea. În loc să se ferească să facă rău ca să nu-l vadă Domnul că face rău, el se ascunde de om. Omul se ascunde de om şi uită de Cel Care îl vede.

Poporul Meu, Eu te învăţ lucrarea mântuirii, fiule. Omul curat chiar dacă se murdăreşte nu se ascunde cu murdăria, ci o curăţeşte de pe el, o curăţeşte la lumină, că nu se vede la întuneric să curăţeşti murdăria. Omul curat este omul umilit. Acela iubeşte pocăinţa şi nu se ascunde nici o clipă, acela se teme să se ascundă, acela se spală. Poporul Meu, te învăţ lucrarea vieţii, fiule, lucrarea Duhului Sfânt în tine, Care nu te lasă să te ascunzi, Care nu te îndeamnă să te ascunzi. Dacă omul M-a răstignit, tu trebuie să spui azi: *„Doamne, eu sunt cel ce Te-am răstignit, că Tu ai stat în răstignire pentru păcatele mele, Doamne. Eu sunt cel ce Ţi-am făcut tot răul, dar iartă-mă, Tu, Cel ce m-ai născut, ca să mă ai de fiu al Tău"*.

Fiule, când speli o cămăşuţă pe care se pune praf, tu foloseşti mâna ca s-o speli, şi foloseşti apă şi vas şi spălătură, şi apoi usuci cămăşuţa şi o iei pe tine curată şi primenită. Tot aşa şi cu omul dinăuntru să faci. Mai vârtos să faci aşa ceva cu partea dinăuntru, că de aceea am spus Eu ucenicilor Mei că cel ce s-a spălat este curat, şi numai pe picioare i-am spălat Eu pe ei. Aceasta a fost o pildă minunată, ca să înţelegi tu azi ce înseamnă să fie omul curat. Omul curat e cel ce nu se ascunde înăuntrul lui. Omul curat este cel ce se spală ca să fie curat.

Poporul Meu, Eu te învăţ lucrarea curăţeniei, fiule, lucrarea Duhului Sfânt în tine. Spală-te cu Duhul Sfânt, ca să fii mereu curat, ca să nu fii nevoit să te ascunzi în tine. Ţine minte mereu că Domnul vede mereu. Tu nu vezi în tine cum vede Domnul în tine. Vederea ta e mică; lasă-L pe Duhul Sfânt peste tine. El te va însănătoşi şi te va curăţi de toate neputinţele tale şi te va spăla cu umilinţa ta, fiule. Ce altă lucrare ai avea de lucrat înaintea Mea? Lucrarea umilinţei este curăţitoare şi te ţine înaintea Mea. Eu am stat umilit în faţa omului, şi tot am stat umilit. Dar tu stai umilit în faţa Domnului, şi omul te vede şi te măreşte şi te numeşte omul lui Dumnezeu, om curat.

Am scuturat peste tine apă de Duh Sfânt, ploaie de Duh Sfânt. Stai sub ea, copilul Meu, spală-te cu ea, fiule. Te-am ales ca să Mă mângâi cu tine pe drumul Meu de la cer la pământ, că vreau să-Mi sfârşesc drumul şi să stau să Mă odihnesc de osteneli. Te-am ales ca să te înfierbânt cu focul Duhului Sfânt, care va arde totul dinaintea slavei Mele. Te-am ales ca să fii foc, să fii flacără de Duh Sfânt, poporul Meu, şi să Mă încălzesc la flacăra ta la venirea Mea, că sunt înfrigurat de drum. E gheaţă şi rece peste tot, şi sunt înfrigurat şi umblu să-Mi caut casă şi căldură. Te-am ales, poporul Meu, să-Mi fii casă caldă şi flacără de Duh Sfânt înaintea Mea la venirea Mea. Cuvântul Duhului Sfânt s-a făcut în tine carte peste serbarea de azi cu tine, fiule.

Israele, Israele, mângâierea Mea, căldura Mea, căsuţa Mea, că Eu nu locuiesc în case făcute de mâini. Israele, Israele, căsuţa Mea cea mică! Lărgeşte-ţi casa, fiule, că Eu am cu Mine mulţi prieteni din cer, şi n-am unde să poposesc cu ei pe pământ. Pe toţi cei din cer i-am pus să te ajute şi să te ocrotească, dar să crezi ce-ţi spune Dumnezeu ţie. Îţi dau, tată, tot ce-Mi ceri, dar cere-Mi. Îţi dau şi ce nu-Mi ceri, dar stai înaintea Mea cu mânuţele ridicate şi cere-Mi să vin, că vin cu tot ce am Eu bun şi veşnic. Vin, că este scris, fiule. Israele, Israele, scoală-te înaintea Mea, căci Domnul tău vine să-Şi plinească împărăţia Sa şi domnia Sa. Amin. Duhul Sfânt, ca o pasăre vine să-Şi facă cuib la streaşina ta, în inima ta, în lucrarea ta, în viaţa ta. Duhul Sfânt este Domnul Mângâietorul. El vine să te învăluiască şi să rămâi veşnic în lucrare de Duh Sfânt. El vine să glăsuiască şi să I se audă glasul. Intră şi tu, poporul Meu, sub streaşina Duhului Sfânt, ca să fii ocrotit, fiule. El Se face ţie streaşină şi casă şi masă şi mângâiere, Israele iubit de Dumnezeu. Stai în sărbătoare, poporul Meu, că e vremea să serbezi întru veacul Duhului Sfânt.

Îţi doresc să fii mare cu duhul, cu Duhul Sfânt, poporul Meu. Să nu te plictiseşti în sărbătoare. Să serbezi, fiule, să-ţi faci mângâiere de Duh Sfânt şi să nu te temi cu Duhul Sfânt, că El este cu tine. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt este cu tine, cu tine în sărbătoare. Te-am ales ca să Mă mângâi cu tine în lucrare de Duh Sfânt. Eu cu tine, şi tu cu Mine, Israele.

Iată, am venit, că văd şi ştiu că Mă aştepţi, dar şi Eu aştept rodul tău; aştept, Israele, să Mă fac rod în tine, fiule. Cuvântul Duhului Sfânt suflă peste tine, şi când suflă, îl ia vântul Său şi îl duce în toate laturile, ca să ia pământul Duh Sfânt. Am ieşit să semăn sămânţă în pământ bun, ca să crească sămânţă bună de mâncat, şi să vină să ia roade din ea neamurile pământului, căci vântul Duhului Sfânt se duce şi vesteşte peste pământ.

Eu vin curând, curând. Pace ţie, Israele! Te binecuvintez, poporul Meu, cu bucurie de Duh Sfânt şi te sărut, fiule, cu cuvântul Duhului Sfânt. Binecuvântat şi mângâiat şi veşnic să fii, popor al mângâierii Mele! Amin, amin, amin.

20 mai/2 iunie 1996

Duminica tuturor sfinților

Rodul ascultării este bucuria credincioșilor. Noul Ierusalim este ziua de odihnă a Domnului.

Un popas mic, fiilor. Însemnăm sărbătoarea tuturor sfinților, poporul Meu, și pe Verginica în mijlocul lor. Însemnăm cuvânt de sărbătoare. Amin.

Israele, Israele, sărbătoare îți doresc, fiule. Sărbătoare să fii tu pentru Domnul Dumnezeul tău, precum El este pentru tine; El și cu cerul Său de sfinți.

Pace, fiule, pace drumului Meu spre tine, că nimeni nu știe să-Mi facă Mie pace în tine așa cum știu Eu să fac. Eu știu să fac, dar să fie, fiule, să fie ce fac Eu. Pace în tine! Acesta este drumul Meu spre tine. O, poporule scump, lucrează tot ce-ți dau să lucrezi. Luptă-te, fiule, să poți, luptă-te cu atenție. Mereu, mereu să fii atent ce faci și ce lucrezi și cum lucrezi, că Eu Mă uit să iau lucru din mâna ta, să-l pot pune pe masa Mea înaintea Mea. Lucrul tău, Israele, numai înaintea Mea să fie bun de pus, să fie ca o mireasmă bineplăcută înaintea Mea. Se uită Verginica dintre sfinți, se uită la fața ta, la lucrul tău, la portul tău, la mersul tău, la timpul tău, se uită și cercetează și se bucură de truda Mea peste tine. Se uită în carte să vadă cum te uiți tu în ea și cum mănânci tu din ea. Se uită Verginica, Israele, se uită la tine, se uită în casa ei, că tu ești casa ei, și îți rostește dintre sfinți să fii casă veșnică, Ierusalime, casă făcută de Dumnezeu, casă din pietre vii, așa cum Domnului Îi trebuie pentru sălășluire.

O, poporule, să fii al ascultării, fiule. Ascultă de cuvântul Meu și zidește-l, poporul Meu, și zidește-te prin el și pune-l mereu temelie și dă-i înfățișare cerească pe pământ. Scoate din carte și vezi despre ascultare. Să înveți să nu fii răsfățat, să fii ascultător, și ascultarea să-ți fie răsfățarea. Ascultă cu iubire, ascultă, popor al ascultării. Am pus peste tine străjeri. Ascultă, poporul Meu, că ai de cine să asculți ca să asculți de Mine. Să nu le întristezi duhul, să nu faci așa ceva. Să faci din ei izvor de binefacere duhovnicească peste tine. Să Mă iei pe Mine din ei, că dacă văd că faci așa, Eu Mă deșert în ei, ca să iei tu lucrare de ascultare între pământ și cer. Eu de aceea am pus de strajă peste tine; am pus de strajă ca să te numesc popor al ascultării, Israele. Iubește pe Dumnezeu și pe aproapele Meu ca pe Mine Însumi, și fii aproapele Meu prin ascultare, măi fiule. Vor sfinții să vadă ordine cerească în tine, Israele de la sfârșit, vor să vadă ascultare de la tine spre Dumnezeu, căci rodul ascultării este bucuria ta. Dacă ești necăjit, vezi, poate nu ai ascultare de Dumnezeu; vezi, poate nu calci cu rânduială înaintea Mea.

Fă-Mi sărbătoare în tine, poporul Meu. La sărbătoare e bucurie, fiule. Fă-Mi bucurie în tine, Israele, că Eu, copilul Meu, numai bucurie voiesc peste tine. Te-am povățuit să nu fii ascuns, să nu fii tăcut, că aceste fapte aduc tristețe și tăcere Mie în tine. Te-am învățat să nu te ascunzi, să nu te învelești, ca să pot pătrunde peste tine. Te-am povățuit să nu stai răzleț, că aceasta este lucrarea duhului potrivnic, care dă să umble prin poporul Meu. Cel răzleț, nu de neputință stă răzleț, ci de duh de mândrie face așa, și el nu știe de ce face așa. Cel răzleț nu iubește ascultarea, nu-i place cu ascultarea în pașii săi, și intră sub duhul voinței sale însăși, și nu știe ce face.

O, sutașii Mei, sprijinul pe care Eu Mă bizui, îmbiați oițele să stea în țarc, fiilor, că scris este, să nu părăsiți statul vostru laolaltă. Dacă vreo oaie nu se zorește în turmă, vedeți ce e cu ea. Dacă vedeți că s-a făcut nărăvașă și dă cu capul când te duci s-o îmbii, spuneți lui Israel să se roage pentru sănătatea duhului oii. Să știți că oile sunt însemnate de Mine. Vedeți să știe și oile această lucrare. Cercetați și străjuiți de jur împrejur și învățați pe oi să nu se joace, și învățați-le să pască, fiilor; să pască și să crească și să stea înaintea Mea. Eu sunt Păstorul, și Mă uit peste oi, ca să le văd. Să le văd unde Mă uit, că am învățat pe Israel să se strângă chiticele, chiticele, ca să le pot vedea acolo unde Mă uit Eu, acolo unde am Eu de uitat. Dacă era să Mă uit peste tot după oi, nu mai spuneam Eu să se strângă oile grămezi, grămezi. Eu în lume nu Mă mai duc, nu Mă mai uit. Eu Mă uit la ce este al Meu și suflu viață peste ce este al Meu.

Un picuț de popas în tine, Israele. Sfinții cerului sunt serbați în cer și pe pământ, dar ei trag la tine, la ce am Eu, la bunul Meu de pe pământ. Ei vin să lucreze peste ogorul Meu, să-l ajute până la rod, ca să fie masă de cer nou și de pământ nou. Să nu-ți trebuiască altă masă, poporul Meu, că asta e masa Mea. Lucrarea Mea cu tine e masa Mea cu tine, e casa Mea cu tine. Iubiți sărbătoarea Domnului cu voi. Bucurați-vă cu Dumnezeu, și Dumnezeu, cu voi, că e greu fără bucurii, poporul Meu. Să nu stai fără bucuria Mea în tine, să nu stai. Te-am învățat să te bucuri și stând, și lucrând. Te-am învățat așa de frumos! O, de ai ști cât Mă uit ca să văd ce faci din cele ce te-am învățat! Desfaceți sulul învățăturii și vedeți în el, și vedeți de voi ce faceți și cum îl folosiți și cum ascultați. Un picuț de popas fac, ca să vă îndemn să desfaceți sulul învățăturilor Mele și să vă așezați în ele, că Eu voiesc să vă dau numai bucurii prin ascultarea voastră, prin bucuria ascultării. Bucurați-vă ascultând și împlinind toate povețele Mele. Treziți-vă unii pe alții la lucrarea ascultării și a staturii duhovnicești, fiilor. Împliniți-vă, că numai aripioare v-am dat mereu, mereu, numai creștere v-am dat. Duhul sfinților se coboară peste voi, ca să prindă duh în voi și să lucreze sfinții peste voi cu ajutorul lor pentru voi.

Roagă-te, Israele, să vină spre vedere slava Mea, dar fă-te slavă pentru Dumnezeu, poporul Meu. Îți dau tot ce trebuie să ai. Fă-te slavă pentru Dumnezeu, poporul Meu. Sfinții s-au făcut slavă și pe pământ, și sunt slava Mea și în cerul sfânt, și vin sfinții la tine să te ajute, copile mic, să te facă slavă, fiule. Vreau să fac din tine slava Mea la venirea Mea cea cu slavă văzută. Israele, să pricepi, fiule, ce voiește să facă lucrarea Mea cu tine. O, să nu cauți să fii nepriceput. Caută să fii deștept, fiule. Verginica se uită și se roagă Mie să te ajut, și se roagă la sfinți să te ajute. Lasă-te ajutat, Israele, că numai proptele ai pe lângă tine. Fă din cuvântul Meu sărbătoare, fă odihnă în tine cuvântului Meu, fă din tine zi de odihnă pentru Dumnezeu, că Eu așa ți-am spus, că tu ești ziua Mea de odihnă, ziua Mea de Paști, ziua Mea de înviere, fiule. Pe tine te serbează cerul ca fiu al învierii, Israele.

Înviază, înviază, Noule Ierusalime, și stai cu slavă înaintea Mea și rostește-Mi venirea, fiule, venirea cea văzută, Ierusalime. Iată, fântâna Mea din tine s-a făcut râu peste pământ, așa cum ți-am făgăduit, și voi lucra mereu, să dea peste margini acest râu care vine din cer pe pământ, că Eu am putere să-l cresc și să-l revărs, ca să fie apă vie de băut înaintea oamenilor care vor să bea din apa Mea. Tu să bei cel mai frumos, tu să fii cel mai iscusit când bei, că tu ești împărțitor de apă vie, fiule. Tu ești martorul Meu și temelia Mea și piatra pe care stau Eu ca să cuvintez peste pământ. Tu ești binecuvântatul Meu. Iară și iară rostesc peste tine binecuvântare și pace ție, poporul Meu. Pace ție și sănătate, fiule, peste tot Israelul! Sănătate de la Mine la tine, și de la tine la Mine!

Israele, poporul Meu, duh de întărire îți dau. Ia, ca să ai. Amin. Ia, Israele, ia de la Dumnezeu, ca să ai. Ia, fiule, și

te întărește, că Eu văd greul vremii tale și vin să te întăresc mereu și nu te las fără mângâierea pe care ți-am promis-o. Duhul mângâierii Mele să fie cu tine și să poarte în el tot ce trebuie să ai tu de la Mine. Pace ție, pace în tine, pentru Mine și pentru tine! Am poposit în tine, Israele. Pace ție, pace ție, pace ție! Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 1996

Sărbătoarea Nașterii sfântului Ioan Botezătorul

Noul Ierusalim este poporul cărării Domnului. Credința fără fapte nu este credință. Rugăciunea sfinților români pentru țară. Înnoire deplină. Puterea nădejdii în Dumnezeu.

Ierusalime, popor al Domnului, popor mititel de la sfârșit! Ție îți trebuie mângâiere, fiule mic. Duhul Sfânt Mângâietorul vine peste tine cu mângâiere. Duhul Sfânt Mângâietorul este făgăduința pe care Eu, Domnul Iisus Hristos, am lăsat-o peste cei ce Îmi urmează Mie prin lume.

O, Ierusalime, Ierusalime iubit de Dumnezeu, încep cu cuvântul păcii. Pace ție, fiule, că mare este lucrarea aceasta. Pace ție, copile scump, că pacea Mea peste tine te ține pe tine tare și cu Mine. Să cauți tu, fiule, să vezi că dacă nu ai pace în inimioară, tu ești moale, tu ești plăpând, tu ești firav, că și Eu tot așa eram de lipsa păcii când Mă purtam printre oameni ca să-i trag pe drumul cel adevărat. Tot așa eram și Eu când Mă rugam la Tatăl ca să pună omul pe cărare, că oamenii sunt fără de cărare și nu vor să învețe ce este cuvântul cărare. Cuvântul cărare înseamnă Dumnezeu, înseamnă pace și cer, înseamnă cer nou și pământ nou, asta înseamnă cărare în limba cea dumnezeiască. Oricât ar fi de anevoioasă cărarea aceasta, aceasta e cărarea, fiilor, dar e frumoasă și e veșnică și e dulce, căci ea înseamnă Dumnezeu.

Pace ție pe cărarea Mea, căci Eu sunt cu tine, Ierusalime, ca să nu te clatini, fiule, ca să nu te clatine nimic și nimeni, popor al cărării. Eu sunt calea, Eu sunt potecuța ta, și să fii vrednic de ea, copile din Ierusalim. Ierusalim înseamnă casa Mea, cetatea Mea, țara Mea și neamul Meu. Ierusalim înseamnă poporul Meu care merge pe cale, pe calea Mea, pe potecuța cea subțire și pe care lumea n-o zărește, și dacă aude de ea, n-o caută, și dacă o caută, n-o găsește. Și chiar dacă o găsește, nu apucă pe ea, că omul e învățat pe calea lui, nu pe calea Mea, căci pe calea Mea trebuie să-L iubești pe Dumnezeu și să învingi luptându-te cu dușmanii care vin din lături să abată pe fiii cărării de pe cărare. Dușmani sunt mulți, dar mulți sunt și ajutătorii de pe cărare, pe care Eu, Domnul, îi trimit și îi așez ca să ajute pe fiii cărării.

Ierusalime, pace ție pe cărare, și să nu duci lipsă de pacea Mea din tine. Pacea Mea ți-o dau, și s-o ai, că Eu ți-o dau. Eu văd că fără ea ești plăpând, de aceea ți-o dau. Ți-o dau ca s-o ai. Amin. Îți dau duhul nădejdii în cele făgăduite de Mine peste tine. Întărește-te în duhul nădejdii, poporul Meu, că satana, răul cel ce-ți încearcă ție calea, dă să-ți tulbure limpezimea nădejdii tale, și Eu văd, copilul Meu, văd și nu stau, și lucrez peste tine întru Duhul Sfânt Mângâietorul, Care te învață pe tine de la Mine. Nu te mira, nu te îndoi că ești mic, că ești puțin; nu, tată, nu te mira, nu te îndoi. Omul cuprins în duhul lumii, oricât ar fi de deștept în duhul lui, nu poate lepăda ce a învățat el, nu-și poate lăsa năravul lumesc ca să te înmulțești tu și ca să fii mai mult decât ești. Dar Eu, Domnul, altfel voi lucra ca să pot să te fac mare. Am de lucru peste lume, ca să-i stric cărările ei și să-Mi vădesc cărarea Mea. Eu le-am arătat la oameni calea. Eu te-am născut pe tine din cuvântul Meu și te-am făcut mărișor prin cuvânt, fiule. Ți-am dat să mănânci mult cuvânt, și după cum îți era statul tău, cuvântul Meu era cu gust bun sau cu gust rău, dar cine s-a umilit a mâncat cu gust și s-a făcut mărișor și a stat pe cărare în duhul umilinței și a rămas pe cale, și Eu îl hrănesc și îl cresc cu cuvânt și cu Duh Sfânt întru nădejdea celor făgăduite și îl numesc poporul cel credincios întru cele făgăduite de la nașterea Mea între oameni și până acum.

Te-am născut din cuvânt, ca să arăt calea la oameni, fiule. O, fiule, poporul Meu, M-am făcut cărare printre oameni, și greu mai străbăteam pe ea, greu, copilul Meu, greu, ca și tine azi, poporule, urmașul Meu de azi. Și atunci îi număram pe degete pe cei ce știau tainica Mea cărare, căci Mă făcusem cărare în lume, și lumea nu Mă cunoștea și nu credea în Mine și nu știa și nu înțelegea de unde sunt și ce sunt și cine sunt. Ca și azi, și atunci a fost. S-a uitat Tatăl Meu în cartea proorocilor lui Israel și M-a găsit pe Mine proorocit ca să vin din Fecioară între oameni. Și a născut Tatăl un vestitor între oameni și l-a trimis înaintea Mea ca să Mă vestească, să știe oamenii că vin, să Mă cunoască oamenii că sunt venit între ei ca Mântuitor, ca Izbăvitor, așa cum a trimis pe Moise izbăvitor pentru Israel care gemea în Egipt sub robia apăsării lui faraon cel pământesc, căci Israel suferea păcatul vânzării de frate. Dureroasă era suferința lui, dar dureros era și păcatul lui înaintea dreptății lui Dumnezeu.

O, măi poporul Meu, a trimis Tatăl Meu glasul Meu înaintea Mea, și striga glasul Meu înaintea Mea: *«Gătiți calea Domnului! Drepte faceți cărările, că vine Domnul!»*. Acela era Ioan, rudenia Mea, care M-a vestit lumii, care M-a și arătat lumii botezându-Mă pentru oameni, căci am venit în chip smerit, ca un om pentru oameni, așa cum a fost trimis Moise către Israel cel ce păcătuise. Moise răsărise din poporul Israel ca izbăvitor pentru Israel, și el a fost pilda Mea, a Celui ce avea să vină din Tatăl pentru Israel, din cer pe pământ, măi fiilor. Ioan proorocul, fiul lui Zaharia și al Elisabetei, rudenia mamei Fecioare, el s-a născut între oameni cu șase luni înaintea Mea și a suferit din pruncie prigoană de la oameni, ca și Mine a suferit Ioan, cel ce M-a arătat oamenilor prin botez, prin botez ceresc. În ziua botezului Meu a vorbit Tatăl Meu în cer și s-a auzit glasul Lui pe pământ, S-a auzit Tatăl Meu la Iordan. Ioan M-a arătat, și Tatăl a grăit din cer și M-a mărturisit că sunt din cer, din Tatăl venit în Fecioară, născut Om din Fecioară, după cum grăiseră proorocii Tatălui Meu.

Am venit, poporul Meu, să însemnez în tine serbarea cerească a zilei de naștere a lui Ioan, cel ce M-a vestit, cel ce M-a arătat oamenilor prin botez. Ioan era glasul Meu, așa cum graiul proorocilor era graiul Tatălui Meu. Ioan a pus mâna sa pe creștetul Meu, și Tatăl a rostit cu glasul Său din cer: *«Acesta este Fiul Meu iubit, întru Care am binevoit»*. Ioan s-a făcut cărare pentru Mine. El a vestit cărarea care se va arăta oamenilor. Așa și tu, poporul Meu micuț, te-ai făcut cărarea Mea pentru oameni, dar oamenii, ca și atunci, nu cunosc glasul celui ce strigă în pustie: *«Gătiți calea Domnului! Drepte faceți cărările Lui!»*. Lumea e un pustiu fără ieșire, fiilor, că unde nu e Dumnezeu, e pustiu totul. Și Mi-am făcut cărare între oameni și te-am vestit pe tine, poporul Meu, martorul Meu, martorul glasului Meu din cer pe pământ, și tu mărturisești așa cum au mărturisit cei ce au auzit la Iordan glasul Tatălui Meu din cer. Tu mărturisești așa cum au mărturisit Petru, Iacov și Ioan glasul Tatălui Meu din nor, căci se coborâse nor ceresc până deasupra Mea, și din nor a glăsuit Tatăl Meu că Eu sunt Fiul Său, întru Care El binevoiește pe

pământ. Aşa şi azi grăieşte Dumnezeu, şi am vestit din nou lumii, ca să creadă lumea în Dumnezeu, Cel ce grăieşte pământului de şapte mii de ani, de la începutul şi până la sfârşitul veacurilor, aşa cum Eu am făgăduit, şi tu niciodată să nu uiţi că Tatăl este în Mine, şi Eu, întru Tatăl când grăiesc ţie, poporule, martorul cuvântului Meu. O, poporule scump, vezi tu de ce eşti iubit? Nu că eşti tu tare, nu că eşti tu bun, ci pentru că eşti poporul cuvântului Meu, aşa cum proorocii au grăit întru Mine şi au zis: *«Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin harul Meu»*. Amin.

Ioan proorocul, Ioan Botezătorul, care boteza oamenii cu credinţa în Dumnezeu, în Fiul lui Dumnezeu, Care a venit din cer din Tatăl; Ioan, glasul Meu, sărbătoreşte cu Mine şi cu poporul Meu, sărbătoreşte în Israel cel din urmă, în cel făgăduit lui Avraam, sărbătoreşte cu Israel cel ce aşteaptă cu mânuţele întinse cea de a doua venire a Mea între oameni. Şi Mă voi arăta în slavă mare, şi Mă voi arăta lângă tine, poporul Meu care Mi-ai vestit cuvântul Meu la oameni, căci numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu. Tu nu ştiai cum să-Mi croieşti cărarea venirii Mele, că azi omul lui Dumnezeu nu mai este ascultat şi urmat de oameni. Omul caută pe cei ce sunt cu Dumnezeu, dar nu pleacă omul după Dumnezeu cu pasul vieţii lui. Omul crede, dar nu face paşi cu viaţa lui. El zice că face paşi cu credinţa, cu inima, dar dacă nu faci cu viaţa paşi, zadarnică este credinţa ta, omule; zadarnică, şi tu nu crezi ce spune Dumnezeu. Zadarnică o aşa credinţă, zadarnică, omule care nu ştii puterea credinţei. Credinţa fără lucrarea ei nu este credinţă. Aceea este credinţă lumească, nu duhovnicească. Dacă tu, omule, crezi în Dumnezeu, aşa cum zici, aşează-te să împlineşti poruncile Lui, că de aceea a lăsat Dumnezeu cărare pentru om şi a scris pe piatră cărarea pe care trebuie să umbli. Şi dacă nu umbli pe ea, nu crezi în ea. Ea nu se încearcă. Ea trebuie crezută şi cunoscută de cărare, şi străbătută cu stăruinţă şi cu iubire şi cu mare veghe, căci din lături duhul potrivnic se iveşte mereu ca să-şi facă şi el lucrarea pentru lămurirea credinţei fiilor lui Dumnezeu, după cum este scris: *«Fericiţi cei ce rabdă până la sfârşitul răbdării»*.

Israele, Israele, cărarea ta sunt Eu. Să n-ai altă cărare afară de Mine. Să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, Israele, că nimeni nu Mă mai iubeşte, fiule Israele. Mă plâng la tine, copile scump. Nimeni nu Mă mai iubeşte, nimeni pe pământ, nimeni. Nimeni nu mai face voia Mea, nimeni. S-a speriat omul bisericii din lume, s-a speriat de tine şi de Mine, Care-ţi sunt ţie cărare; s-a speriat şi M-a făcut duh rău, aşa cum M-a făcut biserica lui Israel când am venit în ea ca Mântuitor, ca binefăcător, ca luminător de la Tatăl şi ca potecuţă de mers spre Tatăl. S-a speriat omul bisericii şi ţine calea pe la răspântii, ca să nu se trezească nimeni, ca să nu apuce nimeni pe cărarea cea curată.

S-a sculat nu demult cel mare care stă pe scaunul bisericii din lume şi a rostit în locaş sfânt împotriva poporului Meu pe care Eu îl hrănesc prin cuvânt. Eu am auzit şi M-am luptat să nu scriu acest cuvânt de ocară, şi am zis: Tată, iartă-l, că nu ştie ce zice; nu ştie, Tată, nu ştie; nu ştie, că nu vrea să ştie. S-a sculat mai-marele bisericii şi a zis de fiii grădinii Mele că sunt derbedei. *„Derbedeu"* în limba Mea românească înseamnă om care-şi pierde vremea, om fără rost pe lume, om fără căpătâi. A auzit Tatăl Meu din cer acest cuvânt: *„derbedeii de la Pucioasa"*. Aşa a vorbit mai-marele bisericii în biserica lui.

O, omule al bisericii, tu eşti acolo să vesteşti pe Dumnezeu oamenilor. Tu eşti acolo să vesteşti cărare pentru oameni, să vesteşti Evanghelia, nu să defaimi pe fiii care iubesc cărarea Mea şi viaţa Mea în ei. O, omule al bisericii, e mult de când defaimi truda Mea de la cer la pământ, şi Eu Mă rog înaintea Tatălui şi spun: Tată, iartă-i, că ei nu ştiu ce fac, nu ştiu oamenii bisericii că Eu am venit să scot biserica din beznă.

Mă roagă cerul României, Mă roagă sfinţii României şi Îmi spun: *„O, Doamne, uită-Te în România şi vezi ce au ajuns locaşurile afierosite pentru sfinţenie! Scoală-Te, Doamne, şi răscumpără biserica şi truda noastră răsplăteşte-o, că cezarul s-a îmbrăcat cu veşminte de sfinţenie, şi nu se mai vede cărarea Ta cea sfântă, cea din cer între oameni. Nu mai are cine să arate omului cărarea. Scoală-Te, Doamne, şi răscumpără sângele nostru şi dă plată credinţei noastre şi curăţeşte locaşurile afierosite sfinţeniei Tale, Doamne. Scoală-Te cu mila Ta peste România şi risipeşte necredinţa, şi fă cale cuvântului Tău cel venit pe nori, şi şterge păcatele bisericii şi biruieşte, Doamne, cu înţelepciunea Duhului Sfânt peste înţelepciunea veacului acesta, care a pătruns până şi în locaşul sfinţeniei Tale. Întăreşte pe poporul Tău cel mic, întăreşte biserica Ta cea vie prin cuvântul Tău, şi aşează sfinţenie peste România, şi din ea să faci cărare de Duh Sfânt peste popoarele fără cărare, fără Duh Sfânt pe pământ. Ajută-i pe cei ce poartă cuvântul Tău, venit din cer pe pământ. Ajută-i, că şi noi, cei ce stăm înaintea Ta pentru România, şi noi în numele Tău îi ajutăm şi îi ocrotim cu harul Tău şi cu darurile Tale cu care ne-ai îmbrăcat la credinţa noastră. O, Doamne, pleacă cerurile şi biruieşte pentru România, că ea este făclia Ta, care va lumina toate neamurile pământului şi pe Israel, poporul Tău în care Tu Te-ai mărit în veacuri şi prin prooroci, ca să Te mărească pe Tine împăraţii şi neamurile pământului. Împlineşte, Doamne, făgăduinţa Ta pentru veacul cel nou, pentru întoarcerea Ta între oameni, pentru cer nou şi pământ nou şi om nou, după chipul şi asemănarea Ta. Iartă-l pe omul fără de cărare şi arată-Te lui ca să-i spui:* «Eu sunt calea, adevărul şi viaţa şi veşnicia». *O, Doamne, ascultă rugăciunile sfinţilor cerului Tău şi împlineşte, Doamne, voia Ta pe pământ, întru lucrare de cer nou şi de pământ nou, loc al păcii şi al dreptăţii veşnice. Amin."*

O, Ierusalime, aşa se roagă sfinţii României la scaunul Treimii cereşti. Roagă-te şi tu cu ei, întru răbdare, că milă Mi-e de om, măi fiule Ierusalime. Se roagă Avraam, copilul Meu, se roagă să împlinesc făgăduinţa cea făcută de Mine lui. Se roagă cerul. Roagă-te cu cerul, Ierusalime. Roagă-te, fiule, că rugăciunile bisericii din lume, care te defaimă pe tine, popor al cuvântului Meu, ce să Mă fac Eu cu rugăciunile celui ce nu crede în venirea Mea? Venirea Mea e în pregătire, dar oamenii bisericii n-au timp să creadă. La ei am venit, că era să fie ai Mei, dar ei nu M-au primit, şi spun că sunt fără căpătâi, că sunt *„un pierde-vreme"* prin poporul cuvântului Meu. Dar Eu sunt Dumnezeu în cuvânt, sunt Dumnezeu Cuvântul, şi omul bisericii nu are înţelepciune, nu are timp să înţeleagă. S-a îmbrăcat în haina bisericii om străin de viaţa cea întru Mine, om care nu înţelege sfinţenia, om care iubeşte slava deşartă, slava care vine de la om şi nu de la Dumnezeu. Slava de la Dumnezeu este sfinţenie în trup, este sărăcie de duh, este umilinţă şi înţelepciune cerească şi Duh Sfânt lucrător de slavă cerească pe pământ.

O, poporul Meu, plâng cu tine, fiule. Nimeni nu Mă mai iubeşte pe pământ, nimeni nu mai face voia Mea, nimeni. S-a speriat omul bisericii din lume şi s-a supărat pe Mine şi

pe tine şi M-a făcut duh rău, aşa cum M-a făcut biserica lui Israel la prima Mea venire. Cine nu te primeşte pe tine, poporule, trimisul Meu, acela nu Mă primeşte pe Mine, şi Eu încă Mă rog Tatălui şi spun: Tată, iartă-i pe cei potrivnici Nouă, că aceştia nu ştiu ce fac. Aşa să te rogi şi tu, poporul Meu, că tu eşti poporul rugăciunii cea poruncită de Mine ca să fie în tine. Iartă-i pe cei mari care te defaimă pentru numele Meu pe care-l porţi. Tu eşti mic şi poţi să ierţi, căci cel mic nu poate face nici un rău. Roagă-te la Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt să ierte pe tot omul care nu ştie ce face, care nu ştie ce zice, că mare este întunericul acestui veac, mare, fiule, şi nu mai este sfinţenie pe pământ. Ba chiar nici în locurile sfinţite nu mai este sfinţenie, nu mai este, şi plâng cu tine, fiule Ierusalime, plâng de dorul omului, de lucrul mâinilor Mele, pe care nu-l mai pot găsi ca să suflu peste el şi să-l repar şi să-l aşez în loc veşnic şi în viaţă veşnică. Dar de tine Mă bucur, Israele mic, Ierusalime mic, şi vin peste tine cu Duhul Sfânt al mângâierii, făgăduinţa pe care Eu am lăsat-o când M-am înălţat la Tatăl, că iată, sunt în cuvânt peste tine şi îţi aduc din cer viaţă şi putere şi pace cu Mine, fiule, poporul Meu. Bucură-Mă şi tu, că sunt un Dumnezeu fără de mângâiere. Mă mângâi cu sfinţii şi cu îngerii, dar durerea pentru om Mă amestecă cu durerea.

Israele, Israele, credinţa ta în venirea Mea, în lucrarea Mea, credinţa ta este mângâierea Mea şi nădejdea Mea prin nădejdea ta în cele făgăduite prin Scripturi, pentru cer nou şi pământ nou înaintea Mea, pentru om nou. Învaţă mereu lucrarea cea cerească de om nou. Eu, Domnul Iisus Hristos, de aceea am fost trimis de Tatăl, ca să se vadă de om omul cel nou pe care Tatăl îl aşteaptă să-l îmbrace în veşnicie şi în viaţă de Eden pe pământ. Veacurile au apus. Acum e veacul Domnului, şi de aceea Dumnezeu S-a făcut cuvânt peste veacuri, peste pământ, căci pământul îşi aşteaptă hăinuţa lui cea nouă, la care Eu şi cu sfinţii şi cu îngerii şi cu tine, poporul Meu, lucrăm hăinuţa nouă, cer nou şi pământ nou, loc al păcii şi al dreptăţii. Tu nu pricepi destul de bine lucrarea cea tainică a lui Dumnezeu. Lucrarea Mea cu tine n-o pricepi îndeajuns de bine, dar Eu lucrez, şi Îmi trebuie om credincios, popor credincios în făgăduinţele Mele, căci cele din Dumnezeu nu se lucrează ca cele făcute de oameni pe pământ.

Tu, Ierusalime mic, nu te teme, tată. Mereu vin şi îţi spun: nu te teme, tu, cel ce crezi în făgăduinţele lui Dumnezeu împlinind viaţa cea de Eden pe pământ. Mai trudeşte o clipă, fiule credincios, căci împărăţia lui Dumnezeu, care vine pe pământ în chip văzut, te va cuprinde în ea fără de veste, şi fericirile cele făgăduite de pe vârf de munte ţi se vor da ţie, cel ce ştii să crezi în ele, în cuvântul Meu cel sfânt. Nu te teme în neputinţele tale. Ele nu sunt mai tari decât Mine, Domnul Dumnezeul tău, în Care tu crezi şi pe Care Îl aştepţi şi Îl strigi spre tine. Eu vin, că este scris să vin. Vin, poporul Meu, vin la tine, tată, vin la cei ce Mă aşteaptă, vin să le şterg suspinul de pe inimi, vin să le plătesc răbdarea şi aşteptarea şi credinţa lor.

Israele, Israele, învaţă-te bine să Mă aştepţi, fiule scump, învaţă-te cum să Mă aştepţi, învaţă-te frate pe frate şi urmaţi cărării Mele cu călăuză în faţă, fiilor. Din loc în loc am pus în fiecare loc călăuză, aşa cum pe calea lumii sunt semne de arătare a drumului şi a felului drumului. Călăuza pusă de Mine e semn pe cărare. Urmaţi cărării Mele cu călăuză în faţă, fiilor.

Israele, Israele, să dai gust bun rugăciunii tale spre cer, aşa cum Eu pun gust bun în cuvântul Meu ţie, ca să mănânci cu gust şi să ai gust bun şi ceresc, să ai inimă cerească, în care să-Mi aşez Eu masa cuvântului Meu în loc frumos, fiule. Dă gust bun rugăciunii tale spre cer. Dar aceasta este o lucrare mare şi frumoasă, tată, şi ca să fie frumoasă, să n-o amesteci cu mândrie, să n-o amesteci cu neascultare, cu neaplecare, cu semeţie să n-o amesteci. Cu împrăştiere de minte, cu împrăştiere de statură cerească să n-o amesteci. Să n-o amesteci cu lumea, copilul Meu, că suspin din greu când te văd cu mâna pe lume, şi rabd ca un Dumnezeu amestecarea ta, că multe le poţi face fără omul lumii, dar nu vrei cât poţi. Eu aştept să pot să te deosebesc de tot de lume. L-aş face creştin şi pe omul lumesc, dar nu vrea omul lumesc. Eu te aştept pe tine, fiule, să fii de ajuns de ceresc ca să pot lucra peste om, ca să pot înnoi lumea, Israele, unealta Mea de la sfârşit. Uită-te în sulul cărţii şi vezi cum te-am învăţat să lucrezi pe cărarea Mea, şi dacă nu lucrezi aşa, să nu fii mofturos, să nu fii pretenţios, că Dumnezeu este Domnul dreptăţii, Israele. Câtă grijă ai tu de Mine şi de cărarea Mea, aşa şi Eu, fiule, am de tine grijă. Ai grijă de Mine, Israele, ca să-Mi faci loc să am şi Eu grijă de tine. Vino, tată, spre înnoire deplină, că înnoirea ta este aşteptată de şapte veacuri, Israele, fiule mic.

O, poporul Meu cel hrănit de cer, ai grijă de pacea grădinii Mele, ca să te pot hrăni din cer, ca să pot veni spre tine. Învaţă bine această lege a păcii peste grădina cuvântului Meu. Fă voia lui Dumnezeu, copile din Israel, că fiii grădinii Mele se roagă Mie pentru tine. Să nu-i îngreuiezi. Ajută-i cu împlinirea cuvântului Meu peste tine, peste viaţa ta, peste purtarea ta, iar duh de nepăsare nici să se pomenească în Israel. Dă gust bun vieţii tale cu Dumnezeu, că Eu am avut gust bun cu viaţa Mea între oameni.

Israele, struguraşul Meu, să fii copt, să te coci bine, tată, să fii dulce şi plăcut la gust şi la miros şi la vedere, fiule. Dă putere nădejdii tale în Dumnezeu, că Domnul are nevoie şi de puterea ta, şi de truda ta. Să nu fii învăţat de-a gata, aşa cum zic unii: *„Lasă, că are grijă Dumnezeu!“.* Tu trebuie să lucrezi altfel, fiule. Tu trebuie să ştii să ai grijă de Dumnezeu în tine, să aibă Domnul loc prielnic în tine, să aibă Domnul plăcere să stea în tine şi cu tine. Să nu fii mofturos, să nu fii posomorât, să cauţi să stea Domnul cu plăcere în tine şi cu tine.

Israele, Israele, să ai nădejde în Dumnezeu, poporul Meu. Să ai nădejde făcând voia Mea în duhul şi în trupul tău, şi aşa să ai nădejde în Dumnezeu. Iubeşte rugăciunea cea cu gust bun, făcând voia Duhului Sfânt în trupul tău, şi va avea gust plăcut rugăciunea ta către cer. Eu te iubesc, poporul Meu, şi stau lângă izvor şi scot apă şi te adăp ca un bun, ca un păstor pe oi. Să nu te abaţi de la izvor, Israele. Eu sunt cu izvorul lângă tine şi după tine, ca să-ţi dau să bei şi să te răcoreşti şi să mergi pe cărare, că dulce e cărarea Mea. Duhul Sfânt Mângâietorul Se scutură peste tine, ca să ai Duh Sfânt. Creşti, tată, în Duhul Sfânt, creşti, copilul Meu, că Duhul Sfânt voieşte să Se facă slavă văzută peste tine. Creşti, copile Israele, şi să nu te temi cu Domnul Dumnezeul tău. Creşti ascultând, creşti împlinind pe Duhul Sfânt în tine. Creşti şi ia gust plăcut şi stai înaintea Mea cu mânuţele ridicate, şi creşti în Duhul Sfânt. Amin.

Să nu lucrezi nimic fără de Mine, Israele, nimic, tată, şi toate lucrurile tale să fie duhovniceşti. Fii duhovnicesc, ca toate ale tale să fie duhovniceşti şi toate ale tale să vorbească despre Domnul Dumnezeul tău. Eu iar îţi spun: Pace ţie! Pacea Mea, Israele, s-o ai în tine şi cu tine lucrând. Duh de întărire, duh de sănătate, Duhul Sfânt să pună peste tine toate

darurile vieții cea fără de sfârșit și să te faci locaș al Duhului Sfânt. Mulțumire să aduci pentru Domnul, Care Se dă ție hrană. Așează-te să-L ceri, și după ce Se dă ție, așează-te să-I mulțumești pentru că S-a lăsat dat ție. Vino, tată, spre rugăciune de cerere și de mulțumire, așa cum Eu am crescut înaintea Tatălui Meu lucrând lucrările Lui înaintea oamenilor, că te așteaptă cerul întru lucrare văzută de Duh Sfânt. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 1996

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Taina cerului pe pământ. Lucrarea lui antichrist strică mintea omului. Omul lumesc răstălmăcește Scripturile. Bucuria vremelnică a omului. Proorocie pentru lucrarea vie a arhiereului Irineu. Proorocie pentru credința poporului Israel cel după trup.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Își lasă pacea peste grădina cuvântului. Coboară Domnul, Ierusalime. Cobor cu sobor de ucenici. Amin. Vin cu sărbătoare și cu apostolii Mei în sărbătoare gătită de cer peste Israel.

Pace ție, Ierusalime! Pace grădiniței cuvântului Meu! Pace vouă, ucenicilor care stați înaintea Mea, căci sunt deasupra, sunt cu voi, sunt cu ucenicii Mei cu care am umblat printre oameni acum două mii de ani. Sunt cu ei în Israel.

O, poporul Meu, cine cunoaște taina vieții? Pe cine mai poți să întrebi să-ți spună de taina vieții? Ucenicii Mei sunt vii și lucrează întru taina vieții, căci Eu așa am spus: *«Cel ce crede în Mine viu va fi în vecii vecilor».*

O, Ierusalime, fiule de azi, ce frumos este să lucreze cerul cu pământul, iată ce frumos este! Taina cerului pe pământ, această taină n-o mai înțelege nimeni, nimeni de pe pământ. Nu mai crede omul așa cum credea odată, nu mai crede omul de azi. Se roagă omul la sfinți, dar despre taina vieții nu mai știe omul. Era odată, era demult, că acum omul nu mai crede și nu mai vede; era că mergeau sfinții pe cale cu omul și îl ajutau pe om și vorbeau cu el, că era omul credincios, și avea omul pe Dumnezeu peste inima lui, peste viața lui. Acum omul e deștept în duhul lui, și nu mai au sfinții loc lângă om ca să se vadă taina cerului pe pământ, cerul cu omul pe pământ, că pământul a fost părăsit de om, dar omul nu înțelege cum așa ceva. Omul nu mai are minte, măi fiilor. S-a stricat omul la minte și el zice că s-a făcut deștept, mai deștept decât strămoșul său cel credincios, cel ce era cu cerul pe pământ. O, că Mă uit pe pământ, Mă port cu ucenicii și cu sfinții peste tot și văd ce este peste oameni. Își crește omul copilul și îl bagă la școala omului, și când să fie bun de lucrul cel sfânt, îl dă la școală înaltă, ca să iasă om mare pe pământ, și se duce să facă altceva. O, fiilor, erau odinioară oameni mari în Dumnezeu, și aceia știau ce au de făcut pe pământ, că Eu așa am spus omului: *«Ți-am dat raiul să-l păzești și să-l lucrezi, omule».* Fiilor, fiilor, pe unde se mai vede azi această lucrare rostită de Dumnezeu? Se duce omul să-și dea copilul la școala omului, ca să scape copilul de muncă. Îl dă la școală, ca să nu rămână prost copilul lui, și când să mănânce bietul copil, își ia geanta și se duce la cel ce lucrează pământul, ca să-și facă rost de hrană pentru trup, de viață pentru trup. Omul și-a părăsit îndeletnicirea de la Dumnezeu, a vieții cea pentru trup, și a învățat altceva omul. Măcar să fi mers să vestească om la om pe Dumnezeu, așa cum au făcut ucenicii Mei cu care Eu azi vin pe pământ și stau în sobor de odihnă cerească în cuvânt și în lucru de cer pe pământ.

O, poporul Meu, omul s-a stricat la minte; demult, demult s-a stricat, și omul strică la minte pe om. Se strică om pe om la minte și nu știe omul ce are de făcut. Mai bine era să facă omul ce i-am spus Eu să facă. I-am spus să lucreze pentru hrana trupului său și să slujească lui Dumnezeu cu ale sale, iar Eu cu ale Mele să-l slujesc pe om. Unul pentru altul să fi lucrat, cer pentru pământ, și pământ pentru cer; Dumnezeu pentru om, și omul pentru Dumnezeu, și ar fi fost Dumnezeu Domn, și n-ar mai fi fost omul domn. Avraam n-a fost domn, Moise n-a fost domn, ucenicii Mei n-au fost domni pe pământ, și erau apostoli și slujitori, erau slugile Domnului, și Domnul le slujea lor, și lucra cer pentru pământ, și pământ pentru cer, și își dădea pământul rodul său, că de aceea a fost pământul făcut, ca să aibă omul lapte și miere, mamă hrănitoare pentru om.

Se duce omul la școală și se face domn. Pleacă copilul de la părinți și învață carte de la om și se unește cu neam străin de neamul părinților lui, și își strică neamul, și își strică mintea cu uneltele omului, cu științele omului, și omul nu mai este om.

O, poporul Meu, Eu am venit cu această lucrare pe pământ ca să mai însămânțez o dată pământul cu sământa cuvântului Meu, așa cum am mai făcut o dată, că Mi-am ales o mânuță de ucenici, ca și azi, și i-am umplut de harul Duhului Sfânt și i-am uns cu ungere din cer, ca să știe ei din cer lucru ceresc peste pământ, și au vestit ei peste tot pământul împărăția cerurilor pe pământ, și pe Dumnezeu cu oamenii pe pământ, întru taină de cer unit cu pământul. Cine, tată, cine mai știe azi așa ceva? Cine, poporul Meu? Omul crede că pământul este al lui. Se bate om cu om, se judecă om cu om pentru pământ, iar în alt fel, omul fuge de pământ, fuge și se face domn cu școală, ca să scape de pământ și să facă altceva pe pământ. Iată, și ucenicii Mei cu care Eu sunt venit în sobor de serbare cerească, și ei au părăsit lucrul pământului, lucrul lor l-au părăsit la chemarea Mea, dar au luat în pumni sământă din cer și au semănat peste tot pământul împărăția cerurilor, ca să știe omul de peste tot taina cerului pe pământ, taina cerului cu pământul.

O, fiule din poporul Meu, ce făceai tu, tată, dacă ar fi trebuit să mergi și iar să mergi prin greu și prin necazuri de tot felul, ca ucenicii Mei pe pământ, ca să semeni peste tot împărăția cerurilor și pe Mine în oameni? Ce făceai, fiule? Te duceai, oare? Nu te duceai, tată, că tu ești sărăcuț de toate, și de aur, și de putere, și de traistă, și de toiag, ba chiar și de credință, fiule, ba chiar și de curaj, că azi împărații pământului sunt goi de înțelepciune, și nimeni nu te-ar fi primit pe tine cu vestea cea de veac nou. Azi umblă satana, fiule, umblă pe pământ, îmbrăcat în haină vopsită pe care scrie *„Dumnezeu“*, umblă cu buzunarele pline de aur și de argint, și se bagă peste tot, până și în locurile sfințite Mie, sfințite de sfinți și de părinți, și urâciunea pustiirii în loc sfânt, vestită de prooroci, este mai mare decât scrie în Scripturi, că omul de azi e domn cu școală mare și e deștept în lucrul cel potrivnic lui Dumnezeu, și îl înșeală pe cel slab și îl trage la lucrare fără Dumnezeu.

O, poporul Meu, să fugi de omul plin de școală, plin de avuții, plin de deșteptăciunea lui, și care dă să-ți spună ție ceva despre Dumnezeu. Să fugi, să fugi departe de omul cel învelit în slavă deșartă, în slavă omenească. Să fugi, fiule, să fugi și să stai sărac de duh înaintea Mea și să iubești un singur Duh, Duhul lui Dumnezeu, Care te face ca Avraam, ca Moise, ca Mine, fiule.

Se fac oamenii domni și se mai duc și la biserică. Eu știu de ce se duc aceștia la biserică, dar omul cel mic nu știe.

Omul cel mic îşi lucrează pământul cu drag şi cu iubire şi cu bucurie, şi în ziua serbării Mele se duce la biserică, se duce la Domnul, Care-i dă ploaie şi căldură şi răcoare şi văzduh binecuvântat. O, poporul Meu, dar nu mai văd om mic pe pământ. Aceia sunt acum în cer şi sunt sfinţi şi plâng cu Mine de ceea ce este pe pământ. Pe pământ e jale mare. Nu mai vezi om mic, ci om mare. Nu Se mai înţelege Dumnezeu cu omul, şi omul, cu Dumnezeu, căci cel ce nu-şi părăseşte ograda se scoală de dimineaţă şi îşi lucrează pământul şi îşi scoate rod, şi îşi vinde rodul la cel ce are aur, şi cu aurul îşi face şi el împărăţie pământească, şi nu mai văd om mic pe pământ. Numai om mare în duhul lui, numai om fără Dumnezeu. Nimeni nu iubeşte sărăcia, iar bogăţia îl pierde pe om, şi omul nu vede cum piere sub bogăţia lui.

Poporul Meu, poporul Meu, să iubeşti sărăcia, fiule scump, că şi Eu am iubit-o, copilul Meu. Să nu-ţi trebuiască bogăţie, că Eu iată ce spun azi: omului nu-i trebuie bogăţie, n-are ce face cu ea. Dar omul nu mai ştie taina vieţii. Tot omul a învăţat bine taina morţii. Aşa de bine a învăţat-o că nu mai are urechi să audă de pe undeva ce este taina vieţii. Eu era să fiu comoara omului. Nimic nu trebuia să aibă omul, nimic, decât pe Dumnezeu.

Poporule tată, tu nu puteai, fiule, să faci această lucrare de vestire a lui Dumnezeu cu oamenii, şi de aceea M-am făcut cuvânt înaintea ta şi te-am ajutat să-l poţi da oamenilor din loc în loc, ca să-şi amintească omul de Mine, Dumnezeu, Care am făcut cerul şi pământul, văzut şi nevăzut, că iată taina Mea cea necuprinsă de mintea şi de vederea omului, că este cer şi văzut, şi nevăzut; este pământ şi văzut, şi nevăzut, că Eu am făcut cerul şi pământul, şi am făcut pe cele văzute şi pe cele nevăzute, după cum este scris.

Israele fiule, Mă răcoresc, tată, când vorbesc cu tine, Mă răcoresc că am cu cine vorbi pe pământ. Tu eşti răcoarea Duhului Meu. Mă răcoresc vorbind cu tine, fiule. Omul nu mai are nevoie nici de cele văzute ale Mele, şi de aceea şi-a făcut altele, făcute de el, şi se uită la ele şi le vede şi le arată om la om, şi nu se mai uită la cele văzute ale Mele. A luat din cele create de Mine, a luat omul şi a făcut din ele lucrul mâinilor lui, şi s-a fălit, şi s-a stricat la minte omul. Eu făcusem tot ce trebuie să aibă omul Meu, ca să fie omul om al lui Dumnezeu, dar omul s-a smuls din binele Meu şi şi-a făcut ţară nouă, şi ţara omului se numeşte Babilon. Din Babilon l-am scos pe Avraam, şi am rămas cu el dacă l-am scos. Din Babilon te-am scos pe tine, poporul Meu, şi am rămas cu tine dacă te-am scos. O, ce am făcut Eu pentru tine, fiule al lui Avraam! Te-am făgăduit încă de pe atunci ca să fii fiul cel mai mic al lui Avraam, fiu al făgăduinţei Mele.

O, copilaş de la sfârşit, ce făceai tu, fiule mic, dacă ar fi fost să te trimit, ca şi pe apostolii Mei de atunci, să mergi să semeni pe pământ sămânţa Mea de împărăţie cerească? Iată, M-am dus Eu. M-am făcut cuvânt în tine, poporul Meu, şi am plecat cuvântând peste pământ. Tu nu puteai, tată. Vremea e rea de tot, drumul e mare, nu e drum, şi Eu n-am voit ca tu să fii prins şi strivit de valurile mării, că scris este: *«Marea va ieşi din matca sa»,* şi aşa este, precum s-a scris. Şi te-am ţinut pe vârf de munte şi te-am făcut, fiule, cetate întărită, şi M-am făcut zid în jurul tău, ca să nu fii lovit de nimic rău. Eu, Domnul, sunt zid în jurul tău, Eu şi cu cerul Meu. Eşti înconjurat de cer, Ierusalime, de cerul cel nevăzut al Meu. Eşti înconjurat de sfinţi, Israele mic. Eşti îmbrăcat în giulgiul puterii Mele, că tu eşti mic şi neputincios printre oamenii vremii tale, şi puterea Mea strică din jurul tău puterea cea rea a omului cel pământesc. Iar Eu, Cuvântul, Cuvântul lui Dumnezeu, Eu merg şi nu stau, merg şi vestesc lucrarea Mea cu tine, ca să ştie tot pământul că Eu sunt în lucru cu tine peste lume; să ştie aşa cum ştiau popoarele de pe pământ în vremea când Eu eram cu mână tare cu Israel, poporul Meu cel de la început. Ucenicii Mei au suferit mari dureri, ca şi Mine au suferit. Am suferit şi Eu, au suferit şi ei, şi alţi urmaşi ai Mei şi ai lor, numai să nu suferi tu azi, că tu, cel de azi, eşti cel aşteptat să fii şi să plineşti răbdarea şi aşteptarea în care au trudit toţi cei de până la tine care au crezut în taina lui Dumnezeu pe pământ, în viaţa lui Dumnezeu în om. Aşteaptă cerul să fii mărişor şi împărţitor; aşteaptă toţi cei care au aşteptat capătul aşteptării. O, fă-te mărişor, tu, cel aşteptat. Israele, Israele, fă-te, fiule, mărişor, de ajuns de mărişor, că tu eşti scris să fii mare, copil micuţ de la sfârşit. În Duhul Sfânt să te faci mare, în Duhul Sfânt să lucrezi, că vine vremea să lucrezi. Şi cum în Duhul Sfânt? Uită-te să-i vezi pe ucenicii cei de atunci cum au lucrat ei, cum am lucrat Eu în ei. Omul a părăsit pământul şi şi-a ales cele din iad, cele împotriva lui Dumnezeu. Iată cât rău trebuie să stricăm, şi să punem binele lui Dumnezeu peste tot. Cerul sfânt e lucrătorul. E cerul plin de sfinţi, poporul Meu, şi ca pe cel mai mic te ajută cerul pe tine, fiule mic. Lucrarea Mea să meargă înainte însoţită de tot cerul sfânt, şi tu, Israele, să stai cu izvorul ei şi să bei din el cu folos şi să creşti măricel, poporul Meu.

Ucenicii Mei sunt în sobor de serbare cu voi. Ucenicii Mei sunt în popas cu Învăţătorul lor în grădina cuvântului, şi din grădină, peste Israel. Ucenicii Mei, Petru şi Pavel, Iacov şi Ioan, şi toţi cei împreună cu ei serbaţi, se ating de voi cu iubire şi îşi fac loc cu puterea Mea în ei şi ajută pe cei mici.

Popor al rugăciunii, roagă-te, fiule, pentru omul de azi şi pentru omul de ieri. Roagă-te pentru om, roagă-te aşa cum te învăţ Eu, nu cum ar vrea omul. Păstrează-ţi pacea, fiule mic. Nu te uita în lume, uită-te numai în cer, căci cerul stă numai cu mângâiere cu tine şi lângă tine, şi te acoperă, ca să fii tare cu cerul. Păstrează-ţi pacea ta cu Mine şi pacea Mea cu tine, fiule al grădinii Mele, ca să nu te moaie tulburările de nici un fel. Ai grijă de această lucrare a păcii peste grădina Mea. Tot poporul Meu să aibă grijă de lucrarea păcii grădinii Mele. Învăţaţi lucrarea păcii. Învaţă, poporul Meu, învaţă să fii numai cu cerul. Să nu ştii, să nu cunoşti nimic de pe pământ, şi numai din cer să iei. Să opreşti pe omul din lume care ajunge până la hotarul acestei grădini, să-l opreşti să se povestească pe sine sau să vină cu poveşti din lume lângă urechea ta. Fii destoinic şi dă-i tu ce este sfânt şi curat şi veşnic, şi să nu laşi pe cel trecător să grăiască ale lui. Tu eşti poporul rugăciunii. Aceasta e lucrarea ta. Tu eşti copil al liniştii şi al mângâierii cereşti. Aceasta e lucrarea ta şi avutul tău. Aşa am spus odată peste voi, copii ai lui Israel: cel ce vine din lume la tine să te caute, să nu vină cu traista sa, cu mâncarea sa, că şi Eu am mâncare. Voi aveţi hrană tare, fiilor. Să nu luaţi nimic decât de la Mine, că nimic pe nicăieri nu mai este curat. Numai Eu, Domnul, sunt curat în vase curate, în vase alese, aşa cum pe Saul l-am chemat din lume ca să-l fac vas ales, şi aşa l-am numit vas ales, şi i-am pus numele Pavel, ca să nu mai aibă nimic din omul lui cel vechi, şi el Mi-a adăpat toate neamurile pământului, de atunci şi până acum.

Fiilor, fiilor, omul răstălmăceşte cuvântul Scripturii după cum e viaţa lui. Să-i spuneţi omului din lume că acesta este păcat. E păcat să se învelească omul cu cuvântul Scripturii răstălmăcindu-l după păcatele lui. E păcat. Să-i spuneţi omului neştiutor ce este păcatul. Să-i spuneţi că Domnul este

curat în cuvânt prin Scripturi. E mare durere pentru cer când se uită pe pământ şi vede pe omul care-şi are plăcerile lui şi care, umblând după trup şi nu după duh, se apucă şi vorbeşte pe Dumnezeu la oameni, ba chiar şi la cei ce umblă drept pe căile Mele. Scris este în Scripturi: *«Cel ce cunoaşte calea Domnului şi nu umblă pe ea în sfinţenie, acela să nu vorbească despre Dumnezeu».* Voi să nu călcaţi peste această Scriptură, că mare este acest cuvânt. Voi să vorbiţi de Dumnezeu umblând în poruncile Lui, căci poruncile Domnului nu se răstălmăcesc, ci se lucrează cu trupul şi cu duhul celor ce cred în Dumnezeu.

Israele, Israele, să fii tare, copile Israele, şi slăbiciuni de duh sau de trup să nu ai, să nu mai ai. Să fii tare întru cele din cer, lucrând duh de umilinţă înaintea Mea, şi Eu voi mirosi miros de bună mireasmă din viaţa ta cu Mine, fiule scump. Grâul este scump la Dumnezeu. Creştinul cel plăcut lui Dumnezeu e scump lui Dumnezeu. Bucură-ţi duhul cu cele plăcute Domnului. Bucură-te, copile al Ierusalimului nou, căci şi Eu, şi apostolii Mei, aşa ziceam: *«Pace vouă, şi bucuraţi-vă!».* Bucuraţi-vă, tată, întru lucrările Mele! Lumea are bucuriile ei, ea se bucură în felul ei. Face pacheţele frumoase, colorate, înflorate, şi bagă în ele lucrarea mâinilor ei lumea, şi scrie pe pacheţele, scrie *„bucurie"*, şi lumea cumpără bucurie şi se bucură în felul ei. Lumea îşi face haine şi se bucură de ele, haine subţiri şi scumpe, sau nu-şi mai face deloc, şi stă gol omul din lume şi se bucură în goliciunea lui. Lumea s-a stricat la minte, lumea are bucuria ei stricată şi fără de Duh Sfânt. Dar tu, poporul Meu, bucură-te în pacea Mea şi în sărăcie de duh şi în sfinţenie înaintea Mea. Lumea îşi face împărăţie de paie şi de nisip, dar Eu îţi fac ţie împărăţie de cer nou şi de pământ nou şi de bucurie veşnică cu Mine, Creatorul tău şi Domnul tău, Ierusalime, poporul Meu. Tu ştii ce este floarea, tu ştii ce este vântul, tu ştii ce este lumina, tu ştii ce este dorul, tu ştii ce este viaţa, tu ştii calea, poporul Meu, tu ştii pe Dumnezeu, prin Care toate s-au făcut şi se fac pentru tine, pentru bucuria ta, copile scump şi credincios, căci cine este credincios, acela este scump lui Dumnezeu, acela face cu credinţă toate cele din Dumnezeu.

Bea, fiule, bea, că scump şi dulce este izvorul din care bei. Bea şi te fă veşnic, bea cu sete, bea cu iubire, că te-am ales să bei şi să fii. Cine bea din apa vieţii, acela este fiu al vieţii. Bea cu credinţă, copile scump, că nimeni pe pământ nu are izvor aşa cum ai tu de la Mine. Bea, fiule, bea, şi să curgă din guriţa ta şi din viaţa ta râuri de ape vii şi veşnice. Amin. Ierusalime scump, să nu te temi. Eu sunt cu tine şi te iubesc cu mare iubire, şi te ocrotesc cu mare grijă, şi te întăresc cu putere din puterea Mea, şi te bucur cu mângâierea Mea, popor al mângâierii.

Ucenicii Mei lucrează şi acum, lucrează peste tine, iar tu, peste pământ, cu sămânţa cuvântului Meu. Iată, poporul Meu, cuvântul nu se leagă, nu se poate lega. Cuvântul se duce pe vânt de Duh Sfânt şi se aşează pe pământ spre mărturie neamurilor. Israele, Israele, bucuria Mea, te voi ajuta ca un Dumnezeu, ca să poţi tu semăna cuvântul lui Dumnezeu mereu, mereu, copilul Meu, că Eu am corbii Mei care au grijă de lucrul Meu cu tine, numai tu să fii copilul Meu în ascultare, copilul Meu în credinţă şi în nădejde, că Eu sunt un Dumnezeu tare, şi sunt vistier al bunătăţilor cereşti peste tine, ca să facem cer nou şi pământ nou, fiule, copilul Meu.

Mi-e dor de tine, fiule. Mi-e tare drag cu tine să petrec, poporul Meu Israel. Mi-e dor, Mi-e tare dor să-l văd din nou stând pe picioare pe cel ce M-a mărturisit pe Mine prin lucrul Meu din această grădină, pe arhiereul Meu. Numele lui stă de mărturie înaintea cerului şi a pământului, şi nu este mână sau cuvânt să şteargă numele lui de pe piatra acestei vremi. Plânge cerul de suferinţa lui, de paşii lui legaţi în lanţuri. Şi voi trimite, măi fiilor, pe îngerul Meu, şi voi trimite pe ucenicii Mei să-i taie lanţurile şi să-l facă de temut în numele Meu la toţi cei ce au călcat peste el cu necredinţă, cu necredinţă în Dumnezeu Cuvântul, Care grăieşte din nori peste pământ. Grăiesc cum am grăit cu Moise, cu Ilie, cu Israel, cu ucenicii Mei şi cu toţi cei care au crezut că Eu sunt, şi în cuvânt sunt, aşa cum este scris că sunt. Voi pregăti o zi de slavă mare şi Mă voi slăvi în cel uns de Mine pentru mărturia lucrării Mele de azi, şi tot cel ce este potrivnic sau nepăsător va vedea slava Mea din cel uns al Meu, că mare este ungerea lui, şi nu este mână sau minte să doboare acest stâlp de pe înălţimile Mele. Omul bisericii se luptă în gol, zadarnic se luptă, că poporul Meu e cuminte, poporul Meu este învăţat de Dumnezeu să stea cuminte şi să împlinesc prin el Scripturile Mele care au mai rămas. Şi va vedea omul bisericii, că îi voi descoperi ochii să vadă că Eu, Domnul, nu sunt un pierde-vreme prin cei credincioşi cuvântului Meu cel de viaţă dătător.

Tu să fii cuminte, popor iubit, şi să zici ca Mine: *„Tată, Tată, iartă-i pe cei ce nu ştiu ce fac şi nu ştiu ce zic. Iartă-i ca un bun pe cei ce nu cred că Tu eşti până la sfârşit cu cei ce cred în Tine şi în cuvântul Tău, rostit de Tine din norii slavei Tale".*

Fiilor, fiilor, sunt şi nori văzuţi, şi nori nevăzuţi. Israel vedea norul cel nevăzut al slavei Mele, vedea ca să vadă pe unde trebuie să meargă, vedea ca să creadă, dar când s-a săturat de crezut, şi-a părăsit statornicia şi răbdarea şi ascultarea. Dar vreau să-l ridic pe Israel cel de atunci. Vreau să audă şi să-l fac să creadă. Cuvântul Meu merge peste tot, şi va merge şi va sufla din el duh de viaţă, şi va învia şi poporul Israel, că Eu nu uit de stăruinţa rămăşiţei lui Israel. El nu M-a primit atunci ca Fiu al lui Dumnezeu, dar Mă va primi, că este scris aceasta. De aceea Îmi trebuia biserică vie şi viaţă cerească în biserică vie pe pământ. Să audă neamurile pământului şi să apuce pe cale, că una este calea. Să audă Israel, să audă şi să învieze poporul Domnului, căci s-a slăvit slava Domnului în el.

Israele, Israele de azi, să fii fiu de samarinean, Israele scump, ca să pot rosti iertare mare peste cei ce vor cere iertare, şi să dau bucuria mântuirii şi a vieţii veşnice la toţi cei ce vor vedea calea aceasta pe care merg Eu cu tine, popor al cărării. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 1996

Sărbătoarea de cinci ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Păstrarea păcii grădinii cuvântului. Mersul cu călăuză în faţă. Nemulţumirile poporului creştin. Femeia creştină şi femeia uceniţă.

Vin în prag de sărbătoare, că azi se începe serbare, zi de serbare a grădinii cuvântului. În ziua a douăzeci şi doua a lunii a şaptea, după cum se socoteşte vremea de azi, în ziua aceasta de serbare s-a pus pe pământ, cu cinci ani în urmă, piatra cea dintâi a Sfintei Sfintelor bisericii de nou Ierusalim, despre care scrie în Scripturi. Vin în prag de sărbătoare, vin în grădina cuvântului şi cuvintez pace peste grădina Mea, peste măsuţa Mea, căci această grădină este masa pe care Eu, Domnul, Îmi aşez cuvântul, ca să fie de hrană

pentru poporul Meu din vremea aceasta. În România am Eu pe poporul Meu, iar Eu în mijlocul lui Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu. Amin. Să fie pacea Mea peste grădina Mea, pe masa Mea să fie pacea Mea; pacea Mea şi cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

O, grădiniţa Mea, Eu am fii în tine. I-am crescut cu cuvânt şi îi am şi îi numesc cărare a Mea pe pământ. O, grădiniţa Mea, vin în tine şi ies din tine spre Israel, spre poporul cuvântului Meu, căci Israel este popor cu care vorbeşte Dumnezeu.

Grăiesc din grădină peste poporul Meu.

O, poporule tată, am zis ţie nu demult că voi veni să vorbesc cu tine şi în şoaptă, şi dacă am zis aşa, lucrez în şoaptă peste tine cu cuvântul Meu. La sfânta slujbă a bisericii este un cuvânt care spune aşa: *„Cei chemaţi ieşiţi, iar cei credincioşi să rămână"*. Israele, Israele, ia aminte, tată! Uşile, uşile, fiule Israele, ia aminte la uşi, că vreau să grăiesc ţie, poporul Meu. Ia aminte, fiule, ia aminte cu înţelepciune. Poporul Meu, sunt cinci ani de când tu ai luat nume cunoscut între neamurile de pe pământ, şi tu eşti neamul Meu prin pâine şi vin nou. Uşile, uşile, şi cu înţelepciune ia aminte, poporul Meu, căci am grăit că voi vorbi în şoaptă cu tine, că este de lucrat în şoaptă, fiule, poporul Meu.

O, Israele, ştii tu, măi Israele, ce înseamnă să fie omul cu Dumnezeu? Tu trebuie să fii cu Mine prin pâine şi vin, întru cele nou lucrate. Eu aşa am spus: *«Cine nu mănâncă Trupul şi Sângele Meu, acela nu are viaţă în el»*. O, poporul Meu, e grea vremea, fiule, şi tu nu înţelegi ce-ţi spun. Eu sunt pâinea vieţii tale, şi tu nu înţelegi încă, şi Mă faci să oftez, şi Mă faci să plâng, poporul Meu. Te-am rugat, tată, mereu te-am rugat şi am zis: *«Israele, păstrează, fiule, pacea grădinii Mele, ca să am putere să vin la tine şi să te hrănesc cu cuvânt»*. Fiule tată, câte ai iubit şi câte iubeşti tu, poporul Meu! Şi pe Mine cum de nu poţi să Mă iubeşti? Numai pe tine, fiule? Şi pe Mine cine să Mă iubească, cine, tată, lumea? Oare, aşa vrei tu?

O, fiule, umblă lumea în căutarea Mea. Ea nu ştie cum să umble pe urma Mea, nu ştie, dar umblă să Mă găsească şi să fiu Eu pe placul ei şi să Mă aibă lumea de Dumnezeu. Umblă lumea după Mine, poporul Meu. Nu Mă găseşte, dar umblă. Nu Mă găseşte, că Eu Mă ascund de lume, fug de lume, că ea nu vrea ca Mine. Ea vrea să fiu Eu cum vrea ea.

Umblă lumea după Mine, poporul Meu, şi Eu umblu după tine, ca să stau cu tine şi să am sălaş în mijlocul tău, şi să am masă de cuvânt înaintea ta. Dar Eu sunt duh şi trup în biserică, Eu aşa sunt, şi aşa Mă poate avea fiul bisericii, aşa, întreg, duh şi trup, cuvânt şi trup. O, poporul Meu, câte potecuţe de cuvânt Mi-am croit Eu în tine, şi tu nu Mă iubeşti pe Mine mai mult decât pe tine. Dar cine se iubeşte pe sine îşi caută ale sale, şi nu aşa este învăţătura Mea.

Te-am rugat, poporul Meu, să mergi cu călăuza în faţă şi să mergi dacă mergi. Îţi amintesc de Moise, măi Israele de azi, că am făcut şi Eu în tine ce a făcut el în poporul Israel de atunci, că i-a ieşit un om în întâmpinare când tăia pustiul ca să meargă spre Canaan, şi M-am lăsat cu Duhul Meu în omul acela şi am cuvântat pentru Moise. Era preot lui Dumnezeu omul acela şi am grăit prin el pentru Moise şi am zis: *«Nu poţi tu singur să scoţi la capăt greutatea care vine peste tine de la poporul tău. Mai bine stai mijlocitor înaintea lui Dumnezeu pentru popor, iar pricinile poporului să fie judecate de oameni aleşi de tine, oameni de credinţă şi de nădejde, oameni cu lepădare de sine, pe care să-i pui peste mii, peste sute, peste cincizeci şi peste zeci»*. Aşa am făcut Eu în tine, şi am zis ţie să mergi cu călăuză în faţă, poporul Meu. O, aşa de frumos te-am învăţat, aşa de mult te-am ajutat pe drumul Meu cu tine, şi tu tot nu Mă iubeşti. Te-am rugat să fii ca Mine, şi tu nu Mă iubeşti, poporul Meu. Pe tine te doare numai de pricinile tale, dar de ale Mele nu te doare. Te-am rugat să nu mai fii cu lumea, şi tu nu Mă iubeşti. Te-am rugat să stai cu Mine, tată, şi să iei jugul Meu, care este uşor, şi să nu te văd sub greutatea ta cea grea. Jugul Meu e uşor de dus. El este sfânt, el este curat, el este ceresc, şi te face fiu al Tatălui Meu, precum Eu sunt. Dacă tu, fiule, ai vrea să iei jugul Meu cel uşor, tu ai sta cu Mine la masă, tu ai mânca ce ţi-am dat Eu să mănânci şi M-ai avea pe Mine întru viaţă vie.

Israele, Israele, ia jugul Meu cel uşor, cel bun, cel sfânt, ia-l, fiule, că tu eşti trecut la Mine neam sfânt, agonisit de Mine din lume. Mă uit din cer la tine, poporul Meu, Mă uit mereu, dar tu mai crezi ce-ţi spun? Mă uit mereu la tine, Israele. Crezi tu că Mă uit? O, dacă ai crede că Mă uit să te văd mereu, tu M-ai iubi, poporul Meu, şi M-ai crede că sunt cu tine mereu, ca să te văd şi ca să-Mi placi, fiule, să-Mi placă statura ta şi iubirea ta de Dumnezeu şi de fratele tău, de fratele tău care este fratele Meu, că acela este fratele tău.

O, copilaşi şi copii ai lui Israel, fiţi fraţi cu Mine prin pâine şi vin, şi mâncaţi la masa Mea, şi staţi la masa Mea, staţi cu statură duhovnicească, staţi şi vă sfinţiţi cu Mine, că Eu sunt Mielul lui Dumnezeu, Care stă pe masă pentru cei credincioşi, pentru cei chemaţi, aleşi şi credincioşi.

Israele, Israele, cum de uiţi tu de cuvintele Mele, tată? Le laşi pe ale Mele şi le faci pe ale tale, şi Eu străbat pe potecuţa Mea spre tine, dar tu nu iubeşti călăuza, fiule. O, nu mai umbla fără Mine. Umblă, tată, cu călăuză. Călăuza are cuvântul Meu şi puterea cuvântului Meu. O, nu fi leneş, copile Israele, că pe cel leneş îl prind din lume gânduri lumeşti, dorinţe lumeşti, care momesc pe om, ba chiar şi pe cei aleşi ai Mei. Nu Mă pune, fiule, dregător peste pricina ta. Pune-Mă Mântuitor peste viaţa ta, pune-Mă să-ţi mântuiesc inima de păcatul clevetirii, de păcatul nepăsării, şi de neînţelepciune să te mântuiesc, poporul Meu, nu să-ţi joc în strună, că voia ta nu este ca voia Mea.

O, nu te mai teme de greutăţi, că tu n-ai greutăţi, tu n-ai sarcini. Ceea ce numeşti tu greutăţi, acelea nu sunt greutăţi, poporul Meu. Tu eşti învăţat de însăşi firea ta, eşti învăţat să fii nemulţumit. O, nu e bine, poporul Meu, fiul Meu care eşti deprins pe cale cu cârtirea, cu nemulţumirea, că asta e cârtirea din care multe cuvinte cu păcat se nasc. O, de când am venit să-Mi fac popor, de când am venit, tu numai te plângi, poporul Meu, şi pentru această meteahnă a ta Eu mereu am suspinat în Mine. Meteahna ta nu M-a lăsat pe Mine să fiu peste tine un Dumnezeu după adevărul Meu, iar adevărul tău te-a ţinut mic şi fără putere sfântă. Am rugat mereu pe Israel să Mă asculte, şi mereu l-am mângâiat şi l-am aşteptat. M-am luptat mereu, cu tot cerul. Mă lupt şi acum, mai mult decât oricând, să Mă asculte poporul Meu, şi să-Mi fac loc cu împlinirile cereşti pe pământ, că aşteaptă pământul, Israele. Nimeni nu vine cu Mine la Mine. Fiecare vine cu el la Mine şi Îmi spune să Mă unesc cu el la greutăţile lui, dar Eu aştept să se unească el cu Mine; cu Mine şi cu jugul Meu cel uşor, că nu mai pot, poporul Meu, nu mai pot duce jugul omului, nu mai pot. Am pus călăuză din tine peste tine. Nu te mai sui la cer cu pricinile tale pământeşti şi trupeşti şi fireşti. Scutură-te de pricinile tale. Nu mai pot, poporul Meu. Te aştept să Mă iubeşti, te aştept să fii duhovnicesc; din firesc să te

faci duhovnicesc, că de patruzeci de ani aştept pe urma ta. Ia jugul Meu, fiule din Israel, că de patruzeci de ani aştept să-l iei. Nu te mai văita cu nemulţumirile tale, că nu aşa se merge cu Domnul în lucrare de ucenicie duhovnicească. Apostolii Mei erau ucenici cu hotărâre de inimă. Nu Mi-au cerut nimic, n-au cârtit că nu au, că nu pot n-au zis, căci ei ştiau că Eu n-am nimic pe pământ, nimic decât pe ei. Ei erau bogăţia Mea, şi Eu, a lor, şi aşa mergeam pe drumul Tatălui Meu. N-aveam nici casă, nici masă, nici haină cum aveţi voi, dar aveam cuvântul şi bucuria lui şi pacea lui. Nu eram rostuiţi pe pământ. Cine a mai avut vreo rostuire, s-a lăsat de ea ca să poată fi liber ca păsărica cerului, dar pe tine, fiule, nu te-a strămutat nimeni, şi nici aşa nu poţi să fii plăcutul Meu în ascultare. Tu eşti pretenţios, tu eşti nemulţumit, tu ai pricini multe de adus înaintea Mea, dar Eu sunt duhovnicesc, fiule, şi jugul Meu este uşor. Mi-e dor de Mine în tine, fiule din Israel. Ia-Mă, tată, în tine, că Eu sunt fără de păcat. Ia-Mă, că n-am casă pe pământ, n-am masă şi haină, n-am loc pe nicăieri, poporul Meu. Nu vreau să mai ştie şi omul din lume că tu Mă superi, că tu nu Mă iubeşti. Nu vreau să ştie vrăjmaşii Mei şi ai tăi că tu nu vrei să fii duhovnicesc. Am rugat pe cei de strajă din poporul Meu să facă deosebirea, ca să se vadă bine care sunt fiii duhovniceşti, şi care sunt cei fireşti şi trupeşti în poporul Meu. Am rugat pe străjeri, dar poporul Meu nu vrea să se descopere, şi Eu Mă uit din cer la tine, ca să te văd, poporul Meu. Mereu Mă uit şi te văd. Şi dacă M-ai crede că Mă uit şi dacă M-ai iubi, Israele, n-ai mai face nimic ca să Mă însuspinezi. Umblu însuspinat pe urma ta, umblu Eu pe urma ta, în loc să umbli tu în urma Mea suspinând după Mine cu iubire şi cu durere pentru ranele Mele.

Pentru tine sunt rănit, poporul Meu, că nu vrei, tată, să fii copil sfânt. Sunt cinci ani de când am sfinţit prima aşezare de veac nou înaintea ta, şi nu pot, fiule, să fiu împlinitor cu grabă. Vremea Mă strânge şi pe Mine, te strânge şi pe tine, şi nu pot să-Mi aşez împlinirile la picioarele tale, că tu eşti firesc, fiule din Israel. Îmi trebuie putere în tine, tată, Îmi trebuie cer în tine, Îmi trebuie casă în tine, Îmi trebuie viaţă în tine, fiule, poporul Meu de azi. Vezi tu ce trebuie să-Mi dai? Vezi, tată? Şi tu ce-Mi dai? Îmi dai să-ţi judec pricinile tale, şi te aud cârtind, te văd nemulţumit, nu-ţi ajung cele ce ai, îţi pierzi vreme multă pentru tine. Şi cu Mine ce vrei să faci? Tu eşti casa Mea, tu eşti scris la Tatăl să fii odihna Mea, şi Eu nu Mă pot odihni în tine, fiule, că Eu îţi spun un cuvânt să-l împlineşti peste tine pe veci, şi tu îl împlineşti puţină vreme şi te întorci iar la cele dinainte şi stai în ele şi stai amestecat, şi aşa vii la Mine, amestecat vii, şi cu venirea ta aşa, Îmi tulburi statura străjerilor Mei cei puşi peste tine.

O, străjerii Mei cei puşi peste Israel! Eu aşa am spus: *«Pe cel pe care voi nu-l cunoaşteţi nici Eu nu-l cunosc»*. Eu peste voi nu trec, chiar dacă fiul credinţei trece peste voi ca să vină spre Mine. Eu nu-l cunosc pe unul ca acela la masa Mea. Vin la masa Mea creştini care n-au trecut prin lucrarea Mea de cunoaştere a creştinului, şi aceia vin fără semnul grădinii Mele. Cei ce nu s-au lăsat bine cunoscuţi de aşezarea grădinii Mele, aceia n-au semnul din grădina Mea din care Eu îl hrănesc pe Israel cu cuvântul Meu de pregătire.

O, fiule care te clatini neascultând, Israele, femeie uşuratică! Ce să fac cu uşurătatea ta, cu neascultarea ta? Eu pe femeie am aşezat-o în cinste mare prin mama Mea Fecioara, că am avut uceniţe tari în iubire şi în lucrare cu Mine, că unele din ele au primit rang de uceniţe întocmai cu apostolii. Dar femeia creştină de azi e tot femeie, nu e uceniţă, nu vrea să fie uceniţă, vrea să fie femeie şi atât. Uceniţa e curată, e purtătoare de Dumnezeu şi se dăruieşte cu iubire în slujba lui Dumnezeu, că tu ai văzut, poporul Meu, ce am făcut. Am voit să am din casa păstorilor Mei fii ucenici, şi n-am avut ce să ridic. Mare durere pe Mine! Şi am găsit un sufleţel plăpând în casa păstorului Meu şi l-am sculat la lucrul Meu de veghe şi l-am făcut toiag de sprijin, că din copiii păstorului Meu nici unul, nici unul n-a voit să fie plăcut Mie, nici unul cu adevărat după voia Mea, şi am ridicat din acest neam această copilă şi Mi-am făcut din ea sprijin, ca să am urmaş din casă de păstor şi să lucreze ca Mine, nu cum vrea creştinul. O, şi cât plânge această uceniţă, plânge cu Mine pentru Israel, plânge iubind pe Domnul şi pe poporul Domnului. Israele, Israele, şi tu, tată, nu înţelegi câte fac Eu pentru tine, cât bine îţi fac, şi tu nu ştii să te foloseşti de el. Poporul Meu, Mă ustură ranele făcute de tine, tată, şi tu nu Mi le mai vindeci, ba Îmi mai pui şi sare pe ele, iar sarea ustură pe rană. Eu vreau să fii untdelemn curat, poporul Meu, casă curată, om nou în care să Mă odihnesc de aşteptare. Tu Mă aştepţi pe Mine, dar numai tu ştii cum Mă aştepţi, numai tu ştii ce faci cu tine, că am pus străjeri peste tine, ca să văd prin ei în tine şi să te învăţ ce să faci cu tine ca să fii duhovnicesc.

O, copilă uceniţă! Veronica, fiică a Mea, strânge, tată, tu străjerii şi spune-le de la Mine de soarta oilor, că vin oile cu haina ruptă şi pătată şi iau masă la masa pusă pentru cel pregătit ca la masă. Iar la oi să le spui să nu mai sară peste gard, că Eu Mă întorc în cer de la cei care dau să Mă ia fără statură duhovnicească în trup. Şi să le mai spui, tată, la un alt soi de oi că nu de hrana cea pentru viaţă se posteşte, ci se posteşte de cele trupeşti şi păcătoase. Cine se lipseşte de Mine, acela se lipeşte cu păcatul. Cine nu poate scăpa de păcat, acela nu Mă iubeşte. Şi să mai spui poporului Meu să nu se ascundă după deget, că degetul e mic şi nu poate acoperi pe om, dar greu se mai dezbară creştinul de această meteahnă care îl îndeamnă să mărturisească strâmb şi să clevetească în jurul său.

Israele tată, fereşte-te de uşurătate. Fii poporul Meu în chip curat. Am stat în sfat cu tine, iubite Israele, am intrat în cămăruţă cu tine, tată. M-am hrănit cu tine din aceeaşi hrană, ca să ştim unul de la altul cum să mâncăm, cum să stăm la masă. Am venit cu sărbătoare în mijlocul tău, am venit cu suflare de Duh Sfânt şi cu mare iubire. Mă uit înapoi şi văd ziua primei pietre peste această grădină, Mă uit şi văd mărturia zilei şi pe fiii ei. Mă uit şi iar Mă uit. Mă uit cu tine, poporul Meu. Această zi e mare înaintea Mea, e zi din zilele Mele.

Israele, bucuria Mea, tot fiul din Israel să se facă bucurie pentru Dumnezeu, Care vine cu cele din cer pe pământ. O, vin cu mângâiere, poporul Meu, că vremea te apasă, tată. Vin să te învălui în Duhul Meu, ca să nu mai fii plăpând. Bucuria Duhului Sfânt să-ţi fie bucurie, şi unul pe altul să ne bucurăm. Luaţi şi daţi hrana cea tainică lui Israel, şi să fie mare poporul Meu, iar străjerii să vegheze mereu cu cuvântul Meu peste popor. Am lăsat vreme de har, ca să se scoale omul spre Dumnezeu. Aşa am lăsat şi în vremea lui Noe.

Iar tu, Israele, să fii stânca pe care Eu stau şi cuvintez peste pământ. Întăreşte-te şi fii munte sfânt, poporul Meu, că aceasta este temelia ta, iar fiii ascultării vor străluci în veci înaintea Mea. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 1996

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Israel este numele poporului sfânt. Rugăciunea fiilor către Tatăl ceresc. Legea sfinţeniei va birui minciuna.

Eu bat în taină la poarta cuvântului Meu şi găsesc trezie şi Mă las cu mângâierea Mea ca să-Mi întăresc portiţa. E zi de serbare în poporul Meu, şi Mă voi lăsa cu cuvânt peste Israel. E zi de veghe şi de lucru peste poporul Meu.

Iar tu, puiule scump, copilă plăpândă, ia, tată, de la Mine mângâiere, că Eu mereu îţi ţes veşmânt de mângâiere, dar se ivesc de peste tot rozători, şi nu-ţi mai ţine de cald veşmântul cel de mângâiere. O, ţie îţi este frig, şi nu mai ştie nimeni ce frig îţi este ţie, dar Eu ştiu mereu, mereu, şi Mă zbat să-ţi încălzesc puterea sufletului tău, că nu mai are cine, şi rău Mă doare durerea ta şi lacrima ta şi căutarea ta după mângâiere. Ţi-a slăbit puterea, tată, şi am slăbit şi Eu în tine, că nimeni n-a căutat să înveţe bine cărarea Mea spre voi. Cărarea nebătută de mers abia se mai zăreşte de cărare, dar Eu nu pot să nu merg pe ea. Eu merg aşa cum pot, dar merg. Dis-de-dimineaţă vin cu duhul mângâierii, cu zi de serbare, cu Ilie, proorocul Meu, şi pun mâna Mea cerească pe creştetul copilului care este de la Mine dat ţie, şi voiesc să-i dau în taină cuvânt de bucurie şi duh de bucurie.

O, copile scump, Eu, tată, te-am făcut scump prin naştere din cer, şi te-am cuprins cu dragoste mare, fiule, şi te-am învăţat cărarea, şi te-am aşezat pe ea, şi am pus în această copilă duh de dragoste, că dacă nu puneam, ea nu avea. Eu am pus, ca să-ţi dau ţie dragoste, şi să te cuprind în ea şi să te fac dragoste, copile scump, şi am zis să fii copil, şi aşa eşti trecut pe masa Mea. Te-am prins în braţe ca pe un copil mic, ca să stai copil mereu şi să cauţi mereu după Mine. Copilul când se face mare se desprinde de mama şi de tata, dar pe tine te-am numit copil ca să nu te mai desprinzi de Mine şi de dragostea Mea, ca să te am, tată. O, şi te-am dat mângâiere acestei copile a Mea, şi din iubire v-am dat putere ca să-Mi staţi în lucrul Meu. Ce minunat e lucrul Meu, tată! Tu trebuie să înţelegi pe ce stă lucrul Meu din voi. V-am strâns în braţul Meu, o mânuţă de inimi, şi v-am dat lucru la masa Mea, şi tu să fii credincios, tată, în cele ce am făcut Eu, că iată, încep să simt greul în lucru. Vin în zi de serbare şi te ating pe creştet, şi te atinge Ilie proorocul şi te împuterniceşte cu duhul râvnei lui de Dumnezeu, şi te învaţă iubirea. Vin spre tine, copile scump, vin în taină să-ţi întăresc credinţa şi iubirea. Te-am aşezat să stai ca o iubire vie în viţă şi să vă dau de pildă la venirea Mea. O, nu te răci, nu sta altfel în viţă, că nu am putere în viţă fără hrana ei. Iubirea îşi are soţii ei. E mare taină acest cuvânt, şi nu cu oricine se încearcă iubirea. Iubirea îşi are soţii ei, fiule. Ea e din cer, ea e sfântă, ea e copil. Iubirea e copil, fiule scump. Copilul e fără de vină când se naşte din cer şi când rămâne veşnic copil în iubire. O, nu fărâmiţa iubirea, ai grijă de ea, tată, să fie întreagă, că Eu ţi-am spus că fără iubirea ta trage din greu carul în care-Mi port lucrarea Mea de azi. Eu vin şi te alin, copile scump, şi te serbez azi, că eşti copilul Meu şi ai numele proorocului Meu care-Mi găteşte calea ca să vin a doua oară. Vin şi îţi aduc din nou darul iubirii şi te întregesc în iubire, ca să lucrezi cu ea, ca să simţi cu ea, ca să Mă mângâi tu pe Mine cu ea, cu iubirea ta de copil. Ţi-am spus, tată, nu demult că n-am avut în poporul Meu pildă de copil. Nimeni n-a voit să fie copil. Toţi cei pe care i-am avut în lucru s-au făcut mari, şi cel mare ştie să facă rele, fiule. Cel mare ştie să întineze iubirea, dar copilul o ţine curată, copilul are iubire de copil. Ţine trează iubirea, copile scump, iubirea pe care am pus-o Eu în tine, şi pune-o să crească, tată, şi hrăneşte-Mă cu ea, că nu mai am putere în voi fără iubirea din voi. Eu te cuprind cu dumnezeirea Mea şi îţi dau din sânul Meu iubire. Ia, tată, ca să ai şi ca să-Mi dai Mie. Ai grijă, copile scump, de lacrima care plânge pentru tine şi după tine, că am slăbit în lucrul Meu. Tu erai odată flacără de iubire şi Îmi pregăteam din ea lucrul Meu de azi, planul Meu de azi şi de mâine şi de veci, fiule. Tu eşti o mlădiţă răsădită de Mine. Stai în dragoste, copile scump, şi mângâie-Mi lacrima care curge lângă tine, şi dă-Mi putere, tată, ca să pot lucra lucrarea Mea peste pământ şi să vă dau plata iubirii.

Sărutul Meu Mi-l las peste tine. Sărutul Meu cel sfânt să-ţi aprindă flacăra iubirii. Eu te serbez şi te mângâi cu Duhul Meu Cel Sfânt, şi voi lucra cuvânt în zi de serbare peste Israel. Rămâi în iubire, şi cu iubire să stai înaintea Mea. Rămâi în viţă, copile al iubirii, că tu din iubire eşti născut, din cer şi din iubire, copile scump. În taină te cuprind, în binecuvântare te înfăşor. Stai treaz, că aşa voiesc să stai. Amin.

Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Amin. Eu sunt Fiul lui Dumnezeu Tatăl, şi sunt în cuvânt. Amin. Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine. Amin. Eu sunt Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin, amin, amin.

Este scris în Scripturi taina veacurilor care s-au scurs de la venirea Mea cea văzută între oameni, de la naşterea Mea între oameni. Este scris în Scripturi că voi veni şi Mă voi numi Cuvântul lui Dumnezeu. Amin. Este scris în Scripturi că voi avea un popor care va sta înaintea Mea la cea de a doua venire a Mea.

Pace ţie, poporul Meu chemat la pregătirea Mea pentru venirea Mea cea de acum! Pace ţie, fiule Israele, căci poporul Meu se numeşte Israel, aşa se numeşte de la Avraam şi până în veci. Pace ţie, poporul Meu, şi stai sub cortul pregătirii, fiule Israele, şi stai bine, copile scump, căci cununiţele de mireasă nu se deosebesc între ele. Pace ţie, mireasa Mea, poporul Meu mireasă! Mireasa are veşminte albe, şi de aceea te-am născut din cer şi din cuvânt, poporule, mireasa Mea, ca să fii mireasă curată înaintea venirii Mele.

Cobor cuvânt. Mă fac cuvânt în grădină, Mă fac praznic de serbare şi de hrană pe masa Mea cu Israel şi nuntesc cu zi de serbare şi cu oaspeţi cereşti la serbare. Este scris că voi trimite pe Ilie proorocul mai înainte de venirea Mea cea de a doua ca să întoarcă pe fii spre părinţi, şi pe părinţi spre fii, ca să cruţ pe omul care se întoarce cu faţa la Dumnezeu. Proorocul Ilie se uită cu Mine la tine, poporul Meu de azi, şi se scutură peste tine cu duhul râvnei lui de Dumnezeu. El nimic n-a avut pe pământ, nimic, decât dragoste mare şi râvnă mare pentru Mine şi pentru împărăţia Mea în om, în Israel, care era poporul Meu. Jertfa lui de preot ceresc pe pământ a avut mare putere, că mare este taina de preot al lui Dumnezeu. Jertfa lui adusă Mie ce a fost, măi Israele? Jertfa lui care a ars înaintea Mea a fost rugăciunea lui, care a coborât foc din cer ca ardere de tot. Pe altarul lui a ars rugăciunea lui, ardere de tot, şi rugăciunea lui s-a făcut foc care a ars pe altarul lui, care a mistuit tot ce era pus înaintea Mea, ca semn al împlinirii rugăciunii lui şi al credinţei în Dumnezeul Cel adevărat.

O, poporul Meu, să nu te temi de proorocii mincinoşi de azi, să nu te temi. Proorocul Ilie este peste tine şi lucrează râvnă în tine, lucrează mai mult decât a lucrat atunci peste Israel. Râvna lui a avut putere mare, iar credinţa lui a biruit pe proorocii mincinoşi. Era Ilie singurul prooroc al lui Dumne-

zeu. Erau mulți prooroci în jurul lui, erau patru sute și peste patru sute și încă patru sute, și el era singur prooroc înaintea Mea și în numele Meu în Israel, și a biruit împărați și prooroci, și mare a fost lucrarea Mea în el, dar mare a fost puterea rugăciunii lui. Nu vițelul care a fost pus peste altarul lui, ci rugăciunea lui a fost arderea de tot înaintea Mea. Vițel a avut și altarul proorocilor mincinoși, dar Eu nu voiesc arderile de tot, ci voiesc duh de credință, duh de rugăciune, duh de lucrare a omului cu Mine, Domnul Cel adevărat dintre dumnezei. De aceea am spus lui Israel: *«Să nu ai, Israele, alți dumnezei afară de Mine»*. Așa spun și azi, și te hrănesc, poporul Meu, cu adevăr din Mine, ca să fii tu adevărul Meu între oameni, căci oamenii, fiule, au o mulțime de dumnezei, dar tu să lucrezi, tată, cu duhul și puterea lui Ilie, să lucrezi și iar să lucrezi, ca să știe tot omul că nu este Dumnezeu afară de Mine. Te îndemn mereu la duh de rugăciune. Mereu vin și te îndemn să nu ai alt dumnezeu afară de Mine, ca să rodească rugăciunea ta, fiule din Israel, să rodească așa cum a rodit rugăciunea lui Ilie, care a coborât foc din cer, ca semn al Dumnezeului Cel adevărat.

O, poporul Meu, sunt în serbare cu tine și cinstim pe proorocul Ilie și rugăciunea lui. Oamenii erau urâți de tot înaintea Mea, și Ilie proorocul a voit să-i întoarcă cu fața spre Mine, ca să le dau frumusețe feței oamenilor. Mă strecor adeseori printre voi, copiii Mei, și Mă las cu tainele cuvântului Meu, cu pildele vieții, fiilor, căci am cărare prin mijlocul lui Israel. Omul e urât de tot înaintea Mea, și nimeni nu se uită în oglindă ca să se vadă cât este de urât. Tot omul se uită în oglindă, dar se uită să se vadă cât e de frumos, ca să se vadă cum poate fi frumos, dar nimeni nu se uită în oglindă ca să se vadă cât este de urât înaintea Mea. Se uită în oglindă omul, ca să se vadă cum îi stă cu dumnezeii lui, cu plăcerile lui, cu împărăția lui, și omul nu-I mai slujește Dumnezeului Cel adevărat. Numai dumnezei mincinoși peste tot, numai minciună peste om, și proorocul Ilie merge pe pământ și dărâmă mereu altarele lui Baal, și Baal cu fiii lui ridică alte altare, și fumul de pe altarele lor înăbușe pe cei din cer și pe cei de pe pământ care sunt din cer, și nimeni nu se mai uită în oglindă ca să se vadă cât este de urât înaintea Mea.

Israele, copil frumos, să fii, tată, frumos, că de aceea îți spun copil frumos, ca să fii frumos înaintea Mea. Eu sunt pilda Omului Cel nou, venit din cer pe pământ, ca să se uite la Mine tot omul care vrea să fie din cer, care vrea să fie frumos și curat ca cerul. Eu sunt oglinda ta, Israele, copil frumos, copil înfrumusețat cu darurile Duhului Sfânt, venite la tine cu Mine. Să nu te uiți, copile frumos, să nu te uiți nici cu gândul, nici cu privirea la dumnezeii cei vopsiți. Să nu te uiți, că îți strici frumusețea dacă te uiți, îți strici privirea și vederea ei dacă te uiți, îți strici firea dumnezeiască pe care o am Eu mereu peste tine, o strici dacă te uiți la vremea cea vopsită de azi. Tu să fii copil curat, copil primenit de Duhul Sfânt, și să stai în Duhul Sfânt, că nimeni nu mai stă în Duhul Sfânt înaintea Mea.

O, poporul Meu, o, fiule scump, Mă uit mereu în tine, Mă uit cu mulți ochi și văd dumnezeii străini cum năvălesc ca să te abată de la Duhul Sfânt al curățeniei, dar tu ai armă tare și cerească, și să n-o lași din mână de când te scoli și până te culci, și de când te culci și până iar te scoli din așternutul trupului tău. Vremea e vopsită și îți face cu ochiul de peste tot, și dă năvală de peste tot și își arată păcatele ei, dar tu să fii copilul Meu, copilul Tatălui Meu, și să strigi la El mereu, că iată ce te învăț Eu pe tine, ca să ia și omul cel fără de cărare, să ia învățătură de curățenie și de sfințenie, căci cu luptă se menține sfințenia, cu curățenia se face curățenie.

Fiule scump, când vezi că vremea de azi dă să te abată de la cele sfinte, când ea dă să-ți murdărească simțurile cu privirile ei păcătoase, cu cântecele ei de vrajă, cu marfa ei cea otrăvită, o, fiule, când păcatul trage spre tine să te facă să guști din mizeria lui, din gustul lui cel stricător de sfințenie, tu să te scoli atunci și să zici:

Tatăl nostru, Care ești în cer, sfințească-se numele Tău, și să fie voia Ta și împărăția Ta pe pământ ca și în cer, Tată. Și ne dă pâinea Ta cea spre viață, și ne dă iertare, și ne ajută să fim și noi iertători, și nu ne lăsa să alunecăm în ispită, și fii izbăvitorul nostru, Tată, și ne scapă de cursa celui rău și de fața lui și de lucrarea lui cea pierzătoare de suflet și de trup. O, Tată, curățește-ne simțurile și pune îngeri tari în porțile simțurilor noastre, că vremea e năvălitoare, Tată, și caută la porțile simțurilor noastre. O, Tată, fă-ne să fim copii, ca să ne dai împărăția cerurilor. Fă-ne să fim curați, ca să avem Duh Sfânt, să Te avem pe Tine, și să se teamă de locul Tău din noi tot duhul cel stricător de om, care a făcut omul urât înaintea Ta. Și ne dă nouă hăinuța harului, ca să fim neam sfânt înaintea Ta. Amin.

Fiule, fiule, așa să faci când ai de biruit răul care vine spre tine, spre inima ta, spre gândul tău; să te ridici cu îndrăzneală și să zici rugăciunea *Tatăl nostru* până ce răul slăbește și se duce dinaintea ta. Așa să faci, ca să nu intre răul în tine, să nu intre prin nici o portiță, fiule scump. Nu te gândi să nu-L amesteci pe Dumnezeu în răul care vine spre tine, ci ia-L pe Domnul cu îndrăzneală și zi cu limba și cu inima până ce Tatăl Se face biruitor răului care vine să te mânjească pe tine. Te învăț pe tine, fiule din Israel, ca să știe și omul care se luptă să se scoale spre Mine și nu poate în fața biruinței răului. Ia-L pe Tatăl în tine și nu lua răul în tine, nu-l lăsa să intre. Stai în brațul Tatălui tău, Israele, poporul Meu, fiul Meu de azi. Să rămână păcatul mort la ușa ta, și tu să stai viu înaintea Mea. Așa să facă tot omul care caută cu Dumnezeu și cu mântuirea de la Dumnezeu. Vorbesc cu tine, poporul Meu, ca să știe și omul cel fără de cărare că duhul cel lucrător al proorocului Ilie strigă să se întoarcă omul spre Dumnezeu și să se facă fiu al lui Dumnezeu prin credință și prin stăruință.

M-am lăsat în grădină, Mă fac cuvânt în grădină, ca să ia Israel hrană caldă și să se mângâie cu Duhul Sfânt, Care curge peste grădină. Azi e zi de sfat ceresc, de lucrare a sfatului lui Israel. Am rostit cuvânt să se adune cei peste zeci, cei peste cincizeci, cei peste sute, ca să privesc cu ei peste mersul lui Israel și ca să îngrijim cărarea lui Israel, să vedem bine dacă este vreun spin de smuls din semănătură, vreo greșeală de îndreptat, vreo veghe de întărit mai mult, vreo nepotrivire de pus pe potriva lucrului Meu de azi, vreo ascultare de întărit și de împlinit, căci duhul și puterea lui Ilie proorocul se desăvârșește cu pace și cu orânduială peste Israel.

Fiilor din grădină, mergem în mijlocul lui Israel. Eu voi fi în sfatul lui Israel și vom lucra lumină, ca să se vadă tot mai bine calea, iar poporul Meu să se împuternicească în duhul rugăciunii cea cu rod viu, așa cum a fost rugăciunea lui Ilie, proorocul Meu. Vom sta în sfat ceresc, ca să învețe străjerii poporului Meu, și să ia apoi oile învățătură de la străjeri.

E toată lumea sub povara păcatului, și Eu cobor din cer ajutor și strigare și cărare pentru omul care vrea să găsească și el cărarea. Păcatul cel mort prinde viață peste tot. Păcatul cel viu ține în viața lui mulțime de suflete, și n-are cine să-l învețe pe om. Omul bisericii s-a ascuns de cuvântul Meu ca-

re curge din tronul Meu peste pământ. Scormone omul bisericii, scormone cu făcliile lui ca să vadă dacă cineva din biserica lui se ridică să stea în taina cea de azi a bisericii cea vie, care vine cu cuvântul Meu peste lume. Ca şi iudeii de demult care căutau pe cei ce credeau în taină în Hristos, aşa şi azi, omul bisericii scormone în casa lui să dea afară pe cei ce se îndreaptă spre lucrarea de nou Ierusalim peste biserică. Omul bisericii nu vrea să se îndrepte spre lucrare de om nou, de om edenic. Omul bisericii din lume slujeşte la tot felul de dumnezei, şi nu se ridică spre sfinţenie în biserică. A dat de la el calea cea adevărată şi a rămas fariseu omul bisericii, şi nu se scoală spre pocăinţă. Eu strig mereu la el, dar el nu se scoală, că nu mai poate; nu poate, că se teme de sfinţenie; nu poate, că n-are frică de Dumnezeu. Stă nepăsător omul bisericii, trăieşte ca lumea şi mai urât ca lumea, că se mai şi ascunde sub haină sfinţită, şi omul nu mai ştie pe unde este calea.

Venirea Mea în cuvânt, lucrarea Mea de pregătire i-a prins pe toţi nepregătiţi, aidoma ca în vremea lui Noe, şi nici azi nu crede nimeni pe Noe, ca şi atunci. Dar Eu am venit şi am lăsat loc şi vreme pentru har, ca şi atunci, aidoma ca pe vremea lui Noe. E vremea harului, dar omul bisericii din lume face fum, ca să nu se vadă Dumnezeu în lucrarea cea de nou Ierusalim, ieşită din mijlocul bisericii, ieşită ca un foc care să mistuie tot ce este uscat şi stricat, şi să-şi facă loc cele vii şi veşnic vii înaintea Mea. Omul cu viaţă păcătoasă nu iubeşte cuvântul Meu şi viaţa care vine din el, şi de aceea omul bisericii de azi nu se poate ridica să se facă plăcut Mie, să aducă pocăinţă înaintea Mea.

Poporul Meu, tu să înveţi de la Mine şi pe omul bisericii care te caută pe tine, că iată, vine pe furiş şi te caută, că iudeului îi e frică de iudeu, şi se ascunde iudeul care caută după Hristos Cuvântul. Învaţă, tată, pe omul bisericii care caută scăpare de la Mine prin tine, că mai e puţină vreme, şi le voi da la aceştia putere de mărturisire a cuvântului Meu cel venit din cer pentru pregătirea cărării pe care Eu vin, căci timpul e pe sfârşite.

Tu, poporul Meu, în rugăciune să nu slăbeşti, în sfinţenie să nu te pripeşti, că mare va fi biruinţa Mea prin rugăciunea şi prin sfinţenia ta. Tu, poporul Meu, să te întăreşti în credinţa venirii Fiului lui Dumnezeu, după cum Eu am cuvântat prin Scripturi, şi vor cădea sub acest munte mulţime de noroade care vor veni şi vor căuta să se acopere cu acoperământul acestui munte, căci lucrarea de nou Ierusalim a cuvântului Meu va prinde sub ea pe tot iudeul şi pe tot elinul şi pe tot neamul care va căuta mântuire prin sfinţenie şi prin iubire de sfinţenie. Tu eşti mic, poporul Meu, dar puterea lucrării Mele e mare, fiule, e munte înalt lucrarea Mea cu tine, e legea sfinţeniei spre care va curge mulţime de noroade ca să înveţe legile sfinţeniei şi viaţă de veac nou între cer şi pământ, fiindcă Eu vin să dobor pe cel din urmă vrăjmaş, ca să poată vedea omul calea, fiilor. Biserica nu va mai fi o minciună, şi va fi biserică sfântă, cu slujitori sfinţi şi curaţi şi plăcuţi Mie, iar turma se va deprinde să asculte glasul păstorului, aşa cum tu, poporul Meu, asculţi glasul Meu şi păzeşti cuvântul Meu întru legile sfinţeniei. Eu Mă voi arăta cu slava Mea, şi omul bisericii nu va mai minţi pe Dumnezeu. Eu Mă întorc ca să împlinesc Scripturile, şi omul bisericii nu crede în Scripturi şi nu Mă primeşte.

O, poporul Meu cel mic, n-am ce face cu cei mari. Omul mare stă în duhul lui. Omul mare face rele, dar cel mic stă ca pruncul, stă cum cere Domnul, căci Eu sunt Cel ce am grăit: *«Dacă nu veţi fi ca pruncii, nu veţi fi cu împărăţia cerurilor».*

Omul vrea carne, nu vrea cerul. Omul zice că Ilie proorocul a mâncat carne şi s-a dus la cer. Dar tu, omule care spui aşa, tu nu ştii de unde a mâncat şi ce fel de carne a mâncat Ilie prin corbii Mei. Omul se rătăceşte cu Scripturile în mână şi nu caută în ele mântuirea, nu caută să se uite bine în oglindă. Eu vreau să-i dau omului înapoi viaţa, şi omul nu caută spre Mine, dar am ieşit Eu spre el, şi să stai, poporul Meu, să stai bine în lucrul tău cu Mine, că am, tată, de împlinit cu tine cele din urmă Scripturi. Israele, Israele, să crezi, fiule, în Scripturi, că nimic străin n-am adăugat azi ţie prin învăţătura Mea cea proaspătă, nimic în afară de cele scrise în Scripturi.

Israele, să stai în lucrare de om nou, să stai cu Mine în tine şi să nu te laşi prins de grijile tale cele pentru viaţă. Am Eu grijă, fiule, numai tu să nu Mă superi, tată. Să Mă asculţi, poporul Meu, şi să stai curat la masa Mea, curat şi neamestecat, că mereu te-am învăţat să te deosebeşti cu Mine, fiule din Israel, dar nu pentru două, trei zile, ci până la venirea Mea. Îi este dor cerului să facă popas pe pământ, căci toţi sfinţii sunt vii şi dornici să vină cu Mine, că Eu vin cu zecile de mii de sfinţi, precum scrie în Scripturi.

Grăiesc vouă, fiilor străjeri peste Israel. Vegheaţi cu veghe sfântă, să nu stea poporul Meu în voile lui. Nu aşa se stă cu Mine, şi să stea poporul Meu cu Mine în voile Mele şi nu altfel. Fiilor străjeri, adunaţi-vă mereu în sfat ceresc şi cercetaţi mersul lui Israel şi staţi bine peste Israel în numele Meu, şi staţi cereşte peste poporul Meu. Eu aşa am spus: *«Pe cel pe care voi nu-l cunoaşteţi nici Eu nu-l cunosc».* Cine se ascunde în el, acela nu este cu voi, acela nu este cu Mine. Cine se ascunde, acela are ce ascunde, acela nu este curat şi nu iubeşte pe Dumnezeu. Aveţi grijă de mersul poporului Meu. Aveţi grijă cum împărţiţi viaţa cuvântului Meu la cei ce vin spre cuvântul Meu. Aveţi grijă mare cu cei ce au plecat şi care dau să vină iar, că aceia nu sunt curaţi. Aveţi grijă, tată, că se încearcă spărturi în zid. Cel ce a plecat, să stea la locul lui. Dacă vedeţi că dă să vină înapoi, să-i spuneţi să stea la locul lui întru pocăinţă, că Eu de lucru nu-i dau nimic unuia ca acela, ci să stea la locul lui întru pocăinţă până la venirea Mea şi să nu forţeze intrarea lui în poporul Meu.

O, fiilor străjeri, voiesc să fiţi una cu toţii în lucru şi să fiţi bine atenţi cu cei ce încearcă să facă spărturi pentru intrat. Mă uit bine şi văd locuri şubrede pe unde dau să intre înăuntru cei ce au întinat numele lucrării Mele. Aceia dacă vor să se scoale spre pocăinţă, să stea liniştiţi întru pocăinţă, aşa să le spuneţi. Eu cu unii ca aceia nu Mă pot sprijini întru nimic. Voi fiţi atenţi, voi fiţi veghetori pentru turma cea care stă cu Mine în ascultare şi în sfinţenie de duh şi de trup. Staţi în mare orânduială, staţi bine, fiilor, ca atunci când Stăpânul este aşteptat să Se întoarcă. Amin.

E zi de serbare cerească în Israel. E zi de sfat pentru veghea cea bună peste poporul Meu. O, Israele, să te laşi, fiule, sub veghe, să iubeşti veghea peste tine, căci cel ce nu are veghetor lângă el, acela este încercat de orice fel de vrăjmaş cu faţă ascunsă. Israele fiule, să stai în lumină, copile Israele. Să nu lucrezi, tată, la întuneric, că Eu descopăr în sfatul lui Israel mersul poporului Meu şi pun străjerii la veghe mare peste tine, Israele. Iubeşte lumina, copile scump, şi stai sub razele ei, căci Domnul Dumnezeul tău este lumina ta. Eu, Domnul, luminez prin întuneric, şi cu tine vreau să merg şi să fac din întuneric lumină, popor al luminii Mele. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 1996

Sărbătoarea sfântului mucenic Pantelimon

Lucrarea viţei şi a mlădiţei. Despărţirea cuvântului de necuvânt. Veghe peste cei ce lucrează duhovniceşte.

Eu vin în grădină, şi când vin Mă fac cuvânt, Mă fac sărbătoare şi Mă slăvesc între sfinţi, între sfinţii cu care cobor în sobor de serbare. Mă slăvesc în mijlocul poporului Meu. Cuvântul Meu este slava lui Dumnezeu, iar tu, poporule scump, să dai slavă cuvântului Meu care se slăveşte în mijlocul tău. Amin.

Eu sunt viţa cea adevărată, şi Tatăl Meu este lucrătorul. Mlădiţa cea care aduce roadă întru Mine Tatăl Meu o îngrijeşte şi o curăţeşte ca mai multă roadă să aducă. Mlădiţa care rămâne în viţă, aceea aduce roadă. Amin. Mlădiţa nu poate să aducă roadă de la sine dacă nu rămâne în viţă. O, copilaşii Mei, întru aceasta Se slăveşte Tatăl Meu, ca mlădiţa să aducă roadă multă, şi ca voi să fiţi ucenici ai Mei.

Copiii Mei cu care Eu Mă sprijin pe cărarea cuvântului Meu, rămâneţi întru iubirea Mea, căci precum M-a iubit pe Mine Tatăl, aşa v-am iubit şi Eu pe voi, şi v-am făcut unşi şi v-am făcut ucenici, ca să daţi fiinţă cuvântului Meu. Voi sunteţi firul Meu de la cer la pământ, firul pe care cobor până pe cărare. V-am dat să lucraţi lucrarea cea sfântă pe pământ, Paşti nou, pâine dătătoare de viaţă, căci precum M-a iubit pe Mine Tatăl, şi Eu v-am iubit pe voi. Acestea vi le spun ca bucuria Mea să fie în voi, şi ca să fiţi voi deplini în bucuria voastră. Toate câte aud Eu de la Tatăl vin şi vi le spun, ca bucuria voastră să fie deplină, ca voi să ştiţi ce face Stăpânul.

Iubiţii Mei întru care Eu Mă odihnesc şi Mă întocmesc în cuvânt! Orice mlădiţă care nu rămâne în viţă nu poate să aducă roade. Tot aşa nici voi dacă nu rămâneţi în Mine. Şi dacă rămâneţi întru Mine, şi dacă cuvintele Mele rămân în voi, cereţi, copii scumpi lui Dumnezeu, cereţi, tată, ceea ce voiţi, şi se va da vouă. Amin. Cereţi cu bucurie şi cu nădejde, cereţi, tată, că Eu v-am ales pe voi, nu voi pe Mine. V-am ales să lucraţi, şi roadă să aduceţi, şi roada voastră să rămână, ca să vă dăruiască Tatăl orice veţi cere în numele Meu. Dacă rămâneţi în Mine şi în voi cu cuvântul Meu, cereţi ce voiţi, şi vă dă Tatăl.

O, fiilor unşi, care lucraţi lumina Mea de la cer la pământ, firul pe care Eu cobor până pe cărare, o, rămâneţi în iubirea Mea, rămâneţi în Mine, şi Eu în voi, căci precum mlădiţa nu aduce roadă de la sine, tot aşa nici voi dacă nu rămâneţi întru Mine. Eu sunt viţa; voi, mlădiţele, şi fără Mine nu puteţi face nimic. V-am învăţat pe voi, ca să fiţi voi învăţători de la Mine, şi aşa v-am învăţat: rămâneţi în iubirea Mea, căci iubirea îşi are soţii ei. Rămâneţi în viţă, căci dacă rămâneţi în Mine, rămân cuvintele Mele în voi, şi voi sunteţi roditori în iubire, în viţă, fiilor. Rămâneţi în Mine şi ajutaţi-Mă să-Mi întocmesc venirea, căci Scripturile strigă la Mine, fiilor. Nimic n-am adus nou la voi decât Scripturile care strigă peste pământ cu glas nou, care strigă din nou, fiilor unşi. Voi, tată, să fiţi cortul Meu de adăpost şi să aveţi grijă de cărarea Mea pe care vin mereu la voi şi la poporul Meu, şi să-Mi reparaţi mereu portiţa Mea, că bat vânturi de tot soiul, şi să nu-Mi slăbească portiţa şi cuvântul Meu peste voi.

Faceţi zid între bine şi rău, între cuvânt şi necuvânt, căci în cine are loc cuvântul, acolo e cuvânt cuvântul, iar în cine nu are loc cuvântul Meu, acolo e necuvânt. Şi unde, fiilor unşi, căci cu voi, tată, vorbesc azi în grădină, unde este necuvântul? Este acolo unde nu este primit, este acolo unde este omul împărat peste sine şi nu are pe Domnul de cuvânt. Împărăţia omului în om nu se surpă pe sine, căci o împărăţie nu luptă împotriva ei. Aşa şi împărăţia lui Dumnezeu, se zideşte pe sine în locaşurile ei, acolo unde Cuvântul e cuvânt. Faceţi, tată, zid între cuvânt şi necuvânt, ca să punem cuvântul în loc ocrotit, în loc credincios, căci ocrotirea cuvântului Meu îşi are casă în cel credincios. Cuvântul Meu ia faţa Mea în cel credincios, căci cine nu se ruşinează cu Dumnezeu, acela primeşte pe Dumnezeu în cuvânt, acela nu se aşează mai mare decât cuvântul care vine să rămână întru el. Cel ce rămâne cu cuvântul Meu în el, acela este primitor de cuvânt, acela spune cu umilinţă: *„Doamne, am greşit la cer şi înaintea Ta!“.*

O, fiilor unşi, fiilor scumpi, e mare Scriptura care spune: *«Dacă cineva rămâne în Mine şi cuvântul Meu rămâne în el, orice va cere de la Tatăl va primi în numele Meu»,* în cuvântul Meu va primi. Cuvântul primit se face cuvânt. Cuvântul neprimit se face necuvânt. Dar voi rămâneţi în Mine, şi Eu în voi. Rămâneţi în viţă, fiilor unşi, fiilor scumpi lui Dumnezeu, căci mlădiţa nu poate rodi din sine. Tatăl Meu este lucrătorul în viţă. Rămâneţi în viţă, copilaşi iubiţi, că am făcut din voi lucrare vie. Nu voi, ci Eu am făcut, fiindcă Eu v-am ales pe voi. Nimeni nu merită ales, dar pe cine Eu aleg, aceluia îi dau meritul să stea în viţă şi roadă să aducă.

Faceţi zid între cuvânt şi necuvânt. Luaţi lumină din lumină, luaţi lumina Mea, luaţi vederea Mea şi priviţi cu ea peste tot ogorul pe care lucrăm, ca să vedeţi cu Mine dacă Eu în creştin sunt cuvânt sau necuvânt. Cine vă primeşte pe voi în numele Meu, în acela rămâne cuvântul Meu. Cine nu vă primeşte pe voi, acela nu primeşte cuvântul Meu, întru acela Eu Mă fac necuvânt, fiilor unşi. Dar voi, tată, să nu descurajaţi. Iubirea îşi are soţii ei. Ea nu are loc prielnic oricum. Dacă vedeţi cu vederea Mea un duh făţarnic care nu s-a lăsat vindecat, un aşa om este ca o mlădiţă care nu aduce roadă întru Mine, şi pe care Tatăl Meu o taie, căci mlădiţa care nu stă în viţă, aceea se usucă în sine. Tatăl n-ar tăia-o, dar dacă o aşa mlădiţă nu stă la curăţat, aceea se usucă în sine, se usucă de la sine, nu de la Tatăl, căci Tatăl nu ispiteşte din Sine pe nimeni. Dar voi nu descurajaţi în lucru. Tatăl Meu este lucrătorul şi aduce roadă întru mlădiţa care rămâne în viţă, şi voi veţi rodi pentru Tatăl. Nici slabi să nu vă lăsaţi, căci cel neprimitor când vede cum e, caută la voi, nu la Mine. Voi daţi-vă din faţa duhului făţarnic, că vă slăbeşte, fiilor, vă slăbeşte în cuvânt, vă face să faceţi nedreptate prin cuvânt. Unul ca acela uită că voi sunteţi cuvântul lui Dumnezeu.

O, fiilor, fiţi pricepuţi, că e mare lucrare să vedeţi duh şi inimă umilită înaintea Mea fără să vină cel umilit să vă spună vouă umilinţa lui. De aceea vă dau vouă vedere din vederea Mea, ca să lucraţi numai cu ea în numele Meu peste poporul Meu. Cei trei tineri în cuptorul de foc nu s-au umilit în faţa nimănui pe pământ, dar în mijlocul focului s-au umilit înaintea Mea, s-au umilit pentru tot neamul lor, şi mare a fost slava Mea prin cel cu inimă umilită înaintea Mea. Cei trei tineri aşa ziceau în flăcări: *«Am greşit, Doamne, la cer şi înaintea Ta»*, iar Eu M-am milostivit de tot neamul lor, că mare este lucrarea umilinţei şi a rugăciunii. Am făcut din voi troiţă vie şi înflăcărată înaintea Mea şi v-am dat slujire de îngeri în lucrul vostru cu Mine. Fiţi adevăraţi în cuvântul Meu şi în lucrul Meu prin cuvânt peste poporul Meu, peste fiul poporului Meu care caută la om şi nu la Dumnezeu împăcarea. O, fericiţi acei în care se poate vedea duh şi inimă umilită înaintea Mea! Dar acum voi sunteţi curaţi pentru cuvântul pe care vi

l-am spus: *«Rămâneți în iubirea Mea!»*. Rămâneți în Mine, și cuvântul Meu să rămână în voi. Eu vă amintesc vouă, fiilor unși, de Scriptura care așa strigă: *«Au, oare, Eu numai de aproape sunt Dumnezeu, și de departe nu mai sunt?»*. Se va întreba poporul Meu: *„Oare, ce vrea să spună această Scriptură?“*. Eu vă voi spune vouă, și voi veți răspunde în numele Meu poporului Meu și veți sta întru adevăr, că fără Mine nu puteți face nimic.

O, dacă v-ar primi poporul Meu așa cum a primit Avraam pe cei trei călători care au vorbit lui Avraam în numele Meu, și pe care Avraam îi cunoștea! Fiilor, Eu nu Mă arăt la nimeni în chip necunoscut, dar vin azi și vă spun: păstrați-vă statura duhovnicească, fiilor, că poporul Meu dă să se învețe cu voi și să vă facă slăbire întru Mine, că pe ici, pe colo mai sunt mlădițe în sine, care au o lucrare ciudată, să vă facă pe voi să nu fiți cuvântul Meu, și să fiți cuvântul lor. Cuvântul lor să-l rostească ei, dar nu voi, și fiecare să-și rostească cuvântul său. Dar voi sunteți în cuvântul Meu, fiilor. Cine se bizuie pe voi, acela face păcat, acela aduce închinare la idoli. Cine se bizuie pe Mine, acela vă primește pe voi de la Mine, nu din voi, și fericiți cei ce știu să se bizuie pe Dumnezeu.

O, iubiții Mei copii, am zi de serbare cu voi și cu mucenicul Pantelimon, serbat în sobor de sfinți, și am venit în grădină să vă mângâi, că văd slăbire peste voi. Dar nu fiți firavi, nu fiți necăjiți, tată. Fiți cu duhul liniștit și atent în toată vremea, căci Tatăl Meu este lucrătorul. V-am spus că nimeni nu iubește cu adevărat duhul păcii grădinii Mele, dar nu slăbiți în veghe înăuntru și în afară, adică în grădină și peste poporul Meu. Dacă pe undeva găsiți duh de fățărnicie și de necuvânt, nu vă băgați în foc după firimituri, nu stați în fața lucrului fărâmițat, că vă slăbește puterea Mea din voi, tată. Lăsați pe Tatăl. El este lucrătorul, El știe ce face. Voi doar cuvântul Meu luați-l în lucru, pentru că voi nu sunteți ai voștri, fiilor unși, și sunteți ai ungerii care vă poartă în darurile ei. Stați întru Mine, stați mai deoparte de cele greu de descurcat, că nu voi, ci Tatăl este lucrătorul, și de aceea v-am spus: faceți zid între cuvânt și necuvânt. Dacă voi sunteți cuvânt, rămâneți în cuvântul Meu și în Mine. Dacă voi sunteți cuvânt, nu stați cu necuvântul, nici cu locașurile lui. Stați în Mine, ca să rămâneți în putere, ca să rămâneți cuvânt peste locul însetat de cuvânt, iar cei ce stau cu necuvântul în ei, aceia dacă vor să caute pacea lor, să strige ca cei trei tineri: *«Am greșit, Doamne, la cer și înaintea Ta!»*. Nu la voi să caute, ci la Mine, fiilor, că e mare lucru să vedeți voi cu privirea Mea duh de umilință în cel ce lucrează necuvânt. Necuvânt înseamnă neprimirea cuvântului, necredința cuvântului, neînțelegerea cuvântului, căci sunt pe ici-colo creștini care încă n-au picioare, care stau două-trei zile pe picioare prin cuvânt, și apoi fac din nou cuvânt din cuvântul lor și necuvânt din cuvântul Meu. Aceia sunt slăbire pentru voi. Dar voi dați această slăbire de la voi, faceți zid între cuvânt și necuvânt și stați în liniște, că iar vă spun: Tatăl Meu este lucrătorul. Ocrotiți-Mă, fiilor, pe Mine și pe voi, ocrotiți puterea Mea din voi, ocrotiți pacea Mea din voi și stați în duhul păcii cerești, că Mi-a slăbit portița pe care intru în grădină, Mi-a slăbit pacea din ea, e slăbit duhul păcii Mele în portiță.

E mila Mea cu voi și după voi. Vă însoțesc cu mângâieri cerești, dar simțiți-Mi mângâierile și nu slăbiți, fiilor scumpi. Stați întru Mine și rămâneți în cuvântul Meu și dați de la Mine duhul cel de întărire, dați-l și celor ce stau toiag de sprijin pentru Mine în poporul Meu, că Eu le amintesc că neputințele de orice soi nu sunt mai tari decât Mine, Domnul Dumnezeul vostru. Eu am sfinții însoțitori cu Mine pe pământ, și lucrez cu ei peste poporul Meu din loc în loc, și fac biruință nevăzută de ochii omului și înconjor de jur împrejur pe fiii poporului Meu, care au cuvântul Meu viu în ei și în iubirea lor.

Fiilor, fiilor, feriți-vă de omul ușuratic oricine ar fi el, căci voi sunteți curați, curați întru Mine și întru lucrarea Mea, fiindcă nu căutați ale voastre.

Copilul Meu cel întâi în care Eu Mi-am lăsat nume și așezare, întărește-te, tată, în cele care sunt puse peste tine și în cele pe care Eu ți le-am cerut, și îți întărește brațele, fiule, căci ți-am dat brațe, ca să ai. Lucrează și prin brațul din dreapta ta, și prin brațul din stânga ta, că minunată e lucrarea Mea. Întărește-ți iubirea și hrănește-Mă cu ea, ca să vin cu putere, fiule, că voi sunteți niște copii fără putere și nu puteți nimic fără Mine. Păstrează-ți bine statura Mea în tine și stați un picuț mai protejați, mai lângă Mine, mai sus, lângă Mine, pentru că Eu grăiesc aceasta, fiindcă poporul Meu dă să se obișnuiască cu voi și își pierde din duhul cel bun al ascultării și al cinstirii lucrării Mele cu voi. Și fii atent peste tot poporul Meu, cu lucrarea veghii peste lucrătorii din popor, că este o Scriptură care spune așa: *«Dureros lucru este când sluga se ridică stăpân peste stăpânul său, când se ridică sub nume de frate întru Hristos»*. Dureros lucru pentru stăpânul care are în grijă slugă, și sluga nu știe să dea cinste stăpânului ei, binefăcătorului ei. O, fiule, vindecă-Mi de peste tot această jale a Mea și nu lăsa să se strice orânduiala Mea. În tot poporul Meu să te uiți să stea toate la locul lor, fiule, și să-și știe locul și lucrul, căci mlădița nu poate să aducă roadă în sine dacă nu rămâne în viță. Mlădița care aduce roadă în viță, aceea este slava lui Dumnezeu, căci întru aceasta Se slăvește Tatăl Meu, în mlădițele Sale, fiule, în mlădițele viței, fiule, că vreau să înțeleagă poporul Meu că Eu sunt Domnul și de aproape și de departe.

Stați lângă Mine, sus, fiilor unși, că Eu sunt sus, și lucrez peste cele de jos, ca să le pun sus, pe trepte cerești. Stați în sfat cu Mine, că Eu sunt Domnul, de aproape și de departe, Eu sunt vița cea adevărată și Tatăl Meu este lucrătorul. Lucrați din Mine și dați curs izvorului Meu și cereți apa de izvor, cereți, copii scumpi lui Dumnezeu, cereți ce voiți, și Tatăl vă va da vouă. Cereți să fiți cu Mine, și Tatăl Mă va trimite, și Eu voi veni. Iubiți-vă unul pe altul, fiilor lucrători, că iubirea își are soții ei. Amin.

Rostesc peste Israel duh de sărbătoare. Binecuvântată să fie sărbătoarea ta cu cerul, fiule Israele. Învață, Israele tată, lucrarea viței și a mlădiței în viță. Învață, Israele, cum trebuie să crești, poporul Meu. Eu sunt viță cu mlădițe. Învață, și te fă struguraș mirositor și cu gust plăcut în viță. Eu numai cu duh de mângâiere te cresc și te înmulțesc, ca să Mă odihnesc în tine, poporul Meu.

Cere-Mă, poporul Meu de azi, că Eu de două mii de ani te aștept pe tine să Mă chemi. De vor fi păcatele tale cum e cârmâzul, Eu sunt Cel ce iert, dar cheamă-Mă să vin și să te izbăvesc pe tine de greu, și pe Mine de așteptare. Cere-Mă la Tatăl, cere-Mă, poporul Meu mireasă, cere-Mă, că Mi-e dor de tine, Israele, mireasa Mea iubită! Auzi-Mă când strig la tine să Mă ceri la Tatăl! Cere-Mă să vin, că vremea e să vin. Cere-Mă! Eu vin să împlinesc Scripturile care Mă strigă să vin, dar cere-Mă să vin să împlinesc. Cere-Mă, poporul Meu, și sfințește-te în așteptarea Mea și cere-Mă să vin. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 1996

Praznicul Schimbării la Față a Domnului

Domnul cere împruncirea poporului Său, cu inima și cu iubirea. Înțelepciunea este frica de Dumnezeu. Îmbrăcarea întru nestricăciune a omului.

Eu cobor pentru poporul Meu și Mă fac cuvânt pentru el. O, poporul Meu, am și Eu bucuria că văd că Mă aștepți să cuvintez peste tine chiar dacă fapta credinței tale e slabă. Mă bucur că Mă aștepți, Mă folosesc de cea mai mică bucurie care vine de la tine pentru Mine, că Eu sunt un Dumnezeu bun, Care am miluit din neam în neam. O, dar cobor cu greu până la tine, că drumul Meu e plin de dușmani. Drumul Meu de la cer și până la tine, calea Mea, Israele, spre tine, e plină, tată, de dușmani și de duhuri rele, care nu M-ar mai lăsa să vin dacă n-aș fi Dumnezeu a toate și peste toate. Calea Mea s-a strâmtorat, calea Mea spre tine nu mai are putere să Mă țină pe ea în călătoria Mea spre tine, și nu știu cum să fac. Mă frământ cu toți cei din cer să întăresc calea Mea spre tine, să fac mereu facere peste ea, dar n-am cu cine s-o fac, că e plină calea Mea de dușmani.

Poporul Meu, Eu prieteni nu mai am, fiule. Eu mângâietori nu mai am, și umblu înspinat de două mii de ani, umblu ca femeia care-și căuta drahma cea pierdută. Poporul Meu, pe tine te mai am, și bucuria cu care Mă aștepți să cuvintez peste tine, fiule. Calea Mea spre tine e dușmănită de duhul cel rău, care caută să-Mi culce la pământ munca Mea de șapte mii de ani, și vin sfinții și părinții și Mă roagă să biruiesc pentru cea de a doua venire a Mea întru slavă văzută. O, și ce rău Îmi e când totul Îmi doarme în cale!

Poporul Meu, să nu dormi și tu, fiule, să nu te culci și tu, tată, ci scoală-te și Îmi mângâie durerea, că și Eu ți-o mângâi pe a ta, fiule mic, că te vreau prunc la inimă, poporul Meu, prunc la pieptul Meu plângând după hrană, ca să Mă fac hrană pentru tine. O, ce bine e să fie omul prunc la inimă și la minte și să plângă după Mine ca pruncul după mamă! Ce bine e! Mai mare iubire ca aceasta nu este înaintea Mea. Omul care plânge după Dumnezeu este cel mai frumos dintre oameni, și acela are un plâns blând și umilit, acela are cea mai frumoasă privire, căci cei mai frumoși ochi sunt ochii care plâng după Dumnezeu întru o sfântă și fericită umilință. Poporul Meu, Eu sunt iubire și n-am unde să arunc sămânța Mea. Eu sunt iubire, fiule, și omul nu știe ce este iubirea. Nici măcar tu n-ai învățat această minune care a coborât la tine să te întrupeze în trupul Meu cel sfânt, în iubire, poporul Meu. Dar pe tine vin mereu și te învăț sfințenie și iubire, ca să audă tot omul ce te învăț Eu pe tine.

Poporul Meu, cei mai frumoși ochi sunt ochii care plâng, fiule. Ochii care râd sunt priviri desfrânate, dar ochii care plâng după Mine sunt priviri sfinte, poporul Meu, și se sfințește omul prin ele înaintea Mea, și își schimbă fața în bucurie sfântă și umilă înaintea Mea. Ce frumos e un așa om, căci cele dinăuntru ale lui se slăvesc în afara lui, și toate se sfințesc înaintea lui.

O, potecuța Mea spre tine e plină de dușmani, dar trec cu pas ușor și vin la tine ca să-ți trezesc iubirea, fiule mic, și să te învăț că aurul e aur și nu se pune în topitoare la un loc cu argintul și cu bronzul și cu fierul și cu arama. Iubirea își are soții ei. Ea este din cer, ea este sfântă, poporul Meu. Ea își are izvorul în Mine, fiule, și la Mine se întoarce. Omul nu cunoaște calea către ea, că ea este în Mine și Eu vin s-o pun în tine, ca să ai tu putere să Mă iubești cu tot cugetul tău, căci mintea omului nu se poate cântări pe aur. Înțelepciunea iubirii e taina cea ascunsă în ea, și fericit este omul care are această comoară ascunsă în el.

Când Eu am făcut cerul și pământul îmbrățișând în privirea Mea toată facerea de sub cer, când puneam cumpănă în toate, când rosteam hotar apelor, vântului, stihiilor toate, când hotăram căile facerii de sub cer, am văzut înțelepciunea și am măsurat-o cu măsura ei întru adâncul ei, și i-am dat lumină din lumină, și apoi am zis peste om: *«Iată înțelepciunea. Frica de Dumnezeu este ea»*. Depărtează-te, omule, de cel rău, și fii priceput, căci frica de Dumnezeu este înțelepciunea care te ține în iubire, în locul în care a fost făcut și pus omul. Dar omul, Israele, n-a luat în mintea lui frica de Dumnezeu, comoara iubirii de Dumnezeu, n-a luat omul în cugetul său înțelepciunea.

Israele, Israele, frica de Dumnezeu este lumină pe calea omului spre Dumnezeu. Ea nu lasă omul să cadă din binele ei. Dar omul a fost înșelat prin femeie, căci femeia, de la început s-a făcut fire și a tras sub călcâiul ei firea cea dumnezeiască a omului.

O, poporul Meu, să fugi, fiule, de fire, căci te învăț taina înțelepciunii, ca să ia și omul cel fără de cărare. Dar Eu pe Adam l-am iubit de atunci și până azi, că e făcut de mâna Mea dumnezeiască și îl numesc mireasă a Mea, fire dumnezeiască în om. Mireasa este numai cea curată. Iubirea este numai cea curată. Ea nu-și schimbă fața, și dacă și-o schimbă, nu este ea. Israele fiule, întoarce-te bine în Mine, poporul Meu, că așa ți-am spus: Mi-e dor de Mine în tine.

Scris este că într-o casă mare nu sunt numai vase de aur, ci și de argint, și de lut, și de lemn; unele spre cinste, altele spre necinste, și de se va curăți cineva pe sine de acestea, va fi vas cinstit, sfințit și de bună trebuință stăpânului casei în lucrul său cel bun. Iar cei ce cheamă pe Dumnezeu cu inima curată, aceia umblă în credință, în dragoste și întru dreptate cu pace, fugind de stricăciunile firii ca să umble în iubire. Vin spre tine ca să-ți trezesc înțelepciunea, fiule mic, și să-ți spun că aurul e aur și nu se bagă în topitoare spre a fi lămurit, nu se bagă amestecat cu argintul sau cu fierul sau cu arama, că n-ar mai rămâne aur aurul. Iubirea de Dumnezeu își are soții ei, că ea este aur curat, care nu se găsește în stâncă sau în pământ, care nu se găsește de omul cel de pe pământ. Eu sunt Omul Cel coborât din cer pe pământ, născut din iubirea Tatălui pentru om, dar omul nu știe ce este iubirea, nu știe ce este Iisus Hristos ca să creadă în El. Iubirea nu se găsește în omul cel de pe pământ, ci în omul cel din cer, coborât pe pământ între oameni.

N-am făcut pentru nimeni pe pământ atâta iubire câtă am făcut cu tine, poporule mic al cuvântului Meu, căci cuvântul Meu în mijlocul tău este slava lui Dumnezeu întru zilele ei, care au fost dorite de toți sfinții și părinții. N-am făcut pentru ei cât am făcut pentru tine, cât M-am slăvit întru tine în cuvânt. Cuvântul Meu este slava lui Dumnezeu. N-am venit să înviez morții în fața ta ca să crezi. N-am venit la tine să fac semne și tămăduiri peste oameni. Nu de asta am venit. N-am venit la tine să-Mi dovedesc dumnezeirea, și te-am lăsat să crezi în Mine prin cele ce Eu am dovedit la prima Mea venire pe pământ. N-am venit la tine să Mă dau mare, să Mă știi cine sunt prin mărirea Mea. Nu de asta am venit la tine, poporule al Tatălui Meu. Am venit mai presus decât acestea. Am venit să crezi în Mine prin cuvânt și să aduci roadă multă de iubire, căci mlădița care rămâne în viță aduce roadă, și Tatăl Meu o curățește, ca mai multă roadă să aducă. Am venit la tine să Mă slăvesc înaintea ta cu slava cuvântului

Meu, să mai fac o dată totul prin cuvânt, tot ce va fi să rămână pe vecii, cerul cel nou şi pământul cel nou, omul cel fără de moarte, asta am venit să fac prin cuvânt. Am venit să Mă fac iubire în om, ca să nu mai fie omul fire. Am venit să lucrez peste tine facere de om nou, coborât din cer pe pământ. Eu sunt Omul Cel coborât din cer pe pământ ca să-i atrag la Tatăl pe toţi cei ce vor crede în Mine, în Omul Cel coborât din cer. Eu pentru voi şi pentru viaţa voastră veşnică M-am coborât din cer şi M-am întrupat de la Duhul Sfânt al Tatălui în Fecioară şi M-am făcut Om, şi din răstignire am înviat ca să Mă întorc înapoi la Tatăl şi să atrag pe toţi cei ce cred în Mine, şi apoi să vin cu slava Mea, cu slava cuvântului Meu, să fac dreptate prin cuvânt şi să împărăţesc în veci prin cuvânt.

Iată, poporul Meu, aşa Mi-am dovedit Eu dumnezeirea Mea, ca să ştie omul cine este Iisus Hristos. O, fă-Mi şi tu dovada credinţei tale în Mine, a iubirii tale de Dumnezeu. Vino, tată, spre iubire, vino! Vino, că te chem, poporul Meu! Vino şi te fă mireasă curată în iubire, poporule micuţ cu fapta credinţei! Grăiesc ţie cu grai dulce, ca să se bucure şi omul cel fără de cărare de glasul cel dulce al Domnului, Care Se slăveşte prin cuvânt în mijlocul tău, popor micuţ în fapta credinţei. Dacă vrei, tată, să crezi în Mine prin semne şi minuni, nu-Mi cere Mie să fac aceasta. Fă tu în numele Meu cerând la Tatăl. Cere tu orice voieşti în numele Meu, şi crezi apoi în Mine, nu în tine, fiule mic cu puterea, ca să nu vii să spui: *„Doamne, şi duhurile rele ni se pleacă“*, că Eu ţi-am mai spus ţie: *„Ce bucurie poate fi aceasta că ţi s-ar pleca duhurile rele?“.* Eu îţi mărturisesc ţie azi şi ieri că n-aveam nici un fel de bucurie că duhurile rele Mi se supuneau înaintea oamenilor. N-am avut bucurie pe faţă nici când l-am sculat pe Lazăr dintre morţi. Eu atunci plângeam şi cu inima şi cu ochii. Bucuria Mea este să înviez credinţa în om şi să-i spun iar omului: iată, omule, frica de Dumnezeu este începutul slavei înţelepciunii lui Dumnezeu peste om.

Omule, lucrarea Mea cea dintâi, iubirea Mea cea întrupată în tine! Omule, am venit să te iau cu cele cereşti, ca să fii coborât din cer pe pământ, aşa cum am fost Eu coborât de la Tatăl. Atunci când am venit, ţi-am dat arvuna iubirii, şi acum am venit întru desăvârşirea iubirii.

Omule, fruct al păcatului, fă-te tu om după chipul şi asemănarea Mea, fă-te fruct al iubirii Tatălui, fă-te om coborât din cer, din iubire şi din botez de credinţă în Iisus Hristos, Fiul Tatălui, Cel întâi născut.

Poporul Meu, să nu cazi din cuvântul Meu. Să stai în el împlinindu-l, şi pune-ţi toată grija să împlineşti faţa cuvântului Meu. Îmbracă-te bine, fiule, întru naşterea de sus, şi să ştii că naşterea de sus nu se dezbracă pe sine. Îmbracă-te bine în cuvântul Meu şi să nu cazi din el, poporul Meu. E zi de serbare, e zi de schimbare. Schimbă-te întru nestricăciune, fiule, ia pe tine veşmântul nestricăciunii de duh şi de trup, că am venit prin cuvânt să te înfăşor în taina vieţii, prin puterea cuvântului Meu peste tine. E mare lucrare să ştii să împlineşti cuvântul Meu. Aceasta este taina vieţii, care vine să te îmbrace pe tine întru nestricăciune, că Eu vin curând în chip văzut.

Cine voieşte să se facă cuvânt, acela trebuie să ia cuvântul şi să-l împlinească peste el. Cine voieşte să se facă necuvânt, acela nu împlineşte cuvântul şi stă cuprins în duhul nepăsării. Cine voieşte să Mă îngenuncheze pe Mine, acela creşte din sine şi se face mare şi se face necuvânt. Dar Eu sunt Cel Care am zis: faceţi zid între cuvânt şi necuvânt, că am venit, poporul Meu, să dau slavă cuvântului Meu în mijlocul tău. Mi-e potecuţa plină de rane, Mi-e drumul plin de duşmani, dar vin să Mă slăvesc în mijlocul tău, şi Îmi voi grăbi venirea, dar veghează, poporule ascultător, că vin pe neştire, fiule. Grăiesc ţie, popor ascultător, trage-te de-a dreapta Mea, trage-te în ascultare, că jalea Mă prinde de peste tot pentru neascultare.

O, grădiniţa Mea, ce durere peste tine! Dar Mă ating de tine şi Îmi întăresc pe fiii cei unşi, şi îi şterg de lacrimi, şi îi îmbrac întru nădejdea celor făgăduite, că pe cine Eu aleg îi dau meritul să stea în viţă şi roadă să aducă din cuvântul Meu. O, fiilor unşi, cuvântul Meu e al Meu, nu e al vostru. Luaţi şi daţi poporului Meu care înseteează după viaţă şi după nestricăciune.

Poporul Meu, nu te face necuvânt, că mare durere e pe Mine când se lucrează necuvânt din cuvântul Meu. Poporul Meu, să fii, tată, cu mintea şi cu inima sănătoase, şi să cauţi să ai statură înduhovnicită, că Mi s-au adâncit ranele, fiule. Eu sunt Domnul Cel înviat, dar ranele Mi-au rămas pe trup, şi le vei vedea, poporul Meu. Plângi, tată, şi îţi curăţă inima, şi cu ea curăţată bucură-Mă, că numai într-o jale petrec. Plângi, fiule, căci cea mai sfântă privire este în ochii care plâng. Eu te-am învăţat să faci din lacrimă zâmbet şi din zâmbet lacrimă şi să plângi înaintea venirii Mele, că vin, poporul Meu, dar îţi trebuie credinţă ca să vin. N-am venit la tine să fac semne şi minuni. Am venit că era scris să vin şi să Mă slăvesc în cuvânt. Am venit să te iert şi să rămâi în iubirea Mea. Am venit să despart cuvântul de necuvânt şi am venit să întăresc lucrul Meu, că lucrul Meu a fost lovit de duhul rău al necuvântului, dar am venit să întăresc pe temelia lui lucrul Meu.

Poporul Meu care Mă asculţi, întăreşte împlinirea cuvântului Meu, ca să nu cazi din cuvântul Meu. Întăreşte-Mi calea Mea spre tine, căci cuvântul Meu ia calea spre tine prin puterea ta cea bună întru împlinirea cuvântului.

Poporul Meu, fă-te sare de sărat, că sarea după firea ei nu face viermi. Cel uşuratic, cel fluturatic să nu folosească cuvântul iubire. Acela este o cursă pentru fiii iubirii, căci aurul nu mai rămâne aur când se bagă în topitoare cu fierul şi cu arama.

O, fiilor unşi în grădiniţa Mea, sculaţi-vă, tată, şi învăţaţi pe poporul Meu ce este uşurătatea şi ce este sfinţenia. Sculaţi-vă bine, că Eu vă trec prin lecţii usturătoare ca să ştiţi să daţi viaţă din cer poporului Meu. Sculaţi-vă înaintea poporului, că nu voi, ci Eu v-am ales pe voi. Despărţiţi cuvântul de necuvânt şi staţi cuprinşi de cuvânt, şi nu vă lăsaţi sub apăsare, că Eu sunt Cel ce întăresc puterea voastră şi ungerea voastră. Tatăl Meu este lucrătorul. Eu aşa v-am spus. Vin să vă întăresc puterea şi harul, că nu las cărarea Mea să-Mi slăbească. Voi sunteţi cărarea Mea, şi Mă voi război cu duhul rău, şi voi veţi fi cărarea Mea.

Vă aduc binecuvântare proaspătă. Mângâiaţi, mângâiaţi pe poporul Meu şi staţi sus, lângă Mine, şi mângâiaţi pe fiii ascultării. Amin, amin, amin.

6/19 august 1996

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

„Crucea este viaţa lui Hristos, purtată de om“. Omul duhovnicesc şi omul firesc.

Cuvântul Se face cuvânt în cartea Sa, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Cuvântul e pacea cea din cer şi cea de pe pământ, căci pacea este din cer. Pace cărării cuvântului Meu de la cer şi până pe pământ! Pace vouă şi credinţă vouă, fii ai poporului Meu, căci cuvântul Meu nu este spre a lămuri înţelepciunea omenească, şi este spre adeverirea Duhului şi a puterii.

Fiilor, fiilor, credinţa voastră să fie în puterea lui Dumnezeu, nu în înţelepciunea oamenilor. Înţelepciunea este ascunsă în Dumnezeu, şi El a rânduit-o mai înainte de veci spre slava celor desăvârşiţi, şi pe care acest veac n-a cunoscut-o. De aceea Scripturile spun că cele ce ochiul şi urechea şi inima omului n-au atins, pe acestea le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El. Iar vouă vin şi vă descopăr prin Duhul Sfânt, fiindcă Duhul pe toate le cercetează, chiar şi adâncurile lui Dumnezeu, după cum este scris. Vouă v-am dat din Duhul Meu, ca să pricepeţi cele făgăduite vouă de Mine. Fiilor, fiilor, fiţi, tată, duhovniceşti, căci omul firesc nu pricepe cele ale Duhului lui Dumnezeu, fiindcă ele se judecă duhovniceşte. V-am dat din Duhul Meu, ca să cunoaşteţi gândul Meu, şi astfel credinţa voastră să fie în puterea lui Dumnezeu, nu în înţelepciunea oamenilor acestui veac.

Poporul Meu, această lucrare de cuvânt din cer este crucea Mea pe care v-am dat-o s-o purtaţi prin lume, fiilor. Este semnul Fiului Omului, care era să se arate mai înainte de venirea Lui cea văzută. Crucea este viaţa lui Hristos, purtată de om, este faţa lui Hristos, luată de om, iar cuvântul acesta şi faţa lui este crucea Mea, purtată de voi. De aceea această vestire nouă, această cruce purtată este o nebunie pentru cei ce stau în duhul nepăsării acestui veac, dar pentru voi este puterea lui Dumnezeu. Iată, cuvântul Meu vădeşte nebunia înţelepciunii acestui veac, fiindcă dacă înţelepciunea lui Dumnezeu nu l-a făcut pe om să cunoască prin înţelepciune pe Dumnezeu, de aceea a voit Dumnezeu să mântuiască pe cei ce cred prin vestirea crucii, după cum este scris: *«Iudeii cer semne, elinii, înţelepciunea, iar cei credincioşi Îl vestesc pe Hristos Cel răstignit, Care pentru iudei este sminteală, pentru neamuri, nebunie, dar pentru cei chemaţi dintre ei, este Hristos, puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu»*. Aşa este înţelepciunea cea ascunsă a lui Dumnezeu. El ridică pe cele de jos, pe cele ce nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, ca nimeni să nu se semeţească în faţa lui Dumnezeu, iar cel ce se laudă, în Domnul să se laude. Amin.

Pace ţie, Israele! Pace cărării Mele de la cer şi până la tine, fiule! Vin cu duh de serbare cerească, vin să te mângâi cu duh de serbare cerească, vin la tine, poporul Meu, că n-am unde să Mă mai duc, n-am unde să mai călătoresc. Peste tot e numai înţelepciune omenească, iar propovăduirea crucii, a vieţii cu Hristos, este o nebunie pentru cei ce iubesc pierzarea cea din fapte lucrată. Vin la tine, poporul Meu, şi voiesc să-Mi găsesc plăcerea în tine, fiule mic, căci cu tine Îmi port crucea cea de azi. Ţi-am dat crucea Mea, ţi-am dat viaţa Mea s-o porţi, ca să ajung cu crucea Mea până la capătul cel de apoi şi să Mă odihnesc în tine, poporul Meu. Crucea Mea e viaţa Mea, şi de aceea ţi-am spus: *«Mi-e dor de Mine în tine, fiule al poporului Meu»*. Lumea, tată, ia cuvântul Meu şi îl înţelege greu, că lumea este încurcată de înţelepciunea acestui veac. Dar tu, fiule, înţelegi adâncimea înţelepciunii Mele, că ţie ţi-am dat din Duhul Meu, ca să înţelegi adâncurile lui Dumnezeu, căci cel ce este întru Dumnezeu, acela are înţelepciunea lui Dumnezeu, care nu are nimic în înţelepciunea stăpânitorilor acestui veac. Cerul te numeşte pe tine fericit, poporul Meu, căci fericit este acela care are înţelepciunea lui Dumnezeu, Care vine cu Duhul Său în cei ce cred în El. Tu să nu fii neputincios întru această fericire. Tu să ţii minte mereu cuvântul Meu şi să stai în el, poporul Meu, că el te ţine pe tine în Mine. El te întrupează în trupul Meu cel sfânt, care se face cuvânt înaintea ta, în inima ta credincioasă şi aplecată în Mine, fiule scump. N-am nimic mai scump ca tine, poporul Meu, că tu eşti aşteptat de şapte mii de ani ca să plinesc cu tine ultimele făgăduinţe rostite de Mine, cer nou şi pământ nou, şi om nou, după chipul şi asemănarea Mea, ca să se arate înţelepciunea lui Dumnezeu cea ascunsă, cea de taină, fiule, pe care Eu am rânduit-o mai înainte de veci spre slava Mea şi a ta, copile credincios la sfârşit. Vin mereu la tine, ca să te ţin în braţe, ca să te mângâi, ca să-ţi întăresc credinţa în înţelepciunea Mea, căci frica de Dumnezeu te aşează pe tine întru taina înţelepciunii cea din cer pe pământ. O, numai cuvinte mari înfiinţez prin cuvântul Meu, dar cei duhovniceşti le pricep, fiule. Omul firesc nu pricepe cele ale Duhului lui Dumnezeu, dar cel duhovnicesc pricepe înţelepciunea cea de taină a lui Dumnezeu.

Vin cu duh de serbare şi cu mama Fecioara, care v-a dat pe Fiul lui Dumnezeu. Ea este scara pe care Eu M-am coborât de la Tatăl la voi ca să Mă fac Fiul Omului, şi să Mă cunoască omul că vin de la Tatăl prin Duhul Sfânt şi prin Fecioară, fiindcă omul cel din cer este feciorelnic. Omul trebuia să rămână numai din cer, dar n-a voit să asculte, şi am venit să-l aşez pe om în ascultare, ca să-l pun înapoi în cele lucrate de Mine pentru om.

O, omule care nu cunoşti înţelepciunea lui Dumnezeu şi comoara ei, am venit cu această lucrare de cuvânt ca să înviez în om înţelepciunea cea de taină a Mea, căci înţelepciunea Mea este duh iubitor de oameni. Am venit în calea ta ca să-ţi arăt crucea, ca să-ţi arăt viaţa, viaţa Mea, omule, viaţa Mea în om. Aceasta este înţelepciunea pe care am venit s-o aşez peste oameni. Eu sunt Fiul înţelepciunii lui Dumnezeu, şi am venit să Mă fac Dumnezeu în om ca să aibă omul înţelepciune. Am venit să Mă întrupez în om prin cuvânt, ca să fac cer nou şi pământ nou în om, şi om nou în om. Am ales un popor, ca să am urechi de auzit şi ca să Mă înfiinţez în cuvânt, şi ca să strig peste pământ, şi ca să Mă audă omul, şi ca să-l fac din firesc duhovnicesc, întru taină de veac nou peste veac, iar cine are urechi de auzit, aude şi înviază. Amin.

O, copilaşi ai grădiniţei cuvântului Meu, aşa v-am spus: *«Rămâneţi în iubirea Mea!»*, iar acest cuvânt rămâne spus şi vă ţine în Mine, că avem, tată, de împlinit cuvântul înţelepciunii cea de taină peste pământ. Rămâneţi în iubirea Mea. Vă întăresc mereu în acest cuvânt, vă înnoiesc mereu în acest cuvânt, ca să ştie îngerii şi sfinţii, scaunele, domniile, stăpâniile şi puterile, ba chiar şi duhul rău să audă mereu şi să ştie şi să se plece la cuvântul Meu. Rămâneţi în iubirea Mea, căci cu ea şi în ea vă întăresc pe voi, ca să am cărare şi să umblu pe ea, că nu mai am umblet pe pământ, nu mai am. Pământul e făcut de Dumnezeu, dar nu mai am cum să merg pe el, nu mai am. Nu mai am nici vie, nu mai am. Dar vin ca un Dumnezeu, şi Îmi voi răscumpăra via Mea.

Copilaşi ai grădiniţei Mele, rămâneţi înrădăcinaţi în Mine, în iubirea Mea, că Eu am grijă de voi şi vă vindec de rane şi vă şterg ochişorii de lacrimi şi vă întrupez mereu în trupul Meu cel sfânt, că e grea vremea, fiilor, grea şi apăsătoare şi duşmană pe Mine şi pe voi, dar Eu sunt un Dumnezeu tare, Care am miluit şi am biruit din neam în neam. Vă binecuvintez statul vostru întru Mine, vă întăresc credinţa şi puterea şi iubirea, că avem de lucrat lucrare mare şi minunată, de veac ceresc peste pământ. Vin mereu şi Îmi întăresc cărarea, şi slăbesc cu puterile cereşti puterea duhului rău care bate spre voi, dar voi lucraţi, lucraţi mereu calea Mea spre voi, ca-

lea cuvântului Meu peste pământ. Binecuvântată să fie calea cuvântului Meu peste pământ, şi din calea ei să piară toată împotrivirea duhului rău, iar fiii cărării să-Mi fie cărare! Amin.

O, fii ai grădiniţei Mele, Eu aşa am spus: învăţaţi pe poporul Meu ce este uşurătatea şi ce este sfinţenia, fiilor, că trebuie ca acest popor să se facă cu totul din firesc duhovnicesc până la schimbarea cea mare, căci scris este: *«Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din tot cugetul tău, din tot sufletul tău şi din toată inima ta»*.

Poporul Meu, te învăţ mereu, te învaţă şi fiii grădinii Mele, te învaţă şi sutaşii tăi, şi mereu învăţăm ca să fim aluat nou pe masa acestui veac fără de înţelepciune. Poporul Meu Israel de azi, serbez în tine din serbare în serbare, căci serbările cereşti serbează în tine, fiule mititel. E soare în tine, poporul Meu. Eu sunt lumina ta, Eu sunt ziua cea din vremea serii. E soare în tine, poporul Meu. Să-ţi slujească ţie stihiile toate, să te ajute totul pe drumul tău cu Mine, iar tu să Mă ajuţi pe Mine în truda Mea de la cer la pământ. Iudeii cer semne, elinii caută înţelepciune, dar tu Mă ai pe Mine şi Mă dai celor ce însetează după Mine şi după crucea Mea în ei, după viaţa Mea în ei, prin răstignirea omului firesc şi prin învierea în om a omului duhovnicesc.

Mi-e dor de om duhovnicesc în tine, fiule poporul Meu, că vine ziua cea mare când toate se vor îmbrăca întru nestricăciune. Eu de aceea am cuvântat atâta vreme în mijlocul tău şi te-am îndemnat mereu la duh de pocăinţă, fiindcă cel ce a venit la Mine şi şi-a început calea prin pocăinţă, acela este viu şi duhovnicesc cu inima şi cu trupul. Cine-şi recunoaşte păcatele ca păcate, acela este mare înaintea Mea şi se face mare. Cine se lasă spre părere de rău pentru păcate, acela se dezbracă de ele şi se îmbracă duhovniceşte în iubirea de Hristos şi în viaţa lui Hristos; acela face împăcare între el şi Hristos, şi prin Trupul şi Sângele lui Hristos se naşte din Hristos spre viaţă veşnic duhovnicească, fiindcă aşa este: mai întâi este cel firesc, şi apoi cel duhovnicesc. Aşa este că aşa a voit omul, nu că aşa a voit Dumnezeu, şi acum trebuie să fac om din om, să fac din om firesc om duhovnicesc, născut din Mine, din Trupul şi Sângele Meu. Vezi tu, poporul Meu, ce este lucrarea pocăinţei? Vezi tu cum este ea şi cum trebuie aşezată în om? Să audă, fiule, să audă şi omul cel pământesc şi firesc şi să se scoale spre înduhovnicire şi să se tragă de-a dreapta Mea şi să mănânce cuvântul Meu până la venirea Mea.

Voiesc, poporul Meu, să ştii bine ce este om firesc, ca să poţi tu să-l alegi pe cel duhovnicesc în tine. Omul duhovnicesc nu poate trăi fără Dumnezeu în trup şi în cuvânt, căci Eu sunt trup şi cuvânt în omul duhovnicesc. Voiesc să fac din tine ce n-am putut să fac prin om până acum, că n-am făcut atâta iubire cât am făcut cu tine, poporul Meu. Mă zbat de patruzeci de ani să te aduc în stare de mireasă, poporul Meu, să te îmbrac în albul Meu ceresc, în trupul Meu ceresc, poporul Meu, să te întrupez în trupul Meu cel sfânt, tu în Mine, şi Eu în tine, fiule poporul Meu. Mai mare iubire n-am făcut niciodată aşa ca şi cu tine, şi tu încă nu ştii ce este iubirea. Te încurci în cuvântul ei şi încă nu ştii. Voiesc, fiule, să te învăţ mereu, şi să ştii mereu, că tu trebuie să ştii pentru tot omul cel din veac şi până în veac. Voiesc să fii un trup cu Mine, Mire şi mireasă în iubire cerească, nu firească, poporul Meu. Iubirea firească se face păcat, dar iubirea cerească se face cer nou şi pământ nou în om. Ai văzut pe David cel căzut în cursele firii, căci firea apăruse în faţa lui prin ceea ce este slab dintru început. Dacă Batşeba nu se iubea pe sine înaintea lui Dumnezeu, dacă ea ar fi fost fire dumnezeiască în trup, ea nu s-ar fi dat spre iubire de sine, spre huzur trupesc, şi atunci David regele n-ar fi văzut fire aşezată înaintea lui. Dar David a venit spre plâns duhovnicesc, şi Eu i-am şters rana făcută de fire, că se făcuse rană în inima lui păcatul, şi David a fost unsul Meu, căci s-a îngrijit de Mine întru el.

Poporul Meu, Eu aşa ţi-am spus: treci din trup în duh, fă-te din firesc duhovnicesc, că te învăţ pe tine lecţia vieţii, ca să audă omul pământesc cele despre viaţă fără de moarte. E mare lucru să aibă omul duhovnicesc statură duhovnicească. E mare lucrare această lucrare din om văzută. Mai mare iubire ca aceasta nu este de la om. Omul duhovnicesc sfinţeşte pe omul cel din faţa lui. Îţi spun ţie, poporul Meu iubit, să-ţi cunoşti, tată, lucrul ce-l ai de lucrat înaintea Mea, că tu trebuie să fii omul cel duhovnicesc înaintea Mea. Te oblojesc cu iubirea cuvântului Meu, cu puterea cuvântului Meu. Te încălduresc în iubirea Mea, ca să-i ştii izvorul, fiule. Îţi aduc mereu prin ea înveşnicire, încopilărire, înduhovnicire, căci Eu sunt iubirea, fiindcă omul cel coborât din cer este fără de păcat. Omul cel născut din Mine trebuie să se facă om fără de păcat înaintea Mea, om al iubirii cereşti pe pământ.

Poporul Meu, îi aşez pe fiii grădinii Mele în numele Meu înaintea ta, ca să te înveţe de la Mine ce este uşurătatea şi ce este sfinţenia, căci cuvântul lor nu e al lor, ci este cuvântul Meu. Învaţă, poporul Meu scump, învaţă, tată, ce este înţelepciunea, că ea este frica de Dumnezeu, care merge pe drumul ei până la iubirea de Dumnezeu, până la iubire, fiule scump, poporule scump între neamurile pământului.

E sărbătoare în tine, Israele de azi. E mama Mea Fecioară serbată în tine de cer şi de tine, poporul Meu. Ea te iubeşte, fiule, ea te ocroteşte, ea te ajută să fii, poporul Meu. E Duhul Sfânt deasupra ta şi te împuterniceşte cu putere duhovnicească, fiule. Verginica este la serbare şi te atinge şi te cuprinde cu iubirea ei şi se apropie să-ţi mângâie duhul, poporul Meu, şi să-ţi dea curaj sfânt şi putere cerească, poporul Meu. Verginica este cu fiii grădinii Mele.

Eu te cuprind cu mare iubire, Eu şi toţi sfinţii Mei. E dragostea Mea cu tine şi te mângâi şi te binecuvintez, ca să fii tu bucuria Mea, poporul Meu. E pacea Mea cu tine; întăreşte-te din duhul păcii Mele. Cuvântul e pacea cea din cer şi de pe pământ. Cuvântul Meu e slava Mea în mijlocul tău, şi Mă slăvesc în el înaintea ta. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt te binecuvintează pe tine, Israele. Să fii copil credincios, fiule, căci prin credinţa ta lucrez şi Mă slăvesc înaintea ta prin cuvânt. Cuvântul este Dumnezeu. Pace ţie, popor al Domnului, căci Unul este Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin, amin, amin.

15/28 august 1996

Cuvântul Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

Mângâierea vine din Scripturi. Fiii cei unşi în grădină: troiţa cea lucrătoare. Slujba de sfinţire a apei curăţitoare. Sfânta Virginia aşează duh mângâietor şi credinţă peste popor

Cobor în grădină, că Mi-am pregătit loc ca acolo unde sunt ai Mei, să fiu şi Eu. Amin. Lucrez cuvântul Meu în grădina cuvântului, că Mi-am pregătit grădină, ca să fiu în ea, ca acolo unde sunt Eu, să fie şi ai Mei. Amin.

Mă fac cuvânt, Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă fac cuvânt în grădină, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Caută bine, Israele, în Scripturi, ca să vezi lucrarea care te hrăneşte pe tine azi, căci cel ce crede în Scripturi, crede şi în lucrarea cuvântului Meu care vine azi cu Mine, iar cel ce crede în lucrarea cuvântului Meu cu care vin, acela crede şi în Scripturi. Amin.

Eu sunt Cuvântul. Cuvântul este numele Meu. Eu sunt, şi vin în grădină să-Mi întăresc pe fiii Mei cei unşi, să-i pecetluiesc cu pecete întreit lucrătoare de har şi de cuvânt între cer şi pământ, să-i îmbrac în putere cerească, să-Mi întăresc cărarea Mea pe care vin din cer pe pământ, căci unşii Mei Îmi sunt Mie cărare.

O, fiilor unşi de Mine şi de cuvântul Meu, voi aveţi ungere mare cum nu s-a mai văzut. Voi Mă lucraţi pe Mine trup şi cuvânt. Prin voi Mă fac trup, ca să Mă aveţi şi să Mă luaţi, ca să vin în voi, şi voi în Mine. Prin voi Mă fac şi cuvânt, ca să Mă aveţi şi să vă hrăniţi cu harul cuvântului Meu, cu Mine, fiilor, căci Eu sunt Cuvântul. Cuvântul Meu este fapta credinţei voastre dinspre Mine spre voi, că niciodată n-am lucrat pe pământ fără credinţa care vine de la omul cel ales de Mine ca să fie unsul Meu înaintea Mea. De aceea am spus Eu că cel ce crede în Scripturi, crede şi în cuvântul Meu de azi, căci Eu Mă fac azi cuvânt, aşa cum este scris în Scripturi.

Am avut pe Verginica cort în care intram şi cuvântam. Intram în ea şi cuvântam peste Israel până ce am luat chip în fiii acestei lucrări. O, fiilor unşi, Verginica e cu voi, e cu Mine venită la voi, cu Mine şi cu mama Mea Fecioara.

Verginico, Verginico, de când n-ai mai fost cu cuvânt peste grădiniţa ta? Iată, Eu azi îţi spun: fă-te cuvânt în grădină, Verginico. Fiii tăi pot altfel cu tine, că tu i-ai pregătit pentru Mine şi i-ai aşezat să stea înaintea Mea pentru poporul tău. E grea vremea, tată. Vremea grea slăbeşte întăriturile Noastre. Intră, Verginico, intră, tată, în locaşul tău şi fă-te cuvânt în cartea cuvântului, că Eu văd că au nevoie fiii tăi de tăria cea bună, de nădejde, Verginico, că vremea e grea, tată, vremea se izbeşte în ei să-i lovească, să-i slăbească, şi poporul Meu nu-i ajută pe ei cu mângâieri şi cu alin ceresc aşa cum zice Scriptura: *«Mângâiaţi-vă unii pe alţii cu mângâierea care vine din Scripturi, ca să fie nădejde mare prin vremea cea grea».* Verginico, fă-te cuvânt, că tu ai locaş pregătit de tine şi de Mine, Noi avem locaş, avem grădină, Verginico. Mama Mea Fecioară e sprijinul tău de la Mine în lucrul Nostru de azi. Sună, tată, din trâmbiţă, ca să audă vremea de azi că suni. Sună şi să nu mai taci, că fiii tăi pe care Mi i-ai dat Mie au nevoie de tine, tată. Fă-te cuvânt, Verginico, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

— Fiilor, fiilor, grăiesc vouă din mijlocul vostru. Să se deschidă larg intrările locaşului meu şi să rămână deschise pentru mine, ca să mă fac cuvânt între voi şi să vă conduc, aşa cum lucram peste voi când v-am pregătit să fiţi aşezaţi înaintea Domnului pentru poporul Domnului şi pentru toţi cei care vor crede în Dumnezeu Cuvântul, Care a venit să-Şi aşeze cortul pe pământ, aşa cum este scris în Scripturi: *«Iată cortul lui Dumnezeu între oameni, şi va fi Dumnezeu cu ei».* Amin.

Sunt aproape de voi mereu, dar am lăsat pe Domnul, fiilor, şi nici voi n-aţi priceput îndeajuns cum sunt eu între voi, cum pot eu vorbi între voi din mijlocul vostru, de aproape, fiilor scumpi. Şi iată că Domnul îmi porunceşte să fiu de aproape cu voi, nu de departe, să fiu în cuvânt cu voi, în cuvânt rostit, fiilor, că voi staţi altfel prin cuvântul meu. Cuvântul meu a avut mereu putere mare, că Domnul n-a trecut peste mine, aşa cum n-a trecut peste Moise, care era aşezat peste Israel.

O, fiilor, fiilor, să se întărească aşezământul meu şi cuvântul meu din mijlocul vostru, că eu suflu peste voi duh nou de întărire şi de aşezare nestrămutată. Voi, fiilor, să ştiţi că viaţa voastră este Dumnezeu. Voi, fiilor unşi, sunteţi troiţa cea lucrătoare în numele Sfintei Treimi pe pământ. Vin în locaşul meu şi îmi sfinţesc grădiniţa cu apă sfinţită prin cuvânt nou, prin cuvânt proaspăt. Eu ştiu că voi împrospătaţi mereu apă sfinţită prin rugăciune, dar azi rostesc eu peste apa cea sfinţită prin voi, rostesc şi zic: se sfinţeşte şi se binecuvintează apa aceasta cu puterea şi cu harul Preasfântului Duh, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin. Şi să fie apa aceasta spre desăvârşirea faptei credinţei prin cuvântul lui Dumnezeu, rostit mereu peste grădină, ca să ia neamurile pământului şi să învieze prin cuvânt. Şi să vă fie vouă apa aceasta spre sănătatea sufletului şi a trupului şi spre înnoirea iubirii voastre de Dumnezeu şi de mântuire, fiilor scumpi, căci Domnul şi cerul Său lucrează pentru răscumpărarea sufletelor şi a trupurilor, precum este scris în Scriptura care mărturiseşte despre această vreme.

Fiilor, fiilor, Domnul vă binecuvintează prin mine cu binecuvântare proaspătă şi nouă prin naştere de sus, prin lucrarea naşterii de sus, naşterea cea nouă, după Scriptura rostită de Domnul, fiilor. Rămâneţi în naşterea cea de sus şi rodiţi din ea naştere nouă, suflet şi trup nou peste poporul Domnului, şi peste toţi cei ce se vor naşte de sus. Întăriţi-vă mie şi Domnului, că e mare fericire pe duhul meu că-mi iau lucrul cuvântului meu peste voi, ca să vă ajut să staţi tari înaintea Domnului şi în lucrarea cuvântului Său. Să se risipească toată împotrivirea duhului rău care dă să bată spre grădiniţa fiilor cuvântului lui Dumnezeu, că binecuvântat este numele Domnului peste această grădină. Să se întărească şi să se înnoiască cu cuvânt mereu nou ungerea cea lăsată peste fiii grădinii, căci Domnul este mereu nou, mereu astăzi, fiilor. Luaţi şi stropiţi cu apa cea nouă prin cuvânt, că am venit la voi să-mi fac locaşul meu tare, şi cinez cu voi, şi mă arăt vouă, fiilor unşi. Luaţi apa cea cu tărie cerească în ea şi stropiţi peste tot în grădină, şi stropiţi-vă pe voi şi toate cele ce sunt aici, ca să vadă duhul rău ce face Dumnezeu împotriva lui. Iar voi, fiilor, întăriţi-vă în fapta credinţei şi rămâneţi în iubirea Domnului prin cuvântul Său. Amin.

E zi de naştere de sus, e zi de pace, fiilor. Ridicaţi mânuţele şi cereţi harul Duhului Sfânt şi stropiţi apă şi har sfânt peste grădină, şi stropiţi cu mine, fiilor, eu în voi, şi voi în mine, dar să se întărească cortul meu, să se întărească grădina mea şi cortul meu. Amin. E zi de pace şi de mângâiere, căci vom ridica rugăciune şi se va sfinţi cu sfinţenie nouă, rostită prin cuvânt nou, grădiniţa cuvântului Domnului, şi după ce vom stropi sfinţenia Domnului peste grădină, vom lucra iar, şi vom lumina poporul Domnului cu lumina cuvântului care se face Dumnezeu peste Israel, căci cuvântul se face Dumnezeu, şi Dumnezeu Se face cuvânt peste poporul Său. Rămâneţi în iubirea mea, rămâneţi în mine, şi eu în voi, ca să lucrez şi eu peste voi, şi peste grădină, şi peste poporul Domnului.

E zi de pace cerească. Pace vouă, fiilor scumpi! Binecuvântată să fie intrarea voastră întru mine, şi intrarea mea între voi, prin cuvânt proaspăt şi nou. Binecuvântată să vă fie bucuria şi credinţa inimilor voastre, şi nădejdea voastră cea vie spre viaţă vie şi veşnică, fiilor. Binecuvântată să vă fie rugăciunea voastră spre Domnul. Cereţi harul Domnului. Cereţi Duhul Domnului. Cereţi, şi veţi primi. Cereţi, şi fiţi credincioşi cum nimeni n-a mai fost în veacuri. Cereţi să vină Domnul, şi Domnul vine; vine cu pacea, vine cu veşnicia.

Vine Domnul, fiilor, vine. Pace vouă, şi vom lucra cuvântul lui Dumnezeu peste poporul lui Israel cel de azi, ca să aibă Domnul popor sfânt. Amin.

(Se face slujba de sfinţire a apei, n.r.)

O, grădiniţă a cuvântului, o, grădiniţă a miresmelor, te-am stropit cu mireasmă cerească, grădiniţă sfinţită de Cuvântul lui Dumnezeu. Iară şi iară te-am stropit cu cele de sus, ca să porţi pe fiii cei unşi. Fiilor, fiilor, rămâneţi în lucrarea naşterii de sus, că vă împrospătez întru naşterea de sus ca să mergem cu puterea cerului, să mergem cu duh tare numai înainte, cu duh şi cu mângâiere de duh, fiilor. Vremea e grea, dar voi nu trebuie să fiţi slăbiţi de vreme, căci viaţa voastră este Dumnezeu, măi fiilor. Am venit la voi ca să fiu cu voi în cuvânt, că mi-a poruncit Domnul să mă întăresc peste voi, ca să fiţi voi tari în Dumnezeu şi să lucraţi lucrarea cea de azi a Domnului precum cei de acum două mii de ani au lucrat lucrarea împlinirii Scripturii pentru naşterea Domnului între oameni. Prindeţi curaj, fiilor. Fiţi tot mai tari în credinţă, ca să întărim credinţa poporului şi fapta credinţei lui, iar cine se satură de crezut, acela nu ştie ce face, nu ştie ce pierde. Eu vin şi întăresc peste voi darul credinţei, că de la Domnul vine credinţa voastră, de la cuvântul lui Dumnezeu, fiilor.

O, mare este păcatul necredinţei, mare este păcatul îndoielii! Israel cel după trup este şi astăzi sub negura acestor păcate. Lor li s-a vestit mai întâi coborârea Domnului între oameni, şi ei n-au crezut din pricina duhului îngâmfării, care le acoperea priceperea cea din Dumnezeu. O, fiilor, mare este păcatul necredinţei, şi aceasta este o ispită pe care greu o trece cel ce este prins în ea. O, fiilor, cea mai mare virtute este cea a nădejdii în Dumnezeu, căci după ea vine credinţa, care la capătul ei este încununată cu cununa ei, cu dragostea de Dumnezeu. Rămâneţi în baia naşterii de sus, rămâneţi în Dumnezeu, că iubirea voastră este hrănită de Duhul Sfânt întru nădejdea făgăduinţelor lui Dumnezeu. E Duhul Sfânt cu veghea peste voi. Vegheaţi şi voi peste lucrarea Duhului Sfânt, Care vă întăreşte pe voi spre împlinirea Scripturilor cele de apoi. Întăriţi pe poporul Domnului, aşa cum Domnul v-a povăţuit. Fiţi lucrători tari, fiţi, fiilor, fiţi, căci lucrând veţi avea bucurii şi mângâieri cereşti. Eu voi fi de acum tot mai mult în grădină cu cuvântul, căci m-am întors ca să fiu cu voi în cuvânt şi să vă întăresc mereu prin vremea cea grea. Lucraţi, fiilor, lucraţi viaţă veşnică şi daţi celor ce vor să ia. Maica Domnului e cu mine peste voi, şi cu iubire a luat rugăciunea rostită spre ea de voi, şi v-a miluit cu mângâieri cereşti şi cu sfinţenie, fiilor, prin stropirea cu apă sfinţită prin cuvânt.

Daţi curs râului vieţii, daţi, fiilor, daţi, şi veţi fi mângâiaţi de Duhul Sfânt. Eu vă şterg toate lacrimile, vă ung toate ranele, ca să nu mai suferiţi. Vă îmbrac cu sfinţenie, fiilor, şi vă întăresc ungerea cea de la Dumnezeu peste voi. Nu vă temeţi. Rămâneţi tari în iubire, căci sunteţi iubiţi de Dumnezeu, fiilor. Faceţi-mi o cărticică în care să mă fac cuvânt şi să vă învăţ mereu, şi să vă ţin de mânuţă mereu, ca să puteţi cu Dumnezeu, fiilor, fiindcă mare este puterea cuvântului meu, iar voi mereu să vreţi să mă ascultaţi, copii ai ungerii cereşti. Să se ruşineze duhul rău care se luptă împotriva voastră, iar voi să vă bucuraţi în Domnul, lucrând împlinirea Scripturilor de veac nou, de Ierusalim nou pe pământ, de cer nou şi de pământ nou, fiilor. Împletiţi-vă cu Domnul în toate câte lucraţi voi pentru cele de toate zilele şi fiţi un duh cu Domnul în fiecare clipă, fiilor. Iată, începe Domnul cuvântul Său peste poporul Său, ca să aibă Domnul popor sfânt şi ca să-i dea darul credinţei, căci darul credinţei este dar de la Dumnezeu. Amin.

— O, Verginico, îţi mulţumeşte cerul, tată, îţi mulţumesc şi Eu, şi mama Mea Fecioară îţi mulţumeşte că te-ai împrospătat peste grădiniţa pe care o avem aşezată pe pământ. Cuvântul tău are putere peste fiii tăi cei care Mi i-ai dat ca să împlinesc cu ei ungere nouă şi lucrare de împlinire a Scripturilor care sunt acum de împlinit. Verginico, să stai mereu de aproape cu copiii tăi pe care Mi i-ai dat. Să stai, tată, şi să-i întăreşti, că au nevoie de tine prin vremea cea grea. Să Mi-i ajuţi, Verginico, că lucrarea Noastră cu ei e mare, tată, şi ei sunt micuţi. O, că dacă n-ar fi micuţi, Eu n-aş avea cu cine să mai lucrez, dar Eu în cei slabi Îmi desăvârşesc împlinirile Mele. Cei tari şi deştepţi în duhul lor nu stau cu Mine, că pică prin duhul mândriei lor şi nu stau. Dar cei micuţi, cei săraci cu duhul se ţin lângă Mine şi lângă mângâierile Mele ca unii care nu pot fără mângâierile Mele.

Eu încep cuvântul Meu peste Israel. Eu sunt Domnul lui Israel.

Poporule, poporule, Israele, poporul Meu iubit, rostesc de deasupra ta cuvânt peste tine. Cuvântul Meu se face Dumnezeu peste tine, Israele sfinţit. Dumnezeu Se face cuvânt în mijlocul tău, popor iubit de Dumnezeu. Vin cu darul Meu pentru tine, poporul Meu. Îţi dau, fiule, darul credinţei, căci credinţa este dar de la Dumnezeu peste om. Ţi-am spus ţie nu demult: credinţa din fire este una, iar darul credinţei este altă lucrare, şi una pe alta nu se ating aceste două lucrări. Una este omenească, iar cealaltă este cerească. Vezi tu, măi Israele, ce taine mari sunt cuprinse în lucrarea Mea care te poartă pe tine spre Mine? Caută, fiule, să vezi cu Mine. Nu căuta să vezi singur, ca nu cumva să pierzi darul credinţei cereşti. Vezi, Israele, pe cei ce au plecat din barca acestei lucrări, că aceia au aruncat de la ei darul credinţei şi au rămas cu credinţa cea din fire, pe care o are toată lumea. Vezi, fiule, pe cei ce au plecat, că au fost slabi în fapta credinţei şi şi-au pierdut înţelepciunea cea din Dumnezeu şi au luat-o pe cea de om al veacului acesta, şi ei nu ştiu ce au pierdut.

Un om duhovnicesc socoteşte fără de preţ cele ce pentru păgâni sunt de preţ, şi iarăşi, socoteşte de mare preţ cele ce pentru păgâni nu au preţ. Un om duhovnicesc nu-L pierde pe Dumnezeu nici măcar din pricina păcatelor lui, dar un om firesc pierde şi credinţa cea care se capătă în dar de la Dumnezeu, căci una este credinţa din fire, care nu rodeşte pentru Dumnezeu, şi alta este darul credinţei, când îţi spune Dumnezeu să crezi în El. Israele, Israele, credinţa cea roditoare din ea, este dar de la Dumnezeu, fiule, dar la tine ea este dar peste dar, că tu ai peste tine glasul cuvântului Meu şi ai lângă tine pe martorii Mei, pe unşii Mei cei ce stau înaintea Mea pentru tine, poporul Meu. Acum două mii de ani am luat pe trei din ucenici şi M-am suit cu ei pe munte şi Mi-am descoperit slava Mea înaintea lor, şi Tatăl Meu a slobozit cuvânt din văzduh, iar ei au auzit glasul lui Dumnezeu, din cer, poporul Meu, şi au crezut toţi apoi în mărturisirea lor, toţi cei ce au vrut pe Dumnezeu, de atunci şi până azi, căci lucrarea naşterii de sus a fost de mulţi înţeleasă apoi. Eu aşa am spus: *«Cine nu se naşte de sus nu poate fi cu împărăţia Mea»*. Am spus că ce este născut din trup, trup este, şi ce este născut din duh, duh este.

Voiesc să ştii, Israele, despre credinţa celor ce se lasă născuţi de sus, din Duh, fiule, că am spus atunci lui Nicodim să nu se mire că i-am spus: *«Trebuie să vă naşteţi de sus»*.

I-am spus că vântul suflă unde voieşte şi se aude glasul lui, dar nu se ştie de unde vine şi încotro se duce, şi tot astfel este cu oricine este născut din Duhul. I-am spus că dacă Eu spun cele pământeşti şi nu crede, cum va crede dacă-i voi spune cele cereşti, că Eu ceea ce ştiam şi vedeam vorbeam şi mărturiseam, dar greu se primea mărturia Mea. I-am spus că nimeni nu s-a suit în cer decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este din cer, şi tot cel ce crede în El are viaţă veşnică, fiindcă Eu n-am venit să judec lumea, ci s-o mântuiesc am venit. Dar cel ce nu crede în Mine, acela a şi fost judecat, căci am venit Lumină în lume, dar întunericul este iubit de oameni mai mult decât lumina, din pricina faptelor lor rele, iar cine face rele urăşte lumina şi ca să nu se vădească faptele lui, nu vine la lumină. De aceea nu poate crede un aşa om.

Iată, Israele, cine se satură în tine să creadă în cuvântul Meu cel plin de viaţă şi de lumină şi de naştere de sus, unul ca acela din pricina faptelor lui rele nu vrea să mai creadă, căci cuvântul Meu stă împotriva faptelor rele ale întunericului. Acela caută să nu mai creadă în Mine şi în cuvântul Meu cel plin de slavă de sus, cel plin de naştere de sus. Acela caută să nu mai creadă ca să nu se vădească faptele lui rele. Acela a şi fost judecat, măi Israele.

O, fiilor din Israel, luaţi bine aminte la ceea ce am spus Eu: *«Vântul suflă unde voieşte şi se aude glasul lui, dar nu ştii de unde vine şi încotro se duce»*. Dar vântul se aude şi nimeni nu poate spune altfel; suflă şi se şi aude, şi mersul său prin văzduh vine şi mişcă totul în cale, şi puterea lui se face văzută, iar cine este născut de sus, cine este născut din Duh, acela crede cu multă dragoste şi vine la lumină, ca să se vadă faptele lui că în Dumnezeu sunt săvârşite. Unul ca acela are dragoste, fiilor, şi se poartă după legea ei, care te învaţă despre ea că ea rabdă îndelung cu bunăvoinţă, ea nu pizmuieşte şi nu se trufeşte cu necuviinţă şi cu mânie, ea nu gândeşte răul şi nedreptatea, ea iubeşte adevărul, şi toate le suferă, toate le crede nădăjduindu-le cu răbdare, şi numai aşa ea nu cade vreodată. Iar cel ce cade din ea, acela n-a cunoscut-o, n-a ştiut să creadă, că numai dragostea crede în cele ale ei. Şi precum vântul suflă unde voieşte şi se aude glasul lui, dar nu se ştie de unde vine şi unde se duce, tot aşa este şi cu lucrarea cuvântului Meu, care vine din cer la tine şi auzi glasul ei, şi mai mult nu vezi de unde vine şi unde se duce. Dar cei născuţi din Duhul au credinţă, fiilor, şi sunt născuţi de sus, din Duhul, că Eu am spus când i-am vorbit lui Nicodim cele pământeşti ale vântului, i-am spus că tot aşa este şi cel născut din Duhul.

O, poporul Meu, cele cereşti nu se pot judeca pământeşte, ci cu dragostea lui Dumnezeu se judecă ele, căci dragostea pe toate le crede, iar cele ale lui Dumnezeu au miezul lor, au lumină în ele, nu au întuneric, căci cuvântul Meu are în el viaţă veşnică. O, ce legătură poate fi între trufie şi dragoste? Acestea două se resping una pe alta, căci nu este legătură între ele, nu este dragoste între ele, şi iată, Israele, numai cel trufaş a căzut din iubirea cuvântului Meu.

Cuvântul Meu este ca şi vântul care suflă peste pământ fără să-l poţi pipăi de unde vine şi unde se duce. Dar cine se lasă născut din acest cuvânt, acela este născut din Duhul şi crede în Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul Care Se face cuvânt şi faptă, din veac şi până în veac. Omul vede mişcarea şi aude glasul vântului, dar tainele lui sunt de nepătruns de omul cel firesc, căci cine este născut din trup, trup este. Cel credincios vede fapta cuvântului Meu şi stă să audă glasul cuvântului Meu, şi pătrunde în tainele lui cel duhovnicesc, căci cine este născut din Duh, duh este, precum Duh este Dumnezeu, iar cel ce se închină Lui, se închină în Duh şi în Adevăr, iar acestea două nu se văd, precum vântul nu se vede, dar se vede fapta lui, care mişcă pe cele din calea lui, ca să-L mărturisească pe El, pe Cel ce suflă unde voieşte El. Taina credinţei pleacă de la nădejde, iar cel ce nu nădăjduieşte nu are în ce să creadă. Cel ce nu stă cu Dumnezeu, acela nădăjduieşte în cele ce se văd, acela prinde vânt, care nu se poate prinde ca să-i faci cămară.

O, poporul Meu, să te fereşti, fiule, de duhul trufaş, de omul trufaş care-şi dezvăluie duhul trufiei lui şi al necredinţei lui. Să fugi, tată, de un aşa trup, căci ce este născut din trup, trup este. Tu să stai în baia naşterii de sus şi să nu ieşi din ea, că dacă ieşi din ea, te faci trup. Stai în cele de sus, fiule, căci ce este din Duh, duh este, precum Duh este Dumnezeu, Care Se face trup pentru voi la glasul credinţei, fiilor. Credinţa şi glasul ei este dar de la Dumnezeu întru cei ce cred, iar celor ce nu cred, aşa le spune Dumnezeu: *«Dacă v-am spus cele pământeşti şi nu credeţi, cum veţi crede dacă vă voi spune cele cereşti?»*.

O, poporul Meu, fericit este omul credincios, omul născut din Duhul lui Dumnezeu, căci nimeni nu s-a suit în cer decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer, în cer şi pe pământ, poporul Meu, căci precum Tatăl are viaţă în Sine, aşa I-a dat şi Fiului să aibă viaţă în Sine, şi oricine crede în El are viaţă veşnică şi nejudecată.

Israele, poporul Meu, să nu uiţi, fiule, că mai înainte de a Mă înălţa la Tatăl după înviere, M-am lăsat cuvânt şi Trup celor ce cred în Mine şi aşa am spus: *«Acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi spre iertarea păcatelor»*, şi scris este că unde este iertarea păcatelor nu mai e nevoie de jertfă adusă pentru păcate. Dar nici această dragoste nu l-a urnit pe cel trufaş în duhul lui, pe Israel cel trupesc, aşa cum şi cei de azi nu sunt mişcaţi în inimă de glasul cuvântului Meu, care vine ca un dar pentru iertarea păcatelor şi pentru ca să creadă omul în cuvântul lui Dumnezeu, care dă viaţă fără de moarte celor ce îl aud şi îl iau spre viaţa lor. Poporul Meu iubit, să te fereşti, tată, de vorbiri cu omul trufaş, ca să nu se facă vinovată urechea ta, fiule scump, ca să nu se îmbolnăvească urechea ta şi cugetul tău cel bun şi credincios, că omul trufaş are lucrare de dărâmare a credinţei sfinte, fiule. Dacă-l vezi pe unul că dă să moară cu credinţa în cuvântul Meu, tu trage-te cu cugetul şi cu duhul şi cu trupul lângă cei vii, care stau smeriţi la glasul cuvântului Meu, crezând şi nădăjduind în faptele lui Dumnezeu, prin cuvânt, căci nădejdea naşte credinţa. Cel ce nu voieşte să mai creadă, acela încetează de a mai nădăjdui în făgăduinţele lui Dumnezeu, acela nu mai crede nici în Scripturi, şi se face trup unul ca acela, şi vai celui ce trece din duh în trup! Dar fericit este acela care poate întoarce înapoi Duhul lui Dumnezeu, fericit cel ce nu se luptă cu Dumnezeu. Eu sunt blând şi smerit cu inima şi Mă las biruit de necredinţa omului; Mă las, ca să vadă omul pe cine biruieşte, căci Eu sunt Cel blând, şi când văd trufie în om, Eu fug din el şi de lângă el; fug, că Eu sunt smerit şi blând.

O, poporul Meu, uşuratic este omul care nu ştie, care nu vrea, care nu mai vrea să creadă în cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta. Este scris în Scripturi de coborârea Mea în cuvânt, şi iată cum se împlinesc Scripturile. În Israel erau numai oameni trufaşi în duhul lor atunci când venise vremea împlinirii proorociilor pentru naşterea Mea din Fecioară. Dar am împlinit prin cei săraci cu duhul, prin cei credincioşi proorociilor; şi am găsit pe Zaharia şi pe Elisabeta, care au crezut

în Scripturi şi care au luat pe Fecioara în grijă ca să se împlinească Scriptura care spune: *«Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte pe Dumnezeu»*. Iar când Fecioara a născut pe Dumnezeu, iarăşi am găsit oameni smeriţi care au crezut că Cel născut este Dumnezeu. Şi a lucrat Tatăl în aşa fel ca să fie scrise faptele lui Dumnezeu între oameni, ca să creadă apoi oamenii în Dumnezeu, prin faptele lui Dumnezeu cele scrise.

O, Israele, Eu lucrez la întărirea darului credinţei peste tine, fiule Israele. Moise când a dat cu toiagul în mare ca să se despartă marea în două şi ca să treacă Israel, se despărţea marea dacă Moise nu credea? Nu se despărţea, fiule, dar s-a despărţit pentru credinţa lui Moise. Acum toiagul acela s-a făcut ţie tare, s-a făcut cruce sfântă, şi dacă ai credinţă, crucea este mai presus decât Moise cu toiagul. Cine are credinţă, acela este împlinitor de Scripturi, căci prin credinţă se împlinesc Scripturile proorocilor care au vestit Duhul lui Dumnezeu în cuvânt. Şi azi e tot aşa, dar scris este: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credinţă pe pământ ca să-Şi împlinească venirea?»*. O, poporul Meu, să nu iubeşti uşurătatea, căci îndoiala şi necredinţa vin de la uşurătate, fiule. Am pus pe fiii Mei cei unşi să te înveţe mereu ce este uşurătatea şi ce este sfinţenia, dar cere, poporul Meu, cere, şi ei te vor învăţa în numele Meu; cere şi nu aţipi, că dacă nu ceri, aţipeşti.

Tu când ai venit la Mine, poporul Meu, nu ai adus la lumină relele tale cele ale întunericului, şi nici umilit n-ai fost ca să te bucuri de iertare şi să nu mai faci cele rele. Eu, tată, nu ţi-am cerut să Mi le spui, dar te-am rugat să nu le mai faci, şi nu e o mai mare jertfă pentru păcate decât aceea care te face să nu le mai faci, care te face prin iertare, fiule. Şi iată glasul iertării Mele, care strigă la tine şi îţi spune: fiule, vino la viaţă sfântă, vino! Viaţa sfântă este smerenie. Vino, fiule, vino! Viaţa sfântă e plină de credinţă în ea. Vino în ea, fiule, vino! Vino, ca să nu cazi din viaţă! Vino şi crezi în cuvântul lui Dumnezeu care dă viaţă. Ce altceva îţi poate da viaţă? Ştii tu altceva care dă viaţă? Ştii tu pe altcineva în afară de Mine şi de cuvântul Meu, care are viaţă în el?

O, iubitul Meu popor, vorbesc cu tine, Israele iubit, ca să te întăresc în darul credinţei, şi ca să ia şi omul din lume învăţătura cuvântului Meu care dă viaţă. Vorbesc cu tine pentru că tu crezi în Mine, şi dacă în Mine crezi, crezi şi în cuvântul Meu, căci Eu sunt trup şi cuvânt pentru cel credincios. Am spus trâmbiţei Mele să sune iar, ca să audă vremea de azi că ea sună. Am spus lui Verginica să se facă cuvânt în grădină, ca să pună mereu vlagă nouă în fiii grădinii. Ea a spus fiului poporului Meu să se împletească cu Mine în toate câte lucrează pentru cele de toate zilele şi în fiecare clipă. O, ce cuvânt dulce are ea din Mine! Ce lucrare cerească este acest cuvânt! Acest cuvânt este cer pe pământ, cer peste pământ este. Ţi-am spus să pui mângâiere peste fiii grădinii Mele prin ascultarea ta, Israele, căci fiii grădinii Mele te aduc pe tine înaintea Mea zi de zi, şi tu nu eşti uşor de dus, poporul Meu. Lasă-te uşor, Israele, fii împlinitor de Scripturi şi te bucură împlinind Scripturile Duhului Sfânt, că nu este o mai mare lucrare ca împlinirea Scripturilor. Stai cu duhul smerit şi nu Mă judeca nici pe Mine, nici pe cei ce stau înaintea ta din partea Mea, că Eu nu ţi-am spus să te faci judecător, şi te-am rugat să fii împlinitor de Scripturi, poporule ales de mila Mea cerească. Te-am ales ca să nu rămâi pentru pieire, tată. Te-am ales ca să crezi în Mine şi în făgăduinţele Mele, că scris este: *«Cel ce crede în Mine are viaţă veşnică şi nejudecată prin iertarea păcatelor»*.

O, copii ai grădiniţei cuvântului Meu, vă spun vouă o lucrare proaspătă, ca s-o lucraţi de-acum. Fiţi atenţi, că tot omul din lume care vine să se nască din cuvântul Meu, vine înconjurat de toate duhurile rele de pe drum, din lume, tată. Eu când eram cerut să vindec pe un om prins de faşa duhului rău, certam mai întâi pe duhul rău, şi apoi îl făceam ucenic al credinţei în Mine pe cel vindecat. Certaţi şi voi în numele Meu, certaţi duhul rău, care-l momeşte pe om ca să-i facă voia lui, şi numai apoi rugaţi-vă la Dumnezeu pentru toate cele de mântuire peste om. Toată lumea este prinsă în faşa duhului potrivnic lui Dumnezeu. Certaţi pe duhul rău, fiilor, şi porunciţi-i în numele Meu să plece fără putere în el, ca să nu se mai poată întoarce înapoi în locaşurile lui, să plece în loc pustiu, fără de oameni, ca să nu mai înfeşe pe om. Şi fiţi atenţi, că şi Eu, şi ucenicii Mei se rugau pentru cei care deveneau ucenici, se rugau Tatălui, şi îi învăţau până ce se întăreau în cele duhovniceşti, până ce-şi hotărau bine statura cea întru Dumnezeu. Uitaţi-vă la Pavel cum îl învăţa pe Timotei să sufere împreună cu el, ca un bun ostaş al lui Hristos, care nu se încurcă cu treburile vieţii, ca un lucrător cu faţa curată învăţând drept cuvântul adevărului şi fugind de vorbirile lumeşti, care sunt deşertăciune întru sporirea nelegiuirilor din lume. O, ce stăruitor îl îndemna să se curețe şi să urmeze dragostea şi credinţa şi pacea cu cei ce cheamă pe Dumnezeu întru curăţia inimii lor! Îi spunea să sufere împreună cu el, fugind de poftele tinereţii şi îmbrăţişând dreptatea şi pe Dumnezeu; să fie treaz în toate, suferind răul şi făcând lucrarea Evangheliei întru deplină slujire, îndemnând, certând, mustrând la timp şi la netimp, cu toată îndelunga răbdare înaintea unei vremi fără de învăţătură sănătoasă, în care oamenii se vor abate de la adevăr căutând învăţători după pofta inimii lor.

O, fiilor lucrători, greu se mai pot alege azi ucenici destoinici şi lucrători în Dumnezeu, greu, tată, greu, că vremea dă să dărâme cu înşelăciunea ei chiar şi pe cei aleşi de Mine ca să-Mi fie Mie popor la venirea Mea. O, fiilor, greu este de omul care nu iubeşte rugăciunea spre Dumnezeu. Omul care nu face rugăciune, aceluia nu-i trebuie pe Dumnezeu. Pe Dumnezeu nu-L poţi avea cu tine decât prin rugăciune. El este cu tine la chemarea ta, omule, şi tu, fiule al Meu. Rugăciunea e dorul tău după Dumnezeu, care te face să-L cauţi şi să-L chemi lângă tine, ca să fie cu tine în toată clipa. Însoţeşte-te cu Dumnezeu, fiule, poporul Meu, însoţeşte-te clipă de clipă prin rugăciune, fiule, că altfel te găseşte fără Mine duhul rău şi te ia ostatec până ce chemi milostivirea lui Dumnezeu să vină să te ia de la duhul rău.

Poporul Meu, Eu sunt Tatăl tău. Să n-ai alt dumnezeu afară de Mine, să nu slujeşti la dumnezei străini, poporul Meu. Eu te port, Israele, te port în numele Meu ca să ai tu nume, şi tu nici nu ştii ce taină este aceasta ca să te port Eu în numele Meu. Eu te acopăr de rău ca să nu suferi, poporul Meu. Eu te iert, fiule, ca să fii curat la masa Mea. Stai în binecuvântarea Mea, Israele, şi să nu ieşi, tată, din ea, că fără ea peste tine tu nu poţi pe pământ. Pământul e plin de vai şi de dureri, dar Eu te acopăr, fiule. Tu să nu uiţi ce te-am rugat Eu, că te-am rugat să nu te uiţi ce păţeşte lumea, fiule. Tu să stai sub acoperământul Meu şi să nu ieşi de sub el, ca să nu te prindă vreun rău din afară. Tu să Mă asculţi, poporul Meu, că Eu pentru fericirea ta lucrez lucrare mare, care nu se suie la mintea omului pământesc. De aceea te-am rugat să te faci din firesc duhovnicesc, ca să ştii toate tainele Mele în care Eu te înfăşor pe tine, Israele, alesul Meu.

Să fii, tată, credincios, să nu-ţi pierzi credinţa în lucrarea Mea, că nimeni pe pământ nu are un mai mare dar ca tine. Tu eşti mic, copilul Meu, dar lucrarea care te-a născut şi te

naşte mereu din cuvântul Meu, e mare lucrarea aceasta care te creşte pe tine între cer şi pământ. Roagă-te Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh să întărească peste tine darul credinţei şi al staturii duhovniceşti, fiule Israele, că binecuvântarea Mea e deasupra ta, poporul Meu. Să nu ieşi, tată, de sub ea, să fii cu duhul umilit, ca să nu pierzi lucrarea Mea. Să n-ai nimic mai scump pentru tine decât cuvântul Meu, că Eu sunt Cel ce Mă fac cuvânt înaintea Ta, ca să te fac pe tine, fiule din Israel, ca să te nasc pe tine mereu, mereu din cuvânt, că nu mai ştiu ce să-ţi mai fac, poporul Meu, ca să nu pierzi binele pe care Eu ţi-l pregătesc. Aşează-te, poporul Meu, în statură duhovnicească, şi din ea să nu mai ieşi, ca să te pot avea fără de păcat, fiule scump. Voiesc să ai viaţă fără de păcat, poporul Meu. Voiesc să-ţi dau viaţă, fiule. Eu sunt. Să nu te încerci cu păcatul îndoielii sau cu păcatul necredinţei, că vor veni multe noroade spre lucrarea cuvântului Meu, şi să te găsească pe tine întru ale Mele, fiule Israele, că mare este numele Meu pe care tu îl porţi pe pământ.

Rămâi în iubirea Mea, rămâi curat întru ea. Ea să-ţi fie pernuţă de căpătâi, ea să-ţi fie hăinuţă şi trăistuţă şi toiag şi apă şi pâine şi adăpost, poporul Meu. Iubirea Mea te poartă în ea, ca să nu pieri, Israele, ca să fii tu poporul Meu la venirea Mea cea de acum. Iubirea Mea s-o porţi şi să Mă iubeşti, fiule scump, că dorul Meu de tine se poartă după tine şi îţi şopteşte: vino, fiule, şi stai înaintea Mea, că Eu vin! Vino, poporul Meu, şi stai în haină de mireasă în întâmpinarea Mea! Vino, că n-am altă bucurie în afară de tine! Vino, şi Mă ia în tine, că Mi-e dor de Mine în tine! Cuvântul se face Dumnezeu peste tine, Israele. Rămâi copil al naşterii de sus, căci cuvântul Meu vine mereu, şi te naşte mereu din el, ca să fii om nou, mereu nou, şi să te găsesc stând în întâmpinarea Mea la venirea Mea, copil născut din cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

26 august/8 septembrie 1996

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Cea mai curată iubire: iubirea de mamă. Blândeţea adevărată este ziua de odihnă a Domnului în om. Ucenicul adevărat este lucrător al mântuirii neamului omenesc. Mustrarea este străjer venit de la Dumnezeu.

O, poporul Meu Israel de azi, dacă Eu te am pe tine de popor, nu trebuie să stau în mijlocul tău? Iată, poporul Meu, stau mereu în mijlocul tău, ca să te ţin de mânuţă, poporul Meu, aşa cum îl ţine o mamă pe copilul său cel iubit.

E sărbătoare cerească, Israele, şi în sărbători fac praznice de serbare cu tine, că n-am altă bucurie, n-am altă mângâiere. Pe tine te am, poporul Meu, căci te-am ales ca să te am, Israele. Dacă e sărbătoare în tine, Eu vin cu duh de serbare ca să fiu în mijlocul tău, şi când vin, vin în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, numele pe care-l porţi tu, poporul Meu care Mă iubeşti şi Mă urmezi spre Tatăl. Mă las cu pacea Mea în mijlocul tău şi te îndulcesc cu lapte şi cu miere din cer, ca o mamă pe copilul său.

O, fiule, tu să ai inimă de mamă în tine. Mama are cea mai frumoasă inimă. Iubirea de mamă nu păcătuieşte în iubire. E mare lucru să aibă omul inimă de mamă în iubire. Ce mamă i-ar face rău copilului său dacă este mamă? Aşa şi tu, fiule, dacă vrei să fii curat în iubire, să iubeşti pe oricine, dar cu o inimă de mamă, poporul Meu. Eu sunt şi tată şi mamă pentru tine. Eu sunt iubirea cea desăvârşită, care te învaţă să ai inimă desăvârşită în iubire, inimă de mamă cerească, nu trupească. Când un copil greşeşte, mama îl ceartă, mama îl învaţă, mama îl fereşte de greşeli, mama îl ocroteşte şi nu-l părăseşte niciodată pe copilul ei. Dar Eu, cum să te părăsesc, poporul Meu? Eu sunt iubirea cea desăvârşită şi nu pot, tată, să te părăsesc. Mie-Mi place să te ocrotesc, să te feresc de greşale, să te cert ca o mamă care veghează peste mersul cel bun al copilului său.

Omul vorbeşte în felul lui, iar Domnul, în felul Lui. Omul zice că e om bun când vorbeşte frumos şi blând şi mângâios. Am vorbit şi Eu frumos şi mângâios, dar în felul Meu, nu ca omul. Eu am fost iertător, dar neîndreptăţind greşeala celui iertat. Eu când iertam îl învăţam apoi pe om, îl mustram şi îi spuneam ce să facă pentru iertare. Eu nu vorbeam cum vorbeşte omul. Eu când am spus că sunt blând şi smerit, am adăugat că sunt cu inima blând şi smerit, iar în inima Mea era dreptatea lui Dumnezeu, şi Duhul şi adevărul, poporul Meu, şi de aceea am spus că Eu sunt Păstorul Cel bun, Care-Şi pune viaţa Sa pentru oi, şi de al Cărui glas oile Lui ascultă şi merg după glasul Lui. Eu sunt bun întru adevăr, nu întru firea bunătăţii. Bunătatea este altceva decât înţelege omul căruia îi place bunătatea din el sau din altul spre el. Deschide, Israele, sulul Scripturii şi vezi cum a fost cuvântul Meu şi ce fel de bunătate a purtat în el. Dacă aş fi fost bun ca omul, nu M-ar fi părăsit toţi. Eu am fost bun ca Dumnezeu, dar omul nu ştie ce înseamnă să-L iubeşti pe Dumnezeu ca să nu-L părăseşti. Nu ştie omul ce este bunătatea. Ea este adevărul lui Dumnezeu, fiule, iar omul nu este adevărat în bunătatea lui. Dacă omul ar fi blând şi smerit cu inima, ar avea o bunătate ca a Mea, dar omul este blând şi smerit cu firea, iar firea omului trage şi inima omului ca să fie una cu ea. Dacă omul ar avea bunătatea ca a Mea, ar lucra ca Mine, nu ca omul. Când unei mame îi greşeşte copilul, ea nu-l ia în braţe ca să se bucure de greşeala lui. Ea suferă cu inima şi îşi mustră copilul şi se răzvrăteşte pe greşeala lui, suspinând cu inima din ea pentru purtarea cea greşită a copilului ei. Ea se pune pe veghe, şi cu frică stă în veghe, ca nu cumva să greşească copilul. Inima de mamă este curată în iubire, este sfântă în iubire. Copilul ei se bucură sub ochii ei de mamă, dar ea suferă veghind şi iar veghind peste viaţa copilului ei. Aşa sunt Eu pentru tine, poporul Meu ales ca să fii copilul Meu. Eu sufăr veghind peste tine şi aş voi să veghezi tu, fiule, şi Eu să Mă bucur odihnindu-Mă în tine.

Mi-e dor de odihnă, că de şapte mii de ani nu mai am unde să-Mi plec capul, nu mai am. Sufăr de dorul odihnei şi nu mai am unde să-Mi plec capul, nu mai am. Uită-te tu cum vin din cer la tine, poporul Meu, ca să te fac locaş al odihnei Mele, fiule, că Mi-e dor de odihnă, poporul Meu. O pasăre care vine de departe în ţara ta, ea munceşte un picuţ până ce-şi face cuibuşor la streaşina ta, şi apoi intră în cuib şi îşi naşte pui şi lucrează să-i hrănească, şi are unde să-şi plece capul. Dar Eu odihnă nu mai am, şi pe nicăieri nu găsesc loc în care să intru şi să Mă odihnesc. Vin la tine, poporul Meu, vin mereu la tine, că n-am unde să Mă mai duc, n-am unde să-Mi plec capul şi să Mă odihnesc. Vin să te învăţ să veghezi, tată, peste tine, să veghezi tu peste tine, ca să-Mi dai şi Mie o clipă de odihnă, fiule. O, Mi-e dor de ziua Mea de odihnă, ziua Mea cea de atunci când M-am odihnit în om de osteneala Mea după ce am lucrat cerul şi pământul pentru om, căci l-am făcut pe om şi M-am odihnit în el, şi el în Mine, şi de atunci Eu nu mai am odihnă şi loc de odihnă, nu mai am, şi Mi-e dor, poporul Meu, de ziua Mea de odihnă, tată, de ziua Mea cea de atunci. De aceea am zis: *«Adu-ţi, omule,*

aminte de ziua Mea de odihnă şi o cinsteşte pe ea în tine, ca să am Eu loc de odihnă în tine».

O, poporul Meu, adu-ţi, tată, aminte de ziua Mea de odihnă şi aşeaz-o în tine ca să Mă odihnesc, poporul Meu, că sunt frânt de neodihnă. De şapte mii de ani caut ziua Mea de odihnă şi n-o mai găsesc. Fă-te, poporul Meu, zi de odihnă pentru Dumnezeul tău, că de aceea te-am născut din cuvântul Meu, ca să înveţi din el odihna lui Dumnezeu în tine, popor cu numele Meu pe creştetul tău. Poporul Meu, învaţă-Mă, tată, ce să fac să-Mi aflu ziua Mea de odihnă. Adu-ţi aminte de ea şi ajută-Mă s-o găsesc, că asta înseamnă s-o cinsteşti pe ea.

O, Israele scump şi preaiubit, o, tată, tată, ce dar mare este cuvântul Meu peste pământ! Şi pe tine te-am făcut împărţitor de dar ceresc, poporul Meu scump între popoare. Tu eşti micuţ, dar nici un popor nu este mai mare ca tine între popoare, căci cel mai mare popor este poporul Domnului. Vorbirea Mea nu este ca a omului. Eu vorbesc ca Dumnezeu, poporul Meu. Blândeţea Mea este adevărul lui Dumnezeu, iar blândeţea omului este adevărul omului, dar numai unul este adevărul, şi alt adevăr nu este în afară de Dumnezeu.

Eu niciodată n-am voit să stea omul cu Mine forţat de Mine. Eu voiesc să am prieteni care Mă iubesc cu inima lor, cu adevărul Meu în ei. Când toţi M-au părăsit de am rămas numai cu cei puţini ai Mei care Mă iubeau, vorbirea Mea n-a purtat în ea blândeţe cum s-ar aştepta omul. Ba le-am spus aşa: *«Voi nu plecaţi?»*. Eu voiam ca ei să stea din voia lor, nu din voia Mea. Aşa ucenici voiesc Eu să am, să sufere împreună cu Mine lucrând lucrarea mântuirii neamului omenesc, aşa cum am lucrat şi lucrez Eu. Mai mare iubire ca aceasta nu este, dar omul nu ştie ce este bunătatea, nu ştie ce este blândeţea inimii, căci ca să fii blând şi smerit cu inima, trebuie să ai cu cine să fii aşa, nu cu oricine s-o găsi, nu cu oricine, fiule, ci cu cel ce voieşte cu Mine.

Eu, tată, niciodată n-am îndreptăţit pe om, dar am iubit pe omul care a avut credinţă în Dumnezeu şi nădejde în Dumnezeu şi l-am ajutat spre lucrare de dragoste în via Mea. Dar azi din cine, tată, să-Mi mai fac Eu ucenici? Iată, secerişul este mare şi ucenici sunt puţini, prea puţini. Din cine să-Mi mai fac Eu ucenici pentru ca să-Mi vestesc prin ei împărăţia Mea ca să vin cu ea peste pământ? Poporul Meu, tu ştii, tată, care trebuie să fie lucrul unui ucenic de al Meu? El trebuie să aibă lucrare pentru mântuirea neamului omenesc, lucrare ca şi a Învăţătorului său, căci scris este: *«Orice ucenic destoinic este ca învăţătorul său»*. Una este să lucreze omul la mântuirea sa, şi alta este ca să lucreze ca ucenic al lui Iisus Hristos, la lucrarea mântuirii neamului omenesc de la Adam şi până la ultimul glas al trâmbiţei.

Poporul Meu, tu eşti casa Mea, şi într-o casă mare nu sunt numai vase de aur, ci şi de lut, şi de lemn, şi de fier, iar de se va curăţi cineva de acestea, acela va fi vas de cinste şi de trebuinţă stăpânului, vas de aur în lucrarea stăpânului, ucenic lucrător pentru mântuirea neamului omenesc, ucenic care nu se încurcă cu treburile vieţii. El se ocupă cu cuvintele care dau viaţă, şi se curăţă pe sine de toate vasele din casă, ca să fie de trebuinţă stăpânului, nu vaselor din casă. O, mare e lucrarea de ucenic, că apostolii Mei au lăsat tot ce au avut şi au rămas doar cu Mine şi cu cuvântul Meu pe care l-au luat şi l-au semănat peste tot neamul omenesc spre viaţă veşnică la voinţa omului, căci Eu nu voiesc pe cel ce nu Mă voieşte. Dar iată, trebuie semănată sămânţă, ca să ştie omul de sămânţă şi să aleagă peste viaţa lui.

Omul vorbeşte pământeşte, Eu vorbesc duhovniceşte, iar când grăiesc omului cele pământeşti, Eu merg spre cele duhovniceşti ca să le descopăr omului care nu ştie decât pe cele pământeşti. Eu aşa i-am spus lui Marta la vorbirea ei: *«Marto, Marto, tu spre multe te sileşti, dar lucrul de trebuinţă e numai unul, şi pe acela şi l-a ales Maria, şi de la ea nu se va lua»*. Nu puteam Eu să iau din Maria lucrul cel de trebuinţă şi să-l pun pe cel fără de trebuinţă, căci vorbirea Mea are în ea bunătatea Mea şi blândeţea Mea, care nu este ca a omului. Marta Mă iubea ca un om, dar Maria Mă iubea ca un ucenic. Simon, care M-a certat că am primit pe păcătoasa, el Mă iubea ca un om, dar cea care Îmi plângea la picioare ca să-i dau scăpare şi iertare, ea Mă iubea ca un ucenic care suferea împreună cu Mine pentru păcatele ei şi pentru ale neamului omenesc, căci plângea şi suferea cu inima, iar Eu i-am dat pacea, măi fiilor, căci cu lacrimi a cerut-o.

O, poporul Meu, să ştii, tată, că cine are milă de Dumnezeu, acela se scoală să-L iubească pe Dumnezeu, şi Domnul îi dă lui talanţi, şi el aduce venit Domnului, că aşa este lucrarea de ucenic. O, ştiţi voi care este lucrarea celui ce şi-a îngropat talantul, celui ce a primit numai un talant? V-aţi întrebat, fiilor, de ce a fost numit acela slugă leneşă? O, poporul Meu, Eu am venit în lume să aduc darul iertării şi al mântuirii, tată, şi omul ia şi îngroapă acest dar, nu-l pune peste el ca să fie văzut acest dar, ca să strălucească în om, şi văzând alt om să ia strălucire din strălucire. Talantul cel unul este darul mântuirii pe care omul îl îngroapă şi nu-l pune nici peste el. Iar talanţii cei mai mulţi sunt peste ucenicii care lucrează cu talanţii pentru mântuirea neamului omenesc. Cel cu un singur talant, dar şi acela îngropat, este omul care nu-şi lucrează nici lui mântuirea, chiar dacă ea se dă în dar celui ce vrea s-o capete. Cel cu mai mulţi talanţi aduce pe mulţi la mântuire şi este numit slugă bună şi credincioasă stăpânului, vas de aur şi de trebuinţă lui Dumnezeu în lucrarea mântuirii neamului omenesc. Poporul Meu, să cauţi, tată, să iei în tine cuvântul Meu, să rodească în tine, nu să-l îngropi.

Copii ai cărării cuvântului Meu, voi, tată, cei ce-Mi sunteţi cărare spre Israel, voi să faceţi în aşa fel să ajungă la timp hrana cuvântului Meu în cetăţile poporului Meu. Orice aţi face voi, nimic nu-i mai de preţ ca grija pentru împărţirea la timp a cuvântului Meu, şi am să vă povăţuiesc Eu cum să puteţi lucra la timp. Fiţi precauţi, că se poate lucra bine şi la timp, fiilor. Iar şuviţele spre mulţimi, şuviţele ce curg din râul vieţii, acelea sunt sulurile pe care voi le înmulţiţi ca să ia curs spre mulţimi, râuri din râul vieţii; şi veţi avea la timp tot ce trebuie ca să curgă râul vieţii din râu în râu până la marea cea mare. Lucraţi lucrare de ucenici, căci darul cuvântului Meu se dă vouă ca să fiţi voi împărţitori de la Mine, şi cine pune umărul cu voi, acela va lua plată de împărţitor. Luaţi cuvântul Meu şi îl frângeţi şi daţi mulţimilor, şi veţi lua plată de ucenici. Luaţi şi udaţi pământul, şi el va odrăsli viaţă din râul vieţii şi fruct din pomul vieţii peste cei însetaţi de viaţă. Secerişul e mult, dar ucenici sunt puţini, şi tu eşti firav, poporul Meu, dar lucrează, tată, aşa cum poţi cu Mine, lucrează cu credinţa ta lângă Mine, ca să vin spre tine cu cuvântul Meu, şi să ia din el mulţimile, iar la credinţa ta vei lua plată de ucenic. Lucrează cu credinţa ta, cu statura ta duhovnicească, cu rugăciunea, fiule scump, ca să fiu Eu cu tine în cuvânt, şi să aibă mulţimile ce să ia de la tine, şi vei lua plată de împărţitor, plată de ucenic, căci la credinţa ta Dumnezeu Se face cuvânt peste pământ şi Îşi găteşte arătarea întru slavă prin slava cuvântului Său. Cuvântul Meu este slava lui Dumnezeu înaintea slavei cea văzută. Să nu stai fără Mine în cuget şi în inimă, poporul Meu, că să ştii că fără Mine nu poţi fi. Învaţă bine să ştii ce înseamnă să fii, fiule.

O, Israele, să ştii, măi Israele, că dacă este câte unul în tine care nu iubeşte, care nu primeşte peste el pe cel pus de Mine, acela se numeşte răzvrătit. Să ştii, tată, că unuia ca acela îi trebuie o naştere din nou ca să-şi cunoască rostul în viţă, că Eu aşa am spus: *«Mlădiţa nu poate aduce roadă în sine»*. Mlădiţa trebuie să fie în viţă, în lucrarea viţei, tată.

Israele, Israele, nu te mai juca, fiule. Pune mâna bine pe plug, tată, şi nu mai căuta să uiţi cuvintele cu care vin şi le aşez peste tine ca să ia chip în tine, căci cuvântul Meu trebuie să se facă faptă în tine, poporul Meu. Aşează-te la învăţat, poporul Meu, şi nu părăsi, tată, strânsul laolaltă, că este scris de binecuvântarea Mea că ea este acolo unde sunt fraţii împreună, împreună în cuvânt şi în învăţătură din cuvânt, căci acolo sunt şi Eu şi Îmi las înţelepciunea Duhului Sfânt, ca să ia viaţă, ca să ia faptă cuvântul.

Eu sunt cu tine în serbare, poporul Meu, şi cu Ioan, naşul Meu de botez. O, să nu rosteşti nimic din uşurătate, fiule Israele. Să nu iubeşti vinul, să nu iubeşti bucatele păgâneşti, să nu iubeşti uşurătatea şi vasele ei. Tu pe Mine să Mă iubeşti, fiule. Ioan, naşul Meu, a fost dat la tăiere, tată, din pricina duhului care vine de la uşurătate şi care orbeşte înţelepciunea omului. Caută să ştii ce este uşurătatea şi să nu faci tovărăşie cu duhul şi cu trupul ei, că de aceea vin şi te rog şi suspin rugându-te să veghezi peste tine, fiule din Israel. Să nu laşi peste tine nici o clipă fără de veghe. Veghează tu peste tine, iar Eu Mă voi odihni în tine, fiule. Mi-e dor de ziua Mea de odihnă. Măcar în tine s-o găsesc, poporul Meu. Mi-e dor, tată, să stau să Mă odihnesc, Eu în tine, şi tu în Mine, dar veghează o clipă, poporul Meu, veghează bine cu Mine, ca un ucenic care suferă odată cu Mine la lucru de veac nou şi fără de dureri. Ioan mustra păcatul, iar fii păcatului s-au sculat cu răutate şi l-au omorât. O, fericit este cel ce suferă mustrarea şi care nu dă la moarte mustrarea, căci mustrarea este străjer venit de la Dumnezeu pentru ca să-l scape pe cel prins în cursa uşurătăţii.

Stai în lumină, poporul Meu, în lumina cuvântului Meu. Să nu stai, fiule, la întuneric, că întunericul are faptele lui rele. Tu stai în lumină, fiule, stai, tată, stai şi veghează peste tine şi fă-Mă să te iubesc după adevăr, nu din milă, fiule. Fă-Mă fericit, poporul Meu, că Mi-e dor de fericire de la tine, Israele. Te-am ales, tată, ca să te fac fericit, ca să am fericire de la tine. Te-am ales, poporul Meu, ca să am alifie de la tine în durerile Mele, că prea multe dureri am. Numai dureri am, poporul Meu. Ai milă de Mine, Israele, şi înconjoară-Mă cu duhul mângâierii tale, că Mi-e dor de mângâiere, fiule. Mi-e dor să-Mi fii mireasă albă şi sfântă, şi să vin apoi, să vin la tine ca să stăm în veşnică serbare. E greu fără mângâiere. Fii mângâierea Mea, fiule Israele, că de aceea te-am ales, fiule. Fii alifia Mea, că nu mai am loc fără de rană. Sunt plin de rane, am rane peste rane. Mi-e dor de mângâiere în durerile Mele. Nu te mai iubi numai pe tine, fiule. Să ne iubim unul pe altul, tată, că Eu numai mângâieri îţi dau, că numai Eu ştiu ce greu e fără mângâiere. Veghează peste tine ca să fii sfânt, fiule, şi aşa Îmi vei fi Mie cea mai mare mângâiere.

Vor îngerii să-ţi împletească ţie cunună din flori de rai, împletite cu şuviţa sfinţeniei tale, poporul Meu de fii. Sfinţenia ta va fi luată de îngeri şi va fi împletită cu florile raiului şi va fi pusă pe creştetul tău. Auzi tu ce-ţi spun? Ţi-au împletit îngerii veşmânt alb, ţesut din fire din rai, Israele sfinţit. Auzi, tată, ce-ţi spun? Nimeni pe pământ nu ştie să creadă ce spun Eu, nimeni. Dar ţie îţi dau darul credinţei, ca să ştii ce este fapta credinţei, Israele ales. Vino, tată, în stare de nuntă sfântă, că Eu sunt Mire sfânt. Vino, că Eu vin. Vino, ca să vină şi nuntaşii. Vino să crezi, că prin credinţa ta Eu vin. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 1996

Cuvântul Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

Domnul binecuvintează înfiinţarea cărţii sfintei Virginia. Cuvântul sfintei Virginia întăreşte cuvântul Domnului. Lucrarea de risipire a duhului potrivnic.

E glasul Meu peste grădină, şi vin să deschid carte pentru Verginica, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin. Vin cu Verginica şi binecuvintez intrarea ei în locaşul ei şi în grădină.

Verginico, îţi binecuvintez cartea. Tu te vei face cuvânt în cartea ta şi vei ţine de mânuţă pe fiii grădinii, ca să poată ei cu Mine întru această mare lucrare pe care o avem de lucrat între cer şi pământ, şi dacă vrei, voi veni tot mereu cu tine şi îţi voi binecuvânta intrarea ta în locaşul tău şi în carte. Tu eşti cuvântul Meu, Verginico. Eu sunt în tine, tată, când te faci cuvânt în carte, căci tu ai putut şi poţi totul întru Mine. Să se deschidă larg şi să rămână deschise porţile locaşului tău, şi să vegheze înaintea ta locaşul tău, că Eu îl îmbrac în lucrarea naşterii de sus şi îi dau pornire nouă la lucru în numele Meu şi al tău, Verginico.

Se binecuvintează cartea lui Verginica, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

— Dumnezeule şi Mielule, eu Te slăvesc cu mulţumire că m-ai adus până în portiţă ca să intru, iar Tu să Te întăreşti în cuvântul meu, că Tu eşti cuvântul meu. Tu în mine, şi eu în Tine, Doamne, dar cine înţelege această minune lucrată de Tine peste pământ? O, noi avem popor credincios, care înţelege cele cereşti, care lucrează mai mult decât cele pământeşti, iar cei duhovniceşti cred în minunile cereşti care se lasă peste pământ spre lucru de cer nou şi de pământ nou, după cum cuvintează Scriptura. Eu Te slăvesc, Doamne, în cer şi pe pământ şi în poporul Tău, iar Tu să înteţeşti tot mai tare binecuvântarea Ta peste grădina cuvântului, ca să avem putere prin binecuvântarea Ta, Doamne. Iată-mă ca să fac voia Ta, şi vom lucra în Tatăl, şi apoi Tatăl în Tine, şi Tu în mine, iar eu în ei, în fiii cuvântului Tău. Amin.

Fiilor, fiilor, cobor o carte din cer, ca să fie pe pământ, şi voiesc prin lucrarea naşterii cea de sus peste voi, voiesc să fie în cartea aceasta numai binecuvântările cerului peste credinţa voastră, peste trupurile şi duhurile voastre, peste cugetele voastre aplecate spre cele sfinte, spre cele veşnice, fiilor. Vă voi ţine de mânuţă, fiilor. Voi ţine şi poporul de mânuţă prin voi prin cartea mea cu voi. Vă voi ţine tari şi atenţi şi treji în faţa vremii grele care bate înspre voi, iar voi mă veţi asculta, fiilor. E cartea mea cu voi. Fiţi sfinţi, precum Domnul este sfânt. Fiţi sfinţi prin lucrarea naşterii de sus, care vă ţine în scutecele ei. Fiţi duhovniceşti, căci ce este duh, duh este.

O, vă cuprind acum. Rămâneţi cuprinşi în cuvântul meu, rămâneţi în mine, că eu sunt în Domnul. Eu sunt cu naşterea cea de sus peste voi şi vă ţin în scutecele ei şi vă mângâi, copii ai ungerii cereşti. Vă întăresc ungerea, şi să se teamă de acest semn toată lucrarea duhului potrivnic, şi să se depărteze fără de putere, că eu aşa rostesc: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, să se risipească şi să se depărteze fără putere în ea toată lucrarea duhului potrivnic care se încearcă peste grădina cuvântului şi peste fiii cei unşi peste grădină, căci troiţă sfinţită am aşezat înaintea Domnului, ca

să se împlinească prin lucrarea ei Scripturile de veac nou, de cer nou şi de pământ nou, şi de Ierusalim nou, coborât din cer pe pământ, de împărăţia cerurilor pe pământ.

Fiilor, fiilor, rostesc cuvântul meu şi spun că viaţa voastră este Dumnezeu, iar voi să rostiţi mereu peste voi această nouă Scriptură. Iar şi iar rostesc peste voi: să ştiţi şi să nu uitaţi că viaţa voastră este Dumnezeu, iar toate celelalte care nu înseamnă Dumnezeu, să se depărteze de voi, să vă depărtaţi de ele, să staţi departe de tot ce nu înseamnă Dumnezeu, căci viaţa voastră este Dumnezeu. Vă pecetluiesc cu această pecete de cuvânt nou: viaţa voastră este Dumnezeu, fiilor. Scriu pe frunţile voastre numele lui Dumnezeu: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, că acesta este numele lui Dumnezeu. Scriu cu scris proaspăt şi vă acopăr în numele lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin. În numele Lui să aveţi viaţă vie şi pace sfântă, căci pacea vă ţine pe voi înaintea Domnului. Fără pacea din voi Domnul nu poate lucra peste pământ.

Voi sunteţi unşii Domnului, şi prin voi Îşi cunoaşte Dumnezeu poporul, prin voi şi prin cei dintâi pe care-i are Domnul. Prin voi lucrează Dumnezeu peste popor cuvântul Său, prin voi lucrez şi eu, prin voi mă fac şi eu carte, că Domnul a zis să mă fac carte în poporul Său, iar prin ea să vă am pe voi popor al Domnului. Staţi bine în această carte, staţi ca în carte sfântă, staţi în ea, şi ea în voi, că eu sunt cuvintele ei, fiilor. Se deschide cartea! E vreme nouă, e începută cu cartea. E an nou, nu ca anul cel nou al lumii. E zi de an nou, de carte nouă, de naştere nouă, coborâtă din cer peste voi. Întăriţi venirea mea la voi, întăriţi calea mea şi intrarea mea, iar duhul ascultării să vă fie vouă hrană dulce şi să mă hrăniţi pe mine cu ea, pe mine şi pe voi, fiilor.

Să fiţi cereşti pe pământ, fiilor. Eu vă şterg de lacrimi, că sunteţi trişti, fiilor. Eu vă ung usturimile cu untdelemnul sfinţeniei prin ungere de sus, prin baia naşterii de sus, măi fiilor, că iar vă spun: viaţa voastră este Dumnezeu. Viaţa voastră să fie peste poporul Domnului, dar lucraţi aşa cum vă învăţ eu. Staţi lângă Domnul, şi de lângă Domnul să lucraţi peste popor, nu de lângă popor, iar pe poporul Domnului să-l învăţaţi ce este sfinţenia, fiilor. Sfinţenia voastră să se răsfrângă peste poporul Domnului. Statura voastră duhovnicească eu mereu o voi întări, că mă fac carte peste voi şi am cărare de acum.

Eu, fiilor, vă mulţumesc vouă că-mi faceţi cărare spre voi şi spre poporul Domnului. Voi să iubiţi pe Dumnezeu; pe Dumnezeu şi pe poporul Domnului ca pe voi înşivă, fiilor.

Fiţi vase de aur, căci aurul e aur, şi să aibă aurul firea lui. Duhovniceşte grăiesc vouă şi înţelepciune vă hărăzesc vouă, înţelepciunea Duhului Sfânt, Care descoperă peste voi tainele lui Dumnezeu cele de nepătruns, dar fiţi în toată vremea cu duhul umilit, lucrând în Duhul lui Dumnezeu, fiilor. Niciodată voi să nu căutaţi înălţarea voastră. Voi să iubiţi umilinţa duhului, ca să aibă casă Duhul Sfânt în voi.

Sculaţi-vă cu mine, că eu m-am sculat şi mă fac carte între voi. E mânuţa mea cu voi. Staţi de mânuţă cu mine. Scuturaţi-vă de praful vremii, că vremea de acum face praf şi fum. Scuturaţi-vă cu lucrarea veghii şi staţi în mare veghe până la arătarea cea desăvârşită a Domnului, şi veţi fi atunci asemenea Lui când Îl veţi vedea aşa cum este El. Nimeni să nu vă dispreţuiască pe voi.

Iliuţă, copilaşul meu, rostesc lucrare tare peste tine, lucrare de veghe, lucrare de iubire, ca să am pace peste voi şi să pot veni la voi. Iliuţă, copilul meu, să mă iubeşti, fiule, să stai în această slavă, că e mare slavă să mă iubeşti în toată aşezarea mea cu voi.

Nicuşor, gata, fiule. Deschide-te bine, că lucrători sunt prea puţini şi secerişul e gata. Avem de lucrat lucrare de seceriş înaintea Domnului. Eu te ating şi îţi şterg ranele şi usturimile şi tristeţea. Scoală-te ca să-mi slujeşti şi să mă iubeşti, că tu eşti o casă plăcută mie, casă de aur, dar ţine totul în atenţie, tot ce vine de la mine, că vin cu lucrare mare, fiule. Fiţi un duh cu mine arătându-vă mie, ca să mă arăt vouă ca odinioară.

Spiridon, cel de al treilea fiu, trage-te în bărbăţie şi în plinătate de lucrare, că vă voi învăţa pe voi taine mari, care vor fi lucrate pe pământ. Stai bine în troiţa cea vie şi fiţi una în Hristos.

Şi acum, fiilor, lucraţi, că eu cu voi sunt, şi voi grăi între voi, că mi-am întărit locaşul şi cuvântul. Staţi în pacea mea. E pacea mea cu voi. Staţi atenţi mereu la venirea mea la voi. Amin, amin, amin.

2/15 septembrie 1996

Praznicul Naşterii Maicii Domnului

Baia naşterii de sus înteţeşte venirea vremii cea fără de lacrimi. Sfânta Virginia îşi păstoreşte poporul. Duhul uşuratic este duh de femeie. Maica Domnului se roagă Tatălui pentru Israelul cel nou.

Eu vin cu Verginica şi intrăm în cartea ei. Vin cu puterea Mea şi fac cărare cu pacea Mea, ca să intre Verginica şi să-şi întărească cetatea ei. Vin cu îngerii păzitori ai cetăţii Noului Ierusalim şi întăresc pacea cetăţii, ca să poată coborî cuvântul peste cetate şi peste Israel.

Verginico, trec din carte în carte şi lucrez şi cu tine şi cu poporul. Lucrăm, tată, şi cu poporul în cartea ta, dar lucrăm şi în cartea cea care merge spre noroade. Lucrăm, tată, în fel şi chip, ca să avem popor şi ca să-l ţinem în viaţă şi ca să-l deprindem să aibă viaţă, Verginico. Dar tu, tată, întăreşte pe copiii din grădină, ca să putem şi azi lucra, ca să putem lucra cu ei până la venirea Mea cea înconjurată de cetele de sfinţi, care vor veni cu Mine pe pământ după cum este scris.

Binecuvântată să-ţi fie lucrarea ta de întărire a porţilor, ca să intrăm, Verginico, şi să facem lucrare de împărăţie a cerurilor. Ţi-am grăit ţie să te faci carte în cetatea ta, ca să întăreşti la lucru pe fiii grădinii, ca să-i mângâi în dureri şi în lovituri şi ca să întăreşti poporul la viaţă sfântă, la viaţă fără de moarte, Verginico. Eu vreau să vin, tată, dar poporul nu este gata ca să vin. Să lucrăm, Verginico, să aşezăm poporul, ca să stea înaintea Mea la venirea Mea.

— Binecuvântat să fii, Doamne, bunule Doamne, căci lucrarea cuvântului Tău este binecuvântarea Ta peste pământ, că Tu iubeşti lumea şi voieşti s-o mântuieşti şi s-o aduci la cunoştinţa adevărului, căci adevărul este Dumnezeu, şi Unul este Dumnezeu, şi alţi dumnezei nu sunt. Te slăvesc pe Tine în cuvântul meu. Cuvântul meu e slava Ta, şi mă fac carte de slavă în Israel.

O, copilaşi ai pântecelui duhului meu, vin la voi, fiilor, vin şi vă iau în pântecele duhului meu şi vă nasc iar, că vreau să vă am pe voi la venirea cea mare a Domnului, că vă iubesc, fiilor. Vă iubesc, dar pe voi vă duşmăneşte duhul rău mai mult decât pe toţi în veacuri. O, stau cu voi de-acum, stau şi vă ţin în sânul meu şi vă dau putere la lucrul cel ceresc, căci sunteţi tocmiţi la lucrul cerului cu pământul, fiilor. Stau cu voi, ca să puteţi voi sta bine întru Domnul şi întru mine. Stau cu voi, fiilor unşi, ca să am grijă de ungerea voastră. Stau, fiilor, stau, şi mă lupt cu duhul rău, care izbeşte în voi ca o fiară disperată

ca să vă slăbească puterea cea de sus, cea care vine de sus ca să fie peste voi. Stau cu voi să vă conduc, că vai de cetatea peste care nu este conducător, că aceea se prăbuşeşte. Am venit să stau la cârmă, ca să vadă duhul rău că aveţi conducere din cer şi să se depărteze cu loviturile lui. Eu vorbesc cu voi şi de aproape, şi de departe, dar în carte întocmesc numai cele ce vor mărturisi în folosul lui Dumnezeu şi al neamului omenesc spre mântuirea făpturii, fiilor.

Voiesc să ţin poporul de mână, voiesc de aproape să-l ţin. Voiesc să ia poporul lecţii de viaţă vie, ca să aibă viaţă vie. Voiesc să-l învăţ şi să-l deprind cu sfinţenia, fiilor. Dar iată, vin la voi ca să vă întăresc, copii ai grădinii mele. Lacrimile voastre sunt pline de durere, şi durerea vă ia puterea sufletului. Durerea sufletului e durere, fiilor, eu ştiu. Eu niciodată n-am fost fără această durere. Eu vă ştiu durerea, eu vă văd puterea slăbită, dar pun peste voi mângâiere şi nădejde vie pun prin cuvânt rostit: să se întărească peste voi puterea şi lucrarea Duhului Sfânt, că voi, fiilor unşi, trebuie să staţi înaintea Domnului pentru voi şi pentru poporul Domnului şi pentru mântuirea şi învierea neamului omenesc.

Am venit din nou să stau cu voi aşa cum veneam la începutul lucrării voastre cu Domnul. Am venit şi nu mai plec. Stau cu voi şi vă ţin în naşterea de sus, că eu sunt de sus, fiilor, şi sunt în Domnul. Staţi lângă mine, staţi lângă cloşcă, fiilor unşi, staţi, fiilor, staţi, că în lături e dihorul cel rău care pândeşte puişorii de la cloşcă pentru ca să-i sfâşie. În lături se nasc fiare care se ridică peste voi să vă stingă lucrarea harului sfânt cu care Domnul v-a îmbrăcat. Staţi lângă mine, staţi lângă cloşcă, fiilor unşi, şi nimănui să nu daţi bineţe pe cale. Voi staţi lângă cloşcă. Are trebuinţă Domnul de voi aşa cum a avut de asinul pe care a stat ca să intre în Ierusalim.

Lacrimile voastre sunt pline de durere. Vin să le iau eu, vin mereu la voi şi vă şterg ochişorii de lacrimi şi vă pun mir din cer pe ranele inimilor voastre, ca să-I fiţi Domnului cărare şi să nu slăbiţi în nădejde şi în umilinţă de duh şi în credinţă, fiilor. Credeţi în iubirea lui Dumnezeu, că El aşa v-a spus: *«Rămâneţi în iubirea Mea!»*. Umilinţa voastră să fie lucrată de voi cu dreaptă socoteală, aşa ca ea să vă dea putere bună şi nu slăbire de duh şi de nădejde. Lacrimile voastre să le purtaţi în aşa fel să nu brăzdeze obrazul slavei Domnului, Care Se odihneşte peste voi cu slava cuvântului Său. Lacrimile voastre să nu slăbească puterea cea bună din voi. O, şi eu plâng mereu. Plânge şi Domnul mereu, plâng şi sfinţii, plâng şi îngerii cei fără de trup, dar este şi de lucru pentru mântuirea cea mare.

Să se întărească lucrarea îngeraşilor voştri păzitori, să se întărească peste voi cetele de îngeri mângâietori şi vindecători de lacrimi, ca să ajungem la vremea cea fără de lacrimi, fiilor. Hai să tânjim după ea, să plângem după ea lucrând la venirea ei, că vine Domnul cu fericirile cele făgăduite, fiilor unşi. Staţi departe de tot ce vă slăbeşte pe voi, că duhul rău are mare supărare pe voi. Staţi numai în Domnul, numai în mine, numai cu cerul în voi staţi, numai în cuvântul Domnului staţi, şi din el să nu cădeţi. Staţi stând în el, în cuvântul rostit de Dumnezeu peste voi. Staţi tari, că trebuie să fie şi poporul tare. Staţi voi tari, şi va sta şi poporul. Staţi voi treji, şi va sta şi Israel. Staţi, nu descurajaţi, că Domnul are putere să stea acest popor, dar puterea Domnului are potecuţa ei spre popor.

O, nu ştiu cum să vă mai întăresc, nu ştiu cum să vă mai ocrotesc de dureri. Duhul rău e mârşav şi îmbracă tot felul de haine, până şi de creştin îmbracă haină, dar voi să-i cunoaşteţi trupul lui cel de sub învelitoarea de creştin şi să fugiţi, fiilor. O, de aceea am venit să vă iau în pântecele duhului meu şi din el să lucraţi cu Dumnezeu, că afară sunt numai muşcături de duh rău care are ură pe hăinuţa voastră, fiilor. Fugiţi de toate vasele, că voi sunteţi vase de aur, şi duhul rău are ură pe voi. Păstraţi-vă fugind de orice înfăţişare a binelui, că binele vostru Unul este: Dumnezeu, fiilor. Eu aşa v-am spus: viaţa voastră este Dumnezeu. Vă învăţ pe voi ca să ştie şi poporul ce are de făcut.

Tu, poporule Israele, ia învăţătură, ia şi nu sta fără învăţătură, nu sta fără de sfinţenie, că lucrul mântuirii are nevoie de trudă multă şi atentă, nu aşa cum lucrezi tu, poporule iubit. Mântuirea este singura avere cu care rămâne omul dacă ştie omul s-o caute şi s-o găsească.

Poporul meu, e duhul rău rânjind spre tine, fiule. Sunt înlăcrimată pentru tine, poporul meu. Scoală-te, fiule, umblă bine la statura ta, că duhul semeţiei de sine este un duh care nu se lasă simţit cu uşurinţă. Mă uit mereu la tine, poporul meu, mă uit şi cu ochi duhovniceşti, şi cu ochi trupeşti, mă uit şi de lângă tine, mă uit la tine şi de departe, poporul meu, şi nu ştii, fiule, să te porţi bine înaintea lui Dumnezeu. E prea multă iubire de sine în creştin, prea multă, fiilor; prea multă uşurătate, că de aceea a strigat Domnul cu atâta jale şi a spus: *«Israele, Israele, femeie uşuratică!»*. Şi iată, cu aceeaşi usturime strig şi eu: fugi, Israele, fugi, copilul meu, de duh uşuratic, că acela este duh de femeie, fiule. Femeia omoară pe Dumnezeu din ea, omoară pe Dumnezeu din om. Fugi, copilul meu, de duh de femeie, fugi şi ia Duhul lui Hristos în tine, duh fără de păcat.

De ce, Israele, uiţi cuvintele Domnului? Te-a învăţat Domnul cum să te îmbraci, fiule. De ce uiţi, Israele? Îmi amintesc cum învăţam creştinele să se îmbrace în smerenia duhului, şi ele nu voiau. O, cât am suferit că nu voiau! Vă învăţ şi pe voi, fete creştine şi femei creştine de azi. Acoperiţi-vă trupul cu smerenie, acoperiţi-vă feţele cu smerenie, că e bolnav Israel de la duhul de femeie. O, femei din Israel, luaţi pe voi pieptăraşe, luaţi, că mă uit de sus, şi e bolnav Israel de la neascultarea voastră. Neascultarea omoară omul şi pe cei din jurul omului. Neascultarea se răsfrânge până şi peste cei vii. Încingeţi-vă cu pieptăraşe şi daţi de la voi privirile cele fără de smerenie, că duhul de femeie e duh de moarte, Israele, e duh care omoară sfinţenia din om. Vino, poporul meu, la duh de umilinţă, la viaţă fără de moarte, la viaţă fără de păcat, şi luptă-te, fiule, să fii viu, şi dacă nu poţi, strigă la Dumnezeu, Care poate. Stai cu Domnul, nu sta cu omul, că mereu v-am povăţuit prin cuvintele grădinii şi v-am spus: nu staţi doi câte doi. Staţi mulţi, şi staţi duhovniceşte de vorbă, că altfel nu veţi putea fi sfinţi.

O, duhule uşuratic, nu mai trage la tine duhul omului credincios. Înapoia mea, satano! Înapoia poporului meu, duhule uşuratic, că Duhul Sfânt este duhul poporului Domnului. Amin.

Trece Domnul din carte în carte. Treceţi, fiilor, în cartea cea care grăieşte peste tot, nu numai în poporul Domnului. Treceţi acum în cartea Domnului, şi să se întocmească în ea cartea cea de azi a sărbătorii de azi, şi iar vom trece în cartea mea pentru ca să dau viaţă poporului meu. Amin, amin, amin.

*

Eu Duhul păcii Mele venit cu Mine la tine, Israele de azi, că vreau, tată, să te am de popor la veni-

rea Mea cea de acum. E calea Mea îndreptată spre tine, ca să vin să-Mi gătesc ziua Mea de odihnă în tine. Am venit, tată, să te iert de toate greşalele tale, iar şi iar să te iert. Am venit cu zi de bucurie, cu zi de naştere din cer peste tine, poporul Meu, căci mama Mea Fecioara, când ea s-a născut între oameni, a început vremea cea nouă, a început o vreme, o altă vreme decât cea de până atunci.

Azi e zi de vreme nouă, de an nou, căci ziua naşterii mamei Mele Fecioară e zi de început nou, de an nou, e început de veac mântuitor. Am venit, Israele, cu mama Mea Fecioară şi cu Verginica la tine. Am venit la tine, tată, ca să te iert şi să pun peste tine duh de sfinţenie, duh de naştere, de naştere de sus, din Duhul Sfânt, Cel dătător de înviere şi de viaţă fără de moarte, fiule din Israel, fiul Meu. Azi e zi de naştere, Israele, fiul Meu. Tu eşti fiul Meu, şi vin să te nasc din cer, mereu vin peste tine cu naşterea cea de sus, căci Fiul Omului are putere să ierte păcatele tale, Israele, fiule al Domnului. Mama Mea Fecioară aşa Îmi spune:

— Fiule, Fiule al Tatălui şi al meu, ai grijă de acest popor, Fiule, că numai pe el îl mai avem. Ai grijă, că mereu m-ai ascultat ca pe o mamă. Iartă-l pe Israel, iartă acest popor, că naştere de sus am venit să aşezăm peste el. E vremea rea cu poporul Tău. Vremea vrea să-l înghită pe Israel, dar iartă-l Tu şi ajută-l să fie curat şi sfânt înaintea Ta. Eu lângă Tine sunt, şi cu Tine mă rog Tatălui nostru pentru acest popor mic şi firav:

Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţeşte-l pe Israel, sfinţeşte numele Tău în Israel iertându-l de greşale, Tată. Fă, Tată, împărăţie vie de la Tine peste poporul Tău şi învaţă-l să se lase în voia Ta, în voia cuvântului Tău, Tată, ca să fie şi în Israel precum este în ceruri, Tată. Dă-i, Tată, lui Israel cele spre viaţă, dă-i pâine, dă-i cuvânt, dă-i har şi Duh Sfânt dătător de viaţă, dă-i tot ce-i trebuie ca să-Ţi slujească Ţie, Tată. O, şi iartă-l, iartă-l de greşale, şi cu Duhul Tău învaţă-l să ierte totul în numele Tău, ca să nu aibă vrăjmaşi Israel. O, Tată, izbăveşte-l pe el de duhul cel rău, izbăveşte-l pe Israel de toate relele, ca să nu-l duci în ispită pentru relele lui. Învaţă-l să fie umilit şi smerit înaintea Ta, ca să nu-l duci în ispită, Tată. Mă rog pentru Israel, că aşa ne-a învăţat Fiul Tău, să ne rugăm Ţie. Sunt mama Fiului Tău Cel Unul născut din Tine mai înainte de toţi vecii, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, că Tu, Tată din cer, pentru mântuirea oamenilor I-ai spus Fiului Tău să Se coboare din cer de lângă Tine şi să Se întrupeze din Duhul Sfânt în mine ca să Se facă Om şi să primească pedeapsa păcatelor omului, şi să moară, şi să învieze apoi din moarte, ca să vină iar la Tine, şi ca să pregătească loc pentru cei ce-L iubesc pe El, şi să vină apoi cu împărăţie fără de sfârşit peste cei vii care vor fi şi peste cei morţi care vor învia.

O, Tată din cer, sunt mama care a născut pe Fiul Tău Cel fără de ani, Cel de o fiinţă cu Tine, Cel prin Care s-a făcut cerul şi pământul şi văzutele şi nevăzutele, că Tu, Tată, în Fiul Tău Te odihneşti şi lucrezi. Ascultă rugăciunea Fecioarei mamă, care se roagă Ţie pentru Israel, poporul Tău, fiul Tău pe care l-ai născut din Fiul Tău Cel Unul născut, Care este din cer născut. Şi dă-i lui Israel, poporul Tău, dă-i viaţă fără de moarte, viaţă fără de păcat, ca să stea înaintea Ta la venirea Fiului Tău, căci Tu eşti în Fiul Tău, Tată. Tu eşti în El pe pământ la venirea Lui, şi El este în Tine în cer când va veni pe pământ văzut. Şi va fi precum în cer aşa şi pe pământ, Tată. Dă-i lui Israel iertare şi viaţă, că eu iubesc pe Fiul meu în toţi cei care-L poartă pe El spre viaţă veşnică.

E sărbătoarea naşterii mele cea din cer vestită prin proorocii Tăi cei din veacuri, şi eu serbez serbare de naştere în poporul Tău, Tată, şi ca o mamă a Fiului Tău, voiesc să fiu sprijin şi mamă miloasă pentru acest popor, rugându-mă Ţie pentru el, pentru slava lui de la Tine, pentru iertarea lui de la Tine şi pentru împlinirea Scripturilor Tale prin el, prin poporul Tău, care poartă numele Tău pe pământ.

Ai milă mare şi ajutor tare pentru fiii cei unşi în grădina cea de pe pământ, care este din cer cuvântată ca să fie. Întăreşte-i pe cei din grădină, că ai pus peste ei ungerea Ta cea nouă despre care scrie în Scripturi, căci duhul cel duşman pe Tine şi pe ei dă să le strivească pacea şi puterea Ta în ei, Tată. O, e vremea grea, Tată. Ajută-i sub apăsare, ajută-i Tu să ducă crucea Fiului Tău până la capăt, până la ziua venirii Fiului Tău cu slavă văzută pe pământ. Dă-le viaţă fără de moarte şi le întăreşte ungerea şi le-o înnoieşte, ca să nu mai bată înspre ei vântul duhului rău care se luptă împotriva celor aleşi ai Tăi. E vremea mântuirii. Dă-le, Tată, mântuirea şi le şterge lacrimile şi unge-le ranele şi le dă har şi ajutor şi le schimbă tristeţile în bucurii cereşti. Fă din tristeţile lor bucurii peste ei, precum Fiul Tău a făcut din apă vin şi a bucurat pe cei strânşi la nuntă. În numele Fiului Tău Îţi cer, că El aşa a spus, să cerem Ţie în numele Lui, şi vom primi. Cea mai frumoasă rugăciune înaintea Ta este cea care spune: iartă, Tată, iartă-le tot ce ai să le ierţi ca unor copii care trag din greu, ca unor micuţi ai Tăi, că sunt cei mici, Tată. Iartă-i şi ajută-i să poată cu Tine, iar când n-au putere, iartă-i şi dă-le ajutor să poată, că e grea vremea în care s-au născut ei. Umilinţa lor nu-i lasă să poată lucra lucrul Tău cel aşa de mare. Dă-le curaj, Tată. Trimite sfinţii şi îngerii, şi Te rog în numele Fiului Tău, fă-i să vadă şi să simtă venirea sfinţilor Tăi în ajutorul lor, că vremea e fără vedere, vremea e grea peste ei, vremea slăbeşte pe cel ce trebuie să stea înaintea Ta. Mă rog Ţie în Fiul Tău, Tată. Eu în El mă rog Ţie, primeşte-mă pentru Israel cel de azi. Ajută-i pe cei mici să stea întru mărirea Ta înaintea Ta, ca să se slăvească prin ei numele Tău între neamuri spre slava Ta, Doamne Savaot. Amin.

Şi Ţie, Fiule, mă rog; Ţie, mijlocitorule către Tatăl. Poporul Tău Israel Te are pe Tine mijlocitor înaintea Tatălui, căci credincios este Tatăl să ierte prin Tine greşalele poporului Tău, precum Tu ai făgăduit celor ce cred în Tine spre viaţă veşnică. Fiii poporului Tău sunt săraci cu duhul. Dă-le împărăţia cerurilor, precum ai făgăduit. Fiii Tăi plâng, Fiule. Dă-le mângâierea, că le-ai făgăduit-o. Fiii Tăi stau descoperiţi înaintea Ta. Arată-Ţi mila peste ei, Fiule, arată-Te lor, precum ai făgăduit pe muntele fericirilor. Vino, Fiule, peste ei cu făgăduinţele Tale şi iartă-i în Tatăl, şi Tatăl în Tine să-i ierte, că Tu asculţi rugăciunea şi suspinul meu. Amin, amin, amin.

— Ascult, mamă, şi împlinesc peste poporul Meu cele cerute de tine. Tu mereu te-ai rugat pentru cei ce cred în Mine, că tu eşti mamă. O, mamă a Mea, Eu am venit din cer de la Tatăl, şi tu Mi-ai fost mamă la venirea Mea, şi nu pot să nu-ţi împlinesc rugăciunea ta de mamă. Dar ajută-l şi tu pe Israel, că Tatăl ţi-a dat putere mare peste cei credincioşi care te cheamă pe tine în numele Meu ca să-i ajuţi în dureri şi la strigătele lor. E ziua ta de naştere şi Eu pun naştere nouă peste Israel, ca să-l am mereu nou şi de sus prin naştere de sus, prin cuvântul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh la credinţa acestui popor. Amin.

O, poporule purtat de sânurile cerului, din braţe în braţe purtat de cei din cer! Stai, fiule, în baia naşterii de sus, şi să nu te mai usuci de apa cea de sus peste tine, de baia naşterii

de sus. Vino, fiule, vino, poporul Meu, vino să-Mi fii apostol al cuvântului Meu, că apostolii Mei nu aveau timp să mai greşească cu firea lor, că erau cuprinşi de lucrarea cuvântului pe care o lucrau ziua şi noaptea cu dor şi cu slavă înaintea oamenilor. Vino să-Mi fii apostol, fiule! Vino şi lucrează şi nu tăcea din cuvânt, nu tăcea, nu mai tăcea, fiule numit în lucru de apostol. Învaţă-te să ştii bine ce este lucru de ucenic, lucru de apostol al lui Iisus Hristos. Învaţă lucrarea în care stai, fiule. Nu sta. Roagă-te şi cuvintează cuvântul Meu peste tine şi peste fratele tău şi peste cel ce voieşte să se mântuiască. Stai credincios la masa Mea, ca să vin să cuvintez la credinţa ta, şi să ia cuvânt şi Duh Sfânt cel ce voieşte să se mântuiască, şi vei primi plată de ucenic. E zi de naştere de sus, e zi de vreme nouă, că mama Mea Fecioară vine odată cu vremea cea nouă, vine şi te strigă spre Mine când Eu vin spre tine, te strigă mama Mea Fecioară. Auzi tu, Israele, ce spune mama Mea Fecioară:

— Israele, Israele, fiule al Fiului meu, fă-te, Israele, popor de apostoli, fă-te copil ascultător şi treaz, că plâng sfinţii de dorul venirii Domnului la tine, ca să vină şi ei cu Domnul, că le e dor de ziua Domnului, le e dor, Israele. Vino în slava cea pregătită pentru tine, vino în pregătire fără de moarte, vino şi stai înaintea Domnului, că plâng sfinţii de dorul venirii Domnului; plâng, după cum este scris în Scripturi; plâng sfinţii, Israele. Sfinţii tremură la auzul cuvintelor Domnului. Tresaltă sfinţii şi aşteaptă ziua făgăduinţei. Fă-te, Israele, fă-te slavă înaintea Domnului. Fii copil umilit aşa cum am fost eu purtându-L spre tine pe Hristosul Domnului. Eu am fost copilă umilită şi slăveam pe Dumnezeu în toată vremea, în toată umilinţa, şi am împlinit cu umilinţă Scriptura venirii Fiului lui Dumnezeu, şi ziceam sufletului meu să-L mărească pe Dumnezeu, Care a căutat spre smerenia roabei Sale, şi ziceam că sfânt este numele Domnului, Cel ce mi-a făcut mie mărire.

Poporule al Fiului meu, să înveţi, fiule, lucrarea umilinţei şi s-o porţi aşa cum am purtat-o eu spre slava lui Dumnezeu după ce Domnul a căutat spre smerenia mea. Eram plină de rugăciune în inimă şi pe toţi îi ajutam spre Dumnezeu, şi aşa lucrez şi acum cerând mila Domnului peste cei ce mă cheamă să-i ajut. Dar pe tine, popor al Fiului meu, te ajut şi te rog să fii cuminte, să fii cu veghe, să fii cu iubire şi să stai cu umilinţă înaintea Domnului tău, că mare şi înfricoşătoare este lucrarea care te poartă spre Domnul.

O, fiice ale lui Israel, învăţaţi de la mine lucrare sfântă şi umilinţă şi iubire de Dumnezeu. Luaţi pe Dumnezeu în voi, fiice din Israel. Luaţi în voi sfinţenie de duh şi de trup şi vegheaţi cu înţelepciune peste voi, că scumpă este mântuirea. Luaţi lucrarea mea în voi, luaţi în voi smerenie sfântă, nu oricum smerenie, că voi veni să vă învăţ ce înseamnă inimă şi cuget şi purtare şi viaţă smerită, ca să fiţi vii şi să faceţi bine prin statura voastră sfântă.

Israele, Israele, fiule al Fiului meu, fă-te popor de ucenici şi de uceniţe, fă-te copil al sfinţeniei şi al ascultării, Israele, că plâng sfinţii de dorul venirii Domnului, plâng sfinţii de dorul sfinţeniei tale, Israele, fiule al Fiului meu.

E zi de naştere de sus. Eu m-am născut de sus, din cuvântul proorocilor Domnului. Tu te-ai născut din cuvântul Domnului, care te poartă de mânuţă prin vremea de azi ca să fii. O, fiilor, rugaţi-vă mereu, căci cel ce se roagă mereu, nu cade în ispită. Aşa a spus Fiul meu ucenicilor: *«Rugaţi-vă să nu cădeţi în ispită!»*. Eu, fiilor, mă rog pentru credinţa voastră, mă rog ca o mamă pentru fii. Rugaţi-vă şi voi, rugaţi-vă să fiţi credincioşi, rugaţi-vă lui Dumnezeu, fiilor, că e greu fără Dumnezeu prin vremea asta grea. V-aţi născut într-o vreme de mari dureri, căci Fiul meu numai rane şi dureri are. Staţi lângă Fiul meu, staţi lângă ranele Lui, căci prin ranele Lui vă vindecaţi de orice dureri, de orice rane. Eu las peste voi binecuvântare de mamă cerească. Fiţi credincioşi. Rugaţi-vă lui Dumnezeu, fiilor.

— O, Israele, mama Mea Fecioară şi-a pus mantia peste tine, şi-a pus cuvântul peste tine, poporul Meu. Pun şi Eu peste tine mâinile Mele cele înţepate de cuie, ca prin ranele Mele să vă vindecaţi de toate durerile, de toate loviturile, de toate mâhnirile şi tristeţile voastre, fiilor. O, Eu plâng cu voi când plângeţi. Eu, fiilor, Mă zbat cu tot cerul ca să fiţi voi poporul Meu. Faceţi din zâmbet lacrimă şi plângeţi cu Mine, că fericiţi sunt cei ce plâng, şi mângâiaţi vor fi de Dumnezeu.

O, fiilor din grădiniţa Mea, Verginica se face carte în grădiniţă, ca să vă ţină de mânuţă, ca să vă împrospăteze puterea şi lucrarea voastră cu Mine. Cereţi Duhul Meu peste Israel, cereţi duhul mamei Mele Fecioară peste Israel, cereţi sfinţii să vă vină în ajutor, cereţi la Tatăl prin Fiul, cereţi, şi veţi primi. Primiţi ceea ce cereţi şi faceţi-vă datori lui Dumnezeu, Care vă dă la cererea voastră. Lucraţi apostolie înaintea Mea. Daţi de la voi neputinţele. Daţi Domnului slavă, fiilor, şi staţi în viţă rodind, căci Tatăl este lucrătorul. Învăţaţi, învăţaţi pe poporul Meu lucrarea naşterii de sus. Lucraţi, şi veţi fi învăţaţi de Duhul Sfânt. Rămâneţi în iubirea Mea şi fiţi, fiilor, un duh şi un trup cu Mine, cu Domnul vostru, fiilor.

Vă curăţ inimioarele de durere, fiilor. Umilinţa voastră s-o lucraţi cu dreaptă socoteală, ca să puteţi lucra cu pace lucrarea Mea, lucrarea cuvântului Meu. Eu am grijă de puterea cea bună din voi. Vremea e grea, dar Eu am grijă de voi. Fiţi împărţitori. Împărţiţi la timp cele ce vin de la Mine. Eu vă ajut să puteţi, fiilor. Eu sunt cu voi. Fiţi lucrători cu iubire, că veţi avea parte de iubirea Mea. Iar duhului potrivnic Mie şi vouă aşa îi poruncesc: înapoia Mea, satano, că poporul Meu este al Meu! Mergi înapoia Mea, că Eu merg cu poporul Meu şi îl înconjor cu cordon de sfinţi şi de îngeri. Amin.

Iar tu, poporul Meu, să porţi, tată, numele Meu pe creştetul tău şi în cugetul tău, şi laudă, Ierusalime, pe Domnul, laudă-L pe Cel ce vine la tine cu pâine şi cu vin şi cu cuvânt şi cu Duh Sfânt, ca să fii viu, Israele. E zi de naştere. Să fii copil al naşterii de sus, că iar îţi spun: stai îmbrăcat în cămaşa Duhului Sfânt şi pune-ţi peste ea cingătoare, că vântul vremii de azi bate tare. Stai bine încins, Israele, că eşti plăpând, tată. Eu te iau în sânul Meu. Stai în sânurile cerului care vine cu Mine la tine, şi vei sta înaintea Mea la venirea Mea. Amin, amin, amin.

*

Mă întorc cu Verginica în cartea ei. Am hrănit pe poporul Israel, şi prin el am hrănit şi mulţimile care iau din cuvântul Meu, căci pe cine Eu îl călăuzesc să vină să bea, vine şi bea din izvorul Meu.

Israele, trec din carte în carte ca să te învăţ, fiule, în fel şi chip, şi ca să te pot ţine de mânuţă, fiule. Am pus-o pe Verginica să se facă pentru tine carte, dar vreau să fie în această carte cuvinte numai de mântuire şi de fericirea ta, poporule scump.

Verginico, te-am adus în porţi ca să intri în cartea ta iar, că tu ai spus că ai venit şi nu mai pleci. O, Verginico, roagă-te să înţeleagă poporul această minune şi spune-le că

cine are viaţă veşnică, acela este în veci, precum Dumnezeu este din veci în veci. Binecuvintez mersul înainte al cuvântului tău, că Eu ţi-am spus că voi veni mereu cu tine şi îţi voi binecuvânta intrarea ta în locaşul tău şi în cartea ta, ca să lucrezi. Este scris că Eu când vin, vin cu sfinţii, şi iată cum vin. Întreabă tu poporul să-ţi spună ce scrie în Scripturi de venirea Mea cu sfinţii, ca să ştie, Verginico, să creadă minunea aceasta cum că tu vii cu Mine şi cum că Eu sunt în tine când grăieşti poporului tău, sunt precum eram în prooroci când vorbeam în ei. Slăveşte-te cu cuvântul tău peste Israel, că tu ai fost slava Mea pe pământ precum eşti şi în cer. Grăieşte poporului Israel în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

— Binecuvântat să fii de mine şi de poporul Tău, Doamne, că vii şi mă aduci până în porţi, ca să-l faci pe Israel să mă cunoască de la Tine. Voiesc mereu să vii cu mine când eu vin, ca să grăiesc din Tine şi de lângă Tine în credinţa poporului meu, că Tu mereu când vii îi spui lui Israel că eşti Dumnezeul lui Cel adevărat, şi Te numeşti cu numele Tău peste Israel, că aşa spui: *«Eu sunt Dumnezeu Cuvântul. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu»,* şi iarăşi spui: *«Cuvântul Se face Dumnezeu peste Israel»*. Şi eu, Doamne, Te fac pe Tine cuvânt, căci cuvântul meu eşti Tu.

Măreşte credinţa lui Israel, Doamne. Aceasta e cea mai rugătoare dorinţă pe care Ţi-o cer s-o lucrezi peste acest popor. Israel dacă are credinţă împlinită, va căuta mereu să fie împlinit întru Tine, Doamne. Măreşte credinţa lui Israel, bunule Doamne, şi iartă-l mereu de greşalele lui, că şi eu Te rog, ca şi mama Ta te rog şi eu. Dă-i viaţă veşnică lui Israel şi fie-Ţi milă de el, că vremea în care s-a născut el e vreme grea, Doamne. E vremea rugăciunii fierbinţi, că vremea de afară e grea de tot, Doamne, şi Israel e plăpând şi e mic. Israel e un copil fără putere, dar Tu eşti puterea lui. Trec din Tine în popor, şi cu Tine trec. Binecuvântat să fii în cuvântul meu.

Iată-mă, Israele, iată-mă cu tine, Israele. Să dai slavă lui Dumnezeu, fiule. Domnul te iubeşte, Israele, şi m-a adus ca să te ţin de mânuţă, ca să te aibă Domnul la venirea Lui cea care va umple totul de slavă. O, fiule Israele, e greu, fiule, să crezi oricum în această minune, cum că eu vorbesc cu tine din cele cereşti. Îţi trebuie cunoştinţă din cer, poporul meu, şi cu ea să înţelegi drumul duhului meu, care grăieşte ca şi Domnul, de lângă tine. Du-te, fiule, pe calea sfintei Scripturi, ca să iei credinţă în această lucrare. Roagă-i pe păstori să-ţi spună, că ei ştiu să te facă să crezi şi să înţelegi această venire din cer, că vine cerul la tine, poporul meu, şi tu trebuie să poţi crede ca să stai înaintea acestei minuni lucrată din cer peste tine. Mai mare minune ca să crezi tu în această venire a cerului la tine, mai mare minune nu este. Credinţa ta, Israele, este minune mare pe pământ, şi tu nu ştii de ce eşti iubit de cer. Fii atent ce-ţi spun, fiule: îţi trebuie cunoştinţa care vine din Scripturi, şi va fi bine aşezată credinţa ta, şi va fi minune tare credinţa lui Israel, dar iată, eu vin şi grăiesc în tine, şi tu mă asculţi cu credinţă, şi voiesc să-ţi aşez credinţa fiule. Vrei, fiule, să ţi-o aşez, sau eşti credincios în ceea ce face cerul peste tine? Vrei tu să-mi arăţi credinţa ta din cunoştinţa ta? Vrei să mi-o arăţi din credinţă, sau vrei să ţi-o aşez eu? Domnul grăia ucenicilor numai în pilde, ca să le lase loc de credinţă, căci credinţa care s-ar fi văzut bine nu s-ar mai fi numit credinţă tare şi adevărată.

O, Israele, tu ştii, fiule, ştii că celor ce le-a arătat Domnul ce să creadă, ştii tu că n-au mai crezut nici aşa? Vezi tu ce este credinţa? Credinţa este aşteptarea celor făgăduite care nu se văd. Dacă tu, poporul meu, m-ai vedea pe mine înaintea ta când grăiesc din cer, când vin cu cerul la tine, nu ţi s-ar mai scrie ţie credinţă. Dar eu sunt înaintea ta şi te învăţ cum să stai în credinţă, cum să fii viu, căci cei duhovniceşti înţeleg pe cele duhovniceşti care se judecă duhovniceşte. Oamenii necredincioşi nu cred în Duhul. Ei cred numai în trup şi atât, cred numai în cele văzute şi atât. Aceia nu au cunoştinţă, căci cele ce se văd, aceasta este cunoştinţă de-a gata, nu este credinţă. Credinţă este ceea ce aştepţi crezând că va veni şi va fi.

Vin la tine în cuvânt şi te rog, poporul meu, să fii cuminte, fiule, cuminte cu duhul şi sfânt cu duhul şi cu trupul. Eu ştiu că tu nu poţi, dar poate Domnul, poporul meu, poate, numai să ceri, să fii copil rugător pentru tot ce nu ai. Cere ce nu ai, dar cere numai ce trebuie să ai, şi te îndeletniceşte cu cele duhovniceşti, ca să biruieşti pe cele trupeşti care dau să te despartă de făgăduinţele fericirii care vine din cer ca să fie pe pământ.

Israele, să-mi spui, fiule, dacă vrei să-ţi aşez eu credinţa ta în această venire a cerului la tine, sau să-mi spui că eşti credincios în ceea ce face cerul peste tine. O, copile copilaş, mă face Domnul carte aparte în tine, ca să te pot învăţa, ca să te pot certa, ca să te pot mustra arătându-ţi iubirea mea pentru tine, poporul meu. Tu eşti prea plăpând, Israele, şi nu vrei, fiule, să te îndeletniceşti în toată vremea cu cele duhovniceşti care-ţi dau viaţa lui Hristos în tine. Dacă n-ai dragoste, o capeţi lucrând la ea, şi o vei avea. Dacă n-ai îndemnul inimii, fii copil rugător şi cere-I Domnului să-ţi stârnească dorul de cele cereşti în tine, că lenea este păcat de moarte, fiule. Lenea te ajută să mori, să nu vrei pe Domnul viu şi cuvântând în tine. Lenea de cele duhovniceşti te lasă mort şi faci cele ale morţii, poporul meu. Eu din cer te învăţ, fiule. Lenea este păcat de moarte. De aceea zice Scriptura: *«Nu treziţi dragostea până nu-i va fi ei voia»*. Pe un om lenos nu-l poate trezi nimeni dacă nu-i este lui voia.

Eu nu te cert, poporul meu, dar te învăţ ce să faci ca să fii viu, fiule. Spune-mi tu, fiule, ce înseamnă om fără Dumnezeu? Vreau să duc la Domnul cunoştinţa ta, ca să-ţi pună notă Domnul. Tu eşti prea gol, fiule, căci ca să fii îmbrăcat, cu Hristos trebuie să fii îmbrăcat. Tu eşti prea mic cu credinţa, căci ca să faci o faptă bună sau rea, trebuie să crezi că ţi-o vede Dumnezeu, fiule. Nu să zici că dacă Domnul nu ţi-o spune ţie nu o vede Domnul. O vede, Israele, că fapta bună Îl bucură pe Domnul, iar fapta rea Îl înţeapă, Îl sângerează, Îl doare, şi suferă Domnul. Dar este o carte care spune să nu se smulgă neghina, că se strică grâul, şi grâul e scump la Dumnezeu. Fapta rea e durere mare. Ea doare mult la cer, şi Domnului Îi este milă de grâu, poporul meu, ca să nu sufere grâul, fiule. Faţa grâului prinde pe ea suspin când vede răul, şi Domnului Îi este milă de grâu. De aceea am venit la tine, Israele, ca să te ţin de mânuţă mai înainte de a da tu să aluneci, copilul meu. Toată lumea ştie că tu eşti copilul Domnului cel ascultător, şi Domnul nu voieşte să vină pietre asupra ta. De aceea vin să te scot, Israele, la lumină şi să stai în lumină, că la lumină se vede totul şi se poate bine alege ce să rămână şi ce să nu rămână. Nu iubi întunericul, fiule, nu-l mai iubi, căci faptele întunericului sunt rele şi de aceea se fac la întuneric. Fii atent, fiule, să nu te laşi tras la întuneric, că duhul rău se ascunde în vase slabe şi îţi face cu mâna, că cine slujeşte voinţei duhului rău, acela este omul care nu ascultă şi prin neascultarea lui trage la întuneric pe cel luminat de Duhul Sfânt. Fereşte-te, fiule, de trupul şi de duhul uşurătăţii, nu-ţi fie milă de mintea vopsită, care nu are în ea cele duhov-

nicești. Vă învăț, copii ai poporului meu, să iubiți duhovnicia cea neamestecată cu ușurătatea. Iubiți rugăciunea pe cale, că pe cale este mai alunecoasă gheața de sub picioare decât la locul tău de rugăciune. Când umbli pe afară, când lucrezi cele de trebuință trupului, atunci ai mai mare nevoie de rugăciune, că acele clipe sunt clipe care te pot lăsa gol, și umbli fără să știi gol pe afară, și goliciunea se vede când umbli așa pe afară, și nu e bine să umbli pe afară fără rugăciunea ta, fără să fii îmbrăcat cu Hristos, cu Hristos în vedere și în cuvânt, ca să vadă peste tot duhul rău al cui ești tu și pe cine ai tu ca veșmânt. Duhul rău se teme când vede veșmântul lui Hristos. Dacă vrei, Israele, să se teamă duhul rău de tine, nu sta gol de Hristos. Îmbracă-te cu Hristos pe cale și în locul tău de stat cu Dumnezeu. Fața lui Hristos învaț-o bine, măi fiule, învaț-o, că învățând la ea te deprinzi cu ea, și ea cu tine. Învață bine fața lui Hristos, Israele.

O, copii ai grădiniței mele, nu mai fiți triști, fiilor. O, copilași unși și îmbrăcați cu har, stați lângă mine, stați lângă cloșcă, stați, măi puișorii mei, și mângâiați duhul meu cu ascultarea voastră. O, cine ascultă, acela primește învățătură, iar cine nu ascultă, acela nu mai primește, că nu este deprins să primească, și acela este durere pentru cer. Cel ce nu ascultă, acela dă să-mi ia din mână împărăția. Voi fiți atenți! De cei ce nu ascultă depărtați-vă, fiilor, așa cum v-am învățat. Dar voi stați în mare ascultare, că sunteți cărarea cerului spre pământ, fiilor unși. Durerea inimilor voastre e mare. Eu vă știu durerea. O văd când vine spre voi, dar să grăiesc între voi ca să vă pot spune, fiilor. Domnul grăiește și pentru noroade, și nu poate să-Și brăzdeze obrazul slavei Sale înaintea noroadelor, dar cartea mea vă ține de mânuță. Țineți-vă și voi bine cu mine de mânuță și țineți-mă și voi pe mine, fiilor. Am această copilă plină de durere. Abia mai poate s-o ducă, măi fiilor unși.

O, copila mea, tu ești mică și durerile sunt mari. Mă uit la tine cum strigi la cer, și vreau să te mângâi în dureri, măi puiule mic, că tu ai inimă de copil, și inima de copil plânge. Ce bine este de cel ce ascultă de tine! Tu ai vedere de la Domnul, și fericit este cel ce ascultă de tine! Trage mereu lângă tine pe fiii cărării Domnului, așa cum lucrai tu cu puișorii pe care-i aveai în curte. Scoală-te dis-de-dimineață. Duhovnicește îți spun: hrănește-i, dă-le apă, uită-te la ei, la creșterea lor, și așa să faci până vine Domnul. Mai mare grijă ca grija asta tu să nu ai, dar lasă-te spre vindecare de rane, copilă mică și plăpândă. Tu nu vezi că nu le poți purta? Lasă-mă să ți le iau, și voi veghea să nu mai fii lovită de pe nicăieri. Mângâie-te cu puișorii tăi, că pun în ei duh de mângâiere pentru inimioara ta durută. O, de ar fi poporul meu ca tine la inimă! Dar nu e, și tu plângi că nu e. O, nu mai plânge. Tu trebuie să ai pace și putere, dar cine să te hrănească cu acestea? Eu intru în inimioara ta ca să ți-o ung, ca să ți-o alin. Vin pe cărare la tine și îți voi întări pacea inimii. Eu știu durerea ta, că e și a mea, și plâng cu tine, nu te las singură să plângi. Plâng și eu cu tine, și te voi vindeca de plâns și îți voi lucra bucurii, că tu numai dureri ai purtat. Am nevoie de pace în tine. Lasă-mă să te ajut, că are Domnul de lucrat cu voi. Tu pe Domnul Îl iubești. Lasă-te spre pace dacă-L iubești. Lucrează, că eu sunt cu ajutorul și voi întări credința acestui popor, și vom întări frica de Dumnezeu în Israel, iar puișorii tăi cei unși cu mirul cel nou să fie ucenici destoinici peste turma Domnului și să îndemne la lucru pe Israel.

Să fiți atenți la mine când vin, ca să pot intra în carte, că vin mereu, fiilor. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 1996

Praznicul Înălțării sfintei cruci

Duhovnicul înseamnă om duhovnicesc. Sfânta Virginia cere la Domnul sporirea credinței poporului creștin și îi îndeamnă pe ucenici la cercetarea staturii lui Israel cel nou.

Binecuvintează, Ierusalime, pe Domnul, pe Cel ce curățește toate fărădelegile tale, pe Cel ce te încununează cu milă și cu îndurare, căci în ce chip miluiește tatăl pe fii, așa miluiesc Eu pe Israel când se teme de Domnul. O, mila Domnului este din veac în veac cu cei ce se tem de Domnul. Așa scrie în Scripturi, Israele, dar mergi, tată, pe calea sfintei Scripturi, ca să vezi calea aceasta pe care Eu te întăresc, căci mila Domnului este cu cei ce se tem de Domnul, Ierusalime, poporul Meu.

Vin cu Verginica, vin cu sfinții, poporul Meu. Așa este scris în Scripturi: *«Iată, vine Domnul cu sfinții Lui»*. Amin. Pace între Mine și tine, poporul Meu, căci temerea de Dumnezeu împacă pe Israel cu Domnul. Pace între Duhul Meu și duhul tău, căci Duhul Domnului este cu cei ce se tem de Domnul. Vin cu Verginica, vin cu trâmbița Mea și trâmbițez cu ea peste Israel.

Verginico, tu ești în Mine și îi spun poporului tău de unde vorbești tu peste el, că din Mine grăiești, Verginico. Tu ești în Mine. Tu M-ai purtat pe Mine în trupul tău când grăiam lui Israel. Intram în tine și grăiam, și acum te am Eu pe tine în Mine, și din Mine grăiești. Să știe Israel această minune, Verginico. De aceea am spus că voi veni mereu ca să-ți fac intrare cu cuvântul peste Israel. Tu ești în Mine, duhul tău e în Duhul Meu, că tu ești trâmbița Mea cu care trâmbițez, și te-am făcut cunoscută că ești trâmbița Mea, Verginico. E mare minune această lucrare, tată, dar trebuie temere de Dumnezeu în Israel și trebuie credință cum nu s-a mai auzit prin veacuri, că lucrarea cuvântului Meu e taină mare, și de aceea zic mereu: Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Grăiesc cu tine, tată, ca să vadă poporul că tu ești în Mine, și să te primească cu Mine, căci vin cu tine la Israel și grăiesc din trâmbița Mea peste el, iar trâmbița Mea grăiește din Mine, precum Israel grăiește din Mine când ascultă ca să lucreze cuvântul și Duhul Meu cuvântând în Israel.

Te-am adus în porți, Verginico. Intră, tată, și te fă cuvânt în cartea ta, că și Eu Mă fac cuvânt în cartea Mea, ca să hrănim poporul, ca să hrănim noroadele cu gustul cuvântului Meu, precum lucram la venirea Mea cea în trup. Binecuvântată să-ți fie grăirea ta, Verginico, că Eu sunt locașul din care tu grăiești. Eu sunt Duh și Trup, și sunt cu ai Mei până la sfârșitul timpului, precum am făgăduit. Amin.

— O, pacea și binecuvântarea Ta, Doamne, sunt în cuvântul meu, că eu din Tine cuvintez.

O, Doamne, cât e cerul de pământ Tu întărești mila Ta peste cei ce se tem de Tine; și cât sunt răsăriturile de apusuri, atâta depărtezi de la Tine fărădelegile lui Israel, care se teme de Tine, că mila Ta e din veac în veac spre cei ce se tem de Tine, iar dreptatea Ta este spre cei ce păzesc legământul Tău și își amintesc de poruncile Tale, ca să le lucreze pe ele. Binecuvintează pe Domnul, Israele care auzi glasul și cuvântul Domnului. Binecuvântați pe Domnul, voi, fiilor care faceți voia Lui, căci în ce chip miluiește tatăl pe fii, așa a miluit Domnul pe cei ce se tem de Dânsul. Să nu te plictisești, poporul meu, să nu te plictisești să vii și să stai la masa cuvântului, că tu, Israele, nu știi nimic, nu știi că dacă n-ar mai veni Domnul cu masă din cer la tine, tu n-ai mai trăi, fiule. Dar te voi hrăni mereu, că eu ți-am spus că am venit să te țin de

mână, că am venit şi nu mai plec. Te voi hrăni mereu, te voi hrăni din Domnul, ca să fii tu treaz, dar să nu te plictiseşti de trezie, să nu te plictiseşti cu cerul, poporul meu, să nu fugi de cer, că vine cerul la tine, şi tu să preţuieşti venirea Domnului. Venirea Lui cu sfinţii Lui s-o preţuieşti crezând în Scripturi, Israele fiule. Tu caută, fiule, să înţelegi venirea Domnului la tine şi să înţelegi cum vin eu, fiule, şi unde sunt eu când vin la tine. Aşa să faci şi tu, poporul meu, să stai în Domnul, în Duhul Domnului, precum eu stau şi cuvintez din Domnul cu tine, poporul meu.

Vin, fiule, să te învăţ viaţa veşnică, vin şi nu mai plec cu învăţătura mea din Domnul, dar nu te mai gândi decât la Domnul, fiule, ca să pot avea loc în tine cu învăţătura cea de veşnicie, Israele mic. Nu te mai gândi la faptele tale rele, că-ţi întinezi mintea, fiule. Gândeşte-te la Domnul, poporul meu, că de aceea ţi-a spus Domnul prin trâmbiţa Lui: când te culci, să te culci cu gândul la fericirea ta, la Domnul, poporul meu, ca să nu te mai gândeşti la lucruri care-ţi întinează şi îţi abat cugetul de la cele vii. Ţi-a spus Domnul, fiule, şi în vis să visezi lucrarea Lui, ca să-ţi fie somnul curat şi plin de Duhul Domnului, ca să te părăsească şi din vis duhul rău.

O, nu te mai povesti cu răul tău, că omori mintea celuilalt. Părăseşte răul, fiule, teme-te de Domnul, căci Domnul este cu cei ce se tem de El, poporul meu. Nu oricine poate să-ţi fie ţie duhovnic, ci numai cel ce-ţi spune Domnul că e duhovnicesc şi nu trupesc. Vezi tu de ce a zis Domnul ucenicilor Săi: *«Luaţi şi mâncaţi Trupul şi Sângele Meu spre iertarea păcatelor»*? Aşa să spui şi tu, fiule, când Îl iei pe Domnul spre iertarea păcatelor tale: *„Doamne, să-mi fie mie tainele Tale spre iertarea păcatelor, spre viaţa veşnică, spre luminare şi sfinţire, spre tărie şi spre vindecare, spre sănătate sufletească şi trupească, spre ştergerea şi alungarea şi pieirea cugetelor şi a deprinderilor mele celor rele, a duhurilor celor viclene şi întunecate, spre alungarea nălucirilor nopţii, spre îndrăznirea şi dragostea cea către Tine, spre mântuirea şi sfinţirea sufletului şi a trupului, spre plinirea poruncilor Tale şi spre împărtăşirea cu Duhul Sfânt, ca merinde de veci, că Tu, Doamne, eşti Dumnezeul celor ce se căiesc de păcate, Tu eşti Mântuitorul celor ce greşesc, Tu eşti, Doamne, Cel ce întăreşti mila peste cei ce se tem de Tine. Amin“.*

O, Israele, te învăţ, poporul meu, de aceea am venit, să stau cu tine şi să-ţi curăţ gândurile şi să stea Domnul în gândurile tale şi în tine, poporul meu, pentru ca să ai viaţă, că altfel intră în tot felul moartea în tine. Prin duhul mândriei şi al semeţiei intră moartea cu cele ale ei, intră în cugetul tău, fiule, şi din cuget se lasă spre inimă, şi faci moarte cu inima ta. Să fii credincios în cuvântul meu, poporul meu, că Adam dacă era credincios în cuvântul Domnului, Care i-a spus că dacă nu va asculta, va muri şi nu va mai trăi, dacă Adam credea, rămânea cerul şi pământul cel dintâi, pe care Domnul voieşte să ţi le dea ţie acum, Israele, dacă vei asculta să crezi în cuvântul lui Dumnezeu rostit peste tine. Cerul şi pământul cel dintâi te aşteaptă pe tine, precum şi tu le aştepţi. Dar să fii atent în cuvântul tău, poporul meu, că de aceea am venit şi te-am născut din nou, ca să nu ai păcate, fiule, că Moise n-a zis bine: *«Doamne, şterge-mă pe mine, dar să nu piară poporul»*. A zis de frică, a zis că s-a simţit vinovat. Nu e bine să zică omul nimic Domnului, nimic decât: *„Iartă-mă, Doamne, pe mine, neputinciosul“*. Nu e bine să zici să mori, nu e bine să-I spui tu lui Dumnezeu ce să facă cu tine, nu e bine să te ascunzi de Dumnezeu. Când a zis Moise: *«Na-vă şi apă!»*, a zis singur, n-a mai zis cu Domnul acest cuvânt. Nu e bine aşa, fiule. El ştia că e pus dumnezeu peste Israel, şi s-a folosit de puterea lui. Nu e bine aşa, fiule Israele. De aceea am spus eu: *„Doamne, Doamne, Israel e un copil fără putere. Iartă-l pe Israel, Doamne!“*. Mai mare ca Domnul să nu fie nimeni, Israele, dar să fie Domnul mare peste tine şi în cuvântul tău, poporul meu, şi în fapta ta, fiule. David când s-a folosit de puterea lui de rege n-a făcut bine, că mai mare ca Domnul nu este nimeni, mai drept ca Domnul nu e nimeni, poporul meu. Domnul are dreptul să ierte păcatele, şi de aceea duhul rău se sfâşie la pocăinţa celui greşit, căci Domnul, Israele, are puterea să ierte omul, fiule, şi de aceea am venit eu şi te-am născut din nou pentru Domnul, din nou, ca să fii nou, precum cerul cel nou şi pământul cel nou este lucru nou, poporul meu.

Îmbrăcarea cu Hristos să n-o uiţi, fiule. E cartea mea cu tine. Ea te cuprinde ca un veşmânt al lui Hristos. Ea te îmbracă cu Hristos, poporul meu. Ea te dezbracă de omul cel vechi şi te îmbracă cu Hristos, copilul meu.

O, fiilor unşi din grădiniţă, rămâneţi în puterea lui Iisus Hristos, precum eu sunt în Domnul, şi din El grăiesc şi lucrez. Cine vă primeşte pe voi, primeşte pe Domnul. Mergeţi şi binecuvântaţi pe poporul Domnului, binecuvântaţi-l cu cuvântul meu, că am venit şi nu mai plec. Stau cu voi, că mi-e milă de voi şi mi-e milă de poporul Domnului. Stau cu voi, fiilor unşi, că sunteţi plăpânzi şi sunteţi loviţi, că voi sunteţi nişte copii fără putere, dar în Hristos e cu putinţă tot ce voieşte Dumnezeu.

E praznic de serbare, fiilor unşi. Să lucrăm duh de serbare peste Israel, fiilor. Faceţi-I Domnului sărbătoare în Israel, că iată, Domnul stă să cuvinteze peste Israel. Întăriţi-vă! Domnul grăieşte peste Israel, ca să ia Israel, şi să ia noroadele, fiilor. Domnul vine cu veşmântul Său pentru Israel. Întăriţi-vă înaintea cuvântului! Domnul vine, fiilor, vine şi Se face cuvânt. Domnul e în mine când spun aşa. Eu sunt în Domnul când spun că Domnul vine şi Se face cuvânt. O, minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, minune mare este lucrarea lui Dumnezeu Cuvântul, căci Cuvântul Se face Dumnezeu, pentru ca să-l pască pe Israel. Amin.

O, fiilor unşi, care lucraţi pe Domnul trup şi cuvânt, pun mângâierile cerului peste inimioarele voastre ca să le mângâi, ca să poată ele prin duhul mângâierii cereşti. Suflu peste voi duh de mângâiere, aşa cum scrie în Scripturi despre duhul mângâierii. Poporul e tare la cerbice, dar pe voi vă am cu suflet cald şi cu duh de copil şi cu plâns de copil, căci copiii plâng. Plâng copiii, şi Israel nu vrea să fie copil. Copiii plâng de foame, copiii plâng de dor, copiii plâng de duioşia din ei, copiii plâng când greşesc, copiii plâng, fiilor. Voi să nu încetaţi să fiţi copii, căci copiii sunt purtaţi în braţele lui Iisus Hristos pe pământ.

O, Domnul meu, Mângâietorul meu, mângâie pe copiii mei, că i-am purtat în pântecele duhului meu ca să-mi ducă ei lucrul meu până la picioarele venirii Tale, Doamne, şi i-am pus la lucrul Tău şi Ţi-am făcut temelie ca să lucrezi de pe ea peste Israel şi să zideşti pe această temelie împărăţie tare şi veşnică, Doamne, căci pe această piatră se zideşte credinţa în Tine şi în venirea Ta, bunule Doamne. Măreşte credinţa lui Israel, Doamne. Îmbracă-l pe Israel în duhul temerii de Dumnezeu, îmbracă-l în veşmântul Tău pe Israel. Cartea Ta este înaintea Ta. Fă-Te cuvânt, Doamne, şi cârmuieşte-l pe Israel, că binecuvântat este numele Tău în Israel. Întăreşte porţile, Doamne. Ai grijă de porţi, Doamne.

Fiilor unşi, viaţa voastră este Dumnezeu. Întăresc pecetea voastră. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului

Duh, acesta este numele vostru, căci viaţa voastră este Dumnezeu. Viaţa voastră este numele vostru, viaţa voastră este Dumnezeu, fiilor.

Domnul trece din carte în carte.

Să fie atenţie în porţi. Amin, amin, amin.

*

Coboară Domnul la Israel, coboară Păstorul lui Israel, coboară pe vânt, pe vânt de Duh Sfânt. Pe vânt, pe nori de vânt vine cuvântul, şi cuvântul se face Dumnezeu peste Israel. Vine Domnul la tine, Israele. Amin, amin, amin.

Vine Domnul şi intră pe porţi în tine, ca să pună peste tine fiinţa cuvântului Său. Cuvântul este cuvânt din Cuvânt şi este fiinţă din Fiinţă. Vin la tine, Israele, ca să pun peste tine fiinţa cuvântului Meu, împlinirea cuvântului Meu peste tine. Vin să te înveşmântez cu veşmântul Meu, ca să fii tu ca Mine, poporul Meu Israel, şi ca să Mă vezi, fiule Israele, precum este scris: *«Vom fi asemenea Lui, căci Îl vom vedea aşa cum este El».*

O, ce minune te poartă pe tine, popor al cuvântului Meu! Tu eşti mic la minte pentru această minune, căci la mintea omului nu s-a suit ce lucrare este aceasta care te poartă pe tine spre Mine, dar s-a suit la credinţa inimii tale, Israele, fiul Meu iubit, întru care Eu binevoiesc, precum Tatăl Meu a binevoit întru Mine şi, prin Mine, întru tine, Israele, fiu iubit de Tatăl şi de Mine şi de sfinţi, că vin cu sfinţii, precum este scris: *«Vine Domnul cu sfinţii Lui».* Am trezit trâmbiţa Mea, am trezit pe Verginica, şi vin cu ea la tine, căci cu ea toţi sfinţii se poartă, şi după ea tot cerul vine la tine ca să te ajute pe tine, poporul Meu, că tu, fiule, eşti mic, dar eşti aşteptat ca să fii. Şi iată, eşti. Tu eşti poporul Meu, şi eşti aşteptat, Israele, fiule mic.

Eu am putere să-ţi iert păcatele, fiule, şi să fii tu fiul Meu, Israele fiule. Se scutură duhul cel potrivnic Mie şi ţie când vede pe Fiul Tatălui, Care vine şi iartă păcatele tale, căci Fiul Tatălui, Fiul Omului, are putere să ierte păcatele, şi duhul rău moare. Lasă-l să moară, lasă-l, Israele, să moară şi să nu mai aibă de ce trăi şi să nu mai aibă lucru spre tine, că tu, Israele, eşti poporul Meu, fiule. Eu rostesc numele tău, poporul Meu, şi duhul rău se topeşte şi dă să moară, şi moare, iar tu eşti poporul Meu. Amin, amin, amin. Duhul rău e duh, precum Dumnezeu, Duh este. Duhul rău să se depărteze din calea lui Israel, iar trupul lui Israel să ia Duh Sfânt şi să aibă Israel Duhul lui Dumnezeu, căci Eu sunt Păstorul lui Israel.

Israele, Israele, o, Israele, fiul Meu, vindecă-Mă de rane, fiule, că şi Eu te vindec. Vin şi te iert, şi asta înseamnă că te vindec. Vindecă-Mă şi tu de ranele Mele, că Eu sunt Domnul slavei, şi nu mai voiesc să fiu al durerii. Eu iau durerile de pe tine. Ia-le şi tu de pe Mine, că Eu sunt trup şi duh, Eu sunt Dumnezeu şi om, şi Mă doare ca şi pe om când Mă doare, dar Mă doare mai mult decât pe om, căci Eu sunt Dumnezeu, Israele. Pe tine te doare durerea cu durere, pe Mine Mă doare durerea cu iubire, cu iubirea pe care ţi-o port, poporul Meu, cu iubirea cu care te ocrotesc şi te cresc ca să stai tu înaintea Mea la venirea Mea.

Am spus noroadelor de pe pământ că tu eşti poporul Meu; am spus că Eu sunt Dumnezeul tău; am spus că glasul cuvântului Meu este slava lui Dumnezeu în mijlocul tău, este semnul Meu înaintea venirii Mele, este crucea slavei Mele, care vine înaintea Mea, este viaţa Mea peste viaţa ta, căci am venit şi te-am ales dintre neamuri ca să pun peste tine fiinţa cuvântului Meu, împlinirea cuvântului Meu. La Mine totul este cu putinţă, şi am adăugat că totul este cu putinţă celui ce crede în Mine şi în cuvântul Meu. Cuvântul Meu te paşte, te creşte şi te umple de fiinţa lui, poporul Meu. Pe Israel pe care l-am avut de popor l-am învăţat prin Duhul Meu în prooroci, dar el prea mult s-a iubit pe sine şi n-a stat înaintea Mea ca să Mă aibă de Dumnezeu, şi M-a scos afară din ale lui. Eu când dădeam să-Mi fac loc cu împărăţia Mea în el, am ales din el vestitori de la Mine şi le-am spus: *«Mergeţi, şi pe căile păgânilor să nu mergeţi, în cetăţi de samarineni să nu intraţi, şi mai degrabă la oile cele pierdute; mergeţi la Israel, cel ce a pierdut calea»,* căci păgânii şi samarinenii credeau în Dumnezeu, credeau în Cel ce vine, în Cel ce era aşteptat să vină, dar Israel nu mai credea nimic, nu mai voia nimic. Samarinenii erau urâţi de iudei, dar erau credincioşi în Cel ce trebuia să vină de la Tatăl, iar când am venit, M-au primit şi Mi-au ieşit înainte ca să Mă ia în casa lor, nu ca iudeii care M-au scos din casa lor. Să Mă primeşti, poporul Meu, aşa cum M-au primit samarinenii, fiule, şi să faci fiinţă din cuvântul Meu, că şi Eu fac fiinţă din toate făgăduinţele Mele dacă tu faci fiinţă din cuvântul Meu.

E praznic în tine, poporul Meu, şi Eu Mă slăvesc în tine cu slava cuvântului Meu şi îţi fac dulce sărbătoarea Mea cu tine. Să nu pierzi dulceaţa cuvântului Meu, căci cei din cer vin şi se îndulcesc când Eu grăiesc peste tine. Stau sfinţii şi îngerii şi ascultă şi se îndulcesc, şi e freamăt de sărbătoare şi de bucurie între cei din cer. Cei din cer se uită la inima ta, Israele iubit, şi îţi măsoară, fiule, bucuria inimii tale şi o pun lângă bucuria lor, şi măsoară sfinţii şi îngerii, măsoară cu măsură cerească, cu cumpănă cerească, şi scriu îngerii, poporul Meu, scriu măsura iubirii tale, a bucuriei tale, a credinţei tale, a staturii tale duhovniceşti, fiule din Israel.

Cuvântul Meu e lapte şi miere din cer. Cuvântul Meu să-l mănânci cu dulceaţă, copile scump, să-l pui pe pâine ca pe dulceaţă şi să mănânci şi să creşti dulce, o, copile Israele, ca să Mă îndulcesc cu tine, fiule scump. Iudeii Mi-au dat fiere, Israel cel de atunci Mi-a dat oţet şi fiere chiar şi în clipa Mea cea mai grea, dar tu, Israele de azi, fă-te dulce Mie şi dă-Mi să beau din apa ta, dă-Mi apă dulce, dă-Mi, poporul Meu, dă-Mi, şi fii ager la lucru, că lenea e păcat de moarte, poporul Meu. Tu să nu stai în această moarte, că Eu voi veni curând, şi va fi să te găsesc lucrând venirea Mea, căci venirea Mea, cu tine Eu o lucrez.

Verginica Mă roagă şi Îmi spune: *„Măreşte, Doamne, credinţa lui Israel!".* O, Israele, Israele, de ce crezi tu că M-am întrebat Eu atunci când am zis de venirea Mea? că aşa am zis: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credinţă pe pământ?».* O, pe pământ nu voi mai găsi credinţă, dar voi găsi la tine, poporul Meu, că Eu te-am luat din lume ca să nu mai fii din lume, şi să fii născut de sus, din Mine să fii, nu din lume, ca să pot să-ţi măresc credinţa în Mine, poporul Meu.

O, să nu fii plăpând în faţa slavei Mele, în faţa cuvântului Meu. Ia-l pe tine ca pe un veşmânt, caută în el, caută-te în el, şi nu cădea din cuvântul Meu, poporul Meu. Stai în el, Israele, stai şi nu slăbi, că nu ştii, tată, ziua şi ceasul când Eu trebuie să te găsesc în slava cuvântului Meu stând, şi din dulceaţa lui luând şi mâncând, căci Eu sunt trup şi cuvânt peste tine, poporul Meu. Dacă Mă ai numai trup fără de cuvânt, eşti gol. Dacă Mă ai numai cuvânt fără trup, eşti şi mai gol, Israele. De aceea îţi spun: îmbracă-te întru Hristos, trup şi cuvânt, ca să nu te găsesc gol când slava Mea Mă va descoperi că sunt cu tine cuvânt şi trup, trup şi cuvânt.

Tu să nu uiţi, poporul Meu: Cuvântul S-a făcut trup şi S-a sălăşluit între ai Săi, care au văzut slava Lui, slavă ca a Unuia născut din Tatăl, întru plinătatea harului şi a adevăru-

lui, şi din plinătatea Lui au luat şi ei, ai luat şi tu, Israele de azi, că Eu ţi-am dat să iei şi să ai şi să fii, poporul Meu. Cuvântul S-a făcut trup acum două mii de ani, şi iată, trupul Cuvântului vine şi Se face cuvânt, că Şi-a pregătit loc, ca acolo unde Se face trup pentru ai Săi, să fie şi cuvânt Domnul.

E mare taina lucrării cuvântului Meu, iar tu, Israele, când o vei vedea pe faţă, vei plânge, fiule scump, pentru puţinătatea faptei înţelegerii tale. De aceea Verginica plângând Îmi spune: *„Măreşte, Doamne, credinţa lui Israel!“.* Plângând şi tu să te rogi şi să-Mi spui ca şi ucenicii Mei acum două mii de ani, că ei aşa spuneau: *«Adaugă, Doamne, credinţă credinţei noastre».*

Israele, Israele, ia duh de credinţă în Fiul lui Dumnezeu, ia ca să ai, fiule, şi să nu fii gol în faţa slavei cuvântului Meu, că dacă iei credinţă în slava cuvântului Meu, se cunoaşte dacă iei, iar dacă nu iei, se cunoaşte că nu iei. Ia duh de credinţă, ia, Israele, că Eu îţi dau darul credinţei, căci darurile duhovniceşti sunt daruri adevărate, şi de la voi nimeni nu le va lua. Nimeni, Israele, nimeni să nu ia cununa ta. Ţine, fiule, ce ai, că de la Mine ai, că am lăsat uşa deschisă între Mine şi tine ca să vin la tine, şi nimeni nu poate închide această uşă, şi pe această uşă intră Domnul la tine şi Se face cuvânt, căci cuvântul este uşa, şi cine intră pe uşă, Acela este adevărat. Israele, popor scump, păzeşte cuvântul răbdării, că Eu, fiule scump, te păzesc de orice rău. Eu vin curând. Nimeni să nu ia cununa ta, poporul Meu, dar roagă-te şi tu să te păzesc de ispită, roagă-te, poporul Meu, că e vremea rugăciunii, fiule, şi prin rugăciunea ta Eu voi împlini venirea Mea şi îţi voi da cerul cel nou şi pământul cel nou, care vor dăinui înaintea Mea.

E praznic în tine, poporul Meu. Eu te-am pus semn pe tine înaintea Mea şi am scris pe creştetul tău numele Meu şi te-am însemnat cu pecete cerească şi te cunosc prin unşii Mei, care stau înaintea Mea pentru tine, că tu prin uşi poţi să fii poporul Meu, căci aşa este orânduiala dumnezeiască. Eu prin porţi intru la tine. Tu tot aşa să intri şi tu la Mine, prin porţi, poporul Meu, prin porţi, fiule, căci cine sare peste porţi, acela este duh de Lucifer, nu este duh de oaie în staulul cel nou de nou Ierusalim, venit de la Mine peste tine. De aceea mereu ţi-am spus, şi mereu îţi spun: stai în duhul ascultării, poporul Meu, şi mergi, fiule, cu călăuza în faţă, căci duhul rău când vede călăuza cea pusă de Mine, fuge duhul rău de aşezarea Mea, iar dacă tu nu mergi după călăuză, vine duhul rău şi îţi strică înţelegerea, şi te faci Lucifer şi tu nu ştii ce faci, şi scris este: *«Dacă nu ştii, nu ai păcat».* Dar iată, îţi spun ca să nu faci păcat şi să te ţii departe de neorânduiala despre care scrie în Scripturi şi în cuvântul Meu cel proaspăt peste tine, că neorânduiala nu e bună, fiule.

Cugetul tău, Israele, să-L iubească pe Dumnezeu. Inima şi sufletul tău să Mă iubească, fiule, şi vei fi un fiu cuminte şi umilit şi vei sta cuminte în mâna Mea, şi Eu te voi iubi cu iubire mare la arătarea slavei Mele cea văzută, căci atunci va fi vremea iubirii şi a fiilor ei. Să stai cu mare iubire lângă Mine, Israele, fiul Meu. Să stai, tată, arzând de dragostea Mea în tine, că Dumnezeu este iubire. Fă-te fruct în Mine, fiule, căci Eu sunt Dumnezeul tău, şi tu să fii în Mine. E dorul Meu după tine, e dorul Meu pe urma ta, că te doresc cu mare iubire întru venirea Mea. Sunt cu tine trup şi cuvânt, dar să fiu, şi să Mă simţi că sunt, că Eu îţi dau darul credinţei, ca să rodeşti credinţă din credinţă, iar Eu la credinţa ta voi fi împlinitor şi îţi voi da împărăţia Mea ca s-o moşteneşti, copile scump. Israele, Israele, veghează ca nimeni să nu ia cununa ta.

O, fericiţi sunt cei ce plâng, că aceia se vor mângâia. Eu plâng după tine, poporul Meu, plâng şi aştept bucuria Mea cu tine, că n-am altă bucurie afară de tine. Nu te teme, Eu cu tine sunt, şi te păstoresc, şi te port înspre izvor, şi port izvorul spre tine. Nu te teme dacă eşti cu Mine. Nu te teme, fiule Israele. Dacă Mă iubeşti, nu te teme, poporul Meu. Dacă nu Mă iubeşti, roagă-te să-ţi măresc credinţa, căci prin credinţă vei putea tot ce va fi să poţi tu spre bucurie veşnică cu Mine şi cu cerul Meu. Am pe fiii grădiniţei Mele înaintea ta, căci Eu prin porţi lucrez. Cine-i primeşte pe ei de la Mine, acela vrea cu Mine şi cu cele făgăduite de Mine. Dacă Eu îi trimit, tu trebuie să crezi că Eu îi trimit. Dacă Eu îi trimit, lucrul Meu este în ei, lucrul Meu, nu al lor, căci ei nu sunt ai lor, nu mai sunt ai lor. Eu sunt Cel ce îi învăţ cum să fie ai Mei şi ai tăi, poporul Meu, că tu, fiule Israele, prin porţi vei fi cu Mine, şi Eu prin porţi sunt şi voi fi cu tine.

E Duhul Sfânt învăţător peste tine, ca să fii tu învăţat de Duhul Sfânt, poporul Meu, după cum este scris: *«Şi vor fi învăţaţi de Dumnezeu».* Am pe cineva din porţile tale care din copilărie Îmi spune mereu: *„O, Doamne, să nu fiu eu în gândul meu şi în inima mea, ci Tu să fii, Doamne, Tu, cu voia Ta, iar când vezi micşorarea Ta în mine, scoate-mă din voia mea cu voia Ta şi mă deprinde să fiu voia Ta, Doamne, că voia mea este să fiu voia Ta, voia Ta înaintea Ta“.* O, Solomon Mi-a cerut înţelepciune, altul ca el Mi-a cerut altceva, altul, iarăşi, altceva, dar mare lucru este când aud Eu că-Mi spune cineva: *„Doamne, să fiu eu voia Ta înaintea Ta, Doamne“.* O, ferice ţie, sufleţel şi inimioară care spui aşa, căci voia Mea este mântuirea neamului omenesc. Voia Mea în om e mare minune. Un aşa om este o minune lucrată de Mine pentru mântuirea omului, a neamului omenesc. Voia Mea e numai bine, voia Mea e bună, voia Mea este să biruiesc în om pe omul cel vechi şi să-L nasc în el pe Cel nou, pe Hristos, pe Mine să Mă nasc în om; asta este voia Mea în om şi iubirea Mea în om. Ferice de cel ce se face voia Mea ca s-o lucreze pe ea, căci Eu lucrez răscumpărare din moarte şi Mă fac cale pentru cel ce umblă să Mă găsească.

Israele, să fii, tată, voia Mea. Să fii tu voia Mea, că lumea, fiule, e voia duhului rău. Dacă dai să te duci în lume, te faci voie a duhului lumii, dar să nu voieşti aşa voie, fiule, ci tu să fii voia Mea, ca să fiu Eu voia ta, şi unul în altul să fim, Eu în tine, şi tu în Mine, fiule din Israel. Israele, Israele, nu te mai trage, fiule, la voile tale. Eu fi-va să vin văzut, şi să te găsesc voia Mea pe tine, poporul Meu. Creşti, tată, întru voia Mea şi te roagă zicând: *„Facă-se, Doamne, voia Ta ca şi în cer peste pământ, şi peste mine, Doamne“.* Cine se trage în voile lui, acela nu ştie ce este viaţa, unul ca acela nu ştie ce înseamnă să aibă viaţă. E voia Mea deasupra ta, poporul Meu. Să intru, fiule, în tine cu ea. Voia Mea este să nu ai alţi dumnezei afară de Mine. Voia Mea este să nu-ţi fii ţie dumnezeu, şi să-ţi fiu Eu Dumnezeul tău prin toate câte îţi cer Eu din Mine peste tine. Cel ce ascultă, acela face voia Mea. Cel ce nu face voia Mea, acela este dumnezeu mincinos. Cel ce face voia lui, acela nu face voia Mea. Tu să fii voia Mea, fiule Israele, că te-am numit, tată, cu numele Meu, ca să te cunosc că faci voia Mea. Viaţa Mea şi semnul vieţii Mele să le porţi înaintea Mea, ca să vin şi Eu înaintea ta, şi să ne întâlnim în faţa tuturor neamurilor de pe pământ, că unul pe altul ne aşteptăm, Israele iubit, Eu pe tine, şi tu pe Mine, poporul Meu. O, fericit este cel credincios din Israel, că acela este voia Mea înaintea Mea.

Să fii binecuvântat cu harul şi cu darul credinţei sfinte, poporul Meu, şi prin el să stai înaintea Mea, că Eu vin, dar să stai înaintea Mea îmbrăcat şi nu gol. Stai, Israele, înaintea Mea, că vine Domnul la credinţa ta, că e scris că vine. Amin.

*

O, şi iar Mă întorc cu Verginica în cartea ei, ca să fie ea cu tine, Israele, de o parte şi de alta a venirii Mele spre tine.

Iată, Verginico, trecem, tată, din carte în carte, ca să cuprinzi tu poporul de o parte şi de alta a cuvântului cărţii Mele, ca să Mă cuprinzi pe Mine şi pe poporul tău în braţele cuvântului tău de o parte şi de alta a venirii Mele la Israel. Verginico, spune, tată, fiilor tăi şi ai Mei, spune-le tu să lucreze mereu peste Israel, că dacă ei vor fi găsiţi la lucru, tu vei lucra, şi Eu voi lucra, şi vom lucra, Verginico. Vin cu tine în cartea ta, ca să intri. Vin când intri şi stau cu tine cât lucrezi, şi apoi ieşim până iar intrăm ca să lucrăm, că binecuvântat este lucrul cerului peste Israel.

— O, Doamne, eu la copiii mei voi să le spun că mă voi duce cu ei să dăm hrană poporului, că hrana e tare, şi Israel e ca şi copilul căruia nu i-au dat dinţii. Merg cu ei ca să aşezăm bine poporul în credinţă. Merg să vedem lucrul lucrătorilor şi să întărim statura duhovnicească a oilor faţă de călăuza pusă din loc în loc peste oi. Doamne, Doamne, Tu mereu să mă aduci în porţi ca să intru, că mi-am întărit locaşul, Doamne, şi l-am aşezat bine înaintea mea ca să vin. Şi am să vin mereu, că fără mine Israel dă să moară din picioare, că e tare mic acest copil Israel. Eu intru în locaşul meu, trec din Tine în locaşul meu, în grădina cuvântului trec şi grăiesc de aproape peste grădină.

O, fiilor scumpi şi unşi cu mirul cel nou, mergem să vedem ogorul. Ne sculăm de dimineaţă şi mergem să vedem statura lui Israel. Voi sunteţi martorii Domnului, ai lucrului Domnului, ai poporului Domnului. Întăriţi-vă, fiilor. Eu mereu pun peste voi întărire cerească de la Domnul. O, să nu fiţi plăpânzi. Să fiţi ucenici destoinici, fiilor, şi să vă feriţi de orice aluat rău, stând în Duhul Domnului înaintea poporului, căci duhul uşurătăţii are picioare lungi şi iese greu din ogorul Domnului. Voi să fiţi înarmaţi cu pavăza Duhului Sfânt în statura voastră duhovnicească, fiindcă avem de pus multă vindecare peste Israel. Luaţi cu voi cutiuţa cu leacuri duhovniceşti. Dar ce este aceasta ce vă spun eu? Duhovniceşte grăiesc cu voi, fiilor. Luaţi în voi har peste har de la Domnul, ca să lucraţi cu har şi cu cuvânt de har peste Israel, căci sunteţi martorii cuvântului lui Dumnezeu. Voi sunteţi trişti, dar harul lui Dumnezeu vă mângâie inimioarele durute, că pe voi nimeni nu vă mângâie pe pământ. Duhul rău e duşman pe voi, dar ungerea voastră îl osândeşte, şi el slăbeşte. Are Domnul nevoie de pace în voi, fiilor. Fiţi treji mereu, că mereu vă voi ţine treji. Lucraţi, fiilor, aşa cum Domnul v-a învăţat, cu toţii în dreapta, cu toţii în stânga, că Israel e uşuratic pe ici pe colo, iar voi trebuie să fiţi bine încinşi cu lucrarea harului sfânt înaintea lui Israel, ca să ia Israel har şi sănătate de duh şi de inimă, fiilor. Eu aşa spun Domnului: măreşte, Doamne, credinţa lui Israel! Şi vouă vă spun: lucraţi, ca să măriţi credinţa lui Israel, lucraţi să înmulţiţi darul credinţei în poporul Domnului. Lucraţi, că Domnul vă dă har, fiilor. Lucraţi ca trimişi ai Domnului, şi veţi lucra, şi lucrul vostru va rămâne, şi de la lucrul vostru harul lui Israel se va înmulţi.

O, Doamne, mi-am întărit copiii ca să merg cu ei să văd lucrul ogorului şi să aşezăm pe temelie pe Israel. Israel să-şi cunoască temelia, Doamne. Măreşte, Doamne, credinţa lui Israel şi Te măreşte în Israel, Doamne, prin credinţa lui. Binecuvântat să fii în lucrul meu cu copiii mei şi ai Tăi.

Fiilor unşi, vă binecuvintez cuvântul cel din Dumnezeu. Vă binecuvintez puterea inimii şi a cugetului. Întăresc peste voi duhul mângâierii şi vă binecuvintez. Iar şi iar vă spun: viaţa voastră este Dumnezeu. Iubiţi această viaţă, căci Domnul vostru este veşnic, fiilor. Iubiţi viaţa Domnului cu voi, căci viaţa voastră este Dumnezeu. Eu vin mereu la voi, vin cu Domnul, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 1996

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Domnul îi face intrare cu cuvântul, sfintei Virginia. Cântărirea staturii poporului creştin. Ce înseamnă înger păzitor? Ascultarea este îngerul cel bun.

Am venit cu voi din călătorie, fiilor unşi. Am văzut, fiilor, ogorul. Pace vouă, şi lucrare de Duh Sfânt peste voi, pentru ogorul Domnului, fiilor. Îi fac intrare lui Verginica. Eu sunt în ea, fiilor. Ea va lucra peste poporul Israel, şi el se va aşeza pe calea cea sfântă şi cu slavă, întru sfinţenia sufletului, a duhului şi a trupului. Amin.

Eu vin mereu cu tine, Verginico. Vin, că tu eşti în Mine şi din Mine grăieşti, din Mine, tată, şi din locaşul grădinii tale, că Eu întăresc locaşul tău, precum şi tu îl întăreşti, şi vom avea sfinţenie şi Duh Sfânt în fiii cuvântului. Suntem în porţi. Să-ţi începi cuvântul vieţii, Verginico. Eu sunt viaţa şi calea şi adevărul. Începe, tată, lucrare de viaţă prin cuvânt, căci Dumnezeu şi sfinţii Săi lucrează cuvânt, şi din cuvânt fiinţă de cuvânt, împlinire de cuvânt. Amin.

— Eu, Doamne, mă bucur în Duhul Tău, şi Tu, în duhul meu, căci duhul meu lucrează în Duhul Tău, Doamne. O, cine se găseşte să înţeleagă minunea cea mare a Ta, Doamne, minunea mântuirii pe care Tu o lucrezi acum, la sfârşit de timp omenesc? Cine să înţeleagă, căci omul crede numai în trup. În Duhul nu crede omul, dar Duhul Domnului umple cerul şi pământul şi lumea, şi omul nu ştie ce să înţeleagă. Pe pământ nu mai este înţelepciune ca să facă ea omul să creadă prin înţelepciune. Din cer nu vine nimeni să ia înţelepciune ca să fie pe pământ. O, ce vreme lipsită de înţelepciune şi de sfinţenie în Domnul! Să-l întărim pe Israel, Doamne, ca să avem om nou înaintea venirii Tale, că Tu vii, şi iată, Îţi pregăteşti împărăţia, Doamne, în cer şi pe pământ, ca să ai cer nou şi pământ nou şi ca să-l dai în dar celor ce Te aşteaptă cu credinţă sfântă, Doamne.

O, poporule Israele, eu sunt trâmbiţa lui Dumnezeu, şi sună Domnul din trâmbiţă peste tine. Iată-mă ca să fac voia Domnului peste tine şi ca s-o aşez peste tine, şi ca să fii tu voia Domnului înaintea Sa, Israele.

Fiilor unşi, am fost pe ogor, fiilor. Am văzut ogorul şi cu ochi cereşti, şi cu ochi duhovniceşti, şi cu ochi trupeşti. O, de ar vrea Israel să aibă Duh Sfânt ca să înţeleagă că l-am văzut şi că-l văd! Mereu, mereu mă uit ca să-l văd, ca să-i măsor statura duhovnicească cea din afară şi cea dinăuntru, dar eu v-am spus vouă că Israel se ascunde după deget pe ici, pe colo. Eu grăiesc vouă, fiilor unşi, că de acum încolo vă trebuie atenţie mare şi înţelepciune cu totul cerească şi statură cu mare veghe peste voi, că ogorul lui Israel are duh de semeţie şi de neumilinţă, are duh de uşurătate, şi trebuie să lucrăm ca în Scriptură, fiilor, că aşa zice Scriptura: *«De va cădea cineva în greşeală, voi, cei duhovniceşti, îndreptaţi-l pe el cu duhul blândeţii, dar să luaţi bine seama să nu vă faceţi vinovaţi de ispita cea din faţă, fiilor»*, că eu văd că în zadar învăţ acest popor să nu mai fie ocupat cu cele rele şi să nu le mai desfacă în faţa acestui popor, şi am spus să se nască din nou şi să fie curat cu inima şi cu cugetul şi cu credinţa şi cu dragostea de Dumnezeu.

O, fiilor, să-mi dați mie voie lângă voi, că de aceea am venit din cer, ca să stau cu voi la lucru peste Israel, ca să lucrez eu în voi şi ca să vă țin curați în voi, că Israel nu ştie să vorbească, nu ştie să vorbească numai despre Domnul, şi vorbeşte despre el cel din Israel, şi eu m-am săturat de trup în Israel. Eu voiesc duh ceresc în inima şi în trupul lui Israel. V-ați săturat şi voi, dar trebuie scos la mal acest popor. M-am făcut carte în Israel, ca să pot vindeca acest popor, căci trupul lui trebuie să fie templu Duhului Sfânt, în care să ia viață ființa cuvântului lui Dumnezeu, fiilor unşi. Eu grăiesc cu voi ca să ştie Israel ce grăiesc eu. Am fost cu voi pe ogor, am fost cu voi şi am privit peste Israel; am privit şi din cer, şi de pe pământ. Să ştie Israel că am privit la statura lui duhovnicească. Să ştie acest popor că mereu privesc şi mereu suflu din cer Duh Sfânt peste statura acestui popor. Cuvântul cel venit din cer până la voi, şi apoi spre Israel, cuvântul e mare lucrare, dar fiii lui Israel îl iau şi îl pun pe picioare şi îl leagănă ca să adoarmă cuvântul, şi nu-l țin treaz ca să vegheze cuvântul peste fiul cel din Israel. Împlinirea cuvântului îl face pe creştin să fie umilit cu duhul şi cu inima, îl face să fie treaz şi împlinitor de viață veşnică înaintea lui Dumnezeu, dar Israel ia cuvântul şi după un timp îl adoarme, că eu văd statura lui Israel. Cuvântul e mare, cuvântul e veşmânt al lui Iisus Hristos, dar poporul meu stă gol de acest veşmânt, gol şi fără de statură aşezată din cuvânt rostit clipă de clipă. Cuvântul vine ca să fie mâncat. El este hrană peste Israel, el este mană care dă ființă lui Israel. O, dar Israel Îl cinsteşte pe Dumnezeu cu gura, măi fiilor, căci din inima fiilor lui iese purtarea cea din afară, fiilor. Am fost pe ogor, şi eu v-am spus vouă că duhul rău, duhul uşurătății are picioare lungi şi nu iese uşor din poporul Domnului. Şi vor veni fii şi fiice născute prin acest cuvânt, căci cuvântul este luat de vânt şi este dus peste pământ, şi vor veni fii şi fiice să vadă statura acestui popor. Să ştiți că vor veni, că e scris în Scripturi că vor veni. Va veni înțelepciunea acestui veac şi se va pleca cuvântului vieții veşnice, şi nu vrea, fiilor, poporul Israel să se el facă cuvânt din cuvânt. Ce înseamnă, fiilor, să se facă Israel cuvânt din cuvânt? O, ce înseamnă această aşteptare a cerului? I-am spus lui Israel că pe drum e mare, nu e drum. I-am spus, fiilor, să umble acest popor cu călăuza în față, şi numai aşa să umble ziua şi noaptea, dar nu-i place aşa. Îi place singur, nu-i place aşa; îi place să domnească, aşa cum se tânguieşte Scriptura. O, şi măcar de ar domni, ca şi Domnul să Se odihnească în inima fiului din Israel!

Fiilor unşi, nu este umilință, nu este umilință plăcută în poporul Domnului, nu este, fiilor. Am venit să stau cu voi, ca să fiu cu poporul. Nu este umilință din Dumnezeu în Israel. Am rugat pe Israel să nu mai vorbească despre sine, ci să-L vestească pe Domnul în toate cuvintele sale Israel. Dar l-am rugat să fie viu şi să mă aşeze în el, ca să fie viu şi să-L aşeze pe Domnul în el, ca să fie un trup cu Domnul, să fie Israel trup şi cuvânt, precum Domnul este. Să fie Israel cale, adevăr şi viață, precum Hristos este. Eu, fiilor, asta am de lucrat peste acest popor, căci voi să-l fac cale, adevăr şi viață pentru toate noroadele de pe pământ, şi numai atunci vor curge noroadele ca să vadă fructul lui Dumnezeu, precum pe Domnul L-au văzut fruct după înviere, şi a rămas Domnul fructul vieții veşnice pentru toți cei ce iubesc viața veşnică.

O, ce văd eu în Israel! Nu are Israel sfială sfântă față de Dumnezeu şi față de binefăcătorul său. Peste tot văd această jale, peste tot văd pe cel ce trebuie să fie supus, îl văd mare şi fără sfială înaintea binefăcătorului său. O, acest obicei nu este creştinesc, fiilor. Nu se vede în acest popor învățător şi ucenic, şi unde sunt mulți cârmuitori, acolo se prăbuşeşte cetatea. Duhovniceşte grăiesc, fiilor unşi, căci cuvântul lucrătorului nu stă în picioare, cuvântul străjerului se face necuvânt. Cuvântul celui ce trebuie să vegheze nu se naşte, nu este adus la viață, şi ce facem noi cu aşa neorânduială? Scris este: *«Nu vă faceți mulți învățători, căci învățătorii mai multă osândă vor lua»*. Mai bine să fie împlinitor de cuvânt Israel.

De ce, Israele, umbli pe drum fără înger? De ce, fiule, faci aşa? De ce, oare, nu vrei tu să înțelegi cuvântul lui Dumnezeu? Domnul aduce cuvânt peste tine, şi tu îl pui pe picioare şi îl legeni ca să adoarmă cuvântul, şi ca să rămâi tu stăpân peste tine. Eu voiesc să alung această jale din tine. Te-am învățat să fii copil, poporul meu, căci copilul are nevoie de sprijin, fiule, are nevoie să fie păzit de rele, are nevoie de mamă sau de dădacă sau de învățător, are nevoie de înger, fiule Israele, şi tu nu ştii ce înseamnă înger în tine, înger peste tine. Înger este cuvântul, cuvântul împlinit de tine. Înger este ascultarea. Înger este veghea celui pus peste tine. Înger este sfiala sfântă şi smerenia prin care stai sub ochii celui ce veghează calea şi adevărul şi viața ta. Înger este cuvântul lui Dumnezeu în ființă peste tine, fiule şi fiică din Israel. Înger este să nu ai nimic al tău, şi cu totul să te aşezi sub ascultare, cu tot ce este al tău. Înger păzitor înseamnă să nu ai nimic ascuns în tine, să nu ascunzi nimic în tine, să nu te aduci în starea să te ascunzi în tine nici cu inima, nici cu duhul, nici cu trupul. O, dacă stai în viață frățească, să nu ai nimic al tău, copilul meu, şi dacă ai, pune-l pe masă, ca să fie duh de frăție, că asta înseamnă înger păzitor, căci o casă îşi are acoperişul ei, Israele, iar acoperişul acoperă pe cei din casă, pe toți la fel, că Domnul a spus lui Israel să nu aibă buzunare pe haina lui, să nu aibă nici pământeşte, nici duhovniceşte, şi să fie totul la vedere şi nu în buzunar, că dacă ai buzunar, bagi în buzunar şi foloseşti buzunarul şi nu e bine aşa, şi aceasta este înger rău, nu înger păzitor.

Israel, măi fiilor unşi, foloseşte rău duhul de frăție, că Domnul aşa a spus, că supusul sau sluga să nu se ridice stăpân peste stăpânul său sub motivul că sunt frați în Hristos. Nu e bine aşa, măi Israele măi, nu e bine, măi fiule, nu e bine aşa, căci o aşa neorânduială este o cetate cu mulți stăpânitori, care se prăbuşeşte, sau este o cetate fără de cârmuitor, care, iarăşi, se prăbuşeşte. Cine se ascunde de cârmuitor, acela fură, să ştiți că fură, fură în tot felul. Fură şi pe Dumnezeu şi Îl bagă în buzunar, şi el nu ştie cum vine aceasta. Fură cinstea aproapelui, fură bunătatea aproapelui, fură cel ce se ascunde, căci cel ce fură, acela are grijă să nu fie prins.

O, Israele, să dai slavă lui Dumnezeu, fiule. M-a trimis Domnul să stau cu tine şi să te țin de mână; eu pe tine, şi tu pe mine, fiule. O, să nu fii mai mare decât fratele tău, fiule din Israel, iar dacă eşti mai mare, să fii în cele duhovniceşti, ca să-l ajuți şi pe el spre cele venite din cer ca să fie peste Israel. Să nu ai nimic mai mult decât fratele tău, care este fratele Domnului. Să pui pe masă tot ce ai dacă eşti mic. Dacă eşti mic, să nu umbli fără înger păzitor, că numai cel ce vrea să fie mare, numai acela se ascunde de îngerul cel păzitor paşilor lui. Să nu te cerți cu fratele tău. Cu fratele Domnului să nu te judeci, că Domnul a venit cu iertarea păcatelor când a venit. Să nu fii mofturos, să nu fii pofticios, că dacă eşti pofticios, ai pretenții, fiule, iar un copil al Domnului are lepădare de sine. Viața de obşte este cu mare chibzuință. Ea trebuie să fie bine orânduită, şi fiecare să-şi cunoască lucrul său, iar putința sau neputința fiecăruia să fie pusă pe masă şi să fie duh de

destoinicie pentru dragostea cea dintre frați, căci dragostea în Hristos este ca și Hristos, Care n-a căutat plăcerea Sa, ci pe a tuturor, ca să facă pe oricine crede în El să fie ca El, ca Iisus Hristos, fiilor scumpi.

Să știi, măi Israele, că vorbirea pe ascuns este nedragoste, fiule. Să știi, fiule, să știi, că dacă este ceva de spus pentru mersul sau nemersul celui din Israel, trebuie lucrat fără de ascundere față de cel ce nu merge bine. O, să nu fie furată cinstea de frate, să nu fie ascunsă statura celui ce nu merge bine, că nu e bine să fie furișare acolo unde este Duhul lui Hristos. Numai atunci când cade cineva în vreo greșeală mai dureroasă, numai atunci ia-l pe acela și repară greșeala fără să smintești pe cei mici, pe cei ce nu fac acea greșeală. Să te ascunzi în Domnul prin cel ce este pus păzitor și spălător peste tine, ca să nu smintești pe unul din cei mici, ca să nu facă și altul greșeală. Aceasta este judecata celor duhovnicești, căci cei duhovnicești sunt sănătoși cu cugetul, și sunt în Duhul Domnului și în dreptatea Domnului cei duhovnicești, căci și lor li se spune: *«Îndreptați pe cei ce greșesc, cu duhul blândeții îndreptați-i, dar luați seama la voi înșivă, să nu cădeți și voi în ispită».*

De aceea, măi Israele, te-am rugat să nu te povestești cu cele rele ale tale, și să mergi, fiule, la cei duhovnicești, să mergi la doctor, fiule, ca să-ți dea alifie bună și ca să nu se ia greșeala ta, să nu se ia pe altul, ca boala care se ia. O, de ați lua unul de la altul viața lui Hristos, măi fiilor! O, de s-ar împlini această minune în vremea aceasta când nimeni nu mai stă în picioare!

Stai, măi Israele, în picioare, stai, măi fiule, stai, că nimeni nu mai stă azi în picioare. Azi e vreme rea de tot. Vremea și trupul îți iau tot timpul tău, ca să nu mai rămâi cu Dumnezeu, ca să nu te găsească Domnul îmbrăcat și nu gol.

O, fiilor unși, îmi place și nu-mi place statura lui Israel. Lui Israel îi place cu Dumnezeu, dar prea mult stă în duhul lui cel din poporul Israel. Prea mult stă fiul acestui popor în duhul lui, în buzunarul lui, fiilor. Vedeți voi ce rău este să aibă omul buzunar? Buzunar și pe haina cea din afară, și pe cea dinăuntru? O, ce mulți și-au rupt veșmintele ca să stea descoperiți în fața lui Dumnezeu, și așa s-au făcut sfinți și fără de patimire și fără de ascundere. Maria Magdalena și-a rupt veșmintele ei și s-a îmbrăcat cu haina lui Hristos. O, ce frumoasă iubire, să nu ai nimic pe tine decât haina lui Hristos, iubirea lui Hristos ca veșmânt, căci acest veșmânt este așa de strălucitor că se vede și de cei ce nu văd, și dă vedere orbilor acest veșmânt purtat de cel ce iubește pe Hristos, și este slava lui Dumnezeu acela, căci este îmbrăcat în slavă, în slava lui Hristos, în harul lui Hristos.

O, fiilor unși, voiesc statură duhovnicească peste fiii lui Israel. Cum să facem, oare, cum să lucrăm, oare, ca să fie îmbrăcat acest popor, îmbrăcat și nu gol? Faceți-vă cu mine croitori de hăinuțe noi, că vine Domnul, fiilor, și să nu-l găsească gol pe Israel. Cuvântul este veșmântul lui Israel. Ia, Israele, cuvântul ca veșmânt, ia-l ca faptă, ia-l ca ființă, ia-l ca hrană, ia-l cu iubire, ia-l în tine ca pe aer, și să-ți fie viață cuvântul, căci cuvântul este Dumnezeu în ființa Sa și în ființa ta, poporul meu.

O, măi lucrători din Israel, o, măi străjeri puși peste Israel, de ce, fiilor, nu stați în fața lui Israel? De ce nu mergeți în față și în spate, ca ciobanii care au oi? De ce lăsați oile să pască în voia lor? Care cioban trimite oile singure pe deal sau pe vale sau pe cale? O, voi nu vă dați seama ce este azi și ce este mâine, că dacă v-ați da seama ce este mâine, ați fi azi atenți la păscutul oilor. Nu vă învinuiesc pe voi. Învinuiesc pe oi, căci oile se fac vinovate de lipsa ascultării, de lipsa sfielii sfinte, de duh răzleț se fac vinovate oile, căci oile nu vor să creadă, nu vor să știe ce înseamnă înger păzitor, că dacă și-ar da seama, și-ar păzi capul, ar sta ca șobolanul în culcușul său, ca să nu fie prins și mâncat de mâncătorul lui. O, măi străjeri puși de Domnul peste poporul Domnului, oile voastre umblă singure, umblă și când trebuie, și când nu trebuie, iar în ograda creștinului nu trebuie să-și facă lumea cale și drum, că Domnul binecuvintează intrările și ieșirile lui Israel, le binecuvintează și trupește, și pământește, și duhovnicește. Of și iar of, că pe nicăieri nu văd împlinire de cuvânt. Suspină Domnul, suspină cuvântul Domnului că nu-Și poate lua ființa Sa în cele ale creștinului. Am numai o mânuță de popor, și nici aceea nu stă bine în mâna Domnului.

Am zis să nu fie duh de Lucifer în acest popor, am zis să nu fie oaia mai mare ca ciobanul, că dacă nu vei face așa, măi Israele măi, să știi că nu iubești pe îngerul păzitor dacă nu vei asculta acest îndemn. Să știi, măi Israele, că ai nevoie de sfială sfântă, ai nevoie de ascultare, ai nevoie de cineva peste tine, fiule. Domnul de aceea a pus strajă peste tine, a pus ca să vadă duhul rău că a pus Domnul strajă, că de Domnul și de așezarea Lui ține seama duhul rău.

O, nu mai ieși de sub strajă, fiule Israele, puiule Israele, că te mângâi cum mângâie pasărea puii săi. O, nu mai ieșiți din strajă, voi, străjeri ai lui Israel! Băgați oile în staul, în strajă băgați-le, ca pe puii care intră sub aripile păsării când este furtună afară, când vine noaptea afară, când este noapte, măi străjerilor, că e noapte afară, măi fiilor, e noapte pe drum, e noapte și ziua, și noaptea. Țineți pe fiii lui Israel din scurt, așa cum își ține mama pe fiii cei care abia merg pe picioare. Aveți grijă din loc în loc pe unde e strâns Israel grămezi, grămezi, aveți grijă, fiilor, să nu fie multe buzunare, că e vătămătoare neorânduiala între frați. Din loc în loc să fie așezat fiecare la câte o lucrare de făcut, după cum este putința trupească și sufletească. Din loc în loc vom merge și vom face orânduială ca în Hristos, nu ca în lume, nu ca în familia lumească sau trupească. Voi merge și eu pe unde se va putea, iar pe unde nu se va putea să merg eu, va merge cuvântul meu cu voi, și eu voi fi cu voi în cuvânt, căci am străjeri peste zeci, peste cincizeci, peste sute, iar cei puși peste sute vor fi cu toată veghea peste tot și vor fi ajutați de străjerii din cetăți. Dar dacă voi, străjeri ai cetăților lui Israel, dacă voi veți lăsa oile voastre să domnească peste voi, să vorbească peste voi și în numele vostru, dacă voi nu veți sta cum este de stat, voi veni și vă voi spune să stați bine și cu frică și cu luare-aminte peste oi dacă aveți oi, căci oile voastre sunt fiii lui Israel, care au nevoie de mântuire și nu știu singure s-o găsească, fiindcă ea se găsește de cei cu orânduială duhovnicească.

Am fost pe ogor, măi fiilor. Am fost să vedem bobul de grâu cum încolțește și cum crește și cum se coace și cum va fi strâns pentru Dumnezeu.

O, fiice din Israel, lăsați-vă biruite de Duhul Sfânt, că vor veni fii și fiice din Sodoma și Gomora, va veni înțelepciunea acestui veac ca să vadă fructul acestei lucrări, iar voi aveți priviri nesfioase, voi aveți inimă cu iubire de sine în ea. Fiți plăcute cerului. De câte ori pășiți pe pământ, fiți atente la pas cum îl puneți și de ce îl puneți, că e plin veacul de nenorociri care s-au născut de la trupul de femeie și de la duhul de femeie, căci omul a căzut de la început, iar omul căzut are nevoie de veghe tare de la Dumnezeu, are nevoie de înger păzitor omul, de înger văzut și nevăzut. Lăsați-vă sub straja

cerească prin aşezare dumnezeiască peste voi. Oricât aţi fi voi de înţelepte şi de drepte, acestea sunt nimic pe lângă ascultare, căci ascultarea este mai mare peste toate lucrările duhovniceşti.

Iar voi, străjeri din Israel, nu lăsaţi pe fiii lui Israel să vi se suie în cap, că dacă se suie, greu se mai pot da jos. Iată, fiilor, greu se mai pot da jos, şi această jale nevindecată îmi taie drumul spre Israel, dar eu voi sta şi voi cuvânta, şi cuvântul meu va aşeza pe Israel în statură duhovnicească.

O, fiule din Israel, nu te lua după fratele tău. Ia-te, fiule, după Dumnezeu. Nu te lua după cel ce greşeşte, ca să faci şi tu greşeală, cum că şi fratele tău a făcut, căci pentru tine Hristos S-a răstignit, nu fratele tău care greşeşte lui Hristos. Eu când am plecat să fiu cu Domnul, şi de lângă Domnul cu voi, eu am lăsat testament peste voi şi am spus să vă luaţi după cei mai smeriţi, după cei mai înţelepţi dintre voi şi să le urmaţi viaţa lor. O, ce mare a fost lucrarea acestui testament, lucrarea acestui cuvânt, că eram cu poporul în trup şi am dat păstorilor această moştenire ca s-o dea lui Israel, căci eu trebuia să merg la Tatăl şi la Fiul şi la Duhul Sfânt, şi de acolo să vin să lucrez. M-am dus şi am luat chip în fiii cei credincioşi ai poporului meu, şi la timpul hotărât m-am făcut cuvânt, şi prin cuvânt am pus aşezare nouă şi ungere nouă, şi aşa a fost, aşa, ca şi la începutul acestei lucrări. Căci la început au fost sfinţii trei ierarhi care mi-au adus pe Domnul în potir, şi apoi a coborât cuvântul Domnului şi s-a făcut fiinţă peste Israel, iar spre capătul tainei lucrării cuvântului au venit iar sfinţii trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan, şi au pus ungere nouă peste fiii cei mici, şi apoi s-a coborât cuvântul Domnului din cer şi s-a făcut fiinţă peste Israel, şi s-a făcut Dumnezeu peste Israel, şi Domnul Îşi are poporul Său, popor nou, născut din cuvânt nou şi prin ungere nouă, căci Domnul Îşi cunoaşte poporul prin unşii Săi.

O, fii şi fiice din Israel, aveţi grijă de unşii cei puşi de Domnul pentru voi, aveţi grijă să-i ajutaţi să stea cu bucurie şi cu nădejde înaintea Domnului pentru Israel. Să nu fii uşuratic, măi Israele măi, să nu mai fii, fiule, să nu mai fii de acum. De acum încolo să fii cuvânt ceresc frate pentru frate, aşa să fii de-acum. Vino, Israele, spre statură duhovnicească, vino şi iar vino, ca să aibă ce lucra lucrătorii tăi cei puşi peste tine, căci Domnul le va da lor pentru tine dacă va avea pentru cine turna în ei ca să aibă să împartă pe Domnul. Iată ce carte în tine, Israele, ce mână întinsă spre tine, poporul meu, ce proptea s-a coborât din cer pentru tine, Israele! Şi voi fi cu tine, fiule, şi te voi vindeca de cele străine de Dumnezeu, dar să stai ca un copil supus, ca un copil să stai, căci copilul nu face păcate, măi copilule care nu ştii ce este un copil al Domnului. Copilul nu face rău Domnului, copilul e străin de puterea păcatului, căci este sub ocrotire copilul. Copilul nu poate fără mama lui, copilul plânge şi cere de la mama, şi mama îl îngrijeşte pe cel mic al ei. Fii copil, Israele, fii de-acum copil, şi te împrunceşte şi te fă ascultător celui ce are de dat răspuns pentru tine lui Dumnezeu.

Tu, poporul meu, să fii binecuvântat de Dumnezeu, căci cer Domnului binecuvântare peste tine; cer, ca să fii ocrotit ca un binecuvântat, fiule. Pace ţie de la Domnul, fiule Israele! Şi voi veni, fiule, şi tu vei sta de mână cu mine.

Iar Tu, Doamne, bunule Doamne, să fii lăudat şi slăvit de Israel, care-şi recunoaşte greşalele sale şi cere prin mine iertare de la Tine. Vindecă-l pe Israel, Doamne, vindecă-mi suspinul meu pe care-l port înaintea Ta pentru Israel şi ajută-mă să port acest popor spre ziua Ta de slavă, Doamne Savaot, şi Tu, Fiule, una cu Tatăl întru lucrul Duhului Sfânt al vremii venirii Tale, Doamne.

— O, Verginico, iubirea ta e mare, tată, iar Eu sunt în iubirea ta. O, de ar vrea Israel să înveţe de la Noi iubirea Mea, măi Verginico! O, să se sfinţească Israel, Verginico, şi să înveţe să petreacă cu îngeraş păzitor şi nu altfel, măi tată, căci vai de cel slab de înger, măi Verginico! E mare lucrare să stea sub veghe Israel, că Eu îi văd pe fiii lui Israel cum ies de sub veghe şi se poartă fără înger păzitor. Tu să le spui fiilor lui Israel, mereu să le spui că ascultarea este îngerul păzitor cel mai bun, cel mai văzut, cel mai de aproape, tată.

Binecuvântat să fie poporul lui Israel, iar tu, Verginico, să fii pasărea care-şi adună puii sub aripi, că vremea de afară e vreme de moarte, iar fiii lui Israel să stea în Mine ca fii ai vieţii. Sună, Verginico, peste Israel, sună mereu, şi vom avea popor la venirea cea mare. Amin, amin, amin.

16/29 septembrie 1996

Sărbătoarea zămislirii sfântului Ioan Botezătorul

Închinare înaintea Domnului, în duh şi în adevăr. Credinţa samarinenilor. Domnul Savaot va avea ziua Lui de slavă.

În fiecare zi de sărbătoare vin şi te împrospătez în dragostea Mea, Israele, copilul Meu. Vin, tată, vin, că tu eşti mângâierea Mea. Vin să te învăţ să te închini în Duhul Adevărului, căci duhul lumii nu mai ştie ce este Duhul Adevărului, dar tu crezi în Scripturi şi te faci duh şi adevăr cu închinarea ta, căci tu, poporul Meu, ai Dumnezeu adevărat.

O, Israele, îţi dau pacea Mea, fiule, căci pacea Mea îţi aduce duh de mulţumire întru Dumnezeul tău Cel adevărat. Pace ţie, binecuvântatul Meu, Israele al Meu! Închină-te, Israele, lui Dumnezeu. Ia, fiule Israele, Duhul Adevărului, ia-L şi învaţă de la El să te închini lui Dumnezeu. Amin. Când am vorbit la fântâna lui Iacov cu femeia samarineancă, tu ştii ce am spus Eu atunci. Am spus că va veni ceasul când adevăraţii închinători nu se vor mai închina nici în muntele de închinare şi nici în Ierusalim, ci în Duhul Adevărului, în Duhul lui Dumnezeu, în Hristos se vor închina Tatălui. Această Scriptură este mare, şi taina ei este greu de înţeles chiar şi pentru cei credincioşi lui Dumnezeu. A venit ceasul să aibă Tatăl închinători adevăraţi, a venit ceasul să aleg un popor şi să aşez peste el Duhul Adevărului, şi în El să se închine Tatălui, căci Tatăl aşa închinători voieşte. A venit ceasul să te am pe tine, poporul Meu, căci te-am ales ca să te am şi să crezi în Iisus Hristos, Care a venit din cer de la Tatăl, ca prin El să te închini Tatălui, măi Israele. Duh este Dumnezeu, duh şi adevăr este Dumnezeu, căci Duhul lui Dumnezeu S-a făcut adevăr pe pământ, după cum este scris în Scripturi, că aşa este scris: *«Cuvântul S-a făcut trup şi S-a sălăşluit între oameni».*

O, ce înţeleaptă a fost femeia aceea samarineancă! Ce bine M-am înţeles Eu cu ea, că mare este darul înţelepciunii care vine de la credinţa în Dumnezeu, în Duhul lui Dumnezeu, Care a grăit şi grăieşte în prooroci. Ea aşa Mi-a spus: *«Doamne, părinţii noştri s-au închinat pe acest munte, iar voi, iudeii, ziceţi că în Ierusalim este locul de închinare».* Şi Eu i-am zis: *«Femeie, o să vină ceasul, pentru adevăraţii închinători, că nici în muntele acesta, nici în Ierusalim nu se vor mai închina, ci în duh şi în adevăr se vor închina Tatălui, că aşa închinători voieşte Tatăl. Voi vă închinaţi căruia nu ştiţi, dar noi ne închinăm Căruia ştim, căci din iudei vine*

mântuirea, dar vine ceasul când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, căci Duh este Dumnezeu, și cei ce se închină Lui, se închină în duh și în adevăr». Ea era înțeleaptă și a înțeles despre ce adevăr al Duhului grăiesc Eu cu ea, și atunci a spus: *«Știm că are să vină Mesia, Care Se cheamă Hristos, și Acela când va veni ne va învăța toate».* O, și ce bucurie a fost pe ea când Eu i-am spus: *«Acela sunt Eu, Cel ce grăiesc cu tine».*

O, Israele, mare este darul înțelepciunii care vine de la credința cea sfântă în Dumnezeu. Tatăl astfel de închinători voiește, închinători care cred în adevăr, în Iisus Hristos, Care este adevărul, căci Duh este Dumnezeu, duh și adevăr, cuvânt și trup, după cum este scris: *«Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi, și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia născut din Tatăl, plin de duh și de adevăr».*

O, Israele, cât de frumoasă a fost vorbirea Mea cu tine, că multă vreme am vorbit Eu cu tine la această fântână, fiule, la fântâna cuvântului Meu, măi Israele. Ieșisem cu această fântână înaintea femeii din Samaria, ieșisem cu cuvântul Meu înaintea ei, și ce frumoasă a fost vorbirea Mea cu ea! Și apoi i-am dat apă din fântâna cuvântului Meu, i-am dat duh și adevăr, și s-a făcut în ea izvor de apă vie, că Eu așa i-am spus: *«Cine bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta niciodată, și se va face în el izvor de apă vie»*, duh și adevăr se va face în el apa Mea cea vie. Ce frumos am vorbit Eu cu femeia aceea înțeleaptă, că Mi-a plăcut de înțelepciunea ei, de cunoștința ei, de credința ei în Iisus Hristos, despre Care scria în prooroci că va veni. Eu la fântână M-am întâlnit cu ea, și vorbind despre fântână, am ajuns s-o fac să știe ce este fântână, și ce este apă, și ce este duh și adevăr, măi Israele, și tot așa voiesc să te învăț și pe tine, fiule Israele, ca să te deprinzi, fiule, să știi ce înseamnă închinare Tatălui în duh și adevăr.

Dă-Mi, Israele, dă-Mi, tată, să beau și să Mă pot înțelege cu tine ca și cu femeia samarineancă, fiule Israele. I-am zis: *«Dă-Mi să beau din cofița ta».* Iar ea a zis: *«Tu ești iudeu, eu sunt samarineancă, și iudeii nu sunt prieteni cu samarinenii; cum zici Tu:* „Dă-Mi să beau“*?».* Iar Eu i-am zis: *«De ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu și pe Cel ce-ți zice:* „Dă-Mi să beau“, *ai fi cerut tu de la El, și ți-ar fi dat apă vie».* Lucram peste ea ca să-i deschid înțelepciunea și cunoștința, că era înțeleaptă, și ea Mi-a zis: *«Doamne, fântâna e adâncă, și nici n-ai vas ca să scoți apă. De unde ai Tu apa cea vie? Oare, ești mai mare ca părintele Iacov, de la care avem fântâna aceasta din care a băut el și fiii lui și turmele lui?».* Atunci i-am zis așa: *«Oricine bea din apa aceasta, iarăși însetează și iarăși bea când însetează, dar cel ce bea din apa pe care Eu i-o dau, apa Mea se face în el izvor de apă, care curge spre viață veșnică».* Eu lucram peste ea cu izvorul cuvântului Meu, ca să înțeleagă cine sunt, căci avea putere de credință și de înțelepciune, iar ea a înțeles vorbirea Mea și a zis apoi: *«Doamne, dă-mi să beau din această apă, ca să nu mai însetez și nici să mai scot apă de aici».* Și atunci am curățit-o de păcatele pe care i le-am spus, și ea a văzut în Mine un prooroc și M-a întrebat de închinare, căci voia să se închine lui Dumnezeu și să fie a lui Dumnezeu. Așa a zis: *«Părinții noștri se închinau pe muntele acesta, iar voi ziceți să ne închinăm în Ierusalim».* Ea voia să priceapă cum să se închine Tatălui, și Eu i-am descoperit închinarea cea adevărată și i-am spus: *«Tu, femeie, să crezi că vine ceasul că nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui, căci voi vă închinați căruia nu știți, iar noi ne închinăm Căruia știm, fiindcă din iudei este mântuirea. Dar vine ceasul când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, căci așa închinători voiește Tatăl. Dumnezeu este Duh, și dacă I se închină cineva, în duh și în adevăr trebuie să I se închine».* Iar când femeia lua aminte la cuvintele vieții, și-a adus aminte de prooroci și a zis: *«Știm că are să vină Mesia, Care Se cheamă Hristos, și când va veni, ne va vesti nouă toate».* Iar când am auzit că ea a vorbit despre Mine, i-am zis: *«Eu sunt Acela, Eu, Cel ce vorbesc cu tine».* M-am descoperit ei, ca să știe că am venit și că o învăț. Și au venit ucenicii Mei cu merinde și M-au văzut cu ea și s-au mirat că vorbeam cu o femeie, dar nu M-au ispitit ce fac, iar ea a lăsat acolo cofița ei și s-a dus în cetatea ei și le-a spus la mulți să vină la fântâna din Sihar, ca să-L vadă pe Hristos. Și au venit samarinenii la fântână către Mine, și Eu n-am mai voit să mănânc, căci ucenicii Îmi ziceau: *„Mănâncă, Doamne“.* Dar mâncarea Mea era atunci să fac voia Tatălui, Care M-a trimis din cer să fac lucrul Lui, și le-am zis de lucrul secerișului și de plata celor ce seceră, care primesc plată și strâng roadă spre viață veșnică și se bucură împreună cu cel ce seamănă, căci unul este semănătorul, și altul secerătorul. Cel ce seceră nu este ca cel ce seamănă. Cel ce seamănă, acela muncește mult, iar cel ce seceră intră în munca celui ce seamănă și se trudește peste holda semănată, și bucuria celor doi este laolaltă, căci la Dumnezeu este iubire, este plată peste secerători, căci ei încheie lucrul și strâng rodul spre viață veșnică și se bucură cu cel ce seamănă, secerătorul cu semănătorul.

Așa au primit samarinenii pe Hristos, măi Israele. Așa a fost venirea Mea spre ei, așa ca și spre tine, Israele, căci am lucrat cuvântul vieții, l-am semănat peste femeia aceea care a venit la fântâna din Sihar, și au venit acolo cei din Samaria, au venit pentru credința cea mărturisită de femeie, și M-au luat în casa lor, și au crezut pentru cuvântul Meu, nu numai pentru că le spusese femeia aceea credincioasă. Cuvântul Meu este fântână de apă vie, și cine bea din el, se face în el izvor de apă, care curge spre viață veșnică. O, ce frumoasă a fost credința samarinenilor, căci ei au crezut prin cuvântul Meu, nu prin vederea puterii Mele dumnezeiești, nu prin vederea semnelor și a minunilor, ci prin cuvânt și prin credința lor în prooroci și în părinți.

O, să nu te superi, poporul Meu. Eu știu că tu știi Scriptura, dar vin să ți-o deslușesc ca să știi tu de la Mine cuvântul ei, cuvântul Meu, măi Israele, căci prin această Scriptură vorbeam Eu atunci de cuvântul Meu de azi, care este peste tine, de fântâna Mea de azi, căci așa am zis: *«Cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor care va izvorî spre viață veșnică».* Izvorul sunt Eu, căci cuvântul este izvorul, așa cum a zis femeia când a zis: *«Știm că are să vină Hristos, Care ne va învăța toate. Dă-mi, Doamne, această apă, ca să nu mai însetez!».*

Israele, Israele, duh și adevăr este Dumnezeu. Eu sunt Duhul și Adevărul; Eu, Cel ce am venit de la Tatăl, din Duhul Sfânt și din Fecioară, iar adevărații închinători se vor închina întru Mine, Care sunt duh și adevăr. Spuneam atunci ucenicilor Mei: *«Orice veți cere de la Tatăl în numele Meu veți primi, căci până acum n-ați cerut în numele Meu. Acum cereți, și veți primi în numele Meu, și nu zic că Tatăl vă va da în numele Meu, căci Însuși Tatăl vă iubește, pentru că ați crezut în Mine, Cel ce am venit de la Tatăl».* Așa i-am spus samarinencii: Duh este Dumnezeu, și cel ce se închină Tatălui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr, nu în muntele de închinare sau în Ierusalim, ci în Hristos, Fiul Tatălui, Care

S-a făcut duh şi adevăr între oameni, precum este scris: *«Cuvântul S-a făcut trup şi S-a sălăşluit între noi, şi am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia născut din Tatăl, plin de duh şi de adevăr».* Cuvântul S-a făcut trup, Duhul S-a făcut adevăr, iar adevăraţii închinători se închină Tatălui în duh şi în adevăr, şi orice vei cere de la Tatăl în numele Meu şi din Mine, Israele, vei primi, fiule. De aceea îţi spun Eu mereu: Mi-e dor de Mine în tine. De aceea îţi spun Eu ţie că vin mereu şi te întrupez în trupul Meu cel sfânt, căci Eu sunt Fiul înţelepciunii lui Dumnezeu, şi am venit să Mă fac Dumnezeu în om, ca să aibă omul înţelepciune.

Se duce lumea la Ierusalim să se închine. Lasă, tată, să se ducă unde vrea, iar tu, Israele, închină-te în duh şi în adevăr, în numele Meu închină-te Tatălui, că am pus peste tine numele lui Dumnezeu şi te-am închinat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, te-am închinat lui Dumnezeu când te-am născut din cuvântul Meu şi te-am miluit ca pe un întâi-născut, după cum este scris: *«Domnul miluieşte pe poporul care se cheamă cu numele Său, pe Israel pe care cu întâiul-născut l-a asemănat».* Închină-te, Israele, în duh şi în adevăr, în Hristos, fiule scump, că te-am numit Ierusalim, cetate a odihnei Mele te-am numit.

O, fii ai Ierusalimului, fiţi, tată, închinători adevăraţi, în duh şi în adevăr, că nimeni nu înţelege această Scriptură care nu este o bolboroseală, cum fac mulţi din cei ce se zic că sunt ai Domnului, căci această Scriptură este Hristos vestit de El Însuşi, Duh şi adevăr, cuvânt şi trup, căci Cuvântul S-a făcut trup, şi iată minune mare la capătul tainei cea în Hristos, căci trupul S-a făcut cuvânt, şi Se face cuvânt şi Se împarte oamenilor, Se împarte şi nu Se desparte, Se rupe şi Se împarte şi nu Se desparte, Se mănâncă şi nu Se împuţinează, şi sfinţeşte pe cei ce iau pe Mielul lui Dumnezeu spre viaţă veşnică, iar cel ce crede în Mine are viaţă veşnică. Amin.

O, iubitul Meu popor Israel, o, Ierusalime, am zis ţie, fiule, să te duci pe calea sfintelor Scripturi, ca să vezi şi să crezi şi să înţelegi lucrarea cuvântului Meu, care vine din cer şi te hrăneşte pe tine azi, poporul Meu născut din cuvântul cel venit pe nori până la tine, Israele. Am zis celor ce te păstoresc pe tine în Mine să-ţi desluşească lucrarea cuvântului Meu care vine din Scripturi, fiule. Dar vin şi Eu, vin să-ţi desluşesc Scriptura cea despre adevăraţii închinători în duh şi adevăr, căci Tatăl aşa închinători doreşte. Te doreşte Tatăl întru Mine, poporul Meu iubit. Mă doreşte Tatăl în tine, Ierusalime scump, căci te-am numit Ierusalim, poporul Meu, nou Ierusalim te-am numit, şi voi aşeza peste tine o taină mare şi frumoasă, Ierusalime, o zi frumoasă între zilele cerului pe pământ, şi ziua aceea se va numi *«cetate a slavei»*, după cum este scris că *«În zilele din urmă, muntele templului Domnului, cetatea odihnei Domnului se va ridica peste vârful munţilor, şi multe popoare vor veni, ca râul vor veni şi vor grăi:* „Veniţi, veniţi, popoare, să ne închinăm casei Domnului, ca Domnul să ne înveţe căile Sale şi să umblăm pe ele!“*, căci din Sion va ieşi legea Domnului, şi cuvântul lui Dumnezeu va ieşi din Ierusalim, cetatea odihnei Domnului, căci Domnul va da legile Sale la popoare nenumărate, şi toţi vor zice:* „Veniţi să umblăm în lumina Domnului!“. *Ochii celor semeţi se vor smeri, şi numai Domnul va fi slăvit în ziua aceea, căci Domnul Savaot va avea ziua Lui»*, ziua Lui de slavă, iar ziua aceea se va numi *«cetate a slavei»*, după cum este scris despre cetatea odihnei Domnului. Mi-e dor de ziua Mea de slavă, Ierusalime, poporul Meu, căci Tatăl Se va slăvi în Mine, şi de aceea îţi zic: Mi-e dor de Mine în tine, şi mereu vin să te întrupez în trupul Meu cel sfânt, şi nimeni nu ştie ce este această taină.

Fiilor unşi în grădina cuvântului Meu, vă voi da înţelepciune, fiilor scumpi, ca să daţi lui Israel priceperea şi credinţa care vine din Scripturi, fiilor, căci Eu sunt în voi duh şi adevăr, cuvânt şi trup, trup şi cuvânt sunt în voi şi prin voi, căci această taină este lucrarea care vă poartă în sânurile ei, în sânurile cerului.

Israele, copile Israele, închină-te Tatălui în duh şi în adevăr, căci Tatăl aşa închinători doreşte. Cu tine grăiesc nu ca şi cu femeia samarineancă. Cu tine grăiesc grăire înaltă şi desluşită, căci a venit ceasul adevăraţilor închinători în duh şi în adevăr, în Hristos, fiule mic, născut din cuvântul Meu cel de azi. Să nu uiţi, poporul Meu, că Mi-e dor. Să nu uiţi, fiule, că Mi-e dor de Mine în tine. Să nu uiţi că mereu Mi-e dor, să nu uiţi. Mi-e dor de duh şi de adevăr în tine, şi vor veni la tine noroade însetate după Dumnezeu, aşa cum se duce lumea la Ierusalim să se închine. Dar lumea se închină căruia nu ştie, iar tu şi cu Mine ne închinăm Căruia ştim, căci tu ştii de la Mine ce este Scriptura Mea care spune despre închinătorii cei adevăraţi, care se închină Tatălui în duh şi în adevăr, în Mine, Israele, căci Tatăl în Mine este. Eu sunt Cuvântul Tatălui, căci Tatăl grăieşte în Mine, fiindcă Eu am venit să fac voia Tatălui, a Celui ce M-a trimis. Aşa şi tu, poporul Meu, să faci voia Mea, căci Eu sunt în Tatăl, şi de la Tatăl sunt Duh şi adevăr înaintea ta şi în tine, fiule.

O, fiilor unşi în grădină, vă binecuvintez înţelepciunea, căci am stat de vorbă cu voi la fântâna cuvântului Meu, iar cuvântul Meu se va face din voi izvor de apă curgătoare, din care vor bea mulţi şi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr, căci Tatăl aşa închinători doreşte. Amin, amin, amin.

23 septembrie/6 octombrie 1996

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Păstorul Cel bun este mângâierea oilor. Sfânta Virginia îşi ţine treaz poporul. Maica Domnului lasă acoperământ peste popor pe Fiul ei, Domnul Cuvântul.

Eu sunt Păstorul Cel bun. Eu sunt, Israele. Eu sunt, fiule, Cel ce vin la tine şi Mă fac cuvânt în tine, că vreau să te întăresc pe temelia ta, fiindcă am venit din cer de la Tatăl să zidesc veacul cel nou pe care l-am promis prin Scripturi. Eu sunt Păstorul Cel bun. Păstorul cel bun intră prin uşă în staulul oilor, şi acestuia portarul îi deschide, şi oile ascultă de glasul lui, şi el îşi cheamă oile pe nume şi le paşte, şi oile merg după el, căci cunosc glasul lui. Eu sunt uşa oilor, şi am şi alte oi care nu sunt din staulul acesta, şi trebuie să le aduc şi pe acestea, ca să audă glasul Meu şi ca să fie o turmă şi un păstor, că pentru aceasta M-a trimis Tatăl. Israele, Israele, păstorul cel bun intră, şi portarul îi deschide, şi oile ascultă glasul păstorului, căci păstorul cel bun nu sare pe deasupra.

Sunt în porţi. Ridicaţi-vă, voi, porţi, ca să intre Păstorul Cel bun şi ca să-Şi pască turma. Nu am venit singur, Israele. Am venit cu sfinţii, fiule. Am venit cu mama Mea Fecioara şi cu sfinţii. Israele fiule, am venit cu Verginica, fiule Israele, că am făcut din ea uşa prin care intram ca să te păstoresc ca un Păstor bun. Am venit cu uşa, am venit cu Verginica, în care M-am sălăşluit ca să fiu uşă pentru oi, după cum este scris: *«De va intra cineva prin Mine, se va mântui şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla».*

Mă aşez cu pacea Mea înaintea ta şi peste tine, poporule al cuvântului Meu. Am venit cu păşune, tată, am venit cu masă cerească la tine, că vreau să te văd mâncând din Mine, căci Eu sunt trup şi cuvânt pe masa ta, Israele. Te hrănesc din Mine, poporul Meu. Eu sunt Păstorul Cel bun, fiule, şi te hrănesc cu Mine, fiindcă păstorul cel bun îşi pune viaţa pentru oi, se dă jertfă pentru oi. Îmi pun trupul şi duhul înaintea ta, ca să mănânci, poporul Meu, căci Eu sunt trup şi cuvânt pe masa ta. Păstorul cel bun îşi pune viaţa pentru oi, nu ca cel plătit care, dacă vede lupul, fuge şi lasă oile, ca un fur, căci cine nu intră pe uşă, acela este fur şi tâlhar pentru oi.

Vin cu Verginica, Israele, căci M-am făcut în ea uşă pentru tine, poporul Meu, şi intru pe uşă la tine şi te păstoresc, şi acum intră ea prin Mine la tine, ca să te păstorească cu Mine, cu cuvântul să te păstorească, poporul Meu, căci Verginica este cuvântul Meu, precum Eu sunt Cuvântul Tatălui. Verginica este trâmbiţa Mea, şi Eu sunt trâmbiţa ei. Ea este cuvântul Meu, şi Eu sunt cuvântul ei.

O, Verginico, Noi peste porţi nu sărim, că păstorul cel bun nu sare pe deasupra. Suntem în porţi, Verginico, şi portarii Ne aud şi Ne deschid, şi Noi intrăm. Intrăm cu sfinţii, căci Eu aşa vin, că e vremea să vin, să vin cu sfinţii, după cum scrie că *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi»*. Intrăm, Verginico, cu sobor de sfinţi, iar tu eşti trâmbiţa Mea, trâmbiţa cea dinaintea arătării slavei Mele, căci când va trâmbiţa al şaptelea înger, se va vedea săvârşită taina lui Dumnezeu, şi la această arătare lucrăm Noi, Verginico, dar omul veacului acesta, înţeleptul veacului acesta nu ştie, tată, nu ştie tainele lui Dumnezeu. El ştie alte taine, ştie să se uite la cele ce am făcut Eu şi să zică la lume că le-a făcut el, că le-a găsit el, şi îşi paşte oile sale cu cele nefăcute de el, căci el nu intră pe uşă, fiindcă Unul este Păstorul Cel bun, Care intră pe uşă şi nu sare pe deasupra. O, Verginico, trâmbiţa Mea, Eu te fac cunoscută pământului că eşti trâmbiţa Mea, căci am grăit prin tine la început şi am spus că tu vei hrăni multe mulţimi cu păşunea Mea cerească, şi iată, Eu te fac pe tine cuvânt peste mulţimi, ca să împlinesc făgăduinţele Mele, ca să ştie mulţimile ce înseamnă Scripturile şi împlinirea lor. Tu eşti în Mine, acesta este locul tău, locul de unde grăieşti peste Israel, izvorul de unde izvorăşte cuvântul tău peste Israel.

— Eu, Doamne, sunt purtată de sânul Tău, de Duhul Tău, căci Tu eşti uşa pe care eu intru ca să-mi îngrijesc poporul şi ca să-l ai Tu de popor, că nici un păstor care are oi nu voieşte să-Ţi dea Ţie turma şi munca; zice că e turma lui, munca lui, aşa zice. Dar eu zic ca Tine, că şi Tu zici că Îi dai Tatălui munca Ta, turma Ta, şi Te supui Tatălui cu tot cu agoniseala Ta, Doamne. Eu zic ca Tine, Doamne, că pentru Tine m-am trudit ca să nasc în dureri acest popor şi ca să ai, Doamne, popor, că iată, Îţi trebuie popor, ca să ai la ce să vii pe pământ, ca să-Ţi săvârşeşti taina Ta cerească despre care scrie în Scripturi, taina cea din veac ascunsă şi neştiută, dar acum ştiută, Doamne. Tu eşti taina, Tu, Doamne, Cel ce ai venit de la Tatăl şi din Fecioară Om între oameni, Duh şi adevăr, cuvânt şi trup, trup şi cuvânt, Doamne, căci astăzi eşti trup şi cuvânt peste acest popor pe care Ţi l-am născut în dureri, Doamne. O, să nu uiţi de durerile mele, să nu uiţi că mi-am pus viaţa pentru oile acestui popor, Doamne, căci păstorul cel bun îşi pune viaţa pentru oi.

Tu m-ai ajutat, Doamne, să iubesc pe poporul Tău, şi eu l-am iubit şi de pe pământ, şi îl iubesc şi din cer, că Tu şi acum mă ajuţi să-l iubesc şi să-l păstoresc, ca să ai popor bine crescut la venirea Ta cea mare, cea văzută, Doamne. Venirea Ta e mare şi acum, că iată cum vii, şi eu văd, Doamne, căci sunt în venirea Ta cu sfinţii, dar nu văd ochii cei ţinuţi încă să vadă până când ochii celor care văd nu vor mai fi închişi, că mare şi slăvită este venirea Ta cu sfinţii slavei Tale. Venirea Ta e mare, Doamne; au trecut două mii de ani peste ea. Venirea Ta are două mii de ani, şi omul nu vede slava Ta cu care ai venit şi cu care eşti venit şi pe care o vei lăsa să se vadă, dar omul nu înţelege ce înseamnă Dumnezeu. O, vino, Doamne, cu minune mare pe pământ, ca să înţeleagă omul ce înseamnă Dumnezeu! Vino, vino şi Te fă văzut şi Îţi fă văzută venirea, ca să înţeleagă omul ce înseamnă Dumnezeu în cer şi pe pământ, de la început şi până la sfârşit, după cum este scris: *«La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul»,* iar la sfârşit este scris de cer nou şi de pământ nou, Doamne, făcute de Tine, căci Tu eşti începutul şi sfârşitul, Tu eşti Alfa şi Omega, Tu eşti Cel ce eşti şi Cel ce erai şi Cel ce vii, Doamne. Eu sunt martorul Tău din cer, precum am fost şi pe pământ în vremea trupului meu cu Tine. Eu Te mărturisesc poporului meu, şi lumii Te mărturisesc, Doamne. Mărturisesc taina Ta, Doamne, că timp nu mai este; el a fost, dar nu mai este, după cum este scris că *«Timp nu va mai fi, ci în zilele când va grăi al şaptelea înger, când va fi să trâmbiţeze, atunci săvârşită va fi taina lui Dumnezeu, aşa cum a vestit prin prooroci».*

Eu am fost trâmbiţa cea dinaintea Ta, Doamne. Eu Ţi-am pregătit calea Ta, calea cuvântului Tău peste tot pământul. Până acum grăiai poporului Tău pe care l-ai născut din Duhul Tău şi din mine, din cuvântul Tău în mine, Doamne, dar acum grăieşti mulţimilor de pe pământ, căci cuvântul Tău şi glasul Tău merg peste neamurile pământului, şi taina Ta se vesteşte întru săvârşirea ei, întru venirea Ta, Doamne, căci săvârşirea tainei Tale este venirea Ta peste pământ. O, Tu eşti Cuvântul lui Dumnezeu, Tu eşti Cuvântul Tatălui. Tu eşti Cel ce ai venit de la Tatăl la oameni, din Duhul Sfânt şi din Fecioară ai venit şi Te-ai făcut duh şi adevăr, cuvânt şi trup, şi iată, din trup Te faci cuvânt, şi eşti trup şi cuvânt, căci numele Tău la cea de a doua Ta venire este: Cuvântul lui Dumnezeu. Tu eşti Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Care vii şi păstoreşti ca să-Ţi aduni oile în staul, că ai şi alte oi care nu sunt din staulul acesta, şi voieşti să le aduni şi să fie o turmă şi un păstor. Iar eu îmi voi ţine treaz poporul, ca să Te poţi face cuvânt în el, Doamne, cuvânt peste toate neamurile de pe pământ, ca să se audă până la toate marginile că Tu păstoreşti şi Îţi aduni oile în staul, ca să fie o turmă şi un păstor. Amin.

O, poporule al Domnului şi al meu, auzi tu ce grăiesc eu cu Domnul? Eu îţi aduc alifie pentru ochi, ca să vezi pe Dumnezeu întru venirea Sa, că ai scris pe creştetul tău numele lui Dumnezeu şi numele cetăţii lui Dumnezeu, numele Noului Ierusalim care se coboară din cer, de la Dumnezeu, şi numele cel nou al Domnului. Numele cel nou este Cuvântul lui Dumnezeu, acesta este numele tău cel nou, poporul meu, şi să lucrezi această lucrare, Israele. Să fii credincios, ca să fii iesle Cuvântului lui Dumnezeu, fiule Israele. Tu eşti ieslea în care Se naşte Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul Tatălui, Care este Fiul lui Dumnezeu, poporul meu. Eu vin cu Domnul, şi mărturisesc din cer peste tine, iar tu să mărturiseşti pe pământ taina cea din veac ascunsă, pe care nici îngerii n-au ştiut-o, Israele.

O, Israele, poporul meu, poporule copilul meu, să se întărească peste tine lucrul îngerilor păzitori, iar tu să întăreşti la rândul tău lucrarea îngeraşilor cei buni, ca să vadă îngeraşii tăi păzitori faţa lui Dumnezeu, fiule din Israel. Dă-le de lucru, Israele. Dă-i, fiule Israele, de lucru îngeraşului tău cel păzitor, că dacă are cu ce să se ducă de la tine la Dumnezeu, se duce

mereu şi vede faţa lui Dumnezeu, precum scrie în Scripturi despre cei ai căror îngeri păzitori văd pururea faţa Domnului. O, eu ţi-am spus, fiule: *«Vai de cel slab de înger!»*. Ce, oare, înseamnă ce ţi-am spus eu? O, să nu fii sărac de viaţă duhovnicească, fiule Israele. Tu să fii mereu un copil care păzeşte şi face mereu faptele lui Dumnezeu pe pământ, ca să se întărească în tine şi lângă tine îngerul tău cel păzitor, cel bun, îngerul Domnului, fiule. Nimic nu rămâne fără să nu ajungă la Domnul, dar să nu-i dai prilej îngerului rău să vadă faţa Domnului ducându-se cu cele rele ale tale, căci ziua şi noaptea el caută să ducă la Domnul pâră asupra ta, după cum este scris, dar Domnul îl va arunca de la faţa Sa, căci tu vei sluji lui Dumnezeu ziua şi noaptea, fiule scump, iar îngerul cel păzitor al tău va vedea faţa Domnului şi îţi va aduce putere şi iubire de la Dumnezeu peste tine, şi tu vei sta înaintea Domnului tare de înger şi nu slab de înger.

Să se întărească peste tine lucrarea sfinţilor, poporul meu, căci rugăciunile lor au înmulţit mila lui Dumnezeu pentru tine, Israele. Dacă te rogi unui sfânt făcând voia lui Dumnezeu, îi dai sfântului îndrăzneală la Domnul pentru cererile tale, Israele. Roagă-te şi la mine ca să mijlocesc pentru tine la Dumnezeu, că sfinţii, Israele, mă au în faţa lor şi se poartă după mine pentru tine, poporul meu, ca să fii tu ajutat şi întărit de sfinţi şi de îngeri, fiule. Eu te ajut după statura ta, fiule. Eu te mângâi sau te mustru după statura ta, şi te rog, fiule, să stai bine aşezat în statură duhovnicească şi să fii tare de înger, ca să vadă îngerul tău faţa lui Dumnezeu ziua şi noaptea, pururea s-o vadă, că el pe tine te duce înaintea lui Dumnezeu. Stai înaintea lui Dumnezeu, fiule din Israel, stai bine şi cu temere de Domnul şi cu luare-aminte la Domnul, fiule. Să nu treci pe lângă învăţăturile mele, să nu treacă învăţăturile mele pe lângă tine. Să treci tu prin ele, şi să treacă ele prin tine, şi să le faci fiinţă peste tine, ca să fii tare de înger, fiule scump, căci îngerii, Israele, stau pe lângă tine ca să audă cuvântul lui Dumnezeu din gura lui Dumnezeu şi din gura ta, poporul meu, căci la auzul cuvântului lui Dumnezeu se strânge cerul ca să asculte. Ia, fiule, binele şi pune-l peste tine şi lucrează-l, căci cerul se strânge pe lângă tine ca să-L vadă pe Dumnezeu, căci unde este Domnul, acolo este şi cerul, poporul meu; unde este stârvul, acolo vin vulturii ca să se hrănească.

Mergeau apostolii pe cale şi vorbeau cuvântul lui Dumnezeu, şi Domnul S-a apropiat de ei şi le-a tâlcuit Scripturile cele despre El, şi apoi S-a dus cu ei şi a frânt pâinea şi S-a făcut cuvânt şi Trup pe masa lor, şi apoi S-a dus întru Tatăl, ca să fie în Tatăl cu ei, cu apostolii, fiule.

O, să te îndeletniceşti cu cuvântul lui Dumnezeu, fiule, să-l iei şi să-l rumegi. Să iei Scripturile cele de până acum şi pe cele de acum şi să grăieşti din ele, că Domnul Se apropie să ţi le tâlcuiască, fiule. Vine Domnul să tâlcuiască Scripturile cele de până acum şi pe cele de acum, căci Scripturile sunt făcute de cuvântul lui Dumnezeu, rostit oamenilor care au fost purtaţi de Duhul Sfânt, de cuvântul lui Dumnezeu, fiilor.

Poporul meu, să fii tare de înger, Israele, să fii voia Domnului pe pământ, ca să Se apropie Domnul şi sfinţii şi îngerii, şi ca să coboare cerul pe pământ, şi ca să fie cerul văzut cu tine în zi cerească, şi să vină ziua Domnului, Israele. Ziua Domnului este cu tine. Sărbătorile sfinţilor serbează cu tine, Israele. Vine Domnul, fiule, vine să serbeze în tine pe mama Fecioară, vine cu sobor de sfinţi şi cu Fecioara mamă.

Să fie atenţie în porţi! Să fie veghe înaintea cuvântului lui Dumnezeu, care vine să se nască în ieslea sa, în grădina sa. Domnul Se face cuvânt, sfinţii se fac cuvântul lui Dumnezeu.

O, fii ai grădiniţei Domnului, staţi atenţi în porţi, întăriţi veghea în porţi, vegheaţi venirea Domnului la Israel. Viaţa voastră este Dumnezeu. Vegheaţi peste viaţa voastră, că şi îngerii veghează, şi sfinţii veghează, şi Domnul veghează, fiilor. Vegheaţi şi voi, vegheaţi venirea Domnului la voi. Tot poporul Israel să vegheze venirea Domnului la poporul Său, căci din venirea Domnului la tine iau neamurile pământului ca să înveţe venirea Domnului pe pământ.

Iar Ţie, Doamne, Îţi dau slavă întru venirea Ta, din mijlocul sfinţilor Îţi dau slavă, că Tu eşti Cel slăvit de cer şi de pământ întru a Ta venire. Vino cu sfinţii, vino cu îngerii, vino, Doamne, la Israel şi fă-l tare de înger pe Israel, că mare este mila Ta şi puterea Ta şi bunătatea Ta, bunule Păstor.

— Eu sunt Păstorul Cel bun, Verginico. Cel bun îşi pune viaţa sa pentru oi. Cel fur şi tâlhar este păstorul care, când vede lupul venind spre oi, el fuge să-şi scape viaţa sa. Eu sunt Cel bun, Care-Şi dă viaţa pentru oi, Care-Şi dă Trupul şi Duhul pentru hrana oilor, că asta înseamnă că Îşi dă viaţa pentru oi. Păstorul Cel bun Se face hrană pentru oi, Se face mană din cer pentru oi, şi oile au păşune şi cunosc gustul şi glasul Păstorului şi merg după Păstor. Eu sunt Păstorul lui Israel, Verginico. Eu sunt Păstorul Cel bun, şi oile ascultă glasul cuvântului Meu. Amin.

*

Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Eu sunt Păstorul Cel bun, Care Mi-am pus viaţa pentru oi. Păstorul Cel bun nu sare pe deasupra ca să intre în staulul oilor sale. Eu sunt Păstorul lui Israel, şi porţile se ridică, şi Eu intru, ca să aibă Israel păşune.

Eu sunt pacea ta, Israele, poporul Meu, Eu sunt mângâierea ta, şi tu eşti mângâierea Mea, Israele. Ne adunăm laolaltă, Eu cu tine, şi tu cu Mine, ca să serbăm ziua cerului pe pământ. Eu sunt ziua ta de serbare, Eu şi cu cerul Meu de sfinţi şi de îngeri. Se mângâie cerul cu tine, poporul Meu. Tu eşti mângâierea cerului, căci cerul este plin de mângâiere pentru tine. Duhul Sfânt Mângâietorul, pe Care Eu ţi-L dau de la Tatăl, primeşte-L şi mângâie-te cu El, că Eu la ai Mei L-am făgăduit încă de când M-am dus în Tatăl după ce M-am ridicat prin înviere. Duhul Sfânt Mângâietorul, Duhul Adevărului, Acela cuvintează peste tine din Mine, Acela ia din al Meu şi îţi vesteşte ţie mângâiere, poporul Meu. Te-am născut şi te-am crescut din Duhul Sfânt Mângâietorul, Israele, şi ca un Păstor bun te-am hrănit cu viaţa Mea, căci păstorul cel bun Îşi pune viaţa pentru oi, se face hrană pentru oi, se face păşune pentru oile Sale, se face mângâiere pentru oi păstorul cel bun. Am şi alte oi care nu sunt din staulul acesta, şi pe acelea voiesc să le strig, ca să se adune în turma Mea, ca să aibă păstor pe Păstorul Cel bun, Care Îşi hrăneşte oile cu viaţa Sa, ca să aibă ele viaţă veşnică, precum are Păstorul Cel bun. O, nici un păstor de pe pământ nu-şi pune viaţa pentru oi. N-o pune nici pentru Dumnezeu, dară pentru oi nici atât n-o pune. Numai Eu Mi-am pus viaţa Mea pentru oile Mele.

Israele, Israele, îţi spun ţie, poporul Meu, ca să audă turmele de pe pământ. Orice fel de turmă să audă glasul Păstorului Cel bun. Cel ce intră prin uşă, acela este păstorul oilor, iar cel ce nu intră prin uşă în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur şi tâlhar. Păstorul cel bun intră prin uşă, şi oile ascultă glasul lui şi merg după el, iar după un străin nu vor merge, ci vor fugi de la el, pentru că nu cunosc glasul străinilor. Eu sunt uşa, iar furul nu vine decât să junghie şi să piardă, căci cel plătit şi cel ce nu este păstor şi ale cărui oi nu sunt ale

lui, fuge când vede lupul venind la oi, şi lupul vine şi risipeşte oile. Cel plătit nu are grijă de oi, şi Eu voiesc să adun oile risipite, şi va fi o turmă şi un Păstor, şi ele nu vor pieri în veac, şi din mâna Mea nimeni nu le va răpi, căci Tatăl Mi le dă, şi nimeni nu poate să le răpească din mâna Tatălui Meu, căci Eu şi Tatăl una suntem. Eu sunt Păstorul Cel bun, şi Unul este Păstorul Cel bun, Care-Şi adună oile într-o singură turmă.

E glasul Păstorului Cel bun peste tine, popor al cuvântului Meu, ca să audă oile risipite şi să cunoască glasul Păstorului Cel bun şi să se adune la păşune, la glasul Păstorului să se adune şi să se împlinească o turmă şi un Păstor, precum grăieşte Scriptura. Amin.

Am venit la tine în zi de serbare, Israele. Mama Mea Fecioara îşi aşterne peste tine ocrotirea sa, ca să fii ocrotit de ea şi să-ţi fie mamă mama Mea, iar tu să-i fii fiu, Israele, poporul Meu, precum Eu îi sunt Fiu.

O, mamă, acoperă-l pe Israel, ocroteşte-l, ajută-l şi dă-i mângâiere. Împarte-te lui Israel, ca să aibă mamă fiii lui Israel cel de azi. Cel de ieri nu M-a primit nici pe Mine, nici pe tine, dar cel de azi Ne este casă şi uşă şi masă, şi mângâiere Ne este. Mângâie-l, mamă, pe Israel cel de azi, pe Israel cel român, că mare lucrare este să fie Israel român. Mare lucrare este să fie român cel ce crede în Dumnezeu şi în glasul lui Dumnezeu, în cuvântul lui Dumnezeu. Împarte-te, mamă, dă-i lui Israel mângâierea, împarte mângâierea ta peste el, căci Fiul tău este în tine când te împarţi.

— O, Fiule iubit al Tatălui şi al meu, căci aşa a voit Tatăl căutând spre smerenia roabei Sale. O, Fiule scump, mare minune este să fie Israel român, căci neamul român a început de la Tine, este născut din Tine, din apă, Duh şi sânge este născut, din trupul Tău cel sfânt şi din Duhul Tău a luat trup şi duh, şi s-a făcut neam cu Tine şi cu mine, Fiule, şi a fost închinat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi iată, acum pământul român este împărăţia cuvântului Tău, care este asemenea aluatului unei femei, pe care femeia, luându-l, l-a ascuns în trei măsuri de făină până ce s-a dospit totul. Slavă Ţie, Fiule iubit, că mă aşezi în faţa poporului Tău, căci Tu eşti cuvântul meu.

Eu sunt cuvântul Fiului meu, Israele român, căci Fiul meu mi-a poruncit să împart peste tine duhul mângâierii, popor iubit de Fiul meu. Eu te acopăr cu harul meu, care este Fiul meu. Eu te acopăr cu mantia mea cerească şi te ocrotesc ca şi Fiul meu, Israele scump. Tu, fiule Israele, să nu uiţi că neamul român este pildă despre împărăţia cerurilor, pe care Dumnezeu voieşte s-o arate în fiinţa ei peste România, căci ţara aceasta a fost din trei ţări întru una, iar sămânţa Fiului meu a fost pusă la crescut ca aluatul unei femei, pe care femeia l-a ascuns în trei măsuri de făină până ce s-a dospit totul şi s-a făcut unul.

O, popor al Fiului meu, mi-a pregătit Fiul meu zi de bucurie, zi de serbare în mijlocul tău, şi mi-a dat bucurie deplină să mă fac peste tine cuvânt în numele Lui, ca să te mângâi, şi ca şi eu să mă mângâi cu tine. Duhul mângâierii Fiului meu îl pun peste tine, şi să pui şi tu peste cei din cer duh de mângâiere, popor al cerului pe pământ, căci tu duci greul vremii, şi Domnul ştie că tu duci greul vremii pe pământ, şi vine cerul cu duhul mângâierii la tine, vine cu cuvântul mângâierii, vine cerul la tine şi te mângâie pe pământ, popor al Cuvântului lui Dumnezeu, Care este Fiul meu. Să nu te temi, să nu te temi, popor iubit de Dumnezeu. Tu să nu uiţi că Tatăl datu-I-a Fiului meu toată puterea în cer şi pe pământ, şi din această putere a dat şi celor ce sunt ai Lui, ca să calce peste şerpii şi peste scorpiile care muşcă pe pământ, dar nici o vătămare nu vor face acestea la cei ce au putere de la Dumnezeu ca să le calce şi să le strivească. Tu să stai în duhul credinţei, tu să te hrăneşti cu duhul mângâierii cereşti, că vremea apasă pe pământ, şi tu să fii mai tare ca vremea care apasă, tare ca Fiul meu, Care este întru tine, fiule din Israel. Tu să stai în Fiul meu, numai aşa să stai, numai aşa să poţi, aşa cum zicea apostolul că poate totul întru El, în Fiul meu. Locul tău să fie în Fiul meu, Care te întrupează mereu în trupul Lui cel sfânt, din care ia Duh şi adevăr şi te hrăneşte pe tine pe pământ, ca să fii din cer pe pământ, ca să fii din Fiul meu, Care este din cer şi Care-ţi este ţie acoperământ. Acesta este acoperământul pe care l-am slobozit din văzduh peste apostoli. Fiul meu este acest simbol, Fiul meu este acoperământul tău în care stai şi te adăposteşti, popor iubit. Te acopăr cu Fiul meu. Ia acest cuvânt-simbol şi fii credincios în cuvântul cel tainic, căci puterea mea e Fiul meu, precum El este puterea ta cu care El te-a încins ca să ai putere din puterea Lui, popor al Fiului meu.

Cere, şi vei primi, cere duh de credinţă, Israele. Cere viaţă veşnică şi să nu se împuţineze această avere a ta. Ia duh de mângâiere, care în dar se dă. Ia, şi te aşează în statură duhovnicească şi cerească. Ia, Israele, ca să ai îndrăzneală la Dumnezeu. Caută mereu să arăţi bine-crescut; caută, fiule şi fiică din Israel. Statura ta duhovnicească, Israele, să-L arate pe Hristos pe pământ, ca să fie văzut de oameni, şi să înţeleagă oamenii venirea Fiului meu în om pe pământ.

O, fiice din Israel, luaţi pe voi haină cerească, luaţi veşmântul Fiului meu, luaţi veşmântul meu şi fiţi cereşti pe pământ, ca să fie cerul în voi pe pământ, ca să faceţi pace între om şi Dumnezeu, precum am făcut eu. Ce fericită eram eu pe pământ cu Dumnezeu! Luaţi în voi fericirea mea şi aveţi grijă de Fiul meu pe pământ, precum am avut eu. Eu pentru El am trăit şi trăiesc. Aşa şi voi să faceţi. Fiul meu este Cel mai frumos între oameni, şi este Fiul Tatălui, Dumnezeu şi Om este. Fiul meu S-a dus la Tatăl şi a rămas cu oamenii prin cei iubiţi ai Lui până la acest sfârşit al timpului omului.

O, fiice din Israel, luaţi aminte la pasul vostru pe pământ. Bucuraţi cerul şi pământul, ca să aveţi bucurie şi duh de mângâiere de la Domnul. Beţi din izvorul vieţii şi iubiţi viaţa cerească pe pământ şi izvorâţi din voi viaţa Domnului şi viaţa mea, ca să aibă viaţă pământul ca şi în cer, şi să se arate cer nou şi pământ nou înaintea venirii cea văzută a slavei Fiului meu. Am zis că voi veni şi vă voi învăţa viaţa. Viaţa este Fiul meu, şi voi veni şi vă voi învăţa.

O, Fiule al Tatălui şi al meu, mă întorc în Tine, că am mângâiat pe poporul Tău şi îl voi mai mângâia, după voia Ta, Fiule.

— Să fii slăvită de Israel, mamă. Să fii mărită de viaţa lui Israel, căci viaţă îi dăm, ca să aibă pe pământ, că greu e pe pământ, şi Israel duce greul, mamă, dar Eu îi măresc credinţa şi mângâierea peste el, ca să aibă putere poporul Meu. Să fii slăvită de Israel, mamă, şi să-l ajuţi cu toate cele ce ai din Mine, precum şi Eu îl ajut ca să-l am. E sărbătoarea ta, mamă, şi te serbez cu Israel, ca să te bucur. Bucură-te, că bucuria va fi plata cea mare pe care o vom pune peste poporul celor credincioşi ai Noştri. Bucură-te, mamă Fecioară, că şi tu M-ai bucurat bucurând pe poporul Meu cu duhul mângâierii.

Iar tu, Israele, să stai înaintea Mea, că Eu te hrănesc din Mine, fiule Israele, şi te ajut să cunoşti tainele Mele cele de nepătruns, ca să fii mângâiat cu ele, poporul Meu, să te mângâi tu cu cele ce nu s-au suit la mintea omului, căci tainele

Mele sunt ascunse în ele, Israele, în Mine şi în tine, căci Eu sunt în tine cu tainele Mele şi cu lucrarea lor şi cu mângâierea care vine din ele peste tine, ca să fii tu taina Mea între tainele Mele cele cereşti pe pământ, Israele, taina Mea.

Eu sunt cu sfinţii şi cu mama Mea Fecioara, şi cu Verginica sunt în tine, Israele, şi serbez cu tine serbare de cer nou şi de pământ nou, care vor dăinui înaintea Mea.

O, poporul Meu, să te îndeletniceşti bine să stai înaintea Mea, şi să cauţi să cunoşti taina ta, căci tu eşti taină în Mine, poporul Meu. Eu te port în Mine, că pe pământ e greu pentru tine, şi Eu te port în Mine ca să poţi fi, poporul Meu. Eu suflu mereu peste tine din Mine şi te am ca pe o taină scumpă, dar să fii umilit şi aplecat înaintea Mea, că Eu sunt Păstorul tău, şi tu eşti supusul Meu. Stai supus în Mine, că şi Eu tot aşa stau în Tatăl, şi vei fi asemenea Mie în iubirea ta. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 1996

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Iubirea de Dumnezeu Îl mărturiseşte pe Domnul, şi este putere în om. Sfiala sfântă este blândeţe. Rugăciune către îngeraşul păzitor. Pacea sufletului Îl odihneşte pe Domnul. Binecuvântarea peste corăbiuţa cea nouă.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, aşa cobor Eu la Israel. Eu sunt Domnul lui Israel. Amin. Cobor cu glas dulce şi cu grai dulce, cobor în cartea lui Verginica, cobor cu Verginica în cartea ei, că ea se face carte în Israel.

Eu aşa ţi-am spus, Verginico, să te faci carte, tată, şi să fii cu poporul aşa cum Eu sunt cu el şi îl păstoresc ca un păstor bun. Iată, lucrăm, Eu în tine, şi tu în Mine, că mereu trebuie hrănit acest popor. Israel nu mai poate fără hrană din cer, căci celui ce crede în Mine trebuie să-i dau apă vie, îi dau izvor care izvorăşte spre viaţă veşnică, din care mulţi vor bea şi vor avea viaţă veşnică. Eu sunt viaţa veşnică, Verginico. Eu sunt mântuirea şi iubirea, şi nu înţelege nimeni atât cât ar fi să înţeleagă pe Dumnezeu. Cel ce crede în Mine are viaţă veşnică, şi viaţa veşnică Eu sunt. Omul nu ştie ce este mântuirea, că dacă ar şti, ar căuta-o, Verginico. Dar, oare, Israel ştie ce este mântuirea? Cine ştie ce este mântuirea, acela o caută şi o găseşte şi o pune peste el şi o ia în el, şi din ea se face izvor de apă vie, care curge din gura lui spre viaţă veşnică peste mulţi, Verginico. O, să-ţi aduci aminte şi să-şi aducă poporul aminte că Eu am spus în cartea acestei lucrări că tu să te păstrezi pentru Mine, fiindcă va fi să hrănesc prin tine mulţimi multe cu cuvântul Meu, Verginico. Şi iată, toate trec şi nu mai sunt, dar cuvântul Meu vine şi se împlineşte şi rămâne împlinit în fiinţa sa, iar fiinţa sa nu are sfârşit. Toate trec şi nu mai sunt încă de la făcutul lor, căci cele ce nu sunt veşnice, acelea nu sunt. Veşnic e numai Dumnezeu şi viaţa Sa şi mântuirea Sa cu fiii ei, Verginico. Veşnice sunt toate cele ce se nasc din lucrarea mântuirii, dar omul nu ştie ce este mântuirea, căci cel ce ştie ce este ea o pune peste el şi o ia în el şi stă ceas de ceas în ea, în lucrarea mântuirii, Verginico.

Cobor cu glas dulce şi cu grai dulce, cu grai mântuitor cobor şi îţi fac intrare în Israel, Verginico. Tu eşti trâmbiţa Mea, tată, şi pe tine trebuie să te cunoască şi să te audă tot pământul când suni, că e scris că trâmbiţele sună, şi Domnul vine la trâmbiţa cea care vesteşte săvârşirea tainei lui Dumnezeu pe pământ şi în cer, că scris este în Scripturi: *«Domnul dumnezeilor a grăit şi a chemat pământul. Domnul strălucit va veni şi nu va tăcea; chema-va cerul de sus şi pământul, ca să judece pe poporul Său. Ascultă, poporul Meu, şi îţi voi grăi ţie, Israele, şi îţi voi mărturisi că Eu sunt Dumnezeul tău, amin».* Iată, Israele, aşa scrie în Scripturi, fiule Israele, şi Eu trebuie să împlinesc Scripturile, fiule.

Verginico, Verginico, tu M-ai ajutat la împlinirea Scripturilor, tată. Să Mă ajute şi poporul tău, că Eu sunt Dumnezeul lui, Verginico.

— O, ce dulce e glasul Tău şi graiul Tău, Doamne, că Tu aşa m-ai îmbiat mereu de am făcut voia Ta pe pământ, căci Tu când împlineşti Scripturile Tale, lucrezi cu mărire, lucrezi cu taină mare şi cu mărire de taină, Doamne. O, ce dulce e glasul Tău şi graiul Tău, că aşa ai grăit şi samarinencii când ai făcut-o să bea din apa Ta cea vie şi să fie vie, şi din ea să curgă viaţă de izvor veşnic spre viaţa multora, Doamne. Aşa ai lucrat şi peste mine, şi m-ai făcut izvor de apă vie, căci Tu ai izvorât din mine peste cei ce veneau să Te audă, Doamne. Şi izvorul Tău era dulce în glas şi în grai, că Tu erai izvorul, Tu erai Cuvântul izvorâtor de apă vie, Tu erai apa vie, precum şi acum eşti curgând, căci Tu, Cel ce eşti, curgi, Doamne, curgi din cer ca un râu de viaţă veşnică. O, că Tu eşti râul vieţii, Tu eşti totul, Doamne, căci toate cele veşnice Tu eşti, Doamne. Toate în Tine sunt, bunule Păstor, dulce Păstor în glas şi în grai.

Eu sunt trâmbiţa Ta, Doamne, că Tu aşa ai voit.

O, luaţi aminte neamuri de pe pământ! Sună trâmbiţa lui Dumnezeu să se adune la fântână cei ce vor să bea din izvorul mântuirii, căci Domnul este în cer şi pe pământ. Domnul dumnezeilor a grăit şi a chemat pământul.

Israele, Israele, Domnul Se face cunoscut neamurilor pământului prin trâmbiţa Sa, şi tu să fii popor destoinic, că eu mereu te voi învăţa legile vieţii, ca să umbli tu pe ele, Israele, şi să-L mărturiseşti pe Dumnezeu, că aceasta este iubirea de Dumnezeu: mărturisirea Lui, fiule Israele.

O, fii ai grădinii cuvântului, voi sunteţi porţile pe care intră Domnul în grădină şi la Israel, şi iată, intră Domnul cu cuvântul Său pentru toate neamurile pământului. Domnul Cel tare şi puternic; Domnul Cel tare în război; Domnul puterilor; Împăratul slavei intră pe porţi! Ridicaţi-vă, ca să intre Domnul slavei pe porţi, că vine Domnul din cer pe pământ şi cheamă pământul, şi grăieşte cu glas dulce. Domnul intră cu graiul Său în cartea Sa. Trece Domnul din carte în carte, şi se întocmesc cărţile şi se deschid. Intră Domnul în cartea Sa şi iar vine cu mine în cartea mea, şi se lucrează taina lui Dumnezeu spre săvârşirea ei.

Eu, Doamne, am vestit porţile să deschidă cartea Ta, ca să intri şi să Te faci cuvânt, şi iar voi grăi cu Tine peste grădina mea, peste fiii mei şi peste Israel, şi îi voi învăţa legile vieţii, căci voiesc să aibă viaţă în numele Tău, şi să fie fii destoinici întru venirea Ta, că minunată este venirea Ta, şi voiesc, Doamne, să facem din aceşti fii minune din minune, că minunată este venirea Ta pe pământ, Doamne.

Grăiesc vouă din Domnul, fiilor, din Domnul şi din locaşul meu, căci cerul are porţi de intrare, iar cei din cer îşi cunosc porţile şi intră şi ies, şi iar intră pe porţi. Amin.

— O, Verginico, întăreşte-ţi intrarea, tată, întăreşte-ţi poarta, că dacă tu intri, intru şi Eu; şi dacă Eu intru, intri şi tu, şi lucrăm, Verginico. Şi acum pe porţi intrăm în cartea Mea, că Mă vestesc Mântuitor, ca să ştie Israel, şi din el să ştie tot pământul, să ştie ce este mântuirea.

Pace ţie, Verginico, ţie şi poporului tău! Şi iar vom lucra în cartea ta, spre săvârşirea tainei lui Dumnezeu. Amin.

*

Eu sunt Mântuitorul tău, Israele. Eu vin la tine cu glas dulce şi cu grai dulce, şi din grăirea Mea cu tine ia şi se hrăneşte mult norod care Mă caută, că lume multă ştie că Eu petrec cu tine şi grăiesc în tine, poporul Meu Israel. M-am vestit lumii, fiule Israele, că fântâna cuvântului Meu s-a vărsat peste pământ şi se adapă mult norod cu apa cea vie care se face izvor în cel ce bea din ea.

Te învăţ, poporul Meu, te învăţ viaţa veşnică, fiule, te învăţ să fii voia Mea pe pământ, dar mai presus de aceasta te învăţ să Mă iubeşti, că am nevoie de iubire şi am nevoie de mângâiere. Să ştii, măi Israele, că nu e tot una; să ştii că una este să faci voia Mea, şi alta este să Mă iubeşti. O, nu e tot una. Ai grijă să Mă crezi ce-ţi spun. Una este să lucrezi pentru mântuirea ta, şi alta este să-L iubeşti pe Mântuitorul tău din tot cugetul şi sufletul tău, din toată inima şi virtutea ta. Aceasta din urmă este lucrare mare, fiule. Te învăţ, poporul Meu, să fii voia Mea, dar mai cu dor doresc să te deprind să Mă iubeşti. Iubirea de Dumnezeu te face să-L mărturiseşti pe Cel iubit, te face să-L doreşti umplându-te de dor. Cel ce iubeşte pe Dumnezeu se face vas dulce, vas blând şi plin de umilinţa duhului, se face glas dulce şi grai dulce, se face blând şi smerit cu inima, ca să semene cu Cel iubit, şi iată, una este să faci voia lui Dumnezeu din datorie sau din teama de a nu fi pedepsit de fapta ta, şi alta este s-o faci din iubirea ta de Dumnezeu.

Lucrarea Mea cu tine a fost iubirea Mea de tine, Israele. M-am ţinut după tine, tată, M-am ţinut cu multă iubire după tine, fiindcă te-am iubit. Te-am iubit ca să te înveţi din iubirea Mea să Mă iubeşti şi tu, poporul Meu, şi să te ţii şi tu după Mine şi să Mă doreşti cu tine. Eu te-am vrut să arzi de iubire, că n-ar fi fost o putere mai mare pe pământ ca să doboare orice fel de rău. Puterea care vine de la iubirea de Dumnezeu este cea mai mare putere în om. Iubirea de Dumnezeu te face tare, fiule, şi nu este fericire mai mare în om ca iubirea de Dumnezeu. O, fericită este sluga care-şi iubeşte stăpânul, fericit este copilul care iubeşte pe Mântuitorul său, dar omul nu ştie ce este mântuirea, că dacă ar şti ce este ea, ar căuta-o şi ar găsi-o şi ar pune-o peste el, şi nici un rău nu i-ar face rău unui aşa om.

O, ce bine e să fii credincios Mântuitorului tău şi să-L iubeşti! Chiar şi de la fire se poate învăţa această lucrare. Iosif cel vândut şi care a fost cumpărat şi dus în Egipt s-a supus stăpânului său şi nu i-a făcut nici un rău stăpânului. El a ţinut la cinstea stăpânului său chiar dacă a fost să sufere pentru că nu s-a învoit duhului rău, care voia să calce peste cinstea stăpânului său. A suferit cu iubire şi cu răbdare şi s-a dovedit curat şi credincios şi iubitor de stăpân. Şi dacă stăpânul său l-a găsit curat şi iubitor, şi-a pus încrederea în el şi i-a dat împărăţia pe mâna sa, că avea Iosif mare înţelepciune. O, bine este să fie omul deştept, că acela ştie să iubească pe Stăpânul său, pe Mântuitorul său. Iosif era curat şi faţă de Dumnezeu, şi faţă de stăpânul său. El era deprins cu iubirea şi cu înţelepciunea iubirii, şi fericită este sluga care-şi iubeşte stăpânul, fericit este copilul care iubeşte pe Mântuitorul său.

Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul. Dar ce este blândeţea, fiule Israele? Roagă-te, Israele, roagă-te cu glas dulce şi cu grai dulce, roagă-te Mântuitorului tău să te umple de blândeţea Sa, ca să fii copil blând în glas şi în grai şi în iubirea ta de Dumnezeu, că Eu cu atâta blândeţe te păstoresc şi cu atâta răbdare te aştept să arzi de iubire şi să lucrezi în chip minunat, ca un fiu al iubirii! Dar ce este blândeţea, fiule? Omul blând e plin de pace în suflet. Omul blând are umilinţă în lucrarea sa, şi cu ea face înviere în om, îl face pe om să-L iubească pe Dumnezeu. Umilinţa atrage pe om şi pe Dumnezeu lângă tine, fiule blând. Umilinţa te face să iubeşti pe Dumnezeu, te face blând şi smerit cu inima. Blândeţea este umilinţa glasului şi a graiului. Roagă-te, fiule, cu glas dulce şi cu grai dulce, că acest fel de rugăciune e tare prin blândeţea ei şi Îl face pe Domnul blând spre tine, pe Domnul Cel blând şi smerit cu inima Îl atrage spre tine. Să ştii, măi Israele, că blândeţea trebuie să fie curată, fiule. Să ştii, tată, că Eu nu iubesc pe cel ce se preface blând. Să ştii, fiule, că Eu iubesc pe cel blând cu inima, că acela ştie ce este iubirea, ştie ce este mântuirea şi o caută şi o găseşte şi o pune peste el, şi se vede că o pune peste el iubind pe Dumnezeu cu mare iubire, întru curăţenie de inimă şi de blândeţe sfântă. Să ştii, poporul Meu, că sfiala sfântă este blândeţe, şi nu orice sfială este blândeţe.

Te învăţ, poporul Meu, să fii iubire pentru Mine, iubire plăcută Mie, poporul Meu iubit. Roagă-te, fiule, cu glas dulce şi cu grai dulce, că e vremea rugăciunii, poporul Meu. De aceea se roagă sfinţii şi aleargă pentru tine şi după tine, şi nimeni dintre cei cereşti nu mai stau întru cele cereşti, şi sunt lângă voi, pe pământ, fiilor, şi vor să petreacă petrecere cerească pe pământ cu voi, ca să vă deprindă cu viaţă cerească pe pământ, căci voi sunteţi fiii cuvântului lui Dumnezeu care vine la fii. Te învăţ să Mă iubeşti şi să Mă mărturiseşti, fiule. Te învăţ să fii blând, că umilinţa glasului şi a graiului lucrează duh de înviere peste cel care primeşte mărturisirea ta prin care mărturiseşti pe Cel iubit, pe Mântuitorul tău, fiule. Te învăţ ca să ia şi noroadele învăţătură, că omul nu ştie ce este mântuirea. O, ce mult norod umblă din loc în loc ca să-şi caute şi să-şi afle mântuirea, dar nu ştie ce este ea! Mântuirea sunt Eu, şi sunt pretutindeni cu ea, dar omul nu ştie ce să caute şi cum să caute. Nici omul care s-a aşezat în nume de slujitor al Meu, de slujitor al mântuirii omului, nici acela nu ştie mântuirea, de vreme ce n-o caută ca s-o pună peste el şi să se cunoască dacă o pune. Dar tu, Israele, poporul Meu, tu să Mă iubeşti, fiule, căci mântuirea este să fii cu Dumnezeu strâns unit şi îmbrăţişat cu El în iubire, şi mărturisit de tine cu glas dulce şi cu grai dulce înaintea Sa şi înaintea oamenilor, ca să vadă cerul şi pământul cât Îl iubeşti tu pe Mântuitorul tău, Care este mântuirea ta. Mântuirea sunt Eu purtat de om, de glasul şi de graiul omului; sunt Eu mărturisit de cuvântul şi de viaţa şi de fapta credinţei celui ce crede în Mine şi prin Mine. Cel ce crede în Dumnezeu prin Mine, acela ştie ce este mântuirea şi se face una cu Mine, cu Mântuitorul lui, cu viaţa Mea în el şi prin el, poporul Meu, cu cuvântul Meu în glasul şi în graiul lui mereu, mereu, poporul Meu.

O, Israele, îndulceşte, tată, rugăciunea ta spre Mine. Pune în ea miere şi lapte, ca să mănânc şi Eu din fructul tău, Ierusalime, pământ al doririlor Mele. Să crezi în Mine prin iubirea ta, prin lumina ta, prin ascultarea şi trăirea ta, că nici o jertfă nu e mai mare ca iubirea ta pe care Mi-o dai ca să Mă iubeşti cu ea, poporul Meu. Fă-te liber faţă de firea ta şi stai în Mine, fiule scump, ca să nu mai fie nici o ruptură între ceea ce eşti şi ceea ce ai fi prin iubirea ta de Dumnezeu. Ierusalime, uneşte, tată, cerul cu pământul în iubirea ta, chiar dacă ar fi să osteneşti iubindu-Mă pe Mine, că Eu îţi voi plăti înaintea îngerilor şi a oamenilor, fiule Israele. Să porţi veşnicia pe chipul tău, să învieze iubirea Mea peste tine şi să lucreze din tine spre Mine mereu, mereu, o, fiu al iubirii, că voiesc să

scriu pe creştetul tău *„iubire“,* căci iubirea este Hristos, Mântuitorul tău, poporul Meu. Eu sunt peste tine cu glas dulce şi cu grai dulce, iar cel ce Mă iubeşte pe Mine se face vas dulce, glas dulce, grai dulce, vas blând se face, blând şi smerit cu inima, ca să semene cu Cel iubit. Te învăţ să Mă iubeşti şi să Mă mărturiseşti, fiule scump, că nu e tot una să faci voia Mea şi, iarăşi, să Mă iubeşti. O, Israele scump, să Mă iubeşti, să Mă iubeşti, poporul Meu, fiul Meu întru care binevoiesc. Să Mă iubeşti, ca să Mă fac Eu voie a Mea în tine, şi să Mă iubeşti făcând voia Mea şi cuvântul Meu făcându-l duh şi adevăr în tine, căci Duh şi adevăr sunt Eu în cel ce se închină Tatălui întru Mine.

Te pecetluiesc cu pecetea viului Dumnezeu, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi pun peste tine legea iubirii de Dumnezeu, Israele iubit, şi să te găsesc în ea mereu; mereu să fii găsit în ea, căci cerul vine mereu la tine. Vine iubirea la tine şi se face iubire în tine, şi tu vei fi cel iubit de Mine, iar Eu voi fi Cel iubit de tine, popor iubit de Dumnezeu. Amin.

*

Şi din cartea Mea vin iar în cartea ta, Verginico. Vin cu tine, tată, vin mereu în cartea ta cu tine, că aşa ţi-am făgăduit. Pune, tată, apă la rădăcina copăceilor tăi, că tu eşti un grădinar iscusit în Mine, Verginico. Îngrijeşte-ţi grădina, tată, dă-i strălucire, dă-i culoare, dă-i miros, dă-i nestricăciune. E toamnă, Verginico. Ai grijă de rodul tău, ai grijă de flori, de copăceii cu flori ai grijă, că ei sunt florile tale şi fructul tău. Învaţă-ţi fructul cum să se aşeze pe masa Mea, că îţi văd cuvântul mai înainte de a-i da glas şi grai, şi ce frumos este, ce iubire poartă în el cuvântul tău!

— Eu, Doamne, voiesc să-mi împodobesc copiii cu veşmânt frumos înaintea Ta la nunta Ta, Doamne, căci Tatăl Tău şi al nostru e în nuntă cu Tine. Se vor apropia nuntaşii, Doamne, şi mireasa Ta trebuie să aibă podoabă de mireasă, să aibă iubire de mireasă, să aibă veşmânt scump, Doamne. Vreau să-Ţi fiu naş de nuntă Ţie şi miresei Tale, Ţie şi poporului meu. Vreau să-Ţi gătesc calea cu flori, vreau să-Ţi gătesc mireasa cu flori şi cu miros de flori, aşa cum Ioan, naşul Tău de botez, Ţi-a gătit calea şi drepte Ţi-a făcut cărările pentru venirea Ta la oameni. Naşul se căzneşte mult pentru vremea nunţii; aşa voiesc şi eu să fac, Doamne. Voiesc să fii un Mire fericit şi voiesc să-Ţi fie fericită mireasa, că Tu eşti Mire din cer venit pe pământ. Te-ai dus la Tatăl, că dacă nu Te duceai, nu puteai veni iar la ai Tăi, la mireasă, Mire iubit. Şi eu m-am dus. Am lucrat ca şi Tine, că dacă nu mă duceam, nu puteam acum veni să-Ţi gătesc calea, să-Ţi împodobesc mireasa şi nunta, Doamne, şi bucuria Ta în mireasa Ta, Doamne. Eu vin să le spun la copiii mei să se facă frumoşi pentru Tine, frumoşi în iubire, Doamne. Iubirea de Tine să le fie veşmânt, căci însăşi firea învaţă pe om ce frumoasă e haina de mireasă, şi la ea iese lumea în drum s-o vadă când trece la cununie îmbrăcată în alb şi în floare, Doamne. Voiesc să fac din mireasa Ta, din poporul meu, voiesc să fac pentru Tine floare de nuntă, floare de Mire, pe care să Ţi-o pun la piept ca podoabă de iubire, Doamne, căci naşul nunţii trudeşte mult pentru bucuria Mirelui şi a miresei.

O, copiii mei, copăceii mei, florile mele, grădiniţa mea de fii unşi şi binecuvântaţi cu ungere cerească! Lucraţi voia lui Dumnezeu, dar lucraţi iubirea de Dumnezeu şi staţi înaintea Lui împodobiţi şi curaţi, fiilor. Însăşi firea vă învaţă cum se stă înaintea Mirelui, înaintea Domnului, iar voi sunteţi mereu înaintea Domnului. Să fiţi mereu spălaţi şi curaţi şi îmbrăcaţi, fiilor scumpi, şi să bucuraţi pe îngerii voştri păzitori; să le daţi putere să stea mereu lângă voi, ca să fiţi tari de îngeri, fiilor. Umiliţi-vă, aşa cum vă învaţă cuvântul pe care-l rostiţi dimineaţa când vă treziţi ca să vă rugaţi şi să lucraţi lucrarea zilei. Mă uit la voi când vorbiţi cu îngeraşul şi îi spuneţi: *„O, îngeraş sfânt al lui Hristos, la tine cad, că eşti dat pază sufletului şi trupului meu, iar eu, cu lenea şi cu deprinderea mea cea rea, am izgonit de la mine faţa ta, făcând lucruri de ruşine: mânie, minciună, trufie, aprindere spre desfrânare şi voire trupească pe care nici necuvântătoarele nu o au; neaplecare, mâncare fără saţ, grăire multă şi gânduri rele, dar la tine cad şi te rog să-mi fii de ajutor în lupta cu pizmaşul cel rău şi să te rogi cu rugăciunile tale pentru mine, căutând spre mine cu milă şi cu ajutorare şi aducând peste mine mila Domnului meu“.* Mă uit la voi, copiii mei, mă uit când vă rugaţi şi vă întăresc umilinţa rugăciunii, că am putere de la Domnul peste duhurile voastre şi vă îndemn în voile Domnului, că voi ştiţi că voia liberă nu e bună, nu e din Dumnezeu voia liberă a omului, şi cine stă în voia sa, acela nu-L pune pe Dumnezeu peste el şi nici pe servul lui Dumnezeu nu-l pune peste el, căci cine nu iubeşte îndreptarea şi trezia din mustrare, acela este un om trufaş, un om fără înger păzitor. Rugaţi-vă cu glas dulce, cu grai dulce, cu umilinţa glasului şi a graiului, şi tot aşa să vorbiţi între voi, şi fiţi tari, fiilor unşi, că Domnul a rostit nu demult prin cartea Sa că nu mai e vreme să lucreze cu cei slabi. Fiţi tari, fiilor, fiţi tari de înger. Cine iubeşte pe Domnul, acela are pace în suflet, că Domnul e pacea. Cine nu are pace în suflet, acela nu iubeşte pe Dumnezeu.

Fiilor, fiilor, iubiţi mântuirea, căci cine o caută o găseşte şi o pune peste el şi o lucrează peste el. Nu ştie omul ce este mântuirea, nu ştie. O, nu pot să mai stau fără voi, dar nici voi să nu mai puteţi sta fără mine. Să căutaţi mereu spre mine, chiar dacă nu simţiţi că nu mai puteţi sta fără mine. Căutaţi-mă mereu, că eu mereu caut după voi. Iată, pun peste voi o lucrare nouă pe care s-o ţineţi mereu în faţă, că vin să vă împodobesc hăinuţa de nuntă. Voi sunteţi unşii lui Dumnezeu, şi vă slujesc îngerii şi sfinţii ziua şi noaptea, şi lucrează cu voi în lucrul vostru, fiilor scumpi. Iar voi seara, după ce vă închinaţi Domnului sufletele şi trupurile voastre spre pază, adunaţi-vă o clipă şi rostiţi unul peste altul cerere la Dumnezeu de iertare peste voi de tot ce aţi putea greşi într-o zi, ca nişte oameni. Această lucrare de spălare s-o faceţi peste sufletul vostru, precum şi peste trupul vostru faceţi curat seara când intraţi de osteneli, căci voi aveţi de lucru în tot felul în via Domnului, în ograda Domnului, ca nişte fii care trebuie să le faceţi pe toate lucrând cu mâinile voastre cele de trebuinţă sufletului şi trupului. Unul pe altul scuturaţi-vă seara de praful din timpul zilei, că ziua suferă peste ea praful vremii, praful firii, fiilor, şi aşa înfăţişaţi-vă curaţi şi primeniţi cu Domnul înaintea Domnului, ca să-I slujiţi în slujire cerească pe pământ, precum îngerii slujesc în cer, în cer şi pe pământ cu voi, ca să fiţi voi cereşti pe pământ şi în cer, fiilor.

Fiţi treji în lucrarea mântuirii, aşa cum v-am învăţat şi v-am aşezat să staţi, căci am venit să stau cu voi şi nu mai plec. Stau cu voi, ca să staţi voi cu Domnul, aşa cum cere vremea în care lucraţi mântuirea Domnului peste cei ce iau şi beau apă vie din fântâna cuvântului lui Dumnezeu. Fiţi curaţi şi umblaţi curaţi înaintea Domnului şi înaintea îngerilor şi înaintea oamenilor. Primeniţi-vă mereu şi spălaţi-vă unul pe altul, ca să staţi bine înaintea Domnului şi înaintea poporului.

Fiți oglinda poporului Domnului, fiilor. Domnul vă ține în scutecele nașterii de sus, Domnul vă primenește mereu cu cuvântul Său. Luați cuvântul Domnului, căci viața voastră este Dumnezeu, fiilor. Mereu, mereu vă spun, să știe și cerul și pământul că viața voastră este Dumnezeu, dar să știți voi aceasta, fiilor scumpi. Nimic să nu știți mai mult decât aceasta, și să stați de mânuță cu mine, că vremea e grea și răutăcioasă pe voi, dar voi stați în sânul meu, în pântecele meu, fiilor. Eu vreau să fac din voi floare de Mire pentru Hristos. Vreau să fac din voi podoabă de nuntă pentru Mire. Aveți grijă de Israel, să fie curat. Învățați pe Israel lucrarea umilinței, căci cine iubește această lucrare, mare este acela, mare și deștept și înțelept și tare de înger. Învățați lucrarea umilinței, că Domnul este blând și smerit cu inima, fiilor. Eu, ca și Domnul, vin la voi cu glas dulce și cu grai dulce și cu duhul mângâierii, căci Tu, Doamne, așa lucrezi, și orice ucenic desăvârșit trebuie să fie ca învățătorul său.

— O, Verginico, cine a mai lucrat vreodată înaintea Mea mai frumos și mai dulce ca tine? Așa sunt Eu în tine, Verginico, și de aceea lucrezi tu așa. Așa să fie și poporul tău, ca să am mireasă dulce, Verginico, că e vreme de nuntă și tu Îmi gătești nunta, Îmi gătești calea. Învață-l pe Israel să-Mi pregătească bine calea, că mulți au fost chemați și nu Mi-au pregătit calea. Învață-l pe Israel să Mă iubească, și așa să-Mi pregătească venirea și calea. Tu ești trâmbița Mea, Verginico. Să suni din cer pe pământ. Să audă cerul, de sus, și pământul să audă sunetul trâmbiței.

O, noroade de pe pământ, ascultați glasul trâmbiței și înviați, și odrăsliți duh de înviere în voi la glasul trâmbiței. Deschideți Scripturile și întâmpinați glasul și graiul lui Dumnezeu, că vine Domnul din cer pe pământ, și se împlinesc Scripturile Domnului. Cine are urechi de auzit, să audă!

Pace vouă, celor ce auziți glasul trâmbiței lui Dumnezeu! Pace noroadelor care iau apă vie din fântâna cuvântului lui Dumnezeu! Amin.

— Și încă o clipă mai zăbovesc, fiilor din grădinița mea, ca să vă binecuvintez din Domnul, fiilor. Domnul să vă dea binecuvântarea Sa pentru primirea corăbiuței cea nouă. Eu merg cu voi și o luăm și o aducem să slujească ea cu noi, lui Dumnezeu și cuvântului Său, căci toate se pleacă și slujesc Domnului la cuvântul rostit de El, toate ascultă de Domnul și se supun. Și să fie această corăbiuță, să fie ocrotită de toți îngerii, de toți sfinții și de toate puterile cerești. Eu voi merge cu voi și vă voi ajuta, fiilor, iar voi și călătoria voastră cu mine să fie de Domnul binecuvântată, și voi să fiți binecuvântați. Lucrați rugăciune înainte de orice lucrare care este de înfăptuit, așa cum Domnul v-a învățat. Domnul lucrează pentru împărțirea cuvântului Său peste noroade. Domnul vă dă tot ajutorul, fiilor.

Binecuvântate să vă fie intrările și ieșirile, ieșirile și intrările, și pașii și lucrul vostru cu Domnul. Eu sunt cu voi tot timpul. Amin, amin, amin.

7/20 octombrie 1996

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Cei bogați sunt săraci de Dumnezeu. Fericit bărbatul care nu greșește în cuvânt. Binecuvântare pentru vestirea cuvântului, care se înmulțește și se împarte.

Îmi fac intrare în Israel, că am popor pe pământ care Mă cunoaște, precum oile își cunosc păstorul și glasul păstorului.

Israele, să Mă primești mereu, că tu prin Mine ești. Să Mă primești tu, cel ce ești prin Mine. Îmi fac intrare cu trâmbița Mea în tine, Israele. Ea este înaintemergătorul Meu, și fericit este cel ce nu se va sminti întru Mine.

Venise Ioan cu botezul pocăinței, ca să-Mi pregătească el calea spre oameni, ca să pregătească el calea oamenilor spre Mine, și ieșea poporul spre el și se boteza, dar fariseii și învățătorii de lege au călcat voia lui Dumnezeu în ei înșiși nebotezându-se cu botezul lui Ioan.

Verginica este trâmbița Mea, este glasul Meu în pustie, este îngerul vestit pentru gătirea căii Mele, a venirii Mele. Verginica strigă în pustie: *„Gătiți calea Domnului! Drepte faceți cărările!“*. Ea din cer strigă peste pustie. Ea este trâmbița cea de dinaintea arătării Mele, și ca și atunci, fariseii și învățătorii legii calcă voia lui Dumnezeu în ei înșiși și nu primesc vestea pocăinței și a venirii Domnului după cum făgăduiește Scriptura.

O, Verginico, strigă și să nu taci, că Eu sunt Cel ce te anunț că strigi, așa cum am spus și despre Ioan, că așa am zis: *«Ce ați ieșit să vedeți? Trestie clătinată de vânt? Oare, prooroc ați ieșit să vedeți? Da, zic vouă; și mai mult decât prooroc; el este îngerul vestit care va pregăti calea Domnului»*. Strigă, Verginico, căci glasul Meu strigă prin tine, strigă din Mine glasul tău, că tu ești glasul Meu, tu ești trâmbița Mea.

— O, Tu ești pâinea care se coboară din cer, Doamne. Tu ești hrana cea dulce și veșnică. Ai venit cu mine la serbare în Israel, Doamne. Tu mereu mă aduci ca să intru în Israel, și intri cu mine și ieși cu mine din carte în carte, că se întocmesc cărțile Tale în Israel, se întocmesc și se deschid, și Tu ești drept în cuvintele Tale, Doamne. Am venit cu Tine la copiii din grădina cuvântului, căci Tu ești Cuvântul, și voiesc cu Tine să rostesc peste ei binecuvântare peste corăbiuța pe care le-am dat-o pentru lucrul cuvântului, Doamne. Am lucrat ca să aibă pâine la timp poporul Tău, pâine caldă, că și Tu ai călătorit cu ai Tăi cu corăbiuță, Doamne; Tu pe mare de ape, iar ei pe mare de lume, Doamne, și mereu îi învăț să călătorească pe deasupra, și numai pe deasupra să stea, că marea lumii e mare fără fund, Doamne. E greu pe pământ, că lumea e mare fără fund, și ei au de vestit cuvântul Tău, și nimeni nu știe ce greu e greul copiilor Tăi, Doamne. Nici poporul Israel nu știe ce greu e, nu știe că eu trag din greu să-i ajut să aibă aceștia pentru Tine, Doamne, ca să Te faci pâine din cer pentru hrana lui Israel și pentru cei ce vin să se boteze în apa cea vie a cuvântului Tău, Doamne.

Acum, binecuvintează-mă ca să pecetluiesc cu numele Tău corăbiuța pe care am condus-o spre ei, ca să călătorească cu ei în ea cuvântul Tău, Doamne.

— O, Verginico, e greu, tată, că toți bogații sunt săraci, săraci de Dumnezeu, Verginico. Și iată, tot săracii sunt bogați, bogați de Dumnezeu, căci cine are pe Dumnezeu, are pâine. Eu sunt pâinea care se coboară din cer. Eu sunt cuvântul cu care se hrănește Israel. Ia-Mă, și Mă dă spre hrană și spre binecuvântare peste lucrarea cerului peste Israel.

— O, să fii binecuvântat de Israel, Doamne, că săracii Tăi nu se vor lipsi de binele Tău. Bogații sunt săraci și flămânzi, iar cei ce Te au pe Tine, au pâine, au bine, Doamne, că Tu ești bunul lor și comoara lor, Doamne.

Israele, Israele, mă apropii de tine cu serbare, poporul meu, cu serbare de sfinți și de binecuvântare peste tine. Trec prin grădină, trec spre tine, poporul meu, că Domnul mereu

este cu mine în venirea mea la tine, că vin la tine mereu, ca să te ud cu apă proaspătă, cu apă vie, poporul meu. Vin, că am fii cu care vin, cu care călătoresc şi la care vin ca să vin la tine cu ei, cu pâine, fiule Israele, cu cuvântul lui Dumnezeu, fiule scump. O, copii ai grădiniţei mele, luaţi aminte ce grăiesc eu peste voi şi ziceţi cu mine:

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, se sfinţeşte şi se binecuvintează cu puterea şi cu harul Preasfântului Duh corăbiuţa cea nouă. Să fie ea de ajutor vouă spre împărţirea pâinii, fiilor, căci Domnul este pâine din cer, şi pâinea se rupe şi se împarte şi nu se desparte; se mănâncă şi nu se împuţinează, şi sfinţeşte şi hrăneşte pe cei ce se hrănesc din El. Şi să vă fie această corăbiuţă acoperământ de vreme rea şi să vă purtaţi cu ea pe deasupra răului, fiilor. Să fie ea mai tare decât orice furtună, căci Domnul va merge cu voi în ea, şi eu voi merge, şi orice rău prin cuvântul lui Dumnezeu se va linişti, se va risipi, şi voi veţi trece pe deasupra răului.

Porunceşte, Doamne, îngeri păzitori şi ocrotitori peste corăbiuţa copiilor noştri. Porunceşte sfinţilor călători să călătorească cu copiii Tăi în corabie şi stai la cârma lor, Doamne, precum ai stat şi cu ucenicii Tăi atunci când ai făcut corabia lor mai tare ca furtuna. Şi le dă lor vreme bună, bunule Doamne, ca să călătorească mereu cu pace şi cu bine, ca împărţitori ai pâinii cereşti, ai cuvântului Tău, Doamne.

Vino la Israel cu duh de serbare, că e serbare azi în Israel, e serbare de sfinţi, Doamne. Vino cu bucurie la Israel!

— Vin, Verginico, vin. Sunt cu tine în cartea ta, şi acum trec în cartea Mea cu sobor de serbare de sfinţi, şi cu tine, Verginico. Eu cu tine, şi tu cu Mine ca să aibă pâine Israel şi să aibă carte, ca să înveţe, dar să aibă minte, să aibă înţelepciune Israel, că mare este taina Mea cu el. Intrăm cu duh de serbare. Intră Domnul în Israel cu serbare. Amin, amin, amin.

*

Israele, Israele, vin la tine cu sfinţii, că aşa vin Eu. Vin, precum scrie în Scripturi că vin. Vin la tine, poporul Meu, şi tu să Mă primeşti mereu, că tu prin Mine eşti. Să Mă primeşti tu, cel ce eşti prin Mine. Eu sunt pâinea care se coboară din cer, iar cei ce Mă caută nu duc lipsă. Bogaţii sunt săraci, şi săracii sunt bogaţi, căci cine Mă are pe Mine, are pâine, pâine din cer spre veşnicie, şi face milă cu cei bogaţi. Fac săracii milostenie, că bogaţii sunt săraci şi flămânzi şi nu au nimic spre viaţă veşnică.

Poporul Meu iubit, vin la tine cu pâine, cu cuvântul Meu vin şi te hrănesc, ca să te cresc mare cu hrană din cer şi să te caute bogaţii cei săraci şi flămânzi, cei săraci de Dumnezeu, Israele iubit de Dumnezeu.

Pace ţie şi pâine ţie! Ţie, celui ce ştii ce este pâine; ţie, cel sărac cu duhul şi bogat în Duhul lui Dumnezeu! Iar celor bogaţi în duhul lor le spun iarăşi: *«De va vrea cineva să facă voia Mea, va cunoaşte despre învăţătura aceasta, despre pâinea aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi».* Iată ce taină mare este acest cuvânt. Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi dacă nu Mă iubeşte, nu-l va păzi. Dar de-l va păzi, Tatăl Meu îl va iubi, şi vom veni la el şi vom face locaş la el, căci Tatăl întru Mine este, iar cel ce Mă iubeşte păzeşte cuvintele Mele, şi cel ce nu Mă iubeşte nu păzeşte cuvintele Mele.

Israele, Israele, să fii atent, să ai minte, fiule. Cel ce Mă iubeşte păzeşte cuvintele Mele. Dar cine mai ştie ce este iubirea? Cine mai ştie ce este Dumnezeu? Cine, fiule, cine, că bogaţii sunt săraci şi flămânzi şi nu au să dea nimănui nimic. Eu îţi hărăzesc ţie minte înţeleaptă, poporul Meu, ca să ştii ce grăiesc Eu cu tine, să ştii bine şi să grăieşti bine cu Mine şi despre Mine, căci fericit este bărbatul care nu greşeşte în cuvânt, că acela este desăvârşit în iubire. De Mă iubeşte cineva, păzeşte cuvintele Mele, şi fericit cel ce nu greşeşte în cuvânt, în Domnul, fiule, că Eu sunt Cuvântul. Bogaţii sunt săraci şi flămânzi, şi Eu nu greşesc când spun acest cuvânt, şi fericit bărbatul care nu greşeşte în cuvânt, că acela este desăvârşit; fericit cel ce grăieşte în Domnul, cel ce grăieşte din Dumnezeu.

Eu sunt pâinea care se coboară din cer. Dar mai ştie cineva ce este pâine? Mai ştie cineva să nu greşească în cuvânt? Cuvântul este pâine din cer, iar cel ce Mă iubeşte păzeşte cuvântul Meu. Eu vin să te învăţ cum să mănânci pâine, Israele, că tot omul ia şi tâlcuieşte cuvântul Meu după cum e inima lui, după cum e pântecele lui, dar Eu şi cu tine, Israele, nu trebuie să greşim în cuvânt, căci cuvântul e pâine din cer pentru minte cerească pe pământ, şi de aceea iarăşi zic: fericit este cel ce nu greşeşte în cuvânt.

De va vrea cineva să facă voia Mea, Mă va cunoaşte pe Mine în cuvântul acesta, că Mă fac cuvânt în tine, popor al cuvântului Meu, şi pe tine te fac milostiv peste cei bogaţi, că e grea vremea, fiule, şi toţi bogaţii sunt săraci şi flămânzi, săraci de Dumnezeu şi flămânzi de pâine. Te fac milostiv peste pământ, poporul Meu de fii ai cuvântului, că la tine vin şi Mă fac cuvânt, pâine din cer Mă fac peste tine, şi tu Mă împarţi şi îmbogăţeşti pământul cu viaţă veşnică, cu Mine, fiule, că Eu sunt pâinea şi viaţa veşnică şi apa vie şi toate câte sunt. Eu sunt toate câte sunt. Eu sunt Mântuitorul lumii, şi am venit la tine să Mă vesteşti şi să Mă împarţi. Să fii milostiv cu cei ce nu Mă au, să fii milostiv cu cei căzuţi între tâlhari, care nu au ajutor nici de la preoţi, nici de la leviţi, ci de la samarineni au ajutor, aşa cum am avut Eu milă şi ajutorare de la samarineni, fiule Israele. Ei nu Mi-au cerut nimic, nici semne, nici minuni nu Mi-au cerut, şi M-au găsit dispreţuit de toţi fruntaşii, de toţi bogaţii, şi M-au luat în casa lor, şi M-au primit samarinenii; au făcut milă cu Dumnezeu şi L-au primit şi au crezut în El, şi Tatăl le va plăti credinţa lor şi înţelepciunea lor.

Nu cred, fiilor, bogaţii, nu cred fruntaşii, nu cred în cuvântul lui Dumnezeu, că scris este: *«A orbit ochii lor şi a împietrit inima lor, ca să nu vadă cu ochii şi să nu înţeleagă cu inima, şi să nu se întoarcă să-i fac sănătoşi».* Şi chiar dacă între ei sunt mulţi care cred, aceştia se ascund să mărturisească, se ascund ca să nu-şi piardă întâietatea înaintea lumii, că *«aceştia iubesc mărirea omenească mai mult decât mărirea lui Dumnezeu»,* după cum este scris. O, fericit este cel ce nu iubeşte slava oamenilor, că acela este sfânt şi pe pământ şi în cer. Fericit este cel ce iubeşte mărirea lui Dumnezeu pe pământ, că nimeni nu poate să vină la Mine dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis, şi cine a auzit şi a învăţat de la Tatăl, acela vine la Mine.

O, fiule Israele, sunt cu sfinţii în mijlocul tău, poporul Meu. Sfinţii serbează în tine pe fecioara Parascheva, care n-a iubit slava oamenilor. Ea a lepădat veşmântul slavei deşarte şi l-a luat pe cel al lui Hristos, şi n-a ţinut la părinţii ei mai mult ca la Dumnezeu. Ea M-a ales pe Mine de tată şi de mamă, că Eu am spus vouă, fiilor din Israel, am spus că Tatăl este şi tată şi mamă, şi l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa, bărbat şi femeie l-a făcut pe om.

Israele, Israele, Tatăl este şi tată şi mamă, şi fericit este cel ce cinsteşte pe tatăl şi pe mama sa, că acela este viu în ve-

cii vecilor pe pământ şi în cer. Scris este în Scripturi: *«Dumnezeu ne-a făcut pe noi şi nu noi»,* şi fericit este omul care este din Dumnezeu, care se face din Dumnezeu ca să fie. Omul nu poate să-l facă pe om ca să fie. Numai cel ce este din Dumnezeu, numai acela este. Cel ce este din om, nu este. Fericit cel ce cinsteşte pe tatăl şi pe mama sa, pe Dumnezeu, fiilor. Lucraţi nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne spre viaţă veşnică, şi pe care v-o dă vouă Fiul Tatălui, Fiul Omului, fiilor, Fiul pe Care L-a pecetluit Dumnezeu Tatăl, căci pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer şi care dă viaţă lumii. Daţi lumii această viaţă, daţi pâinea aceasta lumii, căci cel ce vine la Mine nu va flămânzi şi nu va înseta şi nu va pieri, ci va învia. Fecioara Parascheva a lepădat slava de la oameni şi a ales slava de la Dumnezeu, şi a fost sfântă şi pe pământ şi în cer, şi se roagă înaintea Mea pentru tine, Israele, se roagă să te fac tare, ca să biruieşti pentru ei şi pentru tine, pentru sfinţi şi pentru tine, poporul Meu. Aşa se roagă ea:

— Tată bun, Care eşti tată şi mamă celor ce leapădă pe omul cel vechi din ei, să ne ajuţi pe noi, pe sfinţii Tăi, să luăm cununa biruinţei prin cei mai mici, Tată. Ajută-i pe cei mici să ştie ce este şi cum este biruinţa sfinţilor Tăi. Ajută-i, că vremea lor e grea, grea şi ascunsă, ca să nu se vadă greutatea ei şi veninul ei. Cădem mijlocitori înaintea Ta pentru cei mici. Noi, sfinţii Tăi cei din cer, Te rugăm pentru cei mici, Te rugăm pentru poporul Tău pe care l-ai ales să-Ţi fie Ţie cuvânt şi mărire pe pământ, precum noi suntem pentru Tine în cer, Tată bun.

Şi Tu, Mire scump, Fiul Tatălui ceresc, să ne dai nouă ziua nunţii Tale cu mireasa Ta, care va birui cu Tine pentru noi şi pentru ea şi pentru Tine, Mire scump, că noi am iubit mărirea Ta şi nu a oamenilor. Ajută-i pe cei mici să nu greşească în cuvânt, să nu greşească întru Tine, că Tu eşti Cuvântul, Doamne. Dă-le pâine, că Tu eşti Cuvântul, ca să mâncăm din pâinea Ta la masa cuvântului Tău, pe care mereu o aşterni în mijlocul poporului Tău, că venim cu zecile de mii la masa cuvântului Tău când Tu Te slăveşti în poporul Tău cel de la sfârşitul timpului, Doamne.

Iartă-i pe cei mici, cum şi nouă ne-ai iertat greşalele noastre. Iartă-i pe cei mici şi desăvârşeşte-i în cuvânt, în Tine, Doamne, că iată, suni şi Te aduni cu fiii împărăţiei Tale, şi nimeni nu mai este pe pământ ca să înţeleagă împărăţia lui Dumnezeu întru venirea ei. Arhiereii şi preoţii de azi, ca şi cei de atunci, zic: *„Noi nu avem împărat decât pe cezarul“* şi nu Te vor pe Tine peste ei, Cuvinte al Tatălui.

Iartă, bunule Doamne, iartă pe cei ce săvârşesc păcatul necredinţei, că duhul rău trebuie biruit, bunule Doamne, şi omul trebuie mântuit pentru rugăciunile sfinţilor Tăi, care Te-au iubit precum în cer aşa şi pe pământ. Dă-ne cununa biruinţei, dă-ne-o prin cei mici care vor împărţi cununile, că aşa este orânduiala casei Tale, Doamne. Amin, amin, amin.

— O, Israele, Israele, ce frumos e glasul şi graiul sfinţilor, măi fiule! Vino, tată, la dragostea lor din cer şi de pe pământ, căci cine Mă iubeşte păzeşte cuvântul Meu, fiule scump, şi fericit este cel ce nu greşeşte în cuvânt. Bucuria Mea e mare cu tine, că Mă bucur cu sfinţii în mijlocul Tău, poporul Meu. Se bucură proorocii Duhului Sfânt, cei cu care Eu am scris Scripturile, fiule. Ei nu ştiau atunci tâlcul cuvântului Meu, dar acum ei văd împlinirea şi se bucură şi aşteaptă biruinţa cea de veacuri aşteptată. Să ai pâine, fiule, să ai carte, tată, ca să înveţi, dar să ai minte înţeleaptă, că mare este taina Mea în tine, mari sunt serbările venirii Mele la tine, că sfinţii, Israele, sunt în mare alai deasupra ta şi în jurul tău, poporul Meu, dar vremea te apasă, copile mic. Tu să ştii că Eu sunt sfânt, poporul Meu. Să ştii, măi Israele, că tu trebuie să fii asemenea Mie, fiule. Să ştii, copilul Meu, că cine Mă iubeşte păzeşte poruncile Mele, copile scump. E dulce dorul Meu de tine şi dau să-ţi îndulcesc şi dorul tău de Mine, fiule al doririlor Mele, Israele al venirii Mele. Sunt cu tine în împlinirea Scripturilor, tată. Vezi unde suntem cu Scripturile, că vreau să văd mintea ta şi înţelepciunea ta, vreau să ştii să mănânci, poporul Meu, să mănânci cu foame şi cu folos şi cu creştere, puiule Israele. Eu sunt pâinea care se coboară din cer. Ia şi mănâncă şi te fă voinic, Israele.

O, fiilor unşi în grădină, daţi pâine caldă lui Israel, că sunteţi împărţitori pentru cei din cer şi pentru cei de pe pământ. Se adună cerul şi pământul la masa cuvântului Meu, masă caldă, apă vie şi viaţă veşnică din cuvântul Meu. Omul trăieşte cu cuvântul lui Dumnezeu, cu pâinea care se coboară din cer. Un aşa om trăieşte şi este viu.

Te învăţ lecţia vieţii, Israele scump. Să ia, tată, bogaţii care n-au ce da nimănui din cele veşnice care şi rămân. Tu eşti omul cel de la capătul timpului, tu eşti omul lui Dumnezeu, fiule, şi Eu te am pe tine bogăţie de Dumnezeu în om, şi mereu te voi săruta cu cuvântul care iese din gura Mea, ca să-l iei şi să-l mărturiseşti cuvânt din cuvânt, mângâiere din mângâiere. Eu vestesc trâmbiţa Mea peste pământ, trâmbiţa care Mi-a fost cort pe pământ, şi Eu sunt cortul ei în cer. Eu am grăit ţie din ea, şi ea grăieşte peste tine din Mine, căci cel ce este întru Mine este viu în veci, are viaţă veşnică cel ce este întru Mine.

Eu ies din carte în carte şi intru şi ies, şi cărţile se întocmesc şi se deschid, precum scrie în Scripturi. Bucuraţi-vă, voi, fiilor lui Israel, de numele vostru cel scris în cartea lui Dumnezeu! Amin.

*

Şi tu, Verginico, intri iar cu Mine în cartea ta, ca să închei bucuria serbării Noastre cu sfinţii în Israel. Tu eşti glasul celui ce strigă în pustie cu glas dulce şi cu grai dulce, că se uneşte cerul cu pământul în lucrare cerească, după cum este scris: *«Să se adune cerul, de sus, şi pământul, şi să judece pe poporul lui Dumnezeu».*

În ziua serbării schimbării la faţă a Domnului s-au arătat cei din cer cu Domnul pe pământ în lucrare, Verginico. Se adunase cerul de sus pe pământ, ca să ştie apoi noroadele lucrarea cerului pe pământ. Aşa se lucrează şi azi. Ca şi atunci, glasul cel din cer lucrează cu glas dulce şi cu grai dulce zicând: Acesta este Fiul Meu, Cuvântul Meu; de El să ascultaţi. Şi iată, Fiul Omului vine, vine mereu, şi credinţă nu găseşte pe pământ, căci toţi fruntaşii iubesc mai mult mărirea oamenilor decât mărirea lui Dumnezeu. Ca şi atunci strig de pe pământ: Tată, preaslăveşte pe Fiul Tău, Care este Cuvântul Tău, Tată. Ca şi atunci glasul cel din cer se aude pe pământ şi zice: L-am preaslăvit şi Îl voi mai preaslăvi.

Iată, Israele, Scripturile grăiesc, şi se desface graiul lor pe pământ, şi proorocii Duhului Sfânt se bucură de plata biruinţei prin cei mici, căci Domnul, Care glăsuieşte din cer, lucrează peste cei mici şi Se slăveşte cu slava cuvântului Său.

O, Verginico, trâmbiţa Mea, e vremea să se înveţe noroadele cu tine, tată, că tu eşti scrisă în Scripturi să fii şi să trâmbiţezi de pe pământ şi din cer. Amin.

— O, Domnul meu, Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Cel viu, căci Tatăl Te-a descoperit mie şi pe pământ precum în cer, Doamne, ca să Te măr-

turisesc, să-Ţi fiu martor până la toate marginile, până la marginea timpului să-Ţi fiu martor, că Tu eşti Hristos, Care ai venit şi vii, Care ai fost şi eşti şi Care vii, Doamne. Am întins în părţi lucrul cuvântului Tău cu încă o corăbiuţă, ca să aibă fiii cuvântului, că azi zilele sunt grele şi vremea trebuie răscumpărată, şi eu trebuie să lucrez din Tine, că Tu eşti cortul meu, precum eu am fost cortul Tău pe pământ, iar acum lucrăm din cer şi suntem auziţi pe pământ şi trecem prin porţi cu glas dulce şi cu grai dulce. Avem porţi şi avem cărţi, şi cuvântul este slava lui Dumnezeu în porţi şi din porţi, şi porţile se ridică, şi Domnul slavei intră cu sfinţii în Israel, şi cuvântul lui Dumnezeu se aşează ca mana peste neamurile pământului, şi fericit este cel ce se hrăneşte cu pâinea care se coboară din cer spre viaţa lumii.

O, fiilor din grădină, corăbiuţa cuvântului cu care aţi călătorit până acum, să fie dată la apostolii cuvântului care merg în cetăţile lui Israel cu pâine caldă. Israel să înveţe să rumege cuvântul lui Dumnezeu, să înveţe cu învăţătorul lângă ei, cu lucrătorul lângă ei, cu apostolii cuvântului, fiilor. Iar corăbiuţa cea nouă, să vă purtaţi cu ea cu cuvântul până la împărţitorii cuvântului, că eu am spus că vă voi ajuta să meargă la timp cuvântul lui Dumnezeu acolo unde se duce el când grăieşte. Grăiesc prin voi cu fiul cel care ia cârma la corăbiuţa pe care o daţi spre apostolii cuvântului, că mare este darul vestirii cuvântului lui Dumnezeu.

Tu, fiule care primeşti de la fiii grădinii mele lucru şi corăbiuţă de călătorit cu apostolii împărţitori, tu, fiule, să te întăreşti în voia lui Dumnezeu şi să nu osteneşti a face binele din Dumnezeu peste poporul Israel, alături de cei lucrători. Lucrează alături de ei, lucrează cu iubire, şi să fii hărnicuţ în lucrul cel duhovnicesc, că tu eşti plăpând şi trebuie să lucrezi după puterea ta. Lucrează duhovniceşte, lucrează cu voie bună şi cu armonie duhovnicească şi cu iubire, fiule. Tu eşti copilul meu, şi te-am mărturisit de mic că eşti copil al Domnului, şi îţi sunt martor şi acum şi dau socoteală de tine la Dumnezeu. Să te uiţi, măi finişorul meu, la lucrul meu, la blândeţea lucrului meu, la răbdarea şi la bunătatea lucrului meu, şi să mă iei de pildă şi să iubeşti mereu smerenia de duh şi să te întăreşti în Duhul lui Dumnezeu cu umilinţa duhului tău, ca să aibă spiţa ta salvator, fiule mic. Nu lăsa pe frăţiorul tău să-mi întoarcă spatele, nu-l lăsa să slăbească în dragostea lui de cuvântul lui Dumnezeu, că duhul rău voieşte să-l scap din mână, şi eu am de dat răspuns la Dumnezeu de voi, că sunt rudenie cu voi prin botezul credinţei, fiule. Trufia îl întunecă pe om. Nimeni să nu alunece în acest duh străin de Dumnezeu. Ai grijă şi te roagă pentru frăţiorul tău, că el umblă printre morţi, şi e mic şi e neputincios în faţa vremii. Nu-l lăsa să descurajeze, nu-l lăsa să gândească singur şi liber, că voia liberă duce pe om departe de voia lui Dumnezeu. Roagă-te lui Dumnezeu, fiule, roagă-te pentru toată casa ta, că are nevoie de dragoste casa ta, iar rugăciunea aduce pe Domnul în ajutor. Să stai sub paza şi sub cuvântul celui ce te îngrijeşte sufleteşte şi duhovniceşte, că nu ştie creştinul ce înseamnă îndrumător şi duhovnic. Tu să iubeşti grădina mea şi pe fiii ei, să iubeşti pe apostolii Cuvântului, că lucrarea mea are greutăţi şi suferinţe, şi e greu prin furtună. Afară e furtună. Binecuvântată să vă fie corăbiuţa cea binecuvântată de Dumnezeu. Binecuvântat să fii tu la cârma ei, şi să vă înconjoare îngerii păzitori pe voi, cei ce împărţiţi prin cetăţi glasul şi graiul cuvântului lui Dumnezeu. Să fii cu veghe şi tu şi tinerii din Israel. Să fie harnici tinerii, să fie treji, că lenea de cele duhovniceşti aduce călcări ale voii lui Dumnezeu în creştin. Ţineţi treaz Duhul lui Dumnezeu, căci cel mai mare dar este darul vestirii Cuvântului lui Dumnezeu. Lucraţi pe Dumnezeu peste voi, fiilor tinerei, că vă voi împărţi lucru duhovnicesc în lucrarea cea mare a Cuvântului lui Dumnezeu.

Voi, apostoli împărţitori, să vă uitaţi mereu peste lucrul ucenicilor, şi să se ridice ucenici, ucenici pe care să Se sprijine Domnul, fiilor, că greul e tot mai greu, şi vremea trebuie răscumpărată, ca să biruim greul şi să ieşim cu biruinţă. Se roagă sfinţii pentru Israel. Lumea nu ştie să se roage la sfinţi, căci ca să te rogi sfinţilor şi să aibă ei îndrăzneală la Dumnezeu, trebuie să faci voia lui Dumnezeu, trebuie botezul pocăinţei şi nu călcarea voii lui Dumnezeu în tine însuţi. Întăriţi-vă veghea peste Israel, înfiripaţi-vă în lucrul Domnului, că nu este fericire mai mare decât Domnul în lucru cu tine, fiule din Israel.

Iar voi, fii ai grădinii cuvântului, ascultaţi ce vă învăţ eu şi nu treceţi pe lângă învăţăturile mele, că ele sunt bune şi sunt la timp venite. Aveţi atenţie, fiilor, că v-am rugat pe voi o lucrare nouă. Aveţi grijă s-o puneţi peste voi. Aveţi grijă să ascultaţi cu mare grijă, fiilor, şi să vă uitaţi peste Israel cum împlineşte peste el lucrarea cuvântului rostit, că Domnul şi cu mine privim prin ochii voştri peste Israel.

M-am bucurat în sărbătoare cu sfinţii şi cu voi. V-am învăţat în zi de sărbătoare, v-am dat pâine din cer, fiilor, pâine caldă, pâine cu saţ. O, ce ordine şi ce serbare pe sfinţi! Ce frumos e în cele cereşti, în cele ce nu se văd! Ce frumos e dincolo de cele ce se văd! Aşa frumuseţe voiesc şi în tine, poporule Israele. Aşa şi tu, fiule, să petreci. Eu sunt trâmbiţa lui Dumnezeu, şi tu eşti fiul meu, Israele. Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: drepte să fie făcute căile Domnului peste pământ!

Fiilor, fiilor, copii ai grădiniţei mele, nu pot să nu vă amintesc de fiecare dată că viaţa voastră este Dumnezeu. Eu trebuie să rostesc peste voi mereu acest cuvânt ceresc. Aveţi grijă mereu să aibă chip în voi Hristos. E duhul păcii Domnului peste voi, ca să aibă Domnul cărare cu soare, fiilor.

O, Lumină a Tatălui! O, Doamne al luminii! Tu eşti lumina lui Israel, Tu eşti lumina grădinii Domnului. O, Doamne, să străluceşti de şapte ori mai mult ca soarele peste grădină, Doamne, ca să aibă fiii grădinii lumină şi să fie cuprinşi în ea, în Tine, soare al Tatălui. Eu am dat pâine lui Israel, Doamne, şi câte neamuri mănâncă din fărâmiturile mesei Tale cu poporul Tău! Ajută-i pe fiii din grădină să înmulţească pâinea Ta peste mulţimi, căci pâinea din cer curge ca un râu tot mai mult. Să aibă copiii Tăi să înmulţească pâinea, Doamne. Vremea e grea. Tu eşti sărac pe pământ, dar eşti bogat în cuvânt, în pâine, Doamne. Cuvântul Tău să-l faci suluri, suluri, şi să ia şi mulţimile mântuire şi lumină şi cuvânt din cuvântul Tău.

— O, Verginico, suntem săraci, dar cuvântul să cheme sub viţa şi sub smochinul acesta pe mulţi, şi vom binecuvânta, şi pâinea se va înmulţi, şi vor avea şi mulţimile. Îmi ridic ochii către Tatăl şi cer:

Tată, Cel ce poţi totul prin Fiul Tău, binecuvintează înmulţirea cuvântului Tău şi suflă-l până la toate marginile, căci Tu când poţi, poţi ca un Tată al puterilor, şi Eu voi lua şi voi rupe şi voi înmulţi în numele Tău, şi va fi pâine pentru toţi cei ce ştiu ce este pâine. Amin.

— O, Fiule iubit, Tu eşti Cel întru Care Eu binevoiesc, şi de Tine va asculta tot pământul, şi vei cârmui toate neamurile cu toiag de fier, după cum este scris, căci cuvântul este toiagul, şi Tu eşti Cuvântul, Fiule scump, întru Care Eu binevoiesc. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 1996

Sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir

Cuvântul să fie înainte de orice lucrare. Lucrarea strajei peste creştini. Domnul grăieşte preoţilor bisericii din lume. Părerea de rău pentru greşale şi mărturisirea spală şi iartă pe cel greşit.

Eu sunt Domnul puterilor. Eu sunt Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, Dumnezeul lui Israel. Amin. Ia aminte, Israele, ia aminte la cer, că pentru asta te-a născut cerul pe tine în vremea aceasta. Te-am născut de sus, ca să fii din cer, Israele născut din cuvântul Meu, născut şi nu făcut, născut din cuvântul Duhului Sfânt şi din botezul credinţei, căci trei sunt Care mărturisesc în cer: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, iar pe pământ mărturisesc: Duhul, apa şi sângele, şi tot la fel mărturisesc; mărturisesc pe Dumnezeu.

Eu, Domnul Iisus Hristos, am venit prin apă şi prin sânge şi prin Duhul Cel mărturisitor, Care este adevăr, şi te-am făcut pe tine fiul Meu, măi Israele, şi te-am pus să stai înaintea Mea ca pe unul născut din Mine, crezând în Mine, Care am venit prin apă şi prin sânge, aşa cum Duhul a mărturisit adevărul, iar adevărul Eu sunt. Fii credincios, poporul Meu, că tu trebuie să stai înaintea Mea ca să Mă primeşti când vin. Iată, odată cu zorii vin, vin să-i fac intrare lui Verginica. Ea Mă roagă mereu să vin cu ea, şi voi veni mereu cu ea pentru tine, Israele, ca să-ţi întăresc credinţa, fiule. O, credinţa ta trebuia să fie tare, poporul Meu, şi iată, vin Eu mereu ca să ţi-o întăresc şi ca să stai în credinţă, măi Israele.

Hai, Verginico, suntem intraţi, tată, că e praznic în Israel şi ţie ţi-e dor de fiii tăi.

— Mi-e dor, Doamne, şi Tu mă crezi că mi-e dor, şi mă miluieşti cu mângâiere şi îl rogi pe Israel să mă ştie de mângâiere de la Tine. Mi-e dor să intru în Israel, dar cu Tine, Doamne, să intru, că Israel nu simte greul aşteptării mele. Eu Îţi dau slavă cu toţi sfinţii şi cu toţi îngerii care mă înconjoară ca să mă ajute peste vremea de azi, ca să trâmbiţez pentru Tine peste vremea de azi, că iată, vii, şi omul nu ştie ce este venirea Ta, Doamne. Vreau să-l deprind pe Israel să ştie bine să stea întru venirea Ta, ca să ştie şi omul lumesc care nu Te mai aşteaptă, să ştie ce este venirea Ta şi veacul Tău cel nou, de două ori nou, Doamne. Grăiesc cu Tine, bunule Doamne, ca să fiu cunoscută din Tine şi nu din mine, căci tot cel ce este, în Tine este, şi altfel nu este cel ce este.

O, copilaşi din grădina cuvântului, mi-e dor, fiilor, mi-e dor, şi voiesc să stau înaintea voastră, nu în urma voastră. Eu sunt cuvânt, căci Domnul aşa a binevoit. Cuvântul trebuie să fie mereu înainte de orice lucrare. Nimeni nu-şi zideşte un turn mai înainte de a se socoti dacă are cu ce să-l sfârşească de lucrat, iar când omul îşi socoteşte mântuirea sa, trebuie să plece pe drumul ei bine socotit că va termina de zidit acest turn care suie până în cer, de pe pământ până în cer, fiilor scumpi. Cine începe turnul acesta, acela trebuie să lucreze la el până în cer, măi fiilor, căci fiecare dacă voieşte să pună o temelie, mai întâi se socoteşte bine dacă are cu ce să sfârşească zidirea pe care o voieşte.

E zi de praznic în Israel, fiilor, şi am venit la praznic cu Domnul şi cu sfinţii, şi voieşte Domnul să lucreze la zidirea cea începută cu mine, că m-a pus temelie la zidirea Sa, la turnul cu care voieşte să ajungă până în cer, la mântuirea ta, poporule Israel.

Deschideţi bine porţile, că intră Domnul cu zi de praznic ceresc în Israel. Fiţi atenţi, fiilor din grădină! Domnul Se vesteşte cu zi de praznic. Deschideţi cartea Domnului şi daţi glas cuvântului în carte. Eu voi sta cu Domnul şi cu sfinţii în serbare, şi iarăşi voi fi cu voi cuvânt, că am de făcut ordine în Israel, că dacă nu fac, nu este ordine în Israel. Eu sunt venită cu ordine cerească peste poporul Israel de azi, că tu, Israele, trebuie să fii înaintea Domnului, ascultând de Domnul.

O, Doamne, fiii grădinii Ţi-au deschis cartea. Slăveşte-Te, Doamne, în Israel cu slava cuvântului Tău, că Tu eşti slavă şi cuvânt de slavă, Tu eşti sărbătoare peste serbările Tale în Israel. Amin.

*

Semănătorul seamănă sămânţă, seamănă cuvântul, şi sămânţa cade pe pământ. Cade sămânţa lângă cale, cade în pământ pietros, cade în spini şi cade în pământ bun. Cade sămânţa pe pământ. Cine are urechi de auzit, acela este om iscusit, om treaz.

Israele, Israele, Semănătorul seamănă cuvântul, şi tu să fii pământul cel bun în care, când cade sămânţa, să se înalţe ea crescând spre cer, poporul Meu; până în cer să crească, fiule scump, că ţie îţi este dat să cunoşti tainele împărăţiei lui Dumnezeu, dar pentru cei de afară totul rămâne în pilde, ca uitându-se, să nu vadă cu ochii, şi auzind cu urechile, să nu priceapă, ca nu cumva să se întoarcă, şi Eu să-i iert. Această pildă a semănătorului cuvântului s-o pricepi bine, Israele, că altfel nu vei putea să pricepi toate celelalte pilde ca să le faci împărăţie cerească în tine. Cine pricepe, acela nu este departe de împărăţia lui Dumnezeu, şi este aproape de ea şi se ţine aproape, căci împărăţia lui Dumnezeu este ca un om care aruncă sămânţa în pământ, şi doarme şi se scoală noaptea şi ziua, şi sămânţa răsare şi creşte cum nu ştie el, dar ştie pământul această taină, căci pământul rodeşte de la sine, aşa cum a fost peste el cuvântul de la început. Pământul rodeşte de la sine mai întâi pai, apoi spic, şi apoi grâu împlinit în spic, grâu copt, gata de seceriş, şi omul trimite secera ca să strângă agoniseala şi să aibă rod, căci cine seamănă are ce culege după ce sămânţa se împlineşte în rod. Eu sunt Semănătorul, şi tu eşti pământul cel bun, care rodeşte de la sine, aşa cum grăieşte pilda cea despre împărăţia cerurilor, Israele.

Eu lucrez peste tine, poporul Meu, ca să fii tu pământul cel bun, că ai văzut pilda cum este, că oricine aude cuvântul împărăţiei şi nu-l înţelege, vine duhul rău şi fură sămânţa semănată în inima lui, căci a căzut lângă cale sămânţa şi n-a prins rădăcină. Cuvântul cel semănat pe loc pietros se aude şi se primeşte cu bucurie, dar fără rădăcină în sine, căci la vreme de ispită şi strâmtorare pentru cuvântul semănat omul acela se sminteşte şi rămâne în sine gol de rodul cuvântului semănat. Cuvântul cel căzut în loc spinos este în omul cel plin de griji trupeşti şi lumeşti, care se înşeală cu avuţia pământească şi nu are timp ca să-i dea creştere seminţei cea de la Dumnezeu. Dar omul care este ca pământul cel bun, auzind înţelege şi îi dă creştere cuvântului lui Dumnezeu şi ajunge cu el până în cer, crescând din sine spre Dumnezeu, Care seamănă peste pământ.

O, poporul Meu, Eu semăn sămânţă bună în pământul Meu cel ales, şi am nevoie de strajă, poporul Meu, de strajă peste tine, tată. Să fii treaz, fiule, să nu dormi, că este un vrăjmaş care mereu stă la pândă să te prindă dormind şi să semene neghină peste sămânţa Mea, că ai văzut pilda ce spune, că se vor mira îngerii şi vor spune: *«Doamne, n-ai semănat Tu sămânţă bună? De unde a crescut neghină?»*, şi li se va răspunde: *«Un om vrăjmaş a venit noaptea şi a făcut aceasta, dar lăsaţi aşa până la seceriş când neghina se va aduna şi se va lega în snopi pentru ars, iar grâul se va aduna în jitniţa Mea».*

O, Israele, ce mare lucrare este să ai strajă peste tine, poporul Meu! Ce mare taină este să ştii să nu ai noapte peste tine, Israele! Dacă tu ai strajă peste tine, tu eşti liniştit ca în vremea zilei, după cum este scris: *«Fiţi fii ai zilei, fiindcă cei ce dorm, noaptea dorm»*. Cine nu are strajă peste el, acela se face fiu al nopţii, şi noaptea vine cel vrăjmaş ca să-şi semene neghina lui care înăbuşă sămânţa cea bună a Semănătorului Cel bun.

Poporul Meu, voiesc peste tine pace şi mântuire, şi de aceea semăn mereu peste tine sămânţa cuvântului Meu. Semănătorul seamănă cuvântul peste tine. Tu eşti copacul cel crescut din sămânţa cea mică, semănată de Mine în tine, şi din ea s-a făcut copac mare, şi în acest copac sălăşluiesc păsările cerului, Israele fiule. Iată, vin cu sfinţii cerului, cu duhurile cerului vin în tine, Israele, ca să Mă sălăşluiesc cu praznic de serbare în tine. Te învăţ să te faci pildă înaintea noroadelor, fiule, să te faci pildă a împărăţiei cerurilor, poporul Meu, copacul Meu crescut din sămânţa cuvântului Meu, grâul Meu, poporul Meu, rod al seminţei cuvântului Meu care a căzut pe pământ bun. Vin sfinţii şi îngerii cu Mine la tine, Israele, că se împlinesc peste tine Scripturile Mele, şi Eu vin cu ele, cu împlinirea lor peste tine; vin să te fac oglindă în care să se vadă împărăţia cerurilor pe pământ, că Mă vestesc lumii că sunt în tine cu sfinţii şi cu îngerii în slava cuvântului Meu, în slavă cerească pe pământul tău, Israele, pământul Meu cel nou, în care vin cu cerul cel nou în praznic de serbare, praznic de cer nou şi de pământ nou în care sălăşluieşte dreptatea Mea şi pacea Mea.

Poporul Meu, iubitul Meu popor, pentru tine nu mai e timp de dormit, fiule, rod al cuvântului Meu, fiindcă cei ce dorm, noaptea dorm, şi cei ce se îmbată, noaptea se îmbată. Tu, poporul Meu, să rămâi ziua Mea pe pământ, ziua cea din vremea serii, că scris este că noapte nu va mai fi, şi noaptea va fi înghiţită de ziuă, şi toţi vor înţelege venirea Mea, căci venirea Mea este slava Mea, iar slava Mea este venirea Mea, căci Eu sunt slavă. Tu să înţelegi taina cuvântului Meu, căci scris este: *«Pământul cel bun sunt cei ce aud cuvântul lui Dumnezeu şi îl înţeleg pe el, şi rodeşte în ei şi aduce roadă: unul o sută, altul şaizeci, altul treizeci»,* după cum este scris. Dar să fii treaz, poporul Meu, că tu trebuie să aduci tot ce va fi de adus. Tu trebuie să aduci o sută, fiule, căci o sută este rod întreg. Păstorul cel cu o sută de oi care pierde pe una din oi, se duce şi o caută şi o aduce înapoi, ca să nu se ştirbească numărul cel întreg, bucuria cea întreagă, rodul cel însutit, fiule, ca să fii tu mângâierea Mea întru venirea Mea pe pământ, să fii casa Mea, să fii moştenirea Mea, fiule cel mic de la sfârşit. Tu nimic să nu mai faci decât să rodeşti până mai sus de cer, că Eu te încălzesc cu căldura cuvântului Meu şi te învăluiesc în razele Duhului Sfânt ca să mărturiseşti pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul Sfânt în a Sa venire, că este scris că vine Domnul întru slava Sa.

Poporul Meu, să fii slava lui Dumnezeu întru venirea Domnului pe pământ, că este scris că vine Domnul slavei, vine Domnul lui Israel, că Israel este casa Domnului, împărăţia Domnului, în care Se va întoarce Domnul. Israele, să nu te laşi să fii departe de împărăţia lui Dumnezeu; de înţelegerea tainelor lui Dumnezeu să nu fii departe, Israele. Eu sunt Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Să fii întru Mine, Israele, să te găsesc mereu în Mine, întru venirea Mea, că vin la tine, Israele, vin, că eşti poporul Meu, eşti moştenirea Mea, că Eu moştenire pe pământ nu mai am; nu mai am, că Mi-a luat-o omul cel gol de Dumnezeu, şi nu mai am. Semănătorul seamănă cuvântul, şi cuvântul cade pe pământ, cade lângă cale, cade în pământ pietros, cade în loc cu spini, şi nu mai am moştenire pe pământ. Nu mai am nici oi, nu mai am nici staul, nu mai am, după cum este scris că Fiul Omului nu are unde să-Şi plece capul. Nu mai am zi de odihnă pe pământ, nu mai am, că fiii oamenilor Mi-au luat pământul cel făcut de Dumnezeu. O, ce Mi-au făcut fiii oamenilor! Au făcut mai rău ca atunci când au atras pe pământ potop cu apă de a pierit tot omul care a rămas pe pământ. Numai Noe şi cu casa lui a scăpat, că el a crezut cuvântul Meu şi şi-a făcut casă nouă cu care a plutit pe deasupra apei potopului.

O, cine mai are dragoste şi vreme să asculte pe Dumnezeu? Cine mai ia aminte la Semănătorul Care seamănă cuvântul ca să crească rodul împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ? Cine, că păstorii de azi se păstoresc pe ei înşişi şi iubesc slava lor, slava de la oameni, nu de la Dumnezeu, dar scris este: *«Vai de păstorii care pierd şi risipesc turma de pe păşunea Mea, care nu au grijă de ea, că Eu voi avea grijă de faptele cele rele ale păstorilor. Şi Îmi voi strânge laolaltă turma care a mai rămas şi îi voi da să pască pajişte nouă şi o voi înmulţi, şi îi voi da păstori care o vor paşte şi n-o vor mai pierde, şi o vor mângâia»*. Dacă păstorii ar fi luat parte la sfatul Meu, ar fi întors turma pe căile Mele şi ar fi vestit-o de cuvântul Meu. Dar ce veţi face, voi, păstorilor? Iată, Eu umplu cerul şi pământul de cuvântul vieţii veşnice, şi voi nu auziţi. Unde vă veţi găsi loc tainic ca să vă ascundeţi şi Eu să nu vă văd? Scris este în Scripturi: *«Vai păstorilor care se păzesc pe ei înşişi şi nu păzesc turma; care mănâncă laptele şi se îmbracă cu lâna oilor! Vai păstorilor care junghie oile grase şi sănătoase, care nu pansează oaia cea rănită, care nu suflă duh de viaţă peste cea slabă, care nu tămăduiesc oaia bolnavă, care nu îmbie spre staulul Meu pe cea rătăcită, care nu caută oaia cea pierdută, dar care se poartă cu silnicie cu oaia cea înzdrăvenită ca să nu fie oaie zdravănă înaintea Mea! Vai păstorilor care lasă oile mâncare fiarelor sălbatice, că iată, nu are cine să-Mi caute oile şi să Mi le îngrijească. O, au ajuns oile Mele pradă fiarelor sălbatice fiindcă n-au păstor, că păstorii se păzesc pe ei înşişi şi nu oile Mele, şi scris este că din mâna lor le voi lua şi le voi cere socoteală de viaţa oilor Mele şi voi scăpa din gura lor turma Mea, şi nu le vor mai fi oile Mele mâncare lor. Căci iată-Mă, vin şi priveghez peste oile Mele cum priveghează ciobanul turma lui în zi de furtună, şi voi risipi vremea cea întunecoasă, şi Îmi voi paşte turma pe munţii lui Israel şi pe păşunile lui Israel. Pe pajişti cu flori le voi paşte, iar staulul lor va fi pe munţii Mei, căci cuvântul Meu va curge ca o păşune din cer, ca mana care se coboară pe păşunile cele veşnice, căci cuvântul Meu e veşnic»*.

Auziţi voi, păstori, ce spune Domnul? Cuvântul Meu e veşnic, nu este numai atunci; este şi acum, este veşnic cuvântul Meu, dar voi nu credeţi, că nu sunteţi din oile Mele, după cum este scris despre cei ce nu cred. Voi căuta oaia cea pierdută şi Îmi voi cerceta turma, iar pentru oi aşa grăiesc: voi judeca pe oi, pe berbeci şi pe ţapi. Voi cerceta peste păşune şi voi vedea cine calcă cu picioarele păşunea după ce paşte, şi cine tulbură apa cea limpede după ce bea. Voi judeca între oaia grasă şi oaia slabă, după cum este scris că voi încheia legământ de pace şi voi pierde fiara sălbatică din moştenirea Mea, şi oile se vor odihni cu pace sub ploaia binecuvântărilor Mele, şi copacii îşi vor da roadele lor, şi va rodi pământul, şi Domnul Se va face cunoscut de oi şi Îşi va face sădire aleasă, iar păgânii nu se vor mai făli împotriva oilor Mele, şi voi face

pe poporul Meu popor slăvit, şi va fi el casa Mea, căci este poporul Meu.

O, păstorilor care păstoriţi fără veghe, iată, vă cer oile. Vine Păstorul Cel mare să-Şi cerceteze turma, şi iată, o găseşte risipită pe toate văile. Cuvântul Meu strigă peste voi din mijlocul poporului Meu cel ales dintre oi, cel hrănit cu păşune curată, cu păşune din cer, cu cuvântul lui Dumnezeu hrănit, căci cuvântul este veşnic, precum Dumnezeu este veşnic. Scris este: *«Astăzi dacă auziţi glasul Meu, nu vă învârtoşaţi inimile voastre».* O, păstorilor care staţi peste turmă, de ce faceţi voi ca iudeii care nu credeau că Eu sunt Păstorul oilor, Care venisem să-Mi adun oile în staul? Veneau iudeii şi Îmi spuneau: *«Dacă Tu eşti Hristos, spune-ne nouă, nu ne mai obosi sufletele»*, iar Eu le-am zis: *«V-am spus, dar voi nu credeţi, că nu sunteţi din oile Mele, căci oile Mele aud glasul Meu şi merg după Mine, după cuvântul vieţii merg».*

O, de ce judecaţi voi mai înainte de Mine, ponegrind pe poporul Meu, gonind din bisericile voastre pe oile Mele, care mănâncă din păşunea cuvântului Meu? Dacă voi nu voiţi să vin, goniţi dintre voi pe cei ce cred în cuvântul Meu, în venirea Mea. Dar unde veţi afla loc tainic ca să vă ascundeţi şi Eu să nu vă văd? Am venit de la Tatăl duh şi adevăr am venit, după cum este scris despre Duhul Care vine. Duh este Dumnezeu, duh şi adevăr, cuvânt şi trup, trup şi cuvânt este Dumnezeu. Ce biserică a lui Iisus Hristos este aceea care nu are în ea pe Domnul trup şi cuvânt? Eu sunt trup şi cuvânt. Eu sunt mereu astăzi, după cum este scris: *«Astăzi, la glasul Meu, nu vă împietriţi inimile voastre».* Sădit-am un popor de fii în mijlocul vostru şi i-am trimis la voi cu Mine, ca să cunoaşteţi cuvântul Meu. Dar voi de ce nu credeţi? Nu vreţi să fiţi din oile Mele?

Am venit să împlinesc Scripturile: o turmă şi un păstor, un Ierusalim şi un Dumnezeu peste tot pământul, o ţară veşnică înaintea Mea, şi am planul Tatălui în mână, ca să încep din România şi să trâmbiţez din ea peste neamurile rătăcite de la calea lui Dumnezeu. V-am vestit că am între voi un popor crescut cu cele din cer, un popor uns de cuvântul lui Dumnezeu, ca să stea înaintea Mea şi să se înmulţească până va fi un staul, o turmă şi un păstor. Eu sunt Păstorul Cel bun. Oare, voi sunteţi mai buni? Oare, cuvântul Meu pe care-l las mereu din cer peste pământ nu este bun? Judecaţi voi cuvântul Meu; nu are viaţă veşnică în el?

O, nu vă temeţi, nu vă temeţi pentru poporul cuvântului Meu. Nu el, ci cuvântul Meu vă va întreba de credinţa voastră în Mine, căci am venit, duh şi adevăr am venit, ca să împlinesc tainele Tatălui Meu pentru mântuirea omului, dar voi daţi în lături pe fiii cuvântului Meu şi le puneţi nume de rătăciţi, de stricători, aşa cum Mi-au pus şi Mie nume iudeii de atunci. Eu sunt Păstorul Cel bun şi vin spre voi să vă păstoresc şi să nu vă las să fiţi osândiţi de cuvintele voastre, că scris este: *«Din cuvintele lor se vor mântui; din cuvintele lor se vor osândi».* Vin spre voi, păstori de oi, vin şi Mă slăvesc înaintea voastră cu slava cuvântului Meu. Auziţi voi glasul Meu? Eu sunt Păstorul Cel bun, Care-Şi pune viaţa pentru oile Sale. Am venit ca viaţă să aibă oile, şi din belşug să aibă. Cuvântul Meu este viaţă pentru oi. Luaţi şi daţi la oile voastre cuvântul vieţii veşnice. Luaţi şi mâncaţi şi împărţiţi şi nu vă învârtoşaţi inimile voastre.

Poporul cuvântului Meu este născut din Mine, din apă, Duh şi sânge, precum Eu sunt. L-am născut din cuvântul Meu, de sus l-am născut, din Duhul Sfânt al Tatălui, ca să fie poporul care întâmpină pe pământ glasul Meu care strigă înaintea Mea. Vreau să fac din poporul cuvântului Meu popor de fii ai slavei înaintea Mea, din care să iasă lucrare de înviere peste cei ce vor să ia pe ei veşmântul slavei, veşmântul lui Iisus Hristos. Ridicaţi porţile voastre, ca să intru şi la voi cu lumina cuvântului Meu, ca să fiu în biserica voastră trup şi cuvânt, duh şi adevăr să fiu în voi, căci Tatăl aşa închinători doreşte. Treziţi inimile voastre, căci cuvântul Meu are viaţă veşnică. Luaţi aminte, păstorilor de oi, că poporul Meu nu e duşman pe biserică, şi e popor de fii ai bisericii lui Iisus Hristos, Care vine cu norii, după cum este scris.

Iar tu, poporul Meu, să fii în Mine, fiule Israele, ca să fiu Eu în tine şi să Mă slăvesc în mijlocul tău cu slava cuvântului Meu, şi cine va lua din cuvântul Meu, Mă voi face în el duh şi adevăr, izvor de apă curgătoare, care va izvorî spre viaţă veşnică, după cum este scris: *«Cel ce crede în Mine, râuri de ape vii vor curge din gura aceluia».* Amin.

Israele, Israele, am grăit, fiule, cu păstorii care te duşmănesc pe tine. Te duşmănesc fiindcă nu te cunosc, nu vor să te cunoască cei ce sunt în duhul lor şi nu în Duhul Meu, că dacă ar fi în Duhul Meu, ar căuta spre tine, că din mijlocul tău Eu izvorăsc izvorul râului vieţii, care este cuvântul Meu cel de viaţă dătător. Eu vin cu îndemnul păcii şi al credinţei sfinte peste biserică, peste ortodoxia care nu-şi trăieşte numele, dar vreau să ies cu tine ortodoxie înaintea lor, ca să-şi înţeleagă numele. Ei te fac pe tine sectă, pentru că nu vor să vină să te vadă ce faci tu, pentru că nu le place să fie ca Mine şi ca tine. Ei zic că e bine ca ei, nu ca Mine şi ca tine. Tu să fii popor cuminte, tu să fii treaz înaintea Mea, că Semănătorul tău seamănă peste tine şi peste ei, şi fericit este cel ce se lasă lucrat de cuvântul Meu ca să fie pământ bun pentru însămânţat.

Stai, Israele, înaintea Mea, şi se vor bucura de Mine şi de tine toate noroadele de pe pământ; ba chiar şi cei ce nu cred se vor bucura de tine când Mă vor vedea cu tine, că slava Mea se va vedea cu tine, şi Mă voi slăvi în mijlocul tău mai mult decât atunci prin ucenicii Mei, că scris este: *«Mai mari decât atunci se vor face lucrurile lui Dumnezeu înaintea oamenilor prin cei ce cred la sfârşit».*

Stai, Israele, înaintea Mea, că sfinţii se roagă pentru tine şi pentru cei ce vor crede în Mine că sunt cu tine. E praznic de sfinţi în mijlocul tău. Stai în serbare cerească pe pământ, poporul Meu iubit, căci cine e iubit de Mine, acela iubeşte pe Dumnezeu.

Mucenicul Dimitrie este serbat de cei din cer în Israel, şi se ridică şi Îmi spune:

— Să întăreşti, Doamne, cuvântul Tău peste poporul Tău, că noi, sfinţii Tăi, aşteptăm împărţirea cununilor, Doamne, prin cei mici ai Tăi, după cum este scris. Întăreşte statura şi credinţa şi iubirea poporului Tău, Doamne, aşa cum ne-ai întărit şi pe noi în vremea mărturisirii noastre pe pământ. Vino, Doamne, cu cerul cel nou şi cu pământul cel nou peste cer şi peste pământ, că sfinţii Tăi aşteaptă de şapte mii de ani răscumpărarea. Amin, amin, amin.

*

Glasul Meu şi graiul Meu lucrează în cer şi pe pământ. Am Israel în cer, am Israel şi pe pământ. Am Ierusalim şi în cer şi pe pământ, şi lucrez cu cei din cer pe pământ, şi cu cei de pe pământ în cer, căci cerul, Israele, la glasul şi la graiul Meu cu tine pe pământ, se strânge cerul ca să mănânce din cuvântul Meu aşa cum mănânci tu. Dar cerul mănâncă cu poftă şi cu nădejde cuvântul Meu, şi se

umplu de mângâiere duhurile cerului, duhurile sfinților, măi copile Israele. Duh este Dumnezeu întru sfinții Săi în cer, și sfinții din cer sunt în Mine, precum Verginica este în Mine și lucrează din Mine, din sânul Meu lucrează Verginica, iar Eu sunt în sânul Tatălui, în cer și pe pământ sunt. Amin.

Să ai grijă, fiule Israele, cum te hrănești cu cuvintele Mele, că ele sunt din cer, hrană tare sunt ele. Vezi să nu-ți rupi dinții, fiule. Duhovnicește spun când spun așa, că te văd micuț cu înțelegerea, dar curios cu inima, și de aceea ți-am spus să nu mănânci singur, ci cu Mine, fiule mic, că hrana e tare și tu nu ești deprins să fii atent, mereu atent ce gust îi dai, ce nume îi dai și cum o așezi în inimă, că pântecele cuvântului Meu când îl mănânci, este inima ta, fiule firav. De aceea te hrănesc mereu, mereu, ca să crești cu înțelegerea și să crești cu înțelepciunea cea din cer și s-o iei în pântece, fiule, ca să aibă ea casă, căci cerul gurii Mele este adevăr și înțelepciune. Ai grijă cum te hrănești, fiule Israele. Iubește cumințenia de inimă, poporul Meu, căci semeția gândului lovește înțelepciunea din inima ta și micșorează lucrarea ei în tine și te lasă singur când vede trufie în gândul inimii tale. Ai grijă cum te hrănești, poporul Meu. Ai grijă, Israele, să crești bine, să crești sănătos și să fii plăcutul Meu, fiule. Vezi să fii cum am fost Eu, ca să fii plăcutul Meu, fiule. Uită-te în Mine și ia-Mă de pildă peste tine, că Verginica suflă peste tine din Mine, suflă duh de înțelepciune peste tine.

Tu așa ai spus, Verginico, ai spus că vrei să-l deprinzi pe Israel să știe bine cum să stea întru venirea Mea, să știe să-și socotească bine mântuirea, să știe să zidească până la cer acest turn. O, îi trebuie înțelepciune lui Israel, Verginico. Suflă tu cu Mine din duhul înțelepciunii, ca să fie harnic poporul tău, că lenea e păcat de moarte, Verginico. Mai spune-le o dată că acest păcat ține omul în moarte, Mă ține pe Mine mort în om, și Eu sunt Domnul învierii, Verginico. Vin în cartea ta mereu cu tine, ca să te primească bine Israel, ca pe Mine să te primească. Tu ești în Mine, Verginico, și fără Mine nu ești, căci cel ce este, în Mine este. Amin.

— O, grăiesc cu Tine, bunule Doamne, ca să fiu cunoscută din Tine și nu din mine, căci cel ce este, în Tine este, și altfel nu este cel ce este. Am de făcut ordine în Israel, că dacă nu fac, nu este ordine în Israel. Binecuvintează glasul Tău în glasul meu, cuvântul Tău în cuvântul meu, căci cuvântul e toată taina tainelor în cer și pe pământ, Doamne, Cuvântule Doamne.

— Binecuvântare să ai, Verginico, în cuvânt, că ai de făcut ordine în Israel, că dacă nu faci, nu este, tată. Eu sunt în tine când faci ordine, că multă ordine este de pus în popor, dar vrea-va Israel să facă ce-i spui tu și Eu? Avem de scăpat din alunecare pași care dau să alunece. Avem de așezat în ascultare inimi care nici acum nu s-au deprins cu această lucrare din cer pe pământ. Și vom lucra cu dragoste, Verginico, doar vom fi răzbătători în inimile nedeprinse cu lucrarea mântuirii. Eu sunt Dumnezeu, Verginico, dar Mi-e frică de creștin. Să nu se mire Israel dacă Dumnezeu spune acest cuvânt. M-a prins frica de creștin, măi Verginico, dar lucrăm împreună, că nu e bine câte unul, nu e bine, nu e bine așa. Lucrăm doi și trei, Eu și cu tine, și Tatăl în Noi, și avem sfinții martori. Cu toții în stânga, cu toții în dreapta, așa cum am făcut și în Israel așezare în lucru. Când un creștin lucrează ceva singur, acela greșește că lucrează singur, acela greșește în el și în afara lui, căci cel ce este, în Mine este, și altfel nu este cel ce este. Iar Eu din Mine am spus: *«Nu e bine să fie omul singur».*

O, câtă vreme trebuie să aștept Eu după creștin până când el voiește să vrea ca Mine și cum îl învăț Eu? Mi-e frică de creștin, și trebuie să lucrez cu el ca și cu oul, că Mi-e frică să nu dea în Mine, Mi-e frică să nu Mă părăsească și să-și arunce mântuirea, că el nu știe ce grea e pierzarea. Mi-e frică de cel fără minte, și de aceea, Verginico, vom lucra cu grijă la înțelepciunea poporului Israel. Să le spui la copiii grădinii să închidă porțile acum, că avem de făcut ordine în Israel. Avem de măturat, de scuturat, de spălat, de șters praful, de aerisit, de frecat jegul de pe vase, de așternut, de netezit. Avem de lucru în Israel acum.

— O, Doamne, să zidim casă înțelepciunii pe cei șapte stâlpi ai ei, Cuvinte Doamne, că dacă ea stă pe stâlpii ei în Israel, va avea casă înțelepciunea, casă de neclintit în Israel.

O, poporule Israele, vino, fiule, și întreabă tu pe Domnul și spune: *„Bunule Învățător, ce să fac pentru ca să am viață veșnică?“.* Domnul e bun. Întreabă-L ce să faci, ca să faci ce-ți spune El, fiule. Tu știi cuvântul Domnului care spune: *«De vrei să intri în viață, păzește poruncile; păzește-le cu iubire, că fără iubire nu le poți păzi».* Fără iubire omul cade în lene, și lenea e păcat, păcat de moarte. Lenea te ține jos și nu te lasă pe drumul vieții veșnice. Ai văzut pe Domnul, Care spune: *«Cuvântul Meu e veșnic».* Așa le spune Domnul celor ce nu cred în cuvântul Lui de azi, de parcă în cel de atunci cred. Cine crede în cuvântul cel de atunci, acela e om înțelept și Îl află pe Domnul azi cuvânt proaspăt, cuvânt veșnic.

O, poporul meu, te povățuiesc din Domnul și îți dau de lucru, fiule, și iată ce-ți dau să lucrezi. Să te scoli dimineața, să faci metanii adevărate cu trupul și cu inima, să te speli, fiule scump, să te speli pe față și trupește și sufletește și să te așezi în genunchi rostind rugăciunea de dimineață înaintea Domnului, și apoi să te rogi de binecuvântare pentru lucrul tău trupesc și duhovnicesc, lucrându-le pe amândouă odată. Dar până să începi lucrul, ridică iar gândul și inima și mâinile și întreabă-L pe Domnul cu umilință, spunând: *„Bunule Învățător, ce să fac pentru ca să am viață veșnică?“.* Și toată ziua să stai în așteptarea răspunsului Domnului; în fiecare zi să te înveți să aștepți, ca să vadă Domnul că-L aștepți, și te vei deprinde să-L aștepți cu viața veșnică, lucrând poruncile Lui și pășind pe urma Lui, pe urma vieții veșnice, fiule Israele, iubind din toată inima și cugetul și sufletul și virtutea ta viața veșnică, fiule. Israele, Israele, să nu faci nimic, nici un gând, nici o faptă care să nu aibă în ea viață veșnică. Lucrează cele ale vieții veșnice, dar lucrează, că viața veșnică se lucrează în fiecare zi, în fiecare clipă se zidește la acest turn care are în vârful lui viață veșnică. Și dacă vrei să stai mereu atent, să spui mereu, nu numai dimineața, ci să spui mereu: *„Bunule Învățător, ce să fac pentru ca să am viață veșnică?“.* Toate gândurile și faptele tale să le treci prin această sită clipă de clipă, și vei avea viață veșnică, vei avea înțelepciune și vei fi casa ei, casa Domnului, în care sălășluiesc Duhurile Domnului, cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

Te iau ușor, Israele, că și mie mi-e frică, la fel ca și Domnului, și mie îmi este frică de creștin. O, ce bine și ce sfânt ar fi să-i fie creștinului frică de Dumnezeu și nu Domnului de creștin, dar nu știe creștinul ce înseamnă pierzarea și moartea cea veșnică a celor ce se pierd din Dumnezeu. Am creștini mofturoși, am creștini bolnavi la cuget, am din ei care nu știu ce înseamnă să mergi pe cale cu Dumnezeu, și merg aceștia fără să știe cum se merge. Am neascultători, am din cei ce fac ei ordine în Israel, aducând sminteală peste cei slabi

şi mici cu inima. Am din cei ce nu înţeleg ce este această lucrare şi acest drum spre cer, şi este multă neatenţie în lucrul vieţii veşnice. Am duşmănoşi, am răzbunători, am creştini fără frică de Dumnezeu, dar nu le spun lor. O, copilaşii mei din grădină, fiţi atenţi, fiilor, la mine, fiţi atenţi, că nu le spun lor. Vă spun vouă, că pe voi vă am de temelie, şi eu pe temelie mă zidesc. Sunt venită la voi cu ordine peste Israel, şi eu fără voi nu pot ajunge la Israel. Să se întărească portiţa şi locaşul meu, şi mereu să-l ţineţi pe Israel tare pentru mine, ca să pot grăi de aproape cu voi pentru Israel şi pentru voi, fiilor. Eu mă fac cuvânt, ca să vă învăţ de aproape, să am mereu pregătită intrarea.

O, îmi încep lucrul cel pentru ordinea din Israel, ca să aşez pe Israel în duh de înţelepciune, în iubire de Dumnezeu, că a slăbit frica de Dumnezeu în Israel.

Fiilor din grădină, fiţi atenţi şi lucraţi din mine peste fiii lui Israel. S-a stricat mintea unui copil din Israel, şi de atâta vreme dau s-o vindec! Acest copil nu ştie cum vine să iubească pe Dumnezeu şi pe aproapele lui Dumnezeu, nu ştie cum înseamnă să mergi pe calea acestei lucrări, şi s-a deprins cu neascultarea, măi fiilor, şi se joacă de-a ascunselea cu Domnul şi cu voi, şi stă în lucrul său fără strajă, şi s-a aşezat sieşi strajă. Mă uit la truda voastră peste acest copil, şi vă fac eu trimitere împuternicită prin cuvânt ca să-l deprindeţi cu frica de Dumnezeu şi cu lucrul cel bun al vieţii veşnice. Poporul meu să ştie că voi nu lucraţi nici un rău peste el, dar cu cel ce nu ascultă de lucrul vostru peste el, e greu de lucrat cu unul ca acela, dar nu luaţi mâna de pe el până ce Domnul nu cuvintează, căci Domnul are mâna Sa în mâna voastră şi nu vrea moartea celui ce nu ştie cum este viaţa cu Domnul, ci vrea îndreptarea, vrea înţelepciunea peste el. Iată, mintea unui copil din Israel e stricată, şi vai dacă aş pune să răspundă de această stricare cel ce a lucrat la stricarea ei, la stricarea minţii copilului meu.

Iată, fiilor, duhul uşurătăţii are picioare lungi, şi aşa cum v-am spus eu vouă, cu greu iese afară din Israel, că se luptă să stea să facă numai stricăciune acest duh al uşurătăţii, căci duhul uşurătăţii este duh de femeie, măi fiilor care-mi sunteţi temelie nouă în Israel. Eu voiesc să se vindece această minte, dar duhul uşurătăţii are picioare lungi şi are pas lung, lucrat pe furiş, dar nu se găseşte în cer sau pe pământ loc tainic pe care să nu-l vadă Dumnezeu. Acest copil al meu e prins în cursă, şi cursa stă cu gura deschisă, că aşa e ea făcută, aşa e cursa, cu gura deschisă este. O, ce bine era să fi ascultat la timp tot fiul din Israel, să nu se fi ascuns în el fiul acestui popor! Acest copil nu se lasă ajutat, şi nu ştiu cum să facem să-l scap din cursă, că e copilul meu, de două ori este copilul meu, de două ori am pecete pusă peste el.

Eu sunt cuvântul Domnului, voi sunteţi cuvântul meu. Eu cu voi grăiesc, eu vouă vă spun, nu le spun lor, celor ce nu stau bine întru venirea Domnului. Trebuie scos acest copil din duhul lui, şi să fie în Duhul Domnului şi în duhul meu şi în duhul vostru, că e copil de două ori pecetluit, şi are de stat în ascultarea Celui ce pecetluieşte. Să-i spuneţi că urăşte, nu iubeşte. Să-i spuneţi că iubeşte pe cel ce este rău, iar pe cel ce este bun îl urăşte, îl are pieziş în inimă. Să-i spuneţi că cine iubeşte trebuie să iubească ce iubeşte Dumnezeu ca să se cheme că iubeşte în această lucrare. Vai de cei ce-mi clatină lucrătorii de la lucrul Domnului, căci cel neascultător face pe lucrător să greşească luptându-se cu neascultătorul. O, cine l-a învăţat pe el mântuirea până acum? Nimeni nu l-a învăţat până acum. Eu mă uit la el, şi nu este învăţat de nimeni până acum, şi nu ştie dacă n-a învăţat, şi iată, nu vine la învăţat, nu stă la învăţătură. Să se scuture de duhul lui, căci cine stă în duhul lui este om trufaş. Nimic altceva nu înseamnă om trufaş decât cel ce stă lucrând din duhul lui. Cine vrea să vină în această lucrare, să se lepede de sine, căci lucrarea aceasta este Dumnezeu, şi cine vrea să urmeze pe Dumnezeu, să se lepede de sine şi să nu se ascundă cu sinele său cel ce vine în această lucrare. S-a săturat cerul de creştin ascuns în sine. Aceasta este cea mai mare stricăciune care roade la rădăcina acestei lucrări. Să nu fie, fiilor, să nu fie rozători în lucrarea aceasta. Lucraţi cu toţii în stânga, cu toţii în dreapta, fiilor, ca să nu fiţi învinuiţi pe ascuns. Când lucraţi peste un creştin, luaţi cu voi martori, căci creştinul dă să vă găsească vină. Domnul şi cu mine avem sfinţii martori din cer, şi pe voi martori pe pământ. Cine se ascunde de voi în Israel, pe acela nu-l primeşte cerul, nu-l cunoaşte cerul.

O, ce să facem noi cu creştinii care nu sunt deprinşi cu lucrul mântuirii? Cu cei ce nu sunt curaţi cu inima şi cu fapta, ce să facem, oare? Cu cei ce dau să facă ordine în Israel, o, ce să mai facem şi cu aceştia? Iată, voi staţi degeaba. Trageţi de creştin, dar în zadar, că se ascunde în el creştinul, şi vă lasă să staţi degeaba. Stă mut Israel şi nu vă dă de lucru. Trageţi de creştin ca să vedeţi dacă înţelege lucrul mântuirii, şi creştinul nu răspunde nimic. Ce să facem cu aşa statură, cu aşa lene, ce facem, oare? Cum să scoatem acest păcat de moarte din Israel? O, de ce nu ne iubeşte poporul, măi fiilor? De ce nu ne primeşte cu mântuirea? O, să lucrăm răbdare, fiilor, că altceva nu mai este de lucrat. Creştinul nu are răbdare, creştinul fuge, că nu mai poate răbda cununa răbdării. Nu-i place cunună, fuge de cunună creştinul, dar voi lucraţi după Scripturi, fiilor unşi, că scris este: *«Dojeniţi pe cei fără de rânduială şi fiţi îndelung răbdători»,* că pe voi nimeni nu vă mângâie cu ascultarea lor. Mângâiaţi-vă între voi, clădiţi-vă unul pe altul şi clădiţi mântuirea în creştinul care se lasă în mâna voastră cu ascultare, fiilor, căci roada duhului este dragoste şi răbdare, blândeţe şi credinţă, şi toate în ele sunt.

Cei ce se supără şi se pizmuiesc, aceia iubesc mărirea deşartă, după cum este scris. Dar voi vă zbateţi să purtaţi sarcinile lui Israel, că fiii lui Israel nu-şi poartă sarcinile unii altora. Cine caută să fie aproapelui său pe plac, acela este un suflet umilit şi blând spre zidirea aproapelui său la ce este bine şi spre mântuire, după cum este scris: *«Fiecare să caute să placă aproapelui său la ce este bine spre zidire»*. O, fiilor unşi, feriţi-vă de orice înfăţişare a răului când lucraţi peste Israel, că scris este: *«Toate să le încercaţi, şi luaţi binele spre lucru ferindu-vă de orice înfăţişare a răului, iar Domnul păcii vă sfinţeşte pe voi desăvârşit, şi vă păzeşte pe voi şi pe cei ca voi cu duhul, cu sufletul şi cu trupul, neprihăniţi întru venirea Domnului».*

Voiesc să-l deprindem pe Israel să ştie bine cum să stea întru venirea Domnului, cu duhul şi cu trupul şi cu sufletul neprihănit şi neatins de moarte. Voiesc să-l deprind pe Israel să nu iubească sfada şi cearta, şi să sufere mai bine paguba, căci sfada şi cearta sunt cleştii diavolului, care trag din creştin pe Dumnezeu, şi pun ura lui şi neorânduiala lui şi nerăbdarea lui şi pizma lui. O, nu acestea să fie îndeletnicirile creştinilor mei. Iar când mergeţi să dojeniţi neorânduiala din Israel, să le spuneţi fiilor lui Israel că justificarea greşalelor nu este iertarea lor. Iertarea greşalelor este părerea de rău, nu dezvinovăţirea. Să le spuneţi la creştinii care au milă de cei ce greşesc sau de cei pentru care greşesc, să nu le fie milă de cei greşiţi sau de cei pentru care greşesc, şi să le fie milă de Dum-

nezeu, Cel înspinat şi zgâriat de greşalele celor ce greşesc, că scris este: *«Să iubeşti pe Dumnezeu din toată inima şi cugetul tău şi sufletul tău, şi numai apoi pe aproapele Domnului».*

Am pe păstorul Cristea, îl am necăjit şi tulburat, şi aş voi să-l deprind să nu mai fie tulburat, căci cearta şi sfada sunt cleştii duhului rău. O, mai bună este paguba decât sfada şi decât cearta, căci paguba este dată de Domnul spre mântuirea inimii şi a sufletului. O, trebuie mântuită inima din creştin, şi prin mântuirea ei se face mântuirea sufletului. Duhul nerăbdării, duhul mâniei, duhul de sfadă, este duh rău, fiilor. Să te cerţi pentru cele duhovniceşti până le aşezi peste creştin, dar nu pentru cele trupeşti care-ţi aduc pagubă pântecelui. Mâncarea este pentru pântece, iar pântecele, pentru mâncare, dar trupul inimii este pentru Dumnezeu, fiilor unşi. Mâncarea va pieri din pântece, dar trupul inimii se va răscumpăra de Dumnezeu. E tulburat, e necăjit în duhul lui păstorul, dar de bătut trebuie să-l baţi numai pe cel ce preţuieşte, pe cel ce iubeşte bătaia, că ea din rai este ruptă, şi trebuie dată numai celor ce iubesc pe Dumnezeu. Celui ce nu-i place bătaie să nu-i dai, că scris este: *«Nu aţâţaţi pe copiii voştri la mânie».* Iar cel ce nu-i place bătaia se mânie dacă-l baţi. Privesc din cer peste inimile crude de copii neascultători, privesc peste pământ şi văd pe câte un copil bătut de părinţi, îl văd cum se răzvrăteşte în sine şi zice: *„Dacă ar muri tata şi mama ca să nu mai iau bătaie!“.* Este aşa ceva pe pământ, şi de aceea spun poporului meu să aibă grijă ferindu-se de orice înfăţişare a răului.

Dar vouă, fiilor unşi, vă spun altfel: feriţi-vă de orice înfăţişare a binelui pe care-l arată creştinul, că iată ce fel de bine lucrează Israel. O, e numai de vegheat, dar fiului din Israel nu-i place să aibă duhovnic, ci îi place fără duhovnic. Celui ce-i place să aibă duhovnic, acela nu face nimic fără sfatul duhovnicului său. Vai celui fără duhovnic, fără strajă, fără învăţător peste el! Iar cel ce se ascunde de duhovnicul său, acela este singur şi se lasă în cursa fiarelor sălbatice, care risipesc oile Domnului.

Fiilor unşi, e necăjit păstorul, e tulburat, fiilor, că firea lui e iute, şi nu ştiu pe unde să lucrez cu el, nu ştiu prin ce loc să intru, că greu aş mai intra dacă aş intra, că eu nu pot să stau în faţa lui cum staţi voi, umiliţi de neprimire, şi dacă nu văd că aş avea primire, nu intru, las aşa, că eu ca şi Domnul sunt, cu duhul blând şi cu inima smerită. Nu te poţi amesteca în casa celui mare, aşa cum nu te poţi bate cu unul mai voinic ca tine, care din fire este învingător. Dar pot să-L rog pe Domnul pentru duhul păcii şi al răbdării şi al iubirii, ca să-l dea Domnul celor ce nu-l au, ca să dea Domnul din Duhul Său, şi să fie Duh Sfânt în Israel, în inima lui Israel.

Israele, Israele, fereşte-te, fiule, de aluatul fariseilor, care este făţărnicia. Ce este făţărnicia, măi Israele? Caută să vezi ce este ea şi fereşte-te de ea, că te duce la plata ei, poporul meu. Orice ai lucra, orice ai iubi, orice ai fi, nu lucra făţărnicia, că dureroasă este plata acestui bold, că bold este în om, ca să nu stea Domnul în inima omului.

O, fiilor unşi, mai am o durere mereu vie, mereu începută, că nu se termină bine când o am, şi iar începe, iar şi iar, fiilor. Am rugat pe cel ce slujeşte hrană pentru Israel, să fie copilul acestei lucrări l-am rugat. Am zis să iubească aşezarea Domnului şi să nu stea în duhul măririi de sine, dar nu poate, că e atacat de rămăşiţele care i-au rămas în inimă de la duhul slavei deşarte pe care l-a dobândit de la oamenii bisericii de azi. Iată, voi nu răzbateţi în inima lui, şi el lucrează greşeli în Israel, şi Israel se sminteşte şi se uită la Domnul că nu spune nimic. O, Israele! Domnul când are cu cine vorbi, vorbeşte. Când are cine să-L asculte, vine Domnul spre cel ascultător. I-am zis să stea în Israel şi să slujească slujire dată de cer şi să iubească umilinţa inimii şi aşezarea Domnului. Şi iată ce mi-a făcut, că-mi sminteşte poporul cu orânduiala pe care o face el. Eu îl cred că are şi el oile lui, dar cu oile mele să lucreze după sfatul Domnului, nu după sfatul lui. Am privit într-o zi în locaşul lui cum a întristat duhul unui lucrător de al meu, şi a luat acela mâhnit pe Domnul. A luat pe Domnul după ce s-a umplut de întristare lucrătorul meu. L-a mustrat pe lucrător de ce se împărtăşesc oile când se ceartă una cu alta şi stau neîmpăcate. Dar vin şi eu şi îl întreb: el se împărtăşeşte împăcat cu toţi, împăcat cu Dumnezeu, împăcat cu straja mea? El se împărtăşeşte mai cu vrednicie decât cei ce mă iubesc pe mine şi pe Dumnezeu, după cuvântul acestei lucrări? O, nu-i place să fie smerit cu inima, blând şi smerit cu inima. Îi place să asculte clevetire, şi mă uit cum ia parte la clevetire. Îi place uşurătatea şi stă unit cu ea şi îmi sminteşte poporul, şi mă doare cu durere cerească. L-am rugat să nu lucreze singur, şi nu mă ascultă, că nu e deprins cu ascultarea. El vrea să fie mare, dar peste Israel este un singur Dumnezeu, fiilor, un Dumnezeu şi un popor. Lui nu-i place să aibă duhovnic, iar cel fără duhovnic greşeşte. O, măcar de L-ar lua pe Domnul de duhovnic, că atâtea cuvinte are Domnul în Israel, şi iată, el lucrează fără Domnul atâtea fapte, atâţia paşi, lucrează singur, se simte mare, se simte că are putere şi dă să facă ordine de unul singur. Vă spun vouă, fiilor unşi, că mi-e frică de creştin. Domnul S-a făcut mic şi a spălat picioarele ucenicilor, ca să-i înveţe pe ucenici să facă şi ei aşa unii altora. O, eu am voit ca acest slujitor să mă ajute în lucru şi să-i iubească cu adevărat pe fiii poporului meu, nu să-i smintească. Are el slăbiciuni, dar aşa slăbiciuni nu stau în firea unui preot care vrea să fie al lui Iisus Hristos, că este o vorbă care spune aşa: *„Spune-mi cu cine te uneşti ca să-ţi spun cum eşti“.* În loc să aibă în inima lui pe cei iubiţi de Dumnezeu, în loc să tragă cu el pe cei iubiţi de Domnul, el îşi trage cursă lângă el, cursă cu gura deschisă, flămândă după pradă, că abia îl scap de o cursă, şi îşi trage alta aproape de el. O, nu stă în firea unui preot astfel de uşurătăţi, căci uşurătatea este duh de femeie. Domnul nu l-a primit la El ca să-l pună judecător peste popor. L-a primit ca să-i dea de lucru şi să-i plătească cu mântuire. Domnul a spus pentru vasele de trebuinţă să se curețe de toate celelalte vase, ca să fie vase plăcute şi de trebuinţă Domnului, vase de aur să fie. Dar iată, lui nu-i place să fie vas de aur, şi se amestecă cu lutul, fiilor. Nu-i place să stea amestecat cu vasele de aur. O, această durere supără pe Domnul, fiilor, căci cel fără duhovnic păcătuieşte în sine, dar scris este: *«Pe cei ce păcătuiesc mustră-i de faţă cu toţi, ca şi ceilalţi să aibă teamă»,* că altfel iese Domnul părtaş la faptele cele ascunse ale întunericului, căci cursele cele ascunse în popor caută la stâlpi ca să-i doboare şi să cadă acoperişul.

Faceţi sfat, fiilor unşi, să vedem ce iese din sfat. Domnul şi cu mine vom fi cu voi în sfat şi vom vedea ce rămâne de făcut după sfat. Dacă are altă treabă de făcut, să spună răspicat, să nu ducă cu vorba pe Domnul, că Domnul e Dumnezeu şi nu om. Dacă el nu vrea să fie fiu al acestei lucrări, să spună răspicat. Domnul le spunea fraţi la ucenici, şi altfel nu se poate în lucrul Domnului.

E vătămător ce iubeşte el, e vătămător ce face el, căci cel fără duhovnic greşeşte greşeală peste greşeală. Duhovnicul are cel mai mult nevoie de duhovnic, căci duhovnicul trebuie să fie duhovnicesc, şi fără strajă el este un păstor care

sare pe deasupra în staul, căci păstorul adevărat intră pe uşă, nu pe furiş în staul.

Fiilor unşi, mergeţi şi îi spuneţi acestui copil să înveţe să stea de vorbă cu Domnul, nu cu omul. Să stea alături cu cei ce iubesc pe Dumnezeu, cu cei iubiţi de Dumnezeu, că iată, el bagă vipere în sân şi nu-i este teamă de venin. Să-i spuneţi că el nu poate fi mai bun ca Dumnezeu şi ca cei iubiţi de Dumnezeu. Să-i spuneţi, fiilor, să-şi hotărască statura şi să-şi anunţe statura sa în Israel, că Israel este poporul Domnului, oricât ar fi Israel de plăpând. Eu sunt cuvântul Domnului, voi sunteţi cuvântul meu, fiilor unşi. Cine nu primeşte cuvântul din voi, acela nu este deprins cu înfierea în acest popor, cu naşterea lui din pântecele acestei lucrări. Merg cu voi în mijlocul lui Israel, că iată ce durere: n-am ce să mai ridic la lucru, că nu are statură bună Israel. Lucrez cu voi, că e greu să mai ridicăm azi lucrători. O, greu mai rodeşte pământul din sine, greu mai e creştinul creştin, creştin împlinit. Greu mai lucrăm ca să ridicăm ucenici, căci mai întâi trebuie să crească pai, apoi spic, şi apoi rod deplin în spic, dar cine nu ştie că trebuie suite aceste coaste până în vârf, acela întinde mâna şi se făleşte ca unul care a urcat pe rând toate urcuşurile.

Israele fiule, fă-te pământ bun, aşa cum eşti tu hărăzit de la Dumnezeu, fiule, şi învaţă-te să stai la însămânţat. Pământul bun rodeşte din sine, mai întâi pai, apoi spic şi apoi rod deplin în spic, iar rodul cel deplin în spic nu mai este pai, măi fiule, şi este rod rodul.

Iar Tu, Doamne, să fii pecete de viaţă veşnică prin cuvântul meu, căci Tu eşti Cuvântul vieţii veşnice. Pune pecete de înţelepciune peste mintea şi peste inima fiilor lui Israel, ca să priceapă taina mântuirii, taina ascultării de Dumnezeu, care este iubirea de Dumnezeu. Vino cu mine, vino, Doamne, la Israel, ca să aibă viaţă nouă Israel, viaţă veşnică, Doamne, Cuvinte Doamne.

— O, vom veni, Verginico, mereu, că dulce este învăţătura ta, şi Îmi place să mănânc din ea. Cu tot cerul mănânc din hrana pe care o pui tu înaintea lui Israel. Miere pe pâine este hrana ta. O, de-ar vrea să înveţe să mănânce Israel, Verginico, că nădejdea noastră Israel este. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 1996

Sărbătoarea înălţării sfintei cruci pe Biserica Noului Ierusalim

Înţelepciunea vieţii şi roadele ei. Domnul merită să aibă popor sfânt.

Eu sunt. Eu sunt Cel ce sunt, şi vin la tine, Israele, şi dacă Mi-am făcut din tine locaş al cuvântului Meu, eşti şi tu. Eu sunt, şi eşti şi tu dacă Eu vin la tine. Vin ca să fii, poporul Meu, să fii şi tu, precum Eu sunt. Eu sunt, şi eşti şi tu, că tu eşti poporul Meu. Amin.

O, să nu te uiţi la omul care-şi dă nume. La omul cu haină şi cu mărire de om să nu te uiţi, iubitul Meu copil. La omul înţelept care zice că este, să nu te uiţi, şi să te uiţi la Cel ce este, fiule scump. Eu sunt. Eu sunt Cel ce sunt, căci omul este cum cere timpul, nu cum cere Dumnezeu. Să ai milă de Mine, fiule. Să ai milă de aproapele tău, că Domnul îţi va plăti la venirea Sa tot ce vei cheltui pentru dragostea Mea. Îţi voi plăti, copile milos. Tu eşti casa Mea, casă de oaspeţi cereşti, şi vin la tine ca să Mă încălzeşti în casa ta, că timpul e friguros, şi Eu n-am unde să-Mi plec capul şi să Mă încălzesc. Nici Eu, nici sfinţii nu mai avem locaş ca să intrăm să Ne plecăm de osteneli.

Eu sunt cu Verginica, Israele, şi tu deschide cerului, ca să intre şi să-şi lucreze lucrarea sa peste tine, că vine Domnul cu sfinţii Săi ca să-ţi tâlcuiască Scripturile, poporul Meu, şi ca să ai tu tălmăcitor adevărat, că iată, se scoală pe pământ oameni care răstălmăcesc pe Dumnezeu, ca să-şi facă oamenii nume şi mărire între oameni, şi haine de oameni să-şi facă oamenii. Dar tu să nu te uiţi la omul cu haină, la omul cu nume, că vai de haina şi de numele lui, fiule! Tu să-L iubeşti pe Cel căzut între tâlhari şi să-L iei în casa ta, în inima ta, şi să-L îngrijeşti cu iubire, şi Dumnezeu îţi va plăti cu plată scumpă şi va lucra ca să ai viaţă veşnică, precum Dumnezeu are.

O, Israele, să Mă aştepţi mereu, că Verginica vine cu Mine la tine, că are lucrare mare trâmbiţa Mea, fiindcă Eu lucrez prin sculele Mele, Eu lucrez prin cei vii. Eu sunt Dumnezeul celor vii, sunt Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov. Eu sunt Dumnezeul sfinţilor, Israele. Eu sunt Domnul lui Verginica. Eu sunt Dumnezeul tău. Amin.

— O, să fii primit şi mărit de Israel, Doamne, că Tu eşti Cel ce eşti, şi cine este, în Tine este, şi altfel nu este. Eu sunt trâmbiţa Ta, unealta Ta cu care lucrezi ogorul Tău, Doamne. Tu eşti grădinarul, şi eu sunt unealta Ta, Doamne, Doamne al celor vii, Doamne al lui Avraam, Isaac şi Iacov, Doamne al meu şi al lui Israel cel mic, căci cel mic e cel iubit de toţi cei mai mari, de cei vii care au fost mai înainte de cei mici, şi care sunt vii, precum Tu ai binecuvântat cuvânt de viaţă.

O, poporul meu, iată de ce sunt eu, de ce vin eu la tine când vin cu Domnul. Vin pentru că sunt, şi dacă sunt, vin. Vin, fiule, la tine şi mă bucur că-mi dai de lucru cu Domnul peste tine. Aşa ţi-a spus cuvântul: *«Vorbeşte, Israele, de Domnul pe cale, ca să fii auzit vorbind, şi să vină Domnul să cineze cu tine în cină fericită, că fericit este cerul când se coboară ca să stea la masă de cuvânt cu tine, Israele».*

Te întâmpin cu înţelepciunea cea de sus, poporul meu, că înţelepciunii dacă nu-i dai sens veşnic ea nu foloseşte. Cu ea să-ţi lucrezi viaţa cea veşnică, şi să ai viaţă veşnică, lucrată cu ea; să faci casă cu ea, poporul meu. Deschide cartea vremii Domnului cu mine, şi vezi că scrie în ea aşa: *«Israele, să nu intre trupul tău în mormânt, că este scris în Scripturi ca să întâmpini pe Domnul întru venirea Sa».* Acesta este cuvânt de sus, înţelepciune care vine de sus spre răscumpărarea trupurilor, nu numai a sufletelor, că sufletul pentru trup a fost dat de Dumnezeu. Înţelepciunea îşi sfârşeşte drumul ei şi lucrarea ei prin răscumpărarea trupurilor, şi omul care nu lucrează să-şi răscumpere trupul, care nu-şi scoate trupul dintre trupurile moarte, dintre oameni, fiule, omul care nu iese cu trupul din mare, acela rămâne un înotător, nu un înţelept, că înţelepciunea care nu are în ea viaţă veşnică, înţelepciunea fără floarea ei, fără răscumpărarea trupului sufletului tău, nu este ea înţelepciunea vieţii. Ia aminte, Israele, la înţelepciunea vieţii, că omul înţelept pe pământ nu are înţelepciunea vieţii, şi el este înşiruitor de cuvinte, ca să prindă pe mulţi în mreaja înţelepciunii lui. Drumul Scripturii se sfârşeşte cu lecţia răscumpărării trupurilor care vor aduce pe Domnul pe pământ în chip, căci Domnul l-a făcut pe om ca să-l aibă pe pământ, nu l-a făcut ca să-l facă gunoi şi pământ.

Ia aminte bine, Israele, căci înţelepciunea omului se naşte din păcatele lui, din rău, nu din bine se naşte. Omului cu minte sănătoasă nu-i trebuie judecată peste păcatele sale ca să rostească înţelepciune împotriva lor. Mai mare înţelepciu-

ne ca mintea sfântă nu este înțelepciune sub cer. Omul cu mintea sfântă umblă printre morți și nu-i îngroapă, că el este cu cei vii, nu cu cei morți, el este cu Domnul în lucrul vieții veșnice peste omul care are viață veșnică. El își ia crucea și urmează Domnului, după cum este scris: *«Să-și vândă omul înțelepciunea lui și roadele ei, să-și ia crucea și să urmeze lui Dumnezeu».*

Israele fiule, te învăț înțelepciunea din cer. Viața veșnică trebuie s-o ai. S-o ai, nu s-o capeți, nu s-o dobândești. Ea nu se învață. Ea se trăiește pe sine când este. Dar eu te-am învățat despre ea, te-am învățat s-o ai, că tu, fiule, citeai pe om, citeai ziare și cărți omenești, citeai în om, în omul de rând între fiii oamenilor, și înțelepciunea cea de sus nu intra în tine, că ea nu se poate pune alături cu cele ale omului înțelept pe pământ. Nici unul din fiii oamenilor nu se poate asemăna cu Dumnezeu, că dacă n-ar fi așa, n-ar mai avea oamenii Dumnezeu, că oamenii au Dumnezeu oricât n-ar vrea ei să aibă peste ei pe Dumnezeu, dar Unul singur este Dumnezeu cu putere peste oameni, și supune la cuvântul Lui orice voiește El. Vine ziua să rămână numai înțelepciunea lui Dumnezeu și cei deprinși cu ea, cei sănătoși cu mintea, cei curați cu mintea. Vine Domnul cu bogăție de înțelepciune peste tine, Israele, iar voi, fiilor din grădina cuvântului, deschideți cerului, deschideți Domnului când bate. Adunați-vă înaintea cuvântului și deschideți. De înțelepciunea omului are nevoie omul păcătos, nu omul sănătos la minte, nu omul deștept, căci cine are minte curată și sănătoasă nu-i trebuie înțelepciunea omului. Nu cei sănătoși au nevoie de înțelepciune. De doctor numai cei bolnavi au trebuință, numai cei păcătoși, fiilor, că toate darurile vor pieri când va fi pe pământ omul sănătos, dragostea lui Dumnezeu în om.

O, fiilor din grădină, eu de aceea am spus că viața voastră este Dumnezeu, și am spus așa ca să fiți, că are Domnul trebuință de voi ca să intre în Ierusalim. Stați lângă mine, stați lângă cloșcă, așa v-am spus. Fiți cloșca cu puii de aur, fiți vase de aur și stați lângă cloșcă, stați numai cu Dumnezeu, cu Dumnezeu în voi, că are Domnul trebuință de voi ca să intre în Ierusalim, ca să fie Cel ce este, să fie cu Israel. Amin.

Tu, Doamne, ești Cel ce ești, și ești cu Israel, că popor al Tău este Israel, iar eu sunt cloșca cea care strigă puii să-i adune sub aripa Ta, Doamne, și să stea adunați fiii lui Israel, ca vulturii în jurul stârvului să stea și să mănânce cuvânt Tău la masă frățească. I-am învățat pe fii, Doamne, să știe ce este înțelepciunea Ta peste ei, căci lor le grăiești în pildele înțelepciunii Tale și le dai să priceapă viața veșnică, și s-o aibă, să Te aibă, Doamne, pe Tine, Cel ce ești. Tu i-ai spus lui Israel să nu se uite la omul care-și dă nume, la omul cu haină să nu se uite, și să se uite la Cel ce este, la Tine, Doamne, ca să aibă Israel înțelepciunea Ta și nu a omului. Amin.

— O, Verginico, fiică a cerului în cer și pe pământ! Eu sunt Omul Cel căzut între tâlhari, căci înțelepții pământului au despărțit pe oameni de Dumnezeu și s-au făcut pe ei înșiși dumnezei oamenilor, iar Eu am rămas un oarecare, un om oarecare, un om de demult și atât, un om oarecare, nu un anume Om. Și când am spus la cel ce M-a întrebat cine este aproapele său, Eu i-am răspuns: *«Un om oarecare se cobora de la Ierusalim spre Ierihon»,* din cer pe pământ, măi Verginico. Un Om din cer, dar nimeni n-a știut atunci cine este Omul Acela de Care Eu spuneam. Eu eram Cel căzut între tâlhari, și nu M-au ajutat nici leviții, nici preoții, și numai samarinenii M-au luat în casa lor, și Tatăl Meu le va plăti lor pentru credința lor, că și ei au fost neam alungat din pământul lor, dar când s-au făcut din nou popor, au învățat credința în Dumnezeul Cel adevărat când erau numai dumnezei mincinoși pe pământ. Eu sunt Omul Cel căzut între tâlhari, un oarecare Om, după cum scrie despre Mine în Scripturi, despre Omul durerii, Omul Cel disprețuit de toți oamenii, Cel din urmă între oameni, Om plin de suferință, învățat cu durerea, Om de la Care să-ți întorci fața, socotit ca un nimic de toți oamenii, un Om oarecare, dar Care a luat asupră-Și neputințele și durerile omului atunci când oamenii Îl socoteau ca pedepsit de Dumnezeu; Om străpuns de păcatele și de fărădelegile oamenilor, ca să-i mântuiască și să-i vindece pe oameni cu ranele Lui, căci Păstorul adevărat Își dă viața Sa oilor, ca să aibă oile Sale viață veșnică, așa cum are Păstorul Cel adevărat.

O, milă Îmi este de cel cu minte de om, milă Îmi este, măi fiilor. Acela nu știe ce este viața, ce este Tatăl, ce este rugăciunea către Tatăl nu știe acela, căci Eu Mă rugam în David și ziceam: *«Când va lipsi tăria mea, Doamne, să nu mă părăsești pe mine».* O, Mi-e milă de omul cel fără de minte, de omul cel iscusit cu mintea lui. Omul cel iscusit cu mintea lui, ager cu firea și înțelept cu inima lui, un așa om se ferește el de rele, pentru că le cunoaște prin felul minții lui. Dar de omul cel blând și calm, care are o inimă a păcii, cuminte și curată și liniștită, de un așa om se feresc relele. Nu el se ferește de rele, ci relele se feresc de el. Un așa om are pacea Mea în el, are înțelepciunea Mea peste el, și răul fuge de Dumnezeu.

O, poporul Meu, iubitul Meu copil, Eu știu că tu nu meriți, dar merit Eu să am un popor dat de Tatăl. Voi veni pe cer de arhangheli la tine, că tu ești samarineanul care ai luat în casa ta pe Omul Cel căzut între tâlhari atunci și acum. Când vin la tine, să găsesc pe fiii tăi, Israele, ca să am cu cine vorbi, cu cine Mă bucura, că Eu sufăr de dorul tău, poporul Meu. Vin să-ți tâlcuiesc Scripturile, fiule Israele, și tu să-Mi deschizi. Voi veni pe nori de arhangheli la tine cu sărbătoarea cea de azi, căci azi serbează cerul deasupra ieslei cuvântului Meu și cântă corul îngerașilor imnul semnului sfintei cruci, care s-a arătat pe cer din mijlocul acestui așezământ sfânt pe pământ. Astăzi începe sărbătoarea crucii, fiilor, iar serbarea arhanghelilor va desăvârși sărbătoarea de azi. Ea este ziua când s-a ridicat crucea Sfintei Sfintelor deasupra ei, pe înălțimea ei, iar la primii zori crucea a fost văzută pe cer, și ea a scos deasupra izvorul cuvântului Meu, care curgea în taina Mea cu tine, Israele cel mic al Meu, căci în tine Eu M-am făcut râu al vieții, care curge din tronul lui Dumnezeu. Iată, nu M-au primit nici leviții, nici preoții, dar tu M-ai primit și M-ai îngrijit întru venirea Mea, și Tatăl Meu are plata Sa pentru tine, cel ce ai îngrijit pe Omul Cel căzut între tâlhari, între necredincioși, Omul Care a luat asupra Lui vindecarea oamenilor, Omul Cel ce Se coboară din Ierusalim la Ierihon, din cer pe pământ, Omul Cel nou pe pământ, Israele. Să fii aproapele Meu, iubite Israele. Să-Mi fii, fiule, casa cea de oaspeți care Mă primește în ea, casa cea cu untdelemn și vin spre vindecarea Mea și spre întărirea Mea în tine, Israele, casa Mea cea caldă, casa milei Mele, Israele, fiu de samarinean.

Iar tu, Verginico, să-Mi aduni puișorii ca să le dau sămânță nouă, să le torn semințe în pumnișori și să-i fac semănători după chipul și asemănarea Mea, că Eu rostesc binecuvântare pentru înmulțirea cuvântului Meu peste mulțimi. Țineți, fiilor, pumnișorii ca să Mă deșert în ei cu sămânța cuvântului Meu spre hrană mulțimilor, spre pâine noroadelor flămânde de Dumnezeu, ca să știe omul ce este pâine, pâine din cer pe pământ spre hrană. Țineți trăistuțele desfăcute,

fiilor semănători, ca să vi le umplu, iar voi să luați în pumnișori și să aruncați pe pământ, și cine va auzi se va însămânța și va crește rod mai presus de fire, om nou, mai presus de fire.

Semănătorul seamănă cuvântul, și voi veni la voi, fiilor, cu sămânța înțelepciunii cea de sus ca să chem la ființă cele ce încă nu sunt, fiindcă sufletul pentru trup l-a creat Dumnezeu. Vino să bei, Israele, și te fă izvor de apă vie, ca să beau din apa ta și să nu mai însetez după tine, fiule. Copile Israele, să te așezi în chipul și asemănarea Mea și să ai statură, tată, că vine clipa să se țină de șapte ori câte șapte după tine oameni cu înțelepciune ușuratică, și își vor vinde averile lor ca să cumpere numele tău și să-l poarte și să aibă nume, dar atunci tu nu vei putea mărturisi că este al Meu decât pe cel pe care tu îl vei cunoaște că face voia Mea, ca să-l mărturisești pe nume că este voia Mea și numele Meu, iar numele Meu va fi purtat numai de cel ce ia chipul Meu cel nou înaintea venirii Mele cea cu slavă văzută. Amin, amin, amin.

4/17 noiembrie 1996

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Nu e bine să fie omul singur. Curățirea de păcate înseamnă om mai presus de fire. Frumusețea îngerilor învăluie pe poporul creștin.

Cuvântul lui Dumnezeu vine pe nori de arhangheli. Vine Domnul, vine purtat de aripile slavei Sale. Vin la tine, Israele, ca să fii, că Eu sunt Cel ce sunt. Amin. Vin la tine, că tu Îmi ești casă și masă și mângâiere, poporul Meu. Vin cu înțelepciunea cea de sus, ca să ai de sus și ca să fii cunoscut că ești de la Dumnezeu, să cunoască lumea că Eu am un popor de ucenici cu care Eu presar din loc în loc sământa împărăției cerurilor.

Vin la tine cu sărbătoare, Israele, vin cu lumină. Să fie lumină! Amin, amin, amin. Să fie lumină și să rămână această zi. La început a făcut Dumnezeu lumină, și la sfârșit a venit lumină Domnul, ca să aibă omul lumină din Lumină, cuvânt din Cuvânt, căci Cuvântul este lumină. Să fie cuvânt, să fie lumină ca la început. La început era Cuvântul, iar la sfârșit Cuvântul este Cel ce era la început. La început și la sfârșit este lumină, căci începutul este la sfârșit.

Să știi, poporul Meu Israele, că Domnul Dumnezeul tău a făcut peste tine lumină, ca să fii văzut lumină. Stau cu tine în mână și te port printre oameni, ca să fie lumină peste oameni. Cum stă omul cu lumânarea în mână ca să vadă ce caută când pierde ceva de preț, așa stau Eu cu tine în mână, și te vestesc înțelepciune de la Dumnezeu, că te-am lucrat înaintea Mea cu înțelepciune, ca să găsesc ce am pierdut la început. Am făcut lumina la început, și am lucrat cu ea binele omului, și după aceea l-am lucrat pe om ca să-l am în bine, că nu este bine să fie Dumnezeu singur, și de aceea l-am făcut pe om pe potriva lui Dumnezeu, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Am făcut din tine lumină, poporul Meu, că după ce l-am făcut pe om ca să-l am și ca să nu fiu singur, omul M-a lăsat singur, și de atunci îl caut, îl caut mereu pe om, îl caut ca să-l găsesc și să-l așez în bine, ca să-l așez în Mine. Vin cu înțelepciunea cea de sus ca s-o așez în tine, Israele, și ca să te am lumină în vreme de întuneric, că omul a căzut și s-a făcut întuneric. Omul a făcut întunericul și s-a ascuns în el, și se scoală omul și își zice înțelept. Dar pe tine te-am făcut lumină, poporul Meu, și te-am povățuit mereu să fugi de înțelepciunea care vine de la om, că omul s-a făcut întuneric înaintea Mea. Omul căzut din cer a căzut pe pământ, căci întunericul este diavol care ia stelele cerului și le aruncă pe pământ, și am căutat printre morți și te-am luat pe tine și ți-am dat viață, Israele, și ți-am dat față, fiule, și am făcut peste tine lumină ca la început, și stau cu lumina în mână și caut pe om așa cum femeia care a pierdut drahma căuta drahma cea pierdută. Eu sunt Omul Cel înțelept Care aruncă năvodul în mare, Care aruncă împărăția cerurilor pe pământ, ca să prindă în ea pe cel pierdut din ea. Împărăția cerurilor este năvod aruncat în mare, și care adună tot felul de pești, iar pescarii îl trag la țărm și aleg pe cei buni, iar pe cei răi îi aruncă înapoi în mare.

M-a trimis Tatăl pe pământ ca să te întocmesc pe tine, Israele de la sfârșit, să merg cu tine lumină în lume, fiule, și să chem la ființă pe cele ce încă nu sunt; și te-am numit vas ales, căci am pus peste tine naștere de sus, ca să fii de sus pe pământ, și să aibă pământul lumină, și să se vadă în întuneric.

O, ce vrea omul să spună, poporul Meu? De șapte veacuri tot spune omul, dar ce vrea să spună, oare? Cine înțelege ce spune el? Înțelepciunea omului se ceartă cu Dumnezeu, dar Cel ce este vine și face lumină în întuneric, căci omul a făcut întunericul și s-a ascuns în el. Am făcut din tine lumină în mâna Mea, Israele, că Eu sunt Domnul, Cel ce poate. Cum stă omul cu lumânarea în mână ca să caute în întuneric drahma cea pierdută, așa stau Eu cu tine în mână și caut ce am pierdut, caut cu lumina în mână ca să găsesc ce am pierdut, și Mă voi bucura cu tot cerul de îngeri când voi găsi ce am pierdut.

O, nu e bine să fie Domnul singur, ci e bine să fie cu omul. Nu e bine să fie omul singur, ci e bine să fie cu Domnul, poporul Meu. De aceea te-am născut pe tine de sus în vreme de mare strâmtorare, de mare întuneric, și te-am numit lumină din Lumină, ca să aibă lumină fiii ei, că întunericul stă pe pământ, și pământul e plin de fiii lui. Să aibă și Lumina fii. Înțelepciunea cea de sus este lumină din Lumină, lumină peste fiii ei. Nu e bine să lucreze omul singur în întuneric. Să ia omul lumină și să lucreze cu ea, ca să nu fie singur. Mă fac cuvânt pe pământ să ia omul cuvânt, căci cuvântul este taina lui Dumnezeu, fiindcă toate cele ce se fac ca să fie, prin Cuvânt se fac, nu prin om; prin Dumnezeu, nu prin om, dar să ia omul lumină, că nu e bine să fie omul singur, singur în întuneric. Oamenii abia mai zăresc Lumina Care vine din cer peste întuneric, abia Îl mai zăresc pe Dumnezeu oamenii, că limbile sunt încâlcite pe pământ, și nu se vede cer pe pământ.

Solomon dacă a cerut înțelepciune, dar a rămas păcătuind păcatul omului căzut din viața veșnică, nu i-a dat curs înțelepciunii. Nu înțelepciunea lui Solomon trebuia să rămână, ci Solomon trebuia să rămână, și dacă rămânea, rămânea înțelept Solomon. Dar înțelepciunea nu este a lui Solomon, ci este a lui Dumnezeu, Care a venit să-i rostească lui Solomon cuvântul înțelepciunii împotriva păcatelor lui. Lui Solomon nu i-a folosit înțelepciunea dacă n-a pus-o peste viața lui. Cine mărturisește păcatele ca păcate, acela capătă ieșire din plata păcatelor, și cine face așa, acela iubește viața veșnică. Viața veșnică înseamnă curățirea de păcate, înseamnă om mai presus de fire. Când Domnul e nevoit să rostească un cuvânt pentru un om, atunci Se spală pe mâini Domnul, că Domnul vede mai dinainte îngâmfarea și căderea omului, lipsa de viață veșnică în om.

O, ce bine este, Israele fiule, ce bine este să grăiască Domnul peste mintea ta cea sănătoasă, spre slava cuvântului Său! Ce rău este sub cer să grăiască Domnul peste statura ta bolnăvicioasă, fiule, spre suferința cuvântului lui Dumnezeu, Care Se zbate cu cuvânt de viață peste moartea din om. O,

milă Îmi este de cel ce se joacă de-a moartea, de cel cu minte de om milă Îmi este, Israele, şi de aceea te-am făcut pe tine lumină din Mine, ca să vindec făţărnicia din om. Ce este făţărnicia, fiule? Omul lumesc lucrează răul pe faţă şi este cu inima curată, dar fariseul, cel ce se zice pe sine om al lui Dumnezeu, lucrează răul pe ascuns, că dacă-l lucrează pe faţă, îşi pierde haina cea cu care se acoperă, şi de aceea, Israele, ţi-am spus: *„Fereşte-te, fiule, de făţărnicie, de aluatul fariseilor“.* Dumnezeu nu poate fi vândut decât de Iuda. Făţarnicul nu poate fi decât cel ce stă sub numele de creştin, de învăţător al cerului pe pământ. Omul lumesc face răul pe faţă. Omul creştin se ascunde cu răul pe care-l face, că el este creştin, şi nu trebuie să se vadă că el face rele.

Dar ţie, Israele, îţi dau înţelepciunea cea de sus ca o pildă a împărăţiei cerurilor, care strigă pe pământ. Adevărata înţelepciune în om este aceea: să se lepede omul de sine şi să nu fie el, ci Hristos să fie. Auzi, Israele, ce grăieşte Păstorul tău! Să se lepede de sine cel ce voieşte cu Mine, să se lepede de sine chiar şi în vremea rugăciunii lui, pentru că Eu aşa am zis: *«Nu fac voia Mea, ci voia Tatălui, voia Celui ce M-a trimis».* O, să se lepede omul de sine, şi apoi să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze, că dacă nu se leapădă de sine, nu are cum să-Mi urmeze. Ce înseamnă, fiule, să se lepede omul de sine ca să aibă drumul său cu Hristos? Iată, Eu Mi-am luat crucea şi am mers după Tatăl după voia Tatălui, nu după voia Mea. Asta înseamnă să se lepede omul de sine. Eu aşa am spus: *«Nu fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis».* Cel ce voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, că dacă nu se leapădă, acela nu voieşte să vină după Mine, acela nu poate fi voia Mea dacă nu se leapădă de sine. Solomon rostea cuvântul înţelepciunii, dar de sine nu s-a lepădat. El pe Dumnezeu nu L-a ascultat. El a ascultat de sine, şi crucea nu şi-a luat ca să-Mi urmeze. Aşa este cu tot omul care se închină la sine, la idol, la chipul său cioplit, la sine, fiilor. Dacă Solomon Mă iubea pe Mine, Mă urma dacă Mă iubea, îşi lua crucea şi Mă iubea dacă Mă urma, dar el s-a iubit pe sine, el a ascultat de sine şi s-a rugat lui Dumnezeu să-i dea înţelepciune ca să judece pe poporul său.

Israele, fiule scump, ce frumos este omul care se leapădă de sine, ce frumos! Mai mare înţelepciune nu este ca înţelepciunea aceasta. Cel ce nu se leapădă de sine nu are cruce, căci crucea este lepădarea de sine a omului. Vai de omul fără cruce! Acela nu este, că nu are prin cine să fie. Cine este, prin cruce este, prin lepădarea de sine, fiule. Am venit la tine cu înţelepciunea cea de sus, că Verginica Mă roagă să zidesc în tine casă înţelepciunii, ca să fii. Te-am răsfăţat cu lumina cuvântului Meu ca să-ţi pot cere ascultare, poporul Meu, să te ajut să te lepezi de sinele tău şi să stai prin Mine, să stai în ascultare, ca să ai cruce, precum Eu am avut. Eu n-am făcut voia Mea. Nu Eu, ci Tatăl a voit să vin Om pe pământ şi să fiu răstignit şi să fac voia Lui, voia Tatălui, nu a Mea. Iată, Israele, aceasta este înţelepciunea şi una este ea: să se lepede omul de sine. Cine este cel ce se leapădă de sine? Este acela care-şi ia crucea sa şi merge pe cale cu Dumnezeu. Pe cel ce nu-l vezi sub crucea sa, acela nu este om lepădat de sine. Eu, Fiul lui Dumnezeu, M-am lepădat de sinele Meu şi am făcut voia omului, căci voia omului a fost ca să fiu răstignit pe cruce. Aşa a cerut omul, să fiu pus pe cruce, şi Eu M-am supus, ca cel ce se leapădă de sine. Ţi-am făgăduit că vin la tine cu lecţie de înţelepciune de sus, şi am venit, poporul Meu. Pe nori de arhangheli, pe cer de îngeri stau şi cuvintez înţelepciunea Mea peste tine. Eu am fost Acela Care S-a lepădat de Sine luându-Şi crucea şi urmând ascultării, iar cel ce voieşte să fie ca Mine şi să vină la Mine, să se lepede de sine şi să vină luându-şi crucea, luându-şi cu el lepădarea de sine. Lepădarea de sine este crucea, şi nu altceva este crucea. Mai mare înţelepciune ca aceasta care să strige între fiii oamenilor nu este înţelepciune.

Voia omului se numeşte păcat, se numeşte om păcătos. Cel ce păcătuieşte este om urât, om cu faţa posomorâtă, om ascuns, om biruit, om tăcut, care se ştie vinovat. Ce este om făţarnic? Om făţarnic este creştinul care păcătuieşte, că acela se ascunde cu păcatul său, şi i se posomorăşte faţa. Creştinul cel cu inima curată este frumos la faţă şi la inimă, este senin cu glasul şi cu iubirea frăţească, senin cu purtarea, curat cu inima.

Să te fereşti, Israele, de aluatul fariseilor, să te fereşti de ascundere în tine, de ascunderea păcatelor făcute la întuneric, adică în ascuns, nu pe faţă ca lumea care păcătuieşte fără ruşine. Să te fereşti de ascundere în tine, fiule, că ascunderea de felul acesta se numeşte făţărnicie numai la farisei, numai la creştini, fiule. Lumea păcătuieşte pe faţă, şi creştinul, pe ascuns. Nu aşa, poporul Meu. Nu e bun aluatul fariseilor, nu e bine să fie creştinul fariseu, ci e bine să se lepede de sine creştinul.

Fiilor din Israel, să nu vă îmbolnăviţi, tată, că făţărnicia e boală grea, e boală, fiilor. V-am spus vouă să aveţi grijă de sănătatea voastră, de lepădarea de sine, să aveţi grijă să n-o pierdeţi, că ea este viaţă veşnică în om. Voi, fii ai lui Israel, să fiţi copii sănătoşi, căci fiii lui Dumnezeu sunt înţelepciunea din cer pe pământ, sunt oameni noi, născuţi de sus, din cuvântul lui Dumnezeu născuţi, la glasul credinţei inimii, căci Avraam a fost socotit credincios când nu era încă tăiat împrejur, iar tăierea împrejur a fost ca semn de la Dumnezeu că a crezut Avraam lui Dumnezeu. La glasul credinţei inimii tale tu eşti născut din cuvântul cel de sus, din cuvântul lui Dumnezeu, Israele, popor ales ca să fii, ca să am Eu popor. Am pus peste tine străjeri şi lucrători luaţi din mijlocul tău. Pe unii i-am pus pentru darul înţelepciunii pe care-l au de sus; pe alţii, pentru dragostea lor de Dumnezeu; pe alţii, pentru ascultarea lor, ca să ai tu pildă în faţa ta şi să te faci asemenea înţelepciunii cea din cer, poporul Meu, iar pe unii din voi i-am pus lucrători pentru ca să se înveţe cu lucrul Domnului, cu cuvântul Domnului să se înveţe, lucrând lucrul Domnului, căci orice ucenic învaţă de la învăţătorul său.

Poporul Meu, să preţuieşti venirea Mea la tine, să preţuieşti cuvântul, măi Israele, căci cine-l preţuieşte îi dă viaţă în el. Vin din greu, că duhul rău e duşman pe Mine şi pe tine, dar Eu vin, căci sunt Cel ce pot. Vin la tine, ca să fiu din tine lumină în întuneric, poporul Meu, căci am făcut lumina la început şi am lucrat cu ea binele omului, şi după aceea l-am lucrat pe om ca să-l am în bine, că nu e bine să fie Domnul singur. Am făcut din tine lumină peste pământ, Israele, că nu e bine să fie omul singur, singur fără Dumnezeu; nu e bine să Mă lase omul singur, şi iată, îl caut pe om ca să fiu cu omul, că omul a căzut şi s-a făcut întuneric. Omul a făcut întunericul şi s-a ascuns în el. Întunericul este diavol care aruncă la pământ stelele cerului. Eu ţi-am dat viaţă, Israele, te-am luat dintre morţi şi te-am întocmit om nou şi te-am pus în sfeşnic, ca să luminezi cu Mine peste pământ, poporul Meu. Iubirea cuvântului Meu te răsfaţă, Israele fiule, aşa cum o mamă îşi mângâie fiii ei, că scris este în Scripturi: *«După cum mama îşi mângâie pe fiii ei, şi Eu vă voi mângâia pe voi; şi în Ierusalim anume mângâiaţi veţi fi, iar inima voastră va tresări cu bucurie, şi ca iarba cea întinerită veţi odrăsli».*

Cei ce stau în numele Meu peste oameni, aceia nu fac voia Mea înaintea Mea, căci oamenii se iubesc pe ei înşişi. Cine nu Mă primeşte pe Mine, acela nu se leapădă de sine şi de aceea nu Mă poate primi.

Fiilor unşi în grădina cuvântului, fiţi atenţi, fiilor, cuvântul Meu e mare înţelepciune peste Israel, şi cine nu se leapădă de sine în Israel, acela e mort printre vii. Fiţi atenţi peste cei vii, fiţi atenţi la viaţa celor vii, ca să ştie ce este înţelepciunea cea de sus. Ferice fiului care-Mi dă de lucru cu cuvântul cel de sus, la dorinţa inimii lui. Lucraţi cuvântul din Cuvânt, Dumnezeu din Dumnezeu, nu altfel de cuvânt. Lucraţi cum lucrez Eu, că Eu lucrez împlinire de cuvânt. Să înveţe Israel bine, să înveţe lucrarea lui Dumnezeu şi să lucreze Israel pe Dumnezeu, şi să-L mărturisească pe Dumnezeu.

Ce este clevetirea, Israele? Ce este cârtirea? Nemulţumirea ce este, fiule Israele? Vezi, tată, ce sunt acestea, şi să nu fie acestea în poporul Domnului. Ce este lepădarea de sine, copile Israele? Aceasta este înţelepciunea cea de sus peste tine, peste trupul şi sufletul şi duhul tău, Israele, neamul Meu, popor care întâmpini pe Domnul întru venirea Sa. Ce este venirea Mea, poporul Meu? O, să înveţi această lucrare, şi să te găsesc mereu în ea, ca să vin, că Eu fac din tine cer şi loc al odihnei Mele şi vin întru ale Mele, vin acolo unde este împărăţia Mea.

O, ce frumoasă este sărbătoarea de îngeri! Ce frumoasă eşti tu, grădiniţă a cuvântului Meu! Frumuseţe de îngeri este azi peste tine. Alai de îngeri şi de arhangheli merg azi la Israel, că Eu merg în mijlocul lui Israel cu fiii grădinii. Merg să-i dau lui Israel iubire proaspătă, hrană caldă, apă vie, ca viaţă veşnică să aibă Israel, şi din belşug să aibă.

Fiilor din grădină, staţi, în numele Meu, staţi înaintea lui Israel şi suflaţi cuvânt peste el. Suflaţi Duh Sfânt peste poporul Meu, că v-am aşezat înaintea poporului Meu şi înaintea Mea din partea poporului Meu, pentru ca să vină Israel la Mine, să vină la Mine prin porţi. Să vină Israel la Mine, să vină spre Mine, că Eu vin spre el, şi binecuvântată să fie venirea Mea la Israel, şi cel ce aude să zică: *„Vino, Doamne, vino!“.* Amin. Iar Eu zic: Vino, Israele, să facem lumină! Vino să mergem şi să lucrăm lumină! Eu lumină am făcut din tine, căci am zis să fie lumină, şi este lumină. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 1996

Sărbătoarea sfântului mucenic Mina

Duhul omenesc este duhul potrivnic lui Dumnezeu. România va fi ţară curată şi sfântă. Necredinţa păstorilor bisericii lumii şi a conducătorilor României. Chemarea României la praznicul cerului.

Eu sunt Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Să audă fiii grădinii Cuvântului, să audă portarii şi să deschidă Domnului, că vine Cuvântul la Israel, vine Dumnezeu Cuvântul ca să grăiască peste pământ. Vine Domnul din cer pe pământ, ca să fie cu omul, că nu e bine să fie omul singur, ci e bine să fie cu Domnul. Amin.

Pace ţie, grădiniţă a cuvântului care vine din cer, care vine cu norii, precum este scris! Pace vouă, fiilor unşi din grădină! Staţi treji înaintea Mea, că vin şi lucrez cuvânt proaspăt peste pământ, cuvânt de veac nou. De şapte ani Îmi vărs harul cuvântului peste România, ca să încep cu ea veac nou peste pământ, dar Mi-a stat împotrivă Gog şi Magog. Fiţi treji, fiilor unşi, ca să staţi înaintea cuvântului. Mă fac cuvânt proaspăt peste toată România şi îi spun trâmbiţei Mele să vă pregătească pentru ca să staţi înaintea cuvântului Meu.

O, Verginico, iată-Mă cu tine în cartea ta. Intrăm să gătim frumos pe fiii grădinii, că ei sunt trimişii cerului peste pământ, sunt aşezaţi pe pământ în vremea de astăzi ca să mărturisească glasul lui Dumnezeu, cuvântul lui Dumnezeu, pe Fiul lui Dumnezeu, Care vine, Verginico. Iată, vin, iată cum vin, dar mai este cineva pe pământ ca să înţeleagă venirea Mea? Eu sunt Cuvântul, Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vin. Amin.

— O, Tu eşti Cel ce vii cu sfinţii, Doamne, cu zecile de mii de sfinţi, precum scrie în Scripturi, Doamne. Eu sunt trâmbiţa Ta şi sunt în venirea Ta, în Tine sunt, Doamne, şi m-ai vestit la mulţimi că sunt trâmbiţa Ta, dar ştiu mulţimile să înţeleagă venirea Ta cu sfinţii? Este scris că cel ce crede în Tine viu va fi chiar dacă va muri. Iar Tu ai crezut în mine, Doamne, şi Te-ai făcut viu în mine, şi ai grăit dinăuntrul meu vreme de douăzeci şi cinci de ani pe pământ, şi ai chemat la Tine un popor, poporul pe care Ţi l-a dat Tatăl ca să-l ai pentru venirea Ta în cuvânt. Şi Te-ai făcut cuvânt din mine, Doamne, şi fiii cuvântului mărturisesc venirea Ta în cuvânt. Eu am fost cortul Tău între oameni, cortul cuvântului Tău, şi dacă m-ai luat în cer, Te-ai întors cu mine la poporul Tău, la poporul meu, şi grăieşti cu el şi îmi porunceşti să mă fac şi eu cuvânt din Tine, ca să ştie pământul că Tu mă ai trâmbiţă, Doamne, să ştie că pe vremea trupului meu s-a unit cerul cu pământul ca să vii cu veacul cel nou, cu cerul cel nou şi pământul cel nou care sunt, Doamne. Aşteaptă fiii Tăi făgăduinţa Ta, cerul cel nou şi pământul cel nou, cerul şi pământul păcii şi al dreptăţii, pacea Ta pe pământ; pacea Ta, nu pacea oamenilor.

Îmi adun puii sub aripi, îi adun sub aripa Ta, ca să fie ei ocrotiţi de pacea Ta, căci pacea oamenilor nu e pace. Oamenii nu Te au pe Tine în pacea lor, oamenii sunt plini de duhul înţelepciunii de pe pământ, sunt plini de duhuri oamenii, nu sunt săraci cu duhul ca să încapă în ei împărăţia cerurilor, ca să ai Tu cum să-Ţi pleci capul în om, în trupul omului, în duhul şi sufletul omului, Doamne, şi Tu eşti Cel pribeag de şapte mii de ani. Oamenii au dumnezeii lor, au duhul lor, au duhurile lor oamenii, dar am curăţit un popor şi l-am făcut sărac cu duhul, ca să ai Tu loc cu împărăţia Ta în el, şi să fii, Doamne, să fii cu omul pe pământ, că nu e bine să fie omul singur, singur fără Dumnezeu, fără cuvântul lui Dumnezeu, că Tu mereu, mereu ai vorbit cu omul, cu omul care Ţi-a auzit glasul, Doamne, şi ai ajuns până la mine, până la poporul Tău, care este fiul Tău, şi grăieşti deasupra lui, şi el Te ascultă, Doamne, şi face voia Ta, voia cuvântului Tău. Îmi adun puii sub aripi ca o cloşcă, bunule Doamne, îi învăţ să mănânce din pumnul Tău, îi învăţ să Te împartă, Doamne, ca să aibă lumină noroadele de pe pământ, căci Tu eşti lumină, eşti cuvânt şi lumină. Amin.

Fiilor din grădină, staţi sub cloşcă, fiţi cloşca cea cu puii de aur, fiţi de aur, fiţi vase de aur, de trebuinţă Stăpânului, fiţi trâmbiţe din trâmbiţă, căci Dumnezeu Cuvântul Se deşartă, fiilor. Semănătorul seamănă cuvântul. Ţineţi pumnişorii deschişi, ca să luaţi sământă şi să semănaţi peste pământ, fiilor semănători. Semănaţi peste România cuvântul lui Dumnezeu. Fiţi treji, că vine Domnul şi cuvintează în grădină pentru România. Luaţi cartea Domnului şi staţi cu ea deschisă înaintea Lui, că Domnul Se face cuvânt în cartea Sa, Se face cuvânt în România, şi veţi merge soli de pace în mijlocul mulţimilor şi veţi semăna pe Dumnezeu, şi vocea lui Dumnezeu veţi semăna, şi harul cel de sus veţi însămânţa în oameni.

Tu, Doamne, Te-ai lăsat cu harul Tău în fiii grădinii şi i-ai făcut semănători şi le-ai dat puterea Ta, ca să calce cu ea

peste şerpi şi peste scorpii, ca să nu-i vatăme. O, dă-le oamenilor harul Tău, ca să înţeleagă lucrarea cuvântului Tău pe pământ! Oamenii au harul lor. Dă-le harul Tău, Doamne. Însămânţează-Te în oameni cu harul Tău, că nu e bine să fie omul singur, singur fără Dumnezeu. Nu e bine să fie Domnul singur, singur fără om. Oamenii sunt închinători la idoli, Doamne. Oamenii îşi sunt loruşi idoli, şi fac din ei chip cioplit loruşi şi se închină loruşi, Doamne. Dă-le harul Tău oamenilor. Fă-l din nou pe om, fă om din om, Doamne, că ai venit din cer ca să fii cu omul, să fii cuvânt, căci toate prin cuvânt se fac, prin Tine, Cuvinte al Tatălui. Mă rog Tatălui în Tine, Doamne, căci cine se închină Fiului, se închină Tatălui, căci Tatăl este în Fiul Său. Amin.

O, Tată al Fiului, primeşte-mă din Fiul Tău, Tată, că mă rog pentru om, Tată Care eşti în Fiul. Din Fiul Tău mă rog înaintea Ta, că Tu eşti în Fiul, şi eu sunt în taina Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, şi o mărturisesc peste pământ, ca să ştie omul despre cerul sfinţilor lui Dumnezeu, căci Fiul Tatălui S-a făcut trup, şi Tatăl este în Fiul Său, şi înaintea Lui se închină sfinţii cerului. Amin.

Fiilor din grădină, fiţi în Fiul Tatălui, căci Tatăl este în Fiul Său, fiilor. Închinaţi-vă Tatălui în Fiul Său, fiilor din grădina cuvântului. Amin, amin, amin.

*

Vine Domnul din cer pe pământ ca să fie cu omul, că nu e bine să fie omul singur; e bine să fie cu Domnul. Vine Domnul din cer pe pământ. Amin, amin, amin.

Pace vouă, fiilor unşi în grădina cuvântului Meu! Pace ţie, grădiniţă a cuvântului! Fiilor unşi, întâmpinaţi-Mi cuvântul, că vin şi lucrez cuvânt proaspăt peste pământ, cuvânt de veac nou, mană din cer, miere şi lapte din cer pe pământ, pâine, fiilor, pâine din cer spre hrană mulţimilor care nu mai ştiu ce este pâine. De şapte ani Îmi vărs harul cuvântului peste toată România ca să încep cu ea veac nou peste pământ, dar Mi-a stat împotrivă Gog şi Magog.

Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vin. Vin cu cerul cel nou şi cu pământul cel nou care sunt. Vin cu pacea şi cu dreptatea în lucrare de cer nou şi de pământ nou, căci pacea oamenilor nu e pace. Oamenii sunt plini de duhul înţelepciunii de pe pământ, sunt plini de duhuri oamenii, nu sunt săraci cu duhul ca să încapă în ei împărăţia cerurilor, că iată, Eu, Domnul, umblu pribeag de şapte mii de ani şi n-am unde să-Mi plec capul, dar Mi-am curăţat un popor şi l-am făcut sărac cu duhul, ca să am loc cu împărăţia Mea în el şi să fiu cu cerul pe pământ, că nu e bine să fie omul singur, singur fără Dumnezeu, fără cuvântul lui Dumnezeu. Eu mereu am vorbit peste omul care a auzit glasul Meu din cer, şi am ajuns până azi, şi am pe poporul Meu, care este fiul Meu, şi grăiesc de deasupra lui, şi el Mă ascultă şi face voia Mea, voia cuvântului Meu, şi îl învăţ să Mă împartă, ca să aibă lumină noroadele de pe pământ, căci Eu sunt cuvânt şi lumină. Amin. Am ales din fiii bisericii vase de aur, care nu se încurcă cu treburile lumeşti, vase de trebuinţă lui Dumnezeu, ca să intre Domnul în Ierusalim şi să facă Ierusalim din om, biserică să facă din om, jertfă vie înaintea lui Dumnezeu, ardere de tot, vie, ardere vie în om.

Semănătorul seamănă cuvântul. Fiilor din grădină, ţineţi pumnişorii ca să vă torn şi să semănaţi peste pământ, fiilor semănători. Semănaţi peste România cuvântul lui Dumnezeu. Mergeţi soli de pace în mijlocul mulţimilor şi semănaţi pe Dumnezeu în oameni. Oamenii au harul lor. Semănaţi în oameni harul Meu, ca să înţeleagă ei lucrarea cuvântului Meu şi să mănânce pâine din cer oamenii, cuvântul Meu să-l mănânce, ca să Mă însămânţez în oameni cu harul Meu, că nu e bine să fie omul singur, singur fără Dumnezeu. Oamenii sunt închinători la idoli. Oamenii îşi sunt loruşi idoli. Oamenii fac din ei chip cioplit loruşi, şi se închină loruşi oamenii, voilor lor se închină oamenii, cugetului lor se închină, că nu iubesc pe Dumnezeu cu cugetul şi cu inima şi cu virtutea lor. Daţi-le harul Meu oamenilor, fiilor semănători. Daţi-le cuvântul Meu, ca să-l fac din nou pe om, că am venit să fiu cu omul, să fiu cuvânt, căci toate prin cuvânt se fac, prin Mine, Cuvântul Tatălui.Vreau să iau de pe pământ duhul lumii şi să pun în loc Duhul Meu, Duhul lui Dumnezeu să-L pun pe pământ, că iată, fiilor, lumea nu ştie să vă iubească pe voi, pe voi, trimişii Mei peste lume. O, dacă aţi fi din lume, lumea v-ar iubi, căci fiecare iubeşte ce este al său, dar vă iubesc Eu, că sunteţi ai Mei, şi fiecare iubeşte ce este al său, iar voi Mă iubiţi pe Mine, căci Eu sunt iubirea voastră. Vine clipa să se ţină de şapte ori câte şapte după voi oamenii cei cu înţelepciune omenească şi pământească, şi îşi vor vinde averile ca să cumpere de la voi numele Meu şi să-l poarte, ca să aibă nume, după cum este scris în Scriptura care spune: *«Cădeţi, munţilor, peste noi şi ascundeţi-ne de mânia Domnului!»*, dar atunci voi nu veţi putea mărturisi că este al Meu decât pe cel pe care-l veţi cunoaşte că face voia Mea în numele Meu.

Poporul Meu, de ce, tată, nu crede omul acest cuvânt? Nu crede pentru că nu este bun omul, şi dacă nu este bun, se ascunde sub necredinţă, ca să-şi dezvinovăţească statura lui omul, căci scris este: *«Nebunul zice în inima lui: nu este Dumnezeu»*. Nu cel bun zice aşa, ci nebunul zice împotriva lui Dumnezeu.

O, te strigă Dumnezeu, omule! Auzi tu glasul Meu? Te strigă Făcătorul tău, Păstorul tău, Învăţătorul tău. O, tu rătăceşti că nu ai păstor, dar vine cuvântul din cer şi cuvintează peste tine, şi cuvântul se face faptă peste tine, că de aceea cuvintează, ca să se împlinească pe sine.

Am bătut la porţile tale, Românie. Tu eşti ţara Mea, tu eşti întoarcerea Mea de la Tatăl la oameni. Oare, tu ştii taina ta? Oare, tu crezi ce-ţi spun? Oare, pot găsi în tine credinţă în întoarcerea Mea la oameni? Am strigat la porţile tale, ţara Mea, am strigat peste conducătorii tăi ca să te împace cu Mine, şi ei auzindu-Mă nu M-au auzit, şi văzându-Mă nu M-au văzut că am venit cu strigăt peste ei. Le-am spus să aducă acasă mirul României şi nu au împlinit, şi Eu le-am luat dregătoria, şi partea lor este cu cei necredincioşi care auzindu-Mă nu M-au auzit, dar România fără mirul ei nu va învia înaintea Mea.

Românie, le pare rău celor ce te-au stăpânit, le pare rău că n-au împlinit cuvântul Meu ca să-ţi aducă mirul acasă şi să-l pună pe creştetul tău. Şi-ar fi făcut nume înaintea Mea dacă M-ar fi ascultat, dar omul nu este bun, şi îşi zice în inima lui că nu este Dumnezeu. Românie, tu eşti năvodul cel aruncat în mare şi în care se prind peşti mici şi mari, ca să fie ales peştele bun, iar cel rău să fie aruncat înapoi în mare, şi dacă tu nu te vei împăca cu Dumnezeu, nu vei mulţumi pe Dumnezeu. Dacă nu vei lua pe tine cuvântul Meu ca veşmânt, ca îmbrăcare cu Hristos ca să-L ajuţi pe Domnul peste neamuri, nu vei fi plăcută înaintea Mea; ba încă te voi certa ca pe o fiică spre învierea ta întru Mine. Să se împace omul cu Dumnezeu, că în tine nu va mai rămâne fărădelege, iar legile sfinte ale Domnului nu vor mai fi strivite în tine.

O, fiică Românie, nu mai călca serbările cerului pe pământ, căci sfinţii sunt deasupra ta cu cerul lui Dumnezeu pe aripi de Duh Sfânt, pe vânt de Duh Sfânt. Caută în legile tale cele de dinaintea furtunii şi te întoarce cu faţa spre părinţi, ca să se întoarcă cu faţa la tine părinţii tăi, căci rugăciunile fiilor Mei cei unşi cu care vin spre tine, se vor împlini rugăciunile lor în faţa ochilor Mei. Cuvântul Meu se va împlini, căci are putere în el cuvântul cel rostit. Mai întâi este cuvântul, şi apoi vine faţa lui, căci aşa se lucrează prin cuvânt.

Am rostit cuvânt peste păstorii bisericii tale, Românie, şi auzindu-Mă nu M-au auzit, nu M-au crezut, şi li se va lua şi lor dregătoria, şi vor fi cu cei necredincioşi dacă nu se vor pocăi de faptele lor cele fără Dumnezeu. Păstorii bisericii ridică în slăvi pe cei care ştiu să grăiască frumos în felul omului, pe cei care ştiu să cânte frumos; ridică pe cei destoinici cu ştiinţa lor, cu darurile lor, dar nu ridică pe cei ce ştiu să trăiască frumos, frumos întru Hristos. Poporul cuvântului Meu e plăpând cu ştiinţa şi cu darurile, e sărac cu duhul, dar e tare cu trăirea lui Hristos. Hristos este trăit de poporul Meu, şi Eu l-am făcut lumină pe pământ, l-am pus în sfeşnic şi luminez cu el înaintea oamenilor, căci duh şi adevăr sunt Eu, trup şi cuvânt este Dumnezeu.

Să se împace omul cu Dumnezeu şi să-I fie biserică Domnului! Omul caută biserica, dar scris este: *«Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru»*, oamenilor care căutaţi. Nu veţi găsi biserica decât în voi, dacă o veţi zidi în voi. Trupul creştinului, trupul curat în care intră Domnul în chip curat, nu altceva este biserica. În biserica de zid dacă nu vine creştin curat, care să-L ia pe Domnul trup şi cuvânt, nu este biserică cea de zid.

O, oamenilor, voi în zadar clădiţi biserici de zid dacă nu vor intra în ele creştini cu trupul şi cu inima curată. Să se împace omul cu Dumnezeu! Să se aşeze omul în genunchi şi să-şi facă cruce adevărată peste trupul său şi să rostească lui Dumnezeu rugă de căinţă şi să se cureţe prin părerea de rău şi să pună peste el făgăduinţă de înviere din moarte, şi aşa să ia pe Dumnezeu în el, spre împăcare cu Dumnezeu, spre veşnică unire cu Dumnezeu. Să se ierte om pe om, căci câte se iartă pe pământ sunt iertate înaintea lui Dumnezeu. Să fie Hristos trăit de om şi să trăiască omul în Hristos, căci înţelepciunea cea din cer una este, şi aceasta este: *«Să se lepede omul de sine şi să-şi ia crucea sa urmându-Mă pe Mine»* pe pământ şi în cer, prin lume şi în biserică. Amin.

Dar tu, Românie, eşti ţară fără păstor, şi am venit să te păstoresc. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Ţi-am strigat păstorii care stau peste tine, ca să le cer socoteală de viaţa ta, de sângele tău, de biserica ta, căci având nu ai, nu ai păstori. Păstorii tăi trăiesc fărădelegea înaintea Mea şi înaintea ta, şi nu ai, nu ai păstori ca să lege rana ta şi a Mea. Ei se păzesc pe ei înşişi, nu pe tine, iubito. O, ziua Mea ca în vremea lui Noe va veni, şi te voi găsi bând şi mâncând şi nuntind, şi vei fi luată pe neştire dacă nu vei voi să auzi glasul cuvântului Meu ca în vremea lui Noe. Noe a văzut scăparea lui, dar lumea n-a văzut scăparea lui Noe. Noe a văzut pe Domnul întru venirea Sa, dar lumea n-a văzut pe Dumnezeu, şi a văzut venind peste ea ziua necredinţei. Omul care va scăpa cu viaţă Îl va vedea pe Cel ce este şi vine. Omul care nu va scăpa cu viaţa sa nu-L va vedea pe Dumnezeu întru a Sa venire, căci ca în vremea lui Noe voi veni, şi voiesc să te am nuntaşă, că Mi-am luat din tine mireasă, şi te chem la nuntă. Vino la nuntă, ţară a nunţii Mele! Schimbă-ţi veşmântul şi ia veşmânt de nuntă, ia pe tine veşmânt de in curat, iar preoţii tăi să te păstorească spre lumină.

O, preoţii tăi te înşeală şi pe tine şi pe Mine, şi altarele Domnului s-au îngreuiat cu fărădelegile lor. Să se scoale cu căinţă, să se cureţe de desfrânările lor, să lepede beţia şi tutunul şi să aducă înaintea Mea mir sfinţit şi tămâie, căci biserica e casa rugăciunii, nu e ascunzătoare de tâlhari. Biserica e casa Domnului, casa fiilor lui Dumnezeu, dar mai găseşte Domnul biserică a Lui la venirea Lui? Iată, vin şi numai oi risipite strig. Să Mă audă oile risipite şi să se adune la glasul Păstorului Cel bun, că vine Domnul din cer pe pământ ca să fie cu omul, că nu e bine să fie omul singur, ci e bine să fie cu Domnul. E bine să fie cu omul Dumnezeu, nu e bine să fie Domnul singur, singur fără om. Să se împace omul cu Dumnezeu! Amin.

De şapte ani Îmi revărs harul cuvântului rostit peste tine, ţară Românie, ca să încep cu tine veac nou pe pământ, dar Gog şi Magog Îmi stau împotrivă în tine. Să nu mai fie în tine vrăjmaş ţie şi Mie. Să fie pacea Mea în tine, că pacea oamenilor nu e pace. Oamenii sunt plini de duhuri, nu sunt săraci cu duhul ca să încapă în ei împărăţia cerurilor, că iată, Eu umblu pribeag şi nu încap în om şi n-am biserică unde să-Mi plec capul şi să-Mi găsesc ziua Mea de odihnă. O, fiică Românie, vino, că te peţesc să-Mi fii zi de odihnă, precum poporul Meu ales din tine Îmi este zi de odihnă şi mireasă Îmi este întru venirea Mea, căci Eu sunt cuvânt, şi iarăşi toate se fac prin cuvânt, şi se va arăta cer nou şi pământ nou din tine, ţară Românie, căci Eu aşa binevoiesc, şi în Mine Tatăl binevoieşte. Amin.

Eu sunt Păstorul Cel bun, Care-Şi dă viaţa Sa oilor Sale, Care-Şi pune trupul spre hrană oilor Sale, că asta înseamnă viaţa Mea dată oilor Mele, ca să aibă oile Mele viaţă, şi din belşug să aibă, dar să înveţi să fii biserică, să înveţi, omule, ce este biserică a lui Iisus Hristos, să înveţi de la Mine, că Eu sunt trup şi cuvânt în biserică, duh şi adevăr, după cum este scris în Scripturi.

Acum două mii de ani Tatăl Meu M-a făcut trup în Fecioară şi M-a aşezat între oameni trup venit prin Fecioară, iar acum, după cele două mii de ani, Tatăl M-a făcut cuvânt în tine, fiică Românie. Auzi tu pe Cuvântul? Eu sunt Fiul Tatălui, Cel ce este. Eu sunt Cel ce sunt, precum Tatăl este. Vino să fii, fiică Românie, căci cel ce este, în Mine este, şi altfel nu este cel ce este. Vino să fii în Mine, vino să te întrupez în trupul Meu cel sfânt, căci Eu sunt trup şi cuvânt în biserică; Eu sunt biserica Tatălui, căci Tatăl este în Mine. Vino să fii biserica Mea, că Eu sunt în tine şi cuvintez din mijlocul tău peste tine. Vine Domnul din cer la tine ca să fie cu tine, că nu e bine să fii singură, iubito, singură fără Domnul. Primeşte-Mă, căci cel ce nu crede în Mine şi în venirea Mea, acela are parte cu necredincioşii.

Vino, fiică Românie, la praznicul cerului pe pământ, că am masă întinsă în tine de patruzeci de ani, şi tu te ascunzi să nu ştii. O, nu te mai ascunde sub vina ta, şi dă-o de la tine prin părere de rău şi împacă-te cu Tatăl şi cu Fiul şi cu Duhul Sfânt, că tu eşti fiica Mea, şi ai la rădăcina ta temelie de voievozi şi eşti de neam bun. Fii Mie biserică şi cântă înaintea Mea cântare de parastas voievozilor tăi, care strigă pentru tine înaintea Mea. Eşti unsă cu mir, fiică Românie. Unde-ţi este mirul Meu de pe creştetul tău? Unde-ţi este unsul, fiică Românie? Am strigat la el şi e departe, că tu eşti departe de el. Am strigat la tine de aproape, ca să Mă auzi şi să te rogi să-ţi ridic blestemul de pe pământul tău şi să pun în loc legământ de pace cu Mine, căci pacea oamenilor nu e pace. Pacea Mea e pace, fiică Românie, şi te-am ales să-Mi fii grădină a

întoarcerii Mele, să fii slava Mea cea văzută înaintea noroadelor de pe pământ. Auzi tu glasul Meu? Auzi cuvântul Meu? Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Vin din cer pe pământ ca să fiu cu tine, ca să Mă însămânţez în tine cu cuvântul vieţii, căci am venit ca viaţă să ai, şi din belşug să ai. Am în tine ţarină cu comoară în ea. Aceasta este vestea Mea peste tine. Aşează-te înaintea Mea ogor de însămânţat, căci tu eşti planul Tatălui în mâna Mea. Eu sunt trup şi cuvânt. Am venit să te întrupez în trupul Meu cel sfânt şi să te nasc prin cuvânt, aşa cum şi Eu am venit de la Tatăl. Am venit să te nasc la cuvântul Meu, cuvânt nou de veac nou, precum scrie în prooroci: *«Un glas, un vuiet din cetate: glasul Domnului!»,* şi tu vei naşte fii din cuvântul Meu, precum este scris: *«Abia au luat-o durerile naşterii, şi ea a născut fii».* Tu eşti vestea Mea cea nouă peste noroade şi te-am vestit a Mea. Să audă străjerii tăi, să se ridice porţile tale ca să intru pe porţi la tine! Să se înnoiască şi să se întărească porţile tale înaintea Mea! Amin.

O, oameni din porţile României, lăsaţi-vă treziţi la glasul Meu şi treziţi pe România, că ea este slava Mea întru venirea Mea, şi pe ea o vor iubi cu iubire mare toate, toate fetele şi toţi feţii oamenilor. Ridicaţi-vă voi, porţi ale României, ca să intre cuvântul lui Dumnezeu, că vine Domnul din cer pe pământ!

Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Eu sunt pacea ta şi viaţa ta, fiică Românie. Cine are urechi de auzit, să audă cuvântul lui Dumnezeu, care vine din cer şi se aude pe pământ spre binecuvântarea ta, fiică Românie. Amin, amin, amin.

11/24 noiembrie 1996

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Domnul stă împotriva trufiei omului. Necredinţa lui Israel cel după trup. Cuvântul Domnului îşi va cere lucrarea sau nelucrarea sa. Ştiinţa omului este rătăcirea de pe pământ.

Cobor la Israel, cobor în cartea lui Verginica, cobor cu trâmbiţa Mea. Israele, Israele, dă viaţă cuvântului Meu, dă împlinire rugăciunii tale şi stai în rugăciune. Când te aşezi să te rogi, nu sta pe afară, nu sta în afara Mea când te rogi lui Dumnezeu. Vezi cui te rogi când te rogi lui Dumnezeu, căci viaţa veşnică se ţine după tine întru masă de nuntă, şi tu să nu stai în afară de Hristos. O, că nu ştii cum se stă întru Mine! Mă uit la tine că nu ştii să stai întru Mine. Mă uit că te şi lupţi cu Mine în vreme ce nu ştii ce înseamnă să stai întru Mine.

Fii atent, Israele, că am spus celor ce-ţi dau cuvântul Meu că nu e vremea să mai lucrez cu cei slabi. Fii atent, măi Israele, măi, că iată, mănânci degeaba, ca trupul care nu are putere în el să culeagă creştere din cele ce mănâncă. Fii atent, măi Israele măi. Eu sunt Dumnezeu, Israele. Eu sunt Cuvântul Care te hrăneşte pe tine cu Mine la masa milei Mele. Încă îţi mai spun: fii atent, Israele, că fără voinţa ta nu-ţi pot da nimic, nu-ţi pot da viaţa veşnică. Iar şi iar fii atent: cuvântul Meu are în el viaţă veşnică, şi iată, nu-ţi pot da prin el viaţă veşnică dacă nu iei din el. Am pe trâmbiţa Mea cu Mine. E zdrobită Verginica, măi Israele, măi. Ea e cerească acum. Vezi tu cum zdrobeşti cerul, măi Israele? O, tu nu-ţi înţelegi lucrarea ta cu Mine, lucrarea Mea cu tine, că Eu am zis ca tu să fii un fiu deştept, fiule din Israel. Am zis că acum nu mai e vremea să fii prost, şi tu să vrei cum am zis Eu peste tine.

Ia aminte, poporul Meu, la legea Mea, pleacă-ţi urechea la graiurile gurii Mele, că deschid în pilde gura Mea. Israel a văzut minunile Mele. Am desfăcut marea în două, a coborât tăria cerului în apele mării şi am rostit uscatului să-şi ia firea sa în apele cele adânci ale mării. Am făcut uscatul ca o punte, ca un şes deasupra adâncului mării şi l-am trecut pe Israel prin apă ca pe uscat. Am stat înaintea lui cu nor ziua şi cu lumină noaptea, i-am dat apă din stâncă fără apă, i-am dat râu de apă, şi ei tot au greşit şi M-au ispitit zicând: *«Va putea Domnul să ne pună şi masă în pustiu fără hrană? Dacă ne-a dat apă, oare, va putea să ne dea şi pâine?».* Şi pentru că n-au crezut în Dumnezeu, s-a aprins focul mâhnirii Mele, focul mâniei Mele peste Israel, căci eram mâhnit de necredinţa lui, de cerbicea lui cea tare, şi atunci norii de pe cer au primit poruncă să deschidă uşile cerului, şi a plouat peste ei mană de mâncare, pâine din cer pentru Israel, mâncare îngerească a mâncat omul, şi am poruncit vântului de la răsărit să coboare peste Israel cărnuri de păsări la dorinţa lui, la pofta lui. Dar toate acestea erau focul mâhnirii Mele pentru necredinţa lui, focul mâniei Mele, ca să-i ucidă pe cei sătui de poftele lor, pe cei aleşi, măi Israele, măi. Şi zadarnic, că tot n-au crezut, că se ridicau şi cădeau şi Îl înşelau pe Dumnezeu, şi călcau mereu legământul Domnului cu ei, şi când plângeau sub plata necredinţei lor, îi iertam. O, de câte ori îi iertam, dar ei uitau braţul Meu cel tare care lucra prin Moise, alesul Meu de peste ei, căci egiptenii îl asupreau pe Israel, şi Eu am coborât semnele şi minunile Mele ca să-i bat pe asupritorii lui: sânge peste ape, muşte câineşti şi broaşte, lăcuste peste rodul pământului, grindină peste vii şi pomi, peste dobitoace şi peste bogăţiile lor, îngeri nimicitori peste cei întâi născuţi ai lor şi ai dobitoacelor lor, iar pe poporul Meu ca pe nişte oi i-am dus în pustie, cu nădejdea că va sta sub povaţa Mea, iar dreapta Mea a dobândit pentru ei munte sfânt, doborând pe toţi vrăjmaşii lor dinaintea lor, şi i-am aşezat să fie poporul Meu, dar s-au întors de la Mine spre idoli, iar Eu auzind M-am mâniat, M-am mâhnit şi i-am lepădat iar. Am lepădat cortul Meu din Şilo, căci din el eram cu ei, şi i-am dat pe ei vrăjmaşilor şi focului şi necinstei şi plângerii, dar dintre ei am ales pe Iuda, muntele Sionului, locaş sfânt pe pământ, şi pe David, ca să pască pe Israel.

Grăiesc ţie, Israele de azi, că deschid în pilde gura Mea. Fii atent, măi Israele măi, că fără voinţa ta nu-ţi pot da nimic, nu-ţi pot da viaţă veşnică. Iar şi iar fii atent: cuvântul Meu are în el viaţă veşnică, şi nu-ţi pot da din el viaţă veşnică dacă nu iei din el.

Am pe Verginica zdrobită. O, de ce aveţi voi timp de greşale, fiilor? Pentru că nu ascultaţi ca să lucraţi pe Dumnezeu cuvânt şi faptă, duh şi adevăr; de aceea greşiţi, de aceea coborâţi mereu în loc să suiţi. Mă uit la unii din voi cu ce vă îndeletniciţi, Mă uit cum vă jucaţi de-a necredinţa şi de-a neascultarea, şi de aceea v-am spus să deosebiţi pe cei ce au necredinţă şi neascultare. Voi nu-i veţi putea deosebi, dar cuvântul care a spus aşa, va lucra lucrarea sa, după cum este scris: *«Nu Eu vă voi judeca, ci cuvântul îşi va cere lucrarea sa sau nelucrarea sa».* Eu, voind a mântui neamul omenesc, M-am coborât pe pământ ca să primesc asupra Mea neputinţele oamenilor şi să le duc Eu, şi să arăt împotriva neputinţelor lor puterea Mea dumnezeiască. Şi acum tot aşa am lucrat, şi am venit la oameni ca să lucrez cuvânt împotriva neputinţei lor şi să-i mântuiesc pe oamenii care cred în Dumnezeu. Oamenii care cred în dumnezeii care nu sunt, aceia nu cercetează pe Dumnezeu şi pe prooroci şi împlinirile lui Dumnezeu şi adevărul lui Dumnezeu, şi de aceea nu ştiu aceştia, şi sunt ca oile fără păstor, fără Dumnezeu, căci oamenii fără Dumnezeu au scos cărţi pe pământ, şi cu ele omoară credinţa omului în

Dumnezeu, şi oamenii nu se mai gândesc că dumnezeii mincinoşi nimic nu le promit mai sus de pământ, mai sus decât viaţa cea trupească. Un aşa fel de oameni nu se uită la cele pe care le-a făcut Dumnezeu, nu se uită în Dumnezeu.

E mare rătăcirea din vremea ta, măi Israele măi. E mare minciuna în vremea ta şi e scrisă pe garduri şi pe ziduri şi pe pământ şi pe cer şi pe ape şi pe munţi, căci pe toate acestea stă Dumnezeu cu facerea Sa, cu cuvântul Său, iar oamenii Îl acoperă pe Domnul prin cuvântul minciunii lor, pus peste cele făcute de Dumnezeu. De aceea, fiule, ţi-am spus mereu, mereu să nu iei, să nu mai iei de la om, că omul este fără Dumnezeu. Tu eşti cu Dumnezeu, şi învaţă-te să fii cu Dumnezeu, învaţă-te bine, ca să te pot răscumpăra din vreme, şi să Mă crezi că e grea vremea în care te-ai născut tu, şi e plină de fiii veacului acesta, şi de aceea am venit să te nasc din cuvântul Meu, ca să fii tare şi să fii de la Dumnezeu venit peste veacul acesta, şi să-l câştigăm pe om pentru adevăr, pentru viaţa cea veşnică a Domnului în om.

Poporul Meu, nu sunt alţi dumnezei, tată. Omul nu poate fi Dumnezeu. Omul ştiinţei este fără de ştiinţă. Omul nu ştie ce este ştiinţă. Omul a furat ştiinţa şi este fur. Omul zice că a furat de la Dumnezeu, şi omul se dă Dumnezeu. Omul este în neascultare, căci prin neascultare a furat. Vezi tu, măi Israele, ce înseamnă să stai în neascultare de Dumnezeu, de cuvântul Său? Lui Adam i-am spus cuvânt ca să-l asculte. I-am spus mai dinainte, dar omul n-a ascultat, tată. Ce să înveţi tu de la om? Neascultare să înveţi? Ştiinţă de la om să înveţi? De la fur să înveţi? De la cel ce a trecut peste Dumnezeu furând ştiinţa şi pierzând prin neascultare fericirea Domnului în om? O, fii deştept, fiule Israele, căci am venit pe vreme rea la tine, ca să te cuprind întru împărăţia Mea şi să te ţin în ea, în mantia Mea să te port, ca să fii, fiule. Eu te învăţ să asculţi de Mine, iar omul te învaţă să faci furt din furt, că stă cu cele furate la toate colţurile ca să te îmbie pe tine să cumperi de la el rodul celor furate de el. Dar, oare, tu înţelegi ce grăiesc Eu cu tine? Ia aminte, poporul Meu, la legea Mea, pleacă-ţi urechea la graiurile gurii Mele, că deschid în pilde gura Mea şi Îmi las trâmbiţa Mea să trâmbiţeze peste tine cuvânt de viaţă veşnică, căci Eu mereu am avut scule de lucru, ca un grădinar iscusit care-şi lucrează pământul.

Eu sunt cuvântul tău, Verginico, Eu sunt Tatăl tău. Eu sunt Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Acesta este Tatăl tău şi Mama ta, Verginico. Deschide-voi gura şi te voi umple de cuvântul ei ca să înţeleagă Israel că suntem una şi că Unul este Dumnezeu, de la început şi până la veacul cel fără de sfârşit. Eu sunt fără de început şi fără de sfârşit, Verginico, şi vin cu învierea omului, vin să-l întrupez pe om în trupul Meu cel sfânt, Verginico. Amin.

— O, Tu, Cel mărit de cuvântul Tău, mare este mărirea Ta, mare este cuvântul Tău, Doamne! Aşa ai lucrat de când le-ai făcut pe toate pentru om, şi apoi l-ai făcut pe om pentru toate câte le-ai făcut Tu pentru om. Aşa ai lucrat Tu pentru om, aşa ai lucrat pentru Israel, Doamne, Cel ce ai fost mărirea lui Israel. O, şi ce puţin Te-a iubit omul, ce puţin Te-a iubit Israel, Doamne! O, nu rămâne omul cu toate câte face el, nu rămâne. Şi dacă rămâne cu ceva, rămâne cu toate câte le-ai făcut Tu, cu toate câte Tu le faci pentru om, pentru Israel, Doamne. Dar omul nu ştie ce este ştiinţa. Omul nu trebuia să aibă ştiinţă, ci pe Tine trebuia să Te aibă omul. Viaţa Ta trăită de om, Doamne, atât trebuia să ştie omul, atât trebuia să ştii Tu în om: raiul cel făcut de Tine pentru om, atât trebuia să fie în om.

O, Doamne, în câtă fericire l-ai aşezat pe om după ce ai făcut fericirea omului pe care trebuia să-l faci apoi pentru ea! Era fericit omul, era femeie şi bărbat omul, şi Tu i-ai spus omului: *«Naşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul de fericirea Mea în om!»,* dar omul nu s-a născut din Tine, şi s-a născut din sine, şi de atunci omul s-a luat pe sine în sine, nu pe Tine, Doamne. A făcut omul neascultare de cuvântul Tău, Doamne. A mâncat din rodul cunoştinţei, după cum este scris: *«Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele şi răul».* A făcut omul neascultare de porunca Ta, Doamne, şi a zis apoi că are ştiinţă, dar prima lui ştiinţă aceasta a fost: deschizând ochii s-a văzut gol şi s-a ruşinat de goliciunea lui, şi apoi s-a ascuns.

Auzi, măi Israele, măi, ce spune Domnul întru trâmbiţa Sa? S-a ascuns omul, s-a ascuns să nu-l vadă Dumnezeu. Auzi tu ce ştiinţă a luat omul! Să se ascundă de Dumnezeu, să se ruşineze şi să se ascundă, căci pe când omul a auzit umbletul Domnului, care făcea foşnet în răcoarea serii din rai, a zis Domnului, Care l-a întrebat: *«Unde eşti, omule?».* Adam înseamnă om, măi Israele, şi a zis omul: *«M-am ascuns, Doamne. Sunt gol şi stau ascuns de faţa Ta».* Iată, de la început s-a ascuns omul de Dumnezeu şi nu s-a pocăit de păcatul său, că Domnul i-a spus că a făcut neascultare de porunca Lui, de cuvântul Lui.

O, poporul meu, poporul meu iubit, Domnul l-a făcut după chipul şi asemănarea Sa pe om, bărbat şi femeie, ca să aibă omul tată şi mamă din Dumnezeu şi să se nască din Dumnezeu, să fie omul supus lui Dumnezeu, măi Israele, să fie omul ascultător Celui ce l-a făcut şi i-a dat duh de viaţă din El, viaţă din Viaţă, viaţa lui Dumnezeu în om. Era Domnul fericit pentru toate câte le-a făcut, şi a zis: *«Este bine».* Făcuse Domnul numai binele, şi pe om pentru bine, dar omul a făcut răul. Ce rău a făcut omul, fiilor? O, cel mai mare rău este neascultarea. Ea se naşte din necredinţă. Fii atent, Israele, ia aminte că vin la tine cu lecţie de viaţă veşnică pentru ca să ştii să lucrezi viaţă veşnică în credinţă şi în ascultare. Să nu te joci de-a necredinţa şi de-a neascultarea, Israele, că plata neascultătorilor este cu cei necredincioşi. Tu nu ştii să pui la locul ei Scriptura care spune că dragostea pe toate le crede, şi suferă, şi nădăjduieşte, ca să nu cadă. Ea crede ca să nu cadă. Învaţă această Scriptură, poporul meu. Scriptura te învăţ s-o înveţi, şi nu te sminti în Domnul când îţi spun că dragostea pe toate le crede. Omul nici dragostea nu ştia ce este. Omul ştia la început numai pe Dumnezeu, şi aceea era dragostea, dar omul nu ştia. Ce bine-i era lui când nu ştia! Ştiinţa l-a scos din fericirea cea veşnică. Numai Dumnezeu trebuia să ştie. Omul numai binele trebuia să-l aibă, nu ştiinţă. Dacă Dumnezeu îţi spune neîncetat să nu iei de la om ştiinţa omului, iată de ce-ţi spune. Şi dacă tu nu vei lepăda ştiinţa, nu vei scăpa de rău, nu vei scăpa, Israele. A venit Domnul să te scape, să te ia întru Sine. De ce nu eşti deştept, fiule? O, mare este mărirea Domnului, mare este cuvântul Domnului! Nu poţi să fii mare şi să mai şi fii. Cel ce este mare, nu este. Cel ce este, nu este mare, căci Hristos, Domnul nostru, S-a supus omului ca să fie răstignit. Domnul S-a lăsat smerit. Cel ce este S-a smerit, măi Israele măi.

Am venit la tine, fiule, şi ţi-am spus că lenea este păcat de moarte. Lenea de cele cereşti te face împotrivitor lui Dumnezeu. Acest păcat de moarte este ultimul din păcatele care aduc moartea în om. Primul păcat de moarte pe care omul l-a făcut a fost trufia, fiule. Ea a făcut moarte în om, a făcut necredinţă în cuvântul lui Dumnezeu, şi neascultare. Necredinţa

şi neascultarea este moartea lui Dumnezeu în om. Să nu te joci de-a viaţa şi de-a moartea, poporul meu. Nu te mai juca de-a viaţa şi de-a moartea, poporul meu! Nu te mai juca, nu te mai trufi, nu mai fă aşa ceva, că trufia are fii şi fiice care se nasc din tine când ea prinde sământă în tine. Ea naşte alte păcate de moarte, până ce ajungi la ultimul păcat al ei, al morţii, fiule. Ea naşte iubirea de aur şi de argint, naşte desfrânarea, naşte mânia, lăcomia, zavistia. Naşte trufia fii şi fiice şi te face leneş de viaţă veşnică, te face nepăsător de viaţă. Eu aşa v-am învăţat: cine stă în duhul lui este om trufaş. Am spus că cine vrea să stea, cine vrea să vină în această lucrare dumnezeiască, să se lepede de sine, căci lucrarea aceasta înseamnă Dumnezeu, şi cine vrea să urmeze pe Dumnezeu, să nu se ascundă în sine, ci să se lepede de sine. O, să nu se ascundă, căci aceasta este cea mai mare stricăciune care roade la rădăcina vieţii veşnice, la rădăcina acestei lucrări. Am spus că s-a săturat cerul de creştin ascuns în sine. Am spus să nu fie rozători în această lucrare. Am spus să lucraţi cu toţii în stânga, cu toţii în dreapta, fiilor, ca să nu fiţi învinuiţi în ascuns, căci cel greşit învinuieşte în ascuns, roade în ascuns. Am spus: când lucraţi peste un creştin, luaţi cu voi martori, precum scrie Scriptura. Am spus, fiilor, am spus, şi iată ce mai spun: creştinul care s-a dovedit greşit, tace, fiilor, tace, că nu mai are ce să mai spună, că nu se mai pricepe ce să mai spună. Tace, şi tăcerea este ascundere în sine, este nelepădare de sine, este neluarea crucii, este duh mut şi surd.

V-am întrebat pe voi, cei puşi lucrători peste pământul cel nou şi peste cerul cel nou, v-am întrebat ce să facem, oare, cu creştinul care nu este deprins cu lucrarea mântuirii, cu credinţa şi cu ascultarea? Cu cei ce dau să facă de la ei ordine în Israel, ce să mai facem şi cu aceştia, v-am întrebat. O, bine am spus, căci am spus că voi trageţi de creştin, dar zadarnic, că el se ascunde în sine şi vă lasă să vorbiţi în zadar.

O, de ce nu vorbeşti, măi copile care taci? De ce nu vorbeşti cu Dumnezeu? Iată, vine Domnul la tine cu trimişii Lui ca să ia trufia de peste tine şi să-ţi dea darul credinţei şi al ascultării, şi tu taci vorbind cu răzvrătire când vorbeşti, ca să te ascunzi în tine. O, dacă m-aş potrivi îngâmfării tale, trufiei tale ca să-i poruncesc să iasă din tine, ai face spume, măi fiule ascuns. Dar dragostea îndelung rabdă în faţa ta.

Fiilor, fiilor, şi voi, fii ai oamenilor, iertarea păcatelor este moartea păcatelor, iar dacă ele nu mor, nu se iartă, căci cel ce are ascunderi se ascunde cu ele şi îşi agoniseşte păcate. Ascunderea este păcat. Ascundeţi-vă în ascultare de Dumnezeu, fiilor, şi voi, fii ai oamenilor!

Fiilor din grădină, lucraţi aşa cum v-am aşezat eu, că unde-i unul nu-i putere, nu-i Dumnezeu, iar unde-s doi şi trei şi zece, creşte puterea şi lucrul Domnului, căci voi împărţiţi între voi şi bucuria şi greul. Cel mai bun sfat al duhovnicului este viaţa sfântă a duhovnicului. Aveţi grijă de viaţa lui Israel. Aveţi voi grijă, că Israel este fără duhovnic, fiilor. Duhovnicul care nu are minte sfântă, care nu are credinţă şi ascultare de această lucrare aşezată de cer în voi, acela nu este duhovnic duhovnicesc. Iată, voi ajutaţi pe creştin spre pocăinţă şi spre părere de rău, şi el vă face să pierdeţi vremea cu schimburi de cuvinte, de care voi trebuie să vă feriţi. Feriţi-vă, fiilor, de schimburi de cuvinte, care aduc ceartă. Lucraţi ca trimişi ai Domnului, şi cine se tocmeşte cu voi, vă ia ca pe voi, şi închide drumul lui Dumnezeu spre ei.

Fiilor, fiilor, căutaţi să deprindeţi pe Israel cu Dumnezeu. Israel să nu mai zică de voi că sunteţi ceva. Voi nimic nu sunteţi decât martori ai cuvântului meu, care duceţi pe Domnul la Israel. Domnul este, că dacă aţi fi voi, n-ar mai fi Domnul, trimisul Tatălui în voi pentru Israel. Voi nu sunteţi prooroci, nu sunteţi împăraţi, şi în voi Domnul este, precum în fiii lui Israel voieşte Domnul să fie. Voi sunteţi unşii Domnului, purtătorii Domnului, pe care şade Domnul, precum scrie şi despre statul Domnului în cer: *«Domnul şade pe heruvimi»*. Voi sunteţi slugile Domnului pe pământ precum heruvimii sunt în cer. Domnul şade pe mânuţele voastre ca să aibă aşternut, ca să fie pus pe masă spre hrană vouă, precum în cer Domnul şade pe heruvimi. Voi sunteţi purtătorii cuvântului meu spre Israel şi spre oamenii neamurilor pământului, după cum trimite Cuvântul cuvânt. Lucraţi ca trimişi ai Domnului, ca vornicei ai nunţii Domnului. Chemaţi, fiilor, chemaţi la nuntă pe ciungi şi pe ologi şi pe şchiopi, căci cei chemaţi auzind nu aud şi văzând nu văd, căci cine rămâne cu ştiinţa omenească, acela este om trufaş, care a furat furt din furt până în zilele acestea.

Omul după ce a furat a fost scos din cele ale Domnului şi a rămas pe pământ cu ştiinţa furată, iar ştiinţa îl învinuieşte de furt pe cel ce are ştiinţă. Dar tu, Israele fiule, întoarce-te în Domnul, şi numai pe El să-L ştii ştiinţă în tine, fiule, aşa precum era omul în rai. Te ajută Domnul să poţi, dar un lucru trebuie şi tu să vrei: să nu fii trufaş, fiule, că trufia te cade în necredinţă şi în neascultare, şi cuvântul este rostit peste om mereu mai înainte, iar Domnul a zis omului: *«Nu Eu, ci cuvântul îşi va rosti dreptatea sa»*.

Israele, Israele, dă viaţă cuvântului în tine, întoarce-te în dragoste, în Dumnezeu întoarce-te, fiule, căci dragostea pe toate le crede răbdând şi nădăjduind prin credinţă în ea. Dragostea este Dumnezeu, şi ea este veşnică. Amin.

Tu, Doamne, cu dragoste l-ai făcut pe om ca să-l aşezi în dragostea Ta, şi omul nu mai ştie ce este dragostea ca să creadă în ea şi prin ea. Zdrobită sunt, Doamne, zdrobită de statura lui Israel, dar Tu eşti în mine dragoste, şi ea pe toate le suferă, pe toate le poate, pe toate le nădăjduieşte, şi toate Tu eşti, Doamne. Tu eşti tot şi le poţi pe toate, dar omul nu mai ştie ce este dragostea. Omul pune acest nume pe toate cele făcute de el, că omul s-a pus sieşi Dumnezeu. Omul este fără minte, Doamne, căci mintea omului a fost făcută ca să fii Tu în ea. Iartă-l pe omul care nu ştie ce este minte, ce este ştiinţă. Omul prin ştiinţă a căzut, căci trufia lui l-a făcut să se vrea ca Tine, Doamne. Iartă-l, Doamne, pe om de trufia lui, şi să se vrea omul ca Tine din dragostea lui, din credinţa şi din ascultarea lui, nu din trufia lui, Doamne. Cu duhul zdrobit cad înaintea Ta şi mă rog pentru om, căci dragostea pe toate le poate. Iartă-l pe om, că poţi să ierţi păcatele omului, Doamne, şi ca să umble omul, să umble după Tine, să umble în Tine, că Tu eşti calea, şi pe ea trebuie să umble cel ce umblă. E vremea să cobori darurile Tale cele de mântuire. Fă omul să creadă în Tine prin darul credinţei. Dă acest dar oamenilor, Doamne, şi vei vedea că totul este cu putinţă celui ce crede, şi va veni omul să fie cu Tine, Doamne, şi Te va cunoaşte în cuvântul acesta, în poporul Tău, Doamne, că Tu eşti Cel ce vii, şi Te va vedea omul venind în cuvântul acesta, Doamne. Dar de Israel să ai dragoste, Doamne, că el ca un cal alb Te poartă pe Tine pe pământ, ca să fii cuvânt peste oameni. El şi cu Tine; calul cel alb, iar pe cal, Cuvântul lui Dumnezeu. Amin. El şi cu Tine, viaţa Ta în el, că deschizi gura cuvântului Tău şi grăieşti în pilde, iar Israel îşi pleacă urechea la graiurile gurii Tale, Doamne. Amin.

— O, Verginico, te iubesc, tată, cum n-am iubit până acum, căci cei mici sunt cei mai iu-

biţi, cei mai mari întru împărăţia Mea. O, că şi tu Mă iubeşti cum nimeni n-a ştiut până acum capătul iubirii, fructul iubirii, calul alb şi călăreţul lui; Eu, Domnul, pe braţele fiilor cuvântului. Şi voi veni şi Mă voi vesti la fii ce înseamnă viaţă veşnică, împărăţia Mea înăuntrul fiilor Mei, Domnul pe braţele fiilor Lui precum în cer pe heruvimi. În cer stau pe heruvimi, iar pe pământ, pe braţele fiilor cuvântului, căci Eu sunt trup şi cuvânt cu fiii. Voi veni, Verginico, să le spun la fii ce înseamnă pomenirea Mea în fiecare zi cu fiii, împărăţia Mea în fiecare zi, viaţă veşnică zi după zi. Amin.

Iar tu, Israele, să-Mi fii cer nou şi pământ nou, scaun de domnie şi aşternut picioarelor să-Mi fii, precum a fost omul la început, în vremea odihnei Mele în om. Să ştii, măi Israele, că eşti aşteptat cer nou şi pământ nou, om nestricăcios spre răscumpărarea trupurilor. Să ştii, tată, că nu e de glumit. Să ştii că trebuie să ai minte, şi trebuie să ştii ce înseamnă minte. Să ştii, fiule scump, că trebuie să gândeşti în Domnul şi să grăieşti din Domnul. Să ştii, Israele, că împărăţia Mea este înăuntrul fiilor tăi. Unde, tată, mai auzi tu de la om aşa cuvânt de viaţă? Nu lua de la om, nu lua, nu mai lua, poporul Meu, că tu nu eşti poporul oamenilor. Tu eşti poporul lui Dumnezeu, Israele. Omul n-are minte. Să ştii că n-are. Omul n-are pe Dumnezeu, fiule Israele. Abia Mă ai tu, abia poţi tu să Mă ai; tu, cu puterea Mea în tine, dacă Mă laşi cu ea în tine. Ţine-Mă strâns unit cu tine, fiule Israele, că omul trufaş nu poate scăpa de trufie până ce nu va crede ascultând de cuvântul lui Dumnezeu care vine la tine.

Până acum Gog şi Magog loveau calul ca să cadă călăreţul, dar a venit vremea adevăraţilor închinători care se închină Tatălui în duh şi în adevăr, în Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine pe cal alb, iar Gog şi Magog nu ştiu că Duhul lui Dumnezeu este Cuvântul lui Dumnezeu, Care a luat împărăţia pe pământ.

Vine Domnul să păstorească neamurile cu toiag de fier, şi numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu. Călare pe cal alb vine Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

18 noiembrie/1 decembrie 1996

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Darul credinţei. Omul cade prin înţelepciunea lui. Cuvântul Domnului este foc şi pucioasă peste Antichrist. Mustrare peste preoţii bisericii lumii. România: împărăţia lui Dumnezeu. Taina sfintei Liturghii.

Vin la tine, Israele, cu zi de serbare, vin în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Vin şi îi fac intrare lui Verginica. Ea va lucra în cartea ei, ea vă va aşeza înaintea Mea, fiilor unşi în grădină. Ea este trâmbiţa Mea prin care M-am făcut cuvânt întru cea de a doua venire a Mea, şi vin şi păstoresc.

Te păstoresc pe tine, poporul Meu Israel de azi, şi iată, păstoresc neamurile pământului, le păstoresc cu toiag de fier, cu cuvântul lui Dumnezeu. Vor, nu vor, le păstoresc ca un păstor bun, că scrie în Scripturi să vin şi să păstoresc neamurile cu toiag de fier. Eu sunt Cel ce împlinesc Scripturile, măi Israele, iar tu eşti unealta Mea cea credincioasă, şi la credinţa ta Mă fac cuvânt, Mă fac toiag de păstorit. Amin.

Să-ţi găteşti fiii, Verginico. E sărbătoare, e mama Mea serbată în cer şi în Israel pe pământ. Ţi-am făcut intrare, tată, că avem casă, avem masă, avem scaun de domnie şi aşternut în Israel; avem popor, măi Verginico.

— Ai Doamne, ai fii, că bunătatea Ta a adunat din lume pe fiii pe care Tatăl Ţi i-a dat din lume ca să ai fii credincioşi pe pământ şi să-Ţi întocmeşti venirea, Doamne, şi ai dat sfinţilor Tăi bucurie ca să aibă cu Tine casă pe pământ şi din Tine să lucreze şi ei mărturisirea Ta şi venirea Ta întru sfinţii Tăi. Sfinţii Tăi sunt vii, iar cei credincioşi se roagă la sfinţi ca să le fie mijlocitori înaintea Ta pentru mântuire, Doamne, dar poporul Tău face voia Ta, şi sfinţii îşi găsesc plăcerea şi puterea ca să le împlinească rugăciunile celor ce se roagă în poporul Tău.

Mă rog pentru poporul Tău, Doamne, ca să-i dai putere să creadă în Tine, să-l umpli de darul credinţei, Doamne, ca să poată fi popor plăcut Ţie prin credinţă, fiindcă totul este cu putinţă celui ce crede, şi vei putea şi Tu prin credinţa acestui popor, Doamne, că iată, Tu la credinţa lui Israel Te faci cuvânt peste pământ, vii cuvânt pe pământ, precum este scris în Scripturi de Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine pe cal alb.

O, popor credincios, dacă tu nu credeai, era greu de om, dar omul pe pământ nu cunoaşte Scripturile, nu ştie să citească în ele, că în ele se citeşte cereşte, nu omeneşte, nu pământeşte, şi de aceea zice Scriptura: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credinţă pe pământ?»*. Iată, Israele, despre credinţa omului de azi era vorba, despre credinţa omului în Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine azi la tine prin credinţa ta, popor iubit de Dumnezeu. De aceea eşti tu iubit de cer şi de sfinţi şi de îngeri, măi Israele credincios, că ţi-a dat Dumnezeu darul credinţei şi te-a aşezat să faci voia Lui pe pământ, voia Lui înaintea Lui, să fii calea Lui întru venirea Lui a doua oară pe pământ, a doua oară, pentru răscumpărarea trupului şi a sufletului, măi Israele măi, căci Dumnezeu l-a făcut pe om ca să-l aibă veşnic. Amin.

Oamenii sunt căzuţi prin înţelepciunea lor, iar tu ai pe Domnul înţelepciune în cugetul tău ziua şi noaptea, şi eşti fericit în Domnul, şi Domnul în tine, că scris este: *«Fericit bărbatul care nu stă în sfatul necredincioşilor, care nu stă în scaunul hulitorilor, ci în legea Domnului e voia lui, şi la legea Lui va cugeta ziua şi noaptea, ca un pom răsădit lângă izvorul vieţii, cu rod la vreme şi cu frunze neveştejite, iar necredincioşii sunt ca praful luat de vânt de pe pământ, căci ei nu se vor ridica în sfatul celor drepţi ca să judece»*.

Fiilor, fiilor, deschideţi cartea Domnului, că trece Domnul cu sfinţii Săi în cartea Sa. A venit Domnul cu mine şi cu sfinţii, a venit în cartea mea, şi vom trece în cartea Domnului. Vine Domnul cu Măicuţa Sa în zi de serbare peste Israel. Deschideţi porţile, deschideţi cărţile, deschideţi Domnului, fiilor! Domnul vine cu sfinţii Săi, iar voi, fiilor unşi, să fiţi frumoşi, să fiţi copii frumoşi ca pomii răsădiţi la izvorul vieţii, fiilor, pomi cu rod la vreme şi cu frunze care nu cad. Cine cade, acela este om trufaş. Cine în Israel începe să nu mai creadă cuvântul lui Dumnezeu, acela a căzut în păcatul trufiei, şi cade, cade păcătuind, cade din cer, cade din Dumnezeu precum a căzut Lucifer prin trufie. Omul trufaş nu are minte, încetează să mai aibă minte şi e ca cel ce se vrea ca Dumnezeu şi cade ca frunza care cade, dar voi, fiilor unşi, şi voi, fiilor din Israel, să fiţi copii frumoşi ca pomii răsădiţi la izvorul râului vieţii, cu rod la vreme şi cu frunze care nu cad, căci râurile vor bate din palme deodată şi munţii se vor bucura de faţa Domnului, Care vine să judece pământul, să păstorească neamurile pământului cu toiag de fier. Auziţi voi ce spune proorocul: *«râurile vor bate din palme, iar munţii se vor bucura de faţa Domnului»*. Fiilor, fiilor, cântaţi Domnului cu alăută şi în glas de psaltire, căci voi sunteţi râuri de ape vii, şi scris este: *«râurile vor bate din palme deodată»*.

O, copii iubiți, pomișorii mei, voi sunteți răsădiți de o parte și de alta a râului cu apa vieții, precum este scris: *«Pe cele două maluri ale râului crește pomul vieții, care are roade lună de lună, iar frunzele pomului vieții sunt spre tămăduirea neamurilor»*. Creșteți și rodiți, fiilor roditori. Rodiți râuri de ape vii, rodiți cuvântul lui Dumnezeu, care vine în dar la voi spre tămăduirea oamenilor. Rodiți credință din darul lui Dumnezeu, că vine Domnul pe calea credinței voastre. Credința ta, Israele, e calea pe care Domnul vine și păstorește cu toiag de fier. Binecuvântată să fie credința ta, Israele al cuvântului. Vine Domnul în cartea Sa, vine pe cal alb și intră în carte și Se face cuvânt, căci numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

*

Binecuvântată este împărăția lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin amin, amin. Pace ție, fiule, fiule Israele, poporul Meu iubit, calul Meu cel alb, fiule credincios! O, cu cine mai pot Eu grăi pe pământ așa cuvânt, măi Israele măi, calul Meu cel alb, cal alb pe care șade Domnul ca să vină, precum este scris în Scripturi? Deschide, Israele, Scriptura, că vin și îți grăiesc din Scripturi: *«Glas de tunet, care zice: Aliluia! Domnul Atotțiitorul este Împărat! Mărire Lui și nunții Lui, căci mireasă Și-a pregătit, mireasă cu veșmânt curat și alb, veșmânt de in curat, viață sfințită. Fericiți chemații nunții Mielului, căci cuvintele lui Dumnezeu sunt acestea. Și cerul stă deschis, și iată, pe cal alb șade Cel Credincios și Adevărat, Care judecă cu dreptate. Ochii Lui, ca para focului; capul Lui, plin de cununi, iar numele Lui cel scris nimeni nu-l înțelege decât numai El, Domnul, îmbrăcat în strai stropit cu sânge, și numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, și oști din cer are cu El, călări pe cai albi. Din gura Lui iese sabie tăioasă și cu ea lovește pe păgâni și pe necredincioși și îi păstorește cu toiag de fier și apasă pe teascul vinului mâniei Lui. Numele Lui e scris pe strai și pe coapse: Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Și înger din soare strigă: să vină păsările înaltului cerului la cina Domnului! Și fiara cu împărații pământului care stau în război cu Cel de pe cal alb și cu oștirea Lui, a fost răpusă cu toți cei ce au purtat semnele ei închinându-se chipului ei, și aruncați sunt în foc și în pucioasă care arde»*.

Israele, Israele, astăzi se împlinesc aceste Scripturi sub ochii tăi, fiule credincios, căci numele Meu cel scris nimeni nu-l înțelege. Scriptura aceasta este adevărată, căci toate cele scrise în ea s-au împlinit. Amin. Numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum scrie în aceste Scripturi, iar fiara și proorocul mincinos care mințeau împotriva adevărului din aceste Scripturi au fost aruncați în foc și în pucioasă care arde. Cuvântul lui Dumnezeu este foc care arde, fiule Israele, dar cu cine mai pot Eu grăi pe pământ așa cuvânt? Cuvântul Scripturii se împlinește, măi Israele măi. De aceea Îmi trebuiai, fiule Israele, că iată, încă o dată grăiesc Scripturi împlinite și vestite demult, demult, măi Israele. Sunt scrise de atunci de când antichrist se născuse pe pământ ca să ucidă Pruncul Care Se năștea. Se năștea mereu în cei credincioși Pruncul Cel ascuns în ieslea inimilor celor credincioși. Antichrist s-a născut odată cu Mine, că el cu Mine are ce are, și s-a descoperit pe sine, că și-a pus numele lângă numele Meu, împotriva numelui Meu.

O, tu ai fost așteptat, măi Israele măi. Tu ești mic, dar taina ta e prea mare, și de aceea ai fost așteptat, și iată, omul nu Mă înțelege nici pe Mine, Cuvântul lui Dumnezeu, nici pe tine, fruct al cuvântului Meu, drum al întoarcerii Mele la oameni. Dacă Eu nu puneam în tine darul credinței ca să crezi venirea Mea în cuvânt, mai puteam Eu veni precum este scris? Dar te-am făcut pe tine, te-am născut din cuvântul cel de sus, am pus în tine dar, ca să crezi în Cel ce vine, și am venit. Călare pe cal alb vin, și nu înțelege omul veacului acesta, înțeleptul veacului acesta. Oamenii au nume de înțelepți, de filozofi, de poeți, de științifici, de teologi, au nume oamenii, și oamenii nu înțeleg numele Meu. Cei ce și-au dat nume nu înțeleg numele Meu, nu înțeleg cuvântul lui Dumnezeu. Poporul Meu, oamenii nu înțeleg taina ta cu Mine și taina Mea cu tine. Nimeni pe pământ nu înțelege Scriptura, căci ea este cerească, și oamenii sunt fără de minte, sunt fără de Dumnezeu. Oamenii bisericii zic de tine că ești om primejdios, măi fiule din Israel. De ce, tată, zic teologii așa ceva? Zic de frică; le e frică și de aceea zic așa, dar cel ce este cu Dumnezeu nu are frică. Teolog este Dumnezeu Cuvântul, asta înseamnă teolog. Le e frică, s-au ascuns sub numele lui Dumnezeu și nu fac voia lui Dumnezeu și le e frică. Au luat numele Meu și l-au pus peste ei, dar voia Mea n-o fac. Cum să nu le fie frică de tine când ei știu de la Mine că tu ești poporul Meu? Eu le-am spus că ești poporul Meu, le-am spus ca să știe, că dacă n-ar ști n-ar avea păcat.

O, arhierei ai vremii, preoți ai vremii, de ce ziceți voi că poporul Meu este primejdios? Ce vă strică? Ce vă ia? Ei nu iau nimic ce nu-i al lor, precum scrie porunca Mea. Aud de la voi, se suie la cer zvonuri de la voi că poporul cuvântului Meu nu este bun. Dar voi sunteți mai buni, mai ascultători de Dumnezeu? Ce rău a făcut poporul Meu? Spuneți-Mi Mie, și Eu voi cerceta fapta lui. Rugați-vă Mie în duh și în adevăr, căci vă numiți teologi și aveți știință. Rugați-vă lui Dumnezeu dacă aveți pe voi numele Lui. Spuneți-Mi Mie ce nu vă place, nu spuneți oamenilor, că oamenii sunt dumnezei mincinoși, și de la minciună nu iese nimic bun. De ce nu vreți voi să cercetați viața și cartea poporului cuvântului Meu? Cartea Mea cu el de ce nu voiți s-o vedeți adevăr? De cine vă e teamă? De adevăr vă temeți? Cartea Mea este adevăr. Și ce este adevărul? Adevărul Eu sunt. Voiesc să vă dau darul credinței, căci una este credința cea din fire, care nu aduce roade, și alta este darul credinței, care unește pe om cu voia lui Dumnezeu în om. Eu pe cine voiesc mântuiesc, și pe cine voiesc împietresc.

Vin în sfatul poporului Meu și Mă fac cuvânt și peste voi, arhierei și preoți ai vremii. Cuvântul Meu nu se poate lega. Ce veți face voi dacă Eu voi fi mincinos ca acum două mii de ani? Nimeni nu credea că Eu sunt trimis din cer de la Tatăl, și Mă făceau mincinos oamenii bisericii, și când au văzut că n-am fost mincinos, s-au ascuns sub minciuna lor, și de atunci stau acoperiți cu ea înaintea adevărului care a înviat pentru veșnicie. Ce veți face voi dacă nu veți voi să luați de la Mine darul credinței ca să credeți în Cuvântul lui Dumnezeu? România este pilda împărăției cerurilor, și se vor aduna spre ea neamurile pământului și o vor iubi și vor lua lumina cuvântului Meu din ea, căci Eu o pun lumină în sfeșnic, și vor mânca pâine din cer noroade multe și vor ști ce este pâine, căci scris este: *«Unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii ca să mănânce»*. Nu dușmăniți pe poporul Meu. El s-a lăsat jertfă de credință și de iubire, el s-a lăsat să fie voia Mea pe pământ, spre mântuirea neamului omenesc. Învățătura aceasta a Mea este, căci poporul Meu nu e popor de înțelepți. El este sărac cu duhul, iar cu ochii inimii și ai minții se uită la Mine și la împărăția Mea și vede slava Mea în cuvântul

acesta. Cuvântul Meu este slava lui Dumnezeu. Credeţi în Mine şi veţi vedea slava lui Dumnezeu în cuvântul acesta. Credeţi în împărăţia Mea care este pe pământ, şi voi n-o înţelegeţi.

O, preoţii nu ştiu ce înseamnă Liturghie sfântă, că dacă ar şti ar înţelege ce spun când spun: binecuvântată este împărăţia lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Preoţii nu Mă au în trăirea lor, nu au minte preoţii, nu Mă au pe Mine, dar aceasta nu stă în puterea omului. Aceasta este dar de la Dumnezeu nu prin om, nu luat prin om, ci prin harul Meu, care se lasă în cei ce fac voia Mea cea sfântă în trup, Dumnezeu mărturisit în trupul omului, în trăirea omului. Aceasta nu se învaţă de la om sau prin om. Cine l-a învăţat pe Avraam credinţa în Dumnezeu, dragostea de Dumnezeu? Căci credinţa este dragoste. Cine l-a învăţat pe Melchisedec credinţa în Dumnezeu? Eu i-am învăţat darul credinţei, darul Meu crezând în om, căci Domnul pe cine voieşte miluieşte sau împietreşte, şi nu stă în puterea omului, ci de la Dumnezeu este darul credinţei în om.

Eu sunt Domnul, Eu sunt acest cuvânt. Oricât de mincinos este acest cuvânt înaintea voastră, o, oameni ai bisericii, să ştiţi că Eu sunt cuvântul acesta. Eu sunt, şi veţi vedea pe Fiul Omului în slava acestui cuvânt, căci România este împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin. Şi va fi ea ortodoxie trăită de fiii ei cei credincioşi, şi va fi biserică Mie, precum şi este, căci în ea Eu sunt trup şi cuvânt spre pomenirea Mea. Nu numai trup sunt în ea, ci sunt şi cuvânt, căci Eu sunt mereu astăzi.

O, arhierei şi preoţi, nu Mă puneţi sub obroc. Luaţi-Mă lumină vouă şi oamenilor. N-am venit să vă stric legile voastre, ci am venit să împlinesc legea Mea cea sfântă spre mântuirea neamului omenesc, căci România este ţara alegerii Tatălui Meu, după cum scrie în cartea Mea cea de ieri şi cea de azi. Nimic nu vă cer, nimic nu vă iau din ce e al vostru. Daţi-Mi doar păcatele voastre ca să vi le iert. Sunt Fiul Tatălui, Cuvântul Tatălui, Care are putere să ierte păcatele omului. Nici slava voastră nu v-o iau, căci slava oamenilor n-o voiesc. Daţi-o voi de pe voi, daţi afară din voi slava voastră şi a oamenilor care vă slăvesc, şi luaţi în voi slava Mea, care este voia Mea în om. Daţi viaţă oamenilor, luaţi şi daţi. Acesta este cuvântul vieţii veşnice. Nu mai luaţi pietre în pumni ca să aruncaţi în Mine, că poporul Meu este cuminte, este fiu al păcii fiul poporului Meu, şi îl numesc Israel pe cel ce crede în Mine şi în voia Mea peste om. Poporul Meu e ţarină cu comoară în ea. Vindeţi-vă averile şi cumpăraţi ţarina aceasta şi fiţi bogaţi în Dumnezeu. Poporul Meu are cuvântul vieţii în mijlocul său, Mă are pe Mine cuvânt şi trup, şi îl slujesc cu sfinţii şi cu îngerii pe cel mic care crede, iar el poate cu Mine, că totul e cu putinţă celui ce crede. Dacă Eu sunt în mijlocul lui, nu vă mai îndoiţi de viaţa lui, de ungerea lui. Am lucrat supunându-Mă vouă. Am luat din mijlocul vostru arhiereu, martor al lucrului Meu cel nou peste om vechi, ca să fac om nou, născut prin cuvântul cel de sus, şi nici aşa nu M-aţi crezut că sunt venit cuvânt pe pământ şi împlinire de cuvânt spre început de veac nou peste România, ţara întoarcerii Mele la oameni. O, n-aţi crezut! Ba încă Mi-aţi pus în temniţa voastră pe cel ce a mărturisit mărirea cuvântului Meu, care a întocmit biserică a lui Iisus Hristos pe pământ. Iată, aşa M-aţi judecat, aşa M-aţi cunoscut, necunoscându-Mă. Dar încă bat. Bat şi iar bat la porţile bisericii voastre, arhierei şi preoţi ai bisericii de azi în România. Bat şi la porţile României, bat şi la porţile voastre. Bat şi iar bat. Bat să Mi se deschidă, şi peste porţi nu voi sări, căci păstorul cel bun intră pe poartă, nu pe deasupra în staulul oilor. România este staulul oilor Mele, oi date Mie de Tatăl, şi vin să le păstoresc cu toiag de fier, cu cuvântul lui Dumnezeu, care păstoreşte pe cei ce vor şi pe cei ce nu vor, căci râul curge, şi nu seacă râul vieţii. Curge şi dă peste margini râul cuvântului vieţii veşnice, iar cel ce crede are viaţă veşnică şi nejudecată. Amin.

O, Liturghia se cere sfântă, căci scris este: *«Faceţi aceasta spre pomenirea Mea, spre amintirea Mea în voi»*. Ea nu trebuie lucrată de cei fără de minte, căci omul care are minte este acela care nu ştie nimic decât pe Dumnezeu în trăirea lui. Numai un aşa om are minte, căci omul nu trebuia să ştie nimic decât atât: pe Dumnezeu odihnindu-Se în el, chip şi asemănare în om.

Voiţi, nu voiţi, credeţi sau nu, ascultaţi cuvântul lui Dumnezeu care intră pe porţi. Eu Mă smeresc vouă, arhierei şi preoţi ai bisericii de azi, şi la smerenia Mea care strigă la porţi, porţile vor cădea, şi Eu voi intra la oi şi le voi păstori, căci iată, le şi păstoresc, şi ele aud glasul Meu şi Îmi deschid, şi cinez cu oile Mele, şi ele cu Mine cină proaspătă, pâine din cer, cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Israele, fiule scump care Mă primeşti ca să vin, am vorbit, tată, păstorilor care te duşmănesc. Iar şi iar le-am grăit şi le-am spus că tu eşti cuminte, şi am luat Eu vina ta dacă tu ai vină înaintea lor. Le-am spus să-Mi deschidă şi ei, ca să intru cu lumina cuvântului Meu ca şi la tine, ca să dau viaţă tuturor, fiule, aşa cum zic ei când zic: *„Pace tuturor!“.* Eu am zis altfel. Eu am zis: *«Pace vouă!»*, iar ei zic: *„Pace tuturor!“.* Dar dacă ceea ce dau ei e pacea Mea, atunci pacea Mea nu se dă pe sine decât celor ce iubesc pacea Mea. Eu am zis: *«Pace vouă!»*, aşa am zis când am zis. Am mai zis şi altfel. Am mai zis: *«Vai vouă!»*, şi n-am zis: *„Vai tuturor!“,* ci am zis *«Vai vouă!»* când am zis aşa. Ziceam aşa celor trufaşi care nu primeau pacea Mea, cuvântul Meu în ei.

Se întreabă unii oameni care se dau că ştiu despre Dumnezeu şi zic: de ce am lăsat pe om să ia din rodul cunoştinţei dacă nu trebuia să ia?

O, fiilor, şi voi, fii ai oamenilor, Eu n-am făcut omul ca să-l robesc, ci ca să aibă libertate, că voiesc să Mă iubească omul, şi prin iubire să se supună lui Dumnezeu şi nu forţat de Dumnezeu. Voiesc să-Mi fie omul ca un dar al lui. Darul Meu de la om voiesc să fie omul. Darul nu e din datorie, şi e din iubire. Darea e datorie, nu darul. Eu am dat daruri omului ca să Mă poată vedea pe Mine în el cu ele şi ca să Mă iubească în el omul slăvindu-Mă în el prin darurile Mele în el. O, şi omul s-a trufit cu el şi a întins mâna şi a zis că este el. Uitaţi-vă, fiilor, la fiii oamenilor şi credeţi adevărul acesta: omul s-a trufit cu el şi a întins mâna şi a zis că este el. A întins mâna şi a luat din rodul cunoştinţei şi a zis că este el, dar ştiinţa Eu sunt, şi omul M-a dat jos de pe tronul Meu, M-a răsturnat şi s-a aşezat el, prin păcatul trufiei s-a aşezat. L-am făcut pe om să fie liber, să Mi se dea în dar ca să-l am, să am lucrul mâinilor Mele, să am munca Mea şi să Mă bucur de ea, să Mă odihnesc în ea. Eu am zis omului să Mă iubească pe Mine ca pe Dumnezeul său, şi el a întins mâna şi a luat ce este al Meu şi s-a furat pe sine din Mine, s-a smuls din Mine, s-a smuls din rădăcina lui. Eu eram rădăcina omului, şi omul s-a făcut sieşi rădăcină, şi Eu am venit de la Tatăl rădăcină în Fecioară, ca să-l iau pe om în rădăcină, ca să fie Dumnezeu rădăcina omului. Tatăl milei M-a trimis, de mila omului M-a trimis ca să Mă înrădăcinez şi să răsar om nou şi să iau în trupul Meu pe om, ca să crească din Mine omul, trup nou şi duh nou. M-a trimis Tatăl rădăcină în Fecioară.

O, mamă Fecioară, rădăcină a Fiului tău, M-am înrădăcinat în tine de la Tatăl, ca să am rădăcină în om, ca să fiu rădăcina omului, rădăcină din cer, din Tatăl, căci Eu din Tatăl am venit în tine rădăcină, mamă Fecioară, mamă iubită, iubita Mea, mama Mea, Fecioara Mea iubită, Fecioară mireasă! O, cum să te mai cânt ca să ruşinez pe cei ce nu au ascultat cuvântul tău care a spus: *«Mă vor ferici toate neamurile»*? Tu eşti serbată în Israel. Tu eşti omul în care Eu M-am înrădăcinat ca să răsar om din om, şi aşa l-am făcut din nou pe om, şi omul nu are minte şi nu ştie. Tu eşti împărăţia lui Dumnezeu în om, şi nu ştie omul ce înseamnă împărăţia Mea în el şi cu el. Nici omul bisericii care zice că ştie pe Dumnezeu, nici acela nu ştie nimic, căci omul s-a trufit şi a căzut întinzând mâna să ia ce nu trebuia să ia. A furat şi a căzut furând şi a rămas în sine omul, a rămas stăpân în sine şi aşa stă până azi. Şi am venit şi am spus: cel ce voieşte să vină după Mine şi cu Mine, să se lepede de sine şi să-şi ia crucea urmându-Mă; să-şi ia lepădarea de sine pe umeri şi să fie în Mine urmându-Mă. O, nu ştie omul împărăţia Mea în om. Nu ştie nici omul bisericii, nu ştie, mamă, nici el.

— O, nu ştie, Fiule scump, nu ştie omul. Nici omul bisericii nu ştie ce este împărăţia Ta în om şi peste om. O, slavă Ţie întru mine, că eu am fost biserica Ta în care ai venit când ai venit de la Tatăl la oameni. Nu ştie omul ce înseamnă biserică şi împărăţie a Domnului în biserică. Nu ştie nici preotul care zice ţinând pâinea în mână: *„Binecuvântat este Domnul întru pomenirea Domnului Iisus Hristos, Care ca un Miel nevinovat spre junghiere S-a adus",* şi Te scoate pe Tine trup din pâine după ce taie în patru laturi în pâine zicând: *„şi s-a luat de pe pământ viaţa Lui".* Te ia şi Te pune pe blid şi zice: *„Se junghie Mielul Domnului, pentru viaţa lumii",* şi împungând în dreapta Ta, ia apoi vin şi apă şi toarnă în pahar zicând: *„apă şi sânge a ieşit din coasta Domnului".*

O, altceva înseamnă să ştie preotul ce zice. Altceva zic eu, Fiule, când zic aşa. Eu sunt mereu în Liturghia copiilor Tăi din grădină. Eu sunt pâinea din care eşti Tu luat, pâine din pâine, Dumnezeu din Fecioara din care S-a născut Fiul lui Dumnezeu, şi eşti pus pe blid ca în ieslea în care ai fost pus la naştere, iar crucea pusă peste trupul Tău pe blid aminteşte de steaua care Te-a vestit născut între oameni, de arhanghelul care a condus pe magii cei înţelepţi în credinţă ca să vestească lumii că Tu Te-ai născut Om de la Tatăl prin Fecioară; şi eşti acoperit pe blid aşa cum eu Te-am acoperit cu scutecele; şi eşti tămâiat aşa cum magii Ţi-au adus tămâie şi smirnă. Şi toate aceste pomeniri pe care mâna şi gura celui ce Te aduce le face şi le zice sunt şi amintirea răstignirii Tale pe crucea de pe Golgota, coasta Ta împunsă, giulgiurile de pe faţa şi de pe trupul Tău, piatra de pe mormânt, Fiule. Eu sunt mereu cu Tine când Te imparţi fiilor Tăi din grădină; sunt cu sfinţii când Te împarţi şi nu Te desparţi şi nu Te împuţinezi când Te dai spre hrană fiilor. Tot cerul intră când ei zic: *„Fie, Doamne, ca împreună cu intrarea noastră să fie şi intrarea sfinţilor Tăi îngeri care slujesc cu noi mărindu-Te pe Tine, Cel bun".*

E mare sărbătoarea împărăţiei Tale cu fiii Tăi, trup şi cuvânt cu fiii Tăi pe care i-ai ales din lume ca să le fii Împărat din cer, şi ei mă iau şi pe mine din pâine şi mă aşează lângă Tine zicând: *„Împărăteasa stă de-a dreapta Ta. Amin".*

Fiule scump, binecuvintează cuvântul Tău în cuvântul meu peste fii.

— O, Fecioară împărăteasă, numele tău înseamnă împărăteasă. O, mamă dulce, dulce să-ţi fie hrana cuvântului tău peste fii, şi binecuvântare să fie peste ei. Amin.

— Poporule al Fiului meu, frumoasă e serbarea mea cu tine, că tu eşti frumos, copile din Israel. Frumuseţile raiului să te înfrumuseţeze şi să fii rai al Domnului, odihnă a ta cu Dumnezeu şi a Domnului cu tine, copile frumos. Frumoasă este taina ta, precum taina mea pe pământ a fost frumoasă. Taină înseamnă ceea ce nu se vede, ceea ce nu se poate înţelege, ce nu se poate sui la mintea omului. O, frumoase sunt tainele lui Dumnezeu în om, în mintea omului, măi fiilor ai Fiului meu! Luaţi învăţătură de împărăţie a Fiului meu în om, luaţi şi daţi lui Israel, ca să ştie bine tot fiul poporului Domnului, să ştie ce este împărăţia lui Dumnezeu cu oamenii şi între oameni, pomenirea şi amintirea Fiului meu, Care Se vrea mereu cu fiii, mereu, în fiecare zi cu fiii, veşnic cu fiii ei. Amin. Voiesc să stau în sfat cu voi, să vă învăţ sfat de viaţă veşnică, şi voi veni cu Fiul meu în cartea lui Verginica şi mă voi face şi eu cuvânt lângă cuvântul ei, ca să înţelegeţi taina mea în taina ei.

Tu, Fiule scump, Te porţi din carte în carte şi Îţi întocmeşti cărţile despre care este scris în Scripturi. Israel e în serbarea mea cu Tine. Israel este frumos, copil frumos, Fiule. Dă-i lui Israel iubire veşnică, dă-i celui ce Te iubeşte, dă-i iertare de greşale, dă-i bucurie, dă-i veşnicie celui ce Te vesteşte pe Tine, Cel veşnic. Dă-le şi fiilor oamenilor, dă-le şi lor să bea şi să înseteze de viaţă veşnică, şi să facem desăvârşit sărbătoarea venirii Tale şi a ţării alegerii Tale, că mă rog în Tine pentru România.

O, fiică Românie, sunt de la Tatăl şi de la Fiul şi de la Duhul Sfânt ocrotire peste tine şi te voiesc fecioară neprihănită cu duhul şi cu trupul şi cu credinţa. Lasă-te născută din trupul Fiului meu, din cuvântul Fiului meu, fiică Românie, că eu las ajutorul meu peste tine spre împlinirea împărăţiei Fiului meu în tine, fiică Românie. Ai cină cerească în tine, ai pâine din cer în tine, pâine caldă. Fiul meu Se face pâine în tine. Cuvântul Lui este pâine, fiică Românie. Ia şi te naşte şi fii biserică nou-născută la cuvântul Fiului meu, iesle caldă şi neprihănită pentru Cel ce vine din cer ca să fie cu tine.

Iar Tu, Fiule Emanuel, să fii cu ea, cu România să fii, ca să-Ţi împlineşti peste ea împărăţia Ta cu care vii. Amin.

— Sunt cu România, mamă. De patruzeci de ani Mă slăvesc în ea. De şaptezeci de ani Îmi pregătesc taina Mea care este în ea. Poporul Meu e taina Mea în ea. Pe el am voit să-l nasc în ea. Pe vreme rea l-am născut, în vremea durerilor ei l-am născut, ca să-l am popor al venirii Mele. Iubirea ta să fie binecuvântată, mamă, căci poporul Meu te fericeşte, şi de la el te vor ferici toţi cei care încă nu te-au fericit.

Israele, poporul Meu cel mic, tu eşti taina Mea, tu eşti sărbătoarea Mea pe pământ, tu eşti calul alb pe care şade cuvântul Meu, precum în cer şed pe heruvimi. O, cu cine mai pot Eu grăi pe pământ aşa cuvânt, măi Israele măi? Şi iată, omul nu înţelege. Oamenii au nume de înţelepţi, de filozofi, de poeţi, de ştiinţifici, de teologi. Au nume oamenii, şi oamenii nu înţeleg numele Meu. Cei ce şi-au dat nume nu înţeleg taina ta cu Mine, taina Mea cu tine. Oamenii sunt fără minte, sunt fără Dumnezeu în trăirea lor, în mintea lor. Daţi-le harul Meu oamenilor, daţi-le cuvântul Meu oamenilor. Vor nu vor, cred nu cred, acesta este cuvântul lui Dumnezeu peste pământ. Semănătorul Se seamănă pe Sine ca să prindă rădăcină în oameni şi să aibă omul rădăcină în Dumnezeu. Amin.

Pacea Mea o dau oamenilor care voiesc pacea Mea. Iar vouă, pace vouă, fii ai lui Israel! Pace vouă!

Să ştii, măi Israele, că Eu sunt pacea ta. Amin, amin, amin.

*

O, copii şi copilaşi ai Duhului şi ai trupului Meu! Eu veşnic aş sta cu voi. Aş face din noapte zi, aş opri vremea pe loc, aş sta mereu cu voi şi v-aş iubi, şi M-aş iubi cu voi până ce aţi deveni asemenea Mie în toate, până ce v-aţi îndrăgosti de Mine atât cât de îndrăgostit sunt Eu de voi.

O, copii şi copilaşi, vin iar în cartea lui Verginica, vin cu ea. Vin cu mama Mea, prin care am venit de la Tatăl. Vin cu heruvimii, că ei sunt voia Mea, ei sunt purtarea Mea de la Tatăl spre voi şi de la voi spre Tatăl. O, copii şi copilaşi, îndeletniciţi-vă să staţi în trup, într-un singur trup, în trupul şi în Duhul Meu, căci un trup, o pâine sunteţi toţi cei care sunteţi. Îndeletniciţi-vă să fiţi, măi fiilor. Şi cel tare să fie, din locul lui cel tare; şi cel slab să fie, din locul lui cel slab, dar să fie, că venit-am în lume lumină la voi, ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric, căci Eu nu vorbesc de la Mine, dar Cel ce Mă trimite pe Mine, Tatăl, El Însuşi Îmi dă poruncă ce să spun şi ce să vorbesc, pentru că Tatăl vă iubeşte, şi în Mine este, şi este îndrăgostit de voi, şi îndrăgostiţii nu s-ar mai despărţi în veci. Ei simt vecia cum îi cuprinde, ei simt bucuria cuprinzându-i. Aşa este Tatăl îndrăgostit de voi, iar Eu sunt vecia şi bucuria Tatălui, Eu sunt Cel ce vă cuprind bucurând pe Tatăl în Mine. Din carte în carte Mă port cu voi şi după voi, din leagăn în leagăn Mă legăn cu voi între cer şi pământ, şi vă spun pilde cereşti de sfinţi şi de îngeri, aşa cum la copiii cei mici li se spun poveşti de feţi-frumoşi şi de zâne. Iată, sunt îndrăgostit de voi, şi Tatăl în Mine este ca să vă ţin şi să vă învăţ într-un singur trup cu toate mădularele lui. Uitaţi-vă la trupuri cum stau în ele mădularele lor şi cum ascultă de mai-marele lor, de suflet, fiilor mici şi scumpi. Eu sunt sufletul vostru, copilaşi ai trupului şi ai Duhului Meu, iar voi sunteţi trupul Meu, biserica Mea cea de apoi, casa Mea de întoarcere, casă de oaspeţi cereşti pe pământ. Nimeni dintre oameni nu ştie să-Mi cânte iubirea, să-Mi mărească dragostea, căci oamenii nu trăiesc iubirea Mea; ei altă iubire trăiesc, ei altă creştere au în ei, ei sunt din altă plămadă, şi de şapte mii de ani caută binele şi iubirea şi n-o găsesc şi n-o cunosc a fi şi nu ştiu cine este ea, nu ştiu oamenii rădăcina şi fructul ei.

O, voiesc să fac din voi feţi-frumoşi şi zâne şi să vă arăt oamenilor poveste adevărată, iar Eu să fiu în voi putere, iubire şi nu poveste, ci adevărat să fiu în voi, precum şi credeţi, precum şi sunt. Din leagăn în leagăn Mă port cu voi, din carte în carte Mă scriu cu voi, ca să se uite vremurile la vremea aceasta, vremurile din urmă să se uite, şi să se bucure proorocii care au vestit vremea aceasta a Mea cu voi, că voi sunteţi mănunchiul Meu cel mic de flori, despre care au vestit proorocii că veţi fi şi veţi odrăsli. Şi vom fi iubiţi de mulţimi nenumărate dacă vom şti să ne iubim unii pe alţii, fiilor iubitori, fiilor iubiţi. Aveţi grijă de Scriptura care spune: *«Iubiţi-vă unii pe alţii precum v-am iubit Eu»*. Iar şi iar spun: unii pe alţii, nu unii cu alţii, nu unul cu altul, ci unii pe alţii, precum Eu v-am iubit pe toţi cei care aţi fost atunci şi acum cu Mine iubindu-vă. Iubiţi-vă unii pe alţii precum v-am iubit Eu, iar dacă nu ştiţi cum, întrebaţi iubirea, iubirea Mea care vă iubeşte pe toţi, şi ea vă va răspunde iubindu-vă cu răspunsul ei, şi veţi fi purtaţi la sânul ei precum mama îşi dezmiardă pruncii mângâindu-i. Aşa veţi fi voi mângâiaţi în Ierusalim, în Mine, Ierusalimul vostru, locul vostru de bucurie. Voi în Mine, şi Eu în voi, Ierusalim nou, Ierusalim de sus pe pământ, cetate sfântă, şi vor înţelege mulţimi nenumărate ce este Scriptura care spune: *«Şi am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborându-se din cer, de la Dumnezeu»,* că Eu aşa am spus: *«Vă voi pregăti loc, ca acolo unde voi fi Eu, să fiţi şi voi»*. Şi M-am dus ca să vin de la Tatăl locaş pentru voi şi pentru cei de atunci peste care grăiam aceste cuvinte, să vin, cetate sfântă să vin, Ierusalim nou să vin şi să fiu, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi. De aceea vă spun mereu că vin să vă întrupez în trupul Meu cel sfânt, în locaşul venit de la Tatăl, după cum am spus: *«Mă duc la Tatăl ca să vă pregătesc locaş şi să vin locaş de la Tatăl pentru voi»*. Am zis că în casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri, dar pentru voi pregătesc locaş cu Mine laolaltă. Ce locaşuri are Tatăl între cele multe despre care am spus Eu? O, sunt multe locaşuri ale casei Tatălui Meu, ale facerii lui Dumnezeu, măi fiilor scumpi care staţi sub înţelepciunea Mea. Sunt locaşurile scaunelor, domniilor, începătoriilor, stăpâniilor, puterilor, locaşurile arhanghelilor, ale îngerilor, ale serafimilor, ale heruvimilor; locaşurile stihiilor care slujesc cuvântul lui Dumnezeu: ploaia, vântul, viforul, grindina, roua, gheaţa, zăpada, norii, negura, ceaţa, căldura; mânia cu uneltele ei: fulgerul, focul, pucioasa; locaşurile binecuvântării: soarele, luna, stelele şi lumina; locaşurile casei Tatălui, care multe sunt şi nenumărate sunt, căci El a zis şi s-au făcut, El a poruncit şi s-au zidit şi se zidesc la porunca Lui, şi le-a pus şi le pune pe ele în veac şi în veacul veacului, şi lege le-a pus şi le pune şi nu o vor trece, şi Îl vor lăuda pe El pe pământ şi în cer. O, sunt multe locaşuri ale casei Tatălui Meu, dar Eu am venit de la Tatăl şi M-am dus iar la El, ca iar să vin, să vin locaş pentru voi, cei daţi Mie de Tatăl ca să vă fiu locaş în casa Tatălui Meu; voi în Mine, şi Eu în voi; Eu cu sfinţii Mei în voi cu bucurie, după cum este scris: *«Bucuraţi-vă, ceruri, şi voi, care locuiţi într-însele!»,* căci cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este aşternutul picioarelor Mele, şi aşa a fost omul făcut. Amin. V-am pregătit locaş în Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi, să fie ai Mei cu Mine, şi Eu cu ai Mei, şi toate cele ale locaşurilor Tatălui Meu să slujească lui Dumnezeu, cuvântului lui Dumnezeu.

Iată, Verginico, ce fac. Aş opri vremea pe loc, aş sta mereu cu poporul Meu şi al tău, şi l-aş iubi şi l-aş mângâia, că atât de îndrăgostit sunt Eu de el, şi Tatăl este în Mine, în locaşul Lui este Tatăl, Verginico, Verginica Mea, că am făcut din tine şi din poporul tău, unelte ale cuvântului Meu, biserica Mea cea de apoi, precum este scris în Scripturi. Vreau să-l învăţ iubirea Mea în el pe poporul tău ca să fie el iubire din Mine, precum Eu sunt; să fiu şi Eu iubire din el, precum sunt Eu, nu altfel, nu cum înţelege omul fără minte, fără Dumnezeu, căci Eu aşa am spus la ai Mei: *«Iubiţi-vă unii pe alţii precum Eu v-am iubit»* făcându-Mă viaţă veşnică pentru voi, cei iubiţi. Amin.

— Dar cine, Doamne, mai ştie ce este iubirea, iubirea Ta în om, Doamne, iubirea sfinţilor Tăi, care s-au jertfit pentru Tine ca să fie cu Tine, Doamne, cu Tine, Cel ce eşti vecia lor? Fă-i şi pe cei de azi ai Tăi să ştie să fie iubindu-Te pe Tine, precum sfinţii de dinaintea lor Te-au iubit făcând mulţimi multe să creadă în Tine prin credinţa lor, prin iubirea lor pentru Tine, prin mărturisirea lor, Doamne, aşa cum Tu Te mărturiseşti peste oameni cu fiii poporului Tău de azi, o, Doamne! Acum este altfel, că Tu îi mărturiseşti pe ei, nu ei pe Tine, căci a venit vremea Ta, vremea ospăţului Tău, vremea iubirii, Doamne, vremea Ta, şi mare este mărirea Ta, mare este cuvântul Tău, vremea iubirii Tale, vremea Ta, Doamne, că eu n-aş mai voi să spun nimic înaintea poporului meu când Tu eşti cuvântul cel dulce, aşa de dulce peste el.

Mai întâi omul trebuie să iubească, şi apoi să asculte, că altfel el nu poate asculta de Tine, căci Tu Te faci iubire în fiii Tăi, ca să-i faci să Te asculte şi să Te iubească precum sfinţii Te-au iubit mărturisindu-Te. Dar Tu Te faci mărturisire în fiii Tăi, şi nimeni nu ştie ca Tine iubirea pe care o dai şi care va fi pe pământ rădăcină din Tine, precum Tu ai fost din mama Fecioară rădăcină de iubire.

— O, Verginico, I-am spus Fiului meu, le-am spus fiilor tăi şi ai mei şi ai Lui că voi veni în cartea ta cu Fiul meu şi cu tine şi mă voi face şi eu cuvânt lângă cuvântul tău, ca să fie înţeleasă taina mea şi a ta, rădăcină a fiilor atunci şi acum, ieri şi azi, Verginico, sora mea cea mică, cea peţită de Fiul meu, Care S-a făcut iubire din tine, cuvânt din tine, precum din mine S-a făcut trup, iubire întrupată, Verginico, iubire din cer, întrupată în om, căci Fiul meu S-a coborât din cer şi S-a întrupat din Duh Sfânt în Fecioară şi S-a făcut Om, Omul iubirii cereşti pe pământ pentru om. Eu L-am născut în Betleemul Iudeii pe Fiul meu, ca să vină din iudei mântuirea, iar tu L-ai născut pe El cuvânt în România, ca să vină din român Răscumpărătorul iudeului care n-a voit mântuirea răsărită din rădăcina lui, din neamul lui, Verginico, iar eu L-am luat pe Fiul meu şi am plecat în lume ca să-L ascund în Egipt, în lume, Verginico, ca să scap viaţa Mântuitorului lumii. Iată, nici atunci, nici mai apoi la cuvântul Fiului meu, nici azi iudeul şi elinul şi păgânul nu vede ce este mântuirea, căci omul nu are minte, Verginico, şi Fiul meu S-a ascuns şi azi în lume, ca să cheme lumea la El. În Israel nu m-am putut ascunde cu El, că Israel voia să ia viaţa Pruncului Cel despre Care scria în prooroci că Se va naşte pe pământ. Preoţii şi irozii n-au voit viaţa Pruncului meu, şi au voit moartea Lui. Iată, nici tu nu te-ai putut ascunde în biserică cu Pruncul Care Se năştea născând şi cuvântând peste cei ce se nasc din cuvânt.

Liturghiile bisericii amintesc şi pomenesc tot ce a păţit de la oameni Pruncul meu, Fiul meu, iar preoţii care liturghisesc prigonesc ca şi atunci Pruncul, prigonesc din biserică pe Fiul meu, prigonesc pe Cuvântul ca şi atunci, Verginico. Şi aşa cum cei de atunci ai bisericii nu ştiau ce fac, aşa şi preoţii de azi nu ştiu ce fac, nu ştiu că ei pomenesc pe Pruncul meu prigonindu-L, Verginico. O, că şi tu tot aşa ai trăit, prigonită din pricina Fiului meu, Care Se năştea cuvânt în tine ca să nască din cuvânt pe om, şi iată, din cuvântul Lui tu ai născut un fiu, un popor, Verginico, şi Dumnezeu îl hrăneşte din tronul Său, şi păstoreşte Domnul neamurile cu toiag de fier, cu cuvântul Fiului meu, şi nimeni nu ştie să înţeleagă pe Dumnezeu, şi nimeni nu-I slujeşte, şi nimeni nu-L încălzeşte, şi numai omul necăjit Îl iubeşte pe Fiul meu, pe Cuvântul, Verginico. Omul fericit nu iubeşte pe Dumnezeu, şi iată, fericitul este necăjitul; iată, acela este fericit. O, ferice de cel necăjit, Verginico, că acela iubeşte pe Dumnezeu. Nu cel ce spune: *„Nu mai pot, Doamne, sub necazuri!“,* nu despre necăjitul acela grăiesc eu, ci despre cel fericit care nu are decât pe Dumnezeu avuţie şi fericire şi pace. O, e ruşinos să spună creştinul: *„Nu mai pot, Doamne!“.* E ruşinos să spună fiul cel de azi al lui Israel: *„Nu mai pot, Doamne, ajută-mă, că nu mai pot sub sarcinile mele!“*; e ruşinos, după atâta mângâiere, după atâta stat al Domnului cu Israel. Şi e bine să spună: *„Ajută-mă, Doamne, să fac voia Ta, ca să nu sufăr nimic şi să fiu fericit în toate câte Tu îmi trimiţi ca să fac şi să port“.* O, Verginico, poporul tău e fericit, e sărac cu duhul şi cu avutul şi e fericit, căci necăjitul e fericit, dar nu necăjitul cel ce-şi face necazuri din păcatele lui, ci necăjitul care e sărac de lume şi de duhul lumii şi de aur şi de argint şi de nume pământesc, căci fericiţi sunt cei ce au nume scris în Cartea Vieţii, Verginico.

Nici un preot care liturghiseşte nu mai trăieşte durerea Fiului meu, cea de la naşterea şi până la înălţarea Lui în Tatăl. O, ce văd eu în biserici, mă doare durerea Fiului meu în mine, că eu am purtat toată viaţa durerea Fiului meu în mine. Nimeni nu mai plânge moartea Fiului meu, nimeni nu mai ştie să trăiască Liturghia, pomenirea Fiului meu, şi lumea nu ştie ce este Liturghie sfântă, că n-are cine să-i spună lumii.

Am venit oaspete în cartea ta, Verginico, ca să vorbesc cu tine iubirea şi durerea Fiului meu, Cel ce suferă de lipsa iubirii. Cel ce iubeşte nu este iubit, şi suferă iubind, căci iubirea este o suferinţă, şi fericiţi cei ce plâng şi suferă iubind, că aceia se vor mângâia în curând, în curând, Verginico. O, curând, curând se vor mângâia. Amin.

— O, mamă Fecioară, iubită Fecioară între fecioare! Cine m-a învăţat pe mine să iubesc pe Fiul tău, pe Domnul meu? M-au învăţat preoţii, oare? Da' de unde! că ei când au auzit că am pe Fiul tău, m-au prigonit, m-au oropsit, m-au băgat la închisoare cu Fiul tău. Eram necăjită, şi m-a găsit Fiul tău plângând şi m-a făcut fericită, necăjită fericită m-a făcut, că-L aveam pe El fericire. Am păţit ca pe vremea ta cu Pruncul, că n-am încăput cu Fiul tău în biserică, şi m-am ascuns în lume cu El, ca să-I ocrotesc viaţa Fiului tău şi a cuvântului Său şi pe poporul Său, căruia îi dăduse viaţă prin cuvântul Său, căci preoţii şi irozii nu încetau să caute viaţa Domnului, viaţa Pruncului Care Se năştea cuvânt din mine ca să păstorească, şi nimeni n-a avut nevoie de iubire, şi Domnul S-a ascuns cu mine în lume, iubind şi aşteptând vremea Sa, ca să vină cuvânt şi să dea libertate oamenilor. Oamenii sunt robi păcatelor şi nu sunt liberi, şi a venit Adevărul la oameni ca să-i facă liberi, ca să ia robia de peste ei, şi oamenii nu înţeleg aceasta. A venit mângâierea pe pământ ca să-i mângâie pe cei apăsaţi de păcat, şi mulţimi multe curând, curând se vor mângâia. Amin.

O, Israele, am avut oaspeţi, fiule, şi eu am fost primitoare de oaspeţi în cartea mea şi le-am dat cinstea să stea cuvântând peste tine, iar eu m-am mângâiat că tu eşti atât de ajutat, atât de iubit, poporul meu, atât de mângâiat în Ierusalim, în Domnul, fiule Israele. Şi voi veni în ziua mea de serbare cuvânt peste tine, că azi le-am dat toată cinstea oaspeţilor şi serbării zilei. Voi veni să te învăţ mereu, şi nu te las nicicum să te răceşti. Mereu, mereu te voi încălduri cu Domnul şi cu sfinţii Lui, ca să n-ai vreme să te răceşti. Fiilor şi fiice din Israel, învăţaţi de la mama lui Hristos, învăţaţi din învăţătura ei, că vi s-a dat putere să iubiţi şi să ascultaţi crezând în cuvântul iubirii, căci totul este cu putinţă celui ce crede. Amin.

Eu, Doamne, am lăsat cuvântul Tău şi cuvântul Fecioarei mamă să mângâie din cartea mea pe Israel. Eu las mângâierea Ta şi a mamei Tale peste Israel, şi cartea mea a fost gazdă mângâierilor lui Israel. Amin.

— Verginico, Eu aşa am spus azi lui Israel: o, copii şi copilaşi ai Duhului şi ai trupului Meu, Eu veşnic aş sta cu voi. Aş face din noapte zi, aş opri vremea pe loc, aş sta mereu cu voi şi v-aş iubi, şi M-aş iubi cu voi până ce v-aş îndrăgosti de Mine atât cât de îndrăgostit sunt Eu de voi, căci Tatăl vă iubeşte, şi în Mine este, şi este îndrăgostit de voi, şi îndrăgostiţii nu s-ar mai despărţi în veci, că ei simt vecia cum îi cuprinde, şi simt bucuria cuprinzându-i. Aşa este Tatăl îndrăgostit de voi, iar Eu sunt

vecia şi bucuria Tatălui. Eu sunt Cel ce vă cuprind bucurând pe Tatăl în Mine. Din leagăn în leagăn Mă legăn cu voi între cer şi pământ, şi voiesc să fac din voi feţi-frumoşi şi zâne şi să vă arăt oamenilor poveste adevărată, iar Eu să fiu în voi putere şi iubire şi nu poveste, ci adevăr să fiu în voi. Din leagăn în leagăn Mă port cu voi, din carte în carte Mă scriu cu voi, ca să se uite vremurile la vremea aceasta, la vremea Mea cu voi. Voi sunteţi biserica Mea cea de apoi, casa Mea de oaspeţi cereşti pe pământ. Sunteţi cei mângâiaţi în Ierusalim, în Mine, Ierusalimul vostru, locul vostru de mângâiere; voi în Mine, şi Eu în voi, Ierusalim nou din cer pe pământ, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi, căci locul omului cel făcut de Dumnezeu este în Dumnezeu, Cel ce l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa, locaş al Domnului în om, şi al omului în Dumnezeu. Amin.

— O, Doamne, Mire al miresei Tale, mai stai o clipă, mai stăm o clipă să-i învăţăm pe copii să lucreze cu duhul prevederii în lucrul lor cu noi, în lucrul lor cel bun cu noi. Vreau să le spun la copiii cei plini de griji în lucrul Tău cu ei, să mă aibă pe mine în ei, că voiesc să învăţ pe unul din copiii lui Israel să se uite bine în spate, ca să-şi asigure sub pază bună pe cele din faţă şi să stea bine în lucrare cerească, iubind şi ascultând, căci ca să asculte, trebuie mai întâi să iubească pe cel de care ascultă, iar copiii din grădină trebuie ascultaţi. Să-i asculte Israel, Doamne. Eu sunt veghea lui Israel şi a grădinii cuvântului Tău, şi mereu învăţ pe fiii grădinii la veghe bună, şi vin şi le spun cum să lucreze. Eu lucrez în ei şi fără cuvânt scris în carte, că multe sunt de lucrat, şi ei sunt cuvânt din cuvânt, şi cine are urechi de auzit, să audă cu ele.

Am un copil mai mic, cu inimă mare, şi voiesc să-l deprind să fie blând şi smerit cu inima când iubeşte, că el iubeşte pe copiii noştri, Doamne, şi voiesc ca iubirea lui să aibă răspuns bun, să aibă stare plăcută de cer, că el acum învaţă, stă la învăţat şi învaţă şi se dăruieşte, ca să fie dar Ţie, Doamne.

O, copilaşi unşi în grădină, vă voi face graiul meu peste cel spre care vă trimit cuvânt, că vă fac cuvânt peste el, iar eu sunt în voi când grăiţi peste el cuvânt de prevedere, de înainte vedere, iar el va fi apoi deprins să gândească cereşte, ascultând cu iubire, şi iubind cu ascultare.

Aveţi grijă de vorbirile din Israel, să fie cu sare, să fie cu adevăr, să fie din cer şi să se potrivească cu cuvântul lui Dumnezeu, şi numai aşa să lucraţi lucrul lui Israel. Daţi sănătatea cuvântului din voi, daţi-o şi la cei ce învaţă vorbirea mea. Vorbirea lui Israel să fie ca a mea, ca vorbirea Domnului, fiilor. Lucrul lui Israel să fie ca lucrul Domnului. Ascultarea lui Israel să fie ca ascultarea voastră, şi să vă ajute Israel prin ascultarea lui de Dumnezeu.

Binecuvântat să fie cuvântul meu cu voi peste cel care aude de la voi cuvântul meu spre povaţă. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 1996

Sărbătoarea sfintei muceniţe Ecaterina

România va fi oază verde pentru cei credincioşi şi sfinţi. Stelele pământului şi stelele cerului.

Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului şezând de-a dreapta Celui Atotputernic şi venind cu norii cerului. Amin.

O, fiule Israele, copil credincios, cine Mă va despărţi de dragostea de tine? Necredinţa de pe pământ şi aleşii ei? O, fiule credincios, credinţa ta în cuvântul Meu va lucra şi va strânge într-un singur staul pe toţi cei de pe pământ, pe toţi care vor mai fi, căci toţi cei ce vor fi vor rămâne ca să fie. Necredinţa de pe pământ şi aleşii ei nu te pot birui pe tine, că Eu cu tine sunt, şi îţi ţin cald şi îţi înfierbânt credinţa, ca să topeşti cu ea filozofia necredinţei acestui veac. Tu eşti cel ce crezi, iar Eu sunt Cel ce împlinesc. Amin. Pace ţie, căci Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt te iubeşte. Pace ţie, Israele, că nimeni nu are pace aşa cum ai tu, aşa cum Mă ai tu, că iată ce fac: întocmesc serbări cu sfinţii în mijlocul tău, şi mărturiseşte cerul înaintea ta, şi le dăm celor necredincioşi cuvântul puterii lui Dumnezeu, căci Eu sunt Cel ce sunt.

Vin cu sfinţii mucenici în venirea Mea, vin şi iar vin cu sfinţii şi cu îngerii în sunet de trâmbiţă, ca să adun prin cuvânt pe cei aleşi ai Mei din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor până la celelalte margini, şi voi lucra ca în vremea lui Noe. Şi iată, găsesc pe oameni mâncând şi bând şi nuntind, că ei nu ştiu venirea Fiului Omului. Vin şi voi trâmbiţa ca să adun pe cei aleşi, şi din ei voi lua unul, şi pe unul îl voi lăsa, şi oamenii nu cred ca să vegheze venirea Mea care vine peste ei fără de ştire. O, fericit eşti tu, poporul Meu, slugă cuminte şi credincioasă, căci venind Domnul tău, vei fi găsit mereu veghind, şi vei fi pus peste cele ale Mele, iar cei care zic că Eu zăbovesc şi stau mâncând şi bând şi nuntind, pe neaşteptate voi veni la ei şi îi voi despica în două, precum este scris în cuvântul Meu, în venirea Mea. Cuvântul Meu e venirea Mea, şi nimeni nu înţelege cuvântul Meu, venirea Mea. Binecuvântată este venirea Mea la tine şi statul tău înaintea Mea în venirea Mea, Israele, cale a venirii Mele la oameni. Şi iată, fiule scump, oamenii beau şi mănâncă şi nuntesc ca în vremea lui Noe, şi cuvântul Meu vine la ei pe neştire. Vine cuvântul lui Dumnezeu pe norii cerului, şi văd sfinţii din cer, că ei sunt în venirea Mea. Eu şi la arhiereii care M-au dat la răstignire le-am spus: *«Eu sunt Fiul Tatălui, şi Mă veţi vedea venind cu norii, cu putere şi cu slavă»*, iar cuvântul Meu adevărat este.

Vin şi iar vin, că am unde să vin ca să strig şi să adun pe cei aleşi care vor rămâne, şi vor fi toţi un singur trup, o pâine vor fi toţi, şi fericiţi cei care au urechi de auzit, că aceia vor rămâne. Vin cu sfinţii şi cu îngerii şi strig ca să audă cei aleşi din cele patru vânturi, de la o margine la alta a cerurilor, că este scris în Scripturi să trâmbiţeze îngerii şi să adune pe cei aleşi.

Am praznic de cuvânt în tine, Românie, şi voiesc să fac din tine oază de scăpare pentru cei aleşi care vor rămâne ca să fie, căci *«unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii»*, precum este scris în Scripturi. Ia de la Mine înţelepciune, ţară Românie, că nu e bună înţelepciunea veacului acesta. Ea nu dă omului viaţă. Ea Mă scoate pe Mine din om, şi omul zice că este el, omul înţelept zice că este el, iar Eu, Cel ce sunt, nu mai sunt în om.

O, poporul Meu, am serbare în tine. Sunt cu mireasa Mea, cu înţeleapta Ecaterina, mucenicită de omul veacului acesta, mucenicită pentru numele Meu, căci Eu am logodit-o cu Mine şi i-am dat inel de logodnă şi am făcut-o mireasă a Mea, şi mama Mea Fecioară a iubit-o şi a învăţat-o să Mă iubească în smerenia şi blândeţea inimii ei. Înţeleapta Ecaterina, fiilor din Israel. O, pe pământul oamenilor e frumos omul cel deştept, omul cel de neam, omul cel cu nume şi cu avuţie, acela e frumos, acela e iubit şi dezmierdat pe pământ. Muceniţa Mea nu numai de neam bun a fost pe pământ, nu numai cu nume mare şi împărătesc, nu numai bogată de averi

pământeşti era, ci era şi frumoasă între fiicele oamenilor, frumuseţe aleasă între făpturi.

O, fiilor, omul dacă a păcătuit mereu, n-a mai fost frumos omul cel din om ieşit, n-a mai păstrat omul frumuseţea staturii omului cel dintâi, pe care mâna lui Dumnezeu l-a făcut, frumuseţe dumnezeiască în om şi în făptura omului cu chip dumnezeiesc. Atâţia oameni sunt urâţi la chip, căci urât este rodul păcatului, şi cu greu se mai păstrează în chipul omului chipul cel frumos al lui Dumnezeu, chipul omului cel dintâi, făcut de Dumnezeu, de mâna şi de Duhul lui Dumnezeu. O, fiilor scumpi, muceniţa Mea era frumoasă la chip, frumoasă foarte între chipurile oamenilor, frumoasă şi înţeleaptă după asemănarea oamenilor, că era de neam şi de nume bun, neam împărătesc, împodobit cu podoabe şi cu bogăţii, dar lumina Mea s-a strecurat în ea, şi ea a început să vadă pe Dumnezeu Domn adevărat, Unul Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. O, şi Mă iubea fecioara aceasta, căci mama Mea Fecioara a venit la ea şi i-a spus de Mine, Mire frumos şi sfânt, Cel mai frumos pe pământ şi în cer. Era înţeleaptă foarte. Învăţase toată înţelepciunea oamenilor, căci era din fire înţeleaptă şi avea minte din fire, şi pe toate le învăţa, ca să le ştie pe toate. Era aşa de deşteaptă că voia să aibă pe cel mai frumos mire de pe pământ, iar mama Mea era aceea care a adus pe lume pe Cel mai frumos între oameni, şi s-a dus la ea şi i-a spus de Mine, Cel frumos, şi ea M-a iubit şi M-a mărturisit tuturor Mire şi logodnic al ei pe veci, că M-a văzut, şi M-a iubit cu iubire mare, cu iubire veşnică. M-am arătat ei şi i-am pus inel de logodnă şi am logodit-o cu Mine pe cea care M-a iubit, şi am făcut din ea mireasă veşnică. Mireasă este cea curată, asta înseamnă mireasă. S-a întâlnit cu Mine pe pământ, M-am arătat ei, şi ea s-a ascuns în Mine, Mirele ei, şi nu M-a mai părăsit, că mult M-a iubit, şi pentru iubirea Mea a suferit prigoană mărturisindu-Mă Mire veşnic, Dumnezeu adevărat, Unul Dumnezeu. Ea se roagă pentru toate fecioarele de pe pământ să găsească iubirea aşa cum a găsit-o ea. Se roagă pentru mireasa Mea, pentru tine, poporul Meu, mireasa Mea cea mică, mireasă mângâiată de cer pe pământ. Se roagă muceniţa Mea, se roagă cu iubire în Mine, se roagă pentru tine, Israele, mireasă mică a Mea:

— O, Mire, Mire veşnic şi frumos între fiii oamenilor! Tu Te-ai făcut Fiul Omului, Te-ai făcut Om ca să Te vadă oamenii şi să fie ca Tine, iubindu-Te precum Tu i-ai iubit venind din Tatăl pe pământ în Fecioară, ca să Te ia Tatăl din Fecioară născut şi să Te dea oamenilor, ca să vadă oamenii pe Cel ce iubeşte din cer pe pământ, pe Cel mai frumos între oameni.

O, Mire, Mire dulce, Mire al meu, cu dureri mi-a fost calea spre Tine, Mire al nunţii mele pe pământ spre nuntă veşnică în cer. Dar Tu erai în mine când sufeream, şi îmi luai Tu suferinţa şi mă ocroteai ca să mă ai, ca să fiu pe veci mireasa Ta, mireasa Celui mai frumos Mire, precum voia inima mea să aibă, căci Fecioara cea veşnică, cea care Te-a născut între oameni, a venit în calea mea la dorinţa mea şi mi-a spus de Tine, Cel mai frumos Mire; şi am avut înţelepciune, şi cu ea Te-am ales pe Tine înţelepciune în mine, şi Te-am iubit apoi cum nu se poate iubi pe pământ, şi Te-am luat întru mine ca să Te am şi să Te spun la toţi oamenii cât de frumos eşti, cât de veşnic eşti, şi mi-am curăţit casa inimii şi am dat din ea toate podoabele înţelepciunii omeneşti, toată ştiinţa omenească pe care o strânsesem în mine bogăţie de înţelepciune omenească, şi m-am smuls din mine şi din jurul meu şi am ieşit din toate câte mă aveau, şi am intrat în Tine dându-mă Ţie în dar, şi Tu ai făcut în mine casă Ţie şi mie, în Tine şi în mine, în cer şi pe pământ, şi Te-ai arătat cu mine fiilor oamenilor, mărturisindu-Te din mine, şi pe mine mireasă a Ta şi înţelepciune a Ta între oameni, căci scris este: *«Lăsa-va omul pe tatăl şi pe mama sa şi se va alipi de Dumnezeu, Mire şi mireasă, şi vor fi un singur trup şi nu două».* Aşa am lăsat eu pe mamă şi pe tată şi tot ce am avut pe pământ, şi m-am alipit cu Tine, Mire şi mireasă, un singur trup, Doamne, căci taina aceasta a Ta nici un om n-o înţelege. Şi din unirea Ta cu mine s-au născut fii, şi nu mai înţelege nimeni pe pământ taina naşterii de fii pentru cer, după cum Tu i-ai spus lui Avraam că seminţia lui va fi ca stelele cerului.

O, Mire scump, nu ştie omul că oamenii cei înţelepţi în veacul acesta sunt stele ale pământului, dar cei cu înţelepciunea Ta în ei sunt stele ale cerului, Doamne. Eu am fost cu Tine în mine luminând pe pământ, stea cerească pe pământ am fost, şi am luminat pe înţelepţii pământului, care voiau să nu mă lase să pier din înţelepciunea cea de pe pământ, care voiau să fiu a oamenilor şi nu a Ta, Doamne. I-am luminat şi pe ei cu Tine, Cel ce erai în mine lumină venită din cer ca să faci din mine stea cerească pe pământ luminând. Le-am dat şi lor lumină din Lumină, şi Te-au cunoscut pe Tine înţelepciune una, şi s-au lepădat şi ei de oameni, de idoli, Doamne. Oamenii înţelepţi sunt idoli oamenilor, şi oamenii se închină idolilor lor, iar eu am părăsit idolii şi m-am făcut închinătoare Ţie în duh şi în adevăr, aşa cum Tatăl voieşte, şi îl ajut pe poporul Tău de azi să Te mărturisească feciorilor şi fecioarelor Mire din cer, Cel mai frumos între oameni.

În Tine mă rog, şi cad cu iubire la tronul Tău şi Te rog de lumină cerească peste înţelepciunea veacului acesta, care-i ţine pe cei aleşi ai Tăi sub vină, aşa cum am păţit şi eu în vremea ştiinţei mele în mine. Ia robia de peste oameni, ia ştiinţa de peste fiii oamenilor, că ştiinţa îi învinuieşte de furt, Doamne, şi Te aşează Tu în om, împărăţie a cerurilor în om, aşa cum l-ai făcut Tu pe om, aşa cum m-ai făcut pe mine, facere nouă în om, om din om, om nou din om, mireasă a Ta pe pământ. În Tine mă rog pentru Israel, poporul Tău de azi, pentru cel aşteptat de rugăciunile sfinţilor, care stau cupă plină înaintea Ta. Israel de azi e mic. Ajută-l pe cel mic şi iartă-i neputinţele, că sfinţii Tăi au cupa plină de rugăciuni înaintea tronului Tău. Fă din Israel cel mic, cel român, fă lumină peste Israel cel ce Te-a răstignit, că rămăşiţa lui cea din cer, cea dintre sfinţii Tăi, se roagă pentru Israel cel după trup, se roagă din România sfinţii, Doamne. Toţi sfinţii cerului Tău din România se roagă din locul slavei Tale, slava cuvântului Tău care se slăveşte din România peste pământ, peste înţelepţii neamurilor pământului, Doamne, şi neamurile vor lua lumină din lumină din România, ţara Ta mireasă.

O, ţară Românie, stau sfinţii cerului, stau stelele cerului deasupra ta, deasupra ieslei Cuvântului Care Se naşte între oameni ca să-i păstorească precum un Păstor bun, Care Şi-a dat viaţa pentru oile Sale. Scoală-te şi te îmbracă precum m-am îmbrăcat eu în veşmântul lui Hristos, cel mai frumos veşmânt, veşmânt din lumină şi din slavă, o, ţară Românie! Tu eşti cântată de sfinţii cerului, eşti luminată de stelele cerului, care s-au strâns deasupra ta ca să te călăuzească spre izvorul cuvântului care se naşte în ieslea sa, în Israel cel luat din români, ţară Românie, ţară a venirii Domnului la oameni.

Mă rog în Tine, Doamne, pentru România, cea aleasă a Ta, şi pentru mireasa Ta din ea, pentru poporul Tău cel mic, ca să-i dai ce şi mie mi-ai dat, şi ca să-l ai lumină şi sfeşnic de lumină în România pentru toate noroadele de pe pământ,

Doamne. Dă-i mângâiere lui Israel, dă-i toată iubirea, dă-le toți sfinții în ajutor, în dar, căci noi, sfinții Tăi, ne dăm lor cu iubire, cu dorul tot ne dăm, că ne e dor să-Ți vedem plinită taina Ta de veac nou în fiii lui Israel de azi, începătura Ta de veac nou, de om nou în om, Doamne. Dă-le iubirea Ta, să Te iubească cu ea, precum mie mi-ai dat-o când căutam pe cel mai frumos între oameni. Vino mereu, că mare este venirea Ta şi bucuria sfinților Tăi care sunt în venirea Ta, o, Mire al sfinților Tăi în cer şi pe pământ, căci cei mici se binecuvintează de cei mari, ca să fie mari, împărăție a Ta să fie cei mici, a Ta şi a sfinților Tăi. Amin.

O, fiilor mici, mireasă mică a Mirelui Cel frumos, iubiți-vă unii pe alții precum eu am iubit pe Hristos. Aceasta e iubirea şi Cel iubit de voi. Iubiți pe Domnul aşa cum El vă iubeşte. Iubiți-vă cu Domnul, unii pe alții iubiți-vă iubind pe Domnul. Vine Domnul, vine, şi va veni. Vine Domnul la tine, Israele mic, ca să ai veşmântul Lui pe tine. Vine la tine Domnul, mereu vine, ca să ai tu veşmânt pe Hristos.

Să Te aibă, Doamne, mireasa Ta, veşmânt să Te aibă, precum Te-am avut eu după naşterea mea din Tine, rădăcina omului nou, născut din Tine, înveşmântat cu Tine, om nou, Hristos în om, Mire şi mireasă, un singur trup, precum scrie în Scripturi. Amin. Mă fac în Tine rugăciune pentru Israel, o, Mire al meu. Rugăciune sfântă, tămâie în Tine mă fac, miros de bună mireasmă înaintea Ta pentru cei mici ai Tăi. Şi vino întru slava Ta cea văzută, vino, Doamne, căci duhul şi mireasa zic: *«Vino!»*. Amin.

— Vin, Ierusalime; Ierusalime din cer şi de pe pământ. Vin, că iată cum vin. Cerul şi pământul se unesc în venirea Mea, că Eu vin. Binecuvântată este venirea Mea, împărăția Mea întru sfinții Mei în cer şi pe pământ, nunta Mea cu mireasa Mea. Cuvântul Meu este venirea Mea. Binecuvântată este venirea Mea la tine şi statul tău înaintea Mea în venirea Mea, Israele. Şi iată, oamenii beau şi mănâncă şi nuntesc, şi cuvântul Meu strigă peste pământ să adune pe cei aleşi, ca să fie cei ce sunt.

Eu sunt Fiul lui Dumnezeu şezând de-a dreapta Celui Atotputernic şi venind cu norii cerului. Cine Mă va despărți de dragostea Mea de tine, Israele iubit? Necredința de pe pământ şi aleşii ei? O, Israele, Israele, credința ta în cuvântul Meu va lucra şi va strânge într-un singur staul, într-un singur trup pe toți cei de pe pământ care vor fi, căci toți cei ce vor fi vor rămâne ca să fie. Cei ce vor fi găsiți veghind venirea Mea vor rămâne ca să fie, şi vor fi mângâiați în vecii vecilor, şi vor fi mângâiere a mângâierii, şi vor fi. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 1996

Sărbătoarea de cinci ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Duhul Sfânt sălăşluieşte în mintea sfântă şi în trupul sfânt. Vai celor ce zic amarului dulce şi dulcelui amar.

Cu har şi cu pace cobor la voi cu cuvântul Meu şi cu serbare de sfinți şi de îngeri deasupra voastră şi cu voi, copii ai ieslei cuvântului Meu, căci cerul Meu serbează zi de aducere-aminte a însemnării cu har şi cu dar a ieslei cuvântului.

Har vouă, şi pace vouă, şi viață veşnică şi mângâiere, fiilor! Eu sunt. Mă aşez cuvânt în cartea Mea de azi şi Mă însemnez cu sărbătoare peste Israel, căci am popor şi în vremea aceasta, am iesle de naştere a cuvântului Meu. Vin mereu în ea şi Mă nasc în ea cuvânt de viață veşnică, şi fericiți sunt cei ce cred în Cuvântul lui Dumnezeu, Care cu norii vine din cer pe pământ, că e vremea venirii Lui, după cum scrie în Scripturi.

O, fiilor unşi, cum de nu înțeleg cei care zic că ştiu Scripturile, căci e scris în lege şi în prooroci şi în Scripturi despre vremea aceasta a Mea, despre cuvântul Meu de azi, despre lucrarea aceasta cerească, în care voi sunteți de Mine cuprinşi. Iar voi adunați-vă adesea, adunați-vă, fiilor, cu fiii lui Israel, în Duhul Meu să vă strângeți laolaltă şi să vedeți Scripturile, fiilor, că trebuie să aveți o credință bine întemeiată pe piatra ei. Voi trebuie să înțelegeți pe Dumnezeu, voi trebuie să fiți cuvântul lui Dumnezeu peste tot pământul, fiilor. Eu de aceea am întocmit văzut această iesle de coborâre a cuvântului Meu, şi am venit cu ea la timpul hotărât de Scripturi şi de prooroci, iar Duhul Sfânt vă va desluşi Scripturile acestea în sfatul vostru cu Mine, fiilor.

Israele, Israele, e sărbătoare în tine, fiule Israele. Serbăm ziua când s-a sfințit prin cuvântul Meu ieslea cuvântului şi fiii Mei cei sfințiți în ea. Eu sunt cu voi în cele văzute şi în cele nevăzute la voi. Sunt cu ieslea cuvântului Meu, cea văzută şi cea nevăzută, căci cele ce nu se văd sunt cuprinse de cele ce se văd, duh şi trup, precum Eu sunt văzut şi nevăzut în cele văzute şi nevăzute ale Mele, Duh şi Adevăr, precum este scris în Scripturi.

Fiilor, fiilor, stați mereu în duhul sfințeniei de duh şi de trup, căci Duhul Sfânt Îşi are sălaş în mintea sfântă şi în trupul ei sfințit de ea, ținut de ea în sfințenia ei. Mereu, mereu să vă îndeletniciți să aveți minte sfântă în care să Se nască Hristos, Născătorul venit de la Tatăl, căci am venit de la Tatăl cuvânt, Eu Însumi am venit. Cuvânt de la Tatăl vin, şi iată, la voi vin, şi de la voi Mă iau mulțimile spre hrană, căci mulțimile sunt flămânde, tată, şi se țin pe urma voastră ca să Mă ia pe Mine hrană, şi fericiți sunt cei ce înțeleg minunea aceasta a înmulțirii pâinii vieții, căci Eu sunt pâinea vieții, cuvântul vieții. Iată, omul se hrăneşte cu cuvânt, nu numai cu pâine. Aşa am spus: *«Eu sunt pâinea vieții»,* şi iată, sunt, precum am zis, sunt şi Mă înmulțesc, şi cu greu se înțelege această mare minune. Făceam minuni prin cuvântul rugăciunii Mele către Tatăl, de la Care ceream. Făceam minuni şi ziceam: *«Cel ce va crede în Mine, mai mari decât acestea va lucra după ce Eu Mă voi duce la Tatăl»*, dar minunea cea mai mare este credința, fiilor, căci ea le face pe toate a putea, pe toate ale ei. Iată, cu voi este minunea înmulțirii cuvântului vieții veşnice, pâine spre hrană mulțimilor flămânde. De aceea am dat ființă ieslei de la voi. Mă fac cuvânt între voi, copii ai ieslei cuvântului Meu. Eu Însumi vin cuvânt, de la Tatăl vin, şi la voi vin şi Mă înmulțesc, şi voi Mă înmulțiți şi Mă dați spre hrană multora.

Fiilor, fiilor, îngerii cerului vin cu Mine de câte ori cobor la voi cuvânt. Imnul îngeraşilor vesteşte mereu cerul şi pământul când Eu Îmi nasc cuvântul în iesle la voi. Îmi cântă slavă îngerii şi zic: *„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, şi pe pământ pace şi bunăvoire!"*. Toți îngerii ascultă cuvântul Meu cel proaspăt, de câte ori vin la voi cuvânt. Aceasta este taina ieslei de la voi. Ea este locul unde îngerii cântă pe pământ lui Dumnezeu, Care vine din cer să Se facă cuvânt în ieslea Sa.

Iubiți voia Mea în voi, fiilor din Israel, aşa precum îngerii o iubesc. Îngerii sunt voia Mea în cer şi pe pământ, în cele văzute şi nevăzute ale Mele. Iubiți ascultarea, precum îngerii o iubesc. Iubiți pe Dumnezeu cu ascultare, căci asculta-

rea voastră este iubirea voastră de Dumnezeu. Numai cei ce ascultă de Dumnezeu, numai aceia iubesc pe Domnul. Pe voi înşivă şi unii pe alţii şi viaţa voastră lui Hristos să I-o daţi ascultându-L, fiilor. Eu sunt ascultător Tatălui, şi sunt. Voi sunteţi ascultători Mie, şi sunteţi, căci cel ce este, în Mine este, în ascultare este, căci Eu sunt pildă de ascultare, sunt pildă pentru voi, iar cine nu este ascultător, nu este.

Fiilor, fiilor, lucraţi uniţi, fiţi o pâine cu toţii, un cuvânt toţi, un cuget şi o lucrare cu toţii, toţi cei credincioşi, toţi cei ascultători, toţi, fiilor, fiţi o pâine cu toţii. Unii pe alţii daţi-vă lui Hristos. Fiţi pildă de ascultare, unii pe alţii dându-vă Mie, fiilor. Nimic să nu lucraţi fără sfat, fără veghe, fără să fiţi un singur trup, o singură voinţă, un singur cuvânt toţi, o pâine, fiilor, unul pe altul dându-vă Mie. Staţi în duh de sărbătoare, fiţi un duh cu Mine, fiţi în Duhul Sfânt, căci Duhul Sfânt Îşi are sălaş în mintea sfântă şi în trupul ei cel sfinţit de ea. Învăţaţi mereu, mereu, staţi în lecţia ascultării, staţi în duhul ascultării, ca să fiţi. Învăţaţi-vă să staţi mereu cuprinşi în Duhul Sfânt, că vremea s-a făcut durere peste oameni, şi oamenii zic amarului dulce, şi dulcelui amar, dar voi, staţi cuprinşi în Duhul Sfânt, fiţi casă Duhului Sfânt, fiţi mintea Duhului Sfânt, fiilor.

O, Israele, fiul Meu! O, tată, nu poţi fi şi lume, şi creştin, să ştii că nu poţi, chiar dacă poţi. Nu poţi fi dacă poţi aşa ceva. O, nu poţi să Mă duci cu vorba, nu poţi. Eu te-am hărăzit să poţi să fii copilul Meu, voia Mea, bucuria Mea, avuţia Mea pe pământ şi în cer, pildă de ascultare şi de iubire să fii, precum Eu am fost. Să audă omul lumii, să audă ce învăţătură îţi dau, şi să ia din ea şi să ştie ştiinţă cerească, viaţă cerească pe pământ; să vină să Mă ia şi să se hrănească cu cuvântul Meu, că Eu am iesle în tine, poporul Meu, şi Mă fac pâine în tine spre hrană celor flămânzi de viaţă.

Rostesc mereu sfinţenie peste ieslea cuvântului Meu, aşa cum am rostit în ziua pecetluirii ei cu legea sfinţeniei pe pământ, că am făcut din acest petecuţ de pământ semn între oameni, ca să ştie tot omul că nu poate să fie şi cu Mine, şi cu duhul lumii. Am arătat acest semn oamenilor ca să vadă că Eu pot numai cu Mine în om, şi că omul poate numai cu Dumnezeu. Cel ce voieşte să vină după Mine, poate, fiilor, poate dacă voieşte.

Sunt cu tine, Israele, pildă în calea omului, ca să vadă omul că poate dacă voieşte, iar tu să stai voie a Mea, pildă a voii Mele în om, aşa să stai înaintea oamenilor, căci Eu sunt Cel ce poate totul în toţi cei ce voiesc să fie. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 1996

Sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Cuvântul lucrează la sfârşit ca şi la început. Sfântul apostol Andrei mărturiseşte alegerea României: cer nou şi pământ nou; împărăţia lui Dumnezeu.

Ierusalime, poporul Meu, Ierusalime, popor al harului, Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă, începutul şi sfârşitul. Mă odihnesc în sânul Tatălui, şi Tatăl în sânul Meu, început şi sfârşit, căci Eu sunt începutul şi sfârşitul. Începutul a fost făcut, şi Dumnezeu S-a odihnit în el, iar sfârşitul, tot la fel, şi Dumnezeu Se va odihni apoi. *«La început era Cuvântul, şi Dumnezeu era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi toate prin El s-au făcut, şi în El era viaţă»,* precum este scris.

Ierusalime, locul Meu de odihnă, să ştii, fiule, că toate prin cuvânt s-au făcut. Eu sunt Alfa şi Omega, Cuvântul lui Dumnezeu. La început am fost cuvânt, şi toate prin Mine le-a făcut Tatăl, iar la sfârşit tot aşa sunt, cuvânt sunt, căci sfârşitul tot prin cuvânt se face, şi cine nu înţelege începutul şi sfârşitul, acela nu crede lucrarea cuvântului Meu. La început a fost Cuvântul, şi la sfârşit iarăşi este Cuvântul. Eu sunt Cuvântul, dar cei îngâmfaţi nu înţeleg şi nu iau aminte ca să nu vină peste ei ceea ce s-a zis în prooroci, că scris este: *«Vedeţi, îngâmfaţilor, fiţi cu băgare de seamă şi înspăimântaţi-vă, căci în zilele voastre se îndeplineşte un lucru pe care nu-l veţi crede dacă vă va spune cineva».* La început era Cuvântul, şi Eu eram Cuvântul lui Dumnezeu întru început, şi toate prin Mine s-au făcut, şi fără Mine nu s-a făcut tot ce s-a făcut. La sfârşit iarăşi este Cuvântul, şi Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu întru sfârşit, şi toate prin Mine se fac, şi fără Mine nu se fac din toate câte se fac. Eu sunt Alfa şi Omega, căci Cel dintâi este şi Cel de pe urmă, este începutul şi sfârşitul. La început a fost Cuvântul, şi la sfârşit iarăşi este Cuvântul, şi de aceea zice Scriptura: *«Eu sunt Alfa şi Omega».*

Ierusalime, poporul Meu, Eu sunt Cel ce eram la început, căci scris este: *«La început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul, şi toate prin El s-au făcut din câte s-au făcut».* De aceea am venit şi am spus: *«Eu sunt Alfa şi Omega, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine».* Iată, fiule care crezi, Eu sunt cuvânt la sfârşit precum am fost şi la început, iar cine crede în Scripturi, acela crede cuvântul Meu cu care lucrez la sfârşit ca şi la început. Lucram la început, lucram cele ce nu se vedeau, că nu avea cine să vadă când lucram. Şi după ce le-am făcut pe toate câte sunt, l-am făcut apoi pe om, şi l-am făcut ca să vadă, şi a văzut pe cele ce nu se vedeau, şi pe care omul le-a văzut şi le-a pus nume. Şi iată taină nevăzută, că şi la sfârşit lucrez cele ce nu se văd, că nu are cine să vadă când lucrez, şi de aceea îl fac pe om ca să vadă cele ce nu se văd. De aceea am grăit Eu ţie, Israele, în cartea Mea cu tine şi am zis: *«Să nu te pierzi, Israele, că vine ce n-ai văzut de când te-ai născut; vine facerea pământului şi a raiului şi a Noului Ierusalim, care nu sunt încă pe pământ».* Aşa grăiam Eu la începutul lucrării Mele cu tine, Ierusalime de azi, şi îţi ziceam despre cărturarii şi fariseii cei aşezaţi la colţul străzii ca să te oprească pe tine să nu vii la Mine, şi iată, nu te-am minţit, şi pe toate ţi le-am spus mai dinainte, iar cuvântul Meu este adevăr.

Cuvântul cel de la sfârşit este ca şi la început, este facerea pământului şi a raiului şi a Ierusalimului nou, care erau la început. La sfârşit iarăşi este facere: *«cer nou şi pământ nou în care va domni dreptatea şi pacea»*, aşa cum scriu făgăduinţele Scripturii care spun: *«Eu voi face ceruri noi şi pământ nou, şi nimeni nu-şi va mai aduce aminte de cele trecute, iar cerul nou şi pământul nou vor rămâne înaintea Mea, şi seminţia voastră şi numele vostru va dăinui pe veci».* Şi dacă aşa scrie în Scripturi, iată, cerul şi pământul trec, şi cuvintele Mele se împlinesc cu cerul cel nou şi cu pământul cel nou şi cu poporul Meu, care va dăinui pe veci, potrivit făgăduinţelor Mele, potrivit Scripturilor, măi Israele. Şi dacă M-am născut Fiu al Omului acum două mii de ani, şi dacă Tatăl Meu a născut-o la cuvântul Meu pe România odată cu Mine, şi dacă Eu trebuia să am un popor la sfârşit ca să vin la el cuvânt, iată, în România Mi-am aşternut iesle şi Mă fac în ea cuvânt de facere nouă, ca şi la început facere. La început toate s-au închegat la cuvântul Meu, şi nu se putea să se lucreze altfel la sfârşit, nu se putea să nu se lucreze şi la sfârşit, căci am spus: *«Eu sunt Alfa şi Omega»*, Eu sunt la început şi la sfârşit Cuvântul lui Dumnezeu, căci toate se fac prin cu-

vânt, şi fără cuvânt nimic nu se face. Să ştii, poporul Meu, că fără cuvânt nimic nu se face. Cuvântul este Cel ce Se face, şi Domnul este Cuvântul, şi El Se face în toate câte vor fi, şi toate vor fi El, şi omul n-a ştiut să-L vadă pe Dumnezeu în cele ce au fost făcute prin cuvânt. Omul a crezut că Dumnezeu este altceva decât facerea Lui, facerea în care El era, precum şi în om era. Dar omul neascultând n-a mai ştiut, a încetat să mai ştie, şi de aceea am spus omului: *«Omule, nu-L vei găsi pe Dumnezeu decât în tine, dacă-L vei aşeza în tine».*

O, Ierusalime, pământul României poartă pe el taina cea dintru început, cuvântul Meu cel făcător. De ce poartă pe el această taină? Pentru că România este pământul Meu ales şi neamul Meu ales din nou. Şi de ce am ales Eu acest pământ? O, nu l-am ales. El era pământ ales, şi am aşezat pe el neam ales, născut odată cu Mine, închegat la cuvântul Meu, căci am trimis pe unsul Meu ca să pună peste acest pământ semnul Meu, pământ ales cu semn pe el şi om născut din Mine, neam al Meu, născut din cuvântul Meu, din creştin născut, duh şi trup, om încreştinat de creştin, de unsul Meu, de apostolul Meu cel întâi chemat.

E praznic de sfânt Andrei în mijlocul tău, Ierusalime, popor al prăznuirii cerului pe pământ, căci Eu sunt cu sfinţii în venirea Mea la tine. Andrei, apostolul Meu, binecuvintează pe România. Din Mine binecuvintează apostolul Meu:

— Din Tine, Doamne, Ierusalimul cel de sus, căci în Tine se odihnesc toţi sfinţii Tăi, Doamne. Şi dacă Tu eşti cu împărăţia cuvântului Tău în România, sfinţii Tăi cu Tine sunt, şi se adună la praznicul Tău, la cuvântul Tău, Doamne, şi grăiesc sfinţii din Tine şi Te mărturisesc din România, neam ales pe pământ ales, ales dintru început, Doamne, pecetluit dintru început ca să fie ales spre întocmirea plinirii vremilor, ca toate să fie iarăşi întru Tine, cele din ceruri şi cele de pe pământ, toate în Tine.

Binecuvântat să fii, Doamne, Cel ce eşti, Cel ce erai şi Cel ce vii, că ai ales neamul român mai înainte de întemeierea lumii mai înainte rânduindu-l în a Ta iubire, ca să fie fiu al Tău, potrivit sfatului voii Tale, spre lauda măririi Tale, Doamne, ca toate să fie iarăşi întru Tine, cele din ceruri cu cele de pe pământ, toate întru Tine, căci în ţara Ta regină ai unit pe cele din ceruri cu cele de pe pământ, s-a unit cerul cu pământul în România, ţara Ta regină, ţara Ta mireasă, ţară cu Rege, o, Rege cu regină, Rege cu mireasă! Nimeni nu ştie de ajuns taina pământului ales în care ai venit cuvânt la sfârşit, Tu, Cel ce eşti Alfa şi Omega. Nu înţelege omul lucrarea cuvântului Tău în România, facerea Ta cea nouă, lucrarea Ta de facere, cuvântul Tău, Doamne. Eu am fost trimisul Tău, ca să pun numele Tău şi viaţa Ta peste neamul român, şi nu ştiam atunci ce este acest pământ, dar acum mă închin Ţie în el şi îl sărut, că atunci nu ştiam, nu-i ştiam taina lui cea dintru început. El era taina Ta, venirea Ta, cuvântul Tău, ieslea Ta în care Te faci cuvânt la sfârşit precum erai la început. Mă închin şi sărut acest pământ precum Tu îl săruţi mereu cu cel mai dulce cuvânt, că Tu când ai lucrat cuvântul pentru facerea cerului şi a pământului, aşa ai zis: *«Să fie o tărie în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape»,* şi aşa a fost, precum a fost cuvântul Tău. Şi s-a făcut tăria cerului, şi a despărţit apele de dedesubtul tăriei şi de deasupra tăriei, şi tăria ai numit-o cer. Şi ai zis să se adune apele de sub cer la un loc şi să se ivească uscatul, şi s-a ivit şi l-ai numit pământ. Iar când uscatul s-a ivit din apă, primul uscat a fost pământul român, primul ieşit din apă, şi din el ai luat pământ când l-ai făcut pe om. Şi i-ai zidit omului o grădină spre răsărit şi l-ai aşezat în ea, şi ai numit fericire grădina aceea, fericirea omului ai numit-o, grădina fericirii, precum omul are casă şi grădină. Când Noe a dat drumul porumbelului ca să aducă semnul împăcării, ramura de măslin, tot aşa a fost. Pământul acesta a fost primul uscat care s-a ivit din apă după ce a trecut potopul cu apă, prima oază verde a fost, şi din ea a rupt porumbelul ramura verde şi a zburat cu ea la Noe.

O, Doamne, Tu Te-ai făcut cuvânt pe pământul împăcării, şi ai împăcat pe om cu Tine. Cuvântul Tău a făcut împăcarea, căci el este făcător, şi pe pământul acesta trebuie să faci om nou, născut din cuvântul Tău, căci Tu eşti Cuvântul. România este pământul în care se naşte omul cel nou, omul cel din cer, căci Tu Te naşti din Tine cuvânt în România, şi din cuvântul Tău se naşte om nou, om născut de sus, căci Tu eşti de sus. O, Doamne, când pământul acesta a primit pe el neamul care este şi azi pe el, Tatăl a binecuvântat neamul acesta şi a zis să fie fiul Lui, fiul Tău să fie, fiul cuvântului Tău, la începutul şi la sfârşitul lucrului Tău cu el. A trimis Tatăl pe Melchisedec şi l-a binecuvântat întru Tine, Doamne, Fiule al Tatălui. A binecuvântat Tatăl acest pământ, după rânduiala lui Melchisedec l-a binecuvântat, şi apoi eu am venit trimis al Tău, mărturisitor al Tău, şi Te-am dat pe Tine neamului român şi l-am făcut neam cu Tine prin pâine şi vin, prin Trupul şi Sângele Tău pe care Tu l-ai lăsat la ai Tăi, şi rămăşiţa lui Israel s-a făcut neam cu românul, şi toţi suntem un neam. Neam al Tău este cel ce crede în Tine, om plămădit la sfârşit, căci Tu eşti început şi sfârşit.

Mă rog în Tine Tatălui, mă rog pentru neamul român:

Tată bun, neamul român este neamul Fiului Tău, neamul Tău, Tată bun, căci Tu prin Fiul Tău ai făcut cerul şi pământul român când ai făcut cerul şi pământul. Mă rog Ţie în Fiul Tău în Care Tu Te odihneşti cu lucrarea Ta. Iartă tot ce ai să-i ierţi neamului român, iartă-l pe cel mic, şi prin el să răscumperi neamul omenesc şi să-l faci din nou, să faci neam creştinesc, care va dăinui în veci, Tată bun, neam de viţă nouă şi neveştejită, şi din el ridică preoţie sfântă şi curată, popor agonisit prin lucrarea Ta, prin truda Ta în Fiul Tău. Şi să fie Fiul Tău odihnit în om, şi să faci din neamul român neam creştin, închinător adevărat în duh şi în adevăr. Să fie Fiul Tău duh şi adevăr în omul român, cuvânt şi trup să fie în neamul român, pe pământul român, pământ ales, pământ al strălucirilor cuvântului Tău, după cum scrie în prooroci despre ţara strălucirilor pe pământ.

Iar Tu, Fiule al Tatălui, Mire trimis din cer pe pământ, să fii Păstor bun, să fii cuvânt dulce şi să păstoreşti de pe tronul slavei Tale neamurile pământului, să le păstoreşti cu toiag de fier, cu cuvântul Tău cel veşnic, Doamne, căci România este tronul cuvântului Tău, şi din tronul Tău curge râul vieţii, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ. O, Tu Te faci carte pe pământ, Doamne, şi minune mare este taina aceasta, cartea aceasta, carte din cer pe pământ, carte coborâtă din cer peste cei fără de carte, peste omul fără de minte, Doamne, carte din cer pe pământ, ca să o ia omul în el şi să aibă minte, să aibă carte omul, Doamne, să Te aibă pe Tine, căci Te faci carte şi Te împarţi pe pământ. Sfinţii Tăi sunt în venirea Ta. În cartea Ta cu Tine sunt sfinţii Tăi.

O, fiică Românie, să fii fecioară neprihănită, precum am fost eu. Să te naşti mereu, mereu fecioară, mereu din cuvânt să te naşti, căci harul Domnului peste tine a răsărit, ţară regină, ţară mireasă, cea dintâi pe pământ! Domnul S-a născut trup în neamul lui Israel, cel ce a răstignit pe Domnul, şi din poporul răstignitor s-a ridicat o rămăşiţă aleasă prin har ca

să fie mijlocitoare pentru neamul răstignitor. Dar în tine, popor român, Domnul S-a născut cuvânt, ca să facă din tine neam luminător al lumii, mărturisitor de lumină, precum Ioan mărturisea lumină pe Hristos. Tu eşti pământul care străluceşte, că iată, Domnul este strălucire în tine, căci cuvântul lui Dumnezeu în tine este strălucirea ta, ţară Românie. O, în tine este soare, în tine este Domnul cuvânt, Domnul, soare strălucitor, de şapte ori strălucitor. De aceea eşti tu ţară a strălucirilor; Domnul străluceşte cuvânt din tine, şi tu eşti, şi cine te iubeşte, după dreptate te iubeşte. Vino, iubito, spre facere de veac nou peste pământ! Vino, că am venit atunci şi ţi-am fost naş în ziua ta de logodnă, şi iată, iar sunt cu tine din Domnul, Ierusalimul cel de sus, ca să-ţi fiu naş în ziua ta de nuntă, alături de Verginica, trâmbiţa care anunţă nunta de veac nou. Vino spre nunta veşnică, ţară mireasă, ţară regină între ţări, căci Tu, Doamne, aşa ai binevoit şi mare este taina Ta în neamul acesta pe pământul român.

O, slavă Ţie, Cel ce ai făcut cerul şi pământul la început şi la sfârşit, căci Tu eşti Alfa şi Omega şi lucrezi la sfârşit ca la început. Slavă Ţie, Cel ce ai făcut cerul şi pământul român spre slava cuvântului Tău peste pământ, Doamne, căci sfinţii Tăi Îţi dau slavă din România, pământul strălucirilor Tale, iar seminţia lui va fi ca stelele cerului înaintea Ta, om nou înaintea Ta, Doamne. Amin.

— O, fericit eşti, apostolul Meu care M-ai văzut şi M-ai iubit şi M-ai urmat de atunci şi până acum! Dar mai fericiţi sunt cei ce nu Mă văd şi Mă iubesc şi Mă cred şi Mă urmează crezând în cuvântul Meu. Fericiţi sunteţi voi, cei ce M-aţi văzut şi M-aţi crezut, dar mai fericiţi sunt cei ce cred în cuvântul Meu, în Păstorul Cel învăluit de taina Sa, căci ţara română a avut peste ea ungere de Duh Sfânt, şi Duhul Sfânt a vestit în ea pildele împărăţiei cerurilor, care vor fi adevăr în ea, căci Eu aşa am spus: *«Voiesc să fac din voi poveste adevărată, fii ai lui Israel, fiilor români din români, ca să fiţi, fiilor, să fiţi adevăraţi, să fiţi cu adevărat»,* şi cel tare să fie, din locul lui cel tare, şi cel slab să fie, din locul lui cel slab, dar să fie, căci fericiţi sunt cei ce cred şi cei ce vor crede prin mărturisirea celor credincioşi, şi vor fi şi vor crede, aşa cum în Israel cei slabi ai lui cred prin lucrarea celor credincioşi din el, căci cei credincioşi lucrează, iar cei slabi cu lucrul lor cred prin lucrarea celor credincioşi din Israel; cred cei slabi, cred în Dumnezeul celor credincioşi. Amin. Cred cei slabi, cred, şi se aşează jertfă de iubire, aşa cum îi învaţă cei credincioşi, aşa cum cuvântul Meu se face hrană spre viaţă veşnică, spre împlinirea sfinţeniei în omul cel credincios.

Israele, Israele, cel slab în tine se face iubire împlinită prin lucrarea celui credincios din tine, poporul Meu. Cel credincios este tare şi lucrează cuvânt din cuvânt, şi cuvântul este tare în loc tare, iar cel slab împlineşte învăţătura prin cel credincios care lucrează; cel slab împlineşte prin iubire şi prin ascultare de cel credincios, căci cel credincios ascultă de Dumnezeu, şi Domnul îi încredinţează cămările tainelor Sale ca să le lucreze pe pământ, şi să fie Domnul pe pământ cu ai Săi, cu prietenii Săi să fie.

Mă fac praznic în tine, Ierusalime; praznic de sfinţi şi de îngeri. Mă fac mângâiere peste tine. Mă fac înţelepciune de taină peste tine, căci sfinţii Mei mărturisesc pe Domnul lor, mărturisesc tainele cerului, mărturisesc pe Cel ce este. De aceea mereu ţi-am spus: *«Creşti, copile, creşti!»*, mereu ţi-am spus să creşti, că iată, tainele lui Dumnezeu sunt mari, şi tu eşti taină mare, poporul Meu iubit. O, taina ta e mare, şi tu nu creşti odată cu ea. Creşti, copile, creşti! Ascultă-Mă, şi creşti ascultându-Mă, căci ascultarea te creşte şi te umple de înţelepciunea tainelor, căci scris este că muţii vor vorbi, şi orbii vor vedea, şi ologii vor merge, şi surzii vor auzi. Creşti, copile, creşti, că Dumnezeu îţi spune să creşti. Creşti, că la cuvântul Meu toate se întocmesc, şi cresc, şi sunt. Creşti, fiule român, creşti, tată, creşti! Creşti prin lucrarea celor credincioşi, creşti, că ai ploaie peste semănătură! Creşti, că ai soare! Creşti, fiule român, şi vino la izvor şi te fă poporul Meu, că vin cu izvorul la tine şi îţi dau să bei din apa Mea.

Asemănatu-s-a împărăţia cerurilor cu Fiul Omului, Care Şi-a zidit cuvântul pe stânca cea dintâi care răsare din apă şi din foc nevătămată, şi pe care omul o alege ca să facă pe ea suire şi coborâre a îngerilor între cer şi pământ, spre vestirea plinirii vremilor întru aşezare de veac nou, nestricăcios între cer şi pământ. Asemănatu-s-a împărăţia cerurilor cu tine, poporul Meu, căci tu eşti pe pământul român împărăţie a cuvântului Meu care împărăţeşte şi păstoreşte vestindu-Mă Împărat al făpturii, Domn adevărat în cer şi pe pământ. Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 1996

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbiţa Domnului

Cerul în sărbătoare cu poporul Domnului. Lucrarea dragostei este nedespărţirea de Dumnezeu.

Trec cu tine din sărbătoare în sărbătoare, fiule Israele. O, şi va veni clipa, măi fiule scump, să nu ne mai despărţim, dar mai am de lucrat peste tine multă dragoste. Am de lucrat, Israele tată, că ţie îţi mai trebuie mult ca să ai dragoste multă, şi ca să spun şi peste tine că mult ai iubit şi mult ţi se iartă. Vin cu har peste tine, că voiesc să ai har mare, poporul Meu. Harul Meu şi pacea Mea să fie mult peste tine, Israele binecuvântat. Vin, şi intru cu Verginica în cartea ei, şi Eu grăiesc întâi. Eu sunt calea, şi pe această cale vin sfinţii cu Mine la tine şi se fac sărbătoare în tine.

O, ce frumoasă zi de serbare! Ce frumos serbează sfinţii şi îngerii pe Verginica! Azi e zi de praznic, măi Israele măi, e zi de hram pentru ieslea cuvântului Meu, e zi de dragoste din cer peste tine, copilul Meu Israel, dar mai am de lucrat multă dragoste cu tine ca să ai atât cât Îmi va fi Mie de ajuns, şi ca să pot spune apoi că mult ai iubit şi mult ţi se iartă. Oare, ştii tu ce vrea să spună Scriptura care grăieşte din Mine şi zice că *«dragostea acoperă mulţime de păcate»*? O, ce frumos ar fi să ştii să răspunzi cu dragoste la întrebarea Mea, ca să răspunzi frumos şi să-i priască dragostei răspunsul tău! Azi e zi de dragoste, fiule scump. Râu de dragoste se revarsă cu sărbătoare peste tine, că ai nevoie de încă multă dragoste, dar să fii umilit la auzul acestui cuvânt, că mare este acest cuvânt: ai nevoie de multă dragoste. Poate tu, de mic ce eşti sau poate de mare cum te simţi prin dragostea Mea, poate tu vei zice că ai nevoie de multă dragoste de la Mine peste tine. O, iată, nu voiesc să te supăr, că e sărbătoare de dragoste a Mea peste tine, dar te învăţ să înţelegi taina cuvântului Meu. Israele, Israele, ai nevoie de dragoste de Dumnezeu, că Eu am de ajunsă dragoste de tine, măi tată. Am Eu nevoie de dragostea ta. Eu sunt lipsit de dragostea ta, nu tu de dragostea Mea. E zi de dragoste a Mea peste tine, că Eu sunt Învăţătorul tău, iar tu eşti cel ce asculţi glasul Meu. Dar cine este cel ce ascultă? Oare, este cel ce aude glasul Meu?

Fiule, fiule, ce frumoasă a fost povestea dragostei Mele cu tine! O, a ajuns de poveste dragostea Mea cu tine. A mers

vestea şi povestea de la margini la margini despre dragostea lui Dumnezeu cu tine. Ca în poveste a fost povestea dragostei Mele cu tine, poveste adevărată precum Eu sunt de adevărat, duh şi adevăr sunt, veste şi poveste adevărată cu tine, Israele. Petrec cu tine ca în poveste, fiule iubit, căci Eu sunt Duhul lui Dumnezeu, şi tu eşti cel ce asculţi glasul Meu, ca în povestea pe care o auzi şi nu o vezi, o auzi şi crezi în ea şi o vezi crezând şi te umpli de dragoste. Ţi-am pus pe braţe cartea Mea de poveste între Mine şi tine, şi iată, scriu în ea mereu, Mă scriu tot mai frumos în ea, ca să asculţi glasul Meu şi să Mă iubeşti, căci Eu sunt adevărat cu tine, şi cine M-ar putea despărţi de dragostea Mea de tine? Voiesc, copile scump, să fii şi tu adevărat cu Mine, să fii tot, aşa voiesc, şi atunci va fi să pot cu tot adevărul să spun că mult ai iubit şi mult ţi se iartă. Ce frumos este omul care ştie ce dragoste să aibă ca să aibă dragoste! Dragoste are cel ce se dăruieşte pe sine cu totul lui Dumnezeu şi altora. Dragoste are cel care face voia lui Dumnezeu şi a altora. Nu cel ce se ţine pentru sine, nu cel ce frânge voia celuilalt ca el, nu acela are dragoste. Voia celuilalt e dragostea ta, dragoste adevărată în tine. Fiii lui Dumnezeu care fac voia lui Dumnezeu şi a unii altora, aceea este dragoste.

Am pe fiii ieslei Mele, trimişi ai Mei, Israele, îi am ai dragostei. Ei lucrează voia Mea şi voia ta, nu voia lor. I-am învăţat ca un învăţător, şi ei au ascultat glasul Meu şi au făcut din el dragoste împlinită şi Mi-o dau Mie şi ţie, şi se dau cu totul, nu în parte, şi de aceea când le spun lor, îţi spun şi ţie, fiule Israele: iertate să-ţi fie greşalele tale, Israele, poporul Meu. Fiii ieslei Mele mult iubesc şi mult ţi se iartă ţie, poporul Meu, prin cei ce au dragoste, că voiesc să fii şi tu adevărat cu Mine, să fii tot, aşa voiesc să fii cu Mine, tu, cel ce eşti poporul Meu, poporul cel iubit de Dumnezeu. Iată, măi Israele, ce este Scriptura care spune că *«dragostea acoperă mulţime de păcate»*. Dragostea ta de Dumnezeu te ajută să nu mai ai dragoste de păcate, să nu mai faci păcate te ajută, să acoperi cu dragoste de Dumnezeu vremea ta, mintea ta, inima ta, şi să nu mai ai cu ce face altceva. Şi ce mai înseamnă această Scriptură? O, e mare Scriptura aceasta, şi tu trebuie să fii adevărat cu Mine, să fii tot, aşa voiesc, că dragostea acoperă mulţimea păcatelor, fiule, şi te face şi pe tine să ierţi cum îţi iert Eu ţie când Mă iubeşti cu dragostea ta.

E zi de hram sfânt, e zi de dragoste din cer peste tine, copilul Meu Israel, dar mai am de lucrat multă dragoste cu tine ca să ai atât cât Îmi va fi Mie de ajuns şi să spun că mult iubeşti şi mult ţi se iartă. E Verginica dragoste peste tine şi are în tine serbare de dragoste. E iubită de tot cerul Verginica. Ea s-a făcut cu Mine şi cu tine veste şi poveste de la o margine la alta a cerurilor, măi Israele măi; veste şi poveste adevărată în cer şi pe pământ. Ea a fost dragostea Mea pentru tine, cuvântul dragostei Mele peste tine a fost ea, şi iată, ea este din Mine dragoste peste tine, copilul Meu Israel.

— O, Domnul meu, cine mă va despărţi pe mine de dragostea de Israel? Oare, puţina lui dragoste de Tine mă va despărţi de el? O, puţina lui dragoste de Tine mă va face mai mare dragoste peste el, ca să-l păstoresc cu hrană de dragoste, şi el să mănânce şi să crească dragoste pentru Tine, Doamne, că Tu de şapte mii de ani aştepţi, aştepţi cu dragoste, aştepţi în făpturi descoperirea fiilor lui Dumnezeu, fiilor dragostei de Dumnezeu, Doamne. Mă fac hrană dulce din Tine şi îi dau celui mic cea mai dulce hrană, ca să-Ţi fie dulce cel mic, precum Îţi şi este, că Tu aşa voieşti. Mă dau cuvânt fiilor lui Israel ca să-i învăţ să Te iubească atât cât Tu îi iubeşti, că Tu aşa voieşti. Dar, oare, poate omul aşa ceva? Aşa ceva poate fiul din Israel, că Tu eşti Cel ce poţi în fiii Tăi care Te voiesc pe Tine cu totul în ei, căci dragostea acoperă sumedenie de păcate, Doamne, şi fiii lui Israel vor putea, vor putea nemaipăcătuind. Eu m-am făcut dragoste pentru Tine, Doamne, şi pentru Israel, şi am putut dacă am voit, căci cel necăjit Te iubeşte, Doamne, Te iubeşte cel ce suferă. Eu am suferit pentru Tine şi pentru Israel, şi nimeni nu m-a despărţit de dragostea de Tine şi de Israel. Dar iată, pe fiii lui Israel îi desparte nedragostea, puţina lor dragoste de Tine îi desparte, Doamne, şi vin cu serbare de dragoste să-i aşez înaintea Ta, ca să-i ierţi când ei nu ştiu cum să Te iubească, fiindcă cel ce iubeşte iartă, iartă iubind.

O, măi Israele măi, nu poţi să ierţi urând, şi poţi ierta iubind, căci numai cel ce iubeşte iartă, iar iertarea înseamnă să-l iubeşti pe cel ce-l ierţi şi să-l dai lui Dumnezeu curat, iertat să-l dai, şi unul pe altul să se dea lui Dumnezeu cei ce se iartă, căci scris este: *«Câte se iartă pe pământ sunt iertate în cer, şi câte nu se iartă pe pământ nu sunt iertate în cer»*. Dacă-l ierţi pe cel ce ţi-a greşit, nu-i de ajuns. Dacă te iartă cel căruia i-ai greşit, nu-i de ajuns, fiule mic, nu-i de ajuns, măi Israele măi, căci scris este: *«Dragostea este cea care acoperă păcatele»,* iar în tine, Israele, iertarea nu este dragoste. Cine are pe Dumnezeu în el, acela iartă iubind, fiule. Cine nu are pe Dumnezeu în el, acela iartă în parte, iartă mândrindu-se, iartă cârtind, iartă de ochii celorlalţi, iartă urând, fiule, căci el aşa poate, fiindcă fără Dumnezeu în el aşa poate el.

Să ştii, măi Israele măi, să ştii, şi mereu să ştii că iertarea înseamnă să-l iubeşti pe cel ce-l ierţi şi să-l dai lui Dumnezeu curat, iertat să-l dai. Nu-i de ajuns să ierţi, nu-i de ajuns, fiule, ci trebuie să mergi mai departe cu lucrul cel bun. Ai de lucru apoi lucrul dragostei care acoperă drumul păcatelor fratelui iertat şi drumul păcatelor tale, căci cel ce ţi-a greşit, nu e numai el vina; eşti şi tu, nu e numai el, şi aşa e dragostea. Nu-i lăsa numai lui. Ia şi tu, că şi tu eşti dacă el ţi-a greşit. Ţi-a greşit ţie, eşti şi tu. Vezi cum eşti, vezi cum de ţi-a greşit, vezi unde este cuibul cel ascuns al greşalei, vezi, şi de la dragostea ta se va acoperi greşeala. Dacă ţi-a greşit ţie, eşti şi tu, căci ţie ţi-a greşit, iar cel ce îţi greşeşte îşi greşeşte şi lui, şi de aceea ţi-am spus: nu-i de ajuns să-l ierţi pe cel ce ţi-a greşit, nu-i de ajuns să te ierte cel căruia i-ai greşit, căci dragostea este cea care acoperă greşalele. Ai de lucrat apoi dragoste, ai de lucrat pe Dumnezeu în tine şi în el, în el şi în tine, şi unul pe altul să vă daţi lui Dumnezeu şi să vă iubiţi unul pe altul în Dumnezeu, fiilor, cei ce iertaţi şi cei ce vi se iartă.

O, Israele, Israele, nu-ţi mai înmulţi greşalele. Înmulţeşte-ţi dragostea, măi Israele măi. Nu-ţi mai înmulţi iertarea. Înmulţeşte-ţi dragostea, căci dacă este greşeală, trebuie să fie şi iertare, iar dacă este dragoste, nu mai are putere greşeala, măi fiule Israele, şi aşa vei ajunge dragoste, şi dragostea acoperă greşalele, ca să nu aibă ele putere în om şi peste om.

Ascultă, Israele, glasul meu. Dar cine este cel ce ascultă? Oare, este cel ce aude glasul meu? O, cel ce ascultă glasul meu este cel ce se face dragoste frate pentru frate, căci dragoste are cel ce se dăruieşte pe sine cu totul lui Dumnezeu şi altora. Nu cel ce se ţine pentru sine, nu cel ce frânge voia celuilalt, nu acela are dragoste. Dragoste are cel care îl face pe celălalt să facă voia lui Dumnezeu cu dragoste şi prin credinţă sfântă. Dragoste are cel care veghează mereu peste cei din jurul lui ca să nu greşească lui Dumnezeu sau lui sau lo-

ruşi. Aşa lucrare să ai tu, măi Israele măi. Dragoste are cel ce primeşte pe celălalt ca să-i spună când greşeşte.

O, fiilor, Domnul nu este şi da şi nu. Domnul este numai da. Domnul voieşte de la voi să fiţi numai da. Asta înseamnă dragoste, aşa precum este El. Voieşte Domnul să ascultaţi şi să ziceţi *„Da"* şi să faceţi adevărat acest cuvânt. Să ziceţi *„Nu"* numai la cele rele, şi să fiţi precauţi cu cuvintele pe care le lucraţi între voi şi peste voi, ca să fie ca în Scriptură, fiilor: *«Da al vostru să fie da, şi nu să fie nu, şi ce este mai mult decât atât este de la diavolul».*

Măi Israele măi, cearta de la diavol este, şi face mândrie, şi face ură, şi face dezbinare în trupul lui Hristos, căci biserica lui Hristos este trupul Domnului, fiilor, mădulare ale lui Hristos sunt fiii bisericii. Acesta este darul pe care vi-l dau în ziua de prăznuire a mea. Darul dragostei vi-l dau, ca să aveţi dragoste de Dumnezeu, şi unii pe alţii să vă daţi Domnului; pe voi înşivă şi unii pe alţii mereu, mereu, măi fiilor. Iubiţi-vă unii pe alţii precum vă iubesc eu. Iubirea suferă, iubirea nu se plânge, nu se ascunde în sine. Ea nu răneşte, ea nu se împotriveşte, ea este facerea lui Dumnezeu în om. Adunaţi-vă mereu cu iubire şi daţi-vă unii pe alţii lui Dumnezeu, fiilor.

Ascultă, Israele, glasul meu şi ia aminte la învăţătura mea. Ascultă de cei ce veghează peste tine, dar de copiii grădinii Domnului să asculţi cu mare ascultare, că dacă de ei nu asculţi, de Dumnezeu nu asculţi, că zice Domnul: *«Cine nu vă primeşte pe voi, pe Mine nu Mă primeşte, iar cel ce ascultă primeşte şi ascultă împlinind».* Îi văd mereu străpunşi de împotrivirile lui Israel; îi văd când şi când învinşi în cuvântul lor peste voi; îi văd adesea biruiţi, măi Israele măi. Şi dacă ei stau biruiţi, tu cum mai stai? Îi văd îndureraţi adesea, îi văd în poartă îndureraţi de cei ce nu se dăruiesc cu dragoste de Dumnezeu şi de ei. Îi văd în Israel îndureraţi, îi văd în ei îndureraţi, şi nu se plâng împotriva nimănui, şi plâng în ei îndureraţi. Îi văd luptând, îi văd luptându-se cu fiii lui Israel ca să-i scoale când ei cad, ca să-i îmblânzească pe cei din Israel care se ridică să biruiască adevărul prin minciuna care vine de la slăbiciune, de la ascundere, fiilor, căci s-a săturat cerul de creştin ascuns în sine. Am zis iarăşi acest cuvânt, pentru că l-am zis zadarnic când l-am zis.

Cu dragoste îţi fac mustrare, Israele. De ce te ascunzi în tine, fiule care te ascunzi? De ce te ascunzi în altul şi îl faci să te ascundă în el cu ascunzişul tău? De ce, copile, de ce faci aşa? O, îţi mai trebuie mult ca să ai dragoste şi să nu mai faci aşa. Primeşte-mă cu dragoste când vin şi te mustru, că fericit eşti dacă mă primeşti. Dacă mă primeşti, te vei însănătoşi. Dacă nu mă primeşti, vei rămâne bolnav şi vei zace în tine fără pace şi vei suferi de lipsa dragostei, de lipsa ascultării, măi Israele măi. Ascultă, Israele, glasul meu; ascultă-i pe cei puşi în fruntea ta, turmă a lui Israel. Dar de cei ascultători în grădină să asculţi cu mare ascultare şi să nu zici *„Nu",* că-i văd străpunşi de împotriviri, îi văd învinşi în cuvântul rostit de ei, îi văd adesea biruiţi, măi Israele măi, şi dacă ei stau biruiţi, tu cum mai stai? Tu, cel ce-i biruieşti în cuvânt, tu cum mai stai? Mai stai când ei stau biruiţi?

O, cine mă va despărţi de dragostea de voi? Oare, puţina voastră dragoste? O, puţina ta dragoste mă face mai mare dragoste peste tine, ca să-mi fac loc cu Dumnezeu în tine, Israele, şi să nu cazi din Dumnezeu, să nu cazi fără dragoste. Mărturisiţi-vă păcatele ca să scăpaţi de sub vină, ca să scăpaţi de ele, fiilor din Israel. Nu staţi învinuiţi. Ieşiţi de sub vină. Nu staţi ascunşi sub vină, că sub vină staţi ascunşi dacă staţi aşa. Oare, păcatele să vă despartă de dragostea de Dumnezeu? Domnul vi le iartă prin lepădarea lor şi prin rugăciune şi prin mărturisire. Nu staţi ascunşi sub vină, că vina vă pedepseşte, măi copii. Ieşiţi de sub vină şi pedepsiţi-o voi. Pedepsiţi păcatul din voi nemaifăcându-l, şi veţi scăpa de vină, şi veţi şti dragostea.

Mi-e dragostea arzând după tine şi pentru tine, poporul meu. O iau şi o pun în fiii grădinii mele, şi în ei mă port după tine, şi ei mă simt înăuntrul lor când mă port arzând după voi. Iată, nimic nu mă poate despărţi de dragostea de voi. Mă dau vouă în dar. Luaţi-mă în voi, ca să am eu în voi dragoste de Dumnezeu, căci ţie, măi Israele, îţi mai trebuie mult ca să ai dragoste şi multă să ai, fiindcă cel ce are mult, lucrează mult, iubind pe Dumnezeu şi pe cei ce sunt şi pe cei ce vor fi ai lui Dumnezeu. Amin.

Te rog pentru cuminţenie de inimă, Israele. Te rog pentru minte sfântă, fiule. Te rog, măi Israele, să asculţi când ţi se cere să asculţi. Te rog şi iar te rog rugându-mă de tine să fii. Nu te mai supăra pe cel ce-ţi greşeşte, şi iartă-l, chiar dacă nu vine la tine să-ţi ceară să-l ierţi. Iartă greşalele greşiţilor, măi Israele măi, şi nu mai fă foc cu ele, că te frigi în focul acesta, tu, cel care faci foc cu greşalele greşiţilor. O, când tu Îi greşeşti lui Dumnezeu, îţi greşeşte altul ţie. Când tu îţi greşeşti ţie, îţi greşeşte şi altul, şi aşa este rădăcina greşalelor, aşa şi nu altfel, şi de ce nu te umileşti, măi Israele măi? Scoală-te, fiule, scoală-te în mijlocul fraţilor tăi şi spune că rădăcina greşalelor greşiţilor tăi este în tine. Scoală-te şi fă dragoste în cei ce nu înţeleg cărarea greşalelor care se nasc în om şi peste om. Ridică-te şi mărturiseşte-te pe tine rădăcină a greşalelor, şi smulge-o şi arunc-o în focul dragostei mărturisite, şi dragostea va acoperi păcatele arzându-le în focul ei. Amin.

E zi de hram al grădinii mele, e ziua mea cu grădina mea şi cu cerul în ea, şi Te rog, Doamne, măreşte credinţa lui Israel, măreşte dragostea lui Israel, Doamne, şi fă din cuvântul meu de azi făclie aprinsă pe masa lui Israel, în casa lui Israel, între fii Ierusalimului nou, Doamne. E zi de dragoste, e zi cu spor. Să nu mai însereze această zi, această zi de dragoste, o, Doamne! Să fie prăznuită această zi de dragoste în Israel. Amin.

— O, Verginico, cine s-ar putea găsi să te despartă pe tine de dragostea de Israel? Şi vom lucra mult, măi tată, că lui Israel îi trebuie dragoste cum nu s-a mai auzit aşa dragoste. O, dulce-ţi este dragostea, Verginico, şi scumpă a fost înaintea Mea suferinţa ta, dragostea ta pentru Mine şi pentru Israel, şi cerul te fericeşte, tată.

Israele copilaşul Meu, cum să te mai cuprind mai frumos la sânul Meu ceresc? Cum să te strâng mai dulce în mângâierile Mele? Tu eşti fiul mângâierilor cereşti pe pământ. Tu eşti plămădit din iubirea Mea şi a lui Verginica. Tu eşti cel întru care binevoiesc cu dragostea Mea de tine, că mult te iubesc şi mult ţi se iartă prin cei ce Mă iubesc în tine, prin cei ce binevoiesc întru Mine. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 1996

Sărbătoarea sfintei muceniţe Varvara

Domnul Se face veste nouă peste pământ. Muceniţa Varvara se roagă Domnului pentru poporul mireasă.

Stau sfinţii cununi-cununi deasupra ta, grădiniţă a cuvântului Meu. Stau cete-cete apostolii şi proorocii, ierarhii şi evangheliştii, cuvioşii şi cuvioasele, muce-

nicii şi muceniţele, temătorii de Dumnezeu şi drepţii, locuitorii în pustie, mironosiţele şi fecioarele. Stau sfinţii şi îngerii cununi-cununi deasupra ieslei cuvântului Meu, căci cerul prăznuieşte pe pământ, şi zilele Domnului vin, şi au venit, şi vor veni, precum scrie în Scripturi.

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, şi pace pe pământ! Cântă cerul sfinţilor şi al îngerilor şi slăvesc cuvântul lui Dumnezeu. Slava Mea este deasupra ta, grădiniţă a cuvântului Meu. Pacea Mea este cu Mine în tine. Dorul Meu Mă mistuie şi Mă atrage mereu spre tine şi Mi-e dor, şi sfinţii sunt cu dorul. Scoală-te mereu întru întâmpinarea Mea, o, grădiniţă de fii unşi! Scoală-te, şi aşa să fii mereu, că sfinţii sunt cu slava Mea deasupra ta, şi cuvântul Meu face cale sfinţilor, că Eu cu zecile de mii de sfinţi vin. Vin şi Îmi pregătesc văzută venirea, şi mereu Îmi pregătesc pe poporul cuvântului Meu. Vă pregătesc mereu pe voi, copii unşi în grădină, şi vă trimit mereu cu vestea Mea peste pământ, ca să nu vin fără de veste când vin, că Eu Mă vestesc şi vin. Amin.

E sărbătoare de cer pe pământ, e serbare de veac nou, de cer nou şi de pământ nou şi de om nou, născut din cuvântul cel de sus. E sărbătoare la români, ţara întoarcerii Mele la oameni, şi din care Mi-am luat un popor ca să-l am curat şi aşezat înaintea glasului cuvântului Meu, care vine cu norii. Vin la tine, Israele mic, luat din români ca să fii poporul Meu. Vin şi Mă fac veste peste pământ, Mă fac cu tine veste şi poveste, poporul Meu. Mă fac veste nouă, şi am cu Mine sfinţi şi slavă de îngeri, şi tainele Mele sunt mari, şi cuvântul Meu străpunge văzduhul ca fulgerul care iese de la răsărit şi se arată până la apus. Pace ţie, poporul Meu, căci tu ai cuvântul Meu, tu cunoşti glasul Meu. Pace ţie, şi stai întru Mine veghind, că mulţi vor veni şi vin în numele Meu, şi pe mulţi vor amăgi, şi mulţi se vor sminti şi se vor vinde, căci fărădelegea e mare, şi din pricina ei iubirea de Dumnezeu se stinge, dar cei răbdători vor birui, căci Evanghelia cuvântului Meu cel nou şi vestea împărăţiei Mele se va vesti şi povesti în toată lumea spre mărturie, şi apoi Eu vin văzut, şi toate se vor sfârşi, şi Eu voi fi, şi mulţi vor fugi la munţi, căci scris este: *«Îngerii Mei vor aduna pe cei aleşi de la o margine la alta a cerului, în sunet de trâmbiţă, la glasul cuvântului Meu»*, şi va fi ca în vremea lui Noe, că nimeni nu va şti ziua aceea. Ca şi atunci va fi, căci oamenii mâncau şi beau şi nunteau şi n-au ştiut până în ziua urgiei.

O, fericit eşti tu, Israele, slugă credincioasă, care stai veghind înaintea Domnului tău! Veghează, fiule Israele, şi stai întru venirea Mea, că Eu vin. Fii atent mereu, că se ridică mereu hristoşi mincinoşi şi prooroci amăgitori, şi vor da semne mari, şi minuni mari vor face pentru amăgirea celor amăgiţi şi pentru încercarea credinţei tale, poporul Meu, dar tu să nu ieşi, să nu crezi decât în Mine, Care vin ca fulgerul care iese de la răsărit şi se arată până la apus. Tu să fugi când auzi de semne şi de minuni, că este scris în Scripturi că vor fi spre amăgirea multora. Tu să fii umilit şi smerit, fiule, că oamenii cei mincinoşi vor veni şi vor fi slăviţi de oameni, şi mulţi vor umbla după ei, dar voi slavă de la oameni să nu căutaţi, aşa cum am grăit Eu: *«Cel ce caută slava lui, acela vorbeşte de la sine, nu de la Dumnezeu, iar cel ce caută slava lui Dumnezeu, acela este de la Dumnezeu»*. Cei iubitori de slavă sunt prooroci mincinoşi, că ei nu ştiu smerenia Mea şi lucrarea Mea. O, Israele, Eu nu caut slava Mea, ci a Celui ce M-a trimis, şi aşa să lucrezi şi tu, şi să te fereşti de oamenii slavei deşarte, care n-au nimic din Mine. Tu să veghezi şi iar să veghezi înaintea Mea vestindu-Mă pe Mine oamenilor, căci Eu sunt slava ta, Israele. Amin.

Se desprinde din ceata muceniţelor Varvara muceniţa, ca să fie ea în cuvântul Meu. Ea e serbată de cer. E ziua ei de sobor între sfinţi, şi se grăbesc sfinţii în venirea Mea la tine, Israele copilul Meu, căci a venit bucuria lor odată cu venirea Mea. Sfinţii se fac cuvânt din Mine peste tine, poporul Meu, iar Eu le dau bucurie celor ce M-au iubit pe pământ. Amin.

— O, Mire preaiubit, fecioarele cerului Te iubesc în cer şi pe pământ, Mire al fecioarelor, Care Te împarţi şi nu Te desparţi. Eu pentru dragostea de Tine am fost mucenicită, căci Te-am iubit şi Te-am mărturisit Mire al fecioarelor, Mire al meu. Suferinţa chinurilor care mi-au desfăcut trupul chinuit n-a fost mai mare ca iubirea mea pentru Tine, căci cine m-ar fi putut despărţi de dragostea de Tine, Mire drag, Mire al fecioarelor? O, nu mai ştiu fecioarele să Te iubească, nu mai ştiu fecioarele pe Cel iubit, pe cel mai frumos între fiii oamenilor, căci mulţi hristoşi mincinoşi s-au sculat şi amăgesc pe mulţi, şi iubirea s-a stins. S-a împuţinat iubirea, o, Mire iubit. Fecioarele nu mai ştiu iubirea şi n-o mai caută, că hristoşii mincinoşi Te-au acoperit pe Tine, Cel adevărat în cer şi pe pământ.

Sunt cu fecioarele din cer în venirea Ta, Doamne, ca să le spun fecioarelor ce este fecioria, căci fecioria eşti Tu, Cel iubit de inima fecioarelor, de dragostea fecioarelor. O, că eu am plâns după Tine până ce m-ai luat în cămările nunţii, şi n-am iubit fericirea fără Tine, şi am iubit despărţirea de toate ca să mă dau Ţie mireasă şi să nu Te pierd.

O, fecioarelor, învăţaţi ce este cuvânt sfânt, zâmbet sfânt, cuget sfânt, privire sfântă şi inimă sfântă. Învăţaţi de la Hristos, Mire veşnic. Învăţaţi iubirea cerească în voi, ca să cunoască oamenii iubirea, că iubirea s-a stins, s-a împuţinat. Aşa era şi pe vremea mea. Nimeni nu mai iubea pe Domnul, căci oamenii aveau idoli, şi toţi oamenii îşi slujeau loruşi, dar m-am aprins şi am luminat ca făclia aprinsă în întuneric şi am vestit pe Cel iubit, pe Cel ce iubeşte din cer pe pământ, şi oamenii m-au omorât, şi Domnul m-a înviat, şi am viaţă veşnică. Omul nu are înţelepciune ca să priceapă tainele lui Dumnezeu, viaţa veşnică a omului credincios. Dar cum să mai priceapă omul viaţa cea fără de moarte, care vine pe pământ din cer ca să se aşeze peste oameni? O, iubirea oamenilor s-a răcit, şi oamenii s-au sfârşit, căci cel ce este, în Domnul este, şi altfel nu este, şi se sfârşeşte, şi oamenii nu mai sunt, şi nimeni nu ştie taina omului cel făcut de Dumnezeu la început şi la sfârşit.

O, coboară, Doamne, pe Duhul Sfânt peste oameni, ca să învieze oamenii! Mă rog pentru oameni, să învieze oamenii şi să fie cu Tine, Domn al învierii. Mă rog în Tine pentru ţara română, pentru neamul român, să-i dai darul dragostei sfinte, ca să Te iubească neamul român aşa cum voieşti Tu să Te iubească. Mă rog în Tine pentru Israel cel român, pentru poporul cuvântului Tău, pentru fetele şi feciorii poporului Tău, ca să-i ai mireasă curată la inimă şi la iubire şi la fire şi la bucurie, că mare minune este această brăţară a iubirii curate ca în cer, Doamne, ca în cer pe pământ, aşa cum Tu ai spus, voia Ta din cer pe pământ. Să Te iubească fecioarele, să-Ţi cânte slavă întru cei de pe pământ Ţie, Doamne, precum în cer Ţi se cântă, slavă în cer şi pe pământ, şi pace pe pământ precum în cer, Doamne.

Eu aşa mă rog în Tine, mă rog Ţie din cununa fecioarelor muceniţe, şi în toate fecioarele mă rog pentru învierea Ta în om, pentru naşterea omului nou din Tine, Doamne, pentru nuntă de veac nou, sfinţii din cer cu cei de pe pământ, în bucurie de veac nou între cer şi pământ. Stăm cununiţe şi cete stăm deasupra ieslei cuvântului Tău. Slavă cuvântului Tău,

Doamne! Slavă Ţie întru naşterea din nou a lumii la cuvântul Tău, Doamne! Cântă cerul sfinţilor şi al îngerilor şi slăvesc cuvântul lui Dumnezeu, precum îngerii cântau deasupra ieslei Domnului, Prunc venit prin Fecioară.

Pace ţie, Israele mic, prunc mic, născut din Dumnezeu la cuvântul Său, căci a pruncilor este împărăţia cerurilor care vine la tine cu Domnul şi cu sfinţii Săi. Amin.

— O, înţeleaptă fecioară, o, cât M-ai iubit! Ai fost lumină din Lumină pe pământ, iar în cer străluceşti între fecioare şi te bucuri cu sfinţii întru venirea Mea, că iată, vin şi gătesc bucuria şi plata celor vii care au lucrat în via Mea.

E sărbătoare de sfinţi în Israel pe pământ. Nimeni pe pământ nu mai ştie să facă sărbătoare de sfinţi. Oamenii pomenesc zile de sfinţi şi slujesc idolilor în zilele sfinţilor. Oamenii se sărbătoresc pe ei în zilele sfinţilor, şi oamenii beau şi mănâncă şi nuntesc ca în vremea lui Noe, dar cuvântul Meu vine peste pământ şi se face veste şi vine. Precum fulgerul iese de la răsărit şi se arată până la apus, aşa Se vesteşte pe Sine Cuvântul lui Dumnezeu.

Iar voi, fii ai cuvântului Meu, să fiţi mereu de Mine binecuvântaţi pentru ca să staţi înaintea Mea şi să luaţi şi să daţi cuvântul Meu oamenilor spre învierea celor credincioşi de pe pământ. Vine cuvântul Meu să facă pe pământ credinţă ca să găsesc la venirea Mea, precum în tine am găsit, Israele, poporul Meu cel credincios, căci scris este: *«Cel ce crede în Mine, Tatăl Meu îl iubeşte, şi vom veni la el, şi vom face casă la el, şi vom cina cu el, şi Ne vom arăta lui»,* căci Tatăl în Mine este, şi în venirea Mea este Tatăl, şi vom face împărăţia Tatălui şi a Fiului şi Sfântului Duh, împărăţie binecuvântată din veac şi până în veac.

Asemănatu-s-a împărăţia cerurilor cu omul care are trei fii şi al cărui fiu mic veghează şi stă treaz ca să nu păţească şi el ca fraţii lui cei mai dintâi, care n-au vegheat bine şi peste care au pătruns tâlharii, iar cel mic şi-a rostuit bine vremea vegherii, şi tâlharii venind au fost prinşi, şi mărul cel de aur a fost pus pe masa tatălui, spre bucuria tatălui şi a fiului cel mic.

Asemănatu-s-a împărăţia cerurilor cu tine, fiule Israele, fiule mic, fruct împlinit în credinţă, fruct pe masa Mea precum Eu sunt pe masa ta, căci unii pe alţii ne hrănim la masa iubirii cereşti pe pământ, masă de nuntă, masă de veac nou, praznicul cerului pe pământ, cuvântul lui Dumnezeu, hrană din cer pe pământ. Amin, amin, amin.

4/17 decembrie 1996

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Domnul e plin de dor după omul cel asemenea Lui, ca să-I fie Lui casă. Sfinţii mângâie pe poporul Domnului.

Eu, fiilor, n-am pace în cer şi pe pământ fără voi. Voi sunteţi pacea Mea, cu voi Mă alin, cu voi Mă bucur în dorul venirii Mele, că Mi-e dor de lucrul mâinilor Mele, Mi-e dor de om, măi fiilor. Mi-e dor să vină omul spre Mine, că nu e bucurie mai mare în cer ca atunci când un om fără Dumnezeu vine spre Mine să Mă găsească şi să Mă urmeze. Eu pe voi v-am pus pe pământ cărare a oamenilor spre Dumnezeu. Eu pe voi v-am ales de sprijin, fiilor. Eu, fiilor, n-am pace în cer şi pe pământ fără voi. Fără voi n-am grai, n-am cuvânt. Fără voi n-am pace, fiilor. Şi de ce n-am pace fără voi? N-am pace până ce voi veni văzut, că iată, îl strig mereu pe om. Mereu, mereu Îmi fac cale spre oameni cu voi. Voi sunteţi mâinile şi picioarele Mele; cu voi umblu, cu voi petrec, cu voi Mă scriu în cer şi pe pământ, şi n-am pace până ce voi găsi odihna Mea. Omul e odihna Mea, şi Mi-e dor de lucrul mâinilor Mele, Mi-e dor să vină omul spre Mine şi să Mă urmeze precum voi M-aţi urmat, copilaşi ai grădinii cuvântului Meu. O, cum aş putea să mai am pace fără voi? Nimeni nu voieşte să se lepede de sine şi să Mă urmeze. Oamenii vor cu Mine, dar ei nu ştiu ce înseamnă să fie omul cu Dumnezeu. Nici un om nu mai ştie cum să fie omul cu Dumnezeu. Mi-e dorul plin, Mi-e duhul tânjind pentru omul cel făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Mi-e plânsul durut, Mi-e dorul plângând după om, dar cu voi Mă alin şi Mă mângâi mângâindu-vă şi înviindu-vă în dorul Meu. O, cine mai are milă de Mine ca să Mă dea oamenilor şi să-Mi găsesc în ei mângâierea pierdută, odihna Mea cea dintâi? Mi-e dor de tot neamul omenesc, dar în lucrul Meu cu voi Mă pierd în voi, Mă ascund în voi cu dorul Meu, că nu mai am unde să-Mi plec capul, nu mai am. Omul nu mai este casa Mea. Şi-a vândut omul casa şi grădina, trupul şi fericirea şi le-a vândut. Omul era casa Mea, şi Mie nu-Mi trebuia casă făcută de oameni. Ce fel de casă să-Mi zidească Mie oamenii care Mi-au stricat casa şi odihna Mea? Omul era să fie casa Mea şi slava Mea, după chipul şi asemănarea Mea.

O, fiilor, cum aş putea să mai am pace fără voi? Unde Mi-aş mai găsi alinul, unde? Cine să Mă audă? Cine să Mă cunoască? Cui M-aş putea plânge pe pământ? Viaţa omului trebuia să fie viaţa Mea; trupul lui, casa Mea; lucrarea lui, lucrarea Mea. O, fiilor, e pacea Mea cu voi şi Mă mângâi cu voi mângâindu-vă şi înviindu-vă în dorul Meu. Luaţi cuvântul Meu, luaţi mângâierea Mea şi daţi-o oamenilor ca să simtă ei mângâierile Mele şi să-Mi cunoască glasul.

O, poporul Meu, grăiesc ţie, fiule, ca să audă oamenii glasul Meu şi graiul Meu cu tine pe pământ. Ce ai face tu dacă n-ai mai crede în Mine, în cuvântul Meu? Te-ai face asemenea oamenilor care nu mai ştiu ce înseamnă să fie omul cu Dumnezeu. Te-ai face asemenea cu cei ce te învaţă cum să fii, că oamenii lumii au învăţători, au preoţi, au profeţi, şi duhul lumii îi desparte de Mine, că zice Scriptura: *«Prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu».* Te-ai face vrăjmaş Mie dacă te-ai despărţi de cuvântul vieţii, fiule al poporului Meu. O, tu să nu te joci de-a statul cu Dumnezeu, de-a venitul şi de-a plecatul să nu te joci tu, cel care stai cu Mine prin credinţa ta, prin iubirea ta. Cel ce se joacă de-a plecatul nu se mai poate juca şi de-a venitul înapoi la Mine şi la tine, poporul Meu, iubitul Meu popor. O, greu e de cel venit şi plecat, şi va veni o vreme grea, o durere apăsătoare peste cel ce n-a ştiut să stea cu Dumnezeu, şi mai mare durere ca aceea nici n-a mai fost şi nici nu va mai fi durere, durere fără mângâiere.

O, fiule Israele, să nu te joci cu Dumnezeu, să nu-L înşeli, să nu-L minţi, să nu-L părăseşti pe Cel ce este. Pe Mine, fiule, nu Mă poţi găsi la cei străini de Mine, la cei ce nu-Mi sunt casă. Eu sunt cu cei ce-i am casă a Mea şi odihnă a Mea în ea, voia Mea în om, poporul Meu. Numai un aşa om este creştin, casă a Mea este.

Cuvântul Meu zideşte casă Mie în tine, fiule credincios din Israel. Cuvântul Meu din tine să dea socoteală la oricine îţi va cere socoteală pentru credinţa ta şi pentru înţelepciunea ta, copilul Meu Israel. Nimeni, fiule, nu are înţelepciune în afară de tine, căci M-am făcut în tine înţelepciune ca să nu Mă părăseşti şi ca să nu pieri, copile scump. Scris este în Scripturi: *«Cel ce piere, din lipsă de înţelepciune piere, din lipsa lui Dumnezeu din el piere cel fără înţelepciune».* Pacea Mea în tine este viaţa Mea în tine, fiule. Cel ce are pace are

pe Dumnezeu, căci Eu Mă fac pace în cel ce Mă are, Mă fac credință în el, Mă fac iubire, Mă fac zâmbet sfânt, Mă fac lumină, Mă fac odihnă a Mea în el şi îl numesc fiu al lui Dumnezeu, căci Eu aşa am zis: *«Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema».*

Israele, Israele, să nu-ți pierzi, fiule, fericirea; să nu te joci de-a statul cu Dumnezeu. Mă aprind în dorul Meu de tine, şi Duhul Meu Se mistuie după tine ca să te țin în dragoste, poporul Meu. N-am pace în cer şi pe pământ fără tine, fiule Israele. Să nu te laşi înstrăinat, să nu te laşi în mâna celor fără Dumnezeu, căci cei cu Dumnezeu sunt cei ce-L trăiesc pe Dumnezeu. Este scris în Scripturi şi în prooroci de glasul cuvântului Meu care este azi cu tine, poporule Israel de azi. Citeşte, fiule, şi crezi luminând peste oameni. Lumină din lumină să dai, că ai, poporul Meu. Ale Mele din ale Mele să dai. O, vin mereu, Israele, vin şi nu te las să pieri, că vremea e grea, şi dacă tu ai vedea-o te-ai speria.

E vremea rea, măi Israele măi, şi e plină de profeții ei, şi tu eşti mic. Stai de mână cu Mine, fiule, că tu eşti mic, eşti mititel în vremea oamenilor. Eu sunt mic pe pământ, că tu eşti mititel şi puținel, dar mărirea Mea te are mare, şi tu eşti mare înaintea Mea. Tu, cel mititel, eşti mare şi eşti cuprins de mărirea Mea, de cuvântul Meu care te păstoreşte ca să fii şi să nu pieri înghițit de vremea rea. Stai în casă, fiule, stai în tine cu Mine, nu în lume cu tine şi cu lumea. Stai, că mare este cel ce stă ca să nu cadă, iar cel ce cade, acela nu stă şi de aceea cade.

Poporul Meu, să faci bine cu Mine oamenilor; să nu faci oamenilor bine cu tine. Oamenii aşa sunt învățați să facă bine, şi zic că e bine, dar tu să nu zici tot aşa, şi tu să faci bine cu Mine, fiule.

Sunt cu mângâiere de sfinți deasupra ta, Israele, şi vin cu fiii grădinii Mele spre tine, şi cu mângâierea sfinților vin. Stau sfinții cununi-cununi. Stau cete-cete apostolii şi proorocii, arhiereii şi evangheliştii, mucenicii şi mucenițele, mironosițele şi fecioarele. Stau sfinții şi îngerii cununi-cununi deasupra ieslei cuvântului Meu. E dorul sfinților după tine, poporul Meu, fiul Meu cel mic. Te mângâie sfinții, copilul Meu: Nicolae, arhiereul Meu, fecioara Filoteea, în ceata de fecioare, căci tu eşti cel iubit la sfârşit, cu iubire mare eşti iubit, şi duhurile sfinților se odihnesc în Duhul Meu, în cuvântul Meu la sfârşit precum şi la începutul omului. Te mângâie sfinții, Israele mititel, şi cine înțelege minunea aceasta, taina aceasta de cer coborât pe pământ?

— O, Doamne, Doamne, sfinții Tăi şi cu Tine pe pământ, o, Doamne al sfinților! E vremea să vii cu sfinții, în zeci de mii să vii, şi să vină cu Tine sfinții. Eu am făcut bine oamenilor pe pământ şi i-am ajutat să nu lucreze fărădelegea, Doamne. În numele Tău i-am ajutat să fie ai Tăi şi nu ai lor oamenii, şi Te-am vestit cu râvnă şi cu iubire, şi vin acum din cer cu Tine, şi din Tine grăiesc aşa peste oameni: lepădați, oamenilor, nelegiuirea şi dați-vă unii pe alții lui Dumnezeu. Luați din izvorul vieții. Acesta este izvorul. Nimic să nu faceți fără El pe pământ. Cuvântul este izvorul. Domnul este Cuvântul. Nimic fără Dumnezeu, o, oamenilor! Faceți-vă fii ai lui Dumnezeu, voi, fii ai oamenilor! Mângâiați pe Domnul cu iubirea Lui în voi, aşa cum au făcut sfinții cerului pe pământ.

Şi, dă-le, Doamne, oamenilor, dă-le pâine, o, Tu, pâine a oamenilor! Fă omul să ştie că Tu eşti pâine, Doamne, că Tu ai venit ca pâine să aibă, şi din belşug să aibă. Tu ai venit ca iubire să aibă, şi din belşug să aibă, şi să-Ți dea oamenii iubirea Ta din ei dacă o vor lua în ei. Dar de Israelul Tău cel român să ai mare milă, Doamne, şi mare să-Ți fie ungerea Ta pe creştetul lui, că Tu eşti mare în Israelul român şi sufli peste neamul român ca să ia Duh Sfânt şi să Te împartă pe Tine duh şi adevăr, căci Tatăl aşa închinători doreşte.

— O, din ceata fecioarelor duhul meu se roagă Ție, Doamne. Sădeşte-Te în copii şi în fecioare aşa cum Te-ai sădit în mine ca să vin spre Tine, că Tu eşti Cel ce ai zis: *«Lăsați copiii să vină la Mine ca să le dau împărăția Mea».* O, vremea de azi e grea, Doamne, şi nu lasă pe copii să vină la Tine. Ajută-Ți copiii, ajută-i pe cei mici, ajută-l pe Israel cel mic al Tău, că vremea e grea, Doamne. Ajută neamul român să ştie să fie creştin, că greu mai suferă sfinții Tăi pe oamenii care se apropie de sfintele lor moaşte, şi venind nu vin, Doamne, nu vin la Tine cei ce vin la noi să ia de la Tine. Nu vin oamenii, că ei nu vor pe cale, ei nu vor pe uşă, Doamne. Dă-le oamenilor toiag, dă-le cuvânt, dă-le pâine, Doamne, că oamenii nu mai ştiu ce este pâine.

Israele mititel, să faci milostenie de pâine cerească, să faci, că ai ce să dai, şi să te rogi pentru om ca să vină venind când vine spre Domnul. O, să lucrezi minuni, popor mititel; mititel aşa cum am fost eu, minunat în iubire aşa cum am fost eu, dăruit lui Dumnezeu să fii cum am fost eu.

Sfinții stau cununi-cununi în venirea Ta, Doamne, şi se roagă ei în Tine ca să-şi plinească cupa rugăciunii lor, Doamne. Dă-ne mângâiere în Israel, dă-ne nouă, sfinților Tăi, Doamne, că pe pământ nimeni nu mai mângâie pe sfinții Tăi. Pe pământ sfinții sunt în jale între oameni, că oamenii nu vin la Tine prin sfinții Tăi, Doamne. Mângâie-l pe Israel cel mititel şi fă-Te mare în el, ca să vină prin el la Tine oamenii, Doamne, că oamenii nu văd până nu cred, şi nu ştiu oamenii ce e credința. Primeşte dorul sfinților Tăi care aşteaptă răscumpărarea, căci vestea Ta de veac nou a ajuns în cerul sfinților Tăi, şi ei strigă la Tine: *«Până când, Doamne, până când? O, până când?».*

— O, iată, vremea s-a scurtat. Iată vremea, o, sfinți ai cerului Meu! Nu mai plângeți, fiilor! Nu mai plângeți în cer, că iată, se aude pe pământ că plângeți, căci voi sunteți în venirea Mea. Iată vremea, mângâiați-vă! Un picuț, şi mângâierea Mea va cuprinde tot cerul, şi pământul la un loc îl voi cuprinde, şi Eu vă voi fi mângâiere veşnică. Amin.

Se mângâie sfinții în tine, Israele, că le e dor, fiule scump. Vin sfinții cu Mine la tine. Fii atent ce-ți spun, că îți spun cele proorocite în Scripturi. Vin sfinții cu Mine la tine. Vine Domnul tău cu zecile de mii de sfinți la tine, şi toată slava aceasta se va vedea văzută în curând. Curând, curând se va vedea slava Lui, precum fulgerul care iese de la răsărit şi se arată până la apus; curând, curând se va arăta, curând, curând se va vedea. Amin.

Asemănatu-s-a împărăția cerurilor cu tine, Israele scump, slugă credincioasă, căci veni-va Stăpânul şi te va găsi veghind şi îți va spune: *«Intră în bucuria Domnului tău!».* Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 1996

Cuvântul Domnului pentru expoziția de artă „Veste şi poveste“

Psalmul iubirii Domnului pentru România, veste şi poveste adevărată. Domnul împărăţeşte din România peste pământ cu cuvântul Său.

Cuvântul se face veste şi poveste pe pământ. Semănătorul seamănă sămânță, seamănă cuvântul,

şi cuvântul se face Dumnezeu pe pământ. Coboară Domnul din cer pe pământ şi Se face cuvânt. Vine pe nori cuvântul, pe nori de slavă vine. Vine Domnul din cer pe pământ ca să fie cu omul, că nu e bine să fie omul singur, ci e bine să fie cu Domnul. Semănătorul seamănă cuvântul. Să audă fiii grădinii cuvântului Meu. Amin.

O, fiilor semănători, iată, vin. Rămâneţi întru întâmpinarea Mea, că vin să hrănesc mulţimile cu pâine. Cuvântul Meu este pâine, este mană din cer, dar omul nu mai ştie ce este pâine ca să ia şi să mănânce şi să fie viu precum Eu sunt viu. Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin. *«Eu sunt Alfa şi Omega, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine. Fericit este cel ce ascultă cuvântul Meu, că vremea este aproape. Celui ce înseteazǎ îi voi da să bea în dar din izvorul apei vieţii şi îi voi fi lui Dumnezeu, şi el Îmi va fi Mie fiu. Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă, începutul şi sfârşitul»,* precum scrie în Scripturi.

La început era cuvântul, şi la sfârşit iarăşi este cuvântul. Eu eram Cuvântul la început, şi am zis: *«Să fie lumină!»,* şi a fost lumină, şi am despărţit lumina de întuneric, căci întuneric era deasupra adâncului, şi Duhul Meu Se purta pe deasupra apelor. Eu sunt Alfa şi Omega. Precum la început aşa şi la sfârşit lucrez. La început eram Cuvântul; la sfârşit iarăşi sunt Cuvântul, şi iarăşi zic: să fie lumină! Amin, amin, amin. Să se despartă lumina de întuneric, şi întunericul de lumină! Să fie cer nou şi pământ nou! Amin. Să fie om nou şi să fie Dumnezeu cu omul, că nu e bine să fie omul singur; e bine să fie omul cu Domnul. Nu e bine să fie Domnul singur; e bine să fie Domnul cu omul. Vin să hrănesc mulţimile cu pâine. Mă fac cuvânt pe pământ, pâine din cer pe pământ.

O, fii ai oamenilor, luaţi şi mâncaţi şi vă naşteţi din cuvânt. Acesta este cuvântul Meu care vine la voi, care se frânge pentru voi spre hrană şi spre înviere din moarte. Mă fac cuvânt spre hrană. Luaţi şi mâncaţi şi înviaţi întru Mine. Luaţi viaţă veşnică. Acesta este cuvântul vieţii veşnice. Eu sunt viaţa cea veşnică. Eu sunt. Apropiaţi-vă. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, calul alb şi călăreţul lui, Domnul cu poporul cuvântului Său. M-am născut prunc în Betleem şi cuvânt în România. Eu sunt trup şi cuvânt pe pământ, o, ţară Românie. Vin cu fiii cuvântului Meu şi stau în mijlocul tău, Eu şi cu poporul Meu, calul alb şi călăreţul lui, Domnul cu poporul cuvântului Său.

Pace vouă, celor ce ascultaţi! M-am făcut veste de la o margine la alta a cerurilor, veste şi poveste adevărată, calul alb şi călăreţul lui, Domnul Cuvânt şi poporul Său. Amin.

Eu sunt Cel Credincios şi Cel Adevărat. Eu sunt cuvânt în tine, ţară Românie. S-a dus vestea şi povestea de taina Mea din tine. Sunt îndrăgostit de tine, şi Tatăl este în Mine şi este îndrăgostit de tine şi îţi scrie povestea iubirii Lui cu tine, fiică Românie. O, voiesc să fac din tine poveste adevărată, şi Eu să fiu în tine iubire şi nu poveste, ci adevărat să fiu. Cheamă-Mă să vin, primeşte-Mă când vin, că iată, vin la tine cuvânt şi Mă scriu cu tine în cer şi pe pământ, că Eu Mă fac carte în tine şi Mă fac veste şi poveste de la o margine la alta a cerurilor cu tine, ţară Românie, ţară de veste şi de poveste peste pământ. Cuvântul Meu se naşte în tine. Mă nasc cuvânt în mijlocul Tău, în ieslea cuvântului Meu, şi Mă port cu fiii cuvântului şi Mă vestesc cu ei, calul alb şi călăreţul lui, pildă a împărăţiei cerurilor în tine, ţară de veste şi de poveste peste pământ. E naştere în tine. Zilele naşterii sunt cu tine. Cuvântul Meu te naşte din el, iar cuvântul Eu sunt. Duhul Meu grăieşte din mijlocul tău, şi nimeni în tine nu ştie să-Mi cânte iubirea Mea cu tine. E dragostea Mea în tine. Mă fac dragoste în tine, Mă fac izvor, râu al vieţii Mă fac în tine, ţară de veste şi de poveste. Dar tu ai în tine duşmani care urmăresc viaţa Pruncului Care Se naşte cuvânt în tine. Ai în tine irozi care dau să ascundă de tine viaţa cuvântului Meu când se naşte în ieslea sa, căci în mijlocul tău stă ieslea cuvântului Meu, ţară de veste şi de poveste. Cuvântul Meu este veste şi poveste în tine, căci sunt îndrăgostit de tine, ţară Românie, iubirea Mea de la sfârşit, ţară a strălucirilor. Cartea Mea cea de ieri te-a vestit pe tine şi te-a numit ţară a strălucirilor. Eşti proorocită de proorocii Scripturii, ţară de dor, ţară a strălucirilor. Iată, cuvântul Meu e strălucire în tine, şi tu străluceşti şi te vesteşti. O, cine te iubeşte pe tine, Mă iubeşte şi pe Mine, Cuvântul Cel ce Se naşte în tine din Mine, căci vin cu norii la tine şi Mă fac cuvânt în ieslea cuvântului Meu din mijlocul tău. Cine în tine nu te iubeşte pe tine, românul din tine care nu te iubeşte, acela nu Mă iubeşte nici pe Mine, Cuvântul Cel născut în tine, şi acela se face irod care urmăreşte viaţa Pruncului Care Se face cuvânt şi mângâiere în tine. Cine nu Mă iubeşte pe Mine cuvânt în tine, acela nu este român, nu este creştin, ci este păgân, şi partea lui este cu cei necredincioşi.

O, Mi-e dor de viaţa ta, de viaţa ta creştină, ţară regină între popoare. Oare, tu ai uitat ce înseamnă să fii creştină? O, ai uitat, şi vin să-ţi amintesc că eşti încreştinată întru începutul tău. Cine, tată, ţi-a rupt cămăşuţa de botez? Cum de te-ai deprins să nu-I slujeşti lui Dumnezeu? Tu eşti proorocită să fii Israelul cel nou, cel din făgăduinţă Israel, popor creştin să fii, că asta înseamnă Israel. Israel nu este nume pământesc, ci este nume ceresc, nume pus de Dumnezeu poporului Său. Tu eşti poporul Meu, ţară Românie. O, dar ai uitat pe Dumnezeul tău şi te-ai desfrânat cu neamurile pământului, care nu Mă au pe Mine de Dumnezeu. Adu-ţi aminte de pruncia ta, de naşterea ta, de cămaşa ta cea dintâi, ţară Românie, că M-am făcut român, M-am logodit cu tine şi M-am făcut român, cuvânt român M-am făcut, şi cu limba ta grăiesc din cer peste pământ, Israele român. O, nu uita să fii creştin, Israele român. Cămaşa de creştin e albă. Leapădă fărădelegea şi fii creştin, poporule român, că M-am făcut cuvânt, M-am făcut cuvânt român, Mire şi mireasă, nuntă de veac nou în tine M-am făcut. Mi-am luat mireasă din tine, neamule român, şi nuntesc nuntă de veac nou în mijlocul tău, Mire din cer şi mireasă de pe pământ, cuvânt şi trup, căci mireasa este trupul Meu, biserica Mea, cortul Meu, mădulare ale Mele este mireasa Mea, mireasă născută de sus pe pământ. Mireasa e de pe pământ, şi Mirele este din cer, căci aceasta este nunta cea adevărată, iar cei doi vor fi amândoi un singur trup, Mire şi mireasă pe veci. Mireasă înseamnă curată, trup al Mirelui ceresc pe pământ, nuntă de veac nou şi ceresc pe pământ, viaţă fără de moarte pe pământ.

O, de patruzeci de ani Mă nasc cuvânt în tine, fiică iubită. Zilele naşterii sunt cu tine. Eu sunt cu tine şi cu zilele naşterii tale din Mine, din cuvântul Meu naştere. O, cine s-ar găsi pe pământ să-Mi cânte iubirea Mea de tine? Nu este înţelepciune pe pământ să ştie să cânte psalmul iubirii Mele cu tine, şi iată, am venit. Am venit să te cânt şi să-Mi cânt iubirea Mea de tine. Am venit cuvânt în tine, veste şi poveste adevărată am venit, poveste cerească, pildă a împărăţiei cerurilor, împărăţie a cerurilor în tine, mireasa Mea, împărăteasa Mea mireasă, ţară cu rege, mireasa Mea, iubita Mea mireasă!

Trezeşte-ţi vorniceii, o, mireasă a Mea! Vin zorii, iubito, şi Tatăl Meu e în nuntă cu Mine în tine, ţară Românie, că

din tine Mi-a luat Tatăl mireasă, căci Tatăl aşa a binevoit la naşterea Mea şi la întoarcerea Mea la mireasa Mea, logodnică şi mireasă a Mea. Cine în tine te iubeşte pe tine, acela Mă iubeşte şi pe Mine, Cuvântul Care Se naşte în tine; acela iubeşte slava ta cu Mine, dragostea Mea cu tine. Cine în tine nu te iubeşte pe tine, ţară a iubirii Mele, acela se face irod care urăşte viaţa Pruncului Care Se naşte cuvânt în ieslea Mea din tine.

Mă fac cuvânt din cer pe pământ. Vin la tine, că sunt îndrăgostit de tine, şi îndrăgostiţii nu s-ar mai despărţi. Mă port cu fiii ieslei Mele şi Mă vestesc şi Mă povestesc cu tine şi în tine veste şi poveste adevărată, Dumnezeu cuvânt pe pământ, Adevăr din Adevăr, Lumină din Lumină, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut la început. Şi iată, iarăşi lucrează Tatăl prin Fiul, prin Cuvântul, şi iarăşi se fac toate, cer nou şi pământ nou şi rai nou pentru om nou, pentru ca să se întoarcă omul în Mine, Făcătorul omului cel de la început. Amin.

E naştere în tine, ţară a iubirii Mele. Se naşte Domnul cuvânt în tine. Zilele naşterii tale se vestesc şi se povestesc, şi Eu scriu cartea iubirii Mele cu tine, mireasă a Mea, luată din români, şi tu, ţară a nunţii Mele. Asemănatu-s-a împărăţia cerurilor cu omul împărat care face nuntă fiului său, care-şi trimite vorniceii să cheme pe cei poftiţi la nuntă, ca să le zică: *„Veniţi!“*. Dar cei poftiţi nu ţin seama de cei ce strigă: *„Veniţi, voi, cei poftiţi!“*, şi vorniceii se duc la cei ce nu erau numiţi poporul Meu şi le zic: *„Veniţi voi şi umpleţi locurile, căci masa de nuntă este gata!“*.

Vino, fiică Românie, să-Mi fii nuntaşă! Vino şi lasă nunta ta, şi vino la nunta Mea, căci cei poftiţi nu vin. Vino, că iată, ies mereu cu mireasa Mea înaintea ta să te nasc din Mine, din nunta Mea cu mireasa Mea cea luată din tine, din cuvântul Meu să te nasc şi să fac în tine nuntă de veac nou, neam născut din nou la cuvântul Meu, naştere nouă, căci cele vechi trec, şi fac loc la cele noi care se întocmesc la cuvântul Meu care se naşte în tine, ţară Românie.

Asemănatu-s-a împărăţia cerurilor cu tine, ţara Mea, Israele al întoarcerii Mele la oameni, Ierusalime nou-născut; născut din cuvânt de sus, din cer născut pe pământ, la cuvântul Meu prin care toate se fac la sfârşit precum la început s-au făcut.

O, cu ce va fi asemenea împărăţia cerurilor? Cine va fi asemenea ţie, ţară a împărăţiei Mele pe pământ? Poate vreun popor să se nască dintr-o dată? O, în durerile naşterii tale s-au născut în tine fii, ţară cu iesle a naşterii cuvântului Meu. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Care Se naşte în tine cuvânt, şi grăiesc cu limbă românească şi Mă scriu cu tine pe pământ, şi toate neamurile se vor închina şi vor slăvi pe Dumnezeul lui Israel cel român, Dumnezeul României, Domn adevărat în cer şi pe pământ. Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Alfa şi Omega, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Atotţiitorul, şi din gura Mea iese sabie ascuţită cu două tăişuri, Cuvântul lui Dumnezeu, veste şi poveste adevărată. Amin.

Fiilor de la iesle, mergeţi şi vestiţi că sunt cu împărăţia cerurilor în voi şi cu voi. Mergeţi şi vestiţi cuvântul lui Dumnezeu care împărăţeşte la voi, în mijlocul României, şi fericiţi cei ce-şi spală veşmântul ca să intre la Dumnezeu. Fericiţi cei ce păzesc cuvântul lui Dumnezeu, căci vremea este aproape, şi iată, vin, cuvânt şi trup vin, curând, curând vin. Acum vin cuvânt şi hrănesc mulţimile şi le dau din râul vieţii, şi în curând vin trup, aşa precum M-am suit la Tatăl, căci scris este: *«Precum S-a suit, tot aşa va şi veni»*. Curând, curând voi veni, iar trupul slavei Mele va descoperi cerul cel nou şi pământul cel nou, căci M-am făcut veste şi poveste de la o margine la alta a cerurilor, ca să nu vin fără de veste, să nu vin pe neştire.

Eu sunt cuvânt în tine, ţară Românie. S-a dus vestea şi povestea de taina Mea din tine, de cuvântul Meu şi de poporul Meu, calul alb şi călăreţul lui. Mă fac dragoste în tine, ca să nu cazi niciodată. Mă fac izvor de apă vie şi sunt îndrăgostit de tine, ţară a doririlor Mele. Tu eşti taina Mea de veac nou, tu eşti Ierusalim nou, tu eşti vestea şi povestea Mea de iubire, şi eşti, căci Cel ce este, în tine este. Eu sunt Cel ce sunt. Eu vin curând. Eu vin curând, iubito, dar cheamă-Mă! Amin, amin, amin.

9/22 decembrie 1996

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Hristos: adevărata hrană a omului. Sfinţii plâng durerea Domnului lor: „Nu mai plânge Tu, Doamne! Lasă-i pe oameni să plângă, că Tu eşti Dumnezeu“.

Vin cu hrană din cer la tine, Israele. Ia şi mănâncă, poporul Meu, ia şi mănâncă tot cuvântul Meu, că vin cu sfinţii la tine, fiule. Vin la tine, copilul Meu, poporul Meu, vin să te cresc cu hrană din cer, că pe pământ nu mai este hrană. Pe pământ se vorbeşte mereu despre hrană, dar nu mai este hrană, căci hrana vine din Mine, din cuvântul Meu care le face pe toate care sunt. Pe pământ nu mai e nici rugăciune, căci rugăciunea se lucrează din credinţă, iar credinţa fără faptele ei este moartă şi nu este. Hrana vine prin rugăciune. Eu lucrez la rugăciunea omului, dar omul Îmi cere pe ale lui, nu pe ale Mele. Ceea ce-Mi cere Mie omul în rugăciunile lui, sunt ale lui, nu ale Mele. Ale Mele sunt altceva decât ale omului. Ale Mele sunt cuvântul Meu care le are pe toate ale Mele în el.

Ia şi mănâncă, poporul Meu, ia cuvântul Meu, căci Eu sunt adevărata hrană a omului, adevărata pâine a omului, şi cine Mă mănâncă pe Mine se cunoaşte că mănâncă, se cunoaşte că Mă are. Ia şi mănâncă, Israele. Mănâncă, fiule, şi creşti, că te vor îmbulzi mulţimile flămânde, şi cuvântul Meu va trebui să se facă hrană mulţimilor, fiule. Tu eşti masa Mea pe care Mă aşez ca să Mă fac hrană pe masă, pe jertfelnic, măi Israele. Tu trebuie să fii jertfelnic de foc, poporul Meu. Ia aminte ce-ţi spun şi nu uita cuvântul acesta, că Eu sunt foc din cer, care se mistuie pe jertfelnic. Mă mistui în tine, poporul Meu, ca să Mă ia mulţimile spre hrană pâine din cer, cuvânt de foc, că pe pământ nu mai este hrană pe nicăieri. Pe unde Eu nu încap, nu este hrană, şi nu încap, tată, pe nicăieri. Pe nicăieri nu se găseşte loc şi pentru Mine, pe nicăieri, popor al mângâierii Mele. E duh de lume peste tot, e duh de om căzut din Dumnezeu, e desfrânare pe pământ peste tot, şi puterea omului e mare, voia omului e pusă sus, şi Eu nici la picioarele omului nu mai am loc, căci picioarele lui aleargă cu fărădelegea, şi Domnul nu mai este pe nicăieri cu omul, şi dacă aş mai lungi veacul omului te-aş pierde şi pe tine, poporul Meu cu care Eu Mă scriu în cer şi pe pământ în faţa milioanelor de îngeri şi de sfinţi care mărturisesc vremea Mea cu tine, Israele mic, cel ce eşti a Mea nădejde.

O, să nu fii popor fără rugăciune, că pe pământ nu mai este nici rugăciune, fiule. Omul mare pe pământ nu poate avea rugăciune, că îl învinuieşte mărirea pe care o are şi slava pe care o ia de la oameni. Tu să nu primeşti slavă de la oa-

meni, măi Israele măi, că de aceea te țin Eu departe de lume pe cât pot și îți cer pe cât poți, că nu vreau să fii învinuit de cele rele care se amestecă să strice pe cele curate ale Mele. Omul mare ce să-Mi ceară dacă el are de toate? Eu cum aș mai încăpea în cel mare care abia are vreme de mărirea lui și de cele ale măririi lui? Omul mare dă să Mă caute când vede că îl părăsesc toate, când vede că până și păcatele îl părăsesc și nu mai rămâne cu nici un gust al lui, al măririi lui. Dar pocăința are și ea viața ei atunci când omul e în puterea lui. Pocăința cea de la Mine, nu cea de la om, nu cea de nevoie, ci aceea din iubire, aceea este pocăință mai frumoasă decât orice putere pe pământ.

Se aud la cer voci de oameni care strigă: *„Ajută-mă, Doamne!“.* O, dar glasul Meu pe pământ nu se aude când cere ajutor. Strig cu glas duios peste pământ, strig de mult, și oamenii nu Mă aud. Strig și plângând, strig și cerșind, strig și iubind și iertând, și răbdând strig, dar cine să Mă audă? Oamenii au împărății, au dregătorii, au slavă oamenii, au bogății, au aur, au ranguri, au înțelepciune și slavă omenească. N-au vreme oamenii să audă glasul Meu care se roagă de ei să Mă ajute să vin și să fiu Împăratul făpturii și să împac pe oameni cu Tatăl și să-i dau omului fericirea pierdută și fecioria pierdută. Asta le-aș da Eu oamenilor, dar oamenii altceva Îmi cer. Îmi cer ale lor, nu ale Mele. Îmi cer pentru slava lor, nu pentru slava Mea în ei și pe pământ cu ei, și nimeni nu-și lasă rangul pentru Mine, nimeni nu-și face rang în numele Meu și spre slava Mea cea cu smerenie în om.

Plâng sfinții când văd deșertăciunea slavei omenești pe pământ, că iată, sfinții vin cu Mine la tine, poporul Meu, și cu Mine se uită peste slava oamenilor pe pământ, și plâng sfinții, și nu mai au sfinții sărbători pe pământ. Oamenii se serbează pe ei în zilele sfinților, și sfinții cerului nu mai au pe nicăieri loc pe pământ, nu mai încap pe nicăieri cu ajutorul lor, cu sfințenia lor în oameni, căci casa cerului era să fie omul, scaun de domnie și așternut de odihnă pentru Dumnezeu, așa cum a fost omul făcut de Dumnezeu.

Israele, popor iubit, așa a fost omul făcut, fiule; a fost făcut scaun și așternut de odihnă lui Dumnezeu, templu lui Dumnezeu, așa a fost făcut omul. O, și ce templu este azi omul?! E scaun al fărădelegii și vizuină de șacali care se hrănesc cu cărnuri mai mici decât ei. Omul nu mai este lucrul Meu, și Eu nu mai încap pe nicăieri. Nimeni nu se leapădă de rangul său, nimeni nu-și mai face rang în numele Meu, și Eu nu mai sunt hrană pentru om pe pământ. Omul nu Mă mai ascultă. Plâng sfinții de dorul omului cel făcut de Dumnezeu, om născut de sus, ca să aibă viață veșnică. Nimeni nu se lasă născut de sus cu viață veșnică în el, nimeni nu se lasă de păcate, nimeni, fiilor, nimeni, și Eu casă nu mai am așa cum am avut în sfinți. Nu aud nici un glas care să plângă spre Mine și să-Mi spună să-l ajut să-Mi fie sfânt Mie și casă Mie, casă de odihnă lui Dumnezeu, așa cum au fost sfinții Mei.

Israele, copilașul Meu, am în cer un sfânt care merge mult pe pământ și în cer. Merge pe pământ pe unde mai găsește rugăciune adevărată și o ia și o aduce la Mine și străbate cerul cu ea, ca să-Mi plătească cu ea plata ei și rodul ei cel de la Mine pentru omul care se roagă Mie prin el: ierarhul Spiridon, arhiereu după rânduiala lui Melchisedec, și după slava Mea așezat pe pământ peste turma Mea cea cuvântătoare.

O, plăcutul Meu, arhiereu al ungerii de sus! Tu ești în Mine cu sărbătoare în Israel, și îți dau încălțăminte nestricăcioasă, ca să te porți mereu după poporul Meu, și pentru el să umbli ca să Mă ajuți să-l am prin vremea rea, că tu slavă de la oameni n-ai primit, și pâine de la om n-ai mâncat, și a mâncat omul de la tine. Și cel ce ți-a cerut, și cel ce nu ți-a cerut, a mâncat pâine muncită de tine pe pământ. O, plăcutule al Meu, să-Mi întărești copiii cu harul cuvântului Meu în tine, că am fii unși pe pământ, și ungerea lor e sfântă în vremea asta rea, și ei sunt plăpânzi întru Mine, căci omul vremii de azi e necredincios, și antichrist prigonește viața de pe pământ, prigonește cuvântul Meu care are viață în el. Eu sunt viața cuvântului care iese din gura Mea, dar nimeni nu se leapădă de rangul său pentru Mine, nimeni nu-și mai face rang pentru Mine, și Eu nu mai sunt hrană pentru om pe pământ, și strig peste pământ și plâng pe om, și plâng.

— O, nu mai plânge, nu mai plânge Tu, Doamne, Cel ce ești atât de bun. Lasă-ne pe noi, pe sfinții Tăi, să plângem, că Tu ești Dumnezeu. Nu mai plânge Tu, Doamne. Lasă-i pe oameni să plângă după Tine, că de bun ce ești cu oamenii, oamenii Te-au uitat și pe Tine și pe noi, sfinții Tăi. Voi merge și mai mult, o, Doamne, și mă voi arăta oamenilor pe unde voi merge, și îi voi înțelepți prin cele ale dreptății, că iată, mila biruiește judecata, și oamenii nu se mai tem de Tine, Cel ce judeci cu dreptate. Oamenii nu știu ce este mila care biruiește judecata. Mila Ta este pentru cel ce se pocăiește căutându-Te ca pe un izbăvitor, dar oamenii răstălmăcesc Scripturile spre folosul lor omenesc și pământesc, împotriva Duhului Sfânt al Scripturilor Tale, Doamne. Oamenii iubesc slava oamenilor, nu a Ta, Doamne. Dar eu pe Tine Te-am iubit în slava mea de arhiereu al Tău și n-am iubit podoaba arhierească cu care se acoperă azi cei din fruntea bisericii. Eu am păscut oile necuvântătoare și am fost lucrător de pământ, ca să fac milostenie cu Tine, Doamne, și să Te dau oilor cuvântătoare, ca să aibă pe Dumnezeu în ele. Și m-am temut de haina strălucită, și am pus pe creștetul meu mitră smerită, împletitură de papură, și am sfințit-o prin cuvântul rugăciunii cu care Te-am cerut pe Tine, Cel ce sfințești pe cei smeriți și pe cele smerite ale lor, și am purtat veșmânt de ciobănaș, cântăreț al Tău peste oile necuvântătoare și cele cuvântătoare. Cântam, cântam la oi, cântam cu fluierașul și cântam cu cuvântul Tău cel smerit ca Tine, Doamne, și mă smeream prin el și Îți dădeam Ție toată slava mea, care era a Ta, precum eu eram cu totul al Tău. Eram al Tău și Te iubeam și Te măream și Te împărțeam la flămânzi și la sătui, ca să Te aibă ei pe Tine hrană și bogăție, dar din dar de la unii la alții, unii pe alții să se dăruiască Ție, unii altora să Te dăruiască pe Tine.

Dar unde mai este pe pământ arhiereu de al Tău? Toți sunt ai oamenilor și se dau oamenilor și nu Ție, Doamne, ca să Te aibă și ca să Te dea pe Tine oamenilor, nu pe ei, Doamne, nu pe ei. Dar ei dau ce au, precum noi, sfinții Tăi, dădeam ce aveam, căci noi ne dădeam Ție ca să Te avem și să Te dăm în dar celor ce nu Te aveau. Dar nu mai plânge, nu mai plânge Tu, Doamne, că sunt mulți, mulți între ei care nu și-au închinat inima lor lui Baal, lui Antichrist, cel cu nume vopsit de vremile lui. Sunt mulți în România care mănâncă, Doamne, cuvântul Tău împărțit de Tine prin fiii cuvântului Tău, și nu știu mai-marii lor de pe pământ că ei se hrănesc cu Tine cu bucurie și cu mare credință, cântând în inima lor ieslei cuvântului Tău așa cum cântau îngerașii la ieslea nașterii Tale prunc în Betleem. Cântă în inima lor preoții cei credincioși și zic: *„Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului în România!“.*

Nu mai plânge, o, Doamne! Cuvântul Tău aduce bucurie și credință pe pământ, și mulți din preoții și arhiereii vre-

mii vor lua şi vor mânca, şi înţelepciunea Ta va creşte, şi legea Ta va trăi în ei, şi ei vor pricepe taina Ta tot mai mult şi o vor mărturisi pe pământ, mai mult decât în vremea apostolilor Tăi cei dintâi, care stau acum pe cele douăsprezece scaune pentru Israel cel de atunci, cerându-Ţi mila Ta pentru el, pentru cel ce Te-a răstignit, Doamne; că Tu pentru Israel Te-ai răstignit în loc să Te răstigneşti pentru cei ce nu Te cunoşteau ca să Te cunoască Domn înviat, Domn adevărat al lui Israel.

Se roagă cei doisprezece apostoli pentru Israel, se roagă rămăşiţa lui Israel, Doamne. Dar şi azi ai rămăşiţă mare care nu s-a închinat cu inima lui Antichrist cel cu faţa ascunsă sub veşmânt de preot şi de arhiereu al Tău, dar el este al vremii, Doamne. Şi cei dintre ei care sunt cu inima pentru Tine şi pentru cuvântul Tău cel curat şi înalt, care vine cu Tine din înaltul Tău, se vor ridica aceştia şi Te vor preamări în cuvântul Tău cel ce se slăveşte cu slava Ta în el, şi Tu Te vei mângâia cu fiii credinţei, Doamne. Nu mai plânge! Mângâie-Te cu sfinţii Tăi, că Tu ai un popor pe pământ, un popor cum n-a mai fost, şi pe care sfinţii Tăi îl ocrotesc şi îl sprijinesc pe drumul lui ceresc pe pământ. Şi vor înţelege şi oamenii dacă cei din fruntea lor se vor pleca Ţie ca să ia viaţă din viaţa cuvântului Tău, Doamne. Noi, sfinţii Tăi, suntem pentru bucuria Ta. Nu mai plânge Tu, Doamne, Cel ce eşti atât de bun. Lasă-ne pe noi, sfinţii Tăi, să plângem, că Tu eşti Dumnezeu. Nu mai plânge Tu, Doamne!

O, popor al cuvântului care vine de sus la tine ca să ia viaţă pe pământ! O, popor mititel, iată, cel mare binecuvintează pe cel mai mic. Tu eşti cel mititel între sfinţi, dar tu eşti pe pământ, şi e greu pe pământ. Îmi las binecuvântare arhierească peste fiii cei unşi în grădina cuvântului cel de sus.

Fiilor unşi din cer, daţi binecuvântare din binecuvântare, că eu dau din Domnul binecuvântare peste voi. Nimic să nu vă vatăme, nimic să nu vă împiedice pe voi cu vestea cea de împărăţie a cerurilor pe pământ. În numele Domnului grăiesc această împlinire peste voi. Vă cuprind în braţele mele de păstor şi vă mângâi cu fluierul cuvântului meu care este rostit din Domnul. Ale Lui din ale Lui vă dau ca să daţi, că zarva nunţii voastre cu Domnul şi cu cerul Lui va răsuna tot mai tare, aşa cum răsunau gorniţele preoţilor care cântau în jurul zidurilor Ierihonului până ce le-au supus cu cântecul cerului pe pământ. Fiţi blânzi şi buni şi smeriţi cu inima, fiţi rugători spre Dumnezeu pentru om, căci prin răbdarea voastră se vor scula mulţimi spre Dumnezeu, şi vor învia morţii spre viaţă veşnică în trup, iar cei vii care vor fi cu Domnul, vor lua pe ei nestricăciunea ca veşmânt veşnic nevătămat. Amin.

Nu mai plânge, Doamne, că Tu ai popor în cer şi pe pământ şi Tu eşti Domn adevărat. Tu eşti Cel ce eşti, şi toate sunt de partea Ta la cuvântul Tău, căci cuvântul Tău este faptă la rostirea lui, Doamne, iar sfinţii şi îngerii Tăi, în cer şi pe pământ, vor împlini cuvântul Tău şi împărăţia lui şi a Ta în cer şi pe pământ, Doamne bun, Mire cu mireasă în ţara Ta română. Amin.

— O, e dulce mângâierea ta, apostolul şi arhiereul Meu! E dulce glasul fluieraşului tău care cântă din Mine, Cuvântul Tatălui, că iată, strig din cer pe pământ să Mă ajute omul aşa cum Mă ajută cei din cer, aşa cum Mă ajută poporul cuvântului Meu pe pământ. Vin cu voi în Israel, o, sfinţi iubiţi ai cerului. Ajutaţi pe poporul Meu să strălucească în întuneric peste oameni, că oamenii sunt în întuneric.

Iar tu, poporul Meu, să iubeşti pe pământ legea Mea şi s-o trăieşti ca să ai din ea înţelepciune şi pricepere. Să iei, fiule, din cuvântul Meu, că scris este: *«Mulţi vor cerceta cu de-amănuntul, şi va creşte ştiinţa Mea, şi cei înţelepţi vor lumina ca strălucirea cerului, şi cei ce vor îndemna pe mulţi pe calea dreptăţii vor fi ca stelele în vecii vecilor»*. Amin.

Tu, poporul Meu iubit şi scump, să te faci, fiule, veste pe pământ cu Mine, veste şi poveste să te faci cu Mine între cer şi pământ, şi să nu te împiedici de trupuri, că Eu sunt trup şi cuvânt cu tine, şi sunt cu putere, fiule iubit. Vin cu sfinţii la tine şi te ţin mereu, mereu în mângâiere, şi Mă fac faptă cu cuvântul Meu, ca să Mă vezi cu tine, dar să te uiţi bine ca să Mă vezi. Să crezi cum trebuie crezut, ca să înţelegi şi să vezi crezând şi văzând pe Dumnezeul celor credincioşi, căci cei credincioşi în tine, poporul Meu, aceia sunt jertfelnicul pe care se mistuie focul Duhului Sfânt al cuvântului Meu, şi mulţimi necuprinse cu ochii Îl vor mărturisi pe Domnul Dumnezeul tău, Israele român, popor născut la cuvântul Meu.

Ia şi mănâncă, poporul Meu, ia şi te hrăneşte cu cuvântul Meu şi te roagă Tatălui în numele Meu, că pe pământ nu este aşa hrană şi rugăciune. Fă rugăciune, poporul Meu, ca să lucrez la rugăciunea ta, că rugăciunea ta e ardere de tot, adusă pentru iertarea omului şi pentru odihna Mea în om nou. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 1996

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 1997

Praznicul Nașterii Domnului

Domnul Se naște cuvânt și naște fii, și ei vor fi seminția Lui. Cel ce Se naște și Cel ce naște fii, vor fi toți un singur trup. Nașterea poporului român odată cu nașterea Domnului. Nuntă de veac nou.

O, Ierusalime, copil iubit, popor al cerului pe pământ! Se aude, tată, la cer cântarea ta, colindul tău pentru Mine și pentru tine, și se aude cântarea îngerașilor, fiule. Cete-cete îngerașii cântă deasupra ieslei în care se naște cuvântul Meu. Tu serbezi ziua nașterii Mele, o, grădiniță a nașterii cuvântului Meu, dar în tine, dulce grădiniță, se serbează în fiecare zi nașterea Mea și nașterea ta.

O, copilași unși și dulci, care zi de zi serbați nașterea Mea și viața Mea cea de la nașterea și până la înălțarea Mea la Tatăl și până azi, măi copilași unși ca să fiți serbare înaintea Mea! O, copilașii Mei, unșii Mei, vă binecuvintez cu duh de cunoștință cerească, vă umplu de înțelepciune din Mine ca să dați poporului Meu Israel înțelepciune ca să știe cu ea ce înseamnă amintirea Mea, pomenirea Mea în fiecare zi cu ai Mei, de la nașterea Mea din Fecioară, și mai demult, și până la înălțarea Mea în Tatăl, și până azi, și până peste toți vecii cu voi, fii ai veciei Mele în voi și cu voi, și a voastră în Mine și cu Mine.

O, copilașii Mei, o, mângâierea Mea, o, ieslea Mea cea caldă! Eu sunt Cel ce M-am născut trup din Fecioară, și cuvânt, din Verginica, fiica Mea cea de la sfârșitul tainei Mele pe pământ, taină ascunsă în veacuri, pe care nici îngerii nu o știau, și pe care dacă o aude azi cineva cu greu o poate crede și înțelege. Cu câtă taină am lucrat Eu și cu Tatăl când M-am născut trup din Fecioară! Cu câtă taină, până ce taina a fost aflată de tot pământul! O, cu câtă taină am lucrat și azi, după cum era scris, la venirea Mea cea de a doua când M-am născut cuvânt din Verginica! O, cu câtă taină am lucrat până ce taina aceasta a fost aflată de tot pământul, măi copilași ai tainei Mele de azi pe pământ! O, poporul Meu de azi în care Eu M-am ascuns ca să vin în mijlocul lui și să Mă fac cuvânt, e o taină poporul Meu de azi, precum Eu, taină am fost și sunt în mijlocul lui. O, nimeni pe pământ nu poate avea strălucirea ta, copilaș poporul Meu, că tu ești taină mare, și în tine Mă nasc cuvânt la sfârșit, precum este scris să fie la sfârșit.

Eu sunt cu zi de naștere, cu sărbătoare de naștere vin în cartea ta, Verginico, fiică fecioară, în care s-a născut cuvântul Meu în vremea de sfârșit a tainei Mele între oameni. M-am născut trup din Fecioara mama Mea, și din tine cuvânt, și am rămas cuvânt în mijlocul poporului tău pe care l-ai născut din cuvântul Meu în tine, căci dacă M-am născut cuvânt, iată, Cel ce Se naște este, și Se naște Cel ce naște; Se naște și naște, Se naște ca să nască fii Cuvântul, și seminția Mea va fi ca stelele în veci, Verginico, fiică născătoare de fii.

— O, Tu, Cel ce Te-ai născut din Fecioară trup de prunc, și din mine duh de cuvânt, Tu ești sămânța, Doamne, Tu ești sămânța trupului și a cuvântului Tău, că Te-ai însămânțat ca să Te naști trup și ca să Te naști cuvânt, și ca să fii Fiul Omului, trup și cuvânt, Fiule al Tatălui și al mamei Fecioare și al meu, o, Domnul meu, Care Te-ai născut din mine cuvânt; Tu, Cel ce Te-ai însămânțat în pieptul meu duh și cuvânt, Fiule al omului! O, cine dintre oameni s-ar fi putut smeri așa ca Tine? O, atât de mult Te-ai smerit, că ai venit din cer și ai intrat în pieptul meu, și gura mea Te năștea cuvânt, că Tu erai Cel ce Te nășteai, Cel ce Te făceai cuvânt înaintea poporului Tău, o, Dumnezeule tainic, Păstor tainic! Zilele nașterii Tale sunt cu Tine cuvânt în mijlocul lui Israel cel azi, născut din Tine, Păstor tainic. O, cine mai poate lua azi viața acestui prunc, Care Se naște cuvânt în ieslea Sa, în poporul cel născut din cuvântul Său în mine? O, ce tainic ești Tu, Cel ce Te naști mereu! Tainică e taina Ta, Cuvinte Doamne. Ca fulgerul care iese de la răsărit și se arată până la apus, ca fulgerul e taina Ta, și nimeni n-o poate strivi, căci așa este venirea Ta, și împotriva venirii Tale cine poate birui, Doamne Cuvinte, Care ca fulgerul vii? Fulgerul se arată și se ascunde, și după el vine vuietul lui și se aude, dar fulgerul, născătorul vuietului lui, nu se mai vede; se ascunde, și rămâne glasul lui, care se aude. Fulgerul și glasul lui. Domnul și cuvântul Lui. Lumina și șoapta ei și glasul ei apoi, căci Domnul este lumina care o clipă se arată, și din ea se naște glasul Lui, glasul ei, că Domnul este lumina care se vede și care nu se vede.

Lumina mai dinainte de lumină, lumina din vremea luminii și lumina cea de după lumină Domnul este, Domnul, taina Tatălui pe pământ. Iar când a venit plinirea vremii, Tatăl Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca pe cei de sub lege să-i răscumpere și să dobândească înfierea, iar celor ce se fac fii, la aceia trimite Dumnezeu Duhul Fiului Său în inimile lor, Care strigă: «*Părinte!»,* strigă pe Tatăl, strigă Fiul din fii, Duhul Fiului lui Dumnezeu strigă din fii: *«Părinte!»*.

O, mare este taina Ta, Dumnezeule tainic! Dă oamenilor înțelepciune, bunule Doamne, că dacă Te faci în Israel înțelepciune, vin oamenii și iau, căci fiii grădiniței cuvântului Tău s-au făcut împărțitori ai împărăției Tale peste oameni, Doamne.

O, fiilor unși, iată cine este viața voastră! Luați și dați oamenilor viață. Suflați peste oameni viață, fiilor, ca să învieze oamenii, căci învierea oamenilor este Domnul Cel născut în oameni.

E sărbătoare de naștere la ieslea cuvântului. Îngerașii cerului cântă slavă Celui născut acum două mii de ani între oameni, și cântă îngerașii colindă nouă de naștere nouă, că ei

văd că au venit zilele naşterii din nou a lumii, naştere din Cuvântul, căci Domnul, Pruncul Cel născut de două mii de ani între oameni Se naşte azi cuvânt în iesle la voi ca să Se dea oamenilor Păstor tainic şi să păstorească neamurile pământului cu toiag de fier, cu cuvânt tainic, care nu se vede, dar se aude glasul cuvântului precum glasul fulgerului se aude după lumina lui. Amin.

— O, fiică iubită, Verginica Mea, ce taină este taina cuvântului tău cel luat din Mine! Ce frumos Mă împarţi, ce întreg Mă arăţi, ce naştere tainică Îmi dai când Mă faci cuvânt dinăuntrul Meu! că tu eşti în Mine, Ierusalimul tău cel nou, şi te naşti din Mine cuvânt, iar cuvântul tău Eu sunt. Eu Mă nasc cuvânt în tine, Eu sunt rodul. Eu sunt Cel ce Mă nasc şi Cel ce nasc, că scris este: *«Vor fi un singur trup cei doi»,* Cel ce naşte şi Cel ce Se naşte. Amin.

Israele, cobor la tine, cobor în cartea Mea. Din carte în carte trec ca să fiu cu tine în glas de sărbătoare de naştere. Amin.

*

E naşterea Mea pe pământ, Românie, şi în tine e naşterea Mea. Mă nasc cuvânt în tine ca să fiu cu oamenii şi să Mă sălăşluiesc între oameni cuvânt de naştere a omului din Dumnezeu. În Betleem M-am născut prunc ca să Mă sălăşluiesc între oameni venit din cer, iar în tine, Românie, Mă nasc cuvânt, şi iarăşi Mă sălăşluiesc între oameni, ca să-i nasc pe oameni din Mine, din cuvânt, precum Eu M-am născut din cuvântul Tatălui ca să fiu Cuvântul Tatălui, şi prin Mine să le facă pe toate Tatăl, după cum a şi făcut.

Românie, tu cânţi naşterea Mea, şi cerul cântă naşterea ta. Ne naştem unul pentru altul, iubito; Eu pentru tine, şi tu pentru Mine, şi vom fi amândoi un singur trup. Nu grăiesc numai poporului Meu. Grăiesc şi cu tine, ţară Românie, că Eu am vestit că mulţimi nenumărate vor veni şi vor bea din izvorul cuvântului Meu, şi fântâna Mea dă pe deasupra şi se face râu, şi se face mare, şi se face ocean şi cuprinde tot pământul ca să-l fac iar pământ, nou să-l fac, din apa cuvântului Meu ieşit, şi din cer născut, căci cine nu se naşte de sus, nu se face împărăţia Mea. Îngeraşii naşterii Îmi cântă deasupra ta naşterea Mea, că e serbare de naştere a Mea. Cântă îngerii, cântă Celui născut acum două mii de ani. Cântă îngeraşii colindă nouă de veac nou, de naştere nouă, că ei văd că au venit zilele naşterii din nou a lumii, şi lumea se înnoieşte cu cuvântul Meu, care naşte om nou. Eu, Cel născut din Fecioară acum două mii de ani între oameni, Mă nasc azi cuvânt în ieslea cuvântului Meu din mijlocul tău, ţară Românie. Mă nasc cuvânt, Păstor tainic, Care păstoreşte neamurile pământului cu toiag de fier, cu cuvânt tainic, care nu se vede, dar se aude glasul lui, precum fulgerul se aude după lumina lui.

O, ce tainică e taina cuvântului Meu, care se naşte azi în tine, ţară Românie! Ca fulgerul care iese de la răsărit şi se arată până la apus, ca fulgerul e taina Mea, şi nimeni n-o poate strivi, că aşa este venirea Mea, şi împotriva venirii Mele cine poate birui? Ca fulgerul Mă nasc şi vin. Fulgerul se arată şi se ascunde, şi după el vine vuietul lui şi se aude glasul lui, dar fulgerul, născătorul vuietului lui nu se mai vede; se ascunde şi rămâne glasul lui care se aude; fulgerul şi glasul lui; Domnul şi cuvântul Lui; lumina şi glasul ei apoi. Amin.

Eu sunt Lumina lumii, Care S-a arătat acum două mii de ani, şi din ea se naşte glasul ei, cuvântul ei. Eu sunt lumina cea mai dinainte de lumină, sunt lumina cea din vremea luminii şi sunt lumina cea de după lumină. Eu sunt taina Tatălui pe pământ cu oamenii, căci când a venit plinirea vremii, Tatăl M-a trimis lumină în lume, trup născut din Fecioară ca să-i răscumpere pe oameni de sub lege şi să dobândească oamenii înfierea, iar celor ce se fac fii, la aceia trimite Tatăl Duhul Fiului Său în inimile lor, Care strigă: *«Părinte!»*, strigă pe Tatăl, strigă din fii, strigă Fiul Tatălui. Duhul Fiului lui Dumnezeu strigă din fii: *«Părinte!»*; Duhul Se roagă pentru fii, cu suspine negrăite.

O, fiilor de la iesle, suflaţi peste oameni ca să învieze oamenii, că oamenii sunt oase uscate, precum scrie în prooroci. Suflaţi, să prindă duh de viaţă oamenii. Suflaţi cuvântul Meu peste oameni ca să învieze oamenii, căci învierea oamenilor este Domnul, Cel născut în oameni, cuvântul cel tainic, care vine de sus şi naşte de sus pe om, naştere din Cuvântul Cel dătător de viaţă veşnică pentru om.

O, e sărbătoare cerească de naştere nouă! Îngeraşii cerului cântă slavă Celui născut acum două mii de ani între oameni, şi cântă îngeraşii colindă nouă, de veac nou, de naştere nouă, că ei văd că au venit zilele naşterii din nou a lumii, naştere din Cuvântul, Pruncul Cel născut acum două mii de ani între oameni. Cel ce S-a arătat lumină acum două mii de ani Se naşte azi cuvânt, glas al luminii care s-a arătat atunci, ca fulgerul care se arată şi se ascunde şi rămâne glasul lui care se aude, Păstor tainic, cuvânt tainic care nu se vede, dar se aude glasul lui, precum glasul fulgerului se aude după ce fulgerul se ascunde.

Eu sunt Cel ce Mă nasc şi Cel ce nasc, că scris este: *«Vor fi un singur trup cei doi»*, Cel ce Se naşte şi Cel ce naşte, căci Tatăl M-a făcut Fiu al omului. M-am coborât din cer şi M-am întrupat din Duhul Sfânt în Fecioară şi M-am făcut Om, că scris este: *«Lăsa-va omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi cu femeia sa, cu mireasa sa, şi vor fi cei doi un singur trup»*. Am venit din Tatăl şi din mamă Fecioară şi M-am alipit cu mireasa Mea, cu biserica Mea în care Mi-am lăsat trupul ca să fiu un trup cu ea şi să-Mi fie ea mădulare ale Mele, trupul Meu să fie ea, ca să fim amândoi un singur trup după cum este scris. Dar Eu cu omul nu pot vorbi ca în cer această mare taină, că omul s-a alipit de desfrânare şi s-a făcut un trup cu ea, şi zice că împlineşte Scriptura cuvântului Meu, dar taina acestei Scripturi este în Dumnezeu, şi omul trebuie să înţeleagă taina acestui cuvânt, şi omul trebuie să se nască din nou, să se nască de sus, că am venit cuvânt de sus, am venit de la Tatăl cuvânt ca să-l nasc pe om din cer şi să Mă fac un trup cu cel ce primeşte înfierea. Amin.

O, zilele naşterii sunt în tine, ţară Românie. Taina naşterii omului cel nou, zilele naşterii din nou a lumii sunt în tine, ţară a naşterii cuvântului Meu. E naşterea Mea pe pământ, Românie, şi în tine Mă nasc. Mă nasc din Mine cuvânt în tine ca să fiu cu oamenii, să Mă sălăşluiesc între oameni cuvânt de naştere a omului din Dumnezeu. Tu cânţi naşterea Mea, şi cerul cântă naşterea ta din nou. Ne naştem unul pentru altul, iubito; Eu pentru tine, şi tu pentru Mine, şi vom fi amândoi un singur trup, Mire din cer, şi mireasă de pe pământ, nuntă curată, Mire şi mireasă, şi zarva nunţii noastre va cuprinde tot pământul, şi din nunta Mea cu tine se vor naşte fii ai Tatălui, care vor primi înfierea, că scris este: *«Cei ce cred în Mine, le voi da putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu se nasc»,* din Mine, Fiul Tatălui, Fiul Care Se face un trup cu cel ce crede în El ca să fie cei doi un singur trup.

Zilele naşterii din nou a lumii sunt în tine, ţară Românie, şi la naştere se cântă colinde, fiică iubită, precum îngeraşii au cântat în noaptea naşterii Mele.

Vin în mijlocul tău cu poporul Meu, cu mireasa Mea luată din tine, fiică Românie, şi îţi cânt colindă de naştere nouă ca să împlinesc prin tine Scriptura naşterii din nou a lumii, iubito, că Eu Mă fac cu tine veste şi poveste peste pământ, şi vom fi amândoi un singur trup, nuntă curată, nuntă de veac nou între cer şi pământ, Fiul Tatălui cu mireasa Lui în tine, ţară mireasă, ţară Românie, ţara Tatălui Meu, ţara Mea, iubita Mea! Amin, amin, amin.

25 decembrie 1996/7 ianuarie 1997

Sărbătoarea sfântului mucenic şi arhidiacon Ştefan

Domnul şi poporul Său în mijlocul oamenilor. Cuvântul este împărat pe pământ prin glas de Duh Sfânt.

O, Ierusalime, poporul Meu iubit, nu M-aş mai despărţi de tine, tată, că Eu aşa ţi-am spus: *«Aş face din noapte zi şi aş opri vremea pe loc atunci când te văd şi te simt îndrăgostit de Mine şi de petrecerea Mea în mijlocul tău».*

Pace ţie, fiule Ierusalime! Am ieşit cu tine în mijlocul mulţimilor, că vreau să Mă fac veste şi poveste cu tine, nuntă de veac nou pe pământ, şi n-aş mai vrea să se sfârşească ziua nunţii, fiule. Aş opri vremea nunţii pe loc, aş face din noapte zi, ba chiar şi din zi aş face noapte când noaptea e zi cu Mine în mijlocul tău, căci Eu sunt ziua cea din vremea nopţii, fiule scump, fiule de împărat, Ierusalime al împărăţiei Mele pe pământ. Am ieşit cu tine, Ierusalime. Cu ieslea Mea am ieşit cum purta Israel chivotul din loc în loc, şi nunta Mea cu tine se întinde peste pământ. Eu mereu ţi-am spus să fii mare, să fii destoinic, să fii frumos, fiule, să fii cuminte şi deştept ţi-am spus. Ţi-am spus, fiule, să fii credincios şi să lucrezi. Ţi-am spus că vine ziua nunţii şi vom avea nuntaşi la nuntă. Mereu, mereu ţi-am spus că vine ziua nunţii Mele cu tine pe pământ, şi se vor strânge mulţimile să te vadă cu Mine, Ierusalime, fiule al nunţii Mele, popor al venirii Mele, că în tine vin şi nuntesc, şi când nuntesc zile de nuntă cu tine, Eu Mire, tu mireasă, o, se strâng sfinţii cu Mine la nunta ta cu Domnul, căci Eu, Domnul, sunt Mirele tău. Eu mereu, mereu ţi-am spus că vine ziua nunţii. Ţi-am spus mereu să fii mireasă, Ierusalime.

Să ştii, poporul Meu, că vin zilele tale. Vin cu Mine la tine zilele tale de nuntă cu Mine, şi se vor întrista şi se vor bucura toţi cei care nu te-au cunoscut că eşti cu adevărat poporul Meu mireasă. Să ştii, Ierusalime, că din nunta ta cu Mine şi cu cuvântul Meu, care creşte în mijlocul tău, se va înmulţi lângă tine numărul nuntaşilor, numărul ucenicilor cuvântului Meu, Ierusalime. Ba încă şi mulţime de preoţi se vor supune credinţei cuvântului Meu, că nimeni, fiule, nu va putea să stea împotriva înţelepciunii Duhului Sfânt, Care Se face cuvânt din Mine şi din tine, fiule Ierusalime, că Eu vin mereu cuvânt nou la tine, Crai nou vin mereu, Crai din cer, Care răsare peste tine şi te luminează şi te călăuzeşte şi te vesteşte pe tine, cel născut din Mine, popor nou, Ierusalim nou peste pământ, cuvânt din Cuvânt, fiu din Fiul lui Dumnezeu născut. Zilele naşterii din nou a lumii sunt cu tine. Zilele nunţii de veac nou se vestesc din tine, şi se vor cutremura cei ce n-au crezut, cei ce n-au voit să ştie cine eşti tu, poporule mireasa Mea, cămara Mea, cămara nunţii Mele cu tine, că în tine vin şi te gătesc să-Mi fii cămară, să-Mi fii mireasă şi să ies din tine spre mulţimi, ca Mirele Care iese din iatacul Său, poporule mic, cămara Mea cea mică, iatac al Meu, al Mirelui tău. Vin în tine şi ies din tine şi ies cu tine mireasă a Mea, că nu este drept ca tu să laşi deoparte cuvântul lui Dumnezeu şi să faci altceva, şi de aceea voi căuta bărbaţi tari şi îi voi face ucenici şi îi voi umple de Duh Sfânt şi de înţelepciune şi de ascultare şi îi voi rândui să slujească lucrului tău cu Mine, cuvântului Meu cu tine, şi tu vei stărui în rugăciune şi în slujirea cuvântului, dar să fii cuminte, fiule, să fii frumos, să fii deştept, că mereu ţi-am spus să fii credincios şi să lucrezi cuvântul Meu şi viaţa lui cea veşnică peste tine şi peste mulţimile care mănâncă din mărul cel de aur al cuvântului Meu. Cuvântul Meu e mărul de aur, pe care-l are Împăratul cerului. Eu sunt mărul cel de aur al Tatălui Meu Împărat, şi tu eşti cel mic, aşa cum spune povestea lui Prâslea cel mic, cel voinic.

O, să fii voinic, măi fiule mic, că ai măr de aur pe masa ta, ai cuvânt de aur, fiule, ai mâncare de nuntă. Să fii voinic, fiule mic, că îţi voi porunci prin cuvântul Meu să te rogi pentru cei care vor sluji cuvântului Meu şi ţie, şi să pui mâinile peste ei ca să ştie că au numire şi lucrare pentru Mine şi pentru tine, şi ca să crească mereu cuvântul Meu şi să se înmulţească mulţimea numărului ucenicilor în Ierusalim, în România, fiule, că nimeni nu va putea să stea împotriva înţelepciunii cuvântului Meu cel plin de mângâiere, cel plin de iubire şi de duh de nuntă nouă peste pământ.

Cuvântul Meu e împărat peste pământ, că Eu aşa v-am proorocit vouă, şi v-am spus că *«vine o păsărică din cer, ca să fie împărat pe pământ»*. Iată, cuvântul Meu împărăţeşte, şi Eu de mult v-am spus, dar nici voi n-aţi înţeles ce am spus atunci, că am zis că *«Eu, Domnul Iisus Hristos, am luat de pe pământ scaunele de împărăţie a tuturor împăraţilor pământului»*. Dar nu de scaun vorbeam, ci de darul de împărat, pe care l-a luat Sfânta Treime, căci vine o păsărică din cer ca să fie împărat pe pământ, şi iată, vine, mereu vine; vine şi împărăţeşte. Şi cine este păsărica-împărat? Cuvântul Meu este păsărică de Duh Sfânt, cuvânt care ciripeşte deasupra ta, o, cuibuleţule scump în care-şi are puişorii cuvântul Meu care naşte fii, care naşte ucenici din fii.

Nu te teme, cuibuleţule al Meu din mijlocul României, că tu vei fi purtat pe palme, fiule scump, cuibuleţul Meu cu fii în el. Voi ridica pentru tine oameni, şapte bărbaţi destoinici, ba chiar încă şapte, şi din ei se vor ridica de şaptezeci de ori câte şapte şi te vor purta, iar tu vei stărui în rugăciune şi în slujirea cuvântului, fiule mic, care stai la masa mărului de aur şi îl păzeşti ca să fie de aur şi ca să nu fie jefuit fără de coacere, şi ca să-l aibă Tatăl Împăratul pe masă. Voi lucra ca în vremea apostolilor Mei cei de atunci, rămăşiţa Mea cea mică din Israel, că şi din ucenicii cei de atunci s-au ales şapte bărbaţi ca să slujească maselor şi ca să nu fie stingherită lucrarea cuvântului Meu care alesese pe cei doisprezece apostoli ai Mei peste pământ. Şi a fost ales Ştefan ca să fie între cei şapte bărbaţi, dar atunci irozii erau fără de lege peste ei. Ştefan făcea minuni şi semne mari în popor, că era plin de har şi de putere, şi s-au sculat cei din sinagoga cirenenilor, a libertinilor şi a cilicienilor să se sfădească cu el. Şi pentru că n-aveau cuvânt să-i stea împotrivă lui Ştefan, au plătit pe nişte bărbaţi, martori mincinoşi împotriva lui Ştefan, dar nici aşa n-au putut birui pe Ştefan, cel plin de Duhul Sfânt, ci uitându-se la el, toţi cei din sinedriu au văzut faţa lui ca o faţă de înger, că el s-a sculat şi le-a mărturisit pe Dumnezeul lui Israel, Care a proorocit prin prooroci sosirea Celui Drept, şi ai Cărui vânzători şi ucigaşi s-au făcut ei, iar ei scrâşnind din dinţi auzeau pe Ştefan zicând: *«Iată, văd cerurile deschise şi pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu»*. Dar ei strigau şi îşi astupau urechile năvălind asupra lui şi, bătându-l cu pietre, l-au scos afară din cetate, iar Ştefan se ruga:

«Doamne, primeşte duhul meu! Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!».

— O, Doamne, aşa şi azi mă rog în Tine. Nu le socoti lor păcatul acesta, lor, celor ce încă mai dau cu pietre în Tine, Cuvinte Doamne; lor, celor din biserică; lor, celor care încă dau cu pietre în slava Ta de pe pământ, în poporul cuvântului Tău, Doamne! Poporul Tău e slava Ta pe pământ, că Tu eşti slava poporului Tău, al celui mai mic dintre mulţi fraţi, Doamne. Ce vină are poporul Tău, fiul Tău cel mic, Ierusalimul Tău cel născut din Tine pe pământ, cetate sfântă, Ierusalim nou, coborât din cer cu Tine peste el, peste poporul Tău? O, Doamne, dar şi azi strig ca şi atunci. Duhul Tău, din mine strigă, că eu sunt în Tine cu Duhul Tău. În Duhul Tău Cel Sfânt sunt şi strig: Cel Preaînalt nu locuieşte în temple făcute de mâini, că zice proorocul: *«Cerul este tronul Meu, şi pământul, aşternut picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veţi zidi Mie sau care este locul odihnei Mele? Oare, nu mâna Mea a făcut toate acestea? Cerul şi pământul, tronul şi aşternutul Meu, nu mâna Mea le-a făcut?».*

O, voi, cei tari la cerbice şi netăiaţi împrejur la inimă şi la urechi! Iată, pururea voi staţi împotriva Duhului Sfânt precum părinţii voştri care au ucis pe prooroci ca să nu mai fie prooroci, ca să nu mai fie Dumnezeu cuvânt pe pământ şi ca să nu vestească sosirea Celui Drept. Dar iată, Cel Drept, Cel vândut şi ucis, este viu şi vine cuvânt, şi cuvântul nu se poate ucide, nu se poate lega.

O, voi, cei tari la cerbice, care ştiţi legea cea sfântă a Domnului, rânduită prin îngeri şi n-o păziţi! Uitaţi-vă să vedeţi cerurile deschise deasupra voastră şi pe Fiul Omului din dreapta lui Dumnezeu venind cu norii spre voi, dar voi încă strigaţi şi vă astupaţi urechile ca să nu auziţi pe Dumnezeu. Mă rog pentru voi, cei tari la cerbice, şi zic: nu le socoti lor păcatul acesta; lor, celor ce încă dau cu pietre în Tine, Cuvinte Doamne; lor, celor din biserică; lor, celor ce încă dau cu pietre în slava Ta de pe pământ, în poporul cuvântului Tău, Doamne! Ce vină are poporul Tău înaintea lor, a celor ce încă nu cred în Tine, Cuvinte Doamne? O, pe Tine Te învinuiesc cei ce încă dau cu pietre în slava cuvântului Tău, în poporul cuvântului Tău.

Voi, cei tari la cerbice, sculaţi, şi vă naşteţi din Dumnezeu, din cuvântul Lui care vine cu norii! Sculaţi şi înviaţi, că omul piere din lipsă de cunoştinţă. Luaţi din râul vieţii, că moarte nu va mai fi, şi ţara română regină va avea în ea cuvântul vieţii, păsărica cea din cer care ciripeşte peste pământ cuvânt ca pasărea care-şi adună puii ca să-i hrănească şi să crească.

Iar tu, popor voievod pe pământ, să fii frumos, să fii nuntă de veac nou, să fii mireasă şi să nunteşti cu Mirele tău, Domnul Iisus Hristos, Craiul Cel nou al iubirii cereşti pe pământ, căci cerurile stau deschise deasupra ta, şi Fiul Tatălui, Craiul Cel adevărat, vine la tine ca-n poveste şi Se face cu tine veste şi poveste adevărată peste pământ, şi sunt şi eu cu sfinţii cerului cu tine în nunta ta cu Domnul nostru, Craiul munţilor cereşti, Prinţul înălţimilor cereşti, Care coboară pe pământ Ierusalim nou.

Când am fost ucis de mai-marii iudeilor, am văzut pe Domnul Mire în cer de-a dreapta Tatălui, şi eu m-am dat Lui jertfă curată, mireasă curată, şi de atunci cu El sunt. A doua zi aveam să am nuntă cu o fecioară mireasă, dar n-am mai apucat ziua nunţii, că Mirele m-a primit în iatacul Său, în El m-a luat, ca să fiu în cer pentru cei credincioşi de pe pământ şi să le fiu de ajutor ca un ales al Domnului, că mă aleseseră apostolii din Ierusalim ca să slujesc biserica, şi de atunci o slujesc, şi îţi slujesc ţie azi, o, biserică albă a lui Iisus Hristos, piatra cea din capul unghiului, pietricica cea albă în care încă se dă cu pietre, se dă încă, şi pe ea scrie: *«Cuvântul lui Dumnezeu»,* precum este scris. Nume tainic este scris pe ea, şi nimeni nu înţelege acest nume tainic; nimeni decât primitorul pietrei albe; nimeni decât tu, poporule mireasă.

Să fii de sfinţi binecuvântat, Doamne; de sfinţii Tăi, mireasă a Ta în cer, Doamne, Fiule al Tatălui, că am venit cu venirea Ta, căci Tu cu sfinţii vii.

O, Ierusalime mireasă, o, Românie crăiasă! Vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi! Deschide Scripturile şi vezi că scrie în ele că vine Domnul, vine cu zeci de mii de sfinţi. Vine Domnul, vine, şi sfinţii sunt cu El! Amin.

— O, copile tânăr, Ştefan, ucenicule mireasă, tu eşti mărturisitor, iar Eu sunt Cel mărturisit de tine atunci şi acum, şi ai plată de mărturisitor, iar cei mici, poporul Meu mireasă, va împărţi cununile, că aşa are de lucrat cel mai mic. Amin.

Eu vin mereu la tine, Ierusalime. Pace ţie, fiule, că vin şi stau în nuntă cu tine, Ierusalime mireasă, fată de împărat, peţită de Craiul înălţimilor cereşti, nuntă de veac nou, poveste de iubire pe pământ, veste şi poveste de iubire între Mire şi mireasă, precum scrie în poveştile cele de crai şi crăiese, de prinţi şi prinţese, de feţi-frumoşi şi zâne, şi voi face din tine veste şi poveste adevărată cu Mine pe pământ, cu Mine, Craiul înălţimilor cereşti, Craiul munţilor cereşti, Care coboară pe pământ.

O, nimeni nu ştie să-Mi scrie şi să-Mi cânte psalmul iubirii Mele cu tine. Nimeni decât Eu, poporul Meu mireasă. Amin, amin, amin.

27 decembrie1996/9 ianuarie 1997

Sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Odihna Domnului în cetatea din pietre vii: Ierusalimul nou. Binecuvântare îngerească şi arhierească peste Israel.

Vin la tine, Ierusalime, cetatea Mea de fii. Vin, poporul Meu, că tu eşti odihna Mea, şi în tine Mă odihnesc de lucrările Mele, fiule nou-născut, născut din cer, de sus născut, din Mine, fiule, din cuvântul Meu, care vine de sus cu norii.

Când M-am născut trup din Fecioară, era şi atunci Ierusalim, dar era zidit din pietre tari, piatră peste piatră, cetate de piatră, zidită de oameni, iar oamenii din cetatea Ierusalimului erau tot de piatră şi n-au cunoscut pe Cel Drept, Care Se născuse între oameni, căci aveam Ierusalim din piatră. Dar acum am Ierusalim din fii, din pietre vii, iar Eu, Domnul, sunt piatra cea din capul unghiului, şi pe ea scrie numele Meu: Cuvântul lui Dumnezeu, care se scrie ca să iasă din Ierusalim, din cetatea Mea de fii vii, şi în care intru şi din care ies cuvânt de viaţă veşnică peste noroade.

Vin la tine, Ierusalime, şi intru mereu în tine, fiule, casa Mea de oaspeţi în care intru şi din care ies ca Mirele Care iese din iatacul Său, şi voiesc să fie înţeleasă de mulţimi nenumărate taina Mea cu care Mă sălăşluiesc în tine şi cu care ies şi grăiesc mulţimilor, Ierusalime, poporul Meu luat din români, că M-am făcut în România soare cu tine, şi luminez şi încălzesc pe tot omul care caută soare. Am făcut din tine soare, şi în tine Mi-am făcut sălaş, şi ies din tine şi luminez şi încălzesc, ies ca Mirele Care iese din iatacul Său, şi voiesc să fac din tine soare care să strălucească de şapte ori mai mult decât soarele, şi întru lumina Mea din tine să umble noroade

multe, Ierusalime, locaş al luminii Mele din cer pe pământ. O, dar lumea nu te cunoaşte cine eşti. Nu ştie omul lumii de azi că tu eşti născut de sus, la cuvântul Meu care zice şi se face şi se naşte om nou, de sus născut. Omul lumii se uită mirat la tine, pentru că Eu din mijlocul tău vădesc faptele rele ale lumii şi grăiesc în Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaşte, dar tu, poporul Meu, Îl cunoşti, că rămâne la tine şi în tine va fi.

O, lumea nu Mă vede. Voi însă Mă vedeți, fiilor, pentru că Eu sunt în voi şi sunt viu în voi, şi voi sunteți vii precum Eu am făgăduit peste ai Mei. Ies cu voi în mijlocul mulțimilor şi Mă vestesc cuvânt venit cu norii, şi dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi, şi vom veni la el şi vom face locaş la el, precum la tine am făcut Ierusalim, fiule viu. Stăpânitorul acestei lumi nu are nimic în Mine, dar cine va păzi cuvântul Meu şi Mă va iubi, va fi scos de sub stăpânitorul lumii şi va fi strămutat în împărăția Tatălui Meu, care este cu voi, fiilor care-Mi sunteți Ierusalim viu, zidit de Mine din fii vii.

O, ce fel de casă să-Mi zidească Mie omul? Oare, n-am făcut Eu cerul şi pământul casă a Mea, tron şi aşternut al Meu? Eu sunt Cel ce zidesc. Mâinile Mele au pus temelia ta, Ierusalime al slavei Mele, şi tot mâinile Mele îl vor termina până la slăvirea în el a Celui ce vine văzut, că vin cu norii, Ierusalime, şi Mă voi lăsa văzut în venirea Mea la tine şi toate noroadele vor umbla întru strălucirea Mea şi a ta, cetatea Mea de fii, cetate a iubirii Mele, templul Meu cel viu din România. Eu vin cu sfinții în tine şi serbez serbare de sfinți, şi te mângâi, Ierusalime, mângâierea Mea. Ne mângâiem unul pe altul, fiule. Duhul mângâierii este duhul care ne învăluieşte într-un singur trup, Mire din cer şi mireasă de pe pământ, căci scris este: *«Cei doi vor fi un singur trup»*.

Când M-am născut de la Duhul Sfânt şi din Fecioară Prunc, la opt zile am fost tăiat împrejur ca să am pe trupul Meu semnul lui Israel şi ca să pot lucra peste Israel ca unul ridicat din mijlocul lui. Israel era tăiat împrejur în trup, dar era netăiat împrejur la inimă şi la urechi şi n-a primit sosirea Celui Drept. M-am făcut Om din om, şi M-am tăiat împrejur a opta zi ca să-i răscumpăr pe cei netăiați împrejur la inimă şi la urechi, care pururea au stat şi stau împotriva Duhului Sfânt, şi iată, tăierea împrejur nu este nimic, n-are nici o putere decât să-L răstignească pe Dumnezeu. M-am tăiat împrejur, ca atunci când era să Mă arăt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat să se ştie că am venit din cer şi că M-am făcut Om, iar tăierea Mea împrejur a dovedit firea Mea omenească alături de firea dumnezeiască. Dar pe cel necredincios, pe cel tare la cerbice nici un adevăr nu-l biruieşte, şi fapta legii îl învăluieşte ca într-o orbire, şi nu este credință pe pământ.

Binecuvântată să fie credința ta, Israele român, că la credința ta Mă fac cuvânt şi vin cu norii, şi tu Mă faci carte pe pământ, şi hrăneşti noroadele cu pâine din cer, fiule împărțitor.

Vin cu sfinții, Ierusalime, vin mereu cu sfinții, şi serbez sobor de sfinți în tine cu arhiereul Vasile, stâlp de foc şi aripă de heruvim, pe care Eu am şezut pe pământ, că am venit la el pe pământ cu cei doisprezece apostoli ai Mei şi M-am arătat lui şi l-am învățat lauda jertfei Mele cea fără de sânge, căci Eu sunt Cel ce le fac pe toate, până şi jertfa de laudă pe care Mi-o aduce cel credincios. M-am dovedit mare în lucrarea arhiereului Meu şi am lăsat bisericii lucrarea Mea cu el, jertfa de laudă cea pentru Mine şi pentru pomenirea Mea întru cei credincioşi, împărăția Mea cu ei. Arhiereul Meu Vasile te binecuvintează, Israele, prin fiii grădinii Mele te binecuvintează. Amin.

— O, grădiniță a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, Care Se face cuvânt în mijlocul tău, Dumnezeu Cuvânt! Pace ție, grădiniță binecuvântată de Sfânta şi Cea de o ființă şi de viață făcătoare şi nedespărțită Treime! Pace ție şi Duh Sfânt ție, ca să ai şi să dai şi să botezi mulțimi nenumărate în apa cuvântului Duhului Sfânt, râu de apă vie, care curge din Dumnezeu Cuvântul. Las peste fiii tăi binecuvântare arhierească, micuță grădiniță cu taină mare în tine, taină aşteptată de toți sfinții, de toți îngerii oastei cereşti. Eu sunt arhiereu din arhiereu, şi la ungerea ta m-a luat Domnul cu El din cer şi m-a adus în tine pentru ungerea ta de la El şi de la arhiereii Lui. S-a coborât Domnul cu taina Lui în tine, grădiniță cu taină în ea, cu Domnul Cel tainic în tine trup şi cuvânt. Îți dau Duh Sfânt, că eu am de la Domnul. Amin.

Eram cărturar învățat pe pământ. Învățasem toată ştiința pământească, dar Duhul Sfânt dădea să mă nască din cer prin botez, şi eu m-am lăsat cuprins în albia Lui şi m-am unit cu Hristos, Învățătorul celor învățați de El, şi m-am dus la Iordan şi am intrat în apa lui precum Hristos a intrat pentru botezul de la Ioan, şi a coborât deasupra mea fulger din cer, şi din fulger a ieşit Duhul Sfânt în chip de porumbel şi a intrat în apa Iordanului şi a tulburat-o, şi în apa botezată de Duhul Sfânt m-am botezat eu în Hristos şi m-am îmbrăcat în Hristos şi m-am făcut un trup cu El.

Îți dau Duh Sfânt, poporule Ierusalime, că eu am de la Domnul. Îți dau din Domnul, îți dau prin fiii cei unşi cu ungere arhierească din cer, taină mare între cer şi pământ. Dar cei tari la cerbice rămân tari şi nu se lasă botezați în râul apei vii, care curge cuvânt din Dumnezeu. Să cânți, Ierusalime, jertfă de laudă Celui ce este şi vine, Celui ce vine la tine cu sfinții, şi Care este Întâiul între zecile de mii de sfinți, precum scrie în Scripturi cântare de laudă Celui Sfânt şi Drept, Mirelui din cer, Care vine pe pământ la tine, mireasă a Lui, Ierusalime mireasă. Cu toți arhiereii cerului rostesc binecuvântare arhierească peste tine, grădiniță a Celui tainic, şi nimeni pe tine nu te poate blestema, nimeni nu poate împotriva ungerii tale, că eşti binecuvântată, şi eşti. Amin.

— O, copile Ierusalime, Eu, Domnul, Mă bucur cu sfinții în tine. Cântă, Ierusalime, cântă-ți cântarea ta de nuntă de veac nou. Cântă! O, vie cu vin bun, cântă!

Am în tine cămară de nuntă, țară Românie, nuntaşă a nunții Mele cu mireasa Mea luată din tine, țară crăiasă, țară mireasă! O, vie cu vin bun, cântă! Darul Duhului Sfânt este pe masă de nuntă de veac nou în mijlocul tău, țara Mea mireasă. Eu sunt Cuvântul Care te naşte, Care Şi-a născut în tine mireasă, şi, din nunta Mea cu mireasa Mea tu te vei naşte şi vei fi a Mea, țara Mea, venirea Mea, iubita Mea! Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 1997

Praznicul Botezului Domnului

România: fată de Împărat, țara strălucirilor. Chemarea preoților bisericii lumii la duh de credință. Măsura timpului şi semnele vremii: sărbătorile din strămoşi.

Eu sunt Cel ce sunt. Amin. Eu sunt mereu astăzi. Amin. Vin cuvânt pe pământ. Vine cu norii cuvântul Meu. Iată-l, vine cu norii şi se face râu al vieții în care să se boteze toți cei ce cred în el, în cuvântul Meu. Cuvântul

Eu sunt. Dacă însetează cineva, să vină la Mine să bea, să vină să bea din apa râului vieții, și râuri de ape vii vor curge din pântecele lui, căci va primi Duh Sfânt. Amin. Cel ce crede, să vină să bea, că n-am venit să judec lumea, ci am venit să suflu peste ea Duh Sfânt și s-o nasc din nou și s-o înnoiesc. Se împlinesc Scripturile nașterii din nou a lumii, și vin să împlinesc. Amin. N-am venit să judec lumea, ci ca s-o înnoiesc am venit, dar cel ce nu crede în Mine, Cuvântul Care vine cu norii, acela a și fost judecat. Cel ce nu crede este judecat de necredință, căci cuvântul Meu care vine din Mine cu norii, este adevărat cuvântul care se naște din Mine.

Eu sunt Cuvântul Tatălui, Duhul Adevărului, pe Care lumea nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, fii ai lui Israel luat din români. Vin la voi cuvânt, și Mă port din loc în loc ca să Mă vestesc că vin, așa cum Gavriil a binevestit venirea Mea de la Tatăl trup născut din Fecioara mama Mea.

O, țara Mea, întoarcerea Mea la oameni, țară Românie, am luat din mijlocul tău fiu binevestitor, înaintemergător, dar lumea din tine nu l-a cunoscut, și mai-marii tăi care judecă pământul au suflat în lumina Mea cu care Mă vesteam prin înaintemergătorul Meu, și el a fost strivit de necredință și de fiii ei, așa cum a fost Ioan strivit de iudei. Dar Eu, ca un Dumnezeu, Mi-am făcut iesle în tine, și în ea Mă nasc cuvânt, și cu el tai împrejur la inimă și la urechi pe cei ce vin să bea din apa cuvântului Meu, râul vieții, care curge din tronul slavei Mele. Am făcut în tine zi de întâmpinare a Mea și vin să fiu întâmpinat de cei ce nu cred până nu aud și până nu văd. Am intrat cuvânt în casa Tatălui Meu, casa cea de rugăciune de pe pământ, așa cum atunci am intrat copil de doisprezece ani și vorbeam înțelepților și mai-marilor de peste mulțimile de atunci. Am făcut și fac tot ce este scris să fac, căci scris este: *«Iată, noi le fac pe toate»,* și iar, și iar le fac.

Am făcut din tine cristelniță de botez, țara Mea cea dată Mie de Tatăl ca să vin în tine precum este scris în Scripturi că vin a doua oară pe pământ. Binevestire M-am făcut în tine, zi de naștere M-am făcut în tine, tăiere împrejur la inimă și la urechi am dat să fac peste tine, zi de întâmpinare a Mea, ca să te slobozesc de apăsarea necredinței, țara Mea iubită. Cuvânt de predică nouă M-am făcut în tine, și cristelniță de botez am făcut din tine, ca să se boteze în tine toți cei ce vor lua calea vieții cea fără de moarte.

O, fiică Românie, am făcut din tine fată de împărat, că tu ai nume de fată și te-am numit crăiasă, tată. Caută să fii în Duhul Meu când Mă auzi cuvântând peste tine. Caută, tată, să fii atentă și să înțelegi, că Tatăl, în Mine este când Eu grăiesc de deasupra ta peste tine cuvânt. Tu ești a Mea, și în tine Mă fac Iordan, și vor veni la tine mulțimi ca să se boteze în râul vieții, în Iordanul vieții precum atunci veneau la Iordan mulțimile ca să se boteze cu botezul cel de la Ioan. Zi de praznic Mă fac în tine. Azi e zi mare, azi e praznic împărătesc, și praznicul zilei de azi vine din părinți, vine din strămoși, și serbez pe românește în tine zi de Bobotează, pe strămoșește serbez cu tine, țara Mea, țara strălucirilor, căci așa ai fost vestită de proorocii care te-au vestit de la Duhul Sfânt ca să fii. Tu ești țara strălucirii despre care a vestit Daniel, proorocul Meu, căci țara Mea Israel nu M-a primit când am venit de la Tatăl; s-a temut că vin să domnesc peste ea și nu M-a primit, și plata ei a fost cu cei necredincioși. Dar prin tine, țara Mea, luată dintre neamurile pământului ca să fii Ierusalim nou, Israel nou, voi răscumpăra și pe Israel, că el e poporul Meu ales, și cele făgăduite nu se iau de peste cel ales al Meu. Pe tine te-am născut din credința ta în Mine, și se bucură strămoșii tăi că tu ești vie printre mulți morți, și ești. Și cum să nu fii, și cum să nu înviezi tu, cea care ești, dacă Tatăl te-a ales să fii țara strălucirilor? Din cea părăsită a făcut Tatăl Meu cea strălucită, că iată cine este strălucirea ta! Eu sunt ziua care luminează peste tine. Eu sunt în tine soare care strălucește de șapte ori, și tu strălucești cu Mine și ești.

Sunt cu cei vii venit la tine, țara Mea. Sunt cu praznic strămoșesc în tine, că azi e praznic sfânt de botez și vin să rostesc în ieslea cuvântului Meu cuvânt de apă sfințită prin cuvântul Meu, căci Eu sunt Arhiereu în veac, după rânduiala Tatălui, după rânduiala lui Melchisedec, preotul cel tainic al Tatălui Meu, care M-a făcut pe Mine pâine și vin și M-a dat lui Avraam ca să Mă fac sân al lui Avraam, în care să se odihnească cei vii, cei ce sunt vii în vecii vecilor. Sunt vii strămoșii și sunt în Mine, căci Eu sunt sânul lui Avraam în care drepții se odihnesc și sunt vii, căci Eu sunt Dumnezeul celor vii, nu al celor morți.

Vin strămoșii cu Mine pe pământ la tine, poporul Meu de azi. Serbează cerul cel viu în tine. Se coboară cerul la tine și serbează praznic de Bobotează, că e zi de Bobotează, și Eu serbez în mijlocul mulțimilor și fac din tine Iordan, iubita Mea, țara Mea. Și se vor boteza în tine mulțimi multe și vor crede în cuvântul Meu care vine cu norii la tine ca să se facă râu de Iordan, apă de botez și Duh Sfânt peste mulțimi. Iată Eu și pruncii Mei; calul alb și călărețul lui, Păstor tainic, cu nume tainic. Numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu, nume tainic, și nimeni nu înțelege numele Meu cel tainic.

Suflu peste tine Duh Sfânt, țara Mea, iubita Mea. Ia, tată, Duh Sfânt, căci Tatăl este în Mine când Mă fac cuvânt peste tine.

Luați Duh Sfânt, fii ai României! Luați și dați și veți avea plată de apostoli ai Duhului Sfânt. Amin.

Am făcut din tine zi de naștere a ta, zi de înviere, și te iubesc, iubita Mea, țara Mea. Mai presus de ziua învierii te iubesc. Mă fac peste tine cuvânt, ca să te vindeci la cuvântul Meu. Scoală-te și umblă! Mergi și vestește împărăția cuvântului Meu în tine, că tu ești împărăția Mea cu care vin la tine și te numesc crăiasă, țara Mea.

Am făcut din tine Tabor, munte de Tabor, în care Mă slăvesc cu slava cuvântului Meu ca să te schimb la față și să fii chipul și asemănarea Mea, om nou, născut din cer, neam nou să fii, neamule român. Învață, tată, Evanghelia ca s-o cunoști. Lasă știința omenească și ia de la Mine știință cerească în dar, și nu mai fă ca omul cel de la început care a furat știință prin călcare de poruncă, căci omul a furat știința și este fur.

Am venit să te iert, omule. Să te dezleg de păcat am venit, că păcatul se naște din neascultarea de Mine. Păcatul s-a născut din omul cel făcut de Mine, cel cu duh de viață din Mine. Păcatul îi zice omului tată și mamă, dar am venit cuvânt de la Tatăl, că era scris în Scripturi să vin cuvânt și să Mă fac izvor peste pământ și să-l nasc pe om din cer, din cuvântul Meu să-l nasc pe cel ce crede în Mine, iar cel ce nu crede a și fost judecat. Amin.

Cină de cuvânt Mi-am întins în tine, Românie. Veniți la cină, fiilor români, căci cei poftiți nu vin. Veniți și luați și mâncați cuvânt. Acesta este cuvântul Meu, cuvântul adevărului, Duhul Adevărului. Cel ce nu crede în Mine, Cel ce vin cuvânt, cel ce nu crede că Eu sunt cuvânt, să creadă măcar în cuvântul acesta, că este cuvântul care are viață veșnică în el, așa precum Eu am învățat Evanghelia Mea pe cei ce cred în ea.

Trezește-ți păstorii, țara Mea, ca să-Mi audă glasul și să-l pună peste tine. Evanghelie de aur să-ți dea de la Mine și

să te păstorească păstorii tăi. Păstorul trebuie să fie vas de aur, de trebuinţă stăpânului. Un slujitor adevărat nu se încurcă cu treburile lumeşti şi fireşti, ci cu cele cereşti, şi este vas de aur, de trebuinţă stăpânului. Aşa le spun celor ce te păstoresc pe tine, turmă a Tatălui Meu, Românie, biserica Mea cea de apoi, în care Mă fac trup şi cuvânt, duh şi adevăr, căci tu trebuie să Mă ai întreg, Românie, biserica Mea în care M-am întors ca să fiu cu tine trup şi cuvânt şi să Mă vesteşti mulţimilor Dumnezeu adevărat, Dumnezeul tău, Dumnezeul României, precum Israel Îl numea Dumnezeu al său pe Cel adevărat. Ia duh de credinţă, tată, căci cel ce nu crede în cuvântul Meu care vine cu norii la tine, acela nu crede în Dumnezeu, şi de aceea nu crede în cuvântul acesta. Să nu-Mi ceri semne ca să crezi, că nu-ţi voi da nici un semn decât cuvântul acesta. Cel ce nu crede în Cel ce Se face cuvânt din cer peste pământ, acela nu crede în Dumnezeu.

O, strămoşii tăi se roagă în Mine, se roagă Tatălui ca să coboare peste tine Duh Sfânt ca să ştii să înţelegi cuvântul vieţii, Evanghelia cuvântului Meu care se vesteşte la toate neamurile pământului mai înainte de arătarea trupului slavei Mele, ţara Mea. Se roagă strămoşii pentru tine ca să nu uiţi serbările strămoşeşti, şi să te aşezi în ele, şi să le aşezi la locul lor, ţara Mea creştină, căci măsura facerii aşa a lucrat când am aşezat semnele vremii. Am lucrat cu măsură când le-am făcut pe toate, şi rosteam când lucram facerea la început, lucram şi ziceam: *«Am făcut»*, şi a fost o seară şi o dimineaţă pentru fiecare facere din cele ale facerii. Asta e măsura: o seară şi o dimineaţă, şi nu cum măsoară omul timpul ca să schimbe vremurile de la locul facerii lor.

Omul a schimbat hotarul facerii şi praznicele care vin din strămoşi. Eu sunt Cel ce am făcut vremile şi semnele vremii, şi omul a schimbat semnele vremii de la locul lor, şi când le-a schimbat, a uitat că măsura este ziua, o seară şi o dimineaţă, şi se numeşte ziuă măsura. Eu sunt Cel ce am făcut luna spre vremi şi soarele care-şi cunoaşte apusul său. Eu sunt Cel ce am pus întunericul şi s-a făcut noapte ca să iasă fiarele şi să mugească şi să ceară de la Mine hrană. Eu sunt Cel ce răsar soarele şi adun fiarele în culcuşurile lor, iar omul iese la lucrul său şi la lucrarea sa până seara. O, cât M-am mărit Eu în lucrările Mele, şi omul a uitat, şi s-a sculat şi a schimbat vremile şi a zis că este el. Omul s-a făcut Dumnezeu şi a zis că este el, dar măsura Mea este ziua, o seară şi o dimineaţă, şi acestea nu s-au mutat de la locul lor şi îşi cunosc hotarul. Numai omul nu mai iubeşte facerea Mea şi semnele vremii, că făcut-am luna şi soarele spre vremi ca să ştie omul măsura şi să n-o mute de la locul ei şi să prăznuiască serbările Mele la locul lor. Şi am făcut încă un semn al vremii, căci am înviat în ziua întâi a săptămânii, şi această zi a rămas la locul ei, şi o vestesc pe ea semnele lunii, căci am pus luna spre vremi, şi soarele care-şi cunoaşte apusul său.

Azi e zi de praznic, zi de Bobotează, zi venită din strămoşi, sărbătoare care-şi cunoaşte hotarul. E zi de Bobotează în tine, biserică Românie, biserica Mea cea de apoi, casa Mea de oaspeţi, casa Mea de întoarcere. Vine Tatăl Împăratul cu nunta Fiului Său în tine, căci Tatăl este în Mine când vin la tine. Vino la cină, vino! Am în mijlocul tău grădiniţă de fii, şi în ea sunt trup şi cuvânt, aşa cum sunt Eu întru a doua Mea venire. Îmi cobor trupul şi cuvântul în grădiniţa Mea cu fii, şi mereu le zic la fii: *«Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu şi Sângele Meu. Luaţi şi mâncaţi, acesta este cuvântul Meu, Duhul Adevărului. Mâncaţi şi creşteţi, că Eu sunt Cel ce cresc în voi. Eu sunt Cel ce sunt, şi alţi dumnezei nu sunt. Eu sunt cu voi şi în voi, ca să fiţi şi să Mă daţi oamenilor spre zi de naştere şi de botez şi de înviere şi de înălţare şi de veşnică cină cu Mine în cer şi pe pământ.»*, aşa le spun fiilor din grădina cuvântului Meu care aud glasul Meu care vine cu norii până deasupra grădiniţei cuvântului Meu.

O, voi, cei ce credeţi, credeţi şi înviaţi viaţă fără de moarte, căci cuvântul Meu are în el viaţă veşnică după cum scrie în Scripturi. Iar voi, cei tari la cerbice, care din fire staţi împotriva Duhului Sfânt, Care Se face cuvânt de viaţă veşnică peste noroade, voi, cei tari la cerbice, lepădaţi-vă de voi şi luaţi în voi pe Dumnezeu, credincios şi adevărat. Cel ce crede în Mine să se lepede de sine şi să-şi ia crucea să-Mi urmeze Mie, să ia în el viaţa Mea şi să-Mi urmeze. Amin. Iar cel ce nu crede în Mine cuvânt venit cu norii, să iasă de sub judecată şi să creadă, că Eu am putere să-l fac să creadă pe cel ce nu crede. Scris este: *«Puneţi-Mă la încercare şi veţi vedea că Eu sunt»,* Cel ce Mă fac cuvânt şi vin cu norii, precum scrie în Scripturi: *«Iată, El vine cu norii»*. Amin.

Pace ţie, ţara Mea, pace ţie şi naştere ţie şi botez ţie, şi zi de înviere ţie, cea dintâi pe pământ! Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Cel ce vin la tine, iubita Mea, ţara Mea, căci te iubesc, iubito. E zi de Bobotează. Eu sunt cu tine cu zi de praznic sfânt de Bobotează, iubita Mea, ţara Mea, poporul Meu român, poporul Meu ales, cel dintâi pe pământ, muntele Meu cel sfânt, ţara Mea, iubita Mea. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 1997

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Nuntă de veac nou peste pământ. Desluşirea tainei sfintei Liturghii. Bucuria pământească umbreşte bucuria sfântă. Statura şi lucrul în trupul bisericii. Duh de credinţă peste arhiereul Irineu.

Pace grădiniţei cuvântului Meu! Amin. Eu, Domnul Iisus Hristos, intru în cartea lui Verginica. Mă fac cuvânt şi vin cu norii, şi cu Verginica vin.

Intru cu tine, Verginico, intru în cartea ta, că tu vii pe cărarea ta în grădină, şi ai cărare şi ai carte şi te faci carte pe pământ aşa cum şi Eu Mă fac cuvânt şi carte a cuvântului Meu. Azi e zi de sfânt Ioan. Azi venim la Israel cu Ioan, naşul Meu de botez, şi iar serbăm zi cerească cu Israel. Trecem iar din carte în carte şi însemnăm în cărţi, Verginico, căci cărţile acestea sunt cele proorocite în cuvântul Scripturii, care spune: *«Şi cărţile au fost deschise, şi o altă carte a fost deschisă»,* Cartea Vieţii, Verginico; toate cărţile cuvântului lui Dumnezeu, toate, din toate vremurile, şi cu ele, Cartea Vieţii, tată.

Oare ştie Israel ce este Cartea Vieţii, Verginico? Scris este: *«Cine nu va fi aflat scris în Cartea Vieţii, va fi aruncat în foc»*. Să lucrăm, tată, că sunt multe de învăţat peste Israel şi peste noroade, şi cărţile toate se vor întocmi până ce toate se vor împlini, şi toate cerurile şi toţi cei ce locuiesc într-însele se vor bucura, că scris este în Scripturi: *«Bucuraţi-vă, voi, ceruri, şi cei ce locuiţi într-însele!»*. Amin.

— O, Cuvinte dulce, o, Domnul meu, bucuria mea se împlineşte, că a venit vremea poporului meu, Doamne, şi iată, rămăşiţa poporului meu naşte popor. O, mulţi au trecut pe lângă râul acesta de cuvânt, mulţi în vremea celor patruzeci de ani, dar cei de azi ai poporului meu fac voia Ta, Doamne, căci rămăşiţa mereu s-a ales din grămadă în toate vremile, Doamne. Aşa se va sorta şi din biserica cea de azi care nu mai umblă în căile Domnului, şi rămăşiţa ei cea bună, cea cu rod viu se va adăuga poporului Tău şi al meu şi îl vom hrăni, Doamne, pe poporul lui Israel, cel care este şi cel care se va naşte din nunta Ta cu mireasa

Ta, cu poporul meu, Doamne, că Ți-am născut mireasă, şi în dureri Ți-am născut-o, ca să ai Tu bucurie, Tu şi mireasa Ta, aşa cum ai spus Tu: *«Calul alb şi călărețul lui».* Tu eşti cuvânt peste Israel. Naşte, Doamne, naşte fii din cuvântul Tău, naşte-i pe toți cei pe care-i ai să-i naşti! Însămânțează-i în Tine şi îi naşte ca să fie ei poporul Tău! Însămânțează-Te în ei cu cuvântul Tău, în cei pe care-i ai să-i naşti, pe care-i ai de la Tatăl să-i naşti şi să-i ai şi să împărăteşti în ei, Doamne, Împărat din Împărat, Domn adevărat, Cuvinte dulce!

O, poporul meu, mi-e dor să-ți grăiesc, că te-ai făcut nuntă de veac nou peste pământ. Albeşte-te, fiule, că acum vezi de ce mereu îți spuneam să fii cuminte, să fii credincios, să fii frumos şi deştept şi sfânt să fii. Să nu te sfieşti să-ți spui sfânt, căci creştinii aşa se numesc prin Hristos, Sfântul lui Dumnezeu Tatăl, Care intră şi sfințeşte trupul şi sufletul creştinului. Ai văzut că ți-am spus prin fiii grădiniței mele ca să-ți arate ei taina şi tălmăcirea ei, taina Sfintelor, fiule, taina sfintei Liturghii, pe care n-o înțelegeai, că n-avea până acum cine să-ți spună ca să înțelegi ce este ea. Am trimis pe cel ales, din grădină, ca să ți se arate toate câte sunt ascunse în taina sfintei Liturghii, ca să ştii cum să stai în fața împărăției lui Dumnezeu, în fața tronului lui Dumnezeu, căci altarul pe care Mielul lui Dumnezeu Se aşează spre hrană creştinului, e tronul lui Dumnezeu, fiule scump. Să nu uiți tălmăcirea care ți s-a pus în inimă şi în minte. Să nu mai uiți, şi să iubeşti împărăția lui Dumnezeu, care stă pe tronul ei înaintea ta, în taina sfintei Liturghii. Cei ce merg la biserică, cei din lume care intră în biserici, se duc din obicei la biserică, şi nu ştie omul din lume ce este sfânta Liturghie, şi de aceea nu stă ca înaintea lui Dumnezeu. Cei din lume se gătesc, se vopsesc, se cioplesc, se trufesc, se împăunează cu haine moi, se parfumează, se înzorzonesc cu podoabe de aur, cu ciucuri, cu pietre scumpe, şi aşa se duc, zic ei, la biserică. O, nu ştie omul din lume ce înseamnă biserică. Ei zic că biserica e cea de zid; aşa ştiu ei. Dar cu tine iese Domnul biserică adevărată pe pământ, căci biserică înseamnă fii ai lui Dumnezeu adunați laolaltă în jurul Mielului lui Dumnezeu, Care Se frânge spre hrană pentru iertarea păcatelor cele făcute şi iertate prin pocăință.

Ieşim, Ierusalime, ieşim biserică adevărată ca să vadă lumea ce este biserică. Coboară Domnul în tine trup şi cuvânt ca să Se arate lumii cu tine biserică a Sa adevărată şi nu vopsită şi nu mormânt văruit şi zugrăvit pe deasupra aşa cum face omul de două mii de ani. Biserica lui Hristos poate să fie şi pe munte, şi în codru, şi pe câmp, şi pe maluri de ape, şi sub acoperământ de vreme rea, dar să fie biserică, să fie fiii ei în jurul Mielului Cel tainic, Care Se dă fiilor ei. Locaşurile care te primesc pe tine, poporul meu care mergi să vesteşti cuvântul lui Dumnezeu, acelea sunt biserică atâta timp cât tu poposeşti în ele. Biserica e altceva decât înțelege omul care nu ştie ce trebuie să ştie. De unde să ştie? Cine să-i spună? Preoții lumii se ascund sub perdea, şi omul de dincolo de perdea nu ştie ce face preotul. Nu simte omul pe Dumnezeu stând pe mâna preotului. Nu vede omul pe Dumnezeu, nu vede nimic, nu ştie nimic, şi omul piere din lipsă de înțelepciune.

Mergi, Ierusalime, mergi din loc în loc şi te vesteşte biserică a lui Iisus Hristos, Mielul Cel tainic, Care Se dă ție spre hrană. Mergi, Ierusalime, în mijlocul mulțimilor şi mulți lupi se vor face miei, că iată, lupii pasc cuvântul meu la un loc cu mieii şi cu mioarele Domnului, pasc cuvântul lui Dumnezeu şi se înțelepțesc, şi mulți vor cerceta cu de-amănuntul taina ta cu Domnul şi mulți vor înțelege, şi ştiința Domnului va creşte în oameni şi mulți se vor face miei şi vor lua în ei legea sfințeniei, iar cei fără de lege nu vor pricepe încă. Dar tu mergi, mergi, Ierusalime, că-ți voi scoate în cale asini şi cămile şi cai, şi te vor purta spre mulțimi şi multe mulțimi vor învia şi vor prinde nădejde şi se vor mângâia cu Dumnezeul tău Cel adevărat, popor adevărat al Domnului tău.

Iar Tu, Doamne, să ridici bărbați tari, asini şi cămile şi cai şi paturi şi căruțe şi corăbii ca să Te porți cu poporul Tău peste pământ şi să vină pământul să Te vadă cu poporul Tău, că Tu eşti cuvânt în poporul Tău, o, Cuvinte dulce, o, Domnul meu şi al poporului meu! Amin.

— Verginico, o, cuvântul Meu cel dulce! Verginico, duh dulce, duh din Duhul Meu, duh în Duhul Meu, locaş în locaşul Meu! Verginico, tu eşti cer, şi în tine locuieşte poporul tău, aşa cum scrie în Scripturi despre ceruri şi despre cei ce locuiesc într-însele. Bucură-te, tată, bucură-te! A venit vremea bucuriei, a venit învierea, a venit naşterea din nou a lumii, că iată, Eu din nou vin pe pământ cuvânt dulce de naştere şi de înviere, Verginico. O, tu eşti rădăcina, iar poporul tău sunt ramurile, tată. Învață-l pe Israel să se scrie mereu în Cartea Vieții şi să înțeleagă ce înseamnă Cartea Vieții, şi să creadă că Eu sunt Cuvântul Care Se naşte în mijlocul lui. Să nu facă şi fiii lui Israel cum fac cei necredincioşi care zic că nu este Dumnezeu acest cuvânt al Meu. O, dacă nu sunt Eu acest cuvânt, atunci ce este acest cuvânt? Aşa l-aş întreba pe cel ce se dă el şi care loveşte piciorul calului ca să cadă călărețul, loveşte picioarele creştinului care stă înaintea cuvântului Meu ca să mănânce cuvânt, loveşte ca să cadă din picioare cel ce stă înaintea Mea crezând că Eu sunt. Şi dacă nu sunt Eu acest cuvânt, atunci ce este acest cuvânt? O, acela nu ştie ce înseamnă Cuvântul, acela e om nebun, de şapte ori nebun, şi scris este în Scripturi: *«Nebunul zice în inima lui: nu este Dumnezeu».*

O, Dumnezeu este cuvânt. Asta e măsura şi statura şi ființa lui Dumnezeu în măsura credinței omului care crede cuvântul lui Dumnezeu, căci cel ce crede cuvântul lui Dumnezeu, crede că Se face trup Cuvântul, cuvânt şi trup în mijlocul bisericii. De aceea se zice la Liturghie: *«Să luăm aminte, că Sfintele se dau sfinților»,* nu nebunilor, nu porcilor, nu celor ce nu cred că Domnul este cuvânt, şi prin cuvânt Se face trup spre hrana bisericii, iar cel ce nu mănâncă Trupul Meu, nu are viață în el, nu este cel ce nu Mă are pe Mine în el ca să-Mi fie Mie biserică. Acela este nebun şi orb, şi îşi zice: *„Nu este Dumnezeu“.* Chiar şi din cei ce au fost fii, şi fii din fiii poporului Meu, pe ici pe colo se zăreşte câte unul care s-a făcut nebun şi care zice: *„Nu este Dumnezeu“,* şi se duce în lume şi se desparte de cuvântul vieții, pentru plăcerile lui, pentru părerile lui, pentru ca să se dea oamenilor şi nu lui Dumnezeu, şi aceia ajung de râs oamenilor şi îşi smulg numele din Cartea Vieții şi se fac loruşi dumnezei, şi pe Mine nu Mă lasă să domnesc peste ei. Dar în Scripturi scrie un cuvânt rostit de Mine care zice aşa: *«Pe cei ce nu M-au voit să domnesc peste ei, luați-i şi aruncați-i spre tăiere şi spre foc».*

Omul îngâmfat nu primeşte nici pe Dumnezeu să fie mai mare ca el, dară pe solul lui Dumnezeu! O, şi Eu mereu am fost în sol, că Eu sunt acoperit, fiindcă slava Mea e prea mare ca s-o poată omul vedea şi să mai rămână cu trupul viu.

Iată, Verginico, se împlinesc toate câte am vestit Eu prin gurița ta dinăuntrul tău, tată. Uită-te şi vezi, şi să vadă poporul tău, şi să vadă cei rupți şi dezrădăcinați din poporul tău că am fost adevărat când Mă făceam cuvânt dinăuntrul tău înaintea lui Israel. Cei dezrădăcinați, cei rupți, cei smulşi, cei morți cu credința să ştie de cine au fugit, din cine s-au smuls.

Eu, pentru cei necredincioşi şi dezrădăcinaţi acum, spuneam mereu când vorbeam din tine, spuneam aşa: *«Nu acest trup sunt Eu; aceasta este o trâmbiţă. Eu sunt Cel ce suflu în trâmbiţă, nu acest trup sunt Eu»*. O, mereu spuneam aşa pentru cel ce nu credea cuvântul Meu ca să-l împlinească şi să se facă sfânt, care primeşte pe cele sfinte, pe Cel sfânt. Creştinul cel sfânt zice cu smerenie: *„Unul e sfânt, Unul, Domnul Iisus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu Tatăl"*, dar cel ce nu iubeşte sfinţenia, acela zice că nu este Dumnezeu, ca să nu se mai simtă pus la sfinţenie.

O, Verginico, se împlinesc toate cuvintele Mele rostite de Mine din tine, tată, nuntă de veac nou pe pământ, cer nou şi pământ nou în poporul tău, veste peste pământ, Evanghelie vestită de la o margine la alta ca să vin apoi văzut, Verginico; Evanghelie vestită, semnul Fiului Omului, Cuvântul, semn înaintea venirii Mele, crucea Mea, viaţa Mea în creştin, poporul Meu, crucea Mea cea uşor de dus din loc în loc. Şi Îmi voi arăta tot mai mult slava Mea şi a cuvântului Meu cu poporul Meu, şi se vor plânge toate neamurile pământului văzând pe Fiul Omului venind cu norii cerului cu putere şi cu slavă multă, că iată, Eu trimit pe îngerii Mei cu poporul Meu, cu sunet mare de trâmbiţă şi voi aduna la trâmbiţa Mea pe cei aleşi ai Mei din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la celelalte margini, precum am spus Eu prin Scripturi. Iată, *«propovăduirea crucii, a Evangheliei, este nebunie pentru cei nebuni, dar pentru cei mântuiţi este puterea lui Dumnezeu»,* după cum este scris. Se împlineşte nunta de veac nou, nunta Fiului de Împărat, şi cei sfinţi se vor sfinţi încă şi se vor albi şi se vor lămuri, iar cei înţelepţi vor fi ca stelele cerului. Amin. Iar tu, Verginico, trâmbiţa Mea cea de apoi, să te bucuri, tată, că toate cele vestite de Mine din tine se împlinesc, şi poporul Meu născut din tine naşte fii pentru Dumnezeu, căci cuvântul Meu din mijlocul lui naşte, naşte fii. Cel ce Se naşte cuvânt în ieslea Sa, naşte fii, şi cei născuţi se vor scrie în Cartea Vieţii, iar poporul cel dezrădăcinat din tine – că tu eşti rădăcina – poporul cel ce s-a smuls să ştie şi să audă că pentru orice cuvânt spus în deşert, Eu, Domnul, îi voi cere socoteală. Eu, Cel ce am stat cuvânt în Israel, voi sta cu cuvântul acesta faţă în faţă cu cei dezrădăcinaţi din rădăcină, din tine, Verginico, şi din fiii tăi. Tu eşti rădăcina, şi fiii de azi ai tăi sunt ramurile, tată, ramurile tale, Verginico, şi *«ramurile cresc şi dau peste ziduri»*, precum scrie în Scripturi.

Trecem în cartea Mea, că avem serbare de sfânt Ioan şi iar vom pune masă de cuvânt în Israel. Amin.

*

Ierusalime, vin la tine, vin cu sfinţii. Amin. Deschideţi cărţile, fii ai ieslei cuvântului Meu, că Mă fac cuvânt în carte. Staţi cu cartea deschisă înaintea Mea, voi, cei ce deschideţi Domnului ca să intre. Amin.

E vreme de nuntă cerească pe pământ cu Mine şi cu tine, Ierusalime mireasă. Pace ţie! Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt pune masă de cuvânt în tine, şi la masă cu tine sunt sfinţii veniţi cu Mine, fiule Ierusalime. Vin la nuntă sfinţii, fiule, că zilele nunţii se ţin lanţ şi trec peste timp şi trec peste veac şi intră în veacul cel fără de timp nunta Fiului lui Dumnezeu pe pământ şi în cer; pe pământ cu sfinţii ca şi în cer, şi în cer cu tine ca şi pe pământ, poporule mireasă. Dar iată ce-ţi spun: să nu te încânţi în bucurie omenească, în bucuria omului. Să nu te încerci cu bucuria ta cu bucuria Mea, că scris este în Scripturi: *«Nimănui nu voi da slava Mea»*. Aşa şi tu să împlineşti acest cuvânt, şi nimănui să nu dai slava Mea, şi s-o laşi în tine, că e a ta. Eu ţie ţi-am dat-o cu Mine cu tot, şi omul nu Mă primeşte în el cum M-ai primit tu. Slava Mea este cuvântul Meu care prinde viaţă în trupul omului, căci trupul nu foloseşte la nimic dacă nu este templul slavei Duhului lui Dumnezeu. Să nu te pierzi în bucuria omului, fiule al slavei Mele. Să nu-ţi dai omului slava ta, să nu-l laşi pe om să calce peste slava Mea din tine, şi tu să fii cuvânt înaintea oamenilor, şi nu oamenii să fie cuvânt înaintea ta, căci tu ai slava cuvântului Meu care te învaţă, care te insuflă. Să nu te faci nepăsător în statura ta înaintea Mea. Să nu te laşi furat de bucurii văzute, de bucuria oamenilor care se pleacă la trecerea Mea cu tine prin mijlocul lumii, că Eu aşa am spus apostolilor Mei: *«Nu vă bucuraţi că vi se pleacă duhurile lumii, ci bucuraţi-vă că numele vostru este scris în ceruri, în Cartea Vieţii»*.

Voi, fii ai grădiniţei Mele, fiţi cei mai atenţi; atenţi peste voi şi atenţi peste Israel şi peste inima celor tineri şi a celor vârstnici din popor, că poporul dă să prindă bucurie pământească şi să piardă taina bucuriei, că bucuria e taină mare, iar izvorul ei se varsă în el însuşi, nu se risipeşte în lături. Să asculte Israel de voi, cei ce înţelegeţi taina bucuriei sfinte, şi să-l învăţaţi pe Israel să rămână acasă. Şi dacă merge cu voi spre vestire, să aibă casa cu el, tată, să nu intre în altă casă, în altă bucurie, sub alt adăpost, că Eu n-am unde să-Mi plec capul pe pământ. Plecarea capului Meu este numai în biserică, numai în casa Mea. În poporul Meu e odihna Mea, nu în altă casă. Să nu-şi piardă Israel casa şi statura. Să se bucure că Mă scriu cu el în carte în cer şi pe pământ, nu să se bucure că se pleacă înaintea lui toate şi toţi. Slava lui Israel e slava Mea, şi înaintea puterii Mele se pleacă totul, că e putere puterea Mea care împlineşte cuvântul Meu şi venirea Mea. Amin.

Trec din carte în carte ca să Mă scriu în toate cu voi; ba chiar şi în cartea vremii omului Mă scriu cu voi, ca să se uite vremea aceasta la vremile din urmă, iar vremile din urmă la vremea aceasta şi iarăşi să fie ceea ce a mai fost, şi să fie cele ce au fost proorocite pentru vremea aceasta de apoi.

Israel să rămână acasă, şi dacă merge cu voi spre vestire să aibă casa cu el, tată, să nu intre în altă casă, în altă bucurie, sub alt adăpost, sub alt cuvânt. Casa ta sunt Eu, Israele. Rămâi în Mine, tată. Şi dacă mergi spre vestire să ai casa cu tine şi să stai în casă, să stai în Mine şi să nu te încânţi de bucuria omului, de cuvântul omului, şi să nu primeşti slavă de la oameni. Oamenii îţi dau slavă, dar tu să nu voieşti aşa, că Eu sunt slava ta, şi să nu-ţi trebuiască altă slavă, altă bucurie. Să nu pierzi duhul rugăciunii, să nu pierzi pe cale sfinţenia, tată. Să nu pierzi duhul curăţeniei, fiule. Să nu cazi în nepăsare, în neveghere, şi să ai sub picioarele tale calea Mea, şi să treci pe deasupra drumului şi a apelor cele mari şi tulburi ale lumii şi mereu să zici: *«Tată, iartă-mă şi nu mă lăsa dus în ispită, nu mă lăsa scos din Tine şi din Fiul Tău şi din Duhul Tău Cel Sfânt, şi mă izbăveşte, Tată, de cel rău, care-mi face semn de peste tot şi care-mi iese în cale ca să mă strămute din casă, din Tine, Doamne, că pe calea oamenilor sunt numai lupi, şi mieii nu-şi au casă în mijlocul lupilor»*.

O, Israele, mieii şi mioarele nu-şi au cale pe calea oamenilor cu cale plină de lupi, cale cu oameni şi cu lupi. Mieii şi mioarele îşi au staulul lor, şi ei sunt păziţi de ciobani şi stau sub pază departe de calea cea largă, iar când Eu trimit vestitori dintre ai Mei, Eu merg cu ei şi îi apăr din păşune în păşune ca ciobanul care trece cu turma din munte-n vale şi din vale în munte după cum îl mână vremea şi hrana şi apa.

Am coborât în carte cuvânt, ca să te învăţ să stai în casă, poporul Meu, şi să ai casa cu tine pe unde mergi în nu-

mele Meu. Tu nicăieri să nu mergi decât acolo unde mergi în numele Meu, şi numai trimişii să meargă, şi fiecare să-şi cunoască locul şi lucrul şi statura în trupul bisericii, în trupul Meu, măi Israele.

Trec din carte în carte, trec cu sfinţii şi cu serbare de sfinţi, şi sfinţii stau cu tine la masa cuvântului Meu care se aşterne în tine. Sunt cu Ioan, naşul Meu de botez, care boteza cu botezul pocăinţei şi cu apă, care vestea că după el vine Cel ce botează cu Duhul Sfânt şi cu foc. O, fericiţi cei botezaţi de Mine cu Duhul Sfânt, că aceia nu vor fi botezaţi în botezul cu foc. Cei botezaţi în Duhul Sfânt, sunt sfinţii Mei, sunt fiii Mei cei ocrotiţi şi fericiţi, iar cei botezaţi cu foc, sunt cei ce vor suferi dureri şi foc spre mântuire, sunt cei ce nu ştiu care este drumul mântuirii, sunt cei care nu ştiu ce este adevărul ca să-l urmeze, şi aceia vor fi mântuiţi ca prin foc, prin dureri şi suferinţe, căci cel ce suferă o isprăveşte cu păcatul şi vine spre mântuire. Dar cel mai greu va fi pentru cei ce ştiu calea şi nu merg pe ea, că aceia ştiu, şi fac păcat voit împotriva mântuirii lor, al cărei drum îl cunosc şi nu-l străbat.

Ioan Botezătorul este şi acum, căci este viu, şi este în cuvântul Meu, în venirea Mea, căci duhurile sfinţilor sunt în venirea Mea, în cuvântul Meu sunt. O, poporul Meu cel înaintemergător, duhul lui Ioan Botezătorul se odihneşte peste tine, şi tu strigi prin Mine. Duhul Meu strigă din tine peste oameni: *«Gătiţi calea Domnului! Drepte faceţi-I cărările Lui!»*. Duhul lui Ioan se revarsă din Mine peste tine, Ierusalime, iar tu eşti vestirea Mea cea pentru venirea Mea. Duhul Meu strigă din Ioan, iar Ioan este în Mine şi grăieşte peste tine, Ierusalime, cărarea Mea. Amin.

— O, eu sunt glasul celui ce strigă în pustie ca să se facă drepte căile cele strâmbe, că vine Domnul, vine mereu Domnul, şi cărările sunt strâmbe înaintea Celui Drept, Care vine mereu. Eu sunt glasul lui Dumnezeu. Iată Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii şi le ridică de peste cei ce se botează cu botezul cel de la mine, cu botezul pocăinţei şi cu apă. Pocăinţa şi apa curăţă păcatele, şi botezul cel de la mine mărturisea înaintea Mielului lui Dumnezeu pe cei ce se făceau credincioşi şi curăţiţi prin pocăinţă şi prin apă, căci omul prin pocăinţă primeşte de la Dumnezeu putere să se facă fiu lui Dumnezeu, născut din Dumnezeu prin botezul credinţei şi al pocăinţei. Iată Mielul lui Dumnezeu, Care Se face cuvânt de naştere din nou a lumii. De două mii de ani botează Domnul cu Duhul Sfânt pe cei credincioşi. De două mii de ani stă Domnul cu lopata în mână ca să-Şi curețe aria şi să-Şi adune grâul în hambare şi pleava grâului s-o pună în foc la botezul cel cu foc.

O, Doamne, Mielule tainic al Tatălui, eu am durere pentru cel ce a purtat lucrarea mea în zilele acestea, lucrarea de vestire şi de pregătire a cărării Tale, a bisericii Tale în care Te-ai întors ca să fii cu oamenii. Eu m-am lăsat spre tăierea capului ca să-Ţi dau Ţie creştere înaintea oamenilor, şi Te vesteam că eşti adevărat şi că vii în urma mea, în urma vestirii mele care Te vestea că vii. Dar cel ce Te-a vestit azi că vii, s-a temut de Irod şi de Caiafa şi Te-a închis în temniţă, Doamne. Eu am murit tăiat în temniţă pentru ca să vii Tu şi să creşti Tu, dar cel de azi care Ţi-a deschis calea Te-a băgat pe Tine în temniţă după ce Te-a vestit că vii. A ţinut la capul lui, nu la capul Tău. S-a crezut cap al bisericii Tale şi s-a ruşinat pentru capul lui, iar pe Tine, Cuvântul Care vii, Te-a numit hulă împotriva Duhului Sfânt. N-a făcut ca mine să se micşoreze el şi să creşti Tu, Cuvântule al vieţii veşnice. N-a avut milă de oameni aşa cum am avut eu, că eu de aceea am murit, pentru mila de om am murit. Mi-a fost milă de Irod şi i-am spus să lase păcatul şi moartea şi să ia ce este bine, şi Irod n-a fost atent, şi a fost înşelat de femeie dacă n-a fost atent, şi şi-a pierdut viaţa, căci femeia care stătea păcat pe braţele lui, i-a dat plata păcatului. Mi-a fost milă de Irod, şi am voit să-l luminez cu lumina Ta, Doamne, iar femeia care l-a omorât pe el, m-a omorât şi pe mine, cel ce Te vesteam Mântuitor al păcătoşilor pocăiţi. Dar ai crescut Tu, că tot omul a aflat de ce am murit eu, cel ce Te vesteam pe Tine că vii. Eu am scăzut, şi Tu ai crescut şi eşti şi creşti de atunci şi până azi şi până mâine şi până în veci. Dar cel de azi, Ioan cel de azi, Ioan cel mic, n-a făcut ca mine ca să creşti Tu, şi el să scadă. Dar ai făcut Tu ce n-a făcut el, căci el a scăzut, şi Tu ai crescut, după cuvântul profeţit de el înaintea arhiereilor, că el aşa a spus, şi este scris în carte cuvântul profeţiei lui şi aşa a spus: *«Eu nu pot să opresc izvorul lui Dumnezeu, pentru că el va curge şi fără mine lângă el»,* şi iată, izvorul curge, după cuvântul lui. El a scăzut, şi Tu ai crescut, dar el nu mai vrea să ştie aşa, şi se ruşinează cu izvorul Tău şi cu creşterea Ta, şi crede că el este mare şi că Tu nu eşti în acest izvor. Se crede al Tău în timp ce izvorul Tău a fost numit de el hulă peste Duhul Sfânt. O, el nu mai are minte, Doamne, iar omul fără minte greşeşte. El nu mai ştie să vorbească aşa cum vorbea din Tine când ţinea urma oilor Tale, când era al Tău şi cu Tine.

Dar eu am durere pentru cel ce a purtat lucrarea mea de vestitor în zilele acestea. Eu Te ştiu bun şi mare, şi Tu eşti Cel ce ai putere să ierţi păcatele. Nu e vina lui, Doamne. E vina necredincioşilor, dar nu sunt mulţi necredincioşi; sunt puţini, şi dau să pară mulţi, dar nu sunt mulţi. Adu-Ţi aminte că el a împlinit cuvântul Tău în vremea ascultării lui, şi şterge din dreptul numelui lui pe cele rele din vremea necredinţei lui şi scoală-l pe picioarele lui şi ruşinează-i pe cei necredincioşi. Dă-i înapoi picioarele lui, că el nu mai stă pe picioarele lui. Dă-i înapoi mintea şi inima cea dintâi, cea de carne, dragostea cea dintâi când Te primea pe Tine cuvânt, căci toţi cei care au lovit în credinţa lui, vor cere moartea peste ei, şi ea nu va veni până ce nu vor plăti cel din urmă bănuţ. Adu-Ţi aminte că prin credinţa lui ai pus pe piatră pietricica cea albă şi cu ochi mulţi, pe care este scris numele Tău peste pământ. Adu-Ţi aminte că prin credinţa lui s-a aşezat din nou în biserică tronul Tău, împărăţia Ta cea adevărată, viaţa Ta în fiii bisericii Tale, trupul şi cuvântul Tău pe jertfelnic viu şi curat şi sfânt şi neîntinat. Adu-Ţi aminte de cel mic, de Ioan cel mic, că eu mă rog în Tine pentru ca să-i dai nădejde vie şi pocăinţă şi Duh Sfânt după adevăr, că el nu Te mai are. Întoarce-Te în el, Tu, Cel ce faci din uscat verde. Suflă, Doamne, şi la suflarea Ta să se trezească din somn cel ce doarme în nepăsare. A venit vremea nunţii pe care el a proorocit-o, şi care este scrisă în cartea Ta de azi, în cuvântul lui cel de atunci de când Ţi-a pus pietricica Ta pe piatră. A venit nunta României, cea profeţită de el, nuntă de veac nou, Tabor coborât peste pământ, şi el doarme sub smochin. Scoală-Te Tu în el, şi el se va scula ca să fie cu Tine, că vin împlinirile toate, şi să nu-i plăteşti cu plată de fricos. Dă-i pâine şi vin, dă-i iar pâine şi vin, că de mult n-a mâncat, şi a murit de nemâncat, că n-are ce mânca, Doamne, că preoţii lumii sunt de lemn, după cum a fost cuvântul Tău spus în vremea aceasta. Potirele şi vasele lor sunt de aur, şi ei sunt de lemn, şi ei zic că e mai mare aurul din templu decât templul. Dar în poporul Tău ai potire de lemn şi preoţi de aur, căci templul sfinţeşte lemnul, şi lemnul este aur în mâna preotului de aur. Scris este în Scripturi: *«Un slujitor adevărat este vas de aur, de trebuinţă stăpânului, şi curăţit de toate celelalte vase»*.

O, Ierusalime, iată Mielul lui Dumnezeu, Care va spăla pe cel vestitor de azi, şi el se va vesti al Domnului. Mi-am răcorit duhul în tine, Ierusalime, şi m-am şters de lacrimi, că am rostit cuvânt de înviere peste cel ce doarme, peste Ioan cel de azi.

Scoală-te, tu, cel de azi, care ai purtat lucrarea mea de înaintemergător al Domnului! Scoală-te, căci eu sunt prooroc, şi încă ce prooroc sunt! Mai mare prooroc ca mine n-a fost până la mine. Ţie îţi zic: scoală-te! Amin.

— O, Ioan, naşul Meu de botez, tu, cel ce ai mărturisit despre Lumină, care M-ai vestit că voi fi Mielul Cel înjunghiat! Eu am luat aminte la cuvântul tău şi voi împlini proorocia ta, că eşti plin de iubire şi de duh de înviere.

O, Ierusalime, o, fii ai grădiniţei Mele, iată de ce am arătat Eu la voi dis-de-dimineaţă arătare cerească. Vi l-am arătat pe cel ce doarme, pe arhiereul care a fost cu voi al Meu, vi l-am arătat pe măsură mică. El are două măsuri, are doi metri, şi Eu vi l-am arătat de o măsură şi încă jumătate de măsură, vi l-am arătat mic, şi nu ştiaţi ce este aceasta. El a fost micşorat, şi Eu am crescut şi cresc, că Eu sunt Cel ce sunt şi sub om nu stau, sub obroc nu stau, şi luminez şi cresc cu lumina şi cu cuvântul.

O, scoală-te şi te aşează la crescut, tu, cel ce ai fost micşorat de necredinţa ta care te-a înjumătăţit, dar scris este în Scripturi: *«Trestia frântă nu o voi zdrobi, şi feştila care fumegă nu o voi stinge»*. Zadarnic dai să fugi, că eşti scris în carte şi cu mâna ta te-ai scris, şi ceea ce ai făcut, făcut rămâne, şi din piatra cea pusă de tine pe stâncă ţâşneşte şi azi izvorul râului vieţii pe care l-ai proorocit tu cu guriţa ta că va adăpa pe mulţi. O, n-ai unde să te ascunzi. Eu peste tot sunt după tine şi Mă zbat să-Mi fac intrare în tine. A început nunta Mea cu mireasa Mea, cu poporul Meu mireasă luată din români, şi România se scoală nuntaşă la nuntă, şi Taborul vestit de tine peste România s-a făcut munte de cuvânt, şi muntele templului Meu stă deasupra munţilor şi toate popoarele beau cuvânt sfânt, Duh Sfânt, şi iau din legea Mea cea sfântă. Amin.

O, fii ai nunţii Mele, trup al miresei Mele, fiilor, mireasa Mea! Nuntiţi, fiilor, din loc în loc, că zarva nunţii Mele cu voi va scula morţii din morminte, şi ei vor mărturisi adevărul Meu în cuvântul Meu, şi va scula şi pe cei ce dorm, şi ei vor intra la nuntă, şi Eu Mă voi încinge şi voi aşeza masa Mea de nuntă. Amin, amin, amin.

*

Şi din nou vin în cartea ta, Verginico, trâmbiţă cu sunet dulce din care Eu am trâmbiţat pentru venirea Mea cea de a doua. O, tu Mă aştepţi să intru iar cu tine în cartea ta, şi intru şi cu Ioan. Intrăm şi lucrăm ca să terminăm lucrul acestei zile şi să Ne odihnim de lucrul zilei de azi, dar ziua de azi e şi sărbătoare e şi durere. Azi trăim amintirea zilei de sfântul Ioan cea de acum cinci ani, Verginico. Mă uit în urmă cu tine, şi cu Ioan Mă uit, şi Mă uit cu fiii grădinii şi îl văd pe arhiereul Meu cel de azi, aici în grădină cu fiii. Venise pentru ziua de Bobotează şi a slujit împreună cu cei unşi din grădină slujbă de Bobotează, şi a doua zi, cum a fost ziua de azi, a slujit slujbă de sfânt Ioan liturghisind jertfă de laudă, în grădină cu fiii Mei cei unşi, şi l-am sărbătorit ca pe un înaintemergător al Meu şi l-am iubit din fiii Mei din grădină şi i-am dat flori şi zâmbet de fii şi masă de bucurie i-am dat. Azi serbăm ziua când el a venit acum cinci ani pentru ultima oară în grădina Mea pe care am uns-o sfântă prin mânuţa lui şi a fiilor Mei cei unşi. Scot din zile ziua aceea şi o pun pe masa Mea şi Mă uit la ea, şi Mă uit. O, Mi l-au scos afară din grădină arhiereii vremii de azi, şi au pus pază pentru el ca să nu mai intre în grădina Mea. I-au spus să nu mai intre, i-au spus să-i lase singuri pe fiii grădinii, pe care atât de mult el îi iubea, şi le zicea: *„Eu nu pot fără voi“.* Şi de aceea el nu mai poate acum nimic, căci toate cuvintele lui cele rostite de el pe când era în Duhul Meu, toate se împlinesc, pentru că el era arhiereul Meu şi proorocea. Şi iată, el nu poate fără ei şi fără Mine, nimic bun nu mai poate, aşa cum a spus el: *„nu pot fără voi“*. Fiii Mei erau puterea lui, iubirea lui, mângâierea lui, căci Eu eram în fiii Mei, şi el credea şi putea totul prin credinţă, şi tot ce am voit Eu, el a putut. Tot ce am avut Eu de făcut prin el, am făcut prin credinţa lui, şi mai am mult de făcut prin el, că şi prin necredinţa lui am făcut atât de mult, am crescut atât de mult! Ce pagubă a avut lucrarea cuvântului Meu dacă iudeii n-au crezut în Mine când am venit prin Fecioară? Ba încă prin împietrirea lor am câştigat neamurile pământului la care se vestea cuvântul prin propovăduirea apostolilor Mei cei din iudei, rămăşiţa din iudei pe care Mi-o dăduse Tatăl. Şi iată, azi vin misionari din toate părţile lumii în România ca să se ducă înapoi cu vestea despre lucrarea cuvântului Meu cea purtată de fiii grădinii cuvântului.

Sunt puţini cei ce nu cred, şi par mulţi, dar sunt puţini, iar cei mulţi care cred vor deosebi în stânga pe cei puţini care se vor dovedi că n-au crezut şi au lovit piciorul calului ca să cadă călăreţul. O, războiul e mare, dar biruitorii sunt cei mulţi care cred. Cei puţini care nu cred dau război cu Cuvântul lui Dumnezeu şi cu calul cel alb pe care stă Cuvântul lui Dumnezeu. Calul cel alb, cine este? Cei ce poartă lucrarea cuvântului Meu de la cer pe pământ, fiii grădinii cuvântului Meu, care Mă fac pe Mine trup şi cuvânt în grădină, fiii care aud glasul Meu şi Mă fac carte pe pământ şi Mă dau oamenilor; ei sunt calul Meu cel alb, iar Eu sunt Călăreţul Care străbate pe cal alb calea între cer şi pământ, şi spre mulţimi apoi, ca să Se vestească întru venirea Sa cu sfinţii. Amin.

— O, Domnul meu, Călăreţ Care Te porţi pe cal alb! Scris este în Scripturi: *«Oştiri din cer vin după El, călare pe cai albi, purtând veşminte de vison alb, curat»*. Tu stai pe tron alb, iar dinaintea feţei Tale pământul şi cerul fug, şi ai arc şi ai cunună şi biruieşti stând pe nor alb cu cunună de aur pe cap, şi vei birui toată necredinţa de pe pământ, că Te vei arăta credincios şi adevărat războindu-Te cu dreptate, Doamne.

Te-am aşteptat în porţi ca să intri iar în cartea mea, căci cărţile au porţi de intrare, şi eu am stat cu cartea mea deschisă ca să intrăm iar în ea, ca să Te rog şi eu pentru cel de azi care a purtat lucrarea lui Ioan, botezătorul Tău. Mustră-i pe cei necredincioşi, că sunt puţini, şi numai părerea e că sunt mulţi, şi chiar şi din cei ce par împotrivitori, cred în lucrarea cuvântului Tău şi se frământă şi se întreabă despre taina cuvântului Tău.

Ieri am ieşit cu fiii şi cu apă sfinţită de Bobotează, iar la mulţimea adunată la cuvântul Tău, preoţii care veniseră la izvorul cuvântului Tău s-au sculat în picioare şi Ţi-au dat salutare când cuvântul Tău a început a curge, şi s-au aplecat preoţii sub mâna preoţilor Tăi care treceau cu busuiocul muiat în apă sfinţită de cuvântul Tău, închinându-se Ţie, Cel ce cobori în grădină peste fii. Şi mulţime de preoţi se vor apleca tainei cuvântului Tău, Cuvinte Doamne, că eu voi ieşi cu fiii, şi Tu îi vei întări cu putere ca să poată îndura apăsarea duhului lumii, şi îngerii vor fi cu ei şi vor aduna pe cei aleşi

ai Tăi dintre cei ce se vor aduna la izvorul cuvântului Tău, că Te porţi cu izvorul Tău din loc în loc, căci Tu eşti Mire şi nunteşti cu mireasa, dar cuvântul Tău, ca un voievod, ca un vornicel cheamă la nuntă, ca să alegi din nuntaşi pe cei credincioşi, şi ca să facă ei voia Ta şi să ia viaţa Ta în ei, că asta este voia Ta.

Ai milă de Ioan cel mic, de cel de azi, care şi-a păzit capul. O, dar el nu s-a ascuns de oameni, şi s-a ascuns de Tine; nu s-a păzit de oameni, şi s-a păzit de Tine. Mă port mereu după el şi îl văd când se roagă Ţie spunându-Ţi că Te iubeşte, dar el nu mai are minte. Mintea lui stă supusă sub ameninţarea mai-marilor bisericii care se tem de Tine şi de cuvântul Tău, şi temându-se se luptă împotriva Ta. Se tem de poporul Tău, că poporul Tău nu este fricos, şi de aceea este, şi este al Tău, dar mai-marii bisericii sunt fricoşi, şi fricoşii cad din cer, cad din Tine. Cei dintâi care cad sunt cei fricoşi, şi după aceea hulitorii şi desfrânaţii şi ucigaşii şi mincinoşii şi alţii ca ei, dar fricoşii le au pe toate acestea, şi de teamă să nu fie prinşi cu ele o fac pe fricoşii, sunt fricoşi şi se ascund de cuvântul Tău care le vădeşte pe toate. Ei zic că se ascund sub Tine, da' de unde! că ei se iubesc pe ei, nu pe Tine, că dacă Te-ar iubi pe Tine Te-ar primi şi Te-ar cunoaşte în cuvântul acesta, că Tu eşti cuvânt, Doamne. O, niciodată n-a fost biserica aşa cum este azi. Azi omul bisericii nu crede în Dumnezeu, că după cum trăieşte şi după ceea ce face nu i se pune credinţă în Dumnezeu. Avraam a crezut, şi a fost socotit neprihănit, dar ei nu cred, şi sunt socotiţi prihăniţi şi sunt prihăniţi şi de aceea nu cred, şi sub această piatră a lor stă presat Ioan cel de azi, cel ce Ţi-a pregătit calea Ta spre mulţimi prin mărturisirea lui.

Ioan este cel ce mărturiseşte despre Lumină. Nu este el Lumina, ci mărturiseşte despre Lumină. Ioan se numeşte cel ce mărturiseşte despre Lumină. Este scrisă în cartea Ta mărturisirea lui despre Tine, despre Lumină, Doamne. Adu-Ţi aminte că el aduna toate mărturisirile lui şi spunea la fiii mei să le păstreze pentru ziua mărturiilor, iar fiii mei le-au pus în carte, după cuvântul lui, căci fiii mei l-au ascultat ca pe un arhiereu al Tău, şi când le-am spus să facă ei cartea cuvântului Tău, el le-a binecuvântat prin cuvântul său rostit lucrarea cărţii, şi apoi a fost pus de arhierei să rostească hulă împotriva fiilor Tăi pe care el îi iubea. Mustră-i pe cei ce l-au apăsat şi nu-l mustra pe el, că el nu mai are minte, că Tu i-ai luat-o să nu mai aibă şi ca să nu fie învinuit de conştiinţa lui atunci când se va ridica pe picioarele lui. Dacă el s-a ascuns de Tine, Tu Te-ai tras din el, şi el minte nu mai are, că Tu eşti mintea celui credincios Ţie. Tot cerul Te roagă pentru el, că el are de împăcat pe România cu Tine, Doamne. Mustră-i pe cei ce-l apasă, pe cei ce l-au făcut să nu mai creadă în cuvântul Tău. Mustră-i, Doamne, şi pe el înviază-l în Duhul Tău Cel Sfânt, că mila biruieşte judecata, dar oamenii înţeleg greşit această Scriptură a Ta.

O, sfinţii Tăi Te vor ajuta ca să Te vesteşti cu poporul Tău, Doamne, aşa cum ierarhul Spiridon Ţi-a spus: *«Nu mai plânge, Doamne, că eu voi merge şi mai mult, şi mă voi arăta oamenilor pe unde voi merge şi îi voi înţelepţi prin cele ale dreptăţii, că iată, mila biruieşte judecata, şi oamenii nu se mai tem de Tine, Cel ce judeci cu dreptate».* O, şi s-a sculat Spiridon sfântul Tău şi merge, şi pe unde merge face dreptate pentru Tine şi pentru sfinţi şi mustră pe cei ce stau în nepăsare, aşa cum a trecut mustrând pe cei din ţara unde stă el. El stă, şi umblă, şi îndreaptă, şi mustră, şi deşteaptă pe cei ce dorm, ca să nu mai plângi Tu lovit de oameni necredincioşi. Şi aşa vor lucra toţi sfinţii şi vor împlini Scriptura dreptăţii Tale, că le e milă sfinţilor de Tine, Doamne. O, fie-Ţi milă şi de România şi scoală-l pentru ea pe cel ce Te-a vestit peste ea. Scoală-l, ca s-o împace pe România cu Tine şi ca să n-o loveşti pe neştire, că Tu ai cuvântul Tău în România. Zguduie zidurile cele reci ale bisericii lumii care dau să Te ascundă pe Tine în ele, că Tu nu locuieşti în case făcute de oameni. Tu locuieşti în templul Tău, în omul cel credincios, Doamne, căci cerul şi pământul sunt tronul şi aşternutul Tău, şi pe acestea mâna Ta le-a făcut. Ce casă să-Ţi mai zidească Ţie omul, Ţie, Cel ce locuieşti în nor, în negură, în taină acoperit, nu între ziduri reci şi fără fii de ai Tăi între ele? Biserica este făcută din fii, nu din ziduri, nu din fiii lumii care fac ale lumii. Scoală-l pe cel ce doarme, ca să-i înveţe pe oameni ce este biserică, ce este ortodoxie, Doamne! Coboară-Te cu norii spre el, şi vino, şi iată, vii, şi ai venit, şi vii mereu şi strigi la el să se deştepte. Amin.

— Strig, Verginico, strigă şi sfinţii, strigă şi fiii grădinii Mele, că la toţi ne este milă de el, şi făgăduinţele Mele nu le pot lua înapoi de peste el, şi el este cel ce stă peste biserica Mea, şi dacă el n-ar fi în biserică Eu aş prăbuşi într-o clipă biserica şi lumea din ea, căci lumea numeşte altceva biserică. Dar îl am pe el sub aceste ziduri, sub această aşezare făcută de oameni, furată din mâna Mea şi a strămoşilor, şi cei de azi fac din ea ascunzătoare de tâlhari. O, dacă el n-ar fi între ei, M-aş mânia şi aş zgudui totul, până n-ar rămâne piatră pe piatră. Dar cu el am legământ nou încheiat, şi îl voi aştepta să învieze, ca să mai scap prin el ce mai este de scăpat. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 1997

Sărbătoarea sfinţilor trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan

Oile care s-au făcut lupi îşi sfâşie puii. Pofta lumească este vrăjmăşie cu Dumnezeu.

Eu sunt Cel ce am trecut prin uşile închise şi am zis pace celor ce nu aveau pace. Le-am zis: *«Pace vouă!»,* ca să aibă pace cei ce nu aveau.

Eu sunt Cel ce vin la tine, Israele, că am putere să vin, aşa cum am avut atunci când am trecut prin uşile închise. Vin la tine ca să ai şi tu putere, că dacă nu-ţi dau nu ai. Vin şi îţi dau Eu, ca să ai şi ca să poţi şi ca să nu cazi sub neputinţele tale. Eu sunt Cel ce deschid cerurile Mele ca să vin la tine şi să-ţi spun: pace ţie! Mă fac cuvânt spre tine, Israele de azi, că fără hrană nu poţi trăi, tată. Şi de ce să mori din pricina lipsei de hrană când Eu sunt râu de cuvânt veşnic, fără început şi fără sfârşit, râu veşnic, care curge? Râul curge din munte în vale, de sus în jos curge. Eu sunt râul, Eu sunt izvorul râului şi nimeni nu-Mi dă curs decât Eu. Eu sunt tot ce fac Eu. Amin.

Vin izvor la tine, poporul Meu, ca să fac din tine râu, şi râuri din râu, ca să se înveţe omul să bea din râul vieţii, să-l iau cu uşorul pe om, că omul cu anevoie crede în Mine, în cuvântul Meu cel veşnic nou, căci Eu nu sunt altceva decât cuvânt şi faptă de cuvânt; mai întâi cuvânt, şi apoi faptă de cuvânt.

O, Israele, o văd pe Verginica la porţi şi Mi-e milă de ea, şi Mi-e milă de tine, tată, şi intru, că am putere şi îţi dau şi ţie putere, că greu e de cel fără putere, şi acela se prăbuşeşte de lipsa puterii. Să ştii, măi Israele, că cel ce se prăbuşeşte, de

lipsa puterii se prăbuşeşte. O, de unde vine această prăbuşire, această lipsă de putere în om? O, tu trebuie să vorbeşti cu Mine ca să ai Dumnezeu, poporul Meu. Cel ce nu vorbeşte cu Dumnezeu, nu are Dumnezeu, nu are Stăpân cu Care să vorbească şi să-l călăuzească. Vin să vorbesc cu tine, poporul Meu, că am putere să vin şi să vorbesc, dar prea puţină credinţă este pe pământ în această venire a Mea la tine. Că te-am hrănit patruzeci de ani cu cuvânt, ca să te am mare, copil mare, copil credincios, şi încă ce frumos am vorbit cu tine ca să Mă primeşti să vin, ca să te ajut să Mă crezi că Eu sunt Cel ce veneam şi Cel ce vin şi azi şi încă vin! Vin, până vor fi văzute cerul cel nou şi pământul cel nou, făgăduite de Mine, căci Eu făgăduinţele nu le desfiinţez nici măcar pentru necredinţa omului în făgăduinţele Mele. Iată, Israele de azi, nimic nu desfiinţez din făgăduinţele Mele, nici chiar pentru necredinţa poporului Meu din zilele acestea care a fost cu Mine prin Verginica şi care zice că a crezut, dar nu mai este. O, dacă a crezut, unde este? Iată, este cu cei necredincioşi cel ce a crezut şi nu mai crede şi nu mai este cu lucrarea Mea, care nu se sfârşeşte niciodată precum Eu nu Mă sfârşesc. Cel ce s-a despărţit de cuvântul Meu, acela săvârşeşte adulter, că scris este: *«Cel ce se desparte de cel cu care se leagă şi pleacă cu altcineva, acela săvârşeşte adulter».*

O, poporul Meu care eşti! Cel ce a fost, şi a plecat din lucrarea Mea, acela este desfrânat, a plecat spre desfrânare, spre voie liberă, şi, de teamă că i se vor judeca păcatele, se ascunde sub necredinţă şi zice că Eu nu sunt această lucrare de cuvânt. Şi iată ce spun azi: astăzi, dacă auziţi glasul Meu, nu vă împietriţi inimile ca şi cei ce s-au răzvrătit împotriva lui Moise. Şi iarăşi mai spun: Eu sunt această lucrare de cuvânt; Eu, Cuvântul Tatălui. Eu sunt, iar acest cuvânt pe care Eu îl mărturisesc pentru cei ce nu cred, cuvântul acesta îşi va avea dreptatea sa. Amin.

O, Eu trebuie să vin să-ţi dau putere, Israele mic şi plăpând, că omul care s-a făcut necredincios în tine şi a plecat din Mine şi din tine, acela suflă prigoană spre tine, fiule mic şi cu picioruşe moi. Acela e mai rău ca Iuda, tată, că Iuda nu M-a prigonit pe Mine şi nici pe ucenicii Mei cei puţini pe care-i mai aveam în vremea patimilor Mele. Dar aceştia de azi nu M-au vândut, că n-au ce mai vinde, dar M-au hulit şi Mă hulesc şi Mă fac mincinos şi zic că nu sunt Eu, şi zic că e omul şi nu Eu; şi cine zice aşa, acela a şi fost judecat de Scriptură şi de toţi proorocii ei, căci Eu în om am locuit şi am avut tron şi cale spre oameni, şi M-am făcut cuvânt proorocesc din om. O, dacă în cuvântul Meu cel fără prooroc nu crezi, căci Eu sunt mai mare decât prooroc, atunci crezi în prooroci? O, cine eşti tu, cel ce te faci dumnezeu peste tine şi peste alţii pe care-i tragi de la Mine ca să fie cu tine? O, cine eşti tu, cel ce-Mi tulburi planurile Mele şi le faci deşarte peste tine şi peste alţii? Eşti tu, oare, cel ce te-am pus să-Mi măsori Mie paşii şi calea de la cer la pământ? Ai fost tu de faţă când M-am născut din Tatăl Cel fără de ani cuvânt, şi apoi trup, şi acum duh? Cine eşti tu, cel ce te încumeţi să Mă măsori cu omul pe Mine, Cel ce am fost o clipă mai prejos decât îngerii ca să pot muri pentru tine şi ca să Mă răscumperi de Dumnezeu al tău? Omul M-a vândut pe plăceri, şi Eu M-am lăsat răscumpărat de om, şi omul nu Mă vrea. Cine eşti tu, cel ce pui pronia sub obroc prin neînţelepciunea cuvintelor tale? Erai tu când am întemeiat pământul şi am întins peste el măsura Mea şi am hotărât hotar apelor în care să se zdrobească semeţia valurilor mării? Poţi tu să porunceşti soarelui să răsară şi să apună? Ştii tu cămările stihiilor pe care le ţin sub hotar pentru zile de certare? Poţi tu să închegi apele mării? Cunoşti tu toate aceste legi cereşti ca să faci pe pământ cele scrise în ele? Poţi tu să dai hrană puilor de lei, care cer de la Mine mâncare? Au toate acestea un Tată? O, cel ce judecă pe Dumnezeu, va răspunde, oare, la acestea? Cel ce cutează să clevetească planurile Mele fără să aibă înţelepciune va putea să se măsoare cu Mine? Eu sunt Cel ce am vorbit din nor şi am născut Cuvânt din cuvânt şi L-am numit Fiul Meu, şi Tatăl în Fiul este, şi Unul este Dumnezeu, dar ca azi n-am grăit niciodată pe pământ peste oameni, şi ca azi n-am găsit în veacuri atâta necredinţă. Nici Iuda n-a avut necredinţă, dar azi, hula împotriva coborârii Mele în cuvânt aduce cutremur în cer şi pe pământ, că mulţi dumnezei se ivesc chiar din poporul care a fost hrănit de la sânul cuvântului Meu care curge azi întru arătarea slavei cuvântului Meu, care este numele Meu.

Verginico, trâmbiţa Mea pe pământ şi în cer! Cine, tată, mai crede că toţi cei vii sunt vii pe pământ şi în cer? Cine, tată, mai crede în Scripturi? Cine, tată, cine, când atâţia dumnezei se ridică peste Dumnezeu, iar Dumnezeu, Unul este. O, fiică veşnic vie, plânsul tău plânge în Mine, că tu ai oblojit o mulţime de creştini şi i-ai îmbucăturit cu cuvântul Meu, şi ei au luat putere şi au plecat cu ea la desfrânare, tată, şi s-au făcut hulitori. Dar Eu Mă voi face hotarnic, şi voi răscumpăra statura ta întru Mine, că tu ai fost a Mea pe pământ, şi mulţi din cei care au mâncat la masa Mea cu tine s-au sculat cu război împotriva ta şi a Mea şi au depăşit pe Iuda, că Iuda n-a hulit, dar aceştia de azi, care au plecat din staulul acestei lucrări care nu se sfârşeşte, au hulit pe Duhul Sfânt, şi ei zic că te hulesc pe tine şi pe urmaşii tăi cei credincioşi ţie şi Mie.

— O, Doamne nemărginit în milă şi în îndurare, eu Îţi amintesc de cuvântul Evangheliei Tale de atunci, că aşa ai spus atunci: *«Cine păcătuieşte împotriva Fiului Omului, i se va ierta».* O, aceştia sunt fără de minte, Doamne, şi păcătuiesc împotriva mea, cea născută din om pe pământ, şi eu îi iert pe cei ce nu ştiu ce înseamnă Duhul Tău Cel Sfânt în om, căci Duhul nu este cu măsură dat. Dacă Tu vei ierta pe cei ce au păcătuit împotriva Ta ca Fiu al Omului, eu lucrez lucru la fel cu lucrul Tău, că scris este: *«Orice ucenic va fi ca învăţătorul său».* Nu ştie omul necredincios ce este Duhul Sfânt. Nu ştiu nici cei hrăniţi de Tine care au plecat la desfrânare, care au pus carte de despărţenie între Tine şi ei prin cuvântul lor de necredinţă şi săvârşesc acum adulter înaintea Ta, Cel ce erai Stăpânul lor, cu Care ei erau legaţi prin legământ de cuvânt, că de aceea Tu îi întrebai: *«Fiilor, credeţi voi că Eu sunt Dumnezeu?»*, şi ei ziceau: *„Da, Doamne, credem".* O, ei s-au dus spre desfrânare şi s-au făcut dumnezei şi îşi acoperă despărţirea de Tine cu necredinţa lor în cuvântul Tău care vorbea cu ei.

O, iartă-mi bunătatea mea cea împotriva dreptăţii cuvântului Tău care-şi cere dreptate. Dar eu pe toţi cei ce mă hulesc pe mine şi pe cei ce poartă înainte lucrul început prin mine, îi iert, Doamne, şi îi iartă şi fiii noştri, la care venim ca să lucrăm până la capătul lucrului, Doamne.

— O, Verginico, cel ce nu vorbeşte cu Dumnezeu, nu are Dumnezeu, nu are Stăpân cu Care să vorbească şi Care să-l călăuzească. Dar cine mai ştie legile cerului pe pământ? Mi-e milă de mila ta, Mi-e milă când te văd ce miloasă eşti tu, cea hulită de cei pe care i-ai cuprins la pieptul tău în care Eu intram şi cuvântam prin guriţa ta, şi unii ca aceştia pun lumea să te hulească, tată, de parcă ar avea vreun câştig bun. Ce să le fac la aceştia? O, Îmi vine să şterg din dreptul numelui lor darul credinţei, ca să nu-l mai

aibă vreodată şi să-şi încerce întoarcerea în sânul Meu, căci sânul acestei lucrări, este sânul Meu pe pământ cu oamenii, tată. La nimic nu vor mai fi buni cei ce s-au sculat să se lovească în Mine, că scris este: *«Cel ce se va izbi în Mine se va zdrobi pe sine, nu pe Mine»*, şi cine este pentru zdrobit, se va zdrobi, că peste voinţa omului Eu nu trec. Pot aceştia să zică aşa cum a zis Pavel: *«Am lucrat rău, din necredinţă»*? O, Pavel împlinea legile cerului, şi era râvnitor pentru viaţă plăcută cerului, şi i-am ieşit în cale să Mă cunoască adevărat Fiu al Tatălui, venit pe pământ cuvânt, căci cuvânt M-am arătat lui, cuvânt şi lumină a cuvântului Meu.

O, Verginico tată, tu eşti venită cu sfinţii în serbare peste Israel; sfinţii ierarhi Vasile, Grigorie şi Ioan, care s-au coborât din cer la tine şi M-au dat ţie din potir ceresc, căci potirul e cer, tată, cer care-L ţine pe Dumnezeu. Am intrat cu tine în Israel, cu serbare de arhierei, şi Ne facem cuvânt de învăţătură peste fiii de azi, şi Ne facem putere în fii, ca să nu se prăbuşească, fiindcă cel ce se prăbuşeşte, de lipsa puterii se prăbuşeşte. O, de unde vine această prăbuşire, această lipsă de putere în om?

Facem praznic de cuvânt şi punem pe Israel la masa cuvântului, Verginico, şi lucrăm hrană tare, dar cu mângâiere şi cu nădejde, că vremea apasă şi pândeşte, şi oile care s-au făcut lupi îşi mănâncă puii, că e vreme de foamete pentru necredincioşi, şi lupul din fire este flămând. O, e de plâns cel ce se face din oaie, lup şi îşi mănâncă puii ca să-i nască lupi şi să-i înveţe să sfâşie şi să se sfâşie pe ei înşişi prin pofte lumeşti care duc pe om la vrăjmăşie cu Dumnezeu aşa cum zice Scriptura. Lucrăm, tată, că puterea cerească e putere, şi Noi n-am mai lucrat de mult. Dar Ne-am uitat peste Israel şi în jurul lui şi în căile lui, şi e de lucru, tată, şi Eu văd ce mare este lucrul tău pe care vrei să-l laşi din Mine peste Israel, doar, doar vom mai repara pe cele stricate din duh de necredinţă. Dar numele Meu şi al tău va birui prin poporul Nostru de azi, că toţi sfinţii vin cu Mine şi cu tine, ca să ţină tare lucrarea cuvântului lui Dumnezeu.

— O, Domnul meu, Care nu-Ţi sfârşeşti cuvântul Tău în mine! O, nu citeşte cartea Ta cu mine, n-o citeşte cel răzvrătit, şi dacă o citeşte face ca sectanţii şi ia din ea ce-i vine bine lucrării lui de răzvrătire. Dacă ar crede cel răzvrătit în lucrarea Ta cu mine pe când eram în trup cu Tine în mine, ar citi bine şi ar împlini, şi dacă ar împlini ar crede mereu şi nu s-ar scula să hulească şi să găsească vină celor mici, peste care eu mi-am lăsat lucrul Tău din mine aşa cum l-a lăsat Ilie peste Elisei, că n-am avut pe alţii din popor mai iubitori de cer, că toţi iubeau pe cele de pe pământ, toţi se dădeau după mersul omului de azi şi ziceau că-I slujesc lui Dumnezeu, şi găseau nod în papură ca să se smintească şi să aibă de ce pleca de sub cortul Tău, Doamne. Cei ce n-au iubit viaţa Ta şi cuvântul Tău, care curge ca râul, aceia s-au dus spre lume şi s-au despărţit de izvor, şi dacă au făcut aşa şi-au luat plată de necredincioşi. Necredinţa îl umple pe creştin de ură, de clevetire, de mărire de sine, de pizmă între cei rămaşi cu Tine şi de duh de minciună, Doamne, că scris este că dintre cei ce sunt ai Tăi se scoală necredincioşii şi pleacă şi cine pleacă, nu pleacă cu mâna goală, şi pleacă cu cei ce au stat ca şi ei, ca şi cum n-ar fi fost de ai Tăi. Tu îi oblojeai şi ziceai ca ei şi îi mângâiai, dar dacă au plecat, iată, nu erau de-ai Tăi.

Creştinii care au fost în această lucrare şi n-au stat ca în cer cu Tine, Doamne, aceia şi-au pregătit blestem cu însăşi inima lor semeaţă, şi blestemul a picat şi pe fiii lor, şi nici fiii n-au avut parte de lumina acestei lucrări, că scris este: *«Ce mănâncă părinţii, mănâncă şi fiii, şi li se strepezesc dinţii mai rău decât părinţilor»*. De aceea spui Tu că e de plâns, că oile care s-au făcut lupi îşi mănâncă puii, că e vreme de foamete peste necredincioşi, şi dacă nu mănâncă din cuvântul Tău ca să fie vii, îşi mănâncă puii ca să-i nască lupi şi să-i înveţe să sfâşie mai rău ca părinţii, şi să se sfâşie pe ei înşişi mai rău ca părinţii, căci poftele lumeşti şi statul cu lumea şi cu duhul ei, îl duc pe om la vrăjmăşie cu Dumnezeu, căci scris este în Scripturi că *«tovărăşia cu duhul lumii şi cu cele lumeşti, duce pe om la vrăjmăşie cu Dumnezeu»*.

O, Doamne, eu Te apăr pe Tine şi pe mine ca să ştie şi lumea că avem duşmani care ne lovesc, şi că duşmanul Tău nu poate fi bun nici pentru lume. O, ce durere! Dintre cei ce au fost cu Tine s-au sculat duşmani, şi găsesc pricini de sminteală ca să tragă de lângă Tine pe cel credincios. Şi unde să-l ducă? Unde, Doamne? Nu se va mai găsi pe nicăieri loc pentru aceştia, şi greu este cuvântul Scripturii pentru unii ca aceştia. I-au despărţit de Tine poftele trupeşti şi lumeşti, şi acum îşi acoperă faptele rele cu necredinţa în lucrul cuvântului Tău, care vădeşte pe cele rele ale omului. Iată, eu văd că unii ca aceştia atrag mânia Ta peste tot pământul, că Tu Te-ai umplut de durere de la cei răzvrătiţi, care Te-au părăsit şi au luat calea lui Valaam.

O, omule creştin care ai trecut prin această lucrare şi nu ţi-a plăcut să stai creştin! Să ştii că dacă baţi un cui într-un lemn, şi dai apoi să-l scoţi ca să foloseşti lemnul, urma cuiului se vede şi toţi văd că acolo a fost bătut un cui. Să ştii, fiule plecat în robie, să ştii că numele tău pe care-l ştergi cu mâna ta din cartea acestei lucrări, lasă locul gol, şi se vede că a fost scrisul şters, şi toată lumea va şti de tine că te-ai făcut trădător de Stăpân, şi nimeni nu te va ferici, şi nu-ţi vei găsi loc în nimeni şi pe niciunde tu, cel ce te-ai jucat de-a statul cu Dumnezeu, căci cartea lui Dumnezeu va fi întreagă, şi omul de pe pământ nimic nu va mai citi decât Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă orice ştiinţă va apune şi orice limbă va tăcea şi numai Domnul va mai avea cuvânt.

Iată, fiule mângâiat de Dumnezeu, iată ce ai făcut dacă ai venit şi ai plecat şi ai luat cu tine putere bună de la Dumnezeu şi o foloseşti pentru cele rele ale tale! Eu văd ce ai făcut, dar tu nu vezi. Pentru tine huleşte lumea pe Dumnezeu. Pentru tine mă face lumea desfrânată pe mine. Pentru tine se deschide gura lumii spre batjocură împotriva trudei lui Dumnezeu Care vorbeşte de patruzeci de ani peste pământ ca să aducă înviere omului. Te duci cu minciuni împotriva mea şi a lui Dumnezeu şi faci lumea să creadă şi aţâţi omul din lume la răutate şi la hulă şi la mărturie mincinoasă prin mărturia ta mincinoasă. O, eu am fost trâmbiţă în mâna lui Dumnezeu şi intra Domnul cuvânt în pieptul meu şi cuvânta pe pământ, şi lumea nu ştia, că lucra Domnul ascuns. Mă ascundeam cu tine ca să te hrănesc cu cuvântul vieţii, şi veneai şi mă căutai ca să-L iei pe Dumnezeu şi să-L creşti în inima ta şi să nu te laşi de calea vieţii. Şi ai mers, şi ai mers până te-ai săturat de mers, şi te-ai sculat acum şi huleşti împotriva Evangheliei lui Hristos, Care a zis: *«Cine iubeşte pe mamă sau pe tată sau pe soţ sau pe soţie sau pe copil sau averea sau rangul mai mult decât pe Mine, acela nu poate să fie ucenicul Meu, acela nu poate câştiga împărăţia Mea»*.

O, ai pus lumea să hulească pe Dumnezeu, şi Evanghelia lui Dumnezeu, că dacă tu nu mai vrei cu viaţa lui Dumnezeu, nici pe cel de lângă tine nu-ţi place să-l vezi cu Dumnezeu, şi huleşti şi zici că lucrarea mea desparte familii şi opreşte înmulţirea oamenilor şi faci lumea să hulească mai rău ca

tine. Dar acum te întreb şi pe tine şi pe lumea care te-a luat pe tine de dumnezeu, şi întreb aşa: apostolii cei de acum două mii de ani, au greşit dacă L-au urmat pe Dumnezeu şi dacă n-au mai născut fii? Au oprit ei naşterea de fii dacă ei n-au mai născut fii? O, cine este hărăzit să fie apostol şi ucenic al lui Hristos, acela nu mai este al său, ci al lui Hristos. Dar tu, creştine care ai avut chemare la ucenicie cu Hristos, te-ai uitat înapoi şi ai păţit ca Sara lui Lot. Şi dacă n-ai vrut să fii ucenic, că nu ţi-a plăcut fără pofte trupeşti, şi dacă ai stat lângă Dumnezeu născând fii, ce-ai folosit din fii, ce-a folosit Dumnezeu din fiii tăi la care le-a dat nume din cer ca să-i nască din cer şi să fie cu cerul apoi? Ce-ai folosit tu, cel ce n-ai voit să domnească Dumnezeu peste tine dacă ai zis şi încă zici că nu este Dumnezeu acest cuvânt? Ce-ai folosit? Ba încă vei ajunge rău, că-ţi vei plânge şi soarta ta, şi pe a fiilor tăi, căci cel ce înşeală pe Dumnezeu, acela ajunge rău. Tu vezi că cel ce înşeală pe om ajunge în temniţă. Dar cel ce înşeală pe Dumnezeu, ce va face?

Să ştii, fiule necredincios, că numai şi numai ţie îţi faci rău, şi nimănui altcuiva, căci precum fiii tăi ascultă de tine ca să lucreze ca tine, că tu i-ai născut şi îi naşti de câte ori vrei şi cum vrei, tot aşa şi fiii lui Dumnezeu, ascultă de Dumnezeu ca să-i lucreze ca El pe fii şi să-i nască mereu din cuvântul cerului pe pământ, că la început a fost facere, iar la sfârşit este naştere. Naşte şi omul fii, naşte şi Dumnezeu fii, dar Cel veşnic, veşnic va rămâne, şi veşnicia este biruitoare prin cei născuţi pentru ea. Iată, mereu a învăţat Dumnezeu pe fiii din Israel să nu se oprească la sfat cu cei răzvrătiţi, şi cine nu ascultă, nu ascultă, şi prin neascultare desface pământul de sub el şi se lasă înghiţit ca în vremea lui Core, şi ca şi fiii lui Core se dau deştepţi cei ce se răzvrătesc, şi făcând aşa, cad în adânc şi se fac pământ.

O, popor mititel, care te ţii pe picioare cu Dumnezeu! Tu să asculţi, fiule plăpând, şi să ieşi din preajma celor răzvrătiţi, ca să nu se întineze urechea ta, mintea ta, inima ta, credinţa ta şi mântuirea ta, fiule iubit, că n-a fost niciodată să nu aibă Dumnezeu duşmani. Şi fii bine atent, că duşmanul nu e cel din afară, ci numai cel din casă, cel ce ştie casa, cel ce cunoaşte bine casa şi pe toate ale casei.

Aud pe câte unul că a fost prost că a crezut. Vai ţie, care spui aşa! Când ai fost prost? Atunci când te luptai să fii credincios şi curat şi bun şi sfânt? Sau acum când nu te mai lupţi şi te laşi în desfrânare cu toate simţurile tale şi te faci sălaş păcatului şi duhului lumii şi înţelepciunii lumii, care piere în curând cu toţi fiii ei? O, Dumnezeu te va face cunoscut lumii, şi lumea se va uita la tine ca la un trădător de Stăpân şi nu vei mai găsi nici un stăpân de care să te rogi să-i porţi numele ca să nu pieri fără de nume, că dacă lui Dumnezeu nu I-ai putut rămâne credincios, nici un stăpân nu se va bizui pe tine că vei putea fi bun şi curat pentru el. Te legi de vorbe de sminteală ca să poţi pleca din braţul cuvântului lui Dumnezeu, care este curat şi mântuitor. Zici că fiii cuvântului lui Dumnezeu sunt răi, şi te sminteşti întru Dumnezeu dând vina pe fiii cuvântului. Şi dacă ei sunt răi, tu eşti bun? Tu, cel ce judeci, ce câştigi? O, să ştii că bârna aceasta pe care o pui în ochii fiilor cuvântului, o înfigi în lumina ochilor lui Dumnezeu, căci fiii cuvântului sunt fiii lui Dumnezeu, care duc greul pe pământ ca să fie Domnul pe pământ cu oamenii. O, Domnul te-a iubit, şi tu iată ce ai făcut. Ţi-ai descoperit nestatornicia ta, iar statura ta cea rea pică pe cinstea lui Dumnezeu, şi Domnul Se scutură de necinste, că dacă te-ar răbda aşa S-ar lăsa El mincinos în lucrarea Lui de înviere şi de strigăt peste om ca să vină omul la mântuire şi la sărbătoare de veac nou şi la întâmpinarea cerului nou şi a pământului nou, căci le-a venit timpul să se arate. Amin.

— O, Verginico, să nu uiţi, tată, că Eu am fost hulit ca şi tine, şi se iscau mărturii mincinoase şi Mă făcea lumea desfrânat şi hulitor de cele sfinte şi stricător de lege, aşa cum şi azi Mă numeşte şi pe Mine şi pe tine. Mă uit, tată, pe urma defăimătorilor care s-au sculat dintre cei hrăniţi de Mine prin tine. Mă uit la ei cum scoală pe omul din lume la zâzanie, la minciună, şi te face desfrânată, şi zice că nici iadul nu te primeşte pe tine cât ai stricat tu mintea oamenilor. Aşa este, tată. Iadul se jeleşte când aude de tine, şi nu te primeşte, că tu eşti ca şi Mine salvatoare pentru cei ce plâng în iad după scăpare, aşa cum a plâns preotul din satul tău care te-a dat pe mâna chinuitorilor, şi pe care l-am scos din iad la rugăciunea ta, Verginico.

O, ce să fac cu cei ce te hulesc şi azi? Am dat pieire la mulţi hulitori de ai tăi care te loveau şi azi lovind în fiii cuvântului Meu, pe care tu i-ai născut ca să avem mergere înainte, tată. O, Verginico, lumea nu ştie că şi fetele tale pe care le-ai luat de la surioara ta ca să fie ale tale, nu ştie lumea că le-ai crescut cu dragoste ca să fie ele pentru cer, şi te-au hulit şi ele, tată. Au rămas în casa ta şi nu te iubesc fetele tale, căci proorocul în casa lui nu este preţuit, şi este hulit şi dispreţuit şi desfiinţat. Ele spun la lume minciuni, şi lumea spune la altă lume, că şi ele s-au făcut lume. O, s-au făcut lume fetele tale şi fiii lor şi fiicele lor, şi cum să nu hulească dacă nu le-a mai plăcut să fie creştini? În zadar hulesc, că dacă se uită cineva la ei şi la cei huliţi de ei, la copiii cuvântului Meu, se vede ura, tată, se vede viaţa, se vede adevărul, acoperit de minciuna celor ce s-au făcut necredincioşi. Că am scos din lume şi din rătăcire şi din fapte rele pe fiii pe care i-am hrănit atâţia ani prin tine şi prin fiii urmaşi ţie, iar ei în loc să-Mi mulţumească fiindcă i-am iertat şi i-am primit şi i-am şters de murdărie şi i-am hrănit ca să fie vii şi curaţi, ei se găsesc să se întoarcă înapoi la rele, şi să se facă faptele lor mai rele de şapte ori ca înainte.

Nu plânge, tată, că te huleşte pe ici pe colea lumea din satul tău, că lumea are mai puţin păcat decât cei ce ţi-au fost casa ta decât cei ce au cunoscut casa ta şi s-au făcut duşmani de casă şi de neam. De ce s-au făcut? Iată, spun Eu de ce s-au făcut. Au iubit desfrânarea, au iubit poftele şi duhul lumii, au iubit mărirea de sine şi neînţelepciunea, şi dacă au făcut aşa, se tem de judecata cuvântului care a curs din Mine prin tine în vremea lor cu Mine, şi fac mincinos cuvântul lui Dumnezeu ca să nu le judece viaţa lor pe care o trăiesc ei acum. Se acoperă sub necredinţă, dar necredinţa e pătură murdară plină de petele faptelor rele ale omului, pătură care face păduchi, şi de această învelitoare va fugi şi cel mai aprig om. Eu nu judec nici pe cel necredincios, nici pe cel ce strică credinţa omului, nici pe cel ce se lasă ispitit de necredinţă. Dar spun aşa: lucrarea Mea cu tine, Verginico, lucrarea Mea cu fiii cei urmaşi darului cel mare al cuvântului Meu, lucrarea Mea este adevăr. Cuvântul Meu vine din cer pe pământ, pe cărare întocmită de cer prin cuvântul Meu. Cuvântul Meu este cuvântul lui Dumnezeu, care judecă pe cei ce nu cred în cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

Hai, Verginico, să Mă aştern cuvânt şi în cartea Mea, şi tu iar vei veni cu Mine în cartea ta, că ai de lucrat peste nişte inimi cu care nu s-a vorbit prin cuvânt până acum. Vom sta la masă de cuvânt, vom sta cu inimi noi, cu suflete calde, cu inimi pline de aripi şi de iubire şi de bucurie cu Dumnezeu, şi vom lucra peste ele, Verginico, lucru nou. Amin.

*

Cuvântul Meu din vremea aceasta se aude din Mine, se aude din cer şi se scrie în cartea sa din vremea aceasta, căci fiecare vreme îşi are cuvântul ei din Mine şi cartea ei, iar cartea cuvântului Meu Eu sunt. Dacă Eu grăiesc, Eu sunt. Cine nu crede că Eu sunt Cel ce grăiesc cuvântul Meu, acela nu are Dumnezeu, acela nu cunoaşte tainele Scripturii, căci Scriptura este cuvântul Meu care prooroceşte despre vremile cuvântului Meu, de la început şi până la sfârşitul lucrului mântuirii omului. Amin.

Vin la tine, Israele, cu praznic arhieresc, tată. Arhiereii Vasile, Grigorie şi Ioan sunt în venirea Mea la tine, poporul Meu cel binecuvântat. E zi de sobor arhieresc, sobor sfânt, sobor cu binecuvântare de arhierei peste Israel. Aceşti trei arhierei au binecuvântat din cer pe pământ începutul lucrării cuvântului Meu în anul 1955 când M-am coborât cuvânt în Verginica.

Să ştii, măi Israele, măcar tu să ştii bine şi să crezi bine că sfinţii care M-au purtat pe pământ în sfinţenia vieţii lor, umblă pe pământ, vin pe pământ la oameni, vin din cer şi îşi iau trupul pe pământ şi fac planul Meu şi iar intră în cele cereşti; vin, şi se suie; se suie, şi vin la rugăciunea omului şi la împlinirea planurilor Mele cu sfinţii, căci sfinţii sunt servii Mei pe pământ şi în cer, în cer şi pe pământ, şi omul nu ştie. Nu ştie omul tainele ortodoxiei, căci aşa se cheamă lucrarea Mea, ortodoxie se cheamă, dreptate prin credinţă se cheamă. Credinţa cea bună a omului, aceea e ortodoxie; ortodoxie aşa cum a avut Avraam, despre care Scriptura spune că i s-a socotit dreptate credinţa. Credinţă dreaptă, credinţă neprihănită, aceasta înseamnă ortodoxie. Cine nu ştie să creadă în tainele cele de nepătruns ale lui Dumnezeu, acela nu poate să fie ortodox ca Avraam cel credincios şi drept în credinţă, şi ai cărui fii sunt stele ale cerului, credincioşi ai cerului ca Avraam. Credincioşii sunt fiii lui Avraam. Sfinţii sunt fiii lui Avraam, cei făgăduiţi lui Avraam când i s-a spus: *«Seminţia ta va fi ca stelele cerului»,* ca sfinţii cerului pe pământ, ca tine vor fi fiii cei ţie făgăduiţi. Cei credincioşi tainelor lui Dumnezeu sunt neamul lui Avraam, sunt Israelul lui Dumnezeu cel din făgăduinţă. Amin. Credinţa dreaptă a sfinţilor se scrie pe pământ şi mărturiseşte. Ortodoxia s-a scris şi se scrie pe pământ, căci credinţa cea dreaptă se face faptă şi neprihănire în om, aşa cum s-a făcut prin arhiereii Mei, Vasile, Grigorie şi Ioan, căci la credinţa lor veneau sfinţii şi mucenicii din cer pe pământ, şi le făceau dreptate la credinţa lor, la cererea lor cea din credinţă făcută lui Dumnezeu.

Vin sfinţii cerului pe pământ ca să facă dreptate celor ce strigă îndelung la Dumnezeu. Aşa au venit cei trei arhierei la Verginica şi i-au dat Trupul şi Sângele Meu după postul ei cel de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, căci la porunca Mea ea a putut împlini pregătirea ca să fac din ea vas al Meu, vas al cuvântului Meu, sfeşnic de aur, candelabru cu şapte candele, ochii Domnului, care cutreieră tot pământul, după cum scrie în prooroci despre lucrarea cuvântului Meu în Verginica, cuvântul Domnului către Israel, cuvântul care nu lucrează prin tăria sau prin virtutea omului, ci prin Duhul Meu. Mâinile Mele au pus temelia acestei lucrări şi tot mâinile Mele o vor isprăvi, ca să ştie tot omul că Eu sunt Domnul Dumnezeul acestui popor la care Tatăl M-a trimis, şi cine defaimă începutul lucrării Mele şi vasul Meu în care am avut lucrarea Mea, acela în curând va vedea piatra cea din urmă în mâna Mea.

Israele, fiule mititel, fiule din urmă, tu eşti piatră de temelie nouă, tată, căci cele vechi trec cu trosnet. Uită-te bine ca să vezi cum trec, şi ca să înţelegi cum trec cele vechi. Care sunt cele vechi şi care sunt cele noi? Omul cel plin de păcatele şi faptele lui cele desfrânate sunt cele vechi, iar omul cel curăţit şi albit de legea sfinţeniei şi de faptele ei cele veşnice sunt cele noi, sunt temelie nouă, sunt piatra cea din urmă pe care ziditorii care zidesc la veacul acesta n-o iau în seamă, căci ce legătură pot avea cele vechi cu cele noi? Aşa şi tu, Israele mic, piatra Mea de temelie nouă, să nu ai nici o legătură cu cele vechi, tată, şi să fii om nou, cer nou să fii, pământ nou să fii, veac nou să fii, biserică vie să fii, şi să fugi din Sodoma, să fugi de tot ce înseamnă Sodomă, că lumea şi drumurile ei sunt Sodomă, tată. Pe tine te-am scos ca pe Lot, dar mulţi soţi de-ai tăi s-au uitat înapoi şi s-au făcut de piatră cu tine şi cu Mine, şi Eu te-am născut pe tine pe cale, şi te am, şi am intrat cu tine în serbare de veac nou, iar cei ce s-au răzvrătit au păţit ca fiii lui Core şi au fost înghiţiţi de cetatea Sodomei, de focul poftelor lumii, că n-au citit în Scriptura care spune că lumea şi poftele ei pier.

Mulţi din cei ce au fost şi au plecat în necredinţă zic că au fost proşti că au crezut. O, dacă i-aş fi făcut Eu proşti M-ar fi trimis anatemei, că scris este: *«Cine face pe fratele său prost, acela să fie anatema».* O, nici acum nu le zic proşti celor ce au plecat de lângă înţelepciunea Mea şi îşi zic că au fost proşti când au fost deştepţi. Nici acum când ei s-au lăsat singuri să fie proşti şi fără înţelepciune, nici acum nu le zic proşti, dar zic altceva: mai fericit a fost Baraba care a fost eliberat în schimbul răstignirii Mele, că acela, din lume fiind şi văzându-se eliberat pentru Unul Căruia I Se cerea răstignirea, scăpat fiind din temniţă s-a purtat pe urma Mea până sus pe Golgota şi a rămas de veghe lângă mormântul Meu, lângă mormântul Celui Care a murit în locul lui. A rămas pe Golgota şi s-a ascuns apoi în tufiş, că aflase din zvonuri că Eu voi învia, şi pleoapele lui nu s-au mai închis, până ce nu M-a văzut că am ieşit din mormânt. El a fost singurul om care M-a văzut când am ieşit din mormânt, după ce îngerul a dat piatra la o parte. O, tâlharul Baraba a stat de veghe în preajma mormântului Meu cel sigilat de mai-marii iudeilor, dar cine putea să pună pronia sub sigiliu? Nimeni nu credea că Eu, Cel răstignit, sunt Dumnezeu; nimeni nu ştia îndeajuns decât după ce am înviat. Eu M-am lăsat răstignit, M-am lăsat spre moarte ca să înviez, şi prin înviere să Mă ştie omul că sunt Dumnezeu. Am profeţit înainte de răstignire că Mă voi ridica din mormânt a treia zi, şi când s-a luminat pentru ziua a treia M-am sculat şi am cutremurat pământul şi cerul, şi îngerul a venit de sus şi a dat piatra deoparte şi a stat pe ea şi l-au văzut străjerii care s-au trezit din pricina cutremurului; l-au văzut stând deasupra pietrei care sigila mormântul şi s-au îngălbenit de frică şi s-au făcut ca morţii, şi venind mironosiţele au găsit piatra rostogolită şi li s-a vestit de către înger că am înviat şi că voi merge la ucenicii Mei. Maria a stat lângă mormânt ca să afle unde am fost pus, ca să afle unde sunt, şi Eu M-am arătat ei şi i-am zis: *«Pe cine cauţi?»*, şi uitându-se M-a cunoscut după glasul Meu. Ea a fost prima între ucenicii Mei care M-a văzut după înviere, dar Baraba tâlharul a fost de faţă treaz, că de la răstignirea Mea şi până la învierea Mea, el nu s-a dezlipit din preajma mormântului, şi în vremea cutremurului a văzut îngerul venind de sus, care, rostogolind piatra cea aşa de mare şi stând pe ea, a vestit învierea Mea mironosiţelor.

O, mai fericit a fost Baraba tâlharul, care a crezut că Eu sunt Dumnezeu Care voi învia şi Care l-am scăpat de la moarte prin moartea Mea şi prin învierea Mea, căci din lume fiind,

a crezut şi s-a pocăit de toate faptele lui rele auzind de faptele Mele. El n-a mai judecat faptele şi lucrările Mele ca fiind rele aşa cum au făcut cu Mine cei din casa Tatălui Meu. El s-a uitat la faptele lui rele atunci când M-a văzut pe Mine dat la moarte de iudei în schimbul eliberării lui, căci lumea striga să Mă răstignească şi să-l elibereze pe Baraba. Lumea era sfătuită de preoţi să ceară eliberarea lui Baraba cel vestit în rele, iar când Pilat a întrebat lumea: *«Dar cu Hristos ce să fac?»*, lumea a răspuns să Mă răstignească după cum luase învăţătură de la preoţi.

O, iată de unde pleacă răutatea şi azi împotriva lucrării Mele de cuvânt. Baraba a fugit din lume şi s-a purtat după Mine, Cel condamnat la răstignire, şi M-a văzut Baraba în vremea învierii Mele, şi a văzut şi pe mironosiţe, şi M-a văzut când am venit spre Maria Magdalena, care plângea aşteptându-Mă lângă mormânt. Mai fericit, de o mie de ori mai fericit a fost acest om din lume decât cei ce ziceau că sunt ai lui Dumnezeu şi că Mă răstignesc pe Mine din râvna lor de Dumnezeu pentru salvarea neamului lor după cum a zis Caiafa: *«Mai bine să piară Acesta decât să piară tot neamul nostru»*. O, Eu nu le zic proşti la cei ce au plecat de lângă înţelepciunea Mea zicând că au fost proşti că au crezut, dar le zic: mai fericit va fi un tâlhar care va avea parte să vadă lumina Mea şi veacul Meu cel cu slavă văzută; mai fericit decât cel ce a fost cu această mare taină de cuvânt din cer şi n-a stat lângă raza ei până la învierea cea mare. O, în loc să se fi pregătit şi să fi vegheat în hăinuţă albă şi cu candela aprinsă venirea Mea, ei s-au făcut neînţelepţi ca fecioarele cele nebune care şi-au zis că Domnul întârzie.

O, Israele, tu să zici mereu că vine Domnul şi să aştepţi mereu slava cea văzută, ca să nu fii luat pe neştire, că fericit este cel ce aşteaptă îmbrăcat şi veghind aşa cum a stat Baraba în veghe până la învierea Mea. Tu mereu să zici că vine Domnul, şi mereu să zici: *„Vino, Doamne!"*, după cum este scris: *«Duhul şi mireasa zic: „Vino!", şi cel ce aude, să zică şi el: „Vino!"»*, să zică după tine: *„Vino, Doamne, vino!"*.

Israele fiule, să zici mereu că vine Domnul, ca să se împlinească venirea Mea cea cu slavă, şi să stai mereu în hăinuţă sfântă, în hăinuţă albă şi să zici: *„Vino, Doamne!"*.

O, greu e de cel fără putere, greu e de cel fără credinţă, greu e de cel ce se sminteşte întru Mine şi întru lucrul Meu cel tainic şi adevărat. Cel ce se prăbuşeşte, de lipsă de putere se prăbuşeşte. De unde vine această lipsă de putere în om? De unde vine această prăbuşire? O, Israele, ţi-am spus ţie, tată, să te fereşti de duhul nepăsării şi ţi-am spus că lenea e păcat de moarte, păcat care îl prăbuşeşte pe om. Aşa este şi cu cele duhovniceşti. Duhul nepăsării îngâmfă omul, îngroaşă simţul omului, şi omul nu mai simte şi cade în nepăsare şi aiurează. Nu te lua după cel ce aiurează, nu te lua după cel ce se sminteşte întru Mine şi întru fiii cuvântului Meu. Fugi, tată, de tot ce înseamnă sminteală pentru credinţa ta. De cel ce se sminteşte, să fugi, fiule din Israel. De cel ce cleveteşte, de cel ce pune bârnă în ochii fiilor cuvântului Meu ca să se uite la bârnă apoi, de aceia să fugi, că nu-ţi sunt buni ţie. De cei ce râd de tine şi de Mine, fugi, tată. Celor ce-ţi vorbesc în bătaie de joc, să nu le răspunzi nici un cuvânt, aşa cum n-am răspuns Eu lui Pilat când Îmi aducea în faţă învinuirile celor ce mărturiseau strâmb despre Mine. Şi dacă poţi, să fugi de tot de cei ce-şi bat joc cu vorbe de luare în râs peste lucrarea cuvântului Meu, căci cuvântul Meu e plânsul Meu care curge peste tine ca să te spele, ca să te ţină curat, ca să te facă ceresc pe pământ. Fugi, tată, şi nu sta în preajma celor răzvrătiţi, că în curând se vor zdrobi izbindu-se în Mine şi aşa zdrobiţi vor striga la Mine şi la tine după mângâiere, că-i voi face să aibă nevoie de răcoare de suflet şi de mângâiere şi îi voi umili, şi nu vor mai fi semeţi cei ce s-au sculat împotriva lucrării cuvântului Meu.

Tu, ţine-te copil deştept, fiule care eşti cu Mine şi care Mă ai de Dumnezeu adevărat, că omul cel necredincios nu ştie ce este păcatul împotriva Duhului Sfânt. Ţine-te, tată, pe picioruşe, că-ţi dau putere să te ţii, că iată, cei îngâmfaţi care s-au întors cu spatele la Mine şi la tine suflă prigoană peste sufletul tău, dar tu nu te teme; nu te teme şi fii credincios şi nu te teme. Îi voi îngenunchea pe cei necredincioşi, că vai de cei ce ajung să vorbească aiurea despre lucrarea cuvântului Meu, despre puterea Mea cu care Mă fac cuvânt peste pământ ca să-i aduc omului înviere prin cuvântul cel din Mine.

Am sfinţii cu Mine, şi am serbare de arhierei cu Mine în tine, Israele al cuvântului Meu. Ţi-am dat în dar cel mai mare dar. Nu este dar mai mare între daruri decât cuvântul lui Dumnezeu purtat de om ca să aibă omul călăuză. Poartă, Israele, cuvântul Meu în sân aşa cum porţi crucea la gât şi sărută-l, tată, şi ziua şi noaptea ca pe stăpânul care te duce de mână cu iubire şi cu grijă.

Arhiereii Mei se scutură cu harul Meu peste tine ca să ai har, Israele. Ei au pus ungere arhierească peste lucrarea Mea la început şi la sfârşit, căci au venit şi vin din cer la tine, mereu vin la tine arhiereii Mei. Ai văzut îngerul care a venit de sus şi a desfăcut mormântul Meu şi a stat de veghe în calea mironosiţelor ca să le vestească învierea Mea. Îngerul cel fără de trup a luat trup înaintea omului şi a lucrat lucrarea Mea. Dar sfinţii care au purtat trup, cum să nu ia trup când vin la om ca să lucreze planul Meu? Aşa au lucrat sfinţii ierarhi peste această lucrare, căci s-au coborât din cer, au venit de sus, au venit din cele nevăzute şi s-au lăsat văzuţi la începutul şi la sfârşitul lucrării Mele de cuvânt în vremea aceasta. Au venit aceşti sfinţi la început pentru Verginica să o aşeze înaintea Mea ca vas pregătit şi sfinţit, aşa cum a venit Melchisedec la Avraam, şi au venit şi acum în vremea ta, cel mai mic din lucrarea Mea de cuvânt, şi au pus înaintea ta vase alese ca să ai, tată, cuvântul Meu venit la tine, ca să nu fii nici tu, cel mai mic, lipsit de mana cuvântului Meu, şi să Mă ai trup şi cuvânt în tine, căci arhiereii Mei sunt din cer peste tine, şi îţi ţin vie şi nouă binecuvântarea ta şi alegerea ta şi iubirea ta cea caldă prin binecuvântare. Să nu ieşi, tată, de sub binecuvântare, căci cel ce a apucat să fie binecuvântat prin cuvânt ceresc ca să aducă Mie lucru de folos pentru lucrarea cuvântului Meu, şi apoi s-a făcut nepăsător de binecuvântarea rostită de cer, acela se usucă din picioare şi se face sterp pentru cer şi pierde şi ce mai are şi cade în patimi de ocară şi în duh potrivnic lui Dumnezeu şi se face duşman lui Dumnezeu şi rob satanei. Să nu ieşi, Israele, de sub binecuvântare, că vin, tată, şi te învăţ să nu-ţi lucrezi răul tău, să nu te faci duşman al tău şi al Meu aşa cum s-au făcut cei care s-au lăsat în robia firii lor, căzând în necredinţă.

Arhiereii Mei se scutură cu harul Meu peste tine, poporul Meu, şi să fie pomenirea lor în tine, Israele, că ei au învăţat pe oameni să Mă pomenească pe Mine aşa cum M-au pomenit ei, aşa cum i-am învăţat Eu să Mă pomenească şi să Mă lase de pomenire. Nimeni nu te poate blestema pe tine, poporul Meu, căci Eu, Arhiereul Cel mare, am peste tine mijlocitori cereşti, arhierei cereşti, fii ai Arhiereului Cel mare. Toţi arhiereii cerului slujesc pentru tine, căci cei de pe pământ, te-au lepădat aşa cum M-au lepădat pe Mine arhiereii

cei de atunci. Cei ce s-au lepădat de tine nu ştiu bine că tu eşti poporul Duhului Sfânt, şi dacă ştiu le este frică şi se ascund sub necredinţă; le este frică pentru faptele lor rele, căci cuvântul Meu vădeşte faptele cele rele ale lumii şi le este frică de tine, poporul Meu. Dar Eu ies cu tine, nu te trimit singur. Merg cu tine şi trecem pe lângă lupi şi printre lupi, şi trecem ca să audă toţi, şi să cunoască oile cele bune glasul Meu şi mersul tău cu Mine şi vestirea Mea de nuntă cerească pe pământ. Merg cu tine, Israele. Mergem, tată, din loc în loc, şi sfinţii merg cu Mine şi cu tine şi te poartă pe aripile slavei şi tu te vesteşti că eşti poporul Meu, iar Eu, Dumnezeul tău şi al celor ce vor crede ca şi tine în venirea Mea, în cuvântul Meu cu care Eu Mă las pe pământ. Amin.

— O, Doamne, noi, sfinţii Tăi arhierei, Îţi dăm slavă pe pământ ca şi în cer, Doamne; Ţie, Care stai aşezat de-a dreapta scaunului măririi în ceruri. Noi, arhiereii cei mici, suntem binecuvântaţi de Tine, Cel mare, aşa cum Avraam a fost binecuvântat de Tatăl prin Melchisedec.

O, Tu, Cel pururea viu, mai înalt decât cerurile! O, Tu, Cel ce Te-ai adus pe Tine Însuţi jertfă, Arhiereu desăvârşit în veac! Tu ne-ai binecuvântat pe noi, să fim ortodoxie peste pământ, şi am fost, dar arhiereii cei de azi nu mai ştiu să trăiască faptele credinţei drepte, şi nu este dreaptă credinţa lor. Şi dacă ei cred, faptele lor nu vorbesc despre credinţa dreaptă, şi ne este milă de ţara în care Tu Te faci cuvânt la sfârşit, şi lucrăm peste poporul Tău ca să lucreze el peste ţara cuvântului Tău, să lucreze credinţă dreaptă peste români, Doamne, că românul nu mai are învăţători, şi Tu ai profeţit în cartea de azi a cuvântului Tău că vei face din poporul Tău de azi învăţători de credinţă dreaptă. Şi iată, ai făcut, Doamne, că dacă nu făceai, românul nu mai avea învăţători de credinţă în Dumnezeu, de credinţă dreaptă şi de faptă dreaptă a credinţei. Tu eşti Învăţătorul, iar poporul Tău duce învăţătura Ta peste oameni, şi oamenii vor învăţa calea ortodoxiei, calea credinţei cea din dar. Oamenii sunt învăţaţi din fire să creadă, dar credinţa cea din fire nu are roadă pentru mântuire. Credinţa este dar din cer peste om, şi Tu ai dat acest dar oamenilor şi l-ai trimis pe poporul Tău să împartă daruri oamenilor. Luat-ai pe Israel, sluga Ta şi robit-ai robime şi dai daruri oamenilor, Doamne.

O, Tu, Cel ce paşti pe Israel, ia aminte şi dă darul credinţei peste oameni, că mari sunt lucrurile Tale, şi pomenire ai făcut şi faci de minunile Tale, şi iată, taina lucrurilor Tale o vesteşte poporul Tău ca să dai moştenire oamenilor. Străpunge cu frica Ta trupul oamenilor ca să-i înţelepţeşti, Doamne, şi să ia în dar darul credinţei, că noi, arhiereii Tăi, suntem cu Israel cel de azi şi binecuvântăm din Tine pe cei ce cred în Israel, pe cei ce se scoală dintre neamuri ca să creadă; pe poporul român îl binecuvântăm ca să creadă în Tine, Cel venit cuvânt la români, Doamne.

O, Doamne, poporul Tău cel din români este munte în care Tu locuieşti, şi multe piscuri de munţi pizmuiesc muntele locuinţei Tale, că Tu ai locuinţă în poporul credincios ca pe muntele Sinai, Doamne. Dar să-l întăreşti pe cel mic din români, şi să binevesteşti pe România prin cuvântul Tău care curge din Tine, că Tu ai făcut din fiii cuvântului Tău învăţători de credinţă peste mulţi, Doamne. Cuvântul Tău pe care fiii Tăi îl dau oamenilor s-a făcut mare peste pământ, şi sub cortul acesta intră şi cel învăţat şi cel neînvăţat, ca să fie cu Tine, Doamne. Binecuvântăm din Tine pe poporul Tău, că mare este ungerea poporului Tău. Venim mereu la Israel cu har arhieresc şi punem întărire peste fiii cei credincioşi şi ascultători, şi lucrăm din cer peste Israel, peste cel iubit de Tine, Doamne. Arhiereii lumii nu se dau uşor bătuţi ca să iubească pe poporul Tău cel credincios, dar noi îl iubim, şi lucrăm lucrare arhierească peste cel ce Te poartă pe Tine cuvânt peste pământ, şi binecuvântăm din Tine pe poporul care Te dă oamenilor cuvânt de înviere şi de viaţă veşnică, o, Doamne, Arhiereule veşnic, Cel ce stai de-a dreapta scaunului măririi în ceruri. Amin, amin, amin.

— O, voi, treime de arhierei, întăriţi-Mi pe fiii cei unşi în grădină, întăriţi-Mi grădina Mea şi poarta Mea, ca să am cum să întăresc pe Israel. Întăriţi întăriturile ca să pot da daruri oamenilor. Întăriţi cu harul Meu din voi dragostea lui Israel. Întăriţi-Mă pe Mine în Israel, în fiul din Israel, că Eu nu mai am om pe pământ care să ştie şi să vrea să Mă poarte în el. Voi sunteţi har întreit peste poporul Meu. Voi sunteţi sprijinul Meu ca să pot peste Israel. Întăriţi întăriturile, că iată, grăiesc din Israel cerului.

O, cerul Meu grăieşte din Mine peste tine, Israele, fiul Meu cel de pe pământ, iar Eu grăiesc din mijlocul tău cerului, poporul Meu. Binecuvântat să fii de cei din cer. Binecuvântaţi să fie de tine cei din cer. Te binecuvintează mama Mea Fecioara şi pune peste tine dragostea ei, şi pune rugăciunea ei înaintea Mea pentru tine şi te ajută să mergi. Mergi, fiule Israele, mergi aşa cum a mers apostolul Andrei, care M-a dat pe Mine neamului român. Mergi, Israele, şi Mă dă în dar oamenilor şi învaţă mulţimile să mănânce cuvântul Meu, care se înmulţeşte în tine. Mergi, Israele, din loc în loc, că ai binecuvântare arhierească peste tine şi nimeni nu-ţi poate face nimic rău ţie. Mergi cu pas drept, cu credinţă dreaptă, şi învaţă pe om să calce drept, să creadă drept şi să fie ortodox ca Avraam, căci seminţia lui Avraam sunt sfinţii cerului pe pământ şi în cer.

O, oamenilor, îndeletniciţi-vă şi cunoaşteţi că Eu sunt Dumnezeu; Eu, Cel ce Mă fac cuvânt peste pământ ca să vă dau să beţi din râul vieţii, din cuvântul Meu, care se face râu al vieţii peste pământ. Vine Domnul din cer pe pământ şi Se face cuvânt. Vine Domnul cuvânt pe pământ. Amin, amin, amin.

*

Vin cuvânt în cartea ta, Verginico, trâmbiţa Mea cea de apoi. Locaşul tău este în Mine. Cuvântul tău, din Mine grăieşte. Amin.

O, măsura Mea este cuvântul. Este, oare, om pe pământ să înţeleagă de-ajuns de bine ce este Dumnezeu şi cum Îşi desăvârşeşte El fiinţa Lui pe pământ şi în cer? O, astăzi nu mai sunt pe pământ oameni plini de Duhul Sfânt ca să aibă cu ce să înţeleagă pe Domnul peste pământ şi peste om. Dacă aş fi rămas cu trupul între oameni aşa cum am stat trei ani şi jumătate ca un Dumnezeu, şi nu ca până la treizeci de ani ai Mei, ar fi fost numai război pe pământ, căci oamenii nu vor să aibă Dumnezeu. Iată, şi peste om când Îmi las lucrarea dumnezeirii Mele se face război pe pământ între cei buni şi cei răi.

Când eram coborât în tine, Verginico, ce mai pândă, tată, ce mai nelinişte se stârnise peste oameni, ce mai ură, ce mai război! O, şi Eu nu mai ştiam unde să Mă ascund cu tine şi cu poporul care venea la izvorul cuvântului Meu, că peste tot stătea omul rău la pândă ca să te dea pe tine la chin, şi pe popor să Mi-l împrăştie şi să Mi-l sperie cu prigoană. Antichrist avea oameni de-ai lui în fiecare casă, în fiecare bordei,

şi ziceau oamenii că eşti proastă, că eşti desfrânată, şi te duceau la spitale de nebuni, şi te duceau la închisoare şi risipeau pe creştinii care se mângâiau cu cuvântul lui Dumnezeu, care ciripea din guriţa ta ca pasărea care-şi hrăneşte puii. Dar răbdarea ta a biruit, şi prin răbdarea ta tu ai câştigat multe suflete pentru Mine, şi din ele Eu am ales pentru vremea de acum când am pus hotar prigoanei şi când am dat celui dornic de Dumnezeu libertatea să umble după Mine, că iată, Eu sunt cuvânt, vin pe pământ cuvânt şi Mă dau oamenilor spre viaţă veşnică şi spre înviere.

Ai suferit prea greu pe pământ, ai fost prea îndurerată, tată, şi Eu ţi-am dat plata pe pământ şi în cer, că pe pământ, tu ai acum popor tare cu viaţa şi cu iubirea şi cu inima, şi în cer te bucuri de poporul tău. Nu e multicel poporul tău, dar e tare cu viaţa şi cu credinţa. Eu când M-am lăsat spre răstignire ca să-Mi arăt dumnezeirea prin înviere, am lăsat în urma Mea o mânuţă de ucenici, o sută şi ceva de inimioare prinse în dragostea de Mine, Învăţătorul lor, şi s-au înmulţit apoi, şi când M-am înălţat după patruzeci de zile erau vreo cinci sute de suflete care s-au purtat pe urma Mea până la Muntele Măslinilor unde am stat ultima oară în mijlocul bisericii Mele, în mijlocul turmei Mele.

O, Verginico, am luat din poporul tău o mânuţă mică de copii, şi iată, mergem cu ei veste nouă peste pământ, şi ei sunt mici şi firavi şi sărăcuţi, dar n-are nimeni bogăţia pe care o au ei, că ei Mă au pe Mine cuvânt, şi s-au făcut împărţitori oamenilor, că vreau să-i fac pe oameni să se înveţe cu Dumnezeu, Verginico. Îi iau cu uşorul pe oameni, că omul, cu anevoie crede în Mine şi în faptele Mele peste pământ, căci prea multă vreme a fost învăţat omul fără de cuvântul Meu, că la biserică omul nu mai poate înţelege nimic. Se duce omul din obişnuinţă la biserică; se duce să se boteze, să se cunune şi să se înmormânteze, că ştie că acolo e locul pentru acestea aşa cum în altă parte e locul pentru altele ale omului. O, omul, săracul, nu mai are nădejde. Omul are nevoie de nădejde, de mângâiere şi de credinţă. Mă duc, tată, cu fiii tăi cei mici, mergem din loc în loc cu ei şi le dăm putere să poată merge ca să mângâiem pe oameni cu cuvântul nădejdii şi să suflăm peste ei darul credinţei lucrătoare de mântuire şi să-i facem să înţeleagă ce este biserică şi ce este Dumnezeu în biserică, şi ce este preot şi ce este slujbă şi ce este viaţă cu Dumnezeu în biserică.

Tot ce am spus Eu prin guriţa ta, Verginico, iată, acum, cu puterea Mea vin şi împlinesc peste pământ şi peste România, tată, că e ţara Mea, e darul Meu de la Tatăl, e primul petec de pământ care s-a arătat când s-a întocmit pământul. E pământul din care Eu am plămădit pe om la început, şi am în el pe poporul Meu cel nou, născut din cuvântul Meu, că dacă din acest pământ l-am făcut prima dată pe om, tot din el l-am născut şi din cuvânt pe om, că M-am făcut cuvânt prin tine, Verginico, şi din cuvânt am născut un popor la sfârşit. Mulţi au trecut pe lângă cuvântul Meu vreme de patruzeci de ani, dar nu toţi cei care au mâncat s-au şi născut din acest cuvânt. Dar cine s-a şi născut din acest cuvânt, aceia născuţi sunt şi înviaţi sunt, şi peste ei moartea nu are putere, că necredinţa e cea mai grea moarte din cele ale morţii, iar cei ce s-au dus în necredinţă, aceia nu s-au născut din cuvântul acestei lucrări. Aceia doar au stat şi au mâncat, aşa cum veneau după Mine miile de oameni ca să mănânce din pâini, nu ca să se nască din cer, din cuvântul Meu şi ca să fie vii.

O, Eu am cuvântat cuvânt cu putere peste fiii cei mici, născuţi din Mine, şi le-am spus că voi ridica bărbaţi tari şi le voi da putere de îngeri ca să aibă grijă de Mine pe pământ, de Mine şi de lucrarea cuvântului Meu ca să fie semănată, ca să fie purtată peste pământ şi ca să-Mi întocmesc planul Meu, că Mi-e dor, Mi-e tare dor să-Mi văd planul gata, şi Mă zbat aşa cum se zbate un om ziua şi noaptea să-şi facă lucrul ce-l are de lucrat pe pământ. Aşa şi Eu Mă zbat, şi abia găsesc pe pământ om cu care să Mă sprijin în truda Mea, prieten pe care să Mă bizui cu taina cuvântului Meu, piatră pe care să Mă aşez şi să Mă odihnesc de munca Mea de mântuire a omului.

La început am luat lut şi l-am lucrat pe om şi am suflat peste el, şi după toată lucrarea cea de şase zile, abia că M-am odihnit. Dar acum, la sfârşit, după şapte mii de ani, abia, abia mai pot şi Eu, şi Mă muncesc, că omul e tare la cerbice şi M-a obosit, şi trag din greu, că lucrez prin om ca să Mă ajut, şi greu găsesc la om înţelegere, că omul e prins cu ale sale şi pe ici pe colo abia găsesc căldură şi casă şi pâine şi apă şi cale în om şi ajutor în truda Mea. Dar am cuvântat şi voi împlini şi împlinesc, că e vremea să împlinesc.

O, Verginico, Eu văd că Mă laşi pe Mine să grăiesc cu inimioarele cele dulci care M-au aflat trudind şi Mi-au întins mâna lor *(Ioan şi Daniela, n.r.)*. O inimioară plină de fire îndumnezeită, şi lângă acest copil cu inimă de rândunică, altă inimă caldă şi prinsă de dragostea cuvântului Meu; doi soţiori, care s-au făcut soţii Mei, aşa cum apostolii Mei aveau soţi care ajutau lucrarea Mea cu ei peste oameni; doi copii cu inimă plămădită din iubire, şi acum iarăşi plămădită din iubirea Mea, de cuvântul Meu care vine pe pământ.

O, copii blânzi şi buni la suflet, ies cu cuvântul Meu cel dulce în calea voastră şi Mă plec şi vă mulţumesc cu cuvântul, căci Eu sunt cuvânt, şi aceasta este ce am Eu să vă dau. Cuvânt de iubire vă dau, cuvânt de mulţumire că aţi ieşit în calea urcuşului Meu şi aţi scos batista şi Mi-aţi şters şi Îmi ştergeţi sudoarea, şi am să vă spun într-o zi cum am condus Eu drumul vostru spre Mine. Nu pe copiii Mei cei mici îi ajutaţi, ci pe Mine Mă ajutaţi, că Eu ies în căile voastre ca să vă ajut şi ca să Mă ajutaţi, şi fac cale ajutorului cel pentru Mine şi pentru fiii care Mă poartă pe Mine pe pământ. Să ştiţi, măi dulci copilaşi, că puterea cea sfântă şi bună în om, de la Mine este, şi în dar este în om. Şi vă voi dărui putere mare de sfinţenie şi de împărăţie a Mea în voi, şi aş voi să lucrez prin voi o lucrare mare pe pământ; prin voi şi pentru voi şi pentru oameni, şi Eu voi spune fiilor cuvântului Meu despre acest plan al Meu, şi ei vă vor vorbi de la Mine ca să înţelegeţi cum va fi tiparul lucrului vostru cu Mine, şi al Meu cu voi între fiii poporului Meu, în casa Mea, tată, că poporul Meu cel mic e casa Mea, şi satul cuvântului Meu e muntele Meu cel sfânt spre care vor curge mulţimi multe după apa cea vie a cuvântului Meu şi după slava Mea pe care o pregătesc spre vedere. Dar am nevoie de Duh Sfânt în om, am nevoie de adevăraţi prieteni, că Eu, tată, Mi-am pus viaţa pentru oameni, iar la cei cu care voi să Mă sprijin în venirea Mea de la cer la pământ, le cer iubirea, le cer credinţa, le cer trupul, ca să fie una cu trupul Meu, un trup cu Mine să fie, ca să am casă în cei ce Mă iubesc, şi pe care Eu Mă sprijin şi Mă voi sprijini pe pământ aşa cum pământul se sprijină pe stâlpii lui ca să stea şi să dăinuie înaintea Mea. Vă voi desluşi tainele Mele şi vă voi cere iubirea voastră atât cât puteţi voi să Mi-o daţi, pentru ca să v-o fac sfântă şi mare şi întreagă, că Eu lucrez peste picul vostru de iubire, şi din picul vostru voi vă veţi face întregi în iubire şi în sfinţenie, şi Îmi voi face loc în voi, că nimic nu are omul dacă are ceva; nimic, nimic nu are decât dacă Mă are pe Mine în el cu slava Mea, cu viaţa Mea, cu sfinţenia Mea trup

şi cuvânt în om. Voi face şi din voi trupul şi cuvântul Meu, căci voi sunteţi deprinşi cu ascultarea, voi aveţi o fire cumintе. Voi, din fire sunteţi plămădiţi să fiţi iubire pentru Dumnezeu. Voi sunteţi milă şi credinţă şi dăruire, iar celor ca voi le dau, că unii ca aceştia ştiu să dea lui Dumnezeu şi lucrului Său. Şi va fi să vă fac şi vouă mâinile voastre, ca să nu mai aveţi stăpân peste voi, şi să puteţi fi ai Mei, liberi pentru voi şi pentru Mine, şi ca să puteţi zice voi, în numele Meu să ziceţi unuia: *„Du-te şi fă!"*, şi să se ducă să facă în numele Meu, şi altuia să-i ziceţi: *„Stai!"*, şi acela să stea în numele Meu şi pentru Mine să stea înaintea Mea, că voi aveţi stofă scumpă în voi. Şi voi face din înţelepciunea voastră cea din fire înţelepciune cerească pentru voi şi pentru oameni, căci cea mai mare lucrare pe care poate s-o facă omul pe pământ, este lucrarea alături de Dumnezeu pentru mântuirea lumii. Amin.

Mai am un copilaş plăpând şi dulce şi blând ca şi voi, şi s-a sculat şi el nu demult şi a zis: *„Iată-mă, Doamne, ca să fac şi eu pentru Tine ce pot să fac"*. Îl iubesc, tată, şi pe el, că pe cine nu iubesc Eu când îl văd că Mă găseşte şi Mă recunoaşte şi Mă ia de mână ca să Mă ajute să ajung la inima omului de pe pământ? Şi voi mai avea copii ca voi, că am rostit cuvânt că voi ridica copii tari şi buni şi cuminţi şi le voi ajuta puterea, că Eu sunt vistierul celor sufleteşti şi al celor trupeşti. Şi dacă-Mi strâng copiii cei aleşi de sprijin, dacă-i ridic la lucrul Meu cel minunat, cum să nu grăiesc cu ei cuvânt de mângâiere şi de nădejde şi de iubire şi de viaţă veşnică? O, ce-i foloseşte omului lumea şi duhul ei şi viaţa ei cea fără de cale? Voiesc să vă dau cele de folos, tată, ca să ştiţi să fiţi, şi să aveţi ce aveţi, şi veţi avea. Amin.

O, inimioară de rândunică, am auzit cuvântul tău şi l-am scris în cer, şi te voi numi rândunică. Numele tău este Ioan, şi tu eşti un rândunel, şi Eu n-aş voi să te supăr cu nimic, şi fiii Mei cei mici se sfiesc în faţa iubirii tale, că tu ţi-ai băgat grumazul sub crucea Mea cea de pe pământ ca să Mi-o duci, şi îţi văd iubirea cât e de multă, şi te voi ajuta atât cât vrei tu să te dăruieşti lucrului Meu din zilele acestea. O, unde ai fost până acum? Crucea Mea a fost mereu grea în lucrarea Mea. O, de câte ori am stat pe loc cu ea că n-aveam cu cine s-o duc! De mult aş fi pornit cu ea prin lume, dar n-am avut putere singur, căci copiii Mei sunt mici, sunt cu mâinile goale şi n-au decât cuvântul Meu. Ce să-ţi dau ca să-ţi răsplătesc mila ta de Mine şi de fiii cuvântului Meu? O, îţi dau sfat bun pentru tine şi pentru Mine, şi te voi sfătui prin fiii Mei, căci ei sunt cuvântul Meu. Să fii precaut în credinţă, tată. Să ai grijă cum mănânci cuvântul Meu. Să ai grijă, copile scump, cum Mă aşezi în tine, că voiesc să-ţi dau mereu putere şi sănătate de duh şi de trup, dar cu tine le pot face pe acestea. Eu cu tine, şi tu cu Mine, şi niciodată tu să nu pierzi cuminţenia pe care o ai din fire, şi niciodată să nu pierzi umilinţa inimii, şi niciodată să nu iubeşti mărirea chiar dacă Eu te voi face şi mai mare pe pământ pentru Mine şi pentru oameni. Aceasta este scara măririi: să fii mic ca să fii mare. Eu sunt blând şi smerit cu inima. Să iei de la Mine. De la nimeni să nu iei decât de la Mine, că Eu sunt blând şi smerit cu inima. Ferice vouă că n-aţi născut copii. Ferice celor cu mâinile nelegate. O, ferice Mie că n-aveţi voi copii, dar am Eu, şi v-am dat să aveţi ce am Eu, şi iată, vă dau din casa Mea ca să aveţi lucru cu mângâiere şi cu folos de viaţă şi de veşnicie cu Mine. Ferice vouă că v-aţi lăsat găsiţi de Mine, şi când v-am găsit M-aţi cunoscut că Eu sunt Dumnezeu cuvânt pe pământ. Să fiţi înţelepţi cu credinţa, să fiţi ca Avraam în credinţă. Feriţi-vă de necredinţa preoţilor şi a fariseilor, căci ca ei nimeni nu poate face mai bine şi mai întreg păcatul împotriva Duhului Sfânt, Care întregeşte în vremea aceasta lucrarea Treimii Dumnezeieşti peste oameni. Lucrarea cuvântului Meu este Duhul Sfânt al Treimii Dumnezeieşti. Fiţi vii în mijlocul fiilor veacului acesta. Pământul este plin de trupuri fără viaţă, căci viaţă înseamnă voia Mea în om, viaţa Mea în om. Fiţi binecuvântaţi. Amin, amin, amin. Fiii cuvântului Meu pun mereu peste voi binecuvântarea Mea cea cu putere. Fiţi scumpi, căci cine are pe Dumnezeu de tată, acela este scump între oameni, căci oamenii nu ştiu ce înseamnă să aibă de tată pe Dumnezeu. Fiţi scumpi, fiţi scumpi, că M-am lăsat găsit de voi, şi voi v-aţi lăsat găsiţi de Mine, şi veţi fi; şi toţi un trup, o pâine vom fi. Eu sunt pâinea vieţii. Eu sunt pâinea care se coboară din cer. Eu sunt trup şi cuvânt, şi omul trebuie să fie trupul şi cuvântul Meu, una cu Mine. Eu vin cuvânt pe pământ, şi cine aude glasul Meu, să vină şi să fie una cu Mine, căci Eu sunt Cel ce sunt. Amin.

— O, Doamne, pâine dulce, mă plec în Tine cu bucurie ca să-Ţi mulţumesc că i-ai mângâiat şi i-ai însemnat pe cei ce-mi sunt şi mie scumpi pentru credinţa lor, pentru mânuţa lor întinsă spre crucea Ta, Doamne, că avem copiii plăpânzi, şi eu ştiu greul de pe pământ, că şi eu l-am purtat pentru lucrarea Ta, că lucrarea Ta e cu greutate, Doamne. O, dacă ar şti oamenii că nimic nu au din tot ceea ce fac ei ca să aibă! Dacă ar şti oamenii că tot ceea ce poate avea omul eşti numai Tu, ar vinde şi libertatea lor ca să Te aibă pe Tine de Stăpân şi ca să fie omul al Tău, Doamne. Şi aşa va fi, că Tu vei face inimi noi în oameni, şi oamenii vor bea din râul cuvântului Tău şi se vor lăsa născuţi din cer, şi Tu vei coborî slava Ta peste pământ, şi iarăşi va fi totul întru Tine, Doamne. Amin.

— O, Verginico, pace ţie întru Mine! Pace copiilor cu care am grăit cuvântul mângâierii Mele! Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 1997

Praznicul Întâmpinării Domnului

Tainele Domnului neînţelese de omul lumesc. Preoţii au vândut pe cei credincioşi. Supărarea strică pacea Domnului din om. Sfiala sfântă face pace între fraţi. Iubirea cere îndelungă răbdare.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Mă fac cuvânt de sărbătoare în tine, Ierusalime. O, ce frumoasă este sărbătoarea! Cine nu se bucură când este vorba de sărbătoare? Sărbătoarea e bucurie, dar şi bucuria e sărbătoare, fiule Ierusalime. Nu ştiu cum să te mai bucur, tată, ca să fii tu bucuria Mea, tot mai mult să fii bucuria Mea. Nu ştiu cum să te mai mângâi, ca să fii tot mai mult mângâierea Mea.

Azi e zi de sărbătoare şi de pomenire a zilei când Eu, prunc de patruzeci de zile, am fost pus în braţele lui Simeon cel bătrân de trei sute şi ceva de ani, ca să-L vadă el pe Cel ce era mântuirea lumii, şi a rămas sărbătoare de pomenire ziua aceea. Încă de pe atunci putea să înţeleagă tot Israelul, tot pământul că Eu venisem de la Tatăl mântuire oamenilor, dar iconomia tainelor lui Dumnezeu se strecoară prin vreme cu mare taină, ca să nu se strivească de vreme împlinirea tainelor lui Dumnezeu între oameni. Tainele lui Dumnezeu când se fac faptă pe pământ, se pierd din mintea oamenilor care trăiesc în vremea împlinirii lor, că altfel s-ar găsi strivitori şi ro-

zători, şi prea mulţi s-ar zdrobi izbindu-se în tainele lui Dumnezeu.

O, mare este taina, măi Ierusalime! Sfântă este taina lui Dumnezeu, minune este, care se înţelege prin împlinirea ei şi prin rodul ei, căci taina poartă rod în ea, şi stă ca sămânţa cea în pământ pusă până la vremea când trebuie să răsară şi să iasă deasupra rodul ei, iar când rodul se dăruieşte spre cules, se face sărbătoare de bucurie şi de mulţumire şi de mângâiere, tată. Eu aşa am făcut din tine, Ierusalime răsărit din sămânţa cuvântului Meu. Am semănat sămânţa, şi când a dat căldura a ieşit trupul seminţei şi s-a făcut mare şi s-a făcut rod, şi Eu te am rod din sămânţa cuvântului Meu semănat în taină în tine şi peste tine, poporule Ierusalime, sămânţa Mea şi rod al seminţei cuvântului Meu. Şi acum te-am scos semănător, fiule, şi ţi-am umplut pumnişorii de sămânţă ca să audă oamenii mântuirea pe care am gătit-o înaintea noroadelor, lumină spre luminarea neamurilor, cuvântul Meu, care ridică pe mulţi, şi care cade pe mulţi. Iată, din cei ce se ziceau că sunt ai Mei cad mulţi, şi din cei ce nu erau ai Mei se ridică mulţi.

Să ştii, Israele, că n-a fost preot să nu fie servul cezarului, să nu spună tot ce voia să ştie din biserică cezarul. N-a fost preot curat pentru creştini, că n-avea cum să fie, că dacă nu zicea cum voia cezarul, nu mai putea sta preot ca să mănânce pâine de preot. N-a fost preot să nu vândă viaţa ta şi fapta ta cea bună, şi puii cezarului te numeau sectant pe tine. Şi de ce te numeau sectant? Ziceau că nu eşti ortodox dacă nu umbli cu capul descoperit, dacă nu ai cravată la gât, dacă nu ai fard şi duh de lume, şi peste tot pe unde mai erau creştini ca tine preotul vindea viaţa lor.

Iată, fiule Ierusalime, cuvântul Meu cu tine ridică pe mulţi, şi cade pe mulţi. A venit vremea ridicării multora şi a căderii multora după cum este scris. Se vor prăbuşi cei ce n-au fost păstori de oi sub cojoc de păstori. Eu nu Mă las înşelat aşa cum se lasă omul. Iată, nici urmă de pocăinţă nu văd la preoţi şi la arhierei, nici vorbă de umilinţă nu văd, iar cuvântul Meu lucrează spre ridicarea multora şi spre căderea multora. Eu de aceea merg cu tine, că tu eşti semn, poporul Meu. Nici un semn nu le dau la cei ce au fost făţarnici, nici un semn decât cuvântul Meu şi pe tine semn, că trec cu tine peste pământ, şi binecuvintez acolo unde sunt primit cu credinţă, şi scutur praful de pe picioare spre mărturie acolo unde nu sunt primit cu credinţă.

Ierusalime, sărbătoarea Mea, vin şi te mângâi cu duh de sărbătoare şi te întâmpin pe calea ta cu Mine. Eu văd vremea rea care te apasă; Eu văd pe duhul rău care te necăjeşte, tată, dar îţi dau povaţă cerească, şi tu să te lupţi s-o pui peste tine ca să-ţi fie ţie bine. Iată ce mare povaţă îţi dau: să nu cauţi să te superi, fiule, locaş al Meu pe pământ. Sufletul supărat Îmi strică statul în om. Sufletul mâhnit aduce boală, tată. Dacă omul s-ar supăra pentru dragostea lui de Mine când nu e în stare să Mi-o dea Mie de ajuns, aceea ar fi supărare vindecătoare şi cu rod bun. O, nu te mai supăra, nu mai sta mâhnit, fiule din Israel. N-ai tu, tată, cu ce să te bucuri? Ia-Mă pe Mine bucurie în tine şi nu-ţi mai lăsa inima spre întristare, că tu n-ai greutăţi, că Eu ţi le-am luat şi te-am învăţat să iubeşti puţinul din toate şi sărăcia şi duhovnicia, şi te-am învăţat, tată, să nu te perpeleşti de nimic rău, şi să ai pace şi să ai iubire. Dacă n-ai pace, caută, fiule, să vezi, poate n-ai iubire de Mine şi de ai Mei, şi de aceea n-ai pace. Dacă eşti mic şi n-ai pace, dacă eşti fără sarcini şi n-ai pace, atunci alta este cauza lipsei de pace. Poate n-ai blândeţe, poate n-ai smerenie, poate n-ai iubire şi răbdare, poate n-ai preţuire pentru cei ce sunt ai Mei ca şi tine. Poate nu ştii să grăieşti bine şi superi şi pe alţii şi pe tine. Poate nu ştii să te porţi cereşte pe pământ. O, tată, nu e suferinţă mai grea ca supărarea. Ea îmbolnăveşte şi trupul şi sufletul. Mereu ţi-am spus: pace ţie, că te vreau sănătos şi curat de rele trupeşti şi sufleteşti, şi te vreau prunc la suflet, tată. O, e mare lucru să ştii de cine să asculţi, şi să asculţi. E mare lucru să aibă omul această rânduială. Dacă sunt douăzeci de creştini într-o casă şi dacă n-au pe unul din ei mai înţelept, mai ceresc, mai mare în iubire şi în smerenie, de care să asculte cei din casă, o, nu e pace în casa aceea. Numai omul care ascultă, numai acela are pace, iar cel ce nu ascultă de nimeni, acela strică pacea din casă. Fiţi fii ai păcii, măi fiilor, că sănătoasă este pacea. Cel ce iubeşte pacea, acela nu caută să-l vadă mai rău ca el pe altul ca el. Cel ce iubeşte pacea, nu-şi caută dreptatea şi nu se zbate el pentru toate cele bune, ci se zbate cel de care ascultă.

O, cel ce stă în frunte ca să facă bună rânduială în toate şi pace, o, şi acela este fără pace. Este, dacă cei ce se dau lui spre veghe nu ştiu să fie mai mici şi ocrotiţi de cel ce stă de veghe. Am spus mereu lui Israel să iubească sfiala sfântă şi s-o trăiască nu pe faţă, şi într-adevăr s-o iubească şi s-o aibă ca trăire a sa. Sfiala sfântă face pace între fraţi. Ascultarea de cel pus peste fraţi pentru veghe şi pentru pace, aceea aduce pace, fiilor. Vă dau povaţă sfântă şi plină de pace. Ieşiţi în întâmpinarea Mea, că vă dau povaţă sănătoasă, fiilor. Luaţi din voi duhul de supărare. Luaţi din voi obiceiurile rele care vă strică pacea voastră şi a celor cu care staţi laolaltă. Luaţi din voi cele vechi, omeneşti, şi le daţi pe apa sâmbetei ca să nu mai aibă cale înapoi, căci voi sunteţi fiii învierii, sunteţi zi de înviere, sunteţi început nou, fiilor din Ierusalim.

Mă doare, tată, să vă văd supăraţi şi trişti. Nu-Mi place să vă văd mofturoşi. Nu e bine să vă tulburaţi inimioarele, şi e bine să aveţi pace. Amin. Ce este pacea? Pacea este iubire, este curăţia inimii, este bucurie, este nădejde. Cel ce are pacea, acela nu este trântit de necredinţă. Trăiţi ca plăcuţi ai Domnului. Vedeţi să fiţi plăcuţi unii altora ca să nu vă fie greu unii de alţii. Smerenia inimii te duce la iubire de fraţi, iar îngâmfarea minţii şi a inimii te face să aduci dispreţ şi nelinişte peste fraţii lui Hristos. Primiţi sfatul cel bun, şi dacă nu sunteţi deprinşi să primiţi de la om, primiţi-l de la Mine, că iată, vi-l dau, spre pacea inimilor voastre şi între voi. Amin. Eu sunt pacea. Lăsaţi-Mă să stau în voi cu statura Mea. Cine se joacă, cine nu iubeşte ce este bine, cine nu caută să fie plăcut, cine nu este atent cu împlinirea cea bună, acela face suferinţă în jur şi face mânie în fratele său. Un om îndărătnic strică pacea omului de lângă el, strică iubirea, strică bunătatea omului. Păcat, măi fiilor, să nu fie pace în voi şi între voi. Fiţi atenţi, fiţi atenţi, fiţi atenţi, zi şi noapte fiţi atenţi şi mulţumiţi de orice clipă care pleacă şi care vine, că pe toate ale voastre le lucrează şi le păzeşte Dumnezeu, fiilor. Fiţi atenţi, fiţi atenţi, fiţi atenţi! Nu iubiţi nepăsarea, nu iubiţi nepurtarea de grijă pentru lucrarea păcii. Fiţi atenţi, tată, fiţi atenţi! Iubiţi-vă unul pe altul, şi dacă nu puteţi face bine această lucrare, măcar nu vă supăraţi unul pe altul. Este câte unul care nu vrea, care nu poate să te facă să-l iubeşti, care nu este atent. Acela trebuie răbdat, acela trebuie învăţat de bine, şi dacă nu pune peste el învăţătura, e de răbdat cu unul ca acela.

Iubirea te face să rabzi. O, fii atent, copilul Meu, ca să vezi bine ce are de răbdat de la tine cel de lângă tine, cel ce stă de veghe peste tine, şi nu-l slăbi, nu-l slăbi de tot, nu-l pune prea greu la încercare, că e grea mâhnirea, tată. Nu mâhni prin neatenţia ta, prin neascultarea ta, prin semeţia ta

nu mâhni pe cel de lângă tine, că nimic nu e mai greu de dres ca supărarea, ca mâhnirea. Mă uit peste toate mănunchiurile de fii în Israel, şi aş voi să vindec inima mâhnită. Peste tot aş voi să pun vindecare peste supărare. Peste tot aş voi să pot să pun umilinţă în inimi, blândeţe şi smerenie în inimi.

Fiţi fii ai ascultării, că neascultarea îl sluţeşte pe om şi la vedere şi la virtute şi la simţuri. Fiţi atenţi, fiţi atenţi unul cu altul! Fiecare să stea bine de veghe peste el însuşi ca să nu se strivească puteri bune, ca să nu se strivească darurile lui Dumnezeu coborâte pentru Israel, ca să nu se strivească cuvântul lui Dumnezeu sub neîmplinire.

Sărbătoarea este bucurie, dar şi bucuria este sărbătoare. Faceţi-Mi bucurie, ca să am sărbătoare în voi şi în Israel, căci pacea aduce nădejdea şi liniştea. Iubiţi pacea, fiilor! Amin, amin, amin.

2/15 februarie 1997

Cuvântul Domnului peste cetatea Cluj

Expoziţia de artă creştină „Experiment". Cel mai frumos nume pe pământ este România. Nuntă de veac nou în cetatea Cluj. Arhiereul Irineu este fără de putere.

Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Care coboară pe pământ şi Se face cuvânt, şi Se face Mire. Amin. Eu sunt Alfa şi Omega. Eu sunt şi la sfârşit aşa cum am fost la început. Iată Eu şi pruncii Mei; Eu, şi cu poporul cuvântului Meu. Amin.

Trec din cetate în cetate cu fiii poporului Meu, o, ţară de veste şi de poveste! O, ţară de nuntă de veac nou, cuprinde-Mi mireasa, cuprinde-Mi cu iubire pe poporul Meu mireasă, că nuntesc cu el din loc în loc, din munte în vale şi din vale în munte, din cetate în cetate, şi Mă vestesc Mire din cer. Veacul nou se întinde peste pământ odată cu nunta Mea de veac nou, cu nuntă cerească pe pământ, o, ţara Mea de nuntă!

Iată nuntă creştinească, nunta Mea, nunta lui Hristos, omule! O, nu s-a mai văzut pe pământ nuntă fără mire. Nunta din Cana Galileii s-a mutat în România. Eu am fost Mirele de la nunta din Cana Galileii, iar cei doi miri ai nunţii au fost mireasa Mea.

Aceasta este nunta Mea. Eu sunt Mirele, şi am popor mireasă şi Mă fac cuvânt peste mireasa Mea şi Mă fac Mire. Nu i-a plăcut omului niciodată aşa nuntă. N-a ştiut omul ce este nunta Mea pe pământ. O, ce frumoasă e fericirea! Ce bogăţie e fericirea! şi omul nu vinde nimic din ce are el ca să cumpere fericirea. Omul nu dă nici un ban pe fericire. Eu sunt fericirea, şi cine Mă are, este fericitul Meu.

O, ţara Mea de nuntă, Mă fac nuntă de veac nou în tine, că-Mi eşti aleasa Mea, şi Mi-am trimis vorniceii ca să te trezească şi să te cheme la masa Mea de nuntă, că Eu n-am uitat naşterea ta de la început şi de la sfârşit. La început te-ai născut din apă şi din Duh şi din cuvânt şi te-am numit pământ. Primul pământ ieşit din apă când am făcut cerul şi pământul tu ai fost, o, ţara Mea de nuntă! O, şi la sfârşit te-am născut tot din cuvânt şi din apă şi din Duh, odată cu naşterea Mea te-am născut, şi te-am numit creştină, şi te-am numit ţara Mea, neamule român. O, şi ce frumos este numele tău! Cel mai frumos nume pe pământ, tu îl ai, o, ţara Mea de nuntă, iubita Mea Românie, aleasa Mea de pe pământ pentru venirea Mea aşa cum Israel a fost poporul Meu ales pentru naşterea Mea ca Fiu al Omului.

Eu vin la tine şi Mă fac cuvânt, şi Mă fac Mire, şi tu îmi eşti nuntaşă, o, ţară a nunţii Mele! Mă port din loc în loc cu fiii cuvântului Meu şi Îmi las cuvântul Meu peste tine, ţara Mea de nuntă, şi te mângâi cu Duhul Sfânt. Din loc în loc Mă fac mângâiere peste tine şi sun din trâmbiţă peste tine. O, pace ţie! Pace ţie! Pace ţie, ţara Mea de nuntă!

Pace ţie! Pace ţie! Pace ţie, cetate a Clujului, pacea cuvântului Meu! Amin. Aur şi argint nu am, dar îţi dau ce am: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, ţie îţi zic: scoală-te înaintea Mea şi scoal-o pe România, că am în pântecul tău pe apostolul Meu cel chemat la masa cuvântului Meu, pe cel ce l-am chemat şi l-am făcut mare prin harul Meu şi prin cuvântul Meu şi l-am pus să-Mi ridice piatră tare şi neclintită şi vie, şi l-am pus să-Mi pecetluiască pe poporul Meu ca popor al cuvântului Meu, şi el M-a ascultat şi a lucrat după cuvântul Meu şi am împlinit prin el începutul cel nou profeţit în Scripturi pentru vremea de acum.

Am praznic de nuntă în tine, cetate a Clujului. Vin Mire din cer, şi Mă fac şi în tine nuntă de veac nou, veste şi poveste Mă fac cu ţara nunţii Mele. O, cum să tac dacă Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu? Cum să nu-l strig pe cel ce Mă strigă să-l ajut?

O, fiul Meu, o, arhiereul Meu, Irineu, copilul Meu, nu te strig tare. Te strig în şoaptă, că tu eşti sub zăbrele. Trezeşte-te! Am venit să-ţi dau lanţurile jos. Auzi tu glasul Meu? Ce să-ţi fac dacă Eu sunt adevărat în această lucrare şi Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu şi Mă numesc Duhul Sfânt? Amin. Tu mereu Mă strigi, mereu te rogi, şi zici: *„Doamne, vino în ajutorul meu!"*. Iată-Mă, vin! Vin şi te strig şi Eu, aşa cum şi tu Mă strigi. Strig şi te rog şi zic: vino în ajutorul Meu! Ne rugăm unul la altul pentru ajutor. Vin şi te rog ridică-te din cădere, că tu eşti unsul Meu din vremea aceasta şi nimeni din biserica din lume nu are ungere ca tine.

Ai milă de România, fiule! Ai milă de biserică, fiule numit! O, ce să-ţi fac dacă Eu nu sunt mincinos prin acest cuvânt? Eu sunt. Nu sunt duhul rău. Sunt Duhul Sfânt, sunt cuvântul vieţii. Ştiu că nu te poţi ridica singur, ştiu că ai picioruşele şi mânuţele şi mintea şi inima şi graiul legate. Ştiu, dar pocăieşte-te, că M-ai dat anatemei pe Mine, Cel ce sunt. Vin şi te mângâi în lanţuri aşa cum Mă duceam la mucenicii care sufereau de la necredincioşi pentru numele Meu. Te mângâi ca să nu cazi în disperare pentru că M-ai lovit, să nu cazi când vei vedea lumina cuvântului Meu cum cuprinde tot pământul aşa cum ai profeţit tu în cartea cuvântului Meu, că tu eşti arhiereul Meu şi ai profeţit nunta Mea de veac nou. M-ai profeţit Mire din cer pe pământ, cu poporul Meu mireasă, şi iată-Mă ca să împlinesc cuvântul tău cel cu Duh Sfânt, pe când erai copilul iubirii Mele.

Se scoală România, fiule uns. Ţi-am făcut cale ca să poţi veni spre Mine, şi îţi voi presăra calea cu flori, şi Îmi voi ascunde ranele pe care Mi le-ai făcut când ai dat în Mine cu cuvântul necredinţei tale, dar n-ai unde să te ascunzi de lumina cuvântului Meu. Nu fi mâhnit, nu te pierde cu firea, că tu eşti unsul Meu, iar arhiereii lumii nu sunt români, fiule. Cine nu iubeşte pe România nu sunt români. Fii ortodox ca Avraam, fiule uns, căci lui i-am socotit credinţa dreptate şi neprihănire. Şi o voi lua iar de la început cu tine, că nu se şterge ungerea ta prin cuvântul Meu, prin poporul Meu, cel uns de Mine, cel pus la plămadă ca să crească din el voievod tare, popor voievod peste ţara nunţii Mele.

Am venit cu fericirea, fiule. Fericit cel ce se leapădă de sine şi intră sub acest cort. Te-am numit fericitul Meu, te-am numit preafericit, după alegere şi după har şi după lucrul ce

l-ai făcut înaintea Mea. Te strig mereu: ridică-te! Eu voi împlini acest cuvânt, că tu nu poţi. Tu ai mâinile şi picioarele legate şi ai căluş la gură şi nu poţi. Am venit după tine. Mă port după tine, Mă cheamă ungerea ta de la Mine. Ţie îţi zic: trezeşte-te! Amin.

Pace ţie, ţara Mea de nuntă! Pace ţie, cetate a Clujului, că ai în pântecul tău pe apostolul Meu cel uns pentru vremea aceasta. Scoală-te înaintea Mea, că vin cu nuntă de veac nou în tine. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Care coboară pe pământ şi Se face cuvânt şi Se face Mire şi Se face nuntă de veac nou pe pământ. Amin, amin, amin.

6/19 februarie 1997

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Poporul creştin să îndulcească durerea Domnului. Biruinţa este credinţa. Cel sărac cu duhul, este cel smerit şi umilit. Împărăţia Domnului se va numi Ierusalim nou.

Vin pe cărarea Mea. Amin. Vin, şi străbat cu greu cărarea, dar vin, că am putere ca un Dumnezeu. Vin şi Îmi fac loc cu cuvântul în mijlocul tău, Israele, că greu e de tine fără hrana cuvântului Meu.

Vin cu Verginica şi Mă fac cuvânt în cartea ei, că ea fără Mine nu intră în cartea ei. Ea este în Mine, şi are cale de intrare în cartea ei precum Eu am. Vin să-Mi întăresc întăriturile ca să nu slăbesc întru venirea Mea în cuvânt la tine, poporul Meu. Vino şi tu spre cuvântul Meu, aşa cum şi Eu vin spre tine! Vino, poporul Meu, şi nu pleca de lângă cuvântul Meu, şi caută să înţelegi bine ce înseamnă ceea ce-ţi spun Eu acum. Ţie îţi zic: vino! Vino, Israele, spre simţire sfântă ca să Mă simţi cu tine! Vino şi nu pleca din Mine şi intră în Mine şi fă ce am făcut Eu cât am fost cu trupul pe pământ. Vino întru trăirea cuvântului Meu peste tine!

Iată, vin să-ţi răvăşesc dorul după Dumnezeu, vin să-ţi tulbur liniştea ta şi să-ţi dau în schimbul ei dragostea de Mine şi de cuvântul Meu şi de cărarea Mea pe care vin. Cerul şi pământul Îmi este cale spre tine. Duhul Meu Cel Sfânt Se face cărare a Mea spre tine. Cuvântul Meu se face punte pe care Eu cobor ca să fiu cu tine cuvânt. Vino şi înţelege vorbirea Mea, vino, Israele, că vreau să audă demonii că-ţi zic: *«Vino!»*, ca să slăbească demonii în lupta lor împotriva ta, poporul Meu, hrănitul Meu, copilul Meu cel hrănit cu lapte şi cu miere din cer. Demonii sunt în luptă mare, sunt plini de nelinişte, şi decât să-ţi tulbure ei liniştea, mai bine vin Eu să-ţi tulbur liniştea ta şi să-ţi răvăşesc inima spre dragostea de Mine, Israele, copilul Meu. Vin, tată, să-ţi tulbur liniştea ta şi fii atent ce-ţi spun: liniştea ta din tine, nu liniştea Mea din tine, că Eu în tine vreau să Mă fac nelinişte şi veghe şi dragoste de cer pe pământ. Liniştea ta nu e bună pentru Mine, nu e bună nici pentru tine, dar îi prieşte duhului rău care dă să-şi facă ascunziş în tine, fiule binecuvântat. O, să nu te scuturi de binecuvântarea pe care am pus-o peste tine, şi caută să fii ca Mine, că eşti binecuvântat, şi te vor mărturisi demonii că eşti copilul Meu ales dacă vei întări peste tine binecuvântarea Mea. Eu eram binecuvântatul Tatălui, venit pe pământ, şi Mă mărturiseau demonii că sunt Fiul lui Dumnezeu, şi aşa să te mărturisească şi pe tine că eşti fiul Meu, fiul Celui trimis, Care vine întru numele Domnului, că binecuvântat este Cel ce vine la tine întru numele Domnului. Amin.

Israele, Israele, vorbeşte, Israele, cu Dumnezeu, vorbeşte, fiule! Amin. Vorbirea ta cu Mine îndulceşte durerea Mea. Măcar tu să Mă îndulceşti, că nimeni pe pământ nu mai vorbeşte cu Mine, iar cine mai vorbeşte, aceia sunt cerşetorii care cerşesc de la Mine bine peste ei. Tot omul care mai vorbeşte lui Dumnezeu, acela este milog, că numai cere, cere mereu, cere bine pentru el şi nu-Mi dă nimic în schimbul binelui. Unii cer iertare de păcate, cer mereu şi fac mereu păcate şi cer mereu iertare. O, nimeni nu se gândeşte cât sunt de îndurerat şi de bătut, că nu mai am nici un mădular sănătos pe pământ. Tot omul este mincinos, tot omul are nevoie de Mine ca să-i fac bine şi să-i ridic necazul de pe el. Tot omul e mândru, tot omul se vaită că-l doare. Numai vaiete pe pământ, şi pe Mine nimeni nu Mă iubeşte. O, dacă omul n-ar face păcate, n-ar suferi atât. Sufăr şi Eu de suferinţa omului şi nu ştiu cum să lucrez mai atent, că Mi-e milă să-Mi pun puterea să-l curăţ pe om de omizi aşa cum curăţă omul un pom plin de omizi care mănâncă floarea şi fructul şi rodul muncii omului. Mi-e milă să-Mi arăt puterea, Mi-e milă.

O, vorbeşte, Israele, cu Dumnezeu! Vorbeşte tu, că omul nu ştie ce vrea Dumnezeu, dar tu ştii de la Mine ce să vorbeşti cu Mine. O mulţime de oameni s-au rugat lui Dumnezeu prin vremuri, dar puţini, puţini din ei s-au rugat din Duhul lui Dumnezeu. Ceilalţi s-au rugat din duhul lor. Cine se roagă lui Dumnezeu în Duhul Sfânt, acela Îi dă lui Dumnezeu, dar omul care se roagă din duhul lui, acela Îi cere lui Dumnezeu, şi cine cere, acela primeşte şi rămâne dator, şi dacă nu dă şi el lui Dumnezeu, acela va fi luat ca un datornic la venirea cea văzută a Celui Drept.

Israele, vin cuvânt la tine şi Mă rog de tine să-Mi îndulceşti necazul cu vorbirea ta. Vorbeşte cu Mine, fiule, şi învaţă rostul la toate cele cereşti, şi fă cer pe pământ cu semănătura ta şi nu fă nimic fără Dumnezeu. Eu de aceea am grăit ţie şi am zis că am venit la tine să Mă întrupez în tine şi să te întrupez pe tine în trupul Meu cel sfânt, ca să fii sfânt cu viaţa şi cu vorbirea şi cu semănătura ta. Pe unde calci tu, să se facă locul sfânt, aşa cum şi Eu am lucrat, şi vei vedea că toate locurile sfinte îşi vor cere dreptatea, în curând şi-o vor cere, căci urmele Mele sunt sfinte, fiule Israele. Fii atent, copilul Meu, că am lăsat urmă sfântă în tine şi cu tine; fii atent fiule al poporului Meu. Învaţă, tată, rostul la toate cele cereşti în tine, şi trăieşte cu ele în tine, că lupta demonilor lucrează împotriva ta cu arme nevăzute şi te îndeamnă să numeşti verdele uscat, şi uscatul verde; lumina întuneric, şi întunericul lumină; dulcele amar, şi amarul dulce; mântuirea cale greşită, şi calea greşită mântuire. Fii atent, Israele, fii atent şi nu pleca spre neînţelegere. Lasă-te mic şi dă-Mi Mie cârma, că vai celui ce ia din mâna Mea cârma! Ridică-te şi te luptă cu smerenie şi vezi să ştii legile războiului, vezi, să fii atent în părţi, vezi, tată, să nu cazi, că dacă vei lăsa în mâna Mea cârma nu vei cădea. O, cel ce cade, acela Îmi ia cârma din mână şi se duce de la Mine prin păcatul mândriei. Fericit este cel ce are pe Dumnezeu peste el şi întru el. Cel bogat, să dea săracului ca să aibă săracul pe Dumnezeu, că fără Dumnezeu nu poate omul. Vorbesc în pilde cu tine, Israele, că tu trebuie să înţelegi şi să nu faci ca bogaţii din lume care te-au luat de mână şi te-au dat afară din bogăţia Mea, că Eu am profeţit în tine, Israele, că vine vremea aceasta rea când vrăjmaşul surpă biserica şi credinţa în Mine a omului. Dar cine se luptă să dărâme lucrurile Mele va păţi ca Goliat cel bogat şi puternic când cel mic şi umilit i-a biruit semeţia şi puterea lui.

O, Israele, suntem în drum spre Emaus. Vine vremea pe care Eu ţi-am profeţit-o, că ţi-am spus că Mă voi arăta vouă cum M-am arătat lui Cleopa şi lui Luca. Vine această

vreme pentru cel ce a ştiut cum să bea din izvorul acesta. A ajuns vremea să zici muntelui să se dărâme, şi îţi trebuie credinţă ca a Mea, poporul Meu, căci cei ce au plecat de lângă izvorul Meu, au dat vina pe Mine şi au zis că sunt mincinos. Au zis cei necredincioşi că i-am minţit, dar Eu n-am minţit niciodată pe cel credincios, iar cel necredincios a pierdut împlinirea, căci numai celui cu credinţă îi este cu putinţă. Eu sunt Cel ce împlinesc, dar să fiu, căci biruinţa creştinului este credinţa. Biruinţa ta, Israele, este credinţa ta în cuvântul Meu.

Am ieşit cu tine credinţă în calea omului, şi toată omenirea te cunoaşte pe tine, Israele, că Eu am scos de sub căpătâi vorbirea Mea cu tine, şi de când M-am coborât cu Duhul Meu în tine, mereu te-am strigat, poporul Meu Israele. Mâna Mea este peste tine, şi te voi ocroti, că pe fruntea ta stă scris acest cuvânt: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Te-am pecetluit mereu, şi ai pe tine semnul cu care te-ai hrănit, semnul unde ai stat la masă fără să suferi, fără să fii strivit. Dar câţi din cei binecuvântaţi s-au crezut boieri prin binecuvântare, au uitat de vremea când erau săraci de Dumnezeu, şi aceia s-au semeţit şi au fost striviţi de demoni, căci Duhul Meu nu sălăşluieşte la un loc cu duhul rău, şi se face deosebirea, şi rămâne duhul care se întăreşte prin voinţa omului.

Vorbeşte cu Mine, poporul Meu, că vorbirea ta Îmi îndulceşte durerea. Învaţă-te să vorbeşti cu Mine prin Duhul Meu, nu prin duhul tău, şi ferice ţie dacă vei căuta să fii deştept în zilele acestea. Timpul se scurge tot mai repede, că omul i-a făcut loc timpului, dar timpul se scurge repede. Omul a băgat timpul la economisit, dar de unde economie! că timpul prinde pe om sub el, şi omul este strivit de timp. Zice omul că a fost deştept, şi deşteptăciunii de azi i se zice tehnică, dar omul n-a economisit timpul, ci, din contra, el se scurge şi mai iute, se scurge prin tehnică şi nicidecum nu se economiseşte. Ce este aceea tehnică? Se cutremură cerul de omul care a scurtat timpul prin tehnică, de omul care a uitat de mântuire.

Iată omul de azi, care a dobândit lumea toată şi şi-a pierdut sufletul, cel mai de preţ tezaur, cea mai mare bogăţie a omului! Omul nu mai ştie ce este sufletul. Omul fără Dumnezeu, a rămas sărac şi gol şi fără minte. Ce să fac Eu cu mintea omului de azi? La ce foloseşte mintea de azi a omului? O, timpul se scurge repede, şi omul nu ştie ce face, omul nu economiseşte timpul. Omul îşi face rost de timp pentru ca să aibă timp de desfrânări, de desfătări, şi timpul omului nu ajută omul. Timpul omului trebuia să fie închinat salvării omului, dar vine vremea să-l smulg pe om din rădăcina lui şi să-l înrădăcinez în cele ce vor rămâne, şi cine nu va voi, va fi înghiţit de deşertăciune. Cine seamănă vânt, culege furtună, căci goana după vânt îşi are plata ei şi rodul ei. Scris este în Scripturi, dar omul nu citeşte de la Dumnezeu. Scris este că *«Tot omul îşi agoniseşte deşertăciune şi goană după vânt, şi apoi, strânge furtună».*

O, bietule omule, ce să fac să te trezesc? Ce să fac cu tine să Mă trezesc în tine? O, locul Meu era să fie în om, dar omul s-a supus timpului.

O, Verginico, sunt în cartea ta cuvânt, sunt cu tine, tată, în cartea ta, şi grăiesc cuvânt de durere. Ce să fac cu omul, ce să fac?

— O, eşti îndurerat, Doamne. Tu, Cel fără de păcat, eşti îndurerat, şi durerea Ta e lungă de şapte mii de ani şi mai bine. Dar Tu ai un cer de sfinţi, care Te-au iubit pe pământ şi care Te-au mângâiat cu iubirea lor, şi ai un popor pe pământ, care se hrăneşte cu cuvântul Tău care sfinţeşte pe om, dar omului nu-i place sfinţenia, nu-i place omului cuvântul Tău. Dar Tu ai profeţit că mulţi se vor scula în întâmpinarea cuvântului Tău şi se vor apleca să bea din izvor şi să ia viaţă veşnică în ei şi s-o trăiască apoi înaintea Ta. Toţi sfinţii Tăi se hrănesc din pâinea Ta cea dulce, din cuvântul Tău cel veşnic când vii la Israel cuvânt. Au sosit zilele cele de apoi când Tu vii cuvânt pe pământ, precum scrie în Scripturi, şi Scripturile care au vestit împărăţia Ta sunt gata să se aşeze peste pământ, Doamne.

Eu sunt trâmbiţa Ta, şi Tu m-ai iubit pe pământ, şi m-ai ajutat să stau înaintea Ta locaş al cuvântului Tău. Eu Te iubesc, Doamne, şi mă doare ca şi pe Tine rana Ta şi durerea Ta, şi voiesc să-l întăresc pe Israel cel mic să-Ţi fie făclie pe pământ, să Te mărturisească aşa cum ai fost Tu, căci scris este: *«Oricine mărturiseşte pe Iisus Hristos venit în trup, acela este de la Dumnezeu, acela este credincios, şi va vedea pe Dumnezeu».*

Fiule Israele, măi fiule de azi, ia aminte la durerea Domnului Dumnezeului tău. Uită-te în Scripturi, că Domnul a fost mereu îndurerat de la păcatele poporului Său. Vino, fiule, vino, şi nu pleca. Nu pleca tu, cel binecuvântat, nu pleca din Domnul, nu pleca din casă, nu pleca pribeag, că Domnul umblă pribeag fără casă de şapte veacuri şi mai bine, şi nu te vrea Domnul pribeag, ci vrea să stai întru El, vrea să stea întru tine, vrea Domnul să fii umilit, că numai cel umilit are stăpân.

Aş vrea, fiule, să fii umilit, că numai umilinţa te face să iubeşti ca Dumnezeu, să gândeşti ca Dumnezeu şi să-L vesteşti pe Dumnezeu venit în trup, venit în tine cu viaţa Lui, cu mădularele Lui, cu inima Lui, cu statura Lui, cu iubirea Lui, cu umilinţa Lui, fiule. El a iubit şi pe tâlhari şi pe desfrânaţi şi pe cămătari, ca să-i facă credincioşi, ca să-i învieze şi ca să le dea cheile spre împărăţia cerurilor.

Israele, să fii al răbdării şi al bunătăţii Domnului, căci cine Îl urmează pe El, are viaţă veşnică. O, nu-mi place să-L văd pe Domnul durut şi pentru tine. Pentru tine e mult mai dureroasă rana Lui. Te-am rugat mereu, Israele, să nu fii rău, să nu fii mândru, să nu fii mofturos, să nu te sminteşti întru Dumnezeu. Te-am rugat, fiule, de statură duhovnicească. Te-am rugat să nu uiţi ce ai mereu de făcut, şi mulţi în tine, poporul meu, ţin minte o zi sau două, şi iar se întorc în duhul lor. E mare biruinţă să ştie creştinul să vorbească din Duhul lui Dumnezeu şi nu din duhul lui, iar cel numit de Dumnezeu, din Duhul lui Dumnezeu este numit.

O, strig la voi, fiilor puşi lucrători peste poporul Domnului. V-a numit Domnul să vegheaţi peste Israel şi v-a pus să ţineţi mâna pe cârmă, alături de Domnul. Vai creştinului care-mi ia cârma din mână şi nu lasă orânduiala Domnului în picioare! Vin mereu cu lecţii de viaţă şi cu ordine, şi voiesc să se ţină ordinea lui Dumnezeu, că unde nu rămâne ordinea în picioare, vin căderi din picioare, cad creştinii unul peste altul aşa cum se întâmplă într-o corabie când cei din corabie vin şi pun şi ei mâna pe cârmă şi fac corabia să se izbească în stânca lor şi cad unul peste altul cei din corabie.

O, fiilor lucrători care ajutaţi pe Domnul pe pământ să-Şi cârmuiască poporul! Fiţi cu grijă ziua şi noaptea la vreme rea şi la vreme bună, căci cel ce se dezlipeşte din trupul lui Israel, trage afară şi pe alţii care au stat ca şi el. O, nu e bună vremea bună, nu e bună. Mai bună este vremea rea. Vremea rea te duce la veghe, vremea rea e sfetnic. Vremea de răzmeriţă te face să veghezi, iar vremea de pace te duce la

lâncezeală, la mândrie, la nelucrare, la mulțumire de sine și la nemulțumire pentru ceilalți.

Fiilor veghetori peste Israel, aveți grijă de cârmă lângă Domnul și căutați să deprindeți pe Israel să se învețe să stea sub veghe, căci cel ce iese măcar o clipă de sub veghe, este scris neascultător, și e pândit de faptele cele și mai rele ale neascultării. Cine vrea să fie, acela stă ascultând și veghind alături cu veghetorul și cu Dumnezeu. Întregiți-vă, fiilor, fiți fiecare bob întreg de grâu, că bobul sec iată cum trece prin sită.

O, creștine plin de duhul tău, o, după atâta soare, după atâta hrană, după atâta iubire să fii tot bob sec, e mare durere pentru cer! Te joci de-a venitul, te joci de-a plecatul, te joci cu Dumnezeu și Îl biruiești pe Domnul pentru duhul tău, pentru moftul tău, și din pricina măririi de sine a ta uiți toate cuvintele vieții, căci omul la mânie uită tot ce este bun.

Poporul meu, nu te clătina! Poporul meu, nu pleca din sânul lui Avraam, că a ajuns până la tine acest sân, a ajuns făgăduința lui Dumnezeu la tine. Iubește sărăcia de duh, poporul meu, că fericit este cel sărac cu duhul. Nu cel prost este sărac cu duhul. Cel smerit și umilit cu inima este sărac cu duhul. Te-am învățat să te porți ca Domnul și să-i faci pe toți să te iubească, fiule, ca să nu îngreuiezi pe cel de lângă tine. Dar ce nu te-am învățat, Israele? Scoate cartea, fiule, și vezi, ce a rămas să nu te învăț, și vezi unde ai rămas repetent. O, nu pleca, și dacă pleci nu mai omorî în urma ta, nu fă ce a făcut Cain, că sufletul fratelui tău este viu, și va striga la Domnul împotriva ta sufletul celui slab.

Să fie atenție la cei ce au plecat și au venit iar. Fiți atenți peste ei dacă s-au deprins cu pocăința, dacă știu ce înseamnă pocăință. Fiți atenți, copii veghetori, și rugați pe Domnul să întărească întăriturile. Fiți atenți să nu se mai facă spărturi. Cei vrednici prin numire, fiți atenți. Cei numiți, fiți atenți peste Israel, fiți treji și nu vă temeți, că nimeni nu va putea face nici un rău celui credincios cuvântului lui Dumnezeu. În curând vor ajunge de ocară cei ce au lovit prin statura lor cea fără de pocăință și au rănit pe Dumnezeu.

Fericit cel ce dobândește pocăința, că acela nu piere, după cum este scris: *«Inima înfrântă și smerită nu va fi urgisită de Dumnezeu».* Fericit cel ce poate să fie mic, că scris este: *«Fiți ca pruncii».* Fiți mici, căci cel mare este ispitit de mărire și cade mereu, mereu. Fiți puternici prin pruncie de duh, prin sărăcie de duh, ca să fiți fiii Celui Preaînalt și să nu cădeți ca și oamenii sau ca și căpeteniile care cad. Cei mici nu cad. Fiți mici prin pruncie de duh înaintea lui Dumnezeu, căci mare este numai Dumnezeu, fiilor.

Iar Tu, Doamne, binecuvintează pe Israel, ca să stea înaintea Ta, și dă-i iubire și ia-i liniștea lui și dă-i dragostea Ta ca să iubească așa cum iubești Tu. Înconjoară-l pe Israel cu sfinții Tăi îngeri, ca, prin mijlocirea lor fiind păzit, să ajungă la unire și la credință și la cunoașterea slavei Tale celei neapropiate și totuși așa de aproape de Israel. Pecetluiește-l pe Israel cu semnul Tău, ca să vadă demonii semn proaspăt și să se depărteze. Întărește-Te în cuvânt, Doamne, că ai putere. Ajută Tu la răspândirea cuvântului Tău în toate laturile, că Tu ești Cel ce ca fulgerul răzbați de la o margine la alta a cerului și Te vestești cuvânt peste pământ. Dă-i lui Israel cel mic, mântuirea, Doamne. Amin.

— O, Verginico, trec cuvânt în cartea Mea că Eu sunt puternic, tată. Nu putem sta din cuvânt. Israel are nevoie de iubire, Verginico, și Mă fac iubire peste Israel, Mă fac cuvânt și Mă așez de veghe peste poporul Meu.

Stai, Israele, în staulul Meu, că Eu sunt viitorul tău și vecia ta. Amin.

*

O, Israele, cale a lui Dumnezeu spre oameni, o, poporul Meu, Mă aștern înaintea ta cuvânt. Cuvântul Meu se așterne înaintea ta ca să-ți fie el cale spre împărăția cerurilor și ca să aibă împărăția cerurilor cale spre tine. Cuvântul Meu este împărăția cerurilor cu tine, Ierusalime iubit. Împărăția cerurilor este Ierusalim, fiule Israele.

O, Ierusalime de pe pământ, vin la tine cu Ierusalimul cel de sus. Cerul și pământul au cale unul spre altul, iar calea aceasta se numește Cuvântul lui Dumnezeu. O, binecuvântatul Meu popor, omul de pe pământ construiește o mulțime de drumuri, o mulțime de munți și de văi, dar calea spre împărăția cerurilor nu-i vine omului în minte s-o construiască, nu-și mai amintește omul de ea. Așa am spus omului: *«Eu sunt calea».* Dar ce om mai are vreme să se oprească din drumurile lui și să înțeleagă ce am spus Eu? Omul caută calea, adevărul și viața, caută mereu, bietul om. O, și de ce nu găsește ce caută? că de șapte mii de ani caută.

Am venit acum două mii de ani, am coborât din cer de la Tatăl și M-am făcut Om în calea omului ca să-i spun să știe că ceea ce caută, Eu sunt; să-i spun că ceea ce caută, acestea se găsesc în cer, nu pe pământ; să-i spun că acestea sunt din cer și se opresc în cer, nu pe pământ. O, capetele acestea nu sunt de pe pământ. Nici începutul, nici sfârșitul lor nu sunt pe pământul acesta al omului. Și până nu vor veni cele noi ca să le dea deoparte pe cele vechi și stricate de om, omul zadarnic caută, zadarnic face drumuri peste drumuri, munți peste văi, pod peste ape și lege a luminii, căci lumina, Eu sunt.

Saul fariseul, care mergea la amiază spre Damasc ca să șteargă urmele Mele de pe unde călcam și pe unde rămâneau, a fost prins din urmă și învăluit de lumina Mea, și lumina Mea l-a orbit în vremea amiezii când era soarele deasupra pământului. Lumina Mea e lumină, nu lumina pe care o face omul. Cuvântul Meu e lumină, și ești și tu lumină a Mea, poporule al cuvântului Meu, și iată, străbat cu tine întunericul lumii, pentru că Eu ți-am spus că te voi lua în mâna Mea ca pe o făclie și voi lumina cu tine prin întunericul omului, și sunt împlinitor în cele ce am rostit pentru tine. Eu de aceea ți-am spus să cauți să înveți bine cum să mănânci cuvântul Meu ca să-ți folosească la creștere, tată, și să nu-ți slăbească mintea la vederea cărărilor făcute de om pe pământ. Cine dintre oameni are curajul să spună ce am spus Eu și să fie adevărat ce spune? Eu am spus așa: *«Eu sunt calea, adevărul și viața».* Amin, amin, amin.

O, popor iubit de cuvântul Meu, vin curând peste pământ cu o zi mare de sărbătoare, și în ziua aceea voi striga cuvânt peste tot omul de pe pământ și voi sparge auzul omului. Voi umple văzduhul de cuvântul Meu care grăiește azi cu tine din văzduhul grădiniței Mele din România. Duhul Fiului lui Dumnezeu va grăi din cer cuvânt peste pământ, și omul de pe pământ se va umple de spaimă, dar tu, Israele iubit, te vei mângâia și nu te vei înspăimânta, că tu ești deprins cu Mine și cu cuvântul Meu. O, tu te vei bucura și vei întinde mânuțele spre Mine și nu urechea, ci inima ți se va umple de bucurie și de iubire când vei vedea că am sosit cuvânt auzit de tot omul de pe pământ. Și vor alerga toți oamenii spre tine, că toată omenirea a auzit de tine, poporul Meu de pe pământul român. Te vor mărturisi demonii, fiule scump. Așa va fi pentru că Eu așa ți-am spus, și totul te va mărturisi pe tine că ești poporul Meu, fiule Ierusalime. Când cei trei magi au plecat din țările

de departe spre calea ieslei naşterii Mele din Tatăl şi din mama Mea Fecioara Maria, au prins grai de om idolii cei făcuţi de mâini omeneşti şi au vestit naşterea Mea, şi apoi arhanghelul Meu s-a purtat în calea lor în chip de stea, şi magii M-au mărturisit împăraţilor lumii, M-au mărturisit Împărat mare din cer născut pe pământ.

Când Mă purtam pe pământ ca să Mă vestesc Hristosul Domnului, n-avea nimeni timp şi minte să creadă, dar demonii cei ascunşi în oameni strigau de departe la Mine prin graiul omului stăpânit de ei şi ziceau: *«Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu, slobozeşte-ne să mergem la locurile noastre!»*.

Apostolii Mei, care lucrau lucrare de trimişi ai Mei, lucrau cu numele Meu, şi demonii se plecau lor, mărturisind că apostolii sunt trimişii Mei spre oameni, în numele Meu semănători în calea Mea spre oameni, semănând calea împărăţiei lui Dumnezeu, care venise din cer pe pământ ca să-şi facă în om cale şi casă, şi împărăţie în omul cel pierdut din Dumnezeu. O, aşa te va mărturisi pe tine lumea şi duhurile ei cele rele, cele omeneşti şi străine de Duhul lui Dumnezeu, şi tu vei fi făclie din loc în loc, din timp în timp peste timpul omului, peste împărăţia omului, cea pustiită de întuneric.

Mă fac cuvânt proaspăt în cartea Mea şi Mă aştern înaintea ta ca să-ţi fiu cale spre împărăţia Mea şi ca să-Mi fii tu cale a împărăţiei Mele peste pământ, poporul Meu. Eu de aceea ţi-am spus că sunt cu tine în drum spre Emaus şi că Mă voi arăta ţie în slavă şi mai mare ca aceea cu care M-am arătat lui Luca şi lui Cleopa. O, ce frumos te-am învăţat de când M-am coborât cuvânt peste tine, poporule martor al cuvântului Meu peste pământ! Te-am învăţat, tată, să te culci şi să te scoli cu Mine în gând şi în inimă aşa cum Luca şi cu Cleopa mergeau cu Mine pe cale cu cuvântul lor despre Mine, mergeau cu Mine în gând şi în inimă, şi Eu eram după înviere, cum şi acum sunt, şi M-am apropiat de ei cu trupul Meu cel înviat, şi i-am însoţit până la Emaus, şi acolo Mi-am descoperit dumnezeirea Mea, şi ei s-au dus şi au mărturisit, aşa cum Baraba tâlharul a mărturisit în Ierusalim învierea Mea şi cutremurul şi venirea cea din cer a îngerului care a rostogolit piatra de pe mormântul Celui înviat. Puteam şi Eu să dau piatra la o parte ca să ies cu trupul afară, dar am lăsat cerul de sus să lucreze la vederea lui Baraba, ca să poată el fi martorul învierii Mele. Dacă aş fi ales pe unul din mai-marii templului ca să stea prin puterea Mea să vadă învierea Mea, acela n-ar fi mărturisit, ci ar fi ascuns, după cum au şi făcut mai-marii templului, cumpărând minciună pe bani, aşa cum pe bani au cumpărat şi trupul Meu ca să-l bată în cuie pe cruce. Mi-au cumpărat pe bani şi trupul şi duhul pentru răstignire; M-au cumpărat şi înainte de răstignire, şi după ce am înviat. Dar tâlharul Baraba a mărturisit cele văzute şi nu s-a temut de ameninţare aşa cum s-au temut străjerii mormântului Meu.

Te-am învăţat, poporul Meu, să te culci şi să te scoli cu Mine în gând, şi cine n-a făcut aşa, n-a avut cu ce să-şi hrănească duhul şi iubirea şi cugetul ca să fie vii şi în aşteptare. O, şi mereu te învăţ, şi mereu te ţin treaz, că nici un om de pe pământ nu e mai fericit ca omul care-şi are gândul şi inima la Fiul lui Dumnezeu, Om venit din cer pe pământ, Fiul Tatălui, fericirea cea una a omului. Omul nu e fericit, nu e dacă nu ştie şi nu învaţă de la Mine ce să facă şi ce să aibă de fericire. Ca să ai fericire trebuie să ai pe Cel ce a făcut-o pe ea, pe Cel ce este fericire a omului. Omul nu e fericit, căci cine nu are pe Domnul Iisus Hristos în el, acela nu are fericirea.

Copilul Meu, poporul Meu, să fugi, fiule, de omul care nu are fericirea. Să fugi, tată, chiar şi de creştinul care nu are fericirea, care nu Mă are pe Mine chip în el, trup şi duh, trup şi cuvânt de fericire în el. Fugi, tată, de tot ce este sterp de Dumnezeu. Fugi, şi vino în braţele Mele cele calde, cele curate şi pline de mângâiere pentru tine, şi spune la toţi, apoi, că Eu sunt fericirea ta, şi că tu eşti fericitul Meu. Eu aşa îţi spun: vorbeşte cu Mine, copilul Meu Israel, ca să înveţi, tată, rostul la toate cele cereşti în tine şi peste omul pe care tu îl luminezi, că tu eşti făclia Mea peste întunericul omului, poporule scump, că te-am pus la scumpit ca să fii scump, că pe pământ nu va mai fi grâu, nu va mai fi pâine, şi va veni omul la tine şi te va ruga să-i repari calea, adevărul şi viaţa pe care şi le-a stricat ca un fiu rătăcit de tatăl său.

Vorbeşte, Israele, cu Dumnezeu. Vorbeşte tu cu Mine, că omul nu ştie ce vrea Dumnezeu, dar tu ştii de la Mine ce să vorbeşti cu Mine. Vorbeşte din Duhul Meu în tine, nu cum vorbeşte omul din duhul lui. Vorbeşte din Duhul Meu şi dă-Mi de la tine, şi Eu îţi voi întoarce îndoit şi întreit. Iar din duhul tău să nu vorbeşti cu Mine, că nu vreau, tată, să te iau ca pe un datornic la arătarea slavei Mele.

Să ştii, Israele, să nu uiţi, poporul Meu, că Mă apropii peste pământ cu ziua când voi cuvânta cuvânt cu tărie de duh peste tot omul de pe pământ, dar tu să nu te îngrijorezi. Tu bucură-te, fiule, că în ziua aceea voi striga la om şi îi voi spune omului: *«Acesta este poporul Meu cel iubit, întru care am binevoit»*. Omul Mi-a luat cârma din mână şi s-a făcut sieşi Dumnezeu şi a căzut şi nu mai are cinste. Dar tu să Mă laşi cârmaciul tău, că ţi-am dat putere să te faci fiu al Meu şi să-I zici Tată, Tatălui Meu, Care te-a născut din Mine la credinţa ta în Fiul Lui, Cel trimis din cer pe pământ ca să Se facă Dumnezeu prin înviere din morţi.

Să fii deştept, poporul Meu, că Eu sunt în drum spre arătare cu slavă mare peste pământ, şi voi face din tine munte al Taborului, că lângă tine Mă voi arăta, şi din mijlocul tău Îmi voi răspândi lumina slavei Mele. O, ce vor face atunci cei ce au dat să Mă ascundă, cei ce au primit arginţi şi laude şi ranguri ca să joace în struna lui antichrist, cel cu faţa ascunsă sub poalele veşmintelor care mărturisesc pe omul sfinţeniei lui Dumnezeu pe pământ? O, în ziua aceea toate vor cădea, toate şi toţi, începând cu capii şi sfârşind cu poalele înălţimilor de pe pământ care şi-au bătut adânc ţăruşii ca să nu cadă în vremea furtunii. Ce vor face în ziua aceea cei ce au pus pronia sub obroc, cei ce au acoperit râul Meu de cuvânt cu minciună împotriva adevărului care curge ca râul din tronul lui Dumnezeu peste pământ? Cerul şi pământul sunt ale Mele, nu sunt ale omului, şi omul va rămâne păcălit, şi îşi va pierde semeţia. Iar tu să nu te miri, poporul Meu, că ţi-am spus că vin să-ţi tulbur liniştea şi să-ţi răvăşesc inima. Eu şi altfel ţi-am spus. Ţi-am spus: vino, şi înţelege vorbirea Mea, că vreau, tată, să audă demonii că-ţi zic: vino! Vreau să audă demonii că vorbesc cu tine, şi ce-ţi spun să audă, şi să audă că vin cuvânt auzit pe pământ, şi cerul şi pământul omului se vor clătina, iar cerul şi pământul Meu se vor bucura şi vor odrăsli şi se vor arăta la vedere.

Vin, tată, să-ţi tulbur liniştea ta din tine, nu liniştea Mea din tine, că Eu în tine vreau să Mă fac nelinişte şi trezie peste tine, că scris este: *«Împărăţia cerurilor se aseamănă cu zece fecioare dintre care jumătate înţelepte şi jumătate neînţelepte»*. Vreau, Israele, să înţelegi că nu e bună vremea bună, nu e bună, că păţeşti ca fecioarele cele nebune, fiule. E bună vremea rea care te duce la veghe şi care stă sfetnic peste tine ca să nu te prindă toropeala şi să zici că Eu întârzii. Iată, Eu nu voi întârzia, şi de aceea am venit să-ţi spun că Eu mai întâi grăiesc, şi apoi Mă împlinesc cu slavă văzută. De aceea îţi spun: cuvântul Meu e calea, şi Mă aştern cuvânt înaintea ta ca

să ştii tu calea Mea mai înainte, Israele, fiul Meu. Eu la toate cele zece fecioare le-am vestit şi le-am spus: *«Iată Mirele! Ieşiţi întru întâmpinarea Lui, că vine!»,* dar jumătate din ele şi-au spus că Mirele va întârzia, şi au spus că nu e vremea încă, aşa cum au spus atâţia creştini în vremea celor patruzeci de ani şi mai bine, creştini care au auzit glasul cuvântului Meu, dar şi-au spus că nu e vremea încă, şi că Mirele va mai întârzia.

Iată, fiule rămas la cina Mea, în tine voiesc să Mă fac nelinişte şi veghe şi de aceea vin cuvânt de vestire ca să-ţi tulbur liniştea ta şi să stai de veghe înaintea Mea, că Eu aşa le-am spus la ai Mei: *«Privegheaţi!».* Amin. Fericit cel ce dobândeşte pocăinţa, că acela nu iese din veghe, şi va fi găsit treaz când se va deschide pentru o clipă sala nunţii ca să intre în ea cei chemaţi care au privegheat. Fiţi mici prin pruncie de duh, căci cei mari sunt ispitiţi de mărire şi cad cei mari. Cei ce se fac mari prin oameni, aceia cad ca oamenii, dar cei mici care stau întru mărirea lui Dumnezeu Tatăl, aceia nu cad din mâna lui Dumnezeu, că mare este Dumnezeu întru cel mic.

O, copiii Mei, vremea voastră de pace vă duce la lene pentru Duhul Meu între voi, vă duce la nelucrare, la mulţumire de sine, la mândrie, la cârtire, fiilor, şi la lipsă de minte, tată. Mintea care n-are lucrare sfântă, aceea se prosteşte şi nu mai rămâne bună pentru Duhul lui Dumnezeu. Vin mereu să vă sfinţesc, căci cuvântul Meu pune sfinţenie peste voi, face curăţenie în voi, şi dacă nu vin să fac mereu curat, Mă tem să nu se pună praf peste voi, că mult praf s-a ridicat peste pământ, mult şi negru şi greu la miros, tată. Fiţi bine deprinşi cu statul în casă, şi la drum prin lume să nu porniţi decât cu Mine, că Eu vă curăţ pe drum, Eu vă înfăşor pe drumul vostru cu Mine prin lume.

Voiesc să mai pun câte o făclie la luminat printre voi. Voiesc să am loc să trec cu lucrul Meu printre voi şi să însemnez, prin semn cu cuvânt, unelte de lucru pe unde mai este nevoie de lucru întreg. Vremea de răzmeriţă Mă face să veghez mai mult peste voi, şi voi mai alege dintre voi pentru Mine şi pentru voi, şi pentru ca să fie de ajutor celor ce stau de veghe din partea Mea peste Israel.

O, Israele, o, Ierusalime, cale a Mea spre oameni! M-am aşternut înaintea ta cuvânt, ca să-ţi fie el cale spre împărăţia cerurilor şi ca să aibă împărăţia cerurilor cale spre tine, copile mângâiat în Ierusalim. Împărăţia cerurilor este Ierusalim în cer şi pe pământ. Cuvântul Meu este împărăţia cerurilor, care se coboară cuvânt pe pământ. Vine o păsărică din cer ca să fie împărat pe pământ. Vine cuvântul Meu pe pământ, şi ciripeşte deasupra pământului ca să facă pe pământ împărăţie a cerurilor. Cerul şi pământul au cale unul spre altul, iar calea aceasta se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Priveghează, Israele! Privegheaţi, fiilor din Ierusalim! Iar ceea ce grăiesc vouă, grăiesc tuturor: privegheaţi! Amin. Privegheaţi, că vine Domnul Iisus Hristos, vine Mirele, căci Duhul şi mireasa Lui zic: *„Vino!“.* Amin, amin, amin.

24 februarie/9 martie 1997

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Duhul nepăsării îngreuiază drumul cuvântului ceresc. Credinţa este cea trăită. Cel ce se roagă pentru om nu trebuie plătit. Lumea este cununa de spini pentru Domnul. Domnul îl strigă pe om aşa cum l-a strigat pe Adam.

O, fiilor unşi, care staţi aşezaţi de Mine în grădiniţa cuvântului Meu! O, tată, întăriţi-vă curajul şi nu slăbiţi sub griji şi greutăţi. Lăsaţi-le jos, că nu le puteţi duce, şi voi nu trebuie să fiţi doborâţi de griji. O, că n-am pe nimeni ca să fie cu adevărat pentru Mine şi pentru voi ca să nu vă fie greu vouă şi ca să nu-Mi fie Mie greu să vin! Dacă voi sunteţi plăpânzi, n-am nici Eu putere. O, ce mare ar fi puterea Mea dacă aş găsi iubire pe pământ, cu care să Mă sprijin Eu şi voi! Duhul rău Îmi stă împotrivă cu încăpăţânare, dar voi întăriţi-vă curajul şi nu slăbiţi sub greutăţi. Nu ştiu cum şi ce cale să-Mi mai fac pentru voi ca să vă iau greutăţile, că nu e, tată, nimeni pe pământ care să caute cu adevărat să construiască la drumul spre împărăţia cerurilor. Nu e nimeni să vrea ca să vreau Eu apoi în el. Hai să lucrăm cuvânt, fiilor. Liniştea Mea să fie în voi ca să Mă fac cuvânt între voi şi să-Mi hrănesc poporul, fiilor, că omul din lume, cu anevoie face faptă din cuvântul Meu ca să-Mi uşureze calea spre om.

Iată, fiilor care duceţi greul lucrului Meu, Mă las cuvânt în cartea lui Verginica şi vă spun şi vouă că şi Mie Mi-e greu. Duhul Meu Se îngreuiază când văd duh de om în creştinul cu care am zis să Mă sprijin pe pământ. Grăiesc vouă, fiilor. Cui să-Mi spun plânsul Meu? O, atâta duh de nepăsare, atâta mărire deşartă, atâta duh de judecată de la cel încăpăţânat în duhul lui! Cel plin de duhul lui dă vina pe Mine; pe Mine şi pe voi; lasă vina să apese pe Mine şi pe voi, şi el stă în picioare, zice el. Dar statul creştinului în picioare este atunci când planul Meu şi puterea Mea au loc în cel ce stă în picioare. Când drumul Meu se îngreuiază, e din pricina duhului străin de Mine, care se înmulţeşte în creştin.

O, Verginico, Mă doare că-i văd mereu duruţi pe copiii tăi în grădină. Sunt plini de griji copiii tăi. O, cum să-i ajutăm să poată ei cu Noi? Cum să-i mângâiem să prindă putere?

— O, Doamne, calea Duhului Sfânt a fost mereu pândită de duh de nepăsare şi de necredinţă, şi tot omul care a fost al Tău, s-a lovit de duhul omului, şi Tu ai fost mereu supărat şi necăjit în omul Tău de pe pământ.

O, copilaşi firavi din grădină, ungerea Domnului e puterea voastră care vă ajută şi vă apără şi vă întăreşte în greu. Mă doare şi mă ustură cât duh de nepăsare vă înconjoară de peste tot în Israel. Peste tot se lasă greu pe voi creştinul. Peste tot se dă vina pe Dumnezeu şi pe voi, şi peste tot se compătimeşte pe sine creştinul din Israel.

O, greu mai găseşte Domnul sprijin cu adevărat în creştin. Cei cu care dă Domnul să Se sprijine s-au umplut de duhul lor şi nu pot scăpa de îngâmfare şi nu vor să fie atenţi şi curaţi şi adevăraţi în iubire. O, fiilor, să ştiţi că de aceea merge greu lucrul vostru cu Domnul. Fiecare se iubeşte pe sine şi puţin pe Dumnezeu şi pe voi, dar cel mai dureros este că nu vede creştinul cât de mare este în el duhul lui. Nu Se mai poate plânge Domnul, că se plânge creştinul. N-a putut nici unul să fie curat pentru mine şi pentru voi. Toţi au ascuns, mereu, mereu au ascuns, şi au spus că ascund de voi, şi a fost de ajuns să-I îngreuieze calea Domnului spre Israel, şi puterea Domnului peste pământ.

O, fiilor, am lucrat să mă sprijin şi eu, şi Domnul, şi cu alţi copii care şi-au ales calea mântuirii şi a lucrării cuvântului lui Dumnezeu, dar aceştia n-au voit niciodată să fie Domnul mare în ei, şi apoi peste pământ cu puterea Lui, şi au voit să fie ei mari în Domnul, şi omul nu ştie din duhul lui, nu ştie ce este om mare. Iată, puterea Domnului se rupe mereu pe cale, că întâlneşte duh de om care tocmeşte cu puterea Domnului, şi de cele mai multe ori Domnul Se opreşte la răspântie, căci creştinul se încurcă în sine, se iubeşte pe sine mai mult decât adevărul, şi stă creştinul în duhul lui, şi zice că stă în numele lui Dumnezeu pe pământ.

O, Doamne, planul Tău e mare. Nu Te mai încurca în om, Doamne, că Tu ai putere şi iubire, şi ai biruinţă, Doamne. Măreşte-Te în fiii Tăi cei unşi, şi le dă putere să biruiască greutăţile care se ivesc mereu să-i slăbească şi să încurce împlinirile Tale peste pământ. Coboară înălţimile de pe tronurile lor. Coboară semeţia omului şi fă-Ţi cale cu împlinirea planurilor Tale peste pământ, Doamne, şi întăreşte-Ţi întăriturile ca să poţi împlini. Amin.

— O, Verginico, întăriturile Mele sunt fiii cei unşi în grădină, dar ei sunt ca şi Mine, învinuiţi de creştini. Creştinul care stă în duh de nepăsare, în mărire de sine şi nu vede cum stă, acela apasă cu vină pe Mine şi pe cei din grădină, tată. O, câtă nepăsare! Să te iubeşti mai mult pe tine decât pe Dumnezeu! Să-ţi iubeşti mai mult copilul decât pe Dumnezeu! Să-ţi iubeşti mai mult mărirea ta decât mărirea lui Dumnezeu! O, aceasta aduce neîmplinirea planului lui Dumnezeu, creştine care faci aşa!

L-am rugat pe Israel de duh de umilinţă înaintea Mea. O, nici vorbă, că Duhul lui Dumnezeu este prea curat ca să-i placă creştinului învăţat cu dedesubturile şi cu nepăsarea.

O, copii unşi în grădină, copiii Mei care simţiţi din plin greul Meu în voi! Vă văd suspinând în voi. Ce să fac cu voi fără putere în voi? Suflu peste voi Duh Sfânt şi putere. Întăriţi-vă curajul şi nu slăbiţi sub griji şi sub greutăţi. Căutaţi spre Mine, şi Eu voi duce grijă de voi, că iată, Îmi slăbesc împlinirile din pricina celui ce nu ştie cum să stea întru Dumnezeu. Fiţi cuminţi, şi rugaţi-vă Mie să risipesc duhul nepăsării de la cei cu care dau să Mă sprijin pe pământ. Nu fiţi îndureraţi, tată. Eu am fost mereu îndurerat de la încăpăţânarea omului care nu ştie cum să umble pe calea mântuirii şi care zice că Mă ajută dar stă în duhul lui. O, nu fiţi îndureraţi. Eu vă iubesc. Mângâiaţi-vă cu Cel ce ştie să vă iubească. Eu vă iubesc, fiilor. Învăţaţi-vă şi voi să iubiţi ca Mine în vremea cea de îndurerare şi nu slăbiţi sub griji şi greutăţi. Pe Mine Mă doare mai rău ca pe voi întârzierea Mea peste pământ, dar iată ce păţesc: Mă izbesc în duhul creştinului care nu voieşte să Mă ajute cu adevărat. Găsesc semeţie, găsesc nepăsare, găsesc împrăştiere în creştin, găsesc învinuire peste Mine şi peste voi şi stă creştinul în duhul lui, stă fără Mine, că Eu am spus că sunt trup şi cuvânt în creştin. Pe toate le mai are creştinul, dar umilinţă nu are. Duh umilit înseamnă să crezi în Duhul lui Dumnezeu, nu în duhul tău, dar abia că mai pot să-i spun creştinului ce Mă doare, ce Mă încurcă să vin cu toate împlinirile peste pământ, şi iată, se pierd creştini, se duc din braţul Meu, şi scris este: *«Pe cei ce se abat pe căi strâmbe, Domnul îi va duce cu cei ce lucrează fărădelegea, iar cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, şi nu se va clătina în veac cel ce locuieşte în Ierusalim, căci munţi sunt împrejurul lui, iar Eu împrejurul poporului Meu, din veac în veac, şi le fac bine celor buni şi drepţi cu inima».*

Duceţi cuvântul Meu celor ce-Mi fac dureri, căci cei ce nu ştiu cum să stea în Duhul Meu, Îmi întârzie venirea şi vă umplu pe voi de griji şi de greutăţi. Lucrarea Mea e grea de dus pe pământ. Mereu am dus-o din greu, că n-am putut să Mă împlinesc cu putere, că mereu M-am lovit de semeţie în creştin, de nepăsare, şi de duh de om în cel chemat la Mine ca să Mă sprijin cu el în lucrul Meu de mântuire a omului cel căzut.

O, Israele, prea mult ţi-e milă de tine, dar cu mila de tine nu-ţi faci nici un bine nici ţie, nici Mie, nici mântuirii omului prin tine. O, Israele, Israele, îndreaptă-ţi şi spre Mine iubirea ta! O, Israele, numai mofturi iau de la tine, numai plângeri că eşti nemulţumit. O, Israele, când vei vrea tu, oare, să-Mi slujeşti numai Mie, tată, aşa cum îţi slujesc Eu ţie? O, Israele, întoarce-te în Duhul Meu, ca să-Mi împlinesc cu tine Scripturile, şi nu mai fi neatent, Israele.

O, Israele, aşează-te să fii voia Mea că n-am ce face cu voia ta. O, Israele, dă-Mi loc şi aşternut în tine, că n-am dacă nu-Mi dai. Amin, amin, amin.

*

O, Mă aştern cuvânt în calea omului, ca să-i spun omului că Eu sunt calea. Calea omului, e a omului şi se sfârşeşte ca omul. Vin să-i spun omului s-o ia pe calea Mea, că vin şi Mă las găsit de tot omul care caută calea Mea. Amin.

Vin la tine, Israele, şi grăiesc cu tine ca să audă omul ce grăieşte Dumnezeu cu poporul Său cel tocmit pentru ca să împlinească cu el Scripturile cele de apoi şi cer nou şi pământ nou peste cele vechi. Amin.

Mă fac cale de cuvânt, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Mă fac cale dreaptă în calea cărărilor strâmbe care duc pe om la pierzare. Omule care ai pierdut calea, iată calea, şi tu nu mai ştii s-o găseşti, tu nu mai ştii s-o cauţi. Mă fac cale înaintea ta, omule fără cale, Mă fac cale dreaptă, cale netedă, cale dulce, cale cu mângâiere. Vin să te mângâi cu cuvântul mângâierii Mele ca să te ajut să vezi calea cea dreaptă, omule căzut din binele tău. Binele tău Eu sunt. Eu sunt şi calea. Eu sunt tot ce cauţi tu, omule, dar dacă tu cauţi pe căile tale, de aceea nu găseşti ce cauţi. Nici un om nu caută răul, că omul fuge de rău când vine peste el, că bietul om nu ştie că răul este altceva, şi omul zice că-şi caută binele.

O, sărăcuţule omule, dacă tu nu ştii cum să cauţi ceea ce cauţi tu, nu vei găsi binele aşa cum cauţi tu. Căutarea ta te duce la ceea ce nu cauţi, te duce la rău, că dacă nu ştii pe ce cale să cauţi, găseşti numai rău pe căile tale. O, caută viaţa, şi ia învăţătură de la Mine ca să ştii să găseşti viaţa. Viaţa este altceva decât ce cauţi tu de viaţă. Eu sunt viaţa ta Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Dar nu ţi-am spus Eu ţie că Eu sunt? O, de ce nu vrei să ştii ce am spus Eu? Opreşte-te din căile tale ca să iei aminte la ce am spus Eu. Vino şi înţelege că te strig. Auzi-Mă când te chem să vii. Vino să te aleg să mergi pe calea Mea şi să-ţi întăresc credinţa în Mine. Vino, că Eu vin pe pământ cuvânt în calea ta şi greu mai străbat în inima ta, omule fără de cale. E plin văzduhul de glasul cuvântului Meu care coboară din cer pe nori până în mijlocul poporului cuvântului Meu. E lungă aşteptarea Mea. De şapte veacuri şi mai bine aştept să-l ridic pe om la locul de unde a căzut ca să-Mi repar munca pierdută, că am lucrat şase zile, şi omul lucrat a şasea zi Mi-a stricat bucuria, Mi-a stricat odihna Mea şi a lui şi s-a clătinat cerul şi pământul la căderea omului.

Israele, poporul Meu cel din români, grăiesc în mijlocul tău cuvânt, ca să audă omul de pe pământ cuvântul Meu, şi să facă şi el cale întoarsă la Mine şi să-l numesc şi pe el Israel, că aşa îl numesc Eu pe poporul Meu cel credincios. Astăzi este zi de duminică, şi biserica din lume serbează azi ziua credinţei drepte, ziua ortodoxiei, dar şi aceasta a rămas o sărbătoare numai cu numele, aşa cum au rămas toate sărbătorile bisericeşti. Credinţa dreaptă se trăieşte, nu se sărbătoreşte. Credinţa dreaptă dacă nu trăieşte prin faptele ei, îi rămâne numele şi atât.

O, e multă vreme de când omul bisericii se bate cu pumnul în piept că e omul bisericii şi că e slujitorul lui Dumnezeu, dar omul bisericii nu-L slujeşte nici pe Dumnezeu, nici

pe om, că omul îi plăteşte preotului, îi plăteşte cu vârf şi îndesat, şi toată plata preotului e pe pământ, şi cine îl mai poate tămădui pe cel plin de lăcomie? O, fiule Israel, rugăciunea plătită rămâne pe pământ, că e plătită. Rugăciunea nu trebuie plătită. Eu n-am luat nici un ban când Mă rugam Tatălui pentru oameni. Un slujitor al lui Dumnezeu trebuie să fie sărac de cele pământeşti şi bogat în Duhul lui Dumnezeu.

O, Israele, nu mai are cine să se roage pentru omul cel fără de cale. Nu mai are cine să îndrume spre Mine nici pe săraci, nici pe bogați. Trebuia să fie plin pământul de preoți ai lui Dumnezeu, căci preoții lui Dumnezeu fac ce am făcut Eu. Grăiesc cu tine, poporule al cuvântului Meu, ca să ia şi preoții lumii cuvânt de la Mine şi să trăiască faptele credinței drepte aşa cum a lucrat Avraam. O, nimeni nu se mai face în vremile acestea preot pentru Dumnezeu, nimeni, poporul Meu. Şi am să zgudui lumea din temeliile ei şi am s-o întreb de credința cea dreaptă şi am să-i arăt cum Îl iubeşte ea pe Dumnezeu. Scris este: *«Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima, din toată virtutea şi din tot cugetul tău»,* şi aceasta este poruncă de la Dumnezeu. Cine să învețe lumea ce este Dumnezeu ca să-L iubească pe Dumnezeu? Preoții lumii au jucat în struna lui antichrist şi au făcut ca fiii lui Eli şi au stat aşa înaintea lumii în numele Meu. Strig la om să Mă audă, că omul stă în nepăsare şi stă supus pântecelui.

O, omule, tu ai şi suflet, nu ai numai trup. O, bietule omule, o, turmă fără de păstor, Eu sunt Cel ce pot să-ți dau viață şi să te fac fiul Meu, omule. N-are cine să te țină viu înaintea Mea. Abia pot Eu să-l țin viu pe cel ce crede în Mine făcând voia Mea prin cuvântul Meu cu care grăiesc din cer peste pământ. Este scris în Scripturi că în zilele cele de apoi Mă voi face cuvânt peste pământ şi voi chema la masa Mea de nuntă pe tot omul care voieşte să audă şi să vină. Şi iată zilele acestea, că au trecut cei două mii de ani despre care scrie în Scripturi, şi Eu trebuie să împlinesc. M-a trimis Tatăl cuvânt pe pământ, aşa cum M-a trimis şi acum două mii de ani când am venit cu împărăția cerurilor ca s-o vestesc peste pământ, şi acum vin s-o aşez, că este scris să fie aşa, şi Scripturile nu se pot desființa.

Vai omului care vorbeşte de Dumnezeu, care vesteşte voia lui Dumnezeu şi nu o face pe ea! Mă uit peste pământ şi Îmi vine să stric toată voia omului, şi mai am o clipă de răbdare şi aşa voi face, că voia omului a desființat voia Mea peste pământ. Nu pot să-i mai spun nici bogatului, nici săracului, nici împăratului, nici argatului că nu face voia Mea. Am rămas numai cu numele Dumnezeu, dar voia Mea nu încape peste om.

Omule, voia ta Mi-a stricat toată truda Mea pentru fericirea ta. Omule, tu nu ştii ce e fericirea. Omule, nu te-ai săturat de moarte? O, când te saturi de moarte? Când, omule flămând după cele ale morții? Vino spre viață, vino, că te chem! Vino şi dă-Mi de lucru la viața ta cea veşnică, omule! Te-ai învățat cu moartea peste tine şi nu mai ieşi de sub ea, şi Eu te voi scoate de la moarte, că vrăjmaşul cel din urmă care va fi biruit de Mine va fi moartea.

Românie, țara Mea de nuntă, M-a trimis Tatăl Meu ca să nuntesc în tine masă de nuntă cerească pe pământ, praznic ceresc de nuntă, praznicul lui Dumnezeu şi al sfinților Săi. Vin cu sfinții din cer şi nuntesc pe pământ praznic de nuntă, cină de cuvânt, țara Mea de nuntă. Te-a ales Tatăl Meu ca să fii țara nunții Mele. Tatăl, Împăratul cerului şi al pământului, face nuntă Fiului Său, Iisus Hristos Cuvântul. Vino la nuntă, țară a nunții Mele! Vino, omule român! căci cei chemați nu vin. Israel, poporul Meu la care am venit acum două mii de ani, n-a voit să vină la cina Mea de nuntă. Biserica cea de azi care zice că slujeşte Mie nu voieşte să vină la cina Mea de nuntă. Mă aştern cuvânt pe masa cinei Mele de nuntă, dar cei poftiți nu vin. Vino, omule român, căci cei chemați din tine, nu vin, şi fac şi aceştia ca Israel care a zis că Eu nu sunt Fiul lui Dumnezeu. Aşa şi cei de azi care zic că sunt slujitorii lui Dumnezeu pe pământ, fac şi ei ca Israel, şi zic că Eu nu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Şi îi voi lua pe neştire, căci slava cuvântului Meu va străluci peste România şi vor vedea aceştia pe cine au împuns, pe cine au lăsat afară ca să bată în zadar. O, nici un slujitor al bisericii nu mai trăieşte faptele credinței drepte! Avraam M-a cunoscut când M-am făcut cuvânt peste el, şi a lucrat faptele credinței şi Mi-am făcut lucrarea Mea prin el, aşa cum şi azi Îmi împlinesc Scripturile cele pentru venirea Mea cu poporul Meu cel credincios cuvântului Meu.

Lumea are de arat, de semănat, de prăşit şi de cules roadele ei, că omul a rămas numai pântece, bietul de el, iar sufletul omului stă supus pântecelui său. Lumea are de vorbit mult, lumea se uită în oglindă să-şi vadă podoabele chipului ei cioplit. Lumea se bucură, şi Eu plâng de mila ei, şi am să stric toată truda ei ca să-i arăt că tot ce face ea e vânt şi goană după vânt.

Lumea sărbătoreşte azi în bisericile ei duminica ortodoxiei. Dar unde-ți este ortodoxia, o, lume fără de cale? Ce fel de ortodoxie sărbătoreşti tu? Care este Dumnezeul tău? Ce faci tu, lume fără de cale? Eu sunt calea. Eu şi nu tu. Eu sunt credința cea dreaptă. Eu şi nu tu. Omul crede în om, asta este ortodoxia omului. O, dacă omul ar crede în Dumnezeu ca să lucreze faptele credinței drepte ar vedea omul calea cea strâmbă pe care umblă el. Cine să-ți mai spună ție, omule, că nu e bună calea omului? Cine, omule necăjit şi lipsit de Dumnezeu şi de viață? O, biserica lumii a ajuns ascunzătoare de şacali sub piei de oi.

Ies înaintea ta cuvânt, lume fără de Dumnezeu. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Care S-a făcut Fiu al Omului prin Fecioară acum două mii de ani. Eu sunt Cel ce Mă sărbătoreşte lumea, născut, răstignit, înviat şi înălțat la Tatăl, Care M-a născut fără de ani mai înainte de toți vecii. Dar mai este scrisă în Scripturi o sărbătoare a Mea, şi aceea este sărbătoarea celei de a doua veniri a Mea, şi iată, vin cu slavă şi Mă fac cuvânt care judecă viii şi morții, iar împărăția cuvântului Meu nu va avea sfârşit.

O, lume fără de cale, o, omule fără Dumnezeu, vin să te judec şi să-ți spun să faci pocăință înaintea Mea, căci cel ce se pocăieşte vindecându-şi vederea, acela Mă cunoaşte pe Mine în acest cuvânt cu care vin să judec viii şi morții şi să înviez omul şi să Mă arăt în slavă mare peste pământ, aşa cum scrie în Scripturi. Dar mai întâi vin să-l trezesc pe om şi să-l pun să privegheze, ca să nu vin pe neştire cu slava venirii Mele ca Împărat al cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute de om.

O, lume, cununa Mea de spini, o, lume răstignitoare a lui Dumnezeu! Faptele tale Mă răstignesc mereu în tine. O, când îți mai răstigneşti tu faptele tale cu care Mă răstigneşti pe Mine, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu? Lume, lume, când te laşi de voia ta? Omul care-şi face voia lui, acela nu poate face voia lui Dumnezeu. O, lume care rosteşti prin biserici rugăciune şi zici: *„Tatăl nostru, Cel din cer, să fie sfânt numele Tău, să fie vie împărăția Ta şi să se facă voia Ta pe pământ ca şi în cer, şi să ne ierți greşalele, aşa cum şi noi iertăm pe cei ce ne greşesc, şi să ne aperi de ispitele celui rău".* O, lu-

me, lume, cum să te apăr când tu faci voia celui rău, când tu minți mereu pe Dumnezeu că faci voia Lui şi tu tot voia ta o faci? Şi iată, te voi lua ca pe un datornic, omule care zici şi nu faci voia Mea, şi Mă pui să te apăr şi să te ajut fără să-Mi dai nimic din tine.

O, lume, care zici că posteşti postul Paştelui şi te duci la biserică plină de podoabele mândriei tale! Ce post posteşti tu, lume care nu faci voia Mea? Umbli rujată şi fardată şi împopoţonată ca să sminteşti pe cel asemenea ţie. Ţi-ai pus peste tine chip cioplit şi te închini lui, şi te uiţi în oglindă ca să-ţi vezi chipul tău cioplit la care te închini, şi apoi te duci la biserică şi cânţi: *„Tatăl nostru, Cel din cer, facă-se voia Ta pe pământ, ca şi în cer"*. O, lume, lume, să ştii că voi face voia Mea pe pământ. Să ştii că te voi curăţi de dumnezeii tăi şi îţi voi striga la ureche că Eu sunt Dumnezeu, şi vei căuta să te dai cu tăciuni şi cu cenuşă pe faţă şi pe cap şi vei striga să mori şi nu vei muri, că Eu voi lua moartea de peste tine şi vei fi băgată la albit şi la lămurit ca să pricepi voia Mea, legea Mea cea din cer pe pământ.

O, lume, lume, te strigă Dumnezeu! Lasă voia ta, şi ia voia Mea peste tine. O, lume, cununa Mea de spini! Lume, tristeţea Mea şi veninul Meu! Să ştii că te voi înnoi, că aşa este scris. Să ştii, omule fără de cale că voi ieşi în calea ta şi voi striga: *«Eu sunt calea, adevărul şi viaţa!»*, şi te voi strămuta din voile tale şi îţi voi spune: *«Iată calea! apucă pe ea, omule fără de cale!»*.

Omule, munca Mea cea pierdută! vin din cer cuvânt şi te strig, aşa cum am strigat pe Adam: *«Omule, unde eşti?»*. O, nu te poţi ascunde. Goliciunea ta te vădeşte şi nu poţi învinui pe nimeni.

Omule muncit de voia ta, am pe pământ o bucăţică de pământ, un Canaan, în care vin şi Mă fac cuvânt, lapte şi miere Mă fac prin cuvânt ca să strig la tine, omule rătăcit. Vino şi ia lapte şi miere din grădina cuvântului Meu! Vino, omule român, că am în ţara română un Canaan, un petecuţ de pământ, şi vreau să fac în jurul lui cetate sfântă şi întărituri cereşti pe pământ, temelie cerească, pe care să zidesc cer nou şi pământ nou pentru toţi cei care vor învia, şi lucrez după Scripturi, şi nimeni pe pământ nu poate înţelege ce fac Eu ca să-Mi repar munca pierdută.

Iar tu, Israele, poporul Meu, Canaanul Meu în care vin şi Mă fac hrană de cuvânt, lapte şi miere din cer ca să mănânci şi să frângi şi să dai mulţimilor ca să se înveţe cu venirea Mea, tu, Israele care Mă iubeşti şi Mă asculţi şi Mă mângâi pe calea Mea de la cer la pământ, tu să stai mereu, mereu ca Ioan, alipit de pieptul Meu, şi să-Mi fii bucurie şi mângâiere în truda Mea, în venirea Mea, despre care scrie în Scripturi, şi pe care o vesteşte şi omul la biserică atunci când spune că iarăşi va să vin să judec viii şi morţii.

Vesteşte lumea că aşteaptă învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie, dar unde se gândeşte omul când zice aşa ceva? Vin să-i arăt omului ca să vadă ce spune când spune aşa. Vin mereu la tine, Israele român, ca să rostesc din tine cuvânt peste tot omul de pe pământ, şi voi veni cu ziua când voi clătina cerul şi pământul la glasul Meu, care va grăi din nori peste tot omul aşa cum grăiesc peste grădiniţa Mea, peste Canaanul Meu în care Mă fac lapte şi miere din cer pe pământ.

Stai, Israele, alipit de pieptul mângâierilor Mele. Stai, copile ascultător, că ascultarea ta asta înseamnă. Stai, Israele, în inima Mea. Aşează-te la inima Mea ca Ioan cel iubit de Mine. Fericit cel ce ascultă cuvintele Mele, că vremea este aproape, vremea a sosit. Fii copil credincios, că Eu nu voi întârzia, dar nu uita că tu trebuie să vorbeşti cu Dumnezeu, poporul Meu. Lumea are credinţa ei şi faptele ei, dar tu să ai credinţa Mea şi faptele Mele, că ies cu tine credinţă dreaptă, înaintea omului fără de cale. Israele, Israele, facă-se voia Mea întru tine. Amin. Voiesc să-ţi aud glasul, şi să vin la glasul tău.

Israele, Israele, fă-Mi cale şi cheamă-Mă, poporul Meu, că tu eşti calea Mea spre oameni, şi Mă voi arăta lângă tine şi vei lua din slava Mea şi vei fi făclie în mâna Mea şi vei fi lumină din Lumină, Ierusalime, cale a Mea.

Cheamă-Mă, poporul Meu, şi voi veni şi voi fi cu tine. Amin, amin, amin.

3/16 martie 1997

Sărbătoarea sfinţilor patruzeci de mucenici din Sevasta

Cartea cuvântului: minunea veacurilor. Mucenicii sunt pilda împărăţiei cerurilor. Pe pământ nu mai sunt mărturisitori. Nu este ucenic mai mare ca fiul ascultării. Domnul îi cheamă pe cei ce le-a rămas numele în cartea Sa.

Eu sunt Unul Dumnezeu, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin. Eu sunt Cel ce am făcut omul cel de la început, Ierusalime al venirii Mele. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, şi tu să fii fericit că eşti poporul Meu, şi să Mă uit cu sfinţii cerului la tine şi să-ţi văd şi să-ţi simt fericirea şi să Mă bucur de tine, Ierusalime plămădit de Dumnezeu.

O, câte trupuri au trecut pe lângă cuvântul Meu, care naşte fii pentru poporul care se numeşte cu numele Meu! De când M-am făcut cuvânt peste pământ în cetatea cuvântului Meu din România, o mulţime de trupuri se opreau din calea lor şi poposeau la praznicul Meu, căci masa cuvântului Meu e praznicul împărăţiei cerurilor, care se aşează pe pământ şi sfinţeşte pământul, iar sfinţenia îşi va cere dreptatea. Amin.

Am intrat cuvânt în cartea lui Verginica şi lucrez din carte în carte cu sfinţii cerului Meu.

O, Verginico, piatră de temelie a lucrării cuvântului Meu, tu te-ai aşezat temelie pentru Mine, şi am făcut apoi casă din tine şi am locuit în tine, şi ieşeam ca Mirele din iatacul Său şi Mă făceam cuvânt din uşa cortului tău şi l-am condus pe Israel cel de azi. O, mulţi au trecut pe la masa de praznic a cuvântului Meu, şi mulţi au mâncat, şi apoi s-au dus într-ale lor şi le-a rămas numele, tată. Auzi tu, Verginico? Le-a rămas numele. Unii s-au scris cu mâna lor în cartea cuvântului Meu, iar alţii au fost scrişi de îngeri în cartea Mea de azi. O, Verginico, mulţi au dat să-şi şteargă numele din această carte, şi de unde! că scrisul acestei cărţi nu piere, dar se vede umblat peste el, se vede că mulţi s-au şters din cartea Mea, dar scrisul apare iar, că e viu cuvântul Meu, mai viu decât orice ştiinţă de pe pământ, mai veşnic decât orice mărturisire care poate mărturisi.

Grăiesc în cer cu tine, Verginico, că tu eşti casa Mea, eşti trâmbiţa Mea pe pământ şi în cer. Tu ai fost urmă sfântă, şi urmele Mele nu pier în veci. Grăiesc cu tine ca să ştie cel ce a avut numele scris în cartea aceasta, să ştie că i-a rămas urma în lucrarea cuvântului Meu. Şi aşa cum toate lucrările Mele s-au scris pe pământ, tot aşa, cartea cuvântului Meu s-a scris prin puterea cuvântului Meu, căci cuvântul acestei cărţi, Eu sunt. Cartea aceasta nu este cuvântul cel despre Mine, ci este cuvântul Meu, şi este cea mai mare carte din toate cărţile veacurilor, este cea mai mare minune, că Eu am spus la cei credincioşi din vremea Mea cu trupul: *«Mai mari minuni vor lucra cei ce cred în Mine, pentru că Eu Mă duc la Tatăl»*. Şi

ce a voit să spună această Scriptură a Mea rostită atunci? Cine din poporul Meu este iscusit cu darul tălmăcirii celor cereşti? Este scris că dacă în biserica Mea se vorbeşte în limbi, şi dacă nu este şi tălmaci, vorbirea în limbi nu zideşte biserica. Trebuie tălmaci, tată, că limba Mea este cerească şi numai cei cereşti o înţeleg, iar Eu de aceea i-am spus mereu lui Israel să lucreze cer peste el ca să Mă pot înţelege cu el întru vorbirea Mea.

Iată, am spus că mai mari vor fi minunile în vremea de după înălţarea Mea în Tatăl. Tu, Verginico, n-ai putut să-ţi împlineşti lucrul de sfânt al cerului până ce n-ai venit în Mine, locul tău din cer, loc pregătit pentru sfinţi, ca acolo unde sunt Eu, să fie şi sfinţii Mei. Eu tot la fel, că dacă M-am făcut Fiu al Omului ca să Mă poată vedea lumea pe pământ şi ca să creadă în Mine prin minunile pe care Tatăl le lucra prin Mine între oameni, trebuia apoi să-Mi împlinesc lucrul de Sfânt al Tatălui, şi până nu M-am dus în Tatăl după răstignire şi după înviere, n-am lucrat din cer. Când sfântul ajunge în cer, poate lucra mai presus de trup. Când sfântul înviază în cer, poate lucra cu trupul mai presus de cele ale trupului. Aşa am spus: *«Mă duc la Tatăl, că dacă nu Mă duc, n-aveţi folos, şi vă este de folos să Mă duc, că dacă nu Mă duc, nu pot trimite pe Duhul Mângâietorul la voi. Dar Mă duc la Tatăl, şi Duhul Meu va veni la voi şi vă va călăuzi la tot adevărul, că nu va vorbi de la Sine, ci de la Tatăl, şi vă va vesti cele viitoare, şi Mă va slăvi pe Mine, că din Mine va lua şi vă va vesti. Toate ale Tatălui, ale Mele sunt, şi de aceea am zis că din al Meu va lua şi mai mari minuni va lucra, pentru că Eu Mă duc la Tatăl»*. Aşa le spuneam celor credincioşi: *«Iarăşi vă voi vedea, şi se va bucura inima voastră, şi bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi. Şi în zilele acelea nu Mă veţi mai întreba nimic, că orice veţi cere de la Tatăl în numele Meu, veţi primi, că până acum n-aţi cerut Tatălui în numele Meu. Şi vin zile când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci pe faţă vă voi vorbi de Tatăl, că Mă duc în Tatăl, şi din El voi vorbi, căci Tatăl vă iubeşte, că voi M-aţi iubit pe Mine şi aţi crezut că de la Tatăl am venit în lume, şi acum iarăşi Mă duc în Tatăl»*.

O, Israele, fiule care stai sub învăţătura Mea, deschide-ţi mintea ca să ştii cu ea, ca să ţi-o umplu de înţelepciunea cuvântului Meu, fiule. Eu, până nu M-am dus în Tatăl, nimeni n-a putut cere ceva de la Tatăl în numele Meu. Întâi am venit de la Tatăl între oameni şi am lucrat minuni ca Fiu al Omului, şi apoi M-am răstignit, şi aceasta a fost o minune; şi apoi am înviat, şi aceasta a fost o minune, fiule scump; şi apoi M-am dus la Tatăl, şi aceasta a fost cea mai mare minune. Dar am spus că şi mai mari minuni voi lucra după ce voi ajunge în Tatăl, şi sunt adevărat în cele ce am spus, căci Mângâietorul, Cuvântul Meu din Tatăl, este cea mai mare minune din veacuri.

Tu eşti cel ce faci minuni mai mari decât oricând, poporul Meu. Tu cobori din Tatăl pe Fiul, pe Mângâietorul Cel promis de Mine pe când eram încă în trup, şi din trup spuneam cu Duhul că mai mari minuni vor lucra cei credincioşi Mie după ce Eu voi merge în Tatăl. Eu din Tatăl am putere, căci cel credincios cere în numele Meu, în numele lui Iisus Hristos, Fiul Tatălui, Fiul Cel din Sfânta Treime venit pe pământ ca să Se arate Dumnezeu venit din Dumnezeu între oameni, iar credinţa celui credincios a crescut, şi înţelepciunea Duhului Sfânt, pe Care Îl trimit din Tatăl, creşte pe cel credincios, şi lucrează cel credincios minuni mai mari ca atunci, pentru că Eu din Tatăl cobor, şi Mă numesc Mângâietorul. Credinţa ta, Ierusalime, face această mare minune, care n-a fost de când veacurile. Duhul Sfânt Mângâietorul, Cel făgăduit de Mine Se coboară cuvânt în mijlocul tău la credinţa ta, popor lucrător de minuni.

Aşa am spus atunci: *«În zilele acelea, nu Mă veţi mai întreba nimic, că Duhul Meu Mângâietorul vă va desluşi totul, şi nu va mai fi nimic de desluşit sau de întrebat»*. Duhul Sfânt Mângâietorul este slava lui Dumnezeu pe pământ. Duhul Sfânt Se face cuvânt, şi cuvântul este slava lui Dumnezeu. Dar n-am spus Eu că dacă veţi crede veţi vedea slava lui Dumnezeu? Slava lui Dumnezeu este cuvântul care grăieşte, şi se împlineşte slava cuvântului. Orice cuvânt care se împlineşte, se numeşte Dumnezeu în slava Lui. Amin. Cei necredincioşi nu pot vedea slava lui Dumnezeu; nu pot vedea că nu se uită ca să vadă, şi se uită cum să facă pentru ca să nu vadă şi ca să nu cumva să creadă. Ce-ar face ei dacă ar crede? I-ar încurca de la ale lor, şi nu voiesc să se despartă de voia lor cei ce nu se uită la slava lui Dumnezeu.

Ce poate omul? Nu poate nimic bun. A făcut şi el trup, dar trupul nu foloseşte la nimic, căci Duhul este Cel ce dă viaţă. Eu l-am făcut pe primul om, din pământ l-am făcut, dar i-am dat şi suflet viu, şi apoi i-am dat şi duh de viaţă, căci una este când spui suflet, şi alta este când spui duh de viaţă. Omul a făcut şi el trup; a făcut din fier, din piatră, din praf, din aur, din aramă, din lemn, dar nu i-a putut da suflet viu. A făcut omul trup, şi l-a numit dumnezeu şi s-a închinat lui. Atâtea rânduri de oameni au făcut trup fără suflet şi s-au închinat diavolilor, căci ce iese din trup, trup este, iar Dumnezeu este Duh dătător de viaţă. Omul n-a putut să-i dea suflet viu trupului făcut de mână de om, dar Eu trupului făcut de mâna Mea i-am dat suflet viu şi l-am numit om; l-am făcut chip şi asemănare a Mea şi l-am numit om după ce l-am făcut, dar trupul făcut de mâna omului se numeşte diavol.

Astăzi vin cu sfinţii la tine, Ierusalime, masa Mea de praznic. Tu Îmi eşti casă şi masă şi hrană şi veşmânt, fiule Israele. Hrăneşte-Mă cu dragostea ta şi cu dorul tău. Îmbracă-Mă cu viaţa ta cea plăcută Mie, şi să te faci Mie palat împodobit cu pietre scumpe şi masă de nuntă plină de flori, că aşa te-am împodobit, şi te-am pregătit ca să fii nunta Mea, mireasa Mea, casa şi masa şi veşmântul şi hrana Mea pe pământ.

Astăzi vin cu stelele cerului în mijlocul tău, poporule, lumina Mea de pe pământ. E zi de sobor de mucenici veniţi la cer pe drumul credinţei şi al dragostei de Hristos. Erau din lume, şi erau ostaşi ai împăratului pământesc, şi erau iscusiţi în luptă şi se bucura împăratul de iscusinţa lor. Şi pentru că erau iscusiţi, Mi-am trezit dragostea Mea şi Duhul Meu în ei şi le-am dat darul credinţei, şi ei M-au cunoscut Hristosul lui Dumnezeu şi M-au mărturisit Dumnezeu Unul şi adevărat când au fost puşi de împăratul să jertfească diavolilor cei fără de suflet; şi din patruzeci câţi erau la număr când au fost băgaţi în apa botezului prin mucenicie, Eu M-am arătat lor, şi ei M-au văzut, şi au tânjit să ajungă ostaşi ai Mei prin mucenicie, ca să scape de oamenii minciunii care slujeau diavolilor mincinoşi. Şi iată pildă despre împărăţia cerurilor, căci împărăţia cerurilor se aseamănă cu patruzeci de creştini, dintre care unul a fost fricos şi a căzut din slava biruinţei, dar în locul lui a intrat păzitorul care era pus de pază peste ei de către împăratul, şi acela aşa de bine i-a păzit, că dacă a văzut că piere unul şi pierde pe Dumnezeu, a intrat el în locul lui, ca să nu fie Domnul păgubit de numărul cel întreg al mucenicilor. O, mare este puterea credinţei în creştin, că unul din cei patruzeci care nu-şi dăduse duhul în braţele Mele, a fost luat în spate de către mama lui care plângea la Mine să nu-i las fiul să piardă

fericirea Mea şi partea lui cu Mine, să nu-l las să fie încântat să slujească diavolului lumii, şi credinţa ei a biruit prin rugăciunea ei, şi copilul ei este al Meu. Care mamă în poporul Meu a făcut aşa? O, ce durere pe Mine! O mulţime de mame şi-au dat fiii să slujească la lume şi la trup şi la idoli, că n-au avut iubire de fiii lor aşa cum a avut această mamă care şi-a dus în spate fiul până în braţele fericirii, până în braţele Mele. În loc să plângă la Mine mama copilului din poporul Meu, să plângă să-i dau Eu fericire copilului ei, în loc să facă aşa, ea şi-a dat copilul pe apă ca mama care-şi leapădă copiii din pântece. Sunt mame care-şi omoară copiii în pântece, şi sunt mame care şi-i omoară după ce îi nasc, şi nu mai este om pe pământ care să salveze pe om de la moarte, şi omul este luat de apă. Lumea este apă a morţii, că scris este: *«Marea va ieşi din matca ei şi va face moarte»*. Iată, Ierusalime, că numai cu tine grăiesc pe pământ. Iată, fiule, unii se smulg din împărăţia lumii şi se dau lui Hristos Cel veşnic viu, iar alţii se smulg din împărăţia cerurilor, şi se dau lumii cea plină de idoli şi de duh de om, care dezbracă pe creştin de Duhul Sfânt.

Sfinţii mucenici care stau azi cu Mine în mijlocul tău, poporul Meu, n-au putut să-şi împlinească lucrul de sfinţi ai cerului până ce n-au venit întru Mine în cer. O, ce fericire pe sfinţi, Ierusalime! Ce fericiţi sunt sfinţii când vin la masa Mea cu tine şi se fac şi ei cuvânt din Mine şi Îmi dau din lucrul lor precum şi pe pământ Mi-au dat! Dă-Mi şi tu din lucrul tău, Israele, că eşti ucenic, fiule din Ierusalim. Ce poţi fi altceva, dacă eşti în poporul Meu? Poţi fi ucenic dar dacă vrei, fiule. Cei ce au trecut pe la masa de praznic a cuvântului Meu şi n-au stat, aceia nu s-au făcut ucenici, şi cine nu se face ucenic nu stă. Cine a rămas cu Mine după ce Eu am lucrat între oameni ca să-i chem la masa Mea de praznic al împărăţiei cerurilor? Au rămas numai ucenicii, dar şi din aceia unul a rămas în voile lui, iar cel ce rămâne cu Mine dar stă în voile lui, acela piere mai rău decât cel ce piere din necredinţă. Ai văzut pe unul din cei patruzeci de mucenici, care a ieşit de sub cununiţă, a pierit topindu-se cum se topeşte trupul în foc, dar ceilalţi au înviat prin foc, şi rămăşiţele lor au strălucit ca stelele cerului de le-au văzut cei ce i-au scos din apă şi le-au pus cinste înaintea Mea şi a oamenilor. Şi acum ce fericire pe ei! că din cer vin cu Mine şi nuntesc cină de praznic al împărăţiei cerurilor pe pământ cu tine, poporul Meu cel cu cuvânt din cer peste tine. Sfinţii se fac şi ei cuvânt, şi Îmi dau lucrul lor în cer, precum pe pământ Mi-au dat. Se fac sfinţii cuvânt, căci lucrul lucrătorilor este ca şi al Stăpânului lor. Amin.

— O, cine, Doamne, Te poate mărturisi mai bine decât mărturisitorii care Te-au mărturisit Hristosul Tatălui, venit trup şi cuvânt pe pământ? Cine pe pământ şi în cer Te poate mărturisi mai mult ca mărturisitorii? Noi i-am mărturisit pe diavoli diavoli, şi pe Tine Dumnezeu. Cine nu mărturiseşte că diavolul e diavol, acela nu poate mărturisi că Tu eşti Dumnezeu, Doamne. O, ce fel de mărturisitori sunt azi pe pământ? O, Doamne, cum să nu plângă cerul cel plin de dragoste când se uită pe pământul cel fără de dragoste, Doamne? S-a răcit dragostea. Nu mai străluceşte dragostea pe pământ. S-a împlinit Scriptura Ta, şi dragostea s-a răcit, şi diavolii s-au înmulţit. O, plângem în cer cu Tine, că nu mai ai mărturisitori de ai Tăi pe pământ, căci slujitorii bisericii fac loc diavolilor în oameni, şi nu mai ascultă diavolii de cei care citesc certare peste diavoli. O, Doamne, nu mai străluceşte dragostea de Tine pe pământ. Dacă omul aude că preotul a făcut păcat, face şi omul păcat. Dacă preotul de azi aude de la om că omul a făcut păcat, face şi preotul păcat. Preotul care aude păcatul omului, face şi el păcat, că urechea este poartă care duce la minte şi la inimă, şi trece păcatul prin porţi până ce-şi face casă în om, până ce se naşte în om, şi nu mai ai creştini pe care să-i pui în rai, Doamne. O, cine, Doamne, să Te mai mărturisească pe Tine? O, nu mai e om curat pe pământ. Venim noi, cei ce ne-am curăţit pe pământ prin pocăinţă şi prin mărturisirea Ta oamenilor şi prin botez cu apă şi cu sânge, Doamne. Venim noi, ucenicii şi mucenicii Tăi, că fericit este cel ce se luptă să fie ucenicul lui Hristos pe pământ.

O, fiilor din Ierusalim, grăim vouă cuvânt de Duh Sfânt. Din casa cea de sus grăim vouă; din Hristos, casa cea de sus. Fiţi ucenici, fiţi credincioşi, căci cel ce nu lucrează lucrare de ucenic, acela este fără de lucrare. Fiţi ucenici, şi fiţi mucenici. Fiţi mucenici prin ascultare, căci cel ce stă sub ascultare, acela este cel mai mare mucenic între mucenici. Nu este mucenic mai desăvârşit ca şi cel ce nu-şi face voia sa. Cel mofturos are voia sa; cel neascultător are voia sa; cel pretenţios, cel cârtitor, cel defăimător de fraţi, cel semeţ, cel lacom, cel fricos, cel necredincios are voia sa şi nu poate fi ucenic al lui Hristos, şi nu poate fi mucenic pentru Hristos cel ce face voia sa. Cel ce-şi răstigneşte voia sa, cel din Israelul de azi care-şi răstigneşte în el voile sale, acela mare se cheamă în împărăţia cerurilor.

Ierusalime de pe pământ, popor al Domnului, numele tău e mare în cer, şi n-ai cum să-ţi închipui mărirea ta, că este taină mare această taină despre tine. Noi, sfinţii lui Hristos, grăim vouă, fraţilor cei din urmă. Voi aveţi de împărţit slava sfinţilor, slava cea văzută de cei din cer şi de pe pământ şi din adânc. Fiţi în mare veghe şi îmbrăcaţi-vă în haina slavei lui Hristos, că duhurile rele ale întunericului se topesc la vederea acestei slave. Suntem apărători vouă din partea cerului cel de sus, şi ducem luptă cu diavolii care se bagă în oameni ca să lovească în grădiniţa cuvântului lui Dumnezeu şi în fiii ei.

Grăim peste grădină şi stăm în slujire cerească peste grădina Ta, Doamne, şi facem slujbă cerească cu cei din grădină şi alungăm pe diavolii care sunt supăraţi pe grădina Ta de pe pământ, şi înconjurăm de jur împrejur şi luăm apă din grădină şi stropim cu ea, ca să rămână urmă de sfinţenie din cer şi de pe pământul sfinţeniei Tale, pământ pe care umblă sfinţii Tăi, Domnul cu sfinţii Săi pe pământ sfânt, şi să piară urma diavolilor şi duhul diavolilor din calea poporului Tău, Doamne, şi din preajma grădiniţei Tale de cuvânt. Noi, sfinţii Tăi, ne purtăm cu Tine în ajutorul poporului Tău, şi la glasul trâmbiţei Tale lucrăm şi împlinim, căci trâmbiţa Ta Verginica sună în cer şi ne adună, aşa cum suna trâmbiţa în Israel când se aduna Israel, când pleca la luptă Israel, şi când se odihnea Israel. Trâmbiţa era semnalul la tot ce avea de lucrat Israel. Iar noi, cei din cer, la glasul trâmbiţei Tale care vesteşte război lui satana, ne adunăm şi luptăm şi ne rugăm Ţie, Doamne, să-Ţi împlineşti Scripturile peste pământ şi s-o găteşti de împărăţie cerească pe România, că e ţara Ta de nuntă, şi tot cerul a aflat din cuvântul Tău că ea e ţara Ta de nuntă. Găteşte-o de împărăţie cerească, găteşte-o, Doamne, Tu, cu cuvântul Tău, că omul din ea nu e învăţat cu slava Ta, şi e învăţat cu slava lui peste ea, dar ea este ţara Ta de nuntă, casa Ta de întoarcere între oameni, calea cuvântului Tău peste neamurile pământului, Doamne Dumnezeule, Care vii venind şi Îţi împlineşti venirea. O, dulce este glasul Tău în cer şi pe pământ, că ai dat dar în poporul Tău! O, dulce este cuvântul Tău şi glasul cuvântului Tău!

Tu, fiule al lui Iisus Hristos, care dai glas cuvântului din cer în Israel, să fii pildă de grai de rugăciune, că ţi-a dat

Hristos dar în grai, şi toţi sfinţii ne strângem şi te mângâiem când ne bucuri cu graiul cuvântului lui Hristos. Tu eşti atent la ceea ce-I spui lui Dumnezeu, şi eşti cuprins de ceea ce grăieşti cerului şi de ceea ce grăieşti din cer. Glasul tău s-a făcut trâmbiţă dulce care vesteşte cuvântul lui Dumnezeu. Îndrăzneşte şi te fă tălmaci pentru Hristos, precum te-a făcut Domnul grai al Său şi pildă de glas de rugăciune de pe pământ spre cer. Ne adunăm pe lângă tine în Israel şi ascultăm de la Domnul prin darul graiului tău. Roagă-te de pe pământ spre cer, ca să vină împărăţia cerurilor pe pământ cu Domnul şi cu sfinţii Săi. Roagă-te, că Domnul a făcut în tine pildă de grai de rugăciune, de glas de rugăciune şi de cuvânt rostit de pe pământ.

Iar Ţie, Doamne, Îţi mulţumim în cer şi pe pământ că ne faci parte la masa Ta de nuntă şi la bucuria Ta cu Israel. Vino, Doamne, cu aşezarea Ta pe pământ! Vino, Doamne, vino venind, vino cu noi, că tot cerul aşteaptă împărăţia Ta pe pământ nou, ca să fie cerul cu sfinţii săi moştenitori pe pământ nou, Doamne. Ţie Îţi dăm slavă, şi poporului Tău îi dăm îndemn să ceară împărăţia Ta peste pământ, şi orice va cere Israel în numele Tău de la Tatăl Tău şi al nostru, va primi după cum a fost cuvântul Tău. Amin, amin, amin.

— O, binecuvântată să fii, zi de serbare de sfinţi, şi pomenită să fii în cer şi pe pământ, că mulţime de sfinţi Îmi gătesc şi Îmi grăbesc venirea Mea, căci vin venind. Găteşte-Mi şi tu, Israele, venirea. Găteşte-te, fiule, întru venirea Mea, că fericit va fi acela care se va arăta lângă Mine la venirea cea văzută a slavei Mele. Vorbesc sfinţii cu tine, poporul Meu, şi te îndeamnă ca să poţi cu Mine.

Tu, copile, care Mă faci pe Mine grai dulce pentru urechea şi inima lui Israel, te îndemn şi Eu, cum şi sfinţii te-au îndemnat, că ţi-am dat dar în grai, şi tu eşti atent la ceea ce-Mi spui, şi eşti cuprins de ceea ce-Mi spui. Fii pildă de grai de rugăciune, fiule. Fii pildă de glas dulce şi cu trăire în el şi spune-Mi, fiule, ce spun Eu vouă, că am nevoie de glas care strigă prin darul Meu, nu prin duhul omului, şi strigă cum strig Eu când tu dai glas cuvântului Meu de strigare. Verginica suflă peste tine putere şi iubire. Verginica suflă peste voi, fiilor din grădină, căci cei unşi ţin cerul după ei ca să-i înveţe şi să-i aşeze şi să-i lumineze.

O, Verginico, trâmbiţă care aduni sfinţii cu Mine şi cu tine în Israel! Să ai, tată, grijă de grădină, căci dragostea pe pământ s-a răcit şi diavolii s-au înmulţit şi Îmi tulbură grădina. Întăreşte-ţi fiii la veghe. Întăreşte-l pe Israel la veghe pentru venirea Mea. Întăreşte-Mi întăriturile, măi Verginico, că tu ai armată mare de sfinţi cu tine şi tu eşti trâmbiţa care suni venirea Mea cu sfinţii. Amin.

— Sun, Doamne, că aşa dar mi-ai dat, şi darul lucrează prin harul Tău şi sun. Sun şi în cer, sun şi pe pământ, sun, Doamne, sun. Sun să se adune cerul şi pământul la praznicul împărăţiei cerurilor pe pământ, că Tu ai spus că faci cer nou şi pământ nou întru dreptate, Doamne.

Sun şi peste tine, Ierusalime. Sun, Israele, sun, şi te ţin treaz sunând. Mă uit la chipul tău, poporul meu, şi plâng sfinţii de bucurie când văd în Israel om după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Se uită sfinţii părinţi şi văd chip de creştin în tine, Israele; dar să te faci asemenea în toate cu Hristos, Care vine, fiule, vine venind, vine Domnul cu slavă mare peste pământ şi Se face cuvânt şi Se face trup văzut, căci trupul Domnului este cel de după înviere, şi este slavă mare trupul Domnului, Care vine văzut în curând. Ai grijă cum veghezi. Ai grijă cum mănânci şi cum bei şi cum dormi, ca să fie totul în veghe în tine. Ai grijă cum mănânci cuvântul Domnului, că lumea citeşte Scriptura şi caută în ea mâncare, şi preoţii lumii caută tot aşa, caută mâncare şi băutură în Scriptură, şi cine caută găseşte ce caută. Preoţii au făcut din cartea lui Dumnezeu mijloc de câştig de avere şi de laudă şi de ranguri şi de ciucuri la poale, măi Israele măi. Nu cumva să faci ce fac preoţii lumii, şi tu să faci ce face Hristos, Arhiereul Cel din cer, Care S-a dat pe Sine jertfă de mâncare pentru cei flămânzi de El.

Lumea are altceva de făcut. Lumii îi e foame de mâncare, şi ce doreşte aceea mănâncă. Nu ştie lumea cum să facă mai gustoasă mâncarea ca să-i placă. Nu ştie lumea ce să mai facă pentru ca să-şi facă pe voie, iar cuvântul lui Dumnezeu a rămas o nebunie pentru lume, căci dragostea s-a răcit, şi diavolii s-au înmulţit în oameni, şi sunt diavoli cu şcoală şi nu-şi mai arată lucrarea, şi lucrează cu ascunsul din om, că omul a dat pe diavolul la şcoli înalte, şi diavolul s-a făcut fiu al omului, şi îi zice omului *„tată“*.

O, Israele copilaş, o, copile legănat de Duhul Sfânt Mângâietorul! Sun peste tine, şi voiesc să plângă sfinţii de bucurie că tu faci voia lui Dumnezeu; să plângă sfinţii de dragul tău, că în cer nu se râde de bucurie. Râsul bucuriei în cer, este plâns de bucurie. Aşa este starea de Duh Sfânt, şi aşa să fie şi în tine bucuria Duhului Sfânt. Plângi şi tu de dragul lui Dumnezeu, şi te bucură plângând sub mângâierea Duhului Sfânt, Care te leagănă cum îşi leagănă mama copilul când plânge după ea.

Copii din grădină, în numele Domnului lucrez peste voi. Lucraţi cuvânt peste apă şi puneţi sfinţire proaspătă şi semn peste apă şi înconjuraţi grădina Domnului şi însemnaţi hotar, ca să vadă diavolii semn proaspăt şi mereu înnoit prin cuvântul Domnului. Fiţi iscusiţi înăuntru şi în lături, că iar vă spun: viaţa voastră este Dumnezeu, şi aşa să spuneţi şi voi, ca să nu uitaţi nici o clipă că viaţa voastră este Dumnezeu. Fiţi ca florile fără spini în mâna mea, că Israel cel ce a venit şi a stat şi apoi a trecut mai departe, a auzit odată un cuvânt al Domnului prin mine, şi cuvântul acela aşa zicea: *«O, trandafirii Mei cu spini pe coadă, că am voit să-i adun şi să-i pun în glastră şi M-au înţepat».* Fiţi cu veghe mare şi cu sfinţenie peste voi, că va aduce Domnul din lume şi Îşi va face ucenici, iar cei ce n-au stat, vor vedea semnele înţepăturilor pe fruntea Domnului şi vor fi prinşi de mare durere. Fiţi copii cu veghe mare şi ascultaţi, că mare se va chema cel ce ascultă cu adevărat. Amin.

— O, Verginico tată, fiii din Israel caută la şcoli lumeşti, şi Eu voi dărâma toate şcolile, şi pe toţi învăţătorii îi voi pune să-şi plătească păcatele, şi cuvântul Meu va rămâne învăţător şi mângâietor peste cei credincioşi, dar nu şi peste cei necredincioşi. Vai celor ce se duc de la şcoala Mea la şcoala omului de azi! Vai celor ce se lasă înfăşaţi de duhul cel rău al nepăsării!

Eu te aştept să te întorci la Mine, fiule care-ţi iubeşti voia ta şi mintea ta şi mintea omului de azi. Te aştept, că ţi-a rămas numele şi dau peste el când umblu în mărturii. Mai bine este să te pun la plâns decât să Mă pui tu pe Mine la plâns. Căci a fost odată un copil, pe care l-a dat la şcoală tatăl său ca să iasă om mare şi să se bucure tatăl de el. Şi copilul dat la şcoală creştea şi se învăţa la fapte rele, iar când învăţătorul vedea pe copil în greşeli, făcea scrisoare tatălui său şi îi spunea de greşalele copilului. Tatăl suspina, şi lua un cui şi îl bătea în uşa casei pe dinăuntru. Şi de câte ori greşea copilul, tatăl primea scrisoare cu greşeala lui, şi iar bătea cui în uşă, şi multe cuie a bătut până ce a venit copilul trimis de învăţător să-şi vadă tatăl, şi, venind, a îmbrăţişat pe tatăl său şi,

rotindu-şi ochii prin casă, a văzut uşa plină de cuie bătute în ea şi a întrebat pe tatăl său: *„Tată, ce sunt aceste cuie?“.* Şi tatăl i-a răspuns: *„Fiule, de câte ori greşeai, de atâtea ori eu băteam câte un cui în uşa casei mele.“,* iar copilul a plâns de gâtul tatălui şi a făgăduit că nu-l va mai supăra cu greşalele lui, şi că se va însănătoşi la minte şi la inimă. Şi aşa a fost, iar învăţătorul trimitea, apoi, mereu scrisoare cu fiecare faptă bună pe care o făcea copilul, şi la fiecare faptă bună a fiului său, tatăl smulgea un cui din uşa casei sale până ce le-a scos pe toate, în urma atâtor fapte bune pe care le prindea de veste de la învăţător. Şi a venit copilul acasă şi luându-l în braţe pe tatăl său, i-a spus: *„Tată, m-am făcut cuminte şi nu te-am mai supărat şi nu mai este nici un cui rămas în uşă“.* Dar tatăl înţeleptul a răspuns fiului său: *„Nu mai sunt cuie, fiule, dar în uşă au rămas toate urmele cuielor“.* Atunci, copilul a rămas umilit, şi s-a înţelepţit adânc din faptele lui, căci orice păţit se face un înţelept al cerului pe pământ pentru oamenii cei fără înţelepciune.

O, fiule care ţi-a rămas numele în cartea Mea! Eu te aştept să te întorci la Mine şi să zici: *„Doamne, am greşit mie şi Ţie, am greşit la cer şi înaintea Ta; ia-mă ca pe o slugă că slugă voiesc să-Ţi fiu şi n-am ştiut cum să fiu ca să nu Te pierd. Stăpân nu pot să fiu, că nu este stăpân afară de Tine, iar voia mea m-a stăpânit, Doamne“.*

O, fiule, vino, şi fă-ţi statură, vino pe cale, că nu sunt alte căi în afară de Mine. Dar cui îi zic Eu: vino? Cui, Israele? Fiţi atenţi, voi, străjeri, că Eu îi zic fiului: vino! îi zic celui neputincios: vino! Nimeni să nu zică: vino! Eu sunt cel ce-Mi cunosc fiii. Amin.

O, Israele, mare este taina cuvântului Meu. Nu da năvală s-o desluşeşti tu, că Eu sunt Cel ce desluşesc totul, că scris este: *«În zilele acelea nu Mă veţi mai întreba nimic, căci toate se vor desluşi de la sine».* Nu celui ce şi-a bătut joc de Duhul Sfânt, nu aceluia îi zic: vino! Celui neputincios la mers îi zic: vino, fiule!

O, cea mai mare minune din veacuri este cuvântul Meu care se face carte în vremea aceasta pe pământ. Această minune se numeşte cea de a doua venire a Fiului lui Dumnezeu pe pământ. Această sărbătoare să te cuprindă în ea, Ierusalime, şi să stai întru venirea Mea, căci Eu sunt ziua cea neînserată de sărbătoare şi vin cu ea pe pământ şi o dau celor credincioşi. Fericit cel ce va fi găsit credincios venirii Mele. Fericit cel ce va fi găsit lângă Mine când Mă voi arăta în slavă văzută.

Pace ţie, Ierusalime care crezi venirea Mea! Amin, amin, amin.

9/22 martie 1997

Duminica a patra a Postului Mare, a sfântului Ioan Scărarul

Nu e bună vorbirea în doi, ci e bună strângerea laolaltă a fraţilor. Fraţii lui Hristos trăiesc în Hristos, nu în ei. Iubirea şi ascultarea Mariei Magdalena. Domnul cheamă spre putere pe cei neputincioşi.

Vin cu Tatăl, căci Tatăl este în Mine. Amin. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, vin în carte. Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine. Amin. Vin în cartea lui Verginica şi Mă fac cuvânt peste grădină.

O, Verginico, facem sfat în cartea ta, şi tu eşti cu Tatăl şi cu Mine, şi lucrăm cu Duhul Sfânt peste poporul Nostru. Eu sunt din Tatăl, şi sunt născut mai înainte de toţi vecii din Tatăl, Dumnezeul Cel adevărat, şi Tatăl le-a făcut pe toate prin Mine. M-am născut Lumină din Lumină, şi lumină am lucrat, şi pe toate le-a aşezat Dumnezeu în lumină. O, Verginico, facem sfat ceresc ca şi la început. Tatăl este în Mine ca şi la început când am rostit: *«Să facem om după chipul Nostru şi după asemănarea Noastră, ca să aibă stăpânire peste cele de pe pământ, peste cele de sub pământ, peste cele din mare şi peste cele din văzduh şi peste tot pământul. Şi l-a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său, bărbat şi femeie, şi i-a binecuvântat ca să umple pământul şi să-l supună şi să stăpânească tot ce e pe el».*

O, Israele, cuvântul Meu se întocmeşte peste tine ca să facă din fiii tăi fii ai lui Dumnezeu. Cuvântul naşte fii, şi se sfătuieşte cu fiii ca să facă om după chipul lui Dumnezeu şi după asemănarea lui Dumnezeu. Cine nu se naşte de sus, nu poate să fie fiu al împărăţiei cerurilor. Cuvântul Meu vine de sus, din Tatăl şi din Fiul, căci Eu şi Tatăl una suntem.

O, copii din grădină, luaţi aminte la cuvintele Mele şi întăriţi-vă, fiilor. Eu când am grăit lui Daniel care se rugase Mie să-Mi amintesc de făgăduinţele Mele şi care mărturisea către Mine greşalele lui Israel cerând milostivire şi iertare, Daniel avea vlaga slăbită în el şi zicea: *«O, Stăpânul meu, mă înspăimânt şi îmi piere puterea, că Tu eşti mare, şi eu sunt aşa de mic, şi nu am putere în grai.»*, dar Eu i-am zis: *«Nu te teme, om plăcut lui Dumnezeu, nu te teme! Pace ţie! şi te întăreşte, şi te îmbărbătează, că îţi voi descoperi ţie cele scrise în Cartea Adevărului».*

O, copiii Mei cei unşi ca să staţi în calea cuvântului Meu care vine pentru Israel şi pentru toate noroadele de pe pământ! Întăriţi-vă, fiilor. Iubiţi pe Dumnezeu, şi îmbărbătaţi-vă înaintea cuvântului Meu, că Eu vă sunt mângâiere. O, fiilor, Mă ating de voi mereu, şi vă întăresc ca să Mă pot face cuvânt peste pământ şi să-Mi împlinesc cele scrise în Cartea Adevărului, căci Cartea Adevărului este în cer, şi Eu iau din ea şi vă aduc vouă după cum a fost făgăduinţa Mea când am spus: *«Mă duc în Tatăl, şi vă voi trimite pe Duhul Adevărului, Care din al Meu va lua şi vă va învăţa pe voi. Lumea nu poate să primească Duhul Adevărului, pentru că lumea nu-L vede şi nu-L ştie, dar voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne în voi şi între voi».* Mă fac cuvânt între voi, căci aşa am zis atunci: *«Mă duc, şi vin iar la voi, căci Eu sunt viu».*

O, Israele, copil iubit de Dumnezeu, să te lupţi, fiule, în iubire de Dumnezeu, că Eu aşa am zis: *«Dacă Mă iubeşte cineva, păzi-va cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi pe el şi vom veni la el şi Ne vom face locuinţă».* Este scris în Scripturi: *«Cel ce nu iubeşte pe Dumnezeu, să fie anatema, căci Domnul vine».* Şi ce este acest cuvânt al Scripturii? Fiilor, fiilor, unde nu este Dumnezeu, acolo îşi face loc diavolul cu ale sale, îşi face loc cu nepăsarea, cu necredinţa, cu răcirea dragostei, cu cârtirea, cu neascultarea, cu ura, cu bârfa, fiilor. E plină lumea de nedragoste, e plină de plăceri diavoleşti, căci cine nu iubeşte pe Dumnezeu, este anatema. Ce e aceea bârfă? E lucru diavolesc. Eu de aceea v-am învăţat pe voi că nu e bună vorbirea doi câte doi, că acest obicei e obicei lumesc, e bârfă, fiilor.

O, Verginico, Mă fac Învăţător în cartea ta şi îl învăţ pe Israel viaţa, tată. Lumea nu ştie ce este viaţa, căci viaţă înseamnă să-L iubească omul pe Dumnezeu şi să vorbească de Domnul pe cale ca să vin cu Tatăl şi să-Mi fac locuinţă de Emaus în cel ce are pe Dumnezeu.

— O, bunule Învăţător, tot aşa îl învăţ şi eu pe poporul Tău cel mic, ca să moştenească viaţa cea veşnică, Doamne, şi să aibă milă de Tine. Tu eşti Cel căzut între tâlhari, Care n-ai găsit milă nici de la leviţi, nici de

la preoţi, dar ai găsit la samarineni, şi ei Te-au luat în casa lor şi Te-au iubit şi Te-au ascultat, Doamne, şi aşa înveţi şi pe poporul Tău, să facă şi fiii de azi asemenea, Doamne.

O, măi copii, auziţi voi ce spune Domnul: *«Unde nu e Dumnezeu, acolo îşi face loc diavolul cu ale sale».* Vine diavolul cu nepăsarea, cu necredinţa şi cu bârfa vine. Ce e aceea bârfă? Bârfa înseamnă neiubire de Dumnezeu. Bârfa înseamnă iubire de sine, fiilor. Asta înseamnă bârfa. Fugiţi de cel ce bârfeşte, că bârfa e unealtă diavolească. Aduceţi-vă aminte de cuvântul lui Dumnezeu, că mai înainte ca să merg eu la cer, a grăit Domnul că după ridicarea mea se vor face în poporul Său două tabere, şi o parte vor rămâne oi şi miei, şi cealaltă parte se vor face din oi, lupi, şi vor da să sfâşie. Vin să vă spun şi eu să fiţi atenţi, voi, lucrători şi străjeri peste Israel, căci Domnul a câştigat un popor. Aveţi grijă de el, ca să nu intre în popor lupi care vin şi scrâşnesc şi care nu cruţă turma Domnului, că iată durere, că lupii care s-au făcut din oi, lupi, au fost numai cu înfăţişarea oi, dar lupul îşi dă în petec oricât ar fi de frumoasă haina de oaie sub care stă pitit, că iată, dintre voi înşivă se ridică şi sucesc învăţătura Domnului şi trag pe ucenici din turmă, şi lupul nu mai ştie că ucenicul e fiu al Domnului, şi lupul e lup, fiilor. Vegheaţi şi iar vegheaţi peste inima fiilor din Israel, căci bârfa înseamnă iubire de sine, fiilor, şi e unealtă diavolească.

O, nu e bună vorbirea doi câte doi, ci e bună strângerea laolaltă şi inima deschisă, fiilor, căci fraţii lui Hristos trăiesc în Hristos, nu în ei. Fraţii trăiesc unul în altul, căci Hristos aşa a zis: *«Voi în Mine, şi Eu în voi»,* şi unde nu este simţită această lucrare, acolo îşi fac loc mâhniri şi tristeţi şi dureri, şi eu aş voi să nu aveţi supărări, fiilor din Israel. Voiesc mângâieri să aveţi, şi bucurie şi pace să luaţi de la Domnul, că mereu aţi primit din gura Domnului pace peste voi. Vorbirea doi câte doi e bârfă, e lucru diavolesc, că de Dumnezeu nu vorbesc cei doi care vorbesc. Domnul nu trebuie ascuns între doi. Domnul trebuie vestit şi împărţit, iar vorbirea doi câte doi nu este pentru Domnul, şi este bârfă despre fraţii Domnului. O, Israele, mereu ai auzit cuvânt din cer, care ţi-a spus ţie aşa: *«Cel ce se opreşte la sfat cu cei răzvrătiţi, cu cei bârfitori, acela cade în obiceiuri lumeşti, că bârfa e duh de lume, şi e vrăjmaşă lui Dumnezeu bârfa».*

Ce ai tu cu cel ce greşeşte, cu cel ce nu-ţi place de el? Dacă iubeşti pe Dumnezeu stai lângă Dumnezeu şi lângă izvorul cuvântului Său, căci cine părăseşte strângerea laolaltă pe lângă cuvântul Domnului care se descoperă în biserică, unul ca acela cade în duh de lume, în duh de nepăsare, şi se împlineşte cu el Scriptura aceea care spune: *«Dintre voi se vor ridica bărbaţi care culeg de la lume şi duc la voi, şi de la voi ca să ducă la lume, şi între voi se vor strecura lupi răpitori, care nu vor cruţa turma şi vor trage afară pe ucenici».*

Iată, fiule pe care te vedeam clătinându-te, eu mereu strigam la tine şi îţi arătam starea şi te mustram ca pe unul iubit, şi tu te-ai sculat să nu faci voia Domnului, şi să mai tragi afară din munca Domnului şi să te faci fur de cele sfinte, căci cuvântul lui Dumnezeu sfinţeşte pe om, şi tu Îl faci mincinos pe Dumnezeu, iar pe tine adevărat, şi tragi afară ucenici, şi te faci învăţător, şi te faci dumnezeu peste cei slăbiţi de tine, şi tu eşti neputincios şi nu vezi cum eşti. Şi când vei vedea cum eşti, şi când îţi vei vedea lucrarea ta cea împotriva lui Dumnezeu, ce ai să faci oare? Ce ai să faci?

O, rău e de omul care iubeşte lumea, că acela nu se poate face ucenic al lui Hristos, căci iubirea de Hristos este vrăjmăşie cu lumea, precum tovărăşia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu. Rău e de omul care nu crede Scriptura, că acela nu stă cu Dumnezeu, şi se duce în lume. Fericit este cel ce vine din lume şi se alipeşte cu dor de Dumnezeu, că acela face ce a făcut Maria Magdalena şi vine şi învaţă iubirea de Dumnezeu.

O, Doamne, Tu ai putere să-Ţi faci ucenici iubitori, şi ai putere să-Ţi împlineşti toate Scripturile, Doamne. Întăreşte pe fiii grădinii şi fă din ei cuvânt peste Israel, şi fă din Israel cuvânt peste mulţimile din care se vor dărui Ţie mulţi ucenici, bunule Învăţător, iar Tu îi vei învăţa ce să facă pentru ca să aibă viaţa veşnică. Amin.

— O, trâmbiţă cu grai dulce, o, Verginico! Maria Magdalena iubea păcatul, tată, şi Eu Mi-am pus de gând s-o vindec, şi am ieşit în calea ei cu ştirea despre Mine şi am atras-o ca s-o iubesc şi ca să-i arăt apoi iubirea şi ca s-o învăţ să aibă viaţa veşnică. Ea era mândră de frumuseţea ei, de păcatele ei, şi Eu am învăţat-o smerenia, şi cu smerenia să se vindece de mândrie; şi am învăţat-o milostenia ca să se vindece de iubirea de argint; am învăţat-o dragostea şi bucuria pentru bine ca să se vindece de invidie; am învăţat-o înfrânarea şi curăţia ca să se vindece de desfrânare; am învăţat-o să îmbrăţişeze sărăcia ca s-o vindec de lăcomie; am învăţat-o răbdarea cea bună, ca să se vindece de mânie, şi am învăţat-o hărnicia creştinească şi duhovnicească pentru ca s-o vindec de lene. Am lucrat peste ea cu iubire şi cu cuvânt de dragoste ca să scot din ea pe cei şapte demoni, care erau: mândria şi iubirea de argint şi invidia şi desfrânarea şi lăcomia şi mânia şi lenea de cele bune, că ea lucra numai rele şi zicea că este bine, căci păcatul îi apare omului în faţă ca nepăcat, ca la Adam apare păcatul, şi omul nu zice că e păcat, şi după ce-l face vede ce a făcut. Eu am vindecat-o pe Magdalena de păcate, şi am iubit-o dacă M-a ascultat, căci s-a smerit văzându-şi răul din ea şi nimeni nu i-a spus că e păcat ce face ea. Dar Eu am iubit-o, şi i-am arătat ce este în ea, şi ea nu s-a mai putut ascunde în ea, şi s-a lăsat iubită de Cel Care a iubit-o cu adevărat, scoţând din ea pe demonii cei cuibăriţi în ea. Ea M-a lăsat să Mă ating de păcatele ei ca să se vindece de ele, şi cu multă iubire am vindecat-o, şi am făcut-o mireasă Mie pe cea plină de păcate şi curăţită de ele şi albită prin iubire, iar lumea Mă făcea desfrânat, căci Eu Mă alipeam de ei ca să-i vindec şi să le arăt desfrânarea care trebuia vindecată. Lucram cu multă iubire, lucram cu răbdare şi Mă apropiam de cei păcătoşi şi purtam ocara păcatelor lor, după cum scrie în prooroci: *«Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre, ale tuturor, împovărându-Se cu ele».* Lucram să scot din păcătoşi demonii iubirii de sine şi să-i vindec şi să-i fac ucenici, căci fericit este cel ce vine din lume şi scapă de demonii lumii şi se alipeşte de Dumnezeu, aşa cum a fost şi cu Maria Magdalena care s-a lăsat vindecată şi care a învăţat iubirea de Dumnezeu şi curăţenia inimii şi a duhului şi a trupului.

O, fiilor unşi, aşa trebuie lucrat peste cel ce vine să fie cu Domnul. Trebuie mai întâi să scoatem din el pe cei şapte demoni, şi trebuie umblat înăuntru, că omul singur nu spune. De aceea vă spuneam Eu cu ani în urmă că avem de băgat mâna în iad după suflete, şi iadul e murdar, dar voi fiţi sfinţi şi arătaţi omului ce are înăuntru, că singur nu spune omul, şi se arată bun şi curat, dar până nu este curăţat nu e curat omul. Nu vă temeţi, fiilor. Eu vă spăl mereu de murdăria păcatelor din om, dar omul trebuie să ajungă om după chipul lui Dumnezeu, şi e de lucru la această naştere de sus a omului. Voi aţi văzut cum am lucrat Eu cu Maria Magdalena ca s-o trag de partea Mea. Voi aţi văzut pe apostolul Pavel cum lucra şi zicea: *«M-am făcut asemenea cu mulţi, ca să-i câştig apoi lui*

Hristos». Voi aţi văzut cum strig Eu la fiii cei neputincioşi: *«Veniţi, fiilor! Veniţi, şi nu plecaţi, că Eu vă vindec de păcatele voastre că-Mi sunteţi fii».* La cei neputincioşi strig, nu strig la cei răzvrătiţi, că aceia s-au făcut lupi, care nu-Mi cruţă turma şi care trag afară pe ucenici, ca proorocii mincinoşi care trag de partea lor chiar şi pe cei aleşi ai Mei, pe ucenicii Mei, cei aleşi de Mine.

Am un fiu, ba chiar doi fii am care s-au lăsat spre neputinţă de fire şi de minte şi de cuget, şi strig pe cel neputincios: vino, fiule ucenic, vino, tată, spre putere, că nu te cheamă omul, ci Eu te chem: vino! Vino să fii ucenic, căci cel ce nu lucrează lucrare de ucenic, acela nu stă. Vino să-ţi înviez puterea! Vino, că te aştept să vii! Vino! Eu sunt Dumnezeu, şi nu om. Eu sunt cuvânt peste tine. Vino la cuvântul Meu! Amin. Ridică-te la cuvântul Meu şi vino! Vino, tată, înapoi lângă Mine, că prin neputinţa ta pică şi altul, şi tu nu poţi să plăteşti sângele fratelui tău care cade văzând neputinţa ta. Vino! De şapte ori îţi zic: vino să fii în lucru cu Mine, şi ca să te găsesc lucrând, că vin cu zile noi de serbare, cu zile de veac nou şi cu nuntă de veac nou pe pământ. Ia haina pe tine şi stai înaintea Mea îmbrăcat şi nu gol, căci Eu sunt trup şi cuvânt. Cine întoarce spatele la Dumnezeu, să nu se lupte cu Dumnezeu, ci să se întoarcă cu faţa şi să zică: *„Întoarce-Te, Doamne, în viaţa mea, în cugetul meu, în inima mea, şi Îţi fă în mine locuinţă şi stai în mine cu masa Ta de cină nouă şi mă iartă ca pe un fiu neputincios".* Amin, amin, amin.

24 martie/6 aprilie 1997

Praznicul Buneivestiri

Cuvântul Domnului se revarsă peste noroade. Rugăciunea poporului pentru dezlegarea blestemului sfântului Nifon de peste cetatea Târgoviştei. Clevetirea şi duhul uşuratic nu sunt lucrări bisericeşti.

Vin din Tatăl, vin cu Tatăl. Amin. Eu sunt din Tatăl Savaot, şi sunt cu El, şi El este cu Mine şi în Mine. Vin la Israel cu praznic de serbare, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Mă fac cuvânt de veac nou peste tine, poporul Meu Israel. Eu nu pot fără popor, căci Eu sunt Păstorul lui Israel. Dacă Israel la care am venit acum două mii de ani n-a voit să domnesc peste el şi să-i fiu Păstor, M-am dus spre neamuri cu inima Mea, şi am zis şi apostolilor Mei: *«Mergeţi la toate neamurile până la marginile pământului şi închinaţi mulţimile care vor crede în numele Meu, închinaţi-le cu numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi faceţi neamurile să creadă că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, născut din Tatăl şi din Fecioară, prin Duhul Sfânt, Cel de la Tatăl.»,* iar poporul român a fost atunci iubit între neamurile pământului, şi Mi l-a hărăzit Tatăl ca să fie poporul întoarcerii Mele din Tatăl. Şi iată, Israele mititel, te-a ales Tatăl din români ca să Mă facă pe Mine cuvânt peste tine, şi de la tine să se audă cuvântul lui Dumnezeu până la toate marginile cerurilor, ca să vin apoi văzut, precum scrie în Scripturi.

Israele, Israele, se apropie spre vedere cele ce nu se văd. Se apropie slava Mea cea nevăzută, fiule scump. Tu eşti slava Mea pe pământ, şi voiesc să ştie şi să vadă lumea că tu eşti slava Mea, tată, şi să se ducă această veste văzută, până la toate marginile cerurilor, şi să ştie noroadele toate că tu eşti fiul Meu şi că stai gătit de sărbătoare înaintea slavei Mele care se apropie peste pământ. Vin să te îmbrac cu slavă în numele Meu, şi tu să înveţi bine umilinţa bucuriei şi bucuria umilinţei ca nu cumva de bucurie să uiţi că tu trebuie să faci şi să fii voia Mea înaintea Mea. Să te înveţi, măi Israele, să ai cugetare smerită şi sfântă şi bineplăcută Mie. Să te înveţi, tată, să gândeşti frumos, şi să ai mereu cugetul casă pentru Mine, şi să Mă pot odihni în tine, fiule din Israel. Să fii blând şi smerit cu inima, poporul Meu, că iată, Eu nu uit să te îndemn şi să te înnoiesc mereu prin cuvântul Meu care-L naşte pe Dumnezeu în om ca să fie omul de sus, din cer, de la Dumnezeu să fie omul.

Mă las peste tine cu praznic de bunăvestire, Israele, şi sărbătoresc în tine cu sfinţii şi cu îngerii, cu mama Mea Fecioara şi cu Gavriil arhanghelul, care M-a adus pe Mine din cer în Fecioară. Gavriil, înger al darului, M-a dăruit pe Mine Fecioarei care M-a primit ca să iau trup din trupul ei şi să Mă nasc din ea Om între oameni, că milă Mi-a fost de om, şi am venit prin Fecioară ca să Mă arăt oamenilor şi să-i fac să creadă în Mine, Fiul Tatălui Savaot, coborât pe pământ prin cuvântul arhanghelului Gavriil. Îngerul darului venise cu darul credinţei ca să-l aşeze în Fecioara cea Născătoare de Dumnezeu, iar când darul credinţei s-a însămânţat în inima ei, ea s-a supus apoi vestirii îngerului şi M-a primit zicând: *«Iată roaba Domnului Care Se va naşte din mine. Fie mie după cuvântul acesta».* Cerul de sus şi pământul de jos s-au unit atunci în lucrare cerească, şi Eu M-am născut Om între oameni, ca să Mă binevestesc apoi Dumnezeu prin înviere. Mulţi au crezut în Mine şi până în înviere, dar prin înviere am pecetluit credinţa omului în Mine, şi cel ce voieşte să Mă cunoască, acela crede în Mine, şi Eu Mă descopăr aceluia. Am venit Dumnezeu din Dumnezeu, născut între oameni, şi am dovedit lumii prin înviere că sunt Dumnezeu din Dumnezeu.

Israele, Israele, praznicul buneivestiri stă întins mereu peste tine, Israele, măsuţa Mea de praznic. Când a trebuit să Mă dovedesc Dumnezeu venit din Dumnezeu, M-am aşternut pe cruce, şi prin cruce M-am dovedit Fiul lui Dumnezeu. Iar acum când trebuie să Mă dovedesc cuvânt din cuvânt, cuvântul Tatălui peste pământ, aşa cum este proorocit în Scripturi pentru timpul de acum la venirea Mea cea de a doua din Tatăl, Mă aştern în tine cuvânt, ca să Mă dovedesc prin cuvânt împlinit din Mine Fiu al lui Dumnezeu Tatăl, şi să Mă las peste tine mereu sărbătoare de bunăvestire peste pământ. Mă binevestesc din mijlocul tău că vin, şi iată-Mă cuvânt peste noroadele pământului, iar după acest semn Mă voi lăsa văzut, iar tu, poporul Meu, vei sta lângă Mine, că tu eşti casa Mea de adăpost întru cea de a doua venire a Mea. Fericit cel ce crede azi în cuvântul acesta, că acela nu se va tângui când Mă voi lăsa descoperit întru venirea Mea. Scris este în Scripturi: *«La venirea Mea se vor boci toate neamurile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă venind, şi va trimite pe îngerii Săi cu sunet mare de trâmbiţă şi va culege pe cei aleşi ai Lui. Şi Domnul va lumina cu putere de şapte ori mai mult ca soarele, căci soarele se va întuneca şi luna îşi va înceta lumina şi stelele vor cădea, căci puterile cerurilor se vor zdruncina la venirea Mea cea văzută, şi neamurile pământului se vor plânge de groază».* Dar tu, poporul Meu, vei fi învăluit de slava cuvântului Meu, că tu nu vei fi luat pe neştire, şi tu stai veghind înaintea Mea, căci Eu, încă de pe atunci am zis celor ce cred: *«Fiţi gata pentru ceasul venirii Fiului Omului».*

O, Israele, Israele, ce va fi cu cei din tine care s-au dezbrăcat de haina vegherii, care s-au săturat să stea gata de venirea Mea? Vor alerga spre Mine, dar scris este că toate vor fi ca fulgerul care se arată de la răsărit până la apus. O, cum vor căuta untdelemn! O, cum vor căuta credinţă în cuvântul acesta! Mai fericit va fi Israel cel ce nu M-a cunoscut atunci

decât acesta de azi, care nu M-a cunoscut azi în cuvântul acesta. Mereu am spus: *«Israele, Eu sunt acest cuvânt»*. O, mereu am spus!

Iată, Israele care Mă iubeşti şi Mă crezi şi stai îmbrăcat cu Mine şi cu slava Mea, ies cu tine, fiule. Fă-te vrednic să te arăţi lângă slava Mea că fac din tine slavă a Mea înaintea oamenilor. Mă voi lăsa în tine cu cuvânt de dragoste şi de pace şi de iertare, şi te voi aşeza înaintea oamenilor, şi oamenii vor auzi Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine la tine cuvânt. Ca la intrarea în Ierusalim vom serba pe pământ, şi va intra Cuvântul lui Dumnezeu călare pe cal alb şi va înviora mulţimile, şi Eu le voi dărui darul credinţei şi al bucuriei sfinte, şi le voi spune mulţimilor: *«Bucuraţi-vă de slava Cuvântului lui Dumnezeu!»*.

Eu sunt în tine sărbătoare de nuntă de veac nou, Ierusalime, popor al venirii Mele. Mă binevestesc lângă tine Mire din cer, iar pe tine mireasă a Mea. Mă binevestesc împăcare a omului cu Tatăl. Mă binevestesc sărbătoare de bucurie peste neamurile pământului, că oamenii nu mai au bucurie. Bucuria omului Eu sunt. Ia-Mă şi Mă dă oamenilor, dă-Mă, poporul Meu, ca să cunoască oamenii bucuria. Pace ţie, şi te bucură şi nu te mai teme şi dă şi oamenilor ca să aibă pe Dumnezeu şi să se apropie de muntele Meu cel sfânt, de cuvântul Meu, care curge ca izvorul vieţii din muntele vieţii, din Mine curge râul cuvântului Meu, după cum este scris de Duhul Sfânt Mângâietorul, Care va lua din Mine şi vă va da. Avem de lucrat lucrare de pace între cer şi pământ, lucrare de împăcare a României cu Dumnezeu, căci România are o lucrare nedescurcată de peste ea, şi Eu vin cu cerul şi cu sfinţii ca să descurc pe cele încurcate în ea; vin să-i şterg păcatele prin împăcare, prin pocăinţă şi prin cuvântul Meu cel plin de milostivire, că ea va fi să fie ţară mândră şi sfântă, şi Mă va primi întru întoarcerea Mea la oameni.

Israele, Israele, tu să ceri de la Mine să te însoţesc clipă de clipă cu sărbătoare şi cu duh de bucurie. Să ceri de la Mine lumină şi căldură şi timp frumos şi flori să-Mi ceri, şi ramuri înmugurite să-Mi ceri, ca să cânţi cu ele în mână imn de serbare şi să dai mulţimilor bucuria Mea, fiule, că Mi-e milă de oamenii care nu mai au bucurie. Bucuria omului Eu sunt, şi le voi spune şi oamenilor: *«Bucuraţi-vă, voi, cei fără bucurie! Bucuraţi-vă şi luaţi în dar darul credinţei şi veniţi la serbarea Domnului, la nunta cea de veac nou!»*.

Mă binevestesc Mire din cer în tine, ţara Mea de nuntă, şi aşa te vor cunoaşte neamurile pământului, şi te vor numi ţara Mea de nuntă, că-Mi eşti iubită, şi vin în mijlocul tău ca să te învăţ iubirea Mea şi să-ţi dau darul iubirii Mele, şi voi fi peste tine cu mângâiere şi te voi vindeca de rane şi de pete şi de rupturi şi de ruşine, o, ţara Mea de nuntă! Şi toţi cei care te oropseau şi te înjoseau vor veni şi vor lua piatră din tine spre mângâiere şi se vor închina Mie în tine, ţara Mea de iubire şi de nuntă. Nu este zi mai frumoasă ca ziua de nuntă, şi îţi pregătesc zile frumoase, ţara Mea, că tu adăposteşti în tine pe poporul Meu mireasă. Strânge-te lângă mireasa Mea, ţara Mea, şi găteşte-Mi calea spre nuntă în tine şi bucură-te, ţara Mea de nuntă! Orice cuvânt al Meu va lua fiinţă peste tine, căci Eu sunt Dumnezeul tău şi am în tine izvorul cuvântului Meu. Vin să-ţi dezleg piedicile şi să mergi. Amin. Eu sunt Cel ce vin cu putere şi cu slavă multă la tine, şi din slava Mea va lua mulţime multă, şi se va vedea până la toate marginile slava Mea din tine, ţară a slavei Domnului. Vin la tine ca să te îmbrac în slavă şi să te vadă popoarele. Vino şi tu spre slava Mea. Vino, că Eu vin cu slavă peste tine şi îţi voi da pacea Mea. Amin.

Iar tu, popor al cuvântului Meu, să ceri slava făgăduinţelor Mele, să ceri aşa cum a cerut Daniel proorocul când se împliniseră anii pentru Ierusalim. Cere ca să împlinesc cele ce sunt scrise pentru zilele acestea în cartea proorocului Daniel, că prin acest om iubit Eu am vestit-o pe România ca ţară a strălucirii şi a mândriei Mele, ţară mândră între ţări. Cere, poporul Meu, împlinirea proorociilor cele pentru zilele acestea, că au trecut de şapte ori câte şaptezeci de ani de când s-a aşezat un nod peste România, şi acesta trebuie descurcat, şi vin cu cerul şi îl descurc, şi aşez bucurie peste ţara cea iubită. Cere, poporul Meu, şi Eu îţi voi da tot ce trebuie să ai de la Mine. Cere să-ţi dau har, fiule de azi, ca să fii după chipul Meu şi după asemănarea Mea şi să vadă lumea că eşti fiul Meu. De câte ori voieşti să faci ceva sau să fii ceva, caută să faci ca Mine, caută să fii ca Mine. Uită-te mereu în tine şi ai grijă să ai statură sfântă, să ai minte sfântă şi inimă sfântă şi faptă sfântă înaintea Mea. Iubeşte bucuria cu Mine, poporul Meu, că Eu mult Mă bucur când Mă fac cuvânt peste tine. Uită-te în cuvântul Meu şi vezi dacă te potriveşti cu cele rostite de cuvântul Meu, şi aşa să fie lucrarea cuvântului Meu în mijlocul tău, şi să-şi găsească limbă în tine cuvântul Meu. Cuvântul Meu nu trebuie citit şi atât. Cuvântul Meu este oglinda în care trebuie să te uiţi mereu ca să fii după chipul şi asemănarea Mea. Învăţaţi-vă bine să ştiţi ce să faceţi cu cuvântul Meu când îl pun peste voi. Învăţaţi-vă bine să lucraţi cuvântul Meu şi faceţi-l lucrător peste voi, ca să nu fiţi prinşi în cuvânt, fiilor. Fiţi deştepţi, tată, fiţi destoinici, fiţi sfinţi, că Eu sunt sfânt, şi orice ucenic va fi ca învăţătorul lui.

Nu vă lăsaţi greu unul pe altul, şi uşuraţi duhul păcii grădinii Mele. Mângâiaţi pe fiii din grădină. Fiţi alifie unii altora şi fiţi duhovniceşti la fire şi la minte şi la inimă şi la duh, fiilor. Ca Mine să lucraţi. Eu sunt pilda voastră. Eu sunt viţa; voi, mlădiţele. Eu sunt pacea şi bucuria voastră. Aveţi grijă de Mine, că şi Eu am de voi. Fiţi pacea şi bucuria Mea şi fiţi bunăvestire peste pământ, că v-am făcut ucenici ai Mei.

Învăţaţi să Mă cântaţi din inimă, că oamenii Mă cântă cu buzele, fiilor. Învăţaţi să vă rugaţi Mie din inimă, că oamenii se roagă altfel, fiilor. Învăţaţi să vă rugaţi aşa cum Mă rugam Eu Tatălui când lucram pentru Tatăl peste oameni. Învăţaţi să fiţi copii iubiţi de Dumnezeu. Amin.

Nu lăsaţi cuvintele Mele neîmplinite, iar cel ce le lasă neîmplinite, acela să se smerească în biserică. Ascultaţi de fiii grădinii Mele când vă învaţă cum să lucraţi în lucrarea Mea. Nu lucraţi altfel, nu iubiţi moftul, nu iubiţi bârfa fiilor, că urâciune este înaintea Mea cel ce vorbeşte de rău pe fiii Mei, pe poporul Meu Israel. Feriţi-vă de bârfă. Astupaţi-vă urechile când auziţi vorbiri de rău şi clevetiri, că dacă nu veţi face aşa vă veţi face vinovaţi de clevetire şi de bârfă, fiilor. Iubiţi-vă unul pe altul şi nu vă bârfiţi, iar când este ceva de îndreptat, lucraţi în biserică, lucraţi cu toate mădularele, fiilor.

Feriţi-vă de duhul uşurătăţii, feriţi-vă să nu aveţi duh uşuratic, feriţi-vă de rău, fiilor scumpi. Fiţi bunăvestire unii peste alţii. Fiţi o singură voinţă şi o împlinire cu toţii. Fiţi sărbătoarea Mea. Amin.

Vom ieşi cu mare sărbătoare, fiilor, şi sărbătoarea se va vedea până la toate marginile. Fiţi binecuvântaţi pentru zile de sărbătoare, fiilor din Ierusalim. Pacea Mea va fi cu voi în zilele de serbare şi se vor hrăni mulţimile de pacea Mea, căci voi sunteţi pacea şi bucuria Mea, şi totul va fi cu pace şi cu bucurie din cer peste pământ.

Pace şi soare şi dragoste şi sărbătoare peste voi! Duhul Sfânt Mângâietorul este cu voi, fiilor. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 1997

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Şcoala de preoţi este pământească, lumească. Fariseul nu poate fi creştin. Smerenia vindecă omul de păcate. Poporul Domnului se pregăteşte de bunăvestire a cuvântului peste mulţimi.

Eu sunt Cel ce sunt. Amin. Israele de azi, poporul Meu cel din români luat şi numit Israel! Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Cel ce te-am născut din Mine prin cuvânt şi te-am numit Israelul Meu, şi te-am hrănit mereu cu cuvântul care iese din gura Mea ca să creşti mare şi să te am şi să Mă bucur de tine pe pământ şi să-Mi împlinesc cu tine Scripturile zilelor cele de apoi, poporul Meu. O, scoală-te, şi prooroceşte vremea împlinirilor Mele peste pământ, că Eu vin să spun cele proorocite în Scripturi. Scris este în Scripturi: *«Al şaselea înger a vărsat cupa sa peste lume, peste învăţătura lumească şi a secat-o pe ea, ca să fie gătită calea celor de la răsăritul soarelui, calea celor credincioşi»,* calea ta, Israele, a ta şi a celor ce vor crede cuvântului care iese din gura Mea. Amin.

Nu te teme, poporul Meu. Lasă să te hulească învăţătorii lumii, că aceia nu cunosc adevărul, căci scris este în Scripturi: *«Din gura balaurului şi a fiarei şi a proorocului mincinos se nasc trei duhuri necurate, duhuri demoniceşti care scoală pe cei tari ai lumii împotriva lui Dumnezeu, împotriva adevărului».* Dar tu veghează pentru adevăr, căci cel ce nu veghează umblă gol şi i se vede ruşinea lui. Este scris în Scripturi: *«Al şaptelea înger şi-a deşertat năstrapa lui în văzduh, şi a ieşit glas mare din templul cerului, glas mare de la tronul Domnului, strigând: săvârşitu-s-a! Amin».*

Cuvântul Meu este glasul lui Dumnezeu peste pământ, şi cei tari ai lumii nu cunosc adevărul şi izvorul lui. Dar tu eşti fiul Meu, tu eşti cel crescut de Mine, Israele, şi drag Îmi este când te văd adunat în numele Meu grăind tainele Mele. O, ce mult am aşteptat să am popor care să-Mi amintească de cele scrise în cartea Mea aşa cum Mi-a amintit Daniel proorocul şi s-a rugat să împlinesc! O, fiule poporul Meu, nu ştiu cei tari ai lumii, nu ştiu să găsească adevărul, şi bobotesc prin beznă şi nu ştiu. Nu ştiu împăraţii pământului decât să amăgească pe cei mulţi, şi au făcut idol, dând chip fiarei, şi scris este: *«I s-a dat ei să insufle duh, aşa încât chipul fiarei să şi grăiască şi să silească pe mari şi pe mici, pe slobozi şi pe robi ca să-şi pună semn pe ei».*

O, poporul Meu, am spus aşa: *«Vai ţie dacă vei căuta să ştii ce păţeşte lumea!».* Să Mă asculţi, fiule, ce ţi-am spus, că Scriptura aceasta se împlineşte peste lume, şi lumea nu ştie cum. Fereşte-te de chipul fiarei, căreia i s-a dat duh să grăiască. Fii cuminte, şi ascultă cuvintele Mele, fiule. Nu asculta de la nimeni învăţătură, că tu eşti fiul Meu prin care Eu voi scoate pe mulţi de la pierzare.

Să nu te temi de cei ce au ieşit din tine ca să cumpere şi ca să vândă, că să ştii că nimeni nu cumpără şi nu vinde decât numai cel care are semnul şi numele şi numărul fiarei. Dar tu să nu te temi, că tu ai înţelepciune, şi cel mincinos fuge de înţelepciune. Cel mincinos iese din mijlocul tău şi se face fiu al lumii, căci are semn pe el, şi se duce la preoţi şi la arhierei cum s-au dus şi cei din vremea Mea cu trupul ca să dea de ştire celor sfinţi, ziceau ei, despre Mine, Care făceam faptă din adevărul cu care venisem de la Tatăl. Nu te teme de cei ce ies din mijlocul tău. Lasă-i să iasă, şi tu să fii cuminte şi să asculţi cuvântul Meu, care-ţi este cort şi pâine şi apă şi sare şi lumină, şi voi face din tine sare şi lumină şi pâine şi apă peste cei ce vor fugi de minciună.

Învăţătura cuvântului Meu e mare, fiilor, şi nu este om să-i stea împotrivă, şi Eu le spun arhiereilor şi preoţilor care aţâţă lumea împotriva ta, fiule al cuvântului Meu, le spun aşa: dacă Eu grăiesc rău cu cuvântul Meu, vădiţi-Mă, dovediţi-Mi că grăiesc rău. Iar dacă grăiesc adevărul, de ce vă loviţi în Mine? Aşa îi zic şi fiului cel răzvrătit, care se dezbracă de haina cea de la Mine şi umblă gol văzându-i-se ruşinea; îi zic şi lui tot aşa: fiule răzvrătit, dacă grăiesc adevărul, de ce Mă baţi?

O, Israele, fiule cu care grăieşte Domnul! O, copilul învăţăturii Mele, cel ce zice că omul sănătos este bolnav şi că omul bolnav este sănătos, acela mănâncă minciună şi dă la mulţi din hrana lui. Omul sănătos la minte şi la inimă n-are nevoie de şcoală. De şcoală are nevoie cel fără de Mine, dar cel fără de Mine nu învaţă mintea la nici un fel de şcoală, că mintea nu se capătă din şcoală. Ea este darul Meu în omul Meu, nu în omul lumii. Omul care iubeşte lumea, care se poartă ca lumea, care mănâncă cu lumea şi ca lumea, care vorbeşte ca lumea, acela nu are minte. Omul lumesc nu are minte, nu are. Omul lumesc îl numeşte bolnav pe cel sănătos, şi pe cel sănătos, bolnav. Cine pe pământ zice că tu nu eşti sănătos, că tu nu ai minte şi eşti bolnav, Israele, acela este om lumesc, om fără de minte, om al minciunii, tată. Cine se duce la şcoala omului ca să-şi agonisească minte, acela îşi agoniseşte nebunie care îl îndeamnă să zică în sinea lui că nu este Dumnezeu. Scris este în Scripturi: *«Nebunul zice în sinea lui: nu este Dumnezeu».*

O, Israele, cei ce au minte, aceia se scoală dintr-ale lor şi vin şi te cercetează pe tine cel ce eşti cu Mine, şi Mă cercetează pe Mine Cel ce sunt cu tine cuvânt. Iar cei ce nu au minte, aceia caută să te acopere pe tine înaintea oamenilor, aceia se tem de tine, poporul Meu, se tem, tată, fiindcă tu eşti poporul cuvântului lui Dumnezeu, şi eşti bogat şi eşti tare. Cuvântul Meu este darul cel de peste tine, iar cei fără de minte se tem de tine aşa cum se temeau de Israel popoarele din vremile din urmă, care ştiau că Eu sunt Domnul Cel tare al lui Israel.

Nimeni nu mai mănâncă azi hrană curată ca să aibă minte de la Dumnezeu. Eu de aceea am zis vouă că astăzi se mănâncă chimicale şi la şcoala de preoţi, şi de aceea am zis şi te-am oprit să mergi la şcoala de preoţi, poporul Meu. Tu să stai la şcoala lui Dumnezeu, ca să te facă Domnul preot pentru El şi pentru poporul Lui, nu să te facă şcoala preot pentru lume. Unde sunt copiii celor din poporul Meu care s-au dus să înveţe şcoală de preoţi? S-au dus câţiva, şi toţi s-au făcut lume, şi toţi s-au sculat împotriva coborârii cuvântului Meu care i-a hrănit cât au fost mici şi cuminţi. S-au dus şi au luat traiul lumii şi au părăsit trăirea creştină, şi acum se ascund sub necredinţa în cuvântul Meu, dar cuvântul Meu îi vădeşte, le vădeşte faptele lor rele, că au mâncat chimicale la şcoala de preoţi şi n-au mâncat ce au mâncat părinţii cei sfinţi. Înainte se învăţa de la sfinţi carte, şi acum se învaţă de la oameni. Se duce omul la şcoala de preoţi şi mănâncă chimicale, mănâncă învăţătură pământească, nu învaţă carte sfântă, ci învaţă carte pământească şi lumească, şi de aceea am spus că mănâncă chimicale. Cine învaţă carte sfântă, acela trăieşte în legile lui Dumnezeu, iar cine învaţă carte omenească, acela trăieşte în legile trupului şi zice că aşa a lăsat Dumnezeu. Preoţii sfinţi şi arhiereii sfinţi au fost dintre cei care aveau minte, şi nu căutau mintea la oameni, căci cine este sănătos, acela este om cu minte şi cu înţelepciune de minte. Cine se duce azi într-o şcoală de preoţi şi se uită bine, acela vede ce este acolo şi Îmi dă dreptate la cuvintele Mele.

O, poporul Meu, te-am învățat mereu să nu fii fariseu, că tu vezi ce este omul fariseu, și pe tine te-am numit creștin, tată, și creștin să fii, așa cum au fost toți sfinții cei de până la tine. Mie Îmi trebuie sfinți, asta Îmi trebuie, Israele. Mie Îmi trebuie om credincios, că sfânt este omul credincios. Celui iubitor de sine nu-i priește credința cea sfântă, și îi priește credința în om, căci omul e supus firii, și e trupesc omul. Celui iubitor de sine îi priește credința în om, nu în Domnul, Cel ce este Sfântul sfinților, Domnul celor sfinți.

Fericit este omul care știe să se smerească pe sine, că acela începe calea sfințeniei de minte și de inimă și ajunge om sfânt dacă stăruiește în smerenie așa cum a stăruit Maria Egipteanca sfințindu-și viața și mintea și inima, sfințind pământul de sub ea. Pământul de sub ea se bucura și sălta în sus săltând-o pe ea deasupra lui și dând-o lui Dumnezeu sfântă. Și iată, omul păcătos poate ajunge sfânt prin smerenie, dar omul plin de sine, care cunoaște legea lui Dumnezeu și se zice pe sine sfânt prin cunoaștere, acela este fariseu, și se întoarce nedreptățit de la Dumnezeu, că zice Scriptura: *«Celor mândri le stau împotrivă, iar celor ce se smeresc le dau har, și prin harul Meu se ridică înspre Mine jertfă plăcută Mie»*.

Israele, fiule scump, să lucrezi lucrare de îngeri, poporul Meu. Să veghezi frate peste frate și să Mă ajuți să te am, copilul Meu. Să fii tare și să nu te mlădiezi la șoaptele celui ce s-a dezbrăcat de harul cuvântului Meu care curge ca râul din Mine peste tine. De cel ce a plecat ca să nu domnesc peste el cu cuvântul Meu, să nu te îndoiești. La șoaptele celui plecat din lucrarea Mea cu tine, Israele, să nu te îndoiești. Veghează peste tine, poporul Meu, că și îngerii veghează și vin și Îmi spun de tine. Vin și diavolii și Îmi spun, dară îngerii cum să nu vină? Vin diavolii și Îmi spun mereu ce fac oamenii, și vin și îngerii Mei și Îmi spun ce fac creștinii Mei.

O, poporul Meu, drag Îmi este când te văd adunat mănunchi în numele Meu și grăind de Mine și despre Mine, și Eu sunt atunci în duhul tău și Mă bucur și Mă plâng de durerile Mele. Mă bucur cu tine și Mă plâng ție pentru cel ce Mi-a făcut dureri în tine, căci cine nu știe lucrarea veghii, Mă face pe Mine om, Mă aseamănă cu omul și Mă face ca pe unul care nu știe din cer. Dacă Eu îi spun creștinului ce-Mi spune diavolul, creștinul se supără de pâră. Am avut în tine, Israele, am avut creștini care vorbeau urât cu Mine. Dacă Eu îi ziceam unei inimi îndărătnice că face rău, se ridica și Îmi spunea că a mâncat rahat cel ce a spus de el. De spus îi spuneam Eu ce face, și Eu nu eram diavolul. Diavolul îl avea la mână cu răul, iar Eu îi spuneam că face voia diavolului, care se bucură de răul creștinului, și creștinul Mă făcea mincinos pe Mine, nu pe diavol, și pe el se scotea drept și nevinovat, și se supăra pe Mine și pleca de lângă Mine, pleca și Mă hulea și zicea că sunt diavolul, și nu Dumnezeu. Iată, omul minte împotriva diavolului, și diavolul spune ce face omul. Și cine este mincinosul? Cine, oare?

O, fiilor, fiilor, voi, tată, cu mult mai mult trebuie să vegheați unul peste altul, și nu trebuie să ascundeți răul. Iar dacă-l ascundeți, și Eu vin să vi-l spun, să nu spuneți ca și cei ce Mi-au dat să mănânc murdărie de om, că am avut creștin care-Mi spunea: *„A mâncat rahat cine a spus de mine“*, și Eu îi spuneam: *«O, creștine, numai rahat nu-Mi dădusei să mănânc»*. O, așa M-am zbătut Eu să-l îngrijesc pe Israel, iar el scotea limba la Mine.

Vegheați unul peste altul, fiilor. Vegheați, și nu fiți îndărătnici împotriva adevărului, ci mai degrabă smeriți-vă. Nu ascundeți faptele cele rele, și mai degrabă osândiți-le pe față, așa cum a făcut Maria Egipteanca de s-a făcut mireasă Mie părăsind iubirea de sine care este trupească și diavolească. Smeriți-vă, fiilor, înaintea Mea, și Eu vă voi înălța pe voi, și mulțimi multe vor ști că voi sunteți ucenicii Mei. Rugați-vă să poruncesc stihiilor să asculte de voi, de rugăciunea voastră spre Mine. Cereți vreme caldă și dulce și însorită. Cereți, tată, că Eu vin la voi și fac cu voi zile de serbare cerească pe pământ și vom înviora sufletele multora, că oamenii nu mai au mângâiere. Vin să-i mângâi pe oameni, vin să le dezleg pașii spre Mine, Mângâietorul omului.

Vin la tine, poporul Meu, și te gătesc cu daruri cerești și ies cu tine, și lumea se va strânge și se va bucura de slava Mea care este cu tine. Să mergi frumos, să vorbești frumos, să cânți frumos, să zâmbești frumos, să te îmbraci frumos în duh și în trup și să semeni cu Mine, poporul Meu. Eu voi fi cu tine în față și în spate și în lături și de sus și de jos, voi fi și voi sufla prin gurița ta și multe oase uscate vor prinde duh de viață și vor învia, căci înviere înseamnă credință și viață sfântă și inimă și minte sfântă.

Scoală-te, Israele! Scoală-te și te pregătește în sfințenie și în smerenie și în cuvânt, fiule, că ieșim bunăvestire înaintea mulțimilor și mulți lupi se vor face miei și vor paște pășunea Mea și vor auzi cuvântul Meu.

Voi veni cu sfinții, fiilor, și voi desface legătura și voi rupe piedica pusă peste România. Cerul de sus, și pământul de jos, vor lucra iubire între cer și pământ. Vin cu sfinții ca s-o împac pe România cu Mine. Vin cu patriarhul Nifon, care a anatemizat fărădelegea și pe cei ce o iubesc pe ea *(anul 1507, la Târgoviște, n.r.).* Vin să-i spun României să iubească legea Mea cea sfântă și să-Mi ceară iertare prin pocăință și să fac act de împăcare între Mine și România, că Eu sunt Cel ce am putere să iert păcatele tale, țara Mea, și vin la tine să te iert, să te mângâi, că n-are cine te mângâia. Vin Eu și te mângâi, și te voi păstori cu cuvântul Meu, și tu vei asculta glasul Meu și te vei mângâia cu Dumnezeul tău. Amin.

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Israele român. Eu sunt Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Eu sunt Cel ce sunt, o, țara Mea! Iată, trimit la tine pe poporul Meu ca să te scoată de sub apăsare și ca să-ți aducă el cuvântul Meu.

Pace ție, țara Mea! Eu sunt cuvânt peste tine, iar poporul Meu este trimisul Meu în mijlocul tău; poporul Meu este zi de bunăvestire peste tine. Amin

Mergi, poporul Meu, mergi înaintemergător al Meu! Eu vin curând. Amin, amin, amin.

31 martie/13 aprilie 1997

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Dezlegarea blestemului sfântului Nifon, în cetatea Târgoviștei. Proorocul Daniel vede împlinirea proorociei lui despre cele șaptezeci de săptămâni de ani (490 de ani: 1507-1997; cap. 9/24). Patriarhul Nifon rostește din cer dezlegarea blestemului lăsat de el în anul 1507 peste cetatea Târgoviștei în urma fărădelegilor făptuite în cetate din voia domnului țării, voievodul Radu.

Eu sunt, și Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu, căci scris este: *«El vine cu norii și cu zeci de mii de sfinți, și numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu»*. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Vin din cer pe pământ și Mă fac cuvânt și Mă fac Mire, căci a venit nunta Mielului, și mireasa Lui s-a pregătit. Fericiți sunt cei chemați la cina nunții Mielului.

Eu sunt Arhiereul Cel mare, Care am străbătut cerurile şi am suferit între oameni şi cu oamenii, ispitit fiind întru toate după asemănarea omului, în afară de păcat. Nu Mi-am luat singur cinstea aceasta, ci Tatăl Mi-a dat-o, după cum este scris: *«Tu eşti Fiul Meu; Eu astăzi Te-am născut. Tu eşti Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec».*

Eu sunt Cel ce sunt, dar poporul prin care am venit din Tatăl nu M-a primit ca pe trimisul Tatălui, şi Eu M-am îndreptat spre neamurile pământului, şi Mi-a dat Tatăl de la naşterea Mea pe România, ca să-Mi fie ţară a întoarcerii Mele cu norii, ţara slavei zilelor cele de apoi, căci aşa precum M-am suit la Tatăl, tot aşa şi vin; vin cu norii şi cu zeci de mii de sfinţi, şi vin venind. Amin.

Vin la tine, ţara Mea de nuntă, că de la Tatăl te am dată să fii ţara Mea pentru întoarcerea Mea între oameni. Primeşte-Mă! Eu vin cuvânt la tine, că am în mijlocul tău pe poporul cuvântului Meu, iesle caldă în care Se naşte de sus Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine cu norii ca pasărea care-şi face cuib la streaşina unei case unde-şi aşează puii ca să-i nască şi să-i hrănească străbătând văzduhul şi venind, suindu-se şi coborându-se, coborând şi suind şi iarăşi coborând ca să-şi hrănească puii din cuib şi să-i crească şi să-i înveţe să zboare în văzduh. Eu sunt Cel ce sunt. Vin cu norii la tine, ţara Mea de nuntă, *«Vin cu sfinţii, vin pe cal alb, şi oşti din cer vin după Mine călare pe cai albi, şi din gura Mea iese cuvânt, şi pe coapsele Mele şi pe haina Mea am nume scris: „Împăratul Împăraţilor şi Domnul Domnilor“»,* precum scrie în Scripturi să vin.

Când a trebuit să ridic din nou Ierusalimul, care se stricase pentru păcatele lui, am auzit de pe pământ strigare ca să vin să-l izbăvesc pe Israel cel apăsat de plata fărădelegilor lui. Am auzit pe Daniel, care Mi-a amintit de făgăduinţele Mele pentru Israel, mărturisind înaintea Mea păcatele poporului său şi umilindu-se pentru Israel, şi Eu am coborât la el şi i-am vestit: *«Şaptezeci de săptămâni de ani sunt hotărâte pentru Ierusalim până ce fărădelegea va întrece marginile ei, până ce va veni Sfântul Sfinţilor ca să pătimească pentru om, şi va dărâma cetatea, şi până la capăt va fi greu. Dar la capăt voi veni şi voi încheia un legământ cu mulţi într-o săptămână, şi mulţi din cei ce dorm în ţărâna pământului se vor scula, şi cei înţelepţi vor lumina».* Şi Daniel se ruga, zicând: *«Stăpâne, când?».* Dar Eu i-am spus: *«Daniele, sunt pecetluite toate cuvintele acestea până la sfârşit, iar la sfârşit mulţi vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi, şi nici unul din cei fără de lege nu va pricepe cuvintele Mele, ci numai cei înţelepţi vor înţelege, căci cei înţelepţi se dau deoparte din calea fărădelegii şi stau cu Duhul Cel Sfânt, Povăţuitorul oamenilor înţelepţi. Iar tu, Daniele, te vei scula, şi vei primi moştenirea ta, în vremea cea de apoi. Amin».*

Am pus pe fiii cuvântului Meu să mijlocească pentru tine, pentru învierea ta, o, ţară Românie, ţara Mea de nuntă, ţară a strălucirii cea proorocită de proorocul Daniel. Vin la tine cuvânt de Duh Sfânt, vin să închei cu tine act de împăcare cu Mine. Vin din Tatăl, şi am iesle în tine şi Mă nasc cuvânt şi te hrănesc cu tainele Mele cele ascunse, că tu ai fost cea de sub cruce, dar Eu de la naşterea Mea te-am iubit şi te-am ridicat şi te-am ales de ţară a Mea şi te-am născut din Mine, din numele Meu te-am născut şi ţi-am dat numele Meu şi te-am numit creştină, după numele Meu, prin cel trimis la tine cu cămăşuţă de botez, cu apă şi cu Duhul Sfânt, şi te-am numit român, popor al ţării Mele. Şi am vegheat peste tine la bucurie şi la durere şi te-am păzit ca să fii şi ca să te am, căci Tatăl te-a dat Mie odată cu naşterea Mea născându-te din Mine. Povestea ta e frumoasă în cer, şi iată ce fac: vin cuvânt pe pământul tău şi îţi scriu taina ta, şi Mă fac carte în tine şi îţi scriu povestea Mea cu tine şi te vestesc a Mea, ca să audă toate noroadele de pe pământ că tu eşti împlinirea Mea întru venirea Mea.

Dar ai peste tine un nod, o, ţara Mea, şi vin să-l iau de peste tine. Ca în Ierusalim intru, pe cal alb intru şi Mă fac cuvânt peste tine, şi prin cuvântul Meu lucrez şi îţi rup legătura de peste tine. Tu, pentru fărădelegile tale ai fost pusă sub lege, căci cel ce păcătuieşte, este pedepsit de lege. Şaptezeci de săptămâni de ani sunt peste tine de când am pus peste tine legătură pentru fărădelegea ta, căci scris este: *«Dacă unul din cetate păcătuieşte, toată cetatea suferă fărădelegea».* Iar după patru sute nouă zeci de ani, căci asta înseamnă cele scrise în cartea lui Daniel despre cele şaptezeci de săptămâni, am venit la tine şi am rostit peste tine să dezleg nodul cel pus peste tine de atâta timp, şi auzind nu ai auzit, dar Eu am lucrat şi am dezlegat nodul tău. Şi acum vin şi te vestesc ce am făcut Eu pentru tine, ţara Mea, iubita Mea cea de sub cruce. Am zidit o piatră nouă, o vie nouă, o mlădiţă nouă. O pietricică albă ţi-am dat în dar, şi pe ea am scris cu mâna Mea: *«Cuvântul lui Dumnezeu»*, şi nimeni nu înţelege ce scrie pe ea, *«nimeni decât primitorul»,* precum scrie în Scripturi; nimeni decât poporul cuvântului Meu, în mijlocul căruia M-am făcut carte pentru tine, ţara Mea, ca să te binecuvintez şi să te ridic pic cu pic din ţărână, după cum este scris că *«pe mulţi îi voi scula din ţărâna pământului: pe unii, spre viaţă veşnică şi pe unii spre judecată veşnică».*

Am născut din cuvântul Meu un popor în tine, şi din tine Mi-am ales mireasă, ţara Mea. Mi-am făcut în tine biserică curată, biserică pe voia Mea, nu pe voia omului, că rău Mă apasă fărădelegea din biserică, şi Eu aveam trebuinţă de biserică cu mădulare întregi şi sfinte, cu trup curat, care se cheamă biserică a Mea. Mi-am ridicat în tine popor curat, biserică vie, ca să am cu ce lucra dezlegare peste tine. Şi acum vin în mijlocul mulţimii din tine şi Mă vestesc în mijlocul poporului cuvântului Meu, şi te vestesc pe tine că am venit să te ridic. Scoală-te, îţi zic ţie! Amin, amin, amin.

Eu sunt Cel ce sunt, şi stau în mijlocul tău cu fiii cuvântului Meu, fii unşi de Mine, Arhiereul Tatălui Savaot, aşezat de-a dreapta scaunului măririi în ceruri, căci M-am adus pe Mine Însumi jertfă înaintea Tatălui aşa cum orice arhiereu aduce jertfă pentru păcatele lui şi pentru cele ale poporului. Şi iată, sunt cu fiii cuvântului Meu în mijlocul tău, ţara Mea, şi iată ce grăiesc Eu cu ei:

Fiilor unşi, s-au scurs cei patru sute nouăzeci de ani, s-au scurs şaptezeci de săptămâni de ani de când s-a pus legătură peste România şi peste biserica din ea, căci am avut aici arhiereu după chipul şi asemănarea Mea, care a anatemizat fărădelegea pe care a văzut-o făcându-se, şi apoi el a plecat la Mine după ce a fost alungat de pe scaunul bisericii. Scris este: *«Cel ce nu iubeşte pe Dumnezeu, să fie anatema».* O, fărădelegea a dat peste marginile ei, iar arhiereul Nifon a rostit cuvânt împotriva ei, şi a rămas legătura aceasta. Şi acum Eu vin să rostesc trezire peste ţara Mea şi s-o scot de sub vina aceasta.

Fiilor unşi, Eu voiesc prin voi să lucrez, că în voi binevoiesc şi vă iubesc, că şi voi Mă iubiţi împlinind poruncile Mele, căci scris este: *«Cel ce păzeşte poruncile Mele, acela este cel ce Mă iubeşte».* În numele Meu, ridicaţi mâinile spre Tatăl şi rostiţi odată cu Mine, Arhiereul cerului:

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, se rupe şi se dezleagă cele legate peste România ca să fie dezlegate şi în cer şi pe pământ. Amin.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, se binecuvintează ţara română cu binecuvântările cerului, cu binecuvântările văzduhului, cu binecuvântările pământului cel ales de Dumnezeu, cu binecuvântările înălţimilor cele veşnice, cu binecuvântările sânurilor cerului. Amin. Eu sunt Cel ce sunt, şi binecuvintez prin cuvânt venit cu norii:

Se binecuvintează ţara română, cu darul credinţei sfinte, şi prin credinţă să se umple de darurile Mele cele veşnice, că vin cu veacul cel nou, cel fără de sfârşit, vin cu cerul şi cu pământul cel nou peste cele vechi, iar fărădelegea să fie aruncată în foc, şi omul să se ridice spre cele binecuvântate ale darurilor cereşti. Eu sunt Cel ce împac pe Tatăl cu omul. Eu sunt Cel ce împac pe omul cel credincios cu Tatăl. Eu sunt Cel ce sunt. Amin.

Când Moise M-a întrebat ce să-i spună lui Israel când se va duce la el să-l scoată din Egipt cu mâna Mea cea tare, când el Mi-a spus: *«Doamne, cine să le spun că eşti Tu?»*, Eu i-am spus să le spună despre Mine că: *«Eu sunt Cel ce sunt».* Aşa vă spun şi vouă, fii ai cuvântului Meu: Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vă trimit, iar voi sunteţi trimişii Mei, sunteţi darul Meu peste oamenii care vor crede în Mine prin voi. Amin.

Eu sunt venit cu norii şi cu sfinţii şi am cu Mine pe arhiereul Meu, pe patriarhul Nifon, a toată lumea. Eu sunt în el, şi el este în Mine, şi din Mine rosteşte cuvânt din cuvânt peste tine, ţara Mea:

— O, Doamne, Dumnezeul celor vii, al lui Avraam, Isaac şi Iacov! O, Doamne, Dumnezeul celor vii din neamul român! Eu, român sunt trecut în cer, căci aici am avut ultima chemare, şi Tu m-ai chemat să mă fac român şi să fiu numit sfânt de neamul român şi de toată lumea cea credincioasă.

O, Doamne, Arhiereule, Care stai de-a dreapta scaunului măririi în ceruri! Au trecut peste România şaptezeci de săptămâni de ani până ce s-a împlinit numărul anilor, iar spre sfârşitul acestor ani Tu ai făcut în România popor plăcut Ţie, şi Te-ai făcut cuvânt peste el.

Ai intrat cu praznic de florii în cetatea de scaun a României, Doamne, şi cu Tine sunt şi eu între zecile de mii de sfinţi cu care vii. Binecuvintează-o pe România şi împlineşte cu ea cer nou şi pământ nou şi cuvânt nou şi Paşti nou, că ai popor nou în ea. Fiii cuvântului Tău s-au rugat Ţie aşa cum s-a rugat proorocul Daniel pentru Ierusalim. Binecuvintez şi eu, în numele Tău, pe fiii cuvântului Tău, ca să ştie neamul român că ei sunt trimişii Tăi pentru România. Ajut-o pe România şi dă-i darul credinţei sfinte, şi prin credinţă să facă voia Ta şi să împlinească Scripturile Tale cele de apoi, Doamne, că Tu în ea Te împlineşti cu venirea Ta, căci vii venind, şi Te faci cuvânt peste ea şi străluceşti prin cuvânt, şi ea străluceşte sub lumina cuvântului Tău, şi cele profeţite pentru ea vin peste ea.

O, ţară a Domnului, scoală-te şi primeşte slava lui Dumnezeu! Ţie îţi zic: scoală-te şi înviază, că am venit cu Domnul la tine şi mă ating de creştetul tău şi îţi rostesc binecuvântare şi dezleg de peste tine pe cele legate ca să fie dezlegate şi în cer. S-a auzit la cer rugăciunea fiilor din grădina cuvântului Domnului, şi vin cu Domnul şi împlinesc binecuvântare peste tine.

Iar Tu, Doamne, slăveşte-Te în poporul Tău iubit întru care ai binevoit. Amin.

— O, arhiereule, ceea ce tu ai legat în numele Meu, legat a fost, şi ceea ce tu dezlegi în numele Meu, Eu dezleg şi pun binecuvântare şi sfinţenie peste cele curăţate prin cuvânt. Amin.

Iar voi, fiilor unşi peste vremea aceasta, ridicaţi încă o dată mâinile şi ziceţi odată cu Mine: *„Tată, Îţi mulţumim că ne-ai ascultat“.* Amin.

Nu fiţi trişti că nu vă binecuvintează nimeni pe pământ, fiilor, căci voi sunteţi binecuvântaţii Mei şi ai Tatălui Meu Savaot. Nici pe Mine nu M-a binecuvântat pe pământ nimeni. Toţi M-au blestemat şi M-au dat spre suferinţă. Tu să nu aştepţi binecuvântare de la oameni, Israele român, că tu trebuie să semeni cu Mine, fiule mic. Să am şi Eu pe cineva pe pământ care să semene cu Mine, căci oamenii slavei deşarte sunt prea mulţi pe pământ, prea mulţi domni sunt pe pământ, iar Eu, Domnul, sunt micşorat de slava omului.

Israele român, via Mea cea mică, via Mea cea nouă, via Mea cea dulce, tu te-ai lăsat altoită şi M-ai cunoscut de Stăpân când am venit ca să-Mi văd rodul şi să Mi-l culeg. Rodeşte, tată, prin darul credinţei. Binecuvântare din binecuvântare să dai. Ale Mele din ale Mele vă dau, ca să aibă România pe Dumnezeu. Amin.

E zi de praznic de intrare în Ierusalim. Intru cu Ierusalimul cel ceresc în tine, ţara Mea de nuntă, şi nuntesc nuntă de veac nou în tine cu poporul Meu mireasă, şi tu Îmi eşti nuntaşă, ţara Mea. E zi de praznic de florii, şi poporul Meu cântă în tine cu ramuri de flori în mâini. Cuprinde-Mi mireasa, ţara Mea, şi primeşte-Mă prin trimişii Mei. Eu sunt în ei, şi ei în Mine. Pace ţie! Pace ţie! Pace ţie! Binecuvântat este Cel ce vine la tine întru numele Domnului.

Pace ţie, cetate a Târgoviştei! Pace ţie, şi te bucură, şi te fă Ierusalim nou înaintea Mea! Ţie îţi zic: scoală-te şi înviază şi te fă iubire înaintea Mea!

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Mă scriu cu tine în Cartea Adevărului, ţara Mea, iubita Mea Românie, ţara Mea de nuntă, şi tu vei fi, şi vei străluci de slava Mea, căci Eu sunt Cel ce sunt, şi în tine binevoiesc. Amin, amin, amin.

7/20 aprilie 1997

Sărbătoarea sfântului ierarh Calinic de la Cernica

Proorocie a sfântului Calinic de la Cernica despre Noul Ierusalim şi îndemnul lui către preoţii şi arhiereii bisericii. Domnul cheamă la cina cuvântului. Proorocie pentru învierea morţilor.

Eu vin cu norii şi Mă fac sărbătoare de cer nou şi de pământ nou peste tine, Ierusalime. Vin cu sărbătoare de sfinţi, şi Îmi fac intrare cu cuvântul Meu în mijlocul tău, poporul Meu. Eu sunt, fiule mic. Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, Care M-a făcut Mire pentru tine, Israele român, mireasa Mea cea de apoi. Am cerul nuntaş la nunta Mea cu tine, am sfinţii cerului în serbare cu tine pe pământ, că ei mereu Îmi ziceau: *«Până când, Doamne?».*

Vin la tine cu Ierusalimul cel de sus, poporul Meu, şi Îmi împlinesc Scripturile cu tine, şi taina Mea cu tine e mare, că mereu ţi-am spus că tot cerul a aşteptat să te naşti tu din cuvântul Meu şi să împlinesc cu tine venirea Mea cu sfinţii în zeci de mii precum de la început s-a arătat şi s-a vestit prin Scripturi. Vin Scripturile din cer, şi se împlinesc spre vedere. Vine Cuvântul lui Dumnezeu pe pământ, şi Se face cale pentru cei din cer, pentru cei vii în vecii vecilor. Eu sunt Dumnezeul celor vii, şi vin cu cei vii, vin venind cu zile de înviere, vin cu cei vii. Amin.

O, Israele român, am cerul român cu Mine în venirea Mea, şi mare este taina ta pe pământ şi în cer. Cerul român şi pământul român se unesc şi fac dreptate sfinţilor, care au cupele pline de rugăciuni pentru venirea Mea. Eu sunt Răscumpărătorul, Care vin. Eu sunt Izbăvitorul celor vii. Eu sunt Mângâietorul, Duhul Adevărului, Care vine din cer pe pământ şi Se face cuvânt, şi dinaintea Mea cerul şi pământul se trag în lături, iar cei tari la cerbice se ascund de faţa Mea, că scris este: *«Când va veni Fiul Omului va mai afla credinţă pe pământ?».*

Omul nu mai caută credinţa, şi caută fărădelegea, şi din pricina fărădelegii credinţa şi iubirea multora se va răci şi s-a răcit. Dar tu să rabzi, poporul Meu, căci cei ce vor răbda apucând capătul răbdării, aceia vor fi mântuiţii Mei şi vor fi trimişii Mei care vestesc Evanghelia împărăţiei cerurilor în toată lumea spre mărturie, şi scris este: *«Atunci va veni sfârşitul, şi soarele se va întuneca, şi luna îşi va înceta lumina»*, ca să Se arate Domnul, Lumină de şapte ori strălucitoare, Domnul, Care trimite pe îngerii Săi la cules.

O, poporul Meu, pe pământ nu mai veghează nimeni întru venirea Mea. Peste tot e ca în vremea lui Noe. Toţi oamenii mănâncă şi beau şi nuntesc nunta lor, şi Eu vestesc împărăţia cerurilor şi trec cu barca Mea şi strig la om să vină la Mine, dar el nu vine, ca şi în zilele lui Noe. Vin cu îngerii şi cu sfinţii să-Mi culeg via. Cuvântul Meu este culegător peste oameni, şi oamenii, unul va fi luat, şi altul va fi lăsat, căci trec peste pământ cu Evanghelia împărăţiei cerurilor, şi cine voieşte să vină după Mine să nu stea să-şi facă haină, că-i dau Eu haină, numai să vină. Nu-ţi căuta haina, omule. Haina ta nu e bună, ci e bună haina Mea. Vino gol, numai vino, că haină îţi dau Eu. Cel ce dă să-şi caute haina când Eu strig, acela e om semeţ, căruia i se vede ruşinea, căci haina ta, omule, nu-ţi poate acoperi ruşinea. Eu sunt Cel ce-Mi desfac haina şi te iau în ea şi te învelesc când vii, şi îţi acopăr ruşinea, şi te iert, şi te spăl, şi te nasc din nou, te nasc din cer prin cuvântul Meu cel nou, prin propovăduire, omule, că scris este: *«Cine poate să creadă fără propovăduire?».*

Vin cu veşmânt nou peste România, vin cu zile cereşti peste ea, că Eu am luat-o pe ea în mantia Mea şi i-am învelit ruşinea, căci s-au împlinit zilele, şi fărădelegea a dat peste margini şi păcatul s-a pecetluit şi dreptatea a venit, şi Sfântul Sfinţilor Se face cuvânt peste pământ, şi cei înţelepţi luminează ca strălucirea cerului, învăţând pe mulţi calea cea dreaptă. Amin.

O, ţara Mea, ţara Mea de nuntă, ţară a mândriei Mele! Eu am avut în tine stele cereşti, care strălucesc în vecii vecilor. Am avut în tine sfinţi prin care am împlinit Scriptura, şi tu nu ştii, dar Eu Mă fac cuvânt în tine şi îţi despecetluiesc tainele Mele cu tine şi îţi desfac fântânile ca să bei din ele şi să te însănătoşeşti la minte şi la inimă, şi tu să iei pe tine haina Mea şi să auzi cuvântul Meu şi să crezi că Eu sunt, şi să nu faci ca în vremea lui Noe.

O, ţara Mea de nuntă, vin pe cal alb la tine, şi oşti din cer vin cu Mine, călare pe cai albi. Vin cu sfinţii tăi, ţara Mea. Vin să lucrez duh de viaţă peste tine şi să te fac să înţelegi taina ta, care este scrisă în Scripturi. Este scris în Scripturi de Israel, şi este scris de tine în Scripturi, şi tu nu înţelegi, ţara Mea. Ai căzut din înţelepciune şi nu înţelegi, dar vin cu sfinţii tăi, şi îi fac peste tine cuvânt din cuvânt, şi vorbesc româneşte cu tine, şi am cu Mine sfinţi români, şi vin şi te păstoresc cu toiag român, ca să Mă cunoşti, că Eu nu vin necunoscut la tine. Eu niciodată n-am lucrat necunoscut de om. Am venit în chip cunoscut şi am lucrat peste cei credincioşi, iar peste cei necredincioşi am lucrat tainic. Dar acum vin, şi ies din taină, şi îţi fac cunoscută taina Mea, prin cei cunoscuţi din tine, ţara Mea.

M-am făcut peste tine zi de înviere, zi de iubire, zi de împăcare, ţara Mea. Vin cu zile cereşti peste tine şi îţi iert fărădelegea şi te ridic din ţărână şi te slăvesc ca pe ţara Mea înaintea oamenilor, şi prin tine voiesc să-Mi trezesc şi pe poporul Meu Israel, cel care nu M-a cunoscut că am venit de la Tatăl prin Fecioară aşa cum era scris în Scripturile Mele cele din vreme rostite. Vin cu sfinţii tăi, ţara Mea. Vin cu arhierei luaţi din tine şi ridicaţi de Mine pentru tine. Am venit la tine cu praznic de florii şi ţi-am adus pe arhiereul tău Nifon, şi el, ca un sfânt român, te-a ridicat pe tine înaintea Mea, căci s-au împlinit zilele, ţara Mea. Am venit şi am făcut în tine serbare de împăcare, act de împăcare între tine şi Mine, că şi azi am ridicat din tine arhiereu martor, care a ridicat înaintea Mea biserică curată, biserică după voia Mea, ca prin ea să rostesc peste tine binecuvântare, ţara Mea. Dar azi zilele sunt grele, şi puţin ajutor primesc cei ce sunt trimişii Mei prin care Îmi întocmesc planul peste pământ.

Am avut şi azi arhiereu uns de Mine, dar necredinţa celor mari şi tari prin puterea lor Mi l-au strivit. Dar Eu sunt Cel ce pot să ridic din ţărână pe cel slab, căci biserica Mea cea vie mărturiseşte înaintea Mea faptele Mele din mijlocul ei, şi urechea Mea ia aminte. Am în tine arhiereu care a împlinit planul Meu şi a pus înaintea Mea biserică după voia Mea, şi cele aşezate stau înaintea Mea pentru tine, ţara Mea, şi am făcut act ceresc între Mine şi tine şi l-am scris în Cartea Adevărului. M-am scris cu tine în Cartea Adevărului, ţara Mea, şi tu vei fi iubită de mulţi, şi pe toate cele bune peste tine le lucrez Eu prin poporul Meu luat din tine.

Vin cu sfinţii tăi la tine, ţara Mea. Vin cu serbare de arhierei sfinţi, luaţi din tine. Vin cu ierarhul Calinic Cernicanul, care este viu. Vin să-ţi despecetluiesc tainele Mele cele din tine, căci tu eşti pământul Meu cel ales din nou, pământul Meu cel nou, căci Israel nu Mi-a dat sălaş, şi Eu Mi-am făcut din tine pământ nou şi cer nou şi vin cu cerul tău de sfinţi şi lucrez peste tine. Sfinţii tăi se fac cuvânt peste tine şi îţi despecetluiesc tainele Mele cu tine, ţara Mea cea nouă, căci am încheiat în tine un legământ nou, un legământ de iubire ca să te aleg şi ca să te scriu a Mea. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul tău. Eu sunt Cel ce sunt, şi sunt cu tine, şi vin cu sfinţii tăi şi îi fac peste tine cuvânt din cuvântul Meu, că am grăit cu ei pe pământul tău aşa cum am grăit cu Daniel în vremea lui Israel. Amin.

— Vii, Doamne, vii cu sfinţii Tăi. Amin. Vii grăind, şi sfinţii Tăi grăiesc din Tine, locaşul sfinţilor, Doamne. Sfinţii Tăi se fac cuvânt din Tine, şi se fac lumină peste România, ţara sfinţilor ei, ţara sfinţilor, Doamne. Toţi sfinţii au luat vestea cea nouă, Doamne, şi sfinţii români sunt iubiţi de tot cerul sfânt, pentru că Tu o ai pe România în planul Scripturilor Tale, şi ai încheiat cu ea legământ şi Te-ai făcut cuvânt peste ea şi sufli înviere peste ea şi peste multe noroade care vor lua din ea lumina Ta.

Eu am fost proorocul Tău şi am vestit vremea României şi am vestit biserica Ta de nou Ierusalim peste ea. Am profeţit vremea păcii Tale şi am pecetluit prin cuvânt anul ieşirii spre lume a cuvântului Tău, Doamne, anul în care cei mici ai Tăi Ţi-au ridicat pe pământ biserică nouă de nou Ierusalim, piatră nouă de început nou peste cele vechi, la cuvântul Tău, la porunca Ta, Doamne, şi oamenii încă nu înţeleg

taina lucrării cuvântului Tău în România, taina Ta cu trâmbița Ta, cu Verginica, trâmbița Ta, Doamne. Dar vin eu și spun că în ziua când Tu ai coborât cuvântul Tău în ea, eu am strigat din mormânt ca să audă cei ce dorm și să se scoale așa cum m-am sculat eu la glasul Tău când Ți-ai început lucrarea cuvântului Tău în România, Doamne.

Eu am profețit, în vremea trupului meu lucrarea Ta de nou Ierusalim și sfârșitul cel rău și începutul cel nou, iar în anul 1955 când ai început să Te faci cuvânt în România, eu am cuvântat din mormânt și am strigat să fiu scos, căci am auzit cuvântul Tău în mijlocul României, țara întoarcerii Tale, și s-a împlinit Scriptura Ta care spune că *«Cei din mormânt vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și se vor scula»,* și m-am ridicat și m-am făcut sfântul românilor ca să se roage românii la mine să mijlocesc la Tine pentru români. Dar acum mijlocesc din cer, din partea Ta peste români, ca să audă și să creadă ei cuvântul Tău, așa cum l-am auzit eu din mormânt și am ieșit deasupra ca să ajut pe oameni. Vin din cer cu Tine și mă fac cuvânt din Tine peste români, peste neamul meu, și îi spun că aceasta este lucrarea cuvântului Tău prin care Tu binevoiești cu poporul cuvântului Tău care stă martor înaintea Ta, Doamne, că nu prin puterea, nici prin tăria lui stă martor Ție acest popor micuț, ci prin harul Tău stă, Doamne, și românii vor lua duh de viață și se vor face fii ai lui Dumnezeu, născuți de sus, din cuvântul Tău, născuți la credința lor în cuvântul Tău care vine cu norii, precum este scris.

O, neamul meu român, ție îți zic: crede tu în cuvântul lui Dumnezeu care vine la tine pe nori. Eu am profețit în vremea trupului meu pacea lui Dumnezeu care va veni peste pământ. Cuvântul acesta este împlinirea profeției mele, dar oamenii cei mari au ascuns cuvintele mele, și iată, ele se adeveresc și se împlinesc și ies de sub obroc. Amin.

O, preoți și arhierei ai bisericii, eu multe și bune sfaturi am lăsat ucenicilor mei, spre viață veșnică. Vă spun și vouă, și din cer vă spun: credeți și voi în lucrarea cuvântului lui Dumnezeu Care vine cu norii. Ridicați glas din inimi și strigați la Dumnezeu să vă dea darul credinței sfinte. Nu faceți ca iudeii care nu L-au crezut pe Domnul Iisus Hristos când a venit din cer la ei. Faceți ca mine, credeți ca mine, că am ridicat glas dintre cei din morminte odată cu începutul cuvântului lui Dumnezeu în România în anul 1955. Sculați-vă și credeți, și desfaceți lanțurile pe care le-ați pus peste arhiereul cel uns prin cuvânt, că v-ați pus lanțuri peste voi, nu peste el. Voi l-ați pus să se lepede de cuvântul lui Dumnezeu pe cel ce credea. Dacă voi nu vreți, dacă voi nu credeți, lăsați pe România să se ridice spre Dumnezeu Cuvântul, că e țara Domnului, și eu așa am spus cât am fost în trup, și iubind pe Dumnezeu am spus.

Sculați-vă, voi, arhierei și preoți și ridicați-l pe cel uns peste voi și peste România. Dacă voi nu vreți, dacă voi nu credeți, lăsați credința să se așeze înaintea lui Dumnezeu, ca să găsească Domnul credință în cuvântul Său, care vine cu norii. Ungerea se face prin Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine de sus, descoperind voia lui Dumnezeu, iar arhiereul care a ridicat biserica lui Hristos în vremea aceasta de strâmtorare, este uns de Cuvântul lui Dumnezeu, este uns peste voi și peste România, și voi l-ați pus să se lepede de Dumnezeu Cuvântul. Dar Domnul a luat de peste România toate apăsările, și ea va învia. Înviați și voi, și îndreptați-vă viața uitându-vă în viața mea, căci eu am fost mai înainte de voi, și voi ziceți că ascultați de părinții cei sfinți. Ascultați cuvântul meu. Dați libertate credinței în Dumnezeu și în cuvântul lui Dumnezeu. Faceți cale cuvântului lui Dumnezeu peste noroade, că vine Domnul și vă găsește cu talantul pus sub obroc. Domnul Se face cunoscut prin sfinții Săi. El nu vine în chip necunoscut, iar eu sunt din români. Învățați ce înseamnă rugăciunea spre cer, rugăciunea care rodește. Nu-i mai faceți eretici și rătăciți pe fiii grădinii Cuvântului lui Dumnezeu. Ei sunt fii unși de cer. Nu ridicați mâna și glasul asupra așezării lui Dumnezeu.

O, arhiereule de Târgoviște, de ce-ai făcut tu întuneric în calea cuvântului cel din cer? Necredința ta mărturisește faptele tale. Scoală-te spre credință, că a venit Domnul spre tine când ai venit arhiereu în cetatea aceasta și tu nu L-ai crezut pe Dumnezeu, Care venise să te întâmpine cu darul cel nou, dat bisericii ortodoxe, cu pietricica cea albă, despre care scrie în Scripturi, și tu te-ai ascuns sub necredință ca să nu ți se vadă faptele cele rele. Scoală-te spre sfințenie, că preotul și arhiereul trebuie să fie sfânt ca să fie de folos turmei. Pe cel curat și drept l-ai pus sub vină, și pe tine care superi pe Dumnezeu te-ai pus în loc drept. Vin și te îndemn ca pe un frate: trezește-te și uită-te în cuvântul lui Dumnezeu și vei vedea în el râul vieții, care curge din templul cerului peste pământ ca să facă mântuire. Dacă-L cunoști pe Dumnezeu, dă-I Lui viață, căci El este viața, El și nu tu. Nu El e prin tine, ci tu ești prin El dacă ești, dacă vrei. Trezește-te, căci Cuvântul este Dumnezeu din Dumnezeu. Amin.

O, preoți și arhierei de azi, ce faceți voi? Ce dați voi oamenilor? Citiți în cuvintele mele că eu așa am spus: *„Cel ce voiește să pomenească fără de bani sufletul meu înaintea lui Dumnezeu, acela să fie singur pomenit întru împărăția cerurilor. Iar cel ce va voi plată pentru pomenire, îl rog pe unul ca acela să nu mă pomenească pe mine, cel sărac".* Grăiesc vouă din cerul sfinților români: dați-vă lui Dumnezeu și oamenilor. Sfințiți-vă viața. Luați în voi frica de Dumnezeu, că peste tot numai altare pângărite strigă la Dumnezeu: *«Până când, Doamne?»,* strigă prin glasul celor ce așteaptă din fiecare loc învierea. Sfințiți-vă viața, iar dacă nu voiți, lăsați pe Dumnezeu să păstorească din cer, că așa zice Domnul în Scripturi: *«Eu Însumi voi purta grijă de oile Mele și le voi cerceta».*

Iar Tu, Doamne Cuvinte, trezește-i din somn pe cei ce dorm și paște-Ți turma, Doamne, și dă-i cuvântul Tău, căci Tu ești trup și cuvânt în biserică. Tu ești Cel ce grăiești peste România și Te vestești venind cu norii. Amin.

— O, arhiereul Meu Calinic! O, sobor de arhierei care serbați pe ierarhul Calinic! Binecuvântați din Mine pe fiii grădiniței cuvântului Meu, ca să aibă ei să dea peste țara Mea.

— O, Doamne, binecuvântăm arhierește din Tine, Arhiereul Cel mare, Care stai de-a dreapta scaunului măririi în ceruri. Binecuvântați să fiți voi, cei unși peste vremea aceasta, și zile noi de serbare să dați lui Dumnezeu, slăvindu-L pe Domnul slavei. Domnul să vă binecuvinteze pe voi cu toate binecuvântările Lui. Suflați Duh Sfânt peste mulțimi. Cereți darul credinței peste oameni, și din darul credinței să se nască darul pocăinței și al iubirii de Dumnezeu. Cereți, și veți primi, că noi, sfinții cerului, lucrăm cu voi pentru Domnul și pentru voi, și cu voi peste pământ. Amin.

— O, Israele al cuvântului Meu, Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Te mângâi cu sfinții, te bucur cu slava cuvântului Meu și Mă fac cort pentru tine așa cum tu te faci pentru Mine.

O, Israele, Mi-e dor de odihna Mea, fiule mic. O, Israele, Mi-e dor să-l fac pe om odihnă Mie. O, Israele, ajută-Mă

să-Mi împlinesc dorul, că numai tu Mă ajuți pe Mine. Tot omul face pentru el şi pentru binele lui, dar tu faci pentru Mine, şi Eu pentru tine. Eu pentru asta l-am făcut pe om, dar omul căzut a pierdut înțelepciunea Mea din el.

O, Israele român, Mă vestesc cu tine, că tu eşti poporul Meu cel micuț, şi Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Ferice ție că M-ai primit întru a doua Mea venire, căci vin cuvânt peste pământ, şi tu Îmi eşti iesle, şi îți voi plăti pe veci, şi voi cina cu tine, şi tu cu Mine, şi voi fi văzut cu tine, şi tu cu Mine, Israele român, poporul Meu iubit.

Mă țin după voi şi cu voi, fiilor unşi, ca să puteți voi în lucrarea Mea cu voi peste lume, şi mulți vor înțelege tot mai bine împlinirea Scripturilor care se împlinesc prin cuvânt nou, rostit de Mine, Cuvântul Tatălui, trimis pe pământ.

Eu sunt Domnul celor vii, şi am adus dintre cei vii pe arhiereul Calinic românul ca să grăiască din Mine cuvânt peste români şi peste biserică şi să-i ajute să creadă pe cei ce cred. Dar pentru cei necredincioşi, chiar dacă se ridică cineva dintre morți, le este greu acestora să creadă în lucrările lui Dumnezeu care-şi iau chip văzut peste pământ.

Iată ce rostesc Eu: încurce-se limbile oamenilor, iar cei credincioşi să iasă ca Avraam din încurcătura limbilor de pe pământ şi să vină după Mine, căci Eu am poruncit îngerilor Mei să iasă la cules şi să adune la cina Mea pe cei ce vor crede, pe toți cei din cele patru vânturi, de la marginile cerului până la celelalte margini. Să vină după Mine omul credincios şi să facă voia Mea cea sfântă şi aşa să vină. Amin.

Voi, oamenilor, care luați din praznicul cuvântului Meu, împliniți-vă întru Mine, căci scris este: *«Să se cerceteze omul pe sine, şi aşa să ia din cina Mea»*. Înviați, voi, oase uscate, că omul care nu trăieşte pe voia Mea şi cu Mine în el trup şi cuvânt, acela este os uscat înaintea Mea. Veniți la cina cuvântului Meu, că vin cuvânt peste pământ, şi cu Mine vin sfinții cerului la cina cuvântului Meu. Cereți voia Mea în voi, fii ai oamenilor. Cereți, şi vă faceți fii ai lui Dumnezeu, că fiii oamenilor mănâncă şi beau, se însoară şi se mărită ca în vremea lui Noe. Scris este: *«Fecioara se îngrijeşte să placă lui Dumnezeu, şi cea măritată se îngrijeşte să placă bărbatului, să placă oamenilor».* Suflu peste voi duhul şi darul sfințeniei, o, oamenilor. Luați, şi vă sfințiți, căci scris este: *«Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt. Fiți ca Mine!».* Amin.

Iar tu, poporul Meu la care vin cuvânt, aşează-te mângâiere înaintea Mea şi arată la toți cei ce se uită la tine ca să te vadă, arată-Mă pe Mine trăind în tine şi sărbătorind în tine, că oamenii nu ştiu ce să facă cu sărbătorile creştineşti pe pământ.

Se serbează pe pământ sărbătoarea patimilor Mele, dar aceste patimi numai de Mine au fost serbate. Eu le-am suferit, Eu le-am serbat, şi cu dragoste le-am purtat pentru omul cel căzut din Dumnezeu. Nimeni nu ştie să sărbătorească pe Dumnezeu întru serbări creştineşti. Slava deşartă s-a băgat în rugăciunea bisericii şi slava omului umbreşte slava lui Dumnezeu şi nimeni nu ştie să serbeze amintirea patimilor Mele şi a învierii Mele, dar cel ce este mort pentru lume şi viu pentru Mine, acela ştie ce este sărbătoarea Mea pentru el. Omul lumesc aşteaptă ziua amintirii învierii Mele, aşteaptă cu mâncări şi cu băuturi şi cu haine noi, lumeşti, nu cu pocăință, nu cu sfințenie de duh şi de suflet şi de trup.

O, nimeni nu mai ştie să serbeze sărbătorile creştineşti pe pământ, căci slava deşartă a intrat în locul sfânt, şi cuvântul Meu e micşorat de slava omului care stă în numele Meu înaintea oamenilor. Dar tu, poporul Meu, tu să fii sărbătoarea Mea şi să sărbătoresc Eu în tine şi să Mă odihnesc în tine, fiule al cuvântului Meu, şi să fiu viu în duhul şi în trupul tău şi să serbăm praznic de îngeri zi şi noapte şi să sfințim pământul şi să-l unim cu cerul, fiule.

Binecuvântat să fii tu, cel ce Mă cobori din Tatăl pe pământ, poporul Meu. Te binecuvintez cu zi de înviere, Israele scump, şi te numesc zi de înviere înaintea Mea. Îți voi da zile calde. Zile cu soare şi serbări cereşti vor fi cu tine, dar cere să-ți dau, că Mi-e dor de glasul tău ca să se întâmpine cu glasul Meu şi să ne întâlnim pe cale unul cu altul, cer nou şi pământ nou, cei de sus cu cei de jos în unire cerească. Amin.

Mergi, Israele, în mijlocul mulțimilor şi slăveşte-Mă pe Mine şi dă oamenilor calea Mea. Păstrează-te curat. Ai grijă de hăinuță, fiule scump. Ai grijă de ascultare, ai grijă de Mine în tine, copilul Meu cel mic. Fii atent să ştii să ai cu tine bucurie cerească întru umilința inimii. Fii atent la toate cuvintele Mele şi nimic să nu uiți, Israele, că tu eşti poporul Meu şi ai pe Dumnezeu de Tată.

Mergi, Israele, în mijlocul mulțimilor, că tu eşti trimisul Meu. Mergi cu ascultare şi nu fă de la tine. Mergi cu Mine, mergi cu ascultare, Israele. Mergi, poporul Meu! Amin.

Israele, Israele, să fii, fiule, bucuria Mea, să fii învierea Mea, să fii veşnicia Mea întru tine, ca să fiu Eu veşnicia ta, măi fiule Israele. O, Israele, mlădița Mea cea nouă, mergi, şi Mă vesteşte că vin.

O, Israele, vie cu vin bun, cântă! Cântă-L pe Fiul lui Dumnezeu, Care vine cu norii! Cântă-L şi vesteşte-L că vine şi stai întru întâmpinarea Mea, Ierusalime, popor al învierii Mele, popor al iubirii Mele. Eu sunt cu norii slavei Mele şi stau deasupra ta mereu. Eu sunt cu tine, Ierusalime nou. Amin, amin, amin.

11/24 aprilie 1997

Praznicul Învierii Domnului

Numai ucenicii L-au văzut pe Domnul după învierea Sa. Lumea serbează păgâneşte Învierea Domnului. Domnul aşteaptă să spună: omul a înviat! Poporul Noului Ierusalim vesteşte mulțimilor cuvântul Domnului.

E sărbătoare în tine, Ierusalime. E sărbătoare de înviere, poporul Meu. Învierea Mea dintre morți a lăsat zi de sărbătoare veşnică pentru creştini. O, popor creştin, Eu sunt Domnul învierii şi vin la tine cu salutul zilei de azi: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Eu sunt Domnul Cel înviat, şi Mă bucur cu tine, Ierusalime de pe pământ. Eu sunt, şi vă spun şi vouă, fiilor: bucurați-vă! Amin. Bucurați-vă, căci voi ştiți să vă bucurați cu sărbătoare cerească peste voi, cu pocăință peste voi şi cu bucurie sfântă între voi.

Eu, Domnul învierii, am vorbit mironosițelor şi ucenicilor Mei după ce am înviat. Eu, Domnul Cel înviat, grăiesc şi cu tine în sărbătoare de înviere, poporul Meu creştin, poporul Meu credincios. O, cu cine am vorbit Eu după înviere? Cui M-am arătat Eu după ce am înviat? M-am arătat celor ce crezuseră în Mine, celor ce umblaseră cu Mine până în vremea patimilor Mele şi în vremea patimilor Mele. Lumii nu M-am arătat. Ierusalime iubit, fii atent ce grăiesc Eu ție azi: lumii nu M-am arătat înviat. M-am arătat celor ce aveau puterea să creadă şi celor ce aveau curajul să Mă mărturisească lumii, ca să se aşeze peste veacuri mărturisirea învierii Mele dintre morți.

Necredința este moarte, şi Eu am spus: *«Cel ce crede în Mine nu va gusta moartea niciodată»,* iar cel ce nu crede

în Mine stă în necredinţă. Omul nu se mai satură de necredinţă, dar fericit este cel credincios, că acela este întru Mine, Cel Viu, şi Eu sunt întru el.

O, poporul Meu creştin, omul de pe pământ nu se mai satură de necredinţă, iar Eu sunt cu cei ce cred în Mine şi Mă arăt lor şi grăiesc lor, aşa cum am făcut acum două mii de ani în ziua învierii Mele şi după aceea mereu peste cei credincioşi. Omul crede în învierea Mea, şi pentru ea îşi face sărbătoare lui, nu Mie, Celui înviat. Oamenii se adună în sărbătoare de înviere a Mea şi ciocnesc pahare cu băuturi ameţitoare şi ucid păsări şi animale în săptămâna patimilor Mele şi fac mâncăruri de multe feluri şi fac bunătăţi păgâneşti şi zic că sunt obiceiuri creştineşti şi, mâncând şi bând şi desfătându-se cu trupul, se sărbătoresc pe ei, nu pe Mine. Pe Mine numai creştinii ştiu să Mă sărbătorească.

O, poporul Meu, nu sunt obiceiuri creştineşti aceste obiceiuri care sunt serbate de oameni în amintirea învierii Mele. Dar ce sunt aceste obiceiuri? Ele sunt obiceiuri păgâneşti, pe care păgânii le serbau împotriva amintirii zilei Mele de înviere. Creştinii nu serbau cu mâncări şi cu băuturi şi cu desfătări. Ei serbau cu zile de umilinţă sfântă, de bucurie sfântă şi adevărată, de mângâiere sfântă peste ei, şi nu-şi pregăteau mâncări şi pofte. Ei îşi pregăteau sufletul şi trupul pentru Mine, şi se bucurau cereşte pe pământ. Păgânii nesocoteau amintirea zilei Mele de înviere, serbând învierea Mea în pofte, în mâncăruri păgâneşti şi în obiceiuri trupeşti ca şi azi, poporul Meu, că păgânii sunt cei ce nu trăiesc creştineşte înaintea Mea. Iar cei ce trăiesc cum i-am învăţat Eu, aceia se numesc creştini după numele Meu cel din cer. Eu la ucenicii Mei nu le-am spus să se aşeze la mâncat şi la băut în ziua învierii Mele, ci le-am spus aşa: *«Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ, şi vă dau şi vouă putere să mergeţi şi, mergând, să învăţaţi toate neamurile botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi învăţându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă să le păziţi; şi iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Cel ce va crede şi se va boteza se va mântui, iar cel ce nu va crede se va osândi. Cei ce vor crede, demoni vor scoate din oameni, în limbi noi vor grăi, şerpi vor lua în mâini şi nu-i vor vătăma, bolnavi vor scula din pat, punând mâinile peste ei ca să-i facă sănătoşi în numele Meu».* Aşa le-am spus Eu după învierea Mea celor credincioşi, şi aceştia sunt creştinii, iar cei ce mănâncă şi beau şi se desfată în ziua învierii Mele, aceia sunt cei ce slujesc trupului şi poftelor trupului şi obiceiurilor păgâneşti.

Am spus ucenicilor Mei cei de atunci: *«Păziţi toate câte v-am poruncit vouă, şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului».* O, poporul Meu creştin, poporul Meu Israel, am ajuns cu tine sfârşitul veacului omului, şi tu eşti ucenicul Meu cel de azi, poporul Meu de ucenici, şi grăiesc ţie aşa cum grăiam celor de atunci şi le spuneam: *«Sunt cu voi până la sfârşit».* Eu după patruzeci de zile M-am suit la Tatăl ca să Mă aşez de-a dreapta Lui, dar am spus că sunt cu ai Mei până la sfârşitul timpului.

Nu se potriveşte sărbătoarea învierii Mele, nu se potriveşte la lume, că lumea se serbează pe ea, nu pe Mine. Lumea îşi serbează împătimirea ei şi bucuria ei împătimită de cele ale trupului, căci ce este din trup, trup este şi slujeşte trupului, dar ce este din Mine, Duh este şi slujeşte Duhului Sfânt, din Care este născut.

M-am uitat în toate locaşurile de închinare de pe pământ, căci Eu sunt pretutindeni. M-am uitat în săptămâna patimilor Mele. Se duceau mamele cu copiii la împărtăşit, şi scris este: *«Să nu te rogi lui Dumnezeu cu capul descoperit dacă eşti parte femeiască».* Dar se duc la împărtăşanie fete mici şi mai mari cu capetele descoperite, cu îmbrăcăminte bărbătească, fără zi de post, fără haina sufletului, fără haine creştineşti se duc; se duc râzând, se duc gândindu-se la lucruri fără de viaţă, că n-are cine-i învăţa ce este viaţa ca să fie copilul aşa cum am fost Eu cât am fost copilaş, şi apoi mai mărişor, şi apoi la vârsta patimilor Mele pentru lumea cea fără de viaţă. Numai de plâns este pentru lume, numai de plâns. Chiar şi lumea care are obiceiul să meargă la biserică, numai de plâns e pentru lume, numai de plâns. Lumea râde în ziua serbării învierii Mele, râde şi petrece şi nu se umileşte pentru cele ce am suferit Eu pentru ea. Omul n-ar trebui să râdă. Omul ar trebui să se întoarcă la viaţa Mea ca să ştie ce are de făcut.

Omule, Mă fac cuvânt peste pământ. Vin cuvânt din cer şi te strig, omule. Eu sunt Cel ce l-am făcut pe omul cel dintâi, şi l-am făcut să aibă viaţă veşnică, şi el s-a luat după pofta lui şi şi-a pierdut înţelepciunea cea sfântă şi şi-a dobândit înţelepciunea care vine de la trup, şi a rămas omul trup până astăzi, şi înţelepciunea cea trupească l-a coborât pe om din slava pe care i-o dădusem Eu la facerea lui, şi omul a ajuns mai prejos decât celelalte vietăţi. Dar vin să-l strig pe om.

Omule, stau cu cerul cel plin de îngeri şi de sfinţi deasupra ta, şi Mă uit pe pământ. Omule, nu ţi-e dor de cer? nu ţi-e dor de viaţă? nu ţi-e dor de înviere, omule? Când pot să salut Eu pe cei din cer aşa cum tu omule, saluţi pe pământ omul şi spui: *Hristos a înviat!*? Când pot să salut şi Eu pe cei din cer, şi să le spun: *Omul a înviat! Omul a înviat! Omul a înviat!* iar cei din cer să-Mi răspundă: *Adevărat, omul a înviat!*?

Omule, l-am învăţat mereu pe poporul cuvântului Meu, şi din cuvântul Meu te-am învăţat şi pe tine, că Eu am dat putere fiilor cuvântului Meu să înmulţească această pâine şi să te hrănească cu pâine din cer, omule flămând de cele vii şi veşnice. Vino şi ia pâine din cer, vino şi ia cuvânt şi te uită în el şi învaţă ce este viaţa ta cea veşnică, omule căzut din Dumnezeu. Vino şi ia înviere! Amin.

Omule, întoarce-te acasă! La casa sufletului tău întoarce-te, la Mine întoarce-te, că am suflat duh din Duhul Meu când l-am zidit pe om la început, şi l-am făcut după asemănarea Mea şi după chipul Meu, căci Tatăl prin Mine le-a făcut pe toate câte le-a făcut. Prin Mine l-a făcut pe om, prin Mine l-a şi născut, căci Eu M-am născut din Tatăl prin Fecioară şi M-am făcut Om pe pământ, Om din cer între oameni şi le-am spus oamenilor: *«Cine nu se naşte din cer, de sus, nu poate moşteni cerul şi viaţa cea veşnică a lui Dumnezeu».* Şi cum poate să se nască un om din cer, Ierusalime al cuvântului Meu cel din cer? Cum poate să se nască cineva din cer? O, când l-am creat pe om după chipul Meu, am suflat peste el din Duhul Meu de viaţă şi i-am dat în dar sufletul, ca să fie fiinţă vie, şi apoi omul cel creat a căzut prin neascultare, prin semeţie a căzut, dar Eu, ca un Creator, i-am lăsat sufletul cel dat în dar, ca să meargă acest dar până la capătul timpului, prin om, şi la sfârşit să cer socoteală omului pentru darul Meu lăsat în omul născut din om, pentru suflet să-i cer socoteală. Iar după cinci mii de ani de la facerea omului am coborât din Tatăl, şi în a şasea mie de ani M-am născut Om din cer, Om din Tatăl, prin Fecioară, ca să repar taina naşterii pe care aş fi voit s-o pun de la început peste omul cel creat de Mine şi căruia i-am spus după ce l-am creat: *«Naşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul».* Am coborât din Tatăl acum

două mii de ani şi am spus peste oameni: *«Cine nu se naşte de sus, din cer, nu poate moşteni viaţa cea veşnică»*.

Cum poate să se nască un om de sus, din cer? O, poporul Meu, ce durere pe Mine, că omul de pe pământ a zis că împlineşte această Scriptură. Am spus: *«Cine nu se naşte din apă şi din Duh, nu poate moşteni împărăţia cerurilor»*. O, ce putere avea la începutul Meu cel de acum două mii de ani această Scriptură adevărată, şi ce puţin adevăr are azi pentru cei ce zic că o împlinesc! Poporul Meu, poporul Meu creştin, cine se naşte din apă şi din Duh, acela viu este şi face faptele vieţii veşnice şi se cunoaşte că se naşte din cer, de sus. Ce este naşterea din apă şi din Duh? Cine se poate naşte din apă şi din Duh? Iată, îţi grăiesc ţie, Ierusalime al cuvântului Meu, ca să audă şi omul ce grăiesc Eu pe pământ, că tu eşti cel ce Mă cobori pe Mine din Tatăl ca să fiu între oameni, fiule credincios. Cine se poate naşte din apă şi din Duh? Ce este mai înainte de această naştere? Propovăduirea Mea, propovăduirea cea despre Mine, Cel răstignit şi înviat pentru mântuirea omului, şi apoi credinţa şi faptele credinţei, acestea sunt mai întâi, iar după ele vine apa botezului peste cel credincios, botezul în numele Meu, şi apoi Duhul Sfânt, Care pecetluieşte lucrarea Mea în omul care se naşte de sus. Cine se naşte din apă şi din Duh, acela are lucrarea Mea în el, şi este ucenicul Meu, şi are lucrare de ucenic care naşte din Mine ucenici la credinţa celor ce se apropie să creadă şi să înfăptuiască viaţa credinţei în omul care se îndumnezeieşte între oameni. Cine se poate naşte din apă şi din Duh? Cel ce caută pe Dumnezeu cu credinţă sfântă şi cu nădejde sfântă şi cu dragoste sfântă, acela este cel ce dobândeşte naştere de sus, din apă şi din Duh, prin ucenicii Mei în care Eu sunt până la sfârşitul veacului precum am spus.

O, ce durere pe Mine, că omul de pe pământ care stă peste oameni în numele Meu, zice că împlineşte această Scriptură şi că-i dă omului naştere din cer, naştere de sus, din apă şi din Duh. Eu când Mă uit peste lumea cea botezată de om în numele Meu cu apă şi cu Duh Sfânt, când Mă uit, Mă ia jalea şi Mă cuprinde fiorul cel de pe cruce, fiorul răstignirii Mă cuprinde. Şi precum cei ce-şi ziceau sfinţi M-au alungat şi M-au omorât dintre oameni ca să împlinească, ziceau ei, legea lui Dumnezeu, tot aşa şi după aceea, cei ce se zic că sunt slujitori ai lui Dumnezeu peste oameni nu Mă pun pe Mine în oameni, căci ca să-l vezi pe un om că se naşte de sus, din apă şi din Duh, e mare minune înaintea Mea.

Mă uit peste oameni ca să-i văd pe cei născuţi din apă şi din Duh la cuvântul cel rostit de preoţii bisericii din lume. O, biserica din lume nu seamănă cu biserica lui Iisus Hristos. Biserica Mea este altceva decât înţelege omul veacului acesta. Tu eşti biserica Mea, poporul Meu creştin, tu eşti, fiule, tu eşti. Tu trăieşti creştineşte, tu împlineşti cele ce Eu am poruncit peste biserică. Tu eşti copil credincios, poporul Meu, şi te-ai aplecat vestirii Mele cea lucrată prin cuvântul cel de sus venit pe nori, şi te-ai botezat cu botezul credinţei şi te-ai umplut de Duhul Sfânt, pe Care Eu ţi-L dau mereu, coborându-L din cer peste tine. Tu semeni cu Mine, Ierusalime, căci Eu te-am crescut şi te-am făcut după chipul şi asemănarea Mea, ca să am rudenii pe pământ şi să am la cine trage când vin spre oameni ca să-i strig; să am casă de oaspeţi, căci vin oaspete din cer pe pământ, ca să aduc înviere prin cuvânt peste oameni, să-i nasc de sus pe oameni.

Vin la tine, poporul Meu de fii, poporul Meu de ucenici. Vin la tine şi îţi sărut pe fiii tăi. Gura Mea îţi sărută inima şi fruntea, fiule Ierusalime. Cuvântul Meu este gura Mea, că Eu sunt viu, Eu sunt trup şi cuvânt, şi sunt viu întru venirea Mea la tine, căci Eu sunt Dumnezeul celor vii, Eu sunt Dumnezeul celor ce sunt ai Celui viu în vecii vecilor.

Omule, Eu sunt Cel ce sunt, şi sunt viu. Am fost răstignit de slujitorii lui Dumnezeu şi am înviat din răstignire şi sunt viu. Şi dacă sunt viu, Tatăl Mi-a dat toată puterea în cer şi pe pământ, şi pot să te nasc de sus, din cer, omule fără viaţă de sus. Vin spre tine şi îţi spun să te naşti de sus, omule.

O, oameni slujitori care v-aţi aşezat în numele Meu peste oameni! Unde sunt cei pe care voi i-aţi botezat în numele Meu cu apă şi i-aţi pecetluit cu pecetea Duhului Sfânt? Vin şi vă cer socoteală pentru rodul vostru. Unde vă sunt ucenicii? Puteţi să Mi-i daţi Mie aşa cum Eu dau lucrul Meu Tatălui? Iată, vin la voi să vă cer socoteală de sufletele oamenilor, şi fiecare păstor de suflete va da socoteală înaintea Mea.

O, cu cine să Mă ajut Eu în munca Mea de mântuire a omului căzut? Vin să-Mi păstoresc turma, vin la oameni să-i păstoresc, că păstorii oamenilor nu seamănă cu Mine. Cel ce păstoreşte, acela trebuie să fie viu şi treaz peste turmă. Cel ce păstoreşte oile Mele, acela trebuie să fie născut de sus şi să se cunoască naşterea lui cea de sus. Cel ce nu crede în Mine şi în cuvântul Meu care vine cu norii, acela nu este păstor, chiar dacă stă pe scaun de păstor, având toiag de păstor în mână.

O, e prea mare durerea Mea pentru om, dar cui să i-o spun?

O, oamenilor, să nu vă întrebaţi de ce strig mereu la păstorii voştri. Strig de mila voastră. Strig că M-a trimis Tatăl să strig oamenilor să învieze şi să-I spun Tatălui: *Omul a înviat, Tată!* iar Tatăl să-Mi spună: *Adevărat, Fiule iubit, omul a înviat!* Amin.

Serbarea învierii Mele este altceva decât ceea ce faci tu în ziua Mea de înviere, omule trupesc. Eu peste Sodoma şi Gomora n-am putut să fac înviere, că oamenii de acolo erau îmbătaţi de poftele trupului, erau ameţiţi de fumul păcatelor, şi sufletul din ei era vândut trupului şi nu-şi mai ştia obârşia, dar am strigat peste Sodoma, şi am lăsat urme de mărturie că am strigat. Am lăsat urma Mea în cetatea aceea atunci şi acum, şi urma Mea mărturiseşte credinţa sau necredinţa omului.

Vin din cer şi te strig, omule. Grăiesc din văzduh, că pământul l-ai luat tu, şi Eu nu mai am cum să cobor până la tine. Stau în văzduh şi strig omul, iar cei ce au pe Duhul Sfânt, văd pe Duhul Sfânt, şi la vederea Duhului Sfânt se aşează înaintea Mea şi Mă întâmpină când Mă fac cuvânt din cer peste oameni ca să dau oamenilor înviere.

Ierusalime, luminează-te cu lumina cuvântului Meu care răsare peste tine din Mine! Bucură-te cu Mine, că Mi-e dor de bucurie, fiule creştin, fiule al Meu. Cu omul lumesc nu pot petrece, că nu-Mi place bucuria omului. Bucură-te, Ierusalime, şi mergi! Mergi şi învaţă toate noroadele de pe pământ bucuria cea sfântă a învierii Mele! Mergi, Ierusalime, şi învaţă oamenii să spună cu adevărat: *Hristos a înviat!* Mergi, fiule Ierusalime, şi din mersul tău cu Mine în mijlocul mulţimilor să ia mulţimile învăţătură de înviere a Mea în om, în inima şi în gura omului. Pe Mine nu M-au ajutat cei ce-şi ziceau slujitori şi sfinţi ai Mei, şi aceia, dimpotrivă, M-au răstignit, ca să nu mai învăţ pe oameni. Pe Mine M-au ajutat tâlharii şi desfrânaţii şi vameşii şi săracii, şi din ei am făcut ucenici prin credinţa lor în Mine, căci ei au ştiut să-L iubească pe Dumnezeu. Fariseii şi cărturarii n-au ştiut cum să Mă iubească, fiindcă numai cel ce se smereşte pe sine se înalţă până la iubirea de Dumnezeu. Aşa şi în vremea ta cu Mine,

poporul Meu de ucenici, nimeni nu Mă iubeşte după adevăr, nimeni decât tu, iar Eu te-am făcut mireasă şi te-am aşezat întru întâmpinarea Mea, iar cei ce M-au împuns şi încă Mă împung până azi pe Mine şi pe tine, vor vedea slava Mea peste cei credincioşi, care s-au răstignit pe ei înşişi ca să se dea jertfă Mie şi cărare Mie spre oameni.

Mergi, Ierusalime, şi vesteşte-L pe Hristos, Cel ce a înviat acum două mii de ani! Mergi cu zile de înviere în mijlocul mulţimilor! Mergi, că Eu îţi fac cale să mergi! Soarele şi luna şi căldura şi răcoarea şi vântul cel blând şi florile şi apele şi văzduhul şi tot cerul îţi slujesc ţie, celui trimis de Dumnezeu în mijlocul oamenilor.

Luaţi Duh Sfânt! Fiilor din Ierusalim, luaţi Duh Sfânt şi puneţi-L peste mulţimi ca să învieze ca şi voi!

Mergi, Ierusalime, şi dă oamenilor pe Cel adevărat, Care a înviat!

Hristos a înviat, poporul Meu iubit! E ziua Mea cu tine. Bucură-te, Ierusalime iubit! Amin, amin, amin.

14/27 aprilie 1997

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Poporul Domnului trăieşte slava Domnului pe pământ şi o dă mulţimilor spre vedere.

E sărbătoare, fiilor. Voi sunteţi fiii cuvântului Meu. Amin. Ziceţi, fiilor, ziceţi şi voi *„amin“*, căci *„amin“* înseamnă *„aşa“*, înseamnă *„da“*.

Eu sunt Cel înviat, şi îl salut pe poporul Meu cu vestea învierii. Hristos a înviat, Ierusalime! Maica Mea să-ţi fie ţie tămăduitoare peste toate neputinţele tale cele sufleteşti şi cele trupeşti, că am venit cu Maica Mea, cea serbată azi. Amin.

— O, Fiule, din Tine grăiesc lui Israel. El nu mai are vreme să-şi aibă grijă de sănătate, de linişte, că a venit vremea pe care Tu ai spus-o demult, că aşa spuneai lui Israel: *«Vine vremea, Israele, să nu mai ai vreme să spui să te iert de greşale, că te vei ocupa de fiinţa slavei cuvântului Meu, pe care Eu o aduc mereu peste tine şi pe care tu o dai oamenilor spre vedere».*

O, popor al Fiului meu, a venit vremea să nu mai ai timp să spui lui Dumnezeu să te ierte de păcate, dar a venit vremea să nu mai faci păcate căci cine face păcate, trebuie să caute să-i fie iertate şi trebuie să aibă vreme de umilinţă, de zdrobire de inimă, de plecăciune, şi tu acum trebuie să stai cu fruntea sus şi cu chipul plin de frumuseţea slavei lui Dumnezeu şi cu guriţa plină de cuvântul care te învăluie de sus ca într-o slavă nemaiauzită, nemaivăzută, popor al Fiului meu. Fiul meu mă iubeşte şi mi-a făcut bucurie în mijlocul tău. Îţi dau har de tămăduire, Ierusalime, fiule al Fiului meu. Îţi dau sănătate, că tu nu mai ai vreme să te îngrijeşti. Vin eu şi te curăţ de toate neputinţele, şi tu să mergi cu slava Fiului meu peste pământ, că Fiul meu vine, precum este scris în Scripturi. Har din har să dai celor ce pot lua din harul meu cel tămăduitor, cel făcător de viaţă şi de biruinţă şi de lumină peste oamenii cei înseţaţi de cer. Eu sunt cu cerul Fiului meu. Fiul meu a fost numit sânul lui Avraam, căci Fiul meu a fost luat de Avraam prin preotul Tatălui, Melchisedec, şi în Fiul meu s-au binecuvântat toate neamurile pământului, iar Fiul meu era sânul lui Avraam, era purtat în sân de Avraam. Eu sunt cu cerul Fiului meu, cerul cel plin de sfinţii cei ridicaţi din toate neamurile pământului prin credinţa lor în Fiul meu şi prin viaţa Fiului meu în ei. Acest cer ţi-l dau în dar, ca să fii tu cu cerul, fiule Ierusalime, şi să fie cerul obrocul tău prin vremea cea lumească prin care treci cu cele văzute şi nevăzute ale Fiului meu.

Te binecuvintez, ca o mamă, şi îţi fericesc harul pe care ţi l-a împărţit Fiul meu, ca celui mai mic dintre mulţi fraţi. Ierusalime, tăria ta e Fiul meu. Amin, amin, amin.

— O, mamă, slava Mea e şi a ta, că tu te-ai dat să fii slava lui Dumnezeu când am venit la oameni şi M-am slăvit din tine, căci am ieşit slavă din tine peste pământ. Iată, şi poporul cel mic e slava lui Dumnezeu peste pământ, iar el e mic şi nu ştie bine ce spun Eu, dar ştie cerul şi se bucură slăvindu-se prin fiii cuvântului Meu.

O, copilaşii slavei Mele cu care vin pe pământ punând-o peste voi! O, fiţi atenţi, fiţi bine atenţi să lucraţi bine slava Mea pe pământ, ca să Mă poată vedea bine omul care nu vede, şi să înceapă să vadă. Trăiţi slava Mea, lăsaţi-vă cuprinşi de ea şi cuprindeţi-o şi daţi oamenilor slava Mea spre vedere ca să li se desfacă ochii. Fiţi alifie pentru ochii cei orbi de Dumnezeu. Pentru oamenii cei străini de Mine, fiţi cărare pentru ei. Pentru cei fără lumină, fiţi lumină, fiilor.

Mergi, Ierusalime, şi fă-Mă pe Mine lumină peste mulţimile întunericului acestui veac! Mergi cuvântând, mergi cântând cântul slavei Mele, mergi semănând împărăţia cerurilor, cer nou şi pământ nou peste cele vechi. Suflă cu Duhul Meu peste cei fără de duh, şi mergi! Amin, amin, amin zic peste tine, mergi, poporul Meu, cu veacul Meu cel nou cu care vin peste tine ca să ştie mulţimi multe că Mi-am început cu tine veacul cel ceresc pe pământ, om nou, după chipul şi asemănarea Mea între oameni. Mergi, Ierusalime, şi răscumpără pe mulţi pentru veacul Meu cel nou, care aduce naştere din cer peste om! Cine în tine Mă ascultă, acela este slava Mea, în acela Mă slăvesc, poporul Meu. Cine în tine Mă iubeşte, acela Mă ascultă şi se face slavă a Mea peste oameni, şi se face vestire şi râu de cuvânt peste pământ, căci stea de stea se deosebeşte în cer şi pe pământ.

Fiţi duhovniceşti, fiilor, şi să străluciţi prin harul Meu. Fiţi plini de iubire pentru Dumnezeu şi pentru slava lui Dumnezeu. Fiţi harnici, fiilor, că lucrăm cerul cel nou şi pământul cel nou. Fiţi plini de har. Amin. Din nou rostesc peste voi soare şi răcoare şi timp dulce cu sărbătoare de nou Ierusalim peste pământ. Vestiţi pe Domnul. Fiţi trâmbiţe vestitoare în mâna Mea şi sunaţi dulce, sunaţi înviere, fiilor. Amin.

Grăiesc vouă, străjeri peste Israel. La fiecare ieşire staţi grămăjoară, iar după fiecare ieşire grăbiţi-vă să intraţi în cort. Vă voi învăţa prin fiii cuvântului Meu, iar voi Mă veţi asculta, că sunteţi fiii ascultării. Israel să nu mai stea răsfirat printre oameni. Israel să stea mănunchi, că este trimisul Meu, şi toţi fiii cei trimişi să fie ca unul. Nu vă amestecaţi cu neamurile pământului, fiilor, că voi sunteţi curaţi, şi aveţi de curăţat pe oameni prin cuvântul Meu rostit de voi în mijlocul mulţimilor. Cuvântul Meu curăţeşte. Fiţi un duh cu Mine, iar cine dintre voi nu poate, acela să intre la însănătoşit, şi tot Israelul să fie un duh cu Mine. Cu patruzeci de ani în urmă strigam peste cei ce veneau la Mine să Mă audă, strigam şi ziceam: *«Fiilor, fiilor, fiţi floricele, nu fiţi surcele!».*

Fiilor de azi, fiţi floricele, tată. Căutaţi să aveţi miros frumos între voi, şi armonie cerească şi duhovnicească, dar nu trupească şi nu omenească, fiilor scumpi. Fiţi întregi, fiţi atenţi la ceea ce aveţi de făcut. Fiţi treji, măi fiilor, fiţi treji şi nu dormiţi. Fiţi plini de har, ca să vadă oamenii harul Meu din voi. Nu lăsaţi numai pe Mine munca. Nu lăsaţi pe străjeri greutatea şi grija. Fiţi fiecare întregi la lucru ca să fie armonie

în trupul Meu, căci voi sunteţi trupul Meu, şi mădulare unul altuia în trupul Meu, în biserica Mea pe pământ, iar duh de nepăsare sau de împrăştiere nici să se pomenească întru cei trimişi ai Mei, că v-am făcut veste de veac nou peste pământ, fiilor trimişi.

Mergeţi cu iubire, mergeţi cu nădejdea că mulţi se vor scula spre viaţă cerească pe pământ. Mergi, Ierusalime, şi înaintea ta să meargă cerul, fiule, iar stihiilor toate le grăiesc să slujească sărbătorilor Mele cu tine şi să se plece slujind înaintea Mea şi a ta, că trec cu tine peste pământ cu lucrare de nou Ierusalim, după cum este planul sfintei Scripturi, care se împlineşte iotă cu iotă, căci toate cele vechi trec, şi am veacul cel nou cu Mine ca să-l pun pe pământ şi să stea înaintea Mea spre odihna Mea. Amin, amin, amin.

19 aprilie/2 mai 1997

Duminica a doua după Înviere, a sfântului apostol Toma

Scripturile se împlinesc prin credinţa omului sfânt. Oamenii bisericii lumii nu înţeleg Scripturile. România este ţara iubită de Domnul.

Pace ţie, poporul Meu! Pace ţie, Ierusalime! Pace vouă, fiilor trimişi! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, şi Eu vă trimit pe voi. Luaţi Duh Sfânt şi vestiţi-Mă pe Mine, căci vin cuvânt din cer pe pământ şi Mă vestesc până la toate marginile cu voi cei ce Mă întâmpinaţi pe pământ.

Eu sunt Hristosul Tatălui, şi vin precum scrie în Scripturi pentru vremea aceasta. Au trecut două mii de ani de când am zis că vin curând, şi iată, vin ca să împlinesc Scriptura aceasta prin care am zis: *«Vin curând!»*.

O, nimeni nu Mă aşteaptă să vin, nimeni. O, nimeni nu voieşte să vin, căci necredinţa a cuprins totul, începând de la cei mari care stau aşezaţi pe scaunul sfinţeniei şi până la cel mai de jos, căci oamenii au stricat legea Mea, şi e vremea să lucrez Eu, că pe pământ nu mai lucrează nimeni împlinirea Scripturilor Mele.

Ierusalime, copil care asculţi cuvântul Meu, nici ca Toma nu vrea nimeni să fie, nu vrea să se uite în Mine, în cuvântul Meu care vine la tine şi să Mă vadă în el şi să Mă simtă cuvânt venit din cer şi să zică aşa cum a zis Toma: *«Domnul meu şi Dumnezeul meu!»*. O, nimeni nu se apleacă să mai creadă şi în Mine. Omul crede în om, omul face idol din om, face în numele Meu idol din om, şi zice omul că este cu Dumnezeu. Pe om îl cinsteşte omul în numele Meu, dar pe Mine nu Mă cinsteşte nici omul bisericii, nici omul de rând. Nimeni nu Mă mai cinsteşte pe Mine, Cel ce vin din cer pe pământ precum este scris. Oamenii care stau pe scaunul sfinţeniei M-au trecut la tăcere ca să vorbească ei. Ei vorbesc despre Mine, Cel de acum două mii de ani, dar Eu sunt şi azi, căci scris este: *«Astăzi dacă Mă auziţi, nu vă învârtoşaţi auzul şi inima»*.

O, nu mai este credinţă pe pământ, şi Eu nu pot să-Mi împlinesc Scripturile fără credinţa omului. Fii credincios, poporul Meu, că te-am luat dintre oameni şi am suflat peste tine dar de credinţă sfântă şi te-am aşezat înaintea Mea ca să vin prin credinţa ta să-Mi împlinesc cele ce sunt scrise în carte pentru venirea Mea cea de a doua între oameni, căci aşa am zis atunci: *«Vin curând!»*. Amin.

Cine nu voieşte să vin, acela nu crede în venirea Mea, în cuvântul Meu cel de acum. Iar cel ce voieşte să vin, acela Mă aşteaptă şi Mă întâmpină şi stă înaintea Mea treaz şi curat şi credincios. Fericit este cel ce M-a cunoscut şi M-a crezut, dar mai fericiţi sunt cei ce nu M-au cunoscut şi M-au crezut când am venit cuvânt din cer peste pământ aşa cum veneam şi grăiam din cer cu Avraam, cu Moise şi cu proorocii Mei.

O, omule care nu crezi în venirea Mea! De ce nu crezi? De ce ţi-e frică să crezi? Dar nu scrie în Scripturi că voi veni? De ce nu vrei să vin? Oare, tu nu ştii că Eu aşa am zis: *«Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor rămâne neîmplinite şi iotă cu iotă se vor adeveri»*? O, dacă M-aş fi uitat la necredinţa omului de azi, n-aş mai fi împlinit Scriptura, dar Scriptura e cuvântul Meu, şi cuvântul Meu este adevăr, şi adevărul se arată împotriva necredinţei omului veacului acesta.

Mă uit la oamenii care stau peste biserică. Nici vorbă să creadă că vin, nici vorbă să se pregătească. Ei Mă fac pe Mine mut şi orb şi olog şi surd, şi pe ei se dau slujitori ai Mei ca şi atunci când nu voiau să Mă audă şi să Mă vadă. O, dacă Eu sunt Dumnezeu, ce fel de Dumnezeu sunt? De ce am venit Eu pe pământ şi am luat trup ca omul? O, am venit trup printre oameni ca să fiu cu oamenii, dar oamenii nu vor să fiu aşa, şi vor să fiu numai pitit, numai nevăzut, şi oamenii vor să fie nevăzători. Iată că tot Eu am zis în Scripturi: *«Duhul care mărturiseşte pe Hristos venit în trup, acel duh este Duhul lui Dumnezeu»*.

O, poporul Meu, numai cu tine M-am putut înţelege la venirea Mea cea de a doua, numai cu tine, Ierusalime, şi de aceea te-am numit Eu pe tine Ierusalim. Am intrat în tine cuvânt aşa cum am intrat trup în Ierusalim. Am intrat cu tine în lume, fiule, şi pe tine te-am numit calul alb, pe care şade Cuvântul lui Dumnezeu, dar oamenii nu înţeleg Scriptura. Nici omul bisericii din lume, nici el n-o înţelege. El înţelege din ea să mănânce carne, *„aşa cum a mâncat apostolul Petru"*, zice el.

Omule al bisericii, am să-ţi trimit carte prin fiii cuvântului Meu şi am să-ţi tălmăcesc limbile Duhului Sfânt, care sunt scrise în Scripturi, că tu cauţi numai carne în Scripturi, nu cauţi Duh Sfânt. De ce nu cauţi pe Duhul Sfânt? De ce nu cauţi sfinţenia în Scripturi? Fă şi tu ca Toma, ia şi pipăie cuvântul Meu, că Eu am putere ca un Dumnezeu viu să Mă fac cuvânt din cer peste pământ.

Ies cu cei credincioşi înaintea ta, lume fără de credinţă. Eu sunt cu cei ce cred în Dumnezeu şi în lucrările lui Dumnezeu peste pământ. O, oamenilor fără de cale, Eu sunt calea. Căutaţi-Mă cu inima smerită. Veniţi la cina Mea. Veniţi la cuvântul Meu, căci cuvântul Meu este pâine din cer. Scris este că omul nu poate trăi numai cu pâine, ci şi cu orice cuvânt care iese de la Dumnezeu.

Oamenii bisericii zic că sunt demon, şi iată ce le zic acestora: Cel numit de voi demon, Acela este Domnul Iisus Hristos, pe Care voi Îl prigoniţi aşa cum Îl prigonea Saul numindu-L demon. De ce Mă prigoniţi? Eu sunt Hristos, Cuvântul Tatălui. Întrebaţi-Mă cine sunt, şi Eu vă voi răspunde. Voi coborî semne peste voi, căci cei necredincioşi vor avea parte de semnele Mele şi vor fi pipăiţi de semnele Mele aşa cum Toma a pipăit semnele oamenilor puse pe trupul Meu cel răstignit. Nu voi mai sta la masă cu voi, căci scris este: *«Cu cei necredincioşi nu voi prânzi»*. Cine nu lasă cuvântul Meu să se împlinească, cine nu vrea să se împlinească Scriptura, acela se ascunde sub necredinţă. Dar Eu sunt blând şi smerit cu inima, şi nu voi fi Eu acela care-şi va cere dreptatea, nu Eu, ci cuvântul Tatălui, care este în Mine, acela vă va cere răspuns pentru necredinţa voastră. Amin.

O, Eu iubesc ţara română şi nu pot s-o părăsesc pentru necredinţa omului bisericii care Mă bagă la întuneric ca să nu Mă vestesc cuvânt de înviere peste oameni. Eu sunt Cuvântul

lui Dumnezeu peste România, căci ea este țara Mea, ea este Ierusalimul Meu cel nou, cel din nou ales. Amin.

O, țara Mea, oamenii din tine care-și zic că sunt biserica Mea, aceia nu Mă primesc, așa cum nu M-a primit Ierusalimul acum două mii de ani. Te-am ales pe tine ca să fii Ierusalimul întoarcerii Mele și ca să înțeleagă omul ce înseamnă Ierusalim. Am și în cer Ierusalim. Toți sfinții din cer se numesc Ierusalimul cel ceresc, cel luat din toate neamurile pământului, căci pe tot pământul au trăit oameni sfinți cu viața, și Eu am făcut din ei Ierusalim în cer, în cele ce nu se văd. O, țara Mea, suflu peste tine darul credinței sfinte și viață înviată. Voiesc să-ți dau viață fără de moarte, poporule român. Voiesc să Mă fac în tine nuntă de veac nou și să împlinesc în tine pilda nunții fiului de împărat, Tatăl cu Fiul Său cu nuntă în tine, țara Mea. Iată, am lăsat înaintea ta o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide. Cuvântul Meu este ușa, iar fiii cuvântului Meu păzesc ușa când vin, și Eu intru să Mă fac cuvânt pentru tine, țara Mea, căci tu ai nume mare în cer, și numele de român strălucește între sfinții cerului Meu. Voi face toate neamurile de pe pământ să se închine ție, ca să cunoască tot pământul că Eu te iubesc și că Eu te-am ales, țară Românie, țara Mea de nuntă. Amin, amin, amin.

21 aprilie/4 mai 1997

Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Oamenii bisericii leapădă învățătura cerească. Cel ce înmulțește pe cei ce cred Domnului, aceia sunt mărturisitori. Domnul Își învață poporul să aibă purtare și ținută curată și creștinească.

Sunt cu serbare de sfinți venit. Cobor mai întâi în cartea lui Verginica. O aud din Mine cum strigă: *Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!* Duhul ei strigă din Mine: *Hristos a înviat!* Ea salută cerul și pământul cu vestea învierii. Amin.

O, măi Verginico, îți este dor, îți este dor de fiii tăi. M-a apăsat dorul tău și am coborât în cartea ta cu tine și cu sfinții, Verginico. Serbăm serbare de sfinți în mijlocul Ierusalimului. Pe mucenicul Gheorghe îl serbăm în cer și pe pământ. Eu sunt bucuria sfinților, precum și pe pământ le-am fost bucurie și în zile bune și în chinuri și în slava credinței lor, că am lucrat semne mari prin sfinți pe pământ. Eu sunt slava sfinților, Verginico, iar ei sunt slava Mea. Amin.

— Tu ești, Doamne, Tu ești toată slava și una este slava, iar cei ce s-au dat Ție locaș, Te-ai făcut slavă în ei, Doamne, așa cum curgeai din mine râu de slavă peste pământ, căci scris este: *«Cel ce crede în Mine, râuri de ape vii vor curge din gura lui»*. Așa ai spus, și nu știu oamenii să lege lucrarea cuvântului Tău de azi cu cuvântul Tău ce l-ai spus încă de pe atunci.

Mi-e dor de fii, mi-e dor de popor, Doamne, că de când m-ai făcut carte în Ierusalim, mereu mi-e dor și mereu mi-aș învăța poporul. Mă uit mereu la Israel, că mereu trebuie învățat, căci duhul cărnii, duhul firii e duh potrivnic duhului Tău și dă să-mi slăbească copiii pe care i-am câștigat pentru Tine, Doamne. Trebuie mereu trezire de Duh Sfânt în fii. Trebuie mereu să-i învăț, Doamne, căci cel învățat dobândește înțelepciune de Duh Sfânt, de duh treaz, de duh de iubire sfântă, care-l ține treaz pe cel ce-Ți urmează Ție, Domnul meu și Dumnezeul meu. Așează-Ți sărbătoarea cea de azi peste Israel, și eu Te voi înconjura și din dreapta și din stânga cu cuvântul învățăturii peste Ierusalim, Doamne, că avem nevoie de copii treji și sfinți și calzi cu iubirea de Dumnezeu. Amin.

— O, Verginico, sunt mângâiat de vorbirea ta și nu știi cum să Mă mai mângâi și pe Mine și pe Israel. Cobor cu duh de mângâiere și lucrez în cartea Mea, și iar vin cu tine ca să-l cuprinzi pe Israel la începutul și la sfârșitul coborârii Mele cu sfinții, că tu ești iubirea Mea, Verginico, iubirea Mea pentru Israel. Amin.

*

Cobor cuvânt peste grădină. Vin cu sfinții peste grădina cuvântului Meu și Mă slăvesc cu slavă de cuvânt, ca să te hrănesc cu slavă, Israele, poporul mângâierii Mele, poporul Meu întru care binevoiesc. Amin.

Mă slăvesc cu serbare de sfinți, și tu Îmi așterni masa, pentru ca să stau la ea și să ne hrănim cu slava cuvântului Meu, căci și Eu stau și Mă hrănesc, stau cu cerul la masă cu tine, poporul Meu. O, cine Mă mai primește pe Mine cu praznic de cuvânt la masa sa? Care om Mă mai cunoaște pe Mine viu, și cu grai viu și adevărat cu omul? O, poporul Meu, nimeni nu-Mi mai face loc și Mie ca să fiu viu și adevărat pe pământ. Tot omul zice că are credință în Mine, dar nu știe ce este credința în Mine. Nimeni nu se mai uită bine la viața sfinților Mei cu care am grăit și am lucrat pe pământ. Omul de rând zice că M-am înălțat la Tatăl și nu mai sunt pe pământ. Israele, Israele, oare unde zice omul că sunt Eu și Tatăl? Unde își închipuie omul că e Dumnezeu? Nicăieri nu-I place lui Dumnezeu mai mult ca în om și lângă om și cu omul. Dar unde zice omul că sunt Eu și cu Tatăl? Unde o fi așezat omul veacului acesta cerul și tronul și statul lui Dumnezeu? Unde, oare? Cum și de unde să mai grăiesc Eu peste om ca să vadă omul că sunt cu cei credincioși, din veac și până la venirea Mea cu veacul cel fără de sfârșit, pe care l-am întocmit la început odată cu facerea omului și a toate câte le-am creat pentru om? Cerul cel dintâi și pământul cel dintâi dau să se arate și să ia locul la cele omenești și la cele stricate de om, care au fost făcute să fie veșnice precum omul trebuia să fie și să nască din el om veșnic așa cum M-am născut Eu, Cel veșnic viu. Amin.

Omul veacului acesta a făcut stricăciune mare, fiilor, mare cum nu vă vine vouă în minte. Omul veacului acesta a cumpărat pe cei ce au stat peste mulțimi în numele Meu. Omul veacului acesta a fost viclean, s-a dat drept sfânt și plăcut lui Dumnezeu și Mi-a pătat numele Meu cel sfânt, fiilor, căci s-a atins de învățătura din biserică și a lucrat în așa fel să-i pice lui bine învățătura bisericii. Mă uit și azi la oamenii bisericii, care se dau drept iubitori de biserică și de Dumnezeu și de înțelepciune, dar înțelepciunea cuvântului Meu de azi ei o numesc duh de satană. Ei zic că e bună învățătura cea de la om, și că Eu sunt satană în acest cuvânt care vine cu Mine la tine așa cum venea la Avraam, la Moise, la proorocii și la sfinții Mei, așa cum a venit la mucenicul Gheorghe, care era mărturisitorul Meu între oameni. Mă arătam mucenicului Meu și grăiam cu el, și Mă vedeau și cei ce credeau în Mine prin el, că Eu la credința lui slobozeam semne mari între oameni, și oamenii îl făceau fermecător pe ostașul Meu, așa cum Mă făceau pe Mine slujitorii lui Dumnezeu. Dar râvna Tatălui Meu ardea cu Mine în sfântul Gheorghe, și din gura lui așa se auzea: *„Vai vouă, nebunilor, care spuneți că puterea lui Dumnezeu e farmece, iar înșelăciunea diavolească a idolilor voștri o numiți adevărată! Vai vouă, fii ai diavolului, care numiți adevărul minciună, și minciuna, adevăr!"*; iar ei îl zdrobeau pe sfântul Meu cu tot felul de chinuri și îl

umpleau de răni şi de neputinţă, dar Eu eram cu el şi îl vindecam pe loc, şi omul necredincios zicea că sfântul Meu este vrăjitor. Eu am fost în el şi cu el, şi l-am ţinut viu şi nevătămat în mormântul de var stins peste trupul lui. Eu am fost în el şi cu el, şi am tăiat puterea otravei cea de moarte, şi sfântul Meu a rămas viu. El vorbea tot timpul cu Mine, şi Eu îi răspundeam, şi nimeni nu-l putea blestema pe el, căci Eu eram tăria lui şi veşnicia lui. Aşa am făcut şi cu voi, fiilor din Israel, căci oameni mulţi v-au blestemat şi v-au anatemizat, şi mulţi preoţi necredincioşi se roagă Mie pentru ca să nimicesc, zic ei, pe satana care este cu voi. Dar cu voi sunt Eu, şi pe unii ca aceştia nu-i ascult, căci Eu v-am profeţit în cartea acestui cuvânt, despre răutatea preoţilor care dau azi în voi, dar Eu sunt cu voi, şi biruiesc duhul necredinţei şi ies cu voi înaintea oamenilor şi Mă slăvesc în voi cu slava cuvântului Meu, şi Îmi împlinesc Scripturile cele de apoi, precum este scris în Scripturi. Dacă oamenii bisericii ar crede ce am scris Eu în Scripturi, ar crede şi în împlinirea lor, şi iată, vin şi împlinesc, şi ei nu cred şi nu vor să se împlinească Scripturile, căci s-au învăţat în voile lor şi şi-au pierdut credinţa şi şi-au pierdut frica de Dumnezeu şi nu mai au minte. Şi am să le trimit carte şi am să le tălmăcesc Scripturile cele pentru vremea aceasta şi am să le dovedesc necredinţa şi semeţia lor şi viaţa lor cea fără legile Mele cele sfinte în trupul lor. Iar cei ce se vor scula să Mă primească, îi voi trage lângă râul cuvântului Meu şi îi voi sfinţi cu viaţă sfântă şi îi voi face mărturisitori pentru venirea Mea, după cum scrie în Scripturi.

O, omule al bisericii, nu poţi şi cu Mine şi cu satana. Tu poţi, dar nu pot Eu cu tine dacă vrei şi cu Mine şi cu satana. Necredinţa este plata faptelor fără Dumnezeu, şi grea este această plată. Necredinţa este cea mai mare ruşine care va sta în curând peste chipul oamenilor necredincioşi. Eu am făcut semne mari prin sfinţii Mei pe pământ, căci credinţa lor în Mine cutremura pământul sub semnele Mele, şi oamenii necredincioşi se umpleau de ruşine şi îşi înmulţeau mândria ca să lupte cu ea împotriva ruşinii, căci credinţa sfinţilor Mei aducea ruşine peste cei ce rătăceau în necredinţă. Oamenii răi erau făţarnici pe pământ cu sfinţii Mei, dar Eu le ruşinam răutatea, căci eram în sfinţii Mei şi Mă slăveam din ei şi de lângă ei peste oamenii cei răi, iar cine era de înviat, învia prin sfinţii Mei, aşa cum a înviat împărăteasa, soţia împăratului care l-a schingiuit pe Gheorghe, mucenicul Meu, căci împărăteasa şi-a lăsat slava ei şi a soţului ei împăratul, şi a luat slava sfântului Meu, şi s-a dat Mie jertfă credincioasă, iar împăratul a fost ruşinat.

Mucenicul şi sfântul Meu este în Mine, căci pentru Mine a luptat, şi şi-a luat plata luptei lui şi este viu şi ajută pe cei credincioşi, aşa cum şi pe pământ i-a ajutat. Mucenicul Gheorghe se face cuvânt din Mine şi grăieşte cu tine, Israele, căci tu te-ai făcut masă de praznic ceresc pe pământ. Amin.

— Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeul meu, Iisus Hristos, Care pretutindeni eşti şi pe toate le împlineşti, că a venit vremea împlinirilor, Doamne, vremea sfinţilor Tăi, care au aşteptat vremea lor şi venirea Ta cu sfinţii Tăi. Mă rugam mereu Ţie pe pământ şi chemam slava Ta şi puterea Ta peste neputinţele mele care mă doborau în vremea chinurilor, iar Tu, Cel ce legi şi vindeci pe cel rănit, îmi dădeai întregire de trup în urma schingiuirilor trupului meu. Duhul necredinţei nu se stinge în cei necredincioşi, dar şi Duhul Tău Cel Sfânt Se aprinde în cei ce doresc după adevăr, că m-ai umplut de dar şi de har şi m-ai făcut darnic şi harnic peste cei ce aveau să primească darul şi harul Tău peste cei puţini care se aleg dintre oameni ca să se dea de partea Ta, Doamne.

O, Tu, Cel ce ai făcut semne mari prin mine la cererea oamenilor necredincioşi; Tu, Cel ce ai înviat morţi din groapă; Tu, Cel ce ai vindecat pe vrăjitori şi i-ai făcut credincioşi şi mucenici Ţie prin semnele Tale pe care le făceai prin sfântul Tău, binecuvântat să fii întru venirea Ta cu sfinţi, şi dă-le dar şi har sfinţilor Tăi cu care vii, ca să lucreze şi semnele Tale pe pământ prin fiii poporului Tău care Te coboară pe Tine, Doamne, din cer, şi pe noi cu Tine ca să-Ţi împlineşti Scriptura care spune că vii cu sfinţii Tăi în zeci de mii, iar Tu eşti Cel dintâi între cei ce vin. Eu şi în cer mă rog, din Tine mă rog să pui tărie sfântă în fiii cuvântului Tău, să pui credinţă tare, să pui în ei dar şi har, şi să-i faci de temut, în numele Tău, aşa cum l-ai făcut şi pe Israel în mijlocul neamurilor, avându-Te pe Tine Dumnezeu al său, Dumnezeu tare, Dumnezeu al minunilor, Doamne.

Tu eşti mărturisit de sfinţii Tăi care vin cu Tine, că pe pământ nu mai este credinţă, nu mai sunt mărturisitori, nu mai sunt. Mărturisitor este acela care face faptele Tale între oameni ca să facă credinţă în oameni, căci credinţa, prin faptele ei se scrie înaintea Ta, Doamne. S-au învăţat oameni mulţi să vorbească despre Tine pe pământ, şi aceştia îşi agonisesc slavă de la oameni, dar fapta credinţei şi semnele Tale între oameni nu mai are cine le lucra peste oameni ca să aduni pe cei aleşi ai Tăi după cum este scris. Noi, cei din cer, aşteptăm venirea Ta pe pământ, ca să fim cu Tine şi cu oamenii pe pământ, căci Tu vii cu sfinţii, Doamne, dar cei de pe pământ nu mai aşteaptă venirea Ta. O, iartă-i pe păcătoşi, iartă-i şi pe cei necredincioşi şi aşează-Te înaintea lor cu semnele Tale şi slăveşte-Te prin fiii poporului Tău, prin cuvântul Tău cu care vii la ei pe pământ. Suspină cei din cer că nu mai e credinţă pe pământ, dar întăreşte-l pe poporul Tău, Doamne, şi împlineşte-Ţi Scriptura venirii Tale cu cer nou şi cu pământ nou pentru cei credincioşi care Te aşteaptă. Binecuvântat eşti Tu, Cel ce vii, Doamne al sfinţilor! Amin.

Am grăit din Hristos cu tine, Ierusalime de pe pământ, popor al venirii cuvântului lui Dumnezeu. Să fii plin de dar şi de har, şi să fii darnic şi harnic prin darul şi harul lui Hristos. Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău în toată clipa, să-L slăveşti în toată clipa, să nu uiţi de slava Lui, să nu ai altă bucurie în trup. Să fii duhovnicesc aşa cum am fost eu şi să-ţi ştii ţinta spre care alergi. Să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, Israele român, că toţi sfinţii din cer aşteaptă rodul iubirii tale, tot cerul aşteaptă după iubirea ta, tot cerul te întăreşte pe tine, cel ce eşti în trup cu Hristos pe pământ. Binecuvântat este Cel ce vine la tine. Domnul slavei este Cel ce vine la tine.

Mergi, Ierusalime, din loc în loc cu Domnul, şi împlineşte Scripturile lui Hristos, că tot cerul sfânt aşteaptă biruinţa ta cu Hristos, şi toate îţi fac ţie loc când treci cu Scripturile şi cu Domnul. Mergi, Ierusalime, căci sfinţii sunt cu Domnul lângă tine întru venirea Domnului. Amin.

— O, Eu sunt Domnul sfinţilor, Eu sunt bucuria sfinţilor, Eu sunt bucuria celor credincioşi. Îndrăzniţi, fiilor. Fiţi credincioşi şi arătaţi oamenilor binele şi răul, căci binele va birui răul, fiindcă puterea binelui e mare putere, fiilor.

M-am slăvit în Ierusalim cu serbare de sfinţi. Vin sfinţii cu Mine la tine, poporul Meu de azi. Tatăl este în Mine, şi Eu sunt cu tine Israele. Amin.

Trec în cartea lui Verginica. Ea este mângâietoare. Ea Mă mângâie şi pe Mine şi pe tine, căci sfinţii sunt slava Mea

şi iubirea Mea şi bucuria Mea în cer şi pe pământ, poporul Meu. Amin.

*

Amin, amin zic ţie, Verginico: te voi purta cu Mine prin văzduh şi voi rosti peste toţi necredincioşii care cunosc Scriptura şi nu vor să vin s-o împlinesc, voi rosti peste ei că tu eşti trâmbiţa Mea din care am sunat Eu şi Mi-am anunţat venirea Mea cea de a doua. Am ieşit mai întâi cu cartea Mea pe care am scris-o prin guriţa ta, şi apoi prin gura Mea care grăieşte din văzduh peste grădină, şi mai e o clipă să-Mi ajungă vestea la toate marginile, şi Mă voi lăsa văzut, şi tu vei fi cu Mine, că ai fost trâmbiţa Mea cea de apoi şi am strigat prin tine la lume să se pocăiască şi să creadă şi să se pregătească, şi toată lumea se ascunde sub necredinţă, aşa cum a făcut şi atunci când am venit de la Tatăl prin Maica Mea Fecioara. Dar cei ce cred, nu se ascund, şi ies cu Mine credincioşii ca să spună la lume vestea venirii Mele şi să-i ajute pe cei ce cred, pe cei ce se vor alege dintre cei necredincioşi. Amin.

— O, Domnul meu şi Dumnezeul meu, nu crede lumea în Tine, dară în mine, trâmbiţa Ta, cum să creadă? Eu eram cuvântul Tău, dar lumea nu ştia pe atunci, iar după ce Tu m-ai luat la Tine ai scos de sub căpătâi cuvântul Tău din vremea mea şi Te-ai aşezat să-l împlineşti, Doamne. Este scris în cartea Ta cea din vremea mea că poporul Tău cel credincios cuvântului Tău nu va fi biruit pe pământ, căci Tu vei fi tăria lui şi vei trece cu el veste nouă peste pământ şi Îţi vei împlini venirea şi răscumpărarea celor credincioşi şi Scripturile cele de cer nou şi de pământ nou, Doamne. Dar ştie omul veacului acesta ce este Scriptura care spune despre cerul cel nou şi pământul cel nou? O, Te-ai ascuns cu mine în poporul Tău pe care l-ai cules dintre oameni, şi m-am ascuns şi eu cu Tine, că era greu pe pământ în vremea mea. Dar acum s-a împlinit cuvântul Tău, şi credinţa poporului Tău a biruit piedicile de pe pământ, şi iată ce minune, că vii şi Te împlineşti văzut întru slavă cu poporul Tău. Cel credincios nu se mai ascunde cu Tine şi nu se mai teme, căci când Tu biruieşti, omul se micşorează şi îşi pierde puterea cea potrivnică Ţie. Eu sunt trâmbiţa Ta, şi lumea nu ştie, lumea nu citeşte, şi omul bisericii nu tălmăceşte limbile Duhului Sfânt peste oameni. Dar vii Tu şi ridici pe poporul Tău şi Îţi aşterni împărăţia cuvântului Tău peste pământ, şi împărăţia Ta nu are sfârşit. Amin.

O, copilaşi din poporul meu, trăiţi ca fii ai slavei Domnului. Se uită îngerii şi sfinţii la voi. Fiţi fii ai slavei. Duhul meu se mişcă printre voi şi dă să vă mişte inimile şi iubirea şi veghea şi să vă aşeze mereu în statură cerească înaintea Domnului. Fiţi mereu curaţi şi cu inima şi cu cugetul şi cu trupul. Cele văzute din voi şi de pe voi mărturisesc pe cele din voi, pe cele nevăzute, fiilor. Voi, fiţi mereu plăcuţi cu înfăţişarea, cu purtarea, cu statura şi cu trăirea, căci voi sunteţi fiii slavei Domnului şi stau pe lângă voi sfinţii şi îngerii fiilor. Voi murdari să nu umblaţi, că sunteţi fiii slavei Domnului pe pământ. Voi rupţi să nu umblaţi. Voi să fiţi curaţi în toată vremea, fiilor, că Domnul vă ajută să puteţi fi aşa atunci când voiţi. Eu când eram micuţă şi sărmană aveam o rochiţă şi-o purtam curată pe mine. O spălam mereu, să fie curată; mă îngrijeam să n-o agăţ prin spini, să n-o rup, să n-o pătez, şi când se atingea de murdărie o spălam şi mă primeneam cu ea, că-mi era milă de Domnul şi de îngeri şi de sfinţi, că se purtau pe lângă mine, şi voiam să fiu şi eu curată ca să nu-i întristez, ca să nu le pătez lumina lor.

Nu umblaţi cu haine rupte, nu umblaţi peticiţi, că voi sunteţi fiii slavei. Nu murdăriţi hăinuţele de pe voi. Lucraţi atenţi aşa cum lucrează omul lumii îmbrăcat curat şi în alb la serviciile lui. Voi sunteţi mai mult decât cei din lume. Voi sunteţi fiii slavei, fiilor. Aţi văzut cum v-a spălat cerul când a ieşit Domnul cu voi între oameni. Apa cea de sus a venit peste voi şi s-a aşezat peste cămăşuţele voastre şi voi aţi stat la spălat, dar lumea a fugit de ploaie. Mare taină a fost glasul apei, glasul tunetului cel de deasupra. Mare şi strălucită taină s-a scris în ziua aceea peste voi. Fiţi curaţi în toată vremea, fiilor scumpi. Şi pe ploaie, şi pe soare fiţi curaţi, şi lăsaţi curăţenia să stea peste voi, căci voi sunteţi o taină înaintea Domnului. Fiţi plini de dar şi de har. Fiţi darnici şi harnici, fiilor. Toate ale voastre văzute mărturisesc pe cele ale sufletului, care sunt nevăzute, dar se arată prin cele văzute. Deprindeţi-vă cu glasul meu printre voi, cu duhul meu printre voi, că de cel ascuns în el fuge duhul meu. Fiţi atenţi în toate câte are cerul de lucrat prin voi, şi nu vă pierdeţi atenţia nici o clipă. Păstraţi-vă curaţi şi nu faceţi altora de lucru în urma voastră. Pe unde umblaţi şi cu ce umblaţi, fiţi curaţi şi nu lăsaţi semne rele pe unde umblaţi. Nu daţi altora să şteargă praful făcut de voi, că Domnul v-a spus vouă să căutaţi mereu să mirosiţi frumos unul altuia, să fiţi plăcuţi unii altora, fiilor, şi să fiţi atenţi la Domnul şi la cele ce sunt de lucrat peste pământ. Eu iar vă spun: voi sunteţi fiii slavei Domnului în toată vremea. Fiţi ca fii ai slavei, că multe învăţături vin şi pun peste voi, iar voi păstraţi-vă prin ele şi luaţi-le peste voi, fiilor.

Avem de trâmbiţat peste pământ aşa cum şi cele ale pământului se anunţă dinainte de a se face. Trenul când vine în gară şi când pleacă se anunţă, fiilor. O serbare pământească se anunţă că va fi. Aşa şi Domnul, Se anunţă cu venirea Sa şi cu tainele Sale.

Trăiţi ca fii ai slavei, fiilor, ca fii ai vieţii trăiţi, iar moartea să nu aibă putere peste voi, şi fiţi înţelepţi cu înţelepciune din cer. Vom ieşi iar cu zi de serbare între oameni, cu serbare de veac nou pe pământ la vederea omului. Fiţi cu inimă mare şi cu credinţă mare şi cu nădejde mare, că Domnul are putere să-Şi împlinească făgăduinţele făcute pentru voi.

O, Domnul meu şi Dumnezeul meu, slăveşte-Te cu poporul Tău! Amin.

— M-am slăvit, Verginico, şi Mă voi mai preaslăvi întru el, căci întru el binevoiesc. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 1997

Duminica a patra după Paşti, a slăbănogului

Israelul cel după trup şi Israelul cel nou, după duh, fii ai lui Avraam. Domnul strigă la preoţii bisericii lumii. Bucatele sunt bucate şi carnea e carne. Căsătoria a ajuns legea desfrâului. Omul bisericii lumii este proorocul mincinos. Ce înseamnă sectă. Chemarea la pocăinţă.

Vin să-Mi ud grădiniţa cu apa cea cerească. Vin cu ploaie de Duh Sfânt peste semănătura Mea care dă rod. Vin cum iese grădinarul să-şi cerceteze ogorul şi să lucreze peste el ca să rodească rod bun şi ceresc, căci Eu sunt grădinar din cer. Amin.

Pace ţie, poporul Meu! Pace ţie, ogorul Meu, şi pace prin tine peste ţara Mea de nuntă, că aşa o am pe România. Ea e ţara Mea de nuntă, că în ea nuntesc. Nuntesc şi iar nuntesc cu tine, poporul Meu mireasă. Lucrăm peste România,

fiindcă ea este cea din nou aleasă, căci cu via Mea cea dintâi n-am ieşit la rod. Dacă Eu nu veneam din cer la Israel, la via Tatălui Meu, Israel nu mai avea rod, nu mai era via Tatălui Meu, din care să iasă strugure copt, căci via aceea a rodit numai aguridă, după cum este scris că *«a fost ruptă şi culcată la pământ, şi a fost sădită în pustie, în pământ sec şi fără apă, şi din ea a ieşit foc şi a mistuit rodul ei şi n-au mai rămas în ea coarde tari pentru sceptre regale. Ea a fost o leoaică şi s-a odihnit între lei şi şi-a alăptat puii săi, dar puii săi au mâncat oameni, şi ea a fost dusă în robie de cei străini ai ei».* Şi M-a trimis Tatăl pe Mine din cer, ca să Mă fac rod din cer în Israel, şi să nu fie fără rod şi fără vin via Tatălui Meu. Israel a fost sădirea Tatălui Meu, dar poporul acela n-a voit să poarte rod pentru Tatăl Meu, Care îl sădise. Şi am venit, trimis de Tatăl la tine, poporul Meu, şi am făcut din ţara ta, ţara Mea de nuntă, căci aşa a voit Tatăl Meu, şi din ţara Mea de nuntă a făcut Tatăl Meu leoaică, şi ea a născut lei şi pui de lei. Ea a născut un popor de fii ai lui Dumnezeu, şi din cuvântul Meu i-a născut, că Eu am venit cuvânt din cer peste ţara Mea de nuntă, că Mi-a dat-o Tatăl să fie a Mea, şi la naşterea ei pe pământ M-am născut şi Eu din Tatăl pe pământ, şi am fost viţă nouă din cer sădită pe pământ, şi ramurile Mele s-au întins pe tot pământul şi au ajuns în România, care abia era născută, şi din pruncia ei Mi-a fost dată de Tatăl, şi ea era taina Tatălui Meu, via cea nouă a Tatălui Meu, şi din ea s-a născut popor de regi şi de voievozi, şi Tatăl Meu a ocrotit-o pe ea ca să te poată naşte pe tine din ea, pe tine, poporul Meu mireasă, pe tine din Mine, Cuvântul lui Dumnezeu, din Mine, Leul Cel din seminţia lui Iuda, rădăcina lui David, după cum este scris de Mine, Împăciuitorul, Care trebuia să vin.

De pe vremea lui Avraam, Isaac şi Iacov, de pe atunci s-a scris că *«voi veni şi Îmi voi lega asinul de viţă, iar pe mânzul asinei, de coarda viţei; şi Îmi voi spăla în vin haina Mea, şi în sânge de strugure veşmântul Meu, şi ochii Mei vor scânteia ca vinul; şi dinţii Mei vor fi albi ca laptele».* Şi când s-a proorocit aşa în Israel, Duhul Meu a grăit atunci despre început şi despre sfârşit. Am spus pentru Israel cel de la început că voi veni la el şi Îmi voi lega asinul de viţă şi Îmi voi spăla în vin haina Mea şi ochii Mei vor scânteia ca vinul, şi am spus pentru Israel cel dintre neamuri, cel de la sfârşit, că-Mi voi lega mânzul asinei de coarda viţei şi Îmi voi spăla în sânge de strugure veşmântul Meu, şi dinţii Mei vor fi albi ca laptele.

Nimeni nu ştie să tâlcuiască Scripturile Mele. Limbile Duhului Sfânt nu ştie nimeni să le tălmăcească şi să zidească prin ele pe Dumnezeu în om, căci am vorbit atunci de vremea mâniei Mele şi de vremea îndurării Mele, căci pe Israel M-am mâniat pentru necredinţa lui şi pentru nelegiuirile lui şi pentru nepăsarea lui faţă de Dumnezeu, că el în loc să slujească lui Dumnezeu slujea idolilor. Cel ales de Dumnezeu ca să fie viţă de soi slujea diavolilor cei făcuţi de el, iar de Israel cel din neamurile pământului M-am îndurat cu îndurare mare şi l-am numit cu nume nou, l-am numit român pe cel ales de Tatăl Meu pentru Mine ca să-Mi fie popor de viţă nouă, de viţă din cer, şi să-Mi leg mânzul asinei de coarda viţei lui şi să-Mi spăl în sânge de strugure veşmântul Meu. Eu să fiu viţa, iar el coardele, aşa cum am spus celor din Israel, rămăşiţei care s-a ales cu Mine: *«Eu sunt viţa; voi, mlădiţele».*

I-am ales pe cei de azi şi am plecat cu ei spre neamuri, că Israel n-a voit cu Dumnezeu, şi a fost dezrădăcinat şi a fost sădit în loc pustiu şi însetat şi s-a amestecat printre neamurile pământului. Dar voiesc să-l înţelepţesc şi să-l aduc la dragostea dintâi când părinţii lui, Avraam, Isaac şi Iacov, Mă iubeau şi Mă vesteau că voi veni ca Împăciuitor la sfârşitul vremii. Amin.

Am venit acum două mii de ani şi Mi-am legat asinul de viţă şi Mi-am spălat în vin haina Mea şi ochii Mei au scânteiat ca vinul. Dar via Tatălui Meu nu M-a recunoscut de Stăpân venit de la Tatăl, şi M-a tăiat, şi M-a pus alături de cei nelegiuiţi, şi Mi-am spălat în vin haina Mea, căci Israel, via Mea, nu M-a primit, şi ochii Mei au scânteiat ca vinul, căci ca unul beat de vin M-am mâniat pe Israel, M-am mâniat pe via Mea, şi ea a fost culcată la pământ, şi peste ea au trecut trecătorii şi au călcat peste ea. Şi am venit iar, căci s-au scurs două mii de ani de atunci de când cei din Iudeea au fugit la munţi, după cum Eu rostisem cuvânt. S-au scurs două mii de ani, şi Eu am spus de pe atunci pentru vremea aceasta că *«soarele se va întuneca, şi luna nu-şi va mai da lumina ei, şi stele vor cădea din cer, şi se vor zgudui puterile cerurilor, şi se va arăta semnul Fiului Omului, şi se vor boci neamurile pământului văzându-Mi slava. Şi voi trimite pe cei aleşi ai Mei la cules, cu sunet mare de trâmbiţă ca să-Mi adun pe cei ce vor fi ai Mei dintre neamuri».* Şi iată, ca în zilele lui Noe oamenii beau şi mănâncă şi nuntesc, şi unul va fi luat, şi unul va fi lăsat, după cum este scris, căci puţină veghe este pe pământ pentru venirea Mea, şi nimeni nu se aşteaptă să vin ca să-Mi leg mânzul asinei de coarda viţei şi să-Mi spăl veşmântul în sânge de strugure.

Scris este pentru vremea aceasta că voi veni şi Mă voi numi Cuvântul lui Dumnezeu. Este scris în Scripturi, dar cine să le spună oamenilor despre venirea Mea cea de a doua? Nu mai sunt învăţători pe pământ ca să le spună oamenilor de venirea Mea cea de a doua. O, nu mai e nimeni ca să spună că vin, şi Eu încă de acum două mii de ani am spus: *«Vin curând!»*, şi am spus miresei Duhului Meu să spună: *«Vino, Doamne, vino!».*

Nu mai vorbesc preoţii bisericii despre cartea lui Ioan căruia M-am arătat ca să-Mi vestesc vremile venirii Mele. I-am arătat lui Ioan venirea Mea în cuvânt, şi el a scris aşa: *«Am văzut cerul deschis, şi pe Cel Credincios şi Adevărat venind pe cal alb ca să Se războiască pentru El, pentru adevăr, căci El este adevărul; şi ochii Lui, ca para focului; şi pe capul Lui, multe cununi; şi nume scris, pe care numai El îl înţelege; şi pe El, veşmânt stropit cu sânge; şi oşti din cer, venind după El pe cai albi; şi din gura Lui iese sabie ascuţită care loveşte cu ea, şi păstoreşte cu toiag de fier şi calcă pe teascul vinului aprinderii mâniei lui Dumnezeu, şi numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, nume scris pe haina Lui şi pe coapsele Lui: Împăratul Împăraţilor şi Domnul Domnilor».* Aşa am vestit Eu prin Ioan, robul Meu, ca să ia învăţătorii carte din cer şi să înveţe pe oameni venirea Mea şi cuvântul Meu cu care am spus: *«Vin curând!».* Şi te-am ales pe tine, poporul Meu mireasă, şi ţi-am dat din Duhul Meu şi ţi-am spus: *«Vin curând!».* Iar tu, mireasă a Duhului Meu, să zici mereu: *„Vino, Doamne!“*, să zici, iubito, să zici să vin, că nimeni nu mai zice în Duhul Meu: *„Vino, Doamne!“.* Tu eşti coarda Mea de viţă nouă, iar Eu sunt viţa, şi Mi-am legat mânzul asinei de coarda viţei Mele şi te-am logodit cu Mine, Cuvântul lui Dumnezeu, şi ţi-am spus să Mă dai oamenilor spre viaţă veşnică şi am ieşit cu tine la cules, poporul Meu mireasă. Merg cu tine din loc în loc, din timp în timp între oameni, după cum este scris în Scriptura care spune: *«Aceştia sunt cei care merg după Miel oriunde Se va duce; aceştia sunt cei răscumpăraţi dintre oameni, pârgă lui Dumnezeu şi Mielului».* Iar Eu umblu prin mijlocul cerului de la o margine la alta şi binevestesc

Evanghelia veşnică celor ce locuiesc pe pământ, şi strig: temeţi-vă de Dumnezeu şi vă închinaţi Celui ce a făcut cerul şi pământul, că vin curând ca să judec întru dreptate neamurile, şi Duhul şi mireasa zic: *„Vino!“*.

O, vin să-Mi ud grădina Mea de flori vii. Vin cu apă cerească. Cu ploaie de Duh Sfânt vin peste tine, poporul Meu mireasă. Vin să tâlcuiesc Scripturile pentru cei ce nu ştiu ce am spus Eu prin Scripturi. Am grăit în tine cu omul bisericii şi i-am spus: omule al bisericii, am să-ţi trimit carte prin fiii cuvântului Meu, şi am să-ţi tălmăcesc limbile Duhului Sfânt, care sunt scrise în Scripturi, că tu cauţi în Scripturi numai carne, numai fire, nu cauţi Duh Sfânt. Vin să te întreb: de ce nu cauţi pe Duhul Sfânt? De ce nu cauţi sfinţenia în Scripturi? De ce nu faci ca Toma, să iei şi să pipăi cuvântul Meu, care are puterea Mea în el? O, ceea ce a fost, iarăşi este, şi vin să tălmăcesc Scripturile, căci mai întâi vestesc, şi apoi împlinesc.

Stau în mijlocul poporului Meu credincios şi Mă fac cuvânt din cer şi tălmăcesc Scripturile Mele, ca nimeni să nu poată spune că n-a ştiut ce am spus Eu atunci şi acum. Sunt gata să Mă las descoperit în toată slava Mea, dar cei ce au pus mâna pe cheile împărăţiei cerurilor, au pus sub obroc Scripturile venirii Mele cea de a doua, şi fac şi aceştia ca vierii care n-au primit pe stăpânul viei, dar Stăpânul viei vine, că a sosit culesul, şi va fi cules tot rodul cel bun, iar nerodirea se va alege deoparte, cu fiii ei. Cuvântul Meu este culegătorul rodului său, iar cel ce este de la Dumnezeu, va asculta cuvântul Meu şi va crede, şi va fi cules. Amin.

O, omule al bisericii, iată, cuvântul Meu este adevărul. Am spus că-ţi voi trimite carte prin fiii cuvântului Meu şi îţi voi tălmăci Scripturile, limbile Duhului Sfânt care au scris Scripturile prin oameni sfinţi. Vin să te întreb de ce nu cauţi Duh Sfânt în Scripturi? Cel ce nu voieşte să fie sfânt cu duhul şi cu trupul, acela calcă poruncile Mele, acela tălmăceşte Scripturile după a lui socotinţă, şi unul ca acela găseşte în Scriptură să mănânce carne, iar Eu am zis: *«Ferice de cel care nu se sminteşte întru Mine, întru cuvintele Mele».* Am zis pe vremea trupului Meu: *«Nu este nimic din afară de om care intrând în el să poată să-l spurce. Dar cele ce ies din om, acelea sunt care îl spurcă».* Iată, această Scriptură o răstălmăciţi voi, oameni ai bisericii; aceasta şi altele ca aceasta. Aşa găseşte omul prilej de sminteală în voi, şi de aceea zice Scriptura că sunteţi călăuze oarbe. Ce să învăţaţi voi pe oameni de Mine dacă nici voi nu credeţi în Mine? Veniţi la poarta cuvântului Meu şi nimeni nu e mai necredincios ca voi. Voi vorbiţi cel mai urât, voi vă daţi cei mai tari, cei mai mari, dar voi nu căutaţi Duh Sfânt. Ziceţi că Eu sunt demon, că Eu sunt îngerul întunericului. O, dacă aş fi îngerul întunericului v-aş învăţa întunericul prin acest cuvânt, dar Eu vă învăţ lumina Tatălui Meu. Dar iată, voi sunteţi cei ce învăţaţi pe oameni întunericul şi le ziceţi că ce intră în gură nu spurcă pe om şi că toate bucatele sunt curate. Iată, scriu carte pentru voi şi vă spun că bucatele nu sunt carne. Bucatele sunt bucate şi carnea e carne. Bucatele sunt ceea ce am spus Eu de la început să mănânce omul, iar ceea ce mănâncă omul, îşi ia singur, nu-i dau Eu, că Eu i-am dat, şi omului nu i-a plăcut şi a mâncat carne, şi când am văzut aşa, ce puteam să-i mai fac omului? Nu puteam, aşa cum nici cu voi nu pot, nici cu voi, cei care ziceţi că sunteţi slujitorii lui Dumnezeu. Nici cu voi nu pot, nici în voi nu pot să Mă sfinţesc. Voi fugiţi de cuvântul care vine cu Mine din Tatăl şi care dă viaţă oamenilor. Cuvântul Meu este adevărul. De ce nu-l luaţi ca să-l puneţi peste oameni şi ca să le daţi viaţă din viaţa Mea? Dar voi le daţi viaţă din viaţa voastră, iar voi sunteţi păcătoşi. O, de ce nu vreţi voi mântuirea oamenilor aşa cum am voit-o Eu? Eu n-am făcut ce faceţi voi. Voi staţi ascunşi de oameni, şi când ieşiţi la ei vă daţi slujitori ai Mei şi stăpâni pe oameni. Mă retrăgeam şi Eu dintre oameni şi dintre ucenicii Mei şi Mă ascundeam să Mă rog Tatălui Meu pentru ai Mei, şi apoi veneam iar în mijlocul oamenilor cu cuvântul vieţii veşnice. Dar voi când staţi ascunşi de oameni vă duceţi şi vă desfătaţi şi mâncaţi şi beţi, şi nu faceţi ce am făcut Eu, Care plângeam la Tatăl pentru om.

De ce nu primiţi cuvântul Meu? Oare, pentru că fiii cuvântului Meu sunt mici şi fără rang? Dar nu ştiţi voi Scriptura care spune că *«Dumnezeu este în sfatul drepţilor»*? Acolo vă temeţi voi de frică? Acolo unde nu este frică? Acolo, unde Eu sunt în sfatul drepţilor? Scris este în Scripturi: *«Domnul a privit din cer peste fiii oamenilor ca să vadă dacă este cel ce înţelege, cel ce caută pe Dumnezeu, dar toţi oamenii s-au abătut şi s-au făcut netrebnici până la unul. Dar vor cunoaşte toţi cei ce lucrează fărădelegea, toţi cei ce mănâncă pe poporul Meu ca pâinea, că Eu sunt nădejdea săracului, dar voi aţi ruşinat sfatul săracului şi v-aţi temut de frică acolo unde nu este frică».* O, de omul rău şi păcătos nu vă este frică, dar de omul care trăieşte în voile Mele, de acela vă e frică. O, sunteţi fricoşi şi v-aţi pus paravan pe câţiva preoţi despre care ziceţi voi că sunt buni şi cereşti pe pământ, şi apoi ziceţi că sunteţi cu Mine, dar şi pe aceştia i-aţi forţat să lovească în cuvântul adevărului, care vine cu Mine în vremea aceasta, vine cuvântul ca să judece fărădelegea de pe pământ, căci aşa am spus: *«Nu Eu, ci cuvântul vă va judeca».*

Vă scriu carte şi vă spun să nu mai răstălmăciţi Scripturile Mele. Ele sunt ale Mele şi ale celor ce le iubesc pe ele făcând voia Mea, care este scrisă în Scripturi. Am zis că: *«Nimic din afară de om nu spurcă pe om intrând în el».* Şi ce este această Scriptură? Iată, vin tălmăcitor în casa Tatălui Meu şi citesc încă o dată şi încă o dată din Scripturi şi tălmăcesc: cele din afară de om care intră în om, acelea nu sunt omul, şi sunt din afara lui, nu din el. Acelea intră din afară şi se întorc tot în afară pe calea pântecului. Calea pântecului este pentru cele din afara omului care ies din om tot pe calea pântecului, bucatele fiind toate curate, dar ceea ce iese din om, iese din inimă şi spurcă pe om. Inima spurcată de păcat dă din ea cele rele ale ei, dă din ea cugete rele: desfrânări, ucideri, hoţii, lăcomii, viclenii, înşelătorii, minciuni, pizme, trufii şi uşurătate, şi toate acestea spurcă pe om, spurcă duhul şi trupul omului, căci ies din om, şi nu vin din afara lui aşa cum vin bucatele pe calea pântecului şi ies din om pe aceeaşi cale. Şi de ce am spus Eu aşa în ziua aceea când am spus? Am spus pentru cei ce se dădeau sfinţi în casa Tatălui Meu, pentru cei ce se credeau curaţi prin spălare cu apă pe mâini, dar în ei cugetau să Mă ucidă şi să pună la întuneric cuvântul lui Dumnezeu, care vădea fărădelegea lor. Am spus aşa pentru omul fariseu care-şi spăla partea cea din afară, iar cea dinăuntru o lăsa plină de lăcomie. Inima nu şi-o spăla, ci numai mâinile, de teamă să nu cumva să intre ceva necurat în el. Pentru un aşa om, mâna nespălată e mână necurată, după datina bătrânilor, porunci omeneşti care dau la o parte poruncile dumnezeieşti desfiinţându-le cu datinile date de oameni.

O, de ce am spus Eu că bucatele sunt toate curate? O, mare este acest adevăr. Nimic pe pământ nu poate săvârşi păcat, în afară de om. Omul cel dintâi între făpturi a săvârşit păcatul, şi prin om s-a întâmplat căderea şi a făpturii şi a firii.

Numai omul era mare, numai el era pus stăpân peste toate cele făcute de Dumnezeu. Omul este cel ce poate sfinți și prețui, și tot omul este cel ce poate spurca sau poate disprețui, și de aceea am spus că nimic din afara omului nu poate spurca pe om dacă intră în el. Dar când am spus, era vorba de bucate, de spălarea mâinilor înainte de masă, de mâinile care se numesc spurcate dacă nu sunt spălate după datina oamenilor. Și iată ce face omul bisericii! În loc să învețe pe cei mulți, care trăiesc în necurățiile inimii lor, omul bisericii răstălmăcește Scriptura și nu se teme de cuvântul care va judeca pe cel ce nu înțelege.

Vin preoți și arhierei la poarta cuvântului Meu, vin să-și arate înțelepciunea cea din Scripturi și zic că Eu i-am spus lui Petru că nimic nu e necurat din ce a binecuvântat Dumnezeu. Dar Eu i-am spus lui Petru că toate câte Dumnezeu curățește, să nu le numească el spurcate. Petru era iudeu, și nu mâncase nimic necurat și spurcat, și nu înțelegea de ce glasul Meu de trei ori l-a îndemnat să mănânce cele ce nu se cuveneau a fi mâncate. Și pe când el nu se dumirea întru sine ce ar putea însemna vedenia de la Domnul, au venit bărbații trimiși de Cornelie sutașul ca să-l caute, iar Duhul Domnului i-a zis: *«Iată, trei bărbați te caută și sculându-te, mergi cu ei și nu te îndoi, că Eu i-am trimis».* Și s-a dus Petru la Cornelie, și le-a zis celor din casa lui: *«Voi știți că nu se cuvine unui bărbat iudeu să se unească cu cel de alt neam. Dar Domnul mi-a arătat să nu numesc pe nici un om spurcat sau necurat, și cu adevărat înțeleg că Domnul nu este părtinitor, ci în orice neam, cel ce se teme de El și face dreptate, este primit de El».*

Iată ce faci tu, omule al bisericii! Te încumeți să amesteci bucatele cu fâpturile. Apostolii Mei când au fost surprinși de iudei că mănâncă cu mâinile necurate și nespălate, nu aveau la masa lor carne, și aveau bucate creștinești și nu păgânești. De aceea am zis Eu aceste două cuvinte: *„creștin“* și *„păgân“*, dar voi amestecați, și nu țineți seama așa cum a ținut Petru când a zis: *«Dumnezeu mi-a arătat să înțeleg că El nu este părtinitor, ci în orice neam, cel ce se teme de El și face dreptate, este primit de El».* Iată, cel ce nu se teme de Domnul, pe acela nu-l primește Domnul, că nici nu vine după Domnul unul ca acela, ci vine numai acela care se teme și face dreptate, și căruia Domnul îi iese în cale ca să-i dea după faptele lui. Așa să înțelegeți voi Scriptura, și nu cum vreți voi, oameni ai bisericii. Vă scriu carte, că văd că nu aveți înțelepciune chiar dacă stați pe masă cu Scriptura și cu ea învinuiți pe fiii dreptății și ziceți că ei opresc căsătoriile și întrebuințarea bucatelor, pe care Domnul le-a făcut ca să se ia cu mulțumire. Vin și cu această Scriptură în calea voastră și v-o tălmăcesc Eu; Eu și nu fiii cuvântului Meu, pe care voi îi prigoniți dintre voi; îi prigoniți cu faptele voastre cele rele pe care le faceți, căci ați făcut din locașurile sfințite de părinți, locașuri ale voastre, în care săvârșiți fărădelege și lăcomie și blasfemie, iar poporul Meu cel drept a fugit de voi, că scris este: *«Fugi, poporul Meu, de cel ce lucrează fărădelegea înaintea Mea».* Au fugit de voi copiii Mei, dar nu cum spuneți voi că s-au rătăcit. Voi sunteți cei ce ați rătăcit de la căile dreptății, de la ortodoxie și de la credință, și Eu am văzut din cer, de lângă Tatăl, și am venit cuvânt pe pământ ca să judec fărădelegea de pe pământ. Am venit, și Mi-am dat popor deoparte și lucrez prin el ortodoxie peste oamenii care nu mai au păstori, lucrez ca să nu piară credința cea dreaptă, să nu piară ortodoxia dintre oameni. Voi ziceți că fiii cuvântului Meu sunt rătăciți și că nu ascultă de voi și că nu se supun vouă. Dar voi ascultați de Dumnezeu? Voi vă supuneți voilor lui Dumnezeu? Ce am folosit Eu atunci când am venit și M-am supus mai-marilor de pe pământ care stăpâneau în numele lui Dumnezeu peste oameni? Ce au folosit ei dacă M-am supus lor? Și dacă nu M-am supus lor și voilor lor, M-au făcut eretic, M-au numit rătăcitor și rătăcit și M-au blestemat prin moarte pe cruce ca și pe cei blestemați de ei. Când apostolii Mei au fost rugați de mai-marii iudeilor să nu mai vorbească despre numele Meu, ei le-au răspuns că se cuvine să asculte de Dumnezeu mai mult decât de oameni.

O, oameni ai bisericii, nu veți putea birui cuvântul Meu și pe fiii cuvântului Meu. Ei sunt trimișii Mei spre voi și spre oameni, iar cei ce vor crede în Mine la propovăduirea Mea prin ei, se vor mântui de rele și de rătăcire și de minciună și de fărădelege și vor lua cuvântul Meu și îl vor pune peste ei, căci Eu sunt Îngerul Cel mare, Care am cosorul în mână și Îmi curăț via și Mi-o îngrijesc; la fel și pomii îi curăț și le dau creștere, căci scris este: *«Eu sunt Păstorul oilor».* Iată, nu voi sunteți păstorii oilor Mele. Eu sunt Păstorul lor, și scris este în Scripturi și în prooroci: *«Lua-voi oile Mele din mâna păstorilor care le păstoresc, și le voi păstori Eu, iar pe păstorii care păstoresc, îi voi împiedica să mai păstorească. Eu Însumi voi purta grijă de oile Mele și le voi cerceta, căci păstorii oilor sunt păstori necredincioși și n-au păzit turma».*

O, omule al bisericii, zici că fiii cuvântului Meu sunt mincinoșii despre care scrie în Scripturi că vor fi și vor opri căsătoriile și folosirea bucatelor pe care Dumnezeu le-a făcut să se ia cu mulțumire. Dar de ce zici tu așa? De ce nu te uiți bine care sunt cei ce seamănă cu această Scriptură? Cine este cel ce oprește căsătoriile? Ce înseamnă căsătorie? Oare, tu ești cel ce împlinești legea căsătoriei de-l pui pe om să se căsătorească și apoi să-l faci preot slujitor pentru cele sfinte ale Mele și să-l pui păstor peste oameni? Ce înseamnă căsătorie? Oare, legea căsătoriei este pentru ca omul să se supună poftei trupului așa cum este astăzi căsătoria care a ajuns lege a desfrâului și a adulterului pe pământ? Oare, prin legea căsătoriei puteți să-L înșelați pe Dumnezeu, Care a spus: *«Fiți sfinți, precum Eu sunt sfânt.»*? Oare, toți oamenii sfinți care au lăsat familii și pe femeile lor și s-au dat legii sfințeniei au oprit ei căsătoriile? Și dacă nu le-au oprit, de ce ziceți voi că fiii cuvântului Meu opresc căsătoriile? Iată, vă tălmăcesc ce înseamnă Scriptura aceasta. Ea a fost rostită pentru poporul Israel care nu avea voie după legea iudeilor la unirea cu alte neamuri de pe pământ. Dar Eu am venit de la Tatăl și am spus că nu sunt părtinitor și că nici un om care slujește dreptății nu este spurcat sau necurat, ci este primit de Dumnezeu, și este creștin cel ce se teme de Domnul și face dreptate înaintea lui Dumnezeu. Oare, Eu dacă i-am făcut sfinți pe cei doi miri din Cana Galileii, am oprit căsătoriile și nașterea de fii? Ba au născut mulți fii pentru Dumnezeu cei doi miri din Cana.

Dar ce înseamnă căsătoria pentru om? Dar ce înseamnă căsătoria pentru Dumnezeu? Căsătoria pentru om e una, și căsătoria pentru Dumnezeu e alta. Pentru om, căsătoria este naștere de fii ai oamenilor, iar pentru Dumnezeu este naștere de fii ai lui Dumnezeu. Folosirea bucatelor, pentru om e una, și pentru Dumnezeu e alta, că scris este: *«Cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă, și cine nu mănâncă, pentru Domnul nu mănâncă, dar toate să se facă pentru Dumnezeu, nu pentru om»,* și când am spus așa, am vorbit despre creștini, nu despre păgânii care nu fac voia lui Dumnezeu. Scripturile sunt rostite pentru cei credincioși, nu pentru cei necredincioși când este vorba despre o astfel de Scriptură a căsătoriei și a folo-

sirii bucatelor. Ba mai mult vă spun vouă: cel ce opreşte azi căsătoria, este acela care calcă peste legea ei. Şi cine nu calcă azi peste această lege? Nici un om nu mai este curat în căsătoria lui. Nici măcar preoţii n-au voit să nu calce peste legea căsătoriei lor. Ba, mai mult, prin căsătoria lor calcă legea lui Dumnezeu, legea sfinţeniei unui slujitor al cerului. Şi iată că biserica ta, omule al bisericii, nu este biserica Mea, ci este a ta; nu este turma Mea, ci este a ta, că dacă ar fi a Mea, ar face voia Mea, nu a ta. Eu nu i-am despărţit pe cei căsătoriţi, dar i-am unit pe amândoi cu Mine, i-am făcut un trup cu Mine pe cei doi, şi le-am spus să nu fie despărţiţi de Trupul şi Sângele Meu, căci scris este: *«Cine nu mănâncă şi nu bea Trupul şi Sângele Meu, nu are viaţă în el».*

O, câte dai tu să zici, omule al bisericii care te-ai sculat să stai împotriva adevărului, care este cuvântul Meu şi care s-a făcut cuvânt înaintea ta! Zici că fiii cei născuţi din cuvântul Meu care vine azi cu Mine pe pământ, zici că ei sunt prooroci mincinoşi. Dar ce este proorocul mincinos? Iar şi iar vă spun ceea ce v-am mai spus, oameni ai bisericii. Proorocul mincinos este acela care vorbeşte în numele lui Dumnezeu şi nu face faptele dreptăţii Domnului, ci ajută mâinile făcătorilor de rele ca nimeni să nu se întoarcă de la necredinţa lor. Întrebaţi Scripturile şi vedeţi din ele ce înseamnă proorocul mincinos care povesteşte închipuirile inimii lui şi nimic din cele ale Domnului, ducând pe poporul Meu cu minciuna. Şi iată ce vă mai spun: proorocul mincinos este acela care nu voieşte să vin aşa cum scrie în Scripturi că voi veni; este acela care minte şi ascunde adevărul Scripturilor despre Fiul Omului Care va veni iar, căci Eu aşa am spus: *«Vin curând, fiţi gata, vin curând! Privegheaţi întru venirea Mea!».*

O, oameni ai bisericii, voi, cei ce nu credeţi sau vă faceţi că nu credeţi că Eu sunt acest cuvânt, voi nu credeţi pentru că nu sunteţi gata ca să vin. Voi nu credeţi pentru că nu vă place să împliniţi cuvântul Meu care spune: *«Privegheaţi!».* Voi nu vă pregătiţi pentru venirea Mea, şi de aceea vă vine bine să ziceţi că nu credeţi că Eu vin cuvânt pe pământ, ca fulgerul care străbate de la răsărit la apus, nu cum zic proorocii mincinoşi: *„Iată-L, este în pustie; iată-L, este în cămări!“.* Nu aşa, ci ca fulgerul străbat văzduhul şi vestesc Evanghelia cea veşnică la toată făptura precum este scris, şi strig: *«Temeţi-vă de Dumnezeu şi vă închinaţi Celui ce a făcut cerul şi pământul!»*, căci vin curând.

Voi, oameni ai bisericii, care citiţi în cărţile sfinţilor părinţi, căutaţi în ele şi vedeţi că ei au scris ce este azi în bisericile voastre, şi au scris şi despre cel ce stă azi pe picioare pentru Mine. Au scris părinţii despre îngerii întunecaţi care se dau îngeri ai luminii. Şi cine sunt aceşti îngeri întunecaţi? Sunt cei ce trăiesc în desfrâuri şi în fărădelegi, ascunşi sub podoaba sfinţeniei, stând împotriva adevărului, care este curat şi care vădeşte fărădelegea cea ascunsă. Dar cuvântul Meu a venit să judece pe cele făcute la întuneric, iar îngerii luminii sunt cei ce fac voile Mele între oameni, şi cu care Eu merg din loc în loc să-Mi trezesc şi să-Mi culeg pe cei ce sunt ai Mei, şi ale căror nume sunt scrise de la întemeierea lumii în Cartea Vieţii. Amin.

Voi, care învăţaţi pe oameni după plăcerea voastră şi nu după plăcerea Mea; voi, care daţi la o parte poruncile lui Dumnezeu şi le luaţi pe ale oamenilor; voi, care vă cumpăraţi cu bani murdari scaune şi tronuri şi ranguri în biserici, încetaţi de a mai face rău înaintea Mea şi împotriva Mea! Spălaţi-vă! Curăţiţi-vă! Cuvântul Meu strigă în pustie ca să-Mi pregătesc venirea, că vin să-Mi cercetez turma Mea şi s-o dau de-a dreapta Mea, căci turma Mea Îmi cunoaşte glasul, Îmi cunoaşte cuvântul, Mă cunoaşte de Păstor venit din cer. Nu mai strigaţi împotriva poporului Meu cel ales din români. Nu vă mai miraţi că poporul Meu nu se supune vouă, de vreme ce voi prin viaţa şi faptele voastre nu-L mărturisiţi pe Dumnezeu duh şi adevăr. Nu mai staţi în numele Meu peste biserică dacă nu vă place să faceţi voia Mea în trupul şi în duhul vostru. Nu mai înşelaţi pe Dumnezeu, o, oameni ai bisericii. Nu mai iubiţi curvia şi beţia şi tutunul şi idolii lumii de azi. Ba mai aveţi pretenţie să se supună vouă şi fiii cuvântului Meu, care Mă ascultă pe Mine. Bucuraţi-vă că am un popor ascultător pe pământ. Nu-l mai numiţi mândru pe cel ce ascultă de Dumnezeu. Cel ce ascultă nu este mândru. Cel mândru este cel ce nu ascultă de Dumnezeu şi se bizuie pe el însuşi.

O, omule al bisericii, nu mai numi sectă pe cel ce trăieşte din cuvântul Meu cel sfânt. Ce înseamnă sectă? Dar ce nu înseamnă sectă pentru tine, omule al bisericii, care faci sectă pe fiii bisericii Mele? Oare, cel ce nu este sectă, este acela care trăieşte lumeşte şi vine la biserica ta? Oare, femeia cea cu capul descoperit şi cu fard şi cu goliciune de trup şi cu podoabe, care vine la biserica ta spre sminteala ta şi a celor din biserica ta, oare, aceea nu înseamnă sectă pentru tine? Dar ce nu înseamnă sectă dacă cel drept care face voia Mea este sectă?

O, n-a mai rămas nici o lege, nici un canon, care stă de strajă peste biserică şi ca să nu fie călcat de omul bisericii, şi omul bisericii nu mai are cu ce se înveli ca să nu i se vadă ruşinea faptelor sale. Nici măcar cu necredinţă faţă de cuvântul Meu, nici măcar cu aceasta nu se poate înveli; ba, din contra, ea îl vădeşte ca necredincios şi ca fricos.

Am zis, şi am împlinit şi ţi-am trimis carte, omule al bisericii, şi îţi spun că sfânta Scriptură nu este mâncare şi băutură, nu este însurat şi măritat şi fărădelege. Scriptura este împărăţia cerurilor pentru cei ce o iau în ei. Scriptura este cuvântul vieţii pentru cei ce caută în ea viaţa cea veşnică. Scriptura nu este carne şi fire cum dai tu să zici. Scriptura este Duhul Adevărului, aşa cum cartea Mea de azi, în care Mă scriu cu cei credincioşi, ba chiar şi cu tine, cel necredincios, este Duh şi Adevăr cartea Mea cea de azi. Scriptură înseamnă cuvântul Meu, cuvântul Duhului Sfânt, care se scrie pe pământ şi în cer.

O, omule al bisericii, care îl faci pe omul din lume să-şi ascută armele lui şi să dea în cuvântul Meu şi în fiii cuvântului Meu! Este scris în Scripturi că voi preface armele celor răi în fiare de plug şi Îmi voi face lucrarea Mea şi tu nu te vei putea lupta cu Dumnezeu, Care cuvintează şi împlineşte. Iată, ţi-am trimis carte. Ştiu faptele tale, că nu eşti nici rece, nici fierbinte, ci căldicel, şi zici: *„Sunt bogat, şi nu-mi trebuie nimic“*, dar tu eşti orb şi gol, şi eşti de plâns, şi vin şi îţi dau cuvânt de aur, ca să fii bogat, şi veşmânt alb, ca să te îmbraci şi să nu se vadă ruşinea goliciunii tale. Vin şi îţi dau cuvânt. Alifie pentru ochi este cuvântul Meu, căci Eu pe câţi îi iubesc, îi mustru spre pocăinţă. Eu stau la uşă şi bat ca să Mă auzi şi să-Mi deschizi şi să cinez cu tine cină de cuvânt. Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul grăieşte bisericilor. Drept aceea, pocăieşte-te, iar de nu, vin la tine curând şi voi muta sfeşnicul tău din locul lui, şi îl voi pune pe al Meu. Amin.

Eu sunt Lumina lumii. Amin, amin, amin. Cel ce umblă după Mine, nu va umbla în întuneric. Cuvântul Meu este calea, adevărul şi viaţa. Întrebaţi legea şi proorocii. De nu vă vor vorbi despre cuvântul acesta, numai atunci aţi fi îndreptăţiţi să nu credeţi. Şi voi veni cu zecile de mii de sfinţi la voi,

oameni ai bisericii, căci scris este: *«Iată, El vine cu norii şi cu zeci de mii de sfinţi, şi numele Lui se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu»,* şi sfinţii vor mărturisi că acest cuvânt este cuvântul Meu. Amin.

O, am venit să-Mi ud grădina cu apa cea cerească aşa cum grădinarul iese să-şi cerceteze ogorul şi să lucreze peste el. Am venit să-Mi cercetez turma şi s-o păstoresc. Am venit să-Mi iau rodul viei, şi vierii dau să Mă dezmoştenească şi să fie ei stăpânii viei Mele.

Eu sunt Cel ce am făcut cerul şi pământul şi pe om, şi Eu sunt Cel ce am înfiinţat biserica Mea. Eu şi nu tu, omule al bisericii lumii. Dar dacă tu nu-L cunoşti pe Cel Căruia zici că-I slujeşti, atunci cine eşti tu, omule al bisericii de azi? Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin. Spune şi tu cine eşti, aşa cum şi Eu vin şi spun cine sunt, şi ajut pe cel credincios să Mă cunoască şi să facă voia Mea.Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Spune şi tu cine eşti, omule de azi, care stai pe scaun de biserică a lui Hristos. Eu sunt Cel ce sunt, dar tu cine eşti? Eu sunt. Deschide-Mi, ca să ştiu cine eşti, şi să te ajut să fii. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

5/18 mai 1997

Duminica a cincea după Paşti, a samarinencii

Vorbirile sfinte rodesc cuvânt ceresc. Învăţătura sfântă e mai mare decât nădejdea. Cuvântul Domnului este focul aruncat peste pământ pentru ca să aprindă iubirea Sa în suflete.

Cobor pe calea cărţii cuvântului tău, Verginico. Intru cu tine în Ierusalim. Intrăm la Israel ca să-l învăţăm, căci cel fără de învăţătură îşi pierde mintea, şi Noi trebuie să avem popor ascultător, măi Verginico. Mi-e dor şi Mie de cuvântul tău peste Israel, că tu vorbeşti aşa de frumos! Tu eşti trâmbiţa Mea cea cu glas dulce şi duios. Tu eşti mângâierea Mea cea de la sfârşitul timpului. Tu eşti cloşca cu puii de aur, Verginico. Strigă-ţi puii şi învaţă-i să mănânce şi să crească, şi să poată şi ei creşte pui din pui. Nu numai din cer trebuie să lucreze cuvântul cerului, ci şi de pe pământ, Verginico. Creştinii îşi dau unul altuia cu bucătura. Aşa să facă şi cu cuvintele cele din cer, căci scris este în Scripturi: *«Mângâiaţi-vă unii pe alţii cu cuvântul cel din cer»,* cu cuvântul venirii Domnului la voi, fiilor. Învaţă-ţi, Verginico, fiii. Dă-le mâncare la puişori, că tu ai cuvânt dulce şi duios. Amin.

— O, dă-le Tu, Doamne, dă-le Tu, de vreme ce vezi că le trebuie, că dacă vezi că le trebuie vezi şi ce trebuie să le dăm. Dă-le Tu, Cuvântule al vieţii veşnice, că Tu eşti Dumnezeu, Doamne. Eu sunt în Tine, dă-le Tu, că Tu eşti Dumnezeu.

Fiilor, îmi spune Domnul să vă dau mâncare. De ce-mi spune Domnul aşa? Fiţi atenţi şi înţelegeţi, că voieşte Domnul să răzbată în voi, şi foloseşte poarta cea din cer şi poarta cea de pe pământ. Poarta cea din cer sunt eu, că m-a folosit Domnul de uşă a Lui spre voi, iar poarta cea de pe pământ sunt fiii cei unşi în grădina cuvântului, măi fiilor. O, căutaţi vorbirea despre Dumnezeu, şi ea vă va căuta pe voi, că iată, ea vă caută şi voieşte să vă găsească acasă, să vă găsească în Domnul, să vă găsească, fiilor.

Dă-le Tu, Doamne, dă-le mâncare la puişorii mei, că sunt ai Tăi, fiindcă pentru Tine i-am crescut. Dă-le Tu, că Tu eşti Dumnezeu, iar eu sunt în Tine.

— O, Verginico, Mă fac masă şi hrană pentru Israel ca să crească fiii lui Israel şi să se hrănească unii pe alţii, şi pe mulţi să-i hrănească din cuvântul Meu. Amin.

*

Sunt venit cu hrană. Vin să te alăptez, poporul Meu, căci cel fără de învăţătură îşi pierde mintea; cel fără de hrană se ofileşte şi se îmbolnăveşte în sine.

Se întreabă omul din lume, se întreabă omul bisericii ce atâta vorbă lungă de la Mine spre tine, poporul Meu? Dar Eu îi spun celui ce spune aşa că vorba lui e şi mai lungă ca a Mea ca să-şi crească puii lui, căci fiecare îşi creşte puii lui, fiecare îşi îngrijeşte rodul lui. Aşa şi voi, fiilor, nu fiţi, tată, neroditori. Fugiţi de nerodire, fugiţi de moartea Mea din voi, că în voi trebuie să fiu viu şi roditor, fiilor. În fiii lumii Eu sunt mort. În fiii lumii Eu sunt înmormântat şi rece şi fără grai, dar voi nu fiţi neroditori ci căutaţi între voi vorbirea despre Dumnezeu, şi ea vă va căuta pe voi. Nu-i frumos să tacă inima şi guriţa voastră când aveţi atâta îndemn din cer, atâta vorbire din cer peste voi. Iată, Eu nu tac cu voi. Şi de ce, oare, nu tac cu voi? Ba încă şi mai mult aş sta cu voi în sfat dacă v-aş vedea pe voi şi mai mult împărţind între voi sfatul Meu. Dar asta nu se face mânat de sus sau de jos sau din lături, ci se face dinăuntrul tău, fiule hrănit cu Duhul Sfânt.

Omul din lume nu ascultă de Dumnezeu şi nu-i place vorbirea cu Mine, că el are multe de vorbit şi nu-i place vorbirea cu Mine şi nu ascultă de Mine, aşa cum nici Adam n-a ascultat ce i-a spus Dumnezeu, şi a fost rău de el şi de tot neamul omenesc. Dar voi, fiilor, să ascultaţi, tată, de Mine şi să faceţi ce vă spun şi ce vă cer, că neascultarea nu e bună. Neascultarea rodeşte în om neascultare dacă omul o ia în el. Adam n-a ascultat nici în cer, nici pe pământ; nici în rai, nici în afara raiului. I-am spus în rai ce să mănânce şi nu M-a ascultat. I-am spus în afara raiului ce să mănânce pentru neascultarea lui, şi nici atunci n-a ascultat. Iată, şi vouă vă spun: mâncaţi cuvântul Meu şi hrăniţi-vă din roadele lui ca să fiţi veşnici, fiilor, şi să fiţi ascultători şi să luaţi plata ascultării de Dumnezeu. Amin. Din toate cuvintele Mele să luaţi şi să mâncaţi şi să împărţiţi veşnic între voi, dar din ale oamenilor să nu luaţi, ca să nu muriţi ca oamenii, căci voi aveţi laptele vieţii, şi Eu vă alăptez ca un tată bun şi ca o mamă bună.

I-am spus lui Adam în rai, i-am spus ce să mănânce şi cum să mănânce şi n-a ascultat. I-am spus aşa: *«Iată, vă dau toată iarba cea verde care face sămânţă pe pământ, şi tot pomul care are rod cu sămânţă în el».* I-am spus lui Adam în rai: *«Din toţi pomii din rai poţi să mănânci, iar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci dacă vei mânca vei muri în ziua aceea».*

O, fiilor, ziua neascultării este moarte. Neascultarea este moarte, fiilor, căci în ziua când Adam a mâncat din cele oprite, a intrat în el neascultarea, care este moarte, tată; a intrat moartea în el, şi el s-a ascuns în el, iar când l-am scos din rai şi l-am pus pe pământ, aşa i-am spus: *«Pentru că n-ai ascultat, blestemat va fi pământul pentru tine şi cu osteneală să te hrăneşti din el, căci spini şi pălămidă îţi va rodi, şi te vei hrăni cu iarba câmpului, şi cu sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea ta, hrana ta, până ce te vei întoarce în pământul din care eşti luat»*, şi l-am scos din rai ca să lucreze pământul din care fusese luat şi făcut.

Adam a fost făcut din pământ, şi pământul l-a recunoscut de stăpân pe cel făcut de Dumnezeu din pământ. Iar

dacă Adam a căzut de la faţa Creatorului său, a căzut şi pământul sub blestem, căci din pământ a fost făcut Adam. Dar nici a doua oară nu s-a supus Adam lui Dumnezeu, că n-a ascultat ca să mănânce ce-i spusese Dumnezeu, şi omul a mâncat fiinţă vie. Omul a omorât fiinţă vie şi a mâncat, şi n-a ascultat ca să mănânce ce a spus Dumnezeu când a spus: *«Te vei hrăni cu iarba câmpului, şi prin sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea ta».*

Omul n-a voit să mănânce pâinea Mea, şi a voit să mănânce pâinea sa. O, fiilor, nu fiţi neroditori în ascultare. Rodiţi cuvânt din cuvânt şi daţi-l unul altuia, că iată, Eu nu tac între voi. Neascultarea rodeşte în om neascultare. Neascultarea se face mare în omul neascultător de Dumnezeu, şi Mă dă afară din om şi stă ea. Cine nu se hrăneşte cu cuvântul vieţii şi cu rodul lui, acela se hrăneşte cu neascultare, aşa cum s-au hrănit cei ce au plecat de lângă acest izvor, de lângă masa cuvântului Meu, şi s-au dus la masa neascultării de Dumnezeu. Omul trebuie hrănit cu învăţătura cea bună mai mult decât cu nădejdea, căci astăzi tot omul s-a învăţat să nădăjduiască în Dumnezeu, Care este bun şi Care-l iartă de tot răul pe care-l face. Omul, fiilor, trebuie hrănit cu învăţătură şi cu mustrare, şi fericit este cel ce rabdă învăţătura şi mustrarea, iar cel ce nu le primeşte pe acestea, acela este neascultător, şi neascultarea rodeşte în om neascultare.

Din toate cuvintele Mele să mâncaţi cu ascultare, fiilor. Dar ce înseamnă aceasta: să mâncaţi cu ascultare? O, Eu v-am învăţat, şi voi ştiţi ce înseamnă aceasta, pentru că Eu v-am dat şi cunoştinţă. Mâncaţi cu iubire, căci cine dintre voi nu mănâncă cu iubire, aceluia i se apleacă şi varsă ce mănâncă. Cum adică varsă ce mănâncă? Adică se ridică împotriva mâncării prin neascultarea lui.

Creştinul trebuie hrănit cu învăţătură. Creştinul trebuie să stea la învăţat. Învăţaţi să staţi sub învăţătură, fiilor. Învăţaţi să ascultaţi tot ce vă cer Eu, că Eu sunt Cel ce vă cer. Iar dacă voi veţi face tot ceea ce vă cer, atunci orice veţi cere voi de la Tatăl în numele Meu, veţi dobândi, dimpreună cu viaţa veşnică. Amin.

Nu fiţi muţi cu cuvântul Meu. Nu e de ajuns să vorbiţi cu Mine în voi înşivă, că nu aşa stă zidul bisericii în picioare. Limbile Duhului Sfânt se dau, şi sunt date unul altuia spre zidire, iar cel ce grăieşte de Mine în sine, acela nu zideşte biserica. Nu aşa se zideşte frate pe frate. Voi, fiilor, lucraţi după Scripturi, aşa cum Eu lucrez, căci nimic nu fac fără să nu fi fost vestit în Scripturi. Iată, sunt venit cu hrană la voi. Vin, tată, mereu la voi, căci cel fără de învăţătură îşi pierde mintea şi se îmbolnăveşte în sine. Fiţi ca albinuţele din stup, că ele, nici una nu stă; toate au lucrare şi zidire spre hrana lor şi a omului. Puneţi urechea voastră la uşa casei lor şi ascultaţi şi auziţi ce zumzet, ce lucru una pentru alta fac ele spre hrana lor şi a omului. Aşa să fiţi voi, fiilor. Eu, Domnul, vă spun: aşa să fiţi voi, şi să ascultaţi ce vă învăţ, ce vă îndemn Eu. Este scris: *«Cine nu lucrează, să nu mănânce».* Iată, Eu lucrez peste voi, iar voi să-Mi daţi din acest rod ca să pot să stau cu voi la masa lucrului Meu, fiilor. Lucraţi şi voi. Lucraţi şi mâncaţi. Mâncaţi şi lucraţi, îmbucăturindu-vă unul pe altul cu rodul cuvântului Meu, iar Eu să Mă hrănesc cu rodul ascultării voastre, fiilor. Fiţi harnici ca albinuţele. Nu fiţi fără de lucrare, căci cel fără de rod nu stă cu Dumnezeu. Fiţi harnici şi hrăniţi-vă unii pe alţii şi pe Mine din cuvântul Meu dat vouă spre hrană. Amin.

*

O, Verginico, l-am învăţat pe Israel; l-am învăţat să asculte şi cum să asculte; l-am învăţat, tată, căci cel neînvăţat îşi pierde mintea, măi Verginico. Învaţă-l şi tu, şi dă-i îndemn de viaţă, căci viaţă înseamnă ascultare, iar neascultare înseamnă moarte. Învaţă-l să creadă această Scriptură proaspătă, Verginico: ascultarea înseamnă viaţă, iar neascultarea înseamnă moarte.

— O, poporul meu, îmi spune Domnul să-ţi dau învăţătură. Omul din pricina neascultării a murit. Omul n-a ascultat nici în cer, nici pe pământ, nici în rai, nici în afara raiului. Omului din lume nu-i place vorbirea cu Dumnezeu, nu-i place să asculte de Dumnezeu, căci neascultarea rodeşte în om neascultare. Fugiţi de neascultare, fugiţi de cârtire, fugiţi de mărirea de sine care îl face pe om să nu primească învăţătură spre zidire cerească în el. Mâncaţi cuvântul lui Dumnezeu şi hrăniţi-vă cu el, zi şi noapte hrăniţi-vă cu această hrană unul pe altul, căci cine nu lucrează nu mănâncă şi nu creşte. Cel ce nu lucrează nu creşte, fiilor. Acela rămâne chircit ca pomul fără ploaie şi fără soare, ca pomul lipsit de rod, fiilor.

Aş dori să ia foc între voi cuvântul acesta care vine la voi, că Domnul aşa a spus: *«Foc am venit să arunc pe pământ, şi cât aş voi să se aprindă!».* O, tot cerul voieşte să se încălzească la focul acesta. O, fiilor, fiilor, focul nu arde până nu este aprins. Domnul aruncă focul şi dă să-l aprindă între voi ca să Se încălzească cu voi şi mulţi să se încălzească apoi, căci din focul acesta vor veni cei mulţi, fiilor. Daţi drumul celor mulţi să vină, şi să aibă la ce să vină. Faceţi foc, căci focul se vede de departe şi se adună mulţi ca să vadă ce arde în el.

Ţie, Doamne, mă închin şi mă rog: dă-i iubire lui Israel şi aprinde focul Tău în mijlocul lui şi foc din foc să se aprindă în Israel, Doamne, că Tu eşti foc mistuitor, Care arzi pe cele rele şi aprinzi pe cele bune care vor rămâne. Amin.

— O, Verginico, am venit cu hrană şi l-am hrănit pe Israel; l-am hrănit şi îl voi hrăni mereu, că inima Mea Îmi arde ca focul pentru Israel cel de azi, pentru poporul Meu de azi. Amin.

O, Israele, inima Îmi arde după tine. Fii, Israele, ca fiica aceea pe care azi o serbez în mijlocul tău. Ea a aprins focul Meu în cetatea ei, şi cetatea ei a luat foc din focul Meu, şi Eu am intrat în cetatea aceea şi M-am încălzit dimpreună cu cei din cetate.

Fii ca samarineanca, fiule de azi. Fii ca samarinenii. Astăzi serbez în tine sărbătoare pentru femeia samarineancă şi pentru cetatea Samariei. Foc din foc să se aprindă pe pământ, căci foc am venit să arunc pe pământ, şi voiesc să se aprindă, dar pe tine te am ca pe un amnar în mâna Mea, poporul Meu de azi.

Când o casă ia foc pe pământ, focul se vede şi adună pe mulţi. O, Israele, casa Mea de azi, Israele român, copilul Meu cel mezin, Israele, mezinul Meu, voiesc, tată, să fii focul Meu aruncat de mâna Mea peste pământ, şi să se adune la căldura Mea şi a ta toţi cei înfriguraţi şi goi, toţi cei fără lumină să vină să ia căldură şi lumină şi casă.

Fiilor din Israel, steluţele Mele cu care luminez în noaptea cea de pe pământ! Voiesc să fac cer pe pământ, iar voi să luminaţi ca stelele cerului pe pământ, fiilor.

O, Verginico, am venit cu hrană şi cu foc, ca să-l hrănesc şi să-l încălzesc pe Israel, căci inima Mea Îmi arde ca focul pentru poporul Meu de azi, pentru tine, Israele, poporul Meu de azi, samarineanul Meu de azi, poporul Meu iubit în-

tru care Eu binevoiesc şi Mă preaslăvesc, poporul Meu, mângâierea Mea în durerea Mea, doctoria Mea în durerea Mea. Amin, amin, amin.

12/25 mai 1997

Duminica a şasea după Paşti, a orbului

Nu poţi sluji şi lui Dumnezeu şi diavolului. Necredinţa în Dumnezeu este sfârşitul lumii. Cel ce Îl iubeşte pe Dumnezeu nu caută să fie iubit. Omul fără viaţă din Hristos este antichrist.

Amin, amin zic vouă, fiilor: *«cel ce crede în Mine nu va muri niciodată, şi va avea viaţă veşnică»*, iar cel ce are semeţie de sine nu poate înţelege Scriptura aceasta a Mea, nu poate crede adevărul acestei Scripturi. Amin.

Vin la tine cu Scripturile Mele, poporul Meu de azi, că Eu azi nu mai am alt popor în afară de tine, şi pe tine voiesc să te am numai al Meu, fiule al cuvântului Meu. Nimeni pe pământ nu crede că nu poate fi şi cu Dumnezeu şi cu diavolul, căci cine slujeşte numai un pic diavolului, acela nu mai poate fi bun pentru Dumnezeu, pentru că Eu nu pot aşa cu omul. Eu sunt un Dumnezeu gelos, şi îl voiesc numai pentru Mine pe om, şi altfel nu-l voiesc pe om.

Amin, amin zic ţie, poporul Meu: cel ce crede în Mine are viaţă veşnică şi nu moare, iar cel ce moare nu crede în Mine. Cel ce crede în Mine înviază şi este viu şi crede, iar cel ce nu mai crede nu mai este viu. I-am spus omului cel dintâi, i-am spus lui Adam: *«Dacă nu vei asculta, dacă vei lua ce ţi-am spus să nu iei, vei muri în ziua aceea»*, pentru că cel ce nu crede ce-i spun Eu, acela nu mai este viu, şi nimeni nu înţelege ce înseamnă sfârşitul lumii, nimeni, poporul Meu. Cel ce nu crede în Mine, acela nu este viu. Cuvântul acesta cu care vin Eu pe pământ de patruzeci de ani, ba chiar de patruzeci şi cinci de ani, aşa cum scrie în Scripturi şi în prooroci, acest cuvânt este judecata necredinţei, căci oamenii nu ştiu ce înseamnă sfârşitul lumii, iar necredinţa se întinde peste oameni până la toate marginile, dar şi cuvântul Meu se duce ca săgeata care se opreşte deodată la locul unde cade ea, şi sfârşitul lumii înseamnă necredinţa în Dumnezeu.

O, iubitul Meu Israel, omul a dat la o parte cuvântul Meu; mereu l-a dat la o parte, nu numai acum, tată. Este scris pentru om: *«Omule, să nu iei numele Domnului în deşert»,* că nu va ierta Domnul pe unul ca acela. Dar omul este orb, căci omul orb vede numai pe cele lucrate de el. Omul orb este cel ce ia numele lui Dumnezeu în deşert, şi îşi dă numele lui peste toate câte el le face. Dar iată, taină vă spun vouă, fiilor, că după ce a căzut binele din om, omul a înlocuit binele din el cu semeţia de sine, cu răul, fiilor. Şi cum vine aceasta? Deschideţi-vă urechea înţelepciunii Mele în voi şi ascultaţi. Când Dumnezeu a făcut cerul şi pământul, lumina, şi ziua, şi noaptea, şi tăria cerului, şi hotar apelor, şi uscatul pe care l-a numit pământ, şi iarba verde cu sămânţă în ea, şi pomii cei cu rod după neamul lor, şi soarele, şi luna spre luminarea zilei şi a nopţii şi spre semnele anotimpurilor, şi stelele ca să lumineze pe pământ, şi toate vietăţile de pe pământ şi din ape, şi păsările ca să zboare pe pământ şi pe întinsul cerului, şi peştii, şi dobitoacele toate, şi târâtoarele, şi tot ce a făcut Dumnezeu la început, a văzut Dumnezeu că este bine tot ce a făcut, şi apoi l-a făcut Dumnezeu pe om ca să aibă stăpânire peste pământ, peste peşti, peste păsări, peste dobitoace şi peste toate jivinele care se târăsc pe pământ. L-a făcut Dumnezeu pe om, bărbat şi femeie, şi a privit Dumnezeu la toate câte făcuse şi erau bune foarte, iar omul nu cunoştea decât binele pe care îl făcuse Dumnezeu, şi i-a spus Dumnezeu omului ce este bine, i-a spus să se ferească de rău. A zidit Dumnezeu grădina Edenului pentru om, şi l-a luat pe Adam şi l-a pus în grădină ca s-o lucreze şi s-o păzească, şi i-a poruncit lui Adam, zicând: *«Din toţi pomii grădinii vei mânca, dar din pomul cunoştinţei binelui şi a răului să nu mănânci, fiindcă în ziua când vei mânca din el, vei muri»*. Şi apoi a făcut Domnul ajutor omului pe potriva omului, căci Adam pusese nume la toate vieţuitoarele pe câte le făcuse Domnul, şi Domnul Se uita la Adam să vadă cum le va numi pe fiecare, căci de la început a lăsat Dumnezeu voia liberă peste om. Şi nu a aflat Adam ajutor pe potriva lui din toate vieţuitoarele la care le pusese el nume, şi atunci Dumnezeu a pus somn peste Adam şi l-a adormit şi a luat din el pe femeie şi-a adus-o la el ca să-i pună nume. Şi atunci a zis Adam: *«Aceasta se va chema femeie, căci din bărbat a fost luată, şi pentru aceasta va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi cu femeia sa şi vor fi amândoi un trup»*. Aşa a grăit Adam după ce Dumnezeu a făcut-o pe femeie din una din coastele lui Adam. Şi iată, Adam avea de tată şi de mamă pe Dumnezeu, şi a spus: *«Va lăsa omul pe tatăl şi pe mama sa şi se va alipi cu femeia sa şi vor fi amândoi un trup»*.

Fiilor, fiilor, Adam şi-a luat voia liberă încă de la început, după ce Dumnezeu l-a făcut. Atunci nu era decât binele şi omul pe care l-a făcut Dumnezeu ca să stăpânească peste toate câte erau făcute. Omul a născut din el răul, a născut din el nesupunerea şi neascultarea, şi omul nu s-a supus lui Dumnezeu, şi apoi s-a pierdut din Dumnezeu. Şi după ce a căzut binele din om, omul a înlocuit binele din el cu semeţia de sine încă de la început, poporul Meu. O, Israele, încă de la început s-a despărţit omul de Dumnezeu şi s-a alipit cu femeia sa şi au fost amândoi un trup. Tot omul se iubeşte pe sine şi pe femeia sa, şi femeia se iubeşte pe sine şi pe bărbatul ei, şi nimeni nu mai iubeşte pe Dumnezeu, căci omul a zis încă de la început că va lăsa pe Dumnezeu şi se va alipi bărbat şi femeie şi vor fi un trup. N-a crezut omul în Mine ca să asculte ce i-am spus şi să nu facă ceea ce i-am poruncit să nu facă. Aceasta a fost singura poruncă pe care am pus-o peste om: să nu mănânce bine şi rău, că nu poate omul să slujească şi lui Dumnezeu şi diavolului. Iar când am venit cu poruncile peste oamenii căzuţi, cea dintâi între porunci aşa a fost: *«Să iubeşti, omule, pe Dumnezeu din toată inima, şi cugetul, şi virtutea, şi sufletul tău»,* căci cine nu iubeşte pe Dumnezeu, nu are iubire din Dumnezeu, nu are iubire. Unul ca acela are iubire de sine, are semeţie de sine, are iubire fără Dumnezeu, aşa cum a avut şi omul cel de la început. O, fiilor, cel ce iubeşte nu are nevoie de iubire, că acela are iubire şi nu-i mai trebuie, iar cel ce nu iubeşte, acela caută iubire, acela are nevoie de iubire şi caută să fie iubit, caută în cele văzute, caută la om iubire. Cel ce iubeşte Îl are pe Dumnezeu, iar cel ce nu iubeşte, caută iubire, caută să fie iubit.

Ce bine era dacă omul iubea pe Dumnezeu, dacă omul iubea binele! Nimic nu e mai bine ca ascultarea de Dumnezeu, şi nimic nu e mai rău ca neascultarea, căci ea este semeţie de sine, este trufie în om. Dar astăzi trufia a luat faţa cinstei în om, şi omul este plin de sine, şi îşi zice: *„este bine“*. Zice şi el cum a zis Dumnezeu, zice că este bine tot ce face el, căci omul s-a ridicat peste Dumnezeu, şi face păcatul luării în deşert a lui Dumnezeu.

O, Israele, tu, fiule, să nu iei numele lui Dumnezeu în deşert, căci necredinţa asta înseamnă. Să nu iei cuvântul lui Dumnezeu în deşert, că necredinţa înseamnă sfârşitul lumii,

fiule. Tu să nu faci ca omul cel de la început. Tu să faci ca Mine, fiule, căci Eu am ascultat pe Tatăl Meu mereu, dar omul cel de la început n-a ascultat pe Tatăl său şi n-a voit să aibă tată şi mamă, şi a voit să aibă femeie; şi n-a voit să fie un trup cu tatăl şi cu mama lui, şi a voit să fie un trup cu femeia. O, cum să nu se despartă omul de tatăl şi de mama lui ca să-şi ia femeie dacă omul s-a despărţit şi de Dumnezeu pentru femeie!

Omul în rai nu cunoştea frica, dar când a făcut neascultare de porunca lui Dumnezeu, atunci s-a născut frica în el şi s-a ascuns de Dumnezeu. Scris este că *«Frica stă alături cu pedeapsa»* şi omul se ascunde de Dumnezeu, că este gol, fiindcă omul a iubit pe femeie şi s-a alipit un trup cu ea şi s-a dezlipit de Dumnezeu, iar femeia l-a făcut să moară. Nu ştie omul că numai iubirea de Dumnezeu este bună. Nu mai ştie omul cum să se întoarcă la viaţă şi să fie viu.

O, poporul Meu, vin la tine cuvânt din Tatăl, ca să audă omul cuvântul Meu şi să se întoarcă la viaţă fără de moarte. Mă ajut cu tine, fiule Israele, că oamenii care-şi zic că sunt slujitorii Mei pe pământ, sunt un trup cu femeia şi nu voiesc să fie un trup cu Mine ca să Mă ajut cu ei să răscumpăr pe omul căzut din cer. Tu să fii mâna Mea întinsă după om, tu să fii unealta Mea în mâna Mea, poporul Meu, că iată, Adam n-a făcut bine dacă a zis el, şi de bine ce a zis, s-a ascuns în sine, s-a ascuns de Mine, căci s-a temut după ce a văzut ce a făcut.

O, fericit este omul care se leapădă de sine, că acela află pacea Mea, care vine spre el. Cel ce se leapădă de sine, acela poate iubi pe aproapele său care are ca şi el lepădare de sine, care are pe Dumnezeu în sine. Cel ce se leapădă de sine, acela iubeşte pe Dumnezeu şi pe aproapele său, că nu e bine să fie omul singur. Omul singur îşi are voia sa şi ascultă de ea, dar cel ce stă împreună cu cei ce sunt ai lui Hristos, acela caută să fie aproapelui său pe plac la ce este bine. Numai lângă aproapele tău poţi să-ţi frângi voia, numai atunci poţi iubi sfatul lui Dumnezeu şi nu sfatul tău, căci cine se sfătuieşte cu sinele său, acela este om semeţ şi se numeşte antichrist pentru sine. Antichrist este omul care nu-L lasă pe Hristos să trăiască în el, să domnească în el ca un Dumnezeu din cer. Antichrist este cel ce-şi zice creştin ca să înşele pe Hristos, aşa cum este azi în bisericile din lume, căci creştinii din lume merg la biserică şi trăiesc viaţă lumească pe pământ. O, poţi să trăieşti în desfrâu, şi să fii şi creştin? O, veacul acesta e mare înşelare, fiilor, căci cei ce se numesc biserică a lui Iisus Hristos sunt cei ce înşeală toată lumea, şi din pricina lor vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Fiii neascultării nu mai au păstori, nu mai au mijlocitori fără de păcat între ei, iar cel ce păcătuieşte nu poate ajuta pe nimeni. Oare, de ce tâlharul a intrat în rai? A intrat pentru că era fără de păcat, pentru că după ce s-a născut din nou, n-a mai păcătuit, şi a stat pe cruce până ce a ajuns în rai prin cruce, prin punte, fiilor. El după ce s-a născut din Hristos, a lucrat viaţă fără moarte, viaţă fără de păcat. El n-a mai putut păcătui, că era pe cruce, şi crucea te face să nu mai poţi păcătui. Cine iubeşte crucea, acela nu păcătuieşte, că are crucea pe el, semnul Fiului Omului îl are pe el ca pecete.

O, cel fără învăţătură nu stă cu Dumnezeu, fiilor. De aceea vă dau de lucru la viaţa fără de moarte, la viaţa veşnică. Dau inimii şi minţii voastre de lucru, tată. Le dau celor din grădină ce să vă dea de lucru, că ei n-au dacă nu le dau Eu să vă dea. Ferice de cel ce nu se bizuie pe sine, că acela aşteaptă de la Dumnezeu. Nu este bine să fie omul singur, că acela ascultă de sine şi îşi are voia sa. Şi este bine ca omul să fie cu Hristos şi cu copiii lui Hristos, care lucrează viaţă fără de moarte înaintea Domnului. Ferice de cel ce nu se bizuie pe sine la ce este bine, căci cel ce se bizuie pe sine, acela are mărire de sine. De aceea, vouă vă dau Eu, ca să aveţi din Mine, că omul nu ştie cum îi dau Eu. El zice că-i dau Eu ceea ce vede el că e bine pentru el. Nu zice că-şi face el, ci zice că-i dau Eu, dar îşi ia el.

Stau cu voi în sfatul vostru despre Mine şi despre voi şi vin să vă descurc înţelesul cel ceresc, fiilor, dar fiţi înţelepţi. Să nu zică vreunul dintre voi cum zic cei ce au plecat din braţul cuvântului Meu şi Mă fac pe Mine neputincios şi neştiutor şi zic că Eu grăiesc ce aţi grăit voi. O când Eu grăiesc despre cele ce aţi grăit voi, asta înseamnă că Eu sunt cu voi în sfat şi iau aminte, ca apoi să vă desluşesc din Mine, şi înseamnă că acolo unde sunteţi voi, sunt şi Eu. O, să nu fiţi cum sunt cei ce zic: *„Domnul nu aude, nu vede, nu ştie“.* Ei zic că sunt plini de zile bune, şi zic: *„Ştie aceasta Dumnezeu? Are cunoştinţă Cel Preaînalt de acestea?“.*

O, fericit este omul pe care-l va certa Dumnezeu şi din legea Lui îl va învăţa pe el. Amin, amin zic vouă: cel ce crede în Mine nu va muri niciodată şi va avea viaţă veşnică. Cel ce moare, cel ce nu are viaţă veşnică, acela nu crede în Mine, şi crede în sine şi face ca sine, aşa cum a făcut Adam. Dar Eu voiesc să fac minune mare cu tine, poporul Meu. Voiesc să fac naştere din nou a lumii, tată. Voiesc să împlinesc cu tine şi prin tine această Scriptură a înnoirii lumii, şi de aceea lucrez în tine dar de credinţă şi de iubire de Dumnezeu, şi de ascultare şi de sfinţenie, poporul Meu, că numai pe tine te mai am viu între oameni. Cel ce crede în Mine, acela este viu şi crede. Cel mort, este cel ce nu crede în Mine, şi iată, nimeni nu crede ca tine în cuvântul Meu cel de ieri şi de azi. Tu eşti aşteptat de cei vii din cer şi de cei morţi de pe pământ. Tu eşti unealta Mea cu care-Mi împlinesc Scripturile venirii Mele cea de a doua ca să fac cer nou şi pământ nou şi pace şi dreptate pe ele, iar cei necredincioşi te vor vedea pe tine unealtă în mâna Mea.

Mergi, Ierusalime, în mijlocul mulţimilor şi suflă peste ele în numele Meu, iar pe drumul Meu cu tine să te slujească vreme dulce, vreme cu soare şi cu căldură şi cu răcoare şi cu bucurie şi cu mântuire peste oameni, fiule Ierusalime. Mergi, tată, şi dă cuvântul Meu oamenilor! Cuvântul Meu de facere nouă, de naştere nouă peste oameni pune-l peste oameni, că te-am făcut semănător din Mine, şi tu eşti fiul Meu, Israele român, iar Eu sunt Tatăl tău Cel din cer. Amin.

Fericit este cel ce intră sub această viţă sub care stai tu, căci Eu sunt viţa, şi tu eşti mlădiţa Mea, Ierusalime nou, şi nimeni nu înţelege ce înseamnă Ierusalim nou. Toată lumea te numeşte pe tine Noul Ierusalim şi nu ştie cum de te numeşti tu aşa cum te numeşte el, dar te numeşte. Fericit este cel ce va intra sub această viţă şi sub mlădiţa ei ca să crească mlădiţă din mlădiţă, fii din fii, aşa cum Dumnezeu a voit să se înmulţească omul Său, omul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

19 mai/1 iunie 1997

Praznicul Înălţării Domnului

Împărăţia lui Dumnezeu nu mai este în oameni. Ziua de odihnă a Domnului.

E cerul sfânt în sărbătoare. Amin. E sărbătoarea Mea cu tine pe pământ, Ierusalime, şi vin cu cerul sfânt la tine ca să te serbez pe tine lângă Mine, poporul Meu, căci Tatăl M-a înălţat ca să fiu lângă El, iar tu Mă cobori

de lângă Tatăl, şi Îl cobori şi pe Tatăl cu Mine la tine, căci Tatăl este în Mine, şi Eu în Tatăl sunt, precum am fost la început când am făcut cerul şi pământul, văzutele şi nevăzutele, poporul Meu.

Eu după ce am înviat cu trupul M-am arătat ucenicilor Mei şi M-am dovedit viu prin multe semne şi minuni, şi le-am vorbit lor despre împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, şi ei Mă întrebau: *«Doamne, când vei aşeza la loc împărăţia lui Israel?».* Eu le vorbeam despre împărăţia lui Dumnezeu, şi ei Mă întrebau despre împărăţia lui Israel, dar nu le-am răspuns, ci le-am spus că va veni Duhul Sfânt peste ei şi îi va învăţa, şi va fi să ducă cu ei cuvintele Duhului Sfânt până la toate marginile. Le-am spus să ducă vestea împărăţiei lui Dumnezeu peste pământ, că de două mii de ani voiesc Eu să lucrez de lângă Tatăl împărăţie a cerurilor pe pământ. De două veacuri lucrez, poporul Meu, şi nimeni nu M-a putut ajuta să aşez împărăţia cerurilor pe pământ. Israel aşteaptă să aşez împărăţia lui pe pământ, dar Eu şi cu Tatăl aşteptăm împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

E pacea Mea în sărbătoare cu tine, Ierusalime. E împărăţia Mea cu tine şi în tine, Israele copiluţ, căci tu eşti Israel cel mititel, în care-Mi am Eu împărăţia. În Israel cel de la început n-am putut cu împărăţia Mea, că el o avea pe a lui chiar dacă zicea că el este poporul Meu. El era poporul Meu pentru că am zis Eu, nu pentru că a zis el, dar el n-a lucrat în el şi peste el împărăţia lui Dumnezeu. Venea cuvântul Meu la el, şi el nu-l înţelegea, căci cine nu împlineşte cuvântul lui Dumnezeu, acela nu înţelege ce înseamnă împărăţia lui Dumnezeu. De aceea am învăţat Eu pe ucenici cum să se roage, şi le-am spus să se roage Tatălui zicând: *„Tată din cer, numele Tău cel sfânt să se sfinţească în noi, ca să fim ai Tăi. Împărăţia Ta să fie vie în noi, ca şi în Tine, ca şi în cer, Tată".*

O, Israele copiluţ, împărăţia lui Dumnezeu este moartă în oamenii de pe pământ, nu este vie, şi Eu am spus apostolilor Mei: *«Mergeţi peste tot şi spuneţi că s-a apropiat împărăţia cerurilor pe pământ».* Împărăţia cerurilor eram Eu, venit din cer Împărat pe pământ, dar Israel, poporul cel căruia i-am dat făgăduinţele cele cereşti, n-a înţeles cum vine împărăţia cerurilor pe pământ, aşa cum nici azi nu înţelege; ba încă şi azi zice că Mă aşteaptă, dar acum vin cuvânt şi rostesc, ca apoi să împlinesc, căci aşa am lucrat mereu, mereu, poporul Meu. Am venit ca să fiu pe pământ şi să aşez pe Dumnezeu în om, şi să fie împărăţie vie în om, şi omul nu ştie să fie viu, nu ştie, şi nici nu vrea să înţeleagă şi să ştie, dar sunt şi mulţi care ştiu şi nu vor să fie Dumnezeu viu în ei. De aceea am făcut din tine un trimis al Meu, poporul Meu, şi merg cu tine cuvânt în mijlocul oamenilor şi te ajut să poţi da oamenilor cuvântul Meu, şi grăiesc din cer pe înţelesul omului de pe pământ, şi aştept să vină omul la Mine aşa cum ai venit tu ca să-Mi fii ucenic al venirii Mele cea de a doua pe pământ. N-am avut până acum popor ca să-Mi pregătească venirea, dar acum te am pe tine, Ierusalime, popor iubit de Dumnezeu. Cel iubit de Dumnezeu este cel curat, şi de aceea te-am aşezat să fii curat, fiule Ierusalime, şi să Mă aşezi în tine cu împărăţia Mea, că nu mai e nimeni pe pământ ca să poată învăţa pe om împărăţia Mea în om. În zadar se zice în biserici rugăciunea *„Tatăl nostru",* că dacă nu s-ar zice în zadar, s-ar vedea împărăţia Mea pe pământ ca şi în cer.

Sunt oameni pe pământ, aud grai de pe pământ care spune aşa: *„Eu am pe Dumnezeu în inimă şi cred şi Îl iubesc pe El".* O, omule care te-ai învăţat să vorbeşti că Mă ai în inimă! De ce nu Mă ai şi în trup, dacă în inimă Mă ai? Dar ce este inima ta, şi ce este trupul tău? Oare, crezi că inima poate să fie locaşul lui Dumnezeu, iar trupul care ţine inima în el să nu fie locaş al Domnului? Dar cui spui tu aşa, şi pe cine vrei să-l faci să creadă ce spui tu?

O, omule, o, omule, o, omule, numai dureri Îmi faci, numai neadevăr este pe inima şi pe limba şi pe trupul tău, căci inima este glasul minţii tale care se face faptă în trupul tău. O, dacă ai crede cu inima în Mine, s-ar coborî văzut în trupul tău fapta credinţei tale, căci Pavel apostolul Meu aşa a spus în Duhul Meu: *«Arată-mi credinţa în faptele tale, omule!».*

Omul nu înţelege ce înseamnă împărăţia lui Dumnezeu. Omul cinsteşte zilele şi sărbătorile şi obiceiurile şi credinţa în Dumnezeu, dar pe Dumnezeu nu-L cinsteşte, căci ca să Mă cinsteşti pe Mine, trebuie să-Mi faci casă în tine, să-Mi faci împărăţie în tine, omule, dar ţie nu-ţi place să ai împărat pe Dumnezeu. Ţie îţi place voia liberă, căci aşa a voit omul încă de când l-am făcut Eu pe om. Aşa a făcut şi Adam. El era în rai, căci l-am făcut şi l-am pus să lucreze şi să păzească raiul, l-am pus să lucreze rai în rai, şi să păzească raiul ca să fie rai; l-am pus să lucreze împărăţia lui Dumnezeu şi s-o păzească să fie şi să nu se strice, şi el a făcut voia lui, n-a făcut voia lui Dumnezeu. I-am făcut ajutor, ca să aibă Adam ajutor, şi pe acel ajutor el l-a numit femeie şi a spus: *«Iată os din oasele mele şi carne din carnea mea».* Dar Adam a grăit din duhul cărnii, nu din Duhul lui Dumnezeu; a grăit şi a spus că omul va lăsa pe Dumnezeu şi se va alipi cu femeia sa, şi s-a împlinit ce a zis. Adam avea de tată şi de mamă pe Dumnezeu, şi a lăsat pe Dumnezeu, şi s-a alipit cu femeia ca să fie un trup cu ea. Dar ei erau un singur trup, că Eu am făcut două trupuri dintr-unul. L-am făcut întâi pe Adam, şi din el am luat şi am făcut-o şi pe Eva. Eu am făcut din unul, doi, iar omul a făcut apoi din doi, unul, căci omul este neputincios şi nu poate să facă ce face Dumnezeu.

Omul a putut strica pe om, dar de făcut nu l-a putut face, şi de aceea M-am înălţat la Tatăl după învierea Mea dintre morţi. Am înviat şi M-am înălţat lângă Tatăl ca să vin apoi Dumnezeu din Tatăl, Dumnezeu şi Om, ca să fac dintr-un om, doi, aşa cum am făcut la început, aşa cum a făcut Tatăl Meu din Mine, Dumnezeu şi Om, luat din om.

Am venit a doua oară din Tatăl. Omule, am venit la tine precum scrie în Scripturi că voi veni. Mă fac cuvânt peste tine ca să lucrez prin cuvânt, că şi la început am lucrat prin cuvânt. La început am făcut om din cuvânt şi din pământ şi din apă şi din Duh, şi acum voiesc să-l fac din cuvânt şi din trup omenesc, din trup născut din om. Voiesc din om să fac om îndumnezeit. Voiesc să fac rai din om. Voiesc să fac zi de odihnă din om, ca să Mă odihnesc în om. Ziua Mea de odihnă la început, a fost în om. Numai o zi M-am odihnit, şi de atunci nu M-am mai odihnit, căci omul a căzut din rai, şi am rămas singur. Sunt singur de şapte mii de ani, căci omul e căzut din rai, şi voiesc să fac din pământ, rai, iar din om, împărăţie a lui Dumnezeu pe pământ. Voiesc să fiu cu omul. Voiesc în om să fiu. Omul cel pierdut, voiesc să-l găsesc pe cel pierdut din rai. E raiul plin de veşnicie, şi raiul e în Mine, iar Eu sunt în Tatăl. M-am dus ca să pregătesc loc, ca acolo unde sunt Eu, să fie şi ai Mei, căci Eu sunt în Tatăl, şi voiesc să-i trag pe toţi la Tatăl. De aceea vin cuvânt pe pământ, şi oamenii bisericii Mă alungă din bisericile lor şi nu Mă lasă să-l atrag pe om la viaţa cea veşnică, nu Mă lasă să vin cu împărăţia cerurilor pe pământ, nu Mă lasă. Eu am pe poporul cuvântului Meu şi umblu cu el peste faţa pământului ca să-l iau pe om în binele Meu, şi omul bisericii de azi nu Mă lasă cu binele Meu peste om, nu Mă lasă cu împărăţia Mea peste biserică, nu Mă lasă.

Eu sunt Cuvântul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi vin pe pământ aşa precum M-am şi suit la cer. Vin pe nori de slavă, şi omul nu Mă vede. Cel ce crede în Mine, acela este care Mă vede, iar cel ce nu crede, nu are ce să vadă. O, oare, Eu sunt Dumnezeu numai de aproape? Şi de departe nu mai sunt? Numai în cele văzute crede omul? În cele nevăzute nu crede? O, nu crede. Nu crede omul în Dumnezeul Cel văzut de cei credincioşi lui Dumnezeu, iar împărăţia omului a acoperit tot pământul. Pământul a fost făcut de Dumnezeu, şi omul s-a făcut fur, şi se judecă om cu om şi se bate pentru pământ. Dar Eu sunt Cel ce am făcut cerul şi pământul, prin cuvânt le-am făcut, şi prin cuvânt le voi avea iar, căci *«al Domnului este pământul şi tot ce e pe el»*, după cum scrie în Scripturi. Amin. Curând, curând vin cu ziua cea mare când voi rosti cuvânt, şi voi spune: *«Al Meu este pământul»*. Amin, amin, amin.

Ucenicii Mei M-au întrebat în ziua când M-am înălţat: *«Doamne, oare, acum a venit vremea să aşezi la loc împărăţia lui Israel?»*. Dar M-am înălţat la cer şi nu le-am răspuns la întrebarea lor, şi le-am dat făgăduinţa venirii Duhului Sfânt la ei, ca să-L aibă şi să înveţe din Duhul Sfânt pe oameni despre împărăţia cerurilor, nu despre împărăţia lui Israel care s-a semeţit că are împărăţie pe pământ şi peste pământ. În Israel trebuia să fie împărăţia lui Dumnezeu, dar voia omului, voia lui Israel a fost fără Dumnezeu. Iată cuvântul Meu pe care trebuia să-l răspund atunci şi nu l-am răspuns: Acum este vremea să aşez la loc împărăţia Mea, care a fost răsturnată de om acum şapte mii de ani. Acum este vremea să vin. Amin. Vin cuvânt pe pământ ca să pregătesc venirea Mea cu trupul Meu cel înviat şi cu zeci de mii de sfinţi şi de îngeri şi cu nori de slavă peste pământ. Amin. Vin la tine, Ierusalime al cuvântului Meu, că tu Mă primeşti şi Mă aduci din Tatăl ca să fiu cu tine, şi Îmi dai odihnă în tine, şi eşti ziua Mea de odihnă pe pământ, că Eu aşa am zis: *«Omule, adu-ţi aminte de ziua Domnului şi o sfinţeşte pe ea»*.

O, Ierusalime, voi veni cuvânt peste tine şi voi grăi ţie despre taina zilei Mele de odihnă, de care omul nu-şi mai aduce aminte. Omul nu ştie ce înseamnă ziua Domnului, aşa cum nici Israel n-a ştiut şi n-a înţeles de când i-am spus şi până azi.

O, Ierusalime, e zi de înălţare. E sărbătoare, poporul Meu. Mergem în mijlocul mulţimilor, tată. Toate stihiile să-i slujească cuvântului lui Dumnezeu. Să-ţi fie bine poporul Meu. Să fie cu tine soarele şi seninul şi vremea dulce. Să fie cu tine toate câte sunt, şi să Mă vesteşti înălţat la Tatăl şi iarăşi venit, precum am făgăduit că vin, şi iată, vin cuvânt pe pământ. Amin, amin, amin. Vin curând văzut pe pământ, şi slava cuvântului Meu merge înaintea Mea.

Eu sunt Cel ce M-am înălţat la Tatăl acum două mii de ani, ca să pot veni iar din Tatăl şi cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt. Eu sunt Cuvântul Care vine cu norii slavei, cu nori de heruvimi şi serafimi. Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

23 mai/5 iunie 1997

Duminica sfinţilor părinţi de la soborul din Niceea

Domnul nu locuieşte cu cei necredincioşi. Încălcarea zilei Domnului: ziua Învierii Lui. Adventiştii: popor rătăcit de Domnul, de cruce şi de sfinţi. Ziua întâi este ziua Domnului, ziua luminii. Omul sfânt este ziua odihnei Domnului.

E cerul cu tine, popor cu nume de Ierusalim. E Domnul cu tine cuvânt pe pământ. Voiesc să fac cu tine şi peste tine toate câte vor fi să rămână veşnic. Voiesc, poporul Meu, să fii veşnic. Amin, amin, amin.

Vin la poporul Meu pe firul cărţii tale, Verginico. Grăiesc cu tine şi cu poporul Tatălui şi al Meu şi al tău şi al cerului tot. Grăiesc cu poporul şi cu tine. Grăiesc cu omul de pe pământ. Grăieşte cuvântul Meu din cer peste pământ, că e Domnul cuvânt peste pământ. Amin.

La început am făcut mai întâi lumina, şi apoi pe toate câte le-am făcut, în lumină le-am făcut, la lumină le-am făcut, căci la întuneric Eu nu puteam să fac nimic, pentru că Eu sunt Domnul zilei, şi am împărţit pe toate câte le-am făcut, le-am împărţit în şapte zile, căci în ziua a şaptea am făcut odihna Mea. Fiecare facere din cele şapte zile a fost alcătuită într-o zi. În fiecare zi din cele şapte zile zideam prin cuvânt facerea fiecărei zile, iar în ziua a şaptea M-am uitat peste toate câte le-am zidit şi le-am întocmit cu cuvântul, şi am zis: *«Toate sunt bune foarte»*, iar în ziua a şaptea am făcut odihna Mea.

O, Verginico, grăiesc cu tine aşa cum grăiam şi când erai cu trupul pe pământ între oameni. Grăiam cu tine aşa cum grăiam cu Moise la început şi îi dictam Scripturile facerii, Verginico. Voiesc să înţeleagă omul de pe pământ cuvântul Scripturilor Mele, că Eu am dictat omului lui Dumnezeu de pe pământ, şi omul lui Dumnezeu a întocmit pe pământ cuvântul lui Dumnezeu, dar omul veacului acesta este necredincios lucrării Mele prin omul lui Dumnezeu între oameni. Omul veacului acesta crede în cele lucrate de el şi grăite de el. În cele lucrate şi grăite de Mine nu crede pentru că nu vede şi nu aude pe cele făcute şi grăite de Mine. Eu lui Moise aşa i-am spus: *«Eu sunt Cel ce sunt. Eu voi deschide gura ta şi te voi învăţa ce să grăieşti»*. Cu tine, Verginico, tot aşa am lucrat. Cu fiii Mei cei de azi, care Mă aduc pe Mine pe pământ cuvânt din Tatăl, lucrez şi mai minunat. De ce lucrez mai minunat? Pentru că Eu M-am dus la Tatăl, pentru că tu tot aşa, te-ai dus de la ei la Mine şi la Tatăl, şi ei mai minunat lucrează. Eu lucram minunile lui Tatăl în faţa ucenicilor Mei, şi le spuneam că ei mai mari minuni vor lucra când Eu Mă voi duce la Tatăl şi voi fi cu ei din Tatăl şi cu Tatăl.

O, nu ştie omul ce este ziua Mea de odihnă. Dacă Eu nu Mă pot odihni în om, omul nu ştie să înţeleagă pe cele de la Domnul. Eu am lucrat şase zile pe cele ale facerii, şi pe toate le-am făcut bine, şi privind peste ele M-am odihnit cu mulţumire în ziua a şaptea. Zilele Mele sunt ale Mele, şi ziua Mea de odihnă este a Mea. Zilele omului sunt ale omului, şi ziua lui de odihnă este a lui. Omul lucrează şase zile pe cele ale lui, pe cele pentru el, iar în ziua a şaptea se odihneşte de cele ale lui, zicând că în ziua a şaptea Mă cinsteşte pe Mine. Eu în ziua a şaptea M-am bucurat de toate cele bune pe care le-am făcut pentru om în şase zile, dar omul, până în ziua a şaptea poate să facă ce am făcut Eu timp de şase zile? Omul lucrează pentru el şase zile, nu pentru Mine, iar a şaptea zi zice că Mi-o dă Mie şi că o sfinţeşte. Nici poporul Israel n-a înţeles zilele Mele şi cinstirea lor, şi cinstirea zilei a şaptea, că el făcea numai rău pe calea lui. Eu îi ziceam lui Moise: *«Du-te şi du poporul în Canaan, dar Eu nu voi merge în mijlocul poporului, ca să nu pierd pe cale poporul, pentru că este popor îndărătnic. De voi merge în mijlocul lui, îl voi pierde într-o clipă»;* şi Domnul venea la cortul întâlnirii, afară din tabăra corturilor lui Israel, şi acolo grăia lui Moise faţă către faţă aşa cum grăieşte cineva cu prietenul său, şi Moise scria toate cuvintele Domnului, pentru că Domnul aşa îi spunea: *«Scrie acestea în carte spre pomenire»*.

Nu înţelegea Israel ce este odihna Domnului, că era po-

por îndărătnic, şi Domnul nu Se putea odihni în el. Dar cu Moise a făcut Dumnezeu odihna Sa, şi îl învăţa ce să grăiască peste Israel şi deschidea gura lui Moise. Când s-a suit Moise a doua oară pe Muntele Sinai ca să-i dea Domnul rânduieli peste Israel şi să le împlinească Israel ca să Se odihnească Domnul în Israel de lucrarea Sa peste el, când a ajuns Moise pe munte, s-a coborât norul slavei Domnului, acoperind muntele timp de şase zile, iar în ziua a şaptea a strigat Domnul pe Moise din mijlocul norului, şi a stat Moise în mijlocul norului patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, şi i-a dat Domnul rânduieli peste Israel. Ziua a şaptea s-a lungit până la patruzeci de zile, şi S-a odihnit Domnul peste Moise patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, şi omul nu ştie ce înseamnă ziua de odihnă a Domnului. Eu Mă odihneam peste Moise cu cele bune ale Mele pe care voiam să le fac şi să le pun peste Israel, şi Mă uitam peste ele şi erau toate bune foarte, dar când venea Moise cu ele la Israel ca să le pună peste el şi să Mă pot Eu odihni de cele ale Mele peste el, Israel rămânea popor îndărătnic, şi Eu nu Mă puteam odihni peste el. Nu M-a primit Israel să Mă odihnesc peste el, şi îi zicea lui Moise: *«Du-te tu şi grăieşte cu Domnul, şi tu să ne spui ce grăieşte Domnul peste noi».* Eu aşa am zis: *«Israele, adu-ţi aminte de ziua Domnului şi o sfinţeşte pe ea»,* că Eu am lucrat şase zile pentru tine ca să-ţi fac fericirea, şi în ziua a şaptea M-am odihnit. Eu am lucrat cerul şi pământul şi pe toate câte le-am făcut pentru om, şi apoi M-am odihnit, şi am sfinţit ziua a şaptea şi am binecuvântat-o aşa cum binecuvintează omul o biserică şi o sfinţeşte după ce o face.

Omul ar trebui să facă din el biserică timp de şase zile, iar în a şaptea zi să o sfinţească şi să o binecuvinteze, aşa cum am lucrat Eu. Biserică înseamnă cerul şi pământul lui Dumnezeu între oameni, cuvântul şi trupul Domnului, facerea omului nou. Eu am făcut cerul şi pământul timp de şase zile, dar omul ce face timp de şase zile? Am zis între porunci: *«Omule, adu-ţi aminte de ziua Domnului şi o sfinţeşte pe ea».* Dar am mai zis şi aşa în porunci: *«Omule, să nu ucizi, să nu fii desfrânat, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb, să nu fii lacom».* O, cine le calcă pe acestea, calcă şi ziua Domnului prin acestea.

Aud cuvintele celor ce se bat cu pumnul în piept că cinstesc ziua a şaptea, îi aud când spun că dacă o poruncă este călcată te faci vinovat de toate poruncile şi pe toate le calci printr-una călcată. O, dacă tu care zici aşa cum că te temi să nu calci porunca aceasta a zilei Domnului ca să nu te faci vinovat faţă de toate celelalte porunci, oare, de ce nu te temi şi de călcarea celorlalte porunci care spun: *«Să nu ucizi, să nu fii desfrânat, să nu furi, să nu minţi, să nu fii lacom, şi să-L iubeşti pe Dumnezeu nefăcând acestea şi neluând în deşert cuvântul Lui şi numele Lui, şi cinstindu-L ca Tată al tău şi ca mamă a ta.»*? Nici un om nu se poate lăuda că împlineşte poruncile Mele, iar tu cum de te poţi lăuda că le împlineşti? Tu, care te făleşti cu poruncile Mele, de ce le calci necinstindu-le pe ele? Dar nu ţi-a spus Duhul Meu Cel Sfânt prin Scripturile lui Pavel, nu ţi-a spus că tu, care te făleşti cu legea şi cu poruncile, le calci şi le necinsteşti şi tu? Poruncile Mele se ţin una de alta ca un lanţ, şi fiecare din ele vine din cea de dinaintea ei, şi toate ţin de cea dintâi, nu de cea de a patra, iar cea de a patra, pe care tu o ţii ca temelie a ta, este ruptă din cea dintâi, şi nu cea dintâi este ruptă din cea de a patra.

Grăiesc cu tine, Verginico, şi grăiesc cu tine, poporul Meu, ca să audă cel ce trebuie să audă. Dar nu aude, precum nici Israel nu auzea rânduielile Mele peste el; nu auzea, şi călca poruncile Mele una după alta şi îşi zicea *„poporul Domnului“*, aşa cum şi cei de azi care se ţin de ziua a şaptea îşi zic *„poporul Domnului“* şi îşi zic *„adventişti“*. Acest nume înseamnă *„a doua oară venit“,* şi la aceştia înseamnă Hristos venit a doua oară, a doua Lui venire înseamnă. Dar Cel ce n-a venit întâi cum poate veni a doua oară?

O, voi, cei ce auziţi neauzind! Să ştiţi că mai fericit va fi poporul Israel care nu L-a recunoscut pe Hristos venit atunci din Fecioară şi Care va veni, zic ei, mai fericiţi sunt ei decât voi care ziceţi că Hristos a venit atunci, şi încă a doua oară că a venit sau că vine. Eu am venit şi atunci şi acum, şi am fost de atunci şi până acum, şi sunt, dar pentru voi nu sunt. Nu sunt pentru voi, nu voiesc să fiu pentru voi, cei care nu ştiţi să-L înţelegeţi pe Dumnezeu aşa cum spune El să înţelegeţi. Zadarnic Îl înţelegeţi pe Domnul cum vreţi voi. Domnul trebuie înţeles cum voieşte El, nu cum îi vine omului bine să-L înţeleagă. Iată, Eu deschid gura Mea împotriva voastră, şi spun: când Israel păcătuia şi veneau împotriva lui şerpi veninoşi şi omorau pe fiii lui cu muşcături de moarte, am spus lui Moise să facă un şarpe de aramă. Am voit să opresc osânda lui Israel şi să nu mai moară Israel şi să-l înţelepţesc pe Israel, şi odată cu încercarea cea peste puterea lui pentru păcatele lui, pregăteam şi scăparea din moarte, şi în milostivirea Mea i-am spus lui Moise: *«Am văzut căinţa lui Israel, şi cine va fi muşcat de şarpe şi va privi la şarpele cel de aramă nu va mai muri, şi va trăi».* Eu am fost Cel ce am cuvântat să se facă şarpe de aramă, şarpe care nu muşcă, şi cuvântul Meu s-a făcut semn, s-a făcut şarpe care nu muşcă împotriva şarpelui care muşcă, iar mânia Mea cea prin şerpi muşcători cu venin de moarte s-a oprit în Israel, şi a trăit Israel înaintea Mea. Eu am fost Cel Care am văzut cum mureau osândiţii cei păcătoşi pe cruce, şi de mila lui Israel M-am aşezat pe cruce ca să fac din ea neosândire şi să fac scăpare prin ea, şi cale de viaţă veşnică prin acest semn prin care mureau cei mulţi. Voi nu înţelegeţi Scripturile şi pildele ei cele dinainte rostite şi făptuite, căci cuvântul Meu, care se face faptă pentru ca să ajut pe om spre Mine şi spre pocăinţă prin certare şi prin iertare, cuvântul Meu nu este idol aşa cum ziceţi voi. Crucea nu este îmbrăţişată de Mine pentru ca s-o batjocoriţi voi aşa cum o batjocorea Israel făcând din ea mijloc de osândă şi de batjocură şi de înjosire. Eu am făcut din ea semn de mântuire, aşa încât cine se va uita la ea şi o va îmbrăţişa aşa cum am îmbrăţişat-o Eu, să nu mai moară, să nu mai păcătuiască, aşa cum nici tâlharul n-a mai păcătuit după ce a fost aşezat pe ea, şi s-a dus el în rai prin cruce. Eu i-am zis tâlharului: *«Astăzi vei fi cu Mine în rai»,* iar voi ziceţi că nu mai este nimic de omul care moare până ce nu voi veni Eu a doua oară. Dar cine v-a spus vouă să răstălmăciţi Scripturile care spun: *«Cel ce va muri, viu va fi dacă va fi cu Mine.»*?

Eu am venit întâi când am venit, şi prin Fecioară am venit, şi voi numiţi cu nume rău pe mama Mea Fecioara. O, dacă n-aţi zice aşa n-aţi avea cum să vă faceţi loc lângă Mine cu desfrânarea cea pe care o aveţi şi voi din firea cea omenească a omului căzut. Dacă mama Mea Fecioara n-a fost uşa prin care numai Eu am intrat şi am ieşit, precum scrie Scriptura, atunci de ce mai ziceţi voi că Eu sunt Hristosul vostru venit atunci pentru voi? Cum pot Eu să vă mai ridic păcatele voastre ca să nu le mai faceţi dacă Eu ca Fiu al lui Dumnezeu Tatăl n-am putut atunci să fac pe Fecioara mama Mea să nu păcătuiască cu trupul, dacă voi ziceţi că ea a păcătuit după ce M-am născut Eu din ea? Oare, Eu, Dumnezeu, venit din Tatăl prin Fecioară, nu puteam să am o mamă care să fie numai

mama Mea? Dacă voi ziceţi lui Dumnezeu *„Atotputernic“,* oare, nu poate totul Dumnezeu? Oare, tu, care-ţi faci chipul pe hârtie sau pe pânză sau pe lemn ca să fie pentru urmaşii tăi şi să-şi ştie ei obârşia, dacă tu ai voie să ţi-l faci ca să vorbească despre tine, Eu nu pot să am grai pe pământ prin cele ce se fac pentru numele Meu şi se văd? Oare, şarpele de aramă la care se uita omul ca să nu mai moară a fost chip cioplit? A fost idol? O, şarpele de aramă a fost cuvântul Meu împlinit de Moise şi pus în faţa lui Israel ca semn, ca să asculte de semnul Meu şarpele veninos şi să se tragă în culcuşurile lui. Oare, pentru voi am venit într-un fel şi pentru alţii într-alt fel? Eu am venit prin Fecioară şi prin cruce, prin Fecioară veşnic fecioară, şi prin cruce veşnic semn al mântuirii omului. Eu pentru cei ce cred aşa, pentru aceia am venit atunci, şi cu aceia sunt, iar pentru voi Eu n-am venit atunci. Şi cel ce n-a venit întâi cum poate să vină a doua oară?

O, voi cei ce auziţi neauzind, Eu pentru voi n-am venit nici atunci, nici acum. Iar dacă Eu nu M-am născut prin mamă veşnic fecioară, dacă Eu n-am înviat prin cruce, prin semnul crucii, prin lemnul cel ce s-a făcut scăpare şi binecuvântare peste cei credincioşi, dacă Eu n-am venit aşa, din mamă veşnic fecioară, dacă crucea Mea nu e iubită de voi ca semn al mântuirii, dacă chipul Meu nu vreţi să-l vedeţi în icoană şi ziceţi că e chip cioplit, dacă voi ziceţi aşa, voi veţi muri în păcatele voastre, şi de sângele vostru Mă spăl, că iată, Eu deschid gura Mea către voi cei ce vă numiţi poporul adventist. Eu pentru voi a doua oară nu vin dacă n-am venit la întâia venire aşa cum am venit. Oare, ziceţi voi că toţi cei care pier în păcatele lor sunt mai păcătoşi decât toţi oamenii? Da, zic vouă, dar dacă nu vă veţi pocăi de păcatele voastre pe care le faceţi împotriva poruncilor Mele, toţi veţi pieri la fel. Cel ce se pocăieşte se opreşte de la păcate, iar cel ce nu se opreşte nu se pocăieşte, şi iată, Eu pentru voi n-am venit atunci.

Eu M-am născut în ziua întâi a săptămânii. Eu am înviat în ziua întâi a săptămânii. Eu am coborât pe Duhul Sfânt Mângâietorul în ziua întâi a săptămânii, căci ziua a şaptea Mi-a fost strivită de om încă de când era omul în rai, şi Mi-a fost strivită de Israel, şi de şapte mii de ani nu mai am Eu odihnă. Tatăl Meu lucrează şi Eu lucrez şi nu mai avem odihnă şi lucrăm ca să-l facem iar pe om. Voiesc să încep cu lumina. Voiesc să încep cu fiecare om cu ziua întâi. Voiesc lumină în om. Voiesc acum lumină şi odihnă, căci Eu sunt mereu astăzi. Amin.

E Domnul cuvânt peste pământ. Să fie lumină pe pământ! Amin, amin, amin. Să fie lumină! Să fie lumină! şi toate să fie în lumină şi toate să se facă din lumină şi la lumină! Amin.

Am grăit cu tine, Verginico; cu tine, şi cu poporul cel ce stă sub lumina cuvântului Meu. Să ia omul de pe pământ lumină din Lumină. Să fie lumină pe pământ poporul cuvântului Meu.

Lumină din Lumină să fii, poporul Meu, că pe toate le fac iar, ca şi la început, şi toate se vor lăsa văzute curând, curând.

Cuvântul Meu s-a făcut cuvânt în cartea ta, Verginico, aşa cum în cartea lui Moise Mă scriam. Amin.

— O, Tu eşti râu de cuvânt, Doamne, şi nu încap cărţile cuvântului Tău pe pământul acesta, că mari sunt cuvintele Tale, Doamne. Cuvântul Tău este mângâiere pentru fii, şi este mânie pentru cei ce îl aud neauzindu-l, Doamne al mângâierii şi al dreptăţii cuvintelor Tale.

— O, Ierusalime, o, fiilor, fiilor, scris este în Scripturi: *«Mâniaţi-vă, şi nu păcătuiţi».* Căutaţi să înţelegeţi duhovniceşte peste voi şi între voi Scripturile Domnului. Mâniaţi-vă, şi nu urâţi. Mâniaţi-vă, şi nu nedreptăţiţi prin mânie. Mâniaţi-vă, şi îndreptaţi căile Domnului peste oameni şi spre oameni. Lucraţi ca Domnul. Arătaţi paşii cei răi ai oamenilor; poate se vor vindeca de rău paşii lor.

O, fiilor unşi, Domnul va deschide gura voastră şi vă va învăţa ce să grăiţi. Mergeţi la Israel şi lucraţi cu Israel, şi voi lucra şi Eu cu voi, şi apoi voi lucra cuvânt în cartea Mea pentru Israel. Amin, amin, amin.

Şi voi mai lucra un cuvânt, ba chiar două voi lucra, şi vă voi trimite cu el acolo unde merge el. Amin.

26 mai/8 iunie 1997

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Poporul Noului Ierusalim împarte Duh Sfânt peste pământ. Biserica lui Hristos este zidită din oameni, nu din pietre.

Eu sunt cu tine, Ierusalime. Eu sunt Domnul Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Să fie lumină şi Duh Sfânt peste România! Amin.

Merg cu tine în mijlocul mulţimilor, poporul Meu. E sărbătoarea pogorârii Duhului Sfânt. Mergem s-o vestim României pe România, ţara Mea de nuntă. Mergem să vestim popoarelor pe România. Mergem, Ierusalime, merg cu tine, poporul Meu. Eu îţi dau putere să mergi. Eu îţi dau pe Duhul Sfânt peste tine. Eu îţi dau pacea Mea. Eu îţi dau toată binecuvântarea. Amin. Tot şi toate ascultă de sărbătorile Mele cu tine. Tot şi toate lucrează spre slava Mea şi a ta. Tot şi toate se pleacă la cuvântul Meu. Eu sunt cu tine peste pământ cu zile de nuntă, Mire şi mireasă, şi nuntă de veac nou peste România. Să fie Duh Sfânt peste pământ! Amin. Să se coboare duhul descoperirilor peste înţelepţii pământului, ca să ştie aceştia că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău şi că tu eşti poporul Meu şi ca să ştie că România este ţara Mea mireasă, ţara Mea de nuntă şi masa Mea de nuntă şi calea Mea spre neamurile pământului, căci vin şi Mă vestesc peste pământ.

Ridică-te, Ierusalime, că ţi-am dat nume din cer şi ţi-am dat Duh Sfânt, poporul Meu, trimisul Meu popor, mănunchiul Meu de fii cu care merg şi Îmi fac cale peste pământ. Grăiesc şi merg; merg şi grăiesc, şi cuvântul Meu este înaintea Mea. Să fie lumină şi Duh Sfânt şi cale de la cer peste pământ. Să fie Mire şi mireasă şi nuntă de veac nou.

Pace ţie, Ierusalime! Pace vouă, fiilor trimişi, căci Eu merg înaintea voastră şi în urma voastră şi în lături şi pe sus şi pe jos. Eu sunt în voi. Amin. Duhul Sfânt Mângâietorul este cu sărbătoare peste voi şi peste pământ. E zi de Duh Sfânt. E sărbătoare cerească. Vin din cer pe pământ cu sărbătoare de Duh Sfânt. Binecuvântat este Cel ce vine la tine cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt. Eu sunt Cel ce am grăit cuvânt ca să vină Duhul Sfânt din Tatăl, şi să fie cu ai Mei pe pământ, cu cei de atunci şi cu cei de azi, de atunci şi până azi, căci Eu sunt mereu astăzi.

Pace între Mine şi tine, Ierusalime mic care mergi din loc în loc, din timp în timp cu Mine! Pace între Mine şi tine! Pace ţie! Pace ţie! Pace ţie! Cuvântul Meu merge înaintea ta. Cuvântul Meu vine mereu şi te înfăşoară. Fiţi fii ai ascultării, iubiţii Mei. Fiţi fiii păcii Mele în voi. Fiţi în Duhul Sfânt. Amin. Voi în Mine, şi Eu în voi. Amin. Eu în voi, şi voi în Mine, fii ai Tatălui. Fiţi fii ai ascultării. Fiţi în Duhul Sfânt.

Mergi, Ierusalime, în mijlocul mulţimilor, mergi şi iar mergi! Norii slavei Mele să te umbrească, soarele să te slujească dintre norii slavei Mele, vântul cel blând şi lin să-ţi răcorească trupul, iar Duhul Sfânt să te mângâie. Mergi, Ierusalime, mergi cu lumina Duhului Sfânt peste pământ. Mergi, poporul Meu, mergi, căci Duhul Sfânt este Mângâietorul tău! Amin, amin, amin.

Să se adune norii de pe cer la un loc şi să se arate seninul şi soarele şi să-şi facă loc poporul Meu şi să se adune mulţimile la praznicul Duhului Sfânt pe pământ, că e sărbătoare de Duh Sfânt în cer şi pe pământ. Amin.

Ierusalime, lucrarea Mea! Ierusalime, poporul Meu, lucrat din cuvântul Meu! Stau în mijlocul mulţimilor cu tine. Tu eşti slava Mea peste pământ, căci Duhul Sfânt Mângâietorul vine la tine şi Se face cuvânt precum am lăsat Eu făgăduinţa Lui acum două mii de ani. Ierusalim este numele tău, poporul Meu. Dar, oare, omul de pe pământ ştie ce înseamnă Ierusalim? Ierusalim înseamnă Rusalii, înseamnă Duhul Sfânt, înseamnă zidirea Duhului Sfânt pe pământ. Pace ţie! Pace ţie, Ierusalime, lucrarea Mea! Pace ţie, zidirea Mea! Zidirea Mea înseamnă Ierusalim, înseamnă Rusalii. Pe vremea Ierusalimului cel de la început am spus că voi alege din nou Ierusalimul. La început am făcut Ierusalimul din oameni îndumnezeiţi de Mine; din oameni, nu din pietre, nu din cărămizi; din oameni l-am zidit, căci numele de Ierusalim nu se pune pe ziduri de piatră, nu se pune pe orice zidire, nu se pune pe zidiri făcute de oameni. Ierusalimul se zideşte numai din oameni, din oamenii lui Dumnezeu, care se aleg dintre oameni şi se fac fii ai lui Dumnezeu, zidire cerească pe pământ.

După ce am zidit Ierusalimul oamenii au făcut o zidire a lor din multe ziduri, şi i-au pus şi acestei zidiri numele de Ierusalim, şi de atunci oamenii au început să cinstească mai mult lucrul mâinilor lor, numit de ei Ierusalim, mai mult decât zidul cel zidit de Dumnezeu din oameni îndumnezeiţi de Dumnezeu şi numiţi la un loc Ierusalim.

E sărbătoare de Ierusalim peste pământ, şi e sărbătoare în România, ţara Mea de nuntă. E sărbătoare de Duh Sfânt, e serbare de Rusalii. Acum două mii de ani am avut o mânuţă de oameni aleşi de Mine din Israel şi zidiţi de Mine ca temelie pentru împărăţia Mea cu care am venit peste pământ. Am avut doisprezece ucenici iubiţi şi M-am lăsat cu Duhul Sfânt peste ei, şi ei au dat mulţimilor pe Duhul Sfânt, căci Eu aşa lucrez la zidirea Ierusalimului. O, de două mii de ani aştept sărbătoarea de Rusalii peste pământ. Aştept venirea Mea, aştept să-Mi împlinesc cuvântul Duhului Sfânt, rostit de Mine când am zis prin Duhul: *«Vin curând!»*.

O, poporul Meu, merg cu tine în mijlocul mulţimilor, că oamenii s-au învăţat să audă cuvântul Meu. Merg cu tine din loc în loc, din timp în timp, dar piatra se supune ca să fie zidită de om şi să facă omul zidire din ea. Piatra este zidită de Mine, este zidirea Mea, şi zidirea Mea se lasă ca să fie zidită de om şi să facă omul zidire din ea. Omul însă nu se lasă zidit de Dumnezeu. Omul cel făcut de om nu se lasă ca să-l iau şi să fac din el zidire a Mea aşa cum piatra cea zidită de Mine se lasă luată de mâna omului şi se lasă zidită una peste alta. Eu nu pot să zidesc ca omul. Eu zidesc om din om, om îndumnezeit, şi numai după aceea zidesc la zidul Ierusalimului, că Ierusalimul se zideşte din oameni îndumnezeiţi de Duhul Sfânt, nu din pietre zidite de Dumnezeu. Din oameni, nu din pietre se zideşte Ierusalimul. Din oameni este zidită biserica; din oameni, nu din pietre. De două mii de ani aştept să zidesc din nou Ierusalimul, căci cel de la început s-a dărâmat, că a fost din pietre. Inimă de piatră a fost cu Mine Israel, şi Eu l-am lăsat şi am plecat la Tatăl ca să las din cer pe Duhul Sfânt peste pământ şi din oameni să fac oameni îndumnezeiţi, pietre vii pentru zidul Ierusalimului nou, care se va aşeza întru întâmpinarea Mea la venirea Mea cea de a doua.

O, Ierusalime, poporul Meu născut din cuvântul Meu! Ierusalime, lucrarea Mea! Ierusalime, zidirea Mea! Iată, te-am pus temelie nouă şi zidesc pe temelie. Cine voieşte să fie zidire cerească să se lase zidit de Dumnezeu şi aşezat la zidirea Ierusalimului nou, care va sta înaintea Mea la venirea Mea. Amin.

S-a învăţat omul de pe pământ cu cuvântul Meu care vine pe nori până la tine, poporule, zidirea Mea. Merg cu tine cuvânt în mijlocul mulţimilor ca să ia omul şi să se zidească şi să se lase zidit la zidirea care va rămâne înaintea Mea.

O, fii ai oamenilor, învăţaţi carte din cer. Luaţi în voi ştiinţă cerească şi lepădaţi din voi înţelepciunea omenească. O, fii ai oamenilor, Ierusalim se numeşte omul care se zideşte din cer, din cuvântul Meu care vine din cer pe norii slavei Mele. Luaţi Duh Sfânt precum au luat ucenicii Mei acum două mii de ani. Luaţi Duh Sfânt precum au luat şi iau ucenicii Mei cei de azi. Aceştia sunt ucenicii Mei cei de azi. Ucenicii Mei sunt cei ce fac voia Mea între oameni. Luaţi din Duhul Meu, luaţi Duh Sfânt prin ucenicii Mei cei de azi precum cei de atunci au luat Duh Sfânt prin ucenicii Mei cei de atunci. Luaţi cuvânt de Duh Sfânt şi lăsaţi-vă zidiţi de cuvântul lui Dumnezeu, care vine la voi ca râul care iese din piatră şi se varsă peste pământ. Lăsaţi-vă zidiţi prin iubirea Mea, prin cuvântul Meu care se face iubire peste pământ ca să se nască oamenii din iubirea Mea, din cuvântul Meu care vine ca să nască pe om din cer, căci cuvântul Meu este din cer.

Eu sunt cerul cuvântului Meu. Amin. Eu sunt, şi Tatăl este în Mine ca să fie cu oamenii precum Eu sunt. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, venit la oameni pe pământ, şi tu, Ierusalime, vei merge cu Mine peste pământ ca să facem din pietre fii ai cerului, şi din fii ai cerului pietre vii la zidirea Ierusalimului nou, lucrat din oameni, din pietre vii, iar seminţia ta va fi ca stelele cerului pe veci de veci, căci tu eşti zidirea Mea şi ai pe Duhul Sfânt cuvânt peste tine.

E sărbătoare de Rusalii. E Duhul Sfânt în sărbătoare cu Mine peste fiii cei vii de pe pământ. E şoapta Duhului Sfânt în adierea cea dulce a vântului. Cuvântul Meu vine pe vânt, vine pe adiere de vânt. Cuvântul Meu se face Duh Sfânt peste pământ. Amin. Să fie lumină peste pământ! Să fie Duh Sfânt peste oameni! Să fie Ierusalim peste făptura cea care se lasă spre îndumnezeire ca să fie bună pentru zidirea Ierusalimului nou.

Mergi, Ierusalime, şi împarte pe Duhul Sfânt peste pământ, peste oameni, poporul Meu. Mergi, fiule, că tu eşti vestirea Mea înainte de venirea Mea cea cu slavă văzută. Fericit este cel ce crede în venirea Mea, în cuvântul Meu, care aşează peste oameni cale a Mea ca să vin. Amin, amin, amin.

2/15 iunie 1997

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt, ziua a doua. Sărbătoarea Sfintei Treimi

Cei împrunciţi sunt moştenitorii împărăţiei cerurilor. Omul copil este cel ce ascultă pe Domnul. Dragostea pentru Domnul este rugăciunea cea mai curată.

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Ierusalime. Tu eşti poporul Meu, iar Eu sunt Învăţătorul tău. Amin. Cel ce nu are un învăţător peste el, acela nu este prunc

şi nu poate avea împărăţia cerurilor. Eu aşa am spus: *«Lăsaţi copiii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci a unora ca aceştia este împărăţia cerurilor».* Amin.

Cobor în cartea lui Verginica. Cobor cu tine, Verginico. E zi de învăţat, e zi de sărbătoare, e zi de odihnă. Când cuvântul Meu se odihneşte cu fapta lui în om, atunci e zi de odihnă a Mea, că nu în zadar Mă ostenesc, şi cuvântul Meu se face faptă. Cel ce face faptă din cuvântul Meu, acela are învăţător peste el, iar cel ce aude învăţătura Mea şi ea nu se face faptă în el, unul ca acela nu este prunc, nu este copil şi nu are învăţător.

Venim, Verginico, la Israel ca să-l învăţăm, căci cel ce are învăţător, acela este copil, şi copil îl trec la Mine, iar copiii au împărăţia cerurilor cu ei şi în ei şi peste ei pentru că au învăţător, iar învăţătorul îi binecuvintează pe cei ce învaţă de la El, pe cei ce fac faptă din cuvântul învăţăturii ca nişte copii care ascultă de învăţătorul lor. Omul mare nu mai poate rămâne obişnuit cu învăţător peste el. Omul mare se simte cu putere şi cu minte şi nu mai vrea să aibă învăţător peste el cel mare, că dacă ar vrea, ar trebui să se lase mic.

O, Verginico, e mare Scriptura aceasta care spune: *«Cine nu va primi împărăţia cerurilor ca un copil, nu va intra în ea»,* nu va intra sub ea, nu va sta sub ea, sub învăţător nu va sta, căci împărăţia cerurilor este învăţătoare peste copii. Când eram între oameni cu trupul, erau mulţi care aduceau copiii la Mine ca să-i atingă de Mine, că erau credincioşi în învăţătura Mea părinţii lor; şi Eu le luam în braţe copiii şi îi binecuvântam punându-Mi mâinile peste ei ca să crească prin puterea Mea cea bună. Dar ucenicii Mei mai aveau multe de învăţat de la Mine, Învăţătorul lor, şi creşteau ca nişte prunci prin învăţătura Mea. Ei Mă iubeau şi Mă ocroteau de cei ce veneau să Mă ispitească, şi dădeau atunci să certe pe cei ce aduceau pe copii să-i atingă de Mine şi să Mă rog Tatălui pentru ei, şi atunci a venit clipa să rostesc această Scriptură care avea să se împlinească peste fiii împărăţiei cerurilor, care se fac copii cu învăţător. Numai copiii au învăţător. Cei mari nu mai pot fi copii, că nu mai au învăţător, iar dacă vor să aibă învăţător, trebuie să se facă copii cei mari, căci împărăţia cerurilor este numai a celor mici, numai a copiilor care au învăţător peste ei. De ce au copiii învăţător? Pentru că ei nu pot singuri, ei nu ştiu singuri, ei nu-şi pot face singuri, ei sunt mici şi le trebuie învăţător şi ajutor. Numai copiii cresc. Cei mari nu mai cresc. Cei mari scad şi nu cresc. Iată pildă vă spun vouă: cei mari scad şi nu cresc. Numai cei mici cresc. Cei mari nu mai cresc. Amin.

O, Verginico, Israel când s-a făcut mare n-a mai crescut, şi a scăzut. Cine nu ascultă de învăţătorul său, acela este mare şi nu mai este copil, şi de aceea nu mai ascultă. Rău e de omul care nu mai ascultă de Dumnezeu. Rău e de cel mare, că acela este fără stăpân şi face rău. Cel fără stăpân face rău, se face dumnezeu cel fără stăpân. Cel mare nu mai poate face nici un bine pentru Dumnezeu, că acela fuge şi se tot depărtează de Dumnezeu.

— O, Doamne, sunt cu Tine în sfat, şi cartea mea ne este masă. Mi-e dor să stau cu Tine şi cu poporul la masă ca să-l învăţăm să fie copil, Doamne şi bunule Învăţător. O, când Israel era mic, Tu îl iubeai, dar el, cu cât îl chemai cu iubire, cu atât fugea dinaintea Ta şi făcea rău şi se făcea mare fără Tine. Tu îl învăţai să meargă în picioare şi îl luai în braţe ca să-i acoperi păcatele ca să nu-l pedepsească Tatăl pe cel din braţele Tale, dar el n-a înţeles chiar dacă Tu îi îngrijeai ca pe copii şi îi iubeai cu dragoste părintească. Cu o iubire nemărginită îi iubeai pe cei ce erau mici, pe Israel, Doamne, pe cel de atunci şi pe cel de azi, şi ai fost ca Unul Care le ridică jugul de pe umeri ca să nu sufere plata păcatelor lor, şi Te aplecai lor şi voilor lor şi îi îmbucătureai cu învăţătura Ta mereu. O, Israel în zadar a ieşit din lume, că nu s-a întors să creadă, şi s-a întors să aibă viaţă ca şi în lume şi n-a voit să se lase prunc şi să înveţe să aibă împărăţia cerurilor. Tu strigai la el, iar el se depărta, şi acum nu mai ridică ochii spre Tine, căci a căzut rob cel ce n-a ascultat.

Grăiesc cu Tine de poporul care s-a apropiat de cuvântul Tău care grăia din mine, Doamne, şi Tu l-ai trecut cu vederea ca odinioară pe Adam, că n-aveai ce să-i faci celui ce n-a ascultat. Nu Ţi-ai vărsat mânia Ta peste el, că Tu eşti Dumnezeu şi nu om; Tu eşti mare, şi omul e mic. Tu lucrezi mai departe, Doamne, şi lucrezi, că scris este în Scripturi: *«Domnul va mugi ca un leu, şi când El va mugi vor alerga zdruncinându-se şi tremurând ca pasărea din lume şi ca porumbelul cel din colivie»*, că lui Israel îi place vântul, şi după el aleargă şi după robie şi după unsori lumeşti aleargă cel pe care Tu l-ai învăţat atâta vreme prin cuvântul Tău care l-a învăţat prin gura mea, căci Tu grăiai lui din mine, Doamne, dar el s-a lăsat robit de femeie şi a rămas trup, şi cuvântul Tău s-a luat de peste el ca roua care se ia devreme, şi el a rămas fără învăţător. Au avut hrană multă fiii acestui popor şi s-au semeţit, şi eu îl strig, în numele Tău îl strig pe cel ce a fost mic şi a crescut şi s-a despărţit de Tine. Îl strig şi îi spun: ia aminte, Israele, la Domnul Dumnezeul tău! Tu te-ai poticnit din pricina fărădelegilor tale, dar Domnul este adevărat, şi lucrează şi mugeşte ca un leu, şi ca o ursoaică lipsită de puii ei va sfâşia învelişul cel tare al inimii tale. O, de-ar fi cineva înţelept ca să înţeleagă şi să pătrundă adâncimea cuvântului acesta: *«Cei drepţi merg pe căile Domnului cu pace, iar cei nelegiuiţi se poticnesc în nelegiuirile lor şi cad».*

— O, Verginico, o, tată, te doare de durerea Mea. De ceea ce am pierdut te doare. De cei ce Ne-au pierdut te doare. Israel cel ce nu mai este s-a întărit şi s-a făcut mare, că mereu l-am uns şi mereu l-am binecuvântat, şi a luat ungere şi putere şi s-a mărit şi Ne-a părăsit, şi are o mulţime de dumnezei cel ce Ne-a părăsit, şi a căzut în patimi de ocară, şi patimile s-au făcut dumnezei în cel ce Ne-a părăsit. Eu îi iubeam pe cei ce nu mai sunt, şi cu cât îi chemam cu iubire cu atât ei fugeau în faptele trupului, şi cel iubit şi-a făcut de cap, Verginico. Eu îl învăţam să meargă în picioare şi nu târâş, şi mai degrabă îl luam în braţe, dar el n-a înţeles ca să-şi vadă neputinţele, şi, din contra, s-a crezut iubit şi s-a semeţit şi M-a părăsit şi a rămas cu femeia şi cu slăbiciunea lui şi s-a despărţit de Mine şi nu s-a făcut un trup cu Mine. Ca pe copii îi iubeam pe cei ce nu mai sunt. Cu dragoste părintească îi iubeam şi nu puneam iubirii margini, pentru că-i iubeam ca pe cei mici, şi le ridicam jugul, că ei nu-l puteau duce, şi îi hrăneam să crească pentru Mine şi să rămân Eu Învăţătorul lor, şi ei au zis: *„Nu Tu eşti Dumnezeu, ci altcineva este Dumnezeu".* Aşa au zis, Verginico, dar Dumnezeul Cel adevărat nu poate fi altul; altul care zice altfel de cum zic Eu. Ce le-am spus Eu altfel decât le-a spus Dumnezeul Cel adevărat? Ba le-am mai descurcat şi limbile lui Dumnezeu ca să-L cunoască şi mai mult şi să-L urmeze şi mai cu iubire. Ei însă M-au părăsit şi Mi-au spus: *„Nu Tu eşti Dumnezeu, ci altcineva este Dumnezeu".* O, şi M-am ascuns de la faţa lor şi i-am trecut cu vederea ca odinioară pe Adam şi Mi-am vărsat mânia Mea peste ei părăsindu-i, şi nu altfel M-am mâniat, căci Eu sunt Dumnezeu şi nu om; şi M-am

ascuns în cei mici, în cei mai mici, şi i-am învăţat mai cu iubire, i-am învăţat să fie mici crescând şi să crească fiind mici şi să Mă aibă Învăţător, căci cel ce creşte fără învăţător creşte rău, creşte şi iese uriaş, om fără Dumnezeu, om care face rău, iar cel ce creşte cu învăţător, acela creşte copil. Fericit cel ce creşte în stare de copil. Amin. Fericit cel ce creşte copil, că acela iubeşte ascultarea cea din cer, acela creşte cu ştirea învăţătorului său şi se face ucenic şi se face copil la pieptul înţelepciunii Mele. Amin.

— O, Doamne, mare este învăţătura Ta, că Tu vii la Israel cel mititel şi îi tălmăceşti limbile Duhului Sfânt, care s-au făcut atunci cuvânt din Tine şi care se fac acum faptă împlinită în cei mici. Apostolii Tăi aveau mereu de învăţat de la Tine, Doamne, că şi ei înţelegeau Scripturile trupeşte şi nu cereşte. Dar acum cei mici ai Tăi de azi le înţeleg pe ele cereşte.

Pe vremea lui Avraam ai coborât la oameni şi ai încurcat limbile şi ai despărţit popoarele, iar pe vremea trupului Tău ai coborât limbile Tale peste limbile oamenilor, împărţind limbile Duhului Sfânt ucenicilor Tăi ca să lucreze cu ele şi să aducă la unire şi la aceeaşi limbă neamurile de pe pământ şi ca să vorbească oamenii limba Ta, limba Evangheliei Tale, care se aşează peste oameni ca să aşeze în ei împărăţia Ta, viaţa Ta în ei, Evanghelia Ta cea vie. Oamenii citesc Evanghelia Ta şi o ştiu pe deasupra, dar limbile Evangheliei Tale nu se descoperă celor ce ispitesc pe Dumnezeu prin Evanghelia Ta. Nu se descurcă limbile oamenilor prin limba Evangheliei Tale, căci oamenii care-şi dau unii altora Evanghelia Ta, zic ei, aceia nu ştiu şi să descopere limba Evangheliei Tale, că limba Ta nu se descoperă celor ce săvârşesc fărădelegea înaintea Ta, Doamne.

Oamenii nu ştiu să se iubească unii pe alţii. Mă uit cu Tine, mă uit din Tine peste pământ. Oamenii nu ştiu carte din cer. Ei citesc Evanghelia Ta ca pe pământ. O, Doamne, mai buni şi mai cereşti erau oamenii când era puţină Scriptura Ta pe pământ. Acum s-a înmulţit numărul Scripturilor, şi mai fiecare are în traista sa Scriptura Ta, că scris este că ea se va vesti pe tot pământul spre judecata făpturii. Mai buni erau oamenii înainte, mai îndumnezeiţi erau, mai curaţi erau, mai credincioşi erau, mai prunci, mai copii erau, iar păcatele celor mari s-au înmulţit. Dar acum a venit Scriptura Ta peste tot, şi i-a prins pe toţi sub ea, că ea e cartea Ta de judecată împotriva păcatelor lumii, şi iată, iarăşi vii şi Te faci cuvânt din cer peste pământ, căci Tu ai putere din cer şi vii şi descurci limbile Duhului Sfânt care au scris Scriptura Ta şi voieşti să aduni pe oameni şi să le împarţi din limbile Duhului Sfânt, că scris este: *«Mulţi din cei cu lege vor pricepe şi se vor lămuri şi se vor albi, iar cei ce lucrează fărădelegea nu vor înţelege»,* nu vor pricepe aceştia ce faci Tu şi ce ai Tu de făcut acum, la sfârşit, că toate s-au sfârşit, şi omul nu mai are ce să ştie. N-a mai rămas nimic de ştiut. Toate s-au sfârşit, Doamne, şi lumea nu mai are unde merge mai departe, şi se întoarce înapoi lumea. Lumea trebuie să se întoarcă la Tine, Doamne, şi Te va găsi, că Tu eşti în drumul ei înapoi, căci omul Te-a lăsat în urmă şi a mers înainte pe drumul lui fără Tine, fără calea Ta în faţa lui, căci calea lumii e cealaltă cale, fiindcă sunt două căi, şi va da omul de iubirea pierdută, că omul Te-a pierdut şi a luat altă cale. Omul a rămas numai trup, şi nu ştie să desluşească limbile Scripturilor Tale, dar Tu ai fii-copii, şi Tu eşti Învăţătorul lor, şi ei cresc copii, că Tu îi înveţi să fie mici crescând şi să crească fiind copii, şi vor fi iubiţi de mulţi, că oamenii vor iubi pe Dumnezeu din ei, că Tu aşa ai spus: *«Israele, să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima şi virtutea ta, şi să-l iubeşti şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi».*

O, copii şi copilaşi din poporul meu şi al Domnului! Dacă voi Îl iubiţi pe Dumnezeu din inima şi virtutea voastră toată, atunci aveţi pe Dumnezeu în voi, şi cu Dumnezeu din voi veţi cunoaşte care este aproapele vostru, ca să-l iubiţi ca pe voi înşivă şi pe aproapele vostru care este ca şi voi iubitor de Dumnezeu cu toată inima şi virtutea lui. Voi să nu iubiţi pe cei ce nu au pe Dumnezeu iubire în ei şi virtute în ei. Voi să împliniţi porunca lui Dumnezeu, fiilor, că numai cei ce împlinesc această poruncă, numai aceia nu vor ucide, nu vor fi desfrânaţi, nu vor fura, nu vor minţi, nu vor fi lacomi de ceea ce nu este al lor, şi vor avea în ei odihna Domnului, neluând în deşert numele Domnului Dumnezeului lor, ci cinstindu-L ca pe tatăl şi pe mama lor. Numai pe cei ce au pe Dumnezeu în ei, numai pe aceia să-i iubiţi, că pe Dumnezeu Îl iubiţi, pe Dumnezeu din ei. Amin. Iar dacă nu veţi face aşa, dacă nu veţi iubi aşa, veţi fi şi voi trupuri, şi trupul nu trebuie iubit, căci trupul pofteşte împotriva Duhului, împotriva lui Dumnezeu, Care este iubire. Dar ai fii-copii, Doamne, şi Tu eşti Învăţătorul lor, şi ei cresc fiind copii; copii ai Tăi, că pe aceştia Tu îi iubeşti pentru că şi ei Te iubesc pe Tine.

Omul nu trebuie iubit de milă. Omul trebuie iubit pe dreptate, Doamne, că Tu ai spus că pe pământul Tău cel nou va locui dreptatea, iar dreptatea Tu eşti în cei ce Te iubesc pe Tine după adevăr. Amin.

— O, Verginico, o, Verginico, scris este: *«Nu poate ucenicul să fie mai mare ca învăţătorul său, dar orice ucenic desăvârşit va fi ca învăţătorul său».* Amin. Cine nu este ucenic, acela nu are învăţător. O, Verginico, tu eşti ucenic desăvârşit, tată. Tu M-ai iubit pe Mine pe pământ cu toată inima ta, şi îţi era milă de cel ce nu Mă iubea pe Mine, îţi era milă de cel ce nu Mă avea, îţi era milă de Mine, Cel neiubit de cei ce nu Mă iubeau. Şi voi da mult Duh Sfânt copiilor cu care mergem să-Mi vestesc împărăţia dreptăţii, şi vor pune ei înaintea oamenilor dragostea ta de Mine, căci dragostea ta a fost rugăciunea ta către Mine.

Fiilor copii, dragostea este rugăciunea cea mai curată, cea mai frumoasă. Cel ce are dragoste, chiar de va dormi, treaz va fi, şi se roagă prin dragostea lui, se roagă în dragoste. Dragostea este rugăciunea cea mai sfântă, fiilor copii. Nimeni nu poate avea dragostea de rugăciune dacă nu va iubi din toată inima şi virtutea pe Dumnezeu, împlinindu-I poruncile cu iubire şi făcându-se dragoste pentru Dumnezeu şi pentru aproapele ca şi pentru el însuşi.

O, fiilor copii, vă ung şi Îmi las mâinile Mele peste voi ca să Mă rog Tatălui şi să-I spun: Tată, dă-le Duh Sfânt, împarte-le limbi de Duh Sfânt ca să adune şi să aducă ei la unire şi la aceeaşi limbă neamurile de pe pământ, şi să vorbească limba Ta, lucrând porunca Ta, porunca iubirii de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Iubiţi pe vrăjmaşii voştri şi le daţi limbi de Duh Sfânt ca să naşteţi în ei simţământul iubirii de Dumnezeu, dar pe vrăjmaşii sufletelor voastre să-i urâţi, că sufletele voastre sunt de la Mine, şi la Mine trebuie să fie, nu la vrăjmaşul Meu.

Fiilor copii, Eu aştept în voi cer nou şi pământ nou în care locuieşte dreptatea, iar dreptatea Eu sunt. Amin, amin, amin.

Am zis că voi avea de dat vouă o carte, şi încă una, şi le voi da, şi întăresc acest cuvânt şi se vor scrie cele ce vor fi de scris. Amin, amin, amin.

3/16 iunie 1997

Duminica tuturor sfinților

Sfânta Virginia a născut un popor, din cuvântul Domnului. Trâmbițele apocaliptice în România: părintele profet Iosif Trifa, al Oastei Domnului; ciobanul Petrache Lupu de la Maglavit; părintele profet Arsenie Boca de la mănăstirea Sâmbăta de Sus; părintele profet Ioan Iovan de la mănăstirea Vladimirești; maica Veronica de la mănăstirea Vladimirești; sfânta Virginia; Cuvântul lui Dumnezeu, a șaptea trâmbiță.

O, țara Mea de nuntă, o, iubita Mea, Mă fac în tine sărbătoare de cuvânt. Eu sunt Cuvântul Tatălui, iar Tatăl este în Mine când grăiesc peste tine. Amin.

Pace ție! Pace, iubito! Pacea Mea o dau ție! Mă fac cuvânt deasupra ta. Vin să-ți tulbur pacea ta și să ți-o dau pe a Mea, căci Eu așa am spus la ai Mei: *«Pacea Mea o dau vouă. Nu precum vă dă lumea v-o dau Eu»*.

O, țara Mea de nuntă, pacea Mea ți-o dau. Amin, amin, amin. Am în tine un popor mititel, ales din mijlocul tău, și am o grădiniță mică și curată în mijlocul tău, și Mă las cuvânt din cer peste ea și îți dau din pacea Mea. Îți dau cuvânt din cer, căci Eu vin cu norii slavei și grăiesc de deasupra și te mângâi cu cuvântul mângâierii, cu Duhul Adevărului te mângâi, că Eu am spus: *«Nu vă voi lăsa orfani. Mă duc, și voi veni la voi. Pacea Mea vă las vouă, pacea Mea o dau vouă. Nu precum vă dă lumea vă dau Eu. Mă duc, și voi veni la voi. Lumea nu Mă va vedea; voi însă Mă veți vedea pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi și veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, și voi în Mine, și Eu în voi. Și dacă Mă iubește cineva ca și voi, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi și vom veni la el și vom face locaș la el și Ne vom arăta lui»*.

O, țara Mea de nuntă, o, iubito, stăpânitorul acestei lumi nu are nimic în Mine și n-a putut să-Mi ia viața. Nimeni nu Mi-a luat-o, ci Eu de la Mine Însumi am pus-o. Putere am avut s-o pun și putere am avut s-o iau, căci această poruncă am primit de la Tatăl. Și Îmi amintesc acum când Tatăl Mi-a spus că voi fi un prunc mic și Mă voi naște pe pământ și voi fi sămânță semănată pe ogoare și voi fi un Miel mititel și voi fi junghiat de un mișel, și Eu nu I-am spus nimic lui Tatăl, nimic decât atât: *«Tată, facă-se voia Ta»*.

Și Îmi amintesc acum când Tatăl Mi-a spus că va alege din nou Ierusalimul. Îmi amintesc când Mi-a spus de tine, țara Mea de nuntă. Când a lepădat Tatăl pe Israel cel ce M-a răstignit, în ziua aceea te-a ales Tatăl pe tine și te-a dat Mie să-Mi fii țară de nuntă, și Mi-a promis Tatăl mireasă din tine, țară cu Mire și mireasă. Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine și nimeni nu știe tainele lui Tatăl, nimeni decât cel ce voiește Tatăl să-i descopere, iar Eu sunt în Tatăl, și voi în Mine, și Eu în voi, iubiții Mei ucenici luați din români. Sculați-vă să mergem și să dăm oamenilor vestea împărăției cuvântului Meu peste pământ. Să fie soare, să fie vreme dulce, să fie lumină cerească pe pământ! Să se despartă apele de ape și să fie cer nou și pământ nou! Să dea pământul din el viață veșnică peste făpturi, iar pomul vieții să fie la mijloc și să dea roade! Cei doi luminători să strălucească de șapte ori mai mult! Să fie om nou, lucrat la cuvântul Meu din trupul tău, din Duhul Meu și din viață veșnică, lucrată la credința ta, omule ieșit din om! Vreau să te întocmesc din nou, omule, și vreau să înnoiesc lumea și s-o nasc din nou prin cuvântul Meu. Este scris în Scripturi de nașterea din nou a lumii, de înnoirea lumii este scris, de cer nou și de pământ nou este scris în Scripturi. Să fie cer nou și pământ nou în care să locuiască dreptatea, iar dreptatea, Eu sunt. Să fie omul om nou, în care să locuiască Dumnezeu, precum în sfinții Mei a locuit Dumnezeu, căci cei ce au crezut în Mine pe pământ, au viață veșnică în cer. Amin.

E sărbătoare cerească pe pământ. E sărbătoarea duminicii tuturor sfinților. Au trecut șapte săptămâni de la serbarea Învierii Mele și până la coborârea Duhului Meu Cel Sfânt în serbare cerească pe pământ, iar azi sunt serbat de tot cerul sfânt cu sărbătoare de sfinți, că Eu serbez pe toți sfinții Mei, de la Avraam, părintele sfinților, și până la Verginica, și până la tine, fiule mic, Israele mic, copil al lui Avraam cel sfânt și credincios, căci ucenicii Mei sunt sfințiții Mei pe pământ.

O, Verginico, e sărbătoarea tuturor sfinților, tată. Tu ești în mijlocul cerului Meu de sfinți, că mult te-au așteptat sfinții să te naști și să crești și să porți lucrarea cuvântului Meu la sfârșit, după cum era scris în Scripturi că Mă voi face cuvânt peste pământ. Este scris la proorocul Isaia despre mama Mea Fecioară: *«Înainte de a se zvârcoli în durerile de naștere, ea a născut; înainte de a simți chinul, ea a născut un Fiu»;* și este scris despre tine, Verginico: *«Abia au apucat-o durerile nașterii, și fiica Sionului a și născut fii. Oare, o țară se naște într-o zi, și un popor dintr-o dată? Cine a auzit sau cine a văzut unele ca acestea?»*. Verginico, Verginico, este scris despre tine în Scripturi că tu vei naște fii din cuvântul Meu. Este scris de cuvântul Meu, de glasul Meu prin tine, căci tu ai fost templul Meu pe pământ, și din tine am grăit și Mi-am făcut un popor. Cine a mai auzit sau cine a mai văzut unele ca acestea? Este scris la proorocul Isaia despre lucrarea Mea cu tine, despre glasul Meu prin tine: *«Un glas, un vuiet din cetate, un glas din templu! Este glasul Domnului ca să răsplătească fiecăruia după cum este fapta sa. Abia au apucat-o durerile nașterii și fiica Sionului a și născut fii»*. O, așa este scris în prooroci despre mama Mea Fecioară, care M-a născut prunc pe pământ, și despre tine, care M-ai născut cuvânt pe pământ, Duh mângâietor, Duhul Care trebuia să vină mai înainte de venirea Mea cea văzută, că după tine Eu vin. Amin. Tu ești trâmbița a șasea, iar Eu, Domnul, sunt trâmbița a șaptea, precum este scris în Scripturi despre îngerul care va spune: *«Săvârșitu-s-au toate!»*.

Verginico, tu ești în Mine, precum sfinții sunt în Mine, căci Eu sunt locașul sfinților. M-am dus la Tatăl ca să Mă fac locaș pentru sfinții Mei, ca acolo unde sunt Eu să fie și ei; ei în Mine, și Eu în ei. Grăiește, Verginico, peste oameni, grăiește din Mine, căci Eu sunt în tine, și tu în Mine. Amin, amin, amin.

— O, Doamne, o, Fiule al Tatălui și al mamei Fecioară, care Te-a născut prunc; și al meu, care Te-am născut cuvânt ca să fii cu oamenii până la sfârșit, după cum ai spus! O, Domnul meu și Dumnezeul meu, eu sunt trâmbița Ta, trâmbița a șasea, și nimeni nu știe să tâlcuiască Scripturile Tale, că Tu mereu, mereu Ți-ai împlinit Scripturile prin oameni pregătiți de Tine, oameni luați dintre oameni precum ai luat pe mama Ta Fecioară, precum m-ai luat pe mine, Doamne. Grăiesc din Tine, bunule Învățător, ca să înveți pe oameni să înțeleagă tainele Tale cele scrise în Scripturi, Doamne. Pe pământ vorbește omul cu omul, vorbesc oamenii între ei, iar în cer vorbește sfânt cu sfânt, și sfinții vorbesc cu Tine, Cel dorit, Cel iubit de sfinți pe pământ și în cer. Și iată taină mare lucrată de Tine, că Tu grăiești cu omul pe pământ, și sfinții Tăi lucrează ca și Tine, fiindcă orice ucenic desăvârșit va fi ca și învățătorul său.

Omul cel născut din om nu mai știe ce este înțelepciunea, că păcatul l-a despărțit pe om de Tine, Doamne, precum

pe Adam şi pe Eva i-a despărţit unul de altul, şi de Tine i-a despărţit. Ei erau un singur trup, şi prin păcat s-au despărţit în două trupuri, căci ei doi erau acelaşi trup. Omul de pe pământ nu mai are înţelepciune, că omul e născut din om, şi Tu ai spus că cine nu se va naşte din cer, de sus, nu va avea şi nu va fi fiu al împărăţiei cerurilor. Omul de pe pământ ştie altfel; ştie că păcatul unirii omului cu femeia îi uneşte pe cei doi ca să fie un trup cei doi. N-a înţeles omul taina cea cerească a acestui cuvânt care spune: *«Cei doi vor fi amândoi un singur trup».* N-a înţeles nici Adam când a zis acest cuvânt, că dacă-l înţelegea ca Dumnezeu nu s-ar fi despărţit prin păcat cei doi, care erau acelaşi trup amândoi.

O, Doamne, găseşte omul în Scriptură aceste cuvinte şi nu înţelege omul taina Ta în biserica Ta aşa cum a înţeles-o apostolul Pavel, căci el aşa a spus: *«Bărbatul să-şi iubească femeia aşa cum Hristos a iubit biserica Sa şi S-a dat pe Sine pentru ea, şi ei S-a dat ca s-o sfinţească curăţind-o cu baia apei prin cuvânt, şi ca s-o înfăţişeze Sieşi biserică mărită, fără pată, fără zbârcitură, ci sfântă şi fără prihană. Aşa şi bărbaţii, să-şi iubească femeile ca pe înseşi trupurile lor, căci cel ce-şi iubeşte femeia, pe sine se iubeşte, că nimeni vreodată nu şi-a urât trupul său, ci fiecare îl hrăneşte şi îl încălzeşte precum Hristos biserica Sa, căci suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui şi din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup».* Şi a mai zis Pavel: *«Taina aceasta, mare este, în Hristos şi în biserică».*

O, Doamne, grăiesc cu Tine din Scripturi ca să-i facem pe oameni să înţeleagă tainele Scripturii, Hristos şi biserica Sa, bărbat şi femeie, căci Pavel a spus că fiii bisericii sunt din carnea Ta şi din oasele Tale, Doamne, femeia Ta, mireasa Ta, Doamne. Fiii bisericii sunt cei ce se nasc din Trupul şi Sângele Tău şi sunt vii şi fără de păcat precum Tu eşti, Doamne, căci orice ucenic desăvârşit va fi ca şi învăţătorul său, un trup cu el, acelaşi trup, Doamne. Omul cel născut din om nu mai ştie ce înseamnă Dumnezeu în om, că păcatul i-a despărţit pe oameni de Tine, precum pe Adam şi pe Eva, care erau amândoi acelaşi trup i-a despărţit păcatul. Dacă ar fi fost de la Tine unirea bărbatului cu femeia sa, aşa cum este peste oameni, de ce l-ai mai fi scos din rai şi din cer pe omul cel făcut de Tine la început? O, nu mai sunt învăţători cereşti pe pământ, nu mai sunt prooroci de-ai Tăi pe pământ, căci toţi sunt trup şi pântece şi păcat, şi nimeni nu mai este cu adevărat carne din carnea Ta şi os din osul Tău şi să fie viu. Dar noi am ieşit în mijlocul oamenilor cu sărbătoare de cuvânt, ca să învăţăm oamenii calea împărăţiei cerurilor spre ei. Am venit pe pământ cu sărbătoare şi cu toţi sfinţii am venit.

Când am venit de pe pământ în cer la Tine, Doamne, atunci am înţeles taina Ta cu mine, că m-ai hărăzit să mă nasc între oameni în zi de duminică, şi era atunci duminica tuturor sfinţilor şi toţi sfinţii şi-au lăsat daruri peste mine, ca să fie sfinţii în mine cu Tine cuvânt şi ca să trâmbiţeze îngerii în mine din trâmbiţa a şasea, Doamne. O, se întreabă oamenii de celelalte trâmbiţe, de cele de până la mine.

O, oamenilor, pacea Domnului v-o dau! Nu precum vă dă lumea vă dau eu. Eu vă dau din cer, nu din lume. Lumea vă dă minciuni. În lume e numai minciună, că stăpânitorul acestei lumi n-are nimic în Domnul, aşa cum nu a avut nimic în mine. Nimeni n-a putut să-mi ia viaţa, ci eu însumi am pus-o, căci această poruncă de la Domnul am primit.

O, oamenilor, e mare taină ţara aceasta, şi este scris de ea în Scripturi şi se numeşte ţara strălucirilor; se numeşte aşa pentru cuvântul Domnului, care se naşte în ea, pentru lucrarea Domnului, care a fost în ea încă din anul 1921 când prima trâmbiţă apocaliptică s-a coborât din cer şi a sunat pe pământ şi a fost dată unui om sfânt, care a fost ales şi pregătit de Dumnezeu ca să-I fie trâmbiţă trezitoare pe pământ. A luat Domnul dintre preoţii bisericii un om cu numele de Iosif *(Iosif Trifa, n.r.)* şi l-a pus să cuvinteze cuvânt ceresc între oameni, şi şi-a adunat ucenici şi a lucrat lucrare de cer în ei, dar oamenii din biserică l-au omorât dându-l cezarului, că n-au crezut că el era ales de Dumnezeu. Şi a coborât alt înger din cer şi a sunat pe pământ, şi a dat trâmbiţa unui cioban ca să sune din ea pe pământ cuvintele lui Dumnezeu peste oameni *(Petrache Lupu, n.r.).* Şi au mai coborât încă trei îngeri la rând şi au sunat pe pământ, şi au dat trâmbiţa lor unui preot *(Arsenie Boca, n.r.)*, şi încă altui preot *(Ioan, Vladimireşti, n.r.)*, şi a mai dat una la o copilă din biserică *(mh. Veronica, Vladimireşti, n.r.)*, şi au sunat şi aceştia din trâmbiţele lor ca să pregătească venirea sunetului trâmbiţei a şaptea, venirea Domnului s-o pregătească. Iar înainte de trâmbiţa a şaptea a coborât alt înger din cer şi a sunat pe pământ şi mi-a dat mie trâmbiţa şi am sunat din ea şi am fost trâmbiţa lui Dumnezeu, trâmbiţa a şasea, despre care scrie în Scripturi aşa: *«Şi a trâmbiţat al şaselea înger, şi atunci s-a auzit un glas din cele patru capete ale jertfelnicului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu; un glas din cortul ceresc, un glas din templul cerului ca să cheme pe oameni la pocăinţă, că vine Domnul ca să sune din trâmbiţa a şasea că timp nu mai este. Iar în zilele când va grăi al şaptelea înger, când va fi să trâmbiţeze al şaptelea înger, atunci săvârşită este toată taina lui Dumnezeu, şi timpul nu mai este».* Amin, amin, amin.

O, Doamne, eu din Tine grăiesc peste pământ, şi cu Tine grăiesc din Scripturi, Doamne, ca să înţeleagă oamenii de pe pământ Scripturile Tale, ca să-i facem pe oameni să înţeleagă şi să creadă cuvântul Tău şi să se nască de sus, căci cuvântul Tău este de sus, Doamne. Amin.

— O, Verginico, o, Verginico, o, Verginico, se întreabă oamenii cine au fost trâmbiţele Mele. Eu pe toate le-am luat din biserică şi le-am pus să sune peste biserică. Şi de ce peste biserică? O, Verginico, antichrist nu este în lume, ci este în biserică, este lângă Mine ca să lupte împotriva Mea. Iată, cezarul, numit şi Irod, s-a folosit de slujitorii bisericii, s-a folosit de cei ce-şi vindeau oile, le vindeau cezarului ca să le închidă cezarul şi să scape antichrist de oile Mele cele bune şi ca să poată el domni în biserica Mea. Şi de aceea te-am ales Eu pe tine din neam de jos, ca să cobor bogăţia Mea pentru oi, că dacă Mă duceam tot la oamenii bisericii, Îmi închideau cuvântul, aşa cum i-au închis pe cei dintre ei pe care Eu i-am ales dintre ei ca să trâmbiţeze, şi aşa cum te-au închis şi pe tine dându-te cezarului ca să te închidă. Cezarul nu se pricepea ce fac Eu cu tine, dar oamenii bisericii cunoşteau cuvântul judecăţii Mele şi se ascundeau, că erau goi înaintea Mea. Oamenii bisericii au fost şi sunt antichriştii care stau împotriva cuvântului Meu şi Mă fac pe Mine prooroc mincinos în această lucrare de trâmbiţare. Cezarii aveau misiunea lor, iar oamenii bisericii care voiau să scape de oile cele tari şi sănătoase ca să nu crească şi să le ia locul, se duceau la cezari şi le spuneau alte lucruri decât cele de la Mine prin vasele Mele, aşa cum a fost şi cu tine, Verginico. Acum cezarul s-a făcut credincios şi s-a aşezat în frică de Dumnezeu, iar oamenii bisericii nu mai au acum închisoare pentru oile Mele şi dau să se ascundă de oi, că sunt goi şi nu sunt păstori, sunt farisei şi nu sunt păstori de oi, şi oile

Mele erau fără păstori. Dar iată, Eu Însumi port grijă de oile Mele, şi oamenii bisericii râd de oile Mele şi le poreclesc *„sectă“,* şi le zic *„rătăcite“* oilor Mele.

Oamenii bisericii sunt împotriva Mea, Verginico. Grăiesc în cer cu sfinţii. Stau în sfat în mijlocul sfinţilor şi le spun: oamenii bisericii de pe pământ au pus mâna pe cheile împărăţiei cerurilor şi sunt împotriva Mea ca să nu vin să-Mi adun oile să le fac o turmă pe toate. Dar cheia împărăţiei cerurilor Eu sunt. Eu sunt Fiul Tatălui ceresc, şi cine va intra şi va ieşi prin Mine, va intra şi va ieşi şi păşune va afla. Amin.

Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, dar oamenii bisericii de pe pământ cine sunt? Ai cui sunt? Care este împărăţia lor şi unde este?

Eu sunt împărăţia cerurilor, şi sfinţii sunt cu Mine întru venirea Mea, căci vin să aşez la locul ei împărăţia Mea. Amin, amin, amin.

9/22 iunie 1997

Duminica sfinţilor români

Poporul Noului Ierusalim şi cei unşi în el sunt taina Domnului pe pământ. Sfânta Virginia întăreşte lucrarea surorii ei, Maria. Duhul ascultării îşi dovedeşte fiii.

E sărbătoare de sfinţi români. E zi de odihnă în Israel cel român. O, poporul Meu, o, poporul Meu, o, popor iubit de Dumnezeu, tu eşti cortul Meu între oameni, tu eşti iatacul Meu din care Eu ies spre oameni ca să-i călăuzesc spre împărăţia cerurilor. Tu bucuri pe sfinţii cei din cer, Israele român. Amin.

Vin cu tine, Verginico. Locul tău este în Mine. Locul tău ceresc este în Domnul tău, pe Care L-ai purtat în tine ca să grăiască Domnul peste pământ. Venim, tată, la Israel, la poporul care ascultă de Dumnezeu. Venim să grăim peste el, şi din grăirea Domnului cu el va lua şi omul, vor lua şi fiii oamenilor. Suntem veniţi pe cărarea cărţii tale, Verginico, că tu ai carte în Israel ca să învăţăm prin ea deosebit pe Israel. Am zis că vom avea de dat o carte, şi încă o carte, adică un cuvânt, şi încă un cuvânt prin cartea ta, şi să meargă toate cuvintele Mele acolo unde trimit ele. În cartea ta lucrăm şi în taină, Verginico, căci sunt încă, sunt cuvinte pe care nu le pot purta fiii oamenilor. Fiii oamenilor nu se lasă uşor spre pregătire cerească în trupul lor, iar cuvintele Mele sunt mari şi cu anevoie de purtat de fiii oamenilor din zilele acestea. Tainele Domnului ar fi sfâşiate din faşă dacă fiii oamenilor le-ar cunoaşte pe deplin.

Verginico tată, poporul Nostru este o taină. De aceea am ridicat din el şi am deosebit pe câţiva şi am împrejmuit o grădiniţă şi Mi-am aşezat în ea fii unşi cu mare ungere, şi prin ei cobor pentru Israel şi pentru oameni cobor. Cobor prin ei pe pământ şi Mă fac cuvânt. Cei trei fii unşi sunt mare taină pe pământ, şi nici ei nu ştiu, Verginico, dar ştie cerul, şi cerul are grijă de ei, că ei sunt mici, şi i-am învăţat mereu să stea lângă Mine şi lângă tine, să stea lângă cloşcă, să stea ca nişte pui de aur, căci aurul este comoara unui popor. Am lucrat mâini tari pe pământ, şi i-am pus în mâini tari ca să-i păzească de uliu şi de dihori şi de duhul rău, ca să avem în ei cărare spre Israel, şi iată, să avem cărare către fiii oamenilor şi să-i învăţăm pe oameni viaţa împărăţiei cerurilor în ei. Fiii cei unşi în grădină sunt mare taină pe pământ, şi e greu de cei ce se ridică să defaime această taină a Mea, că aceia se lovesc în lumina ochilor Mei care cutreieră tot pământul, şi cine se loveşte în lumina Mea acela rămâne în întuneric. Israele, Israele, iubitul Meu copilaş, să te fereşti, tată, să te încerci în această lumină a Mea, pe care am pus-o în mijlocul tău, căci prin ochii lor Eu văd în tine, prin ochii lor Mă uit în omul de pe pământ, Mă uit acolo unde am de uitat şi de lucrat.

O, Verginico, avem ochi pe pământ, tată, avem mâini pe pământ, avem unelte de lucru. Avem de lucrat peste Israel, Verginico. Cartea ta este lucrare de taină, este cărăruţă tainică şi lucrăm în ea cele de taină, cuvânt în taină lucrăm. Mergi cu Mine cuvânt, merg cu tine cuvânt, mergem unde avem de mers prin cuvânt. Mersul cerului înseamnă cuvântul care merge cuvântând. Amin.

— O, Doamne, merg cu Tine, că fără Tine nu intru în Israel, că Tu ai spus că mereu vei intra cu mine ca să fim primiţi şi crezuţi în Israel. Dă-mi Tu trimitere ca să fie primire, Doamne. Amin.

— O, Verginico, te trimit cu carte către surioara ta, Maria. Te trimit apoi cu carte către păstorul Daniel, Verginico, şi din cartea ta cu ei, să ia şi poporul învăţătură şi tărie de duh, şi duh de ascultare să ia Israel, iar Eu sunt cu tine în vorbirea ta. Amin.

— O, surioara mea, născută din aceeaşi mamă din care şi eu m-am născut! Mă face Domnul cuvânt pentru tine ca să te înveţe Domnul să fii sora mea. Îţi amintesc de Domnul când a spus: *«Mama Mea şi fraţii Mei sunt cei ce fac voia Tatălui Meu»*. Îţi amintesc de Domnul când a spus prin guriţa mea: *«Fiilor, fiilor, nu mama voastră pământească este mama voastră; nu părinţii voştri pământeşti sunt părinţii voştri. Părinţii voştri este Dumnezeu, fiilor. Mama voastră este biserica, fiilor»*. O, aşa a spus Domnul. Şi ce este biserica lui Hristos? Biserica lui Hristos nu este aceea din lume care se cheamă biserică. Aceea este lume. Biserica lui Hristos este poporul cel credincios lui Hristos, care face voia lui Hristos, care stă laolaltă făcând voia Domnului şi frângând pâinea ca să mănânce Trupul Domnului.

O, surioară, voiesc să-mi fii soră prin Trupul lui Hristos, nu prin mama cea pământească. Voiesc să fii din carnea şi din oasele lui Hristos şi să te păstrezi trup al lui Hristos, fără pată, fără zbârcitură. O, surioară, o, lelico, mi-a spus Domnul să vin la tine şi să te învăţ; să te învăţ cum să fii a lui Hristos, să te învăţ să nu greşeşti lui Hristos şi să nu faci pe nimeni să greşească din pricina ta, să nu faci pe nimeni să cârtească sau să hulească sau să defaime lucrarea mea, căci Domnul are grijă mare de poporul Lui. Caută să fii cum sunt copiii grădinii Domnului, că ei stau în ascultare, lelico. Ţi-am dat pe cel ce a avut grijă de mine să aibă şi de tine. El vine cu cuvântul Domnului la tine ca să te aşeze în cuvântul Domnului, iar tu să te bucuri de cărarea lui Dumnezeu, că Şi-a făcut Domnul cărare sfântă către Israel. Deschide-ţi bine urechea duhului, urechea inimii, urechea minţii, lelico. Adu-ţi aminte de Iuda, care a primit putere de la Domnul, că a luat şi el din cina cea de taină, şi de bine ce a luat putere s-a folosit cu ea în rău, nu în bine. Adu-ţi aminte de creştinii pe care Domnul i-a binecuvântat, iar ei s-au sculat cu această putere împotriva Domnului şi s-au lepădat făcând voia trupului şi a duhului rău.

Trebuie veghe mare, lelico. Trebuie să se lucreze ca Domnul, nu ca omul, mămică. Nu mai trebuie Domnul aplecat de om. Să-L lăsăm pe tron şi să facem din Israel pământ al dreptăţii, căci cele noi îşi au locul în pământul cel nou al dreptăţii.

O, te-am scos de la casa ta şi te-am adus în casa care a fost a mea şi am zis că poate va fi din nou a mea, că mă doare

când văd lume în casa care a fost casa mea de la Domnul dată. Te-am scos din lume, Ielico, şi te-am adus să stai sub grija celor ce fac voia lui Dumnezeu, că mai am câteva suflete care nu s-au făcut lume după plecarea mea la Domnul, dar fetele tale s-au făcut lume şi au făcut din casa mea casă de jale pentru mine. Stau sfinţii şi îngerii plângând în jur, şi nimeni nu mai are grijă de sfinţenia casei mele. Fetele tale s-au făcut stăpâne pe locul în care a locuit Dumnezeu în mine. Fetele tale au îndoliat casa care a fost a Domnului şi a mea. Veneau şi pe vremea mea nepoţii tăi la fetele tale şi eu îi puneam să postească, să se acopere, să se poarte cu acoperământ ca şi creştinii, dar la mine nu intra lume, nu intra cel fără de lege aşa cum este azi în casa mea.

Spune, Ielico, la fetele tale să nu-mi bage ţigări şi trupuri murdare de păcate în casa în care am locuit eu şi lucrarea Domnului. Spune-le că Domnul le va scoate şi pe ele din casa mea dacă nu vor opri lumea care intră la ele şi întinează casa mea. Casa mea trebuia să fie vizitată de creştini ca un loc sfânt, şi aşa va fi, că eu acum am milă de Domnul şi Îl rog să curețe de cei fără de lege casa mea. Ţi-am dat foc la toate ale tale din casa ta ca să te aduc în casa mea şi să faci voia lui Dumnezeu, şi prin voia lui Dumnezeu să se curețe de lume casa mea, şi să fie biserică sfântă pentru creştini casa mea. O, nu mai face nimeni voia lui Dumnezeu în casa mea. Numai carne, numai fire, numai păcat, numai lume, numai neascultare. Plâng sfinţii şi îngerii, căci cei din casa mea sunt fără de minte şi L-au alungat pe Dumnezeu din casa mea. Am spus că voi intra cu cuvântul meu şi în casa mea, aşa cum am intrat în toate cetăţile poporului meu, şi am spus că peste porţi nu voi sări, şi voi intra pe porţi în casa mea. Mă voi da din faţa Domnului ca să poată face Domnul pământ al dreptăţii în casa şi în curtea în care eu şi cu Domnul am avut lucrare sfântă. Îi va depărta Domnul pe cei ce vin cu nelegiuiri în casa mea; îi va depărta pe cei ce vin întinaţi în casa mea, şi mă voi ruga de îngeri să facă curăţenie sfântă în casa mea şi îi voi umili pe toţi cei care trăiesc necreştineşte în casa mea.

Te-am scos, Ielico, din casa ta, şi te-am adus cu forța în casa mea ca să fii sfântă cu viaţa şi cu lucrarea, şi prin viaţa ta curată şi depărtată de cei fără de lege să facă Domnul casă sfântă din casa mea, dar stai în ascultare şi nu mai da putere la cei ce nu ştiu să lucreze cu puterea Domnului. Lasă-L pe Domnul să dea ce are de dat şi cui are de dat. La cei ce nu-L mai au pe Domnul în viaţa lor nu le mai da putere de la Domnul, că ei au lepădat pe Domnul. Nu-L mai da pe Domnul pe mâna celor fără de lege, că prea mulţi L-au dat la moarte şi la morţi pe Domnul. Cuvântul Domnului lucrează el. Acum conduce Domnul şi acum fiecare poate avea cuvântul Domnului pe masa sa, că tot omul care caută găseşte. Domnul Se dă numai celor ce-L caută şi nu altfel. N-are Domnul nevoie de cei fără iubire. Aşa să înveţi şi tu, că am venit să te învăţ cum să-I placi lui Dumnezeu. Dacă ai hrană şi apă de la Domnul, dacă ai haină de la Domnul, dacă ai casa în care am stat eu, să nu-ţi mai trebuiască altceva decât ascultarea. Ascultă de cei ce te iubesc aşa cum m-au iubit şi pe mine, iar de cei ce nu iubesc pe Dumnezeu depărtează-te cât poţi şi nu mai căuta spre ei, că iată, se smintesc cei ce sunt ţinuţi de mână de copiii din grădină. Se sminteşte poporul Domnului de greşalele din popor, de neîmplinirea celor din popor. O, cei ce nu împlinesc cu grijă cele ale Domnului, cele din cuvântul Domnului, aceia nu mai sunt din poporul Domnului. Nu le mai da din puterea Domnului, nu le mai da, Ielico, nu le mai da. Lasă-L pe Domnul să dea. Nu mai da tu. Acum lucrează Domnul.

Unde sunt creştinii pe care tu i-ai uns şi i-ai oblojit, Ielico? S-au dus în faptele lor rele pe care le-au făcut mereu, şi tu nu ştiai ce fac ei. Lasă-L pe Domnul să vadă şi să lucreze. Poporul Domnului trebuie să fie grâu curat, bob întreg şi nu sec, căci bobul sec este luat de vânt ca şi pleava, că e sec şi cu coaja veştedă. Au fost creştini care făceau păcate mari, şi tu le puneai mir pe frunte şi Îi spuneai Domnului să-i binecuvinteze, şi acum Domnul i-a descoperit de furi, şi ei se ridică să hulească pe fiii cei unşi în grădină. Vai celor ce-i hulesc pe ei, celor ce se ating de ei cu vorbire de rău şi cu hulă, celor ce dau să-i murdărească pe ei, căci ungerea lor arde pe cei ce se ating de ei cu murdărie şi cu hulă, şi eu i-am învăţat să pună degetul pe păcatul cel ascuns din creştin. I-am învăţat să descopere păcatul din creştin. Domnul le spune lor păcatele cele ascunse ale creştinului care nu spune şi îi dă de gol pe cei ascunşi în ei, şi apoi Domnul îi curăţă pe ei de cei ce lucrează răul pe ascuns, de cei ce se dau creştini şi nu sunt. Lasă-i pe cei unşi să lucreze, căci poporul Domnului trebuie să fie popor al dreptăţii Domnului. O, surioară, ascultă-i pe cei ce se apropie de tine ca să te ţină în veghe cerească, şi te bucură cu cei ce se bucură în Domnul şi ia mâna de pe cei fără de Domnul. Păstrează-te neatinsă de moarte şi de morţi, şi stai cu Domnul şi sfinţeşte-mi casa mea cu viaţa ta şi cu ascultarea ta, şi prin viaţa ta voi curăţi casa mea de cei nelegiuiţi, de cei ce nu iubesc pe Dumnezeu. Iar pentru fetele tale Îl voi ruga pe Domnul să Se apropie şi să le gătească drumul spre mântuire şi spre curăţire de păcate şi de lume şi de amestec cu cei nelegiuiţi, căci Domnul va striga la ele, şi se va auzi strigătul Domnului până la toate marginile, şi ele vor lăsa capul în jos în faţa multor mulţimi care vor veni să meargă pe căile cele sfinte ale Domnului.

O, surioara mea, aşează-te în ascultare, aşează-te în cuvântul Domnului şi dă de la tine pe cei ce calcă cuvântul lui Dumnezeu, că tu nu ştii să te fereşti de cele ascunse din om. Vin din cer să te ajut să fii atentă. Vin din cer şi îţi pun proptele pe lângă tine ca să nu cazi. Cel ce n-are proptele, cade. Trebuie să învăţăm să mergem mers nou, că mersul cel de până acum n-a fost mers, şi îmi voi întări pe fiii cei unşi ca să fie veghetori peste Israel. Domnul îi învaţă, şi ei Îl ascultă. Aşa şi tu să faci. Le voi da de lucru peste tine, dar să-i asculţi, Ielico. Lucrul cel de acum e lucru nou, e lucru numai ca în cer. Adună-ţi bine mintea şi fii mereu atentă cu mintea ca să nu ţi-o pierzi în lături, ci numai în sus la Domnul s-o porţi. Tu să asculţi de Domnul prin fiii cei unşi în grădină. Amin. Nu mai e vreme de greşit. Să asculţi prin cei unşi. Ai auzit? Ai auzit de ajuns de bine? Eu când şi când te voi striga prin cei unşi, iar tu să mă auzi. Amin, amin, amin.

O, copii unşi în grădină, mai are Domnul o carte de trimis. Aţi fost prinşi cu lucruri minunate de la Domnul date, dar să ne facem vreme pentru educaţie cerească peste tot Israelul, că acest popor trebuie să fie lumina lumii cu care Domnul va lumina peste pământ ca să fie lumină.

O, poporule scump, stai atent sub lumina cuvântului cel din cer, că Domnul vine pe cărarea mea, pe cărarea cărţii mele şi te ţine treaz şi te ţine luminând, şi cu lumina ta va orbi pe cei mândri de pe pământ. Amin.

— Verginico tată, o, Verginico, avem mult de lucrat peste Israel. Mai avem o carte rostită să se trimită, şi avem şi peste Israel de lucru, căci ca să avem popor pe potriva cerului trebuie mereu să lucrăm, căci biserica trebuie să fie vie, tată, trebuie să fie cerească pe pământ.

Fiilor, Eu, Domnul, nu vă cer nimic decât să Mă iubiţi în toată vremea. Nu vă cer nici dajdie, căci dajdie se ia numai de la străini, nu şi de la fii, căci fiii sunt scutiţi. Împăraţii de pe pământ nu iau bir sau dajdie de la fiii lor, ci de la străini iau bir. Fiii nu trebuie să dea bir. Învăţaţi, fiilor, învăţaţi să ştiţi cine vă este tată. Învăţaţi din pilda aceasta: *«Fiii nu trebuie să dea bir, că tatăl nu ia dajdie de la fii»*. Nimic nu vă cer decât să-Mi fiţi fii. Amin, amin, amin. Nimic nu vă cer decât să vă fiu Tată şi voi să-Mi fiţi fii, iar cel ce este fiu se cunoaşte după ascultare, precum şi cel ce nu-Mi este fiu se cunoaşte după neascultare. Împăraţii pământului iau dajdie de la străini, căci nu sunt fii cei ce dau dajdie. Împăraţii cei din biserica lumii iau dajdie de la străini, căci nu sunt fii cei ce dau dajdie şi nu sunt părinţi cei ce iau dajdie de la fii. Eu nimic nu vă cer vouă celor ce-Mi sunteţi fii, căci Eu sunt Tată al fiilor Mei, dar să-Mi fiţi fii, măi fiilor.

O, Verginico, Ne oprim din cuvânt, Ne oprim un picuţ ca să mergem în mijlocul lui Israel cu cuvântul, să mergem la fii ca să le dăm şi să Ne fie fii; să le dăm învăţătură prin fiii cei unşi, să le dăm şi să Mă crească pe Mine în ei, că vine vremea şi a şi venit să se închine lumea la Mine prin ei, prin învăţătura Mea care curge prin ei peste oameni, căci pentru adevăraţii Mei fii, Eu sunt lumină în lume.

O, greu e de cei ce au plecat din poporul Meu, că aceia s-au făcut întuneric în întunericul lumii de azi, dar adevăraţii Mei fii sunt lumina Mea între oamenii care caută lumina Mea, iar cei ce Mă caută Mă vor afla şi vor sta la învăţat şi vor creşte şi se vor face fii ai Tatălui. Amin, amin, amin.

*

Intrăm din nou în cartea ta, Verginico. Să Ne terminăm lucrul, tată. Pe fiecare cuvânt să-l terminăm de rostit, căci stau alte cuvinte la rând.

Ai grăit cu surioara ta, şi Eu am privit peste cuvântul tău şi peste inima ei şi peste fapta cuvântului tău în ea. O, Verginico, surioara ta nu mai este atentă şi dă în Mine şi dă în tine şi nu-şi dă seama. Lucrarea sunt Eu, cuvântul sunt Eu, şi cine nu împlineşte cu atenţie împlinirea cuvântului Meu, acela dă în cuvântul Meu, dă în Mine, tată, dă şi nu-şi dă seama că dă, şi duhul rău se bucură, Verginico, şi bate din palme şi scoate limba la fiii cuvântului Meu pe care i-am pus să păstorească pe poporul Meu cu toiagul Meu, cu cuvântul Meu, căci cuvântul Meu este păstor, păstorul lui Israel, amin, şi este păstorul celor ce stau sub păstorie, iar celor ce le place cu păstor, aceia iau cuvântul Meu şi îl pun păstor peste ei.

O, Verginico, ce mult e de păstorit cu cuvântul! Peste tot în Israel este numai de păstorit, tată, şi tu mai ai un cuvânt de trimis către păstorul Daniel. Am zis să fie acest cuvânt. Scoală-te în cuvânt şi pune-te proptea pentru împlinirea cuvântului Meu peste tot în Israel, peste poporul care s-a lăsat răsărit şi crescut din semănătura cuvântului Meu, peste poporul cel treaz, cel împlinitor, cel rămas pentru rod, Verginico. O, rodul e rod, şi să-l înveţi pe Israel ce este rodul lui, şi să ştie Israel ce înseamnă rod în el, căci rodul rodeşte din rod, şi se face rod. Amin.

— O, Doamne, cuvântul Tău e rodul cel din Israel, şi Israel este rodul cuvântului Tău, iar rodul rămâne bun de rodit, şi rodeşte rod din rod. Cuvântul Tău a venit pe pământ, Doamne, ca să-şi adune grâul în hambare, după cum este scris, iar pleava cât şi bobul sec şi sterp să fie aruncate în foc, după cum este scris în Scripturi, Doamne.

Mă fac cărare de cuvânt către păstorul Daniel ca să-i fac inima lui cărare către cuvântul Tău şi al meu şi să vorbim cu el şi să înţeleagă tot Israelul, Doamne.

O, Israele, o, păstorule Daniele, grăiesc cu Israel şi cu tine, şi ferice de cel ce este israelit în Israel, şi ferice de cel ce s-a făcut israelit pentru poporul Israel. De ce zic eu aceste cuvinte? Iată de ce le zic: în poporul acesta cu numele de Israel au dat să se strecoare mulţi, au dat să se uite mulţi, au dat să ia mulţi din acest popor. Unii s-au strecurat, unii s-au uitat, unii au luat şi au dat, iar alţii s-au născut prin cuvânt, şi cuvântul i-a făcut vii şi credincioşi şi roditori, şi are Domnul rod din rod în Israel.

O, Daniele păstorule, mulţi oameni fără noimă s-au strecurat în staulul acestei lucrări. N-a avut Domnul ce face cu ei. Oameni fără noimă au venit şi s-au oprit în poporul acesta şi au îngreuiat cărarea cuvântului şi făptuirea cuvântului şi bucuria cuvântului în cei ce stau sprijin pentru Domnul în Israel. E greu de Domnul şi de lucrul Lui când străbate cărare cu bolovani pe ea. Omul fără noimă care a venit să se facă creştin în poporul acesta, a fost om-bolovan, a fost spin printre flori, a fost neghină prin grâu, a fost ispită printre fii. Omul fără noimă nu poate înţelege ce înseamnă viaţa lui în acest popor chiar dacă zice el că viaţă caută. O, mereu, mereu se strecurau oameni-bolovani în poporul acesta şi se lăsau grei şi rupeau spinarea celor vii, rupeau spinarea celor cu spinare. Omul cu mărire de sine nu ştie să fie mic, nu poate să fie mic, să fie prunc nu poate, să fie slab nu poate acela, dar nici Dumnezeu nu poate în cel tare cu sinea. Prea multă suferinţă s-a strecurat peste cei vii din poporul acesta. De aceea trebuie atenţie de-acum, şi vin să te rog, păstorule Daniele, să lucrăm cu atenţie. Domnul a spus fiilor celor unşi în grădină să lucreze cu toţii în stânga, cu toţii în dreapta, şi lucrul Domnului va fi viu şi nu se va strica, şi nu va mai avea putere de sine cel fără noimă care stă în Israel. O, Daniele, cel fără noimă nu este fiu şi se lasă greu, că nu ştie ce vrea cel fără noimă. Pe vremea când se ridica poporul Israel, se alegea pentru rod cel fără de cusur, cel fără de vătămătură de trup şi de suflet şi de minte, ca să aibă Domnul rod întreg şi viu şi sănătos. Prea mulţi s-au strecurat, şi unii s-au făcut vampiri de suflet sfânt şi au supt puterea Domnului din cei ce sunt credincioşi şi curaţi. Prea mulţi au trecut prin mijlocul acestui popor, prea mulţi cu fire tare şi sucită, că după ce că omul e numai fire, mai e şi sucită firea omului cel fără noimă.

O, păstorule, zice Domnul să fie mare grijă pentru viaţa celor vii, căci cei vii sunt cei mici, iar cei mici sunt mici şi firavi. Să fim atenţi în toată clipa, să fim oglindă în toată clipa, şi să se uite creştinul în ea şi să Se vadă Dumnezeu lucrând întru dreptatea Sa.

Nu trebuie tras de cel fără dragoste. De cel ce n-are frică de Dumnezeu nu trebuie tras ca să stea sau ca să nu plece. Numai cei ce au frică de Dumnezeu, numai aceia stau cu poporul acesta sfânt. Cei fără frică de Dumnezeu nu stau, şi se duc spre diavolul. N-are Domnul nevoie de cel fără credinţă, de cel cu dragoste forţată. De cel fără noimă n-are Domnul nevoie. De cel ce are mamă şi tată şi fraţi şi neamuri şi prieteni şi ranguri n-are nevoie Domnul. De cel mofturos, de cel clevetitor, de cel prefăcut şi viclean, de cel cu voia sa, de cel nerăbdător, de cel cu firea sucită, de cel nestatornic n-are Domnul nevoie. Ce să facă Domnul cu cel ce-i place cu morţii? Ce-i foloseşte lui Israel om care se strecoară în Israel şi atât? Ce-i foloseşte lui Israel om care nu se poate naşte de sus, mereu din cuvântul cel de sus? Omul care face ca el, omul cel

frământat de sinele lui, ce-i foloseşte un aşa om poporului sfânt? O, păstorule, nu este în Israel omul cu vătămătură. În Israel este omul cel sănătos. Prea mulţi s-au strecurat şi s-au făcut vampiri de suflet sfânt, de sânge sfânt, ca pasărea de pradă care suge sânge. Puterea lui Israel trebuie să fie puterea Domnului pe pământ. Voiesc să asculte Israel de Domnul. Voiesc să fie curăţat Israel de scaieţi şi de bolovani. Lasă, mămică, ştie Domnul să-Şi curețe aria, dar să-L lăsăm şi să nu ne ţinem de coada spinului. Să ştie orice om de pe pământ că Domnul este poarta spre poporul Lui. Să nu mai scoată limba omul care se dă creştin şi nu este creştin. Mulţi din lume nu înţeleg ce înseamnă să porţi la gât salbă de israelit, salbă de mireasă. Omul este învăţat cu mituitul ca să-şi facă loc bun între oameni. Dar la Domnul omul mituitor nu pătrunde, şi rămâne spin, iar spinii se aruncă în foc, că s-au făcut blestem peste pământ.

Israele, Daniele, Israele, nu mai pune mâna pe spini. La ce este bună limba şi vorba spinului ca să vorbească cu fiii Domnului? Se smintesc fiii Domnului de neîmplinirea cuvântului lui Dumnezeu. Se aud în Israel cuvinte de întrebare: *„De ce acela sau acela face, iar eu să nu fac?“*.

O, păstorule Daniele, mi-a spus Domnul să vorbim, mămică, şi să audă poporul ce vorbim. Am vorbit şi cu surioara mea, că s-a făcut îndărătnică şi nu mă primeşte pe lângă ea cu proptelele mele. Zice că poate singură, aşa zice de vreme ce se ascunde de cel al meu de lângă ea ca să n-o vadă când îşi face voia sa, şi nu a mea. Ea face voia celor răi. Ea face voia celor ce n-au pe Dumnezeu, şi zice că şi eu am făcut aşa. Eu n-am făcut aşa. Spune-i tu, păstorule Daniel, spune-i tu cum am făcut eu, că ea nu ştie cum am făcut eu. Ajută-mă şi tu, că pe cei pe care-i trimit ca s-o sprijine nu-i mai primeşte, zice că ştie ea, zice că ştie de la Domnul. O, voiesc să aibă minte surioara mea, voiesc să nu-şi piardă mintea, voiesc prin ascultare să aibă minte. Eu am fost prigonită cu Domnul pe pământ şi am fost mereu vândută celor morţi. Mă vindeau cei fără noimă care se strecurau în mijlocul poporului meu, că nu veneau să se strecoare ca să stea pe margine, ci veneau să intre în mijloc, să intre în vistieria tainelor de sus, şi ei nu erau în stare nici de cele de jos. Dar acum avem fii tari, fii ascultători, şi vin mereu cu Domnul de sus şi le spun să lucreze atenţi, şi le spun să aibă grijă de porţi, iar cei din porţi, să fie în porţi. Amin.

Păstorule, păstorule, să lăsăm portarii în porţi, şi să poată da seama la porţi. Portarul are lucrul lui, iar cel dinăuntru, lucrul lui, precum şi cel din afară are lucrul lui, iar cine vine cu lucrul lui la porţile Domnului, acela să se depărteze! Amin. Cei ce au buzunarele pline de Dumnezeu, zic ei, aceia să se depărteze din preajma porţilor tale, Israele, cetatea mea, Israele, cortul meu cel sfânt în care eu locuiesc cuvânt pe pământ.

Din nou rostesc: vai celor ce vin să se judece cu tine, poporule, fiul meu şi al lui Dumnezeu! Vai celor ce văd aramă în loc de aur! Vai celor ce lovesc cu cuvânt de judecată asupra ta, popor sfânt, că sfânt este cel ce are pe Domnul de hrană.

Păstorule, ţine-i departe pe fiii tăi şi apropie-i pe ai mei, ca să nu judece fiii lui Israel pe Domnul. Poporul se uită ce faci tu, iar ce tu nu poţi să faci să nu-i ceri nimănui să facă, nimănui, mămică. Eu ştiu că tu nu-i ai la inimă pe fiii tăi neascultători, ştiu, dar poporul creştin lucrează altfel, şi dă să te judece pentru dreptatea ta. Fiul lui Israel nu trebuie să se înveţe să fie judecător, şi trebuie să înveţe să fie copil, căci copilul ascultă şi nu trebuie să judece pe cel ce are grijă de el, dar să avem grijă, mare grijă de poporul Domnului.

O, păstorule, nu este bine omului să fie singur, să lucreze singur, ci este bine să lucreze totul la lumină, totul în biserică şi nu în afara trupului bisericii. Când se lucrează în afară, atunci toată biserica lucrează spre afară pentru ca să verse din lumina sa afară la neamurile care caută lumină, iar cel ce va fi să ia lumină va lua. Cei ce au fost în lucrarea aceasta şi nu au stat, nu mai trebuie învăţaţi, nu mai trebuie rugaţi, că tu ştii ce scrie în carte. Să-L lăsăm pe Domnul. Domnul din cer ştie şi vede şi are grijă ca Domnul, nu ca omul.

O, păstorule, să învăţăm să fim fii, mămică. O, Israele, să înveţi să fii fiul Domnului, că fiul lasă toată grija pe Tatăl, Care ştie şi vede totul. O, Israele, am multe cuvinte să-ţi dau, şi cartea mea e masa mea cu tine. Amin, amin, amin.

— Verginico tată, să învăţăm pe Israel ce este rodul lui şi care este. Să ştie Israel ce înseamnă rod în el.

— O, Domnul meu, şi Doamne al poporului sfânt, cuvântul Tău e rodul cel din Israel, iar Israel cel sfânt este rodul cuvântului Tău, şi eu ca un grădinar ud grădiniţa poporului Tău, Doamne. Eu o ud, şi ea odrăsleşte, iar spinii se vor stârpi prin sămânţa lor. Amin.

— Verginico, Verginico, mlădiţă înţeleaptă! Verginico, izvoraş dulce, ramură de râu din râul vieţii! Eu sunt râul vieţii, şi râul curge şi cuprinde pământul, şi pământul odrăsleşte.

Israele, popor sfânt! Israele, albie de râu! Mă fac în tine râu al vieţii peste pământ, şi din vale vor veni spre munte mulţimile cele însetate şi vor bea din stânca vieţii şi vor lua viaţă veşnică, şi din fiii vieţii voi zidi din nou veşnicia pentru fiii ei. Amin, amin, amin.

16/29 iunie 1997

Sărbătoarea Naşterii sfântului Ioan Botezătorul

Cartea cea cu şapte peceţi a fost deschisă. Oamenii pier prin ştiinţa lor, neînţelegând înţelepciunea cea din Scripturi.

Vin pe cărarea cărţii tale, Verginico. Venim în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Sărbătorim pe Ioan, naşul Meu de botez. Lucrăm cu cerul în cartea ta şi în cartea Mea şi cuvântăm peste Israel, Verginico. Începem în zori lucrare cerească peste Israel care merge azi să-L mărturisească pe Dumnezeu la oameni. Să fie binecuvântată cărarea mergerii poporului Meu mărturisitor între oameni! Să fie cu nădejde, să fie cu credinţă, că Fiul Domnului este Domn peste toate ale Sale şi ale lui Israel. Să se adune norii de sub cer la un loc şi să se ivească seninul şi vreme cu soare pentru ca să fie pregătită ziua de mărturisire a lucrului Domnului pe pământ.

Verginico, binecuvintează şi tu din Mine.

— O, Doamne, toate câte Tu îmi spui eu lucrez, şi nimic de la mine nu fac. Tu eşti Cel ce faci totul, pentru că nu faci voia Ta, ci voia Tatălui, Care Te-a trimis. Toate câte auzi de la Tatăl, Tu le lucrezi, iar cei ce sunt ai Tăi fac ca Tine, Doamne.

Binecuvântat să fii, popor al Domnului. Mergi şi binecuvintează pe Dumnezeu mărturisindu-L! Să fie vreme bună. Să fie dragostea Domnului cu voi! Să se adune norii de sub cer la un loc şi să vă însoţească seninul şi cuvântul lui Dumnezeu! Voi sunteţi fiii nădejdii. Nădăjduiţi în Domnul, fiilor. El Se mărturiseşte pe Sine prin voi. Fiţi plini de Duh Sfânt. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, trec în cartea Mea şi Mă fac cuvânt în ea şi lucrăm sărbătoare de cuvânt. Ioan, botezătorul Meu, este mângâiat de tot cerul în sărbătoare. Amin.

Israele, poporul Meu, mergi, tată, şi mărturiseşte pe Dumnezeu la oameni! Mergi, poporul Meu! Ioan botezătorul Meu şi sfinţii arhangheli Mihail şi Gavriil îţi fac cărare ca să mergi cu cuvântul Meu şi cu lucrarea lui spre oameni. Să-ţi fie mersul binecuvântat, şi tot lucrul tău de azi să fie binecuvântat, şi pentru cer să fie. Amin, amin, amin.

*

Mereu, mereu Mă fac cuvânt peste tine, poporul Meu, românul Meu popor. Amin. Adevăratul popor român tu eşti, că tu trăieşti creştineşte, tată. Poporul român este poporul care trăieşte creştineşte pe pământul român. Amin.

Cuvântul Meu vine pe pământ înaintea Mea precum Ioan mergea înaintea Mea şi Îmi gătea calea. Ioan s-a ivit prin rugăciunea lui Zaharia şi a Elisabetei, şi este rodul rugăciunii, şi a fost bucurie şi mulţi s-au bucurat de naşterea lui, şi a fost mare înaintea Mea, şi n-a băut nici vin, nici băutură ameţitoare, şi s-a umplut de Duhul Sfânt încă din pântecele mamei sale, ca să se nască mare şi să întoarcă pe Israel la Dumnezeu. Dar în zilele tale, poporul Meu de azi, mare este pregătirea Mea pentru venirea Mea, că Eu Îmi curăţ aria Mea şi Îmi adun grâul Meu în hambar, iar pleava cât şi bobul sec le ard cu foc nestins.

Cartea cea cu şapte peceţi a fost deschisă, iar cuvântul Meu a luat puterea şi tăria ca să împărăţească, iar când am deschis pecetea a şasea, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, şi luna toată s-a făcut ca sângele, şi stelele cerului au căzut pe pământ, şi cerul s-a dat în lături şi toate s-au mişcat de la locul lor, iar cei mari ai pământului s-au ascuns în munţi de teama mâniei lui Dumnezeu. Nimeni pe pământ nu ştie să aşeze la locul lor şi la timpul lor cuvintele Scripturii, dar ele se împlinesc la timp, şi omul nu ştie de unde vin toate câte vin la timpul lor, căci când s-a deschis pecetea cea de a şasea a cărţii, soarele s-a întunecat şi s-a făcut ca un sac de păr. Soarele s-a făcut rău cu omul şi omul nu înţelege. Nimeni nu înţelege ce este soarele şi luna şi stelele, şi s-a umplut pământul de minciuna omului ştiinţific care a spus ce a voit despre soare şi lună şi stele, şi de aceea soarele s-a făcut negru ca un sac de păr. Şi ce înseamnă acest cuvânt al Scripturii? O, soarele s-a făcut duşman pe om, fiilor. Mai mare goliciune ca în zilele de azi n-a fost între oameni. Mai multă minciună şi rătăcire ca azi, n-a fost. Omul ştiinţei a hulit pe Dumnezeu şi a minţit pe om, şi soarele s-a făcut negru ca un sac de păr şi muşcă pe omul minciunii. Soarele loveşte în trupurile oamenilor, şi oamenii nu înţeleg mânia lui Dumnezeu, şi stelele cad din cer şi se fac pedeapsă peste oameni, şi oamenii nu înţeleg că n-au unde să se ascundă de mânia lui Dumnezeu. În zadar fug ei în munţi şi în peşteri, că al Meu este pământul tot, dar oamenii nu înţeleg aceasta, şi soarele s-a supărat pe om, şi omul nu înţelege Scriptura. E mare desfrânare sub soare, e mare goliciune. Omul a căpătat prea mare îndrăzneală sub ochii Mei, şi soarele şi-a făcut dinţi şi se răzbună pe oameni, şi oamenii nu înţeleg cuvintele Scripturii. Soarele muşcă pe oameni, şi oamenii n-au unde să se ascundă de mânia aceasta. Cine vrea să se ascundă, acela se poate ascunde numai sub mantia Mea, că M-am făcut cuvânt de ocrotire pentru cei credincioşi şi curaţi cu inima, pentru cei ce-L iubesc pe Dumnezeu pe pământ.

O, poporul Meu de azi, e mare azi pregătirea pentru venirea Mea, că Eu Îmi curăţ aria Mea şi Îmi adun grâul în jitniţă, iar pleava cât şi bobul sec le ard cu foc nestins. Amin. Vin şi îţi dau învăţătură, că Eu îl ocrotesc sub cuvântul Meu pe cel ce Mă ascultă. Să te scoli în zorii zilei şi să-ţi faci lucrul tău, fiule, iar când soarele arde de sus, să intri şi să te odihneşti şi să Mă slăveşti pe Mine şi să te linişteşti cu duhul şi cu trupul, iar după miezul zilei, după ceasurile vecerniei, să ieşi din nou să-ţi termini lucrul tău, căci soarele muşcă pe omul necredincios şi pe cel ce face rău înaintea Mea şi pe cel ce se dezgoleşte înaintea luminii soarelui Meu. Lumina soarelui e tristă, căci oamenii au întunecat soarele, l-au înnegrit, l-au înrăit, şi el s-a făcut negru pentru om, negru ca un sac de păr, iar luna s-a făcut ca sângele, s-a făcut rană pentru om, şi stelele cad din cer ca să prindă pe oameni, şi nimeni nu ştie ce este soarele şi luna şi stelele. Oamenii de ştiinţă zic că ştiu, dar ei n-au făcut altceva decât că au adus mânia lui Dumnezeu peste pământ, iar fiii neascultării sunt pedepsiţi de ştiinţa oamenilor. Ştiinţa omului este moarte pentru om, dar ea va înceta, căci tot ce înseamnă moarte se va lua de pe pământ, şi oamenii vor căuta ştiinţa, şi ea nu va mai fi, şi va fi numai Dumnezeu peste toate câte au fost făcute de Dumnezeu. Amin.

Cuvântul Meu merge şi încurcă limbile omului de pe pământ, şi descurcă limbile Domnului peste oameni. Ca şi Ioan Botezătorul şi Înaintemergătorul, aşa merge şi cuvântul Meu peste pământ şi Îmi curăţă calea şi Mi-o pregăteşte ca să vin. Dar pe tine te ocrotesc, poporul Meu, căci tu faci voia Mea şi aduci binecuvântare peste pământ şi faci cer nou şi pământ nou prin credinţa ta, prin ascultarea ta şi prin trăirea Mea în tine. Tu eşti salvarea oamenilor, dar dacă oamenii nu înţeleg ce am făcut Eu din tine pe pământ pentru om, atunci oamenii vor pieri prin rătăcirea lor, prin ştiinţa lor. Voi arăta oamenilor toate zilele Mele cu tine pe pământ, şi nimeni din ei nu va putea spune că n-am fost printre ei să-i strig şi să-i îndemn cu fericirea şi cu veşnicia, iar spinii şi pălămida vor pieri, şi vor rămâne numai florile, numai binecuvântarea. Şi voi veni mereu lângă tine, poporul Meu iubit, şi te voi învăţa viaţa, tată, căci orice ştiinţă se va face sul, şi tu vei avea Învăţător pe Domnul, iar cei fără învăţător vor alerga la tine cel ce ai învăţătura Mea, şi se va împlini Scriptura aceea care spune că multe noroade vor veni la tine, la muntele cel sfânt al învăţăturii Mele, şi vor lua legea Mea cea sfântă şi vor spune: *„Veniţi să ne suim în muntele învăţăturii ca să luăm de la Dumnezeu, să ne înveţe El căile Sale, iar noi să mergem pe cărările Sale"*. Şi te voi sprijini, poporul Meu, şi în toate neputinţele tale de pe pământ Eu voi fi cu tine şi îţi voi lua jugul şi îl voi duce Eu, şi îţi voi da jugul Meu cel uşor ca să-l duci; Eu pe al tău, şi tu pe al Meu, şi va fi uşor, şi vom lucra tot ce este de lucrat pentru cerul cel nou şi pământul cel nou şi pentru dreptatea care va locui cu cele noi şi curate.

Voi ridica oameni din oameni şi Mă voi ajuta cu ei, şi nu voi uita sprijinul Meu de la om, că greu e pe pământ, greu e şi pentru Mine, nu numai pentru tine, poporul Meu. Greu e pe pământul necredincioşilor, dar pământul este al Meu, şi necredincioşii îşi vor pierde averea, căci Eu sunt Stăpânul cerului şi al pământului şi strig la oamenii necredincioşi şi Mă vestesc Stăpânul celor create de Mine, iar Tatăl îi va face moştenitori pe toţi fiii Lui, care L-au ştiut pe Tatăl, făcând voia Lui înaintea Lui. Atunci soarele va străluci de şapte ori mai mult, şi veşnicia îşi va îmbrăţişa fiii. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 1997

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Cuvântul mult, înnoiește dragostea Domnului în om. Cel fără de trimitere cade prin rodul lui. Domnul este trimisul Tatălui. Ucenicii sunt culegătorii roadelor Duhului.

Vin să te păstoresc, poporul Meu. Vin cu pășune din cer. Vin la tine, fiule mic, că tu trebuie să ai hrană caldă ca să fii mereu la masa Mea. Amin. Am spus că vin curând, și iată, vin mereu la tine ca să te pregătesc să stai înaintea Mea la venirea Mea. Pace ție! Pacea Mea ție, ca să Mă ai în tine cu dragoste și să ai multă dragoste. Dar ca să ai, trebuie să lucrezi cuvântul Meu și mult să-l lucrezi. Dragostea ta de Mine se face din mult cuvânt, iar cuvântul înnoiește dragostea. Așa e și cu urâtul care se face din tăcerea ta în cuvântul Meu. Cine nu vorbește cu Mine, acela tace, și se face urâtul peste el, iar duhul cel potrivnic Mie se fălește între Mine și tine, copilule hrănit cu dragoste de cuvânt. Eu sunt dragoste, și Mă fac cuvânt peste tine ca să Mă ai, poporul Meu. O, cine nu are dragoste se cunoaște după tăcere, iar cine are dragoste n-ar mai tăcea. Fiți mari în dragoste, copiii Mei. Fiți mari în cuvântul Meu și scoateți urâtul din voi și dintre voi și dați râu dragostei, tată. Cu mare dragoste vin la voi, și iau cu Mine pe sfinți și pe îngeri ca să audă din sfatul Meu cu voi, din sfatul vostru cu Mine. Cine are dragostea Mea, acela nu cade niciodată. Amin. De șapte mii de ani tot omul cade, căci cine nu are dragoste cade; cine nu are dragoste, tace. Dragostea cea de șapte veacuri a omului, precum și vorbirea lui nu l-a făcut să nu cadă, că una este dragostea care nu cade, și aceea este din Dumnezeu. Cel ce tace înaintea Mea, acela este cel ce nu Mă iubește, iar cel ce crede în Mine, acela Mă iubește și Mă încălzește cu cuvântul Meu din el, și pe mulți îi încălzește la focul cel nestins al dragostei de oameni.

O, poporul Meu, niciodată nu s-a făcut omul fiu al lui Dumnezeu, decât numai la propovăduirea Mea peste el, căci Eu am grăit proorocilor și apostolilor, și am făcut din ei cuvântul Meu peste oameni, și oameni mulți au intrat sub dragostea care se naște în om la cuvântul cel despre Mine, căci Eu sunt dragostea care vine la oameni ca să-i ridice, și M-am lăsat dragoste în prooroci și în apostoli și M-am așternut prin ei în calea oamenilor ca să Mă culeagă oamenii și să Mă aibă pe masa lor și să Mă pună la inima lor și să fie vii și să aibă pace, că nici un om nu are pace decât omul care Mă întâlnește pe Mine pe calea lui.

Am ieșit în calea apostolilor Mei, și ei M-au cules și M-au pus la inimă și au rămas cu Mine, și Eu cu ei; și au rămas în Mine, și Eu în ei. Am ieșit în calea lui Saul, care nu avea pace, căci prigonea pacea și n-o avea. M-am făcut lumină mare în calea lui și i-am spus: *«Saule, Eu sunt Hristosul păcii, și tu Mă prigonești»,* și M-am făcut în el pace și dragoste, iar el M-a așezat în calea oamenilor ca să Mă culeagă oamenii, căci am făcut din el un trimis al Meu.

Scris este în Scripturi: *«Cine va crede în Mine fără propovăduire? Și cine va propovădui dacă nu va fi trimis?».* Cel ce propovăduiește fără de trimiterea Mea, acela nu este primit de nimeni și nu face rod cel netrimis. Omul care propovăduiește pe Hristos fără să aibă trimiterea lui Dumnezeu, acela nu aduce rod pentru Dumnezeu, și nici lui nu-și face fii, căci Hristosul Eu sunt. Cel ce nu are trimiterea Mea, acela nu-Mi poate aduce nici un rod întru Mine, acela nu poate face din oameni fii ai lui Dumnezeu. Uitați-vă, tată, peste pământ, uitați-vă la rodul celor ce propovăduiesc pe Dumnezeu, și înțelegeți ce înseamnă trimis sau uns peste oameni, căci ca să ridici dintre oameni un fiu al lui Dumnezeu, acela trebuie să facă voia lui Dumnezeu dacă-l ridici ca un trimis ce ești, căci cel trimis are rod viu. Iată taină vă spun vouă: cel ce nu este trimis de Mine și lucrează fără trimitere, acela este fără toiag și fără păstor și cade prin rodul lui. Iar cel ce este trimis și nu lucrează prin trimitere, acela se numește slugă leneșă, căreia îi va cere socoteală Cel ce a trimis-o. Amin.

Cei ce Mă propovăduiesc azi pe Mine, sunt aceia care nu fac voia Mea, iar tu, poporul Meu, să fii atent ce-ți spun, ca să am cu cine să grăiesc, căci voi grăi cu tine și voi arăta toată vorbirea Mea cu tine, o voi arăta celor ce Mă propovăduiesc oamenilor fără să fie trimiși. Aceasta este taina propovăduitorului: cel ce este trimis de Mine ca să Mă propovăduiască, acela face voia Mea, precum și Eu am făcut voia Tatălui, Care M-a trimis. Eu n-am trimis niciodată pe nimeni la propovăduire decât pe cel ce face voia Mea în duhul și în trupul și în sufletul său.

Îi trimiteam pe apostolii Mei prin cetăți. De ce îi trimiteam? Vă spun vouă de ce îi trimiteam. Avea Tatăl pe ici, pe colo prin cetăți câte unul, doi care făceau voia Tatălui, și pentru unii ca aceia sunt trimiși în lume cei trimiși de Mine ca să-i culeg pe cei ce Tatăl Mi-i dăruiește, căci Tatăl nu are nevoie de cei ce nu-L iubesc pe El, iar Eu făceam voia Tatălui prin trimișii Mei.

O, fiilor, fiilor, nu erau așa bisericile Mele pe vremea apostolilor Mei. Erau puse la adăpost, erau puse deoparte pentru sfinții Mei, pentru creștinii care făceau voia lui Dumnezeu; și se luptau apostolii Mei cu cei ce dădeau buzna cu buzunarele dosite și cu fapte lumești, se luptau cu ei ca să nu-i lase să strice bisericile Mele. Dar azi bisericile nu sunt ale Mele; sunt ale fiilor oamenilor, nu ale creștinilor Mei, că iată, voi, creștinii Mei, nu sunteți primiți în ele, nu sunteți iubiți în ele. O, așa erau și creștinii Mei cei dintâi, care se lăsau înviați la propovăduirea Mea prin apostolii Mei. Ei au fost începutul bisericii Mele, și îi culegeau de peste tot pe cei ce Tatăl Mi-i dăruia ca să fie fiii bisericii Mele. Apostolii Mei lucrau cu ucenici, nu lucrau singuri, fiilor. Lucrul lor era trainic, și se întăreau unul pe altul și nu lucrau câte unul atunci când strângeau biserica s-o păstorească cu cele de la Mine. Cei ce n-au însoțitori ucenici, aceia să nu plece la lucrul bisericii, căci vouă vă spun mereu ce aveți de făcut, vă amintesc mereu să lucrați bine, să lucrați lucru întreg în mijlocul bisericii, iar cei ce lucrează bine se bucură de rod și Îmi dau Mie rodul lor și se fac Mie bucurie. Amin.

Am mereu de lucru cu voi peste Israel. Mereu, mereu vin ca un păstor la voi și vă învăț și vă păstoresc, căci Eu sunt Păstorul. Voi, străjerii Mei, să lucrați cu Duhul Meu peste ai Mei. Duhul vostru să nu-l folosiți la lucrul Meu, căci voi nu sunteți ai voștri. Cine dintre lucrători voiește să fie al lui sau al oilor, acela nu face bine, căci acela trebuie să fie al Meu, și toți ai Mei trebuie să fiți ai Mei, ca să nu vă semețiți la lucrul Meu. Dacă păstorii din bisericile lumii ar voi să fie ai Mei, atunci și biserica lor ar putea fi a Mea, dar ei nu vor să fie ai Mei, și sunt ai oamenilor, și nici oamenii nu fac voia Mea, precum nici păstorii lor nu fac voia Mea. Cine este al Meu, face voia Mea, iar cine este al omului, face voia omului și Mă pleacă și pe Mine să fac voia omului. Dar voi să fiți ai Mei, fiilor lucrători peste Israel, și să lucrați în Duhul Meu, căci Duhul Meu este Adevărul. Amin.

Cuvântul Meu este trimisul Tatălui între oameni ca să culeagă pe cei aleși de Tatăl, iar voi sunteți culegătorii rodului Meu lucrat de Tatăl. Cuvântul Meu culege pe cei aleși, iar cei

aleşi de Tatăl sunt cei ce fac voia Tatălui între oameni. Aceia cunosc cuvântul Meu şi îl culeg şi se dau Mie jertfă plăcută, jertfă de dragoste.

Cuvântul Meu este trimisul. Fiilor, fiilor, luaţi aminte la cele ce vă spun: cuvântul Meu este trimisul, iar voi sunteţi ucenicii Mei şi nu puteţi să faceţi voi mai mult decât cuvântul Meu. Lăsaţi cuvântul Meu să lucreze. E de ajuns că grăiesc Eu cu voi în cuvântul cel trimis, iar voi sunteţi ucenicii Mei, şi ucenicul nu este mai mare ca Mine. Căutaţi să înţelegeţi lucrarea Mea cu voi întru trimitere la lucru. Limbile cuvântului Meu sunt desluşite, tată. Voi doar arătaţi-le celor cărora grăiesc ele. Am spus vouă că nu trebuie tras de nimeni, că lucrul Meu nu lucrează aşa. Lucrul Meu e mare, şi are statură cerească, nu omenească. Fiţi şi voi cu statură întreagă, fiilor, şi orice cuvânt rostit de voi, să fie bine cântărit şi să aibă statură sănătoasă, şi veţi fi plăcuţii Mei. Voi să nu căutaţi să fiţi plăcuţi vouă sau oamenilor sau celor peste care vegheaţi. Voi, fiilor lucrători, să căutaţi să fiţi în Duhul Meu. Amin, amin, amin.

Şi acum mergeţi şi vă strângeţi lucrător cu lucrător, şi cuvântul Meu să vă lucreze, şi aşa să staţi în faţa Mea pentru Israel, şi în faţa lui Israel pentru Mine. Mergeţi prin trimitere, căci cuvântul Meu este trimisul oriunde merge el. Mergeţi ca să învăţaţi cu toţii cuvântul Meu, că vin apoi cu apostolii Mei la voi. Ei nu lucrau după duhul bisericii, şi lucrau după Duhul Meu peste biserică, şi luptau pentru unitatea duhului întru legătura păcii, fiilor.

Apostolii Mei Petru şi Pavel precum şi toţi ceilalţi până la doisprezece, şi încă cei şaptezeci de apostoli, sunt cu Mine în Israel, în tine, poporul Meu Israel. Vin la tine cu rămăşiţa lui Israel, cu apostolii Mei vin la tine, că tu eşti mângâierea Mea şi a sfinţilor Mei, care au rugăciunile lor pe jertfelnicul de aur înaintea tronului Meu, căci îngerul rugăciunilor umple cădelniţa lui cu nor de tămâie şi cu rugăciunile sfinţilor, şi le pune înaintea Mea şi le aruncă pe pământ, precum este scris în Scripturi.

Lucrează, poporul Meu, lucrează cuvântul Meu peste tine, căci vin apostolii Mei şi se unesc cu cuvântul Meu şi cu cuvântul tău, căci tu eşti cuvântul Meu, eşti rodul cuvântului Meu, eşti biserica Mea cea sfântă, eşti grâul Meu cel întreg; întreg şi nu sec. Amin, amin, amin. Apostolii Mei sunt cu tine în sărbătoarea lor cu tine şi stau cuvânt deasupra ta, şi din Mine se vor face cuvânt peste tine, căci Eu sunt locaşul lor, locaşul sfinţilor.

M-am dus la Tatăl şi am pregătit loc, ca acolo unde sunt Eu, să fie şi sfinţii Mei. Eu sunt locaşul sfinţilor Mei. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 1997

Soborul celor doisprezece sfinţi apostoli

Cel fără dragoste de Dumnezeu nimic nu este. Taina feţei lui Dumnezeu din om. Cei doisprezece apostoli, îmbărbătează pe ucenicii cei din urmă.

Sunt purtat de norii slavei Mele şi cobor pentru tine, popor sfânt, iar tu ai datoria să fii sfânt. Amin. Sunt purtat în foişor întocmit din apostolii Mei, iar Eu, Domnul, şi cu trâmbiţa Mea Verginica, suntem serbaţi în soborul apostolilor Mei şi toţi lucrăm laolaltă cu voi, cerul şi pământul în lucrare de ucenici cu Învăţător între ei.

Eu fără apostolii Mei nu lucram peste nimeni şi pe niciunde decât numai atunci când plângeam pentru mulţi către Tatăl Meu. Pentru cine plângeam Eu la Tatăl? Plângeam pentru Mine, plângeam pentru cei ce Mi-i dădea Tatăl, plângeam pentru cei pe care-i iubeam, plângeam pentru cei pe care Mi-i dăduse Tatăl ca să Mă prigonească, să Mă răstignească şi spuneam: «*Tată, să nu-i pedepseşti pentru Mine, că ei nu ştiu ce fac, ei nu Mă cunosc că sunt Fiul Tău*». Dar după ce am înviat, păcatul lor s-a schimbat în păcat ştiut, căci prin înviere M-am dovedit Fiul Tatălui, Fiu venit din cer pe pământ. S-a schimbat păcatul multora din cei ce Mi-au pregătit răstignirea şi fapta răstignirii, pentru că puţini din ei s-au făcut creştini credincioşi, iar ceilalţi au rămas tari prin rangul lor mai întâi, şi apoi prin mândria lor, că n-au voit să se înjosească pentru Mine precum Eu, Domnul, M-am înjosit pentru ei până la cea mai de jos ocară, moartea prin cruce, moartea celor mai aprigi păcătoşi osândiţi. Iată, omul nu ştie, nu vrea să îmbrăţişeze ocara omului. Omul este mai mare şi mai tare ca Dumnezeu, Care n-a voit decât să Se umilească pentru mântuirea multora, măi fiilor.

Mi-am apărat ucenicii, le-am apărat viaţa lor, şi Mi-am dat-o pe a Mea, căci când au venit oamenii templului cu săbii şi cu ciomege, dacă n-ar fi pus mâna pe prada pe care o căutau ca s-o ducă la fruntaşii bisericii, i-ar fi osândit pe ucenicii Mei. Dar Eu ca un Fiu al iubirii Tatălui am ieşit în fruntea ucenicilor Mei, şi ca un Învăţător al lor am grăit în faţa lor şi am spus căutătorilor: *«Pe cine căutaţi? Eu sunt Cel căutat de voi, iar acestora daţi-le drumul în voie».*

Nimeni nu Mi-a luat viaţa. Eu Însumi de la Mine am pus-o, căci pentru aceasta am coborât din cer de la Tatăl. După om am coborât, ca să-l iau în Mine şi să moară cu Mine şi să învieze cu Mine, căci cel ce-şi scapă viaţa din mâinile Mele, acela şi-o pierde, iar cel ce-şi pierde viaţa în moartea Mea pentru el, acela şi-o câştigă prin moartea lui în Mine şi prin învierea Mea întru el, prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu, Care a venit din cer ca să moară pentru om şi să învieze cu omul şi să meargă înapoi la Tatăl cu omul răscumpărat în braţe. Dar cel ce a cunoscut dulceaţa acestui har şi a gustat din această jertfă, şi s-a dus din nou spre păcatul firii, cine să mai moară pentru unul ca acela dacă moartea Mea nu i-a folosit lui spre viaţă veşnică? De aceea îţi spun ţie, poporul Meu, să ai dragoste de Mine, şi ţi-am spus că cel fără dragoste tace ca un vinovat, iar cel cu dragoste n-ar mai tăcea. Cel fără dragoste moare faţă de Hristos şi se uneşte din nou cu diavolul, cu duşmanul omului, tată. Oare, tu, poporul Meu iubit, ştii, tată, ce este diavolul? Rău e de omul care-i slujeşte unui stăpân fără să-şi cunoască stăpânul la faţă. Rău e de omul care-I slujeşte lui Dumnezeu fără să-I cunoască faţa Lui cea sfântă şi cerească. Rău e de omul care-i slujeşte diavolului fără să-şi cunoască stăpânul căruia îi slujeşte. Mare cuvânt vă spun Eu vouă astăzi, fiilor. Mare lucrare de cuvânt pun astăzi peste voi. Lucrez şi în dreapta Mea, lucrez şi în stânga Mea şi lucrez lucru întreg, lucrez cu ucenicii. Amin, amin, amin. Lucrez şi în dreapta Mea, lucrez şi în stânga Mea, lucrez ca un învăţător cu ucenici din cer şi cu ucenici de pe pământ, căci aşa este lucrarea cerului.

Voi, fiilor din dreapta Mea, fiţi cu atenţie cerească, fiilor, căci cu fiecare din voi grăiesc, nu cu celălalt grăiesc, aşa cum fiecare minte foloseşte acest gând cum că Eu cu celălalt grăiesc. Voi, fiilor din dreapta Mea, fiţi cu atenţie cerească atunci când grăiesc vouă pentru cei din stânga care ar voi cu Mine dar fără dragoste în ei, ci mai mult cu fire şi cu neatenţie din fire. Voi, fiilor din dreapta Mea, staţi de-a dreapta Mea până ce vor rămâne numai fiii dragostei înaintea Mea, căci cei ce au mamă şi tată şi fraţi şi surori şi copii şi

rudenii şi ranguri şi bani şi averi şi ţarini şi fire şi trup de fire nu vin după Mine, că au legături şi sunt legaţi şi n-au ştiut să scape la vreme. Dar Eu caut şi la inima omului necăjit de plata păcatelor lui, aşa cum am căutat şi la inima răstignitorilor Mei care s-au pocăit şi M-au cunoscut de Fiu al lui Dumnezeu şi s-au făcut creştini pe veci şi s-au rupt din cele vechi şi s-au înnoit. Ba unii din ei şi-au înnoit tot neamul lor prin înnoirea lor cea mare şi întreagă. Nimeni să nu Mă judece pe Mine după felul cum caut la inima omului necăjit şi cu putere de pocăinţă şi de dorinţă sfântă şi vie. Eu M-am băgat după om şi în iad, şi în apă, şi în foc, şi între morţi atunci când omul acela Mi-a fost de folos pentru ca să fac din el mântuire pentru necredincioşi sau judecată pentru aceştia.

Grăirea Mea de azi e cu adâncime de înţelepciune, fiilor sfinţi. Iată taină vă spun vouă: rău e de omul care-I slujeşte lui Dumnezeu fără să-I cunoască faţa Lui cea sfântă şi cerească. Cum aşa ceva, fiilor sfinţi? Omul care nu cunoaşte binecuvântările şi făgăduinţele Domnului, precum şi blestemurile şi răsplata Domnului, acela nu pipăie faţa mântuirii. Acela Îi slujeşte lui Dumnezeu, zice el, şi nu-şi cunoaşte răsplata vieţii sale. Scris este: *«Omul nu poate să vadă faţa lui Dumnezeu şi să rămână viu».* Omul trebuie să moară în el după ce vede şi înţelege faţa lui Dumnezeu, iar după aceea trebuie să ia Domnul viaţă în el precum a luat în Moise, fiilor, căci lui i-am spus când Mi-a cerut să Mă vadă că nu va rămâne viu dacă Mă va vedea. Şi aşa a fost, că după ce M-a văzut şi M-a auzit, el a murit, şi Eu am înviat în el şi am strălucit Eu în el, iar când s-a coborât de la Mine spre Israel, nimeni nu mai putea să-i privească faţa, şi a trebuit să-şi pună Moise văl, ca să nu se teamă fiii lui Israel de lumina feţei Mele în omul Meu cel nou.

O, fiilor, Eu pe mulţi vă acopăr cu vălul Meu cel tainic, ca să poată omul să stea cu voi de vorbă şi ca să pot Eu să dau cuvântul Meu omului, dar rău e de omul care-I slujeşte lui Dumnezeu fără să-I cunoască faţa lui Dumnezeu cea sfântă şi cerească. Omul nu poate privi nici faţa omului îndumnezeit, şi de aceea pun vălul Meu peste omul Meu, dară să mai poată omul cunoaşte faţa lui Dumnezeu cea sfântă şi cerească! Nici măcar nu înţelege ce înseamnă creştin după adevăr, nici măcar atât nu înţelege omul creştin, iar cel ce nu înţelege, găseşte peste tot purtare după purtarea lui, iubire după iubirea lui, statură în toţi după statura lui, căci omul culege ceea ce seamănă. Nu poate omul păcătos să-l vadă sfânt pe cel sfânt care se lasă văzut de priviri sfinte, măi fiilor, şi nu de ochi răi şi cu privire bolnavă şi întunericită.

Omul creştin este acela care-şi înţelege răsplata şi care şi-o lucrează cu sfinţenie, căci răsplata creştinului cel adevărat este sfinţenia minţii şi a inimii şi a vieţii şi a faptei lui, iar unde sunt acestea toate, acolo este izvorul lui Dumnezeu, cuvântul lui Dumnezeu, care se face izvor şi râuri de ape vii, precum scrie în Scripturi despre cel ce crede în Mine, căci credinciosului aceasta-i este răsplata şi rodul sfinţeniei lui. Sfinţenia nu moare în om dacă omul nu se semeţeşte în sine cu ea şi în părţi cu ea, iar dacă ea este prinsă de semeţie, atunci ea se face judecătoare peste cel ce a purtat-o şi i-a omorât prin semeţie darul ei cel sfânt, ca şi Adam odinioară.

Oare tu, poporul Meu iubit, ştii, tată, ce este diavolul? Iată taină vă spun vouă, fiilor sfinţi: rău e de omul care-i slujeşte unui stăpân fără să-şi cunoască la faţă stăpânul. Rău e de omul care-i slujeşte diavolului fără să-şi cunoască stăpânul căruia-i slujeşte. Cum aşa ceva, fiilor sfinţi? Omul care nu cunoaşte binecuvântările şi făgăduinţele lui Dumnezeu şi răsplătirile Domnului, acela nu-I slujeşte lui Dumnezeu şi îi slujeşte diavolului şi nu-şi cunoaşte stăpânul la faţă, şi mulţi din felul acesta de oameni Îl recunosc pe Dumnezeu ca Dumnezeu, dar pe diavolul căruia-i slujesc nu-l recunosc.

Oare tu, poporul Meu iubit, ştii, tată, ce este diavolul? Aşează-te la învăţat şi creşti, poporul Meu, că nimănui n-am dat până la tine creştere ca a ta. Omul când a fost făcut de mâna lui Dumnezeu şi de Duhul lui Dumnezeu, a fost făcut ca să aibă în el şi simţul binelui şi simţul răului, ca să nu fac Eu din el un rob, şi să fac din el un liber, fiilor. Dacă aş fi zidit în el numai simţul binelui, ar fi fost pe veci de veci un rob, un om fără merite, un om fără lucrare. Dar am pus în el şi simţul răului, ca să fie omul liber, căci aceasta este libertatea cea de la Mine, şi nu alta. I-am spus apoi omului să culeagă numai ascultare, numai bine, şi să-şi hrănească simţul binelui, şi cu el să biruiască şi să osândească simţul răului. Dacă aş fi zidit în el numai simţul binelui n-ar mai fi trebuit să-l atenţionez să nu mănânce din pomul neascultării. Dar ce trebuia să facă omul ca să nu cadă din viaţă? Trebuia să osândească păcatul din trupul său, aşa cum am făcut Eu când M-am întrupat din Fecioară ca Fiu al Tatălui ceresc. Eu ce am făcut? Ce este scris în Scripturi? *«El a osândit păcatul în trupul Său şi l-a nimicit pironindu-l pe cruce».* Neascultarea, fiilor, trezeşte răul din om, şi răul nu mai este osândit în om, iar ascultarea de Dumnezeu îl face pe om să osândească răul în el şi să nu-i dea voie să lucreze, aşa cum am făcut Eu. Eu am osândit păcatul în trupul Meu şi apoi l-am nimicit prin cruce, prin moartea Mea pe cruce. Eu l-am făcut pe om după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi nu altfel, dar omul n-a osândit răul în trupul său, şi şi-a trezit răul din el prin neascultare de Dumnezeu, prin necunoaşterea Stăpânului şi a feţei Stăpânului său. Iată, omul nu trebuia să-şi uite Stăpânul. Omul trebuia să aibă Stăpân pe Dumnezeu, dar el a ieşit de sub stăpânire şi şi-a folosit libertatea în păcătuire.

Fiilor, fiilor, v-am învăţat ce este diavolul, tată. Diavolul nu trebuia să fie liber în om. Dumnezeu trebuia să fie liber în om. Când unul este liber, celălalt nu mai este stăpân. Când răul este trezit de om înăuntrul său, atunci binele este răstignit în om. Când binele este mereu treaz, mereu stăpân în om, atunci răul este răstignit şi osândit în om. Copilul mic nu cunoaşte nici binele, nici răul, şi de aceea este purtat în braţe de cel mare, iar copilul este în pace şi în linişte şi în braţe mângâietoare. O, ce durere pe Mine când văd pe copii că se fac mari şi nu are cine să-i înveţe ce este binele şi ce este răul, ce este Dumnezeu şi ce este diavolul! Omul este casă binelui şi răului, şi acestea două nu sunt fără om. Când nu era omul, acestea nu lucrau, căci Dumnezeu lucrează cu omul, şi toate pentru om le-a lucrat, precum şi ascultarea a înfiinţat-o după ce omul a fost înfiinţat.

O, poporul Meu, o, poporul Meu, o, poporul Meu iubit! Se miră apostolii de învăţătura Mea de azi, pe care nici ei n-au cunoscut-o şi n-au trăit-o pe vremea trupului Meu şi al lor. Pe vremea trupului Meu, şi apoi pe vremea lor, biserica Mea era luată cu asalt, şi toţi voiau să fie creştini de ai Mei şi de ai lor, şi era greu de om să înţeleagă bine faţa lui Hristos în om. O, poporul Meu, greu a fost şi greu mai este. În toate veacurile greu a fost să iau Eu faţă întreagă în om, greu de tot, poporul Meu. Dar acum apostolii Mei văd vremea Mea cu tine, că Mă port cu tot cerul Meu de sfinţi cu tine, Israele credincios de azi, puţinul Meu popor, micuţul Meu mănunchi de fii. Dar Eu te pregătesc şi te cresc, ca să fii tu faţă a Mea înaintea feţei Mele, ca să se înveţe oamenii cu faţa Mea, cu viaţa Mea, cu

sfințenia printre ei și în ei, că mulți iau cuvântul Meu cel dat de Mine ție și mulți se fac oameni noi, cu trăire sfântă și cerească în ei așa cum am fost Eu, Domnul, pe pământ.

Lucrez peste tine în lucrare cu ucenici, poporul Meu. Apostolii Mei, rămășița lui Israel, se fac neam cu românul prin tine, românul Meu popor. Tot cerul sfânt mănâncă din blid cu tine cuvântul Meu și trupul Meu. Tot cerul Meu e pe pământ cu tine. Tu ești puținel, dar numărul celor din cer este mare, fiule, și este cu tine, și tu ești mare prin numărul celor din cer, tată. Tot Ierusalimul cel de sus, tot Israelul cel de sus este cu tine pe pământ. Tot cerul a coborât pe pământ la tine, că a venit vremea venirii Mele cu sfinții în zeci de mii, iar Eu sunt Întâiul între ei, căci sunt Fiul Cel întâi al Tatălui, întâi între mulți frați.

O, ucenici ai Mei, bucurați-vă în cuvânt cu cei din vremea aceasta! Mărturisiți-Mă din cer pe pământ, că voi sunteți mărturisitorii Mei. Amin.

— Binecuvintează intrarea sfinților Tăi, Doamne. Binecuvintează-ne să intrăm. Amin, amin, amin.

— Amin zic vouă: totdeauna și acum și pururea și în vecii vecilor, ucenicii Mei cei iubiți. Amin.

— O, Doamne, bărbat al doririlor, Fiule al Tatălui Tău și al nostru, Domnul doririlor noastre, multă mărturisire am semănat pe pământ pentru Tine. Dar azi Tu Te mărturisești și mai minunat, și mai deplin, și mai desăvârșit, căci ceea ce noi, ucenicii Tăi, nu am putut face și grăi, faci Tu, Cel ce pe toate le faci și le poți, căci Tu așa ai spus: *«mai mari decât acestea se vor lucra prin cei ce cred în Mine»*. Așa ai spus, Doamne Cuvinte, așa ai spus atunci.

Venim cu Tine, ucenici și Învățător, venim la cei ce pregătesc calea Ta și a noastră, a sfinților și a îngerilor Tăi, căci a venit vremea împlinirilor toate, Doamne, că mereu Te întrebam: *«Până când, Doamne?»*.

O, popor sfânt de pe pământ, noi suntem ucenicii lui Hristos, Domnul nostru și al vostru. Cei doisprezece apostoli suntem, și ne facem un singur cuvânt peste tine, popor al doririlor celor din cer, popor al făgăduințelor lui Dumnezeu, făcute sfinților Lui.

Deschideți porțile să intre Împăratul slavei însoțit de ucenicii Săi, de sfinții Săi ucenici! Deschideți slavei Domnului, căci voi sunteți cortul Domnului, Care locuiește între oameni, și oamenii nu știu să înțeleagă ce a făcut Domnul din voi, fiilor din urmă, rod al propovăduirii Domnului și a noastră. A venit vremea desființării celor în parte în fața celor desăvârșite care au venit și vin spre voi și spre noi, căci sfinții așteaptă, și au așteptat mereu întrebând: *«Până când, Doamne?»*. O, iubiților întru Hristos, bărbatul doririlor! O, copii micuți și sfințiți de zeci de mii de ori prin cuvântul care se face trup, și prin trupul care se face cuvânt! O, iubiților, o, micuților, ca pruncii să fiți, și să fiți împărăție a cerurilor pe pământ, ca să aibă cerul împărăție în voi, pentru voi și pentru noi, căci noi și cu voi așteptăm, potrivit făgăduințelor, cer nou și pământ nou al dreptății, adică împărăția cerurilor, fiilor din urmă.

Am lăsat vouă cărțile apostoliei noastre, dar fiți sfinți și nu căutați în ele decât împărăția cerurilor, că mult am grăit noi cu trupurile, iar trupurile pofteau prea mult împotriva duhului, și era mare amestecătură, și mare năvală se dădea peste biserica lui Hristos și nu le puteam descurca pe cele rele din cele bune și pe cele bune din cele rele de vreme ce cunoștința era puțină atunci, iar oamenii erau mari cu trupul și cu poftele trupului. Dar acum, Domnul a înmulțit cunoștința și v-a dat-o vouă, căci a venit El Însuși Păstor, așa precum a făgăduit, că S-a dus la Tatăl și a venit cuvânt la sfârșit, și Duhul Lui Cel Sfânt Se face cuvânt, Se face Mângâietor, după proorocia celui mai iubit dintre cei doisprezece ucenici, Ioan, iubitul Domnului și al nostru. Erau multe de dat atunci, dar nu puteau fi purtate, că nimeni nu putea mânca hrană tare, ci numai lapte. Și iată, a venit Cuvântul Mângâietorul, a venit mai înainte de slava Lui cea întreagă, a venit să-Și pregătească slava și să te pregătească pe tine popor sfânt, ca să aibă cine ieși în întâmpinarea cerului cel nou și a pământului cel nou, Domnul cuvânt și trup, duh și trup. Propovăduirea noastră era lucrată cu anevoie, dar azi Hristos Se vestește ca fulgerul care iese de la răsărit și se arată până la apus, căci așa este scris despre venirea Domnului cuvânt și trup, duh și trup, și vom primi și noi plata bucuriei pentru care atâta vreme am întrebat: *«Până când, Doamne?»*. Noi veșnic suntem cu voi și cu toți cei care iau din muntele învățăturii, și punem ajutorul cerului pentru tainele Domnului și pentru ființa lor. Strigați la noi să vă fim de sprijin, căci strigarea voastră ne îmbracă cu biruință pentru voi, și Domnul ne îmbogățește ca să venim spre voi cu bogățiile Duhului Sfânt și ale faptelor Duhului Sfânt. Fiți cum am fost noi, care am lăsat ale noastre și am luat pe ale Domnului ca să le ducem, ca să lucrăm ca trimiși ai Lui, ca apostoli ai Duhului Sfânt, Care ne călăuzea prin lumea oamenilor. Fiți sănătoși, fiți sfinți cu mintea și cu inima și cu fapta și cu viața și așa să vă apropiați, că greu se mai face biserica biserică. E lucru mare și sfânt să fie omul casă pentru Hristos, căci cei sfinți sunt casa Domnului și a oaspeților Lui.

O, fiilor din urmă, puneți învățăturile Domnului peste biserică și curățiți biserica lui Hristos de idoli și de duhuri străine de Duhul Cel Sfânt. Fiți biserica lui Hristos, iubiților micuți, iar biserica să fie una și sfântă să fie și apostolie să lucreze prin trimitere, fiilor ai Domnului. E mare învățătura Domnului peste voi, că au venit cele desăvârșite și s-au dat în lături cele ce erau în parte lucrate și deslușite în parte. E mare cuvântul și Domnul peste voi, iar noi lucrăm cu Domnul întru lucrare de ucenici; noi din cer, și voi de pe pământ cu Domnul Învățătorul. Amin.

Tu, Doamne, ești Alfa și Omega și le unești pe ele, și Scripturile nu se pot șterge, că iată ce împliniri minunate ai pregătit! Slavă Ție, Doamne! Slavă Ție Îți cântă ucenicii Tăi cei din cer! Binecuvintează intrarea și ieșirea sfinților Tăi, Doamne, Cel ce erai, Cel ce ești, și Cel ce vii. Amin, amin, amin.

— O, Eu sunt venit pe norii slavei Mele și sunt purtat în foișor întocmit din apostolii Mei cei din cer, iar Eu și cu trâmbița Mea, cu tine, Verginico, avem serbare în Israel în soborul apostolilor Mei. Am lucrat în cartea ta cuvânt de serbare de sfinți ucenici, și bucurie mare s-a făcut în cer. Amin.

— O, Doamne, eu sunt trâmbița Ta și sun și adun cerul în sărbători și venim cu cer de sfinți la poporul cel de pe pământ.

Fiilor, fiilor, e Domnul cu voi, și e cu ucenicii Lui.

Binecuvintează, Doamne, intrarea și ieșirea sfinților Tăi. Amin.

— Eu sunt Cel ce-Și binecuvintează poporul Lui cel sfânt pe pământ. Eu sunt Cel ce

odrăslesc sfinţenie în fiii cei ascultători şi iubitori. Eu sunt, şi voi fi mereu cu tine, poporul Meu cel sfânt. Eu sunt, şi te hrănesc cu cuvântul Meu, iar tu să fii popor curat şi sfânt, că n-am pe nimeni pe pământ mai iubit ca şi tine. Amin, amin, amin.

30 iunie/13 iulie 1997

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Lucrarea de prooroc al Domnului. Ungerea pământească nu este ungere cerească. Arhiereul Irineu este unsul Domnului. Proorocul Ilie mustră necredinţa preoţilor lumii.

Cobor cu grabă spre tine, poporul Meu. Cobor cu trâmbiţa Mea Verginica. Cobor pe cărarea cărţii tale, Verginico, trâmbiţa Mea din care Eu, Domnul, sun mai înainte de arătarea Mea.

Coborâm cu sobor de sfinţi prooroci şi prăznuim masă de cuvânt nou, cuvânt cu trâmbiţare peste Israel. Duhul proorocului Ilie lucrează prin această lucrare de cuvânt, mai înainte de ziua Mea cea mare şi slăvită. Prăznuim cu mărire pe Ilie proorocul despre care scrie în Scripturi că va veni să-Mi pregătească venirea Mea cea de a doua, şi cu el prăznuim pe toţi proorocii care au proorocit despre vremea aceasta a Mea, că Eu sunt împlinirea cuvântului Meu rostit prin prooroci.

Ilie proorocul merge peste pământ ca să îndemne pe oameni la pocăinţă, dar oamenii sunt de piatră la orice fel de strigăt al Meu ca şi în vremea lui Noe. O, duhul proorocilor strigă la Mine pentru împlinirea Scripturilor lor cele pentru venirea Mea. Dar ce este proorocul? Proorocul este om al lui Dumnezeu, care vorbeşte cuvântul lui Dumnezeu peste oamenii care nu împlinesc poruncile lui Dumnezeu. Prooroc înseamnă om care se ridică împotriva celor fără de lege ca să salveze adevărul lui Dumnezeu şi pe cel drept care geme sub fărădelegile oamenilor. Cuvântul Meu prin prooroci este sabie cu două ascuţişuri care pătrunde în carnea celor uriaşi ca să slăbească puterea lor cea rea şi să izbăvească pe cei apăsaţi care plâng cu pocăinţă spre Dumnezeu.

A fost odată în Israel un om în care Eu Mi-am trezit Duhul ca să-l izbăvesc prin el pe Israel care plângea la Mine cu pocăinţă. Acesta şi-a făcut sabie cu două ascuţişuri şi şi-a ascuns-o sub mantia sa şi s-a dus la regele Moabului, care asuprea pe Israel, şi a intrat în foişorul regelui, iar Eu îl păzeam din toate părţile pe cel ce s-a sculat să fie judecătorul Meu peste Israel. Şi pe când regele dormea, el a apucat cu stânga sa sabia de la şoldul drept şi a înfipt-o în pântecele cel gras al regelui duşman şi n-a mai tras-o afară; ba i-a dat drumul şi mânerului în pântecul regelui cel rău, şi a rămas sabia în carnea celui gras, şi am izbăvit pe poporul Meu de vrăjmaşii care-l asupreau.

Cuvântul Meu este sabie cu două ascuţişuri, şi cine se încearcă în ea, este prins de ea, căci are două ascuţişuri. Ilie proorocul Meu când a rostit cuvânt către casa regelui Ahab, cuvântul lui s-a înfipt ca o sabie acolo unde a fost trimis, căci Ilie era proorocul Meu, era cuvântul Meu.

Ce este proorocul? El este cuvântul Meu, este om născut din cuvântul Meu cel de peste el. El naşte cuvântul Meu între oameni, Mă naşte pe Mine cuvânt pe pământ. Aşa ai fost tu, Verginico. Cuvântul Meu te-a întocmit şi te-a lucrat, şi apoi tu Mă năşteai pe Mine cuvânt pe pământ, şi din cuvântul Meu în tine s-a născut un popor, şi s-a scris cartea acestui popor ca şi cartea lui Israel; şi precum atunci n-au fost iubiţi proorocii Mei, aşa şi acum, tată. Iată, Eu trimit pe Ilie proorocul Meu şi el merge peste tot pe pământ ca să întoarcă pe oameni la Mine, dar cei ce au pus mâna pe cheile împărăţiei cerurilor Îmi stau împotrivă. Iar tu sună, Verginico, ca să se audă sunetul tău. Amin.

— Eu, Doamne, sun din trâmbiţă peste Israel, că Tu ai coborât în grabă spre poporul Tău. Eu sunt străjerul lui Israel, iar străjerul anunţă pe cei dinăuntru când vede duşmani venind.

Mă uit ce nelinişte este peste arhiereii din biserica din lume. Poporul Tău merge cu Tine şi Te vesteşte cuvânt peste pământ, că de aceea Te faci cuvânt, iar arhiereii bisericii din lume s-au umplut de frică şi de nelinişte, Doamne. Venim la poporul cuvântului Tău ca să-l întărim în nădejde şi în credinţă şi în pacea Ta şi în neclătinare, Doamne. Se pregătesc arhiereii să vină spre grădiniţa Ta şi îl împing pe arhiereul Tău prin care Tu ai înfiinţat grădiniţa cuvântului Tău, îl împing să blesteme grădiniţa Ta şi cuvântul Tău care o sfinţeşte mereu, dar eu voi merge înaintea lor, aşa cum a mers îngerul Tău înaintea lui Valaam care mergea să-l blesteme pe Israel, şi îl voi îndemna la cuvânt de binecuvântare pe arhiereul Tău, că arhiereii îl împing în faţă ca pe un salvator al lor ca să-i salveze de sub apăsarea cuvântului Tău peste ei. Coborâm în grabă să avem grijă de toate ale grădinii Tale, şi vom trezi oameni care ne vor veni în ajutor ca să se descopere minciuna arhiereilor care vor să spună că nu ei, ci acela care este arhiereul Tău voieşte să lovească în grădiniţa Ta, în biserica Ta aşezată de cuvântul Tău, Doamne.

Ilie proorocul Tău lucrează pentru Tine şi pentru poporul Tău, iar eu ca un străjer anunţ cetatea Ta, pe poporul Tău, să stea în duhul păcii Tale, că Tu eşti Cel ce păzeşti lucrarea Ta şi mersul Tău în cuvânt peste pământ, căci vii pe pământ cuvânt. Amin.

— O, Verginico, cobor în cartea Mea şi Îmi pecetluiesc grădiniţa cu cuvânt nou de binecuvântare, şi Îmi voi anunţa străjerii din grădină, căci Eu trimit pe îngerii Mei să biruiască împotriva minciunii arhiereilor care se luptă cu lucrarea Mea şi nu cu fiii ei; cu Mine se luptă, nu cu poporul Meu. Dar acesta este ceasul lor, şi stăpânirea întunericului cel din ei, că n-au voit să fie ai Mei, n-au iubit căile Mele, şi s-au sculat să se lupte cu Mine. Dar Eu cobor în grabă şi întocmesc cuvânt nou şi Mă fac Dumnezeu tare pentru poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Eu sunt Cuvântul. Eu sunt Domnul. Amin, amin, amin. Eu sunt Cel ce sunt, Cel ce era la început precum este scris: *«La început era Cuvântul, şi Dumnezeu era Cuvântul, şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut».*

O, grădiniţă a cuvântului, Eu sunt cuvântul cel de peste tine, şi tu porţi numele Meu, că te-am ales cu drag ca să vorbesc din tine peste pământ. O, grădiniţă, o, grădiniţă, o, grădiniţă, o, locaş al cuvântului Meu! Îmi răcoresc Duhul când grăiesc peste tine. Am făcut din tine reazem al Meu, şi Îmi alin durerea cu cuvântul Meu peste tine, că e durere grea durerea cerului pentru om. O, grădiniţă, în tine plâng în cuvânt, în tine Mă rog Tatălui, în tine Mă rog omului să se întoarcă la Tatăl, dar duhul lui antichrist se supără pe străjerii tăi. O, grădiniţă, în tine se coboară sfinţii cu cuvântul cel din cer. În tine Duhul Meu Se face cuvânt, dar omul cel potrivnic Mie şi ţie pune la cale împotrivire şi necredinţă, că e neliniştit când aude de tine, grădiniţa Mea. Dar Eu sunt Domnul şi nu Mă

pun cu mintea omului necredincios, şi îl las în pacea lui pe acela, iar Eu lucrez în tine cu pacea Mea, ca să fie pacea Mea la îndemâna celui ce voieşte să ia din ea. Amin.

Mă fac cuvânt, şi sărbătoare de venire a Mea Mă fac. Mă fac pace şi bucurie peste toţi cei hrăniţi cu mana Mea care curge peste tine, grădiniţa Mea. Mă fac cuvânt de nădejde şi de biruinţă pentru toţi cei care iau din masa cuvântului Meu ca să fie vii cu viaţa şi cu mintea şi cu veghea şi cu inima. Mă fac nădejde peste tine, poporul Meu hrănit din grădiniţa cuvântului Meu. Să stai pururi la masă cu Mine, să stai cu credinţă şi cu nădejde, să stai cu neclintire, căci oamenii de azi sunt împotriva Mea mai mult ca acum două mii de ani când M-am arătat trup între oameni. Mulţi oameni de azi s-au făcut uriaşi şi au pus mâna pe cheile împărăţiei Mele şi M-au dat afară din împărăţia Mea ca să fie a lor şi nu a Mea, şi te duşmănesc pe tine, poporul Meu cel credincios. Dar Eu sunt Domnul, şi grăiesc mereu peste tine şi te învăţ să fii copil credincios şi ascultător şi sfânt, căci cei credincioşi vor fi ca stelele în vecii vecilor. Amin.

O, grădiniţa cuvântului Meu, s-au sfătuit mai-marii bisericii din lume împotriva ta, dar Eu sunt Domnul şi vin şi te pecetluiesc cu cuvânt proaspăt, că nu tu, ci Eu sunt Cel vinovat înaintea mai-marilor bisericii. Eu te-am întocmit ca să fii şi ca să stai înaintea Mea, şi am în tine fii numiţi cu numele Meu cel nou şi unşi de Mine cu ungere proaspătă; de Mine, că nu mai erau pe pământ unşi ca să-i ungă pe cei ce umblă pe căile Mele. Cei de pe pământ ung cu untdelemnul lor pe cei ce umblă pe căi deşarte, dar Eu ung cu untdelemnul Meu pe unşii Mei care umblă pe căile Mele.

O, poporul Meu, iubitul Meu popor, te-am purtat şi te port printre oameni cu cuvântul Meu care strigă peste oameni ca să se întoarcă la Mine. Te-am purtat şi te port peste pământ ca să dai oamenilor duhul mângâierii, că oamenii sunt fără de mângâiere, şi voi merge mereu din loc în loc cu tine, căci duhul şi puterea lui Ilie lucrează peste tine, cel mic. Dar s-au supărat mai-marii bisericii din lume şi s-au aşezat să-şi bată joc de arhiereul martor al bisericii Mele cea curată. Îl împing cu ameninţare ca să vină şi să lovească în grădiniţa cuvântului Meu, dar tu roagă-te, poporul Meu, şi cântă cântarea ta de biruinţă, căci celor ce nu te iubesc pe tine le-a venit ceasul lor şi stăpânirea întunericului de peste ei, că n-au voit să fie ai Mei, şi s-au sculat să se lupte cu Mine. Dar Eu Mă întăresc peste tine, căci sunt Dumnezeul tău Cel tare şi de aceea se tem de tine cei ce se tem. Aşa se temeau popoarele de poporul Meu Israel, că Eu eram Dumnezeul lui Cel tare şi eram apărătorul lui Israel care striga la Mine cu duh de pocăinţă ca să-l izbăvesc. Te-am binecuvântat mereu şi te-am trimis să verşi peste pământ din binecuvântarea Mea şi te-am însoţit mereu cu vreme cu soare şi cu pace şi cu semne cereşti, ca să vadă mulţimile că Eu sunt Dumnezeul tău, Care te mărturiseşte popor al Meu pe pământ. Dar cei ce au pus mâna pe cheile împărăţiei Mele şi-au pierdut pacea lor din pricina ta, poporul Meu, şi folosesc duh de minciună şi dau să lovească în tine. O, poporul Meu, nu-i voi lăsa să te batjocorească, şi voi face cu ei aşa cum am făcut cu mai-marii cei care stăteau peste România, căci trimiseseră asupritori peste grădiniţa care era să fie a cuvântului Meu, a bisericii Mele cea din cer, căci vin cu sfinţii cerului în cuvânt peste ea, şi prin ea peste ţara Mea de nuntă. Dar când i-am văzut că s-au aşezat la pândă ca să-Mi nimicească locul în care aveam să-Mi întocmesc coborârea cuvântului Meu, am trimis îngerii Mei şi am pus pe fugă pe asupritori, şi s-a nimicit om pe om, şi pe tine te-am luat pe braţele Mele, grădiniţa Mea, şi te-am ocrotit, tată, iar cei necredincioşi, care voiau să te nimicească au pierit prin sabia lor.

Nu voi lăsa nimic şi pe nimeni să se ridice împotriva ta, grădiniţă a poporului Meu, a cuvântului Meu. Iar pe arhiereul cel martor, care a rostit cuvântul Meu pentru înfiinţarea bisericii Mele, îl voi conduce spre glorie cerească pe pământ, şi îl voi aşeza pe scaunul Meu. Dar Eu vă spun că l-am şi aşezat, căci el este unsul bisericii Mele, este unsul Meu, nu este unsul oamenilor, căci când oamenii cei mari care stau peste biserică l-au recunoscut de arhiereu al Meu după cum a fost cuvântul Meu pentru el, el s-a ridicat şi aşa le-a spus lor: *„Nu voi m-aţi ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi".* Mare şi cu tâlcuire cerească a fost acest cuvânt rostit de el, şi iată care este tâlcul acestui cuvânt amintit atunci. El le-a spus lor: *„Nu voi m-aţi ales pe mine, nu voi, ci Domnul, iar voi nu m-aţi ales, ci m-aţi torturat ca pe un răufăcător. Nu voi, ci eu v-am ales pe voi. Şi de ce v-am ales pe voi şi nu pe cei curaţi? V-am ales pe voi ca să vă pot face şi pe voi curaţi şi fără de păcat prin pocăinţă. V-am ales pe voi ca să faceţi şi voi ce am făcut eu, dar n-aţi voit să credeţi că Domnul este Cel ales de mine, şi aţi zis că altcineva este Cel ce grăieşte şi Îşi înalţă un popor. Eu v-am iubit, şi am rămas cu voi, dar voi n-aţi rămas cu mine, şi iubiţi minciuna şi deşertăciunea şi nu iubiţi pe Domnul".* Aşa înseamnă cuvântul spus de arhiereul Meu pentru cei ce l-au recunoscut că este al Meu.

O, grădiniţă a cuvântului Meu, întăresc peste tine binecuvântarea Mea şi lucrarea Mea, căci cel ce te-a aşezat de la Mine este împins spre tine ca să spună că nu mai eşti a Mea. Dar tu eşti a Mea aşa cum muntele Sinai este muntele Meu cel sfânt, căci aşa i-am spus lui Moise: *«Descalţă-ţi încălţămintea că eşti pe loc sfânt».* Nimeni nu s-a dus să sfinţească muntele acela. Eu eram sfinţenia muntelui Sinai unde am grăit din rug aprins cu Moise proorocul Domnului.

Eu sunt Cel Sfânt în tine, o, grădiniţă a binecuvântării, iar dacă cei necredincioşi vor pune peste tine cuvânt de depărtare a Mea de tine, atunci Eu voi rosti din nou peste tine cuvântul rostit prin gura unsului Meu căruia i-am spus să rostească cuvântul sfinţeniei grădiniţei Mele şi a bisericii din ea, cuvântul cel din partea Mea.

Nu te teme, poporul Meu. Nu te teme, grădiniţa Mea. Eu sunt Domnul, şi sunt de partea ta cu slava Mea, şi îi voi îndemna la pocăinţă pe cei ce nu cred în lucrarea cuvântului Meu cel ce era la început, şi fără el nimic nu s-a făcut din câte s-au făcut. Iar la voi, fiilor scumpi, să Se vadă Duhul Celui ce vă iubeşte, să Se vadă Duhul Celui iubit de voi, să se vadă ai Cărui duh sunteţi, ai cui fii sunteţi, fiilor. Fiţi în Duhul Meu, căci Duhul Meu este de partea voastră, şi Duhul Sfânt vă prinde sub aripile Sale şi vă acoperă şi vă ocroteşte şi vă mărturiseşte ai cui fii sunteţi, dar să fiţi, măi fiilor. Amin, amin zic vouă: aceasta este grădiniţa cuvântului Meu, iar locul pe care staţi este sfânt. Amin, amin zic arhiereilor care vin spre voi: aceasta este grădiniţa Duhului Meu Cel Sfânt, Care Se face cuvânt peste pământ, iar locul spre care veniţi, este loc sfânt. Nu vă apropiaţi, voi, cei necredincioşi, căci locul acesta al Meu este al credincioşilor. Amin, amin, amin.

Amin, amin zic celor ce se încearcă în stânca aceasta: cine se va lovi de ea se va zdrobi în ea. Amin, amin, amin.

O, grădiniţă, în tine plâng în cuvânt, în tine Mă rog Tatălui, în tine Mă rog omului să se întoarcă la Tatăl.

O, Tată, Tatăl Meu şi al celor credincioşi, păzeşte-i de cei duşmănoşi pe cei pe care Mi i-ai dat! Înconjoară pe po-

porul Tău cu sfinţii Tăi îngeri! Preaslăveşte-Te în Fiul Tău prin fiii Tăi cei de pe pământ!

— Amin, amin, M-am preaslăvit şi Mă voi preaslăvi pururea, Fiule Emanuel, căci Tu eşti Fiul Meu, Cel Unul născut din Mine. M-am preaslăvit şi Mă voi preaslăvi în fiii cei mici, născuţi din cuvântul Tău, şi voi lucra semne cereşti prin ei, căci Duhul Tău este în ei, şi ei Mă fac pe Mine şi pe Tine cuvânt pe pământ. Iată, Eu trimit pe Ilie proorocul ca să-Ţi gătească Ţie cale, Fiule, şi să Te întorci pe pământ la oameni şi să fii cu cei credincioşi în vecii vecilor. Amin.

— Slavă Ţie, Tatăl Meu, că Eu Mă rog Ţie în grădiniţa cuvântului Nostru. Mă rog pentru om să se întoarcă la Tine, dar Îmi stau împotrivă mai-marii bisericii, Tată. În toate veacurile antichrist a fost alături de Mine şi M-a prigonit şi până să Mă nasc din Fecioara mama Mea, şi după ce am venit iar lângă Tine; M-a prigonit ca să nu cobor din cer pe pământ şi ca să nu fiu cu oamenii; M-a prigonit prin cei mai apropiaţi ai Tăi, Tată. Ei ziceau şi zic că Mă iubesc, dar Mă prigoneau şi Mă prigonesc mereu ca să nu cobor la oameni.

O, Tatăl Meu, trimite pe Ilie, trimite-l mereu, că este scris despre el că Îmi va găti calea Mea spre oameni, calea zilei Mele, ziua cea desăvârşită a venirii Mele ca să fiu pe veci cu cei credincioşi. Amin.

— Amin zic şi Eu Ţie, Fiule Emanuel, l-am trimis şi îl voi trimite mereu pe Ilie proorocul, şi va birui cerul pentru coborârea Ta cea de sfârşit a tainei Tale, că Tu eşti plinirea cuvântului proorocilor, Fiule al Meu.

O, proorocule al venirii Fiului Meu, mergi, şi iar mergi pe calea venirii Fiului Meu! Mergi şi termină-ţi lucrul cel pentru întoarcerea fiilor către părinţi şi a părinţilor către fii. Şi dacă Ne va auzi cineva glasul Meu şi al tău, vom intra la el şi vom face pace cu el. Amin. Iar cu cine Ne va goni, vom face război şi vom câştiga împărăţia cerurilor pe pământ, şi vom câştiga de pe pământ pe fiii ei. Amin, amin, amin.

— O, Domnul meu, Domnul proorocilor Tăi! Tu ai făcut din mine gura Ta peste oameni, căci oamenii rătăceau fără Tine, şi eu suspinam de mila Ta, Cel neiubit, Cel necăutat de oameni, şi m-am rugat Ţie înaintea necredincioşilor şi ai făcut semne cereşti la rugăciunea mea. Mă rog şi azi, din cer şi de pe pământ mă rog Ţie şi Fiului Tău, Care este în Tine precum Tu eşti în El. Mă rog, Doamne, Ţie, atinge-Te de duhul necredinţei din zilele venirii Fiului Tău cuvânt peste oameni. Atinge-Te de munţi şi fă-i să fumege. Atinge-Te de toţi cei ce jertfesc lui Baal, şi Ţie nu-Ţi slujesc ca unui Dumnezeu, căci Tu eşti Unul Dumnezeu, Doamne Savaot. Curăţă-i pe oameni de necredinţă, căci tot cuvântul care prooroceşte prin el împotriva fărădelegii de pe pământ, este cuvânt de prooroc al Tău, Doamne. O, le este frică preoţilor de azi, le este frică, zic ei, să nu se înşele crezând că Tu eşti acest cuvânt.

O, preoţilor de azi, dacă acest cuvânt nu este Domnul, atunci ce este Domnul şi unde este şi ce face El şi ce lucrează? Stă degeaba Domnul? Doarme Domnul? Nu mai este Domnul? Ce este Domnul pentru voi? Care este măsura Lui pe pământ? O, preoţilor, Domnul este acest cuvânt. Mă trimite Dumnezeu la voi să vă întorc către El, şi pe El către voi ca să nu vină Fiul Domnului să vă lovească pentru necredinţă, căci plata necredincioşilor este afară din împărăţia cerurilor. Nu vă îndoiţi de acest cuvânt. Domnul este, dar voi sunteţi fără credinţă, căci s-a împlinit cu voi Scriptura lui Hristos, Care a spus: *«Când va veni Hristos, va mai găsi pe pământ credinţă?»*. Despre voi a zis Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu; despre voi, nu despre restul lumii, căci striga Hristos Domnul şi zicea: *«Ierusalime omorâtor de prooroci, de multe ori am voit să te strâng sub aripile Mele, dar tu n-ai voit, şi casa ta va rămâne pustie, şi n-ai să Mă mai vezi cu tine până la venirea Mea cea binecuvântată»*. Aşa striga Hristos Domnul, la oamenii care slujeau lui Dumnezeu, ziceau ei, dar ei ucideau pe cei ce erau gura Domnului, iar voi, cei de azi, mărturisiţi prin necredinţa voastră că sunteţi fiii celor ce au omorât pe proorocii Domnului. De ce sunteţi necredincioşi? Necredinţa este moarte, moartea lui Hristos în voi. Domnul Se propovăduieşte pe Sine întru venirea Sa, iar voi aţi răpit via Domnului, precum împăratul din vremea mea a luat via lui Nabot şi a omorât pe stăpânul viei şi a stăpânit via care nu era via lui. Via este a Domnului, nu este a voastră, iar dacă voi nu credeţi pe Domnul Cuvântul, nu credeţi pentru că I-aţi răpit via şi o stăpâniţi cu silnicie, căci furul este cel necredincios şi cel ce face fărădelegea. Ce-I daţi voi Domnului acum când Îşi va desăvârşi ziua cea mare a venirii Lui, ziua despre care scrie în Scripturi? Aveţi voi popor sfânt, care să-L întâmpine pe Domnul la venirea Lui? Grăiesc vouă din cer şi de pe pământ, căci sunt viu, şi am cerul în mine, şi moartea nu are putere asupra mea. Voi aţi omorât pe martorii Domnului, dar ei proorocesc în sac şi în cenuşă şi se vor ridica şi vă vor judeca şi vor spune cu ce moarte aţi omorât credinţa lor şi viaţa lor în Domnul. Dar voi nu cunoaşteţi Scripturile, că le înăbuşiţi împlinirile, dar a zis Domnul: *«Nu va trece nici cerul, nici pământul până nu se vor împlini toate Scripturile»*. Şi iată, ele s-au împlinit, şi taina împlinirii lor apasă peste voi, şi sunteţi plini de frică.

Eu sunt cel ce am lucrat peste arhiereul cel ales de Domnul între voi, ca să vă întorc inimile spre Dumnezeu, dar n-aţi voit, şi casa voastră e pustie de Domnul. Dacă voi L-aţi avea pe Domnul, aţi cunoaşte această lucrare sfântă, căci cei ce au pe Domnul, cunosc Duhul Domnului. Eu am coborât foc din cer de la Domnul prin rugăciunea mea, dar voi de ce nu v-aţi rugat să vă arate Domnul ce este acest cuvânt care curge din cer peste grădina Domnului? Cereţi, şi veţi primi. De ce nu cereţi? De ce nu vă rugaţi cum m-am rugat eu? Mai uşor vă este să alungaţi adevărul de pe pământ? Cereţi, iar dacă nu veţi cere voi cere eu la Dumnezeu aşa cum am cerut atunci. Eu sunt cel ce gătesc calea Domnului ca să vină Domnul pe pământ. Voi aţi iubit mărirea deşartă şi slava oamenilor aţi primit, iar pe cea de la unicul Dumnezeu nu aţi primit-o, şi căutaţi să ucideţi cuvântul lui Dumnezeu. Sculaţi-vă şi faceţi pace între voi şi Dumnezeu, că nu este diavolul acest cuvânt. Domnul este. Îndrăzniţi şi cercetaţi. Este Domnul.

Amin, amin zic vouă: nu veţi putea blestema sau dezbina pe poporul Domnului. Pe fiii grădiniţei în care Domnul Se face cuvânt peste pământ, nu-i veţi putea birui. E Duhul Domnului în ei şi nimeni nu poate să judece pe cei duhovniceşti. Îndrăzniţi şi cercetaţi duhurile, că vai celui ce săvârşeşte păcat asupra Duhului Cel Sfânt al Domnului! Cum puteţi să osândiţi un om fără să-l judecaţi? Care Scriptură vă dă voie la aceasta? O, e mare întunericul vostru. Alergaţi spre lumină şi fugiţi de mânia Domnului! Duhul Domnului aşa lucrează. Duhul Cel bun aşa grăieşte peste pământ. Amin.

O, Domnul meu şi al proorocilor Tăi, Tu ai făcut din mine gură a Ta peste cei ce nu cred în lucrarea cuvântului Tău, căci aceştia rătăcesc fără Tine, şi eu suspin de mila Ta, Cel neiubit, Cel necăutat de oameni. Fă semne cereşti la rugăciunea mea şi Te preaslăveşte, Doamne, în mijlocul poporului

Tău. Mereu, mereu preaslăveşte-Te cu slava cuvântului Tău, căci oamenii cei de azi care-Ţi slujesc Ţie, zic ei, nu ştiu ce este slava Ta pe pământ, şi necredinţa a orbit înţelepciunea lor. Fă-Te har văzut peste grădiniţa Ta de pe pământul român, căci Tu eşti Duhul Adevărului. Duhul făţărniciei, duhul minciunii usucă-l şi seacă-l, ca să nu mai muşte din Duhul Adevărului Tău. Cuvântul Tău dă război cu satana, iar eu sunt trimisul Tău şi Îţi pregătesc calea. Amin, amin, amin.

— O, proorocul Meu cel viu, care n-ai voit să mori, căci ai iubit viaţa! Eu sunt Duhul şi cuvântul proorocilor Mei. Ia cu tine pe toţi proorocii, pe toţi sfinţii şi îngerii şi stai de veghe pentru grădiniţa Mea şi pentru poporul Meu, că poporul Meu este calea Mea spre oameni. Amin.

Nu te teme, grădiniţa Mea. Am venit cu grabă şi te-am aşezat în pacea Mea şi te-am întărit prin binecuvântarea Mea. Stai înaintea Mea, căci tu eşti cărarea Mea, şi în tine Mă preaslăvesc cu slava cuvântului Meu. Eu sunt în porţile tale, Eu sunt cuvânt peste tine, Eu sunt ocrotitorul tău. Voi veni şi îţi voi spune clipa când vei sta la porţi înaintea celor necredincioşi şi te voi învăţa, grădiniţa Mea de fii.

Fiilor din grădiniţa Mea, ascultaţi tot ce vă învăţ Eu. Duhul vostru să nu-l folosiţi la lucrul din porţi peste cei necredincioşi. Duhul Meu este în voi, dar fiţi în Duhul Meu, fiţi în ascultare, fiilor. Mângâiaţi cu Duhul Meu pe arhiereul Meu care suferă ocară pentru numele Meu. Mângâiaţi duhul lui. Mângâiaţi, fiilor, mângâiaţi cu Duhul Meu. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 1997

Sărbătoarea sfântului prooroc Iezechiel

Necredinţa slujitorilor bisericii lumii aduce mânie peste pământ. Domnul mustră necredinţa arhiereului Vasile Târgovişteanul. România va fi curăţită de duhuri rătăcitoare de credinţa ortodoxă.

Eu iar vin la voi, fiilor din grădină, ca să vă grăiesc, ca să vă învăţ ce este de lucrat, căci Ilie proorocul Meu se roagă la Mine să Mă ating de fărădelegea de pe pământ, de fărădelegea din bisericile din lume, căci pentru aceste fărădelegi vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Vin iar la voi, vin cu grabă la voi şi iar grăiesc. Ridicaţi şi voi mâinile şi rugăciunile cele pentru stârpirea necredinţei de la oamenii bisericii, că iată, de câte ori se ridică aceştia să lovească în cuvântul Meu aşa cum au făcut în toate veacurile, aduc ei mânia Mea peste pământ. O, şi Mi-e milă de oamenii necăjiţi, de oamenii lipsiţi de cunoştinţa Mea, că n-are cine-i învăţa calea luminii Mele, şi sunt loviţi de mânia Mea pentru necredinţa oamenilor bisericii. Mereu, mereu apăr acest sătuţ în care Eu Mă cobor cuvânt ca s-o fac pe România ţară a nunţii Mele, munte al fericirilor să fac din ea, şi cu ea să lucrez peste neamurile pământului mântuire de la Mine. Mereu, mereu lucrez ca să păzesc toate cetăţile din jurul acestui sătuţ, sătuţul cuvântului Meu. Mereu, mereu lucrez cu mila Mea până la hotarele cetăţilor care ţin de cetatea Târgovişte, căci am milă până la marginile acestei cetăţi pentru darul pe care-l are ea în acest sătuţ al cuvântului Meu. O, mereu, mereu Mă căznesc să am milă de ţara Mea română, de ţara cuvântului Meu, dar oamenii bisericii sunt plini de nelegiuiri, şi aşa stau înaintea Mea pentru România, şi dacă stau aşa, ei aduc mânia Mea peste oameni. Eu am ocrotit în toată vremea ei pe România, chiar dacă şi ea a greşit înaintea Mea, dar am avut pe ici, pe colo în ea, am avut când şi când câte un om care era plăcutul Meu, şi făceam din el cuvânt ceresc şi salvare prin pocăinţă.

Vin la voi cu grabă. Ridicaţi mâinile şi cereţi la Mine cu duh de pocăinţă pentru toţi cei ce nu iubesc pocăinţa, cereţi să strâng la locurile lor norii şi să se ivească seninul şi să se oprească mulţimea ploilor cele peste măsură, că Mi-e milă de cei necăjiţi, de cei oropsiţi şi lipsiţi, Mi-e milă să-i văd fără de hrană, Mi-e milă, că timpul apasă greu, şi cresc oamenii răi, iar cei mici şi buni şi săraci şi credincioşi stau apăsaţi sub răutatea timpului şi a oamenilor timpului, care-şi zidesc împărăţie în timp.

O, Ilie proorocul Meu se roagă să Mă ating de duhul necredinţei din biserică. Vor oamenii bisericii să lovească în tine, grădiniţă a cuvântului Meu cel plin de mântuire şi de pace şi de iubire şi de sfinţenie. Vor să se ridice să se lupte cu Mine, Cel ce Mă fac Duh Sfânt şi cuvânt peste grădiniţa Mea din România. Mi-am ales în România petecuţul de pământ care s-a ivit prima dată din apă atunci când am făcut cerul şi pământul, şi acest petecuţ l-am numit grădiniţa cuvântului Meu, taina Mea cea dintru început ivită din apă, primul petecuţ de uscat, capul pământului, piatra cea din vârf, iar când l-am zidit pe om din pământ, acesta a fost locul de unde am luat pământ. Grăiesc desluşit această taină, ca să Mă audă oamenii bisericii şi să ştie de la Mine cu cine au pornit război.

O, oameni ai bisericii, o, arhiereilor care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila! O, slujitorii Mei care pedepsiţi păcatele oamenilor, dar voi nu vă opriţi nicicum de la fărădelegi, de la desfrânare şi de la beţie şi de la hulă împotriva proorocilor Duhului Sfânt despre care ziceţi că au demon şi nu pe Dumnezeu! O, vin şi vă întreb, iar voi să-Mi răspundeţi. Ce vă face vouă rău grădiniţa cuvântului Meu? Eu sunt Cel ce curg cuvânt peste acest petecuţ de grădiniţă cu fii mici în ea, nu mari ca voi, căci ei slavă de la oameni nu voiesc şi nu primesc, ci fug de slavă deşartă aşa cum am fugit Eu şi apostolii Mei şi sfinţii Mei cei adevăraţi sfinţi. Eu am înfiinţat această grădiniţă în România, ca o binecuvântare peste ea şi pentru ea. De ce vă temeţi de planurile Mele şi de întocmirea lor? Oare, nu este mai bine şi mai sfânt să lucrez Eu ca să vină mântuirea şi pacea şi lumina Mea peste pământ? Oare, este mai bine să lucraţi voi? Iată, voi lucraţi necredinţă şi o puneţi şi peste oameni, şi din pricina voastră şi a fărădelegilor pe care le săvârşiţi în biserică vine mânia Mea peste fiii voştri şi suferă şi fiii cei credincioşi Mie, iar Eu sunt ocrotitorul celor credincioşi şi curaţi cu duhul şi cu viaţa.

Ziceţi că nu credeţi că sunt Eu cuvântul cel trimis vouă, şi peste pământ trimis. Dar ce vă împiedică să Mă puneţi la încercare? Ziceţi că trebuie să treacă timp mult ca să se adeverească cuvântul Meu şi mântuirea care vine din el. Dar cei de azi peste care Mă fac cuvânt n-au nevoie de mântuire prin acest cuvânt mântuitor? Cine v-a învăţat pe voi că trebuie să treacă timp peste cuvântul Meu? O, Eu sunt mereu astăzi, şi Scriptura aşa spune: *«Astăzi, cei ce auziţi cuvântul Meu, nu vă împietriţi la auzul lui».* Cuvântul Meu îşi dobândeşte singur adevărul cel din Scripturi, dar voi de ce nu sunteţi vii? de ce nu sunteţi credincioşi ca cei dinainte care primeau pe Duhul Sfânt şi nu-L goneau prin necredinţă? Voiţi, oare, să aduceţi mânia Mea peste ţara alegerii cea din zilele acestea? O, nu vă voi lăsa să biruiţi cu necredinţa voastră cursul râului cuvântului Meu care vine în vremea aceasta de lângă Tatăl pe pământ precum este scris în Scripturi.

Nu mai osândiţi, nu mai batjocoriţi, nu mai înjosiţi pe arhiereul cel uns de Mine peste ţara Mea de nuntă. Dragostea

lui de voi vă va osândi. Bunătatea lui şi ascultarea lui de voi vă îndeamnă la pocăinţă, vă îndeamnă să ascultaţi de Mine precum ascultă el de voi, căci cel mai mic este cel mai mare între voi. El n-a făcut nici un rău. El a împlinit cuvântul Meu, căci cuvântul Meu poartă în el putere să se împlinească. Am pus peste arhiereul Meu duhul înţelepciunii şi al credinţei şi al împlinirii Scripturilor. Mă uit la voi cum îl înjosiţi, cum râdeţi de el, cum îl ameninţaţi, cum îl învinuiţi, şi el suferă de la voi pentru numele Meu. O, dacă n-ar fi el printre voi cu mila lui de voi şi cu rugăciunea lui cea caldă care Mă pleacă spre milă pentru voi, ce aţi face voi în vremea aceasta când toate ale voastre dau să se descopere şi sunt urâte faptele voastre cele făcute la întuneric? El este binecuvântarea Mea printre voi, dar iată, sunteţi necredincioşi, şi se uită sfinţii părinţi la voi, se uită cum călcaţi învăţăturile lor, cerând altora să le împlinească. Voi trebuie să le împliniţi cel mai întâi, iar voi nu aveţi dragoste de Mine.

O, arhiereule de Târgovişte, lucrezi cu planuri ascunse împotriva grădiniţei cuvântului Meu, că tu n-ai dragoste de Dumnezeu. Dai să înjoseşti în faţa neamului român pe arhiereul cel uns de Mine. Dar el este curat şi nu v-a greşit. Nu erai tu atunci peste bisericile din cetatea Târgoviştei. El nu ţi-a greşit băgându-se peste tine. Eu l-am trimis pe el la cel mai mare peste biserică şi i-a dat de veste planul Meu şi i-a spus de cuvântul Meu care cere ridicarea acestei pietre, iar cel mai mare nu i-a spus să n-o ridice, ci i-a spus să aibă grijă ce face, şi el a avut grijă şi a făcut cu grijă lucrul cel poruncit de Mine. Dar când ai venit tu peste această cetate şi ai găsit această piatră care străjuieşte cu duh de mântuire peste cetatea ta, te-ai sculat cu răutate şi cu necredinţă şi cu şiretlic şi ai osândit pe arhiereul Meu cel credincios, şi de atunci faci numai tulburare în biserică, fiindcă tu nu iubeşti biserica. Tu te iubeşti pe tine şi nu păstoreşti pe fiii bisericii, ci îi îndemni la faptele fărădelegii, pe care le faci şi tu.

O, arhiereule de Târgovişte, câtă tulburare, câtă dezbinare ai lucrat tu în biserica din România! Ce bine-ţi era ţie şi României şi bisericii din ea dacă foloseai duhul înţelegerii şi al iubirii faţă de taina cuvântului Meu şi a bisericii pe care Eu am zidit-o prin arhiereul cel uns de Mine! Şi de ce este uns de Mine? Iată taină îţi spun ţie, şi taina să fie cunoscută în biserică: Eu am rostit cuvânt şi l-am trimis prin fiii cuvântului Meu către cel mai mare din biserică şi aşa i-am spus aceluia: *«Ia aminte, cârmuitor al bisericii! Ridică-te, şi aşează sfat, şi apoi să-Mi ungi cu untdelemnul sfinţeniei pe unsul cel de la Mine, că acesta este de la Mine şi nu de la tine, şi cu el voi încheia legământ viu pentru biserică şi voi face din România Ierusalim nou şi slavă a Mea peste popoare».* Aşa i-am spus celui mai mare, şi el M-a ascultat şi l-a uns pe cel de la Mine şi a împlinit cuvântul Meu. A voit sau n-a voit, a crezut sau n-a crezut, l-a uns pe cel de la Mine, ca apoi să pot Eu să aşez prin el piatră curată şi sfântă, biserică fără pată, fără zbârcitură, biserică cerească pe pământ; cerească şi nu pământească. I-am spus arhiereului Meu că-l voi ridica peste biserică, i-am spus cu ani în urmă prin cuvântul Meu, şi el Îmi zicea: *„Doamne, mi-e teamă. Nu pot. Îmi place mănăstirea şi liniştea şi viaţa umilă“.* Dar Eu îl aveam în planul Meu cel pentru biserică sfântă şi curată şi l-am luat din mănăstire ca să treacă prin treptele cele până la arhierie ca să lucrez cu el pentru România, că România este ţara strălucirii rostită prin Scripturi.

O, arhiereule de Târgovişte, bagă sabia ta în teaca ei, căci sabia Mea este sabie cu două ascuţişuri, şi ea este cuvântul Meu! Amin. Tu eşti necredincios şi nu Mă iubeşti şi nu faci voia Mea şi nu iubeşti viaţa cea sfântă, iar biserica Mea are nevoie de sfinţenie. Iată, aduci mânia Mea peste fiii tăi, peste fiii bisericii tale, căci fiii bisericii Mele sunt cei ce fac voia Mea în trupul şi în duhul lor. Te ridici şi împingi pe arhiereul Meu să blesteme grădiniţa Mea, dar Eu le-am zis fiilor din grădină: binecuvântaţi pe cei ce vă blesteamă şi faceţi bine celor ce vă urăsc, căci Eu sunt cu voi. Fiii grădiniţei Mele nu vă greşesc vouă cu nimic, nu greşesc nici duhului şi învăţăturii bisericii şi a sfinţilor. Voi sunteţi cei ce greşiţi poruncilor Mele, şi v-am dat în dar această piatră de altar sfânt, ca să vă fie vouă de izbăvire, căci scris este: *«Dacă într-o cetate sunt zece sau cinci care fac voia Mea, voi scăpa toată cetatea de la sabie».*

O, arhiereilor, nu mai urâţi locul grădiniţei cuvântului Meu. Lucraţi cu duhul păcii Mele. Nu lucraţi cu răutate. Nu osândiţi pe nimeni fără să judecaţi pricina, că nu vă dă voie Scriptura la judecată fără cercetare. Lucraţi duh de pocăinţă faţă de Mine, şi Eu vă voi vindeca pe voi de necredinţă. Lucraţi cu dragoste, căci toate se vor dovedi prin lumina Mea. Lucraţi voia Mea în biserici, că altfel aduceţi mânia Mea peste fiii voştri. Scris este despre cei făţarnici: *«Vai vouă, că din pricina voastră vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării».* Iată, proorocul Ilie strigă la Mine să Mă ating de faptele voastre, şi rugăciunea lui rodeşte. S-a umplut pământul de ape şi ies apele din matca lor şi fac durere peste oameni, şi oamenii sunt necăjiţi. De ce să sufere ţara Mea? De ce să nu aibă binecuvântarea Mea peste ea prin faptele credinţei voastre?

Iată, v-aţi hotărât să veniţi cu ameninţare peste grădiniţa cuvântului Meu, şi Eu M-am mâniat peste toate cetăţile Târgoviştei şi oamenii suferă, căci apele cele de sus le strică roadele, şi glasul Meu grăieşte prin semnele Mele. Nu mai aduceţi mânia Mea prin necredinţa voastră. Lăsaţi pacea Mea peste voi, şi între voi. Lăsaţi binecuvântarea să vină peste România. Eu am trimis pe fiii cuvântului Meu să desfacă nodul cel cu legătură de peste cetăţile Târgoviştei, căci fărădelegea cea de demult a adus mânia Mea şi a făcut legătură peste cetate. Lăsaţi binecuvântarea să rodească. Nu mai aţâţaţi la mânie. Daţi râu dragostei, că împotriva dragostei nu stă legea, nu stă, ci cade prin dragoste, căci Eu sunt dragoste cerească între fiii dragostei.

Iată, încă vă spun: vă atrageţi dispreţ din partea tuturor celor care văd că luptaţi împotriva grădiniţei Mele din România şi a fiilor ei. Ea este nădejde şi duh de nădejde şi de pace sfântă peste România. România este împânzită de tagme străine, de credinţe străine de duhul ortodoxiei, şi Eu voiesc s-o curăţesc de duhuri străine de ortodoxie, că voi nu puteţi s-o curăţiţi. România este ortodoxia Mea şi aşa s-a născut ea şi aşa a fost ea botezată. Fiţi ortodocşi adevăraţi, că am grăit de atâtea ori peste voi prin cuvântul Meu cel de azi! Am rostit cuvânt peste voi, şi cu grabă l-am rostit, căci vă pregătiţi să faceţi răutate peste grădiniţa Mea. Întoarceţi-vă de la faptele voastre cele rele, şi Eu vă voi vindeca de neascultare şi de necredinţă. Amin, amin, amin.

Iar tu, poporul Meu, şi tu, grădiniţă de fii ai poporului Meu, binecuvintează pe cei ce te blesteamă şi fă bine celor ce te urăsc, că Eu sunt cu tine şi sunt cu pacea Mea peste tine. Amin. Sunt venit cu duhul dreptăţii, şi am descoperit fărădelegea care dă să se aşeze peste tine, grădiniţa Mea, căci Eu sunt Cel ce te ocroteşte. Amin, amin, amin.

21 iulie/3 august 1997

Cuvântul Domnului peste necredința arhiereilor României

Arhiereul Irineu este silit spre act de necredință și spre rostire de blestem împotriva binecuvântării așezată peste Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim. Toți arhiereii s-au făcut vinovați de hulă asupra Duhului Sfânt; necredința lor atrage mânie peste oameni. Întristarea se va preface în bucurie.

Însemnați această zi, fiilor din grădină. Însemnați cu cuvântul Meu, că acum a fost clipa când ați stat la porțile cuvântului Meu înaintea necredincioșilor, căci toți arhiereii din sinedriul de azi s-au făcut vinovați în ziua aceasta, chiar și cei care cred și iubesc cuvântul Meu care vine în vremea aceasta pe pământ. Dați cuvântul Meu peste tot, nu numai arhiereilor. Dați-l până la toate marginile, că Eu vă dau putere și vă ajut să puteți.

Oamenii zic că voi sunteți bogați, fiilor. Oamenii zic că voi aveți bani și că aveți de toate, dar Eu v-am învățat pe voi, de când v-am ales v-am învățat să nu puneți mâna pe bogăție pe pământ, să nu luați de la nimeni de pomană, căci vrednic este lucrătorul de plata lui. V-am învățat să lucrați cu mâinile voastre ca să aveți haină și hrană și adăpost. V-am învățat să nu luați nimic ce nu-i al vostru. V-am învățat să semănați cu Mine la hrană și la port și la avere, și să nu iubiți slava deșartă și bogăția pământească și lumească. Oamenii zic că voi sunteți bogați, dar voi nu sunteți așa. Voi sunteți săraci, și tot ce lucrați, lucrați pentru răspândirea cuvântului Meu peste pământ, și Eu vă ajut să fiți împărțitori. Dați cuvântul Meu peste tot, ca să știe oamenii jalea Mea și a voastră, că Eu cu voi o duc așa cum o duceam și cu ucenicii Mei cei puțini de atunci.

Dați cuvântul Meu peste tot, fiilor. Trimiteți mereu cuvântul, nu numai la oamenii bisericii. Trimiteți cuvântul Meu la cei ce cârmuiesc țara română. Trimiteți, fiilor, cuvântul Meu la cei ce defaimă pe România, ca să știe tot pământul de slava Mea din ea, de bogăția slavei cuvântului Meu și de alegerea ei cea cerească. Eu vă voi ajuta să aveți putere să înmulțiți cuvântul Meu, căci Eu sunt Cel ce merg peste pământ. Domnul Cuvântul sunt.

Iată, necredința pleacă de la oamenii bisericii, care se numesc slujitorii lui Dumnezeu între oameni. Toți arhiereii s-au făcut vinovați înaintea Mea, nu numai cei trei, patru care apasă pe arhiereul Meu să facă fapte împotriva iubirii cuvântului Meu, căci Eu sunt iubire, cuvânt de iubire. Amin. Cuvântul Meu de certare și de mustrare este iubire, căci scris este: *«Domnul mustră pe cei iubiți de El, și Tatăl Își ceartă fiii spre înțelepțire».*

Nu numai cei câțiva dintre arhierei sunt vinovați de necredință și de fapta necredinței care a venit și s-a arătat astăzi la porțile tale, grădiniță a cuvântului Meu. Nimeni dintre arhierei nu l-a ajutat pe cel apăsat între ei. Nimeni nu s-a sculat să se arate iubitor și credincios slavei cuvântului Meu care vine din cer pentru pregătirea cea slăvită a venirii Mele cea de a doua; nimeni, fiilor, căci toți dorm în scaunele lor, că la ce altceva trebuiește scaunul? Eu n-am avut nici pat, nici masă, nici scaun. Eu umblam desculț și fără adăpost, și eram Fiul Tatălui Împărat. Cine nu crede în Mine, acela doarme, căci necredința este noapte, iar cei ce dorm, noaptea dorm, dorm în noaptea necredinței. Ce-Mi folosește Mie statul lor înaintea Mea? Ce rod Îmi aduc ei Mie? Ce fac ei pentru Mine? Iată, ei fac de râs numele Meu înaintea Mea, și au făcut din locașurile afierosite Mie ascunzători de tâlhari. Intră oameni nelegiuiți sub haină de slujitori ai bisericii și se fac unii pe alții slujitori și stau cu necredință, iar cu buzele rostesc pe Dumnezeu înaintea oamenilor, dar ei nu sunt decât niște cărturari și niște farisei fățarnici, care nu-și spală nici trupul, nici mintea, nici inima, și așa stau în numele Meu peste oameni, și din pricina lor vine mânia Mea peste fiii neascultării.

N-au oamenii de cine să asculte. E mare durerea aceasta a Mea în cer și pe pământ. N-au oamenii de cine să asculte, fiilor. Răspândiți cuvântul Meu ca să știe oamenii că Eu sunt Dumnezeul lor și că grăiesc cu ei ca un Dumnezeu, Care poate să le vorbească, și ca să aibă oamenii de cine să asculte. Oamenii n-au păstori duhovnicești. Oamenii au numai păstori trupești, și aceștia nu-i ajută să se ferească de păcate și nu-i ajută să deosebească binele din rău și răul din bine. Am venit pe pământ cuvânt ca să-i fac pe oameni credincioși și buni și curați prin pocăință și prin iubire sfântă, și oamenii bisericii Mă gonesc cu necredința lor, și necredința lor se ia pe oameni așa cum se ia râia de la om la om.

Dați cuvântul Meu peste tot, nu numai arhiereilor. Dați-l oamenilor, fiilor, că Eu vă voi ajuta să puteți. Dați-l tuturor, că oamenii bisericii voiesc să se ascundă de cuvântul Meu, vor să spună că ei nu știu de el, vor să spună că nu sunt Eu cuvântul care strigă peste pământ, și iată, din pricina lor vine mânia Mea peste oameni.

Însemnați această zi, că e zi de durere, fiilor. În ziua aceasta oamenii bisericii și-au semnat împotrivirea ca să Mă gonească pe Mine din inima celor ce cred în Mine și care se hrănesc cu viața cea veșnică a cuvântului Meu. În ziua aceasta oamenii bisericii s-au lepădat de slava cuvântului Meu care curge din cer peste grădinița Mea de pe pământ. În ziua aceasta de 7 august a anului 1997 după socoteala cea pământească, a fost adus arhiereul Meu la poarta cuvântului Meu. N-a venit singur. A venit adus, că el nu voia să vină să facă act de necredință. El este ca ostașul în armată și se supune ca un ostaș demn, ca unul care ascultă. Tot cerul a plâns de mila lui. Tot cerul a fost cu voi, fiilor din grădină. Toți sfinții, tată, toți proorocii, toți îngerii, toate puterile cerești erau cu voi și pentru voi în clipa cea de durere a cerului, care este cu voi. El este fiul suferinței și este batjocorit de arhierei și este defăimat de ei pentru numele Meu care s-a făcut cuvânt peste această grădiniță.

Nu vă întristați, fiilor. Nu așa, tată, Eu sunt cu voi, și este cu voi și arhiereul Meu. El n-a rostit nimic rău peste voi, și a plecat binecuvântându-vă, zicând: *„Fiți binecuvântați!".* O, era în stare să vă prindă pe toți într-o singură îmbrățișare; era în stare să vă ia în sân și să plece cu voi ca să nu mai fie fără voi, că el așa v-a spus cândva: *„Eu nu pot fără voi".* Și iată, nu poate, că este legat și nu poate. Când era cu voi îi era liberă credința și inima și iubirea și pașii, dar de când a fost prins de plasa necredincioșilor n-a mai putut. A venit adus, a venit forțat de amenințările lingușitoare ale celor ce se tem de voi, căci arhiereii se tem de voi, fiilor, dar nu de voi, ci de Mine se tem, și ei nu-și cunosc teama și de unde vine ea. Arhiereul Meu era în stare să vă ia în brațe așa cum făceam Eu cu cei iubiți de Mine. Duhul lui e dulce ca și al Meu. Inima lui tânjește după cei curați ai Mei, că el este cuminte și curat, și are în el înțelepciunea cea din cer și lucrează spre mântuirea oamenilor.

Iată ce a făcut arhiereul care stă peste biserica cetății Târgoviște! A atras mânia Mea peste pământ și au suferit oamenii cei necăjiți. Vă spun vouă, fiilor scumpi, ca să audă de la voi toți cei care vor lua cuvântul Meu; vă spun vouă că tot ce vine peste oameni, vine prin mijlocitorii lor. Eu de aceea

am spus că din pricina lor vine mânia Mea peste fiii neascultători, prin cei mari care se aşează peste oameni, nu prin cei mici; prin cei ce veghează peste cei mici, prin stăpânii lor vine mânia sau binecuvântarea Mea, căci Eu aşa am spus, şi cuvântul Meu este adevărul.

Fiilor, fiilor, de câte ori se scoală cei necredincioşi ca să defaime lucrarea Mea, ca să aducă dureri grădiniţei cuvântului Meu, de atâtea ori aceştia aduc mânie peste pământ, că Eu iubesc atât de mult grădiniţa aceasta cât nu se poate sui la mintea omului.

Arhiereul Meu ar zbura ca păsărica cerului spre voi, dar are aripioarele legate, fiilor. Inima lui şi inima voastră au bătut o clipă cu bucurie şi cu durere, căci v-aţi întâlnit faţă către faţă după atâta vreme. Sunt patru ani şi mai bine de când i s-au legat aripioarele. A plâns cerul sub apăsarea acestei clipe, a plâns cerul de mila lui şi de mila voastră, dar întristarea lui şi a voastră se va preface în bucurie şi în slavă, fiilor. Femeia când e să nască o apucă durerile, dar după ce naşte uită cât a durut-o, uită, de bucuria pentru cel născut.

Vă mulţumesc, fiilor, că M-aţi ascultat şi aţi fost în duhul răbdării şi n-aţi scos cuvânt de durere, aşa cum Eu n-am zis nimic în chinurile crucii. Îi voi scrie pe toţi arhiereii care l-au îndemnat pe el să vină să lovească în voi, şi nu voi uita fapta lor dacă nu vor veni spre pocăinţă.

A fost la poarta grădinii Mele un arhiereu care v-a spus că va veni arhiereul Meu să ia de peste grădiniţa Mea numele Meu. Acela l-a îndemnat să vină, şi a lucrat necredinţă şi gând rău peste grădiniţa Mea, şi a lucrat printre arhierei gândul lui cel rău. Şi mai este unul între ei, care grăieşte cuvinte josnice peste arhiereul Meu, cuvinte nedrese, cuvinte de tortură sufletească, iar alţii dintre ei grăiesc cu şiretenie, că mulţi din ei se tem de lumina care le descoperă faptele lor rele. Îi voi scrie pe fiecare în cartea Mea, căci cartea Mea din vremea aceasta, se întocmeşte. Scrieţi, fiilor, scrieţi acestea în carte spre pomenire, căci aşa îi spuneam şi lui Moise când întocmea cartea lui Israel spre pomenirea faptelor.

Nu vă întristaţi pentru arhiereul Meu. El va fi ridicat de Mine spre slavă şi va uita durerea şi îl veţi primi cu braţe de flori aşa cum l-aţi primit acum, căci cuvântul prin care Eu v-am vestit venirea lui la voi, s-a împlinit. Eu am făcut semne cereşti pentru ca să încurc aducerea lui spre voi, că Mă durea şi Mă doare fapta care a fost pus s-o facă. V-am înştiinţat că va fi adus la voi şi v-am spus că voi lucra să-i împiedic, şi a lucrat Ilie proorocul Meu mânie peste pământ şi am îndurerat pe oameni, dar arhiereii cei necredincioşi nu s-au pocăit de necredinţa lor ca să nu-l mai forţeze pe arhiereul Meu să lovească în locul slavei cuvântului Meu. Dar n-a lovit, căci această grădiniţă este sfinţită de cuvântul Meu, nu de el. El a fost martorul Meu şi atât. El a mărturisit locul slavei cuvântului Meu, căci l-am făcut uns al Meu şi mărturisitor, şi nimeni nu poate strica ce am făcut Eu prin el. Nu el a făcut, ci Eu am făcut prin el, şi el M-a ascultat cu credinţă şi cu dragoste.

Nu vă întristaţi, fiilor. Nu te întrista, poporul Meu. Fiilor, nimeni nu poate lua de la voi ce aveţi de la Mine. Nu vă îndureraţi pentru cel uns de Mine, pentru arhiereul Meu nu vă întristaţi. El va veni la voi şi va fi iar cu voi şi vă va iubi şi vă va mângâia. Amin, amin, amin.

Voi ridica din mijlocul poporului român un neam drept şi credincios şi cu inima curată şi îl voi insufla de la Duhul Sfânt ca să cunoască slava cuvântului Meu şi împlinirile lui. Şi se va ivi din mijlocul României cer nou şi pământ nou, în care va locui dreptatea şi pacea, şi această minune va cuprinde în ea pe toţi cei curaţi cu inima, şi se va ridica atunci cel ce este de la Mine arhiereu, şi va uita durerea şi va mărturisi adevărul cuvântului Meu. Şi mulţi din cei ce l-au osândit pentru fapta credinţei lui, se vor bate cu pumnul în piept şi vor alerga la el ca să mijlocească la Mine pentru ei, că Eu numai binele Meu l-am hărăzit peste oameni, dar oamenii n-au cunoscut faţa binelui şi au zis că este răul şi au fugit de binele Meu.

Iată, fiilor, Ilie proorocul suspină cu ochii şi cu duhul, căci el este trup în cele cereşti, fiindcă n-a murit cu trupul, şi a rămas cu trupul ca să poată lucra pentru pregătirea slavei zilei Mele în care voi veni văzut din cer pe pământ. Ilie, proorocul Meu, s-a umplut de durere pentru cele ce s-au abătut peste grădiniţa Mea, şi se roagă la Mine să Mă ating cu certare de pământul român din pricina necredincioşilor care se luptă cu grădiniţa Mea şi cu fiii ei şi cu poporul Meu creştin din România, căci necredincioşii şi fapta necredinţei lor aduc mânia Mea peste pământul român.

Eu am mers cu voi, fii ai grădiniţei Mele, şi am luat nodul cel încurcat de peste România şi am binecuvântat neamul român ca să fie neam ales între neamuri, iar mai-marii bisericii se ridică cu necredinţă împotriva faptelor Mele cele cereşti. Oamenii nu împlinesc cuvintele proorocilor, dar le împlinesc Eu, aşa cum împlinesc rugăciunea proorocului Ilie care-Mi găteşte calea şi îi face pe oameni să creadă în minunea cuvântului Meu din vremea aceasta. Amin.

Fiilor, fiilor, este scris în Scripturi că în vremea în care trăiţi voi, vine cuvântul Meu peste pământ. Să se întrebe cei mari de pe pământ, aşa cum se întrebau cei din vremea naşterii Mele şi ziceau: *«Unde este să Se nască Hristos? Ce este scris în Scripturi şi în prooroci?».* Iar arhiereii şi cărturarii răspundeau de Betleemul Iudeii, din care va ieşi Povăţuitorul lui Israel, şi de bine ce au aflat s-au sculat împotriva planului lui Dumnezeu ca şi azi, fiilor, căci ţara strălucirilor despre care a scris Daniel proorocul este ţara română, şi în mijlocul ei curge din cer izvorul cuvântului Meu despre care scrie în prooroci, şi iată, Eu Însumi păstoresc, şi păstorii de pe pământ nu cunosc tainele Scripturilor.

Eu sunt sfinţenia grădiniţei cuvântului Meu şi nimeni nu i-o poate desfiinţa, şi nimeni n-o poate ridica de pe ea. Arhiereul Meu a sfinţit cu cuvântul lui pentru că aşa am cerut Eu. Nu el a sfinţit, ci Eu am sfinţit prin el, şi ceea ce am făcut Eu, el nu poate strica, dar el este sub stăpânire şi nu are voia lui şi este împins, şi el rabdă, şi răbdarea lui va câştiga mulţime de suflete pentru împărăţia Mea cea curată şi fără de pată.

Plâng proorocii şi sfinţii şi Mă roagă să Mă ating de cei necredincioşi. Eu pentru iubirea de oameni M-am lăsat să fiu batjocorit. Eu iubesc pe oameni, dar proorocii şi sfinţii Mă iubesc pe Mine şi vor să le fac dreptate pentru credinţa lor şi a celor de azi care cred aşteptând împărăţia cerurilor.

Fiilor, fiilor, proorocul Ilie nu stă din rugăciune şi din lucrare şi Îmi zice:

— Doamne, Tu eşti Cel ce ai spus că mă vei trimite să-Ţi pregătesc cărarea celei de a doua veniri a Ta, şi eu trebuie să împlinesc cuvântul Tău. Oamenii n-au voit să creadă în prooroci, dar eu mă grăbesc, Doamne, că a venit ziua Ta. Nu plânge, Doamne! Lasă-i pe cei necredincioşi să plângă, că ei nu plâng. Cei slabi şi mici plâng, dar şi Tu plângi. Lasă-mă să tămăduiesc oamenii de necredinţă, căci Tu ai spus că eu Îţi voi găti calea. Amin.

— O, poporul Meu, toţi proorocii plâng cu Ilie proorocul venirii Mele, căci el merge înaintea Mea. O, poporul Meu, nu plânge! Bucură-te, fiule! Eu

te ocrotesc, căci îngerii Mei te-au însemnat cu semnul Meu. Nu plânge, poporul Meu! Eu ocrotesc pe arhiereul Meu până la ziua bucuriei celei mari.

Fiilor din grădină, însemnaţi această zi în cartea Mea spre mărturie, căci întristarea voastră şi a Mea vă va aduce bucurie, şi bucuria nimeni nu o va lua de la voi. Amin, amin, amin.

25 iulie/7 august 1997

Sărbătoarea sfântului mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Plânge cerul peste pământ pentru fapta tâlhărească a arhiereilor lumii. Sfânta Virginia trâmbiţează peste oameni trezirea la adevăr şi la înviere. Domnul Îşi mângâie ucenicii.

Eu folosesc cărarea ta către Israel, Verginico. Vin pe firul cărţii tale, vin cu tine, tată. Venim cu sfinţii şi cu proorocii, venim la poporul cel mic. Venim cu grabă să-l mângâiem în dureri, că el poartă durerea cerului, Verginico. Venim cu toţi sfinţii, venim cu toate puterile cereşti, că nu mai e de stat în cer, şi trebuie să coborâm pe pământ ca să fim mereu cu poporul cel sfânt şi să strigăm din mijlocul lui la oamenii credincioşi şi la cei necredincioşi, ca să audă oamenii cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul cel de jale. Amin.

— O, Doamne, trâmbiţa Ta Te însoţeşte în coborârea Ta cu sfinţii şi voi trâmbiţa a jale ca să-i fac pe oameni să se pocăiască de necredinţă, căci Ilie proorocul Te iubeşte, iar eu la fel Te iubesc, şi Îţi şterg plânsul şi strig la oameni să gătească ziua milostivirii Tale. Ilie proorocul Tău bate pământul cu plăgi, aşa cum scrie despre el în Scripturi, căci el este trup şi duh, şi merge fără de timp şi fără de cale peste tot, şi se grăbeşte cu lucrarea lui de pregătire a venirii Tale.

Aşează-Te în cuvânt peste Israel, Doamne, iar eu şi cu sfinţii vom fi în cuvântul Tău. Mucenicul Pantelimon serbează ziua lui cu durere, ziua lui de sobor, ziua când s-a unit cu Tine şi cu cerul, Doamne. El a urât pe cele pământeşti şi le-a iubit pe cele cereşti şi a făcut semne cereşti în numele Tău, iar oamenii cei necredincioşi i-au tăiat capul pentru credinţa lui. Dar el este viu, şi toţi sfinţii Tăi sunt vii în vecii vecilor după cum este cuvântul Tău pentru cei credincioşi Ţie.

Nu mai plânge, Doamne, că toţi sfinţii Îţi dau mângâierea, toţi sfinţii Îţi mângâie poporul Tău şi îl întăresc ca să poată cu Tine cel mic al Tău din vremea aceasta, şi va putea, căci Tu eşti Domnul şi eşti Biruitorul. Amin.

— O, Verginico, o, trâmbiţa Mea, venim în cartea ta, venim în cartea Mea şi însemnăm cuvântul vieţii pe pământ, şi cuvântul Meu are putere să se împlinească. Amin, amin, amin.

*

Vin cu împlinirile cuvântului Meu. Amin. Vin la tine, poporul Meu, că am făcut din tine împlinirea Scripturilor Mele cele pentru venirea Mea între oameni. Vin cuvânt deasupra grădiniţei Mele, vin, iubitul Meu popor, vin la tine, că tu eşti nădejdea Mea, tu eşti rodul Scripturilor Mele cele pentru venirea Mea. Vin la tine ca să poată auzi oamenii cuvântul Meu de jale, şi voi veni curând cu cuvântul Meu cel pentru oamenii de la cârma României, căci ţara Mea de nuntă este lovită de plăgile necredinţei din ea. Dar acum vin şi te mângâi pe tine, popor iubit, te mângâi cu sărbătoare de sfinţi. Cu duh de sărbătoare cobor la tine, că şi durerea e tot sărbătoare, şi încă ce sărbătoare! Fiii durerii sunt fericiţii Mei, iar fiii bucuriilor şi ai îmbuibării sunt fii rătăciţi de Tatăl, fii care-şi cheltuie viaţa în necredinţă şi în desfrâu, dar durerea ta e aur, poporul Meu, căci cei fără durere nu-L caută pe Dumnezeu.

Fiilor unşi în grădiniţa cuvântului Meu, ridicaţi mânuţele şi rugaţi-vă să am milă de oameni, că proorocii şi sfinţii Mei se roagă Mie să curăţ pământul de necredinţă şi de fărădelege, că a venit ziua Mea, şi cuvântul Meu se face faptă cerească pe pământ. Cereţi să se îmblânzească mânia Mea, care curge de la sine pentru faptele necredincioşilor care aduc şi peste cei firavi dureri şi lipsuri şi lacrimi şi jale. Cereţi să se adune norii şi să se tragă în cămările lor şi să dea loc seninului, că e jale pe pământ, şi au rămas oamenii fără hrană, fără adăpost şi fără mângâiere, fiilor.

Oamenii bisericii s-au spălat pe mâini, zic ei, de cuvântul Meu care vine din cer pe pământ, dar cuvântul Meu grăieşte împotriva lor şi spune că din pricina necredinţei lor în cuvântul Meu, s-a îndreptat mânia Mea peste România, căci cum au pus ei la cale să vină să se spele pe mâini de taina grădiniţei Mele, Eu Mi-am pregătit jalea şi am rostit cuvânt împotriva faptei lor cea ascunsă, căci pe ascuns au venit, ca să nu se afle ce fac ei şi ca să poată face ce-şi puseseră de gând, şi au lucrat hoţeşte peste arhiereul Meu, dar Eu sunt Domnul, şi Mi-am aşezat poporul să iasă în întâmpinarea faptei lor cea ascunsă.

O, fiilor, v-am spus din vreme că vă voi anunţa clipa când veţi sta în faţa arhiereilor şi a preoţilor. Am dat ploaie deasă ca să-i opresc să vină, ca să nu am Eu vină că n-am lucrat să-i opresc, şi v-am îndemnat şi pe voi să intraţi de ploaie, că sosise timpul să vină ei. Au venit hoţeşte, iar pe arhiereul Meu l-au adus ca pe un condamnat, ca pe un supus, îndemnându-l să rostească cuvântul pentru care a fost adus, şi cu grabă să plece ca să nu grăiască nimic cu voi. Inima lui era plină de durere. Cu durere a venit, cu durere a plecat, dar Eu îi voi plăti răbdarea lui şi ascultarea lui, căci ascultarea se plăteşte cu mărire cerească, fiilor. Dar iată, cerul plânge, cerul s-a întristat, s-a înnegurit, şi ploaia curge şi s-a umplut pământul de ape şi plâng oamenii, fiilor, şi le voi spune oamenilor pentru ce a venit mânia Mea peste pământ. Cereţi, fiilor, rugaţi-vă şi voi să se îmblânzească mânia Mea, că sfinţii se roagă la Mine să Mă ating de necredinţa de pe pământ. Rugaţi-vă şi voi, rugaţi pe sfinţi să aibă grijă în numele Meu de cei necăjiţi, de cei firavi, şi de voi, fiilor, căci voi staţi în numele Meu înaintea oamenilor şi suspinaţi cu Mine pentru oameni.

O, fiilor, voi pregăti o zi de milostivire, o zi de credinţă, şi lucrez cu certare ca să înţeleagă oamenii că nu numai cu pâine se pot hrăni, ci şi cu cuvântul Meu care vine din cer pe pământ. Cuvântul Meu face să crească rodul pentru pâine. Cuvântul Meu face să nu rodească rodul pâinii. Cuvântul Meu deschide şi închide rodul milostivirii Mele.

Ilie, proorocul Meu, are putere în rugăciunea lui şi nu-i pot birui strigarea şi nu Mă pot întoarce de la el, căci râvna lui pentru Mine Mă apleacă să împlinesc strigarea lui.

Mucenicul Pantelimon se roagă din ceata mucenicilor şi Îmi spune:

— Doamne, Doamne, ascultă astăzi ruga mea, că necredincioşii mi-au tăiat capul pe care-l ridicam spre Tine ca să-mi dai credinţă şi să fac cu ea semne pentru ca să se boteze păgânii în numele Tău şi să se facă şi ei creştini. Ascultă-mi ruga şi biruieşte necredinţa, că

noi, mucenicii, ne-am vărsat sângele pentru credința în Tine, Doamne, și stăm la temelia bisericii Tale ca să-Ți poți zidi pe temelie fiii. Biserica de azi nu mai calcă a biserică, și stăpânește peste via Ta cu înșelăciune, Doamne. Nu mai fac voia Ta oamenii bisericii, și pentru fărădelegile lor se revarsă mânia Ta peste fiii neascultării. Fă dreptate sfinților Tăi, Doamne. Fă-le și celor de pe pământ care așteaptă să vii cu plata răbdării lor, cu plata credinței lor, că e mare nelegiuirea pe pământ, și se ridică împotriva Ta cei nelegiuiți. Se bucură cei fără de lege, dar adu, Doamne, bucuria Ta peste cei ce Te așteaptă să-i izbăvești de cei ce stau peste ei în numele Tău, zic ei. Ajută-l pe poporul Tău cel sfânt de pe pământ să Te dea oamenilor cuvânt și să-i trezească pe oameni din nepăsare, că a venit vremea vegherii, fiindcă Tu vii curând; curând vii, și îi prinzi pe neștire pe cei necredincioși care Ți-au luat averea. Dar i-ai și prins, și ei se ascund în peșteri și în stânci, după cum este scris, se ascund în ascunzătorile lor, dar Tu ești Cel ce treci prin zid, și zidul necredinței nu-i poate ascunde pe cei ce se ascund de cuvântul Tău.

În mine se roagă toți mucenicii Tăi, căci din cer și de pe pământ duhul și mireasa Ta zic: *„Vino! Vino, Doamne, și Îți împlinește făgăduințele, pentru mângâierea sfinților Tăi!“.* Amin.

— O, sfinții Mei cei din cer, mare este jalea voastră pentru grădinița Mea din România, căci voi așteptați potrivit făgăduințelor Mele cer nou și pământ nou, locuință a dreptății, dar oamenii bisericii de pe pământ Ne stau împotrivă, că ei s-au învățat cu cele vechi și nu vor să dea pasărea din mână pentru cea de pe rămurică de pom, nu vor să dea duhul lumii pentru Duhul Sfânt. Dar Eu sunt Domnul, și voi face judecată pentru cei ce așteaptă cerul cel nou și pământul cel nou. Amin.

Iată, vin la tine, poporul Meu, ca să poată auzi oamenii cuvântul Meu de jale, și cuvântul de jale al sfinților.

Plâng sfinții la Mine pentru tine, grădinița Mea, că tu ești nădejdea cerului pentru ca să vin Eu pe pământ, că nimeni pe pământ nu Mă mai așteaptă să vin. Nimeni nu mai zice: *„Vino, Doamne!“*, că nimeni nu mai are haină de mireasă ca să zică: *„Vino, Doamne!“*. Numai tu, poporul Meu, stai îmbrăcat mireasă înaintea Mea. Stai și veghează și nu te teme de cei necredincioși, că Eu le voi da orbire așa cum am dat popoarelor vrăjmașe care căutau viața lui Elisei proorocul Meu, ucenicul lui Ilie proorocul. Și se vor lovi unii pe alții cei necredincioși, și cuvântul Meu va păstori peste pământ, și tu vei fi slava Mea, poporul Meu, că tu ești mic, dar slava Mea peste tine este mare și se face cuvânt și se face faptă și se face bucurie pentru tine și pentru cei mulți care iau din râul cuvântului Meu și așteaptă împărăția Mea, care vine cu Mine. Tu ești însemnat de îngeri cu pecetea Mea cea vie și ești ocrotit că ești în planul Meu cel pentru împlinirea Scripturilor venirii Mele cea de a doua. Tu ești izbăvire pentru mulți, dar pentru cei ce te hulesc și îți pun nume rău, Eu slobozesc mânia Mea și le voi da semne rostite prin cuvântul Meu. Amin.

Din toate laturile te ocrotesc și te binecuvintez, grădinița Mea. Amin, amin zic vouă, fiilor din grădină. Amin, amin zic ție, grădinița Mea: nu se poate lua de peste tine ceea ce Eu am așezat în tine, grădinița Mea. Întăresc cele așezate în tine ca să fie pe veci neclătinate, iar cei ce s-au lovit în tine vor face răni, ca să înțeleagă că tu ești de la Mine așezată în mijlocul oamenilor spre izbăvirea și spre viața veșnică a celor ce cred în Mine Cel ce Mă fac cuvânt peste tine, grădinița Mea cea binecuvântată prin cuvântul Meu cel sfânt. Amin, amin, amin.

Trec cuvânt în cartea lui Verginica. Ea sună din Mine peste pământ ca un străjer care anunță cele ce vin peste pământ, sună ca să îndemne oamenii la pocăință, sună venirea Mirelui, sună venirea Mea. Amin, amin, amin.

*

Eu sunt cuvântul proorocilor Mei, iar cei ce sunt ai Mei sunt vii în vecii vecilor, dar greu mai înțeleg oamenii lucrările Mele și ale sfinților Mei. Greu mai înțeleg oamenii cele ce nu se văd, care sunt cele mai adevărate adevăruri. Greu mai înțeleg oamenii cuvântul Meu și cuvântul sfinților Mei care grăiesc cu Mine neîncetat în cer și pe pământ.

Oamenii nu mai cunosc adevărul cel care rămâne în veac. Nu mai au oamenii înțelepciune, poporul Meu, și de aceea te iubește cerul pe tine, popor al înțelepciunii Mele, popor al credinței. Bogățiile vremelnice sunt cele mai adevărate lucruri pentru oameni, și aceasta este înțelepciunea cu care rămân oamenii.

Fiilor, fiilor, voi sunteți niște copilași așa de plăcuți, tată, și mulți din cei cu inima curată și cu credință în Dumnezeu vă iubesc pe voi. Cei vremelnici nu vă iubesc, fiilor, că aceștia nu se pot dezlipi de vremelnicie și se tem de învățătura Mea care vine la voi.

O, copilași plăcuți și scumpi, voi v-ați lepădat de mult de bogățiile pământești, dar oamenii nu știu. Ei zic că voi sunteți bogați. Sunteți, dar nu de bogății pământești, că dacă ați avea bogății vremelnice ați fi și voi săraci ca și cei ce au bogății pământești. Bogăția voastră e inima pe care o aveți plină de Dumnezeu, căci Eu v-am cules din lume și v-am dat pe Duhul Sfânt, Care Mă iubește din voi zicând: *„Doamne, Doamne, ce să fac să am viață veșnică? Doamne, Doamne, cum să mă port, cum să trăiesc mai frumos și mai sfânt înaintea Ta ca să-Ți vindec ranele și lacrimile pe care Ți le-am făcut cu multele mele greșale, cu multele mele beteșuguri?“.* Fiilor, fiilor, Duhul Se roagă în voi, Duhul Sfânt Mă iubește din voi, și Eu am popor sfânt, am și în cer, am și pe pământ, și oamenii sunt prinși cu cele văzute și nu înțeleg că adevărul rămâne veșnic cu fiii lui.

O, Verginico, să facem lumea să creadă în lucrarea sfinților, în lucrarea cea din vremea aceasta a sfinților cu care Eu vin pe pământ. Vin cu zeci de mii de sfinți pe pământ ca să fie cerul cu pământul. O, trâmbița Mea, trâmbițează peste oameni, dă-le de veste oamenilor, sună din cer ca să audă oamenii pe pământ că vin. Amin.

— Eu sunt trâmbița Ta, Doamne. Eu sunt trâmbița care sună din cer peste pământ după cum este scris în Scriptura care spune: *«Însuși Domnul, la glasul arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu Se va coborî din cer și sfinții vor învia, iar cei vii vor fi răpiți cu Domnul ca să fie cu El».* Cei vii care Te iubesc, Te vor întâmpina cu credință, Doamne, iar cei necredincioși nu vor avea parte să Te vadă, căci cei necredincioși iubesc slava oamenilor și a celor vremelnice ale lor.

O, oamenilor, sună trâmbița cea din cer peste voi ca să vă învețe să iubiți învierea. Glasul Domnului a grăit de atâtea ori peste pământ! O, oamenilor, adevărul nu este ceea ce se vede așa cum sunteți învățați să credeți despre adevăr. Adevărul este ceea ce nu se vede, este ceea ce nu moare niciodată, căci este veșnic.

O, oamenilor, oare, ce căutați voi? De mii de ani căutați adevărul și nu știți să-l căutați. El nu se vede; el este îna-

untrul vostru, şi nu ştiţi să-l găsiţi. El se lasă găsit de cei ce nu-l ispitesc prin cele ce se văd, căci adevărul nu stă în cele ce se văd. Adevărul este împărăţia lui Dumnezeu. N-o căutaţi în cele ce se văd. Căutaţi-o înăuntrul vostru. Vouă vi se pare că-L căutaţi pe Dumnezeu dar nu-L găsiţi, căci una este să vi se pară că-L aveţi, şi alta este să-L aveţi. Împărăţia lui Dumnezeu este în voi, şi voi umblaţi după ea pe drumuri, pe ape, prin văzduh, prin adâncul pământului şi n-o găsiţi, căci ea nu poate fi găsită în cele din afara voastră. Strigă Domnul la voi din cer şi de pe pământ ca să trezească în voi frica şi veghea şi dragostea şi învierea. Vine mânia lui Dumnezeu peste voi, ca să vă deprindă cu frica de Dumnezeu. El intră în om, că acesta e locul Domnului şi împărăţia Domnului; intră şi strigă la om şi strigă la oameni, şi voi Îl căutaţi între ziduri. El din om vorbeşte cu omul, nu din zid, nu dintre ziduri. El a vorbit omului şi din animale când omul n-a crezut altfel. Am făcut din animale cuvântul Meu, am făcut glas de strigare prin gura animalelor, ca să-i fac pe oameni să înţeleagă, zice Domnul vouă, oamenilor.

O, Doamne, Tu eşti glasul Cel Care grăieşti prin sfinţii Tăi. Cei de demult ştiau să creadă în faptele Tale, dar cei de azi au uitat cum s-au scris Scripturile, şi oamenii zic că ei cred Scripturile.

O, oamenilor, dacă ziceţi că sunteţi credincioşi în cele din Scripturi, aşa şi azi lucrează Domnul faptele Sale peste oameni, că azi Domnul, Cel ce a înviat, lucrează de lângă Tatăl cu cuvântul. Glasul Domnului Cel înviat a grăit cu Saul din Tars, a grăit cu Anania cel din Damasc, a grăit din om pentru om. O, oamenilor, dacă nu credeţi în glasul cel de azi al Domnului, cum de credeţi în Scripturi? Aşezaţi frica de Dumnezeu în voi, căci ea este cea care vă ajută să-L găsiţi pe Dumnezeu înăuntrul vostru. Strigă Domnul la voi prin pedepse şi prin semne din cer peste pământ, şi învăţătorii voştri nu vă învaţă să aşezaţi în voi frica de Dumnezeu care vă scapă de păcate. Strigă trâmbiţa lui Dumnezeu la voi: iubiţi frica de Dumnezeu, iubiţi dragostea Domnului şi învăţătura Domnului şi sfinţenia, căci cel ce are frică de Dumnezeu îşi lucrează sfinţenia, care zideşte în om împărăţia lui Dumnezeu. Amin.

O, fiilor, o, fiilor din poporul Domnului, am grăit prin cartea mea oamenilor, căci glasul Domnului este glasul sfinţilor Lui, că mare eşti, Doamne, şi minunat eşti întru sfinţii Tăi. Amin, amin, amin.

— O, trâmbiţa Mea, sună! Sună şi dă mereu de ştire peste pământ că vin. Eu sunt Cel ce sun în trâmbiţă, şi ea se aude sunând. Amin.

O, fiilor, o, copilaşi care Mă faceţi cuvânt pe pământ, voi sunteţi nişte copilaşi aşa de plăcuţi, tată, iar cei curaţi cu inima Mă văd pe Mine în voi şi umblă după voi ca să ia de la Mine. O, iubiţii Mei cei mici, oamenii se pregătesc mereu pentru moarte, nu pentru înviere. Oamenii cred în moarte, nu cred în înviere, că dacă ar crede în înviere, s-ar pregăti pentru înviere, fiilor, nu pentru moarte. Oamenii nu aşteaptă învierea şi nu se pregătesc pentru înviere, nu se pregătesc pentru ca să pot Eu să vin să le dau învierea. Strig la oameni în graiul Meu cu voi. Eu sunt un Dumnezeu mare şi bun. Sunt atât de mare încât să încap în toate fiinţele de pe pământ, şi Mă micşorez atât de mult încât să pot fi cuprins de un singur suflet, să încap într-unul singur.

Cheamă-Mă, poporul Meu, cheamă-Mă, că Mi-e dor să vin să fiu cu oamenii pe pământ. Cheamă-Mă! Eu nu te voi lăsa să aştepţi. Cel Care aşteaptă sunt Eu. Înmulţeşte-ţi mereu dragostea, aşa cum Eu înmulţesc cuvântul învăţăturii Mele peste tine ca să te fac popor sfânt, să fii copil sfânt, fiule aşteptat. Înmulţeşte-ţi sfinţenia, copile sfânt, căci scris este: *«Cel ce este sfânt, să se sfinţească încă»*. Înmulţeşte-Mă pe Mine în tine. Întinde-Mi locul Meu din tine, ca să fiu Împărat mare în împărăţia Mea cea dinăuntrul tău. Tu să nu Mă cauţi pe drumuri şi pe poteci omeneşti, căci Eu sunt înăuntrul tău, copile sfânt. Amin, amin, amin.

Nu vă supăraţi, fiilor, că nu vă iubesc oamenii slavei deşarte, căci scris este: *«Vai vouă dacă v-ar iubi lumea cea deşartă şi oamenii ei, aşa cum iubeşte ea pe proorocii ei cei mincinoşi!»*. Nu vă supăraţi că nu vă iubesc oamenii bisericii, căci ei acum s-au sculat mai rău împotriva creştinilor buni, mai rău ca în anii de dinainte când creştinii erau daţi în judecata cezarului de către păstorii lor. Oamenii bisericii nu ştiu să creadă în Dumnezeu. Ei n-au frică de Dumnezeu, care să-i facă să creadă. Ei sunt ai slavei pământeşti şi omeneşti, şi se aşează unul pe altul peste turmă şi nu se mai fac azi slujitori ai Domnului prin chemare cerească. Ei zic: *„Părutu-s-a nouă şi Duhului Sfânt"*, dar aceasta o spun în bătaie de joc, că ei se aleg unii pe alţii şi apasă mulţimile neajutorate şi nimeni nu mai ştie să aibă frică de Dumnezeu. Dar voi fiţi cu nădejde, fiilor, că voi sunteţi nădejdea Mea şi vă apăr şi vă binecuvintez cu darurile Mele cele pline de mângâiere şi nimeni nu va putea lua de la voi mângâierile Mele.

O, greu mai înţeleg oamenii cele ce nu se văd. Ei nădăjduiesc numai în cele ce se văd în lume, şi sunt de plâns oamenii şi n-au în ei împărăţia cerurilor şi nu aşteaptă învierea ca să fie pregătiţi pentru înviere. O, fericiţi cei vii prin înviere, că moartea n-are putere peste ei. Fericiţi cei înviaţi prin învierea Mea. Fericiţi cei credincioşi şi curaţi cu inima şi cu duhul; fericiţi, fiilor. O, tată, fericiţi cei ce plâng, că a lor este mângâierea şi nădejdea făgăduinţelor Mele pe care le-am pregătit celor ce Mă iubesc.

Voi, fiilor scumpi, să nu plângeţi cu disperare. Voi să plângeţi cu mângâiere. Eu sunt cu voi. Nu plângeţi. Eu sunt Cel ce plâng în voi când plângeţi şi fericite sunt lacrimile Mele în voi. Nu plângeţi când lumea cea deşartă vă urăşte. Eu sunt cu voi şi vă iubesc şi vă mângâi şi vă ocrotesc şi îi smeresc pe cei ce nu vă cunosc pe voi că sunteţi fiii Mei cei plăcuţi şi cei scumpi. Nu plângeţi când oamenii slavei deşarte zic că nu Mă aveţi pe Mine şi că aveţi pe cel rău. Aşa ziceau şi de Mine, fiilor scumpi. Nu plângeţi. Voi semănaţi cu Mine. Nu plângeţi când oamenii slavei deşarte vă ocolesc şi vă pun nume rău că umblaţi cu Mine. Nu plângeţi, fiilor. Orice ucenic este ca învăţătorul său. Cei iubiţi de lume nu sunt ai Mei, şi sunt ai lumii, dar Eu vă am pe voi popor al Meu, şi nu este popor mai mare şi mai slăvit între popoare, fiilor. Poporul Meu tu eşti, căci Eu te-am născut din cuvântul Meu, şi eşti.

Bucură-te, poporul Meu, că ai pe Dumnezeul Cel adevărat Domn al tău, şi eşti fiu de Împărat. Ridică-te şi prinde nădejde, fiule, şi mergi din munte în vale şi din vale în munte cu vestea împărăţiei cerurilor, care vine cu Mine. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 1997

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Domnul Îşi îndeamnă trâmbiţa să mângâie pe poporul îndurerat; ea îşi învaţă ucenicii la măsura cea bună pentru lucrul bisericesc, şi la lucrare de Duh Sfânt.

Cobor cu pacea Mea, cobor în tine, grădiniţa Mea. Cobor cu Verginica la voi, fiilor unşi din grădi-

nă. Duhul Sfânt Mângâietorul nu Se desparte de voi, măi copilaşi. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, întăresc peste voi pacea Duhului Sfânt, şi mereu o voi întări, ca să puteţi face voi voia Mea şi să staţi întru întâmpinarea Mea mereu, mereu, fiilor scumpi. Amin.

O, măi Verginico, întăreşte-ţi copilaşii pe care-i iubeşti, întăreşte pacea din ei, pacea Duhului Sfânt, şi spune-le despre împărăţia Mea, care se va lăsa descoperită în curând cu toată slava Mea, cu slava împărăţiei Mele. Amin.

— Împărăţia Ta, Doamne, aceasta este lucrarea pe care Tu o lucrezi, că Tu altă lucrare nu lucrezi. Slavă Ţie, Domnul meu, că mă aşezi în cuvânt să-mi mângâi fiii din grădină!

O, fiilor, bucuraţi-vă, mămică, întru taina împărăţiei cerurilor, că mare este taina cea purtată de voi, şi nu se suie la mintea omului bucuria acestei taine care vă va umple în curând de pace şi de linişte cerească pe pământ. Luaţi pacea Domnului şi puneţi-o mereu peste voi şi mângâiaţi-vă cu ea în toate durerile inimioarelor voastre, căci raiul se întocmeşte pentru voi, şi tot ce este al vostru este cuprins de raiul care este şi va să se arate peste pământ. Taina aceasta mare este, fiilor, mare şi de nepătruns de ochii trupului, dar inimioara trupului, deşi este mititică şi nevăzută de ochii trupului, poate cuprinde taina cea din veac întocmită şi care se întocmeşte mereu spre vederea ei şi curând, curând se va lăsa cuprinsă de ochii voştri care aşteaptă pacea împărăţiei cerurilor pe pământ.

O, fiilor plăpânzi şi înlăcrimaţi, întăriţi-vă pacea şi mângâierea Domnului peste voi, că la voi locuiesc sfinţii cu voi, sfinţii şi îngerii şi toată starea cea de rai, aşa cum a fost ea întocmită de Dumnezeu şi aşa cum v-a descris-o Domnul în vorbirile Lui din mine, căci Domnul a făcut pentru om toate cele văzute şi nevăzute, iar Duhul Care a scris Scripturile grăieşte că *«Domnul a zidit toate lucrurile spre viaţă, şi făpturile sunt izbăvitoare şi întru ele nu este sământă de pieire şi moartea nu are putere asupra pământului».* Domnul a pus atâta armonie în rai prin cuvântul Său care a făcut totul! A făcut Domnul raiul şi l-a umplut de pomi şi de flori şi de păsări şi de animale şi de stare cerească şi de viaţă veşnică şi de frumuseţe, fiilor, iar ceea ce a făcut Domnul făcut este, iar la voi este starea cea nevăzută a raiului, şi toate ale raiului se strâng pe lângă voi să vă mângâie, să vă iubească cu iubirea Domnului, cu iubirea îngerilor, cu iubirea sfinţilor, cu iubirea şi cu căldura tuturor făpturilor din rai.

O, copilaşi, vă mângâi cu adevărul celor ce nu se văd. Puişorul cel mititel şi scump, care vă mângâia pe voi, căţeluşul cel mic, se bucură lângă voi şi este cu voi. Eu i-am ieşit în cale în chipul vostru şi l-am adus la voi, că la voi e raiul cel pregătit ca să se arate pentru voi, mămică. Nimic din ce este al vostru nu se pierde, şi se face rai, şi Domnul vă dă vouă mai mult decât aveţi, îndoit şi întreit vă înmulţeşte pe toate ale voastre, mămică. Mângâiaţi-vă inimioarele, căci ca o ardere de tot a fost iubirea acestui sufleţel pentru voi, şi suferea de mila voastră, de durerea voastră, şi n-a mai putut-o îndura, şi eu i-am adus bucuria. Dar fiţi cu inimioarele pline de pace şi de linişte. Mângâiaţi-vă unii pe alţii, încălziţi-vă în vreme de înfrigurare sufletească şi să nu mai fie durere în voi, căci adevărul Domnului se întocmeşte, iar cele cereşti care nu se văd, în curând vor primi poruncă să se lase văzute şi să umple de bucurie pământul şi cerul laolaltă.

O, copilaşi plăcuţi şi scumpi, nu mai suferiţi, mămică. Suferinţele să se depărteze de pe voi şi de pe tot poporul Domnului. Fiţi cu Domnul, fiilor scumpi. Mângâierea voastră e Domnul şi toate cele ce nu se văd ale Domnului, ale împărăţiei Domnului, fiilor. Vă cuprind de peste tot cu pace cerească. Prindeţi curaj, prindeţi duh de bucurie, că am venit din cer cu Domnul să vă aduc alinare şi mângâiere din cer. Tot poporul meu să ia de la voi mângâierea mea. Tot poporul creştin să lucreze raiul, unul pentru altul să-l lucreze. Să-L ajutăm pe Domnul, mămică. Lucrarea Domnului, aceasta este: împărăţia cerurilor pentru cei ce o aşteaptă, pentru cei ce o iubesc. Împărăţia cerurilor este înăuntrul vostru, măi copii ai poporului sfânt. De aceea a zis Domnul: *«Fiţi sfinţi!».*

O, copilaşi iubiţi, orice lucru care trebuie să fie, are nevoie de locul în care va fi. Aşa şi împărăţia cerurilor, are nevoie de voi, fiilor. Purtaţi-o pe voi şi în voi, iar fiii împărăţiei cerurilor se cunosc după port, după cuvânt, după faptă, după roade, copilaşii mei.

O, măi copilaşi din grădină, v-am adus de la Domnul pe Duhul Sfânt Mângâietorul şi L-am aşezat în voi şi peste voi şi între voi. Mergeţi la Israel şi coborâţi din înălţimile cereşti pe Duhul Sfânt Mângâietorul aşa cum este El, nu aşa cum şi-L închipuie poporul Israel. Duhul Sfânt are grăire înaltă şi aleasă şi slăvită şi nu oricum grăire. Duhul Sfânt Se slăveşte pe Sine în cei ce au luat din înţelepciunea Lui. Şi cine, oare, a luat din El? Aceia se cunosc dacă au luat, se cunosc, măi fiilor.

Daţi de la voi neputinţele de orice fel; daţi-le cu puterea şi cu mângâierea Duhului Sfânt şi vindecaţi inimioarele voastre de tristeţe. Eu, mămică, dacă aş fi ca voi, cu atâta iubire din cer peste voi, aş face pe Duhul Sfânt bucurie în mine şi putere în mine şi minune văzută în mine.

Mă uit la cei care au plecat în lume că n-au voit să se curețe de boldul păcatului şi au tras tot cu păcatele şi s-au aşezat în nepăsare de suflet. O, creştinul păcătos trebuie să caute să se curețe de păcate, nu să se afunde mai rău în această prăpastie. De aceea, fiilor unşi, mergem mereu în mijlocul lui Israel ca să-l învăţăm cu Duhul Sfânt, cu viaţă veşnică, mămică, să-l învăţăm pe Israel, şi să se deprindă să aibă viaţă veşnică lucrată din inimă sfântă, din minte sfântă şi din trup sfânt.

Toate ale voastre să fie sfinte, fiilor din Israel: şi iubirea, şi privirea, şi vorbirea, şi mişcarea, şi simţirea, şi purtarea, şi auzul, şi lucrarea pe care o aveţi zi şi noapte să vă fie pentru Domnul, şi pentru voi cu Domnul. Pe voi înşivă şi unii pe alţii în toată vremea să vă daţi Domnului, şi Duhul Sfânt vă va umple de putere, dar îndeletniciţi-vă să vă ştiţi fiecare rostul în trup şi măsura în trup, că Domnul v-a zis vouă odată să nu dezlipiţi piciorul să-l puneţi în locul mâinii, şi mâna în locul piciorului. Rostuiţi-vă dăruirea şi puterea şi îndeletnicirea care vi se potriveşte şi faceţi armonie în trupul lui Israel. Dacă vă e greu nu staţi sub greu, căci greul nu trebuie lucrat de voi, că dacă-l lucraţi se aşează peste voi şi vă slăbeşte, fiilor. Nu lucraţi greul cel de peste voi, nimeni să nu-l lucraţi, că de aceea v-am rugat prin fiii grădinii să nu vă lăsaţi grei, fiilor din Israel, şi unii din voi s-au supărat şi au îngreuiat vorbirea celor ce au de vorbit peste Israel.

Fiilor din grădină, descurcaţi înţelesurile, mămică, iar neînţelesurile nu zăboviţi lângă ele, că se întristează tot duhul bisericii, căci cei grei tot greu se lasă ca să nu poată nici cei ce pot. Ce bine ar fi dacă ar voi Israel să-şi cunoască măsura şi statul şi locul şi lucrul fiecăruia din poporul Domnului! Ce bine ar fi să se înţeleagă Scriptura aceea care spune: *«Oare, toţi sunt apostoli? Oare, toţi sunt prooroci? Oare, toţi pot să tălmăcească? Oare, toţi ştiu să binevestească? Oare, toţi fac*

acelaşi lucru?»! Dar cel ce nu face nimic, ce este în biserică? Ce face cu biserica?

O, copilaşi iubiţi, descurcaţi înţelesurile, măi fiilor. Nimeni prin statura lui să nu strice pacea Duhului Sfânt, lucrarea Duhului Sfânt, că Duhul Sfânt este puternic, dar devine firav şi neputincios din pricina celor nelucrători, din pricina celor ce nu-şi ştiu statura în trupul bisericii. Duhul Sfânt îl face pe creştin să se dăruiască bisericii, iar în cine nu Se vede Duhul Sfânt, acela nu are lucrare. Israel a avut mereu pretenţii, fiilor, dar pretenţia lui n-a fost prielnică lucrului sfânt spre propăşire, iar cei însetaţi de Duhul Sfânt au suferit şi suferă strânsuri de suflet.

O, copilaşi, o, copilaşi iubiţi, nu vreau, mămică, să vă văd nedumeriţi şi duruţi şi slăbiţi. Cei ce aveţi minte folosiţi-o, mămică. Daţi minte celui ce are minte, căci cel ce nu are minte nu ştie să ia de nicăieri minte. Fiţi atenţi la lucru înăuntru şi în afară şi nu daţi bucurie duhului străin de credinţa în lucrarea cuvântului lui Dumnezeu. Nu-i faceţi pe cei din afara lui Israel să se bucure împotriva cuvântului sfânt şi a poporului sfânt şi a grădiniţei cuvântului, împotriva ta, Israele. Apostolii, fiilor, lucrau doi câte doi, trei câte trei, şi se adunau apoi şi îşi spuneau toate câte au fost cu ei şi peste ei şi din ei lucrate. Lucrarea Domnului să aibă acelaşi fel de lucrare în toţi cei care dau să lucreze, căci cu cei puşi să lucreze, este altceva, fiilor. Acelora li s-a măsurat lucrul şi li se dă după măsura lor.

Aş voi să fiţi toţi plini de această înţelepciune a lucrului cel nou. Aş voi, mămică, să vă învăţ mereu, mereu, dar duhul tristeţii vine mereu peste voi şi lasă neputinţe peste voi. Vin la voi şi vă spun: bucuraţi-vă în Duhul Sfânt! Daţi putere Duhului Sfânt să Se bucure în voi şi între voi, iar Duhul să nu-L stingeţi, fiilor, şi fericit este acela care are putere să stea în Duhul Sfânt şi să aducă mereu pe Duhul Sfânt aşa cum este Duhul Sfânt şi nu aşa cum şi-L închipuie fiecare, căci lucrările sunt deosebite, dar Duhul Sfânt este Acelaşi în toţi cei care-L poartă spre lucrare. Daţi-vă putere unul altuia, fiilor. Domnul este Cel ce vă dă ca să daţi. Altceva să nu vă daţi unul altuia. Slăbiciune să nu vă daţi unul altuia şi nimănui să nu faceţi slăbiciuni, fiilor.

Ia aminte, Israele, că te-am învăţat să ai putere. Amin.

Iar Tu, Doamne, fii milostiv şi pune bucurii în locul întristărilor. Pune peste copilaşii mei şi ai Tăi bucuria lucrărilor Duhului Sfânt. Pune, Doamne, alifie peste toate ranele pe care Duhul Sfânt le poartă în inima fiilor noştri cei mici, şi fă-i să poată purta slava lucrărilor Tale peste pământ, ca să se apropie bucuria cea mare a venirii Tale, Doamne. Amin.

— O, măi Verginico, o, tată, copilaşii Noştri sunt fără mângâiere pe pământ. Numai Noi suntem mângâierea lor; numai Noi, cei din cer. Voi întări puterea Duhului Sfânt peste fiii cei unşi şi îi voi face împărţitori de putere peste cei ce ştiu să lucreze cu această putere, căci Eu am în mână cântarul, şi măsor la fiecare statura şi măsura. O, de şi-ar înţelege fiul lui Israel măsura şi putinţa şi neputinţa, ca să putem aşeza armonie cerească în Israel!

O, copilaşi mititei şi firavi, fiţi în Duhul Sfânt, că El este puterea cea din voi. Puneţi învăţătură cu putere sfântă peste poporul sfânt şi nu descurajaţi. Eu, Domnul, sunt Cel ce vă port pe braţe şi vă întăresc mersul şi vă ocrotesc până la ziua bucuriei împlinite. Eu, Domnul, sunt Cel ce pot totul în voi, tot ce voiesc Eu. Amin, amin, amin.

Fiilor, fiilor, Eu pot în voi tot ce voiesc Eu. Amin, amin, amin.

4/17 august 1997

Praznicul Schimbării la Faţă a Domnului

Potrivnicul lui Dumnezeu sub haină de om sfânt îi defaimă pe cei credincioşi Domnului. Domnul, Arhiereul Tatălui, binecuvintează grădiniţa cuvântului proorocindu-i schimbarea la faţă.

Eu sunt, fiilor. Vin la voi să vă schimb tristeţile în bucurii şi să întăresc puterea Mea în voi, că voi trebuie să puteţi în numele Meu tot ce voiesc Eu, tot ce trebuie să pot Eu în voi. Amin.

Eu am schimbat tristeţea apostolilor Mei în bucurie. Eu le-am schimbat văzul lor ca să Mă vadă pe Mine în slavă şi să se bucure, şi le-am spus să nu spună nimănui despre vederea lor cea bună până ce nu voi fi slăvit de Tatăl Meu prin învierea Mea. Am mâncat apoi Paştele cu ei şi le-am zis: *«Mult am dorit să mănânc cu voi acest Paşti mai înainte de patima şi învierea Mea, că de acum nu voi mai mânca din acesta până nu se va împlini în împărăţia lui Dumnezeu, până nu va veni împărăţia lui Dumnezeu».*

O, copilaşi slăbuţi şi micuţi, Eu voiesc să împlinesc cu voi această Scriptură ca să se împlinească în împărăţia lui Dumnezeu, şi să fiţi voi împărăţia lui Dumnezeu în care să fie împlinit Paştile, fiilor. Eu voiesc mereu să Mă împlinesc în voi, şi vă ajut şi pe voi să vă împliniţi întru Mine, şi să voim din amândouă părţile, ca să se împlinească Paştele Meu cel nou în voi în faţa şi în inimile multor noroade, fiilor. Dar fiţi precauţi, şi în slăbiciunile voastre căutaţi să fiţi tari întru taina împărăţiei Mele în voi, ca să se împlinească Scripturile Mele, fiilor, să am cu cine să le împlinesc aşa cum le-am împlinit prin proorocii Mei.Vin la voi să vă îmbrac întru tărie de Duh Sfânt şi ca să staţi bine întru numele Meu în faţa oricui v-ar cere vouă socoteală pentru credinţa voastră, că iată, vor preoţii să vină la voi să vă amăgească cu cuvintele lor deşarte, căci pentru acestea vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Cum aşa, fiilor? Fiţi atenţi că Eu am spus celor credincioşi: *«Vedeţi, să nu vă amăgească cineva, că mulţi vor veni în numele Meu zicând:* „Eu sunt Hristos“*, şi pe cei mulţi îi vor amăgi. Să nu vă luaţi după ei.».* Am mai zis şi aşa prin Duhul: *«Să nu vă amăgească nimeni cu nici un chip, căci Eu nu voi veni până nu se va umple cupa necredinţei la cei ce trebuiau să creadă; nu voi veni până mai întâi nu va veni lepădarea de credinţă şi nu se va da pe faţă omul nelegiuirii, potrivnicul creştinilor Mei înălţându-se mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu sau e făcut pentru închinare, aşa încât să se aşeze în biserica lui Dumnezeu şi să se dea drept Dumnezeu, şi pe Mine să Mă pună la tăcere».*

Potrivnicul Meu este în biserică, fiilor, şi este mai mare decât Mine în biserică, şi cu Mine nu se întreabă în lucrările lui şi dă în oile Mele şi le face sectă. Aceştia îi numesc pe cei lumeşti creştini, iar pe creştini, sectă. Aceştia umplu locul făcut pentru închinare cu lume care nu face voia Mea, iar pe creştinii cei credincioşi cu inima şi cu fapta îi numesc rătăciţi şi sectă, aşa cum a făcut şi potrivnicul din vremea Mea care s-a înălţat mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu sau e făcut pentru închinare, care s-a înălţat atât de mult până ce prin necredinţă L-a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, Fiul Stăpânului viei. Dar Eu am luat de la ei via Tatălui Meu şi am dat-o altora care au lucrat peste ea cu cuvântul Meu, nu cu cuvântul lor. Şi aşa am făcut şi azi cu potrivnicul, cu omul fărădelegii care s-a aşezat în biserică, şi via e a Mea, şi Eu o păstoresc, şi pe el îl împiedic să-Mi mai pască turma, căci cuvântul Meu este păstor şi este toiag de fier, şi cu el păstoresc neamurile pământului, iar potrivnicul care s-a ascuns în biserică

se zvârcoleşte şi caută să pună sub obroc cuvântul Meu. Când erau şi ei prigoniţi credeau creştinilor, dar acum au scăpat, zic ei, şi îi prigonesc ei pe creştini, de teamă să nu le ia careva via, dar via e a Mea, nu e a lor. Acum cezarul aleargă la Dumnezeu şi nu mai e cezarul rău cu creştinii. Acum preoţii îi defaimă pe cei binecredincioşi, căci preoţii s-au înălţat mai presus decât tot ce se numeşte Dumnezeu sau e făcut pentru închinare, căci stau în biserică şi se dau drept Dumnezeu, de vreme ce nu Mă primesc în cuvânt. Dar ei trebuia să fie doar slujitori care ascultă de Mine făcând voia cuvântului Meu care are viaţă veşnică în el.

Fiilor, fiilor, s-au pornit preoţii spre voi ca să vă amăgească cu cuvinte deşarte şi îşi umplu cupa necredinţei prin cuvintele lor, dar voi fiţi în veghe şi luaţi aminte la cei ce cred că vă pot fura minţile cu filozofia şi cu deşarta înşelăciune din predania omenească după stihiile lumii şi nu după Hristos. Luaţi aminte la cele ce stau scrise în Scripturi despre Mine cum că întru Mine locuieşte trupeşte toată plinătatea dumnezeirii, şi Eu sunt cap a toată domnia şi stăpânirea; Eu şi nu stihiile de pe pământ; Eu şi nu cei care se dau drept Dumnezeu neprimindu-Mă. Luaţi aminte, fiilor, şi precum M-aţi primit pe Mine aşa să umblaţi întru Mine, înrădăcinaţi şi zidiţi fiind întru Mine, întăriţi în credinţă după cum Eu v-am povăţuit şi propăşind în credinţă cu toată mulţumirea inimilor voastre, fiilor copilaşi. Privegheaţi în toată vremea rugându-vă ca să vă învredniciţi a scăpa de toate acestea care au să vină şi să staţi înaintea Mea la venirea Mea. Amin. Privegheaţi în toată clipa rugându-vă, căci s-au sculat prea mulţi hristoşi mincinoşi care s-au aşezat în biserică în numele Meu şi amăgesc pe mulţi cu filozofia cuvintelor lor deşarte pentru care vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării, peste fiii necredinţei, măi copilaşii Mei cei credincioşi. Hristoşii mincinoşi nu-şi au nume de hristoşi decât în biserică, fiilor, căci au împrumutat numele Meu şi l-au pus peste filozofia cea deşartă a cuvintelor lor şi scris este: *«Nimeni să nu vă amăgească cu cuvinte deşarte, căci pentru acestea vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării».* Iar când va veni împărăţia lui Dumnezeu, Eu voi fi Hristosul Cel adevărat al Tatălui Meu, şi se vor împlini Paştile pe care Eu l-am mâncat cu dor în mijlocul ucenicilor Mei cei credincioşi şi împreună cu ei mai înainte de patima şi învierea Mea, căci scris este că Paştile acela se va împlini în împărăţia lui Dumnezeu când ea va veni. Amin. Atunci hristoşii mincinoşi vor vedea ce este Hristos adevărat şi Paşti împlinit în împărăţia lui Dumnezeu, care vine, dar Eu zic că ea a şi venit, şi cei mari se ascund de mânia lui Dumnezeu, că n-au privegheat ca să ştie şi ca să nu li se surpe casa, şi au căzut în ascuţişul sabiei cuvântului Meu, căci M-au alungat cu cuvintele lor deşarte şi cu filozofia înşelăciunii din predania omenească după stihiile lumii şi nu după Hristos.

O, copilaşii Mei, nu vă temeţi că au sosit aceste vremuri. Ridicaţi capetele voastre, căci împărăţia Mea se apropie spre vedere, şi nu va trece cerul şi pământul până nu se vor împlini toate acestea. Privegheaţi în toată vremea, fiilor. Privegheaţi rugându-vă ca să vă învredniciţi a scăpa de toate acestea care au să vină şi să staţi înaintea Mea la venirea Mea. Amin.

Fiilor copilaşi, mângâiaţi-vă unii pe alţii cu aceste cuvinte, căci întristarea voastră se va preface în bucurii. Daţi de ştire până la toate marginile toate cuvintele Mele. Mereu, mereu să meargă cuvântul Meu, şi peste tot să meargă, căci Eu, Domnul, sunt în drum spre voi cu împărăţia lui Dumnezeu în care se va împlini văzut Paştele cel nou; Hristos, Paştele cel nou. Eu sunt Arhiereul vostru Cel din cer, şi Mă aveţi mijlocitor la Tatăl, iar voi să-Mi fiţi apostoli şi profeţi şi să împliniţi împărăţia cuvântului Meu peste pământ, ca să Mă las în ea cu slava Mea, şi cu ea să-i schimb la faţă şi la văzul duhului pe toţi cei care iau pe ei veşmântul nestricăciunii pe care Eu îl dau celor care cred în Mine, Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine cu norii până în tine, grădiniţa Mea.

Hristos, Arhiereul Cel mare, te binecuvintează, o, grădiniţă, şi în curând El te va schimba la faţă ca să vadă oamenii slava Mea din tine, grădiniţă sfinţită de cuvântul Meu care curge din Mine peste tine. Amin, amin, amin.

6/19 august 1997

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Domnul este iubirea cea nemărginită. Omul care Îl iubeşte pe Domnul, nu este lăsat să piară în lume. Duh de mângâiere, pentru cei încercaţi prin dureri.

Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt iubirea cea fără de margini. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, o, copilaşi ai Tatălui, Eu sunt mângâierea voastră, căci sunt cu voi mereu. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh vă binecuvintez din Tatăl şi vă dau din pacea Mea. Pace şi mângâiere pun peste voi, ca să aveţi putere să fiţi cu Mine, şi Eu cu voi să fiu în tot momentul.

Eu sunt iubirea cea fără de margini, fiilor. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, poporul Meu, şi îţi mângâi fiinţa, fiule din Israel, şi pun pacea Mea peste fiinţa ta. Pace şi linişte şi duh de mângâiere! Pace ţie, poporul Meu! Pace şi duh de bucurie între Mine şi tine, că te port în braţe ca să nu te pierd şi ca să te am în vecii vecilor şi ca să nu sufăr de lipsa ta. De aceea mereu, mereu cobor la tine şi Mă fac cuvânt peste tine ca să fiu cu tine şi să te mângâi până la vremea mângâierii veşnice când cerul şi pământul îşi vor da unul altuia fericirea cea veşnică a fiilor din cer şi a celor de pe pământ. Amin.

O, copilaşi iubiţi de Dumnezeu, Eu sunt iubirea cea fără de margini. Copilaşii Mei, Marian şi Victoria, am lucrat cu mare iubire pentru voi, că mereu vă auzeam duhul vostru rugându-vă şi zicând: *„Doamne, să nu-l laşi pe cel mic al nostru să fie înghiţit de fărădelegea din lume. Să nu-l laşi să piardă calea Ta; calea mântuirii, Doamne“*. Eu sunt cu cerul după toţi ai Mei, şi pe cei pe care-i iubesc nu-i las să se piardă de Mine, şi am trimis pe îngerul Meu să-l aducă la Mine pe cel mic al vostru ca să nu se piardă de Mine şi de voi şi de poporul Meu, tată, căci Eu sunt iubirea cea fără de margini, că Mă uit înapoi şi văd lupta celor din afara poporului Meu cât s-au luptat să-l scoată pe acest copil din mănăstirea Mea, şi ziceau să înveţe carte şi să nu stea închis între ziduri. Câtă răutate se pornise înspre voi şi de la părinţii voştri cei după trup şi de la naşi şi de la arhierei şi de la preoţi şi de la oamenii luminaţi ai lumii, şi v-am spus să strângeţi toată mărturia despre această necredinţă care venea din cei necredincioşi ca să lovească în voi. Şi l-aţi luat din mănăstire ca să liniştiţi pe cei ce se răzvrăteau împotriva lucrării cuvântului Meu care vine pe pământ pentru voi. L-aţi luat ca să liniştiţi războiul şi l-aţi dat la şcoală, şi copilul e copil şi alunecă uşor şi dă să se despartă de Dumnezeu. Dar Eu am avut iubire pentru voi şi pentru el şi nu l-am lăsat să apuce să Mă părăsească sau să se răzvrătească cu cei răzvrătiţi, că duhul lumii dădea să-i păteze inima şi mintea, şi el era mic şi nu cunoştea puterea răului. Dar voi, tată, să nu fiţi trişti, ci să fiţi creştini desăvârşiţi, că Eu sunt iubirea cea fără de margini. Aşa am

lucrat cu un pic de vreme în urmă cu un tinerel din poporul Meu care-i ieşise în cale păcatul ca să-l despartă de Mine şi să se ducă cu cei păcătoşi, şi Eu nu l-am lăsat să piară în păcate, că l-am iubit şi l-am luat lângă Mine, iar pe cea care a voit să-l despartă de Mine, am urât-o şi am lăsat-o să se despartă de Mine.

O, tată, e mare minune omul care iubeşte pe Dumnezeu, şi e de preţ înaintea Mea şi nu-l las să se piardă. Nu vă întristaţi, şi lucraţi pentru împărăţia Mea peste pământ, căci cele ce nu se văd vor veni spre vedere la porunca Mea după cum scrie în Scripturi. Grija voastră am luat-o Eu, şi pe voi v-am ajutat să puteţi să aveţi grijă de poporul Meu şi de răspândirea împărăţiei cuvântului Meu. Fiţi binevestitori şi nu cârtiţi pentru judecăţile Mele cele bune, că decât să aibă parte oamenii lumii de ce este al Meu, mai bine-l iau cu Mine pe cel pe care-l iubesc. Fiţi părinţi fericiţi, că mulţi părinţi şi-au dus copiii în spate până la puntea lor de trecere spre Mine ca să nu piară copiii lor şi să fie cu Hristos, Cel veşnic. Ridicaţi-vă cu iubire şi cu putere din cer, şi faceţi cu nădejde lucrul pe care vi l-am dat să-l lucraţi, căci v-am dat să aveţi grijă de poporul Meu. Şi v-am adăugat la truda voastră şi vă voi mai adăuga inimi mari şi vom lucra mereu, mereu, până la ziua odihnei cea plină de bucurii cereşti pe pământ.

Fiţi, tată, plini de râvnă. Fiţi, tată, cereşti pe pământ, că pământul se va face nou prin cei cereşti de pe pământ. Iată, am venit să vă mângâi şi să vă spun să nu fiţi trişti. Eu sunt un Dumnezeu bun, şi Mă îndur de cine voiesc Eu să Mă îndur, şi n-am voit să fie înghiţit de duhul lumii ceea ce este al vostru. Mare judecată de la necredincioşi se stârnise împotriva lucrării Mele pentru acest copil pe care voi aţi voit să Mi-l daţi Mie. Dar cei necredincioşi n-au voit, şi v-au hulit şi pe voi şi pe Mine, iar Eu am privit şi M-am ridicat să biruiesc, ca să fie al Meu acest copil şi nu al lumii de azi care iubeşte fărădelegea şi depărtarea de Dumnezeu. Fiţi treji, fiţi liniştiţi, tată, fiţi mângâiaţi de Duhul Meu Cel Sfânt şi preţuiţi lucrarea cuvântului Meu şi grădiniţa Mea de fii în care Eu cobor cuvânt peste pământ ca să fac mântuire peste oameni, căci Eu sunt iubirea cea fără de margini, fiilor. Amin.

Iar tu, poporul Meu, dobândeşte-ţi mângâierea şi pacea prin râvna ta de Dumnezeu şi prin credinţa ta, căci fericită este credinţa ta. Tu eşti poporul Meu, care lucrezi voia Mea pe pământ. Tu eşti unealta Mea tu eşti cel ce Mă iubeşti, tu eşti pârgă lui Dumnezeu şi Mielului, şi eşti scris să fii fără de prihană, dar hrăneşte-te cu Dumnezeu şi mănâncă cu lăcomie toate cele ale Mele; mănâncă şi cu gura, şi cu auzul, şi cu văzul, şi cu mirosul, şi cu simţirea, şi cu mintea, şi cu duhul, şi cu credinţa; mănâncă, fiule, cu toate mădularele tale cele duhovniceşti şi cele trupeşti, şi toate porţile trupului şi ale duhului tău să fie deschise pentru cele din cer, şi spre cer să se deschidă, ca să primească pe Domnul cu împărăţia Sa înăuntrul tău. Tu ai de împlinit cea din urmă Scriptură, şi Eu te pregătesc, iar tu întăreşte-te întru Mine, ca să fiu Eu tare în tine, fiule copilaş, Israele al venirii Mele. Amin.

Voi, fiilor din grădina cuvântului Meu, întăriţi pacea Mea în voi şi între voi şi peste Israel. Voi slabi să nu fiţi, căci credincios este Cel ce lucrează în voi ca să puteţi şi ca să voiţi. Daţi de la voi şi din voi toate durerile, toate usturimile, toate neputinţele şi fiţi plini de râvnă pentru desăvârşirea împărăţiei Mele peste Israel şi peste pământ. Împărţiţi cuvântul Meu oamenilor, că voiesc să-Mi fac arătarea şi trebuie să trâmbiţez înaintea Mea.

E pacea Mea cu voi, şi vă învăluie de peste tot, ca să vă cuprindă şi să vă mângâie şi să vă întărească toate puterile, fiilor. Toate durerile, toate tristeţile să se depărteze de la voi. Toţi îngerii şi toate mângâierile cereşti să se aşeze peste voi ca să puteţi avea grijă de lucrarea Mea cu voi. Verginica e mereu cu voi. Ea are grijă peste tot, de tot ce este al Meu, şi ca o mamă cerească îşi are grijă de fii. Sfinţii şi îngerii şi toate puterile cereşti primesc de la Mine poruncă nouă să aibă grijă de voi şi să fie cu voi ca să puteţi voi să lucraţi lucrarea Mea peste pământ.

Eu, Domnul, am grijă de voi, fiilor. Binecuvântată să fie toată lucrarea voastră; toată ziua şi toată noaptea să fie binecuvântată. Tot ce lucraţi cu mâinile să fie binecuvântate şi cu spor duhovnicesc pentru popor duhovnicesc, iar Eu vă dau ajutorul Meu, vă dau ce nu aveţi, vă dau, tată, ca să poată să se lucreze lucrarea Mea peste poporul Meu şi peste pământ, căci mulţi sunt în lume şi caută cuvântul Meu ca să-l pună Dumnezeu peste ei şi să se împlinească întru împărăţia Mea din ei.

Peste tot în Israel să fie binecuvântat lucrul poporului Meu. Îngerii şi sfinţii să te înconjoare din toate laturile, poporul Meu Israel. Pace peste tine, pace şi linişte şi mângâiere şi bucurie peste tine, Israele copilaş! Eu sunt iubirea cea fără de margini, iar tu să fii iubire din iubirea Mea. Eu sunt viţa iubirii, şi tu eşti mănunchiul Meu de ramuri care cresc înaintea Mea spre întâmpinarea Mea. Şi duhul, şi sufletul, şi trupul să-ţi fie binecuvântate, poporul Meu. Am venit din cer cu pace multă ca să te aşez în pacea Mea. Tu eşti poporul cel treaz, şi să fii, tată. Tu eşti bucuria Mea şi mângâierea Mea. Mănâncă, poporul Meu, cu lăcomie din roadele împărăţiei cerurilor care vine cu Mine la tine cu masă de cuvânt, cu cuvântul lui Dumnezeu, hrana cea mai dulce. Mănâncă şi creşti, poporul Meu, că tu eşti mărirea Mea şi rodul Meu cel ivit din cuvântul Meu peste tine. Amin, amin, amin.

11/24 august 1997

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Împărăţia Domnului este peste Ierusalimul cel nou. Duşmanul Domnului este omul antichrist şi apoi omul comunist. Maica Domnului în cer şi pe pământ, ocrotind ţara română.

Eu vin cu norii şi Mă fac sărbătoare de cer nou şi de pământ nou peste tine, Ierusalime, poporul Meu. E sărbătoare, şi Eu vin la tine să-ţi bucur duhul ca să te am ca rod al bucuriei înaintea Mea. Să fie pace, să fie cer senin! Să-ţi slujească ţie cerul şi pământul, văzutele şi nevăzutele la întâlnirile Mele cu tine, căci te iubesc, poporul Meu iubit!

Sunt cu împărăţia Tatălui Meu în tine, Ierusalime. Tu eşti împărăţia lui Dumnezeu, căci Domnul împărăţeşte în tine şi Se face cuvânt peste pământ. Amin. Binecuvântată să fie în tine împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Eu sunt calea Mea spre tine, Eu sunt calea ta spre Mine, iar tu eşti calea Mea spre oameni, poporule, cărarea Mea. Ne suntem unii altora cărare şi ne întâlnim, şi dragostea Mea se desăvârşeşte peste tine şi se face cuvânt de dragoste ca să iei tu dragostea Mea şi s-o dai oamenilor, şi oamenii să ia din ea şi să-Mi cunoască oamenii cărarea Mea care se face cuvânt spre oameni, şi să apuce oamenii pe cărarea Mea care duce spre împărăţia lui Dumnezeu şi să ia din ea duh de mângâiere, duh de mântuire şi de înviere.

Tu eşti împărăţia lui Dumnezeu, Ierusalime, iubitul Meu popor. Tu ai pe Domnul Împărat peste tine, iar Împăratul

aşează masă cerească în mijlocul tău, şi la masa Lui cu tine se adună îngerii şi sfinţii şi toate oştirile cereşti, şi mănâncă din cele cereşti care se aşează pe masă, şi se bucură cerul în tine, Ierusalime, împărăţia Mea. Coboară cerul la tine cu sobor de sărbătoare pentru mama Mea Fecioară, şi fericite sunt serbările cereşti în tine. Tot omul aşteaptă zile de serbare şi de bucurie, iar cei din cer şi mai mult aşteaptă, dar bucuria cea cerească e bucurie adevărată, e mângâiere adevărată. Te mângâi, poporul Meu, cu mângâierea care vine din cer. Duhul Mângâietorul Îşi are sălaş în Tatăl şi în Fiul şi Se face Mângâietor peste fiii Săi, şi Se face Împărat Mângâietor.

O, Ierusalime, o, popor iubit de Dumnezeu! Duhul Sfânt Mângâietorul este Împărat peste tine, este cuvânt peste tine şi te mângâie, căci ce este mai dulce decât cuvântul mângâierii cereşti? Am şi Eu nevoie de mângâiere, poporul Meu, şi te mângâi ca să te fac mângâierea Mea, să fac din tine mângâiere pentru Mine, copile mângâiat. Copilul se mângâie cu mama lui, şi mama se mângâie cu copilul ei, că mare este taina mângâierii, iar duioşia Duhului Sfânt este dragostea cea desăvârşită pentru fiii Duhului Sfânt. Amin.

O, copilaşi pe care v-am numit Ierusalim şi fii ai Duhului Sfânt, v-am dat putere să vă faceţi fii ai Tatălui, căci scris este: *«Celor care cred în Mine le voi da putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, să se nască din Dumnezeu ca să fie fii ai Tatălui».* V-am dat putere, fiilor, să vă naşteţi de sus, din cer, din Tatăl să vă naşteţi, prin Mine să vă naşteţi din Tatăl, prin Mine, Care M-am născut din Tatăl mai înainte de vecii, iar Duhul Cel Sfânt al Tatălui M-a coborât apoi în trupul Fecioarei ca să Mă arăt din ea Om între oameni, Dumnezeu venit din Duhul Sfânt şi din Fecioară fiică a Tatălui Meu, fiică a credinţei şi a iubirii desăvârşite pentru om.

O, măi copilaşi, v-am adunat pe câţiva ca să însemnăm cuvânt de bucurie a Duhului Sfânt peste voi şi în voi căci împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh este în voi, şi se face cuvânt. O, fiilor, aproape este împărăţia lui Dumnezeu pentru cei ce cred lucrărilor lui Dumnezeu peste pământ. Mama Mea Fecioară a fost împărăţie a lui Dumnezeu. M-am sălăşluit Împărat din cer în ea ca să ies şi să păstoresc neamurile credinţei sfinte.

O, fiilor, n-are pe pământ cine să înţeleagă unde este locul împărăţiei cerurilor, şi iată, mare este taina credinţei sfinte, mare dar de la Dumnezeu are omul care are credinţă sfântă. Cine nu are credinţă sfântă nu pricepe taina împărăţiei cerurilor şi locul ei şi lucrarea ei. Dar cine este cel ce are credinţă sfântă? Fiilor, fiilor, credinţă sfântă are numai omul sfânt. Credinţa sfântă nu sălăşluieşte în mintea şi în inima omului care trăieşte în păcate şi în desfătări trupeşti. Grăiesc vouă despre credinţa sfântă ca să înţelegeţi de ce nu cred oamenii bisericii în împărăţia cuvântului Meu care curge peste voi şi din voi spre oameni. Împărăţia lui Dumnezeu din voi se face tălmaci pentru voi ca să ştiţi voi tainele ei, că nu mai are pe pământ cine să le înţeleagă pe cele adevărate. Voiesc să-Mi pregătesc loc în oameni cu împărăţia cuvântului Meu, care este Duhul Mângâietorul, Duhul Învăţătorul, Care atrage la Tatăl pe toţi cei pe care Tatăl Mi-i dă ca să-i cuprind în taina împărăţiei cerurilor pe pământ. Voiesc să-Mi pregătesc loc în oameni, dar antichrist, omul fărădelegii Îmi stă împotrivă. O, măi copilaşi, cei ce nu au credinţă sfântă Îmi stau împotrivă, căci antichrist nu-şi are loc şi nume decât numai lângă Mine şi în cele aşezate de Mine.

O, tată, se temeau oamenii, se temeau şi creştinii de omul comunist, că ziceau că stă împotriva lui Dumnezeu şi a celor credincioşi între oameni, dar acest om comunist nu ştia pe cele ale Mele decât numai de la omul antichrist care era lângă Mine şi lângă cele sfinte ale Mele, lângă cele aşezate pentru Mine şi pentru cei cu credinţă sfântă. Şi iată, omul comunist era servul omului antichrist care stătea lângă Mine ca să-Mi ia împărăţia şi ca să împărăţească el prin cele sfinte ale Mele. Nu putea fi mai mare şi mai rău cu Dumnezeu omul comunist decât omul antichrist. Duşmanul lui Dumnezeu e omul antichrist, şi după aceea omul comunist. Şi iată, cel comunist se pleacă spre tainele lui Dumnezeu care vin din cer pe pământ, dar omul antichrist nu se pleacă, şi greu se mai lasă dărâmat de la locul lui de lângă Mine, că el nu are grijă de lucrurile Mele, şi dacă are, are pentru ca să fie a lui averea Mea; a lui şi nu a Mea.

O, copilaşi ai credinţei sfinte, prin voi Eu vreau să-Mi câştig via Mea de sub robia lui antichrist, căci via Mea e via Mea, iar Eu sunt Dumnezeu. Antichrist nu voieşte ca Eu să fiu un Dumnezeu liber. El crede că voi sta mereu sub el ca să lucrez cum voieşte el, dar taina împărăţiei Mele e taină de necuprins şi de nepătruns, şi ea este cu locaşul ei în fiii credinţei sfinte. Ce-Mi foloseşte Mie împărăţie vopsită peste care să stea scris: împărăţia lui Dumnezeu? O, împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul fiilor ei, nu este în hotarele omului antichrist. Ce face, fiilor, omul antichrist? El s-a sculat şi s-a îmbrăcat cu haina Mea şi s-a aşezat în casa Mea şi a făcut din ea ascunzătoare pentru el şi pentru faptele fărădelegilor lui şi pentru ucenicii lui care ţin lumea în robie, că nu poate omul antichrist să ducă la împărăţia lui Dumnezeu pe om. Le-am spus ucenicilor Mei când am văzut pe antichrist că se aşează peste cele aşezate de Mine; le-am spus: *«Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, ci temeţi-vă de cei ce ucid sufletul ca să-l arunce în gheenă, să-l arunce în necredinţă şi în neveghe şi în nepăsare de suflet».* Aşa şi azi, omul nu trebuia să se teamă de omul comunist, ci de omul antichrist, care Mi-a luat căsuţa şi hăinuţa şi cărarea Mea spre oameni.

Iată, fiilor, cărarea Mea care ducea omul spre Mine s-a făcut cărare omenească pentru ca să ştie oamenii cărarea spre cei ce Mi-au luat via şi casa şi masa şi haina şi cărarea Mea spre oameni, şi oamenii nu mai ştiu cărarea spre împărăţia lui Dumnezeu. Nimeni nu mai învaţă pe oameni calea împărăţiei lui Dumnezeu. Ea nu este o cale de străbătut cu piciorul şi cu mersul trupului, căci împărăţia lui Dumnezeu este în om, şi omul o caută în afara lui, căci aşa l-a învăţat omul antichrist care se luptă să-i ţină în robie pe fiii lui, şi se luptă să-i robească şi pe fiii împărăţiei Mele care ştiu de la Mine locul împărăţiei Mele în om. Nimeni, tată, nu mai poate găsi calea spre împărăţia cerurilor, căci ea nu se poate găsi pe pământ. Scris este: *«Cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este aşternutul picioarelor Mele»,* şi aceasta este împărăţia şi odihna Mea. Şi pentru ce am făcut Eu cerul şi pământul? O, fiilor, pentru om le-am făcut, ca să fiu Eu Dumnezeul omului şi ca să fie omul locaş al împărăţiei Mele, scaun de domnie şi aşternut să-Mi fie. Dar omul antichrist învaţă altfel pe fiii lui, nu-i învaţă cum învăţ Eu, de vreme ce fiii lui caută altfel împărăţia lui Dumnezeu care se dă în dar şi nu pe bani. Dar astăzi, bisericile stăpânite de cei ce stau împotriva Mea prin oamenii lui antichrist, au ajuns mijloc de câştig nedrept pentru omul antichrist. Mântuirea nu se cumpără. Ea este de la Dumnezeu, Care Se dăruieşte oamenilor ca să-i mântuiască şi să-i facă fii, iar Domnul nu este un împărat care ia bir de la fii. Locaşurile de biserici care Mă au pe Mine în ele, au ajuns ca o alimentară unde Se vinde Hristos şi iertarea lui Hristos şi slujbele închinate lui Hristos, iar în locul care este numit Sfânta Sfintelor, acolo unde trebuie să locuiască Trupul şi cu-

vântul Meu se strecoară banul, măsura cezarului, fiilor. Iată ce este pe pământ.

O, măi copilaşi ai credinţei sfinte, omul comunist nu este atât de vrăjmaş Mie cât este omul antichrist, iar biserica Mea, adevărata Mea biserică este omul credinţei sfinte şi mulţi dintre aceştia întâlnindu-se în numele Meu, ca acolo unde sunt ei, să fiu şi Eu, iar Eu sunt cu ei, căci omul credinţei sfinte nu este înghiţit de omul bisericii din lume care stă împotriva Mea prin faptele lui şi prin necredinţa lui.

Omul care nu are credinţă sfântă este om necredincios. Nimeni să nu vă amăgească pe voi cu cuvinte deşarte, căci cine nu are credinţă sfântă ca să fie om sfânt, acela grăieşte în deşert prin cuvintele lui chiar dacă grăieşte în numele Meu, chiar dacă ia din învăţătura Mea în cuvintele lui. Lăsaţi-i pe aceştia; sunt călăuze oarbe, fiilor, că nu au vederea credinţei sfinte şi Mă ţin pe Mine ascuns şi Mă pun pe Mine în vistieriile lor ca să Mă vândă şi ca să ia bani şi ca să-i cheltuie în faptele fărădelegilor lor. Dar voi, fiilor, fiţi fiii credinţei sfinte, fiţi sfinţi, tată, că scris este: *«Cine este sfânt, să se sfinţească încă până la venirea Sfântului sfinţilor».* Amin. Hrăniţi-vă cu sfinţenie. Aceasta să fie hrana voastră. Faceţi-vă vrednici de cele sfinte ale Mele, că durerea cerului e fără margini pentru cele sfinte care se aruncă pe jos. Mă uit în bisericile din lume când ies preoţii în mâini cu cele sfinte şi zic: *„Să luăm aminte, căci cele sfinte se dau sfinţilor!"*; aşa zic, şi apoi mănâncă cele sfinte. Aşa au învăţat să zică, dar ei nu ştiu ce zic, de vreme ce nu sunt sfinţi, că sfinţii sunt smeriţi şi zic: *„Unul este sfânt"*. Dar să ştiţi, măi fiilor, că dacă cele sfinte nu te sfinţesc ca să te facă sfânt apoi, atunci ele nu aduc în om împărăţia lui Dumnezeu, căci împărăţia lui Dumnezeu se face slavă în omul care o are, şi omul acela se cunoaşte ce are în el. Şi iată, împărăţia lui Dumnezeu nu-i prieşte omului care iubeşte fărădelegea, şi vă pune nume de batjocură vouă, celor ce aveţi în voi împărăţia lui Dumnezeu.

Credinţa sfântă face omul sfânt cu viaţa şi cu mintea şi cu inima şi cu iubirea, fiilor scumpi. Am venit la voi să vă fac credincioşi prin sfinţenie, fiilor, că altfel omul nu este credincios. Am venit cu mama Mea Fecioara, căci serbăm serbare sfântă în sobor de sfinţi. Serbăm serbarea înălţării la cer a mamei Mele, fiilor, că am venit şi am ridicat trupul ei în picioare şi i-am spus să intre întru cele cereşti care nu se văd de ochii pământeşti. Ea este cu trupul în cer şi pe pământ. Ea vă mângâie pe toţi cu mânuţele ei mângâietoare. Ea este mama Mea, mama Mângâietorului lumii şi este mama mângâierii, iar Eu sunt Cel dintâi între fraţii Mei, căci mama Mea Fecioara şi i-a făcut fii ai mângâierilor sale pe toţi cei înfiaţi de Tatăl prin Mine. Amin.

O, mamă, o, mama Mea, e pământul fără mângâiere, iar fiinţa lui plânge şi nu ştie de ce plânge. Fiinţa pământului e omul, dar omul a uitat drumul mângâierii. Ne facem cale cu mângâiere şi venim spre oameni cu Duhul Sfânt Mângâietorul, că mila Noastră e mare şi n-are hotar pentru ca să mângâiem pe cele create de Dumnezeu şi pe omul care a pierdut casa mângâierii, casa oaspeţilor cereşti pe pământ.

O, iubitul Meu popor, grăiesc cu mama Mea Fecioara ca să auzi tu grăirea Mea cu ea şi să te mângâi, fiule de azi, fiu al credinţei sfinte. Mama Mea Fecioară te mângâie pe tine, poporul Meu, rodul Meu cel sfânt. Mama Mea e mama ta, şi aşa îţi spune:

— O, poporule copilaş, eşti ca un singur prunc, şi Fiul meu te ţine ca pe un prunc în faţa Tatălui ca să-ţi dea Tatăl tot laptele mângâierilor Sale, toată bucuria, toată veşnicia, poporule copilaş. Te mângâi şi eu, că nu mai am stare până ce-L voi vedea pe Fiul meu venit desăvârşit întru împărăţia Sa. Eu ocrotesc cu mare veghe şi cu mare iubire ţara română, că este ţara de nuntă a Fiului meu, ţara dată Lui de Tatăl pentru venirea Lui în cuvânt până se va împlini numărul neamurilor. Dar pe tine, popor al Fiului meu, care primeşti pe Fiul meu cuvânt peste pământ, te ocrotesc cu o iubire despre care nu s-a mai pomenit în cer şi pe pământ, că pe tine toţi sfinţii te-au aşteptat să te iveşti, te-au aşteptat ca pe cel mai mic, ca pe moştenitorul cel mic care împarte tuturor fraţilor dinaintea lui, ca pe mezinul pe care-l pune Tatăl să-I rostuiască împărăţia pentru toţi fraţii, pentru toţi fiii Tatălui. Fiul meu, Iisus Hristos, curând, curând Se va lăsa văzut cu tot ce are El de slavă a Sa şi cu toţi fiii şi fiicele slavei Lui şi cu toţi îngerii, poporule copilaş, că Fiul meu te-a iubit, şi a pus mâinile peste tine şi te-a binecuvântat cu mare binecuvântare, pentru că eşti mic şi eşti copilaş, şi copilaşii sunt cei plăcuţi, aşa cum şi din cele ale firii se învaţă această pildă de iubire. Dar cei mari care zic că se dau slujitori şi veghetori pe lângă Fiul meu, zic ei, dau să te depărteze de Fiul meu, dar Fiul meu strigă şi le spune: *«Lăsaţi pe cei mici să vină la Mine şi nu-i opriţi, că a lor este împărăţia lui Dumnezeu».* Amin, amin, amin.

Cei mici ştiu să creadă, ştiu să preţuiască, ştiu să fie plăcuţi, ştiu să iubească. Cei mici sunt iubire şi stau lângă iubire ca pruncul lângă mamă. Cei mari sunt mari şi nu sunt mici, şi rău e de cel mare, şi tot omul caută să fie mare, caută mărire, caută să iasă de sub Tatăl său, ca să fie şi el mare. Cel mare nu mai ascultă. Cel mare nu mai este ocrotit de părinţi, că pleacă şi se face mare, dar cel mic stă lângă ocrotitorul său şi este binecuvântat şi are veghe peste el cel mic.

O, poporule copilaş, te mângâi şi te binecuvintez din Fiul meu, Care este locaşul tuturor celor din cer. O, poporule copilaş, să crezi în cele ce vor fi peste tine cu Fiul meu, Care vine cuvânt la tine. Să crezi cu mare iubire în Fiul meu Cuvântul, să crezi până se vor împlini numărul neamurilor, că Fiul meu voieşte la credinţa ta să aducă mântuire multora, poporule copilaş. Toată iubirea oştirilor cereşti o iau în mâinile mele cereşti şi o pun peste tine şi mă fac în tine sărbătoare a mea, dimpreună cu Tatăl şi cu Fiul, întru bucuria Duhului Sfânt Mângâietorul. Iubirea mea de mamă din cer te acoperă şi te păzeşte în duhul credinţei sfinte ca să fii tu locaş al împărăţiei Fiului meu, poporule copilaş. Fiul meu nu are primire decât în tine, şi tu L-ai primit ca să ospăteze cu tine şi să pună masă mulţimilor.

Binecuvântată să-ţi fie credinţa ta cea sfântă, poporule copilaş al Fiului meu şi al meu. Amin, amin, amin.

— O, mamă, iată-Mă cu poporul Meu de pe pământ. Mi-am făcut împărăţie pe pământ şi Mi-o desăvârşesc în cuvânt în faţa neamurilor de pe pământ, că mai e puţin şi Mă arăt în slava Mea cu poporul Meu cel sfânt. Amin.

Voiesc să te am mereu în bucuria venirii Mele, poporule Ierusalime. Eu sunt calea Mea spre tine. Amin. Eu sunt calea ta spre Mine. Amin. Iar tu eşti calea Mea spre oameni, poporule, cărarea Mea de la cer la pământ. Duhul Sfânt să curgă din Tatăl peste tine şi din tine spre oameni. Duhul Sfânt să aducă neamuri multe spre tine ca să ia de la tine credinţă sfântă şi înviere şi cuvânt de mângâiere. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt coboară peste tine slava Ierusalimului nou care este scrisă în Scripturi şi multe neamuri vor sluji slavei Mele cu tine şi vor lua înfierea prin credinţă sfântă.

Fiţi plini de Duhul Sfânt, fiilor din Ierusalim, şi scuturaţi din El peste pământ ca să facă oamenii roade de Duh Sfânt şi să învieze. Amin, amin, amin.

15/28 august 1997

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Cei din urmă sunt salvatori ai neamului omenesc. Iubirea de Hristos este sfântă. Cel ce iubeşte pe Domnul este ca o primăvară pentru cei din jurul lui.

Cobor la voi, că mare-Mi este dragostea de voi şi de poporul Meu Israel cel de azi. Cobor, fiilor, ca să dau lui Israel hrană de dragoste, că multă şi frumoasă trebuie să-i fie dragostea lui Israel pentru Mine. Vin cu Verginica la voi, vin şi pun peste voi pe Duhul Sfânt, ca să-l înveţe El din voi pe Israel, să-l înveţe dragostea de Dumnezeu, măi copilaşii Mei.

Verginico, grăim prin cartea ta, grăim cu Israel cel de azi ca să-i dăm poveţe noi de dragoste de Dumnezeu, căci dragostea îl face fericit pe cel ce o are şi pe cel ce o dă lui Dumnezeu şi fiilor lui Dumnezeu şi tuturor celor ce pot fi fii ai lui Dumnezeu.

Verginico, căldura inimii e mare lucrare, tată, şi voiesc să se deprindă tot fiul din Israel cu ea ca să se mângâie unul pe altul cu Mine, Cel cald mereu; cu Mine, Cel ce încălzeşte pe cei reci cu inima, tată. Voiesc să aibă tot Israelul căldura Duhului Sfânt şi măsura Duhului Sfânt întru căldura inimii fiilor din Israel. Voiesc, tată, să văd bucurie deplină în poporul Ierusalimului nou, că mare este acest popor înaintea Mea. Amin.

— O, Doamne, ceea ce voieşti Tu, voiesc şi eu. Cu mare dor voiesc să văd mereu lucrarea bucuriei depline pe feţele fiilor noştri cei din urmă, că trebuie să-i avem salvatori pentru tot neamul omenesc, Doamne. Mereu venim şi îi învăţăm. Mereu, mereu Te scuturi peste ei, Doamne, cu cuvântul păcii şi al bucuriei şi al învăţăturii şi al veghii şi al dragostei depline, Doamne, ca să-i ai ca pe o primăvară înaintea Ta, ca pe un timp nou de primăvară cerească între oameni, ca pe o speranţă adevărată, ca pe un rai înmugurit, gata să i se desfacă mugurii şi miresmele şi slava cea sfântă pe care Tu i-o pregăteşti.

O, Doamne, trebuie să lucrăm cu amănuntul. Trebuie luată în mână fiecare floare, fiecare mugur, că timpul veacului acesta naşte din el omizi, iar cei ce vin spre Tine din lume uită cu anevoie pe cele din care se smulg ca să vină spre Tine, Cel ce eşti scăparea şi izbăvirea oamenilor care cred în Tine şi în minunata Ta lucrare din zilele acestea ale venirii Tale. O, e vremea cea din urmă, şi războiul vremii e întins peste toţi, şi trebuie să-l punem tot mai tare pe Israel sub lucrarea bucuriei depline, să-l punem sub cort, Doamne, ca să se depărteze din preajma lui orice lucru străin de împărăţia lui Dumnezeu. Să facem primăvară peste Israel; să venim cu tot cerul sfânt întru putere de sus şi să înseninăm mereu fiinţa cea plăpândă a lui până ce se va deprinde tot fiul din Israel să facă şi el la fel prin lucrarea lui cu Tine.

Şi acum, Doamne bun, mă fac din Tine cuvânt peste fii, şi ca o mamă duioasă îi voi îmbia spre dragostea de Tine şi îi voi ajuta să înţeleagă îndeajuns că fără dragoste de Tine nici o inimă creştină nu atinge fericirea căutată şi aşteptată. Tu eşti din cer cu ei, Tu eşti cu cerul cu ei. Cu cerul tot venim ca să fim cu ei, dar ei, Doamne, nu ştiu de ajuns lucrul cel treaz pentru Tine şi pentru bucuria lor cu Tine, că lumea nu poate da din ea ceva bun, iar cei ce vin trebuie să înveţe de la Tine naşterea din Tine şi creşterea din Tine şi credinţa şi lumina şi iubirea din Tine în ei. Iubirea mea de Tine, Doamne, e iubire înflăcărată, şi voiesc să fii iubit de poporul cel mic al Tău, căci cu linguriţa îl hrăneşti din iubirea Ta şi voieşti să-l ai iubire la pieptul Tău cel sfânt. Amin.

O, poporule iubit de Dumnezeu, o, copilaş plăpând şi tristuţ! Vin la tine şi te cuprind în cuvânt ca să te deprind cu bucuria inimii, fiule plăpând. Dacă tu ai avea în braţe ceva rece s-ar răci şi trupuşorul tău. Aşa e şi cu sufletul; dacă totul pare rece în jurul lui, aşa e şi el. Sufletul trebuie să aibă căldură, căci din căldura Duhului Sfânt este lucrat, din suflarea cea dulce şi sfântă şi din iubire este lucrat, şi aceeaşi lucrare trebuie s-o aibă şi el. Iar pe tine, fiule Israele, te-a întocmit Domnul încă o dată, ca să fii om nou, om de sus, din cer, la cuvântul lui Dumnezeu lucrat. Vin la tine să te învăţ lucrul sufletului tău. Sufletul tău trebuie să fie ca un foc în care să se mistuie iubirea ta de Dumnezeu.

Te-au povăţuit, măi Israele, fiii cei din grădină să-L iubeşti pe Hristos, fiule iubit de Dumnezeu. Dacă sufletul tău îţi spune că nu ştii cum să-L iubeşti, uită-te şi ia pildă din cele ce se văd, căci toate ale firii sunt o iubire şi o armonie pentru ca să slujească iubirii din om. Iubirea din om trebuie să fie Hristos, aşa cum a iubit El. Hrăniţi-vă cu simţământul iubirii de Hristos. Iubiţi-L pe Hristos, fiilor. Fiţi plini de dor, fiţi plini de căutare după fiinţa Lui, după făptura Lui, după iubirea Lui. Fiţi mireasa Lui, măi fiilor. Mireasa e plină de iubire pentru Mire, căci iubirea cea curată e cea plină, fiilor. Nimeni nu-L poate iubi pe Hristos decât în chip curat. Numai iubirea de Hristos e curată, fiilor. Iubiţi pe Domnul, că El este iubitul Cel iubit de voi, dar iubiţi-L ca să vă simtă iubirea, iubiţi-L ca să simţiţi că-L iubiţi şi să se vadă cât Îl iubiţi. Învăţaţi iubirea dintre Mire şi mireasă, fiilor, şi mărturisiţi-o la vedere prin simţirea inimilor voastre, măi fiilor scumpi lui Dumnezeu. Voieşte Domnul să simtă iubirea voastră pentru El. Voieşte Domnul să fie iubit de voi aşa cum îşi iubeşte mireasa pe mire. Vin din cer cu Domnul şi vă aducem hrană de dragoste, că multă şi frumoasă şi plină trebuie să fie dragostea voastră pentru Domnul. Cine iubeşte pe Domnul, cine iubeşte fiinţa şi făptura Domnului nu mai este trist, nu mai este posac. Cel ce are iubire de Domnul este ca o primăvară pentru cei din jurul lui. Amin.

Coboară Domnul Iisus Hristos Duh Sfânt şi cuvânt de Duh Sfânt peste voi, fiilor din grădină, ca să umblaţi la fiinţa şi la făptura lui Israel. Luaţi în mână fiecare floare, fiecare boboc de floare şi daţi-i din Dumnezeu.

Coboară, Doamne, Duhul Tău Cel Sfânt şi fă senin peste făptura lui Israel, iar norii tristeţii să nu mai umbrească feţele celor mici ai Tăi, că Tu eşti bucuria celor fără bucurii. Tu eşti, Doamne, primăvara care răsare peste fiinţa şi peste făptura celor mai mici ai neamului omenesc. Amin.

— O, scumpa Mea, o, trâmbiţa Mea cea cu sunet dulce, o, Verginica Mea! De M-ar mângâia şi Israel aşa cum Mă mângâi tu! De M-ar iubi şi el cu aceeaşi măsură, cu aceeaşi frumuseţe de iubire, tată! O, mare este setea ta pentru bucuria Mea pe care voieşti s-o am de la mireasa Mea cea mai mică. Mă voi face cuvânt din cuvânt prin fiii cei unşi în grădină şi Mă voi aşterne peste fiinţa şi peste făptura şi peste statura celor mici, că Israel de azi este poporul cel mai mic între mulţi fraţi. Toţi cei din cer aşteaptă bucuria celui

mic, aşteaptă de la cel mic, iar tu, Verginico, vezi aşteptarea cea din cer şi te frământi să-l faci şi pe Israel să se frământe.

O, copilaşule Israele, înseninează-ţi, tată, fiinţa şi făptura şi statura. Lumea nu ţi-a dat nimic din ce este al Meu ca să ştii să fii ca Mine, dar Eu îţi dau din plinul Meu şi te învăţ să fii copil frumos şi senin, şi te învăţ să fii primăvară pe pământ şi în cer, căci cerul te ţine cuprins în el ca un rai nevăzut de ochii tăi până ce ţi se va da ţie văzut şi simţit şi veşnic pe pământ, căci cerul cel nou şi pământul cel nou vor fi în frumuseţe veşnică cu tine cel ce ai lepădat stricăciunea ca să fii fiu al vieţii.

Să ne iubim unii pe alţii. Luaţi din iubirea Mea. Căutaţi-Mă bine şi cu inima şi cu privirea şi cu mintea şi cu iubirea, şi Eu voi fi în voi. Fiilor, fiilor, lucraţi în voi frumuseţea iubirii de Hristos. Lucraţi în voi iubire, fiilor. Amin amin, amin.

18/31 august 1997

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Adevărata bucurie a Duhului Sfânt se naşte din sfinţenie. Antihriştii se vor pocăi de necredinţa lor şi se vor ruşina de ei.

Eu sunt cu tine, Ierusalime. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău şi sunt mereu cu tine, căci tu eşti fiul Meu, poporule de la sfârşit. Te înfăşor mereu cu dragoste caldă, cu cuvânt cald. Ca pe un nou-născut te îngrijesc şi te cresc cu dragoste dumnezeiască, şi cu cele mai dulci cuvinte te învăţ viaţa veşnică şi bucuria Duhului Sfânt, care aşteaptă mereu pe lângă tine. Vin, tată, să te învăţ cu bucuria Duhului Sfânt, că voieşte Duhul Sfânt să ia deprindere dumnezeiască în tine şi să se vadă printre oameni fiii Duhului Sfânt lucrând Duh Sfânt peste pământ.

Pace ţie, Ierusalimul Meu cel de pe pământ, poporul Meu de fii credincioşi! Şi dacă tu te numeşti Ierusalim, să nu uiţi, tată, că numele de Ierusalim înseamnă Duh Sfânt, înseamnă sărbătoare de Rusalii în inima ta, şi din ea spre alte inimi ca să-şi facă curs râul Duhului Sfânt şi să dea peste margini şi să cuprindă tot pământul întru bucuria Lui, căci Duhul Sfânt înseamnă bucurie, fiilor.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt, mergeţi! Mergeţi, copii ai Ierusalimului Meu, mergeţi cu sărbătoare cerească între oameni şi vestiţi pe Duhul Sfânt, Care este cu voi, şi daţi oamenilor bucuria Duhului Sfânt! Mergeţi, fiilor, cu sfinţenia Mea în voi mergeţi în mijlocul oamenilor, ca să se deprindă oamenii cu bucuria sfinţeniei, că nu este bucurie mai mare pentru inima omului aşa cum este bucuria care se naşte din sfinţenie, dar oamenii nu cunosc bucuria aceasta. Oamenii au uitat bucuria Duhului Sfânt şi adevărul ei. Voi sunteţi binecuvântarea Mea peste oameni, dar cei necredincioşi, care vă pun vouă nume rău, aceia n-au iubire de oameni; aceia au iubire de ei înşişi şi se tem de voi, se tem să nu li se vădească necredinţa şi lupta lor împotriva adevărului Duhului Sfânt. Oamenii care se numesc părinţi ai bisericii vă dispreţuiesc pe voi şi nu vă pot iubi, căci ei sunt deprinşi cu bucuria slavei deşarte şi primesc slavă de la oameni şi nu sunt ca voi, care aveţi slava Mea şi sfinţenia Mea în voi şi bucuria Duhului Sfânt în voi. Voi sunteţi binecuvântarea Mea peste pământ, şi pe unde trec Eu cu voi, rămâne binecuvântare, tată.

O, de când am ieşit Eu cu voi între oameni se scutură pacea Duhului Sfânt peste făpturi şi se bucură făptura toată, dar cei ce sunt deprinşi cu bucuria slavei deşarte leapădă voia lui Dumnezeu în ei şi se scoală împotriva voastră şi vă pun nume rău şi vă hulesc şi vă dispreţuiesc înaintea oamenilor. Dar Eu, Domnul, îi rabd îndelung pe aceştia, poate se vor întoarce spre pocăinţă şi spre iubire şi spre sfinţenie, fiilor, că n-a fost niciodată prin vreme să nu-Mi stea împotrivă slujitorii bisericii atunci când Eu am lucrat în vreme lucrarea Mea cea minunată, cea cu sfinţenie şi cu Duhul Cel Sfânt al curăţiei de duh şi de trup. Dar voi fiţi copii ai Duhului Sfânt, şi binecuvântaţi pe cei ce vă hulesc şi vă dispreţuiesc şi vă numesc cu nume rău între oameni, că oamenii văd ce fac Eu cu voi între ei, şi se bucură de bucuria Duhului Sfânt, care vine peste ei din lucrarea Mea cu voi. Cei cu inimă bună sunt mulţi şi vă iubesc pe voi şi vă adoră ca pe copiii lui Dumnezeu, care faceţi voia Mea între oameni. Mergeţi în numele Meu, mergeţi şi daţi oamenilor bucuria cea adevărată, bucuria Duhului Sfânt, fiilor. Toţi cei cu inimă mare vă înconjoară cu dragoste şi cu dor sfânt, şi numărul lor va creşte, căci va creşte prin voi bucuria Duhului Sfânt în oameni, în multe mulţimi, fiilor.

Slujitorii din biserici nu vă cunosc pe voi, că ei nu vă iubesc şi nu vor să vă cunoască, şi vă pun nume rău şi vă hulesc, şi se ajută cu oamenii slavei deşarte şi lovesc în voi, dar voi, fiilor scumpi, binecuvântaţi pe cei ce vă hulesc, că şi Eu tot aşa am făcut. Fiţi fericiţi că semănaţi cu Domnul vostru. Fiţi fericiţi, fiilor. Eu lucrez cu duhul pocăinţei peste toţi cei ce se împotrivesc Mie, Celui purtat de voi, şi voi aduce ziua împăcării şi a bucuriei Duhului Sfânt şi a învierii Duhului Sfânt în oameni. De aceea merg cu voi, merg ca să-Mi împlinesc lucrările Mele cele scrise în Scripturi, că nu mai am oameni credincioşi Mie cu care să-Mi împlinesc Scripturile venirii Mele. În numele Meu mergeţi şi răspândiţi bucuria Duhului Sfânt peste oameni. Pentru voi lucrez în chip minunat, fiilor, şi poruncesc soarelui şi seninului şi căldurii şi iubirii stihiilor cereşti să vă mângâie, să vă slujească, şi prin voi să slujească şi celor ce vă primesc pe voi în numele Meu, căci voi purtaţi numele Meu. Nu vă temeţi de împotrivitori. Puterea răului nu poate peste voi. Nu vă temeţi de antihrişti. Temeţi-vă de Dumnezeu, fiilor. Antihriştii nu sunt numai cei ce sunt împotriva lui Hristos, ci sunt şi cei ce sunt împotriva creştinilor cei sfinţi, care iubesc viaţa lui Hristos în ei. Antihriştii cei ce sunt împotriva creştinilor care poartă cu iubire şi cu înviere numele Meu în ei şi peste ei, aceşti oameni împotrivitori se vor muia, se vor îmblânzi, se vor pocăi, se vor ruşina în curând de necredinţa lor, şi vor căuta bucuria Mea, care este cu voi. Dar să zicem pentru ei către Tatăl: *„Tată, ei nu ştiu ce fac. Iartă-i pe cei ce nu ştiu ce fac şi dă-le cunoştinţa Duhului Sfânt, dă-le iubirea cea sfântă, dă-le credinţă sfântă şi iartă-i apoi“*. Amin.

O, copilaşi ai Duhului Sfânt, binevestiţi bucuria Duhului Sfânt. Fiţi binevestitori. Înveseliţi pe oameni cu bucuria voastră cea cerească. Vestiţi iubirea Maicii Mele, Mama creştinilor. Fiţi binevestitori peste săraci şi peste bogaţi; fiţi cuvântul Meu peste oameni. Amin.

Mergi, Ierusalime, mergi, poporul Meu! Îngerii şi sfinţii din cer se poartă cu tine şi te ajută să mergi şi să binevesteşti. Tu eşti sărbătoarea Mea peste pământ. Amin. Dragostea Mea dumnezeiască te poartă ca pe un prunc nou-născut, şi tot cerul te mângâie, poporul Meu de fii credincioşi. Te înfăşor mereu cu căldura cuvântului Meu. Mereu, mereu Mă fac cuvânt peste tine ca să te mângâi, popor al mângâierii. Duhul Sfânt Mângâietorul te întăreşte ca să mergi şi să dai din El oamenilor.

Dați oamenilor cuvântul Meu. Dați oamenilor din Duhul Meu Cel Sfânt, şi veți avea plată de Duh Sfânt şi veți avea mângâiere, fiilor.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Amin, amin, amin.

25 august/7 septembrie 1997

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Taina cerească a mângâierii este Duhul Sfânt şi slava Lui peste Ierusalim. Biserica cea vie are în mijlocul ei Trupul şi Cuvântul lui Hristos.

Pace vouă, copii ai poporului sfânt! Pace între voi! Pace în voi! Amin.

Pace ție, poporul Meu! Vin la tine şi îți binecuvintez binecuvântarea pe care o ai peste tine. Vin la fiii tăi, Ierusalime, vin cu binecuvântare peste tine şi peste toate ale tale cele văzute şi cele nevăzute, peste trupul şi peste sufletul şi peste duhul fiilor tăi, poporul Meu. Eu sunt Cel ce sunt, şi tu eşti fiul Meu, şi să ai grijă mereu, mereu de viața Mea în tine, de viața ta cu Mine şi să te păstrezi mereu cu lumina şi cu lucrarea Duhului Sfânt în tine, poporul Meu, că mare este această taină, taina mângâierii. Amin.

Voiesc, fiule, să te cuprind în taina mângâierii, căci ea înseamnă Duhul Sfânt, iar ca să fii cuprins în ea, trebuie să se vadă, trebuie să lucreze peste tine şi din tine această taină cerească. Eu de mai bine de patruzeci de ani aştept rodul acesta în poporul Meu. Aştept, fiule, descoperirea tainei Duhului Sfânt Mângâietorul, Duhul Care te-a născut pe tine din cuvântul Meu, Duhul Care te-a crescut pentru împărăția Mea, poporul Meu.

O, fiilor, o, fiicelor, o, copilaşi ai Duhului Sfânt Cel din Tatăl! O, copilaşi ai cuvântului Meu, taina mângâierii cu greu o poate înfăptui omul cel credincios lui Dumnezeu, că multă iubire trebuie să aibă omul credincios, nu numai credință, nu numai putere de sfințenie, nu numai faptele credinței. Trebuie multă iubire, trebuie mult Duh Sfânt, iar Duhul Sfânt Îşi are loc în inima plină de fericirea iubirii de Dumnezeu care dă din ea iubire dumnezeiască pentru mântuirea şi mângâierea multora, pentru pacea şi iubirea multora.

Voiesc, poporul Meu, să-Mi fac descoperită din mijlocul tău această taină cerească a mângâierii Duhului Sfânt peste mulți, taina Duhului Sfânt Mângâietorul, de Care are nevoie toată lumea, chiar dacă lumea nu ştie de ce are nevoie când caută mângâiere. Voiesc, poporul Meu, să fac din tine lumină a Mea prin lume, lumină văzută, care să-i facă bine omului fără cale sfântă, lumină care să-l mângâie pe om, să-l cheme pe om, să-l ajute şi să-l învieze şi să ia omul putere din ea ca să se facă fiu al lui Dumnezeu prin credință şi prin iubire şi prin iertarea Mea, căci Eu sunt Cel bun, Care am suferit ca să-l răscumpăr pe omul pierdut din brațul Meu cel ceresc. Voiesc, poporul Meu iubit, să fii tu taina mângâierii pe care Eu am pregătit-o pentru cei ce Mă iubesc şi nu ştiu cum să Mă aibă viu şi adevărat în ei. Voiesc, fiule, să mântuiesc lumea din stricăciune şi să-i dau nestricăciunea şi să-i dau viața veşnică. Voiesc s-o fac să vrea aceste daruri veşnice şi voiesc să te am pe tine fruct al iubirii Mele şi taină a mângâierii.

Te-am vestit până la toate marginile că eşti poporul Meu de fii mici şi credincioşi cuvântului Meu care vine pe pământ ca să-Mi aştearnă în calea Mea punte de la cer spre pământ ca să vin să-Mi împlinesc venirea cea de a doua şi să împlinesc cer nou şi pământ nou pentru toți fiii iubirii, pentru toți fiii dreptății, pentru toți cei ce vor primi înfierea prin iubirea Mea şi prin iubirea lor, şi voiesc, poporul Meu iubit, să fac din tine înviere peste oameni şi să-i vindec de patimi şi de necredință şi de nepăsare şi de neiubire şi să le dau iertarea apoi. O, când va vedea omul ce voiesc Eu să fac cu tine pentru învierea împărăției Mele în om? Eu sunt tot ce poate avea cu adevărat omul. Voiesc să-l fac pe tot omul să ştie că tot ce poate avea cu adevărat omul, numai Eu sunt; Eu, şi cu cele vii şi veşnice ale Mele, şi pe care voiesc să le dau pentru veci de veci la toți cei ce vor îmbrățişa calea cea adevărată.

O, poporul Meu, oare, să-l fac pe om cu forța să aibă darurile Mele cele veşnice? Aş voi din iubire să vrea omul. Aş voi să fac iubire în om, şi tu eşti unealta Mea pe pământ, şi Mă ajut cu tine la lucrul ogorului Meu, că iată, Îmi lucrez ogorul cu tine ca şi cu o unealtă, fiule. Ogorul este lumea, şi Eu lucrez ca un grădinar şi sap şi pregătesc pentru semănat şi semăn şi fac să crească şi ud şi curăț de spini şi de buruieni şi încălzesc cu căldură cerească ogorul Meu, şi aştept rodul ogorului. Şi dacă văd că ogorul e greoi la rod, Mă las peste el cu taina mângâierii şi îl îmbiu să rodească şi să stea înaintea Mea cu iubire ca să-Mi împlinesc cuvântul pentru cer nou şi pământ nou, după cum Eu am făgăduit pentru toți fiii iubirii.

Pregăteşte-te pentru slava Duhului Sfânt, Ierusalime, căci Ierusalim înseamnă slava Duhului Sfânt, şi de aceea ți-am pus Eu numele de Ierusalim, poporul Meu iubit. Fiți toți o iubire şi un cuvânt de Duh Sfânt. Fiți copii lucrători, fiți toți, bucurând pe Duhul Sfânt în voi, ca să vadă şi cerul şi pământul această lucrare aşteptată de veacuri de toți sfinții din cer şi de pe pământ şi de toate oştirile cereşti, măi copilaşi ai nădejdii Mele, ai venirii Mele. Amin.

Vă voi trimite un îngeraş aşa cum am trimis la păstorii de la stână când venise vremea să Mă nasc din Fecioară, şi vă voi înconjura pe voi de slava Mea cea adusă de îngeraşul Meu, şi el vă va aduce bucurii aşa cum a adus păstoraşilor de atunci şi vă va vesti venirea slavei Mele, şi mulțimi de oşti cereşti se vor arăta şi Mă vor lăuda şi vor vesti slava Mea în cer şi pe pământ şi pacea Mea peste oameni şi bunăvoire între oameni. Şi îngeraşi mulți se vor coborî şi se vor sui în chip văzut şi în chip nevăzut, de la cer la pământ şi de la pământ la cer, şi vă vor mângâia pe voi, că scris este în prooroci că voi, fii ai Ierusalimului, veți fi mângâiați în Ierusalim. Amin.

Voiesc, poporul Meu iubit, să te cuprind în taina mângâierii, căci taina aceasta înseamnă Duhul Sfânt. Eu de mult aştept în tine rodul acesta. Aştept, fiule, în tine descoperirea Duhului Sfânt Mângâietorul, căci toată făptura aşteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu şi slava Mea cu ei. Amin. Binevestiți pe Duhul Sfânt, cântați pe Duhul Sfânt, dați de veste bucuria sfințeniei, căci voi sunteți fiii cuvântului Meu. Mângâiați-vă unii pe alții cu mângâierea Duhului Sfânt, şi vor căuta mulți spre voi, ca să ia din taina mângâierii, din Duhul Sfânt Mângâietorul, fiilor scumpi.

V-am adus cuvânt de iubire, v-am adus mângâiere, fiilor. V-am adus de lucru. Lucrați Duh Sfânt în voi şi peste voi şi unii peste alții, că vă dau să luați Duh Sfânt. Luați, fiilor, şi lucrați lucrarea Duhului Sfânt Mângâietorul, că El vă învață lucrul cel sfânt peste pământ. Nu fiți slabi, nu fiți plăpânzi. Fiți plini de Duhul Sfânt! Amin. Lucrați ca Duhul Sfânt! Amin, amin, amin. Nu lucrați altfel, fiilor. Întăriți peste voi şi în voi şi între voi pacea Mea, pacea Duhului Sfânt.

Fiilor, fiilor, luați din harul Meu şi fiți plini de har. Fiilor, fiilor, fiți atenți, că harul Meu se dă celor sfinți! Fiți sfinți şi fiți plini de har. Amin. Voi da din Duhul Meu Cel

Sfânt peste fiii din grădină ca să vă învețe cu cuvânt din cuvânt, ca să fiți sfinți și ca să fiți plăcuții Mei. Potriviți-vă bine în statură duhovnicească, iar cine nu poate să nu fie pretențios, să nu se lase greu peste lucrarea Duhului Sfânt și peste cei ce o lucrează. Sprijiniți-vă unii pe alții ca să lucrați pentru Mine. Căutați-vă potriva în lucrul Meu și nu lucrați nepotriviți la lucrul Meu. De patruzeci de ani și mai bine aștept rodul acesta în poporul Meu; aștept, fiilor, descoperirea tainei Duhului Sfânt Mângâietorul.

Am venit la tine, Ierusalime iubit. Am venit cuvânt mângâietor peste tine, poporul Meu, ca să-ți binecuvintez binecuvântarea pe care o ai peste tine. Astăzi biserica lui Hristos sărbătorește începutul anului bisericesc așa cum au hotărât strămoșii cei sfinți. Binecuvântată să fii, biserica Mea cea sfântă, și să fii curată și sfântă așa cum i se spune numai bisericii Mele. Biserică înseamnă fii curați și credincioși laolaltă pentru ca să mănânce din cer trupul și cuvântul lui Hristos întru împărăție cerească pe pământ. Biserică înseamnă împărăția lui Dumnezeu așa cum este ea și nu altfel împărăție.

Am venit la tine, Ierusalime, biserica Mea de fii, căci Eu sunt trup și cuvânt în mijlocul tău. Pace ție! Te cuprind în taina mângâierii. Pace ție! O, popor nou, mare este taina mângâierii. Această taină este Duhul Sfânt. Să stai cuprins în taina mângâierii și să fii mângâierea Mea și a multor inimi care vor lua din mângâierea Mea. Amin, amin, amin.

1/14 septembrie 1997

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Rodul pocăinței și al mântuirii este lucrarea Duhului Sfânt. „În dar ați luat, în dar să dați". Toată firea se înfioară de ființa Domnului, slăvind-o tainic. Maica Domnului învață omul taina Fiului ei pe pământ.

Voiește cerul să se bucure cu tine, Ierusalime, că tu ești poporul Duhului Sfânt. Amin.

Duhul Sfânt Își are sălaș în mijlocul tău, poporul Meu iubit, că te-am agonisit cu trudă, fiule, și te am rod al cuvântului Meu, iar tu trebuie să fii popor îndumnezeit și treaz cu taina aceasta a îndumnezeirii tale, că Eu nu dorm, și nici tu să nu dormi, și să fii îndumnezeit. Amin. Pace ție! Pace ție! Pace ție! Amin, amin, amin, și să dai din acest dar, să dai darurile Mele la cel ce voiește să ia din ele.

O, copilași împărțitori de daruri cerești, voi să nu uitați ce am spus Eu ucenicilor Mei când i-am făcut împărțitori de darurile Duhului Sfânt, că le-am spus: *«În dar ați luat, în dar să dați la cei ce vor să ia din cele venite de la cer».* În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh bucurați-vă cu cei ce se bucură de darurile cerești care vin pe pământ la voi. Cu cei ce se bucură de darul cuvântului Meu bucurați-vă, și hrăniți în ei rodul pocăinței, rodul mântuirii, că aceasta e lucrarea pe care Duhul Sfânt o pune în voi ca să fiți lucrători cerești pe pământ.

Voiesc să se învețe oamenii cu Duhul Sfânt și cu tainele Lui cele cerești, cele văzute și nevăzute și cu mângâierea care vine de la Duhul Sfânt. Voiesc să vă semăn ca pe sământa cea bună și ca să iasă rod pe urma voastră, fiilor, și uitați-vă bine că pe unde trec Eu cu voi rămâne binele și binecuvântarea Mea peste oameni și peste locurile popasurilor Mele cerești în mijlocul oamenilor cu voi, și vă voi deschide uși și iar uși, ca să treceți prin ele și să faceți cale împărăției cuvântului Meu peste pământ. Amin.

O, copilași ai Ierusalimului, copii ai Duhului Sfânt, voiește cerul să se bucure cu voi, să grăiască cu voi. Voiesc mereu să Mă fac cuvânt peste tine, poporul Meu iubit, ca să te țin înfășat în taina mângâierii și ca să te îndemn la bucurie cu cerul, fiule din Ierusalim. Masa Mea de nuntă să nu se mai strângă, să nu se mai sfârșească, să nu se mai împuțineze, și să fie mereu așezată în mijlocul tău, că Eu îți pun mereu pe masă hrană din cer, care te crește și te îndumnezeiește ca să fii tu poporul Meu cel îndumnezeit. Nimeni nu poate trăi fără hrană, dar hrana din cer este minune peste tine, poporul Meu. Ia și dă din ea. În dar să iei, în dar să dai, și să nu faci ca cei ce au luat cheia cunoștinței ca să nu mai știe nimeni drumul cel adevărat. Cei ce sunt adevărații Mei ucenici, adevărații Mei slujitori sunt cei ce iau în dar de la Mine și dau în dar la toți cei ce flămânzesc și caută hrană din cer, iar cei ce nu fac așa cu cele luate în dar de la Mine, aceia nu sunt ucenicii Mei. Dar voi, fiilor, fiți darnici cu darurile cuvântului Meu și vindecați pe cei bolnavi de necredință și de patimi și de nepăsare și tămăduiți, fiilor, mintea și inima oamenilor, căci în dar ați luat, în dar să dați, după cum este rostit cuvântul Meu pentru ucenicii Mei.

Eu sunt Cel ce semăn sămânța cea bună pe ogor, iar dușmanul vieții seamănă neghina. Sămânța cea bună sunt fiii împărăției Mele, iar neghina sunt fiii celui rău, dar îngerii Mei sunt trimiși ca să ia de pe pământ toate smintelile și să crească sămânță bună și multă și însutită și coaptă și de aceea merg cu voi din loc în loc ca și cu o sămânță bună, căci fiii împărăției Mele sunt sămânța cea bună. Cu dragoste mare fac din voi Scriptură vie pe pământ. Cu iubire nemărginită Îmi împlinesc cu voi Scripturile cele pentru zilele venirii Mele a doua oară, căci voi sunteți purtătorii Mei și templu Îmi sunteți și cărare Îmi sunteți. Mama Mea Fecioara Mi-a fost cărare când M-am întrupat în ea de M-am născut trup între oameni. Verginica, fiilor, Mi-a fost cărare când M-am înființat în ea cuvânt și M-am făcut cuvânt între oameni din templul trupului ei, iar voi sunteți fiii cuvântului Meu și sunteți cărarea Mea și vă iubesc cu iubire nemărginită. Voiesc să Mă bucur cu voi mereu, să fiu Cel dintâi în mintea și în inima voastră și să fiu purtat de voi, că sunteți purtători de Dumnezeu și Îmi purtați cuvântul peste pământ, căci cuvântul Meu este împărat din cer și cârmuiește pe tot omul care voiește cu împărăția cerurilor pe pământ, iar cine nu voiește cuvântul Meu și cine nu crede în el, acela nu este din oile Mele, căci oile Mele Îmi cunosc glasul cuvântului Meu și umblă după Mine ca după Păstorul lor.

«Cei ce ascultă de cuvântul Meu, care este glasul Meu, aceia sunt oile Mele.», așa le spuneam Eu cărturarilor și fariseilor templului, care Mă ispiteau ca să se smintească întru Mine. Deschideți, fiilor, Evanghelia Mea și uitați-vă bine că pe orice filă a ei se găsesc faptele Mele, și lângă ele cuvintele de ispitire ale cărturarilor și ale fariseilor care Mă sileau să vorbesc despre multe ca să-Mi găsească vină, că ei Mă urau ca și azi, fiilor. Atunci nu-Mi primeau trupul, și acum nu-Mi primesc cuvântul și se fac că nu știu despre cuvântul Meu care vine din cer mereu proaspăt pe pământ, că scrie în Scripturi ca să vin cuvânt pe pământ și să-Mi pregătesc venirea după cum sunt vestit de toți fiii credinței care spun despre credința lor în Hristos, Cel Unul născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, și prin Care toate s-au făcut, și Care pentru mântuirea oamenilor S-a coborât din cer și S-a întrupat în Fecioară și S-a făcut Om, și S-a răstignit, și S-a îngropat, și a înviat a treia zi, și S-a înălțat la Tatăl, și iarăși va să vină cu împărăție fără de sfârșit. Amin, amin, amin.

Mama Mea Fecioară a fost începutul cărării mântuirii, şi voieşte cerul tot să se bucure cu tine, poporul Meu, şi să cânte deasupra ta pentru mama Mea Fecioara şi să prăznuiască sărbătoare de naştere pentru cinstirea ei în ceruri, căci toate clipele ei au fost înghiţite de veşnicie, măi fiilor.

O, mamă a Mea, tot cerul te cântă şi te prăznuieşte pe veci de veci, iar Eu Mă las cuvânt de sărbătoare şi de bucurie peste cei mici ai Noştri de pe pământ, ca să împlinesc cu ei Scripturile venirii Mele a doua oară pe pământ, mamă.

O, Eu nu mai sunt aşteptat cu pregătire, mamă. Tot omul se pregăteşte mereu de bucurii şi de sărbători, dar pentru Mine nu se mai pregăteşte nimeni ca să vin. Stau în mijlocul acestui popor mic şi Mă fac cuvânt spre oameni din mijlocul lui, dar neamul oamenilor de azi, ca şi atunci este neam viclean care cere semn ca să creadă în cuvântul Meu, mamă. Dar precum a fost Iona semn pentru niniviteni, aşa şi cuvântul Meu va fi semn pentru acest neam, căci mai mult decât Iona sunt Eu, Cuvântul.

O, mamă a Mea, o, cărare a Mea spre oameni, nu mai sunt oameni ca să Mă iubească atât de mult pe Mine, Domnul, ca să se facă pentru Mine cărare spre oameni. Dar iată-i pe cei mici pe care i-am ales şi am suflat peste ei duh de credinţă, şi i-am născut din cuvântul Meu de azi, ca să Ne fie cărare Nouă, celor din cer, căci cerul Domnului înseamnă cele ce nu se văd şi sunt, precum Eu sunt după ce am trecut în cele ce nu se văd, dar când am trecut, le-am spus la toţi ai Mei: *«Voi fi cu voi până la sfârşitul timpului»*. Aşa şi tu eşti, mamă, precum toţi sfinţii sunt cuprinşi de cerul Meu, căci cerul Meu este cel ce nu se vede, aşa cum şi fiii Noştri cei mici nu se văd că sunt copiii cerului pe pământ. Oamenii nu văd slava Mea în ei, căci ea nu se vede, dar este. Nu mai este omul învăţat cu credinţa cea din moşi şi cea din strămoşi. Nu mai ştie omul să creadă glasul Meu aşa cum l-au crezut toţi cei cu care am grăit şi prin care am grăit de Mi-am scris Scripturile pe pământ. Dar din nou M-am făcut cuvânt, iar cuvântul se slăveşte prin împlinirea lui, şi voi face împărăţie a cerurilor pe pământ, după cum este făgăduinţa Mea pentru cei credincioşi Mie. Amin, amin, amin.

— O, Fiule al meu, Fiu de Fecioară, nimeni nu se mai înfioară îndeajuns la minunea naşterii Tale din mine, Fecioară şi mamă a Ta, Fiule al Tatălui şi al meu. Bucuria acestei mântuiri, cu greu mai este pătrunsă de neamul oamenilor. Toată firea trăieşte în ea dumnezeirea lui Dumnezeu şi minunea dumnezeiască a Ta, Fiule Stăpân a toate cele văzute şi nevăzute. Toate ale firii se înfioară şi se bucură când Te porţi Tu printre toate ale firii. Numai neamul oamenilor nu mai trăieşte îndeajuns fiorul dumnezeirii Tale, Fiule ceresc între oameni. Nu mai ştie omul să creadă glasul Tău care a scris Scripturile prin proorocii Tăi între oameni. Mi-e dor de ziua Ta cea mare, Fiule al suferinţei. Mi-e dor de bucuria Ta, mi-e dor de mântuirea neamului omenesc, că aceasta e bucuria Ta, şi pentru asta ai venit din Tatăl şi din mine Fiu ceresc pe pământ. Nu mai are neamul oamenilor, nu mai are vreme de Tine, şi Tu aştepţi, Fiule al suferinţei şi al iubirii, precum aştept şi eu bucuria Ta, ziua Ta cea mare, ziua odihnei Tale, Fiule obosit de aşteptare. De două mii de ani Te porţi printre oameni, şi oamenii nu Te văd. Privirea mea cea plină de durere şi de duioşie e cu Tine mereu, şi Tu plângi şi azi, Fiule scump, Fiu pribeag, Fiu străin printre oameni. Nu mai ştiu oamenii că Tu eşti Împăratul lor. Nu Te mai văd oamenii, Fiule Împărat şi Stăpân a toate. Cu mare iubire petreci cu poporul Tău cel mic pe care l-ai ridicat din români ca să stea înaintea Ta mereu, precum oastea de cinste a unui împărat stă în preajma împăratului ei. Cu iubire fără margini stai mereu cu poporul Tău de fii mici şi neluaţi în seamă de cei mari de pe pământ. Cu mare iubire Te faci cuvânt de slavă peste cei mici, căci glasul Tău vine mereu şi se face cuvânt peste ei ca să Te împartă oamenilor şi să ştie oamenii venirea Ta şi cuvântul venirii Tale.

Privirea mea e peste Tine, Fiule al meu. Paşii mei sunt lângă ai Tăi. Dorul meu e cât dorul Tău, Fiule Care eşti trup şi cuvânt între oameni. Trupul Tău cel înviat se poartă cu ai Tăi ca să-i semeni pe ei sămânţă bună pe pământ, căci sămânţa bună sunt fiii împărăţiei Tale semănaţi prin neghină, printre fiii celui rău care au de tată pe cel rău. Trupul Tău cel înviat umblă cu îngerii şi cu sfinţii pe pământ ca să înnoiască lumea, Fiule, şi ca s-o nască din nou cu cuvântul ca şi la începutul neamului omenesc. Trupul şi duhul Tău e obosit de dor, şi aşa sunt şi eu, Fiule, şi aşa sunt toţi sfinţii. Tot Ierusalimul cel ceresc e obosit de dorul mântuirii neamului omenesc pentru care Tu ai suferit mereu. Dar Tu Îţi ridici pe pământ Ierusalim nou, casă nouă, neam nou, neam sfânt şi credincios, ca să stea înaintea Ta în ziua slavei Tale când Te vei lăsa văzut şi cuprins în cele ce se văd, Fiule tainic.

O, copilaşi plăcuţi şi scumpi, fii ai Fiului meu şi ai cuvântului Său, învăţaţi desăvârşit taina Fiului meu în voi şi printre voi. Fiul meu e taină a tainelor, şi este tainic în voi şi printre voi. Învăţaţi pe oameni taina creştinătăţii, taina lui Hristos cu oamenii, taina Fiului meu între oameni. Fiul meu Cel înviat este cu voi mereu, mereu, copilaşi ai Ierusalimului nou, şi Se poartă printre voi cu pasul Său, cu trupul Său şi cu cerul Său de sfinţi şi de îngeri.

O, popor nou, tu eşti taină din taină. O, ce mare taină eşti tu între oameni! Se minunează sfinţii cerului. Tu eşti o mare taină a Fiului meu, şi slava ta este nevăzută, precum şi cerul este nevăzut. Fiul meu cât a fost văzut pe pământ, a fost taină. La fel şi eu, am fost taină dumnezeiască între oameni, dar oamenii nu ştiau. Aşa au fost şi sfinţii care sunt acum cuprinşi de cerul cel nevăzut, şi sfinţii se minunează de taina ta, căci tu, Ierusalime nou, eşti poporul cel aşteptat de veacuri, eşti cărarea Fiului meu pentru cea de a doua venire a Sa. Amin.

— O, mamă a Mea, cuvântul tău duios Mă mângâie pe Mine, Cel ce petrec tainic între fiii cuvântului Meu. Rugăciunea ta pentru neamul omenesc stă mereu înaintea Mea, că tu ştii ce Mă doare, ştii că bucuria şi mângâierea Mea e mântuirea neamului omenesc, de a cărui durere suferă toată firea, mamă. Dar ziua Mea cea cu slavă văzută se apropie, şi cuvântul Meu se aşterne tot mai mult în calea oamenilor, şi nemângâierea Noastră se va sfârşi, căci lumea se va înnoi, şi se va bucura cerul şi pământul de mângâiere şi se vor înnoi precum scrie în Scripturi. Amin.

Cu dragoste mare fac din voi Scriptură vie pe pământ, fiilor scumpi. Cu iubire nemărginită Îmi împlinesc cu voi Scripturile venirii Mele cea de a doua, căci voi Îmi sunteţi cărarea pe care vin. Amin. Să fii popor îndumnezeit, Ierusalime nou, ca să înţelegi taina îndumnezeirii tale, că Eu, fiule, nu dorm, şi nici tu să nu dormi, şi să fii îndumnezeit Amin. Masa Mea de nuntă nu se mai strânge din mijlocul tău, şi hrana Mea te îndumnezeieşte, şi este minune peste tine. Ia şi dă din ea. Dar din dar să dai, că Eu îţi voi deschide uşi după uşi ca să treci prin ele, poporul Meu, şi să faci cale împărăţiei cuvântului Meu peste pământ. Amin. Toate se vor apleca în calea Mea cu tine, căci Eu sunt Cel nevăzut, Care este. Eu sunt Cel ce sunt. Amin.

Când M-am lăsat cuprins de cele ce nu se văd, aşa le-am spus celor iubiţi: *«Vă este de folos să Mă duc, că dacă nu Mă duc nu pot veni la voi; dar Mă duc, şi iarăşi voi veni ca să fiu cu voi până la sfârşitul timpului».*

Eu sunt Cel nevăzut, Care este. Eu sunt Cel ce sunt, şi am fost cu Israel care M-a lepădat. Dar Mi-am făcut popor nou, şi iarăşi sunt cu cei aleşi de Mine, cu tine, poporul ales din nou, şi cu tine lucrez ca să întorc neamul omenesc cu faţa spre Mine şi să-i dau bucuria răscumpărării. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 1997

Praznicul Înălţării sfintei cruci

România: ţara strălucirii, şi în ea, râul vieţii. Domnul vesteşte celor ce cârmuiesc România, că va face din ea semn ceresc peste popoare.

Pace ţie, grădiniţă a cuvântului Meu! Pace vouă, fiilor unşi în grădină, căci credinţa voastră în cuvântul Meu este cărarea Mea de la cer la pământ. Amin. Pace vouă, căci prin credinţa voastră voi împlini toate cuvintele Mele, căci scrie în proorocia lui Isaia: *«Precum se coboară ploaia şi zăpada din cer, şi nu se mai întoarce până nu udă pământul ca să-l facă să răsară şi să rodească şi să dea sămânţă semănătorului şi pâine spre hrană, aşa va fi cuvântul Meu, care curge din gura Mea; el nu se întoarce către Mine fără să rodească; el face voia Mea şi îşi îndeplineşte lucrarea lui».* Amin.

Fiţi plini de râvnă pentru cuvântul Meu, fiilor, şi daţi această pâine celor flămânzi şi săturaţi pe cei amărâţi, şi lumina voastră va răsări în întuneric, şi bezna voastră va fi ca miezul zilei, căci Eu vă voi călăuzi şi voi sătura sufletele voastre şi voi da tărie oaselor voastre şi veţi fi ca o grădină adăpată şi ca un izvor de apă vie care nu seacă niciodată, şi Mă veţi înălţa pe Mine pe piatra Mea cea străbună şi vă voi numi înnoitori de drumuri precum scrie în prooroci. Amin.

Cuvântul Meu spre voi este râul vieţii care curge din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului lui Dumnezeu. Cuvântul Meu este credincios şi adevărat. Amin, amin, amin. Cuvântul Meu este apa vieţii care adapă locurile fără apă, fără apă vie, şi lipsa de apă pârjoleşte pe oameni, şi Eu vin să aduc peste pământ poruncile vieţii veşnice şi să le dau oamenilor şi să-i învăţ să bea cu credinţă din apa Mea cea vie şi să mănânce cu iubire şi cu foame din pâinea Mea cerească. Cuvântul Meu se înalţă pe pământ şi grăieşte pe înălţimi şi rosteşte acoperişurilor să se aplece şi să ridice deasupra lor cuvântul Meu cel sfânt, ca să se sfinţească din el acoperişurile şi înălţimile şi să stea aplecate la cuvântul Meu cel sfânt. Amin, amin, amin.

Cuvântul Meu se poartă pe sine spre cei ce stau peste ţara Mea de nuntă şi vin să-i vestesc că România este ţara strălucirilor cereşti din pricina cuvântului Meu, care este râul şi apa vieţii, şi vin să-i vestesc că Mi-am aşezat tronul în România, şi din tronul Meu curge apa vieţii, curge râul vieţii, curge cuvântul Meu ca ploaia şi ca zăpada din cer, care adapă pământul şi îl face să răsară şi să rodească şi să dea sământă semănătorului şi pâine spre hrană, şi el nu se întoarce către Mine fără să rodească. El face voia Mea şi îşi îndeplineşte rostul lui. Amin.

Pace vouă, celor de pe scaunele României! Eu sunt Cel ce am grăit din rug pe vârful muntelui Sinai ca să învăţ pe Israel cărarea spre viaţă. Eu sunt Cel ce sunt. Deschideţi ca să intru! Amin, amin, amin.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, binecuvântată să fie ţara Mea română, noul Meu popor ales, şi binecuvântaţi să fiţi voi, cei din porţile României, care credeţi în Mine, Cel ce Mă fac cuvânt peste pământ. Eu sunt Mielul Tatălui ceresc, şi M-am dat spre hrană celor credincioşi Mie. Eu sunt Cel ce am înviat acum două mii de ani şi sunt veşnic viu şi umblu pe pământ ca să-i trag pe toţi către Tatăl şi ca să-Mi pregătesc prin cuvânt cărarea Mea, pentru ca să vin a doua oară cu împărăţia cerurilor, care nu are sfârşit precum scrie în Scripturi. Vin cu pace şi cu iubire pentru toţi cei credincioşi, căci fericiţi sunt cei credincioşi Mie. Eu sunt. Fiţi credincioşi. Gătiţi-vă iubirea şi pacea inimilor voastre ca să intru în voi, fiilor români care staţi de veghe peste ţara Mea de nuntă în care Mi-am aşezat masa Mea de nuntă, masa cuvântului Meu, că am popor mireasă în ţara voastră, fiilor români care vegheaţi peste ţara alegerii Domnului. Fiţi cu inimă cerească şi întrebaţi-Mă de ce am ales-o pe cea mai robită, pe cea mai lovită, pe cea mai umilită. O, poporul Israel s-a semeţit încă de când l-am ales de popor al Meu şi l-am făcut mare între popoare. Cu cât îl iubeam şi îl învăţam, cu atât mai mult el se îngâmfa şi se depărta de Mine alipindu-se de trup străin şi de idoli şi de fărădelege semeţindu-se peste Mine, şi Eu l-am făcut să ridice mâna asupra Mea şi să Mă lepede şi să-l lepăd. Israel s-a smintit, şi din pricina înmulţirii fărădelegilor lui iubirea lui s-a răcit de tot, şi numai o rămăşiţă mică din el a răbdat cu Mine, şi s-a împlinit cu Ierusalimul Scriptura Mea care a spus că va veni urâciunea pustiirii peste el, şi au fugit la munţi cei din Iudeea şi au fugit fără haină, după cum este scris: *«Cel ce va fi în casă să nu se coboare să-şi ia lucrurile din casă, iar cel ce va fi în ţarină să nu se întoarcă înapoi să-şi ia haina»,* şi am ars Ierusalimul, căci mai-marii Ierusalimului de atunci M-au vândut pe bani pe Mine, Cel ce eram darul Tatălui Meu pentru oameni, şi a căzut peste Israel osânda banului. Am spus apoi că Evanghelia împărăţiei Mele, care a fost dată deoparte de Israel, se va propovădui în toată lumea spre mărturie la toate neamurile, şi Israel se va sfârşi, iar neamurile se vor binecuvânta prin credinţă, şi Îmi voi alege dintre neamuri Ierusalimul cel nou, şi voi veni cu împărăţia cerurilor pe pământ şi voi răscumpăra pe om de la moarte şi îi voi da viaţă veşnică după cum am făgăduit prin Scripturi celor credincioşi.

O, fiilor români, n-am găsit între neamurile pământului un neam mai plăcut Mie ca şi neamul român, căci Tatăl Meu Mi-a dat iubire mare pentru acest pământ ales de El dintru început. Taina lui e veşnică şi acest pământ stă înaintea Tatălui Meu, căci a fost primul petec de uscat care s-a ivit din apă când s-a întocmit cerul şi pământul la cuvântul Meu; a fost prima palmă de uscat care a ieşit din apele potopului după ce potopul a trecut; şi va fi pământul salvării, că el este taina Tatălui Meu, şi Tatăl Meu îl numeşte masă a cuvântului, şi iarăşi se vor face toate prin cuvânt şi vor fi noi. Amin.

O, fiilor români care străjuiţi peste România, ţara voastră a fost mereu sub cruce, dar ea a răbdat până la sfârşit şi n-a ridicat toiagul ei împotriva nici unui neam de pe pământ. Pe nimeni n-a asuprit, nimănui nu i-a luat. Ba a dat din trupul ei supunându-se ca şi Mine, şi Tatăl Meu a iubit-o cu iubire fără margini şi a aşteptat vremea slavei ei între popoare. Cuvântul Meu din ea e slava ei, şi el se va face faptă a slavei şi trup al slavei, căci Eu voi fi mereu cuvânt în ea, iar tronul cuvântului Meu va străluci din mijlocul ei, şi din tronul Meu va curge râul şi apa vieţii peste pământ şi va uda tot pământul aşa cum din Eden ieşea un râu care uda raiul, şi de acolo se împărţea în patru braţe peste pământ. Scris este: *«Cine va răbda până la sfârşit, se va mântui»,* şi Tatăl Meu o are pe România ţară a răbdării şi a iertării, şi este scris de ea în

Scriptura proorocului Daniel, şi se numeşte ţara strălucirii şi a biruinţei, ţara Domnului. Amin.

Gătiţi-vă iubirea şi pacea inimilor voastre ca să intru în voi cu împărăţia Mea, fiilor români care staţi de veghe din partea Mea peste România. Cobor peste voi darul credinţei sfinte. Amin. Cuvântul Meu se înalţă pe pământ şi grăieşte pe înălţimi şi rosteşte acoperişurilor şi piscurilor să se aplece şi să ridice deasupra lor cuvântul Meu cel sfânt, ca să se sfinţească din el acoperişurile şi înălţimile şi să se plece la cuvântul Meu şi să ia viaţă veşnică. Eu vin curând, dar casa Mea de oaspeţi nu mai voieşte să vin. Biserica din România trebuia să fie casa care să primească în ea cuvântul Meu.

O, fiilor români care vegheaţi din partea Mea peste ţara Mea de nuntă! Sunaţi la porţile casei Mele de oaspeţi, că a venit duşmanul în casa Mea şi Mi-a luat căsuţa şi Mi-a luat hăinuţa şi Mă scoate afară din vie ca şi acum două mii de ani. Voiesc să aduc izbăvire neamului omenesc, dar antichrist Îmi stă împotrivă, fiilor români. S-a băgat antichrist în casa Mea şi domneşte în numele Meu, şi Tatăl M-a trimis şi nu sunt primit în casa Mea. Cuvântul Meu strigă la porţile casei Tatălui Meu şi nimeni nu voieşte să-Mi deschidă ca să intru şi să aduc cuvintele vieţii şi apa vieţii şi hrana cuvântului Meu pentru cei însetaţi şi flămânzi de viaţă. Eu sunt Cel ce am grăit din rug pe muntele Sinai. Eu sunt Cel ce grăiesc poporului român din mijlocul grădiniţei cuvântului Meu din România. Ridicaţi slava cuvântului Meu şi înălţaţi-o spre viaţa oamenilor, că vin să fac izbăvire neamului omenesc, şi am de împlinit Scriptura de cer nou şi de pământ nou, şi de împărăţie a cerurilor pe pământ. Amin, amin zic vouă: Eu vin curând, şi Mă voi arăta deasupra României şi voi face din ea ţara Noului Ierusalim, ţara Mea cea de la sfârşit, şi din ea voi revărsa lumină mare peste toate neamurile pământului. Dar slujitorii bisericii din România sunt reci şi nu vor venirea Mea şi nu vor pace şi sfinţenie din cer peste ei şi nu cred în Mine. Scris este în Scipturile Mele: *«De va vrea cineva să creadă, va înţelege cuvântul Meu şi voia Mea şi mântuirea Mea»*.

O, fiilor români, Mi-e milă de neamul român, căci îl iubesc cu iubire fără margini. Oile Mele nu mai au păstori, că păstorii lor se păstoresc pe ei înşişi şi nu poartă grijă de oile Mele, şi Mi le asupresc şi Mi le împrăştie şi Mi le umplu de răni, căci ei nu împlinesc Scriptura Mea care spune: *«În dar aţi luat, în dar să daţi»*. Păstorii bisericii nu pot da nimic în dar, căci n-au luat în dar, şi au luat cu bani ceea ce au, şi s-au învăţat cu bani, şi Mă vând pe bani, şi oile Mele sunt oropsite şi călcate în picioare de toţi trecătorii. Păstorii bisericii au luat cheia cunoştinţei şi nici ei nu vor cu Mine şi nici oile Mele nu mai ştiu cunoştinţa Mea. Ajutaţi pe cei asupriţi de necredinţă şi de necunoştinţă, căci cuvântul Meu vine la voi ca să vă ceară sălaş în voi şi să fiţi credincioşi şi să deschideţi Domnului. Eu sunt. Fiţi credincioşi. De mai bine de patruzeci de ani Mi-am aşternut ieslea cuvântului Meu în România şi lucrez prin cuvânt ca să-i împlinesc slava ei cu Mine şi să-Mi pregătesc venirea Mea cea de a doua şi să vin cu cele veşnice şi să dau răscumpărare neamului omenesc şi să lucrez din România peste popoare, cu lumina cuvântului Meu. Eu sunt. Fiţi credincioşi. Cuvântul Meu este râul vieţii, care curge din tronul Meu, dar cei necredincioşi în biserica din România lovesc în cetatea cuvântului Meu. Deschideţi cărţile vremii voastre şi căutaţi în ele nelegiuirile oamenilor bisericii care au apăsat peste turma Mea română şi peste cei ce Mă iubesc în România. Am coborât putere din cer şi v-am sprijinit să luaţi veghea României, dar aveţi grijă de ţara Mea, că e apăsată încă de oamenii bisericii care stau împotriva dreptăţii şi a sfinţeniei şi a adevărului. Prea mult se învelesc oamenii bisericii cu slava lor cea deşartă; prea mult întinează aceştia locurile sfinţeniei Mele. Prea mulţi oameni ai fărădelegii s-au ascuns sub haina de biserică şi Îmi înşeală neamul Meu cel ales. Lucraţi cu înţelepciunea Mea cea cerească şi aduceţi la pocăinţă pe toţi fiii acestui neam care s-au ascuns sub haina Mea şi au asuprit pe mulţi din cei drepţi ai Mei. Luaţi lumină din lumină şi scoateţi întunericul la lumină, căci omul cade de şapte mii de ani prin ascundere. Voiesc să dau în dar celor ce vor să poarte darurile Mele şi voiesc să fie date în dar darurile Mele. Cel ce voieşte să vină după Mine să se lepede de sine şi să-şi ia crucea sa urmându-Mă şi nu înşelându-Mă că vine şi să nu vină. Iar dacă nu vine să nu spună că e cu Mine, să nu-Mi ducă turma în rătăcire.

O, fiilor români, Mi-e dor de mântuirea neamului omenesc, dar în biserică nu mai am oameni curaţi cu inima ca să lucrez cu ei mântuirea peste oameni. Ridicaţi-vă voi, cei veghetori peste ţara alegerii Mele, căci Eu M-am făcut cuvânt peste voi, şi vă voi cere rodul cuvântului Meu, căci voiesc să ocrotesc ţara voastră şi să aşez în ea Duhul Adevărului. Amin. Eu sunt adevărat în cuvântul acesta, şi vă dau darul credinţei sfinte. Luaţi din darurile Mele şi fiţi vii şi lucraţi ca Mine şi nu ca omul, şi păziţi pe România şi păstraţi-o pentru Mine şi pentru voi, şi vegheaţi cu sfinţenie peste ea. Luaţi Duh Sfânt, căci darurile Duhului Sfânt se vor coborî peste toţi fiii României, dar ei să fie fii. Amin. Iubiţi căile Mele şi adevărul Meu şi viaţa Mea în voi, căci Eu sunt ocrotitorul celor ce umblă pe cărările dreptăţii. Dreptatea înalţă un popor, în vreme ce păcatul este ocara popoarelor. Voiesc să fac din pământul român pământ al dreptăţii. Eu sunt Cel ce am grăit aceasta. Amin, amin, amin.

O, fiilor români care străjuiţi peste România, ţara voastră a fost mereu sub crucea ei, dar Eu, Domnul, voi înălţa crucea ei şi voi face din România semn ceresc peste popoare, că ea este Ierusalimul Meu, cel nou ales, şi îl voi îndemna la pocăinţă şi pe Israel cel care nu M-a primit şi M-a lepădat, şi el va fi din nou poporul Meu, că am semnele Mele peste el, şi am semnele lui peste Mine.

Pace vouă, fiilor români care staţi de veghe peste România! Luaţi din pacea Mea. Cel ce poate să creadă, va cunoaşte că acest cuvânt sunt Eu, Domnul, Care vine pe nori, căci scris este: *«Eu vin curând»*, iar Duhul şi mireasa Mea zic: *«Vino, Doamne!»*.

Eu sunt Cel răstignit de slujitorii Mei. Cei de atunci Mi-au răstignit trupul, iar cei de acum Îmi răstignesc cuvântul cu care vin pe nori ca să-Mi pregătesc ziua slavei Mele şi a celor credincioşi care Mă aşteaptă să vin. Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, căci Tatăl este în Mine cu Duhul Său Cel Sfânt, şi stau pe norii slavei Mele deasupra României. O, ţara Mea, iubita Mea, voiesc să fac din tine biserică cerească pe pământ, iar slujitorii Mei din tine să fie sfinţi cu mintea şi cu inima şi cu trupul şi cu credinţa. Eu vin mereu cuvânt peste tine, iubito, că M-a trimis Tatăl la tine ca să fiu cu tine şi să te ocrotesc şi să te fac cunoscută neamurilor pământului că eşti a Mea.

Amin, amin zic vouă, fiilor veghetori peste România: lucraţi şi împliniţi planurile Mele peste voi şi peste ţara voastră. Luaţi în mijlocul vostru pe cel ce are ungere peste România şi daţi-i pacea între voi şi aveţi grijă de viaţa lui cu Mine şi veţi fi binecuvântaţi. Lucraţi pace între Mine şi voi, şi împliniţi peste România planurile Mele cele cereşti. Eu vin curând, curând. Fiţi credincioşi ca Avraam şi păstraţi peste

voi binecuvântarea Mea. Luați din râul vieții, căci tronul cuvântului Meu este cu voi. Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Luați darul credinței sfinte! Luați Duh Sfânt și lucrați cu Domnul la zidirea împărăției cerurilor pe pământul român, care va împărți bogăția împărăției Mele la toate noroadele care vor veni să ia din slava Mea cu voi.

Pace ție, Românie! Pace ție, țara Mea! Pace, iubito! Pacea Mea ți-o dau! Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 1997

Cuvântul Domnului către poporul creștin

Omul duhovnicesc trăiește cu Domnul pe pământ. Puterea poporului sfânt este călăuza. Puterea credinței lucrează bucurii pe pământ. Cei credincioși și iubirea dintre ei sunt minuni ale Domnului între oameni.

Pace ție, cărare a cuvântului Meu care vine din cer! Pace vouă, fiilor din grădină, că voi sunteți cărarea Mea pe care vin a doua oară pe pământ. Nu stați cu inima strivită, căci voi sunteți puterea Mea pe pământ. Luați din pacea Mea ca să pot revărsa puterea Mea în voi și prin voi, căci cuvântul Meu este putere cerească peste pământ.

Omul lumesc își caută mereu bucurii lumești ca să-și întărească și să-și mângâie sufletul, căci sufletul tânjește când nu are bucurii. Omul duhovnicesc dacă nu-și hrănește sufletul cu bucurii duhovnicești se face greu pentru el însuși și pentru cei din jurul lui. Omul duhovnicesc este omul care nu trăiește lumește și care crede în Dumnezeu și voiește să facă voile lui Dumnezeu pe pământ. Dacă oamenii duhovnicești nu-și hrănesc unii altora bucuria duhovnicească a sufletului, viața lor împreună se face apăsătoare și tristă și bolnavă, căci sufletul fără bucurii n-are nici un fel de frumusețe. Așa și omul duhovnicesc, când nu are bucurii, se face urât și greu de dus și apăsător pentru el însuși și pentru cei din jur.

Cobor la voi pe firul cărții lui Verginica. Ea este mare în cer, și are cărare spre pământ și se face carte între voi, căci Eu am trimis-o cuvânt pe pământ, iar cei din cer fac voia Mea și lucrează după cuvântul Meu. Voiesc, fiilor, să grăiesc vouă despre bucuria inimii. Voiesc, fiilor, să înțelegeți vorbirea Mea. Vorbirea Mea este ca în cer, iar vorbirea omului este ca pe pământ.

Fiilor, fiilor, nu-Mi mai place vorbirea omului de azi. Cobor la voi pe pământ și grăiesc peste voi ca în cer ca să dați omului de azi vorbirea Mea și să se rușineze de vorbirea lui ca pe pământ. Cei din cer se poartă mereu, mereu printre cei de pe pământ și plâng cei din cer, plâng că omul s-a slutit de tot, s-a slutit și la suflet și la minte și la grai și la port și la obiceiuri și la petreceri și la credință și la iubire. S-a slutit omul, măi copilași ai cerului sfânt. Vin mereu la voi cu cuvânt ca în cer ca să-l rușinez pe om. Oamenii nu mai citesc Scripturile. S-a slutit viața omului, și Eu Mi-am făcut cărare spre oameni și vin cu grăire din cer pe pământ. S-a slutit limba omului și graiul ei, dar voi, fiilor, iubiți grăirea cea din cer, și așa să grăiți pe pământ, căci cuvântul e ceresc, nu e pământesc, nu e omenesc. Cuvântul s-a născut din Dumnezeu, mai înainte de toate cele văzute și nevăzute, mai înainte de toate câte sunt. Amin.

O, Verginico, venim din cer pe pământ, venim la fiii cei credincioși ca să le grăim lor ca în cer, să le grăim de bucuria inimii.

— Venim, Doamne. Fă-Te cuvânt în cartea mea, iar eu mă las bucurie în inimile fiilor noștri. Mă las în ei mângâiere prin Tine, căci eu sunt în Tine, Doamne. Tu ești locașul sfinților cerului, că unde ești Tu, acolo sunt și sfinții Tăi. Amin.

— O, trâmbița Mea, din care am sunat atâta vreme pe pământ de Mi-am făcut popor credincios cuvântului Meu! Mare este darul pe care Mi l-ai dat, și Mi-am făcut grădiniță cerească pe pământ și am așezat în ea darul pe care Mi l-ai dat, și din darul tău Mi-am făcut cărare peste pământ. Tu Mi-ai ridicat un popor, și din el am luat câțiva fii și i-am pus în grădina cuvântului Meu ca să am cărare curată și să vin la poporul tău și să-l hrănesc, și să dau oamenilor din hrana cuvântului Meu.

O, poporul Meu, popor al trâmbiței Mele! Am pus puterea Mea peste fiii din grădină ca să vă dea din ea vouă și oamenilor. Fiilor, fiilor, puterea Mea este cuvântul Meu care se coboară până la voi. O, fiilor, bucuria inimii este puterea sufletului. Când bucuria inimii este întristată sufletul slăbește în puterea cea bună și începe să vorbească cu durerile care i-au stricat bucuria inimii. Grăiesc vouă despre bucuria Mea în voi. Dacă bucuria inimii lipsește, sufletul tânjește și plânge, se împietrește și se face rece, își împuținează puterea și lucrarea lui cea bună, căci puterea sufletului este bucuria inimii. Cei duhovnicești care nu-și hrănesc unii altora sufletul cu bucurii duhovnicești, aceia nu au pe Hristos bucurie în sufletul lor; aceia nu se pot iubi unii pe alții, nu se pot mângâia unii pe alții, căci Hristos înseamnă iubire.

Eu sunt Cel ce bucur și mângâi. Am lucrat mult peste ucenicii Mei până ce i-am adus în starea bucuriei depline. Mi-am dat și trupul spre moarte, ca să le aduc bucuria deplină prin învierea Mea și să Mă dovedesc bucurie a lor prin învierea Mea. Eu pentru ei am înviat. Pentru cei ce n-au crezut, n-am înviat. S-au strâns grămadă ucenicii Mei, s-au strâns de tristețea răstignirii Mele, și Eu am înviat și M-am dus la ei viu și le-am spus: *«Bucurați-vă!»*. M-am arătat lor, ca bucuria lor să fie deplină. Așa Mă voi arăta și vouă, în curând Mă voi arăta vouă, căci cei credincioși vor avea parte de această bucurie deplină. Amin.

O, copii din grădină, v-am ridicat din mijlocul poporului Meu și v-am făcut slugi pentru poporul Meu așa cum l-am făcut pe Moise. V-am făcut călăuză, fiilor, și v-am dat suflet mare și îngeri tari ca să stați înaintea Mea pentru Israel, și să stați înaintea lui Israel pentru Mine, și să stați înaintea oamenilor în numele Meu, căci Eu Mă fac cuvânt de venire pe pământ. Vă voi face cuvânt din cuvânt peste Israel, ca să lucrați voi ca Mine. Eu să fac ca Tatăl, și voi să faceți ca Mine cu nădejdea că va face și poporul ca voi. Cel ce călăuzește nu mai poate călăuzi cu bucurie în suflet dacă cei călăuziți îi aduc faptă puțină și slabă și lângă ea dezvinovățire a faptei. Cel ce călăuzește nu mai are izvor de duh blând, de vreme ce nu mai are putere de suflet, căci bucuria inimii este puterea sufletului. Omul duhovnicesc care călăuzește pe mulți, dacă n-are hrană de bucurie de la cei călăuziți, acela cade în tristețe și se face greu pentru el însuși, căci sufletul fără bucurii n-are frumusețe și este apăsat de greul lui.

O, ce frumoasă e vorbirea cea din cer! Ce frumoasă e bucuria cea din cer, cea duhovnicească! Ce frumos e duhul cel blând care are hrană de bucurii duhovnicești! Bucuria inimii aduce Duhul Meu Cel blând în inimă. Duhul Meu Cel blând vine de la smerenia inimii Mele. Eu sunt Cel blând și smerit cu inima. Cu cei credincioși și blânzi am fost blând și smerit. Cu cei necredincioși și străini de cer am fost drept și îi plângeam spunându-le: *«Vai vouă!»,* iar pe cei credincioși și blânzi, îi fericeam spunându-le: *«Bucurați-vă!».*

Vă voi face cuvânt din cuvânt peste Israel, fiilor lucrători. Eu sunt în voi, ca să fiți voi întru Mine și să-l călăuziți pe poporul Meu la bucurie de inimă și la smerenie de inimă ca să lucreze el în voi duh blând, și hrană de bucurie să vă fie Israel. Dragostea lui de cer să vă hrănească pe voi cu duh de bucurie, și să vă sprijiniți voi cu poporul Meu așa cum Mă sprijin Eu cu voi, că mare este puterea sufletului care vine de la bucuria inimii. Vin la voi cu aceste daruri. Vi le dau să le lucrați și să le puneți peste poporul Meu, și apoi să le lucreze poporul pentru voi și să vi le dea vouă. Nu stați cu inimile strivite, căci voi sunteți puterea Mea pe pământ, și am pus peste voi Scripturile venirii Mele cea de a doua, și am de adus spre vedere cerul cel nou și pământul cel nou, care sunt lucrate de Mine pentru voi și pentru cei ce vor crede în Mine ca voi, căci cel ce crede în Mine va face și mai mult ca voi, pentru că Eu sunt ascuns în Tatăl și în voi.

Puterea credinței aduce mari bucurii pe pământ, fiilor, iar Eu voi lucra peste voi cuvânt, căci scris este în Scripturi: *«Cel Preaînalt a sfințit locașul Lui, și El este în mijlocul cetății Lui, și cetatea nu se va clătina, căci Domnul este ajutorul ei dis-de-dimineață. Cel Preaînalt va da glasul Lui, și împărățiile se vor pleca și neamurile pământului se vor tulbura și vor veni să vadă lucrurile lui Dumnezeu și minunile Lui pe pământ».* Amin. Minunile Mele sunt fiii cei credincioși care lucrează voia Mea între oameni. Oamenii însă vor să le fac Eu minuni, dar Eu când am lucrat credința în oameni așa am zis: *«Cel ce crede în Mine mai mari decât acestea va lucra prin credința lui în Mine».* Eu voiesc ca oamenii să facă minuni prin credința lor în Mine, că acesta este dorul Meu, dar oamenii bisericii dau să-i învețe smerenia pe cei ce cred în Mine lucrând faptele credinței lor și faptele blândeții inimii lor. Dar ei trebuie să-i învețe smerenia pe cei îngâmfați în duhul lor, pe cei plini de sine, pe cei cu duh lumesc în ei, nu pe cei cu Duhul Meu în ei și care lucrează credință și minune pe pământ și viața Mea peste ei. Dar voi, fiilor, bucurați-vă, și hrăniți-vă unii pe alții cu bucuria inimii, căci Eu sunt bucuria inimilor voastre. Amin. Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu, dar mai presus de toate iubiți pe Domnul. Iubirea de Domnul vă va învăța taina iubirii frățești în Domnul, că una este taina iubirii frățești și alta este taina în Domnul a iubirii frățești, atunci când, iubind pe Domnul mai presus decât pe ei înșiși, frații se iubesc unii pe alții în Domnul. Amin.

Am grăit ca în cer, Verginico. Am grăit prin cartea ta. Amin.

— Iar eu, Doamne, m-am făcut bucurie și mângâiere prin Tine, și am dat dar din dar poporului sfânt. Amin.

— O Verginico, fiii Noștri merg cu taina bucuriei Duhului Sfânt între oameni. Ei sunt cu împărăția cerurilor în ei, și merg cu Mine ca să-i semăn ca pe sămânța cea bună și ca să rodească sămânță din sămânță, împărăție a cerurilor în mulți din cei ce cred în taina coborârii cuvântului Meu pe pământ.

Binecuvântată să fie împărăția cerurilor, care merge și se seamănă din loc în loc prin voi. Mergeți în toată lumea și binevestiți cerul care se coboară pe pământ. Pe cei necredincioși vindecați-i de necredință. Pe cei străini de Mine tămăduiți-i de necunoștință, iar pe cei blânzi și smeriți cu inima mângâiați-i, căci împărăția Mea se apropie spre arătare și spre mângâierea multora. Amin, amin, amin.

22 septembrie/5 octombrie 1997

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Mângâierea duhului este odihna trupului. Credința și credincioșia. Cântarea miresei este rugăciune.

Eu sunt mângâierea celor ce cred în Mine și în toate câte Eu lucrez și împlinesc, iar cel ce crede în Mine, acela este mângâierea Mea. Amin, amin, amin.

Pacea Duhului Sfânt este cu Mine și vin cu ea la tine, poporule Ierusalime, poporule, mângâierea Mea, că nu mai am, fiule, cu cine să Mă mai mângâi. Eu Mă mângâi cu cel ce crede cu adevărat în Mine și în tot ce fac Eu văzut și nevăzut, dar nu mai am mângâiere, nu mai am om pe pământ cu credință nefățarnică. Mi-e dor de mângâiere, Mi-e dor de om credincios cu credință sfântă, Mi-e dor de om cu inimă curată pentru Mine.

O, să nu te plictisești de coborârea Mea la tine, poporule mângâierea Mea. Vin să Mă mângâi cu tine și vin să te mângâi cu Mine. Vin să-ți dau putere să crezi în Mine și în cuvântul Meu cel plin de viață veșnică.

O, trâmbița Mea, o, Verginico, vin iar prin cartea ta. Cobor din cer la poporul Meu, și te cobor și pe tine cu Mine, că tu ești în cer între sfinții Mei, și se face cerul cuvânt peste Israelul Nostru cel de azi. Vin cu tine, venim din cer cuvânt, ca să grăiești și tu cu Mine în vorbirea Noastră cu Israel, că dulce mângâiere iau Eu din cuvântul duhului tău. Cuvântul tău e dulce, e plin de iubire pentru Domnul tău. Cuvântul tău e mir mirositor care se așează mereu peste usturimea ranelor Mele alinându-Mi-le, că nu mai am mângâiere.

— Nu mai ai mângâiere, Mângâietorule. Duhul meu plânge și în cer cum a plâns și pe pământ, că Te-am iubit, Doamne, așa cum iubește mireasa pe mire. Dar Tu erai Mirele Cel tainic după Care aleargă fecioarele cele sfinte și cu așa iubire Te-am iubit, ca să Te mângâi, că-Ți vedeam mereu fața. Mereu, mereu Te vedeam, că așa ai binevoit Tu cu mine pentru vremea venirii Tale cea de a doua între oameni. Inima mea a fost un izvor de suferință pe pământ. Sufeream după Tine și pentru Tine Cel neiubit și nemângâiat. Sufeream iubirea ce o purtam poporului pe care Ți l-am adunat în preajma cuvântului Tău care curgea ca râul prin graiul gurii mele. Iubirea este o suferință fără de care eu n-am putut fi nici pe pământ, nici în cer, căci în cer duhul meu suspină de durerile Tale și nu știu cum să Te mai mângâi, Mângâietorule Doamne, căci Tu, Moștenitorul Tatălui, nu mai ai pe pământ moștenire, că Ți-au luat-o iscoadele care se prefac că sunt drepți și moștenirea Ta e a lor.

Israel de atunci, știa mai bine ca oricine că Tu ești Moștenitorul Cel din partea Tatălui, și pentru că știa și-a zis: *«Acesta este Moștenitorul. Să-L omorâm, ca moștenirea să fie a noastră».* Unii zic că aceasta a fost pildă, dar pilda gurii Tale a fost adevăr în inima și în mâna lor. Mai-marii bisericii de azi știu bine că poporul acesta al Tău moștenește darul credinței nefățarnice. Ei știu că poporul Tău este moștenitorul darurilor Tale cele de la sfârșit, și folosesc iscoade care se prefac că sunt drepți, ca să-i prindă în cuvânt pe fiii cuvântului Tău și ca să nu scape din mâinile lor moștenirea Ta și a fiilor Tăi, dar moștenirea Ta nu e cu cei necredincioși lucrărilor Tale, ci e a celor cu credință nefățarnică, Doamne. Moștenirea Ta nu e din ziduri și din cuvintele oamenilor, ci e din Duh Sfânt și din trupuri sfinte care au în ele pe Duhul Sfânt locuitor și lucrător de viață veșnică pentru cei sfinți ai Tăi. Te mângâi cu cuvântul adevărului, că ești fără mângâiere, dar Tu ai pe poporul cuvântului Tău care crede în Tine și în împlini-

rile cuvântului Tău peste pământ, Doamne, iar cel ce crede în Tine, acela este mângâierea Ta. Amin, amin, amin.

— O, Verginica Mea, o, trâmbiță a venirii Mele, tu ești aluatul cel de la sfârșit, tu ești aluatul mângâierii Mele, căci din tine au ieșit fii mângâietori pentru Mine Cel nemângâiat. Voiesc să Mă mângâie și fiii tăi tot așa, tot ca tine. Voiesc să-i aud grăind cu Mine și pentru Mine așa cum grăiești tu din cer cu Mine. Voiesc să văd în ei credință nefățarnică și inimă curată să văd în ei.

Amin, amin zic ție, Ierusalime, poporul Meu: mergi în mijlocul oamenilor, că voiesc să Mă mângâi cu tine slăvindu-Mă în tine înaintea oamenilor. Și am să fac din tine pildă de credință nefățarnică, căci toate pildele pe care Eu le-am dat prin cuvânt lui Israel, s-au făcut faptă în mijlocul lui. Mergi, poporul Meu, mergi cu Păstorul tău în mijlocul oamenilor! Eu sunt Păstorul tău Cel tainic și stau în mijlocul tău nevăzut și te mângâi și Mă mângâi cu tine.

Duhul Meu suspină cu usturime pentru cei necredincioși și pentru cei cu credință fățarnică, pentru cei care stau peste oameni în numele Meu nefăcând voia Mea și nelucrând faptele credinței sfinte. Dar va veni peste biserica din lume încurcarea limbilor, și apoi va cădea. Nu e voie să fie una cu păgânii biserica. Nu e de la Dumnezeu turmă amestecată. Eu n-am ce face cu oi amestecate cu capre. Mă uit pe pământ și citesc din cer cuvântul omului bisericii. Nu se poate biserică lumească. O, ce vor oamenii să însemne biserică? Peste ce babilon vor oamenii să scrie biserică a lui Hristos? Biserica e numai una. Ea nu poate avea altfel de trăire decât a Mea. Eu sunt capul bisericii, dar unde nu sunt Eu capul, nu sunt nici piciorul. Și am să dau cuvânt mai-marelui bisericii din România să nu dea voie bisericii adevărate să se facă una cu babilonul, o turmă cu cei fără strămoși sfinți. Voi da cuvânt proaspăt peste biserica din România, și dacă nu va asculta cuvântul Meu ca să fie numai cu Domnul, nu și cu cei desprinși de strămoși, o voi da babilonului și voi face din ea încurcătură de limbi, și din această încurcătură vor ieși cei ce sunt ai Mei și se vor alege la dreapta, căci biserica Mea este cea în veac nebiruită. Amin.

Tu mergi, poporul Meu! Tu ești turma Mea cea micuță și neatinsă de duhul cel străin de Mine. Tu ești aluatul cel păstrat în mâna Mea, și din tine va crește ceea ce va rămâne. Mergi, fiule, mergi cu Păstorul tău în mijlocul oamenilor. Eu sunt Păstorul Cel tainic, și sunt în mijlocul tău în chip tainic. Nici un lup nu-și va arăta dinții. Nici un șacal nu va avea dinți pentru tine. De certarea Mea vor fugi, de glasul tunetului Meu se vor înfricoșa toate fiarele și se vor trage în culcușurile lor. Amin. Tu ești plămada Mea, tu ești rămășița cea cu har, și te îngrijesc cu mare iubire, ca să te am și să Mă mângâi cu tine, căci cel ce crede în Mine Îmi este mângâiere, Îmi este alinare și pace pentru duhul Meu și odihnă pentru trupul Meu. Amin.

Tu, poporul Meu iubit, să nu cauți cele ce nu-ți sunt de trebuință. Tu să cauți să ai numai cele ce-ți trebuie, că tot omul de pe pământ își agonisește cele ce nu-i trebuie. Nimic să nu ai, nimic să nu-ți faci decât cele de trebuință, și vei fi ușor și sfânt, căci cele ce nu trebuie îngreuiază pe om și îl trag din cer. Am multe să-ți dau ca să ai ce-ți trebuie. Am cuvinte de aur pentru tine, copile sfânt. Am slobozit un cuvânt din cuvânt prin fiii grădinii Mele. Am spus prin ei, am spus unor copii iubiți de Mine că odihna trupului este mângâierea sufletului. Nu este trup mai odihnit ca trupul care are în el un suflet mângâiat de Duhul Sfânt. Nu este trup mai sănătos ca sufletul umbrit de Duhul Sfânt Mângâietorul. Am doi copilași sub cortul pazei Mele, doi copilași din mijlocul lumii și cu care Eu Mă sprijin în truda Mea de pe pământ. M-a umplut de mângâiere cuvântul acesta spus lor prin fiii grădinii Mele. Însemnați acest cuvânt spre folosul lui Israel: odihna trupului este mângâierea sufletului, adevărată odihnă a trupului obosit. Căutați această odihnă în voi, căutați-o, fiilor, și veți fi fiii puterii.

O, fiilor din grădina Mea, fiți plini de râvnă pentru cuvânt proorocesc. Smerenia voastră să nu stea împotriva cuvântului cel bun care se împlinește prin rostire. Proorocii Duhului Sfânt așa au lucrat, căci au avut îndrăzneală pentru folosul Domnului între oameni. Învățați pe cei credincioși, învățați-i de la Duhul Sfânt prin cuvânt proorocesc, că voiesc să înmulțesc în mulți darul credinței nefățarnice ca să am credință împlinită în mulți din cei ce au pornire sufletească pentru cer. Căutați în Duhul Sfânt mângâierea sufletului, că această taină este odihnă pentru trup. Stați în taina credinței nefățarnice și învățați această taină, că nimeni pe pământ nu mai atinge această taină nici cu vârful degetelor. Credința nefățarnică este darul care-i lipsește omului care crede în Dumnezeu. Credința nefățarnică și inima curată în credință este darul pe care voiesc să-l pun mereu proaspăt peste tine, poporul Meu cel vestitor al venirii Mele pe pământ.

Iar voi, copii ai grădinii peste care se coboară cuvântul Meu, vestiți întâlniri sfinte și puneți masă de cuvânt, că voi veni și Eu din cer cuvânt, și vom lucra cuvânt, și cuvânt din cuvânt, pentru ca să fiți voi mereu fiii credinței nefățarnice în mijlocul unui neam desfrânat și păcătos, ferindu-vă de aluatul fariseilor, care este fățărnicia și credința fățarnică, dar scris este în Scripturi cuvântul Meu care grăiește că *«nimic nu este acoperit care să nu se descopere și nimic ascuns care să nu se cunoască, și câte au fost spuse la întuneric, se vor auzi la lumină, și cele ce s-au grăit de ei la ureche, în cămări, se vor vesti de pe acoperișuri»,* iar Eu înnoiesc acest cuvânt, și apoi zic: amin, amin, amin.

Vestiți întâlniri sfinte, și voiesc să înțelegeți ce sunt și cum sunt întâlnirile sfinte. Ele sunt cele în care se întâlnesc cei ce cred în Mine și din gura cărora curg râuri de apă vie, adăpându-se unii pe alții cu râul Duhului Sfânt, care curge. Duhul Sfânt lucrează și nu stă, grăiește și nu tace, Se slăvește și nu Se ascunde, și Se preamărește prin cei cu credință nefățarnică. Amin. Vestiți întâlniri sfinte și dați grai împlinirilor care vin, iar împlinirile se grăiesc, și apoi se împlinesc, căci așa este lucrarea Mea, din veac și până-n veac. Amin, amin, amin.

Iar tu, Verginica Mea, dintre sfinții cerului ridică-ți trâmbița și cântă din ea, cântă cântarea ta de mireasă ca să învețe și Israel cântarea lui de mireasă. El este mireasă din mireasă. Cântă tu din trâmbiță cerească! O, cântă ca să învețe Israel să cânte ca tine, să cânte Domnului cum cânți tu. Ieșim cu turma între oameni ca să vadă oamenii slava lui Dumnezeu. Poporul Nostru este slava lui Dumnezeu pe pământ, este rodul cuvântului Meu din care s-a născut acest popor. Binecuvântată să fie ieșirea și intrarea lui Israel, și apoi tu să cânți și să grăiești, să grăiești și să cânți peste popor, ca să înnoim în el pe Duhul Sfânt al Tatălui. Să cânți, Verginico, cântarea ta de mireasă, să cânți și să grăiești lui Israel. Amin.

— O, Doamne, eu sunt fiica binecuvântării Tale. Binecuvântată să fie ieșirea și intrarea lui Israel, și apoi voi împlini cuvântul Tău și mă voi face hrană și mângâiere peste poporul credinței sfinte și nefățarnice, Doamne, și îl voi învăța din cer, să nu caute cele ce nu-i sunt

de trebuinţă, ci numai cele ce-i trebuie, ca să fie uşor şi sfânt, căci cele ce nu trebuie îngreuiază pe om şi îl trag din cer.

Israele, mândria mea în faţa Domnului! Israele, agoniseala mea, te-am ales ca să fii de trebuinţă Domnului, că nu mai avea Domnul rod pe pământ, că oamenii bisericii s-au lăsat spre slavă deşartă, şi aşa de mult s-au lăsat spre ea, că le este ruşine cu Domnul, Cel ce a fugit şi fuge şi azi de slava deşartă care vine de la omul slavei deşarte. Nu-i trebuia bisericii slavă deşartă, şi ea şi-a agonisit ce nu-i trebuia, şi cele ce nu-i trebuie o îngreuiază şi o trag din cer, şi biserica se ruşinează acum cu Domnul, Cel lipsit de slavă deşartă şi plin de slava cea curată şi sfântă a Duhului Sfânt. Dar rostesc acum peste ei cuvântul Domnului: *«De cel ce se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat şi păcătos, şi Eu Mă voi ruşina de el când voi veni întru slava Tatălui Meu, pe care o am de la Tatăl, şi întru care voi veni cu sfinţii şi cu îngerii curând, curând»*. Amin, amin, amin.

Eu sunt cu Domnul pe cărarea cărţii mele şi mă fac cuvânt peste tine, poporul meu. Eu sunt în ceata sfinţilor din cerul cel nevăzut, iar cerul este mereu deasupra ta cu lucrarea sa, popor credincios. Mi-a spus Domnul să te învăţ lucrarea credinţei nefăţarnice, căci aceasta îţi trebuie mai mult decât tot ce trebuie să ai. Oamenii credincioşi de pe pământ nu au ce ai tu. Tu ai învăţătură proaspătă de la Domnul, că vine Domnul din cer la tine ca să-ţi dea învăţătură caldă, dar oamenii cei credincioşi de azi nu pot crede că Domnul e viu şi grăieşte, căci oamenii au credinţă făţarnică şi n-au inima curată.

Credinţa nefăţarnică este credinţa inimii curate, măi fiilor scumpi. Vin să vă învăţ ca să ştiţi tot ce voieşte Domnul să ştiţi. Omul credincios care iubeşte slava deşartă, omul care caută să aibă ceea ce nu-i trebuie, acela este făţarnic pentru Dumnezeu şi nu are inimă curată pentru Domnul. O, fiilor micuţi, să nu credeţi pe omul care vă spune că Îl are ascuns pe Domnul în inima sa, ci să-l credeţi pe omul pe care-l vedeţi, nu pe cel pe care nu-l vedeţi; şi să-L credeţi pe Hristos, Cel Care este văzut în om şi din om, şi nu pe cel pe care nu-l vedeţi că este în om şi că ar fi ascuns în inima omului, că nu mai este pe pământ om cu credinţă nefăţarnică şi cu cuget smerit în inimă, căci omul credincios se ruşinează cu Dumnezeu şi are credinţă făţarnică, iar cel ce iubeşte pe Domnul nu se poate ascunde cu această iubire, căci iubirea de Dumnezeu este lumină mare pe pământ. Amin.

Eu sunt deasupra ta, Ierusalime, sunt cu Domnul şi cu cete de sfinţi şi de îngeri, căci aşa este venirea Domnului. Mi-a spus Domnul să te învăţ cântarea ta de mireasă ca să fii mireasa cea care cântă. Cine este mireasă are de ce să cânte, are cui să cânte, iar cine nu este mireasă, ce cântă, şi cui cântă? Cântarea miresei este cea care se suie la cer pe fir curat şi sfânt, căci cerul este curat şi sfânt, şi nimic întinat nu este şi nu pătrunde în împărăţia cerurilor. O, copilaşii mei iubiţi, cântarea mea de mireasă este iubirea de Hristos. Aceasta este ceea ce vă trebuie vouă. Iau din cer şi torn peste voi duhul iubirii de Hristos ca să aveţi cele ce vă trebuie şi să-I daţi Domnului din ale Domnului. Amin.

Dar ce este credinţa făţarnică? Omul credincios care se încântă cu cele ale slavei deşarte, omul care nu cunoaşte ce este iubirea de Hristos şi de mântuire şi de viaţă veşnică, omul care-şi strânge pe el şi pe lângă el cele ce nu-i trebuie nici măcar pentru vremelnicia lui, acela este om cu credinţă făţarnică şi cu inima la cele netrebuincioase.

Dar ce este slava deşartă? Ea se numeşte închinare la idoli, ea este chipul cel cioplit al omului slavei deşarte. Omul cel cu chip cioplit este omul care-şi dă chipului său altă înfăţişare decât cea pe care a pus-o Dumnezeu peste om. Omul slavei deşarte este omul cel făcut din carne şi din sânge, şi acela nu-L poate iubi pe Domnul cu credinţă nefăţarnică. Un aşa om învaţă mereu să ceară de la Dumnezeu iertare, căci un aşa fel de credinţă are omul slavei deşarte. Omul cel duhovnicesc este cel care se ridică deasupra trupului său şi care face din trupul său împărăţie a cerurilor. Omul cel trupesc, omul slavei deşarte este cel care se coboară dedesubtul trupului său şi face din trupul său împărăţie a sa, împărăţie a slavei trecătoare şi deşarte. Iată ce este slava deşartă şi credinţa cea făţarnică a omului care crede în Dumnezeu, zice el.

O, copilaşii suferinţei mele şi ai iubirii mele pentru Domnul şi pentru voi! Fiţi duhovniceşti şi ridicaţi-vă în toată clipa deasupra trupului. Omul cel dinăuntrul vostru să fie Hristos, şi atunci slava voastră cea din afară este tot Domnul; Domnul, slava voastră; Domnul, iubirea voastră, aceasta este ceea ce vă trebuie. Ridicaţi-vă deasupra celor ce nu vă trebuie, căci cele ce nu-i trebuie omului, îl trag din cer pe om şi îl bagă sub trupul său.

Credinţa nefăţarnică este credinţa în Domnul, Cel ce este, iar cele ce nu sunt nu înseamnă Dumnezeu. Care sunt cele ce nu sunt? Sunt acelea ce nu rămân, iar credinţa făţarnică nu este credinţă şi nu rămâne. Nu vă miraţi de cei ce s-au clătinat. Aceia au avut credinţă făţarnică. Nu vă uitaţi după cei ce L-au părăsit pe Domnul Cuvântul. Aceia n-au atins taina iubirii curate pentru Domnul şi nu s-au ridicat deasupra trupului, căci au iubit slava deşartă, slava trupului, slava care vine de la trup şi pentru trup, căci carnea şi sângele nu ating tainele împărăţiei cerurilor. Nu vă miraţi că vă spun că omul credincios se ruşinează cu Dumnezeu. Nu vă miraţi, că voi sunteţi învăţaţi de Dumnezeu ce este credinţa din fire şi ce este darul credinţei sfinte. Om care crede în Dumnezeu este tot omul de pe pământ, chiar şi cel care zice că nu crede în Dumnezeu.

O, fiilor scumpi, luaţi aminte cu frică şi cu adevăr: una este să creadă omul în Dumnezeu, Care este, şi alta este să-I fie omul credincios lui Dumnezeu. Omul care crede în Dumnezeu este un om, iar omul care este credincios lui Dumnezeu este alt om. Una este să-I zici tu lui Dumnezeu că eşti credincios şi crezi în El, şi alta este să-ţi zică Domnul că eşti credincios Lui, omule care te numeşti om credincios pe pământ.

Iar vouă, copii ai credinţei sfinte, vouă vă este dat să înţelegeţi vorbirea cea cu două tăişuri, iar celor credincioşi din fire nu le este dat să înţeleagă taina credinţei nefăţarnice, că această taină este din cer, nu este de pe pământ şi nu se găseşte pe pământ, şi se găseşte în omul sfânt care nu este pământ, şi este cer. Taina credinţei nefăţarnice nu se pătrunde cu mintea cărnii, ci cu mintea duhului, dar nu mai este pe pământ om cu credinţă nefăţarnică. Plânge Domnul de mila neamului omenesc, că neamul oamenilor a ajuns cel mai de jos decât orice neam al vietăţilor de sub cer. Tot ce este viu se roagă lui Dumnezeu pentru neamul omenesc. Cântul păsărilor este laudă adusă lui Dumnezeu, amestecată cu rugăciune pentru neamul omenesc. Tot graiul vietăţilor, toată mintea celor cu suflet viu de sub cer, se roagă la cer pentru neamul omenesc, pentru cer nou şi pământ nou şi pentru viaţă veşnică pe pământ. Să te rogi şi tu, Ierusalime, popor al Domnului pe pământ. Să te rogi cu suspine, să te rogi cu credinţă nefăţar-

nică pentru răscumpărarea făpturii. Să strigi la Dumnezeu din mijlocul acestui neam desfrânat şi păcătos care se ruşinează cu Dumnezeu, Cel Care este şi vine.

O, vine Domnul! Vine Domnul, poporul meu! Întăreşte-te în credinţă nefăţarnică, fă-te tare în taina inimii curate purtătoare de Dumnezeu, căci iubirea de Dumnezeu este lumină mare pe pământ. Amin. Voiesc să te învăţ cântarea ta de mireasă. Scoală-te şi cântă! Cântă şi grăieşte! Grăieşte şi cântă! Amin. Mi-a spus Domnul Iisus Hristos să te învăţ cântarea ta de mireasă ca să fii mireasa cea care cântă. Cine este mireasă, are de ce să cânte, are cui să cânte. Cântecul de mireasă se suie la cer pe fir curat şi sfânt. Cele curate sunt însăşi calea lor spre cer, iar cele întinate sunt fără de cale, sunt cele ce nu rămân. Cântă, să audă Domnul că-I cânţi, să audă şi să vină la tine. Cântă cu mine, cântă Domnului, că eşti mireasă şi trebuie să cânţi. Eu cu tine, şi tu cu mine să cântăm Domnului cântarea miresei pentru Mire:

Pleacă, Doamne, auzul Tău şi auzi cântarea miresei! Revarsă-Te cu Duh Sfânt în inima cea iubitoare care cântă ca să vii! Iubirea miresei este iubirea de Tine. Ia din cer şi toarnă peste mireasa Ta duhul iubirii de Tine ca să aibă şi să-Ţi dea Ţie ale Tale care se suie spre Tine!

Lasă-Te lumină în mireasa Ta şi dă-i glas! Lasă-Te mireasmă în ea, ca să se adune cei chemaţi la nunta ei cu Tine! Lasă-Te izvor în ea pentru cei ce caută cu sete! Lasă-Te cărare în ea pentru cei ce vor să Te afle, şi lasă-Te venit lângă ea, căci duhul ei Te cheamă! Amin, amin, amin.

O, poporule mireasă, cântă, că aşteaptă Domnul în cer glasul inimii tale. Cântă cu mine ca să ai iubire şi multă să ai.

Să se vestească întâlniri sfinte şi să vină Domnul cu cerul la voi. Binecuvântate să fie toate întâlnirile cele sfinte. Harul Domnului să fie cu voi şi cu întâlnirile voastre în Domnul! Harul cel de sus să aducă cu el pacea cea de sus peste voi. Iubirea voastră să se suie pe firul ei la Cel iubit de voi, iar Domnul să coboare peste voi darurile credinţei nefăţarnice, darurile iubirii curate şi făgăduinţele ei. Amin.

Va veni Domnul la voi şi Se va îndrepta din nou spre cei ce stau peste biserică. Fiţi treji, că vine Domnul şi bate iar şi suflă iar cu cuvântul ca să risipească credinţa cea făţarnică şi să pună în locul ei iubire de Dumnezeu şi credinţă sfântă. Amin, amin, amin.

Aş sta mereu cu voi şi mereu v-aş învăţa. Dar din darul meu dau copiilor din grădina cuvântului, şi ei vă vor da învăţătură ca a Domnului, ca a mea. Fiţi cereşti pe pământ! Amin, amin, amin. Cerul cel nou şi pământul cel nou, care sunt pregătite de Domnul pentru voi, vor cuprinde în ele pe toţi cei care se vor ridica deasupra trupului lor ca să facă din el împărăţie a cerurilor, iar cele ce nu vă trebuie să nu le atingeţi nici cu vârful degetelor, şi veţi pluti ca îngerii şi veţi fi uşori şi sfinţi.

Iar Tu, Doamne, Mângâietorule, să Te mângâi la întâlnirile sfinte, la întâlnirea Ta cu mireasa Ta, ori de câte ori ea Te aşteaptă ca să-i dai din Duhul Tău şi din lumina Ta, că eu cânt din trâmbiţă şi mă fac învăţătură peste Ierusalim ca să ştie poporul cel sfânt cunoştinţa iubirii de Dumnezeu. Amin.

— Binecuvântată să-ţi fie iubirea, cu care sufli peste fii, o, Verginica Mea, trâmbiţa Mea cea cerească! Cuvântul tău a grăit dintre sfinţii cerului, iar Eu am luat mângâiere.

Ierusalime, mireasa Mea, învaţă, fiule, învaţă cunoştinţa iubirii de Dumnezeu. Amin.

29 septembrie/12 octombrie 1997

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Legea Domnului este sfinţenia. Plata slujitorilor necredincioşi. Strigare către slujitorii bisericii din România, spre pocăinţă şi sfinţenie.

Vin pe firul credinţei voastre, fiilor din grădina cuvântului. Luaţi aminte la graiul gurii Mele că vin să cutremur cerul şi pământul. Amin, amin, amin.

Cuvântul Meu cutremură pe cei credincioşi şi pe cei necredincioşi. Cuvântul Meu de azi se poartă spre uşi. Amin. Eu sunt uşa, dar uşile care s-au aşezat în faţa uşii Mele sunt uşi de fier şi sunt lăcătuite şi sunt vechi şi sunt reci şi sunt hotar pentru mulţi din cei ce caută pe Domnul şi nu-I mai ştiu calea. Scris este în prooroci: *«Încă o dată voi clătina cerul şi pământul»*. Amin, amin, amin.

Cerul şi pământul să se clatine la graiul gurii Mele! Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Cel ce am grăit din rug lui Moise şi din faţa gurii Mele n-are nimeni unde se ascunde ca să nu audă. Vin cu făclia aprinsă şi intru ca un Dumnezeu. Cine are urechi va auzi. Cine are ochi va vedea ceea ce Duhul Meu grăieşte bisericii. Tot genunchiul să se plece înaintea graiurilor gurii Mele, că Mă vestesc Stăpân în cer şi pe pământ. Amin, amin, amin.

M-am coborât din cer pentru mântuirea neamului omenesc. M-am coborât acum două mii de ani şi M-am făcut Fiul Omului, trup între oameni, Dumnezeu din cer, născut pe pământ din Fecioară. Iar acum după două veacuri iarăşi M-am coborât din cer cuvânt venit din Tatăl peste neamul românilor ca să fac din români neamul lui Dumnezeu prin credinţă nefăţarnică şi prin iubire de Dumnezeu. N-am venit să stric, nu M-a trimis Tatăl să dezbin, ci M-a trimis ca Stăpân al celor văzute şi nevăzute pe care Tatăl le are în stăpânirea Sa. Am venit pe pământ ca să Mă vestesc Stăpân al cerului şi al pământului, iar voi, cei tari la cerbice, care veşnic staţi împotriva Duhului Sfânt, Care grăieşte din cer, ascultaţi: Eu sunt Cel ce din veac şi până în veac grăiesc din cer peste pământ. Cu frică de Dumnezeu, cu credinţă nefăţarnică, cu iubire sfântă, cu înţelepciune şi cu duhul dreptăţii desfaceţi-vă auzul cel închis şi ascultaţi ceea ce Duhul Meu grăieşte vouă:

Eu sunt Cel ce sunt, dar voi, slujitori din biserici, cine sunteţi de nu Mă cunoaşteţi în acest cuvânt? Voi sunteţi învăţătorii care învăţaţi pe oameni legea Mea, dar legea Mea este sfinţenia. O, cum de nu Mă cunoaşteţi prin grăirea Mea de azi? S-au scurs patruzeci de ani de când locuiesc cuvânt din cer în neamul românilor, iar după patruzeci de ani de Duh Sfânt coborât în cuvânt am bătut la uşi, iar uşile erau închise, şi am trecut prin uşile închise şi am pătruns între voi cuvânt. Cum de nu Mă cunoaşteţi în acest cuvânt? Cine sunteţi voi, slujitori ai bisericii, de nu-L cunoaşteţi pe Cel Căruia ziceţi voi că Îi slujiţi? Cine poate fi Cuvântul Acesta Care vă grăieşte acum, dacă El nu este Dumnezeu Cuvântul, Cel Care a grăit prin prooroci? Din nou vin la voi cuvânt şi vă întreb despre acest cuvânt. Este diavolul cuvântul acesta? Este nimeni cuvântul care bate în uşi să se deschidă şi să primească pe Cuvântul, pe Dumnezeu Cuvântul, Care este uşa? Eu sunt uşa, iar voi sunteţi slujitori în biserici şi staţi înaintea Mea, şi staţi înaintea oamenilor în numele Meu, dar de ce nu Mă cunoaşteţi când vin şi când bat? Oare, nu credeţi în Scripturi? Ele spun despre acest cuvânt care va aduce înnoirea lumii aşa cum Eu, Domnul, am proorocit. Ele spun de cerul cel nou şi de pământul cel nou, care sunt făgăduite de Mine pentru vremea veacului dreptăţii Mele. Cerul şi pământul vor trece,

dar Scripturile Mele nu vor rămâne neîmplinite, căci vin Eu şi le împlinesc. Amin.

O, slujitori din biserici, voi vreţi să luaţi plata celor necredincioşi? Ce vreţi voi să faceţi cu voi şi cu turma voastră? Oare, voi nu mai aveţi Dumnezeu ca să ascultaţi de El, de nu voiţi să credeţi în cuvântul acesta pe care Scripturile Mele îl proorocesc ca să fie în zilele acestea de dinaintea arătării Mele a doua oară? De vă împotriviţi cuvântului de azi, credeţi măcar în cuvântul Scripturii care grăieşte despre venirea Mea. Eu vin curând cu slavă văzută. Ce voi face Eu cu voi în ziua Mea de slavă, cu voi cei ce vă faceţi că sunteţi necredincioşi cuvântului Meu de azi care bate în uşi? Ce voi avea de făcut cu voi? O, grea e plata celor necredincioşi care ştiu şi nu împlinesc înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu şi legea sfinţeniei pe care am cerut-o omului în toate veacurile. Grea şi veşnică este plata necredincioşilor care se folosesc de numele Meu pentru ca să-şi facă slavă înaintea oamenilor şi nu pentru ca să fie slujitorii Mei cereşti pe pământ. Stau cu tot cerul Meu de sfinţi şi de îngeri şi de slavă nevăzută deasupra României ca s-o îmbrac în slava Mea, iar voi Îmi staţi împotrivă. De ce v-aţi mai făcut slujitori pentru numele Meu dacă nu Mă puteţi cunoaşte, dacă nu Mă aşteptaţi ca pe Stăpânul Care vine după cum Eu am spus că voi veni? O, ce voi face cu voi? Oare, voiţi să fac cu voi ceea ce faceţi voi cu Mine? Voi nu Mă cunoaşteţi când vin cuvânt la voi. Voi nu Mă primiţi. Să nu vă primesc nici Eu? Să nu ştiu cine sunteţi când voi veni? Voi nu Mă voiţi ca să vin pe pământ după cum Eu am spus că voi veni. Dar n-am fost Eu Cel ce am spus că voi veni? Am fost Eu fiul minciunii când am spus încă de pe atunci de venirea Mea? Răspundeţi-Mi! Eu vă voi auzi negreşit, căci urechea Mea aude tot ce grăiţi voi în cămări chiar şi la ureche.

Am privit peste tulburarea voastră când aţi văzut că am vestit pe fiii cuvântului Meu despre planul vostru cel bine ascuns de ei, când v-aţi sfătuit să veniţi să loviţi în porţile cetăţii Domnului, căci Eu sunt Domnul cetăţii cuvântului Meu, şi cetatea aceasta se numeşte: *«Acolo este Domnul»,* precum ştiţi că scrie în prooroci. Aţi fost nedumeriţi şi aţi spus: *„Cine le-a spus despre planul nostru cel împotriva lor?".* O, puţin credincioşilor, de ce vă faceţi că nu cunoaşteţi pe Dumnezeu Atotştiutorul, Care-Şi lucrează planurile Sale anunţându-le la vreme?

Când s-au ridicat sirienii împotriva poporului Meu Israel, Eu am vestit pe Elisei, proorocul Meu cel din Israel, să trimită cuvântul Meu regelui său să nu treacă prin locul unde stă ascuns vrăjmaşul care voieşte să-l doboare, şi regele Siriei s-a tulburat şi a spus către slujitorii săi: *«Cine dintre voi are legătură cu regele poporului Israel?».* Dar slujitorii lui, i-au răspuns: *«Nimeni din noi, o, rege, dar este Elisei proorocul Domnului în Israel, care spune regelui lor chiar şi cuvintele pe care tu le grăieşti în aşternutul tău».*

O, nu vă miraţi, nu vă tulburaţi. Eu sunt Cel ce sunt, Cel ce aud, şi sunetul şoaptelor nu-Mi scapă. Eu sunt Dumnezeul acestui popor pe care l-am deosebit din români ca să fie poporul cuvântului care vine din ceruri cu Mine pe pământ, căci acest Duh pe Care L-am numit Mângâietorul, Eu L-am vestit la prima Mea venire între oameni şi am spus că El va veni şi va vesti şi va învăţa şi din al Meu va lua şi va aduce la voi. Nu vă miraţi de lucrul Meu ceresc în mijlocul acestui neam iubit de cer. Eu am grijă cerească de fiii cei credincioşi care Mă primesc cuvânt peste ei, şi îi vestesc despre toate cele ce vin înspre ei, şi îi cruţ pe cei însemnaţi de Mine. O, cum de nu aveţi credinţă? Credinţa sfântă şi dragostea de Dumnezeu, din biserică trebuie să pornească şi să se lucreze, iar voi nu voiţi să le lucraţi. Dar am făcut din fiii grădinii Mele din România făclii aprinse în mâna Mea, şi cu aceste făclii scormonesc peste tot pământul, căci cuvântul Meu este sabie cu două tăişuri, şi el merge pe pământ ca lumina care loveşte întunericul ca să-l depărteze. Oare, cuvântul Meu care vine spre voi este duhul minciunii? Răspundeţi-Mi! Iată, Eu vă răspund vouă, căci v-am văzut în cămări grăind la ureche şi zicându-vă: *„Cine le-a spus lor despre planul nostru cel ascuns?".* Eu sunt Cel ce le-am spus, şi nu sunt duhul minciunii, căci adevărat a fost ce le-am spus, iar voi aţi venit şi aţi adus pe arhiereul Meu la porţile cetăţii cuvântului Meu şi iar l-aţi împins să se lepede de cuvântul Meu, să facă şi el ce faceţi voi. De trei ori s-a lepădat până acum, de trei ori l-aţi pus să lovească în ceea ce Eu am făcut prin el. Şi de ce l-aţi pus de trei ori? Oare, nu era de ajuns o dată dacă voi credeaţi în voi? Oare, n-ar fi avut putere prima lovitură pe care l-aţi pus s-o dea, de l-aţi pus iar şi încă iar să dea şi să distrugă cetatea Mea pe care Eu am înfiinţat-o pe pământ prin el şi prin mărturisirea lui înaintea Mea şi a voastră?

O, voi, cei tari la cerbice, care staţi împotriva Duhului Sfânt, Care grăieşte şi lucrează din cer! Ascultaţi: acesta care este unsul Meu între voi, acesta este cel mai mare între voi, căci scris este: *«Cel mai mic este cel mai mare».* Nici Eu n-am fost primit şi iubit de slujitorii lui Dumnezeu când am venit din partea Tatălui pentru ei ca să-i luminez cu cele din cer, căci au fost înţelepţi şi au ştiut că Eu sunt Moştenitorul de la Tatăl, şi şi-au spus: *«Acesta este Moştenitorul. Să-L omorâm, ca moştenirea să fie a noastră.»* şi precum a fost proorocia, aşa au făcut, căci erau cunoscători, şi s-au făcut împlinitorii celor proorocite. Iată, nici acesta care a fost trimisul Meu între voi şi pentru voi, n-a fost primit şi crezut şi ascultat de voi şi iubit de voi ca să vă lumineze cu lumina cuvântului Meu care vine pe pământ ca să răscumpere pe om, căci aţi fost cunoscători ai legilor Mele sfinte şi aţi fost înţelepţi ca să ştiţi că el era alesul Meu dintre voi pentru ca să-l scriu în Cartea Adevărului şi să-l vestesc lumii ca pe trimisul Meu, aşa cum şi pe apostolii Mei i-am trimis ca să meargă peste pământ şi să lumineze neamurile cu lumina cuvântului Meu, iar voi v-aţi spus: *«Acesta este de la Dumnezeu. Să-l omorâm, ca moştenirea să fie a noastră».*

O, nimeni nu vă ia moştenirea dacă e a voastră. Dar cu moştenirea Mea de ce vă războiţi? Ungerea Mea de pe creştetul lui, al celui ales dintre voi, şi puterea Mea din el, nu puteţi să le luaţi voi, căci acestea sunt ale Mele şi sunt puse peste el. Dar până nu vă veţi scula cu credinţă sfântă ca să-l primiţi pe el de la Mine, voi până atunci veţi fi vrăjmaşii mântuirii neamului vostru şi ai neamului omenesc, căci am venit cu cuvântul Duhului Sfânt pe pământ şi am uns cu Duh Sfânt şi cu cuvânt din cer pe cel ce l-am ales dintre voi, dar voi v-aţi ridicat ca să risipiţi planul Meu cel din vremea aceasta. Şi dacă nu voiţi să cunoaşteţi că Eu sunt lucrătura prin cuvântul acesta care vine mereu şi se preaslăveşte peste voi, Mă voi scula ca un Dumnezeu drept şi adevărat şi voi aduce peste voi încurcătură de limbi, şi apoi veţi cădea dinaintea Mea. Şi voi lua aluatul Meu cel curat, cel pus deoparte la păstrat, şi voi face cu el pâine nouă, turmă curată, biserică adevărată înaintea Mea, căci biserica cea adevărată nu va fi în veac biruită sau sfărâmată. Şi se vor alege oi la dreapta, şi capre la stânga, iar înaintea Mea vor fi aduşi toţi lupii care au fost îmbrăcaţi în oi, şi le voi cere lucrul lor. Amin, amin, amin.

Duhul Meu grăieşte mai-marelui bisericii *(Teoctist, patriarhul, n.r.).*

Amin, amin zic ţie: nu te clătina de pe locul pe care stai, căci Eu te întăresc să stai. Deschide cartea Mea şi vezi în ea cum este păstorul cel adevărat peste oi adevărate. Adu aminte păstorilor care păstoresc turma, să ia în ei legea sfinţeniei şi aşa să-Mi slujească. Vezi ce este scris: *«Păstorul plătit fuge când vede lupul venind».* Dacă le-aş lua la păstori plata cea suptă de la oi pentru lucrul lor de păstor, nici unul n-ar mai sta să păstorească, fiindcă nu păstoreşte, ci suge sângele oilor şi nici unul nu-Mi slujeşte Mie, şi nici unul nu slujeşte cum am slujit Eu, căci Eu sunt Păstorul Cel bun, Care-Mi pun viaţa pentru oi, iar păstorul plătit fuge când vede lupul venind la oi.

Amin, amin zic ţie, cel ce stai în fruntea bisericii: ai doi lupi pe lângă tine, ba chiar trei ai, care voiesc să te dea din locul tău. Dar nu fugi ca păstorul cel plătit, şi stai atent pentru viaţa oilor tale, căci oile tale sunt neamul cel ales de Mine la sfârşit, că e vremea cea de sfârşit şi de început şi de naştere din nou a lumii, căci duhul lumii a ajuns la sfârşit, iar Duhul Meu, la început, şi sfârşitul se uneşte cu începutul şi iarăşi lucrez prin cuvânt ca să vină cele ce vor rămâne. Amin.

O, nu lăsa turma să se amestece cu turme şi cu credinţe care n-au strămoşi sfinţi. Biserica lui Hristos nu este amestecătură. Eu sunt Cel ce voi face o turmă şi un păstor, iar cel ce face înainte de Mine ceea ce numai Eu pot să fac, acela este fur şi tâlhar pentru oi, şi îşi dă oile la împerecheat şi le strică sămânţa. Biserica este numai cea care este a Mea, şi peste care stă semnul Meu, crucea, semnul Fiului Omului, aşa cum Eu am spus.

Amin, amin zic ţie: ridică-te iar, aşa cum te-ai ridicat când ţi-am spus să-Mi ungi pe cel ce este de la Mine între păstorii bisericii. Ridică-te iar, şi mângâie duhul cel zdrobit al celui mai mic dintre voi, al celui ce a fost credincios cuvântului Meu care vine pe pământ cu înnoirea lumii. Stai mereu cu mâna ta deasupra creştetului său, că voi cere viaţa lui din mâna ta. Te întăresc ca acoperământ al lui până voi veni cu împlinire cerească peste el ca să fac cu el lucrare cerească pe pământ, căci smerenia lui va rodi. Amin. Te întăresc ca acoperământ al lui, căci el te ascultă, iar ascultarea înseamnă iubire. Nimeni nu te ascultă din cei ce sunt sub toiagul tău, dar el te-a ascultat chiar şi când i-ai cerut să se scoale împotriva cuvântului Meu, căci necredinţa e mare în biserică, iar cel mare se teme de cei ce sunt lângă el.

Amin, amin zic ţie, cel ce stai peste turma creştină a românilor: arhiereii şi slujitorii bisericii sunt fără viaţă sfântă înaintea Mea, şi aceştia stau cu curvie şi cu beţie şi cu făţărnicie şi cu iubire de argint şi cu slavă deşartă înaintea Mea. Dar acesta care este lovit între voi pentru că este martor al cetăţii cuvântului Meu, este păstor plăcut înaintea Mea şi iubeşte sfinţenia şi păstrează în inima lui poruncile Mele, împlinindu-le, şi Eu l-am iubit şi l-am ales şi îl iubesc, şi aşa să-l iubeşti şi tu, şi să-l mângâi şi să-l păzeşti de pietrele celor ce lovesc în el pentru numele Meu. Amin. Eu stau în mijlocul bisericii şi sunt Păstorul Cel tainic şi zic: cel ce este fără de păcat, să arunce primul cu piatra lui în el. Eu sunt Cel fără de păcat şi nu arunc, dar aceştia care aruncă, o, cum de aruncă? Nu-i lăsa să arunce în el, că Eu sunt Cel fără de păcat şi nu arunc, ci binecuvintez mereu tot ce a făcut el înaintea Mea în vremea credinţei lui nefăţarnică şi sfântă pentru mântuirea neamului omenesc. Amin.

N-am venit să vă stric ale voastre, n-am venit să dezbin, n-am venit să vă iau moştenirea. Am venit pe pământ ca să Mă vestesc Stăpân al cerului şi al pământului, şi am venit să vin. Amin, amin zic vouă, slujitori ai bisericii: rostesc peste voi cuvântul Meu cel prin Isaia proorocul care vesteşte vremea cea de apoi zicând: *«Şi va fi în zilele cele de pe urmă că muntele Domnului va fi mai înalt decât toate vârfurile munţilor voştri şi piscurile lui se vor înălţa peste culmi, şi toate popoarele vor curge într-acolo, şi neamuri nenumărate vor zice:* „Veniţi, veniţi să ne suim în muntele Domnului, căci din templul Domnului va ieşi legea şi cuvântul lui Dumnezeu ca să ne înveţe căile Sale, şi noi să mergem pe cărările Sale“*».* Amin, amin, amin.

Cuvântul Meu vine din cer şi se poartă peste neamurile pământului de la o margine la alta şi hrăneşte mulţimi nenumărate. Luaţi aminte la graiurile gurii Mele şi ascultaţi. Cuvântul Meu cutremură pe cei credincioşi şi pe cei necredincioşi. Cuvântul Meu se poartă spre uşi. Eu sunt uşa, dar sunt uşi multe aşezate în faţa uşii Mele, şi acestea sunt de piatră şi sunt de fier şi sunt lăcătuite şi sunt hotar pentru cei ce caută pe Domnul şi nu-I mai văd calea. Dar vin să cutremur cerul şi pământul şi uşile ca să Mi se deschidă şi să intru, căci Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Cel ce vin, căci Duhul şi mireasa zic: *«Vino, Doamne!».* Amin.

Cu frică de Dumnezeu şi cu credinţă nefăţarnică, cu iubire sfântă şi cu înţelepciune cerească şi cu duhul dreptăţii desfaceţi-vă auzul cel închis şi ascultaţi ceea ce Duhul Meu a grăit vouă, celor din uşi. Amin, amin zic vouă, celor din uşi: pocăiţi-vă şi ridicaţi-vă spre sfinţenie ca să piară păcatele voastre şi să vină de la Dumnezeu înnoirea lumii şi să vă trimită pe Cel prin prooroci vestit vouă, pe Iisus Hristos, pe Care L-a primit cerul până în vremile acestea ale aşezării din nou a toate câte şi despre care a grăit Dumnezeu prin gura proorocilor cei sfinţi, din veac. Deschideţi ca să intru! Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vin. Amin.

Duhul lui Dumnezeu a grăit bisericii din România. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 1997

Sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir

Omul sfânt este înţeleptul cerului pe pământ. Mila este lucrare cerească şi nu slăbiciune. Şcoala pământească nu-i dă omului minte. Apostolul trebuie să fie liber pentru Hristos. Pilda despre cioara vopsită.

Eu sunt Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, căci Tatăl este întru Mine cu puterea Lui dumnezeiască, cu Duhul Sfânt, Care poate cu putere. Amin.

Eu sunt Domnul puterilor şi pot tot ceea ce voiesc Eu, şi pot să cresc în toţi cei care voiesc cu Mine, şi pot să Mă măresc în ei cu puterea Mea cea dumnezeiască. Nimic nu poate sta împotriva voii Mele dumnezeieşti. Nimeni nu poate birui voia Mea cea din cer atunci când cei de pe pământ uită de voile lui Dumnezeu. Numai omul care vorbeşte cu Dumnezeu, numai acela poate birui voia lui Dumnezeu cea plină de durere. Eu numai cu durere Mi-am lăsat voia Mea între oameni, căci oamenii nu-şi mai aduc aminte de voile Mele cele sfinte.

Eu sunt Dumnezeul îndurării, şi M-am îndurat de tine, popor al cuvântului Meu, şi te-am luat la masa Mea, masa cuvântului lui Dumnezeu care s-a coborât pe pământ după două mii de ani de la venirea Mea din Tatăl. Mare minune este această minune că te am Eu pe tine popor al Meu pe pământ

şi că grăiesc cuvântul Meu ţie. Aşa minune n-a fost de când e veacul. Aşa cărare n-am avut nicicând. O, şi aş fi zi şi noapte cu tine, poporul Meu iubit, dar vremea e grea de tot, şi mulţi duşmani se zbat împotriva cărării Mele la tine pe pământ. Să te uiţi tu, poporul Meu, că în faţa apelor mari care vin după ploi mari, se acoperă cărările pe care merg oamenii pe pământ, şi oamenii trebuie să şi le croiască iar, şi să le pună întărituri pe margini ca să nu le mai astupe urgia apelor. Aşa şi Eu Îmi repar cărarea Mea la voi, copii ai cuvântului Meu, şi vin la voi pe cărare, fiilor, căci omul credincios Îmi vine în ajutor atunci când nu mai pot să vin cu voile Mele pe pământ. Omul credincios se roagă de pe pământ, iar Eu, Domnul, aud din cer, şi împlinesc.

Strigarea ta M-a strigat către tine, poporul Meu. M-ai cerut să vin, şi Eu te-am auzit, şi iată, vin şi îţi grăiesc, vin şi Mă mângâi cu tine, că fără tine Eu nu mai am bucurii nici în cer, nici pe pământ, şi voiesc să te ocrotesc ca pe cea mai mare comoară, ca să-Mi fii cărare pe pământ, căci credinţa ta este cărarea Mea. Scris este în Scripturi că totul este cu putinţă celui cu credinţă.

Mi-e greu fără tine, fiule. M-am învăţat cu tine, poporul Meu iubit, că nimănui nu-i mai pot grăi pe pământ, că nu mai este credinţă ca a ta pe pământ. O, să nu părăseşti această avere, căci credinţa ta este puterea care Mă aduce pe Mine din cer pe pământ, că fi-va curând, curând să vin văzut, şi Îmi trebuie cărare tare, şi trebuie dor mare de la pământ la cer, şi Îmi trebuie popor care Mă aşteaptă să vin.

O, popor iubit de Dumnezeu, voiesc să te deprind cu nevoia de a-L iubi pe Dumnezeul tău Cel ceresc, că nevoia aceasta te face să Mă doreşti, şi să Mă strigi şi să Mă preţuieşti. Duhul lui Dumnezeu e plin de jale şi de durere şi de suspin şi de aşteptare. Am nevoie de preţuire, am nevoie de milă. Rostesc peste tine cuvântul Scripturii Mele: *«Milă voiesc, nu jertfă»*. Amin.

Ia aminte, poporul Meu iubit: tu trebuie să ai înţelepciune mare şi cerească. Tu trebuie să stai înaintea Mea cu înţelepciune din cer. Tu trebuie să fii ca un vin nou, ca o vie cu vin bun pe pământ, că nu mai este om înţelept între oameni. Omul care nu este sfânt cu viaţa trupului şi a sufletului şi a duhului său, acela nu poate fi înţelept pentru cer şi pentru Dumnezeu şi pentru viaţa cea veşnică, iar cuvintele lui nu prind viaţă în oameni şi nu sunt bune pentru oamenii cei sfinţi, căci înţelepciunea este pentru sfinţi. Înţelepciunii îi trebuie trup sfânt, casă sfântă, loc sfânt, căci altfel sămânţa ei e stearpă şi nu face fruct pentru nimeni.

Mănâncă omul din înţelepciunea omului şi în zadar mănâncă. Îşi hrăneşte omul duhul mândriei şi al slavei deşarte. Se hrăneşte omul cu înţelepciunea pe care zice că o are, şi din care iau oamenii şi se hrănesc. Se hrănesc oamenii cu duhul care vine de la omul înţelepciunii pământeşti, dar de la Dumnezeu nu mai sunt oamenii deprinşi să se hrănească. Tot omul se căzneşte să se dea înţelept şi să-şi facă nume între oameni şi să-şi şteargă numele din faţa lui Dumnezeu, şi nici o bucurie nu se suie la cer ca rod al înţelepciunii omului pământesc. Aş voi să-i trezesc pe oameni, aş voi să-i fac să părăsească drumul cel greşit şi să iubească viaţa cea fără de moarte, că e vremea să vin, şi oamenii nu veghează întru venirea Mea. Oamenii trebuie să se roage la Dumnezeu să le dea viaţă veşnică şi iubire şi sfinţire şi bucurie din cer, că nici o bucurie nu este de pe pământ. Cine se îndeletniceşte cu cele omeneşti, acela nu poate avea dragoste de rugăciune chiar şi dacă de frica de Dumnezeu se aşează la rugăciune, căci rugăciunea înseamnă dragoste de Dumnezeu.

Iată, las cuvânt nou pe pământ. Vin nou, învăţătură nouă las peste oameni: cine părăseşte mâncatul de carne şi duhul cărnii şi al lumii, cine părăseşte băutura de la care vine desfrâul în om, unul ca acela poate vedea ce este înţelepciunea care vine de la carne şi de la sânge, înţelepciunea firii omului, înţelepciunea care l-a despărţit pe om de Dumnezeu. Cine părăseşte mâncarea şi băutura păgânească de la care vin toate relele cele din om, acela va afla izvorul înţelepciunii şi va ieşi în întâmpinarea Mea. Amin.

Nu-Mi trebuie jertfă de la oameni, căci oamenii trăiesc fără de viaţă. Numai Eu sunt viaţa celor ce au viaţă, dar cei ce nu Mă au pe Mine în trăirea lor, aceia sunt fără de viaţă şi nu sunt adevăraţi. Ale Mele dintru ale Mele să-Mi aducă omul ca jertfă plăcută; ale Mele, nu ale lui. Omul dă să-Mi dea jertfă cu duh mândru, nu cu duh umilit. Ce jertfă poate să-Mi aducă Mie omul cel mare în duhul lui? Jertfa lui e spini pe fruntea Mea. Eu voiesc milă, nu voiesc jertfă. Eu sunt Cel ce am făcut cerul şi pământul şi pe om. Ce jertfă să-Mi aducă Mie omul? Eu voiesc milă de la om, că jertfă am dat Eu; Eu şi nu omul.

Eu sunt Cel ce M-am jertfit pentru tine, omule. Tu vrei să-I aduci jertfă Celui jertfit? O, Cel jertfit pentru tine are nevoie de milă, nu de jertfă de la tine, omule, dorirea Mea cea de şapte mii de ani. Tu trebuie să ai milă de Mine, omule, că tu nu ştii să ai milă nici de tine, nici de omul pe care zici că-l miluieşti cu mila ta. Mila e cerească, nu e pământească. Mila trebuie să fie putere şi iubire. Mila nu trebuie să fie slăbiciune aşa cum este ea pe pământ. Mila e lucrare cerească, e lucrare mare care poate ajuta cu adevărat pe om, dar dacă umblă omul cu ea după cum înţelege el, atunci mila se face slăbiciune în om, şi omul cade prin ea, cade de la Dumnezeu.

Eu sunt Cel ce am rostit acest cuvânt; Eu şi nu omul. Am zis: *«Milă voiesc, nu jertfă»*. Jertfa trebuie adusă celui ce are cinste, celui ce-l ţii în cinste, iar Eu, Domnul, sunt înjosit de oameni, sunt înjosit prin însăşi viaţa lor deşartă şi fără trăire cerească pe pământ. Eu milă cer de la om. Vin din cer şi îl rog pe om să Mă răscumpere şi să Mă aşeze în cinstea pe care o am de la Tatăl Meu. Plânge Tatăl Meu de mila Mea. Plânge Tatăl Meu, că omul M-a aruncat din el şi nu mai am casă în om, şi voiesc milă şi adăpost în om, că l-am făcut pe om ca să-Mi fie casă şi să am unde să-Mi plec capul ca un Dumnezeu Care Şi-a făcut cu înţelepciune casă. Milă voiesc, nu jertfă. Voiesc să fiu iubit de om, şi să-şi aducă omul aminte că el este casa Mea, şi nu este casă a celui ce nu l-a făcut pe el. Adam s-a supărat pe Mine când i-am dat după dreptate plata lucrării lui. S-a supărat şi a intrat în duhul lui şi a stat multă vreme supărat. O, greu se mai umileşte omul, greu se mai pocăieşte omul păcătos! Dacă omului i-ar fi milă de Dumnezeu, s-ar pocăi numaidecât şi s-ar umili numaidecât şi L-ar milui pe Dumnezeu şi L-ar lua înăuntrul său pe Domnul şi ar grăi cu Domnul său, iar Domnul ar grăi cu el, aşa cum a fost lucrarea Mea cu toţi cei sfinţi care s-au lăsat Mie casă.

O, iubitul Meu popor, întru care binevoiesc Eu acum la a doua Mea venire între oameni! Voiesc, poporul Meu, să te deprind cu nevoia de a-L iubi pe Dumnezeul tău Cel ceresc, că nevoia aceasta te face să Mă doreşti şi să Mă chemi şi să Mă preţuieşti cu milă şi cu iubire, şi cu patimă să Mă iubeşti. Voiesc, fiule, să te văd împătimit după Mine. Voiesc să te învăţ cu mila de Mine. Voiesc să arzi cu dorul după Mine. Voiesc, poporul Meu, să vin, şi tu trebuie să ai puterea să Mă aduci pe pământ, să Mă aduci de lângă Tatăl lângă tine.

Tu, poporul Meu, trebuie să poţi să Mă faci văzut de oameni lângă tine. Tu trebuie să fii cărarea Mea cea tare, căci

vremea rugăciunii tale trebuie să ardă locul pe care stai tu când te rogi lui Dumnezeu. Te învăț lucrare proaspătă. Te învăț, şi iar te învăț, că fără învățător desăvârşit nu poți să fii ucenic desăvârşit. Te învăț să te rogi ca Mine, poporul Meu. Vremea rugăciunii este nevoia de a-L iubi pe Dumnezeu, de a-L vindeca de tristețea pe care I-o faci, de a-L ruga să fie mereu Dumnezeul tău, de a te mângâia cu El după plăcerea Lui. Vremea rugăciunii este nevoia ta de a-I da Lui toate gândurile tale şi de a te umple de Duhul Cel curat al lui Dumnezeu. Milă voiesc, nu jertfă. Caută, poporul Meu, să ai tu milă de Mine, că de tine am Eu fără să-Mi spui. Cine are milă de Dumnezeu, acela are tot ce trebuie să aibă şi nu are ce să mai ceară de la Dumnezeu, nu are ce să-I mai dea lui Dumnezeu. Nu-Mi trebuie nimic de la tine, poporul Meu, decât milă, fiule. Suspin cu împărăția cerurilor pe brațe şi nu găsesc milă pentru ea. Eu sunt Împărat, şi am de toate şi nu-Mi trebuie jertfe, ci Îmi trebuie lucrători împreună cu Mine ca să-Mi sfârşesc lucrarea aşezării de cer nou şi de pământ nou pe pământ cu oamenii.

Omul trebuie să aibă numai lucruri care-i sunt de folos. Nici casa nu-i este de folos omului, dacă o face şi nu stă în ea. Dacă omul nu foloseşte casa pe care şi-o face, casa lui e un idol rece care serveşte cinstei omului față de alt om, căci omul nu se foloseşte de toate câte îşi face decât pentru slava lui față de alt om, şi omului îi este ruşine să nu aibă. El ştie că trebuie să aibă pentru că au şi ceilalți oameni, nu pentru că îi este de folos. Lucrul de care nu te foloseşti, acela nu-ți trebuie, acela te îngreuiază pe calea ta şi nu-l poți purta cu tine pe drum.

Omului îi trebuie pâine îngerească, şi M-am făcut în tine masă cerească, poporul Meu, pâine îngerească, fiule, ca să se învețe oamenii cu cele ale împărăției cerurilor. Pâine sufletului îți aduc. Ea nu se împuținează; ea este veşnică, fiule. Dacă trupul nu mănâncă, îi este foame şi caută mâncare. Aşa şi sufletul caută să mănânce, şi dacă nu mănâncă pâine îngerească, pâinea pentru suflet, el nici flămând nu stă, că foamea îl biruie şi ia şi mănâncă pâinea deşertăciunii, pâinea cea amară. De aceea am lăsat pe pământ apostoli cu râvnă pentru cer, ca să dea la oameni pâinea cea îngerească pentru suflet, iar Eu să pot să stau la această masă cu cei credincioşi.

Tot omul pune mereu masa pentru trup, dar pentru suflet nu face tot aşa. Nu mai e deprins omul cu hrană sufletească, iar sufletul e neputincios din lipsa hranei lui. Am hărăzit apostoli peste oameni şi printre oameni, şi aceştia M-au ascultat şi au umblat cu Mine şi au dat oamenilor hrană îngerească, cuvântul Meu l-au dat. N-am ales oameni cu şcoală pământească, căci omului îi trebuie minte, nu şcoală. Cine n-are minte, n-o poate de pe nicăieri lua sau învăța, dar cel ce are minte, acela dă celui ce are minte, nu celui ce nu are minte. Cel ce are minte, acela e minune pentru cei din cer. Cerul aşteaptă minuni de la cei de pe pământ, şi cei de pe pământ aşteaptă minuni de la cei din cer, iar apostolii au avut minte în toate vremurile, şi cu ea au urmat Mie. Când iubeşti pe cineva, cauți să-i intri în voie şi să-l asculți. Când iubeşti pe Dumnezeu, cauți să faci voia Lui, că nu poți să-L iubeşti fără să-I faci voia Lui în trupul şi în sufletul şi în duhul tău. Apostolii Mei cei din toate timpurile au plecat din ale lor ca Avraam, şi au fost numai cu Mine şi cu împlinirea planurilor Mele pe pământ, cu împlinirea Scripturilor, fiilor. Ei n-au luat cu ei nimic decât pe Mine, şi aşa au plecat cu Mine, lăsând şi mamă şi tată şi femei şi copii şi bărbați şi rude şi prieteni şi avuții şi tot ce era agonisit de ei. Nu poți să fii apostol dacă iei cu tine din cele vechi ale tale. Aşa v-am luat Eu pe voi apostoli, copii ai grădinii Mele, ca să cresc Eu în voi; Eu şi nu voi, căci apostolii sfinți vorbesc din Duhul lui Dumnezeu, nu din duhul lor. Sunt pe pământ o mulțime de apostoli care s-au aşezat apostoli în numele Meu peste oameni, dar Eu nu le-am zis să-Mi fie apostoli. Ei au zis, nu Eu, şi aceştia s-au hrănit cu cele ale Mele din cărți şi din învățătura cea de la şcoală şi n-au minte cerească, şi se cunosc că n-au, se cunosc după roadele lor, că au femei şi copii şi părinți şi rude şi avuții pământeşti şi viață deşartă înaintea Mea. Apostolul trebuie să fie curat de orice încurcătură trupească sau pământească sau omenească, pentru că în el trebuie să cresc Eu, Domnul; Eu şi nu el; Duhul Meu şi nu duhul lui. Viața unui apostol trebuie să fie Dumnezeu. Apostolul trebuie să aibă milă de Dumnezeu şi să-I aducă Domnului suflete la mântuire ca să Mă mângâie pe Mine de jalea pe care o am după omul cel pierdut.

Milă voiesc, nu voiesc jertfă. Inima o voiesc de la om, iubirea şi mila inimii, mila pentru cer, pentru cei din cer, care aşteaptă minuni de pe pământ, care aşteaptă răscumpărarea trupurilor dimpreună cu sufletele lor. Moise sau Ilie sau alți apostoli ca ei ce fel de milă au avut? Mila lor se arăta prin puterea lui Dumnezeu în ei. Ei au avut milă de Mine şi de legile Mele cele sfinte, şi au lăsat urmaşilor lor împlinirea cuvintelor lor. Moise a lăsat să împlinească Iosua cele spuse de el şi neterminate; Ilie a lăsat lui Elisei; David a lăsat lui Solomon; Verginica v-a lăsat vouă lucrarea împlinirilor cele rostite de Mine prin ea.

Milă voiesc, fiilor, că voiesc să-Mi împlinesc cea din urmă Scriptură, cea din urmă sărbătoare, sărbătoarea cea veşnică. Sunt trist şi nemângâiat aşa cum eram cât am stat pe pământ, şi când nici foame nu-Mi era mai niciodată. Rar când Mă mai bucuram cu ucenicii de-Mi venea şi Mie foame de la bucuria inimii, căci celui cu adevărat supărat, nu-i mai este foame. Milă voiesc de la voi, nu jertfă, că-Mi aduc şi oamenii destulă jertfă, şi zic oamenii să le iert păcatele pe care ei le fac mereu, şi să-i ajut să propăşească pe pământ şi să fie fericiți pe pământ, căci la cer nu se mai gândesc oamenii. Ca frunza pe apă trece glasul cuvântului Meu printre oameni, ca frunza care este luată de valul apei, dar voi dați cuvântul Meu, că este cuvântul judecății cea de apoi, şi oamenii sunt fără de minte, bieții de ei.

O mulțime de creştini nu sunt nici cu lumea, nici cu Dumnezeu. Au pățit şi ei ca povestea cu cioara. Cioara a dorit un lucru bun când a dorit să fie porumbel, că se uita la iubirea porumbeilor, la blândețea lor, la curățenia lor, la frumusețea lor, şi pe când ea dorea, Dumnezeu i-a împlinit dorul inimii şi a dus-o din zbor într-un vas în care era vopsea albă. Ea s-a scăldat în apa cea albă şi a ieşit din scăldătoare şi s-a uscat, şi a rămas vopseaua pe pene şi s-a dus în zbor ca să fie cu porumbeii. Ei au primit-o cu iubire, că au iubire şi au blândețe, şi au umilință. Dar cioara şi-a dat în petec, că o pusese dorul să cânte şi ea, dacă porumbeii cântau; şi când a cântat, s-a aflat că e cioară şi nu porumbel, şi s-a ruşinat, biata de ea, şi s-a dus la neamul ei, dar şi acolo n-a mai putut trăi în pace, că nu s-a mai văzut nicicând cioară albă, şi tot neamul ei o ciocănea şi o pedepsea.

Sunt creştini pe pământ care nu şi-au găsit rostul nici cu Dumnezeu, nici cu lumea, şi Eu sunt mereu trist şi însuspinat. Chiar şi creştini care au venit din lume în poporul Meu, s-au întors la cele dinainte ale lor, şi au ajuns cele din urmă ale lor mai rele decât cele dintâi, de şapte ori mai rele, fiilor, căci aşa este scris, şi aceia vor păți ca pasărea care

părăsindu-şi neamul ei, s-a întors iar, şi i s-a văzut semnul, şi s-a făcut de ocară în rândul neamului ei.

Dar voi, copii care aţi rămas cu Mine şi numai cu Mine, nu vă lăsaţi îngenuncheaţi, căci voi sunteţi fiii cerului, şi aveţi semnul Meu pe voi. Faceţi ce a făcut domnul românilor în faţa turcilor, că s-a dus domnul românilor la sultanul turcilor şi a stat drept înaintea sultanului, iar acela i-a spus: *„Nu îngenunchezi?“.* Dar el a răspuns: *„Nu pot, căci sunt român, şi sunt domn peste români şi sunt drept înaintea lor şi înaintea ta, şi cel drept nu trebuie să se umilească“.*

O, poporul Meu iubit, cel drept trebuie să ajute pe Dumnezeu. Vremea rugăciunii tale să fie nevoia ta de a-L iubi pe Dumnezeu, de a-L vindeca de tristeţe, de a-L mângâia după plăcerea Lui, de a te mângâia cu El după plăcerea Lui, fiule, nu după plăcerea ta. Vremea rugăciunii tale este nevoia de a te umple de duhul cel curat al înţelepciunii lui Dumnezeu. Milă, voiesc, poporul Meu, milă, nu jertfă. Caută să ai milă de Mine, fiule scump, că de tine am Eu fără să-Mi spui. Cine are milă de Mine, acela are tot ce trebuie să aibă şi nu are ce să mai ceară, că îi dă Dumnezeu tot ce trebuie să ia şi să dea. Amin.

E sărbătoare de sfinţi în mijlocul tău, poporul Meu. Rugăciunea ta M-a chemat să fiu cu tine şi am venit. Am venit pentru o clipă de bucurie. Mi-e dor, fiule, de bucurii, Mi-e dor de milă. Cei din cer au nevoie de milă de la cei de pe pământ. Bucuria Mea este mântuirea neamului omenesc, şi am nevoie de lucrători pentru această lucrare. Rugaţi-vă cu Mine ca să scoată Tatăl lucrători la lucru, ca să vă ajute la vestirea venirii Mele în cuvânt pe pământ. Mucenicii cerului au avut milă de Mine şi s-au dat pe sine Mie, căci M-au iubit cu dorul arzând în ei.

Se uită sfinţii la tine, poporul Meu, că ei sunt coborâţi cu Mine când vin la tine. Se uită sfinţii, fiule, şi zic: *„Aşa minune n-a fost de când e veacul; aşa cărare n-a avut cerul nicicând pe pământ“.* O, şi aş sta zi şi noapte cu tine, poporul Meu iubit, dar vremea e grea de tot, şi te apasă, dar Eu sunt Domnul puterilor şi Îmi întăresc venirea Mea şi cărarea pe care vin.

E zi de praznic în Ierusalimul Meu cel din români. E zi cerească cu Mine pe pământ. Ţi-am adus bucurie din cer, copil cu dor în suflet. Te mângâie mucenicii şi muceniţele, că mucenicia ta e grea. Mucenicia cu trupul e una, iar cea cu duhul e alta şi e grea, căci cei ce ucid duhul, se luptă să-l doboare pentru vecii pe om.

O, copilaşi din grădiniţă, încălziţi-Mi, tată, vremea venirii Mele. Fiţi cu milă pentru cei din cer, care Mă întreabă mereu: *«Până când, Doamne?».* Fiţi apostoli curaţi, căci viaţa voastră trebuie să fie ca o păsărică cu aripi multe care zboară peste pământ ca să ducă vestea venirii Mele. O, cum să fac să vă iau grijile de pe voi? O, fiilor, necăjit am fost pe pământ, şi Eu, şi ai Mei. Mereu am fost strâmtoraţi cu lucrul cerului pe pământ. Dar Îmi voi întări puterea peste cei cu care Mă ajut ca să vă ajute pe voi în lucrul vostru cu Mine, şi le voi da acelora plată de apostoli şi de profeţi ai Mei. Amin. Doresc cu dor ceresc, la toţi cei care Mă ajută pe Mine şi pe voi şi lucrarea cuvântului Meu, le doresc putere cerească şi dragoste din cer, ca să facă voia Mea, căci cel ce Mă iubeşte este cel ce face voia Mea. Fericiţi cei ce nu se ruşinează cu Mine şi cu viaţa Mea în ei. Fericiţi cei ce Mă arată pe Mine în ei înaintea oamenilor, căci numai o viaţă are omul, viaţa cea cu Dumnezeu, viaţa cea veşnică, şi alta nu mai este. Amin.

E Duhul Sfânt în sărbătoare cu voi, copii ai poporului cuvântului Meu. O, mângâiaţi-vă, fiilor, că dorul vostru M-a adus la voi. Mi-e milă de voi, iar cei din cer au o vorbă în cer, şi aşa spun: *„Numai pe pământ să nu fii“.* Cei din cer văd greul vostru şi vă ajută cât voi nici nu vă pricepeţi, fiilor.

Milă voiesc de la voi, fiilor, şi toate cele ce vă trebuie vouă, vi se vor adăuga, şi Eu voi veni şi voi împlini veşnicia peste voi. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 1997

Soborul sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil

Blândeţea şi bunătatea omului pot greşi faţă de lucrarea dreptăţii. Duhul îngerilor strigă la oameni. Ucenicii sunt îndemnaţi să fie tari de îngeri. Ascunderea este duh rău.

Cobor din cer pe pământ cu serbare de îngeri. Cobor pe cărare de îngeri şi Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui ceresc, Fiul puterii, Care poate totul în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Sunt o mulţime de oameni pe pământ care-şi zic lor şi unii altora că nu se poate să fie din cer cuvântul acesta, ploaia Mea de cuvânt, pe care o curg Eu peste voi cu îndestulare şi cu milă dumnezeiască, fiilor din Ierusalimul Meu de azi. Dar Dumnezeu este putere şi vine cuvânt pe pământ şi grăieşte cu omul credincios aşa cum am grăit şi cu Moise. Mereu, mereu grăiam cu el, mereu, mereu, fiilor, că-Mi ridicam un popor, a cărui sămânţă era să fie Avraam, Isaac şi Iacov, iar Moise n-a zis că nu sunt Eu, şi a fost ascultător şi credincios şi a împlinit lucrul cerului pe pământ cu Israel. Veneau îngerii în numele Domnului şi lucrau în calea poporului Meu, lucrau cu mărire cerească, dar cine n-a crezut, n-a crezut. Aşa este şi azi, căci s-a împlinit Scriptura Mea pe care am rostit-o pe vremea trupului Meu, că aşa am zis: *«Când Fiul Omului va veni, va mai găsi credinţă pe pământ?».* Lucrează, măi poporul Meu, lucrează, fiule, şi cu inima şi cu mintea şi cu cuvântul, tată, că iată, cel ce nu lucrează, acela are altceva în el; acela lucrează, nu stă; lucrează şi el, dar altceva.

Am adus pe pământ prin mijlocirea îngerilor, am adus legile Mele ca să creadă oamenii că sunt ale Mele şi că sunt din cer de la Dumnezeu, iar Moise era om cu duh tare, cu duh sănătos şi tare de înger, era bun şi blând cereşte, nu omeneşte. Legea Mea este dreptate, dar omul bun şi blând omeneşte, nu poate s-o împlinească cu dreptate cerească, fiindcă pentru împlinirea legii trebuie duh sănătos, duh tare, om tare de înger, iar oamenii sunt buni şi blânzi omeneşte, nu cereşte, şi de aceea toţi oamenii păcătuiesc asupra legilor Domnului, legi coborâte din cer prin slujirea îngerilor.

Când iubeşti pe Dumnezeu şi legile Lui, eşti un om atent la legile Domnului şi faci din ele viaţa ta, iar Eu îi spuneam mereu lui Israel să împlinească poruncile Mele ca să fie viu. Cine nu împlineşte poruncile Mele, acela este un om îngâmfat, neaplecat, neatent, iubitor de dreptate pentru sine, om alunecos prin îngâmfare, dar poruncile Mele sunt dulci şi sfinte pentru sufletul omului cel curat cu inima şi cu mintea, că nu poate un aşa om să le dea de la el, că ele sunt miere cerească şi sănătate de suflet şi de minte şi mângâiere pentru omul cel curat prin ele. Cel ce nu împlineşte poruncile Mele, acela se face om ascuns în sine, căci neîmplinirea lor se face ruşine peste om. Iar cel neascuns în sine, este omul care iubeşte pe Domnul şi legile Sale. Amin.

Rostesc duh de pace şi de putere pentru cărarea Mea pe care cobor de la cer. Mi-am făcut cărare de îngeri tari, şi pot

tot ceea ce voiesc Eu, căci voia Mea supune voia omului când Îmi împlinesc voia Mea peste pământ. Cobor din cer pe pământ prin slujirea îngerilor, căci slava Mea e slavă îngerească, nu omenească. Vin cu slujire de îngeri, vin în sărbătoare îngerească, şi am de o parte şi de alta pe cei doi slujitori ai Mei Mihail şi Gavriil, mai-marii cetelor cele fără de trup, iar când ei coboară pe pământ ca să fie văzută lucrarea cea venită din cer spre împlinire, îngerii Mei iau trupul Meu şi coboară şi lucrează, căci Eu lucrez prin slujire de îngeri, prin slujire de duhuri. Amin.

Îmi întăresc cărarea prin slujirea îngerilor şi lucrez peste tine, poporul Meu cel binecuvântat de cuvântul Meu. Cel ce nu crede că Eu vin cuvânt pe pământ, acela nu ştie ce este Dumnezeu, acela nu împlineşte legile lui Dumnezeu ca să ştie şi să cunoască pe Dumnezeu prin împlinirea lor. Nimeni nu poate grăi aşa, nimeni decât Eu, iar Eu sunt Cel ce sunt şi grăiesc. Cel ce nu împlineşte poruncile Mele aduse pe pământ prin slujirea îngerilor, acela se face om ascuns în sine, iar neîmplinirea Mea în om, se face ruşine peste om, şi omul se ascunde ca să nu-i fie ruşine de ceilalţi oameni, şi aceasta este lucrarea îngerilor răi, care au căzut din cer. Vă spun vouă acestea, copii şi copilaşi ai poporului sfânt, ca să vă deprind cu neascunderea, tată. Cel neascuns este cel ce iubeşte legile Mele împlinindu-le cu atenţie şi cu iubire şi cu patimă, fiilor. Să fi fost patimă în om dorul de poruncile Mele, şi atunci omul căuta cu ele, căuta cu căutarea sa pe Domnul şi vorbea mereu cu Domnul şi se ruga Domnului pentru legea cea sfântă peste el. Cel ce iubeşte legile Domnului, acela strigă cu dor: *„Vino, Doamne iubite, căci cuvintele Tale sunt miere dulce!“.* Amin.

E vreme cu cădere, e vremea când moare credinţa în Dumnezeu, şi Eu nu mai ştiu ce să mai fac, poporul Meu iubit, ca să nu te pierd, tată, ca să nu te scap spre oamenii cei fără de credinţă, că nu mai are Domnul credinţă pe pământ pentru venirea Lui cea mare. Să ştii, poporul Meu, că Mi-e milă de tine. Tu te-ai născut în vreme grea, grea de tot, în vremea necredinţei cea de dinaintea arătării Mele, şi de aceea ţi-am dat putere să crezi şi să faci voia Mea, şi de aceea am venit cuvânt şi M-am aşternut înaintea ta ca să-ţi arăt calea spre cer, că pe pământ numai căi omeneşti sunt. Mi-e milă de tine, copilaş al venirii Mele, şi te-am hrănit atâţia ani ca să-Mi fii tu Mie bucurie zi şi noapte. Te-am ajutat mereu, fiule, căci duhul rău s-a luptat mereu împotriva credinţei tale ca să nu mai am Eu bucurie de pe pământ. Citesc sfinţii cerului Meu, citesc cuvântul Meu cel de pe masa voastră şi plâng sfinţii de mila voastră. Să nu fiţi, tată, nepăsători faţă de hrana cu care vă îmbucăturesc din cer ca să vă fac tari de înger şi să vă dau credinţă tare şi sănătoasă, că e vremea când se stinge credinţa pe pământ.

O, fiilor, vremea voastră e grea, tată. Căutaţi să fiţi buni şi blânzi şi smeriţi ca Mine, nu ca omul, că altfel, alunecaţi în căderi, fiilor. Blândeţea şi bunătatea omenească îl duc pe om la greşeli faţă de legea dreptăţii, faţă de legea pocăinţei, fiilor; îl duc pe om la căderi în păcate şi îi depărtează pe îngeri, şi rămâne omul cu duh slab de înger, şi omul nu mai ştie ce este iertarea şi rostul ei. Cel ce iartă pe un om greşit lui, o, nu e de ajuns această faptă. Omul care a greşit, trebuie îndreptat, nu numai iertat. Nu trebuie să-l înveţi pe om cu iertarea, ci trebuie să-l înveţi cu legile Domnului.

O, ce este mai frumos ca fraţii împreună? Fiilor, fiilor, dacă această Scriptură nu ştiţi s-o înţelegeţi, Eu zadarnic M-am trudit cu voi ca să vă fac fraţi între voi, şi cu Mine fraţi. Cine se numesc fraţi? Cei ce fac poruncile lui Dumnezeu. Şi dacă unul din ei este greşit şi ascuns, acela aduce pe îngerul rău între fraţi, şi aduce războiul îngerilor peste fraţi, căci ascunderea este duh rău, înger rău.

Cine poate să-Mi răspundă între voi de ce se face ceartă între fraţii Domnului? O, fiilor, cel slab de înger, cel bun şi blând omeneşte, acela face greşeli împotriva orânduielii şi a dreptăţii, acela slăbeşte pe cel tare de înger care este lângă el, şi unde nu este lucrul îngerilor tari, acolo se lucrează dezbinare, îngâmfare, alunecare şi ceartă de cuvinte.

Fiţi mari şi atenţi, că învăţăm lucrarea îngerilor. Fiţi credincioşi şi fiţi cereşti, că îngerii se fac cuvânt peste voi aşa cum se făceau peste toţi slujitorii Mei prin care Eu M-am împlinit pe pământ între oameni. Îngerii sunt cuvântul Meu şi numele Meu şi slujirea Mea. Eu fără ei nu lucrez nimic în cer şi pe pământ, iar prin cuvântul lor Eu sunt. Am ales pe Mihail şi pe Gavriil şi i-am făcut cuvântul Meu şi duhul Meu şi trupul Meu când Mă făceam văzut prin slujirea lor.

E serbarea îngerilor, şi Eu anunţ peste voi sărbătoarea lor. Se îngrămădesc îngerii pe lângă voi, ca să audă şi să împlinească.

O, arhangheli şi îngeri şi îngeraşi şi îngerei, luaţi cuvântul Meu şi duceţi-l până la toate marginile şi vestiţi venirea Mea şi lucraţi venirea Mea şi ajutaţi şi ocrotiţi şi întăriţi şi mângâiaţi pe poporul Meu şi împliniţi-vă în fiii cuvântului Meu, întăriţi-i pe ei cu tărie îngerească. Amin, amin, amin.

— Duhurile îngerilor grăiesc peste voi. Mângâiaţi-vă, copii ai Domnului! Domnul este cu voi. Amin. Binecuvântaţi să fiţi între neamul oamenilor, şi binecuvântată să vă fie credinţa voastră şi rodul credinţei voastre, că aţi născut pe Cuvântul cuvânt, prin credinţa voastră. Domnul este trup prin Fecioară, şi cuvânt prin credinţa celor credincioşi. Amin. Iar noi, îngerii Domnului, venim spre arătare cu Domnul la credinţa celor credincioşi. Fiţi tari de îngeri, căci puterea lui Dumnezeu nu are nimic amestecat în slăbiciunea omului care a fost îmbrăcat în puterea Domnului. Fiţi mari cu înţelepciunea, ca să nu folosiţi puterea Domnului în cele slabe ale voastre. E vreme grea pe pământ, căci oamenii care s-au îmbrăcat cu puterea Domnului lucrează cu ea în cele slabe ale lor, şi se luptă să nimicească mântuirea neamului omenesc, căci lăcomia i-a orbit pe aceştia, şi pun numele şi puterea Domnului în faţa dorului lor de viaţă trupească înaintea Domnului, dar trupul nu foloseşte la nimic, căci Duhul este Cel ce dă viaţă. Omul care s-a îmbrăcat cu puterea Domnului, acela poate s-o folosească şi în cele slabe ale lui, căci Domnul nu trece peste cel îmbrăcat în puterea Domnului, dar voi, fii ai dreptăţii să fiţi, şi să nu căutaţi ale voastre, ci ale Domnului.

Cel ce iartă pe un om greşit lui, nu e de ajuns, ci trebuie să-l înveţe cu legile Domnului şi nu e de ajuns iertarea. Cel ce greşeşte sufletului tău şi se întoarce cu părere de rău, iartă-l şi întăreşte-l apoi pe căile legii Domnului, dar pe nedrept să nu osândeşti numai pentru că ai puterea Domnului cu tine. Puterea Domnului s-o foloseşti numai pentru Domnul, nu şi pentru tine, căci trupul nu foloseşte la nimic, ci duhul are folosire. Dreptatea Domnului s-o cauţi, nu pe a ta, şi vei fi un om cu înger tare, care caută cele ale Duhului, care-şi trage lângă el pe îngeraşul cel bun, şi se face tare de înger împotriva duhului slab şi rău şi nedrept.

Iubiţi căile Domnului şi staţi pe ele ziua şi noaptea, ca să stea îngeraşul lângă voi mereu, că mulţi vor pieri prin băutură, prin desfrânare, prin necredinţă, prin hulă, prin viaţă lu-

mească şi prin nepăsare de suflet. Toţi oamenii i-au făcut pe îngeri să plângă şi să nu mai vadă faţa lui Dumnezeu, ruşinându-se de Domnul pentru faptele celor vegheaţi de ei. Copii şi tineri şi bătrâni au alungat de lângă ei pe îngeri, şi nu are cine să mai înveţe pe oameni. Se duc tinerii la dans diavolesc, şi aceea este hrana sufletului lor, şi altă bucurie ei nu mai cunosc, şi îi întăresc pe diavoli prin desfrânările lor, că n-au altă hrană pentru suflet. Cine este să le arate calea Domnului? Cine se ridică să le spună că drumul pe care ei merg e veşnic pentru suflet şi vremelnic pentru trup? Ce poate fi arderea cea dinăuntrul trupului decât foc? Arde în om dorul de păcat, de desfrâu, de băutură şi de nepăsare. Păcatul, care l-a scos pe om din rai, arde în om, şi ia omul foc înăuntrul lui şi pleacă nebun după foc ca să-şi stingă focul prin foc, şi la apa vieţii nu mai caută nimeni. Nu mai sunt apostoli cu Duh Sfânt în ei şi cu trup curat şi cu hrană curată, căci cine se hrăneşte cu carne, acela face numai păcate.

O, oamenilor, strigă duhurile îngerilor la voi! Ce mâncaţi voi? Ce beţi voi? Ce mănâncă şi ce bea sufletul vostru? Carnea şi ţuica v-au lăsat fără îngeraşi păzitori. Până când mâncaţi şi beţi? O, voi aveţi şi suflet, nu numai trup. De ce vă place pâinea îngerilor răi, pâinea cea amară? Îngerii răi vă îndeamnă să staţi fără Dumnezeu, fără îngerii cei din cer. Cine bea ţuică, acela nu mai are aproape pe îngerul păzitor, căci băutura este desfrânare. Ce altceva poate fi băutura cea tare? Ea este duh rău, şi cu ea se hrăneşte omul cel nepăsător de suflet.

O, oamenilor, îngerii cei răi, care v-au depărtat de Dumnezeu, vă duc la pieire veşnică. Întoarceţi-vă de la faptele voastre cele ruşinoase şi lepădaţi-le pe veci, şi Domnul vă va primi prin pocăinţă. Luaţi cuvântul Domnului şi veniţi spre legile Domnului. Legea spune să nu ai alt dumnezeu, afară de Domnul Cel adevărat. Legea spune să nu iei numele Domnului în deşert, şi să-ţi aminteşti de ziua când Domnul S-a odihnit după ce le-a făcut pe toate, şi pe tine, omule pentru care Domnul a murit şi a înviat. Legea spune să nu ucizi, să nu fii desfrânat, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb, să nu loveşti pe aproapele tău pentru cele ce sunt ale lui. Întoarceţi-vă, voi, cei căzuţi de la Dumnezeu, şi Domnul vă va primi prin spălare şi prin pocăinţă. Amin, amin, amin.

Iar tu, popor credincios în Domnul, îndreaptă-l pe cel greşit, că nu-i de ajunsă numai iertarea. Nu mai sunt apostoli cu putere cerească pe pământ, că toţi iubesc carnea şi băutura şi curvia şi necredinţa cea pentru venirea Domnului. Luaţi cuvântul Domnului şi suflaţi-l până la toate marginile, că noi, îngerii, lucrăm prin voi şi vă ajutăm şi împlinim cuvântul Domnului cel către voi trimis. Fiţi sămânţă sfântă pe pământ, ca să răsară pământ nou din sămânţă sfântă, iar cu păcatul să nu vă încercaţi, că păcatul l-a scos pe om din rai. Ajutaţi pe cei ascunşi în ei cu păcatul, dar luaţi seama la voi înşivă, urând păcatul şi trăgându-l pe om din iad. Cine nu-şi spune păcatul, aceluia trebuie arătat păcatul cel dinăuntru. Nu se poate să umble cineva cu păcura şi să nu se mânjească, dar îngerii vă şterg pe voi, căci fiecare doctor se murdăreşte pe mâini când sparge buba cea coaptă în om.

O, copilaşi ai Domnului, fiţi tari de îngeri şi nu păcătuiţi în ascuns, ca să nu cadă cei sfinţi pentru cele ascunse din voi, căci cei sfinţi dau socoteală de voi. E nevoie de multă iubire de Hristos, de multă învăţătură din Hristos, că altfel sufletul iubeşte altceva, mănâncă altceva, învaţă altceva, căci sufletul flămând nu stă. Trebuie multă trăire duhovnicească la cei tinerei ca să se îndeletnicească cu duhul statorniciei şi ca să-şi cunoască drumul, că altfel, ei sunt luaţi de valuri, iar după ce sunt luaţi, se fac nepăsători de viaţa cea veşnică.

Este în cer şi pe pământ o durere mare. A avut cerul sfânt un copil dintre cei din poporul Domnului, un copil care a lucrat necredinţă şi bârfă asupra locului ieslei cuvântului şi a celor ce sunt în grădina cuvântului. S-a lăsat hrănit de o inimă uşoară şi fără de minte şi răzvrătită, ba chiar de două inimi rătăcite de această lucrare, şi a dărâmat împlinirea planului lui Dumnezeu prin lucrarea cuvântului care curge în grădina Domnului, şi a dărâmat stâlpul cel mai tare şi l-a adus la necredinţă şi la lepădare de Dumnezeu şi a aţâţat preoţime împotriva adevărului cuvântului Domnului şi a frânat prin îngâmfarea lui mersul spre Domnul al copiilor lui şi au căzut copiii lui în necredinţă şi în nepăsare de suflet, şi îngerul Domnului l-a lovit, că mare e durerea în cer pentru cele lucrate de el cu duh de îngâmfare. Stă îngeraşul departe de el, că el nu se pocăieşte, dar Domnul va îndrepta stricăciunea cea făcută de el şi va ridica la loc stâlpul cel tare care a fost zdruncinat prin cei ce au fost necredincioşi şi hulitori din poporul Domnului. Este şi în cer şi pe pământ durere mare pentru cei ce s-au încercat să zădărnicească truda Domnului. Mai-marii arhangheli, Mihail şi Gavriil, dimpreună cu toate oştirile îngereşti, strigă la fiul cel lovit de durere şi de ispită: scoală-te spre pocăinţă, tu, cel ce te-ai vrut mai tare ca Domnul, Care trudeşte să-Şi împlinească cele proorocite în vremea aceasta. Scoală-te şi apropie-ţi îngerul păzitor ca să te ajute din partea lui Dumnezeu, căci Domnul ţi-a proorocit prin cuvânt lovire pentru faptele cele rele ale necredinţei tale şi pentru toţi cei care au căzut prin lucrarea îngâmfării tale. Scoală-te şi te fă sănătos cu duhul, căci duhul cel sănătos ridică trupul şi îl întăreşte. Scoală-te şi cheamă pe Domnul să-Şi aşeze mâinile peste tine, căci are Domnul mâini binecuvântate pe pământ. Amin.

Copii ai Domnului, fiţi tari de înger şi nu vă încercaţi cu necredinţa, că mulţi din cei care au fost în acest popor şi s-au lăsat spre îndoială, vor fi cercetaţi cu dureri, că greu se mai pocăieşte cel cu duh îngâmfat. Cel ce se bizuie pe duhul înţelepciunii lui, acela rămâne un om căzut din Dumnezeu prin semeţie ca şi Adam. Învăţaţi să vă hrăniţi cu cele ale vieţii veşnice, că altfel vă prinde din toate părţile păcatul nepăsării. Acest păcat este hrănit din om, şi este hrănit de tot ceea ce-l înconjoară pe om cu ispita nepăsării. Omul nu mai e deprins cu pocăinţa. Numai omul cu frică de Dumnezeu iubeşte pocăinţa atunci când cade în greşale şi în păcate, iar omul care nu-şi arată pocăinţa, acela nu iubeşte frica de Dumnezeu, acela este părăsit de înger şi nu aude pe Domnul când strigă. Cel ce nu lucrează lui Dumnezeu, acela are altceva în el, altă lucrare.

Rugaţi-vă lui Dumnezeu să scoată lucrători la lucru, dar lucraţi voi ca să se ridice lucrători pentru Domnul şi pentru voi. Domnul alege lucrători nu că sunt buni, că nimeni nu este bun în afară de Domnul, dar scris este: *«Nu cei sănătoşi, ci cei bolnavi au nevoie de doctor»* ca să-i vindece prin lucrarea lor cu Domnul.

Rugaţi-vă în chip curat, iar cu Domnul să vorbiţi mai bine decât cu oricine, fiilor. E greu să mai vorbească cineva cu Domnul cu vorbire curată. Cine a văzut o slujbă de pe pământ, e greu să se mai deprindă cu vorbire adevărată, căci slujba pe pământ se face ca o datorie, şi vorbirea din ea nu ajunge la Domnul, că s-a învăţat şi slujitorul şi poporul lui să nu simtă ce spune, s-a învăţat cu rugăciune nepăsătoare. Glasul preotului trebuie să vorbească cu Domnul mai adevărat

decât cu omul. Plâng îngerii de felul de grăire a omului cu Domnul. Dacă ar vorbi om cu om aşa cum grăieşte azi un slujitor cu Domnul, ar zice omul că îl ia în râs cel ce grăieşte cu el. O, cât de adevărat ar fi să grăiască omul cu Dumnezeu! Nici rugăciunea *„Tatăl nostru"* n-o zice omul cu graiul lui cel dornic după Hristos. Rugaţi-vă în chip curat, în chip adevărat, în grai simţitor, mai frumos decât cu omul. Rugaţi-vă Domnului cu trezie. Rugaţi-vă neîncetat Domnului. Rugaţi-vă pentru tot neamul omenesc, că nu se mai suie la cer rugăciune curată şi adevărată, care să bucure pe îngeri ducând-o la Dumnezeu. Rugaţi-vă ca Domnul Iisus Hristos. Amin.

Duhul îngerilor a grăit cuvântul Domnului. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, parfum bine mirositor au vărsat îngerii prin cuvânt. Acesta este parfumul cel plăcut care vă însoţeşte pe voi în vorbirile Mele cu voi. Rugaţi-vă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, rugaţi-vă pentru tot neamul omenesc, ca să vină Duhul lui Dumnezeu peste oameni şi să vină oamenii la Dumnezeu.

Cel ce vine la Mine ca să trăiască creştineşte, acela să nu mai facă păcate, că păcatele aduc în creştin duhul cel mut şi surd şi nelucrarea legii Domnului şi alungă pe Duhul Sfânt din creştin şi îl lasă ruşinat şi mut şi surd. Au fost din cei ce au venit în această lucrare dumnezeiască şi au greşit şi după aceea cu păcat, şi iubirea lor s-a stins, şi seninul lor s-a pălit ca iarba şi au fost cuprinşi de duhul mut şi surd, şi aşa sunt şi azi. Iar alţii au venit, şi au păcătuit mereu, şi au plecat apoi zicând că nu e Dumnezeu lucrarea aceasta. Dar cei ce s-au lăsat spre sfinţenie împlinesc Scriptura care spune despre cel ce este sfânt, care se sfinţeşte mereu prin sfinţenie statornică. Amin.

O, copilaşi iubiţi, întăriţi peste voi îngeri tari, şi staţi în legile Mele, că ele sunt aspre pentru omul care nu le iubeşte, dar voi fiţi cu iubire pentru toate cele tari. Acolo unde sunt fraţii împreună, să se împlinească de către toţi legile Mele, căci dacă unul din toţi este greşit şi ascuns, acela aduce pe îngerii răi între fraţi, căci ascunderea este duh rău, înger rău, şi se face război între îngerii buni şi răi, şi se face dezbinare şi certuri de cuvinte. Fiţi tari de îngeri, iar între fraţi să fie dreptatea pe masă, care să dea gust bun vieţii împreună. O mâncare dulce are lângă ea o mâncare acră, aşa cum puneţi voi pe masă mâncare cu murături sau cu oţet lângă una dulce. E nevoie şi de cineva mai drept, mai aspru alături de dragostea dintre fraţi, căci dacă fiul cuiva ajunge judecător cu carte pe pământ, şi dacă cineva din casa lui greşeşte faţă de lege, legea se cere a fi ţinută pentru toţi, şi ea pedepseşte spre înţelepţire şi nu părtineşte. Blândeţea, bunătatea, mila, iubirea, sunt de două feluri: cereşti şi omeneşti. Aşa şi nădejdea, aşa şi credinţa. Luaţi-le pe cele cereşti, fiilor. Amin.

E sărbătoare îngerească. Sunt deasupra cu oştirile îngereşti, iar cei necredincioşi nu cred în coborârea Mea în cuvânt peste voi, dar cei ce împlinesc poruncile Mele în duhul şi în trupul lor, aceia cunosc că voi nu vorbiţi de la voi ceea ce le daţi lor, ci Duhul Meu şi al Tatălui Meu, Care este în Mine, Acela grăieşte din cer peste voi.

Daţi oamenilor cuvântul Duhului lui Dumnezeu ca să ia viaţă cerească în ei. Învăţaţi, fiilor, învăţaţi ce înseamnă fraţi; fraţi împreună. Amin. Învăţaţi această binecuvântare. Amin. Voiesc să fiu cu voi şi peste voi în vecii vecilor. Învăţaţi să Mă ajutaţi să fiu. Învăţaţi să Mă ajutaţi să vin să vă fac dreptate împotriva necredincioşilor care vă numesc pe voi fii rătăciţi pentru că nu vă supuneţi lor şi vă supuneţi Mie. Dar de ce nu vă supuneţi lor? Le spun Eu de ce: cei pe care Eu îi aleg ca să-i supun sub puterea Mea pentru împlinirea Scripturilor Mele peste pământ, aceia nu mai sunt ai lor, şi nu mai sunt ai nimănui decât ai Mei, căci am dreptul să am dintre oameni sub puterea Mea, ca să-i fac pe aceştia voie a Mea, faptă a Mea pe pământ, căci aşa binevoiesc Eu, şi nimănui nu dau socoteală de planurile Mele cele cereşti peste pământ. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 1997

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Pilda smochinului. Puterea sfinţilor este postul şi rugăciunea. Biserica lumii a desfiinţat postul sfinţilor apostoli, şi vremea sărbătorilor sfinţilor. Vine Domnul, trâmbiţa a şaptea.

Intră cuvântul Meu în grădina cuvântului, intră cu puterea Mea dumnezeiască. Eu sunt puterea cuvântului Meu, Eu sunt Cuvântul. Să fie deschisă poarta cuvântului Meu ca să intru. Amin, amin, amin.

Intrăm pe cărarea cărţii tale, Verginico. Intrăm cuvânt în cartea ta şi învăţăm poporul, căci cel ce nu învaţă nu are învăţător. Venim să dăm hrană la oi. Venim să cercetăm turma, că scris este în Scripturi: *«Eu Însumi voi purta grijă de oile Mele şi le voi păstori»,* că păstorii de oi n-au avut grijă de oi, căci sunt păstori plătiţi. Eu Îmi pun viaţa pentru oi, căci sunt Păstorul Cel bun, şi vin mereu cu hrană vie, cu cuvânt viu, şi cu el păstoresc Eu Însumi. Amin.

Cei puşi de strajă în calea cuvântului Meu, să ia aminte la glasul Meu, căci vin cu hrană. Scris este: *«Cine este sluga cea credincioasă şi înţeleaptă, pe care a pus-o Stăpânul peste slugile Sale ca să le dea hrană la timp? Fericită este sluga aceea pe care venind Stăpânul ei o va afla făcând aşa».* Amin.

Vin cu hrană pentru tine, iubitul Meu popor, că nu mai e de stat pe pământ fără hrana Mea. Mare este amăgirea pe pământ, şi iubirea se răceşte în toţi, că fărădelegea a dat peste margini, şi fără de hrană din cer, nimeni nu mai este viu, dar cel ce rabdă priveghind, acela este fericit şi viu. Sluga care dă hrana Mea la timp, va avea fericirea avuţiilor Mele cele cereşti, dar să fii mare cu mintea, poporul Meu iubit, că sunt pe pământ multe slugi care stau în numele Meu peste vie, şi acestea zic în inimile lor: *„Stăpânul întârzie, Stăpânul nu vine şi nu mai e nici o venire"*. Aşa zic aceste slugi, şi mănâncă şi beau cu beţivii şi se bat cu cele împreună cu ele slugi, şi va veni Stăpânul atunci când nu se aşteaptă şi în ceasul pe care ele nu-l ştiu, şi le va tăia.

O, grădiniţă de fii ai cuvântului din cer, să fii slugă credincioasă, grădiniţa Mea, şi să stai în calea Mea când vin cu hrană, şi să dai hrană la timp peste cei flămânzi de cer, şi fericirea va fi în tine când voi veni şi te voi găsi făcând aşa. O, slugă credincioasă, fă-ţi datoria şi dă hrana Mea peste tot, căci iubirea se răceşte în mulţi din cei ce au avut-o, şi fărădelegea dă peste margini şi prinde sub ea până şi pe cei aleşi pentru iubire. O, când vezi toate acestea fă-ţi datoria, slugă credincioasă şi înţeleaptă, ca să ştii că sunt la uşi şi sunt aproape. Amin.

Poporul Meu, iubitul Meu, mănâncă, fiule, cu folos, mănâncă hrana pe care ţi-o dau prin slugile Mele cele credincioase şi înţelepte care iau de la Mine pentru tine. Mănâncă, şi nu te lepăda de hrana Mea, că e greu fără cuvântul Meu pe pământ. De mai bine de douăzeci de ani ţi-am spus, fiule, că vine lepădarea de credinţă, şi tu n-ai ştiut să înţelegi ce

înseamnă această clipă. Ţi-am spus că te va pune să te lepezi de Dumnezeu aşa cum naşul leapădă pe finul său de satana, şi îţi va spune: *„Te lepezi de Dumnezeu?“*. Ţi-am spus, poporul Meu, că dacă vei fi cu Mine şi de partea Mea, nu te vei uda nici pe picioare ca Moise prin Marea Roşie. Ţi-am spus că dacă vei avea credinţă tare vei scăpa, şi dacă vei fi slab în credinţă te vei ataca şi te vei lepăda de Dumnezeu şi vei pătimi apoi, poporul Meu. Dar tu n-ai înţeles ce ţi-am spus Eu, şi te-ai speriat şi ai plecat de lângă Mine tu, cel plecat, tu, cel ce ai fost fricos. Dar cel ce a stat cu Mine a avut credinţă tare, şi când a fost întrebat dacă se leapădă de Dumnezeu, el a spus că nu se leapădă, şi a scăpat nevătămat şi neatacat.

Copiii Mei din vremea aceasta, cine, fiilor, v-a pus pe voi să vă lepădaţi de Dumnezeu şi de viaţa cu El şi de cuvântul Lui cel plin de viaţă? Preoţii şi arhiereii au împlinit această Scriptură peste voi, dar voi aţi fost tari şi nu v-aţi lepădat, că Eu v-am întărit credinţa şi v-am ajutat să rămâneţi cu Mine şi cu viaţă sfântă înaintea Mea. Viaţa voastră cea sfântă v-a ajutat. Viaţa şi mintea şi inima sfântă îl scot pe om de la cădere şi de la pieire şi de la ispite, dar cei ce n-au iubit sfinţenia Mea, aceia au fost slabi de tot şi s-au lăsat atacaţi de antichriştii cei îmbrăcaţi în slujitori ai lui Hristos, după cum este scris de hristoşii făţarnici care vor trage de la Mine chiar şi pe cei aleşi. Dar smochinul a prins a vară, şi mlădiţa lui s-a frăgezit şi a dat frunze, şi Eu sunt aproape după cum am rostit Eu semn pentru apropierea Mea. Verginica a fost mlădiţa Mea cea binecuvântată şi s-a lăsat spre lucrare şi a odrăslit frunze, şi Eu sunt aproape prin acest semn, căci smochinul este pildă arătată de Mine în Scripturi, iar cine citeşte, să înţeleagă ce este pilda cu smochinul. Preoţia este smochinul, şi când smochinul are mlădiţa fragedă de se lasă lucrată, ea odrăsleşte frunze, şi Domnul este aproape.

Eu sunt Preot în veac, după rânduiala Tatălui Meu prin Melchisedec, iar Verginica a fost mlădiţa Mea, şi voi sunteţi frunzele, fiilor unşi în grădiniţa cuvântului Meu, iar Eu, Domnul, vin după semnul acesta. Cunoaşteţi, fiilor, şi fiţi adevăr precum Eu sunt. Toţi slujitorii care stau pe pământ în numele Meu sunt minciună, iar legea Mea pedepseşte neadevărul, dar voi să fiţi sfinţi şi drepţi, că lege au numai cei păcătoşi care stau prin păcatele lor împotriva adevărului. Fiţi sfinţi în toată vremea, ca să vă iubesc ca pe cei mai iubiţi. Fiţi adevăr ca să fiţi fiii Mei mereu, căci Eu sunt Adevărul. Cei ce au viaţa mincinoasă sunt mulţi, şi prelungesc minciuna prin viaţa lor, dar aceia cad din viaţă aşa cum merele putrede cad din pom.

Creştinii care au fost cu Mine la începutul şi la mijlocul acestei lucrări, din anul 1955 şi până în anul 1980 când am luat-o pe Verginica la cer, acei creştini au fost slabi cu credinţa, şi nici nu s-au rugat să ajut Eu necredinţei lor aşa cum Eu M-am rugat Tatălui pentru Petru ca să nu piară credinţa lui şi să fie el de întărire la vremea împlinirilor Mele prin moartea şi prin învierea Mea. E greu de cei ce s-au lepădat prin necredinţă, de o mie de ori mai greu decât cei ce s-au lepădat prin păcate. Greu e şi de cei ce au căzut prin păcat, dar mai greu e de o mie de ori de cei ce s-au lepădat prin necredinţă, căci omul care se luptă împotriva lui Dumnezeu şi a lucrării Sale, acela va fi învins prin multe dureri. O, fiilor, vă învăţ ca să ştiţi şi să aveţi învăţătură, căci cei ce au fost necredincioşi, au ales minciuna şi au rămas de partea ei, că nu poţi să fii şi mincinos cu viaţa ta, şi să mai iubeşti şi frăţia şi neamul cel creştinesc. Când Dumnezeu nu este lăsat la cârmă, nimic nu mai este viu şi adevărat, ci tot şi toate ale omului se fac minciună şi deşertăciune. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Mele cele sfinte şi adevărate, căci cei ce au fost cândva ai Mei, s-au dus spre necredinţă şi spre viaţă mincinoasă.

Sunt două feluri de păcătoşi. Sunt păcătoşi umiliţi, şi sunt păcătoşi îngâmfaţi şi mândri. Eu vă dau vouă învăţătura Mea, iar voi, slugile Mele, daţi hrană la timp celor fără de hrană, că e timpul să vin, şi să vă găsesc făcând aşa. Amin.

Postesc oamenii post pentru serbarea naşterii Mele. Postesc unii oameni şi nu ştiu oamenii ce înseamnă post, nu ştiu oamenii căile dreptăţii şi ale curăţeniei de inimă înaintea Mea. Am întărit prin strămoşii cei sfinţi patru vremi de post, ca să fie biserica o casă tare cu patru stâlpi tari şi întăriţi prin post şi prin veghe de suflet, iar oamenii cei care s-au aşezat slujitori ai Mei pe pământ, au scos din rădăcina lui pe unul din cei patru stâlpi, şi au făcut stricăciune peste orânduiala cea tare. Dar pe tine, poporul Meu, te-am întors cu faţa spre părinţi, ca să fii ocrotit în ziua cercetării, că oamenii s-au încumetat să schimbe până şi vremile, iar glasul sfinţilor din cer Mă întreabă mereu: *«Doamne, până când?»*, dar Eu le-am spus mereu să aibă răbdare până la plinirea vremilor, până la plinirea numărului sfinţilor Mei, până la cei mai mici ai Mei. Amin.

Pe vremea trupului Meu, Eu am iubit postul şi rugăciunea către Tatăl. La fel şi Maica Mea, la fel şi sfinţii Mei. Postul trebuie să fie însoţit de rugăciune, şi rugăciunea trebuie să fie însoţită de post. Dar scris este în Scripturi şi în prooroci că în zilele cele de pe urmă puterea bisericii, puterea poporului sfânt va fi ruinată de la locul ei. Scris este în prooroci că în zilele din urmă când se va isprăvi de strivit puterea poporului sfânt, atunci va lua sfârşit împlinirea Scripturilor cele pentru venirea Mea.

Să ştii, poporul Meu iubit, că puterea bisericii Mele este postul şi rugăciunea. Să ştii, fiule, că fiii bisericii nu sunt fiii Domnului dacă nu sunt îmbrăcaţi cu această putere. Să ştii, fiule, că Eu te-am îmbrăcat cu această putere ca să-Mi fii Mie fiu şi să te am, şi să nu ajungi fără de putere, căci cei ce nu au această putere, aceia sunt slabi de tot, şi la orice încercare se smintesc şi se pierd de pe cale, după cum este scris în Scriptura care spune: *«Mulţi se vor sminti, se vor vinde unii pe alţii, se vor urî unii pe alţii şi vor cădea prin profeţii mincinii, iar din pricina fărădelegii, iubirea multora se va răci, dar Evanghelia Mea se va vesti pe sine în toată lumea spre mărturie, şi atunci va veni şi sfârşitul a toate, şi atunci va veni şi venirea Mea cu putere şi cu slavă multă. Amin»*. Şi Îmi voi trimite slugile Mele cu glas de trâmbiţă ca să adune pe cei aleşi ai Mei, şi iată, Eu vă trimit pe voi ca să răspândiţi cuvântul venirii Mele până la toate marginile, şi fericită este sluga aceea pe care venind Stăpânul ei o va afla făcând aşa, căci Stăpânul nu întârzie. Amin.

Postesc oamenii postul naşterii Domnului, şi sunt patru vremi de post pentru sărbătorile cerului pe pământ. Este apoi postul în care oamenii se pregătesc pentru serbarea învierii Mele. Este postul cel pus înaintea serbării sfinţilor apostoli, şi este apoi postul cel pus înaintea Măicuţei Mele, şi sunt patru vremi de post, aşezate de părinţii şi de sfinţii care au întărit biserica Mea pe patru stâlpi tari, dar unul din aceşti stâlpi nu mai este. Era scris de proorocul Daniel că puterea poporului sfânt va fi sfărâmată, iar oamenii bisericii de azi nici gând nu au să se întoarcă cu faţa spre părinţi şi să-i întoarcă pe părinţi cu faţa spre ei ca să nu vin să lovesc cu blestem fărădelegea şi pe fiii ei. Postul cel de dinaintea sărbătorii sfinţilor apostoli

nu mai este, că oamenii s-au încumetat să schimbe vremurile, după cum era proorocit că va fi să fie. O, nu se poate această fărădelege peste biserică. Până când? O, până când, oare? Strig cu glasul sfinţilor, şi sfinţii strigă peste pământ prin cuvântul Meu: *«Până când? Până când? O, până când, oare?».* Eu am măsurat altfel vremea pentru om. Eu am zis o seară şi o dimineaţă măsura zilei, iar oamenii au dărâmat măsura Mea. O, unde sunt serbările sfinţilor? Până când această fărădelege?

O, popor român, n-ai mai vrut să fii român adevărat, n-ai mai vrut. Unde sunt zilele tale de serbări cereşti pe pământul tău? De ce, tată, te-ai încântat? De ce, tată, ai fost nepăsător? De ce, tată, nu mai eşti creştin, creştin adevărat? Au trecut şaptezeci de ani peste tine de când ţi-ai stricat credinţa ta cea din strămoşi, şi după şaptezeci de ani Eu am aşezat la loc serbările cereşti pe pământul tău, şi te-am vestit, tată, să te întorci cu faţa spre strămoşii cei sfinţi, care strigă la Mine: *«Doamne, până când?».* Vreau să te iert, poporul Meu român, că tu eşti poporul Meu la care vin la a doua Mea venire. Vreau să fac act de împăcare cu tine pentru acest păcat săvârşit împotriva sfinţilor Mei şi ai tăi, împotriva strămoşilor, tată. Vreau să te iert. Amin. Ia aminte ce-ţi spun, că la sărbătorile tale mari, cei mari de peste tine întocmesc când şi când act de iertare pentru mulţi vinovaţi care au greşit împotriva legii. Aşa şi Eu voiesc să fac la sărbătorile Mele. Vreau să te iert, poporul Meu român. Ţie îţi poruncesc cu poruncă cerească: întoarce-te cu faţa spre părinţi şi aşează la locul lor praznicele sfinţilor Mei, că am aşezat în mijlocul tău început nou şi piatră de aducere-aminte şi de împăcare cu cerul, şi tu n-ai înţelepciune ca să pricepi vremile Mele şi împlinirea lor.

Să fie patru vremi de post, căci aşa este din părinţi. Amin. Să fii român, poporule român. Să fii român, tată, şi să fii creştin, fiule român. Amin. Sulul zilelor căzute din numărătoarea ta, stau sul înaintea Mea spre mărturie împotriva ta, că tu ai fost înşelat de neam străin şi n-ai fost cu veghe înaintea Mea. Dar vin cuvânt spre tine şi zic: întoarce-te şi fii popor adevărat înaintea Mea! Nici un popor n-a fost atât de lovit în credinţa lui, în legea lui cea sfântă, nici unul mai lovit ca tine. O, nu e bine să dormi. Veghează, tată, veghează de acum, ca să nu mai vină tâlharii de suflet şi să-ţi vândă sufletul tău în vremea nevegherii tale.

A venit vremea să te iert, ţară cu Mire şi mireasă. Eu sunt Mirele, şi am în tine popor mireasă şi cuvintez peste el pentru tine, ţara Mea de nuntă. Trezeşte-te şi fă voia Mea şi fii nuntaşa Mea, că am în tine taina Mea, venirea Mea în cuvânt peste tine. Şi iarăşi îţi zic: scoală-te şi umblă şi stai cu veghe înaintea Mea, că sunt în tine cu venirea Mea, şi din tine Mă vestesc peste tot pământul şi neamul de pe el, Mă vestesc din tine întru venirea Mea. Amin.

Iar voi, copilaşi din grădină, care-Mi daţi întocmire în cuvânt, voi, care-L faceţi cuvânt pe Cuvântul, fiţi slugi credincioase şi înţelepte şi daţi hrana Mea la timp, ca să vă găsesc făcând aşa. Amin.

Postesc oamenii postul naşterii Domnului. Postesc unii oameni, şi nu ştiu oamenii ce înseamnă post. O, oamenilor, cine vă învaţă pe voi legile Mele cele sfinte ca să le puneţi peste voi? Eu am fost dus de duhul în pustie ca să fiu ispitit de diavolul, şi am postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi ca să pot birui ispitele. Dar M-am hrănit cu cuvântul Meu cel către Tatăl, şi cu cuvântul Tatălui cel către Mine, şi n-am lăsat pe diavol să Mă ispitească şi i-am spus: *«Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău!»,* după cum este scris. Iar când diavolul a zis să-Mi dea împărăţia lumii ca să Mă plec lui, Eu i-am zis: *«Du-te, satano, că scris este: Domnului să te închini şi să-I slujeşti».*

O, oamenilor, cu ce biruiţi voi ispitele diavolului? Postul şi rugăciunea sunt putere cerească în omul cel credincios şi iubitor de Dumnezeu. Postul şi rugăciunea au cu ele smerenia cea dinăuntru şi cea din afară. Postul şi rugăciunea înseamnă să-L iubeşti pe Dumnezeu şi să nu ai alt dumnezeu, să nu furi, să nu ucizi, să nu fii desfrânat, să nu mărturiseşti strâmb, să nu loveşti pe aproapele pentru cele ce sunt ale lui. Asta înseamnă postul şi rugăciunea, iar fără acestea lângă postul cel de bucate, nu înseamnă post. O, cine vă învaţă pe voi toate acestea ca să le faceţi? Sunt pline locaşurile cele sfinţite, sunt pline de trupuri vopsite şi fardate şi fără nici o lege sfântă, şi postesc zile de post fără să ştie ce înseamnă post.

Dar Eu ies cu tine, poporul Meu cel cu cuvântul Meu peste tine, ca să dau oamenilor învăţătură vie. Ieşirea ta cu Mine în lume, ştiu, fiule, ştiu că e greu, ştiu mai bine ca tine, ştiu, dar trebuie să împlinim Scriptura care spune că voi aduna pe cei ce vor fi ai Mei din lume din cele patru vânturi, şi îţi voi da putere peste puterea ta, căci postul şi rugăciunea, pe care tu le împleteşti ca să-ţi faci punte spre Mine şi Mie spre tine, acestea sunt puterea ta, poporule sfânt, care te sfinţeşti încă, după cum este scris. O, iubeşte legea raiului, căci ţi-am dat-o ca să te aşezi în ea şi să fii cuprins de ea şi să Mă cuprinzi în ea ca să am loc să-Mi plec capul în tine, poporul Meu, biserica Mea cea vie, cea de la sfârşit, cea de la venirea Mea. Amin.

Iar tu, Verginico, mlădiţă luată la cer între sfinţii Mei, în curând vei fi serbată de poporul tău, şi vom veni cu sobor de sfinţi şi vom serba deasupra grădinii şi în grădină, şi cu poporul vom serba. Am venit să învăţăm poporul. Fă-te cuvânt din Mine peste poporul tău, că arzi de dor. Dorul celor din cer este mare. Arde cerul de dor să vină cerul cel nou şi pământul cel nou, şi va veni văzut împlinirea Scripturilor cele pentru venirea Mea cu cele veşnice în veci. Amin.

Te las, poporul Meu, sub mângâierea sfinţilor, că Verginica este înconjurată de zeci de mii în cer şi pe pământ cu cerul. Mii de mii de îngeraşi te mângâie şi te slujesc şi te însoţesc, poporul Meu cel iubit. O, cine este poporul Meu cel iubit? Cel iubit Mă iubeşte cu iubire statornică. Cel iubit este cel ce lucrează în Mine iubire pentru el. Cel iubit este dorul Meu, şi dorul la dor trage, şi se face dor. Amin, amin, amin.

*

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, sună glasul trâmbiţei lui Dumnezeu, sună din cer pe pământ. Amin.

În numele Tău, Doamne bun, mă ridic cu sunet de trâmbiţă ca să fac duh de trezire peste turma cea plăcută Ţie. Sun şi pentru cei ce dorm în neveghere pentru venirea Ta. Sun cu îngeraşii, sun odată cu ei, că din mine Tu ai grăit cu sunet de trâmbiţă, Doamne, şi m-ai numit trâmbiţa Ta pe pământ, iar cine este sfânt pe pământ, este şi în cer viu şi lucrător peste cei ce au rămas trudind pentru ziua Ta cea mare, Doamne. Cerul lucrează peste pământ, şi nimic nu vine peste pământ decât din cer. E mare amăgirea cea de pe pământ, e gros şi mult duhul minciunii, şi lumea s-a învăţat aşa ca şi cu adevărul, Doamne. Mi-e tare dor să-mi învăţ poporul să stea cu veghe înaintea Ta, ca să fie viu poporul Tău cel cules din

lume prin glas de trâmbiță. Dorul mă arde, Doamne, și aș voi să-l las peste poporul cel plăcut Ție, ca să știe cât de mare trebuie să-i fie pregătirea și veghea și lucrarea lui cu Tine peste pământ. Amin.

Dorul cerului să se coboare în voi și să ardă în voi, copilași lucrători cu cerul pe pământ, că voiește Domnul să așeze împărăția Lui pe pământ, dar neamul oamenilor de azi s-a învățat prea mult cu minciuna și cu viața ei cea mincinoasă. Plâng oamenii că nu au ce mânca, și asta e toată durerea lor, tot zbuciumul lor. Nu vor oamenii să înțeleagă că tot ce vine peste ei din cer vine pentru nelegiuirile lor, precum a fost în toate vremurile peste oameni. Nu vor oamenii să se lase de păcate, dar vor să le fie bine, iar omul păcătos este vrednic de pedeapsă. Deschideți Scripturile, și vedeți din ele ce făcea Dumnezeu cu Israel când își înmulțea păcatele și rătăcirea lui de la calea adevărului. Aducea Domnul peste Israel robie și foamete și moarte și apăsare și plăgi și înstrăinare. Iată și românul. Poporul român n-a plecat ca să robească sub el popoare, că mereu a venit peste el mânie din afară, că Domnul îl iubea și mereu îl mustra pentru păcatele lui ca pe un fiu, ca pe un popor iubit și ales pentru iubire. Dar de șaptezeci de ani și mai bine se mănâncă român pe român, se omoară frate pe frate și sunt răi până și săracii, d-apoi bogații cei lacomi, care pentru lăcomia lor au dat de la ei calea adevărului! Dar sunt mulți români buni la Dumnezeu, și pentru rămășița aceasta ține Domnul în palme neamul acesta și pământul acesta care poartă în mijlocul lui ieslea cuvântului lui Dumnezeu. O, de aceea este atât de ocrotită această țară, dar oamenii din ea nu știu minunea Domnului cea purtată de acest pământ. Multe neamuri ale pământului tânjesc la ea, că ea este țarina cea cu comoară în ea, și cei ce o caută nu știu de ce o caută.

O, poporul meu iubit, vreau, fiule mic, să te învăț să stai numai cu Dumnezeu în toată clipa, că nu mai e de stat pe pământ fără cuvânt din cer, fără cuvânt mereu. Lasă-l pe omul necredincios să se mire de mulțimea cuvântului care vine peste tine, dar tu nu te mira, și miră-te cum de mai stai pe picioare în vremea aceasta grea în care nimeni nu mai are statură și picioare. Caută bine să înțelegi ce-ți spun, că dacă n-ar scutura cerul cuvânt mereu proaspăt peste tine, iubirea ta s-ar răci și fărădelega s-ar înmulți în tine, că scris este: *«Din pricina fărădelegii, iubirea multora se va răci»*.

O, poporule copilaș, uită-te la cei ce au plecat de lângă izvorul cuvântului ducându-se în fărădelegi și zicând la minciună adevăr și la adevăr, minciună. Aceia nu mai au minte, nu mai au viață și sunt morți, căci viața este Hristos Cel viu în om. Aceia au pierdut cămașa botezului, și ei nu știu ce au făcut și nu știu ce este botez și puterea botezului în numele lui Iisus Hristos. Cel ce se leapădă de Hristos și se duce la păcate, acela își leapădă cămașa botezului și ia pe el haina cea neagră a fărădelegii și a poftelor trupului, care duc la inimă și la minte și le îmbolnăvesc cu pofta fărădelegii și cu învățătura cea omenească, cea care n-are în ea viață veșnică.

Fiți tari și nu vă clătinați, fiilor, căci sluga cea care a știut voia stăpânului și n-a făcut-o, aceea va fi bătută mult, că și-a zis: *„Stăpânul întârzie și nu vine“.* Dar veni-va Stăpânul când ea nu se așteaptă și o va tăia și o va pune de partea celor fățarnici care vor plânge la venirea Stăpânului. Fiți tari și nu vă clătinați. Amin, amin, amin. Fiți tari cu Domnul, că vine vremea dreptății, și Domnul are pe El haina judecății. Am hrănit poporul zece ani după suirea mea la cer și am folosit mlădița cea dintr-o rădăcină cu mine și am zis mereu că Domnul este îmbrăcat în haina milei și am zis că puțin mai e mila, și Domnul va lua pe El haina judecății. Dar poporul cel de atunci a fost slab și alintat și mândru și fără veghe și a fost furat de necredință și de nepăsare și a adormit somnul fărădelegii. Dar iată-L pe Domnul îmbrăcat în haina dreptății și nimeni nu poate sta înaintea Lui când vine și nimeni nu-și poate face ascunzătoare, nimeni.

Voi veni cuvânt din Domnul peste neamul meu cel după trup ca să le fac carte de mărturie și am să-i întreb de viața lor cea sfântă în care trebuia să-i găsesc acum când Domnul vine, și iată, îi găsesc cu viață lumească, fiindcă după plecarea mea la cer ei au părăsit viața cea creștină și au luat-o pe cea păgână și mi-au umplut casa mea de lume și de cei fără de lege, și mă voi da deoparte ca să-i întrebe Domnul unde sunt și ce au făcut cu cele din cer, care erau puse peste ei. O, cum trebuia să fie casa pe care le-am lăsat-o eu! Dar n-au păstrat-o, și au uitat pe Domnul, Care striga prin mine și zicea: *«Nu vă aduceți neamurile voastre cele necredincioase în casele voastre sfințite de Domnul, că acelea vin de la cârciumă, de la femei, de la curvie și întinează casele voastre cele blagoslovite și sfințite de Mine. Dacă mama ta sau tatăl tău sau neamul tău vine la tine și nu e una cu Mine și cu tine, fii precaut, să nu strici lucrarea Mea, că-ți voi cere socoteală pentru locul cel sfințit și blagoslovit».* Așa zicea Domnul prin glasul meu de trâmbiță, dar n-au voit creștinii să-și țină casele curate ca să fie pentru Domnul, că nu mai are Domnul unde să-Și plece capul, că în locașurile de biserică intră lume de pe lume, intră cei fără de lege laolaltă cu creștinii, dar Duhul spune prin Scripturi: *«Cu cei fără de lege nu voi sta la masă».* Bisericile pentru creștini trebuie să fie, căci ele înseamnă creștini laolaltă în duh de biserică a lui Iisus Hristos, dar azi, biserică înseamnă altceva decât Hristos cu creștinii laolaltă.

O, popor mititel și greu încercat de cei fără credință! Preoții de azi au voit și vor să te facă să te lepezi de Dumnezeu și de viața cea în Hristos. Ei sunt cei ce au împlinit cuvântul Domnului, rostit pe vremea trupului meu. Așa te învăța Domnul: *«Te va chema, creștine, în fața lui și îți va spune:* „Te lepezi de Dumnezeu?“. *Și tu vei zice* „Da“*; de frică vei zice* „Da“*; de frică pentru ceea ce poartă acela în mână. Cel ce va zice* „Nu“*, acela va pătimi. Dar cât de adânc e acest hop, dacă vei scăpa de hopul acesta vei fi cu cerul, și cerul va fi cu tine. Nu te teme, creștine, alungă frica, că moare lumea și preoții ei, nu tu. Moare antichrist și oastea sa; nu tu, creștine. Fugiți din lume, creștinilor, că lumea moare. Cercetați-vă și în cap, ca să nu aveți fir din lume, că moare lumea laolaltă cu preoții și cu protopopii ei și nu se va mai ști unde a fost lumea».*

O, popor micuț și curat cu credința, așa zicea Domnul pe vremea aceea, dar creștinii de atunci n-au crezut bine în aceste cuvinte și iată împlinirea lor. Preotul știe că poartă dar și har, și te sperie cu acestea, te sperie că te leagă și că te blestemă și că te afurisește, dar preotul poartă grad de ostaș în armata lui antichrist, poartă ce nu trebuie să poarte un slujitor al lui Hristos. Dar tu nu te speria, copile mic, căci cei mici sunt purtați pe brațe de sfinți și de îngeri, și sunt de temut cei mici care au pe Domnul de Stăpân al lor, sunt de temut pentru Stăpânul pe Care-L au, căci este Stăpânul Cel adevărat. Preoții și arhiereii lumii sunt antichriști îmbrăcați în piei de oaie și nu sunt păstori de oi, că dacă erau păstori de oi, ar fi avut grijă de oi și le-ar fi cercetat cu înțelepciunea cea ascunsă în Dumnezeu. Fiți tari și nu vă clătinați, fiilor, că a venit dreptatea pe pământ ca să facă pământ al dreptății, și Domnul are pe El haina judecății celor ascunse. Amin.

Arde duhul meu de dor, ca să te învăţ, poporul meu, să stai cu veghe înaintea Domnului şi să ai milă de Domnul, Care trudeşte din greu să nu se strivească bobul de grâu în vremea strângerii neghinei, care va fi pusă pe foc, unde este partea ei şi soarta ei. Eu sunt trâmbiţa cea vestitoare peste grâu şi peste neghină ca să se tragă la locul lor fiecare, că vine Domnul şi nu sunt ascunzători ca să se poată ascunde cineva de la faţa Lui cea cu slavă cerească. Să se întărească peste voi puterea cea pentru cer, postul şi rugăciunea, puterea poporului sfânt. Amin. Iubiţi postul, nu numai de bucate. Postiţi de toate cele rele care se învârt pe lângă voi, că mare este amăgirea pe pământ. Cel ce voieşte să se mântuiască şi nu poate lupta împotriva duhului lumii, acela să stea cuminte şi departe de lume ca să se mântuiască rugându-se lui Dumnezeu pentru biruinţa mântuirii. Postiţi de la bucate şi de la cele rele pentru minte şi pentru inimă; postiţi şi cu privirea şi cu auzul şi cu mirosul şi cu gustul şi cu tot trupul. Învăţaţi să postiţi post desăvârşit. Învăţaţi să fiţi mântuire unii altora, mântuire şi nu slăbiciune, că vremea de azi e friguroasă pentru suflet, şi sufletului îi trebuie haină groasă, haină scumpă, haină din cer, nu de pe pământ.

Fiilor scumpi, primiţi cu grijă şi cu iubire, căci ca mama pe copii vă învăţ învăţătură sănătoasă peste voi şi unii peste alţii. Fiţi tari şi nu vă clătinaţi când vă învăţ să vă feriţi de vorbirea doi câte doi. Fiţi mai mulţi, ca să nu găsească diavolul prilej de învinuire şi să vă facă să nu mai staţi tari. Fiţi cu lucrare întreagă, că vremea e grea. Eu ştiu şi văd cât e de grea şi de ce se foloseşte ea pentru cei aleşi ai Domnului. Învăţaţi cum este iubirea şi ce face ea, dar nu învăţaţi ca omul, ci ca Domnul, fiilor. Când eşti singur, fiule, nu căuta pe altcineva singur. Caută să fie fraţii împreună şi aşa veţi scăpa de multe curse ale vremii omeneşti. Scris este că unde sunt mai mulţi, acolo coboară Domnul lucrarea Sa şi binecuvântarea Sa. Nu căuta slăbire, că unde e unul nu e putere, ci e slăbire. Nu căuta să fii singur, căci cel singur se atacă, pentru că nu este de la Dumnezeu să fie omul singur. Nici o clipă nu căuta să fii singur, că vremea de azi e ca şi clipa şi te striveşte pe neştiute dacă nu eşti atent ca să înveţi binecuvântarea Domnului. Iubirea frăţească să fie multă, dar în Domnul. Şi cum în Domnul? Acolo unde sunt mai mulţi, fiule, acolo are siguranţă şi viaţă iubirea Domnului. Unde este unul sau doi, acolo ajunge slăbirea şi păcătuirea şi ascunderea şi căderea prin ascundere. Căutaţi-vă unii pe alţii, nu unul pe altul. Feriţi-vă să fiţi singuri, şi diavolul va fugi de la voi. Puneţi peste voi din partea Domnului pe cei înţelepţi şi primiţi-i pentru voi, nu pentru ei, căci cei înţelepţi au iubire cerească, au cântar cu cumpănă curată, au putere din puterea Domnului pentru cei mai slabi în putere.

Postiţi şi vă rugaţi neîncetat. Amin. Nu mâncaţi să vă săturaţi, că pântecele plin goleşte inima de plinul Domnului, goleşte mintea de Duh Sfânt, căci trupul pofteşte împotriva Duhului, fiilor. Mâncaţi ca să trăiţi. Amin. Mâncaţi ca să nu muriţi. Nu mâncaţi ca să muriţi şi mâncaţi ca să trăiţi, fiilor, şi toate să le faceţi spre zidire laolaltă, spre iubire în Domnul.

Feriţi poporul de duh de uşurătate, fiilor lucrători peste poporul Domnului. Vegheaţi peste duhul şi peste inima şi peste trupul poporului sfânt. Despărţiţi cuvântul de necuvânt, ca să nu rămână Domnul fără rod viu în picioare. Amin.

V-aş învăţa zi şi noapte calea vieţii, Cartea Vieţii. M-aş scrie zi şi noapte cu voi în Cartea Vieţii veşnice, ca să fiţi veşnic vii, dar trebuie să voiţi şi voi să fim mereu cu toţii, cei din cer cu cei de pe pământ în lucrare cerească. Amin.

Vino, Doamne, vino pe toate cărările cereşti la ei! Vino la fii, Doamne, că fără hrana Ta, nu mai e de vieţuit pe pământ. Vino şi Te scrie în Cartea Vieţii veşnice cu poporul Tău cel de la sfârşit! Oamenii de pe pământ zic că e minciună venirea Ta. Vino cu adevărul acestei veniri şi fă de ruşine minciuna şi pe fiii ei care stau împotriva adevărului, că Tu eşti Adevărul. Amin.

— Vin, Verginico, şi te cuprind la începutul şi la sfârşitul vorbirii tale cu poporul cel mic ca să-l ajut să creadă în tine prin Mine, să creadă în sfinţi, să creadă în viaţa lor cea veşnică, Verginica Mea.

Fiilor, iubiţilor, fiţi tari şi nu vă clătinaţi, căci Eu, Domnul, sunt trâmbiţa cea de a şaptea precum scrie în Scripturi. Eu sunt Cel ce sfârşesc şi plinesc taina lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Învăţaţi binecuvântarea Mea peste voi. Învăţaţi iubirea cerului cu voi, căci cei ce nu s-au lepădat de Dumnezeu după îndemnul omului necredincios lucrărilor Mele peste pământ, aceia sunt cu cerul, şi cerul e cu ei la masă cerească pe pământ, şi nu vor mai flămânzi şi nu vor mai înseta. Cei ce mănâncă şi beau hrana şi apa aceasta, aceia nu vor mai înseta niciodată. Amin. Eu sunt izvorul cel nesecat, care curge cu veşnicie peste tine, poporul Meu iubit.

Cine este sluga cea credincioasă şi înţeleaptă pe care a pus-o Stăpânul peste slugile Sale ca să le dea hrană la timp? O, fericită este sluga aceea pe care venind Stăpânul ei o va afla făcând aşa. Amin, amin, amin.

15/28 noiembrie 1997

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Împlinirile proorocilor sunt lucrate prin cei credincioşi. Maica Domnului povăţuieşte pe ucenici. Tatăl cu Fiul în sfat.

Coboară Domnul cu sfinţii Săi. Coboară Domnul pe pământ, în sărbătoare de cer nou şi de pământ nou, loc al dreptăţii Domnului. Amin, amin, amin.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acesta este numele coborârii Mele peste grădina cuvântului Meu ca să Mă fac cuvânt peste pământ. Eu sunt glasul trâmbiţării celui de al şaptelea înger, după cum este scris despre Mine în Scripturi. Nici o taină nu mai este de lucrat. Eu sunt Cel ce săvârşesc taina pentru care M-am născut din Tatăl şi din Fecioară, Om, ca să fie Dumnezeu văzut de oameni, şi să creadă oamenii în Mine şi să prindă viaţă şi credinţă şi adevăr.

Sunt cu sfinţii şi cu Maica Mea Fecioară şi grăiesc pentru poporul Meu, cu duh de sărbătoare grăiesc. De mai bine de două mii de ani s-a născut pe pământ mama Mea. Ea a venit între oameni ca rod al Tatălui Meu, şi ca rod al rugăciunii celor ce au născut-o pe ea.

O, copilaşule, poporule copilaş, să ştii, poporul Meu, că ori de câte ori are Dumnezeu de împlinit tainele Lui peste pământ, atunci se nasc pe pământ oameni credincioşi care se roagă Domnului ca să împlinească peste oameni făgăduinţele Sale care se împlinesc la rugăciunea omului lui Dumnezeu. Aşa s-au rugat cei ce au născut-o pe mama Mea, iar proorocul Zaharia, arhiereu la templul Domnului, a împlinit lucrarea făgăduinţelor lui Dumnezeu şi a luat pe copila cea făgăduită Domnului de către părinţii ei, şi a dus-o înaintea Domnului pentru ca să fie ea Fecioara din care Se va naşte Cel promis prin prooroci, Dumnezeu Cuvântul. Arhiereul Zaharia era proorocul Domnului, care păstra în inima lui cea credincioasă taina plinirii vremurilor, pe Hristosul Domnului, Cel Care

avea să Se nască din Fecioară şi să fie de mântuire pentru lumea cea stricată prin păcat.

Avea trei ani Măicuţa Mea, şi părinţii ei au dat-o Domnului. Ea a crescut înaintea Domnului şi a împlinit Domnul prin ea Scriptura prorocului Isaia care spune: *«Iată, Fecioara va zămisli şi va naşte Fiu, şi I se va pune numele Emanuel; şi Fiul Se va hrăni cu lapte şi cu miere până în vremea când va şti să pedepsească răul şi să arate binele».* Nimeni n-a putut pe vremea aceea să împiedice împlinirea planului lui Dumnezeu, şi el s-a împlinit, iar sfaturile oamenilor nu s-au împlinit, după cum este scris: *«Înţelegeţi, neamuri, şi vă plecaţi, căci orice planuri veţi face vor fi risipite, şi hotărârile voastre nu se vor împlini, căci cu noi este Dumnezeu».* Amin.

O, copilaşii Mei de azi! Eu cu voi Îmi împlinesc tainele Mele, şi ţin mâna Mea cea puternică peste voi şi vă spun: cei necredincioşi numesc uneltire împlinirea lucrării Mele prin cuvânt, dar voi fiţi tari şi credincioşi, ca să nu slăbiţi spre căile acestui neam necredincios. Voi să nu socotiţi uneltire ceea ce neamul acesta socoteşte uneltire. Voi să nu vă temeţi de ceea ce ei se tem. Nu vă înfricoşaţi, fiilor, şi staţi înaintea Sfântului Domnului şi de El să vă înfricoşaţi şi pe El să-L socotiţi sfânt, că El este pentru voi cort sfânt, iar pentru cei necredincioşi El este piatră de încercare, stâncă de poticnire, şi iată, mulţi se poticnesc şi cad şi se sfărâmă şi stau prinşi în cursa robiei, căci Eu, Domnul, am pecetluit taina Mea cu voi numai pentru voi, că sunteţi credincioşi, amin, şi sunteţi ucenicii Mei, amin, şi sunteţi fiii Mei. Amin, amin, amin.

Zaharia arhiereul Domnului, proorocul Domnului a împlinit Scriptura tainei cea ascunsă din veac, taina cea despre Fecioara care va naşte pe Dumnezeu. El a fost credincios şi a împlinit lucrarea lui Dumnezeu şi a avut grijă sfântă de Fecioara care avea să nască pe Domnul, pe Fiul Tatălui, Domnul peste pământ, Domnul adevărat. Iar în vremea aceasta iarăşi am avut oameni credincioşi pentru lucrarea naşterii cuvântului Meu din Tatăl, căci Tatăl a lucrat şi a născut-o pe Verginica şi a pus lângă ea pe cei credincioşi, şi din aceştia s-au născut ucenici din ucenici, fii ai lui Dumnezeu, şi Domnul Cuvântul Se naşte pe pământ cuvânt şi adună prin glasul trâmbiţei a şaptea pe cei aleşi ai Lui din cele patru vânturi precum este scris. Eu sunt pentru voi cort sfânt, iar pentru cei necredincioşi sunt piatră de încercare şi stâncă de poticnire şi mulţi se poticnesc şi cad şi se sfărâmă şi stau prinşi în cursa robiei.

Vin la tine, poporul Meu cel drag, vin cu duh de sărbătoare şi îţi întăresc credinţa şi te cuprind în duhul mângâierii şi te cuprind în duhul mamei Mele, Maică şi Fecioară, biserică a Mea între oameni. Amin.

— O, Fiule ceresc, Fiul meu iubit, prin Care eu am binevoit să-Ţi fiu cort, să-Ţi fiu biserică, în care să Te sălăşluieşti, şi din care să ieşi spre cei pierduţi ca să-i cauţi şi să le dai înapoi pe cele pierdute! O, Fiule Emanuel, iată şi poporul Tău, care s-a făcut pentru Tine casă, şi cort, şi biserică Ţie, Fiule Cuvântule.

Eu am fost primită pruncă în templul cel făcut de oameni ca să mă fac apoi biserică Ţie, Fiule al Tatălui, şi ca să ştie oamenii unde este locaşul Tău şi unde să-Ţi facă ei Ţie locaş, Fiule fără de locaş. Când m-am lăsat eu Ţie biserică şi când ai ieşit spre oameni, oamenii nu ştiau că Tu eşti taina omului cel nou, Om ieşit din om, dar eu păstram în inimioara mea toată taina mea şi a Ta, pe care o ştiam din Scripturi, după cum mă învăţase Zaharia, arhiereul Domnului, rudenia mea. Aşa şi poporul Tău, Tu şi pruncii Tăi, după cum a proorocit Isaia. Aşa e şi acum. Oamenii nu ştiu că poporul Tău acesta Te-a primit pe Tine şi s-a lăsat Ţie cort, şi biserică s-a făcut Ţie, ca să ştie oamenii ce înseamnă locaş al Tău şi biserică a Ta cu oamenii. Oamenii de pe pământ ştiu altfel, că aşa i-au învăţat păstorii lor. Oamenii ştiu că biserică înseamnă o zidire din piatră sau din cărămidă în care se adună ei pentru obiceiurile creştineşti prin care ei se botează şi se cunună şi se curăţă şi se înmormântează şi se pomenesc de către preot. Toate au rămas numai obiceiuri, Fiule, căci oamenii nu-şi ridică inima spre Tine prin obiceiurile acestea. Biserică înseamnă omul care Te poartă pe Tine în el trup şi cuvânt. Biserică înseamnă fiii Tăi cei sfinţi laolaltă în numele Tău, dar oamenii nu ştiu adevărul.

Plâng de mila oamenilor, dar plânsul meu e pe sfârşite, că oamenii nu întind mâinile spre Tine, Fiule dătător de viaţă. Dar pe poporul Tău cel fiu al Tău îl cuprind în duhul mângâierii şi îl îndemn la iubire pentru Tine, Fiule dulce. Îţi doresc iubirea cea sfântă a fecioarelor şi a feciorilor. Îţi doresc iubirea tuturor celor ce sunt, şi a celor ce vor fi ai Tăi. Îţi doresc, Fiule îndurerat, mângâierea cea de la cei mai mici ai Tăi. Îţi doresc, Fiule înlăcrimat, bucuria venirii Tale cea văzută la poporul Tău care Te aşteaptă ca pe un Mire din cer. Îţi doresc venirea, Fiule venit cuvânt peste cei credincioşi. Amin.

O, iubiţilor din cer, o, sfinţilor şi îngeraşilor! Mângâiaţi, mângâiaţi pe poporul cel fiu al Fiului meu, că aşa zice Domnul: *«Vărsa-voi pacea Mea peste el ca un fluviu; vărsa-voi slava neamurilor de pe pământ ca un şuvoi peste Ierusalim, iar pruncii lui vor fi dezmierdaţi la sân, şi pe genunchi dezmierdaţi, aşa cum mama îşi mângâie pe fiii ei, iar inima şi trupul lor vor tresări şi vor odrăsli ca iarba cea fragedă».* Domnul, Cel Care S-a vestit pe Sine, şi pe mine, mama Sa, prin Isaia proorocul, Acela este Cel ce te-a vestit şi pe tine, poporule mângâiat de Duhul Său Cel mângâietor, după cum este scris: *«Lua-va Domnul înţelepciunea de la înţelepţi, şi o va vesti pruncilor Săi cei din urmă, care vor fi mângâiaţi de Duhul Sfânt».* Amin, amin, amin.

— O, poporule fiu, am coborât peste tine duh de mângâiere, duh de sărbătoare, şi ţi-am întărit credinţa cea pentru Scripturi, fiule scump. Duhul mamei Mele te-a mângâiat cu duhul nădejdii şi al credinţei şi al dragostei de Dumnezeu. Duhul sfinţilor te-a mângâiat prin cuvântul mamei Mele. Duhul Meu Cel Sfânt te mângâie şi te poartă de mânuţă pe tine, cel mai mic al poporului sfânt, căci după patruzeci de ani de mângâiere Eu odrăslesc popor nou, căci am fii tari şi credincioşi, care Mă nasc pe Mine cuvânt pentru fii. Eu vin cuvânt din cer pe pământ, vin pe nori până deasupra ieslei Mele de naştere a cuvântului Meu.

Tată, Îţi mulţumesc pentru acest popor pe care Mi l-ai dat din lume, căci lumea nu iubeşte ce este al Tău, dar Eu îi iubesc, şi Îmi ridic glasul înaintea Ta şi Te rog pentru ei, pentru mărirea credinţei lor Te rog. Pentru mărirea staturii lor întru Mine Te rog, Tată. Voiesc să fac cu ei Scriptură văzută a venirii Mele. Te rog pentru ei, Tată. Împlineşte-Te cu Mine în ei, Tată. Ei să scadă în ei şi să cresc Eu în ei, Tată. Te rog pentru statura lor întru Tine şi întru Mine. Te rog, Tată, pentru statura Ta şi a Mea întru ei, bunule Tată. Te rog pentru dor sfânt în ei, pentru cer sfânt în ei, pentru Duh Sfânt în ei Te rog. Vremea e rea şi grea. Vremea e moarte peste oameni. Te rog pentru cei mai mici ai Tăi şi ai Mei. Te rog, Tatăl Meu, să Te slăveşti în ei cu slava Mea pe care am avut-o la Tine mai înainte de întemeierea lumii, căci Eu, lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac l-am săvârşit, Tată. Am arătat numele Tău celor ce

Mi i-ai dat din lume, că ai Tăi erau, şi ei au cunoscut că toate câte Mi-ai dat pentru ei sunt de la Tine, Tată, şi ei le-au primit şi au cunoscut cu adevărat, crezând că de la Tine vin şi că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat cuvântul Tău, dar lumea îi urăşte, pentru că ei nu sunt ai lumii, şi sunt ai Tăi şi ai Mei, Tată. Sfinţeşte-i pe ei întru adevărul Tău, căci Cuvântul Tău este adevărul Tău, şi este Fiul Tău.

O, dar nu numai pentru aceştia Te rog, Tată. Te rog şi pentru cei ce cred, şi pentru cei ce vor crede în Tine şi în Mine prin cuvântul lor, prin mărturisirea lor, Tată, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis la ei, căci slava pe care Mi-ai dat-o Tu pentru ei, Eu le-am dat-o lor, ca să fie ei una precum Noi una suntem, ca să ştie lumea că Tu M-ai trimis la ei şi că i-ai iubit pe ei precum M-ai iubit pe Mine de M-ai trimis la oameni cum i-ai trimis şi pe ei. Iar Eu voiesc ca unde sunt Eu, să fie şi ei, ca să privească mărirea Mea cea de la Tine, că Tu pe Mine M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii, dar lumea pe Tine nu Te-a cunoscut, Tată drept, ci Eu Te-am cunoscut, iar aceştia micuţi ai Tăi au cunoscut că Tu M-ai trimis. Eu le-am arătat numele Tău, şi îl voi arăta mereu, ca iubirea cu care Tu M-ai iubit să fie în ei, şi cu Mine în ei. Amin, amin, amin.

— O, Fiule dulce, pentru mărirea credinţei lor Te-am ascultat. Amin. Pentru mărirea staturii lor întru Tine Te-am ascultat, Fiule al Meu. Amin. Pentru Scriptura venirii Tale, pentru dor sfânt în ei, pentru cer sfânt în ei, pentru Duh Sfânt în ei Te-am ascultat. Amin. Pentru cei ce cred în Mine şi în Tine prin ei Te-am ascultat. Amin. Pentru cei ce vor crede prin cuvântul lor Te-am ascultat şi Te voi asculta ca un Tată drept cu Tine, Fiule şi Adevărule al Meu. Amin, amin, amin.

— O, binecuvântat să fii de Tatăl Meu şi de Mine, Fiul Tatălui, şi de mama Mea Fecioară şi de toţi sfinţii şi îngerii, poporule mititel.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, voiesc ca unde sunteţi voi să fiu şi Eu cu voi, şi să priviţi mărirea Mea cea de la Tatăl, căci Tatăl M-a iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii, dar lumea nu L-a cunoscut pe Tatăl, ci Eu L-am cunoscut, iar voi aţi cunoscut şi voi, aţi cunoscut că Tatăl M-a trimis, şi Eu vă arăt numele Tatălui Meu şi vi-l voi arăta mereu, ca iubirea cu care Tatăl M-a iubit, să fie în voi, şi să fie cu Mine în voi. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 1997

Sărbătoarea de şase ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Cuvântul Domnului este duhul proorociei. Slava Domnului este sfinţenia din om. Chemarea neamurilor pământului. Chemare peste Israel cel după trup.

Cu duh de sărbătoare vin din cer pe pământ şi Mă fac cuvânt proaspăt peste grădiniţa cuvântului Meu.

E sărbătoare în cer şi peste tine, grădiniţa Mea. Te serbează cerul şi te cuprind sfinţii şi îngerii în duh de sărbătoare cerească pentru serbarea zilei tale de pecetluire cu Duh Sfânt şi cu putere cerească peste tine. Amin. Eu am pus peste tine lucrare de Duh Sfânt şi putere cerească şi îngrădire tare şi sfinţi şi îngeri şi puteri cereşti lucrătoare, şi te-am făcut sărbătoare a Mea pe pământ, o, grădiniţă a cuvântului Meu, şi te-am numit Sfânta Sfintelor în care intru Eu Domnul, Eu, Arhiereul Cel mare, Eu şi cu zecile de mii de sfinţi şi de îngeri. Cuvântul Meu este împărat peste tine, şi împăratul iese din tine ca un mire ca să-şi iubească mireasa. Mă fac în tine cuvânt de iubire şi scriu cartea iubirii dintre Mire şi mireasă. Pace ţie, grădiniţa Mea cu fii unşi! O, e greu de tot de cei ce se ating cu duh de necredinţă şi de faptă a necredinţei peste această ungere din cer.

O, copilaşi ai trupului miresei Mele! Copilaşilor mireasă a Mea! O, poporul Meu, nu mai am ce să mai ung pe pământ. Nu mai este om al lui Dumnezeu pe pământ ca să am Eu cale să ung, şi prin ungere să-Mi fac sfinţi pentru cele cereşti. Nu mai am, fiilor, nici un locuşor unde să-Mi pot pleca truda şi capul. Nu era pe vremea apostolilor Mei aşa cum este azi. Bisericile erau biserici, nu ca azi. Bisericile de atunci însemnau sfinţenie, iar păcatul era scos afară din biserici, era vădit de cei cu Duhul Sfânt şi era scos din biserici.

Rău e fără cuvântul lui Dumnezeu. Rău este fără om prooroc între oameni. Proorocul lui Dumnezeu este cuvântul lui Dumnezeu care scoate răul la iveală, căci acolo unde se ascunde răul, vine pe văzute mânia lui Dumnezeu, dreptatea cea din cer, foc şi pucioasă peste răul cel lucrat de oameni. Cuvântul Meu este cuvântul dreptăţii, iar cei cu viaţă mincinoasă se luptă cu cuvântul Meu, se luptă cu Mine, căci cuvântul Meu este foc şi pucioasă pentru cei ce nu-L iubesc pe Domnul împlinind legea cea dreaptă a sfinţeniei pe pământ.

O, sfinţilor din cer şi îngeraşilor, lucraţi peste grădiniţa Mea, lucraţi peste ea lucrare de cer nou şi de pământ nou, şi pregătiţi slava ei cea văzută. Lucraţi din toate laturile şi înnoiţi puterea grădiniţei-iesle a cuvântului Meu. Îngrădiţi-o din toate laturile cu focul ceresc al Duhului Sfânt şi cu lumina cea care nu înserează, căci Eu, Domnul şi Arhiereul ei, îi sunt lumină a ei, şi din ea Mă fac lumină peste pământ, Lumină din Lumină Mă fac. Amin. Eu am venit cuvânt din cer pe pământ, şi oamenii nu ştiu ce înseamnă această lucrare. Eu am venit, şi nimeni nu M-a aşteptat să vin, şi tot aşa va fi şi când voi veni văzut pe norii slavei că a sosit vremea aceea şi sunt gata să-Mi las trupul văzut precum este scris în Scripturi, dar nu va mai fi ca acum, căci atunci voi fi ţinut cu slava Mea de calea pe care azi o lucrez cu cuvântul Meu, şi Mă voi slăvi peste grădiniţa cuvântului Meu şi voi vărsa din gura Mea cuvânt de jale, foc şi pucioasă peste gloatele care dorm veghind pentru somnul nevegherii.

Iar voi, fiilor unşi, intraţi sub slava Mea care vă este ocrotire şi îngrădire şi bucurie. Binecuvântate să vă fie ieşirile şi intrările, intrările şi ieşirile, şi lucraţi-le sub slava Mea ca să fiţi mereu îmbrăcaţi şi nu goi. Învăţaţi pe Israel, învăţaţi pe fiii poporului Meu să fie îmbrăcaţi şi nu goi, căci slava Mea este veşmântul pe care l-am dat poporului Meu, cel ce-Mi pregăteşte venirea. Eu fără popor pregătit nu pot să-Mi pregătesc venirea. Eu fără casă lucrată din pietre vii nu pot să-Mi fac venirea cea cu slavă văzută. Casa trebuie să fie văzută şi bine lucrată şi bine împodobită, căci darurile cereşti va fi să întreacă cu strălucire văzută toate cele ce strălucesc peste oameni fără putere de strălucire. Strălucirea care cade la orice adiere de vânt, aceea nu este strălucire, şi este minciună pe care oamenii au scris strălucire. Iată bisericile de azi, care sunt numite aşa din obişnuinţa oamenilor. Iată zidirile de azi, care sunt numite biserici ale lui Hristos, sunt împodobite de mâna oamenilor minciunii, căci viaţa mincinoasă este minciună vie care înşeală faţa adevărului cel veşnic viu. Locaşurile de biserici sunt ale oamenilor, nu sunt ale lui Dumnezeu, căci Eu, Domnul, nu pot să-Mi plec capul în ele. În ele

e numai lume, lume fără Dumnezeu, lume care nu se strânge acolo pentru Dumnezeu, ci se strânge pentru oameni, pentru slavă omenească, nu dumnezeiască.

O, de s-ar trezi oamenii cei cu inima curată care să aibă putere să-i spună minciunii, minciună! O, de-ar mai veni şi vremea Mea pe pământ cu oamenii! O, de-ar veni ziua cea mare a Fiului lui Dumnezeu, Cel prin Care s-a făcut cerul şi pământul! O, mare este dorul Meu, şi iată, Mi-am făcut casă pe pământ. Mâna Mea cea tare a lucrat şi am biserică pe voia Mea şi am cale spre ea şi am cu ea cale peste pământ. De şapte mii de ani am aşteptat vremea acestui popor credincios, care crede că Tatăl M-a trimis cuvânt pe pământ.

O, popor credincios, credinţa ta să nu piară în veci. Credinţa ta să crească şi să umple pământul de credinţă. Credinţa ta să treacă în veacul cel fără de sfârşit. Amin, amin, amin.

Iată, Eu vin. Intraţi sub slava Mea, fiilor credincioşi, fiilor unşi în grădiniţă. Învăţaţi pe fiii poporului Meu să fie îmbrăcaţi şi nu goi. Să se uite oricine la îmbrăcămintea voastră şi să ştie oricine se va uita la voi ce înseamnă să fie omul îmbrăcat şi nu gol. Pregătiţi pe poporul Meu cel credincios venirii Mele. Pregătiţi pentru poporul Meu veşmântul slavei Mele.

O, poporule credincios venirii Mele, te pregătesc ca să-Mi pregătesc venirea. Te pregătesc, fiule, şi tu să nu tânjeşti, să nu mai tânjeşti cu pregătirea. Pregăteşte-ţi podoabele credinţei şi lustruieşte-ţi îmbrăcămintea şi încălţămintea şi albeşte-ţi albul sfinţeniei Mele în tine, că Eu sunt Lumină din Lumină, şi Lumina la Lumină trage. Învaţă de la cei puşi peste tine să te înveţe, învaţă ce înseamnă slava ta cea de la Mine, învaţă lucrarea slavei cereşti peste tine, învaţă, poporul Meu, că ai cuvântul Meu învăţător de deasupra ta. Ridică-ţi ochii în sus şi învaţă să ai cerul în tine. Uită-te în sus, şi învaţă cele de sus, învaţă lucrarea sfinţilor şi a îngerilor peste pământ. Nu te uita numai în lături. Uită-te şi în sus că ai de căpătat cerul ca podoabă peste tine. Dacă te uiţi numai în lături nu poţi dobândi cele de sus, că ele sunt de sus, nu din lături. Te pregătesc cu învăţătură din cer, iar tu să nu te pierzi în lături, ci pierde-te în cele de sus, ca Eu să te găsesc întru ele când Mă voi lăsa descoperit întru tine şi peste tine şi din mijlocul tău peste multe mulţimi. Un om care s-a dus să fure şi să aibă, a luat cu el şi pe copilul său, ca să-l înveţe să aibă când nu are. Şi când a ajuns să ia şi să aibă omul, a lucrat pe furiş, că lucra ca pe pământ; şi s-a uitat în faţă şi în spate, în stânga şi în dreapta, şi apoi s-a pregătit să ia şi să aibă. Dar copilaşul i-a spus că în sus a uitat să se uite, iar cele de sus s-au coborât şi au lucrat pentru naşterea de sus a inimii omului, şi omul a învăţat să privească cu cele din cer peste faptele lui.

O, fiule Israele, te pregătesc, tată, şi tu să nu tânjeşti în pregătire. Uită-te în sus. Amin. Iar în lături să te uiţi cu ochii cei de sus, cu naşterea ta cea de sus, cea din cer, nu cu cea din om naştere. De şapte mii de ani aştept vremea ta pe pământ între oameni. De şapte veacuri te aştept să fii poporul Meu cel credincios, că te-am chemat, fiule, ca să fii cu cerul pe pământ, şi din cel chemat te-am ales apoi, şi din cel ales te-am lucrat pe tine cel credincios, ca să am cale să vin. Eu nu te mint că vin şi să nu vin. Dacă Scripturile venirii Mele a doua oară sunt minciună, atunci şi acest cuvânt este minciună. Dar Scripturile sunt adevăr, şi Eu vin şi Mă fac adevăr, căci Eu sunt cuvântul adevărului, cuvântul Scripturilor. Amin. Eu am lucrat locaş pentru voi şi pentru Mine. Eu am întocmit grădiniţă cu fii unşi în ea. Eu Mi-am făcut iesle pentru naşterea cuvântului Meu peste cei credincioşi de pe pământ, iar locul slavei cuvântului Meu se numeşte Sfânta Sfintelor de pe pământ, pentru fiii bisericii Mele pentru cei credincioşi din neamul român, că e neamul Meu cel nou ales la sfârşit, precum pe Israel cel după trup l-am ales la început. Lui Avraam i-am făgăduit că îl voi înmulţi ca stelele cerului prin sământa făgăduinţelor Mele, prin cei din cer născuţi îl voi înmulţi ca stelele cerului. Precum stelele cerului acoperă peste tot, de sus, pământul de sub ele, aşa voi înmulţi neamul cel făgăduit lui Avraam; pe tot pământul am făgăduit că-l voi înmulţi. Amin. De aceea am ales dintre neamuri neamul român, că Eu trebuia să-Mi ţin făgăduinţa cea făcută prin cuvânt. Neamul lui Israel cel după trup s-a împietrit prin nesfinţenie, şi apoi prin necredinţă, iar neamurile care nu auziseră de lucrul cerului pe pământ, s-au născut din Duhul Sfânt, Care a venit peste pământ, şi s-au făcut popor al făgăduinţei cea peste Avraam, şi din acest aluat am crescut lucrarea cuvântului Meu în mijlocul neamului român, muntele cel înalt, din care curge laptele şi mierea cuvântului Meu peste neamuri ca să le hrănească şi să le adape din râul vieţii, căci cuvântul Meu este râu de viaţă veşnică peste făpturi. Amin. Vor veni neamuri de pe tot pământul şi vor lua din acest râu şi vor căuta învierea prin cuvântul acesta şi vor căuta viaţa cea veşnică, viaţa care vine din cer pe pământ şi se face cuvânt de viaţă peste grădina cuvântului Meu din mijlocul neamului român.

Rostesc cuvânt din mijlocul neamului român. Domnul Iisus Hristos Se duce cu cuvânt nou peste toate noroadele de pe pământ. Eu, Domnul, Cel născut din Tatăl mai înainte de veci, şi din Fecioară acum două mii de ani, şi din România cuvânt acum, la capătul Scripturilor cele pentru venirea Mea, Eu, Domnul Iisus Hristos, strig peste pământ până la toate marginile: ridicaţi-vă, voi, neamuri ale pământului din tot neamul oamenilor şi veniţi spre râul vieţii care curge din cer în mijlocul neamului român! Veniţi şi luaţi viaţă, cuvânt de viaţă sfântă şi veşnică! Eu sunt Cuvântul Cel dinaintea venirii trupului Meu pe pământ a doua oară cu oamenii. Ridicaţi-vă deasupra trupurilor voastre şi scăpaţi din focul mâniei care vine din cer peste toate trupurile care nu au cerul în ele. Cerul înseamnă sfinţenie şi rai în casa omului, în trupul omului. Vă cheamă Domnul la viaţă dulce, la miere şi lapte, la cer nou şi la pământ nou peste pământ. Veniţi şi luaţi învăţătura care vă dă viaţa cea veşnică! Veniţi, că morţii înviază şi vor învia, iar cei vii se vor schimba întru nestricăciune. Sună glasul celui de al şaptelea înger ca să adune sub slava Mea pe cei aleşi prin credinţă şi prin sfinţenie şi prin hrană aleasă, hrană din cer pentru cer nou şi pământ nou peste pământ. Amin, amin, amin.

Să vină neamuri fără de număr şi să se boteze în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi în numele acestei lucrări de cuvânt din cer, cuvântul care vine ca fulgerul din cer şi străbate de la o margine la alta a cerului. Să se trezească orice om: român, iudeu, elin, barbar, scit sau rob, şi să vină la viaţă veşnică. Cuvântul Meu e viaţă veşnică. Eu sunt viaţa cea veşnică, şi vin cu ea după acest cuvânt, vin şi o dau celor credincioşi cuvântului Meu care înviază pe om de la moarte la viaţă.

Vino şi tu, poporule iudeu, că am venit acum două mii de ani şi M-am răstignit pentru răscumpărarea ta de sub păcat, şi iată, am murit pentru neamurile pământului, nu pentru tine. Aşa ai voit tu cu Mine şi cu tine, dar Eu nu Mi-am luat înapoi făgăduinţele cele pentru tine. Vino şi te fă una cu Mine, că iată, am venit şi vin a doua oară, şi îţi voi arăta urma cuielor

şi cuiele care au lăsat pecetea ta pe trupul Meu cel venit de la Dumnezeu şi din Fecioară, Om între oameni. M-ai vândut morţii pe bani, şi de atunci tu stai strivit sub osânda banului pe care l-ai iubit mai mult decât pe Cel ce te-a iubit şi ţi-a fost Dumnezeu. Eu am fost şi sunt Fiul Tatălui Savaot, Fiul Cel răstignit şi înviat prin răstignire, iar adevărul învierii Mele stă şi acum vândut de tine pentru bani. Dar neamurile pământului au văzut ce-ai făcut tu cu Dumnezeu, şi au crezut în Mine, nu în tine. Iată, vin, precum am făgăduit când am plecat ca să Mă aşez la loc, de-a dreapta Tatălui Meu şi al tău, Israele al trupului. Vino şi tu la praznicul cuvântului Meu şi ia cu tine de pe masa Mea şi vino spre credinţă şi numeşte-te prin credinţă fiu al Meu, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, prin apă, prin duh şi prin sânge. Amin, amin, amin.

Iar tu, popor român, scoală-te să primeşti slava Mea, care vine peste tine la credinţa ta. Ridică-te prin poporul cuvântului Meu care s-a născut în mijlocul tău, că aduc peste tine poruncă din cer: scoală-te spre viaţă, şi fii credincios! Scoală-te şi te îmbracă pentru venirea Mea! Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 1997

Trâmbiţarea Domnului şi a sfintei Virginia peste cetatea Pucioasa. Sărbătoarea sfântului apostol Andrei şi a sfintei Virginia

Taina naşterii neamului român. Omul are un singur vrăjmaş: păcatul. Sfânta Virginia scrie cartea de mărturie pentru cetatea ei, încheind cartea cetăţilor întocmită cu şapte ani în urmă

Israele, românul Meu popor, numai într-o sărbătoare aş sta cu tine, poporule, iubitul Meu. Doresc sfinţii sărbători cu tine pe pământ ca şi în cer, căci cerul s-a coborât pe pământ ca să lucreze cu tine şi pentru tine şi pentru Mine, că sunt ars de dor pentru salvarea neamului omenesc, care a căzut din rai acum şapte mii de ani şi jumătate.

O, nu ştiu oamenii să citească în Scripturi, nu ştiu şi nu înţeleg cele scrise în Scripturi. Nu ştiu nici slujitorii bisericii, că ei citesc alte cărţi şi fac alte cărţi, că sunt plini de mândrie şi de fală pentru numele lor, nu pentru numele Meu. Ei se folosesc de numele Meu ca să-şi facă ei fală cu numele Meu, şi nu să Mă cinstească pe Mine. Oamenii citesc de la oameni, nu de la Dumnezeu. Oamenii nu mai au umilinţă înaintea lui Dumnezeu. Aş voi, poporul Meu, să zidesc în toţi oamenii o inimă curată şi un duh nou înăuntrul lor. Un duh drept, înnoitor de viaţă aş voi să le dau la oameni, iar tu eşti unealta Mea şi Mă ajuţi la lucrul Meu de înnoire a lumii. Amin. Să stai mereu la lucru cu Mine, poporule plămada Mea. Tu eşti plămada neamului Meu român, ales de Tatăl Meu pentru Mine ca să fie neamul care-Mi dă locaş întru a doua Mea venire. Şi iată, Mi-a pregătit Tatăl locaş, ca acolo unde sunt ai Mei cu care Mă ajut, să fiu şi Eu, şi să lucrez inimă curată şi duh drept să înnoiesc întru cele dinăuntru ale oamenilor. Şi voi lucra. Amin.

Vin cu Verginica, vin cu sfinţii, vin cu apostolul Andrei. Vin la sărbătoarea cerului în mijlocul tău, Israele iubit de cer. Verginica este serbată de sfinţi şi de îngeri, şi de Tatăl şi de Fiul şi de Duhul Sfânt. Ea coboară pe cărarea cărţii ei, şi Eu cobor cu sfinţii şi cu ea. Ea este serbată de cer, împreună cu apostolul Meu cel întâi chemat la lucrarea de vestire a mântuirii care a venit din cer şi s-a făcut trup pe pământ ca să fie mântuire pentru oameni. Apostolul Andrei a lucrat peste România la începutul ei, la naşterea ei între neamuri, iar Verginica a lucrat peste ea acum când Eu vin Mire pe pământ ca s-o fac ţară de nuntă şi să-i dau slava Mea întru venirea Mea, şi să-i dau coroană de cer nou şi de pământ nou, în care va locui dreptatea. Vin să zidesc în ea om nou şi inimă curată, şi duh drept să înnoiesc în ea. Amin.

Sunt cu duh de sărbătoare peste grădina cuvântului Meu, şi din ea ies cu Duhul Meu, Care Se face cuvânt dătător de viaţă. Sunt cu duhul sfinţilor cei veşnic vii, că aceasta este plata sfinţilor. Voiesc să fac sfinţi din oameni, şi duhurile sfinţilor voiesc tot aşa, dar Îmi trebuie sfinţi între oameni şi cu ei să lucrez şi să măresc numărul sfinţilor pe pământ, căci sfinţii au viaţă veşnică. Cine este sfânt pe pământ, să se sfinţească încă şi să lucreze cu cele sfinte din el peste oameni şi să zidească împărăţia cerurilor în oameni, căci oamenii bisericii de pe pământ scriu cărţi despre Domnul şi despre sfinţi, dar n-au putere să zidească pe Dumnezeu în om, căci ei nu sunt sfinţi cu cele dinăuntru ale lor, şi n-au inima curată şi n-au duh drept întru cele dinăuntru ale lor. Dar iată, şi Eu scriu carte despre ei şi pentru ei, şi le spun că şcoala şi cartea de pe pământ a secat mintea cea cerească a omului, că nu este sfinţenie în cei ce fac cartea şi şcoala peste oameni, şi Eu aş voi să-i iert pe aceştia ca pe fiul risipitor care a folosit averea tatălui său în desfătări şi desfrânări lumeşti, care l-au sărăcit şi l-au adus la duh de pocăinţă. Fiul risipitor şi-a pierdut moştenirea, dar a fost iertat de tatăl său pentru că şi-a recunoscut greşalele şi nevrednicia, şi prin umilinţa lui l-a veselit pe tatăl său, că mare bucurie se face în cer când cel păcătos se întoarce la Dumnezeu recunoscându-şi greşalele care l-au despărţit de moştenirea sa, precum este scris. Fratele fiului rătăcit a rămas mirat de bucuria tatălui său pentru întoarcerea fiului care şi-a cheltuit moştenirea, dar tatăl i-a spus aşa: *«Fiule, nu te întrista. Toate ale mele sunt ale tale, dar acestuia, care a fost mort şi a înviat, se cade să-i dăm bucuria iertării, plata pocăinţei, şi va trăi din ale noastre, că el şi-a cheltuit moştenirea şi drepturile sale şi e sărac şi umil şi cere milă, fiule, cere semnul iertării».*

Eu scriu carte pentru fiii cei risipitori de avere duhovnicească şi iubitori de desfătări şi de desfrânări lumeşti, că aş voi să-i iert pe aceştia ca pe fiul risipitor care a folosit averea tatălui său în cele risipitoare de avere pierzându-şi moştenirea, căci şcoala şi cartea de pe pământ seacă mintea cea cerească a omului, şi omul se pierde în cele pământeşti prin ştiinţă omenească, iar când vede că toate ale lui au fost pierdere şi nu câştig, se întoarce cu pocăinţă la Tatăl lui Cel bogat, şi cere milă, cere cu umilinţă, iar cine cere cu umilinţă, acela primeşte milă. Această lucrare a milei, voiesc s-o dau la toţi cei fără de Dumnezeu, că mare bucurie se face în cer pentru cel ce se pocăieşte şi se sfinţeşte. De aceea M-am făcut cuvânt din cer peste pământ, căci fiul cel risipitor de azi, nu se întoarce şi nu se umileşte mai înainte de venirea Mea, că scris este: *«Din pricina fărădelegii, iubirea oamenilor se va răci».* M-am coborât din cer cuvânt pe pământ ca să strig oamenii la pocăinţă, şi cobor cu sfinţii şi lucrez cu ei, nu singur, căci aşa lucrează Dumnezeu.

O, cel mai mare vrăjmaş al omului, care este? Care vrăjmaş îl desparte pe om de Dumnezeu şi de moştenirea sa? Numai un singur vrăjmaş are omul, şi acesta este păcatul. Păcatul dă loc diavolului, şi diavolul îi dă omului plata păcatului, dar Eu vin din cer pe pământ ca să stric lucrarea diavolului. Vin să-l ajut pe om să scape de păcat şi să se facă sfânt, om fără de păcat să se facă. Amin. O, ce dulce este o viaţă

fără de păcat, căci numai aceasta înseamnă viaţă, iar viaţa e dulce, viaţa e miere şi lapte, viaţa e hrana sufletului, iar păcatul e moartea sufletului. Viaţa este ţara din care curge lapte şi miere pentru viaţă din viaţă. Amin.

O, Verginica Mea, trâmbiţa Mea din care Eu am sunat şi sun deşteptare peste cei păcătoşi! Suntem la hotarul de dinaintea soborului tău cu sfinţii în serbare şi în lucrare peste Israel cel mic, pe care-l avem în mijlocul neamului român. Pe Iacov l-am numit Israel, şi pe tine tot aşa te-am numit, ca să aibă poporul tău acest nume înaintea Mea. Am venit din cer, am venit cuvânt nou acum şapte ani când te-am ridicat pe tine ca să mergi cu Mine şi cu fiii trimişi peste tot poporul tău şi ca să-l strigi pentru întâmpinarea Mea şi a ta, şi am călătorit cu tine, tată, şi Ne-am purtat prin toate cetăţile pe unde am avut fii hrăniţi cu mana cea dulce a cuvântului Meu de pregătire. Am intrat cu tine peste tot, şi te-am pus să suni şi să aduni pe fiii acestui popor de peste tot, şi ei s-au adunat, şi ai făcut peste ei carte de mărturie între tine şi ei, şi ai semănat peste ei sământa pocăinţei, tată, că venise întuneric mare peste pământ, şi tu nu voiai să-i acopere întunericul pe cei hrăniţi cu lumina Mea prin tine, căci tu ai fost vasul Meu cel plin de lumina cuvântului Meu, şi a rămas cartea de mărturie între tine şi ei. Dar poporul n-a voit să se ferească de întunericul care a venit tot mai gros peste ei, căci cine nu iubeşte pe Dumnezeu, acela rămâne în întunericul cel fără Dumnezeu, căci Domnul este lumină. Peste tot ai sunat, tată. Peste tot ai strigat aşa cum cloşca îşi strigă puii când vede că vine furtuna şi întunericul. Toate cetăţile ţi-au deschis ca să intri, şi ai intrat, şi ai lucrat ca să-i deştepţi pe toţi, după cum mărturiseşte cuvântul tău cel de atunci, cartea cetăţilor poporului tău. Dar din cartea aceea lipseşte o carte, Verginico. De şapte ani Mă zbat cu tine, tată, ca să intrăm cu cuvântul cel pentru cartea mărturiilor în cetatea ta, în cetatea din care ai făcut şi tu parte, că tu ai strâns în jurul tău creştini, şi i-ai hrănit de aproape ca să-ţi fie aproape, dar aceştia s-au depărtat cel mai mult de tine, o, trâmbiţa Mea, şi casnicii tăi au fost vrăjmaşii tăi, după cum este scris: *«Vrăjmaşii omului vor fi casnicii lui».*

Eu, Verginico tată, nu pot să-Mi desăvârşesc arătarea slavei Mele cu cerul pe pământ, până nu Mă spăl de sângele celor ce au fost cu Mine şi cu tine şi n-au mai voit să iubească viaţa, şi au iubit păcatul, tată, păcatul care face necredinţă în om şi despărţire de Dumnezeu. Cei păcătoşi nu se mai gândesc la păcat şi la plata păcatului. Cei păcătoşi au pierdut frica şi sunt cuprinşi de duhul nepăsării, tată.

O, iată ce este de făcut. Vei intra, Verginico, în cetatea în care n-ai putut să intri când ţi-ai făcut intrarea şi cartea de mărturie pentru toate cetăţile poporului tău. Vei intra pe porţi, tată, nu pe deasupra. Pe deasupra numai lupul sare, dar păstorul cel adevărat intră pe porţi. Scrie, tată, cartea care a rămas nescrisă, cartea de mărturie pentru cetatea din care eşti şi tu. Amin.

— Sună trâmbiţa lui Dumnezeu peste creştinii din cetatea Pucioasa. Amin.

Doamne, binecuvintează puterea cuvântului meu ca să intru în cetate şi să pot lucra peste ea, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Doamne, Tu eşti cărarea mea. Mergi înaintea mea şi fă-mi cale în ei, că sunt reci toţi, şi au inimile ferecate de necredinţă şi de nepăsare şi de păcate. Doamne, fă din piatră carne. Despietreşte-le inimile cele reci şi moaie învelişul lor cel tare ca să intru pe porţi. Doamne, fă din inimile lor ferecate, fă porţi prin care să intru şi să pot sta să lucrez cuvântul vieţii. Doamne, facă-se voia Ta şi nu a lor. Amin.

— Verginico, Eu sunt Cel ce sunt, şi sunt Atotputernic şi pot tot ceea ce voiesc Eu. Amin.

Ridicaţi-vă, voi, porţi, şi vă deschideţi înaintea Mea ca să intru. Treziţi-vă, voi, cei care aţi fost cu Mine, ca să auziţi pe Cel Care a fost cu voi, Dumnezeu din cer pe pământ. Sună glasul trâmbiţei Mele peste voi. Deschideţi! Amin.

Intră, Verginico, şi sună din trâmbiţă şi întocmeşte-ţi cartea cea pentru cetatea ta. Tu eşti dintre sfinţi, şi eşti cu sfinţii în sobor de sărbătoare pentru ziua când te-am aşezat de-a dreapta Mea întru cele cereşti. Intră, tată. Binecuvântată să-ţi fie intrarea ta cu cuvântul în casa ta şi în cetatea ta de unde Eu am venit şi te-am luat ca să fii în cer. Se încheie cartea mărturiilor pentru cetăţile poporului Meu şi al tău. Intră, tată, căci necredinţa lor nu este piedică pentru cuvântul Meu. Eu sunt Cel ce pot tot ce voiesc Eu. Amin.

— Doamne, am intrat şi sun, că Tu mi-ai fost cale de intrare. Amin. Facă-se voia Ta precum în cer, Doamne.

Amin, amin zic vouă: eu sunt trâmbiţa lui Dumnezeu, iar după această trâmbiţă sună Domnul, cea de a şaptea trâmbiţă. Amin, amin, amin.

Până acum n-am putut să vă strig, pentru că n-aţi putut voi să mai vreţi să credeţi în mine cea care sunt pururi vie precum toţi sfinţii sunt, şi nici acum nu vreţi şi nu puteţi, şi nici eu nu pot, dar poate Domnul puterilor, că El a spus: *«Eu sunt Domnul Cel Atotputernic, Domnul puterilor».*

Sunt şapte ani de când mi-a dat Domnul trâmbiţa să sun peste cetăţile poporului meu, de când mi-a ridicat glasul duhului meu ca să sune şi ca să fiu eu glasul Celui ce strigă peste pustiul inimilor poporului meu. Dar peste voi n-am putut să-mi las glasul, că v-aţi ascuns. Şi unde v-aţi găsit să vă ascundeţi! Sub poala preotului v-aţi ascuns, ca să-l nimiciţi şi pe el ca şi pe voi, ca să fie nimicit prin voi, şi v-aţi ascuns sub scutul celor necredincioşi ca să le întăriţi puterea necredinţei lor şi a voastră. Sub glasul hulitorilor şi al defăimătorilor v-aţi ascuns, ca să întăriţi prin voi necredinţa lor şi lucrarea lor cea rea şi ca să nimiciţi lucrarea lui Dumnezeu, cea care are cuvântul vieţii veşnice.

O, ce-aţi făcut! O, cine v-a pus să faceţi împotrivire şi necredinţă şi rătăcire de la viaţa cea creştină care v-a ţinut vii până ce eu am plecat la cer ca să fiu cu voi din cer şi ca să vă ajut şi mai mult, şi să cereţi Domnului tot ce voiţi în numele meu şi să primiţi de la Dumnezeu? O, cu ce a fost rea viaţa pe care v-a învăţat Domnul s-o trăiţi şi să n-o părăsiţi ca să aveţi viaţă? O, de ce aţi părăsit viaţa, viaţa cea cu Dumnezeu? Eu am fost îndemnul Domnului, Care vă îndemna la viaţă fără de păcat şi sfântă. Şi dacă n-aţi vrut, de ce aţi hulit viaţa şi învăţătura ei, care curge din cer, şi nu stă în cer, şi vine pe pământ, ca să fie luată de oameni?

Am stat între voi jertfă de suferinţă, că mă aşezam în faţa Domnului ca Moise ca să nu fiţi pedepsiţi voi pentru cele greşite din voi. Am avut o viaţă de lacrimi şi de durere fără mângâiere, căci trupul meu numai într-o suferinţă a petrecut. M-am dat duşmanilor Domnului şi ai mei şi ai voştri, care mă luau de lângă voi şi mă duceau în temniţele lor ca să mă chinuiască pe mine şi pe Domnul şi ca să fiţi voi păziţi de plata greşalelor voastre şi să nu pieriţi. Am plâns şi am suspinat mereu pentru toate uşurătăţile voastre, căci ce puţin Îl iubeaţi pe Dumnezeu! Plângeam în închisoare şi ziceam: *„Scoate-mă, Doamne, şi mă du la ei ca să nu-i înghită rătăcirea din lume şi faptele lumii“.*

N-am venit acum la voi ca să vă las carte mare, că e cartea lui Dumnezeu pe pământ, şi peste voi lăsată. Dar scriu în cartea voastră întrebare peste voi: de ce m-aţi părăsit? De ce, mămică? De ce, oare, m-aţi părăsit? Copii şi nepoţi, rude şi vecini ai mei ucenici, de ce, oare, m-aţi părăsit? De ce, oare? Şi de ce nu v-aţi întors la hrana care v-a crescut ca să fiţi creştini pe pământ? De ce nu v-aţi întors când aţi văzut că se împlinesc lucrările Domnului cele proorocite pe vremea când eram cu voi? De ce nu v-aţi întors? De ce nu vă întoarceţi? O, ai cui sunteţi acum? Ai cui mai sunteţi voi, oare? Voi ştiţi să răspundeţi? Am venit să pregătesc poporul cel credincios pentru venirea Domnului cu sfinţii Săi după cum scrie în Scripturi. Voi ce veţi face în clipa aceea dacă vă va găsi Domnul mâncând şi bând şi însurându-vă şi măritându-vă şi fugind de Dumnezeu? Unde vă veţi face ascunzătoare?

V-am hrănit din greu cu cele de la Domnul ca să fiţi creştini între oameni, şi toţi, aproape toţi dintre voi aţi hulit numele meu şi dragostea mea cea pentru Domnul şi pentru voi. Dacă eu am greşit Domnului, ca un om, sau vouă, era Domnul judecătorul şi miluitorul meu. Nu trebuia să faceţi voi aceasta, că eu v-am iubit, şi n-a fost vinovat cuvântul Domnului care curgea peste voi prin gura mea cea lucrată de Dumnezeu pentru cuvântul Său. Dar eu am dus o viaţă de chin pentru ca să fiţi voi creştini şi pentru ca să fiţi urmaşii mei, ucenicii mei să fiţi şi nu vrăjmaşii mei. Şi iată-i pe cei ce n-au fost hrăniţi şi învăţaţi şi miluiţi cât aţi fost voi, şi aceştia au fost credincioşi şi ascultători Domnului şi s-au lăsat tocmiţi de Domnul ca să fie urmaşii mei cei duhovniceşti, că voi n-aţi vrut să mă urmaţi. Dar eu sunt vie şi nu pier în veci, că am fost şi sunt trâmbiţa lui Dumnezeu, şi sunt purtată mai departe prin pasul celor credincioşi.

Se miră o lume întreagă de voi cum de m-aţi părăsit! Lucrarea cuvântului lui Dumnezeu a fost şi este adevăr, şi adevărul se împlineşte şi se face cale a lui Dumnezeu peste pământ şi cale a omului spre cer. Dar voi pe ce cale păşiţi? Ce cale aveţi sub picioare? Marea e plină de valuri aspre şi de furtună şi de piraţi. O, care vă este bărcuţa? Care vă este malul şi ţărmul? Unde vă sunt copiii, unde vă sunt? O, îmi acopăr ochii duhului, că nu pot purta ruşinea pentru voi şi pentru copiii voştri. De ce, oare, de ce v-aţi făcut lume, lume fără Dumnezeu? Vine lumea spre Dumnezeu şi se face sfântă cu viaţa, şi voi v-aţi făcut din creştini, lume, şi lumii îi vine sfârşitul acum, iar creştinilor sfinţi le vine începutul veacului cel nou cu Domnul, veacul cel fără de sfârşit, despre care scrie în Scripturi.

O, cum să privesc eu la voi? V-aţi făcut din creştini, păgâni, căci viaţa voastră este păgânie. Aţi deschis poarta casei mele şi a intrat în ea lume păgână. Cum veţi răspunde Domnului pentru această nelegiuire? Domnul a avut lucrare cerească şi tron al cuvântului Său în casa mea, şi pe casa aceasta scrie *„cer“,* iar voi aţi întinat acest cuvânt scris. Aţi lăsat pe copiii voştri să înveţe să moară şi nu v-a fost milă de ei, căci mai întâi aţi murit voi. Iar când copiii voştri vor fi treziţi de conştiinţa care va veni din cer peste ei, copiii voştri vă vor judeca pentru că i-aţi lăsat să moară întru toate. Şi iată, alţii sunt fiii mei şi ai Domnului, dar voi şi pe aceştia i-aţi hulit. Dacă m-aţi hulit pe mine, şi pe ei i-aţi hulit, precum este scris în Scripturi. Dar cei huliţi de voi sunt cei credincioşi, cu care eu merg şi vestesc peste lume pe Domnul, Care vine ca să dea fiecăruia după cum este fapta fiecăruia.

O, n-aţi vrut să vă sfinţiţi, n-aţi vrut. A venit Domnul să-Şi pregătească poporul pentru sfinţenie şi pentru ca să stea înaintea Lui la venirea Lui, că trebuie popor pregătit pentru această mare zi, ziua venirii Domnului, dar voi n-aţi vrut să vă faceţi sfinţi cu viaţa şi cu portul şi cu hrana şi cu apa şi cu fapta. Nu mai este nimic curat pe pământ. Numai om întinat, numai lucru întinat este.

Ziceţi că eu am mâncat carne, aşa cum zic despre Domnul cei care zic că Domnul a mâncat carne şi peşte. O, dacă eu n-aş fi mâncat carne, aşa cum ar fi voit Domnul, nimeni nu s-ar mai fi apropiat de această lucrare, că n-ar fi lăsat carnea ca să vină să asculte de la Dumnezeu. Dacă eu nu mâncam carne, ar fi fost vândut strigătul lui Dumnezeu încă din scutece. Şi dacă n-ar fi îngăduit Domnul însuratul şi măritatul şi născutul copiilor voştri şi traiul cel plăcut omului, n-ar mai fi putut Domnul să Se facă cuvânt în vreme de întuneric şi de fărădelege, căci vânzători ar fi fost toţi cei care ar fi trecut pe la gura izvorului acesta. Dar Domnul vă spunea încă de pe atunci că vine vremea cea cerească pe pământ şi nu va mai mânca creştinul carne şi ouă şi lapte, căci creştinul va fi pregătit cu pregătire mare pentru ziua Domnului, Care vine pe norii slavei pe pământ ca să stea la masă cu poporul Lui cel sfânt.

Peştele pe care-l mâncaţi voi este mult mai greu pentru sufletul omului şi pentru trupul omului, este mult mai rău decât carnea. Vaca şi oaia şi găina nu mănâncă mortăciuni, dar peştele mănâncă trup de om, sânge de om, spurcăciune din om. Peştele mănâncă trup de vietăţi din ape, mănâncă toată necurăţia care este dată de oameni pe ape, şi nimic nu mai este curat în ape. Domnul i-a chemat la El pe pescari şi i-a făcut apostoli pentru oameni ca să-i scape de această îndeletnicire cu peştele, şi i-a pus să postească şi i-a învăţat cele ce n-au ştiut din legea cea pentru oameni, şi i-a învăţat legea cea pentru sfinţi, aşa cum v-a învăţat Domnul şi pe voi, căci creştinului îi sfinţeşte Domnul şi apa şi hrana şi viaţa, şi toate sunt sfinţite pentru viaţa cea curată de creştin. Omul curat poate curăţi cu Domnul, dar omul întinat şi mâncat şi băut nu poate curăţi cu Domnul, ci poate spurca totul, prin viaţa lui cea întinată. Ţuica, despre care Domnul v-a spus să n-o aveţi pe masă nici cât picătura cea mai mică, acum este făcută de creştin, ca şi în curtea casei mele. Televizorul, icoana lumii, icoana la care se închină lumea zi şi noapte s-a făcut icoană şi pentru creştini mai mult decât icoana Domnului. Şi dacă ar trimite Domnul un vrăjmaş care să-i fure creştinului televizorul s-ar duce creştinul la judecată ca să se descopere hoţul care i-a adus paguba aceasta. Vai, că se va întâmpla ca şi cu omul căruia i s-a furat o oaie, şi el rugându-se la Dumnezeu ca să-i arate pe cel ce a furat oaia, îi va veni un lup în faţă, şi acela va fugi de lup şi nu se va mai gândi la oaia cea mâncată de lup, şi se va gândi la el că e păgubit de sufletul din el.

O, unde sunteţi, voi, creştini ai cetăţii mele? De ce-aţi umblat fără de staul? Lupul era flămând după voi. De ce-aţi umblat fără Păstor? E mai bine în lume fără Domnul? A fost rău cu Domnul? Şi acum e mai bine fără Domnul în viaţa voastră? Sunteţi scrişi în cer, şi cerul se uită după voi ca după fiii cei risipitori care şi-au pierdut moştenirea şi pe Tatăl lor. Lucrez cu duh drept peste voi. Acum şapte ani când am pornit cu pecetea cea vie peste fiii cetăţilor poporului meu, era Domnul în haina milei îmbrăcat, dar acum e Domnul în haina dreptăţii, şi eu tot la fel. Vă amintesc de cuvântul Domnului care zicea: *«O, strada Nuferilor, o, stradă plină de sfinţi! Ai grijă, stradă, să nu te faci de ruşine!».*

Vă amintesc că Domnul vă sfinţise, şi vă învăţa să fiţi sfinţi cu inima şi apoi cu viaţa. Iar după plecarea mea la cer,

voi v-ați întinat inima și apoi viața. Vă făcuse Domnul fii și vă spunea mereu să nu fiți murdari pe hăinuță, că în chip nevăzut vă vizitează Duhul Sfânt. Vă făcuse Domnul acoperământ din lucrarea cuvântului Său, acoperământ de vreme rea și de scăpare de moarte, și nimeni dintre sfinți n-a avut norocul pe care l-ați avut voi. Nici Avraam n-a avut așa trecere ca voi, căci cu el Domnul a vorbit mult mai puțin, dar cu voi a mâncat Domnul la masă mereu, mereu, și când Se întorcea înapoi, era cu lacrimi pentru cele ce vedea la voi și în voi.

O, ce noroc ați avut voi, dar ați dat Domnului cu piciorul și sunteți niște copii rătăciți de Tatăl vostru. Ba unii din fiii voștri s-au încumetat să se facă slujitori ai Domnului, ai Tatălui ceresc, pentru oile Tatălui ceresc, zic ei. O, ei n-au fost în stare să poarte grijă de sufletul lor, dară să mai răspundă pentru sufletele altora! Aceștia sunt cei mai de plâns dintre toți cei care s-au pierdut din lucrarea cuvântului lui Dumnezeu, care păstorește pe poporul cel credincios de pe pământ.

Nu vă mai aduc aminte de cele ce le-ați călcat fără de lege. Nu vă mai amintesc de cele ce nu le-ați ținut pentru Domnul, dar vă amintesc că m-ați părăsit. V-am păstorit cu Domnul douăzeci și cinci de ani, și apoi m-ați părăsit și ați luat alți păstori, și v-au păstorit păcatele de tot felul și v-au împietrit și v-au ferecat. Dar sun peste voi, sun din cer pe pământ peste voi, cei din cetatea cuvântului lui Dumnezeu. Sun și întocmesc carte de mărturie între mine și voi. Sun și iar sun. Sun cu toată puterea ca să vă desfac urechile și inimile. Sun ca după fiii risipitori care și-au pierdut moștenirea și pe Tatăl lor. Sun ca peste unii rușinați pentru faptele și pentru necredința lor. Sun peste voi și vă pun la îndemână duhul pocăinței care aduce iertarea peste fiii cei risipitori. Puțini mai am vii dintre voi, puțini, puținei, iar ceilalți v-ați cheltuit averea duhovnicească și darurile și veșmântul cu care ați fost de Domnul îmbrăcați, iar acum sunteți goi.

Sun din trâmbiță peste voi. Întoarceți-vă, voi, cei căzuți de la credință, întoarceți-vă la viață cu credință și cu sfințenie și cu pregătire pentru venirea Domnului! Întoarceți-vă la Tatăl Cel ceresc și ziceți cu umilință, voi, cei greșiți: *„Doamne, am greșit la cer și înaintea Ta și nu mai suntem vrednici să ne numești fii ai Tăi, dar iartă-ne prin pocăință și prin viață sfântă de-acum, și fă-ne și pe noi ca pe unii din slugărimea Ta, ca să nu pierim fără Stăpân, ca să avem Stăpân, Doamne, ca să avem nume, Doamne, că vine vremea să se țină mulți după cei aleși ai Tăi, ca să le poarte numele și să scape de cele ce vin peste pământ".*

O, aruncați-vă la mila Domnului și cereți milă. Cereți, voi, cei greșiți, voi, cei despărțiți de mine, cereți împăcarea. Cereți voi, că eu nu pot să cer pentru voi, că voi nu sunteți împăcați cu mine. Voi m-ați părăsit, m-ați urât, m-ați vorbit de rău, și Domnul v-a auzit. El este ochi și urechi peste tot, și scrie tot.

Sun peste voi ca să vă desfac auzul și inima. Nimeni nu poate striga la Dumnezeu pentru voi. Numai voi puteți striga dacă veți voi mila și iertarea lui Dumnezeu, dar nu uitați ce vă spun: mila și iertarea lui Dumnezeu, nu a omului. Strigați la mila Domnului și stați așteptând-o apoi. Eu sunt cea care vă iert acum pentru toate câte ați greșit față de mine cât am fost cu voi și după ce am plecat la Domnul. Vă iert și vă dezleg de toate câte ați făcut rău față de mine, cea care am purtat și port și din cer lucrarea Domnului peste cei credincioși. Vă iert și vă dezleg de toate piedicile, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin, amin, amin. Vă iert ca să puteți trece în sus la Tatăl cu rugăciunile voastre cele pentru pocăință și pentru iertare. Chiar și dacă nu voiți să vă iert, chiar și dacă nu credeți că vă iert, chiar și dacă nu credeți că ați greșit, eu vă iert pe toți cei care știți și care nu știți că ați greșit. Îi iert și pe cei care prin voi au hulit pe Dumnezeu în această lucrare. Îi iert și pe cei din lume care au fost ațâțați de voi să se ridice cu necredință împotriva lucrării lui Dumnezeu și a poporului care este acum cu mine și cu Domnul. Iar voi rugați-vă lui Dumnezeu să vă descopere adevărul Său cel din lucrarea cuvântului Său care v-a însoțit și pe voi atâta vreme. Amin.

Doamne, am sunat peste cetatea cuvântului Tău. Doamne, să ia toți din glasul trâmbiței mele. Să ia și cei din neamul meu cel după trup, cei din casa mea; să ia și rudele și vecinii mei cei aduși de credința lor lângă mine și lângă Tine, Doamne; să ia și nașii, și finii; să ia și cei mai de departe de străduța cea care a purtat lucrarea cuvântului Tău, că eu, Doamne, am făcut cum mi-ai poruncit. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, tu ești îmbrăcată cu duhul dreptății, că vremea de acum, aceasta este. Tu ai iertat greșiților tăi toate cele greșite precum și Eu am iertat și am spus: *«Oricine va greși împotriva Fiului Omului, i se va ierta».* Dar să nu rămână cineva neîmpăcat cu Duhul Sfânt, Verginico, fiindcă acest păcat rămâne împotriva celui ce-l face. Cine L-a cunoscut pe Dumnezeu, și apoi s-a despărțit de El părăsindu-L, acela are acest păcat asupra sa. Acesta este cel mai greu păcat pe care-l face omul cel cunoscător de Dumnezeu, căci fără cunoașterea lui Dumnezeu, păcatul nu are putere asupra omului păcătos. Dar acum Eu sunt cuvânt peste pământ și nimeni nu mai poate spune că nu M-am vestit pe Mine Însumi până la toate marginile mai înainte de venirea Mea cea slăvită. Era scris că nu va veni ziua Mea cea mare până nu Mă voi vesti pe Mine Însumi peste tot pământul.

Poporul Meu, poporul Meu cel credincios, am sărbătorit, fiule, în mijlocul tău. M-am făcut sărbătoare de cuvânt peste tine. M-am slăvit în trâmbița Mea, căci ea a fost slava Mea. Cuvântul Meu este slava Mea. Israele, să fii, fiule, treaz și viu, și să primești hrana Mea din gura Mea. Eu am lucrat în mijlocul tău și am pus pe Verginica să-și scrie cartea de mărturie peste cetatea ei care doarme în necredință de când ea a plecat la cer. Iar tu, poporul Meu cel credincios, îi ești martor că ea lucrează în sobor așa cum este lucrarea cea din cer. Ea s-a ușurat de apăsare, că și-a încheiat cartea cea peste cetățile ei, carte care a fost întocmită acum șapte ani. Iar tu, popor iubit și credincios, să sărbătorești cu bucurie serbările cerești care sunt din cer cu tine, și să fii binevestitor prin lucrarea Mea cu tine, că Eu Mă vestesc că sunt cu tine, Mă vestesc până la toate marginile. Amin.

Așează-te în Duhul Sfânt, poporul Meu iubit, și așa să stai, și așa să te găsesc, căci Duhul lui Dumnezeu lucrează pentru tine și te înnoiește mereu ca să strălucești, poporul Meu. Amin, amin, amin.

30 noiembrie - 1 decembrie/13-14 decembrie 1997

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Poporul Domnului: cărarea Lui peste pământ. Vai de poporul fără călăuza de la Domnul peste el!

Mereu, mereu să stai în sărbătoare cu Mine, Ierusalime; cu Mine și cu cerul, poporul Meu. Nu mai are cerul pace în cer, că vine cu ea pe pământ ca s-o dea oamenilor, și oamenii nu vor pacea Mea, și o vor pe a lor, și cerul nu mai are pace, și are durere și are așteptare. Tot

cerul de sfinţi şi de îngeri lucrează pe pământ între oameni ca să aducă pacea mântuirii neamului omenesc. Toate oştirile cereşti sunt pe pământ cu tine, poporul Meu, ca să pot Eu răzbate cu tine în inimile oamenilor şi să-Mi întocmesc sărbătoarea venirii Mele pe pământ cu oamenii a doua oară, poporul Meu.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Mă aşez în mijlocul tău cuvânt ca să te fac, poporul Meu, cuvânt peste pământ. Amin, amin, amin. N-are cine Mă mai ajuta pentru venirea Mea, n-are cine dintre oameni. Numai tu eşti poporul Meu cel credincios venirii Mele pe pământ. Pământul este al Meu, precum şi cerul, dar oamenii se simt stăpâni peste pământ, ba chiar şi peste cer se vor stăpâni, şi Eu sunt în jale dimpreună cu cei din cer. Mă aşez în mijlocul tău cuvânt de sărbătoare, cuvânt cu putere, cuvânt cu viaţă veşnică în el, ca să te aşez mereu înaintea Mea, ca să te îndemn mereu, mereu să fii poporul Meu, iar tu să împlineşti cuvântul Meu. Amin.

Am sfinţii cu Mine în coborâre, iar ierarhul Nicolae stă cu amândouă mâinile deasupra ta binecuvântându-te cu binecuvântarea Mea, Ierusalime sfinţit de Domnul şi de toţi sfinţii Săi. Binecuvântare arhierească din binecuvântarea Mea, căci Eu sunt Arhiereul tău Cel ceresc după rânduiala Tatălui Meu. Eu sunt Cel Sfânt peste tine. Eu sunt Cel ce te cârmuiesc cu toiag de fier, cu cuvântul Duhului Sfânt, poporul Meu cel plin de haruri şi de daruri, căci Eu izvorăsc peste tine din belşug binecuvântarea Mea şi harurile ei, şi darurile ei cele cereşti. Aşează-te sărbătoare înaintea Mea, şi să stai mereu în sărbătoare cu Mine, Israele român, cu Mine şi cu cerul, fiule, că nimeni, nimeni pe pământ nu mai ştie să Mă sărbătorească pe Mine şi pe sfinţii Mei. Oamenii se sărbătoresc pe ei mâncând şi bând, însurându-se şi mărităndu-se ca în vremea lui Noe, iar venirea Mea va fi aidoma ca în vremea aceea, ca în vremea lui Noe, precum a fost cuvântul Meu cel din Scripturi. Eu vin, numai tu să fii gata de venirea Mea, şi apoi Eu vin. Vin, şi voi fi cu tine în veci, căci plata celor mântuiţi sunt Eu, Mântuitorul lor. Eu sunt fericire, Eu sunt iubire, Eu sunt mângâiere, Eu sunt bucurie, Eu sunt tot ceea ce vei avea pe veci, căci în Mine este toată plinirea darurilor tale cele veşnice, cele cereşti, poporul Meu.

Vezi tu de ce vin Eu la tine mereu? Vezi, fiule, de ce vin? Vin să te binecuvintez mereu, şi să te port din binecuvântare în binecuvântare până la ziua cea veşnică. Ziua cea veşnică sunt Eu, Domnul, şi în Mine se odihneşte odihna ta cea veşnică, poporul Meu cel credincios, precum toţi sfinţii din cer, care au crezut în Mine pe pământ, făcând voia Mea cea sfântă cu inima şi cu trupul şi cu cugetul lor. Fii atent la ziua Mea cea mare, că ea vine cu Mine şi cu sfinţii. Fii atent să înţelegi venirea Mea, şi s-o ştii cum vine, căci ştiinţa ta trebuie să întreacă orice ştiinţă de pe pământ. Ştiinţa ta e binecuvântată, şi e din cer, că Eu vin din cer la tine şi Mă fac înţelepciune şi Mă fac vestire şi Mă fac veghe şi bucurie în tine, şi Mă fac în tine venire a Mea pe pământ. Amin. Cu tine e tot cerul. Cu tine stau sfinţii la masă. Cu tine sunt sfinţii la lucrul tău cu cerul. Cu tine merg sfinţii pe cale. Cu tine petrec sfinţii în serbare pe pământ, poporul Meu. E mare bucurie în cer când Eu Mă aşez cuvânt cald în mijlocul tău, şi tu eşti bucuria cerului, şi tu eşti nădejdea Mea şi a sfinţilor Mei pentru ziua răscumpărării, Ierusalime binecuvântat pentru venirea Mea.

Mă fac în tine trâmbiţă şi sun venirea Mea. Îmi împart glasul cuvântului Meu peste tot prin lucrarea ta cu Mine. Ca pasărea care-şi adună puii sub aripile sale, aşa lucrez cu tine, copile puişor, rod al căldurii Mele. Mereu, mereu te încălzesc ca să nu-ţi fie frig, fiule, şi să nu ştii de greu, că tu eşti cel micuţ. Tu eşti puiul care are nevoie de aripa Mea. Tu eşti cel purtat de aripile slavei Mele, căci cuvântul Meu este slava Mea. Amin. Cel mic este cel iubit, cel scump, cel mângâiat, cel dezmierdat, după cum învaţă însăşi firea a toate câte sunt mici între cele mari, fiinţe de tot felul.

O, tu eşti dator cu multă iubire, cu multă credinţă, cu multă viaţă din viaţa ta cu Domnul. Eşti dator Celui ce te iubeşte din cer cu mare iubire, poporul Meu. Ferice ţie, după cum vei şti să te dăruieşti de frumos lui Dumnezeu. Fericire vouă, copii credincioşi Mie în vremea aceasta dacă veţi fi pe deplin credincioşi, căci celui deplin credincios îi este totul cu putinţă pentru împlinirea venirii Mele, pentru cer nou şi pământ nou. Amin. Mulţi au venit ca să fie cu acest izvor şi ca să stea cu Mine prin credinţă, dar mulţi s-au şi săturat să mai creadă şi să mai aştepte, şi au plecat să caute altfel de drumuri spre Dumnezeu. Aceia n-au avut credinţă deplină, căci sămânţa cuvântului Meu n-a fost acoperită cu credinţă ca să încolţească, şi n-a încolţit, precum nu încolţeşte sămânţa care rămâne deasupra brazdei de pământ în urma plugului şi vin păsările şi o mănâncă şi nu mai are de unde să iasă rod. Aceia vor fi învăluiţi din toate laturile de ruşine, căci au avut pe Domnul cuvânt şi nu L-au preţuit aşa cum este Domnul. De aceea v-am spus Eu vouă că oamenii s-au făcut stăpâni, şi se simt stăpâni peste pământ, ba chiar şi peste cer se vor stăpâni, căci ar voi să Mă tragă la voile lor, ca să le fac Eu lor după căile lor, nu după Mine.

Oamenii nu Mă preţuiesc. Oamenii nu ştiu cum este Dumnezeu. Oamenii nu se uită în Mine ca să ştie cine este şi cum este Dumnezeu. Ei vor să creadă că Eu sunt cum ştiu ei cu mintea lor, şi nu vor să creadă cum este de la Dumnezeu să creadă.

O, poporul Meu, nu ştiu oamenii ce este credinţa în Dumnezeu şi viaţa în Dumnezeu. O, poporul Meu, n-au oamenii călăuză dreaptă. O, poporul Meu iubit, fă-te cale şi lumină şi pâine şi apă şi sare şi haină pentru oameni. Să se uite omul la tine şi să înţeleagă cum este Dumnezeu şi ce voieşte Dumnezeu de la om. Să se uite omul la tine şi să ia putere să vină după Mine ca şi tine, şi să Mă înţeleagă pe Mine uitându-se la tine, poporule, cărarea Mea de la pământ la cer. Tu eşti cărare pentru cei de pe pământ, ca să ştie omul cărarea spre Dumnezeu. Tu eşti torţa Mea cea aprinsă, şi cu tine Mă port peste întuneric ca să scot omul din întuneric la lumină şi să Mă odihnesc de jale. Am de arat şi de semănat şi de borunat cu tine, ca să fie prinsă sămânţa Mea sub ţarină şi ca să iasă firul ei la lumină şi ca să Mă bucur de popor nou ca şi tine, şi cu el să umplu pământul şi să-Mi răscumpăr munca şi pe toate cele văzute şi nevăzute, care au fost la început făcute de cuvântul Meu pentru omul cel făcut de Mine, căci pentru el M-am coborât din sânul Tatălui Meu, ca să-l iau în Mine şi să-l nasc din Mine, ca să fie omul născut din cer, ca şi Mine, şi ca să Mă ia omul în el, şi să-Mi dea viaţă în el şi din el, şi ca să fiu Eu Dumnezeul omului cel de sus născut, precum sfinţii sunt născuţi de sus la credinţa lor, şi cu patrie cerească şi veşnică dăruiţi de Dumnezeu.

Cuvântul Meu s-a făcut sărbătoare în mijlocul tău, căci toate oştirile cereşti sunt cu tine, Israele credincios, ca să pot Eu răzbate cu tine în inimile oamenilor şi să-Mi întocmesc sărbătoarea venirii Mele pe pământ a doua oară. Amin. Oamenii se pregătesc de zor pentru sărbătoarea Crăciunului, dar pentru naşterea Mea în ei nu se pregătesc oamenii. Pentru

venirea Mea a doua oară pe pământ, nici vorbă să se pregătească neamul oamenilor. Dar tu pregătește-te mereu și fii gata mereu, și nu te sătura să Mă aștepți și să crezi că vin, că Eu prin tine vin, prin cei credincioși ai Mei de pe pământ. Amin. Pregătește-te mereu pentru nașterea cuvântului Meu în mijlocul tău. Pregătește-te zi și noapte pentru venirea Mea, că vin, poporul Meu, și cuvântul Meu este adevărat.

O, ce frumoasă va fi pentru tine venirea Mea! Voi veni, poporul Meu, cu sărbătoare veșnică între Mine și tine, iar ziua Mea cu tine nu va mai însera. Amin. Și cerul, și văzduhul, și pământul, și cele din ape, și adâncul, vor vedea sărbătoarea Mea cu tine, sărbătoarea cea veșnică, fiule. Dar Eu voiesc, copilul Meu iubit, ca tu să fii cel dintâi care vezi și care vei vedea venirea Mea la tine și la toți cei care Mă iubesc pe Mine și pe tine, și se vor face popor nou întru întâmpinarea Mea, iar Eu și cu cei credincioși pe deplin, vom dăinui în veci, uniți cu Tatăl. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 1997

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Domnul poartă durerile nașterii din nou a lumii. Cei doisprezece apostoli s-au așezat pe scaunele de judecată. Biserica lumii lucrează de capul ei. Așezarea la loc a sărbătorilor sfinților, la glasul sfinților.

Poporul Meu, poporul Meu, Eu, Domnul, vin iar la tine ca să Mă așez cuvânt în tine. Vin, fiule, la tine ca să-ți măsor făptura. Amin. Lucrez peste tine cu întreită binecuvântare, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Dau sfinții să se măsoare cu tine, și să nu Mă rușinezi, fiule, că sfinții cerului Meu au mare cinste pentru tine, că ei văd cine ești tu, văd din lucrarea Mea cu tine, poporul Meu. Se uită sfinții la lucrarea Mea cu tine, și se hrănesc sfinții din cuvântul Meu așa cum te hrănești tu, și voiesc sfinții să auzi și să înțelegi cuvântul Meu cu urechea duhului, ca și ei, nu cu urechea trupului. Toată lumea aude de la Dumnezeu cu urechea trupului, dar trupul nu folosește duhului, și îi stă împotrivă, căci scris este: *«Duhul poftește împotriva trupului, și trupul, împotriva duhului».* Toată lumea este trup, și trupește sărbătorește serbările ei, chiar dacă ea, lumea, se folosește de numele zilelor Mele de serbare. Lumea a întors pe dos zilele Mele de serbare, și Eu nu am nici o bucurie de la bucuriile lumii, că bucuriile lumii sunt pentru lume, nu pentru Mine și nu pentru sfinții Mei.

Neamul Meu român sărbătorește azi serbarea nașterii Mele între oameni, iar cerul sărbătorește pe ierarhul Spiridon, căci astăzi această sărbătoare este în cer. Toate sunt anapoda pe pământ, și Eu M-am dus cuvânt între cei mai mari ai neamului român și între cei ce se zic biserică a neamului român și le-am spus să se așeze la loc cu cele cerești și să pună la locul lor și la cinstea lor pe cele strămutate de la locul lor, căci sfinții cerului Meu, mereu, mereu Mă întreabă: *«Doamne, până când?».*

Astăzi nu este sărbătoarea nașterii Mele, și lumea se serbează pe ea, nu pe Mine. Lumea se bucură fără Mine, că așa s-a deprins lumea. Dar tu, poporul Meu, nu ești din lume, precum nici Eu nu sunt. Eu, fiule, nu încap cu cele ale Mele în lume, precum nici tu nu încapi. Lumea se bucură, și tu plângi cu Mine de jalea Mea și a sfinților Mei, dar vine ziua Mea când lumea va plânge de jalea ei, și tu te vei bucura cu bucuria Mea, căci așa scrie în Scripturi. Eu sunt în durerile nașterii din nou a lumii, precum și tu ești, dar după nașterea aceasta vom uita de dureri, de bucurie că s-a născut din cer lumea cea nenăscută de sus. Este scris că cine nu se naște de sus, nu poate fi al împărăției cea din cer pe pământ, și iată, lumea este împărat pe pământ, și ar voi să fie și pe cer tot așa, dar cerul este cel ce nu se vede, căci ochii trupului nu văd pe Domnul și pe cele cerești ale Domnului.

Vin, poporul Meu, să-ți măsor făptura. Vin la tine pe pământ cu sărbătoare arhierească. Arhiereul Spiridon a fost minune cerească pe pământ. N-am mai avut pe altul ca și pe el între arhierei pe pământ. Acesta a fost cu adevărat om plăcut Mie, om smerit ca Mine, om blând și smerit cu inima, om care a ajutat pe Dumnezeu la mântuirea neamului omenesc. Astăzi nu se mai ridică dintre oameni om ca arhiereul Spiridon. Ce să fac Eu cu arhiereii cei cu școală omenească? Aceia nu pot face ce a făcut sfântul Spiridon. Cei de azi se rușinează cu sfințenia. Cei de azi râd de cel sfânt și îl fac asemenea lor, așa cum s-a întâmplat cu arhiereul Meu de care Eu M-am folosit pentru începutul cel nou al lumii, pentru începutul lucrării de naștere din nou a lumii, dar n-a fost lăsat să fie sfânt și drept. Invidia arhiereilor lumești a tras de sub el cărămida cea nouă pe care Eu, Domnul, am așezat-o acum prin el pe pământ pentru începutul nașterii din nou a lumii, precum Eu am proorocit și am făgăduit apostolilor Mei cei doisprezece.

O, poporul Meu, îți spun ție bucurie. Apostolii cei doisprezece s-au așezat pentru Israel pe cele douăsprezece scaune pe care Eu le-am dat lor prin făgăduința Mea cea de atunci. Au auzit la Mine cuvânt rostit peste neamul lui Israel, neamul lor cel după trup, neamul pe care Eu îl strig acum să vină să primească cuvântul Meu, cuvântul Celui răstignit de neamul lui Israel, căci neamurile pământului au primit cuvântul mântuirii și vin la credința mântuirii prin cuvântul Meu care vine înaintea Mea ca semn de pocăință a oamenilor, și de venire a Mea, iar Israel cel după trup are mijlocitorii lui pe cei doisprezece apostoli ai Mei, care sunt iudei după trup, după cum și Eu sunt iudeu după trup, că mântuirea din iudei este, după cum este scris în Scripturi. S-au așezat apostolii Mei să judece pricina celor douăsprezece seminții ale lui Israel, și această judecată se face prin Mine, Cuvântul lui Dumnezeu peste neamul român, ca să audă neamurile pământului, și să audă neamul Meu Israel și să se scoale, căci Hristos, Unsul Tatălui, Trimisul Cel din cer pe pământ acum două mii de ani trup în Israel, iar azi cuvânt în neamul român, Hristos, Cel ce este proorocit de prooroci ca să fie Mesia Cel din cer, Hristos vine din nou a doua oară de la Tatăl ca să mântuiască lumea cu mântuirea Lui. Amin, amin, amin.

Vine Domnul Iisus Hristos, și face pe pământ praznic de mântuire, praznic de naștere din nou a lumii. Vine Domnul și Se vestește pe Sine și vine. Amin.

Apostolii Mei s-au așezat pe cele douăsprezece scaune ale dreptății, și încep să scrie pe cei din Israel care vor veni spre mântuire, în numele lui Hristos, Mesia Cel venit din cer acum două mii de ani, și vor striga numărul lor după seminții, precum este scris în Scripturi, și cei mântuiți din neamul lui Israel se vor uni cu neamul român în numele Meu, și Mă vor vesti pe Mine Hristos, Cel ce vine ca să fie cu cei mântuiți.

Apostolii Mei au fost și sunt iudei, și sunt Ierusalimul cel de sus, împreună cu Avraam, Isaac și Iacov, și cu neamul lui Israel cel sfânt din toate veacurile și cu toți cei din neamurile pământului care au primit credința în Hristos prin apostolii Mei cei doisprezece, ucenici care și-au ridicat ucenici aseme-

nea lor în toate neamurile pământului, de atunci şi până azi, şi aceştia sunt sfinţii cerului, în cer şi pe pământ, căci Ierusalimul este zidit din sfinţi, şi în cer şi pe pământ, amin; din sfinţi, nu din pietre, nu din cărămizi, ci din oameni noi şi sfinţi cu trăirea, cu duhul şi cu trupul şi cu sufletul lor. Amin.

Apostolii Mei cei din iudei s-au aşezat pe cele douăsprezece scaune ale dreptăţii ca să mijlocească la Mine împreună cu tine, poporul Meu de ucenici pentru neamul lui Israel cel după trup, căci Eu nu Mi-am uitat făgăduinţele Mele cele pentru el rostite şi pe care nu le iau de peste el.

O, poporul Meu, a venit vremea naşterii din nou a lumii şi a lui Israel cel ce a fost poporul Meu şi nu mai este. Dar cel din Israel care se va ridica cu pocăinţă ca să Mă primească cuvânt de venire a Mea a doua oară, acela va fi popor al Meu prin făgăduinţele cele rostite pentru rămăşiţa lui Israel care se va scula şi va mijloci la Mine pentru tot Israelul, iar Eu, Domnul, voi fi milostiv pentru cel ce Mă primeşte de Stăpân şi de Mire venit de la Tatăl cuvânt pe pământ, şi apoi trup văzut, trup şi cuvânt, cuvânt şi trup, Hristosul Tatălui. Amin. Şi se vor încreştina neamurile şi vor lua trăire creştină şi se vor bucura de aşa trăire, căci lumea nu ştie ce înseamnă bucurie. Lumea a vrut să fie lăsată de capul ei, şi este fără cap lumea, iar biserica ei este lumească, nu este cerească, şi este descoperită înaintea lui Dumnezeu şi aşa se roagă la Dumnezeu, dar nu se poate aşa, că scris este: *«Orice femeie care se roagă lui Dumnezeu cu capul descoperit, îşi necinsteşte capul, iar capul femeii este bărbatul».* Orice biserică rugându-se lui Dumnezeu cu capul descoperit, îşi necinsteşte capul ei, iar capul bisericii trebuie să fie Hristos, căci Hristos este bărbatul bisericii, Mire al bisericii dacă biserica este mireasă, iar dacă nu este mireasă nu este biserică a lui Hristos, ci este biserică lumească şi nu creştinească. Biserica lui Hristos are trăire creştinească şi sărbătoare creştinească, dar iată, biserica românilor a voit să fie lăsată de capul ei şi şi-a stricat serbările, iar vremile cele sfinte le-a strămutat de la locul lor şi numai biserică nu este ea, că este biserică fără sfinţi, de vreme ce şi-a sucit zilele sfinte şi nu mai sunt la locul lor şi în dreptul sfinţilor lor, căci fiecare clipă îşi are binecuvântarea ei şi fiecare zi îşi mărturiseşte pe sfinţii ei.

Să se aşeze la locul lor sărbătorile Mele şi ale sfinţilor Mei, că iarăşi strig cu acest strigăt peste neamul român pe care-l vreau creştin pe pământul dreptăţii Mele. Eu am făcut din pământul român pământul cuvântului Meu, pământ al dreptăţii, căci cuvântul Meu este dreptate pe pământ, şi voi face din pământul român pământ al creştinilor, iar creştini sunt cei ce au trăire ca a Mea şi nume ca al Meu.

O, poporul Meu, am venit la tine ca să-ţi măsor făptura. Lumea se bucură cu mâncăruri alese, cu carne de porc şi cu băuturi tari, şi zice că sărbătoreşte naşterea Mea. Dar lumea taie porci şi vaci şi oi şi păsări ca să mănânce şi să petreacă serbarea ei, şi nu aşa sunt serbările Domnului cu omul. Acum trebuie să fie vreme de post până la ziua de serbare a naşterii Mele, iar tu, Românie, tai porci şi faci sânge în vreme de post. O, nu se face vărsare de sânge în vreme de post, că e vreme de post şi de cuminţenie şi de sfinţenie pentru pregătirea ta în întâmpinarea serbării naşterii Mele. Ai scos două duminici de la locul lor, căci te-ai crezut că poţi să întorci vremurile, şi le-ai întors, după cum este scris în Scripturi: *«Se vor încumeta să schimbe vremurile».*

Să ştii, Românie, să ştii că nu s-a terminat postul pentru întâmpinarea serbării naşterii Mele, şi tu calci orânduielile sfinţilor, şi sunt supăraţi pe tine sfinţii şi părinţii tăi şi îi aud mereu zicându-Mi:

— Doamne, până când ca să aşezi puterea noastră la locul ei? Doamne, voim să facem bine oamenilor, şi oamenii ne-au făcut rău. Doamne, răscumpără locurile noastre, căci antichrist ne-a dat afară din biserică şi ne-a luat locul şi haina şi casa, iar biserica e fără sfinţi, şi ea nu ştie boala ei, nu ştie de unde vine suferinţa ei. Doamne, dă duhul treziei peste cei ce cârmuiesc peste neamul Tău român, ca să aşeze împărăţia cuvântului Tău la locul ei şi să-i spună lui antichrist pe nume şi să răscumpere locaşurile Tale cele cu sfinţi în ele, căci antichrist ne-a scris pe noi pe ziduri, iar pe el, pe scaunul Tău şi al nostru, Doamne!

— O, sfinţilor, sfinţi ai cerului sfânt, ai cerului român! Eu, Domnul, vă voi face dreptate, căci Mi-am făcut în România scaun al dreptăţii şi din el Mă fac cuvânt de dreptate, şi cu cuvântul Meu netezesc căile voastre spre oameni, şi ale oamenilor spre Mine şi spre voi, iar Eu sunt Dumnezeu, şi voi birui.

Amin, amin zic vouă, celor din fruntea poporului român: adunaţi-vă şi faceţi sfat ceresc, căci Eu sunt Cel ce stau tainic în sfatul acesta. Aşezaţi la loc pe sfinţi! Amin. Aşezaţi în biserici postul şi rugăciunea, şi pe sfinţi, şi viaţa cea creştinească în România. Ea e ţara Mea de nuntă, căci Eu sunt Mire în ea, sunt cuvânt de iubire şi de înviere din ea. Eu sunt învierea morţilor ei cei vii şi cei adormiţi.

Mă doare când văd tristeţe pe duhul sfinţilor tăi, Românie. Tu ai fost cea mai lovită dintre neamuri, căci cei drepţi din tine n-au mai avut loc să trăiască deasupra pământului tău, şi au fost băgaţi dedesubt ca sămânţa care dă rod. A venit vremea rodului. Întoarce-te spre rodire sfântă din mijlocul tău, din pământul tău. Amin, amin, amin.

Iar tu, popor al cuvântului Meu, să stai sub hrana Mea, să stai mereu sub ploaia cuvântului Meu, căci cu el hrănesc pretutindeni. Am venit la tine să-ţi măsor făptura şi să te dau pildă de trăire şi de lumină şi de adevăr al Meu între oameni. Şi voi veni să te învăţ să-ţi măsori singur făptura, şi să ştii să lucrezi cu Mine peste tine, căci tu eşti plugul Meu, eşti pilda Mea înaintea oamenilor, iar cine va pune mâna pe acest plug, să nu se mai poată uita înapoi, ci numai la cer şi numai la Mine. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 1997

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 1998

Praznicul Naşterii Domnului

Domnul cuvânt pe pământ, întăreşte în credinţă poporul român, şi în duh de înţelepciune din cer. Numai cei credincioşi ştiu ce înseamnă naşterea Domnului.

E praznic sfânt cu Mine, Domnul Iisus Hristos, în mijlocul celor credincioşi. E sărbătoare de naştere. Amin. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Eu, Domnul Iisus Hristos, vin din cer cuvânt pe pământ ca să întăresc credinţa poporului român. Eu sunt Cuvântul Tatălui Savaot, şi fericit este cel ce crede că Eu sunt Cel ce grăiesc. Eu vin cu norii, căci aşa este scris să vin. Eu vin ca fulgerul care iese de la răsărit şi se arată până la apus, căci aşa este scris, iar cuvântul Meu străbate de la o margine la alta a cerurilor. Amin. Fericit este cel ce crede că Eu sunt Cel ce grăiesc. Îndoiala, pagubă aduce, dar câştig n-are cum să aducă, fie că ea atârnă pentru partea cea bună, fie că atârnă pentru partea cea rea, căci cuvântul acesta este cuvânt rău prin însuşi înţelesul lui. Vin din cer pe pământ ca să întăresc credinţa poporului român şi să-i spulber îndoiala, căci fericit este cel ce nu se sminteşte întru Mine.

Am venit să-ţi spăl picioarele, poporul Meu român. Râul vieţii curge din cer în mijlocul tău şi se face râu de cuvânt peste tine, apă vie se face, apă răcoroasă de suflet, apă de izvor, care izvorăşte din cer. Dacă prin acest izvor nu sunt Eu, Domnul, cu dragostea Mea pentru om, atunci ce este dragostea? O, poporul Meu român, o, fericitul Meu, nimănui între popoare n-am dat slava Mea pe care ţi-am dat-o ţie, de Mă fac Eu cuvânt peste tine, cuvântul Meu cel de azi. Scriptura care este pe pământ, este cuvântul Meu cel de ieri, iar Scriptura pe care ţi-o dau Eu ţie acum, este cuvântul Meu cel de azi. În cartea proorocului Daniel este scris că mulţi vor străbate cu de-amănuntul cartea proorociei lui, şi îşi vor adăuga cunoştinţa Mea, dar nici unul din cei ce trăiesc fărădelegea nu vor înţelege tainele vremii de apoi, iar cei înţelepţi vor umbla pe căile dreptăţii şi vor înţelege, căci tainele acestei profeţii sunt închise numai până la vremea cea de apoi. Care este vremea cea de apoi? O, fericit este cel ce ştie de la Mine să citească în această profeţie, fericiţi cei ce iubesc legile Mele cele sfinte, că aceia primesc de la Mine înţelepciune şi pricepere. Fericiţi cei ce Mă aşteaptă să vin, precum Eu am profeţit că vin.

Am profeţit tainele Mele prin proorocul Daniel şi i-am spus de cele şaptezeci de săptămâni de ani până ce prin moartea şi prin învierea Mea am aşezat pe pământ împărăţia Mea pentru cei ce vor iubi împărăţia cerurilor în ei prin credinţa în Hristos, trimisul Tatălui pe pământ cu oamenii. Patru sute nouăzeci de ani a însemnat această vreme, şi apoi Eu am venit şi am împlinit proorocia, şi tot aşa şi la vremea cea de apoi, căci cele ce au fost, iarăşi sunt. Amin.

S-au scurs patru sute nouăzeci de ani de când s-a pus legătură peste tine, ţara Mea cea de la sfârşit, iar după aceşti ani Eu am ieşit înaintea ta cuvânt, ca să te vestesc de Mine, Cel ce vin la tine ca să te fac ţara Mea de nuntă, ţara strălucirilor să te fac, aşa cum a profeţit Daniel, proorocul Meu cel preaiubit şi cel scump Mie, şi am venit să te vestesc că Îmi fac în tine împărăţie a Mea, pământ al dreptăţii şi binecuvântare Mă fac în tine, că tu eşti ţara strălucirilor, precum scrie de tine în Scripturi pentru vremea Mea de acum.

Am venit la tine cuvânt din cer, poporul Meu român. Am venit să-ţi spăl picioarele, fiule român, şi să-ţi fie călcătura sfântă, că tu trebuie să te aşezi înaintea Mea la venirea Mea cea de apoi, precum scrie în Scripturi, la venirea Mea cea de acum să te aşezi înaintea Mea cu credinţă, că Eu vin cu putere şi îţi spulber îndoiala şi îţi spăl picioarele, ca să Mă cunoşti că Eu sunt cu adevărat în mijlocul tău cuvânt de viaţă veşnică. Scoală-te cu înţelepciune înaintea Mea! Amin. Scoală-te, că sunt cuvânt în mijlocul tău, şi mereu te sfinţesc, şi mereu te binecuvintez şi te învăţ şi îţi arăt calea vieţii. Amin. Scoală-te şi fii comoara Mea în mijlocul pământului, că tu eşti vârful pământului, cel dintâi pământ care s-a ridicat din ape. Scoală-te ca la început, cea dintâi! Scoală-te, o, ţara strălucirilor Mele, că Tatăl Meu Mi te-a promis a Mea când M-am suit din nou lângă Tatăl. El Şi-a adus aminte de început, de începutul tău, şi din tine fac din om pe om, că pentru aceasta am venit cuvânt la tine. Sunt cu coroniţa ta în mână. Scoală-te şi Mă primeşte, că vin la tine. Curând, curând vin. Amin, amin, amin.

O, e zi de prăznuire pentru serbarea naşterii Mele între oameni. E vremea de naştere din nou a lumii, căci vremea de acum e vreme de apoi, şi Eu Îmi aşez la loc pe cele clătinate de la locul lor la început. Sărbătoarea naşterii Mele este cu cei credincioşi, căci cei necredincioşi nu ştiu ce înseamnă naştere. Tot omul se arată pe el însuşi în toată truda lui, în toate bucuriile lui, şi oamenii sunt popor al oamenilor, dar tu, poporul Meu cel din români, tu, care ai peste tine cuvântul Meu, tu Mă arăţi oamenilor pe Mine în toată truda Mea şi în toate bucuriile Mele cu tine, şi eşti popor al Domnului. Mereu, mereu te spăl pe picioare, ca să sfinţeşti cu pasul tău pământul şi cerul, căci oamenii bisericii nu ştiu ce înseamnă cerul pe pământ. Biserică este locul în care Eu stau, şi este cerul Meu pe pământ. Poporul cel credincios şi cel sfânt, acela este biserica Mea şi cerul Meu cel de pe pământ. Oamenii din biserica lumii sunt oameni deştepţi, că au citit în învăţătura Mea şi ştiu aceştia ce vreau Eu, dar Eu vreau fii deştepţi, nu oameni deştepţi, căci fiii ascultă pe Tatăl şi Îl primesc pe Tatăl şi Îi cunosc glasul, şi se deschid ca să intre Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt în biserică şi s-o întărească şi s-o sfinţească. Eu sunt Cuvântul Tatălui Savaot, şi fericit este cel ce crede că Eu sunt

Cel ce grăiesc prin acest cuvânt, cuvântul Meu cel de azi, căci vremea de azi e vreme de apoi.

Vin din cer pe pământ ca să întăresc credința ta, poporul Meu român, şi să te gătesc pentru naşterea din nou a lumii şi s-o lucrez cu tine peste lume, căci numele tău stă alături de numele Meu şi te vesteşte pe tine şi pe Mine până la toate marginile cerurilor. Amin. Eu sunt Cel ce te vestesc, Eu sunt Cel ce stau deasupra ta cu coroana ta, căci tu eşti cea iubită, şi vei fi. Amin. Şi voi face din tine pământ al dreptății. Amin. Şi voi face din tine început nou. Amin. Şi am şi făcut. Amin, amin, amin. Eu sunt Cel ce şed pe tron şi zic: *«Noi le fac pe toate»,* şi apoi zic: *«Făcutu-s-a!»,* căci Eu sunt Alfa şi Omega, şi le încep, şi le sfârşesc de împlinit pe toate cele rostite de gura Mea. Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea Mea cu cei credincioşi, sărbătoarea naşterii Mele între oameni. Binecuvântată să fie sărbătoarea cuvântului Meu cu cei credincioşi, sărbătoarea naşterii cuvântului Meu între oameni. Binecuvântată să fie ieslea cuvântului Meu pe care Eu Însumi Mi-am pregătit-o între oameni ca să Mă nasc în ea cuvânt peste pământ, căci biserica este din fii, nu din pietre, nu din ziduri, ci din fii unşi de Dumnezeu, şi prin ei sunt cu cei credincioşi, şi prin ei Mă împart cuvânt peste toate noroadele de pe pământ. Amin.

Mama Mea Fecioara se bucură lângă Mine de bucuria Mea cu cei credincioşi, de sărbătoarea Mea şi a ei şi a inimilor cele pline de credință, care sfințesc cu pasul lor pământul şi cerul Meu cel de pe pământ. Amin, amin, amin.

Mergi, Ierusalime, mergi, poporul Meu, că Eu merg înaintea ta şi vin, că vremea e să vin. Amin, amin, amin.

25 decembrie 1997/7 ianuarie 1998

Soborul Maicii Domnului

Numai cei născuți de sus sunt fiii cerului pe pământ. Un pas înseamnă calea omului spre cer. Femeia neduhovnicească este slăbire pentru sfinți, iar cea duhovnicească lucrează întocmai cu apostolii.

Amin, amin zic vouă, celor credincioşi şi sfinți ai poporului Meu cel nou: veni-va vremea, dar a şi venit, să sărbătorească cerul pe pământ cu oamenii, cerul împreună cu pământul. Amin.

Dar ce este poporul Meu cel nou? Numai cel ce este nou poate fi popor al Domnului, căci scris este: *«Cele vechi trec cu trosnet»*. Ferice celor ce aud cuvântul Meu şi se scoală ca să se facă fii ai Mei în poporul Meu, în poporul Meu cel nou, că numai acela este poporul Meu. Cel ce nu se naşte din nou, acela este om între oameni, nu este fiu între fiii lui Dumnezeu. Dar va zice omul bisericii din lume că cel ce este botezat în Hristos, acela este om nou şi fiu între fiii lui Dumnezeu. O, nu este aşa, omule deştept şi cunoscător al celor de sus, nu este aşa. Omul nou este cel ce este curat şi născut din cer, de sus, iar fiii cerului sunt curați. Care om botezat în Hristos prin apă, duh şi sânge, care din toți aceştia botezați în numele Meu Îmi urmează Mie aşa cum Mi-au urmat apostolii şi sfinții şi mucenicii şi toți fiii cei curați care au urmat Mie printre fiii oamenilor? Care din cei nepăsători de botez şi de biserică şi de sfințenie în trup şi în duh, care din aceştia sunt oameni noi şi popor nou? O, cel ce nu se naşte din nou, şi născut să rămână apoi, acela rămâne om între oameni, şi nu fiu între fiii lui Dumnezeu. Fiii lui Dumnezeu sunt altfel; sunt cei ce nici să moară nu mai pot, că sunt fiii vieții, după cum scrie despre aceştia în Scripturi. Curând, curând, şi tot omul cel nepăsător de viața cea veşnică va vedea pe poporul vieții veşnice, că Eu voi sta în mijlocul lui şi îl voi străluci cu mare strălucire şi voi lucra după cum este fapta fiecăruia, iar altfel nu voi lucra. Amin.

O, poporul Meu cel nou, fiule al Tatălui! O, fiule copilaş, Eu sunt Cel ce te-am născut; Eu, Cel ce M-am născut până să fie veacurile; Eu, Cel născut din Tatăl; Eu, Cel născut cu trup de om muritor ca să-l fac pe om nemuritor prin moartea şi prin învierea Mea. Eu sunt Cel ce în vremea de azi te-am născut, şi eşti fiul Meu, iar Eu sunt Fiul Tatălui, şi prin Mine şi tu eşti fiul Tatălui. O, poporul Meu cel nou, sărbătoreşte cerul pe pământ cu tine. E cerul strâns în jurul tău şi petrece cu tine petrecere sfântă pentru Mine, Cel născut din mamă Fecioară, şi pentru ea. Sfinții şi îngerii, scaunele şi domniile şi puterile şi stăpâniile cereşti, arhanghelii şi serafimii şi heruvimii şi toate cele din cer şi toți cei din cer sunt strânşi în jurul tău, iar pe scaunul slavei cereşti e mama Mea, serbată în serbare cerească în cer şi pe pământ cu tine, noul Meu popor Israel, că frumos e acest nume în cer şi pe pământ. O, popor scump lui Dumnezeu, e cerul strâns în jurul tău, e cu tine pe pământ pentru sărbătoarea mamei Mele, şi din gura ei curge cuvântul ei pentru tine, că ea te are azi lângă ea şi te arată celor din cer, şi de pe buzele ei se nasc cuvinte care vin din Mine pentru tine, cel mângâiat de cerul sfânt.

O, mamă dulce, tu, cea care M-ai născut Om între oameni! Eu, Cel nestricăcios şi veşnic, am coborât în tine şi te-am făcut biserică a Mea, cort al Meu, locaş al slavei Mele şi Născătoare de Dumnezeu te-am făcut. Când Tatăl Mi-a zis că voi coborî în tine ca să Mă fac Om după asemănarea omului cu trup stricăcios, Eu nu M-am împotrivit Tatălui, ci, ca un Fiu plin de iubire pentru Tatăl Meu, am zis: *«Tată, Tu ştii ce este de făcut, iar Eu sunt una cu Tine, Tată, şi sunt de o ființă cu Tine şi de o voință cu Tine, Tată. Voi merge pe pământ şi Mă voi face Om după chipul şi asemănarea omului trecător cu trupul, şi apoi voi veni din nou lângă Tine, dar voi rămâne şi cu ei, cu cei pe care-i voi avea de la Tine pe pământ între oameni. Mă voi întoarce din nou în cer cu mai multă iubire pentru oameni, căci pe pământ Mă voi îmbrăca în durere pentru om, şi în iubire pentru om, fiindcă voi vedea mereu durerea oamenilor şi dorul lor după fericirea cea pierdută de om. Şi apoi Tată, vom lucra cu tot cerul cel din cer şi cel de pe pământ şi vom împlini lucrarea de cer nou şi de pământ nou, aşa cum a fost cuvântul proorocilor Scripturilor cereşti pe pământ, şi vom aşeza pe omul cel răscumpărat la locul său, care a fost făcut de Noi pentru el, Tată, şi apoi vom intra în odihna cea aşteptată de şapte veacuri, căci neascultarea omului a tras peste Noi greutatea durerii veacurilor lui, căci omul a lungit mereu durerea Noastră, Tată»*.

O, mamă a Mea, aşa I-am spus Eu Tatălui Meu când El Mi-a zis că voi coborî în tine şi din tine între oameni, Om coborât din cer pe pământ. Dacă n-aş fi luat trup ca al omului, oamenii nici atât n-ar fi crezut că sunt venit din cer de la Tatăl, căci oamenii cugetă omeneşte, nu duhovniceşte, şi oamenii au nevoie de naştere din nou, mamă.

— O, dulcele meu Fiu, Tu eşti tiparul omului cel nou, cel născut din om, dar om nou, Fiule scump. Tu eşti de neam împărătesc, că eu m-am tras din neamul lui David împăratul, din neamul lui Dumnezeu, Fiule scump. Mare lucru este să fie omul de neam mare, de neam nobil, dar iată durere pe pământ, căci cel mai mare neam de pe pământ, neamul lui Dumnezeu, neamul lui Israel şi al lui David, neamul cel ales dintre neamuri Te-a răstignit pe Tine, Fiule de neam împărătesc, că Ție Ți-a promis Tatăl şi Ți-a

promis David tronul său pe care-l avea de la Tatăl Savaot, şi pentru acest tron Te-a răstignit neamul Tău, Fiule moştenitor al tronului ceresc pe pământ. Pentru aceasta ai spus Tu că oamenii se vor stăpâni peste pământ, ba şi peste cer se vor a fi stăpâni, că iată ce este pe pământ. Oamenii care-şi zic că sunt poporul Tău, aceia sunt oamenii bisericii lumii, şi nimeni pe pământ nu mai are de unde să vadă şi de unde să ştie care este tronul Tău cel de pe pământ, Fiule Împărat, Cel ce le ştii şi le cuprinzi pe toate cele de mai înainte de veacuri şi până după toate veacurile, căci aceasta înseamnă Împărat; Împărat atotştiutor peste cele de sub stăpânirea Lui.

Mă uit, Fiule scump, ca să văd veacurile, mă uit cu Tine, nu fără Tine, căci Tu eşti ochiul meu, Tu eşti ochiul celor ce văd. Mă uit şi văd oameni vii şi oameni morţi, care-şi zic şi care şi-au zis împăraţi, şi şi-au zis regi, şi şi-au zis stăpâni peste pământ şi peste cer, Fiule, dar cei neputincioşi nu pot fi împăraţi, şi ei nu ştiu că nu pot fi. E adevărat că omul poate fi împărat, e adevărat, dar omul nu ştie cum este acest adevăr. Adam, omul cel făcut de Tine după tiparul Tău, Fiule, a fost apoi împărat peste toate cele făcute de Tine pentru el, dar când s-a ascuns de Făcătorul său, de Binefăcătorul său, el a încetat a mai fi, şi n-a mai fost, căci cel ce este, acela numai în Dumnezeu este, iar cel fără Dumnezeu nu mai este. Numai cel ce este poate fi împărat, dar oamenii nu ştiu ce înseamnă om-împărat. Scaunul de împărat este scaun de împărat în toată vremea împăratului, şi altfel nu este scaun, iar dacă împăratul moare şi nu mai are viaţă, nici scaun de împărat nu mai este. Dacă neamul cel de sub cer şi-a omorât Împăratul, atunci nici scaunul Lui nu mai este, precum nici El nu mai este. Dacă omul cel împărat Îl omoară pe Făcătorul său, acela nu mai este, căci cel fără Dumnezeu nu mai este, dar Împăratul este pururi şi este Cel ce este. Adam a fost singurul împărat, dar când s-a ascuns de Tine, Fiule al Tatălui şi Făcătorule al omului cel dintâi, atunci Adam a încetat să mai fie, şi prin el au încetat toţi şi toate fiinţele vii şi toate ale lumii care a fost făcută pentru om. Dar mila Tatălui a fost mare, şi Te-a coborât Tatăl în mine, şi din mine Tu Te-ai coborât între oameni, şi dintre oameni Te-ai coborât, că eu am fost între oameni ca o scară de coborâre a Ta din cer pe pământ. Un singur pas ai făcut din cer până pe pământ: din Tatăl în mine, şi din mine pe pământ, dar omul, Fiule, cu greu mai ajunge ca să fie cu Tine. Tu Te-ai făcut o cale atât de uşoară pentru omul care voieşte să fie în cer, şi cu cerul pe pământ, şi cu Tine, Fiule, pe pământ şi în cer. O, Tu eşti calea, şi nu eşti ascuns, dar nimeni nu-Ţi mai vede calea şi nimeni nu Te mai vede, Fiule veşnic, căci cei ce văd au ochiul Tău, şi Tu eşti ochiul celor ce văd.

Un singur pas trebuie să facă omul până în cer: din el în Tine, şi din Tine în cer, aşa cum ai făcut Tu pasul spre omul cel ascuns, căci cel căzut este cel ascuns, iar cel ascuns este cel căzut. Tu eşti Omul Cel coborât din cer şi eşti pârga cea pentru naşterea omului cel nou, căci scris este: *«nimeni nu s-a suit în cer decât Cel ce S-a coborât din cer ca să-l suie pe om la cer»* şi să se împlinească, Fiule, cuvântul Tău pe care l-ai spus, că *«cel ce nu se naşte de sus, nu poate intra în împărăţia cerurilor»*. Tu ai venit de sus, din cer, ca să se poată naşte omul din Tine, şi ce smerit ai grăit celui ce i-ai spus: *«Cine nu se naşte de sus, nu poate fi de sus»*. Tu erai Cel de sus venit, ca să aibă oamenii cerul aproape de ei şi să se nască de sus, din cer, din Tine, Fiule ceresc, Fiule născut din cer pe pământ.

E sărbătoarea naşterii Tale în mijlocul poporului Tău şi e sărbătoarea slavei mele, căci mă slăveşte cerul tot, ca pe cea care a născut pe Dumnezeu între oameni, după cuvântul proorocilor cerului. O, Fiule ceresc, născut din mine, Tu ai luat pământ în mâini după ce ai făcut cerul şi pământul, şi Te-ai uitat la Tine şi ai făcut chipul Tău din pământ şi i-ai dat asemănarea Ta, şi apoi i-ai dat şi duh din Duhul Tău, şi din chipul cel făcut de Tine din pământ ai făcut fiinţă vie, suflând duh din Duhul Tău peste el şi în el, şi l-ai numit om după chipul şi asemănarea Ta, şi după aceea ai luat o mână de carne din trupul cel îndumnezeit de Tine cu duh şi cu suflare de viaţă, şi ai făcut-o pe femeie ca să fie de ajutor omului, şi din neamul femeilor m-ai luat pe mine ca să-Ţi fiu de ajutor acum când Te-ai coborât la oameni ca să-i sui înapoi la cer, căci omul este lucrarea Ta cea dintru început. Cine înţelege ce este acel cuvânt al Tău când ai spus să faci ajutor omului pe potriva lui? Femeia trebuia să ajute pe om pentru ridicarea omului înapoi în cer, în Eden, în împărăţia lui Dumnezeu, la plinirea vremii împărăţiei lui Dumnezeu, iar eu, Fiule scump, am împlinit acel cuvânt al Tău şi Ţi-am fost Ţie ajutor pe potrivă pentru salvarea omului pierdut din împărăţia Ta, din împărăţia lui, şi să-i dai înapoi împărăţia şi să fie împărat, şi să fie, căci împărat este cel ce este.

Adam a pus nume la toate vieţuitoarele cu suflare de viaţă în ele, dar n-a găsit dintre ele ajutor pe potriva lui, căci mai apoi, omul cel ieşit din om punea înaintea Ta animale spre jertfă de împăcare, dar omul nu s-a sculat din cădere, căci nu era pe potriva lui acest ajutor prin animalele jertfite, şi a venit ajutorul prin femeie, aşa cum a fost cuvântul Tău, Fiule, Dumnezeule şi Cuvântule, Tu, Care lucrezi la sfârşit ca şi la început. Şi ai venit Tu, simbolul omului cel nou, Cel în cer născut şi din cer născut prin Fecioară. Ai venit, Fiule şi Mire al meu, şi ai lăsat pe Tatăl Tău şi Te-ai unit cu mine şi ai fost în trupul meu. Un trup cu mine Te-ai făcut, ca să ieşi apoi pârgă nouă şi începătură a omului nou, om născut, nu om făcut, ca să-i răscumperi pe cei născuţi, născuţi din oamenii cei doi, din Adam şi din femeia sa, şi să ajungi cu omul până la lucrarea Ta cea dintâi peste care îl pusesei împărat pe om.

Lucrarea Ta este mare şi lungă, Fiule, ca şi răbdarea Ta. O, de ar fi omul ochi şi urechi în jurul lucrării Tale de mântuire a omului! Eu am fost ajutorul Tău, şi ajutorul omului căzut, al omului cel ascuns, Fiule, Cel ce eşti de o fiinţă cu Tatăl. Dacă omul a căzut ajutat de femeie în căderea sa, eu am fost cea care am ajutat omul să se întoarcă la vremea cea de dinaintea căderii lui, la Fiul meu să se întoarcă omul. Eu am dat oamenilor pe Fiul meu, căci Dumnezeu este Fiul meu, pentru că eu L-am născut la porunca Tatălui Savaot, ca să se împlinească Scriptura care spune că femeia a fost făcută ca să fie de ajutor omului. Dacă neamul femeilor a tras pe om la păcat şi la moarte şi la cădere din Dumnezeu, dacă neamul femeilor nu poate face viaţă veşnică pentru om, eu m-am ridicat deasupra acestui neam şi l-am sfinţit pe om în trupul meu, la porunca Tatălui Savaot.

Lucrurile rele trebuiesc scoase la iveală ca să fie văzute de unde sunt, de când sunt, de ce sunt, şi numai apoi trebuie lucrat împotriva lor. Altfel, se merge în gol, şi răul nu moare, şi moare binele.

Şi acum, ascultaţi, fii ai Domnului, şi voi, fii ai oamenilor! O femeie care nu este duhovnicească nu poate fi decât sminteală şi slăbire pentru cei sfinţi prin însuşi trupul ei de femeie, căci femeia are trupul ei prin femeia cea de la început. Scris este în cartea proorocului Isaia că femeia e izvorul mândriei şi are umblătură ţanţoşă şi are ispită în privirea ei cea galeşă şi calcă alintat, şi din pricina trupului ei cad

oamenii sub această putere a ei, căci femeia a stricat statura omului cel făcut de Dumnezeu.

Ce este femeia neduhovnicească? Este aceea care nu lucrează cele duhovniceşti, şi dacă nu le lucrează pe acestea, ea are în ea duh de slăbiciune, de la lipsa lucrului duhovnicesc. Eu la aceste femei le spun să stea cu privirea în jos şi să-şi dăruiască lucrul lor cel cu frică şi cu sfială făcut pentru cei sfinţi. Când o femeie se plânge unui bărbat cu cele ale firii ei, ea îi moaie sufletul lui spre ea, şi aceasta nu este bine, ci este rău. Dacă o femeie se plânge cu cele pentru mântuirea ei, atunci este altfel, este smerită şi demnă lui Dumnezeu şi omului lui Dumnezeu şi se îndumnezeiesc unul de la altul, dar aceasta este mare mirare să mai vezi pe pământ. E mare lucrare să fie femeia duhovnicească. Aceea are Duhul lui Dumnezeu cu ea, şi are darul lui Dumnezeu peste ea, şi este menită pentru lucrul cel dumnezeiesc, aşa cum am fost eu, mama Fiului lui Dumnezeu. O femeie creştină, dacă şi ea face ca femeia cea trupească şi îşi plânge cele ale firii ei, ale neputinţei ei unui bărbat sfânt, dacă foloseşte chiar şi smerenia, chiar şi umilinţa când îşi plânge cele ale firii ei, aceea îl trage la firea ei cea slabă pe cel sfânt, îl trage la milă şi îl slăbeşte pe cel sfânt.

Tu, femeie creştină, nu slăbi prin cele ale firii tale trupeşti, ci îmbracă-te cu cele curate. Iar tu, femeie creştină a poporului cel nou, dacă nu eşti decât pe potriva celor pământeşti, slujeşte cu supunere şi cu mulţumire acolo unde ţi se potriveşte staturii tale trupeşti şi sufleteşti, şi mântuieşte-te prin smerenie şi prin mulţumire cu cele pe care le ai, şi prin cuminţenie de fire şi de minte. Dacă nu eşti de folos duhovniceşte, dacă nu eşti pusă de cei duhovniceşti la lucrul celor duhovniceşti din pricina măsurii staturii tale fireşti şi sufleteşti, tu să stai mulţumită şi liniştită şi smerită, aşteptând pe Hristos, Fiul meu. În adunarea cea frăţească fii atentă la cele ce vin din cer, fii cu credinţă, fii cu atenţie, ca să te dăruieşti Fiului meu cu inima şi cu mintea şi cu sufletul tău, şi altfel să nu faci, ca să nu aţâţi spre tine pe cei sfinţi, ca să nu-i slăbeşti prin firea ta pe cei sfinţi, iar dacă tu nu eşti în mulţumire prin acest sfat, atunci tu nu cauţi ale lui Hristos.

Voi, fiilor apostoli ai poporului cel nou al Fiului meu, nu vă opriţi, nu poposiţi în sfatul cel slab cu firea şi cu inima, în vorbirea cu femei, ca să nu le daţi de lucru la duhul slăbiciunii lor, căci femeia care nu are lucrul cel duhovnicesc spre lucrare în ogorul Domnului, aceea este vas slab, care împrăştie slăbire prin însuşi trupul ei pe care-l are prin femeia cea de la început, care n-a lucrat pentru ajutorul omului căzut. Omul cel căzut nu ştie ce înseamnă sculare din cădere, iar voi trebuie să fiţi cu luare-aminte pentru ridicarea omului cel căzut. Fiul meu a luat chipul şi asemănarea omului căzut, ca să-l câştige de partea Lui pe cel căzut din cer, iar voi, fiilor apostoli ai poporului cel nou al Fiului meu, luaţi mereu chipul şi asemănarea lui Dumnezeu în voi, ca să fie Dumnezeu câştigat de partea celor ce se vor ridica din cădere. Fiţi asemenea îngerilor, dar fiţi mari cu înţelepciunea, că o parte din îngeri au căzut din cer, iar voi fiţi asemenea celor care au rămas în cer la îndemnul îngerului care a strigat peste cetele îngereşti: *«Să stăm bine şi cu frică şi cu luare-aminte la Dumnezeu!»*. Amin. Fiţi plini de viaţă veşnică şi învăţaţi de la mine şi de la apostoli şi de la sfinţi să daţi viaţă veşnică la cei ce nu o au, căci fiecare suflet îndumnezeit de voi, va fi numărat vouă pentru plata slavei care vine peste voi.

Voi, fiice duhovniceşti ale poporului cel nou al Fiului meu, fiţi asemenea cu apostolii, nu fiţi asemenea femeilor. Fiţi ca bărbaţii apostoli, ca să fiţi apostoli. Fiţi de ajutor mântuirii neamului omenesc, aşa cum am fost eu şi toate femeile sfinte care au lucrat apostolia cuvântului Fiului meu, aşa cum a fost Verginica, trâmbiţa cuvântului Fiului meu, iar duhul dreptăţii să se nască din voi peste oameni ca şi duhul curăţeniei de duh şi de trup, care va să se aşeze peste oameni prin poporul cel nou al Fiului meu, Care vine, vine curând, dar a şi venit, şi lumea nu L-a cunoscut şi lumea nu-L cunoaşte, dar voi Îl cunoaşteţi şi L-aţi şi văzut, pentru că El este în voi şi este Fiul meu. Amin.

— O, mamă, o, mamă, o, mamă Fecioară, e mare şi e dulce sărbătoarea soborului tău cu sfinţii, sărbătoarea cuvântului tău cu poporul cel ceresc de pe pământ. O, şi lumea nu-l cunoaşte, mamă, pe poporul Meu cel nou. Lumea mănâncă şi bea, se însoară şi se mărită şi îşi petrece viaţa ei şi nu se uită la poporul Meu ca să-l urmeze pe drumul lui cu Mine.

O, mamă Fecioară, acum două mii de ani Mă strângeai în braţe prunc, iar acum, la vremea cea de apoi, Mă împarţi cuvânt la toţi cei credincioşi care ştiu de Mine că Mă fac cuvânt din cer peste pământ, şi la toţi cei care vor auzi şi Mă vor lua să Mă aibă de viaţă veşnică pentru ei. Eu, Cel de o fiinţă cu Tatăl, Mă împart cuvânt oamenilor. Eu, Cel născut din Fecioară, Mă împart cuvânt de iubire şi de viaţă veşnică pentru oameni. Eu, Cel născut cuvânt acum, în vremea de apoi, în mijlocul neamului românilor, Mă rup în zeci de mii de laturi şi merg cuvânt până la toate marginile cerului ca să Mă vestesc Împărat peste cer şi peste pământ, căci Împărat este Cel ce este, Cel ce Se naşte şi nu moare, ci trăieşte şi biruieşte moartea. Amin. Eu sunt Cel ce biruiesc moartea ta, omule, dacă vei iubi viaţa. Mama Mea Fecioara a fost de viţă împărătească şi regească, dar ea şi Fiul ei au fost săraci între oameni, şi oamenii nu ştiu ce înseamnă împărat sau stăpân. Cel ce nu se smereşte pe sine înaintea tuturor oamenilor, acela nu poate stăpâni peste nimeni dintre fiii oamenilor, căci nu prin avuţii şi nu prin bunătăţi pământeşti stăpânesc cei stăpâni peste oameni. De cel smerit omul se apropie fără teamă, dar de cel tare prin tăria lui omul se teme, căci oamenii sunt neputincioşi, şi de aceea caută mărire, şi nădăjduiesc în ea cei fără de nici o nădejde.

O, s-a umplut cupa milei Mele pentru oameni, căci oamenii sunt neputincioşi. Mă las peste pământ cuvânt de nădejde, şi nu vor fi ruşinaţi cei ce nădăjduiesc în făgăduinţele Mele, căci Eu am împlinit tot ce am făgăduit omului. Curând, curând dau vălul în lături şi vin pentru cei credincioşi, şi apoi vin pentru cei necredincioşi, şi apoi începutul vine să fie cu vremea cea de apoi, iar vremea cea de apoi merge ca să fie cu începutul, căci Eu sunt Alfa şi Omega, şi prin Mine se uneşte cerul cu pământul în lucrare de Ierusalim nou, de început nou, de cer nou şi de pământ nou, după cum Eu am făgăduit. Amin, amin, amin.

26 decembrie 1997/8 ianuarie 1998

Sărbătoarea sfântului mucenic şi arhidiacon Ştefan

Statura cea întreagă în Hristos dovedeşte pe cei ce sunt ai Lui. Hrana proaspătă din cer şi nu de pe pământ. Timpul înşelăciunilor s-a sfârşit.

Fiilor de la iesle, vin iar cuvânt peste poporul Meu cel nou. Intru iar în cartea Mea cea de azi, şi apoi merg cu cartea şi cu voi, mergem la poporul cel hrănit din cer, mergem să-l învăţăm şi iar să-l învăţăm să-şi aşeze făptura, mergem să-l învăţăm să-şi măsoare făptura, să-şi păstreze

făptura, şi apoi să şi-o semene peste toţi cei care se uită la acest popor.

O, Ierusalime, popor nou, popor crescut cu mana cuvântului Meu! Oricât de mult aş sărbători sărbătoarea venirii Mele la tine, Eu tot flămând sunt de tine. Mă uit mereu la tine şi mereu îţi măsor făptura ca să ştiu cum şi cu ce să lucrez peste făptura ta. O, Ierusalime, se uită lumea la tine, dar lumea nu te iubeşte aşa cum te iubesc Eu, şi lumea îţi caută vină dacă vede vină la tine. Îţi caut şi Eu vina ta, dar nu ca lumea. Eu ţi-o caut ca să te scot de sub ea şi ca să ies şi Eu apoi de sub vina ta, că lumea apasă pe Mine dacă tu ai vină. O, dacă tu ai face greşale înaintea lumii, lumea ar zice că şi Eu sunt ca tine, că ea este deprinsă cu ceea ce vede şi atât. Dar tu, popor al slavei Mele pe pământ nu trebuie să fii cu făptura ştirbită, că dacă ai fi aşa, M-ai ştirbi pe Mine, Cel ce Mă zbat să fiu cu făptura Mea în tine ca să pot Eu prin tine să cresc şi în fiii oamenilor, care se uită la Mine prin tine, că prin tine se vor ridica fiii oamenilor, prin făptura ta cea întreagă înaintea Mea şi înaintea lumii, tată. Iar când făptura ta se va păstra mereu întreagă, atunci saţul Meu se va umple, şi Eu nu voi mai fi flămând după tine. Amin.

Fiilor de la iesle, faceţi ochii mari, mari cât ai Mei, şi Eu voi privi cu ochiul Meu prin ochii voştri, şi voi veţi privi cu ochii voştri prin ochiul Meu, ca să avem grijă de făptura poporului sfânt, iar poporul sfânt să înveţe să aibă grijă de făptura voastră cea întreagă înaintea lor şi înaintea Mea. Amin. Mă las peste voi cu înţelepciunea Mea şi Mă las cu lucrarea Duhului Sfânt prin voi, ca să lucrăm cu lucru mereu nou de deasupra şi de lângă şi din mijlocul poporului sfânt, că Eu Îmi pregătesc poporul cel credincios pentru cele văzute ale venirii Mele a doua oară pe pământ. Eu nu vă las în necazuri care dau să îngreuieze mersul şi lucrul cel pentru pregătirea slavei Mele. Eu vă voi ajuta mereu în toate lipsurile şi neputinţele pe care voi le duceţi în lucrul Meu cu voi, că mulţi vor fi să se pregătească cu statura lor cea pentru Mine, cu hăinuţa lor cea pentru venirea slavei Mele, dar pentru aceasta voi trebuie să trudiţi, fiilor, trebuie să vă jertfiţi timpul şi odihna şi adunătura cea pentru toate zilele şi să rupeţi din ea şi s-o puneţi pentru propăşirea lucrului Meu cel nou peste pământ. Eu sunt Cel ce veghez pentru tot şi pentru toate câte sunt de făcut şi de împlinit pentru viaţa oamenilor credincioşi, care vor vedea şi vor lua calea Mea pentru ei, căci calea Mea, voi sunteţi pe pământ. Aşezaţi-vă cale a Mea pentru oamenii care caută pe Dumnezeu şi viaţa cu Dumnezeu şi mângâierea vieţii lor prin Dumnezeu. Eu vă învăţ pe voi, şi oamenii iau învăţătură peste ei din învăţătura Mea de peste voi, şi oamenii se uită la voi şi învaţă şi îşi privesc faţa în voi şi se gătesc ca voi, ca să se aşeze înaintea Mea cu inima, cu cugetul, cu sufletul şi cu fapta vieţii lor. Cuvântul Meu va strânge pentru sine pe toţi cei aleşi, iar cei aleşi vor veni ca să se arate şi să le dau plata vieţii lor şi a faptelor vieţii lor, căci cei aleşi sunt cei care şi-au pus viaţa în trăire curată şi sfântă prin credinţa lor cea deplină. Amin.

Mulţi se străduiesc în trăire frumoasă, în inimă frumoasă, dar mulţi din aceştia n-au calea cea adevărată sub picioarele lor, că nu se poate să fie mai mulţi dumnezei, şi aceştia nu ştiu cum să-L ia pe Dumnezeu şi de unde să-L ia şi cum să-L trăiască deplin. Mulţi se hrănesc prin oameni, dar omul este neputincios. Eu sunt Cel ce pot hrăni pe om, că bine este să mănânce omul din cer, nu de pe pământ, şi de aceea vin din cer cu sărbătoare mereu vie, mereu proaspătă, şi sărbătoresc cu tine sărbătoarea venirii Mele la tine, preaiubitul Meu popor. Ai nevoie de hrană mereu caldă, poporul Meu, şi oameni mulţi au nevoie de hrană, fiule. Nu mai este hrană pe pământ, nu mai este. Nici un om nu mai este ca să împartă hrana cea adevărată, căci pentru hrana cea adevărată trebuie om curat şi sfânt ca şi hrana, şi iată, din această pricină nu mai este hrană pe pământ, şi de aceea Mi-am făcut loc curat şi om curat şi popor curat, ca să aibă cale spre oameni hrana Mea, hrana cea din cer, că pe pământ s-a stricat toată hrana, s-a amestecat hrana Mea cu hrana omului, că omul s-a voit lângă Mine şi s-a voit mai mare şi mai deştept ca Mine şi mai liber ca Mine.

O, M-am săturat de vorbirea omului cea despre Dumnezeu. Nu mai am loc de om. Omului nu-i place să vorbesc Eu. Lui îi place să vorbească el despre Mine, şi Eu să stau cuminte în pătrăţica pe care Mi-a făcut-o el. M-am săturat să fiu vorbit de oameni care nu ating nici cu vârful degetelor calea Mea. Oamenii sunt neputincioşi, şi ei uită că n-au putere. Eu sunt Cel ce pot, Eu şi nu omul. Să Mă lase omul pe Mine, că el este neputincios, din lipsa hranei. Eu sunt Cel ce am grăit mereu cuvântul Meu peste pământ şi prin prooroci, şi Eu Însumi sunt Cel ce grăiesc şi azi, căci scris este: *«Voi fi cu cei buni şi sfinţi până la sfârşitul timpului omului»*. S-a sfârşit timpul omului şi vin Eu, Cel fără de timp, ca să-l fac şi pe om veşnic şi fără de timp, că timpul este făcut de om, nu de Mine. Timpul s-a aşezat ca un văl peste veşnicie şi înşeală pe om, dar Eu vin şi voi face timpul sul. Amin. Şi l-am şi făcut. Amin. Dar oamenii care iubesc timpul nu ştiu ce-am făcut Eu pentru cei credincioşi făgăduinţelor Mele.

Fiilor de la iesle, să ne grăbim, tată, să dăm vălul în lături şi să ieşim la lumină cu cele veşnice, că Eu niciodată n-am rostit minciună aşa cum rosteşte omul cel neputincios.

Fiilor copilaşi, am venit la voi cu mucenicii cerului. Lumea are şi ea mucenicii ei şi şi-i cântă şi şi-i pomeneşte, iar Eu, Domnul, am mucenicii Mei, mucenici ai cerului, şi cerul îi cântă şi îi pomeneşte şi îi sărbătoreşte. Mucenicul Ştefan, întâiul mucenic al numelui Meu, a făcut coroană de mucenici în jurul lui şi a venit cu Mine la praznicul cuvântului Meu cel pentru naşterea din nou a lumii, praznicul Meu în mijlocul tău, poporul Meu cel nou.

E sărbătoare mereu în tine, Ierusalime. Se uneşte cerul cu pământul în mijlocul tău. Vine Domnul la tine cu sfinţii. Dau sfinţii să se măsoare cu tine. Măsoară-ţi mereu făptura, iubitul Meu popor, şi fii mereu pe potriva Mea pentru ca să-Mi fii de ajutor pentru mântuirea neamului omenesc, Ierusalime nou. Cuvântul Meu cel din Scripturi aşa mărturiseşte: *«Noi le fac pe toate. Amin»*. Tu, poporul Meu cel nou, eşti Ierusalim nou, căci Eu pe toate le numesc noi şi le fac noi pentru veacul cel nou şi veşnic nou. Stai mereu pe măsura Mea, pe potriva Mea, stai mereu la măsurat, stai mereu la lumină şi luminează-te luminând, poporul Meu, căci în mijlocul tău vin mereu cu fiii ieslei Mele, şi le pun în mână vas de măsurat, măsură de măsurat făptura ta, ca să te păstrez mereu pe potriva Mea, Ierusalime nou, mereu după chipul şi asemănarea Mea. Amin, amin, amin.

27 decembrie 1997/9 ianuarie 1998

Sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Împlinirea cuvântului se cere pentru toţi la fel. Duhul Sfânt prooroceşte şi lucrează îndumnezeirea omului.

Poporul Meu, poporul Meu, să nu te răceşti de Mine, poporul Meu! Vin să-ţi ţin de cald şi de mângâiere ca să nu te răceşti de Dumnezeu. Amin.

Poporul Meu, uită-te în urmă, că multe cuvinte am pus peste tine. Uită-te, fiule, şi îţi vezi faţa în oglinda cuvântului Meu, şi vezi dacă ai împlinit bine şi la vreme cuvântul vieţii. Te-am învăţat mereu, mereu. Nu cumva să te înveţi cu Mine şi să te răceşti de Mine, şi caută să fii mereu spre mângâierea Mea, ca mireasa cu mirele, fiule. Fii atent să nu se răcească dragostea ta, că Eu sunt dragostea care trage la dragostea ta, poporul Meu iubit. Vin la tine cu sfinţii, vin să-ţi încălduresc dragostea de Mine, că e greu pe pământ. O, dacă tu n-ai împlini mereu cuvântul Meu pe care ţi-l aduc cald mereu, ce ai face tu, fiule, la venirea Mea? Ce ai face dacă nu te-aş găsi cu cuvântul Meu pus peste tine şi împlinit de tine?

O, Israele fiule, să nu zici că se potriveşte celuilalt cuvântul Meu ca să nu-l iei să te măsori cu el şi să te îmbraci cu el. Caută la statura ta şi lucrează cu cuvântul Meu peste ea, nu peste altul, fiule. Dacă fiecare caută la făptura lui, atunci iubirea de aproapele va lucra curat şi cu rod bun, căci fiecare lucrează la viaţa lui, şi cu ea, la viaţa aproapelui. Iubirea de aproapele este să fii tu bine cu Dumnezeu, fiule, şi să-l ajuţi şi pe aproapele tău să fie ca tine. Să nu-i ceri fratelui tău. Cere-ţi ţie mai întâi. Şi dacă nu-ţi ceri, lasă-l pe aproapele tău să-ţi ceară şi să te ajute să fii cu Dumnezeu şi cu aproapele tău la ce este bine. Fiule, fiule scump, să nu fii mofturos, să nu fii nesfios, să nu fii nepăsător de pacea Mea din tine, să nu fii lipsit de bună-cuviinţă înaintea aproapelui tău. Nu-i frumos, fiule, să faci aşa, că-l faci pe fratele tău să se clatine dacă faci aşa. Caută pacea Mea. Vezi cum am lucrat Eu şi fă ca Mine, fiule, că o pace făţişă e o împăcare cu cele rele care au alungat pacea Mea dintre tine şi aproapele tău.

O, Israele, o, Israele, să fii popor fără de păcat, că pe pământ numai păcate sunt, şi fiecare păcat dăunează lucrului de mântuire a neamului omenesc, şi prin păcătuire se luptă omul împotriva Mea. Fiecare nedreptate adusă omului de către om, fiecare răutate făcută omului de către om alungă binecuvântarea lui Dumnezeu de pe pământ.

Oamenii nu ştiu să se vindece de rău. N-au oamenii vindecători printre ei. Oamenii au pace cu cele rele. Oamenii îşi fac rău unii altora, şi pacea dintre oameni este o făţărie, o împăcare cu lucrurile rele, care rămân pe făgaşul lor cel vechi. O aşa pace face parte din lucrurile rele, care se fac dezbinare între oameni. Oamenii se bucură de răul celorlalţi. Când te bucuri de omul care greşeşte, ca să nu fie el mai bun decât tine şi ca să fii tu mai mult decât el, atunci păcatul e în inima ta. Oamenii n-au vindecători printre ei, n-au oameni de ai lui Dumnezeu printre ei şi nu-i suferă pe cei deştepţi care au pe Dumnezeu, căci cel deştept şi curat cu inima nu este suferit de omul îngâmfat şi doritor de mărire. Moise a dorit ca tot Israelul să aibă Duhul lui Dumnezeu, dar cei fără dragoste din Israel s-au răsculat pentru cei ce prooroceau prin Duhul Sfânt al iubirii de aproapele.

O, copilaşi învăţaţi de Dumnezeu, zic vouă: privegheaţi mereu peste voi, nu când şi când şi nu oricum, căci când duhul rău este învins de voi, el se depărtează, dar nu stă liniştit, şi se duce şi îşi adună puterile înşeptit, şi iarăşi se apropie. Dar voi, fiţi făclii aprinse cu Duhul Sfânt, ca să ardeţi mereu şi de peste tot căile duhului rău, care se teme de cei ce vindecă pe oameni de duhul rău. Amin.

Am coborât din cer pe pământ, şi Mă fac cuvânt în ieslea naşterii cuvântului Meu. Am venit la tine, poporul Meu, cu ierarhul Vasile. Acest arhiereu a fost spaimă pentru duhul rău, căci dragostea lui de Dumnezeu şi de oamenii cei robiţi era dragoste mare şi multă. El nu s-a temut pe pământ de cei ce ucid trupul, şi a fost mare cu inima, şi a biruit mereu şi de peste tot pe duhul rău, vindecându-i de rău pe oameni. El a fost făclie nebiruită între cer şi pământ, dar oamenii îngâmfaţi n-au putut să-l voiască pe sfântul Meu cel drept. Sfinţii dau să strice voinţa cea rea a oamenilor, dar oamenii răi sunt îngâmfaţi şi nu ştiu ce înseamnă mărirea. Mărirea omului este atunci când omul se face cale spre Dumnezeu pentru aproapele său, şi acela este om dătător de viaţă veşnică, om care Mă dă pe Mine aproapelui său.

O, copilaşi învăţaţi de Dumnezeu, o, fiilor, căutaţi ce este plăcut Mie şi puneţi peste voi plăcerea Mea şi împărţiţi-o cu cel alăturat vouă şi cărării voastre cu Mine. Caută, fiule, să fii tu aşa cum ai vrea să fie aproapele tău. Caută să fii bine cu Mine, căci cel ce este cu Dumnezeu, acela nu se teme de nimic şi de nimeni, şi aşa au fost sfinţii Mei. Arhiereul Meu Vasile de oameni nu s-a temut şi de nici un rău nu s-a temut, căci el era cu Mine, una cu Mine, un trup şi un duh şi un suflet cu Mine era. Eu aşa am spus vouă: dau sfinţii să vă măsoare făptura, dau sfinţii să se măsoare cu voi, că ei văd cine sunteţi voi, ei Mă văd pe Mine între voi cuvânt, şi să nu Mă ruşinaţi, fiilor. Fiţi şi înăuntrul vostru şi în afara voastră curaţi şi cu duhul, şi cu trupul. Fiţi plăcuţii Mei, fiţi pe placul Meu. Amin. Nu vă răciţi de Mine, fiilor. Nu vă învăţaţi cu Mine dacă vă învăţ mereu. Învăţaţi-vă din venirea Mea la voi mereu. Învăţaţi-vă să fiţi mereu noi, că prin voi voiesc să le fac pe toate noi şi curate şi sfinte şi cereşti pe pământ.

Puneţi, fiilor, la inimă cuvintele Mele. Fiţi, fiilor, popor model, ca să-l fac pe omul din lume om după chipul şi asemănarea voastră, om de care am Eu nevoie pentru viaţa cea fără de moarte, măi fiilor. Eu M-am uitat la Mine şi Mi-am făcut chipul din lut, chip după asemănarea Mea, şi am pus suflare de viaţă în el şi l-am făcut fiinţă vie şi veşnică, dar omul n-a voit să fie modelul Meu, şi s-a smuls din iubirea Mea şi şi-a făcut iubirea lui. Fiţi ca Mine, fiilor, şi faceţi şi voi lucrarea pe care am făcut-o Eu. Uitându-vă la voi, faceţi-l pe om ca şi pe voi, şi suflaţi peste el duh de viaţă veşnică. Amin. Oare, voi înţelegeţi ce aveţi voi de lucrat pe pământ? O, fiilor, căutaţi să vă înţelegeţi naşterea voastră din Mine şi viaţa voastră cu Mine, şi lucraţi cu Mine om din om, aşa cum a lucrat Tatăl cu Mine om din lut, căruia i-am suflat suflare de viaţă din Tatăl şi din Mine.

Oamenii n-au salvatori, oamenii au învăţat pe oameni că omul este născut din maimuţă. O, răbdarea Făcătorului şi-a umplut cupa ei. Omul s-a făcut din om, maimuţă, şi s-a făcut fiară, căci s-a schimonosit şi s-a înrăit şi şi-a pierdut mintea încă de la început. Dar Eu am turnat mereu pe Duhul Sfânt din cer, ca să îndumnezeiască pe om, şi să aibă omul minte din cer, şi să proorocesc Eu prin om şi să-i spun omului să nu fie diavol, să nu fie maimuţă sau fiară, căci tata şi mama omului e Dumnezeu. Amin.

Fiilor, fiilor, fiţi ca Mine şi lucraţi ca Mine. Fiilor, fiilor, ascultaţi bine şi auziţi bine cuvintele Mele. O, fiilor, măsuraţi-vă făptura şi potriviţi-o după chipul şi asemănarea Mea.

Israele, poporul Meu de azi, să nu te răceşti de Mine, fiule. Ţine-I de cald lui Dumnezeu. Încălzeşte-Mă cu fiinţa ta şi înăuntrul tău şi în afara ta şi cinsteşte-L pe Cel ce te-a născut din cer în vremea aceasta de apoi.

Israele iubit, să nu trec pe lângă tine ca străinul, că Eu mereu Mă opresc în sfat cu tine în truda Mea de la cer la pământ. Israele, să nu treci, fiule, pe lângă cuvintele Mele. Opreşte-te şi scrie-le pe inimă, că e greu fără Dumnezeu pe

pământ. Israele, Israele, fă-te, fiule, cuvântul Meu cel împlinit, ca să vină noroadele spre împărăţia cerurilor şi să intre pe poartă şi nu pe deasupra, căci tu eşti poarta şi calea omului spre împărăţia Mea. Cuvântul Meu să-ţi rămână pe limbă ca mierea cea mai dulce, şi să îndulceşti cerul cu mana cuvântului tău, care curge din Mine peste tine, poporule, cuvântul Meu cel împlinit. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 1998

Praznicul Botezului Domnului

Botezul este spălarea prin pocăinţă şi unirea cu Hristos, Cel ce botează cu Duhul Sfânt şi cu foc.

Mergi, poporul Meu, mergi, Ierusalime nou, că Mă las peste tine cuvânt din cer şi te fac cale a cuvântului Meu peste popoare. Mergi, poporul Meu, mergi în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh! Amin, amin, amin. Mergi, poporul Meu, mergi, fiule, mergi, că Mă fac în mijlocul tău cuvânt nou de înnoire a lumii. Mergi, că a venit vremea de apoi, şi Eu vin curând, curând, că tu mereu Mă chemi şi zici: *«Vino, Doamne Iisuse!»*. Amin. O, fiule, ca să creadă Dumnezeu în creştin, înseamnă să poată face din el un trimis al Său între oamenii cei fără grijă de viaţa cea veşnică. Mergi, poporul Meu. Eu sunt Cel ce te trimit. Eu sunt Cel ce merg cu tine; Eu şi cu tine şi cu cuvântul Meu, cel ce se coboară din cer peste tine ca să-l dai tu oamenilor aşa cum Eu ţi-l dau ţie, şi ca să Mă împarţi pe Mine peste pământ cuvânt de viaţă veşnică. Amin.

Cobor din cer cuvânt în mijlocul poporului român. Sunt Fiul Tatălui Savaot, şi am venit din cer în mijlocul poporului Israel acum două mii de ani, şi după ce M-am născut din Fecioară prunc, am crescut cu trupul ca şi omul, până ce am ajuns ca omul cel făcut de Mine din lut, om de treizeci de ani, după arătare, aşa cum a fost Adam când l-am întocmit din lut şi din duh, după chipul şi asemănarea Mea. Aveam treizeci de ani, după numărul anilor omului, şi Tatăl Mi-a ridicat dintre cei născuţi din femei un trimis al Său între oameni ca să Mă vestească Fiu al Său, Dumnezeu în mijlocul oamenilor, că Israel din vremea Mea nu ştia că Eu sunt Dumnezeu venit de la Tatăl prin Fecioară.

Cobor din cer cu sărbătoare cerească în mijlocul tău, poporul Meu român, că Tatăl Meu te-a ales pe tine între popoare ca să fii tu ţara venirii Mele din cer a doua oară pe pământ. E sărbătoarea Mea cu Ioan, naşul Meu de botez, şi sărbătoresc în mijlocul tău, popor român, praznic de Bobotează, praznicul cel născut odată cu botezul Meu cel de la Ioan. În zilele acelea a venit Ioan, trimisul Tatălui, a venit la Iordan ca să Mă arate pe Mine Dumnezeu în mijlocul oamenilor, precum eram. Eu M-am aplecat sub mâna lui, căci mâna lui M-a arătat, iar Tatăl a slobozit glasul Său din nori şi M-a numit Fiu al Său, precum eram, ca să audă oamenii că sunt din cer la ei, şi să Mă primească şi să se nască din cer oamenii, din Mine, Cel ce eram venit cu cerul aproape de oameni, iar apa Iordanului M-a mărturisit cu semnul ei peste trupul Meu după ce Tatăl M-a vestit lui Israel Fiu al Său, Fiu din cer venit în mijlocul lui Israel, slobozind semnul Duhului Sfânt deasupra Mea.

E sărbătoarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, căci Tatăl a mărturisit din cer pe Fiul Său Cel de pe pământ, iar Duhul Sfânt a întărit adevărul cuvântului cel rostit de Tatăl peste Mine. În zilele acelea Ioan a fost trimisul Tatălui către oameni ca să vestească arătarea Mea în mijlocul oamenilor, şi să creadă oamenii în Fiul Tatălui şi să se boteze cu apa spălării păcatului strămoşesc, şi cu Duhul Sfânt, Care mărturiseşte pe Tatăl şi pe Fiul. Iar în zilele acestea, în zilele cele de apoi, te trimit pe tine între oameni, pe tine, poporul Meu, ca pe un trimis al Meu, că am făcut din tine semn pe pământ, semn înaintea venirii Mele a doua oară pe pământ, precum Ioan a fost semn de la Tatăl înaintea arătării Mele întâia oară între oameni.

Mergi, poporul Meu, mergi, Ierusalime nou! Mergi, Israele nou, căci cele vechi trec cu trosnet şi totul se înnoieşte, că Eu vin şi noi le fac pe toate. Amin. Mergi, şi dă oamenilor cuvântul Meu, mergi cu sărbătoare de Bobotează, că botez înseamnă spălare şi pocăinţă şi ungere din cer şi unire cu Hristos, Cel ce S-a lăsat spre spălare sub mâna lui Ioan, cel trimis de Tatăl ca să dea oamenilor botezul cu apa spălării. Eu, Cel botezat de Ioan, sunt Cel ce botez cu Duhul Sfânt şi cu foc, aşa cum a grăit Ioan.

Poporule român, intră, tată, sub botezul cel cu Duhul Sfânt, că botezul cel cu foc ustură, tată. Intră, tată, sub cămaşa harului sfânt, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, voiesc să fii un popor cu viaţă fără de moarte. Umblă, tată, sub haina ta şi vezi să ai cămăşuţa botezului, vezi să nu fie murdară, vezi să nu fie ruptă, vezi să ai cămăşuţă de la Mine, poporul Meu român. Nimic nu înseamnă haina ta dacă nu ai cămăşuţă curată sub ea. Înnoieşte-te, poporule român! O, nu mai ai peste tine învăţători cu milă, dar iată, vin Eu şi te îndemn la viaţă sfântă şi la credinţă şi la înnoire, tată. Vin Eu, că Eu nu te părăsesc, Eu nu te las în durere, şi vin şi te mângâi şi te ridic ca să stai tu înaintea Mea, ţară română, şi cu tine se vor uni multe neamuri care vor intra sub semnul harului Meu, că Eu Mă fac cuvânt în mijlocul tău, şi apoi vin ca să fiu un trup cu tine şi o iubire cu tine şi un duh cu tine, şi orice ţară care va lua pe Domnul cuvânt din tine, se va numi ţară română, şi tu vei fi mare înaintea Mea şi înaintea neamurilor de pe pământ; şi orice neam care nu va lua harul Meu, cel ce curge din Mine în mijlocul tău, acela va fi neam mic pe pământ, neam slab, neam pitic între oameni, căci neamul fără Dumnezeu e neam de jos, nu e neam de sus.

Mergi, poporul Meu, semn nou în mijlocul oamenilor, că te-am vestit că eşti şi că vei fi. Mergi, Ierusalime nou, mergi şi întinde harul cuvântului Meu deasupra pământului. Amin. Mergi, poporul Meu, mergi, că Eu sunt Cel ce sunt, şi te cuprind cu puterea harului Meu din toate laturile, că tu eşti cel micuţ şi cel ocrotit, şi eşti semnul Meu, eşti trimisul Meu, aşa cum a fost Ioan. Să audă toate neamurile pământului: Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, şi Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine din cer pe pământ în mijlocul neamului român ca să Se anunţe întru cea de a doua venire cu trupul pe pământ. Amin.

Amin, amin zic ţie, poporul Meu român: vine vremea, dar a şi venit, să Mă arăt din mijlocul tău cuvânt, şi apoi trup întru cea de a doua venire a Mea, precum mărturisesc Scripturile Mele din vremea trupului Meu în mijlocul poporului Israel care M-a lepădat, dar Eu îl aştept să se întoarcă la Mine. Adevăr adevărat grăiesc din cer peste pământ: Eu sunt Cuvânt în mijlocul neamului român. Eu vin curând după acest cuvânt. Cel ce voieşte să vină după Mine, să-şi ia crucea sa şi să-Mi urmeze Mie. Eu vin curând, curând şi voi fi cu toţi cei ce-Mi urmează Mie şi ţie, ţara Mea de nuntă, iar tu să fii pe voia Mea, că eşti cea dintâi. Cei ce nu cred în adevărul cuvântului Meu, nu-l vor vedea venind, că Eu voi da din calea

Mea pe cel necredincios, pe cel tare la cerbice, care nu se uită ca să vadă că Eu sunt cu cei credincioşi şi curaţi.

În zilele acelea mergea Ioan înaintea Mea, iar în zilele acestea mergi tu, poporul Meu cel credincios. Cel ce va crede şi se va boteza în râul vieţii, care curge cuvânt din Mine în mijlocul tău, acela va vedea pe Cel ce vine a doua oară din cer pe pământ. Mergi, Ierusalime, şi stropeşte pământul cu apa şi cu harul cuvântului Meu. Mergi, poporul Meu, că Eu vin şi tu mergi înaintea Mea ca să Mă vesteşti că vin. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 1998

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Viaţa cerească îi vădeşte pe fiii adevărului lui Dumnezeu. Omul trebuie să se facă biserică a sfinţilor. Cei sfinţi sunt mereu sfinţi.

Din praznic în praznic, din cuvânt în cuvânt petrec pe pământ cu tine, poporul Meu iubit, căci cuvântul Meu cel coborât la tine este praznicul lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii. Amin. Petrec şi oamenii pe pământ praznicele lor, dar Dumnezeu, cum să nu petreacă praznicele Lui, care sunt adevărul Lui?

Prăznuieşte cerul pe Ioan, botezătorul Meu şi al multora din vremea trupului Meu. El învăţa pe oameni să se spele de păcate şi de petele păcatelor, să se spele cu apă şi cu pocăinţă şi cu stăruinţă. Amin.

Mă fac în tine praznic de cuvânt, poporul Meu. Mă fac, fiule, pâine din cer pe masa ta, ca să mănânci şi să fii sănătos cu duhul şi cu sufletul şi cu trupul. Mă fac bucurie pentru tine, ca să te bucur pururea şi să ai pace înăuntrul tău, fiule poporul Meu. Nimic nu-i mai dulce şi mai odihnitor ca pacea Mea în inima ta. Pace îţi dau, cuvânt de pace între Mine şi tine, poporul Meu, ca să fii mare prin pacea Mea şi prin înţelepciunea Mea.

O, rău e de omul care este mare prin sine pe pământ. Acela nu poate spune adevărul, căci adevărul, Eu sunt. Omul cel mare pe pământ, nu poate spune nici adevărul lui, că nu merge cu adevărul spus, pentru că omul trăieşte viaţă mincinoasă, şi tot aşa şi vorbeşte. Cine să-i înveţe pe oameni cu adevărul? Nu sunt oameni adevăraţi pe pământ ca să-i înveţe pe ceilalţi adevărul. Vin Eu din cer adevăr, şi Mă port cu adevărul Meu printre oameni, dar oamenii sunt deprinşi cu deşertăciunea şi cu minciunile ei, şi nu se pot învăţa cu adevărul. Oamenii nu sunt adevăraţi unii cu alţii, nu-şi pot spune adevărul unii altora. Se supără om pe om dacă-şi spun adevărul unul altuia. N-are omul cum să spună adevărul, că omul nu lucrează lucrul adevărului, iar cel ce nu lucrează această lucrare, n-o poate da, n-are cum să dea din ea. Omul nu ştie cum să-şi trăiască viaţa ca să-i fie viaţa viaţă adevărată, şi nu viaţă mincinoasă. Viaţa care nu-ţi poate da nici o plată adevărată, aceea este viaţă mincinoasă, şi oamenii pe pământ sunt deprinşi cu viaţa cea mincinoasă. Ferice omului care trăieşte viaţă adevărată, că acela este fiul adevărului, fiul lui Dumnezeu. Cine trăieşte viaţă cerească pe pământ, acela poate spune oamenilor adevărul, iar cel ce trăieşte viaţă omenească, acela n-are ce să dea, căci minciuna nu este viaţă.

Omul s-a minţit pe sine încă de la început, şi dacă s-a minţit pe sine, a putut să se smulgă din braţele adevărului. Omul mare, omul semeţ, omul cu minte omenească nu poate sluji adevărului. Se mint oamenii că ştiu şi că pot lucra adevărul, şi se mint unii pe alţii că îşi lucrează adevărul unii altora. Aceasta este minciună pusă în dreptul adevărului, căci oamenii cu viaţă trupească şi omenească nu sunt adevăraţi, şi ar fi adevăraţi dacă ar trăi viaţă cerească şi duhovnicească pe pământ. Nu poate să se călăuzească orb pe orb. Îşi sunt unul altuia prăpastie şi nu călăuză. Cine nu trăieşte viaţă cerească între cer şi pământ, acela este un om orb. Eu sunt vederea celui ce vede, celui ce trăieşte, iar cel ce nu Mă are pe Mine adevăr în el, acela este orb, şi nu este adevărat, şi nu poate fi lumină pentru orbi.

O, poporul Meu, o, fiule scump, ce cuvânt tainic, ce cuvânt adevărat cobor azi în mijlocul tău! Voiesc, poporul Meu, să ia oamenii acest cuvânt şi să-l creadă şi să caute apoi spre adevăr. Aşa şi tu să voieşti, şi să ceri de la cer lumina Mea şi adevărul Meu peste viaţa oamenilor de pe pământ, că fără adevăr e întuneric pe pământ. Ioan, botezătorul Meu, a trăit viaţă adevărată între cer şi pământ şi a putut mărturisi adevărul cel din el. El avea înăuntrul său pe Dumnezeul adevărului şi s-a dus în mijlocul oamenilor ca să le vestească adevărul, pe care-l avea şi pe care-l împărţea oamenilor. Dar oamenii sunt străini de adevăr şi îl iau ca pe o tulburare şi îl stârpesc dintre ei. Ce bucurie are Ioan Botezătorul dacă e sărbătorit de fiii celor ce l-au ucis? Oamenii minciunii au ucis pe omul adevărului, iar fiii celor ucigaşi mărturisesc că sunt fii ai celor ce au ucis adevărul, că scris este: *«Vai vouă, care ridicaţi în slavă mormintele proorocilor şi pe proorocii din ele, că prin aceasta mărturisiţi că sunteţi fiii celor ce au ucis pe cei adevăraţi între oameni».* Cine nu sărbătoreşte pe un sfânt cu sărbătoare sfântă şi cerească şi curată pe pământ, acela nu aduce nici o bucurie sfântului cel pomenit. Dar cine poate sărbători pe sfinţi? Numai cei asemenea lor pot face sărbătoare şi bucurie pentru sfinţii care s-au dus de pe pământ la cer.

Ioan era glasul care vestea venirea adevărului între oameni, dar adevărul este primit numai de cei ce se pocăiesc de relele lor şi se spală de petele minciunii lor, şi de aceea striga el printre oameni: *«Pocăiţi-vă, că se apropie împărăţia cerurilor spre voi!»,* iar împărăţia cerurilor este adevărul cel ceresc între oameni şi cu oamenii. Dar oamenii nu s-au îndurat să se despartă de cele mincinoase şi fără duh de viaţă în ele, şi l-au numit pe Ioan tulburare între oameni, şi l-au stârpit, dar el strigă şi nu tace, că este viu, şi vine cu Mine pe pământ, precum toţi sfinţii vin; vine şi strigă ca şi atunci.

Iată glasul celui ce strigă, iată glasul lui Ioan:

— O, oamenilor, o, oamenilor, o, fii ai oamenilor, o, fii ai fiilor oamenilor! De ce nu vă pocăiţi? Eu strig şi azi la voi, ca şi atunci. Vine Domnul pe pământ, ca să despartă lumina de întuneric, că pământul este fără de chip, şi este pustiu, iar eu strig în pustiu, şi întuneric este deasupra pământului. Vine Domnul să facă din nou cerul şi pământul. Deschideţi Cartea Adevărului şi vedeţi unde este vremea ajunsă.

O, oamenilor, ce vă daţi voi unii altora? Eu am dat oamenilor lucrul care nu se stinge, care nu se dărâmă, care nu se clatină, care nu piere, căci eu am fost om adevărat şi am trăit viaţă adevărată şi n-am minţit pe oameni, şi am lucrat peste ei lucrarea zilei şi le-am grăit să părăsească întunericul şi să ia calea zilei, calea cea fără de sfârşit, calea care se vede, căci în întuneric nu se vede nimic.

O, oamenilor, strig din cer pe pământ. Faceţi din voi biserică a lui Iisus Hristos, nu biserică a oamenilor, că sfinţii trag la sfinţi, fiindcă aşa înseamnă adevărul şi dreptatea. Cerul cel nou şi pământul cel nou pe care-l aduce Domnul acum pe pământ, va avea dreptatea de viaţă veşnică, şi nu se poate

biserică fără sfinţi şi sfinţi fără biserică. Sfinţii cerului nu mai au biserică pe pământ, că sfinţii trag la sfinţi şi la oameni curăţiţi prin pocăinţă şi sfinţiţi prin Hristos, şi sfinţi apoi. Nu mai are biserica de pe pământ sfinţi, că sfinţii nu sălăşluiesc cu cei ce nu părăsesc fărădelegile şi viaţa fără Dumnezeu.

Strigă Dumnezeu la voi, o, oamenilor; strigă şi sfinţii, strigă şi îngerii. Pocăiţi-vă, căci beţia şi curvia şi desfrânarea şi ura şi minciuna şi uciderile şi lăcomia şi viaţa trupească, toate sunt întuneric, şi aţi acoperit pământul cu întunericul pe care-l trăiţi. O, nu mai aveţi lumină pe pământ, nu mai este între voi om adevărat, aşa cum am fost eu. Eu am întins spre oameni calea adevărului ca să aibă oamenii cale. Vine Domnul la voi şi Se face cuvânt peste voi, şi are Domnul popor sfânt între voi, o, oamenilor. Alergaţi spre poporul Domnului, spre trimisul Domnului între voi, căci în vremea mea mulţi veneau după mine ca să le spăl păcatele şi să le dau lumină şi să-i învăţ viaţa. Veniţi de luaţi lumină şi învăţătură din cer. Veniţi spre poporul cel sfânt, care are în mijlocul lui cuvântul lui Dumnezeu, cel care împarte putere sfântă şi viaţă fără de moarte şi fără de păcat pe pământ. Păcatele voastre au acoperit pământul de întuneric. Faceţi-vă prin pocăinţă şi prin sfinţenie deplină fii ai lui Hristos, şi zidiţi-vă biserică vie şi cerească între cer şi pământ, că biserica de pe pământ, numită biserică a lui Hristos pe pământ, este minciună, nu este biserică a lui Hristos. Altceva înseamnă să fie biserica biserică a lui Hristos. Ceea ce aveţi voi de biserică este biserică omenească şi pământească, iar adevărata biserică nu poate fi decât cerească pe pământ. De două mii de ani aşteaptă Domnul desăvârşirea bisericii Lui şi întoarcerea Lui între oameni, că Domnul prin biserica Lui va lucra ca să Se întoarcă pe pământ la oamenii cei credincioşi şi sfinţi.

Hristos Se dă sfinţilor, aşa cum rostesc preoţii voştri, dar sfinţii nu sunt sfinţi numai când şi când. Nu este om sfânt omul care se sfinţeşte numai când şi când, şi acela este om mai rău decât cel ce nu-L ştie pe Hristos. Eu nu aşa am lucrat. Eu am fost sfânt în toată vremea mea pe pământ, şi m-am arătat drept şi adevărat cu Dumnezeu înaintea oamenilor cu mărire de sine în ei. Omul cel adevărat este omul sfânt. Viaţa cea adevărată este viaţa sfântă. Uitaţi-vă la mine şi aşezaţi-vă după chipul şi asemănarea mea, că eu m-am aşezat după chipul şi asemănarea lui Hristos. Pocăiţi-vă de viaţa cea mincinoasă, şi apoi faceţi-vă sfinţi, şi apoi uniţi-vă cu Hristos şi fiţi un trup şi un duh cu Domnul, şi fiţi adevăraţi pe deplin, o, fii ai oamenilor! Amin.

— Poporul Meu, am dat oamenilor pe Ioan. Am slobozit peste oameni glasul celui ce strigă în pustiu, că pământul este fără de chip şi este pustiu, dar vin să fac din nou cerul şi pământul, şi voi lucra cu tine această lucrare. Va lucra Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt, şi va lucra cu tine, că tu eşti credincios şi ai dat lui Dumnezeu adăpost în mijlocul tău, popor mititel şi curat cu credinţa.

O, rău e de omul care este mare pe pământ prin mărire de sine, prin mărire ca pe pământ. Acela nu poate spune adevărul, nu poate primi adevărul ca să-l adăpostească în sine şi să-l dea şi altuia; nu poate, că are mărire de sine, şi nu poate să aibă viaţă adevărată cel cu mărire de sine.

Tu, poporul Meu, să nu te încerci cu lucrarea măririi de sine. Tu nici cu Mine să nu te mândreşti, că Israel cel de demult s-a mândrit că e poporul Meu şi s-a strivit pe sine prin mărire de sine. Tu să fii smerit prin Mine, că smerenia inimii este paznicul omului sfânt. Pe pământ sunt numai oameni mari, mari prin sine, şi se mint unii pe alţii. Ei nu-şi pot spune adevărul unii altora. Oamenii nu Mă au pe Mine şi nu-şi pot spune unii altora că nu Mă au, şi îşi spun că Mă au, şi se mint unii pe alţii că Mă au, dar pe Mine Mă au cei sfinţi, căci întru ei Îmi găsesc Eu plăcerea şi petrecerea. Amin.

Din praznic în praznic Îmi găsesc plăcerea în mijlocul tău, poporul Meu. Tu, fiule, să nu ai altă bucurie pe pământ, că bucuria ta, Eu sunt, precum tu eşti bucuria Mea şi nădejdea Mea cea pentru lucrare de cer nou şi de pământ nou. Învaţă, fiule, învaţă, poporul Meu. Învaţă mereu să fii pe potriva Mea şi uită-te mereu la tine să nu fii altfel, fiule, să nu fii ca fiii oamenilor, şi să fii făptură cerească pe pământ, lumină să fii în mijlocul întunericului de pe pământ. Amin.

Oamenii folosesc zilele de serbare ale sfinţilor ca să-şi petreacă praznicele lor, nu pe cele ale sfinţilor, căci sfinţii nu mai sunt la locul lor serbaţi, şi nu mai au sfinţii zilele lor de serbare pe pământ cu oamenii. Oamenii au clătinat de la locul lor vremile sfinţilor, şi nu vor să se întoarcă cu pocăinţă ca să-şi recunoască păcatele şi rătăcirea lor de la adevăr. O viaţă cerească în om nu poate începe decât după spălarea duhului şi a sufletului şi a trupului, dar oamenii nu se trezesc, şi îi voi face să se clatine cu aşternutul lor cu tot, ca să strige la Mine aşa cum am strigat Eu de pe cruce către Tatăl.

Iar tu, poporul Meu, să fii popor sfânt pe pământ, căci sfinţii sunt cei ce mărturisesc adevărul peste oamenii veacurilor. Tu eşti trimisul Meu, că prin tine Eu merg peste pământ cuvânt de înnoire a lumii, cuvântul cel de facere a cerului şi a pământului şi a lumii, cuvânt de facere nouă şi de om nou pentru facere nouă. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 1998

Duminica după Botezul Domnului

Cei ce cred în veacul cel nou urmează taina omului nou, născut de sus. Domnul aduce vindecarea orbiei sufletului. Darurile Duhului Sfânt hrănesc duhul omului credincios.

Voieşte Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt să Se întregească în trupul poporului lui Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, voiesc, tată, să fiu cu cuvântul Meu lângă cuvântul tău, ca să învăţăm împreună lucrarea omului nou, om după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Amin. Tu eşti începutul veacului cel nou, care nu se învecheşte, care nu îmbătrâneşte, care nu trece, care este veşnic, poporul Meu. Dar cine, oare, cine poate crede această lucrare de veac nou şi veşnic nou? Numai Dumnezeu şi cei asemenea Lui o pot crede. Cei ce nu fac cele ale omului nou, aceia nu cred în veac nou şi în om nou. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu ca în puterea cea nevăzută, aceştia sunt căldicei, şi nu sunt nici reci, nici fierbinţi. Despre aceştia am rostit Eu cuvânt prin Ioan cel iubit şi am zis: *«Pentru că nu eşti nici rece, nici fierbinte, ci numai căldicel, am să te vărs din gura Mea, că tu zici că eşti bogat şi nu-ţi trebuie nimic, şi nu ştii că eşti ticălos şi eşti vrednic de tânguire şi sărac şi gol şi orb. Dar aşa cum eşti, Eu te îndemn să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să fii bogat, şi veşminte albe, ca să te îmbraci şi să nu se dea pe faţă ruşinea goliciunii tale. Şi te sfătuiesc să cumperi de la Mine alifie de ochi, ca să-ţi ungi ochii şi să vezi, că Eu pe câţi îi iubesc, îi mustru şi îi pedepsesc, ca să-i fac să se sârguiască spre pocăinţă».*

O, poporul Meu, mare şi cerească lucrare este să-şi cumpere omul alifie de ochi, doctorie de ochi, şi să-şi ungă

ochii şi să vadă. Cei orbi cu sufletul au nevoie să-şi cumpere această doctorie, dar ei zic că nu le trebuie nimic şi că sunt bogaţi. Cei orbi nu se pot vedea în oglindă. Cei orbi cu sufletul nu se pot vedea în oglinda sufletului dacă nu li se deschid ochii sufletului. Nimeni nu poate avea vedere sufletească dacă nu cumpără de la Mine doctorie de ochi ca să se ungă şi ca să scape de orbirea sufletească, şi ca să vadă apoi, dar oamenii zic că au de toate şi că sunt bogaţi şi că nu le mai trebuie nimic, şi nu ştiu că sunt ticăloşi şi vrednici de plâns şi săraci şi goi şi orbi, aşa cum a grăit Duhul Meu Cel atoatevăzător prin Ioan, iubitul Meu cel credincios.

Vin, poporul Meu, vin lângă tine cuvânt de înţelepciune, cuvânt de vindecare a orbirii sufleteşti, ca să poată lua oamenii doctorie de ochi şi ca să se poată unge, şi ca să vadă apoi. Vin, poporul Meu iubit, că tu ai alifie de la Mine, ai pentru toţi cei care vor să cumpere. Cu ce se cumpără această doctorie? Se cumpără cu credinţă şi cu pocăinţă, şi cu stăruinţă apoi. Dar lângă toate acestea stă darul cel nedespărţit de ele: frica de Dumnezeu. Oamenilor le trebuie frică de Dumnezeu, dar fără alifie de ochi nu pot nimic oamenii, căci ei trebuie să scape de orbia sufletească, şi apoi trebuie să se aşeze în frica de Dumnezeu. Cine stăruieşte în orbia sufletească, acela nu vede nimic, chiar dacă el crede în Dumnezeu ca în puterea cea nevăzută. O, dacă aş folosi dreptatea Mea, ar fi să strivesc viaţa de pe pământ, dar oamenii nu ştiu bine ce este Dumnezeu, şi sunt departe de adevăr şi aşa stau oamenii, bieţii de ei.

O, poporul Meu, mare şi cerească lucrare este să-şi cumpere omul alifie de ochi şi să-şi ungă ochii, şi să vadă apoi. Vine cuvântul Meu din cer pe pământ la oameni, vine ca o doctorie, vine ca o vindecare a orbiei sufletelor. Vine Domnul la voi, o, oamenilor, vine să vă ia solzii de pe ochi ca să-L vedeţi pe Dumnezeu, oglinda voastră, căci după chipul şi asemănarea Mea l-am făcut pe om. Uitaţi-vă la Mine şi aşezaţi-vă după chipul şi asemănarea Mea. Vin la voi pe pământ cuvânt, şi cuvintez peste voi chipul Meu, voile Mele în voi. Luaţi cuvântul Meu şi împliniţi-l, ca să vi se desfacă ochii sufletului şi să vedeţi apoi. Amin.

O, poporul Meu, tu eşti casa Mea în care vin din cer pe pământ, şi din mijlocul tău ies spre oameni. Oamenilor le trebuie frică de Dumnezeu, şi de aceea îi clatin cu aşternutul lor cu tot şi îi strig ca să caute după Mine ca după izvorul vieţii lor. Cu ce se poate păstra omul în frică de Dumnezeu? Eu pe om nu-l pot speria ca să se lase de moarte, că omul este ridicat împotriva Mea şi a lui de şapte mii de ani. Eu pe om vin să-l învăţ iubirea de Dumnezeu, iubirea care-l poate păstra în frica de Dumnezeu. Ce este frica de Dumnezeu? Ea nu te lasă să te depărtezi de Dumnezeu. Ea este darul celor ce văd pe Dumnezeu şi, apoi, ea este iubirea de Dumnezeu. Amin, amin, amin. Oamenii care n-au frică de Dumnezeu, aceia sunt după chipul şi asemănarea lumii, dar cei care sunt morţi faţă de lume, aceia nu socotesc nici defăimările şi nici laudele care vin spre ei din lume, ci ca nişte oameni noi sunt morţi faţă de amăgirile lumii şi de ispitele ei şi de prigoanele ei, mereu uitându-se la Dumnezeu şi la viaţa cea veşnică a lor, căci viaţa e veşnică, fiindcă Dumnezeu a făcut-o.

O, poporul Meu, nu-i de ajuns să fii mort faţă de lume. Ai grijă, tată, nu-i de ajuns aceasta. Tu trebuie să fii viu apoi. Trebuie să fiu Eu viu în tine apoi, ca să Mă bucur, fiule, de făptura ta cea nouă, că Eu am zis ţie să te uiţi la tine şi să faci omul după chipul şi asemănarea ta. Te-am învăţat să începi în tine făptura ta cea nouă, şi apoi s-o pui şi în altul, şi să facem om după făptura ta, fiule nou, şi să ai încredere în Dumnezeu, Cel ce lucrează prin tine, că nu tu faci, ci Domnul face, şi Domnul nu cade, dar tu cazi dacă faci tu, precum a căzut Adam când a voit să facă el şi nu Eu, Cel ce l-am făcut şi pe el.

Ai grijă, fiule, de lucrarea cea pentru om nou, om care nu trece, care nu se învecheşte. Ai grijă să crezi bine în această lucrare, că îndoiala te aduce la cele vechi ale tale şi te întoarce din drum. Ai grijă, fiule nou, cum lucrezi ca să fii răscumpărat, şi să fii apoi, că dacă nu lucrezi lucrarea omului nou peste tine şi mereu peste ceilalţi, te trage timpul spre el, te trage de la cele veşnice.

Să nu fii tăcut, Israele. Fii lucrător, fiule, şi fiecare să-şi ceară lui mai întâi în lucrul cel de om nou. Eu, ca un Tată îngrijorat de tine, te îndemn mereu să ai grijă mereu de chipul Meu în tine, de omul cel nou, fiule. Fii atent, poporul Meu, că lucrarea cea dinăuntru este cea din afară, iar cel ce nu lucrează înăuntrul său lucrarea omului nou, acela n-o face nici în afara lui. Cei ce nu lucrează lucru văzut în afara lor, sunt cei ce nu lucrează înăuntrul lor, şi aceia prin nelucrare trag la plata celor ce nu lucrează. Nu vă faceţi sminteală unii altora, căci cei ce nu lucrează în afara lor lucrul omului nou, se fac sminteală pentru cei ce trebuie să poată. Fiule, nu aştepta la altul. Fă tu ceea ce vrei să facă altul, fă tu, ca să ai lucru mai mult şi bucurie mai multă. Lucrarea înseamnă bucurie, fiule. Lucrarea omului nou să se mute de la voi la oameni şi să aibă oamenii de unde să-şi facă rost de doctorie de ochi. Amin.

Fiilor, fiilor, daţi duhurilor voastre să mănânce şi să nu se usuce în voi de lipsa hranei lor. Hrăniţi-vă unii pe alţii cu Duh Sfânt lucrător şi cuvântător, aşa cum vă hrăniţi trupurile când le e foame. Cum nu puteţi să vă lăsaţi trupurile înfometate de hrana lor, mai mult să nu lăsaţi duhurile voastre fără hrana care le creşte şi le înţelepţeşte. Adunaţi-vă la masă pentru hrănirea duhului mai mult decât vă adunaţi la masa cea pentru hrana trupului. Când este vorba de hrană, daţi sufletului întâietate, căci cel ce nu munceşte duhovniceşte, i se face păcat mâncarea cea pentru trup. Mereu, mereu sunt cu cuvântul Meu lângă voi, ca să fac cuvânt din voi, şi râu de cuvânt dinspre unii spre alţii, ca să se adune cei flămânzi la masa voastră cea duhovnicească, fiilor. Nu pot să vă văd fără grai sfânt între voi, voiesc să fie Dumnezeu viu în voi şi din voi. Nu omul cel din voi, ci Dumnezeu din voi să fie viu cu chipul şi cu asemănarea Sa.

Fiilor, fiilor, nu uitaţi că Eu sunt cuvânt, şi lucrare a cuvântului. Aşa să fiţi şi voi. Amin. Fiilor, fiilor, nu uitaţi că Eu sunt Cel ce trebuie să trăiesc în voi cu chipul şi cu asemănarea Mea. O, fiilor, nu uitaţi, tată, nu uitaţi că Eu sunt cuvânt şi împlinire, şi aşa să fiţi şi voi.

Fiilor, fiilor, rugaţi-vă lui Dumnezeu cu adevărat. Rugăciunea cea adevărată este cea care se împlineşte. Fiilor, fiilor, rugaţi-vă pentru voi. Amin. Rugaţi-vă pentru omul cel nou în oameni. Amin. Rugaţi-vă pentru ţara română să iasă de sub păcat, că Eu, Domnul, o pun la albit, fiindcă aşa este scris: *«Eu pe câţi îi iubesc, îi mustru şi îi pedepsesc ca să vină spre pocăinţă şi să se îmbrace în veşmânt alb, ca să nu se dea pe faţă ruşinea goliciunii lor, şi să-şi cumpere alifie de ochi şi să se ungă şi să vadă pe Dumnezeu».* Amin.

Eu stau la uşă şi bat. De vrea cineva să audă glasul Meu şi să-Mi deschidă, Eu intru la el şi cinez cu el, şi el cinează cu Mine, căci Mi-am întins cina cuvântului Meu în România, şi masa Mea este gata. O, a venit peste România încurcătură de limbi, dar până ce ea nu va veni spre Mine şi spre voile Mele,

Eu n-o voi slobozi de sub robia păcatelor ei, căci cei fără Dumnezeu din ea, apasă cu întunericul lor peste ea. Eu sunt gata s-o îmbrac în slava Mea, şi voi da din calea slavei Mele cu ea tot duhul omenesc care stă apăsând peste ea, şi apoi o voi face să meargă după Mine şi să fie ea împărăţie a Mea şi s-o fac ţară veşnică, Eden nou să fac din ea la porunca Mea, căci Eu întocmesc din nou cerul şi pământul, şi lucrez din casa Mea cea nouă, care este în mijlocul poporului român.

Tu eşti casa Mea, tu, poporul Meu, şi cu tine am început sfârşitul lumii, căci duhul lumii este osândit în mijlocul tău. Tu eşti începutul Meu cel nou, că a venit vremea de apoi, şi toate se fac noi la cuvântul Meu cel nou. Amin, amin, amin.

12/25 ianuarie 1998

Duminica vameşului şi a fariseului

Ţara română este pilda împărăţiei cerurilor. Adevărul este mereu: da. Duhul frăţiei stă între cei ce se smeresc unii pentru alţii.

Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt Se face cuvânt, căci Cei trei, una sunt. Amin. Coboară Domnul cuvânt la ieslea cuvântului.

Voi, cei de la iesle, deschideţi porţile cuvântului, că e sărbătoare de cuvânt. Vin să-l hrănesc pe Israel, cel ce este popor al Domnului Iisus Hristos în mijlocul poporului român. Israel cel de azi este român, căci românul s-a făcut israelit al Domnului Iisus Hristos.

Israele, Eu sunt Stăpânul acestei case, că tu eşti casa Mea de pe pământ. Cuvântul Meu, Eu sunt, şi Îmi găsesc plăcerea în mijlocul tău. Împărăţia cerurilor te înconjoară din cer, căci în jurul tău e tot cerul în lucru şi se zoreşte pe lângă tine să te facă împărăţie a cerurilor pe pământ, poporul Meu. Este scris că împărăţia cerurilor se ia cu asalt, se ia cu năvală, fiule, că ea se lasă cucerită de cei ce vor să pună mâna pe ea. Cine apucă să guste cu adevărat din roadele ei, acela caută s-o dobândească de patrie.

Te-am învăţat, poporul Meu, să ceri împărăţia cerurilor pe pământ cu tine. De ce, oare, ţi-am spus Eu să ceri aşa? Ţi-am spus pentru că tu eşti român, şi ţara ta este pilda împărăţiei cerurilor. Ea a fost mereu luată cu năvală pentru roadele ei cele bune. Mereu, mereu a fost luată cu asalt şi cucerită, şi nu ştiau cuceritorii ei ce cucereau, ei nu ştiau că ea este ţara Mea cea iubită, cea aşteptată să fie. Eu fac din ea împărăţie a cerurilor, dar am şi făcut, căci cuvântul Meu este mereu în ea şi am în ea ţară cu miere şi cu lapte, am cuvântul Meu hrană dulce în ea, şi cine gustă din această hrană, se îndulceşte şi se sfinţeşte şi doreşte după împărăţia cerurilor, care este cu tine, poporul Meu. Eu fac din România împărăţia cerurilor, şi ea va fi cucerită din nou de toţi împăraţii lumii, dar nu ca s-o dezbine, ci ca să-i dea slavă şi să i se închine. Amin. Mai e o clipă mică, şi învăţătura cuvântului Meu va fi luată cu asalt şi va fi hrană vie şi nestricăcioasă pentru multe noroade care vor învia şi vor lua cu asalt împărăţia cerurilor şi o vor cuceri şi vor fi ai ei şi se vor numi popor român. Amin. Dar puii de vipere vor fi plini de îngâmfare şi greu se vor apleca, dar se vor apleca de frica durerilor. Aceştia sunt fariseii şi cărturarii care se bizuie pe ei, dar picioarele lor se vor muia şi vor avea nevoie de Duhul lui Dumnezeu ca să-i înconjoare şi ca să-i ierte apoi, dar mai întâi trebuie să facă roade vrednice de pocăinţă, nu să se bizuie pe Dumnezeu nefăcând roade de pocăinţă în inimile lor. Aşa zicea Ioan Botezătorul la unii ca aceştia care veneau spre el fugind de cele ale mâniei Domnului; aşa le zicea: *«Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiţi de mânia ce va să fie? Faceţi, dar, roade vrednice de pocăinţă şi nu începeţi a zice în voi înşivă:* „Avem tată pe Avraam“*, căci vă spun că Dumnezeu poate şi din pietre să ridice fii lui Avraam. Acum securea stă la rădăcina pomilor; deci, orice pom care nu face roade de pocăinţă, roadă bună, se taie şi se aruncă în foc».* Iar la aceste cuvinte multe mulţimi îl întrebau pe Ioan şi ziceau: *«Ce să facem?»,* iar Ioan îi învăţa şi îi boteza şi le arăta drumul spre Mine, Hristosul Cel trimis de Tatăl ca să boteze pe oameni cu Duhul Sfânt.

Poporul Meu, Eu sunt Stăpânul tău, şi sunt în mijlocul tău, şi tu eşti casa Mea pe pământ, tu eşti împărăţia cerurilor în mijlocul poporului român, şi vei fi luat cu asalt din pricina dulceţii care este în tine. Tu ai cuvântul Meu cel dulce în mijlocul tău, care curge peste tine de deasupra ta, popor credincios. Cuvântul Meu este râul vieţii, care curge din Mine, căci Eu sunt izvorul râului vieţii. Izvorul Meu este cuvântul care le face pe toate, care le adapă pe toate. Cuvântul Meu este miere şi lapte, care creşte omul pentru nestricăciune de trup şi de suflet şi de duh, dar fariseii sunt pui de vipere şi se cred drepţi şi de aceea nu se pocăiesc, dar nu sunt drepţi, şi sunt ascunşi sub haina lor cu nelegiuirile lor şi muşcă din Mine şi se dau drepţi, înveninându-Mă pe Mine cu faptele lor cele ascunse de faţa oamenilor.

Este o pildă care spune aşa: un om cu temere de Dumnezeu în el şi-a făcut casă în aşa fel încât să fie văzută de toţi oamenii petrecerea lui în ea, iar un înţelept meşter a cerut plată ca să-i repare casa omului drept; dar omul drept i-a spus: *„Îţi dau ce vrei dacă poţi să faci să se vadă în casa mea de pe tot pământul, de toată lumea de pe pământ“.*

O, poporul Meu, aşa să strălucească pe pământ faptele bisericii, ca văzând lumea faptele ei, să se umple de Dumnezeu. Dar biserica oamenilor este biserică ascunsă, căci cei mari din biserică au fapte ascunse, care întunecă învăţătura Mea pe care au pus-o aceştia în faţa lor. Aceştia nu sunt ai Mei, că nu seamănă cu Mine. Eu M-am lăsat răstignit, şi ei nu se lasă nici vinovaţi. Eu nu Mi-am folosit puterea Mea împotriva răstignirii Mele, dar aceştia care-şi zic ai Mei îşi folosesc puterea pentru ca să-şi apere vina. O, nu acela e puternic care se dă nevinovat, ci e puternic acela care zice că e vinovat. Eu am fost nevinovat şi M-am smerit ca un vinovat, şi M-am făcut privelişte de pocăinţă şi de umilinţă pentru toţi cei ce se îngâmfă pe pământ acoperiţi de vina lor.

O, poporul Meu, învaţă, fiule, să ştii ce este puterea cea bună şi numele cel bun al omului sub cer; învaţă neascunderea; fă ca omul cel temător de Dumnezeu care şi-a făcut casă în care să fie văzut de toţi.

Astăzi biserica serbează pomenirea pildei vameşului şi a fariseului. Aceştia s-au dus în faţa Domnului; unul s-a dus cu mulţumire pentru faptele lui cele bune, iar celălalt s-a dus cu pocăinţă pentru faptele lui cele rele.

Nu ştie omul ce înseamnă *„da“* şi ce înseamnă *„nu“.* Unui om nu-i poţi dovedi că n-ai făcut dacă nu te-a văzut nimeni că n-ai făcut. Zadarnic îi spui omului că n-ai făcut, că n-ai gândit, că n-ai simţit, că n-ai minţit, că n-ai furat, că n-ai urât, că n-ai păcătuit dacă n-ai fost văzut că n-ai făcut. Omul nu poate fi văzut. Omul e ca o cutie închisă în care nu se vede înăuntru. Mai bine este să spui că ai făcut. Mai adevărat este să spui *„da“* decât să spui *„nu“.* Cuvântul *„nu“* este un cuvânt care stă peste rău ca să-l acopere. Fariseul a spus că-I mulţumeşte lui Dumnezeu că nu face păcate, iar vameşul a spus să-l ierte Domnul pentru păcatele făcute, şi a fost eliberat de temniţa păcatelor, pe când fariseul a rămas închis şi

neeliberat. Un stăpân s-a dus să-i cerceteze pe cei închişi, pe cei făcători de rele, şi pe toţi i-a întrebat din care pricină stau închişi. Toţi au spus că sunt nevinovaţi şi că pe nedrept stau în închisoare. S-a găsit numai unul dintre ei care a spus că merita o mai grea pedeapsă pentru faptele lui. Şi atunci stăpânul l-a luat şi l-a scos din închisoare spunând că nu merită cei nevinovaţi să aibă între ei un vinovat.

Mai îndreptat a fost vameşul care şi-a cunoscut păcatele ducându-se cu ele la Domnul ca să-l scape de ele şi ca să-l elibereze. Iar fariseul, ascunzându-le, a rămas împovărat, căci Dumnezeu stă împotriva celor ce se mândresc cu faptele lor bune acoperind cu ele mulţimea faptelor lor rele.

Poporul Meu, copilul Meu, să stai mereu cu faţa spre Dumnezeu şi spre aproapele tău, fiule. Care este faţa? Faţa este adevărul; adevărul cel văzut, nu cel nevăzut. Faţa este umilinţa inimii şi bună-cuviinţa înaintea aproapelui tău care te vede, şi înaintea lui Dumnezeu, pe Care tu nu-L vezi ca şi pe aproapele tău. Dar adevărul adevărat este altfel şi este tainic. Pe Dumnezeu, pe Care nu-L vezi, Îl vezi mereu, că este descoperit prin adevărul Lui, dar pe aproapele tău, pe care-l vezi, nu-l vezi. Nu-l vezi, fiule, că omul este deprins din fire să se ascundă în sine, să se pitească după cele văzute ale lui. Mai nevăzut este omul care se vede decât Dumnezeu, Care nu se vede aievea. Mai bine-i este omului să-şi deprindă limba lui să spună *„da“* decât să spună *„nu“*. Lui Cain aşa i-a spus Dumnezeu: *„Dacă n-ai făcut rău şi dacă ai făcut bine, pentru ce-ţi este faţa posomorâtă? Când faci bine, faţa îţi este senină şi mulţumită, iar când faci rău, păcatul se vede pe faţă, se vede în uşă, dar tu biruieşte-l învederându-l şi condamnându-l, spunându-l ca să scapi de apăsarea lui“*. Fariseul a băgat lumina la întuneric, iar vameşul a scos întunericul la lumină. Nu-i poţi dovedi nici omului, dară lui Dumnezeu cum să încerci să-I dovedeşti că n-ai făcut, aşa cum L-a încercat cel fariseu pe Dumnezeu?

Vai celui ce ispiteşte pe Dumnezeu, Care nu Se lasă ispitit ca omul! O, copilaş crescut cu hrana adevărului, învaţă, fiule, Duhul Adevărului, căci cel învăţat cu acest duh are faţa senină, are uşa deschisă, are casa deschisă, fiule. Cel închis se învaţă închis, se învaţă să se creadă nevinovat şi stă închis în el, fără frica lui Dumnezeu înăuntrul lui.

O, copile Israele, fericiţi sunt fraţii cei împreună lucrători. Cei ce se cunosc unii pe alţii, numai aceia se numesc fraţi şi împreună. Cei ce se smeresc unii pentru alţii, numai aceia lucrează frăţia. Învaţă, Israele, să te creşti pentru Mine, că te-am învăţat lucrarea creşterii. Omul cel nou este cel născut din cer, este cel care creşte apoi, şi se face mare, şi se face popor, şi se face ţară a împărăţiei cerurilor.

Eu sunt Cel ce am venit din cer în zilele lui Ioan, înaintemergătorul Meu pe pământ. Din zilele lui şi până azi împărăţia cerurilor se ia cu asalt, şi cine se luptă pentru ea, acela o cucereşte şi o are de ţară. Eu sunt Împăratul împărăţiei cerurilor pe pământ. Poporul Meu, Eu sunt Stăpânul tău, şi tu eşti împărăţia Mea şi dai peste margini cu ea, şi multe noroade iau din ea şi se îndulcesc cu fructele ei. Tu să străluceşti înaintea Mea, ca să vadă oamenii fapta Mea în tine şi să vină după Mine şi să se facă fii ai ţării Mele, ai pământului Meu cel nou, care are peste el cerul în lucru. Eu fac din ţara ta împărăţie a cerurilor, şi ea va fi cucerită din nou de toţi împăraţii lumii, care vor veni să vadă slava ei cea de la Mine, căci România a fost şi este pildă a împărăţiei cerurilor, care se ia cu stăruinţă, şi fericiţi sunt cei ce cuceresc ţara împărăţiei cerurilor pe pământ. Amin. Mai e o clipă micuţă, şi învăţătura cuvântului Meu va fi luată cu asalt spre hrana multor noroade, după cum au proorocit proorocii Scripturilor Mele despre muntele cel înalt al învăţăturii Mele.

Dar voi, fiilor care îngrijiţi de lucrul Meu cel nou, sunteţi îngreuiaţi de lipsuri, tată. O, greu mai găsesc Eu sprijin pe pământ. O, tată, necăjit mai sunt în voi, şi voi sunteţi apăsaţi de grijile cele pentru lucrul Meu cel nou. Adunaţi-vă înaintea Mea şi spuneţi-Mi de greul pe care-l aveţi în lucrul Meu cu voi, şi Eu voi cerceta pe cei ce dorm în împărăţia lor şi nu se trezesc pentru împărăţia Mea. Voi zgudui împărăţiile oamenilor, că ei nu ştiu că nimic nu au fără Dumnezeu. Voi, tată, lucraţi lucrul Meu, ca să avem cu ce cumpăra pentru împărăţia Mea. Lucraţi cu nădejde, lucraţi cu bucurie şi cu răbdare deplină şi cu credinţă deplină, că va fi să mai trezesc pentru rugăciunile voastre pe cei ce le vor curge printre degetele lor, iar voi să adunaţi pentru împărăţia Mea. Voi, tată, să lucraţi şi să nu fiţi cerşetori. Să nu luaţi nimic fără muncă. Nu faceţi cum fac oamenii bisericii, care zic că slujesc altarului Meu. Înainte vreme preotul lua de la poporul cel avut şi împărţea apoi la săracii bisericii, dar azi dau avutul altarului pe desfrânări şi pe petreceri şi pe viaţa trupească, sugând de la cel sărac. Dar voi să trăiţi pentru poporul Meu, nu pentru voi, iar poporul să trăiască pentru Mine şi pentru voi viaţă sfântă şi plină de har pe pământ. Eu sunt Domnul puterilor, dar pot prin puterea voastră, pot prin puterea celor credincioşi cu care Eu Mă mângâi şi Mă sprijin în truda Mea de la cer la pământ, pentru ca să fac mântuire peste neamul omenesc. Cereţi ce vă trebuie vouă pentru Mine. Cereţi, tată, şi veţi avea, şi vă voi trimite să aveţi şi să răspândiţi lucrarea Mea şi să puteţi cu ea peste pământ. Cereţi puterea împlinirilor, cereţi să ridice Domnul lucrători care vor sprijini lucrul Meu şi care vor primi înzecit înapoi. Mai e o clipă mică, şi împărăţia Mea de la voi va fi luată cu asalt, şi mulţi vor stărui pentru ea, după poruncile ei cele cereşti. Mai e o clipă mică. Eu vă dau putere din puterea Mea, ca să se împlinească prin voi lucrările Mele cele pentru zilele de apoi. Mai e o clipă mică, şi toate se împlinesc şi cresc împlinindu-se şi împlinind arătarea Mea, căci vin curând şi voi fi văzut cu voi. Amin.

Fiilor, fiilor, fiţi pildă a împărăţiei cerurilor, ca să vină omul spre împărăţia Mea, şi împărăţia Mea să se lase cucerită de om. Mai e o clipă mică, şi Eu vin ca un Stăpân, şi voi da fiecăruia după cum este fapta sa. Amin, amin, amin.

26 ianuarie/8 februarie 1998

Sărbătoarea sfinţilor trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan

Arhiereii din cer binecuvântând la începutul şi la sfârşitul ei lucrarea plinirii cuvântului din zilele acestea. Israel cel nou este cheia împlinirilor nădăjduite de toţi proorocii. Poporul Domnului se roagă pentru ţara română.

Duhul Meu Se face cuvânt care grăieşte peste tine, Israele român. Duhul Meu intră pe porţi la tine, popor purtat în Duhul Meu.

Sunt Fiul Tatălui Savaot, şi cobor din dreapta Tatălui până la tine, că Mă aştepţi, poporul Meu. O, ce minune în mijlocul tău! Coboară Domnul Iisus Hristos, coboară din cer, din dreapta Tatălui, ca să fie cu tine, ca să grăiască cu tine şi ca să te înveţe să grăieşti şi tu cu El. Mai e o clipă mică, şi ochii tăi Mă vor vedea pe deplin cu tine. Învaţă-te cu cerul, învaţă-te de pe acum. Învaţă-te mai înainte de a avea vederea deplină, căci vederea duhului va vedea prin vederea trupului. Curând, curând vin spre vedere cele ce nu se văd, cele ale

petrecerii Mele cu tine, popor al venirii Mele a doua oară între oameni.

Duhul Meu vine lângă tine şi Se face cuvânt şi Se face sărbătoare de duhuri, căci am în coborârea Mea însoţitori din cer, poporul Meu. Sunt venit cu cei trei arhierei, Vasile şi Grigorie şi Ioan, că mare este lucrarea lor prin lucrarea Mea de azi. Prin ei am binecuvântat Eu începutul lucrării cuvântului Meu în anul 1955, căci Eu lucrez prin binecuvântare arhierească, şi nu fără binecuvântare, fiindcă biserica Mea are această rânduială prin Mine, Arhiereul Cel Mare, Care am străbătut şi străbat cerurile.

Vin cu sărbătoare arhierească şi Mă întocmesc cuvânt pe pământ. Amin. Israele, Israele, învaţă-te cu cerul. Israele tată, ai sfinţii şi îngerii mereu cu tine. Învaţă-te cu cerul aşa cum este cerul învăţat cu tine. Învaţă-te să vorbeşti cu Mine şi cu cei din cer cu care vin mereu la tine. Mai e o clipă mică, şi cerul se va trage în lături ca să-l vezi pe deplin, şi ochii tăi vor vedea pe deplin, aşa cum ochiul Meu te vede deplin.

Israele, Israele, graiul Meu! Israele, cuvântul Meu! Nu pot, fiule, să grăiesc fără guriţa ta. Eu Mi-am făcut trup din lut, ca să grăiesc în el şi din el şi cu el. Eu Mi-am făcut trup din cuvânt şi din duh şi din trup de fecioară ieşit, ca să grăiesc din el şi să Mă fac cuvânt grăit. Eu Mi-am făcut trup din tine. Tu eşti trupul Meu, căci sunt una cu tine prin trupul Meu, şi tu trebuie să grăieşti cu Mine dacă eşti unit cu Mine. Nu pot, fiule, să grăiesc fără guriţa ta. Învaţă-te să grăieşti cu Mine, învaţă-te să grăiesc Eu din tine, învaţă-te cu cerul, învaţă-te de pe acum, mai înainte de vederea cea deplină când vederea duhului va vedea deplin prin vederea trupului. Am spus mereu: *«Creşti, Israele, creşti, tată, creşti!»,* am spus. Se va lăsa cerul văzut de tine; de aceea ţi-am cerut să creşti. Am spus mereu că tu eşti mâinile şi picioarele Mele şi ochiul Meu şi gura Mea. O, copilaş peste care am suflat şi suflu mereu, uită-te la tine ca să vezi dacă eşti al Meu sau dacă eşti al tău. Uită-te să te vezi dacă eşti mâinile şi picioarele şi ochiul şi gura Mea. Uită-te, şi apoi să-Mi spui cu guriţa ta dacă eşti al Meu sau dacă eşti al tău. Dacă eşti al Meu, vei aduce cerul Meu spre vedere, iar dacă eşti al tău, vei închide cerul Meu şi nu-l vei vedea.

Israele, Israele, cele nădăjduite vin spre desăvârşire. Învaţă-te cu cerul, învaţă-te cu sfinţii, învaţă-te cu lumina cea veşnică, învaţă-te cu veşnicia, că toţi sfinţii aşteaptă să deschizi această poartă a veşniciei. Ţi-am spus, tată, că tu eşti cheia, şi nu eşti altceva decât cheia, şi aceasta este lucrarea ta. Deschide ochii ca să vezi cum de şapte mii de ani se aşteaptă la această poartă. Toţi sfinţii aşteaptă cerul cel nou şi pământul cel nou, şi tu eşti cheia acestei împliniri. O mulţime de sfinţi au luptat pe pământ cu sfinţenie şi cu iubire şi cu dor pentru ţara cerului cel nou şi a pământului cel nou în care va locui dreptatea. Scoală-te în cuvânt, poporul Meu! Amin. Scoală-te şi grăieşte de Dumnezeu! Amin. Scoală-te! Amin, amin, amin! O, ce minune! Cobor de lângă Tatăl şi sunt cu tine şi grăiesc cu tine şi sunt cu cei cereşti în sărbătoare de arhierei în mijlocul tău. Israele, Israele, scoală-te să stai înaintea Mea, că România e ţara Mea şi a ta, Israele român. Scoală-te bine, şi te aşează înaintea Mea pentru ţara ta. Sunt în mijlocul tău cu arhierei cereşti. Sunt în duhul tău şi te învăţ să ceri pentru România. Scoală-te în cuvânt şi grăieşte cu Dumnezeu zicând:

Doamne Savaot, Atoatefăcătorule, Atoateştiutorule, Atoatevăzătorule, Tată al Fiului Cel trimis de Tine spre jertfire pe pământ ca să ia asupra Lui păcatele făpturii; Tată al lui Israel cel de atunci; Tată al lui Israel cel din români; Tată al fiilor Cuvântului Tău, Iisus Hristos, deschide uşa milei pentru ţara română, pentru poporul român. Cuvântul Tău se face cuvânt din mijlocul neamului român, cel apăsat din pricina părăsirii de Dumnezeu şi de lipsa pocăinţei, Doamne. Cuvântul Tău vine din cer şi strigă peste neamul român, dar nimeni nu mai ştie ce înseamnă Dumnezeu cu oamenii. Deschide uşa milei Tale, deschide ochiul iubirii Tale şi lucrează din cer credinţă în Tine peste neamul român, ca să înveţe el legea iubirii Tale, Doamne.

Neamul român nu trage spre pocăinţă, nu trage spre umilinţă, nu trage pe Dumnezeu spre el, nu poate veni spre Tine, nu mai ştie calea, că s-a astupat, Doamne. Fiii români s-au făcut loruşi vrăjmaşi ai mântuirii lor şi nu mai au putere să biruiască în ei duhul măririi de sine, duhul urii dintre ei, duhul lăcomiei şi al minciunii, Doamne. Nu mai ştie românul ce este iubirea cea adevărată, şi a venit încurcătură de limbi peste neamul Tău cel ales pentru ca să-Ţi fie Ţie casă şi venire pe pământ. Dar Tu deschide uşa milei Tale şi suflă Duh Sfânt peste neamul român şi fă voia Ta peste România, că a venit vremea ei cea dulce şi ea nu ştie să fie cu cerul. Coboară-Te şi vezi de sus şi de jos şi lucrează iertarea păcatelor ei, ca apoi să vadă calea, să vadă prin pocăinţă, Doamne, că nu este iertare fără pocăinţă, nu este bucurie şi pace, fără de umilinţă şi de pocăinţă.

Pune duh din Duhul Tău peste duhul românilor, ca să aibă ei înţelepciunea aceea că nu pâinea şi haina lor le lipsesc, ci le lipsesc împăcarea cu Tine şi sfinţenia şi pacea din cer şi iubirea cerească între ei, şi iubirea de Tine, Doamne.

Te cerem cu împlinirile împărăţiei cerurilor peste România, cu planul Tău ceresc, coborât de Tine peste ea. Adu-Ţi aminte de făgăduinţele venirii Tale a doua oară pe pământ şi desăvârşeşte-Ţi venirea şi slava Ta peste ţara cea cu Mire, şi fă din ea tron al slavei Tale înaintea popoarelor, Doamne Savaot. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu cel din români, Duhul Meu te-a învăţat să Mă ceri peste România. Eu ştiu de ce ai tu nevoie, Eu ştiu de ce are nevoie ţara ta, şi voi împlini planul Meu cel ceresc la rugăciunea ta. Amin. Binecuvântare arhierească înnoiesc peste tine prin duhul şi prin mâna cea cerească a arhiereilor Mei.

Învaţă-te cu cerul, Israele român. Învaţă-te să grăieşti cu Mine şi cu sfinţii, că ţi-am sfinţit guriţa ca să grăieşti cu Mine şi să zideşti biserica Mea cea de la venirea Mea. Ţi-am spus, tată, că tu eşti cheia cea de la sfârşit, şi am deschis cu tine poarta veşniciei, că de şapte mii de ani aşteaptă sufletele la poarta aceasta ca să ia plata de cer nou şi de pământ nou.

Scoală-te în cuvânt, poporul Meu! Amin. Scoală-te şi grăieşte cu Dumnezeu! Amin. Scoală-te şi zideşte şi grăieşte zidind! Amin. Scoală-te şi deschide-te! Amin. Scoală-te, că vin! Amin.

Poporul Meu, scoală-te! Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 1998

Duminica fiului risipitor. Praznicul Întâmpinării Domnului

Omul cel ceresc umblă cu călăuză şi crede făgăduinţelor Domnului şi se face Israel nou, popor al întâmpinării Domnului.

Fiilor de la iesle, vreau să Mă mângâi cu voi. Mi-e dor de mângâierea voastră, că voi sunteţi unşii Mei. Vin mereu din cer, vin pentru voi şi pentru Israel. Ferice

de omul care se numeşte Israel şi fiu al lui Israel, fiindcă această seminţie este binecuvântată. Amin.

Vin cu sărbătoare, vin să Mă mângâi cu cei pe care-i iubesc. Vin să Mă mângâie cei iubiţi de Mine şi vin să-i mângâi ca să-i învăţ mângâierea fără de care e greu pe pământ. Vin să vă învăţ fericirea venirii Mele, că nu e om mai fericit ca omul care Mă aşteaptă să vin. Cele mai mari clipe de pe pământ sunt acelea în care Eu şi cu ai Mei lucrăm mângâiere unii altora. Eu sunt îndurerat. De când omul a pierdut veşnicia şi fericirea şi curăţia, Eu sunt mereu îndurerat şi aştept să-Mi capăt mângâierea cea pierdută, aştept învierea omului, că omul este mângâierea Mea, omul cel nou pe care-l aştept să fie din nou.

Mă fac praznic în tine, poporul Meu iubit. Eu sunt Cel prăznuit azi, şi Mă dau ţie cuvânt şi vin de lângă Tatăl. Fericit este omul care Mă aşteaptă să vin. Dreptul Simeon a primit de la Dumnezeu făgăduinţa că voi veni şi că el Mă va primi în braţe, şi M-a aşteptat vreo trei sute de ani, aşa cum i-a fost făgăduit de Duhul Sfânt că Mă va aştepta să vin.

O, fericitul Meu popor, şi ţie ţi-am făgăduit că voi veni şi că Mă vei vedea venind. Eu Însumi ţi-am făgăduit, şi vin mereu cuvânt grăit deasupra ta şi te învăţ să fii frumos, să fii curat, să fii ceresc pentru venirea Mea, că Eu vin din cer, căci sunt ceresc, şi aşa trebuie să fii şi tu când vin. Cel ceresc este credincios pe deplin. Cel ceresc nu se îndoieşte întru făgăduinţele Mele. Cel ceresc se pregăteşte şi aşteaptă pregătit şi înnoit prin Duhul. Cine are duh nou, acela se face trup nou şi fără de păcat, că aceasta înseamnă trup nou, mereu nou, pe deplin nou, prin duhul cel nou. Duhul cel nou este Duhul Meu, Care vine peste tine din trupul Meu cel înviat, căci trupul Meu a fost biruitor pentru toate trupurile care vor lua înnoirea prin Duhul. Cel ce este cu Dumnezeu în trăirea sa, acela este călăuzit în duhul său de Duhul lui Dumnezeu. Cel ce este fără Domnul întru trăirea sa, acela este călăuzit în duhul său de duhul cel potrivnic Duhului lui Dumnezeu. Cel ce este cu Dumnezeu întru trăirea sa, acela este sfânt cu duhul şi cu sufletul şi cu trupul său.

Fiilor, ce este duhul? Voiesc să-Mi răspundeţi ca să vă văd creşterea pe care v-am dat-o. Mereu v-am spus să creşteţi, şi nimic să nu faceţi decât să creşteţi pentru venirea Mea, pentru iubirea Mea. Mereu v-am dat din cer şi numai din cer. V-am învăţat de mii de ori mai mult decât a învăţat Moise pe Israel. V-am învăţat, fiilor, ca să nu pieriţi ca Israel cel de care nu s-a prins învăţătura lui Moise. Moise era bun şi blând, dar nu i-a folosit lui Israel bunătatea, că era trupesc, şi nu era duhovnicesc Israel. Israel a tras pe preotul Aaron la dorul de idoli, şi tot Israelul s-a abătut de la Dumnezeu, dar Moise era bun şi blând şi milos, şi nu M-a ascultat când i-am zis să Mă lase să Mă aprind de mânie asupra lui Israel, care-şi făcuse dumnezeu turnat. Eu i-am spus lui Moise: *„Dă-Mi voie să-l pierd pe Israel şi să fac din tine un alt Israel, un popor mare să fac din tine“*, dar Moise nu M-a lăsat şi s-a coborât de pe munte cu tablele legii, scrise de mâna Mea, şi apropiindu-se de tabăra lui Israel, le-a sfărâmat sub munte, şi după ce a zdrobit viţelul de aur, a zis fiilor lui Levi să facă ucidere peste cei vinovaţi din Israel, ca să trimită Domnul binecuvântare şi ispăşire de păcatul pe care-l săvârşise Israel. Şi urcându-se pe munte, Mi-a spus să iert poporul şi Mi-a spus că dacă nu-l iert, să-l şterg pe el din cartea Mea în care l-am scris. Eu i-am zis că nu pe el îl voi şterge, ci pe acela care a greşit înaintea Mea îl voi şterge din cartea Mea. Şi l-a tot învăţat Moise pe Israel până la poarta de intrare în Canaan, până la Iordan l-a tot învăţat, dar ceea ce l-a învăţat să nu facă, aceea a făcut Israel, că era trupesc şi nu era duhovnicesc.

O, poporul Meu, te învăţ, tată, ce este duhul. Te învăţ ca să ştii să-Mi răspunzi cât mai bine, cât mai cereşte, cât mai veşnic, fiule miluit de mângâierea Mea şi de harul Meu cel plin de veşnicie. Trupul este trupul, şi duhul este duhul. Trupul nu poate să facă roade bune dacă este rău. Scris este în cuvântul Meu: *«Nu poate pomul rău să facă roade bune, şi nu poate pomul bun să facă roade rele»*. Trupul care ţine în el duhul cel bun, acela se cunoaşte după roade. Tot aşa şi în celălalt fel, şi toate sunt drepte faţă de ele însele. Aşa şi Eu, sunt drept faţă de Tatăl Meu, a Cărui dreptate o caut şi o săvârşesc.

Israele, Israele, să nu-l faci să greşească pe cel ce stă de veghe peste tine, că tu eşti un Israel duhovnicesc, eşti cel făgăduit lui Avraam prin Mine, Fiul Tatălui; că şi Moise a zis când Eu am voit să-l pierd pe Israel cel răzvrătit ca să ridic din Moise alt Israel, şi a zis: *„Doamne, adu-Ţi aminte de Avraam, de Isaac şi de Iacov, că ai făgăduit că-l vei înmulţi pe Israel“*. O, Eu am făgăduit lui Avraam pe Israel, dar făgăduinţa era să fie un Israel duhovnicesc, nu trupesc, nu după trup, şi nu care umblă trupeşte, iar Eu sunt Cel ce-Mi ţin făgăduinţele, şi de aceea te fac pe tine din trupesc duhovnicesc şi ceresc pe pământ, Israele făgăduit să fii.

Îmbracă-te cu Duhul Sfânt ca să nu fii biruit, Israele al harului. Când Israel a ajuns la Iordan, Moise l-a învăţat să păzească legile sfinte ca să trăiască prin ele în pământul cel sfânt, prin cele sfinte ale lui Israel, dar şi în Canaan a trăit tot trupeşte poporul cel purtat de Moise spre ţara făgăduinţei.

O, nu e bine să fie trupesc omul lui Dumnezeu dacă vrea să fie al lui Dumnezeu. E bine de om să-L aştepte pe Domnul, căci cel ce-L aşteaptă pe Domnul, este pregătit pentru venirea Domnului, şi fericit este omul care Mă aşteaptă să vin. Cel ce nu Mă aşteaptă, îşi zice mereu: *„Stăpânul întârzie; mai putem zăbovi pentru venirea Lui“*. Şi zicând mereu aşa, duhul cel potrivnic se îndulceşte în ei şi este îndulcit de ei, şi nu e fericire aceea care vine de la duhul rău. Duhul rău este duhul care se împotriveşte lui Dumnezeu, şi aşa a lucrat Israel cel după trup, hrănindu-se cu necunoştinţa de Dumnezeu din pricina voii trupului, care lucra în fiii lui Israel.

O, fiilor de la iesle, voiesc să lucrez cu puterea Mea prin ungerea voastră, căci ungerea înseamnă putere. Eu sunt mereu îndurerat şi aştept să-Mi capăt mângâierea cea pierdută, aştept învierea omului, că omul este mângâierea Mea, omul înnoit prin Duhul. De când omul a pierdut veşnicia, Eu sunt mereu îndurerat. Vreau milă de la voi, vreau mângâiere de la voi, că voi sunteţi unşii Mei.

O, poporul Meu Israel de azi, cât ai fi tu de necăjit pe pământ, tu eşti cel fericit, că tu Mă aştepţi să vin, după cum Eu Însumi am făgăduit că voi veni şi că Mă vei vedea venind. Cel ceresc nu se îndoieşte întru făgăduinţele Mele şi se pregăteşte înnoindu-se prin Duhul.

În tine M-am făcut praznic, poporul Meu, şi în tine voi coborî praznicul venirii Mele a doua oară pe pământ, şi tu vei fi poporul întâmpinării Mele, şi te voi face semn în mijlocul popoarelor, aşa cum l-am făcut pe Israel în vremea lui Moise cel blând şi credincios.

Ţine minte, poporul Meu, că Domnul Dumnezeul tău este Dumnezeu în cer sus şi pe pământ jos, şi nu mai este altul în afară de El ca să-ţi facă ţie bine. Ţine minte, poporul Meu, că tu eşti semnul Meu mai înainte de venirea Mea cea mare, că scris este: *«După zilele cele de strâmtorare soarele se va*

întuneca, şi luna nu va mai lumina, şi stelele vor cădea, şi se vor clătina puterile cerurilor, şi atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului, şi se vor tângui toate neamurile de pe pământ şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu slavă multă». Amin, amin, amin.

2/15 februarie 1998

Duminica înfricoşatei judecăţi

Voinţa şi puterea sunt aceeaşi lucrare în cel credincios. Omul nepăsător de suflet se face antichrist pentru sine. Credinţa nu este a tuturor. Antichrist, vădit de însăşi lucrarea lui. România va fi ţara sfinţilor.

Poporul Meu, Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, şi vin din cer, de lângă Tatăl, şi îţi grăiesc ţie şi te numesc poporul Meu. Amin.

Ia aminte, Israele, că Domnul Dumnezeul tău este Mântuitor şi Judecător. Stau pe nori de slavă şi îţi grăiesc ţie, Israele de azi, şi să se răspândească în cele patru zări grăirea Mea cu tine, că tu eşti cel învăţat de Dumnezeu. Învăţătura Mea s-o dai peste tot, ca să ştie toate neamurile pământului că Eu vin cu dreptatea Mea, şi voi da fiecăruia după cum este fapta sa. Amin. Eu sunt Cel ce grăiesc ţie, Israele român, şi sunt Fiul lui Dumnezeu Tatăl, şi sunt Mântuitorul celor ce umblă după Mine ca după Păstorul Cel Bun al oilor, şi sunt Judecătorul celor ce umblă fără Dumnezeu în căile lor.

O, poporul Meu, te-am învăţat să fii pildă şi semn între popoare, că rău Mă ustură ranele răstignirii când Mă uit peste pământ şi văd oi amestecate cu capre. Antichrist Mă încurcă de peste tot, şi nu-i pot alege pe cei buni dintre cei răi ca să-Mi pun deoparte ce este al Meu. În zadar vin din cer şi Mă rog de tot omul să Mă aleagă pe Mine. Antichrist se face văzut cu momeala lui peste tot, şi omul se lasă slăbit de cele ce se văd, iar Eu, Domnul, cu greu lucrez să-i dau de-a dreapta Mea pe cei buni, pe cei credincioşi şi cuminţi, care caută cu iubirea Mea în ei.

O, poporul Meu, tu eşti ajutorul Meu pe pământ. Dacă nu te-aş avea pe tine credincios glasului Meu, care vine din cer la tine şi se face cuvânt în mijlocul tău, dacă nu te-aş avea pe tine munte al Meu în care Eu stau şi grăiesc peste pământ, Eu n-aş mai fi putut să-i aleg pe cei buni dintre cei răi, după cum este scris cuvântul Meu cel din Scripturi, cuvântul Dreptului Judecător. Mare-Mi este grija de tine, că tu trebuie să poţi prin puterea Mea şi prin voinţa Mea peste pământ, iar puterea şi voinţa sunt aceeaşi lucrare.

Am rane adânci, poporul Meu. Ţi le arăt prin cuvânt şi te fac vindecătorul ranelor Mele. Mare-Mi este mângâierea că te am pe tine şi am cum să-ţi spun durerea Mea cea mare. Puterea şi voinţa sunt aceeaşi lucrare în omul cel credincios Mie. Mi-e mare durerea să aud glas de pe pământ zicând: *„Doamne, nu pot, ajută-mă să pot"*. Ia aminte, şi ţine apoi minte, poporul Meu, căci cel ce voieşte, acela este cel care poate, iar cel ce nu voieşte, este cel ce nu poate. În zadar Îmi spune omul cel credincios: *„Doamne, nu pot, ajută-mă să pot"*. Eu am lăsat omului credinţa în Mine, şi nu se poate omul dezvinovăţi că nu poate. Eu aşa am spus: *«Totul este cu putinţă celui ce crede»*. Amin, amin, amin. Acela voieşte crezând în Mine, şi poate voind, şi voieşte putând, căci putinţa şi voinţa sunt aceeaşi lucrare.

Biserica Mea de pe pământ face astăzi pomenirea venirii Mele a doua oară pe pământ ca Mântuitor şi ca Judecător. Eu sunt Păstorul şi Mântuitorul Cel Bun, şi tot Eu sunt şi Cel Drept, Judecătorul Cel Drept, Care vine să dea fiecăruia după cum este fapta sa. O, poporul Meu, nu mai este pe pământ biserică după voia Mea. Slujitorii de altare şi turmele slujitorilor bisericii de pe pământ nu calcă după voia Mea, căci cine nu voieşte, nu poate. Eu sunt Cel Drept şi nu pot face judecată strâmbă celui ce-Mi zice: *„Doamne, nu pot şi n-am putut, ajută-mă Tu"*.

O, omule dorit de Dumnezeu! Omule, dorul Meu cel de şapte mii de ani! Oare, ce n-ai avut de n-ai putut? Ţi-am dat tot rodul dragostei Mele, omule. Tot ce am avut ţi-am dat ţie ca să ai şi ca să poţi, şi ca să voieşti apoi. Dragostea pe toate le poate, şi totul este cu putinţă celui ce crede în Mine şi are dragoste de Mine. Cum pot Eu să judec drept cuvântul acesta: *„Nu pot, Doamne, şi n-am putut"*? Oare, ce n-ai avut de n-ai putut, omule înzestrat cu Dumnezeu şi cu toate darurile lui Dumnezeu? Cel ce zice *„Nu pot"*, acela zice *„Nu voiesc"*. Mai bine Mi-ar zice: *„Doamne, atâta pot, căci atâta voiesc şi tot atâta Te şi iubesc"*. Aceasta este dreptatea pentru cuvântul celui care zice: *„Nu pot, Doamne!"*.

O, poporul Meu, mare este nepăsarea omului. Duhul nepăsării se face antichrist în om, şi de aceea te-am învăţat şi ţi-am grăit: *„Fugi, poporul Meu, fugi de duhul nepăsării, că omul nepăsător se face antichrist prin nepăsare de Dumnezeu"*.

Biserica de pe pământ face pomenirea Duminicii înfricoşatei judecăţi. O, ce să-i spun Eu bisericii care se numeşte biserică a lui Hristos şi nu face voia Mea şi nu calcă bisericeşte şi nu este bisericoasă? Cel ce nu face voia Mea, este cel ce nu voieşte s-o facă, fiindcă duhul nepăsării se face antichrist în om, şi omul nepăsător se face antichrist el însuşi prin nepăsare de Dumnezeu. Nu mai am pe pământ păstori care să-i ajute pe oameni să facă voia Mea. Vin Eu Însumi şi învăţ oamenii. Vin din cer şi Mă fac Păstor cu milă şi chem oile să se adune la masa cuvântului Meu.

Grăiesc ţie, poporul Meu cel credincios. Grăirea Mea cu tine se face păşune pentru oi, se face chemare, se face hrană vie pentru cei ce caută hrană vie, că Eu vin la tine cuvânt ca să lucrez cu tine şi să-Mi strâng oile de-a dreapta Mea şi să le deosebesc dintre capre, dându-le învăţătura cea pentru oi. Învăţătura Mea e numai pentru oi, căci numai oile o mănâncă. Cei ce mănâncă de la Mine, aceia sunt oile Mele, şi Eu vin cuvânt peste pământ ca să-Mi adun oile Mele în staulul Meu, că Eu am spus: *«În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri, dar Eu Mă duc să pregătesc locul Meu de-a dreapta Tatălui, ca acolo unde sunt Eu, să fie şi oile Mele»*. Eu sunt uşa, Eu sunt pilda oilor Mele. Cel ce intră prin uşă, este Păstorul oilor. Eu am venit cuvânt pe pământ. Eu Însumi am venit la oi, ca viaţă să aibă, şi din belşug să aibă. Oile Mele Mă cunosc şi vin după Mine, şi am multe oi răzleţe, şi pe acestea trebuie să le aduc să audă glasul Meu, şi apoi va fi o turmă şi un Păstor, după cum este scris în Scripturi. Cei ce nu cred că Eu sunt acest cuvânt, aceia nu sunt dintre oile Mele şi aceia nu cred cuvântul Meu, şi Scriptura nu poate fi desfiinţată. Amin.

O, iubitul Meu popor, cel ce nu poate, este cel ce nu voieşte. Cel ce nu crede, este cel ce nu voieşte să creadă. Eu grăiesc cuvintele Tatălui Meu, şi oamenii sunt nepăsători din pricina păstorilor lor cei necredincioşi în cuvântul Meu, cel ce are în el viaţă veşnică. Dacă nici cuvântul Meu n-ar avea în el viaţa cea veşnică, atunci n-ar avea păcat cei ce nu cred în el. Eu sunt Judecătorul Cel Drept, şi de aceea am grăit

acest cuvânt. Amin. Cuvântul acesta este judecător celor ce nu cred în el. Amin, amin, amin.

Credinţa este dar de la Dumnezeu pentru cei plăcuţi lui Dumnezeu, şi nu pentru toţi este credinţa. Fericiţi cei plăcuţi lui Dumnezeu, că al acelora este darul credinţei în cuvântul acesta care vine din Fiul Tatălui mai înainte de venirea Lui cea mare şi înfricoşată. Amin.

Poporul Meu, ţine minte, fiule: cel ce voieşte, acela este cel ce poate. Cel ce poate, acela este cel ce voieşte. Aceasta este şi în ce este bine, şi în ce este rău.

Poporul Meu, orice cuvânt pe care ţi-l pot Eu grăi este o bucurie pentru Mine că l-am putut grăi, că am avut cum să-l cobor din cer pe pământ. Tu eşti scara Mea de coborâre din cer pe pământ, căci totul este cu putinţă celui cu credinţă. Dacă nu erai credincios, poporul Meu, Eu M-aş fi zbătut în zadar între cer şi pământ cu acest cuvânt de viaţă veşnică, aşa cum în zadar M-am zbătut pentru cei ce au fost în acest staul al Meu, în acest popor al Meu, şi au plecat din staulul Meu prin necredinţă şi prin nepăsare, căci omul nepăsător se face antichrist prin nepăsare de Dumnezeu.

Spune, fiule, spune oamenilor să-şi lase faptele rele şi să-L ia pe Dumnezeu de faptă. Spune-le de la Mine să facă ce am spus Eu omului să facă. Poporul Meu, spune neamului român să trăiască viaţă ca în cer pe pământ, că ţara românilor e ţara venirii Mele a doua oară pe pământ, şi să nu-i găsesc mâncând şi bând, însurându-se şi măritându-se, petrecând şi rătăcind când voi veni. Ţara aceasta va fi ţara creştinilor care fac voia Tatălui Meu, precum Eu am făcut-o. Ţara românilor va fi ţară de sfinţi şi de ucenici, va fi ţară de fii ai lui Dumnezeu, care vor trăi la chip şi la asemănare cu Dumnezeu, şi altfel nu se va mai putea în ţara venirii Mele.

Poporul Meu, le spun românilor să semene cu Mine la port şi la hrană şi la băutură şi la faptă, că altfel nu vor mai fi români, căci numele de român este numele lui Israel cel nou, cel după chipul şi asemănarea Mea. Le spun românilor să ţină minte că Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Cel Bun şi Drept, şi am venit la ei cuvânt pentru ei şi pentru toate neamurile de pe pământ, şi Îmi pregătesc ziua venirii Mele, Mi-o pregătesc prin cuvânt şi o fac prin cuvânt, căci Eu pe toate le fac cu cuvântul, de la început şi până la venirea Mea cu trup slăvit. La prima Mea venire trupul Meu a fost fără slavă, dar acum vin cu trupul plin de slavă văzută şi voi sta în mijlocul tău, poporul Meu, şi vei face parte din slava Mea şi te voi purta din slavă în slavă, precum este scris în Scripturi despre cei de la venirea Mea care vor fi găsiţi lângă Mine. Ai grijă mare să fii lângă Mine, Israele român, că tu eşti mijlocitor pentru neamul român.

Ţine minte, poporul Meu, ţine minte că Eu, Domnul Iisus Hristos, vin mereu la tine şi Mă fac cuvânt peste tine şi te numesc poporul Meu. Amin. Te-am învăţat să fii pildă şi semn al Meu în mijlocul oamenilor. Mare-Mi este grija pentru tine, că tu trebuie să poţi şi să voieşti prin puterea şi prin voinţa Mea peste pământ. Antichrist Mă încurcă de peste tot, ca să nu-i aleg pe cei buni dintre cei răi, dar Eu Mă grăbesc să-i dau de-a dreapta Mea pe cei plăcuţi Mie. El se face văzut cu momeala lui peste tot, şi omul se lasă momit de cele ce se văd. El a îmbrăcat haină sfântă şi se strecoară peste tot, dar el nu face voia Mea, şi nu este oaie, chiar dacă are deasupra lui pielea oii.

Poporul Meu, ţine minte că antichrist nu face voia Mea, şi prin aceasta este vădit şi este prins în însăşi cursa lui cea ascunsă, şi prin aceasta a fost şi este judecat. Amin.

Eu sunt Cel Drept, şi voi face din România pământ al dreptăţii Mele, iar dreptatea este veşnică. Amin. Eu sunt Cel ce vin a doua oară de lângă Tatăl pe pământ, şi trupul Meu cel plin de slavă va fi văzut în mijlocul tău, poporul Meu. Eu vin curând, şi plata Mea este cu Mine şi voi da fiecăruia după cum este fapta sa. Amin.

Iată-i pe cei făţarnici, iată-i cum se ascund de faţa Mea şi de mânia Mea, dar împărăţia omului va cădea. Amin. Şi se va ridica între cer şi pământ împărăţia Mea. Amin. Şi ţara română va fi tronul Meu, tronul împărăţiei cerurilor pe pământ. Amin. Cei ce voiesc să fie, să se dea de partea Mea ca să-i sfinţesc prin cuvânt, şi să fie sfinţi apoi, şi să trăiască cereşte pe pământul cel nou. Pământul cel nou este făcut din om nou pe el, şi omul cel nou va înnoi pământul, iar omul cel vechi nu va mai fi, căci toate se fac noi la cuvântul Meu, care zice şi se face. Fericiţi cei plăcuţi lui Dumnezeu, căci al acelora este darul credinţei în cuvântul acesta care vine din Mine şi cu Mine mai înainte de venirea Mea cea mare şi înfricoşată, iar Eu, Domnul, le voi da putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, născuţi din cer la cuvântul Meu, fii ai învierii, precum Eu sunt. Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au putere şi voinţă şi credinţă prin cuvântul acesta, căci credinţa este pentru sfinţi.

Poporul Meu, ţine minte şi nu uita că antichrist nu face voia Mea, şi face voia lui. Poporul Meu, ţine minte că tot cel ce-şi caută slava sa, acela vorbeşte de la sine. Nu uita că cel ce caută să-şi câştige viaţa, acela şi-o va pierde, că omul e neputincios. Poporul Meu, să ştii, fiule, că cine-şi pune viaţa sa în slujba cuvântului Meu şi a împărăţiei Mele care vine cu Mine, acela va câştiga tot ce va rămâne. Amin.

Poporul Meu, mare-Mi este grija pentru tine, că tu trebuie să poţi tot ceea ce voiesc Eu să pot prin tine, că tu eşti unealta cea din mâna Mea, cu care Eu Îmi curăţ aria Mea şi Îmi adun grâul Meu de-a dreapta Mea, ca să vin apoi cu dreptatea Mea şi să dau fiecăruia după cum este fapta sa. Amin, amin, amin.

9/22 februarie 1998

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Cuvântul Domnului este cartea cea adevărată. Adam îşi mărturiseşte păcatele care au adus prăbuşirea neamului omenesc. „Atotcunoaşterea este a lui Dumnezeu." „Ce este carnea şi cine a făcut-o?".

Eu sunt Hristosul Tatălui, Cuvântul Tatălui, şi vin din dreapta Tatălui, vin în cuvânt din cer pe pământ, căci am putere să vin şi să pot tot ceea ce voiesc să fac. Amin.

Vino, Israele român, în taina cuvântului Meu, vino în ea şi stai în ea până i se va arăta rodul, căci tu eşti rodul cel văzut al tainei cuvântului Meu, tu eşti rod din rod, căci este scris: *«Eu sunt viţa; voi, mlădiţele viţei»*.

Israele, căsuţa Mea, să fim casă unii altora. Eu cobor mereu la tine, şi tu te ridici mereu la Mine şi ne suntem casă unii altora, şi aceasta este taină nevăzută, căci taina nu se vede, dar este, mai mult decât cele ce se văd că sunt. Eu sunt Cel ce pe toate le-am adus la fiinţă, şi le-am adus din nefiinţă, din cele ce nu erau le-am adus la fiinţă, căci cuvântul Meu este Duhul Meu, Care Se face faptă prin rostire de cuvânt. Amin.

Israele român, căsuţa Mea cea vie, vin cu masă de cuvânt în căsuţa Mea cea vie şi Mă fac învăţătură din cer pe pământ, ca să aibă omul ce mânca şi să nu moară cel ce voieşte să aibă hrană vie, din cer hrană, nu de pe pământ.

O, Israele, mare este cartea Mea cu tine, şi vei vedea pecetea pe care am desfăcut-o Eu ca să Mă fac carte cu tine pe pământ. Cartea este învăţătură, dar nu ca pe pământ. În afară de Mine nici o carte nu este carte, căci singura carte, Eu sunt, Eu şi cu poporul Meu. Amin. Poporul Meu este cel ce face voia Mea ascultând cuvântul Meu şi împlinindu-l. Unde mai am Eu pe pământ biserică după chipul şi asemănarea Mea? Peste tot Mă uit cu ochiul Meu şi nu văd voia Mea în biserici. O, unde mai am Eu rai pe pământ? Am venit din cer acum două mii de ani, ca să fac rai în om şi să fiu cu omul. Am venit să fac biserică nouă, ca şi raiul cel de la început, dar omul, ca şi omul cel zidit întâi, a făcut din *„da“*, *„nu“*. Cine face *„nu“* din *„da“* şi *„da“* din *„nu“*, acela face voia lui satana şi se face satană pentru Dumnezeu, precum s-a făcut îngerul cel frumos, dimpreună cu ceata lui.

Cine l-a făcut pe satana? Cine a făcut satană din înger? Fiilor, fiilor, fiţi mari cu înţelepciunea şi cu credinţa, căci omul cel întâi zidit a cugetat asupra fiinţei lui Dumnezeu, a ispitit pe cele cu privire la fiinţa lui Dumnezeu, la firea lui Dumnezeu, şi de atunci îngerul care s-a numit apoi satană l-a slujit pe om, şi s-a făcut război în cer, după cum este scris, şi de atunci Adam s-a îmbrăcat cu trupul cel muritor, şi a ieşit din rai prin aceasta.

Fiilor, fiilor, Eu, Domnul, am făcut fiinţă din nefiinţă, căci sunt Cel ce sunt, şi sunt Atoatefăcătorul. Toate fiinţele, pentru om le-am făcut Eu, pentru omul cel întâi zidit. L-am zidit din lut pe om, şi suflarea Mea peste el a făcut din el fiinţă vie. Am suflat peste lutul pe care l-am făcut cu mâna Mea după chipul Meu, şi i-am dat suflet viu, şi l-am numit om, şi l-am iubit, şi i-am dat în dar tot ce am creat, şi l-am învăţat să Mă asculte ca pe Cel ce l-a făcut pe el ca să fie. I-am dat voinţă liberă, ca să poată iubi nestricăciunea, ca să poată iubi pe Creatorul său, că Eu am nevoie de iubire de la om. Cel ce nu este liber cu voinţa, acela nu are iubirea lui. I-am dat voinţa liberă ca să Mă iubească, de aceea i-am dat, şi apoi l-am învăţat şi i-am spus: *«Din toţi pomii raiului poţi să mănânci, dar din pomul cunoaşterii lui Dumnezeu să nu iei, ca să nu mori, ca să nu te ridici peste Dumnezeu, Care pe toate le cunoaşte»*.

Atotcunoaşterea este a lui Dumnezeu, nu este a omului, dar omul a cugetat asupra fiinţei lui Dumnezeu, iar duhurile cerului au văzut pe omul cel întâi zidit pe care-l iubea Dumnezeu, au văzut în cugetul omului, căci duhurile îşi au lucrarea lor prin cuget. Cine are cuget? Dumnezeu şi omul. Îngerii slujeau cugetului lui Dumnezeu şi cugetului omului, şi aşa şi-au început ei lucrarea lor în cer. Omul a fost pus de Dumnezeu peste toate cele create de Dumnezeu pentru om, iar în vremea semeţiei omului, în vremea cugetării lui asupra fiinţei şi a firii lui Dumnezeu, a căzut omul, şi cu el au căzut toate fiinţele vii, îmbrăcând ca şi omul trup muritor, şi prin omul cel întâi zidit s-a pângărit şi s-a prăbuşit tot neamul omenesc care avea să iasă din omul cel căzut din rai.

O, poporul Meu, omul cel dintâi n-a voit să postească o singură dată, şi prin aceasta s-a prăbuşit neamul omenesc. Dar cel ce nu posteşte de atâtea ori prin porunca postului, ce-şi face lui şi neamului lui şi casei lui?

E zi de veghe, e sărbătoare de veghe peste bisericile de pe pământ, care au astăzi scris începutul postului pentru pomenirea patimilor Mele. E zi de pomenire pentru ziua când omul cel întâi zidit a fost izgonit din rai prin porunca cea călcată în ceasul al şaselea din zi, întinzând mâna să ia cunoaşterea lui Dumnezeu şi să fie Dumnezeu, ca şi Creatorul său. De aceea mâna omului Mi-a bătut cuie în mâini şi în picioare în ceasul al şaselea din zi, asemănându-se cu Adam şi cu fapta sa, ridicând mâna asupra Mea în ceasul al şaselea din zi. Atunci s-a făcut întuneric mare până la ceasul al nouălea, şi Adam a fost scos din rai prin însăşi fapta sa, fapta neascultării de Dumnezeu. Eu de atunci nu mai am odihnă şi umblu suspinând între cer şi pământ, căutând după omul cel lucrat de mâna Mea, omul cel întâi zidit, omul prin care neamul omenesc şi-a pierdut nestricăciunea şi fericirea cea din rai. Tatăl M-a trimis din cer pe pământ acum două mii de ani, ca să iau asupra Mea firea cea căzută a omului, şi am luat-o pe deplin, căci în ceasul al şaselea din zi când omul cel întâi zidit a întins mâna asupra Mea ca să ia cunoaşterea Mea, Eu am fost întins pe cruce şi pironit de mâna omului căzut, iar în ceasul al nouălea când omul a fost căzut din rai prin fapta nesupunerii, Eu, Domnul, fiind pe cruce, Mi-am dat sufletul şi Duhul în mâna Tatălui Meu, pentru răscumpărarea omului cel zidit de Dumnezeu.

Am venit pe pământ ca să mor ca omul, iar înainte de patima Mea cea care a şters păcatul lui Adam, Eu am postit patruzeci de zile rugându-Mă Tatălui pentru ca să se şteargă păcatul omului cel întâi zidit, care n-a voit să postească de neascultare, care n-a voit să nu mănânce neascultare. De ce i-am spus Eu lui Adam să nu mănânce fruct din pomul cunoaşterii? Pentru că era a lui Dumnezeu cunoaşterea, nu a omului, pentru că nu voia Domnul să moară omul prin cunoaştere. Eu aşa i-am spus omului: *«Dacă vei întinde mâna să iei din pomul cunoaşterii binelui şi răului, vei muri negreşit»*.

Omul nu ştie să se ferească de rău dacă ajunge să-l cunoască, fiindcă dacă-l cunoaşte, îl şi face, aşa cum s-a întâmplat cu Adam, căruia i-am spus să nu facă rău, să nu facă neascultare. Omul care face răul fără ca să ştie că e rău, răul acela nu are nici o putere asupra omului, dar dacă omului i se spune că răul este rău, atunci omul are păcat dacă face răul, are prin faptul că ştie că răul este rău şi că nu trebuie făcut. Scris este cuvântul Meu în Scripturi: *«Dacă omul n-ar şti, n-ar avea păcat, dar pentru că ştie şi pentru că zice că ştie, păcatul cel dintâi făcut de om stă asupra omului»*.

Ţine minte, poporul Meu, că duhurile cele fără de trup lucrează prin gândul lui Dumnezeu şi al omului. Ia aminte şi învaţă, Israele, că după ce îngerul cel frumos a căzut cu ceata lui cu tot prin slujirea cugetului semeţ al omului cel întâi zidit, care a voit să se facă Dumnezeu, de atunci sunt două feluri de duhuri: Duhul lui Dumnezeu, Cel bun, şi duhul potrivnic lui Dumnezeu, duh rău. Învaţă de la Mine, că n-ai de unde să înveţi de pe pământ, că duhurile îşi au lucrarea lor prin cugetul lui Dumnezeu şi al omului, prin cugetul cel bun şi prin cugetul cel rău, după cum lucrează cugetul. Te învăţ adevărul, poporul Meu, că pe pământ se caută adevărul şi nu se află. Vin şi îţi spun ţie adevărul, ca să audă de la tine şi omul cel ce se dă că-l ştie şi că-l cunoaşte. Ia aminte şi învaţă de la Mine, că nu se putea să se întâmple răul în cer, între duhurile cerului, până ce mai întâi nu s-a atins de Dumnezeu prin duhul semeţiei de sine omul cel întâi zidit, care s-a voit să fie Dumnezeu, cugetând asupra lui Dumnezeu, luând din roadele pomului lui Dumnezeu, pomul cunoaşterii, pom care era pus deoparte prin cuvântul cel rostit către om: *«Să nu iei, omule, din pomul acesta!»*. O, poporul Meu, tu trebuie să fii cel mai învăţat de pe pământ, căci prin tine voiesc să repar lucrarea Mea cea stricată de om de la început şi până la sfârşit; prin tine şi prin venirea Mea cea de la sfârşitul timpului. Amin.

Omul care cunoaşte cele ce sunt în fiinţa lui Dumnezeu, acela ajunge să se semeţească, fiindcă e păcat să treacă omul peste Dumnezeu, iar cel ce trece, acela cade în păcatul desfrânării, căci scris este: *«Celor semeţi le stă Domnul împotrivă şi îi dă satanei»*, iar satană înseamnă desfrânare şi patimi de ocară, plata omului cel semeţ, ca să ştie omul că nu poate fi Dumnezeu, şi să se pocăiască omul şi să caute cu umilinţă după harul Domnului, care este pentru cei supuşi lui Dumnezeu.

Carnea pofteşte, şi se face poftă în trup. Femeia a fost carne din carnea omului cel întâi zidit, şi carnea femeii s-a făcut poftă pentru bărbat, căci femeia a poftit împotriva lui Adam. Dacă Adam nu i-ar fi spus femeii lui cuvântul cel de la Domnul ca să nu ia din pomul cunoaşterii, n-ar fi auzit îngerul cel frumos cuvântul spus femeii, şi dacă l-a auzit, s-a făcut duh rău, supunându-se omului şi nu lui Dumnezeu. Omul era iubit de Dumnezeu şi s-a semeţit şi şi-a făcut înţelepciune în sine, iar îngerul cel frumos lucra prin om, şi omul i-a dat trup prin şarpe. Şarpele s-a încolăcit pe pom, şi aceasta a lucrat în mintea omului, în cugetul omului, asupra rodului cunoaşterii. Femeia s-a atins şi a mâncat şi a luat cunoaştere, şi i s-au deschis ochii pentru bine şi pentru rău, şi a dat şi bărbatului, şi atunci omul s-a îmbrăcat în trup stricăcios, în trup muritor, şi prin om toate fiinţele au luat moartea în carnea lor, în trupul lor.

Fiilor, fiilor, ce este carnea şi cine a făcut-o şi cine o creşte ca să fie? O, fiilor, ce am spus Eu să mănânce omul? Ce am spus Eu să mănânce animalele şi păsările cerului şi vietăţile toate, pe care Eu le-am pus între cer şi pământ ca să trăiască? Eu nimănui nu i-am spus să mănânce carne sau să fie carne de mâncat. Eu i-am dat omului spre hrană iarba care face sământă şi tot pomul care are rod cu sământă într-însul, iar celorlalte vietăţi le-am dat ca hrană iarba verde. De ce oamenii mănâncă animale şi păsări şi vietăţi? De ce animalele şi păsările şi vietăţile se mănâncă unele pe altele şi pe oameni? De ce nu mănâncă ce le-am dat Eu ca hrană? De ce, oare? Cine poate să-Mi răspundă? O, este, oare, cel ce-Mi va răspunde? Eu, Domnul, îi poruncesc să-Mi răspundă.

Eu sunt Cel ce aud orice glas, aşa cum am auzit glasul lui Abel, care striga la Mine din pământ. Acest copil al lui Adam a vărsat sângele mielului cel adus ca jertfă a inimii lui înaintea lui Dumnezeu. Eu am luat jertfa inimii lui, jertfa iubirii lui către Mine, dar sângele mielului jertfit a făcut miros de sânge pe pământ, şi apoi sângele lui Abel a însemnat pământul cu sânge de om, şi iată, carnea şi sângele nu trag cu moştenirea împărăţiei cerurilor.

Fiilor, fiilor, ce este carnea şi cine a făcut-o şi cine o creşte ca să fie? De ce mănâncă oamenii carne? De ce mănâncă animalele carne? De ce se mănâncă, fiilor, carne? De ce carnea mănâncă carne? De ce nu se mănâncă ce am lăsat Eu spre mâncare? Cine poate să-Mi răspundă? Eu sunt Cel ce aud pe cel ce-Mi răspunde.

O, unde eşti, făptura Mea? Omule cel întâi zidit, răspunde-Mi! Răspunde-Mi, ca să audă tot neamul omenesc că Eu sunt Dumnezeul celor vii şi al celor adormiţi. Răspunde-Mi, tu, cel zidit de mâna Mea din pământ! Amin, amin, amin.

— Iată-mă, Doamne. Cine poate sta împotriva cuvântului Tău? Este, oare, cel ce poate să-Ţi răspundă în afară de mine? Eu sunt omul cel întâi zidit; zidit de mâna Ta şi de iubirea Ta. M-ai zidit din cuvânt şi din iubire şi din pământ, şi m-ai numit om. Nu m-ai numit carne, şi m-ai numit om. Eu sunt cel ce am păcătuit împotriva Ta şi a mea, iar Tu erai Cel Preaînalt. Tu eşti Ziditorul meu şi a toate cele văzute şi nevăzute care înseamnă Dumnezeu, dar eu m-am făcut fur prin nesupunere. Mi-ai dat tot ce ai creat Tu pentru mine, dar eu am râvnit la ale Tale, Doamne. Tu erai Cel Drept şi n-ai ascuns de mine pe cele ale Tale, şi le-ai pus în mijlocul raiului, ca să fie ale Tale, nu ale mele; ca să fie semnul Tău în calea mea, ca să fii Tu cu semn înaintea mea mereu, iar eu să am voie liberă şi cu ea să Te iubesc şi să fiu iubirea Ta, şi Tu să fii iubirea mea în toate ale mele, şi ca să fiu al Tău, şi nu al meu. Dar eu m-am înălţat. O, cum de m-am înălţat? Nu mai era nimeni pe pământ peste care să mă înalţ. M-am înălţat împotriva Ta, Doamne. Am voit să fiu ca Tine şi mai mult ca Tine. M-ai aşezat în raiul cel din Eden şi mi-ai dat mie tot ce ai făcut pentru om, şi eu m-am semeţit cu gândul că sunt mare peste toate şi mi-am zis: *„Sunt Dumnezeu şi stau pe scaunul lui Dumnezeu“*. Din pricina frumuseţii mele inima mea s-a îngâmfat şi prin trufia mea mi-am pierdut ascultarea şi înţelepciunea, după cum este scris în Scripturi despre fapta mea, despre trufia inimii mele în raiul cel din Eden. Tu când ai văzut că mi-am făcut înţelepciunea mea din trufia mea, ai avut grijă de viaţa mea şi mi-ai spus cu poruncă: *«Din toţi pomii raiului poţi să mănânci, iar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca, vei muri negreşit».*

Eu am umblat cu semeţie de sine înaintea Ta, Doamne, şi am spus taina Ta femeii pe care am numit-o femeie şi am numit-o carne din carnea mea şi os din oasele mele, şi am zis că este a mea. N-am voit să fiu al Tău cu tot ce este al meu, cu tot ce aveam de la Tine făcut şi dat, şi m-am smuls din Tine şi m-am alipit de femeie cu inima mea. Edenul era grădina Ta, nu era a mea, dar în inima mea s-a încuibat nelegiuirea mea cea din trufia inimii mele născută. Când eu am spus către femeie porunca Ta să nu mâncăm din pom, femeia cea din carnea mea s-a făcut din carne poftă, şi gândul ei a lucrat prin pofta ei, şi îngerul cel frumos a lucrat pentru femeie prin trupul şarpelui care se încolăcise pe pomul cel cu roade oprite pentru mâncat. Acesta a îndemnat pe femeie să mănânce, că nu va muri, ci *«li se vor deschide ochii şi vor fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul»*. Şarpele s-a făcut semn rău în calea omului prin pofta omului, prin semeţia omului, căci Tu le stai împotrivă celor ce se semeţesc în cugetul inimii lor, Doamne, Creatorule a toate, şi ai pus duşmănie între şarpe şi om, şi iubirea a început să plângă în Eden, şi firea plângea şi ea pentru căderea omului, căci omul s-a făcut carne şi fire stricăcioasă, Doamne, iar carnea la carne trage, şi carnea este pentru moarte, nu pentru Dumnezeu.

Ce este carnea? Iată întrebarea Ta, Doamne. Cine este cel ce a făcut-o? Eu sunt cel ce-Ţi răspund. Eu sunt cel ce am făcut din lucrul mâinilor Tale carne şi fire stricăcioasă, că am greşit înălţându-mă, şi apoi am greşit neascultând porunca Ta să nu mănânc din ce este al Tău şi nu al meu, şi apoi am greşit lăsându-mă supus de femeie, şi apoi am greşit rămânând de partea ei şi nu de partea Ta, Doamne. Eu sunt rădăcina omului cel supus cărnii şi firii stricăcioase, dar Tu eşti din cer rădăcină a omului care voieşte să se nască din moartea şi din învierea Ta dintre cei morţi.

Ai venit din cer acum două mii de ani, ca să lucrezi să-l sui pe om la locul de unde eu am căzut. Ai stat nemâncat patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi pentru mine, cel care am mâncat fără voia Ta din ale Tale, păcătuind cu semeţia şi cu neascultarea mea de Dumnezeu. Patruzeci de zile şi patru-

zeci de nopți n-ai mâncat, și Te-ai lăsat ispitit de duhul cel rău mai mult decât m-am lăsat eu, dar ispita lui a fost biruită în trupul Tău. Ai biruit Tu ce trebuia să biruiesc eu. Eu am înființat pe duhul rău, iar Tu i-ai strivit puterea prin smerenia Ta și prin ascultarea Ta de Tatăl Tău. Ai plâns cu lacrimă dumnezeiască patruzeci de zile pentru mine, că Tu pe mine mă cauți de șapte mii de ani. În orice om voiești să mă afli, că Tu mă voiești așa cum am fost mai înainte de semeția mea. În orice om mă voiești așa cum am fost când m-ai așezat la începutul meu în raiul cel din Eden.

Iată-mă, Doamne, căci pentru învierea mea ai venit între oameni ca să mori ca omul și să intri după mine în locuința morților în care am intrat cu lacrimi pe obraz pentru tot ce am făcut împotriva Ta, Doamne. Te-am așteptat atâta vreme să vii după mine. Și acum Te aștept să vii pentru tot omul care a murit prin faptele mele cele rele, pe care le-am făcut în raiul cel din Eden. Poporul Tău cel de azi este cărare a venirii Tale, că vei veni curând, curând, și cu Tine vor veni toți cei adormiți întru Tine, întru nădejdea venirii Tale cea de la sfârșitul veacurilor, Doamne și Răscumpărătorule și Fiule al Tatălui ceresc.

Iată-mă, Doamne. Sunt în venirea Ta și îi spun neamului omenesc că nu trebuie să mănânce omul carne, și nici o vietate nu trebuie să mănânce carne. Eu sunt omul cel întâi zidit și am greșit pentru tot neamul omenesc care a greșit prin mine.

Mărturisesc păcatele mele cele din Eden. Cunoașterea este a lui Dumnezeu, nu este a omului, iar eu am greșit atingându-mă prin femeie de cele ale lui Dumnezeu, și luând și mâncând prin femeie.

Eu sunt făcut din pământ român, și sunt român, și sunt omul cel întâi zidit din pământul cel întâi ivit din apă la facerea cerului și a pământului.

Doamne, fie voia Ta peste pământul român, precum a fost la începutul pământului. Duhul meu plânge pentru toată stricăciunea care s-a așezat peste pământ prin neascultarea mea cea de la începutul meu. Duhul meu așteaptă venirea Ta, Doamne, Fiule al Tatălui și Fiule al omului, Care vii cu taina nestricăciunii omului, pe care eu am pierdut-o pentru mine și pentru fiecare om. Dar Tu ești Răscumpărătorul Care vii, și nu este om să pătrundă pe Dumnezeu, Cel ce este și Cel ce vine, Cel ce a murit și a înviat pentru fiecare om.

Iată-mă, Doamne, că m-ai chemat, și am venit la cuvântul Tău, că Tu ești Dumnezeul meu. Fericit este omul care ascultă pe deplin de glasul lui Dumnezeu.

Doamne, curăță-mă de vina mea, care a căzut peste tot neamul omenesc, că am ieșit cu ea în fața cerului și a pământului, ca să vină apoi împlinirea făgăduințelor venirii Tale pe pământ, în lucrare de cer nou și de pământ nou pe pământul român pe care Tu stai și cuvintezi cuvântul venirii Tale, chemând toate neamurile pământului înaintea Ta, pentru ziua cea mare a răscumpărării. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu de azi, omul cel întâi zidit Mi-a răspuns și a venit când l-am strigat. Vino și tu în taina cuvântului Meu și stai în ea, că tu ești rodul cel văzut al tainei cuvântului Meu și ești așteptat de omul cel întâi zidit și de toți urmașii lui. Eu sunt Cel ce pe toate le-am adus din neființă la ființă atunci când le-am creat. Nu le-am creat ca să se mănânce unele pe altele. Nu le-am zis să fie carne de mâncat unele pentru altele. Vreau să repar stricăciunea pe care Mi-a făcut-o omul cel întâi zidit, și după el tot omul cel ieșit din om. Vin și vărs din Duhul Sfânt peste duhul oamenilor, iar tu, poporul Meu, ești unealta cu care-Mi lucrez lucrarea cea pentru împlinirea venirii Mele și a făgăduințelor Mele pentru răscumpărarea trupurilor. Amin.

O, Israele, minunată este cartea Mea cu tine, și vei vedea cu ochii tăi pecetea ei, pecetea pe care am desfăcut-o Eu ca să Mă fac carte cu tine pe pământ, cartea venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl, cartea cerului nou și a pământului nou, cartea învierii făpturii, Cartea Adevărului. Amin. Fericit este omul care ascultă de glasul Meu cel din cartea aceasta, căci vremea venirii Mele este aproape. Fericit este omul care-Mi slujește Mie în calea venirii Mele, căci sunt aproape întru venirea Mea și cartea venirii Mele merge peste tot pământul înaintea Mea. Amin, amin, amin.

16 februarie/1 martie 1998

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Credința este a sfinților. Cel ce nu seamănă cu Domnul, este anatema. Sfintele se dau sfinților și îi sfințesc pe ei. Cuvântul Domnului grăiește către Ioan Moga.

Fiilor, Eu sunt. Pace vouă! Și acum, deschideți cuvântului Meu. Amin. Nu pot, fiilor, să nu cobor, nu mai pot. Se apropie ziua Mea cea mare, și Eu sunt în zor cu toți sfinții pentru ziua cea mai mare a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Amin. Așa cum omul lucrează de zor pentru el, tot așa și Eu, dar lucrul Meu rămâne, iar al omului nu rămâne, că Eu vin cuvânt cu cele ale împărăției Mele pe pământ, și voi netezi peste tot pe unde nu este lucrul Meu. Amin.

Sunt în zor cu tot cerul și Mă ajut cu voi. Vin și vă țin treji și vii, ca să vă am ai Mei și de-a dreapta Mea pentru slava cea văzută a zilei Mele. De aceea vă rog mereu: aveți grijă de cărarea Mea spre voi, fiilor. Oare, pricepeți voi aceasta? Fiți pricepuți, măi copii, și nu uitați să aveți grijă de coborârea Mea, că Eu nu pot să nu cobor la voi. V-ați pierde în lume, v-ați pierde în trup, v-ați pierde în cele omenești dacă n-aș coborî mereu la voi. Rugați-vă pentru credința voastră în Mine, rugați-vă pentru iubirea Mea în voi, rugați-vă, fiilor, pentru viața Mea în voi, viața cea vie în om, rugați-vă pentru tăria Mea în voi, ca să nu cădeți în ispite, fiilor. Celui ce este cu Mine cu adevărat, aceluia nu i se întâmplă ispite, aceluia nu trebuie să i se ivească piedici omenești în cale, căci este cu Mine, și calea Mea este ușoară, precum Eu am făgăduit când v-am spus să luați jugul Meu, că este ușor. Amin.

Azi e zi de pomenire a credinței. Ce este credința? Ea este deplina și neclintita încredințare că este Dumnezeu; ea este singura cale a omului, calea cea cu Dumnezeu; ea este împlinirea cea cu hotărâre a voii lui Dumnezeu pe pământ. Credința este a sfinților. Amin.

Israele, poporul Meu, grăiesc ție cel mai mare adevăr: credința este a sfinților, credința este cu sfinții. Omul bisericii de pe pământ vorbește despre pomenirea credinței drepte, care are numele de ortodoxie, căci acesta este cuvântul dreptei credințe. Dar credința nu poate fi credință decât dreaptă, iar dacă nu este dreaptă, nu este credință, și este altceva; este îndoială, este călcare de legea Domnului, este cârtire, este nesiguranță, și acestea nu înseamnă credință. Credința este sfântă, și este numai pentru cei sfinți, care cred că este Dumnezeu în cer sus și pe pământ jos. Amin.

Omul care nu-L vede pe Dumnezeu, acela nu este omul credinței. Credința este vederea omului care Îl vede pe Dumnezeu. Cine Îl vede pe Dumnezeu? Cel ce face voia Domnu-

lui în toată clipa, ca şi cum Domnul îl vede fără încetare pe cel ce face voia Lui. Omul care nu-L vede pe Dumnezeu, este omul care nu face voia lui Dumnezeu, şi unul ca acesta nu are credinţă, nu are acest dar sfânt. Omul care săvârşeşte fapte şi gânduri care nu sunt văzute de Dumnezeu, zice el, acela nu are credinţă, căci credinţa înseamnă Dumnezeu Cel ce este, chiar dacă omul crede sau nu în Cel ce este, în Cel ce vede tot ce este pe pământ şi sub pământ şi pretutindeni şi în om. Iar dacă omul pe pământ voieşte să ştie care este credinţa, să meargă la sfinţi să vadă acest adevăr, că numai sfinţii au avut şi au această comoară, această putere, căci credinţa poate peste toate câte sunt şi se vor a fi. Amin.

Omul fără Dumnezeu este om fără credinţă. Omul fără Dumnezeu este omul care nu face voia lui Dumnezeu. Ce folos are omul dacă nu-L are pe Dumnezeu, Cel ce este? Nu poate omul să se numească om al credinţei dacă încalcă voia lui Dumnezeu în trupul şi în duhul său.

O, Israele, nu mai am sfinţi pe pământ, nu mai am. De aceea am spus Eu când M-am ascuns de om suindu-Mă de-a dreapta Tatălui ca să fiu cu omul de lângă Tatăl; am spus: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credinţă pe pământ? Va mai găsi sfinţi pe pământ?»*. Ce este credinţa? Ea este omul sfânt. Amin, amin, amin. Omul sfânt cu duhul şi cu trupul, aşa cum cere Dumnezeu, acela este credinţă pe pământ, aceasta înseamnă credinţă. Credinţa nu poate să fie dreaptă şi nedreaptă, căci ea este dreptate, dreptatea Domnului. Dreptatea Eu sunt, iar Eu nu pot fi şi drept şi nedrept, precum credinţa nu poate fi dreaptă şi nedreaptă.

O, poporul Meu, o, fiilor sfinţi în poporul Meu, le spun oamenilor bisericii din lume că la sfinţi este credinţa, iar cei ce vorbesc despre credinţă, trebuie să fie sfinţi cu duhul şi cu trupul şi cu fapta în toată vremea, până la venirea Mea. Nu se poate să fii sfânt dacă faci nouă lucruri bune şi unul rău. Cine calcă voia lui Dumnezeu într-o singură poruncă, iar în celelalte porunci nu o calcă, acela este necredincios şi nu este sfânt, ci, din contra, este vinovat faţă de toată voia lui Dumnezeu în el.

Cine nu seamănă cu Mine întru trăirea sa, acela este împotriva Mea. Omul face păcate mereu, şi mereu se duce cu ele la cel duhovnicesc, zice el, ca să-i ierte păcatele, ca să Mi le dea Mie să le şterg. Nu Eu sunt cel ce şterge păcatele. Păcatele le şterge omul care nu le mai face, iar Eu încuviinţez iertarea omului care se face din păcătos sfânt. Prin ce se poate omul face sfânt? Prin ce se poate omul sfinţi? Mulţi păcătoşi care păcătuiesc mereu, îşi zic că se sfinţesc prin agheasmă, prin anafură, prin Trupul şi Sângele Meu, care este lucrat de cei duhovniceşti. Dar toate aceste sfinte sunt numai pentru sfinţi, căci aşa zice învăţătura bisericii: *„Sfintele se dau sfinţilor“*.

O, poporul Meu, duhovnicul trebuie să fie om duhovnicesc prin toate voile Mele în om. O, Israele, nu mai am sfinţi pe pământ, nu mai am om duhovnicesc pe pământ, nu mai am. Oamenii bisericii îşi bat joc de faţa Mea în ei şi sunt plini de lăcomie şi de curvie, şi nu se mai vede cărarea Mea între oameni. Cărarea Mea este omul sfânt, care se leapădă de sine ca să slujească Mie. Cărarea Mea este omul care Mă poartă pe Mine în cuvânt peste pământ. Aceasta înseamnă credinţă: omul care Mă poartă pe Mine trup şi duh peste pământ. Amin.

Poporul Meu, am spus ţie taina credinţei ca să audă cei făţarnici care s-au învelit cu haina Mea. În mijlocul tău Eu sunt adevăr, iar în mijlocul celor făţarnici Eu nu sunt, căci scris este: *«Cu cei fără de lege nu voi sta»*.

Poporul Meu, să fii harnic cu credinţa şi să faci voia Mea în toată vremea, că voi veni curând, curând şi îi voi avea de-a dreapta Mea pe cei sfinţi din cer şi de pe pământ, dar să fii sfânt, copile al poporului Meu. Celor credincioşi Eu le adaug credinţă prin faptele Mele cele dumnezeieşti peste pământ, iar celor necredincioşi le stau împotrivă, căci sunt mândri cei fără Dumnezeu. Credinţa înseamnă Dumnezeu împlinit în omul cel credincios, om îndumnezeit de Dumnezeu, om care a primit credinţa prin propovăduirea cea de la Mine şi de la ucenicii Mei cei sfinţi. Cel sfinţit dacă nu se face sfânt, acela se face fariseu făţarnic şi nu se face ucenicul Meu şi urmaşul Meu.

Fiilor, fiilor, iubiţi chipul Meu în voi. Căutaţi să fiţi ca Mine. Nu uitaţi să fiţi ca Mine, Domnul vostru Iisus Hristos. Amin. Fiilor, fiilor, daţi loc cărării Mele peste voi şi fiţi cu adevărat.

O, ce este credinţa? Ea este Domnul Iisus Hristos, Omul Cel adevărat, Care-Şi are sălaşul în sfinţi. Fiţi sfinţi, precum Eu sunt. Amin. Fiţi credincioşi în toate ale Mele, căci v-am dat vouă darul credinţei sfinte. Iată, taină vă spun vouă: Eu am asemănat împărăţia cerurilor cu cele ce sunt pe pământ cu oamenii. Lucraţi tot ceea ce seamănă cu împărăţia cerurilor, şi nu se va dărâma lucrul vostru.

Fiilor, fiilor, fiţi pildă a împărăţiei cerurilor pe pământ în tot ceea ce gândiţi şi făptuiţi. Fiţi pilda venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl, că Eu vin să fiu cu voi pe veci, că sunteţi fiii venirii Mele. Amin, amin, amin.

*

Fiilor de la ieslea Mea, mai zăbovesc o clipă în cuvânt ca să Mă scriu în Cartea Adevărului cu mărturia iubirii Mele pentru cei ce jertfesc din ale lor. Mă scriu cuvânt în cartea aceasta pentru o inimioară de copil care Mă ajută să Mă împart cuvânt peste pământ. Eu sunt cu dragoste în cer şi pe pământ, şi din dragostea Mea n-am lăsat nimic pentru Mine, şi am dat-o pentru tot omul care voieşte să fie cu Mine şi cu cele ce vor rămâne. M-am dat pe Mine Însumi ca să aibă omul tot ceea ce este, căci Eu sunt Cel ce sunt şi cele ce sunt.

O, copilaş ivit pe pământ odată cu taina lucrării Mele de cuvânt, am spus ţie că într-o zi îţi voi spune cum a fost cărarea ta spre Mine. Iată ziua aceea. Era anul începutului lucrării cuvântului Meu prin Verginica, şi în ziua aceea i-am spus ei că voi face din ea trâmbiţa lui Dumnezeu din care voi suna pe pământ înaintea venirii Mele, înaintea trâmbiţei a şaptea, care este venirea Mea. În ziua aceea era ziua când biserica sărbătorea ziua înfricoşatei judecăţi şi când omul creştin îşi spăla blidele ca să trăiască cu post şi cu rugăciune pentru venirea Mea dintre cei morţi, pentru moartea şi învierea Mea. Era ziua când Eu i-am spus lui Verginica să postească patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi până la serbarea învierii Mele, ca să Mă fac apoi în ea cuvântul Meu cel de pregătire a poporului care va fi poporul Meu la venirea Mea a doua oară cu trupul pe pământ. I-am spus ei să postească pentru toţi cei care vor fi să fie fii ai venirii Mele, aşa cum am postit Eu patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi pentru omul cel întâi zidit ca să-l răscumpăr prin moartea Mea pentru el, şi prin învierea Mea.

Te-ai ivit pe pământ odată cu lucrarea Mea de cuvânt pentru a doua Mea venire cu trupul pe pământ. Eu, Domnul, am lucrat ca să te însemnez încă de la naşterea ta, căci te-ai născut în ziua luminii. Te-am pregătit să fii, şi te-am ocrotit ca să fii şi ca să te aşezi lângă Mine pe drumul crucii Mele pe

pământ. Lucrarea Mea de cuvânt e crucea Mea pe care o duc acum, la capătul timpului omului. Ţi-am dat iubire, ca să Mă sprijin cu tine, că Eu sunt sărac pe pământ, aşa cum am fost şi la prima Mea venire; Eu, bogăţia cea mai mare, sunt Cel mai sărac. Am lucrat apoi ca să ies înaintea ta cu semnul ungerii Mele, căci urmele picioarelor tale au călcat pe urmele celui uns din pântecele mamei lui ca să fie între unşii Mei cei de la sfârşit. Acest uns al Meu a mers înaintea ta cu paşii lui, căci Eu ştiam pe unde vor călca paşii tăi, şi am avut grijă dumnezeiască să te alătur lucrului Meu pentru ziua naşterii tale, zi în care Eu am hotărât să creşti şi să fii sprijinul Meu în calea venirii Mele. Am lucrat pentru tine în chip minunat, căci apoi am condus spre lucrarea Mea pe cea care te însoţeşte, ca să te ajute şi ea spre Mine, că ea Mă căuta, şi Eu M-am lăsat aflat de ea prin arhiereul Meu, care este unsul Meu, şi ea te-a adus lângă lucrarea cuvântului Meu. Am lucrat să nu ai greutăţi pe pământ, să nu ai piedici, şi să fii liber de piedici şi de datorii, ca să Mă pot sprijini cu tine, că minunată a fost pe pământ ziua aceea în care şi tu te-ai ivit între fiii oamenilor. Eu am ieşit de atunci mereu în calea ta ca să te conduc şi să fac din tine un fiu al Meu pentru sprijin în neputinţele Mele şi să Mă ajuţi ca un copil pe tatăl său aşa cum am ajutat Eu pe Tatăl Meu.

Eu, ca un Dumnezeu drept, îţi mulţumesc pentru că Îmi sprijini lucrarea, că tu te-ai născut şi ai crescut odată cu lucrarea Mea cea pentru venirea Mea, lucrarea cea prin trâmbiţa Mea, Verginica. Îţi dau în dar cuvântul Meu, cel mai mare dar. Îţi dau în dar darul credinţei, darul iubirii de Dumnezeu, darul puterii sfinte, ca să ai de la Mine daruri şi să lucrezi cu ele pentru venirea Mea. Îţi dau în dar viaţa fără de moarte, dacă vrei să ai. Şi dacă vrei şi dacă ştii să vrei, îţi dau în dar botezul credinţei ca să te faci fiu al lui Dumnezeu în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Eu pe câţi îi iubesc îi conduc spre Mine, Cel sfânt, şi le dau putere să se facă sfinţi prin iubire de Dumnezeu, şi le dau în dar tot ce va rămâne, cerul cel nou şi pământul cel nou şi dreptatea din ele. Îţi dau în dar iubirea Mea ca să sărbătoreşti cu ea pomenirea zilei tale de naştere între fiii oamenilor, şi apoi între fiii lui Dumnezeu prin credinţa ta în Mine. Îţi dau în dar tot ce am Eu pe pământ, iubirea Mea şi pe fiii ei, căci te voiesc pe voia Mea.

Mă scriu cu tine în cartea mărturiilor Mele şi voiesc să te găsesc în ea la venirea Mea. Scrie-te şi tu în cartea aceasta, că îţi dau putere să te scrii cu mâna ta la voinţa ta. Amin, amin, amin.

23 februarie/8 martie 1998

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei cruci. Sărbătoarea sfinţilor patruzeci de mucenici din Sevasta

Închinarea începe cu credinţa care naşte iubirea şi apoi dăruirea. Cel ce iubeşte pe Domnul, să trăiască pentru suflet şi pentru trupul lui cel ceresc.

Vine Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt şi Se face cuvânt pe pământ. Amin. Israele român, Eu sunt Dumnezeu, şi locuiesc în ceruri, iar cerurile spun slava lui Dumnezeu. Amin.

Israele român, popor al Domnului, închină-te Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, şi să trăieşti cu închinare înaintea Mea, căci Eu sunt Domnul, Care M-am închinat înaintea ta ca să te învăţ lucrarea închinării. Închinare înseamnă iubire. Fără iubire de Dumnezeu nimeni nu se poate închina lui Dumnezeu cu viaţa lui, nimeni nu-şi poate închina viaţa lui în mâinile lui Dumnezeu, şi şi-o închină potrivnicului lui Dumnezeu, dar tu, poporul Meu cel hrănit cu fructul iubirii Mele, închină-te cu tot cugetul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată virtutea ta, lui Dumnezeu, Care te-a învăţat El Însuşi lucrarea închinării, prin închinarea Sa cea pentru om.

E sărbătoare de sfinţi mucenici, şi Eu vin din cer, de lângă Tatăl, şi cu Tatăl, şi cu sfinţii şi cu îngerii şi cu toate puterile cereşti, şi îţi dau din duhul mângâierii, poporul Meu. Eu sunt Domnul, şi trec prin porţi şi vin din cer la tine cu Duhul Mângâietorul, pe Care Eu L-am făgăduit celor ce se închină Mie în Duhul Adevărului, aşa cum voieşte Tatăl să fie închinarea celor ce iubesc pe Dumnezeu. Cei ce iubesc pe Dumnezeu, nu sunt osândiţi de păcat, căci sunt iubiţi de Domnul şi au peste ei pe Duhul Mângâietorul, Cel ce de la Tatăl purcede. Cei ce iubesc pe Dumnezeu, nu iubesc păcatul, căci păcatul osândeşte pe om, dar cei iubiţi de Domnul iubesc pe Domnul şi se fac iubire şi închinare înaintea Domnului.

Am pus ţie masă cerească, Israele, şi la masa Mea cu tine am sfinţii cei vii, care au adus închinarea lor înaintea Mea. Cu ce începe închinarea? Începe cu credinţa în Dumnezeu, şi din credinţă se naşte iubirea de Dumnezeu, şi din iubire se naşte lucrarea închinării, şi omul se dă lui Dumnezeu, aşa cum toţi sfinţii cerului s-au dat. Cine se dă lui Dumnezeu, acela ştie să se închine. Cine nu se dă lui Dumnezeu în chip adevărat, acela se face fariseu prin închinarea lui.

O mulţime de lume merge la biserică, dar nu ştie ce este lucrarea bisericii. O, poporul Meu, o, biserică a Mea, o, copilaşi închinaţi lui Dumnezeu! Nu ştiu oamenii ce înseamnă biserică. Mă vait ca unul plin de durere fără de mângâiere. Nu ştiu oamenii care merg la biserică, zic ei, nu ştiu ce înseamnă această taină. Biserica este taina lui Dumnezeu, şi oamenii nu ştiu nimic despre această lucrare, despre taina bisericii nu ştiu oamenii. O, ce durere pe Mine, Cel înşelat de mulţime de oameni care zic că merg la biserică! Nu ştiu oamenii ce înseamnă închinare. Ei ştiu că închinare la Dumnezeu este să-şi facă omul pe trupul său semnul sfintei cruci cu mâna dreaptă. Mai mult de atât nu ştie omul care se scoală şi se spală şi se îmbracă şi pleacă la biserică, zice el. Nu ştiu oamenii că la biserică merg cei ce vor să înveţe să fie închinaţi lui Dumnezeu. O, nu mai am biserică pe pământ, căci preoţii mint pe oameni cu acest nume de biserică şi îşi fac câştig preoţii, şi mai mult nimic. Au căzut gloate întregi de oameni sub mâna preoţilor care înşeală pe Dumnezeu şi pe oameni, şi oamenii nu ştiu ce înseamnă închinare.

Astăzi biserica lumii are scris peste ea de la sfinţi şi de la părinţi sărbătoarea duminicii sfintei cruci, înjumătăţirea vremii postului cel mare pentru întâmpinarea sărbătorii răstignirii Mele şi a învierii Mele pentru om. Cu cine să vorbesc Eu despre post? Ce ştie lumea despre această putere? căci postul este putere în om, nu este slăbire în om. Scris este în Scripturi cuvântul Meu: *«Este, oare, acesta un post care-Mi place, o zi în care omul îşi smereşte sufletul său: să se aplece ca o trestie, să stea în sac şi în cenuşă? Oare, acesta se cheamă post şi zi plăcută Mie? În fiecare zi aceştia Mă caută pentru că ei voiesc să ştie căile Mele, ca un popor care lucrează dreptatea Mea, ca un popor care nu se abate de la legea lui Dumnezeu».* O, nu acesta este post, ca să nu mănânce omul mâncare bună sau deloc mâncare; nu numai atât înseamnă post. Post înseamnă iubire de Dumnezeu şi de oameni. Post înseamnă să ai şi să dai tot ce-ţi prisoseşte, căci de la Dumnezeu ai, nu de la tine ai. Sunt oameni plini de bogăţii şi postesc

zile de post. O, bogații care postesc așa, nu știu, n-are cine să le spună ce înseamnă post. Bogatul care nu postește de bogății, acela nu atinge cu mintea lui taina postului. Bogatul nu postește, și el nu știe acest adevăr. Precum săracul nu postește, tot așa și bogatul, dar nici unul, nici altul nu știu ce înseamnă taina postului. Dar cine sunt cei ce postesc?

Vine duhul înțelepciunii lui Dumnezeu pe pământ ca să învețe pe oameni adevărul cuvintelor. Eu sunt Domnul, și locuiesc în ceruri, iar cerurile spun slava lui Dumnezeu, spun adevărul lui Dumnezeu. Ce sunt cerurile? Cerurile sunt sfinții, care au trăit și trăiesc cu închinare înaintea lui Dumnezeu. Cine sunt cei ce postesc? Aceia sunt cei ce-și închină viața lui Dumnezeu și sfinților cei asemenea Lui. Cine-și închină viața lui Dumnezeu și celor plăcuți lui Dumnezeu, aceia sunt oameni care împlinesc Scripturile lui Dumnezeu, voile lui Dumnezeu între cer și pământ, și aceștia lucrează taina și lucrarea postului.

Cine trebuie să postească? Cel ce nu postește, acela trebuie să postească. Ce înseamnă să postească omul? Omul nepostitor este omul care calcă poruncile lui Dumnezeu, nu omul care mănâncă. Cel ce calcă voia lui Dumnezeu în el, acela poate să nu mănânce cât o vrea să nu mănânce, dar Eu îi spun unuia ca acela că nu știe ce este postul.

Ce înseamnă om care postește? Acela face binele lui Dumnezeu în trupul său; acela pune acest bine înaintea oamenilor ca să fie văzut spre înțelepțirea multora care vor să învețe taina bisericii, taina lui Iisus Hristos, pâinea omului îndumnezeit; acela împarte pâinea aceasta cu cel flămând de pâine, că nu este o mai mare milostenie între cer și pământ ca atunci când înveți și deprinzi pe om să mănânce pâine din cer, căci Eu așa am spus: *«Eu sunt pâinea care se coboară din cer spre viața oamenilor»*. Amin.

Adevăr adevărat grăiesc ție, Israele: săracul și bogatul nu postesc. Nu știu oamenii adevărul cuvintelor acestea, sărac și bogat; căci după mintea omenească, săracul este cel ce nu are, iar bogatul este cel ce are de toate. Dar după mintea cea dumnezeiască, săracul este cel ce nu voiește să aibă cele ce nu sunt de folos sufletului, ca să aibă pe Dumnezeu bogăție și slavă și bucurie și mulțumire, iar bogatul este cel ce are de la Dumnezeu pentru ca să dea celor fără de griji pământești și care poartă grijă de cele cerești pentru el și pentru oamenii închinători lui Dumnezeu. Când nu ai și nu mănânci, nu înseamnă că postești. Când nu voiești să ai, aceasta înseamnă post de cele ce sunt și nu sunt spre viață veșnică. Iată postul ce este: când ai de toate și nu le folosești tu, ci le chivernisești spre cele care folosesc lui Dumnezeu și sfinților lui Dumnezeu, aceea înseamnă închinare lui Dumnezeu și post pentru Dumnezeu, post pentru postitori, jertfă pentru postitori, nu pentru săracii care nu mănâncă pentru că nu au și care ar mânca orice și ar face orice dacă ar avea, ca și lumea cea păcătoasă. Săracii Mei sunt alții decât săracii pământului. Săracii cerului e una, iar săracii pământului e alta. Bogații cerului e una, iar bogații pământului e alta.

O, poporul Meu, nu știu oamenii adevărul cuvintelor. Vine duhul înțelepciunii lui Dumnezeu, vine din cer pe pământ ca să învețe pe oameni adevărul cuvintelor. Nu cel ce postește de bucate este om postitor și smerit înaintea Mea. Omul cel smerit lui Dumnezeu, omul postitor, este omul care se închină Mie cu cugetul și cu inima și cu sufletul și cu virtutea lui, iubind pe Dumnezeu cu acestea ale lui.

O, fiilor din grădina cuvântului Meu care-Mi sunteți poartă Mie între cer și pământ! Deslușiți bine tainele acestor cuvinte, ca să învețe Israel de la Mine prin voi, căci aceste cuvinte sunt adânci, și Israel se încurcă în ele. Închinare lui Dumnezeu, e mare taină această lucrare. Să se plece omul înaintea lui Dumnezeu și să stea aplecat sub voia Domnului și să stea cu iubire, nu numai cu aplecare, căci adevărata aplecare este iubirea de Dumnezeu. Amin.

Cei patruzeci de sfinți care sunt sărbătoriți azi în cer și pe pământ, au fost adevărați închinători lui Dumnezeu, iar cei adevărați sunt vii, și sunt. Închinarea începe cu credința în Dumnezeu, Cel propovăduit de sfinți, și din credință se naște iubire de Dumnezeu, și din iubire se lucrează lucrarea închinării, și omul se dă lui Dumnezeu, așa cum toți sfinții s-au dat. Cine se dă lui Dumnezeu, acela este învățat de Dumnezeu să se închine cu viața lui, lui Dumnezeu. Amin. Cine nu se dă lui Dumnezeu în chip adevărat atunci când se dă, acela se face fariseu prin închinare.

O, copilași purtați de brațele mângâierilor Mele, învățați mereu lucrarea închinării în chip adevărat. Învățați, ca să fiți învățători prin închinarea voastră înaintea Mea. Eu vin mereu cuvânt din cer la voi ca să vă mângâi și să aveți putere pentru viața voastră întru Mine. Eu vin, dar veniți și voi, și să ne întâlnim prin venire unii spre alții. Eu lucrez, dar lucrați și voi tot așa. Eu grăiesc cu voi, dar grăiți și voi cu Mine și pentru Mine. Eu vin cu sfinții, dar sfinții au nevoie de mângâiere de la voi.

De ce se întâlnesc cei ce se întâlnesc? Ca să se mângâie unii pe alții, de aceea se întâlnesc. Voi, fiilor, vă întâlniți unii cu alții? Întâlnirea înseamnă mângâiere a sufletelor, a duhurilor voastre, nu întâlnire a trupurilor și atât. Viețuirea împreună în Domnul înseamnă viețuire împreună a duhurilor voastre, nu viețuire a trupurilor împreună și atât. În zadar este să viețuiți cu trupul împreună dacă nu vă adunați să viețuiți împreună cu duhul și cu Domnul duhurilor cu voi.

Am spus vouă să trăiți pentru suflet lucrând trei părți, iar pentru trup lucrând o parte din părți. Dar azi vin și vă spun că vremea Mea este aproape de voi, și cu voi este, iar voi trebuie să trăiți patru părți pentru suflet, nu numai trei. Să trăiți cu tot întregul vostru pentru omul vostru cel ceresc, pentru trupul cel ceresc, fiilor. Dar cum se poate, oare? Să nu ziceți și voi că sunt grele cuvintele Mele pentru voi. Fiilor, fiilor scumpi între cer și pământ, faceți din trupurile voastre organe ale Duhului Sfânt folositoare sufletelor voastre, căci sufletele au veșnicie și au lucrare de răscumpărare a trupurilor lor pentru veșnicie. Amin. Oare, veți ține voi minte cele ce v-am învățat să faceți cu trupul vostru? Oare, veți face voi ce v-am spus să faceți? Răspundeți-Mi, fiilor! Răspunsul vostru va fi făcând cele în care v-am așezat să le faceți.

O, fiilor, nu stați flămânzi de Dumnezeu, nu stați nemâncați. Mâncați toată ziua și toată noaptea această mâncare. Așteaptă sfinții zi și noapte hrană din gurițele voastre, căci sfinții sunt flămânzi după tainele Mele cele ce sunt puse în voi de la Mine. Faceți-vă minune pentru sfinți, faceți-vă biserică a sfinților, că vor sfinții să se slăvească prin voi cu slava lor pe care o au de la Mine pentru închinarea pe care au adus-o ei înaintea Mea.

Fiilor, fiilor, Mi-e dor de duhul vostru împreună, că unde sunteți voi adunați cu duhurile, acolo și Eu sunt, ca să Mă bucur și ca să vă bucur dându-Mă vouă cu duhul mângâierii pe care l-am făgăduit celor sfinți. Cel ce nu grăiește în duhul, acela doarme cu duhul, acela este singur, și nu este bine să fie omul singur. Am grăit vouă despre taina bisericii ca să audă și omul bisericii lumii și să facă voia Mea ca și voi.

Fiilor, fiilor, atâtea bucurii aşteaptă să se desăvârşească prin voi, pentru voi şi pentru mulţi care aşteaptă răsplata pentru închinarea lor Mie! Eu sunt Domnul, Care Mă închin înaintea voastră, căci închinare înseamnă aplecare, înseamnă iubire, înseamnă să faci voia celui ce-l iubeşti, la ce este bine şi dumnezeiesc pe pământ. Sunt cu masă cerească între voi şi cu praznic de sfinţi, ca să vă învăţ, ca un Dumnezeu, lucrarea închinării. Nu uitaţi învăţătura Mea, căci cel ce nu face cele ce-l învăţ, este cel ce uită, iar cel ce face după cuvântul Meu, este cel ce învaţă pe alţii să se închine Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Amin.

Am grăit vouă ca să învăţaţi şi ca să fiţi învăţători peste pământ, şi ca să aveţi ucenici aşa cum am avut Eu, şi Eu să-i iau şi să fac din ei fii ai lui Dumnezeu, închinători adevăraţi zi şi noapte înaintea Mea, căci vin să pun slava Mea peste cei plăcuţi Mie. Amin, amin, amin.

9/22 martie 1998

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Limba românească, limba lui Dumnezeu la facerea lumii şi la sfârşit de timp. Cel umilit nu este părăsit de darul credinţei. Israel cel ales din români are lucrare de apostolie a venirii Domnului.

Cerurile stau deschise deasupra ta, iar Fiul Tatălui Se face cuvânt peste tine, grădiniţă a cuvântului care se aşează în tine. Cuvântul este ploaia Duhului Sfânt din vremea aceasta, iar vremea aceasta este vremea venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl şi cu Tatăl, că este scris că voi veni să cuvintez peste vii şi peste morţi şi să fac dreptate sfinţilor. Amin. Iar tu, grădiniţa Mea de fii unşi, să dai ploaia Duhului Sfânt peste pământ, că e sărac pământul de Duh Sfânt, iar Eu, Domnul, nu mai am la cine să mai vin pe pământ ca să grăiesc pentru vii şi pentru morţi, după cum este scris că voi veni să judec viii şi morţii şi să audă glasul Meu şi să învieze. Amin.

Israele, ia de la Mine, ia de la cei din grădina Mea din România. Ia, poporul Meu, că te-am hrănit cu cuvântul Meu atâta vreme. Ia şi Îmi arată cât ai crescut, cât ţi-a folosit hrana Mea. Ia şi mănâncă şi Îmi arată puterea şi înţelepciunea Mea în tine, că tu eşti cel ce ai mâncat mult din mâna Mea, din gura Mea, aşa cum o mamă ia bucătura în gură şi o mestecă bine, şi apoi o ia între degete şi i-o dă copilului ei gata mestecată ca să-i crească copilul şi să facă dinţi apoi, şi să-şi mestece singur hrana şi să crească crescând şi să se facă om desăvârşit şi să nască oameni.

Ia şi mănâncă, poporul Meu. Amin, amin, amin. Eu, Domnul, îţi deschid guriţa ca să-ţi dau din gura Mea hrană mestecată, hrană gustoasă, ca să ai gust bun înaintea Mea, ca să ai iubire pentru Mine, măi poporul Meu.

Se miră o lume întreagă de ce vorbesc Eu aşa cu tine. O, nici o limbă omenească nu-i mai dulce ca limba românului, iar Eu te îndulcesc cu dulceaţa ei, căci taină mare îţi spun: când Dumnezeu a făcut cerul şi pământul, văzutele şi nevăzutele şi pe om, graiul gurii lui Dumnezeu a fost graiul românului de azi. Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, şi vin iar din Tatăl şi de lângă Tatăl, şi cu Tatăl vin, şi fac cer nou şi pământ nou, le fac cu cuvântul gurii Mele, şi grăiesc cu limba cea de la început, limba românului de azi, şi judec viii şi morţii în limba aceasta, limba lui Dumnezeu cea dintâi şi cea de pe urmă. Amin. Pământul cel dintâi, şi pământul cel de acum, de aici le-am început, iar a treia oară tot aşa fac. Să se audă până la toate marginile cerului şi ale pământului taina facerii şi începutul lucrării ei. Eu am lucrat în chip minunat naşterea poporului român, ca să-l aşez apoi pe acest pământ cu care Eu, Domnul, am început pământul întâia oară şi a doua oară şi a treia oară, după cum şi fac lucrarea Mea cea de a treia.

Oamenii nu citesc în proorocii Scripturii. Nici cei care se fălesc cu cunoştinţa legii lui Dumnezeu, nici aceia nu înţeleg cuvântul Meu şi vremile cuvântului Meu cel din Scripturi, aşa cum nici Israel cel după trup n-a înţeles nimic. Este scris în prooroci că Mă voi lăsa găsit de un popor care nu întreba de Mine, căci cu poporul cel la care venisem de la Tatăl acum două mii de ani, n-am putut să fac nimic, şi iată Scriptura care spune că nu cei ce aud legea sunt drepţi înaintea Mea, ci acei care împlinesc legea, aceia sunt îndreptaţi prin ea. Fericiţi cei ce cred în Dumnezeu împlinind voia Lui, crezând prin propovăduirea trimişilor Lui peste pământ, că aceia se vor îndrepta şi vor fi cu Dumnezeu. Amin.

Ia şi te hrăneşte, poporul Meu, că Eu îţi deschid guriţa şi îţi dau din gura Mea, iar cel drept va fi viu prin credinţa ta şi se va scula să se îndrepte pe drumul venirii Mele, că Eu Îmi împlinesc peste o clipă Scripturile venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl, cu cer nou şi cu pământ nou şi cu Ierusalim nou, aşa cum scrie în Scripturi. Cel ce mănâncă, creşte. Cel ce nu mănâncă, nu creşte şi nu i se vede creşterea. Rău e de omul care mănâncă şi nu dă nimic în schimb. Sunt oameni pe pământ care mănâncă mereu şi mult, mănâncă din munca altora, şi ei nu fac nimic. Sunt alţii care mănâncă şi nu se prinde mâncarea de ei, oricât şi orice ar mânca, şi sunt cu faţa ofilită şi plini de neputinţe. Unii mănâncă şi cresc în trup şi nu lucrează nimic, iar alţii, mâncând, sunt ofiliţi.

O, poporul Meu, grăiesc ţie în pilde. Scoală, fiule, şi înţelege-Mă, că rău e de omul care mănâncă şi nu se cunoaşte ce a mâncat. Voiesc, tată, să văd ce ai mâncat tu din gura Mea. Voiesc să văd ce faci tu, cel mâncat şi adăpat din gura lui Dumnezeu. Cel smerit Îi mulţumeşte lui Dumnezeu cu toate mădularele lui cele duhovniceşti şi cele trupeşti. Cel smerit este cel ce lucrează mult pentru Dumnezeu. Cel smerit nici pentru mântuirea lui nu se mai gândeşte să lucreze, şi lucrează mult, dar pentru Dumnezeu. Aceasta înseamnă omul cel smerit. Amin. Dar ce poate lucra omul pentru Dumnezeu? O, poporul Meu, omul cel credincios lui Dumnezeu lucrează mereu lucrarea credinţei, căci credinţa are lucrare multă, lucrare pentru Dumnezeu şi pentru fii închinaţi lui Dumnezeu. Cel smerit nu părăseşte credinţa şi nu este părăsit de darul credinţei. Vai omului care este părăsit de darul credinţei! Vai omului care nu rămâne în lucrarea smereniei, că acela pe neştire va fi părăsit de darul credinţei.

Israele, Israele român, vin la tine ca să Mă scriu cu tine în sărbătoare de smerenie. Astăzi biserica lui Hristos are scris sărbătoare de smerenie, sărbătoare rânduită de sfinţi şi de părinţi: pomenirea sfintei Maria Egipteanca. Această sfântă este sărbătoare în cer, sărbătoare de smerenie. Am rânduit lucrare de mare smerenie prin ea, ca să fie de pildă celor ce se desăvârşesc cu viaţa lor întru Mine, căci sfântul cel din pustie, Zosima, preotul Meu, se sfinţise cu viaţa, până când şi-a zis că nu mai este nimeni mai sfânt decât el. Dar Eu, Domnul, n-am voit ca el să-şi piardă mântuirea prin semeţie de sine, şi am lucrat cu Duhul Meu peste el ca să-l învăţ smerenia cea desăvârşită, şi l-am purtat prin pustiu până la această sfântă care n-a mai voit să mai vadă faţă de om, şi a voit să se umilească cu inima pentru toate faptele ei cele omeneşti şi diavoleşti, pe care le-a făcut mulţi ani înaintea oamenilor, şi a

lucrat apoi alți mulți ani lucrarea umilinței și a smereniei de inimă înaintea Mea, așa cum înaintea oamenilor a lucrat lucrarea cea stricăcioasă de suflet. Și după săvârșirea ei, Eu, Domnul, am rânduit pe Zosima preotul să împărtășească la toți lucrarea Mea cea slăvită prin smerenia celei ce s-a umilit ca nimeni alții înaintea Mea. Umilința ei s-a făcut cunoscută tuturor după ce ea a venit la cer, iar pe pământ a început apoi lucrarea ei cea pentru Dumnezeu, prin care Eu, Domnul, Îmi făceam fii născuți din umilința ei cea plăcută Mie și multor credincioși apoi, care lucrează pe pământ și peste oameni lucrarea credinței lor.

Omul umilit este cel smerit, care-și lucrează răbdare și umilință de duh pentru iertarea păcatelor lui cele din trecut și pentru lucrarea lui cea pentru Dumnezeu. Cel ce nu lucrează pentru Dumnezeu cu viața lui, cu fapta lui, cu graiul lui, cu cugetul lui cel lucrător, acela nu are cu ce să-și lucreze mântuirea, căci mântuirea omului este lucrarea omului pentru Dumnezeu, ca să-Și facă Domnul fii din lucrarea fiilor, căci cei fără rod nu sunt fii.

Ia și mănâncă, poporul Meu, și să crești, tată, în umilință de inimă și în smerenie, și în credință și în lucrarea credinței, lucrare care naște fii pentru Dumnezeu, căci credința fără roade este ca omul care mănâncă din munca altuia și nu face nimic, sau ca acela care mănâncă mereu și nu se prinde mâncarea de el, și este ofilit la față și la faptă.

Eu iar rostesc: vai omului care este părăsit de darul credinței, că acela este părăsit de Dumnezeu pe neștire, fiindcă darul credinței lucrează mult pentru Dumnezeu și e multă această lucrare. Numai cel ce este umilit, numai acela nu este părăsit de darul credinței, iar omul umilit își lucrează răbdare și mulțumire și lucrare multă pentru Dumnezeu, în folosul mântuirii multora, pe care Domnul Și-i alege de fii.

De aceea îți spun Eu ție: scoală-te, Israele, scoală-te, fiule, și înțelege-Mă, că pentru tine și pentru mulți Mă înțelegi, că rău e de omul care mănâncă și nu se cunoaște că a mâncat și ce a mâncat, și unul ca acela nu lucrează pentru Dumnezeu, iar tu trebuie să lucrezi mult pentru Mine, că de mult și mult te hrănesc. Păstrează-ți darul credinței pe care Eu ți l-am dat, păstrează-l prin lucrare multă pentru Dumnezeu, că Eu, Domnul, îți înmulțesc acest dar când tu lucrezi Mie, iar Eu Îmi înmulțesc fiii și lumea cea nouă, care va să fie la venirea Mea. Dar să lucrezi lucrare nouă, Israele, nu lucrare ca până acum, că până acum Eu am suferit pentru tine, fiindcă rău face creștinul care-L trage pe Domnul să-i facă voia. Am și acum între cei din Israel care fac așa. Eu am învățat pe creștin să zică: *„Doamne, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ“*, dar numai gura cugetului zice așa, iar inima cugetului nu face cele spuse, după cum este scris în Scripturi: *«Popor care Mă cinstește cu gura și nu cu inima, și nu cu fapta inimii și a gurii».*

Păstrează-ți darul credinței, Israele român, căci darul credinței îl face pe creștin să lucreze mult pentru Dumnezeu. Stau cu cerul deschis deasupra ta și Mă fac cuvânt de hrană pentru tine, cuvânt dulce. Miere cerească și lapte ceresc este cuvântul Meu peste tine. Se miră lumea, tată, de felul cum grăiesc Eu cu tine, Israele român, de dulceața cuvântului Meu dat ție din cer. Așa grăiam și cu Adam, așa îl dezmierdam, așa îl mângâiam, căci îl iubeam, și inima Mea era numai bucurie pentru omul cel lucrat de mâna Mea și de inima Mea și de iubirea Mea. L-am lucrat frumos, l-am făcut frumos ca și pe Mine, căci scris este cele ce am zis când am zis: *«Să facem om după chipul și asemănarea Noastră».* Lucram la chipul lui și Mă bucuram cu bucurie dumnezeiască. Grăiam și lucram, lucram și grăiam și dezmierdam lucrul mâinilor Mele. O, nici o limbă omenească nu e mai dulce ca limba Mea cea de la început, limba cu care grăiesc Eu azi cu tine, poporul Meu de la sfârșit; limba cea dulce a românului care știe dulceața limbii lui; limba Mea cea de la început și pe care am dat-o ca dar românului, iar Eu, Domnul, te îndulcesc cu dulceața ei, Israele român, copilul Meu cel de la venirea Mea. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ia și te hrănește, poporul Meu, că Eu îți deschid gurița inimii și îți dau din gura Mea. Din inima Mea rup și îți dau să mănânci hrană mestecată, hrană gustoasă, ca să fii tu gustul Meu cel dulce și ca să ai iubire pentru Mine, copilule român. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă; Eu sunt Cel ce vin. Voiesc să văd ce faci tu, cel hrănit din gura lui Dumnezeu; tu, cel ce ai de la Dumnezeu darul credinței, care lucrează mult pentru Dumnezeu.

O, tu, cel mângâiat de graiul lui Dumnezeu, scoală-te și lucrează mult, că mult ți-am dat. Scoală-te și grăiește lui Dumnezeu, că ți-am dat limba Mea ca s-o grăiești. Grăiește cu Mine, grăiește de Mine, Israele român, și te fă apostol al venirii Mele.

Voiesc să grăiesc bisericii lumii și să-i spun ce este biserica lui Hristos, care mântuiește, și să-i spun ce este Hristos în biserică. Voiesc, poporul Meu, să-Mi fii cale a cuvântului Meu cu care Eu vin din cer pe pământ ca să cercetez viii și morții și să dau fiecăruia după cum este fapta lui. Voiesc, poporul Meu, să Mă uit și să văd lucrarea ta cu Mine, așa cum tu vezi lucrarea Mea cu tine și limba Mea cerească peste tine. Voiesc, tată, să văd ce ai mâncat tu din gura Mea. Voiesc să văd din lucrarea ta cu Mine dacă ai mâncat cu umilință sau dacă ai mâncat fără umilință; dacă ai mâncat crescând sau dacă ai mâncat necrescând.

O, tu, cel ce ai rămas pe cale cu Mine, scoală-te cu putere, că îți poruncesc să poți și să arăți calea Mea la tot omul de pe pământ și să-i spui: *„Iată calea cu Domnul!“,* iar omul s-o vadă, și tu să fii lumină pentru omul cel credincios, precum Eu am fost. Cel ce iubește pe Dumnezeu, acela nu păcătuiește, ci Îl iubește pe Domnul. Amin. Cel ce are de la Dumnezeu darul credinței, acela lucrează mult și rodește fii pentru Dumnezeu. Amin.

Pace din cer, și Duh Sfânt peste pământ, că e sărac pământul de Duh Sfânt. Iar tu, poporul Meu, ridică-te și fii unealta Mea, ca să-Mi lucrez cu tine venirea Mea. Amin, amin, amin.

23 martie/5 aprilie 1998

Praznicul Buneivestiri

Duhurile proorocilor se supun proorocilor. Taina nestricăciunii în om. Darurile duhovnicești trebuie să fie râvnite împotriva firii pizmașe sufletului.

Israele duhovnicesc, alesul Meu cel din poporul român, Mă scriu cu tine, fiule, în cartea Mea cea din zilele tale, cartea Evangheliei venirii Mele cea de a doua de lângă Tatăl, cartea pe care o scriu Eu între Mine și tine, ca să se propovăduiască ea până la marginile cerurilor și ale pământului. Amin. Evanghelie înseamnă cuvântul Fiului lui Dumnezeu, cuvântul din cer care se împlinește pe pământ. Amin.

Poporul Meu, Mă scriu cu tine în cartea Mea din zilele tale. Mă scriu venind din cer pe pământ cu praznic de bună-

vestire. Ce vreau Eu să-ți vestesc? Îți vestesc că vin curând, curând vin, vestindu-Mă că vin. Domnul proorocește cu cuvântul proorocesc și împlinește.

Poporul Meu, să fii bine așezat pentru venirea Mea și să nu contenești să te pregătești, că Eu, Domnul, trebuie când voi veni să te găsesc pregătit potrivit venirii Mele, potrivit sărbătorii zilei cea mare, din pricina căreia *«cerurile, luând foc, vor trece cu trosnet, iar stihiile aprinse se vor topi»*, după cum este scris în Scripturi și în prooroci.

Voi, copiii Mei cei de la venirea Mea, să nu ziceți *„Unde este făgăduința venirii Lui?"*, așa cum zic cei mulți care în chip voit ascund faptul că cerurile erau de demult și că pământul s-a închegat din apă și prin apă, la cuvântul Meu, căci precum prin apă a pierit lumea cea de atunci, așa și oamenii necredincioși de azi vor pieri prin focul zilei judecății lui Dumnezeu, precum este scris în Scripturi. Dar voi bucurați-vă, și iarăși zic, bucurați-vă așteptând și grăbind venirea zilei Mele, zi în care cerurile vor trece cu trosnet și toate stihiile se vor desface arzând, căci pământul și lucrurile de pe el vor arde cu totul, ca să se arate ceruri noi și pământ nou și dreptatea Mea cu ele și cu voi, cei care veți fi cu Mine la venirea Mea.

Fiți fără vină, fiți fără prihană, copii ai venirii Mele. Bunătatea lui Dumnezeu cheamă la pocăință pe tot omul care voiește să fie viu. Căutați în cuvintele Mele cu care v-am hrănit până acum, și împliniți-le pe toate cu mare dor. Intrați în neliniște pentru ca să împliniți tot ce am grăit Eu cu voi din ziua când v-am născut prin Evanghelia Mea și până azi când încă vă învăț și vă povățuiesc spre Mine și spre venirea Mea de lângă Tatăl. Uitați-vă cum vin și cât vin la voi, și bucurați-vă că vin, și bucurați-Mă așezându-vă întru venirea Mea. Supuneți-vă cuvintelor gurii Mele, căci gura Mea e scumpă și vă vestește viață fără de moarte. Când voi veni cu acest mare dar pe care omul cel dintâi l-a pierdut prin nesupunere, să vă găsesc vrednici de darul cel veșnic, să vă găsesc binevestind cuvântul venirii Mele. Cuvântul Meu este proorocie, și voi să nu uitați că duhurile proorocilor se supun proorocilor. Întăriți această taină între Mine și voi, între voi și voi, copii ai venirii Mele. Primiți-vă unii pe alții din partea Mea, așa cum mama Mea Fecioara M-a primit cu cuvânt proorocesc prin îngerul Gavriil, care a luat trupul Meu și s-a arătat Fecioarei care avea să Mă nască Om pe pământ.

Am voit să Mă fac Om născut din om, la voința Tatălui Meu, ca să lucrez lucrarea cea pentru aducerea omului la locul cel pregătit lui de Mine. Omul cel dintâi a voit să fie Dumnezeu, și a căzut din Dumnezeu prin voința nesupunerii, iar Eu, Cel ce eram Dumnezeu din Dumnezeu, am voit să fiu om ca să Mă fac cale a omului căzut, cale de întoarcere a omului la Dumnezeu. Omul cel dintâi a uitat că n-are putere ca Dumnezeu, dar semeția l-a făcut să uite, că dacă n-ar fi lucrat lucrarea semeției, omul nu și-ar mai fi lucrat stricăciunea care s-a așezat peste nestricăciunea din care l-am zidit Eu pe om. O, dacă Eu l-am zidit după chipul și asemănarea Mea, cum era să-l zidesc stricăcios pe om?

Te ajut, poporul Meu, te ajut să crezi în taina nestricăciunii, că oamenii nu cred în ea; nu cred că nu se supun acestei taine. Sunt și în tine, Israele, creștini care nu pricep bine taina nestricăciunii în om. De aceea vin și cuvintez cuvânt de învățat și cuvânt proorocesc, ca să văd dacă duhurile proorocilor se supun Mie, că numai cei ce se supun proorocilor au duh de prooroci. Cei ce nu cred proorocilor Mei, aceia nu au duh de prooroci. Cei ce cred proorocilor Mei, aceia sunt fii de prooroci prin credința lor în Mine, căci Eu am lucrat în toate veacurile prin trimișii Mei.

Am dat arhanghelului Gavriil chip din chipul Meu și l-am trimis să proorocească Fecioarei venirea Mea pe lume, venirea Fiului ei în ea, venirea Fiului lui Dumnezeu în om. Fecioara a avut duh de prooroc și s-a supus proorociei, s-a supus cu dragoste cerească, așa cum au duhurile proorocilor dragoste, și numai dragoste. Cei ce au dragoste pentru darurile duhovnicești, aceia cuprind în ei toate darurile și se fac casă de odihnă darurilor duhovnicești.

În Scripturi este scris așa: *«Râvniți la darurile duhovnicești, și mai ales râvniți să proorociți»*. Dar mai este scris ceva și mai mare decât această lucrare a proorociei. Este scris de darul dragostei, care le cuprinde pe toate cele ce vin de la Mine prin trimișii Mei, prin îngerii Mei, prin servii Mei, care proorocesc cuvântul Meu. Râvniți la dragostea de Dumnezeu, copii ai venirii Mele. Înflăcărați-vă și îmbujorați-vă la inimă și la față, căci voi trebuie să fiți fii ai bucuriei în toată vremea. Bucuria Mea să-Mi fie de la voi, ca să nu stau Eu fără bucuria voastră întru Mine, că fără bucurie este tristețe. Unde nu e bucurie, e tristețe. Bucuria e dragoste, iar cel ce are dragoste, acela se bucură în toate darurile, că toate câte vin sunt daruri de la Dumnezeu, și fericit este omul care nu calcă peste ele și le primește cu dragoste și cu voie bună spre lămurirea iubirii lui de Dumnezeu. Dar ce este această grăire care spune: *«râvniți să proorociți»*? Fiți precauți și deschideți Scripturile, deschideți-le bine și învățați îndeajuns lucrarea Scripturilor. Învățați-o de la Mine prin trimișii Mei, că s-au sculat peste pământ noroade întregi de hristoși mincinoși, care nu știu să citească în Scripturi. În Scripturi nu se citește omenește, ci numai duhovnicește, dar cei mincinoși care nu fac voia Mea în ei, le răstălmăcesc omenește spre pieirea lor. Fiți fără vină, fiți fără prihană, copii ai venirii Mele, că mare lucrare fac cu voi. Supuneți-vă cuvintelor gurii Mele, căci cuvântul Meu este proorocie, și nu uitați să aveți în voi și între voi duhuri de prooroci care se supun proorocilor și trimișilor Mei cei din toate veacurile și cei de acum, de la venirea Mea. Primiți-vă unii pe alții din partea Mea, căci mai presus de toate este dragostea, care vă ține în picioare ca să nu cădeți, măi fiilor. Dragostea primește, dragostea crede și rabdă crezând și necăzând din răbdare. Dragostea este înțelepciune și dăruire, căci ea dacă este se dăruiește, că numai ea nu caută ale sale în omul cel ce caută pe Dumnezeu.

Fugiți de duhul pizmei, fugiți de omul pizmei care lovește dragostea din om, căci pizma a umplut cu păcatul ei pe tot omul de sub soare, și ea se ține să stea cu lucrul ei cel rău și în tine, Israele, copil păzit de Dumnezeu. Dar fii atent, că e vremea culesului, și de la pizmă se culege rod amar, vierme neadormit, plâns și scrâșnire de dinți, căci pizma are de tată pe tatăl minciunii, care nu-ți dă nimic bun pentru lucrarea pizmei. Te minte că-ți dă cele bune, căci pizma este din iad din veac și până-n veac. Fugiți în duhul dragostei, fugiți fugind în duhul împăcării cu Dumnezeu, care vă proorocește fericirea fiilor ei. Râvniți să proorociți, dar deschideți Scripturile, că fără ele vă rătăciți de la înțelesul cel duhovnicesc care aduce folos de dragoste, căci mai presus de toate va sta dragostea, din care purced toate darurile duhovnicești în om, și între om și om. Nu e bine să se dea cuvântul lui Dumnezeu după om, ci e bine să se dea omul după cuvântul lui Dumnezeu. Cel ce nu are dragoste pentru toate darurile care vin de la Mine spre el, acela Mă face să nu am loc cu cuvântul Meu cel după voia Mea cea sfântă și bună, și Mă face să-Mi ajustez cuvântul după cum voiește el să fie cu Mine.

Fiilor, fiilor, învățați ce este dreptatea, căci pe pământul cel nou va locui dreptatea și fiii ei, iar dreptatea este voia lui Dumnezeu cu oamenii. Cine vrea să fie locuitor al pământului dreptății, acela să iubească voile Mele în el. Bunătatea lui Dumnezeu cheamă la pocăință și la voile Domnului pe tot omul care voiește să fie viu. O, copiii Mei, de aceea v-am spus să căutați în cuvintele Mele cu care v-am hrănit și pe care vi le-am dat până acum să le împliniți, și împliniți-le pe toate, că nici o iotă nu va trece din ele care să nu se împlinească. Împliniți-le cu mare dor. Intrați în neliniște pentru ca să împliniți tot ce am grăit Eu peste voi, de la nașterea voastră prin Evanghelia Mea și până azi, și până în ziua Mea cea mare când cerurile și pământul vor trece cu trosnet, după cuvântul Meu, și când cerurile cele noi și pământul cel nou se vor da vouă, celor ce împliniți dreptatea Mea pe pământ.

Înțeles-ați voi, oare, ce înseamnă să râvniți să prooročiți? Fericiți veți fi voi, cei care înțelegeți proorocind prin împlinirea cuvântului Meu în voi și cu voi peste pământul celor vii care cred prin propovăduirea Mea. Amin.

E praznic de bunăvestire când Eu M-am vestit că vin prin Fecioară între oameni Om. Iar azi Mă vestesc că vin Dumnezeu desăvârșit, cu slavă văzută, însoțit de cer nou și de pământ nou pentru cei credincioși care calcă apostolește după cuvântul Meu zi și noapte înaintea Mea. Mă cobor cu Duh Sfânt peste grădina Mea de fii și vin în mijlocul tău, Israele, copilul Meu, ca să Mă deslușesc cu tainele cuvântului Meu și ca să fiu în tine Hristosul Cel adevărat, purtat de cei drepți și sfinți cu duhul. Cei ce Mă propovăduiesc pe Mine și legile Mele și nu fac voia Mea și dreptatea Mea pe pământ, aceia sunt hristoși mincinoși oricine ar fi ei, că s-a umplut peste tot biserica de hristoși mincinoși, care-Mi slujesc Mie, zic ei, dar ei voia Mea n-o fac, și prin ei nici turma lor.

O, turmă mică a cuvântului Meu care te crește și te împlinește! Mai e un ceas, și vin să Mă preaslăvesc în mijlocul tău cu slavă desăvârșită, iar tu să iubești dragostea Mea, care Mă leagă de tine, și să Mă răsplătești pentru ea primindu-Mă și făcând cuvântul Meu. Amin.

Mergi, copilaș al grădinii Mele, că vreau să Mă desăvârșesc întru tine înaintea poporului Meu ca să-l înțelepțesc pentru cuvântul Meu și să-l fac vrednic pentru pământul cel nou, căci vin curând. Un ceas, și vin. Amin. Un ceas veghează cu Mine, fiule credincios. Un ceas, și vin. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 1998

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Domnul grăiește arhiereilor și preoților bisericii lumii. Biserica lui Hristos este cea care are în ea Duhul Domnului, nu duhul lumii.

Să se deschidă porțile grădinii cuvântului Meu! Amin. O, grădinița Mea de fii unși, deschide-te ca să intre cerul pe porțile sale cele de pe pământ, și pe porțile tale cele spre cer, căci cerul și pământul își dau întâlnire prin aceste porți. Amin. Voi sunteți porțile cuvântului Meu care vine din cer pe pământ ca să fie Dumnezeu Cuvântul cu oamenii cei credincioși de pe pământ. Deschideți porțile ca să intru, căci sunt Împăratul slavei și sunt ceresc și am porți cerești pe pământ și am popor Ierusalim, și cu el grăiesc din cer, și la grăirea Mea cu el se adună cei credincioși ca să ia cuvântul Meu și să-l mănânce și să crească în sfințenie și în iubire cerească și în viață veșnică. Amin. Deschideți porțile slavei Mele de pe pământ, căci grădinița aceasta este grădinița slavei cuvântului Meu, care suflă din cer peste ea și duce mireasma cuvântului Meu până la toate marginile cerului.

Am spus nu demult, am spus vouă, fii ai cuvântului venirii Mele, am spus că voiesc să grăiesc bisericii lumii și să-i spun ce este biserica lui Hristos care mântuiește, și să-i spun ce este Hristos în biserică, pentru că Eu vin să cercetez viii și morții, drepții și păcătoșii, și să dau fiecăruia după cum este fapta lui. Amin.

Cine este dreptul? Dreptul este cel ce nu se smintește întru Mine. Dreptul este cel ce nu smintește întru Mine pe cel slab pentru care Eu am murit ca să-l înviez. Dreptul este cel ce seamănă cu Mine la chip și la faptă. Dreptul este cel ce crede în Dumnezeu așa cum am crezut Eu în Tatăl. Dreptul este omul care calcă sfânt între cer și pământ, căci dreptul are calea cerului sub picioare, și așa umblă pe pământ înaintea Mea și înaintea oamenilor care nu calcă drept, care nu știu ce este dreptatea, căci dreptatea înseamnă Dumnezeu cu oamenii, Dumnezeu în oameni, așa cum este Domnul, așa cum vrea Dumnezeu, nu așa cum vor oamenii.

Cine este păcătosul? Păcătosul este cel ce se smintește întru Mine și smintește și pe cel asemenea lui ca să nu lucreze dreptatea Mea. Păcătosul este cel ce nu umblă să semene cu Mine la chip și la faptă, și umblă să semene cu diavolul. Păcătosul iubește faptele diavolului, făcându-le și încuviințându-le și altora, ajutându-i spre faptele diavolului. Iată, vin să judec viii și morții, drepții și păcătoșii și să dau fiecăruia după cum este fapta lui. Eu sunt Hristosul bisericii, Domnul bisericii, hrana cea sfântă a bisericii sunt. Dar ce este biserica lui Hristos și ce este Hristos în biserică?

Deschideți porțile bisericii voastre, voi, arhierei și preoți ai bisericii! Deschideți, ca să intru la voi și să vă cercetez! Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Hristosul Tatălui, și vin pe norii slavei cuvântului Meu și vin mereu, că este scris în Scripturi despre venirea Mea pe care Mi-o pregătesc. Vremea venirii Mele s-a apropiat. Voi credeți în Scripturi? Voi credeți că vin și le împlinesc? Voi credeți în venirea Mea? Voi cunoașteți Scripturile și adâncimea tainelor Mele din ele? Cunoașteți voi adâncimea cuvântului Meu din Scripturi care grăiește despre venirea Mea? Deschideți și răspundeți lui Dumnezeu! Amin. De mai bine de patruzeci de ani Mă scriu în această carte a cuvântului Meu din vremea voastră, cartea prin care Eu vin cuvânt din cer pe pământ ca să cercetez viii și morții, drepții și păcătoșii, și apoi să dau fiecăruia după cum este fapta lui. Deschideți porțile voastre și ale bisericii voastre, ca să intru ca un Stăpân și să vă cercetez!

Dar ce este biserica cea care mântuiește? Este cea care trăiește între cer și pământ după voia Mea cea sfântă, luminând lumea cu faptele Mele în ea, cu viața Mea în ea, cu dragostea Mea în ea, cu smerenia Mea în ea. Amin. Biserica lui Hristos care mântuiește este aceea care are apostoli, și prooroci, și învățători, și lucrători de minuni, și vindecători, și cârmuitori, și făcători de bine, și tălmăcitori de limbi cerești pe potriva Mea, nu pe potriva lumii, căci scris este cuvântul Meu în Scripturi: *«Ieșiți din lume și vă osebiți și fiți curați, și Eu vă voi primi pe voi, și voi fi vouă tată și veți fi Mie fii și fiice. Amin».* Este scris în Scripturi că fiii bisericii Mele și-au răstignit trupul, împreună cu patimile și cu poftele și cu faptele trupului, și trăiesc în Duhul, și tot așa și umblă, fugind de slava cea deșartă și împlinind legea Mea. Biserica lui Hristos este cea care are Duhul lui Hristos nestins în ea, nu duhul lumii. Biserica Mea este cea care nu disprețuiește cuvântul Meu și al trimișilor Mei la ea. Biserica Mea este cea care are fii,

care-şi păstrează întreg duhul şi sufletul şi trupul fără de prihană întru venirea Mea, precum este scris în Scripturi. Aşa este biserica lui Hristos cea care mântuieşte, aşa şi nu altfel, şi nu aşa cum este biserica cea din lume, care are peste ea numele Meu.

Dar ce este Hristos în biserică? Fiii bisericii lui Hristos cred în Hristos şi se fac fii ai lui Dumnezeu prin credinţă şi prin Hristos. Amin. Dar ce este Hristos în biserică şi cum cred în El fiii bisericii Lui? Scris este: *«Cine va crede dacă nu este propovăduire?».* Cel ce propovăduieşte pe Hristos, acela trebuie să semene cu Hristos; altfel el este fariseu făţarnic, care se aşează în numele Meu înaintea oamenilor, şi oamenii nu pot să înţeleagă ce este Hristos în biserică, şi oamenii orbesc prin călăuze oarbe, după cum este scris despre călăuzele oarbe. Călăuzele oarbe sunt acelea care nu-i pot face pe oameni să vadă calea lui Hristos şi să meargă pe ea. Cine nu merge pe calea lui Hristos, în zadar Îl propovăduieşte pe Hristos.

Fără calea lui Hristos sub picioarele tale nu poţi, omule, să fii apostol al lui Hristos, nu poţi să faci şi ale lumii şi ale lui Hristos, şi ca să mai fii şi apostol al lui Hristos. Cine ţi-a spus că poţi aşa, de te îngrămădeşti să porţi numele Meu înaintea oamenilor? De ce iei numele Meu şi haina Mea pe tine dacă tu nu vrei să semeni cu Mine înaintea oamenilor? Iată, tu încapi în faţa bisericii tale, şi din pricina ta adevăraţii Mei trimişi nu încap cu lumina Mea peste pământ. Dar Eu vin să cercetez viii şi morţii, drepţii şi păcătoşii, şi am cu Mine plata cea după faptă, şi nu va fi un vai mai mare ca acela pentru fariseii care s-au făcut apostoli ai Mei peste pământ, făcându-şi câştig pe urma numelui Meu cel propovăduit de ei.

Iată ce este şi ce nu este Hristos în biserică. Hristos în biserică este Cel purtat şi lucrat de sfinţii Lui cei unşi cu mirul sfinţeniei, care îi sfinţeşte pe cei sfinţi. Hristos în biserică este Cel propovăduit de sfinţii care au grijă de turma cea sfântă a lui Hristos, hrănind-o cu Trupul şi cu cuvântul lui Hristos, Cel ce este cu biserica Sa până la capătul timpului. Amin.

Iată ce nu este Hristos în biserică. Hristos în biserică nu este dacă biserica nu este a lui Hristos. Biserica lumii care este azi în biserică nu este biserica lui Hristos, ci este a lumii.

O, preoţi ai bisericii lumii, faceţi-vă următori Mie, şi apoi învăţaţi lumea care vine la biserică să fie ca voi, şi ziceţi cu apostolul: *«Fiţi următori mie, precum şi eu lui Hristos. Amin».* Cine nu-Mi urmează Mie cu duhul şi cu sufletul şi cu trupul, acela nu este mădular al bisericii Mele, iar voi daţi Trupul Meu acestora, şi faceţi din Mine mădular al desfrânaţilor. O, învăţaţi ce înseamnă Hristos în biserică, Hristos şi biserica Lui. Învăţaţi, voi, preoţi şi învăţători care staţi în faţa lumii în numele Meu; învăţaţi de la Mine, învăţaţi din viaţa Mea de Fiu al Tatălui şi al Fecioarei care M-a născut Om ca să vin pe pământ la oameni şi să ajut omul care a voit şi voieşte să se facă Dumnezeu, să-l ajut să se smerească şi să-L slăvească pe Dumnezeu, Care mântuieşte pe cei credincioşi Domnului. Hristos în biserică nu este dacă biserica nu este a lui Hristos. Lumea nu poate să fie a lui Hristos dacă nu-şi răstigneşte trupul şi patimile şi poftele şi toate fărădelegile ei. Lumea este rătăcită, şi rătăceşte şi mai rău dacă voi, preoţii ei, nu călcaţi ca Hristos, ca să vadă lumea lumina Mea în voi şi să se întoarcă de la fărădelegile ei. Lumea este cununa Mea de spini, aşa cum a fost şi acum două mii de ani. O, preoţi ai bisericii, nu Mă răstigniţi pe Mine în voi, ci răstigniţi-vă pe voi în voi, ca să fiţi ai Mei apoi.

Mă uit pe pământ cum vagabonzii se duc să se facă preoţi şi să îmbrace haina Mea peste viaţa lor cea diavolească între oameni, şi lumea vede ce fac preoţii ei, şi lumea piere din pricina aceasta, căci scris este: *«Din pricina aceasta vine mânia Mea peste fiii neascultării».* Cine să-i trezească pe fiii neascultării? Cine?

O, preoţi ai bisericii lumii, lăsaţi-Mă pe Mine să trezesc lumea din somnul neascultării de Dumnezeu dacă voi nu o treziţi, dacă nici voi nu vă treziţi din acest somn. Lăsaţi pe Domnul! Amin. Deschideţi porţile bisericii voastre ca să intru Eu, Domnul, şi să călăuzesc prin biserică. Deschideţi, şi lăsaţi deschise porţile ca să-i pot învăţa din cer pe oameni, căci la credinţa voastră Eu voi lucra credinţă şi sfinţenie în oameni, ca să-i întorc pe oameni la calea dreptăţii mai înainte de venirea Mea cea mare şi înfricoşată, din pricina căreia cerurile vor trece cu trosnet şi pământul va arde din pricina lucrurilor de pe el, lucruri fără Dumnezeu, după cum este scris în Scripturi. Dar Eu vin ca să Mă arăt cu cer nou şi cu pământ nou şi cu dreptatea Mea în ele, după cum este făgăduinţa Mea cea prin prooroci. Amin.

Deschideţi porţile voastre ca să intru, căci sunt Atotputernic. Fie că voiţi, fie că nu voiţi, fie de credeţi, fie de nu credeţi, deschideţi, căci am coborât din cer ca să cercetez viii şi morţii, drepţii şi păcătoşii, şi să dau fiecăruia după cum este fapta sa. Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă. Deschideţi, voi, preoţi ai bisericii, ca să fie Hristos cu biserica. Eu sunt trup şi cuvânt şi vin călare pe cal alb, şi numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, Împăratul cerului şi al pământului, Împăratul slavei, Domnul puterilor, Domnul Cel tare şi puternic. Amin. Eu am popor Ierusalim şi intru în el şi cu el grăiesc, că este credincios, şi la grăirea Mea cu el se adună cei credincioşi ca să ia cuvântul Meu spre viaţă veşnică în om. Amin.

Fiilor din grădiniţa Mea din România, am grăit bisericii lumii despre biserica lui Hristos cea care mântuieşte, şi i-am spus ce este Hristos în biserică. Cuvântul Meu suflă din cer peste voi, iar voi să răspândiţi mireasma lui, că Eu îi dau mireasmă purtătoare de darul credinţei pentru cei ce caută pe Domnul. Mă las peste voi cu mireasma cuvântului Meu, ca să fiţi de ajutor celor ce caută pe Domnul. Mă las peste voi cu praznic de Florii, ca să vă îndemn la bucurie cu Mine. Fiţi cu luare-aminte la coborârea Mea din cer şi faceţi-Mi uşoară coborârea, şi înlăturaţi duhul apăsării, care Mă îngreuiază întru venirea Mea din cer la voi. Fiţi iubitori de Dumnezeu, fiilor. Pace vouă! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului. Fiţi poartă deschisă pentru Cel ce vine din cer Împărat peste pământ. Întăriţi pacea inimii Mele, fiilor din grădina cuvântului Meu. Pacea Mea cea de la voi vă va da vouă toate cele de trebuinţă pentru lucrul Meu cu voi şi pentru voi, cei ce staţi în numele Meu înaintea Mea. Amin, amin, amin.

30 martie/12 aprilie 1998

Sfânta şi marea Joi a patimilor Domnului

Mutarea la cer a sorei lui Verginica, Maria lelica.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, deschideţi cartea, copii ai grădinii Noului Ierusalim. Deschideţi cartea lui Verginica şi staţi cu ea deschisă, că azi e sărbătoare de coborâre a Mea cu sfinţii şi cu Verginica, trâmbiţa Mea, care-Mi adună oile pentru venirea Mea. Amin.

Hai, Verginico, îţi fac intrarea în cartea ta, care se scrie pe pământ, că Eu ţi-am spus să te faci carte în Israel cu cuvântul tău cel din Mine. Hai, ia-ţi surioara la cer şi te uită la

poporul tău care merge cu ea până la hotarul dintre pământ şi cer, până la cele ce nu se văd, Verginico. Venirea surioarei tale la Mine şi la tine este semn peste pământ şi Îmi deschide Mie drumul cel pentru venirea Mea, care este curând, curând. Hai, Verginico, ia-ţi surioara să-i arăţi cerul Meu şi al sfinţilor, şi să-i arăţi drumul şi petrecerea ei cu tine şi cu cerul şi cu poporul cel de pe pământ. Să-i arăţi, Verginico, să-i arăţi cum Noi venim pe pământ la Israel. Să-i arăţi cine este acest popor şi ce nume şi ce iubire are în cer de la Noi, cei din cer. Cartea ta stă deschisă, şi Eu în ea am coborât cuvântul Meu, ca să-ţi fac intrarea în cartea ta şi ca să-ţi întâmpini surioara cu cuvântul tău. Amin.

— O, copilaşi ai cărţii mele, care-mi este poartă între mine şi voi, vă mulţumesc că aţi adus până la hotarul dintre pământ şi cer pe surioara mea, pe lelica mea, care a fost pentru lucrarea Domnului punte a lui Dumnezeu între mine şi voi, ca să ştie poporul creştin prin cine merg eu înainte cu lucrul meu cel de la Domnul peste pământ. Vă mulţumesc că aţi ajutat-o ca să poată ea să fie de folos lucrării mele cu Domnul, iar Domnul vă va da viaţă veşnică şi bucurie veşnică pentru credinţa voastră, pentru inima voastră cu care staţi deschişi pentru Domnul, ca să intre Domnul prin voi în inimile cele deschise care aşteaptă izbăvirea cea mare.

O, copilaşi iubiţi şi trudiţi de Dumnezeu la lucrul cel pentru venirea Lui cea mare! Să nu fiţi necăjiţi că vă trudeşte Domnul pentru El, căci voi sunteţi cei fericiţi care aţi fost aşteptaţi de cei din cer ca să fiţi şi să trudiţi pentru Domnul în vremea aceasta de venire a Domnului. Altfel de trudă e trudă zadarnică. Acum ar trebui tot omul de pe pământ să trudească numai pentru lucrul cel pentru venirea Domnului, grăbind ziua venirii lui Hristos a doua oară pentru ca să se împlinească Scriptura venirii Lui, care se şi împlineşte. Amin.

Şi acum, grăiesc cuvântul cel pentru surioara mea.

O, surioara mea, o, lelica mea, aşa îţi ziceam pe pământ, aşa îţi zic şi în cer, căci cerul e dulce, dar omul de pe pământ nu este dornic de cele dulci din cer. Omul s-a învăţat cu dulceaţa cea amară de pe pământ, şi îi zice amarului dulce şi tot aşa îl şi simte. O, lelica mea, cel mai lung drum este drumul de la pământ până la cer, dar acest drum se străbate într-o clipeală de ochi, căci aşa este cu cele ale lui Dumnezeu. Aşa este şi cu drumul de la cer până pe pământ, se străbate tot într-o clipeală de ochi, şi se desfiinţează timpul când e vorba de lucrul cerului cu pământul şi de lucrul pământului cu cerul.

Am venit să-ţi spun cuvânt de primire a ta în cer. Bine ai venit, şi bucură-te cu Domnul şi cu sfinţii şi cu mine, cea dorită de tine! Dar uită-te cu mine, să vedem poporul care ne iubeşte şi care se uită după tine. De aceea grăiesc cu tine înaintea poporului pe care şi tu l-ai iubit şi îl iubeşti ca şi mine. Avem popor care iubeşte cerul şi ne bucurăm de fii, lelico, căci fiii cei după trup s-au lepădat de cele din cer şi n-au ştiut să ne iubească, fiindcă ei n-au voit să înveţe şi ei ce este iubirea. Avem popor al cerului pe pământ şi mi-e dor de el mereu şi îl îngrijesc mereu cu cele de la Domnul, ca să aibă Domnul popor plăcut Lui pe pământ, căci copiii noştri cei după trup, copiii tăi, lelico, pe care i-am voit şi ai mei, n-au voit să ne iubească. Acum de ce nu te mai uiţi la ei?

O, vezi tu, lelico, vezi cum este omul în cer? Te-am luat la cer că nu puteam să te despart de copiii tăi care nu iubesc pe Dumnezeu, şi pe Domnul Îl durea neputinţa ta cu care nu puteai să scapi de cele amestecate cu lumea copiilor tăi. Te-a plâns Mariuţa ta cea mică, dar după Domnul n-a voit să plângă ca după tine, şi ca să ştie unde este bun plânsul şi pentru ce trebuie să plângă omul. Acum vezi şi tu ce este iubirea şi a cui este ea şi pentru cine este ea. Acum ochii tăi sunt pe slava mea pe care o am de la Domnul pentru lucrul meu cel bun cu Domnul. Acum nu mai doreşti nimic decât dragostea pe care ţi-o dau cei din cer pentru mine, cea purtată de slava cerească între cer şi pământ pentru grăbirea zilei Domnului, zi care se pregăteşte, şi pe care tu o întârziai cu mila ta cea de pe pământ. Acum Domnul va folosi tot ce va avea de folosit pentru umilirea şi pocăinţa copiilor tăi şi pentru dragostea lor de Dumnezeu şi de cuvântul Său, care vine pe pământ din Domnul şi cu Domnul. Acum, Domnul va grăbi cu adunatul celor aleşi ai Lui, iar cine este ales de Domnul şi nu vrea alesul, acela va fi bătut mult, până va vedea pe Domnul, Care vine şi dă vedere celor ce stau cu ochii strânşi ca să nu-L vadă pe Domnul. Domnul trebuie să fie iubit de om, dar omul nu ştie ce are de făcut, omul nu aude cele ce nu se aud şi nu vede cele ce nu se văd, dar cel neumilit se va umili şi va căuta pe Domnul, iar cel credincios se va întări şi va sta în faţa slavei Domnului. Amin.

O, surioara mea, iată sărbătoarea ta. Şi cerul şi pământul au sărbătoare pentru tine, căci se va auzi peste pământ această zi de sărbătoare, că tu eşti surioara mea, iar eu sunt trâmbiţa lui Dumnezeu. Am trimis la tine înainte de plecarea ta la cer, am trimis pe Nicuşor cel mic al meu, cel de azi, ca să-ţi pună pe tine pecetea de plecare la cer şi la mine, foaia de drum, şi iată, eşti cu cerul. Tu ai fost puntea mea de trecere între mine şi poporul meu, ca să merg mai departe cu poporul care lucrează venirea Domnului. Tu te-ai aşezat punte pentru Domnul şi pentru mine, ca să înnodăm lucrul cel care merge înainte spre ziua Domnului, ziua cea mare şi înfricoşată despre care scrie în Scripturi.

Iată, lelico, uită-te peste România ca să vezi ce este ea la Domnul. Uită-te să vezi adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, Care vine cuvânt pe pământ în grădina Sa din România. Uită-te cu mine ca să vezi slava grădinii Domnului, şi hai s-o gustăm, că ai dorit s-o vezi. Ia te uită câtă slavă cerească peste cele umilite de pe pământ! Ia te uită unde este această grădiniţă şi pe ce stă ea şi ce înaltă este ea între înălţimile cele de pe pământ! Uită-te, şi te bucură! O, dar fii cuminte, că acum nu poţi să faci mai mult. Acum fac eu pentru tine până vei înţelege cerul Domnului. Le spun eu pentru tine la toţi ai tăi să creadă bucuria ta şi să-şi lucreze bucurii pentru zilele ce vin, căci zilele ce vin, iată-le colo aşteptând să-şi facă lucrarea lor. Le spun eu cuvântul tău de bucurie şi de mulţumire la poporul cel iubit de Dumnezeu. Le spun eu, lelico, le spun eu. Amin.

O, popor al Domnului, surioara mea te priveşte şi te iubeşte din cer, şi te vrea plăcut şi tot mai plăcut Domnului, pentru ca să ai slava cea din cer peste tine, slava cea mai dulce care nu trece niciodată. Şi acum, popor al Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru fericirea surioarei mele, că toate ale Domnului se împlinesc prin rugăciunile celor aleşi de Dumnezeu. Amin.

Doamne, şi eu Te rog pentru fericirea ei, şi Îţi mulţumesc cu duhul meu şi cu smerenia inimii mele, Îţi mulţumesc pentru mila pe care ai avut-o de ea, de mi-ai dat-o în cer să mă bucur cu ea şi să-mi împărtăşesc ei lucrul grabei mele pentru venirea Ta, iar Tu, întăreşte-l pe Israel, ca să fie român plăcut Ţie, că Ţi-ai ales din români Israelul cel pentru venirea Ta.

Eu, Doamne, n-am mai deschis portiţa mea, cartea mea, de atunci de când am strigat cuvânt de trezire peste cetatea mea de pe pământ, peste cei pe care i-am avut şi nu-i mai am, dar acum poţi să-i trezeşti. Amin. Voi mai striga o

dată la ei, că Tu ești Cel milos, și apoi Tu vei ști ce este de făcut pentru ca să pregătim slava Ta și pentru locul în care m-ai găsit Tu când m-ai luat la cer, căci locul acela de unde ai luat-o acum și pe surioara mea, este locul unde coborai Tu cu tronul și cu cuvântul Tău în mine, pentru nașterea lui Israel cel nou. Amin.

— O, Verginico, iată proorocie împlinită. Iată fotografia de pe crucea de pe mormântul trupurilor voastre: mama cu cele două vlăstare lucrătoare pentru Domnul și pentru venirea Domnului. O, Verginico, o, cum să facem acum?

— O, Doamne, planul cel făcut de Tine pentru locul acela este în mâna Ta. Tu ești Stăpânul casei mele. Cuvintează și lucrează, Doamne, că toți și toate se vor pleca la cuvântul Tău cel pentru venirea Ta. Amin.

— O, Verginico, pace ție în cer! Pace surioarei tale, că duhul ei este în uimire acum. Pace vouă! Pace și poporului Meu cel lucrător pe pământ înaintea venirii Mele! Pace și sărbătoare întru amintirea patimilor Mele și a învierii Mele!

Israele, învață-te cu bucuria. Învață-te să te bucuri, fiule Israele. Învață-te să-L bucuri pe Domnul Dumnezeul tău. Învață-te să-L pomenești pe Domnul cu tot cugetul tău și cu tot sufletul tău, cu toată inima ta și cu toată lucrarea ta. Pace ție, și te pregătește pentru înviere și pentru nestricăciune, că Eu nu l-am făcut stricăcios pe om.

Pace ție, Israele! Și voiesc ca trupul tău să nu cunoască stricăciunea, ci numai nestricăciunea și numai învierea și numai iubirea de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

3/16 aprilie 1998

Praznicul Învierii Domnului

Vestirea cuvântului lui Dumnezeu este cel mai mare dar. Antichrist este ascuns sub haină de biserică și se hrănește cu știința omului. Domnul va pedepsi cu foc rodul științei mincinoase.

Coboară Domnul în grădina Sa. Amin. Coboară Domnul cu praznic de Paști nou și de înviere nouă. Amin.

Fiilor din grădină, ieșiți întru întâmpinarea Mea, că am coborât la voi în grădină ca să Mă fac cuvânt de prăznuire a învierii Mele dintre cei morți. Eu sunt Cel ce a înviat dintre morți acum două mii de ani, după ce preoții și arhiereii templului din Ierusalim s-au unit cu Irod și cu Pilat și M-au omorât prin răstignire pe cruce, dar Eu am înviat a treia zi, după cum am făgăduit ucenicilor Mei mai înainte de patima Mea. Vin din cer la voi în grădină și Mă vestesc Eu Însumi întâmpinându-vă cu salutul învierii Mele: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Amin, amin, amin.

Vouă vă trebuie hrană multă, fiilor, că aveți de împărțit mulțimilor pâinea cea din cer, cuvântul Meu prin care se naște și crește și trăiește mulțime de suflete care Mă iau pe Mine cuvânt de la voi, că Eu cobor la voi, iar voi Mă împărțiți și hrăniți multe suflete. Nu este dar mai mare între daruri ca darul celor ce au și dau cuvântul Meu spre hrană. Cuvântul de la voi iese din gura Mea, căci vin deasupra voastră și stau pe nori de heruvimi și de serafimi cuvântând peste voi și izvorându-Mă pe Mine Însumi cuvânt, și apoi vă ajut să faceți curs peste pământ cuvântului Meu. Și iată, așa vine Domnul, și oamenii nu știu ce este venirea Mea ca s-o prețuiască și să se bucure de venirea cuvântului Meu, care vine cu Mine din Tatăl, ca să pregătesc cu el ziua Mea cea mare, praznicul zilei slavei Domnului, din pricina căreia vor trece cerul și pământul cele de acum, ca să rămână cerul cel nou și pământul cel nou, și dreptatea Mea pe ele, și fiii ei. Amin.

Pace vouă, celor ce mâncați Trupul Meu întru sfințenie, că ați ieșit de la slujba învierii Mele, și acum stați sub hrana cuvântului Meu și mâncați și creșteți și vă înțelepțiți din cuvântul Meu.

O, unde mai este Domnul pe pământ ca și la voi? Fiilor, fiilor, aveți mereu grijă de Mine, ca să am lărgime la voi, că toate ușile de pe pământ s-au strâmtat pentru Mine, și nu mai încap pe ele cu măreția Mea. Peste tot numai mărire pământească și omenească și trupească și lumească. Pe nicăieri nu mai am loc așa cum sunt Eu. Strâmtă este ușa Mea spre lume, că lumea petrece petrecerea ei, nu petrecerea Mea. În biserici Mă uit și Mă umplu de jale. Peste tot sunt pomenit și cântat cu gura, dar inimile celor ce se strâng n-au iubire pentru cer și pentru cele veșnice. Se bat preoții de la banii pe care Mă vând pe Mine. Se îmbulzesc oamenii să ia din Paști, și nu știu ce fac, bieții de ei, că nu cresc în cele sfinte dacă iau din cele sfințite. Numai of și jale culeg de peste tot pe unde se pomenește numele Meu prin gura slujitorilor bisericii, care Mă citesc din cărți și atât. Ziua învierii Mele nu este primită și trăită cu sfințenie și cu iubire de Dumnezeu. Se umplu bisericile de oameni desfrânați și bolnavi la suflet și nevindecați, și apoi se duc într-ale lor și își petrec petrecerea lor în ziua învierii Mele. Mă doare și iar Mă doare de jalea care se strânge peste Mine, căci numele Meu cel pomenit în bisericile lumii, este defăimat, nu cinstit, iar sărbătorile Mele au devenit pentru oameni bucurie lumească, nu cerească.

Fiilor, Mă doare. Ce face omul când îl doare ceva? Se duce să caute vindecare. Așa voi face și Eu. Voi căuta să Mă vindec de durere zdrobind fățărnicia de pe pământ, căci fățărnicia oamenilor, și mai ales a slujitorilor bisericii, care Mă slujesc pe Mine, zic ei, fățărnicia este cel mai greu păcat prin care oamenii cad în păcatele lor. Pe pământ e numai fățărnicie și goană după vânt. Nimic nu mai este adevărat pe pământ decât poporul Meu.

O, fiilor din grădinița cuvântului Meu, și voi, fii ai poporului Meu, căutați zi și noapte să-Mi fiți fii adevărați, că pe pământ nu mai este nici un fel de adevăr. Adevărul este omul îndumnezeit care împlinește planul lui Dumnezeu între pământ și cer. În vremea patimilor Mele Mă întreba Irod ce este adevărul. O, cum putea el înțelege taina adevărului? Nu știu regii pământului, nu știu mai-marii oamenilor să înțeleagă cele despre adevăr atâta vreme cât ei caută ale lor și ale oamenilor, și nu ale Domnului. Dar voi, copii ai poporului Meu cel nou, păstrați-vă adevăr pe pământ și fiți împlinitorii Scripturilor venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl, așa cum cei câțiva din vremea trupului Meu au împlinit Scripturile venirii Mele Om între oameni prin Fecioară, ca să mântuiesc pe cei credincioși care așteptau pe Domnul, Cel promis prin prooroci.

Iar acum, copilași ai grădinii Mele, mergeți cu binecuvântarea Mea cerească și mâncați hrana cea pentru trup, și vom fi cu slujbă pentru sărbătoarea de azi, iar apoi, din nou vom sta și vom mânca iarăși cuvântul Meu, praznicul cel veșnic al cuvântului Meu care este cu voi. Binecuvântată să vă fie hrana cea pentru ființă și salutată să fie cu salutul cel pentru Mine: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Binecuvântată să fie apoi slujba cea pentru înviere, amintirea arătării Mele înviat după înviere, și binecuvântat să fie izvo-

rul cuvântului Meu, care curge din cer peste voi, spre hrană de putere şi de mângâiere a Mea cu voi, şi a voastră cu Mine. Amin, amin, amin.

*

Şi iată, Eu sunt peste voi cu ploaie de cuvânt, că e sărbătoare de înviere, şi cuvântul Meu are putere de înviere a sufletelor, are putere de înviere a Mea în om. Amin. Vă dau cuvânt cu multul, nu cu puţinul, că vă trebuie hrană multă, ca s-o împărţiţi cu multul. Vă dau putere să înmulţiţi pentru toţi cei de pe pământ, ca să-Mi vestesc până la toate marginile venirea Mea cea cu înviere a morţilor cei morţi cu trupul şi cei morţi cu duhul. Vă dau cuvânt cu multul, că sunteţi împărţitori, sunteţi bogaţii cerului pe pământ, şi v-am pus să împărţiţi împărăţia Mea la cei ce nu o au. Împărăţia Mea este adevărul pe care lumea nu-l iubeşte, aşa cum nu l-a iubit nici atunci când Eu am venit din cer pe pământ şi M-am făcut din Dumnezeu, Om, Fiul Omului M-am făcut, Dumnezeu fără slavă văzută M-am făcut, căci M-am smerit pentru om, ca să mor pentru om, şi să înviez apoi cu slavă, şi să-i pot spune omului adevărul cel pentru care M-am făcut Om între oameni. O, ce puteam Eu să-i spun lui Irod şi lui Pilat ce este adevărul când ei ştiau că Eu sunt fiul teslarului Iosif şi atât? Când ei ştiau că adevărul e viaţa lor lumească, ce mai era să le spun Eu despre adevăr?

O, Ierusalime al venirii Mele, vin la tine Adevăr, căci cuvântul Meu este adevărul Meu, dar oamenii de pe pământ, ca şi Irod, ca şi Pilat, sunt învăţaţi cu cele omeneşti şi pământeşti. O, Ierusalime, tu să nu dormi, poporul Meu. Tu să veghezi cereşte pe pământ, că oamenii veacului acesta au pus mâna pe adevărul venirii Mele pe nori, după cum au găsit scris în Scripturi, şi vor căuta să închipuiască venirea lui Hristos. Dar tu să nu dormi; tu să veghezi şi să-ţi aduci aminte ce am spus Eu despre venirea Mea, că Eu nu voi veni pentru cei ce iubesc fărădelegea, şi voi veni pentru cei sfinţi şi credincioşi de pe pământ. Nu voi veni pentru cei ce nu au pe Duhul Sfânt, că Duhul Sfânt e din cer, nu e de pe pământ. Oamenii de pe pământ vor să-L întreacă pe Dumnezeu, zic ei, dar tu să veghezi, că sunt cu mare întuneric zilele acestea. În biserici sunt numai antichrişti care-şi zic că sunt oştirea slujitorilor Mei, dar ei se hrănesc cu cele ale ştiinţei omului, şi nu mai cred adevărul cel din Scripturi, despre facerea cerului şi a pământului şi a toate câte se văd şi nu se văd. Slujitorii bisericii au adormit de mult faţă de Mine, şi ascultă la oameni, căci oamenii cei mincinoşi de sub cer au acoperit adevărul şi au scos la iveală minciuna lor drept adevăr, şi oamenii iau de la oameni, nu mai iau de la Dumnezeu, şi s-a făcut întuneric peste tot pământul, după cum este proorocit în Scripturi pentru zilele cele de apoi. Dar Eu am învăţat pe fiii bisericii şi le-am spus să creadă de la Dumnezeu, că oamenii vor lucra minciuna şi vor coborî înger din cer, ca să înveţe altfel de învăţătură, dar acela nu va fi înger, ci va fi minciună făcută de oameni. Veghează, Ierusalime, şi stai atent cu cele de la Mine peste tine, că Eu nu voi veni pentru cei ce iubesc păcatul, şi voi veni pentru cei ce Mă iubesc pe Mine. Amin.

O, poporul Meu, Eu fac în jurul tău întăritură de cuvânt, ca să nu te clatini atunci când oamenii vor lucra venirea lui Hristos din minciună, căci din minciună vor lucra aceştia. Cât de adevărată ar părea minciuna omului mincinos, tu să veghezi cu Mine, Ierusalime sfânt, că Eu am spus: *«Se vor ridica hristoşi mincinoşi şi vor da semne mari şi minuni, ca să-i amăgească până şi pe cei aleşi ai Mei»*, dar nu va fi cu putinţă să se întâmple căderea fiilor Mei cei de pe pământ, că iată, Eu sunt între voi, şi voi sunteţi fiii Mei, iar Eu Mă ţin aproape de voi, ca păstorul între oi, şi nu veţi cădea sub amăgirea celor mincinoşi care Mă vor închipui pe Mine din lucrarea minciunii. Venirea Mea nu va fi simţită de cei mincinoşi, dar voi o veţi simţi şi veţi sta întru întâmpinarea Mea, căci Duhul Sfânt vă va vesti vouă de la Tatăl, nu de la înger.

Cel ce vine înaintea Mea este fur şi tâlhar, ca să sfâşie oile Mele, nu oile lui, dar Eu voi face semnul Meu ceresc, căci după strâmtorarea acelor zile ale minciunii venirii lui Hristos, soarele se va întuneca, şi luna nu-şi va mai da lumina, şi stelele vor cădea din cer, şi se vor zgudui puterile tăriei, şi atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului. Atunci se vor bate în piept oamenii de pe pământ care s-au lăsat amăgiţi, căci vor vedea pe Hristos venind ca Fiu al Omului pe norii cerului cu putere şi cu slavă multă. Amin. Eu voi veni aşa cum M-am suit, şi nu altfel, dar voi fi cu putere şi cu slavă multă în venirea Mea cea de acum, căci întâia oară am venit şi M-am lăsat în mâna necredincioşilor, ca un om neputincios, ca să fie judecaţi oamenii prin fapta lor şi să se umilească ei ca Dumnezeu, Care a venit să Se micşoreze pentru mântuirea celor credincioşi.

Ierusalime, cel ce vine înaintea Mea este fur şi tâlhar de oi, nu este Hristos. Să audă tot pământul cele ce Eu grăiesc despre cei mincinoşi care lucrează minciuna închipuirii venirii Mele, dar această minciună va fi plata celor ce-L vor pe Hristos fără să-L urmeze, fără să semene cu El întru trăirea lor.

Am coborât pe pământ cuvântul Meu, ca să nu rămân fără om credincios înaintea venirii Mele. Scripturile nu mai sunt citite pentru ca să se sfinţească omul prin învăţăturile lor. Ba unii din slujitorii bisericii îşi fac din cuvintele Scripturii acoperământ faptelor lor cele rele şi desfrânate înaintea Mea. Nu mai am popor credincios şi sfânt pe pământ ca să stea înaintea Mea întru venirea Mea. Pe pământ nu mai încape adevărul venirii Mele ca să învăţ oamenii să stea întru adevăr înaintea Mea. Slujitorii bisericii s-au dat de partea ştiinţei omului mincinos care înşeală toate neamurile pământului. Slujitorii bisericii, care stau în numele Meu peste mulţimile cele fără de cunoştinţă din cer, nu mai vor să creadă în adevărul Scripturilor Mele, ci cred în ştiinţa omului mincinos care n-are nimic din cer, şi de aceea ei nu mai învaţă pe oameni să se ferească de minciună şi să vegheze întru venirea Mea. S-au umplut bisericile de lume pentru serbarea învierii Mele şi cântă lumea *„Hristos a înviat!“*, cântă fără să trăiască învierea Mea în ei.

Omul ştiinţei, omul mândriei pământeşti, stă în faţa oamenilor cu icoana lumii, cu icoana lui antichrist, căci televizorul a ajuns dumnezeu pentru om, şi la această fereastră vine omul mincinos ca să-l facă pe om să creadă cele ale minciunii, şi omul nu se mai poate dezlipi de minciună. Slujitorii bisericii cred în minunea omului mincinos şi zic şi ei că mai sunt şi alte pământuri în afară de pământ, şi zicând aşa, defaimă numele lui Dumnezeu între neamuri. Dacă slujitorii bisericii ar sta cu adevărul Meu împotriva minciunii omului de ştiinţă de pe pământ, n-ar mai rătăci oamenii de la adevăr. Dar iată ce s-a întâmplat: adevăraţii antichrişti sunt în biserică, şi din pricina aceasta are putere minciuna peste oameni, şi oamenii minciunii cântă în biserici *„Hristos a înviat!“*.

O, voi, cei care cântaţi cântarea învierii Mele, de ce nu vă uitaţi în Scripturi ca să vedeţi ce am spus Eu să facă oame-

nii credincioşi? ca să vedeţi ce am spus Eu despre cer şi pământ, despre venirea Mea a doua oară pe pământ şi despre plata pe care o voi da Eu fiecăruia, după faptă? Voi, cei care staţi în numele Meu peste mulţimi, de ce nu iubiţi adevărul? De ce nu trăiţi adevărul pentru care au murit cu trupul mulţi sfinţi ca să nu piară viaţa Mea din om? De ce nu credeţi în Scripturi? Voi trebuia să fiţi de partea Domnului cerurilor, dar voi cădeţi din cer aşa cum cad frunzele din pom, peste care calcă toţi trecătorii. Vaiul vostru este pregătit de voi, că voi staţi în numele adevărului Meu peste gloate. Nu cum stă omul minciunii staţi voi, că omul minciunii nu s-a învelit cu haina Mea, ci stă în haina lui, care nu-i poate acoperi minciuna, dar voi v-aţi învelit cu haina Mea, ca să nu vi se vadă roadele necredinţei şi ale făţărniciei voastre. Treziţi-vă! Amin. Iar dacă nu vă veţi trezi, somnul vostru va lucra şi va aduce mânia Mea peste toţi necredincioşii, şi Eu vă voi cere viaţa lor din mâna voastră, că aţi avut pe Domnul adevăr şi L-aţi acoperit, şi a luat trup minciuna peste pământ, şi aţi pregătit măcelul Domnului, în loc să pregătiţi cina venirii Domnului cu Paşti ceresc şi veşnic peste pământ. Aţi ajuns să slujiţi de silă, pentru bani, ca să vă ştergeţi din cartea Mea, dar Eu voi împlini Scriptura venirii Mele pentru cei credincioşi şi sfinţi, chiar dacă sunt puţini aceştia, că Eu n-am avut niciodată mulţi când Mi-am lucrat lucrările Mele între cer şi pământ. Şi veţi cădea ca Israel, pe neştire, că iată, Israel nu crede nici azi că Eu nu-i primesc jertfele şi slujirile lui, şi nu crede că nu mai are pe Dumnezeu. Treziţi-vă! Doarme omenirea sub învelişul minciunii şi al deşertăciunii, şi nu mai este pe pământ om care să se dea de partea adevărului. Voi arde cu foc pământul şi toată ştiinţa de pe el, dimpreună cu faptele ei, căci toate sunt deşertăciune şi goană după moarte. Eu, Domnul Cel înviat dintre morţi, vin curând de lângă Tatăl, vin cu plata cea pentru fapte, vin precum M-am şi suit, şi tot omul îşi va vedea deşertăciunea ştiinţei lui. Ce este ştiinţa omului? Ea este lucrarea lui antichrist, care desparte pe Dumnezeu de oameni. Şi îi voi face pe cei mândri să se plece la picioarele poporului Meu cel hrănit cu cuvântul venirii Mele. Amin.

Dar tu, poporul Meu, să te rogi lui Dumnezeu numai cum te învăţ Eu, şi să nu ceri oprirea sabiei mâniei Mele, căci sunt ca un om beat de durere, şi Mi-am ascuţit sabia mâniei Mele pentru cei ce au călcat adevărul Meu sub picioarele lor cele mândre şi pline de ascunzişurile lor. Oamenii nu ştiu ce este iubirea, de vreme ce se mint unii pe alţii spre mândrie de sine. Nu mai este nici un adevăr pe pământ, nici unul decât tu, poporul Meu; Eu şi cu tine, în mijlocul unui neam desfrânat care iubeşte minciuna şi atât.

Vai oamenilor care n-au crezut şi nu cred în cuvintele Mele cele auzite de ei! Eu asta am voit, să audă tot pământul cuvântul cel ieşit din gura Mea, care judecă fărădelegea şi minciuna care stă împotriva lui Dumnezeu. Voi pune în foc scaunele şi domniile de pe pământ şi voi aşeza peste pământ scaunul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, căci pământul este al lui Dumnezeu. Amin.

Tu, Ierusalime cel din români, Ierusalime micuţ şi puţin, întăreşte-te cu iubirea şi cu adevărul Meu, că puterea ta este la Mine, şi Eu sunt cu tine ca să nu pieri, ca să nu te sperii de plata răului de pe pământ. Tu, poporul Meu, veghează, că vei fi mare între neamuri, şi porţile tale se vor deschide larg, ca să îmbrăţişezi pe cei ce vor veni la tine din necazul cel mare care va fi slobozit peste pământ, căci îngerii Mei vor aduce la tine pe cei credincioşi care au plâns după Mine şi pentru Mine, Cel îndurerat.

Iar tu, Verginico, trâmbiţa Mea cea din cer, tu, care Mi-ai trezit acest popor ca să se scoale şi să fie poporul Meu, tu pregăteşte-te şi te coboară cu Mine cuvânt pe pământ în cartea ta, ca să mai faci încă o strigare peste cetatea din care Eu te-am luat la cer, că avem de dat drumul la seceriş, Verginico, şi orice pom fără roade va fi pus în foc. Amin.

Ierusalime, cântă adevărul învierii Mele, căci cei adevăraţi cântă cu adevărat. Cântă *„Hristos a înviat!“,* cântă, poporul Meu, şi te bucură de adevărul Meu. Cântă cu îngerii din cer, că şi ei cântă cu adevărat. Cântă, poporul Meu, şi fii adevărul Meu şi creşti întru venirea Mea. Amin, amin, amin.

6/19 aprilie 1998

Trâmbiţarea Domnului şi a sfintei Virginia peste cetatea Pucioasa şi peste cei din casa ei. Sărbătoarea Izvorul tămăduirii.

Glasul Domnului grăieşte cu neamul cel după trup al trâmbiţei Sale. Sfânta Virginia face ultima strigare peste cei rămaşi din casa ei şi pentru cei din cetatea Pucioasa.

Ierusalime, poporul Meu cel din români, vin cu cerul la tine, vin cu Măicuţa Mea şi cu Verginica şi cu sfinţi şi cu îngeri. Vin cu sărbătoare de Paşti nou şi de tămăduire a sufletelor, căci sufletele sănătoase aduc sănătate trupurilor lor, iar tu, Ierusalime, Îmi eşti martor întru venirea Mea. Amin.

Vin cu salutul învierii Mele: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Vin în cartea lui Verginica. Şi am venit. Amin.

Iată, Verginico, pregăteşte-ţi cuvântul cel pentru cetatea ta, că tu ai fost trâmbiţa Mea pe pământ, şi eşti şi în cer trâmbiţa Mea, că scris este cuvântul Meu în Scriptura care spune aşa: *«Eu sunt Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov, şi Dumnezeu nu este Dumnezeu al morţilor, ci al viilor, căci toţi trăiesc în El».* Tu eşti vie, Verginica Mea, că ai fost trâmbiţa Mea din care am sunat Eu pe pământ ca să-Mi strâng un popor şi ca să-l am al Meu pentru venirea Mea. Eu sunt Dumnezeul tău, Verginico, aşa precum am spus lui Moise în rug, că sunt Dumnezeul lui Avraam şi al lui Isaac şi al lui Iacov, că ei sunt vii şi trăiesc în Mine, precum tu trăieşti în Mine şi eşti trâmbiţa Mea în cer şi pe pământ. Îţi fac Eu Însumi intrare în cartea ta, ca să mai laşi în ea un cuvânt de strigare peste cetatea ta de unde Eu te-am luat la cer. Îţi dau însoţitoare pe Maica Mea cu har de tămăduire a sufletelor, căci sufletele cele sănătoase tămăduiesc trupurile lor cele bolnave. Îţi dau sfinţi şi îngeri, ca să lucrezi ajutată de puteri cereşti, căci necredinţa şi fărădelegea care s-au aşezat peste cetatea ta Mă fac pe Mine să-Mi dezlănţui jalea Mea peste cei care Ne-au părăsit. Cât ai fost tu cu ei pe pământ, ei făceau cele creştineşti şi se temeau de Dumnezeu, dar acum au gustat din plin din duhul lumii, şi duhul lumii i-a încălzit pentru lume şi pentru viaţa cea vremelnică, iar Eu, Domnul, a trebuit să-Mi caut alţi copii credincioşi în locul lor, că nu se putea să Mă opresc cu lucrarea Mea şi a ta pentru ca să-Mi pregătesc venirea şi pe poporul venirii Mele. Cei dintâi n-au mai voit să meargă înainte cu Mine şi cu tine, iar pe cei din urma lor i-am făcut cei dintâi, şi merg cu ei înainte, că sunt credincioşi şi sunt iubitori de Dumnezeu şi de viaţa cea veşnică, pentru că scris este: *«Nu fiii cei după trup moştenesc pe cele din cer, ci fiii cei după duh».* Le-am arătat toată iubirea Mea şi i-am numit fii ai Mei pe cei ce au rămas cu Mine

şi cu tine, dar lumea care nu Mă cunoaşte pe Mine nu-i cunoaşte nici pe ei, iar când Eu Mă voi arăta, ei vor fi asemenea Mie, după cum este scris despre fiii care Mă vor vedea cum sunt, că ei şi-au pus nădejdea în Mine şi s-au curăţit pe sine, aşa cum Eu, curat sunt; că Eu celor credincioşi Mie le-am ridicat păcatele, şi oricine rămâne întru Mine, nu păcătuieşte, că scris este: *«Cine este născut din Dumnezeu, nu săvârşeşte păcat, pentru că sămânţa lui Dumnezeu rămâne în acesta şi nu poate să păcătuiască, pentru că este născut din Dumnezeu»*. Amin.

O, Verginico, prin aceasta se cunosc fiii lui Dumnezeu şi fiii diavolului. Cel ce nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu, nu este fiu al lui Dumnezeu, că acela nu poate iubi pe cei ce sunt ai lui Dumnezeu, aşa precum şi Cain a urât pe fratele său, pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau bune.

O, Verginica Mea, mare durere ai tu pentru cetatea ta în care ai trăit cu trupul. Ai luat copii din copiii surioarei tale şi i-ai făcut ai tăi, ca să fie şi ai Mei, dar ei nu mai vor să fie nici ai tăi, nici ai Mei, şi le este ruşine cu Dumnezeu şi cu cei din cer, şi cu tine, şi cu surioara ta pe care ţi-am dat-o acum în cer, ca să fie cu tine; că ea a tot aşteptat să-şi poată trage copiii de partea Mea, dar ei n-au voit cu nici un chip. Cele ale duhului lumii s-au făcut prea dulci pentru ei, căci cel ce nu iubeşte pe Dumnezeu, se pierde, măi Verginico. Dar Eu intru cu tine şi cu Maica Mea în cetatea ta, că necredinţa lor nu este piedică pentru Noi, cei din cer. Iată cum vom lucra: voi cuvânta Eu, şi va cuvânta Măicuţa Mea peste ei, şi apoi tu, Verginico. Amin.

Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine când lucrez. Mă fac cuvânt peste cetatea lui Verginica, peste casa lui Verginica, peste căsuţa în care Eu, Domnul, coboram de Mă făceam cuvânt prin graiul lui Verginica, trâmbiţa lui Dumnezeu pentru cea de a doua venire a Mea pe pământ. Mă fac cuvânt de strigare peste cei care au rămas în urma ei în acoperământul ei care trebuia să fie sfânt în veci de veci, căci urma Mea din casa aceasta va sta la judecată cu cei din casa aceasta.

O, fii ai lui Verginica, fii luaţi de la surioara ei, din porunca Mea! O, măi copilaşi răzleţi de Dumnezeu, cum de n-aţi voit să fiţi fii de prooroci, aşa cum v-a fost alegerea pe pământ? Verginica şi surioara ei de la care vă avea ea, au fost proorocii Mei pentru cea de a doua venire a Mea. Cum de n-aţi voit voi să fiţi cereşti pe pământ? Mă uit în urma voastră cu durere, căci voi M-aţi părăsit. Strigă cerul pe pământ la voi, ca să audă tot pământul durerea Mea, că aţi avut alegere să fiţi copiii cerului şi ai slavei care se va coborî peste casa în care aţi rămas voi pe urma lui Verginica. O, unde vă veţi ascunde de slava care va cuprinde locul tronului Meu cu care Eu veneam din cer până la voi ca să stau la judecată cu fărădelegea de pe pământ? Au venit fii din depărtări şi M-au iubit şi au luat în ei sămânţa Mea, iar voi M-aţi dat afară din voi şi din casa cuvântului Meu şi v-aţi lipit de duhul lumii, care desparte pe om de Dumnezeu. Am în mâna Mea cerească planul slavei casei acesteia. Plâng îngerii şi sfinţii de prigoana pe care le-o faceţi voi, că ei vor să poposească aici cu cerul, iar voi faceţi loc duhului rău, care râde de Dumnezeu. Cine câştigă viaţa cea vremelnică şi se bucură de amăgirile ei, acela o pierde pe cea care este veşnică, şi îşi face rost de judecata faptelor rele, care-l fac pe om rece de Dumnezeu. Pe cine aveţi voi în locul Meu? Către ce se îndreaptă paşii voştri? Iată, rostesc cuvânt pentru voi. Dacă nu veţi voi să vă întoarceţi pe calea Mea şi să iubiţi cuvântul învierii sufletelor voastre, Eu, Domnul, vă voi lua bucuria din inimi, vă voi lua pacea şi liniştea din suflet, că nu este pace fără Domnul. Bucuria şi pacea şi liniştea din voi nu sunt adevărate, că voi luptaţi împotriva Mea şi a adevărului Meu care a fost prin Verginica între voi, şi din pricina voastră numele Meu a fost defăimat în această cetate. Căderea voastră de la sânul Meu i-a făcut şi pe ceilalţi alăturaţi vouă să cadă de la Mine şi să se facă hulitori şi defăimători şi călcători de cele sfinte.

Eu, Domnul Iisus Hristos, strig la voi: treziţi-vă! Amin. Treziţi duhurile voastre, întoarceţi Duhul lui Dumnezeu în voi, şi trăiţi cereşte întru venirea Mea. Am aşezat pe poporul Meu de azi să ţină postul venirii Domnului şi să trăiască înaintea Mea ca omul cel dintâi în rai, că Eu vin să le dau viaţă veşnică celor ce s-au aşezat înaintea Mea cu post şi cu veghe întru venirea Mea. Trageţi-vă în părţi dinaintea mâniei Mele, căci vin cu foc şi cu pucioasă pentru cei ce defaimă numele Meu între neamuri. Trageţi-vă sub mantia Mea, ca să vă iert depărtarea voastră de Mine. Veniţi spre bucuria care va rămâne pe pământ cu cei plăcuţi Mie, că vin să fac cerul sul, şi pământul să-l înnoiesc şi să-l dau de moştenire veşnică celor ce trăiesc dreptatea Mea pe pământ. Deschideţi Scripturile şi citiţi în ele venirea Mea, care se împlineşte curând, curând. Antichrist şi îngerii lui sunt pregătiţi să înşele toate neamurile cu venirea lui Hristos, venire făcută din minciuna lui antichrist. Timpul s-a făcut sul şi nu mai este timp pentru necredinţă, că vine coasa lui antichrist ca să strângă pentru foc pe toţi cei care n-au iubit pe Dumnezeu cu trăirea lor.

O, copilaşi rătăciţi pe căile lumii! Poporul Meu cel nou se pregăteşte de sărbătoarea slavei Mele cu el, dar voi lepădaţi harul Meu. Curând, curând Eu vin. Treziţi-vă! Treziţi-vă voi! Sau vă trezesc Eu? Dacă vă voi trezi Eu, vă veţi trezi plângând, că prea mult am plâns Eu fiindcă M-aţi părăsit. Vă voi da din plânsul Meu şi nu voi fi nedrept cu voi. Vă voi da ce Mi-aţi dat voi Mie, că v-am strigat şi vă strig azi din nou. Întoarceţi-vă în voile Mele şi îndrăgiţi-le şi bucuraţi-vă de Dumnezeu, ca să fiţi fii de prooroci şi să luaţi plată de prooroci. Amin, amin, amin.

O, mamă a Mea, mamă Fecioară, strigă şi tu la cei pierduţi din Mine, că Eu înmulţesc harul cuvântului tău, mamă, că tu grăieşti ca şi Mine, şi eşti întru venirea Mea, după cum este scris: *«Domnul îi va aduce cu El pe cei întru El. Amin»*.

— O, Fiule îndurerat şi rănit la inimă de cei pe care i-ai iubit şi i-ai îngrijit prin lucrarea cuvântului Tău în Verginica! O, Fiule înlăcrimat, Care suspini de jalea care vine peste pământ, căci oamenii şi-au făcut rost de judecată pentru fărădelegile lor! O, Fiule părăsit de cei ce i-ai iubit! O, părăsitul meu copil, o, Domnul meu şi Dumnezeul meu, Care Te-ai smerit făcându-Te Om din mine ca să iei peste Tine ocara neamului omenesc cel depărtat de Dumnezeu! Plâng şi eu cu Tine, Fiule. Plâng şi eu. Plâng ca atunci când erai pe cruce părăsit de ucenici. Plâng de durerea Ta, Fiule al durerii, Fiu părăsit de ucenici şi de fii. Dacă toţi Te-au părăsit atunci când ai fost dispreţuit pe pământ, tot aşa şi acum, Fiule dispreţuit de cei pe care i-ai îngrijit cu mila Ta. Harul cuvântului meu dă să Te mângâie. Harul iubirii mele voieşte să-i umple de har pe cei din cetatea lui Verginica, pe cei ce Te-au părăsit, Fiule al Tatălui.

Harul meu de mamă a lui Hristos vă cheamă pe voi, cei din casa lui Verginica, şi pe voi, cei din cetatea trâmbiţei lui Dumnezeu. Harul meu de mamă cerească suflă spre voi şi vă îndeamnă la iubire pentru Fiul meu, Care vine pe pământ cuvânt în grădina Sa din România. Vă rog din cer, daţi loc ha-

rului ceresc în voi. Mila mea e pentru Fiul meu, Care-Şi strigă oile pierdute ca să le adune şi să le acopere mai înainte de ziua cea mare şi înfricoşată a venirii Fiului meu întru dreptatea Sa peste pământ. Întoarceţi-vă la Fiul meu, ca să fiţi fii de prooroci şi să primiţi plată de prooroci, căci cei ce cred proorocilor iau plată de prooroci, după cum a promis cuvântul Fiului meu în Scripturi.

Sunt cu dar de tămăduire în mâini şi voiesc să vă tămăduiesc sufletele, că plâng trupurile voastre în voi, bolnave şi netămăduite. Voiesc să vă vindec şi să vă fac veşnici prin harul Fiului meu, şi să fiţi de cinste între neamuri, că duhul cel potrivnic a pus mâna pe voi şi caută să vă facă ocară a neamurilor; pe voi, cei care aţi fost aleşi să fiţi cinstea lui Dumnezeu şi bucuria Domnului, Care locuieşte în mijlocul poporului Său cel hrănit cu cuvânt nou, cuvânt pentru venirea Sa. Voiesc să vă vindec de neputinţe dacă şi voi voiţi. Eu sunt izvorul tămăduirii pentru cei credincioşi şi sfinţi. Eu sunt cea plină de dar şi de har, ca să dau celor ce iubesc pe Dumnezeu pregătindu-se pentru venirea Fiului meu. Treziţi-vă! Am venit cu Fiul meu şi cu Verginica, să vă facem trezirea pentru cer. Treziţi duhurile voastre, căci cel ce doarme înaintea Domnului, acela este fără de minte, dar voi treziţi-vă cu duhul şi luaţi în cugetele voastre dreptatea Domnului. Amin, amin, amin.

— O, mamă a Mea, mamă plină de durere pentru Mine! Cuvântul tău cel dulce mişcă şi morţii din morminte. Să Ne uităm şi să vedem ce vor face copiii cei din cetatea lui Verginica. Ei zic că sunt mai deştepţi decât oricine, de vreme ce au întors spatele până şi lui Dumnezeu.

Verginica Mea, binecuvântată să-ţi fie strigarea peste cetatea ta. Amin, amin, amin.

— Eu, Doamne, mă ruşinez înaintea Ta cu cei din cetatea în care Te făceai cuvânt prin graiul gurii mele. Eu, Doamne, suspin de jalea pe care mi-a făcut-o duhul rău, de mi-a răpit de partea lui pe cei pe care i-am ţinut aproape de Tine în vremea mea cu ei. Mă uit la ei şi suspin, şi fac cerului suspin cu suspinul meu. Dar mai strig o dată peste ei, precum am proorocit din cer că voi striga. Amin.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, sună trâmbiţa lui Dumnezeu peste cetatea ei de pe pământ. Sună Verginica peste casa ei, peste cetatea ei. Amin.

Iată, sun peste voi, copii care aţi rămas în casa mea pe urma plecării mele la cer. Domnul m-a trimis la voi ca să mai strig o dată peste voi, că vine Domnul să facă dreptate peste cele sfinţite de El. V-am luat de la surioara mea ca să fiţi copiii mei şi să rămâneţi în casa Domnului, de la plecarea mea la cer şi până la întoarcerea mea cu Domnul, că vine Domnul să-Şi răscumpere ale Sale prin dreptatea Sa. Casa în care aţi rămas voi este casa Domnului. Voieşte Domnul să fiţi şi voi ai Lui la venirea Lui, dar iată, voi nu voiţi. A adus Domnul la cer şi pe mama voastră, că ea e surioara mea şi m-a ajutat în lucrarea mea cu Domnul după plecarea mea la cer, dar nici pe ea n-aţi ascultat-o ca să iubiţi cerul şi pe Domnul şi faptele cele cereşti cu voi. Mila ei a plecat cu ea în cer, că n-aţi preţuit mila. Aţi rămas să hotărâţi singuri. Vă simţiţi mari şi deştepţi şi cu putere, dar eu vă spun că sunteţi neputincioşi şi slabi şi fără minte, şi nu veţi putea să vă luptaţi să-L biruiţi pe Domnul, Care vine să facă dreptate cuvântului Său care a fost în vremea voastră peste voi, şi pe care voi l-aţi dat laolaltă cu minciuna. Dar nu e minciună Domnul, şi nici cuvântul Său de ieri, şi nici cuvântul Său de azi. Minciună sunt cei ce nu vor să facă voia lui Dumnezeu pe pământ, şi tot ce este mincinos va pieri acum, că vine Domnul cu adevărul Său, ca să-l pună în sfeşnic şi ca să lumineze pe toţi cei care vor vedea pe Domnul adevăr întru acest cuvânt care este cu voi de mai bine de patruzeci de ani. Vai celor ce au fost minciună lângă acest cuvânt adevărat care a venit de la Dumnezeu ca să lumineze lumea care nu ştie să trăiască pe pământ după voia lui Dumnezeu! Vine Domnul, şi lumea nu ştie să trăiască în voile Domnului. Tot omul se crede deştept, precum şi voi vă credeţi, dar smerenia şi umilinţa inimii n-aţi cunoscut-o până acum. Iată, o veţi cunoaşte, că Domnul S-a pregătit să vă ceară socoteală de toate cuvintele pe care le-aţi auzit din gura Lui şi de cele pe care n-aţi voit să le auziţi.

E ultima mea strigare peste voi, şi nu sar peste porţi la voi, căci fiecare îşi este sieşi poartă a inimii, dar poarta casei mele e poarta lui Dumnezeu, nu e a mea, nu e a voastră. Eu nu I-am închis Domnului această poartă niciodată, iar voi vă ţineţi tari şi închideţi Domnului. Necredinţa voastră nu este necredinţă, căci voi aţi fost copiii acestei lucrări de cuvânt ceresc peste pământ, şi pentru acest cuvânt sunteţi voi în casa mea în urma mea. Necredinţa voastră nu este de vină pentru depărtarea voastră de Dumnezeu, că nu e necredinţă, ci este mândrie şi este răutate asupra lui Dumnezeu, şi este dor de libertate pentru voile voastre cele fără Dumnezeu. Nu necredinţa este pricina cea pentru care L-aţi părăsit pe Domnul. Pricina este dorul de viaţă vremelnică. V-aţi lăsat amăgiţi de minciuna veacului acesta şi voiţi să vă acoperiţi ruşinea cu necredinţa pe care ziceţi că o aveţi drept pricină împotriva adevărului Cuvântului lui Dumnezeu. Voi aţi vorbit de rău pe cei mai mici care s-au născut prin cuvântul acestei lucrări cereşti. Şi voi ce aţi făcut apoi dacă aţi căutat dreptatea voastră împotriva celor mai mici, cei mai din urmă care sunt acum cei dintâi şi care ajută pe Domnul în truda Lui peste pământ? Voi aţi părăsit pe Dumnezeu şi voile lui Dumnezeu, şi n-aţi ajutat pe nimeni să nu-L părăsească pe Domnul. Ba dimpotrivă, aţi îndemnat la nepăsare pe mulţi din cei care au fost poporul meu. Voi aţi vorbit de rău credinţa celor credincioşi cu adevărat şi aţi zis că voi sunteţi drepţi şi credincioşi. Iată, vă cere Domnul să vă dovediţi credinţa din faptele voastre, din dragostea voastră de Dumnezeu şi de legile Lui cele sfinte peste pământ. Eu am ajutat de lângă Domnul poporul cel rămas pe calea cea cu dreptate şi am împlinit peste el proorociile făcute de Domnul prin mine, că I-am fost Domnului trâmbiţă proorocească. Şi va fi să se împlinească slava Domnului şi peste casa mea care a rămas pentru voi de la Domnul, dar nu să-L daţi afară pe Dumnezeu şi voile lui Dumnezeu din casa mea.

Treziţi-vă! Treziţi duhurile voastre şi întoarceţi Duhul lui Dumnezeu în voi, şi trăiţi cereşte în casa Domnului, în cortul de unde Domnul a grăit proorociile Sale pentru venirea Lui. O, voi sunteţi bolnavi. O, nu voiţi să vă vindecaţi?

Am lăsat doi stâlpi în această casă. Unul a rămas de partea dreptăţii Domnului, şi celălalt s-a despărţit de Dumnezeu, el şi toată casa lui, şi aşa trăiesc în curtea casei mele.

Vor veni neamurile pământului, din mari depărtări, ca să vadă locul coborârii Domnului în mine, locul venirii Domnului cu cuvântul Său cel de pregătire a poporului credincios. Mărturisirea voastră va fi pentru Domnul, sau împotriva Domnului? Vă veţi lupta împotriva Domnului, sau vă veţi lăsa biruiţi de Dumnezeu, şi apoi luminaţi cu harul cel de sus? Ori vă pregătiţi să înduraţi ruşinea cea pentru depărtarea voastră de Dumnezeu?

Eu, ca o mamă duhovnicească ce v-am fost, vă îndemn din cer: treziţi-vă! Treziţi-vă şi lăsaţi copiii voştri să cunoască pe Dumnezeu în această lucrare şi să se lumineze de la Dumnezeu, ca să trăiască şi copiii voştri, şi voi să trăiţi. Eu voiesc să vă vindec sufletele şi trupurile, că aţi greşit lui Dumnezeu şi v-aţi făcut sminteală pentru mulţi iubitori de Dumnezeu, şi Domnul v-a lăsat în voile voastre, părăsindu-vă. Casa în care staţi voi este casă pentru Dumnezeu, nu pentru lume, nu pentru cei fără de lege, iar voi aţi stat nepăsători pentru sfinţenia casei Domnului.

Treziţi-vă! Acesta este cel din urmă cuvânt care vă strigă din cer cu cuvântul. Şi să ştiţi că Domnul va birui împotriva nepăsării voastre şi vă va umili cu puterea Sa, că sunteţi scrişi în cartea acestei lucrări de cuvânt dumnezeiesc, şi cartea aceasta va mărturisi prin toate cuvintele din ea. Amin.

Am strâns pe lângă voi creştini, ca să aibă Domnul cetate în jurul casei mele. Unde sunt creştinii cei din jurul casei mele? Aceştia vor fi aduşi de îngeri în faţa Domnului spre mărturie, şi vor fi ruşinaţi de înseşi faptele lor cele fără Dumnezeu, şi nu va fi ruşine mai grea de purtat ca aceea pe care o vor purta cei ce au fost şi nu mai sunt lângă cuvântul Domnului.

Iată, Se ridică Domnul între cer şi pământ cu lucrarea cuvântului Său, şi se apropie ziua cea mărită de Domnul. Treziţi-vă! Amin. Şi vă veţi trezi, că Domnul vă va trezi. Amin, amin, amin.

Eu, Doamne, am făcut după cuvântul Tău şi am strigat cea din urmă strigare peste cetatea cuvântului Tău, peste cetatea Pucioasa. Cuvântul Tău este foc şi pucioasă peste pământ, că oamenii nu sunt pregătiţi pentru mila Ta, ci pentru judecata faptelor lor rele pe care încă le fac fără nici o oprelişte, Doamne. Aceasta este cetatea din care Tu trimiţi cuvântul Tău peste pământ, ca săgeţile pe care le-ai făcut din jurămintele rostite cu cuvântul Tău din vremile de demult şi din vremea aceasta. Foc şi pucioasă este cuvântul Tău pentru cei ce nu vor să părăsească fărădelegea, dar ea va fi curăţită de pe pământ cu cuvântul Tău care împlineşte voia Ta. Amin, amin, amin.

— Verginico, mila ta şi a surioarei tale s-a tras în cer, căci cerul plânge de dorul venirii Mele pe pământ a doua oară cu sfinţii.

Antichrist cel ascuns de mintea oamenilor de pe tot pământul va face lucrarea cea mincinoasă a venirii lui Hristos, că de mult lucrează antichrist ca să-Mi zădărnicească adevărul venirii Mele, dar Eu aşa am grăit peste fiii bisericii şi le-am spus: *«Cel ce vine înaintea Mea este fur şi tâlhar, este hristos mincinos între hristoşi mincinoşi»*, şi vor fi aceştia prinşi în însăşi cursa lor, şi vor fi aruncaţi în iezerul cu foc şi cu pucioasă prin rostirea acestui cuvânt.

Verginico, facă-se voia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, căci în numele acesta ai grăit tu peste cetatea ta. Amin. Iar tu, Ierusalime nou, poporul Meu cel nou, să fii ocrotit de Dumnezeu Cuvântul. Toate cetăţile tale cu fii în ele să fie acoperite de acoperământul Meu cel ceresc. Toţi fiii cei credincioşi şi cuminţi şi sfinţi să se învioreze cu cerul sus şi jos şi în lături, aşa cum cerul i-a învăţat în toată vremea acestui cuvânt coborât din cer pe pământ.

Israele, Israele nou, să trăieşti patru părţi din cele patru părţi ale timpului tău pentru Domnul, şi să faci din fiii tăi temple ale venirii Domnului, fii ai venirii Mele în mijlocul tău, ca să Mă arăt apoi în mijlocul tău, popor al venirii Mele.

Tu, cel ce eşti acum cu Mine, şi tu, cel ce vei veni să fii! Să nu te sminteşti întru Mine, să nu te sminteşti de cei slabi şi reci care au fost şi nu mai sunt cu cuvântul venirii Mele. Tu să te uiţi sus în cer, nu jos pe pământ. Tu să iei din cer, nu de pe pământ. Amin. Tu să fii popor viu, căci viaţa e din cer, şi din cer s-o iei, căci lumea care nu Mă cunoaşte pe Mine nu te cunoaşte nici pe tine, dar când Eu Mă voi arăta, voi veţi fi asemenea Mie şi Mă veţi vedea cum sunt, fiilor iubiţi. Aşa cum antichrist are fii asemenea lui şi îl vor vedea cum este când se va descoperi lucrarea lui cea mincinoasă şi pieritoare de oameni, tot aşa şi voi, veţi fi asemenea Mie când Mă voi arăta şi când Mă veţi vedea cum sunt, căci veţi avea din slava Mea şi veţi vedea cu Duhul Sfânt pe Care Tatăl Îl va da vouă ca să vedeţi venirea Mea cea de la Tatăl. Amin, amin, amin.

11/24 aprilie 1998

Duminica a treia după Paşti, a mironosiţelor

Frumuseţea locurilor împlinirilor Domnului: Dumnezeu cu oamenii. Măsura Domnului şi măsura cezarului. Omul fără de cărare este chemat la înviere.

Eu sunt Domnul Iisus Hristos Cel înviat din răstignire. Eu sunt, şi Mă fac cuvânt cu sărbătoare pentru Israelul Meu cel român. Amin.

Eu sunt Dumnezeul tău şi tu eşti poporul Meu cel de azi, Israele român. Vin din cer la tine cu praznic de sfinţi şi cu bucuria învierii, căci sfintele mironosiţe au azi bucuria venirii cu Mirele lor din cer pe pământ. Dis-de-dimineaţă s-au aşezat ele pe drumul venirii lor cu Mine pe pământ, la praznic de mironosiţe, la praznicul Cuvântului lui Dumnezeu, Care vine cu sfinţii Lui pe pământ.

Poporul Meu, nimic nu-i mai frumos între cer şi pământ ca acolo unde Dumnezeu vieţuieşte cu oamenii. Dar cum este această taină? O, nu pot oamenii pe pământ să înţeleagă acest adevăr, dar pe tine te-am învăţat să Mă crezi şi să Mă cunoşti şi să Mă primeşti şi să Mă aştepţi, şi să fiu cu tine pe pământ, popor al cerului, şi să fii tu locul unde Dumnezeu vieţuieşte cu oamenii pe pământ. Aceasta e bucuria ta, dar oamenii nu ştiu să aibă această bucurie. Fără credinţă în adevărul lui Dumnezeu şi în puterea lui Dumnezeu Eu nu pot să locuiesc cu oamenii, dar cu tine am putut să înving despărţitura dintre Dumnezeu şi om, că la tine vin din cer, pentru că Mă primeşti, poporul Meu. Cel ce pe toate le-a zidit şi le-a întocmit are putere în toate prin credinţa omului care ştie să înţeleagă pe Dumnezeu. Amin.

Pace vouă şi bucuraţi-vă că sunt coborât din cer la voi cu praznic de cuvânt şi cu sfintele mironosiţe şi cu scaun de heruvimi şi de serafimi şi cu suită de sfinţi, că la voi se uneşte cerul cu pământul, fiilor credincioşi. Vin cei din cer pe pământ ca să grăiască cu voi şi ca să vadă oamenii de pe pământ ce face Domnul prin credinţa celor credincioşi Lui, şi să se deprindă oamenii să audă de la Dumnezeu şi să creadă cele ce face Dumnezeu, Cel ce poate mai mult decât oamenii, căci scris este: *«Cele ce nu sunt cu putinţă la oameni, sunt cu putinţă lui Dumnezeu, că mare este Dumnezeu».* Amin.

Vin la voi cu sfintele mironosiţe, fiilor. Ele vă aduc salutul învierii Mele, aşa cum şi acum două mii de ani l-au dus cu ele după ce Eu am înviat. Ele îţi aduc salutul cel pentru Mine: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Frumoasă a fost iubirea lor pentru Mine, căci au crezut nestră-

mutat în adevărul venirii Mele din Tatăl şi din Fecioară ca să aduc împărăţia cerurilor pe pământ. Ele au înţeles de la Mine taina împărăţiei cerurilor şi au primit-o şi au trăit-o şi au iubit-o şi au dat-o tuturor. Cel ce nu ispiteşte împărăţia cerurilor, acela o are şi este cuminte şi trăieşte în ea şi pe pământ, şi în cer; şi în cele ce se văd, şi în cele ce nu se văd. Scris este cuvântul Meu în Scripturile învierii că *«în împărăţia cerurilor sunt toţi ca îngerii, fiind fii ai învierii».*

Omul nu ştie să dea lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu. Omul nu cunoaşte care este măsura lui Dumnezeu. Cărturarii şi fariseii din vremea trupului Meu se ridicau tot mai mult împotriva Mea mai înainte de patima Mea, şi trimiteau iscoade care se prefăceau că sunt drepţi, şi Mă pândeau ca să Mă prindă în cuvânt şi să Mă dea stăpânirii de pe pământ şi puterii dregătorului. Stăpânul de pe pământ avea banul ca măsură între oameni, iar iscoadele M-au întrebat dacă se cuvine să dea dajdie cezarului; şi fiindcă pe dinar era capul cezarului, le-am spus că sunt ale cezarului cele ce Mă întreabă ei, şi lui trebuie să le dea, dar le-am spus să dea şi lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu. Oamenii cunosc măsura pentru cele de pe pământ, dar măsura pentru cele ale lui Dumnezeu n-o cunosc, şi toţi oamenii rătăcesc pentru că nu cunosc Scripturile împărăţiei cerurilor şi Scripturile învierii. M-a întrebat atunci un saducheu, care nu credea în înviere, M-a întrebat despre învierea morţilor. M-a întrebat a cui va fi la înviere femeia care a ţinut şapte fraţi, din pricina morţii lor. Eu i-am răspuns că fiii învierii sunt fiii lui Dumnezeu şi sunt la fel cu îngerii, căci nici să moară nu mai pot, şi nu se mărită şi nu se însoară cei ce se învrednicesc să dobândească veacul acela şi învierea cea din morţi; şi le-am zis lor: *«Fiii veacului acesta se însoară şi se mărită, iar cei ce se vor învrednici de veacul acela şi de învierea cea din morţi, nu se însoară şi nici nu se mărită, şi sunt la fel cu îngerii, şi sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii. Amin».*

O, mare este taina cuvintelor Mele, dar cine mai înţelege pe pământ grăirea Mea în vremea aceasta? Cine mai înţelege taina învierii, taina celor vii, taina celor ce înviază, după cuvântul Meu, că Eu aşa am spus: *«Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov, iar Dumnezeu nu este al morţilor, ci al viilor, căci toţi trăiesc în El. Amin».* Cei vii sunt vii şi pe pământ, şi în cer; şi în cele ce se văd, şi în cele ce nu se văd. Cei vii sunt sfinţi şi pe pământ, şi în cer. Cel ce este viu pe pământ, acela rămâne viu în vecii vecilor şi este la fel ca îngerii, şi este fiu al lui Dumnezeu, fiind fiu al învierii. Amin.

Vin cu cei vii, vin din cer cu praznic de mironosiţe, că frumoasă a fost iubirea lor pentru Mine. Ele s-au făcut primele mărturisitoare ale învierii Mele. Ele M-au iubit cu aceeaşi putere şi după ce M-am suit la Tatăl ca să fiu cu Tatăl şi de lângă Tatăl cu toţi cei ce Mă iubesc crezând în cuvintele Mele cele veşnice. E mare taină să înţeleagă omul taina împărăţiei cerurilor cu oamenii pe pământ, măsura împărăţiei cerurilor cu oamenii. Oamenii din vremea trupului Meu au înţeles măsura cezarului, dajdia cezarului, dar măsura lui Dumnezeu nu ştiau s-o dea lui Dumnezeu ca să primească oamenii împărăţia cerurilor, şi să stea în ea apoi. Cezarului nu poate omul să-i rămână dator cu datoriile pe care le are la cezar, căci omul ştie şi înţelege măsura cezarului, care are pe ea chipul cezarului. Dar lui Dumnezeu, omul Îi rămâne dator. De ce, oare, Îi rămâne omul dator lui Dumnezeu? Omul nu cunoaşte măsura lui Dumnezeu cu el ca să ştie ce să-I dea lui Dumnezeu. Omul nu ştie cele ale lui Dumnezeu ca să le aibă şi să le dea lui Dumnezeu. Omul cunoaşte numai măsura cezarului şi atât.

Vai ţie, omule sărac de cunoştinţă din cer! Iată ce fac pentru tine, omule fără de cunoştinţă din cerul cel viu. Mă fac cuvânt de învăţătură din cer peste pământ, că n-are cine te învăţa pe pământ, fiindcă învăţătorii tăi de pe pământ ştiu măsura cezarului şi se închină ei, şi cu ea sunt deprinşi şi învăţătorii, şi cei învăţaţi de ei. Oamenii nu ştiu cum să fie fii ai lui Dumnezeu şi fii ai învierii şi îngeri pe pământ.

Ia de la Mine, omule, ca să ştii ce să faci cu viaţa ta. Ia, omule, ia, că vin din cer ca să înţelepţesc pe om. Vin să-i arăt calea învierii, căci sunt pârga învierii celor credincioşi. Ia din cer, omule, ia înţelepciune de la Dumnezeu, ca să înveţi măsura lui Dumnezeu cu tine, că scris este: *«Daţi cezarului cele ale cezarului, şi daţi lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu».* Care sunt cele ale lui Dumnezeu? Acelea sunt sufletul şi duhul şi inima şi cugetul şi iubirea ta, omule, şi trupul tău, omule păzit de Dumnezeu. Cezarul se încurcă în măsura lui şi nu se poate da Mie cu cele ale lui, şi te încurcă şi pe tine, omule pribeag pe pământ, te încurcă în măsura lui, şi tu nu mai ştii măsura lui Dumnezeu, chipul lui Dumnezeu în tine, omule cu chip împrumutat de la vrăjmaşul Meu şi al tău. Vrăjmaşul Meu şi al tău este cel care Mă desparte pe Mine de tine, este cel care te desparte pe tine de Mine, omule fără Dumnezeu şi fără de cărare între pământ şi cer, între cer şi pământ. Tu n-ai cărare spre Mine şi Eu n-am cărare spre tine dacă tu eşti despărţit de Dumnezeu şi dacă Dumnezeu este despărţit de tine, omule care nu ştii ce este această cărare. Dar învaţă de la sfinţi cărarea, învaţă, omule, că Eu vin cu împărăţia cerurilor pe pământ şi tu nu ştii cărarea care duce spre împărăţia Mea cu oamenii. Omule fără cărare, nimic nu este mai frumos între cer şi pământ ca acolo unde vieţuieşte Dumnezeu cu oamenii, şi oamenii cu Dumnezeu, împărăţia lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii. Oamenii, ca şi în vremea trupului Meu, ştiu că au împărat pe cezarul, şi nu mai sunt învăţaţi cu împărăţia lui Dumnezeu, aşa cum apostolii şi ucenicii Mei i-au învăţat în toată vremea pe oameni. Dar tu, Ierusalime român, popor de fii ai cunoştinţei cereşti, tu să te faci tălmaci al tainei împărăţiei Mele cu oamenii cei credincioşi şi sfinţi. Tu să te faci pentru oameni pildă a împărăţiei cerurilor pe pământ, ca să înveţe oamenii taina învierii, taina fiilor lui Dumnezeu, care sunt fiii învierii. Amin.

Tu, Ierusalime român, să fii adevăratul popor român, să fii România cea adevărată între pământ şi cer, şi din tine să se nască toată România şi tot poporul care voieşte să fie popor român între pământ şi cer, fiindcă numele de român este numele cel nou al poporului cel ales de Dumnezeu, că scris este: *«Le voi da o inimă nouă şi un nume nou».* Amin. Este scris: *«Celui ce biruieşte îi voi da din mana cea ascunsă, şi îi voi da lui o pietricică albă, şi pe pietricică, scris un nume nou pe care nimeni nu poate să-l ştie decât primitorul. Şi voi scrie pe el numele lui Dumnezeu şi numele cetăţii lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim, care se coboară din cer, de la Dumnezeu, şi numele Meu cel nou»,* după cum am făgăduit prin Scripturi.

Voi veni la tine, Israele român, şi îţi voi desface această Scriptură, ca să ştie tot pământul şi să creadă tot omul, iar cel ce nu va crede, aceluia îi va rămâne de mărturie împotriva lui necredinţa lui în cuvântul acesta. Amin. Iar ţie îţi dau din pacea Mea, Israele român, îţi dau din bucuria Mea, îţi dau din bucuria sfintelor mironosiţe care M-au iubit cu cea mai frumoasă iubire, cu cea mai curată dăruire, cu cea mai dulce căl-

dură a inimii, căci inima lor a fost darul lor dat lui Dumnezeu, măsura cu care este omul dator lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

20 aprilie/3 mai 1998

Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Tălmăcirea Scripturii despre pietricica cea albă, slava Noului Ierusalim. Domnul a fost pecetea de biruință a neamului român.

Poporul Meu, poporul Meu, să stai mereu pe calea iubirii Mele cu tine. Să stai mereu, mereu pe calea venirii Mele la tine, că tu ești calea Mea de la cer la pământ. Și dacă nu te-aș avea pe tine cale a Mea, pe ce drum aș mai veni Eu întru venirea cea de acum? Poporul Meu, tu ești semnul Meu cel de dinaintea venirii Mele, fiindcă Eu am făcut din tine semn pe pământ, și altceva tu nu ești decât semnul Meu, chipul Meu cel de dinaintea venirii Mele cuvânt și chip. Poporul Meu, tu ești chipul Meu. Ce este acest cuvânt? O, tu Mă porți pe Mine în tine, tu Mă arăți pe Mine oamenilor, tu dai celor ce vor să ia, ca și tine, chipul Meu. Ce este chipul Meu? Chipul Meu este viața Mea în om, în cugetul și în inima și în sufletul și în trupul și în fapta omului. Chipul Meu în om este iubirea omului, iubirea lui de Dumnezeu. Amin. Poporul Meu, tu ești cel ce ai înțeles taina chipului Meu, și de aceea trăiești în ea și ești cuprins în ea, iar cel ce este cuprins în ea, nu mai are nevoie de credință în Mine, că acela este om împlinit întru Mine și trăiește în Mine și este fiu al lui Dumnezeu, fiind fiu al învierii. Amin.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Mă fac praznic cu sfinții în mijlocul tău, poporul Meu. Mă fac Ierusalim din cer coborât pe pământ la tine, căci scris este: *«Am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă împodobită pentru Mirele ei; și am auzit glas din Tron, un glas puternic care zicea: iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, și El va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Însuși Dumnezeu va fi cu ei și va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moarte nu va mai fi, nici plângere, nici durere, căci cele dintâi au trecut. Amin».* Cobor la tine cu mireasa Mea cea gătită pentru Mine. Ea s-a gătit pe pământ pentru Mine și a venit la cer, la Mirele ei, gătită mireasă, și este mireasă cu Mire în cer, și coboară cu Mine pe pământ. Iar Eu sunt cortul ei, și cobor cu ea în Mine, și sunt cu tine și sălășluiesc cu tine, și ești poporul Meu, căci scris este: *«Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, și El va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Însuși Dumnezeu va fi cu ei».* Amin. Cobor la tine cu mireasa Mea, cu sfinții cobor, căci ei sunt mireasa Mea cea din cer, cea din Mine, că ea trăiește în Mine, după cum este scris: *«Dumnezeu nu este Dumnezeu al morților, ci al viilor, căci toți trăiesc în El».* Amin.

Vin cu mireasa Mea cea din cer la mireasa Mea cea de pe pământ. Vin la tine, poporule Ierusalime de pe pământul român, și lucrez ca la început, căci încep cu începutul, fiindcă pământul român a fost începutul pământului, și tot așa lucrez și la sfârșit, întru facerea cerului cel nou și a pământului cel nou, care vor fi pentru cei drepți. Am în venirea Mea sărbătoare cerească de sfinți, că la tine și cu tine sărbătorește cerul, poporul Meu. La tine nu e ca pe pământ sărbătoare, ca în bisericile de pe pământ sărbătoare. În bisericile de pe pământ e numai pământ, numai trup, numai ca omul, nu și ca Dumnezeu sărbătoare. Nu pot sărbători cu sfinții Mei în bisericile de pe pământ, căci sfinții Mei au iubit pe pământ cerul, dar oamenii din bisericile de pe pământ iubesc pământul, nu iubesc cerul; nu iubesc chipul Meu în ei, iar Eu Îmi găsesc plăcerea în cei smeriți și blânzi cu inima, ca și Mine, căci «*omul, în cinste fiind, n-a priceput, și s-a alăturat dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor»,* și nu s-a asemănat cu Mine, după cum este scris despre omul care nu este blând și smerit cu inima, ci își alege cinstea cea de pe pământ.

Poporul Meu, la tine nu e ca pe pământ sărbătoare de sfinți. La tine e cerul în sărbătoare cu tine și cu sfinții lui. Sărbătoresc și oamenii pe sfinți, dar ca pe pământ, nu ca la tine și ca la Mine cu tine, poporul Meu. Tu ești un popor cuminte și știi de la Mine ce trebuie să facă și să fie creștinul în sărbători de sfinți. Tu ești poporul cel învățat de Dumnezeu, după cum este scris: *«Și vor fi învățați de Dumnezeu».* Tu ești proorocie împlinită, că Eu vin din cer la tine și te învăț și împlinesc cu tine Scripturile, că pe pământ nu mai găsesc om care să vrea să se dea Mie ca să împlinesc cu el Scripturile Mele, Scripturile venirii Mele, Scripturile învierii morților, Scripturile cerului nou și ale pământului nou, Scripturile veșniciei, poporul Meu.

Am spus ție, Ierusalime al venirii Mele, că voi veni la tine și îți voi desface Scriptura poporului Meu cel nou, care are de la Mine nume nou, nume de român, căci acesta este numele cel nou al poporului lui Dumnezeu. Iată, dau inimă nouă celor ce cred venirea Mea în cuvânt peste pământ, că am spus ție, Israele român, să te faci pe pământ pildă a împărăției cerurilor, ca să învețe oamenii de la tine taina învierii, taina fiilor lui Dumnezeu, care sunt fiii învierii, taina chipului Meu în om.

Am spus ție, Israele român, că tu ești adevăratul popor român, că tu ești poporul creștin al românilor. Nimeni nu este creștin decât cel ce iubește chipul Meu în el. Chipul Meu este viața Mea în om, este voia Mea în omul în care Eu Îmi găsesc plăcerea. Am spus ție, Israele român, că tu ești România cea adevărată dintre pământ și cer, și din tine se va naște toată România și tot poporul care voiește să fie popor român, căci numele de român este numele cel nou al poporului ales de Dumnezeu, și despre care scrie Scriptura: *«Le voi da un nume nou și o inimă nouă».*

Iată, îți despecetluiesc ție, Israele român, Scriptura care spune așa: *«Celui ce biruiește îi voi da din mana cea ascunsă, și îi voi da lui o pietricică albă, și pe pietricică, scris un nume nou pe care nimeni nu poate să-l știe decât primitorul, și voi scrie pe el numele lui Dumnezeu și numele cetății lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim, care se coboară din cer, de la Dumnezeu, și numele Meu cel nou».* Amin. Iar cel ce nu va crede în această Scriptură pe care Eu azi o despecetluiesc ca să fie știută și crezută, aceluia îi va rămâne de mărturie împotriva lui necredința lui în cuvântul acestei Scripturi desfăcută pentru tot pământul. Amin.

Sunt cu sfinții, martori veniți din cer pentru desfacerea acestei Scripturi. Sunt cu mucenicul Gheorghe, purtătorul de biruință, care a însoțit pe voievozii români în lupta cea de biruință pentru salvarea neamului român, neamul cel ales de Dumnezeu la sfârșit, căci scris este: *«Celui ce biruiește îi voi da din mana cea ascunsă, și îi voi da o pietricică albă și inimă nouă și nume nou, de nou Ierusalim, și numele Meu cel nou»*, numele de român. Amin. Dar de ce acest nume? Iată de ce: poporul român din România este poporul care a biruit pentru Mine. El a fost ca și Mine lovit și răstignit; el, și pământul de sub el. Duhul rău cel potrivnic Mie știe de taina

acestui pământ al începutului pământului, ştie de la omul cel întâi zidit, ştie locul unde am zidit Eu pe omul cel zidit de Mine, ştie de la omul cel zidit de Mine. De atunci şi până azi potrivnicul Meu loveşte în acest pământ şi în cel ce este pe el, că acest pământ şi tot ce e pe el este al Meu mai mult decât orice loc de pe pământ. Omul de pe acest pământ, omul cel adevărat, M-a voit pe Mine, M-a avut pe Mine cu el în acest pământ, şi potrivnicul M-a văzut aici cu lucrul Meu mereu în om, şi mereu M-a lovit pe Mine şi pe omul Meu din acest pământ. Omul pământului Meu n-a voit răul nimănui de pe pământ, n-a făcut rău nimănui, că Eu am fost suflând mereu cu duhul voii Mele peste neamul român cel credincios Mie. De peste tot furul venea să-l biruiască pe român ca să-i ia pământul de sub el, ca să biruiască neamul român, dar neamul român a biruit cu Mine, şi nu fără Mine. Eu am fost pecetea lui, şi această pecete a lucrat peste el ca un scut, fiindcă neamul acesta s-a născut sub pecetea Mea pe care am pus-o pe el mai înainte de naşterea lui prin apostolul Meu cel întâi chemat, Andrei, ucenicul lui Ioan Botezătorul, cel dintâi venit sub pecetea apostoliei, ucenic cu duh de prooroc, căci scris este în Scripturi: *«Cel ce crede în prooroci, plată de prooroc va avea, şi lucrare de prooroc va lucra».* Acest apostol prooroc a biruit pentru naşterea de sus a poporului român, şi apoi poporul român a biruit pe potrivnicul Meu şi al lui, căci a stat sub pecetea Mea. Şi de ce spun Eu că a biruit? Dacă n-ar fi biruit întru Mine, Eu nu te-aş fi avut azi pe tine creştin, Israele român, popor al cuvântului Meu, căci tu eşti din părinţii tăi fiu al voievozilor credincioşi lui Hristos în neamul român.

Mucenicul Gheorghe, purtător de biruinţă, cum l-au numit creştinii din vremea lui, a luptat pentru neamul român, că el, din cer, de lângă Mine, vede pe cine am Eu popor de la Tatăl pentru venirea Mea a doua oară pe pământ. El a ajutat pe voievozii români să fie purtători de biruinţă ca şi el. El a lovit cu sabia cea nefăcută de mână omenească pe potrivnicul neamului român, şi este purtător de biruinţă acest neam, căci voievozii lui au avut pe Dumnezeu cu ei şi în ei şi M-au dat din neam în neam pe Mine ca să Mă aibă neamul român până la venirea Mea, şi Mă are prin părinţii lui, şi este biruitor prin Hristos. Amin. Iar Scriptura spune: *«Celui ce biruieşte, Eu, Domnul, îi voi da din mana cea ascunsă şi îi voi da lui o pietricică albă şi inimă nouă şi nume nou, de nou Ierusalim, şi numele Meu cel nou».* Numele Meu cel nou este Cuvântul lui Dumnezeu. Numele Meu cel nou este cu neamul român, cu Israelul român, cu poporul cuvântului Meu, care este în români şi din români. Şi dacă poporul cuvântului lui Dumnezeu este român, iată şi numele Cuvântului lui Dumnezeu, Care grăieşte româneşte peste pământ şi Îşi cheamă pe româneşte turma Sa sub acoperământul venirii Lui a doua oară pe pământ cu oamenii. Amin.

Cuvântul Meu face inimă nouă în român şi în tot omul care se lasă nou cu inima la glasul Meu cel românesc, glasul Israelului cel nou al Meu, iar mana cea ascunsă este izvorul acesta care curge în dar în mijlocul neamului român, este învăţătura cea înnoită a împărăţiei cerurilor pe pământ cu oamenii. Mana cea ascunsă este taina Scripturilor nedesfăcute până acum, ascunse până acum pentru mintea omenească. Mana cea ascunsă este pentru cei ce biruiesc pentru Mine şi pentru venirea Mea, pentru împlinirea Scripturilor venirii Mele a doua oară pe pământ, iar celui ce biruieşte, celui ce are peste el mana cea ascunsă, îi urmează darul pietricelei albe, şi pe ea, scris un nume nou pe care nimeni nu poate să-l ştie decât primitorul.

Eu sunt piatra cea din capul unghiului şi am poruncit să se arate piatră albă în mijlocul României, piatră care Mă vesteşte pe Mine întru venirea Mea cuvânt peste pământ. Şi această piatră are scris pe ea cuvântul Meu, că mereu Eu Mă scriu pe ea cu gura Mea, cu mâna Mea, fiindcă unşii Mei cei de lângă pietricica cea albă sunt gura Mea peste pământ, sunt mâinile şi picioarele Mele cu care Eu grăiesc şi lucrez şi umblu peste pământ cu cuvântul Meu. Amin. Cuvântul Meu nu-l ştie nimeni decât primitorul. Cine este primitorul? Este grădina Mea cu fii, locul în care Eu am ridicat spre vedere pietricica albă pe care este scris: Cuvântul lui Dumnezeu, numele Meu cel nou. Amin. Primitorul primeşte cuvântul Meu, şi apoi îl ştie, iar Eu, Domnul, scriu pe el numele lui Dumnezeu şi numele cetăţii lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim, care se coboară din cer, de la Dumnezeu, şi numele Meu cel nou: Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Tu, Israele român, porţi numele Meu şi te numeşti cu nume nou de nou Israel şi te numeşti cu numele cetăţii Mele, iar cetatea Mea se numeşte Ierusalim, căci Eu sunt Ierusalimul cel nou, Omul Cel nou, cu Duh dătător de viaţă, cort al sfinţilor din cer şi de pe pământ. Iată Noul Ierusalim. El se coboară din cer, de la Dumnezeu, plin de sfinţi, cetate a sfinţilor, cortul lui Dumnezeu, cort al sfinţilor Mei. Amin. Iar sfinţii au pe ei scris numele Meu cel nou, Cuvântul lui Dumnezeu. Acest cuvânt al Meu este măsura care măsoară pe cei sfinţi, pe cei credincioşi Mie, căci vin cu sfinţii, şi vin la sfinţi, şi măsura Mea este cuvântul. Amin.

Mă fac cuvânt de bunăvestire a împărăţiei Mele pe pământ, şi cu această măsură măsor împărăţia cerurilor în om. Cine nu are înăuntrul său împărăţia cerurilor, nu are cu ce măsura Cuvântul lui Dumnezeu, numele Meu cel nou, care este scris în Scripturi pentru venirea Mea cea de a doua pe pământ cu oamenii. Oamenii care nu ştiu să-I dea lui Dumnezeu împărăţie şi moştenire în ei, aceia nu primesc cuvântul împărăţiei cerurilor şi mângâierea acestui cuvânt, căci cuvântul Meu este duhul mângâierii, cel promis prin Scripturi credincioşilor Mei.

De-ar curge pe tot pământul daruri de la Dumnezeu, toate şi peste tot sunt în parte luate şi date. Dar la voi, fii ai Noului Israel, Eu sunt măsura cea întreagă. Pic cu pic v-o dau vouă şi Mă întregesc la voi întru desfacerea Scripturilor venirii Mele a doua oară pe pământ cu oamenii. Iar când voi fi cu plinul tot deşertat peste pământ prin voi, cei care Mă primiţi cuvânt din cer, atunci sfârşitu-s-au toate câte sunt scrise în Scripturi pentru ca să se împlinească iotă cu iotă, şi apoi vin văzut pentru începutul veşniciei văzute. Şi nu vor mai fi în ziua aceea nici peşteri, nici stânci ca să se ascundă în ele cei ce vor da atunci să se ascundă de faţa venirii Mele, de faţa zilei Mele, zi cu bucurie pentru cei ce Mă aşteaptă, şi zi cu mânie pentru toţi necredincioşii. Atunci proorocul mincinos şi fiara cea din ascuns, antichrist, care se ascunde în Dumnezeu, zice el, balaurul cel cu şapte capete şi zece coarne cu care a înşelat toată lumea, nu va mai găsi pentru el loc în cer, şi va sta pe nisipul mării, precum este scris despre casa care se zideşte pe nisip, căci biserica Mea este zidită pe temelie de piatră, iar piatra ei, sunt Eu, Hristosul Tatălui, cu viaţa Mea în fiii bisericii Mele.

Israele, Israele român, Ierusalime nou care eşti nou prin numele Meu cel nou! Tu să ţii minte că ţi-a spus Dumnezeu: *«Cel ce vine înaintea Mea, este fur şi tâlhar pentru oi»,* pentru oile Mele, nu pentru ale lui, căci oile lui nu sunt oi, precum nici el nu este păstor, ci este lup sub piele de păstor.

Dar tu, Românie, ai în mijlocul tău pe poporul Meu, care-ţi dă de la Mine ca să ştii şi să cunoşti vremea iubirii tale, că a venit vremea ta cu Mine, şi Eu, Domnul, ţi-o vestesc, amin, fiindcă aşa I-am spus Tatălui: *«Te slăvesc pe Tine, Părinte Doamne, că ai ascuns acestea de cei înţelepţi şi le-ai descoperit pruncilor, Părinte al cerului şi al pământului, căci aşa a fost binevoirea înaintea Ta. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu, şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni decât numai Fiul, şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere».* Tatăl Meu a ascuns taina venirii Mele, a ascuns-o de poporul Israel care-şi zicea înţelept din pricina cuvântului lui Dumnezeu pentru el, şi a descoperit-o neamului român, care s-a născut prin moartea şi prin învierea Mea creştin pe pământ, căci Eu, Fiul Tatălui, am voit ca neamul român să-L cunoască pe Tatăl precum Eu Îl cunosc, căci Eu nu grăiesc de la Mine Însumi, ci toate câte Îmi dă Tatăl, acelea le grăiesc, şi din Tatăl sunt ele.

Tot pământul din margini în margini să-şi aţintească auzul la cuvântul Meu, care grăieşte din cer şi spune taina neamului român, neam născut creştin, singurul popor de pe pământ care-şi are începutul în Hristos, unicul popor care a avut din scutece credinţa cea dreaptă în mijlocul neamurilor fără Dumnezeu pe pământ, popor cu act de naştere din Hristos, popor născut după duh din apostolii Mei pe care Eu i-am aşezat începătură nouă pe pământ, căci scris este: *«Nu fiii cei după trup moştenesc făgăduinţele, ci fiii cei după duh, ale cărora sunt făgăduinţele».*

Ia aminte, pământule, şi voi, cei ce-l locuiţi, luaţi aminte, căci celui ce a biruit biruind i-am dat din mana cea ascunsă şi i-am dat pietricica albă, şi nume nou, scris pe ea, şi pe care numai primitorul îl ştie, numai cel ce are scris pe el numele lui Dumnezeu şi numele cetăţii lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim, care se coboară din cer, de la Dumnezeu şi cu Dumnezeu, şi numele Meu cel nou. Amin. Biruitor pentru neamul Meu român, Eu sunt, iar biruitor pentru Mine este neamul român, că el a păstrat ca nimeni altul între neamurile pământului chipul împărăţiei cerurilor în pântecele lui, şi iată, am fii din el, fii care au în ei chipul Meu, viaţa Mea cea vie în ei.

E sărbătoare de sfinţi, coborâtă cu Mine în grădina cuvântului Meu, că la tine, poporul Meu, stă cerul în sărbătoare şi îşi găseşte plăcerea în tine. Tu eşti semnul Meu cel de dinaintea venirii Mele. Tu eşti chipul Meu cel de dinaintea arătării Mele. Tu Mă arăţi pe Mine oamenilor. Tu dai celor ce vor să ia în ei, ca şi tine, chipul Meu. Poporul Meu, tu eşti cel ce ai înţeles taina chipului Meu în om şi trăieşti în ea şi eşti cuprins în ea, că ai fost credincios venirii Mele şi ţi-am dat pietricica cea albă pe care Eu am scris numele Meu cel nou: Cuvântul lui Dumnezeu, şi am scris peste tine numele lui Dumnezeu şi numele cetăţii lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim, care se coboară din cer, de la Dumnezeu şi cu Dumnezeu, şi numele Meu cel nou: Cuvântul lui Dumnezeu. Nu ştiu oamenii bisericii lumii, nu ştiu nici oamenii bisericii din România, nu ştiu aceştia să înţeleagă cuvântul Meu cel din Scripturi pentru vremea venirii Mele a doua oară pe pământ. Ei au scris cu mâna lor în Scripturi vreme lungă până la venirea Mea, şi lumea a fost înşelată de înşişi învăţătorii care stau peste ea în numele Meu.

Iată, vin Eu. Vin şi învăţ neamul omenesc să ştie de la Tatăl citirea Scripturilor venirii Mele cu cer nou şi cu pământ nou pentru cei drepţi. Iată, vin Eu, şi fericiţi sunt cei ce ascultă cuvântul Meu şi îl împlinesc pe el. Nu ştiu oamenii bisericii ce înseamnă nou Ierusalim, nu ştiu ce înseamnă om vechi şi om nou, şi rătăcesc, că nu cunosc tainele Mele cele din Scripturi. Iată, vin Eu Învăţător din cer pe pământ, iar tu, Israele român, Ierusalime nou, nume nou pentru poporul Domnului, tu să stai mereu pe calea iubirii Mele cu tine, pe calea venirii Mele la tine, ca să ia oamenii din râul cuvântului Meu, râul vieţii, care curge din Mine peste pământ ca să adăp din el neamul omenesc.

Tu, Israele român, eşti adevăratul popor român. Tu eşti România cea adevărată între cer şi pământ, şi din tine va lua naştere tot neamul Meu cel nou, căci numele de român este numele cel nou al poporului cel ales din nou, că scris este în Scripturi pentru cei credincioşi şi sfinţi: *«Le voi da un nume nou, şi vor fi poporul Meu cel nou, şi voi umbla cu ei, şi Eu Însumi voi fi cu ei şi îi voi paşte pe ei şi le voi da din mana cea ascunsă, şi vor fi fii ai învierii».* Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 1998

Cuvântul Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

Expoziţia de artă creştină „Semnul: al şaptelea înger". Lemnele şi pietrele proorocesc. Poporul cuvântului iese spre mulţimi pildă a împărăţiei cerurilor.

Deschideţi Domnului, fiilor din grădină. Amin. Eu sunt Cel ce merg cu voi şi Mă vestesc prin voi de pe acoperişuri, după cum Eu am profeţit la prima Mea venire. Amin, amin zic vouă: veni-va vremea şi a venit vremea să vorbească lemnele şi pietrele şi frunzele din pom şi toate câte sunt, căci oamenii nu mai ştiu să Mă vestească unii altora pe Mine, Cel ce vin din Tatăl şi Mă vestesc că vin.

Fiilor, voi sunteţi mici, iar cei mici nu se tem, căci se tem cei mari. Cei mari sunt fricoşi; cei ce şi-au făcut ranguri între oameni se tem unii de alţii, că necăjiţi sunt cei mari între oameni. Cel ce se teme este om cu sufletul forţat de teamă şi nu are pace din cer în sufletul său. Merg cu voi, mergem în mijlocul mulţimilor, merg cu voi înaintea celor ce şi-au luat ranguri mari peste ţara Mea cea de la acest sfârşit de vreme. Mă aştern înaintea lor cuvânt, căci lemnele şi pietrele şi frunzele şi tot ce aveţi voi de pus înaintea lor vor purta în ele putere, şi puterea Mea va zgudui inimile şi minţile celor mari de pe pământ. Mă las cuvânt de binecuvântare înaintea voastră şi merg cu binecuvântarea Tatălui, merg cu voi şi Mă întăresc în voi şi vă arăt oamenilor cu lucrul Meu în voi. Binecuvântată să fie vestirea cuvântului lui Dumnezeu peste pământul român, căci acoperişurile se pleacă la puterea cuvântului Meu.

Să vină mulţimile să vadă lucrarea Mea cu voi, să vină după voi aşa cum veneau după Mine când le înmulţeam pâinile lor şi le vorbeam din cer cuvântul lui Dumnezeu. Să vină cei mari cu rangul şi să se facă mici şi să asculte vestea şi povestea împărăţiei lui Dumnezeu în mijlocul României, că ea e ţara Mea cea de la sfârşit, şi Eu vin pe nori, precum este scris în Scripturi despre venirea Mea, şi vin la ea, că am loc pregătit în ea pentru venirea Mea. Vin şi ies cu venirea Mea, ies cu ea în mijlocul mulţimilor şi vă întăresc ca să puteţi sta în numele Meu înaintea oamenilor, că voi sunteţi mici pe pământ, dar sunteţi mari la Dumnezeu, şi aveţi pacea Mea în voi. Amin. Nu au oamenii pace în ei, dar voi aveţi, că Eu vin din cer la voi şi mereu vă spun: Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Amin, amin, amin. Să ia mulţimile din pacea Mea din voi, că mulţi sunt cei ce vă iubesc pentru numele Meu şi pentru cuvântul Meu cu care vin la voi, şi puţini, puţini de tot

sunt cei care vă pizmuiesc pe voi pentru numele Meu care este de la Mine peste voi, dar Eu voi împărăți în toți, și toți Mă vor iubi în voi. Un ceas, și voi birui în toți cei de pe pământ, și voi fi iubit în voi, că Eu am în voi împărăția Mea, și după ea va căuta tot sufletul de pe pământ, că nimic nu va mai rămâne pe pământ decât împărăția Mea și cei ce o au pe ea și cei ce o caută pe ea. Amin.

Binecuvântat să fie locul în care Eu poposesc cu voi și cu împărăția Mea în voi. Binecuvântați să fie toți cei buni și curați și credincioși între cei ce stau la cârma României, căci România e țara lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Să se uite la voi tot pământul și să ia de la voi pilda împărăției cerurilor în om. Amin.

Și acum, fiilor din grădină, Mă urc la Tatăl și Îi spun bucuria Mea de azi, și vin înapoi în voi, și am venit, și mergem pentru România și ne vom vesti veste cerească din vârful muntelui Meu cel sfânt, că așa o numesc Eu pe România. Inima Mea a strâns în ea toate cuvintele voastre de strigare, că Eu v-am învățat să ziceți: *«Vino, Doamne, vino cu împărăția Ta!».* Iată, vin, și am venit, și voi veni pentru toți cei ce locuiesc pe pământ. Cuvântul Meu este împărat și este toiag de sprijin pentru toți cei ce se scoală pentru venirea Mea.

Scoală-te, iubito, scoală-te, țara Mea cea de azi! Eu sunt în tine Mire pentru toți cei curați din tine. Suflu peste tine cuvânt și duh de sfințire. Vino în dragostea Mea, vino, iubito! Iată Eu și cei mici ai Mei în tine. Ierusalime nou, luminează-te! Eu sunt cu slava cerească în tine, țara Mea de azi, țara lui Hristos, Fiul Tatălui Savaot, țara nunții Mele, țara Mea de azi. Amin, amin, amin.

7/20 mai 1998

Duminica a șasea după Paști, a orbului

Scriptură despecetluită: „Eu sunt lumina lumii atât cât sunt în lume". Pomenirea de patruzeci de zile de la mutarea la cer a surioarei sfintei Virginia, lelica Maria.

Eu sunt, fiilor. Cobor la voi cu Tatăl, cobor la voi cu sfinții, că am loc de coborâre pe pământul român. Amin. Zilele veacului cel nou sunt cu Mine peste voi, și voiesc prin voi să-Mi fac loc cu ele peste tot pământul, peste tot omul, dar omul este el, și greu se mai pleacă Celui mai mare decât el.

O, dacă ar avea lumea învățători adevărați ca s-o iubească așa cum am iubit-o Eu și cu Tatăl, o, numai dragoste din cer și sfințenie și pace din cer ar fi pe pământ cu oamenii. Dar nu vor învățătorii oamenilor, nu vor să semene cu Mine la chip și la faptă, nu vor să vadă ca Mine și ca voi, și vor să vadă ca ei, și tot așa să vadă și cei învățați de ei. Dar Eu *«spre judecată am venit, pentru ca cei care nu văd, să vadă, iar cei care văd, să fie orbi»,* precum este scris, iar cei orbi își pun mâna în cap când aud cuvintele Mele, așa cum au zis fariseii din vremea trupului Meu: *«Nu cumva și noi suntem orbi?».*

O, poporul Meu, cei ce zic că văd, au păcat dacă nu văd. Cei ce văd, văd cele ale Domnului, iar cei ce nu văd, văd cele ce se văd și nu înțeleg ce spun ei când spun: *„Noi vedem".*

O, oamenilor, vindecați-vă vederea, căci cele ce nu se văd, acelea sunt vederea celui ce vede, iar cele ce se văd, sunt orbirea celui ce vede. O, fii ai oamenilor, orbirea vine de la oameni, nu de la Dumnezeu, căci cei ce iubesc cele omenești sunt orbi. Veniți și vă spălați în apele Siloamului, căci râul vieții este trimis de Tatăl pe pământ. Eu sunt izvorul râului vieții. Râu de cuvânt Mă fac peste pământ, iar cel ce crede în Mine, râuri de ape vii vor curge din gura lui, așa cum curg din gura Mea. Credința în Dumnezeu a făcut din prooroci râuri de ape vii peste oameni, dar oamenii sunt orbi și nu văd pe cei trimiși ai Mei. O, fii ai oamenilor, am făcut din fiii cuvântului Meu de azi trimișii Mei la voi. În vremea trupului Meu am întâlnit un orb din naștere și am spus: *«Mie Mi se cade să fac până este ziuă lucrurile Celui ce M-a trimis pe Mine, căci vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze».* Și zicând așa, am scuipat jos și am făcut tină din scuipat și am uns cu tină ochii orbului și l-am trimis la scăldătoarea Siloamului să se spele și să vadă. Pe cel orb l-am trimis să se spele și s-a dus orbul și a ajuns acolo unde l-am trimis, și a văzut apoi pe Cel ce i-a deschis ochii, și L-a mărturisit pe Dumnezeu și s-a făcut sănătos de orbire și nu s-a temut de necredincioși. Părinții lui s-au temut de necredincioșii care spuneau că dacă cineva Mă va mărturisi pe Mine că sunt Hristosul Tatălui, să fie dat afară din sinagogă, dar cel vindecat nu s-a temut, căci a crezut. Omul își face singur judecată, omul își face singur dreptate. Cine nu are învățător peste el, acela nu învață, și își este sieși judecător, iar cine face așa ceva, rămâne în întuneric, căci cele nevădite în om sunt întuneric, întunericul dinăuntrul omului care zice că vede, căci Eu așa am zis: *«Vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze».*

Vin din cer să dau înțelepciune oamenilor. O, fii ai oamenilor, Eu sunt lumina lumii atât cât sunt în lume. De aceea am venit, trimis de Tatăl am venit în lume, ca să aibă lumină lumea. Când lumina nu este în lume, nimeni nu poate să lucreze, căci vine noaptea acolo unde nu este lumină. Cei ce nu au învățătorul între ei, aceia sunt în întuneric. Învățătorul scoate la vedere cele ce nu se văd în om și îl vindecă pe om de întuneric, căci cele nevădite sunt întuneric, întunericul dinăuntrul omului, noaptea dinăuntrul omului. Chiar și cele bune din om, dar nevădite, chiar și acelea se numesc întuneric, căci tot ceea ce nu se vede este în întuneric. Sunt o mulțime de oameni care răstălmăcesc Scripturile Mele și ale sfinților Mei spre pieirea lor, și nu spre folos de viață veșnică în ei. Mulți zic că este laudă de sine cele luminate din om, dar este scris: *«Cel ce se laudă, în Domnul să se laude»,* și aceasta trebuie să facă tot omul care crede în Dumnezeu, iar cel credincios care nu face așa, nu are cum învăța pe cel necredincios. Eu pe orb l-am vindecat de orbire cu puterea cea din Mine, cu cuvântul Meu cel plin de putere, cu trupul și cu cuvântul Meu, iar când ispititorii M-au numit păcătos, orbul vindecat a răspuns că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși, ci numai pe cei care cinstesc pe Dumnezeu făcând voile Lui, și orbul M-a mărturisit că l-am vindecat.

Cel ce caută slava lui Dumnezeu în el, acela nu este un om mândru, așa cum voi, fiilor, sunteți învinuiți de cei necredincioși. Numai cel ce-și caută slava lui, numai acela este om mândru. Nu cel ce cinstește pe Dumnezeu prin faptele și prin cuvintele sale, nu acela este om mândru, ci este mândru acela ce nu-L cinstește pe Dumnezeu, că acela caută slava oamenilor.

Iată Scriptură despecetluită: *«Eu sunt lumina lumii atât cât sunt în lume».* Când lumina nu este în lume, nimeni nu poate să lucreze, căci vine noaptea, când nimeni nu poate lucra, fiindcă fără lumină este noapte. Am venit să fiu cuvânt în lume. Am coborât cu Tatăl Meu în lume și facem lumină în lume, căci cuvântul lui Dumnezeu merge peste tot cu lumina lui. Amin, amin zic vouă, Eu sunt lumina lumii atât cât sunt în lume. Amin, amin, amin.

Şi acum, fiilor de la ieslea cuvântului Meu, deschideţi cartea lui Verginica. Ea este trâmbiţa Mea şi este în coborârea Mea la voi.

Verginico, ţi-am deschis. Eu sunt uşa de la cer la pământ şi de la pământ la cer. Ai întâlnire cu poporul Meu şi al tău. Pace poporului tău, Verginico! Amin, amin, amin.

*

O, fiilor, pace vouă de la Domnul! Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Amin, amin, amin.

O, Doamne, mare este lucrarea Ta de lumină peste lume. Ai venit din cer pe pământ ca să aibă lumea lumină, căci Tu eşti lumina lumii atât cât eşti în lume. O, cât de uşor poate fi înţeleasă şi crezută coborârea Ta şi cuvântul Tău de azi peste pământ! Nu i-ar trebui omului mai mult ajutor să creadă, că Tu aşa ai zis atunci: *«Atât cât sunt în lume, Eu sunt lumina lumii»*. Când Tu nu eşti în mijlocul oamenilor cu învăţătura Ta care vădeşte pe cele ascunse în om, e noapte, Doamne, şi nimeni nu lucrează. O, e noapte în mulţi, Doamne, căci toţi oamenii sunt ascunşi în ei, iar cele ascunse în om sunt întunericul dinăuntrul omului, şi e noapte în om. Dar Tu ai venit. Amin, amin, amin. Cele ascunse în oameni sunt învederate de Tine, căci cuvântul Tău pune degetul Tău pe cele acoperite ale oamenilor şi le scoate la lumină. Cele ce se cunosc sunt lumină, căci sunt învederate şi se cunosc. Spre judecată ai venit în lume, pentru ca cei care nu văd, să vadă, iar cei care văd, să fie orbi. Dar cum să fie orbi cei care văd? Dar ce văd cei orbi? Toată lumea este oarbă şi surdă, Doamne, căci cuvântul Tău este adevărat, şi s-a împlinit: *«Ochi au, şi nu văd; urechi au, şi nu aud»*. Dar eu sunt trâmbiţa Ta, şi sunt în cer cu Tine şi sun din trâmbiţă peste pământ. Amin.

O, fii ai oamenilor, a venit Domnul Iisus Hristos în lumea voastră ca să fie lumină peste voi. E întuneric fără Domnul. Deschideţi Domnului! Amin, amin, amin. Glasul Domnului a străbătut peste două mii de ani şi a ajuns până azi. Strigă Domnul şi azi, şi spune: *«Eu sunt lumina lumii atât cât sunt în lume»*.

O, fii ai oamenilor, a venit Domnul cuvânt pe pământ, a venit cu sfinţii Săi. Vine ziua când Domnul şi sfinţii se vor vedea şi vor grăi acelaşi cuvânt toţi, şi veţi cunoaşte în ziua aceea că Domnul este Unul în toţi sfinţii Lui, în cer şi pe pământ. Amin. E Domnul cuvânt peste pământ. El îi face pe cei care nu văd, să vadă, iar pe cei care văd, să fie orbi. Cei ce văd cele ce se văd, aceia sunt cei ce nu văd, căci în curând nu vor mai fi cele ce se văd azi, şi nu vor mai avea ce să vadă cei ce văd aşa, iar cei ce văd cele ce nu se văd, aceia sunt cei ce văd, căci în curând se vor lăsa văzute cele ce nu se văd cu ochi trupeşti, iar cei ce nu văd pe cele ce se văd, vor vedea pe cele ce nu se văd. Amin.

Iar tu, poporul meu, eşti în sărbătoare cu cerul şi cu Domnul şi cu mine. Azi serbăm pe surioara mea, cea care a venit la cer acum patruzeci de zile.

O, fii ai grădiniţei mele, vă mulţumesc pentru pomenirea surioarei mele şi pentru rugăciunile voastre la Domnul, căci fericirea omului trebuie cerută la Domnul, trebuie cerută de cei vii, de cei în trup. Vă mulţumesc, fiilor, că lucraţi pe plăcerea celor din cer, căci copiii surioarei mele i-au făcut pomană ca pe pământ, dar pomana lor nu este pentru surioara mea, nu este, că ea a mâncat pe pământ aşa cum a zis Domnul vouă să postiţi postul venirii Domnului. Fericit va fi omul care posteşte postul venirii Domnului, căci toate se împlinesc cu post şi cu rugăciune, căci rugăciunea este post, şi postul este rugăciune. La Domnul este un fel, şi la oameni este altfel. Copiii surioarei mele şi-au scris păcat în cer şi pe pământ, că au pomenit pe mama lor împotriva voii ei cereşti. Dacă ea s-a hrănit cu post pe pământ înaintea venirii Domnului, ce fel de jertfă este pentru sufletul ei jertfa pe care au închinat-o copiii ei pentru numele ei? Îl voi ruga pe Domnul să-i facă să nu aibă ce mânca, şi aşa să-şi plătească păcatul pe care l-au făcut împotriva pomenirii surioarei mele.

Dar voi, fii ai poporului meu, bucuraţi-vă la masă binecuvântată de Domnul prin biserica cea curată şi sfântă pe pământ, că în bisericile din lume nu mai sunt pomeni şi pomeniri plăcute lui Dumnezeu, căci cele plăcute oamenilor nu sunt cele plăcute lui Dumnezeu.

O, surioara mea, bucuria ta în cer vine de la lucrul tău pentru Domnul pe pământ, că una este să facă voia Domnului creştinul, şi alta este să împlinească planul Domnului pe pământ. Copiii noştri cei de azi te-au ajutat în lucrul tău pentru Domnul şi au de la noi lucrul spre înaintare pentru venirea Domnului cu sfinţii. Nu te întrista de cele ce au pus înaintea ta copiii tăi care au lucrat împotriva pomenirii tale. Nu te îndurera în cer. Iată, avem jertfă plăcută din grădina Domnului pentru pomenirea ta cea de azi. Aceştia sunt copiii noştri, că Domnul aşa a spus: *«Ai Mei sunt cei ce fac voia lui Dumnezeu»*. Amin. Le spun eu cuvântul tău de mulţumire, le spun eu acum, şi le spun şi mai mult, că eu sunt cuvânt din cer peste pământ şi sunt trâmbiţa cea pentru venirea Domnului.

Fiilor, fiilor iubiţi, Îl rog pe Domnul şi spun: Doamne, binecuvintează jertfa cea pentru pomenirea surioarei mele. Doamne, dă la cei iubiţi ai Tăi să aibă cele spre lucrul Tău cu ei, să aibă cele plăcute Ţie, Doamne. Iar la copiii surioarei mele dă-le, Doamne, trezirea cea de la Tine, căci Tu îi faci pe cei care nu văd să vadă, iar pe cei care văd, îi faci să fie orbi. Amin.

— Verginico, sunt cu luare-aminte la cele ale duhului tău. Eu sunt lumina lumii atât cât sunt în lume. Eu sunt cuvânt peste pământ, şi scot la lumină pe cele ce nu se văd şi le vădesc de pe acoperişuri, şi orbii şi surzii văd şi aud cele ce Eu vădesc şi scot din întuneric la lumină. Eu sunt în lume, şi cuvântul Meu este lumină în lume, şi cel ce aude cuvântul Meu, să vină la Mine, să vină la masa Mea. Amin, amin, amin.

11/24 mai 1998

Praznicul Înălţării Domnului

Duhul înţelegerii este al celor credincioşi. Domnul vine învăluit în nor, precum S-a şi suit.

Poporul Meu, pace ţie! Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Amin, amin, amin. Sărbătoresc cu tine praznic împărătesc, căci Domnul Dumnezeul tău este Împărat a toate câte sunt văzute şi nevăzute de om, ştiute şi neştiute de om. Vin în mijlocul tău cu zi de praznic ceresc. Eu, după ce am înviat dintre morţi, M-am arătat viu, şi Mi-am dovedit învierea prin multe semne, şi am vorbit despre împărăţia lui Dumnezeu, iar după patruzeci de zile de la învierea Mea le-am spus ucenicilor Mei să nu stea nicăieri decât în Ierusalim, aşteptând pe Duhul Sfânt, făgăduinţa Tatălui pe care Eu le-am spus-o lor. Ei trebuiau să boteze cu Duh Sfânt pe oamenii care vor crede în Mine prin învierea Mea, vestea pe care trebuia s-o ducă ei până la toate marginile.

Poporul Meu, vin din cer în mijlocul tău. Vin la tine cu praznicul înălţării Mele la cer. O, ce taină mare este înălţarea Mea la cer! A venit din cer un nor şi M-a învăluit şi M-am fă-

cut nevăzut de ochii celor ce priveau la cer după norul care-Mi învăluise trupul Meu cel înviat. Poporul Meu, trezeşte-ţi bine duhul înţelegerii, că vin la tine cu tainele cerurilor. Duhul înţelegerii e mare dar. Acest duh îl au numai cei binecredincioşi. Amin. Cei adunaţi pentru Mine în muntele Eleonului, de unde Eu M-am dus la cer, M-au întrebat: *«Doamne, oare, aceasta este vremea în care Tu aşeza-vei la loc împărăţia lui Israel?».* O, poporul Meu, această vreme o ştia numai Duhul Sfânt, Care a venit astăzi la voi. Când Duhul Sfânt a venit peste apostolii Mei cei de atunci, la cincizeci de zile de la învierea Mea, s-a împlinit cuvântul pe care Eu l-am dat lor, căci aşa le-am spus: *«Nu este lucrarea voastră să ştiţi soroacele sau vremile puse de Tatăl sub stăpânirea Lui, ci voi veţi lua putere să-Mi fiţi martori până la toate marginile când va veni peste voi Duhul Sfânt».* Le-am spus aşa, şi n-am mai stat de faţă cu ei, căci norul a venit din cer şi M-a învăluit în cele ce nu se văd. Norul se suia spre cer, iar îngerii Domnului s-au coborât în straie albe şi au stătut lângă ei şi le-au spus: *«De ce priviţi la cer? Acest Iisus pe Care L-aţi văzut înălţându-Se de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut ducându-Se la cer».*

Poporul Meu, deschide-ţi bine duhul înţelegerii, că-ţi descopăr tainele Mele ca să le ştii şi ca să audă tot pământul lucrarea lui Dumnezeu. Pe vremea când Dumnezeu petrecea cu mersul lui Israel pe pământ, norul acoperea pe Dumnezeu, Care mergea în faţa lui Israel. Moise ştia taina Mea cea din nor, căci avea duhul înţelegerii şi grăia cu Domnul, Care era acoperit în nor. Toţi proorocii au avut de la Mine priceperea tainei Mele care Mă acoperea în nor atunci când le grăiam cele cereşti.

Să te uiţi, poporul Meu, dar să şi înţelegi de acum, că e vremea să vin văzut, precum M-am şi suit la cer. Să te uiţi tu deasupra ta când Eu Mă întâlnesc cu tine în cuvânt şi să vezi norul alb care Mă învăluieşte pe Mine când Eu grăiesc peste tine. Eu aşa vin la tine, căci aşa este scris: *«Precum S-a suit, tot aşa va şi veni, precum L-aţi văzut ducându-Se la cer».* Aşa este venirea Mea, că scris este: *«El vine cu norii».* Amin. Eu aşa le-am spus la ucenici: *«Voi fi cu voi tot timpul, până la sfârşitul timpului».* Şi aşa este, cum le-am spus este, dar norul este haina Mea, precum a fost la început. Cu Adam tot aşa eram; din nor grăiam lui cuvântul Meu. Cu Avraam tot aşa am lucrat. În toată vremea lui Israel am fost mereu în mijlocul lui, şi grăiam din nor, învăluit în nor. Cu proorocii grăiam aşa cum Îmi este grăirea Mea, căci adevărat este cuvântul îngerilor care au spus: *«Precum S-a suit, tot aşa vine, cu norii vine, şi grăieşte Domnul peste pământ».*

O, grădiniţa Mea de fii, grăiesc cu tine despre coborârea Mea deasupra ta, ca să audă tot pământul lucrarea Mea cu tine, şi să-şi deschidă omul duhul înţelegerii şi să înţeleagă venirea Mea la tine, căci pentru tot pământul vin la tine. E mare taină pietricica albă din această grădiniţă, căci pe ea se scrie numele Meu, cuvântul Meu cel nou, pe care-l ştie numai primitorul. În cartea Apocalipsei este scris despre această taină a pietricelei albe şi a cuvântului Meu de azi, şi ştiut de fiii grădinii cuvântului Meu, pe care i-am făcut biruitori peste vreme şi peste lume, că ei au biruit lumea, precum Eu am biruit-o.

Au mai fost pe pământ lucrări în parte, venite din cer ca să strige lumea la pocăinţă, dar cei cuprinşi de lucrări cereşti în parte, n-au voit să biruiască lumea din ei, iar cuvântul judecăţii faptelor, învăţătura care venea de la cer peste ei, este şi asupra lor dacă ei n-au biruit lumea. Cei ce sunt fiii împărăţiei cerurilor pe pământ, aceia nu se însoară şi nu se mărită, şi sunt curaţi ca îngerii din cer, curaţi cu trupul şi cu duhul. Dar cu voi, fii ai cuvântului Meu în România, Eu am biruit şi M-am făcut Împărat peste pământ şi cuvintez cuvânt din nor, căci norii slavei Mele coboară până deasupra voastră, şi Eu grăiesc din nor peste voi, şi voi Mă daţi oamenilor, că a venit vremea să vin pentru tot omul de pe pământ. Până mai ieri grăiam numai vouă, dar acum Mă împart tuturor prin voi.

O, poporul Meu Israel cel din români, tu să te bucuri la întâlnirile Mele cu tine şi să nu te îngrijorezi de vântul şi de norul cel de deasupra ta, că Domnul Dumnezeul tău, cu norii vine la tine şi îţi grăieşte. Fericit este omul care înţelege venirea Mea la voi, fiilor primitori ai cuvântului Meu cel nou. Împărăţia lui Israel acum s-a aşezat, căci Israel înseamnă poporul Domnului, popor ceresc, popor la care vine Dumnezeu şi grăieşte din nor. Acum două mii de ani când ei M-au întrebat de vremea aşezării la loc a împărăţiei lui Israel, Eu numaidecât le-am spus că nu este lucrarea lor această taină, ci este lucrarea Duhului Sfânt, Cel din Tatăl, şi numaidecât M-am lăsat învăluit în nor, suindu-Mă de la ei la cer. Dacă Dumnezeu ar fi mereu văzut de oameni, oamenii ar vorbi cele pământeşti cu Domnul, aşa cum era şi atunci, dar Eu M-am ascuns în nor, şi grăiesc peste oameni, şi Mă ascund în om, şi grăiesc acoperit peste cei credincioşi care iau învăţătură de la Dumnezeu.

O, poporul Meu cel nou, o, fiilor scumpi lui Dumnezeu! Pe ucenicii Mei cei de atunci i-am trimis peste pământ să-Mi fie martorii învierii Mele, care a urmat după răstignirea Mea, iar pe voi v-am făcut ucenicii venirii Mele şi din mijlocul vostru Mă împart cuvânt peste oameni, că am făcut din voi semnul Meu pe pământ şi în cer, semnul cel de dinaintea venirii Mele cu trupul în slavă. Dacă Eu nu M-aş fi ascuns de ochii oamenilor, s-ar fi pierdut dumnezeirea Mea din mintea oamenilor. Dar M-am ascuns cu mare slavă, cu mare taină, că mare taină este înălţarea Mea.

Fiilor, Duhul Sfânt al Tatălui este în Mine, şi Duhul Sfânt din Mine este în voi, şi Eu sunt Duh Sfânt în voi. Amin, amin, amin. Fiilor, M-am înălţat ca să fiu Duh Sfânt peste pământ, căci trupul Meu era smerit între oameni, era fără slavă, fiindcă Dumnezeu nu voieşte slavă de la oameni, ci voieşte dragoste de la oameni, dragoste ca a lui Dumnezeu. Amin. Iată, taină grăiesc vouă: precum M-am înălţat, tot aşa şi vin, şi vin cu norii. Amin, amin, amin. Trupul Meu este acoperit în nor, dar cuvântul Meu este Duhul Sfânt al Tatălui, căci Eu sunt Cuvântul Tatălui Savaot. Amin.

Era o zi frumoasă şi senină, era adiere de vânt şi era pacea Mea peste ucenicii Mei în ziua când M-am adunat cu ei pe muntele Eleonului, iar norul alb cobora de sus în jos, şi Eu M-am lăsat cuprins de nor şi M-am făcut tainic şi Mi-am slăvit dumnezeirea şi am coborât Duh Sfânt din trupul Meu peste ucenicii Mei după zece zile de la înălţarea Mea dintre ei. Ei nu s-au depărtat de Ierusalim, precum nici Eu nu M-am depărtat de locul păcii Mele, locul unde Eu l-am împăcat pe om cu Tatăl, locul în care Eu M-am jertfit pentru omul cel zidit de Dumnezeu, şi apoi M-am împărţit la tot pământul prin ucenicii Mei, care M-au mărturisit tuturor, de atunci şi până la voi, fii ai venirii Mele. Şi iată, Eu am venit, şi lumea nu este cu Mine şi nu veghează întru venirea Mea, dar Eu vin cu norii şi din nor cuvintez peste grădiniţa cuvântului Meu, şi norii se vor da la o parte şi oamenii Mă vor vedea, aşa cum M-au văzut cei ce se uitau la norul care M-a învăluit. Se va trage cerul în lături, se va trage norul în lături, şi voi rămâne

văzut de ochii oamenilor care nu Mă aşteaptă să vin. Fericit este omul cel ce cu duhul său Mă vede, că acela M-a primit cu Duhul Meu Cel Sfânt în el. Elisei proorocul Mă avea în el şi Mă vedea cu duhul său, dar sluga lui nu Mă vedea. Şi Elisei Mi-a spus să dau cerul în lături şi să vadă sluga sa pe Dumnezeu în oştire cerească, şi ochii trupeşti ai slugii lui Elisei au văzut izbăvirea de la Domnul, izbăvirea lui Elisei proorocul. Cel ce Mă vede cu ochii trupului, nu rămâne viu, nu rămâne cu Domnul şi cu dreptatea Domnului. De aceea M-am ascuns în cele ce nu se văd, căci fericit este omul credincios, care vede prin ochii duhului.

Israele, Israele român, să nu fie în tine fii de ai tăi care să nu ştie cum să creadă în Dumnezeu, cum să-L aibă pe Dumnezeu, cum să-L aducă pe Dumnezeu între oameni. Tu eşti cuprins în mare taină, poporul Meu. Vine ziua când trupurile voastre vor fi în slavă şi când veţi fi învăluiţi de slava care vine din cer, aşa cum a venit peste Mine norul slavei Domnului şi M-a învăluit în ziua înălţării în slavă a trupului Meu.

O, fiilor care aţi biruit în voi lumea şi duhul lumii! Este scris în Scripturi că după ce vor învia morţii, vor fi răpiţi în nori cei vii, şi toţi împreună vor fi cu Domnul întâmpinându-se unii pe alţii. Cei ce au biruit lumea în trupul lor, vor fi răpiţi în nori şi vor întâmpina pe Domnul în văzduh, şi apoi vor fi pururea cu Domnul, cu cerul cel nou şi cu pământul cel nou şi cu dreptatea cea sfântă, care vine cu Domnul. Amin.

O, fiilor scumpi, ce taină mare este înălţarea Mea la cer! Eu sunt în mijlocul vostru mereu, şi sunt tainic, şi sunt, dar să fiu, fiilor. Acolo unde sunteţi voi, să fiu şi Eu, să fiu mereu cu voi, fiilor. Aveţi grijă să fiţi mereu cereşti, fiilor, căci cei cereşti Îl au pe Domnul în ei şi cu ei şi între ei. Cei cereşti se cunosc că sunt cereşti; cei cereşti sunt acoperiţi în ochii celor din jurul lor, că dacă n-ar fi aşa, ar fi ispitiţi de cei de pe pământ, aşa cum Mă ispiteau pe Mine iscoadele care nu se bucurau să fiu Eu Fiul lui Dumnezeu. Cei cereşti sunt în nor, precum Eu sunt. Cei cereşti sunt dispreţuiţi de oamenii slavei deşarte, precum Eu sunt dispreţuit de aceştia, dar cei cereşti sunt pururea cu Domnul. Amin, amin, amin. Aceştia iubesc dreptatea Domnului şi sunt cereşti. Amin. Fericit este omul care înţelege şi vede cu duhul venirea Mea la voi, fiilor primitori ai cuvântului Meu cel nou, căci se vor trage norii cerului în lături, şi acela Mă va vedea cum sunt. Dar ce sunt norii cerului? Fiilor, învăţaţi pe Israel să vadă şi să ştie taina Mea cu el. Duhul înţelegerii tainelor cereşti să fie cu voi şi să vă înveţe cele cereşti peste pământ, fii ai lui Israel, fiilor români, că numele *„român“* este nume sfânt, precum *„Israel“* este nume sfânt. Amin, amin grăiesc vouă: vouă şi la tot neamul omenesc de pe pământ: numele *„român“* este nume sfânt. Amin, amin, amin.

15/28 mai 1998

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Duhul Sfânt este în omul sfânt. Faptele bune nu se fac pentru nădejdea mântuirii, ci pentru dragoste. Chemarea la pocăinţă a omului minciunii acestui veac.

Ierusalime român, cuvântul lui Dumnezeu se face Duh Sfânt peste tine. Amin, amin, amin. Deschideţi cartea cuvântului lui Dumnezeu din zilele acestea, fiilor din grădina cuvântului Meu. Amin.

Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Mângâietorul vostru. Eu sunt, şi sunt locaşul Duhului Sfânt, pe Care-L am din Tatăl şi pe Care vi-L dau vouă, celor credincioşi. Am spus în vremea trupului Meu: *«Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele, iar Eu voi ruga pe Tatăl şi vă va da alt Mângâietor, ca să fie pururea cu voi: Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L ştie, ci voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne în voi şi va fi întru voi dacă Mă iubiţi, dacă păziţi poruncile Mele».*

Pace de Duh Sfânt peste voi! Amin. Pacea Tatălui şi a Fiului şi a Duhului Sfânt să coboare din cer peste cei binecredincioşi în poporul român şi pretutindeni, ba chiar şi peste cei puţin credincioşi, ba chiar şi peste cei ce nu păzesc poruncile Mele, căci cine nu Mă iubeşte pe Mine nu ţine cuvintele Mele, iar credinţa fără faptele ei este moartă şi nu este credinţă şi nu este iubire de Dumnezeu.

Vin în venire de Duh Sfânt peste pământ, căci Duhul Sfânt este Dumnezeu. Amin. Cine este viu, acela Mă vede, că Eu aşa am spus: *«Nu vă voi lăsa singuri pe lume; vin la voi. Încă puţină vreme, şi lumea nu Mă va mai vedea; voi însă Mă veţi vedea, fiindcă Eu sunt viu, şi voi veţi fi vii şi veţi pricepe că Eu sunt întru Tatăl Meu, şi voi întru Mine, şi Eu întru voi».*

O, fiilor care auziţi din cer cuvântul Duhului Sfânt! Zic vouă ca să audă cei ce nu păzesc poruncile Mele. Scriptura Mea aşa zice: *«Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela este care Mă iubeşte, iar cine Mă iubeşte pe Mine, iubit va fi de către Tatăl Meu, şi Îl voi iubi şi Eu, şi Mă voi arăta lui». «Cine nu Mă iubeşte pe Mine nu păzeşte poruncile Mele»,* şi iată, cuvântul Duhului Sfânt curge din cer peste pământ, după cum Eu am făgăduit când am spus: *«Mă duc la Tatăl, şi alt Mângâietor vă va da Tatăl, ca să fie pururea cu voi».* Cine nu crede lucrarea Duhului Sfânt, pe Care Tatăl L-a făgăduit să fie pururea peste pământ, acela nu Mă iubeşte şi nu ia cuvintele Duhului Sfânt ca să le păzească. Dar Duhul Sfânt grăieşte din Tatăl şi din Fiul, şi Îşi face lucrarea, şi lumea nu iubeşte lucrarea lui Dumnezeu, de vreme ce nu împlineşte poruncile lui Dumnezeu.

Vin să înnoiesc cuvântul cel din Scripturi, vin şi îl rostesc din nou, ca străjerul care-şi anunţă cetatea când vede venind sabie din cer peste cetate. *«Eu sunt Cel ce botez cu Duhul Sfânt şi cu foc, şi ţin lopata în mâini şi Îmi curăţ aria, adunând grâul Meu în grânar, iar pleava, în foc».* Amin. Aşa a grăit Duhul Sfânt prin Botezătorul Ioan despre venirea Mea. Aşa grăieşte şi azi glasul Duhului Sfânt, şi Îmi pregăteşte calea întoarcerii Mele din cer pe pământ. Eu sunt locaşul Duhului Sfânt şi rostesc cuvânt peste tot neamul omenesc care nu păzeşte poruncile Mele: cel ce nu păzeşte poruncile Mele, este pleavă, iar pleava va fi aruncată în foc. Duhul Adevărului a grăit aceasta la începutul şi la sfârşitul lucrului Meu peste pământ pentru mântuirea neamului omenesc.

Cine nu Mă iubeşte pe Mine nu păzeşte poruncile Mele. Şi iată, cine este cel ce Mă iubeşte? O, neamul omenesc nu Mă iubeşte! O, ce face neamul omenesc? El calcă peste cuvintele Mele, peste poruncile Mele care dau viaţă veşnică celor ce le împlinesc pe ele. Viaţa veşnică plânge fără fii, căci neamul omenesc a călcat peste viaţa veşnică şi nu cinsteşte pe Dumnezeu şi nu-L iubeşte, şi fură şi ucide şi stă în desfrânare şi slujeşte minciunii, şi e lacom după moarte tot neamul omenesc, e lacom după păcat, iar păcatul, moarte este. Păcatul din om pedepseşte pe Duhul Sfânt, ca să nu-Şi aibă locaş în om, căci Duhul Sfânt, în om Îşi are locaş, după cum a fost făgăduinţa Mea. Duhul Sfânt este în omul sfânt, iar omul sfânt iubeşte pe Dumnezeu. Amin.

O, popor al cuvântului Duhului Sfânt, Care vine peste pământ în vremea aceasta, o, Israele român, te-am făcut neam sfânt în mijlocul neamului omenesc, că fără om sfânt şi fără popor sfânt nu se putea să-Mi croiesc peste pământ vestea acestei vremi de nou Ierusalim coborât din cer în mijlocul neamului omenesc. Cuvântul Meu a coborât din cer şi s-a făcut trup în vremea aceasta. Cuvântul Meu te-a născut din cer şi te-a făcut popor de fii ai cuvântului Meu, şi eşti trupul cuvântului Meu cel împlinit, poporule Ierusalime, popor ales din neamul român ca să fii de mântuire neamului omenesc. Tu eşti poporul Duhului Sfânt din vremea aceasta, şi de deasupra ta Eu cuvintez pentru tot neamul omenesc, ca să se scoale spre viaţă veşnică sau spre osândă veşnică. Trec prin mijlocul tău cu cuvântul Meu, poporul Meu, şi Mă duc spre neamuri, că tu eşti cale a Mea de la cer la pământ. Trec cu Duhul Sfânt, grăiesc cuvânt de Duh Sfânt peste neamul omenesc, căci Duhul Sfânt este Dumnezeu. Trec de la voi spre oameni. Amin. Şi am trecut. Amin, amin, amin.

Duhul Sfânt grăieşte din cer peste pământ.

Amin, amin, grăiesc vouă, oamenilor care nu ţineţi cuvintele Mele: înnoiesc peste voi Scriptura Mea care a spus despre vremea Mea de azi când morţii vor auzi glasul lui Dumnezeu şi vor învia, unii spre viaţă veşnică, iar alţii spre judecată veşnică, şi precum viaţa este veşnică, tot aşa şi judecata. Duhul Sfânt este Domnul, Care face viaţă în oameni. El este izvorul din care izvorăşte sfinţenie în oameni, în trupul şi în duhul şi în sufletul omului. Iată cu ce întrebare vin spre voi: primit-aţi voi pe Duhul Sfânt? Auzit-aţi voi de El, ca să-L primiţi şi să-I deschideţi şi ca să Se facă în voi izvor de sfinţenie? Răspundeţi-Mi!

Eu când am zidit omul l-am zidit ca să fie sfânt, dar voinţa omului a fost altfel. Când omul nu primeşte voinţa Mea şi iubirea Mea în el, omul se îmbracă cu voinţa lui şi rămâne fără Domnul, şi calcă peste cele ale Domnului în om, şi omul îşi aşează în el voinţa lui şi îşi este sieşi stăpân. Iată, a venit vremea să-l strig pe om şi să-i cer socoteală omului. Eu ţin în mâna Mea lopata şi Îmi curăţ aria adunând grâul Meu în grânar, iar pleava, în foc. Este scris în Scripturi că după două mii de ani de la prima Mea venire Eu vin iar din cer pe pământ, ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa.

Grăieşte Duhul Sfânt din cer peste pământ în mijlocul neamului român, căci Eu, Domnul, am ales din nou Ierusalimul. La început Mi-am ales un Ierusalim, şi acela M-a alungat din el. Acum am ales alt Ierusalim, dar Duhul Sfânt nu poate fi prins, că scris este în Scripturile Mele cele de atunci: *«Încă puţină vreme, şi lumea nu Mă va mai vedea. Voi însă Mă veţi vedea, fiindcă Eu sunt viu, şi voi veţi fi vii şi veţi înţelege că Eu sunt întru Tatăl, şi voi întru Mine, şi Eu întru voi»*.

Eu sunt mereu în mijlocul celor aleşi de Dumnezeu, ca să-Mi fac lucrările Mele cu ei peste pământ, că Eu, cu oamenii am împlinit Scripturile, fiindcă pentru oameni sunt ele lăsate din cer, ca să se împlinească pentru oameni. La prima Mea venire am venit ca Mântuitor, dar cei ce nu M-au primit au şi fost judecaţi, căci s-au vădit că nu iubeau pe Dumnezeu, că nu păzeau poruncile. La a doua Mea venire vin ca Judecător pentru cei vii şi pentru cei morţi, dar cei ce nu Mă primesc nici acum sunt judecaţi prin aceasta, căci se vădesc că nu iubesc pe Dumnezeu.

Duhul Sfânt este Cel ce descoperă pe cele ascunse vestindu-le de pe înălţimi. Fiii oamenilor nu iubesc pe Dumnezeu şi nu-L au pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire, iubire din cer, iubire ca a lui Dumnezeu. Se înşeală om pe om că face fapte dumnezeieşti omul şi că este plăcut lui Dumnezeu omul care face fapte pentru oameni.

O, fii ai oamenilor, luaţi în voi grăirea Mea de peste voi. Omul care ajută pe alt om în lipsurile lui, dar nu face voia lui Dumnezeu în trupul şi în duhul şi în sufletul său, acela este lipsit de cunoştinţa lui Dumnezeu. Dacă fapta omului nu îndumnezeieşte pe omul care ia de la om, acea faptă este vremelnică. Scris este în Scripturi: *«Trupul nu foloseşte la nimic, ci Duhul este Cel ce dă viaţă»*. Se înşeală om pe om. Om pe om se desparte de Dumnezeu, căci tot pământul şi tot omul s-a umplut de fapte omeneşti care despart pe om de Dumnezeu, care-l fac pe om să-şi închipuie că face voia lui Dumnezeu. Dar Eu iarăşi rostesc cuvântul Duhului Sfânt şi spun: dacă fapta omului nu îndumnezeieşte pe omul care ia de la om, acea faptă este întuneric, şi nu face lumină şi nu aduce rod pentru cer. În zadar s-a umplut pământul cu faptele păgânilor, căci cei ce nu împlinesc poruncile lui Dumnezeu, sunt păgâni pe pământ. În zadar se fălesc oamenii cu fapte bune pentru oameni care nu fac voia lui Dumnezeu. În zadar, o, fii ai oamenilor, dacă mâinile voastre ajută pe făcătorii de rele, care fac aceleaşi răutăţi ca şi voi. În zadar, căci mâinile care dau şi care iau aşa, sunt mâini murdare şi nu este în ele miros de bună mireasmă pentru cer, căci Domnul iubeşte pe cei cereşti şi are milă de cei lipsiţi de cele din cer, nu de cele de pe pământ. În zadar sunt toate faptele voastre cele bune, o, fii ai oamenilor, că nu le faceţi pentru Domnul, şi le faceţi pentru oameni ca şi voi. O, dacă le-aţi face pentru cei ce împlinesc planurile Mele pe pământ, atunci ar fi să le lucraţi pentru Dumnezeu, Care trudeşte din greu pe pământ ca să-Şi aducă la împlinire vestirea Sa de cer nou şi de pământ nou şi de om nou, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

În zadar vă daţi prietenii lui Dumnezeu, o, fii ai oamenilor, căci cei ce-L cunosc pe Dumnezeu, aceia au Duh Sfânt şi lucrează dreptatea Domnului peste pământ. O, în zadar vă grăbiţi fără Mine să împliniţi Scripturile venirii Mele a doua oară între oameni, ziceţi voi. În zadar, o, fii ai oamenilor, că acelea nu sunt Scripturile Mele, ci sunt ale voastre, că scris este în Scripturile Mele: *«El vine ca un fur, pe neştire vine. Când nimeni nu se aşteaptă, atunci vine Domnul»*.

Luaţi în minte grăirea Mea peste voi, o, fii ai oamenilor care lucraţi lucrare de hristos mincinos. Cutremuraţi-vă de minunea glasului Meu care vine cu norii până deasupra grădinii cuvântului Meu, pământ nou în care locuieşte dreptatea lui Dumnezeu. Lepădaţi din voi duhul minciunii şi uniţi-vă cu cuvântul Duhului Sfânt, care vădeşte făţărnicia cea ascunsă în omul minciunii veacului acesta, căci om pe om se desparte de Dumnezeu slujind duhului minciunii, şi tot pământul şi tot omul s-a umplut de fapte omeneşti care-l fac pe om să se creadă că face voia lui Dumnezeu pe pământ.

Pocăiţi-vă de faptele întunericului, o, fii ai veacului acesta, că Eu vin ca un fur, şi vremea Mea s-a apropiat, şi Eu sunt Domnul dreptăţii şi sunt Duhul Adevărului şi sunt din cer peste pământ, şi nu lucrez ca omul şi nu fac voia omului, ci fac voia Tatălui Meu, Care M-a trimis să vin atunci şi acum. Voi pierde pământul păcătoşilor şi al necredincioşilor, şi vor pieri cu vuiet toate cele lucrate de om, şi voi aşeza pe pământ curat pe toate ale Mele întru împărăţie cerească pe pământ pentru cei curaţi şi sfinţi, care-şi păzesc sufletul şi trupul şi duhul în întregime întru venirea Mea pentru cei curaţi şi sfinţi. Eu nu lucrez cu cei păcătoşi şi semeţi, şi lucrez cu cei curaţi şi sfinţi, şi Îmi pregătesc venirea după planul Meu, nu după planul omului de pe pământ.

O, fii ai oamenilor, cel ce vine înaintea Mea în numele Meu, acela este prooroc mincinos, nu este Hristosul Tatălui, căci Eu vin ca un fur, pe neştire. Iată, am vădit făţărnicia cea ascunsă în omul minciunii veacului acesta, căci Duhul Sfânt vine din cer şi Se vesteşte peste pământ şi face căi curate spre toate inimile care vor lepăda minciuna şi pe omul cel vechi din om. Eu aşa le-am spus la cei curaţi şi credincioşi Mie: *«Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele, şi Tatăl vă va da alt Mângâietor, ca să fie cu voi pururea, până ce voi veni din nou cu trupul între voi şi vă voi da veşnicia Mea, şi veţi fi asemenea Mie, că Mă veţi vedea cum sunt».* Amin.

Şi acum trec de la fiii oamenilor, trec înapoi, cuvânt peste poporul Meu. Şi am trecut. Amin.

O, poporul Meu, o, poporul Meu, o, poporul Meu! Numai în cuvântul Meu să stai învăluit, şi afară din el să nu mai ieşi, că afară sunt câinii şi vrăjitorii şi desfrânaţii şi ucigaşii şi închinătorii la idoli şi toţi iubitorii şi lucrătorii minciunii, care închipuiesc din minciuna lor venirea lui Hristos, zic ei; dar venirea Mea este adevăr, nu închipuire. Cuvântul Meu este adevărul care vădeşte minciuna celor făţarnici. Cuvântul Meu este scutul Meu în mijlocul tău, poporul Meu, şi vor veni mulţimi peste mulţimi să intre sub scutul Meu care este al tău, dar dreptatea este în mâna Mea şi sunt îmbrăcat cu ea ca şi cu o haină, căci cuvântul Meu cel rostit în mijlocul tău, şi prin care am strigat la bogaţi şi la săraci, la robi şi la slobozi, la împăraţi şi la ostaşi, cuvântul lui Dumnezeu este cel ce va sta faţă în faţă cu fiecare. Vin curând să fac dreptate pentru lucrarea Mea care a fost cu voi vreme de patruzeci şi cinci de ani înaintea venirii slavei Mele peste pământ, căci lucrarea cuvântului Meu care este cu voi va aşeza prin cuvânt faţa cea văzută a împărăţiei cerurilor peste tot pământul. Amin. Un ceas, şi voi veţi fi asemenea Mie, căci Mă veţi vedea cum sunt. Un ceas, şi tot neamul omenesc Mă va vedea în voi, că veţi avea din slava Mea, iar slava Mea este slava Duhului Sfânt, Care va schimba privirile tuturor celor ce văd şi ale celor ce nu văd. Un ceas, poporul Meu; un ceas, şi tot cuvântul Meu rostit peste voi vine la vedere, vine văzut cuvântul Meu cel pentru voi, fiilor. Un ceas, poporul Meu, un ceas! Amin, amin, amin.

Fiilor primitori ai cuvântului Meu, voi veni la voi cuvânt, şi voi veni cu Verginica. Ea este cea care vă întăreşte veghea voastră întru venirea Mea; ea este trâmbiţa Mea peste voi, iar Eu sunt Cel ce vine la glasul trâmbiţei.

Fiilor, fiilor, vine Verginica, vine cu Mine la voi să vă întărească veghea şi viaţa cea veşnică şi iubirea dintre voi, şi dintre Mine şi voi.

Fiilor, fiilor, fiţi silitori la învăţătură, fiţi cu mare veghe, fiilor iubiţi. Amin, amin, amin.

25 mai/7 iunie 1998

Sărbătoarea Naşterii sfintei Virginia

Cei semeţi în duhul lor nu au minte, căci duhul frăţiei este cu lepădare de sine. Cartea vorbirii Domnului îl ţine treaz pe cel ce stă la masa cuvântului.

Pace în cer şi pe pământ, pe pământul celor credincioşi cuvântului lui Dumnezeu. Amin, amin, amin. Cobor din dreapta Tatălui şi grăiesc de deasupra grădinii cuvântului Meu din România. Cobor cu trâmbiţa Mea Verginica. Ea vine cu Mine să întărească veghea peste cei credincioşi cuvântului Meu. Amin.

Hai, Verginico, hai să coborâm la Israel. E serbarea ta în cer şi pe pământ nou, serbarea naşterii tale, Verginico. Au trecut trei sferturi de veac de când Eu, Domnul, am suflat peste tine fiinţă din fiinţa Mea ca să fii mlădiţa Mea, iar Eu să fiu viţa ta. Amin. Le-am spus la cei mici ai Noştri de pe pământ că vin cu tine la ei, ca să le faci veghea trează, ca să le întăreşti viaţa cea veşnică şi iubirea dintre ei, şi dintre Mine şi ei. Tu eşti învăţătoarea lor, căci Eu în tine am fost, iar tu i-ai învăţat pe toţi cei ce te-au ascultat. O, ce taină a purtat în ea învăţătura ta: tu i-ai învăţat pe toţi cei ce te-au ascultat. Amin, amin, amin.

Israel n-a priceput pentru cine este învăţătura. Israel a fost semeţ, iar semeţia este prostie, este minte fără învăţătură peste ea. Cel fără de minte este semeţ cu duhul, şi de aceea nu are minte. Cel semeţ nu are minte, chiar dacă i se pare că are, dar tu i-ai învăţat pe toţi cei ce te-au ascultat. Cei ce ascultă au minte şi au cu ce asculta. Cei ce nu ascultă nu au minte şi nu au cu ce asculta. Cei ce nu ascultă nu au iubire între ei, şi între Mine şi ei, şi găsesc cusur judecăţii Mele. Eu când lucram cu Duhul Meu peste înţelepciunea lui Iov, dreptul Meu, i-am spus aşa: *«Oare, poţi tu, într-adevăr, să găseşti cusur judecăţii Mele? Oare, Mă vei osândi pe Mine ca să-ţi faci dreptate? Dacă poţi, atunci Eu Însumi îţi voi mărturisi că dreptatea ta ţi-a dat izbânda, şi te voi preamări»,* şi la grăirea Mea, Iov a zis: *«Doamne, acum ochiul meu Te-a văzut; acum mă osândesc pe mine însumi şi mă căiesc, Doamne».* O, greu e de omul care nu se lasă până nu găseşte cusur judecăţii Mele, e greu de omul cu aşa minte. Cei ce fac aşa n-au cunoscut ce este iubirea, şi sunt în întuneric şi nu învaţă şi nu ascultă învăţătura, căci sunt semeţi în duhul lor. O, Verginico, tu i-ai învăţat pe toţi cei ce te-au ascultat, şi aceia sunt rodul tău, şi sunt rodul Meu din lucrul Meu cu tine. Amin.

— O, Doamne, eu sunt rodul Tău din lucrul Tău cu mine, şi rodul Tău a rodit rod, şi ai rod din rod, Doamne, căci cei ce rodesc sunt cei ce ascultă. Amin.

Poporul meu, mi-a spus Domnul că vine la tine cu mine, şi a venit. O, poporul meu, mi-a spus Domnul în cer să vin pe pământ la tine să-ţi fac veghea trează şi să-ţi întăresc viaţa cea veşnică. Fiilor, fiilor, mi-a spus Domnul în cer să vin pe pământ la voi, să vă întăresc iubirea dintre voi, şi dintre Domnul şi voi.

O, fiilor, iată ce a spus Domnul: a spus că eu i-am învăţat pe toţi cei care m-au ascultat. Eu tot pe aceia îi învăţ şi azi, căci cei ce nu m-au ascultat n-au învăţat nici ieri, nici azi, şi tot neînvăţaţi sunt, ca şcolarii care nu trec clasa, şi apoi nu se mai duc la şcoală. Mă aşez învăţătoare peste voi, cei ce sunteţi darul meu de la Domnul, cei ce sunteţi cu adevărat. Fiilor, vă învăţ purtarea cea dinăuntrul vostru şi cea din afara voastră. Pentru cei ascultători ea este numai una şi înăuntru, şi în afara lor, iar pentru cei neascultători, purtarea cea dinăuntru e una, iar cea din afară e alta, şi sunt două, din pricina neascultării, şi sunt în multe feluri cei neascultători. Cei neascultători se voiesc fraţi între ei, fraţi în Domnul; se voiesc, dar nu sunt, căci neascultarea de Dumnezeu îi naşte pe cei neascultători, şi aceia n-au minte şi nu-şi cunosc neascultarea. Dreptul Iov, până nu s-a pocăit în inima sa, n-a putut să vadă pe Dumnezeu, dar după ce s-a pocăit, a cunoscut pe Dumnezeu, şi a zis: *«Acum ochiul meu Te-a văzut, Doamne. Acum mintea mea Te-a cunoscut, şi mă osândesc pe mine însumi şi mă pocăiesc, Doamne».* Cei neascultători se voiesc fraţi între ei, fraţi în Domnul se voiesc, dar pocăinţa este cea care lucrează unirea cu Domnul şi în Domnul, pocăinţa cea fără de sfârşit, că lui Iov aşa i-a spus Domnul: *«Poţi tu cu*

adevărat să găseşti cusur judecăţii Mele? Mă vei osândi pe Mine ca să-ţi faci dreptate? Dacă poţi, atunci Eu Însumi te voi preamări pentru toate câte ai putut cu dreptatea ta». Şi atunci Iov s-a pocăit fără de sfârşit şi a cunoscut pe Dumnezeu.

Fiilor, fiţi fără de cusur, ca să vă primiţi unii pe alţii, iar cei care au cusururi, să se smerească. Iubirea şi unirea creştină nu stă în a se înţelege unii cu alţii, unii pe alţii fraţii în Domnul, ci în a da şi a primi unii de la alţii ce este bun şi sănătos, şi la timp potrivit, şi acolo unde este nevoie. Acolo unde sunt după adevăr fraţii împreună, nu-şi fac loc mărirea de sine, supărarea de sine, pretenţia de sine, ci numai ce este bun şi sănătos pentru Hristos.

O, fiule nepriceput, nu trebuie să-ţi faci tu loc cu cele ce nu le poţi face de ajuns de bine, ci trebuie să vrei să faci lucrul pe potriva ta, şi trebuie să nu robeşti bunătatea altuia, şi nici s-o cauţi nu trebuie, căci când iei, trebuie să dai, şi dacă nu dai, să nu iei, ca să nu robeşti pe fratele tău, ca să nu faci nedreptate, ca să nu lucrezi cu măsură nemăsurată, fiule. O, dacă altul vine pe urma ta şi îţi îndreaptă lucrul tău pe care nu l-ai făcut bine, bucură-te, şi nu te împotrivi ca să lepezi binele care vine la locul său. Supune-te binelui, fiule, ca să iei formă întreagă în toate câte sunt de împlinit.

Fiule, nu te du cu duh semeţ să îndrepţi lucrul care nu este făcut bine, ci te du cu duh de învăţătură frăţească, poate vei fi primit de cel ce nu lucrează de ajuns de bine. Du-te cu dragoste şi cu dorinţa de bine, iar dacă eşti supraveghetor pentru bine, du-te, fiule, mereu în urma lucrului făcut de ceilalţi, du-te şi vezi cum arată, du-te şi vezi apoi cum rămâne lucrul acela. Fă aceasta, şi vei vedea pe fiii ascultării şi pe fiii neascultării, şi vei vedea care este dreapta ta şi care este stânga ta.

O, fiilor, o, fiilor, o, fiilor, dacă voi cumva sunteţi din fire stângaci în puţine sau în multe, staţi deoparte de lucrul cel folositor obştei, şi cereţi, sau aşteptaţi de la cei pricepuţi lucrul care vi se potriveşte pe măsura lipsurilor voastre, că numai aşa veţi fi conştiincioşi în cele ce veţi lucra. Fiilor, voi prin îndemânările voastre să nu vă semeţiţi peste cei care nu au îndemânări ca şi voi, ci dăruiţi-vă punându-le pe ele la lucrul pe potriva lor. Fiţi credincioşi pentru învăţătura mea peste voi, că nimeni din voi nu veţi putea fi conştiincioşi în cele ce lucraţi dăruindu-vă unul altuia decât dacă veţi lucra cele ce vi se potrivesc să le faceţi, ca să faceţi binele în cele ce faceţi. Fiilor, aveţi multe stângăcii mulţi dintre voi, şi vă trebuie smerenie, ca să faceţi numai părţi din lucrul cel întreg care vi se dă de cel ce ştie întregul lucrului, şi niciodată să nu doriţi să faceţi tot, căci sunteţi unii altora mădulare. Lăsaţi peste voi pe cel ce duce bine la capăt tot lucrul cel bun. Pe cel ascultător lăsaţi-l peste voi, căci cel ascultător este dăruit de Dumnezeu cu multe daruri, sau chiar cu toate darurile. Fiilor, primiţi învăţătura mea: daţi loc peste voi celor dintre voi care au daruri mai mari şi mai multe decât voi, că numai aşa vă veţi numi înţelepţi, fiindcă omul înţelept distinge pe cele bune din om şi le foloseşte cu înţelepciune şi cu bucurie în toată vremea. O, de ce spun eu aceasta? E dureros ce vă spun eu acum, căci cel cu daruri puţine şi slabe are obiceiul cel slab şi rău, are mărire de sine, iar mărirea de sine este prostie care atrage înjosire de la cei din jur, este minte fără Dumnezeu, iar mintea slabă în Dumnezeu este minte cu daruri puţine şi slabe. Fiilor, luaţi de la mine ca să ştiţi întâietatea pentru cei ce au daruri şi le pun în slujba voastră. Primiţi-i ca pe nişte superiori vouă prin dăruirea lor, şi aşa veţi şti legea iubirii şi veţi umbla întru ea.

O, fiule slab, dacă tu cauţi mereu cusur fratelui tău, atunci tu cauţi să ai dreptate. O, fiule, o, fiule, o, fiule slab, ce-ţi foloseşte dreptatea ta pe care o cauţi? O, mulţi îşi capătă pacea lor când îşi caută dreptatea lor, dar aceasta este lipsă de înţelepciune şi de pocăinţă, şi de aici vin certurile între fraţi.

Fiilor, nu fiţi nepăsători faţă de taina ascultării, căci cei ce nu ascultă sunt îngâmfaţi, şi nu pot asculta cei îngâmfaţi. Nu vă temeţi de ascultare, şi temeţi-vă de neascultare. Nu vă temeţi că pierdeţi dreptatea voastră, ci temeţi-vă că pierdeţi dreptatea Domnului. Cei ce iubesc dreptatea Domnului, aceia se pocăiesc mereu şi se smeresc mereu. Vă învăţ pe voi ca să ia tot omul învăţătură de la voi. O, bine-mi este când am cu cine să grăiesc ca să las învăţătura mea peste pământ.

Şi acum, grăiesc vouă îndeosebi, fiilor unşi în grădina Domnului. O, de ce v-a ales Domnul pe voi? Ce este alegerea? Ce face alegerea? Ce lucrează Domnului cei aleşi? Ce fac ei între cer şi pământ? Domnul Iisus Hristos v-a ales pe voi ca să staţi pentru acest popor între cer şi pământ, şi v-a ales să staţi pururea între creştin şi creştin, între frate şi frate, între ascultător şi neascultător, între Domnul şi popor, între popor şi Domnul. Domnul v-a spus vouă să fiţi cuvânt, şi să iubiţi să fiţi cuvânt. Iubiţi voi aceasta ce v-a spus Domnul să fiţi? Ascultaţi voi de Domnul, Care v-a spus ce să fiţi? Sunteţi voi ceea ce trebuie să fie Israel înaintea Domnului? Aveţi voi grijă să fiţi mereu ca Domnul, Care v-a ales, şi să vadă Israel şi să ştie să-şi facă veghea trează şi să-şi întărească mereu viaţa cea veşnică şi iubirea dintre ei, şi dintre Domnul şi ei? Aveţi voi pocăinţa mereu şi smerenia mereu care aşează pe cel ales mereu în lucrul lui cu Domnul? Întrebaţi-vă şi voi toate câte eu v-am întrebat. Întrebaţi-vă în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară şi la fiecare înfăţişare cu Domnul şi la fiecare înfăţişare cu poporul Domnului. Faceţi din vorbirea mea cu voi o carte mică cu împlinire mare şi staţi mereu cu ea în faţă, că Domnul scrie în fiecare zi în dreptul vostru toate câte faceţi voi din acestea cu care eu m-am întrebat cu voi. Am făcut învăţătură peste Israel, dar aceasta trebuie să faceţi voi apoi peste poporul Domnului, căci dacă poporul nu are veghetor peste el, cade în nepăsare, cade în îngâmfare, cade în nedreptate faţă de Dumnezeu. Aduceţi-vă aminte cum v-am învăţat ce să lucraţi şi ce să nu lucraţi, cum să lucraţi şi cum să nu lucraţi, cu ce statură să lucraţi, cu ce statură să nu lucraţi. Aduceţi-vă aminte că v-am învăţat cum să fie Israel înaintea voastră, ca să împliniţi lucru curat peste Israel. Faceţi carte din vorbirea mea cu voi şi staţi mereu cu ea deschisă, că Domnul scrie în fiecare zi în dreptul vostru toate câte împliniţi voi din cartea învăţăturii mele peste voi, pentru lucrul vostru cu Domnul şi cu poporul Domnului. Amin, amin, amin.

Lucrul meu peste Israel iată-l, Doamne. Binecuvintează ascultarea lui Israel, Doamne, că eu i-am învăţat în numele Tău pe toţi cei care m-au ascultat. Amin.

— O, Verginico, cei ce nu ascultă nu au iubire între ei, şi nici între Mine şi ei, şi aceştia găsesc mereu cusur judecăţii Mele. Cei ce fac aşa n-au cunoscut ce este iubirea şi nu învaţă şi nu ascultă învăţătura, căci sunt semeţi prin neascultare, dar Eu, Domnul, întăresc peste Israel duhul ascultării, şi fericit este cel ce va lua de la Mine.

Israele, o, Israele, fă-ţi veghe trează şi viaţă veşnică din ascultare de Dumnezeu, şi iubire în mijlocul tău, şi între Mine şi tine. Poporul Meu, glasul trâmbiţei Mele îţi sună deşteptarea. Poporul Meu, învaţă să împlineşti cuvântul Meu.

Poporul Meu, învaţă, fiule, şi fii poporul Meu. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 1998

Duminica tuturor sfinților

Frica de Dumnezeu este de două feluri. Domnul este drept și Se îndură de cine voiește. Puterea Domnului stă în cuvânt.

Mă pornesc pentru coborâre cu sfinții. Amin. Mă pornesc cu cei din cer pe pământ, la poporul ales de cuvântul Meu din zilele acestea.

O, de ce, oare, nu văd oamenii în Scripturi despre cuvântul Meu din vremea aceasta? Caută, poporul Meu, în Scripturile Mele și ale proorocilor Mei prin care Eu am grăit peste oameni, caută ca să știi să le spui oamenilor despre proorocia cea mai dinaintea acestui cuvânt din vremea ta, căci s-a proorocit să fie cuvântul din vremea aceasta.

Mă pornesc din dreapta Tatălui să vin la tine, poporul Meu cel din români, și am cu Mine sfinții din cer, iar în mijlocul lor am pe Verginica serbată de sfinți. Ea a fost plata Mea pentru ei, pentru truda lor cea sfântă întru venirea Mea cea de acum, căci acum e plata sfințeniei sfinților Mei. Plata lor este coborârea lor din nou pe pământ, este viața lor cea veșnică în Mine, căci cobor cu sfinții pe pământ. Ochiul cel duhovnicesc de pe pământ vede și cunoaște pe Dumnezeu și toată lucrarea Sa cea din cer peste pământ. Mă pornesc spre tine, poporul Meu. Amin. Și M-am pornit. Amin. Și sunt în mijlocul tău cu sfinții Mei. Amin, amin, amin.

O, cine M-a îndatorat cu ceva ca să fiu dator să-i dau înapoi? Cine M-a înfruntat și a rămas nevătămat? Eu sunt Cel ce iubesc și iert, dar nu sunt dator întru acestea, că scris este: *«Mă îndur de cine voiesc Eu»*. Mă iau după inima omului, Mă iau după râvna lui de Dumnezeu, Mă iau după dorul lui de Dumnezeu, Mă iau după viața lui cu Dumnezeu, dar nu sunt dator, ci sunt drept și sunt iubitor și Mă îndur de cine voiesc Eu, căci sunt îndurător.

Oamenii Mă vor în cer, nu Mă vor cu ei, că ei vor să facă ce vor ei pe pământ. Toți oamenii fac numai ce vor ei pe pământ, și Eu sunt Îndurătorul. O, frica de Dumnezeu este de două feluri la oameni. Una din acestea două este frica aceea care-l face pe om să părăsească pe ale lui și să le trăiască pe ale Mele și să se dea Mie împărăție fugind de orice înfățișare a răului, căci răul lucrează în sinele omului și se face faptă rea. Cealaltă frică este frica de Dumnezeu care-l face pe om să fugă de Dumnezeu, căci Dumnezeu descoperă păcatele omului și le adeverește. Omul cu o astfel de frică în el fuge de adevărul dumnezeiesc care nu lasă nimic tăinuit, fuge de Dumnezeu arătându-se necredincios, ca să nu aibă cine să-i vădească pe cele dinăuntru ale lui. Pentru cei ascultători de Dumnezeu purtarea cea dinăuntru este ca cea din afară, iar pentru cei neascultători de Dumnezeu purtarea cea dinăuntru este una, iar cea din afară este alta, și sunt două din pricina neascultării, și sunt în multe feluri cei ce nu ascultă de Dumnezeu.

Poporul Meu, am venit cuvânt peste tine ca să-i bucur la masa Mea cu tine pe toți sfinții din cer. Biserica Mea a scris pentru ea serbare pentru toți sfinții Mei în această duminică, întâia după ce Eu M-am făcut Duh Sfânt peste ucenicii Mei care M-au mărturisit înviat și înălțat la Tatăl Meu, iar Verginica este sărbătoare pentru sfinții Mei, de șaptezeci și cinci de ani. Acum trei sferturi de veac ea s-a făcut om din om, iar sfinții Mei știau de la Mine planul Meu cu ea, și au împodobit-o cu darurile pe care ei le-au purtat de la Mine pe pământ. Sfinții au sfințit-o pe ea din partea Mea, iar ea s-a făcut sărbătoare pentru sfinți.

Verginico, e sărbătoarea ta între sfinții Mei. Am coborât la poporul Meu cu sfinții Mei, și cu tine în mijlocul sfinților Mei care te-au așteptat să te naști, și apoi să vii în cer. Te-au așteptat sfinții să fii; te-au așteptat două mii de ani, Verginico. Amin.

— O, Doamne Îndurătorule, o, Doamne, de două mii de ani îndurarea Ta s-a făcut trup între oameni. De două mii de ani sfinții Te așteaptă să vii iar cu trupul pe pământ, ca să vină și ei cu Tine, și de două mii de ani mă așteaptă și pe mine, căci eu sunt cea care Te-am adus, Doamne Îndurătorule. Eu sunt cea care Te-am adus după două mii de ani. Amin, amin, amin. De două mii de ani așteaptă cerul Tău venirea mea între oameni, că era scris în prooroci despre glasul Tău, despre cuvântul Tău care va veni să dea fiecăruia după faptă, Doamne. Proorocul Isaia așa a grăit: *«Auzi, auzi! Un vuiet, un glas! Auzi glasul Domnului, Care vine cu răsplata!»*. Amin. Glasul Tău a trecut prin trupul meu, a trecut prin glasul meu și s-a făcut cuvânt peste pământ, Doamne. Eu am fost cetatea Ta și templul Tău pentru venirea Ta pe pământ după două mii de ani de la învierea Ta, Doamne, că atunci Te-ai înălțat la Tatăl pe nor, dar norul nu Te-a luat dintre cei cu Duhul Sfânt în ei, și Te-a adus la ei mereu, și ai fost mereu, Doamne. Ochiul cel duhovnicesc de pe pământ vede și cunoaște pe Dumnezeu și toată lucrarea Sa din cer pe pământ.

Mă așez din Tine cuvânt pentru sfinții Tăi în cer și pe pământ. Mă așez hrană de viață veșnică, Doamne, căci sfinții Tăi sunt vii și veșnici, precum Tu ești, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este»*. Cei asemenea Ție Te văd, Doamne. Cei ce Te văd sunt asemenea Ție, Doamne, dar bucuria cea mai mare este să avem popor tare în întâmpinarea Ta, o, Doamne. Mă așez cuvânt de povățuire peste Israel, și ne vom hrăni și noi, cei din cer, noi, cei ascunși cu trupul în cele ce nu se văd, Doamne. Poporul cel de pe pământ este în trup și trebuie mereu ținut în trezie, că greu e pe pământ, Doamne.

O, popor al Domnului, greu e pe pământ! E greu pe pământ să fie omul unul, și înăuntru și în afara lui, dar pentru cei ascultători nu e greu. Vin să vă iau greul, vin să vă învăț să stați mereu în ascultare de Dumnezeu, ca să nu vă fie greu pe pământ, fiilor. O, greu e să fie omul adevăr. Omul e în două feluri. Sunt două feluri de frică de Dumnezeu. Când Domnul îi spunea lui Israel că Se va despărți de el pentru învârtoșarea lui, Israel nu se pocăia, ba mai mult se depărta de Dumnezeu cu dragostea lui. Dar unii din Israel se întăreau pentru Dumnezeu, iar cei ce nu ascultau se temeau să mai rămână cu Domnul, și își alegeau o altă nădejde în cele ce nu erau nădejde, căci omul din pricina păcatelor sale se teme și se ascunde de Dumnezeu, Care pedepsește pe păcătos. Omul păcătos fuge de cel drept, fuge din pricina păcatelor lui, căci cel drept, dacă este, face dreptate peste toate.

E greu pe pământ, e greu de omul care este unul în afara lui, și altul înăuntrul lui. Dar pe tine, popor al Domnului, te ține cerul treaz. Amin. Ce înseamnă că te ține cerul treaz? O, tu să nu te mâhnești când Domnul din cer îți învederează cele ce nu sunt plăcute Lui în tine. Nimeni nu primește pe pământ povața cerului, dar tu s-o primești și s-o pui la inimioară, fiule ocrotit. Primește povața, Israele, și repară prin părere de rău și prin pocăință toată greșeala ta. Ce lucrare are părerea de rău și pocăința? Israel poate da răspunsul la întrebarea aceasta? Trebuie dat acest răspuns, ca să fie apoi lucrat de cei ce nu știu lucrarea părerii de rău și a pocăinței.

Fiți treji peste Israel, copii ai veghii, că de veghe nu poate nimeni fi pus decât dacă are daruri mai multe decât toți

ceilalți în Israel, iar darurile lucrează și se văd lucrând peste cei ce ascultă de Dumnezeu. Nimeni nu ascultă de cel ce la rândul său nu ascultă. Cel ce ascultă de Dumnezeu se cunoaște prin darurile pe care le poartă și le lucrează peste cei ce ascultă. Cei ce au daruri spre lucrare duhovnicească în om, aceia dau această lucrare numai celor ce ascultă, căci cei ce nu ascultă nu iau învățătură, și se ascund în ei și nu ascultă, și se cunosc numai cât te uiți la ei. Cei ce nu ascultă tac, nu fac nimic, nu zic nimic, nu dau nimic, și stau goi și nu au haină cei fără haină. Haina e făcută din lucrare pentru Dumnezeu și pentru cei lucrători cu Dumnezeu. Cel ce a intrat în sala de nuntă fără haină a tăcut când a fost întrebat de împărat: *«Prietene, cum ai intrat aici fără veșmânt de nuntă? El însă a tăcut»,* și dacă a tăcut, n-a fost bine, căci Împăratul a zis servilor Săi să-l lege de mâini și de picioare și să-l arunce în întunericul cel din afară.

Poporul meu, ce-i folosește omului lucrarea mâinilor și a picioarelor dacă este în întuneric? Lumina lucrează lumină, dar întunericul nu lucrează lumina. Cel ce a tăcut a fost aruncat în întuneric, în nelucrare a fost aruncat, căci i s-au legat mâinile și picioarele, și așa a fost aruncat în întunericul nelucrării. Mâinile și picioarele dacă nu sporesc în cele duhovnicești și vii și veșnice, nu folosesc pe creștin. Creștinii care se împărtășesc cu Trupul și Sângele lui Hristos dacă apoi nu au rod în Hristos și din Hristos, la ce le folosește Domnul? Ce rod are Domnul din unirea Lui cu aceștia? În ei e Domnul ca talantul cel îngropat și fără rod. În ei e în întuneric Domnul.

Iată, taină vă spun vouă, fiilor hrăniți de cer: Trupul și Sângele Domnului, împărtășania cu Domnul dacă nu-și vede rodul din creștin, nu leagă pe creștin cu Domnul, nu leagă pe creștin de creștin. Credeți voi, oare, că vă leagă împărtășania cu Domnul dacă nu lucrați unii cu alții rodul ei? Numai atâta să vă lege pe voi de Domnul și cu Domnul? Numai ea, și nu și rodul ei între voi? Fiilor, nu vă mâhniți de trezirea ce v-o fac.

O, fiilor, de ce ați venit voi la Domnul? O, poporul meu, de ce, oare, nu vrei să-mi răspunzi? Cel ce răspunde se scoală spre viață, iar cel ce nu-mi răspunde rămâne ce este el. O, popor care nu asculți, care nu-ți place să asculți decât de tine! O, fiule, de ce ai venit tu la Domnul? De ce ai venit în această lucrare? Tu însă taci și nu răspunzi nimic. Cel ce-mi răspunde se scoală spre viață. Cel ce nu-mi răspunde rămâne ce este el. O, fiule plin de tine, o, fiule, de ce ai venit să fii cu Domnul? Ai venit să te cerți, să te lupți, să te bați, să fii cu cele vechi ai venit? De ce, oare, nu vrei să-mi răspunzi? Taci și nu răspunzi nimic. De ce, oare? De ce, oare? De ce, oare? Ți-e frică de Domnul? Fii atent, că frica e de două feluri. Una din ele este lucrarea părerii de rău și a pocăinței, și alta este fuga de Dumnezeu, ascunderea de Dumnezeu și de cei ce veghează în Domnul. Tu însă taci, și nu spui nimic.

Poporul meu, am pus peste tine fii unși de Dumnezeu, și am lângă ei o inimioară care îndeamnă mereu spre lucrul Domnului, spre viața Domnului în creștin. O, fiilor unși, am lângă voi o copilă a mea care dă să-l țină treaz pe Israel, dar nu ea va răspunde înaintea Domnului pentru acest popor. Voi veți da acest răspuns. Ea vă ajută din Domnul, din cele ale Domnului îndeamnă și dă, dar voi n-ați dat poporului putere să ia de la mine și să fie viu. Ea își pune mereu piedică voii Domnului, Care trece prin ea la voi. Ea își calcă mereu peste cele bune din ea, căci Domnul a lucrat-o bine pe ea, iar lucrul Domnului e bun în cel ce se lasă lucrat de Domnul și nu de el însuși. Ea nu are cui să dea pe cele bune din ea, că poporul nu ia. Ce vreau eu să vă spun când zic că n-ați dat poporului putere să ia de la mine și să fie viu? Nu vreau să vă învinuiesc, că voi nu trebuie să fiți învinuiți, dar vreau să vă întăresc trezirea peste Israel. Poporul Domnului s-a învățat să ia pe Domnul, și nu știe ce este puterea Domnului în creștin. Dați întâi putere, căci puterea este dragostea de Domnul, iar dragostea lucrează putere. Israel însă tace; tace fără putere. O, unde este rodul Sfintelor în cel ce tace luând Sfintele? Fiilor unși, Israel tace, Israel nu răspunde. Răspundeți voi Domnului! Amin, amin, amin.

O, fiilor unși, treziți pe Israel, treziți pe cei treji, căci cei ce tac nu sunt treji. Treziți pe cei ce înțeleg cele ce grăiesc eu azi peste voi, iar pe cei ce n-au veșmânt de nuntă deosebiți-i, căci au întuneric în ei, iar întunericul este din afară, nu dinăuntrul lui Israel, căci Israel înseamnă poporul Domnului, cel pus deoparte. E zi de învățătură sfântă. Eu nu mă rușinez de voi să vă învăț cele sfinte pentru creștin. Nici voi să nu vă rușinați să-l învățați pe Israel cel care ascultă, iar pe cel ce nu ascultă nu-l mai învățați. Pe cel ce n-a învățat nici până acum nu-l mai învățați, că vă slăbește, vă risipește și vă dovedește nelucrători peste ei. Lucrați cu cei ascultători, dar lucrați, fiilor unși, lucrați, că vine Domnul să vă ceară ce ați lucrat. Am pe copila cea pusă lângă voi. Ea lucrează peste Israel, lucrează de mila Domnului, Care este neiubit, căci creștinul se iubește pe sine și acum. Voi însă lucrați și mai mult ca ea, că sunteți unși cu mirul puterii Domnului, fiilor unși.

Fiilor unși, puterea Domnului stă în cuvânt. Fiți înțelepți față de acest cuvânt: puterea Domnului stă în cuvânt. Amin, amin, amin. E zi de învățătură sfântă. Nu e bine să fie uitată învățătura sfântă. Lucrați dreptatea Domnului peste Israel. E vreme de veghe, că vine Domnul, fiilor. Lucrați veghe peste veghea poporului sfânt. Amin, amin, amin.

Mă pornesc să intru întru Tine, Doamne, ca să fim în cer, în cele ce nu se văd, Doamne. L-am învățat și azi pe Israel. Ba și pe cei din grădină i-am învățat, Doamne, că Israel e greoi la învățat, iar cei din grădină își pierd curajul, și eu i-am întărit în veghe peste cei ascultători. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, oamenii Mă vor pe Mine în cer, nu Mă vor cu ei, că ei vor să facă ce vor ei pe pământ. Aceasta se mai simte și în Israel, Verginico. Poporul Meu îi vrea pe cei din grădina Mea în grădina Mea, nu între ei, că mulți din Israel vor să facă ce vor ei în Israel.

O, Verginico, frica de Dumnezeu este de două feluri și în Israel. Unii din Israel fug în Domnul și fac ca Domnul, iar alții se ascund de Domnul ca să nu se vadă ce fac ei. O, Verginico, îi vom întări pe cei unși în lucrul ce-l au de la Mine dat.

Fiilor unși, v-am ales să fiți unșii Mei. Fiilor, ce este ungerea? Ce face ungerea? Ce lucrează Domnului cei unși? Ce fac ei între cer și pământ? Fiilor, răspundeți-Mi prin lucrul celor unși de Dumnezeu, ca să aveți plată de uns, că Eu la plata unșilor vă voi căuta pentru plată. Fiilor unși în grădina cuvântului Meu, treziți pe Israel și învățați-l cum să se odihnească întru Mine. Cei ce nu vă ascultă vă vor în grădină, iar cei ce vă ascultă vă vor lângă ei. Întăriți veghea și ascultarea celor ce ascultă de Dumnezeu. Întăriți dragostea de Dumnezeu în Israel. Amin, amin, amin.

O, Verginico, de două mii de ani așteaptă sfinții să vin iar pe pământ, ca să vină și ei cu Mine, și de două mii de ani te-au așteptat și pe tine, căci tu ești cea care M-ai adus, Verginico, tu ești cea care M-ai adus după două mii de ani. Amin. De două mii de ani tot cerul așteaptă venirea ta între oameni.

Glasul Meu a venit pe pământ în vremea ta, Verginico. Tu ai fost cetatea Mea, templul Meu, uşa Mea pentru venirea Mea pe pământ după două mii de ani. Tu ai fost tronul Meu, scaunul Meu de judecată. Tu ai fost cuvântul Meu. Tu ai fost venirea lui Dumnezeu a doua oară, calea venirii Fiului lui Dumnezeu, ca să dea fiecăruia după cum este fapta sa. Toate ale cuvântului Meu prin tine, se împlinesc. Amin, amin, amin. Cuvântul Meu prin tine a fost cartea Mea de judecată, iar fiii tăi cei vii sunt cei prin care Eu Îmi împlinesc cele scrise în cartea aceasta, cartea venirii Domnului după două mii de ani. Amin, amin, amin.

1/14 iunie 1998

Duminica sfinţilor români

Şcoala înţelepciunii dragostei. Ascultarea este proba iubirii.

Intră cuvântul Meu în grădina Mea de pe pământ. Amin.

O, Ierusalime, deschide-ţi inima, deschide-o la cuvântul Meu, că vin cu fiii cei unşi în grădină, vin la tine să te curăţ ca pe o mlădiţă care trebuie să aducă roadă multă, căci vai de mlădiţa care rămâne necurăţată, că este în primejdie să fie lepădată din viţă, lepădată de Tatăl. Vin să te îngrijesc, poporul Meu. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, stau cu tine la masă de cuvânt, cu tine şi cu sfinţii Mei, poporul Meu.

O, bună este suferinţa, că ea îl face frumos pe om. Este câte un om care este plin de pace şi de bucurie şi de armonie înăuntrul său şi în afara sa când Domnul îi trimite câte o suferinţă, când Tatăl îi curăţă ce are de curăţat de pe el. O, şi este iarăşi câte unul care este plin de tristeţe şi de deznădejde când Tatăl Se apropie de el ca să-l apropie la sânul Său de Tată prin suferinţa cea care-l spală pe om de tot ce-l depărtează de Dumnezeu. Nu tot omul care suferă Îl are pe Hristos pe chipul său. Cel plin de Hristos are în suferinţă şi după suferinţă lumină în priviri, e mai luminos decât ceilalţi oameni, căci cel ce suferă o isprăveşte cu păcatul şi are semnul Fiului Omului pe creştetul său, crucea suferinţei, care conduce pe om spre înviere şi spre bucurie şi spre biruinţă.

Am venit la tine, poporul Meu, şi te-am întrebat să-Mi spui ce lucrare are părerea de rău şi pocăinţa. Cine Mi-a răspuns la întrebarea aceasta? Cine va răspunde la întrebarea Domnului? Acest răspuns trebuie dat ca să fie lucrat de cei ce nu ştiu lucrarea părerii de rău şi a pocăinţei. Cel ce ştie să lucreze această lucrare, acela se bucură în suferinţele şi în ispitele trimise de Tatăl, căci apostolul Iacov a spus: *«Bucurie mare să socotiţi feluritele ispite în care cădeţi, ca să fiţi desăvârşiţi»*. Cine fuge de lucru spre desăvârşire, acela urăşte suferinţa şi nu stă la curăţat ca mlădiţa cea fragedă pe care Tatăl o curăţă ca să aducă roadă apoi.

O, Israele, o, popor hrănit cu cerul, mare este înţelepciunea dragostei, mare între lucrările înţelepciunii. Cel ce o are pe aceasta are lumină pe faţă şi pe suflet, şi nu fuge de suferinţă, nu fuge de curăţire, nu fuge de stăpânul său. Părerea de rău pentru cele ce sunt de curăţat şi pocăinţa pentru ele îl păzeşte pe om de o altfel de suferinţă. Un aşa om aşteaptă braţul stăpânului care să-l cureţe ca pe mlădiţa cea care rămâne în viţă, ca mai multă roadă să aducă. Înţelepciunea dragostei este bucuria lângă Dumnezeu. Ea îl face pe om să stea în braţele Domnului şi să se lase în mâna Domnului, Care-l duce spre biruinţă şi spre bucuria învierii, căci Eu aşa am spus la ai Mei: *«Întristarea voastră se va preface în bucurie»*. Întristarea cea pentru înţelepţire este darul dragostei de Dumnezeu. Vai de omul care are lipsă de darul acesta, căci Scripturile aşa spun: *«Dacă nu am dragoste, nimic nu sunt»*.

O, dacă te-aş întreba să-Mi răspunzi, poporul Meu, ce este dragostea şi ce face ea din creştin, oare, ai vrea tu să-Mi răspunzi? Oare, ai şti să-Mi răspunzi? O, Israele, nu ştiu fiii tăi să dea acest răspuns, că dacă ar şti, ar avea priviri luminoase, ca privirea omului care a suferit după Dumnezeu şi pentru Dumnezeu. Scriptura Duhului Sfânt spune că dacă ar avea omul toate darurile, şi de şi-ar da toată averea la sărmani, şi de şi-ar da chiar trupul său să fie ars, dacă n-are dragoste, nu este nimic omul. Dar ce este dragostea dacă nu sunt dragoste acestea toate? Omul ştie că acestea sunt dragostea, dar iată că omul care are dragoste este acela care rabdă îndelung spre înţelepţire ca un fiu al Domnului, suferind şi crezând şi nădăjduind şi răbdând, că aceasta este lucrarea omului dragostei care trăieşte în veci. Proorociile şi darurile şi limbile şi ştiinţa, toate vor înceta, dar dragostea este mare peste toate, şi rămâne veşnică, dimpreună cu omul care o are.

Omul care lucrează cu inima sa pizmă şi trufie şi laudă de sine şi necuviinţă şi mânie şi gând rău şi iubire de sine, acela nu are dragoste, căci dragostea este cea care rabdă în om cu bucurie spre înţelepţire. Cel înţelept care cade în felurite ispite şi încercări, acela înţelege mâna Stăpânului Care-Şi curăţă mlădiţa Sa spre rodire. Iar cel posomorât în încercări, ba chiar şi în neîncercări, acela nu are dragoste în inimă şi pe faţă şi în priviri.

Poporul Meu, a sunat trâmbiţa Mea peste tine şi ţi-a spus că cei ce nu ascultă nu iau învăţătură, şi se ascund în ei şi nu ascultă, şi se cunosc numai cât te uiţi la ei. Aceia nu au şcoala înţelepciunii dragostei; aceia sar în sus dacă umbli în ei să-i cureţi de neascultare şi de iubire de sine să-i cureţi. Cel ce se iubeşte pe sine nu ia învăţătură, nu trage cu învăţătorul, nu are umilinţă, şi se cunoaşte că nu are, numai cât te uiţi la el.

O, cât de mult aş voi să te am la şcoala înţelepciunii dragostei, Israele, că puţini din tine am la această învăţătură, puţini de tot, poporul Meu. Eu te numesc poporul Meu ca să fii, dar aceasta trebuie să voieşti tu, nu Eu. Aud, fiule, că-Mi spui mereu: *„Ajută-mă, Doamne!"*. Cu ce să te mai ajut Eu pe tine, oare? Ce am avut şi nu ţi-am dat ţie, poporul Meu? Cu ce, oare, să te mai ajut când Îmi ceri să te ajut? Cel ce zice aşa nu ia ajutorul Meu, şi de aceea nu-l are şi de aceea îl cere.

O, Israele, sunt deznădăjduiţi copiii Mei cei din grădină şi nu mai ştiu aceştia ce să mai facă peste tine. Eu le-am spus că nu ai putere fiindcă nu ai dragoste. Eu le-am spus că nu iei pe Domnul când Îl iei, căci cei ce Îl iau, Îl au şi Îl dau şi au de toate şi dau tuturor fără de vreme.

O, poporul Meu, slăbeşte călăuza ta în faţa ta. Călăuza te pune la probă în toate felurile ca să dovedească pe cele dinăuntru ale tale, dar tu te ascunzi de Duhul Sfânt. Călăuza îţi spune cine eşti şi ce ai în tine, şi dacă spui că nu, te face să scoţi la iveală cele ce ai în tine, şi tu chinui călăuza ta, poporul Meu. Nu mai este duh calm în călăuza ta, Israele. O, dacă tu numai deznădejde îi aduci, numai dezvinovăţirea ta i-o dai! O, tu n-ai atenţie la mers, tu n-ai bărbăţie, poporul Meu, şi nici nu eşti în stare să te umileşti şi să te pleci spre înţelepţire, că eşti mândru, fiule, şi nu te pleci. Mândria ta nu te lasă să ştii că nu eşti în stare, dar nimeni nu ajunge în stare de ceva bun pentru cer decât dacă ia ca să înveţe, şi să aibă apoi. O, e păcat, de lucrarea ta cea plină de greşale, e păcat să sufere călăuza ta, Israele. E păcat s-o chinuieşti şi s-o slăbeşti. E păcat să stai în

împrăştiere. E păcat să zici că ai iubire şi apoi să nu ai. E păcat, Israele. O, fiule slab, e păcat să te crezi că eşti în stare şi să nu fii. Dacă cei de lângă tine nu au folos duhovnicesc în urma ta, e păcat să te crezi în stare că poţi. Cel ce poate a învăţat să poată, şi apoi a putut, dar cel ce n-a stat la învăţat şi la curăţat, ce să poată unul ca acela? Acela nu ştie să vină la Domnul şi n-a învăţat drumul venirii. O, cel ce nu iubeşte suferinţa, acela fuge de ea şi nu învaţă drumul spre Dumnezeu. Dar Eu vin să-i învăţ înţelepciunea dragostei pe cei ce ascultă, pe cei ce stau pe drumul Meu trăind întru Mine.

Israele, Israele, cine este cel ce trăieşte întru Mine? Cine, fiule Israele? Cel ce este fiu al Meu trăieşte întru Mine şi Mă primeşte spre înţelepţire şi Mă cunoaşte când vin la el cu înţelepciunea dragostei. Cel ce se crede mai desăvârşit decât altul sau decât alţii, acela nu este fiul lui Dumnezeu, dar cel ce dovedeşte că are pe Dumnezeu în el, acela este fiul Domnului şi aduce Domnului rod din rod. Israele, Israele, ce este rodul întru Hristos? Arată-Mi rodul tău, fiule, şi spune-Mi care este. Israele, nu fi făţarnic că Mă ai şi că Mă iei, căci cine Mă are Mă dă şi se dă întru lucrare duhovnicească.

Fiilor din grădina cuvântului Meu, am zis vouă că n-aţi dat poporului putere să ia de la Mine şi să fie viu. Puterea înseamnă cuvântul Meu din voi, dar puterea dacă nu-şi găseşte loc în ascultarea creştinului, slăbeşte puterea cuvântului. Daţi celor ce ascultă, daţi cuvântul dragostei de Dumnezeu. Învăţaţi pe cei ce ascultă în Israel, învăţaţi-i şi deprindeţi-i cu dragostea de Dumnezeu, iar pe cei ce nu ascultă nu-i mai învăţaţi.

O, dar nu ştie Israel ce înseamnă să asculte. Ascultarea înseamnă să nu uiţi ce ai de făcut, fiule. Ascultarea înseamnă să-L iubeşti pe Dumnezeu şi să se vadă că-L iubeşti, şi aşa să-l iubeşti pe aproapele. Să se vadă că-L asculţi pe Dumnezeu, şi aşa să-l iubeşti pe aproapele. O, tu zici în sinea ta că asculţi şi că iubeşti pe Dumnezeu. Dar de ce slăbeşte în faţa ta călăuza ta? Cel curat şi ascultător îl întăreşte pe cel cu straja, pe cel ce învaţă pe fiii Domnului; îl întăreşte, nu-l slăbeşte.

Fiilor, fiilor, măi fiilor, luaţi în voi umilinţa, că fără ea veţi păşi în gol şi de acum înainte. Lăsaţi călăuza să se uite la voi, lăsaţi-o să vă vadă, lăsaţi-o să vă spună ce este cu voi, lăsaţi-o şi nu tăgăduiţi, căci duhul tăgăduirii Mă face să slăbesc şi Eu între voi, dară cei din trup care sunt între voi cu Duhul Meu Cel sfânt în ei! Lăsaţi pe Duhul Sfânt să vadă şi să grăiască şi să înfăptuiască în voi. Nu vorbiţi cu Duhul Sfânt ca şi cu omul. Nu lua de la om, Israele. Ia de la Duhul Sfânt prin călăuză dacă vrei de la Duhul Sfânt, iar dacă vrei de la om, îţi pierzi vremea ca şi până acum. Fii atent că Duhul Sfânt nu este pământesc ca să vorbeşti în numele Duhului Sfânt cele pământeşti din tine. Fii atent, Israele, fii atent! Amin, amin, amin.

Fiilor din grădină, cercetaţi ce este în Israel; cercetaţi ce se lucrează şi de cine se lucrează, şi lăsaţi la cârmă în cetăţi numai o cârmă, căci cetatea cu mulţi cârmuitori se prăbuşeşte. Una este lucrătorul, şi alta este cârmuitorul care-ţi spune ce să faci, Israele, dar nu mai ispiti cârmuitorul, că dacă faci aşa, ţie nu-ţi mai dau prin el. Dacă vrei să iei de la Mine, ia de la Mine prin om, nu lua de la om. Nu fi făţarnic, fiule slab în cele bune, dar iscusit în cele ale făţărniciei. Dacă tu te ascunzi să nu te vadă omul cu cele ce faci tu, cu cele ce ai tu în tine, du-te de la Mine, fiule care trăieşti aşa lângă această lucrare de Duh Sfânt. Israele, Israele, fă-te Israel, Israele. Învaţă de la Mine ce înseamnă poporul Israel înaintea Mea, şi nu sta fără această haină la această masă de praznic a venirii Mele a doua oară pe pământ. Cel ce tace nu este de la această masă şi intră pe furiş şi fără haină.

Fiilor din grădina cuvântului Meu, strângeţi cele sfinte, şi păstraţi-le pentru cei adevăraţi cu inima şi cu duhul şi cu credinţa şi cu fapta şi cu dragostea lor de Dumnezeu. Eu nu am putere în cei uşuratici care nici până acum n-au învăţat ce este Dumnezeu în omul cel unit cu Dumnezeu.

Iar voi, păstori ai Domnului, cercetaţi povara cea din spatele măgăruşilor, şi nu lăsaţi trupuri goale în spinarea celor cu spinare, că e păcat, tată. Poporul Meu de azi trebuie să fie adevărat poporul Israel. Amin. Am coborât în cartea lui Verginica, dar ea a fost martorul Meu din cer pentru cele ce Eu am adus azi pentru Israel.

O, Verginico, am coborât pe calea cărţii tale, căci am învăţat îndeosebi pe Israel cel care ascultă. O, Verginico, e grea povara celor ce au de purtat pe Israel spre cer.

— O, e grea, Doamne, că Israel se lasă povară. Israel vrea să-i fie lui dulce şi bine cu Tine, nu vrea să-Ţi fie Ţie dulce cu el. Trebuie să vedem cine este Israel în Israel, şi cine nu este Israel în Israel. Trebuie să vedem, Doamne, şi vom vedea, căci ochiul cel ceresc este atoatevăzătorul. Amin.

O, Israele care eşti Israel, israeleşte-te desăvârşit, că Domnul Dumnezeul tău este desăvârşit. O, Israele care nu eşti Israel în Israel, înţelepţeşte-te cu cele de la Dumnezeu dacă vrei să găseşti taina lui Dumnezeu în tine, căci Israel este poporul Domnului, şi este taina lui Dumnezeu, şi este semn peste pământ.

Fiilor, fiilor ascultători în Israel, fiţi semn spre cer unii pentru alţii şi uitaţi-vă la cel de la cârmă ca să înţelegeţi şi să fiţi semn. Cei înţelepţi se înţeleg şi lucrează aceeaşi lucrare şi sunt toţi una în Hristos. Amin, amin, amin.

— O, Verginica Mea, ce taină mare ai învăţat tu acum pe Israel! Cei înţelepţi se înţeleg şi lucrează toţi aceeaşi lucrare şi sunt toţi una în Hristos. Cei înţelepţi au acelaşi cuvânt toţi, şi se cunosc că au. Amin.

Israele, o, Israele, cuvântul Meu este înţelepciune şi este pentru cei înţelepţi. Cei înţelepţi învaţă de la Mine, iar cei ce nu învaţă de la Mine nu sunt înţelepţi, şi se cunosc că nu sunt. O, Israele, învaţă, fiule. Începe-ţi mereu învăţătura cu înţelepciunea dragostei, că până nu ştie omul ce este dragostea, nu o poate avea pe ea. Ea trebuie ştiută pe dinafară, pe de rost, că altfel ea nu se trăieşte. Israele, aşează-te mereu în înţelepciunea dragostei, ca să fii poporul Meu cel adevărat. Amin, amin, amin.

8/21 iunie 1998

Duminica a treia după Rusalii

Domnul strigă la om ca în vremea lui Noe. Poporul Domnului este ziua venirii Lui. Lumina din om este Domnul.

Eu sunt Cel ce sunt. Amin. Deschideţi porţile dintre cer şi pământ, fiilor de la porţi, căci vin cuvânt peste pământ, ca să întăresc credinţa în Dumnezeu. Amin, amin, amin.

O, grădiniţă a cuvântului Meu! Mi-am făcut în mijlocul tău poartă între cer şi pământ, şi Eu intru în tine şi trec spre fiii oamenilor, ca să ridic dintre ei fii ai lui Dumnezeu. Amin.

Când eram cu trupul pe pământ, am zis ucenicilor Mei că venirea Mea a doua oară va fi ca în vremea lui Noe. Pe atunci Eu veneam cuvânt peste Noe şi îi spuneam ce să facă

şi cum să trăiască pentru mântuirea lui şi a casei lui, şi i-am spus să-şi facă barcă de salvare, că voi veni să pierd de pe pământ pe omul cel fără Dumnezeu. Noe a crezut cuvântul Meu şi Mi-a deschis să vin mereu la el, şi Eu veneam şi îl învăţam toate ale mântuirii lui, dar oamenii din vremea lui n-au voit să creadă, şi şi-au văzut de însurat şi de măritat şi de mâncare şi de băutură, şi n-au crezut că voi veni să dau fiecăruia după faptă, şi nu şi-au ales scăparea care venise din cer peste pământ ca să-l scape pe cel credincios de la pieirea ce aveam s-o aduc peste cei necredincioşi. Mare şi sfânt a fost cuvântul Meu peste Noe, iar Noe credea şi împlinea, şi nimic nu mai lucra pe pământ decât scăparea sa şi mântuirea sa şi a casei lui. Şi dacă numai el şi casa lui au crezut, numai el şi ai lui au fost salvaţi de la pieire.

Fiilor din grădina cuvântului Meu, deschideţi porţile dintre cer şi pământ, că Eu vin ca în vremea lui Noe, ca să întăresc credinţa pe pământ, credinţa în Dumnezeu. Amin, amin, amin. Ca în vremea lui Noe grăiesc peste pământ peste cei credincioşi, căci cei necredincioşi, urechi au şi nu aud; ochi au şi nu văd; minte au şi nu înţeleg; Scripturile Mele au şi nu le pricep cei necredincioşi, dar Eu strig din cer peste pământ ca în vremea lui Noe.

O, fii ai oamenilor, deschideţi porţile să intre Dumnezeu în inimile voastre, în cugetele voastre, în sufletele voastre şi în trupurile voastre, ca să credeţi în cuvântul Meu cel nou şi să scăpaţi de mânia care vine peste pământ din pricina celor necredincioşi. O, fii ai oamenilor, căutaţi după fiii lui Dumnezeu şi învăţaţi de la ei credinţa în cuvântul lui Dumnezeu. O, fii ai oamenilor, pe vremea lui Noe când Eu strigam din cer peste pământ şi le spuneam la oameni că vin să-i pierd pe cei necredincioşi, oamenii nu credeau ce spuneam Eu, căci aveau plăcerile lor şi Îmi atrăgeau cu ele pe fiii cei credincioşi, şi stricau credinţa celor credincioşi. Fiii lui Dumnezeu din vremea lui Noe erau atraşi de fiicele oamenilor, iar fiicele lui Dumnezeu erau atrase de fiii oamenilor, şi s-a stricat seminţia celor credincioşi, şi aceasta a adus potopul peste pământ. În vremea aceasta Eu vin iar cuvânt peste pământ; vin iar, căci aşa am promis ucenicilor Mei: *«Mă duc să-Mi iau loc în dreapta Tatălui, şi vin la voi, ca să vă iau cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi».*

O, fii ai oamenilor, lăsaţi-vă atraşi de fiii lui Dumnezeu şi faceţi-vă neamul lui Dumnezeu, căci neamul lui Dumnezeu va avea mântuire şi scăpare în ziua când Eu, Domnul, voi veni, şi din pricina venirii Mele *«cerurile vor lua foc şi se vor nimici, şi stihiile aprinse se vor desface, iar pământul şi lucrurile de pe el vor arde cu totul»,* precum scrie în Scripturi. O, fii ai oamenilor, am lăsat peste cei credincioşi făgăduinţa că le voi da ceruri noi şi pământ nou, şi pe cei drepţi locuitori pe pământ nou. M-am făcut izvor de cer nou şi de pământ nou peste toţi cei care vor crede în Dumnezeu împlinind în trupul şi în duhul lor voia lui Dumnezeu. O, fii ai oamenilor, lăsaţi-vă atraşi de fiii lui Dumnezeu, ca să vă naşteţi din Dumnezeu, din cuvântul care coboară din cer pe pământ ca să cheme pe fiii oamenilor la faptele credinţei, că pe vremea lui Noe s-au lăsat fiii lui Dumnezeu atraşi de fiii oamenilor, iar Eu am văzut din cer şi M-am mâniat, căci în afară de Noe, n-a mai fost om să nu Mă părăsească.

O, fii ai oamenilor, cei ce vă păstoresc pe voi n-au grijă de credinţa voastră, căci credinţa în Dumnezeu înseamnă viaţă în Dumnezeu, şi n-au grijă de voi cei ce vă păstoresc pe voi, o, fii ai oamenilor. Vin Eu să păstoresc pe cel ce nu voieşte să piară. Vin să scol lumea din somnul necredinţei, iar cel ce aude, să vină după Mine. Eu sunt cu cei credincioşi. Amin. Cel ce aude glasul Meu, să vină să creadă şi să înveţe credinţa în Dumnezeu, căci curând, curând cerurile vor trece cu trosnet, iar pământul şi lucrurile de pe el vor arde cu totul din pricina zilei venirii Mele, după cum este scris în Scripturi despre venirea Mea.

Iată, Eu vin, şi nimeni nu se îndură să vină după Mine. Iată, Eu vin, şi nu poate omul să vină să-Mi urmeze, că are multe de făcut omul, şi nu le mai poate lăsa pe ale lui şi ca să le ia pe ale Mele. Iată, Eu vin, şi omul zăboveşte, şi omul este legat de mâini şi de picioare, şi este în întuneric tot omul de pe pământ. Cel ce nu poate să vină după Mine şi să-Mi urmeze, acela nu poate din pricina întunericului, şi este împiedicat să vină, căci Eu aşa am spus la ucenicii Mei: *«Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică, pentru că vede lumina acestei lumi, iar dacă umblă cineva noaptea, se împiedică, pentru că lumina nu este în el».* Lumina din om e Domnul. Dacă Eu, Domnul, nu sunt în om, omul are noapte în el şi se împiedică în noaptea din el şi în faptele nopţii din el. O, fii ai oamenilor, Eu sunt Lumina lumii. Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică, pentru că vede Lumina acestei lumi. Amin, amin, amin.

Iar voi, fiilor de la iesle, să staţi mereu cu porţile dintre cer şi pământ deschise, că vin să strig la fiii oamenilor să umble după Lumina acestei lumi lepădând faptele întunericului care n-au nimic din Dumnezeu. Vin să le spun fiilor oamenilor că vin ca în vremea lui Noe când nimeni nu se aşteaptă să vin. Fiţi tari şi cu credinţă mare în mijlocul fiilor oamenilor, căci puterea vieţii Mele este tare în cei ce cred în Mine împlinind tot cuvântul Meu. Fiii oamenilor umblă noaptea şi se împiedică, pentru că lumina nu este în ei. Dar voi fiţi ziua Mea, fiţi ziua venirii Mele, fiţi fii ai zilei şi umblaţi ziua, fără piedici, că lumina este în voi. V-am dat nume mare înaintea venirii Mele, şi sunteţi fiii întâmpinării Domnului, şi sunteţi ziua venirii Mele, şi din pricina venirii acestei zile peste pământ, cerul şi pământul se zdruncină şi se desfac, căci oamenii se tem de ziua venirii Mele, se tem că li se vădesc în lumină faptele întunericului din ei. Dar Eu vin, iar voi sunteţi ziua venirii Mele, iar Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt şi toţi sfinţii şi toţi îngerii aşteaptă de şapte mii de ani această zi.

O, poporul Meu cel credincios, tu eşti ziua venirii Mele a doua oară din cer pe pământ, că aşa ţi-am proorocit şi ţi-am spus: *«Te voi numi mai presus de ziua învierii Mele şi te voi iubi, poporul Meu cel credincios».* Nimeni nu se aşteaptă pe pământ să fii tu ziua venirii Mele; nimeni, poporul Meu. Dar Eu, Domnul, şi cu tot cerul de sus şi de jos, am aşteptat această zi să vină în mijlocul fiilor oamenilor, şi să se înveţe oamenii cu ziua venirii Mele, şi să vadă fiii oamenilor Lumina acestei lumi şi să umble întru lumină, că Eu vin ca în vremea lui Noe când nimeni nu se aşteaptă să vin. Amin, amin, amin.

15/28 iunie 1998

Sărbătoarea Naşterii sfântului Ioan Botezătorul

Fără rodul pocăinţei mărturisirea păcatelor nu aduce şi iertarea lor. Maica Domnului îi strigă pe oameni la izvorul cuvântului Fiului ei în ţara română.

Eu sunt Cel ce M-am suit la ceruri şi stau de-a dreapta Tatălui, căci sunt Fiul Tatălui. Amin.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acesta este semnul venirii Mele cu slavă, căci sfinţii învierii Mele au zis aşa: *„Domnul iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi*

morții, a Cărui împărăție nu va avea sfârșit". Amin, amin, amin.

Deschideți Domnului, fiilor din grădină. Eu vin la voi cu sfinții Mei în sărbătoare, că la voi am așezat la loc pe cele strămutate de la locul lor. Deschideți, fiilor, și stați înaintea Mea, că am sărbătoare de cuvânt peste pământ. Am sfinții cu Mine în coborâre, că ei așteaptă învierea morților și viața veacului ce va să vină după această înviere. Sobor de apostoli și de sfinți din cer vin cu Mine la voi, căci ei așteaptă de două mii de ani iertarea păcatelor celor credincioși prin biserica Mea cea de pe pământ, unită cu cea din cer, și fericiți sunt cei ce-și mărturisesc păcatele pentru iertarea lor. Amin. Vin cuvânt de învățătură pentru cei ce cred în venirea Mea, că iată, iarăși vin; vin și judec viii și morții, și împărăția Mea e fără de sfârșit.

Fiilor, nu toți cei ce-și mărturisesc păcatele, dintre cei ce se mărturisesc, nu toți primesc iertarea păcatelor. Ioan, botezătorul Meu, a spus la unii care veneau să se boteze de el: *«Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiți de mânia ce va să fie? Faceți, dar, roade vrednice de pocăință și nu începeți a zice în voi înșivă: „Avem tată pe Avraam", căci vă spun că Dumnezeu poate din pietrele acestea să ridice fii ai lui Avraam. Acum securea stă la rădăcină, și orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine. Lui nu sunt vrednic să-I duc încălțămintea. Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc, și are lopata în mână și Își curăță aria și adună grâul în hambar, iar pleava, în foc nestins».* Fiilor, iată, nu toți cei ce-și mărturisesc păcatele se și curăță de ele. E grea durerea care se urcă de pe pământ la cer, căci cei ce-și mărturisesc păcatele, nu toți scapă de ele. Ei fug, într-adevăr, de mânia ce va să fie, dar roadele pocăinței nu știu să le rodească în ei.

Fiilor, am venit la voi cu sfinții din cer, iar într-o parte și în alta am pe botezătorul Meu și pe mama Mea Fecioară. Ei așteaptă de două mii de ani mărturisirea iertării păcatelor oamenilor prin pocăința oamenilor și prin biserica Mea cea vie. O, oamenii trebuie să facă roade vrednice de pocăință și nu știu oamenii cum. Cine mai lucrează pe pământ ca Ioan, ca să spună la cei ce fug de mânia ce va să fie: *«Faceți roade vrednice de pocăință!»*? Iată, vin Eu și hrănesc pe oameni cu Duh Sfânt, ca să-i învăț să facă roade vrednice de pocăință. Să ia oamenii învățătura Mea și să învețe pocăința spre iertarea păcatelor, că fericiți sunt cei ce-și mărturisesc păcatele spre iertarea lor. Amin. Roada vrednică de pocăință este iertarea păcatelor, iar iertarea păcatelor este pentru cei ce nu mai fac păcate și se îmbracă după pocăință în nestricăciune, în nepăcătuire și în sfințenie veșnică. Unde mai e pe pământ pocăință și roade de pocăință, ca să le iau Eu și să le pun în hambarul Meu, iar păcatul să-l arunc în foc? Cine mai știe azi ce este pocăința, ce este cu adevărat pocăința? Oameni mulți se fac vinovați față de Trupul și Sângele Meu, că oamenii nu fac roade vrednice de pocăință după ce Mă iau pe Mine în ei din mâna celor ce Mă dau lor. Oamenii așa știu să fugă de mânia ce va să fie; fug luându-Mă pe Mine de la cei ce Mă dau lor, dar roade de pocăință nu știu să facă și să trăiască prin ele înaintea Mea. Oamenii se tânguiesc mereu, zi și noapte se tânguiesc în voile lor pe care și le dezvinovățesc în fel și chip, ca să-Mi fie Mie milă de ei, dar dreptatea Mea nu încape în ei ca să Mă răcoresc și Eu, nu numai ei. Nu pot să-i cer omului iubire adevărată, că omul nu-Mi dă. El are multe de făcut, el are multe necazuri și este necăjit, și Mie trebuie să-Mi fie milă de el, dar roade vrednice de pocăință nu se lipesc de el.

Fiilor, fiilor, nu știu oamenii ce este pocăința și iertarea păcatelor. Iertarea păcatelor vine prin pocăință, nu pocăința vine prin iertarea păcatelor. Omul pocăinței leapădă de la el păcatul și se face sfânt prin pocăință, și apoi se face fiu al Domnului și stă unit cu Domnul prin roadele pocăinței. Fiilor, nu știu oamenii să vină după Mine, că mulți vin, și nu știu să vină. Eu la voi Mă las cu învățătură întreagă, și lumea cu greu Îl iubește pe Dumnezeu. Lumea fuge spre cele ușoare când dă să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie, că lumea nu știe să vină după Mine. O, unde să Mă mai las Eu cu toată învățătura Mea ca să-i dau omului calea cea întreagă spre Mine și să învețe omul ce este pocăința și iertarea păcatelor? O, fiilor, nu încap pe nicăieri ca și la voi, că toți oamenii vor să vină după Mine ca să le fie bine, dar viața Mea în om e umilință și pocăință și suferință prin iubire, căci bucuria suferinței în Hristos este roadă a pocăinței. O, oamenii vor să le fie bine cu Dumnezeu, bine cum știu ei binele, și de aceea Mă plâng că n-am cui să-i dau calea Mea cea întreagă ca să vină pe ea după Mine. Acolo unde Eu cer omului roade vrednice de pocăință, acolo nu se strâng oamenii cu multul, dar unde poate omul să rămână cum este el, acolo se duc oamenii, și se duc cu multul de oameni.

Ioan, botezătorul Meu, strigă de lângă Mine, strigă Ioan, din Mine strigă și spune și azi ca și atunci: *«Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiți de mânia ce va să fie? Faceți roade vrednice de pocăință și sfințiți-vă și fiți sfinți, căci Cel ce vine este Hristos, Care botează cu Duhul Sfânt și cu foc, ca să-Și curețe aria și să vină să judece viii și morții, căci sfinții cerului așteaptă învierea morților și viața veacului ce va să fie după această înviere». Amin.*

Fiilor, Ioan, botezătorul Meu, și mama Mea Fecioară vin în sărbătoare de cuvânt peste pământ, ca să învețe pe oameni să facă roade de pocăință, iar voi luați și dați oamenilor calea cea neștirbită pe care omul poate să vină după Mine. Amin, amin, amin.

Iată glasul lui Ioan:

— Cuvântul meu, Doamne, strigă ca și atunci în calea venirii Tale. Îi strig pe oameni, îi strig cu grabă, că venirea Ta vine, și oamenii, ca și atunci, n-au vreme să creadă.

O, fii ai oamenilor, gătiți calea Celui ce străbate pustia, că Domnul este numele Lui. Este scris în Scripturi că *«Domnul va da cuvântul celor ce vestesc cu putere multă»*. Iată glasul Său, glas cu putere peste Israel, căci măreția Lui și puterea Lui e în nori și e între sfinții Lui, și El Însuși va da, și dă putere și întărire poporului Său. Însemnatu-S-a Domnul peste voi cu cuvântul Său, o, fii ai oamenilor. Gustați și vedeți că bun este cuvântul Său, și cei ce se tem de El n-au lipsă de cuvântul Său. Veniți și ascultați și învățați frica Domnului, căci cei ce fac răul vor pieri. Vindecați-vă de rău și pocăiți-vă, ca să nu pieriți, că Domnul a așezat scaunele la judecată, și tronul Lui e în mijlocul vostru.

O, fii ai oamenilor, iubiți dreptatea, că zilele sunt grele, și om pe om se dă la moarte și orice om zice că este viu. Faceți, dar, roade vrednice de pocăință, că iată, Domnul dă cuvântul celor ce vestesc cu putere multă, așa cum vesteam eu pe Domnul botezând mulțimile cu botezul pocăinței. Vine Domnul cu sfinții Săi pe pământ, vine să ia moartea de pe pământ, iar cei ce nu fac roade vrednice de pocăință vor fi în mari dureri în zilele ce vin, că e greu păcatul pe pământ. Diavolul țipă ca un leu, să înghită tot ce mai este viu. Pocăiți-vă! Pocăiți-vă și nu mai păcătuiți, că toți păcătoșii vor pieri, iar

cei drepţi vor rămâne şi vor moşteni pământul, că scris este: *«Nu toţi vor muri, şi va fi un popor viu, ca să întâmpine venirea Domnului»*. Amin. Cel viu iubeşte căile Domnului şi este cale pentru cei ce se pocăiesc, cale spre Dumnezeu.

O, fii ai oamenilor, faceţi-vă din pietre fii, şi nu mai fiţi piatră, că şi piatra se despică la cuvântul lui Dumnezeu. Faceţi-vă ochi şi urechi şi vegheaţi întru pocăinţă, căci cel ce se pocăieşte o isprăveşte cu păcatul şi lucrează dreptatea Domnului. Fiţi ochi şi urechi la cuvântul lui Dumnezeu şi trăiţi din el şi sfinţiţi-vă cum vă învaţă el, că asta înseamnă roade vrednice de pocăinţă, iar cel ce nu iubeşte pocăinţa fuge de adevăr şi îi zice minciună adevărului.

O, fii ai oamenilor, pocăiţi-vă de faptele voastre rele, ca să nu vă prindă sub ea mânia Domnului, că potrivnicul lui Dumnezeu s-a îmbrăcat în haină de sfânt şi dă târcoale până şi celor aleşi de Dumnezeu. Haina sfântă este dreptatea şi adevărul şi viaţa sfântă, dar voi v-aţi învăţat cu altfel de sfinţi. O, cei ce au haină de sfinţi nu sunt sfinţi, căci sfinţii sunt umiliţi şi slujesc tuturor pentru mântuire.

O, fii ai oamenilor, cunoaşteţi pe Dumnezeu, şi El vă va cunoaşte pe voi, că El nu umblă necunoscut printre voi. El vine la cei ce-L cunosc pe El, şi le dă din cer, iar cei străini de El nu-L cunosc când vine. Lăsaţi genunchii jos şi daţi în voi loc pocăinţei, dar nu vă abateţi inima spre cuvinte de vicleşug ca să vă dezvinovăţiţi păcatele, că El este drept şi cunoaşte căile voastre rele. Luaţi în voi de pază cuvântul lui Dumnezeu, că el este alifie pentru ochi şi pentru urechi, şi vă veţi vindeca dacă veţi iubi după adevăr căile dreptăţii. Iată, securea stă la rădăcina pomului, şi orice pom care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc. Amin.

Iar Tu, Doamne, dă cuvântul Tău celor ce vestesc cu putere multă, că Tu eşti Cel ce vii. Oamenii se tem de foamete, de secetă se tem, de războaie se tem, de cutremure şi de boli rele se tem, dar de Tine, Doamne, nu se tem oamenii. Iată, eu îi strig ca şi atunci pe oameni şi le spun: pui de vipere care fugiţi de mânia Domnului, învăţaţi care sunt roadele pocăinţei, că vine Domnul să-Şi curеţe aria Sa, şi Îşi va strânge grâul în hambar, iar pleava, în foc nestins, unde va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor. Învăţaţi roadele pocăinţei, că vine Domnul! Amin, amin, amin.

— O, Fiul meu iubit, Îţi mângâi şi eu Duhul Tău îndurerat de aşteptarea pocăinţei oamenilor. Iată şi glasul celei întru care ai binevoit să cobori din Tatăl şi să Te faci Om, ca să aduci duh de pocăinţă şi de umilinţă peste oameni. Eu, şi cu Ioan, botezătorul Tău, stăm de două mii de ani de o parte şi de alta a Ta ca să cerem mântuire pentru oameni. Ioan cere de la Tine duh de pocăinţă peste oameni, iar eu cer duh de mângâiere peste oameni, că sunt mamă, Fiule. Dar Tu să mă ierţi că de două mii de ani i-am iubit mai mult pe oameni decât pe Tine, iar Tu nu Te-ai vindecat de ranele care vin de la oameni, Fiule rănit de două mii de ani. Eu ştiam că vindecarea Ta e omul, precum omul a fost şi rănirea Ta, Fiule rănit de om. Iată ziua, iată vremea când eu îmi cer iertare Tatălui şi Ţie, Fiule scump, că i-am iubit mai mult pe oameni decât pe Tine, Cel suferind. Oamenii nu Ţi-au dat vindecare, oamenii îşi bat joc de Tine, Fiule drept, că nici oamenii nu s-au vindecat de rele ca să Te vindece şi pe Tine de ranele celor rele ale lor. N-au milă oamenii de Tine, n-au milă oamenii de ei, n-au milă oamenii, Fiule scump, că Tu eşti bogăţia oamenilor, cea neluată în seamă de oameni. N-au milă oamenii de Tine, iar eu îmi cer iertare Ţie după două mii de ani, că Ţi-am închis dreptatea Ta, Fiule drept. Omul n-a voit niciodată calea cea întreagă spre Tine. Omul n-a iubit pocăinţa, Fiule, că ea este calea cea întreagă. Omul a zis că vine după Tine, şi a venit, dar fără pocăinţă, şi venind nu a venit, Fiule. Oamenii n-au iubit viaţa, căci viaţa Ta în om e suferinţa şi umilinţa şi pocăinţa prin iubire, căci bucuria suferinţei întru Tine este roadă a pocăinţei, Fiule neiubit de oameni.

O, Ţie nu Ţi-a fost bine cu oamenii, că toţi oamenii vor să le fie lor bine cu Tine, nu Ţie cu ei. Dar binele pe care-l ştiu ei nu e bine, şi Tu plângi pe lângă oameni că nu iau calea Ta cea întreagă ca să vină pe ea după Tine. Eu Ţi-am cerut milă pentru oameni, şi oamenii s-au învăţat să fie miluiţi şi nu-Ţi dau oamenii viaţa lor. Ei şi-o păstrează pentru ei şi pentru ale lor, şi oamenii îşi pierd viaţa, Fiule, nu şi-o câştigă pierzând-o pentru Tine.

Am fost mamă cu milă pentru oameni, şi oamenii nu fac voia Ta. Am stat printre oameni cu îndemnuri cereşti, aşteptându-i să Te iubească pe Tine apoi, dar ei s-au iubit pe ei şi pe oameni, nu pe Tine, Fiule părăsit. Oamenii nu ştiu când şi cum şi cui să facă bine cu cele ale lor, dară cu cele ale Tale! Oamenii vor să-şi scape trupurile, nu sufletele. Oamenii nu trăiesc Scripturile, şi se mulţumesc cu învăţătură uşoară, şi de aceea am nădăjduit că cei mângâiaţi de mine Te vor împlini în ei într-o zi. Dar iată, ziua Ta vine, dar ziua împlinirii Tale în oameni nu vine, Fiule venit din cer pe pământ. Sfinţii Tăi din cer aşteaptă învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie, şi cer nou şi pământ nou, şi dreptatea Ta pe ele, dar oamenii aşteaptă binele lor, şi nicidecum nu fac oamenii roade vrednice de pocăinţă. Toţi au necazuri, toţi au doruri de bine, dar de Tine nu mai doresc oamenii decât să le faci bine pe pământ, Doamne, Fiule al meu. Oamenii îşi mărturisesc păcatele, şi preoţii îi iartă, dar ei nu-şi iartă faptele lor rele pe care iarăşi şi iarăşi le lucrează şi nu şi le iartă. Dar Tu ierţi, precum şi ei iartă, că eşti drept, şi oamenii nu ştiu că Tu eşti drept. Azi cad la Tine cu pocăinţă, Fiule drept, şi Îţi cer iertare pentru că i-am iubit mai mult pe oameni decât pe Tine, şi oamenii n-au părăsit păcatele şi rătăcirea prin cele ale lumii.

O, fii ai oamenilor, Fiul meu a spus că prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu. Eu mă ascund în Fiul meu, că oamenii nu iubesc dreptatea care va veni pe pământ. O, fii ai oamenilor, năvăliţi spre roade vrednice de pocăinţă şi adunaţi-vă la izvorul cuvântului, care curge din Fiul meu în vremea aceasta. Strângeţi-vă cu multul şi veniţi la izvor, căci Hristos este Fiul meu. Urmaţi-I Lui, că eu nu sunt vrednică să-I duc încălţămintea. El este calea cea întreagă; apucaţi pe ea, că Fiul meu e mare şi drept. Iată izvorul cel veşnic. Aici a aşezat Domnul scaunele la judecată, şi are popor viu Fiul meu. Veniţi la poporul Fiului meu, în România, şi nu căutaţi slavă pământească, fiindcă Fiul meu aşa a spus: *«Slavă de la oameni nu primesc»*. Fiul meu este din cer, iar semnele Lui sunt mai mici decât El, fiindcă slava Lui este cuvântul Lui care înviază pe om şi îl face viu cu viaţa şi cu fapta şi cu statura.

Apele se vor trage în matca lor. Veniţi şi luaţi apă vie din albia râului vieţii! O, fii ai oamenilor, veniţi în România! Eu mă ascund în Fiul meu şi ca El lucrez, că vremea este să înceapă judecata lui Dumnezeu de la cei ce Îl cunosc pe Dumnezeu, căci cu ei începe Domnul judecata, cu unii spre răsplată, iar cu alţii spre umilinţă, şi apoi cu fiecare om care a avut lumină şi a fugit de ea, căci Lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit întunericul pentru că faptele lor sunt rele, sunt pământeşti, sunt omeneşti, nu sunt duhovniceşti, nu sunt cereşti faptele oamenilor.

Cel ce este copil al Domnului, acela nu mai este al său, ci este al Domnului. Veniți, fii ai oamenilor, și veți vedea pe copiii Domnului, și veți vedea cu ei calea cea întreagă a Fiului meu. Veniți, căci apele toate se trag în a lor matcă, se trag în Fiul meu, că El vine cu dreptatea și cu răsplata după faptă. Amin. Diavolul se îmbracă în sfânt, și omul fură de la Dumnezeu, iar furii nu sunt sfinți. Oameni mulți se fac vinovați față de Trupul și Sângele Fiului meu. Oameni mulți așa știu să fugă de ziua mâniei. Oamenii se tânguiesc mereu în voile lor, ca să tragă spre ei mila Domnului. Oamenii nu știu ce este pocăința și iertarea păcatelor care vine de la pocăință.

Dar Tu, Fiule al meu, să mă ierți că de două mii de ani i-am iubit mai mult pe oameni decât pe Tine, iar oamenii Te-au ținut pe cruce și nu Te-au vindecat de durere. Dar acum, vino cu cer nou și cu pământ nou, și cu dreptatea Ta pe ele, căci eu intru întru Tine și lucrez cu Tine și Te mângâi cu mila mea, că Tu milă voiești, nu jertfă, dar nimeni nu este să înțeleagă Scripturile cuvântului Tău. Oamenii Îți trimit jertfe, dar milă nu Îți trimit. Mă întorc spre Tine, mă întorc de la oameni spre Tine, ca să-i faci pe oameni să învețe dreptatea și înțelepciunea minții și a inimii, că Tu ești mare, Fiule al Tatălui și Fiule al meu, Fiule drept. Mărire Ție de la oameni, că iată, oamenii nu știu să Te mărească pe Tine, dară pe mine! căci Tu, milă voiești de la oameni, nu jertfă.

O, fii ai oamenilor, ascultarea de Dumnezeu este mântuirea omului, și mulți se vor mântui din ascultarea de Dumnezeu, și iarăși, mulți se vor mântui ca prin foc.

O, Fiule al meu, am trimis spre Tine pe toți fiii oamenilor care caută scăpare. Tu ești Cel ce Te-ai născut din Tatăl, din Duhul Sfânt și din mine ca să vii pe pământ și să chemi oamenii să vină după Tine. Tu ești calea, iar eu am mers pe ea și am cunoscut calea. Tu Ți-ai desfăcut calea în calea oamenilor și Ți-ai făcut popor în România și l-ai numit cale a oamenilor spre Tine, căci Tu ești cuvânt peste poporul Tău și Tu ești calea, Fiule scump, Fiule drept. Amin, amin, amin.

— O, fii ai oamenilor, iată cuvântul Meu și al sfinților Mei care-Mi dau lucrul lor Mie. Mama Mea Fecioara v-a arătat calea și scaunul Meu de judecată; așa și Ioan, cel ce-Mi gătește iarăși calea Mea spre oameni.

Eu sunt calea, adevărul și viața. Eu sunt cu cei ce fac voia Mea după plăcerea Mea. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 1998

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Domnul vine însoțit de soborul apostolilor Săi. Sfinții apostoli grăiesc către preoții lumii.

La început, cobor pacea Mea peste grădina cuvântului Meu. Amin, amin, amin. O, grădinița Mea de fii, hai, deschide-Mi! Eu sunt Cel ce sunt, și când vin la tine îți spun cine sunt. Eu sunt Cel ce sunt, iar tu ești ieslea în care Eu Mă nasc cuvânt peste pământ. Cuvântul Meu se numește Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin, amin, amin.

Vin pe pământ cu praznic de serbare apostolească; Eu și cu apostolii Mei cei de acum două mii de ani. Ei s-au așezat pe cele douăsprezece scaune ale lui Israel ca să judece credința sau necredința poporului Meu Israel, care a fost și nu mai este poporul Meu pentru că M-a lepădat. Dar Eu vin cu cei din seminția lui, cu rămășița lui Israel vin, ca să chem neamul lui Israel la pocăință, și apoi la iertarea păcatelor lui. Amin.

Nimeni din cei ce se fălesc cu legea Mea cea sfântă, nimeni n-o cinstește pe ea împlinind-o așa cum este ea, că rău e de omul care are multe și face multe, că acela nu mai poate sluji lui Dumnezeu. Omul are de arat, de cumpărat, de vândut, omul are de învățat învățătura lui, și de a Mea nu mai are omul timp, iar cei ce zic că-Mi slujesc în slujba Mea, slujesc fără dragoste și fără roade, că dragostea are nevoie de hrană ca să trăiască în om. Ce folos că face omul rugăciune dacă n-are dragoste s-o facă? Așa sunt slujitorii bisericii de azi, apostolii de azi care-și zic apostoli ai lui Hristos înaintea oamenilor. Cine face rugăciune la Dumnezeu și nu-i este gândul la rugăciune, cui folosește înșiruirea de cuvinte? Rugăciune înseamnă să-ți plângă inima după Dumnezeu, să-ți tânjească duhul după mângâierea cea din cer, și apoi s-o prețuiești și să rodești pe Dumnezeu înaintea oamenilor și în oameni, și aceasta este inimă de apostol.

Apostolii Mei au dor de mântuirea oamenilor, că au umblat din țară în țară ca să Mă semene pe Mine în oamenii cei credincioși. Dar cine sunt cei credincioși? Aceia sunt blânzi și smeriți cu inima, ca și Mine, căci au învățat de la Mine, și apoi prin apostolii Mei. Aceia sunt cei ce rabdă îndelung, crezând tot cuvântul care vine de la Mine, căci cei credincioși sunt umbriți de Duhul Sfânt, Care cunoaște de la Dumnezeu în om.

O, iubiții Mei ucenici, ați mers pe pământ cu Mine acum două mii de ani, iar după ce Eu am luat locul în dreapta Tatălui Meu, ați mers iar și iar în numele Meu din țară în țară, ca Eu să fiu pretutindeni și să aibă oamenii lumină, căci Eu sunt Lumina oamenilor. Amin. O, ucenici iubiți care ați lăsat viața voastră și seminția voastră și ați luat pe ale Mele și le-ați purtat peste neam și neam apoi, căci Eu v-am dat pe Duhul Sfânt, și putere v-am dat să-L dați din neam în neam până la cei mai mici ai Mei între neamul oamenilor credincioși, până la poporul Meu de azi. Cuvântați peste cei de azi, că e sărac pământul de apostoli sfinți. Cuvântați! Amin, amin, amin.

— O, Învățătorule, orice ucenic desăvârșit a fost și este ca Învățătorul său. Amin. Pace Ție, Învățătorule Doamne, că noi Îți dăm ce ne-ai dat. O, cine-Ți mai dă Ție ce le-ai dat Tu lor, cine între apostolii de azi? Tu le-ai dat ce au voit ei să ia de la Tine, dar ei nu-Ți dau Ție ce și-au luat, și lumea a murit, Doamne. Nu mai au apostolii de azi duh de viață în ei ca să-i facă pe ologi să meargă și pe muți să cuvinteze și pe morți să învieze și pe sfinți să se sfințească încă. Apostolii de azi nu mai sunt sfinți cum am fost noi, și aceștia nu dau voie sfinților să fie sfinți, că zic că ei au cheile sfințeniei și că a lor este ușa împărăției cerurilor.

O, Doamne, noi am avut de Tine dată împărăția cerurilor, dar am dat-o mai departe, n-am făcut din ea închisoare pentru sfinții Tăi și n-am făcut din ea avuție a noastră, Doamne. Cuvântăm din Tine și le spunem apostolilor care-și zic că sunt ai Tăi robind puterea celor slabi ca să-și mărească numele în numele Tău. Cuvântăm și Te apărăm, Doamne, că Te-am iubit cu prețul vieții. Amin, amin, amin.

O, apostoli care v-ați așezat de la voi citire peste turma cea săracă de Duh Sfânt! Noi am dat Duh Sfânt celor credincioși, iar voi nu ați urmat tot așa. Oare, nu știți să aveți și să dați pe Duhul Sfânt? Duhul Sfânt are lucrare mare, și ea se vede lucrând, așa cum lucra în noi și prin noi, ucenicii Domnului.

O, preoților de azi și de ieri, ce le faceți voi oamenilor? Cum le arătați voi calea spre cer? Sunteți voi cale a oamenilor spre cer? Și dacă nu sunteți, ce sunteți voi? Răspundeți! Voi

vă arătați pe voi, nu-L arătați oamenilor pe Învățătorul ca să-L vadă oamenii și să creadă în El apoi, și să se mântuiască prin faptele credinței. Faptele credinței nu sunt omenești, și sunt cerești, dar oamenii n-au de unde să învețe tainele Scripturii, că nici voi nu le știți. Sunteți voi vrednici de numele de preoți și de apostoli ai lui Hristos? Vă faceți voi preoți din dragoste pentru oile Domnului? Vă faceți voi preoți că vrea Domnul, sau că vreți voi? Și dacă voi vreți, sunteți ceea ce vreți? Învățătorul nostru a spus așa: *«Slavă de la oameni nu primesc»,* dar voi primiți, și nu sunteți recunoscători celor ce vă slăvesc, ba îi asupriți, că sunteți plini de gusturi care costă bani, și nu slujiți lui Dumnezeu cu cele ale voastre. O, au prins oamenii frică de voi, iar de Domnul nu mai au frică oamenii. Îi speriați pe oameni cu harul Domnului pe care ziceți că-l aveți. Dar harul Domnului suflă din om peste cei lipsiți de viață, iar dacă harul din voi nu lucrează așa, nu aveți harul Domnului. Cuvântăm peste voi și vă întrebăm de biserica Domnului, că ne-a pus Domnul întâii peste biserica Lui, ca s-o ducem la El. Vine Domnul să ceară lucrul tuturor, și voi nu aveți turmă pentru Hristos. Pe oi nu le legați, nu le vindecați, nu le hrăniți, nu le păziți și nu le iubiți. O, lăsați lumea să învieze prin Hristos, nu prin voi, fiindcă voi stați sub povara păcatelor voastre și nu puteți învia pe om. Domnul este Cel ce Și-a dat viața pentru mântuirea lumii; El și nu noi și nu voi.

O, de ce vă e frică de adevăr? Iată ce zice Domnul: *«Nu-Mi trebuie nimic dintr-ale voastre. Nu-Mi trebuie casele voastre de închinare, din care v-ați făcut ascunzătoare și paravan pentru negustoriile voastre care vând pe Dumnezeu pe bani. Biserica înseamnă altceva decât învățați voi pe oameni. Biserica e din oameni credincioși și sfinți, dar turma voastră nu e biserica Mea, că ea face mereu păcate ca și voi, iar ai Mei și-au răstignit pe ale lor, și le-au luat pe ale Mele de viață și de iubire».* Iată, așa zice Domnul vouă, apostoli de azi care ați luat haină de sfânt pe voi. Iată, vremea a trecut pic cu pic, și nu mai este, și este scris: *«Cei ce se sfințesc, să se sfințească încă, iar cei ce fac fărădelegea, s-o facă încă».* Vremea este tot mai aproape, și nu mai este. Judecata începe cu casa lui Dumnezeu, că Domnul este drept și nu sminteşte pe nimeni.

E Domnul cuvânt peste pământ, o, preoți ai bisericii, o slujitori îmbrăcați în haină de sfânt, în haină de biserică! E Domnul râu de cuvânt peste voi, dar unde v-ați ascuns? Lăsați pe Domnul să învieze lumea, că sfinții cerului așteaptă învierea morților și viața veacului ce va să fie. Amin, amin, amin.

Învățătorule, până când? Doamne, până când, oare?

— O, fiilor apostoli, nu plângeți. Eu am biruit. Amin. Eu sunt Leul Cel din seminția lui David. Eu voi împlini tot ce e cu neputință la oameni, că oamenii sunt oameni și n-au oamenii păstori. Vin Eu Păstor peste oameni. Amin. Și am venit. Amin. Și voi cere viața oilor Mele din mâna celor ce au stat cu cruzime și cu duh de nepăsare peste casa Tatălui Meu. Amin, amin, amin.

Eu am popor de apostoli care duc cuvântul învierii morților până la toate marginile. Eu am pe cei mici dintre voi cu care voi birui puterea morții, și morții vor învia: unii spre pace, iar alții spre tânguire. Amin.

O, Eu sunt în mijlocul tău, poporul Meu de azi. În mijlocul tău sunt cuvânt român, și lumea va veni spre Mine și spre tine ca să scape de mânia ce va să fie. Iar Eu voi fi Cel drept, și voi da fiecăruia după cum este fapta sa. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 1998

Cuvântul Domnului către cetatea Urziceni-Coşereni

Domnul potolește furtuna abătută peste această cetate a Sa. Proorocie pentru alungarea furtunii.

Fiilor din grădină, Mă las cu cuvântul Meu spre voi în cartea lui Verginica și aduc la voi lucru de lucrat. Fiilor, mergem în călătorie, mergem cu lucrul Duhului Sfânt să întărim biserica. Mergem așa cum mergeau apostolii Mei acum două mii de ani și întăreau biserica Mea cea de atunci. Fiilor, hai să mergem, dar iată, mergem cu cuvântul Meu așternut în carte, că este nevoie de cuvânt rostit acolo unde mergem. Fiilor, avem de cuvântat peste cetatea Mea Israel cea din Urziceni, că bate acolo furtună, și sunt în valuri copiii Mei de acolo. Merg Eu acolo, și intru cu voi cuvânt, ca să potolim furtuna și neliniștea și să rostim cuvânt împotriva furtunii. Amin, amin, amin.

O, cetate mică și încercată de furtună! Cine, tată, este această furtună? Cine, tată, îți tulbură pacea și puterea ta întru Mine? O, ucenițele Mele, aprindeți candela, că vin la voi să vă cercetez și să vedem împreună unde este șubred hotarul prin care vine puterea celui potrivnic de vă strică vouă cuibul. Să vedem de ce dă târcoale uliul la voi, și ce are el cu ce este al Meu. Uliul are ce are cu ce este al lui, dar cu ce este al Meu, ce are uliul? O, oițele Mele, bine este să fiți oițe, dar oița trebuie să fie una, și înăuntru și în afară. Vin să căutăm cele dinăuntru și cele din afara voastră și cele de pe lângă voi, și să punem apoi statură cerească în toate, ca să știe uliul și să știe și lupul și să știe și furtuna, să știe care este hotarul pe care scrie *„cer“*. Dar am aici un sufleţel cu care Eu, Domnul, voi grăi acum.

O, suflețel iubitor de poporul Meu! De ce, tată, ești cu sufletul întristat? Nu e bună tristețea care a venit la voi în casă. Cum de o lași să fie, cum de o lași să vină? Am venit, tată, să te întăresc în lucrul tău pentru poporul Meu, că tu iubești pe toți fiii poporului Meu, și Îmi ocrotești oițele Mele de aici, care și-au făcut stăuraș în casa ta, care este și a Mea, fiindcă tu de bunăvoia ta Mi-ai dat sălaș în ea, iar Eu Mi-am făcut în ea lucrarea Mea și Mi-am adăpostit din păsărele. Eu am scris pe această casă *„cer“* atunci când tu Mi-ai deschis ca să intru și să-Mi fac cuib la streașina ta pentru Mine și pentru păsările Mele. Fii precaut, tată, că nu pot șterge acest cuvânt: *„cer“,* căci ce am scris, am scris. Eu nu scriu ca să șterg. Fii precaut, că acest cuvânt se luptă pentru Mine și pentru ai Mei, și pentru tine dacă vrei să rămâi de partea Mea ca și până acum. Eu te aștept să-Mi fii oiță în toate, căci te iubesc pentru dragostea și mila ta de oițele Mele, și ești scris ajutor pentru lucrarea Mea. Tu nu vezi, oare, pe cele rele ale tale, care se ridică mereu împotriva ta? Dar Eu le-am poruncit, de sufletul tău să nu se atingă câtă vreme rămâi ajutorul Meu. O, dar cele rele care te biruie uneori, fac loc peste cuibulețul Meu de la tine și Îmi îndurerează păsărelele Mele din cuibul tău. Tu ești o inimioară bună și blândă și miloasă și Mi-ai deschis să fiu în casa ta cu ai Mei, dar fii precaut, tată, și nu slăbi de partea celor străini de Dumnezeu, că e lacrimă în cer pentru cuibul Meu de pui pe care-i am la tine. Uită-te bine la streașina unei case când vine o pasăre străină și fură cuibul de la streașină, iar apoi cuibul se strică, fiindcă așa este cu dreptatea.

Ai avut doi copilași, dar acum ai numai unul, căci celălalt e diavol, și nu mai este copil, fiindcă-i slujește diavolului. Nu da să te smulgi din brațele copilului tău care a rămas cu Mine, că Eu te-am dat în brațele fiicei tale ca s-o ajuți să fie a Mea și s-o ajuți să aibă grijă de oițele care sunt la tine, iar

tu să-ţi întinzi mantia peste păsărelele Mele şi să Mi le păzeşti de uliul care vrea să-Mi strice cuibul Meu de la tine, fiindcă dacă acest cuib nu va rămâne pentru Dumnezeu, el se va strica şi se va răzbuna pe cel străin de cer. Iar dacă tu zici că nu poţi să lupţi ca să-Mi păzeşti ce este al Meu în casa ta, atunci voi lupta Eu, Domnul, şi voi stârpi uliul şi urma lui din casa ta pe care scrie *„cer“*. Eu nu pot şterge acest cuvânt de pe casa ta, şi nu se poate să stea în ea cel necurat. Dar Eu, Domnul, îţi zic să fii tare şi drept şi de partea Mea, şi să nu te ruşinezi cu numele Meu, şi să nu ajuţi pe cel necurat faţă de Mine şi faţă de tine. Nu-l lăsa să-ţi strice statura şi truda. Fă în aşa fel să nu se strice lucrul Meu din casa ta, ca să fie această casă. Iar tu nu te mai împotrivi Mie, că iată, cazi în greşalele tale, şi cad şi ceilalţi în ele, şi suferă, şi e păcat, tată. Eu am venit la tine cuvânt, ca să-ţi şterg vina pentru care au fost părtaşe la păcatul celui necurat oiţele Mele de la tine.

Nu mai lăsa veghea jos, că nimeni nu e mai stăpân ca tine în casa ta. Pune hotar între lumină şi întuneric. Închide poarta casei tale, ca să nu intre în ale tale cel necurat cu inima şi cu duhul şi cu trupul. Lasă lumea să vorbească ce-o vrea, dar tu fii de partea Mea şi întăreşte-te în veghe pentru Mine şi pentru tine şi pentru oiţele Mele de la tine. Întăreşte pe fiica ta peste aşezământul tău, că Eu, tată, nu te pot lăsa pe mâna celui fără Dumnezeu, fiindcă tu ai la Mine scris lucrul mâinii şi al inimii tale, şi vreau să te numesc fiu al Meu, dar şi tu să vrei, că te aştept să vrei. Amin.

Am grăit cuvânt de împlinit peste tine şi peste casa ta, iar acest cuvânt este. Am venit cu fiii din grădiniţă să cercetez statura celor de aici şi să facem să rămână numai lucrul cel bun apoi, ca să nu mai aibă putere uliul spre cuibul Meu de aici. Voiesc să fac între Mine şi tine cuvânt întărit de împlinit, şi de aceea am venit la tine cuvânt. Primeşte-Mă, tată, şi apoi întăreşte stăpânirea Mea peste casa ta, că am semnul Meu pe ea, iar acest semn, acesta este: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Iar voi, oiţelor, deschideţi Păstorului ca să vă cerceteze. Nu e bună hrana voastră; e bună hrana Mea. Cine mănâncă din hrana Mea, acela este sănătos şi înăuntru, şi în afară. Hrana omului e plăcerea omului, iar hrana Mea e plăcerea Mea în om. Vreau să vă cercetez plăcerea din voi, dacă este plăcerea Mea sau dacă nu este plăcerea Mea, că vreau să dăm de aici orice pricină care atrage vrăjmăşia diavolului asupra voastră. Rugaţi-vă cu stăruinţă şi veseliţi Duhul Meu în acest acoperământ. Rugaţi-vă să depărtez furtuna care bate spre voi, iar Eu, Domnul, voi împlini. Amin.

Şi acum, fiilor din grădină, mergem în grădină. Puneţi şi voi cerere înaintea Mea pentru liniştea Mea din acest aşezământ, iar Eu, Domnul, voi împlini. Amin. Rugaţi-vă să spulber orice împotrivire care se ridică să Mă scoată din acest aşezământ, iar Eu, Domnul, voi împlini. Învăţaţi pe cei din cetatea Mea de aici, învăţaţi-i să fie de partea cerului. Povăţuiţi-i spre milă, că nu mai găsesc pentru Mine milă şi adăpost pe pământ.

O, Verginico, am coborât cuvânt în cartea ta pentru cei înfurtunaţi din poporul Meu. O, Verginico, diavolul nu mai are astâmpăr, dar Eu, Domnul, am pus cuvântul Meu împotriva lui. Amin, amin, amin.

— O, Doamne, cuvântul Tău să fie pecete cu întăritură nouă peste această cetate a Ta. Amin.

— O, Verginico, întărit-am pecetea Mea peste cetatea aceasta. Amin, amin, amin.

6/19 iulie 1998

Sărbătoarea de şapte ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Domnul dezvăluie viclenia arhiereului Bartolomeu Anania de la Cluj şi prooroceşte că acesta va primi răsplata ruşinii pusă pe fruntea alesului Domnului, Irineu. Sfinţii nu cad în război, ci cad cei fără Dumnezeu.

Luaţi aminte la glasul Meu, fiilor din grădină. Aşezaţi-vă înaintea Mea, că Mă aştern cuvânt de mărturie pentru sărbătorirea zilei când Eu am scris alegerea acestui petecuţ de pământ ca să-l ridic la cinstea pe care o are înaintea Mea.

În anul 1991, în ziua a douăzeci şi doua a lunii a şaptea, am rostit cuvânt peste piatra de început a cetăţii cuvântului Meu prin arhiereul Meu Irineu, pe care l-am ridicat dintre arhiereii de acum ca să-Mi fie martorul zilei de început al vestirii Mele peste România, şi apoi să-Mi fie martorul pecetluirii cu legea sfinţeniei a acestui aşezământ, ca să ştie tot omul de pe pământ că Eu, Domnul, Mă fac râu de cuvânt peste tot pământul din această grădină care se numeşte începutul pământului, la începutul şi la sfârşitul lucrării lui Dumnezeu.

O, fiilor unşi, e mare lucrare să am cu cine vorbi pe pământ. O, fiilor unşi, mare a fost ziua aceea şi aşteptată a fost ea ca să fie şi ca să ies deasupra cu cele tainice pe care Eu, Domnul, le-am avut de aşternut peste România, şi ca să ies cu România înaintea popoarelor, că ea este cea dintâi. Amin, amin, amin. Eu sunt în ea la sfârşitul acesta, iar cea din urmă este cea dintâi. Amin.

O, fiilor unşi, vă mulţumesc pentru credinţa voastră prin care Eu, Domnul, Mi-am coborât cuvânt nou peste pământ în zilele acestea, că voi aţi stat înaintea Mea şi M-aţi primit şi aţi pus cuvântul Meu împlinit înaintea Mea şi Mi-am întocmit grădină, Mie şi vouă, ca să ieşim spre oameni cu cuvântul Meu cel pentru venirea Mea. M-am uitat peste tot pământul ca să văd cu cine să-Mi împlinesc cuvântul venirii Mele şi scaunul Meu de judecată, şi v-am găsit pe voi şi v-am adus aici, şi apoi M-am lăsat peste voi şi v-am aşezat sub puterea Mea ca să lucrez prin voi planul Meu cel ceresc peste pământ. Dar vremea strâmtorării a şi venit apoi peste voi, fiindcă oamenii care se fălesc cu numele Meu peste pământ au aflat de voi că faceţi voia Mea şi cuvântul Meu, şi s-au ridicat să surpe împărăţia Mea de la voi. Dar Eu am biruit şi am ridicat aici piatră tare, piatră de mărturie, şi lângă ea am avut martor pe arhiereul Meu Irineu. Amin. Acolo unde este lucrarea Mea cerească, se ridică oamenii slavei deşarte ca să întunece venirea Mea, dar Eu am biruit prin voi şi prin arhiereul Meu, şi apoi el a fost luat de lângă Mine şi de lângă voi prin oamenii slavei deşarte, căci arhiereii şi preoţii de pe pământ sunt oamenii slavei deşarte care vine de la om. Rar preot mai poate face plăcerea Mea, dar toţi cei care iubesc legile Mele se vor uni tot mai mult cu Mine prin voi, fiilor unşi de Mine peste vremea aceasta.

Iată, fiilor, arhiereul Meu de la Cluj a fost părăsit de toţi, şi e îndurerat adânc. Dar nu se putea să fie altfel, căci plata lepădării lui de lucrarea Mea este să-l părăsească toţi şi să se întoarcă la Mine şi la voi, şi Eu să-l ridic mare pentru Mine şi pentru biserica Mea, şi s-o iubesc prin el pe România, căci el o iubeşte ca nici unul din slujitorii bisericii din ea. Şi Îmi voi împlini peste el tot cuvântul Meu, rostit din vreme pentru el, căci cerul şi pământul trec, dar cuvântul Meu se împlineşte. Amin.

O, fiilor, arhiereul de la Cluj care l-a dat pe arhiereul Meu în lături prin viclenie şi prin răutate sufletească, îşi va

găsi de la Mine răsplata, ca şi toţi cei care au pus peste unsul Meu lanţurile ruşinii şi ale defăimării. Dar Eu vin cu dreptatea, şi lanţurile acestea vor cădea la porunca Mea şi vor face zgomot mare, şi se vor lovi în ele toţi cei care au oropsit duhul celui ce este scris peste biserica Mea din vremea aceasta.

O, copil însuspinat, o, arhiereul Meu de azi, tu ai zis ca ei ca să le fie bine lor şi ţie, şi nu este bine că ai făcut aşa, că ei se tem de tine mai mult decât de Mine, că tu eşti în trup, şi i-ai ruşinat cu taina Mea care te-a cuprins pe tine în ea. Iar taina Mea, lucrată cu tine, te urmăreşte din cer, fiindcă tu ai profeţit cuvinte mari pentru vremea slavei Mele peste România, şi ele vor fi peste ea, alături de lucrarea cuvântului Meu, căreia nu-i seacă izvorul, căci Eu sunt cuvântul care izvorăşte din grădiniţa aceasta în care te-am avut pe tine martor în ziua întocmirii ei prin cuvânt. Nu te întrista că suferi, nu slăbi în răbdarea Mea din tine, şi fă-Mi loc cu tăria Mea în pieptul tău, că tu ai de ridicat pe România pe braţele mângâierilor Mele. Nu te supăra pe cei ce-ţi fac atâta rău pentru că ai fost al Meu prin taina cuvântului Meu de azi. Ei sunt cu suflet de piatră, ei sunt nepăsători pentru biserica Mea şi se iubesc pe ei şi atât. Dar vine ziua dreptăţii, şi Eu vin cu ea, şi tu vei fi de-a dreapta Mea, că eşti uns cu mirul acestei vremi şi Mă iubeşti şi Mă aştepţi să vin să te izbăvesc din lanţuri şi din ruşinea în care ei te-au închis ca într-o închisoare a lor. Iată, n-a fost bine nici pentru Mine, nici pentru tine, nici pentru biserica Mea dacă le-ai făcut lor pe plac, că ei sunt vicleni şi Îmi stau împotrivă şi Mie, dară ţie! Ei sunt lumeşti şi sunt Mie vrăjmaşi, căci scris este: *«Prieteşugul cu lumea şi cu duhul ei este vrăjmăşie cu Dumnezeu».*

Iată şapte ani de când sunt cu sărbătoare de nou Ierusalim coborât din cer peste ţara Mea de nuntă. Acum şapte ani te aveam de mângâiere şi de nădejde pentru biserica Mea din România, care este ruinată de mult, fiule îndurerat. Acum şapte ani erai ceresc, erai cu putere, pentru că erai lângă Mine mai mult decât lângă biserică. Eu te-am ridicat mare ca să împlinesc prin tine ceea ce am şi împlinit. Duhul Meu Cel Sfânt te-a ales prin cei ce azi te duşmănesc, şi vor păţi aceştia ca fraţii lui Iosif cel vândut prin vicleşugul fraţilor lui; aşa vor păţi, că Eu, Domnul, îi voi umili tot mai mult pe cei ce nu se umilesc înaintea planului Meu din zilele acestea. Voi ieşi înaintea ta cu împlinirea cuvântului Meu cel spus peste tine, că Mi-e milă de România, Mi-e milă, fiule uns, şi nu am în ea oameni cu milă de ea. Tatăl Mi-a dat-o de mireasă, şi am mulţime mare de ridicat din ea spre taina cuvântului Meu care se împlineşte în om pentru răscumpărarea neamului omenesc, de la Adam şi până în zilele venirii Mele cu cer nou şi cu pământ nou peste pământ.

Am grăit cu duhul tău cel îndurerat, cel tainic. Am grăit cu Duhul Meu din tine, nu cu duhul tău, că Eu mai întâi Mă aşez în om ca să strige omul la Mine, şi apoi grăiesc cu Duhul Meu din el. Amin, amin, amin.

O, fiilor unşi în grădină, cuvântul Meu de azi stârneşte iarăşi zarvă, că Eu vin să aduc furtună mare peste liniştea arhiereilor din România, care-şi fac de cap în numele Meu şi Îmi oropsesc pe România prin nepăsarea lor de cei străini de sufletul din ei. Ce bine le prinde lor nepăsarea oamenilor ca să-şi lărgească ei statul peste toţi cei ce nu fac voia Mea! N-au bieţii oameni nici o mângâiere din cer ca să le dea nădejdea adevărului, dar Mă scol Eu, şi iată, mereu lucrez cu duhul puterii Mele peste oameni. Amin.

Acum şapte ani Mă mângâiam cu voi şi cu arhiereul Meu în taina începutului cel nou pe care l-am aşezat din cer pe pământ prin voi, cei Mie credincioşi, şi apoi a venit furtună peste voi pentru numele Meu care trăieşte la voi. S-au sculat arhiereii şi cărturarii ca şi pe vremea trupului Meu, s-au sculat pentru că ei n-au înţelepciune de sus ca să fi văzut cuvântul adevărului Meu. Numai omul cu frică de Dumnezeu are înţelepciune, iar cei ce lucrează fărădelege n-au înţelepciunea cea din cer. Slujitorii bisericii s-au murdărit de mult pe mâini şi sunt prea murdari şi nu mai trag spre adevăr. Acum s-au pus la pândă, căci s-au sfătuit să scoată dintre ei şi din locaşurile sfinte pe toţi cei care beau din râul vieţii, care curge peste tot pământul din grădina Mea din România. Îmi prigonesc cuvântul dreptăţii Mele pentru că sunt vinovaţi şi se tem. Pe vremea trupului Meu tot aşa era. Mai-marii templului dădeau mereu pe creştinii Mei afară din sinagogile lor şi le ziceau să nu mai vorbească la nimeni în numele Meu. Îmi prigonesc cuvântul Meu din cei ce iau cu credinţă de la Mine ca să fie vii pentru Mine, nu pentru lume aşa cum sunt ei învăţaţi chiar prin pilda vieţii păstorilor lor care stau peste ei din partea Mea, zic ei. Mai întâi v-au prigonit pe voi şi pe arhiereul Meu cel ales de Mine peste ei, iar acum îi prigonesc pe cei însetaţi care iau cuvântul Meu şi îl pun peste ei ca să fie vii prin el.

O, fiilor, e mare războiul împotriva Mea, dar oastea Mea este cerul şi voi, cei mai mici între sfinţii Mei. Fiţi sfinţi mereu, că războiul Meu e sfânt, şi sfinţii nu cad în război, şi cad cei fără Dumnezeu. Amin, amin, amin.

M-am scris cu serbare de aducere-aminte a zilei când Eu M-am aşezat cu cele noi în voi, căci scris este în prooroci: *«Eu fac un lucru nou».* Amin. Şi Mă grăbesc să-l fac. Amin, amin, amin.

Voi da la o parte pe cei mincinoşi care zic că stau pe scaunul lui Dumnezeu, dar voia lui Dumnezeu n-o fac. Am strigat mereu, mereu la ei, dar voia Mea n-o fac aceştia. Vin Eu să fac voia lor peste ei, şi vor cădea aceştia prin voile lor, iar Eu, Domnul, voi aşeza voia Mea cea din cer peste biserica Mea, şi voi ieşi cu cei aleşi de Mine peste vremea aceasta, şi voi umple de mângâieri cereşti pe tot omul care va lua pe Dumnezeu de mângâiere şi de împlinire peste pământ. Şi se va ridica spre cer trăire slăvită, şi pământul se va înnoi din loc în loc, căci omul se va înnoi din loc în loc, şi va fi fericire cerească. Din loc în loc va fi om fericit, cu Dumnezeu unit pe pământ, căci scris este în Scripturi: *«Mulţi se vor curăţi şi se vor albi şi se vor lămuri, iar cei nelegiuiţi se vor purta ca cei nelegiuiţi»,* spre pedeapsa strâmbătăţii lor, spre judecata lor, prin faptele lor în care ei înşişi vor cădea, precum scrie în Scripturi despre ziua judecăţii.

Iată, Eu am aşezat scaunul de judecată, şi cuvântul Meu stă pe el şi lucrează această lucrare peste tot omul. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 1998

Cuvântul Domnului înaintea sărbătorii sfântului proorоc Ilie

Măsura Domnului este cuvântul. Îndemn la rugăciune de cerere pentru ploaie peste pământ.

O, fiilor unşi în grădina Mea! Eu vin mereu pe pământ la voi, şi măsura Mea este cuvântul, iar cuvântul Meu se împlineşte. Amin.

Deschideţi-Mi, fiilor unşi! Deschideţi porţile! Amin. Urechile şi inimile voastre să-Mi fie Mie porţi între cer şi pământ, ca să vin să-Mi împlinesc cuvântul Meu cu care Mă las la voi.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, rostesc cuvânt de împlinit peste voi. Adunaţi-vă lângă fântâna Mea de la voi şi faceţi cerere la Tatăl şi la Fiul şi la Duhul Sfânt să vă dea ploaie peste pământul vostru, că aud suspin. Suspină iarba, suspină floarea, suspină hrana care se dă vouă spre fiinţă, suspină apa, fiilor, şi suspină omul. O, omul ar trebui să nu mai mănânce şi să nu mai bea, pentru că e departe de Mine şi nu-Mi dă nimic pentru binefacerile Mele peste el. Dar de voi Mi-e milă, fiilor, că voi trăiţi în voile Mele şi Mă daţi oamenilor aşa cum sunt Eu, drept şi adevărat. Vouă Mă dau cu dăruire, şi prin voi iau şi oamenii, că scris este: *«Oameni şi dobitoace vei mântui, Doamne».* Eu voi porunci norilor să se adune şi să adape pământul de la voi. Eu sunt Cel ce dau pământului ploaie, că îi este sete pământului, şi e lucrul Meu pământul.

Proorocul Ilie se bucură între cei din cer, căci cerul îi pregăteşte serbare în mijlocul vostru, fiilor. Pregătiţi-i serbarea, că Eu vin cu proorocul Meu, însoţit de ucenicii lui. Pregătiţi serbarea cea pentru Maica Mea apoi, că Mă voi desăvârşi în cuvânt peste mulţimi, fiilor. Eu, Domnul, vă voi ajuta să aduceţi serbare mărită înaintea Mea, şi se vor aduna mulţi la serbarea Mea cu voi, că suntem în zilele venirii slavei Mele, fiilor unşi. Dar acum, ridicaţi mânuţe curate spre Mine ca să trimit ploaie peste pământul de la voi, prin rugăciunea inimilor şi a guriţelor voastre, prin puterea credinţei voastre în Mine, căci Eu sunt cu cei credincioşi şi aduc împlinirile Mele peste ei.

Fiilor, fiilor, nu uitaţi că Eu v-am rugat pe voi să lucraţi cu Mine peste cei ascultători. Fiilor, fiilor, nu uitaţi cuvintele Mele cu care vin la voi ca să le împliniţi. Amin. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, am grăit vouă să cereţi, pentru ca să pregătim ploaie peste pământ. Amin. Cerul lucrează cu pământul, şi pământul cu cerul, şi tot cuvântul Meu Mă desăvârşeşte pe Mine peste voi prin împlinirea Mea în voi. Amin, amin, amin.

18/31 iulie 1998

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Duhul este duh şi sufletul este suflet şi fiecare om îşi are sufletul lui. Nu poate intra sufletul unui om în alt trup de om. Elisei a primit duhul şi puterea lui Ilie.

Eu sunt Dumnezeul văzutelor şi al nevăzutelor. Eu sunt Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Eu sunt Cel ce l-am făcut pe omul cel întâi zidit, şi am cărare între cer şi pământ, iar cărarea Mea este cuvântul. Eu sunt Dumnezeu Cuvântul. Amin, amin, amin.

Cei ce staţi de veghe înaintea Domnului, deschideţi cuvântului Meu ca să vină pe pământ. Duhul Meu este înaintemergătorul Meu. Aşa şi sfinţii Mei cei din veac şi până în veac. Şi iată, Eu vă trimit pe Ilie proorocul, până să vină ziua Mea cea mare şi înfricoşată. El va apleca inima părinţilor către fii, şi inima fiilor către părinţi, ca să nu vin şi să lovesc pământul cu urgie.

Mă aştern cuvânt în calea oamenilor, şi cuvântul Meu e duh şi putere. Cine are urechi de auzit, să audă, căci Duhul Meu grăieşte cu putere peste pământ. Amin.

O, fiilor unşi în grădina cuvântului Meu! Ilie, proorocul Meu, este plin de râvnă ca şi atunci când mergea pe pământ înaintea Mea, însoţit de ucenicii lui. El este omul cel care s-a născut şi n-a murit. El s-a ridicat mai presus de trupul său cu Duhul Meu din el, şi apoi şi-a luat şi trupul, căci râvna lui a fost a doua viaţă în el. Sufletul şi duhul lui au râvnit pe Dumnezeu ca nici un altul pe pământ, căci el a fost puterea Mea, puterea Domnului. Amin. Duhul lui se mistuia de râvnă pentru Dumnezeu. Mă râvnea fără de moarte, măi fiilor. Auziţi voi ce vă spun? Râvnă fără de moarte a avut în el acest preot al Meu; iubire fără de moarte a purtat în el pentru Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu este fără de moarte, fiilor. Aceasta a fost puterea cea din acest prooroc al Meu. Iubirea de Dumnezeu este boldul care înţeapă moartea. Ea este biruinţa morţii, este viaţă fără de moarte, viaţă fără de păcat, fiilor. Iubirea de Dumnezeu a fost taina cea care l-a făcut nemuritor pe Ilie, cel ce a fost mai tare ca moartea, biruind-o în trupul său.

O, fiilor, iarăşi vă spun vouă: mare lucrare este să am cu cine vorbi pe pământ, căci tainele cerurilor Mele nu mai stau în ceruri, şi se coboară pe pământ ca să înduplece inima părinţilor către fii, şi a fiilor către părinţi; inima sfinţilor cerului către oameni, şi a oamenilor către sfinţii cerului. Amin. Le spun fiilor oamenilor că râvna pentru Dumnezeu este viaţă fără de moarte şi omul nu mai voieşte s-o atingă cu inima din el, care face din orice râvnă faptă împlinită. Dar oamenii au altfel de râvnă şi altfel de fapte împlinite. O, cât de mult doresc să se suie iubire spre Mine, iubire ca a lui Ilie, proorocul Meu. Iubirea lui cea fără de moarte a fost puterea lui întru Mine, şi nimeni n-a putut să i-o strivească. Aşa a lucrat şi Ioan, botezătorul Meu, căci îngerul Meu a zis lui Zaharia: *«El va merge înaintea Domnului, cu duhul şi cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor către copii, şi pe cei neascultători, la înţelepciunea drepţilor, ca să pună înaintea Domnului un popor desăvârşit».* De aceea am spus Eu mulţimilor care mergeau după Mine: *«Dacă voiţi să pricepeţi, el este Ilie, care va să vină».* Aici trebuie pricepere cerească, fiindcă oamenii răstălmăcesc Scripturile spre a lor pierzare, dar Eu vin să le spun oamenilor că duhul este duh, şi sufletul este suflet, şi fiecare om îşi are sufletul său. Amin. Ioan a pregătit calea Mea, căci el este acela despre care stă scris: *«Iată, Eu trimit pe îngerul Meu şi va găti calea înaintea feţei Mele».*

Fiilor, fiilor, grăiesc vouă ca să audă tot omul. Duhul şi puterea lui Ilie au fost iubirea şi credinţa lui în Dumnezeu, şi lucrarea lui cea pentru Dumnezeu, şi aşa a fost şi Ioan, despre care îngerul a zis lui Zaharia că el va merge înaintea Domnului, cu duhul şi cu puterea lui Ilie. Dar Ioan este Ioan, şi Ilie este Ilie, şi amândoi au lucrat aceeaşi lucrare, şi amândoi au întors pe mulţi din Israel la căile dreptăţii, făcându-I Domnului cale peste pământ.

Duhul sfinţilor e Duhul lui Dumnezeu, Care Se odihneşte în sfinţi. Duhul şi puterea lui Ilie au fost iubire fără de moarte şi faptă cu putere. Eu vin cuvânt pe pământ şi Mă scriu cu serbare de sfinţi în cartea Mea de azi. Iată, Eu trimit pe Ilie proorocul, până să vină ziua Mea cea mare şi înfricoşată. El va îndupleca inima părinţilor către fii, şi a fiilor către părinţi, ca să nu vin cu prăpăd peste pământ. Amin.

— Eu sunt duhul şi puterea Domnului, Care a locuit în mine prin iubirea mea de Dumnezeu. Eu sunt servul Tău, Doamne, şi lucrez înaintea Ta, că Tu aşa ai plănuit pentru ziua Ta cea de azi, şi ai spus: *«Eu trimit pe Ilie proorocul, până să vină ziua Mea cea mare».* Eu sunt cel ce lucrez pentru Tine iubire în mulţi, ca să-i aşez înaintea Ta popor desăvârşit, aşa cum am fost eu şi ucenicii mei. Amin.

Eu, Doamne iubit, voiesc să le spun oamenilor aşa cum le-ai spus şi Tu: duhul este duh, şi sufletul este suflet, căci oamenii şi-au pierdut înţelepciunea minţii şi s-au rătăcit în

credințe mincinoase, și inimile lor aiurează, Doamne. Tu ești Cel întrupat de la Duhul Sfânt în Fecioară, că ești Dumnezeu, și ești sufletul fiecărui om, că Te-ai născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, iar Tatăl prin Tine le-a făcut pe toate. Tu ești Cel ce ai dat suflet și duh trupului omului cel întâi zidit din pământ, și omul este din trup, din suflet și din duh, precum Pavel, apostolul Tău, îi îndeamnă pe oameni și le spune: *«Trupul și sufletul și duhul vostru păzească-se în întregime întru venirea Domnului vostru».* Amin. Oamenii sunt rătăciți de la adevăr, Doamne. Oamenii au schimbat rostul Evangheliei Tale, și inima din ei aiurează. Iată, eu vin să întorc inima lor spre Tine, ca să audă glasul Tău și să învieze din moarte și din rătăcire.

O, fii ai oamenilor, nu e bună mintea omenească. E bună mintea lui Dumnezeu în voi. Nu faceți din mădularul minții voastre mădular rătăcitor de suflet. Nu se poate să intre sufletul unui om în alt trup de om. O, cine v-a deprins pe voi cu așa gândire, o, fii ai oamenilor? Ioan Botezătorul a lucrat pregătirea cărării Domnului, așa cum fac eu azi, și a lucrat cu duhul și cu puterea lui Dumnezeu, cu credința și cu fapta, care lucrau în mine în vremea trupului meu, dar sufletul meu e al trupului meu, iar sufletul lui Ioan e al trupului lui Ioan, amin, și amândoi am avut lucrare de pregătire a cărării Domnului, lucrare de întoarcere a oamenilor către Dumnezeu. Eu sunt cel ce mă vărs cu duhul iubirii mele de Dumnezeu și cu puterea faptelor credinței mele în cei plăcuți lui Dumnezeu, ca să lucrez din ei popor desăvârșit înaintea Domnului. Așa trebuie înțeleasă Scriptura aceasta. Eu sunt viu prin iubirea mea de Dumnezeu. Iubire fără de moarte am eu pentru Domnul, și ea mă ține viu cu trupul, iar trupul meu este în cele ce nu se văd. Unde sunt cele ce nu se văd? Ele sunt lângă oameni și nu se văd, și lucrează, nevăzute, pentru oameni.

Elisei, ucenicul meu, a cerut de la mine să-i dau duhul și puterea mea, dar acestea sunt și cu mine, și nu s-au știrbit întru nimic. Așa este lucrul sfinților care ridică sfinți dintre oameni, ucenici de sfinți dintre fiii oamenilor, prin lucrarea duhului și a puterii lui Dumnezeu în sfinți.

Eu n-am avut în minte decât pe Dumnezeu și durerea Lui. M-a durut durerea Lui în mine ca și pe El, și n-aveam pace în suflet până ce nu-L alinam pe Domnul îndureratul. Pedepseam pe omul care-L prigonea pe Dumnezeu, că mă durea durerea Domnului. Eu de mila Domnului pedepseam pe om, căci am fost bun cu Dumnezeu. Am lăsat duhul și puterea din mine peste Elisei, ca să lucreze văzut cu acestea, iar când a despărțit apele Iordanului cu mantia mea, el a strigat la Dumnezeul lui Ilie, și Dumnezeu a lucrat și în el cu ale Sale, și lângă ale Sale este și numele celui credincios în cele ale lui Dumnezeu.

O, fii ai oamenilor, luați și voi de la mine așa cum a luat Elisei, ucenicul meu. Luați duhul și puterea care au locuit de la Dumnezeu în mine prin iubirea mea de Dumnezeu. Iubirea omului pentru Dumnezeu Îi face casă lui Dumnezeu în om. Iubirea de Dumnezeu este boldul morții, este viață fără de moarte. Eu le-am lucrat pe cele de trebuință trupului cu cuvântul, căci așa a fost puterea credinței mele. Eu aveam împărăția cerurilor în mine, și cu cuvântul ei îmi lucram pâinea mea. Când eram copilaș, Domnul mă hrănea cu temerea de El, iar când am crescut, Îl hrăneam eu pe Domnul cu iubirea mea pentru El. Iar acum tot așa lucrez, că mi-e milă de Dumnezeu îndureratul.

Ucenicii lui Elisei mă căutau după ce m-am despărțit de Elisei, după ce carul de foc mi-a făcut trecerea în cele ce nu se văd. Dar eu sunt viu și lucrez înduplecarea inimilor oamenilor spre Dumnezeu. Duhul și puterea mea lucrează din grădina Domnului. Eu îi întăresc cu cele purtate de mine pe cei din grădinița cuvântului din România. Duhul și puterea mea este Dumnezeu și fapta Sa, care lucrau la credința mea. Eu sunt duhul și puterea Domnului, Care a locuit în mine prin iubirea mea de Dumnezeu. Amin.

Doamne, Tu ești Cel ce Te întrupezi în cei credincioși cu trupul Tău prin biserică, pentru ca să fii purtat de sfinți, cuvânt și trup, duh și trup mai presus de fire, că Tu ești Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— O, proorocul Meu, M-am lăsat cu iubirea ta de Dumnezeu, cu duhul și cu puterea ta M-am lăsat în cei credincioși, ca să pot striga la oameni. Cei credincioși Mă primesc cuvânt cuvântat din cer. Eu vin cu norii slavei Mele până deasupra grădiniței cuvântului Meu și cuvintez întoarcerea oamenilor la Mine, întoarcerea părinților către fii, și a fiilor către părinți, căci sfinții Mei stau față în față cuvânt peste oameni, fiindcă Eu vin cu sfinții, că așa este scris: *«Iată, Eu trimit pe Ilie proorocul, până să vină ziua Mea cea mare și înfricoșată».* El va îndupleca inima sfinților către oameni, și a oamenilor către sfinții cei care M-au iubit pe pământ, că Eu vin, și nu cumva, când vin, să lovesc pământul cu urgia Mea.

Ilie proorocul este mare întru venirea Mea. El are trupul viu, și are ucenicii cei vii cu el, în cele ce nu se văd, și lucrează lucrarea venirii Mele, venirea Mea cea mare, venirea Mea care este scrisă în Scripturi. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 1998

Cuvântul Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

Cartea Apocalipsei, cartea lui Ioan, dictată de Domnul. Oamenii fărădelegii răstălmăcesc porunca iubirii spre a lor pierzare. Sfintele se dau sfinților și se primesc, nu se cer. Carnea și băuturile sunt plăgi peste oameni.

Eu sunt Cel ce a făcut cerul și pământul și toate câte sunt între cer și pământ, deasupra cerurilor și în adânc, văzute și nevăzute de ochi trupești sau duhovnicești. Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, și vin mereu din Tatăl pe pământ la oameni, ca să le spun oamenilor că vin a doua oară de lângă Tatăl și că-Mi pregătesc venirea Mea cu veacul cel nou, cel fără de sfârșit pentru cei fără de sfârșit. Amin.

O, porților, deschideți-vă pentru Domnul! Amin. O, fiilor din grădină, deschideți cuvântului Meu, ca să intre în cartea Mea de azi. Pe porți intru în carte, și voi sunteți porțile, că aveți urechi de auzit cuvântul Meu prin care-Mi vestesc nașterea omului cel nou în fiecare om, nașterea Mea în om, nașterea cea de sus a omului, ca să am om pregătit și să-l așez întru întâmpinarea Mea, că vin după două mii de ani și dau fiecăruia după cum este fapta sa. Amin.

Am spus pe vremea trupului Meu că dacă omul nu se va naște de sus, nu va intra în împărăția cerurilor. Și iată, așa este, căci cei ce nu sunt născuți de sus, din nou născuți din Mine, Cel ce sunt de sus, aceia nu iau în ei cuvântul Meu cu care vin azi pe pământ, împărăția Mea cea prin cuvânt peste om. Pe vremea trupului Meu am descoperit multe taine cerești, iar pe altele le-am acoperit, le-am pecetluit până în vremea de azi. Am spus atunci despre venirea Mea cea de a doua, că nimeni n-o va ști decât Tatăl Meu, iar oamenii de pe pământ și-au făcut din acest cuvânt scăpare, ca să-și amâne veghea și pregătirea lor pentru Domnul. Fiilor, fiilor, de ce

am spus Eu acest cuvânt? Căci aşa am spus: *«Despre ziua aceea nu ştie nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl».* Am spus aşa ca să întăresc veghea în omul cel credincios, care ştie că ziua Domnului va veni ca un fur, ca o cursă, ca să prindă sub ea pe cei necredincioşi. Cuvântul acesta, spus de Mine atunci, ar fi trebuit să-l facă sfânt pe omul care aşteaptă pe Domnul, şi nicidecum să se ascundă sub acest cuvânt şi să-Mi ascundă venirea Mea cea de la Tatăl.

O, fii ai oamenilor, Mi-e milă de voi, că nimeni nu vă învaţă venirea Mea. Preoţii voştri M-au ascuns ca să nu mai vin şi să nu vă pregătesc pentru venirea Mea. Ei se ascund sub cuvântul Meu cel din vremea trupului Meu când am spus: *«Nu ştiu nici îngerii din ceruri, nu ştie nici Fiul, ci numai Tatăl ştie venirea Mea şi ziua aceea».* Atunci eram cu trup pe pământ, atunci lucram văzut, dar acum sunt de-a dreapta Tatălui în ceruri, şi Tatăl este una cu Mine în cer şi pe pământ. Amin. Dar voi veni cuvânt peste pământ, şi voi veni cu Tatăl în cuvântul Meu, căci cuvântul Meu este Tatăl. Amin, amin, amin.

Vine Tatăl Meu în cuvânt, şi va grăi peste pământ despre cuvântul acesta sub care se ascunde omul ca să nu aştepte venirea Mea, şi ca să zăbovească omul cel vechi pe pământ. Omul cel vechi e burduf vechi şi nu încap cele noi în burdufuri vechi. Pentru cuvânt nou trebuie om nou, care este pentru cele noi şi nu mai este pentru cele vechi, căci Eu aşa am spus: *«Nu poţi pune vin nou în burdufuri vechi, că vinul nou creşte şi sparge burduful cel vechi».* Învăţătura Mea cea nouă este pentru oameni noi, care se pregătesc pentru venirea Mea în toată vremea, căci Eu vin ca un fur, când nimeni nu se aşteaptă să vin.

O, fiilor din grădina cuvântului Meu, iată, adevărat a fost cuvântul Meu cel de atunci: *«Nimeni nu se aşteaptă să vin».* De aceea vin Eu la voi, că n-am unde să mai vin, şi e vremea venirii Mele, dar nimeni nu Mă aşteaptă să vin. Şi am să vin cu Tatăl cuvânt peste pământ, că voieşte Tatăl să despecetluiască tainele cuvântului Meu cel din vremea trupului Meu. Şi am să vin cu Ioan, apostolul dragostei, că şi pe el l-au ascuns oamenii, căci oamenii învaţă de la oameni, nu de la Dumnezeu. Numai un singur Ioan a fost între apostolii Mei, iar cartea Apocalipsei e carte dictată de Mine lui Ioan, apostolul Meu cel iubit, Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, care înseamnă Ioan teologul, aşa cum au scris oamenii cei sfinţi în dreptul numelui lui Ioan, apostolul Meu cel iubit de Mine şi de Tatăl. Acest apostol n-a murit, căci cine iubeşte pe Dumnezeu nu moare, şi are viaţă veşnică. Acest ucenic al Meu spunea mereu tuturor: *«Iubiţi-vă unii pe alţii, căci aşa a poruncit Tatăl».*

Fiilor, fiilor, porunca lui Dumnezeu este curată, dar oamenii au făcut din ea păcat. Aşa au făcut oamenii cu Dumnezeu, căci oamenii răstălmăcesc Scripturile lui Dumnezeu spre a lor pierzare, căci de ce altceva ar răstălmăci oamenii tainele cele curate ale Domnului? Dar voi, fiilor învăţători peste oameni, voi, cei ce daţi din partea Mea oamenilor, deprindeţi pe cei ascultători, pe cei veghetori întru venirea Mea, deprindeţi-i cu cuvântul Meu şi cu înţelesul cel ceresc al cuvântului Meu. Deprindeţi-i pe cei ascultători să Mă iubească pe Mine când se iubesc unii pe alţii, căci taina celor ce se iubesc unii pe alţii este să Mă iubească pe Mine şi să fie ucenicii Mei prin iubire frăţească, prin iubire cerească. Eu vin curând prin cei ce Mă iubesc. Amin, amin zic vouă şi tuturor celor ce Mă iubesc ca şi voi: Eu vin curând prin cei ce Mă iubesc, şi voi fi Dumnezeul lor, precum şi sunt, şi voi umbla cu ei, precum şi umblu, şi le voi da iubirea Mea, plata Mea pentru cei ce Mă iubesc. Amin. Învăţaţi pe cei ce Mă iubesc, deprindeţi-i cu iubire sfântă, cu priviri sfinte, cu gândiri sfinte, cu inimi sfinte şi cu statură duhovnicească, aşa încât cei ce şchiopătează să nu mai şchiopăteze, prin ajutor primit unii de la alţii. Cei sfinţi să ajute pe cei slabi, până vor fi numai sfinţi, întru biserică sfântă, biserică aducătoare de Dumnezeu.

Fiilor din grădină, vin curând cu mama Mea cuvânt peste pământ, căci mama Mea Fecioara a intrat întru cuvântul Fiului ei şi lucrează ca Fiul ei. Ea se ridică de la poalele muntelui spre vârf, iar vârful sunt Eu, Domnul. Ea a zăbovit după oameni ca să-i cheme la sfinţenie şi la venirea Mea, dar oamenii sunt cuprinşi de ameţeală şi s-au învăţat cu pământul. Ei ar voi să se ducă cu pământul lor în cer, iar Eu voiesc să cobor cerul pe pământ cu oamenii, şi nu vor oamenii cu cele din cer pe pământ.

Fiilor unşi în grădina Mea din România, Îmi fac loc cu voi peste pământ. Pregătim serbarea mamei Mele Fecioara, şi voi îndemna pe mulţi să vină la cuvântul Meu şi al Tatălui Meu, şi al mamei Mele, şi al sfinţilor Mei, şi al proorocilor Mei, care au grăit din Dumnezeu taina venirii Fiului lui Dumnezeu după două mii de ani de la întruparea Sa cea din Tatăl în Fecioară, Om între oameni, Dumnezeu întrupat în trup omenesc ca să-i tragă pe oameni la Tatăl. Iată, M-am făcut cuvânt peste pământ. Cuvintez din nori, grăiesc de deasupra voastră, că am făcut din voi urechi de auzit cuvântul Meu pe care-l dau prin voi oamenilor care Mă aşteaptă şi care nu Mă aşteaptă să vin. Cuvântul Meu este Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin, amin, amin.

Binecuvântată să fie împărăţia lui Dumnezeu peste pământ, împărăţia cuvântului lui Dumnezeu cu oamenii cei credincioşi. Amin. Binecuvântaţi să fiţi voi, cei care pregătiţi serbarea coborârii cuvântului lui Dumnezeu peste mulţimi. Eu, Domnul, sunt cu tot ajutorul ceresc pentru ca să aveţi toate câte vor trebui pentru venirea Mea cu Tatăl şi cu mama Mea Fecioara şi cu sfinţii Mei în sărbătoare cerească şi românească peste pământ, *Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti.*

Fiilor, fiţi sărbătoare pentru Domnul. Fiţi vii, fiţi sfinţi, fiilor. Nu staţi singuri. Staţi cu sfinţii cerului, că război mare e pe pământ între întuneric şi lumină. Dar voi fiţi lumină, căci cele dintâi iarăşi sunt, şi vor fi. La început a făcut Dumnezeu lumina, iar la sfârşit, Dumnezeu este lumină în voi, şi voi veţi birui în lumină, şi lumina va lumina pe mulţi, şi întunericul va fi biruit în mulţi.

Fiilor unşi cu taina Mea, cu preoţia Mea; fiilor din grădina Mea, care Mă lucraţi pe Mine, Cel sfânt! Fiţi atenţi mereu, mereu, peste cei sfinţi, căci Sfintele se dau sfinţilor. Pocăinţa n-o pricepe nimeni decât sfinţii, iar cei ce n-o cunosc pe ea, nu sunt sfinţi. Sfintele se dau, nu se cer; se primesc, nu se iau. Iată ce taină mare, taină pe care n-o ştiu decât sfinţii. Amin, amin, amin.

Fiilor, fiţi vii mereu, fiţi sfinţi mereu şi priviţi mereu peste statura voastră şi peste statura celor ce li se dau cele sfinte. Cei sfinţi Mă au pe Mine viu şi lucrător în ei. Aveţi grijă să nu cadă cineva prin cele sfinte, căci cei nepregătiţi cad prin cele sfinte ale Mele. Nu ştiu preoţii bisericii să înveţe pe oameni sfinţenia, că nici ei n-o au, şi sunt furi de cele sfinte, şi furii nu sunt vii, şi sunt făţarnici şi lucrează făţărnicia în numele Meu.

Fiilor, fiilor, Dumnezeu este cuvânt din cei sfinţi, cuvânt şi faptă după cuvânt. Amin. Cel ce iubeşte pe Dumnezeu, acela nu cade din Dumnezeu, şi Dumnezeu nu cade prin acela

înaintea oamenilor. Învăţaţi să pricepeţi cuvântul Meu, căci cei sfinţi Îl cunosc pe Dumnezeu. Amin, amin, amin. Cine nu mănâncă Trupul şi Sângele Meu nu are viaţă în el, şi are moarte şi are păcat, precum a fost cuvântul Meu, şi adevărat este cuvântul Meu. Fiilor, fiţi vii şi vegheaţi întru venirea Mea. Fiţi fără de moarte. Fiţi vii, fiilor, fiţi vii. Amin, amin, amin.

Voiesc să las prin voi o taină înţeleasă peste pământ: cine mănâncă carne bea şi vin, iar cine nu mănâncă carne nu bea nici vin. Aceasta este deosebirea între cei sfinţi şi cei păcătoşi.

Fiilor, luaţi în voi sfinţenia întreagă, căci cine nu mănâncă carne nu bea nici vin. Vinul este sângele Meu numai în potir, fiilor, amin, iar ce este în afară de aceasta este de la diavolul. Toată băutura ameţitoare este de Mine blestemată, că Mi-a nimicit neamul oamenilor. Sunt plin de durere, că vinul a rămas neblestemat, şi omul se îmbată de vin, şi se îmbată şi cei ce cred în cuvântul Meu, şi se îmbată de vin slujitorii bisericii, nu numai de alte băuturi. Fiilor, e plagă mare peste oameni carnea şi vinul, dar Eu, Domnul, voi lua acestea de la oameni, căci acestea trag pe om la despărţirea de Dumnezeu. Omul care mănâncă carne şi bea vin, acela nu are înţelepciune din cer şi nu are sfinţenie în cuget şi în trup şi în inimă.

Fiilor, fiilor, iată ce am spus Eu peste voi: fiţi vii! Nimeni din cel ce este viu să nu calce peste viaţa din el, căci Trupul şi Sângele Meu pe care l-am dat celor sfinţi în vremea trupului Meu i-a sfinţit pe cei sfinţi, iar pe Iuda l-a omorât.

Fiilor, fiţi vii, fiţi sfinţi. Învăţătura Mea are în ea viaţă veşnică. Învăţătura Mea este împărăţia Mea cu oamenii pe pământ. Învăţătura Mea este venirea Mea. Amin, amin, amin.

3/16 august 1998

Praznicul Schimbării la Faţă a Domnului

Ioan prooroceşte încă o dată Apocalipsa şi cuvântul lui Dumnezeu peste popoare şi peste limbi şi peste împăraţi, precum este scris.

Vin cu bucurie în grădina Mea din România şi Mă sărbătoresc pe Mine Însumi între voi, fiilor unşi în grădiniţa Mea, că mare taină este pe pământ această mânuţă de pământ, fiindcă din ea l-am luat pe omul cel întâi zidit, şi tot din ea fac om nou, după chipul şi asemănarea Mea, şi Mă voi slăvi în el aşa cum M-am slăvit pe Mine Însumi în faţa ucenicilor Mei când chipul feţei Mele s-a făcut altul, iar cămaşa Mea cea albă a strălucit pe trupul Meu.

Fiilor veghetori în calea glasului Meu cel din cer lucrător peste voi, deschideţi cartea Mea de azi şi aşezaţi în ea pe Dumnezeu Cuvântul. Amin.

În ziua când Eu, Domnul, Mi-am schimbat chipul feţei în slavă văzută, am avut martori şi de pe pământ şi din cer. Eram cu cei mai apropiaţi apostoli ai Mei dintre cei doisprezece; eram cu Petru, cu Iacob şi cu Ioan cel iubit de inima Mea, iar dintre cei din cer aveam martori pe Moise şi pe Ilie, că nici ei nu şi-au lăsat trupul pe pământ când au intrat în cer.

O, fiilor credincioşi, oamenii de pe pământ citesc în viaţa Mea cea din vremea trupului Meu în mijlocul oamenilor, citesc, dar nu se lasă pătrunşi de lucrările lui Dumnezeu, cele peste fire, de puterea Mea cerească, pe care când şi când o slobozeam să se arate cu oamenii şi să creadă oamenii în Dumnezeu, Cel venit pe pământ. Moise şi cu Ilie, proorocii Mei cei de demult, s-au arătat şi ei cu Mine în slavă, şi vorbeau despre cele ce Eu voi pătimi în Ierusalim, căci erau din cer şi ştiau din cer. Apostolii Mei cei trei voiau să Mă ferească de pătimire, şi Petru Îmi spusese că dacă voiesc, ne vor face ei trei câte o colibă, ca să rămân acolo pe munte cu Moise şi cu Ilie, căci erau înspăimântaţi de cele pentru pătimirea Mea. Şi pe când el vorbea, s-a făcut un nor şi Ne-a umbrit pe toţi, şi s-au înspăimântat apostolii Mei, iar apoi s-a făcut glas din nor, glasul Tatălui Meu, Care a zis: *«Acesta este Fiul Meu Cel ales. De El să ascultaţi»*. Slava cerului s-a tras apoi în cămările ei, şi Eu am rămas cu ei ca şi până atunci, poruncindu-le să nu spună ce au văzut până la învierea Mea dintre morţi. Iar dacă Eu M-am înălţat la Tatăl Meu, le-am spus lor: *«Mergeţi în toată lumea şi spuneţi despre Mine, şi veţi fi martorii Mei până la toate marginile, pentru cei credincioşi, care vor crede în Mine prin mărturisirea voastră»*. Fiilor, în ziua aceea s-a arătat cerul cu pământul împreună în lucrare: Tatăl şi cu Fiul, Moise şi cu Ilie, care sunt vii, şi cei trei apostoli peste care deosebit lăsam tainele cerurilor, şi cu care Mă purtam din loc în loc între cer şi pământ.

Iată, vin cuvânt de bucurie peste voi. Vin cu amintirea lucrărilor Mele peste ucenicii Mei cei de atunci, şi vin cu ei la voi, cei de azi cu care-Mi lucrez venirea Mea cea de azi pe pământ, lucrarea Mea cea de azi cu voi, aşa cum am lucrat cu cei de atunci lucrarea Mea cea de atunci.

O, fiilor, lucrările Mele cele mai presus de fire au rămas ca nişte poveşti peste oameni, dar ele sunt puterea Mea cea mai presus de fire. Cine mai tresare cu inima lui faţă de puterea Mea cea lucrătoare din cer pe pământ? căci Eu am fost pe pământ cu cei din cer şi cu cei de pe pământ. Amin. O, fiilor, tot aşa sunt şi azi. Sunt cu voi şi cu cei din cer pe pământ cu voi, iar voi sunteţi martorii lucrului Meu cu voi. Sunt cu sărbătoare cerească între voi, iar apostolii Mei vă binecuvintează din Mine cu binecuvântare apostolească şi părintească, fiindcă cine-i ascultă pe ei, pe Mine Mă ascultă, pe Mine Mă primeşte, căci aşa am grăit Eu lor.

O, ucenicilor, o, apostolii Mei cei de atunci! Sunteţi cu Mine, Învăţătorul vostru; suntem cu cei mai mici ai timpului Domnului. Ei lucrează cu cerul ca şi voi, şi Mă aduc din cer pe pământ, căci prin credinţa lor am venit iar, şi cuvintez ca şi acum două mii de ani, şi învăţ noroadele să stea întru venirea Mea, şi mulţi se vor aşeza să stea întru venirea Mea. Amin, amin, amin. Cuvântaţi cuvânt de bucurie şi de nădejde peste cei mai mici. Ei sunt credincioşi venirii Mele între zeci de mii de sfinţi, că aşa vin Eu când vin, căci am suită cerească, şi cu ea vin când vin. Amin.

— O, Învăţătorule, norul cel alb ne învăluie pe toţi, şi stăm pe nor alb şi grăim cu Tine, Doamne, ca şi atunci când chipul Tău s-a schimbat în slavă pe munte, şi îmbrăcămintea Ta s-a înălbit ca lumina. O, Doamne, oamenii vor să ne scoată afară din Scripturi, ca să nu mai fim cuvântul Scripturilor Tale cele adevărate. Dar noi suntem între cei doisprezece şi am lăsat cărţi în Scripturi pentru cei credincioşi Ţie, Doamne, că Tu ai lăsat peste noi pe Duhul Sfânt, şi cărţile noastre sunt pecetluite cu Duhul Tău Cel Sfânt, dar oamenii vor să ne scoată din Scripturi. Scripturile sunt cartea Ta cea de atunci, în care ne-am scris şi noi spre credinţa oamenilor, că Ţi-am fost martori lucrării Tale cea mai presus de fire, Doamne Învăţătorule. Moise şi Ilie, şi noi, cei trei apostoli ai Tăi, Petru, Iacob şi Ioan, am auzit glasul Tatălui în muntele slavei, cum că Tu eşti Fiul Său Cel iubit, şi toţi mărturisim despre ziua aceea, şi din cer mărturisim, iar dintre noi apostolul dragostei grăieşte peste biserici. Amin.

Căci aşa i-a spus Duhul Tău: *«Tu trebuie să prooroceşti încă o dată la popoare şi la neamuri şi la mulţi împăraţi»*. Amin, amin, amin.

Eu, Ioan apostolul, am fost în ostrovul Patmos pentru mărturia lui Iisus Hristos şi pentru cuvântul lui Dumnezeu. Am fost răpit în duhul în zi de duminică şi am auzit în urma mea glas mare, ca de trâmbiţă, care zicea: *«Ceea ce vezi, scrie în carte şi trimite celor şapte biserici!»*. Am văzut slava Lui, şi El mi-a zis: *«Nu te teme, Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă şi Cel ce sunt viu. Am fost mort, şi iată, sunt viu în veci şi am cheile morţii şi ale iadului. Scrie acum cele ce ai văzut şi cele ce au să fie după acestea»*. Iisus Hristos mi-a grăit, şi eu am scris cuvântul lui Dumnezeu despre cele ce trebuiau să fie, şi apoi El a mărturisit zicând: *«De va mai pune cineva la cuvintele acestei proorocii, Dumnezeu va pune asupra aceluia pedepsele care sunt scrise în cartea aceasta, iar de va scoate cineva din cuvintele acestei proorocii, Dumnezeu va scoate partea lui din pomul vieţii şi din cetatea cea sfântă despre care scrie în cartea aceasta»*.

O, oamenilor credincioşi şi necredincioşi, îndoielnici şi neîndoielnici, numai eu am avut numele de Ioan între cei doisprezece apostoli ai lui Iisus Hristos, dar cartea aceasta care stă la capătul cel din urmă al Scripturilor este descoperirea lui Iisus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să arate robilor Săi credincioşi cele ce trebuiau să se petreacă în curând. El a trimis pe îngerul Său să mi-o destăinuiască, iar eu am mărturisit bisericilor cuvântul lui Dumnezeu şi mărturisirea lui Iisus Hristos.

O, fii ai oamenilor, dacă Iisus Hristos nu vorbea despre cartea aceasta şi de cel ce ar scoate sau ar pune la cartea aceasta, era de mult acoperită această proorocie, dar cuvintele ei au tărie neclătinată, căci Duhul lui Hristos a spus: *«Mergi şi ia cartea cea deschisă din mâna îngerului care stă pe mare şi pe pământ; ia-o şi mănânc-o, că tu trebuie să prooroceşti încă o dată peste pământ şi să-i însemnezi pe cei ce se închină Mie, iar pe ceilalţi să-i scoţi din măsurătoarea Mea, căci sunt păgâni, şi Eu voi scoate partea lor din pomul vieţii şi din cetatea cea sfântă despre care scrie în cartea aceasta»*.

O, fii ai oamenilor, Cuvântul lui Dumnezeu a venit pe pământ şi Şi-a făcut cetate sfântă, zidită din cei credincioşi venirii Lui, şi Domnul este slava ei şi lumina ei, şi în ea nu intră cel pângărit, după cum scrie în cartea aceasta a vieţii Mielului. Cuvântul lui Dumnezeu face nou Ierusalim, cetate sfântă, zidită din inimi vii, născute din cer, de sus, împărăţie a lui Dumnezeu în om născut de sus.

O, voi, cei tari la cerbice, iată, încă o dată grăiesc popoarelor, după cum a fost proorocia Domnului, Care n-a voit ca eu să mor, şi a voit să rămân până azi şi să lucrez între cei credincioşi cuvântului lui Dumnezeu în mijlocul României, cetatea Noului Ierusalim, care are în ea grădina cuvântului. Amin. Eu, Ioan, apostolul lui Iisus Hristos între cei doisprezece apostoli ai Săi, am fost în ostrovul Patmos pentru cuvântul lui Dumnezeu, Care mi-a spus: *«Scrie!»*. Curând, curând vor tremura toţi necredincioşii, toţi mai-marii pământului, şi se vor ascunde în peşteri şi în stânci, căci eu mă voi lăsa văzut, la porunca Domnului, Care vine cu norii, şi orice ochi Îl va vedea. Amin. Iată, vă ascundeţi de proorocia aceasta. Iată, daţi s-o ascundeţi şi s-o luaţi din dreptul meu, dar iarăşi spun: eu, Ioan apostolul, am scris cuvântul lui Dumnezeu din cartea aceasta. Amin. Scuturaţi-vă de necredinţă şi nu fugiţi de Dumnezeu, căci El a zis: *«Cumpăraţi de la Mine alifie de ochi ca să vă ungeţi ochii şi să vedeţi»*. Amin.

Iar vouă, iubiţi ai Domnului, răscumpăraţi de El din tot norodul şi neamul prin sângele Lui, cântaţi cântarea nouă, cântaţi Mielului cu laude cereşti, cântaţi cântări de nuntă, căci curând, curând neamurile toate vor veni şi se vor închina Cuvântului lui Dumnezeu, Care este cu voi.

O, Învăţătorule, norul cel alb se ridică cu noi, iar Tu eşti cu cei credincioşi, şi Te faci lumină peste pământ şi Te împlineşti în cuvântul cel proorocit în cartea aceasta. Amin.

— Amin, amin grăiesc ţie, iubitul Meu apostol Ioan: toate cuvintele acestei proorocii ies din nou în calea oamenilor şi se vestesc, după cum Eu ţi-am grăit atunci: *«Încă o dată vei prooroci peste neamurile pământului»*. Amin.

Iată sărbătoare cerească, şi voi veni cu Tatăl Meu şi cu suită cerească în sărbătoare pentru mama Mea Fecioara, şi vom avea zile de mărturie cerească, zile de nuntă între zilele de nuntă, Eu, Domnul, şi cu poporul Meu şi cu cei ce îl iubesc pe poporul Meu pentru numele Meu care este peste el. Amin, amin, amin.

6/19 august 1998

Praznicul Adormirii Maicii Domnului. Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua întâi

Vorbirea Tatălui cu Fiul. Mila Maicii Domnului se trage de peste oameni.

Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt şi Mă fac cuvânt peste pământ, căci sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

Fiilor din grădina Mea, am coborât. Amin. Luaţi din gura Mea cuvântul Meu şi aşezaţi-l în cartea Mea cea de azi, căci sunt cu cerul peste voi în sărbătoare pentru mama Mea Fecioară. Sunt cu Tatăl, fiilor; aşa v-am spus că vin. Tot cerul Meu e pe nor deasupra voastră, că fără cerul Meu Eu nu cobor pe pământ, Eu nu cobor singur. Tatăl este în Mine în toată vremea, iar sfinţii sunt în venirea Mea la voi. La voi vin, că omul de pe pământ nu ştie nimic despre venirea Mea la el, nu ştie nici despre venirea lui la Mine, nu ştie omul ce înseamnă Dumnezeu. Toate încap cu omul, numai Eu nu-Mi mai aflu sălaş în om şi pe lângă om. Sunt singur pe pământ, singur fără omul de pe el, dar sunt cu sfinţii Mei. Amin, amin, amin. Şi sunt cu voi, cei ce Mi-aţi dat locaş cuvântului Meu peste voi, ca să Mă las de la voi spre oameni, că Mi-e dor de om, fiilor. Am făcut din voi cărare a cuvântului Meu spre oameni, şi vin din cer şi stau pe nori de slavă şi Mă desăvârşesc în cuvânt peste pământ, şi vă dau tărie să staţi înaintea cuvântului Meu şi să-i deschideţi.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Şi din pacea Mea cu voi dau tuturor celor care vin la izvor. Eu sunt izvorul de la voi. Cuvântul Meu izvorăşte din cer peste voi, şi dă pe deasupra izvorul de la voi, căci am mulţi care nu şi-au plecat inima spre dumnezei care nu sunt dumnezei, şi îi voi aduna la pieptul Meu, şi îi voi iubi, şi îi voi învăţa viaţa cea veşnică în om, aşa cum şi pe voi v-am învăţat. Iar cine va lua iubirea cuvântului Meu ca să se nască din ea, de sus, acelora le voi da putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, născuţi în vremea aceasta din cuvântul Meu care vine din Mine peste voi. Amin.

Mama Mea Îmi mângâie durerea. Durerea Mea e lungă de şapte mii de ani, ca şi iubirea Mea. Când Tatăl a grăit în Mine şi Eu în Tatăl: *«Să facem om după chipul şi asemănarea Noastră»*, numai din iubire am lucrat şi l-am făcut pe om. Am

făcut din lut iubire pentru Mine, şi am iubit ce am făcut. Om din lut am făcut, şi am pus în el viaţa Mea, fiindcă Eu sunt viaţa. Eu eram cuvântul Tatălui, precum şi acum sunt, şi tot ce voia Tatăl, întru Mine voia, şi Eu cuvântam voia Tatălui Meu, şi ea se făcea faptă.

Eu sunt Cel ce am fost, şi sunt Cel ce sunt, iar Tatăl este cuvântul Meu în tot ceea ce împlinesc. Când eram cu trupul văzut pe pământ, am dat cuvânt la cei ce M-au întrebat: *«Doamne, când va fi venirea Ta şi ziua aceea?».* Eu le-am spus că *«Despre ziua aceea nu ştiu nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl; de aceea, privegheaţi!».* Dacă nu le-aş fi răspuns aşa, nu le-aş fi putut spune: *«Privegheaţi, că nu ştiţi ziua când vine Fiul Omului».* Am spus că numai Tatăl ştie. O, dacă numai Tatăl ştie, Eu nu mai vin? Ce vrea să zică omul care se ascunde de venirea Mea zicând că numai Tatăl ştie? O, Tată al Meu, ce vrea, oare, omul să zică?

O, Tată Savaot, am spus celor unşi în grădina Noastră că voi veni cu Tine cuvânt peste pământ, cuvântul Tău, Tată. Oamenii care se ascund de venirea Mea ştiu numai că Eu le-am spus atunci că numai Tatăl ştie ziua aceea a venirii Mele, şi din aceasta nu vor să iasă, şi stau fără să Mă aştepte veghind întru venirea Mea. Oamenii dau să uite că Eu le-am spus că *«Tatăl este în Mine, şi Eu în Tatăl, căci cel ce Mă vede pe Mine, vede şi pe Tatăl».* O, Tatăl Meu Savaot, Eu sunt cuvântul Tău, şi Tu eşti cuvântul Meu, dar oamenii Mă despart în inima lor de Tine şi zic că numai Tu ştii, şi Eu nu.

O, fii ai oamenilor, iată-L pe Tatăl Meu în cuvânt peste voi, grăind despre cuvântul acesta sub care se ascunde omul necredincios ca să nu Mă aştepte să vin, şi ca să zăbovească omul cel vechi pe pământ. Omul cel vechi e burduf vechi, şi nu încape vinul nou în burduf vechi. Învăţătura Mea cea nouă este pentru oameni noi, care stau pregătiţi întru venirea Mea în toată vremea, că Eu sunt în toată vremea şi vin în toată vremea, şi vin ca un fur, când nimeni nu se aşteaptă să vin. Amin, amin, amin.

Tată Savaot, Mă fac punte pentru Tine. Tată, scoală-Te în cuvânt pentru Fiul Tău. Eu n-am grăit de la Mine Însumi când am spus: *«Nu ştiu nici îngerii, nu ştie nici Fiul, ci numai Tatăl ştie despre venirea acelei zile».* Tu eşti Dumnezeu Tatăl, iar Eu sunt Dumnezeu Cuvântul, Fiul Tău, Cuvântul Tău, Tată. Amin, amin, amin.

— O, Fiule Emanuel, Tu eşti Fiul Meu Cel Unul născut din Mine înainte de veci, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, prin Care toate s-au făcut. O, Fiule scump, nimic n-am făcut decât prin Tine. Şi cele ce sunt şi cele ce nu sunt le-am făcut prin Tine, căci Tu eşti cuvântul Meu, şi prin Tine se împlinesc toate. Amin, amin, amin. Nu prin Mine, ci prin Tine, Fiule, căci Tu eşti Fiul Meu, şi Eu le-am spus oamenilor să asculte de Tine, tată. Aşa le-am spus: *«Acesta este Fiul Meu Cel iubit; de El să ascultaţi!».*

În toate nu Te ascultă oamenii, dar iată în ce s-au găsit să Te asculte, Fiule durut. Cei ce nu iubesc şi nu voiesc venirea Ta au găsit acest cuvânt al Tău şi s-au făcut credincioşi împotriva venirii Tale. Dar Eu sunt Tatăl, şi ştiu mereu venirea Ta pe pământ. Cuvântul acesta: *«Nu ştie Fiul, ci numai Tatăl»,* acest cuvânt l-ai spus Tu, Fiule. De ce-l spune şi omul? Pentru ce-l spune omul? Ca să-Mi dea Mie mai multă mărire decât Ţie? O, câte cuvinte vii ai spus Tu, Fiule, Cuvântule al Meu! De ce, oare, pe acelea nu le spune omul? Dar cui ai spus Tu cuvântul acela? Tu vorbeai cu ucenicii Tăi, ca să rămână vorbirea Ta peste oameni, aşa cum vorbeşti Tu azi pentru oameni, vorbind cu fiii cuvântului Meu, iar cuvântul Meu Tu eşti, Fiule. Amin.

O, fii ai oamenilor, Eu sunt Tatăl Savaot. Nu aşa trebuiesc citite Scripturile Fiului Meu. Cine citeşte, să înţeleagă! Amin, amin, amin. Cine citeşte, să nu răstălmăcească, ci să înţeleagă cuvântul Fiului Meu. Ucenicii Fiului Meu L-au întrebat plini de dorul venirii zilei Fiului Meu, dar voi nu aveţi dor de această venire. O, fii ai oamenilor, şi voi, slujitori ai bisericii oamenilor, a spus Fiul Meu că nu ştie nimeni venirea Lui în afară de Tatăl. Iată, iau în mâini Scriptura aceasta şi o citesc vouă şi găsesc în ea că Fiul Meu v-a spus toată taina acelei zilei ca s-o cunoaşteţi, şi a zis: *«Iată, v-am spus de mai înainte. Învăţaţi pildă de la smochin, care vesteşte vara».* Fiul Meu a spus că nu ştie nimeni decât Tatăl, şi va fi ca în vremea lui Noe când cei necredincioşi au băut şi au mâncat, s-au însurat şi s-au măritat până în ziua când Noe a intrat în corabie, şi n-au ştiut că e adevărat cuvântul Meu spus peste Noe până ce a venit potopul, şi, luându-i pe toţi, au ştiut atunci că e adevărat. Dar Dumnezeu a venit din vreme, şi nimeni nu L-a primit în afară de Noe. O, fii ai oamenilor, la fel va fi şi venirea Fiului Meu. Venirea Lui este în vremea când oamenii nu priveghează. Dumnezeu era venit la Noe şi lucra cu el salvare, dar pentru ceilalţi oameni nu era venit Dumnezeu. Slujitorul cel înţelept şi credincios este pus de Dumnezeu peste slugile Sale ca să le dea hrana din cer la timp, şi pe acela îl găseşte Fiul Meu făcând aşa, şi nu este luat pe neştire, ci este gata pentru venirea Stăpânului său. Dar dacă acel slujitor, rău fiind, va zice în inima sa: *«Stăpânul întârzie»,* el nu numai că nu va mai da hrană bună, dar va şi începe să bată pe cei ce slujesc împreună cu el, forţându-i să mănânce şi să bea cu beţivii şi cu desfrânaţii. Şi atunci, în ziua pe care n-o cunoaşte şi pe care n-o aşteaptă, va veni Stăpânul şi îl va tăia pentru făţărnicie.

Furul când vine sparge casa că e fur, şi stăpânul casei nu ştie vremea furului, dar furul o ştie. Diavolul a furat acest cuvânt al Fiului Meu, şi dacă l-a furat, l-a făcut pe om să spună aşa: *«Nu ştie Fiul, ci numai Tatăl».* Dar slujitorul cel înţelept dă hrană la timp peste slugi, şi el nu spune: *«Stăpânul întârzie»*, căci el este cu Stăpânul său în toată vremea.

O, Fiule Emanuel, o, tată, o, Fiule alungat! Eu, Tatăl Savaot, aşa grăiesc: Eu n-am ascuns în Mine ziua aceea despre care Te-au întrebat îndeosebi ucenicii Tăi de atunci. Nu Eu, ci Tu ai ascuns-o în Mine, ca să întăreşti veghea şi credinţa şi răbdarea ucenicilor Tăi, şi aceasta ai făcut-o înainte de moartea şi de învierea Ta, Fiule scump. Atunci vorbeai de pe pământ şi pentru cei de pe pământ, iar acum vorbeşti din cer peste cei cereşti pe pământ, care au apucat în trup ziua Ta, venirea Ta, cuvânt de viaţă veşnică pentru cei credincioşi care stau de veghe înaintea Ta, Fiule, ziua Mea de odihnă. În Tine Mă odihnesc, în Tine binevoiesc, în Tine lucrez şi din Tine spun peste tot neamul omenesc: Tatăl şi Fiul una sunt. Amin. Nimeni nu ştie ziua aceea decât Tatăl. Nimeni nu cunoaşte pe Fiul decât Tatăl, şi cel care voieşte Fiul să-i descopere. Amin, amin, amin.

— O, Tată, Tată Savaot, Eu sunt Fiul Tău, ziua Ta de odihnă, şi întru Mine Tu Te odihneşti şi voieşti. Cum să înţeleagă omul ce înseamnă ziua aceea când el se ascunde în întunericul din el? Omul fuge de ziua aceea, Tată. Fuge omul, şi ziua aceea fuge cu el odată, şi omul nu poate fugi de ea. Eu am ascuns în Tine taina Mea, că nici ucenicii Mei nu ştiau taina Mea, dar au ştiut ei despre ziua aceea în ziua când Eu am înviat dintre morţi. De atunci ziua

aceea este pentru toți, dar nu sunt toți oamenii pentru ea. Ziua învierii omului este ziua învierii Mele, dar puțini oameni iubesc ziua aceea, învierea omului prin Mine, Cel înviat dintre oamenii cei morți. Dar cei credincioși Ție și Mie nu zic niciodată: *«Stăpânul întârzie»,* ci se hrănesc în toată vremea cu învierea Mea în ei, cu ziua când Eu, Domnul, l-am răscumpărat pe omul cel credincios. Amin. O, Tată Savaot, Eu sunt născut din Tine, dar Tu M-ai născut și din Fecioară, Om născut mai presus de fire, ca să-i dau nădejde omului căzut, că e căzut omul de șapte mii de ani. Dar Eu am venit după el pe pământ, și Fecioara mama Mea Mi-a fost cărare între cer și pământ.

O, mamă Fecioară, am venit după plecarea Mea la Tatăl și te-am luat la cer. Tu M-ai adus pe Mine din cer pe pământ, iar Eu am venit și te-am luat de pe pământ la cer, ca să fii cu Mine unde sunt și Eu, și unde voiesc să fie toți ai Mei. Dar azi sunt zilele venirii Mele, și iar venim pe pământ, căci cerul s-a unit cu pământul, și unul pe altul se răscumpără prin lucrarea Mea cu fiii cei unși în grădina Mea cea de pe pământ, cea din mijlocul României. Pace ție cu ai Mei, mamă a Mea! Amin.

— O, Fiule al meu, mulți prooroci și mulți ucenici au voit să vadă zilele venirii Tale, dar Tu ai avut ceva de preț pentru vremea aceasta, căci toată făptura a așteptat descoperirea fiilor Tăi, a ucenicilor Tăi din vremea aceasta, căci ei Te-au primit când ai venit. Pe vremea nașterii trupului Tău ai avut prooroci și fii credincioși care Te-au așteptat și Te-au primit să vii prin mine. Iar acum, în vremea nașterii cuvântului Tău, iarăși ai fii credincioși, puțini ca și atunci, dar credincioși întru venirea Ta între oameni. Venirea Ta de azi e tainică tot ca și atunci.

O, Fiule înlăcrimat, nu mai sunt oameni credincioși pe pământ, căci cei credincioși sunt cei ce fac voia Ta, nu voia lor; lucrarea Ta, nu pe a lor. Îți mângâi durerea, că e lungă de șapte mii de ani, ca și iubirea Ta. M-am purtat peste pământ și am îndemnat pe oameni să Te iubească, să Te crească în ei, să Te aducă între ei, dar oamenii nu știu ce înseamnă Dumnezeu cu ei. Mă doare ca și durerea Ta. Pe vremea lui Avraam erau numai păgâni pe pământ, dar Avraam a crezut când l-ai strigat să vină după Dumnezeu, și a venit și s-a dat casă lui Dumnezeu. Dar azi sunt altfel de păgâni pe pământ; Îl cunosc pe Dumnezeu, și fac voia diavolului. Mi-e milă de durerea Ta, Fiule părăsit de iubirea Ta, căci omul a fost iubirea Ta.

O, ridicați-vă dintre oameni, voi, cei cu inimă mare, și dați-o Fiului meu, că El este Dumnezeu din Dumnezeu, și S-a așezat pe cruce pentru voi. Dați jos de pe cruce pe Fiul meu, că El este Cel fără de păcat, și așezați-vă voi în locul Lui, ca să nu mai păcătuiți, căci cel ce stă pe cruce nu păcătuiește, ci se înalță deasupra trupului său. Dați-vă pe voi înșivă fii ai Fiului meu, căci azi oamenii știu despre Dumnezeu, dar trăiesc păgânește între pământ și cer. Lacrima mea de mamă dumnezeiască a curs în fața Fiului meu pentru voi, fii ai oamenilor, dar acum Îl plâng pe Fiul meu, că e îndurerat de toți oamenii. Mila mea s-a tras în matca ei. Mi-e milă de Dumnezeu, Cel părăsit de oameni, că El milă voiește de la oameni, nu jertfe. Cel ce ține în mâini cerul și pământul nu are nevoie de jertfe de la om, ci are nevoie de inima omului, locul împărăției lui Dumnezeu.

O, Fiule al meu, desăvârșește-Ți venirea, că eu întăresc vremea venirii Tale și zic tuturor: Fiul meu este Dumnezeul românilor, așa cum a fost Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov. Fiul meu Și-a făcut venirea, și oamenii au fost luați pe neștire, și nu vor ști aceștia până ce credincioșii nu vor intra în corabie ca să se arate adevărul cuvântului din vremea aceasta, vremea venirii Fiului meu a doua oară de lângă Tatăl. Amin, amin, amin.

— Iată vremea! Eu, Domnul, am unit cerul și pământul când M-am născut Om din Fecioară. Eu, Domnul, iarăși am unit cerul cu pământul când M-am coborât în anul 1955 în România cuvânt întru a doua Mea venire. Eu sunt Cel ce sunt, și am venit ca să fiu, ca să vadă oamenii cei necredincioși că sunt. Dar ce cred oamenii că înseamnă venirea Domnului? Ea nu se așteaptă, ea se trăiește; ea nu se pregătește, ci este, căci Eu sunt Cel ce sunt, pentru cei ce sunt întru Mine, iar pentru cei necredincioși, Eu nu sunt, Eu nu vin, că ei nu Mă așteaptă să vin.

Vin la voi mereu, fiilor unși în grădină. Dați venirea Mea la cei ce Mă au, căci nimeni nu cunoaște pe Fiul decât Tatăl, și cel care voiește Tatăl să-i descopere. Amin.

Se binecuvintează sărbătoarea voastră cu cerul pe pământ, că mare este vremea venirii Mele, și Mă așez cu zile de nuntă cerească între Mire și mireasa Mea cea din români. Veniți la nunta cerului cu pământul! Veniți voi, cei ce iubiți pe Mire și pe mireasa Sa! Veniți și nuntiți și vă veseliți cu veselie cerească! Veniți, căci cei chemați nu vin. Veniți voi, cei însetați, cei flămânzi, cei goi, cei pribegi, veniți la Mine, ca să vă învăț ziua Mea de odihnă! Veniți și fiți odihna Mea! Amin.

Iar voi, fiilor din grădina cuvântului Meu, stați deschiși înaintea Mea, că voiesc să stau cuvânt între voi și să bucur mulțimile care vin după Mine și după voi. Binecuvintez peste voi începutul Sărbătorii Creștinătății Românești, că voi sunteți români, și nu oricum sunt românii români.

Mama Mea Fecioara scutură harul Meu peste cei cu inimă mare care vin să afle viața iubirii veșnice și să ia veșmântul nunții, veșmântul iubirii de Dumnezeu, pacea între Mire și mireasă. Amin, amin, amin.

15/28 august 1998

Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua a doua

Răstignirea numelui Domnului între doi tâlhari – lucrarea ecumenismului de la Vulcana Băi. Biserica românilor s-a unit cu păgânii.

Pace ție, grădinița Mea cu ucenici! Pacea Mea o dau ție, ca să înțelegi cu ea că toate câte sunt Îmi slujesc Mie și ție la întâlnirile Mele cu tine și cu cei ce Mă caută pe Mine cuvânt în mijlocul tău.

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, poporul Meu mireasă, poporul Meu cel din români. Iată ce am făcut. Am poruncit ploii să iasă din cămările ei, ca să încurc bucuria celor ce se strâng azi la locul unde numele Meu este răstignit între tâlhari, între păgâni *(Centrul Ecumenic Internațional de la Vulcana Băi, n.r.).* Iar pe tine, poporul Meu, te-am strâns ca într-un foișor, ca atunci când Eu și cu apostolii Mei Ne strângeam, și îi hrăneam cu cuvântul Tatălui pe ucenicii Mei, ca să se învețe cu gustul cel plăcut al împărăției cerurilor cu ei pe pământ. Cuvântul Tatălui, Eu sunt. Eu sunt Alfa și Omega. Amin.

Astăzi Mă uit peste locul în care numele Meu a fost vândut pe arginți. Duhul cel potrivnic Mie a luat o cărămidă cunoscută și a zidit-o pe pământ, iar în stânga și în dreapta și-au făcut zidire dumnezei care nu sunt dumnezei.

Fiilor, locul de la voi strălucește înaintea cerului, căci Eu sunt lumina lui. Duhul rău s-a mâniat când Eu am zidit grădina de la voi, și s-a dus la mai-marii bisericii din Româ-

nia şi le-a arătat punga cu arginţi, şi au cumpărat cu ea numele Meu şi i-au zidit casă, zic ei, casă de rugăciune a creştinilor Mei. Duhul rău s-a ridicat apoi, şi a zidit în dreapta şi în stânga, şi va mai tot zidi, zice el, ca să scrie apoi pace între Mine şi dumnezeii care nu sunt Dumnezeu, căci cei ce nu Mă au pe Mine de Dumnezeu adevărat, aceia au dumnezei mincinoşi, şi lor li se închină, şi nu este închinare această închinare, şi este păgânie şi slujire la idoli. Dar Eu cobor la voi şi rostesc pentru cei ce au băgat între păgâni numele Meu ca să facă pace între Mine şi dumnezeii lor, rostesc din dreapta Tatălui, căci cu Tatăl sunt, şi zic: n-am venit să aduc pacea. Am venit să aduc sabia, ca să despart pe cei credincioşi de cei necredincioşi; pe creştini, de păgâni; pe cei ce slujesc Mie, de cei ce slujesc idolului veacului acesta; pe cei mincinoşi care-şi zic creştini, de cei ce sunt plăcuţi Mie. Am venit să aduc sabia, şi am adus-o. Grădiniţa de la voi este a Mea, şi voi sunteţi ai Mei, şi v-am pus din partea Mea hotar între lumină şi întuneric, între român şi păgân, căci biserica Mea nu este minciună. Amin, amin zic vouă: românul care face în numele Meu pace cu păgânul şi cu cei de alt neam care slujesc la idoli, acela să fie anatema. Amin, amin, amin. Am în voi biserică vie. Dacă Eu, Domnul, nu coboram să Mă scriu pe pământ şi în cer cu biserica Mea, care sunteţi voi, cei luaţi de Mine din români, Eu nu mai aveam unde să-Mi plec capul şi să las peste pământ împărăţia Mea şi cuvântul ei. De aceea v-am spus, şi nu o dată v-am spus că voi sunteţi începătură nouă, vie nouă, vin nou, început de veac nou, căci cele vechi au trecut. Amin.

Biserica din România, care-şi zicea cea adevărată, cea ortodoxă, nu mai este, căci s-a unit cu păgânii, aşa cum a făcut poporul Meu Israel, care s-a unit cu neam străin şi n-a mai fost cu Mine, şi a căzut de la Dumnezeu şi s-a făcut popor păgân. Aşa s-a întâmplat şi cu biserica cea de azi. O, după ce că era doar cu numele a Mea, după ce că n-avea iubire de Dumnezeu, s-a mai şi lepădat de Mine, făcând legământ străin de părinţi, călcând testamentul părinţilor.

O, grădiniţa Mea de fii unşi, cine loveşte în tine în numele Meu, zice el, acela dă în numele Meu, nu în tine, căci Eu sunt lucrătura acestei grădini. Cine zice că Eu, Domnul, sunt duhul rău în această grădină, acela este duh rău, care loveşte în Dumnezeu, care nu vede pe Dumnezeu. Iată, fiilor, s-a zidit pe pământ, lângă voi, turnul Babel, încurcătura limbilor pe care Eu, Domnul, am trimis-o peste cei ce au hulit numele Meu, care este al vostru, şi au hulit cuvântul Meu, care stă peste voi şi cuvintează din nori venirea Mea cea de a doua peste pământ. Scris este că se va zice: *«Iată, Hristos este în pustiu. Iată-L în cămări»*. Am spus aceasta în vremea trupului Meu, dar cine mai este atent la ce am spus Eu atunci? Eu, fiilor, locuiesc la voi, şi cu voi sunt. Nu sunt în cămări, căci ce am de ascuns ca să Mă bag în cămări? Cel ce are ce ascunde, acela se ascunde şi nu luminează, dar Eu ies şi luminez cu voi. Eu când am grăit lui Moise am stat pe munte şi am cuvântat pentru oameni, aşa cum fac şi azi. La toţi oamenii dau cuvântul Meu, şi fericit este cel ce Mă recunoaşte în cuvântul acesta. Amin.

Binecuvântată să fie bucuria voastră cu Mine şi cu cei din cer şi cu cei de pe pământ pe care Duhul Meu Cel Sfânt i-a strâns acum lângă izvorul cuvântului Meu, ca să ia şi să vadă bunul Meu, ţarina Mea cu comoară în ea, grădiniţa cuvântului Meu şi pe Mine în ea cuvânt, izvor de cuvânt. Amin. Atât cât Eu stau cu voi aici, binecuvântat să fie acest foişor care s-a deschis să primească pe Domnul şi pe ucenicii Lui în lucrare cerească pentru cei ce Mă doresc.

Mama Mea Fecioara vă cuprinde în acoperământul ei cel ceresc, precum Mă cuprindea pe Mine prunc. Ea se face cuvânt peste cei ce Mă iubesc ca să le aducă vestea împărăţiei cerurilor în inimi, pe Mine Împărat peste făptura cea vie. Amin, amin, amin.

Fiilor din grădină, vegheaţi în calea Mea, că vin cuvânt peste pământ, şi vin cu Fecioara mama Mea ca să spunem la toţi cei de pe pământ că acesta este muntele cel sfânt al venirii Fiului lui Dumnezeu, şi multe popoare vor veni să înveţe de la Mine taina împărăţiei cerurilor cu oamenii pe pământ. Amin, amin, amin.

16/29 august 1998

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a treia

Domnul şi cu Maica Sa cheamă pe toţi la izvorul cel curat. Vinul cel nou are nevoie de vase noi.

Poporul Meu, Ierusalime drag lui Dumnezeu, iubirea dintre Mire şi mireasă se va vesti până la toate marginile, poporule mireasă, căci Eu sunt Mirele tău, şi la nunta ta cu Mine se strâng cei ce Mă iubesc pe Mine şi pe tine, şi dintre ei se vor face fii adevăraţi, fii ai bisericii Mele cea vie.

Ierusalime iubit, popor luat din români, am început cu tine biserică vie între cer şi pământ, că nu mai aveam biserică cu fii vii. Fiii bisericii n-au păstori cu grijă de ei, dar Eu, Domnul, voi trimite pe îngerii Mei şi voi aduna pe toţi aleşii Mei în turma Mea cea vie, cu care voi rămâne între cer şi pământ, şi o voi bucura cu zile de nuntă cerească, nunta Mea cu mireasa Mea cea din români, în sărbătoare de nou Ierusalim. Nou Ierusalim înseamnă laolaltă fii curaţi şi vii, oameni noi, oameni sfinţi laolaltă, iubirea dintre Mire şi mireasă. Amin, amin, amin.

Fiilor din grădina cuvântului Meu, vă iubesc ca pe cei ce Mă aduc din cer pe pământ, ca pe cei ce-Mi împlinesc Scripturile venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl. Sunt cu zile de nuntă venit la voi, Eu Mire, şi voi mireasă, nuntă cu nuntaşi, că la nunta Mea cu voi vin nuntaşi.

Poporul Meu Ierusalim, să fii mireasă dulce şi să-Mi bucuri nuntaşii, ca să Se bucure Tatăl Meu de iubirea Mea cu mireasa Mea. Daţi daruri la nuntaşi, că nunta cerească nu e ca nunta omenească. Daţi cuvântul Meu cel plin de darurile Mele, daţi daruri nuntaşilor, ca să Mă vadă cu voi, căci sunt Mirele nunţii.

La nunta din Cana Mi-a spus mama Mea să Mă duc cu ea, şi M-am dus. Mama Mea îi ştia pe cei doi miri şi îi voia miri să fie, căci mirii care iau apoi păcatul de la unul la altul după nuntă, aceia nu se cheamă miri. Mi-a furat duhul rău cuvântul sfânt şi s-a îmbrăcat cu el pe deasupra şi a dus lumea în minciună, şi minciuna se cheamă nuntă.

O, poporul Meu, mama Mea Fecioară M-a dus la nunta din Cana Galileii ca să-i adun pe cei aleşi ai Mei, şi am ascultat-o ca fiul pe mama lui. Aşa le-a spus ea la slugile nunţii: *«Faceţi tot ce vă va zice El»*. Eu şi ucenicii Mei cu care Mă dusesem la nunta unde am fost chemaţi, priveam cu iubire peste cei doi miri din Cana, că îi iubea pe ei mama Mea şi voia să-Mi arăt slava ca să-i iau de ucenici pe cei doi miri curaţi. Nuntaşii nu ştiau că Eu sunt Fiul Fecioarei mamă. De aceea am spus: *«Ce este Mie şi ţie, femeie? Ceasul Meu încă nu este»*. Eu, ca un Dumnezeu, ştiam dorul mamei Mele, şi am făcut semn ceresc între nuntaşi, ca să vadă cei doi miri

slava Mea şi să vină după Mine, ucenici. Ce semn ceresc am făcut, fiilor? Am secat vasele în care era vin, şi aceasta a fost cu adânc înţeles. Poporul iudeu era poporul Domnului, şi toate popoarele ştiau aceasta şi veneau la Ierusalim să se închine Domnului lui Israel. Dar odată cu venirea Mea între oameni prin poporul Israel, s-a petrecut lepădarea lui Dumnezeu de Israel, şi a lui Israel de Dumnezeu, că nu M-a primit Israel când Tatăl M-a trimis la el, pentru că Israel nu iubea viaţa lui Dumnezeu în mijlocul lui, şi iubea idolii, şi iubea minciuna vieţii. De aceea am făcut să sece vinul nunţii, că Israel era vechi, şi n-a voit înnoirea prin Mine, Cel trimis de Tatăl. Pentru vin nou trebuie vas nou. Pentru învăţătură proaspătă trebuie om nou, om înnoit, dar Eu îi culeg pe cei ce se lasă născuţi din Mine, şi am făcut semn pentru cei doi miri. Când mama Mea a venit şi Mi-a spus: *«Nu mai au vin»,* am ştiut iubirea ei pentru miri, dar Mă uitam în toate părţile să nu dau nimănui de bănuit ceva, că Eu numai pentru cei doi miri M-am slăvit atunci, pentru cei curaţi, fiilor care ştiţi să pricepeţi tainele cuvântului Meu şi ale faptelor lui. Atunci am zis slugilor nunţii să umple cu apă cele şase vase de piatră care erau acolo pentru curăţirea iudeilor. Slugile au făcut ce am spus, şi iar le-am spus lor: *«Scoateţi acum şi duceţi nunului mesei».* Nunul a gustat, şi neştiind de unde este acest vin nou, a chemat pe mire şi i-a spus: *«Orice om pune întâi vinul cel bun, şi apoi pe cel slab, dar tu ai ţinut vinul cel bun până acum».*

O, poporul Meu mireasă, Eu cu nunta am început când am început să Mă slăvesc pentru ucenicii Mei, care aveau să creadă în Mine şi să-Mi urmeze, căci ceilalţi nu vedeau şi nu ştiau cine sunt Eu. Cei doi miri au ştiut atunci cine sunt Eu, căci M-au văzut când M-am slăvit prin slugile nunţii, care iubeau pe Dumnezeu, şi care Mi-au păstrat taina între cei de la nuntă, că numai ei ştiau de unde este vinul cel bun, fiindcă Eu le-am poruncit, şi ei au împlinit şi au făcut minunea vinului cel nou, prin credinţă, fiilor. Iată taină: vinul cel nou are nevoie de vas nou. Credinţa în Dumnezeu o are numai omul curat. Amin, amin, amin.

Şi l-am luat în ziua aceea ucenic pe mirele din Cana, şi l-am numit între cei doisprezece apostoli ai Mei şi l-am binecuvântat, iar pe mireasă am făcut-o uceniţă curată, şi slujea ea lui Dumnezeu, împreună cu celelalte iubitoare de Dumnezeu. Aşa preot am fost Eu, aşa am cununat Eu pe mirii nunţii, că i-am voit miri, fiindcă mama Mea i-a iubit. Dar preoţii de pe pământ nu ştiu ce înseamnă preoţie, nu ştiu ce înseamnă nuntă, nu ştiu ce înseamnă vin nou şi om nou. Ei sunt ca Israel cel vechi, ei binecuvintează însuratul şi măritatul şi traiul păcătos al omului, şi nu am ucenici vii prin preoţii de pe pământ.

Fiilor, nimeni pe pământ nu are de cine să asculte aşa cum M-au ascultat pe Mine slugile nunţii din Cana, care au făcut împlinirea slavei Mele şi minunea vinului cel nou. Ei au luat vinul cel nou, învăţătura Mea, căci M-au ascultat când le-am zis să umple cu apă vasele, şi apoi să scoată vin din vase, nu apă. Credinţa lor a făcut aceasta, căci au ascultat, fiindcă au crezut ce le-a spus mama Mea. Aşa Îmi aleg Eu dintre oameni pe cei aleşi ai Mei. Dar acum mama Mea Îmi spune din nou: *„Fiule, nu mai au vin nuntaşii; Fiule, nu mai este vin",* iar Eu o ascult, şi le poruncesc slugilor nunţii să umple vasele cu vin nou şi să dea nuntaşilor, să dea de la Mine, că Eu sunt izvor de vin nou şi am viţă nouă, sădire nouă, preoţie nouă. Butucul cel vechi de vie s-a uscat, şi am sădit vie nouă din care fac vin şi dau nuntaşilor să bea şi să ia Duh Sfânt, şi să se facă sfânt cel ce bea.

La nunta din Cana am făcut semn şi M-am slăvit prin el ca să-Mi întăresc ucenicii în credinţă şi în stăruinţa credinţei. Aşa şi azi lucrez, şi fac nuntă curată şi despart omul de păcat şi îl fac mireasă curată, om fără de păcat fac, prin slava Mea, prin slava cuvântului Meu, prin învăţătura Mea, vinul cel nou. Amin, amin, amin.

O, mamă a Mea, şi azi te ascult când Îmi spui la zilele de nuntă să pun vin nou pe masă ca să bea nuntaşii nunţii Mele cu mireasa Mea, cu poporul Meu mireasă. Te ascult, mamă, căci este ceasul Meu. Amin, amin, amin.

— O, Fiule Mire, Fiule cu mireasă, Fiule al meu! Îţi iubesc mireasa şi voiesc să aibă vin nuntaşii zilelor de nuntă, că m-am purtat din loc în loc să chem la nunta Ta pe mulţi, şi mulţi ştiu că Tu eşti Mire în români şi ai mireasă din români. Îi trag pe mulţi spre Tine, Fiule Mire, ca să-Ţi vadă slava Ta cu mireasa Ta, şi să le dau plata credinţei, că pe mulţi i-am condus spre poporul nunţii Tale. Eu m-am tras acum în sălile de nuntă, în zilele nunţii Tale m-am tras, şi stau lângă Mire şi mireasă, lângă Tine şi poporul Tău cel nou, şi îi chem pe cei vestiţi de mine din vreme. Prin multe locuri am umblat ca o vornicuţă care vesteşte nuntaşii să vină la nuntă. Am fost şi la păgâni, am fost şi la creştini, am fost şi la cei chemaţi, dar cei chemaţi au de trăit traiul lor, căci vinul cel vechi a secat, şi nimeni nu mai caută vin. Cei chemaţi beau şi mănâncă mâncări şi băuturi păgâneşti şi diavoleşti, ca preoţii lui Eli, ca fiii lui Eli, care se desfrânau între Domnul şi popor.

O, Fiule Mire, nimeni pe pământ nu mai are de cine să asculte. Dar eu sunt mama Ta, şi Tu m-ai ascultat mereu, ca să Te faci pildă pentru mulţi. Suntem la nuntă, şi eu am adus călăuzind pe mulţi spre nunta Ta, şi le spun la toţi aşa:

Amin, amin zic vouă, celor chemaţi de mine la nunta Fiului meu! Faceţi tot ce vă va zice Fiul meu, că El porunceşte slugilor nunţii să pună vin nou în vasele spălării. Veniţi şi vă spălaţi în vasele spălării, că în ele se face vin nou, prin Fiul meu. Spălaţi-vă, curăţiţi-vă, albiţi-vă în botezul cel nou, prin spălare în vinul cel nou, care spală pe cei ce vor fi oameni noi, oameni sfinţi, oameni fără de păcat. Cel ce vine după mine, să-şi ia crucea şi să urmeze Fiului meu. Amin, amin, amin. Toţi cei care m-aţi ascultat când am strigat vestea nunţii, ascultaţi de Fiul meu şi fiţi români ai Fiului meu şi staţi în România, precum şi eu stau, că ea e ţara Fiului meu, ţara strălucirii, cea proorocită de Daniel, proorocul Scripturilor. Ţara strălucirii va străluci de sfinţi. Fiţi sfinţi, că Fiul meu e Sfântul Tatălui. El îi face fii ai Tatălui pe toţi cei ce cred în El şi în poporul Lui mireasă, mireasa Fiului meu. Voi, cei care aţi urmat glasului meu cu care v-am chemat către Fiul meu, veniţi şi învăţaţi iubirea dintre Mire şi mireasă. Vegheaţi în calea Mirelui. Iată, Mirele vine, vine, vine! Ieşiţi întru întâmpinarea Lui, căci nunta Lui este iubirea dintre Mire şi mireasă. Amin, amin, amin.

— O, mamă dulce, mamă care asculţi de Fiul tău, de până să-L fi născut şi până azi! Eu sunt pildă de ascultare şi fac vin nou şi dau la cei însetaţi.

Fiilor din grădina Mea, fiilor unşi, umpleţi vasele cu vin şi daţi daruri nuntaşilor. Amin, amin, amin zic vouă şi tuturor celor ce vin la nunta Cuvântului lui Dumnezeu: iată Mirele, ieşiţi întru întâmpinarea Lui! Fericit este cel ce are untdelemn în candela sa, că acela se va bucura la venirea Mea şi va intra la nuntă. Amin, amin, amin.

17/30 august 1998

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Cartea cuvântului Domnului nu încape pe pământ din pricina cărților oamenilor. Cuvântul Domnului desparte pe creștin de păgân și adevărul de minciună.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, stau deasupra grădinii cuvântului Meu și Mă fac carte cerească peste voi, fiilor unși peste vremea aceasta de venire a Mea. E sărbătoare cerească peste voi. Amin. Ioan, botezătorul Meu, a intrat în ziua aceasta întru cele cerești pe vremea trupului Meu când el Mă mărturisea pe Mine, și Eu pe el, ca să facem lucrarea Tatălui pentru Fiul Tatălui, ca să creadă cei credincioși în venirea Mea cu trupul între oameni, așa cum s-a grăit și cum se aștepta prin prooroci.

Mă fac cuvânt cu mărire în el, Mă fac peste voi înțelepciune a Scripturilor, că pe pământ fiecare om care scrie despre Scripturi scrie cum vrea el sau cum vrea omul de pe pământ, și s-a stâlcit pe pământ înțelepciunea și adevărul Scripturilor. Dacă într-o vreme scriu zece oameni mai cunoscători sau mai puțin cunoscători despre vremea lor numai ca să scrie, așa cum s-a scris și despre voi în vremea aceasta de către oamenii fără de înțelepciune cerească, și dacă Duhul Meu Cel Sfânt nu încape în oameni ca să priceapă care este adevărul din cele ce se scriu, atunci piere adevărul de pe pământ, piere cunoștința despre Dumnezeu și despre cele lăsate de Dumnezeu între oameni. De aceea am spus Eu vouă: *«Vai de cei ce scriu cărți peste cărți, căci nu sunt cărțile acelea».* Cartea Adevărului nu încape pe pământ, nu este iubită și crezută, și vai de omul care-L face mincinos pe Dumnezeu! Dar Eu voi birui pe om prin Cartea Adevărului. Amin, amin, amin. Care este Cartea Adevărului? Ea este lucrată din cuvântul Meu pe care Eu, Domnul, îl grăiesc peste omul cel ales de Mine ca să scrie. Nu toți oamenii care scriu sunt aleși de Mine ca să scrie, și aceștia au fost și sunt prea puțini, că nici nu trebuie degetele unei mâini ca să-i numere pe aceștia în fiecare vreme, că Eu așa am spus: *«Sunt până la sfârșitul veacului».* Amin. Proorocii și apostolii au fost aleși de Mine ca să Mă așeze pe Mine pe pământ cu toate câte Eu am grăit, dar oamenii se tem de adevărul Meu și dau să-l numească neadevăr, așa cum a făcut și Irod, care a ascuns adevărul, și pe Ioan, care-i descoperise lui pe cele acoperite și adevărate. L-a ascuns Irod în temniță pe Ioan numai pentru că-l dăduse de gol că Irodiada, soția lui, a fost femeie și a fratelui său, Filip. Atunci a văzut că Ioan este prooroc și că descoperă adevărul cel ascuns pentru fărădelegea lui.

Fărădelegea este un adevăr atunci când ea este, dar este adevărul fărădelegii, iar Eu Mă descopăr că sunt Dumnezeu descoperind fărădelegile cele ascunse ale oamenilor care nu se leapădă de cele rele din ei. Ioan a trebuit să-și pună capul său pentru ca să se adeverească adevărul dumnezeiesc, care descoperă adevărul fărădelegii omului. Ioan a trebuit să moară ca să i se vadă mărirea lui de la Dumnezeu, dar azi oamenii nu mai stau de partea adevărului, și slujesc numai minciunii, măi fiilor. O, numai minciună este pe pământ! Nicăieri nu mai este Dumnezeu. Nicăieri, fiilor! Numai minciună, numai minciună, numai minciună! Atâta știu oamenii să lucreze, și de aceea omul nu are nimic. Tot omul face și iar face, ca să fie, ca să aibă, dar nimic, nimic nu are omul, căci minciuna este nimic, și cu ea se alege omul, căci adevărul minciunii este veșnic, și stă împotriva omului, fiindcă Eu, spre judecată am venit în lume, și omul e deștept, și știe ce fac Eu, și de aceea se face antichrist și se zbate împotriva Mea. De aceea a zis Ioan: *«Pui de vipere, cine v-a spus să fugiți de mânia care vine peste voi?».*

Fiilor, ce înseamnă această Scriptură: *«Pui de vipere, pui de năpârci!»*? Vipera are scris pe cap numele ei. Ea nu se poate ascunde ca să înșele cu lucrarea ei. Ea are semn pe frunte și lucrează prin veninul ei care îl omoară pe om. Dar omul este mincinos, omul își ascunde lucrarea, și prin aceasta lucrează minciună și fuge prin ea, fuge de mânia Mea, de plata fărădelegilor lui fuge. De ce fuge? Pentru că el știe că este Dumnezeu și că este mânie pentru fărădelege, știe de la Mine, că Eu am spus de mânia care vine pentru fărădelege. Ioan le-a spus oamenilor: *«Nu fugiți, ci mai degrabă pocăiți-vă, că vine după mine Cel mai mare decât mine ca să-Și adune rodul cel bun de pe pământ și să dea în foc fărădelegea».*

Oamenii sunt stăpâniți de femeie, nu de Dumnezeu, fiindcă omul aceasta și-a ales. Omul și-a ales femeia. S-a lăsat omul de Creatorul său și s-a unit cu femeia și n-a mai fost un trup cu Dumnezeu așa cum a fost el creat la început. Iată ce este pe pământ: bogați și săraci, împărați și ostași, drepți și păcătoși, robi sau liberi, sunt sub robia trupului, sub robia femeii care este luată din trupul omului cel zidit de Dumnezeu. Femeia s-a făcut păcat și cădere pentru om, și de atunci e numai minciună pe pământ, iar Eu, Domnul, suspin fără odihnă, fără locaș, căci capul omului este femeia, și nu mai am om în care să-Mi plec capul și să fiu capul omului.

Biserica n-a voit să fie biserică a Mea, și a rămas a oamenilor care s-au așezat dumnezei în ea. Fiilor, am spus pe vremea trupului Meu că Eu nu voi veni mai înainte de a se arăta văzut păcatul lepădării de credință, păcatul iubirii fățarnice lângă numele lui Dumnezeu. Fiilor, nicăieri nu mai este Dumnezeu, că scris este: *«Eu nu locuiesc cu cei ce fac fărădelegea».* Eu pe oameni i-am părăsit mai mult decât în vremea lui Noe, și oamenii se mint unii pe alții cu numele Meu, ca orbii care nu se pot călăuzi unul de altul.

O, tu, biserică! Tu, care nu mai ai Tată! Tu, care ți-ai lepădat Dumnezeul unindu-te în numele Meu, zici tu, cu tot neamul străin de calea adevărului! De ce ai făcut aceasta? Iată, ai scris cu mâna ta judecata Mea peste fapta ta. Oare, Eu, Domnul, ți-am spus să faci aceasta? O, Eu am venit spre tine și ți-am spus să nu faci așa ceva, ca să nu vin să te lovesc pe neștire. Iată, te-am părăsit ca odinioară pe Israel, care se lepădase de Mine prin necredincioșia lui. În zilele ce vin vei vedea că te-am părăsit, și vei crede atunci că Eu sunt Cel ce am ieșit în calea ta ca să te strig și să te întorc de la păcatul lepădării de credință de dinaintea arătării Mele, precum este scris în Scripturi despre venirea Mea. Este scris că îți vei vinde pe bani întâietatea, și așa ai făcut. Eu pe bani am fost vândut, și iată, de atunci nimeni nu Mă mai poate vinde sau cumpăra decât cel ce are semnul tău pe el, semnul bisericii care și azi Mă vinde pe bani. Cel ce Mă ia prin preot, Mă plătește preotului și se face fiu al bisericii cumpărându-și cu bani înfierea aceasta.

O, oare, care este hristosul tău, biserică? Cel răstignit n-a venit să I se slujească, ci a venit să slujească tuturor. Cel răstignit pentru tine grăiește peste tine și te întreabă: de ce ai făcut aceasta? Cum de ai făcut pace cu păgânii în numele Meu când între Mine și tine nu este pace, nu este sfințenie de la tine spre Mine? O, n-ai voit să fii a Mea, și ai voit să fii a lumii, a babilonului. Ai voit să fii a ta și ești a ta, și nu ești a Mea. Dar din tine Eu aleg pentru slava Mea pe mulți care plâng acum cu Mine pentru cele ce ai făcut tu. Te-ai despărțit

de Mine acum şaptezeci de ani, şi acum nu te-ai întors la strigătul Meu, şi tot departe ai rămas. Ba te-ai unit cu cei ce nu au Dumnezeu, căci Eu sunt Dumnezeul celor sfinţi.

O, voi, cei curaţi cu înţelepciunea şi cu mâini curate în mijlocul bisericii care s-a lepădat de Mine! Aşezaţi-vă de-a dreapta Mea, căci cuvântul Meu este sabia care desparte pe creştin de păgân, că n-am venit să aduc pacea, ci sabia, şi iată, am adus-o, şi cu ea judec pentru adevăr. Amin, amin, amin.

Ce înseamnă om păgân? Tot omul care face păcat după păcat după ce Eu am arătat calea şi viaţa întru adevărul Meu cel ceresc, acela are viaţă păgână, chiar dacă are semnul bisericii pe creştetul lui. Acela este ca vipera care muşcă, şi apoi fuge de pedeapsa faptei sale. Dar Eu voi birui pe om prin Cartea Adevărului, care este lucrată din cuvântul Meu pe care Eu îl grăiesc peste omul cel ales de Mine ca să audă şi ca să scrie, aşa cum Eu i-am poruncit lui Ioan apostolul să scrie cartea cea pentru sfârşitul fărădelegii. Iată zilele judecăţii, aidoma ca în zilele din vremea lui Noe când Eu strigam ca şi azi, şi oamenii beau şi mâncau, se însurau şi se măritau şi se făţărniceau, ca şi azi.

O, fii ai oamenilor, până când? Oare, nu voiţi să vă treziţi ca să vedeţi păcatul lepădării de credinţă pe care mai-marii cei care stau peste sufletele voastre l-au scris cu mâna lor? Vine mânia Mea din pricina acestora. Treziţi-vă! Strigă glasul lui Dumnezeu peste voi. Treziţi inimile voastre şi staţi în faţa slavei Mele, căci cuvântul Meu de azi este înger trimis de Mine ca să adune în barca salvării pe cei care gem şi plâng sub întunericul depărtării de Dumnezeu.

Voi, slujitori ai bisericii care mai sunteţi vii cu inima, sculaţi şi sunaţi şi apăraţi izvorul credinţei şi pe fiii voştri care se aleg de partea vieţii veşnice! Vă voi da un nume nou şi o inimă nouă, căci vinul Meu este vin nou, şi nu-l pun în vase vechi. Sculaţi, şi înnoiţi-vă pentru vinul cel nou, pentru veacul cel nou, zidit din sfinţi pe pământ. Fugiţi de bani, fugiţi de lăcomie, fugiţi de bogăţie, fugiţi de slava care vine de la om, fugiţi de-a dreapta Mea şi staţi sub harul credinţei sfinte până ce voi pune pe antichrist aşternut sub puterea Mea. Amin, amin, amin.

Antichrist este împărat mare în numele Meu, zice el. Toţi împăraţii pământului îi slujesc lui, şi nu-i cunosc faţa. Dar iată zilele când Eu, Domnul, vin, şi îl voi nimici cu suflarea gurii Mele şi îl voi numi fiul fărădelegii, împăratul babilonului, cu care s-au desfrânat toţi împăraţii şi toţi supuşii împăraţilor. Scris este în Scripturi că sfârşitul tuturor nu va veni înainte de lepădarea de credinţă când se va arăta omul fărădelegii. Iată, cuvântul Meu este suflarea gurii Mele, care grăieşte adevărul despre păcatul pustiirii, aşezat la loc sfânt şi îmbrăcat în veşmânt sfânt. Eu sunt Dumnezeu Cuvântul. Iată zilele Mele, şi va fi răsplată după faptă peste tot pe unde nu pătrunde harul pocăinţei, pe care Eu îl suflu peste pământ ca să-l ia cei ce se vor umili spre iertarea păcatelor lor.

Eu stau la uşă şi bat. De va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el, şi el cu Mine. Amin. Cuvântul acesta este cina pe care Eu, Domnul, o aşez între Mine şi cel ce va deschide glasului Meu. Amin.

Iată, Mirele vine! Cuvântul Meu este înger trimis de Mine, după cum este scris: *«În zilele când va grăi al şaptelea înger, atunci săvârşită este taina lui Dumnezeu, precum Domnul bine a vestit robilor Săi, proorocilor».* Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 1998

Sărbătoarea Brâul Maicii Domnului

Cel ce crede în Domnul, are viaţă veşnică. Preoţii lumii stau la răspântii să-i oprească dinspre izvor pe cei însetaţi de Domnul.

Cobor din cer pe pământ cu hrană îngerească. Amin. Fiilor unşi de Mine în grădina Mea cea de la sfârşit! Iată, Mirele vine! Ieşiţi întru întâmpinarea Lui. Deschideţi Domnului! Amin, amin, amin.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, cobor din cer pe pământ cu iubire proaspătă şi cu flori de nuntă, ca să pun la nuntaşii care vin la nunta Cuvântului. Cuvântul este Fiul lui Dumnezeu, prin Care toate s-au făcut. Amin. Eu sunt Mirele nunţii. Eu sunt hrana şi bucuria nuntaşilor. Fericit este cel ce ştie să aibă haină de nuntă, că acela se ridică la strigarea Mirelui şi se găteşte în veşmântul nunţii şi intră bucurându-se. Amin.

O, copilaşi ai grădinii venirii Mele, vin oiţe la izvor. Vedeţi să înveţe să bea şi să fie vii pentru venirea Mea. Vedeţi să nu se înece când beau. Vedeţi să nu li se aplece când mănâncă. Învăţaţi-le venirea la izvor, şi mâncatul, şi băutul, şi crescutul lor. Vedeţi să înveţe de la Mine şi de la voi ce înseamnă Dumnezeu prin izvorul acesta al vieţii veşnice. Sunt multe oi care nu s-au plecat întunericului veacului acesta, şi pe acestea le voi călăuzi la nunta cuvântului Meu cel viu, şi vouă vă voi da puterea Mea, ca să biruiţi toate neputinţele cele pământeşti şi să staţi în poarta cuvântului Meu şi să suflaţi peste oi şi să le puneţi în guriţă şi în trăistuţă păşunea Mea, mana care se coboară din cer în vremea aceasta, hrană îngerească pentru cei curaţi la inimă şi la duh şi la trup. Eu sunt Cel viu, şi am în Mine viaţă veşnică pentru toţi cei care Mă caută după adevăr. Slujitorii bisericii din lume nu fac voia Mea, şi de aceea nu pot avea grijă de cei ce nu Mă au, dar care sunt deprinşi să ştie că biserica este aceea unde se strânge lumea şi preotul pentru slujbă.

Fiilor unşi în grădiniţa Mea, fiţi biserică cuvântătoare. Învăţaţi pe cei ce Mă caută ce înseamnă cuvântul biserică. Duhul necunoştinţei de Dumnezeu este împărat peste cei fără de înţelepciune. Mulţimi peste mulţimi sunt prinse sub duhul necunoştinţei, şi piere omul din lipsă de înţelepciune. Temerea de Dumnezeu s-a depărtat de la oameni, iar moartea şi faptele ei sunt hrană pentru sufletul omului, şi omul nu ştie ce mănâncă. S-a scufundat lumea toată în necunoştinţă, şi nu ştie omul ce este temerea de Dumnezeu şi ce este înţelepciunea. Vin Eu, Domnul, şi aşez pe pământ masă bogată, hrană îngerească, odihnă pentru toţi cei blânzi şi smeriţi cu inima şi cu trăirea lor. Vin Eu, şi iar învăţ pe om, căci sunt Învăţătorul. Amin. Şi sunt în voi şi peste voi şi vă fac împărţitori de viaţa cea veşnică, şi care este în Mine, fiindcă Eu voiesc să-i trag pe toţi la Tatăl.

Când poporul Israel a ajuns la Iordan, Moise l-a învăţat legile cele sfinte ca să trăiască prin ele şi să aibă viaţă veşnică, dar nepăsarea de viaţa cea veşnică l-a părăsit pe poporul Domnului, iar cine nu are viaţă veşnică, acela moare. Viaţa cea veşnică este Iisus Hristos în om. *«Toţi cei ce cred în Mine au viaţă veşnică»,* Eu aşa am spus. Dar iată, nu este înţelepciune pe pământ, fiindcă cei ce s-au aşezat păstori de suflete, aceia îngrijesc de ei înşişi, şi nici de ei înşişi nu ştiu să îngrijească.

Ce voieşte să spună Scriptura aceasta: *«Cel ce crede în Mine are viaţă veşnică»*? Cel credincios nu se îndoieşte, nu se sminteşte întru Mine, şi Mă are aşa cum sunt Eu şi Mă lasă

peste el cu toate ale Mele şi este curat şi umilit şi înţelept şi veghetor şi iubitor de viaţă veşnică. Vine vremea să se împlinească această Scriptură a vieţii veşnice peste toţi cei credincioşi cu adevărat şi în toată vremea, că Ilie, proorocul Meu, în toată vremea a crezut în Mine şi a trăit viaţă veşnică, viaţă care nu moare în om. Amin, amin, amin.

Iată ce lucrare minunată: Eu, Domnul Iisus Hristos, vin din cer pe pământ cu hrană îngerească pentru oile care ştiu să audă şi să creadă şi să înţeleagă glasul Păstorului bisericii. Eu sunt Păstorul păstorilor, Păstorul bisericii Mele, Păstorul celor vii cu viaţa, cu viaţa Mea vie în ei.

Ce este viaţa vie, şi ce este viaţa moartă? Viaţa cea vie este viaţa Mea în om în toată vremea, iar viaţa moartă este viaţa omului în om, voia omului în om. Cel viu cu viaţa crede şi nu ispiteşte, crede şi se umileşte crezând, că este viu şi ştie prin viaţa lui cea vie.

Fiilor, cei vii cu viaţa au înţelepciune. Amin. Cel mort cu viaţa nu ştie cum să creadă, şi ispiteşte şi stă în el, căci este mort cu viaţa şi ştie prin viaţa lui cea moartă. Dar Eu vin din cer pe pământ Învăţător de viaţă veşnică peste cei credincioşi, că nu mai este învăţătură adevărată pe pământ. Cei ce Mă vestesc pe Mine oamenilor, aceia au viaţa lor şi nu pe a Mea, şi este făţarnică învăţătura lor, că ei nu sunt vii cu viaţa. Vin Eu şi împlinesc Scripturile vieţii veşnice peste cei binecredincioşi, căci cerul şi pământul vor trece, dar cuvântul cel rostit de Mine se va împlini iotă cu iotă. Amin.

O, fiilor unşi de Mine peste vremea aceasta, Mă fac cuvânt de iubire proaspătă şi Mă dau prin voi celor ce vin spre muntele Meu cel sfânt, din care curg legile Mele cele de viaţă veşnică. Amin. Grăiesc peste ei şi zic:

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Am dat pacea Mea ucenicilor Mei. Pace şi vouă, şi veţi fi ucenicii Mei, căci orice păstor dă Tatălui lucrul său cel bun, ca să Se bucure Tatăl de rodul talanţilor celor cu talanţi. Păstorul care dă cu toiagul lui în oi pentru că Mă iubesc pe Mine oile lui mai mult decât Mă iubeşte el, acela este păstor mincinos, care zice şi nu face după cuvântul său.

Iată, biserica cea din România ştie de izvorul cuvântului Meu din această grădină, şi s-au pus păstorii la pândă să împiedice pe toţi cei însetaţi şi să nu bea de la Mine, şi să bea de la ei. Dar Eu stau pe munte curat, căci munte înalt este biserica Mea cea curată, care Mă are în mijlocul ei, fiindcă biserica e din fii curaţi, nu din ziduri de piatră. Acolo unde sunt cei curaţi şi credincioşi, şi Eu sunt. Iar acolo unde se adună cei făţarnici ca să cinstească numele Meu şi pe ei lângă numele Meu, zic ei, acolo este biserică lumească, nu biserică a lui Iisus Hristos. Iar păstorul care sună să-şi adune oile şi suflă peste ele ca să le încălzească la sân, acela le ia pe braţe pe oi şi le aduce la izvorul cel veşnic şi le are ca plată a lucrului de ucenic credincios, şi acela va auzi de la Mine: *«Vino, slugă credincioasă, că peste puţine ai fost pus, şi ai fost Mie credincios. Vino acum să-ţi încredinţez pe cele multe ale Mele, căci plata celor credincioşi sunt Eu cu toate ale Mele, amin; Eu şi cuvântul vieţii veşnice».* Amin, amin, amin.

Pace vouă, celor călăuziţi de păstor credincios Mie! Pace vouă, celor ce cunoaşteţi glasul Păstorului Cel bun, Cel ceresc, Păstorul Care coboară din cer pe pământ ca să-i tragă pe toţi ai Săi la Tatăl, Păstorul Care-Şi pune sufletul Său pentru oi. Luaţi Duh Sfânt! Luaţi Duh Sfânt! Luaţi Duh Sfânt! Amin, amin, amin. Şi dacă luaţi, fiţi vii apoi. Luaţi cuvântul Duhului Sfânt şi învăţaţi să lucraţi peste voi taina vieţii veşnice, taina dintre Mine şi voi să ştiţi s-o trăiţi, să ştiţi s-o înţelegeţi, căci până acum voi aţi strigat la cer şi aţi cerut de la cer, dar acum cerul răspunde pământului, iar cei ce primesc, să ştie taina celor cereşti în ei, să ştie prin duhul cel înnoit în ei. Taina Mea nu este între făţarnicii lumii, ci este pentru cei curaţi cu inima. Păstraţi taina Mea, căci cei ce n-au viaţă în ei umblă să-i dezbrace de taina Mea pe cei ce vin după Mine. Fiţi cuminţi! Fiţi cuminţi! Fiţi cuminţi, voi, cei care doriţi pe Dumnezeu! Fiţi cuminţi, căci cei ce n-au în ei viaţă vie nu trebuie să fie traşi sau împinşi sau aduşi la izvor, căci acest izvor are în el viaţă veşnică numai pentru cei cu Mine în ei. Amin, amin, amin. Luaţi duh de înţelepciune şi fiţi cuminţi, că plata bună se dă celor cuminţi. Lăsaţi zbuciumul şi luaţi pacea Mea în voi şi răbdaţi spre înţelepţire. Fiţi mulţumiţi, căci cei nemulţumiţi sunt tulburaţi, sunt nelinişţiţi. Femeia lui Lot este pildă de trezire pentru cei ce-şi iau crucea ca să vină după Mine. Ea s-a îndoit, ea s-a uitat în urmă, şi uşa Mea s-a închis în faţa ei, dar voi fiţi credincioşi şi sfinţi şi luaţi înţelepciune şi luaţi puterea vieţii veşnice în voi, căci totul este cu putinţă pentru cel ce crede în Mine. Ce trebuie să poată cel ce crede în Mine? Acela poate să se uite numai la Mine. Acela lucrează peste el viaţa Mea. Acela voieşte cerul şi pe Dumnezeu şi poate cu Mine şi nu poate fără Mine.

Amin, amin zic vouă, celor ce veniţi spre muntele Meu cel sfânt: fiţi mulţumiţi şi fiţi sfinţi, căci cei sfinţi înţeleg taina lui Dumnezeu cu oamenii cei credincioşi. Eu vin curând, şi plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa. Amin.

Iată, sunt cu cei credincioşi ai vremii venirii Mele cuvânt peste pământ, şi sunt venit cu sfinţii şi cu heruvimii şi cu serafimii, şi se va vedea în curând coborârea Mea cu sfinţii cu care vin mereu peste grădina cuvântului Meu, grădiniţa izvorului râului vieţii, care curge din Dumnezeu. Amin. Luaţi şi mâncaţi, luaţi şi beţi! Acesta este cuvântul vieţii veşnice, masa cea de nuntă a Fiului lui Dumnezeu, Care cheamă pe cei săraci, pe cei flămânzi, pe cei însetaţi, pe cei goi, pe cei curaţi cu inima şi pe cei ce plâng. Fericiţi cei ce vin aşa, că aceia se vor bucura, căci acest veşmânt este veşmântul nunţii. Amin, amin, amin.

O, mamă, tu eşti plină de iubire dumnezeiască şi văd dorul tău. Tu eşti pomenită azi de biserica Mea şi voieşti să pomeneşti şi tu numele bisericii Mele celei vii pentru sărbătoarea ta, pentru pomenirea ta între fiii bisericii.

Pace ţie, mamă a Mea, căci pacea Mea e pacea ta, şi suntem cu cei credincioşi întru pace. Amin.

— O, Fiule, Fiule, lungă mi-a fost iubirea, lungă şi aşteptarea, Fiule al meu. M-am aşternut cărare între Tine şi cei ce veneau să caute pe Dumnezeu, iar eu celor credincioşi le ieşeam în cale şi îi îmbucătuream cu îndemnul la veghe şi la rugăciune spre cer. Acum voiesc să Te dau pe Tine la mulţi din cei ce urmau pe cărarea mea spre Tine. Stau cu acoperământul meu peste ei şi îl desfac, şi dându-i Ţie, zic: deschide-le, Fiule. Amin. Primeşte rodul meu. Amin. Dă-le înţelepciunea Ta cea tainică, cea care învaţă pe om rodul vieţii veşnice. Amin. Eu am lucrat peste ei după cum au fost ei, ca să-i fac să străbată drumul înainte până la izvorul Tău, Fiule. I-am îndemnat la duhul rugăciunii, la duhul cererii, la duhul veghii, dar acum, dă-le duhul înţelegerii, Fiule, dă-le putere să înţeleagă minunea grădiniţei Tale, minunea cuvântului Tău, care a rodit grădină de fii unşi şi vii prin ungere cerească peste pământ în mijlocul României.

O, fiilor din grădiniţa Fiului meu, dăruiţi pe Fiul meu la cei aduşi de mine la izvor. Daţi-le darul înţelegerii tainei lui

Dumnezeu în om. Lucraţi lucrarea care vă este vouă dată pentru învierea făpturii. Amin.

Iar voi, cei veniţi la izvor, faceţi tot ce vă va zice Fiul meu, Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu. Vă mulţumesc pentru că aţi înţeles cărarea mea care duce la Fiul meu. Amin, amin, amin.

— Binecuvântată eşti, mamă, şi îi voi învăţa pe ucenicii tăi să fie ucenici vii.

Binecuvântaţi să fiţi voi, cei care aţi urmat mamei Mele. Binecuvântată să fie ziua aceasta, că Eu, Domnul, lucrez naşterea din nou a lumii, naşterea omului nou, naşterea cea de sus, naşterea omului din Dumnezeu, lucrarea Mea în mijlocul României, ţara Mea de nuntă, ţara iubirii dintre Mire şi mireasă. Amin, amin, amin.

31 august/13 septembrie 1998

Praznicul Naşterii Maicii Domnului

Omul ştie că Domnul este milos; El însă este în haina judecăţii. Cei ce vin la izvor, să nu se înece bând, ci să se facă sfinţi.

Vin iar la voi, fiilor unşi în grădină, că voi sunteţi venirea Mea, cale a venirii Mele după două mii de ani. Amin. M-am aşezat în voi, şi apoi v-am măsurat făptura şi v-am învăţat să Mă primiţi şi să credeţi în venirea Mea şi să Mă vestiţi că am venit la voi şi că lucrez peste voi cartea împărăţiei cerurilor, că scris este în Scriptura care spune: *«Se va propovădui această Evanghelie a împărăţiei în toată lumea, spre mărturie la toate noroadele, şi atunci va veni sfârşitul. Amin».*

O, fiilor, ce este sfârşitul pe care Eu l-am voit a fi înţeles în această Scriptură? Sfârşitul acesta este venirea Mea. Amin, amin, amin. Dar iată, din pricina înmulţirii fărădelegii iubirea multora s-a răcit, că era scris să fie aşa. Şi dacă iubire nu mai este, de aceea nu se mai pricepe taina sfârşitului, taina venirii Mele după două mii de ani. Este scris în Scripturi despre taina celor două mii de ani. Cine citeşte, să înţeleagă. Amin. O, cum să înţeleagă omul această taină a plinirii tuturor vremilor dacă omul nu voieşte să înţeleagă, dacă omul nu voieşte să vin şi să pun sfârşit fărădelegii? Cel ce voieşte să se numească creştin nu vrea cu greul, ci vrea să-i meargă bine şi vrea să fie ajutat de Dumnezeu. Nici să Mă iubească nu vrea să fie în stare, dar vrea să-l ajut şi vrea să creadă că Dumnezeu îl iubeşte. Omul are obiceiul să zică şi să ştie că Dumnezeu este iubitor şi milos şi bun, şi altfel nu-i place să ştie. Dar zic Eu altfel, şi iată cum zic: sunt îmbrăcat în haina judecăţii, şi voi da fiecăruia după cum este fapta sa. Amin. Eu nu pot să fac de la Mine nimic, şi cum aud, aşa şi judec, pentru că nu fac voia Mea, ci a Tatălui, Care M-a trimis. Amin. Eu de şapte mii de ani aştept milă de la om. Acum două mii de ani am zis oamenilor: *«Învăţaţi ce înseamnă: milă voiesc, nu jertfă».*

Oamenii n-au milă cu adevărat unii de alţii. Umblă omul cu taina milei şi face din ea cădere peste om, că omul nu ştie taina milei. O, fiilor din grădina Mea, unde-i greu, nu se prind mulţi, că omul are milă de el însuşi, şi îşi zice că Dumnezeu e bun şi iubitor, şi nu vrea omul la greu, nu vrea să se jertfească pentru Dumnezeu prin iubire de Dumnezeu. Om pe om se înşeală cu iubirea pentru aproapele, dar nu ştie omul taina milei, că pe pământ e prea multă mândrie, şi unde-i greu, nu se prind mulţi. Cei mândri nu se bagă la greu, nu se pun pentru Dumnezeu şi pentru planul lui Dumnezeu, dar îşi zic că ajută pe aproapele lor.

Iată, fiilor, nu sunt înţelese tainele Scripturilor. Omul le-a răstălmăcit după a lui plăcere, şi mulţi Îl pierd pe Dumnezeu din pricina plăcerilor lor. Uitaţi-vă la slujitorii de azi care-şi zic ai Mei. Deschideţi ochii şi priviţi-i ca să înţeleagă şi cei ce nu vor să vadă ca voi. Uitaţi-vă la ei cum calcă peste Dumnezeu. Mai bine le vine să calce peste Dumnezeu şi peste dreptatea lui Dumnezeu decât peste omul care vine spre ei fără dragoste de Dumnezeu, căci dragostea de Dumnezeu îl face sfânt pe om. Dar ei lucrează pentru câştig nedrept, nu pentru Mine. Ei învaţă cele ce nu se cuvin pe cei ce le îngăduie nedreptăţi faţă de Dumnezeu. Iată, toţi oamenii Îl pierd pe Dumnezeu din pricina iubirii de sine, căci sunt pretenţioşi, şi aşa stau faţă în faţă cu slujitorii de azi care-şi zic că sunt slujitorii Mei.

O, nu e uşor să priceapă omul taina milei, taina lui Dumnezeu în om. De aceea v-am spus Eu vouă, fiilor unşi în grădină, să vă uitaţi bine la cei ce vin la izvorul care curge la voi, să vă uitaţi la cei ce se îneacă bând, la cei ce li se apleacă mâncând, şi să vă faceţi datoria să-i învăţaţi de la Mine ce înseamnă Dumnezeu, să-i învăţaţi mâncatul şi băutul şi crescutul prin izvorul de la voi, că Eu aşa am spus: *«Se va vesti şi se va propovădui această Evanghelie a împărăţiei în toată lumea, spre mărturie la toate noroadele, şi atunci va veni sfârşitul»,* iar sfârşitul este venirea Mea. Amin.

Creştinul trebuie să fie de folos planului lui Dumnezeu, dar din pricina măririi de sine nu poate omul să fie creştin, nu poate folosi lui Dumnezeu, căci cine-şi caută folosul său, acela nu ştie ce înseamnă această taină: creştin. Cine nu trage folos din învăţătura care vine din Scripturi, acela nu poate fi creştin, căci creştin înseamnă Hristos în om, faţa lui Hristos, viaţa lui Hristos în omul creştin. Iubirea s-a răcit din pricina înmulţirii fărădelegii care a devenit lege pe pământ, fărădelege îngăduită de lege, iar Eu, Domnul, sunt îmbrăcat în haina judecăţii, în haina dreptăţii, amin, căci sfinţii Mei mereu suspină şi Îmi spun: *„Doamne, până când?“.*

O, îndureraţii Mei, o, sfinţilor care aşteptaţi dreptatea pentru fapte, iată, vremea este cu Mine şi cu plata Mea. Am spus tuturor: «*Privegheaţi!»,* dar omul se iubeşte pe sine şi îşi zice că Dumnezeu e bun şi milos şi iubitor, iar Eu sunt Cel Drept şi stau pe scaunul judecăţii şi trimit pe îngerii Mei să-i aleagă pe cei buni dintre cei răi, şi să vin apoi cu judecata pentru cei ce nu priveghează întru venirea Mea. Şi voi veni pe neştire, ca pe vremea când am venit prin Fecioară între oameni şi oamenii n-au ştiut, căci taină nepricepută este venirea Mea, dar de cei sfinţi taina Mea este ştiută, căci sfinţii o împlinesc prin lucrarea Mea cu ei. Amin, amin, amin.

— O, Fiule tainic, mare este taina creştinătăţii! Iubirea mea de mamă se face pâine caldă pentru cei ce iubesc taina creştinătăţii. Această taină nu mai este trăită pe pământ, Fiule tainic. Nimeni nu mai poate fi creştin pe pământ, căci focul fărădelegii a pârjolit toată iarba verde, Fiule trist. Coborârea Ta pe pământ nu-şi mai găseşte loc, că Tu eşti ceresc şi eşti Dumnezeu sfânt, şi nu mai ai unde să Te aşezi. Mărirea şi semeţia omului Te-au pedepsit să nu-Ţi mai găseşti loc de coborâre pe pământ. Peste tot stă ascuns antichrist. În orice om el se simte dumnezeu, şi pe orice om îl face să se creadă iubit de Tine, Fiule drept. Dar Tu lucrezi tainic, ca şi atunci când prin naşterea mea între oameni Tu ai făcut din mine venire a Ta, cale a venirii Tale acum două mii de ani.

O, şterge-Ţi faţa tristă şi alină-Te în mila mea de mamă. Nu plânge, Fiule dulce, că Tu eşti Dumnezeu. Lacrima

Ta şi iubirea Ta, care s-au făcut chin peste Tine, mi-au ars inima, şi sufletul mi l-au pătruns ca o sabie. Atunci am înţeles că nimeni nu Te-a iubit, şi am descoperit atunci gândul inimii omului, aşa cum a profeţit bătrânul Simeon în zilele cele pentru naşterea Ta între oameni. Azi, din nou sunt străpunsă de sabia aceleiaşi dureri, căci Tu, Doamne Cuvinte, eşti taină nepătrunsă de inima omului, şi s-a descoperit din nou că numai Tu nu eşti primit în inima omului, ca şi atunci când Ţi-ai făcut atât de tainică venirea către oameni, şi când oamenii prin necredinţa şi prin nepăsarea lor şi-au scris singuri judecata, ca şi azi, Fiule nepătruns de inima omului.

Alină-Te în mila mea de mamă, că iată, am găsit casă a milei pe pământ, casă pentru Tine, Fiule ceresc, cale a venirii Tale după două mii de ani, grădiniţă de fii, lucrată de Tine pentru cer. Împărăţia Ta din om a căzut, Fiule ceresc, dar Tu eşti Judecător drept, iar omul a uitat că Tu eşti îmbrăcat Judecător.

O, fii ai oamenilor, cine poate osândi pe Judecător? Cine poate amâna procesul neamurilor? Cine se poate ascunde de ziua venirii Fiului meu, Dreptul Judecător? Fugiţi din căile fărădelegii, că vine împărăţia cerurilor pe pământ şi va prinde sub ea pe cei depărtaţi de Dumnezeu. Lucraţi pocăinţă şi vegheaţi apoi, că ziua Domnului vine ca furul pentru cei ce dorm. E Domnul cu strigătul după voi. Auziţi-I strigarea! E Domnul! Amin, amin, amin.

— O, mamă, cine mai crede în venirea Mea? Cel ce crede în Mine, crede şi în venirea Mea. Dar cine mai crede în Mine? Cine mai ştie ce este această taină: credinţa şi lucrarea ei? Cine mai cunoaşte numele Meu?

O, mamă, credinţa s-a sfârşit şi iubirea s-a răcit, şi Eu am venit, şi vin, şi nu este cel ce Mă cunoaşte, căci somnul omului e somn greu. Unde nu este iubire, este somn greu. Mă uit la omul de pe pământ care iubeşte pofta lui. Oricât i-ar fi de somn, iubirea de pofta lui cea păcătoasă îl ţine treaz şi viu cu pofta, şi îl umblă pe drum şi noaptea, şi el biruie somnul prin pofta cea rea care-l ţine treaz, căci cine iubeşte nu mai are somn. Dar pentru Mine omul nu dă somnul, că nu Mă iubeşte omul, iar Eu vin ca un fur pentru cei ce dorm, pentru cei ce nu trăiesc. Omul cel făţarnic dă să îmblânzească lupul cu pielea oii, dar pe Mine nu Mă îmblânzeşte, iar Eu sunt îmbrăcat Judecător, şi omul nu crede până nu vede. Omul este oaie mincinoasă, ca şi lupul, dar lupul este adevărat şi ştie să se lase atras de pielea oii, că el ştie că vine plată pentru lup, pentru lucrare de lup, dar omul nu ştie şi nu vrea să audă că e oaie mincinoasă, şi mulţi Îl pierd pe Dumnezeu din pricina măririi de sine. Cei ce-şi zic creştini pe pământ sunt plini de pretenţii şi calcă peste Dumnezeu prin mărirea de sine. Omul nu trăieşte creştineşte, dar îşi zice creştin, şi are piele de oaie şi are minte deşartă, iar păstorii omului calcă peste Dumnezeu şi zic ca omul cel făţarnic prin mărire de sine.

Fiilor din grădină, fiţi precauţi, că Eu sunt Cel ce aleg pe cei aleşi între oameni, iar cei ce vin nu se mai uită în urmă, şi scapă. Cei ce nu scapă sunt cei ce se uită în urmă. Cei ce nu scapă sunt cei ce se dau jos de pe acoperiş ca să-şi ia haina lor din casă.

Fiilor din grădină, Eu sunt cu voi şi lucrez peste voi cartea împărăţiei, după cum este scris: *«Şi se va propovădui această Evanghelie a împărăţiei în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile, şi atunci va veni sfârşitul»,* iar sfârşitul este venirea Mea, căci vin să fac dreptate sfinţilor în cer şi pe pământ. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 1998

Praznicul Înălţării sfintei cruci

Domnul binecuvintează lucrul pentru căsuţa din deal, primul dintre mărgăritarele proorocite să fie în jurul grădinii Sfintei Sfintelor. Cei îndoielnici sunt opriţi dinspre izvor prin duhovnicii lor cei necredincioşi. Fericiţi cei săraci cu duhul.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, vă închin pe voi, fiilor unşi în grădina Mea, vă închin aşa cum închină o mamă bună pe copilul ei după ce-l spală şi îl îmbracă, şi apoi după ce-l hrăneşte, şi ori de câte ori începe sau isprăveşte peste el îngrijirea. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, închinaţi-vă şi voi viaţa cea de fiecare zi până la venirea Mea, ca să vă am apoi în fericirea cea veşnică între cer şi pământ.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, binecuvintez începutul lucrului din deal, prima căsuţă din jurul acestui aşezământ sfinţit de numele Meu, prima căsuţă binecuvântată de cuvântul Meu prin voi, fiilor unşi cu ungerea Mea cea nouă. Toate căsuţele binecuvântate de cuvântul Meu care este cu voi, să aibă în ele fii pe potriva Mea, fii după chipul şi asemănarea Mea, fii numiţi de cuvântul Meu. Această căsuţă să fie un mărgăritar din şirul de mărgăritare care va înconjura aşezământul începutului Meu cel nou, prin care am început naşterea din nou a lumii, înnoirea lumii, fiilor unşi. Începem din nou lumea, şi încep cu voi. Amin, amin, amin. Nimeni dintre cei ce vă întâlnesc pe voi în numele Meu, nu pricepe adâncimea tainei Mele în voi, ba unii se scoală şi vă hulesc, şi pentru aceia Eu nu pot spune că n-au ştiut ce fac ei prin hula lor. Acum s-a aşezat pe pământ sfârşitul răului şi începutul celor sfinte peste om, şi nu mai e vreme de aşteptat, că toate sfârşitu-s-au. Amin. Sfârşitu-s-au toate şi nu mai e nimic bun pentru Dumnezeu pe pământ. Totul e deşertăciune şi goană după vânt, după cum spune Scriptura, dar voi sunteţi planul Meu în mâna Mea, schiţa Mea cea pentru naşterea din nou a lumii. Nimic nu pot să-i mai dau lumii decât suferinţă. Lumea e lacomă după vânt şi după deşertăciune, e lacomă şi nu se mai satură de păcatul lăcomiei. Tot omul şi-a pierdut mintea şi nu şi-o mai adună ca să se uite la deşertăciunea minţii lui. Omul care se iubeşte pe sine, omul care Îl duce pe Dumnezeu cu vorba, acela nu cunoaşte nimic din taina numelui de creştin.

Fiţi atenţi, fiilor unşi cu ungerea Mea cea nouă; când vin spre voi oameni iubitori de Dumnezeu, zic ei, fiţi atenţi cum staţi în faţa lor. Staţi în numele Meu, şi altfel să nu staţi, că oamenii sunt iubitori de sine, sunt iubitori de argint şi se trufesc şi se laudă şi hulesc şi vând pe Dumnezeu, chiar dacă au înfăţişarea adevăratei credinţe, dar în zadar o au dacă tăgăduiesc puterea ei şi lucrarea ei între oameni. Fiţi curaţi faţă de toţi oamenii, şi de ce este al lor să nu vă atingeţi, că oamenii iubitori de sine nu iubesc pe Dumnezeu, chiar dacă au înfăţişarea adevăratei credinţe. Eu sunt Cel ce aduc spre voi pe cei ce Mă iubesc pe Mine şi pe voi. Eu sunt Cel ce cunosc inima omului, iar voi să lucraţi după cuvântul Meu, că iată ce fac oamenii: vin la voi şi se dau iubitori de Dumnezeu, iar când văd jugul Meu cel sfânt, dus de voi, se ruşinează şi dau să se ascundă sub nădejdea că nu e Dumnezeu cu voi şi că e diavolul. O, ce jug greu voi da Eu la aceştia care au aflat izvorul Meu cel sfânt de la voi, şi s-au dus apoi şi l-au vărsat pe drumurile lor deşarte, şi apoi au învinuit cuvântul Meu şi pe voi, cei unşi de Mine cu ungerea Mea cea nouă!

Am început din nou biserica Mea, că nimic nu mai înseamnă pe pământ biserică a lui Hristos. Iată ce fac preoţii

din lume: se scoală să lovească în începutul Meu cel nou, care este cu voi în lucrarea de înnoire a lumii. Oamenii şi-au pus peste ei duhovnici şi i-au mărit şi i-au slăvit şi i-au pus paravan pentru ei şi pentru slava lor cea deşartă. Vin oameni iubitori de sine până la izvorul Meu cel sfânt de la voi, şi se duc apoi să întrebe pe duhovnicii lumii păcătoase care nu se scoală din deşertăciunea păcatelor ei. Duhovnicii oamenilor zic ca oamenii, şi nu zic ca Duhul Sfânt. Dacă duhovnicii ar lucra cu Duhul Sfânt, ar fi sfinţi şi ar vedea deşertăciunea omului care se duce la duhovnic ca să ia de la Dumnezeu. Duhovnicii oamenilor vând vorbele lui Dumnezeu pe bani, şi oamenii zic că Dumnezeu este acolo unde se dau bani pe El, şi apoi zic că-L au pe Dumnezeu. Dar iată ce grăiesc: oamenii slavei deşarte şi-au luat plata prin duhovnicii sufletelor lor, care s-au sculat alături de ei împotriva Mea. Dacă duhovnicii oamenilor ar fi duhovniceşti, s-ar ascunde de oameni, că oamenii n-au pocăinţă, şi nici n-o caută. Iată ce caută omul, caută duhovnic care loveşte în Mine, în adevărul Meu, care a venit pe pământ ca să vădească faptele rele ale lumii.

O, fiilor unşi în grădina Mea, vă spun vouă că dacă aţi fi din lume, lumea v-ar iubi, că lumea iubeşte ce este al ei, dar voi nu sunteţi din lume sau ca duhovnicii lumii, care fac pe gustul omului din lume. Voi sunteţi cuvântul Meu, adevărul Meu, şi de aceea lumea nu vă iubeşte. Lumea nu iubeşte adevărul, şi de aceea nu poate lumea să vă iubească pe voi. Duhovnicii bisericii din lume, cărora lumea le zice mari şi sfinţi, aceia au primit duhul slavei deşarte peste ei, şi sunt pătaţi în sângele lui antichrist, care-şi are locul în biserică, şi de aceea lovesc în numele Meu care este cu voi. Dar voi aveţi răbdare, că-i voi aduce cu capul la picioare, fiindcă Mă vor vedea cu voi şi vor fi judecaţi de însăşi conştiinţa lor cea pătată, care i-a făcut să lovească în lumina ochilor Mei care cutreieră pământul. Ei s-au ridicat mai presus de Mine şi au judecat după voia lor, că nu cunosc prin Duhul Sfânt, Care pe toate le judecă după dreptatea cea din cer.

Amin, amin zic vouă, fiilor unşi cu ungerea Mea cea nouă: duhovnicii românilor, care s-au pătat în sângele lui antichrist şi apoi au fost puşi mari peste sufletul românilor, aceia vor fi ruşinaţi de Dumnezeu pentru păcatul slavei deşarte şi pentru pata lor care-i face să spună ca omul şi nu ca Dumnezeu, Care nu caută la faţa omului. Iată, aceştia lovesc în voi şi se au bine cu toată lumea măririi de sine şi se vădesc că nu sunt oameni ai dreptăţii dacă lovesc în lucrul Meu cel sfânt, care vine peste voi pentru împlinirea Scripturilor cele pentru înnoirea lumii. Ei se cred mai deştepţi ca Mine şi ca voi, care Mă aveţi pe Mine din cer în toată vremea peste voi.

Oamenii nu iubesc calea adevărului, calea cea sfântă a Mea cu oamenii, şi de aceea s-au sculat împotriva izvorului Meu cel sfânt, care curge din cer în mijlocul României. Iar Eu, Domnul, Mă ridic împotriva duhovnicilor lumii şi le zic: n-am venit să aduc pacea, că n-am peste cine s-o aşez, căci oamenii iubesc păcatul. Am venit să aduc sabia, şi am adus-o. Iar voi, duhovnicii oamenilor care v-au făcut duhovnicii lor, daţi să fugiţi de sabia care taie dinaintea Mea făţărnicia care s-a făcut dumnezeu pentru cei slabi care nu văd calea adevărului ca s-o cunoască. Am venit să aduc sabia. Cuvântul acesta este sabia Mea. Ea desparte adevărul de minciună, şi omul cel făţarnic a început să ţipe şi să-şi strângă supuşii sub mantia sa, dar Eu vin cu plata făţărniciei, şi voi vă ascundeţi de faţa cuvântului Meu cel adevărat, că sunteţi făţarnici. Iată ce veste vă trimit: vai vouă, că alergaţi după sufletele oamenilor ca să-i faceţi ucenici credincioşi vouă şi nu Mie, căci oamenii care vă caută pe voi rămân în păcatele lor şi se fălesc cu numele Meu aşa cum sunt ei, dar ei sunt fii ai gheenei, şi vai şi lor dacă nu vor asculta de glasul Păstorului Care vine din cer şi Se face cuvânt pentru ca să cheme omul la pocăinţă şi la sfinţenie de duh şi de trup şi de inimă, pentru împlinirea Scripturilor de veac nou peste pământ. Vai vouă, cărturari şi farisei care staţi în numele Meu înaintea oamenilor ca să le tăiaţi calea care duce în împărăţia Mea cu care vin pe pământ! Vai vouă, celor ce lăsaţi lumea să rătăcească în păcate, ca nu cumva să fie cel ce se scoală împotriva voastră ca să vă descopere făţărnicia! Iată, v-aţi luat plata pe pământ, căci oamenii vă slăvesc pe voi, iar pe Mine Mă răstignesc prin păcatele lor. Slava care vine de la om este plata omului făţarnic, şi cu ea rămâne. Dacă aţi fi plăcuţii Mei, aţi fugi ca şi Mine de slava de la om, dar voi vă faceţi ucenici din oamenii slavei deşarte şi vă înveliţi cu ei şi vă semeţiţi împotriva plăcuţilor Mei, care fug de păcatul slavei deşarte. Eu nu grăiesc peste voi de la Mine Însumi, căci cel ce grăieşte de la sine, acela îşi caută slava lui, şi nu este de la Dumnezeu cel ce-şi caută slava lui. Eu sunt trimisul Tatălui, şi întru Mine nu este nedreptate, că nu caut la faţa omului, ci toate câte aud la Tatăl, acelea le grăiesc, căci nu caut slava Mea. Voi căutaţi la faţa omului, şi aşa grăiţi, şi aşa lucraţi. Duhovnicii timpurilor creştine se ridicau împotriva împăraţilor nedrepţi şi nu primeau pată pe faţa lor şi nu erau pătaţi ca apoi să trebuiască să se învoiască cu omul slavei deşarte, şi îşi puneau sufletul pentru oile Mele şi nu Mi le înjunghiau aşa cum faceţi astăzi voi, cei ce vă numiţi şi sunteţi numiţi de oameni duhovnici mari. Sunteţi mari, dar pentru oameni, nu pentru Dumnezeu, că la faţa omului căutaţi. Dacă aţi căuta cu faţa Mea în voi înaintea oamenilor, nu v-ar mai căuta mulţimi de oameni, şi ar fugi lumea de lângă voi aşa cum fugea de lângă Mine. După ce mulţimile de oameni vedeau ce voiesc Eu de la om, Mă părăseau şi nu mai umblau după Mine. Numai câţiva aveam cu adevărat de partea Mea, iar aceia iubeau adevărul lui Dumnezeu, nu al omului. În toate timpurile am avut numai câţiva, căci oamenii iubesc păcatul şi nu se învoiesc cu lepădarea de sine.

Amin, amin zic vouă: slujitorul care are după el mulţime de suflete, acela nu este cu Mine, ci este cu slava care vine de la om, şi nu este bună turma lui. Dar slujitorul prigonit de slujitorii bisericii pentru că are oi sfinte şi cuminţi şi ascultătoare de Dumnezeu, acela este slujitor ceresc înaintea Mea, căci credinţa nu este a tuturor. Amin, amin, amin.

O, fiilor unşi în grădina Mea cea cu ungere nouă în ea! Am strâns pe România în grădina Mea de la voi, şi acum caut după neamul român care va fi să fie, căci Eu nu fac pe gustul omului lumesc, aşa cum fac duhovnicii lumii, care calcă peste Dumnezeu pentru faţa omului. Începem din nou lumea, şi încep cu voi. Amin. Începem din nou pe România, şi încep cu voi. Amin. Începem din nou cu începutul în toate, şi încep cu voi. Amin. Şi am început cu voi. Amin, amin, amin.

Nimeni din cei ce vă întâlnesc pe voi şi vă privesc pe voi în numele Meu, nu pricepe adâncimea tainei Mele în voi, că Eu lucrez tainic din veac şi până în veac. Dacă aş mai lungi veacul omului, omul de după această lucrare a Mea ar osândi pe tot omul de azi că n-a cunoscut pe Dumnezeu în voi. Dar oamenii de lângă voi şi toţi cei din vremea aceasta nu vor venirea Mea, căci sunt goi şi nu ştiu ce înseamnă veşmântul venirii Mele, veşmântul de nuntă, fericirea pe care Eu, Domnul, am aşezat-o pentru cei săraci cu duhul, pentru cei ce au numai Duhul Meu. Oamenii au multe duhuri şi sunt bogaţi în duhuri, dar cei săraci cu duhul sunt cei ce au numai Duhul lui Dumnezeu, numai un singur duh. Oamenii nu sunt cunoscători ai celor sfinte, şi sunt uşori la minte şi se iau după toate câte vin

de la oameni. Dar cei săraci cu duhul au veşmântul venirii Mele şi veghează întru venirea Mea, căci Eu am zis: «*Fericiţi cei ce plâng, fericiţi cei blânzi şi drepţi, fericiţi cei flămânzi şi goi, fericiţi cei ce miluiesc, fericiţi cei cu inima curată, care fac toate acestea în pacea inimii, că plata lor, multă este în ceruri, aşa cum a fost şi pentru proorocii cei de dinainte, care erau prigoniţi pentru numele Meu*».

Voi, fiilor unşi cu ungerea Mea cea nouă, să nu vă plecaţi învăţătorilor oamenilor, aşa cum face lumea ca să fie văzută de lume, ca şi învăţătorii ei, cărora le plac locurile cele dintâi şi le place să fie numiţi învăţători peste oameni. Voi ştiţi că unul este Învăţătorul şi Părintele vostru: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, amin, iar voi sunteţi fraţi. Nici învăţători să nu vă numiţi, că Învăţătorul vostru este unul: Hristos. Şi cel care este mai mare între voi, să fie slujitorul vostru, căci cel care se va înălţa pe sine va fi umilit, şi cine se va smeri pe sine va fi înălţat. Amin, amin, amin.

Înălţaţi spre Mine crucea credinţei sfinte, Evanghelia împărăţiei, care se vesteşte pe sine la toate neamurile, ca să vină apoi sfârşitul cel proorocit de Mine, să vină venirea Mea şi împărăţia Mea pentru cei drepţi. Astăzi sărbătorim crucea răstignirii Mele, pe care duhovnicii cei drepţi au scos-o din pământ şi au înălţat-o, ca tot cel ce se va uita la ea şi o va cinsti, să aibă viaţă veşnică, şi s-o trăiască apoi, căci viaţa veşnică se trăieşte, nu se dobândeşte fără viaţa ei, fără viaţa Mea în om.

Nimeni nu mai sărbătoreşte în el crucea răstignirii Mele. Face omul semnul crucii pe trupul lui, şi atât, iar Eu sunt fără viaţă în om, căci omul nu iubeşte răstignirea, aşa cum am iubit-o Eu. Omul nu stă răstignit pe cruce ca să nu păcătuiască. Omul s-a dat jos de pe cruce şi umblă în păcate şi este liber faţă de cruce. Dar Eu vin cu norii, şi înaintea Mea va merge slava Mea, crucea slavei Mele, căci răstignirea Mea a fost slava Mea prin care am biruit moartea omului care iubeşte viaţa Mea în el. Vin curând, şi toată făţărnicia omului va fi aşternută sub venirea Mea, iar Eu Mă voi slăvi în cei ce veghează întru venirea Mea cea cu slavă.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, vă închin pe voi şi tot lucrul vostru cel sfânt, care va sta înaintea Mea şi va rodi veac dumnezeiesc între cer şi pământ. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 1998

Cuvântul Domnului către poporul creştin

Ziua pomenirii surioarei sfintei Virginia, Maria lelica, la şase luni de la mutarea la cer. Cuvântul Domnului îl pregăteşte pe om pentru viaţă veşnică fericită şi neîndurerată. Mulţi din cei ce au auzit glasul Domnului nu şi-au lucrat lepădarea de sine şi L-au părăsit pe Domnul.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, coborâm în grădina cuvântului Meu, Verginico. Ia pe surioara ta şi hai să-i facem pomenirea cea de jumătate de an pentru ea, că pentru cei ce vin la cer se fac pomeniri apoi. Omul trăieşte şi după ce pleacă de pe pământ, trăieşte cu adevărat, dar taina aceasta este atât de puţin pricepută de om, măi Verginico! Chiar dacă este pricepută, este rău pricepută, că dacă ar şti omul cum se trăieşte după plecarea lui dintre oameni, n-ar mai mânca şi n-ar mai bea şi nu s-ar mai odihni, şi ar împlini tot cuvântul Meu pe care l-am lăsat peste biserici, căci am lăsat Evanghelia Mea peste oameni, şi oamenii trec peste ea şi n-o cunosc şi nu-i ştiu taina.

Toate ale Mele vorbesc omului despre viaţa lui cea veşnică. Tot ce i-am cerut Eu omului să facă pe pământ, i-am cerut pentru ca să-l pregătesc pentru o viaţă veşnică fericită şi nu îndurerată. Mulţimi de suflete se tânguiesc în viaţa cea de după trup. Numai suspinuri, numai vaiete, numai vierme neadormit, numai jale! Nu vrea omul să caute pentru viaţa lui cea veşnică. Iată ce face omul: caută să-şi facă rost de toate câte îi trebuie aici pe pământ, dar acestea sunt deşertăciune şi sunt supuse pieirii.

Grăiesc cu tine întru cele din cer, Verginico, să audă omul de pe pământ că este viaţă veşnică. Viaţa veşnică este şi bună, şi rea. Cine n-a trăit cu Mine, Domnul, pe pământ, tot aşa este şi în viaţa cea veşnică. Cine nu M-a căutat şi nu M-a iubit în viaţa de pe pământ, nu are mângâiere în viaţa cea veşnică, fiindcă iubirea şi fericirea se dobândesc în viaţa cea din trup, şi apoi le are omul care ştie să le păstreze bine după ce le lucrează. Cum se dobândesc acestea în vremea trupului?

O, Verginico, tu eşti cerească fiindcă ai dobândit cerul încă de pe pământ, că Eu te-am ales dintre oameni ca să lucrez cu tine mântuire peste mulţi credincioşi care iubesc viaţa cea veşnică. Şi acum vorbesc cu tine în cer şi cobor cu tine pe pământ, căci cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este aşternut picioarelor Mele. Amin, amin, amin.

— Binecuvântat să fie numele Tău în cer şi pe pământ, Doamne, căci numele Tău este purtat pe pământ de toţi binecuvântaţii Tăi. Dar cine sunt aceştia? Sunt cei ce fac voia Ta şi viaţa Ta în trupul, în sufletul şi în duhul lor. Dar câţi sunt aceştia pe pământ, şi cine poate face voia Ta, şi ce este voia Ta în om? Ea se vede lucrând din omul cel îndumnezeit de Tine. Ea este văzută din om, Doamne. Cine face voia Ta, este lumină pentru cei din jurul lui. Dar cine poate face voia Ta? O, numai cel plin de iubire pentru Tine ziua şi noaptea, numai cel atent prin iubire, numai cel ce ştie ce este mântuirea, numai cel ce Te cunoaşte pe Tine punându-Te în faţa oamenilor, numai cel ce cugetă cu sete şi cu dor la legile Tale grăindu-le şi lucrându-le în el şi în jurul lui, numai acela este cel ce face voia Ta. Acela care nu face voia lui, numai acela poate face voia Ta, Doamne.

Mi se umple duhul de jale când mă întorc cu privirea duhului înapoi, spre cei ce au trecut prin lucrarea cuvântului Tău cu mine, spre cei ce au auzit şi au poposit pe lângă izvorul Tău cel viu, care a curs din mine prin Tine vreme de peste patruzeci de ani. Dar cei ce au făcut voia Ta sunt prea puţini, Doamne, că omul e încăpăţânat, şi nu caută să înveţe ca să ştie cum să Te împlinească în el. Duhul uşurătăţii e capcană deschisă pentru tot omul care Te caută pe Tine, şi nu ştie omul ce înseamnă să-L aibă pe Dumnezeu în el. Acest duh al uşurătăţii şi al puţinătăţii de minte a nimicit atâtea suflete care au avut prilejul să afle şi să audă şoapta Ta, care s-a făcut izvor nesecat între cer şi pământ. O, nu mai este minte sănătoasă în om, că unde nu este veghe bună, mintea se despică în multe bucăţi, şi intră în ea părăsirea voilor Tale, şi apoi intră nepăsarea de suflet, Doamne. Aşa au păţit atâtea suflete care plângeau după izvorul Tău din mine, că veneau la izvor şi voiau să vină să fie cu Tine, dar nu lepădau voia lor, şi Te lepădau pe Tine, Doamne, Te lepădau după ce Te cunoşteau. O, că mulţi Te cunoşteau şi mulţi Te lepădau, ca şi în vremea trupului Tău, Doamne. Nu ştie omul ce înseamnă Dumnezeu în trupul şi în sufletul şi în duhul lui, că omul nu se rupe de voia lui, care îl desparte de Tine. Te găsesc oameni mulţi, şi tot atât de mulţi Te şi pierd, că voia omului e mai tare în om decât voia Ta. Omul trebuie să vegheze zi şi noapte ca să nu

Te piardă prin voile lui, căci *„Dumnezeu“* e cuvânt mare, iar *„om“* e cuvânt mic. Omul e mic şi nu-L poate purta pe Dumnezeu. Ferice de omul mare pe pământ, căci om mare pe pământ este omul purtător de Dumnezeu. Amin.

Mi se umple duhul de jale când mă uit cu Tine, Doamne, peste cei care au cunoscut lumina acestui cuvânt, şi apoi s-au lăsat spre duhul puţinătăţii de minte părăsindu-Te. Aceia au avut mândrie păcătoasă şi au căzut prin ea şi s-au smintit prin ea. Cel care nu vede bine are ochiul bolnav, şi zice că e sănătos şi rămâne în duhul lui, dar iată, fiecare carte îşi are vremea ei şi poartă în ea portretul vremii ei. Fiecare trup care a trecut prin cartea aceasta va fi ştiut de toţi oamenii de pe pământ, aşa cum acest izvor de cuvânt va fi să prindă în el mărturia fiecărui om. De aceea curge izvorul Tău, Doamne, că Tu eşti lumina cea pusă în obroc de însăşi voia Ta, ca să ştie toată suflarea din cer şi de pe pământ că Tu eşti mare, şi că omul este mic. Amin.

Astăzi sunt de mână cu surioara mea prin grădină, că i se face pomenirea în grădina Ta, Doamne. Ea e mirată de vremea de azi, căci s-a schimbat vremea. Ea vede cu duhul, ca şi cei din cer, dar cei de pe pământ nu ştiu să vadă. Ea vede prăbuşirea bisericii lumii şi e mirată, că îşi aminteşte cuvântul Tău cel spus din vreme. Ea vede lumea moartă, şi vede sabia Ta deasupra pământului. Ea vede lucrul Tău cel tainic cu care răsplăteşti pe vrăjmaşii Tăi. Ea vede pe antichrist întronat în locul cel ce se zice sfânt pentru Tine. Ea este cerească şi vede cereşte şi vede. Fericit este omul care dobândeşte pe pământ viaţa cea din cer, că acela vede cereşte din cer, şi numai cei cereşti văd ce vezi Tu, Doamne.

O, surioară, uită-te şi vezi împlinirea Scripturilor Domnului, păcatul lepădării de credinţă şi pe antichrist îmbrăcat slujitor al lui Dumnezeu, vrând să împlinească el Scripturile de nou Ierusalim între cer şi pământ. Dar el e orb şi e fără minte şi nu ştie că Scripturile sunt pentru cei sfinţi, nu pentru el, iar pentru el sunt blestemurile Scripturilor. El îşi împlineşte lucrul lui cel scris în Scripturi şi se grăbeşte să-şi întocmească umplerea cupei judecăţii. El şi ai lui au luptat să-i dărâme pe cei sfinţi, ca să fie a lui împărăţia lui Dumnezeu, care se ia prin sfinţenie, nu prin daruri, nu prin bani, nu prin făţărnicie, nu prin om, căci omul este mincinos.

O, surioară, trecerea mea la Domnul e trecere mare, pentru că eu am fost uşa cuvântului Lui care se împlineşte. Tu eşti surioara mea şi te-am ajutat din cer să ai trecere la Domnul, ca să vii apoi cu lucru lucrat pe pământ şi să iei plata pentru el. Tot ce ai mai greşit se şterge prin cei vii care mijlocesc în grădina Domnului pentru mulţi, iar acum suntem la masă de pomenire pentru tine în grădină. Omul nu pricepe viaţa cea veşnică, şi se miră de cei din cer care au trecere la Domnul.

Stăm şi serbăm aici, în grădină, că în casa de unde am plecat la cer eu şi tu, e doliu mare, surioară. O, nu te mai uita, că e doliu mare pentru noi. Acum nu ne mai uităm, dar când se vor înnoi toate locurile pe unde Domnul a însemnat prin cuvântul Său, atunci privirea noastră va umbla şi va bucura pe mulţi, şi vor înţelege mulţi ce a fost Dumnezeu prin această lucrare. Copiii tăi s-au făcut satane, căci slujesc păcatului mai mult ca lumea, fiindcă ei au fost copiii lui Dumnezeu, nu ai lumii, şi de aceea spun că sunt mai răi ca lumea. Copiii tăi au căzut în plata păcatelor lor pe care le-au făcut voit împotriva lucrării cuvântului lui Dumnezeu. Dar iată, avem copilaşi cereşti şi căsuţă cerească pentru noi. Avem copii unşi cu ungere nouă, şi mereu au pază de la Domnul peste ei, şi mereu are Domnul cuvântul Său cu ei. Acum totul este nou pentru cei noi, pentru cei vii, iar pentru cei vechi totul este stricat, de la minte şi până la faptă. Dar Domnul este cu împărăţia Sa gata s-o aşeze peste pământ şi să pună în ea pe cei mari, pe cei purtători de Dumnezeu, pe cei ce-L lucrează pe Domnul.

O, fiilor din grădină, fiilor unşi, iau pomenirea pentru surioara mea şi o unesc cu cei din cer şi suntem una, cerul cu pământul, iar îngeraşii cântă cu sărbătoare, că e zi de pomenire, cerul şi pământul laolaltă. Domnul este cu răsplata pentru toate câte lucraţi voi pentru cer. Amin, amin, amin.

Să le dai, Doamne, cele ce le trebuiesc lor pentru Tine şi pentru ei. Adaugă-le cele de trebuinţă, căci ei Te au pe Tine de sprijin. Ajută-i să aibă în ei mereu împărăţia Ta, ca să le adaugi cele ce sunt spre trebuinţa lor. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, greu e pe pământ. Greu Mi-e şi Mie, dară lor! Greu se mai găseşte om pe pământ din care să fac înger ajutător lucrului Meu cu cei din grădină. Dar iată, vine ziua să rămână toate câte sunt pe pământ, că mulţi vor pieri, mulţi bogaţi îşi vor lăsa averile şi vor pieri prin ele, că n-au căutat la Dumnezeu. Nimeni nu bate la poarta Mea ca să Mă întrebe ce nu am, iar omul cel fără Dumnezeu piere.

O, copilaşi unşi în grădină, aveţi grijă să nu piară cei ce ascultă de poruncile Mele, dar învăţaţi-i să priceapă ce este mântuirea. Amin, amin zic vouă, învăţaţi-i ce este mântuirea pe cei ce M-au ales pe Mine şi pe voi, căci voi sunteţi copiii venirii Mele, prin care am înnoit venirea Mea şi prin care voi înnoi faţa lumii. Amin.

Binecuvântată să fie masa cea de pomenire a zilei de azi pentru surioara lui Verginica, cea care M-a ajutat în truda Mea pe pământ, şi prin care am trecut spre voi cu lucrul Meu cel nou, căci Verginica a fost începătura lucrului Meu cel nou, iar voi sunteţi împlinirea Mea. Amin.

Vin cuvânt la voi să vă dau spre lucru rostirea adevărului minciunii care s-a aşezat în faţa oamenilor drept adevăr, căci antichrist este minciună, nu este adevărul Meu. Şi vom lucra lucrare nouă împotriva lui, căci armele Noastre sunt cereşti şi sfinte, şi el va cădea. Amin, amin, amin.

28 septembrie/11 octombrie 1998

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Cel ce Îl urmează pe Domnul trebuie să înceapă cu lepădarea de sine, ca să-I fie Domnului de folos. Pe pământ nu se mai lucrează lucru dumnezeiesc, ci numai lucru pământesc. Minciuna slujitorilor de biserici este vădită.

Să se deschidă porţile grădinii cuvântului Meu, ca să intre pe ele Dumnezeu Cuvântul. Amin, amin, amin.

E sărbătoare în grădină la voi, fiilor unşi. Eu, Domnul Dumnezeul vostru, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, am grăit în toate vremurile cu cei unşi pentru Mine. N-am grăit cu oricine, ci cu cei unşi am grăit. Amin. Deschideţi porţile ca să grăiesc cu voi şi să vă spun cuvintele Mele vouă. Cel ce aude cuvintele Mele prin voi, să se lepede de sine, şi aşa să audă, şi apoi să asculte de Mine. Amin.

Creştinul nu trebuie să fie cu Mine ca să-i fie bine. Amin, amin zic vouă, fiilor unşi: luaţi cuvântul Meu şi puneţi-l pe stâlp de aducere-aminte în toată vremea şi peste tot pe unde mai am fii vii şi ascultători şi lucrători. Şi iată acest cuvânt: creştinul nu trebuie să fie cu Mine ca să-i fie bine, ci ca să se lepede de sine. Amin, amin, amin. Acolo unde nu se vede lucrarea lepădării de sine, nu are loc acolo voia Mea, căci este iubire de sine.

Ce face iubirea de sine în om? Un aşa om se gândeşte la Mine pentru el, nu pentru Mine. Acela cârteşte, acela se plânge tuturor, acela e nemulţumit şi posomorât, acela nu-l pune bine în el pe fratele său, ci pe el se pune bine în el şi în fratele său. Iubirea de sine şi grija de sine Mă scoate pe Mine din om, căci Eu sunt cu cei ce-Mi slujesc Mie, nu lor. Nu mai pot să fiu cu cei ce Mă vor să le slujesc în toate, că aceia, şi Eu, şi ei, vor să le slujesc şi să-şi slujească lor. Eu sunt cu cei ce-Mi slujesc Mie, că a venit vremea cea grea, de nu mai am slujitori cereşti pe pământ care să-Mi slujească Mie; Mie, şi nu lor. Nici un uns al Meu nu şi-a slujit lui, ci Mie, dar aceştia n-au fost primiţi şi iubiţi, căci oamenii se iubesc pe ei şi pe cei ce le slujesc lor şi iubirii de sine a lor, şi aşa îşi fac unii altora. Dar creştinul adevărat e cu Mine prin lepădare de sine, şi pe acela îl pun la lucrul Meu după puterea lui, căci Eu nu trec peste puterea lui, şi dacă trec, îi dau puterea Mea când trec, îi dau puterea Mea celui ce vrea cu Mine, celui ce crede în puterea Mea. Vai celui ce se bizuie pe puterea lui, că acela zice *„Nu pot",* şi de aceea nu poate.

O, fiilor unşi, grăiesc vouă cuvintele Mele, căci poporul Meu este cel ce se leapădă de sine. Cel ce aude cuvintele Mele cu care vin la voi şi le ia în el prin lepădare de sine, acela este fiul Meu, că-i dau putere să se facă fiul Meu, fiul Tatălui Meu. O, avem de împlinit lucrul mântuirii în cei ce vor să fie cu Mine slujindu-Mi. Nimeni nu poate fi cu Mine decât cel ce-Mi slujeşte, iar cel ce-Mi slujeşte se leapădă de sine mai întâi. Unde să Mă uit să văd aşa ceva? O, fiilor, unde să Mă uit, unde? Tot omul are treabă numai pentru el. Unde să Mă uit să-Mi mângâi privirea ochiului Meu văzând pe cel ce-Mi slujeşte Mie, şi nu lui? Ce face cel ce-Mi slujeşte Mie? Acela nu mai are grija lui, ci are grija Mea, şi a celui ce-Mi slujeşte Mie pentru împlinirea Scripturilor şi a făgăduinţelor Mele peste cei purtători de Dumnezeu.

O, fiilor unşi, Eu cu câţi am grăit cuvintele Mele, tot atâţia le-au şi uitat, că omul nu iubeşte lepădarea de sine şi nu începe cu ea când zice că vrea să iubească pe Dumnezeu. De ce crede omul în Mine? De ce vine omul la Mine? Crede şi vine, dar pentru ca să-i fie lui bine, nu ca să se lepede de sine. Ce să fac Eu cu aceştia? La ce să-i pun în planul lucrului Meu cel nou? Aceştia încurcă planul Meu, nu-l împlinesc. Mi-e dor să am creştin lucrător, că acela nu pleacă de lângă Mine, fiindcă se hrăneşte cu iubirea lucrului Meu în el şi se face hrană pentru mulţi şi Îmi ridică ucenici lucrători. O mulţime de creştini au venit la Mine şi la lucrarea Mea şi Mi-au fost sarcină şi Mi-au fost cruce, Mie şi lucrătorilor Mei, căci veneau şi se iubeau pe sine, nu pe Mine. Mulţi dau să Mă iubească pentru binele lor pământesc şi trupesc şi sufletesc, după mintea lor. Ce să fac cu aceştia? Fiilor unşi, nu ştie omul ce este iubirea de Dumnezeu, nu ştie nici creştinul care a venit la Mine ca să fie cu lucrarea Mea din vremea aceasta. Grăiesc vouă cuvintele Mele ca să le audă cei ce dau să-Mi fie sarcină pe drumul lucrării Mele cu voi. Lucrarea Mea cu voi vrea să ajungă la mântuirea neamului omenesc, dar mântuirea se ia de la Dumnezeu pentru lucrul omului credincios, pentru lucrul lui cu Dumnezeu, şi nu se ia fără lucru. Vedeţi voi de ce am spus Eu vouă că păstorul care are oi multe nu este cu Dumnezeu nici el, nici turma lui? O, e mare lucru să fie omul cu Dumnezeu şi să facă lucrul lui Dumnezeu între cer şi pământ. Mă uit pe pământ şi văd numai lucru omenesc, dar lucru dumnezeiesc nu văd la om, şi Eu strig mereu la om, şi omul îşi face lucrul lui şi nu vrea ca Mine. Omul vrea să fie cu Mine, dar aşa cum este el, şi omul zice că este cu Mine aşa cum este el. N-am cui să-i spun durerea Mea, venită de la minciuna omului care stă sarcină peste numele Meu, căci cei ce nu fac voia Mea şi vor să poarte numele Meu, aceia stau sarcină peste slava numelui Meu. O, Eu sunt Dumnezeu Atotputernicul, dar nu mai pot, nu mai pot purta minciuna şi trupul ei peste numele Meu.

Fiilor unşi, grăiesc vouă ca să audă tot pământul şi să ia învăţătura mântuirii. Feriţi-vă de minciună. Amin. Feriţi-vă de omul mincinos care nu ştie să fie cu Mine. Nu vă ascundeţi unii de alţii, nu ascundeţi pe omul din voi, că omul din voi este Domnul în voi, iar cel ce se ascunde este mincinos, şi de aceea se ascunde. Omul curat nu se ascunde, căci lumina este curată şi luminează. Nu lucraţi lucru ascuns, că Eu sunt cu voi din cele cereşti şi luminez din voi, şi nu Mă ascund cu voi, ba Mă arăt cu voi, ca să vadă omul minciunii cum este cel ce iubeşte pe Dumnezeu slujindu-I în lumină, nu pe întuneric, nu făţărnicindu-se în numele Meu. Creştinul nu are ce ascunde, şi acela este creştin adevărat, şi pe acela nu-l pândeşte căderea, căci căderea este plata faptelor văzute şi nevăzute ale celui ce zice că iubeşte pe Dumnezeu.

Dar cine poate să nu se ascundă? Fiilor unşi în grădina Mea, învăţaţi lucrul mântuirii pe cei ce Mă iubesc lucrându-Mi Mie, şi pe cei ce vor să Mă iubească şi nu ştiu ce este iubirea de Dumnezeu. David când a luat din pâinile punerii înainte el nu s-a ascuns, şi a luat şi a mâncat, căci a flămânzit el şi ai lui în slujba lui Dumnezeu, dar dacă a luat atunci, nu a luat apoi mereu, ci numai atunci când a trebuit să ia. Amin.

Am venit în duh de sărbătoare pentru mama Mea. Ea îşi desface mantia ei cerească şi vă acoperă cu binecuvântarea ei de mamă a Mea. Ea vă îndeamnă să amintiţi celor ce Mă iubesc să nu uite poveţele ei de mamă, ca să se mântuiască cei ce Mă iubesc. Mulţi au uitat cuvintele sfinte, dar Eu la voi Mă înnoiesc mereu în cuvânt, şi fac din voi cuvânt împlinit, căci vă voiesc cu mare dor.

Aşezaţi-vă înaintea Mea, că vreau să vă dau de lucru pentru nimicirea duşmanului antichrist. Vin la voi să vă dau. Fiţi atenţi la glasul Meu, căci voi sunteţi poarta cuvântului Meu, poarta prin care Eu intru cu planul Meu peste pământ.

Cel ce aude cuvântul Meu cu care vin la voi, să se lepede de sine, şi aşa să audă, şi aşa să împlinească tot cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 1998

Cuvântul Domnului către Daniela Catană

Duhul mărturisirii este duhul creştinului iubitor de Dumnezeu. Vădirea lucrării antichriste în biserica lumii.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acesta este numele Meu, căci Aceşti trei, una sunt. Amin.

S-au sculat oameni mincinoşi şi s-au îmbrăcat în haină de slujitori ai Mei ca să răstălmăcească credinţa care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna. Dar Mă ridic prin voi peste ei şi suflu cu suflarea gurii Mele prin voi şi îi spulber dinaintea Mea, căci sunt mincinoşi cu viaţa lor şi cu cuvântul lor. În numele Meu cel rostit peste voi, aşa le spun acestora: slujitori ai lui antichrist. Ei vor să răstoarne adevărul venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl şi să facă adevărată Scriptura lor. Uitaţi-vă la ei cât sunt de fricoşi, cât sunt de fugari, cât se ascund din colţ în colţ de adevărul Scripturilor Mele. De mai bine de şaptezeci de ani au lovit ei în statura României şi în credinţa ei cea de la sfinţi, căci s-au sculat şi au tot spus că

Ioan, ucenicul Meu cel iubit, nu este el cel care a scris cartea cea pentru venirea Mea, cea pentru judecata proorocului mincinos, antichrist. Toți slujitorii lui antichrist, îmbrăcați în slujitori ai Mei între oameni, au lovit în cuvântul Meu prin voi. De şapte ani tot lovesc aceştia şi râd de numele de nou Ierusalim, care este numele Meu pentru voi, lucrarea Mea cea de la sfârşit, căci lucrarea Mea cea cu voi este Scriptura Noului Ierusalim, care vine din cer, de la Dumnezeu, împlinită pentru voi, cei Mie credincioşi, şi pentru toți cei care vor crede în Mine prin voi, aşa cum au crezut mulți în apostolii Mei la prima Mea venire şi s-au făcut creştini, primii creştini. Iar voi sunteți ultimii creştini şi v-ați unit cu primii, cu cei din cer, care se numesc Ierusalimul cel de sus. Amin.

Până acum, slujitorii lui antichrist erau puşi împotriva Scripturii de nou Ierusalim arătat de Mine lui Ioan prin cartea lui, cartea Apocalipsei, şi ziceau că nu este pentru ca să se împlinească pe pământ cartea aceasta, fiindcă erau mincinoşi şi se temeau de adevărul Meu din cartea aceasta. Acum se dă sfânt antichrist, dar nu este sfânt, că este mincinos şi cu viața şi cu haina şi cu lucrarea lui, fiindcă el nu este cu Mine, şi este omul cel mincinos care minte că este slujitorul Meu. Slujitorii Mei sunt sfinți şi sunt cereşti pe pământ, şi nu se însoară, şi nu se mărită, şi nu se dau la mâncări şi la băuturi şi nu se fățărnicesc, căci sunt sfinți.

O, fiilor mici, fiilor din urmă, fiilor sfinți, v-am ales ca să fiți armata Mea pe pământ, căci cu voi e tot cerul de sfinți şi de îngeri, iar în fața sunt Eu, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Iar acum scol pe cineva din mijlocul celor ce-şi zic că împlinesc ei Scripturile de nou Ierusalim. Ridic din mijlocul lor foc şi ard minciuna lor, căci minciuna lor este fărădelege împotriva Mea, nu este lucrare de nou Ierusalim. Eu sunt lucrarea de nou Ierusalim, şi sunt cu voi, nu cu ei, că ei sunt păcătoşi, şi scris este: *«Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi»*. Ridic efa între pământ şi cer şi scriu cuvânt împotriva ei şi o aşez la locul ei, iar în ea se află fărădelegea a tot pământul, fărădelegea care iese la iveală. Amin, amin, amin. Aceasta vă dau să lucrați voi, fiilor unşi, şi veți lucra, căci foc ridic din mijlocul lor şi suflu în el, şi el se aprinde, şi cu el nimicesc fărădelegea şi adevărul minciunii ei.

Iată câtă teamă pe antichrist, care până acum se ascundea de venirea Mea, fiindcă e fricos. Acum Mă vede pe Mine cu voi şi cu împlinirea cea de nou Ierusalim pentru cei sfinți, şi a prins curaj să creadă, şi s-a pus, zice el, să împlinească el biserica cea vie, cea de nou Ierusalim pe pământ. Dar biserica cea vie este din sfinți, nu din oamenii veacului acesta, care se folosesc de numele de biserică mâncând şi bând, însurându-se şi măritându-se şi desfrânându-se în fel şi chip, căci limba lor şi gândurile lor sunt împotriva Mea, şi ei disprețuiesc privirea Mea şi a slavei Mele, care este cu voi. Înfățişarea lor mărturiseşte împotriva lor, că ei îşi vădesc păcatele lor ca Sodoma, în loc să se ascundă, şi vai lor, că-şi fac rău loruşi, după cum spun Scripturile proorocilor Mei: *«Eu, Domnul, vin în văpaie, şi carele Mele sunt ca o vijelie ca să dezlănțui cu fierbințeală mânia Mea, şi certarea Mea cu văpăi de foc. Şi voi judeca cu foc şi cu sabie pe tot omul, ca să cadă cei mulți, cei fățarnici, de bătaia Mea. Iar faptele lor şi gândurile lor vor fi zadarnice, căci Eu, şi nu ei, Eu voi fi Cel ce strâng la un loc popoare şi limbi, ca să vadă slava Mea, şi la acestea le voi da un semn»*. Voi, fiilor, sunteți semn pe pământ, şi voi aduce pe frații voştri, pe cei ce-Mi slujesc Mie, până la lucrarea Mea cu voi, şi din ei voi lua şi voi aşeza pentru Mine lângă voi. Voi face cer nou şi pământ nou, şi vor rămâne acestea înaintea Mea, şi tot aşa va rămâne şi seminția voastră şi numele vostru. Şi din lună nouă în lună nouă, şi din zi de odihnă în zi de odihnă, vor veni toți şi se vor pleca înaintea Mea, iar la ieşirea lor vor vedea zăcând jos trupurile celor ce s-au răzvrătit, şi viermele lor cel fără de moarte, şi focul lor cel nestins, şi toți se vor înfricoşa pentru ei, fiindcă împărăția Mea este cu voi, cei drepți, că Eu am fost şi sunt cu voi, şi vă dau din Mine, ca să semănați cu Mine. Amin.

Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă. Cine este ca Mine, să vină lângă Mine şi să grăiască, să proorocească şi să se măsoare cu Mine. Iar voi, fiilor unşi, nu vă temeți, căci v-am pus pe voi martorii Mei. Nu vă temeți de ei. Este, oare, un alt dumnezeu afară de Mine? Este un alt adăpost ca Mine? Lucrarea celor mincinoşi nu slujeşte la nimic. Martorii lor nu văd nimic, nu înțeleg nimic, iar ruşinea este a lor, căci Eu, Domnul, ruşinez pe cei înțelepți, şi înțelepciunea lor o prefac în nebunie, iar cuvântul slugilor Mele îl întăresc, şi împlinesc sfatul trimişilor Mei. Amin, amin, amin.

Cel ce aude cuvântul Meu care este cu voi, să se lepede de sine, şi aşa să audă, şi aşa să împlinească tot cuvântul Meu. Creştinul adevărat este cu Mine prin lepădare de sine, şi pe acela îl pun la lucrul Meu, după puterea lui, căci Eu nu trec peste puterea lui, şi dacă trec, îi dau puterea Mea când trec, îi dau puterea Mea celui ce vrea cu Mine, celui ce crede în Mine, căci cel ce se bizuie pe puterea lui, acela zice *„Nu pot"*, şi de aceea nu poate, dar pot Eu în cel ce se bizuie pe Mine şi nu pe el, şi acela poate prin puterea Mea. Amin, amin, amin.

Mă las cuvânt nou la voi în grădină şi prin el aprind focul Meu, jalea Mea pentru cei mincinoşi care Mi-au furat numele de biserică a Mea. Mă scol din mijlocul lor şi Mă măsor cu ei şi cu înțelepciunea lor. Amin.

Mă las cuvânt nou peste inimioara care scapără amnarul Meu pentru ca să iasă scânteia cea pentru focul Meu, pentru jalea Mea care vine de la omul minciunii; inimioară plăpândă în care Eu, Domnul, Mă voi slăvi şi voi arde de durerea pe care Mi-a făcut-o omul mincinos. Mai întâi învălui în pacea Mea şi în puterea Mea inimioara cea nouă, căreia îi dau putere nouă pentru ca să împlinească la cuvântul Meu.

Pace ție! Pace ție! Pace ție, copilă nouă! Fac din tine cărare pentru Mine spre oameni, şi cărare pentru oameni spre Mine. Întăreşte-te în umilința inimii, iar sinele tău să fiu Eu, ca să pot Eu vorbi pe limba lor cu cei ce râd zădărnicindu-Mi planul Meu cel din Scripturile de nou Ierusalim. Aşează-te cu dragoste cerească alături de copiii Mei cei unşi, căci va să te trimit ca pe Iudita să te atingi de capul şarpelui, şi apoi să-l răneşti. El va țipa apoi de ruşine şi îşi va ascunde capul rănit şi va fugi dinaintea Mea, şi Eu Îmi voi împlini Scriptura aceasta. Amin. Spune-le la vrăjmaşii Mei că ei nu Mă cunosc; spune-le că nu lucrează drept în judecata lor cea împotriva Mea, căci nu Mă cunosc. Spune-le pe numele lor, ca să le scriu în cer numele lor, spre mărturie împotriva Mea, căci cartea trimiterii tale între ei, este carte din cărțile Mele, este proorocie peste ei. Duhul Meu Cel Sfânt suflă peste tine, iar tu eşti mâna care-Mi scrie dreptatea Mea. Voiesc să-ți dau mărire împotriva celor ce s-au sculat împotriva ta, fiindcă diavolul cel de peste tot Îmi pipăie toate planurile Mele şi scoate limba lui la cei cu care Eu Mă sprijin între cer şi pământ. Fac din tine aşternutul picioarelor Mele pentru o clipă; pentru o clipă mică, fiindcă Eu sunt Dumnezeu mare şi Mi-e milă de om, căci omul este mic. O clipă tu vei lucra prin Duhul Meu Cel Sfânt o lucrare aşteptată de toți sfinții din cer şi de pe pământ. Această lucrare va ruşina pe cei înțelepți, pe

cei ce s-au aşezat ca nişte dumnezei pentru calea oamenilor, pe cei ce s-au pus mai mari ca Mine peste sufletele multora care caută pe Dumnezeu, şi omul cel plin de dor nu mai dă de Mine, şi dă de ei. Vom lucra cu umilinţă şi cu durere în cuvânt, căci toţi cei care grăiesc pe pământ au duhul mândriei lor în grăirea lor, şi aceştia iau de la oameni, nu iau de la Mine, fiindcă ei lucrează în voia oamenilor. Voi arăta firul Meu cel de la apostolii Mei, cel de la începutul bisericii Mele, şi îl vom lega cu capătul cel de azi, ca să stea în faţa celor de la început, şi să dea seamă cei de azi pentru cele de azi, şi să se pocăiască dacă vor voi şi dacă vor putea să voiască. Dar acest lucru este urâciune înaintea Mea, căci desfrânarea lor Mi-a făcut mare ruşine în cer şi pe pământ.

Te ridic din mijlocul lor, că de aceea te-am strecurat între ei, ca să te pot ridica azi, şi să-Mi plâng durerea Mea cea de şapte mii de ani, că tu eşti o inimioară blândă şi bună şi credincioasă lucrului Meu din zilele acestea, iar cel curat la inimă, acela Mă vede în mijlocul unşilor Mei lucrând şi cuvântând cuvântul dreptăţii şi al mântuirii. Ai lângă tine ajutorul Meu, ai pe copilul care Mă ajută pe Mine cu iubire. El te va ajuta, căci te voieşte lucrând, şi va lua şi el din slava Mea care va ieşi de la lucrarea ta pentru Mine.

Am venit nu demult şi te-am pregătit prin unşii Mei şi te-am întărit ca să poţi prin puterea Mea. Tu te-ai plecat şi ai zis să fii a Mea după voia Mea, şi acum te cer, şi voi fi cu tine ca să lucrezi o clipă pentru Mine. Fac din tine armă de apărare a bisericii Mele, viteaz destoinic în armata Mea, căci tu ai învăţat arma. Acesta este examenul tău pentru arma pe care ai învăţat-o din cărţile bisericii, iar premiul ţi-l voi da Eu şi nu omul, că te voi curăţa de toate păcatele pe care le-ai făcut ca un om, şi îţi voi da mântuirea cea de la Mine. Ascultarea ta de cuvântul împlinirii Mele în om să n-o calci, că te fac datoare Mie, fiindcă îţi dau arvuna Duhului Meu Cel Sfânt, şi cu ea vei grăi împotriva omului care a îmbrăcat haina lui antichrist pe sub haina de slujitor al bisericii.

Mi-e milă de gloatele cele fără de cunoştinţă, şi nu are cine se ridica pentru neamul omenesc ca să-l scol spre mântuire, că arhiereul Meu de la care am aşteptat lucrare vie după ce i-am dat să aibă, a căzut din cer, că a fost fricos şi că s-a ruşinat cu Mine şi cu unşii Mei cei mai mici. Mă zbat să-l scol şi pe el, că e curat, dar e neputincios, că a vrut să poată prin el, nu prin Mine. El vede minciuna lui antichrist şi plânge cu inima, dar e laş şi are iubire de sine, şi de aceea a dat să Mă părăsească şi să nu Mă mai cunoască prin cuvântul Meu cel nou, şi să se ascundă apoi. Dar vreau să-l scot curat, să-l scot de sub vina aceasta şi să-l măresc, pentru numele Meu şi numai pentru numele Meu, care stă mare peste grădina cuvântului Meu şi care se face mare din grădina Mea din România. Atât mai am viu în România; cu atâta nădejde am mai rămas pentru învierea cea din morţi a bisericii.

Ridică-te, căci Eu sunt Cel ce Mă ridic în tine ca să spun: *«Înviaţi, voi, oase uscate!»*. Amin, amin, amin. Pregăteşte-te cu iubire, şi cu puterea Mea te îmbracă şi stai unită cu cei din grădină ca să te ajute ei să împlineşti porunca Mea. Ei te vor binecuvânta din partea Mea şi te vor ajuta să poţi şi să fii arma Mea pentru moartea minciunii lui antichrist. Se vor scula sfinţii şi îţi vor da lucrarea lor cea din mijlocul bisericii, că pentru totdeauna au dat-o. Se va scula proorocul Daniel şi te va ajuta din cer şi mulţi vor cerceta cu amănuntul cartea pe care o scriu cu tine şi multă înţelepciune voi coborî prin ea pentru cei ce aşteaptă scăparea din robia lui antichrist. Cuvântul Meu cel din cer te va însoţi în toată vremea lucrului Meu cu tine şi vom lucra cu cerul alături. Mergi pe fir, căci firul este întreg de la capăt la capăt, şi caută să vezi cine a rupt firul şi unde este nodul pe care Eu l-am înnodat mereu la ruptură, l-am înnodat tainic, ca să-i am pe cei de azi şi să lucrez lucrarea cea de la capătul firului, lucrarea cea de nou Ierusalim peste pământ, iar firele lăturalnice sunt alte fire şi n-au putere să ajungă la început şi la sfârşit.

Grăieşte pentru toţi cei care au lovit în gol cu cuvântul lor, căci cine nu ştie ce este lucrare de nou Ierusalim se luptă în gol şi nu câştigă decât apăsare peste conştiinţa lor bolnavă. Spune despre păcatul bisericii. Spune că unde este păcat nu este biserică; şi fă-te asemenea lor, ca să-i trezeşti pentru adevărul Meu, pentru pocăinţă să-i îndemni, căci războiul acesta este biruinţă mare pentru cei sfinţi care aşteaptă slava Mea cea din urmă, slava Mea care va încununa biserica sfinţilor.

Căderea bisericii înseamnă moartea lui antichrist şi învierea morţilor şi a drepţilor, iar tu să scoţi lumină din lumină, ca s-o pun Eu în sfeşnic şi să se vadă bine calea Mea cea astupată de oameni şi destupată de Mine, capul bisericii, Domnul bisericii, Arhiereul bisericii Mele, căci cei ce şi-au zis că fac bine bisericii au dărâmat-o de la locul ei, fiindcă ea stă pe sfinţi, pe temelie de sfinţi care strigă de sub ea: *«Până când?»*.

Biserică a Mea nu înseamnă păcătoşi laolaltă mâncând şi bând, ci înseamnă drepţi şi sfinţi laolaltă trăind viaţa Mea cea sfântă, şi aşa mâncând din cina Mea cea tainică.

Cei ce s-au ridicat cu cuvânt de hulă sau de rătăcire împotriva bisericii Mele de nou Ierusalim n-au făcut bine nimănui, ci au pus capac dreptăţii Mele şi luminii Mele, care n-a pătruns până la aceştia, căci ceaţa vremii e groasă, şi cu anevoie mai vede cineva pe Dumnezeu.

Voi fi cu tine şi vom aşeza pe pământ semnul atenţiei, şi mulţi se vor opri lângă el şi vor vedea până la cer, şi vor vedea durerea Mea şi vor căuta adevărul cel acoperit de om.

Scoală-te şi scrie! Amin, amin, amin. Aceasta este cartea ta de titlu de la Dumnezeu după ce ai învăţat în şcoala bisericii de azi. Ferice ţie pentru numele tău cel de după şcoala aceasta, căci toţi cei ce şi-au luat nume mare prin şcoala bisericii au prins învăţătură să-Mi dărâme biserica Mea cea de la Mine şi de la urmaşii Mei cei sfinţi lăsată.

Vino şi ia ungerea Mea pe care o cobor pentru tine prin unşii Mei ca să scrii. Scoală-te şi scrie! Amin. Scrie repede, că vremea este aproape. Eu vin curând, şi trebuie să fiu curat întru venirea Mea, trebuie să Mă spăl de păcatul omului, şi să ştie omul că fac aceasta.

Scoală-te şi scrie! Amin, amin, amin. Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Întreită binecuvântare pun peste tine, şi vei lucra minunat lucrarea Mea cu tine, căci Eu îţi dau de la Mine.

Ţie îţi poruncesc: scrie! Amin. Orice putere potrivnică să cadă şi să se tragă în lături la porunca Mea cea pentru moartea lui antichrist şi pentru învierea morţilor. Amin. Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, şi sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

Fiilor unşi în grădină, luaţi în mâini ungerea Mea cea pentru inimioara care va lucra prin lucrarea Mea cu voi şi va da semnalul minciunii lui antichrist, care a înşelat toată lumea. Luaţi apoi din mâna ei cartea şi daţi-Mi-o Mie s-o pecetluiesc prin mâna voastră şi s-o trimit bisericilor şi peste tot pământul. Şi se va vedea biserica Mea cea cu voi, căci v-am răscumpărat dintre oameni ca să fiţi Mie biserică sfântă întru venirea Mea. Iată, am adus la voi lucrul cel pentru nimicirea

prorocului mincinos, care s-a aşezat în loc părut sfânt, ca slujitor al Meu, dar el este antichrist, iar Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, şi sunt Cel ce sunt, şi sunt Cuvântul Care suflă şi nimiceşte pe antichrist, omul fărădelegii, care s-a aşezat în loc numit sfânt drept Dumnezeu.

Sculaţi-vă şi fiţi slava Mea, că vă voiesc cu mare dor, şi voi spune la tot pământul că voi sunteţi nădejdea Mea întru venirea Mea. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 1998

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Biserica din cer, unită cu cea de pe pământ, se luptă pentru adevărul Domnului împotriva lui antichrist, care se încearcă în sabia Cuvântului lui Dumnezeu.

Am venit, fiilor din grădină. Amin, amin, amin. Sunt cu norii slavei Mele deasupra voastră, că scris este: *«El vine cu norii».*

Nimeni nu mai aşteaptă venirea Mea, că Scripturile cerului nu mai sunt citite şi crezute. Eu sunt mereu peste voi cu venirea Mea, dar oamenii sunt iubitori de sine de şapte mii de ani şi nu mai cheamă venirea Mea, nu vor să fiu cu ei şi să stau cu ei; şi dacă vor, Eu nu pot să vin cum vor ei, şi vin precum scrie în Scripturi, vin cu ziua slavei Mele, şi ea este zi înfricoşătoare peste oameni, că oamenii au traiul lor, plăcut lor, iar cuvântul Meu cel cu voi este ziua Mea cea mare şi înfricoşată. Iată, se tem de ea toţi oamenii şi fug de cuvântul Meu cel ce este cu Mine peste voi, căci Eu dacă vin, grăiesc cuvântul zilei venirii Mele.

Amin, amin zic vouă: cuvântul cel rostit de Mine peste voi este ziua Mea cea mare şi înfricoşată, este râvna Mea şi durerea Mea, care plânge din Mine de dorul omului care nu mai vrea să aibă Dumnezeu adevărat peste el. Omul nu vrea să domnesc Eu peste el ca un Dumnezeu mare şi adevărat, şi Eu plâng, căci cuvântul Meu aşa a spus la îngeri: *«Pe cei care n-au voit să domnesc peste ei luaţi-i şi tăiaţi-i şi aruncaţi-i».* Oamenii se tem de venirea Mea, şi iată, se tem de cuvântul Meu care vine cu Mine, care vine cu norii şi pe care îl vede tot ochiul, şi omul închide ochii înaintea Mea ca să nu Mă vadă.

Fiilor, vin la voi cu sărbătoarea cuvântului Meu şi cu sfinţii Mei la praznic de cuvânt peste voi, căci cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este aşternut picioarelor Mele. Vin la voi, căci v-am făcut credincioşi cuvântului Meu. Vin şi Mă desăvârşesc în voi, şi vă împlinesc întru Mine şi întru venirea Mea, căci cuvântul Meu cel de peste voi este ziua venirii Mele. Amin, amin, amin.

Fiilor, am cu Mine praznic de sfinţi şi de mucenici şi de cuvioşi, şi pomenim în cer şi pe pământ pe cuvioasa Parascheva. Ea a iubit sărăcia de duh şi de trup, căci a iubit duhul şi trupul Meu, pe care Eu l-am lăsat celor iubiţi ai Mei ca să Mă aibă şi să fie sfinţi, precum Eu sunt. M-am dat ucenicilor Mei mai înainte de slava patimii Mele, M-am dat ca să rămân cu ei, iar apoi Mi-am dat trupul pe mâna omului păcătos ca să Mă jertfească pentru iertarea păcatelor celor ce se sfinţesc. Le-am dat ucenicilor Mei viaţa Mea, ca s-o aibă în ei. M-am dat pe Mine Însumi lor, şi n-au ştiut atunci taina dăruirii Mele lor. Eu le-am spus: *«Luaţi şi mâncaţi din Mine, că acesta este Trupul şi Sângele Meu, care se frânge pentru iertarea păcatelor voastre».* Atunci n-au ştiut ce le-am spus Eu lor, dar după trei zile au văzut adevărul frângerii Mele pentru ei prin mâna omului păcătos, care ştie să-L omoare pe Dumnezeu ca să nu mai aibă Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu Unul este. Amin. Cine Mă are pe Mine, acela este sfânt; cine nu Mă are, este păcătos.

Trei ani şi mai bine Mi-am pregătit ucenicii pe care i-am cules dintre oameni ca să-i fac sfinţi lui Dumnezeu, şi apoi le-am iertat păcatele mai înainte de a Mă da pentru viaţa lumii. Dar lumea n-a vrut viaţa nici după ce M-am dat pentru viaţa ei, căci viaţa este Dumnezeu în om cu viaţa Lui; viaţa este asemănarea omului cu Dumnezeu, Cel ce S-a dat pe Sine jertfă şi pildă de viaţă pentru oamenii care se fac sfinţi prin viaţa Mea. Le-am spus ucenicilor Mei să mănânce şi să bea viaţa Mea, Trupul şi Sângele Meu, ca să aibă viaţă, viaţa Mea, căci Eu sunt Cel veşnic, şi cel ce Mă ia pe Mine în el are viaţă veşnică, are pe Domnul, Cel veşnic în el. Le-am spus apoi să facă aceasta spre pomenirea Mea, spre amintirea Mea în ei, şi le-am spus: *«Ori de câte ori veţi face aceasta, moartea Mea veţi vesti, Trupul şi Sângele Meu, care s-a frânt de mâna omului păcătos pentru viaţa celor credincioşi care se sfinţesc prin viaţa Mea în ei, prin iertarea păcatelor lor, ca să fie fără de păcat apoi».* Iată, fiilor, ce înseamnă biserică, ce înseamnă templul lui Dumnezeu în omul cel credincios. Apostolul Pavel aşa le spunea sfinţilor de atunci: *«Oare, nu ştiţi că voi sunteţi templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi şi că voi nu sunteţi ai voştri?».*

O, copilaşi ai venirii Mele, mare a fost puterea bisericii Mele în cei de la începutul trupului Meu în om. Apostolii Mei stăteau zi şi noapte treji peste cei sfinţi prin trupul Meu, care era în ei prin mâna apostolilor Mei. Fiilor scumpi, Mi-a fost dor să unesc începutul cu sfârşitul. Mi-a fost dor să am şi la sfârşit biserică sfântă ca atunci când i-am sfinţit pe ucenicii Mei, făcându-Mă una cu trupul lor mai înainte de patima Mea. Am făcut cu cuvântul Trupul şi Sângele Meu din pâine şi vin, că mare este puterea cuvântului Meu, care se face Dumnezeu prin rostire, şi numai după aceea M-am arătat împlinitor în cele ce am grăit, căci aşa am grăit: *«Trupul şi Sângele Meu se va frânge pentru voi spre iertarea păcatelor».* Atunci ei au ştiut că Eu sunt Dumnezeul lor, Care S-a coborât din cer pentru viaţa lumii care va crede în Mine prin ei. Cel ce crede în Mine, acela se face sfânt şi se leapădă de sine prin viaţa Mea în el. Cel ce ară viaţa Mea în el, acela este cel ce se leapădă de sine, şi la acela îi dau putere să se facă fiu al Meu, fiu al Tatălui Meu.

O, copilaşi din grădină, mergem să împărţim puterea Mea spre lucrul cel pentru judecata lui antichrist, potrivnicul Meu, care şi-a spălat veşmântul de sângele sfinţilor, dar pata a rămas. Voiesc să-i spun lui antichrist că este vrăjmaşul Meu şi că biserica lui este a lui, nu este a Mea. Voiesc să-i spun că el nu este slujitor al Meu precum se dă, înşelându-i pe cei fără de cunoştinţă, căci biserica Mea a tot căzut de la începutul ei şi până azi prin mâna lui antichrist, cel ce a stat în numele Meu peste biserică chinuindu-i pe sfinţi şi punându-le mâna la gură ca să nu Mă mărturisească în trupul lor de sfinţi ai Mei, căci antichrist e gelos pe sfinţii Mei; e gelos, fiindcă el nu poate fi sfânt, de vreme ce Mi-a luat domnia Mea din biserică. Dar el este fără de minte, căci biserica Mea este sfinţii, şi nu orice este biserica Mea.

Iată câtă biserică am în cer! Câtă frunză, câtă iarbă, aşa e şi biserica Mea din cer, care a fost chinuită pe pământ prin mijlocirea lui antichrist, care s-a îmbrăcat în haină de biserică pentru ca să-i poată chinui pe sfinţii Mei, care Mă aveau cu adevărat în ei spre pomenirea Mea pe pământ. Mi-a fost dor să unesc pe sfinţii din cer cu sfinţii de pe pământ, şi de aceea

am făcut din voi sfinți ai Mei, fiilor din grădina Mea, că Mi-e dor să am sfinți pentru venirea Mea, pentru cuvântul Meu, care este ziua Mea cea mare și înfricoșată, venirea Mea cu sfinții cei de sus, pentru ca să Mă războiesc cu antichrist, călăul creștinilor Mei, și să răscumpăr sângele sfinților, sângele bisericii Mele, care s-a jertfit pentru numele Meu peste pământ.

Fiilor, închidem gura lui antichrist ca să nu mai vorbească în numele Meu, și să vorbească în numele lui dacă vorbește, căci numele Meu este sfânt, nu este ca al lui. El a stat mereu pe loc sfânt și Mi-a ucis biserica, așa cum face azi cu voi, căci se teme de voi, fiindcă voi sunteți de partea Mea și nu a lui. O, dacă v-ați fi dat de partea lui, Eu nu mai aveam azi mireasă, nu mai aveam biserică întru întâmpinarea zilei Mele. Dar v-am făcut dârzi și v-am luat frica, fiindcă frica este cu cei vinovați, și aceia se ascund în peșteri și în stânci de fața venirii Mele.

Fiilor, ce spune antichrist despre venirea Mea? Nimic nu spune. El spune despre venirea lui în vremea venirii Mele, și e război între Mine și el, iar voi sunteți armata Mea, și cu voi e tot cerul Meu de sfinți și de îngeri, și cu voi sunt Eu, Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, iar Acești trei, una sunt, amin, și sunt peste tot, căci peste tot pământul am sufletele plăcute Mie, cărora le hrănesc iubirea lor de Dumnezeu; și pe aceștia îi voi aduce la voi, căci îngerii Mei călătoresc de la o margine la alta a cerurilor ca să-i adune la praznicul zilei Mele celei mari pe toți plăcuții Mei. Amin.

Iată început și sfârșit, biserică lucrătoare prin iubire de Dumnezeu: cei de la început, cu cei de azi, și vom prinde la mijloc pe vrăjmașul bisericii Mele, că s-a vrut mai tare decât sfinții Mei, mai mare decât biserica Mea cea slujitoare prin iubire, cea care s-a jertfit pentru adevărul Meu peste pământ. Am spus că se va ridica omul rău ca să răstoarne biserica Mea, dar îl biruim.

Fiilor, arătăm pata de pe veșmântul lui antichrist. Amin. Fiilor, ridicăm armele. Amin, amin, amin. Voi sunteți armata Mea, iar Eu sunt arma voastră. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, sabia cu două tăișuri, care vine peste pământ să pedepsească minciuna și fărădelegea, pe antichrist și pe toată armata lui, care înseamnă fărădelegea a tot pământul. Nu vă temeți. Eu sunt Cel ce conduc războiul cel mare, război care n-a mai fost de când veacurile și nici nu va mai fi. Sculați-vă să mergem la luptă cu întunericul acestui veac, că lumina Mea s-a ridicat să răsară și să răsplătească pe sfinți. Fiți cu iubire mare, că încă o dată Mă scol să vestesc adevărul Meu pe care l-am vestit pe vremea ucenicilor Mei cei dintâi care M-au dat lumii spre iertarea păcatelor celor ce s-au botezat ca și ei în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.

Duhul Meu Cel Sfânt este Cel ce S-a coborât în Fecioară și a umbrit-o pe ea, de M-am făcut apoi trup din ea, ca să Mă jertfesc ca un om pentru omul cel păcătos de șapte mii de ani. Duhul Meu Cel Sfânt, pe Care L-am dat din cer apostolilor Mei, pe Acela vi L-am dat și vouă, și prin El vă înnoiesc clipă de clipă și nu-L iau de peste voi, căci vouă vi L-am dat, ca să Mă purtați pe Mine până la toate marginile cerurilor, spre adeverirea Scripturilor venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl Meu și al vostru, și spre judecata lui antichrist, omul fărădelegii a tot pământul. Duhul Meu Cel Sfânt este cu voi, căci sunteți puțini, dar păstrați adevărul Meu așa cum este el, așa cum sunt Eu.

În numele Meu, sculați-vă și împliniți lucrarea nimicirii lui antichrist, căci cuvântul Meu cel de peste voi este arma care va tăia cuvântul lui cel mincinos, cu care s-a ridicat să strice dogma dumnezeirii. El țipă ca un leu rănit și se repede la Mine, ca să Mă despartă pe Mine de Duhul Meu Cel Sfânt, pe Care Eu L-am dat sfinților care biruiesc prin sfințenia Mea în ei.

Fiilor din grădină, luați ungerea cea de la Mine și însemnați cu ea lucrarea cea împotriva lui antichrist. El va țipa de durere, și apoi se va prăbuși, că mare este numele Meu cel de peste voi. Luați apoi mâinile voastre pe care le țin în mâna Mea și puneți-le peste cei drepți cu inima ca să le dau prin voi putere să lucreze în numele Meu moartea minciunii care s-a așezat ca un dumnezeu peste cei fără de pricepere din cer. Cei care vor primi ungerea Mea ca să împlinească semnul atenției pe calea fărădelegii lui antichrist, să se îmbrace în platoșa credinței și în puterea cea lucrătoare prin Duhul Meu Cel Sfânt. Și le voi da lor din slava biruinței Mele, iar vouă vă voi da împărăția Mea ca s-o ridicați între cer și pământ înaintea Mea.

Luați Duh Sfânt! Amin. Luați și dați și învățați lucrarea umilinței de duh pe toți cei care lucrează Mie alături de voi.

Binecuvântată să fie biruința voastră cu Mine. Sfinții și îngerii sunt în toată vremea cu voi și cu cei ce-Mi lucrează Mie lângă voi și cu voi pentru numele Meu. Eu sunt mereu cu voi, și sunt arma voastră de biruință pentru libertatea împărăției cerurilor între cer și pământ. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 1998

Sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir

Suflarea gurii Domnului grăiește cu antichrist, omul fărădelegii, ascuns sub haină de biserică.

Eu vin cu norii și vin cu sfinții Mei până deasupra grădinii cuvântului Meu, și zic peste grădină: pace vouă, fiilor unși în grădina Mea din România, grădina Mea în care vin și cuvintez a doua oară cuvântul împărăției cerurilor peste pământ! Vin cu sărbătoare de sfinți mucenici și sărbătorim praznic de cuvânt, căci cuvântul Meu cel de peste voi este praznicul nunții Mele, iar nunta Mea este a doua venire a Mea de lângă Tatăl, și sunt Mire și Îmi hrănesc mesenii nunții și Îmi bucur mireasa și Mi-o apropii și Mi-o gătesc mereu, ca să fie frumoasă precum Eu sunt. Amin.

O, măi copilași, ce faceți voi? Dar ce fac oamenii de pe pământ și mai-marii lor? Îmi cercetez ca un Stăpân casa în care vin mereu cu oaspeți cerești. Ce faceți voi, copilași? Ce lucrați voi, fiilor? Cum lucrați și cum împliniți împărăția Mea în voi? Fiii împărăției Mele sunt cei ce împlinesc cuvântul Meu cel rostit de Mine atunci și acum. Ei lucrează tot cuvântul Meu între cer și pământ și îl dau oamenilor spre a fi lucrat de ei și împlinit după voia Mea.

Dar ce fac oamenii de pe pământ și mai-marii lor? Ei fac ce au făcut în toate veacurile toți cei asemenea lor, căci oamenii izgonesc dintre ei pe proorocii cuvântului Meu și își scoală dintre ei prooroci pe placul lor cel omenesc ca să pună în umbră cuvântul trimișilor Mei peste pământ. Când îi spuneam lui Israel păcatele ca să se pocăiască și să nu le mai facă spre pieirea lui, el mai rău se înrăia pe Mine, și s-a tot înrăit până ce M-a pus pe cruce ca pe omul blestemat de faptele lui cele rele.

Proorocul trebuie să spună tot ce se ridică împotriva Mea și tot planul Meu cel ceresc peste pământ și peste împo-

trivirea care se ridică împotriva lui Dumnezeu. Proorocul Domnului trebuie să fie curat şi numai de partea Domnului, şi acela este proorocul Domnului. El este oglinda poporului său, el este străjerul cel ce stă pe înălţimile cetăţii veghind pentru viaţa cetăţii şi cuvântând cuvântul Domnului peste fărădelegile din cetate, care atrag fărădelege şi plată pentru fărădelege. Aşa am făcut Eu cu voi, copii veghetori din partea Mea peste pământ. Cine se mai învoieşte azi să-Mi fie prooroc peste cei fără de lege? Nu mai e nimeni să facă aşa ceva, căci toţi lucrează fărădelegea, toţi, până la unul. V-am pus pe voi mari peste pământ din partea Mea, iar Eu sunt Stăpânul, şi sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Stăpânul cerului şi al pământului, al cerului cel văzut şi cel nevăzut, şi al pământului cel văzut şi cel nevăzut. Amin, amin, amin. V-am pus pe voi mari din partea Mea peste pământ. Am făcut şi Eu cum fac oamenii care-şi pun mai-mari peste oamenii lor.

Dar ce fac oamenii de pe pământ şi mai-marii lor? Îmi cercetez ca un Stăpân pământul, căci al Meu este pământul.

Ce faceţi voi, oameni de pe pământ? Ce lucraţi voi şi care este plata lucrului vostru şi cine este cel ce vă dă plata lucrului vostru? Să vină să se înfăţişeze cu Dumnezeu, ca să-l întreb de viaţa voastră şi de plata voastră, că vin să dau fiecăruia după faptă şi îi chem pe toţi mai-marii să dea seama pentru supuşii lor, că sunt Stăpân peste cer şi peste pământ şi sunt viu, şi moartea nu are putere asupra Mea, şi cine este stăpân, aşa este, iar altfel nu este stăpânul.

Israel s-a încumetat acum două mii de ani să omoare cu moarte pe Stăpânul cerului şi al pământului, ca pe omul blestemat. Dar Eu, fiind Stăpânul, am călcat cu moartea Mea pe moarte şi am biruit-o pentru tot omul, numai că omul n-a vrut să ia de la Mine biruinţa asupra morţii lui. Eu pentru tot omul am făcut aceasta, dar oamenii n-au vrut şi nu vor darul vieţii pe care Eu l-am plătit şi l-am dobândit prin moartea şi prin învierea Mea cea veşnică, pe care am avut-o şi o am din veci. Israel s-a încumetat să Mă omoare pe Mine, Stăpânul lui, că n-a vrut să Mă cunoască dacă am venit să-l cercetez ca un stăpân. Stătea cu cartea proorocilor cuvântului Meu pe masa lui, şi în ea scria că vin să-l cercetez, şi credea cele scrise în cartea Mea. Dar s-a crezut stăpân peste pământ şi şi-a întins mâna până la cer şi a cerut viaţa Mea, şi Tatăl Meu i-a dat-o, şi n-a ştiut Israel ce să facă cu viaţa Mea ca s-o pună în slujba lui pentru viaţa lui.

Iată, aceasta este lucrarea omului între cer şi pământ. Se luptă omul să fie mare, iar omul mare are supuşi şi sunt ai lui şi îi stăpâneşte, şi nimeni nu mai poate fi al lui Dumnezeu, căci omul este rob omului. Dar când Eu lucrez din cer peste om ca să-l fac plăcutul Meu, îl iau dintre oameni şi îl ridic mare pentru Mine şi îi dau viaţa Mea în el şi îi dau puterea Mea şi îl ridic dintre oameni, îl ridic deasupra lor. Atunci el vede peste oameni, căci cel ce se ridică deasupra, acela are ochiul Meu cu el şi vede şi pluteşte pe deasupra, pe marea Duhului Meu Cel Sfânt, şi cârmuieşte cu cuvântul Meu oamenii. Aşa am făcut Eu cu voi, copii veghetori din partea Mea peste pământ, şi nu mai e nimeni să vrea ca voi, căci nu mai e nimeni să facă dreptatea Mea, nu mai e, până la unul. Dar vă am pe voi puşi deoparte de Mine şi vă port de grijă cu tot cerul, şi vă rog cu tot cerul să aveţi şi voi grijă de Mine şi de cerul Meu, şi să puneţi pe pământ împărăţia cerurilor, care este proorocită prin toţi proorocii Mei ca să fie peste pământ. Împărăţia cerurilor nu este făcută pe pământ de mâini omeneşti, ci de mâini cereşti şi duhovniceşti. Ea nu este mâncare şi băutură şi fărădelege, aşa cum dă s-o arate omul fărădelegii, care s-a sculat din biserica lumii ca să creadă ca voi, zice el, şi să facă şi el nou Ierusalim pe pământ. Şi iată ce spun Eu peste locul care se vrea şi el nou Ierusalim aproape de locul Meu de la voi *(la Vulcana Băi, n.r.)*: acolo este scaunul fărădelegii a tot pământul, şi pe el, antichrist în loc părut sfânt, ca să înşele pe toţi care locuiesc pe faţa pământului, după cum este scris în Scriptura cea despre venirea lui antichrist, aşezat în loc sfânt. Acolo este răstignirea numelui Meu între tâlharii Mei, care sunt mincinoşi asupra Mea şi asupra oamenilor. Acolo s-a împlinit Scriptura cea ascunsă de înţelegerea oamenilor fără de cunoştinţă din cer. Dar Eu, Domnul, voi nimici locul acela prin suflarea gurii Mele, şi nu va mai fi. Amin, amin, amin. Şi ţara Mea română nu va fi să fie prinsă în capcană, cum s-au sfătuit şi acum duşmanii ei, şi va fi să prindă sub ea pe antichrist şi să-l îngroape în pământul ei, că e ţara Mea de nuntă, şi pun pe antichrist aşternut picioarelor ei, şi voi fi biruitor din România, iar voi veţi fi atunci mângâiaţii Mei, şi vă voi numi vitejii Mei cu care Eu am biruit pentru venirea Mea a doua oară de lângă Tatăl ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa. Amin, amin, amin.

O, măi copilaşi, am venit în grădină la voi cu sărbătoare cerească de sfinţi, căci biserica cea mincinoasă, cea desfrânată, sărbătoreşte pe sfinţii Mei pământeşte, nu cereşte, dar la voi sărbătorim pe sfinţii Mei ca în cer, căci sfinţii la sfinţi trag, şi se bucură sfânt cu sfânt. Fiţi sfinţi şi nu vă temeţi de cuvântul acesta rostit de Mine pentru voi, că Eu pe vremea lui Verginica am spus că locul de la voi şi lucrarea Mea cu voi va fi locul unde se vor vedea îngerii şi sfinţii cântând şi grăind şi vieţuind cu oamenii, şi între oameni lucrând, căci oamenii sfinţi sunt cei de pe pământ care au pe sfinţii din cer cu ei, cerul şi pământul laolaltă lucrând lucrare cerească pe pământ.

E sărbătoare la voi în grădină. Sfinţii şi îngerii cântă pentru Dimitrie, sfântul şi mucenicul numelui Meu. El s-a ridicat dintre oameni şi s-a dat de partea Mea, iar oamenii s-au ridicat împotriva lui şi împotriva Mea, căci adevărul Meu nu este iubit de oameni. Iată, taină vă spun vouă: adevărul dintre om şi om este păcat, este iubire de sine, este goană după vânt, căci Adevărul este Dumnezeu, nu este omul. Războaiele şi certurile dintre oameni vin de la setea de adevăr dintre om şi om, dar sfinţii şi mucenicii numelui Meu au iubit adevărul dintre om şi Dumnezeu, nu dintre om şi om. Ei au iubit adevărul poruncilor Mele, care sunt ale vieţii veşnice, şi pentru ele ei au murit dobândind viaţa, viaţa şi adevărul ei cel din cer.

Fiilor, învăţaţi pe cei ce Mă iubesc să nu caute adevărul lor, ci să caute adevărul Meu între om şi om, căci cei ce iubesc adevărul Meu între ei, aceia se numesc fraţi, iar altceva nu înseamnă fraţi în numele Meu. Nu cei ce se ajută între ei, nu cei ce se iubesc între ei se numesc fraţi în numele Meu, ci acei care iubesc şi trăiesc adevărul Meu între ei, aceia sunt fraţi între ei prin Mine, şi sunt. Fugiţi de adevărul cel de pe pământ, că acela este pământesc. Căutaţi în cer, că acolo este adevărul, şi trăiţi întru adevăr, fiilor. Să audă tot omul ce grăiesc Eu cu voi, că voi v-aţi ridicat deasupra oamenilor şi vedeţi, şi de aceea grăiesc vouă cuvântul adevărului, Duhul Adevărului, pe Care lumea nu-L cunoaşte, dar voi Îl cunoaşteţi, că este cu voi şi este în voi şi este mai mare decât cel ce este în lume, care este pământesc şi lumesc, şi care grăieşte de pe pământ.

Amin, amin zic vouă: adevărul dintre Dumnezeu şi om, acela este adevăr, iar adevărul dintre om şi om este pământesc şi este iubire de sine, şi este păcat iubirea de sine. Fie

omul cât de drept, dacă nu este în Domnul omul drept, nu este adevăr. Adevărul fără de viață nu este adevăr, căci ce nu este veșnic este minciună. Deschideți mintea voastră ca să înțelegeți cuvintele Duhului Sfânt, fiindcă pentru tot pământul grăiesc cu voi. Nu pot pune în cer adevărul și dreptatea dintre om și om, căci sfinții Mei nu au ajuns în cer pentru așa lucrare, ci au ajuns veșnici pentru că au fost împotriva adevărului omenesc, care este vremelnic și care hrănește mărirea de sine a omului. De aceea am zis Eu oamenilor: *«Nu știți să vă rugați, nu știți ce cereți»,* și de aceea am zis Eu: *«Cine M-a trimis să fiu dregător între oameni?»;* așa am spus Eu atunci când un om Mi-a zis: *«Fă-mi dreptate între mine și fratele meu».*

O, copilașii Mei, nu vă mirați că am venit și v-am întrebat ce faceți voi sau ce fac oamenii de pe pământ și mai-marii lor. Am întrebat așa ca să vă spun Eu ce faceți voi și ce fac oamenii de pe pământ. V-am întrebat ca să pot grăi ce Mă doare pe Mine de la om. Dar de la voi să nu se ridice așa durere, și de aceea v-am spus să învățați lucrul adevărului pe toți cei care vor să se numească frați între ei în numele Meu. Căutați așa cum vă învăț Eu, iar toate celelalte Eu vi le voi adăuga, ca să slujească lucrului Meu cu voi și lucrului vostru cu Mine, întru împărăție cerească cu voi.

Pe pământ e numai minciună. Nimeni nu iubește adevărul, nimeni nu iubește pe Dumnezeu. O mulțime de oameni se scoală și se așează mari peste oameni și grăiesc despre Mine oamenilor. Nimeni nu-i trimite, nimeni nu le spune ce să facă, nimeni din cer nu le grăiește ce să facă atunci când fac, atunci când vor ce vor, căci oamenii n-au vrut și nu vor prooroci ai cerului cu ei, și lumea a rămas de izbeliște și nu știu oamenii acest adevăr. Se scoală omul din pat dimineața, și seara se culcă iar în pat, și adoarme, și iar se scoală din pat, și nu-și pune nici o întrebare despre viața lui cea veșnică; despre adevăr nu se întreabă omul. Dar voi fiți cuminți și nu vă temeți cu Mine, că vin cu mânie peste pământ, vin cu adevărul, ca să-l pun în locul minciunii, vin cu împărăția cerească și o pun peste cea pământească, și voi lucra cu cuvântul, și cuvântul se va face faptă, căci așa am lucrat din veac.

Fiți cuminți întru Mine, fiilor unși, și vestiți împărăția cerurilor, împărăția adevărului ceresc peste pământ. Rostiți mereu cu cuvântul cel ceresc împotriva fățărniciei care stă ca o împărăteasă peste făptură. Nu cruțați fața minciunii când vine să stea față în față cu voi prin omul veacului acesta, căci omul veacului acesta este minciuna veacului acesta. V-am pus pe voi mari peste pământ, mari în cuvânt, mari din partea Mea, iar Eu sunt Stăpânul pământului. Fiți umiliți înaintea Mea și dârji în numele Meu înaintea oamenilor, că Duhul Meu Cel Sfânt locuiește în voi, și cu voi lucrează din cer pentru adevărul Meu peste pământ. Dați mereu de știre tuturor că Stăpânul Se întoarce și va da fiecăruia după faptă, și vai celor ce nu au veghe pentru sufletul lor! Amin, amin, amin.

Măi copilași, încă o clipă stau cuvânt peste voi ca să întăresc lucrarea ce v-am dat-o spre lucru împotriva lui antichrist, omul fărădelegii a tot pământul. Antichrist s-a făcut creștin, zice el, dar creștin nu este, că nu-i place cu cerul. El a pus mâna pe hamuri, și zice că are în mâinile lui carul Meu, dar carul Meu este din foc, căci Duhul Sfânt, foc este. El nu știe ce este lucrarea Duhului Sfânt, că nu a dat de ea pe nicăieri, dar acum când i-o arăt Eu, el se face asemenea Mie, zice el, de teamă să nu vin cu Duh Sfânt și să-i iau hamurile din mână. Dar ce să fac Eu cu hamurile lui? Ele să fie asupra capului lui spre pieirea lui, că a socotit că Duhul Sfânt Se ia cu fățărnicie și cu bani și cu putere omenească.

O, înapoia Mea, satană, om al fărădelegii, care ai nume scris pe frunte și pe mână și care zici că fără numele tău nu Mă poate nimeni cumpăra sau vinde. Te-ai băgat sub mantie de oaie ca să te faci păstor de al Meu, zici tu, și să-Mi mâi oile după cum și tu mergi. Înapoia Mea! Amin, amin, amin. Ți-am tot spus că biserica Mea nu este din ziduri, ci este din fii sfinți ca și Mine. Ți-am trimis mereu veste să te umilești și să nu mai minți că ești slujitor al Meu, iar tu îți lărgești mantia și îți aduni sub ea supuși și o faci pe prostul că nu auzi și că nu știi strigarea Mea. O faci pe popa prostu', dar haina Mea pe care o ții pe tine, te dă de gol că știi și că te lupți să pui mâna pe carul Meu cel de foc ca să fii tu mai mare ca Dumnezeu. Înapoia Mea! Amin, amin, amin. Binecuvântată să fie lucrarea trimișilor Mei cea împotriva ta și a fățărniciei tale. Amin. Binecuvântată să fie mintea și inima și trupul și mâna care se scoală din porunca Mea ca să scrie rușinea ta și plata minciunii tale, căci *«Eu întăresc cuvântul trimișilor Mei și le împlinesc sfatul, iar înțelepciunea înțelepților o prefac în nebunie spre rușinea lor»,* după cum este scris în Scripturi.

Înapoia Mea, satană care te dai drept înger al luminii Mele ca să înșeli, de vei putea, zici tu, până și pe cei aleși ai Mei. Dar cei aleși ai Mei n-au nevoie de pecetea ta pe care o ai în mână ca să însemnezi cu ea pe supușii tăi ca să poată ei să Mă cumpere de la tine, din potirul pe care tu îl ții în mână ca să Mă pui pe Mine în el și să Mă dai la oameni pe bani, că scris este: *«Nimeni nu poate vinde sau cumpăra până nu are pecetea lui antichrist pe frunte și pe mână»,* numărul cel sub care tu te ascunzi, dar acest număr este chiar numele tău, și scris este: *«Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei, căci este un număr omenesc: 666».* Scris este: *«I s-a dat să insufle duh chipului fiarei»,* iar tu, om al fărădelegii, vrei să dai numele Meu chipului fiarei pe care tu vrei s-o faci ca să înșeli pe tot omul cu venirea Mea, zici tu. Dar tu ești fiară care te ridici din pământ, nu vii din cer ca Mine. Din pământ te ridici și grăiești ca un miel, dar tu ești șarpe care muști piciorul calului ca să cadă călărețul. Nu ești miel, ci ești șarpe, și din pământ ești, că scris este despre tine: *«Am văzut o altă fiară suindu-se din pământ și având două coarne, asemenea mielului, dar grăia ca un balaur, și are în mână și în față stăpânirea fiarei celei dintâi, și îi face pe cei de pe pământ să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată».* Așa s-a dat și Israel slujitor al Meu prin căpeteniile templului, fiara cea dintâi, care s-a ridicat să-L omoare pe Dumnezeu ca să nu i se ia stăpânirea din mâini. Dar rana cea de moarte a lui Israel fusese vindecată prin moartea și prin învierea Mea pentru el, și de unde?! că numai o rămășiță s-a ales pentru har. Restul este fiară până azi, și se dă fiară cu rană vindecată, dând în mâinile fiarei de azi stăpânirea ca să răstignească pe Dumnezeu Cuvântul ca și atunci, și ca să nu stăpânesc Eu peste oameni.

Înapoia Mea, satană, om al fărădelegii, căci Eu, Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, te vădesc cine ești și cu cine te unești ca să nu-ți pierzi puterea și cuvântul cu care te-ai așezat în numele Meu în loc părut sfânt. Iată numărul tău, care este numele tău: 666. Ți-ai făcut rost de bani și ți-ai făcut casă pentru bani, și pe ea scrie numele tău și numărul tău, și nu ești creștin, ci ești antichrist sub haină de miel, sub haină de slujitor al bisericii, și o faci pe popa prostu', dar tu ești fiară care te hrănești cu sânge. Binecuvântată să fie lucrarea trimișilor Mei împotriva ta, că i-am trimis spre tine să-ți arate ce ai făcut de două mii de ani, și ce faci azi. Scoală-te și ieși în întâmpinarea trimișilor Mei, care te vor vădi ce ai lucrat și

câți mucenici Mi-ai trimis la cer prin lucrarea ta cea împotriva Mea, împotriva adevărului, căci pe oaia bună și grasă n-ai iubit-o, și Mi-ai dat-o Mie, fiindcă cel tare cu Mine este groază pentru tine și pentru țărușii împărăției tale. Dar azi, ție îți zic: înapoia Mea! Cuvântul Meu este suflarea gurii Mele, și scris este: *«Dumnezeu îl va nimici cu suflarea gurii Sale».* Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 1998

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Domnul grăiește fiilor oamenilor și proorocului mincinos care și-a luat nume de sfânt. Pregătirea pentru binecuvântarea căsuței din deal.

Eu sunt Cel ce a făcut cerul și pământul. Prin cuvânt le-am făcut. Amin. Cuvântul Meu s-a făcut cer și pământ. Cuvântul Meu se face toate câte voiesc Eu; Eu și omul cel credincios care cunoaște pe Dumnezeu și planul lui Dumnezeu, care este scris în Scripturi prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Amin.

Să se deschidă poarta cuvântului Meu ca să Mă scriu în cartea Mea de azi cu praznic ceresc de sfinți și de arhangheli. Cartea Mea de azi sunt Eu, precum Eu sunt cartea Mea de la prima Mea venire. Cartea Mea de azi în care scriu prin Duhul Meu Cel Sfânt, este venirea Mea a doua oară de lângă Tatăl.

La prima Mea venire am venit ca Învățător al mântuirii omului. L-am învățat pe om până ce am și plătit răscumpărarea omului prin jertfa Mea pe cruce, doar-doar o vrea omul să fie credincios prin împlinirea Mea în el, dar omul n-a voit să se nască din cer sau să calce cu moartea pe moarte precum am lucrat Eu. La fel și azi, nu voiește omul să fie din cer, ci voiește să fie din pământ. Nu voiește omul să se facă și el ca Mine, cu duh dătător de viață, și stă omul pământ, și nu se face cer, și nu se ridică spre viață veșnică cu Mine.

O, ce să-i mai fac omului? Ce să mai plătesc pentru el ca să învieze? Nu mai am ce. M-am dat pe Mine Însumi. Altceva ce să mai dau ca să-l fac viu pe om? I-am spus omului că Eu sunt calea și adevărul și viața lui cea veșnică. N-are omul timp să înțeleagă sămânța vieții veșnice ca s-o ia și s-o pună la însămânțat în inima lui, și din ea să crească în om rodul vieții veșnice. Omul e din pământ. Omul așa vrea să rămână. Omul nu aude pe Dumnezeu. E prea departe cerul de pământ ca să vină omul în cer și să stea viu apoi pe pământ și să dea viață din viața lui, precum am dat Eu. Viața Mea am dat-o omului de viață, dar auzind n-a auzit omul ce am făcut Eu și ce i-am dat să aibă. Omul e din pământ, așa și urechile lui, așa și ochii lui, așa și inima lui, așa și cugetul lui. Omul este durerea Mea și crucea Mea cea grea între cer și pământ.

Am dus crucea pe umeri acum două mii de ani, și am căzut sub ea când am dus-o. Oare, n-am avut putere s-o duc de am căzut sub ea? O, nu de asta am căzut sub ea. Am căzut de jale, căci ochiul Meu umbla peste timp, și am văzut omul de atunci și până azi, și inima Mea suferea de jalea aceasta, și tânguindu-se ea de durerea de la om, am căzut sub această durere. Omul cel de atunci și până azi a apăsat pe crucea Mea, pe răscumpărarea lui. A fugit omul de darul vieții veșnice a lui. Venisem să plătesc înaintea Tatălui darul pentru suirea omului în cer, ca să vadă diavolul că-l plătesc și că omul este lucru întocmit de Mine, lucrat cu mâna Mea din pământ, ca să fac din el cer și scaun de domnie pentru Dumnezeu, căci omul a fost să fie scaunul Meu de domnie.

Intru pe poarta cuvântului Meu cel de după două mii de ani de la jertfa Mea pentru răscumpărarea omului, poarta cuvântului Meu cel de după șapte mii de ani de la facerea omului. Intru pe poarta cuvântului Meu, care se face poartă a Mea între cer și pământ. Cuvântul este poarta Mea, iar Eu sunt Cuvântul Care intru. Eu sunt Cel ce intră. Bucurați-vă, îngeri! Bucurați-vă, arhangheli și cete cerești! Străbat cerurile și vin de Mă vestesc Judecător pentru nedreptatea pe care Mi-a făcut-o și Mi-o face omul cel de ieri și cel de azi, căci omul n-a ascultat de la început, și a mâncat din pomul morții, ca și azi. Eu când am văzut ce a făcut omul l-am luat și l-am pus afară din grădina vieții de Eden, ca să nu se atingă de pomul vieții și să trăiască veșnic după ce căzuse din veșnicie prin neascultare de Creatorul său. Omul mănâncă și azi din pomul morții, care era oprit de Mine, pus deoparte de Mine, pus prin cuvânt deoparte. Iată, omul a stricat cuvântul Meu.

Vai omului care strică cuvintele Mele, că acela are ca hrană pomul morții, pomul oprit, pomul care oprește pe om de pe cale cu Dumnezeu, și rodește omul om supus morții. Omul care rodește om din femeie, este om care mănâncă din pomul morții, așa cum a făcut omul cel dintâi, pierzând viața cea din Eden, viața cea fără de păcat. Eu i-am spus omului așa: *«Din toți pomii raiului poți să mănânci, dar din acesta să nu mănânci, că vei muri când vei mânca».* Dar omul a mâncat și n-a mai avut viață veșnică din clipa aceea, și de atunci, omul cel ieșit din om mănâncă mereu din pomul morții, și omul este pom al morții, rod al pomului oprit, pomul din care i-a zis Dumnezeu omului: *«Să nu mănânci!».* Dar Eu am zis apostolilor Mei: *«Nu toți pricep taina aceasta, ci numai cei ce le este dat de la Dumnezeu să priceapă».*

O, a fugit omul de darul vieții veșnice, iar Eu am venit acum două mii de ani să-l plătesc înaintea Tatălui ca să-i dau omului viață dacă voiește. Dar tot așa fuge și azi omul de acest dar, căci omul iubește fructul pomului morții, omul iubește femeia, și nu iubește pe Dumnezeu. Dar cine pricepe aceasta? Cine să le spună la oameni ce mănâncă și cu ce se hrănesc ei? Cine să le spună de pomul vieții, care s-a lăsat din cer pe pământ ca să vină omul spre înviere și apoi spre pomul vieții veșnice? Omul cel înviat este omul care nu mai păcătuiește, primind în el pe îngeri. Cuvântul Meu este înger trimis din cer peste oameni ca să le vestească venirea Mea după două mii de ani, după șapte mii de ani.

O, fii ai oamenilor, auziți! Cuvântul Meu de azi este numit în Scripturi al șaptelea înger, Eu și cuvântul Meu. O, fii ai oamenilor, toate sfârșitu-s-au! Toată taina Mea cea scrisă în Scripturi am împlinit-o. Toate sfârșitu-s-au! Nimic nu mai am pentru voi. Am trimis tot ce am avut de trimis pentru întoarcerea voastră. Am trimis peste voi și ultima strigare, glasul celui de al șaptelea înger, cuvântul Meu cel de azi, slujit de îngeri. Auziți ce a spus Cuvântul: toate sfârșitu-s-au! Amin, amin, amin. De la început și până la sfârșit am trimis tot ce a fost scris să fac pentru om. Sfârșitu-s-au toate câte am avut de făcut pentru salvarea omului. Acum este scris în Scripturi plată pentru orice faptă. Amin.

Proorocul mincinos, care se ridică de peste tot și vestește pace între Mine și omul care păcătuiește mereu, acest prooroc mincinos este plată pentru fapta omului depărtat de Dumnezeu, că scris este în Scripturi: *«Când ei vor vesti pacea, atunci fără veste va veni mânia Mea și îi va prinde pe toți sub ea».* S-a ridicat proorocul mincinos și s-a dat făcător de pace între Dumnezeu și omul care păcătuiește mereu slujind idolii veacului acesta, care sunt: mâncare și băutură, în-

surat şi măritat, şi toate câte ies din acestea ca rod al pomului morţii. Proorocul mincinos se dă prieten al lui Dumnezeu înaintea oamenilor, dar Eu îl vădesc şi îi spun că nu este prietenul Meu, ci este vrăjmaşul Meu, ca şi omul cel dintâi, care a răsturnat scaunul Meu din el ca să stea el şi să mănânce din pomul oprit, pomul morţii, care l-a omorât pe om.

Mă voi scula şi voi rosti cuvântul adevărului Meu împotriva omului mincinos care s-a dat prietenul Meu slujind la idolii veacului acesta, vrând, zice el, să-i clatine şi pe cei ce-Mi slujesc Mie cu viaţa lor. Voi lua apoi cuvântul Meu şi îl voi trimite până la toate marginile şi pe la toţi cârmuitorii sufletelor şi trupurilor oamenilor de pe pământ, ca să-i încunoştiinţez Eu de lucrarea proorocului mincinos, cel cu haină creştină, şi voi rosti adevărul cel despre lucrarea lui cea cu faţă ascunsă, lucrarea lui antichrist, cel ce vine înaintea Mea, şi care este fur şi tâlhar de oi, şi al cărui glas nu este ca glasul Meu, şi a cărui viaţă nu este ca viaţa Mea. Voi rosti cuvântul Meu peste tot pământul pentru cei curaţi care aşteaptă venirea Mea priveghind, şi le voi spune: *«Să stăm bine, să stăm cu frică şi să luăm aminte!»,* că izbăvirea este cu cei ce se tem de Dumnezeu. Amin, amin, amin. Încă o dată se va auzi acest cuvânt îngeresc: *«Să stăm bine şi cu frică şi cu luare-aminte la glasul Domnului, la venirea Domnului!».* Eu voi veni ca fulgerul care se arată de la răsărit până la apus. Eu voi veni când nimeni nu se aşteaptă să vin. Nu voi veni când omul dă să Mă aştepte, şi voi veni precum este scris despre venirea Mea, când nimeni nu se aşteaptă să vin, şi voi da fiecăruia după fapte, şi altfel nu va fi. Atunci proorocul mincinos îşi va sfâşia de ruşine veşmântul lui cel mincinos, că el Mi-a furat forma veşmântului Meu şi s-a pitit sub ea, sub haină mincinoasă, că nu asta este haina lui. Haina lui e haină din multe culori şi e dată cu parfum, ca să nu miroasă de sub ea, şi nu este ungerea Mea peste haina lui, căci mirul Meu cel preamirositor este pentru sfinţi, nu pentru cei păcătoşi care-şi ascund păcatele ca să fure inimile oamenilor şi să le dea rătăcirea de la calea adevărului care se apropie de pământ odată cu venirea cuvântului Meu cu sfinţii şi cu îngerii şi cu zile de praznic sfânt peste pământ. Care este praznicul acesta? Cuvântul Meu este, şi se numeşte praznic sfânt peste pământ. Amin.

Să fie veghe în calea cuvântului Meu care se pregăteşte pentru rostire peste lucrarea lui antichrist, cea cu faţă ascunsă. Amin. Iar voi, îngeri şi arhangheli, mergeţi şi culegeţi pe cei sfinţi şi daţi-le din praznicul cuvântului Meu ca să se ospăteze din masa nunţii Mele, că iată, vin, şi hrana Mea este cu Mine ca să dau celui ce flămânzeşte după Mine. Amin, amin, amin.

Fiilor de la ieslea cuvântului Meu, prăznuieşte cerul cu voi pentru însemnarea sărbătorii crucii care stă pe Sfânta Sfintelor în locul de nou Ierusalim, ales de Mine ca să fie el pe pământ înaintea Mea. Acum şapte ani, Eu, Domnul Iisus Hristos, am ridicat prin voi piatră de nou Ierusalim şi v-am pus pe voi stâlpi în templul Meu cel sfânt, peste care Eu cuvintez cuvânt din cer, şi din care grăiesc peste pământ cuvântul venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl. Amin.

Intru în voi şi Îmi amintesc prin voi ce mai război a fost acum şapte ani, începând din ziua aceasta când Eu am pus prin voi crucea Mea peste grădina Mea de la voi. Se speriaseră preoţii şi arhiereii, oamenii şi diavolii, de parcă-i frigea adevărul crucii Mele pe care o port cu voi între cer şi pământ. Au început atunci război împotriva Mea şi a voastră, şi iată, nu se mai capătă războiul lor. Lasă să se războiască, fiindcă scris este: *«Piatra se întoarce la locul de unde vine»,* căci *«Cine scoate sabia, de sabia lui cade».* Războiul lor este fără de minte din cer, căci se luptă cu voi de pe pământ. Dacă au văzut că nu pot face mincinoasă lucrarea Mea de nou Ierusalim cu voi, s-au sculat să creadă şi ei în taina Noului Ierusalim pe pământ, şi să facă, zic ei, să facă şi ei ca voi şi ca Mine cu voi, să facă Ierusalim nou din ceea ce au ei: din lemne, din pietre, din oameni care păcătuiesc cu carul, din mâncare şi din băutură şi din bani peste tot şi de peste tot. Dar banul este ochiul diavolului, măsura diavolului, frânghia cu care diavolul îşi măsoară împărăţia sa peste oameni, precum măsura Mea este Duhul Sfânt, ochiul Meu cu care Eu măsor pe omul sfânt ca să-l fac Ierusalim nou şi piatră de biserică şi pace între om şi Dumnezeu.

Iată, voi rosti cuvânt şi Mă voi vesti prin el biruitor cu voi, şi Îmi voi anunţa planul Meu şi mersul Meu şi casa Mea, şi casa lui, a vrăjmaşului Meu, care se luptă cu voi din pricina Mea.

Crucea Mea, care este semn înaintea Mea, este calea voastră între cer şi pământ, iar cuvântul Meu cel cu voi tulbură pe cei ce s-au făcut nebuni prin înţelepciunea lor cea omenească.

Ridicaţi înaintea Mea jertfă de laudă pentru ziua aceasta de amintire a începutului războiului sfânt, între voi şi oamenii bisericii din lume, dimpreună cu mai-marii pământului, care slujesc fără să ştie lucrul lui antichrist, care stă în loc sfânt ca să pustiască el calea sfinţeniei, lucrul bisericii, care a fost lăsat peste fiii bisericii: postul şi rugăciunea, neamestecul cu duhul lumii, şi umilinţa cea smerită înaintea Mea. Dar Eu îl biruiesc cu suflarea gurii Mele, şi ridic cuvântul Meu deasupra tuturor, şi zic: pace celor ce slujesc poruncilor Mele cu frică de Dumnezeu şi cu iubire sfântă, iar celor ce păcătuiesc şi stau în numele Meu, zic ei, peste oameni, război le zic, amin, căci Eu am deschis procesul neamurilor, iar cuvântul Meu este judecătorul. Amin, amin, amin.

*

Măi fiilor de la ieslea cuvântului Meu, trebuie să ne pregătim să rostim binecuvântare pentru căsuţa din deal, ca să Mă pot folosi Eu de ea, Eu şi cei pe potriva Mea, după cum a fost rostit cuvântul Meu cel pentru căsuţa aceasta, care este întâia după cea de la voi. Trebuie să fiţi vii în toate câte se cer să fie, că fără Mine nu puteţi face nimic. Nimic se cheamă tot ceea ce faceţi fără Mine în voi şi cu voi. Mereu am spus: *«Să se vadă că sunt, iar dacă nu sunt, se vede că nu sunt, se vede prin toate».* Dar Eu sunt, că e lucrul Meu cu voi, dar să fiţi şi voi, să fiţi lucrătura Mea şi să se vadă că sunt. Amin. Să ia formă duhovnicească înaintea Mea cei ce vin lângă Mine. Să se îndumnezeiască, să se înţelepţească şi să fie pe potriva Mea, nu pe potriva celor trupeşti, că Mie nu-Mi trebuie fii trupeşti.

E zi de serbare peste grădina de la voi, căci cuvântul Meu se face praznic peste pământ. Arhanghelii Mihail şi Gavriil vă aduc urare de bucurie cerească şi vă zic:

— Bucuraţi-vă! Nu staţi fără să vă bucuraţi, şi staţi cu frică şi cu luare-aminte la cuvântul Domnului Iisus Hristos şi bucuraţi-vă învăţând ce înseamnă această taină a bucuriei. Cine nu lucrează bucurie, nu ştie taina ei şi nu se bucură. Bucuraţi-vă în Domnul şi bucuraţi-L pe Domnul, fiilor de la ieslea Domnului. Bucuria uneşte inimi sfinte; ea lucrează lucrarea Domnului Iisus Hristos, dată apostolilor Săi; ea ridică din moarte pe oameni; ea se face Dumnezeu în cei sfinţi. Faceţi-L pe Domnul Iisus Hristos în voi cu bucurie şi bucuraţi-vă în Domnul! Amin, amin, amin.

— Iată urarea arhanghelilor Mei, slujitori cereşti ai cuvântului Meu, care se împlineşte pe pământ între oameni. Ei v-au îndemnat să pricepeţi taina bucuriei, iar cei ce o pricep, o şi lucrează, fiilor care aveţi nume de apostoli ai Mei.

Vorbeam uneori cu apostolii Mei deosebi de vorbirea cea cu toţi oamenii şi le desluşeam tainele cele de nepriceput care stau ascunse în Mine, şi între Mine şi cei ce sunt ai Mei cu viaţa şi cu lucrarea vieţii. Lor le dădeam notă aparte, ca să-i deosebesc de ceilalţi oameni şi ca să-i recunoască oamenii în chip desluşit între ceilalţi oameni, şi îi ajutam să fie şi să merite nota aceasta înaintea Mea. Aşa şi cu voi lucrez deosebi, iar dacă vă numesc fii, trebuie să şi aveţi lucrare de fii; şi dacă vă numesc apostolii Mei, trebuie să şi faceţi lucrarea apostoliei, căci voi nu trebuie să slujiţi meselor, precum este scris pentru apostolii cuvântului. Iar dacă şi slujiţi, că n-au cine alţii să facă aşa ceva, atunci faceţi o dată totul şi nu pierdeţi timpul, ci răscumpăraţi-l, fiilor. Eu vă îndemn, dar înţelegeţi îndemnul Meu când stau cu el între voi ca să vă ţină treji printre grijile pe care le aveţi pentru cei care mai sunt poporul Meu. Eu trebuie să am popor, fiilor, iar pentru poporul Meu trebuie să lucraţi mult, dar nu numai cu mâinile şi cu picioarele, ci cu Duhul Meu Cel Sfânt. Amin. Dacă Duhul Meu Cel Sfânt nu iese de la voi mult mai mult decât duhul mâinilor voastre şi al trudei voastre pentru trupul poporului Meu, atunci Eu de oameni trupeşti nu vreau rod, nu vreau popor trupesc, ci vreau popor ceresc înaintea Mea, popor care să ştie şi să trăiască taina bucuriei cereşti pe care Eu am lăsat-o peste apostolii Mei după învierea Mea dintre morţi când le-am spus: *«Bucuraţi-vă!»*. Pavel, apostolul Meu, a spus peste biserica Mea: *«Bucuraţi-vă pururea!»,* iar pururea înseamnă mereu, înseamnă bucurie neîntreruptă, fiilor apostoli.

Şi încă o taină vă spun vouă. Vă spun că nelucrarea cea pentru Mine este iubire de sine şi nu de Dumnezeu, căci cel ce-L iubeşte pe Dumnezeu, Îi şi lucrează spre bucurie, iar cel ce nu-L iubeşte pe Dumnezeu, nu-I lucrează pururea, căci are mărire de sine şi iubire de sine şi nu de Dumnezeu. Cel ce nu-L iubeşte pe Dumnezeu, se iubeşte pe sine, şi îşi lucrează lui şi omului cel asemenea lui, iar cel ce-L iubeşte pe Dumnezeu, Îi lucrează Domnului pentru Domnul şi pentru cei asemenea Lui şi lucrului Lui. Fiţi precauţi, fiilor apostoli, că voi noaptea şi ziua trebuie să lucraţi apostolia Mea peste sufletul bisericii Mele, care trebuie să fie viu şi lucrător şi să se bucure pururea, precum cere Scriptura Duhului Sfânt. Amin.

Fiilor, mergeţi cu apă sfinţită şi curăţitoare şi însemnaţi cu prima însemnare căsuţa din deal pe care Eu am ridicat-o prin voi ca să fie de folos Mie şi celor pe potriva Mea, iar însemnarea cea întreagă o vom pune în ziua cea de şapte ani după pecetluirea cu sfinţenie a grădinii cuvântului Meu de la voi. Amin. Pregătiţi această zi, că Mă voi slăvi peste pământ cu slava cuvântului Meu şi voi spune adevărul Meu peste capul proorocului mincinos, care îşi potriveşte statul în numele Meu, zice el, peste sufletul oamenilor. Dar Eu sunt Cel ce sunt, şi voi rosti adevărul Meu împotriva proorocului mincinos, care vesteşte pace când nu este pace între om şi Dumnezeu, ci este păcat şi rod al pomului morţii este.

Fiilor, pregătiţi calea cuvântului Meu, pregătiţi pacea cuvântului Meu peste voi, pregătiţi în voi locaş pentru Duhul Sfânt, ca să fie pururea cu voi. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 1998

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Domnul Se vesteşte cuvânt peste proorocul mincinos. Lepădarea de credinţă, numită ecumenism, erezie care şi-a înfipt ţăruşul în ţara românilor. Numele Domnului vândut pe bani.

Ezi de sărbătoare în cer, sărbătoare de mântuire a neamului omenesc. E şi pe pământ sărbătoare în multe locuri, e sărbătoarea mamei Mele Fecioara, dar nu e ca în cer sărbătoarea cea de pe pământ. Biserica cea de pe pământ nu sărbătoreşte cu sfinţenie şi cu bucurie cerească; ea sărbătoreşte cu plăceri trupeşti şi pământeşti, şi zice că e sărbătoare a Maicii Mele în ziua aceasta. Dar Eu sunt Fiul mamei cea pururea Fecioară şi sunt Cel ce sunt, Iisus Hristos, Mântuitorul omului care voieşte mântuirea cea de la Mine. Amin.

O, Eu sunt învăţat să vin în grădina cuvântului Meu de pe pământ, grădina Mea cea nouă, întocmită prin cuvântul Meu în mijlocul României.

O, ţară Românie, nu mai este în tine fiu de al tău care să te iubească pe tine, căci cine nu Mă iubeşte pe Mine, acela nu ştie ce este iubirea. Nu mai este om cu mintea întreagă în tine, căci cine nu lucrează cu mintea lui în voile Mele cele sfinte, acela este fără de minte, ştirbit la minte este. O, ţară dulce pentru cei din cer, ţara Mea de iubire! Nu te mai iubeşte nimeni în tine. Vin Eu să te iubesc. Vin Eu să te curăţ de durere şi de minciuna care te acoperă din tălpi şi până în creştet. Vin Eu să te fac frumoasă şi curată. Vin Eu. Amin, amin, amin. Vin în grădina cuvântului Meu şi îţi aduc alifie cerească pentru ranele tale, ca să-ţi vindec trupul tău cel sănătos, iar ce este bolnav pe trupul tău, să dau de la tine şi să fii sănătoasă şi pe voia Mea. Amin.

Vin în grădina Mea cea din tine, ţară a durerii, dar şi ţară a mângâierii de la Domnul. Vin şi Mă vestesc mereu cu ziua Mea de biruinţă prin tine peste tot pământul. Vin, că mult ai plâns şi mult plângi. Antichrist a fost viclean, şi în toată vremea a prins de veste de planurile Mele cu tine, ţară de români, şi n-a mai avut pace niciodată, şi a lucrat din fiu în fiu antichrist, ca să te aibă a lui, fiindcă tu eşti plină de podoabele Mele cele puse peste tine de la naşterea Mea şi a ta. Tatăl ne-a adus pe lume o dată. Pe tine te-a făcut popor nou, iar pe Mine M-a făcut Începător al tău şi Mântuitor al tău în toată vremea. O, eşti plină de fii făţarnici, care te vând duşmanilor Mei pe nimic, căci cu nimic nu vor rămâne aceştia, nici măcar cu tine, căci Eu îi voi lua din tine. Mă scol în cuvânt şi Mă vestesc Judecător peste proorocul mincinos, care şi-a băgat capul său în tine ca să fii a lui şi să se folosească, zice el, de binecuvântarea şi de podoabele pe care le ai de la Mine peste tine, ţară plină de daruri. Un picuţ, şi rostesc în tine judecata lui antichrist, şi apoi împlinesc. Amin, amin, amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, cobor în grădina Mea şi Mă fac sărbătoare de cuvânt pentru mama cea pururea Fecioară, care Mi-a fost uşă Mie din cer spre pământ, ca să fac lucrarea Tatălui Meu Savaot.

O, mamă, mamă cu durere ca şi Mine, Fiul tău Cel ceresc! Nimeni pe pământ n-a născut fiu din cer, nimeni decât tu, că Eu din cer M-am coborât în tine. Eu am fost cuvântul arhanghelului care a coborât din cer de M-a vestit ţie, şi cuvântul a luat trup de om în tine, ca să Mă nasc om din Fecioară, şi cuvântul s-a făcut om. Cine s-a mai făcut om ca şi Mine din cuvântul cel din cer şi din trup feciorelnic? Eu n-am putut să fac de la Mine nimic, ci toate câte aud că-Mi spune Tatăl, aceea fac. Din cuvânt M-am făcut trup curat din trup curat.

Toate câte fac Eu, de la Tatăl le fac, şi prin cuvânt le întocmesc, şi apoi le aduc spre vedere. Aşa am lucrat din veac şi până în veac, până azi. Iar azi, ce cuvânt întocmesc ca să împlinesc la vedere? Azi Mă pregătesc peste grădină şi Mă vestesc Judecător peste proorocul mincinos, care şi-a băgat capetele sale în ţara Mea cea plină de darurile credinţei sfinte, care este în ea de la Mine şi de la părinţi. Aşa e scris în Scripturile venirii Mele: *«Un înger stând în soare strigat-a cuvânt puternic către toate păsările care zboară spre înaltul cerului:* „Veniţi şi adunaţi-vă la cina Dumnezeului Cel mare! Veniţi şi mâncaţi trupurile împăraţilor, trupurile căpeteniilor, trupurile vitejilor, trupurile cailor şi ale călăreţilor, trupurile celor liberi şi ale robilor, trupurile celor mici şi ale celor mari, căci fiara şi toţi împăraţii pământului, cu oştirile lor, s-au adunat ca să se războiască cu Cel ce şade pe tron, pe cal alb, cu oştire. Dar fiara a fost răpusă, şi cu ea, proorocul mincinos, care făcea semne înaintea fiarei cu care amăgise pe cei ce au purtat semnul fiarei închinându-se chipului ei. Aceştia au fost amândoi aruncaţi de vii în iezerul cu foc, unde arde pucioasă, iar ceilalţi, ucişi au fost cu sabia care iese din gura Celui ce şade pe cal alb. Şi toate păsările s-au săturat din trupurile lor“*»*. Amin.

— O, Fiule Emanuel, durerea de mamă e cea mai dureroasă, dar oamenii de pe pământ nu ştiu ce înseamnă mamă, mamă cu adevărat. Oamenii spun mamă la femeia care rodeşte om din fructul morţii, din pomul morţii, din care Dumnezeu a spus omului: *«Să nu mănânci, omule, din pomul acesta, că vei muri când vei mânca!»*. O, Fiule, n-a ştiut omul ce este acest cuvânt al Tău pe care l-ai spus omului cel întâi zidit de mâna Ta, că Tu eşti Cuvântul Tatălui şi mâna Tatălui şi Duhul Tatălui.

Biserica de pe pământ nu vrea să fie mamă. Iată ce păcat a făcut: s-a luat după cei străini de Tine biserica din ţara Ta cea de la sfârşit. S-au sculat oameni cu inimă de fiară şi s-au aşezat mari peste biserici şi au zis că Duhul Sfânt face ce vrea El şi nu Te întreabă pe Tine ce face El, şi că El suflă unde voieşte El. S-au sculat oameni cu duh de fiară, Fiule scump, şi au stricat dogma dumnezeirii şi au spus că Duhul Sfânt al Treimii Dumnezeieşti lucrează pe furiş de Tine, deosebit de Tine. Iată, aceasta este erezia cea de dinaintea venirii Tale, erezie cu care au venit în ţara cuvântului Tău oameni cu duh de fiară. Dar Tu Te-ai despărţit de biserica cea omenească de pe pământ, că Tu ai strigat mereu la ea să nu facă erezie prin omul care a venit şi a spus lepădare de credinţa cea din părinţi, şi a spus *„ecumenism“* acestei lepădări a bisericii creştine, căci fiara a venit cu forţă pământească, adică cu bani, ca să cumpere pe cea care era cu credinţa din părinţi, şi ca pe vremea răstignirii Tale, tot cu bani s-a ajuns la vânzarea Ta cea de azi, Fiule. Te-ai despărţit cu Duhul de biserica cea de pe pământ care este pământească, şi nu cerească. Te-ai despărţit, Fiule vândut pe bani, căci s-a făcut eretică biserica, şi scris este în Scripturi: *«De cel eretic după întâia şi a doua certare depărtează-te, ştiind că unul ca acesta s-a abătut şi a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit»*.

S-a despărţit biserica de sfinţi şi de părinţi, şi face pe gustul proorocului mincinos, care slujeşte fiarei cea cu capetele ascunse. În zadar îşi spune ea *„una singură sfântă şi apostolească biserică“,* degeaba, Fiule al Tatălui şi al meu, în zadar spune aşa. Plâng apostolii Tăi în cer, în loc să fie fără durere şi fără întristare şi fără suspin în cer. Plâng, Fiule, apostolii Tăi cei de acum două mii de ani. Plânge ucenicul Tău cel iubit de Tine, Ioan apostolul, care a scris proorocia venirii Tale cu nou Ierusalim pe pământ. Plânge ucenicul Tău, Fiule, şi spune ceea ce a spus şi atunci. Aşa a spus el atunci bisericii: *«Oricine o ia înainte şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos, nu are pe Dumnezeu; iar dacă cineva vine la voi în biserică şi nu aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi în casă şi să nu-i ziceţi:* „Bun venit!“*, căci cel care îi zice:* „Bun venit!“, *se face părtaş la faptele lui cele rele»*. Iată, aşa a spus Ioan pentru cei ce sunt biserică a Ta, Doamne, Fiule al meu.

O, în cer e durere şi întristare şi suspin, că numele Tău e vândut pe bani de două mii de ani şi până azi, de la iudei şi până la venirea Ta. Dar eu sunt îndurerată şi aşa cum sunt intru în biserica cea de pe pământ care şi-a stricat numele. Intru, Fiule, că azi biserica trebuie să ştie ce înseamnă sărbătoarea cea de azi care se cheamă creştineşte: intrarea în biserică a Maicii Domnului. Acum două mii de ani am intrat pruncă de trei ani, ca să mă pregătesc în Sfânta Sfintelor pentru ziua mântuirii neamului omenesc, pentru naşterea Ta pe pământ, Fiule ceresc. Iar acum intru mamă şi ca mama grăiesc peste biserica Ta cea vie, ca să ia din ea biserica cea fără de viaţă şi să audă ce înseamnă cuvântul *„mamă“,* căci durerea de mamă e cea mai dureroasă între dureri, dar oamenii de pe pământ nu ştiu ce înseamnă mamă, mamă cu adevărat. Oamenii spun *„mamă“* la femeia care rodeşte om din fructul pomului morţii, din care Dumnezeu a spus omului să nu mănânce. Dar cine înţelege taina aceasta în biserică, Fiule?

O, scris a fost de la început: *«Femeia va zdrobi capul şarpelui, iar el va împunge călcâiul ei»*. Mă scol ca mama pentru Fiul ei Cel ceresc, şi mă aşez alături cu Tine şi cu cei de pe pământ care-Ţi sunt Ţie biserică vie, mamă vie pentru neamul omenesc, ca să zdrobim capul lui antichrist, aşa cum l-am zdrobit acum două mii de ani când Ţi-am fost uşă de venire la oameni. Iar azi din nou lucrăm, că avem uşă între cer şi pământ, biserică vie, din inimi vii, care s-au aşezat început nou, temelie nouă, Ierusalim nou, biserică mamă, biserică cu milă şi cu durere pentru neamul omenesc, căci neamul omenesc este dorul Tău cel de şapte mii de ani, Fiule venit din cer pe pământ o dată, şi iarăşi, încă o dată, cu zecile de mii de sfinţi, aşa cum este proorocia Scripturilor cele pentru vremea aceasta de sfârşit, căci toate sfârşitu-s-au.

Grăirea mea cu Tine va intra în biserica cea lumească, va intra prin fiii cei de azi care sunt aleşii Tăi dintre oameni ca să Te audă pe Tine cuvânt peste pământ, căci Tu vii, fiindcă toate sfârşitu-s-au. Amin, amin, amin.

— Să fii fericită de toate neamurile cele credincioase şi cele necredincioase, mamă Fecioară, mamă a Mea care ai intrat în biserică prin cuvântul Fiului tău ca să rosteşti erezie peste fapta bisericii care era să fie mamă pentru fiii Mei cei credincioşi, ca să-i crească pentru Mine. Iată erezie căreia i se spune *„ecumenism“,* erezie care şi-a înfipt ţăruşul în ţara românilor, ţara Mea cea de la început şi cea de la sfârşit, că la început l-am făcut din ea pe om, iar la sfârşit iarăşi fac om nou, Ierusalim nou, dar nu lucrez ca omul care vrea să facă Ierusalim din oameni păcătoşi, şi lucrez ca Dumnezeu, Care face nou Ierusalim din oameni vii şi sfinţi, care trăiesc trăirea Mea între cer şi pământ.

Fiilor din grădina Mea, vin curând să las la voi carte peste proorocul mincinos care se închină fiarei, desfrânatei Babilonului, iar aceasta nu are nimic între Mine şi ea. Fiilor, pregătiţi pacea Mea în voi, pregătiţi coborârea Mea şi ziua când Eu Mă voi slăvi peste pământ cu acest cuvânt: judecata lui antichrist, proorocul cel mincinos, care vine înaintea Mea, căci scris este: *«Oricine o ia înainte şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos, nu are pe Dumnezeu»*.

Fiilor din grădină, pregătiți calea Mea peste pământ, pregătiți ziua însemnării cu sfințenia Mea pentru căsuța din deal, zi în care Mă voi slăvi peste pământ cu slava cuvântului Meu, că am de trimis carte proorocului mincinos, care stă ascuns sub haină de biserică a Mea. Am rostit peste voi lucrarea aceasta, şi Eu voi împlini, că Eu nu sunt Dumnezeu mincinos. Nimeni nu voieşte să Mă ajute de pe pământ şi n-am prin cine să întind mâna Mea peste biserica cea din lume ca să se mai agațe de poala hainei Mele careva care ar mai avea în el inimă curată şi minte neştirbită. Lucrez cu voi, că nimeni nu voieşte să Mă ajute, dar Eu, Domnul, Mi-am făcut datoria şi am strigat şi am rugat în lung şi în lat ca să Mi se deschidă, ca să se găsească şi pentru Mine vreun grai care să strige la oameni să se pocăiască. Iar acum, gata. Toate sfârşitu-s-au! Lucrăm din greu, că nu-i nimeni să se alăture greului nostru, căci toate sfârşitu-s-au. Sfârşitu-s-a omul şi Dumnezeu în om, şi nu mai am pe nimeni de partea Mea şi cu durerea Mea.

Să ne sculăm, fiilor, şi să primiți rostirea Mea, cartea Mea peste proorocul mincinos, antichrist, cel ce vine înaintea Mea ca să-Mi zădărnicească, zice el, venirea Mea cea de azi. Vă voi ajuta Eu. Vom merge pe fir şi vom arăta lucrarea lui antichrist, fiara cea cu capetele ascunse, dar Eu îl voi birui cu suflarea gurii Mele, şi el nu va mai fi. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 1998

Sărbătoarea de şapte ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Cartea întâi împotriva proorocului mincinos. Omul bisericii s-a dat pe sine minciunii căreia i se spune ecumenism. Domnul vine pe nori şi rosteşte trei zile de judecată prin cuvânt pentru antichrist.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Eu sunt Cel ce sunt. Pace vouă! Pace celor ce slujesc poruncilor Mele, iar celor ce le calcă pe ele, război le zic! Amin, amin, amin.

Vin din cer pe pământ şi Mă aştern cuvânt peste grădina cuvântului Meu. Vin ca ploaia peste semănătură, ca să fac lucrarea Tatălui Meu peste pământ. Eu sunt Semănătorul şi sunt Cel ce udă ca să crească totul, dar pământul e prea bătătorit. Pământul e cale a fărădelegii, şi nu găsesc loc unde să mai deselenesc ca să-Mi fac lucrarea pe care o am de la Tatăl. Nu mai găsesc pe nicăieri pământ bun, că e prea bătătorit pământul şi e coajă uscată peste el, căci toate sfârşitu-s-au! M-am întors din cer pe pământ ca să pregătesc calea venirii Mele cu sfinții, dar pământul este cale a fărădelegii, şi ce voi face, oare? Iată ce voi face: Mă întorc spre începutul cel dintâi şi încep de unde am rămas. Amin.

Mă slăvesc prin cuvânt peste grădina Mea cea împrejmuită în mijlocul României, locul începutului pământului, de unde Eu am luat pământ cu mâna şi l-am făcut om, ca să pun apoi pe om împărat peste pământ, dar nu şi peste cer. Mă întorc şi lucrez ca la început. La început cum am lucrat? Cuvânt am lucrat, şi le-am făcut pe cele ce sunt, iar acum tot cuvânt lucrez, ca să le stric pe cele ce sunt, căci omul şi pământul de sub el este cale a fărădelegii, pământ bătătorit şi nedesțelenit.

Eu sunt Cuvântul Cel de după şapte ani de la pecetluirea cu legea sfințeniei Mele a grădinii Sfintei Sfintelor, locul în care Eu intru ca Arhiereu al Tatălui după două mii de ani de la prima Mea venire între oameni. Acum şapte ani, în ziua de doisprezece a lunii a douăsprezecea, M-am aşezat cu sfințenia Mea ca pe muntele Sinai, M-am aşezat să fiu şi să stau cuvânt de auzit şi de lucrat peste pământ din mijlocul grădinii întocmită de cuvântul Meu ca să fie munte sfânt al Meu în mijlocul României, țara Mea de întoarcere după două mii de ani, căci pământul este peste tot cale a fărădelegii, şi nu mai este pe nicăieri loc pentru Mine şi pentru cel ce crede în Mine şi în venirea Mea după două mii de ani. Acum şapte ani, în ziua aceasta, am făcut mare bucurie pentru Tatăl şi pentru cei din cerul Meu, căci Mi-am sfințit loc ca să aibă cerul cale de venire pe pământ şi să-şi răscumpere aşternutul cel pierdut prin omul cel căzut din pământul Edenului, din pământul cerului.

Nu mai e nimic de salvat pe pământ, dar ce este cu neputință la om, este la Mine cu putință, şi Mi-am împrejmuit şi Mi-am sfințit şi Mi-am pecetluit cu numele Meu grădina Mea care a fost locul odihnei Mele la început, şi iată, şi la sfârşit. Am făcut din lutul acestei grădini om după chipul şi asemănarea Mea şi M-am odihnit în el, iar Tatăl era întru Mine când lucram omul. Şi M-am uitat de la sfârşit spre început şi am dat cu ochiul Meu peste locul acesta al începutului pământului şi al omului de pe el, şi am lucrat cuvânt peste acest pământ, şi l-am numit apoi grădina cuvântului Meu, şi este. Şi dacă este, iată-Mă cuvânt peste pământ din mijlocul pământului, din vârful pământului, muntele cel înalt pe care stă Dumnezeu Cuvântul.

Rostesc cuvânt şi Mă vestesc biruitor peste potrivnicul Meu, omul; omul care s-a aşezat împotriva Mea de la început şi până la venirea Mea de azi. Eu sunt Hristosul Tatălui, iar omul care stă împotriva Mea se numeşte antichristul. Nu se mai numeşte om, şi se numeşte proorocul cel mincinos, care stă împotriva lui Dumnezeu de la început şi până la venirea Mea cu judecata cea pentru fur.

Lucrez din greu, căci toate sfârşitu-s-au şi nu mai găsesc pe pământ unelte de lucru pentru lucrul Meu cel ceresc, căci pe pământ sunt numai lucruri omeneşti. Dar iată cartea Mea pentru proorocul cel mincinos, antichristul, cel ce vine înaintea Mea de şapte mii de ani ca să-Mi zădărnicească lucrarea Mea cea de la Tatăl peste pământ şi peste omul cel ieşit din pământ! Antichrist este fiară cu şapte capete şi este diavol, nu este slujitor al lui Dumnezeu.

Dar ce este fiara cea cu şapte capete? Ea este puterea pământului prin oamenii care au răsturnat statul lui Dumnezeu în om. Ea are zece coarne şi zece steme, iar pe capetele ei are nume de hulă, şi diavolul i-a dat stăpânirea peste pământ şi strigă peste tot: *„Cine este asemenea fiarei şi cine se poate lupta cu ea?“.* Iată, gura ei huleşte asupra lui Dumnezeu şi asupra cortului Lui şi asupra celor din cer. Şi i s-a dat putere ca să se războiască cu sfinții ca să-i biruiască, şi ea are stăpânire peste toată seminția şi norodul şi neamul, şi toți locuitorii de pe pământ care nu sunt scrişi de la întemeierea lumii cu numele lor în Cartea Vieții Mielului, se închină fiarei.

Dar ce este proorocul cel mincinos? El este omul cel din pământ ieşit, şi care se luptă împotriva lui Dumnezeu de lângă Dumnezeu, căci scris este: *«Am văzut o altă fiară suindu-se din pământ, şi avea două coarne, asemenea Mielului, dar grăind ca un balaur; şi are în mână toată stăpânirea fiarei celei dintâi şi face pământul şi pe locuitorii de pe el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată, şi amăgeşte pe toți prin semnele ce i s-a dat să le facă înaintea fiarei».*

Iată proorocul mincinos, cel dezvelit de Scripturi, căci Daniel proorocul aşa a spus: *«Fiară înspăimântătoare, înfri-*

coşată şi puternică tare şi cu dinţi mari de fier şi cu gheare de aramă, mâncând şi sfârtecând şi călcând în picioare în urma ei. Ea se deosebeşte de toate celelalte fiare, căci are zece coarne. Şi un alt corn mic creştea între ele, şi acest corn are ochi de om şi gură care grăieşte lucruri mari. Dar fiara a fost omorâtă, şi trupul ei a fost nimicit prin foc, căci pe norii cerului venea cineva ca Fiul Omului şi Lui I s-a dat stăpânirea; stăpânirea cea veşnică; şi toate popoarele şi neamurile şi limbile Îi slujeau Lui; şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit, iar sfinţii Lui vor fi moştenitori cu El».

Scris-a proorocul Daniel: *«Proorocul mincinos va grăi cuvinte de defăimare împotriva lui Dumnezeu şi va oropsi pe sfinţi şi va gândi să schimbe sărbătorile şi legea o vreme şi vremuri şi jumătate de vreme, dar poporul sfinţilor îi va lua stăpânirea, căci i se va face judecată ca să-l nimicească şi să-l prăbuşească pentru totdeauna».* Amin.

Iată firul cel ascuns de privirea omenească, iată proorocul cel mincinos de şapte mii de ani, care a stat lângă Dumnezeu ca să-I răstoarne în om statul. Iată cartea Mea cea din cer coborâtă pentru proorocul mincinos, antichrist, cel ce vine înaintea Mea de şapte mii de ani ca să-Mi zădărnicească statul Meu în om, şi ca să nu împlinească omul poruncile Mele cele sfinte, care dau viaţă veşnică celor ce le lucrează pe ele. Iată proorocul mincinos, cel cu faţă creştină, cel ce stă sub haina Mea, căci scris este în Scripturi: *«Are două coarne, asemenea Mielului, dar grăieşte ca un balaur şi are în mână toată puterea fiarei celei dintâi».* Eu îl dezvelesc şi îi vestesc goliciunea, o vestesc la toţi cârmuitorii de suflete şi de trupuri, până la toate marginile, căci el şi-a băgat capetele, spre sfârşit, în ţara Mea cea plină de darurile Mele, darurile venirii Mele a doua oară pe pământ, în lucrare de nou Ierusalim peste făptură. Amin.

Voi sta cuvânt trei zile la rând peste grădina din care Mă vestesc cu graiul Meu peste pământ. Trei zile la rând voi scrie în cartea cea pentru judecata proorocului cel mincinos de şapte mii de ani, căci el a lucrat sub aceeaşi viţă cu Dumnezeu: Cain asupra lui Abel, Esau asupra lui Iacov, fraţii lui Iosif împotriva lui Iosif, Saul asupra lui David, Caiafa asupra lui Hristos, iar slujitorii bisericii împotriva creştinilor, poporul Meu cel sfânt cu viaţa, căci omul bisericii s-a dat pe mâna proorocului mincinos, care s-a pus să facă semne în cer şi pe pământ, zice el, ca să înşele biserica lui Hristos şi s-o tragă de pe temelia ei şi să ia el nume de Hristos în biserică. Dar el este hristos mincinos, este diavol, este antichrist din fiu în fiu până azi de şapte mii de ani.

O, proorocule mincinos, care răstorni statul lui Dumnezeu în om! Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Hristosul Tatălui. Amin. Ieşi în întâmpinarea cuvântului Meu, că scriu cartea cea pentru judecata ta. Sunt cu zi de praznic sfânt peste pământ, zi de şapte ani de la ziua pecetluirii grădinii de nou Ierusalim, cuvânt după şapte ani de la zdrobirea puterii tale cea ascunsă de cei de pe pământ. Vin împotriva ta, căci scris este: *«Pe norii cerului vine cineva ca Fiul Omului şi va face judecata proorocului mincinos, ca să-l nimicească pentru totdeauna».* Amin.

Am lăsat şapte ani de har peste pământ, dar tu lucrezi cu bani şi cu slavă deşartă, şi faci pământul şi locuitorii de pe el să te creadă că eşti omul lui Dumnezeu, dar tu eşti diavol, tu eşti şarpe la drum, care muşti piciorul calului ca să cadă călăreţul, căci vii de la început, şi lucrezi din fii în fii, după cum este scris că vei fi şarpe, fiindcă Iacov când şi-a binecuvântat fiii a spus aşa: *«Dan va fi şarpe la drum, ca să muşte».* Vin împotriva ta şi îţi spun: ai luat înfăţişare de păstor, dar tu eşti diavol care amăgeşti şi asupreşti pe poporul sfinţilor de la început şi până la sfârşit, căci firul tău, ca şi firul Meu, este de la început şi până la sfârşit, iar biserica Mea, omul cel creat de Mine, a tot căzut din om în om până azi, prin mâna ta, prin lucrarea ta cea împotriva Mea şi a sfinţilor Mei în care Eu am stat şi am lucrat din fiu în fiu, după cum a mers firul celor sfinţi.

Voiesc să-ţi spun că eşti trup şi te ridici din pământ, şi voiesc să-ţi amintesc cuvântul Meu: *«Trupul pofteşte împotriva duhului, iar duhul doreşte împotriva trupului»*; tu împotriva Mea, şi Eu împotriva ta; Eu prin sfinţii Mei cei din cer şi din Duh născuţi la propovăduirea Mea, iar tu eşti trup şi din pământ te ridici şi eşti diavol, nu păstor. Şi pe cei ce nu sunt scrişi în Cartea Vieţii Mele, de la întemeierea lumii, îi biruieşti cu plăceri şi cu slavă deşartă, ca să ţi se închine ţie, dar Eu vin pe nori, vin împotriva ta şi îţi rostesc judecata. Trei zile la rând Mă voi lăsa cuvânt peste tine, iar a treia zi voi încheia cartea cea pentru judecata ta. Vin şi te vestesc că nu poţi să faci tu nimic pentru cer, că tu eşti ca valea lui Iosafat, unde voi strânge pe cei asemenea ţie ca să-i nimicesc cu focul în care arde pucioasă, după cum este scrisă judecata cea pentru proorocul cel mincinos. Amin.

Iar voi, cei din porţi, aşezaţi cuvântul Meu trei zile la rând, ca să întocmesc cartea împotriva lui antichrist, iar după trei zile o voi sfârşi, că Eu aşa am început în ziua aceasta, zicând: *«Pace celor ce slujesc poruncilor Mele, iar celor ce le calcă pe ele, război le zic!».* Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 1998

Sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Cartea a doua împotriva proorocului mincinos. Urâciunea pustiirii stă aşezată în loc ştiut sfânt. Noul Ierusalim este crucea de biruinţă împotriva proorocului mincinos.

Glasul Meu strigă din nou la porţi ca să se deschidă şi să intru cuvânt în grădină. Amin.

Îmi cobor din nou cuvântul pentru judecata proorocului cel mincinos, care-Mi zădărniceşte planurile Mele, care fură cuvântul unul de la altul şi îl povesteşte norodului fără de trimiterea Mea, fără de porunca Mea. Mă fac carte de judecată şi scriu în ea trei zile la rând, iar mâine o isprăvesc, ca să biruiesc cu furtună şi cu iuţime şi cu asprime capetele mincinoase ale proorocului cel mincinos. Amin.

Voi, cei din grădină, voi, cei aşezaţi de Mine în calea cuvântului Meu care coboară din cer pe pământ! Deschideţi cartea proorocului cel mincinos, cartea Mea către el, ca să scriu în ea. Amin. Este scris că vin cu sfinţii, şi aşa vin. Vin în ţara cuvântului Meu. Andrei, apostolul Meu cel de acum două mii de ani, vine cu Mine în grădină, că e sărbătoare peste biserica Mea, sărbătoare de sfântul Andrei, cel ce a venit întâiul după Mine ca să-Mi fie apostol şi să Mă dea apoi oamenilor, aşa cum sunt Eu şi aşa cum voiesc Eu să fiu cu omul, dar nu aşa cum voieşte proorocul cel mincinos.

O, proorocule mincinos, sunt în faţa ta cu cartea Mea cea împotriva ta. O deschid şi scriu încă în ea, căci trei zile la rând scriu în ea, şi apoi o pecetluiesc cu pecetea cuvântului Meu şi o duc la locul ei, iar locul ei eşti tu. Apleacă-te să auzi, căci te aplec Eu să auzi şi să iei de la Mine cuvântul Meu cel către tine.

Tu Mi-ai nimicit statul Meu în om şi Mi-ai umplut omul de nepăsare, fiindcă omul te vedea pe tine că stai înain-

tea lui în numele Meu, şi făcea omul ca tine, nu ca Mine, fiindcă omul vrea să-L vadă pe Dumnezeu ca să creadă. Omul nu poate să creadă fără să vadă; el crede numai ce vede. Iată, omul te vede pe tine că stai în numele Meu înaintea lui şi crede ceea ce vede că faci tu. Dar, ce faci tu? Tu pierzi şi împrăştii de pe calea Mea oile; nu le aduni, nu le paşti, nu le creşti, dar stai în numele Meu în faţa lor. Scris este în Scripturi: *«Vai de părinţii care pierd şi împrăştie oile turmei Mele nepăzindu-le şi lăsându-le să se risipească! Aceştia fac desfrânare şi minciună, ajutând pe făcătorii de rele să nu se întoarcă nimeni de la necredinţă. Îi voi hrăni cu pelin şi le voi da apă cu fiere, căci s-a întins pe tot pământul necredinţa lor. Au luat ei parte la sfatul Meu? Atunci să se scoale şi să spună cuvântul Meu şi să-i facă pe oameni să se întoarcă de la căile lor cele rele. Oare, poate omul să se ascundă unde să nu-l văd Eu? Dar ei fură cuvântul Meu unul de la altul şi zic:* „Dumnezeu a spus". *Oare, este vreo legătură între pleavă şi bobul de grâu curat? Iată, sunt împotriva amăgitorilor şi a linguşitorilor, căci nu i-am trimis pe ei».* Cel ce nu este trimis nu aduce folos pentru Mine. Cel trimis trebuie să fie om duhovnicesc, iar tu eşti trupesc şi Îmi întinezi numele Meu cu desfrânările tale, căci stai în numele Meu înaintea oamenilor. O, cum de te încumeţi să stai în numele Meu peste oameni când tu eşti nepocăit şi încă păcătuieşti? Când tu eşti plin de dorul slavei deşarte, când tu mănânci şi bei şi te însori şi te desfrânezi şi faci urâciuni în loc părut sfânt, cum de mai zici că stai în numele Meu peste cei fără de pricepere? Iată, te vădesc cine eşti. Nu eşti prietenul Meu, ci eşti vrăjmaşul Meu. Nu eşti slujitor al Meu, nu eşti păstor de oi, că nu ştii să păstoreşti, fiindcă Eu nu te-am trimis, iar cel netrimis este proorocul cel mincinos pe care Scripturile îl vestesc mincinos şi răpitor.

O, ce cauţi tu în slujba Mea? Căci slujitorii Mei stau în foc şi nu ard, fiindcă scris este: *«Dumnezeu este foc mistuitor».* Ce cauţi tu unde nu eşti chemat de Mine, unde nu eşti trimis, ce cauţi? Tu, cel care ceri să ai Duh Sfânt de la cei ce nici ei nu au, de la cei ce nici ei nu ştiu ce este Duhul Sfânt în om, ce cauţi, oare? Iată, cauţi pedeapsa cea pentru proorocul cel mincinos, cauţi apă cu fiere, că altceva nu cauţi. Ai vrut să fii om deştept şi ai căutat să ai carte multă ca să fii savant şi să se strângă lume lângă înţelepciunea ta, dar iată, Scriptura stă împotriva ta şi spune: *«S-a îngâmfat şi a zis:* „Sunt Dumnezeu şi stau pe scaunul lui Dumnezeu, în mijlocul mărilor". *De aceea a fost aruncat la pământ din pricina păcatelor sale, căci cu viclenia sa pângăritu-şi-a sfinţenia. Foc va izbucni din el şi îl va mistui, şi îi va fi cenuşa luată de vânt în faţa tuturor trecătorilor. Şi cei ce l-au cunoscut vor sta înmărmuriţi de pieirea lui».* Aşa este scris de cel ce-şi agoniseşte înţelepciune ca să facă negoţ cu ea şi să-şi cumpere cu ea slavă deşartă, că omul sfânt nu este omul savant, ci este omul plin de Dumnezeu şi de darurile Lui, omul plin de înţelepciune sfântă, nu de înţelepciune savantă. N-am ce face cu înţelepciunea ta, şi eşti ramură fără de preţ. Am cuvânt scris din cer în vremea ta, dar tu ai fost îngâmfat din pricina înţelepciunii tale, şi n-ai luat de la Mine prin cei smeriţi cu inima. Ţi-am tot dat de veste şi ţi-am spus că n-am ce face cu omul cu şcoală de la om, cu carte de pe pământ, căci cine nu învaţă carte din cer nu este om ceresc, ci este om din pământ ieşit, şi este învăţător mincinos, nu adevărat, prooroc mincinos este, om care piere prin înţelepciunea lui. Cei dintâi ai bisericii Mele n-au fost savanţi, ci au fost săraci cu duhul şi am putut turna în ei de la Mine şi le-am dat veşmântul înţelepciunii. Dar tu eşti savant, şi nu pot să-ţi dau şi de la Mine, căci omul cu învăţătură de la om este om îngâmfat, este prooroc care fură cuvântul unul de la altul, precum este scris în Scripturi despre proorocul cel mincinos, care învaţă de la cel asemenea lui.

O, n-ai voit să-ţi vii în fire. Am lăsat pentru tine şapte ani de har ca să te apleci şi să te îmbraci întru pocăinţă şi să fii apoi ceresc, şi să te iert apoi, iar azi te aplec Eu. Apleacă-te să auzi de la Mine, căci te aplec Eu! Amin, amin, amin.

Tu Mi-ai nimicit statul Meu în om, şi omul Mă are precum Mă ai şi tu, şi omul s-a umplut de îngâmfare, fiindcă omul te vede pe tine că stai în numele Meu înaintea lui şi crede ceea ce vede că faci tu, şi nu vede omul pe Dumnezeu, precum nici tu nu-L vezi, şi eşti singur de tine osândit, şi Eu stau departe de tine, că eşti păcătos şi eşti eretic şi te-ai abătut de la sfinţenie şi de la dreptate şi stai cu păgânii la masă şi calci în picioare numele Meu cel pus de tine peste tine, nu de Mine, că Eu sunt cu cei sfinţi. Tu stai în sfat cu necredincioşii, tu stai în calea păcătoşilor şi stai la masă cu hulitorii celor sfinţi, iar legea Mea nu mai este voia ta, şi rod nu ai pentru cer. Cine să mai fi întors pe omul păcătos de la fărădelegile sale? Scris este: *«Cel ce întoarce pe păcătos de la căile lui cele rele, acela îşi scapă şi sufletul său».* Tu însă Mi-ai nimicit statul Meu în om şi Mi-ai umplut omul de nepăsare, fiindcă omul te vede pe tine şi face ca tine, nu ca Mine.

Sunt venit cu martori din cer pentru ca să întocmesc cartea judecăţii proorocului cel mincinos. Acum două mii de ani apostolii Mei şi toţi cei ce Mă urmau erau numiţi sectă, secta Nazarineanului. Ce zici tu de aceasta, omule care proroceşti de creştinii Mei că sunt sectă? Caiafa îi învăţa pe iudei să-i numească sectă a Mea pe cei sfinţi. Aşa şi tu faci, şi bine faci că spui aşa, dar faci rău că nu înveţi pe oameni ce este acest cuvânt: *„sectă"*; faci rău că nu-i înveţi ce este cuvântul *„biserică",* fiindcă tu ştii ce este, dar îi înveţi altfel pe cei ce se închină ţie şi nu Mie, căci dacă i-ai învăţa ca Mine, aşa cum ştii tu că este învăţătura Mea, ei Mi-ar sluji Mie şi nu ţie, iar Eu aş locui cu oamenii.

Unde să se mai ducă omul la biserică? Unde mai este biserica? Unde mai sunt preoţi de ai Mei? O, nu mai e nimic! Toate sfârşitu-s-au! O, ce ai făcut tu din cuvântul *„biserică"* şi din lucrul de biserică?! Ai făcut negoţul tău, nu pe al Meu, şi i-ai pus numele tău de prooroc mincinos la cel ce nu are nimic legat cu biserica Mea şi cu lucrul ei, căci proorocul mincinos despre care scrie Scriptura nu este cel din afara lucrului Meu, ci este cel ce lucrează în numele Meu, în biserica Mea, în staulul Meu, dar lucrează pentru el, nu pentru Mine; pentru slava lui, nu pentru a Mea, aşa precum tu lucrezi, că scris este: *«Cel ce grăieşte de la sine, acela îşi caută slava lui, dar cel ce caută slava lui Dumnezeu, întru acela nu este nedreptate şi minciună, ci este Dumnezeu cu adevărul Lui».* Mai puţin vor fi judecaţi cei numiţi de tine prooroci mincinoşi ca să te ascunzi tu mai bine sub numele Meu, mai puţin, că aceia nu ştiu ce înseamnă cuvântul *„biserică",* şi Eu, Domnul, în biserică. Scris este: «*De n-ar şti, n-ar avea păcat*». Dar tu ştii, şi crezi că te poţi ascunde în vreun loc tainic, unde să nu te văd Eu. O, ochiul şi cuvântul Meu despică omul şi îl vădeşte afară, şi aşa fac Eu acum cu tine, căci toate sfârşitu-s-au! Sfârşitu-s-a şi minciuna ta, căci tu eşti minciuna aceasta, şi nu eşti slujitorul Meu precum te numeşti şi te arăţi, şi eşti răpitor de suflete, care se închină ţie, nu Mie. Nu te-ai făcut păstor pentru Mine, ci te-ai făcut pentru tine ca să te îmbraci şi să te

hrăneşti cu lâna şi cu laptele oilor Mele cele slabe, căci pe cele grase şi sănătoase le pui nume de sectă ca să scapi, zici tu, de urmărirea Mea cea cu dreptate prin sfinţii cei care fac voia Mea şi nu a ta, dar te minţi pe tine însuţi, că scris este: *«Cei care n-au fost scrişi de la întemeierea lumii în Cartea Vieţii Mielului, aceia sunt cei ce se închină proorocului mincinos, cel cu capetele ascunse ca să nu vină la lumină, fiindcă lumina le vădeşte pe toate cele ascunse».*

Acum şapte ani am ridicat steagul Meu cel ceresc, pe care este scris numele Meu şi numele cetăţii lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim care se coboară din cer, de la Dumnezeu, căci Eu lucrez tainic din veac şi până în veac. Tu te-ai sculat şi ai numit minciună lucrarea Mea şi steagul Meu cel de biruinţă împotriva ta. Te-ai speriat şi ai căutat ascunzătoare de la faţa Mea, şi cauţi şi azi tot aşa; cauţi numind minciună şi erezie lucrarea Mea de biruinţă, lucrare din fii vii cu viaţa lor întru Mine. Tu te-ai speriat şi te-ai ascuns de lucrarea Mea de biruinţă a întunericului veacului acesta. Te-ai ascuns de Mine, pentru că tu nu ai viaţă pe potriva venirii Mele, şi eşti fricos şi te temi de venirea Stăpânului, şi ai voi să întârzii pe Stăpânul Care vine. Dar prin minciună nu ai putut nimic, şi nu poţi nici acum.

Acum şapte ani am înfipt crucea Mea de biruinţă în mijlocul tău. Crucea Mea de biruinţă este poporul cuvântului Meu, cu care Eu Mă aciuez de patruzeci de ani şi mai bine ca să-l cresc şi să-l desăvârşesc şi să-l umplu de Duh Sfânt, aşa precum am lucrat cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, până ce i-am făcut împărţitori ai împărăţiei cerurilor peste pământ. Acum şapte ani M-am scris cu nume nou peste veacul omului şi M-am numit cu numele Meu cel scris în Scripturi pentru vremea aceasta, căci scris este: *«Numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu».* Amin. Să nu socoteşti că am venit spre tine ca să stric legea sau proorocii. N-am venit să stric, ci să împlinesc, şi de aceea îţi amintesc că acum două mii de ani le-am spus aşa celor ce vor să semene cu Mine în slujire: *«Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă oamenii faptele voastre cele bune şi să urmeze Tatălui Cel din ceruri slăvindu-L».* Iar cei ce nu au fapte pe potriva vieţii Mele în om, aceia nu pot fi împărţitori de învăţătură cerească, şi, din contra, strică legea şi proorocii ca să piardă omul cărarea, căci în fiecare vreme omul a fost cărare pentru om. Tu eşti poarta cea largă, şi oricine voieşte intră la tine şi stă cu tine la masa ta, care zici că este masa Mea. Dar poarta Mea este strâmtă şi calea Mea este îngustă, căci ea duce la viaţă, şi puţini sunt cei care o află. De aceea am spus Eu acum două mii de ani la mulţimile flămânde de viaţă: *«Feriţi-vă de proorocii mincinoşi, care vin la voi în haine de oi, iar pe sub haină sunt răpitori. Voi după roadele lor îi puteţi cunoaşte, căci nu se culeg struguri din spini şi nici smochine din mărăcini, fiindcă orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele; iar orice pom care nu face roadă bună, se taie şi se aruncă în foc. De aceea, după roadele lor îi veţi cunoaşte».* Şi iată rodul tău: turmă risipită, turmă amestecată după cum şi păstorul, căci păstorul este proorocul cel mincinos despre care Eu am spus: *«Niciodată nu v-am cunoscut».*

Am strigat la om, peste tot am trimis cuvântul Meu de strigare, că dacă omul ar fi voit să vegheze, nu s-ar fi smintit întru Mine prin tine. Am strigat mereu la om, de şapte ani strig la om, dar acum strig la tine, strig din nou la tine după două mii de ani de la prima Mea propovăduire între oameni. N-am cum să-ţi mai grăiesc altfel. Te-am strigat mereu să te apleci şi să auzi, şi tu nu te-ai aplecat. Dar acum, apleacă-te, că te aplec Eu ca să auzi!

Au trecut şapte ani de la pecetluirea Sfintei Sfintelor în care Eu vin cu cele sfinte şi cu sfinţii pentru cele sfinte, căci Sfintele se dau sfinţilor. Amin. Şapte ani sunt de când M-am scris peste pământ cu numele Meu cel nou şi al cetăţii lui Dumnezeu, Noul Ierusalim, care se coboară din cer, de la Dumnezeu, căci scris este: *«Iată, cortul lui Dumnezeu este între oameni, şi va sălăşlui cu ei şi vor fi ei poporul Lui, şi Însuşi Dumnezeu va fi cu ei».* Şapte ani ai lovit de peste tot ca să faci hulă împotriva lucrului Meu, că tu ai capete multe, şi pe ele, nume de hulă. Iar după şapte ani ţi-ai schimbat planul şi ai dat să crezi în taina de nou Ierusalim, după cum scrie despre ea în Scripturi. Până acum ai zis de peste tot că în cer este locul Noului Ierusalim, nu pe pământ, iar acum te-ai ridicat cu putere pământească să-ţi zideşti turn cu turnuri, căci tu eşti cornul cel ce creşti dintre alte coarne; şi peste jertfa de fiecare zi ai pus nelegiuirea, şi adevărul Meu l-ai aruncat la pământ, şi ai izbutit, zici tu, iar peste turnul tău cel cu turnuri vrei să scrii *„Ierusalim nou"*, căci te-ai schimbat la faţă, zici tu, şi ai dat să crezi în taina Mea de nou Ierusalim pe pământ. Dar tu ai scrise pe capetele tale nume de hulă, şi să te uiţi bine că aceste scrisuri sunt şi mărturisesc împotriva ta, şi nu poţi tu să pui înaintea Mea turnul cel lucrat cu planuri omeneşti care n-au nimic întru ele din cele sfinte, fiindcă cele sfinte sunt cu sfinţii, iar tu eşti amestecat cu păgânii şi cu păgâniile lor, şi nu se poate slujire şi lui Dumnezeu şi lui mamona. O, dacă ai iubi Scripturile Mele, le-ai şi crede, le-ai şi împlini, şi le-ai adeveri peste mulţi. Dar tu ai cărţile tale din care bei şi din care te adăpi cu slava ta deşartă, de M-ai făcut pe Mine, Domnul, să-ţi umblu sub haină şi să spun supuşilor tăi că haina ta e mincinoasă şi că tu eşti mincinosul cel de sub haină, hristosul cel mincinos, care o ia înaintea Mea ca să-l facă pe om să se culce şi să spună că ziua Domnului a şi sosit, a şi trecut.

Eu am aşteptat lepădarea ta de credinţă, aşa cum scrie că va fi înaintea zilei Mele. Şi iată, acum vin. Ieşi întru întâmpinarea Mea şi ascultă-ţi judecata, că tu te-ai lepădat de lege şi de prooroci şi de credinţă. Şi acum, Eu vin; vin cu ziua Mea cea mare şi înfricoşată, căci ceea ce ai avut tu de făcut, ai făcut, şi toate sfârşitu-s-au, şi încep Eu. Încep din nou început şi îl numesc nou Ierusalim, dar lucrez Eu, nu tu; fac Eu, nu tu, căci Eu sunt Cel ce sunt, şi Mă scol biruitor peste tine. Amin.

Mă vestesc biruitor peste potrivnicul Meu, omul; omul care s-a aşezat împotriva Mea de la început şi până la venirea Mea, din fiu în fiu, şi nu se mai numeşte om, şi se numeşte proorocul cel mincinos, care stă împotriva lui Dumnezeu, ca un fur. Toate cetăţile tale vor fi nimicite, căci sunt lucrate de tine, nu de Mine, iar lucrul tău nu este curat, şi piere prin el.

Şi acum, vin, vin în ţara cuvântului Meu, ţara strălucirii, aşa cum a văzut-o demult proorocul Daniel ca s-o anunţe că va fi. Vin cu sfinţii, vin cu cerul, vin cu ucenicii. Vin, şi am venit. Amin, amin, amin. Şi sunt cuvânt în grădina cuvântului Meu, în ţara venirii Mele, ţara strălucirilor, care străluceşte prin venirea Mea. Iată sărbătoare de cuvânt, sărbătoare de sfinţi în grădina Mea de pe pământ, sărbătoare de biruinţă a Mielului şi a celor răscumpăraţi prin Sângele Mielului. Am venit să lucrez cartea cea de judecată peste proorocul cel mincinos, care înşeală cu blana oii oameni din toată seminţia şi limba şi poporul şi neamul. Binecuvântată să fie cartea Mea de azi în care scriu trei zile la rând, şi binecuvântată să fie cartea care va ieşi din mijlocul celor ce zic că-Mi slujesc Mie,

căci ca o sabie smulsă din mâna celui ucis va fi ea, ca să tai cu ea ocara de pe fiii cerului, care lucrează poruncile Mele pe pământ, şi Eu smulgându-i sabia îl voi tăia pe el, căci el din sabia lui a trăit pe pământ, după cum este peste el cuvântul Meu întru început, că aşa i-am spus: *«Cu sabia ta îţi vei agonisi traiul».*

Eu l-am pus pe om împărat peste pământ, dar nu şi peste cer. Cerul este scaunul Meu de domnie, nu al omului, iar biserica Mea de pe pământ, dacă e a Mea, trebuie să fie cer pe pământ, iar slujitorii ei să nu fie împăraţi, ci să fie slujitori dacă vor să fie. Şi iată, Eu vin, ca stăpânul care se întoarce să-şi cerceteze via, şi vai celor ce s-au pus stăpâni peste via Mea! Cine este cel ce s-a pus stăpân peste via Mea? Să vină să dea socoteală pentru cele lucrate! Să vină să se socotească cu Stăpânul viei! Amin.

Sunt venit cu martori din cer, ca să întocmesc cartea judecăţii proorocului cel mincinos, şi el va cădea în sabia lui, şi voi ridica ocara de pe fiii vieţii, căci ca şi acum două mii de ani când apostolii Mei şi toţi cei ce Mă urmau erau numiţi sectă, tot aşa şi azi, cei ce-Mi urmează Mie sunt numiţi sectă de cei ce se vor împăraţi peste pământ şi peste cer. Dar Eu smulgându-le sabia îi voi birui prin ea, şi voi ridica ocara de pe fiii vieţii, fiii Noului Ierusalim, fiii lui Dumnezeu, fiii cerului pe pământ între oameni. Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 1998

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbiţa lui Dumnezeu

Cartea a treia împotriva proorocului mincinos. Domnul prooroceşte pustiirea Centrului Ecumenic de la Vulcana Băi. Biserica este plină de capete trufaşe. Poporul cuvântului este poporul cel ortodox.

Ridicaţi-vă, voi, porţi, ca să intre Împăratul slavei! Împărăţia Lui este împărăţie veşnică, şi toate stăpânirile Îl vor asculta pe El şi Îi vor sluji Lui. Amin.

Râu de foc iese din gura Mea, căci *«Judecătorul S-a aşezat şi cărţile au fost deschise, şi altă carte a fost deschisă, care este Cartea Vieţii; şi morţii au fost judecaţi, fiecare după faptele sale, şi moartea şi iadul au fost aruncate în râul de foc, iar cine n-a fost găsit scris în Cartea Vieţii, a fost aruncat în iezerul cu foc»,* după cum este scris.

Cartea cea cu şapte peceţi stă în mâna Mielului, deschisă. Cerul s-a dat în lături ca o carte, iar împăraţii pământului şi domnii şi căpeteniile, bogaţii şi puternicii, robii şi slobozii s-au ascuns în peşteri şi în stânci, se ascund de faţa Celui ce şade pe tron. Cartea Vieţii este de la întemeierea lumii şi este deschisă în mâna Mielului. Amin, amin, amin.

Cuvântul lui Dumnezeu intră pe porţile Sale şi lucrează cartea judecăţii proorocului mincinos, trei zile la rând lucrează, iar a treia zi o sfârşesc de scris şi o dau Tatălui, ca s-o împlinească. Amin.

Iată, vin cu sfinţii. Aşa vin, şi altfel nu vin. Am avut trâmbiţă pe pământ în vremea din urmă şi am sunat prin ea şi Mi-am făcut un popor şi l-am numit poporul cuvântului Meu, iar această lucrătură a Mea a fost mereu sub cortul Meu de biruinţă adăpostită, căci proorocul mincinos este fricos şi stă împotriva creştinilor lui Dumnezeu ca să fie el al Meu, şi nu creştinii. Numai că el cu Mine nu poate face casă, nu poate face pace, fiindcă Eu, Domnul, sunt împotriva lui de şapte mii de ani şi până la desfacerea cărţilor judecăţii, şi apoi a cărţii cu şapte peceţi, şi apoi trâmbiţele îngerilor şi cel de al şaptelea înger: Cuvântul lui Dumnezeu.

Am avut trâmbiţă pe pământ în vremea din urmă şi am sunat din ea şi Mi-am făcut un popor, şi este, iar trâmbiţa Mi-am ridicat-o la cer între sfinţi, căci balaurul cel cu şapte capete şi cu zece coarne stătea mereu înaintea ei, căci din ea ieşea, ca un fiu, cuvântul Meu, ca să păstoresc cu el. Balaurul Mi-a prigonit trâmbiţa, dar Eu, Domnul, i-am dat ei aripi de vultur, şi ea a zburat de la faţa lui. El însă nu stă, şi se aprinde de mânie peste cei din seminţia ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu ţinând mărturia Mea. Dar Eu sunt cortul sfinţilor, şi îi păzesc de prigoana cea care vine dinspre proorocul cel mincinos, aşa cum Tatăl M-a păzit pe Mine şi pe mama Mea Fecioara când Eu eram prunc mic în mâna ei, şi când balaurul cel roşu, cu şapte capete şi cu zece coarne, voia să vină să Mă înghită după ce M-am născut între oameni.

Iată, vin cu sfinţii. Aşa vin, şi altfel nu vin. Vin cu trâmbiţa Mea Verginica. Acum douăzeci de ani i-am dat aripi de vultur, şi ea a zburat la locul ei, a zburat la cer, şi este cu Mine în lucru peste pământ, că este trâmbiţa Mea cea din care am sunat înaintea venirii Mele a doua oară pe pământ. Se face pasul celui de al douăzecilea an de când ea lucrează în cer pentru poporul ei de ieri şi de azi şi de mâine, că ea are plată în cer un popor, poporul cuvântului Meu cel din urmă, poporul prin care Eu, Domnul, împlinesc cea din urmă Scriptură, venirea Mea cea de a doua din cer pe pământ. Amin. Proorocul cel mincinos a prins de veste mereu de planul Meu, şi îl are şi vrea el să-l împlinească. Îl are pentru că el stătea mereu înaintea femeii care năştea din ea cuvântul Meu; stătea pentru ca să înghită ca pe un prunc cuvântul cel născut prin ea.

O, proorocule mincinos, astăzi sfârşesc cuvântul Meu cel pentru judecata faptelor tale cele împotriva Mea. Iată ce ai făcut! Ai fost fur. Ai luat mereu trâmbiţa Mea şi ai chinuit-o prin întunecimile tale ca să asculţi prin ea cuvântul Meu. Scoală-te şi stai înaintea Mea şi spune ce ai făcut cu trâmbiţa Mea. Dar Eu sunt Judecătorul, şi Eu spun ce ai făcut cu ea. Te-ai aprins de mânie împotriva ei. În anul 1955 Mi-am început prin ea trâmbiţarea. Tu ai prins de veste şi te-ai folosit de locuri ascunse şi de oameni cu dinţi de fiară şi Îmi smulgeai trâmbiţa din coliba ei, căci Caiafa şi cu supuşii lui au fost firul de legătură ca să înăbuşe viaţa cuvântului Meu, ca şi pe vremea prunciei Mele când preoţii şi arhiereii căutau viaţa Mea ca s-o ia de la Mine, fiindcă se temeau de Mine. Cel ce se teme de Mine, acela ştie că sunt Împăratul a toate, şi de aceea se teme.

Tu ai răpit cuvântul Meu şi vrei să-l împlineşti tu, dar iată ce este scris în Scripturi: *«Sunt împotriva proorocilor care fură cuvântul Meu unul de la altul; îi voi hrăni cu pelin şi le voi da să bea apă cu fiere».* O, nu poţi tu să împlineşti cuvântul Meu, că e numele Meu pe el. De ce ai pus tu pe el numele tău? Cine ţi l-a dat pe el? Cine ţi l-a spus? Tu l-ai răpit de la trâmbiţa Mea şi de la poporul Meu pe care-l urmăreai peste tot şi îi luai hrana din trăistuţă, îi luai pâinea cea de toate zilele, îi luai cuvântul Meu cu care-l hrăneam pe cel din urmă copil al Meu, pe cel din urmă popor al Domnului, poporul cel dintâi între neamurile pământului, căci *«cel din urmă este cel dintâi»,* iar cel mic este mare întru Mine, precum este scris în Scripturi. Ai luat cuvântul Meu, că eşti fur, şi ţi-ai adăugat pedeapsă, că ai scos şi ai adăugat la cuvântul Meu cel furat, şi ai pus apoi pe el numele tău şi al supuşilor tăi, care şi ei se ascund unul de altul, fiecare de frica celuilalt, fiindcă este cu tine împărăţia fricii, şi de aceea tu eşti neliniştit mereu, tu şi toţi supuşii tăi. Mai mare frică decât tine nu are nimeni, şi te

temi de pieire, de pieirea cea de la Mine, că tu ştii puterea Mea şi te lupţi cu ea ca să nu pieri prin ea. Ai luat cuvântul Meu şi vrei să-l împlineşti ca un credincios. Dar nu, că Eu te vădesc că eşti fur de cele sfinte, şi îţi dau de veste judecata cea pentru fur, că tu ai luat pacea de pe pământ, şi Eu nu mai am biserică sfântă, nu mai am unde să rostesc cuvântul *„Pace!“,* că unde grăieşti tu, Eu nu stau, fiindcă nu se poate Dumnezeu şi mamona laolaltă.

Patruzeci şi cinci de ani te-ai luptat cu îngerul Meu, cu cuvântul Meu ca să-l furi şi ca să faci din el avutul tău. În zadar eşti viclean, că râu de foc este cuvântul Meu, şi în el vei arde, că te-ai jucat cu focul, cu cuvântul Meu cel slujit de îngerii luminii, nu de tine şi de îngerii tăi, îngerii întunericului. Iată de ce eşti tu vinovat, tu şi nu altul în locul tău. Iată de ce eşti tu proorocul cel mincinos, care a furat cuvântul Meu, tu şi nu altul în locul tău. Ce am Eu să-l judec pe cel din afară? Tu şi nu altul este vinovat, că tu Mi-ai luat statul Meu din biserică, şi pe Mine M-ai numit minciună când am venit să te chem la pocăinţă, fiindcă în mijlocul poporului Meu pe care tu Mi-l duşmăneşti cu cuvânt de ocară, stă cuvântul Meu judecător peste tine, că eşti fur şi Mi-ai răpit via.

Te voi pustii cum am pustiit acum două mii de ani Ierusalimul, căci Ierusalimul nu mai este, iar ce este acolo nu este Ierusalim, ci este mamona. Ce a făcut mamona? S-a apucat prin supuşii lui şi a zidit din nou ca să se strângă lume de pe lume acolo unde M-a răstignit pe Mine omul trufaş. O, dacă M-au răstignit, de ce se mai aude acolo slavă pentru numele Meu, acolo unde Eu am fost răstignit de omul cel potrivnic Mie? Aceia Mă slăvesc pe Mine pentru bani, aşa precum şi tu ai făcut, proorocule mincinos, care ţi-ai înfipt cortul tău în ţara strălucirii, precum este scris despre tine: *«El va înfige corturile palatului său între mare şi muntele cel sfânt şi strălucit, şi apoi va veni sfârşitul lui».* Amin. Aşa ai făcut. La trei mile de locul grădinii cuvântului Meu tu ai împlinit această Scriptură, ca să foloseşti numele Meu pentru banii tăi. Vai ţie de cele ce ai făcut în zilele cele de apoi! Te voi pustii cum am pustiit acum două mii de ani Ierusalimul; Ierusalimul, pe care omul lacom l-a zidit din nou, ca să aibă prilej de câştigat bani, că nu de dragul lui Dumnezeu l-a zidit iar. Acolo se duce omul din toate părţile şi îşi vede judecata şi nu ştie cu ce se întoarce întru ale sale. Se întoarce cu judecata sa, căci omul a fost răstignitorul lui Dumnezeu. Nu s-a întors sfânt nimeni de acolo, nu s-a lăsat nimeni de păcat dacă a fost acolo, dar s-a fălit că a fost, şi nu i-a folosit fostul lui acolo.

Este scris în Scripturi de taina Noului Ierusalim. Tu când ai văzut că Eu am venit din cer pe pământ ca s-o împlinesc, te-ai îngâmfat şi te-ai trufit împotriva celor drepţi, în care Eu Mă slăvesc peste pământ, şi te-ai sculat să faci tu ceea ce fac Eu. Ai dat să uiţi că Noul Ierusalim este nume sfânt, este taina Mea cea din zilele de apoi, şi este pentru sfinţi, nu pentru desfrânaţi. Noul Ierusalim nu este loc de întâlnire a păcătoşilor şi a desfrânaţilor, nu este loc de mâncat şi de băut şi de jucat, aşa cum ţi-ai făcut tu turnuri din piatră şi te-ai aşezat mare pe ele şi ai scris pe ele *„Ierusalim nou“* şi ai scris, zici tu, *„Centrul lumii credincioase“, „Centrul ecumenic“* ai scris. Mi-ai vândut pe bani murdari locuri scumpe Mie, locuri din ţara Mea de întoarcere, şi ai pus pe ele rodul îngâmfării tale ca să te războieşti cu Dumnezeu şi să-L biruieşti de partea ta, dar tu eşti păcătos, şi Eu nu te ascult şi nu te primesc.

Te-am strigat din vreme şi am aşteptat să-ţi vii în fire şi să crezi că Eu vin cu prăpăd peste cei ce Mi-au stricat legea şi sărbătorile şi vremea întinându-Mi biserica. Tu însă nu te-ai aplecat, fiindcă ai asupra ta cele furate de la Mine şi eşti fricos. Dar Eu sunt Dumnezeu drept, şi tu eşti fur şi Mi-ai răpit via şi stai stăpân pe ea. Te voi pustii cum am pustiit Ierusalimul care M-a răstignit acum două mii de ani. Te-am aşteptat să-ţi înfigi corturile palatului tău în ţara strălucirii, ca să te nimicesc apoi.

Pământul tot e plin de capetele tale şi de puii tăi, dar tu eşti om, şi Eu sunt Dumnezeu. Nimeni nu poate scrie numele Noului Ierusalim; numai Eu îl scriu, şi îl dau celor ce rabdă până la venirea Mea, că scris este: *«Biruitorului îi voi da din mana cea ascunsă şi îi voi da lui o pietricică albă, şi pe pietricică, un nume nou pe care nimeni nu-l ştie, fără numai primitorul. Şi voi scrie pe el numele Meu şi numele cetăţii lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim, care se coboară din cer, şi numele Meu cel nou, Cuvântul lui Dumnezeu».* Şi am zis: *«Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul grăieşte bisericilor».* Dar tu, proorocule mincinos, n-ai vrut să auzi, căci auzind ai zis că nu auzi. Dar azi, ţie îţi zic: numai Eu scriu numele Noului Ierusalim şi nimeni nu-l ştie fără numai primitorul. Amin, amin, amin. Iar tu eşti fur, şi ai furat cuvântul Meu, şi Eu stau împotriva proorocilor care fură cuvântul Meu unul de la altul. Locul pe care zici tu că vrei să scrii *„Ierusalim nou“*, este locul lui mamona, nu al lui Dumnezeu; este babilon, nu este loc sfânt. Îl voi pustii ca pe Sodoma şi Gomora, că e locul desfrânării a tot pământul, locul în care antichrist şi puii lui şi-a făcut, zice el, acoperiş de vreme rea, babilon şi sodomă. Dar Eu, Domnul, M-am făcut carte de judecată şi am scris în ea trei zile la rând ca să biruiesc cu furtună şi cu asprime capetele mincinoase ale proorocului cel mincinos şi să-i dărâm statul şi acoperişul.

Cea care îşi zice biserica ortodoxă, aceea este cu care Eu grăiesc, căci ce am Eu să-l judec pe cel din afară? Ea este mincinoasă, nu este ortodoxă, iar în ea stă mare proorocul cel mincinos, care Mi-a nimicit statul Meu în om, că omul se uită la slujitorul bisericii şi face ca el, nu ca Mine, iar el este mincinos, că nu-Mi slujeşte Mie, ci lui. Cel ce-Mi slujeşte Mie este blând şi smerit cu inima şi Îmi aduce rod şi se face împărăţie a Mea, nou Ierusalim se face prin har.

Mă voi feri să stric totul, căci este o rămăşiţă prin har, aşa cum a fost acum două mii de ani dintre iudei. Mă voi grăbi să trezesc duhul în cei ce aşteaptă izbăvirea, căci proorocul mincinos Mi-a oropsit pe sfinţi vreme de şapte mii de ani. El mănâncă din pomul morţii şi este desfrânat de şapte mii de ani. Mulţi vor da să se apropie pentru pocăinţă, dar toate sfârşitu-s-au, fiindcă Eu am grăit la timp, şi toţi Mi-au răstignit cuvântul; cuvântul celui de al şaptelea înger, cuvânt care a făcut tăcere în cer, că scris este: *«Când Mielul a deschis pecetea a şaptea, s-a făcut tăcere în cer; şi s-au aşezat şapte îngeri să trâmbiţeze; şi când a trâmbiţat al şaptelea înger, s-au pornit în cer glasuri puternice:* „Împărăţia lumii este a Domnului Iisus Hristos, Împărat în veac!“. *Amin».*

Iată ce este biserica ortodoxă, cea care poartă numele Meu cel adevărat, cea care Mă are adevărat prin sfinţi şi prin părinţi. Ea s-a desfrânat şi a călcat cu desfrânare peste predaniile de la părinţii ei cei sfinţi, şi apoi s-a lepădat de Mine, că în ea şi-a lucrat în toată vremea ei lucrarea sa proorocul cel mincinos, hristosul cel mincinos, care o ia înaintea Mea îmbrăcat în haina Mea şi înarmat cu arma Mea.

O, tu, cea care îţi zici biserică, biserică ortodoxă! Eşti plină de capete trufaşe, care mânuie armele Mele pentru bani. Eşti făcută din oameni mincinoşi, şi nu mai eşti, că omul mincinos a scris peste tine nume nou şi te-a aşezat la aceeaşi

masă cu păgânii şi cu desfrânaţii şi cu fărădelegea a tot pământul. Eşti plină de tină şi nu mai are cine te păstori, căci capetele tale sunt oamenii proorocului mincinos, nu sunt de partea Mea. Am scos din mijlocul tău pe cei curaţi Mie şi i-am deosebit la dreapta Mea şi i-am acoperit în mantia Mea, ca să am rămăşiţă prin har. Tu te-ai vândut pe bani proorocului mincinos şi stai supusă lui, că el e viclean şi mulţi se închină lui. Am lucrat în mijlocul tău în toată vremea, ca să nu rămân fără de biserică curată. În tine a fost mereu război şi sânge, că omul trufaş a stat peste tine în numele Meu şi ţi-a înjosit numele tău cel adevărat şi a ucis pe cel drept din tine ca să ia el numele Meu, nume de Hristos în biserică. Dar el este hristos mincinos, este diavol, este antichrist din fiu în fiu de şapte mii de ani. Slujitorii tăi cei mincinoşi, numindu-i păcătoşi şi răi pe cei drepţi, i-au dat mereu la închisoare ca să-i piară prin mâna omului păcătos. Aşa a făcut şi cu trâmbiţa Mea în toată vremea lucrării Mele prin ea.

O, slujitorule mincinos, cum de n-ai putut tu să-i odihneşti în tine pe cei drepţi, pe cei ce-Mi slujeau Mie şi nu ţie? Minciuna se sfârşeşte, dar omul drept rămâne şi câştigă de la Mine dreptate împotriva ta. Cum de n-ai iubit tu calea dreptăţii şi ai luat calea minciunii sub care stau ascunşi păcătoşii?! Acum te-a prins frica, şi ca furul dai să împlineşti tu Scripturile cele de veac nou peste pământ. Dar în veacul cel nou va fi cer nou şi pământ nou în care va locui dreptatea. Pe unde vrei tu să intri în cele noi? Nu poţi sări peste poartă. Eu sunt poarta, dar sunt în poarta dreptăţii, şi ea este pentru cei drepţi. O, nu poţi tu să împlineşti nimic bun, că tu Mi-ai tras de pe temelie biserica şi Mi-ai culcat la pământ gardul viei Mele. Nu poţi decât să strici, că tu slujeşti minciuna.

Am în faţă trâmbiţa Mea din care am sunat pe pământ în zilele cele de apoi. O, cât de oropsită a fost ea pentru numele Meu, de către proorocul mincinos! Câtă jale s-a suit la Mine pentru chinurile ei prin mâna omului mincinos care şi azi huleşte lucrarea Mea cea din zilele de apoi, căci omul mincinos are capete multe, şi pe ele, nume de hulă.

O, durerea Mă frânge, dar Scripturile grăbesc prin cuvântul lor împlinirile lor. Toate sfârşitu-s-au! Cartea cea cu şapte peceţi stă deschisă în mâna Mielului. Cerul s-a dat în lături ca o carte, ca un sul, iar împăraţii pământului şi domnii şi căpeteniile şi bogaţii şi puternicii şi robii şi slobozii s-au ascuns în peşteri şi în stânci, ca să nu audă mânia lui Dumnezeu. Iată, vin ca un fur şi vin la fur şi îl iau pe neaşteptate, căci cel ce nu aşteaptă aşa este luat.

O, proorocule mincinos cel cu multe capete şi cu steme pe ele, iată ce ai făcut! Ai răpit până şi cuvântul Meu cel sfânt ca să-l culci sub picioarele tale. Ai călcat în picioare pe cei drepţi, pe cei sfinţi, şi ai pus peste tine numele Meu, zici tu. Îţi dau de veste judecata cea pentru fur.

Tu ai luat pacea de pe pământ, că unde grăieşti tu, Eu nu vin să dăruiesc pace, şi Eu nu mai am biserica sfântă ca să pot veni în ea.

Tu Mi-ai dărâmat legea şi sărbătorile şi vremea.

Tu te-ai pus în locul Meu peste tot pe unde trebuia să fiu Eu şi nu tu. Eu n-am luat niciodată locul unde trebuia să fii tu, dar tu l-ai luat mereu pe al Meu, ca să stai tu pe scaunul lui Dumnezeu şi ca să biruieşti omul, supunându-i sufletul şi cugetul ca să-ţi fie supus ţie nu Mie. Dar omul era lucrătura Mea, nu a ta.

Tu te-ai crezut mai înţelept ca Dumnezeu şi n-ai luat de la Mine înţelepciune, şi înţelepciunea ta e din pământ.

Tu te-ai trufit până la scaunul Meu şi ţi-ai zis: *«Sunt un dumnezeu»,* căci ai luat locul şi statul Meu.

Tu Mi-ai ucis sfinţii ca să fii tu al Meu. Nu i-ai ucis tu, dar i-ai dat călăilor prin minciuna ta, prin viclenia ta, că tu ai multe capete, şi ele se întind până în cele mai întunecate, ca să nu ştie nimeni că tu eşti cel ce ucide.

Tu prin negoţul tău ai cumpărat suflete mici şi le-ai făcut unelte ţie, ca să nu pierzi din tainele Mele pe care Eu le împărtăşeam celor ce umblau cu Mine. Patruzeci şi cinci de ani te-ai luptat cu îngerul Meu, cu cuvântul Meu cel prin lucrarea Mea de nou Ierusalim în biserică, ca să-l furi şi să faci din el avutul tău. Dar cuvântul Meu este râu de foc, şi el te va arde, că te-ai jucat cu focul.

Tu ţi-ai înfipt corturile tale între mare şi muntele cel sfânt şi strălucit, la trei mile de grădina cuvântului Meu. Te-ai îngâmfat şi te-ai trufit împotriva celor drepţi prin care Eu Îmi împlinesc Scripturile cele de apoi, şi te-ai sculat să faci şi tu ce fac Eu, dar Noul Ierusalim este nume sfânt. Iată de ce eşti tu vinovat; tu şi nu altul în locul tău. Iată de ce eşti tu proorocul cel mincinos, care a furat cuvântul Meu; tu şi nu altul în locul tău.

Mi-ai îndurerat sfinţii pe pământ şi în cer, sfinţii Celui Preaînalt, că scris este: *«Va grăi cuvinte de hulă şi de defăimare împotriva Celui Preaînalt şi va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt şi îşi va pune în gând să schimbe sărbătorile şi legea».* Iată de ce eşti tu vinovat; tu şi nu altul în locul tău. Nu mai au sfinţii sărbători pe pământ. Nu mai au sărbătorile sfinţi. Inima ta s-a trufit şi a zis: *„Sunt dumnezeu şi stau în inima mărilor".* Şi iată, scot sabia Mea împotriva înţelepciunii tale şi nu vei mai zice: *„Sunt dumnezeu".* Foc va izbucni din tine şi te va mistui şi te va vădi, şi se va auzi glasul celor ucişi de tine pentru mărturia Mea, căci ei vor învia, şi va fi aceasta spre judecata ta, şi ziua Mea va arde ca un cuptor.

Tu ai pângărit toate altarele de biserici. Peste tot ai făcut acest prăpăd, şi îl faci şi azi.

Tu ai voit să pângăreşti până şi altarul Sfintei Sfintelor Mele, cu care Eu, Domnul, M-am aşezat în România. Acesta este cel mai mare păcat al tău. Ai voit chiar să nimiceşti această grădină, ai voit prin mulţi de ai tăi, şi prin multe iscoade ai lucrat, că îţi este teamă de glasul Meu cel din grădină. Iscoadele tale veneau blând, dar şarpe blând nu este, şi Eu am stat mereu cuvânt peste cei din grădină şi i-am vestit la vreme de lucrul tău cel ascuns.

O, Mi-ai nimicit iubirea şi credinţa şi puterea arhiereului Meu Irineu, cel prin care Eu, Domnul, am putut să Mă aşez temelie sfântă de nou Ierusalim peste România, căci Eu o iubesc, iar tu, nu. Ai dat în el cu ce ai voit, cu ce ai putut. L-ai umplut de zbucium, dar şi de răbdare, căci Eu sunt în preajma lui cu putere. Ai voit să-l faci asemeni ţie, nepăsător de viaţa omului, dar el suspină ca şi Mine pentru păcatele de pe pământ şi aşteaptă izbăvirea omului.

Tu eşti nepăsător şi stai în păcatul nepăsării, iar acest păcat este diavol. Tu eşti fără de ruşine prin păcatul nepăsării. Păcătuieşti ascuns şi pe faţă şi nu te ruşinezi şi nu mai ţii seamă că după roadele tale te cunoşti că eşti proorocul cel mincinos în lucrare de biserică. Păcatul nepăsării te-a orbit, şi te-ai amestecat cu fărădelegea a tot pământul. Cu babilonul ai făcut frăţie, dar cu cei drepţi ai spus război. Şi pentru că ai suflat de peste tot în făclia Mea cea de foc, şi pentru că ai umilit pe arhiereul Meu prin care M-am aşezat piatră sfântă în mijlocul tău ca să te izbăvesc şi pe tine de pierzare, şi pentru că tu te-ai astupat să nu auzi, te voi pustii cum am pustiit acum două mii de ani Ierusalimul, iar drepţii Mei din tine vor sta în foc şi nu vor arde, ca tinerii cei sfinţi în cuptorul babilonienilor.

Ai zis în sinea ta că l-ai învins pe arhiereul Meu, dar nu l-ai învins, aşa cum nu M-au învins pe Mine cei ce M-au răstignit în Ierusalim, că Eu am înviat, şi el va învia. Amin, amin, amin. Vei plânge cu neastâmpăr de suflet pentru toate faptele tale, că vei vedea cumpăna lui Zorobabel în mâna lui, şi Eu voi zidi nou Ierusalim în mulţi din cei ce iubesc legile Mele, că scris-a proorocul Daniel pentru zilele de apoi: *«Mulţi vor fi curăţiţi şi albiţi şi lămuriţi, iar cei nelegiuiţi se vor purta ca cei nelegiuiţi, şi nici unul din cei fără de lege nu va pricepe, ci numai cei înţelepţi vor înţelege».* Şi iarăşi scris este pentru zilele de apoi: *«Cine este sfânt, să se sfinţească încă, iar cine este spurcat, să se spurce încă, fiindcă toate sfârşitu-s-au».*

Dacă îţi vei înmulţi păcatul nepăsării şi al îngâmfării şi al necredinţei şi al hulei şi al minciunii, să nu te miri, căci cine este întinat, se întinează încă. Dacă îţi vei săpa încă groapa cu banii tăi, dacă îţi vei aţâţa focul mâniei Mele care este pentru cei mincinoşi, dacă îţi vei spori încă negoţul tău cel pentru pierzarea ta, să nu te miri, căci banul şi blestemul lui stau asupra ta. Dacă-ţi vei rosti încă numele de Dumnezeu şi de biserică a lui Dumnezeu cu tine în fruntea ei, dacă vei făptui încă pe faţă lucrare de biserică a lui Hristos, să nu te miri, căci hristosul cel mincinos este peste cei mincinoşi care nu merită decât hristoşi mincinoşi în slujba lor, căci ţi se închină ţie şi nu Mie, şi toată stăpânirea o dau fiarei, precum este scris despre aceştia.

Dacă vei crede că eşti încă, să nu te miri, pentru că Eu lucrez tainic, fiindcă sunt taina cea ascunsă în veacurile tale şi lucrez lucrarea cerească pe care o am de la Tatăl, până când cele ce nu se văd vin odată cu Mine spre vedere, odată cu sosirea Mea trup pe pământ. Iar cele ce nu se văd nu sunt lucrate de mână omenească, dar sunt, şi nu sunt încă pe pământ văzute. Scris este pentru cei drepţi: *«Aşteptăm cer nou şi pământ nou»* şi *«Din cer se va coborî Noul Ierusalim pe pământ sfânt».*

Tu nu vei pieri în veci, dar te vei tângui în veci, că Eu îţi voi arăta ce ai lucrat şi ce ai stricat şi ce ai lovit şi ce ai minţit şi ce ai iubit. Ai lucrat să strici pe om şi pe creştin şi ai lovit în lucrările Mele minţind împotriva lor, că tu ai iubit slava cea deşartă, care vine de la om. Iată de ce eşti tu vinovat; tu şi nu altul în locul tău. Dar cea mai mare vină a ta, proorocule mincinos de peste tot, este vina că ţi-ai mutat, zici tu, puterea şi toiagul în România, ţara Mea cea plină de daruri pentru ca să vin în ea cuvânt de strigare şi cuvânt de judecată, că tu ai fost fur şi ai pus mâna pe cuvântul Meu din ea, şi apoi ai pus mâna pe ea ca să-ţi înfigi corturile palatului tău în ea, între mare şi muntele Meu cel sfânt şi strălucit. Ai pornit război cu cei din seminţia Mea, cu poporul trâmbiţei Mele, poporul care păzeşte poruncile lui Dumnezeu şi ţine mărturia Mea. În anul 1955 Mi-am început lucrarea de trâmbiţare prin trâmbiţa Mea Verginica, trâmbiţa a şasea din cele şapte, iar Eu sunt trâmbiţa a şaptea. De atunci şi până azi ai stat furişat în calea poporului Meu prin servii tăi, prin puii tăi, prin câinii tăi, prin cumpăraţii tăi, ca să-Mi nimiceşti trâmbiţa şi să-Mi risipeşti poporul cel ce ţinea mărturia Mea, căci Caiafa şi supuşii lui au fost firul de legătură între cei drepţi şi cei de o lucrare cu tine, lucrarea lui antichrist.

Eşti încă în război cu cei ce ţin mărturia Mea, dar Eu îţi voi smulge sabia şi îţi voi tăia drumul şi puterea, fiindcă poporul cuvântului Meu este ortodox, este din tine luat şi este sabia Mea cu care lucrez şi curăţ şi tai din calea venirii Mele uscăciunile şi minciuna şi pe toţi slujitorii ei, ca să am drum curat pentru venire.

Călăul creştinilor Mei, pe care tu îl hrăneai cu cuvinte vândute, credea ce-i spuneai tu. Venea omul să-şi spovedească păcatele şi faptele, şi te duceai cu ele la călău şi vindeai pe cei drepţi, ca să nu se ridice nimeni mare întru Mine, ca să nu ţi se dezvăluie urâciunile tale, fiindcă cel drept iubeşte dreptatea. Tu iubeşti desfrânarea şi atragi suflete uşoare la păcat, că eşti nepăsător de Dumnezeu. Aşa ai pângărit altarele cele de la părinţi, căci te-ai desfrânat ca fiii lui Eli, şi aşa faci şi azi.

Te înveleşti cu înţelepciunea ta şi cu rangul pe care l-ai luat ca să stai slujitor al bisericii, dar înţelepciunea ta nu seamănă cu a Mea, fiindcă tu îţi eşti ţie dumnezeu, şi despre dreptatea Mea nu grăieşti nimănui. Despre plata păcatelor nu pomeneşti nimănui, căci tu păcătuieşti. Vina ta nu este cine s-o aducă la lumină ca să fii osândit prin ea, fiindcă tu grăieşti îndelung de ochii lumii, şi stai pe scaun de neclintit şi te acoperi cu haina Mea, dar iată, vin Eu şi îţi dezvelesc trupul şi fapta, că a venit vremea Mea şi se sfârşeşte vremea ta. Nu poţi tu să împlineşti cuvântul Meu cel de nou Ierusalim, pentru că îl împlinesc Eu, iar ceea ce faci tu este al tău, nu este al Meu, şi vei pieri prin lucrarea ta.

O, proorocule mincinos, astăzi sfârşesc cuvântul cel pentru judecata faptelor tale cele împotriva Mea. Iată ce ai făcut: ai fost fur. Scoală-te, şi stai înaintea Mea, că Eu sunt Judecătorul pentru cele ce ai făcut. Râu de foc iese din gura Mea, cuvânt de judecată pentru orice faptă. M-am făcut carte de judecată pentru tine şi am scris în ea trei zile la rând. Ai lucrat sub aceeaşi viţă cu Mine ca să-Mi tragi de pe temelie biserica, biserica ortodoxă, căci scris este: *«Va da să înşele până şi pe cei aleşi, pe sfinţii din biserică»,* fiindcă nu tot cel ce vine în biserică înseamnă biserică. Biserica este din creştini alcătuită, iar lângă ea a lucrat mereu diavolul ca s-o dărâme de pe temelie şi să se fălească împotriva lui Dumnezeu.

Au trecut şapte ani de har, şapte ani de când Eu, Domnul, M-am sculat biruitor şi am ridicat steagul Meu de biruinţă, steagul Meu cel ceresc, pe care am scris Noul Ierusalim, numele cetăţii lui Dumnezeu şi numele Meu cel nou: Cuvântul lui Dumnezeu, nume pe care nu-l ştie decât primitorul, precum este scris, căci Mi-am făcut loc curat pe pământ, ca să aibă cerul cale de venire pe pământ şi să-şi răscumpere aşternutul cel pierdut prin omul cel căzut din pământul Edenului, din pământul cerului. La început am făcut din lutul acestei grădini om, şi M-am odihnit în el. La sfârşit M-am uitat spre început şi am dat cu ochiul Meu peste locul acesta al începutului pământului şi al omului de pe el. Iată-Mă cuvânt peste pământ din mijlocul pământului, din vârful pământului, muntele cel înalt pe care stă Dumnezeu Cuvântul.

Mă vestesc biruitor peste potrivnicul Meu, omul. Omul s-a aşezat împotriva Mea de la început şi până la venirea Mea de azi. Omul care stă împotriva Mea se numeşte diavol, nu se mai numeşte om, şi se numeşte proorocul cel mincinos, care stă împotriva lui Dumnezeu.

Eu sunt Cuvântul Cel de după şapte ani de la zidirea grădinii de nou Ierusalim, care se cheamă Sfânta Sfintelor Domnului în România, locul în care Eu intru ca Arhiereu al Tatălui după două mii de ani de la prima Mea venire.

Toate sfârşitu-s-au! Mă întorc spre începutul cel dintâi şi încep de unde am rămas, din locul începutului pământului, de unde Eu am luat pământ cu mâna şi l-am făcut pe om ca să-l pun împărat peste pământ, dar nu şi peste cer. Mă întorc şi lucrez ca la început. Cuvânt am lucrat la început, şi le-am făcut pe cele ce sunt. Iar acum tot cuvânt lucrez, ca să le stric

pe cele ce sunt, căci omul se vrea stăpân peste pământ şi peste cer, dar Eu am deschis procesul neamurilor, şi cuvântul Meu este judecătorul. Râu de foc este cuvântul Meu. Toate sfârşitu-s-au! Amin, amin, amin.

Iar voi, străjerii Mei din grădină, luaţi această carte şi ridicaţi-o deasupra capetelor voastre, căci voi sunteţi unşii Mei pentru Scripturile cele de apoi. Coborâţi-o apoi pe jertfelnicul cel de foc şi pecetluiţi-o cu Duhul Meu Cel Sfânt, pe Care vi-L trimit vouă din ceruri. Luaţi-o şi trimiteţi-o de aici şi până la toate marginile la toţi capii pământului şi la cei îngâmfaţi. Toţi păstorii de suflete şi de trupuri să se aplece, că-i aplec Eu să audă cartea judecăţii proorocului cel mincinos. Toate sfârşitu-s-au! Sfârşitu-s-a şi minciuna lui, căci i-am dezvelit-o şi am pus-o înaintea lui. Amin, amin, amin.

La începutul şi la sfârşitul cărţii acestea, zic: Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Eu sunt Cel ce sunt, fiilor. Pace zic celor ce slujesc poruncilor Mele, iar celor ce le calcă pe ele, război le zic! Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 1998

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Ucenicii cuvântului întăresc lucrarea Duhului Sfânt pentru biruinţa sfinţilor. Învăţătura Domnului este sarea pământului. Domnul naşte din nou lumea prin biserica Lui de nou Ierusalim.

Ezi de sărbătoare în cer. E sărbătoare şi pe pământ pentru cei ce sunt biserica Mea pe pământ. Amin. Eu vin din cer pe pământ în grădina cuvântului Meu şi vin cu sărbătoare arhierească. Rugăciunile sfinţilor sunt ca o tămâie binemirositoare pentru cer. Ierarhul Nicolae se roagă pentru biserica Mea de pe pământ ca s-o întăresc cu putere şi ca să biruiască ea pentru sfinţi.

O, e mică de tot biserica Mea de pe pământ, căci calea ei e strâmtă şi duce spre viaţă şi puţini sunt cei ce o află. O, e lung drumul de la cer la pământ pentru omul cel necredincios, pentru cel ce gândeşte şi trăieşte pământeşte pe pământ. Dar iată cum vin Eu de uşor! Vin ca fulgerul, vin numaidecât când vin, fiindcă este cu putinţă la Dumnezeu şi este cu putinţă la cei credincioşi, la cei învăţaţi cu tainele Mele cele cereşti între ei, fiindcă Eu aşa am spus: *«Sunt cu ai Mei până la capătul veacurilor»*. Amin.

Dacă omul ar cerceta cuvintele Mele pe care le-am grăit pentru biserică acum două mii de ani, ar înţelege şi omul necredincios, şi apoi ar crede, dar nepăsarea faţă de cele din cer peste pământ a făcut coajă groasă peste mintea şi peste inima omului, şi omul nu-şi mai caută scăparea, ci, din contra, îşi pregăteşte pierzarea şi chinul cel pentru păcate, căci asta lucrează neamul omenesc: chinul.

Ierarhul Nicolae se roagă pentru sfinţi, că el este arhiereu mare prin putere, fiindcă şi-a arătat pe pământ puterea prin semne, căci scris este: *«Nu numai prin cuvânt, ci şi prin putere şi prin Duhul Sfânt şi prin credinţă»*. Oamenii sfinţi au lucrat semne doveditoare prin Duhul Sfânt şi prin credinţă, iar cei curaţi la inimă se făceau din păgâni creştini, şi intrau în lucrare de biserică a Mea. Astăzi nu se mai scoală pe pământ slujitori cu putere, că toţi slujitorii care şi-au făcut biserică din oameni, sunt păcătoşi şi nepăsători de viaţa bisericii lor. Dar sfinţii care au slujit pe pământ cu puterea Mea în ei, au ridicat alţi sfinţi, şi sfinţi pe sfinţi s-au ridicat şi Mi-au fost Mie biserică, şi altceva nu înseamnă biserică. Biserica trebuie învăţată, trebuie crescută şi îngrijită, şi trebuie jertfă sfântă în ea, duhul umilit, jertfă plăcută Mie.

Fiilor unşi în grădină, am nevoie de biserică cu putere în ea ca să lucrez prin ea semne doveditoare între cei necredincioşi, între cei nepăsători care trăiesc păcătuind mereu. Am nevoie de fii cu care să-Mi împlinesc cea din urmă Scriptură. Întăriţi-Mi cu Duh Sfânt biserica. Amin, amin, amin. Voi ştiţi ce înseamnă biserică şi duh umilit în biserică. Ridicaţi-Mi biserică sfântă şi vie în lucrul ei, că toate sfârşitu-s-au, şi peste tot s-a aşezat urâciunea pustiirii în biserici, prin omul cel mincinos Mie, antichrist cel cu multe capete. Nu este lucrare mai biruitoare ca lucrarea bisericii. Întăriţi-Mi cu Duh Sfânt biserica. Învăţaţi-i pe fiii bisericii Mele. Creşteţi-i ca Mine, nu ca omul cel mincinos care zice că stă învăţător peste om. Îngrijiţi-vă ca şi Mine de duhul bisericii, ca să am casă cu stâlpi tari, iar toate cele de trebuinţă bisericii vi se vor da vouă de la Tatăl, de la Fiul şi de la Duhul Sfânt, că voi sunteţi cei dintâi pe pământ şi v-am pus mari, mari cu duhul, mari prin Duhul Meu. Fiţi pe măsura Duhului Sfânt, că aveţi alegere din cer, aşa cum a avut arhiereul Nicolae, care s-a rugat şi pe pământ şi în cer pentru biserica Mea cea vie. El n-a fost ales de om, ci de Mine prin semne doveditoare care purtau în ele putere. Puterea sfântului este postul şi rugăciunea, de la care vine viaţa cea sfântă, mintea cea sfântă, limba cea sfântă şi lucrarea cea sfântă peste biserică, şi apoi biserică sfântă. Amin.

Nu vă mai uitaţi peste pământ ca să vedeţi biserică şi lucrare de biserică, căci nu mai este, fiilor. Nu mai sunt slujitori sfinţi pe pământ şi nu mai e biserică, fiindcă biserica e din sfinţi întocmită, şi aceea e biserica Mea şi casa Mea şi odihna Mea şi lumina Mea peste întuneric, ca să vadă lumina cei ce se nasc dintre oameni pentru ea şi prin ea, prin lumina Mea de pe pământ, prin fiii bisericii, cărora le-am spus: *«Voi sunteţi lumina lumii»*. Amin.

Fără sfinţi în biserică nu este hrană în biserică. Fără apostoli lucrători cu putere nu creşte biserica şi nu are ce mânca pentru ca ea să crească, fiindcă Eu le-am spus slujitorilor bisericii: *«Voi sunteţi sarea pământului, şi nu este altă sare pe pământ în afară de voi»*. Amin. Învăţătura de pe pământ nu e sare, ci e otravă care-l face pe om să Mă uite pe Mine şi să mănânce învăţătură străină de biserică. Dar învăţătura Mea cea sfântă este sarea pământului. Amin.

Iată, s-a stricat sarea, şi voi face din sânge sare, căci sarea nu mai este. Voi da peste pământ prăpăd, ca să sărez pământul cu sânge, precum este scris, cu sânge şi cu foc, focul mâniei Mele, că sarea de pe pământ s-a stricat, şi pământul este fără sare pe el. Vin Eu şi Mă fac sare şi Mă pun în hrana bisericii şi o sărez, ca să am biserică şi s-o numesc sarea pământului, căci proorocul cel mincinos, care s-a aşezat dumnezeu peste lume, a fost biruit prin cuvântul Meu, şi urmează să-l biruiesc prin putere şi prin Duhul Sfânt şi prin credinţa bisericii Mele de nou Ierusalim, prin semne doveditoare. Amin.

Fiilor unşi în grădina cuvântului Meu, întăriţi-Mi cu Duh Sfânt biserica, biserica Noului Ierusalim, turma Mea cea micuţă, luată dintre oameni ca s-o scap de pierzare şi s-o am şi s-o prăsesc, căci omul nu-şi mai caută scăparea, ci îşi pregăteşte pierzare şi chinul cel pentru păcate. Dar voi lucraţi Duh Sfânt peste biserica Mea, a cărei începătură sunt Eu şi voi şi toţi cei ce vor fi prăsiţii bisericii Mele, căci biserica înseamnă Noul Ierusalim, şi acesta este numele bisericii Mele, numele cetăţii lui Dumnezeu, fii născuţi din cer, şi de aceea este scris: *«Am văzut coborându-se din cer cetatea lui Dumnezeu, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă pentru Mirele ei»,* fii născuţi de sus, fii sfinţi pe pământ, mireasă a Mirelui, prin care Eu voi prăsi biserica sfântă şi nouă, căci aşa am grăit:

«Noi le fac pe toate». Amin. Nasc din nou lumea, şi încep cu voi, şi apoi nasc din Mine şi din voi lumea care va fi să fie dintre cei vii şi dintre cei adormiţi. Înnoiesc lumea prin Mine şi prin voi, şi încep cu voi începătură nouă, biserică nouă, iar numele bisericii este Noul Ierusalim, cetatea lui Dumnezeu Cuvântul. Rugăciunile sfinţilor sunt ca arderea de tot înaintea Mea, pentru ca să se aşeze pe pământ împărăţia lui Dumnezeu, Noul Ierusalim, cetatea lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

O, e lung drumul de la cer la pământ pentru omul cel necredincios, care gândeşte şi trăieşte pământeşte pe pământ. Dar iată cum vin Eu de uşor! Vin ca fulgerul, vin numaidecât când Mă pornesc să vin ca să fiu mereu cu ai Mei până la capătul timpului omenesc. Să cerceteze omul cuvintele Mele şi să înţeleagă venirea Mea şi statul Meu între oameni în biserica sfinţilor Mei. Acolo unde Eu nu pot locui cu oamenii, acolo lipseşte biserica Mea şi nu este. Dar acolo unde sunt Eu prin biserică, sunt şi prin proorocii Mei, cei ce sunt în trupul bisericii alături cu apostolii şi cu toate mădularele care alcătuiesc trupul bisericii, şi care se întocmesc şi se întregesc prin Mine, Cel ce sunt capul bisericii. Amin. Capul bisericii de pe pământ este preotul. El taie, el spânzură, până şi pe Dumnezeu, prin al Cărui nume îşi are nume biserica. Capul bisericii din lume este omul cel mincinos, omul care-şi slujeşte lui însuşi şi nu lui Dumnezeu şi nu turmei sale; omul care duce pe om la moarte, nu la înviere.

Dar voi, fiilor unşi cu ungere de slujitori peste biserica Mea de nou Ierusalim, întăriţi cu Duh Sfânt biserica. Învăţaţi-o, creşteţi-o, îngrijiţi-o şi jertfiţi-vă pentru ea jertfă plăcută Mie, duh umilit în lucrare de biserică, Duh Sfânt, prin putere şi semne doveditoare, al căror lucrător sunt Eu, Domnul, Eu şi nu voi, iar voi sunteţi unşii Mei. Lucraţi şi iar lucraţi. Lucraţi trupul bisericii, căci Eu, Domnul, capul bisericii, vă dau; vă dau ca să lucraţi şi să aveţi să daţi, şi veţi lua cununa Mea, căci nu este lucrare biruitoare decât lucrarea bisericii, lucrarea sfinţilor Mei, jertfă plăcută Mie. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 1998

Cuvântul Domnului pentru expoziţia de artă „Azimile"

Domnul o mângâie pe România şi îi proorocește strălucire şi frumuseţe de pământ nou. Noul Ierusalim, steagul de biruinţă peste popoare, ţara sfinţilor Domnului.

Eu sunt Cel ce sunt. Cerul şi pământul Eu le-am făcut. Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu, Fiul Tatălui Savaot, şi toate prin cuvânt le-am făcut. Amin.

Eu vin cuvânt pe pământ. O, e lung drumul de la cer la pământ pentru omul cel necredincios, care gândeşte şi trăieşte pământeşte pe pământ. Dar iată cum vin Eu de uşor! Vin ca fulgerul, vin numaidecât când Mă pornesc să vin, ca să fiu mereu cu ai Mei până la capătul timpului. Vin la cei învăţaţi cu tainele Mele cereşti între ei. Vin din cer pe pământ cuvânt.

Iar tu, ţară Românie, eşti ieslea cuvântului Meu. Mă nasc în tine cuvânt şi îţi vestesc naşterea ta din nou, înnoirea ţi-o vestesc, căci am pus în ţarina ta sământă la însămânţat, ca să cresc Eu în tine viţă nouă, viţă de soi, Fiul şi Cuvântul Tatălui, Care S-a dat pentru viaţa lumii. Când a ieşit pământul din ape la cuvântul Meu, tu ai fost întâia ieşită din ape, ţara Mea cea de la sfârşit. Ţara începutului şi a sfârşitului lucrului Meu eşti tu. Eu sunt Alfa şi Omega. Aşa şi tu eşti, căci aşa eşti lucrată, şi eşti taina Mea prin care am lucrat veacurile, şi iată, prin care-Mi întocmesc la sfârşit veacul cel fără de sfârşit. Nu plânge. Eu sunt Făcătorul tău şi pot tot ce voiesc. Nu mai plânge. Pământul tău are grai, şi cere la Mine înviere, căci am luat din tine pământ cu mâna şi l-am făcut om, şi eşti taina începutului omului pe pământ. Suspină începutul omului, suspină omul cel întâi zidit de mâna Mea din pământul tău. Peste tot, omul suspină, şi iată, pământul tău suspină, omul cel întâi zidit suspină. O, nu mai plânge! Am pus în ţarina ta sământă de soi, sământă din cer, ca să te înnoiesc şi să fii sământa Mea semănată pe pământ, şi din tine să iasă înnoirea lumii. Cuvântul Meu te naşte din nou, te înnoieşte, te creşte, te hrăneşte ca să fii şi ca să nu mori. Nu plânge sub apăsare. Curând, curând vei fi curată şi frumoasă, că tu eşti cea care eşti, căci am în tine fii, fii cereşti, care te iubesc şi te deşţelenesc şi te seamănă şi te udă şi te încălzesc cu slava cuvântului Meu, care vine cu Mine din cer peste tine, ţara Mea de slavă. Voi lua din tine tot trupul stricat, tot bobul sec şi voi creşte Eu, şi din Mine vor ieşi fii născuţi de sus şi vor fi ai tăi, iar tu vei fi a Mea, căci eşti a Mea. Cei ce se făţărnicesc în tine vor fi făcuţi de ocară şi vor păli în vremea strălucirii tale, şi tu vei fi ţară sfântă, ţară cu fii vii vei fi, şi vei dăinui înaintea Mea, şi te voi numi pământ nou, şi voi veni să fiu în tine pururea, şi peste tot voi fi din tine şi voi scrie peste tine cer nou şi pământ nou, tronul lui Dumnezeu peste pământ şi peste om. Nu plânge. Eu sunt Făcătorul tău şi pot tot ce voiesc şi tot ce grăiesc. Tu eşti trupul cuvântului Meu la început şi la sfârşit, iar sfinţii din cer te aşteaptă să te ridici cer nou şi pământ nou, şi pe ele, dreptatea Mea, dreptatea cea pentru sfinţi. Cei păcătoşi sunt străini de Mine şi de tine, şi apasă peste tine, şi tu suspini, dar slava Mea este cu tine, şi vei ieşi peste toate înălţimile, aşa cum ai ieşit la început din ape, şi vei fi întâia, şi vei fi ţara sfinţilor Mei şi ai tăi, Noul Ierusalim, steagul popoarelor. Toate popoarele ţi-au furat avutul şi tainele şi darurile, dar furul va da înapoi îndoit, şi se va încovoia sub suflarea gurii Mele. Fac foc în tine, ca să arunc în el tot ce este necurat. Atunci cerurile vor pieri cu vuiet mare; stihiile arzând se vor desface, şi pământul şi toate lucrurile de pe el vor arde cu totul. Ridică-te şi aşteaptă şi zoreşte venirea zilei Mele şi fă-te cer nou şi pământ nou în care locuieşte dreptatea. Amin, amin, amin.

Pacea Mea o dau ţie! Am în tine popor ales pentru tine, arvună a Duhului Sfânt peste tine, seminţie aleasă, preoţie împărătească şi cerească, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu, ca să vestească în lume bunătăţile Celui ce cheamă din întuneric la lumina Sa cea minunată pe toţi cei ce vor fi. Toţi potrivnicii tăi Mă vor preaslăvi pentru tine în ziua când îi voi cerceta, căci pământul şi tot ce e pe el va arde cu totul, iar tu vei străluci sub slava Mea, şi vei fi. Scoală-te ca să fii! Amin. Cântă cântarea facerii, căci tu eşti întâia, întâia născută la sfârşit, precum la început. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Cerul şi pământul Eu le-am făcut. Eu sunt Cel ce am ales-o pe România să fie întâia, şi este, căci Eu sunt Alfa şi Omega, şi în ea sunt, şi o cunosc prin semnul Meu cel ce este peste ea: Alfa şi Omega.

Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu şi sunt semnul venirii Mele, căci toate prin cuvânt le-am lucrat. Iar tu, Românie, eşti cea dintâi, şi eşti întâia la sfârşit, şi vei fi ţara sfinţilor Mei şi ai tăi, Noul Ierusalim, steagul Meu de biruinţă peste popoare, arvuna Duhului Meu Cel Sfânt peste pământ, tronul pe care stă Dumnezeu Cuvântul. Amin, amin, amin.

9/22 decembrie 1998

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Sfinţii au îngrijit via Domnului pe pământ. Dreptatea şi măsura ei. Înţelepciunea darurilor sfinte are ca temelie duhul omului umilit.

Bat la porţile grădinii cuvântului Meu, căci am străjeri de pază în calea venirii Mele cuvânt peste pământ. Deschideţi ca să intru, fiilor din porţi!

Porţile cerului sunt pe pământ, nu în cer. Nicicând n-a fost altfel. Cei credincioşi de pe pământ care cred şi înţeleg taina Mea cu oamenii, aceia sunt cei ce Mă primesc când vin între oameni, şi nicicând n-a fost altfel venirea Mea, şi aşa este până voi veni cu trupul Meu văzut între oameni, ca să le dau plată celor ce Mă aduc pe pământ deschizându-Mi când vin. Amin.

E mare taină grăirea Mea peste pământ şi de pe pământ, căci Eu am făcut omul cu ochi şi cu urechi şi cu inimă şi cu înţelepciune, şi le-am luat din Mine pe acestea şi le-am pus peste om, ca să-Mi fac cale prin om, să-Mi fie omul cale Mie de la cer la pământ când vin. Omul a fost instrumentul Meu, şi Eu am suflat în el aşa cum am lucrat cu trâmbiţa Mea Verginica. Ea a fost instrumentul Meu prin care Eu am grăit cuvânt pe pământ pentru vremea venirii Mele a doua oară din ceruri cuvânt, şi apoi trup, cuvânt şi putere, căci nu puterea se face cuvânt, ci cuvântul este cel ce poate. Amin.

Azi vin în grădină cu arhiereul Meu Spiridon, cel cu duh umilit. El a făcut din Mine putere în el, şi am lucrat din el semne doveditoare şi l-am arătat pe el trimisul Meu, instrumentul Meu, căci a fost credincios şi M-a lăsat să stau în el ca să lucrez şi ca să se vadă că sunt în el. Trâmbiţa nu dă nici un sunet decât atunci când Eu suflu în ea ca să-şi arate glasul ei şi puterea ei prin Mine, Cel Care suflu.

Voiesc să fac din voi, poporul Meu, organe ale venirii Mele, şi voiesc să voiţi şi voi, ca să se facă apoi cuvântul Meu putere în voi, aşa cum am lucrat prin arhiereul Meu Spiridon, cel cu duh umilit. El n-a lucrat cu grabă lucrul Meu, ci a stat cu cumpăna Mea în mână în orice lucru şi aşa a lucrat, căci a avut duhul umilit. El nu s-a semeţit că era slujitorul Meu, el nu s-a bucurat că este al Meu, ci s-a bucurat să lucreze dreptatea Mea şi să fie drept peste el şi peste cei cărora le dădea lucrarea lui.

Dreptatea Mea în cei credincioşi trebuie să aibă mereu timp şi cumpănă. Ea nu trebuie amânată pentru altele câte sunt pe pământ, căci ea este dreptatea. Amin. Ea îşi are fiii ei, ea nu este în orice om, şi ea va rămâne viaţa şi veşnicia cerului cel nou şi a pământului cel nou, precum este scris. Fiii ei sunt scrişi de la întemeierea lumii în Cartea Vieţii, iar cine n-o lucrează pe ea, nu este scris în cartea aceasta. Greu e de omul care se dă după om şi nu după Dumnezeu şi nu după dreptatea lucrurilor, şi e rar pământul de oameni.

Măi copilaşi, ce este dreptatea? Care este măsura ei? Omul semeţ, omul iubitor de sine nu poate s-o priceapă pe ea, nu are ţinere de minte pentru ea, căci măsura ei este duhul umilit. Dacă un judecător nu are din fire duh umilit, el nu poate lucra dreptate peste oameni, căci se iubeşte pe sine şi are grijă de el, şi rămâne de el lucrul celor drepţi, şi lucrează strâmb, căci nu are duhul cercetării faptelor. Un judecător drept are duhul prevederii. El se uită înapoi şi înainte şi cercetează cu duhul prevederii şi are duh umilit când lucrează cu dreptatea. Dar ce este dreptatea? Numai omul cu duh umilit o cunoaşte, căci acela nu se iubeşte pe sine, ci poate cu dreptatea.

E rar pământul de oameni, căci cine nu stă cu dreptatea nu mai este om. Duhul umilit din om este cea mai mare avere a inimii omului. Omul cu duh umilit nu este numai când şi când aşa, căci cel care este, este mereu.

O, fiilor învăţaţi de Dumnezeu, căutaţi să vă deprindeţi bine cu ştiinţa darurilor sfinte în om, şi apoi cu lucrarea darurilor sfinte în voi. Înţelepciunea darurilor stă pe temelia duhului umilit în om. Amin.

Oamenii se cred mari prin darurile firii, prin darurile auzite de la alţi oameni, dar darurile sfinte, care-şi au veşnicia în cer, nu se lipesc de oameni, că mărirea de sine a intrat în toţi oamenii şi în toate vremile omului. Ştiinţa darurilor sfinte în om naşte în om dreptatea cea din Dumnezeu, iar măsura ei este duhul umilit, care se măreşte în oameni prin lucrarea dreptăţii. Ştiinţa darurilor sfinte trebuia să fie învăţătura cea din biserica lui Dumnezeu dacă este biserică dreaptă. Dar iată, taina fărădelegii se lucrează în biserică încă de la începutul bisericii Mele. De două mii de ani se lucrează, dar potrivnicul Meu, omul, a ştiut prin făţărnicie s-o ascundă sub haină şi să stea cu ea în biserică mereu, mereu. Omul cel drept a văzut lucrul moliei care a stat ascunsă în biserică, şi a stat drept, şi altfel n-a stat. Iar cei drepţi au fost numiţi în toată vremea biserica Mea, taina Mea între oameni, nădejdea Mea prin biserică, iar drepţii au zămislit mereu fii drepţi, căci lucrarea lor zămislea în ascuns, şi ei trăiau, căci cel drept nu piere în veac, şi Îmi este Mie biserică, şi altceva nu înseamnă biserică.

Voiesc să stau mereu între voi cu ştiinţa darurilor sfinte şi cu lucrarea lor, că pe pământ nu mai este nici cap, nici trup sănătos, ci este numai mărire de sine, şi omul îşi pierde vremea cu deşertăciunea lucrurilor. Nimic nu mai este adevărat prin om, căci omul este păcătos de şapte mii de ani şi îşi pierde vremea trupului său şi a sufletului său. N-am cui să-i plătesc pentru lucrul darurilor sfinte. Omul îşi ia plata pe pământ ca pe pământ. Preotul slujeşte ca la serviciu, iar când nu mai slujeşte, iese la pensie, ca pe pământ, şi îşi ia plată până moare. Omul ştiinţei deşarte, tot aşa; la fel şi omul de rând, dar ştiinţa darurilor sfinte este fără de sfârşit. Fericit este omul care împarte tuturor ştiinţa cea veşnică a darurilor sfinte. Acela este om cu duh umilit şi stă în mână cu cumpăna dreptăţii cea plăcută Mie.

Puţin, puţin, şi pun capăt slavei deşarte, care a învelit în mantia ei pe tot omul. Puţin, puţin şi pun pe pământ dreptatea împotriva fărădelegii cea cu faţa slavei deşarte. Puţin, puţin şi vin cu drepţii Mei cei din cer pe pământ, căci ei aşteaptă, potrivit făgăduinţelor, cer nou şi pământ nou în care va locui dreptatea.

Fiilor hrăniţi din cer, pregătiţi în voi această slavă, căci ştiinţa darurilor sfinte este fără de sfârşit. Împărtăşiţi-vă unii pe alţii cu aceste daruri, şi veţi fi fiii dreptăţii.

Ferice de cel ce ascultă cuvântul Meu şi îl împlineşte, împărţind din daruri sfinte unul altuia, că acela este treaz întru a Mea venire. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 1998

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 1999

Praznicul Naşterii Domnului

România: Betleemul zilelor de apoi. Hristos: rodul pomului vieţii, viaţa omului cel credincios şi adevărat.

Vin din cer pe pământ cu sărbătoare de cuvânt şi Mă fac carte între oameni. Fericit este cel care păzeşte cuvintele acestei cărţi. Ele sunt credincioase şi adevărate. Amin.

Cuvântul Meu din vremea aceasta este râul şi apa vieţii, care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului, aşa cum scrie în Scripturi: *«De o parte şi de alta a râului creşte pomul vieţii, care rodeşte mereu, iar frunzele lui sunt spre tămăduirea neamurilor»*. Dar rodul lui pentru ce este? Rodul lui este pentru cei ce rodesc; rodul lui este în cei ce rodesc. Eu sunt rodul, şi sunt viaţa omului cel credincios şi adevărat, căci fericit este cel ce păzeşte cuvintele acestei cărţi, că ele sunt credincioase şi adevărate; sunt credincioase, căci se împlinesc, şi sunt adevărate, căci se arată şi tot omul le va vedea că sunt adevărate. Amin, amin, amin.

Vin din cer cu sărbătoare de cuvânt la ieslea cuvântului Meu din România, că tu, Românie, eşti Betleemul vremii de apoi, căci din tine iese cuvântul Meu spre tămăduirea neamurilor. Eu sunt cuvântul acesta, iar obârşia Mea este dintru început, din zilele veşniciei. *«Veseleşte-te, tu, cea care nu năşteai; dă glas şi strigă peste neamuri, că mai mulţi sunt fiii celei părăsite decât ai celei cu bărbat»,* precum este scris. *«Lărgeşte-ţi cortul tău şi întinde acoperământul sălaşului tău, că tu te vei lăţi la dreapta şi la stânga, şi seminţia Mea şi a ta va lua în stăpânire neamurile şi cetăţile, căci bărbatul tău este Făcătorul tău; Domnul Savaot şi Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel;* „Dumnezeul a tot pământul“ *Se numeşte El. Toţi copiii tăi vor fi ucenicii Mei, căci vei fi întemeiată pe dreptate. Orice armă care este făcută împotriva ta, nu va putea, şi orice limbă care grăieşte judecată pentru tine, va fi osândită, că tu vei fi moştenirea slugilor Mele şi vei fi dreptatea care vine de la Mine».* Acesta este cuvântul Meu, care se naşte în tine din Mine, căci tu eşti taină nedeslușită până în vremea aceasta. Amin.

E sărbătoare de naştere, şi Eu M-am bucurat în cuvânt la ieslea Mea. Cuvânt nou Mă nasc în iesle, cuvânt de bucurie, cuvânt de nădejde, cuvânt de învăţătură spre tămăduirea neamurilor, râul şi apa vieţii, care curg din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului. De o parte şi de alta a râului creşte pomul vieţii, iar frunzele lui sunt spre tămăduirea neamurilor. Amin. Dar rodul lui pentru cine este? Iată, Eu trimit pe îngerul Meu ca să arate cele ce trebuie să fie în curând. Fericiţi sunt cei ce-şi spală veşmintele lor ca să aibă stăpânire peste pomul vieţii, şi prin porţi să intre în cetate. Amin. Prin porţi, nu cum ştie omul că se intră.

Omul nu cunoaşte cetatea lui Dumnezeu, nu ştie omul ce înseamnă această taină şi nu ştie ce înseamnă porţi, ca să intre pe porţi şi ca să aibă stăpânire peste pomul vieţii, care dă rod, şi rod din rod. Nu ştie omul, nu are de unde să ştie, fiindcă toate sfârşitu-s-au, toate opritu-s-au. Dar vin Eu, şi am venit, că sunt Alfa şi Omega, început şi sfârşit. Vin Eu şi încep de la început şi cuvintez cuvânt spre tămăduirea neamurilor, spre naşterea din nou a omului. Vin să chem omul la cer nou şi pământ nou, căci vin să fac dreptate sfinţilor. Cine este sfânt, să se sfinţească încă, fiindcă vin să fac dreptate sfinţilor în cer şi pe pământ; vin, şi am venit. Amin. Am venit din cer pe pământ să mai fac o dată cer şi pământ, căci noi le fac pe toate. Am venit să fiu cuvânt, şi am iesle unde vin. Mă aşez cuvânt în iesle şi Mă dau spre tămăduirea neamurilor, şi fericiţi sunt cei ce se spală în râul acesta, în cuvântul acesta care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului. Amin.

Îngeraşii naşterii cântă slavă cuvântului Meu, care curge din cer spre tămăduirea neamurilor. Îngeraşii cântă la ieslea cuvântului Meu, iar sfinţii din cer se strâng, că e sărbătoare de naştere, sărbătoare de cer pe pământ. Amin, amin, amin.

25 decembrie 1998/7 ianuarie 1999

Sărbătoarea sfântului mucenic şi arhidiacon Ştefan

Cerurile deschise: cartea judecăţii, desfacerea peceţilor ei. Slava celor cereşti şi slava celor pământeşti.

Să se deschidă cartea cuvântului Meu din vremea aceasta. Amin. Cartea acestei vremi în care Eu scriu este venirea Mea a doua oară de lângă Tatăl ca să-Mi pregătesc un popor întru venirea Mea. Eu Însumi vin ca să sfinţesc şi să desăvârşesc un popor, şi întreg duhul lui şi sufletul şi trupul să şi-l păzească fără de prihană întru venirea Mea. Amin.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, aşa vin când vin, şi aşa Mă scriu în cartea acestei vremi ca să fiu prin ea cu cei de pe pământ. Cartea Mea din vremea aceasta este drumul Meu dintre cer şi pământ, căci sunt lângă Tatăl de două mii de ani, şi am norii suire şi coborâre şi umblu pe aripile vântului. Am deschis cerurile ca să Mă vadă omul stând de-a dreapta Tatălui şi să-Mi arăt slava peste pământ. Cartea acestei vremi în care Eu scriu, este cerul deschis, este Fiul stând de-a dreapta Tatălui, este Duhul Sfânt, Cel din Tatăl şi din Fiul, este râul vieţii, care curge din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului, este focul în care arde fărădelegea a tot pământul. Tot omul care deschide cartea aceasta ca să citească în ea, vede cerurile deschise şi pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu, vede slava lui Dumnezeu, care se face cuvânt peste pământ.

Mucenicul Ştefan când lucra cuvântul Meu peste judecătorii lui era plin de Duhul Sfânt, plin de cuvânt, căci cuvântul Meu din el strălucea pe faţa lui, iar toţi cei care erau în sinedriu au văzut faţa lui ca o faţă de înger, şi scrâşneau din dinţi împotriva lui, iar el, plin de Duh Sfânt, privea la cer şi apoi a spus ce vedea: *«Iată, văd cerurile deschise, şi pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu».* Dar lor nu le-a venit bine, şi strigând asupra lui şi-au astupat urechile şi năvălindu-l l-au scos din cetate şi l-au omorât cu pietre, în timp ce el în genunchi striga: *«Doamne, să nu le socoteşti lor păcat pentru aceasta».*

Cei ce nu pot suporta slava Mea din pricina fărădelegilor lor, aceia scrâşnesc din dinţi şi îşi despică inimile cu ură şi aruncă cu pietre ca să scoată cuvântul Meu dintre oameni, dar cerurile sunt deschise şi văd, căci cartea pe care o scriu Eu în zilele acestea, aceasta înseamnă cerurile deschise şi Dumnezeu cuvântând peste pământ, şi n-a mai fost de când veacurile şi nici nu va mai fi aşa lucru ceresc peste pământ, dar cei îngâmfaţi nu iau aminte, că sunt îngâmfaţi. Numai că Eu din cer le spun acestora: *«Luaţi aminte, că a venit peste voi ceea ce s-a zis în prooroci: vedeţi, îngâmfaţilor, miraţi-vă şi pieriţi, că Eu lucrez în zilele voastre un lucru pe care nu-l credeţi dacă vi-l spune cineva»,* şi iată, deasupra voastră stau cerurile deschise şi se fac carte peste voi, căci scris este: *«Cerul se va face sul, se va face carte, carte de judecată, Fiul lui Dumnezeu stând de-a dreapta Tatălui, Judecător peste voi, cei tari la cerbice, care staţi împotriva Duhului Sfânt, împotriva cerului, care se face sul şi se face râu de foc»,* precum este scris.

Ucenicul Meu Ştefan, cel plin de har şi de putere, făcea semne mari în popor, iar cei ce s-au ridicat împotriva lui nu puteau să-i doboare înţelepciunea şi duhul cu care el vorbea, şi s-au sculat cu ură şi l-au dat sinedriului, iar acesta l-a mucenicit bătându-l cu pietre. Cei plini de Duh Sfânt sunt ceruri deschise în care Se vede Fiul lui Dumnezeu teologhisind peste cei săraci de Duh Sfânt. Ei sunt lumină în lume, dar oamenii iubesc întunericul, nu lumina, numai că lumina luminează şi orbeşte pe cei ce văd, iar pe cei ce nu văd îi luminează ca să vadă.

Iată cerurile deschise şi făcându-se sul pe pământ, carte de judecată peste fărădelege, precum prin naşterea Mea, acum două mii de ani, a judecat pe stăpânitorul acestei lumi. Ieslea în care Eu M-am aşezat prunc prin mama Mea Fecioara, ieslea aceea a fost cerul deschis, şi Fiul Omului arătându-Se celor ce priveau la cer când li se vestea de către îngeri slava naşterii Mele, slava ieslei care s-a deschis ca să fiu Eu văzut de oameni. Ieslea în care Eu Îmi nasc azi cuvântul cel de la sfârşitul timpului este cerul deschis, şi Dumnezeu cuvântând peste pământ. Amin, amin, amin.

Sunt în sărbătoare la ieslea cuvântului Meu cu ucenici din cer şi de pe pământ, şi sunt cu slavă venit, dar una este slava celor cereşti, şi alta este slava celor pământeşti. Cei pământeşti sunt învăţaţi cu altfel de slavă, iar cei cereşti sunt fără slavă pământească. Slava celor cereşti este taină nevăzută, este bucurie nearătată, este cuvânt cu putere în el, nu este bucurie deşartă ca bucuria cea văzută, cea de pe pământ. Ce slavă s-a putut vedea la ieslea în care Eu M-am născut prunc între oameni, prunc născut pe paie şi încălzit de suflarea dobitoacelor necuvântătoare? O, alta este slava celor cereşti, iar cine citeşte, să înţeleagă atunci când citeşte cele scrise în Scripturi. Umblă omul după slava lui Dumnezeu ca s-o vadă. Aude omul de lucrul slavei cuvântului Meu cu care vin la iesle, şi vine să vadă slava Mea şi slava celor ce-Mi sunt Mie sălaş de venire. O, alta este slava celor cereşti. Ea nu este ca pe pământ, ea nu este văzută. Ea este Omul Cel ascuns al inimii, Mirele inimii, Hristos, Cel purtat în taina inimii omului, Omul Cel nou, Cel ascuns în om, Omul Cel din cer, Care este smerit la înfăţişare şi Care poartă păcatele lumii asupra Lui. Păcatele lumii au slavă mare, au slavă văzută, prin oamenii care le poartă şi care le nasc mereu ca să fie pe pământ. Dar slava cerului, care este umbrită şi desfiinţată prin păcatele omului, aceea este nevăzută, dar este, căci slava deşartă trece odată cu ea, iar slava nevăzută este şi nu trece, că are ca temelie smerenia care o acoperă pe ea ca pe o taină nevăzută.

Cei sfinţi ai Mei de pe pământ sunt acoperiţi pentru ochii celor care văd cele ce sunt slavă omenească. Cei sfinţi ai Mei sunt plini de slava Mea cea nevăzută, precum Eu eram plin de slava cea nevăzută a Tatălui Meu din ceruri când eram în ieslea venirii Mele cu trupul între oameni. Eram un copilaş dispreţuit încă din pântecele mamei Mele, dar eram Fiul Tatălui din ceruri. Nu Mă născusem încă, şi nimeni n-a dat să Mă primească în casă ca să pot să Mă nasc din Fecioara care Mă purta prunc în ea. Dispreţuit am fost şi după aceea, dispreţuit sunt şi acum, căci oamenii sunt învăţaţi cu slava celor pământeşti. Dar Eu sunt slavă, şi Mi-am făcut sălaş pentru slava Mea, ca şi acum două mii de ani, Mi-am făcut iesle în care Mă slăvesc venind, că nu vin singur când vin, ci vin cu sfinţii şi cu îngerii şi stau în slavă ca să vadă oamenii cerurile deschise şi pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu slavă multă. Cartea Mea din vremea aceasta este puterea Mea şi slava Mea cea multă cu care vin, căci sunt lângă Tatăl de două mii de ani, şi am norii suire şi coborâre şi umblu pe aripile vântului. Aceasta este taina celor patru vânturi ale cerului, care ies şi se poartă după ce s-au înfăţişat înaintea Stăpânului a tot pământul, după cum a prezis proorocul care a zis: *«Iată, un sul de carte se înalţă în zbor, răspândindu-se peste tot pământul, iar furul şi cel ce jură strâmb în numele Meu, va fi nimicit, precum zice cartea. Am dat drumul blestemului ca să intre în casa furului şi în casa celui ce jură strâmb în numele Meu, şi va sta acolo în casă până ce va sfărâma lemnele şi pietrele casei».* Amin.

Am deschis cerurile ca să Mă vadă omul şi să Mă audă, că scris este: *«Cerul s-a dat în lături ca o carte de piele pe care o faci sul, ca să-l trimit pe pământ şi să intre în casa furului şi a celui ce rosteşte jurământ strâmb, jurându-se pe numele Meu».* Cartea acestei vremi este cerul deschis. Eu sunt Cel ce deschid această carte. Nimeni în cer şi pe pământ nu putea s-o deschidă sau să se uite în ea, nimeni decât Eu, căci am fost Mielul Cel junghiat ca să răscumpăr cu Sângele Meu oameni dintre oameni şi să-I fac Tatălui împărăţie şi preoţi ca să împărăţească pe pământ. Amin.

Sunt cu slavă venit la ieslea cuvântului Meu, dar alta este slava celor cereşti, şi alta a celor pământeşti. Sunt cu cartea în mâini, şi desfăcându-i peceţile despecetluiesc tainele cele scrise în ea, şi aşa o trimit pe pământ. Cei sfinţi ai Mei sunt plini de slava Mea cea nevăzută, căci toate cele nevăzute sunt, dar cine este cel ce le înţelege şi cel ce le crede ca să le vadă apoi? Cele nevăzute ale Mele sunt taina sfinţilor, taina celor smeriţi prin care Eu le întocmesc mereu pe cele ce sunt nevăzute ca să le dau de moştenire celor ce împlinesc împărăţia Mea întru venirea Mea, să le dau când voi veni văzut şi când voi lăsa să se vadă cele ce nu se văd. Eu sunt Învăţătorul celor smeriţi cu inima, care se păzesc în întregime întru veni-

rea Mea, şi întru ea stau neclintiţi până va veni spre vedere slava Mea cea nevăzută, dar păstrată pentru vederea celor ce se sfinţesc întru a Mea venire, căci vin curând. Vin, şi am venit, şi sunt veşnic lângă Tatăl, şi deopotrivă lângă cei daţi Mie de Tatăl, ca să luminez cu ei pământul, dându-le lor lumină din lumina Mea cea din Tatăl. Amin, amin, amin.

De câte ori vin deasupra ieslei ca să cuvintez peste ea, să se deschidă cartea cuvântului Meu din vremea aceasta, ca să cobor în ea, şi să umblu apoi pe aripile vântului cu cele patru vânturi ale cerului şi să Mă port cuvânt pe faţa întregului pământ, spre tămăduirea neamurilor care n-au auzit de slava Mea şi de venirea Mea cea cu care sunt venit. Am deschis cerurile ca să vin, şi mereu vin. Cerul s-a dat în lături ca o carte care se face sul, căci scris-a proorocul: *«Iată un sul de carte, care zboară şi se împrăştie pe tot pământul».* Ea este cerul deschis. Ea este Duhul Sfânt, Cel din Tatăl şi din Fiul. Ea este râul de foc, care adună în el de peste tot pământul fărădelegea. Aceasta este taina cărţii pe care Eu, Domnul şi Mielul lui Dumnezeu, o trimit pe pământ la poporul cel ales pentru ca să-i încredinţez cartea aceasta şi ca s-o împartă el spre tămăduirea neamurilor. Amin, amin, amin.

27 decembrie 1998/9 ianuarie 1999

Praznicul Tăierii împrejur a Domnului. Sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Omul umilit este învăţător peste oameni prin umilinţa lui. Mustrarea este sfetnic pentru om. Pocăinţa poartă în ea şi naşterea, şi moartea, şi învierea omului.

Eu sunt Învăţător din cer peste pământ, şi nu mai este alt învăţător ca să înveţe omul suirea la cer şi învăţătura cea din cer coborâtă. N-am şcoală învăţată pe pământ ca omul. M-am făcut Om şi M-am supus omului în toate ca şi omul, dar şcoala pe care am învăţat-o Eu de la om a fost umilinţa. Cu ea am început şi cu ea am sfârşit drumul între oameni, că omul aşa Mi-a cerut să fac. M-am umilit de bunăvoie, dar când Tatăl Se slăvea în Mine, Mă supuneam Lui, că era Tatăl. Omul nu ştia să înţeleagă şcoala umilinţei Mele, nu ştia, căci ca să ştii să înţelegi, îţi trebuie şcoala umilinţei de duh şi de trup şi de inimă şi de minte.

Omul nu se poate învăţa cu umilinţa ca s-o urmeze pe ea şi să iasă om învăţat între oameni, dar vin Eu din ceruri Învăţător peste cei ce Mă aşteaptă să vin cu cerurile cele noi şi pământul cel nou. Mă umilesc venind din ceruri între oameni, căci învăţătura Mea este cu temelia ei pe umilinţă. Cei din vremea trupului Meu care-Mi vedeau înţelepciunea umilinţei Mele Mă numeau Învăţătorul, vrând-nevrând Mă numeau aşa, căci Eu eram deasupra tuturor prin umilinţă.

Ce este omul umilit? Acela nu se încântă cu nimic din cele ale oamenilor. Acela se uită deasupra lui şi biruieşte înţelepciunea cea deşartă, care este rodul omului căzut din viaţa cea veşnică. Omul umilit este învăţător peste oamenii care caută învăţător peste ei, dar iată ce rău este pe pământ, căci oamenii care caută învăţător nu ştiu ce înseamnă învăţător. Ei caută oameni învăţaţi de oameni, oameni cu slavă pe lângă ei, oameni cu nume omenesc, şi mai caută oameni sub care se pot ei ascunde şi pe care-i numesc învăţători.

O, iată ce fac Eu: vin din cer pe pământ Învăţător, ca să tămăduiesc mintea omului. Tot neamul omenesc e bolnav. Vin cu sănătate prin cuvânt, ca să tămăduiesc neamurile oamenilor. Oamenii se ascund sub oameni, se pitesc unii după alţii, căci firea omului aceasta este. Vin să-l învăţ pe om umilinţa. Omul care se ascunde nu poate fi umilit. Omul umilit este în lumină, căci crede în Dumnezeu, Care le lucrează pe toate în lumină, şi aşa face şi el. Omul umilit este om în care stau Eu Învăţător în mijlocul oamenilor ca să Mă vadă oamenii şi să se întoarcă de la căile lor cele rele şi să lucreze dreptate cu umilinţă. Nici un alt om, în afară de omul umilit, nu poate fi învăţător peste om, şi iată, vin Învăţător între oameni, că nu au oamenii de la cine să înveţe calea umilinţei, calea înţelepciunii, care stă pe munte înalt, muntele umilinţei.

Oamenii L-au pierdut pe Dumnezeu din pricina lipsei de înţelepciune. Iată, nu este înţelepciune pe pământ, că dacă ar fi fost, ar fi fost şi Dumnezeu cu oamenii, dar oamenii L-au pierdut pe Dumnezeu. Ce înseamnă să fie Dumnezeu cu oamenii? Acolo unde Dumnezeu este cu omul, acolo este trăire sfântă şi împlinire sfântă şi umilinţă sfântă şi rod ceresc şi viaţă fără de păcat, viaţă fără de moarte, căci boldul morţii este păcatul. Eu n-am făcut moartea. Omul a făcut-o, după ce n-a mai iubit viaţa cea fără de moarte. Eu am făcut viaţa cea veşnică peste toate câte le-am făcut, dar omul s-a sculat peste Mine şi Mi le-a stricat pe toate, fiindcă n-a avut umilinţă. Cine n-are umilinţă le strică pe cele făcute de Dumnezeu. Aceasta este învăţătura cea din om, şi omul le strică pe cele făcute de Dumnezeu.

Mereu am spus: *«Nu este bine să fie omul singur».* Pe cel singur n-are cine-l îndrepta; pe cel singur n-are cine-l vedea când îşi strică viaţa cea de la Dumnezeu dată peste om. Cel fără de mustrare este leneşul care nu-şi iubeşte viaţa şi trezia ei. Acela cade în mulţumire de sine, în părere de sine şi în iubire de sine, şi îşi iubeşte singurătatea cea dinăuntru şi cea din afară pentru cele dinăuntru ale sale. Cel fără de mustrare nu ştie ce este umilinţa şi se ascunde înăuntrul lui, şi nu-L are pe Dumnezeu, că dacă L-ar avea, nu s-ar ascunde, fiindcă Dumnezeu este în cer şi pe pământ peste toate câte sunt văzute şi nevăzute, arătate şi nearătate. Cel fără de mustrare nu are prin ce să crească, şi scade. Mustrarea este sfetnicul omului în cele bune şi în cele rele ale sale; în cele bune îi întăreşte atenţia şi statul şi veghea, iar în cele rele îi arată pocăinţa, ca s-o lucreze cu mulţumire şi cu umilinţă. Dar cine este cel ce se face frate cu viaţa cea fără de moarte, cu mustrarea cea care stă de veghe peste omul care iubeşte viaţa? Nu este omul deprins cu darul cel ceresc al umilinţei ca să ia apoi pe el podoaba cea de nepreţuit, mustrarea care dă viaţă. O, de şapte mii de ani mustru pământul în fel şi chip, ca să aibă pe el viaţă veşnică; el, şi cei cu duh de viaţă de pe el. De şapte veacuri îl abat pe om de la fărădelegea care stă împotriva Mea, şi omul e uituc în vremea milei Mele şi se duce iar la moarte.

Eu M-am născut o dată, şi am murit o dată, şi am înviat o dată, dar omul nu face ca Mine, omul nu este umilit. El face viaţă şi moarte, moarte şi viaţă, el aşa zice că face, el aşa a învăţat să facă. Omul n-a avut învăţător lângă el ca să-l ţină mereu treaz, ca să-l mustre mereu în cele bune şi în cele rele ale lui. Nimic nu-i este omului de folos, nimic decât mustrarea. În ea se ascund toate cele ce plac omului: iubirea, blândeţea, bunătatea, facerea de bine, şi bucuria întru acestea, şi iată, de nimic nu fuge omul mai tare decât de mustrare, cea mai mare facere de bine pe care omul i-o poate da omului, căci cel ce o dă învaţă şi el din ea când o dă, iar cel ce nu o dă nu ştie ce este să dai şi să iei spre folos.

Mă uit pe pământ şi văd oameni care umblă după învăţător. O, oamenilor, vin din cer pe pământ, Învăţător pentru

tămăduirea neamurilor, şi iată ce vă spun: dacă nu aveţi umilinţă de duh, de trup şi de inimă, nu veţi găsi pe Învăţătorul vieţii voastre, căci Învăţătorul e din cer, şi Se ascunde de cei făţarnici. O, oamenilor, Eu cu umilinţa am început, şi cu ea M-am sfârşit dintre oameni, căci oamenii nu M-au primit cu ea, şi Eu M-am dus cu ea în cer, fiindcă ea din cer este, şi este slava celor de pe pământ care o iubesc pe ea. Vin spre voi cu slava cuvântului Meu, care curge din cer spre tămăduirea neamurilor, precum este făgăduit prin Scripturi. Faceţi şi voi ce am făcut Eu, căci Eu numai o dată M-am născut, numai o dată M-am dat spre moarte, şi numai o dată am înviat. Faceţi şi voi ca Mine, că Eu prin acestea am fost Învăţător pentru om, ca să facă şi omul ce a văzut şi ce a auzit la Mine.

Nu poate omul să se nască şi să moară şi să învieze de câte ori vrea el. Nu poate Învăţătorul să-l nască şi să-l ridice din moarte şi să-l învieze pe om de câte ori vrea omul. Nu este adevărat aşa ceva. Omul o singură dată trebuie să se pocăiască, şi în ea intră şi naşterea, şi moartea, şi învierea omului, dar răstălmăcitorii Scripturilor s-au sculat mulţi, şi se ascund după Scripturi, zic ei. Numai că Scripturile Eu sunt, Eu, Cuvântul Cel din Scripturi, iar Eu numai o dată M-am născut şi am murit şi am înviat, după trup, şi tot aşa e şi cu duhul, căci duhul este cel ce dă viaţă, nu trupul.

O, nu e bine să stea omul fără de umilinţă pe pământ şi în cer, adică înaintea omului şi înaintea lui Dumnezeu. O, nu e bine aşa, căci după aceea este vierme veşnic. Cui nu-i place cu mustrarea cea pentru trezie veşnică, o va avea apoi pentru vierme veşnic, căci conştiinţa cea ascunsă este vierme veşnic treaz. Fericit este omul care se face frate cu mustrarea cea peste binele şi răul din el mai înainte de venirea Mea cea pentru fapte văzute şi nevăzute.

Omul umilit are ochi curat. Omul neumilit are ochi murdar, şi aşa le vede pe toate, chiar şi pe cele care i se par bune, căci cel neumilit nu ştie care sunt cele bune, fiindcă el numeşte binele rău, şi răul bine, şi tot aşa şi vede; vede prin ochii celui rău. El îi spune bunătăţii şi blândeţii omului, îi spune om bun unui aşa om, iar omului treaz şi conştiincios înaintea Mea, aceluia îi spune om rău, şi de acela fuge omul cel fără de umilinţă. Dar Eu vin din cer Învăţător peste om şi îi spun omului să nu fugă de învăţătura Mea, îi spun să stea sub ea şi să se tămăduiască de mulţumirea de sine şi de părerea de sine şi de iubirea de sine şi de cele dinăuntru ale sale. Nu sunt bune cele dinăuntru ale omului. Sunt bune cele din afară ale omului, fiindcă cele din afară sunt la lumină, iar cele dinăuntru sunt spre robia omului cel ascuns în el, căci vai omului care umblă cu Dumnezeu în ascunsul inimii lui, zice el. Cine poate să creadă aşa ceva? Dar Eu vin şi îl vădesc pe om spre judecata lui, căci omul n-a iubit mustrarea. Mustrarea îşi are vremea ei, precum şi judecata, dar omul n-a iubit mustrarea la vremea mustrării, şi s-a ascuns ca Adam, dar Eu vin şi îi spun că s-a ascuns şi că are în el vierme veşnic. Şi iată, vin încă Învăţător spre tămăduirea neamurilor, şi cel ce aude, să vină să facă faptele vieţii, faptele luminii, care sunt cele lucrate la vedere. Amin.

Ce este omul umilit? Acela este cel ce aude glasul Meu şi înviază spre viaţă veşnică înăuntrul şi în afara lui, băgându-şi grumazul sub învăţătura care coboară din cer pe pământ spre tămăduirea neamurilor. Iată vremea când glasul Meu se aude peste pământ, şi cel ce aude, să învieze spre viaţă veşnică şi spre sfinţenie plăcută Mie întru venirea Mea. Aceasta este taina tăierii împrejur în vremea aceasta. Amin, amin, amin.

Vin din cer pe pământ cu sărbătoare împărătească. Mă sărbătoresc pe Mine Însumi în om şi îi spun omului să facă ce am făcut Eu. M-am supus omului, ca să se supună şi el Mie. M-am tăiat împrejur în trup, după legea cea pentru om. Acum îi cer şi Eu omului să se taie împrejur la inimă pentru Dumnezeu. Tăierea împrejur în trup, a fost umbră a celor viitoare, iar tăierea împrejur a inimii este umilinţa cea care iese de la lucrarea învăţăturii sfinte, de la lucrarea mustrării faptelor spre îndreptare, spre tăierea împrejur a inimii omului, ca să fie omul însemnatul Meu şi să-l cunosc al Meu. Voiesc să sărbătoresc în om această sărbătoare: tăierea împrejur a inimii pentru Dumnezeu, ca să-l cunosc pe cel ce este neam al Meu, neam din neamul lui Dumnezeu, seminţie aleasă şi sfântă, după rânduiala lui Melchisedec, neam de preoţie sfântă, care nu-şi are de pe pământ obârşia. Voiesc ca tot omul care aude glasul Meu să stea mereu la curăţat cu trupul şi cu inima, ca să aşez peste el semnul Meu, tăierea împrejur a inimii. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 1999

Praznicul Botezului Domnului

Umilinţa este lucrarea şi învăţătoarea celor ce iubesc viaţa Domnului. Cele sfinte nu se spurcă, dar nici nu-i sfinţesc pe cei ce nu sunt sfinţi.

Să se deschidă cartea Mea în grădina cuvântului Meu. Amin, amin, amin. Eu sunt Domnul Cel Sfânt, Care M-am aplecat celui mic, ca să Mă binecuvinteze la Iordan, zicând: *«Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii»*. Atunci Eu M-am rugat Tatălui din ceruri, şi Tatăl a deschis cerurile la rugăciunea Mea, şi Ioan a văzut pe Duhul Sfânt venind ca un porumbel peste Mine şi a mărturisit de pe pământ, iar din cer a mărturisit Tatăl, zicând: *«Acesta este Fiul Meu iubit, întru Care am binevoit»*. Astăzi vin în grădina Mea din România cu ziua aducerii-aminte a arătării Mele la Iordan ca să primesc botezul de la Ioan, căci Ioan se purta din pustie spre oameni ca să le dea harul pocăinţei spre iertarea păcatelor lor, şi ca să mărturisească despre Mine că Mă arăt din cer venit ca să curăţ pământul, şi să-l adăp cu Duhul Sfânt apoi, spre tămăduirea celor smeriţi.

Eu M-am plecat celui mic, ca să pot încăpea pe pământ cu cei mici, ca să-i ridic pe cei mici şi ca să-i smeresc pe cei mari, precum Eu M-am smerit sub mâna celui mai mic. Aceasta este taina pe care cei mari n-o cunosc. Cel mare trebuie să se plece şi el, trebuie, ca să fie, ca să aibă învăţător şi mărturisitor; altfel nu are cine mărturisi pentru el mărturie bună. Eu am venit din cer şi M-am aplecat sub cel mic, şi el M-a mărturisit, şi apoi Eu am început să-i culeg pe cei ce se smereau sub mâna Mea ca să-i învăţ umilinţa, căci ea este lucrarea şi învăţătoarea celor ce iubesc pe Dumnezeu. Dacă Eu nu Mă umileam, n-aveam cum să Mă fac învăţător pentru cei mici, ca să-i fac apoi să dea mărturie bună şi sfântă despre Mine. Iată, umilinţa este cu cei sfinţi care ştiu să fie mici înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Umilinţa ridică omul la cer şi Îl coboară pe Dumnezeu la om. Umilinţa Mea sub cel mic M-a ridicat de sub cel mic până la cer, ca să dea Tatăl mărturie bună despre Mine pe pământ, şi a dat când din cer a glăsuit peste Mine: *«Acesta este Fiul Meu preaiubit, întru Care binevoiesc»*. Amin.

Eu sunt Cel Sfânt, şi grăiesc din cer peste pământ ca să-i învăţ pe cei mari să se plece, iar cei ce sunt drepţi se

apleacă prin umilinţa Mea, prin învăţătura Mea. Puţini sunt cei ce se pleacă spre cele sfinte, căci ele sunt veşnice, iar omul este învăţat cu vremelnicia, şi nu se pocăieşte pentru împărăţia cerurilor. O, puţini sunt cei ce se pleacă spre cele sfinte. Ca să se plece omul spre cele sfinte, e taină mare, pe care omul n-o ştie, că nu este învăţătură din cer peste om, care să-l înveţe pe om. Omul îşi ia ulcica şi se duce la biserică şi ia agheasmă de la slujba Bobotezei şi se duce acasă şi bea din ea şi îşi stropeşte cu ea casa şi pe toate ale sale şi pe el însuşi, dar de sfinţit, omul nu se sfinţeşte, căci puţini, puţini sunt cei care se pleacă spre cele sfinte. Omul este deprins să le caute pe cele sfinte să le plece spre el, dar el nu se sfinţeşte pentru ele, şi iată, cele sfinte vor cere socoteală la tot omul care nu s-a sfinţit de la cele sfinte. Ioan aşa a zis: *«Pocăiţi-vă pentru împărăţia cerurilor! Sfinţiţi-vă şi curăţiţi-vă pentru Cel Sfânt!»,* şi iată, cele sfinte vor cere socoteală la tot omul care nu ştie să umble cu cele sfinte.

Omul se bagă sub scutul celor sfinte şi nu ştie că va da socoteală pentru cele sfinte. Nu ştie omul, căci umilinţa este cu cei sfinţi, care ştiu să fie mici înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Foloseşte omul pe cele sfinte dar fără sfială, căci omul îşi ia singur. Omul nu lucrează cu Mine, şi îşi ia singur, că este fără umilinţă, dar cele sfinte îşi vor cere rodul lor, căci omul s-a învăţat să se ascundă sub scutul celor sfinte, dar nu se face sfânt prin ele. Nu cele sfinte au putere peste om, ci omul are putere pentru cele sfinte, dacă voieşte. De două mii de ani omul îşi face rost de agheasmă, de apă sfinţită prin cuvântul rugăciunii omului sfânt, căci aceasta înseamnă cele sfinte, cele sfinţite prin rugăciunea celui sfânt. Eu Mă umilesc mereu şi dau sfinţenie, la rugăciunea omului sfânt, dar umilinţa este numai de partea Mea. Omul nu se umileşte ca să nu le mai atingă pe cele sfinte ale Mele până nu se sfinţeşte prin viaţă sfântă. Omului nu-i este milă de Mine. El M-a făcut cea din urmă slugă a lui, ca să-i curăţ prin cele sfinte ale Mele pe cele murdare ale lui, iar Eu sunt Cel umilit sub mâna celui mic, sub voia omului care nu se mai ridică să fie mare cu viaţa prin viaţa Mea, prin umilinţa Mea. De aceea am spus Eu că omul este durerea Mea cea de şapte mii de ani. Omul nu ştie ce înseamnă să-l doară pentru Mine. El ştie să-l doară pentru el, pentru greutăţile lui şi atât. Omul nu ştie ce este umilinţa, nu ştie, că ea este dar din cer, darul Meu prin care M-am aplecat omului ca să-l ridic pe om către Mine.

Îmi deschid urechea şi îl aud pe om când spune să nu-i pomenesc păcatele şi să-i arăt milă pentru păcate. O, omule, Îmi spui Mie să nu-ţi pomenesc păcatele, dar tu ţi le pomeneşti mereu, aşa cum pomenesc Eu pomenirile Mele făcându-le adevărate peste cei sfinţi, care se umilesc pentru Mine. O, omule, îţi pomeneşti mereu păcatele înaintea Mea, că iar şi iar le faci făcându-le pomenirea. O, omule, iată ce păţeşti dacă nu te pocăieşti, dacă nu te umileşti. Umbli după cele sfinte ca să te scape ele de răul care vine de la păcatele tale. Cele sfinte nu se spurcă, aşa cum zici tu că scrie în Scripturi, dar nici tu nu te sfinţeşti prin ele, că ele sunt pentru sfinţi, şi sfinţii trebuie să le aibă şi să le păstreze, şi iată, cele sfinte se vor face foc şi vor cere socoteală la tot omul care nu s-a sfinţit pentru cele sfinte şi nu s-a umilit de la cele sfinte, căci scris este: *«Toate sunt sfinte pentru cei sfinţi, şi toate sunt întinate pentru cei întinaţi şi prin cei întinaţi».*

De două mii de ani se duce omul încreştinat să ia agheasmă, să ia apă sfinţită ca să-şi facă pază şi curăţenie cu ea, şi omul tot murdar este, căci cine nu are umilinţă nu se curăţeşte, nu se deosebeşte pentru Dumnezeu ca să scape de întunericul din el şi din jurul lui. Omul este cădere pentru om, omul este întinare pentru om, omul este durerea Mea, iubirea Mea cea pierdută după ce l-am creat pe omul cel întâi zidit. Omul este rodul păcatului şi nu se umileşte ca să se facă rod din Mine şi să fie fără de păcat apoi. Umblu între cer şi pământ şi rostesc cuvânt la sfârşitul omului, căci omul s-a sfârşit de tot. Dar umilinţa ridică pe cei morţi şi îi înviază şi Îl coboară pe Dumnezeu la om, la omul cel umilit.

Eu sunt Cel ce grăiesc din cer peste tot omul, ca să-i învăţ pe cei mari să se plece spre cele sfinte. Puţini, puţini sunt cei ce se apleacă sub cele sfinte precum M-am plecat Eu sub botezul cel de la Ioan. El boteza cu botezul pocăinţei pe omul care se apleca spre pocăinţă. Eu, ca un Om supus pocăinţei, M-am aplecat sub mâna celui mic, ca să-i învăţ umilinţa pe cei de pe pământ, căci Eu veneam din cer cu umilinţa, fiindcă ea este din cer. Dacă ar fi de pe pământ, s-ar găsi pe pământ şi în oamenii de pe pământ, dar ea este din cer, şi în cer se găseşte. Cine o doreşte pe ea, acela trebuie să se suie până la Mine ca să Mă aplec Eu apoi până la el şi să-i dau darul umilinţei cereşti. Amin. Eu M-am plecat omului în toate ca şi omul, ca să înveţe omul de la Mine să se aplece şi el ca Mine. Cel din cer S-a plecat omului ca să încapă pe pământ, să încapă lângă om. Aşa şi omul, să se aplece Mie ca să încapă în cer. Aceasta este taina pe care cei mari, care sunt din pământ, nu o cunosc, iar Eu, Cel umilit între oameni, zic: amin. Amin, peste tot omul grăiesc. Aminul Meu este împărăţia cerurilor, venită la oameni. Să înveţe tot omul pocăinţa şi umilinţa, că Eu am lopata în mână şi Îmi curăţ calea venirii Mele pe pământ, şi vai celor ce stau împotriva învăţăturii Mele, care vine din cer pentru iertarea păcatelor oamenilor care se pocăiesc cu umilinţă, mărturisindu-Mă pe Mine Fiu al Tatălui, Om din cer venit pentru înnoirea omului. Amin.

Să vină tot omul la apele Mele, apele învăţăturii cereşti, să vină să bea, şi să nu mai moară dacă bea, că dacă moare, cele sfinte vor cere socoteală celui ce moare, că a venit vremea judecăţii. Să vină tot omul să fie judecat pentru faptele sale. Să vină la apele cele vii, să se spele apoi, şi să vadă apoi.

Să vină cel ce nu-L cunoaşte pe Dumnezeu, să vină să vadă faţa Mea în apa aceasta, în învăţătura aceasta, şi să se facă vas nou pentru vin nou, că vinul este nou. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 1999

Sărbătoarea sfântului Teodosie, începătorul vieţii de obşte

Domnul este mijlocitorul legământului cel nou al bunătăţilor viitoare. Sfânta Sfintelor Domnului: aşezământul cel nou în mijlocul României. Cuvântul Domnului trebuie mâncat şi apoi rumegat. Taina vieţii de obşte.

Fiilor de la iesle, deschideţi cartea Mea. Amin. Deschideţi cartea în care Eu scriu despre vremea aceasta a Mea pe pământ, că am coborât pe pământ cuvânt. El se aşează spre hrana oamenilor pe pământul României, masa Mea de cină, masa Mea de nuntă, la care chem pe tot omul care voieşte să mănânce de la Mine învăţătură, cuvânt de învăţătură, dar omul nu vrea să ştie de masa Mea şi rămâne flămând, ca şi cum n-ar avea ce să mănânce.

Fiilor, nu vă miraţi că nu mănâncă omul de la Mine, fiindcă omul îşi face singur mâncare şi de aceea nu mănâncă

de la Mine. Cine mănâncă şi cine bea de la Mine, acela are sănătate şi saţ, iar altfel, omul e fără saţ şi e înfometat şi îşi face mereu să mănânce, îşi face el, că-i este foame. Scris este în prooroci că *«voi trimite foamete pe pământ; nu foamete şi secetă de pâine şi de apă, ci de auzit cuvântul lui Dumnezeu, iar popoarele vor rătăci de la mic la mare, de la întuneric la lumină, şi vor căuta, dar nu vor afla cuvântul Domnului»*, fiindcă Domnul este pentru cei sfinţi, Domnul celor sfinţi, hrănitorul celor ce-L iubesc pe El. Aşa scrie în profeţi: *«Fetele tinere, cu tinerii lor laolaltă, se vor usca de sete, că ei fac jurăminte pentru păcate şi aduc închinăciuni şarpelui cel rău, lui antichrist, şi zic:* „Să trăiască Dumnezeul tău, Dane!“*, dar vor cădea fără să se mai scoale şi se vor usca, fiindcă Eu voi preface în tânguire toate bucuriile omului şi voi înteţi jalea pentru cel ce se naşte şi pentru cel ce moare, şi va fi deznădejde».*

Fiilor care primiţi cuvântul de la Mine, aşezaţi-l în cartea Mea, şi apoi mâncaţi-l, că e vreme de foamete, precum au zis profeţii, iar fărădelegea s-a înmulţit, şi dragostea s-a pălit. Mâncaţi cuvântul Meu, şi apoi rumegaţi-l, ca să fiţi de hrană pentru cei ce caută hrană. Despicaţi inima omului care caută hrană şi învăţaţi-l să şi rumege, că nu-i deprins să ia să mănânce. Întoarceţi înapoi mâncarea din stomac şi rumegaţi-o. Amin. Cuvântul Meu care vine la voi, mâncaţi-l, şi apoi scoateţi-l în gură şi rumegaţi-l ca să creşteţi, căci cel ce nu face aşa, nu creşte prin cuvântul Meu.

Eu sunt Mijlocitorul Noului Testament, al noului legământ pe care l-am încheiat cu voi prin întoarcerea Mea pe pământ, cuvânt. Fiţi precauţi, că vechiul legământ nu arăta drumul către Sfânta Sfintelor, căci cortul cel întâi era în picioare. El era icoana vremii de acum şi nu are putere să-I facă lui Dumnezeu adevăraţi închinători, căci cei ce se închină nu-şi desăvârşesc cugetul. Fiţi precauţi, că legiuirile pământeşti, adică legiuirile trupului, sunt numai spre îndreptarea vieţii, dar nu şi pentru desăvârşire. Eu sunt Mijlocitorul legământului cel nou al bunătăţilor celor viitoare, şi trec prin cortul cel mai mare, cel mai desăvârşit, nu făcut de mână, adică nu Sfânta Sfintelor zidită de om şi numindu-se apoi aşa. Eu a trebuit să mor pentru om ca să-l răscumpăr. Sângele Meu a fost jertfă fără de prihană, şi are putere să curețe cugetul omului de cele moarte ale omului ca să slujească omul pe Dumnezeu, iar dacă cugetul omului nu aruncă din el pe cele moarte, pe cele tăinuite în el, atunci cel chemat nu va moşteni făgăduinţa pentru cei veşnici. Acolo unde este un legământ, acolo trebuie să fie şi o jertfă şi o moarte, aşa cum Eu am întărit legământul Meu cel nou prin moartea Mea, moarte fără prihană, adică jertfă fără păcat. Aşa e şi cu omul: acolo unde omul face un legământ cu Dumnezeu, trebuie să şi moară ca să ia putere convenţia, adică testamentul, ca să ia temeinicie cel ce a făcut convenţia.

Fiilor, vă dau cuvântul Meu vouă. Eu sunt Mijlocitorul, Arhiereul bunătăţilor; bunătăţilor viitoare. Fiţi precauţi cu locul pe care staţi voi din partea Mea, că Eu v-am aşezat aici şi am numit locul acesta Sfânta Sfintelor Domnului, pentru că aici este Domnul, şi toţi care cred ce lucrez Eu de aici, îşi spun: *„Acolo este Domnul!“.* Amin, amin, amin.

Legea nu este chipul. Ea este umbra chipului cel nou. Ea nu-l poate desăvârşi pe om. Ea aduce la cunoştinţă păcatele, iar prin jertfele pentru păcat se face amintirea păcatelor, pomenirea păcatelor, precum v-am spus nu demult, în vorbirea Mea cu voi despre omul care-şi pomeneşte păcatele făcându-le iar. Atunci am zis: *«Vin să fac voia Ta, Tată!»,* şi iată, am venit, căci în sulul cărţii aşa este scris. Vin să le stric pe cele dintâi şi să fac loc la cele noi, statornicindu-le în cei ce se fac vii la cuvântul Meu. Care este aşezământul cel nou? Iată, vă dau legile Mele vouă şi le scriu în inimile şi în cugetele voastre ca să aveţi îndrăzneală să staţi pentru Mine şi să numesc locul pe care staţi voi, şi pe voi să vă numesc Sfânta Sfintelor Domnului. Amin. Eu am înnoit calea şi am făcut-o vie pentru voi prin trupul Meu, care este catapeteasma Mea cea de la voi, şi sunt Arhiereu peste voi, marele Preot peste casa Mea. Toţi cei ce vor să fie pe calea cea înnoită şi vie prin trupul Meu, aceia iau cunoştinţă pentru adevăr şi nu mai păcătuiesc, iar dacă mai păcătuiesc, nu mai este jertfă pentru păcate, ci este judecata, că aceia fac de ocară duhul harului, şi scris este: *«Domnul va judeca pe poporul Său».*

Fiilor, fiţi precauţi pentru cortul Meu cel de aici, că şi aici este din cele două părţi. Fiţi atenţi să pot fi Eu în Sfânta Sfintelor drept, după cum sunt. De aceea vă spun: mâncaţi, şi apoi rumegaţi, aşa cum v-am învăţat în ziua care a trecut înaintea acesteia. Înghiţiţi cuvântul Meu, adică credeţi-l, şi apoi scoateţi-l în gură şi rumegaţi-l, toţi cei care aţi rămas pe calea cea nouă şi vie a Mea. Întoarceţi înapoi mâncarea din stomac. Învăţaţi ce înseamnă duhovniceşte stomac şi gură, ca să ştiţi să lucraţi rumegarea cuvântului Meu. Stau în mijlocul vostru Învăţător, stau între voi văzător, şi stau auzind, şi stau. Învăţaţi ce înseamnă lucrarea necredinţei ca să învăţaţi pe păţite lucrarea credinţei, şi credeţi în Mine prin statul Meu în mijlocul vostru.

Fiilor, Sfânta Sfintelor este Sfânta Sfintelor. Amin. Lucraţi sfiala Mea în voi şi cinstiţi cortul legământului Meu cel nou, cortul cel de pe urmă, cel nefăcut de mână, cel în care Eu, Domnul, am aşezat văzut semnul Meu, piatra aducerii-aminte, chivotul în care este legea Mea cea nouă, scrisă în inima şi în cugetul vostru. În Sfânta Sfintelor cea făcută de mână era vasul cu mana, vas de aur, era toiagul care a odrăslit şi pietrele legii, toate în chivot, iar în cortul descoperirii erau sfeşnicul şi masa şi pâinile. În Sfânta Sfintelor cea nefăcută de mână, ce este? Ce este, fiilor? Rumegaţi cuvântul Meu şi lucraţi sfiala Mea în cei ce sunt aici, în cortul legământului Meu cel de pe urmă, în care este cartea Mea cea din urmă, piatra cea din capul unghiului, pe care ziditorii cei cu mâini nu o iau în seamă, că ea nu este zidire făcută de mână, ci este zidirea Mea, cort pentru sfinţi, cort nefăcut de om, ci de Dumnezeu.

Fiilor, o, măi fiilor, fiţi înţelepţi pentru cortul Meu cel din urmă, că şi aici este din două părţi. Scoateţi din voi cuvântul Meu şi rumegaţi-l voi pentru toţi cei ce nu ştiu să rumege. Cel ce ştie să rumege, acela este curat, şi acela să se aşeze hrană pentru cei ce mănâncă, să se aşeze ca să-i înveţe pe toţi să rumege şi ca să fie curaţi, curaţi pentru Dumnezeu şi pentru cortul lui Dumnezeu cel nevăzut, cel nefăcut de mână, cort pentru cei ce au scrise legile Mele cele noi pe inimă şi pe cuget. Amin, amin, amin.

Eu sunt începătura cea nouă şi stau binecuvântând pe cei ce stau laolaltă în numele Meu, că scris este: *«Acolo este binecuvântarea Mea».* Amin.

Azi sărbătorim în cer şi pe pământ pe sfântul Teodosie, începătorul vieţii de obşte. Învăţaţi şi voi ce înseamnă această taină, viaţa de obşte, locul în care Eu stau şi binecuvintez din cer, după cum este rânduiala cea rostită de Mine. Amin, amin, amin.

11/24 ianuarie 1999

Ajunul Duminicii fiului risipitor

Domnul vine pentru vindecarea de sine, de rătăcire, de minciună și de nepăsare a omului. Iubirea de Dumnezeu este leacul vindecării celor risipitori de viață.

Vin din cer Învățător peste om. Vin, că Mi-e dor să vin. Vin și încă vin, ca să se învețe omul cu venirea Mea și să creadă în ea. Amin. Vin în grădina Mea cuvânt, ca să-i hrănesc pe cei flămânzi, că unde sunt doi și trei veniți pentru slava cuvântului Meu, acolo vin și Eu, ca să Mă desăvârșesc întru slavă și să fiu Învățător pentru om.

Voiesc și iarăși voiesc să-l tămăduiesc pe om de mulțumirea de sine, de părerea de sine și de iubirea de sine și de cele dinăuntru ale sale, căci vai omului care umblă cu Dumnezeu în ascunsul inimii lui, fără să lumineze cu Mine din el! Nu se poate vindeca omul de minciună, că ea l-a învelit pe om din creștet până-n tălpi, dar Eu, Domnul, am spus: *«Tot omul este mincinos».* O, de aceea vin, și din greu vin ca să Mă strecor în inima omului prin venirea Mea. O, din greu vin, pentru că greu Îmi deschide omul ca să vin la el. Omul nu Mă mai cunoaște, că mulți dumnezei au ieșit din pământ și s-au așezat peste mintea și peste inima omului, și omul nu Mă mai cunoaște pe Mine, Cel venit din cer pentru omul rătăcit, pentru cel ce-și risipește mintea și inima în minciuna cea de pe pământ. Minciuna este plata omului mincinos, iar omul mincinos este omul care nu-L caută pe Dumnezeu ca să-I slujească întru adevăr. Omul își risipește sufletul și trupul și duhul în cele ce nu sunt, căci cele ce sunt văzute nu vor mai fi, și nu sunt cele ce nu vor mai fi. Dar Eu, ca un Învățător, umblu cuvânt de la o margine la alta a pământului, ca să Mă audă omul și să-și aducă aminte de Dumnezeu. Vreau să-l fac pe om să se uite la Mine. Amin, amin, amin zic vouă, celor ce ascultați cuvântul Meu: vreau să-l fac pe om să se uite la Mine, să întindă mâinile spre Mine și să Mă știe de Dumnezeu. Amin.

O, fiilor care stați în poarta cuvântului Meu cu care azi Mă las peste pământ, vreau să-i spun omului că L-a uitat pe Dumnezeu, și că va veni Dumnezeu să-l întrebe pe om de zilele lui. Zilele omului sunt deșertăciune, și omul M-a îmbrăcat în haină de judecător pentru deșertăciunea zilelor lui. Eu sunt Adevărul, și îi fac omului dreptate, căci Dumnezeu este adevăr față de orice faptă. Voiesc și iar voiesc să-l tămăduiesc pe om de nepăsare. Să nu se mai mire nimeni de cuvântul Meu din zilele acestea, căci omul nepăsător Mi-a făcut drum între cer și pământ, ca să-l tămăduiesc pe cel rătăcit de Mine și să-l judec pe cel învârtoșat asupra cuvântului Meu care sfărâmă inima omului ca să intre în ea.

Iată, deschid cerul și cobor pe pământ. Nu vin cu trenul sau cu mașina sau cu avionul sau cu alte făcături ale omului. Vin cu cuvântul, vin cu norii, și altfel nu vin. Vin cu credința omului sfânt. Amin, amin, amin. Nicicum nu voi veni altfel.

Omul este mincinos și își dă unul altuia minciuna și se joacă de-a adevărul, și Eu văd ce face omul mincinos și nu mai este cel ce face judecată și dreptate, nu este până la unul. Dar sunt Eu, căci Eu sunt Cel ce sunt, și pot să fiu cuvânt, și sunt cuvânt împotriva deșertăciunii care se vrea dumnezeu peste om. Iată, vin din cer Învățător ca să-l fac pe om să creadă în venirea Mea și să Mă cunoască venind, căci vin pentru cei ce cred, iar cei ce cred sunt râuri de apă vie și se fac venire a Mea peste cei ce-L caută pe Dumnezeu, hrănindu-se în taină cu iubirea de Dumnezeu.

Iubirea îl hrănește pe om, precum și ura. Omul care-L iubește pe Dumnezeu, acela cunoaște iubirea de Dumnezeu și scapă de iubirea cea deșartă, care-l hrănește pe om cu ură de Dumnezeu, căci cine nu-L iubește pe Dumnezeu, Îl urăște pe Dumnezeu, Îl urăște prin faptele sale mincinoase, prin viața lui fără de viață. O, iarăși spun, și cu jale spun: omul stă netămăduit, și e bolnav de boală grea, și zace omul în boala mulțumirii de sine și a părerii de sine și a iubirii de sine, zace în cele dinăuntru ale sale, care se fac pat de suferință pentru om, căci tot omul suferă înăuntrul său și nu se scoală să umble după leac. Umblu Eu, umblu și iar umblu, doar Mă va vedea omul cel bolnav ca să umble după Mine, și Eu să Mă milostivesc de el la credința lui, la iubirea lui de Dumnezeu.

Omul a fost fiul lui Dumnezeu, dar s-a smuls din Tatăl său și s-a risipit prin toate cele făcute de el și nu de Dumnezeu. Omul este fiul risipitor, și îl strig ca un Tată pe fiul care rătăcește fără tată și fără mamă și fără țară. Îl strig și iar îl strig, poate Mă va auzi și va sta să-i vorbesc de începutul lui, de libertatea lui, de iubire să-i vorbesc, căci iubirea Eu sunt. Amin. De aceea vin mereu în calea omului, vin să-l hrănesc pe om cu iubire, căci omul nu cunoaște iubirea. El îi spune minciunii iubire și își hrănește sufletul său cu ura și nu știe ce mănâncă. Omul mănâncă numai păcat, căci omul s-a făcut păcat pentru om, dar Eu îl strig și iar îl strig pe om.

Omule, adu-ți aminte de porunca Mea, că așa ți-am spus: *«Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți».* Eu sunt aproapele tău. Amin, amin, amin. Cine altul poate fi aproapele tău, omule? Vin spre tine să-ți desfac înțelepciunea și să-ți destup mintea ca să înțelegi. Omul s-a făcut păcat pentru om încă de la începutul omului. Cine poate fi aproapele omului? Eu sunt aproapele tău, omule. Adu-ți aminte de porunca Mea spusă peste tine: *«Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți»,* iubește-L și pe El, nu numai pe tine, că așa ți-am poruncit: iubește-L și pe El. Amin. Întoarce-te cu fața la El, căci te așteaptă să-I fii aproape și să-I legi ranele și să-L iei în casa ta, că El este Omul raiului, aproapele tău, omule care ai pierdut raiul. Omule, te-ai iubit pe tine însuți, dar ascultă porunca: iubește-L și pe aproapele tău. El stă căzut sub povara păcatelor tale, care au ieșit de la iubirea de tine, dar oprește-te și ridică-L, că este aproapele tău și e căzut între tâlharii vieții tale, omule căzut din rai. Tatăl Meu M-a luat de lângă Sine și M-a trimis spre tine pe pământ, că rătăcești fără țară și nu mai știi calea. Fiul rătăcit s-a întors la tatăl său. Așa am spus Eu să facă omul, și i-am hărăzit întoarcere când am spus așa. Eu sunt Omul raiului, Omul Cel din cer, întrupat pe pământ între oameni ca să fiu aproapele omului cel rătăcit de Tatăl său, Dumnezeu. M-am coborât din cer ca să-l hrănesc pe om cu fructul iubirii cerești, ca să afle omul gustul cel de la început, gustul raiului, gustul pe care l-a avut omul până să rătăcească de Tatăl său, de Făcătorul său.

Omule, păcatul îți spune ție *„tată“* și Eu văd și aud din cer și de pe pământ cum păcatul te numește tată al lui. Omule, spune-I tu *„Tată“* lui Dumnezeu, ca să audă păcatul tău și să nu-ți mai zică *„tată“.* Numește-L Tată al tău pe Dumnezeu și mărește în tine numele Lui, ca să scapi de minciună și de rodul ei și de plata ei, căci păcatul te ține rob și te hrănește cu iubirea lui ca să nu mai afli ce este iubirea, dar tu scutură-te și adu-ți aminte de porunca Mea, că așa ți-am spus: *«Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți».* Eu sunt aproapele tău. Vin să-ți fiu aproape și să te hrănesc, și te învăț să mănânci și să fii din cer, precum ai fost la început. E minciună iubirea ta, omule. Iubirea de tine te-a făcut fiu rătăcit de Tatăl tău. Iubirea ta trebuie să fie iubire de Dumnezeu, că așa ai fost creat la început, dar Eu te strig: vino spre început! Amin.

O, greu Îmi deschide omul! Omul nu Mă mai cunoaşte, că mulţi dumnezei au ieşit din om şi s-au aşezat peste el, dar Eu, ca un Creator şi ca un Învăţător ce sunt, umblu cuvânt, umblu strigând de la o margine la alta, că vreau să-l fac pe om să se uite la Mine, şi apoi să întindă mâinile spre Mine şi să Mă ştie de Dumnezeu.

M-am făcut Om din cer între oameni ca să-i fiu omului aproape şi să-i amintesc să-L iubească pe Dumnezeu din toată fiinţa, şi pe aproapele său ca pe el însuşi, căci am venit să-i fiu omului aproape şi să-l scol spre iubire şi să-l întorc în ţara iubirii şi să-l nasc pentru ea, pentru ţara lui cea din început. Amin, amin, amin.

24 ianuarie/6 februarie 1999

Duminica fiului risipitor

Pilda omului sfânt care îşi cerceta ucenicii şi viaţa lor cu Domnul. Domnul Învăţător în calea omului rătăcit. Şcoala este numai cea din cer.

Vin din cer de lângă Tatăl ca să grăiesc pe pământ, căci sunt deopotrivă în cer şi pe pământ. Amin. Vin şi sun la porţi ca să se deschidă şi să asculte cuvântul Meu, cuvântului Domnului Iisus Hristos, Fiul Tatălui ceresc şi Cuvântul Tatălui, căci Eu sunt din Tatăl, şi în Tatăl grăiesc peste cei credincioşi, ca să Mă ia de la Tatăl şi să Mă dea celor ce Mă doresc.

Fiilor, deschideţi-vă! Amin. Vă numesc poartă între cer şi pământ. Amin. Eu pe porţi vin când vin. Eu peste porţi nu trec, dar întăresc porţile şi le fac să Mi se deschidă. Fiilor, vreau să vorbesc cu voi, pentru voi şi pentru poporul cuvântului Meu, şi pentru toţi cei ce Mă doresc Învăţător peste sufletele lor. Fiilor, Eu deschid sufletele voastre ca să intru în ele. Deschideţi-vă! Cuvântul Meu este cheia cu care vin la poarta sufletelor voastre. Deschideţi-Mi! Iată cheia. Amin. Lăsaţi această cheie în uşă la voi, că altfel se astupă locul cel pentru cheie. Staţi deschişi, şi mereu, mereu lăsaţi-Mi liber să Mă uit mereu în voi, să am deschis pentru Mine sufletul din voi. Am de uitat la voi, am de lucrat la voi, la creşterea şi la statura voastră. Am de dat prin voi şi altora care Mă doresc şi care nu sunt din staulul acesta. Iată, vreau să vorbesc cu sufletele voastre, vreau să Mă uit în casa voastră, căci sunt Stăpânul şi Învăţătorul vostru şi Mă îngrijesc de voi.

A fost odată pe pământ un om sfânt, şi lângă el s-au adunat mai mulţi ca să-i fie ucenici şi să-l urmeze după cum trăia el. El se uita mereu la ei, şi mereu, mereu intra în colibioarele lor şi se uita în ele ca nu cumva să aibă în ele vreun lucru netrebuincios trupului şi sufletului lor. El controla pâinea lor măsurându-le-o. Dacă pâinea le era multă, îi numea slujitorii trupului, iar dacă era fără tărâţa cea din grâu, îi numea iubitori de sine şi lumeşti. Mergea ziua şi noaptea la uşa lor şi asculta cu grijă de sufletele lor, dacă nu cumva dormeau şi nu se rugau în vreme de rugăciune, în vreme de noapte. Dacă nu-i auzea, le bătea în poartă ca să-i deştepte, ca să-i deschidă spre Dumnezeu. Cu mustrarea stătea mereu paznic peste ei şi îi îmbunătăţea pentru virtuţile cereşti, ca să aibă după el urmaşi mai sfinţi decât el, şi ca să am Eu, Domnul, cale din sfinţi zidită între început şi sfârşit. El cerceta sufletele celor credincioşi Mie bătând la uşa sufletelor lor.

Fiilor, Eu deschid sufletele voastre ca să intru în ele pentru voi şi pentru poporul Meu pe care-l păstoresc Eu şi voi, şi pentru toţi cei ce Mă doresc Învăţător peste casa sufletelor lor. Amin. Învăţaţi mereu, învăţaţi de la Mine cum se intră şi cum se iese, căci Eu sunt Cel ce nu sar peste porţi, şi folosesc porţile. Eu sunt poarta voastră spre Dumnezeu, iar voi sunteţi poarta Mea spre voi şi spre cei ce Mă doresc ca şi voi, şi spre cei ce vor să înveţe dorul de Dumnezeu şi dragostea de Dumnezeu. Am pe pământ multe suflete risipite în duhul necunoştinţei de Dumnezeu, şi multe din ele dau să se întoarcă din rătăcire şi vor să-şi caute patrie şi odihnă adevărată, şi nu ştiu cum să pornească, şi nu ştiu cum să se umilească, nu ştiu să înceapă cu umilinţa şi cu deschiderea casei lor. De aceea vin din cer Învăţător pe pământ şi Mă aşez cuvânt în calea omului rătăcit de casa lui, de Dumnezeu, Care este casa omului, cetatea Noului Ierusalim, Omul Cel nou, Care S-a făcut casă şi masă din cer, cetate coborâtă din cer, că de aceea M-am făcut Om din cer pe pământ, de aceea, ca să fiu casă omului, casă şi ţară şi suflet şi cale şi viaţă şi tot ce a pierdut omul care rătăceşte fără Dumnezeu între cer şi pământ.

Fiilor, Eu sunt între voi trup şi Duh, intrare şi ieşire a Mea în voi şi din voi. Guriţa voastră este uşa prin care Eu intru Trup în voi, ca să pot ieşi apoi Duh din voi, ca să fiu între voi din voi. Fiţi deştepţi, că voi nu aveţi voie să fiţi proşti, fiindcă Eu v-am învăţat vreme multă cum să fiţi ca să pot Eu intra înăuntrul vostru Trup ceresc în trup ceresc, şi să pot ieşi din voi Duh ceresc, să ies din trup curăţit şi sfinţit pentru cei ce se sfinţesc ca şi voi, ca să fiu Eu Cel mai mare între mulţi fraţi, Cel dintâi să fiu, să fiu portarul sufletelor voastre.

Fiilor, fiţi deştepţi, că e vreme multă de când vă am la şcoala cea din cer cu care am venit pe pământ. Cel ce este cu şcoala aceasta nu are voie să fie prost. Nu e voie să fii nepriceput, copile hrănit cu Duh Sfânt, căci Duhul Sfânt poate. Guriţa voastră să fie uşa de intrare, dar şi de ieşire pentru Mine. Guriţa voastră să facă întreagă lucrarea Mea; să ia, dar să şi dea; să mănânce întreg, şi să împartă întreg. Mereu, mereu lucrez ca să întăresc intrarea şi ieşirea Mea în voi şi din voi, că nimănui n-am dat ce am avut păstrat pentru voi. Nu cumva să vă îngâmfaţi pentru această lucrare pe care am păstrat-o ca s-o lucrez cu voi, şi mai degrabă fiţi dăruiţi Mie şi oamenilor care Mă doresc şi care nu au de unde să înveţe lumina cea din cer şi s-o urmeze apoi ca şi voi.

Pentru toţi copiii cuvântului Meu grăiesc: deschideţi-vă! Deschideţi-Mi! Cuvântul acesta este cheia cu care intru în casă la voi. Am lucru cu voi, vreau să Mă uit în voi, căci sunt Stăpânul şi Învăţătorul vostru, şi Mă îngrijesc de voi ca de cei mai mici, ca de cei din urmă cu care trebuie să-Mi săvârşesc cea din urmă Scriptură, venirea Mea cu slavă pentru cei sfinţi, şi cu judecată pentru cei făţarnici şi pentru cei ce iubesc deşertăciunea şi moartea. Fiilor, fiilor, Eu bat, iar voi deschideţi-vă ca să stau în voi, în sfat cu voi, şi ca să ies şi ca să lucrez între voi, între frate şi frate şi între Mine şi voi. Amin, amin, amin.

Iar voi, fiilor din grădină care-Mi sunteţi intrare a Mea, faceţi acum lucrarea ieşirii Mele spre toţi copiii acestui cuvânt, şi aşa să ies cu acest cuvânt, pe porţi să ies şi să păstoresc cu el pe cei ce Mă doresc, că mulţi Mă doresc, dar fără să aibă umilinţă în casa sufletelor lor. Fac din voi învăţători din partea lui Dumnezeu peste cei ce Mă doresc, că Eu, Domnul, am fost Omul Cel umilit, şi nimic şi niciodată n-am lucrat fără de umilinţă, ca să fiu peste om Învăţător prin umilinţă. Aşa să înveţe omul de la Mine şi de la voi, din umilinţa Mea şi a voastră să înveţe cum să se ridice, şi cum să învieze, şi cum să stea deschis înaintea lui Dumnezeu. Voiesc să fac frumos sufletul omului, căci cel mai frumos suflet este sufle-

tul umilit, care se lasă deschis mereu pentru lumina Mea, pentru împărăția Mea în om. Amin, amin, amin.

Fericit este omul umilit, care-și simte amărăciunea vieții lui căzută din Dumnezeu, că acela dă să se scoale din cădere. Iată ce taină mare este umilința. Ea este taina cea care lipsește omului cel căzut, căci omul este căzut. Numai Eu, Domnul, sunt Omul Care n-a căzut din Dumnezeu, căci am stat umilit înaintea Tatălui și înaintea omului, iar azi, după ce veacurile s-au scurs, vin din nou umilit în mijlocul oamenilor, slăvindu-Mă cu slava pe care o am de la Tatăl. Vin ca să-l chem pe om de la rătăcire la umilință, că mare taină este umilința.

Omule, ridică-ți piciorul și pune-l pe această scară, că Eu sunt Cel ce am adus-o la tine, și pe ea am coborât până la tine. Ridică-te de pe pământ la cer pe scara pe care am coborât Eu la tine. Omule care rătăcești fără cale, fără țară, fără tată și mamă și fără casă, vreau să intru în casa sufletului tău. Deschide-Mi! Dă-Mi voie în casa ta, omule, căci sunt obosit așteptând pe urma ta. Amin, amin, amin.

25 ianuarie/7 februarie 1999

Sărbătoarea sfinților trei ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan

Ochii trupului și ochii duhului. Trupul poftește împotriva duhului. Haina vopsită este haina minciunii, iar haina albă este sfințenia. Ierarhii cei din cer grăiesc peste apostolii minciunii, care poartă haină peste haină.

Cobor cuvânt în cartea Mea din vremea aceasta, căci am grăit că sunt deopotrivă în cer și pe pământ, precum a fost cuvântul Meu care spune: *«Sunt cu ai Mei până la sfârșitul veacurilor»*. Amin.

Vin în grădina cuvântului Meu și Mă fac sărbătoare de sfinți pentru cei credincioși coborârii Mele din zilele acestea. Cei care au fost sfinți pentru Mine pe pământ ca să fie apoi pentru cer, aceia sunt și ei, ca și Mine, deopotrivă în cer și pe pământ, că de două mii de ani e mare pregătire pentru venirea Mea a doua oară de lângă Tatăl. Sfinții nu și-au pierdut niciodată răbdarea, dar doresc să vin Eu, și mereu Mă întreabă: *„Când, Doamne?“.*

Voi, copilași din urmă, voi, cei pe care vă numesc poporul Meu de azi, poporul venirii Mele, voi să nu uitați că sunteți copiii venirii Mele, și aceasta să lucrați, venirea Mea, căci sfinții din cer aceasta așteaptă și aceasta lucrează: venirea Mea. Și iată, vin, mereu vin, și vin sfinții cu Mine, și se împlinește Scriptura lui Enoh, care a spus că *«Vine Domnul cu sfinții în zeci de mii de mii»*. Dar din nou grăiesc peste voi și peste cei ce cred ca voi, că alta este slava celor cerești, și alta este slava celor pământești. Fericit este omul care trăiește cerește pe pământ, că acela vede pe cele cerești, care nu se văd de către oamenii cei firești și trupești, căci trupul poftește și iarăși poftește împotriva duhului. Și iată întrebare cerească: ce este duhul împotriva căruia poftește trupul?

Omul și mișcarea omului lucrează prea puțin pentru cele ale duhului, și de aceea nu le vede pe acestea, căci ele nu se văd cu ochii trupului. E mare taină să aibă omul de la Dumnezeu două rânduri de ochi. Omul a făcut din această taină blasfemie pentru cele ce sunt cerești în om. Omul și-a stricat ochii duhului său și a făcut din ei pământ și trup, căci omul aleargă trupește și firește după Mine, fiindcă nu are învățător, iar pe Mine, Cel din Scripturi, nu Mă înțelege așa cum M-am așezat Eu în ele pentru omul cel sfânt cu mintea și cu inima și cu ochii și cu sufletul și cu mișcarea lui.

O, ce Mi-a făcut Mie omul! Dar ce Mi-a făcut omul cel de azi! Acesta a pregătit mânia Mea și M-a îmbrăcat în mantia urgiei care vine pe pământ, căci omul de azi a făcut blasfemie cu ochii duhului său, blasfemie asupra Duhului Sfânt, Care lucrează numai și numai prin oameni sfinți cu mintea și cu inima și cu trupul. Se dau oamenii prooroci, se dau învățători, se dau înțelepți și zic că împlinesc Scripturile venirii Mele, căci omul de azi și-a stricat prin semeție ochii duhului său, ochii minții, căci trupul omului poftește împotriva duhului, împotriva minții omului, iar mintea se face țărână, ca și trupul.

Omul păcătos trebuie să se gândească la Dumnezeu cu umilință, nu cu semeție, căci greu de tot intră omul păcătos la Dumnezeu, fiindcă la Mine încape numai omul umilit, numai omul mic. Brațele Mele sunt cerești și părintești, și nu încape omul mare în ele. O, cine este cel ce stă în brațe? Oare, omul mare este? Nicidecum. Cel ce stă în brațe este cel mic, după cum și firea îl învață pe omul cel nepriceput în tainele duhului. Părintele se apleacă și își ridică copilul ca să-l ia și să-l țină în brațe pe cel mic. Așa și la Dumnezeu este: omul mic este omul umilit, care încape la Dumnezeu, căci greu de tot intră omul păcătos la Dumnezeu.

Vin cu învățătură curată și sfântă, căci altfel de învățător nu este învățător, ci este ucigaș de duhuri și stricător de vedere ca să nu vadă omul pe cele cerești. Nu-l pot îmbrățișa pe cel mare, căci cel îmbrățișat este cel mic, iar brațele sunt pentru cei mici, care se lasă îmbrățișați de părinții lor. Fericit este omul care lucrează cu duhul lui cer pe pământ, că acela vede pe cele cerești și le lucrează spre vedere, căci duhul poftește împotriva trupului în omul cel ceresc. Și iată întrebare: ce este duhul împotriva căruia poftește trupul? Aceasta este taină mare, și este cerească, și omul trebuie să aibă două rânduri de ochi pentru ca să lucreze taina aceasta, dar omul și mișcarea omului lucrează prea puțin sau deloc pentru cele ale duhului, și de aceea nu le vede, căci ochii duhului nu sunt ochii trupului. Fericit este omul care are de la Dumnezeu ochi pentru cele ale duhului, căci omul și-a făcut singur ochi pentru duhul său. Cine este omul cu ochi de la Dumnezeu? Omul umilit, care se face mic și sfânt în mâna Mea, acela are de la Mine ochi și vede pe cele ale Duhului Sfânt. Duhul Sfânt nu lucrează pentru cei păcătoși decât mânie pentru pocăință, dar cei păcătoși sunt semeți și își acoperă rușinea lor cu cele ale lui Dumnezeu, zic ei, și aceasta este minciună, proorocie mincinoasă și nu de la Dumnezeu.

Omule, vin cu sfinții care au venit de pe pământ. Vin ca să stau de vorbă cu tine în sobor de sfinți și să-ți spun că nu este de la Mine omul păcătos care vine și îți spune ție că are de la Mine. Omule, ai căzut mai rău decât ești căzut, căci te apleci sub omul care zice că este văzător sau auzitor de duhuri. Fugi, omule, fugi de aiureala omului semeț, că iată ce ai pățit dacă ai fugit de Mine. Te-a găsit duhul rău pe cale fără Mine, și îți vestește pe cele ce le vede el cu ochii duhului lui, și s-a depărtat omul de frica de Dumnezeu și s-a încântat cu cele vopsite, dar vopsitul nu este de la Mine, și este diavol, diavol vopsit, care face din Dumnezeu vopseală, zice el. Dar Eu sunt adevăr, iar adevărul vădește minciuna și o nimicește cu tot cu trupul ei, căci omul minte asupra lui Dumnezeu.

O, copii din urmă, Eu v-am adunat pentru Mine și stau îmbrățișat cu voi ca să vă păzesc de vremea vopsită și pe dinăuntru și pe dinafară. V-am adunat dintre oameni ca să vă

învăţ din cer şi să ştiţi să poftiţi cu duhul împotriva trupului. Amin.

Sunt pe pământ oameni fără duh, fără minte. Aceia se poartă după îmboldirile trupului, care le robesc inima şi mintea şi sufletul. Sunt mulţi dintre aceştia care folosesc părută evlavie către Dumnezeu, dar ei sunt fără minte şi duc la evlavie deşartă suflete, mulţime de suflete. Sunt alţii care-L caută pe Dumnezeu în oameni şi se închină oamenilor, nu Mie. Sunt dintre ei mulţi care dau slavă oamenilor şi îi trag pe oameni la slava care vine de la om. Aceştia sunt oameni în biserica din lume, dar nu sunt fii ai bisericii, căci fiecare caută ale lor, nu ale lui Hristos, după cum scrie despre aceştia în Scripturi. Iată cuvânt neînţeles de omul fără duh, fără minte. Cuvântul acesta aşa spune: *«Toţi caută ale lor, nu ale lui Hristos»,* şi toţi poftesc cu trupul împotriva duhului şi îşi fac mintea ţărână.

Fiilor, au venit spre voi odată nişte oameni cărora Eu le-am zis: *«Luaţi Duh Sfânt!».* Eu îi ştiam semeţi cu mintea şi cu inima, şi M-am întărit în cuvânt peste ei, şi iar şi iar le-am zis: *«Luaţi Duh Sfânt!»,* dar, vai, nu au luat, şi s-au dus într-ale lor, că erau semeţi în duhul lor. Ba s-a ridicat dintre ei cineva şi a spus vouă: *„Cel ce are Duh Sfânt între noi, trebuie să mai ia?".*

O, fiilor, mulţi oameni merg la biserică, dar nu învaţă nimic, căci sunt iubitori de slavă deşartă şi ispitesc pe Dumnezeu pentru voile lor. De aceea Eu vin în grădina cuvântului Meu ca să trec prin ea cu cuvântul şi să Mă strecor între oameni Învăţător sau Judecător. Nimeni nu se poate ascunde de învăţătura Mea sau de judecata Mea cea prin cuvânt făcută peste tot omul.

Te-ai depărtat, omule, de frica de Dumnezeu, şi eşti fără de înţelepciune şi fără de umilinţă. Te-ai încântat cu cele ale vremii, dar vremea este vopsită şi pe dinăuntru şi pe dinafară, adică şi văzut şi nevăzut, dar vopsitul nu este de la Mine, şi este diavol care se acoperă cu haina Mea, dar este vopsit. Vai ţie, omule care faci din numele şi din haina Mea vopseală pe deasupra ta, ca să zică omul care te vede că eşti de partea lui Dumnezeu. Dar Eu sunt adevăr, şi voi nimici minciuna cu tot cu trupul ei, că omul minte asupra Mea, minte pe dinăuntrul său şi pe dinafara sa, minte prin cele dinăuntru ale sale şi nu ale Mele, şi minte pe dinafara sa prin haina care seamănă cu haina Mea. Dar iată ce zic acestora: haina lor cea neagră o ascunde pe cea roşie, pe care o au nevăzută, iar haina lor cea roşie o ascunde pe cea neagră, pe aceea nevăzută. Negrul ascunde prin smerenia lui pe diavolul cel din omul mincinos. Roşul ascunde prin slava lui deşartă pe diavolul, care este negru. Vai şi iarăşi vai de oamenii care iubesc roşul pe dinăuntru şi pe dinafară, căci roşul este diavol vopsit cu slavă văzută, ca să înşele pe om. Vai şi iar vai locaşurilor care sunt numite biserici, căci vor fi sub judecata Mea, fiindcă au în ele roşu îmbrăcat în negru, şi negru învelind pe roşu. Vai şi iar vai locuinţelor oamenilor de pe pământ care şi-au pus roşu peste ele, căci aceasta este vopseală şi semn rău. Şi, în sfârşit, vai omului care se acoperă cu haină roşie, că aceea e plata lui, plata omului mincinos care dă să-i facă pe oameni să se bage sub mantia minciunii şi sub semnul omului blestemat: roşul.

Eu, Domnul Iisus Hristos, Învăţătorul lumii, am fost tras de omul mincinos şi am fost îmbrăcat în mantie roşie spre batjocură. M-a îmbrăcat ca să Mă batjocorească. M-a îmbrăcat aşa ca să Mă înjosească sub haină mincinoasă. După ce M-au batjocorit cu haina lor numindu-Mă regele lor, rege cu coroană făcută din spini, scuipându-Mă, îngenunchind în faţa Mea, bătându-Mă cu trestie, numindu-Mă rege, M-au dezbrăcat de haina slavei deşarte şi Mi-au dat înapoi haina Mea şi M-au dus să Mă răstignească, să-Mi dea plata ca unui om mincinos.

O, copilaşi din urmă, copii ai cuvântului Meu cel din urmă! Eu v-am învăţat pe voi să nu vă purtaţi cu cămaşa vopsită şi cu haina vopsită. V-am povăţuit să purtaţi haina curată, fiilor, hăinuţa albă şi sfântă, căci în biserica Mea cea adevărată, haina neagră este haină albă, căci acoperă albul spre smerenia omului curat, iar haina albă este haina Mea, haina cu care Eu am fost răstignit, haina pe care omul minciunii o numea minciună, căci Îmi zicea: *„mincinosul".* Biserica Mea este cu haina albă şi nu are în ea şi pe ea haină roşie. Acolo unde s-a vopsit cu roşu, acolo Eu nu Mă apropii, că Eu Mă depărtez de semnul omului mincinos, care s-a făcut rege în locul Meu peste oameni. Haina Mea este cămaşa albă, iar coroana Mea este din spini, şi acolo Eu sunt rege, acolo unde biserica este ca şi Mine, nu ca omul cel cu slavă deşartă. Adevăraţii slujitori ai Mei ascund albul sub haina lor neagră, dar slujitorii cei mincinoşi şi răstignitorii Mei ascund roşul sub haina lor cea neagră şi sub haina lor cea albă, căci cel mare al lor şi-a pus haină albă ca şi a Mea şi s-a semeţit şi Mă prigoneşte ca şi Caiafa, care M-a făcut mincinos. O, deşertăciune a deşertăciunilor! De unde te-ai ivit ca să umpli pământul cu vicleşug?

— Doamne, noi suntem coborâţi din cer cu Tine la praznic de cuvânt în grădina Ta de pe pământ; cei trei arhierei pe care Tu ne-ai aşezat să-Ţi slujim pe pământ şi în cer; Tu, şi nu omul cel mincinos care-şi zice biserică a Ta.

Doamne, suntem obosiţi de aşteptare. Ne sculăm cuvânt lângă Tine şi rostim cuvânt din cuvânt: cei ce-şi zic azi biserică, sunt mincinoşii zilelor cele de apoi, care-i zic minciunii biserică. În numele Tău şi prin Tine poruncim minciunii să tacă! În numele Tău şi prin Tine poruncim adevărului să vorbească! Amin, amin, amin. Să vorbească peste minciună!

Daţi-vă la o parte din faţa lui Dumnezeu, voi, apostoli mincinoşi, care căutaţi ale voastre şi nu ale lui Hristos! Daţi loc Domnului peste pământ, că voi aveţi haină peste haină şi slujiţi trupului, care pofteşte împotriva duhului, şi sunteţi fără minte dacă sunteţi împietriţi la cerbice, iar cei împietriţi calcă peste vestea Duhului Sfânt, Care străbate cerul şi pământul şi pe om, calcă peste venirea Domnului cu sfinţii Lui în zeci de mii de mii. Voi, apostoli iubitori de trup şi de slavă deşartă, arhierei şi preoţi şi monahi, care aveţi haină peste haină, daţi-vă deoparte din calea venirii Domnului! Lăsaţi pe Domnul să vină, că vine; vine să împlinească Scriptura venirii Lui. Unde aţi băgat această Scriptură? Vine Domnul! Vine, şi Se vesteşte pe Sine, şi vine!

Doamne, vino împotriva celor ce-Ţi zădărnicesc venirea, că aceştia au pus negru peste roşu şi sunt fiii veacului acesta şi mănâncă şi beau şi se însoară şi se mărită ca în vremea lui Noe, dar Tu vii ca în vremea lui Noe, căci aşa ai spus că vii. Amin, amin, amin.

— O, sfinţi ai Mei, vin. Vin să vă dau moştenirea pentru care aţi trudit: cer nou şi pământ nou, şi Eu, cu sfinţii Mei, întru plată de sfinţi. Vin, că e plină cupa, iar venirea Mea va da peste cupă şi ea se va vărsa peste omul cel mincinos de pe pământ, care s-a vopsit şi s-a numit biserică. Vin, că Eu am spus aceasta. Amin, amin, amin.

Iar voi, copii din urmă care v-aţi aşezat punte între cer şi pământ ca să trec Eu şi să vin pentru cei drepţi şi pentru cei mincinoşi, lucraţi lucrarea duhului, care pofteşte împotriva trupului, lucrarea care pofteşte pe Dumnezeu în voi. Omul şi mişcarea omului lucrează prea puţin pentru cele ale duhului, şi de aceea nu le vede pe acestea, căci ele se văd cu ochiul duhului. E mare taină să aibă omul de la Dumnezeu două rânduri de ochi, şi iată, omul a făcut din această taină blasfemie pentru cele ce sunt cereşti în om şi cu omul.

O, ce Mi-a făcut Mie omul cel de azi, omul care-şi zice slujitor al Meu şi biserică a Mea! Mi-a luat locul şi l-a lăsat pe om să se piardă de pe calea Mea, căci omul de azi şi-a stricat prin semeţie ochii duhului său, ochii minţii, iar mintea se face ţărână ca şi trupul. Omul neumilit nu intră la Mine, că este mare în duhul său şi se semeţeşte cu mintea sa. Eu îmbrăţişez pe cel ce stă în braţe, iar în braţe stau cei mici. Eu Mă aplec să-l iau în braţe pe cel mic, şi iată taină neînţeleasă de omul fără duh, fără minte. Vine vremea să-i trebuiască omului mintea pe care n-a avut-o până acum, mintea cea de la Mine. Am venit să-i dau omului minte ca să aibă, şi omul zice că are şi nu ia de la Mine.

Fiilor, gătiţi venirea Mea, că vin mereu cu praznic de cuvânt la voi. Vin să vă spun despre zilele care vin şi despre omul care vine înaintea Mea; vin să-l vădesc, ca să audă de la Mine cei ce vor cu Dumnezeu şi să se ascundă de cel ce vine ca un miel înaintea Mea, dar el este furul, furul Mielului. Fiilor, staţi deschişi, că vin să grăiesc tainele Mele din zilele voastre cu Mine. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 1999

Duminica înfricoşatei judecăţi

Omul nu a învăţat ce este rugăciunea. Lipsa rugăciunii este vina căderii omului. Antichrist pune la cale amăgitoarea închipuire a venirii Domnului cu obiecte zburătoare (OZN).

Bat la poarta grădinii cuvântului Meu. Să Mi se deschidă poarta şi cartea; cartea pe care o scriu Eu în zilele acestea, cartea Mea cea din urmă, care se cheamă venirea Mea, a doua venire a Domnului Iisus Hristos. Amin, amin, amin. Puţini, puţini de tot sunt cei care iubesc cartea aceasta în care scriu şi încă scriu, căci puţini sunt cei care împlinesc poruncile Mele cele pentru viaţă veşnică în om. Puţini sunt cei ce Mă aşteaptă să vin, iar cei mulţi sunt cei ce urăsc cartea Mea din zilele acestea, căci mulţi sunt cei ce calcă peste poruncile Mele, mulţi sunt cei ce nu Mă aşteaptă şi nu vor să vin, dar este scris în Scripturi că vin, şi de aceea vin, nu de la Mine Însumi. Mulţi sunt cei ce nu vor să vin, iar pentru aceştia cartea Mea de azi este înfricoşata judecată. Nu rostesc judecata pentru omul acesta sau pentru omul celălalt. Nu numesc omul pe nume, dar scriu judecata omului, după cum s-au strâns înaintea Tatălui Meu faptele omului, şi fiecare îşi ia după fapta lui. Nu Eu îi dau, ci fapta lui îi dă, după cum şi-a scris-o omul înaintea lui Dumnezeu.

Sfinţii cei care au trăit sfinţi pe pământ la începutul bisericii Mele cea din sfinţi zidită au scris peste biserica cea de după ei pomenirea venirii Mele a doua oară, ziua înfricoşatei judecăţi au scris pentru ziua aceasta pomenită azi, zi în care omul ar trebui să pomenească peste el venirea Mea cu judecată şi să se cerceteze pe sine înaintea Mea; înaintea Mea, nu înaintea omului şi atât; înaintea Mea, nu numai cu el însuşi şi atât. Voiesc să am dreptate întru cuvintele Mele, să biruiesc când judec pe om, să biruiesc pentru Mine, nu pentru om, căci Eu sunt Dumnezeul, nu omul, dar omul nu ştie să se aşeze faţă în faţă cu Mine, şi se joacă de-a ascunsul cu Mine, căci conştiinţa omului este căzută ca şi omul. De ce, oare, s-a întâmplat aceasta? Pentru că omul nu a învăţat ce este rugăciunea, şi de aceea s-a întâmplat să-i cadă conştiinţa de la locul ei, căci locul ei este înaintea lui Dumnezeu, nu în altă parte şi nu în mintea omului rămasă. Ea trebuie să iasă din mintea omului şi să se suie spre mintea lui Dumnezeu, spre Duhul lui Dumnezeu, Care judecă după cum este ridicarea şi pocăinţa omului.

Rugăciunea bisericii din lume a îngânat înaintea oamenilor rugăciunea cea înaintea Mea adusă. E mare deosebire între rugăciunea cea cu pompă, făcută de oameni, şi rugăciunea cea cu duh, făcută de oameni, şi omul n-a învăţat taina şi puterea rugăciunii. Iată pentru ce a căzut conştiinţa omului. Lipsa rugăciunii este vina pentru care omul şi-a pierdut conştiinţa, şi stă căzut omul şi n-are cine trece pe lângă el să-l deştepte. Iată-Mă pe Mine. Trec Eu, trec ca un milostiv ca să-l deştept pe cel ce doarme. Trec ca judecător al faptelor omului şi ca un îndurător prin pocăinţa omului. Vin din cer şi trec pe lângă tot omul. Vin cuvânt de judecată, ca să se judece omul pe sine înaintea Mea, faţă în faţă cu Mine. Bat la poarta grădinii venirii Mele, că în ea vin, ea este locul venirii Mele, căci cartea pe care o scriu în grădina Mea din România este a doua venire a Mea. Mă dau celor ce Mă vestesc peste pământ, şi nu ies din Scripturi când fac aceasta, că în ele aşa scrie: *«Domnul va da cuvântul celor ce vestesc cu putere multă».* Amin, amin, amin.

Fiilor care iubiţi venirea Mea, aşezaţi-vă cu dragoste înaintea Mea, mereu aşezaţi-vă în calea cuvântului Meu. Preţuiţi venirea Mea la voi şi staţi cu ea şi nu fără ea; staţi cu cuvântul Meu pe inimă şi pe buze. Luaţi-Mă când vin şi aşezaţi-Mă în cartea Mea din zilele voastre, pe care o întocmesc Eu, iar voi sunteţi cei ce Mă aşezaţi în ea după cum cuvintez Eu. Luaţi-Mă când vin şi Mă dau vouă, şi daţi-Mă şi celor ce Mă aşteaptă să vin la voi, pentru voi şi pentru ei. Dar iată că vin şi pentru cei necredincioşi, care nu se aşteaptă să vin. Fericiţi vor fi cei care cu dor şi cu plăcere mare lucrează pentru cuvântul Meu din zilele acestea răspândindu-l peste biserica Mea de pe pământ şi peste pământ, căci pământul a fost dat fiilor oamenilor de pe el, iar biserica a fost dată fiilor lui Dumnezeu de pe pământ, iar Eu vin să mângâi pe cei flămânzi de cer, şi vin să judec pe cei străini de cer.

Vestiţi vestea cuvântului Meu, că în Scripturi stă scris: *«Domnul va da cuvântul celor ce vestesc cu putere multă».* Vă dau vouă cuvântul. Luaţi şi daţi cuvântul peste biserică dacă vi-l dau, că de aceea vi-l dau. În curând veţi vedea deşertăciunea şi bogăţiile ei, şi pe oamenii ei fără de nădejde şi fără de mângâiere, şi vă veţi teme şi voi, dară ei, căci scris este: *«Vedea-vor drepţii şi se vor teme şi vor zice: iată-l pe omul care nu şi-a pus nădejdea în Dumnezeu, care nu şi-a pus pe Domnul ajutorul lui, ci a nădăjduit în mulţimea bogăţiei sale şi s-a întărit întru deşertăciunea sa»,* dar voi rugaţi-vă, că zilele sunt rele. Temeţi-vă de Dumnezeu şi ziceţi: *„Doamne, mă tem de înfricoşata zi a venirii Tale şi de dreapta Ta judecată; mă înspăimânt şi tremur ca unul care am făcut mulţime de păcate, dar apucă înainte şi mă judecă cu milă şi ridică-mă mântuindu-mă de ale mele, ca să fiu curat de cele deşarte şi să stau înaintea Ta la venirea Ta cea înfricoşată când drepţii o vor vedea, şi se vor teme de cele ce vor vedea. Doamne, acoperă-mă şi trezeşte-mă întru a Ta venire“.* Amin. Fiilor,

temeţi-vă, căci cel ce nu se teme de Dumnezeu nu-L primeşte pe Dumnezeu mai înainte de ziua judecăţii.

Omul se supără când cineva are dreptate împotriva sa. Omul fuge de judecată, dar de faptă rea nu fuge. Este câte un om care-şi zice că Dumnezeu este bun şi nu vrea moartea păcătosului. Da, omule, Eu am spus aceasta: *«Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului»,* dar am spus: *«să se întoarcă şi să fie viu»,* nu mort. Şi iată ce-ţi mai spun, omule: Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, dar păcătosul vrea moartea lui Dumnezeu; a vrut, şi vrea. Tu, omule, te superi şi te înfurii când cineva conştiincios pentru dreptatea Mea vine către tine şi Îmi face Mie dreptate împotriva ta. Tu, omule, faci moartea Mea atunci, şi te ridici întru dreptatea ta. Eu vin spre tine cu dreptatea Mea, că Eu nu vreau moartea ta, şi vreau să te întorci dinspre tine spre Mine şi să fii viu. Iar tu te întorci cu spatele şi aşa stai, stai cu spatele la Mine.

Ca să stea omul cu faţa la Mine, ce înseamnă? Faţa omului înseamnă omul cel dinăuntru, plin de viaţa Mea în el, ajutându-l pe omul de lângă el cu cele de la Mine, iar cel ce nu face aşa, acela stă cu spatele la Dumnezeu. Dar azi vin şi spun: faţa Mea în om este slava Mea peste el, iar spatele Meu în om este mânia Mea peste el, şi iarăşi: faţa ta înaintea Mea este voia Mea şi mustrarea Mea peste tine spre creştere, iar spatele tău înaintea Mea este voia ta şi fuga de dreptatea Mea, omule.

O, cine nu lucrează dragostea, de unde s-o ştie? O, cine nu lucrează pe Dumnezeu, de unde să-L ştie? Despre Dumnezeu se ştie cu mare lucrare a Lui în om. Dacă omul nu vrea, de unde să ştie pe Dumnezeu? Iată, omul lucrează altceva, lucrează dragostea lui, nu a lui Dumnezeu, căci omul este ieşit din om şi nu voieşte să se suie la Dumnezeu ca să fie din Dumnezeu. Şi pentru aceasta, se suie diavolul la Dumnezeu şi vine împotriva omului în cer, şi voieşte să se suie şi să vină din cer peste oameni, că el crede că va fi împărat văzut şi că va împărăţi în veci peste om. Dar iată, cartea Mea stă deschisă, iar Eu dau de veste cele ce au să fie în zilele ce vin.

Amin, amin zic vouă, celor ce vestiţi vestea Mea din cer peste pământ: duceţi vestea Mea peste toţi înţelepţii pământului, care au jucat după cum a cântat antichristul, omul minciunii. Antichristul se va sui la cer, zice el, ca să se coboare din cer în locul Meu şi să zică la tot omul că el este Hristos, Cel ce vine. Antichristul şi-a pierdut de tot mintea. El s-a uitat în Scripturi şi zice că s-a uitat bine şi că a văzut; a citit în prooroci despre slava Mea şi despre venirea Mea şi s-a pus pe lucru. Ce a făcut dacă s-a pus pe lucru? A făcut dintr-ale lui, din mintea lui, a făcut din fier şi din minciună slavă ca a Mea, zice el, şi aşa a făcut om desfrânat din duh de om şi din trup de om, şi s-a îmbrăcat cu puterea minciunii lui şi a făcut făcătură ca să facă slavă ca a Mea, trup ca al Meu, zice el, trup care s-a înălţat la cer şi care se coboară din cer. El a luat cuvântul îngerilor cerului care au zis: *«Acest Iisus, Care S-a înălţat de la voi la cer, tot aşa va şi veni, precum S-a suit».* A luat acest cuvânt şi s-a învârtit pe lângă el ca să-l împlinească el prin om născut din om, om desfrânat. O, bietul de el! Şi-a pierdut mintea şi a uitat că este păcătos şi că nu poate fi Dumnezeu în locul Meu. A luat cuvântul proorocilor Mei, dar aceia erau prooroci, nu erau păcătoşi. Să-l fi luat şi pe al Meu, că Eu am cuvântat peste cei pe care i-am pus să vestească cu putere multă cuvântul Meu. Să fi luat şi cuvântul Meu care a spus că *«hristosul mincinos va veni înaintea Mea şi va face semne în cer şi pe pământ şi va înşela pe mulţi, şi apoi Domnul îl va nimici cu puterea venirii Sale cu slavă şi cu mii de îngeri întru venirea Sa».* Dar Eu vin înaintea lui şi îi dau de veste, lui şi îngerilor lui care-l slujesc, că-l voi nimici cu suflarea gurii Mele, cu cuvântul Meu, care suflă peste grădina Mea, şi din ea peste el, şi apoi voi veni precum M-am suit, şi Mă voi arăta Dumnezeul Cel adevărat, şi voi veni venind din cer, precum M-am suit la cer, slujit de îngeri, îngerii cei fără de trup întru slavă văzută, aşa cum îngerul Meu a venit şi în chip văzut M-a acoperit când M-am suit la cer, trăgându-Mă din ochii celor ce Mă vedeau trup, Dumnezeu întrupat.

Eu, pe pământ cât am stat, Mi-am acoperit slava. Am fost Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, dar am stat între oameni ca un om, am stat fără de slavă. M-am arătat când şi când cu putere, ca un Dumnezeu, făcând lucrările cele peste fire ale Tatălui Meu Cel nevăzut. M-am arătat când şi când Fiul Tatălui ceresc prin mărturisirea Tatălui, Cel de deasupra Mea şi Cel dinăuntrul Meu. M-am arătat când şi când, însoţit de lumina îngerului Meu, ca să Mă mărturisească îngerii, nu Eu. Venea îngerul Meu şi Mă cuprindea în lumina lui de jur împrejur, şi apoi se ascundea pentru smerenia Mea şi a lui. Şi a venit îngerul Meu când Tatăl M-a ridicat la cer, şi s-a făcut nor îngerul Meu şi s-a aşezat între Mine şi cei ce Mă priveau când Tatăl Mă ridica. Îngerul Meu cel fără de trup M-a acoperit mereu când lucram lucrarea Tatălui înaintea omului, înaintea lui Israel, aşa cum astăzi stă iar între Mine şi cei ce primesc cuvântul Meu, că este îngerul Meu din care Eu, Domnul, sun peste pământ trâmbiţa a şaptea, după cum este scris în Scripturi de trâmbiţarea celui de al şaptelea înger pentru deschiderea cărţii judecăţii.

Voi veni numaidecât la voi, copii din grădina Mea, şi voi grăi cu voi despre îngerul Meu. Acum însă voiesc să-i spun lui antichristul că nu se poate face îngerul Meu, şi că Eu voi veni, precum M-am şi suit, cu îngerul Meu. Amin, amin, amin. Îngerul lui e din duhul lui făcut, iar el şi-a pierdut mintea şi nu ştie ce este înger şi nu ştie ce este Hristos, şi ca să ştie, îi spun Eu. Amin. Îi spun Eu: Eu sunt foc mistuitor, care arde pe antichristul. Eu sunt sabie bine ascuţită la amândouă capetele, care taie până la os pe antichristul, care nu poate să facă ce fac Eu. Eu sunt nor de acoperire pentru fiii cerului pe pământ, aşa cum am şi fost. Eu sunt Hristosul Tatălui, iar el este diavol. Eu sunt Judecătorul, iar el este judecatul; el, şi toţi slujitorii lui, care sunt îngerii lui, îngerii lui antichrist cel roşu, roşu peste tot, aşa cum s-a născut şi a trăit din sabia lui, nu de la Mine, că dacă trăia de la Mine, nu se făcea antichristul împotrivitorul Meu şi al lucrului Meu cel binecuvântat mai înainte de a se naşte el.

Antichristul a luat din Scripturi de peste tot cuvântul cel pentru venirea Mea, şi se uită în el şi vrea să-l împlinească, dar Eu vin cu îngerul Meu, nu cu al lui, şi iată, rostesc cuvântul lui cel pământesc pe româneşte, şi spun: proorocii Mei cei din Scripturi, Iezechiel, Daniel, Zaharia şi toţi cei care au descoperit prin cuvânt slava Mea şi venirea Mea, ei au spus: *«slava Domnului»*, şi nu au spus OZN, precum vrea să grăiască antichristul despre slava venirii Mele. El Mă aşteaptă pe Muntele Măslinilor, dar şi Eu îl aştept tot acolo, ca să-l mistuiesc, că sunt foc mistuitor, şi îl voi nimici prin venirea Mea şi prin îngerul Meu. Amin.

Ilie, proorocul Meu, a fost luat la cer cu foc, cu trăsură trasă de cai de foc, nu cu OZN. Iezechiel a arătat slava Mea cea arătată de Mine lui, slavă vie, slavă de foc, slavă din care curge foc, roţi de foc, îngeri fără de trup, vedenie de foc, nu OZN, iar Eu stând în mijlocul focului, nu în mijlocul făcăturilor omeneşti. Eu umblam pe mare cu piciorul, nu cu vapo-

rul, cum umblă antichristul care se dă mai mare ca Mine, că nu e greu să mergi cu vaporul, ci e greu să mergi cu pasul pe deasupra apei, aşa cum am mers Eu şi sfinţii Mei. Eu umblu pe cer cu trupul şi cu slujire de îngeri, nu cu avionul, nu cu racheta, nu cu OZN-ul, cum umblă antichristul, că nu e greu să umbli pe cer cu avionul sau cu OZN-ul, ci e greu să umbli cu pasul şi cu norii în suire şi în coborâre şi pe aripile vânturilor, precum umblu Eu şi sfinţii Mei. Dar iată, precum omul cel mincinos a căzut din cer la cuvântul Meu rostit de cel sfânt pe pământ, şi precum acela care se dădea dumnezeu peste oameni s-a zdrobit căzând din cer pe pământ după ce s-a suit, tot aşa minciuna cea de azi va fi mistuită în foc nestins, rostit prin cuvântul Meu, căci antichristul se va sui în curând în cer ca să vină pe pământ, în locul Meu, şi să se facă rege. Se va ridica până la cer şi se va prăbuşi, că în cer este Dumnezeu. Dar el nu crede, bietul de el, că şi-a pierdut mintea mai înainte de a se fi născut, şi încă din pântece s-a bătut cu cel credincios Mie *(Iacov şi Esau, n.r.).*

Fiilor, fiilor, mare taină vă spun spre ştiinţă, că precum Eu, Domnul, am venit trecând prin poporul evreu, tot la fel şi antichristul cel desfrânat, căci scris este: *«Duşmanii omului vor fi casnicii lui».* Poporul evreu este căzut sub osânda banului, şi banul îl blesteamă şi îl osândeşte, căci pe Mine, Cel din cer venit, M-a dat la moarte pe bani.

Eu am împlinit Scriptura şi am adus foamete pe pământ, şi omului îi este foame de păcate şi de viaţă desfrânată, nu de cuvântul lui Dumnezeu, şi iată, deodată am deschis cerurile şi aduc din nou cuvântul Meu, dar aduc cuvântul judecăţii, şi prin el îl vădesc pe antichristul, care-şi zice *„mielul“,* dar nu e miel, că el a răstignit pe Miel.

Fiilor creştini, fiţi cuminţi! Amin, amin, amin zic vouă: fiţi cuminţi, fiţi cuminţi, fiţi cuminţi! Toate semnele mincinoase vor veni pe pământ, ca să cadă sub ele omul cel mincinos care se desfrânează sub tot pomul verde sub numele Meu, dar voi fiţi cuminţi, că îngerul Meu va sta între voi şi omul minciunii, care va da trup minciunii. Îngerul Meu vă va acoperi pe voi din ochii lor, şi pe ei din ochii voştri, ca să fiţi voi cuminţi. Păcatul fuge de omul care nu se gândeşte la păcat, dar păcatul văzut îi deschide mintea omului ca să se gândească la el, iar mintea se face inimă şi se face trup, după cum Eu am grăit prin părinţii voştri cei sfinţi, dar voi nu vă uitaţi, fiilor. Fiţi cuminţi, nu fiţi evrei. Fiţi cuminţi, fiţi cuminţi, fiţi cuminţi! Amin.

Acum termin, şi iarăşi vin, şi voi grăi cu voi despre îngerul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 februarie 1999

Praznicul Întâmpinării Domnului

Domnul Se suie şi coboară slujit de îngeri. Nimicirea făcăturilor omului: OZN. Îngerul Domnului, Mihail arhanghelul, este ocrotitorul poporului ales.

Glasul Meu strigă iar la porţi să se deschidă. Vin din nou, vin cu sărbătoare împărătească pentru pomenirea aceea când Eu, Domnul, şi cu mama Mea Fecioara, însoţiţi de Iosif cel ales ca să Ne fie Nouă acoperământ şi tată pământesc şi cu grijă de Noi, am mers la templu ca să ducem jertfă de curăţire după naştere, şi să Mă dea pe Mine Domnului, şi apoi să Mă răscumpere până la creşterea deplină de slujitor al Tatălui. Eu M-am plecat legii şi omului, ca un om supus păcatului, ca omul care se naşte cu păcat din păcat. Eu am întocmit legea de pe muntele Sinai prin îngerul Meu înaintea lui Moise, legea Mea cea sfântă, poruncind-o peste om, şi M-am aplecat, ca să nu spună omul că nu poate. În toate i-am arătat omului cum să facă, şi apoi să facă. Dacă un învăţător îl învaţă pe om fără să fie văzut că face şi el tot aşa, acela este fariseu care învaţă făţărnicia pe care o lucrează şi el. Fiecare învăţător trebuie să-l înveţe pe om ceea ce face el, nu altceva. Fiecare meşter îi arată ucenicului meşteşugul şi îl învaţă cu mâna lui cum să lucreze ca să-şi deprindă mâna.

Eu sunt Învăţător adevărat, căci sunt din cer venit, şi i-am arătat omului să lucreze ca Mine pe pământ. M-am coborât din cer pe pământ şi M-am suit de pe pământ în cer, ca să vadă omul şi să lucreze şi el tot aşa. Am fost slujit de îngeri şi i-am arătat omului să lucreze tot aşa, slujit de îngeri, aşa cum am lucrat Eu. Omul trebuie să se nască din cer, ca şi Mine, şi trebuie să trăiască pe pământ cum am trăit Eu, şi trebuie să se suie la cer cum M-am suit Eu, şi să vină la Mine în cer precum Eu vin la el pe pământ, slujit de îngeri, dar omul nu M-a luat Învăţător peste el. Iată de ce vin din cer la om. Vin să-l deprind să Mă ştie omul de Învăţător din cer; vin să-l fac să ştie că este cer, şi că este Dumnezeu în cer; vin să-i spun că nu numai pământ este, ci este şi cer, şi că pe pământ locuieşte omul, iar în cer este Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul şi pământul. Amin. Învăţ ca un Învăţător pe cei mici, şi încep învăţându-l pe om să se facă mic ca să înveţe, căci cei mari nu mai iau de la Dumnezeu învăţătură, şi şi-au luat averea şi s-au dus cu ea în iad, în lumea cea fără Dumnezeu pe pământ, şi iadul s-a deschis şi l-a înghiţit pe om, şi s-a făcut lumea mormânt pentru omul cel fără Dumnezeu pe pământ, şi s-a făcut omul antichrist, iar aceasta înseamnă om fără Dumnezeu, om fără Învăţătorul Cel din cer.

Antichristul nu lucrează împotriva Mea, că nu poate, fiindcă Eu sunt Dumnezeu în cer şi pe pământ. El lucrează împotriva lui, el îşi sapă prăpastia lui, că el este pe pământ şi este neputincios pentru el şi pentru tot omul, căci este în întuneric, fiindcă lumina lui este minciună, nu lumină. Curând, curând lumina cea făcută de el se va stinge de însăşi mâna lui. Când el se va sui ca să vină din cer, aşa cum zice el că va face, atunci îngerul Meu va lua foc din focul slavei Mele şi îl va arunca pe pământ, şi va lua foc lumina cea făcută de mâna omului antichrist. Atunci va înceta tot lucrul făcăturilor omului şi se va stinge înţelepciunea cea strânsă de om, şi omul va zice că n-o mai vede şi că n-o mai ştie, fiindcă ea a fost făcătură, nu înţelepciune, făcătură mai înţeleaptă ca omul, mai harnică decât omul, aşa cum a făcut-o omul cel semeţ. Eu am lucrat înţelepciune din cuvânt, nu din fier, nu din păcură, nu din aur şi argint, nu din minciună. Când am făcut cerul şi pământul, din cuvânt le-am făcut, dar când l-am făcut pe om, l-am făcut cu cuvântul, şi apoi mâna Mea a împlinit cuvântul cel dumnezeiesc, şi apoi Duhul Meu a suflat peste pământ, şi pământul s-a făcut om cu suflet viu. Omul însă a făcut fier cu suflet viu, spre moartea sufletului său, căci scris este: *«I s-a dat duh să grăiască icoana; i s-a dat să insufle duh chipului fiarei ca să grăiască, că a zis celor de pe pământ să facă fiarei chip».* Omului nu-i mai trebuie înger. Ce-i mai trebuie lui înger? Îngerul lui este televizorul, este calculatorul, este farfuria căreia îi zice OZN, nu înger. Iată, toate se vor opri la trâmbiţa Mea cea de apoi, care este îngerul Meu, cel de al şaptelea înger care sună.

Grăiesc vouă, fiilor din grădină; vouă, şi poporului Meu cel mic. Îmi pun pecetea Mea pe fruntea voastră. Mă aplec până la voi şi vă sărut fruntea cu gura Mea, cu cuvântul Meu, ca să rămână pecetea Mea pe frunţile voastre, şi cu ea

să aduc moartea omului mincinos care minte asupra lui Dumnezeu. Vă însemnez căsuțele cu pecetea Mea, a viului Dumnezeu, şi vă însemnez frunțile, căci îngerul Meu, curând, curând sună ca să moară cei vii, şi să învieze cei morți; să moară cei vii care n-au pe Dumnezeu, şi să învieze cei morți care au pe Dumnezeu. La început când ați venit la Mine, am pus pecetea Mea pe fruntea voastră şi v-am sărutat fruntea ca să pecetluiesc Eu pecetea îngerului Meu peste voi, şi ca să se teamă satana de voi, să se teamă antichristul, care se închină chipului fiarei.

Îngerul Meu a surpat pe satana de la început şi până azi. Îngerul Meu este lumina Mea cea mai dinaintea luminii. El a fost cel ce M-a acoperit pe Mine când eram înaintemergătorul poporului Israel, în chip de stâlp de foc şi în chip de nor acoperindu-Mi poporul. Îngerul Meu a scris cu focul lui poruncile Mele de pe muntele Sinai când cuvântul Meu grăia peste Moise. Îngerul Meu s-a făcut foc care a biruit focul omului şi i-a scos nevătămați pe cei din cuptorul cu foc. Îngerul Meu l-a purtat pe Avacum spre Daniel când flămânzise în groapa cu lei. Îngerul Meu s-a aşezat înaintea lui Valaam ca să-l oprească să-Mi blesteme poporul. Pe Petru, apostolul Meu, l-a scos din lanțuri şi din temniță îngerul Meu, îngerul Domnului, trâmbița cea din urmă.

Încă şi încă grăiesc vouă despre această taină care se cheamă îngerul Domnului. Îngerul acestei lucrări care a fost şi care este cu voi, este îngerul Meu, îngerul Domnului. Îngerul lui Verginica a fost şi este îngerul Meu, îngerul Domnului. Îngerul acestei grădini, şi al vostru, este îngerul Domnului, voievodul şi arhanghelul Mihail. Amin, amin, amin. El este îngerul Meu, care a lucrat pentru Israel, înecând pe egipteni, învingând pe cananeeni, întărind pe Moise şi pe Aaron şi pe Iosua şi pe David şi pe Mine, Domnul; Domnul Cel slujit de îngeri. El este îngerul Meu, care a lucrat pentru voi scoțându-vă din lume şi învingând lumea din voi şi întărindu-vă pentru Mine, pentru Domnul.

Fiilor, încă o taină grăiesc vouă: îngerul Meu vă va acoperi pe voi când pentru lume va suna judecata, şi pentru morți, învierea. Vă veți uita şi nu veți mai vedea lumea, şi nici lumea pe voi, lumea care va alerga după voi. Eu însă vă voi acoperi pe voi cu îngerul Meu, aşa cum el Mă acoperă pe Mine, Domnul. Când Mi-am început lucrarea prin Verginica, am spus aşa: *«Când va lua pământul foc, credincioşii Mei nu vor arde. Când totul se va dărâma, ei vor rămâne, că au pe frunțile lor pecetea Mea şi sărutarea Mea, căci credincioşii sunt de partea Mea şi nu părăsesc calea Mea cu ei, căci au cu ei pe îngerul Meu».* Amin.

Mihail arhanghelul este îngerul Domnului, îngerul Meu, care l-a păzit pe unsul cel din urmă al românilor. A stat mereu cu cel uns, şi nu s-a lipit de el sabie sau glonț sau altă vătămare, şi am împlinit Scriptura zilelor voastre, că aşa v-am spus: *«El va veni înapoi în țara Mea şi a lui şi a voastră».* Şi a venit, slujit de îngerul Meu, căci cuvântul Meu este adevărul.

Eu, Domnul, vă ocrotesc pe voi şi vă dau pe îngerul Meu în vreme de strâmtorare şi vă izbăvesc, că aşa este scris despre zilele voastre: *«În vremea aceea se va ridica Mihail, marele voievod, care ocroteşte pe poporul Meu în vreme de strâmtorare, vreme cum n-a mai fost de când popoarele şi până în vremea de acum, dar cel ce este scris în cartea aceasta, va fi izbăvit. Ba se vor deştepta dintre cei mulți care dorm în țărâna pământului, unii spre viață veşnică, şi alții spre scârbă veşnică, iar înțelepții Mei vor străluci pe bolta cerului, şi cei ce au adus pe mulți pe calea cea dreaptă, vor fi ca stelele în vecii vecilor».* Amin. Eu, Domnul, am trimis pe îngerul Meu ca să vă vestească vouă aceste cuvinte. Vin curând, însoțit de îngerul Meu, precum M-am şi suit. Îngerul Meu este împreună slujitor cu voi şi cu cei ce păzesc cuvintele cărții acesteia, iar voi închinați-vă Mie, ca şi îngerul Meu. Să nu pecetluiți aceste cuvinte, că este vremea lor, şi Eu vin curând. Amin.

Fiilor, fiți vrednici de paza îngerului Meu. Când au vrut cei mari de peste România să vă piardă pe voi pentru că erați ai Mei *(16 decembrie 1989, n.r.),* îngerul Meu s-a băgat între ei şi voi şi i-a pierdut pe ei, iar pe voi v-a izbăvit, şi nu se numeşte nici revoluție, nici lovitură de stat ceea ce a fost atunci prin vărsare de sânge, ci se numeşte lucrarea îngerului Meu pentru ocrotirea voastră. Fiți vrednici de paza îngerului Meu, fiilor, căci lucrarea cuvântului Meu are de înger pe îngerul Meu, Mihail arhanghelul, voievodul oştirilor cereşti, care a rostit cuvântul Meu peste firea îngerilor care se semețiseră împotriva Mea, zicând oştirilor cereşti: *«Să stăm bine şi cu frică şi cu luare-aminte!».* Amin.

Fiilor, luați aminte la tainele pe care vi le aduc. Eu am fost slujit de înger şi i-am arătat omului să lucreze tot aşa, slujit de îngeri. Îngerul Meu va lua foc din focul slavei Mele şi îl va arunca pe pământ şi va lua foc lumina cea făcută de mâna omului cel fără Dumnezeu, şi atunci va înceta tot lucrul făcăturilor omului, şi se va stinge înțelepciunea cea din om ieşită şi omul n-o va mai vedea, fiindcă ea a fost făcătura omului, nu înțelepciune. Toate se vor opri la trâmbița cea de apoi, care este îngerul Meu, cel de al şaptelea înger care va suna. Pecetluiesc pecetea îngerului Meu peste voi. Cuvântul Meu întăreşte peste voi pe îngerul Domnului. Lucrați lucrare îngerească şi slujiți-Mi Mie cu ea, că v-am dat de lucru pentru Mine. Iar pentru omul minciunii, antichristul, aşa grăiesc: îl voi arunca pe pământ, căci se va sui pe cer ca să vină în locul Meu şi să-şi zică *„rege“* şi să-şi zică *„hristos“.* Îl voi arunca pe pământ şi va fi zdrobit, el şi îngerii lui, el şi slujitorii lui. Iar Eu vin curând însoțit de îngerul Meu, precum M-am suit la Tatăl. Vin să fac dreptate sfinților, care-Mi zic mereu: *„Când, Doamne?“.* O, un pic, un picuț încă, şi vin. Curând, curând vin, căci sunt gata şi vin, şi îngerul Meu merge înaintea Mea, căci vin. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 1999

Duminica izgonirii lui Adam din rai

O singură poruncă le cuprinde pe toate: ascultarea de Dumnezeu. Deşertăciunea minții omului nu pătrunde taina ființei lui Dumnezeu.

Dacă vin pe pământ, dacă vin mereu cuvânt din cer pe pământ, acesta este lucrul ce-l am Eu de făcut, căci M-am dus ca să vin. Amin. Dacă sunt Cel ce sunt, atunci aceasta Îmi este lucrarea: să fiu; şi iată, sunt, căci voiesc şi omul să fie. Voiesc şi iar voiesc să fie şi omul, să vrea şi omul să fie, să vrea măcar la sfârşit dacă n-a vrut la început. La început a vrut în alt fel omul. La început omul a vrut să fie Dumnezeu, şi atunci L-a pierdut pe Dumnezeu, că aşa a voit, şi n-a mai fost, căci a murit apoi. Măcar la sfârşit să vrea omul să fie, că Eu asta vreau, şi vreau să rămân Dumnezeul omului, ca să-i fie bine omului şi să aibă omul viață. Când omul s-a opus lui Dumnezeu prin neascultare, atunci s-a îmbrăcat în trup muritor şi n-a mai fost, dar Eu sunt Cel ce sunt, şi vreau şi omul să fie, şi vreau să trăiască omul şi să aibă Dumnezeu peste el, căci acela este cel ce trăieşte, acela

care are pe Dumnezeu peste el şi pentru el. Dacă vin pe pământ, de aceea vin, că acesta este lucrul ce-l am de lucrat. Dacă i-am spus omului să împlinească porunca Mea, de aceea i-am spus-o, ca s-o împlinească şi s-o lucreze şi să aibă lucrare omul.

Iată, omul stă de şapte mii de ani deasupra cerurilor, deasupra lui Dumnezeu, că nu împlineşte porunca lui Dumnezeu, nu împlineşte ascultarea de Dumnezeu, căci aceasta este porunca: ascultarea de Dumnezeu. O, Eu sunt Cel ce sunt, dar omul nu împlineşte porunca Mea, şi stă deasupra Mea. Cel ce trece peste Mine, acela se face mai mare ca Mine şi stă deasupra Mea prin voia lui, care biruieşte peste voia Mea. Voia Mea am pus-o peste om, căci Eu l-am făcut pe om, dar omul n-a iubit umilinţa, n-a iubit să fie mai mic ca să fie, ci a iubit să fie mai mare, ca să nu fie. Tot omul calcă peste poruncile Mele pe care le-am pus peste omul cel căzut din rai. Le-am pus ca să-i arăt omului calea înapoi spre rai, dar şi aşa omul tot mai mare a rămas, că nu vrea omul să împlinească pe Dumnezeu în el, mai mare decât pe el.

Omul a căzut din rai pentru mâncare. Eu însă am coborât după om şi M-am făcut asemenea lui şi M-am pregătit să mor pentru el, ca să vadă ce fac Eu pentru el şi să Mă preţuiască de Dumnezeu peste el. Am stat nemâncat patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi când M-am pregătit pentru moarte. Am făcut aşa ca să plătesc păcatul mâncării omului, care n-a stat nemâncat pentru viaţă. Eu am stat nemâncat pentru moarte, iar el n-a stat nemâncat nici pentru viaţă. Şi câte n-am făcut Eu când am venit să Mă pregătesc pentru moarte! Am făcut tot ce n-a voit omul să facă pentru viaţa lui, şi apoi M-am dovedit Dumnezeu mare peste om şi pentru om, şi nu M-a voit omul, şi nici azi nu Mă vrea. Dar Eu îl voiesc pe om, şi voiesc să-l fac şi pe el să vrea, că acesta este lucrul ce-l am de lucrat. Omul s-a ridicat mult prea mare faţă de Mine şi de aceea nu Mă mai ascultă, şi de aceea moare, că dacă s-a ridicat peste Mine, nu înseamnă că e şi mare, ci înseamnă că nu este, dar Eu voiesc să fie, şi de aceea lucrez de deasupra lui, şi de aceea vin mereu la om cu duh ceresc şi cu cuvânt ceresc, căci vreau să-i fiu omului cale înapoi spre rai, numai să voiască omul.

O, e greu de tot, că azi omul înţelege după mintea lui fiinţa lui Dumnezeu. E greu de om, că el şi-a băgat în minte prea multă deşertăciune, şi nu mai este bună de nimic mintea omului, dar Eu sunt Cel ce sunt şi Cel ce pot peste om, şi voi lua de pe pământ mintea cea de la sfârşit a omului şi îi voi da omului mintea cea dintâi, şi cu ea va vedea pe Dumnezeu şi mărirea lui Dumnezeu. Omul nu mai are putere. Omul a fost casa Mea cea sfântă, cea cu putere din puterea Mea, dar, vai, nu mai are omul nimic bun pentru Mine. Scris este: *«Când puterea omului se va sfârşi, atunci va veni Domnul»* şi va da lege bună pentru om, şi omul se va supune, şi apoi se va ridica pentru Dumnezeu. Cele scrise sunt scrise, şi sunt înfiinţate prin cuvânt, şi vor fi lucrare văzută, şi atunci va veni Domnul, precum este scris.

O, dacă vin pe pământ, dacă vin mereu cuvânt pe pământ, acesta este lucrul ce-l am de lucrat. O, dacă sunt Cel ce sunt, aceasta Îmi este lucrarea: să fiu. Voiesc şi omul să fie. De aceea vin. Voiesc să Mă odihnesc din nou, şi iată, de aceea vin. Caut mereu locaş pentru odihnă; iată de ce vin. Omul a fost casa Mea. Vin şi Îmi caut casa ca să Mă odihnesc, căci omul a fost raiul Meu. Omul e şi el obosit. Vin să-i dau casa din care a plecat, de aceea vin. Curând, curând nimic nu va mai fi pentru om decât casa lui din care a plecat. Eu sunt Cel părăsit de om, şi îl aştept să se întoarcă şi să fie, şi să-i fiu casă şi să-l odihnesc. Voiesc să vrea şi omul, căci omul este lucrul mâinilor Mele, rai din rai a fost, casa Mea a fost. Să se întoarcă omul la Mine şi să mănânce tot ce-i dau Eu să mănânce şi să fie viu. Să asculte porunca Mea şi să fie omul odihna Mea, precum Eu l-am făcut să fie. Amin.

O, fiilor spre care-Mi deşert cuvântul Meu ca să fie el între om şi Mine! Mâncaţi porunca Mea. Ea este ascultarea de Dumnezeu. E foamete mare pe pământ, foamete de Dumnezeu. Stă omul flămând de Dumnezeu şi nu ştie ce este această foame. Omul ţine post de Dumnezeu, nu de bucate, dar Eu voi fi şi voi lucra pentru mulţi lumină, că scris este: *«Ce nu poate omul, pot Eu».* Amin, amin, amin. Când omul nu va mai putea, pot Eu. Omul nu va mai avea ce să poată, şi atunci pot Eu. Să-Mi spună omul că nu mai poate, şi atunci pot Eu, căci scris este: *«Ce nu poate omul, pot Eu».* Acum poate omul; aşa zice el. Curând, curând nu va mai avea ce să poată, şi Îmi va spune omul că nu mai poate, că nu mai are ce să poată, şi atunci pot Eu, căci omul e neputincios, iar Eu în cel neputincios pot. Amin, amin, amin.

8/21 februarie 1999

Sărbătoarea sfântului sfinţit mucenic Haralambie

Cercetarea inimilor şi a minţilor pentru sfinţenia vieţii, în întâmpinarea serbării Învierii Domnului.

Mă las peste voi cu har proaspăt, fii lucrători din partea Mea, fii ai grădinii Mele. Mă las peste voi cu cuvinte sfinte pentru sfinţenia fiilor bisericii cea de nou Ierusalim. Merg cu voi la lucrul pregătirii bisericii pentru sărbătoarea patimilor Mele. Să audă poporul cel cercetat că merg cu voi. Să se aşeze înaintea Mea, nu înaintea voastră. Să se aşeze poporul cel cercetat de Mine prin voi şi să se cerceteze pe sine fiecare copil din Israel, că mare este numele lui Israel, numele poporului creştin care păzeşte porunca Mea, ascultarea de Dumnezeu.

Mă las peste voi cu harul Meu, iar voi lăsaţi-vă cu harul vostru în harul Meu, că vi-l dau pe al Meu. Amin. Faceţi-l pe fiecare copil din Israel să-şi aducă conştiinţa înaintea Mea, cercetându-se pe sine pentru Mine şi pentru sine şi pentru fraţi, fraţii Domnului, căci am spus peste Israel: *«Fiilor, deschideţi-Mi, deschideţi-vă! Vreau să vorbesc cu sufletele voastre, vreau să Mă uit în casa voastră, căci sunt Stăpânul şi sunt Învăţătorul vostru şi Mă îngrijesc de voi».* Şi iată ce mai spun peste fiii bisericii Mele de azi: fiilor, staţi deschişi înaintea Mea când vin să vă cercetez; lăsaţi-Mi liberă intrarea în voi, că am de uitat la voi şi de lucrat la voi, la creşterea şi la statura şi la lucrarea voastră, care înseamnă intrarea Mea în voi şi ieşirea Mea din voi; ieşirea Mea din voi şi intrarea Mea în voi. Amin.

Vin să vă pregătesc pentru sărbătoarea patimilor Mele pentru voi, sărbătoarea iubirii Mele pentru cei ce cred Mie. Din iubire M-am supus chinurilor dumnezeieşti pentru voi, ca să Mă iubiţi şi voi apoi. Iubiţi lucrarea Mea în voi, că de aceea o aduc din cer peste voi, ca să o lucraţi, nu ca să rămână în cer sau în carte. Sărbătoarea cea pentru care vă pregătesc este sărbătoarea patimilor Mele. Ea începe cu cercetarea conştiinţei, cercetarea fiinţei tale, fiule cercetat, legătura dintre Mine şi tine, că Mă apropii de tine ca să văd fiinţa ta, conştiinţa ta faţă de patimile Mele. Patimile Mele au fost iubire sfântă, jertfă pentru om. Patimile Mele au fost chinurile dumnezeieşti pe care le-am purtat împotriva păcatelor omu-

lui, ca să le stric puterea şi să vină omul spre patima Mea şi s-o ia pe umeri şi s-o poarte, ca să semene cu Mine şi să stea înaintea Mea.

Sfântul şi arhiereul Meu Haralambie a pătimit chinuri pentru credinţa lui în Mine, căci credinţa aşa se încearcă, şi apoi credinţa lui a înverzit şi a înfrunzit şi s-a înrămurit şi a înflorit şi a rodit, căci s-a făcut copac mare la streaşina casei omului cel depărtat de Dumnezeu, care pătimeşte păcate, nu chinuri. Acest sfânt a avut lucrarea Mea în el şi a biruit cu Mine puterea cea neputincioasă a păgânilor care-l chinuiau, căci i-a mustrat prin puterea Mea care-l vindeca de toate chinurile cele de la ei. El sărbătorea în el sărbătoarea patimilor Mele, nu a patimilor lui, căci pentru numele Meu lucra el înaintea păgânilor.

Iubirea creştinilor, dacă nu se vede, dacă nu este dovedită prin lucrarea Mea în ei, ea nu este iubire de Dumnezeu, şi este iubire pentru ei, nu pentru Mine. Cine Mă iubeşte pe Mine, acela nu se poate ascunde, ci, din contra, Mă mărturiseşte, după cum Eu, Domnul, trimit peste el încercarea credinţei lui.

Fiilor, staţi deschişi, că vin să vă cercetez credinţa şi firea credinţei şi duhul credinţei, ca apoi să vă şi povăţuiesc după cum vă este de multă sau de puţină iubirea. Vin cu cei din grădină, dar vin Eu. Nu cumva să vă găsesc ascunşi sau nepăsători sau nelucrători peste voi. Nu cumva să aştept plângând ca să deschideţi şi să văd în voi. Nu cumva să Mă ţineţi la uşă, căci Eu v-am învăţat să Mă iubiţi şi să Mă aşteptaţi şi să Mă chemaţi să vin. Şi iată, vin, iar voi deschideţi-Mi, căci sunt Stăpânul. Începem pregătirea pentru sărbătoarea patimilor Mele pentru voi, sărbătoarea iubirii Mele pentru cei ce cred Mie. Ea este pregătire şi pentru voi, şi pentru iubirea voastră, căci cel ce Mă iubeşte trebuie să se asemene Mie.

Nimeni pe pământ nu ştie să se pregătească pentru Domnul. Mulţi îşi dau trupul la post, dar conştiinţa nu şi-o cercetează şi dragostea de Dumnezeu nu şi-o aşează. Scris este: *«Dacă mi-aş da trupul să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. Dacă aş avea înţelepciune şi milostenie, nimic nu sunt dacă nu am dragoste».* O, nimeni pe pământ nu ştie să se pregătească pentru Domnul, că nu se poate şi Domnul şi mamona în acelaşi trup şi în acelaşi duh şi în aceeaşi casă, căci casa aceea nu este casă, ci este dărâmătură.

Fiilor din Israel, fiilor cercetaţi de Dumnezeu, Mă las peste voi cu harul Meu, iar voi lăsaţi-vă cu harul vostru în harul Meu, că vi-l dau pe al Meu. Fiilor, cercetaţi pe Dumnezeu, cercetaţi-L dacă este în voi, cercetaţi-vă casa şi deschideţi Domnului. Vin la voi cu cei din grădină. Vin cu har proaspăt pentru sfinţenia bisericii. Vin Eu la voi, nu veniţi voi la Mine. Vin Eu. Eu ştiu unde trebuie să vin; de aceea vin Eu.

Fiilor din Israel, învăţaţi de la Mine marea lucrare a cercetării fiinţei voastre, ca să pot Eu să am în voi fii pe potriva Mea şi să văd în voi şi să Mă văd în voi, căci fiii acestei lucrări sunt cei ce se arată că sunt. Amin, amin, amin.

10/23 februarie 1999

Duminica întâi a Postului Mare, a dreptei credinţe

Înţelepciunea cuvintelor vine de la învăţătura cea sfântă. Semeţia surpă biserica. Neumilinţa atrage cu sine ascunderea. Umilinţa este toiag pentru cel sfânt.

Fiilor din grădina Mea, am spus vouă că Eu sunt Învăţătorul celor ce Mă voiesc Dumnezeu peste ei. Aduc la voi cuvântul învăţăturii cea pentru sfinţi, căci învăţătura Mea, numai cei sfinţi o pricep, şi de aceea o şi împlinesc în ei, căci ei iubesc curăţenia cea de duh şi cea de trup, şi umilinţa cea lucrătoare de sfinţenie.

O, cui să mai dau Eu învăţătura Mea? Cine este cel ce o caută ca s-o ia? Cine este cel ce o pune peste el ca s-o caute? Nu mai sunt pe pământ oameni sfinţi, oameni cuminţi, oameni umiliţi între oameni, în care Eu să-Mi găsesc plăcerea, şi din care să lucrez pentru oameni. Voiesc să-i înţelepţesc pe oameni, căci înţelepciunea lor nu e bună, dar cel mai greu Mă doare de oamenii care zic că-L iubesc pe Dumnezeu şi că-L urmează. Mă doare de aceştia, căci omul nu ştie ce este iubirea de Dumnezeu şi urmarea Lui. Oamenii fac aceasta pentru binele lor, nu pentru binele Meu, iar cine face aşa, acela nu ştie să caute calea Mea, şi s-o afle apoi.

Omul nu mai pomeneşte peste el şi în el dreapta credinţă, iar vouă, copii ai cuvântului Meu, v-am spus despre credinţă că nu poate fi dreaptă sau strâmbă, ci este credinţă şi atât, sau necredinţă şi atât. Omul nu ştie să înţeleagă cuvintele, dar Eu sunt Învăţătorul celor ce Mă voiesc Dumnezeu peste ei, ca să ştie să înţeleagă cuvintele. Vă dau vouă, fiilor, vă dau înţelepciunea cuvintelor ca s-o puneţi peste cei ce Mă caută Învăţător peste ei. Vă dau vouă din Mine şi ies din voi cuvânt cu învăţătură sfântă în el, ca s-o puneţi peste copiii cuvântului Meu, peste cei ce sunt poporul Meu, biserica Mea cea vie de la sfârşitul vremilor omului. Vă dau ca să daţi, şi ca să aibă înţelepciune cel ce se apleacă să ia. Omul trebuie să ştie să ia, căci aceasta este înţelepciune: să ştie să ia. Omul nu ştie să ia. Omul nu înţelege cuvintele. Biserica este cea sfântă. Omul este omul sfânt. Cuvântul *„om sfânt“* este cuvânt mare înaintea Mea. De aceea M-am făcut Învăţător peste pământ, căci iată, omul nu ştie să împlinească fapta cuvântului sfânt.

Aş voi să ştie cârmuitorii de suflete ce înseamnă să fie cârmuitori şi ce au de făcut cârmuitorii. Ei trebuie să înţeleagă cuvântul cel rău, ca nu cumva cuvântul rău să ia înfăţişare pe ascuns în omul care nu ştie ce este răul. Iată, omul nu ştie ce este răul ca să nu-l facă. Omul nu ştie ce înseamnă desfrânare ca să n-o lucreze. Omul nu ştie ce înseamnă minciună, nu ştie ce înseamnă ascundere, nu ştie ce înseamnă cădere ca să nu le lucreze pe acestea şi să nu fie în acestea. Şi iarăşi zic: omul nu ştie ce înseamnă curăţenie, nu ştie ce înseamnă feciorie, nu ştie ce înseamnă credinţă în Dumnezeu, nu ştie ce înseamnă sfinţenie şi iubire de Dumnezeu şi adevăr şi pace şi conştiinţă curată, ca să le lucreze şi să le aibă pe acestea. Omul nu ştie ce înseamnă milostenie, nu ştie ce înseamnă propovăduire, nu ştie ce înseamnă faptă curată, ca să le lucreze pe acestea. În zadar crede omul că ştie. Nu ştie nici omul şi nici învăţătorii omului. Cine ştie, să dovedească apoi că ştie, şi Eu îl voi încununa pe el. Vreau să-i încununez pe cei ce ştiu adevărul cuvintelor. Aceia nu sunt biruiţi de rău, ci numai de bine, căci umilinţa omului duce la încununarea omului cu cununa dreptăţii cereşti.

Luaţi de la Mine înţelepciunea cuvintelor, fiilor lucrători. Luaţi şi lucraţi, că vremea este la uşă. Lucraţi peste biserica Mea cea vie, şi lucraţi dreptatea cuvintelor faţă de tot omul care caută cu curăţenie de inimă calea dreptăţii Domnului. Fugiţi de omul care caută dreptatea sa sau a faptelor sale, dreptate împotriva omului. Căutaţi spre omul umilit, care ştie să moară ca să trăiesc Eu în el. Căutaţi spre omul care caută învăţătură, spre omul care zice că nu ştie, iar de cel ce zice că ştie, depărtaţi-vă. Lucraţi cu sfinţenie peste trupul bisericii, iar trupul bisericii este din mădulare sfinte, din fii curaţi, care stau înaintea Mea prin umilinţă.

Fiii bisericii sunt cei ce nu cad. Cei ce sunt în biserică şi cad, aceia nu au umilinţă şi nu ştiu să stea biserică Mie. Biserică înseamnă locul unde sunt Eu, înseamnă omul în care stau Eu bucurându-Mă şi desfătându-Mă mai mult decât în cer, căci omul a fost făcut să-Mi fie bucuria Mea şi odihna Mea. Scris este că biserica Mea nu cade. Fericit este omul care se sârguieşte să ştie în toată vremea acest cuvânt, ca să nu cadă. Cel ce cade este cel ce se ridică spre semeţie, şi apoi cade. Cum poate omul să cadă din biserică? El poate cădea prin semeţie în necurăţie, în curvie şi apoi în ascundere. Dar cine este cel ce se poate ascunde? Cel neumilit dă să se ascundă, dar unde găseşte el loc ascuns de Dumnezeu? Cel ce cade este cel ce nu se sârguieşte să afle înţelepciunea cuvintelor ca s-o urmeze. Acela n-are ajutor din cer şi nu se sârguieşte bine, căci omul este semeţ cu duhul, iar Eu, Domnul, nu petrec în semeţie, ci în umilinţă.

Fiilor din grădină, lucraţi înţelepciunea Mea peste biserica Mea, ca să am biserică, fiindcă biserica este cea curată. Lucraţi mereu trezie peste biserica Mea, ca să aibă curăţenie şi să fie biserică până în veac, căci zilele de acum sunt noapte peste oameni. Învăţaţi biserica să nu-i zică nopţii ziuă, că e păcat să nu fie pricepere în cuvinte. Fiilor învăţători, învăţaţi dreptatea cuvintelor pe toţi cei ce Mă voiesc Dumnezeu şi Învăţător peste ei. Umilinţa este arma cea împotriva slavei deşarte. Ea duce pe om la sfinţenie. Ea este toiag pentru cel sfânt. Umilinţa este făclia care face vedere în sfinţi, iar duhul sfinţilor îi ridică pe ei deasupra trupurilor lor prin umilinţă, căci Eu în cei curaţi Îmi aflu plăcerea şi desfătarea.

Omul nu mai pomeneşte peste el şi în el sărbătoare de credinţă, ca să-şi sărbătorească omul faptele credinţei lui înaintea Mea. Omul nu ştie să înţeleagă cuvintele, dar vin Eu din cer pe pământ, Învăţătorul celor ce Mă voiesc Dumnezeu peste ei şi în ei, căci vreau să-i încununez pe cei ce ştiu şi lucrează peste ei adevărul cuvintelor şi puterea cuvintelor sfinte, pe care Eu, Domnul, o dăruiesc celor umiliţi cu duhul, celor curaţi cu inima şi cu fapta credinţei sfinte. Amin, amin, amin.

15/28 februarie 1999

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei cruci

Postul cel adevărat. Omul obosit în fărădelegi Îl oboseşte şi Îl îndurerează pe Domnul.

Fiilor din grădina cuvântului Meu, deschideţi cartea Mea din zilele acestea, căci prin ea învăţ pe om calea spre viaţa cea veşnică, viaţă care nu moare. Am spus vouă că voiesc să-i încununez pe cei ce ştiu adevărul cuvintelor. Grăiesc cu voi din cer, ca să audă tot omul cuvintele Mele din cer, că Eu grăiesc în cer, iar voi Mă auziţi din cer. Cerul este scaunul Meu de domnie, scaunul Domnului, scaunul Împăratului Cel veşnic, Care grăieşte peste pământ, căci poate.

Ia aminte, pământule, că grăieşte peste tine Cel ce te-a făcut. Amin, amin, amin. Nu te-a făcut omul care te stăpâneşte, ci Eu te-am făcut, căci Eu le-am făcut pe cele ce sunt. Care om pe pământ ştie adevărul cuvintelor Mele? Care om ştie care sunt cele ce sunt? Cele ce sunt, sunt cele făcute de Dumnezeu. Amin. Să audă tot omul că tot ceea ce face el, nu este. Să auziţi şi voi, copii din grădina Mea; şi voi, copii care trăiţi legea cea sfântă a grădinii Mele; şi voi, cei ce luaţi din grădina Mea ca să mâncaţi şi ca să vă aşezaţi în viaţa cea care nu moare.

Moare viaţa omului, moare mereu, moare până la ultima picătură, căci omul nu ştie ce este viaţa care nu moare. Omul rămâne dator vieţii şi nu caută să-şi plătească datoria. Viaţa din om, de la Mine este, şi omul i-o dă diavolului. Cum să nu i-o dea dacă el nu ştie că este dator lui Dumnezeu pentru viaţa din el? Nu viaţa pe care o trăieşte omul înseamnă viaţa din om. Aceea este moartea din om, trupul care pofteşte împotriva duhului. Sufletul este viaţa omului; asta înseamnă viaţa. Şi iată, moare viaţa omului, moare mereu, căci omul nu ştie care este viaţa lui şi nu ştie să Mi-o închine Mie, să Mi-o dea Mie.

Viaţa ta, omule, Eu sunt. Sufletul din trupul tău este rupt din suflarea Mea de viaţă. Ţi l-am dat când ai fost înfiinţat la început, prin omul cel întâi zidit. Prin el are tot omul viaţa cea care nu moare, căci Eu sunt Cel ce nu mor. Suflarea Mea de viaţă din om, nici ea nu moare, dar omul este fără minte şi nu ştie nimic, nimic. Nu ştie să postească de moarte, nu ştie să nu mănânce moarte, nu ştie să nu-i dea sufletului să mănânce moarte. O, nu ştie nici un om ce înseamnă postul, postul cel adevărat. Cine posteşte pe pământ, posteşte de mâncare. Cine posteşte de mâncare, acela posteşte ca să se mântuiască, sau ca să scape de necazurile care vin peste el, sau ca să scape de vrăjmaşi sau de boli, sau ca să-i meargă bine lui şi la cei din casa lui. Aşa ştie omul despre pricinile postului. Pentru el posteşte omul, nu pentru Mine, căci cel ce posteşte pentru Mine, acela nu mai trăieşte pentru sine, ci pentru Mine şi pentru cei ce seamănă cu Mine.

O, fiilor care auziţi din cer cuvântul Meu peste pământ, omul nu trebuie să trăiască pentru sine, iar cel ce face aşa, acela nu ştie ce este viaţa care nu moare. Omul trăieşte pentru el şi pentru cei ieşiţi din el, şi nu trăieşte pentru Mine. Omul nu posteşte pentru Mine când posteşte, ci posteşte pentru el, pentru binele lui posteşte. Dacă omul ar posti aşa cum trebuie să fie postul, atunci el n-ar mai munci atât cât munceşte. Dacă omul n-ar iubi lăcomia de cele ce nu sunt, ar fi om fericit întru multe daruri veşnice. Dar omul aleargă şi munceşte pentru cele ce nu sunt, şi îşi dă sufletul spre ele, iar sufletul lui este de la Mine, prin omul cel întâi zidit. Iată, aşa îşi hrăneşte omul sufletul.

Am pus suflare de viaţă în omul cel zidit de mâna Mea, şi el s-a smuls de la Mine şi s-a tras în sine cu tot cu darul Meu, cu suflarea de viaţă pe care am pus-o Eu în el, fiindcă Eu ce am pus în el n-am luat înapoi, dar îi cer omului socoteală de darul vieţii care nu moare. Sufletul nu moare, şi se întoarce la Mine, dar îi cer omului socoteală pentru cele ce a făcut sufletului.

Omule, spune tu ce este cuvântul *„post“,* ca să te încununez dacă ştii. Cine este cel ce ştie ca să nu rămână dator ştiinţei? căci omul, după ce s-a smuls din Mine, a furat ştiinţa lui Dumnezeu şi ştie, şi este dator ştiinţei lui Dumnezeu dacă n-o ştie pe ea. Eu i-am spus omului să mănânce şi să nu mănânce, şi l-am învăţat ce înseamnă mâncare şi ce înseamnă post, dar omul a căzut din ascultare, şi nu ştie omul ce este ascultarea. Ea este postul; ea, şi nu cum ştie omul că înseamnă post. Cel ce nu ascultă, poate să postească el cum o vrea, că nu pentru Mine posteşte. Omul trebuie să postească de voile lui, că altfel nu poate împlini poruncile Mele cele de viaţă veşnică. Dar omul de pe pământ nu ştie ce înseamnă cuvântul *„ascultare“* şi nu-i place omului să trăiască pentru Mine şi nu pentru sine; pentru altul şi nu pentru sine. Cel ce trăieşte pentru sine, acela nu face viaţă nici pentru Mine, nici pentru altul, nici pentru sine. Cel ce trăieşte pentru sine, acela stă în voile lui şi nu trăieşte, că nu are pentru cine.

Omul s-a smuls din Mine şi s-a tras în sine pentru neascultare, pentru desfrânare, pentru voia simţurilor lui căzute din viaţa cea care nu moare. Omul care s-a sculat împotriva Mea şi-a ales neascultarea de Dumnezeu şi desfrâul simţurilor lui. Să nu mai zică omul neascultător şi omul desfrânat că Mă iubeşte şi că Mă crede şi că Mă cunoaşte; să nu mai zică aşa ceva, că în zadar zice, şi lui îşi zice, nu Mie. Omul ascultă numai de el însuşi şi de simţurile lui căzute pe pământ. Şi iată întrebare din cer de la Dumnezeu: cine este cel ce ştie ce înseamnă postul pentru Dumnezeu? Omul posteşte de mâncare dacă posteşte, dar de lăcomie nu posteşte. De ură, de bucurie lumească, de grăire de rău, de mândrie, de poftă şi de desfrânare nu posteşte omul. De haine lumeşti, de bogăţii, de zgârcenie nu posteşte omul. De toate acestea este lacom omul atunci când posteşte de bucate. Cine să-l înveţe pe om ce înseamnă adevărul cuvântului *„post“*? Iată, vin Eu şi îl învăţ.

Ia aminte, pământule, că grăieşte peste tine Cel ce te-a făcut. Nu te-a făcut omul care te stăpâneşte, ci Eu te-am făcut, omule care te-ai aşezat stăpân pe pământ. Eu ţi-am spus să mănânci şi să nu mănânci. Când ţi-am spus să mănânci, te-am învăţat ce este mâncarea şi ascultarea. Când ţi-am spus să nu mănânci, te-am învăţat ce este postul şi neascultarea. Ascultarea înseamnă iubire şi viaţă, iar neascultarea înseamnă mândrie şi moarte, iar între cele două stau credinţa şi necredinţa. Cel ce crede în Mine are viaţă veşnică, viaţă care nu moare, iar cel ce nu crede în Mine, acela este judecat pentru fapta necredinţei. Curând, curând aduc peste tot trupul plata necredinţei, plată dreaptă după faptă, că omului nu i-a plăcut să asculte de porunca vieţii. Iată, omul a făcut *da* din *nu*, şi *nu* din *da*. Eu l-am învăţat ce înseamnă *da* şi ce înseamnă *nu*. I-am spus că ascultarea înseamnă *da*, iar neascultarea înseamnă *nu*, iar când Eu i-am spus *da*, el a zis *nu,* şi aşa a făcut; şi când Eu i-am spus *nu*, el a zis *da,* şi aşa a făcut. Din clipa aceea omul n-a mai ştiut ce înseamnă postul. A trebuit apoi să cobor Eu din cer ca să-i arăt omului ce este postul. Când am postit de bucate, am zis *nu* la orice rău care venea să Mă tragă spre împărăţia lumii acesteia, iar la Tatăl am zis *da*, că *«în Dumnezeu toate sunt da»*, precum este scris.

Omul când îşi zice să nu mănânce nu-şi zice şi de cele ale lumii, ci numai de bucate îşi zice, şi acesta nu este post pentru Dumnezeu. Postesc în zilele de post femei desfrânate şi fardate şi descoperite şi mândre prin cele lumeşti. La fel şi bărbaţii, şi postesc aceştia de bucate şi nu ştiu ce este postul, iar alţii nici nu vor să audă de post de bucate, căci dacă cei ce sunt peste ei nu calcă dumnezeieşte între cer şi pământ, tot aşa şi cei de sub ei.

Fiilor învăţători din partea Mea, fiţi oglinda Mea pentru cei ce au viaţă care nu moare, şi pentru cei ce caută viaţa Mea cu ei. Fiţi oglindă pentru cei ce trebuie să-şi vadă sufletul şi trupul în oglindă, că Eu n-am pe pământ oglindă pentru oameni. Oamenii au oglindă pe pământ pentru ei, dar Eu n-am. Fiţi oglinda Mea, ca să vadă omul oglinda Mea. Nu-i place omului oglinda Mea, dar nu vreau să fiu învinuit de om că nu i-am ieşit în cale ca să-l ajut. În curând vin cu plata pe care şi-a agonisit-o tot omul, căci omul este obosit de fărădelegi. Bucuria fărădelegii a fost până acum plata omului despărţit de Dumnezeu, dar acum este altfel, şi va fi durerea fărădelegii, căci omul n-a zis *nu* fărădelegilor lui, dar voi zice Eu, şi voi zice cu durere şi prin durere, căci sunt obosit de durere. Omul este obosit de fărădelege, iar Eu, Domnul, sunt obosit de durere. Omul a căzut pentru mâncare şi pentru desfrânare, şi este îngreuiat la inimă de acestea, iar Eu vin ca un fur şi aşa îl găsesc pe om, căci omul nu priveghează şi nu ştie ziua Mea. Cel ce priveghează nu trebuie să mai ştie ziua Mea, căci Eu sunt ziua lui, şi el este smerit pentru Mine şi stă înaintea Mea cu uşa deschisă, cu casa curată şi cu inima cerească, loc luminat, loc cu verdeaţă, viaţă care nu moare.

Iată, oamenii se pregătesc cu cele ale lor pentru venirea Mea; se pregătesc cu cârciumi, cu desfătări lumeşti, cu inimi lacome de slavă deşartă, cu lucrul mâinilor lor, care este închinare la idolii zilelor de apoi, făcături omeneşti, care robesc mintea şi inima şi duhul şi trupul omului. Aceştia chiar dacă-şi mai aduc aminte de Dumnezeu şi de zile de post, totul e zadarnic, căci credinţa în Mine şi postul de bucate fac bine numai la cei ce s-au lepădat de întunericul acestui veac, şi nu fiilor veacului acesta. Fiii veacului acesta sunt cei născuţi din om, şi fac cele ale veacului acesta, iar fiii lui Dumnezeu sunt cei născuţi de sus, la cuvântul Meu, cuvânt propovăduit, şi fac cele de sus, nu cele de jos, şi ridică pe cele de jos, sus, ca să lucreze pentru Mine şi pentru planul venirii Mele cu slavă, venirea Mea cu împărăţia Mea. Atunci împărăţia omului îşi va vedea întunecimea ei, iar Eu, Domnul, voi fi Împărat peste cele ce sunt, peste tot ce fac Eu ca să fie, căci ceea ce fac Eu, este, şi se arată celor ce sunt, se arată celor ce au viaţă care nu moare, precum Eu am.

Când Eu M-am făcut Om, nu pentru Mine am făcut aceasta, ci pentru om, şi de aceea am viaţă care nu moare, că Mi-am dăruit-o pentru om. Când omul trăieşte pentru sine, acela nu are viaţă şi nu dă din ea, că zice că-i trebuie lui, dar când omul trăieşte pentru Mine şi pentru cei ce sunt ai Mei cu sinele din ei, aceia se dăruiesc cu viaţa, şi au viaţă şi sunt, precum Eu sunt, iar ei prin Mine sunt, şi de sus sunt, căci Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

1/14 martie 1999

Duminica a patra a Postului Mare, a sfântului Ioan Scărarul

Darurile sfinte ale înţelepciunii. Taina mângâierii este răstălmăcită de tot omul păcătos. Fericit este cel ce se îmbată de dorul venirii Domnului, căci vinul este şarpe care muşcă din om.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acesta este numele celor închinaţi Mie, acesta este semnul prin care se cunosc cei ce sunt fiii lui Dumnezeu între oameni, între fiii oamenilor. Fiii oamenilor se pot face fii ai lui Dumnezeu prin credinţă şi prin faptele credinţei, prin umilinţă şi prin faptele umilinţei, căci credinţa fără de umilinţă este credinţă moartă, credinţa fiilor oamenilor.

Fiilor din grădina Mea de pe pământ, pace vouă! Aveţi nevoie de pace, că sunteţi apăsaţi de grijile lucrului Meu cu voi. Pace vouă, fiilor trudiţi! Mângâiaţi-vă mângâindu-vă. Învăţaţi-vă învăţându-vă. Întăriţi-vă întărindu-vă, căci unii altora vă sunteţi putere prin puterea Mea, putere pentru mângâiere, pentru învăţătură şi pentru întărire de suflet. Cuvinte dulci şi sfinte să iasă din voi şi pentru voi, căci Eu prin voi vă dau şi vouă şi celor ce primesc în dar de la Mine prin voi. Eu prin voi am dat la mulţi mângâiere şi binefacere, dar e greu de priceput această taină, că este taină tot ceea ce vine din cer. Eu prin voi am să dau şi de acum tot ce am de dat peste pământ şi peste om; la unii le voi da binefacere pentru binefacere, iar la alţii le voi da ceea ce lucrează ei pentru Mine şi pentru voi, căci mulţi sunt cei ce au întors cu rău binelui Meu între cer şi pământ, dar voi mângâiaţi-vă mângâindu-vă, că voi ştiţi taina mângâierii. Cine este cel ce ştie taina mângâ-

ierii? Toți oamenii au schimbat în păcat acest cuvânt. Toți oamenii au dat de la ei adevărul cuvintelor, și Eu n-am pe cine să încununez pentru înțelepciunea lui întru sfințenia cuvintelor sfinte. Toate cuvintele, de la Mine sunt, iar cele ce nu sunt sfinte, nu sunt de la Mine și nu sunt cuvinte, ci sunt împotriva cuvintelor, împotriva Mea sunt.

Voi veni la voi cu sfinții și cu mucenicii, ca să grăiesc cu rămășița poporului Meu și s-o învăț iar și iar, căci sfințenia se trăiește, că aceasta înseamnă învățătură. Învățătura fără de sfințenie, fără de trăirea în sfințenie, nu este învățătură, căci numai învățătura sfântă se cheamă învățătură. Înțeleptul care trăiește în păcate, să nu se laude cu înțelepciunea sa, iar dacă vrea să-și spună înțelept, să vină la Mine și să-și curețe trupul și inima și duhul de păcate. Să vină cel înțelept să vorbească despre păcatele sale, căci aceasta este înțelepciune, iar altfel, înțelepciunea lui se face păcat. La nimic nu este bună înțelepciunea celui ce trăiește în păcate. Ea nu-i ajută nici lui, nici altora, căci omul cel păcătos nu este veșnic nici el, nici înțelepciunea lui. Înțelepciunea care nu-l curăță pe om de păcatele lui, aceea este fărădelege, și va pieri cu tot cu trupul ei, căci scris este în Scripturi: *«Stricatu-s-au și urâți s-au făcut întru îndeletnicirile lor».*

O, fiilor învățați de Mine, iată darurile cele sfinte ale înțelepciunii, dar cine este cel ce vine la Mine ca să ia din ele? Eu am dat acest dar la tot omul care vine să ia de la Mine, dar cine este cel ce înțelege chemarea Mea cea veșnică în om? Cine-și vede păcatele lui, și apoi sculându-se și mărturisindu-le numaidecât, și nu altădată, acela este om smerit cu inima și umilit cu duhul, și își îngrijește statura pentru fiecare clipă întru venirea Mea, căci venirea Mea va fi în vreme de noapte, va veni ca furul, adică pe neașteptate. Cine nu face veghe pentru cele ale vieții lui, acela doarme nepăsător în mândria lui, în părerea de sine a lui, în iubirea de sine, în mulțumirea de sine, prin omul cel din afară, care-l ascunde pe cel dinăuntru. Omul este nepăsător pentru venirea Mea, iar când Eu vin, îl găsesc pe om mâncând și bând și desfrânându-se întru plăcerile sale. Dar vouă vă spun, și mereu vă spun: mângâiați-vă mângâindu-vă, și învățați-vă învățându-vă, căci Eu sunt aproape, Eu sunt la ușă și vin când nimeni nu se așteaptă să vin.

Îmbătați-vă de dor, fiilor numiți de Mine popor al venirii Mele, că Eu vin pentru cei plini de dor. Omul se îmbată de vin, dar vinul este șarpe, și voi știți taina Mea cu voi. Omul a făcut din vin șarpe. Omul dă vina pe Mine când bea vin, că zice că Eu am binecuvântat vinul. Nu, omule! Vin împotriva ta și spun: nu! Eu am binecuvântat paharul Meu, nu paharul tău, iar în paharul Meu este suferință, nu vin, ci este Sângele Meu. Poți tu să faci din vin Sângele Meu? Nu poți. Taci dacă nu poți. Taci și nu mai păcătui împotriva tainelor Mele care nu sunt de pe pământ, ci sunt din cer. Dar n-ai văzut tu ce a pătit Noe dacă a făcut vin? Iată, vinul este șarpe, și tu zici că acest șarpe este sfânt. Sfânt este numai Sângele Meu, căci Eu am făcut din vin sânge, iar tu faci din vin păcat; faci veselie, nu suferință; faci moarte, nu viață, căci scris este: *«Vinul veselește inima omului».*

O, fiilor învățați de Mine, iată, din vorbirea Mea între Mine și voi dau omului înțelepciune. O, de ar lua omul înțelepciunea cuvintelor ca să trăiască și să fie viu în vecii vecilor! O, fiilor, omul este nepăsător, dar cutremur cerul ca să curgă din el cuvântul Meu peste pământ și peste omul care stăpânește pământul zicând că e al lui pământul. Iată, Eu când răscumpăr pentru Mine pământul petecuț cu petecuț, Mă trudesc să-i plătesc omului pământul, căci vreau să fie al Meu pământul, fiindcă Eu l-am făcut, nu omul.

Vin cu cuvântul binecuvântării Mele peste petecuțul de pământ răscumpărat acum pentru Mine. Nu fiți apăsați pentru lucrul Meu cel greu pe care-l trudesc prin voi. Lăsați povara jos, căci Eu sunt Cel ce pot. Pământul cel răscumpărat pentru Mine prin voi, saltă de viață, căci Eu scriu pe el *„pământ nou pentru cer nou".* Binecuvântat să fie pentru pământ nou petecuțul cel proaspăt trecut pe numele Meu și pe numele vostru. Curățiți-l cu apă sfințită, cu viață sfințită și sfântă, căci cine este sfințit de Mine, trebuie să fie sfânt apoi. Curățiți-l cu lucrarea Mea cea sfântă pe el, curățiți-l cu cuvântul, căci așa lucrez Eu prin voi. Curățiți pământul, fiilor curățitori din partea Mea.

Fericit este omul care înțelege ce lucrez Eu prin voi peste pământ. Aceluia îi voi da pacea Mea, pace plină de odihnă, loc cu verdeață, viață fără suspin și fără întristare, viață dulce, căci viața pe pământ este amară, fiilor dulci. Fiți dulci înaintea Mea, că Mi-e dor de dulce, fiilor. Fiii oamenilor Mă hrănesc de două mii de ani cu fiere și cu oțet, dar voi fiți mângâierea Mea, mângâindu-Mă și îndulcindu-Mă cu dulceața Mea din voi. Mângâiați pe cei ce Mă sprijinesc pe Mine și pe voi, căci Eu, Domnul, îi mângâi pe ei și îi îndulcesc cu darurile Mele, cu binefacerile Mele, cu belșug îi îndulcesc pe cei ce Mă ajută ca să pot Eu peste pământ și să fac pământ nou și cer nou.

Fac cerul sul, precum am proorocit. Cartea Mea pe care v-o dau s-o întocmiți peste voi și peste pământ, se numește sul, cerul făcut sul, cuvântul cerului care vine pe pământ și se face sul, cuvânt de viață, cuvânt sfânt pentru înțelepciune sfântă, duh de mângâiere pentru cei mângâiați de Mine, duh de bucurie pentru cei ce iubesc bucuria Mea, bucuria cea sfântă. Amin, amin, amin.

8/21 martie 1999

Sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din Sevasta

Nașterea de sus îl sfințește pe om. Ascultarea este oglinda poruncilor Domnului în om. Poporul sfânt să spună mereu: Vine Domnul!

Pace între cer și pământ, ca să fie pace pentru coborârea Mea în cuvânt, că a venit vremea zilei venirii Mele, și Eu, Domnul, Mă pregătesc cu slavă de cuvânt înaintea arătării Mele peste tot trupul. Amin, amin, amin.

Vin pe cărarea cărții lui Verginica, trâmbița Mea pe care am ales-o de pe pământ în anul 1955 când prin ea M-am coborât cuvânt, cuvântul pregătirii venirii Mele, cuvânt al cărui slujitor M-am făcut Eu Însumi, potrivit iconomiei Tatălui Meu, ca să aduc la îndeplinire cuvântul lui Dumnezeu, taina cea ascunsă din veacuri, precum este scris în Scripturi. Dar ce este scris în Scripturi? Este scris așa: *«Cuvântul lui Dumnezeu este taina cea ascunsă din timpuri veșnice și din neamuri, cuvântul care s-a dat acum pe față sfinților Mei, copiilor Mei cei sfințiți de Mine ca să fie sfinții Mei întru venirea Mea. Lor am voit Eu să le arăt bogăția slavei tainei cuvântului Meu, căci Eu sunt Hristos Cel din ei și sunt nădejdea slavei, iar ei Mă vestesc învățând pe tot omul întru înțelepciunea cuvântului Meu, ca să înfățișeze desăvârșit Mie pe cel ce crede».*

Lucrul Meu îl săvârșesc cu putere în voi, copii ai venirii cuvântului Meu, potrivit cu dezvăluirea tainelor lui cele ascunse de-a lungul veacurilor cele veșnice, iar acum date pe

față și făcute cunoscute la toate neamurile prin venirea Mea cuvânt, după rânduiala Tatălui Meu, ca să se supună spre credință, după cum este profețit în Scripturi pentru zilele cele de apoi, pentru a doua Mea venire.

Vin pe calea cărții lui Verginica. Ea are carte între ea și voi precum am Eu, că ea este glasul Meu și în cer precum a fost și pe pământ în vremea trupului ei. Mă pornesc cu ea spre voi, cu ea și cu sfinții mucenici, ca să le sărbătorim biruința Mea în ei, pentru iubirea lor de Dumnezeu, pentru dorul cu care M-au dorit ca să le dau veșnicia lângă Mine, Cel dorit de ei. Am zis vouă că voi veni la voi în sărbătoare de sfinți, ca să grăiesc cu rămășița poporului Meu cel de azi, și să-l învăț iar și iar pe poporul Meu, căci sfințenia trebuie trăită, nu învățată. Am spus vouă că învățătura fără de sfințenie nu este învățătură. Înțelepciunea este darul celor sfinți, și are casă în sfinți, iar cine o cunoaște pe ea și n-o trăiește, Eu, Domnul, îi voi cere socoteală.

Eu, Verginico, grăiesc cu tine în cer. Ție îți zic: scoală-te în cuvânt lângă cuvântul Meu ca să învățăm înțelepciunea pe poporul Meu și al tău. Te-am pus temelie pentru poporul Meu de azi, popor care are temelie în cer, căci tu ești în cer lângă Mine, popor cu casa în cer, popor născut din cer și pentru cer, cu mamă în cer, că te-am făcut izvor de naștere din cer pentru poporul Meu, ca să am copii născuți de sus pentru venirea Mea de azi.

Nu vrea omul de pe pământ să aibă înțelepciune ca să înțeleagă ce înseamnă nașterea de sus a omului care vrea să vadă împărăția lui Dumnezeu. Nașterea de sus a omului este sfințenia din om. Dacă omul cel sfințit nu se face sfânt cu mintea și cu inima și cu trupul, nu are naștere de sus înăuntrul său. În zadar botează oamenii pe oameni în numele Meu; în zadar, dacă omul botezat nu-Mi slujește Mie apoi. Iată, nu vrea omul cu nașterea de sus.

Am venit cuvânt nou peste pământ, ca să-Mi fac fii, fii născuți prin cuvânt spre ascultarea credinței. Oamenii care s-au făcut învățători peste oameni pentru Dumnezeu, aceia ascund lumina sub obroc, căci lumina este sfințenia care luminează din om, fiindcă omul sfânt este casa Mea, dar cei mari care s-au așezat peste casa Mea, suflă în lumina casei Mele, lovesc în sfinții Mei, care-Mi sunt biserică Mie pe pământ. Nu vrea omul cel înțelept să aibă înțelepciune sfântă, că omul înțelept iubește păcatul și se tăvălește în el și se murdărește în el, ca și copilul care-și face nevoia pe el, de îl șterge mama lui apoi, și îl spală de murdărie. Așa se murdărește omul în păcate, și vine apoi la Mine să-l șterg de murdăria lui și să-l spăl și să-l tot spăl. O, s-a înțesat pământul de murdăria păcatelor omului, și trebuie ars cu foc pământul; trebuie, ca să-l fac curat și să-l fac nou ca pe un nou-născut. Și voi lucra prin cuvânt și prin foc, căci foc am venit să arunc pe pământ. Amin.

— Doamne, mă scol în cuvânt, că în cer e ascultare cu iubire și cu supunere. Mă fac trâmbiță de deșteptare pentru cei sfinți. Amin, amin, amin.

Eu mă adun ca altădată cu voi, cei din urmă ai Domnului. Grăiesc peste voi cuvânt proaspăt, îndemn cu veghe: fiți sfinți, precum Domnul este. Dați Domnului zi și noapte minte sfântă și faptă sfântă din inimă sfântă, că e murdar pământul de roadele minții desfrânate din om. Lucrați în voi minte sfântă și roadă sfântă. Mintea sfântă nu stă singură; ea stă cu Domnul și cu binele cel plăcut Domnului. Mintea sfântă este moară care macină grâu curat. Mintea sfântă nu are nevoie de învățătură, dar învățătura are nevoie de minte sfântă.

Fiilor copii, nu vă iubiți pe voi înșivă, căci cel ce se iubește pe sine, acela face păcate multe. Ce păcate face acela? El face păcatul clevetirii, păcatul îndreptățirii, păcatul nemulțumirii, păcatul invidiei, păcatul defăimării de frați, păcatul căinării, păcatul neascultării, păcatul depărtării lui Dumnezeu din minte. Mintea care face așa ceva nu este minte sfântă, ci este minte omenească, minte care-și pierde vremea.

Fiilor copii, ascultați de cei din grădina Domnului. Fiți atenți la cuvântul pe care-l pun ei peste voi și împliniți-l. Fiți atenți, că asta aveți de făcut, să fiți zi și noapte atenți. Pe cel neatent îl lasă Domnul fără veghe, și cade cu mintea unul ca acela. Nu vreau să fie între voi copii care-și muncesc mintea. Nu e voie să stați singuri cu mintea. Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să gândească singuri, nu trebuie să se semețească cu mintea. Dați mintea voastră în mâinile celor ce vă poartă de grijă și nu-i îngreuiați în lucrul lor pentru voi.

Fiilor, ce este ascultarea de Dumnezeu? Ea este oglinda poruncilor lui Dumnezeu în mintea omului și în fapta omului. Minciuna este cea care ascunde pe omul cel dinăuntru, iar eu vă dau povață proaspătă și zic: nu vă fie teamă de omul care veghează peste cele din voi, ci fie-vă teamă de minciună. Vă dau învățătură ca să poată lua tot omul, că plânge pământul sub mintea cea desfrânată din om. Omul se ascunde cu cele dinăuntru ale lui, iar cele din afara omului sunt minciuna cu care se minte om pe om, minciuna care intră în mintea omului, drept adevărul omului pentru om. Fiți atenți la Domnul, că este cu voi Domnul, și este ochi și urechi lângă voi și Se uită în voi și aude în voi și grăiește peste voi ca să aveți de lucru pentru minte sfântă.

Fiilor, voi săgeți să nu mânuiți nici văzut, nici nevăzut, că voi știți ai cui fii sunteți. Cei ce se rănesc unii pe alții nu lucrează casă iubirii cerești. Domnul la iubire trage, iar cei ce se rănesc între ei surpă umbletul Domnului dintre ei.

Fiilor, nepăsarea și neatenția sunt dușmanii bisericii Domnului. Mâhnirea dintre frații cei de o biserică sfântă, este rodul mândriei unora care voit sau nevoit aduce mâhnire. Și iarăși, vorbirea dintre frați trebuie să aducă bucurie, nu durere; să aducă dulce și nu amar. Nu vă așezați să stați sau să dormiți sau să mâncați sau să lucrați până nu e pace și dulce între voi, fiilor crescuți din cer, că voi aveți rădăcina în cer.

Fiilor, nu fiți învățători, că nu se poate toți învățători. Dar fiți fiii învățăturii, ca să fiți veșnici. Voiesc să vă învăț mereu purtarea cea bună, cea sfântă, căci cerul sfânt e sus, și privește în jos, iar îngerii scriu pe fiecare om, și Domnul este cu plata. Vine Domnul! Iată măsura celor ce voiesc să fie în toată vremea plăcuți Domnului. Mereu, mereu e Domnul cu voi, iar voi, trăiți mereu spunându-vă: *„Vine Domnul!“.*

Gândiți cu toții la fel, ca să fiți împreună, fiilor. Gândiți pentru Domnul, nu pentru voi. Gândiți la fel, ca să aibă Domnul loc cu pace între voi. Fiți primitori de oaspeți, că vine Domnul din cer la voi cu oaspeți sfinți. Nu să vă pregătiți atunci, ci să fiți mereu pregătiți, ca unii care sunt gata să vină Domnul. Nu fugiți de cununiță, nu dați cununița jos de pe creștet, că Domnul este cu cei încununați întru așteptarea Sa. Amin.

Eu, Doamne, i-am așezat pe ei întru așteptarea Ta. Eu îi doresc cu mare dor în cer, și Îți mulțumesc pentru venirea mea cu Tine la ei, că Ți-i doresc Ție, Doamne. Amin.

— Verginico, temerea de Dumnezeu e mare sprijin pentru mintea cea sfântă. Temerea de Dumnezeu îl face pe om să nu se mai teamă de nimic pe pământ, că ea îl ține în cer pe om. Fericit este omul care știe

să stea în cer cu cele din cer, nu cu cele de pe pământ. Acela nu se duce la Domnul cu cele de pe pământ ca să le ceară, ci se duce cu cele din cer, pe care le are, şi pe care I le dă lui Dumnezeu, ca să le aibă în cer pe veci de veci.

Poporul Meu, ascultă de cei din grădina Mea dacă eşti poporul Meu, dacă eşti atent ca să fii, fiule din poporul Meu. Daţi mintea voastră în mâinile celor ce vă poartă de grijă şi nu îngreuiaţi lucrul lor cel pentru Mine şi pentru voi, copii care ascultaţi. Staţi sub ochiul Meu mereu. Nu ieşiţi de sub privirea Mea. Fiţi zi şi noapte atenţi, că pe cel neatent îl las fără veghetor. Cel ce cade cu mintea în ţărână, acela este neatent şi nepăsător, dar voi staţi sub ochiul Meu, şi Eu vă voi vedea. Cel ce se trage de sub privirea Mea, acela rămâne singur şi cade cu mintea, şi cade. Fiţi fiii învăţăturii, că voiesc să vă învăţ mereu, căci cerul este sus, şi priveşte în jos, iar Eu sunt ochi şi urechi lângă voi. Şoptiţi mereu cu mintea: *„Vine Domnul!“*, şi bucuraţi-vă că vin şi că sunteţi lângă venirea Mea, dar iubiţi-vă ca îngerii, ca să fiţi venirea Mea zicând: *„Vine Domnul!“.* Amin, amin, amin.

9/22 martie 1999

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Puţini sunt cei ce primesc învăţătura Domnului. Cei ce-şi adună comori pe pământ, uită de Dumnezeu. Lângă cei săraci Îşi face loc Domnul şi le dă darul sfinţeniei ca să lucreze ei faptele credinţei sfinţilor. Smerenia e mai mare decât iubirea. Întărirea ucenicilor.

Eu sunt Cel ce am întemeiat în cer şi pe pământ cuvântul. Mai înainte de a fi cerul şi pământul, Eu am întemeiat cuvântul, şi pe toate le-am făcut cu cuvântul. Numele Meu este Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin, amin, amin.

De ce zic Eu: *„amin“*? Zic *„amin“,* ca să fie pecete peste cuvântul rostit de Mine, pentru că nu poate fi desfiinţat cuvântul Meu. Cerul şi pământul nu pot desfiinţa cuvântul Meu. Dar cine este cel ce poate desfiinţa cuvântul Meu? Dacă Eu zic *„amin“* peste cuvântul rostit de Mine, este, oare, cel ce poate desfiinţa cuvântul Meu? Este. Este omul. Eu pe om l-am făcut nu numai cu cuvântul. L-am făcut şi cu mâna trupului Meu, căci trupul Meu era când l-am făcut pe om, şi după Mine M-am uitat când l-am făcut pe om. L-am făcut frumos ca şi pe Mine, căci scris este: *«Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul şi după asemănarea Sa».* Eu zic *„amin“* peste tot cuvântul Meu, iar omul strică împlinirea cuvântului Meu, dar cuvântul Meu rămâne, şi este, şi se aşează la judecată cu cel ce calcă peste el. Cuvântul omului şi fapta omului zic *„nu“* cuvântului Meu şi împlinirii lui.

Amin, amin rostesc din cer peste grădina cuvântului Meu, pe care Eu am întocmit-o dintru începutul cerului şi al pământului, ca să fie atunci şi acum, şi să însemne Alfa şi Omega, Dumnezeu la început şi la sfârşit, căci după cum am început pământul la început, tot aşa şi la sfârşit, tot de aici încep şi cu pământul cel nou, care iese din mare şi se înfăţişează înaintea Mea nou. Încet, încet, pământul cel nou se întinde şi iese din marea lumii, căci marea este lumea care a luat sub stăpânire pământul, precum întunericul cuprindea totul la începutul cel dintâi, căci scris este în Scripturi: *«Pământul era fără chip şi pustiu, şi întuneric era deasupra adâncului, iar Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor».*

Deschideţi cuvântului Meu, fiilor purtători de Dumnezeu între cer şi pământ, căci îngerii din cer nu lucrează peste pământ fără om, fără trup de om locaş al lucrului lui Dumnezeu săvârşit prin îngeri, după cum este scris: *«El face pe îngerii Săi duhuri, şi pe slugile Sale, pară de foc».* Fac din voi pară de foc peste pământ. Voi sunteţi focul cu care Eu, Domnul, pârjolesc pământul peste tot, căci lucrul vostru cu Mine este foc, şi cu el ajung de la o margine la alta a cerurilor şi lucrez cu cuvântul Meu cer nou şi pământ nou. Chiar dacă omul nu împlineşte legea cuvântului Meu, cuvântul Meu este, şi se numeşte judecător peste omul pentru care am rostit şi rostesc din veac şi până în veac cuvântul, căci lumea a fost şi este judecată de la început şi până la sfârşit prin cuvântul Meu cel dintre început şi sfârşit. Amin, amin, amin.

Vin la voi, fiilor din grădină, că am făcut din voi ochi şi urechi şi credinţă pentru venirea Mea. Învăţându-vă pe voi şi pe cei ce se dau Mie cu totul, învăţ pe orice om care voieşte să ia de la Mine pentru creştere duhovnicească. Totul este cu putinţă celui ce se dă Mie cu totul, căci Eu am înfiinţat cuvântul care spune: *«Mai mari decât cele din vremea Mea săvârşite vor face cei ce cred în Mine dându-se Mie cu totul»*; cu totul, căci Eu sunt un Dumnezeu gelos, şi pot totul numai în cei ce se dau Mie cu totul. Dar ce va să zică acest cuvânt al Meu? O, fiilor iubiţi, cel iubit de Dumnezeu este cel ce se dă Mie cu totul. Cel iubit este cel ce începe pentru Mine şi sfârşeşte pentru Mine. Cine începe să fie al Meu cu fapta vieţii lui şi nu continuă şi nu ajunge până la capătul lucrului Meu, acela nu începe bine şi nu este hotărât, şi se întoarce de la Mine la el şi rămâne pentru el, şi pe Mine Mă lasă.

O, fiilor, învăţătura Mea pentru cei mântuiţi, cuprinde în ea puţini oameni, căci cei mântuiţi sunt cei ce trăiesc pentru Mine până la venirea Mea. Nu pricepe omul ce este fapta mântuirii lui şi a veşniciei lui. Nu se dă omul Mie cu totul, şi se opreşte şi pentru el, dar el, omul, nu ştie ce vrea când face aşa ceva, şi omul este ca albina care moare după ce strânge alergând. Cel ce strânge este orbit de pofta lui, nu de pofta Mea. Dar tu, copil dăruit lui Dumnezeu, stai numai întru Mine dacă te-ai dat Mie şi lucrului Meu ca să fii în numărul celor mântuiţi, că mântuirea este acum, nu este mâine; este în fiecare clipă, nu pe sărite. Te învăţ să fii pentru Mine cu totul. Te învăţ să iei învăţătura Mea pentru cei mântuiţi. Te învăţ mereu pe tine, cel ce te-ai dat Mie pentru ziua venirii Mele la tine. Te învăţ să fii venirea Mea şi să lucrezi lucrul Meu.

Fiilor din grădină, învăţaţi bine pe cei ce s-au dat Mie şi vouă pentru Mine spre mântuirea lor. Omul cel proaspăt născut din nou, are mult de învăţat, adică mereu, adică până la venirea Mea, ca să-l găsesc ucenic supus mântuirii şi lucrului venirii Mele. Tot omul trudeşte, dar pentru el. Voi însă învăţaţi deosebit pe cei ce au dat de la ei crucea lor şi au luat-o pe a Mea, pe cei ce au dat din ei viaţa lor şi au luat-o pe a Mea, căci cel ce nu moare nu înviază, după cum este scris că *«sămânţa, până nu moare, nu dă altă sămânţă, nu dă viaţă din ea până ea nu moare mai întâi».* Cel care vine la Mine trebuie să înceapă murind, şi să Mă învieze pe Mine în el, după cum Ioan, botezătorul Meu, a spus: *«Eu trebuie să scad, şi Domnul trebuie să crească».*

Dar va auzi omul cuvântul Meu cel de peste voi şi se va mira şi va păcătui prin judecată nedreaptă, că se va uita la voi şi nu va înţelege fapta cuvântului Meu. Nu sunt nedrept, dar sunt ceresc, şi cereşte vorbesc, omule, căci una e să ai pentru Mine, şi alta e să ai pentru tine. Una e să fii al Meu, şi alta e să fii al tău. Când îţi faci pentru tine, eşti al tău şi se cunoaşte pentru cine eşti şi pentru cine faci. Când eşti al tău, nu-ţi cauţi mântuirea, ci vremelnicia, care piere. Când îţi faci

pentru tine ce este al Meu, atunci îți cauți mântuirea și veșnicia, care nu piere. Mare lucru este să lucreze creștinul pe cele înghițite de veșnicie odată cu făcutul lor.

Omului nu-i place să înțeleagă, și de aceea se face surd la învățătura Mea pentru cei mântuiți, dar voi, fiilor, voi și cei alăturați vouă pentru mântuire și pentru lucrul Meu cu voi în zilele acestea de venire a Mea, voi nu vă îndoiți pentru truda Mea cu voi și peste voi, că Eu v-am spus că fac totul nou, fac lucru sfânt. V-am sfințit numele și viața și fapta mâinilor voastre și fac prin voi lucruri sfinte, căci cel sfânt lucrează sfânt, și orice lucru făcut de cei sfinți este lucru pentru Mine, nu pentru ei. V-am sfințit numele și viața și fapta și v-am numit Ierusalim nou, popor nou, cetate de sfinți, cetățenie cerească pe pământ, cer nou și pământ nou, că de șapte veacuri aștept să vină pe pământ împărăția Mea cu oamenii. Fiți oameni noi zi și noapte, fiți venirea Mea și împărăția Mea în toată clipa, și lumina voastră nu se va stinge în veci. Amin, amin, amin. Dar lumina omului se va stinge curând, curând. Fapta și tot lucrul omului se vor clătina curând, curând, și atunci va fi vremea când omul își va vedea risipită truda, căci omul și-a făcut lui, nu Mie, și nici un om n-a făcut ca iconomul cel necredincios, a cărui pildă Eu am scris-o în Scripturi. El și-a agonisit prieteni prin bogățiile necinstite, ca atunci când ele se sfârșesc, să-l primească pe el în corturile cele veșnice. Cine nu este credincios în bogățiile nedrepte, nu le va avea pe cele adevărate. Cine nu este credincios în cele străine, cine, oare, îi va da ce este al lui? Tot omul își adună sieși comori și se bucură de ele, dar pentru Mine nu-și face ca să aibă. Dar vouă vă zic: nu fiți apăsați, fiilor! Viața este mai mult decât hrana, și trupul decât haina. Dați grija din inimioare, că inimioarele voastre au de purtat în ele lucrul cel ceresc pentru venirea Mea. Nu vă lăsați apăsați de griji. Tatăl a binevoit să vă dea vouă împărăția, și o aveți. Amin.

Cel ce e stăpân pe sine, acela este palat al Domnului, palat cu bogății cerești. Eu le-am mai spus odată bogaților, și le mai spun și azi că zadarnic strâng ei. Omul e trecător, că pentru asta trudește. Dacă ar trudi pentru Mine, n-ar mai trece omul, dar el nu are timp să se gândească la taina aceasta. Omul se trudește pentru cele ce trec odată cu el, și nu se trudește pentru cele ce se adună în cer. Eu le-am mai spus odată bogaților, și le mai spun și azi: voi, bogaților, vindeți averile voastre și dați-le în binefaceri pentru Dumnezeu și pentru lucrul cerului nou și al pământului nou, care vor dăinui. Faceți-vă pungi care nu se învechesc, comoară nesecată în ceruri, căci pungile voastre sunt sparte. Faceți-vă palate în ceruri, unde furul nu se apropie și molia nu strică, fiindcă unde este comoara voastră, acolo fi-va și inima voastră, și în starea în care vă voi găsi, așa veți fi judecați, căci tot lucrul omului cel fără Dumnezeu se va clătina curând, curând. Amin. Zic *„Amin“,* ca să fie pecete pentru cuvântul rostit de Mine și să nu fie desființat. Dar este, oare, cel ce poate desființa cuvântul Meu? Este. Este omul; omul care trăiește pentru sine; dar cuvântul Meu rămâne rostit, și este, și stă la judecată cu cel ce calcă peste el, căci omul trăiește pentru el și pentru cei ieșiți din el, ca să fie ai lui, și nu ai Mei, precum nici el nu este al Meu. Când lui Avraam i-am cerut Mie pe cel ieșit din el, Avraam a împlinit cuvântul Meu, iar Eu i l-am dat înapoi pe cel ieșit din el și i-am făgăduit din el neam veșnic și mare și mult ca stelele cerului, neamul creștinilor, neamul lui Hristos, neam care a trăit și trăiește pe pământ în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Omule de pe pământ, trăiești tu zilele tale în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh? Și dacă Îmi răspunzi cu *„Da“,* ai tu casă în cer? Ai tu avere în cer? Ai tu prieteni în cer ca să-ți deschidă și să intri la adăpost în ziua când se va clătina cerul și pământul? Ți-am dat cheile împărăției cerurilor. Le-ai folosit, omule? Tu Îmi vei spune *„Da“*, Îmi vei spune că Mi-ai dat când Eu n-am avut. Îți spun și Eu câte ți-am dat înapoi pentru ce Mi-ai dat. Ți-am dat îndoit, ți-am dat înmiit. Ți-am dat ploaie, ți-am dat soare, ți-am dat lumină, ți-am dat aer, ți-am dat sare, ți-am dat pâine, ți-am dat umbră și răcoare, ți-am dat dulceață, ți-am dat zile, ți-am dat sănătate, ți-am dat vindecare, ți-am dat bucurie, ți-am dat putere, ți-am dat iertare pentru toate ranele pe care Mi le-ai făcut prin păcatele tale pe care Mi le-ai adus și Mi le aduci mereu înainte ca recunoștință pentru tot ce ți-am dat și îți dau Eu. Dar tu trăiești pentru tine, nu pentru Mine, căci cel ce trăiește pentru Mine nu trăiește pe sărite, ci mereu trăiește și învață învățătura Mea pentru cei mântuiți.

Omule despărțit de Mine, am murit, și pentru om am murit atunci când am murit. Am fost Dumnezeu, și tot am murit. Am murit ca să mori și tu, ca să faci și tu ce fac Eu, și ca să înviezi și tu cum am înviat Eu. Îți voi cere socoteală, omule, că de aceea M-a trimis Tatăl din nou pe pământ; M-a trimis să-ți arăt cuvintele tale și faptele tale, care te vor mântui sau te vor osândi. Ți-ai făcut rost de pedeapsă pentru viața pe care ai avut-o pentru tine. Eu am zis s-o trăiești pentru Mine, și tu te-ai făcut surd pentru cele ce ți-am cerut. Vine împărăția Mea peste pământ și te prinde din urmă și nu te găsește trecut în Cartea Vieții, că nu te-ai scris în ea cu mântuirea ta. Eu sunt mântuirea ta, și tu nu M-ai trăit, omule. Cartea Mea de azi este venirea Mea la tine ca să te scol pentru Mine și pentru trâmbițarea Mea peste tot omul, căci am lucrare coborâtă din cer pe pământ, ca să rușinez cu ea toată fapta omului cel ce a trăit fără Mine pe pământ.

Vin mereu cuvânt pe pământ ca să-Mi pregătesc calea arătării trupului Meu cel înălțat la Tatăl după învierea Mea dintre cei morți. Tot omul Îmi pregătește calea venirii Mele și nu vrea să știe cum voi veni, dar el Îmi pregătește venirea. Cei răi Îmi pregătesc venirea ca să-i curăț de jegul fărădelegilor lor cu care Mi-au îngreuiat pământul de sub ei. Cei sfinți Îmi grăbesc venirea ca să iau de pe ei apăsarea timpului și să le dau plata răbdării sfinte, fiindcă între răbdări este răbdarea sfântă, care se plătește cu cer nou și cu pământ nou. Amin.

Tot lucrul se lămurește în foc, căci *«Domnul face din îngerii Săi duhuri, și din slugile Sale, pară de foc».* Fac din voi pară de foc peste pământ, fiilor din grădina cuvântului Meu. Lucrul vostru cu Mine este foc. Lucrul Meu cu voi este foc curățitor. Cuvântul Meu cel coborât din cer până la voi, foc este. Cuvântul vostru cel ieșit prin Mine din gura voastră, este foc și adevăr, că am făcut din voi slujitori pentru împlinirea cuvântului Meu peste pământ. Amin. Las la voi învățătură pentru toți cei care s-au dat Mie ca să fie apoi cu voi în lucrul Meu. Învățați-i mereu, învățați-i să nu fie lacomi, să nu fie singuri în gând și în cuvânt și în faptă. Învățați-i să nu fie pofticioși, căci pofta este faptă care-l rușinează pe om. Învățați-i să nu-și agonisească singuri, fără Mine și fără voi. Învățați-i să nu aibă nimic decât ce le dau Eu și voi, și să nu-și ia singuri de la Mine și de la voi, ca să nu fie pedeapsă pentru faptă, ci să fie binecuvântare pentru supunere, căci varga este pentru cel nebun. Învățați-i pe cei ce vin să se dăruiască Mie. Învățați-i ce este dăruirea omului care se dăruiește pe sine lui Dumnezeu. Vreau să Mă uit la ei cu plăcere cerească. Plăcerea cerească trage la cei cerești. Vreau să nu vă apese, vreau să nu vă supere, vreau să nu vă îngreuieze lucrul

vostru cu Mine, ci mai degrabă să vă sprijine cu frăţească iubire, cu nefăţarnică dăruire, că lucrul cel pentru venirea Mea e greu de tot, fiindcă n-am ajutor de pe pământ, iar voi sunteţi pe pământ, fiilor. Am spus vouă pildă din cer despre sfântul care avea ucenici în vremea lui pe pământ şi care se ocupa de ucenicii lui îndeaproape căutându-le la gânduri, la fapte, la iubire, la lepădarea de sine a ucenicilor. Vreau de la voi să faceţi rod viu din cei adăugaţi grijilor voastre, că am nevoie de fii vii, mâi copilaşi roditori de suflete vii.

Eu am grijă de toţi fiii care s-au dăruit Mie cu totul, şi cu greu am grijă, că omul de pe pământ a pus mâna pe bani şi a băgat totul sub stăpânirea banului. Banul este împăratul lumii, iar lumea s-a întărit pe pământ, şi Eu Mă rog la lume pentru un colţ de pământ în care să Mă odihnesc cu lucrul Meu, pentru un colţ de libertate sfântă, pentru o bucată de lemn sau de piatră sau de pâine sau de viaţă. Dar voi învăţaţi-i sărăcia pe cei ce s-au dat Mie cu totul, şi dacă au, să dea de la ei ce au, şi să aibă de la Mine pâinică şi apică şi hăinică şi acoperiş, căci Eu, Domnul, trudesc prin voi, prin lucrul mâinilor voastre, lucru sfânt pe care-l dau ca să cumpăr de la om milă pentru lucrarea cea cerească a venirii Mele.

Fericit este omul pe care-l va găsi venirea Mea lucrând şi sprijinind truda voastră cea pentru Mine. Eu voiesc să întind cortul împărăţiei Mele, ca să am locaşuri multe pentru tot omul pe care-l voi găsi agonisindu-şi în cer locaş. În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri, după fiecare slujbă închinată cerului pe pământ, dar voi fiţi locaşul Meu, ca să am venire pe pământ, fiilor, şi să vă învăţ viaţa cea întru venirea Mea, căci venirea Mea este acolo unde sunt Eu cu voi, după cum este scris: *«Acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi, după cum v-am pregătit Eu sălaş».*

Vă spun vouă, fiilor; vouă şi celor ce s-au dat Mie cu totul: nu căutaţi să vă faceţi loc lângă Dumnezeu, ci căutaţi să-I faceţi loc lui Dumnezeu lângă voi şi în voi, căci împărăţia cerurilor va fi pe pământ. Amin, amin, amin. Şi va fi cer nou şi pământ nou, după cum Eu, Domnul, am făgăduit, iar între cer şi pământ, omul drept, omul sfânt, poporul sfinţilor Mei, ţara Mea pe pământ ca şi în cer, căci cerul va fi pe pământ, iar cortul cerului va fi sus şi va acoperi poporul sfinţilor. Daţi Domnului popor sfânt, fiilor lucrători cu cerul pe pământ. Eu sunt Învăţătorul, iar voi, lucrătorii învăţăturii Mele. Sculaţi-vă şi lucraţi mereu, căci voi, ca şi sfinţii care aşteaptă ridicarea trupurilor lor, nu trebuie să dormiţi, ci trebuie să lucraţi popor sfânt, pentru ca să întâmpine învierea morţilor şi viaţa veacului ce vine. Amin.

Mă ridic în picioare din zi în zi tot mai mult, şi umilesc pe toţi cei ce încă vă mai împung pe voi, ca să vă fac cale cu veacul cel nou peste pământ. Mă scol în puterea Mea cea nebiruită, şi Îmi fac loc cu voi, ca să plătesc celor ce Mă iubesc pe Mine şi pe voi, şi care adună cu Mine şi nu risipesc în plăceri. Mă scol ca să plătesc şi celor ce vă asupresc şi vă nedreptăţesc şi vă strâmtorează pe voi pentru că sunteţi ai Mei şi nu ai lor. Dar voi iertaţi, că spre aceasta aţi fost chemaţi, şi fiţi oglinda Mea, fiilor.

Din nou vă spun: învăţaţi învăţătura Mea peste cei mântuiţi, peste cei ce au scăpat de rătăcirea cea de pe pământ. Deosebiţi la dreapta voastră pe cei scăpaţi şi îndemnaţi-i în desăvârşită ordine sufletească şi trupească şi frăţească şi duhovnicească, iar pe cei încă încurcaţi sfătuiţi-i cu milă şi ţineţi-i în stânga, căci dreapta este dreapta, şi stânga este stânga, şi fiecare mână îşi are pe ai ei, după cum şi Eu lucrez. Aveţi grijă, că venirea Mea nu vine peste amestecare, iar voi nu vă ruşinaţi de faţa omului, ci ascultaţi-Mă pe Mine ca să am cale de venire, fiilor. Cel ce nu are putere pentru lepădare de sine, acela este slab. Să nu-şi ia singur unul ca acela când este vorba de cele de la Mine, şi nici să nu dea cele de la Mine, că este slab, iar lucrul Meu este tare şi este întreg. Eu sunt Cel bogat în har, nu în cele pământeşti. Tot aşa să fie şi cel ce voieşte să se adăpostească de arşiţă sub viţa Mea, sub învăţătura Mea. Amin.

Fiilor, este mult de lucrat şi de orânduit. Trebuie bogăţie de înţelepciune şi de har peste cei dăruiţi Mie cu totul. Trebuie sfială de la ei la Mine, de la ei la voi. Trebuie sfială sfântă, trebuie evlavie sfântă, care să-Mi facă Mie bine, nu lor. Trebuie smerenie fiecare pentru celălalt, şi trebuie cârmă sănătoasă în toată vremea, care să vă dea vouă socoteală pentru tot lucrul, iar voi să-Mi daţi Mie, să puneţi înaintea Mea pricinile lui Israel, poporul Meu cel nou, modelul Meu cel nou, omul cel după chipul şi asemănarea Mea.

Astăzi este sărbătoare şi post. Este scris peste biserica Mea pomenirea lui Maria Egipteanca. Ea a fost sărbătoarea Mea pe pământ, şi a trăit mai presus de firea cea omenească, până ce s-a suit la cer, la sfinţii din cer. Ea a fost minune care a minunat pe îngeri, că am spus că cei ce vor crede Mie dându-se Mie cu totul, aceia vor lucra lucruri şi mai mari ca acelea ce s-au făcut prin Mine la credinţa celor credincioşi care M-au văzut pe Mine cu trupul pe pământ. Maria Egipteanca nu M-a văzut pe Mine trup pe pământ, dar a crezut fără să vadă şi a putut mai mult ca toţi cei de până la ea credincioşi. Ea n-a avut nici un sprijin de pe pământ, ci numai din cer, căci făcuse din ea locaş al cerului cel de sus, şi iată, credinţa celor credincioşi face faptă pe Dumnezeu în ei.

Fiilor, râvniţi la faptele credinţei sfinţilor care s-au făcut pe pământ cer pentru Dumnezeu. Fiilor, râvniţi la sărăcia cea pământească şi la bogăţia cea cerească pe care le-a dobândit Maria Egipteanca după ce s-a dat Mie cu totul. Mare har şi mare dar este preoţia, dar mai mare har şi dar este sfinţenia din om, fără de care nimeni nu poate vedea pe Dumnezeu. Smerenia înalţă pe om deasupra trupului său mai mult decât iubirea de Dumnezeu, căci cel smerit este cumpătat şi înţelept şi mulţumit prin smerenie, şi unul ca acela nu cade din har, căci este umilit, iar cel umilit se înalţă de pe pământ spre cer.

Nu ştiu cum să-l mai învăţ pe cel iubit de Mine ca să-Mi fac loc în el cu lucrarea harului Meu. Nu ştiu cum să-i mai vorbesc celui iubit ca să izvorască din el umilinţă înaintea Mea şi în mijlocul bisericii Mele, spre pildă frăţească şi spre armonie folositoare Mie, ca să am crucea uşoară între cer şi pământ, ca să fiţi voi uşuraţi de apăsări, fiilor din grădina Mea, fiilor care staţi sub greutatea lucrului împlinirii cuvântului Meu şi al venirii Mele cu cele veşnice peste pământ. Nu vă descurajaţi. Puţin, puţin, şi va fi uşor apoi. Puţin, puţin, fiilor îngreuiaţi de grijile Mele. Eu văd cât vă este de greu, căci sunteţi în trup, şi e greu, dar Eu sunt sub greul vostru cu Mine şi salt pe umerii Mei greul vostru când vă văd doborâţi, şi dau peste voi îngeri întăritori şi purtători de grijă, şi trezesc pe pământ oameni pentru sprijinul lucrului Meu. Din nou rostesc şi înnoiesc cuvântul şi ridic pentru Mine şi pentru voi ajutor de pe pământ. Amin, amin, amin. Ridic pe Simon Cireneanul, şi Eu îi voi plăti lui, căci crucea Mea e grea şi multă, iar voi sunteţi mici pe pământ, şi sunteţi slabi, pentru ca să Mă pot Eu desăvârşi în voi şi prin voi peste pământ cu venirea Mea. Cei mari şi cei tari nu au timp, nu au iubire pentru sfinţenia Mea în ei, dar voi sunteţi mici şi slabi, iar Eu Mă slăvesc în voi cu slava cuvântului Meu. Amin.

Eu sunt Cel ce am întocmit în cer şi pe pământ cuvântul prin care le-am făcut pe toate câte sunt văzute şi nevăzute de om. Numele Meu este Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin, amin, amin. Eu sunt Dumnezeu deopotrivă în cer şi pe pământ, şi îi numesc cu numele Meu pe toţi cei care ştiu ce este credinţa în Dumnezeu şi fapta credinţei şi învăţătura Mea peste cei mântuiţi. Amin, amin, amin.

15/28 martie 1999

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Omul este fără de stăpân şi nesupus lui Dumnezeu. Pilda câinelui şi a lupului. Ascultarea este lucrare sfântă, iar mânia nu are nimic cu dreptatea sfântă. Cercetarea poruncilor aduce împlinirea lor. Nu mai este om sfânt care să scoată demonii din oameni.

Bat la porţile dintre cer şi pământ. Sunt Domnul, şi Unul este Domnul, şi Se numeşte Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin. Din veac şi până în veac aşa lucrez, prin porţi intru în biserică, în locul unde sunt adunaţi mai mulţi în numele Meu cel sfânt. Prin porţi lucrez peste orice stare de pe pământ, plăcută sau neplăcută Mie. Dar ştie, oare, omul ce este această poartă dintre cer şi pământ? Nu ştie, nu ştie că este, dar ea este, din veac şi până-n veac. Omul cel pregătit de Mine ca să-l chem şi să-l aleg şi să-l încredinţez că este Dumnezeu şi că lucrează prin porţi, omul cel supus Mie prin puterea Mea, aceasta se numeşte poarta dintre cer şi pământ. Amin, amin, amin.

Bat la porţile dintre cer şi pământ. Îmi aşez paşii Mei cereşti pe cărare, dar cărarea se face cărare numai când are omul nevoie de Mine. Altfel, vin cu forţa, şi e greu când vin aşa, că Eu sunt un Dumnezeu mare, iar cărarea este mică şi cu greu Mă ţine pe ea. O, greu se mai învaţă omul cu cărarea Mea spre el, greu de tot, că omul este ca omul, şi altfel nu vrea omul să fie; nu vrea să fie nici înger, nici slugă, nici ucenic, nici fiu, că omul se deprinde prea greu cu ascultarea şi cu iubirea, şi de aceea spun Eu că omul e ca omul, şi altfel nu vrea omul să fie. Scris este în Scripturi: *«Boul îşi cunoaşte stăpânul, şi asinul, ieslea domnului său, dar omul nu Mă mai cunoaşte, şi s-a depărtat de Mine»*. Omul e ca omul, şi s-a făcut nepăsător şi neascultător şi nesupus, şi nu are nevoie de stăpân. Dacă ar şti omul că cel fără stăpân nu cunoaşte pe Dumnezeu, dacă ar vrea omul să creadă că stăpânul fără supuşi nu are lucru bun pentru Dumnezeu, dacă ar şti creştinul că fără duhovnic nu are pe Dumnezeu, dacă ar şti duhovnicul că fără lucru de ucenici nu are lucru, nu are formare, atunci s-ar întoarce omul cu faţa spre Dumnezeu şi s-ar privi în oglindă şi n-ar mai uita faţa firii sale. Dar Eu, Domnul, Mă îndrept spre om ca să-l învăţ să Mă ia de Stăpân peste el şi să nu fie liber, căci cel liber umblă hoinar şi n-are căpătâi, dar cel supus are tot ce trebuie să aibă.

Umbla odată câinele cel credincios omului, umbla liber, şi s-a întâlnit cu lupul. Lupul l-a întrebat cum de este el frumos şi voinic. Câinele i-a răspuns: *„Sunt la stăpân, şi la el am căsuţă, am hrană, am apă, am umbră, am îngrijire de la stăpân, şi nu fac nimic mai mult decât că latru când şi când la cei străini, ca să ştie străinii că sunt prietenul şi păzitorul stăpânului meu în vreme de zi şi de noapte, în vreme de necaz"*. Lupul i-a spus câinelui: *„Vreau şi eu să merg cu tine, că sunt flămând şi fără adăpost, şi sunt slab din pricina nemâncării. Cer la Dumnezeu hrană când mi-e foame, şi Dumnezeu îmi dă puţin, că sunt lup făcător de rele pentru cei răufăcători. Sunt liber, dar hrană n-am decât dacă-mi dă Dumnezeu. Merg şi eu cu tine la stăpân"*. Câinele l-a luat cu el pe cale, dar pe când ei mergeau, lupul a văzut la gâtul câinelui un semn, o urmă săpată în blană. *„Ce este această urmă la gâtul tău?" „Este legătura în care stau la stăpân. Stau legat, nu stau liber; stau la locul meu şi îmi cunosc locul şi mă supun stăpânului în toate."* Lupul s-a speriat atunci, şi a zis: *„Mai bine stau flămând şi pribeag decât să stau legat"*. *„Dacă-i aşa,* i-a zis câinele, *dacă nu poţi sta de bunăvoie supus şi legat, atunci soarta ta este aceasta pe care o ai: să n-ai stăpân, să fii hoinar şi fără căpătâi, să nu aibă cine te îngriji la necaz, şi să flămânzeşti pe pământ umblând după pradă"*.

Iată, bat la porţile dintre cer şi pământ, şi sunt Domnul, şi Mă îndrept spre om ca să-l învăţ să Mă ia şi să Mă aibă de Stăpân peste el şi să nu stea liber, căci cel liber umblă după pradă, umblă hoinar, fără căpătâi, umblă în voile lui, şi vai celui ce are voile lui!

Intru în Ierusalim pe asin, căci asinul este cel ce cunoaşte ieslea stăpânului său, este cel ce înţelege pe Dumnezeu. Omul care Mă poartă pe Mine spre om, este cel ce se supune aşa cum s-a supus asinul care M-a purtat pe Mine în ziua sărbătorii de azi, acum două mii de ani când Eu, intrând în Ierusalim pe asin, mulţime multă venită la praznic auzind că Eu vin, au luat ramuri de finic şi M-au întâmpinat zicând: *«Osana întru cei de sus! Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Împăratul Care vine întru numele Domnului!»*. Atunci, fariseii cei fricoşi, zicându-Mi Învăţător, Mi-au zis să-Mi cert ucenicii ca să nu-Mi cânte aşa, dar Eu le-am răspuns că dacă ei vor tăcea, pietrele vor striga pentru Mine că sunt Fiul lui Dumnezeu.

Mă îndrept spre om ca să-l învăţ învăţându-vă pe voi, copii ai cuvântului Meu. V-am născut prin cuvântul adevărului, după a Mea voie, ca să fiţi voi începătură făpturilor Mele. Sârguiţi-vă în toată vremea să ascultaţi, căci ascultarea este mai mare decât vorbirea, care poate aduce până şi mânie prin ea, iar mânia omului nu are nimic cu dreptatea Mea. Cuvântul blând, Eu l-am sădit în voi. Primiţi cuvântul Meu, că el poate mântui sufletele voastre de orice rău, de orice mânie. Cel ce ascultă cuvântul cel de la Mine şi nu se face numaidecât împlinitor al lui, acela se amăgeşte pe sine şi seamănă cu omul care vede în oglindă faţa firii sale, şi după ce s-a privit pe sine, îndată uită ce fel era. Dar dacă vă uitaţi bine în legea cuvântului Meu cel desăvârşit, care liberează pe omul care stăruie în el, în cuvântul Meu, făcându-se nu auzitor care uită, ci împlinitor a tot cuvântul Meu, acela fericit va fi în faptele sale. Amin.

Vin să vă învăţ pe voi, căci cu voi grăiesc din cer pe pământ, iar cerul se coboară la voi cu Mine când grăiesc cu voi. Vin să vă învăţ pe voi, ca să aibă învăţătură omul care voieşte să înveţe legea cea desăvârşită a libertăţii, căci scris este în Scripturi: *«Cine s-a uitat de aproape în legea cea desăvârşită a libertăţii şi a stăruit în ea, făcându-se nu auzitor care uită, ci împlinitor al lucrului, acela fericit va fi în faptele sale, şi se va păzi fără de pată din partea lumii»*.

Omul e ca omul, şi s-a făcut nepăsător şi nesupus, iar cine nu iubeşte supuşenia, nu are stăpân peste el. Dacă ar şti omul că cel fără stăpân nu este plăcut Mie, atunci s-ar întoarce omul cu faţa spre Dumnezeu şi s-ar privi în oglindă şi n-ar mai uita faţa firii sale, şi ar scăpa omul de păcatul părerii de sine, şi apoi de păcatul mulţumirii de sine, care înseamnă iubire de sine şi înseamnă om singur, om fără stăpân. Dacă ar şti creştinul că fără duhovnic nu are pe Dumnezeu, atunci şi-ar

face omul duhovnic, ca să aibă pe Dumnezeu, ca să Mă aibă pe Mine de Stăpân peste el, că Eu sunt pentru om prin porţi, aşa cum prin trupul asinului Mi-am făcut intrarea Mea cu slavă în Ierusalim. Asinul M-a purtat, iar Eu am intrat, şi cei mulţi M-au mărturisit de Stăpân peste ei, căci aşa este lucrul lui Dumnezeu peste pământ şi peste om.

Duhovnicul este oglinda în care trebuie să se uite omul şi să vadă. Duhovnicul trebuie să fie el însuşi legea cea desăvârşită a libertăţii, iar cei de sub mâna lui trebuie să audă şi să împlinească, şi apoi să fie fericiţi întru faptele lor, şi numai aşa se vor păzi fără de pată din partea lumii.

Omul e ca omul, nepăsător şi nesupus, dar la voi vin Eu, fiilor supuşi. Vă învăţ supuşenia. Supuneţi-vă unii altora la ce este bine, şi daţi loc şi daţi creştere duhovnicului, şi faceţi-Mi cale spre voi, şi vouă spre Mine, prin binecuvântare, fiilor. Nu lucraţi nici un lucru fără binecuvântare, căci lucrul vostru este lucru pentru Mine, pentru lucrul Meu cu voi peste pământ. Nu fiţi voi înşivă în îndeletnicirile voastre cu Mine, ci să fiu Eu Însumi întru ele prin voi. Amin. Cercetaţi poruncile Mele. Dar cum se face această lucrare de cercetare a poruncilor? Iată cum: orice clipă şi orice faptă a ei vă învaţă ea însăşi ce aveţi de făcut cu ea, după poruncile Mele. Dacă omului îi vine în faţă faptă de neiubire de Dumnezeu şi de semenii lui Dumnezeu, faptă de furt, faptă de desfrânare, faptă de minciună, faptă de ucidere, faptă de lăcomie, faptă fără porunca Mea cea din lege, atunci omul este învăţat de însăşi clipa faptei ce are de făcut, după porunca Mea şi nu după fapta care-i vine în faţă, şi fericit va fi acela în faptele sale şi se va păzi fără pată din partea lumii.

Tot lucrul vostru trebuie să fie pentru Mine, fiilor din grădină, şi voi, cei ce vă hrăniţi din grădină spre viaţă fără de prihană, şi voi, cei care auziţi fără să împliniţi. Viaţa trăită după poruncile Mele, aceea este viaţa omului, dar omul e ca omul, şi stă nepăsător şi nesupus, şi omul e ca lupul care umblă după pradă, după apucat.

Voiesc să binecuvintez cu cuvânt nou căsuţa Mea din deal. În ea să se aciueze fii pe potriva Mea, că ea este mărgăritar al lucrului Meu de la voi, fiilor prin care Eu, Domnul, binecuvintez tot ce am de binecuvântat pe pământ şi în cer. Aduceţi Mie ramuri de finic şi strigaţi-Mi: *„Osana!“.* Aduceţi-Mi Mie fii pe potriva Mea, vlăstari noi, care au de învăţat statul în viţă, căci scris este: *«Orice mlădiţă care stă în viţă, aduce roadă în viţă, nu în sine»,* fiindcă Eu am spus: *«Binecuvântarea Mea curge acolo unde sunt ai Mei împreună, fraţi împreună».* Aduceţi Mie rod viu, rod verde, şi fiţi oglindă pentru cei ce cresc pentru Mine, şi fiţi duhovniceşti, măi fiilor, că duhovnicii din biserica din lume nu sunt duhovniceşti, nu sunt curaţi, nu sunt săraci de lume, nu sunt sfinţi cu viaţa şi cu fapta, nu sunt cu mâinile curate, şi sunt lacomi de cele lumeşti, şi sunt stricaţi cu simţurile cele trupeşti şi cele duhovniceşti, şi sunt ruşinaţi de îngerii cei răi, căci duhovnicii lumii sunt trupeşti. Ei cunosc cuvântul Meu, dar nu-l împlinesc, şi se fac pe sine de ocară. Dar voi aduceţi Mie ramuri de finic, rod viu, rod verde, rod ceresc, fii pe potriva Mea, săraci de cele pământeşti şi bogaţi în cele cereşti şi duhovniceşti pe pământ. Învăţaţi pe toţi cei ce se hrănesc cu cuvântul Meu, învăţaţi-i să se roage pentru libertate, pentru ca să aibă peste ei legea cea desăvârşită a libertăţii, şi nu să audă fără să împlinească ei cuvântul Meu, ci să se păzească fără de pată din partea lumii, şi să zică: *„Doamne, desparte-mă de oamenii acestei lumi ce-şi iau partea în viaţă, al căror pântece s-a umplut de bunătăţile Tale. Doamne, dă-ne putere să lucrăm poruncile Tale şi să fim cumpătaţi, pentru ca să creştem înaintea Ta rod viu şi să ştim lucrarea viţei şi lucrarea mlădiţei“.* Amin.

Fiilor, vă spun vouă că viţa este cea cu mlădiţe, că iată, via din lume am tăiat-o, că nu are mlădiţe şi că s-a uscat. Fiţi via Mea, via Mea cea nouă, şi aduceţi Mie ramuri noi, mlădiţe vii, care se hrănesc din viţă împlinind lucrarea viţei, aceeaşi lucrare viţa şi mlădiţa, căci altfel, mlădiţa care nu rodeşte din viţă se usucă, şi apoi se taie. Spori-vă-va Domnul pe voi şi pe mlădiţele care dau din voi, ca să vă dau plată pentru rod. Amin.

Binecuvintez cu cuvânt nou căsuţa Mea din deal, cea pe care am pus-o să fie pentru Mine lângă staulul cuvântului Meu. Să aciueze în ea copii sfinţi, copii prunci, căci cel ce vine la Mine trebuie să se facă prunc, nou-născut, începătură făpturilor Mele, pietre de temelie pentru Mine, pietre mărturisitoare, căci aşa am spus: *«Pietrele vor striga».* Amin. Căci cei ce trebuiau să strige atunci şi acum, n-au strigat pentru Mine ca să le fiu Stăpân, şi au spus să tacă cei ce strigau şi cei ce strigă. Cel ce se clatină, acela se şi teme, şi de aceea se şi ascunde, dar voi mărturisiţi pentru Mine înaintea oamenilor. Pietre care grăiesc să fiţi, căci cei fricoşi tac; tac şi se ascund de mânia Mea, de cuvântul Meu, cuvântul adevărului, prin care Eu, Domnul, v-am născut pe voi după a Mea voie, ca să fiţi începătură făpturilor Mele. Amin.

Omul este ca omul, şi altfel nu vrea omul să fie. Boul îşi cunoaşte stăpânul, şi asinul, ieslea domnului său, dar omul nu Mă mai cunoaşte, şi s-a depărtat de Mine, şi slujeşte demonilor. Toţi oamenii sunt chinuiţi de demoni, şi nu este pe pământ om sfânt ca să scoată demonii din oameni. Nimeni nu vine la Mine ca să scot demonii din el. Stă omul în el chinuit de patimi trupeşti şi de lăcomie, de cele ce pier, şi nu vine la Mine ca să-l scap de aceşti demoni. Acest soi de demoni nu ies din om decât cu post şi cu rugăciune, precum am spus Eu atunci ucenicilor Mei, care n-au putut să scoată demonii din om. Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să se roage Mie pentru om postind, şi trebuie să postească pentru om rugându-se Mie; altfel demonii nu se tem şi nu se depărtează din cel cuprins de ei.

Fiilor, fiţi atenţi, fiţi treji şi lucrători mereu peste via Mea cea nouă. Fiţi cu rânduială şi cu vorbire spre zidire de suflete. Fiţi buni înaintea Mea, fiţi bunul Meu şi zidiţi împărăţia Mea cu care vin la voi. Scris este: *«Bun este omul care-şi rânduieşte vorbele sale cu judecată; acela în veac nu se va clătina».* Fiţi atenţi în toată vremea, căci cuvântul vostru este rupt din Mine, fiindcă voi sunteţi voia Mea peste pământ. Să asculte de voi cei ce s-au dat Mie, căci am făcut din voi viţă nouă din care cresc mlădiţe noi. Aduceţi Mie mlădiţe noi, aduceţi Domnului miei. Amin.

Binecuvântat este Cel ce vine din cer la voi cuvânt nou, cuvântul adevărului, prin care v-am născut pe voi după a Mea voie, ca să fiţi începătură făpturilor Mele, începătură de nou Ierusalim pentru venirea Mea pe pământ. Amin, amin, amin.

22 martie/4 aprilie 1999

Praznicul Buneivestiri

Nu mai sunt închinători adevăraţi. Domnul va răscumpăra pe Israel cel după trup, prin rămăşiţa lui cea aleasă prin har. Se vor jeli bogaţii care nu L-au miluit pe Dumnezeu. Iubirea este altfel în cer. Pomana de un an de la mutarea la cer a surioarei sfintei Virginia: Maria Ielica.

Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, cuvântând din cer pe pământ. Amin.Vin din cer cu-

vântând, şi am venit pe pământ. Mă binevestesc pe Mine Însumi cu praznic de bunăvestire peste biserica Mea. Mă binevestesc că vin din cer, şi că am venit pe pământ ca să-Mi pregătesc venirea, că n-are cine Mi-o pregăti aşa cum trebuie să fie această pregătire de venire a Mea. Omul Mi-o pregăteşte ca pe pământ, mâncând şi bând şi nuntind ca pe pământ, dar Eu trebuie să am pregătire înaintea venirii Mele, ca în cer pe pământ, căci aşa am zis: *«Precum în cer aşa şi pe pământ»*. Amin.

Pace vouă, fiilor din grădină, şi pace de la voi lui Israel, poporul Meu de azi, poporul cel împlinitor al venirii Mele, agoniseala Mea dintre oameni. Pace vouă, căci voi sunteţi cei ce Mă binevestiţi că vin, aşa cum Gavriil arhanghelul M-a binevestit că vin prunc prin Fecioară acum două mii de ani. Pe vremea aceea M-am supus legii din Israel şi n-am putut să dau darurile Mele celor de sub lege, căci ei M-au omorât după lege. Dar acum vin cu daruri, iar Mihail arhanghelul, îngerul Meu şi al vostru, lucrează de la Mine peste voi daruri cereşti.

Legea trupului este una, iar legea darului este alta. V-am învăluit pe voi în taina darurilor Mele cereşti şi am trimis înaintea Mea pe Mihail, îngerul Meu, care lucrează cuvântul Meu, ca să mărturisească vouă cele ce au să fie după această bunăvestire a venirii Mele, şi venirea Mea va fi, că scris este: *«Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă»*. Amin, amin, amin. Gavriil arhanghelul a slujit împlinirea legii şi a binevestit atunci venirea Mea în trup. Mihail arhanghelul cel de la început, slujeşte la sfârşit împlinirea darurilor, căci este îngerul Meu şi al vostru, îngerul cuvântului Meu.

I-am învăţat pe ucenicii Mei să spună să fie voia Mea precum în cer aşa şi pe pământ; i-am învăţat să ceară de la Tatăl să fie voia Tatălui pe pământ ca şi în cer, dar omul s-a învăţat să zică şi atât. Zice omul ce l-am învăţat Eu să spună Tatălui, şi se duce apoi şi îşi face voia lui pe pământ, iar voia Tatălui rămâne în cer. Zi şi noapte îşi face omul voia lui zicând: *„Fie voia Ta, Tată, precum în cer aşa şi pe pământ"*. Iată, nu sunt pe pământ închinători adevăraţi, căci tot omul una zice şi alta face, călcând legea cea din cer şi cea de pe pământ. Cum să n-o calce pe cea din cer dacă o calcă pe cea de pe pământ, pe care el, omul, a făcut-o ca să fie şi ca să se ţină? Încurcarea limbilor de pe pământ este plata vieţii mincinoase a omului, şi omul este ucigaş a tot lucrul bun. Nimic trainic nu rămâne pe urma omului, nimic decât nume omenesc şi mândrie de la pământ şi până la cer. Dar Eu, Domnul, vă binevestesc vouă şi celor credincioşi Mie şi vouă, vă binevestesc bucurie mare, că Eu vin curând, curând. Aceasta este ce vă binevestesc Eu: venirea Mea din cer pe pământ, ca să fac cer nou şi pământ nou pe pământ, ca să se împlinească cuvântul spus de voi, ca să fie voia Tatălui precum în cer aşa şi pe pământ.

Binevestiţi şi voi. Fiţi îngerul buneivestiri întru sfârşitul timpului omului. Fiţi popor binevestitor, fiţi lucrarea îngerului Meu, care lucrează prin trupurile voastre, care coboară darul Meu peste voi, ca să fiţi voi îngerul buneivestiri, venirea Mea cea din urmă. Merg cu voi spre oameni, şi fără voi nu merg. Dacă Eu grăiesc din cer cu voi, aceasta înseamnă că merg cu voi spre oameni. Şi va veni o vreme dulce, o vreme cerească pe pământ pentru voi şi cu voi, că vă va iubi şi vă va căuta tot omul care va mai fi pe pământ, căci în curând Mă voi slăvi cu slavă mare prin voi peste România, peste ţara Mea cea din urmă. Prin ea vin şi pentru poporul Israel cel care M-a omorât în mijlocul lui. Prin România vin şi pentru Ierusalimul patimilor Mele, că voi strânge mulţime multă de oameni semeţi, de oameni călcători de porunci, şi Mă voi judeca cu ei acolo; acolo unde am venit Eu între ei trup acum două mii de ani. Aici voi rosti cuvântul durerii Mele şi al dreptăţii Mele, iar acolo îl voi împlini, şi Mă voi judeca cu poporul pentru care M-am răstignit de bunăvoie pe cruce.

Eu trebuia să mor pentru tot restul popoarelor de pe pământ, ca să le răscumpăr de sub necunoştinţă, dar nu a fost aşa, şi am murit pentru poporul Israel, ca să-l răscumpăr de sub lege, că scris este: *«Cel ce nu împlineşte legea, este vinovat»*. El a cunoscut de la Mine legea şi a fost vinovat că n-a crezut în Mine când am venit din cer de la Tatăl ca să fiu în mijlocul lui. Iată, taină descoperită vă spun: poporul Israel a ştiut că Eu sunt Hristosul Tatălui şi că trebuie să fiu răstignit pentru păcatele lui. Nu Iuda a fost vinovat pentru vânzarea Mea şi pentru moartea Mea. El a fost scula prin care Israel şi-a omorât Dumnezeul, şi scris este: *«Vai celui prin care Fiul lui Dumnezeu va fi vândut şi omorât!»*. Dacă Israel nu urmărea să Mă omoare, nu Mă omora când Iuda Mi-a vândut taina, căci Iuda ştia că sunt Hristos. Mai-marii lui Israel au fost vinovaţi de moartea Mea, şi cu ei, tot poporul Israel, tot, în afară de o rămăşiţă aleasă prin har ca să fie fără de vină şi ca să mărturisească apoi adevărul venirii Mele din cer în mijlocul lui Israel.

În toată vremea am avut pe pământ dintre oameni rămăşiţă aleasă prin har, pentru ca să fie mărturisit adevărul Meu în fiecare vreme, aşa cum vă am pe voi în vremea aceasta, fiilor de lângă venirea Mea. Fericiţi sunteţi voi, cei ce credeţi venirii Mele cuvânt pe pământ. Fericiţi au fost şi cei de atunci, care au crezut venirii Mele atunci. Ca şi atunci, şi cei de azi care-şi zic că sunt mai-marii bisericii, ca şi atunci cred şi cei de acum, cred că sunt Hristosul Tatălui şi că am venit la voi ca să vă pregătesc să fiţi fiii venirii Mele, fiii cei cuminţi ai vremii de acum, rămăşiţă aleasă prin har. Dar Eu am biruit pentru voi şi împotriva lor, căci vremea de acum şi venirea Mea de acum se lucrează cu putere şi cu slavă multă, precum este scris în Scripturi: *«Vor vedea pe Fiul Omului viind pe norii cerului cu putere multă şi cu mărire multă, şi va trimite pe îngerii Săi, şi ei vor răsuna glas de trâmbiţă, cuvântul Meu, care adună pe cei aleşi din cele patru vânturi, de la margini la margini»*. Amin.

Am venit pe pământ şi v-am pregătit pe voi ca să fiţi îngeraşii Mei pentru vestea venirii Mele Mântuitor peste voi, şi Judecător peste cei ce M-au răstignit atunci şi acum prin semeţie. Cei fără de iubire şi fără de minte sunt fără de frică şi sunt semeţi în duhul lor, dar voi fiţi îngerul buneivestiri pentru venirea Mea cea din urmă, şi staţi bine şi cu frică şi cu luare-aminte la cuvintele Mele, că ele sunt venirea Mea cu judecată peste pământ.

Fiilor, înviază morţii la glasul cuvântului Meu. Numai cei semeţi nu vor să învieze, dar vor sta aceştia vrând-nevrând înaintea Mea şi se vor topi ca ceara, că Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, şi vin cu putere multă şi cu mărire multă, precum este scris în Scripturile venirii Mele a doua oară din cer pe pământ, căci pământul este aşternutul picioarelor Mele. Amin. În zadar zice omul că Mi-a luat pământul de sub picioare. Curând, curând tot omul va vedea că e neputincios, şi Mă va primi vrând-nevrând, pentru că Eu vin, şi sunt îmbrăcat în haina judecăţii. Amin. Dar pe voi, fii ai venirii Mele, v-am învăţat mereu să vă feriţi de judecata Mea făcând voia Mea înaintea Mea. Faceţi milostenie multă, cât puteţi de multă, că milostenia este candelă cu untdelemn, candelă aprinsă. Daţi-Mă pe Mine în dar la tot omul care întinde mâna

după hrană din cer. Dați-Mă și la cel ce se rușinează cu Mine și nu întinde mâna decât pe furiș. Dați milostenie pe Dumnezeu la toți cei care nu vor hrana cea din cer, căci Eu, Domnul, le dau pâinea cea amară a îngrijorării la cei nepăsători de suflet. Îi fac pe toți să se îngrijoreze la auzul cuvântului Meu, și se va aprinde foc de jur împrejur și va amenința pământul cu foc și cu judecată, dar țara Mea cu ieslea Mea în ea va fi tronul cuvântului Meu, din care curge cuvânt de foc mistuitor și curățitor peste om și peste pământ.

Dați milostenie pe Dumnezeu, fiilor vestitori ai venirii Mele. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu întru venirea lui Hristos, Fiul Tatălui, și Mă împart prin voi venire a Mea peste tot omul. Sun din trâmbiță. Cuvântul este trâmbița, iar Mihail, îngerul Meu, este îngerul darului Meu peste voi. Să ajungă cuvântul Meu de la o margine la alta a cerurilor și să ardă fărădelegea de pe pământ, căci fac cer nou și pământ nou, și om nou și drept între cer și pământ, iar semeția va cădea în adânc. Amin.

Vin cu vremea cea bună și veșnică pentru voi, vin cu vreme slăvită peste voi, fiilor, și se vor purta după voi împărați și regi, că la voi și cu voi va fi puterea Mea cea multă și slava Mea cea multă, și se vor tângui toți cei care nu v-au iubit pe voi din pricina Mea, și se vor jeli toți bogații care nu L-au miluit pe Dumnezeu, căci venirea Mea a strigat la ei, dar ei s-au ascuns sub bogățiile lor și s-au tras din calea Mea. Iată, scris este: *«Vor zidi case și nu le vor locui; vor cumpăra țarini și nu le vor stăpâni; vor sădi vii și nu vor mânca din rodul lor».*

O, fiilor, treziți în voi cu putere multă și cu mărire multă duhul rugăciunii, închinare adevărată, și ziceți: *„Tată, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ".* Rugăciunea voastră să fie împlinită de către Tatăl. Amin, amin, amin. Iar Tatălui Îi zic: Îți mulțumesc, Tată, că M-ai ascultat prin fiii venirii Mele din cer pe pământ. Am venit să fac voia Ta în ei și peste ei, precum în cer așa și pe pământ. Am făcut din ei îngerul Meu, care binevestește venirea Mea, ca să nu vin pe neștire, ca să nu vin ca furul. Dar omul doarme, doarme adânc, Tată; doarme în vremea venirii Mele, și nu vede cel ce doarme. Dar pe aceștia care sunt venirea Mea, păzește-i Tu, Tată. Dă-le trezie, că e venirea Mea cu ei; dă-le putere, că ei nu trebuie să doarmă în vremea venirii Mele, ci să fie treji și cu candela plină de untdelemn arzând pentru Mine. Amin.

— Eu sunt Tatăl ceresc, Fiule coborât din cer pe pământ, și sunt în Tine cu putere și cu slavă multă, căci Eu și cu Tine suntem una, deopotrivă în cer și pe pământ. Te binevestesc Eu Însumi că ești Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit în cer și pe pământ, la început și la sfârșit, căci Eu în Tine sunt, și Mă binevestesc pe Mine în Tine, și pe Tine în Mine, Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin, amin, amin.

— Iar Eu, Tată, Îți mulțumesc pe pământ și în cer, în cer și pe pământ, și Îmi săvârșesc lucrarea pe care Eu o am de la Tine pentru săvârșit, pentru cer nou și pământ nou, și pentru veacul cel nou după care tânjim de șapte vremi, Tată.

O, copii ai venirii Mele, sunt cu vremea cea din cer peste voi, veac fără de sfârșit, nu vreme ca pe pământ. Dați milostenia aceasta la cei care vor să se facă fii ai Tatălui, căci celor ce cred cuvântului venirii Mele acum, le dau putere să se facă fii ai Tatălui, fii născuți din Dumnezeu, din Cuvântul lui Dumnezeu, ca și voi, că scris este: *«Morții vor învia la trâmbița Mea»,* la cuvântul Meu care este cu voi chemând noroadele la viață de veac nou și veșnic nou. Amin, amin, amin.

*

Și acum, fiilor din grădină, vă binevestesc că intru în grădina Mea cu Verginica și cu surioara ei, pe care am luat-o la cer acum un an. Voi lucrați înaintea Mea pomenirea ei, iar Eu, Domnul, vă întâmpin cu cea întâmpinată de voi.

Verginico, intră în carte! Eu sunt puntea ta de trecere către poporul Meu și al tău. Tu ești mare în cer, că mare a fost lucrarea Mea prin tine, lucrarea Mea cea de pe urmă. Mergem la parastas în grădină. Ia-ți surioara ca să-și vadă sărbătoarea ei pe pământ, că ea a fost puntea Mea de legătură între tine și poporul cel lucrător azi, ca să pot grăi Eu azi de deasupra, și să Mă aibă poporul cuvânt din cer pentru hrană și pentru viață și pentru învierea morților la glasul trâmbițării Mele. Îngerii scriu a noua treaptă, a noua trecere pentru surioara ta, lucru desăvârșit în cer, cetățean ceresc cu trecere deplină înaintea Mea. Te binevestesc pe tine și pe surioara ta în grădină. Binevestește-te și tu, și dă-i poporului graiul cuvântului tău. Eu în tine, și tu în Mine cu praznic de bunăvestire peste Israel cel de azi, peste poporul Domnului, cel din români. Amin.

— Doamne, numele Tău și cuvântul Tău este slavă și putere peste cei din urmă care au din cer spre împărțire vestea venirii Tale cu sfinții, ziua Domnului. Tu ești Cel dintâi și Cel de pe urmă. Tu ești Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, focul cel mistuitor, care m-a pârjolit pe mine vreme de douăzeci și cinci de ani în mijlocul unui popor cu care Tu Însuți ai grăit din cer în vremea mea, vremea cea din urmă. Eu am fost jertfelnic de foc. Cuvântul Tău era jertfa de pe el. Cu foc l-ai hrănit pe Israel cel nou. Tu și cu mine eram un singur trup. Eu cu trupul, și Tu cu Duhul cuvântului Tău, iar după douăzeci și cinci de ani mi-ai luat din văpăi trupul și mi-ai dat cerul. Eu, cu grijă mare de poporul cel lăsat fără hrana cuvântului Tău, m-am rugat Ție s-o cureți pe surioara mea, s-o pețești pentru Tine, iar eu să-Ți fac trecerea mai departe spre popor, Doamne. Tu ai împlinit rugăciunea mea cea pentru poporul meu și mi-ai pregătit puntea. Mi-am așezat lucrarea mea cerească peste surioara mea, și din cer am lucrat pe pământ cu ea, și mi-am încredințat poporul că ea este cuvântul meu prin ea. Am făcut semne mari, doveditoare pentru mine în ea, și Te-am rugat apoi să treci cu mine în ea și Tu, Doamne, iar apoi să-Ți fac trecerea între mine și poporul meu, ca să nu moară lucrarea cuvântului Tău, lucrarea cea începută prin mine de Tine în anul 1955. Ai lucrat minunat, Doamne. Ai lungit zilele surioarei mele și Ți-ai făcut trecerea spre poporul cel nou pe care-l hrănești azi cu tainele cele din urmă, cu împlinirile vestite încă din vremea trupului meu pentru ca să se săvârșească peste pământ.

Binecuvântat să fii pentru darul credinței sfinte, pe care l-ai pus peste cei din urmă, peste cei din grădina Ta de la sfârșit, peste cei care dau oamenilor de pe pământ vestea cuvântului Tău. Mare este acest petecuț de pământ peste care ai lucrat și lucrezi cu tot cerul la început și la sfârșit, locul în care se deschide cerul și pământul, taină de cer nou și de pământ nou, miezul împlinirilor vestirilor Tale cele de șapte veacuri întocmite ca să fie acum, și pe care Tu le-ai vestit prin toți proorocii, iar la sfârșit prin mine peste pământ, că eu am fost jertfelnicul cel de foc al Tău pe pământ.

Ți-am hrănit poporul cu credință și cu nădejde, Doamne, căci cu cel credincios Tu poți să lucrezi tot ce vrei Tu. I-am dat poporului punte de trecere spre cuvântul Tău pe surioara mea. A trecut un an de când am venit din partea Ta și am

luat-o la cer şi am condus-o cu îngerii prin cele douăzeci şi patru de strâmtori între cer şi pământ, între om şi Dumnezeu, după ce sufletul părăseşte locaşul trupului său. Ea a trecut cu uşorul din loc în loc până la scaunul slavei Tale, până la al nouălea cer, Doamne, aşa cum şi strămoşii grăiau, căci azi nu se mai grăieşte pe pământ de căile cerului, că s-a sculat omul învăţat şi a spus că e minciună de la om ceea ce strămoşii aveau de la Tine spre ştiinţă. Iată, duhul umilit al surioarei mele a fost jertfa cea adusă de ea Ţie, iar Tu ai făcut pentru mine şi pentru Tine punte de trecere prin ea, ca să fie cuvântul Tău spre lucrare mai departe peste pământ. Acum stai în văzduh şi lucrezi peste grădină, căci aceasta este vremea, şi aşa lucrezi acum la venirea Ta.

Azi vin cu Tine şi cu surioara mea la pomenirea ei în grădină.

O, surioară, iată taina cerurilor, iar în ea ascunde scaunul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh în cer şi pe pământ. Aceasta este rădăcina lucrării care a fost prin mine, şi apoi prin tine, punte de legătură spre cei lucrători azi cu Domnul. Scaunul slavei Domnului este rădăcina din care a izvorât şi izvorăşte acest cuvânt peste pământ. Amin.

— O, Verginico surioară, spune tu la poporul cel de jos că eu am în faţă slava Domnului, şi le doresc ca acolo unde sunt eu, să fie şi ei. Iubirea e altfel în cer. Iubirea e cer, Verginico, surioara mea.

Vă spun şi vouă, copilaşi ai Domnului pe pământ, că iubirea e cer, cerul în om, omul ceresc pe pământ şi în cer. E slava Domnului sub ochii duhului meu. Sub ea mă uit şi văd grădiniţa de jos, şi pe voi. De la ea în părţi e altfel, e ca pe pământ. Rugaţi-vă Domnului ca acolo unde sunt eu, să fie toţi cei ce cred cuvântului care este cu voi de aici, de deasupra grădinii de la voi. Râul slavei Domnului udă de sus, şi sub el creşte slava Domnului. Pe frunţile voastre luceşte pecetea Dumnezeului Cel viu. Mâna Domnului e pe creştetul vostru şi dă la o parte perdeaua care ascunde pecetea Domnului de pe frunţile voastre. Curând, curând se va putea citi semnul de pe voi. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, şi peste voi pacea slavei Domnului! Amin, amin, amin.

— O, surioară, te-am adus cu Domnul şi cu mine şi cu slava Domnului la sărbătoarea pomenirii tale în grădină. Iubirea e cer, dar pe pământ e altfel. Numai cei din cer văd ce este iubirea, şi o mărturisesc aşa cum este ea.

Doamne, duhul umilit al surioarei mele a fost jertfa cea adusă de ea Ţie, iar Tu ai făcut din ea punte de trecere pentru Tine şi pentru mine spre poporul cel mai mic, cel nou, Doamne. Amin.

— Verginico, tu eşti mare în cer. Curând, curând mărirea ta cerească va fi cunoscută pe pământ cu slavă văzută. Curând, curând Mă voi slăvi pentru tine şi pentru copiii Noştri de azi, care lucrează împlinirea slavei cuvântului Meu peste pământ. Curând, curând tu vei fi în mâna Mea vasul Meu de mărturie, cupa Mea, paharul Domnului, vin curat, vinul cel nou, cupă în care Eu am pus vinul nou. Slava ta va fi ca şi a Mea, căci cu tine vin când vin, fiindcă lucrarea aceasta înseamnă venirea Mea, iar pe tine te-am pus temelie pentru venirea Mea, pentru zidirea poporului venirii Mele. Regi şi împăraţi vor privi şi vor vedea slava lucrului cuvântului Meu, râul vieţii veşnice.

Iar voi, copii din grădină, fiţi îngerul buneivestiri peste pământ. Vestiţi venirea Mea, căci în urma acestei vestiri vine slava Mea, steaua strălucitoare cea de dimineaţă. Voi sunteţi martorii Mei, mărturia Mea înaintea oamenilor. Ţineţi până voi veni ce aveţi de la Mine, că scris este în Scripturi: *«Celui ce biruieşte păzind până la capăt faptele Mele, îi voi da lui stăpânire peste neamuri, şi le va păstori pe ele cu toiag de fier, şi ca pe vasul olarului le va supune»,* precum şi Eu am luat putere de la Tatăl Meu, şi îi voi da lui steaua cea de dimineaţă. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 1999

Praznicul Învierii Domnului

Învierea biruieşte moartea. Cel răstignit este cel viu. Tot pământul va fi cuprins în taina învierii. Cei sfinţi sunt ca îngerii şi sunt fii ai învierii.

Vin din cer pe pământ cu praznic de mântuire, cu praznic de înviere. Eu Însumi rostesc peste voi cuvântul de salutare: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Mă vestesc pe Mine Însumi peste voi. Mă sărbătoresc pe Mine Însumi între voi şi vă sunt sărbătoare, şi vă sunt înviere. Amin.

Deschideţi porţile dintre cer şi pământ! Deschideţi ca să intru! Sunt Împăratul slavei şi al puterii în cer şi pe pământ. Amin. Întăriţi-vă, voi, porţi, ca să intru şi ca să ies; ca să ies şi ca să intru. Eu Însumi deschid porţile vestindu-Mă la porţi, Eu Însumi, precum Eu Însumi am dat la o parte piatra de pe mormântul Meu străjuit de iudei. În ziua cea dintâi a săptămânii, ucenicii Mei, care până atunci nu pricepuseră Scripturile că Eu trebuie să Mă scol din morţi, au văzut mormântul Meu deschis şi giulgiurile şi marama de pe trupul şi de pe capul Meu rămase în mormânt; au văzut, şi au crezut. Petru şi Ioan au fost vestiţi de Maria Magdalena dis-de-dimineaţă. Ea, pe când încă nu se luminase de ziuă, a venit la mormântul Meu şi a văzut piatra de pe el dată la o parte şi s-a dus la Petru şi la Ioan şi le-a spus că Eu am fost luat din mormânt. Îngerii Mei au adeverit vestea învierii, iar Eu, Cel înviat, am stat pe picioare la vederea mironosiţei Mele şi i-am zis: *«Marie, du-te la fraţii Mei şi le spune că Eu Mă sui la Tatăl Meu şi al vostru, la Dumnezeul Meu şi al vostru, iar către seară voi veni şi Mă voi arăta în Galileea. Să meargă şi ei acolo».* Ei s-au dus în Galileea şi s-au încuiat de teama iudeilor, iar Eu M-am arătat în mijlocul lor şi le-am zis: *«Pace vouă!».* Lor li s-au deschis ochii şi M-au văzut înviat, şi Eu le-am arătat mâinile şi coasta ca să-i bucur că Eu sunt, şi iar le-am zis: *«Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi. Luaţi Duh Sfânt!».* Amin. Şi apoi M-am tras din faţa lor, iar ei M-au vestit unii altora înviat şi viu în vecii vecilor. Amin.

După două mii de ani de la învierea Mea dintre morţi, Eu Însumi rostesc din nou acest cuvânt: pace vouă! vouă, celor de azi, care Mă vestiţi venit de la Tatăl la voi, pentru voi şi pentru toţi cei care cred ca şi voi venirii Mele după două mii de ani. Dar cine este cel ce pricepe Scripturile venirii Mele aşa cum ucenicii Mei de atunci au priceput Scripturile care Mă vestiseră din vreme că Eu voi veni pe pământ şi voi pătimi răstignire şi moarte şi voi învia din morţi şi voi fi cu ei până la sfârşitul timpului? Fericit este cel ce crede ca şi ei, ca şi voi, că Eu sunt până la sfârşitul timpului, că acela crezând, înviază dintre morţi, înviază din păcate şi se face fiu al învierii.

Voiesc să vă spun vouă ce înseamnă înviere. Dis-de-dimineaţă cobor la voi prin porţi. Eu Însumi Îmi deschid porţile

vestindu-Mă la porți. Amin. Eu după ce am înviat n-am mai murit, fiilor din porți. Aceasta înseamnă înviere. Lazăr după ce a înviat n-a mai murit, și M-a avut pe Mine în el viu în vecii vecilor. Aceasta înseamnă înviere. Cei care s-au făcut sfinți prin credință și prin iubire de Dumnezeu, au rămas sfinți și n-au mai murit, și au înviat. Aceasta înseamnă înviere. Cel ce înviază și nu mai moare apoi, acela e fiul învierii, fiul vieții veșnice. Amin. O, copii ai învierii Mele, voiesc să grăiesc peste voi taina învierii, iar voi să vestiți această taină peste toate neamurile de pe pământ, ca să înțeleagă această taină. Cei ce vor auzi și vor învia, vor fi vii, iar cei ce vor auzi și nu vor învia, vor fi morți. Curând, curând bucuria învierii va fi cu cei înviați, și peste ei va fi, căci va străluci peste ei pecetea învierii și slava Mea, slava învierii, căci învierea din om îl slăvește cu slavă mare pe om, așa cum M-a slăvit pe Mine puterea învierii Mele din morți când îngerii din cer au venit și au zis celor ce credeau în Mine: *«De ce căutați pe Cel viu printre cei morți? Nu este Cel viu între morți, ci S-a sculat, că este viu».* Așa și vouă vă spun: nu căutați pe Cel viu printre cei morți. Căutați-L la cei vii, căci cu ei este Cel viu. Cel ce se face fiu al învierii, cu Cel viu stă și cu El petrece întru taina învierii și a vieții veșnice, căci întuneric și moarte este peste tot pământul, peste tot omul.

Curând, curând voi deosebi la dreapta pe cel ce se face fiu al învierii. Curând, curând voi curăți pământul de cei morți de pe el, iar pe cei din pământ îi voi scula, pe unii spre viață veșnică în trup, iar pe alții spre pieire, ca să fie apoi nou pământul; nou, fără moarte pe el, fără morți pe el. Aceasta înseamnă înviere. Amin. Curând, curând pământul tot va fi cuprins în taina învierii. Eu, Domnul învierii, trimit îngerul învierii așa cum l-am trimis la mormântul Meu mai înainte de învierea Mea, căci este scris în Scripturile învierii Mele: *«Cutremur mare s-a făcut, că îngerul Domnului, pogorând din cer, a venit, a rostogolit piatra și a stat deasupra ei. Înfățișarea lui era ca lumina fulgerului; îmbrăcămintea lui, albă ca omătul. De frica lui s-au cutremurat străjerii și s-au făcut ca morți».* Dar celor vii îngerul le-a vorbit și le-a zis: *«Nu vă temeți voi, cei care căutați pe Cel viu, pe Iisus Cel răstignit. Nu este aici, între morți. El S-a sculat precum a zis, că El este viu».* Așa vă spun și vouă: cel răstignit este cel viu. Cel ce moare pentru păcat, ca și Mine înviază dintre cei morți, și se face fiu al învierii. Amin. Curând, curând pământul tot va fi cuprins în taina învierii, precum este scris despre ziua Domnului, «*când soarele se va întuneca, și luna nu-și va mai da lumina ei; când stelele vor cădea din cer și puterile cerului se vor clătina din pricina arătării pe cer a semnului Fiului Omului, Care va fi văzut viind pe norii cerului cu putere și cu slavă multă. Amin. Atunci El va trimite pe îngerii Săi, cu glas puternic de trâmbiță, ca să adune pe cei vii, pe cei aleși ai Lui din cele patru vânturi, de la margini la margini».* Ferice va fi atunci de cel viu, că acela va fi adunat și ridicat dintre cei morți, că scris este: *«Unul va fi lăsat, și altul va fi luat. Unde vor fi doi, unul se va lua, și altul va fi lăsat».* Glasul îngerului Meu va rosti peste cei vii: *„Nu vă temeți. A venit ziua Domnului, ziua învierii! Nu vă temeți".* Amin, amin, amin.

Iată, vin din cer pe pământ cu praznic de mântuire, cu praznic de înviere ca să Mă bucur cu fiii învierii, cu cei ce veghează întru taina învierii. Pace vouă, fiilor unși în grădină cu pecetea învierii! Am venit dis-de-dimineață la voi cu vestea tainei învierii. Eu după ce am înviat n-am mai murit, fiilor din porți. Aceasta înseamnă înviere. Lazăr după ce a înviat n-a mai murit. Aceasta înseamnă înviere. Amin. Spuneți din partea Mea veste peste Ierusalim și peste toate neamurile de pe pământ: Lazăr după ce a înviat n-a mai murit. Aceasta înseamnă înviere, înviere deplină. Amin, amin, amin. Iisus Hristos, același este, ieri și azi. Amin.

Spuneți fiilor poporului Meu să nu uite taina învierii. Lazăr, pe care Eu l-am înviat din mormânt, n-a mai râs apoi, ci a înviat, iar pe Mine, Cel viu, nu M-a căutat printre cei morți, căci Eu eram în el, și eram viu în el, iar el a rămas fiul zilei învierii, ziua cea dintâi a săptămânii, ziua cea dintâi, fiilor. Aceasta este ziua învierii, aceasta este taina învierii: ziua cea dintâi, în care omul înviat trebuie să rămână și să fie viu, să fie fiul învierii, fiul zilei Mele. Ziua cea dintâi este ziua în care omul cel credincios, prin propovăduire, se scoală spre Mine. Ziua cea dintâi este ziua iubirii, iar iubirea poate, și ea înseamnă înviere, căci ea îl ține pe om plin de Dumnezeu, și îl ține nou pe cel ce se scoală ca să fie viu, și îl ia dintre cei morți. Cel ce înviază cu adevărat, acela nu mai moare, acela este fiu al învierii, iar cel ce gustă numai din taina învierii, acela moare iar, și iar se supune trupului cel muritor al omului cel ce s-a smuls la început din Dumnezeu.

Eu, Domnul învierii, am venit pe pământ ca să surp puterea morții din om, dar am putere numai în omul care rămâne cu Mine în el, că fără Mine în el omul moare, moare iar. Taina ființei Mele în om este taina învierii omului. Voiesc să vă spun vouă ce înseamnă învierea omului, fiilor din grădina Mea, fiilor unși cu pecetea învierii. Ființa Mea în cel înviat se arată cu putere din cel înviat pentru Mine. Ființa Mea dacă nu trăiește văzut în cel înviat, ea nu este în el, și el nu este înviat, căci Eu după ce am înviat M-am arătat că am înviat.

Vin la voi cu praznic de mântuire și de înviere și spun: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Întreit spun taina acestui cuvânt, că e taină mare mărturisirea aceasta. Ființa Mea în cel înviat este mărturisirea acestei taine. Acela este cel ce rostește după adevăr această taină: *„Hristos a înviat!".* Altfel, omul spune *„Hristos a înviat!"* ca și cum ar spune *„Hristos nu este".*

Taina ființei Mele în voi, voiesc să mărturisească din voi înaintea feței Mele și înaintea oamenilor care Mă vor vedea în voi, fiilor unși cu pecetea învierii Mele și a voastră, căci învierea Mea din om este învierea omului, este ființa Mea veșnic în om, este fața Mea și trăirea Mea în om și din om, este taina ființei Mele în om. Amin.

Curând, curând pământul tot va fi cuprins în taina învierii, precum este scris despre ziua Domnului. Curând, curând voi curăți pământul de tot ce este fără Dumnezeu pe el, iar pe cei din pântecele pământului îi voi scula, pe unii spre viață veșnică în trup, iar pe alții spre pieire; după viață, așa și faptă, ca apoi să fie nou pământul, fără moarte pe el, fără morți pe el. Aceasta înseamnă înviere. Aceasta înseamnă pământ nou pentru cer nou. Tot ce a zidit omul cel mincinos, cel fără Dumnezeu pe pământ, se va da pieirii veșnice, și va rămâne pe pământ Duhul Adevărului, Duhul Domnului, ziua Domnului. Amin.

Vă binecuvintez pe voi, cei vii, căci cei vii nu sunt între cei morți, între cei care mor. Vă binecuvintez cu taina ființei Mele în voi. Ființa Mea în cel înviat pentru Mine, se arată cu putere și cu slavă multă în cel înviat pentru Mine. Acesta este semnul binecuvântării Mele în cel binecuvântat. Acela este cel ce rostește în Duhul Adevărului: *«Hristos a înviat!»,* salutul celor înviați. Amin, amin, amin.

29 martie/11 aprilie 1999

Sfintele Paşti, ziua a doua

Domnul vorbeşte singur când omul nu împlineşte cuvântul Său. Taina fiinţei Domnului în om. Cel ce nu are înviere, nu are ce să dea. Învierea omului este ieşirea lui de sub păcat.

Eu sunt. Vă cuprind în taina învierii când vin la voi. Vă aduc salutul învierii Mele: Hristos a înviat! Sunt sărbătoarea voastră, sunt ziua învierii peste voi, sunt taina vieţii voastre, şi trebuie mereu să las peste voi învăţătura vieţii, că fără Mine nu puteţi fii vii, iar Eu vă voiesc vii în vecii vecilor, şi de aceea stau mereu în preajma voastră învăţându-vă. Luaţi şi mâncaţi! Omul nu se hrăneşte numai cu pâine. Hrăniţi-vă cu cuvântul care iese din Mine ca să fie cu voi şi să vă crească sfinţi, sfinţii venirii Mele. Amin, amin, amin.

În ziua învierii Mele am venit cu pace sfântă pentru ucenicii Mei care erau nedumeriţi de toate câte se întâmplaseră cu Mine înainte de învierea Mea cea de a treia zi din morţi. În ziua învierii, şi vouă vă spun: Pace vouă! Pace sfântă sfinţilor Mei! că vă voiesc sfinţi, sfinţii venirii Mele. Amin.

O, cel ce nu ascultă cuvintele Mele ca să le împlinească, acela Mă lasă să vorbesc singur. Singur vorbesc, singur ascult, singur rămân dacă omul nu grăieşte cu Mine când grăiesc Eu cu el. Eu sunt cuvânt, Eu sunt duh, căci trupul Meu stă în cele ce nu se văd, ca să creadă omul în Mine, ca să aibă omul pe Dumnezeu mai mare decât pe el.

Vin cu înviere peste voi. Taina fiinţei Mele în om este hrana cu care vă hrănesc de atâta vreme. Fiinţa Mea dacă este în om, se vede că este, fiindcă Eu Mă ascund sub taină, iar cele ce se văd în om, sunt faptele Mele prin om, sunt fiinţa Mea în omul care Mă are în el. Aş voi să se ruşineze omul care crede că Mă are în el, să se ruşineze dacă fiinţa Mea în el nu se vede că este. Aş voi să înţeleagă omul ce înseamnă Domnul în om. Omul credincios şi umilit, omul sfânt cu mintea şi cu inima şi cu trupul, este locaş al tainei Mele, locaş în care Eu Mă sălăşluiesc ca să fiu văzut din cel în care Mă sălăşluiesc.

Vin cu înviere pentru voi. Vă învăţ învierea, fiilor din porţi. Luaţi şi daţi la cei săraci de înviere. Luaţi învierea Mea în voi, ca să fiţi bogaţi şi să daţi la cei care nu au în ei înviere. Dar cum se dă această bogăţie? E mare taină ceea ce Eu vă întreb acum. Cel ce nu are înviere, nu poate da ceea ce nu are. În zadar fac cei de pe pământ atâta vorbă, atâta pompă, atâta zarvă. În zadar zic că împart înviere cei ce s-au îmbrăcat în veşminte de sfinţi şi de preoţi. Cel ce nu are în el înviere, nu are ce să dea, dar cel bogat în înviere, are, şi dă înviere în jur.

O, sunt cu zilele învierii în cer şi pe pământ. Cei din cer se bucură şi dănţuiesc în sărbătoare de înviere, dar cei de pe pământ nu ating taina bucuriei învierii. Această bucurie este a sfinţilor, precum a fost şi acum două mii de ani. Ceilalţi, şi atunci şi acum, au împărţit şi împart altceva, nu înviere; se bucură altfel, nu cu înviere. Omul se pregăteşte pentru el, nu pentru Mine, nu pentru înviere. Omul se găteşte cu haine noi, cu încălţăminte nouă, cu mâncare bună şi multă, cu muzică, cu beţie, cu desfrânare, iar aceasta este sărbătoare fără Dumnezeu, nu sărbătoare de înviere. Iată, totul este vechi ca şi omul, totul este mort ca şi omul. Nici vorbă de înviere sau de sărbătoare de înviere sau de bucurie de înviere. În ziua învierii Mele ucenicii Mei s-au umplut de Duh Sfânt prin umilinţa care venise peste ei pentru învierea Mea. Eu i-am umplut apoi de înviere, şi i-am trimis s-o împartă, iar ei au făcut cum le-am poruncit. Le făcusem hăinuţe noi, hăinuţe de Duh Sfânt; încălţăminte noi, sandale de apostolie; mâncare de înviere, cuvântul Meu cel plin de viaţă; cântare slăvită, învierea lui Hristos; vin nou, pus în vasele inimii lor, sfinţite de credinţa învierii Mele; cuminţenie şi umilinţă. Aşa au sărbătorit ei ziua învierii Domnului lor; aşa, în loc de haine noi şi de încălţăminte nouă, în loc de mâncare şi de băutură şi de muzică şi de duh de bucurie desfrânată aşa cum s-a învăţat tot omul să sărbătorească sărbătoarea învierii Mele.

O, taina învierii este departe de toţi oamenii de pe pământ, dar voi, copii ai învierii, staţi cu cerul, că pe pământ nu este înviere. Mintea şi inima şi trupul vostru să fie în umilinţă, locaş al învierii, locaş în care Eu Mă sălăşluiesc cu zilele învierii, cu taina fiinţei Mele în omul cel umilit. Fericit este trupul a cărui minte şi a cărui inimă nu face din el locaş al demonilor, căci omul îşi bate joc de trupul său, şi tot omul dă vina pe trup când face păcat. O, nu trupul este vinovat, nu trupul face păcat. Trupul cade pradă păcatului minţii şi al inimii, căci scris este: ***«Unde este comoara omului, acolo este şi inima omului»***. Cine Mă are pe Mine de comoară, acela Îmi dă Mie locaş în trupul său şi este liber faţă de orice păcat şi trăieşte din legea cea desăvârşită a libertăţii. Amin.

Voi, copii ai învierii, nu staţi în voi fără înviere. Eu vin cu înviere peste voi. Luaţi şi daţi la cei săraci de înviere, iar Eu turna-voi peste voi îndoit, şi de unde veţi lua şi veţi da, se va înmulţi şi nu va seca. Dar cum se dă această înviere? Iată cum: învăţaţi pe cei ce Mă caută să iasă de sub păcat. Amin. Cine nu iese de sub păcat, nu poate lua înviere. Eu nu pot lua chip în cel ce nu iese de sub păcat. Învierea este chipul Meu în om, firea Mea cea sfântă în om. Eu am fost în toate ca şi omul ispitit, în afară de păcat. Aşezaţi-vă zi şi noapte cu lucrare de înviere peste tot sufletul care caută libertatea în Hristos. Păcatul, dacă nu-l alege omul, dacă nu-l iubeşte omul, nu are cum să-şi facă cuib în trupul omului. *«Cel ce voieşte să fie cu Mine, să se lepede de sine»*, aşa am zis, şi am zis să aibă cruce, şi să nu vină fără cruce după Mine. Am zis: cel ce vine, să aibă viaţă şi înviere, şi să nu vină după Mine fără viaţă, fără răstignire şi fără înviere.

O, fiilor iubiţi, am voit să fac din Mine şi din voi, din lucrarea Mea cu voi, bucurie pentru oameni, dar oamenii au bucuriile lor, bucurii moarte, bucurii mincinoase, fiilor, dar acum nu au prilej de dezvinovăţire. Eu am voit ca tot omul să ia înviere văzându-vă pe voi. Voi însă luaţi de la Mine şi fiţi bogaţi în înviere şi daţi la cei care cer, la cei care caută căutând la voi. Cel ce nu are înviere, nu poate să dea înviere. Să vină la Mine şi la voi toţi cei care caută înviere, că Eu vă dau ca să aveţi şi să fiţi bogaţi şi să daţi la cei săraci de înviere. *«Cel ce are, i se va mai da, iar cel ce nu are, i se va lua şi ce mai are»,* că aşa stă scris.

Fiilor, învăţaţi de la Mine pe cei ce Mă caută, să iasă de sub păcat, ca să pot Eu lua chip în cel ce caută, după adevăr, viaţa Mea în el. Aşezaţi-vă zi şi noapte de veghe peste cei ce caută împărăţia cerurilor şi spuneţi-le că viţa de vie, dacă nu rodeşte, se taie şi se aruncă în foc. Viţa Domnului este cea care rodeşte pentru Domnul, pentru împlinirea Scripturilor zilei Domnului. Nimeni să nu trăiască pentru sine, ci pentru Domnul, şi altfel să nu se apropie să fie cu Domnul, că nu se poate aşa. Ridicaţi pe toţi cei ce se nasc din cuvântul acestei lucrări, ridicaţi-i deasupra trupurilor lor. Mintea şi inima omului să nu fie trup, ci să fie duh; duh ceresc, nu duh omenesc. Fericit este trupul a cărui minte şi a cărui inimă nu face din el locaş al demonilor, locaş al păcatelor, căci păcatul este demon, iar trupul omului cade pradă păcatelor minţii şi ale inimii omului.

Fiilor înviați, taina ființei Mele în om este hrana cu care Eu, Domnul, vă hrănesc pe voi de atâta vreme; este hrana învierii, hrană prin care omul înviază și crește în înviere până la venirea Mea. Vă binecuvintez pe voi cu înviere, pentru ca să lucrați înviere peste toți câți vor fi ai Mei prin voi prin lucrarea învierii pe care Eu am coborât-o la voi ca să adun pe cei ce se aleg pentru înviere, pentru zilele învierii, pentru ziua venirii Mele. Amin. Cel ce nu ascultă cuvintele Mele ca să le împlinească, acela Mă lasă să vorbesc singur. Singur vorbesc, singur ascult, singur rămân dacă omul nu grăiește cu Mine când grăiesc Eu cu el despre taina învierii lui. Cuvântul învierii să vă încununeze grăirea și lucrarea, căci lucrarea Mea cu voi este cuvânt. Fiți lucrarea Mea, fiți cuvânt și grăiți cuvântând. Hristos Cuvântul este Cel ce vă poruncește vouă: cuvântați cuvântul Duhului Sfânt, cuvântul care înviază! Umpleți cerul și pământul de cuvântul vostru care dă viață lui Dumnezeu în omul cel credincios! Iar celor ce nu cred, nu voi, ci Eu le spun: credința nu este a tuturor, iar cei ce nu cred acestui cuvânt, acelora nu le este dat să creadă. Amin, amin, amin.

30 martie/12 aprilie 1999

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Cel ce vine după Domnul, să-și dea jos poverile. Maica Domnului cheamă oamenii spre muntele tămăduirii ca să-i vindece de deșertăciune, ori prin pocăință, ori prin suferință. Tămăduirea minții, a inimii și a trupului.

Eu sunt Fiul lui Dumnezeu Savaot. Eu sunt Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine. Țin totul în mâna Mea și Mă numesc Atotțiitorul. Amin.

Vin în grădina cuvântului Meu din România și aduc urarea învierii Mele: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!

Deschideți, voi, cei din grădină, că vă spun cine sunt când vin. *«Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și Cel ce sunt viu. Am fost mort, și iată, sunt viu în vecii vecilor și am cheile morții și ale iadului. Dacă Eu voi deschide, nimeni nu va închide, și dacă Eu voi închide, nimeni nu va deschide»*, precum scrie despre Mine în prooroci. Dacă Eu nu veneam ca să mor pe pământ, nu puteam lua cheile morții și ale iadului. Dar cine a făcut moartea și cine a făcut iadul? Le-a făcut omul; omul care a ieșit de sub stăpânirea lui Dumnezeu, căci omul n-a înțeles ce este libertatea. Nici azi nu înțelege omul deșertăciunea lucrurilor ca să se scârbească de ea și să vină la Mine și să vină liber, fără poveri, căci deșertăciunea lucrurilor l-a umplut pe om de poveri ca să nu mai vină omul la Mine și să nu mai petreacă cu Mine între cer și pământ. Dar Eu stau pe muntele Sionului și grăiesc peste om, că vreau să tămăduiesc mintea omului și vreau să-l golesc pe om de poveri și vreau să-l așez pe calea vieții, căci am cheile morții și ale iadului. Eu, prin învierea Mea, am biruit moartea, și am cheile morții. Am stat trei zile în locuința morților și am biruit-o, căci pe mulți din iad i-am ridicat odată cu Mine, că Mă așteptau să-i ridic, și am luat cheile iadului. Închid și deschid, deschid și închid după voia Mea.

Iată, vin cu înviere în grădină, grădina Domnului, muntele Sionului pe care Eu stau și cuvintez venirea Mea. Stau pe munte sfânt, și am străjeri așezați de Mine în calea Mea. *«Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului; nu se va clătina în veac cel ce locuiește în Ierusalim»,* așa este scris în Scripturi. *«Nu va lăsa Domnul toiagul păcătoșilor peste soarta celor drepți, căci Eu am munți împrejurul poporului Meu, fiindcă în muntele Meu cel sfânt sunt cei ce umblă înaintea Mea fără prihană, făcând faptele dreptății și grăind adevărul; sunt cei ce nu dau cu camătă și nu iau daruri pentru vină, iar cel ce nu le face pe acestea, nu se va clătina în veac»,* precum este scris în Scripturi. Amin.

Fericiți sunt cei ce înțeleg, cei cărora le este dat de la Mine să înțeleagă taina cuvântului Meu cel sfânt, muntele învățăturii, muntele Sionului pe care Eu stau și cuvintez.

O, voi, cei ce înțelegeți calea vieții, nu urcați spre acest munte, cu poveri, cu greutăți în spate. Veniți liberi, fără poveri, nu urcați cu desagi în spate, că drumul e cu urcuș, și omul n-a înțeles ce este libertatea și a ieșit de sub stăpânirea lui Dumnezeu, și este căzut rob deșertăciunii lucrurilor care l-au umplut pe om de poveri. Dar Eu stau pe muntele Sionului, muntele Meu cel sfânt, și grăiesc peste tot omul, că vreau să-l tămăduiesc de deșertăciunea lucrurilor și să-l așez pe calea vieții, cale fără poveri. Vreau să-i dau omului ziua libertății, ziua învierii, ziua Domnului. Amin, amin, amin.

— O, Fiule Emanuel, Fiule al Tatălui și al meu, Tu Te-ai născut din Tatăl Savaot mai înainte de veci, și din mine, acum două mii de ani, Om între oameni. Sunt mama Fecioară, mama Ta, Fiule. Sunt venită cu Tine la praznic în grădină, praznic de tămăduire a minții omului, Fiule înviat dintre morți.

— O, mamă Fecioară, tămăduitoarea celor ce te iubesc și te cheamă în ajutorul lor pentru calea lor cu Mine! Binecuvântată să fie intrarea ta în cartea Mea din zilele acestea, Cartea Adevărului. Ia din Mine, căci sunt Stăpânul tău, mamă, pentru că tu ai purtat în pântece pe Cel ce este, pe Cel ce era, pe Cel ce vine, mamă. Omul a ieșit de sub stăpânirea Mea, dar tu ai primit pe Stăpânul tău în pântecele tău și M-ai dat oamenilor de Stăpân venit din cer, ca să înțeleagă omul că Eu sunt calea lui și libertatea lui și ziua lui de biruință și de bucurie, ziua cea fără de sfârșit, mamă. Aducem fiilor din grădină vinerea cea luminată, ziua de sărbătoare pentru tine, mamă, ceea ce ești tămăduirea celor ce cred în Mine, izvor de tămăduiri celor umiliți. Amin.

— Aducem, Fiule, tămăduiri poporului Tău, ziua tămăduirilor, Fiule. Să ia poporul Tău tămăduiri cerești, că la fiii cei din grădină avem izvor de tămăduiri. O, Fiule, ai stat trei zile în locuința morților și i-ai tămăduit de așteptare pe cei din iad, pe cei căzuți din cer, care Te așteptau de cinci mii de ani, Fiule. I-ai tămăduit de iad și ai luat cheile iadului și ai luat cheile morții și i-ai dat omului cheile libertății, dar omul n-a înțeles ce este libertatea. Plâng în cer și pe pământ, plâng cu sfinții, că omul nu-și caută scăparea și e plin omul de poveri, Fiule înviat. Vin către oameni, vin cu Tine, și din Tine le spun oamenilor să ia învierea Ta în ei, să ia libertatea întru Tine, să vină liberi la Tine, că poverile îl opresc pe omul care dă să vină spre Tine, dar eu sunt izvor de tămăduiri pentru toți cei care află calea Ta, calea spre muntele Tău cel sfânt, muntele Sionului, grădinița cuvântului Tău cel plin de înviere peste pământ.

Voi, oamenilor, veniți la izvorul cel tămăduitor! Fiul meu este aici cu toți sfinții. Veniți și vă vindecați de nepăsare și de necredință! Credința în Fiul meu a vindecat împărați și argați, bogați și săraci, robi și slobozi, căci cine crede în mine, crede și în Fiul meu. Veniți la izvor! Tămăduiți-vă mintea și inima, și apoi trupul, de poveri, și mergeți liberi pe calea muntelui cel sfânt pe care stă Fiul meu cuvântând peste pământ cuvântul mântuirii, cuvântul libertății, cuvântul învierii. Deșertăciunea lucrurilor e povară grea, povară fără de sfârșit.

Ieşiţi de sub povară şi intraţi sub stăpânire, căci Fiul meu este Stăpânul, este Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine; vine ca un Stăpân, şi totul e fără putere înaintea Lui, fiindcă El este Stăpânul. Veniţi şi luaţi vindecare de nepăsare, veniţi spre muntele Sionului, dar nu urcaţi pe el cu poveri. Veniţi liberi, veniţi ca oameni liberi şi luaţi vindecare, aur şi argint din cer, căci cei din grădină nu dau argintul lor cu camătă şi nu iau daruri împotriva celor nevinovaţi. Veniţi şi credeţi în Tatăl, în Fiul şi în Duhul Sfânt, că scris este: *«Cei ce se încred în Domnul, sunt ca muntele Sionului, care nu se va clătina în veac»*. Amin.

Dă-le, Fiule, la oameni, dă-le credinţă, dă-le umilinţă, dă-le duh de pocăinţă, iar dacă nu vor să ia în dar şi să vină la izvor, dă-le, Fiule, suferinţă. Amin. Mulţi au venit la Tine prin suferinţă, că altfel omul nu vine. Dă-le, Fiule, usturime, ca să caute vindecare, că mulţi au căutat la izvorul tămăduirilor în vreme de dureri. Sunt mamă plină de milă. Cheamă-i pe oameni la izvorul milei, că până nu vor avea dureri, nu vor căuta milă, nu vor căuta oamenii vindecare.

Sunt venită cu Tine, Fiule, la praznic în grădină, la ziua milei, praznic de tămăduire a minţii şi a inimii şi a trupului omului, Fiule Stăpân. Aducem tămăduiri în zi luminată, vinerea luminată, izvor de tămăduiri pentru cei umiliţi. Binecuvintează mila mea înaintea Ta, Fiule înviat. Amin.

— Eu sunt Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, mamă. Binecuvintez cu zi de tămăduiri pe fiii cei din grădină, ca să aibă cei ce nu dau cu camătă şi să fie ei muntele Meu cel sfânt, muntele Sionului, izvorul tămăduirilor peste pământ, mamă.

Staţi treji, fiilor, şi izvorâţi tămăduiri din grădina Mea cea cu voi. Luaţi şi daţi cuvântul cel tămăduitor. Vreau să-i dau omului ziua libertăţii întru Mine mai înainte de a veni ziua Mea cea mare şi înfricoşată. Vreau să-l fac pe tot omul, împărat sau argat, bogat sau sărac, rob sau slobod, să vină spre muntele învăţăturii vieţii veşnice, muntele Sionului, muntele Meu cel sfânt de la voi. Vreau să-l fac pe om să-l doară lipsa Mea de lângă el şi să se umilească pentru ca să-l tămăduiesc de deşertăciune. Fiţi lucrătorii Mei peste pământ, că vă am poartă a cuvântului Meu între Dumnezeu şi om, între cer şi pământ. Fiţi îngeraşii cei cu trâmbiţa în mâini, din care Eu sun peste pământ venirea Mea, venirea Stăpânului. Daţi din mână în mână vestea venirii Stăpânului, căci Eu sunt Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine. Amin.

Eu de aici de la voi Mă vestesc că vin. Aici cu voi Mi-am făcut iatac, şi ies cuvânt peste pământ şi Mă împlinesc cu cele ce grăiesc de la voi. Luaţi şi daţi fără camătă argint şi aur lămurit în foc, că scris este în Scripturi: *«Cei ce se încred în Domnul, sunt ca muntele Sionului, şi nu se va clătina în veac cel ce locuieşte în Ierusalim»*. Ierusalimul Meu cu voi, este izvor de tămăduiri pentru toţi cei umiliţi care caută mântuire şi înviere prin Mine, Domnul învierii, Domnul, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine. Amin, amin, amin.

3/16 aprilie 1999

Duminica a doua după Paşti, a sfântului apostol Toma

Cel fără de credinţă este fără de minte şi ispiteşte tainele lui Dumnezeu. Omul fără Dumnezeu îşi strânge deşertăciune şi vânt. Domnul cheamă omul să vină la masa cuvântului Său.

Bat din nou la porţile dintre cer şi pământ. Sunt Domnul! L-am pus pe om străjer înaintea Mea, şi dacă Eu deschid, cine va închide?

Erau cu uşile încuiate ucenicii Mei după învierea Mea, care făcuse zarvă mare peste mai-marii lui Israel, iar Eu, Domnul Cel înviat, Mi-am deschis şi am stat în mijlocul lor. Am intrat prin uşile încuiate, căci dacă Eu deschid, cine va putea închide? Cel ce este uşă, nu mai are nevoie de uşă când intră. Cel ce este Atotştiutorul, ştie totul în cer şi pe pământ.

Ucenicii Mei erau împreună la opt zile după învierea Mea şi de data aceasta venise şi Toma apostolul cu ei, şi ei i-au zis lui: *«Am văzut pe Domnul»*. El însă a zis că până nu va vedea semnul cuielor din mâinile Mele şi dacă nu va pune mâna lui în coasta Mea, nu va crede. Eu numaidecât dacă am auzit între ei acest cuvânt al lui Toma, M-am şi apropiat ca să Mă arăt lor din nou. Fiind uşile încuiate, Eu am apărut în mijlocul lor şi am zis: *«Pace vouă!»*. Apoi le-am zis despre necredinţa lui Toma, şi i-am luat lui degetul şi i l-am pus în mâinile Mele, şi i-am luat mâna şi i-am pus-o în coasta Mea cea împunsă de suliţă şi i-am zis: *«Fii credincios, nu necredincios!»*. Ei când au văzut că Eu ştiu despre necredinţa lui Toma, s-au întărit întru adeverirea învierii Mele, iar Ioan, apostolul Meu cel iubit, a scris apoi acestea ca să creadă omul că Eu sunt Hristos, Fiul lui Dumnezeu, şi crezând să aibă viaţă în numele Meu. Amin.

Am intrat din nou pe porţi în grădină. O, fiilor din grădină, Eu aşa intru, şi Mă anunţ că am intrat, aşa cum am lucrat şi atunci cu ucenicii Mei cei încuiaţi înăuntru, iar Eu Mă aduceam înaintea lor, căci Eu eram uşa de intrare. Cel înviat nu Se foloseşte de cele făcute de om ca să intre. Cel înviat n-a avut nevoie de om ca să-I deschidă mormântul după ce a înviat. Eu Însumi lucrez cu cuvântul, şi cuvântul Îmi deschide.

Eu trec cuvânt şi trup prin porţi încuiate, fiilor, iar porţile nu se deschid decât Mie. O, e mare minune pe pământ cu voi, e mare lucrare că am putut să-Mi fac drum între cer şi pământ şi să vin în vremea aceasta de necredinţă şi de deşertăciune! Pe pământ sunt numai drumuri omeneşti, numai deşertăciune. Voi sunteţi minunea cea de la sfârşitul timpului omului şi cea de la începutul venirii Domnului pe pământ cu oamenii, pe pământ cu voi, fiilor din grădină. Dacă Eu nu împrejmuiam cu cuvântul Meu această grădiniţă, dacă Eu nu pecetluiam cu puterea Mea această oază verde ca s-o am Eu şi să vă aşez pe voi aici şi să vă pun străjeri înaintea Mea când vin, cum Îmi mai împlineam Eu Scripturile venirii Mele?

Eu dacă vin trebuie să Mă creadă omul că vin şi că Eu sunt. Eu pe ucenicii Mei nu i-am făcut cu forţa să Mă creadă că Eu sunt Cel înviat. Am stat dis-de-dimineaţă la ţărm, pe când ei pescuiau, şi le-am cerut mâncare, dar ei nu aveau. Le-am spus apoi să aibă, şi le-am poruncit să arunce mreaja şi să scoată peşte, şi au scos, iar ei au văzut că Eu sunt. Le adusesem pâine, că nu aveau. Le dădusem peşte, că ei nu prindeau. Le făcusem jăratic şi peşte pus pe el, şi le-am spus să pună şi din peştele prins atunci, şi apoi le-am zis: *«Veniţi şi prânziţi!»*. Le-am dat pâine şi peşte şi i-am bucurat şi i-am încredinţat de învierea Mea. Credinţa lor în Mine şi în învierea Mea a fost minunea prin care Eu, Domnul, Cel venit din Tatăl şi din Fecioară, Om, M-am dat neamului omenesc, înviat din răstignire, ca să aibă omul pe Dumnezeu. Iar voi, fiilor născuţi din cer în vremea aceasta, voi, cei născuţi prin cuvântul acesta care curge din Mine peste voi, voi sunteţi minunea cea de la capătul lucrului Meu peste pământ. Mi-am făcut iatac la voi, şi intru ca să fiu cu voi şi ca să ies de la voi spre oameni cuvânt şi să împlinesc peste pământ cuvântul Meu cel rostit de Mine la voi, şi ca să creadă oamenii că Eu sunt Cel ce am pecetluit această grădiniţă care Mă poartă pe

Mine în ea cuvânt peste pământ, grădinița Mea cea dintru început, unde Eu l-am lucrat pe omul cel întâi zidit.

Omul nu are minte, de vreme ce nu poate pătrunde tainele Mele și lucrarea lor. Omul nu are credință, de vreme ce ispitește și iscodește tainele Mele. Pe pământ sunt numai lucruri omenești, numai drumuri omenești, iar drumul către tainele Mele este astupat de om, căci omul nu are minte și nu poate pătrunde tainele Mele și lucrarea lor. Omul nu poate nimic, nimic, căci deșertăciunea pe care o poate omul, este nimic, este vânt care trece și se duce. Cine este cel ce poate lua urma vântului? Iată, omul nu poate nimic. Spun așa, ca să-l fac pe om să creadă în Mine, să creadă că Eu pot totul. Am Tată în cele cerești și prin El pot totul, tot ce voiesc Eu prin Tatăl. Am ucenici pe pământ, fii născuți din cer, fiii credinței sfinte, și prin ei pot totul, tot ce voiesc Eu să fac prin ei, iar ei pot totul prin Mine. Am făcut din ei pară de foc peste pământ, și pârjolesc cu ea toată deșertăciunea omului. Mă duc și Mă întorc cu ei peste tot și de peste tot, căci cuvântul Meu, care străbate ca fulgerul de la margini la margini, este cu ei, și prin ei îl trimit din cer peste pământ. Îl fac pe om să vadă că este adevărat cuvântul Meu cu care vin peste grădina Mea de la ei. Îl fac pe om să creadă, așa cum l-am făcut pe Toma să creadă că am înviat cu adevărat.

Omule, uită-te în cuvântul Meu, care arată pe cele ce sunt și pe cele ce au să vină peste pământ. Uită-te și vezi cum se împlinește cuvântul Meu. Te voi pune din zi în zi mai mult față în față cu adevărul cuvântului Meu, care curge din Mine peste grădina ieslei Mele, și din ea peste pământ. Cei din grădină sunt săraci de cele pământești, dar Eu sunt puterea cea din cer și cea de pe pământ, și le dau ajutor să poată duce cuvântul Meu de la margini la margini, căci scris este despre venirea Mea: *«El vine ca fulgerul care străbate de la răsărit și se arată la apus».* Amin.

Omule, îți voi lua degetul și îl voi pune în rana Mea, și îți voi lua mâna și o voi pune în coasta Mea, și vrând-nevrând vei crede, că altfel n-ai voit să crezi. Tu crezi în cele ce faci tu, dar ce faci tu este vânt, căci tot ce faci tu va fi luat de vânt curând, curând. Atunci vei înțelege că n-ai avut minte și n-ai pătruns tainele Mele cele ascunse de mintea ta cea semeață.

Te-am luat cu ușorul, omule înecat în grijile tale. Te-am luat domol, ca să-ți dau vreme de pocăință și de credință, dar răutatea omului este firească și este înăuntrul omului. Răutatea inimii omului este plină de temeri, ca una care este vinovată și mustrată ca de sine însăși, și văzându-și nenorocirea caută să scape de pedeapsă, fiindcă scris este: *«Spaima nu este altceva decât lepădarea oricărui sprijin care vine de la judecata cea dreaptă».* Dar Eu am spus: *«Întoarce-te la Mine, omule!».* Tu însă fugi, fiindcă *«lăuntrul tău este plin de silnicie și de păcat și de îngâmfare, și îți zici înțelept, și îți zici Dumnezeu»,* precum este scris de cel trufaș. În zadar fugi; Eu sunt mai iute și te ajung, și îți voi lua degetul și mâna și le voi pune în rana mâinilor Mele și a coastei Mele. O, de ce nu fugi spre umilință și spre pocăință? De ce nu Mă iei de Stăpân? căci Eu sunt Stăpânul, nu tu. Pământul e al Meu, nu e al tău, fiindcă Eu l-am făcut, nu tu. Dar Eu am spus: Întoarce-te la Mine, întoarce-te la început! Sunt cu începutul la sfârșit, și cu sfârșitul la început, și tu îți faci bogății și palate, omule rătăcit și fără căpătâi și fără casă, căci tot ce-ți faci tu este vânt, iar cine seamănă vânt culege furtună, omule. Apleacă-te spre ranele Mele și nu fi necredincios, ci credincios. Amin.

Omule, știi tu de unde curge cuvântul Meu peste tine? El curge din coasta Mea cea împunsă, el este taina coastei Mele împunse pe când eram încă pe cruce pentru păcatele tale, omule. O, nu fi surd, nu fi orb, nu fi mut înaintea cuvântului Meu care te cheamă la izvorul cel țâșnit din coasta Mea cea împunsă, din trupul Meu cel dumnezeiesc din care curge lapte și miere pentru hrana ta, căci sângele Meu este cel ce mărturisește pentru Mine și pentru tine, omule, căci pentru tine am murit. Am murit ca să mori și tu, și apoi să înviezi odată cu Mine, și apoi să împarți înviere peste morți. Nu fi necredincios. Curând, curând lumina Mea va acoperi tot pământul. Grădinița cuvântului Meu din România este lumina cu care Eu am însemnat pământul pecetluindu-l cu lumina cea de la început, căci scris este: *«La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era Dumnezeu».* Tot așa este și la sfârșit, căci Eu am spus: *«Sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. Sunt început și sfârșit».* Amin.

Lasă-te cuprins în lumină. Fă-te fiu al zilei dintâi, căci în ziua cea dintâi am făcut Eu lumina, și în ziua cea dintâi Mi-am făcut învierea, omule. Eu pe cel întâi zidit l-am făcut în ziua a șasea, dar pe omul cel apoi zidit l-am făcut în ziua întâi, căci Eu, Cel înviat în ziua întâi, am fost începătura fâpturilor Mele. Amin, amin, amin. Dar omul nu poate nimic, nimic, căci deșertăciunea pe care o poate omul, este nimic, este vânt care trece și se duce, și cine este cel ce poate lua urma vântului? Spun așa ca să-l fac pe om să se întoarcă la Mine și să fie, căci omul nu face nimic pentru Mine ca să aibă ce-și face.

Omul strânge numai vânt. Vouă însă vă spun: strângeți numai pentru Mine, numai în cer, fiilor pecetluiți de Mine cu lumina învierii. Voi sunteți cei miruiți de mâna Mea cea rănită de iudei, sunteți miruiții Mei peste pământ. V-am dat în stăpânire împărăția cerurilor. Am deschis ușă largă spre ea, dar omul fuge de slava Mea. Voi însă mergeți în toată lumea, că am adus peste voi făgăduința Părintelui Meu și v-am binecuvântat cu Duh Sfânt. Propovăduiți pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim. Mergeți! Cuvântul Meu este drumul Meu cu voi. Mergeți, că sunteți miruiții Mei. Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ. Mergând, învățați toate neamurile să păzească toate câte v-am poruncit vouă. Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia venirii Mele la toată făptura. Eu cu voi sunt în toate zilele, până la vederea venirii slavei Mele la voi. Cel ce va crede, va fi însoțit de semnele Mele, în numele Meu, iar cel ce nu va crede, va fi însoțit de osânda care vine pentru necredincioșii din pricina cărora vine mânia Mea peste fiii oamenilor. Mergeți, voi, cei miruiți de cuvântul Meu, care merge cu voi. Vă voi da putere să mergeți și să vi se deschidă, căci Eu am intrat prin uși încuiate. V-am dat în stăpânire împărăția cerurilor pe pământ și v-am luat sub stăpânirea Mea, căci aceasta înseamnă împărăția cerurilor peste om: Dumnezeul cerurilor, Împărat peste om, Evanghelie văzută și împlinită, venirea Mea, împărăția Mea pe pământ ca și în cer, cerul pe pământ, luminând veșnic, ca fulgerul în noapte, de la margini la margini. Atunci, morții cei înviați vor ieși din morminte și se vor arăta ca să mărturisească lumina cuvântului Meu din zilele acestea, care mărturisește prin el viața veacului ce va să fie. Iar voi, cei miruiți de Mine ca să fiți începătura făpturilor Mele, mărturisiți cuvântul Meu cu care vin la voi. Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ, și vă dau din ea ca să puteți mărturisi, ca să vă faceți cale peste pământ, ca să aveți cu ce face cale cuvântului Meu, care mărturisește prin el viața veacului ce va să fie. Amin.

Amin, amin grăiesc vouă, fiilor miruiți de mâna Mea, de izvorul care curge din coasta Mea, de două mii de ani: ve-

niţi şi prânziţi! Pâine şi peşte de la Mine este cuvântul Meu; lapte şi miere în pustiu fără hrană; apă din stâncă, izvor în veci nesecat. Veniţi şi prânziţi! Eu Însumi stau în mijlocul vostru ca pe ţărmul mării. Lumea este mare fără margini. În ea se îneacă toţi cei care se încearcă cu ea. Voi însă sunteţi oaza cea de scăpare, ţărmul mării. Curând, curând marea nu va mai fi, căci este scris în Scripturi: *«Am văzut cer nou şi pământ nou, căci cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi au trecut, iar marea nu mai este; şi am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, din cer coborând cu Dumnezeu, împodobită mireasă pentru Mirele ei». «Noi le fac pe toate.»* Amin. Şi iarăşi zic: *«Făcutu-s-a!».* Amin. Iar cel ce însetează, să vină să bea, şi în dar să bea din izvorul apei vieţii. Dar cu cei fricoşi şi necredincioşi şi spurcaţi şi ucigaşi şi desfrânaţi şi fermecători şi idolatri şi în tot felul mincinoşi, este moartea cea de a doua partea lor, foc şi cu pucioasă arzând în iezer. Dar iată râul şi apa vieţii, limpede cum e cleştarul; pe ţărmul lui creşte pomul vieţii. Cei ce beau au numele scris pe frunţile lor. Aceste cuvinte sunt credincioase şi adevărate, şi Eu, Domnul, am trimis pe îngerul Meu ca să vestească cele ce vor fi, căci vin curând, iar înaintea Mea merge cuvântul, semnul Fiului Omului, poporul cuvântului lui Dumnezeu, care scoate demonii din oameni, căci scris este despre cei miruiţi şi trimişi cu trimitere: *«În numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi şi cereşti vor grăi, şerpi vor nimici şi moartea o vor birui, şi pe cei neputincioşi îi vor scula şi îi vor întări pe picioarele lor».*

V-am pus pe voi străjeri înaintea Mea ca să Mă auziţi când grăiesc peste pământ şi ca să-l fac din nou pe om, fiilor de pe ţărmul mării. Omul cel întâi zidit Mă auzea când grăiam cu el, şi Îmi răspundea. Acum, singur vorbesc, singur ascult, singur rămân, căci omul nu Mă aude şi nu-Mi răspunde. Voi însă fiţi ochi şi urechi, căci v-am miruit cu mirul cel izvorât din coasta Mea, cu Sângele legământului cel nou pentru cei ce împlinesc legea vieţii veşnice, viaţă fără de moarte înaintea Mea, credinţă şi neprihănire.

Eu Însumi stau în mijlocul vostru, ca pe ţărmul mării fără margini şi fără fund. Ca lupul cel flămând este lumea, ca marea cea fără margini şi fără fund. Voi însă sunteţi loc de scăpare, oază verde, hotar mării, Românie vie din care se va naşte România, noua Mea ţară, ţară fără margini, mireasă neprihănită şi mamă care naşte pe fiii lui Dumnezeu, grădina fiilor vieţii. Amin. Eu Însumi stau în mijlocul ei ca pe ţărmul mării ei, ţărm verde, munte înalt şi sfânt, muntele Sionului, vârful pământului, iar pe el, Eu Însumi, Piatra cea din vârf, şi zic: veniţi şi prânziţi pâine şi peşte din cer, lapte şi miere în pustiu fără hrană, apă din stâncă şi izvor în veci nesecat! Hrană şi apă este cuvântul Meu; luaţi şi mâncaţi, luaţi şi beţi, căci noi le fac pe toate, şi iarăşi zic: *«Făcutu-s-a!».* Amin.

Veniţi şi prânziţi la masa împărăţiei cerurilor pe pământ! Veniţi să vă dau împărăţia cerurilor! Veniţi, voi, cei ce flămânziţi şi cei ce însetaţi pe pământ! Veniţi să vă dau împărăţia Mea şi să vă iau sub stăpânirea Mea, căci aceasta înseamnă împărăţia cerurilor peste om: Dumnezeul cerurilor, Împărat peste om precum în cer, pe pământ ca şi în cer, Dumnezeu Împărat şi Stăpân în tot şi în toate, în toţi şi peste toţi. Amin.

Iată cina! Eu Însumi Mă încing şi Mă dau, hrănesc şi Mă dau hrană. Eu Însumi, căci Eu am zis: *«Făcutu-s-a!».* Amin, amin, amin.

5/18 aprilie 1999

Duminica a treia după Paşti, a mironosiţelor

Credinţa mironosiţelor a fost iubirea care biruieşte teama. Fapta bună pentru omul fără Dumnezeu, şi fapta bună pentru Dumnezeu şi pentru cei ce Îi slujesc Lui peste pământ. Cel ce face mereu pocăinţă, nu poate face faptele credinţei dacă mereu cade.

Sculaţi-vă întru întâmpinarea Mea, fiilor din grădină! Amin. Dis-de-dimineaţă vin cuvânt la voi şi Mă vestesc peste voi cu sărbătoare din cer. Hristos a înviat! Sunt Domnul. Sunt Cel ce a înviat. Amin. Sunt cu zilele învierii peste voi, ca să Mă sărbătoresc pe Mine Însumi înviat cu voi, precum M-am vestit femeilor mironosiţe în dimineaţa învierii Mele, în ziua întâi a săptămânii. Ele s-au sârguit dis-de-dimineaţă spre mormântul Meu, cu miresme. Pe când răsărea soarele, ele erau lângă Mine ca să-Mi ungă trupul, dar au văzut în dreapta Mea pe îngerul care le-a vestit că M-am sculat, după cum le-am zis mai înainte despre învierea Mea a treia zi dintre morţi. Ele au crezut că Eu, Cel Care am stat cu ei şi le-am vestit dumnezeirea Mea şi răstignirea Mea cea pentru învierea Mea, au crezut că sunt Dumnezeu. De aceea au venit la mormânt, de aceea nu M-au părăsit nici după răstignire. Credinţa lor era aprinsă de iubirea cu care Mă iubeau, căci iubirea este amnarul care aprinde credinţa.

Cel plin de iubire biruieşte teama cu puterea iubirii. Nu este în cer şi pe pământ o putere mai mare ca a omului iubitor de Dumnezeu. N-a fost pe pământ iubire mai aprinsă ca a uceniţelor Mele cele sfinte cu viaţa şi cu credinţa, care M-au urmat atunci când Eu am avut nevoie să am ucenici şi uceniţe care să Mă ajute şi să Mă mărturisească. E mare lucru să găseşti ajutor în vreme de lipsă. Tatăl Meu a sculat dintre oameni ajutor pentru Mine în toată vremea lucrului Meu de lângă om. Femeile mironosiţe au fost ajutorul Meu în toate nevoile lucrului Meu peste pământ. Eu lucram să aşez împărăţia cerurilor pe pământ, iar ele Mă ajutau pe Mine şi pe cei ce mergeau din loc în loc cu Mine.

Fiilor, de mare preţ este la Mine cel ce Mă ajută în vreme de nevoie, atunci când am Eu nevoie de ajutor. Mulţi oameni pe pământ stau liniştiţi cu sufletul după ce fac o faptă bună, o milostenie la vreun om lipsit, şi apoi zic că-L ajută pe Dumnezeu. O, fiilor, nu este om pe pământ ca să înveţe învăţătură adevărată. Eu am zis către apostoli, pe când cea care Mă iubea a venit şi a turnat pe capul Meu mir de mare preţ; le-am zis să nu se mânie pentru risipa de mir preţuit, căci ei au zis: *«Mirul acesta se putea vinde scump, iar banii, daţi săracilor».* Eu M-am întristat şi le-am zis: *«N-o supăraţi pe aceasta care Mă iubeşte. Iubirea ei pentru Mine este un lucru bun, căci pe săraci îi aveţi pururea cu voi, dar pe Mine nu Mă aveţi pururea. Ea a făcut aceasta pentru credinţa din ea, pentru înmormântarea Mea, iar ceea ce a făcut ea se va vesti în toată lumea, oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta».* Eu le spusesem ucenicilor că se apropie clipa să fiu prins şi răstignit, şi să înviez a treia zi, dar ei n-au priceput îndeajuns, însă femeile care Mă ajutau pe Mine au crezut şi M-au urmat fără teamă, căci iubirea desăvârşeşte credinţa, aprinde credinţa în om.

O, rău e de omul care se scoală să Mă urmeze şi apoi se întoarce de la Mine. Aceluia i se fac faptele cele de apoi mai rele decât cele dintâi, căci duhul necredinţei este demon care se întăreşte de şapte ori mai tare în omul care-L părăseşte pe Dumnezeu după ce gustă harul cel sfânt al credinţei şi al iubirii de Dumnezeu. O, fiilor din porţi, nu este pe pământ om care să înveţe învăţătură adevărată. Fapta bună este de două

feluri: pentru om, şi pentru Dumnezeu. Când un om ajută pe alt om în nevoile lui, nu înseamnă că-L ajută pe Dumnezeu, aşa cum cred atâţia oameni când ajută pe cei asemenea lor. N-a vrut omul să înţeleagă cuvintele cele rostite de gura Mea. Eu am spus că celor ce vor sta de-a dreapta Mea le voi spune: *«Veniţi, voi, binecuvântaţii Tatălui Meu, că Eu am fost străin şi gol şi flămând şi însetat şi bolnav şi închis, iar voi aţi avut grijă de Mine de câte ori aţi avut de cei mai mici ai Mei».* Omul a luat acest cuvânt al Meu şi l-a împlinit pentru orice om, dar Eu am zis de cei ce sunt ai Mei, de cei ce Mă au pe Mine în ei cu lucrul Meu, de cei ce împlinesc Evanghelia Mea peste pământ. Omul însă n-a voit să facă aşa cum i-am spus Eu prin Evanghelia Mea, şi s-a întors să facă bine omului, nu Mie, nu celor ce seamănă cu Mine.

Mare preţ are înaintea Mea cel ce Mă ajută atunci când am Eu nevoie în lucrul Meu peste pământ. Voi, fiilor care aţi crezut venirii Mele peste pământ, aţi lăsat toate ale voastre şi aţi luat pe ale Mele ca să le purtaţi între cer şi pământ. Voi aţi învăţat de la Mine învăţătură adevărată, şi ştiţi că sufletul este mai mult decât hrana, iar trupul, mai mult decât îmbrăcămintea. Cel ce înţelege taina aceasta, acela este de mare preţ înaintea Mea şi de mare ajutor pentru Mine. Iată, una este să-l ajute omul pe om, şi alta este să Mă ajute pe Mine şi pe cei ce seamănă cu Mine, pe cei născuţi din Mine, din faptele Mele săvârşite din cer peste pământ. Eu Însumi M-am dovedit Învăţător şi Dumnezeu peste pământ, prin învăţătura Mea, prin jertfa Mea cea pentru cei ce vor crede în Mine, şi prin învierea Mea întru slavă văzută. Aceasta înseamnă să facă omul faptele lui Dumnezeu, faptă bună înaintea Mea; aceasta, şi nu altfel. Evanghelia Mea peste pământ este ceea ce trebuie să facă omul care vrea să facă milostenie, căci Eu am spus: *«Sufletul este mai mult decât hrana, şi trupul decât haina».* Amin, amin, amin.

Am venit în grădina Mea cu cei din cer, cu cei ce M-au iubit, cu ucenicii şi cu ucenițele Mele la praznic de nou Ierusalim, la praznic de înviere. Lucrarea Mea cea peste grădină, şi din ea peste pământ, este lucrarea învierii. Lucrarea de nou Ierusalim este lucrare de înviere, este învierea omului dintre morţi. Vestirea cuvântului venirii Mele de la margini la margini este cea mai mare faptă pe care o poate face omul cel sfânt din zilele acestea, căci cel ce face fapta aceasta se va numi cu cei sfinţi şi va auzi chemarea Mea care va spune: *«Veniţi, voi, cei care Mi-aţi făcut bine Mie, şi celor ce lucrează asemenea Mie!».*

Iată-Mă cu ucenicii şi cu ucenițele în grădina cuvântului Meu din vremea cea din urmă. Când Eu M-am arătat lor înviat, le-am spus: *«Nu vă temeţi!»,* şi le-am spus: *«Pace vouă!»,* aşa cum le spuneam când petreceam cu ei până să Mă fi lăsat ca rod al învierii prin răstignire. Mi-am făcut grădină de întâlnire, ca să se întâlnească în ea cerul cu pământul. Mă dau omului cuvânt din grădină, ca să se întâlnească omul cu Dumnezeu, şi Dumnezeu cu omul, şi să-l pot mângâia pe cel credincios şi adevărat, şi să-l pot trezi pe cel nepăsător şi făţarnic, care stă liniştit în duhul lui, făcând bine omului cel asemenea lui.

Grăiesc din mijlocul ucenicilor Mei cei de atunci şi cei de acum şi Mă dau omului izvor de învăţătură adevărată. Unesc începutul cu sfârşitul aici, în grădina cuvântului Meu. Mă întâlnesc în grădină cu cei ce M-au iubit atunci, şi cu cei ce M-au iubit acum. Am venit să-Mi desăvârşesc pe pământ Evanghelia Mea, Evanghelia învierii, că aceasta este lucrarea Evangheliei. Învierea lumii este lucrarea ei, căci omul nu găseşte pe pământ învăţător adevărat. Omul îşi face bine trupului lui şi trupului celui asemenea lui, dar trupul nu foloseşte la nimic, căci duhul este cel ce dă viaţă, nu trupul, iar trupul fără duh, este mort, este fără de lucrare, este trup şi atât. De unde este hrana păsărilor şi haina crinilor? De la Domnul duhurilor este, căci duhul este cel ce dă.

Se întâlneşte cerul cu pământul în sărbătoare de iubire. Cei ce M-au iubit atunci, au crezut, şi apoi au făcut fapta pocăinţei, şi apoi au făcut faptele credinţei, faptele iubirii, şi nu s-au mai întors iar la fapta pocăinţei, căci ei lucrau, şi nu mai aveau timp de ei, ci aveau timp pentru Mine. Femeile sfinte, mironosiţele Mele, Îmi slujeau Mie şi ucenicilor Mei, nu mai slujeau celor lipsiţi şi săraci din jurul şi din calea lor, căci aceia pururea sunt în preajma oamenilor, şi dintre oameni erau, dar Eu veneam de la Tatăl, din cer. Faptele credinţei lor erau slujirea lor pentru răspândirea împărăţiei cerurilor cu care Eu venisem de la Tatăl pe pământ. Aceasta înseamnă faptă sfântă şi nu altfel, dar iată ce este pe pământ: omul este creştin şi face fapte bune unul altuia în toate nevoile trupului. Aşa este omul. Dar ucenicul este altfel. El face faptele Stăpânului, aidoma ca şi Stăpânul, căci slujeşte Stăpânului, iar Stăpânul Se bucură şi Se mândreşte de ucenicii Lui, aşa cum un părinte se bucură când îşi vede copilul înzestrat şi cu rang între oameni. Iată, de două feluri este fapta bună: pentru Dumnezeu, sau pentru om, dar la Mine este de mare preţ cel ce Mă ajută pe Mine la vreme de lipsă pentru lucrul aşezării împărăţiei Mele în oameni şi cu oamenii.

Cuvântul Meu este luat de mulţi, dar omul nu se încălzeşte de la unul la altul şi nu face faptă de pocăinţă ca să poată trece apoi la faptele credinţei şi ale iubirii de Dumnezeu. Omul aude şi nu împlineşte, şi se face auzitor, şi se răceşte de la o coborâre a Mea la alta. Eu însă înteţesc tot mai mult cuvântul Meu la voi, copii purtători de Dumnezeu, şi Mă încălzesc peste voi de la o coborâre la alta, şi cobor mereu şi Mă înfierbânt ca focul, din strigăt în strigăt, de deasupra voastră. Să ia omul şi să priceapă fapta bună pentru Dumnezeu, iar dacă va rămâne rece şi tot ca el, Eu îi voi cere socoteală pentru orice cuvânt auzit din gura Mea. El va zice că îşi va astupa urechile ca să nu Mă mai audă, ca să nu mai ştie ce vine de la Mine peste om, căci vine de la Mine râu de cuvânt peste pământ, dar omul care se întoarce de la Mine şi se duce iar în sine, acela va fi blestemat de faptele sale, căci scris este: *«Cele din urmă se vor face de şapte ori mai rele decât cele dintâi ale omului cel fără Dumnezeu».* Eu Mă voi înteţi în cuvânt tot mai mult peste om. Eu Mă voi încălzi tot mai mult în cuvânt, şi Mă voi înfierbânta ca focul, iar dacă omul nu va trece la fapta pocăinţei ca să-l găsească venirea Mea în faptele credinţei, Mă voi înfierbânta până voi fierbe, şi voi da pe deasupra ca la potop, şi voi prinde pe tot omul necredincios sub faptele sale cele fără Dumnezeu, sub focul mâniei Mele.

E plin pământul de creştini numai cu numele. Aceştia Îmi vor spune curând, curând: *„Doamne, n-am fost noi cu Tine? Nu Te-am miluit? Nu Te-am urmat?“,* dar Eu le voi spune că nu-i cunosc, fiindcă şi-au slujit lor cu numele Meu, nu Mie, că altceva este să-Mi slujească omul Mie. Cel ce face mereu faptele pocăinţei, acela nu poate lucra faptele credinţei, că e mereu căzut unul ca acela şi se scoală când şi când, ca să facă iar şi iar fapta pocăinţei, şi nu-Mi poate sluji unul ca acela. Dar faptele credinţei sfinţilor sunt slujirea lor pentru Mine, aşa cum au fost faptele mironosiţelor învierii Mele, că ele slujeau Mie şi ucenicilor cuvântului Meu, iar Eu, cu ei

mergeam şi semănam peste pământ, aşa cum şi cu voi merg; cu voi, cei care sunteţi azi cu Mine pentru răspândirea vestirii venirii Mele cu împărăţia cerurilor pe pământ, fiindcă iarăşi spun, şi să Mă audă tot pământul ce spun: împărăţia cerurilor va fi pe pământ! Amin, amin, amin.

Iată cum vin pe pământ, şi omul stă în voile lui când vin, ca în vremea lui Noe, dar Eu vin, şi voi zădărnici toată ştiinţa omului, toată osteneala lui. Vin să Mă slăvesc peste România cu cuvântul, căci pământul ia foc de la cuvântul Meu din România. Ea este calea Mea din cer pe pământ a doua oară. În ea am fii prin care lucrez între cer şi pământ faptele credinţei sfinte, căci credinţa lor este sfântă, şi lucrez prin ea venirea Mea. Iată, aşa vin pe pământ şi găsesc pe tot omul în voile lui, slujind unul altuia, şi nu Mie, că e plin pământul de creştini numai cu numele, şi nu Mă cunosc aceia ca să-i pot şi Eu cunoaşte când vin să Mi-i cunosc pe ai Mei şi să-i aşez apoi moştenitori ai cerului cel nou şi ai pământului cel nou. Mă port de la o margine la alta şi arunc ca sământa cuvântul venirii Mele, iar voi, umpleţi-vă pumnişorii de sământa cea de la Mine, că foc este cuvântul Meu, şi din foc, foc iese. Umpleţi-vă pumnişorii de foc şi aruncaţi-l pe pământ, fiilor împărţitori din partea Mea. Foc şi pucioasă este cuvântul Meu pentru cei ce nu vor cu Dumnezeu, iar pentru voi este miere şi lapte, este împlinirea făgăduinţelor Mele peste voi, Ierusalim nou în cer şi pe pământ, unirea cerului cu pământul în praznic de nou Ierusalim înaintea Mea. Amin.

Eu Mă voi încălzi tot mai mult în cuvânt şi Mă voi înfierbânta ca focul şi voi birui peste tot pe unde voia omului biruieşte încă voia Mea, peste tot pe unde omul este împărat, şi voi spune: Omule, Eu sunt! Eu, şi grădina Mea de pe pământ, din care Eu suflu peste tine foc, cuvânt de foc, ca să te lămuresc prin foc, căci aurul în foc se lămureşte. Amin.

Iar voi, fiilor, staţi gata mereu întru întâmpinarea Mea, că sunteţi sărbătoarea Mea pe pământ. Am făcut din voi praznic de bucurie pentru cei din cer, care aşteaptă de şapte mii de ani învierea trupurilor lor.

Veniţi şi prânziţi, voi, cei din cer, căci cerul este cele ce nu se văd, dar este. Veniţi şi prânziţi pâine nouă şi peşte gras, Eu şi ucenicii Mei pe pământ în vreme de mare strâmtorare. Veniţi şi prânziţi! Amin. Ieşiţi la lumina Evangheliei venirii Mele cu învierea, căci scris este: *«Trâmbiţa va suna, şi voi veţi învia cu nestricăciune».* Amin. Ieşiţi şi vestiţi necredincioşilor cine este Dumnezeu şi unde este şi cum este. Ieşiţi la lumină! Amin. Şi veţi ieşi, şi vă veţi arăta întru slava cu care vin, căci Eu vin cu voi, vin cu sfinţii, că aşa este scris. Amin.

Mă încălzesc în cuvânt peste voi, o, oamenilor de pe pământ. Curând, curând vin, şi cu sfinţii vin, şi cu viaţa veacului ce va să fie. Vin cu cei ce au murit întru Hristos, precum scrie în Scripturi că vin. Iată, vin şi vă găsesc în voile voastre şi în faptele voastre, iar pe cei ce Mă iubesc îi găsesc în voile Mele şi în faptele credinţei sfinte. Mi-am făcut grădină de întâlnire, unde Eu Mă întâlnesc în cuvânt cu ucenicii Mei din cer şi de pe pământ, unde se întâlneşte cerul cu pământul, unde se întâlneşte omul cu Dumnezeu, şi Dumnezeu cu omul, şi să-l mângâi pe cel credincios şi adevărat, şi să-l trezesc pe cel nepăsător şi făţarnic, care stă liniştit în duhul lui, făcând bine omului cel asemenea lui. Grăiesc din mijlocul ucenicilor Mei cei de atunci şi cei de acum şi Mă dau omului izvor de învăţătură, pâine şi haină pentru suflet şi pentru trup, sământa cuvântului Meu din cer peste pământ. Ard de dorul venirii Mele; ard şi Eu, ard şi sfinţii Mei de dor. Ard ca focul cel mistuitor, şi aşa vin, căci omul nu Mă aşteaptă să vin. Eu nu vin cum vrea omul să vin, şi vin cum este scris să vin. Cine este cel ce ştie ce este şi cum este venirea Mea? Cine este? Să vină să-Mi spună dacă ştie, că iată, Eu vin şi îi spun cum vin. Curând, curând vin, şi cu sfinţii vin, cu cei ce au murit întru Hristos vin, căci plata lor este venirea Mea cu ei şi cu viaţa veacului ce va să fie. Amin.

Fericit este cel ce Mă ajută în vremea venirii Mele. Fericit este cel ce lucrează faptele cele bune pentru împlinirea venirii Mele, pentru Dumnezeu, şi nu pentru om. Iar voi, copii străjeri în grădină, staţi şi prânziţi praznic de înviere cu cei din cer, care vin cu Mine la voi. Iubirea lor a fost răspândirea Mea peste pământ prin ei. Iubirea voastră tot aşa să fie, că spre aceasta aţi fost chemaţi. Curând, curând Mă las descoperit la voi şi cu voi, şi voi bucura pe toţi cei ce au luat de la voi în vreme de strâmtorare lumină din cer, lumina învierii făpturilor lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Fiţi miros de mireasmă cerească între cer şi pământ, că v-am miruit să fiţi fiii venirii Mele şi să strig din trâmbiţă şi să-i ridic pe cei ce vor veni cu Mine la venirea Mea. Venirea Mea e cu voi, iar voi sunteţi cu ea, căci spre aceasta aţi fost chemaţi, să moşteniţi venirea Mea şi viaţa veacului ce va să fie şi bucuria Mea, care este cu voi, Hristos, bucuria celor mântuiţi, bucuria învierii celor adormiţi, care vin împreună cu Mine. Amin, amin, amin.

12/25 aprilie 1999

Duminica a patra după Paşti, a slăbănogului

Duhul pocăinţei are ca plată bucuria cea adevărată. Omul slavei pământeşti fuge de calea Domnului. Cei ce nu preţuiesc vindecarea, nu trebuie vindecaţi, iar cei ce nu primesc, nu trebuie să li se dea. Cei ce slujesc trupului lovesc pe Domnul pentru trupul lor. Bucuria omenească este fără de viaţă în ea, căci taina bucuriei îşi are rădăcina în cer.

Fiilor, vin să vă bucur. Vin să Mă bucur cu voi şi să ne bucurăm unii pe alţii, căci Eu, cu sfinţii Mei vin când vin la voi. Zic vouă: bucuraţi-vă, mereu bucuraţi-vă! Cei ce sunt cu Mine, Eu le sunt bucurie. Ea este semnul celor ce sunt ai Mei. Amin, amin, amin.

Dar ce este această taină a bucuriei celor ce sunt ai Mei? Mă scol în mijlocul vostru în cuvânt. Eu vin din cer între voi, nu din inimile voastre, aşa cum gândesc cei necredincioşi, care se tem de venirea Mea din cer la voi. O, fiilor, ce este şi cum este taina bucuriei Mele cu ai Mei? Cine sunt cei ce au această taină, şi cum trăieşte ea cu ai Mei? O, fiilor, Eu după ce am înviat am ieşit înaintea celor ce Mă iubeau şi le-am zis: *«Bucuraţi-vă!»,* şi le-am zis: *«Pace vouă!».* O, fiilor, iubiţi bucuria Mea cu voi şi ascultaţi de Mine, căci Eu aşa am zis: *«Bucuraţi-vă!».* Oamenii fug ca de moarte de bucuria Mea cu ei, că ei sunt îngâmfaţi cu mintea şi cu cunoştinţa lor şi fug de pocăinţă. Voi însă bucuraţi-vă în duhul pocăinţei, bucurie adevărată, fiindcă duhul umilinţei şi al pocăinţei este dulceaţa bucuriilor sfinte, adevăratele bucurii pentru cer.

Să audă toţi cei de pe pământ, de la margini la margini, că voi sunteţi trimişii Mei înaintea oamenilor, ca să-i îndemn Eu pe oameni la duh de umilinţă şi de pocăinţă. Nu de la voi, ci de la Mine sunteţi voi înaintea oamenilor. Ei însă şi-au făcut rost de mărire pământească şi de slavă omenească şi fug din calea Mea, fug de cele aduse de Mine la voi, că le este ruşine să se umilească, precum pe vremea lui Ioan, cel ce vestea pocăinţa cea pentru venirea Mea, le era ruşine fariseilor şi cărturarilor şi preoţilor şi regilor să se plece sub botezul po-

căinței cel prin Ioan, trimisul Meu. El era făclia care lumina în întuneric, dar întunericul se împotrivea lui. El însă era trimisul Meu și scotea la lumină faptele celor ce umblau în întuneric.

Fiilor, voi fără trimiterea Mea să nu stați înaintea oamenilor, căci oamenii sunt îngâmfați și se tem și își caută cotloane și își caută vizuini ca să se ascundă de lumina Mea din voi. Vulpile au vizuini, dar Fiul Omului nu Își pleacă în vizuini capul, căci vizuinile sunt pentru vulpi, nu pentru Mine, nu pentru voi, fiindcă lumina se pune în sfeșnic, nu în ascuns. Fiți cuminți, și nu vă potriviți fiilor veacului acesta, căci toți sunt împotriva Mea și a voastră, dar și Eu sunt împotriva lor și merg spre ei cum voiesc Eu, nu cum voiesc ei, și nu voi sta în cer, așa cum ar voi ei. Ba dimpotrivă, vin tot mai mult spre ei, ca să-i îndemn la umilință și la pocăință, până ce vin văzut de ochii lor. Eu cele ce văd la Tatăl aceea fac și Eu. Dacă Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez, căci sunt Cel ce împlinesc voia Tatălui Meu, iar celor ce se ascund de lumina cuvântului Meu le zic să deschidă Scripturile și să vadă în ele venirea Mea de azi, glasul cuvântului Meu după două mii de ani de la învierea Mea dintre morți. Ei se zbat să răstălmăcească cele scrise în Scripturi, ba chiar să le ascundă se zbat, ca și cei din vremea trupului Meu când Ioan, cel trimis de Tatăl, mergea înaintea Mea și Îmi pregătea calea spre oameni.

Fiilor, învățați-i cu cele de la Mine, cu cele trăite de voi pe toți cei care se apleacă spre umilință și spre pocăință, iar de cei îngâmfați depărtați-vă, că sunt vulpi, și în ascunzătorile lor Eu nu-Mi plec capul. Eu Mă fac sul coborât din cer, Mă fac carte și așa Mă dau, că nu voi trebuie să vă dați, ci Eu Mă dau prin voi și celor ce Mă vor, și celor ce nu Mă vor. Stați plecați numai înaintea Mea, stați în Cartea Vieții Mele, stați cu umilință și cu bucuria Mea în voi și între voi, căci Eu celor trimiși ai Mei le-am spus: *«Nu vă bucurați că vi se pleacă duhurile rele, ci bucurați-vă că sunteți scriși în cartea Mea ca trimiși pentru Mine înaintea oamenilor».*

Oamenii slujesc oamenilor, nu Mie, că iarăși zic: una este fapta bună pentru Dumnezeu, și alta este fapta bună pentru om. Oamenii iubesc pe cei asemenea lor, și nu pe voi, căci Eu am zis: *«Veți fi urâți, pentru numele Meu».* Voi însă bucurați-vă cu bucuria celor ce sunt ai Mei și lucrați peste tot omul, dar numai așa cum vă trimit Eu. Nu vindecați pe cei ce nu iubesc vindecarea, nu dați celor ce nu primesc. Eu dacă am venit făcând bine tuturor cu ce M-am ales? M-am ales cu cruce și cu pălmuiri de la cei pe care i-am vindecat. Am ridicat pe slăbănog ca să-l vindec la apa vindecării, iar când Eu mergeam spre răstignire, el s-a sculat pe picioarele vindecate de Mine și M-a pălmuit dându-se de partea hulitorilor Mei. Pe când era slăbănog cu trupul, nu putea să lovească pe nimeni, și se ruga de oricine să-l poarte din loc în loc cu patul lui, dar când Eu am venit din cer în calea lui și i-am dat în dar vindecarea cea mai presus de fire a trupului său, atunci el a lovit pe Dumnezeu cu brațul trupului său. Iată ce face omul cu darul întregimii trupului lui! Cine nu-L cunoaște pe Dumnezeu, acela folosește în slujba duhului rău întregimea trupului și nu se leapădă de cele ale trupului.

Omul învață de la om, și culege până ce înnebunește, adică până ce-L pierde pe Dumnezeu și se câștigă pe sine și își este sieși dumnezeu, așa cum erau cei din vremea trupului Meu care n-au putut să Mă cunoască atunci când am venit de la Tatăl, căci venisem fiindcă era scris să vin, așa cum și acum am venit, precum este scris în Scripturi despre venirea Mea de azi, numai că Eu vin la cei umiliți, la cei ce nu slujesc trupului, că aceia sunt cei umiliți. Cei ce slujesc trupului lovesc pe Dumnezeu pentru trupul lor, pentru poftele lor, pentru cugetele lor vinovate, care se ascund în ei. Dar voi nu dați celor ce nu primesc, și depărtați-vă din calea celor fără de lege, căci plata lor este viața lor deșartă, care a adus pe pământ înfățișarea sfârșitului lumii, fiindcă lumea a sfârșit-o cu Dumnezeu și slujește poftelor, și trăiește viață moartă, căci viața cea vie sunt Eu; Eu cu viața Mea în om.

Bucuria oamenilor este bucurie fără viață, fără veșnicie, fără curăție, dar voi bucurați-vă cu bucuria Mea. Dacă lumea vă urăște, mai înainte de a vă urî pe voi M-a urât pe Mine, și de aceea vă urăște pe voi. Pe toți cei care au iubit viața Mea în ei lumea i-a urât. Cel ce Mă urăște pe Mine, acela este cel ce urăște pe cel ce seamănă cu Mine. Acela nu atinge cu inima lui taina bucuriei, căci bucuria este taină care își are rădăcina în cer, iar bucuria de pe pământ este omenească și își are rădăcina în om. Omul însă s-a lepădat de Dumnezeu prin îngâmfare și și-a pierdut vrednicia, dar Eu v-am izbăvit pe voi din cele deșarte și omenești și i-am slăbit pe toți cei ce s-au ridicat și se mai ridică încă împotriva voastră, fiindcă cei ce n-au crezut au pierit în necredință și sunt păstrați în lanțurile necredinței pentru judecata zilei celei mari, ca și îngerii care și-au pierdut vrednicia părăsindu-și slava. Omul îngâmfat defaimă ceea ce nu cunoaște, iar cele ce știe din fire, întru acestea își găsește plăcerea, ca și dobitoacele, după cum este scris în Scripturi despre cei cârtitori, despre cei trufași care pentru folos dau cinste omului. Voi însă urâți și cămașa spurcată de pe trupul lor, căci Cel ce vă păzește pe voi de orice cădere, sunt Eu, Domnul. Rugați-vă Mie să cobor peste tot omul cele ce sunt de folos pentru suflet, nu pentru trup, căci Eu v-am îmbrăcat pe voi întru puterea Mea și bat cu plăgi pământul și pe cei necredincioși de pe el, iar pe voi vă apăr, că sunteți înfășați în mantia Mea. Și când veți vedea că vin pe pământ cu urgii, nu vă temeți, ci bucurați-vă că vin, fiindcă voi aceasta așteptați: venirea Mea, și de aceea vin; vin, că are cine să Mă aștepte. E mare taină să știe omul să Mă aștepte.

E mare taină taina bucuriei sfinte. Ea este cu cei ce Mă iubesc cu duh de umilință. Ea este semnul celor ce sunt cu Mine, căci acolo unde sunt ei, sunt și Eu, bucurie a lor. Aceasta este taina cuvântului Meu cel de peste voi, fiilor, căci bucuria este semnul celor ce sunt cu Mine. Amin. Bucuria aceasta este cuvântul Meu, cuvântul cu care i-am întâmpinat Eu după învierea Mea pe cei ce Mă iubeau, căci le-am cuvântat: *«Bucurați-vă!».* Și vouă vă spun: bucurați-vă sub ploaia cuvântului Meu, care se dă vouă din cer. Stați sub ploaia bucuriei, căci ea este semnul celor ce sunt ai Mei.

Voi sunteți albinuțele Mele, care culegeți miere și lapte din cer, din grădinile cerești, fiilor. Iată, taină vă spun vouă: mierea nu se vinde pe bani, căci este munca albinuțelor. Ea se dă în dar celor ce iubesc dulceața ei. Bucurați-vă ca albinuțele când culeg ca să aibă și ca să dea celor ce iubesc hrana agoniselii lor. Lucrați cu mâinile voastre, iar pâine în dar să nu mâncați, ca să nu zădărniciți Evanghelia venirii Mele, fiilor culegători.

M-am făcut farmacie cu medicamente cerești la voi, leacuri din cer pentru cei umiliți. Bucurați-vă de statul Meu cu voi, căci Eu sunt semnul celor ce se bucură cu Mine, iar bucuria lor este semnul că Eu sunt cu ei, cu cei ce au putere să creadă în Mine. Amin, amin, amin.

19 aprilie/2 mai 1999

Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Se va mistui împotrivirea omului semeț care Îl vrea în cer pe Domnul. Cei ce se luptă împotriva luminii vor fi rușinați.

Mă întăresc în cuvânt la ieslea cuvântului Meu. Eu sunt. Deschideți ca să intru cuvânt în cartea Mea din zilele acestea. Deschideți, voi, fiilor veghetori în calea Mea dintre cer și pământ. Sunt Domnul. Amin. Îmi întețesc cuvântul peste pământ, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Mi-e duhul foc, foc care va mistui pe toți cei care se scoală cu viclenie și cu ură împotriva voastră, căci lucrarea pe care o lucrez Eu peste voi, sunt Eu, nu voi, și aceștia nu știu ce înseamnă *„Eu“.* Eu sunt Cel ce sunt, Cel ce l-am făcut pe om din pământ ca să am casă și umblet și gură și ochi și urechi în om, în omul cel ce se dă Mie cu totul, nu în omul cel plin de sine, căci sinele omului este diavol, iar Eu sunt Dumnezeu, nu diavol, așa cum grăiește zvârcolindu-se de mânie omul care și-a pierdut mintea și cumpătul prin semeție. Fiți cuminți și nu vă clătinați de pe temelia Mea, că v-am așezat cu brațul Meu cel tare pe stâncă de neclintit, pe cuvântul Meu rostit peste voi ca temelie a zidirii voastre, căci voi sunteți zidirea Mea pe pământ. Amin.

Omul semeț și-a pierdut mintea ca Lucifer, și Eu îl scot la iveală ca pe untdelemnul care se ridică deasupra apei. El singur se ridică, și este arătat cu degetul de toți cei care mai au cumințenie de minte și de inimă. Eu nu grăiesc ca omul care amețește în cuvinte. Eu grăiesc ca să înțeleagă omul cel umilit cu inima, iar cel semeț în duhul lui să se mire și să piară prin răutatea lui, căci fiecare om viază sau piere prin faptele și prin cuvintele lui. Eu însă Îmi întețesc cuvântul Meu peste voi, fiilor din grădină, că de aceea v-am făcut începătură a făpturilor Mele, așa cum este scris în Scripturi despre cei născuți de sus, la cuvântul Meu, care naște om nou din om vechi, om duhovnicesc din om firesc, om după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Omul care se dă stăpân peste pământ și peste om și-a pierdut mintea și arde în focul lui însuși și sare ca scânteia care se ridică din foc, dar scânteia care sare se stinge apoi, și nimic nu rămâne din ea. Eu însă nu Mă voi stinge în veci, și Mă fac foc care mistuie pe toți cei care suflă peste Mine ca să Mă stingă. Suflarea omului se stinge, dar suflarea Mea este vie în veacul veacului, și suflă, și se face cuvânt peste pământ, și se face foc care rușinează pe împărați și pe argați și pe toți cei care s-au pus stăpâni peste pământ și peste om. Mi-e duhul foc, și dau drumul urgiei la care Mă împinge omul care se luptă să-Mi oprească cursul râului vieții, cuvântul Meu pe care-l vărs Eu peste voi ca ploaia peste semănătura care răsare după ce a fost de Mine semănată.

Omul care se dă mai deștept decât Mine, să deschidă Scripturile, așa i-am spus; să deschidă, și să se uite bine în ele dacă le deschide, și să vadă că Eu așa am grăit pe pământ în toată vremea lucrului Meu cel dat Mie de Tatăl peste om. Așa am grăit, așa cum grăiesc azi peste voi, copii împărțitori de Dumnezeu. Eu cu omul am de lucru, nu cu Mine Însumi, nu pentru Mine Însumi, și nu voi sta în cer, așa cum vrea omul care stă semeț pe pământ. Voi sta pe pământ cuvânt care arde ca focul, și voi mistui împotrivirea celor ce Mă vor în cer, și nu pe pământ. În cer Mă vrea omul semeț, că dacă sunt pe pământ, îi încurc lucrul lui, dar Eu fac lucrul pe care Tatăl Mi l-a dat să-l fac, și îl fac pentru că scrie în Scripturi să-l fac. Toată Scriptura trebuie s-o împlinesc, și cea de până la coborârea Mea trup pe pământ, și cea de până la venirea Mea din nou cu sfinții și cu veacul cel nou și veșnic, pe care-l am de la Tatăl ca să-l dau celor ce voiesc să fie cu Mine în veci, în viața veacului ce va să fie. Amin.

Fiilor, în cer și pe pământul cel bun este sărbătoare de sfinți: mucenicul Gheorghe, sfântul Meu cel plin de râvnă, care a mistuit în focul iubirii de Dumnezeu pe împăratul cel pământesc și pe toți potrivnicii Mei, care se luptau să Mă stingă din sfântul Meu. El însă se înfierbânta și ardea ca focul, căci Eu Mă făcusem în el foc mistuitor, care a îngenuncheat inimile celor trufași care nu puteau să facă ce făcea mucenicul Meu prin iubirea lui de Dumnezeu, iubire sfântă, iubire cerească pe pământ.

Voi da spre rușine groaznică pe toți cei care se luptă împotriva luminii, căci sunt fiii întunericului veacului acesta, așa cum au fost Anna și Caiafa și Irod și Pilat și toți cei îngâmfați care erau una cu ei, împotriva Mea și a ucenicilor Mei, care s-au ridicat prin credință și au rămas de partea Mea. Mi-e duhul foc, și aduc mânie peste fiii veacului acesta, aduc prin cei semeți care și-au pus nădejdile lor în lucrul mâinilor lor, făcături omenești, care pier prin întrebuințarea lor.

Fiilor, de câte ori se va ridica omul cel îngâmfat împotriva cuvântului Meu de la voi și împotriva voastră, Eu, Domnul, voi da drumul pic cu pic la mânia care merge înaintea venirii Mele ca să-Mi curețe calea de cei necredincioși. Fiilor, uitați-vă la semnele care aduc dureri și la care le dau drumul odată cu mâna omului necredincios, care-și mânuiește armele împotriva voastră. Mi-e duhul foc, și îl arunc peste pământ, ca să cert cu el pe cei îngâmfați care nu se pleacă cu umilință înaintea strigătului Meu, care cheamă pe tot omul la pocăință și la umilință. Nu vă temeți. Eu sunt cu voi, iar Lucifer va fi păstrat pentru focul mâniei Mele, ca și cel de la început, care s-a ridicat cu semeție peste Mine, iar Eu îl păstrez în lanțuri pentru ziua mâniei Mele. Lanțuri de foc pregătesc pentru cei ce nu se umilesc ca să Mă știe de Dumnezeu, căci sunt cuvânt, și acesta este numele Meu: Cuvântul. Amin, amin, amin. Stați cuminți, și lăsați câinii să latre. Câinele din lanț latră, că Eu, Domnul, am legat câinii ca să vă apăr, fiilor, și să stați înaintea Mea ca să-Mi lucrez venirea și cuvântul venirii Mele. Puțin, puțin, și veți fi căutați ca aurul cel mai de preț, dar nu veți fi găsiți de cei ce au iubit aurul, și veți fi găsiți de cei ce au crezut așteptând venirea Mea. Puțin, puțin, și mulți Mă vor găsi cu voi și se vor pleca înaintea cuvântului Meu, care s-a făcut sul și carte la voi, fiindcă Eu am cuvântat, iar voi ați dat ființă cărții, și s-a făcut cerul sul de carte, precum este scris în Scripturi. Bucurați-vă că vedeți acestea toate întâmplându-se. Bucurați-vă voi, căci cei ce nu sunt adevărați cu inima și cu fapta, se tem și se ascund de voi și fug de voi ca de satana, de parcă ei sunt ai Mei, și voi ai lui satana. Dar cu ce fapte să Mă capete ei ca să Mă aibă cu ei? Ei fug de voi de teama luminii, fiilor, căci lumina le învederează pe toate, și ei sunt murdari de tot și peste tot: și pe față, și pe inimă, și pe haină, și pe mâini, și pe duh, și Îmi murdăresc pământul și cerul și Mă rușinez cu ei înaintea îngerilor și a sfinților și înaintea Tatălui Meu, că Tatăl știe că Eu am murit pentru viața omului credincios și umilit, dar omul nu M-a iubit, că s-a iubit pe sine, și Eu sunt cu mâinile goale la Tatăl. Dar vă am pe voi începătură a făpturilor Mele, și veți fi căutați și veți naște și veți umple cerul și pământul, și veți fi împărăția cerurilor pe pământ. Puțin, puțin, și se va arăta cerul pe pământ și va vedea satana că sunt cu voi și că am fost cu voi și că voi ați fost cu Mine și nu v-a cunoscut nici pe voi, și nici pe Mine cu voi. Fiți cuminți, și lăsați câinii să latre, că ei vestesc vrând-nevrând venirea Mea și locul Meu de la voi, vestesc să se audă.

Ridicați-vă înaintea Mea rugându-vă în Duhul Adevărului, închinare adevărată, ca să împlinesc cuvintele voastre prin care voi pomeniți înaintea Mea făgăduințele pe care Eu le-am făcut în Scripturi și în prooroci pentru zilele acestea.

Fiilor, toate sfârșitu-s-au. Eu sunt cu voi început nou. Fiți precauți, și fiți vii și treji. Fiți pe plăcerea Mea. Fiți ochi și urechi, că Mi-e duhul foc, și prin voi îl vărs peste pământ cuvânt, și împlinesc tot cuvântul Meu, că sunt venit cuvânt pentru vremea împlinirilor cu care vin. Vin, și nu voi sta în cer, și nu voi tăcea, pentru că vin. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 1999

Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Omul care Îl află pe Domnul nu mai caută altceva. E vremea judecății, că omul vrea să vadă minuni, fiind tare la cerbice pentru voia Domnului. Cel ce păcătuiește împotriva umilinței, pierde viața Domnului în el. Iubirea omului se stinge, și el iarăși însetează. Cel ce bea și însetează iar, acela nu iubește adevărul, căci focul care arde în om, este voia lui.

Fiilor, vin să vă adăp cu apă vie. Vin să vă dau vouă, și de la voi să ia în dar apa cea vie toți cei care sunt însetați, ca să nu mai înseteze în veac. Amin. Vin la voi să vă dau darul iubirii, că pe pământ nu este iubire. Iubirea de pe pământ se stinge și nu mai arde și se face pământ, dar iubirea Mea este până peste toți vecii.

O, fiilor, de ce se stinge iubirea de pe pământ? Omul însetează după iubire, după mângâiere, după bucurie, dar când află iubirea, el se învață cu ea, și ea se stinge și nu mai arde, și omul caută iar, și omul însetează iar.

Am stat de vorbă cu femeia samarineancă și i-am zis așa: *«Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou, dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu va mai înseta în veac, că ea se va face în el izvor de apă izvorâtoare de viață veșnică».* O, fiilor, omul care se găsește cu Dumnezeu, acela nu mai caută altceva și nu mai însetează după altceva, și se face viață veșnică un astfel de om, iar viața veșnică sunt Eu în om; Eu, Cel veșnic, Domnul, Care nu Se stinge, și este. I-am zis samarinencei: *«Dă-Mi să beau!».* Ea avea cu ce să scoată apă din fântână și de aceea i-am spus *«Dă-Mi să beau!»,* și apoi să-i plătesc pentru apa pe care Mi-o întinde să o beau pentru osteneala drumului Meu printre oameni. Voiam să-i plătesc cu apa cea vie și să-i insuflu în cuget că Eu sunt Dumnezeu, iar ea a zis: *«Nu cumva ești Tu mai mare decât Iacov, părintele nostru, care ne-a dat această fântână după ce a băut din ea el și feciorii lui și turmele lui?».* Eu voiam să o fac să înseteze de iubire și să caute spre ea, și i-am zis: *«Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou, dar tu ridică-te ca să cunoști darul lui Dumnezeu și pe Cel ce ți-a spus* „Dă-Mi să beau“*, și El să-ți dea apă vie».* Ea s-a umplut de iubire și a zis: *«Dă-mi, Doamne, această apă, ca să nu mai însetez, ca să nu mai caut».*

O, fiilor, omul care se găsește cu Dumnezeu, acela nu mai caută altceva, dar iată, omul nu Mă caută și nu Mă găsește. Omul vrea minuni, vrea semne, dar acum e vremea judecății, nu mai e din nou ca la prima Mea venire când îl făceam pe om să Mă cunoască prin semne și prin minuni. Semnele și minunile sunt pentru cei tari la cerbice, care stau împotriva Mea, nu sunt pentru cei care au iubirea după care nu mai însetează. Nu mai sunt de folos semnele și minunile, că omul s-a pus mai mare decât Mine pe pământ. Numai că iubirea omului se stinge, și omul însetează mereu și bea mereu, căci cele pământești secătuiesc inima și mintea și sufletul și trupul omului, dar la voi vin Eu și Mă fac dar în voi, ca să aveți voi darul iubirii și să nu mai însetați după iubirea cea de pe pământ. Eu Mă dau vouă apă vie și Mă fac în voi izvor de apă izvorâtoare de viață veșnică și vă liniștesc setea.

Iată, omul caută mereu, caută și pe pământ, caută și în cer, și după ce zice că găsește, însetează iar, căci cine bea așa, așa pățește. Nu știu cum să-l mai îmbiu pe om să nu mai caute pe cele ce trec, și să le caute pe cele care rămân. Așa am făcut cu poporul Israel. Mereu l-am îmbiat, mereu l-am așteptat, mereu am stat cuvânt lângă el, dar el căuta mereu, și de Mine se depărta mereu, că voia să fie stăpân peste tot pământul, iar setea aceasta l-a scos din inima Mea și l-a dus la iubirea cea de pe pământ, la mărirea pe care o căuta el, că n-a mai ascultat nici de Moise, nici de prooroci, și s-a făcut vrăjmașul Meu de la început și până azi.

Cel ce păcătuiește împotriva umilinței, aceluia nu-i mai trebuie alt păcat ca să piardă viața cea vie, care nu este altceva decât voia lui Dumnezeu în om. Umilința îl ajută pe om să nu se vrea mare, și să se vrea viu, fiindcă cel mare însetează mereu și pleacă după apă ca să-și astâmpere arsura inimii. Tot omul a părăsit umilința și tot omul L-a părăsit pe Dumnezeu căutând cu cele de pe pământ, dar iubirea pământească și trupească se stinge mereu, și omul caută iar, și omul însetează iar. Își face omul rost de foc în inimă și caută mereu după apă ca să-l stingă, dar Eu am zis: *«Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou și va umbla mereu după apă».*

Fiilor, de ce, tată, se stinge iubirea de pe pământ? De ce însetează omul mereu după iubire, după pace, după bucurie, după mângâiere? De ce caută omul mereu și nu-și mai sfârșește căutarea? De ce, fiilor, se stinge omul? Omul a fost făcut din iubirea Mea, dar a fost luat din pământ. L-am luat din pământ, dar am suflat peste el duh și iubire din Mine, ca să fie ca Mine. De ce nu este ca Mine? O, cât rău face omului păcatul cel împotriva umilinței, căci cel ce nu adună cu Mine, acela risipește adunând. Fiilor, fugiți de greșalele cele împotriva umilinței, că e plin pământul de om fără Dumnezeu peste el. Dumnezeul omului este mândria omului, viermele cel neadormit, care roade din om până ce-l sfârșește pe om. Voi însă hrăniți-vă inima cu milă și cu iubire pentru Mine, că Eu sunt Dumnezeu adevărat peste cei ce iubesc adevărul. V-am numit poporul Meu, și vreau să nasc prin cuvântul Meu de la voi oameni adevărați, și să ia aceștia în ei chipul Meu și asemănarea Mea, că numai așa Mă poate avea omul de Dumnezeu, numai omul cel adevărat, fiilor. Omul care bea și însetează din nou, acela nu iubește adevărul, căci Eu sunt Adevărul, și puțini sunt cei ce Mă iubesc. Voi însă așezați-Mă hrană și apă pe masa voastră, că v-am ales dintre oameni ca să fiți ai Mei și să răscumpăr prin voi neamul omenesc, omul al cărui trup Eu l-am făcut, și după ce l-am făcut, am făcut din el casă a Mea și a Duhului Meu, suflând cu Mine peste el, așa cum suflu azi peste voi, ca să vă fac și ca să fiți casă a Mea și potecă a Mea și împărăție a Mea între cer și pământ.

L-am pus pe om între cer și pământ. Omul însă s-a coborât în adânc și s-a făcut iad în care arde sufletul din el, căci foc și pucioasă este toată voia omului care arde în mădularele lui. Voi însă stați deasupra trupurilor voastre, stați între cer și pământ mărturie a cuvântului Meu care suflă peste voi, ca să se audă suflarea Mea cu care l-am făcut pe om cu suflet viu după ce l-am luat din pământ și i-am dat chip ca și al Meu. Îi voi cere la tot omul socoteală pentru sufletul din el, pentru darul pe care l-am suflat Eu peste omul cel întâi zidit, pentru sângele care este pus de Mine în om ca să fie omul viu. Am făcut din lut trup ca și al Meu, și când am suflat peste el suflet

din sufletul Meu, s-au făcut carne şi vene în trupul cel din lut făcut, iar în vene, sânge. Îi voi cere omului socoteală pentru sufletul din el, căci sufletul s-a făcut la cuvântul Meu în trupul cel din pământ luat. Plânge raiul după darul pe care l-am pus Eu în el, după omul pe care l-am făcut ca să aibă raiul Meu cu el. Omul însă a păcătuit împotriva umilinței, şi s-a coborât în adânc şi s-a făcut iad în care arde sufletul din el, căci foc şi pucioasă arde în mădularele omului.

O, fiilor, de ce arde omul pe pământ? De ce înseteazǎ omul? De ce caută omul mereu şi nu-şi mai sfârşeşte căutarea? Vin la voi să vă dau apa cea vie, şi de la voi să ia în dar toți cei care sunt însetați, ca să nu mai înseteze în veac, ca să nu mai caute. Vreau să se găsească la voi apa vie, izvor de apă izvorâtoare de viață veşnică, şi de aceea izvorăsc mereu cuvânt din Mine peste voi. Nu vă mirați de ce vin la voi mereu cuvânt. Izvorul aşa este, curge mereu şi nu se opreşte. Mai mult trebuie să curg Eu. Amin, amin, amin.

Am stat de vorbă cu femeia samarineancă la înjumătățirea praznicului iudeilor. Aşa stau şi azi de vorbă cu tot omul care înseteazǎ şi care caută apă, ca să-l insuflu pe om şi să ia de la Mine simțire cerească, darul iubirii, şi să zică omul: *«Nu cumva Acesta este Dumnezeu? Nu cumva acesta este izvorul cel cu apă vie?».* Eu sunt Acela, omule. M-am oprit iar şi iar pentru osteneala drumului Meu între cer şi pământ, M-am oprit lângă fântână ca să-ți țin calea şi să suflu peste tine cuvinte de dor, şi să-ți cer apă, şi să-ți răsplătesc apoi cu apa cea vie, căci scris este: *«Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou, dar cel ce va bea din apa aceasta a Mea nu va mai căuta apă, căci nu va mai înseta în veac, fiindcă ea se face în el izvor de apă izvorâtoare de viață veşnică»,* după cum Eu am grăit samarinencei, care s-a plecat spre umilință şi a cunoscut pe Dumnezeu.

Vino, omule, la fântână, vino şi bea! Vino, că M-am făcut fântână în calea ta, fântână cu apă vie. Nu-ți trebuie ciutură să scoți, căci fântâna este adâncă şi n-ai putea tu să scoți apă. Ea este adâncă în sus, nu în jos. Ea coboară, nu urcă. Ea este Dumnezeu. Vino la Dumnezeu, omule, că eşti însetat şi nu ai cu ce să-ți stâmperi setea. Ia şi bea de la Mine şi nu mai înseta apoi, şi nu mai arde apoi, căci cel ce arde caută iar cu sete după apă. Te-am pus între cer şi pământ, omule. Tu însă te-ai coborât în adânc şi te-ai făcut iad în care arde voia cea din mădularele tale, şi îți cauți mereu voia aşa cum caută călătorul însetat apă în loc fără apă. Vino şi bea de la Mine şi nu mai înseta! Vino la Mine, ca să nu arzi de sete, căci curând, curând iubirea de pe pământ se va stinge şi se va face pământ, şi se va face casă iubirii de Dumnezeu, aşa cum a fost făcut omul cel din pământ luat.

Vino, omule, la fântână! Ea este de sus, nu de jos. Ea este Dumnezeu. Vino, ca să cunoşti pe Dumnezeu, căci samarineanca s-a plecat spre umilință şi a cunoscut pe Dumnezeu. Amin, amin, amin.

26 aprilie/9 mai 1999

Praznicul Înălțării Domnului

Domnul va veni la ucenicii Lui, care sunt muntele Lui, şi nu cum voieşte omul să întocmească venirea Lui. „Voiesc să fiu salvat de la pieire, că pier din om, fiilor. Voiesc să fiu mântuit şi salvat în om." Omul s-a lăsat înghițit de timp şi s-a făcut stăpân pe pământ. Fiii lui Dumnezeu sunt cei mai frumoşi printre fiii oamenilor.

Sunt Eu, fiilor. Sunt Domnul. Deschideți Domnului! Amin, amin, amin. Străbat calea între cer şi pământ ca să fiu cu voi în zile de nuntă cerească. Coborârea Mea la voi, aceasta înseamnă: zile de nuntă, nunta Mea, promisă Mie de Tatăl, iubirea dintre Mire şi mireasă, fiilor, că am făcut din voi mireasă iubită Mie. Am plătit cu viața acum două mii de ani, ca să am azi mireasă, căci mireasa este cea din ziua nunții, cea care rămâne mireasă, căci după aceea Eu vin şi Îmi arăt nunta după care am dorit două mii de ani.

Eu M-am arătat viu după patima Mea cea de sub cruce, şi M-am dovedit Dumnezeu adevărat, venit din cer între oameni prin Fecioară, căci după înviere a trebuit să le desluşesc mai cu adâncime ucenicilor Mei tainele împărăției cerurilor. Le-am spus apoi să stea la Ierusalim, să stea aproape, căci Eu le făgăduisem de la Tatăl pe Duhul Sfânt, şi le-am spus aşa: *«Ioan a botezat cu apă, iar voi vă veți boteza cu Duhul Sfânt, de azi nu peste multe zile».* Le-am spus că vor lua putere şi Îmi vor fi martori în Ierusalim şi în toată Iudeea şi până la marginile pământului, şi vorbindu-le aşa şi mângâindu-i cu dulceața cuvintelor Mele, iată, un nor a venit şi M-a acoperit din ochii lor, şi norul s-a suit la Tatăl, s-a dus la cer, fiilor, iar îngerii Mei s-au arătat la cei ce se uitau după Mine şi le-au spus: *«Domnul S-a înălțat de la voi la cer, şi precum L-ați văzut înălțându-Se la cer, astfel va şi veni iarăşi pe pământ, căci S-a dus ca să vină».* Amin. Eu le spusesem că dacă nu Mă duc, nu pot veni la ei, şi că acesta este folosul că Mă duc la cer, dar iată, omul Mi-a luat pământul şi face ce voieşte el pe pământ. Omul vrea să întocmească venirea Mea după voia lui, dar Eu voi veni precum M-am suit, şi nu altfel, căci M-am suit la cer de lângă iubiții Mei ucenici, şi tot aşa voi şi veni. Voi veni la iubiții Mei, şi nu la oricine, căci casa Mea şi muntele Meu sunt cei ce Mă iubesc precum i-am iubit Eu pe ei, sunt cei ce îşi pun toată viața lor Mie, precum Mi-am pus-o Eu pentru ei, pentru cei ce Mă iubesc după adevăr. Omul însă este îngâmfat. Umblu de la o margine la alta a pământului şi nu mai e nimic pe pământ decât om îngâmfat, care trăieşte în voile lui semănându-le în trupul lui, om care trăieşte pentru slavă deşartă între cer şi pământ. O, câtă învățătură am semănat Eu peste pământ împotriva slavei deşarte! Şi iată, umblu ca orbul prin întunericul omului ca să găsesc om, şi nu văd decât slavă deşartă, nor gros, de nepătruns. Nu văd om plăcut Mie, şi nici omul nu Mă vede pe Mine, că e gros întunericul, e groasă coaja aceasta, fiilor. Cel orb nu doreşte lumina, că nu ştie ce este lumina, şi Eu pier din om din ce în ce mai mult. Piere Dumnezeu de pe pământ, căci omul este orb şi nu vede, şi nu-l văd nici Eu, şi nu Mă vede nici el pe Mine. Voiesc să fiu salvat de la pieire, că pier din om, fiilor. Voiesc să fiu mântuit şi salvat în om. Aceasta voiesc. Omul a fost făcut din pământ, dar l-am făcut să vadă ca Mine cu ochiul lui cel din pământ întocmit, şi după aceea Mi-a luat omul pământul pe care Eu l-am făcut, şi s-a luat şi pe sine din Mine.

De ce, omule, Mi-ai luat pământul? Cine a făcut pământul? Eu, sau tu? Eu l-am făcut, şi tu ai luat ce n-ai făcut tu. De ce, omule, Mi-ai luat lumina? Cine a făcut lumina? Eu, sau tu? Eu am făcut-o, şi tu ai văzut-o după ce Eu te-am întocmit din pământ şi ți-am dat chip ca şi al Meu, şi ochi din ochiul Meu ți-am dat. Cum de nu Mă vezi? Iată-Mă, şi tu nu Mă vezi. De ce, oare, ți-ai întors privirea de la Mine? Eu te-am făcut ca să Mă vezi, ca să Mă auzi, ca să Mă asculți, ca să fii ca Cel ce te-a făcut, că Eu văd şi aud şi ascult pe Tatăl Meu din Care purced, şi nu M-am smuls din El decât atunci când am venit pe pământ ca să te aduc la Tatăl, ca să te aduc la Mine, Fiul şi Moştenitorul Tatălui Cel veşnic. Ce faci tu, acum, omule înghițit de timp? că Eu Mă întorc, şi tu nu vezi întoarcerea Mea, de parcă eşti din naştere orb. Aş voi să te

vindec de orbire, că Eu am vindecat orb care s-a născut aşa, ca să vadă cei ce văd, că am venit cu puterea Tatălui ca să dau vedere orbilor, ca să se arate slava Tatălui în Fiul, căci de la Tatăl am purces în Fecioară, şi din naştere mai presus de fire între fiii oamenilor.

Un picuț, şi vin cu slava cu care M-am suit la cer acum două mii de ani. Un picuț, şi vin şi pentru cei ce s-au împietrit la vedere şi la credință şi la ființă din pricina voilor lor, care nu sunt din voile Mele. Numai un pic, şi vin, şi Mă voi arăta între cei iubiți ai Mei, căci sunt cu cei ce Mă iubesc dându-şi Mie viața. Amin.

Sunt cu praznic sfânt venit în grădină. Sunt pe nori de slavă deasupra grădiniței cuvântului Meu, căci scris este în Scripturi: *«Precum S-a suit la cer, tot aşa va şi veni».* Sunt la voi Mire, fiilor unşi cu mirul Meu. V-am ales dintre fiii oamenilor ca să vă pun Mie deoparte şi să fac din voi cale a venirii Mele. O, ce frumoşi sunteți voi printre fiii oamenilor! Vă cânt cum îşi cântă mirele pe mireasă şi vă numesc ziua Mea de nuntă, căci mireasa când se arată, e gata şi nunta. Vă sunt Mire, vă sunt mângâiere, vă sunt iubire şi vă cânt ca să vă ştie cei din cer mireasă a Mea pe pământ. O, ce frumoşi sunteți printre fiii oamenilor! Slava voastră este nevăzută, dar sunteți copii frumoşi, şi sunteți avuția Mea cu care Mă bucur. Fiecare este cu avutul lui. Lumea şi stăpânitorul lumii, cu avutul ei, şi Eu cu avutul Meu, cel de mare preț, căci cel mai mare preț între cer şi pământ îl are omul cel născut din Dumnezeu, cel cuprins de Dumnezeu. Amin.

V-am învăluit în norul slavei Mele cea nevăzută, că dacă v-ar vedea omul slava, n-ați mai fi taina Mea cea de la venirea Mea după două mii de ani. V-am făcut norişorul Meu cel alb sub care Eu vin şi grăiesc peste pământ, acoperit de voi de jur împrejur, ca să-i pot da omului darul credinței sfinte la auzul glasului Meu din mijlocul vostru. Vă binecuvintez ca să binecuvântați cuvântul Meu şi statura Mea din voi. Vă aşez ieşire a Mea cu voi între fiii oamenilor ca să le încerc credința, căci cine este aur, acela trebuie trecut prin foc ca să rămână apoi vas folositor şi vrednic de viața cea veşnică pe care o aduc Eu curând, curând peste toți cei lămuriți ca aurul în foc, peste toți cei albiți de razele luminii venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl.

Înălțați-vă, fiilor, căci înălțarea la cer este naştere din cer, naştere de sus, ca să fiți de sus, ca să ne întâlnim între cer şi pământ, precum scrie în Scripturi despre cei ce vor fi luați în văzduh ca să Mă întâmpine şi ca să fie pururea cu Mine. Eu vin cu sfinții care aşteaptă venirea Mea ca să vină cu Mine la voi. Îmbrăcați-vă desăvârşit întru nestricăciune, ca să fiți cu Mine pururea, că frumoşi sunteți voi între fiii oamenilor, căci Eu sunt cu voi, şi sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

7/20 mai 1999

Sărbătoarea Creştinătății Româneşti, ziua întâi

Fiii oamenilor îşi zic fii ai lui Dumnezeu neştiind taina cămăşii de creştin, albă şi sfântă. Fiii lui Dumnezeu se fac cale a venirii Lui către fiii oamenilor.

Glasul Meu strigă la porți ca să se deschidă şi să intru cuvânt în grădină. Amin. Eu sunt, fiilor. Sculați-vă întru întâmpinarea Mea, că am făcut la voi şi de la voi sărbătoare de cer pe pământ, sărbătoare creştinească şi românească, sărbătoare cerească pe pământ, căci sunt Fiul şi Cuvântul Tatălui, şi sunt în zile de nuntă cu voi. Amin. Deschideți cartea cuvântului Meu, cartea Mea cea din urmă, că Mă scutur cuvânt la voi, ca pomul care-şi scutură roadele peste cei ce se adună să audă de la Dumnezeu. Fiilor, îngerul Meu vă acoperă pe voi, căci sunteți cuprinşi în taina venirii Mele, şi sunteți calea Mea dintre cer şi pământ, dar slava aceasta este acoperită de îngerul Meu, care este pururea cu voi. Deschideți ca să intru, că se adună nuntaşi la nunta Mea cu voi, la praznicul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Rostesc cuvânt şi zic de deasupra: binecuvântată să fie întâlnirea Mea cu voi în ziua aceasta întâi a sărbătorii, şi voi petrece trei zile la rând în cuvânt peste voi, şi vor lua din masa Mea cu voi toți cei care se strâng în jurul vostru ca să se bucure întru venirea Mea la voi, ca să audă glasul Meu cel din grădină. Să se adune suflet lângă suflet, că Eu binecuvintez pe toți cei care sunt adunați în numele Meu în sărbătoare cerească. Şi iată-Mă, fac sărbătoare peste cei fără sărbători, că nimic nu înseamnă sărbătoare, decât Fiul Tatălui Savaot întru venirea Sa, ziua bucuriei, ziua care-şi strânge pe cei ce aşteaptă venirea Mea cea după două mii de ani.

O, de ce vin Eu la voi, fiilor unşi în grădină? Vin să vă pregătesc pentru venirea Mea. Vin să vă învăț venirea Mea şi să vă cuprind în taina ei. Şi iată, îngerul Meu vă învăluie în slava cea nevăzută a venirii Mele, căci Eu Mă fac sărbătoare cu voi peste pământ. Vă binecuvintez cu cer senin, în chip văzut şi în chip nevăzut, căci cerul este senin. Pământul însă este înnourat şi încețoşat, dar Eu sunt Domnul şi tai de la margini la margini orice nor, şi Îmi fac loc cu seninul Meu şi cu soare nou peste pământ, fiindcă aşa este scris: *«Soarele se va întuneca şi nu va mai lumina, şi se va zgudui tăria cerurilor şi va veni Fiul Omului cu putere şi cu mărire multă, iar neamurile pământului se vor tângui la venirea Mea, căci iată, pe neştire vin, şi când nimeni nu se întreabă, atunci vin, căci taină de nepătruns este venirea Mea şi slava venirii Mele».* Amin, amin, amin.

Fiilor din grădină, fiilor unşi cu mirul venirii Mele, am făcut din voi fii ai Tatălui Meu, căci v-am dat putere din puterea Mea să fiți fiii Tatălui. V-am smuls dintre fiii oamenilor şi v-am făcut ucenicii Mei, fii ucenici, ca să pot să pun peste voi binecuvântările tainei venirii Mele. V-am acoperit apoi în ochii fiilor oamenilor, şi vă port în nor, precum şi Eu sunt.

Oamenii pe pământ grăiesc şi gândesc fără cunoştință, şi îşi zic *„fii ai lui Dumnezeu"*, şi stau nepăsători de această înfiere, dar Scripturile spun în ele de la început: *«fiii lui Dumnezeu, şi fiii oamenilor»,* iar când cele două vițe s-au amestecat, a țâşnit din coardele lor vinul mâniei Mele în potop peste pământ, şi au pierit toți fiii oamenilor. Cine este cel căruia îi pot Eu spune că fiii oamenilor nu sunt fiii lui Dumnezeu? Eu am venit acum două mii de ani Fiu dumnezeiesc şi am găsit pe fiii lui Dumnezeu asemenea fiilor oamenilor, şi s-au sculat şi M-au scos afară din via Tatălui Meu, şi vița a rămas fără rod. Dar Eu, rodul viței fiind, am altoit în viță şi Mi-am făcut mlădițe, şi le-am numit rămăşița fiilor lui Dumnezeu, aleasă prin har, ca să fac din ei începătură a făpturilor Mele acum două mii de ani, dar fiii oamenilor sunt nor negru şi încețoşat peste pământ. Eu însă sunt lumină, şi vin şi tai din margini în margini ceața, şi Mă arăt soare nou şi luminez de şapte ori mai mult, după cum este scris despre venirea Mea. Eu sunt înțelepciunea care biruieşte înțelepciunea înțelepților. Eu sunt lumina care ruşinează pe fiii oamenilor care-şi zic lumină peste oameni. Eu sunt sămânța fiilor lui Dumnezeu, sămânță ieşită din Mine, asemenea Mie, şi iată, fiii lui Dumnezeu nu

sunt fiii oamenilor, iar fiii oamenilor nu sunt fiii lui Dumnezeu. Cine este cel căruia îi pot Eu spune adevărul acesta?

Când Eu veneam prin prooroci ca să-i adun pe fiii Tatălui din risipirea lor, căci erau risipitori de cele sfinte de peste ei, ei se îngâmfau ca fii ai lui Avraam, şi nu primeau lumina cea prin prooroci, iar cei ce nu primesc şi nu văd lumina, nu sunt fiii lui Avraam, şi sunt fiii diavolului. Eu le-am spus la cei ce-Mi ziceau că lucrez cu Beelzebul împotriva demonilor, le-am spus că ei au de tată pe diavolul, cel de la început mincinos, şi din care au purces fiii oamenilor, fii fără Dumnezeu pe pământ, oameni trupeşti, care nu ating faptele duhului. Iată de ce am făcut din voi venire a Mea, fiilor din grădiniţa cuvântului Meu. Fiii oamenilor sunt nor gros peste cei fără de cunoştinţă, şi venirea Mea nu se mai zăreşte între ei. De aceea v-am luat pe voi dintre fiii oamenilor şi v-am făcut fii ai Tatălui Meu. Eu v-am făcut fii ai Tatălui, căci cine putea să facă această lucrare peste voi acum când fiii oamenilor îşi zic *„fii ai lui Dumnezeu“;* acum când cei ce au de tată pe diavolul îşi zic *„fii ai lui Dumnezeu“* precum îşi ziceau cei de atunci *„fii ai lui Avraam“* fără să facă faptele lui Avraam? Dar iată zilele Mele cu voi, zilele Fiului Omului! Cerul cu pământul se întâlnesc întru venirea Mea. Înţelepciunea Mea cea ascunsă între voi, biruieşte înţelepciunea înţelepţilor şi ruşinează pe fiii oamenilor care-şi zic lumină peste oameni. Eu sunt viţa, voi mlădiţele Mele. Ridic mlădiţe din mlădiţe, căci celor care cred în Mine ca şi voi, le dau putere, ca şi vouă, să se facă fii ai lui Dumnezeu prin darul credinţei sfinte. Amin, amin, amin.

Eu sunt sămânţa care rodeşte în pământul cel bun. Sămânţa cade în orice pământ, că este semănată de sus ca ploaia peste semănătură, dar sămânţa rodeşte numai în pământul cel bun, pământ pregătit de semănător, pământ de soi bun, pământ sfânt, trup sfânt pentru om sfânt. Omul cel sfânt nu calcă peste cele sfinte din el, peste cele semănate de Mine peste om. Nu omul încreştinat este omul creştin, căci iată, cel încreştinat de om face faptele diavolului. Omul creştin este omul care-şi cunoaşte cămaşa şi nu şi-o pângăreşte şi nu şi-o vinde pentru fiertură roşie, ci, din contra, o stropeşte cu sfinţenie în toată vremea, căci cămaşa de creştin este albă şi sfântă, iar cele sfinte nu trebuie spurcate. Dar cine este cel căruia îi pot spune Eu adevărul acesta ca să creadă apoi că fiii lui Dumnezeu nu pot fi fii ai oamenilor, şi că fiii oamenilor nu sunt fiii lui Dumnezeu?

Sămânţa fiilor lui Dumnezeu s-a stârpit încă de la început, căci Cain a ucis pe om. M-am ridicat apoi pentru căinţa lui Adam, şi Adam a născut pe Set, şi din sămânţa lui a ieşit om umilit, om care căuta la Dumnezeu, şi, din tată în fiu, s-a născut Enoh, care a urmat căile Domnului pe pământ, şi din care căi Domnul l-a luat la Sine după ce i-a arătat pe toate cele ce nu se văd ale Domnului. Şi apoi s-a arătat Noe, care a mângâiat pe Dumnezeu cu credinţa sa. Dar fiii oamenilor erau mulţi, şi au ademenit pe fetele fiilor lui Dumnezeu, că erau frumoase, fiindcă frumoşi sunt fiii lui Dumnezeu între fiii oamenilor. Domnul însă a văzut că s-a înmulţit răutatea oamenilor păcătoşi, şi S-a mâhnit, şi a nimicit pe om, şi pe dobitoace, şi pe târâtoare, şi păsările cerului, căci a zis: *«Îmi pare rău că le-am zidit».* Tot cugetul omului era numai spre rău, şi pământul se stricase în faţa lui Dumnezeu, căci se umpluse de silnicie, fiindcă tot trupul îşi stricase rostul său de pe pământ. Atunci Tatăl şi cu Mine am spus lui Noe, cel ce era fără prihană în veacul său: *«Am gătit sfârşitul a toată făptura, şi îl am înaintea Mea, şi voi nimici făptura odată cu pământul. Dar tu, fă-ţi corabie, că Eu voi aduce potop de ape ca să prăpădesc tot trupul de sub cer, dar cu tine închei legământ, ca să umplu iar pământul şi să binecuvintez din nou pe om, pe omul care umblă în căile Mele».*

O, fiilor de la ieslea cuvântului Meu, v-am spus din nou acestea, ca să ştie şi neamul omenesc că fiii oamenilor nu sunt fiii lui Dumnezeu, şi că omul veacului acesta s-a sfârşit de tot. Pe voi însă v-am luat în mâna Mea ca pe un mănunchi de mlădiţe, şi vă arăt la tot neamul omenesc, ca să vă ştie ai Mei, căci cel mai îndărătnic neam de sub cer este neamul omenesc, care şi-a stricat tot rostul său pe pământ. Nu mai văd nimic bun pe nicăieri, decât om îngâmfat, om care slujeşte omului, om care face faptă bună omului şi nu Mie, căci fapta bună pentru Dumnezeu este atunci când omul întocmeşte venirea Mea umblând în căile Mele şi lucrând împlinirea Scripturilor. Amin.

Glasul Meu vine la voi şi se răspândeşte peste pământ, căci am putere să fac din voi îngeraşi ai Mei ca să sunaţi peste tot trupul vestea venirii Mele, căci sunteţi străjerii care staţi înaintea Mea când cuvintez peste pământ. Amin.

Stau deasupra, pe norii slavei Mele, şi privesc cu ochiul Meu ceresc peste cei ce au venit la sărbătoarea cerului pe pământ. Trei zile la rând voi petrece în cuvânt peste voi ca să hrănesc mulţimile, fiilor. Când eram cu trupul pe pământ, se purtau mulţimi în urma Mea. Eu le dădeam pâine şi peşte ca să-i fac să se aşeze şi să audă cuvântul împărăţiei cerurilor. Făceam mâncare cu cuvântul, care se făcea pâine şi peşte, hrană din cer, nu de pe pământ, cuvânt prefăcut în pâine, fiilor, şi aşa îi făceam să se aşeze şi să asculte tainele împărăţiei cerurilor, tainele cuvântului Meu, care lucrează azi peste voi de deasupra, din văzduhul Meu cel plin de îngeri şi de sfinţi, cel plin de slava venirii Mele, şi zic: veniţi şi prânziţi! Veniţi şi gustaţi din masa Mea bogată în har! Veniţi şi învăţaţi calea, şi fericit va fi acela în care nu este vicleşug. Amin.

Fiilor din grădină, staţi înaintea celor ce se strâng la masa cuvântului Meu, la sărbătoarea cerului cu pământul, dar staţi atenţi şi sus la Mine ca să Mă primiţi când vin, că voi fi cu voi în cuvânt trei zile la rând ca să hrănesc mulţimile cu cuvântul Meu. Fiţi binecuvântaţi, fiţi cu Mine în voi, că voi sunteţi calea venirii Mele, şi sunteţi frumoşi între fiii oamenilor, şi Eu vă cânt cum îşi cântă mirele pe mireasă, şi spun: o, ce frumoşi sunteţi voi printre fiii oamenilor! Amin, amin, amin.

15/28 mai 1999

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a doua

Cea mai lungă zi de dragoste: ziua facerii omului când Domnul a obosit, şi apoi S-a odihnit. Domnul grăieşte despre jertfa Sa. Omul s-a desfăcut în două, şi apoi a murit prin păcat. Domnul rosteşte ridicare omului şi iubire cerească.

Din nou Mă las cuvânt deasupra grădinii cuvântului Meu cu cuvânt de sărbătoare, căci sunt cu zile de Rusalii peste voi, copilaşi străjeri pe pământ pentru cei din cer, care vin cu Mine de lângă Tatăl. Eu şi cu Tatăl, una suntem, iar în faţa tronului slavei stau îngerii şi stau sfinţii care au trudit pe pământ pentru această slavă.

Ridicaţi-vă, voi, porţi, ca să intre Împăratul slavei! Împărăţia Lui este veşnică, şi toate stăpânirile Îl vor asculta pe El şi Îi vor sluji Lui. Amin, amin, amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Sculaţi-vă întru întâmpinarea Mea, fiilor din grădină, căci Tatăl Meu lucrează, şi Eu lucrez, şi voi

lucrați. Sculați-vă, că e vremea lucrului. Vă dau putere să biruiți slăbiciunile. Vă dau pe Duhul Sfânt, Care poate în toți cei care păzesc poruncile vieții. Trei zile la rând Mă las cu hrană proaspătă pe masă, căci grădina de la voi este masă de altar pe care Se așează Mielul lui Dumnezeu cuvânt de hrană, căci omul se hrănește cu tot cuvântul care iese de la Dumnezeu, nu numai cu pâine. Mă așez spre hrană oamenilor pe pământul României, masa Mea de cină, masa Mea de nuntă, la care chem pe tot omul care voiește să mănânce de la Mine. Eu sunt Semănătorul, și arunc sămânța ca să crească rod din ea, dar pământul este prea bătătorit, pământul este cale a fărădelegii.

O, fiilor unși de Mine cu mirul venirii Mele! Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Și hai să punem masă de praznic, cină de Rusalii, căci cuvântul Meu se face unealtă de lucru și dau cu el în pământul înțelenit și fac din el cazma, și întorc brazda cu susul în jos ca să scot deasupra pământ bun, fără buruiană, pământ afânat, ca să semăn pe el sămânță de viață veșnică. Amin.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! că sunteți apăsați de grijile Mele, dar cu pacea Mea în voi le scoatem la capăt, fiilor. Trei zile la rând vă scol pe picioare ca să luați de la Mine și să așezați în carte cuvântul Meu spre mărturia zilelor de nuntă, nunta Mea cu mireasa Mea, căci mireasa aude glasul Mirelui și se scoală și deschide Mirelui, căci sunt zilele nunții.

O, e lungă calea de la cer la pământ pentru omul cel necredincios, dar iată cum vin Eu de ușor! Vin numaidecât când Mă pornesc să vin. Ca fulgerul vin, căci așa este scris să vin. Când am făcut lumina și cerul și pământul, numaidecât le-am făcut, cu cuvântul le-am întocmit, și ele sunt, căci au ascultat și s-au făcut. Când l-am făcut pe om, Mi s-a părut cea mai lungă zi a lucrului Meu, căci l-am făcut cu cuvântul și cu mâna. Cea mai lungă zi de dragoste, iar după această zi am obosit și M-am odihnit de oboseală, că am lucrat cu mâna cuvântul pe care l-am rostit spre împlinire. O, lungă Mi-a fost așteptarea pentru om, căci omul a murit apoi din pricina semeției. În ziua când s-a semețit, a murit omul, și Eu am așteptat ziua învierii omului, și omul n-a mai înviat, și a tot murit. Am dat să-l înviez pe om cu preț de sânge, dar n-a înviat omul. Atunci am zis: *«Iată, vin să fac voia Ta, Tată, căci în sulul cărții este scris de Mine să vin și să-l înviez pe om cu prețul sângelui Meu»*.

Eu am fost Omul după al Cărui model M-am uitat ca să-l fac pe omul cel întâi zidit. Eu am fost Omul Care este, Care are viață veșnică în Sine, și tot așa l-am făcut și pe om, dar l-am făcut din lut cu mâna Mea, și când am suflat peste lucrarea Mea, ea s-a făcut în omul cel zidit vene și sânge, viață din viața Mea, căci viața Mea este veșnică, iar veșnicia este fără de început și fără de sfârșit. Omul însă n-a rămas viu, căci s-a smuls din Mine, și Eu Mi-am luat din el suflarea de viață pe care i-am dat-o după ce l-am lucrat cu mâna din pământ; iar munca Mea cea din ziua când l-am lucrat pe om, s-a risipit și s-a dus în locuința morților.

O, lungă Mi-a fost așteptarea până ce l-am făcut din nou pe om! Și cum l-am făcut din nou pe om? L-am făcut tot din lut, căci omul a fost făcut din lut. Am venit și M-am însămânțat viață în Fecioară, în om luat din pământ, căci omul a ieșit din omul cel întâi zidit din pământ. M-am făcut pământ, trup din trup de om ieșit, dar din porunca Tatălui am ieșit din om. Eu, Cel ce eram cu sânge ceresc, cu viață din cer, M-am lăsat să fiu întocmit ca și omul, cu sânge de om, amestecat cu sângele Meu, căci Eu eram viața care s-a născut din om. Am făcut aceasta ca să-Mi vărs apoi sângele pentru facerea din nou a omului, și l-am înviat pe om cu preț de sânge, cu sângele Meu cel din Tatăl și cel din om, laolaltă în trupul Meu cel ieșit din Tatăl și din om. Așa l-am făcut din nou pe om, și de aceea Mă numește pe Mine Scriptura: *«Fiul Omului»*. Am primit să fiu numit Fiul Omului, căci Eu sunt Omul Cel nou. Dar cine se lasă pătruns de taina Fiului Omului, ca să se lase spre înviere și spre răscumpărare și ca să fie viu și veșnic, precum Eu sunt? Cine este cel ce înțelege taina Fiului Omului?

O, lungă Mi-a fost așteptarea pentru om! Cea mai lungă zi a fost, căci scris este: *«La Dumnezeu toate zilele sunt ca o zi, și o zi, ca toate zilele laolaltă»*. Rabd îndelung, doar-doar să nu pierd pe omul cel ce s-a smuls din Mine după ce l-am zidit. Omul cel întâi zidit s-a desfăcut în două și s-a dus în cele din care a fost alcătuit. S-a dus în pământ și în cer, căci trupul era luat din pământ, iar sufletul, din Mine era luat și pus în omul cel zidit de mâna Mea. Duhul Meu însă n-a încăput în om, căci omul s-a semețit împotriva Mea cu duhul său, și de atunci aștept aplecarea omului, umilința omului.

O, lungă Mi-a fost așteptarea până ce l-am făcut din nou pe om! Iar când Mi-am dat prețul sângelui ca să desăvârșesc lucrarea omului cel nou, căci Eu eram Omul Cel nou, atunci, omul cel căzut, uitându-se la Mine, a rostit proorocie și a zis: *«Iată Omul!»*. N-a știut Pilat de ce a trebuit să zică așa când M-a adus afară din pretoriu ca să le spună iudeilor că el nu-Mi găsește vină. Eu, cu cununa de spini și cu veșmântul de porfiră îmbrăcat spre batjocură, am stat înaintea lor, iar Pilat le-a zis: *«Iată Omul! Luați-L voi, căci eu nu-I găsesc vină»*.

Iată, acum două mii de ani l-am făcut din nou pe om. Eu sunt Omul. Sunt Omul Cel nou, Om coborât din cer între oameni. M-am însămânțat Eu Însumi în trup de Fecioară și M-am născut prunc smerit, prunc sărac de toate cele de pe pământ, ba chiar și de slava din care purced mai înainte de toți vecii. Duhul lui Lucifer, care lucrează prin mintea cea semeață, cea căzută a omului, a fost păcălit, căci Eu eram taină de nepătruns, dar eram Omul, Fiul Omului. Îngerii din cer Mă vedeau tot lângă Tatăl. Îngerii cei căzuți tot la fel Mă vedeau, căci Eu am fost deopotrivă lângă Tatăl din cer, și lângă mama Mea Fecioară, prunc, și apoi copil, și apoi Om desăvârșit. Am fost taina cea din veac ascunsă și necunoscută de îngeri, darămite de oameni. Numai Tatăl și cu Mine știam această taină, iar acum o știe tot cerul, cel de sus și cel de jos, ba chiar și îngerii cei căzuți o știu, căci acum două mii de ani n-au priceput că Eu eram ca și în cer pe pământ, Fiul Tatălui ceresc, coborât din cer trup între oameni.

Omul cel întâi zidit când s-a sfârșit s-a desfăcut în două și s-a dus în cele din care a fost alcătuit, s-a dus în pământ și în cer, dar Eu, Omul Cel nou, am rămas întreg și desăvârșit, și nu Mi-au mai zdrobit fluierele picioarelor ca să pot muri, căci scris era în prooroci: *«Nu I se va zdrobi nici un os»*. Ostașii însă M-au împuns cu sulița în coastă, ca să dau prețul pentru răscumpărarea omului căzut prin femeia cea luată din coasta sa. Coasta Mea a trebuit să fie rănită ca să-Mi vărs sângele pentru păcatul omului care păcătuiește de șapte mii de ani păcat în trup și păcat în afară de trup. Când păcatul nu atacă trupul omului, el rămâne la porțile trupului și nu-și face coborârea în trup dacă omul este cetate tare. Dar când omul se face frate cu păcatul, atunci păcatul coboară în trup și

stăpâneşte în om, căci se face mai tare ca omul, fiindcă Eu aşa am spus atunci: *«Nimeni nu poate jefui casa celui tare până mai întâi nu-l leagă pe el, şi apoi îi jefuieşte casa»*.

O, să nu se mai laude omul că Mă iubeşte, şi să se umilească omul. Să nu se mai bucure omul de Mine dacă Eu nu Mă pot bucura de el. Să se umilească omul, căci în coasta Mea stă nevindecat semnul păcatului omului, mărturie de neşters pe trupul lui Dumnezeu Fiul. Iată de ce am venit să Mă fac pe pământ Fiul Omului. Duhul lui Lucifer şi al îngerilor lui este duh ruşinat de iubirea şi de mila Mea pentru omul căzut din veşnicie.

Am luat asupra Mea vina ta, omule. Semnul păcatului tău stă mărturie de neşters pe trupul Meu dumnezeiesc. Ai păcătuit în însuşi trupul tău, căci femeia este trup din trupul tău luat. Eu port semnul păcatului tău în însuşi trupul Meu de atunci de când am venit să Mă fac Fiul Omului ca să-l scot pe om de sub vină. Am luat asupra Mea vina ta, ca un vinovat, dar tu eşti vinovatul. Umileşte-te, căci păcatul tău este suliţa care s-a înfipt în coasta Mea, iar Eu sunt Dumnezeu. Am venit după tine, am venit iar. Iată-Mă! Umileşte-te, dar. Iubeşte-Mă, că Eu te-am iubit pe când erai păcătos. Iubeşte-Mă pe Mine, căci tu eşti şi acum păcătos, şi n-ai ce iubi la tine decât păcatul din tine, căci pofta ta zămisleşte păcat în tine de şapte mii de ani. Iubeşte-Mă pe Mine, căci Eu sunt veşnic, iar tu eşti trecător, fiindcă păcătuieşti. Eu am şters păcatul tău, că de aceea am venit, căci sângele Meu nu pătează, ci spală şi curăţă şi şterge, dar tu şi acum păcătuieşti. Sângele Meu este viaţa Mea, aşa cum sângele tău este viaţa ta. Al tău însă pătează în trupul tău şi în afara trupului tău, că te-ai smuls din Mine şi ai rămas vinovat, şi sângele tău pătează, păcătuieşte, ucide şi în tine şi în afara ta pe Dumnezeu. Iubeşte-Mă pe Mine, că am lăsat hrană bogată pe masa ta când am plecat la Tatăl. Trupul şi Sângele Meu le-am pus pe masa ta, ca să ai din Mine, ca să Mă înlocuieşti cu tine, şi să fiu Eu în tine, şi tu în Mine în veşnică iubire. De ce, oare, lungeşti aşteptarea Mea? Iată izvorul Meu şi masa Mea de cină, şi tu nu eşti vrednic, şi eşti fără veşmânt. Nu mai am om sfânt pe pământ care să vină după tine, că e numai minciună în om. Am venit Eu, am venit după tine, am venit iar. Iată-Mă. Umileşte-te, dar, căci sunt în suferinţă pentru tine. M-am făcut Fiul Omului, ca să pot veni lângă tine, omule. Lasă-te pătruns de taina Fiului Omului. Eu sunt Omul Cel nou, cu duh dătător de viaţă, şi nu este Dumnezeu afară de Mine. Nu este om afară de Mine care să-ţi facă bine.

Omule, îţi eşti duşman tu însuţi. Ai nevoie de Mine, ca să te vindeci de deşertăciune, că nimic nu este adevărat pe pământ decât Dumnezeu când încape cu omul pe cale. O, e scumpă viaţa şi nu ai cu ce s-o plăteşti. Ea se plăteşte cu viaţă, şi tu n-ai viaţă, omule, fiindcă purcezi din păcat. Pot Eu să-ţi plătesc preţul vieţii dacă vrei să ai viaţă. Pot Eu să-ţi dau din darul pe care l-am dat pentru fiecare om, numai dacă vrei, numai dacă iubeşti viaţa. Iată, îţi dau mângâiere şi îţi spun: fii copil la trup, şi Dumnezeu la duh, şi vei avea taina omului cel nou, pe Hristos, Omul Cel nou. Fii precaut, că Eu când am plătit pentru păcatul tău am început cu naşterea, apoi cu pruncia, apoi cu copilăria, şi apoi cu omul cel desăvârşit prin Tatăl. Le-am luat pe toate ca să le trec şi ca să-ţi dau ţie o zi pentru toate, căci apoi am murit ca omul, dar nu am pierit, ci am înviat, şi aşa ţi-am plătit învierea. Umileşte-te şi înviază! E mult până mâine. Acum este vremea, că lungă a fost aşteptarea şi răbdarea Mea. Fă-te ca Mine, omule! Amin, amin, amin.

O, fiilor de la iesle, lucrarea Mea de trei zile peste voi este taină de înviere pentru cei ce aleg suferinţa cea pentru înviere. Eu prin suferinţă am câştigat învierea cea dintre morţi. Aşa i-am spus şi omului. Vin mereu lângă voi cuvânt, ca să Mă audă omul şi să se apropie să asculte. Fiilor, nu vă miraţi de ceea ce vă spun, că iată ce vă spun: nici un loc de sub cer nu este mai frumos pentru Mine, mai mângâios şi mai dulce ca locul Meu de la voi, ca întâlnirea Mea cu voi. Pe nicăieri nu-Mi găsesc pacea ca şi la voi, că Eu slavă de la oameni nu primesc. O, dacă i-aş încerca pe cei care zic că Mă iubesc, i-aş face să vadă şi ei, că ei nu ştiu ce este iubirea. Iubirea este suferinţă, nu este mângâiere. Mângâierea este plata iubirii, dar mai întâi trebuie să fie iubire, să ştie omul ce este şi cine este iubirea. Nu omul este iubirea, dar omul nu înţelege taina Fiului Omului. Fiilor, omul nu poate să fie iubire, căci Eu sunt Iubirea, Eu, şi nu este Dumnezeu afară de Mine. O, să nu se mai laude omul că Mă iubeşte şi că se bucură. Să nu se mai bucure omul de Mine dacă Eu nu Mă pot bucura de el. Să se umilească omul, căci iarăşi spun: în coasta Mea stă nevindecat semnul păcatului omului, mărturie de neşters pe trupul lui Dumnezeu.

Fiilor, Mă bucur de voi că staţi străjeri pentru cuvântul Meu, care plânge peste pământ. Mă mângâi cu voi, că voi sunteţi mângâierea Mea. Sunteţi mici, sunteţi slabi, sunteţi obosiţi, fiilor scumpi. Eu însă suflu peste voi şi vă înviorez ca să puteţi pentru Mine. Omul poate pentru el, dar pentru Mine nu poate, că nu Mă iubeşte. Pe voi însă v-am cuprins în taina venirii Mele şi v-am îngrădit de jur împrejur ca să fiţi ai Mei şi să Mă credeţi că Mă doare şi că aştept ziua Mea de biruinţă împotriva semeţiei omului care s-a smuls din Mine. Aştept ziua umilinţei omului, fiilor.

O, trei zile la rând petrec cu voi sărbătoare de Rusalii. Luaţi Duh Sfânt, ca să fiţi bogaţii Mei, ca să aveţi împărăţia cerurilor înăuntrul vostru. Amin. Daţi celor ce primesc, daţi celor care cer, dar mai ales daţi celor care au, căci scris este: *«Celui ce are, aceluia i se va da»*. Amin, amin, amin.

16/29 mai 1999

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt. Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a treia

Vorbirea Tatălui Savaot cu Fiul Său: plinul după om. Dreptatea Domnului va face pământul nou şi sfânt ca la început. Limbile Duhului Sfânt cheamă omul la pocăinţă. Cel ce fuge de Domnul este om fără de cale.

Sunt deasupra grădinii cuvântului Meu cu mare slavă cerească. Sunt cu Tatăl. Amin. Duhul Sfânt din Tatăl şi din Mine pluteşte peste sfinţii şi peste îngerii cei veniţi cu slava Mea deasupra ieslei cuvântului Meu. Duhul Sfânt Cel din Tatăl şi din Mine Se sărbătoreşte pe Sine şi întreieşte lucrarea Tatălui şi a Fiului şi a Duhului Sfânt. Amin, amin, amin.

Am venit, fiilor străjeri. Ieşiţi înaintea Mea. Vă dau cununiţă din slava Mea lucrată, că Mi-aţi fost cărare ca să vin şi să Mă slăvesc cu slava cuvântului Meu trei zile la rând. Sunteţi osteniţi. Tatăl Meu vă atinge frunţile şi vă mângâie obrăjorii şi vă luminează privirea, că sunteţi cu inimă mare şi vegheaţi cu iubire coborârea cuvântului Meu. Amin.

Tată Savaot, iată Eu şi cei mai mici ai Mei şi ai Tăi! Mângâie-i, Tată. Cuvântul Meu eşti Tu, şi cuvântul Tău sunt Eu. Tată, mângâie-i pe cei ce trudesc pentru Noi. Amin, amin, amin.

— O, sunteți osteniți, măi copilași! Fiul Meu Se mistuie în voi, că El fi-va să vină văzut curând, curând, și e mistuit de dor pentru ziua când va fi să-Și verse slava Lui cea văzută, slavă ca și a Mea, peste cei ce cred și peste cei ce nu cred că El vine.

O, puișori mititei, Eu, Tatăl Savaot, sunt în Fiul Meu. Cine mai vrea în veacul acesta să fie prunc ca și voi, să fie puișor al lui Dumnezeu? căci Fiul Meu este puiul Meu, și mereu l-a strigat pe cel iubit, pe om l-a strigat, și a zis: «*Ierusalime, Ierusalime, de câte ori am dat să te adun la sân, ca și cloșca în vreme de furtună, cloncănind ca să-și strângă puișorii sub aripi și să nu-i piardă și să nu rămână pustie de puișori*». O, copilași osteniți de trudă cerească, nu pământească, o, tată, o, puișori, voi sunteți cei din urmă, cei mai mici, și de aceea vă spune Tatăl puișori. Fiul Meu trudește în voi ca să-Și adune roadele, dar iată, lucrătorii n-au roade și nu este adunătură pentru masa cea de nuntă a Fiului Meu. Mă doare pentru Fiul Meu, că L-am rupt de la sân și L-am trimis după om, ca să-l aducă înapoi pe om.

La începutul omului, Eu și cu Fiul Meu am făcut omului grădină de rai. Nu știam ce să-i mai facem omului ca să rămână el bucuria Noastră. Eu și cu Fiul Meu Ne bucuram de om, dar omul cel zidit de Fiul Meu după sfatul Nostru, omul s-a bucurat de trupul său și a uitat de Dumnezeu, de la Care avea trup, și suflet în trup. Omul cel întâi zidit a fost lucrat de Dumnezeu om desăvârșit, și pruncia n-a cunoscut-o, deși avea un Tată, un Creator, un Stăpân în el, căci sufletul din el era din Dumnezeu, și omul s-a semețit, și a ieșit din rai. Atunci am zis Fiului Meu: «*Du-Te, Fiule, că e lungă vremea de când Ne uităm să-l zărim pe om întorcându-se singur. Du-Te, tată, și învață-l pe om suferința, nu fericirea. Du-Te, Fiule, că fericirea îl face pe om să Ne uite, tată. Du-Te, și să Te întorci la Mine cu omul pe umeri, că omul e munca Noastră, și e ziua Noastră, căci cu mare dragoste am pus Eu dragostea Mea în mâna Ta când ai luat pământ în mână și ai făcut trupul omului uitându-Te la Tine, Fiule scump. Apoi am zis să suflăm din Noi peste el suflet, și ai intrat suflet în trupul cel zidit de mâna Ta, că Tu ai ascultat de Mine, tată, când am zis să-Ți dau în dar omul și să avem om după chipul și după asemănarea Noastră*».

O, Fiule, azi grăiesc peste cei mici de la sfârșitul timpului și le zic lor puișorii Noștri, ca să fie puișori, că iată, omul cel împlinit a ieșit de sub aripile Noastre. Omul cel înțelept de azi se bucură de slava lui, și nu poate fi mic omul mare, și nu poate intra sub semnul stăpânirii, că este mare și își are adăpostul lui. Te-am trimis pe pământ ca să Te faci prunc de om și să Te fac sămânță nouă pentru ca să iasă din ea om ca și sămânța, și a ieșit, căci din poporul Meu Israel a ieșit sămânță, și sămânță din sămânță. Tu ai fost sămânța, iar rodul Tău au fost ucenicii Tăi, care s-au supus cuvântului Tău și s-au făcut prunci la sânul Meu prin Tine, Fiule al Meu. Israel însă era mare prin alegerea Mea, prin făgăduințele Mele de peste el, și s-a semețit, și s-a sculat să-Mi risipească puii. Tu erai cloșcă cu pui în mijlocul lui Israel, Fiule trimis, dar n-a voit poporul Meu să creadă lucrarea Mea cu Tine, și a rămas pustiu și de cloșcă și de pui, și de atunci rătăcește în necredință, că și azi Te așteaptă să vii, după făgăduința cea din prooroci. Și iată, vii, și vei veni, că ai venit acum două mii de ani, și urmele Tale au rămas vii, și ele mărturisesc că ai venit, și că vii, și că vei veni iar, Fiule născut pe pământ de două mii de ani, din Tatăl și din Israel prin Fecioară.

Binecuvântat să fii de toate popoarele, de toate limbile, în cer sus, și pe pământ jos, Fiule Care ești în cer și pe pământ deopotrivă, din veac și până în veac! Eu sunt Tatăl Savaot, și Te mărturisesc, Fiule, din mijlocul îngerilor și al sfinților cei ce nu se văd. Îmi părăsesc scaunul slavei și vin cu Tine în grădină. Cobor până la om, căci sunt Tatăl omului cel întâi zidit. Duhul Sfânt Cel din Mine și din Tine îndumnezeiește omul, dar omul trebuie să se aplece cu credință, căci credința este slava lui Dumnezeu în om. Credința îl îmbracă pe om în slavă, și omul poate tot ce voiește Dumnezeu, numai să poată crede, numai să nu se rușineze cu Dumnezeu, căci cine se rușinează cu Dumnezeu, acela se ascunde de slava lui Dumnezeu.

O, fiilor copilași, stați cu dreptatea Mea înaintea neamurilor de sub cer, căci dreptatea va încununa pământul și îl va face nou și sfânt, precum a fost la facerea lui cea dintâi. Pământul cel dintâi a fost cufundat în adânc de mâna omului. Cel de al doilea pământ, iată-l cum este: este supus omului și este adânc al fărădelegii, în care îngerii cei căzuți prin semeția omului, își fac lucrarea prin om ca să biruiască împotriva lui Dumnezeu. Dar pământul cel făgăduit vouă și celor ce vor fi ca voi, este pământ drept prin cei drepți, care îl vor stăpâni în vecii vecilor. Amin, amin, amin.

Fiule Emanuel, nu fi trist, tată. Ai cu cine să Te bucuri. Când ai venit de-a dreapta Mea, după ce Te-ai dovedit Fiul Meu și Dumnezeu prin înviere și prin putere, n-ai lăsat nici atunci mulți care să le mărturisească pe cele lucrate de Tine. Tot așa și acum, sunt puțini, dar sunt mici, ca să Te poți Tu desăvârși în ei cu înțelepciunea Ta, că Eu i-am ferit de înțelepciunea cea de pe pământ încă din pântecele mamelor lor pe cei unși în grădină pentru Tine și pentru zilele cele de apoi. I-am adus apoi lângă Tine, aici, la izvor, și le-am dat să bea și să fie cu apa vieții pe masă mereu. Și iată-i. Ei sunt cei ce Te primesc dându-Ți sălaș inimioarele lor în care Tu ai pus izvor de credință pentru venirea Ta. O, mângâie-i, Fiule scump. Sunt Tatăl, și sunt cu Tine. Le dau cununiță de slavă, că Ți i-am dat mireasă, și lumea nu-i cunoaște, Fiule. Ei sunt cuprinși în taină, că așa este lucrul lui Dumnezeu între oameni, ca să poată crește credința pe pământ, credința sfântă, Fiule al Meu.

Tu ești Cuvântul Meu. Sunt cu Tine, și Mă bucur. Tu ești Cuvântul Meu, trimisul Meu, Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit. Amin, amin, amin.

— O, Tată, Tată Savaot, voiesc să-Mi lărgesc cortul nunții, căci Duhul Sfânt Se desăvârșește și Se poartă de la margini la margini și suflă cu puterea cuvântului Meu și scoală pe mulți. Dar sunt atâtea gloate, Tată, mulțimi peste mulțimi care n-au untdelemn în candele, care n-au veghe pentru venirea Mea. Mulțimi și iar mulțimi se pregătesc să-Mi facă venirea, dar cine, oare, vine pentru așa pregătire? Care este acel hristos care vine la planul omului cel fără viață din cer?

O, Tată Savaot, când M-ai trimis pe pământ între oameni, am slobozit din Mine semne cerești și lucrări mai presus de fire. Ba chiar și după ce M-am ascuns din ochii lor am lucrat lucrarea Duhului Sfânt, de atunci și până azi, ca să nu Mă uite omul, dar iată, nu găsesc veghe sfântă pentru venirea Mea, și ea vine. Vine ziua venirii Mele cu slavă, Tată, și ce voi face cu cei ce dorm? Ce voi face, Tată? Ce voi face, Tată? O, ce voi face, Tată?

O, fiilor străjeri, am venit să dau pe Duhul Sfânt peste pământ. O, iubiții Mei ucenici, am venit, căci sunteți adunați laolaltă în loc binecuvântat de cuvântul Meu, care lucrează peste voi. Din cer vin. Ca un vuiet vin, ca vântul care bate cu

putere ca să se aplece totul de vijelie, ca să umplu grădina în care sunteţi adunaţi în numele Meu, şi lângă voi au venit la cuvântul Meu mulţi să asculte.

Fiilor unşi cu mirul venirii Mele, împart vouă limbile Duhului Sfânt. Aplecaţi-vă capetele, deschideţi porţile, căci voi sunteţi porţile dintre cer şi pământ, pe care intră Domnul. Să se zvonească peste tot pământul că aici vorbeşte Dumnezeu Cuvântul, Care vă dă vouă limbile Duhului Sfânt. Să fie în uimire, şi să nu fie nimeni nedumerit de cele ce aduc Eu peste grădina Mea din România. Aceasta este ieslea cuvântului Meu, munte sfânt pe care stau Eu, Domnul, ca să chem pe toate popoarele să audă vestea împărăţiei cerurilor, care vine cu Mine şi cu cerul cel nou şi cu pământul cel nou şi cu duhul dreptăţii, moştenitor peste cele noi. Este scris că în zilele cele de apoi va veni Duhul Sfânt peste tot trupul, ca râul care creşte şi dă peste margini, iar robii şi roabele Mele vor prooroci de la Duhul Sfânt şi se vor face izvor de apă izvorâtoare peste toate noroadele de sub cer.

Iată zilele Duhului Sfânt! În zilele ce vin, voi slobozi semne şi minuni sus în cer şi jos pe pământ: sânge, foc şi negură de fum. Soarele se va schimba în întuneric; luna, în sânge, că Eu vin, şi aşa este scris să fie mai înainte ca să vină Domnul. Să se scoale pe picioare tot omul de sub cer, că Eu, Domnul, le pătrund în inimi şi le zic: pocăiţi-vă de toate câte aţi făcut împotriva Mea şi împotriva voastră! Lăsaţi credinţa sfântă să vă pătrundă, că e Duhul Sfânt grăind din cer peste pământ. Căutaţi iertarea păcatelor, că Duhul Sfânt voieşte să Se aşeze peste tot omul. Umiliţi-vă, şi rămâneţi în umilinţă, că omul cel întâi zidit nu a ştiut ce este pruncia şi umilinţa, şi s-a semeţit, şi a ieşit de sub Stăpânul său şi s-a dus în locuinţa morţilor. Mântuiţi-vă de neamul acesta abătut de la Dumnezeu! Daţi-vă Domnului! Amin, amin, amin.

Fiilor de la izvor, am ridicat stăvilarele ca să curgă izvorul peste tot pământul. V-am dat făgăduinţa că veţi fi râuri de ape izvorâtoare pentru toţi cei însetaţi, de departe şi de aproape, ori pe câţi Eu îi voi chema şi îi voi îndemna să vină să bea, să vină la masa Duhului Sfânt. O, sunteţi osteniţi. Eu şi mai ostenit sunt. De şapte veacuri nu M-am mai odihnit, dar Eu sunt Domnul puterilor în cer sus şi pe pământ jos, şi vă mângâi şi vă dau inimă mare ca să puteţi cuprinde cu ea cerul şi pământul, de la margini la margini. Mă mistui în voi cu grija venirii Mele. Tatăl Meu vă dă curaj, şi Eu vă dau, şi voi daţi-vă, că sunteţi îmbrăcaţi cu Duhul Sfânt. Vă dau ajutor şi din cer şi de pe pământ. Duhul Meu Cel Sfânt schimbă omul la inimă, mişcă mintea omului, înviorează sufletul omului, şi voi veţi fi purtaţi pe braţele Mele, prin cei ce se vor apropia să pună umărul sub crucea venirii Mele, că e cruce grea venirea Mea, că omul e tare la cerbice şi trăieşte sub cer numai pentru el, iar Eu n-am cu cine să-Mi duc crucea venirii Mele; n-am decât cu voi, şi voi sunteţi mici între cei ce s-au făcut mari pe pământ. Omul duşman, omul trufaş, omul nepăsător şi negru la suflet zice că voi sunteţi bogaţi. Numai Eu şi cu voi ştim truda crucii venirii Mele. Cel harnic nu este bogat, că dacă ar fi bogat, n-ar mai fi harnic, şi s-ar culca şi s-ar scula şi şi-ar petrece vremelnicia în mijlocul bogăţiilor lui. Voi nu sunteţi bogaţi decât în Dumnezeu. Sunteţi bogaţii cerului, căci aveţi la voi împărăţia cerurilor întru lărgimea ei. Amin.

O, cel ce are asupra lui semnul stăpânirii, acela are semnul împărăţiei cerurilor, ţara cea mai bogată între cer şi pământ. Cel ce nu are asupra lui semnul stăpânirii, pe care şi îngerii îl au, acela este omul cel pribeag, om fără ţară, că numai o ţară poate avea omul. O, de când omul şi-a pierdut ţara, de atunci pribegeşte omul din loc în loc, din furtună în furtună, căci omul este fugar de când s-a sculat să omoare pe om. Ţara omului fără ţară se numeşte fugă. Fuge omul, că este fugar, fuge sub ameninţarea timpului, căci omul a înfiinţat timpul, iar timpul este duşmanul veşniciei omului. O, cel ce nu are asupra lui semnul stăpânirii, semnul ţării cereşti, acela este om fugar, om care se teme de Dumnezeu, căci teama este cu cei ce n-au scăpat de urmărire. Fuge omul, fuge mereu. Unde fuge, oare? Fiilor, vreau să-i stau omului în cale şi să-l întreb: unde fugi, omule fugar, omule fără cale? O, ai uitat că eşti pe pământ făcut de Dumnezeu şi că ochiul Meu este pururea pe urma ta. Te caut de şapte mii de ani, şi te voi găsi când tu Mă vei vedea. Ochii tăi sunt mereu spre tine, şi de aceea fugi, iar în urma ta sunt Eu, şi ochiul Meu îţi caută faţa. Uită-te înapoi, omule fugar! Sunt pe urma ta, că eşti fără călăuză. Călăuza este în urma ta. Uită-te înapoi, şi ochii tăi Mă vor vedea pe Mine pribegind pe urma ta de şapte mii de ani.

Omule, nu este Dumnezeu afară de Mine. Spune-Mi pe cine cauţi, spune-Mi unde mergi, spune-Mi de ce fugi! Răspunde-Mi! Am venit în braţe cu ţara ta cea pierdută. Ea este împărăţia cerurilor, iar Eu sunt Împăratul. Opreşte-te, omule fugar! Hai să-ţi dau de lucru în via Mea, în ogorul Meu, în stupul Meu. Hai, omule fără căpătâi. Pâine şi vin, miere şi lapte, untdelemn pentru rane am pe masa împărăţiei Mele. Cântare de Duh Sfânt cântă şi te cheamă să te uiţi şi să asculţi glasul Duhului Sfânt, care se revarsă peste tot pământul. Ţie îţi poruncesc: opreşte-te, că iată ţara! Numai o ţară are omul. Am venit să te iau acasă, omule. Amin, amin, amin.

O, copilaşi străjeri, Mă aplec înaintea voastră şi vă mulţumesc pentru că v-aţi pus punte ca să vin după om şi pentru ca să vină omul după Mine. Vă încununez cu slava Mea cea nevăzută, că Mi-aţi fost casă de popas trei zile la rând. Acum, fiilor, să slobozim mulţimea, că Eu am scos apă vie din fântână şi le-am dat să bea şi să nu mai înseteze, şi le-am dat pâine. Fântâna Mea este adâncă; adâncă în sus, nu în jos. Am făcut din voi ciutură a fântânii Mele. V-am dat cofiţe, v-am dat cănuţe, v-am dat ca să daţi mulţimilor să bea. V-am dat iubire multă ca să vă ţină în putere. V-am dat îngeri ajutători şi ascultători ca să vă slujească în toate, şi ca să asculte de voi vremea cea cu soare şi răcoarea şi vântul cel dulce şi păsările cerului şi pământul şi cerul şi omul, fiilor, şi toate câte sunt, ca să pot fi Eu cu voi în sărbătoare de Rusalii pe loc sfânt. Acest orăşel este cel mai frumos loc de pe pământ, pentru că voi sunteţi cei mai frumoşi între fiii oamenilor. Vrând-nevrând, nimeni din această cetate nu s-a împotrivit Mie sau vouă. Vrând-nevrând, toţi cei chemaţi au ascultat să vină. Acum, le dau plata după faptă, şi vor vedea că le dau, dar plata cea mai preţioasă pe care le-o dau, sunteţi voi; voi, cei mai frumoşi între fiii oamenilor; voi, cei iubiţi de Dumnezeu; voi, cei trudiţi şi împovăraţi de grijile Mele, că Eu Îmi pregătesc venirea, iar sub braţul crucii Mele vă am pe voi. Curând, curând vin, şi se vor ruşina toţi cei ce s-au făcut mari peste pământ când vor vedea că Eu Mi-am purtat crucea venirii Mele cu voi, cei mai mici, cei mai slabi, ca să vadă cei tari că tăria pământească ruşinează şi că umilinţa cerească încununează timpurile, căci Eu, Domnul, iubesc pe omul în suferinţă, care seamănă cu Mine la trup şi la suflet şi la duh.

Fiilor, fugiţi de slava care vine de la om şi închinaţi-vă Mie slava voastră, că Eu v-am dat-o. Micşoraţi-vă, şi măriţi slava Mea în voi, că a celor mici şi umiliţi este tot ce am pregătit Eu pentru încununarea vremilor.

Celor ce v-au însoţit neobosit, le-am dat pâine, şi le mai dau îndemn ceresc să nu se ruşineze cu Mine înaintea oa-

menilor. Şi le mai dau povaţă dulce să-şi vândă averea minţii şi să cumpere de la Mine aur lămurit în foc şi să nu se întoarcă într-ale lor trişti ca tânărul cel bogat în înţelepciune, căruia Eu i-am zis: *«Vinde-ţi averea ta, şi apoi vino ca să fii cu Mine în lucrul ce-l am de la Tatăl să-l săvârşesc»*. Şi le mai dau iertarea păcatelor lor, care se iau de peste ei prin părere de rău că le-au făcut, şi le spun: mergeţi în pace! Credinţa să vă fie sfântă, ca să vă mântuiască de voi înşivă. Mergeţi, şi nu păcătuiţi, ca să fiţi iertaţi de cele din vremea neştiinţei voastre. Amin, amin, amin.

Acum, copilaşi, vă dau odihnă trupului şi sufletului şi duhului vostru, dar şi Duhului Meu din voi, că fără Mine nu puteţi nimic, fiindcă voi aţi murit pentru voi, ca să fiţi pentru Mine. Amin. Sunt deasupra grădiniţei voastre. Sunt cu Tatăl. Îngerii şi sfinţii se apleacă înaintea voastră şi salută sărbătoarea de la voi, sărbătoarea de Rusalii. Au stat cu frică şi cu iubire şi au ascultat şi ei ca şi voi cuvântul Meu cel de Duh Sfânt. Tatăl Savaot vă dă mirul ceresc, căci sunteţi miruiţii Domnului pentru zilele cele de acum.

Vă mângâie Tatăl, că este Tatăl, iar voi, fiii. Eu vă dau crucea venirii Mele. Nu fiţi trişti că v-o dau. Ea este biruinţa voastră. Nu vă temeţi că sunteţi mici, căci cei mici sunt cei ce pot; cei goi sunt cei ce sunt înveşmântaţi; cei obosiţi sunt cei ce se vor odihni; cei harnici sunt cei ce vor avea; cei trişti sunt cei ce se vor bucura.

Fiţi treji, fiilor! Curând, curând, Eu vin. Fiţi treji! Fiţi treji! Fiţi treji în toată clipa, că pe neştire vin, şi curând vin. Şi acum, pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Pacea Mea cea din grădină este pacea voastră, fiilor. Rămâneţi în sărbătoare de Duh Sfânt. Rămâneţi bucuria Mea şi bucuraţi-vă suferind pentru Mine, căci după ce voi veni, nu veţi mai suferi, şi veţi fi în zi de odihnă, şi veţi fi odihna Mea. Amin, amin, amin.

17/30 mai 1999

Sărbătoarea sfinţilor împăraţi Constantin şi Elena

Cuvântul rostit este cel care judecă. Pier duhovnicii României unul câte unul hulind pe poporul Domnului şi cuvântul Domnului, păcătuind cu hulă împotriva Duhului Sfânt. Arhiereul Vasile Târgovişteanul este în suferinţa pe care singur şi-a rostit-o prin necredinţă. Nici un păstor nu voieşte să-I dea Domnului pe păstoriţii lui.

Eu, fiilor, dacă sunt Cuvântul, tot aşa trebuie să şi lucrez. Numele Meu trebuie să fie adevărat, căci Mă numesc Dumnezeu Cuvântul, şi sunt taina cea care lucrează de deasupra voastră şi se face cuvânt. Amin.

Eu, fiilor, Mă fac cuvânt, Mă fac ceea ce sunt, şi de aceea vin mereu cuvânt la voi. O, nu vă lăsaţi doborâţi de venirea Mea la voi, nu vă lăsaţi îngreuiaţi de coborârea Mea mereu peste voi, că nu e altă fericire mai bună pentru om, şi Eu trebuie să Mă împlinesc peste om. Numai că nu am om peste care să Mă pot împlini, fiindcă omul a murit faţă de Mine, şi a înviat pentru sine. Vă am însă pe voi fii peste care Mă împlinesc făcându-Mă cuvânt, şi din cuvânt, faptă împlinită şi văzută. Îmbujoraţi-vă pentru Mine şi înflăcăraţi-vă pentru venirea Mea la voi, că aceasta este vremea. E vremea să vin şi să împlinesc cele scrise pentru vremea venirii Mele, fiilor. Vă curăţ de toţi scaii care dau să se agaţe de voi în mersul Meu cu voi prin mijlocul oamenilor. Am îngeri păzitori în faţa şi în spatele vostru, în dreapta şi în stânga voastră, căci cel ce vă osândeşte pe voi, îşi va purta osânda oricine ar fi el. Voi însă aveţi ungere de la Mine şi ea vă învaţă toate câte trebuie să ştiţi, şi de aceea vin mereu la voi. Ungerea pe care o aveţi de la Mine, este semnul cel de pe casa Mea de coborâre. V-am pregătit mult şi sfânt pentru ungerea aceasta care v-a chemat pe voi dintre fiii oamenilor. V-am ales apoi prin ungere şi v-am dat darul credinţei sfinte ca să aveţi putere să staţi înaintea Mea, să staţi întru întâmpinarea Mea, fiilor unşi. Dar iată, se scoală mulţimile la şoapta cea dulce a cuvântului Meu. Întăriţi-vă dar, că aveţi de stat pe picioare pentru Mine, fiilor.

Am petrecut în voi trei zile la rând şi M-am arătat cuvânt, şi am strâns pe lângă voi pe mulţi de departe şi de aproape ca să asculte cuvântul Meu cel de la iesle. O, fiilor, să nu vă îngreuieze coborârea Mea la voi. Jugul Meu este uşor, fiilor, că e rău şi fără jug. Învăţaţi-i pe toţi cei ce-Mi aud şoapta, învăţaţi-i, cum v-am învăţat Eu pe voi, să intre sub jugul Meu, căci Eu aşa am spus: *«Cel ce dă să vină după Mine, să se lepede de sine şi să-şi ia crucea şi aşa să-Mi urmeze»*. Cel ce aude cuvântul Meu, să-l şi împlinească. E greu de cel ce auzind se face neîmplinitor. Eu aşa am spus: *«Dacă cineva aude cuvintele Mele şi nu le păzeşte, Eu nu-l judec, căci n-am venit să judec lumea, ci ca să mântuiesc lumea. Pe cel care se leapădă de Mine şi nu primeşte cuvintele Mele are cine să-l judece. Cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua cea de apoi, pentru că Eu nu vorbesc de la Mine Însumi, ci Tatăl M-a trimis, El Mi-a poruncit ce să spun şi ce să vorbesc»*.

O, fiilor, nu vă lăsaţi obosiţi de coborârea Mea la voi. E vremea judecăţii, fiilor, că Eu v-am spus de multă vreme că Mă voi judeca cu cei ce M-au judecat pe Mine, şi pe voi pentru Mine. Acum împlinesc tot ce am spus Eu vouă. Amin, amin, amin. Şi am împlinit, şi împlinesc, şi de aceea trebuie să staţi voi înaintea Mea, că vine ziua Mea cea mare când nimeni nu va mai crede în nimic şi în nimeni decât în Mine şi în voi, fiindcă nimic nu va mai fi decât judecata faţă în faţă cu fapta. Tot omul va fi dezvelit. Se va dezveli om pe om şi se va aşeza ruşinea peste tot omul, că e vremea judecăţii faptelor omului. Eu, Domnul, sunt Cel ce am hotărât aceasta. Nimeni nu va mai sta cu capul în sus, şi va sta omul cu fruntea aplecată şi ruşinată în faţa Mea şi a credincioşilor Mei, căci credincioşii Mei nu s-au ruşinat să fie ai Mei între fiii oamenilor. O, e grea judecata cea pentru faptă, dar cea mai ruşinoasă judecată va fi aceea pentru necredinţă, fiindcă Eu de la început am spus că voi fi cu cei sfinţi pe pământ, de atunci şi până azi, dar necredincioşii sunt oameni trufaşi şi au apăsat peste pământ cu slava lor deşartă, cruce ruşinoasă, viaţă fără de ruşine înaintea lui Dumnezeu.

Am spus, fiilor, că voi pleca cu fruntea la pământ pe cei ce s-au numit biserică a Mea fără să aibă fapte de credinţă, fără umilinţă, fără credinţă în cuvântul Meu, cel ce Mă aduce ca să vin. Iată-i pe duhovnicii României, pier hulindu-Mă, căci ei nu ştiu ce fac, dar e vremea judecăţii, şi aceasta este plata lor: pier hulindu-Mă pe Mine şi pe voi, că Eu nu dau ridicare celor ce hulesc pe Duhul Sfânt, celor ce nu cred azi în Mine şi în voi, cei care v-aţi pus punte pentru venirea Mea, că ei n-au voit să vin, şi nu s-au pregătit să vin, şi Eu am venit, şi vin pe neştire, precum este scris să vin pentru cei ce nu veghează întru venirea Mea.

Fiilor, Eu sunt Domnul, şi Mi-a fost milă de om, şi am venit după om. Iată ce vă poruncesc, căci sunteţi unşii Mei: rugaţi-vă pentru iertarea celui ce a lovit în Mine şi în voi şi în arhiereul Meu Irineu, care a fost cu voi. Rugaţi-vă, fiilor, pentru arhiereul care a stat peste cetatea Târgoviştei, că este judecat de cuvântul pe care nu l-a crezut, căci Scripturile Mele aşa grăiesc: *«Pe cel care se leapădă de Mine şi nu primeşte*

cuvintele Mele, cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua cea de apoi». Amin. Rugaţi-vă voi la Mine să-i micşorez pedeapsa, că el n-a ştiut ce face lovind în voi şi în arhiereul Meu Irineu, cel ce este uns de Mine peste vremea aceasta, uns ca să aducă peste tot pământul lumina Mea cea neînserată, învierea omului, pocăinţa omului, căci este unsul Meu peste biserică şi peste oricine se face biserică a Mea, locaş al Meu, om viu, om nou şi sfânt, precum Eu sunt. Fiilor, pomeniţi înaintea Mea iertarea păcatelor arhiereului Vasile, cel ce a lovit cu necredinţă în voi. N-aş voi să piară şi el fără de pocăinţă, aşa cum se duc unul după altul duhovnicii României, hulind pe Duhul Sfânt, Care-Şi are casă la voi. Rugaţi-vă Mie pentru sufletul lui, pentru pocăinţa lui cea de la Mine, căci duhul lui e numai jale acum, şi M-a prins jalea de el, fiilor. El prinde să-i pară rău pentru ce a făcut, că a scuturat praful de pe picioare peste voi şi peste grădiniţa cuvântului Meu, şi şi-a jurat să nu creadă chiar dacă şi-ar pierde amândouă picioarele. O, picioarele lui s-au grăbit să aducă pe arhiereul Meu Irineu, cel uns de Mine peste biserică, şi l-a adus şi a râs de el în poarta coborârii Mele ca să-l facă să smulgă ţăruşul de la locul lui. Eu însă am fost mai tare ca el, căci sunt Domnul, şi el a căzut prin cuvintele lui. Cel ce se ridică împotriva Mea şi a voastră, acela cade, căci cuvântul Meu cel de peste voi este foc şi pucioasă peste cei ce nu cred în el. Fiilor, voiesc să-l ating apoi, şi să-l uşurez de păcatele cele făcute până acum împotriva Mea dacă se pocăieşte. Fiilor, câte veţi dezlega pe pământ vor fi dezlegate şi în cer. Amin, amin, amin.

Aş voi să se pocăiască tot omul, fiilor, că la potop s-a pocăit omul. Aş voi să se îndrepte omul spre Mine cu tot dinadinsul, dar iată, omul cade sub faptele lui şi nu-şi vine în fire, şi nu dă să se întoarcă la Mine.

O, fiilor unşi, am venit la voi, că e sărbătoare în cer şi la voi. Sunt cu împăratul creştinilor, cel ce a iubit pe cei credincioşi ai Mei în vremea sa, căci Eu l-am făcut să creadă în Mine şi în ei. Împăratul Constantin a crezut în Mine, şi prin el au crezut popoarele lui în Dumnezeu. Fiilor, credinţa în Duhul Sfânt mântuieşte pe cel ce crede, precum hula împotriva Duhului Sfânt pedepseşte pe cel ce o lucrează, căci nu Eu, ci hula lui îl pedepseşte, că hula este pedeapsă, nu dreptate. Împăratul Constantin a ridicat spre Mine biserică vie, fii creştini pe pământ, şi Mi-a ocrotit biserica prin lege ocrotitoare, lege împotriva vrăjmaşilor Mei şi ai fiilor Mei cei vii. Dar iată ce fac cei de azi, căci ei nu ştiu ce fac şi nu se tem să stea nepregătiţi sub haină de nuntă, sub haină de biserică, precum nici Arie nu s-a temut, şi a stat minţind până ce i s-a dezvelit faţa prin înseşi faptele sale. O, nu mai am pe nimeni care să-Mi dea adăpost Mie şi celor ce sunt cu Mine, căci omul trăieşte pentru sine, nu pentru Mine. Omul bisericii din lume îşi apără zidurile bisericii lui, dar pe Mine nu Mă apără, ci, din contra, Mă huleşte, şi din pricina lor Eu nu încap cu venirea Mea în inima omului, dar Eu îi descopăr prin însăşi viaţa lor mincinoasă şi le trimit vântul suferinţei, ca să bată peste ei, precum ei M-au bătut pe Mine şi pe cei ce se pregătesc pentru Mine.

O, Mi-e milă de om, şi de aceea vin, şi vă am pe voi, şi voiesc să fac cu voi numai bine pe pământ, dar Îmi stă împotrivă omul trufaş, care nu are teamă de Mine. Mereu am lucrat din greu, că nimeni nu-Mi face cale să vin să-i fac bine omului. Pe vremea lui Ioan, botezătorul Meu, care-Mi pregătea calea, îl aveam pe el care-Mi dădea ucenici şi le spunea că el trebuie să scadă pentru ei, şi Eu să cresc, şi veneau ucenicii lui după Mine, iar Eu îi primeam la lucru după cum aveam de lucrat peste oameni.

Azi, fiilor, nu mai este pe pământ om cu adevărat iubitor de Dumnezeu. Eu trebuie să am pe calea venirii Mele om liber de toate ale sale, om cu un singur drum, ca să nu se încurce căile lui pe calea Mea, dar Îmi stă în cale trufia omului, iubirea de sine a omului, nedăruirea cu totul a omului. Omul dă să se dea Mie când aude de Mine, dar are multe piedici, mulţi scai pe lângă el şi nu poate cu totul, şi de aceea nu pot Eu peste om cu toate ale Mele. Fiţi precauţi, fiilor care trudiţi pentru Mine, căci calea Mea spre om, prin această lucrare de cuvânt de viaţă veşnică, este pentru omul care a ieşit de sub robia lui însăşi şi e liber de orice robie, căci cel ce-Mi slujeşte Mie nu-şi mai slujeşte sieşi şi nici altcuiva decât Mie. Amin. Rar este pe pământ omul liber, că acum este aur mult, şi omul este robit de toate câte sunt pe pământ. Tot omul are părinţi, fraţi, soţi, copii, rude şi ţarini, prieteni şi ranguri, şi nu poate veni liber după Mine, şi nu poate lăsa pentru Mine ceea ce are el. Eu am spus: *«Cine nu lasă pentru Mine părinţi, fraţi, soţi, copii, rude, prieteni, averi şi ranguri, nu poate fi ucenicul Meu».* Iată, fiilor, tot omul este ucenicul lui însuşi, şi al celor ce are el. Nici cei credincioşi şi dornici de Mine nu pot veni după Mine, căci omul cel călăuzitor pentru cel ce Mă caută, nu-Mi dă Mie rodul lui, aşa cum fac Eu de-I dau Tatălui tot ce fac, tot ce adun. Omul zice că e al lui tot ce face, tot ce rodeşte. Aşa era şi pe vremea trupului Meu. Erau daţi afară din sinagogi cei ce veneau după Mine ca să asculte de Mine. Aşa este şi acum, fiilor. Cel ce se aşează călăuză pentru orbi nu se îndură să-Mi dea Mie munca lui, şi şi-o opreşte pentru sine, de parcă nu Unul este Dumnezeu, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt peste toţi. Omul Mă împarte în câte vrea el, că e iubitor de sine omul, iubitor de ceea ce are el.

Eu vă spuneam vouă, poporul Meu, să nu căutaţi să vă fie văzut şi cunoscut şi privit de toţi cei de acolo, statul vostru în biserica din lume, că atunci când Eu vă chem la hrana cuvântului Meu, se vede lipsa voastră şi se umblă după voi şi vă află după Mine, şi se scoală împotriva Mea şi a voastră cei ce vă urmăresc ca să vă aibă. Cuvântul Meu este mai presus de orice dar. Sunt Eu cuvântând peste om, dar omul face şi azi ca şi cei din vremea trupului Meu, şi zice că aurul din templu este mai mare decât templul. O, dacă n-ar fi templul care sfinţeşte aurul, cine ar sfinţi aurul? Cine ar sfinţi pe creştin dacă n-aş fi Eu Cel ce sfinţeşte?

O, fiilor, e grea vremea, grea şi cu piedici. Omul cel trufaş se aşează mai mare decât Mine peste om. Mă uit de la margini la margini şi văd numai om îngâmfat, care nu se pleacă la cuvântul Meu şi care nu-şi calcă cuvântul său pentru cuvântul Meu. Dar voi, purtaţi lucrarea Mea cu supunere, fiilor, căci pentru Mine lucraţi, nu pentru voi. Nu pentru omul legat lucraţi voi, ci pentru omul care poate fi liber. Mulţi dau să vină după cuvântul Meu, care dă viaţă vie în om, dar mulţi sunt legaţi şi nu pot veni cu totul. Eu însă am de la Tatăl cuvântul cel cu care vin după om. Eu sunt darul cel mai mare pe care-l poate avea omul, dar dacă omul nu înţelege cum este, cine este şi unde este Dumnezeu, şi cu cine petrece El, acel om umblă după Mine în voile lui, şi nu Mă are, şi nu umblă după Mine unul ca acela, că scris este: *«Nu toţi cei ce zic: „Doamne, Doamne", vor intra întru împărăţia cerurilor».* Şi iată, nu intră, că nu are călăuză care să Mă arate cu cine sunt şi ce fac şi ce însemn Eu în om, căci călăuza de suflete îşi păstrează pentru sine adunătura lui. Voi însă daţi Mie tot lucrul ce-l lucraţi pentru om, căci lucrul vostru este omul cel nou, care moare pentru sine ca să trăiască pentru Mine. Învăţaţi pe

tot omul care voieşte să înveţe ce înseamnă creştin şi ce înseamnă Dumnezeu şi ce înseamnă biserică şi ce înseamnă om adevărat şi viu cu viaţa şi cu iubirea lui de Dumnezeu. Învăţaţi-i pe cei ce Mă caută să ştie şi să Mă găsească. Amin.

Am venit cuvânt în calea omului, ca să înveţe omul, că nu este învăţat, şi n-am învăţători dăruiţi Mie cu totul, căci învăţătorii se fac şi ei robi voii omului, slăbiciunii omului, necunoştinţei omului. Am venit Eu să învăţ pe om şi să-Mi culeg ucenici pentru credinţă sfântă şi pentru viaţă cu adevărat în omul care nu mai trăieşte pentru sine sau pentru oameni, ci numai pentru Mine şi pentru venirea Mea. Omul Îmi tot încurcă mereu calea, căci se iubeşte pe sine şi pe aproapele care seamănă cu sine, iar Eu rămân pentru cei ce au învăţat de la Mine calea. N-am ce să-i fac omului care nu voieşte să ia de la Mine învăţătura care vine cu Mine cuvânt din cer, nu de pe pământ; n-am ce să-i fac. O, cuvântul cel despre Dumnezeu se găseşte la tot pasul, dar nu se împlineşte în om, căci una este cuvântul despre Dumnezeu, şi alta este Cuvântul lui Dumnezeu, hrană proaspătă, care întăreşte inima şi iubirea şi credinţa cea sfântă din om. Cuvântul cel despre Mine este folosit şi împărţit de cei ce nu-l împlinesc pe el, dar cuvântul pe care Eu îl dau omului, Eu, şi nu omul care povesteşte despre Mine, acesta este cuvântul puterii, şi sunt Eu pe cale cu omul, căci Eu sunt Cel ce grăiesc. Am venit iar, Eu Însumi, căci omul Îmi încurcă drumul Meu lângă om.

O, fiilor, purtaţi cu supunere lucrarea cuvântului Meu cel nou, şi daţi-Mă omului care ştie să Mă ia, care ştie să iubească lucrul Meu cel de la voi, iar cei ce vin şi iscodesc şi grăiesc apoi de rău statul Meu cu voi, aceia sunt fără de minte, fără de creştere, nori purtaţi de vânt, de două ori dezrădăcinaţi. Dar voi, staţi deoparte de omul care păcătuieşte împotriva umilinţei, căci omul neumilit loveşte pe Dumnezeu pentru trupul său, pentru trufia sa.

Iată ce vă spun, fiilor: cei sănătoşi la minte şi la inimă şi la suflet şi la faptă, aceia să vină dacă voiesc să aibă de la Mine hrană proaspătă şi iubire din cer. Iar celor cu mintea bolnavă şi cu firea bolnavă de trufie şi de duh de uşurătate, care duce la vorbire de rău, la pizmă, la cârtire, la neînţelepciune, la hulă asupra Duhului Sfânt, Care Se desăvârşeşte aici la voi prin cuvântul Meu, aceşti oameni cu mintea bolnavă să se depărteze într-ale lor, căci învăţătura Mea este cu tărie cerească, şi este pentru om cu mintea sănătoasă şi cu credinţa sfântă şi cu suflet umilit înaintea Mea. Amin.

Şi iată ce vă mai dau Eu vouă spre învăţătura omului: cel ce nu se biruieşte pe sine, acela să nu vină după Mine şi nici după voi, căci împărăţia cerurilor este pentru cei sfinţi, care s-au biruit pe ei urmându-Mi Mie pentru răscumpărarea lor dintre fiii oamenilor, pentru viaţa Mea în ei, prin lepădarea de sinele lor şi prin umilinţa lor înaintea Mea. Amin, amin, amin.

21 mai/3 iunie 1999

Duminica tuturor sfinţilor

Curăţia este mai presus de iubire, este chiar casa iubirii şi mângâierea Domnului. Cuvântul Domnului plămădeşte om nou. Răul iese din om şi umple pământul de rău şi aceasta este judecata omului. Curăţia este barca de salvare a omului. Sfânta Virginia cheamă morţii şi viii la înviere.

Sunt din nou deasupra ieslei cuvântului Meu. Sunt cu cerul pe pământ, sunt cu toţi sfinţii, că e sobor de sfinţi, în sărbătoare de biserică cerească. Sunt cu Ierusalimul cel din cer la cel de pe pământ. Amin, amin, amin.

Am venit cu mare sărbătoare, fiilor de la iesle. Mă scriu în cartea Mea de azi cu cerul venit pe pământ în sărbătoare de nou Ierusalim. V-am învăţat mereu, mereu suirea la cer, ca să fiţi din cer pe pământ, fiilor unşi, ca să am rudenie pe pământ la care să vin cu sfinţii Mei din cer. Suirea la cer nu vrea omul s-o înveţe, căci omul este plin de iubire pământească şi trupească. Dar omul care se suie la cer ca să fie din cer, este omul care-şi face scară spre cer din curăţenia lui. Amin.

Iată, taină vă spun vouă: curăţia minţii şi a sufletului şi a trupului şi a firii, aceasta înseamnă suirea la cer şi naşterea cea din cer a omului, aceasta este temelia creştinului cel după adevăr creştin. Această curăţenie este mai presus de iubire, căci ea este chiar casa iubirii, casa lui Dumnezeu în om. Acesta este omul cel iubit de Dumnezeu. Amin, amin, amin. Ioan cel iubit de Mine, apostolul curăţiei, îşi lăsa capul pe pieptul Meu, căci avea în el iubirea. Numai cel ce are în curăţie mintea şi sufletul şi trupul şi firea, numai acela are în el iubirea, iubirea cea desăvârşită, care se aşează pe pieptul Meu cu mângâiere şi cu dulce, căci curăţia omului sfânt este mângâierea Mea, fiilor. Vin la voi să vă vorbesc despre taina aceasta, ca să ia din învăţătura Mea omul care vine după Mine şi după voi, dar e rar omul cel căutător, şi e rar cel ce Mă găseşte pe Mine, căci Eu Mă dau celor ce au curăţia, în care Eu Îmi aflu odihnă şi sălaş iubirii, sălaş Mie, fiilor iubiţi.

Vine ziua să cer socoteală la tot omul de ce n-a luat aminte la cuvântul pe care i l-am spus Eu în zilele acestea. Citeşte omul ziare şi cărţi lumeşti şi diavoleşti, dar sulul cuvântului Meu nu-l desface ca să vadă vorbirea Mea cu el. Îi voi cere omului socoteală pentru tot cuvântul Meu pe care-l scutur din cer peste om în vremea aceasta când Eu, Domnul, Îmi scriu pe pământ cea din urmă carte, cartea judecăţii faptelor. Amin. Cel ce nu se pocăieşte şi nu se înnoieşte şi nu se curăţeşte de tot ce este lumesc şi omenesc şi diavolesc, acela îşi va purta sarcina faptelor sale oricine ar fi el, căci Eu Mă las din cer peste pământ cu cartea judecăţii, spre pocăinţa sau spre osânda omului. Omul cel despărţit de Mine este rana Mea cea vie, care stă mărturie pe trupul Meu cel împuns de suliţă, căci suliţa a fost necurăţia omului, păcat negru în însuşi trupul omului.

O, copilaşi purtaţi din cuvânt în cuvânt, vă legăn cu cuvântul ca pe cei ce sunt în leagăn, ca pe cei mici, căci cei mici nu ştiu ce este răul care iese din om. O, fiilor, Mi-e dor de învierea omului, de curăţia omului, şi de aceea vin mereu la voi, ca să vă scol pentru cuvântul Meu, care strigă pe om la Mine. V-am făcut casa Mea, de aceea vin. Eu trebuia să am casă pe pământ, ca să pot veni acasă, fiilor. Când îi place cuiva un loc pe pământ, în vale sau în deal sau în munte, acela se duce şi îşi face casă acolo, şi apoi are casa lui. Aşa şi Eu am făcut. Este scris în Scripturi de cer nou şi de pământ nou şi de dreptatea Mea cu ele. De aceea am venit la voi, şi de aceea aţi venit voi la Mine, iar Eu v-am aşezat în vârful muntelui Meu, în vârful pământului, ca să încep cu voi împlinirea Scripturilor de cer nou şi de pământ nou, căci pentru orice împlinire Îmi trebuie loc pe pământ. Am ţinut în mână acest pumn de pământ, l-am ţinut de la facerea cea dintâi şi până azi. V-am aşezat pe voi ca să-Mi fiţi străjerii pământului. V-am aşezat în vârf, căci vârful trebuie să se vadă de peste tot, şi peste tot din vârf. Vă ţin în palme, vă lucrez mereu ca să staţi lucraţi în mâna Mea. Mereu suflu peste voi duh de om nou, şi din voi suflu peste tot omul, dar omul este în lume şi iubeşte lumea, şi la Mine nu se mai uită. O, M-am făcut în voi

plămada omului nou. Eu sunt Omul Cel nou. Trupul şi Sângele Meu curge în voi, şi v-am făcut ca pe Mine, lumină peste pământ, dar omul stă sub întuneric cu lumina lui, nu cu a Mea. Curând, curând Eu voi sufla cu putere mare şi voi stinge lumina omului, şi omul va căuta prin întunericul lui şi nu va găsi lumină, căci lumina se va judeca cu el, că a venit Lumina în lume, şi omul n-a cunoscut-o, şi a stat în întuneric.

Fiilor, sunt cu lumină cerească peste pământ. Am cu voi sărbătoare de sfinţi, căci este scris peste biserică duminica tuturor sfinţilor, ziua cea neînserată, ziua a opta, fiilor sfinţi. Iată, sfinţii au casă la voi, precum Eu am. Am venit cu sfinţii, iar între ei este rădăcina voastră, că aţi ieşit din rădăcină binecuvântată de Mine. Ea este trâmbiţa Mea din care am sunat şi v-am chemat la Mine ca să vă nasc din cer şi ca să fiţi cereşti pe pământ şi ca să fiţi ai Mei. Amin.

O, Verginico, tu eşti rădăcina în care Eu am pus naştere din cer pentru nou-născuţi. Iată-ţi fiii, îţi poartă rădăcina în ei, iar ei sunt rodul tău. Amin.

— O, Doamne Învăţător, mă aşez trâmbiţă care sună din cer, căci locul meu eşti Tu acum, căci eşti pârga învierii celor adormiţi. Ai înviat dintre cei morţi şi Te-ai făcut pârga învierii celor ce au adormit întru Tine, iar acum vii cu ei, precum este scris în Scripturi să vii. Vii cu sfinţii, Doamne, şi fericit este cel ce cunoaşte Scripturile venirii Tale, că acela este cel ce poate crede. Numai că omul nu citeşte în Scripturi, iar cel care citeşte în ele, şade ascuns sub scripturile lui şi sub înţelepciunea lui, care l-a semeţit ca să stea deasupra Ta şi să nu-Ţi vadă venirea Ta cu sfinţii şi cu cuvântul învierii şi cu cuvântul judecăţii, Doamne. Dar cine este cel ce vede venirea Ta şi împlinirea Scripturilor cele de apoi? O, este, Doamne. Curăţia care este mai presus de iubire în om, curăţia este taina credinţei sfinte în om. Numai omul curat la minte şi la suflet şi la trup şi la fire şi la simţuri şi la iubire, numai acela este cel ce vede venirea Ta şi pe Tine cu cei curaţi din cer şi de pe pământ, Doamne.

Mă aşez trâmbiţă care sună din cer vestea venirii Tale, căci sunt vie între cei vii, care vin cu venirea Ta. M-am aşezat înaintea Ta rădăcină pentru cei ce s-au născut de sus, din cer, la cuvântul Tău din vremea aceasta. Trâmbiţez de sus, şi să se audă jos pe pământ. Amin, amin, amin.

O, oamenilor, sună din cer trâmbiţa lui Dumnezeu. Iată, vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi. Ieşiţi întru întâmpinarea Lui, că vine! Sună Domnul din trâmbiţa Sa peste voi, sună peste morţi şi peste vii să-I iasă înainte, că El vine, şi Se anunţă pe Sine că vine, iar voi veţi sta de-a dreapta sau de-a stânga Sa, după cum aţi stat şi pe pământ. Fost-a Domnul pe pământ cu voi în vremea mea şi în cea de după mine. Iată, este Domnul şi azi cuvântând şi chemând la înviere. Unde sunt cei înviaţi? Cine sunt cei înviaţi? O, oamenilor, sună din cer trâmbiţa lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, tu eşti trâmbiţa Mea din care am început să sun peste pământ acum patruzeci şi cinci de ani, număr proorocit de sfintele Scripturi, dar omul nu citeşte Scripturile, şi de aceea nu crede şi nu vede pe Dumnezeu.

O, Verginico, e sărbătoarea ta între sfinţi. Te-ai născut între oameni în duminica tuturor sfinţilor, şi am făcut din tine o duminică a zilelor cele de apoi, o zi de odihnă pentru Mine am făcut din tine. Am stat în tine toată vremea ta pe pământ şi am lucrat lucrarea venirii Mele, iar acum am venit. Cu tot cerul vin mereu ca să dau putere celor ce s-au lăsat aşezaţi de Mine în calea Mea. Am ales din cei chemaţi în vremea ta şi Mi-am ridicat fii curaţi şi i-am învăţat mereu iubirea cea curată, ca să am casă la ei. Casa venirii Mele sunt ei, iar Eu, Domnul, Îmi împlinesc la ei venirea Mea. Amin, amin, amin.

O, copilaşi purtaţi din cuvânt în cuvânt! O, cei legănaţi sunt cei mici, şi ei nu ştiu ce este răul care iese din om. Iată, descopăr taine de nepătruns de mintea omului: răul nu iese decât din om, şi umple pământul de rău, căci scris-am Eu în Scripturi, şi am zis: *«Nu cele din afară spurcă pe om, ci acelea care ies din om le spurcă pe cele din afara omului, şi pe el însuşi îl spurcă»,* căci răul pe pământ nu iese decât din om, din omul cel fără Dumnezeu, din cel ce se lucrează pe sine în el însuşi, din cel ce se dă pe sine în lături din el însuşi, din însuşi trupul lui. Omul este numai trup, căci faptele duhului nu-şi găsesc sălaş în om, şi e vremea judecăţii faptelor omului, şi zic: nu cele din afară spurcă pe om, ci acelea care ies din om le spurcă pe cele din afara omului, şi pe el însuşi îl spurcă, prin cele ce sunt rele în el. Aceasta este judecata a tot omul. Amin, amin, amin. Aşa a păţit omul după ce s-a smuls din Mine. Omul spurcă pe cele din afara lui, omul spurcă peste tot, şi Eu vin să-l întreb pe om de faptele sale cele dinăuntrul lui, şi cele din afara lui.

Omule, o, omule, zici că te duci la biserică şi că-Mi urmezi Mie dacă te duci. O, omule, te plâng cu jale, că eşti fără de călăuză. Nu mai ai călăuză care să te înveţe ce înseamnă Dumnezeu şi cum poţi să-L ai, şi cum poate Dumnezeu să te aibă. O, omule, ia de la Mine, că eşti fără sprijin pe pământ. Curăţă-te de cele rele din tine, că e plin pământul peste tot de relele cele dinăuntrul omului.

Trupul şi Sângele Meu sunt cele sfinte pe care le-am dat omului în dar când M-am suit pe cruce pentru păcatul omului cel întâi zidit, iar cele sfinte sunt pentru sfinţi, şi tu eşti păcătos, omule, şi te duci la biserică, zici tu, ca să te împărtăşeşti cu Domnul. O, de ce nu înveţi mai întâi ce înseamnă Domnul? Domnul în om, Domnul în cei sfinţi, Domnul în cei curaţi, care păstrează în ei puterea curăţiei pentru Domnul, pentru cele sfinte ale Domnului. O mulţime de oameni sunt bolnavi şi mor, pentru că nu se cercetează pentru Mine, pentru cele sfinte ale Mele. Se duc la biserică, zic ei, se duc la un loc cu toată lumea, şi zic că se duc la biserică, dar iarăşi spun că biserica înseamnă sfinţi laolaltă, uniţi cu Hristos, căci scris este: *«Nu voi sta la masă cu cei fără de lege».* O, unde zici tu că te duci la biserică, omule fără de minte, omule fără de cunoştinţă? Este scris în Scripturi: *«În zilele cele de pe urmă vor fi oameni iubitori de sine şi de argint şi lăudăroşi şi trufaşi şi hulitori şi necucernici şi fără dragoste şi clevetitori şi neînfrânaţi şi fără destoinicie şi vânzători de cele sfinte şi de fraţi şi de Dumnezeu şi îngâmfaţi şi iubitori de desfătări mai mult decât de Dumnezeu, având înfăţişarea adevăratei credinţe, dar tăgăduind puterea ei, căci sunt purtaţi de poftele lor trupeşti, în timp ce pururea învaţă, dar neputând nicicum ajunge la cunoştinţa adevărului ca să poată să fie altora călăuză».* Iată unde te duci tu la biserică, omule. Du-te, dar nu pune tu adunarea aceea de oameni ca să zici că este biserică a Mea. Iată cum este biserica Mea. Iată cum sunt Eu aici întru biserică adevărată. Aici Eu nu stau la masă cu cei fără de lege, căci biserica este pentru cei curaţi, cărora Eu Mă dau. Aceştia sunt cei ce nu Mă vând pe bani şi pe laude; aceştia sunt cei ce nu vând taina Mea pentru slavă omenească. Ei sunt cei ce-Mi fac Mie bine, căci cu greu mai pot Eu face biserică pe pământ între oameni.

Oamenii îşi fac numaidecât biserică. Ei ridică ziduri şi se adună sub ele şi păgâni şi nepăgâni şi zic că aceea înseam-

nă biserică. O, biserica Mea nu mai este cu adevărat de şapte mii de ani, căci omul cel căzut Mi-a culcat la pământ hotarul, şi nu mai am pământ sfânt pe pământ, căci omul s-a pus stăpân peste pământ.

Dar mai am azi să vă spun o taină, fiilor din porţi: omul poate să-Mi dea Mie în stăpânire pământul de sub el. Poate, făcându-se pe sine ucenic al Meu cu toate ale lui, precum v-aţi făcut voi, copilaşi ucenici, că bine este să fie ucenicul copil, căci copiii sunt cei ce au stăpân, sunt cei ce au pe Dumnezeu. Omul mare se dă mare pe pământ. Omul mic stă sub stăpânul său şi este purtat, că este mic, iar împărăţia Mea este a celor mici, a celor umiliţi. Umilinţa îl ţine pe om întru curăţie. Ea nu îl lasă să se îngâmfe, căci cel îngâmfat s-a ridicat deasupra lui Dumnezeu, iar faptele trupului sunt multe şi sunt rele; sunt: desfrânarea, mânia, hula, minciuna, clevetirea, neascultarea, şi toate câte ies din neascultare de Dumnezeu, căci Eu am trimis pe pământ amăgire puternică, să-i prind în însuşi laţul lor pe cei ce lucrează fărădelege împotriva Mea, şi nu va avea omul cu ce să se laude înaintea Mea.

O, nu ştie omul creştin de azi ce înseamnă biserică, dar ştie omul cel nou, căci viaţa cea nouă se arată prin curăţie. Amin, amin, amin. Curăţia este dragostea lui Dumnezeu în om. Ea îl face nou pe om pentru împărăţia Mea. Ea este statura Mea în om. Ea este începutul Meu în tot omul care se dă Mie cu totul. Ea este biserica Mea din om, aşternutul Meu în omul cel sfânt. Acolo Îmi place Mie să vieţuiesc, mai mult decât în cer, că am venit pe pământ după om, am venit cu tot cerul ca să-l învăţ pe om suirea la cer, aşa cum v-am învăţat şi cum vă învăţ pe voi mereu, mereu, fiilor de la iesle, fiilor unşi cu darurile harului Meu. O, care om pe pământ ştie să se suie la cer precum am ştiut Eu? Eu M-am suit la cer de lângă ai Mei, şi tot aşa trebuie să se suie şi omul care caută suirea în cer, şi ca să aibă cerul în el. Fericit este cel ce stă curat în această vreme de amăgire. Cel curat a osândit păcatul în însuşi trupul său. Cel curat Îl iubeşte numai pe Dumnezeu. Cel curat nu mai caută pe Dumnezeu, căci curăţia lui Îl aduce pe Domnul înăuntrul său. Cel curat nu caută fericirea, ci caută curăţia, cu care el se mângâie în vreme de mare amăgire pe pământ. Curăţia din om este cort de scăpare a omului, este barca de salvare a trupului şi a sufletului. Amin. O, cu ce se capătă curăţia în trup? Ea îşi face loc de la Dumnezeu în om prin umilinţa omului, prin pocăinţa omului, prin statornicie şi prin supunere.

Supune-te lui Dumnezeu, omule, şi diavolul va fugi de la tine. Amin. O, cu ce se capătă supunerea sub mâna Mea? Ea se capătă prin curăţie. Curăţia este darul cel cu care omul se dă lui Dumnezeu, cu care omul se supune Mie. Omul curat care caută încă, acela îşi răvăşeşte simţurile şi cade în necurăţie pe neaşteptate, căci trupul este slab prin căderea omului cel întâi zidit, care n-a fost mulţumit, şi şi-a răvăşit fiinţa şi a căzut în necurăţie. O, omule, ia de la Mine învăţătură cu putere, că eşti fără sprijin pe pământ, şi te afunzi în însuşi trupul tău, care te scoate de la Mine. O, omule, învaţă-te cu Mine, că am venit după tine ca să-ţi arăt cine este viaţa ta. Amin, amin, amin.

Fiilor, M-am scris în cartea Mea de azi cu cerul venit pe pământ în sărbătoare de nou Ierusalim. L-am învăţat pe om suirea la cer, şi tot aşa să lucraţi şi voi, şi să fiţi copilaşi ucenici sub mâna Mea cea tare, căci orice ucenic desăvârşit va fi ca şi Învăţătorul său. Amin, amin, amin.

24 mai/6 iunie 1999

Duminica a doua după Rusalii, a sfinţilor români

Omul care păcătuieşte în însuşi trupul său, nu are înţelepciune. Căsătoria nu este lepădare de sine, ci este lege pentru cei neînfrânaţi. Iubirea care nu se face Dumnezeu în om, se numeşte păcat, nu iubire. Rugăciune de dezlegare pentru arhiereul Vasile, la patul său de suferinţă. Scaunul Târgoviştei este al Domnului.

Deschideţi cartea Mea din zilele voastre, fiilor de la iesle. Amin, amin, amin. Voi sunteţi ieslea cuvântului Meu, aici, în locul în care Eu v-am aşezat. Mă adun mereu cu voi sub izvorul cuvântului Meu, ca să găsim răcoarea după care tânjim. Vă adun la pieptul Meu ca să vă hrănesc şi ca să vă adăp şi ca să dea peste margini cele ce vă dau Eu, şi ca să mănânce şi să bea de la Mine cei ce caută cu izvorul Meu de la voi.

O, fiilor, Mă adun cu sfinţii la pieptul vostru ca să ne hrănim cu iubirea de la voi, căci cei din cer sunt şi ei flămânzi. Dar cum să fie flămânzi cei din cer? O, este scris în Scripturi: *«Din gura pruncilor şi a celor ce sug iese laudă, în ciuda vrăjmaşilor Mei, ca să potolesc pe vrăjmaş şi pe răzbunător».* Cuvântul Meu cel de peste voi este *«cuvânt curat, argint lămurit în cuptor, ca să stârpesc toate gurile mincinoase şi orice limbă semeaţă a celor care spun:* „Cu limba noastră suntem tari, gura noastră este puterea noastră, cine este stăpânul peste noi?“*»*; aşa scrie în Scripturi.

O, fiilor, vă adun mereu la pieptul Meu, ca să vă ocrotesc de neamul acesta, că scris este: *«Nelegiuiţii cutreieră de jur împrejur, fiindcă cele de jos stăpânesc printre oameni. Aceştia n-au parte de dureri, şi se simt tari când lovesc; de suferinţe omeneşti n-au parte, şi loviţi ca ceilalţi oameni nu sunt, şi de aceea sunt stăpâniţi de semeţie şi sunt îmbrăcaţi cu silnicia. Plăsmuirile cugetelor lor întrec măsura, şi din răul lor iese nedreptatea. Gândul şi cuvântul lor este cu viclenie, şi se ţin sus, ridicându-şi până la cer gura lor, iar limba lor mătură pământul. Neamul acesta se ia după ei şi se îmbată de apă, zicând că ei au zile bune, şi iarăşi zicând:* „Are ştiinţă de toate acestea Cel Preaînalt?“*».* O, fiilor, iată, este scris: *«Aşa sunt cei fără de lege, care-şi înmulţesc avutul sub viaţa lor fără de griji, dar Eu i-am aşezat pe ei pe drumuri viclene, ca să-i împing spre prăpăd, ca să le dobor înălţimile, căci aşa este sfârşitul celor răi, care nu se întâlnesc pe calea lor cu înţelepciunea cea curată».* Pe voi însă v-am scos din lume şi vă ţin alipiţi de pieptul Meu şi vă hrănesc şi vă adăp, ca să prindă gust după Mine cei care se hrănesc cu semeţia lor.

Omul care păcătuieşte în însuşi trupul său, acela nu poate avea înţelepciunea cea din cer, care este aur trecut prin cuptor, şi chiar dacă ar da să priceapă, n-o poate împlini peste el, căci în el lucrează păcatul. Iată, biserica cea lumească de pe pământ nu pricepe venirea Mea cea de azi, venirea Mea la voi; nu pricepe pentru că ea păcătuieşte. Eu nu se putea să binecuvintez păcatul, şi peste păcat, dar am dat mereu să rabd şi să binecuvintez cu răbdare pe om, ca să înlocuiesc păcatul din om cu lucrul Meu în om, dar omul n-a dat să iasă de sub păcat, şi a zis că a slujit lui Dumnezeu slujindu-şi trupului lui şi lui mamona, căci păcatul este diavol.

O, fiilor, Mă adun cu sfinţii la pieptul vostru ca să ne hrănim, căci cei din cer sunt şi ei flămânzi după cei de pe pământ. Stăm la masă unii de la alţii, fiilor; voi de la Noi, şi Noi de la voi, şi ne hrănim, ca să nu murim fără hrană, fără viaţă, fiilor, căci hrana aceasta este viaţa cea din cer, viaţa cea din omul care are viaţă în el.

O, cum să nu-i fie greu omului să priceapă statul Meu cu voi? Iubirea trebuie să se facă Dumnezeu adevărat în om, şi numai atunci se numeşte ea aşa; altfel ea se numeşte păcat, nu iubire. Iată, Eu am venit, şi vin, şi îl găsesc pe om păcătuind. O, căsătoria nu înseamnă lepădare de sine, iar Eu am spus că cel ce voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine. Am spus aceasta şi la cei necăsătoriţi, şi la cei căsătoriţi, dar mai mult le-am spus la cei căsătoriţi, şi iarăşi spun: căsătoria nu înseamnă lepădare de sine. Dacă Scriptura spune despre preot şi despre episcop *«să fie bărbatul unei singure femei»*, şi aceasta, în Domnul, precum este scris în Scripturi, iată ce spun azi Eu, Domnul: preotul sau episcopul nu poate fi şi al femeii, şi al bisericii, iar dacă voieşte episcopie, să se oprească şi el, şi femeia lui de la desfrânare, de la păcatul cel în însuşi trupul lor, şi, lepădându-se de sinele lor şi de trupurile lor, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze ca slujitori pentru cer şi pentru biserică. Azi însă biserica este condusă de satana, nu de Mine, căci capul bisericii este omul; omul care se face preot, şi care se însoară mai întâi, dar Scriptura spune aşa: *«Cinstită să fie nunta, şi patul neîntinat, iar pe desfrânaţi îi va judeca Dumnezeu»*. Amin.

Fiilor de la iesle, vreau prin voi să aşez pe pământ tot mai întinsă masa împărăţiei cerurilor, masa cunoştinţei cereşti peste oameni, masa umilinţei de duh înaintea Mea, că vin din cer la voi sfinţii ca să stea la masa Mea cerească pe pământ, masa cuvântului Meu, căci cei de pe pământ nu vin, fiindcă ei au altă mâncare de mâncat, căci omul s-a învăţat cu desfrânarea mai mult decât cu pâinea, şi de pâine mai rabdă, dar de desfrânare, nu. Aceasta îi prinde bine slujitorului bisericii din lume, îi prinde bine să nu aibă omul minte, că dacă are, şi-o deschide şi vede cu ea pe Dumnezeu şi pe diavol, şi alege ce este mai bun şi mai adevărat pentru viaţa lui cea adevărată.

Când Mă ispiteau cărturarii şi fariseii despre bărbat şi femeie şi despre despărţirea lor, Eu le-am răspuns după legea cea pusă peste omul cel păcătos, căci legea este pentru cei păcătoşi, dar le-am răspuns şi după legea cea sfântă, şi le-am spus: *«Cel Care i-a făcut de la început, i-a făcut bărbat şi femeie şi a zis:* „Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup, aşa încât nu mai sunt doi. Deci ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă"*»*. Dar iată, omul s-a despărţit, că face adulter şi bărbatul, şi femeia, şi nu sunt un trup cei doi, nu sunt aşa cum i-a făcut Dumnezeu, ci sunt fiecare cu trupul lui şi face fiecare ce vrea şi ce-i place, după cum îi conduce trupul. O, e mare taină să fie bărbatul şi femeia un trup şi nu două, dar această taină a fost numai la început şi atât, căci omul a călcat peste ea. Omul a despărţit ce a unit Dumnezeu şi n-au mai fost un trup cei doi, ci au fost doi apoi, şi fiecare se lasă ademenit de celălalt, şi omul este atras la desfrânare de însăşi pofta sa cea fără de rânduială. Fariseii, care dădeau cu orice preţ să Mă prindă în cuvânt, Mi-au zis atunci: *«Pentru ce Moise a poruncit să-i dea carte de despărţire şi s-o lase?»*. Eu le-am răspuns: *«Fiindcă Moise, după învârtoşarea inimii voastre v-a dat voie vouă să lăsaţi pe femeile voastre, dar de la început nu aşa a fost. Eu însă vă zic că dacă lăsaţi pe femeile voastre nu pentru desfrânare, şi pentru ca să vă însuraţi cu alta, preacurviţi, şi dacă vă însuraţi cu cea lăsată, preacurviţi de asemeni»*. O, ce puteam să le mai spun acestora care-şi aveau trupul desfrânat împotriva sufletului lor? Când au auzit ucenicii Mei ce am grăit Eu, Mi-au zis aşa: *«Doamne, dacă astfel este starea omului cu femeia, nu este de folos să se însoare»*, iar Eu le-am întărit înţelepciunea şi le-am spus: *«Aceasta este taină şi cuvânt de taină, şi nu-l pricep decât aceia cărora le este dat»*, şi le-am spus: *«Cine poate să înţeleagă, înţeleagă»*. Amin. Grăiam atent şi cu ei, că aveam încă de lucru peste ei, iar când ei certau pe copiii care erau aduşi spre Mine, Eu le-am spus să nu-i certe, să nu-i oprească pe ei să vină la Mine, că a unora ca aceştia este împărăţia cerurilor, a celor nedesfrânaţi este ea.

Apostolul Pavel răspundea şi el cu grijă la începutul bisericii Mele când era întrebat de cei ce se alăturau învăţăturii curate, şi spunea: *«Bine este pentru om să nu se atingă de femeie, dar ca desfrânarea să-şi aibă şi ea rânduială, să-şi aibă bărbatul femeia lui, iar femeia să-şi aibă bărbatul ei, căci cei ce se lipsesc unul de altul multă vreme, sunt ispitiţi de satana din pricina desfrânării lor»*. Dar celui nedesfrânat nu-i trebuie legea aceasta, căci acela este curat. O, pe pământ aşa este încă de la căderea omului. Cel ce nu se poate înfrâna, acela se căsătoreşte, căci între foc şi căsătorie, mai bună este căsătoria. Aceasta este lege pentru cei ce nu se pot înfrâna şi care nu sunt liberi. Apostolul Meu căuta pe orice cale să orânduiască peste biserici legi împotriva neorânduielii, dar spunea: *«Legat eşti de femeie? Nu căuta desfacere. Dezlegat eşti de femeie? Nu căuta femeie»*. Şi iar spunea: *«Cei ce au femei, să fie ca şi cum n-ar avea, căci faţa acestei lumi trece»*. Şi iarăşi spunea: *«Cel necăsătorit se îngrijeşte de cele ale Domnului, cum să placă Domnului. Cel ce s-a căsătorit se îngrijeşte de ale lumii, cum să placă femeii, şi astfel e împărţit»*. Şi iarăşi spunea: *«Femeia nemăritată sau fecioara se îngrijeşte de cele ale Domnului, ca să fie sfântă cu trupul şi cu duhul. Cea care s-a măritat însă, poartă grijă de cele lumeşti, ca să placă bărbatului»*. Şi le mai adăuga zicând: *«Toate acestea le rostesc peste voi chiar spre folosul vostru, şi nu ca să vă arunc laţ, ci spre buna-cuviinţă vă îndemn, şi spre nestingherirea slujbei voastre către Domnul, căci vă grăiesc eu, nu Domnul»*.

Amin, amin zic vouă, fiilor care-Mi purtaţi cuvântul către neamurile pământului: Eu n-am zis omului să se însoare. Cununia care a fost pusă de om între tainele bisericii, nu este taină, ci este durere pentru Mine, căci omul îşi dă trupul spre desfrânare prin cununie.

«Bucatele sunt pentru pântece, şi pântecele, pentru bucate, şi Dumnezeu va nimici şi pe unul, şi pe celelalte. Trupul nu este pentru desfrânare, ci pentru Domnul, şi Domnul este pentru trup». Aşa le spunea apostolul Meu celor care dădeau să vină după Mine, şi le mai spunea: *«Trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos. Să nu faceţi din trupurile voastre, din mădularele voastre, mădulare ale unei desfrânate, căci cel ce se apropie de desfrânată este un singur trup cu ea, căci vor fi, zice Scriptura, cei doi, un singur trup; iar cel ce se lipeşte de Domnul este un singur duh cu El»*. Amin. Şi tot aşa zicându-le, le-a spus: *«Fugiţi, fugiţi de desfrânare! căci orice păcat pe care-l săvârşeşte omul, este în afară de trup. Cine se dedă însă desfrânării, păcătuieşte în însuşi trupul său. Voi să nu uitaţi că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, Care locuieşte în voi şi pe Care-L aveţi de la Dumnezeu, căci nu sunteţi ai voştri, şi cumpăraţi aţi fost cu preţ. Trupul şi duhul vostru sunt ale lui Dumnezeu, casă a preamăririi Lui sunt ele»*. Amin.

O, fiilor alipiţi de Mine, o, greu îi este unui învăţător până ce pune învăţătură întreagă peste omul cel supus învăţăturii, peste omul care începe să înveţe de la Dumnezeu. Iată cât a ocolit apostolul Pavel până ce a putut să spună omului să fugă de desfrânare, care este păcat în însuşi trupul omului,

faţă de alte păcate săvârşite în afara trupului. Eu n-am zis omului să se însoare, iar cei ce au înţeles au spus: *«Doamne, nu este de folos omului să se însoare».* Eu le-am răspuns: *«Acesta este cuvânt de tăinuit, pentru cei cărora le este dat să-l priceapă».* Când am fost la nunta din Cana, i-am făcut pe miri un duh cu Mine, căci s-au lipit cu Mine şi n-au luat în ei păcatul. Iată, Eu n-am zis omului să se însoare, ci, din contra, am zis: *«Venirea Mea va fi ca în vremea lui Noe când oamenii mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, până ce şi-au atras potop din cer».* Apostolilor Mei le-am desluşit lucrarea de famen, lucru sfânt în trupul omului; nu le-am spus de păcat, nu le-am spus de însurătoare, ba i-am despărţit de soţii şi de copii şi de toate ale lor, ca să poată veni după Mine prin lepădare de sine, luându-şi crucea şi făcându-Mi-se ucenici pentru răspândirea împărăţiei cerurilor peste oameni.

Iată, a venit vremea să judec pe tot omul care a răstălmăcit încă de la începutul omului căzut cuvintele cele de taină ale lui Dumnezeu peste om. Dacă Eu l-am făcut pe om bărbat şi femeie, l-am făcut pentru Mine, nu pentru desfrânare. Unde şi când i-am spus Eu omului să se însoare ca să pună omul bisericii însurătoarea între tainele Mele şi ca să nu mai am Eu stăpânire peste biserică? Eu am spus: *«Trupul nu este pentru desfrânare, ci pentru Domnul, şi Domnul este pentru trup».* Amin.

Eu încă de la început le-am spus celor ce erau pentru Mine: *«Luaţi şi mâncaţi Trupul Meu».* Aveam pe mulţi care Mă iubeau căutând după urmele Mele, dar nu i-am luat la cină decât pe câţiva, că e mare această lucrare a cinei, şi cu greu o înţelege omul ca să se facă sfânt pentru ea. Iată ce adunătură se strânge azi la cina bisericii! Oare, aşa am lucrat Eu această taină? Eu am zis: *«Cel ce mănâncă Trupul Meu şi bea Sângele Meu, întru Mine rămâne, şi Eu întru dânsul».* Dar care este cel care rămâne întru Mine, şi Eu întru dânsul după ce se duce la preot să ia cina Domnului? O, cina aceasta este taină tăinuită. Ea este unirea omului cu Mine, este cununia omului cu Mine, că este scris: *«Taina aceasta mare este, în Domnul şi în biserică».* Ea este hrana pe care trebuia s-o aibă omul de hrană, căci Mă făcusem hrană bună pentru omul cel zidit de mâna Mea, căruia i-am dat toate bunătăţile Mele. Şi dacă el nu M-a ascultat, i-am spus apoi să muncească şi să se ostenească el pentru viaţa lui cea de toate zilele, ca să-i pară rău pentru păcatul despărţirii lui de Mine şi să nu-i mai ardă de păcat în însuşi trupul lui, păcat care-l desparte de Mine, păcatul desfrânării pe care Eu nu l-am pus peste om, ci i-am spus omului: *«Pentru că ai ascultat de îndemnul femeii tale, blestemat să fie pământul din pricina ta. Cu trudă să te hrăneşti din el în toate zilele vieţii tale; spini şi pălămidă să-ţi dea, şi să mănânci buruienile câmpului. Întru sudoarea feţei tale să mănânci pâine până la întoarcerea ta în pământ, că din el ai fost luat, căci pulbere eşti, în pulbere te vei întoarce»,* şi apoi l-am gonit, şi am pus sabie de foc ca să păzească drumul spre pomul vieţii. Dar azi, iată ce adunătură se strânge la cina bisericii, şi iată vremea când tot omul este judecat pentru cele sfinte ale Mele, care nu sunt păzite cu sabie de foc, aşa cum am pus Eu heruvim cu sabie de foc ca să păzească drumul spre pomul vieţii.

Iar voi, cei aşezaţi de Mine la masa cinei Mele cea de taină, ridicaţi-vă şi ziceţi tuturor cu Mine şi cu apostolul care zice tuturora: *«Fugiţi, fugiţi de desfrânare! Orice păcat pe care-l va săvârşi omul, este în afară de trup, dar cine se dedă însă desfrânării, păcătuieşte în însuşi trupul său. Faceţi din trupul vostru templul Duhului Sfânt. Voi nu trebuie să fiţi ai voştri, căci cumpăraţi aţi fost cu preţ. Preamăriţi, dar, pe Dumnezeu în trupul vostru şi în duhul vostru, ca unele care sunt ale lui Dumnezeu».* Amin, amin, amin.

O, copii de la iesle, voi sunteţi ieslea cuvântului Meu aici, în locul în care Eu v-am aşezat. Mă adun mereu cu voi. Vă adun la pieptul Meu, ca să vă hrănesc şi să vă adăp, şi să dea peste margini cele ce vă dau, şi să ia omul mântuirea sau judecata din cuvântul acesta. Mă adun cu sfinţii la pieptul vostru ca să Ne hrănim cu iubirea de la voi, căci cei din cer sunt şi ei flămânzi; sunt flămânzi după voi, cei ce-Mi sunteţi Mie casă de venire pe pământ. Mâncăm unii de la alţii; voi de la Noi, şi Noi de la voi. Iubirea trebuie să se facă Dumnezeu adevărat în om, şi numai atunci se numeşte ea aşa; altfel, se numeşte păcat, nu iubire. Omul trebuie să tânjească după iubire, nu după păcat, dar păcatul s-a făcut dumnezeu în om, şi omul îl ascultă şi tânjeşte după el ca după viaţă. Tânjeşte omul după moarte aşa cum sfântul tânjeşte după Dumnezeu. Dar voi sunteţi puntea Mea pe care merg din cer spre pământ ca să stau de vorbă cu omul şi să-i spun despre Mine şi despre ţara venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl, ca să-i dau omului calea întoarcerii la Mine. Părinţii cei sfinţi ai României îşi privesc din cer ţara, şi întind mâinile spre Mine şi zic: *„Dă, Doamne, duh umilit românului, ca să Ţi-l dea jertfă bineprimită Ţie. Dă-i curăţie, dă-i iubire, ca să aibă armă împotriva iubirii de sine, şi dă-i Duh Sfânt românului, căci Duhul Sfânt din om este Cel ce Te cunoaşte pe Tine în cuvântul acesta şi în fiii cuvântului Tău cel din români".* Amin, amin, amin.

O, fiilor, vin la voi cu rânduieli pentru voi, şi pentru Mine în voi. Vin curând cu cuvinte de zidire a lucrului Meu cu voi peste pământ. Vin să vă dau lucru sfânt de lucrat, ca să lucraţi binecuvântaţi. Vin să învăţ pe cei ce se lipesc un duh cu Mine, şi să le spun să fie un trup şi un duh cu Mine şi cu voi, şi să ştie cum să lucreze lângă voi pentru Mine, că e mare lucru să ştie omul să fie mai mic ca Dumnezeu pe pământ. Pe nicăieri nu mai găsesc om să vrea să fie mai mic ca Mine, iar Eu nu pot decât peste cei mici, a cărora este împărăţia cerurilor, după cum am cuvântat Eu prin Scripturi. Fiilor, staţi cu lampa aprinsă în calea Mea, că vin să vă zidesc pentru zi de zi în lucru sfânt peste pământ, ca să aibă omul unde să găsească lucru sfânt şi drum sfânt pentru paşii lui. Staţi cu lampa aprinsă, ca să pot intra când vin.

Acum, vă dau cununiţă pentru că aţi ascultat de cuvântul Meu prin care v-am trimis către cel ce este bătut de vântul suferinţei, spre pocăinţă; arhiereul Vasile, care a stat pe scaunul bisericii în cetatea cea întâia între cetăţile României, cetatea Târgovişte. Scaunul acesta este scaunul Meu, şi vai celui ce se aşează după planul omului pe scaunul acesta pe care Eu l-am oprit Mie ca să stau cuvânt peste pământ din mijlocul acestei cetăţi de scaun! Eu am voit să-l ating prin mânuţele voastre ca să-l dezleg de păcatele pe care le-a făcut până acum împotriva Mea şi a voastră şi a arhiereului Meu Irineu, cel ce are pe creştetul său ungerea Mea cea mare peste biserica Mea din vremea aceasta. Rugaţi-vă Mie să-i dau duh de înţelepciune ca să înţeleagă cel atins de mâna Mea prin voi, să înţeleagă că a fost cu putere de la Mine mâna voastră, ca să-i scurtez suferinţa şi să-l slobozesc în pace. Eu sunt cu mila după omul care se pocăieşte de cele săvârşite împotriva Mea. Amin.

Eu voi lucra cu putere peste pământ şi voi curăţi de orice împotrivire, de orice îndoială, de orice trup calea Mea şi statul Meu şi scaunul Meu peste această cetate, cea dintâi peste România, cetatea cea mare în mijlocul căreia Eu am scaun la voi.

Binecuvântată să fie paza cea de foc peste scaunul Meu din această cetate, căci am pus heruvim de foc să păzească drumul spre scaunul acesta, şi zic: cine se va lovi în scaunul acesta, se va zdrobi în el, aşa cum s-a lovit în el cel ce s-a zdrobit acum în scaunul acesta care este pus deoparte pentru Mine şi pentru ţara venirii Mele, căci ea este cea dintâi şi cea de pe urmă, precum Eu sunt. Amin, amin, amin.

31 mai/13 iunie 1999

Cuvântul Domnului către Viorel Ivan, la sărbătoarea sfântului Ioan cel Nou de la Suceava

Omul umilit lucrează cumpătarea cea sfântă, jertfa plăcută lui Dumnezeu. Cei ce sunt fraţi, se înţeleg uitându-se unii la alţii şi lucrând. Taina liniştii şi taina furtunii: furtuna este înger veghetor. Cei ce sunt fraţi, au pe Dumnezeu de Tată, Care voieşte în toţi la fel. Binecuvântare pentru meşteşuguri sfinte.

Pace vouă, copii din grădină! Am casă la voi, fiilor, şi Eu acasă vin când vin. Amin. Am venit să vă zidesc pentru zi de zi în lucru sfânt peste pământ, ca să aibă omul unde să găsească lucru sfânt şi drum sfânt pentru paşii lui. Mânuţele voastre sunt cu binecuvântarea Mea în ele. Cu ele lucrez şi Eu ce am de lucrat peste pământ, cu ele Îmi scriu cuvântul, cu ele Îmi aşez aşternutul, cu ele am grijă şi de voi, cu ele am grijă de mulţi, fiilor. Cu ele binecuvintez pe cei binecuvântaţi, căci mânuţele şi picioarele voastre sunt lucrul şi mersul Meu peste pământ. O, fiilor, dacă n-aţi fi îmbrăcaţi cu putere de biruinţă, dacă n-aţi avea binecuvântarea acestei vremi, aţi cădea pe drum când merg cu voi pentru lucrul Meu, că e drumul şi văzduhul plin de relele care ies din om, căci am zis vouă că răul pe pământ nu iese decât din om şi spurcă pe cele din afara omului, şi pe el însuşi îl spurcă, şi aşa umblă pe drum, fiindcă desfrânarea omului a făcut pământul Sodomă şi Gomoră, iar voi sunteţi ca Lot în mijlocul fărădelegilor care ies din om.

O, am venit să vă zidesc pentru zi de zi, ca să fiţi zidirea Mea şi împărăţia Mea în care vin să iau şi să dau, să vă cercetez şi să vă ajut ca Tatăl pe fii, şi să vă învăţ pe voi, şi să ia şi cei ce se lipesc cu voi ca să fie un duh cu Mine şi cu voi, şi să ştie cum să stea lângă Mine şi lângă voi, şi cum să lucreze pentru Mine aşa cum lucraţi voi. O, lucrul Meu peste pământ este cu greutate şi se tot îngreuiază peste voi, dar v-am promis că scol ajutor de pe pământ pentru lucrul Meu cu voi, şi Mă voi uita bine când ridic ajutor lângă voi, căci omul nu ştie să fie mai mic ca Dumnezeu, şi de aceea nu se dă cu totul după cât poate să se dea. Mă voi uita bine şi mereu apoi, şi voi fi aproape cu cuvântul Meu şi al vostru, şi vom păşi peste greul care dă mereu să stingherească biruinţa Mea cu care vreau să Mă aşez peste pământ, că e vremea, fiilor. Mă uit bine, ca să înveţe cei ce se lipesc un duh cu Mine şi cu voi, să înveţe să se uite ca Mine şi să înţeleagă ce voieşte Dumnezeu.

Fiilor, cei ce se înţeleg, numai cât se uită unii la alţii, şi ştiu ce au de făcut, dar mai întâi învaţă să ştie, şi apoi lucrează. Omul care se bizuie pe Dumnezeu şi nu pe el însuşi, acela ajunge să-i fie da, da şi nu, nu, căci cele adăugate înseamnă neînţelegere. Fericit este omul care se dă lui Dumnezeu cu umilinţă, căci umilinţa este mai adevărată decât bucuria şi decât mulţumirea. Omul umilit este jertfă plăcută Mie, om în care lucrează cumpătarea cea sfântă în toate câte sunt de făcut. Altfel omul nu se poate lăsa mai mic ca Dumnezeu, iar cel ce nu se lasă mic sub mâna Mea cea care lucrează, acela sare peste Mine, şi îşi are puterea sa prin care se îngâmfă, şi pierde iubirea lui Dumnezeu de peste el, că acela nu se mai dăruieşte Mie, şi face altceva cu darurile Mele, risipindu-le pentru mărirea lui, şi nu cunoaşte despărţirea de Mine, căci bogăţiile minţii sunt cursă pentru omul supus lui Dumnezeu, şi cade omul în însăşi mâna sa.

Eu, fiilor, voiesc să Mă întind cu faţa Mea, cu împărăţia Mea peste oameni, că vreau să-l ajut pe om să se întoarcă la izvoarele Mele cele curate, căci izvoarele din lume sunt cursă pentru tot omul. Omul nu mai ştie ce este curat şi ce este necurat, ce este sfânt şi ce este întinat, ce este lumină şi ce este întuneric. Fac din voi învăţători adevăraţi peste oameni. Fac din voi pildă de trăire sfântă şi cerească pe pământ, căci M-am aşezat cu voi în mijlocul oamenilor, nu în loc neumblat. Fac din voi izvoare de iubire, izvoare de adevăr, izvoare de trăire ca în rai, şi se va uita omul la voi şi va tânji cu cele de la voi, şi va lua omul pe el haină de om nou, căci trec cele vechi, trec cu mare zgomot, şi veţi vedea curând cum trec. Trece şi omul vechi, că e pulbere, bietul de el, şi în pulbere se întoarce dacă nu se înnoieşte prin Duhul Sfânt şi prin roadele dreptăţii. Fiilor, se va uita omul la voi şi va tânji să fie ca voi, că fac din voi învăţătură de viaţă veşnică între cer şi pământ, căci scris este: *«Cel drept este viu în veacul veacului»*. Amin.

Omul care-şi pune în vistieriile Mele avutul minţii sale, acela devine sărac, şi tot acela se şi împrumută să-Mi dea Mie îndoit, aşa cum a făcut văduva cea săracă. Ea s-a dat lui Dumnezeu cu tot ce a avut şi cu tot ce a împrumutat pentru Dumnezeu, şi s-a vestit în cer şi pe pământ jertfa ei pentru cer. Omul care se dă lui Dumnezeu este omul sărac, fiilor, este omul văduv de toate cele. Pe acela îl pot pune Eu la lucrul Meu; pe cel ce-şi lasă sarcina jos îl pun la lucrul împărăţiei Mele, ca să aibă vreme pentru Mine. O, dacă ar înţelege omul că n-are ce face cu tot ce are el, s-ar da lui Dumnezeu cu totul, ca să fie om folositor cu viaţa sa cea în dar luată de la Dumnezeu. Tânărului bogat i-am spus să-şi vândă averea şi să vină sărac după Mine, căci cei bogaţi stau lângă bogăţiile lor, că sunt ale lor. O, cea mai mare bogăţie pe care o poate avea omul, sunt Eu pe cale cu omul; cu omul care ştie ce este calea lui Dumnezeu, nu cu cel ce caută binele şi plăcerile lui pe calea lui cu Mine, căci cel ce nu se dăruieşte este mort, este fără de viaţă şi nu este de folos nici pe pământ, nici în cer; nici pentru el, nici pentru altul.

Dacă omul îşi strânge pentru sine bogăţii, acela este om ruinat, fiilor. Dar cine este cel ce crede şi înţelege acest adevăr? Curând, curând adevărul acesta va prinde sub el pe tot omul care s-a vrut mai mare ca Dumnezeu peste el însuşi. Vine pe pământ plată pentru orice lucru, pentru orice faptă, iar cel ce a strâns cu Dumnezeu, va avea şi scăpare, şi iertare, şi moştenire, dar omul care şi-a strâns pentru sine bogăţii va sta ruinat înaintea Mea, căci nu cele ce sunt ale lui vor rămâne, ci numai ce este al Meu, şi numai cel ce a strâns cu Mine ca să aibă în veşnicie.

Nu vrea omul să audă ce-i spun Eu, că nu vrea să creadă decât în cele ce are el, dar tot ce are el, e ca aţa care se rupe în faţa venirii Mele, căci omul nu ştie să fie mai mic ca Dumnezeu şi nu-şi chiverniseşte în Domnul truda sa.

Iată, vin la voi cu rânduieli pentru voi şi pentru Mine în voi. Vin să învăţ pe cei ce se lipesc un duh cu Mine şi cu voi, că e mare lucrare şi mare înţelepciune să ştie omul să fie mic sub mâna Mea de Tată şi de Stăpân al omului. Aşez lângă voi

ajutor dintre oameni şi îi povăţuiesc după plăcerea Mea înaintea Mea, că aşa se stă cu Dumnezeu. Mă apropii cu cuvântul de cei care s-au aşezat să se zbată lângă voi pentru Mine, pentru lucrul cerului pe pământ, lucru care va rămâne înaintea Mea, că scris este: *«Cerul cel nou şi pământul cel nou vor dăinui înaintea Mea, dimpreună cu lucrătorii».* Amin.

Apropie-te, tu, cel iubitor de Dumnezeu şi de fiii lui Dumnezeu. Vreau să te învăţ ce înseamnă temelia pe care te voi aşeza ca să stai. Amin.

Mai întâi binecuvintez urechea ta şi cugetul tău şi inima ta, ca să rămână cu Mine acestea ale tale şi să lucrez Eu cu ele pentru cele ce vor fi, căci tu te-ai lipit ca să fii un duh cu Mine şi cu cei ce Mă slujesc pe Mine ca să vin pe pământ. Acum, deschide-te, ca să pot Eu să-ţi fac temelie şi să te aşez pe temelie, căci orice zidire are nevoie de temelie, iar tu te aşezi acum alături de cei ce trudesc la drumul venirii Mele, te alipeşti cu cei pe care i-am făcut făuritori de drumuri între pământ şi cer, între cer şi pământ.

Aşez înaintea ta pe cei doi cu care-Mi port necazurile lucrului Meu şi lipsurile Mele, că Eu sunt lipsit de toate cele pe pământ, căci cu Mine trag numai sărăcii. Ţi-i dau ca veghetori peste lucrul tău lângă Mine şi lângă ei acum. Ţi-i dau ca frăţiori, dar Eu te învăţ să ştii lucrul frăţiei întru Mine. Mulţi au dat să se lipească cu duh de frăţie lângă ai Mei, dar n-au ştiut ce este această taină, şi s-au oprit pentru ei, iar lucrul de frate a fost numai un fel de a spune aşa.

Iată, te învăţ această taină: cei ce sunt fraţi nu mai au nimic, nu-şi mai caută ale lor, ci ale Domnului, iar Eu, Domnul, le chivernisesc viaţa şi fiinţa cu mâna Mea cea cu putere în ea. Cei ce sunt fraţi sunt ca şi copiii care nu ştiu ce e supărarea, ce e mânia, ce e împrăştierea de minte, ce e dorinţa sau ce e semeţia. Ei dau mână cu mână şi ridică greul şi trec prin greu după greu şi se numesc biruitori. Ei se lasă mici, ca să poată face lucrul cel mare al Domnului, cu supunere sub mâna Mea cea călăuzitoare. Ei încep orice lucru cu umilinţa inimii şi cu înţelepciunea minţii cea înzestrată de Mine. Ei se fălesc numai cu Mine în inima lor, că Eu sunt bucuria lor pe care ei şi-o împart lucrând. Cei ce sunt fraţi au un singur Tată, Care voieşte la fel în toţi. Amin. Tu învaţă această taină, căci ea este temelia pentru cei ce se lipesc la lucrul Meu lângă cei ce-Mi lucrează Mie.

Frăţia înseamnă umilinţa cea dintre fraţi, căci mulţi caută frăţie întru Mine, dar pe alte căi, şi vor dreptate şi drepturi, şi vor iubire şi vor mărire şi vor mângâiere şi vor iertare, dar lucru nu-Mi dau, iubire nu-Mi dau, dăruire nu-Mi dau, şi vor să le dau Eu dreptate şi drepturi şi iubire şi mângâiere şi mărire şi iertare şi cerul. Aceştia n-au atins cu inima taina frăţiei, care este jertfă şi bucurie prin jertfă.

Tu însă ai inimă mare, dar ai cruce pe lângă cruce, şi trebuie grijă şi pentru cele ce ai tu de dus, că ai venit la Mine pe când erai împărţit. Fii dară precaut, ca să le putem duce pe toate şi să dăm trupului ce este al trupului, iar lui Dumnezeu, ce este al lui Dumnezeu. Amin. Eu îţi primesc inima ca pe o jertfă, şi o pun înaintea Mea ca să Mă uit mereu peste ea şi s-o măsor mereu şi s-o umplu mereu cu cele ce vor rămâne şi s-o învăţ mereu umilinţa de duh, fără de care omul nu poate lângă Mine. Fereşte-ţi inima de amestecare, căci cele amestecate în ea, o slăbesc pe ea şi o răcesc. Tu însă încălzeşte-o cu cele adevărate şi cu liniştea, tată.

O, învaţă taina liniştii şi taina furtunii, căci cele ce vin de la Dumnezeu sunt bune, sunt linişte în vremea furtunii, şi sunt furtună în vremea liniştii. Cel liniştit trebuie să fie mereu în veghe ca în vremea furtunii, fiindcă furtuna este veghe peste om, este înger veghetor. Îţi zic *„fiu“,* ca să ştie duhul rău că eşti ocrotitul Meu. Îţi zic *„fiu“,* ca să fii. Amin.

Ai un frăţior copilaş. Ai grijă de el ca şi de tine, că are inimioară de copilaş, şi tot aşa şi firea, şi tot aşa şi faţa. Ai grijă de el, că vreau să-l iau şi pe el în barca Mea, că am nevoie de lucrători şi de vâslaşi în barcă, fiindcă este barcă de salvare pentru Dumnezeu şi pentru om. Învaţă-te şi pe tine, învaţă-l şi pe el, că vreau să ştii de la Mine ce este de dat şi ce nu este de dat în lături. Cel ce nu iubeşte cuvântul Meu ca să-l împlinească şi ca să-l creadă şi ca să-l iubească şi ca să-l aştepte, acela este potrivnicul Meu.

Plinul inimii să nu-l verşi la oricine. Fereşte-l pe om de răspuns, că greu de tot poate răspunde omul în faţa lui Dumnezeu. Învaţă măsura, fiule, şi stai cu ea în mână, că lucrul lângă ai Mei este măsurat de Mine cu măsură scumpă şi cu plată scumpă. Învaţă-te curat, învaţă-te cu liniştea, învaţă-te bine cu iubirea după Mine, că Eu lucrez la temelia ta, fiindcă orice zidire are nevoie de temelie.

Dă-te şi celui mititel, frăţiorului copilaş, că inima lui e ca o mărgeluşă prin care se vede dincolo de ea, şi fericit este el că nu s-a băgat sub robie şi a rămas păsărică dezlegată la aripioare. Învăţaţi unul de la altul taina Mea în om, şi păstraţi-Mi în inimioare truda Mea cea grea, pe care o împart şi cu voi, ca să vă dau apoi din plata ei, plată fără de sfârşit. Amin. Fii precaut să nu dai de peste tine cuvântul Meu, pe care ţi-l voi da mereu Eu şi fiii cuvântului Meu, căci în ei sunt Eu. Împlineşte-l, tată, că este din cer. Amin. O, e mare lucrare să nu Mă întristeze omul care se alătură lângă Mine. E mare lucrare şi mare minune să nu-Mi întoarcă spatele când îi cer, căci Eu îi cer celui ce are. Cine este cel ce are? Este cel ce Mă are pe Mine, că Mă are ca să Mă dea celui ce nu Mă are. De aceea M-am dat lui, ca să Mă aibă, iar dacă nu Mă dă, nu Mă are, că nu M-a luat când Eu M-am dat lui ca să Mă aibă.

Îţi trebuie mare atenţie de acum, că Eu te aşez cu lucrul tău pentru Mine, şi va fi să ştii că una este să-L dai pe Dumnezeu în lături cu faţa Lui cea din tine, şi alta e să dai taina Lui în lături, fiindcă multe lucruri de taină am, şi pe care le împart numai cu cei puşi de Mine la încercare. Te învăţ paza cea bună a inimii, te învăţ puterea inimii, fiule.

Aşez înaintea ta pe cei doi copii ai Mei cu care-Mi port necazurile şi lipsurile Mele, fiindcă cu Mine trag numai sărăcii, dar ei sunt cei harnici, şi cu ei Îmi lucrez drumuri noi spre oameni. Lucraţi cu sfat în toate câte sunt de făcut. Lucraţi cu duhul frăţiei sfinte şi iubiţi înţelepciunea cea din ceruri, şi duceţi cu iubire şi cu umilinţă de duh sarcinile Mele între cer şi pământ. Amin. Cei fugari fug de sarcinile Mele, că le au pe ale lor şi fug cu ele în spate până ce cad sub ele cădere ruşinoasă.

Luptă-te pentru aşezarea împărăţiei Mele peste pământ. Lucrează pentru Mine, iar plata pentru că lucrezi, să n-o vrei pe pământ, că pământul va arde cu tot ce e pe el. Adună-ţi în pământul cel nou, adună în tine pe Dumnezeu şi goleşte-te de cele ale tale. Dă-Mi-le Mie pe ale tale ca să le duc Eu, iar tu du de la Mine, ca să-ţi dau de la Mine. Du cu umilinţă ce am Eu de dus, şi Eu voi ieşi înaintea ta, dar să te găsesc lângă Mine şi sub crucea Mea. Amin, amin, amin.

Acum aşez binecuvântare pentru lucrul cel sfânt peste pământ, pentru lucruri sfinte, fiilor, lucruri făcute de mâini sfinte, ca să se înveţe omul cu cele curate, care poartă în ele putere şi viaţă şi întoarcere la izvoare, că vreau să-l ajut pe om să se întoarcă la izvoarele Mele, la izvoarele sfinte, căci

izvoarele din lume sunt adânc al fărădelegii şi sunt cursă pentru tot omul, ca să se despartă omul de Dumnezeu. Fac din voi învăţători adevăraţi peste oameni, izvoare de trăire ca în rai pe pământ, că vreau să fac rai pământul României şi să sfinţesc drumurile spre acest pământ, că voi sunteţi înnoitori de drumuri, fiilor. Fericit este cel ce nu se leapădă de Mine, că acela biruieşte pentru Mine, aşa cum a biruit Ioan, mucenicul Meu cel azi sărbătorit, care nu s-a lepădat de Mine pentru nimic de pe pământ, şi a fost slujit de îngeri înaintea oamenilor. Fac îngeri slujitori pe lângă voi, ca să slujească lucrului Meu cel nou, şi fericit este cel ce nu se ascunde şi cel ce nu se leapădă de Mine şi de truda lucrului Meu între cer şi pământ. Lucrăm la drumul de întoarcere la izvoarele cele sfinte, fiilor, şi zic: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, binecuvântat să fie lucrul vostru şi al celor ce se dau Mie pentru ca să le dau de lucru pentru veacul cel nou cu care vin Eu pe pământ, ca să fac cer nou şi pământ nou şi om nou şi grădină de rai pe pământul român. Amin, amin, amin.

2/15 iunie 1999

Cuvântul Domnului la începutul fântânii căsuţei din deal

Domnul întăreşte râvna ucenicilor care-I fac nume pe pământ şi binecuvintează începutul şi sfârşitul fântânii căsuţei din deal.

Măi copilaşi străjeri în calea cuvântului Meu, vă strigă Domnul ca să-L auziţi şi ca să vă răspundă. Amin.

Sunt Eu, Domnul. Vreau să vă dau ce Mi-aţi cerut, fiilor. Mi-aţi cerut să vă binecuvintez lucrul fântânii lângă căsuţa din deal. O, cu voi este altfel, nu este ca şi cu omul care se roagă Mie în lume. Voi când Îmi cereţi Mie, Eu vin cuvânt peste voi şi vă dau cuvântând ceea ce-Mi cereţi, şi apoi fac faptă prin voi. La omul din lume n-am cum să lucrez tot aşa, că el le face pe toate ale lui fără Mine, şi chiar dacă cere şi la Mine, Eu n-am pe unde să vin să-i vorbesc, că el nu ştie să fie cu Dumnezeu şi Dumnezeu cu el.

Aş voi, fiilor, să vă mai spun ofurile Mele. Aş voi să Mi le credeţi, şi să pot împărţi cu voi durerile Mele. Aş voi, fiilor, să vă purtaţi mai cald cu Mine, că Eu pentru voi fac lucruri măreţe în cer şi pe pământ, şi se cuvine să am de la voi bucurii şi rod şi lucru sfânt şi căldură, fiilor. Mă uit la voi mai mult decât vă uitaţi voi. Mai mult decât vă vedeţi voi pe voi, mai mult vă văd Eu pe voi. Vă văd pe care de care mai neputincioşi, iar Eu sunt cu voi ca să vă slujesc.

Aştept mereu după voi să-Mi faceţi nume, fiilor. Aştept la guriţele voastre, aştept la cuvintele voastre. Uitaţi-vă la fiii lumii şi luaţi pildă de la ei şi urmaţi-le pilda, fiilor, că ei au mai multă putere ca voi, mai multă roadă ca voi. Câtă clientelă dau să-şi facă! O, câtă gălăgie stârnesc în jurul lor! Câte cuvinte înşiră în părţi ca să-şi facă ei chemaţi şi aleşi şi credincioşi pentru ei! Mi-am strâns şi Eu copilaşi, buchețele, buchețele. Le-am strâns ca să le am grămadă şi să le ud la vreme, şi să merg cu voi să le ud, că la aşa lucru v-am chemat Eu când v-am chemat. Voi cereţi de la Mine ajutor, iar Eu cer de la voi. Aştept mereu după voi să-Mi faceţi nume, fiilor, că Eu v-am făcut vouă, şi vă mai fac, şi de aceea Mă fac cuvânt peste voi şi pentru voi peste oameni, ca să se strângă pe lângă Mine mulţimile aşa cum se strâng pe lângă cei ce-şi fac nume şi lucru pe pământ.

Aţi cerut binecuvântare pentru lucrul fântânii la căsuţa din deal. Orice lucru sfânt trebuie adus la vreme înaintea Mea dacă trebuie să fie sfânt şi dacă vin să-l binecuvintez. Orice cereţi voi, trebuie să şi primiţi de la Mine, căci stau între voi cuvânt, fiilor. La omul din lume n-am cum să Mă duc, dar Eu la voi sunt, şi dacă sunt, trebuie să grăim unii altora, fiilor. Nu e bine să lucraţi fără cuvântul Meu lucrurile sfinte. E bine să le aduceţi la vreme înaintea Mea şi e bine să lucraţi cu grijă şi cu sfinţenie, că trebuie să fie sfânt ce lucraţi voi pe pământ, fiilor.

Eu le spun norilor să se retragă ca să puteţi lucra. Eu le spun puterilor cereşti să lucreze cu voi şi pentru voi. Eu dau înger fântânii pe care voi o lucraţi acum lângă căsuţa din deal. Marele prooroc Ilie, înaintemergător al venirii Mele de azi, va patrona fântâna căsuţei din deal, fiilor. Orice lucru sfânt are sfinţi şi îngeri lângă el. Amin.

Fiilor, faceţi-Mi nume pe pământ, ca să se strângă mulţi sub numele Meu aşa cum se strâng pe lângă cei ce-şi fac nume şi lucru pe pământ. Numele Meu de la voi e nume nou. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Aşa Mă numesc Eu pentru vremea venirii Mele.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, cobor peste voi binecuvântarea Mea pentru începutul şi pentru sfârşitul lucrului la fântâna căsuţei din deal. Numele Meu de la voi stă pe orice lucru săvârşit de voi în numele Meu. Amin. Lucraţi în numele Meu, fiilor, ca să fiu Eu Stăpânul, iar voi să fiţi fiii şi moştenitorii Mei şi ai numelui Meu. Tot ce lucraţi voi, să fie al Meu, ca să fiţi şi voi ai Mei, căci aşa lucrează cei ce sunt ai Mei. Amin, amin, amin.

9/22 iunie 1999

Duminica a cincea după Rusalii

Omul s-a lăsat rob femeii şi s-a făcut diavol prin neascultare şi prin minciună. Domnul plânge după om. Toate cele făcute de om se întorc împotriva lui.

Copilaşi, vă strigă Tatăl ca să vă facă atenţi la cuvântul Său. Eu sunt Fiul şi Cuvântul Tatălui, şi prin Mine vă strigă Tatăl, prin Cuvântul vă strigă Tatăl. Amin. Vă spune Tatăl *„copilaşi“,* ca să ştie duhul rău şi orice duh de pe pământ şi din cer şi din văzduh şi din adânc şi din ape, să ştie că voi aveţi Tată. Vă spune Tatăl *„copilaşi“.* Cui mai poate spune Tatăl aşa cum vă spune vouă: *„copilaşi“*? Copilaşii au tată, fiilor. O, de s-ar învăţa copil omul, ca să aibă omul Tată! Cine este copil, are tată, are stăpân, are apărare, are puterea tatălui, care-l înconjoară de peste tot. Dar cine nu este copil, nu are tată, şi este în primejdie în toată clipa, căci este fără de apărare. Tatăl Meu nu poate fi Tată decât al celor ce sunt mici sub mâna Lui cea tare, iar cei ce s-au întărit ei înşişi, îşi sunt loruşi apărare şi putere şi înţelepciune şi cuvânt de împlinit, şi nu au pe nimeni peste ei căruia să-i dea seama pentru cele ce fac ei.

O, copilaşi ai Tatălui Meu! Eu am făcut din voi ucenici ai Mei, fraţi ai Mei, ca să avem acelaşi Tată. Eu sunt Întâiul-născut între cei mulţi care s-au făcut Mie fraţi prin Tatăl, căci Eu aşa am spus: *«Cel ce crede în Mine, îi voi da putere să se facă fiu al Tatălui».* Amin. Mulţi au dorit şi au dat să fie cu voi şi cu Mine, dar nu s-au lăsat lucraţi ca să le dau Eu înfăţişare de copilaşi ai Tatălui Meu. Ceara nu se face lumânare până nu se pune la înfierbântat, fiilor. Întâi se înfierbântă, şi apoi se toarnă pe fitil, şi apoi se pune în sfeşnic, şi apoi primeşte lumină, dar numai dacă se pune în sfeşnic. Ce lumină poate da o lumânare întocmită prin foc dacă stă apoi neaprin-

să şi nepusă în sfeşnic? Ce lucrare poate avea lumânarea care nu se aprinde? Ea nu ajută pe nimeni cu lucrarea ei, ea este fără de viaţă. Ceea ce este prelucrat prin foc, foc trebuie să lucreze, iar altfel rămâne fără de lucrare, şi nu este. Eu ce i-am spus omului care a păcătuit? I-am spus aşa: *«Întru sudoarea feţei tale să mănânci pâine. Cu trudă să te hrăneşti din pământul blestemat din pricina păcatului tău. Să trudeşti în toate zilele vieţii tale şi să mănânci ierburile câmpului trudind pentru pâine».* Iată, cel ce nu ascultă de această poruncă nu ştie ce este focul şi nu se depărtează de păcat şi de nepăsare şi nu se face lumânare care să ardă apoi ca să-şi lumineze drumul întoarcerii acasă.

Eu pe voi v-am învăţat întoarcerea acasă, fiilor. Focul fărădelegii a pârjolit pământul de la margini la margini. Tot ce a făcut omul pe pământ, sunt pietre de aducere-aminte ale păcatelor omului care s-a făcut dumnezeu pe pământ. Tot ce a făcut omul, se va întoarce împotriva omului. Amin. Omul a schimbat cursul apelor, a schimbat cursul înţelepciunii, cursul priceperii, cursul facerii lui Dumnezeu, şi s-a făcut diavol omul. Cel ce s-a împotrivit Făcătorului, s-a făcut diavol, şi a fost alungat din rai, căci omul a cunoscut răul. Eu i-am spus omului să nu cunoască răul, dar el n-a voit să Mă asculte, şi pentru că nu a voit, a căzut pradă răului, căci cel ce nu ascultă pe Dumnezeu, nu poate birui răul. Iată, aşa a păţit omul care a făcut din femeie femeie a sa şi iubire a sa şi avut al său şi păcat pentru el, căci Eu aşa i-am spus femeii: *«Atrasă vei fi cu dorul tău după bărbatul tău, şi el te va stăpâni».*

În zadar îi spun şi azi omului să fugă din calea răului, căci omul îi zice răului bine şi se acoperă cu el ca şi cu legea lui Dumnezeu, şi Îmi spune omul că Eu am lăsat legea aceasta. O, să deschidă omul Scripturile facerii şi să-şi vadă neascultarea care l-a căzut pe el din rai şi din bine, şi să nu mai spună omul că legea în care stă el de şapte mii de ani, e legea Mea peste el. Legea Mea era aceea să nu cunoască omul răul. Legea Mea era aceea să nu moară omul, că Eu am făcut pe om bărbat şi femeie, ca să fie omul al Meu într-un singur trup, bărbat şi femeie, şi să slujească Mie omul, şi să fac Eu omul, nu să-l facă omul. Mai bine era să umplu Eu pământul de oameni decât să-l umple omul. Eu l-am făcut pe om din pământ şi din cuvânt şi din duh, dar omul face om din păcat, că el a schimbat de peste el legea Mea cu legea lui, cu legea neascultării de Dumnezeu.

Am voit cu cuvântul să-l fac pe omul de azi, ca din ceara care se lasă înfierbântată şi modelată şi pusă pe fitil ca să ardă şi să se mistuie înaintea Mea, şi Eu să fac din lumina ei viaţă veşnică, viaţă din cer, căci viaţa este foc care arde trupul ca să iasă lumină, ca să iasă om zidit de Dumnezeu. Îi voi arăta omului că Eu, Domnul, tot din pământ îl voi zidi, căci învierea morţilor va fi judecata omului care a făcut om din păcat. Omul va fi din nou, dar din pământ va ieşi, aşa cum a fost la început lucrul lui Dumnezeu pentru trupul omului.

Iar voi, copilaşi din urmă, sunteţi mâna Mea cu care Eu scriu judecata omului care nu s-a lăsat născut din cer. Eu pe om l-am făcut cu cuvântul când l-am făcut din lut, dar omul cu care cuvânt îl face om? El cu păcatul face tot ce face pe pământ, căci omul ieşit din om, este păcatul omului care are de tată şi de mamă pe om. Eu sunt cuvântul cel din cer prin care v-am născut pe voi, copilaşi din urmă, ca să am cu cine să-Mi scriu cartea judecăţii omului ieşit din om. Eu pe om l-am întors în pământ ca să-l ruşinez şi să ştie că tot ce face el, nu este, şi ca să-l fac tot Eu apoi, şi tot din pământ să-l fac, aşa cum este legea Mea. Dar sunt mulţi şi iar mulţi sunt între pământ şi cer care s-au lăsat cu Mine şi cu legea Mea cea dintâi, şi Eu am făcut din ei viaţă veşnică, şi ei sunt vii între cer şi pământ şi n-au gustat moartea, că n-au gustat păcatul nici cu duhul, nici cu firea, nici cu trupul, nici cu inima. Pe aceia îi voi aşeza de mărturie înaintea oamenilor curând, curând, aşa cum v-am aşezat pe voi, fiilor născuţi din cer, la cuvântul Meu.

Faceţi-vă zi după zi rost de nejudecată, fiilor. Bogăţie de nejudecată să vă adunaţi, şi libertate cu Dumnezeu să vă agonisiţi, că Eu, Domnul, vin curând, şi cu Mine vin şi cei adormiţi care au fost cu Mine, şi vin şi cei vii care n-au gustat moartea şi care sunt veşnici, aşteptând biruinţa Mea pentru ei şi pentru mulţi care vor gusta învierea spre judecata păcatului. Amin, amin, amin. V-am spus vouă taine cereşti, taine de nepătruns. E vremea să vin, şi de aceea deschid cerul şi aduc pe pământ tainele cerurilor. Ele trebuie să vină înaintea Mea ca să-i facă pe oameni să se pocăiască, fiilor. Tainele Mele au rămas nepătrunse de om, căci omul s-a ascuns de ele prin păcătuire şi nu le-a mai văzut şi nu şi-a mai amintit de ele.

Eu după ce l-am zidit pe om bărbat şi femeie i-am zis aşa apoi: *«Fiţi roditori şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi supuneţi-l, şi stăpâniţi peste peştii mării şi peste păsările cerului şi peste toate vietăţile care se mişcă pe pământ».* O, dacă omul ar fi voit să rămână întru Mine, aşa s-ar fi împlinit cuvântul acesta, dar el l-a împlinit altfel. El a umplut tot pământul de moarte, căci n-a stăpânit cu viaţă peste pământ şi peste tot duhul de viaţă dintre cer şi pământ, pe care Eu l-am zidit ca să fie şi ca să intre sub stăpânirea omului şi ca să-l asculte pe om ca pe Dumnezeu. Omul trebuia să lucreze ca şi Mine, căci Eu i-am spus: *«Fiţi roditori şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul».* O, cum l-am făcut Eu pe om, şi cum face omul om! O, câtă cale de la cer până la pământ, fiilor!

O, copilaşi ai Tatălui Meu, spuneţi voi, ca să se audă pe pământ, care este omul necredincios? De pe pământ omul răspunde ca de pe pământ, dar voi să răspundeţi ca în cer. Spuneţi, fiilor, că Eu vă ascult. Amin.

— Omul necredincios este cel care ştie voia lui Dumnezeu, dar nu-i place s-o facă de la capăt la capăt, şi se face vinovat faţă de Dumnezeu, căci scris este: *«Dacă numai o singură poruncă este încălcată între toate, acela se face vinovat faţă de toate poruncile pe care le împlineşte»* şi se numeşte necredincios, căci cel credincios le împlineşte pe toate, şi aşa se cheamă că este credincios.

— O, fiilor, toate sunt scrise în Scripturi, dar omul se face că nu le ştie. Aşa face omul şi cu cuvântul Meu cel de azi, pe care Eu, Domnul, îl scriu pe pământ prin mânuţele voastre. Este scris în Scripturi că *«necredincioşii vor fi şterşi de pe pământ»,* dar omul s-a învăţat să piară şi zice că aşa este legea de când lumea. O, nu asta este legea! Asta nu e lege, omule. Asta este plata păcatului tău, omule învăţat cu pieirea. Omule, omul cel ieşit din tine este plata păcatelor tale, nu este lege. Vezi tu la ce spui lege? Tu spui lege la păcat, căci l-ai pus lege peste tine ca s-o împlineşti. Împlineşte-o dacă aşa vrei, dar să ştii că Eu pe om îl fac tot din pământ, aşa cum l-am făcut întâi, căci cel ieşit din tine este păcatul tău, nu este omul. Ce să-ţi fac dacă tu ai voit ca femeia să fie femeia ta? Dacă tu rămâneai al Meu, rămânea şi femeia a Mea, şi rămâneai omul lui Dumnezeu, că Eu pentru asta te-am creat. Eu nu te-am creat ca să te dau păcatului, ci te-am creat ca să te rodesc şi ca să te înveţi lucrul rodirii, dar dacă tu ai făcut femeie a ta din femeie, ai uitat pe Dumnezeu şi te-ai alipit de femeia ta, şi n-ai mai ştiut taina trupului cel făcut de Dumnezeu, care spune că nu sunt doi cei

doi, ci sunt unul, împreună cu Dumnezeu, precum Unul este Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin.

Acum am venit pe pământ cuvânt ca să-ţi fac judecata, omule. O, dacă te-ai pocăi de fapta ta cea adâncită în timp! O, dacă ai vrea să fii credincios şi nu necredincios! O, omule necredincios, care nu împlineşti cuvântul Meu! Împlineşte-l, că vin din cer şi îţi spun acest cuvânt. Eşti bătrân de şapte mii de ani, omule. Când erai în rai, grăiam cu tine şi tu Mă auzeai. După ce ai ieşit din rai pentru neascultare şi pentru păcat, L-ai dat pe Dumnezeu pentru păcat şi ai ascultat glasul păcatului. O, glasul păcatului îl auzi şi îl crezi, dar glasul Meu nu-l mai auzi şi nu-l mai crezi. Urechea ta e poartă a fărădelegii; la fel şi ochii; la fel şi credinţa; la fel şi înţelepciunea, căci tu ai schimbat cursul înţelepciunii tale odată cu ieşirea ta din rai când te-ai împotrivit Făcătorului tău. Dar Eu am deschis porţile raiului, ca să Mă vezi şi să Mă auzi, căci am venit după tine cu vindecare, şi voiesc să-ţi întocmesc din nou urechea şi ochii şi tot trupul tău. Stau în uşa cortului Meu, şi am pus înaintea ta semn ca să Mă cunoşti. Cuvântul Meu este semnul. El este izvor de apă vie în pământ fără de apă. Eu sunt cuvântul cel din cer, prin care Mi-am născut copilaşi pentru Tatăl, ca să stau cu ei înaintea ta, omule hoinar şi fără cale. O, când te-am întocmit din pământ, a fost uşor. Acum eşti carne şi sânge, dar acestea nu moştenesc împărăţia cerurilor, căci se împotrivesc prin duhul lor cel potrivnic vieţii, fiindcă scris este: *«Ce este din trup, trup este, carne şi sânge este»*. O, greu Îmi este să te întocmesc din nou, căci tu eşti potrivnicul Meu, ca şi diavolul, dar iată ce cuvânt am rostit pentru ca să-l împlinesc: tot ce a făcut omul pe pământ, se va întoarce împotriva omului. Tot ce a făcut omul pe pământ, sunt pietre de aducere-aminte ale păcatelor omului care s-a făcut potrivnicul lui Dumnezeu pe pământ.

Îi voi arăta omului că Eu, Domnul, tot din pământ îl voi zidi pe om, căci învierea morţilor va fi judecata omului care a făcut din păcat om. Eu pe om l-am întors în pământ ca să-l ruşinez şi ca să ştie că tot ce a făcut el, nu este, şi ca să-l fac tot Eu apoi, şi tot din pământ să-l fac, căci au fost şi sunt pe pământ oameni care s-au lăsat cu Mine pentru facerea din nou a omului, şi cu aceştia voi lucra pe om, aşa cum am voit să lucrez cu omul cel întâi zidit, iar Eu, Domnul, voi rosti cu cuvântul Meu prin gura celor ce s-au lăsat lucraţi de Mine, şi voi ridica din pământ neamul omenesc, spre judecata duhurilor potrivnice lui Dumnezeu. Şi voi fi Dumnezeu drept, şi voi aşeza pe cei drepţi moştenitorii cerului şi ai pământului, *«cer nou şi pământ nou»,* după cum este scris în Scripturi. Amin.

Fiilor, vă fac bogaţi în tainele Mele care aşteaptă să ia faptă pe pământ, căci cele de pe pământ se vor întoarce împotriva omului care a schimbat cursul facerii lui Dumnezeu. Omul nu lucrează pe pământ după cuvântul Meu. De şapte mii de ani omul nu Mă mai aude, şi se face surd pentru tot cuvântul Meu şi al celor ce-Mi poartă cuvântul peste pământ. Dar iată, Eu vin şi tot vin, că vă am pe voi, copilaşi ai Tatălui, şi Eu vin de la Tatăl ca să vă aduc cele ce trebuie să purtaţi, căci sunteţi purtători de taine cereşti pentru vremea împlinirilor cereşti pe pământ. Vă spune Tatăl *„copilaşi”*, ca să ştie duhul rău şi orice duh de pe pământ şi din cer şi din văzduh şi din adânc şi din ape, să ştie că voi aveţi Tată. Cui mai poate să spună Tatăl aşa cum vă spune vouă: *„copilaşi”*? Aveţi grijă de ungerea aceasta, fiilor, şi lucraţi prin ea împărăţia care va rămâne, căci curând, curând tot ce a făcut omul se va întoarce împotriva omului. Învăţaţi-i pe cei ce caută pe Dumnezeu, învăţaţi-i să-şi capete libertatea în Domnul, că pe pământ nu este lege pentru libertate, şi este lege numai pentru robie.

Plâng cu lacrimi de sânge când îl văd pe om prins sub robia femeii. Îi curg omului sudori de pe frunte şi îi dă femeii lui câştigul său, şi Eu sunt lipsit de om. Îl prinde femeia rob pe om pentru ea şi pentru urmaşi, ca să nu mai aibă omul libertate. Am vărsat lacrimi de sânge pentru robia omului. Împăraţi şi argaţi cad de şapte mii de ani sub robia femeii, care face din om diavol, care slujeşte trupului şi omului care are de tată pe diavolul, şi omul nu se mai poate ridica din robie. Mi-a curs sânge din coastă, ca să fie însemnat locul cel de pe trupul omului, locul din care a fost făcută femeia, care l-a smuls pe om din Dumnezeu. Plâng şi sângerez şi azi când îl văd pe om prins sub robia femeii. Unde să mai găsesc Eu femeie care să sfinţească pe om, care să libereze pe om din robie? Pofta femeii este diavol care-l face pe om să joace cum voieşte pofta diavolului. Legea femeii i-a luat omului dreptul la libertate. O, adânc al fărădelegii! O, cum să-l eliberez Eu pe om ca să-l am şi ca să Mă bucur de truda lui, şi ca să-i dau plată pentru trudă, aşa cum am dat apostolilor Mei cu care am umblat pe pământ când Eu am avut nevoie de om lângă Mine? O, greu mai pot Eu să-l smulg pe om de lângă femeie ca să-l eliberez de robie şi de patimi şi ca să-l pun la lucru sfânt pentru Mine! O, greu mai pot să dau femeia de lângă om! Scris este în Scripturi: *«Am văzut o femeie beată de sângele sfinţilor şi de sângele martorilor lui Iisus; şi văzând-o m-am uitat cu mirare mare; iar pe fruntea ei, scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor şi a urâciunilor pământului. Şi avea în mână pahar de aur, plin de urâciunile ei şi de pângărelile desfrânării ei. Şi are împărăţie peste împăraţii pământului, căci este îmbrăcată în purpură şi în stacojiu, şi împodobită cu aur şi cu mărgăritare şi cu găteli care farmecă, căci vine din adânc şi din fărădelege, iar cei ale căror nume nu sunt scrise de la întemeierea lumii în Cartea Vieţii, se vor mira văzând pe fiară că era şi nu este, dar se va arăta şi se va vădi».* O, adânc al fărădelegii! Femeia se găteşte cu găteli şi cu purpură şi cu stacojiu, şi pe trup, şi pe buze, şi pe degete, şi pe ochi, şi îşi ţine bărbatul rob urâciunilor ei, iar cel ce slujeşte femeii este om fără de minte, fără de vedere, fără de auz. O, cum să-l eliberez pe om de femeia sa, care nu-i aduce nici un fel de folos? Omul îşi varsă sudoarea pentru femeia sa şi pentru urmaşi, şi Eu nu pot să Mă bucur de truda omului. O, nu este de folos omului să se însoare, dar cine este cel ce pricepe aceasta?

Iată, copilaşi, de ce plâng Eu, dar tot ce a făcut omul, se întoarce împotriva lui. Cel ce s-a împotrivit Făcătorului, a căzut rob, şi nu mai găseşte calea spre acasă. Eu i-am spus omului să nu cunoască răul, dar el n-a voit să fie credincios şi nu a împlinit porunca Mea. Dar Eu vin la voi ca să vă păstrez liberi pentru Mine şi să aduc prin voi înţelepciunea Mea peste om, şi să-l aduc pe om la pocăinţă şi la puterea credinţei, ca să poată prin credinţă şi prin faptele credinţei sfinte, şi să se aşeze omul întru venirea Mea veghind, căci omul pe pământ stă de veghe zi şi noapte neobosit ca să nu vin, dar ca să vin nu veghează omul.

O, câtă veghe pe om ca nu cumva Eu să vin! Dar voi, vegheaţi zi şi noapte şi faceţi peste pământ arătarea Mea şi venirea Mea acum când nimeni nu se aşteaptă să vin. Dar vouă vă spun: acum fi-va să vin. Amin. Vă voi da putere şi ajutor să-Mi pregătiţi calea spre oameni. Vă voi ajuta să scăpaţi de apăsări, că am putere să vă ajut. Cereţi, şi vă voi da. Cereţi, că Eu vă spun să cereţi. Cereţi ajutorul Meu, ca să împlinim pe pământ tot ce am proorocit Eu prin cartea Mea, care este cu voi. Mereu, mereu Mă scriu în ea, ca să fiu prin ea în mij-

locul vostru aşa cum am fost în mijlocul lui Israel. Vă zidesc prin ea pentru zi de zi în lucru sfânt peste pământ. Vă binecuvintez mânuţele cu care-Mi scriu cuvântul. Vă binecuvintez guriţele cu care-Mi mărturisesc cuvântul prin care Mă aştern pe pământ cu împărăţia Mea, căci guriţele şi mânuţele şi picioarele voastre sunt cuvântul şi lucrarea şi mersul Meu peste pământ. Amin.

Fiilor copilaşi, faceţi-Mi nume pe pământ, că Eu v-am făcut vouă, şi vă mai fac, căci numele Meu de la voi stă pe orice lucru săvârşit de voi în numele Meu. Nu vă îngrijoraţi că nu aveţi putere. Am Eu putere. Lucraţi în numele Meu, ca să fiu Eu Stăpânul, iar voi să fiţi copilaşi. Tot ce lucraţi, să fie al Meu, ca să fiţi şi voi ai Mei, că aşa lucrează cei ce sunt ai Mei. Voi slobozi spre voi ajutor mare, că e vremea să Mă desăvârşesc prin voi şi prin ungerea pe care o aveţi de la Mine. Eu, fiilor, trebuie să fiu mereu în mijlocul vostru şi să Mă scriu cu voi peste pământ, ca să se ştie de jos şi până sus în cer şi până în toate laturile că voi aveţi Tată, şi că Tatăl ceresc vă spune vouă: copilaşi ai Lui, copilaşi de sus. Amin.

O, fiecare îşi plânge averea când şi-o pierde. Aşa Mi-o plâng şi Eu, căci omul a fost averea Mea şi casa Mea şi nădejdea Mea. Am trimis, şi mai trimit încă pedepse pe pământ, ca să-Mi pregătesc calea, precum scrie în Scripturi, mai înainte de venirea Mea. Iată, tot ce a făcut omul, se va întoarce împotriva lui, căci le va pierde şi nu le va mai avea. Şi omul plânge că pierde. Aşa plâng şi Eu, căci mai întâi Eu am pierdut. Acum e rândul celui ce M-a pierdut pe Mine, e vremea să le piardă şi el pe cele făcute de el.

Eu Mă scriu cu voi pe pământ spre judecata omului care n-are pe Dumnezeu bogăţie, iar Tatăl Meu vă numeşte copilaşi ai Lui, copilaşi de sus, căci copilaşii au tată. O, cui mai poate spune Tatăl aşa cum vă spune vouă: *„copilaşi“*? Cine este copil, are tată, are stăpân, are apărător, are puterea tatălui de jur împrejur. Amin. Eu Mă scriu cu voi mereu peste pământ, iar Tatăl Meu vă spune vouă: copilaşi ai Lui pe pământ, copilaşi de sus. Amin, amin, amin.

Mai am să rânduiesc peste voi o lucrare, fiilor unşi peste pământ. Eu, Domnul Cel de sus, rostesc înainte cuvânt şi vă hotărăsc lucrul peste voi. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, cobor binecuvântare peste apa cea care a izvorât pentru voi la fântâna căsuţei din deal, primul mărgăritar care va sta în jurul Sfintei Sfintelor Mele de la voi. În ziua de sobor a sfântului Ioan Botezătorul, care a avut lucrare înaintea venirii Mele acum două mii de ani, în ziua aceasta de praznic voi pune cuvântul Meu peste fântâna căsuţei din deal, ca să puteţi folosi apa ei spre binefacerile voastre cele de la Mine, şi vom pune peste ea patron şi stăpân pe proorocul Ilie, înaintemergătorul venirii Mele de azi. Şi voi aşeza îngerul fântânii căsuţei din deal, şi vom prăznui cereşte, aşa cum sunt la Mine şi la voi sărbătorile de pe pământ. Şi voi veni mereu şi vă voi adăuga lucru lângă lucru, că sunteţi lucrătorii Mei, şi cu voi Îmi lucrez tot ce va rămâne, şi vă voi da ajutor la vreme, că fără Mine nu puteţi nimic, fiilor. O, mult ajutor trebuie să vă dau, că vreau să vă scot de sub apăsările care vă apasă pe inimioare pentru grijile Mele, şi vreau să credeţi că vă voi ajuta numaidecât, căci credinţa sfântă poate totul în voi, în numele Meu. Amin.

O, învăţaţi-vă unul pe altul veghea cea pentru Mine şi vegheaţi pentru lucrarea cea pentru Mine, şi fiţi cu mânuţele curate în lucrul vostru cel pentru Mine, că mare putere au în ele mâinile dezlegate între cer şi pământ.

Fiilor, păstraţi bine numele Meu peste voi şi faceţi-Mi nume, că spre aceasta v-am ales dintre fiii oamenilor, şi tot neamul omenesc va vedea că Eu v-am ales pe voi, şi nu voi pe Mine. Fiilor, este cale lungă ca de la cer la pământ între cel ales de Dumnezeu, şi cel ce alege pe Dumnezeu. Fiilor, fiţi înţelepţi ca să întreceţi orice înţelepciune de pe pământ, căci v-am făcut stăpâni peste pământ şi v-am aşezat lucrători ca să lucrez prin voi Scriptura Mea cea din urmă, cerul cel nou şi pământul cel nou pentru cei ce vor moşteni în numele Meu peste cele ce vor fi. Amin, amin, amin.

21 iunie/4 iulie 1999

Sărbătoarea Naşterii sfântului Ioan Botezătorul

Omul Îl face dator pe Dumnezeu când face fapte bune. Pământul e mamă pentru om, dar plânge apăsat sub lucrăturile omului, care nu vor mai fi. Se binecuvintează fântâna căsuţei din deal, care primeşte de înger păzitor pe sfântul prooroc Ilie, ocrotitorul casei.

Cobor la ieslea Mea în miezul zilei. Amin, amin, amin.

Aş fi voit să ajung la voi în zori, ca să lucrăm tot lucrul de azi din zori, fiilor, dar voi sunteţi obosiţi şi sunteţi trudiţi, căci scris este în Scripturi: *«Trupul stă împotriva duhului».* Trupul este neputincios când este obosit şi neodihnit. El nu foloseşte la nimic pentru Dumnezeu decât atunci când face cele ale lui Dumnezeu. Voi însă sunteţi copilaşii Mei, că v-am ales dintre fiii oamenilor ca să-Mi pregătesc lucrarea venirii Mele a doua oară pe pământ. Mă strecor printre grijile voastre cele trupeşti, ca să aduc din cer ceea ce este de preţ, să vă aduc cuvântul vieţii, fiilor, cuvântul care pune viaţă în trupuri. Amin.

E zi de praznic sfânt pe pământul de la voi. Vin să las putere şi binecuvântare şi har peste apa fântânii căsuţei din deal. De aceea vin. Fântâna proorocului Ilie, aşa numesc Eu această lucrare lucrată de Mine prin mânuţele voastre. Ioan, botezătorul Meu, pune harul său cel de la Mine peste apa din fântână, ca să aibă ea putere de curăţire a sufletelor, de pocăinţă a inimilor, şi de ridicare a trupurilor spre lucru sfânt în trupuri. Amin.

O, copilaşi, azi aş voi să stau mai mult cu voi, dar Mă uit la trupurile voastre obosite şi Mă strecor mai cu greu, că-Mi stau împotrivă neputinţele voastre, strâmtorările voastre, că numai griji vă înconjoară, fiilor veghetori în calea cuvântului Meu. Dar Eu vă spun aşa: cel ce aude cuvântul Meu ca să-l primească, se bucură, fiilor. De aceea mângâiaţi-vă în neputinţe şi prindeţi curaj şi prindeţi putere, ca să biruiţi neputinţele trupului, că truda şi grijile vă slăbesc de tot. Alţii însă se mângâie cu cuvântul Meu, că nu sunt apăsaţi ca voi.

Am rostit că voi veni numaidecât cu ajutor mare, şi voi lua apăsările de peste voi. Voi, pentru împlinirea planului Meu cel rostit prin cuvânt la voi, trudiţi din greu, că sunteţi săraci şi faceţi mereu ca văduva care a dat tot ce a avut pentru ea, şi a mai şi împrumutat apoi, ca să dea mai mult, şi să rămână şi datoare.

Omul care-şi lasă degetele desfăcute când are, ca să cadă ceva şi pe jos, acela Îl face dator pe Dumnezeu. Acela face aşa ca să-i dau Eu apoi îndoit şi întreit înapoi, şi Eu îi dau, căci cel ce caută aici plata, aici o primeşte, că Eu sunt un Dumnezeu drept, şi nu rămân dator celui ce Mă împrumută. Voi însă nu M-aţi împrumutat, ci, din contra, aţi mai şi împrumutat ca să-Mi daţi ajutor să-Mi întocmesc văzut lucrul Meu cel binecuvântat, că v-am spus aşa: numele Meu de la voi stă pe orice lucru săvârşit de voi în numele Meu, ca să fiu Eu Stăpânul, iar voi să-Mi fiţi fii şi moştenitori ai numelui Meu. Amin.

Văduva săracă n-a dat pentru Mine ca să primească îndoit sau întreit. Ea a dat cu iubire, cu dor şi cu lepădare de sine, şi la ea nu s-a mai gândit, şi s-a gândit numai la Mine şi numai la numele Meu pe pământ. Altă văduvă n-avea decât un braţ de fân, şi nimic altceva nu mai avea, şi a adus tot ce a avut şi a pus înaintea Mea. Iată, taină mare vă spun. Fiţi atenţi pentru sufletele voastre ca să învăţaţi, şi ca să înveţe toţi cei care au venit la Mine, să fie lucrătorii Mei. Omului nu i se pune cât dă lui Dumnezeu. Omului i se pune cât îi rămâne lui, iar dacă este altfel, el nu-şi adună în cer, ci îşi primeşte plata îndoit şi întreit pe pământ, căci fiecare îşi adună acolo unde voieşte, acolo unde îi este inima, fiindcă scris este: *«Unde este comoara omului, acolo este şi inima lui».*

Voiesc, fiilor, să vă dau hrană din destul, ca să ia cei fără de hrană, că tot omul de pe pământ e flămând şi e însetat, fiindcă nu mănâncă şi nu bea de la Mine, ci le ia pe toate de pe pământ. Voiesc, fiilor, să dau pământului ce-Mi cere. Voiesc, fiilor, să dau şi omului ce-Mi cere. Voiesc să dau, ca să nu rămân dator celui ce-Mi cere, şi să-i pot cere socoteală celui ce-i dau. Pământul Îmi cere curăţirea şi spălarea lui şi uşurarea lui de fărădelegile de pe el. Geme pământul cu gemete lungi, că e mamă pământul; e mamă care-l hrăneşte pe om, şi omul se întoarce împotriva lui, şi îl suge şi îl scurmă şi îl răstoarnă cu susul în jos, şi el stă martir sub piciorul omului, sub făcăturile omului de pe el. Eu am spus pământului ce trebuie să dea omului. Omul însă nu s-a mulţumit cum am spus Eu, că e lacom omul.

O, fiilor, nu uitaţi că voi trebuie să fiţi săraci în cele omeneşti. Nu uitaţi, fiilor, că voi trebuie să aveţi numai ce i-am spus Eu pământului să-i dea omului. Puţin, puţin, şi pământul îşi va închide uşa împotriva lăcomiei omului, şi îşi va deschide gura împotriva trupului omului, căci omul a uitat ce este, a uitat că Eu i-am spus: *«Pulbere eşti, şi în pulbere te întorci, omule, că ai greşit prin semeţie».* O, fiilor, nu uitaţi că voi trebuie să fiţi supuşi Mie, căci cel ce nu se supune, cade prin semeţie, cade în pulbere. Voiesc să fac din sufletele şi din trupurile şi din duhurile voastre judecată peste omul cel ieşit din om. Aceasta este lucrarea cea pe care o am de împlinit peste sufletele şi peste trupurile şi peste duhurile voastre. Amin, amin, amin.

O, fiilor, nu uitaţi că trupurile voastre trebuie să slujească Mie, nu vouă, căci trupurile fiilor oamenilor stau împotriva Mea, că scris este: *«Trupul pofteşte împotriva duhului».* Omul voieşte viaţa, cu duhul lui, dar cu trupul face moarte, iar faptele trupului întunecă mintea şi o duc la nepăsare şi la deşertăciunea cu care ea se hrăneşte.

Iată, copilaşi, lucrăm cu înţelepciune. Mergem să punem harul şi binecuvântarea Mea şi a sfinţilor Mei peste fântâna căsuţei din deal, căsuţa cea dintâi de lângă Sfânta Sfintelor. Vă binecuvintez apoi hrana cea pentru trup, şi vom poposi iar în cuvânt, şi vom lucra atât cât a fost planul zilei de azi, ca să nu rămân de ruşine în faţa Tatălui şi a sfinţilor şi a îngerilor, şi să nu se fălească duhul cel rău împotriva Mea şi a voastră. O, avem de trudit pentru ca să-Mi împlinesc planul Meu cel văzut. Pământul Îmi cere curăţirea şi spălarea lui. Omul Îmi cere altceva, şi îi voi da şi omului ceea ce caută, dar îi spun omului să nu uite că tot ce a căutat şi tot ce a făcut el, este goană după vânt, fiindcă pământul Îmi cere curăţirea lui, fiilor, iar în ziua curăţirii pământului se va dărâma tot ce a zidit omul, căci omul nu este ziditor decât pentru cele ce nu vor mai fi. Legea omului e omenească, şi tot ce este omenesc se va opri, căci ştiinţa nu va mai avea cale pe pământ. Tot ce a lucrat omul pentru el, şi unul pentru altul, se va dărâma, căci omul este călcător de legea lui Dumnezeu pentru legea lui. Şi de ce va fi aşa, fiilor? Va fi aşa pentru că pământul plânge la Mine, şi pentru că este scris să împlinesc şi să întorc împotriva omului tot ce a făcut omul. Tot ce am zidit Eu, toate sunt supărate pe om prin îngeri, căci au înger toate cele zidite de Mine, şi plâng îngerii înaintea Mea ca să le dau bucuria pentru care au fost ei întocmiţi.

Acum, fiilor, mergem la căsuţa din deal. Aduceţi înaintea Mea slujbă de sfinţire a fântânii căsuţei din deal, căci omul trebuie să aibă de la Mine prin cerere, şi toate cele ce vor fi se vor întocmi la cererea omului lui Dumnezeu. Amin. Cereţi să se întocmească împărăţia Mea pe pământ. Cereţi să se împlinească Scripturile venirii Mele pentru cei sfinţi şi cu cei sfinţi, care au fost şi care sunt, că Eu v-am spus că sunt mulţi care n-au gustat moartea în vremea celor şapte mii de ani. O, cine mai cere împărăţia Mea peste pământ? Cereţi, fiilor, să iasă Dumnezeu de sub robia omului, că Eu l-am tot slujit pe om, şi l-am slujit cu milă şi cu nădejde, fiindcă de aceea am venit, ca să slujesc, nu ca să Mi se slujească. Omul îşi slujeşte lui şi urmaşilor lui, şi nu poate să-Mi slujească Mie, că este legat cu alt stăpân, este legat pentru trup omul şi este legat pentru pofta trupului, dar voi, cereţi să împlinesc biruinţa Mea, şi să se plece omul la legea cuvântului Meu cel nou, cel ce vine mereu, mereu cu Mine la voi, pentru omul cel fără de cărare.

Vă las din cuvânt, ca să rostesc prin voi harul şi binecuvântarea cea de azi. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, cobor har mare şi putere mare peste apa aceasta. Cobor sfinţire peste ea, ca să se facă sfânt cel ce va bea din ea. Cobor peste ea duh de pocăinţă pentru cei ce vor lua din ea spre pocăinţă. Numai pentru pocăinţă să ia omul din ea, căci cine va lua din ea cu duh de uşurătate, ea va lucra într-un fel pentru unii, şi în alt fel pentru alţii. Amin. Toate câte sunt, să le folosească omul spre pocăinţă pentru iertarea păcatelor, căci păcatele se iartă numai omului care rămâne în pocăinţă, nu şi celui ce iar şi iar le face.

E vremea să vin văzut, şi de aceea bat la poarta casei omului. Sunt pe drum, şi omul se îndoieşte, şi omul îşi slujeşte lui şi urmaşilor lui, ca pe vremea lui Noe, că aşa este scris că voi găsi când voi veni. Dar voi, vegheaţi, că aveţi de trudit ca să-Mi împlinesc venirea şi ca să dau fiecăruia după cum scrie în Scripturi.

Binecuvântată să vă fie masa cea pentru fiinţă şi guriţele şi mânuţele şi picioruţele şi cuvântul şi lucrul şi umbletul. Eu sunt cu voi ca să vă binecuvintez şi ca să am de la voi binecuvântare, fiilor.

Eu vă aştept din nou să vă aşezaţi înaintea cuvântului Meu, că iar voi fi cuvânt peste voi atât cât a fost planul zilei de azi, fiilor. Amin, amin, amin.

*

Eu, Domnul, Mă las în carte şi Mă întocmesc cuvânt pentru această zi de praznic, atât cât este de cuvântat azi. Aveţi grijă, fiilor, de lucrurile Mele, că vi le dau să le îngrijiţi prin viaţă sfântă, căci toate sunt sfinte pentru cei sfinţi.

Când lumea din jur vede că voi lucraţi făcând faptă din cuvântul Meu cel adus de Mine la voi ca să-l împlinesc văzut şi să fiu adevărat în cuvânt, lumea zice că voi vă adunaţi bogăţii. O, nu sunt ale voastre cele ce lucraţi voi în numele Meu. Sunt ale Mele, fiilor, precum şi voi sunteţi ai Mei. Ele

sunt planul Meu pe care voi îl împliniţi. Ele sunt greul Meu pe care-l trudesc ca să fie pe pământ. Ele sunt numele Meu, şi sunt pietre de aducere-aminte ale petrecerii Mele cu voi cuvânt peste pământ. Voi, pentru împlinirea planului Meu peste pământ, trudiţi din greu, că sunteţi săraci. Voi nu faceţi ca omul cel ce Mă face dator dacă-Mi lucraţi, voi nu-Mi lucraţi ca să Mă faceţi dator, că nu căutaţi plată pe pământ, ci căutaţi ca numele Meu să fie peste tot lucrul săvârşit de voi peste pământ, ca să fiu Eu Stăpânul, că Eu am zis să-Mi faceţi nume pe pământ.

Cine-Mi face Mie nume, acela are numele lui lângă numele Meu, că Eu aşa plată lucrez omului care se dă Mie cu totul, şi numai aşa are omul numele său lângă numele Meu, dar omul cel ce trăieşte pentru sine şi pentru cei asemenea lui ca să-şi facă el nume şi rang între oameni, acela este om semeţ şi nedrept cu el însuşi şi cu cei asemenea lui. Când numele omului nu-Mi foloseşte Mie, acela nu este nume, chiar dacă este scris cu litere mari peste timp, şi nu-i foloseşte omului aşa nume decât numai pentru judecata cea de la Mine, căci am zis că tot ce face omul pe pământ, se va ridica împotriva lui. Cel ce-Mi face Mie nume, acela are nume numai dacă nu se semeţeşte, numai dacă nu Mă scoate pe Mine dator că Mi-a făcut nume.

O, tată, bine este să fie omul sărac între oameni, dar nu toţi săracii sunt săraci umiliţi, căci cine este din fire semeţ, nu scapă de acest păcat nici dacă este sărac de cele de pe pământ. Vine lumea să vă vadă, şi vă întreabă când vă vede că staţi cu hotar între voi şi lume pentru locul Meu de la voi, vă întreabă dacă vă numiţi aleşii Mei, dacă vă credeţi aleşi. O, lumea este învăţată cu nume. Omul din lume e semeţ din fire, şi ceea ce culege, aceea mănâncă. Voi însă nu sunteţi din fire semeţi, că aşa am voit Eu, nu voi, că Eu îl folosesc pe omul umilit cu inima şi cu fapta, îl folosesc şi pe el, şi pe Mine, căci este de folos tot ce fac Eu pe pământ cu omul. Numele omului nu-Mi foloseşte Mie când Mă slujesc Eu de el, ci îi foloseşte lui, numai dacă este umilit, numai dacă nu se semeţeşte, numai dacă nu Mă scoate dator că Mi-a făcut nume. Când Eu spun vouă să-Mi faceţi nume pe pământ, vă pun la lucru în numele Meu, şi vă pun să puneţi numele Meu peste lucrul ce-l lucraţi, vă pun să Mă cereţi peste lucrul vostru cu binecuvântarea Mea. Tot ce fac Eu cu voi, Eu vă dau să faceţi, dar mai întâi vă spun să cereţi ce vă dau să faceţi, şi de aceea v-am spus că toate cele ce vor fi se vor întocmi la cererea omului lui Dumnezeu. Amin.

Fiilor, spuneţi voi, ce este omul lui Dumnezeu? Cum poate fi omul om al lui Dumnezeu? Spuneţi, fiilor, căci omul pe pământ se îngâmfă şi zice că este ales şi că este omul lui Dumnezeu. Spuneţi, fiilor, că Eu vă ascult. Amin.

— Omul lui Dumnezeu este acela care face şi împarte împărăţia lui Dumnezeu peste pământ şi peste oameni; este cel care aşează peste el legea cea sfântă a poruncilor lui Dumnezeu, păzind-o cu sufletul, cu trupul şi cu duhul său; este cel care îi arată omului păcatul cel împotriva lui însuşi şi cel împotriva lui Dumnezeu; este cel ce aude pe Dumnezeu şi se aşează să împlinească fără părtinire cuvântul dat lui de Dumnezeu. Omul lui Dumnezeu este cel ce-I face nume lui Dumnezeu prin umilinţă şi prin lepădare de sine, necăutând răsplată. Omul supus lui Dumnezeu este omul lui Dumnezeu.

— O, fiilor, vă încerc înţelepciunea ca să arăt omului cel îngâmfat creşterea pe care v-am dat-o, înţelepciunea pe care o dau Eu omului supus Mie, omului care nu mai are nimic pentru el, ci numai pentru Mine. Iar Eu, Domnul, la cererea omului lui Dumnezeu, vin din cer pe pământ şi întocmesc împărăţia cerurilor, precum scrie în Scripturi să împlinesc, şi dacă împlinesc, omul semeţ nu va mai avea loc pe pământ, căci Eu pe pământ vin cu împărăţia cerurilor, şi prăbuşesc împărăţia oamenilor. Amin, amin, amin.

Fiilor, sămânţa este mică, dar dintr-o sămânţă se face copac mare. Voi sunteţi sâmburelul pe care Eu l-am semănat pe pământ ca să crească din el copac mare în care se adună păsările cerului, aşa cum este scris. Învăţaţi pe omul care caută pe Domnul, învăţaţi-l să-şi capete libertatea pe care o au păsările cerului, fiilor. Învăţaţi omul să iasă din robie, căci vai celui pe care-l voi găsi sub robie când voi veni! Eu am venit să liberez pe robi, ca să poată veni spre împărăţia cea din cer. Em am venit să dezleg pe cei legaţi şi să le spun să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie, căci cel legat nu poate veni după Mine ca să-l conduc spre ţara cu care vin Eu pe pământ.

Să vină omul să-Mi slujească Mie, că Eu am venit pe pământ ca să aşez pe el zidire nouă, ţară pentru sfinţi, iar cel ce vine, să fie atent la Scriptura care spune aşa: *«Cel ce va fi pe casă, să nu se coboare să-şi ia lucrurile din casă. Cel ce va fi în ţarină, să nu se întoarcă înapoi să-şi ia haina, căci vai celor însărcinaţi şi vai de cei ce vor apleca în zilele acelea, care n-au mai fost încă de la începutul lumii şi nici nu vor mai fi, dar ele pentru cei aleşi vor fi scurte».* Fiilor, învăţaţi pe cel ce vine după Mine să nu aplece inima spre cele ce are, spre cele ce şi-a agonisit, spre cele ce şi-a lucrat, căci vai celor ce vor apleca în ziua chemării lor, căci scris este: *«Cine va căuta să-şi scape viaţa sa, o va pierde, iar cine o va pierde, o va dobândi»,* căci *«în noaptea aceea vor fi doi într-un pat şi unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat»,* şi *«unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii».* Iar această mărturisire şi acest cuvânt al Meu, care este vestea împărăţiei Mele, se va vesti în toată lumea şi la toate neamurile, precum este scris despre sfârşitul care va veni după aceasta.

O, proorocul mincinos merge din loc în loc, că are bani. Oamenii de pe pământ sunt slabi de înger şi se vând unii pe alţii şi unii altora. Fărădelegea îl sfârşeşte pe om, şi Evanghelia Mea străbate de la o margine la alta, precum este scris înaintea venirii Mele. Iată, fiilor, de ce zic Eu că e vai de omul care-şi face nume pe pământ, căci omul e ca iarba, şi trebuie să fie umilit şi nu semeţ. Cine este umilit, este ocolit de multe păcate, de multe curse, iar cine este semeţ, acela îşi primeşte viaţa pe pământ, din bogăţii, din ranguri şi din semeţie. Eu vin cu cuvânt hrănitor de suflete la voi, ca să-i dau omului de veste că nu veghează, şi că Eu vin pe neştire, căci pământul geme cu gemete lungi, ca să-l spăl de relele şi de nepăsarea omului de pe el şi de trupurile care-l întinează zi şi noapte cu desfrânări şi cu petreceri diavoleşti. Puţin, puţin, şi pământul se va face nou prin curăţire. Proorocul Ilie va împlini această Scriptură a curăţirii pământului şi Îmi va netezi calea, căci Eu, şi cu sfinţii, şi cu îngerii, am gătit totul pentru venirea Mea cu ei.

Glasul lui Ioan Botezătorul străbate timpul, şi strigă de lângă Mine Ioan:

— O, oamenilor, faceţi roade vrednice de pocăinţă, că vine botezul cel cu foc, iar voi sunteţi departe de Dumnezeu. Vine suferinţa peste trupuri, căci Domnul curăţă aria Sa pentru venirea Sa, şi va aduna grâul în jitniţă, iar pleava va arde-o cu foc nestins. Intraţi pe poarta cea strâmtă, căci calea fărădelegii duce la pieire, şi pe ea au

încăput mulţimi şi iar mulţimi. Calea cea strâmtă este poartă îngustă, dar duce la viaţă. Năvăliţi spre ea, voi, fii ai oamenilor, şi feriţi-vă de profeţii minciunii, că numai haina lor e de oaie, iar pe dinăuntru sunt hrăpăreţi ca lupii. Uitaţi-vă la roadele lor, că nu se culeg struguri din scaieţi şi nici smochine din ciulini. Pomul bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele şi se taie şi se aruncă în foc. Iată, după roadă cunoaşteţi dacă voiţi să cunoaşteţi, căci în împărăţia Fiului lui Dumnezeu va intra numai cel ce face voia Tatălui Său, nu oricine Îi zice: *„Doamne, Doamne“.*

O, oamenilor, cei ce profeţesc fără să facă voia lui Dumnezeu, cei ce fac minuni înaintea oamenilor ca să se dea drept Dumnezeu, curând, curând vor auzi din gura Domnului: *«Depărtaţi-vă, şi nu vă îngrămădiţi spre Mine, voi, cei ce lucraţi fărădelegea în numele Meu. Eu niciodată nu v-am cunoscut pe voi, căci oricine aude cuvintele Mele şi nu le împlineşte, acela este nerod, care şi-a clădit casa pe nisip».*

O, fii ai oamenilor, faceţi roade vrednice de pocăinţă, căci orice pom care face roade rele, curând, curând se taie şi se aruncă în foc. Amin, amin, amin.

— Iată, Eu, Domnul, am slobozit, după două mii de ani, glasul lui Ioan, spre pocăinţa oamenilor. Cel ce nu are de unde învăţa lucrarea pocăinţei, să vină la Mine dacă vrea să înveţe, că pe pământ sunt numai profeţi ai minciunii, care spun cele bune, dar ei nu le fac.

Cel ce voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine şi să-şi ia crucea, ca viaţă, şi aşa să vină. Amin. Dar care cruce să şi-o ia? Să-şi ia, oare, crucea lui şi necazurile lui şi încurcăturile faptelor lui? O, nu aşa să se înţeleagă această Scriptură, ci aşa să se înţeleagă ea: să-şi ia omul crucea pe umeri aşa cum Mi-am luat-o Eu, de M-am dus cu ea pe Golgota ca să fiu răstignit. Acolo să-Mi urmeze Mie omul. Să-şi ia omul crucea răstignirii şi să se aşeze pe ea, şi aşa să-Mi urmeze; aşa, răstignit, căci cel nerăstignit este liber şi face fărădelegi cu trupul său. Să-şi lase omul crucea lui cea ruşinoasă şi să ia crucea slavei, crucea răstignirii prin care lumea este moartă pentru el, iar el, mort pentru ea, căci faptele lumii sunt viaţa iadului pe pământ, oglinda iadului în care omul se uită şi îşi vede faţa. Eu, Domnul, M-am lăsat în carte cu acest cuvânt pentru ziua aceasta a pocăinţei: să-şi ia omul crucea răstignirii, aşa cum am luat-o Eu, şi să-Mi urmeze Mie, ca să scape de cele ce au să vină peste pământ pentru curăţirea fărădelegii de pe el, căci fărădelegea şi trupurile ei se vor topi ca ceara curând, curând.

Voi, fiilor de la iesle, slujiţi-Mi Mie şi Evangheliei venirii Mele, ca să Mă vestesc cu ea de la margini la margini, după cum şi fac, şi ca să aduc ziua sfârşitului fărădelegii a tot pământul. Iar cel ce voieşte să-şi scape viaţa, acela şi-o va pierde, şi cel ce şi-o va da pentru Evanghelia venirii Mele, acela şi-o va câştiga, şi îşi va lua crucea şi Îmi va urma lepădându-se de sine şi iubindu-Mă pe Mine.

Lucraţi la zidirea celor ce vor rămâne, fiilor. Lucraţi în numele Meu tot ce lucraţi. Aşa să lucraţi voi, căci oamenii care zidesc pentru Mine, zic ei, biserici şi mănăstiri, le dau apoi oamenilor, nu Mie, şi se fălesc aceştia cu numele Meu. O, zidirile bisericilor şi mănăstirile trebuie să fie pentru cei ce-Mi slujesc Mie zi şi noapte, nu pentru lume, nu pentru slava cea deşartă a omului care se face slujitor al Meu de la el citire ca să se îngâmfe el cu numele Meu înaintea celor ce nu ştiu ce înseamnă Dumnezeu. Toate bisericile lumeşti, din cărămidă şi din piatră, se vor dărâma la porunca Mea, şi va rămâne pe pământ biserică vie, biserică cerească, cu slujitori cereşti şi cu fii cereşti pe pământ, prin biserica Mea cea vie. Amin.

Lucraţi la zidirea celor ce vor rămâne, fiilor. Învăţaţi-i pe cei ce Mă caută cu voi să ştie ce înseamnă Dumnezeu cu omul. Faceţi-Mi nume între oameni, fiilor. Daţi Evanghelia împărăţiei cerurilor peste pământ de la margini la margini, că aşa este scris mai înainte să vin, şi apoi vin, că acum e vremea să vin. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 1999

Duminica a şasea după Rusalii

Ploaia care vine pe pământ la rugăciunea omului sfânt, este ploaie sfântă. Proorocie: toate grădiniţele din jur vor fi ale Sfintei Sfintelor Domnului.

Copilaşi ai cuvântului Meu, Eu sunt Cuvântul Tatălui Savaot. Sunt Fiul Tatălui. Mă las deasupra voastră în grădină. Amin.

Am făcut din voi rugători la Dumnezeu. Aduceţi Domnului rugăciune şi slavă, că voiesc prin ruga voastră să dau ploaie sfântă din cer peste pământul de la voi, ca să vă crească roadele pământului, fiilor. Ploaia care vine la rugăciunea omului sfânt, aceea este ploaie sfântă, ca şi omul care o cere. Fiţi sfinţi, fiilor, că numai lucruri sfinte avem de lucrat pe pământ. Fiţi sfinţi zi şi noapte, fiţi la veghe, că Eu, Domnul, fac întâi cuvântul fiecărei zidiri, fiecărei fapte, fiecărei împliniri, şi numai apoi împlinesc, şi prin voi împlinesc. Rugaţi-vă să gătesc ploaia, că plăcut Îmi este să lucrez cu voi, dar şi vouă să vă placă, fiilor. Cereţi, ca să vă dau, că am, şi dau celui ce-Mi cere. Pământul de la voi e pământul Meu, nu e al vostru; e pământ sfânt, pentru că e al Meu şi are peste el cuvântul Meu. Tot ce aveţi voi este al Meu, şi voi răscumpăra cu voi împărăţia cerurilor pe pământ. Voiesc să gătesc norii, ca să vină deasupra voastră şi să ude grădina de la voi şi grădiniţele cele din jur, căci toate în jur vor fi sfinte ale Sfintei Sfintelor curând, curând. Eu, Domnul, voi împlini acest cuvânt. Amin. La Mine nu e greu să împlinesc dacă am om credincios, care să stea înaintea Mea şi să-Mi ceară ceea ce Eu îi spun să ceară. Omul când Îmi cere nu aude şi el ce spune, ca să aud şi Eu. Mulţi fac rugăciune, şi fac multă când fac, dar ei nu aud ce spun, că sunt semeţi şi sunt împrăştiaţi în ale lor, şi pe Mine Mă strigă numai să-i ajut în ale lor. Mulţi stau în genunchi şi fac rugăciune, mulţi citesc cărţi întregi de rugăciuni, dar păcat că nu aud şi ei ce citesc. Iată, aşa este în bisericile lumeşti, unde este lume, nu creştini. Dar voi sunteţi copiii Mei, şi Eu v-am învăţat ce este rugăciunea cea plăcută Mie. Creştinii din lume care nu sunt împliniţi, aceia nu sperie pe satana, căci nu botezul şi crucea ajung omului ca să fie creştin, ci e creştin acela care are putere de sus, putere cerească în suflet, cu care să facă împlinită rugăciunea lui cea spre Dumnezeu.

Fiilor, aduceţi Domnului rugăciune pentru ploaie sfântă peste grădinile de la voi. Aduceţi cântare sfântului prooroc Ilie, ca să împlinesc prin el rugăciunea voastră, că el este înaintemergător al Meu, precum este scris, la venirea Mea cea de a doua pe pământ. Amin. Şi apoi, copilaşi ai cuvântului Meu, pregătiţi veghea, că suntem în ajun de sărbătoare pentru apostolii Mei cei din cer, cei cu care am călătorit pe pământ acum două mii de ani. Vin cu ei la voi, fiilor. Le vom da mângâiere în grădina de la voi. Le vom da prilej de mărturisire a împărăţiei cuvântului Meu. Le vom da scaunele de judecată, că le-am promis că ei vor judeca pentru Israel. Ei au fost israe-

liți, precum și Eu am fost, dar ei au ascultat de venirea Mea cea de acum două mii de ani și n-au făcut ca restul poporului Israel, care s-a semețit ca să nu cunoască pe Dumnezeu. Acum două mii de ani ei au făcut ce ați făcut voi azi, care nu v-ați împietrit inimile la glasul cuvântului Meu din vremea aceasta. De aceea Tatăl Meu v-a făcut rugători spre El pentru împlinirile Scripturilor împărăției cerurilor pe pământ, acum, în vremea voastră, vremea cea din urmă.

Fiilor, uniți-vă cu cerul prin rugăciune adevărată, căci cerul e unit cu voi, ca să împlinească tot ceea ce cereți voi la porunca cuvântului Meu care vă spune să cereți. Amin, amin, amin.

28 iunie/11 iulie 1999

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Iudeii cunosc legea, iar creștinii o împlinesc. Domnul dă apostolilor Săi cele douăsprezece scaune de judecată pentru Israel cel după trup. Creștinul cel adevărat are putere de sus. Raiul se câștigă prin pocăință.

Sculați-vă întru întâmpinarea Mea, copilași veghetori în grădină. Vin în zori, și lucrăm cuvânt în carte. Amin. Vă am cale de coborâre a Mea cuvânt pe pământ. Vă încălzesc inimioarele ca să pot pătrunde Eu în ele cu tainele mântuirii pentru voi și pentru cei ce iau de la Mine cuvântul înțelepciunii cerești. Amin.

Omul de pe pământ le trece pe toate prin cămara minții, și de aceea pierde adevărul tainelor Mele cele din veac și până în veac, dar Eu sunt adevărat prin cele de nepătruns ale Mele, căci omul care lucrează cu mintea, rămâne rece pentru tainele Mele. Așa a pățit poporul Israel pe vremea când Eu M-am născut israelit din Fecioară la porunca Tatălui Savaot, Care grăise prin prooroci taina venirii Mele în al șaselea veac de oameni.

Eu mereu, mereu vă încălzesc inimioarele, fiilor, ca să fac din ele casă caldă pentru Mine și pentru tainele Mele cu care vin să le împlinesc, așa cum Mi-am împlinit acum două mii de ani taina nașterii Mele din Fecioară. Israel însă n-a voit să priceapă, și s-a împietrit și cu mintea, și cu inima, căci Isaia a zis: *«Cu urechile vor auzi și nu vor înțelege, și cu ochii se vor uita, dar nu vor vedea, căci inima acestui popor s-a învârtoșat»*. Dar Eu, Domnul, Cel născut din Fecioară în Israel, Eu, Cel răstignit pe cruce de Israel, Eu, Cel înviat din răstignire spre judecata lui Israel, M-am înălțat la Tatăl apoi, ca să pot din nou veni de la Tatăl. Și am venit. Toate erau scrise în prooroci, și așa le-am împlinit, așa cum erau scrise. O, proorociile nu sunt mincinoase, și ele se împlinesc, căci întru Mine se împlinesc toate, și sunt taine de nepătruns pentru cei împietriți la glasul proorocilor Mei.

Am venit din cer la voi cu apostolii Mei cu care am călătorit pe pământ acum două mii de ani. Hai să le dăm mângâiere în grădina Mea de la voi. Hai, fiilor, să le facem loc ca să mărturisească din nou taina cea din veac ascunsă și nepricepută de îngeri și de oameni. Hai să le dăm scaunele de judecată pentru Israel, că așa le-am promis, fiindcă în prooroci este scris: *«Domnul va judeca pe poporul Său»*. Amin.

O, ucenici preaiubiți, israeliți credincioși, voi nu v-ați învârtoșat inima la glasul Meu care v-a chemat să umblați cu Mine pe pământ și să fiți pescari de oameni pentru masa împărăției cerurilor. O, ucenici credincioși, am aruncat năvodul în mare și am adunat în el pești de tot felul. L-am tras la mal apoi, și am șezut și am ales ce era bun, iar ce era rău am aruncat. V-am ales pe voi, că v-am făcut credincioși cu inima, și Mi-am împrăștiat cuvântul vieții veșnice la toate popoarele, prin voi, mărturisitorii Mei de atunci și până azi, căci Scripturile Mele și ale voastre mărturisesc aceasta, și n-are omul ce pune în locul lor drept adevăr. Acum, după două mii de ani, când Eu vin cu sfinții pe pământ, după cum este proorocit să vin, iată-Mă cu voi în foișorul cel de azi al adunării cerului pe pământ. Mă adun la sărbători cerești cu îngerii și cu sfinții, că am foișor de poposire în țara românilor, noul Meu Israel, un popor luat din români ca să însămânțez prin el cerul, împărăție veșnică cu omul cel credincios. Vă mângâi cu fiii Mei cei din grădină. Am deschis porțile grădinii, și pe porți am intrat cu voi în grădină, că am și azi fii credincioși ca și voi. Vă mângâi, că ați suferit pentru Evanghelia Mea. Vă cuprind la piept, că sunteți vii, precum Eu sunt. Vă dau prilej să mărturisiți și azi, după două mii de ani, că Eu sunt locașul vostru, Ierusalimul cel din cer coborât cu sfinții pe pământ, și vă dau cele douăsprezece scaune, pentru ca să vă așezați spre judecata lui Israel. Amin, amin, amin.

— O, binecuvintează, Doamne, soborul apostolilor Tăi în grădina cuvântului Tău de azi, în țara românilor. Ea este cea dintâi și cea de pe urmă, după cum Tu ai orânduit. Amin.

Noi, soborul cel din cer al apostolilor Tăi, ne-am adunat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, împreună cu mărturisitorii Tăi de azi, Doamne. Suntem rămășița lui Israel, căci scris este în prooroci: *«Chiar de va fi Israel cât nisipul mării, rămășița lui se va mântui, și va crede, și va mărturisi cuvântul adevărului»*.

Ce-i folosește celui ce cunoaște legea din scoarță în scoarță dacă nu o împlinește, Doamne? Dar cel ce s-a făcut creștin după adevăr, acela a rușinat pe israelit, iar noi rostim cuvânt și spunem așa: iudeii cunosc legea, iar creștinii o împlinesc. Amin.

Tu ai fost semnul trimis de Tatăl la Israel, Doamne, că Isaia proorocul, așa a grăit prin Duhul: *«Domnul va da lui Israel semn: iată, Fecioara va zămisli și va naște fiu și Îi va pune numele Emanuel»*.

Am venit din cer pe pământ cu Tine, Doamne, că e vremea venirii Tale după două veacuri de la plinirea tainei nașterii Tale din Fecioară. Am venit aici, unde Tu ai scaunele de judecată așezate pentru Israel și pentru toate popoarele, că ai deschis procesul neamurilor, după cum era scris în prooroci. Noi, soborul apostolilor Tăi israeliți, ne așezăm pentru judecata poporului Israel pe cele douăsprezece scaune, după numărul celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Binecuvintează împlinirea acestei Scripturi, binecuvintează intrarea sfinților Tăi, Doamne! Amin, amin, amin.

— V-am binecuvântat pe pământ, și v-am binecuvântat în cer, și iar vă binecuvintez pe pământ după două mii de ani, pentru ca să vă așezați pe cele douăsprezece scaune pe care Eu vi le dau, o, iubiți ucenici. Mărturisiți cuvântul adevărului peste poporul Israel care s-a împietrit de atunci și până azi. Așez lângă voi încă douăsprezece scaune, și pe ele stau cei doisprezece fii ai lui Iacov, care s-a numit Israel, și din care s-a întocmit acest popor. Ei vor fi martorii mărturisirii voastre, iar Eu voi judeca apoi făptura lui Israel. Amin, amin, amin.

— Noi, soborul apostolilor Tăi cei din cer, așa grăim, Doamne: Domnul Se îndură de poporul Său și înalță pe cei blânzi, și pe cei smeriți îi încununea-

ză cu biruință ca să preamărească pe Domnul cu gura lor, iar sabia cea cu două tăişuri este în mâna Lui, şi Se răzbună pe necredincioşi şi pedepseşte noroadele şi leagă pe împărații lor în obezi, şi pe mai-marii lor în cătuşe de fier, şi îndeplineşte cu ei hotărârea Sa, precum este scris. Amin.

Cele douăzeci şi patru de scaune stau aşezate în mijlocul României, țara judecății Domnului, iar pe ele stau douăzeci şi patru de bărbați israeliți. Jumătate din ei vin de la începutul lui Israel, iar jumătate din ei vin de la sfârşitul lui Israel. Ei au avut credința să stea înaintea lui Dumnezeu pentru Israel. Amin. Pe cel credincios nu-l poate nimeni judeca, dar el poate judeca pe toți pentru Dumnezeu. Cel ce trimite cuvântul Său pământului, este Domnul, al Cărui cuvânt aleargă repede; este Domnul, Cel ce vesteşte cuvântul Său lui Iacov, îndeplinind îndreptările şi judecățile Sale lui Israel. Amin.

Ascultați, voi, fii ai lui Israel! Ce-i foloseşte celui care cunoaşte legea din scoarță în scoarță dacă nu o şi împlineşte? Iată, învățătura şi viața nu se iau de la cei învățați, căci omul necăjit îi mulțumeşte celui ce-i dă dacă-i dă bine, şi nu se uită dacă e deştept sau prost cel ce-i dă lui milostenie şi viață. Credeți voi în prooroci? Ştim că credeți. Proorocii şi-au făcut nume, lor, şi poporului lor, mărturisind dreptatea lui Dumnezeu. Aşa lucrăm şi noi, cei ce am fost ucenici credincioşi Adevărului Care a venit din cer pe pământ în mijlocul lui Israel acum două mii de ani când voi v-ați împietrit ca să nu credeți, şi ca să împliniți proorocia lui Isaia care zice: *«Cu urechile veți auzi, dar nu veți înțelege, şi cu ochii vă veți uita, dar nu veți vedea, căci inima acestui popor s-a învârtoşat, şi cu urechile aude greu, şi ochii lui s-au închis, ca nu cumva să vadă cu ochii, şi să audă cu urechile, şi cu inima să înțeleagă şi să se întoarcă, şi Eu să-i tămăduiesc pe ei».*

Atunci Domnul a plecat pribeag, cu harul Său pe brațe, şi Şi-a ales din nou loc pentru El. A făcut un popor nou, şi l-a pețit şi l-a numit țara întoarcerii Lui la sfârşitul timpului, țara strălucirii, pentru cele ce a aşezat El peste ea acum, la capătul vremilor; țara românilor, care s-a ridicat din Hristos, la propovăduirea trimişilor Lui. În ea ne-a aşezat Domnul şi nouă scaunele de judecată pentru Israel, căci suntem israeliți. În țara lui Israel nu avem cum sta, din pricina necredinței lui Israel, din pricina semeției lui Israel, dar noi suntem israeliți pe pământ şi în cer, şi suntem vii prin credința în Iisus Hristos, Care a venit pe pământ prin Fecioară, împlinind proorocia lui Isaia prin poporul Israel. Voi însă n-ați crezut, şi v-ați împietrit. Acum, noi, rămăşița cea aleasă de Dumnezeu prin har, rostim peste voi cuvânt şi spunem: Avraam şi seminția lui nu prin lege au primit făgăduința că vor moşteni lumea, ci prin dreptatea din credință, căci dacă moştenitorii sunt cei ce au legea, atunci credința a ajuns zadarnică, iar făgăduința s-a desființat, de vreme ce legea aduce pricină de mânie. Dar unde nu este lege, nu este nici călcare de lege. Aşa că făgăduința este din credință, ca să fie din dar şi să aibă temeinicie pentru toți: şi pentru cei ce se țin de lege, şi pentru cei ce se țin de credința lui Avraam, căruia Domnul i-a spus aşa: *«Pusu-te-am pe tine părinte al multor neamuri, şi aşa va fi seminția ta».* Amin.

Au nu ştiți voi că legea are putere asupra omului atât timp cât el este în viață? căci femeia măritată e legată de bărbatul său prin lege atât timp cât el trăieşte, şi dacă bărbatul îi moare, e slobodă de lege. Aşa şi noi, am murit față de lege prin Hristos şi prin trupul Lui, ca să fim ai Lui, ai Celui înviat din morți, ca să rodim lui Dumnezeu întru înnoirea Duhului, nu în vechimea slovei. Legea este sfântă şi duhovnicească, şi porunca este sfântă şi bună şi dreaptă, dar trupul e de carne şi e vândut sub păcat. Dar Iisus Hristos ne-a izbăvit de trupul morții acesteia, ca să fim ai Lui întru înnoirea Duhului. Amin. Noi suntem martorii învierii lui Hristos, pe Care Dumnezeu L-a înviat, şi a pus pe vrăjmaşii Lui aşternut picioarelor Lui. Să ştie toată casa lui Israel că Cel răstignit de ei a fost făcut Domn şi Hristos.

Pătrundeți-vă la inimă, voi, fii ai lui Iacov, că noi suntem israeliți, şi suntem martorii acestor împliniri. Pocăiți-vă de păcatul necredinței şi botezați-vă ca şi noi în numele lui Iisus Hristos spre iertarea păcatelor voastre, ca să aveți Duh Sfânt, şi cu El să pătrundeți tainele cerurilor, care vin pe pământ cu Iisus Hristos, Cel Care vine a doua oară de lângă Tatăl. El este piatra cea neluată în seamă de voi, zidarii, dar ea a ajuns piatra din capul unghiului, şi întru nimeni altul nu este izbăvire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat nouă, oamenilor, prin care să fim izbăviți.

Noi am dat cu tărie în părți mărturia învierii lui Hristos, şi n-am dat pentru bani nimănui harul puterii de sus, care era în noi ca să putem mărturisi adevărul tainei lui Iisus Hristos, căci ne-am dăruit Lui cu ascultare, fiindcă Moise a spus fiilor lui Israel: *«Prooroc ca mine vă va ridica din frații voştri Domnul Dumnezeul nostru; de El să ascultați».* Dar pe care dintre prooroci nu i-au prigonit părinții voştri pentru că au vestit mai dinainte sosirea Celui drept? căci voi ați primit legea cu rânduială de la îngeri, şi n-ați păzit-o.

Voi citiți în prooroci. Credeți voi în prooroci? Ştim că credeți. Înțelegeți, oare, ce citiți în prooroci? O, cum să înțelegeți dacă n-ați primit să vă călăuzească cineva? *«El ca o oaie spre junghiere S-a adus înaintea celui ce-L tunde; aşa nu Şi-a deschis gura Sa. Cu judecată nedreaptă a fost osândit, dar neamul Lui cine-l va spune? căci El pentru cei păcătoşi Şi-a dat viața»*, aşa era proorocit în Scripturi.

Acum venim noi, căci suntem vii în veacul veacului, şi ne-a dat Hristos scaunele de judecată pentru voi, cei din Israel care n-ați crezut, căci ceea ce ați căutat n-ați dobândit, pe când cei aleşi dintre voi au dobândit, iar voi, ceilalți, v-ați împietrit, precum este scris: *«Le-a dat Dumnezeu duh de toropeală, ochi ca să nu vadă şi urechi ca să nu audă până azi»* şi *«prin căderea lor le-a dat neamurilor mântuirea, ca Israel să râvnească la ele».*

Venim spre voi să vă ațâțăm râvna, căci dacă înlăturarea voastră a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea voastră la loc dacă nu o înviere din morți? Mulțime de neamuri au primit adevărul cel prin Hristos, şi după cum acestea altădată n-au ascultat de Dumnezeu, dar acum miluiți au fost prin neascultarea voastră, tot aşa şi voi, n-ați ascultat până acum, ca prin mila Lui, dată lor, să fiți şi voi acum miluiți dacă primiți pe Fiul lui Dumnezeu. Amin.

Veni-va vremea, şi este venită, când morții aud glasul Fiului lui Dumnezeu. Destupați-vă urechile şi dați cu alifie la ochi, voi, popor al lui Israel, că noi suntem dintre voi, rămăşiță aleasă prin har, ca să mijlocim la Dumnezeu pentru tot Israelul care va învia la glasul Fiului lui Dumnezeu, Care vine după două mii de ani Judecător de la Tatăl, ca să dea fiecăruia după fapte. Amin, amin, amin.

Pecetluieşte, Doamne, cu pecete de foc cuvântul apostolilor Tăi adunați în sobor de sfinți în grădina jețului Tău de judecată, căci țara românilor este noua Ta țară, țara întoarcerii Tale pentru Israel şi pentru toate noroadele de pe pământ. Împlineşte, Doamne, învierea morților. Noi suntem martorii în-

vierii Tale, de acum două mii de ani şi până azi, iar azi mărturisim din România. Ea este cea dintâi şi cea de pe urmă, după cum Tu ai orânduit. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul şi Învăţătorul vostru, vă pecetluiesc credinţa voastră cea din cer despre ţara Mea cea de azi, cea dintâi şi cea de pe urmă. Când am făcut cerul şi pământul, ea a fost prima mână de uscat în mâna Mea când a ieşit pământul din ape, iar acum ea este cea de pe urmă, şi este, şi fac din ea oază de salvare, barcă de izbăvire pentru cei sfinţi de pe pământ, ca să Mă împlinesc în ea cu Scriptura aşezării pe pământ a împărăţiei cerurilor pentru cei drepţi, pentru cei cu putere de sus în ei.

Eu cu greu îl trag pe om pe drumul scăpării. Omul merge cu greu spre cer, că are multe în spate, şi aşa merge; merge cu casa lui în spate, ca melcul. Creştinul cel adevărat are putere de sus, are putere cerească în suflet şi cu ea biruie lumea şi trupul şi pe diavol, dar creştinul de azi nu are putere, chiar dacă este botezat. Diavolul şi lumea nu se sperie de cel botezat, de cel însemnat cu semnul crucii dacă acesta nu are putere de sus. Acela e ca semnul de om făcut din cârpe şi pus prin livezi şi prin grădini ca să-şi ferească oamenii roadele de păsările care strică, dar păsările nu se sperie de aşa ceva. Creştinii sunt şi tari, şi slabi, iar Eu, Domnul, când bag năvodul în mare ca să adun în el peşti de tot felul, îl trag apoi la mal, şi şed şi adun ce este bun, iar ce este rău arunc. Creştinii cei tari sunt ca peştii cei mari care trăiesc în ape amare, sunt cei ce înoată în apa încercărilor şi a suferinţelor, şi sunt biruitori, iar cei slabi caută apa dulceţilor lumeşti, şi nu sunt creştini buni. De aceea Eu folosesc încercări mari pentru cei ce au putere de sus prin credinţa lor, că nu e bună blândeţea când e vorba de taina mântuirii omului. Firea omului e veche, şi se poate trezi în omul cel nepăsător în veghe, şi îl poate ucide din nou pe cel ce se scoală din amorţire ca să fie viu, ca să fie creştin dăruit lui Dumnezeu. Firea nu trebuie îmblânzită, ci trebuie omorâtă, trebuie ţinută legată prin cruce, prin răstignire şi prin naştere de sus. Creştinul cel slab cu viaţa îşi aduce aminte numai când şi când de Dumnezeu. Sunt mulţi care stau nepăsători, făcându-Mă dator lor pentru câte un pic de milostenie semenilor lor, dar la aceia le dau plata pe pământ, iar când pleacă de pe pământ, nu vin la Mine, căci raiul se câştigă prin pocăinţă. Ea este fapta care-l aduce pe om la Mine, şi fără ea nici o faptă nu are răsplată în cer, ci numai pe pământ.

Creştinul de azi, şi învăţătorul de azi, nu luminează între oameni, căci oamenii nu văd viaţă cu lumină în ei. Pavel apostolul aşa spunea: *«Nu ascultătorii, ci împlinitorii cuvântului se vor mântui»*. Aşa era şi pe vremea apostolilor Mei de atunci. Mulţi morţi căutau să stea pe picioare printre cei vii, care erau trup lângă trup în numele Meu, slujindu-Mi şi mergând cu Mine la război împotriva necredinţei. La războiul cel sfânt oştenii stau unul lângă altul, uniţi întru Mine, iar cel ce moare biruit de duhul rău, dacă rămâne pe picioare, merge printre cei vii fără să se vadă că e mort. O, greu mai era şi pentru ucenicii Mei cei de atunci! Mulţi se îmbulzeau să intre în biserică şi să cadă grei pe trupul bisericii. O, câtă învăţătură slobozeam şi atunci prin cei ce Mă mărturiseau, dar cei fără de putere de sus se strecurau pe furiş, căci se temeau de mânia Mea, dar roade de pocăinţă nu făceau, şi cuvintele lor nu şi le îngropau, şi Îmi băgau intrigi între cei uniţi lângă Mine.

A fost odată un om înţelept, căruia cineva a venit să-i destăinuie o faptă auzită din lume. El i-a spus aşa: *„Dacă ai auzit aceasta şi nu ştii de e adevărat, sau dacă nu este ceva bun, sau dacă nu-mi aduce folos, du-te şi îngroapă-ţi vorbele pe care vrei să mi le spui".*

O, ce frumos ar fi să se scuture om pe om de orice deşertăciune şi să se roage om pentru om lui Dumnezeu pentru mântuire! Rugăciunea trebuie să atingă cerul, ca să-i dea cerul putere de sus creştinului, iar dacă ea nu dă omului darul puterii de sus, omul nu ştie ce este rugăciunea. Trudesc din greu ca să ajungă din loc în loc peste tot pământul Evanghelia păcii Mele, că voiesc să-l împac pe om cu cerul, fiilor din grădină. Vă am judecători peste tot neamul de pe pământ care-şi zice creştin şi care nu are putere de sus în faptă, în credinţă şi în rugăciune. Oftez din greu, că pe nicăieri nu pot curăţi de trupuri moarte pe cei ce se unesc în numele Meu ca să se dea Mie cu viaţa. Peste tot, mai mult trupuri moarte decât vii, dar vouă v-am spus prin Duhul: *«Ieşiţi şi vă osebiţi şi nu vă atingeţi de cei morţi, ca să fiţi primiţii Mei, şi Eu să vă fiu Dumnezeu şi să pot umbla cu voi din loc în loc, păzindu-vă de cei morţi».*

O, e mare minune să fie pe pământ biserică vie. Fiilor, ce este această taină: biserică vie? Cei slabi se mint unii pe alţii întru această taină. Învăţătorii lor îi duc cu vorba, dar nici ei nu sunt vii. Ce este, fiilor, această taină: biserică vie? Spuneţi, că vă ascult. Amin.

— Acolo unde sunt împlinitori ai poruncilor şi ai cuvântului, acolo unde se strâng cei ce s-au răstignit faţă de păcat şi de lume şi de diavol, acolo unde trăiesc în pocăinţă fără capăt fraţi împreună, făcând numai voia lui Dumnezeu şi unindu-se cu Dumnezeu prin biserică şi prin sfinţenie, acolo este biserică vie, iar dacă în ea se strecoară furul de cele sfinte şi cel fără haină de nuntă şi cel ce nu cunoaşte voia lui Dumnezeu în trup, acolo se strică taina bisericii şi viaţa bisericii şi curăţenia bisericii, şi nu mai este biserică vie acolo, din pricina amestecării cu cei morţi din lume, care nu preţuiesc cele sfinte prin viaţă sfântă în trupul bisericii.

— O, fiilor, o, fiilor, o, fiilor, oftez din greu, că e mare minune să fie pe pământ biserică vie, şi de aceea grăiesc cu voi, şi vă pun să grăiţi şi voi cu Mine, ca să dezleg cu voi tainele cele nepătrunse de mintea omului. Mintea omului e casă rece, şi nu vrea omul să-Mi dea inima, ca prin ea să-l fac să priceapă dezlegarea tainelor Mele cele de nepătruns de mintea omului. Pe voi însă v-am aşezat înaintea Mea ca să vă am Mie. Adunaţi-Mi Mie ucenici ca şi voi, fiilor, ca să fac un Israel mare în mijlocul neamului român. Învăţaţi-i pe cei ce Mă caută cu voi să ştie ce înseamnă să vină omul la Dumnezeu şi să fie omul cu Dumnezeu; şi le spuneţi că Eu sunt un Dumnezeu gelos, şi îl pot avea Mie numai pe cel neîmpărţit cu inima şi cu iubirea şi cu credinţa. Daţi de veste celor ce Mă caută cu voi să nu-Mi facă greutăţi, să nu apese pe voi, să nu ceară de la voi, să nu vă caute pe voi, ci să caute pe Dumnezeu. Amin. Căutaţi în Scripturi la învăţătura apostolilor Mei pentru cei ce se voiau a fi în obştea slujitorilor Mei. Cine se apropie ca să se lase greu peste voi, acela să se înţelepţească din Scripturile apostolilor Mei care au trudit atunci din greu pentru neînţelepciunea celor ce se voiau un trup cu cei ce trudeau slujind Evangheliei Mele. Acum din nou am deschis cerul, şi iar Mă împart cu Evanghelia Mea de la margini la margini şi vă am pe voi, care trudiţi din greu lângă Mine în mijlocul unui neam necredincios şi păgân cu viaţa.

Înmulţiţi cuvântul învăţăturii Mele, fiilor, ca să fac în mijlocul neamului român un Israel sfânt şi mare prin sfinţenie

şi prin lepădare de sine înaintea Mea. E plin pământul de trupuri, iar Duhul Meu este fără casă. Voiesc să cadă munţii cei semeţi la glasul Duhului Sfânt, Care-Şi are casă la voi. Voiesc să se aplece tot omul să audă glasul Meu cel din grădină, glasul Meu cu voi, glasul care strigă pe om să intre sub stăpânirea Mea, ca să fac ţară de sfinţi pe pământ, iar Eu să fiu Stăpânul, precum în cer aşa şi pe pământ. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 1999

Sărbătoarea de opt ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Când Domnul spune: „astăzi", omul spune: „mâine". Pe pământ e numai noapte prin fărădelege şi prin minciună. Veacul nou este veacul sfinţilor. Domnul lasă cuvânt mângâietor peste alesul Său, Irineu.

Mă las de lângă Tatăl lângă voi cuvânt, fiilor străjeri în grădina cuvântului Meu. Toţi cei din cerul nevăzut vă ştiu că-Mi sunteţi iesle de coborâre a Mea pe pământ în zilele din urmă. Mereu, mereu trebuie să stau cu voi cuvânt între oameni, că e vremea judecăţii din urmă, şi ea se face prin cuvânt. El este începutul săvârşirii fiecărei împliniri. Amin.

Sunt cu voi şi cu cerul în zi de sărbătoare peste grădina Mea de azi, ziua când Eu, Domnul, Mi-am înfipt pe pământ primul ţăruş al împărăţiei Mele văzute, căci lucrarea cuvântului Meu cu voi a fost descoperită văzut între cer şi pământ în ziua a douăzeci şi doua a lunii a şaptea, acum opt ani, fiilor. Voi apoi aţi făcut faptă împlinită, iar Eu M-am arătat oamenilor cuvântând din mijlocul grădinii Mele de la voi. M-am arătat cu voi biserică văzută, viaţă cerească în om, că aceasta înseamnă biserică, iar grădina de la voi am gătit-o de sărbătoare şi am pus peste ea chivotul Meu. Masă de altar este grădina Mea de la voi, şi pe ea, chivotul Meu în care stă mărturie pentru judecată cuvântul Meu peste pământ, cerul cuvântând pământului. Aceasta este taina grădinii Mele întocmită cu voi şi la voi, şi taina chivotului Meu de pe ea, în care stă ziua judecăţii, cuvântul Meu peste pământ, care spune: *„Astăzi!"*. Dar vrăjmaşul Meu, omul, se ridică mereu şi îşi spune: *„Mâine, nu astăzi"*. Eu zic mereu: *„Astăzi, omule!"*, iar omul zice mereu: *„Mâine"*. Pământul însă geme la Mine cu gemete lungi, şi Îmi aşteaptă cuvântul topirii fărădelegii de pe el. Acum zece zile am rostit cuvânt şi am zis la voi: ***«Voiesc să cadă munţii la glasul Duhului Sfânt, Care-Şi are casă şi scaun la voi. Voiesc să se aplece tot omul să audă glasul Meu cel din grădină, glasul judecăţii, care strigă pe om»***. Şi când am zis acest cuvânt, l-am şi împlinit, şi am clătinat munţii şi am prins sub ei pe om.

O, fiilor, să se oprească omul la cuvântul Meu şi să vadă că Eu sunt Dumnezeu Preaînalt pe pământ, şi că sunt cetate tare pentru cei ce cred în măreţia cuvântului Meu, care se face faptă de judecată peste necredincioşi. Am carte de judecată întocmită la voi, şi este scris în ea că voi sta de vorbă cu beţivii şi cu desfrânaţii, prin apă şi prin cutremur. Beţivii au strâns împotriva lor mare de băutură, şi iată, marea iese din matca ei şi îşi înghite prada. Desfrânaţii au ridicat împotriva lor pământul de sub ei, şi iată, pământul se scutură şi se prăbuşeşte peste om, şi dacă oamenii nu vor veni spre pocăinţă, toţi vor pieri la fel. Dar omul nu mai are minte. Lumea se distrează, şi nu se pocăieşte pentru cei ce pier la glasul cuvântului Meu. O, cât de mare este nepăsarea omului căzut din Dumnezeu! Iată, munţii Mă ascultă şi cad când le spun să cadă, dar omul nu se apleacă spre pocăinţă şi spre rugăciune ca să-l ocrotesc şi ca să-l iert şi ca să-l înviez pentru ziua slavei Mele. Numai un picuţ de vreme mai este, şi slava Mea răsare peste tot pământul, ca soarele care răsare dimineaţa peste toată făptura. Numai o clipă, şi voi împlini cel din urmă cuvânt scris în Scripturi: ziua venirii Mele cu slavă pe pământ. Îmi pregătesc pic cu pic această zi, şi Îmi curăţesc drumul venirii, şi fac să odrăslească din loc în loc pământul, la glasul cuvântului Meu. Omul se scoală greu spre pocăinţă şi spre iubire de Dumnezeu, căci cel ce nu se scoală când Eu zic *„Astăzi!"*, acela nu se scoală nici mâine, căci omul este mincinos când îşi zice *„Mâine"*, şi intră sub judecata cuvântului Meu, care a spus *„Astăzi!"*.

O, copilaşi cu care Eu Mă mângâi în durerile aşteptării, o, fiilor credincioşi, n-am ce să mai ridic spre pocăinţă, căci omul a întinat toate zilele, şi Mie nu-Mi dă nici o zi ca să Mă odihnesc şi Eu de durerea care vine de la despărţirea de Mine a omului. Pentru om toate zilele sunt la fel, toate sunt ale lui, dar tot ce este al omului e numai noapte, fiilor, noapte în miezul zilei, căci scris este: *«Omul se poticneşte pe timp de zi, că e noapte pe pământ»*. O, numai păcat, numai noapte pe pământ, numai fărădelege, numai minciună, căci lumina omului este minciună. Mă plâng şi Mă tângui, şi plâng cu Mine sfinţii şi îngerii, că e numai noapte în calea venirii Mele. Nu mai văd să vin, şi iată, vin în vreme de noapte şi e pustiu peste tot. Voi însă rugaţi-Mă pentru venirea Mea, căci rugăciunea aceasta vă hrăneşte dragostea de Dumnezeu, dragostea care creşte numai prin rugăciunea cea simţită cu inima, dragostea care luminează calea venirii Mele, fiilor, că e numai noapte pe pământ. Amin, amin zic vouă: voi întinde mâna şi voi lovi în lumina cea făcută de om şi Mă voi răzbuna pe facerea omului, că omul face numai minciună în tot ce face, şi stă împotriva Mea cu semeţie şi zice că Eu nu pot, şi că poate el. Eu pot mai mult decât el, dar ca să vadă că pot, trebuie să-i arăt că pot. Şi îi voi arăta într-o clipeală, căci voi întinde mâna şi voi cuvânta şi voi nimici într-o clipă toată facerea pe care omul o face ca să stea cu ea împotriva puterii Mele. Vin din prooroci cu acest cuvânt, nu vin de azi. Azi îl rostesc din nou, că e vremea să-l şi împlinesc, căci cupa fărădelegii s-a vărsat şi prinde în calea ei fărădelegea. Dar cel ce voieşte să vină după Mine, să vină. Să vină cel ce voieşte să vină. Amin, amin, amin.

O, fiilor, o, fiilor, o, fiilor, nu vine omul. El stă lângă cele făcute de el, şi acolo îl găseşte venirea Mea. Nu mai trebuie să spună omul să cadă munţii peste el, că nu cu gura strigă omul prăpădul peste el, ci cu toate câte face el împotriva lui Dumnezeu, şi de aceea v-am spus Eu vouă că văduva cea săracă din Evanghelie se va vesti în toată lumea, odată cu Evanghelia Mea cea împotriva bogaţilor care sunt judecaţi de bogăţiile lor, căci bogăţiile lor se ridică împotriva lor şi îi nimicesc, iar văduva cea săracă şi banul ei judecă pe cei bogaţi care n-au pe Dumnezeu. Cei săraci sunt judecătorii bogaţilor, căci săracii dau lui Dumnezeu, şi sunt iubiţi pentru umilinţa lor, iar bogaţii îşi închid mâna, şi sunt depărtaţi de la mila lui Dumnezeu, din pricina semeţiei lor. Omul îşi face case mari din bogăţii nedrepte, şi îşi pierde mintea, nemaigândindu-se la răspunsul care va fi să-l dea lui Dumnezeu. Munca omului nu este cinstită, fiindcă nimic nu face omul pentru Dumnezeu. Moare omul muncind pentru el şi pentru numele lui şi pentru urmaşii lui, şi nimic n-are omul la Dumnezeu. Nu ştie omul semeţ ce este fapta cea bună pentru cer atunci când dă

să se fălească cu faptele lui bune. Nu poate omul să facă faptă bună, şi nu vrea să creadă că nu poate. Fapta bună este atunci când omul Îl dă pe Dumnezeu omului, şi apoi îi dă omului ajutor să-L aibă pe Dumnezeu. Numai cel care face aşa cunoaşte ce este fapta bună cea pentru cer. În zadar îi dă omul pâine săracului dacă săracul acela nu are pe Dumnezeu în el.

Fiilor din grădină, voi sunteţi cei care faceţi bine lui Dumnezeu, căci v-am învăţat, şi voi aţi ştiut ce este fapta cea bună. De unde să ştie omul dacă nu învaţă de la Mine? Voi trăiţi pentru Mine, voi lucraţi pentru Mine, voi ajutaţi pe sfinţi, căci cei ce s-au dat Mie cu viaţa lor şi cu lucrul lor între pământ şi cer, aceia sunt sfinţii Mei pe pământ, şi cu ei Îmi fac popor nou, Ierusalim nou şi veac nou, că lumea şi fărădelegile ei sunt veac vechi. Daţi-Mă pe Mine celui ce vine după Mine şi după voi. Aceasta este milostenia pe care o puteţi voi da celui care cere milă de la voi, căci voi sunteţi săraci de cele pământeşti, fiindcă omul în zadar are tot ce are el. Voi însă aveţi bogăţie pe Dumnezeu; voi Mă aveţi pe Mine izvor de înţelepciune şi de mângâiere şi de ocrotire şi de veşnicie peste voi, şi vă dau veacul cel nou, ca să-l lucraţi, fiilor, şi să fie pe pământ veacul cel nou peste care Eu sunt Stăpân cu cele sfinte ale Mele în om.

Rugaţi-vă pentru venirea Mea, căci rugăciunea aceasta vă hrăneşte dragostea de Mine, fiilor. Rugaţi-vă cu inima plină de rugăciune, şi sfântă să vă fie rugăciunea. Amin, amin, amin. O, ce este rugăciunea sfântă? Cine este omul care aduce Mie rugăciune sfântă? Deschideţi guriţa şi spuneţi, că Eu ascult răspunsul vostru şi îl aşez înaintea celor care nu au înţelepciune, spre judecata lor. Amin, amin, amin.

— Rugăciunea sfântă este Duhul lui Dumnezeu Care Se roagă în om. Ea cere cu suspine pe cele sfinte, ca să se aşeze peste omul care se roagă. Pe ea numai omul sfânt ştie s-o ridice la cer, fiindcă rugăciunea sfântă îl ia pe om de pe pământ şi îl duce în cer, acolo unde este comoara inimii lui. Dacă omul se roagă cerului pentru cele de pe pământ ca să le aibă, omul acela nu a pătruns cu mintea şi cu inima taina rugăciunii sfinte. Nimic nu trebuie să-I ceară Domnului omul rugător, decât pe Domnul Stăpân peste fiinţa lui, iar cele de trebuinţă lui, sunt grija Domnului. Numai o grijă are omul care aduce lui Dumnezeu rugăciune sfântă: grija de a-I sluji lui Dumnezeu prin tot ceea ce lucrează el cu sufletul, cu duhul şi cu trupul lui. Rugăciunea sfântă este cea care-L aduce pe Domnul locuitor şi Stăpân în sufletul, în duhul şi în trupul omului sfânt.

— Eu, Domnul, zic: amin, şi pecetluiesc cuvântul vostru şi îl pun de mărturie, fiilor, că v-am dat creştere sfântă, ca să lucraţi la planul împlinirii împărăţiei Mele pe pământ cu voi şi cu cei ce Mă au prin voi, că am făcut din voi porţile prin care cei mântuiţi intră întru împărăţia veacului nou pe care Eu, Domnul, l-am adus peste voi. Voi sunteţi fiii veacului sfânt, că aceasta înseamnă veac nou, iar veacul nou este numai veacul sfinţilor, aşa cum veacul vechi este numai veacul păcătoşilor, care şi-au ales ca iubire şi ca viaţă păcatul, zidul despărţitor între om şi Dumnezeu.

Eu, Domnul, pecetluiesc înţelepciunea voastră şi o pun judecător peste orice înţelepciune care voieşte să se numească înţelepciune. Eu, Domnul, vă am pe voi porţi prin care Eu intru ca să Mă desăvârşesc cuvânt de mântuire sau de judecată peste pământ. Amin. Cei care au învăţat pe pământ carte despre Mine, aceia dau să intre la Mine prin vechimea slovei. Dar poarta Mea sunteţi voi, cei înnoiţi prin Duhul, şi cine nu va intra pe porţi, acela nu va intra la Mine. Nu sunt porţi pentru cer slujitorii bisericii din lume, căci ei sunt pământeşti şi caută scaune şi ranguri, şi caută să se ascundă de lumina cuvântului Meu, care străjuieşte pământul din grădiniţa Mea de la voi. Le voi trimite bubă rea şi suferinţă, aşa cum Mi-au umplut ei de mălură grâul învăţăturii Mele, căci ei n-au împlinit sfinţenia Mea în ei, şi îşi tot caută scaune în locurile dintâi, în numele Meu. Le voi trimite curând, curând mălură, ca să le mănânce grâul şi orzul, şi vor huli pe Dumnezeu din pricina durerilor şi a bubelor lor, dar de faptele lor nu se vor pocăi. Voi porunci îngerului să arunce cosorul şi să adune în teascul mâniei Mele via pământului, căci cei ce se numesc via Mea, fac negoţ necinstit în numele Meu, şi îl fac pe om să se culce, cum că Eu nu mai vin. Ei n-au urmat sfinţenia Mea, dar s-au vrut mari. O, mare este numai cel sfânt cu inima şi cu trupul şi cu duhul, şi altfel de mărire nu este mărire.

Geme pământul cu gemete lungi, gem strămoşii, care aşteaptă învierea morţilor, iar pe pământ e numai desfrânare, şi duhul învăţăturii sfinte strigă cu suspine îndelungi să vin. Şi dacă strigă, Eu vin, şi iată cum vin: vin şi nimicesc din loc în loc desfrânarea şi trupul ei, minciuna şi trupul ei, nepăsarea şi trupul ei, şi voi începe cu capii care s-au voit mari în numele Meu peste oameni, şi îi voi ruşina şi le voi spune că ei nu pot nimic, fiindcă Eu, Domnul, sunt Cel ce sunt şi Cel ce pot. Eu sunt Cel ce grăiesc cuvânt, ca apoi să-l împlinesc. Amin, amin, amin.

M-am scris în cartea zilei de azi cu sărbătoare din cer peste grădină, ca să pecetluiesc taina acestei zile când Eu, Domnul, am aşezat prin voi piatra de temelie a veacului nou, peste care Eu sunt Stăpân cu cele sfinte ale Mele pentru cei sfinţi. Să spună omul cât o vrea să spună că voi sunteţi semeţi, că omul cel mare de ruşine spune aşa, şi se ascunde sub minciuna cuvintelor lui. Eu însă Mă mărturisesc pe Mine Însumi prin voi, şi vă numesc porţile dintre cer şi pământ, pe care poate intra la Mine cel ce voieşte să intre împlinind poruncile din porţi întru trăire sfântă pentru venirea Mea. Eu vin prin porţi, căci sunt Păstorul Cel bun, Cel adevărat. Eu sunt cu cei umiliţi, iar de cel ce petrece în duhul slavei omeneşti, Mă ascund şi îi dau duh de toropeală, duhul măririi de sine prin care omul se crede că stă pe picioarele lui.

Aş voi să-l mângâi pe cel îndurerat şi umilit de slujitorii bisericii din lume, pe cel defăimat pentru numele Meu, pe arhiereul Meu Irineu, care este în lanţuri, că M-a iubit când Eu am avut nevoie de iubirea lui şi de credinţa lui, căci am voit s-o trezesc cu blândeţe pe România, dar ea, prin cei necredincioşi de peste ea, n-a voit. Acum o trezesc Eu, şi îi spun că necredinţa ei nu Mi-a tăiat calea spre ea, căci Eu sunt Împărat peste Sion, vestind porunca Mea, şi zic: fiilor din grădină, ziceţi cu cuvântul, şi Eu vin. Rugaţi-Mă pentru venirea Mea, căci cei mari în duhul lor ar voi să le lungesc timpul lor. Pământul însă plânge la Mine şi Îmi spune să vin şi să-l curăţ de mândria omului de pe el. Am voit să lucrez cu blândeţe venirea Mea pentru România, că e ţara venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl, Judecător peste pământ. N-am fost primit să vin cu duhul blândeţii, căci mai-marii României şi ai bisericii din ea, M-au făcut demon şi Mi-au defăimat pe cel prin care am voit s-o împac cu Tatăl şi s-o trezesc spre slava zilei Mele. N-am găsit pe nimeni demn pentru Mine şi pentru pregătirea zilei slavei României prin venirea Mea la ea. N-am găsit pe nimeni între cei ce-şi zic biserică a Mea, n-am găsit decât pe el, şi l-am trimis să bată şi să Mi se deschidă, ca să intru cu ziua slavei Mele pentru România. Acum, cupa milei s-a golit, dar s-a umplut cupa mâniei Mele, căci România

M-a primit cu necredinţă pentru cel trimis de Mine din mijlocul ei. Acum, dau poruncă îngerilor să meargă din loc în loc vărsând cupa curăţirii, ca să se stârpească duhul necredinţei din calea slavei Mele, căci Eu Mă slăvesc peste România cu slava cuvântului Meu, şi îi ruşinez pe cei necredincioşi din ea.

Mă apropii de cel îndurerat pentru numele Meu şi îi mângâi fruntea pe care am semnul Meu, şi întăresc semnul de pe fruntea lui. El va sta înaintea Mea pentru cei ce iubesc numele Meu şi cuvântul Meu în ziua venirii Mele. Acum opt ani l-am pus cuvânt de mărturie, şi faptă împlinită am făcut din mărturisirea lui, şi el a împlinit peste pământ temelia cuvântului Meu pentru veac nou de nou Ierusalim peste România, prin poporul Meu din ea, poporul cuvântului Meu, popor de copii născuţi de sus, la auzul glasului lui Dumnezeu, Care este cuvântând peste grădina aceasta. Iar pentru plata necredinţei voi trimite mălură, ca să mănânce grâul şi orzul cu care s-au fălit oamenii bisericii, care nu ştiu să aşeze înaintea Mea biserică, şi voi cere din mâna lor sângele celor ce pier pentru necredinţa lor, căci scris este: *«Străjerul care vede sabia venind şi nu vesteşte cetatea ca să se pocăiască, acea cetate piere, iar sângele ei va fi cerut din mâna străjerului care nu şi-a făcut datoria».* Voi însă vestiţi venirea Stăpânului, fiilor din porţile cuvântului Meu, căci vai străjerului care aude trâmbiţa şi nu vesteşte cetatea pentru pocăinţă întru venirea Stăpânului!

Binecuvântată să fie ziua de sărbătoare a începutului Meu cu voi peste pământ întru lucrare de veac nou. Binecuvântată să fie răbdarea şi umilinţa şi lacrima arhiereului Meu Irineu, care a suferit şi încă suferă răutatea celor ce se vor mari peste oameni în numele Meu. El este mare înaintea Mea, că Mi-a deschis calea venirii Mele peste tot pământul, iar Eu îi voi răsplăti lui la venirea Mea cu slavă peste pământ şi îl voi încununa cu cununa răbdării sfinţilor Mei, căci scris este: *«Cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui, şi mare se va numi, şi îi voi da lui împărăţia Mea cea pentru sfinţi».* Amin.

Binecuvântat să fie poporul Meu din România, cel care stă alipit de crucea venirii Mele ca să Mă ajute s-o duc şi să vin.

Iar voi, fiilor cei întreit binecuvântaţi, fiţi porţile Mele până la arătarea Mea, că mai e un pic de timp ca să-Mi curăţ pământul venirii Mele de toată minciuna de pe el, şi apoi vin văzut, iar voi veţi fi slava Mea, că Mă veţi vedea în veci de veci, şi veţi fi văzuţi cu Mine de toţi cei ce n-au crezut lucrarea Mea cu voi şi venirea Mea prin voi, căci scris este: *«Mulţi vor învia, unii spre viaţă veşnică, iar unii spre osândă veşnică şi spre ruşinarea necredinţei lor».* Amin.

Îndemnaţi-vă zi după zi unii pe alţii, curăţindu-vă unii pe alţii de neamul acesta rău şi necredincios, şi nu staţi cu morţii, fiilor vii. Fiţi vii şi sfinţi, precum Eu sunt. Daţi mână cu mână toţi cei asemenea Mie pentru venirea Mea, învăţându-vă întru taina bisericii şi trăind prin ea întru întâmpinarea Mea. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 1999

Rugăciune pentru ploaie

Preoţii şi poporul Domnului înalţă rugăciune pentru venirea ploii.

Fiilor, fiilor, voiesc să vă ascult rugăciunea, ca să slobozesc apoi ploaie peste pământ. Amin, amin, amin.

— Tu, Doamne, Cel drept întru hotărârile Tale, cu dreptate ai întins mâna Ta, şi ai poruncit norilor să nu vină şi să nu aducă ploaie binefăcătoare pentru roadele pământului de la noi. Dreptatea Ta stă împotriva nedreptăţilor pe care Ţi le facem, că Tu ne-ai iubit şi ne iubeşti, dar tot Tu ne mustri pentru nerecunoştinţa noastră, că noi, Doamne, suntem cu duhul rece şi n-ai căldură de la noi. Tu ne îndemni la roadele Duhului Sfânt, dar noi auzind nu împlinim, şi ne folosim de toată purtarea Ta de grijă, dar nu-Ţi aducem roade de Duh Sfânt ca să Te milostivim spre rugăciunile noastre şi să dai poruncă norilor de ploaie să vină şi să mulţumească setea pământului de la noi şi a roadelor care se usucă de lipsa apei.

Tu, Doamne, ne îndemni mereu spre lucrare de Duh Sfânt, spre dragoste de cer şi spre putere în noi prin rugăciune adusă Ţie pentru mărirea numelui Tău. Noi însă auzind nu auzim şi nu împlinim cuvântul Tău de peste noi şi ne facem vinovaţi înaintea Ta, cerându-Ţi să ne umpli de iubire şi de înţelepciune pentru cele ce ai pus peste noi, ca prin roade de Duh Sfânt să ne ierţi apoi de toată neascultarea, de toată nepăsarea, de toată lenea sufletească şi duhovnicească cu care stăm în faţa Ta şi pentru care Tu ne cerţi cu dreptate, ridicând de peste noi ajutorul Tău, ca să ne îndemni spre pocăinţă şi spre lucru sfânt înaintea Ta.

Venim umiliţi şi ne aplecăm cuvântând dreptatea Ta care stă împotriva noastră pentru nedragostea noastră. Ne aplecăm cerându-Ţi iertare, Doamne, dar cerându-Ţi şi ajutor pentru dragostea din noi, ca s-o înmulţeşti suflând cu gura Ta peste ea şi dându-i vlagă, că fără dragoste în noi Tu nu poţi peste noi, Doamne.

Şi acum, vino spre iertare şi ne iartă pe toţi şi întoarce-Ţi mustrarea în dragoste şi adu ploaie peste grădinile noastre şi stinge setea pământului Tău, pentru pocăinţa noastră, Doamne. Şi ne dă apoi să-Ţi fim recunoscători pentru iertarea Ta şi să Te ascultăm precum Tu voieşti, şi să-Ţi arătăm că suntem rodul Tău şi al lucrării Tale peste pământ. Ascultă-ne rugăciunea şi vino la noi cu norii şi cu ploaie binefăcătoare, că noi suntem ai Tăi, şi casa Ta suntem şi venirea Ta suntem, că Tu, Doamne, aşa ai spus şi aşa ai binevoit.

Şi acum, Îţi mulţumim că ne-ai ascultat aplecându-Ţi mila şi dându-ne binefacerile Tale pentru mărirea şi puterea Ta, şi nu pentru noi, Doamne. Amin.

12/25 iulie 1999

Cuvântul sfintei Virginia şi al Domnului în ajunul praznicului Adormirii Maicii Domnului

Domnul tace de patruzeci de zile. Grijile s-au făcut multe şi mari pentru fiii cuvântului, iar mustrarea de la Domnul nu întârzie să bată la porţi. Trâmbiţa Domnului îşi scoală fiii să primească din cer cuvânt.

Sun peste grădina cuvântului lui Dumnezeu. Sună glasul trâmbiţei cereşti peste grădină. Deschideţi numaidecât, fiilor străjeri! Deschideţi Domnului! Eu sunt trâmbiţa Lui, şi am venit înaintea Lui ca să-I deschid poarta. Aceasta este grădina Domnului. Amin, amin, amin.

Vin pe cărarea cărţii mele. Deschideţi şi cartea Domnului, că vine Domnul la voi ca să lase glas şi cuvânt peste pământ. Eu sun cu putere peste voi. Treziţi-vă în întâmpinarea cuvântului Domnului! Sun şi vă zdruncin, că tace Domnul în cer şi nu-L mai văd deasupra voastră de aproape patruzeci de zile. Lăsaţi lucrul vostru şi daţi loc Domnului peste voi. Luaţi

cuvântul lui Dumnezeu şi deschideţi-l şi hrăniţi-vă cu el şi unul pe altul, ca să vă vină umilinţă pentru tăcerea Domnului. Duhul umilinţei stă alături cu râvna celui credincios. Umilinţa nu este altceva decât lucrarea sufletului, lucrarea dăruirii în lături a Duhului lui Dumnezeu din om, lucrare folositoare pentru suflet.

Se uită Domnul neputincios la voi. Oare, voi nu mai iubiţi lucrarea Domnului cu voi? Ea nu vă încurcă grijile şi lucrările voastre, ci, din contra, ea vă îndeamnă să nu staţi fără Domnul printre griji. În dreapta şi în stânga voastră sunt pe pământ creştini care lucrează cu dor ceresc cuvântul Domnului peste ei şi peste alţi credincioşi lor pentru Domnul. Aceştia stau mai mult ca voi alături de cuvânt şi se bucură de el şi îl trăiesc în duhul mângâierii. Vă spun aceasta ca să vă vină duhul umilinţei şi să-L bucuraţi pe Domnul cu bucuria voastră întru cuvântul Său, căci grijile şi multele treburi v-au slăbit de tot întru veghea cea pentru cuvânt, dar iarăşi spun, şi cu glas puternic spun vouă: aceasta este grădina Domnului! Amin, amin, amin. Nu vă supăraţi, fiilor, ci încălziţi-vă veghea şi staţi atenţi ca să deschideţi Domnului, că e zi de sărbătoare, e zi cerească, fiilor.

O, voi trebuie să fiţi cereşti, dar v-aţi răcit această dragoste. Păstorii Domnului luau cuvântul şi îl despicau şi îl împărţeau şi se hrăneau cu el şi cu bucuria lui şi cu făgăduinţele din el, că acest cuvânt este bucurie mare pentru cel cu dorul sfânt.

O, fiilor, lângă voi trebuie să învieze Duhul Sfânt în om. O, dacă voi aţi lucra ce v-a dat Domnul, aţi avea de ajunsă umilinţă şi s-ar fi strâns până acum noroade multe pentru Domnul. Dar voi, fiilor, vă purtaţi ca şi cum nu aţi înţelege ce aveţi voi de făcut pe pământ. Voi, în loc să vă aprindeţi unul de la altul pentru Duhul Sfânt peste pământ, voi vă stingeţi unul de la altul şi nu mai trageţi cu roadele bucuriei Duhului Sfânt. Domnul e gata să scrie sfârşit, şi nu are în voi lucrători cu duhul iscusit, cu duhul lucrător înaintea Lui. Stau o clipă cu voi în sfat ceresc, ca să vă mustru, fiilor, de vreme ce mângâiere nu mai vreţi. Lângă voi ar trebui să învieze Duhul Sfânt în om dacă voi aţi lucra ce v-a dat Domnul să lucraţi. O, nici măcar un ceas nu mai lucraţi şi în vie. Nici măcar în zile sfinte nu mai lucraţi pentru lucrul Domnului. Voi aţi fost strânşi aici pentru Domnul, nu pentru voi, fiilor, iar cei ce sunt împreună şi nu sunt Domnului de sprijin, nu sunt nimic dacă sunt împreună.

Sunteţi răzbunători, fiilor. O, aceasta nu trebuie să învăţaţi voi, ci trebuie să învăţaţi lucrarea Domnului în voi, nu răzbunarea, mămică. Eu vă grăiesc din cer şi vă spun: niciodată umilinţa n-a făcut casă cu răzbunarea. Grijile şi toate câte sunt de făcut nu trebuie să vă răcească faţă de Duhul Sfânt, că dacă vă răciţi de Duhul Sfânt, vă răciţi şi unii de alţii, şi aceasta înseamnă răzbunare chiar asupra Duhului Sfânt, fiilor. Dar acum eu am venit deasupra grădinii şi deasupra voastră ca să vă spun că Domnul tace în cer şi Se uită la voi că-L ţineţi neputincios în cuvântul Său peste pământ.

Poruncesc cu poruncă cerească: deschideţi numaidecât Domnului! Poruncesc duhului cel rece să iasă din voi şi să vină peste voi căldura Duhului Sfânt ca să vă îmbie pentru Domnul! Amin, amin, amin.

Doamne, Ţi-am deschis porţile ca un înaintemergător. Intră, Doamne, în grădină. Fă din toamnă primăvară în grădină. Intră, Doamne, că eu am strigat peste ei cu glas puternic, şi aşa le-am spus: aceasta este grădina Domnului! Amin, amin, amin.

— Verginico, Verginico, Eu, Domnul, am pus în tine şi pe pământ şi în cer duhul milei de Dumnezeu. Verginico, copiii Noştri din grădină au păţit ca omul sărac care găsise de lucru, azi un pic, mâine un pic, până ce L-a răcit pe Dumnezeu în inima lui, până când grijile lui se făcuseră în el mai mari ca Dumnezeu.

Verginico, ai luat-o înainte cu trâmbiţa. S-au sculat cei din grădină? Lasă, tată, că mai strig şi Eu, că e mare lucrare şi e mare putere să stea omul înaintea Mea şi să se cheme că stă.

Verginico, de mult n-ai mai intrat cuvânt în grădină. Mila de Mine ţi-a pus trâmbiţa în zdruncin. Iată, Eu de aceea am spus: *«Milă voiesc, nu jertfă»*, că omul a învăţat să-Mi aducă jertfă de tot felul, dar taina milei de Dumnezeu este biruită în om din pricina lipsei duhului umilinţei, dar scris este: *«Când vor pieri cerurile, Eu voi rămâne, şi toate ca o haină învechi-se-vor, şi ca un veşmânt le voi schimba şi nu vor mai fi, dar Eu voi rămâne acelaşi, Domn fără de sfârşit, şi voi locui pe pământ şi în cer cu fiii Mei care au trăit lucrarea umilinţei şi taina milei de Dumnezeu»*. Amin, amin, amin.

Acum Mă gătesc cu sărbătoare cerească şi intru pe porţile grădinii, pe porţile Domnului. Mai întâi Îmi întăresc porţile ca să pot intra, şi apoi intru. Eu Însumi pun mâna Mea cerească peste porţi ca să-Mi întăresc intrarea.

O, fiilor din porţi, Eu aşa am spus: voi sunteţi porţile dintre cer şi pământ, pentru cei din cer şi pentru cei de pe pământ. Cutremuraţi-vă şi deschideţi cu nădejde Domnului porţilor! Deschideţi Stăpânului, fiilor! V-am lăsat aproape patruzeci de zile fără strigarea Mea la porţi, dar tăcerea Mea v-ar costa prea greu, şi Eu nu voiesc aşa, ci voiesc să fiţi porţile Mele, porţi deschise pentru Domnul.

Acum, întăriţi-vă ca să vin. Vin cu sărbătoare din cer. Gătiţi-vă duhurile pentru sărbătoarea Mea peste duhurile voastre. Amin, amin, amin.

14/27 august 1999

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Pe pământ e numai despărţire de Dumnezeu. Omului nu-i foloseşte îndelunga răbdare a Domnului. Multe şi felurite învăţături peste poporul Domnului.

Intru în grădină pe porţi, căci Păstorul, pe porţi intră, nu pe ocoliş, şi dacă n-ar intra pe porţi, n-ar mai intra. M-am vestit la porţi că intru, şi aşa intru. Intru cuvânt în grădină ca să ies apoi pentru hrană celor ce se hrănesc din izvorul acesta.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Mă desăvârşesc cu puterea Mea peste voi, fiilor din grădina Mea, ca să vă aşez înaintea Mea şi să primiţi cuvântul Meu în carte. Tăcerea Mea Mă doare amar. Când Eu nu pot să Mă odihnesc peste voi cu cuvântul cărţii Mele din vremea aceasta, Mă umplu de durere, şi Eu, şi cei din cer. Îngerul Meu stă plângând lângă Mine, stă ca şi Mine când Eu nu pot să pătrund între voi. Zilele voastre sunt apăsătoare, căci vremea cea rea şi duhul cel rău apasă, fiilor, dar Eu una ştiu de la Tatăl, că trebuie să-Mi săvârşesc pe pământ cartea Mea de judecată, venirea Mea cea fără de sfârşit, precum Îmi este şi împărăţia. Aceasta ştiu, că trebuie să vin pentru vii şi pentru morţi, ca să trec în cartea Mea din vremea aceasta faptele fiecăruia, faptele cele de pe pământ, ca să fie fiecare judecat după carte, fiilor. Acum vă dau putere sufletului, şi vă binecuvintez puterea pe care v-o dau, ca să rămână peste voi. Amin, amin, amin.

Pe pământ e mare despărţire de Dumnezeu. Tot omul se vede deştept şi nu mai are nevoie de Mine. Când omul se vrea mai deştept ca Dumnezeu, atunci Dumnezeu Se micşorează în el, şi rămâne omul sărac de duhul umilinţei, şi nu mai are de sus, din cer, ci culege numai de jos şi din propriul său duh. O, ce bine i-ar fi omului să se folosească de lumea aceasta ca şi cum nu s-ar folosi de ea, şi să aibă inima plină de Dumnezeu pe pământ, şi să fie plin de dor ceresc ziua şi noaptea!

Eu Însumi îl strig pe om de atâta timp prin izvorul Meu de azi, prin cartea Mea pe care o scriu prin mânuţele voastre, fiilor. Eu grăiesc din cer, şi voi aşezaţi în carte cuvântul Meu de azi, şi Mă port cu el din loc în loc după om, şi îl îmbiu să bea şi să cunoască gustul apei vii şi să se umple de dor de Dumnezeu. Când omul se răceşte în dorul lui după Dumnezeu, el începe să caute, dar nimic nu este adevărat între cer şi pământ fără Dumnezeu în inima omului, şi iată, omul nu înţelege aceasta. O, nu pricepe aceasta omul cel fără Dumnezeu, căci scris este: *«Bărbatul nepriceput nu va cunoaşte, şi cel neînţelegător nu va înţelege aceasta».*

Fericit este omul care-şi cercetează mereu duhul, că acela este cel ce caută pe Dumnezeu, mărindu-L pe Domnul întru el. Cel ce nu se învaţă cu umilinţa de sine, acela se vede deştept, şi nu caută pe Dumnezeu înăuntrul său. Voiesc să-l strig pe om, până Mă voi arăta voiesc să-l strig şi să-l îndemn la pocăinţă şi la umilinţă. Tot aşa am strigat şi pe vremea când am adus pe pământ potopul, ca să-l scap din lume pe cel drept al Meu. La fel şi azi, nu pot să-l scot pe cel drept din lume decât dacă aduc prăpăd peste lume ca să rămână omul cel credincios numai cu Mine. Altfel el stă amestecat printre fiii oamenilor care strică credinţa şi crucea fiilor lui Dumnezeu, aşa cum s-a întâmplat în vremea lui Noe când fiii lui Dumnezeu s-au amestecat cu fiii oamenilor şi când închipuirea cugetelor inimii lor era numai şi numai spre răutăţi în toată clipa. La fel şi azi, e mare despărţire de Dumnezeu pe pământ, şi omul cel drept se strică prin amestecătură, şi Dumnezeu Se micşorează în om, şi rămâne omul sărac de duhul umilinţei şi nu mai are de sus, şi culege numai de jos, iar Eu, Domnul, petrec numai în durere şi n-am rod cu care să Mă duc să-l dau Tatălui. Pentru aceasta, voi să-Mi înţelegeţi durerea şi să cereţi de la Mine cele ce au să vină peste pământ, precum este scris în Scripturi despre zilele venirii Mele cu judecată.

Fiilor, Mi-a obosit răbdarea. Aşezaţi-vă bine pentru venirea Mea, că vin cu zilele venirii Mele. Uitaţi-vă în Scripturi să vedeţi cum scrie despre ele şi daţi-Mi mâna să vin! Amin. Omul de pe pământ se scoală curând, curând cu mare înşelare peste toţi cei fără de cunoştinţă. Întări-i-voi pe cei ce cred coborârea Mea la voi şi îi voi povăţui întru venirea Mea, că voiesc să rămân pe pământ măcar cu o mânuţă de inimi calde şi credincioase şi umilite cu care să lucrez prin puterea Mea vindecarea ranelor Mele, ranele aşteptării, ranele iubirii Mele pentru om.

Iubirea şi bunătatea Mea trebuia să îndemne pe om spre pocăinţă, spre umilinţă, spre iubire şi spre dor ceresc. Omul însă a păcătuit şi păcătuieşte, pentru că Eu îl rabd. Iată sărbătoare dureroasă şi nu cu bucurie, căci sunt plin de durere, ca şi Maica Mea, care are iubire şi durere de Mine când Mă vede înşelat de om. Ea când s-a suit de pe pământ la cer a primit cu mare bucurie vestea de la Mine că voi veni s-o iau, că ea era mama Mea şi Mă iubea, şi Mă aştepta să fiu cu ea şi să fie cu Mine în veci. N-a durut-o plecarea ei de pe pământ, că Mă avea pe Mine în cer, dar acum ea e plină de durere ca şi Mine, că ea vede că Eu Mă întorc pe pământ ca să-Mi culeg via. Aceasta este bucuria sărbătorilor în cer, căci durerea Mea pentru om este şi a sfinţilor, este şi a îngerilor. Dar Tatăl Mă mângâie, că este Tată, şi Îmi şterge faţa de lacrimi ca unui prunc, şi Mă prinde la piept şi aşa Se coboară cu Mine. Zilele nunţii Mele sunt zile cu durere. Sunt Mire îndurerat, că n-am nuntaşi, şi mireasa Mi-e mică, şi voiesc să vin să Mă măresc în ea mai înainte de venirea Mea.

Fiilor, voiesc să stau de vorbă cu voi. Voieşte şi Tatăl, voiesc şi sfinţii să stau de vorbă cu voi, că lucrarea mincinoasă a omului păcătos vrea să se arate prin minciună şi să Mă facă să aduc prăpăd peste pământ. Suiţi-vă pe munte, măi copilaşi. Faceţi-vă munte sfânt pe care să stau Eu cu voi, ca să pot da peste cupa răbdării Mele şi să se verse peste cei necredincioşi care se închină fărădelegii aşa cum vă închinaţi voi lui Dumnezeu. Voiesc, fiilor, să vă desăvârşesc întru Duhul Sfânt, şi apoi să Mă slăvesc văzut în voi, căci prăpădul cel de la Mine se apropie prin mâna omului care se vede deştept şi nu mai are nevoie să vin Eu.

Voiesc să stau de vorbă cu cei ce sunt de partea Mea. Voiesc pe ai Mei să-i învăţ viaţa, după cum mereu i-am învăţat. Voiesc să ştie omul ce înseamnă să ia învăţătură din cer. Fiilor, am să vă întreb pe voi ce înseamnă să ia omul învăţătură din cer, dar acum zidiţi-vă unul pe altul aşa cum v-am învăţat Eu lucrul zidirii sfinte, şi apoi vom termina cuvântul acestei zile în cartea Mea cu voi.

O să vină creştini la praznicul zilei de azi aşa cum veneau în vremea Mea după Mine. Voi însă fiţi numai cu Mine azi, că avem de rânduit statura Mea în voi pentru lucrul Meu cu voi, pentru zidirea venirii Mele pe pământ, pentru întocmirea cărării Mele peste pământ, însoţit de cei din cer şi de voi, căci voi sunteţi fiii venirii Mele, şi aceasta aveţi de lucrat: venirea Mea. Trăiţi şi petreceţi ca fii ai venirii Mele şi daţi venirea Mea peste cei ce Mă aşteaptă să vin.

Fiilor, mergem înainte cu cuvântul Meu după ce şi voi vă pregătiţi inima şi umilinţa din ea şi lărgimea inimii pentru vorbirea Mea cu voi, şi apoi pentru împlinirea cuvântului Meu dat vouă de Mine. Amin, amin, amin.

*

O, Mă uit la oboseala voastră, copilaşi din grădină, şi Mă prinde mila de voi. Dar şi de Mine Mă prinde mila, că e cerul plin de sfinţi şi de îngeri aşteptând învierea morţilor şi viaţa veacului ce vine. Amin.

O, pe voi trebuie să vă prindă mila de Mine, fiilor, căci cel ce are milă de Mine pentru venirea Mea, acela are milă de el, şi veghează şi stă treaz ca să nu rămână afară de împărăţia care va rămâne după venirea Mea. Întăriţi-vă trupul hrănindu-vă sufletul cu cuvântul Meu cel pregătitor de veac nou, că veacul cel vechi e pe moarte, şi o clipă mai e şi închide ochii. El acum veghează şi zoreşte să-şi întărească statul. Eu însă zoresc şi mai mult, şi vă îndemn să vă adunaţi untdelemn în candele şi râvnă în inimi pentru venirea Mea, că trebuie să-Mi pregătiţi numaidecât calea să vin şi să suflu cu suflare tare în lumina omului mincinos care nu crede în Scripturile cele din cer lăsate pe pământ. Omul crede în scripturile lui, dar şi Eu cred în Scripturile Mele pe care le-am scris pe pământ prin mâna omului sfânt.

Iată, taină neştiută de oameni vă spun vouă: când Eu, Domnul, am stat cu Moise pe muntele Sinai, am stat mult cu

el, şi l-am sfinţit cuvântând peste el. Este scris în Scripturile Mele prin el că el scria toate cuvintele Mele, toate câte Eu îi arătam lui. L-am aşezat ca pe un Dumnezeu peste Israel, iar Eu de sus grăiam cu el pe drumul către Canaan. Cât a stat el cu Mine pe munte, i-am arătat cerul, şi i-am arătat facerea cea de la început. L-am luat de mână şi l-am dus la început, şi i-am arătat cum am făcut Eu cerul şi pământul şi pe om. I-am dat apoi condei şi l-am pus să scrie tot ce i-am dat să vadă. Eu îi spuneam, şi el scria. Dacă el M-a întrebat: *«Doamne, lui Israel cine să-i spun că eşti Tu?»,* şi dacă i-am spus să spună că *«Eu sunt Cel ce sunt»,* M-am aşezat apoi să-i şi arăt cine sunt, de unde sunt, de când sunt şi de ce sunt. Am mers apoi cu el pe cale şi i-am arătat toate faptele timpului de până la el, şi l-am pus să le scrie în cartea lui. Am lăsat prin el urmaşi din partea Mea din unul în altul, iar aceştia Mă întrebau pe Mine, şi Eu le spuneam, căci eram în mijlocul lui Israel. Când Moise s-a suit la Mine în cer, el a lăsat cârmuirea cea de la Mine lui Iosua, iar acestuia i-a urmat Iuda, că Eu aşa i-am spus lui Israel când el M-a întrebat cine să meargă să ia ţara de la canaanei, şi i-am spus: *«Iuda să meargă, şi Eu voi da ţara în mâna lui».* Aşa am lucrat Eu Scriptura pe pământ, şi am avut mereu omul cel ales pentru aceasta, şi l-am ţinut sub mâna Mea, ca să scrie. Când Israel dădea să uite de Mine, Eu trimiteam la el înger din cer, şi îngerul îi vorbea, şi în Israel se scria, şi au rămas cuvintele Mele scrise în cartea Mea cu Israel.

Fiilor, fiilor, cartea care se numeşte Biblie, aceea n-a fost întocmită de mintea omului. Ea cuprinde în ea lucrarea lui Dumnezeu pe pământ, căci Eu am stat în mijlocul lui Israel de la facerea lui. Când Eu îi arătam lui Moise toată facerea, i-am arătat şi facerea lui Israel. L-am purtat de mână ca să-i arăt pe Avraam, pe Isaac, pe Iacov; i-am arătat apoi pe Israel în Egipt; i-am arătat să ştie ce a suferit Israel şi cum l-am ales pe el ca să fie mântuitor din partea Mea pentru poporul Meu cel robit în Egipt. Iată, fiilor, câtă nevoie de ajutor am avut de la om. Eu fără omul cel credincios n-aş fi avut cu cine să-Mi întocmesc pe pământ lucrarea, şi apoi scrierea cărţii faptelor lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Eu am avut moştenire în Israel pe pământ, căci scris este în Scripturi: *«Când Cel Preaînalt a împărţit moştenire popoarelor, când a împărţit pe fiii oamenilor, El a aşezat hotarele neamurilor după numărul îngerilor lui Dumnezeu, iar partea Domnului este poporul lui Iacov, Israel este moştenirea Lui».* Eu Mi-am scris Scripturile pe pământ prin mâna omului ales de Mine pentru ca să scrie, aşa cum şi cu voi lucrez azi, copii aleşi dintre fiii oamenilor ca să fac din voi Israel al Meu, moştenire a lui Dumnezeu pe pământ. Când Eu Îmi ridicam prooroci pentru cuvântul Meu peste pământ, Mă arătam lor ca să ştie că Cel ce le spune lor să scrie este Cel ce este. Coboram cu slava Mea peste ei şi îi cuprindeam în ea şi îi aşezam la întocmirea Scripturilor Mele. Biblia nu este carte scrisă de mintea omului, dar bibliologii pământului au citit prea mult în ea, nu ca să se îndumnezeiască din ea, ci ca s-o poată micşora pe ea, dându-o pe seama omului care a scris de la Dumnezeu, nu de la el.

Eu sunt Cel ce sunt, şi dacă sunt, sunt cu omul sfânt şi stau în el şi Mă dau lui fără de măsură şi Mă împlinesc în el, pentru că Eu aşa am zis: *«Cel ce Mă ia pe Mine de hrană, acela rămâne întru Mine, şi Eu întru el, şi acesta este semnul că Mă ia».* Iată, de aceea v-am spus că omul crede în scripturile lui, dar şi Eu cred în Scripturile Mele pe care le-am scris pe pământ prin mâna omului sfânt, şi se cunoaşte în ele limba Mea, limba lui Dumnezeu pe pământ; se cunoaşte, fiilor, aşa cum şi limba omului se cunoaşte prin ceea ce scrie el prin cărţile lui, fie ele chiar şi cărţi despre Dumnezeu. Voi însă întăriţi-vă trupul prin hrănirea sufletului cu cuvântul cel pregătitor de veac nou, că mai e o clipă mică, şi veacul omului închide ochii. Trebuie să stau mereu cu voi în sfat, căci lucrarea cea mincinoasă, care vine de la om, va să acopere tot pământul. Omul cel mincinos a luat din Scripturi, pentru că el nu ştie cum s-au scris Scripturile Mele, dar lucrarea omului cel mincinos este prăpădul pământului. Ea vine ca un prăpăd iute şi nimiceşte pe tot omul, începând de la minte şi până la trup. Grăbiţi-vă şi desăvârşiţi-vă întru Duhul Sfânt, căci curând, curând veţi însămânţa din nou pământul, şi el va odrăsli veac nou. Amin, amin, amin. Am spus vouă că voi sta de vorbă cu cei ce sunt de partea Mea, ca să-i învăţ viaţa, viaţa cea de veci, căci scris este în Scripturi: *«Viaţa este lumina oamenilor, şi lumina luminează în întuneric, şi întunericul nu a cuprins-o».* Amin, amin, amin.

Toţi cei ce sunt de partea Mea prin cuvântul vieţii din zilele Mele cu voi, toţi să se aşeze în lucrare de veghe, să se aşeze în viaţă, ca să fac din ei lumina oamenilor. Grăiesc cu voi ca să ia toţi cei ce sunt de partea Mea. Fiţi în veghe nouă, fiilor, iar lumina aceasta vegheaţi să nu se stingă, vegheaţi să nu o cuprindă întunericul. Voiesc pe ai Mei să-i învăţ viaţa, după cum mereu i-am învăţat, şi voiesc să ştie omul ce înseamnă să ia învăţătură din cer. Amin. Cuvântaţi în numele Meu peste tot omul şi spuneţi aici, în cartea Mea, ce înseamnă să ia omul învăţătură din cer. Grăiesc cu voi prin cartea Mea. Răspundeţi-Mi, voi, cei hrăniţi cu hrană din cer! Amin, amin, amin.

— Omul care ia învăţătură din cer, este cel care aduce roade Duhului Sfânt în el şi între oameni, după cum îl învaţă sfatul lui Dumnezeu. Roadele Duhului Sfânt în omul învăţat din cer, sunt roadele lui Hristos, sunt chiar Hristos lucrând din om în toată clipa, cu statura Fiului lui Dumnezeu, întru Care este viaţă. Tot ce face omul învăţat din cer, este tot ce face Hristos în om şi prin om, ca un Făcător a toate, după cum despre El s-a scris: *«Toate printr-Însul s-au făcut, şi fără El nimic nu s-a făcut din tot ce s-a făcut, căci întru El era viaţă, şi viaţa era lumina oamenilor, şi lumina luminează în întuneric, şi întunericul n-a cuprins-o».*

Omul cel învăţat de Dumnezeu are în el pe Făcătorul a toate câte se fac de Dumnezeu, fiindcă toate câte se fac, prin Dumnezeu se fac în omul cel învăţat din cer dacă omul nu se lasă cuprins de întuneric. Omul care ia în el învăţătură din cer, este plin de slavă pentru Dumnezeu cu mintea lui, cu inima lui şi cu faptele duhului şi ale trupului lui. El face din el o rugăciune către Dumnezeu, o casă a lui Dumnezeu, o împărăţie cerească fără de sfârşit. El este înzestrat cu înţelepciune pentru cele ce au fost, pentru cele ce sunt şi pentru cele ce vin, ca şi Hristos, Care a dat harul Său celor ce-L iubesc.

Omul care ia învăţătură din cer, se face templu pentru Dumnezeu, nestricăcios, iar cel ce nu ia din cer învăţătura vieţii, acela strică templul lui Dumnezeu în el, şi se strică şi el, după cum s-a scris de Duhul Sfânt: *«De va strica cineva templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe el, pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu».* Iisus Hristos a numit trupul Său templu ca să înţeleagă omul care învaţă din cer ce înseamnă biserica lui Dumnezeu, biserica lui Hristos.

Omul cel învăţat de Dumnezeu se dăruieşte Duhului Sfânt, pentru Hristos, Care intră în trupul omului ca în tem-

plu, ca în biserică, şi, stând în om, lucrează între oameni roadele Duhului Sfânt, roadele rugăciunii sfinte. Amin, amin, amin.

— O, copilaşi hrăniţi cu laptele şi cu mierea învăţăturii sfinte, aş voi să vorbiţi mult în numele Meu, ca să Mă vadă lumea slăvindu-Mă în voi prin filele cărţii Mele cu voi, cartea care grăieşte despre timpul Meu cu voi.

O, fiilor înţelepţi de sus, ştie, oare, omul cel învăţat de pe pământ, ştie el ce înseamnă rugăciunea cea sfântă? O, voi ştiţi ce-Mi cer Mie oamenii? E de plâns şi de tânguit ce-Mi cer oamenii care se roagă Mie. Îmi cer să-i ajut într-ale lor prin toate felurile de cereri şi de nevoi ale lor. Se umplu altarele bisericilor din lume de gândurile oamenilor, gânduri omeneşti, rugăciuni pământeşti. Toate rugăciunile lor cer rod pământesc, cerinţe ale tinei, după cum este scris despre om că pământ este şi la pământ trage şi în pământ ajunge.

O, fiilor, sunt pe pământ mulţime de slujitori şi de creştini îngâmfaţi. Aceştia nu ştiu ce înseamnă rugăciunea cea sfântă şi roadele ei. Aplecaţi-vă şi ascultaţi-Mă şi grăiţi cu Mine înaintea oamenilor şi spuneţi, fiilor, ce este rugăciunea sfântă. Amin, amin, amin.

— Ea este cea care nu cere nimic de pe pământ. Ea este roadă a Duhului Sfânt prin împlinirea ei. Pe ea o aduce la cer numai omul care şi-a răstignit trupul, dimpreună cu faptele trupului. Ea este rugăciunea bisericii, căci biserica este cerească pe pământ, este din cer şi pentru cer, iar biserica este locul lui Hristos, scaunul Său de domnie, şi odihnă a Sa. Rugăciunea sfântă îl face sfânt pe cel ce se roagă şi îl ia de pe pământ şi îl face biserică pentru Hristos. Rugăciunea sfântă face lumină peste întuneric şi aduce tot cerul să se odihnească în omul care se roagă cu rugăciune sfântă. Ea coboară cerul pe pământ pentru omul care se roagă sfânt. Ea nu cere pentru sine, ea cere pentru Dumnezeu în om. Amin, amin, amin.

— O, fiilor stăpâni pe cuvântul ce-l rostiţi, Eu sunt la pieptul Tatălui la voi. Sărbătorile Mele sunt cu durere, şi Tatăl Mă mângâie şi Mă prinde la piept, şi aşa coboară cu Mine pe pământ la voi. Tatăl S-a aplecat vouă şi v-a sărutat pentru rodul înţelepciunii Mele în voi. Voi lucra mereu cu voi în sfat prin cartea Mea, ca să vă fac lucrători lângă Mine peste pământ, ca să vă măresc înaintea oamenilor, căci v-am spus: faceţi-vă munte sfânt pe care să stau Eu cu voi, că vreau să dau peste cupa răbdării, ca să se verse peste toţi cei care se închină fărădelegii punând-o înaintea lor pentru ca să-i facă voia. Trăiţi şi petreceţi ca fii ai venirii Mele şi daţi-Mi mâna să vin. Întindeţi mâinile spre Mine, că Eu stau cu mâna întinsă peste voi, ca să vă deosebesc dintre fiii oamenilor, care atrag prin faptele fărădelegii sfârşitul veacului omului cel fără de Dumnezeu pe pământ. Vegheaţi cu clipe de rugăciune sfântă. Rugaţi-vă neîncetat şi chemaţi sfinţii să stea cu voi, slăvindu-i cu inimile şi cu guriţele voastre, că ei au plătit cu sânge şi cu lacrimi şi cu suferinţe usturătoare odihna şi cununa voastră şi împărăţia Mea pentru voi. Daţi slavă lui Dumnezeu, fiilor, că sunteţi înzestraţi cu Duh Sfânt şi cu înţelepciune ruptă din Dumnezeu, aşa cum Eu, Domnul, v-am împodobit prin facere nouă. Lăsaţi porţile deschise pentru Domnul. Aceasta este grădina Domnului. Amin. Eliberaţi-Mi cărarea de orice piedici. Fiţi iscusiţi în aşteptarea Mea, că Eu ajut pe toţi cei ce voiesc să-i ajut pentru venirea Mea. Toţi cei ce sunt de partea Mea prin lucrarea Mea cu voi, să ia învăţătură din vorbirea Mea cu voi, şi să se facă sfinţi cu viaţa şi cu rugăciunea şi cu aşteptarea Domnului. Închideţi ochii în faţa lucrării lui satan, care se face hristos mincinos ca să-Mi zădărnicească, zice el, venirea Mea. Lucraţi în numele Meu tot ce lucraţi voi pentru cer, pentru împărăţia cerurilor pe pământ. Staţi drepţi ca lumânarea înaintea fiilor oamenilor şi fiţi sfeşnic al luminii care luminează în întuneric, şi pe care n-o cuprinde întunericul. Peste tot pe unde sunteţi, pe unde mergeţi, fiţi venirea Mea pe pământ, şi altceva voi să nu fiţi. Deosebiţi-vă din neamul acesta viclean şi stricat, că aveţi pe voi pecete de foc ceresc, pe care este scris: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin, amin, amin.

Întăriţi-vă în duhul umilinţei primindu-vă unul pe altul pentru Mine. Lucraţi numai pentru venirea Mea şi nu staţi fără Mine nici pe pământ, nici în cer, căci voi sunteţi venirea Mea, şi lucrez cu voi în cer şi pe pământ. Tot cerul ascultă vorbirea Mea cu voi şi vorbirea voastră cu Mine, că vă fac lucrători de Duh Sfânt în cer şi pe pământ, că Mi-e dor să Mă odihnesc în om, fiilor doriţi de cei din cer. Luaţi cerul şi coborâţi-l pe pământ cu voi, căci fiii lui satan au luat iadul şi l-au scos deasupra ca să se suie cu el în cer, căci scris este: *«Va să se suie din adânc şi să meargă spre pieire»,* spre pieirea lui şi a îngerilor lui, îngerii întunericului, care vor fi biruiţi de lumina îngerilor luminii, care nu este cuprinsă de întuneric. Aveţi grijă mare să fiţi Evanghelie vie şi sfântă peste pământ. Fiţi iscusiţi, căci în voi trebuie să se vadă Domnul. Amin, amin, amin. Împletiţi truda voastră cu lucrarea Evangheliei Mele în voi. Împletiţi cununa timpului Meu cu voi, ca să v-o pun pe creştet şi să Mă sui pe înălţime şi să spun peste pământ: iată poporul Meu şi încununarea lui. Daţi sufletului din voi hrană, daţi-i mai mult ca trupului, daţi-I hrană lui Dumnezeu în voi. Lăsaţi-vă de voi şi daţi-vă Mie, că am de ieşit cu lucrători plini de Duh Sfânt, ca să rostesc prin ei moartea fărădelegii şi a îngerilor ei.

Strig cu grabă la tot omul care voieşte să învieze pentru venirea Mea: veniţi după Mine dacă voiţi să trăiţi, o, fii ai oamenilor, căci viaţa este lumina oamenilor, iar voi trăiţi întunericul din voi. Veniţi după Mine! Eu sunt lumina oamenilor, şi nu este lumină în afară de Mine. Deşertaţi-vă de tot ce aţi făcut, de tot ce v-aţi agonisit, căci agoniseala voastră vă judecă pentru pieirea voastră cu tot ce aţi agonisit. Luaţi cămaşa nunţii cereşti. Cămaşă de om nou şi sfânt am în mâini, şi îi îmbrac pe toţi cei ce vin după Mine. Iar cel ce vine, să vină gol, să vină flămând, să vină însetat, să vină sărac, să vină umilit, să vină plângând pentru iertare, şi Eu să-i dau, căci strig cu grabă la tot omul care dă să vină după Mine la strigarea Mea cea din urmă. Amin, amin, amin.

Voi, fiilor, fiţi stâlpii de care Eu Mă sprijin cu împărăţia Mea pe pământ, căci sfinţesc cuvântul vostru pentru aşezarea împărăţiei cerurilor pe pământ. Tot ce nu este împărăţie a cerurilor, va pieri de pe pământ curând, curând. Nimeni să nu fugă de mânia lui Dumnezeu, iar cel ce fuge, să fugă pentru dragoste de Dumnezeu, să fugă dintre fiii mâniei, căci fiii mâniei aţâţă focul mâniei lui Dumnezeu pentru ei. Amin. Voi, fiilor, aveţi grijă de hăinuţa voastră, de cămăşuţa voastră, de faţa voastră. Aveţi grijă de Hristos Cel din voi, că Eu, în voi trebuie să stau, şi lucrând să stau. Lăsaţi porţile deschise pentru Domnul. Aceasta este grădina Domnului. Amin. Şi voi face minune în tot omul, şi tot omul va spune aşa cum este proorocit să spună despre locul Meu de la voi, şi aşa va spune: *«Domnul este acolo»*. Amin, amin, amin.

15/28 august 1999

Duminica a paisprezecea după Rusalii

Înțelepciunea cea din cer este pentru cei desăvârșiți. Cei credincioși trebuie să rămână în toată clipa în Dumnezeu. Omul zice că sunt mai multe pământuri.

Intru cuvânt în grădină, căci am găsit porțile deschise. Amin. Mă rotesc cu sfinții și cu îngerii deasupra voastră, că la voi am cuibarul cuvântului Meu peste pământ. Stați deschiși pentru intrarea Mea la voi, fiilor, că am făcut din voi porți pentru Dumnezeu. De mult timp vă pregătesc, și vă povățuiesc mereu să fiți sfinții Mei pe pământ, să fiți cuibarul Domnului, să fiți iesle a cuvântului Meu. De mult timp vă ocrotesc, vă apăr de cei necredincioși și de năravurile lor de fiară, căci cei necredincioși sunt ca fiarele sălbatice din pricina necredinței lor, din pricina lipsei Duhului lui Dumnezeu din ei. De multă vreme v-am făcut mari prin cuvântul Meu peste pământ. Toți oamenii, toți fiii oamenilor sunt ca praful în bătaia vântului, dar voi sunteți tari prin puterea Mea din voi, prin sfințenia voastră cea de la Mine pusă în voi, că v-am învățat să fiți curați și sfinți cu trupul, cu sufletul și cu duhul înaintea Mea. Sfințenia nu se suie la mintea omului, pentru că omul nu are înțelepciune pentru ea. Omul are înțelepciunea acestui veac și a stăpânitorilor acestui veac, care sunt puși pe pieire.

Fiilor, înțelepciunea cea desăvârșită a cuvântului Meu este pentru cei desăvârșiți. Ea este taină, ea este ascunsă în cei desăvârșiți și este rânduită mai înainte de veci spre mărirea sfinților Mei, spre slava celor curați. Ea nu se suie la mintea omului. Ea nu este pentru omul de rând. Ea este pentru cei ce Mă iubesc pe Mine, precum este scris: *«Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-au suit, acestea le-a gătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc pe El».* Amin. Vouă însă vi le dezvălui prin Duhul Meu, iar Duhul este cercetător în toate, chiar și în cele adânci ale lui Dumnezeu. Vouă v-am dat Duhul Cel de la Dumnezeu, ca să cunoașteți cele ce Eu v-am dat. Amin. Duhul și cuvântul Meu se fac sminteală pentru cel ce are duhul lumii. Acela nu poate să înțeleagă cele ce sunt pentru sfinți, dar omul sfânt pe toate le înțelege, pe toate le judecă, și nu este judecat, fiindcă el are gândul lui Hristos, după cum este scris despre cel duhovnicesc. Eu sunt Fiul lui Dumnezeu și sunt roada sfinților, căci sfinții au gândul lui Hristos. Fiți precauți cu vorbirea Mea peste voi, că e vorbire pentru sfinți, fiilor, e vorbire pentru cei ce au gândul lui Hristos, copilași învățați de sus.

O, fiilor, dacă cel care a venit să asculte cuvântul Meu ar fi avut gândul Meu, n-ar mai fi plecat de lângă Duhul Meu. Mai ușor îi este omului să primească duhul lumii decât Duhul lui Dumnezeu. Duhul lumii se face dulce pentru trup, și nepăsare pentru suflet, dar Duhul lui Dumnezeu Se face dulce pentru suflet, Se face mângâiere și nădejde și Se face sfințenie în trupul omului care primește Duhul lui Dumnezeu ca înțelepciune a sa. Eu M-am făcut vouă Învățător din cer, fiilor. V-am voit sfinți ai Mei și M-am așezat la lucru peste voi și am pus în voi gândul Meu, gândul lui Hristos. Școala înțelepciunii omenești are cuvinte omenești, dar cuvintele învățate de la Duhul Sfânt despică duhovnicește lucrurile pentru cei duhovnicești. Cum să vă înțeleagă pe voi cei care au primit în ei duhul lumii? Voi lucrați cu cuvântul Meu peste duhul lumii, și lumea nu vă iubește, pentru că de la voi iese mărturisirea Mea că faptele lumii sunt rele. Mulți au venit să Mă afle pe Mine cu voi, și mulți nu M-au aflat nici pe Mine, nici pe voi, de vreme ce n-au fost pătrunși de cuvântul Meu de la voi. Și iarăși, mulți v-au iubit pe voi, dar n-au pătruns cuvântul Meu de la voi, iar cel ce a pătruns cuvântul Meu, este acela care a fost pătruns de Mine prin cuvânt, și această lucrare se cunoaște în fiecare, se poate măsura în fiecare, căci fiecare are măsura în faptă. Am voit mereu, și voiesc mereu prin voi să ajut pe cel ce Mă caută cu voi, să ajut pe om să se pătrundă cu cuvântul Meu și să pătrundă cuvântul și să fie adevărat în credință, căci adevărații credincioși sunt cei ce se închină Mie cu duhul și cu adevărul, adică desăvârșit, cuvânt și faptă, așa cum zice românul: *„Zis și făcut“*. Amin.

Fiilor, e mare și minunată minune să-și așeze cuvântul Meu cuibar în inima omului și să se facă faptă prin om. E mare lucru să nu rămână sterp cuvântul Meu în om. Eu am curaj în omul care-Mi dă casă și lucru în el, și Mi-e dor de om lucrător în duh și în adevăr între cer și pământ pentru Dumnezeu. Pentru aceasta Mi-e dor, și Mi-e drag să vă grăiesc și vă țin trezirea trează, ca să vă fie cu știre venirea Mea, când va fi, iar vouă să vă fie dor și drag de cuvântul Meu de peste voi, și să-l faceți faptă împlinită, fiilor, duh și adevăr să-l faceți peste voi, ca să vă găsesc îngenuncheați în fața venirii Mele și să vă acopăr cu mantia Mea și să țin mâna Mea pe ochii voștri ca să nu vedeți căderea lumii, căci lumea cade mereu, cade pic cu pic, până nu se mai vede. Voi însă așezați-vă neclintiți în fața Mea și ascultați povața Mea hrănindu-Mă pe Mine în voi, hrănindu-vă unii altora sufletele mai mult decât trupurile, fiilor bogați în cele din cer. V-am îmbogățit cu numele Meu, căci cel mai bogat om este cel care are pe Dumnezeu bogăție. V-am înconjurat cu pază de sfinți și de îngeri, pază cerească, fiilor, ca să păziți voi legile cerești peste voi, căci cel cu pază din cer peste el, este cel ce împlinește legile cerului în duhul, în sufletul și în trupul său, prin faptă, fiilor, prin faptă văzută și din cer și de pe pământ. Fapta este cea care arată pe cele nevăzute din om, și altfel nu se poate vedea omul, căci cine dintre oameni știe ale omului fără numai duhul omului care este în el? Iată, fapta este cea care arată gândul Meu în omul cel duhovnicesc, om pe care nu-l poate judeca cel neduhovnicesc, căci cine a cunoscut gândul lui Dumnezeu ca să-i dea învățătură? Voiesc, fiilor, să vă îndeletniciți tot mai mult în faptă cu gândul Meu în voi, căci vorbirea Mea peste voi e pentru cei ce au gândul lui Hristos în ei, gândul Meu pe care vi-l dezvăluiesc prin Duhul Meu, Care cercetează împreună cu voi adâncurile lui Dumnezeu, precum este scris despre Duhul și despre purtătorii Lui întru numele Meu.

Îndeletniciți-vă cu pătrunderea cuvântului Meu, copilași înzestrați de Dumnezeu. Pătrundeți cuvântul, ca să vă pătrundă și el, și ca să creșteți în înțelepciunea cea desăvârșită, care este pentru cei desăvârșiți, pentru cei duhovnicești, fiilor, că ea este taină ascunsă în cei desăvârșiți, și este rânduită mai înainte de veci spre mărirea voastră. Ea vă ocrotește, ea vă apără de cei necredincioși care sunt ca fiarele sălbatice din pricina necredinței lor. Îi voi face să se muște unii pe alții, să se sfâșie unii pe alții, și de voi să nu se atingă, căci așa ocrotesc Eu pe cei ce sunt taină a înțelepciunii Mele între fiii oamenilor.

O, fiilor, lăsați-vă spre naștere nouă de câte ori am Eu nevoie de Mine în voi, căci pentru fiecare lucrare a Mea în voi, aveți nevoie de naștere nouă, de voință nouă, de iubire nouă, de statură nouă, de jertfă mereu nouă, fiilor. Duhul se face adevăr prin faptă. Credința în cuvântul Meu se arată prin fapta ei; iubirea de Dumnezeu, la fel, fiilor. Vegheați cu clipe

de veghe sfântă, că am ajuns timpul să se arate roadele vieţii Mele în om, şi fericit este omul în care Eu Mă voi uita şi Mă voi vedea cu roadele Mele în el. Vegheaţi, fiilor, că roada este faptă văzută, faptă care se face plată veşnică în om. Puneţi-vă la lucru după cum vă cer, fiilor. Nimeni să nu ziceţi că grăiesc pentru celălalt. Fiecare copil hrănit cu fructul vieţii veşnice din grădina Mea de aici, să stea lucrând tot cuvântul cu care Eu Mă scriu în această carte. Daţi-vă unul altuia de lucru duhovniceşte, pentru ca să creşteţi crescându-vă unul pe altul înaintea Mea. Nimeni să nu-l micşoreze pe celălalt, ci să-l crească. Amin. Nimeni să nu-l înfometeze pe celălalt, ci să-l hrănească. Amin. Fiţi unul altuia proptea, că diavolul se uită peste poporul Meu ca să-i găsească pricină, ca să-i facă pe ai Mei să-şi piardă cununiţa şi partea lor cu Mine. Căutaţi să aveţi ochi şi urechi unul pentru altul, şi unul pe altul daţi-vă Mie sub ochii diavolului, care vă pândeşte să vă afle cu vină.

Fiilor, e vremea numai de veghe, numai de lucru sfânt. De aceasta ţin toate împlinirile cuvintelor Mele de peste voi. Voi sunteţi cuibarul Meu în care Mi-am strâns mult cuvânt şi multe făgăduinţe, şi din acest mult cuvânt trebuie să se nască puişori ai veacului nou, fiilor. La aceştia le trebuie mâncare, le trebuie iubire, le trebuie lumină şi căldură, le trebuie viaţă fără de moarte.

O, e vreme numai de lucru sfânt. Eu sunt Dumnezeul minunilor cereşti, şi vin cu vremea aceasta la voi, ca s-o lucraţi peste pământ, ca să naşteţi fii de veac nou. Fiţi cu porţile deschise, ca să vin. Voi trebuie să fiţi şi să rămâneţi cărarea Mea dintre cer şi pământ, calea Mea peste pământ, fiilor. Înţelegeţi voi aceasta, oare?

Fiilor, rămâneţi întru Mine! Amin. Fiilor, să se vadă că rămâneţi întru Mine. Amin. O, dacă lumea vă iubeşte pe voi, iubirea Tatălui nu este în voi. Dar iată, lumea nu vă iubeşte, pentru că Eu mărturisesc prin voi că faptele ei sunt rele. Rămâneţi întru Mine, fiilor. Dacă lumea vă urăşte, acesta este semnul că sunteţi ai Mei, fiindcă pe Mine mai înainte de voi M-a urât lumea. Staţi deschişi pentru intrarea Mea la voi şi ascultaţi-Mi cuvântul făcându-l faptă. Păziţi sărbătorile cuvântului Meu, păziţi pacea venirii Mele la voi.

Voiesc, fiilor, să-i învăţ pe cei ce sunt ai Mei, pe cei hrăniţi de Mine prin voi, pe cei îngrijiţi de Mine prin voi. Voiesc să am copilaşi şi copilaşe după plăcerea Mea, căci veacul omului deschide gura mare curând, curând, doar, doar Îmi va înghiţi, zice el, rodul Meu cel viu.

Omul zice şi azi că pământul e mai departe decât începutul lui cel scris în Scripturi. Omul zice că sunt mai multe pământuri, dar Scriptura zice: *«La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul, şi toate câte sunt făcute de Dumnezeu, din ape, la cuvântul Său ieşite».* Este scris în Scripturile facerii cum Dumnezeu a făcut întâi lumina; apoi cerul, din ape; apoi pământul, din ape, şi tot ce creşte şi odrăsleşte pe pământ; şi a făcut apoi luminătorul zilei şi luminătorul nopţii, ca să despartă ziua de noapte şi ca să fie semne ale anotimpurilor, ale zilelor şi ale anilor, şi ca să lumineze pe pământ; şi a făcut stelele; şi a făcut bolta cerului, să lumineze pe pământ cu toată podoaba pusă pe ea; şi a făcut apoi vietăţi în ape, şi păsări zburătoare pe pământ şi pe întinderea cerului; şi a făcut apoi fiarele şi dobitoacele şi târâtoare, pe soiuri, iar la sfârşitul lucrului facerii, l-a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său, bărbat şi femeie a făcut. Iată, aceasta este în Scripturi, dar omul zice şi aşa, că sunt mai multe pământuri şi că ele vin de departe, nu de la obârşia cea scrisă de Dumnezeu în Scripturi. Omul zice mereu, doar, doar va birui mereu şi de peste tot pe cel ce crede adevărul cel ce este de la Dumnezeu prin Scripturi. De aceea vă spun Eu vouă că oamenii necredincioşi sunt ca fiarele sălbatice, care dau să sfâşie din pricina necredinţei lor, dar Eu pe voi vă ocrotesc şi vă apăr de cei necredincioşi şi de clica lor, şi vă îndeletnicesc cu legea Domnului ziua şi noaptea şi vă sădesc lângă pâraie de ape vii, ca să rodiţi şi ca să nu vă ofiliţi, iar pe cei necredincioşi îi asemăn cu pleava pe care o spulberă vântul, că ei n-au loc în sfatul drepţilor, fiindcă Eu, Domnul, cunosc calea celor drepţi şi cunosc calea celor păcătoşi, care duce la întuneric.

Voiesc, fiilor, să-i învăţ mereu pe cei ce sunt ai Mei şi să fac din ei îngeraşi şi îngeraşe după plăcerea Mea, aşa cum am făcut pe pământ mereu din sfinţi şi din sfinte viaţă îngerească înaintea Mea, viaţă fără de păcat prin sfinţenia duhului, a sufletului şi a trupului.

Vă fac atenţi pentru veghe, fiilor. Fiţi copiii veghii. Fiţi rod mereu viu. Cereţi Duhul Meu şi gândul Meu în voi, că vă cer să cereţi, şi să vă dau. Întreit vă spun: pregătiţi-vă pentru venirea Mea! Fiilor, pregătiţi-vă pentru venirea Mea! Şi iarăşi spun: pregătiţi-vă pentru venirea Mea!

Fiilor, fiilor, veni-va Domnul la voi şi vă va întreba despre venirea Sa. Amin, amin, amin.

Lăsaţi porţile deschise pentru Domnul! Amin.

23 august/5 septembrie 1999

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Cel ce lucrează binele stă la lumină, iar cel ce urăşte lumina stă în întunericul lui. Mărturia celui născut de sus nu este primită de nimeni, şi acesta este semnul celor ce sunt de la Dumnezeu pe pământ. Învăţătură despre duhul frăţiei întru Hristos.

Eu sunt pururea cu voi, copilaşi ai veacului nou. Focul trebuie să aibă mereu hrană ca să nu se stingă. Voi sunteţi focul pe care Eu l-am aprins pe pământ ca să ard cu el tot ce nu este cu Dumnezeu. Amin. Focul este locul din care am grăit Eu alesului Meu Moise atunci când l-am peţit pentru Mine ca să-Mi scape poporul de robie. *«Foc mistuitor este Dumnezeu»,* după cum este scris în Scripturi, foc care arde tot ce stă împotriva Lui. Amin.

Fiilor, pregătiţi de veghe pe poporul Meu de azi, că am făcut din voi rug aprins, ca să grăiesc din foc peste pământ. Să stea în lumină poporul cel iubitor de venirea Mea, căci *«cel ce lucrează adevărul vine la lumină, ca să se arate faptele lui că în Dumnezeu sunt săvârşite»,* după cum este scris. Această taină întăreşte duhul şi taina frăţiei întru Hristos, fiilor învăţători. Vă dau învăţătură mereu nouă, mereu proaspătă, ca să fiţi învăţători din partea Mea peste cei ce sunt poporul Meu de azi, poporul Meu de la venirea Mea.

O, mult popor a venit să fie poporul Meu în vremea vorbirii Mele de azi peste pământ. De când Mi-am început cuvântul, din anul 1955 şi până azi, mulţi au venit să vadă această lucrare, dar puţini din ei au venit la Mine, puţini au venit la lumină. De ce, oare, n-au venit la lumină toţi cei care M-au găsit grăind prin acest cuvânt? O, e mare lucru să vină omul la lumină, şi să stea apoi în lumină. Cel ce iubeşte lumina vine la ea şi rămâne în ea şi lucrează adevărul, fiilor. Iată, cel ce nu lucrează adevărul nu vine la lumină, căci este scris cuvântul Meu în Scripturi, şi aşa spune: *«Cel ce face rele urăşte lumina şi nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu se vădească».* O, puţini au venit la lumină din cei ce Mă căutau prin cuvântul Meu de azi. Veneau şi rămâneau în rele

şi nu-şi vădeau faptele sufletului lor, iar când Eu veneam ca un bun să-i vindec de întunericul faptelor lor, ei fugeau de lumină, fugeau de adevăr, fugeau de Mine, căci Eu eram Dumnezeu şi ştiam adâncul din ei, faptele lor ascunse în ei.

O, fiilor, mare taină vă spun azi: cel ce crede că este Dumnezeu, acela nu se ascunde cu cele tainice ale lui, şi stă cu ele la lumină, căci este scris în Scripturi cuvântul Meu care spune: *«Cel ce lucrează adevărul vine la lumină, ca să se arate faptele lui că în Dumnezeu sunt săvârşite».* Fiilor, omul care crede că este Dumnezeu, acela lucrează numai binele pe care i l-am arătat Eu omului să-l lucreze ca să fie viu. Pregătiţi pe poporul Meu pentru veghe, că vin să-l învăţ duhul frăţiei întru Hristos pe cel ce stă în trupul poporului Meu, care-Mi este Mie mireasă.

Am zi de sărbătoare de sfinţi azi cu voi. Ioan, naşul Meu de botez, se bucură de glasul Mirelui, că el aşa a spus când M-a mărturisit pe Mine ca trimis al Meu, aşa a spus: *«Nu sunt eu Hristos, dar sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă, Acela este Mirele, iar prietenul Mirelui, care stă şi ascultă pe Mire, se bucură cu bucurie mare de glasul Lui».*

Eu, fiilor, mereu Îmi învăţ poporul, că mireasa are nevoie de podoabe de mireasă ca să fie mireasă. Mereu vin cuvânt cald şi naştere nouă prin fiecare cuvânt, ca să-l ţin pe cel ce este în trupul Meu, să-l ţin mereu nou, mereu treaz întru venirea Mea, căci focul trebuie să aibă mereu hrană ca să nu se stingă, iar focul le învederează pe toate, fiilor. Cuvântul Meu este foc care arde tot ce este rău. Cu el spăl, cu el netezesc, cu el mătur şi scutur, cu el înnoiesc, cu el Îmi lucrez mireasa, căci cine are mireasă, Acela este Mirele. O, fericit este cel ce iubeşte lumina, că acela vine la ea şi rămâne în ea şi lucrează adevărul. Amin. Ioan mergea înaintea Mea şi lucra adevărul înaintea oamenilor şi îl mărturisea mărturisind despre Mine, şi zicea: *«Cine are mireasă, Acela este Mirele, iar prietenul Mirelui, care stă şi ascultă pe Mire, se bucură cu bucurie mare de glasul Lui, căci Cel ce vine din cer este deasupra tuturor, şi ce a văzut şi a auzit, aceea mărturiseşte, dar mărturia Lui n-o primeşte nimeni. Iar cine a primit mărturia Lui, a pecetluit că Dumnezeu este adevărat, căci pe cine l-a trimis Dumnezeu vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură».* Aşa mărturisea Ioan despre Mine. El Mă creştea pe Mine înaintea oamenilor şi le zicea lor: *«Cine nu ascultă pe Fiul nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el».* Iată, omul care lucrează răul, acela nu ascultă pe Dumnezeu, Care dă viaţă oamenilor, iar plata răului lucrat de om, este mânia lui Dumnezeu, care rămâne peste om.

Fiilor, Îmi pregătesc poporul pentru veghe, şi despecetluiesc Scripturile ca să-l fac să le înţeleagă şi să le trăiască. Duhul frăţiei întru Hristos este mare minune între cei adunaţi laolaltă în numele Meu ca să-Mi facă voia întru venirea Mea. Cel ce iubeşte duhul frăţiei, acela nu are nimic al său, nici cu mintea, nici cu inima, nici cu fapta, nici cu năravul firii, şi se aşează după trebuinţa celor ce sunt cu Hristos, căci scris este: *«Dragostea nu caută ale sale».* Duhul frăţiei întru Hristos este dragoste nefăţarnică între cei de acelaşi nume. Duhul acestei frăţii se stinge ca un foc care nu are hrană atunci când năravurile firii trupeşti se vor înţelese în omul care pune răul la socoteală pentru el şi împotriva fratelui pe care-l apasă, fiindcă năravul firii omului îl face pe om să calce legea lui Dumnezeu pentru legea lui. Duhul frăţiei întru Hristos este veghea asupra ta şi asupra fratelui tău pentru dragostea de Dumnezeu. Aceasta înseamnă frăţia cea întru Hristos. Amin. Pe ei înşişi şi unii pe alţii se dau lui Dumnezeu în toată clipa cei ce sunt fraţi în numele Meu; unii pe alţii se iubesc precum i-am iubit Eu, iar Eu i-am iubit dându-Mă lor şi pentru ei. Aceasta înseamnă frăţia întru Hristos, iar cel ce o voieşte altfel, să se aşeze sub învăţătură şi să înveţe aşa cum îi spun Eu despre taina aceasta. Amin.

Viaţa îngerească în om, face îngeri în jurul lui, îngeri din oameni, după cum voiesc Eu să fiţi voi, poporul Meu, îngeraşi şi îngeraşe după plăcerea Mea, viaţă fără de păcat prin sfinţenia duhului, a sufletului şi a trupului. Amin. Iar cel ce lucrează acestea vine cu ele la lumină, ca să se arate că în Dumnezeu sunt săvârşite. Acestea întăresc duhul şi taina frăţiei întru Hristos, iar fără de acestea nu este bucurie sfântă, nu este, fiilor. Este scris că cei ce sunt ai lui Hristos s-au răstignit, ca să trăiesc Eu în ei, Eu cu Duhul Meu, Care stă deasupra tuturor prin răstignirea trupului. Amin.

Fiilor din grădină, Eu sunt Cel ce am grăit din mijlocul focului şi am scris cu mâna Mea pe piatră poruncile vieţii veşnice. Voiesc să am în voi focul Meu, din mijlocul căruia Eu grăiesc în zilele cele de pe urmă. Oamenii bisericii din lume, care zic că stăpânesc peste învăţătura cea de la Dumnezeu, grăiesc despre voi în fel şi chip, ascunzându-se de lumină pentru faptele lor rele, dar Eu le zic cum zicea Ioan: *«Nu poate un om să ia nimic dacă nu i s-a dat lui din cer».* Mie Tatăl Mi-a spus să vin la voi. N-am făcut voia Mea, am făcut voia Tatălui şi v-am dat din cer cuvântul Meu, ca să fiu mare prin voi şi peste voi, căci scris este: *«Cel ce vine din cer este deasupra tuturor, şi ce a văzut şi a auzit la Tatăl, aceea mărturiseşte, dar mărturia Lui n-o primeşte nimeni; iar cine a primit mărturisirea Lui a pecetluit că Dumnezeu este adevărat»,* după cum Ioan a grăit prin Scripturi. Iată, fiilor, ce este scris în Scripturi: *«Cel ce vine din cer este deasupra tuturor, şi ce a văzut şi a auzit, aceea mărturiseşte, dar mărturia Lui n-o primeşte nimeni».* Acesta este semnul că El vine din cer: semnul că mărturia Lui n-o primeşte nimeni. Aşa şi cu voi am făcut acest semn. V-am dat din cer, ca să nu grăiţi de pe pământ, căci cel ce este de pe pământ, de pe pământ este, şi de pe pământ vorbeşte. M-am luat din cer şi M-am dat vouă ca să fiu la voi din partea Tatălui, căci pe cine l-a trimis Dumnezeu vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu. V-am dat cuvântul Meu să-l vorbiţi peste pământ, că Eu nu dau Duhul cu măsură dacă-L dau. Duhul nu poate fi măsurat, fiilor, dar cine a primit mărturia Mea a pecetluit că Duhul Adevărului este Dumnezeu adevărat, este Cuvântul lui Dumnezeu. Amin. Fiilor, acesta este semnul că voi aveţi pe Dumnezeu cu voi şi la voi: semnul că mărturia voastră n-o primeşte nimeni. Voi pentru cuvântul Meu, care grăieşte din cer la voi, care şi-a făcut cuibar la voi, voi pentru aceasta sunteţi nepreţuiţi de oamenii bisericii din lume, care-şi zic că stăpânesc peste învăţătura cea de la Dumnezeu. Dacă lumea vă urăşte, acesta este semnul că sunteţi fiii lui Dumnezeu printre fiii oamenilor, fiindcă pe Mine mai înainte de voi M-a urât lumea. Dar este scris în Scripturi: *«Cine nu ascultă pe Fiul nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el».* Amin.

Iată cuvântul Meu despre Scripturi, despre cartea care se numeşte Biblie, şi pe care am scris-o Eu prin mâna omului sfânt, căruia i-am spus să scrie şi să mărturisească faptele lui Dumnezeu. Eu am grăit din Scripturi în vremea trupului Meu, şi le-am adeverit. Am vorbit despre Scripturile facerii, am vorbit despre toate Scripturile. Am citit din ele în templu şi am despecetluit adevărul cel ascuns în ele, căci despre Mine au mărturisit ele. Am grăit din Scripturi în vremea trupului

Meu, şi le-am împlinit, căci Duhul lui Dumnezeu le-a făcut pe ele, nu Avraam, nu Moise, nu Isaia, nu Ieremia, nu David, nu Zaharia. Nu. Duhul Meu, Duhul lui Dumnezeu; Duhul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh le-a întocmit pe ele, şi sunt Scripturile Domnului, nu ale omului. Toată Scriptura vorbeşte despre Mine mărturisind că vin. Şi am venit. Şi vin, că aşa este scris în Scripturi. N-a scris omul din voia lui, din mintea lui în Scripturi, căci David a proorocit cu multă vreme înainte şi a zis: *«Împărţit-au hainele Mele loruşi, şi pentru cămaşa Mea au tras sorţi».* Eu sunt Cel ce grăiam prin David judecând încă de pe atunci pe cei ce M-au omorât prin răstignire. Eu sunt Cel ce am grăit prin profeţi proorocind lucrarea cuvântului Meu cu voi. Nimic n-am făcut decât ce este scris în Scripturi să se facă. Nimic nu fac decât ce este scris în Scripturi să se facă, şi prin Mine s-au făcut şi se fac toate, fiindcă sunt Fiul şi Cuvântul Tatălui, cuvânt şi faptă sunt, aşa cum şi Scriptura lui David scrie despre Mine când zice: *«El a zis, şi s-a făcut».* Amin.

Voi sunteţi mărturisiţi de Scripturile proorocilor şi ale apostolilor Mei de după Mine, şi iată, sunteţi mărturisiţi de Mine din cer, fiilor, că Eu grăiesc din cer, iar Cel ce este din cer, este deasupra tuturor. Amin. Acesta este semnul că voi sunteţi de la Dumnezeu: semnul că mărturisirea voastră n-o primeşte nimeni, semnul că lumea nu vă iubeşte, precum nici pe Mine nu M-a iubit. Dar voi, staţi în lumină, ca să se vadă faptele voastre că în Dumnezeu sunt săvârşite şi că după poruncile Mele umblaţi şi trăiţi. Această taină întăreşte duhul frăţiei întru Hristos, fiilor învăţători. Vă dau mereu învăţătură nouă, vă dau mereu cuvânt de naştere nouă, ca să-l ţin pe cel ce este în trupul Meu, în trupul bisericii vii, să-l ţin mereu nou, mereu treaz întru venirea Mea, căci focul fără hrana lui se stinge, fiilor. Cuvântul Meu este focul care le învederează pe toate. Duhul frăţiei se învederează în foc, fiilor. Focul încearcă pe fiecare, focul dovedeşte pe fiecare, focul este lucrul care arată la lumină pe cel ce este sau nu este în duh de frăţie plăcută Mie în trupul bisericii Mele.

Eu sunt capul bisericii, şi v-am învăţat pe toţi să aveţi gândul lui Hristos, gândul Meu cel plin de umilinţă, căci duhul umilit este lucrător de Dumnezeu în om. Duhul umilit Îl face pe Dumnezeu înăuntrul omului, Îl zideşte pe Dumnezeu Om nou în om. Şi încă o taină mare în această lucrare, fiilor: duhul umilit din om, trebuie să caute rod numai pentru Dumnezeu, nu şi pentru sine. Vă învăţ aşa pe voi, ca să audă şi cei care n-au învăţătură peste ei, şi care caută prin duh umilit rod pentru ei înaintea oamenilor, şi chiar înaintea lui Dumnezeu. Cel ce caută rod pentru Dumnezeu, are Duhul lui Dumnezeu lucrător în el peste oameni, iar cel ce caută rod pentru el, are duhul umilit cu făţărnicie, spre căutarea slavei deşarte, care-l ridică pe om spre mulţumire de sine, spre bucurie sufletească în numele Meu, zice el, dar sfinţii Mei sunt cei ce nu caută bucurie sau slavă deşartă. Sfinţii Mei sunt cei ce se umilesc pentru Mine, nu pentru om, nu pentru ei. Mulţi sunt cei pe care Eu îi văd şi îi aud că voi nu aveţi umilinţă şi că de aceea n-aţi fi de la Dumnezeu, dar Eu la aceştia aşa le spun: umilinţa Mea din om nu slujeşte la oameni, ci slujeşte slavei lui Dumnezeu, care lucrează peste pământ prin omul umilit înaintea Mea. Umilinţa Mea din om îl face pe cel ce o are pe ea puternic în cuvântul mărturiei despre Mine şi despre venirea Mea, îl face neînfricat şi nebiruit de om, îl face lumină pentru cei ce caută să vină la lumină lepădându-se de faptele lor rele. Dar cei ce nu se leapădă de faptele lor rele, aceia fug de lumină, ca faptele lor să nu se cunoască, să nu se vădească. Voi însă pregătiţi poporul pentru veghe sfântă, învăţându-l duhul frăţiei întru Hristos, duhul care nu voieşte pentru sine în om. Amin.

Este scris că Eu lucrez cu binecuvântarea Mea peste toate ale celor ce locuiesc laolaltă pentru frăţie întru Hristos. Frăţia cea întru Mine este taină despre care voi trebuie să grăiţi cu Mine, fiilor. Spuneţi-Mi voi despre ea, în grăire prin cartea Mea, ca să ia omul învăţătură, că v-am făcut învăţători din cer peste pământ şi staţi ca şi Mine deasupra tuturor, pentru că aveţi şi împărţiţi din cer, fiilor. Spuneţi-Mi despre frăţia cea întru Hristos, despre trăirea împreună a fiilor lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— Această taină adâncită în cer nu-şi găseşte trăirea între cei adunaţi laolaltă în numele Domnului dacă cei ce se adună se strâng pentru ei laolaltă în trupul lui Hristos, în trupul bisericii. Cel ce vine să-i fie bine lângă Dumnezeu, acela nu este în trupul bisericii, fiindcă biserica înseamnă fii răstigniţi, fii lămuriţi în focul încercărilor. Cei împreună cu adevărat, sunt cei care-şi cercetează mereu duhul şi trăirea lor, şi apoi pe ale celorlalţi cu care vieţuiesc ei, pentru nestingherirea Duhului Sfânt lucrător în mijlocul lor. Cei cu adevărat împreună întru duhul frăţiei sfinte, au grijă asupra lor fiecare în parte şi primesc cârmă peste ei pentru lucru binecuvântat prin darul supunerii sfinte. Ei îşi întăresc straja cea de peste ei prin iubire, prin lucrare pentru Hristos, prin cuminţenie de inimă şi de minte, pentru slava lui Dumnezeu între fraţii de acelaşi fel. Ei se lasă vindecaţi de năravurile firii şi lucrează în lucrul cel greu al mărturisirii lui Dumnezeu peste oamenii care caută să vină la Dumnezeu.

Duhul frăţiei întru Hristos este Duhul lui Hristos, Care locuieşte în cel ce se dă, precum Hristos S-a dat pentru viaţa oamenilor prin faptă. Acest duh locuieşte pe deplin în cel ce are înăuntrul său duhul înţelepciunii sfinte, Duhul Sfânt, Care desăvârşeşte pe sfinţi. Amin.

— O, grăirea voastră cu Mine este bucuria Mea că Mă pot slăvi în voi, fiilor. Grăiţi unii peste alţii despre duhul frăţiei sfinte, şi aşa să vă aflu la venirea Mea. Vă fac atenţi pentru veghe, fiilor. Cereţi gândul lui Hristos în voi, şi lucraţi-l apoi la lumină. Cereţi, că Eu vă cer să cereţi. Amin. Eu sunt pururea cu voi. Am făcut din voi rug aprins din mijlocul căruia Eu stau şi grăiesc pe pământ. Trăiţi între voi faptele învăţăturii Scripturilor venirii Mele, căci cel ce lucrează adevărul se arată cu faptele lui că în Dumnezeu sunt săvârşite. Această lucrătură întăreşte duhul şi taina frăţiei întru Hristos, iar cei ce sunt ai lui Hristos au gândul lui Hristos faţă de orice cuvânt, faţă de orice faptă. Amin.

Acum, vă dau binecuvântare ca să vă zidiţi unul pe altul pentru duhul frăţiei sfinte, care stă de veghe în voi pentru venirea Mea. Fiilor, trăiţi şi lucraţi pentru venirea Mea şi daţi-Mi mâna să vin! Amin. Fiilor din porţi, lăsaţi porţile deschise pentru Domnul! Amin, amin, amin.

Mai am prin voi să dau ştire celor ce vor să ştie, şi zic aşa: voi, cei care voiţi să ştiţi despre soarta cea din cer a celei care a trăit pentru Dumnezeu cu faptele ei, vă aduc de ştire că ea are loc în cer, aşa cum am şi Eu loc pe pământ în grădina dobândită de la ea. Eu sunt Cel ce dau celor ce Mă împrumută pe Mine, iar celor ce-Mi dau fără să aştepte plata pe pământ, acelora le dau loc în grădinile cereşti pentru credinţa lor care a miluit pe Dumnezeu între fiii oamenilor în vreme de pribegie. Amin. amin, amin.

29 august/11 septembrie 1999

Praznicul Naşterii Maicii Domnului

Taina zilei de odihnă este să lucreze omul pentru Dumnezeu, nu să-şi odihnească trupul. Pilda ţiganului lacom. Cei ce se înţeleg cu dulce între ei, se primesc unii pe alţii. Slujitorii bisericii vor un antichrist pe placul lor, cu care să înşele toate neamurile pământului. Maica Domnului, rugătoare pentru România.

Vine Domnul pe nori de slavă. Amin. Vine Domnul la voi, copii ai venirii Mele. Vin, şi Mă vestesc la porţi că vin. Amin.

Cu mare sărbătoare de cuvânt vin. Sărbătoare cu tărie de cuvânt cobor la voi, ca să se ducă vestea peste pământ că Eu, Domnul, cuvintez şi împlinesc. Sărbătoare de mântuire este scris în ziua aceasta de sărbătoare: naşterea pe pământ a mamei Mele Fecioara, începutul mântuirii prin Mine, Fiul lui Dumnezeu, sălăşluit în pântece de Fecioară. Amin.

O, copilaşi, la început era Cuvântul, şi Cuvântul Eu eram; Eu, Cel ce l-am făcut pe om după ce am făcut cerul şi pământul cu cuvântul. Amin. O, copilaşi, la început am făcut cuvântul şi pentru mama Mea Fecioară. Când am văzut zdrobit lucrul mâinilor Mele prin neascultarea omului, am zis către şarpe: *«Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sământa ta şi sământa ei; ea îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei împunge călcâiul»,* şi s-a împlinit această Scriptură, acest cuvânt al Meu pe care l-am rostit când nu era pe pământ nici un om în afară de omul cel zidit de mâna Mea, şi femeia cea făcută din carnea sa, cea prin care omul cel zidit de Dumnezeu a pierdut veşnicia şi a murit prin neascultare.

Bucuraţi-vă cu bucurie mare şi sfântă, copilaşi ai Tatălui Meu. Cuvântul Cel de la început, Eu sunt, şi grăiesc la sfârşit cu voi, aşa cum grăiam cu omul cel întâi zidit. Omul cel de la început a fost nepăsător faţă de cuvântul Meu, şi de atunci tot omul cel ieşit din om a învăţat să moară. Eu însă v-am luat pe voi dintre oameni ca să vă învăţ să trăiţi şi să vă hrăniţi cu cuvântul Meu, iar cel ce învaţă de la Mine, trebuie să aibă în firea lui intrate toate cuvintele Mele. Vă învăţ mereu, mereu, ca să intre în firea voastră lucrarea cuvintelor Mele, ca atunci când vine o lucrare de lucrat, să lucraţi peste ea după cum Eu v-am învăţat, căci Eu în clipa aceea vă amintesc prin cele ce v-am învăţat. Numai peste cei învăţaţi de Mine are tâlc Scriptura Mea care spune: *«Nu vă îngrijiţi de mai înainte ce veţi grăi, ce veţi lucra».* O, fiilor învăţaţi de cuvântul cel de la început, nu trebuie să ştiţi mai dinainte, ca să nu ziceţi că aţi ştiut dinainte, că aţi ştiut voi. Nu poate şti nimeni decât cel ce învaţă de la Mine, din cuvântul Meu rostit peste el. Fiecare clipă îşi are lucrarea ei de învăţătură, după cum este clipa. De aceea Eu v-am luat pe voi dintre oameni şi v-am învăţat cuvintele înţelepciunii cereşti atâta vreme, ca să vă intre în firea voastră lucrarea lor şi să nu vă îngrijiţi voi ce veţi lucra, ce veţi grăi, căci v-am învăţat Eu, iar voi sunteţi învăţătorii fiecărei clipe şi lucrării ei.

M-am zidit în voi clipă de clipă, ca să fiu în voi şi ca să Mă zidiţi mereu în voi, după cum Eu v-am învăţat. Să ia omul cuvântul Meu de la voi şi să-l pună peste el şi numai aşa să creadă că Mă are. Şi iată ce cuvânt rostesc către tot omul: cine vrea să aibă în el pe Dumnezeu, acela să-L facă pe Dumnezeu în el, să-L zidească pe Domnul înăuntrul lui, ca să se vadă din afară că are pe Domnul în el, că are împărăţia lui Dumnezeu într-însul. Amin. O, nu se poate altfel pentru cel ce vrea să înveţe pe alţii, căci învăţătorul cel de la Mine trebuie să aibă în firea lui intrate toate cuvintele Mele. El dacă nu-şi chiverniseşte bine casa sa nu poate fi învăţător. El dacă este judecat, pentru asta este judecat, pentru că nu ascultă casa sa. El atunci se ruşinează de a mai învăţa, căci învăţătorul, dacă greşeşte el şi casa lui, calcă apoi toţi să greşească, şi este judecat de înseşi faptele sale pe care le săvârşesc şi alţii.

O, cât de neînţeleasă a rămas taina aceasta că nu poate omul să arate altora calea Mea dacă el rămâne în cele din care vine! Pe Avraam a trebuit să-l scot din casa lui, din neamul lui, din ţara lui, că acolo n-aş fi putut să-Mi împlinesc cu el lucrarea pentru naşterea lui Israel din Avraam, de atunci şi până la voi, fiilor. N-aş fi putut, fiindcă acolo nu l-ar fi crezut nimeni, nu l-ar fi ascultat nimeni, n-ar fi fost pildă cu casa lui, căci scris este în Scripturi: *«Nici un profet nu este dispreţuit decât în patria lui, în casa lui».* Cei învăţaţi de Mine ştiu şi cred aceasta, şi Îmi urmează, aşa cum Avraam Mi-a urmat, şi am făcut din el legământ nou, legământ care nu mai are nimic vechi în el. Pentru omul cel nou, care se naşte din Dumnezeu, trebuie pământ nou, trebuie neam nou, ieşit din om nou. Dar cine s-a oprit sau cine se opreşte din alergarea sa şi să creadă venirea Mea la voi şi să creadă apoi că omul care se naşte din Dumnezeu trebuie să vină după Mine şi să creadă că aşa trebuie să facă? Eu lui Avraam aşa i-am spus când i-am spus să vină după Mine: *«Ieşi din ţara ta şi din neamul tău şi din casa tatălui tău, şi du-te în ţara pe care ţi-o voi arăta; şi voi face din tine un popor mare şi te voi binecuvânta şi voi mări numele tău, şi vei fi binecuvântare, şi se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului».*

O, cât de neînţeleasă a rămas taina aceasta cum că omul nu poate să vină după Mine şi să arate şi altora calea Mea dacă el rămâne în cele din care vine. Dacă el nu greşeşte, şi dacă greşeşte casa lui, calcă apoi toţi să greşească, şi el nu mai poate învăţa sau binecuvânta pe alţii. Omul care Mă serveşte pe Mine pe pământ, trebuie să fie cunoscut între oameni om născut din Dumnezeu, om venit de la Dumnezeu, ca să-l primească oamenii, şi altfel oamenii nu-l primesc. Pe Avraam l-au primit cei străini ca pe voievodul Domnului, căci i-am spus: *«Te voi binecuvânta şi voi mări numele tău, şi vei binecuvânta, şi se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului».* O, mare lucrare este în mâna Mea omul care vine după Mine ca să-i arăt ţara pe care i-o voi da după ce vine şi să-l binecuvintez întru Avraam cel credincios, părintele celor credincioşi.

O, fiilor de la iesle, rău e de cel care a dat să vină după Mine şi nu a învăţat tâlcul cuvintelor Mele, tâlcul lor cel dulce şi adânc de dulce. O, rău e de cel ce nu ştie să vină după Mine când dă să vină. El ar vrea să vină cu toate ale lui, dar nu vine, şi rămâne lângă ele şi îşi pierde mintea în ele, îşi strânge mintea în ele, şi omul nu se mai suie cu mintea sus, la Dumnezeu, că e tras în jos şi în stânga şi în dreapta pe cărările vieţii lui, cărări fără Dumnezeu, cărări nelegiuite, căci *«cel nelegiuit aţâţă pieire, aţâţă nelegiuire»,* după cum este scris în psalmi, în prooroci şi în Scripturi.

Iată, nu ştie omul să vină după Dumnezeu dacă dă să vină. Nici legea nu l-a ajutat pe cel ce a ştiut-o, nici ea nu l-a ajutat să vină după Mine, căci spălarea mâinilor se face după spălarea sufletului, şi cine nu-şi spală sufletul, nu-şi spală nici mâinile când se spală pe mâini, după lege.

Eu am zis omului să nu ridice sarcinile lui în zi de odihnă. O, taina zilei Mele de odihnă este ca să lucreze omul pentru Dumnezeu, nu să-şi odihnească trupul, nu, ci să facă faptele credinţei cu sufletul, cu trupul şi cu duhul său, întărind credinţa în cei ce dau să vină după Mine. Taina zilei Mele de odihnă este să-şi lase omul sarcinile lui şi să ridice sarcinile

Mele, luminând cu Mine înaintea oamenilor. Iată, nu ştie omul să vină la Mine când dă să vină.

Se împărtăşesc oamenii cu Trupul şi Sângele Meu şi se duc apoi la păcat, la pofta trupului, la desfrânare, dar scris este în Scripturi: *«Mai uşor va fi Sodomei şi Gomorei în ziua aceea decât acestora care necinstesc pe Dumnezeu făcând din trupul Meu mădular de desfrânare»,* după ce omul Mă ia din mâna preotului care tot desfrânare face şi el. Este scris în Scripturi: *«Vai celui ce păcătuieşte în însuşi trupul său!»,* şi iarăşi este scris: *«Desfrânaţii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu».* Aceştia nu au pe Dumnezeu în ei şi nu vor să ştie că trupul nu este pentru desfrânare, şi este ca să fie templu pentru Dumnezeu, iar *«cine va strica templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe el»,* precum este scris în Scripturi. Iată, din Scripturi grăiesc, şi fiecare este judecat după carte. Dar zic: să iasă omul din cele din care vine şi să vină după Mine, căci *«întâi este cel trupesc, şi apoi cel duhovnicesc»,* aşa cum învaţă Scriptura pe cel ce voieşte să se scoale şi să vină după Mine; aşa cum veneau pe vremea trupului Meu cei trupeşti ca să se înduhovnicească, ei şi copiii lor, ca să fie sfinţi apoi, şi duhovniceşti.

O, copilaşi învăţaţi din cer, veniţi cu Mine în vorbire şi spuneţi voi în cartea Mea cu voi, ce trebuie să ştie omul care dă să vină după Mine? Fiilor, ce înseamnă omul care este mădular al lui Hristos? Spuneţi, fiilor. Amin.

— Cel ce primeşte pe Dumnezeu Stăpân peste el, acela se curăţeşte de tot păcatul, şi, sfinţindu-şi sufletul şi trupul şi duhul cu legea sfinţeniei cereşti, primeşte darul sfinţeniei, Trupul şi Sângele Domnului, pentru curăţire şi iertare. El devine în felul acesta mădular al lui Hristos, iar Scriptura îi spune: *«Lua-voi deci mădularele lui Hristos ca să fac din ele mădulare de desfrânare? Ferească Domnul!».* Cel ce este mădular al lui Hristos nu mai este al său, ci al lui Hristos, dar vai celui ce apoi strică templul lui Dumnezeu, că Dumnezeu îl va strica pe el. Deci să se cerceteze omul pe sine şi aşa să se facă mădular al lui Hristos. Amin.

— O, fiilor, mare iubire este în cel ce se face mădular al lui Hristos, şi acela nu mai uită ce este el, şi acela nu mai uită ce cere la Mine când cere, căci Eu am învăţat pe om să se roage, şi omul nu ştie ce trebuie să fie rugăciunea lui. Omul s-a obişnuit să spună rugăciune lui Dumnezeu, şi nu mai ştie ce trebuie să fie rugăciunea lui. Creştinul s-a înţigănit de tot. El cere ca ţiganul care spune rugăciunea *„Tatăl nostru"* gândindu-se la furat şi la căpătat, aşa cum ştiţi voi de cel ce a fost pus să zică rugăciunea *„Tatăl nostru"* cu gândul la Dumnezeu, şi n-a putut. O, n-a putut, că i se promisese un cal numai ca să se gândească la Dumnezeu în rugăciune. El însă când a ajuns la jumătatea cuvintelor rugăciunii, a văzut şaua pe cal şi a zis: *„Îmi dai şi şaua?".* Atunci a auzit: *„Nu-ţi mai dau nici calul, pentru că nu eşti cu gândul la Dumnezeu aşa cum te-am învăţat să te rogi".*

O, fiilor, s-a înţigănit tot omul care-şi zice creştin, şi aşa se roagă la Tatăl. Şi iată ce vă spun: rugăciunea *„Tatăl nostru"* arată iubirea către Tatăl a celui ce se roagă. Omul trebuie pe Dumnezeu să-L bucure prin rugăciune, nu pe el însuşi. Spun acest cuvânt fiindcă văd peste tot pământul oameni plini de bucurie, zic ei, când se roagă la Dumnezeu. Aceia nu ştiu ce este rugăciunea cea către Dumnezeu şi nu ştiu care este drumul rugăciunii. Spuneţi voi la aceştia, care este drumul rugăciunii spre cer. Spuneţi voi, fiilor. Amin.

— Rugăciunea are un drum anume, şi acela este drumul umilinţei, duhul rugăciunii înduerate, căci rugăciunea spre Dumnezeu nu este bucurie pentru om, şi este umilinţă pentru om, şi este pocăinţă pentru om, şi bucurie pentru Dumnezeu dacă omul rămâne în stare de pocăinţă când se roagă şi după ce se roagă. Amin.

— O, copilaşi, grăiesc prin cartea Mea, grăiesc cu voi ca să ştie omul cum să grăiască spre Dumnezeu. Cum se rugau la Mine Daniel sau Ieremia sau tinerii din cuptorul de foc? Cum Mă rugam Eu la Tatăl? Eu petreceam noaptea pe muntele Măslinilor mai înainte de răstignire, rugându-Mă înlăcrimat pentru om, căci omul este fără de umilinţă când se roagă Tatălui Meu; căci am venit după omul căzut făcându-Mă om căzut, şi aceasta trebuie să fie umilinţă pentru om, nu bucurie.

Fiilor, fiilor, ce unire aşteaptă oamenii, măi copilaşi luaţi de Mine dintre oameni? Peste tot văd vorbă de unire între oamenii de toate felurile, dar iată ce grăiesc: unirea este amestecare. Amestecarea oamenilor a condus mereu la potop şi la foc omenirea, şi pe vremea lui Noe, şi pe vremea lui Lot, şi în toată vremea lui Israel. I-am spus lui Israel când l-am scos din Egipt, să nu se unească cu neamurile de pe cale, ci să le omoare. El n-a ascultat, şi s-a amestecat, şi a pierit până la doi tot Israelul cu care a plecat Moise din Egipt. Eu altfel am lăsat prin Scripturi, şi am scris despărţire şi deosebire dintre oameni pentru toţi cei ce vor să umble după poruncile Mele înaintea Mea ca să-i primesc, şi le-am zis: *«De ce este necurat să nu vă atingeţi»;* şi am zis bisericii: *«Scoateţi afară pe cel rău»;* şi am zis: *«Nedrepţii, desfrânaţii, slujitorii idolilor, preacurvarii, sodomiţii, malahiţii, furii, grăitorii de rău, răpitorii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu, biserica lui Dumnezeu, şi vor moşteni-o cei ce se spală de toate acestea, îndreptându-se în numele Meu şi în Duhul lui Dumnezeu».* Amin. Dar ce unire aşteaptă oamenii? oamenii care au gândul că Mă caută pe Mine, şi care vor unire şi amestecare? Ce vor ei să însemne o turmă şi un păstor? Ce vor ei să spună că înseamnă venirea Mea? Ce vor oamenii să facă? O, toate neamurile au uitat că este scris să vină judecata Domnului, ziua care arde ca un cuptor, şi toţi cei trufaşi vor fi ca paiele, şi nu va rămâne dintr-înşii nici rădăcină, nici ramuri. Dar ce vor oamenii să facă? Vor să-şi pună păstor şi să se facă toţi o turmă? Vor să-şi facă hristos pe placul lor cel nelegiuit? Vor să înşele toate neamurile pământului? Eu însă grăiesc aşa: toată lucrarea cea mincinoasă şi tot pomelnicul celor ce vor amestecare se va dezveli prin minciună, căci venirea Mea va fi zi de mânie. Amin. Venirea Mea nu va fi ca venirea hristosului mincinos, care-şi lucrează semne şi minuni din minciună. O, minciuna lui e mică, nu e mare, căci venirea Mea va fi cu slavă adevărată, va fi odată cu învierea trupurilor drepţilor Mei, şi voi veni nu singur, ci cu tot cerul de sfinţi şi de îngeri, ca să-l cuprind sub slava venirii Mele. Amin.

Omul mincinos Îmi foloseşte numele, dar el este mincinos cu toate semnele lui prin care el se semeţeşte şi se crede dumnezeu. El nu poate să facă nimic prin cuvânt. El face prin lucrarea deşertăciunii omeneşti şi prin puteri vrăjmaşe Mie, face lucrare de rătăcire peste cei ce nu veghează întru lucrare de biserică sfântă înaintea Mea. Dar Eu vin şi stau cuvântând peste pământ Duh Sfânt şi îi mângâi pe cei ce stăruiesc în viaţă sfântă, că jertfa plăcută Mie este duhul umilit, nu fapta mâinilor, care semeţeşte pe om; nu fapta inimii, ci duhul ei cel umilit cu care lucrează omul pentru fapta inimii.

Curând, curând toată lumea se va înspăimânta când se va arăta câtă scăpare avea să aibă dacă ar fi putut să creadă la auzul propovăduirii cereşti cu care Eu, Domnul, am strigat în

lung şi în lat peste pământ din mijlocul grădinii Mele din România, grădina cuvântului Meu în mijlocul pământului. Toţi cei ce s-au pus rând pe rând mari peste România şi peste toate cetăţile ei din loc în loc vor fi ca pleava în bătaia vântului, căci s-au pus în fruntea oamenilor şi n-au dat să audă şi să ştie şi să spună supuşilor lor vestea împărăţiei cuvântului Meu cu care stau de peste patruzeci de ani în mijlocul României, ţara ocrotirii, iubirea Maicii Mele. Tot omul de pe margini n-a cunoscut, n-a ştiut, dar când vor vedea semnul Meu şi slava Mea cea din mijlocul grădiniţei Mele de la voi, vor da să-şi pună viaţa la picioarele Mele, vor da să fugă de mânia Mea, ca viperele care îşi văd ameninţarea, şi toţi vor şti atunci că poarta dintre lume şi locul acesta al împărăţiei Mele cu voi, a fost pocăinţa şi umilinţa, pe care n-au voit să le aibă cei ce căutau spre locul acesta; pocăinţa, pe care nimeni n-a iubit-o. Mulţi din cei ce s-au apropiat, de departe şi de aproape, au avut prilej prielnic, dar n-au căutat scăparea prin pocăinţă şi prin credinţă. Iar voi, copii ai grădinii venirii Mele, veţi fi vitejii Domnului prin curăţia minţii şi a inimii şi a trupului, pe care Eu am pus-o în voi ca să puteţi fi ai Mei, stâlpii Mei pe care Mi-am sprijinit în vreme de pribegie cortul împărăţiei cuvântului Meu între cer şi pământ. Nimeni n-a voit cu adevărat să se oprească din alergarea lui şi să creadă venirea Mea la voi, şi s-a ridicat înaintea Mea necredinţă mare, ruşine mare.

Slujitorii bisericii din lume sunt toţi necredincioşi şi îndoielnici şi încrezători în cunoaşterea lor şi în propriul lor duh, şi s-a întâmplat cu ei ca şi cu apostolii Mei, care s-au îndoit de învierea Mea când femeile mironosiţe, care Mă iubeau şi Mă urmau până peste mormânt, s-au dus la ei şi le-au spus că Eu sunt viu şi că voi veni la ei. Ele însă, cu toată îndoiala apostolilor Mei, îşi căutau bărbăţia credinţei şubrezită de îndoiala ucenicilor Mei cei fricoşi, îşi căutau putere să creadă în învierea Mea ducându-se iar şi iar după Mine la mormânt, căci au văzut mormântul Meu desfăcut de îngerul Meu cel venit de la Tatăl. Ele nu s-au lăsat biruite, şi Mă tot căutau, şi tot întrebau de Mine, până ce Eu M-am mâhnit şi M-am arătat spunându-i Magdalenei: *«Nu Mă atinge!»,* căci o cuprinsese şi pe ea îndoiala când a văzut că ucenicii Mei n-au luat în seamă mărturisirea ei despre Mine înviat.

O, copilaşi ai grădinii Mele cu voi, Eu, Domnul, v-am întărit mereu credinţa cu împlinirile cuvintelor Mele de peste voi, şi i-am umilit şi i-am bătut pe cei ce s-au ridicat împotriva voastră cu necredinţă, iar vouă v-am întărit credinţa şi v-am hrănit mereu cu cuvânt de mângâiere, ca să nu vă răciţi.

O, fiilor, fiilor, locul Meu de la voi este loc înfricoşător pentru îngeri, dar oamenii sunt îngâmfaţi, şi îşi laudă statura înaintea porţilor de aici. Eu însă le amintesc la aceştia Scriptura care spune: *«Nu cel ce se laudă pe sine este drept, ci acela pe care Domnul îl laudă».* O mulţime de oameni care vin până aici, vin şi ispitesc tainele lucrului Meu cu voi, taine pe care nici voi nu le ispitiţi, ci, din contra, staţi înspăimântaţi şi staţi sub mâna Mea cu supunere. Mulţi vin şi vă povestesc din duhul lor, din cele ce culeg de la alţi oameni, şi aceştia fac păcat când vin aşa. Mulţi vin şi vă dau sfaturi. Mulţi vin şi judecă cuvântul Meu cel ce este cu voi, şi se ascund de el îndreptăţindu-se împotriva lui, şi aceştia fac păcat când vin aşa. Mulţi vin să-şi arate darurile şi virtuţile pe care ei zic că le au de la Mine, dar la aceştia le zic ca în Scripturi: *«Nu cel ce se laudă pe sine este găsit drept, ci acela pe care Domnul îl laudă».* Iată, aceştia n-au nici o creştere, şi se laudă dacă n-au creştere. Creştere înseamnă umilinţă şi pocăinţă, şi cu altceva nu creşte omul, chiar dacă zice el că a nimerit vreun dar pentru cer. Mulţi vin cu duh de îngâmfare, şi tot aşa şi pleacă, şi aceştia fac păcat când vin aşa. Mă uit din cer, şi de deasupra voastră Mă uit la porţi când voi staţi înaintea oamenilor. Vin oamenii, şi pleacă tot goi, că nu ştiu cum să vină, şi vin să vă dea vouă din duhul lor, în loc să tacă şi să ia din Duhul Meu din voi. Iată, aşa vine omul care aude de lucrarea Mea cu voi. Vine îngâmfat, şi tot aşa şi pleacă, şi se hrăneşte din propriul său duh, şi nu din Duhul Meu, Care este cu voi. Îngerii însă se înfricoşează, şi aşa se bucură de locul Meu de la voi, şi de voi.

Pe vremea când mama Mea Fecioara s-a născut şi a trăit pe pământ pentru venirea Mea prin ea, tot aşa era omul şi atunci. Îngerii o slujeau pe ea, şi ea, pe îngeri, căci ea avea viaţă îngerească. Ea era împlinirea proorociilor cele pentru venirea Mea de la Tatăl prin Fecioară. Ea era vestită de Mine în ziua când omul s-a semeţit în rai şi a căzut prin neascultare. Ea era vestită de Isaia proorocul, care a zis prin Duhul Meu: *«Va lua Fecioara în pântece şi va naşte Fiu, şi Se va chema Emanuel».* Ea a venit între oameni din mamă stearpă, naştere prin proorocie, ca să Mă nască pe Mine sămânţă de Om nou, dar omul cel de pe vremea naşterii mamei Mele nu ştia ce este mama Mea, fiindcă era pecetluită lucrarea Mea în ea, ca s-o pot împlini, fiilor, aşa cum am lucrat şi cu voi, pecetluit între voi, ca să pot ieşi din mijlocul vostru şi să Mă vestesc Dumnezeu tainic pentru împlinirea pregătirii cărării venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl. Mi-am împlinit prin ea lucrarea venirii Mele, iar după ridicarea Mea din nou la Tatăl, am venit apoi şi am luat-o lângă Mine. Viaţa ei pe pământ a fost numai un suspin. Rugăciunea ei a fost numai rugăciune de foc prin fiecare rugăciune. Când a venit la cer, a văzut planul Tatălui, a văzut ţara Mea de azi, ţara cuvântului Meu de la sfârşit, şi Mi-a zis: *«Fiule, să mă dai păzitoare şi ajutătoare pentru cei din ţara Ta de venire, iar mai înainte de venirea Ta, să mă laşi să stau deasupra ei cu toţi îngerii mei, ca s-o apăr, Fiule, ca să nu cadă ca Israel, care a căzut, prin necredinţă, în însăşi plata faptelor sale. Amin».* Şi am ascultat ca un fiu pe mama sa, şi ea este deasupra, acoperind din părţi şi de sus ţara întoarcerii Mele, ţara cuvântului Meu din zilele din urmă. Eu Însumi vin în ea şi o pregătesc prin cuvânt pentru venirea Mea la ea.

O, copilaşi ai venirii Mele! Suspină mama Mea Fecioara, şi aşa se roagă Tatălui şi Mie, dar omul se roagă bucurându-se şi simţindu-se vrednic de darurile Mele. Fiilor, ia auziţi voi cum se roagă mama Mea suspinând în rugăciune:

— Coboară-mă, Fiule, în ţara venirii Tale şi ocroteşte-o pentru mine; şi să Te aştept în ea ca să vii şi s-o ridici deasupra răului care vine cu mânie peste pământ odată cu venirea Ta. Nu da drumul durerii peste pământ pentru curăţire, Fiule, până mai întâi nu întăreşti acest pământ în care Îţi ai venirea şi povaţa cea pentru venirea Ta. Dă-mi îngeri înzestraţi cu arme ocrotitoare. Dă-mi voie să suflu cu Duhul Tău peste România, că ea este cea dintâi şi cea de pe urmă. Amin.

— Te dau pe tine, mamă, cu tot ce-Mi ceri să-ţi dau. Mergi în taină şi dă daruri de umilinţă şi de pocăinţă şi de credinţă şi de sfinţenie la cei ce sunt scrişi în cartea Mea, ca să creadă şi să se aşeze veghind înaintea Mea, şi mulţime de fecioare te vor asculta şi vor ieşi îngereşte înaintea ta şi te vor sluji cu rugăciunile lor suspinânde pentru venirea Mea cu ocrotire pentru România, ţara Mea de azi. Amin.

— Mă duc, Fiule scump, să strig din mijlocul grădinii Tale să se scoale întru întâmpinarea Ta ţara Ta de azi.

Scoală-te, tu, popor binecuvântat de cuvântul Fiului meu! Scoală-te şi te spală cu suspinele tale şi cu săpunul cel plin de miresme cereşti, care spală omul la inimă şi la minte şi la fire. Spală-te cu cuvântul Fiului meu, Care S-a făcut Mire în tine, Mire cu mireasă luată din tine, ţară a nunţii Fiului lui Dumnezeu. Scoală-te de nuntă, că e nuntă cerească în mijlocul tău, şi cântă îngerii şi sfinţii în tine. Scoală-te să auzi cum îngerii vestesc venirea Fiului lui Dumnezeu la tine, aşa cum au vestit acum două mii de ani venirea Lui la Israel cel care a fost necredincios. Sculaţi-vă, feciori şi fecioare, şi daţi trupurile voastre mireasmă plăcută înaintea venirii Fiului meu. Gătiţi-vă cu cerească sfinţire şi împodobiţi-vă pentru Domnul, că vine plata celor credincioşi şi sfinţi. Bucuraţi-vă suspinând, şi suspinaţi bucurându-vă şi cutremurându-vă inimile întru întâmpinarea Fiului meu.

Vine Domnul, Românie, şi la tine vine, şi din tine Se va arăta cu slava venirii Sale. Vine să te facă pământ nou şi cer nou, dar ia-ţi hăinuţă de nuntă, popor binecuvântat, şi vino la nuntă şi ia daruri şi pune-le peste tine ca să fii gata de nuntă. Vino spre grădina Fiului meu şi ia din ea podoabe de nuntă, ca să te ocrotească Domnul la venirea Sa. Amin.

O, Doamne Fiule, strig spre ocrotire, strig omul să vină sub mâna Ta ocrotitoare. Strig din mijlocul ieslei cuvântului Tău, din cartea Ta cu care Tu Te scrii în mijlocul României pentru venirea Ta peste pământ. Strig, Doamne, strig, Fiule, strig. Strig şi eu, că Tu strigi mereu, că e vremea să vii şi să ocroteşti pe cei la care vii. Amin, amin, amin.

— Iar Eu voi împlini rugăciunea ta cea cu suspin, mamă, şi voi ocroti pe cei pecetluiţi cu pecetea venirii Mele, şi ei vor fi sadul Meu şi îşi vor întinde crenguţele peste pământ şi vor odrăsli. Precum pata de untdelemn nu se mai şterge, tot aşa pecetea Mea, prin cuvântul acesta de izbăvire, va sta neştearsă de pe cei ce au fost şi de pe cei ce sunt lângă Mine, şi va sta această pecete spre judecata sau spre preamărirea lor, şi va intra la răspuns tot cel care a fost adăpostit sub această lucrare de cuvânt şi s-a dus apoi în voile duhului lui, ca să se depărteze de cuvântul adevărului, care vine să judece lumea. Amin.

Iar voi, fiilor, staţi înaintea Mea cerând peste oameni luminarea sufletelor lor, ca să vină oamenii spre vindecare de suflet, aşa cum se duc la doctor pentru vindecarea trupului. Să vină să cumpere cu pocăinţă, nu cu bani. Să vină omul aşa cum se duce la alimentară cu trăistuţa să-şi cumpere mâncare pentru trup. Să vină omul aşa cum se ducea Israel la locul unde se cobora mana din cer pentru hrana lui. Aşezaţi cuvântul Meu înaintea oamenilor, ca să înveţe oamenii de la Mine şi să se sfinţească şi să se aşeze jertfă plăcută întru venirea Mea. Iar voi, iubiţi-vă unii pe alţii aşa cum v-am iubit Eu, căci sunteţi ucenicii Mei. Amin. Luaţi şi scrieţi pe inimile voastre şi pe inimile celor îngrijiţi de Mine prin voi, şi scrieţi aşa: cei ce se înţeleg cu dulce între ei, aceia se şi primesc unii pe alţii pentru Mine, fiindcă se iubesc unii pe alţii aşa cum i-am iubit Eu. Iar cei ce nu se iubesc unii pe alţii precum i-am iubit Eu, aceia nu se primesc unii pe alţii pentru Mine, fiindcă nu se înţeleg. Aceia să ia învăţătură de la Mine şi de la voi, şi altfel să nu înveţe pe alţii. Iar pe cel ce învaţă din partea Mea, să-l sprijine toţi prin ascultarea lor de Dumnezeu, ca să-l tragă inima la lucrul învăţăturii, căci acela nu se judecă pe sine, şi se lasă judecat de Dumnezeu. Amin. Cuvântul Meu să fie ca o sabie care desparte binele de rău în duhul, în sufletul şi în trupul celui ce vine după Mine. Am făcut sărbătoare de cuvânt şi am tăiat cu el ca şi cu sabia, căci omul dă să se acopere cu cele dulci din Scripturi, şi nu se scoală să se facă mădular al lui Hristos, trup neîntinat pentru biserică sfântă. O, cele dulci din Scripturi sunt cele care-l fac pe om să se despartă de păcat şi de propriul său duh, dar omul îşi caută în Scripturi îngăduinţele cele scrise în ele pentru cei ce îşi îngăduie să nu fie mădulare ale lui Hristos, mădulare care nu se mai veştejesc.

Iată cuvânt ca o sabie pentru cei ce nu ştiu să vină după Mine atunci când dau să vină: nu este voie să mai păcătuiască cel ce se umileşte şi se pocăieşte şi se curăţeşte pentru ca să se unească apoi cu trupul lui Hristos. Nu este voie să faceţi din trupul Meu mădular de desfrânare în voi, o, oamenilor care daţi să veniţi după Mine şi nu ştiţi cum să veniţi. O, nu ştiţi, fiindcă nu aveţi învăţători care să le fie milă de voi. Şi iată-Mă pe Mine, Învăţător venit din cer ca să vă izbăvesc de trupul păcatului şi să vă îmbrac în trupul Meu şi să ies spre voi cu hăinuţă de îmbrăcare şi să fiţi cu adevărat mădulare ale lui Hristos. Amin, amin, amin.

Acum, fiilor, rămâneţi învăţători din partea Mea peste cei ce stau sub învăţătură, peste cei ce se izbăvesc de trupul păcatului. Acum, fiilor, rămâneţi lumină din Lumină, şi să vă asculte ca şi pe Mine toţi cei care vin după Mine ca să-Mi facă voia în trupul, în sufletul şi în duhul lor, slujind pe Domnul, căci cel ce vine după Domnul nu mai este pentru sine, şi este pentru Domnul, slujind pe Domnul întru a Sa venire. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 1999

Praznicul Înălţării sfintei cruci

Oamenii citesc, dar nu împlinesc. Slujitorii bisericii se tem de creştinii împliniţi în Domnul. Poporul Domnului este Scriptura venirii Lui. Cel nerăstignit nu are cruce.

Voi, fiilor care Mă aduceţi pe pământ cuvânt pentru ca să-Mi pregătesc cu cuvântul venirea Mea, ascultaţi şi scrieţi în cartea Mea de azi cuvântul Meu. Amin.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh vă îmbrăţişez cu mâinile înţepate de cuiele răstignirii, căci i-am însemnat în palmele Mele pe cei pentru care am murit pe cruce, aşa cum am rostit mai dinainte prin profetul Isaia, zicând Sionului: *«Iată, te-am însemnat în palmele Mele, şi nu te voi uita, şi vei fi de-a pururi înaintea Mea, şi fiii tăi vor fi veşmântul tău de podoabă, şi ca o mireasă te vei încinge cu ei»*. Amin, amin, amin.

Vin, fiilor, vin mereu cuvânt la voi, iar voi daţi-Mă la toţi cei ce caută să Mă afle şi să vadă calea Mea cu voi, coborârea Mea din cer pe pământ cuvânt peste voi. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, închinaţi-vă Domnului în toată vremea şi rugaţi-vă înmulţind duhul şi timpul rugăciunii, căci venirea Mea este aproape şi fi-va să vin văzut şi fi-va să vă găsesc veghind întru venirea Mea. Amin.

O, fiilor, durerea Mea, cu voi o împart, şi iată ce vă spun: nu se aşează omul care ia de la voi cuvântul Meu, nu se aşează să-l facă faptă şi iubire înfăptuită peste el. O mulţime de oameni iau şi citesc acest cuvânt şi se bucură de el şi se mângâie cu el şi se hrănesc cu nădejde din el, dar faptă vie nu fac din el şi nu se aşează înaintea Mea cu veghe omul care ia de la voi cuvântul Meu, chiar dacă-l ia cu dor. Eu însă rămân

neputincios în ei, căci ei îşi văd tot de ale lor şi nu-Mi dau Mie viaţă în ei, şi aşa îi voi găsi când voi veni să cercetez Sionul.

Am zis vouă să aşezaţi cuvântul Meu înaintea oamenilor ca să-i ajut să vină spre pocăinţă şi spre umilinţă şi spre viaţă sfântă pentru venirea Mea. Omul însă are viaţa lui, iar Eu, pe a Mea. De ce, oare, nu ia omul ce am dat Eu pentru el? De ce nu ia? Mi-am dat viaţa pentru om ca să ia omul viaţă din viaţa Mea, ca să-şi dea şi omul viaţa lui pentru Mine. L-am însemnat în palmele Mele ca să Mă recunoască de Dumnezeu peste el, că am venit de la Tatăl din cer când am venit să Mă fac Om din Fecioară. Am luat pe umeri crucea păcatelor omului ca să-l scap pe om de plata păcatelor lui dacă se întoarce cu ochii spre crucea răstignirii Mele. Omul însă nu s-a înduioşat. Omul nu trăieşte durerea Mea de pe cruce atunci când îşi face pe trupul lui semnul durerilor Mele pentru el, semnul crucii, aşa cum îl am însemnat pe trupul Meu. O mulţime de noroade s-au lepădat de cruce şi nu-şi mai fac pe trup semnul răstignirii Mele, semnul prin care Eu am biruit moartea, aşa cum un ostaş biruieşte în război cu arma cea împotriva vrăjmaşilor.

O, fiilor, fiilor, cu cât s-a apropiat vremea venirii Mele în trup pe pământ, cu atât s-au lepădat noroadele de semnul crucii Mele, şi de atunci diavolul s-a culcat de tot, şi nu se mai teme de nici un om decât de creştinul cel adevărat cu iubirea şi cu trăirea şi cu veghea lui întru venirea Mea. Iată, diavolul nu se mai teme de nici un om, dar omul care face voia diavolului se teme ca de moarte de creştinul care Mă iubeşte făcându-Mi voia cu duhul, cu sufletul şi cu trupul său.

Fiilor, toţi capii oamenilor, toţi cei care au supuşi şi mulţime de supuşi, se tem de voi mai mult decât de Mine, căci voi sunteţi pe pământ, şi sunteţi tăria Mea cea de deasupra capetelor oamenilor, fiindcă cei născuţi din Mine sunt deasupra tuturor, căci sunt din cer născuţi şi fac cele de sus peste pământ, şi fac cale venirii Mele cu plată peste tot omul. Vă prind în braţe întinzând spre voi mâinile înţepate de semnele răstignirii. Vă am în mână ca pe o armă împotriva vrăjmaşului Meu, diavolul. Mă deşert în voi cu multul, ca să fiţi plini ca arma cea încărcată pentru luptă în mâna ostaşului luptător. Am făcut din voi unealtă de lucru şi lucrez cu ea peste pământ şi însămânţez pământul cu sămânţă de veac nou. Am făcut din voi sămânţă de om nou, şi omul de pe pământ se teme de voi că-i luaţi pământul lui, dar al Meu este pământul, nu al omului. Dacă omul vrea să stăpânească veşnic pământul, Eu nu mai vreau, că al Meu este pământul, şi Eu l-am întocmit din ape, nu omul. Omul nu ştie decât să se aşeze împotriva Mea şi să Mă dea afară din împărăţia Mea şi din via Mea. Tatăl însă este Stăpânul, şi vine cu Mine şi ia via din mâna răpitorilor şi o dă celor ce Mă iubesc ca pe Fiul Tatălui ceresc, ca pe Stăpânul viei, ca pe Moştenitorul Tatălui. Amin. Împart cu voi durerea Mea, şi iată ce vă spun, fiilor închinaţi lui Dumnezeu: veni-va Tatăl şi va pierde pe lucrătorii aceştia şi Îşi va îngriji El Însuşi via, că Eu sunt Fiul Lui, şi omul Mi-a luat moştenirea Mea cea de la Tatăl. Voi veni de la Tatăl şi voi pierde pe toţi oamenii care au avut vreme să audă vestea împărăţiei Mele cu care vin de la Tatăl pe pământ, dar n-au voit să creadă. Vin de la Tatăl cu toată slava cerească şi Mă voi arăta Stăpân peste pământ şi voi strica tot ce a făcut pe pământ omul care a trăit fără Dumnezeu cu zilele lui, căci omul şi-a făcut numai lui tot ce a făcut pe pământ, iar Mie Mi-a luat dreptul de a fi.

O, de la naştere şi până la moarte nu vrea omul să înţeleagă că Eu sunt Stăpânul pământului, şi nu el, şi nu urmaşii lui. Voi strica tot ce a făcut omul, că omul şi-a făcut numai lui. Zice omul că ridică biserici pentru Dumnezeu. Ridică omul ziduri şi le dă numele de biserică şi se strânge lumea în ele şi nu ştie omul că biserică înseamnă fiii lui Dumnezeu laolaltă întru viaţă sfântă şi umilită înaintea Mea. Ridică omul ziduri şi le dă lumii, nu Mie, căci Eu cu cei fără de lege nu petrec. Ridică omul ziduri şi se aşează în ele stăpân peste sufletele oamenilor, peste vieţile oamenilor, şi se aşează preoţi de la ei citire, unii pe alţii se aşează, dar voia Mea n-o fac aceştia. Iar Eu fi-va să vin de la Tatăl, şi am şi venit, ca să pierd pe tot omul care a avut vreme să audă strigătul Meu care strigă pe tot omul la împărăţia cerurilor pe pământ cu Dumnezeu, dar oamenii n-au voit să creadă. Iată, vin şi iar vin cu cele scrise să vin pentru vremea cea de dinaintea arătării Mele cu slavă cerească şi cu învierea morţilor, după cum este scris în Scripturile venirii Mele.

Fiilor, fiilor, ce fac oamenii cu Scripturile venirii Mele? Cum citesc ei în ele? Cum văd ei în ele? O, se ascund oamenii de ele ca viperele care-şi văd ameninţarea, dar mânia Mea pentru necredincioşi vine şi iar vine, vine să adeverească Scripturile venirii Mele, că nu va trece cerul şi pământul până ce ele nu se vor împlini cuvânt cu cuvânt, după cum Eu am cuvântat prin Scripturi. Voi, fiilor din grădina cuvântului Meu peste pământ, strigaţi-Mă să vin cu cele scrise pentru vremea aceasta şi să nu vă temeţi să vin, că Eu vă fac biruitori peste vremea aceasta şi vă ţin în braţe cu mâinile Mele înţepate de cuiele răstignirii, şi vă am în mână ca pe o armă împotriva vrăjmaşului Meu, diavolul.

Duhul rău i-a îndeletnicit pe oameni să nu-şi mai facă pe trup semnul crucii, semnul răstignirii Mele prin care am biruit pe şarpele cel de demult. Nici cei ce s-au botezat creştineşte în numele Meu, nici aceia nu mai fac pe trupul lor semnul crucii, şi dacă-l fac, vai de făcutul acesta cu care-l bucură tot pe diavolul. Omul care mai face cruce pe trupul lui, face cruce după cum îi este şi viaţa. Nu mai ştie omul locul unde trebuie să-şi pună degetele mâinii când îşi face cruce. Nu mai face nici preotul semnul crucii aşa cum se cere la creştini, şi nu mai este cel ce învaţă pe om crucea şi semnele ei, şi semnul ei pe trupul omului. Nu-şi mai înalţă omul crucea către Dumnezeu, şi se coboară cu ea în adânc, şi Eu Mă plâng vouă de durerea Mea de la om. Voi însă îmbrăţişaţi-Mă prin semnul crucii, prin semnul răstignirii trupului Meu, căci Eu când l-am făcut pe om l-am făcut să fie cruce, cruce sfântă, trup sfânt, trup răstignit faţă de păcat, viaţă pusă în slujba lui Dumnezeu. Voi însă îmbrăţişaţi-Mă pe Mine când faceţi pe trupul vostru semnul crucii Mele, semnul Celui ce v-a îmbrăţişat prin răstignire, căci fericit este omul care s-a folosit de moartea Mea pe cruce, că acela a înviat, şi este viu în vecii vecilor.

Fiilor, Mă dor ranele răstignirii, că omul a fost rău cu Mine şi cu cei care au urmat Mie. Stăpânitorii oamenilor s-au temut mereu de cei ce Mă urmau, şi îi omorau pe aceştia, şi le puneau nume rău între oameni din pricina numelui Meu. Toţi cei ce vor să fie stăpâni peste oameni şi peste pământ se tem cu temere mare de cei ce-Mi slujesc Mie cu duhul şi cu adevărul. De cei ce-Mi sunt Mie biserică vie se tem oamenii pământului, dar de biserică lumească nu se teme nimeni, şi nici diavolul şi nici îngerii lui. Voi însă îmbrăţişaţi-Mă prin semnul crucii răstignirii Mele peste trupul vostru, că v-am făcut de temut pentru fiii oamenilor care nu vor să vin. Se tem oamenii de voi mai rău decât de moarte, dar mai bine v-ar iubi şi ar asculta povaţa Mea cea care este peste voi. Mai bine

v-ar îmbrățișa oamenii, dar ei nu pot așa ceva, că slava deșartă i-a cuprins în întuneric, și se tem pentru păcatele lor, căci voi sunteți Scriptura venirii Mele, și de aceea vin la voi, și de aceea sunt cu voi. Sunt cu voi pentru împlinirea Scripturilor venirii Mele. Amin, amin, amin.

Fiți precauți, fiilor, și dați înaintea oamenilor cuvântul Meu, că se ridică înșelare mare pe pământ pentru Scripturile venirii Mele. Fiți precauți, că Eu v-am spus că odată cu venirea Mea aduc învierea drepților Mei, și trup nestricăcios peste cei ce Mă așteaptă să vin. Fiți pe plăcerea Mea, că Eu vin așa cum este scris în Scripturi să vin, și voi ocroti cu brațul Meu dumnezeiesc pe cei ce petrec întru sărbătoarea venirii Mele cu duhul, cu sufletul și cu trupul lor. Fiți cerești pe pământ, fiilor. Amin, amin, amin. Fiți ca și în cer pe pământ, ca să săvârșesc în voi voia Mea. Fiți cruce dreaptă între oameni, căci adevărata cruce este crucea răstignirii, și altfel de cruce nu este cruce. Cel nerăstignit nu are cruce, nu are cu ce să se arate înaintea Mea la venirea Mea. Voi însă prăznuiți praznicul crucii Mele în mădularele voastre și înălțați-vă prin răstignirea omului care se luptă în voi pentru viața Mea în el, ca să vă am mereu sămânță de viață fără de moarte, așa cum Eu am zis să fiți. Am zis că biserica Mea nu va fi biruită în veac, și de aceea am făcut din voi biserică nebiruită, Sion sfânt, precum am zis Sionului: *«Iată, te-am însemnat în palmele Mele, și vei fi de-a pururi înaintea Mea».*

Fiilor, fiilor, fiți cerești, fiți ca și în cer pe pământ, ca să săvârșesc în voi voia Mea, și să fac din voi veșmântul Meu de podoabă, și ca un Mire să Mă încing cu voi și să fiți puterea Mea la venirea Mea, semnul Meu înaintea venirii Mele, biruitori ai șarpelui cel de demult, precum Eu am fost. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 1999

Sărbătoarea sfântului apostol și evanghelist Ioan

Cei ce lucrează fărădelegea nu sunt prigoniți de preoții bisericii, dar cei ce se sfințesc sunt huliți. Omul ar vrea femeie și după înviere. Preoții Îi zic demon Domnului, căci se ascund sub necredință din pricina faptelor lor rele.

Mă vestesc, ca să intru în grădină. Sunt Domnul. Mă fac cuvânt de viață veșnică peste cei credincioși, căci cei necredincioși nu Mă primesc să vin. Drumul Meu dintre cer și pământ este credința celui ce Mă primește când vin. Și dacă vin, vin că este scris să vin. Amin, amin, amin.

Mă las peste voi cu cuvinte sfinte, fiilor care Mă primiți. Deschideți ca să intru cuvânt în cartea învățăturii sfinte, căci cu ea stau față în față cu cei ce se judecă cu Mine și cu voi. Vin cu învățătură ca să vă întăresc credința, vouă și celor ce sunt încercați pentru credința lor în cuvântul Meu. Nu sunt creștini creștinii care nu sunt încercați pentru credință. Nu sunt tari cei care nu trec prin foc. Nu sunt veșnici cei care nu au de luptat pentru viața cea veșnică și care se capătă prin stăruință și prin sfințenie și prin credință încercată prin foc, așa cum sfinții toți au fost luptați de cei îndoielnici, de cei ce nu cred până la sfârșit.

Vin din dreapta Tatălui și sunt deopotrivă în cer și pe pământ, căci M-am dus ca să vin, precum este scris în Scripturi. Și dacă nu acesta este drumul pe care vin, care este, și cum este, și pe unde este? Să vină cel ce știe, și să Mă arate venind și cuvântând și deslușind tainele venirii Mele, precum este scris să vin. Să vină cel care Mă știe venind pe alt drum, și să Mă pot uita pe calea aceea ca să văd dacă sunt Eu și dacă vin Eu pe ea. Vreau să-Mi arate cel ce spune că nu sunt Eu Cel ce vin la voi cuvânt, precum este scris să vin, să-Mi arate ce știe el, să-Mi spună cum știe el Scripturile venirii Mele, să-Mi dovedească credința lui în venirea Mea și să Mă arate cu el întru a Mea venire. Fiilor, dacă altul este drumul venirii Mele, dacă cei ce vă încearcă vouă credința în venirea Mea la voi, dacă ei știu venirea Mea pe alt drum, să-Mi arate acest drum, să vi-l arate și vouă, dar să Mă văd Eu bine pe drumul pe care-l arată.

O, iată de ce vin la voi cuvânt cu această carte. Vin să vă spun că toți cei care zic că Mă au, toți se smintesc din pricina cuvântului Meu care Mă aduce la voi, și dacă se smintesc, se scoală și dau în Mine, dau în cuvântul Meu care Mă aduce la voi ca să-l dați peste pământ și să știe tot pământul că Eu vin și Îmi împlinesc Scripturile venirii Mele cu cei credincioși, că nu pot să Mi le împlinesc decât prin credința celor ce Mă așteaptă să vin. Cine citește cerește în Scripturile venirii Mele, acela Mă vede venind și vede vremea venirii Mele, fiindcă Eu le-am spus la ucenicii Mei cum va fi venirea Mea, căci ei M-au întrebat, și Eu așa le-am răspuns: *«Va fi ca în vremea lui Noe, și oamenii vor fi găsiți mâncând și bând, însurându-se și măritându-se până la sfârșit».*

O, copii care-Mi primiți cuvântul, sunt rari oamenii, și sunt rari creștinii, dar mai rari decât aceștia sunt preoții iubitori de Dumnezeu, căci dragostea de Dumnezeu s-a răcit de mult. Întăriți-vă cu adevărat, că e scump omul și e scump creștinul care mai este azi creștin, e scump de tot la Dumnezeu, și Eu vin și îl întăresc din partea Tatălui Cel ceresc. Vă dau învățătură întăritoare, ca să ia și cei ce sunt în lume prigoniți ca și voi pentru numele Meu, pentru cuvântul Meu, care vine pe pământ pentru pregătirea celor ce Mă așteaptă să vin. Cei ce sunt tari și sfinți întru venirea Mea, aceia vor fi prigoniți, precum este scris cuvântul Meu care spune: *«M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni».*

Sunt pline bisericile de oameni fără de sfințenie, care beau și fumează și se desfrânează și se lăcomesc și defăimează cele sfinte, dar pe aceștia nu-i prigonește nimeni, iar pe cei ce se sfințesc îi dau preoții pe mâna hulitorilor. Preoții i-au deprins pe oameni să-i iubească și să-i cinstească pe ei, nu pe Mine; să asculte de ei, nu de Mine, și i-au învățat pe oameni să spună tot ce au în suflet, dar nu pentru ca să-i curețe de păcate, ci să vândă taina și credința sufletului omului, și să dea apoi pe omul sfânt în lături, zicând că el a învățat la școală și că știe. Iată, cunoștința îngâmfă, precum este scris în Scripturi, și Eu îi prind pe aceștia prin cuvântul Scripturii; Eu, și nu ei pe Mine. O, cei ce s-au jucat de-a învățătura peste oameni despărțind în stânga lor pe cei ce-Mi urmează Mie, vor vedea curând, curând că Eu am fost adevărat în cuvântul cărții Mele de azi, pe care Eu o așez în grădina cuvântului Meu, căci Eu sunt mereu astăzi. Toți cei care s-au luptat împotriva venirii Mele la voi cuvânt de pregătire și de pocăință și de iubire cerească pe pământ, au luptat în zadar, și prăbușirea le-a fost mare.

Nici un creștin dintre cei ce cred și se hrănesc cu bucuria venirii Mele cuvânt peste pământ, să nu se mire de prigoana care este, de rătăcirea care se zbate să rătăcească pe cei iubitori de Dumnezeu. În toată vremea propovăduirii Mele acum două mii de ani, fariseii și cărturarii și bătrânii care M-au omorât pe cruce, Mă ispiteau cu întrebări ca să-Mi găsească pricină în cuvânt, și să Mă piardă apoi, căci erau îngâmfați din pricina cunoștinței lor. Mă purtam din loc în loc,

şi mulţimile se purtau după Mine cu duiumul, nu tainic ca acum. Eu le vindecam suferinţele, ca să le plătesc credinţa şi iubirea, dar cărturarii şi fariseii dacă n-aveau puterea Mea ca să facă şi ei faptele pe care le făceam Eu, cârteau zicând: *«Cine este Acesta Care grăieşte hule?», «Cine poate ierta păcatele afară de Dumnezeu?», «De ce mănâncă Acesta cu vameşii şi cu desfrânaţii?».* Eu însă le spuneam: *«Adevărat grăiesc vouă, că vameşii şi desfrânaţii merg înaintea voastră în împărăţia lui Dumnezeu, căci a venit Ioan la voi în calea dreptăţii şi n-aţi crezut lui, şi vameşii şi desfrânatele au crezut, iar voi, văzând, nu v-aţi căit nici după aceea ca să credeţi lui».* Omul care păcătuieşte nu se pocăieşte din pricină că păcătuieşte, dar cel ce se pocăieşte, acela nu mai păcătuieşte, şi înţelege împărăţia cerurilor, iar Ioan le-a zis iudeilor: *«Pocăiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia cerurilor!».* Tot aşa le-am spus şi Eu, şi le-am mai spus că *«împărăţia cerurilor se aseamănă cu fecioarele»,* şi îi prindeam Eu în cuvânt, nu ei pe Mine, iar ei puneau la cale pierzarea Mea.

Oamenii nu se mai satură de însurat şi de măritat şi de desfrânat. Ar vrea omul să aibă femeie şi după înviere, căci am fost întrebat a cărui femeie va fi la înviere cea care a ţinut şapte fraţi. Eu le-am spus: *«Rătăciţi neştiind Scripturile şi puterea lui Dumnezeu, căci la înviere nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer».* Celor care Mă ispiteau despre despărţirea omului de femeie le-am răspuns cu cele ce le-a spus Moise, că altceva nu le puteam da lor, dar ucenicilor Mei le-am răspuns curat, aşa cum curat era sufletul lor, căci ei au priceput vorbirea Mea cu fariseii şi au zis: *«Doamne, dacă asta este pricina omului cu femeia, nu este de folos să se însoare omul».* Eu le-am răspuns: *«Nu toţi pricep taina aceasta, ci numai cei cărora le este dat să priceapă»*, şi am adăugat aşa: *«Cel ce înţelege, să înţeleagă».* Amin.

O, fiilor, preoţii şi arhiereii nu M-au iubit, că ei aveau femei, şi le lăsau şi luau altele, căci iubeau păcatul, ca şi preoţii de azi. Se supără preoţii pe Mine şi pe voi, că Eu le învederez faptele lor rele, ca să-i fac să se curețe de ele şi să fie slujitori ai Domnului. Dar când am acoperit Eu faptele cele rele ale oamenilor? Înainte de venirea Mea în trup proorocii descopereau faptele cele rele ale preoţilor lui Israel, iar Eu când am venit în trup tot la fel am lucrat, şi le-am zis: *«Vai vouă, făţarnicilor!»,* iar ei M-au răstignit zicând că Eu hulesc, dar nu huleam, ci lucram prin Duhul Sfânt ca să-i fac să se pocăiască, zicându-le: *«Pocăiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia cerurilor!»,* şi am zis: *«Orice păcat şi orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu se va ierta nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie».* Iată, acesta este păcatul pentru care nu se scoală cei ce ispitesc pe Dumnezeu aşa cum Mă ispiteau pe Mine cărturarii şi fariseii ca să Mă prindă în cuvânt. Omul se grăbeşte să spună cuvinte, dar Eu am zis: *«Pentru orice cuvânt în deşert va da omul socoteală în ziua judecăţii»,* căci scris este: *«Din cuvintele tale te vei îndrepta sau te vei osândi».*

Iată, Eu arunc sământa. Una cade lângă drum şi o mănâncă păsările; alta, pe loc pietros şi nu prinde rădăcină; alta, în spini şi se înăbuşă, iar alta, în pământ bun, şi aceea dă rod. Cea din loc pietros este cel care aude şi primeşte cu bucurie cuvântul Meu, dar nu are rădăcină în sine, şi se ţine până la o vreme, şi când se iveşte strâmtorarea sau prigoană pentru cuvânt, îndată se sminteşte şi se leapădă, după cum Eu am grăit prin Evanghelie despre locul pietros.

O, n-a fost preot care să vină să fie cu cuvântul Meu şi să nu-l lepede apoi. Iată Scriptura Mea care spune: *«Nu se poate pune vin nou în burduf vechi, căci crapă burduful şi vinul se varsă, ci se pune vin nou în burdufuri noi şi se păstrează împreună; şi când pui petec nou la haină veche, se rupe haina veche, căci umplutura trage din haină».*

Vin şi întăresc cu Scripturile Mele pe toţi cei încercaţi în credinţa lor pentru cuvântul Meu. Eu am putere, şi pun puterea Mea în cuvânt, şi aşa învăţ pe om, dar cei ce învaţă în numele Meu, n-au putere ca a Mea, şi nici învăţătura lor n-are. Toate mulţimile sunt ca nişte oi care n-au păstor, şi Eu intru în casa omului ca să-l învăţ, că Mi-e milă de mulţimi, aşa cum Îmi era atunci, şi zic: mai uşor va fi pământului Sodomei sau al Gomorei în ziua judecăţii decât casei care n-a primit cuvântul Meu cu care strig ca şi atunci: *«Pocăiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia cerurilor!».*

Am venit la voi şi Mi-am făcut cale spre oameni, fiilor. Mi-am făcut iatac de nuntă la voi, şi vă învăţ şi vă mângâi, şi cei îngâmfaţi zic că voi sunteţi Lucifer. Dar, oare, la apostolii Mei nu le vorbeam tot ca şi vouă? căci le ziceam: *«Voi sunteţi lumina lumii, voi sunteţi sarea pământului, voi sunteţi martorii Mei până la toate marginile».*

O, copii care-Mi primiţi cuvântul, sunt rari oamenii, sunt rari creştinii, dar mai rari decât aceştia sunt preoţii iubitori de Dumnezeu din cei ce slujesc lui Dumnezeu, căci dragostea de Dumnezeu s-a răcit de peste tot, iar păcatul locuieşte în case mari, căci omul a făcut peste tot casă păcatului, şi intră păcatul sub ocrotirea legii pământeşti, ca pe vremea potopului, şi cum să nu vin şi să strig din nou vestea pocăinţei? Vin mereu şi strig, dar îndoiala se face pricină de sminteală şi de necredinţă peste cei ce dau să se scoale din nepăsare. Vin să-l mângâi pe cel ce Mă iubeşte împlinind poruncile Mele, şi îi zic: fericit este cel ce nu se va sminti întru Mine. Amin. Petru a venit pe apă la Mine când Eu mergeam spre el pe apă, şi l-a prins îndoiala şi dădea apa să-l înghită, dar Eu i-am întins mâna şi l-am întărit deasupra apei. O, îndoiala îl cufundă pe om, şi omul se sminteşte şi se face urât la cuvânt şi la credinţă şi la iubire, şi se face îngâmfat şi se face fariseu care dă să Mă omoare zicând că Mă apără. O, nu aşa au lucrat apostolii Mei vestea împărăţiei cerurilor peste oamenii la care Eu i-am trimis. Toma, apostolul Meu, i-a învăţat pe miri fecioria, şi pe împăraţi, curăţia, şi a întărit peste oameni legea cu care Eu am venit, legea împărăţiei cerurilor, căci n-am venit să stric Scriptura, ci am venit s-o împlinesc prin pocăinţa omului, prin frica lui de Dumnezeu şi prin credinţă neîndoită în Cel ce grăieşte din ceruri pe pământ.

Voi, fiilor care aveţi cuvântul Meu dat vouă de Mine, întăriţi pe cei încercaţi ca şi voi, daţi-le putere să creadă aşa cum credeţi voi, şi fericit este cel ce va crede până la sfârşit, răbdând pentru calea Mea cea sfântă.

O, n-a fost preot care a venit spre cuvântul Meu ca să-l împlinească, şi să nu-l lepede apoi. Mă uit cu durere mare la preotul care dă să-Mi smulgă din braţe pe cei pentru care am murit, pe cei care s-au folosit de moartea Mea pe cruce ca să învieze şi ei. Mi-a trimis creştinii lui la izvor ca să bea, şi acum le dă peste mână ca să nu mai bea. Inima lui a fost pământ pietros. În loc pietros sământa ţine până la o vreme, şi când se iveşte strâmtorare sau prigoană pentru cuvânt, îndată se sminteşte şi se leapădă, după cum am grăit Eu despre locul pietros. O, nu voiesc să spun mai mult despre acesta, că el a uitat Scriptura care spune: *«Cunoştinţa îngâmfă, iar iubirea zideşte».* Eu grăiesc celor ce se hrănesc din tainele împărăţiei cerurilor luând din ele cu umilinţă şi cu credinţă, căci unde nu este credinţă, n-are loc Dumnezeu cu împărăţia cerurilor. Eu

grăiesc celor ce trec încercările credinței lor și rămân ca aurul lămurit prin foc, așa cum au fost toți sfinții Mei, pe care i-am găsit vrednici de darurile credinței sfinte. Cel ce este învățat cu daruri omenești și cu slavă de la oameni, acela nu-Mi dă Mie ceea ce a cules, dar Eu Îi dau Tatălui Meu, de fii, pe toți cei ce cred în Mine împlinindu-Mă în ei.

Am grăit din Scripturi, și de acum voi desface tot mai mult tainele cele ascunse în ele, ca să Mă desăvârșesc prin ele, căci potrivnicul Meu, omul, se ridică de șapte mii de ani deasupra Mea, așa cum a făcut Adam. Eu însă Mă sălășluiesc cu tainele Mele în cei mici în ochii lumii, iar de cei învățați de pe pământ Mă ascund cu ele, căci Tatăl Meu le-a acoperit pentru aceștia, și le-a descoperit celor mici, precum Eu am spus Tatălui Meu mulțumindu-I în rugăciune. Eu așa le-am spus celor ce Mă ascultau: *«Dacă nu veți fi ca pruncii, nu veți intra întru împărăția cerurilor».* Omul însă nu știe ce este această Scriptură și o răstălmăcește după a sa poftă și rătăcește neștiind. Adam când a încetat să asculte porunca lui Dumnezeu a luat cunoștință, și apoi s-a văzut gol și s-a rușinat și și-a acoperit goliciunea și s-a ascuns de Dumnezeu, căci era gol. Așa și azi se ascunde omul de glasul Meu care umblă prin grădină, căci omul este gol și se rușinează și se ascunde sub necredință ca Adam, care n-a crezut că va muri pentru neascultare pierzându-și nestricăciunea pe care o pusesem în el la facerea lui.

Iată, fiilor, nimeni nu Mă mai așteaptă să vin, nimeni nu se curățește pentru venirea Mea, nimeni nu vrea, iar învățătorii cei din biserici nu zic nici unul că vin ca să se așeze omul în veghe întru venirea Mea. Ei își fac lor ucenici, nu Mie, căci ai Mei sunt curați cu trupul, cu sufletul și cu duhul întru venirea Mea. Vin să întăresc cu Scripturile Mele pe toți cei încercați în credința lor pentru cuvântul Meu cu care Eu vin în grădină, în grădina Mea. Aceștia să ia mângâierea cea din Scripturi și din cuvântul Meu cu care-i hrănesc pe cei ce veghează întru venirea Mea. Aceștia să se uite la sfinți și să învețe, și să nu se clatine, căci Eu vin curând. Și iată îndemnul cel ce vine din Scripturi: *«De va vrea cineva să facă voia Mea, va cunoaște despre această învățătură dacă este de la Dumnezeu. Cine grăiește de la el, acela își caută mărirea sa. Cine însă caută mărirea lui Dumnezeu, acela este adevărat, și în el nu este nedreptate».* Amin.

Eu am venit ca oile Mele să aibă viață, și din belșug să aibă. Eu sunt Păstorul Cel bun, nu sunt demonul. Iată, și azi Mă fac preoții demon, dar Eu sunt Păstorul oilor, și cunosc oile Mele, și ale Mele Mă cunosc pe Mine. Venit-am în lume lumină, ca nimeni să nu rămână în întuneric. Cuvântul Meu este pâine care se coboară din cer ca să dea viață oamenilor. Iar voi, fiilor care aveți cuvântul Meu dat vouă de Mine, întăriți pe cei încercați în credință ca și voi. Dați-le putere să creadă așa cum credeți voi, căci Eu vă dau această putere ca s-o împărțiți. Sunt rari oamenii, sunt rari creștinii, dar și mai rari sunt preoții plăcuți Mie. Pe toți aceștia câți sunt și pe care Eu îi strâng și îi aduc la izvor ca să-i zidesc, ale Mele dintru ale Mele dați-le, și nu vă clătinați de necredința celor ce nu au putere să creadă, căci curând, curând credința cea sfântă își va ocroti pe fiii ei.

Sfinții Mei vă vin în ajutor vouă și celor încercați în lume ca și voi, căci sfinții au câștigat cerul cu sfințenia lor prin credința în Mine. Drumul Meu dintre cer și pământ este credința celui ce Mă primește să vin, celui ce crede că vin. Binecuvântată să fie de Tatăl, de Fiul și de Duhul Sfânt credința cea sfântă a celor sfinți, iar voi, fiilor, dați această binecuvântare celor încercați în lume ca și voi, căci Eu vin să Mă desăvârșesc prin cei credincioși, care pot totul prin credința lor cea sfântă. Amin, amin, amin.

26 septembrie/9 octombrie 1999

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Lepădarea de credință se lucrează în biserică. Preoții zic că nu vine Domnul. Rugăciunea omului sfânt nu cere pentru sine.

Eu sunt Cuvântul Cel din cer, Care grăiește peste pământ. Eu sunt Dumnezeu Cuvântul, și nu este alt dumnezeu afară de Mine, căci Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

Vă acopăr cu cuvântul Meu cel de deasupra voastră, fiilor care străjuiți în calea cuvântului Meu. V-am așezat pe această cale ca să fiți calea venirii Mele și v-am făcut credincioși prin puterea Mea, căci *«credința nu este a tuturor»*, după cum scrie în Scripturi. Ea este a celor ce împlinesc legea Mea cea sfântă, legea împărăției cerurilor pe pământ. Altfel, credința omului este șubredă, și la orice adiere de vânt se rupe și cade omul în prăpastia necredinței și a îndoielii, cade smintindu-se întru Mine. Eu sunt cu cei ce cred în lucrarea Mea din cer peste pământ din veac și până în veac, și Îmi împlinesc prin ei lucrarea Mea, dar cu cei necredincioși puterii Mele, Eu nu pot; nu pot, că Mă lasă jos la mijlocul sau la capătul lucrului Meu cu omul; nu pot, că îndoiala lor Îmi este piedică, și nu pot. Eu i-am dat omului darul credinței, numai să vrea să-l ia așa cum ați vrut voi, la voința Mea cu voi, fiilor. Amin.

Vin cu sărbătoarea Măicuței Mele deasupra grădinii care vă este vouă ocrotire din partea Mea. Vin, fiilor, căci voi sunteți în sărbătoare, iar Eu vin să sărbătoresc cu voi și să vă îndemn să fiți mereu sărbătoarea cerului pe pământ, biserica Mea cea curată prin faptele credinței sfinte. Cei ce cred sunt cei curați, iar cei curați sunt cei ce cred, și aceasta este taina celor ce cred. Amin, amin, amin.

«Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.» Așa am spus când am vorbit despre fericirea celor fericiți. Cel curat cu inima are pacea Mea în ea, are loc pentru Duhul Sfânt, Care sălășluiește în cei curați, iar aceștia nu se leapădă de Dumnezeu la nici un fel de încercare, fiindcă Dumnezeu este în ei și poate în ei prin mărturisirea credinței. Dar cei ce nu au darul credinței, aceia sunt zbuciumați, și caută puteri și nu găsesc, fiindcă aceștia nu-L văd pe Dumnezeu. Aceștia se leapădă de Dumnezeu înaintea oamenilor, fiindcă se tem de oameni și nu de Dumnezeu, dar cei curați cu inima, au odihnă. Dar acum sunt zile grele, fiilor, și Eu sunt mereu cu voi în cuvânt și nu vă las să slăbiți, că Eu am nevoie de putere în voi. O, zilele sunt grele, și lepădarea de credință lucrează cu fața ascunsă, și nimeni nu se mai teme de Dumnezeu, și nimeni nu mai iubește inima curată.

O, cine să-i mai învețe pe oameni veghea cea sfântă, credința cea sfântă, viața cea sfântă și iubirea cea fără de măsură cu care să se dea omul jertfă lui Dumnezeu? Cum să nu vin, cum să nu-i dau omului povață din cer dacă pe pământ nu mai sunt povățuitori cu inima curată pentru cei povățuiți? O, nu mai este nici o jertfă curată, nici o inimă curată, nici un doctor care să lege o rană, nici o mână care să ridice pe om din căderea sa. Peste tot numai lepădare de credință, după cum este scris despre ea în Scripturi: *«Întâi va fi lepădarea de credință, și apoi venirea Mea. Întâi se dă pe față potrivnicul*

Meu, omul, omul nelegiuirii, care se ridică mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu, aşa încât să se aşeze el în biserica lui Dumnezeu şi să se dea pe sine drept Dumnezeu. Dar Eu îl voi nimici cu strălucirea venirii Mele, căci el se va ivi prin lucrarea lui satan, însoţită de semne şi minuni mincinoase pentru fiii pierzării, care n-au primit iubirea adevărului ca să se mântuiască, şi de aceea ei vor crede lucrarea amăgirii, care va fi slobozită peste ei de la Dumnezeu», precum este scris în Scripturi pentru vremea lepădării de credinţă. Întâi va fi aceasta, şi apoi venirea Mea, căci Eu, peste tot pe unde văd acest păcat, Mă duc şi îl învederez şi rostesc cuvânt peste păcatul lepădării de credinţă, păcatul despărţirii de Dumnezeu. Voi însă aveţi dreptar credinţa în Mine, căci scris este: *«Dumnezeu i-a ales pe cei care sunt săraci în ochii lumii, ca să fie bogaţi în credinţă şi moştenitori ai împărăţiei pe care a făgăduit-o celor care Îl iubesc».* Amin. De aceea, nu căutaţi la faţa omului odată ce aveţi credinţa în Mine, căci oamenii cei semeţi şi măreţi sunt cei ce hulesc numele cel bun cu care voi vă chemaţi, sunt cei ce se leapădă de Dumnezeu înaintea oamenilor hulindu-i pe cei drepţi. O, legea dreptăţii este culcată la pământ, căci în lege scrie aşa: *«De faţa celui puternic să nu te sfieşti, şi cu dreptate să judeci pe aproapele tău, iar la judecată să nu urmezi celor mai mulţi ca să te abaţi de la dreptate».* Iată, nu Eu osândesc pe om, ci cuvintele legii, dar cine să mai înveţe pe oameni calea cea sfântă, calea cea curată pe care poate omul să-L vadă pe Dumnezeu? Nu mai vine nimeni să înveţe pe om. Cei ce s-au pus învăţători cu scaun, aceia le spun la oameni că nu vine Domnul, că nu vine sfârşitul fărădelegii, dar de venirea Mea nu spune nimeni, şi oamenii nu se mai scoală din cădere. Voi însă daţi cuvântul Meu cel din cer peste toată făptura, ca să se scoale pentru venirea Mea cei cu inima curată, cei cu credinţa sănătoasă, căci aceia nu vor spune: *«Stăpânul întârzie»*, ci, din contra, stau veghind întru venirea Mea.

O, poporul Meu micuţ, nu te mira, fiule, de lucrarea necredinţei din biserica din lume, şi te uită înapoi, că tot aşa a fost şi pe vremea când Eu strigam prin Noe să se pocăiască oamenii de necredinţă şi de fărădelege, dar oamenii n-au voit să creadă, şi au pierit pentru necredinţă, şi a rămas numai casa lui Noe, căci a fost credincioasă cuvântului Meu prin care am anunţat potopul peste toată făptura. Voi însă aveţi de la Mine darul credinţei sfinte, căci aţi fost mici în ochii lumii, şi Eu v-am făcut bogaţi în credinţă şi moştenitori ai împărăţiei pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor care-L iubesc. Amin. Lucraţi cu credinţă, fiilor, lucraţi pentru via Mea, că Mă doare de ea. O, nimeni nu se mai îngrijeşte de ea, şi iată, Eu Însumi îi port grijă, şi omul care Mi-a luat locul peste casa Mea, Îmi zice demon, demon iscusit. O, săracul de el, omul care zice aşa, că a uitat că cei ce M-au răstignit pe cruce tot aşa Mi-au zis, iar Eu am zis mai dinainte, şi aşa am zis: *«Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult pe casnicii Lui, căci destul îi este ucenicului să fie ca Învăţătorul său, şi slugii, ca Stăpânul».* Dar Eu vă acopăr cu acoperământul Meu, cu cuvântul vă acopăr, fiilor, iar mama Mea Fecioara vă cuprinde în omoforul ei ceresc şi vă înconjoară cu grijă de mamă, căci voi sunteţi cei care Mă urmaţi în durerile pribegiei Mele între cer şi pământ, căci scris este: *«Fiul Omului n-are unde să-Şi plece capul».* Fiţi credincioşi, fiilor, şi lăsaţi câinii să latre, că sunt legaţi şi nu vă pot muşca, şi se muşcă între ei, căci aşa este pe drumul necredinţei. Întăriţi-vă din cuvintele Mele, întăriţi cuvântul Meu peste voi şi daţi-i putere în voi, căci Eu sunt Cel ce pot cuvântând şi împlinind. Amin. Daţi-vă unii altora ajutor şi putere din puterea Mea, că zilele sunt grele, şi e veacul necredinţei, fiilor. Eu însă vreau să găsesc credinţă la venirea Mea, şi de aceea v-am ridicat; şi dacă v-am ridicat, vă întăresc să staţi, şi veţi sta, căci puternic sunt Eu ca să vă am rod al credinţei sfinte la venirea Mea, că Eu prin credinţa voastră vin şi voi veni. Amin.

Îmi croiesc drum cu cuvântul, căci acesta este lucrul Meu, nu să stau în cer, aşa cum ar vrea omul cel necredincios, omul care nu are inima curată în credinţă, omul amestecat. Ferice de cel care ascultă de acest cuvânt după ce-l află, căci cei ce n-au ascultat de el, au fost şi vor fi ruşinaţi. Întărească-se cei ce au avut a alege între calea lor şi calea Mea, căci Eu sunt calea aceasta, şi Îmi croiesc drum cu cuvântul. Cei ce au ales împlinirea cuvântului Meu pentru venirea Mea, să împlinească toate cele orânduite celor ce Mă aşteaptă să vin, şi să se deosebească de neamul acesta rău şi viclean, ca să nu se ruşineze cu Dumnezeu înaintea oamenilor, şi să Mă împlinească pe Mine în ei cu toată povaţa Mea cea mântuitoare. Amin.

Lucrarea umilinţei este brăţara celor ce sunt curaţi, căci iarăşi zic: cei ce cred sunt cei curaţi, iar cei curaţi sunt cei ce cred, şi aceasta este taina celor credincioşi. Amin.

Deschideţi braţele, ca să-i ajutaţi pe cei ce au ales calea învăţăturii sfinte întru venirea Mea, căci încercarea credinţei naşte răbdare. Aceştia să nu se lepede de Cel ce grăieşte din ceruri, ci să-L mărturisească unii altora şi celor ce caută, precum sfinţii Mei, care au fost încercaţi pe pământ pentru întărirea credinţei multora. Îmi croiesc drum mereu cu cuvântul, căci acesta este lucrul Meu. Aşa cum fiecare are lucrul său, la fel şi Eu, dar Eu lucrez din cer. Lucraţi şi voi tot aşa, fiilor lucrători, căci v-am dat lucru ceresc. Feriţi-vă de cei ce sunt aluat al făţărniciei, căci cei ce vorbesc de la sine, aceia îşi caută slava lor. Aşa să-i povăţuiţi şi pe cei care M-au cunoscut cu voi, căci inima cea curată vede pe Dumnezeu şi Îl urmează apoi ascultându-L întru toate. Duhul rugăciunii sfinte să-i cuprindă pe ei, căci rugăciunea omului sfânt nu cere pentru sine în om, ci pentru Domnul în om, iar cel care cere are, căci Eu îi dau celui sfânt, îi dau, că ştie ce să ceară, şi Mă dau lui. Toţi cei ce s-au legat de povaţa Mea de la voi, să lucreze ca şi sfinţii, în taină, căci zilele sunt grele, şi numai Eu sunt Cel ce-i iubesc pe ai Mei, căci fiecare îşi iubeşte rodul. O, dacă Eu Mă văd în viaţa omului sfânt prin lume, aceasta este judecata lumii acesteia. Dacă Eu trăiesc în om, şi omul întru Mine, dacă Eu Mă văd lucrând aşa în om, aceasta este judecata lumii.

Eu sunt Păstorul Cel bun, Care-Şi pune viaţa pentru oi, iar cel plătit şi cel care nu este păstor şi ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind, şi lasă oile şi fuge, că este plătit şi n-are grijă de oi aşa cum am Eu. Eu sunt Păstorul Cel bun şi cunosc pe ale Mele, şi ale Mele Mă cunosc pe Mine, şi viaţa Mea o pun pentru oi. Îmi croiesc drum spre oi, şi oile Mele ascultă de glasul Meu şi îl cunosc, şi Eu le cunosc, şi ele vin după Mine, şi Eu le dau viaţă veşnică, şi nu vor pieri niciodată, şi din mâna Mea nimeni nu le va răpi, căci Tatăl Meu, Care Mi le-a dat, este mai mare decât toţi, şi nimeni nu poate să le răpească din mâna Tatălui Meu, căci Eu şi Tatăl Meu, una suntem. Eu fac lucrurile Tatălui Meu, şi în numele Lui le fac, şi acestea mărturisesc despre Mine. Dar cei ce nu cred nu sunt dintre oile Mele, fiindcă oile Mele cunosc glasul Meu şi îl ascultă şi vin după Mine. Amin.

O, fiilor, mulţi Îmi zic *„demonul"* când Mă aud grăind din grădină de la voi, dar Eu la toţi care aud cuvântul Meu aşa le zic: *«Dacă nu fac lucrurile Tatălui Meu, să nu credeţi în*

Mine, iar dacă le fac, chiar dacă nu credeți că Eu sunt, credeți în aceste lucruri, în aceste cuvinte ale vieții veșnice, ca să știți și să cunoașteți că Tatăl este în Mine, și Eu în Tatăl». Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 1999

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Iubirea cea pentru suflet întărește trupul și îl face curat și sfânt. Domnul îi pregătește neamului omenesc legea sfințeniei. Poporul Domnului este numit biruitor.

Mi-e duhul duios după voi și pentru voi, copii ai ieslei cuvântului Meu, și vin să suflu peste voi înviorare și mângâiere, că sunteți mici sub mâna Mea cea tare. Mi-e duhul cu dor pentru voi, că Eu vreau să vă am cu puterea Mea în voi, și tânjesc pentru voi și vă ajut și vă mângâi și suflu peste voi mereu și vă dau putere din puterea Mea, ca să biruiți cu ea toate neputințele care vin peste voi, și toate câte dau să vă slăbească pe voi. Mă pornesc spre voi cu sobor de sărbătoare de sfinți și vă aduc har din harul Meu și mângâiere de la Tatăl, căci Tatăl vă iubește, pentru că și voi Mă iubiți pe Mine și Mă sprijiniți când vin pe pământ cuvânt ca să-Mi gătesc venirea. Eu sunt Dumnezeu mare, iar voi sunteți mici sub mâna Mea cea tare, și Eu sunt cu planul Meu peste voi, și vă zic așa cum i-am zis lui Daniel proorocul când Duhul Meu lucra în fața lui, căci așa i-am zis: *«Nu te teme, om iubit de Dumnezeu. Pace ție! Fii tare și cu bărbăție și ia aminte la cuvintele Mele»,* iar el Îmi zicea: *«Doamne, cum poate un slujitor atât de mic al Domnului său să grăiască cu un Stăpân așa de mare ca Tine? căci din pricina aceasta mă prinde teama și îmi suferă vlaga».* Eu însă l-am întărit atingându-Mă de el, l-am întărit să stea în lucrul Meu, și a stat, așa cum stați și voi.

Eu, cu cine lucrez, lucrez cu milă, că Eu sunt Dumnezeu mare. Eu vin la voi cu mângâiere și cu înviorare, copilași de la iesle. Vin la voi cu mângâierea sfinților Mei, care se uită din cer ca să-Mi vadă planul venirii Mele cu sfinții, după cum este scris să vin la a doua Mea venire. Se mângâie sfinții cu voi, iar voi simțiți-le mângâierea cu care vin la voi, căci vin sfinții cu Mine la voi, fiilor, și vă mângâie ca pe cei mai mici ai Mei, căci sunteți cei din urmă, iar Eu lucrez peste voi. Voiește cerul de sfinți și de îngeri izbânda Mea și a lor și a voastră, fiilor mici. Tot cerul tânjește după biruința cea mare, unirea cerului cu pământul, lucrarea cea văzută și cea nevăzută a Ierusalimului nou în cer și pe pământ, slava lui despre care scrie în Scripturile venirii Mele. M-a trimis Tatăl să pregătesc arătarea acestei slave și Mi-a dat să împart darul credinței sfinte peste cei ce vor să biruiască cu Mine, Fiul Domnului Savaot.

O, fiilor micuți, tânjesc de dor sfinții, tânjesc ca să-Mi fac arătarea peste pământ și ca să vină și ei cu Mine. Ei cât au stat înaintea Mea pe pământ erau topiți de dor după Mine și după cer și după adevărul cel ce dăinuiește întru Mine prin făgăduințele Mele pentru cei credincioși. Iubirea de Dumnezeu se vede în sfinți, căci sfinții sunt topiți de dor, iar cine tânjește de dor, nu-i mai e nici foame, nici sete, că-i e dor, și omul cu dorul în el e slab, e uscat, e neîmpăcat de dor. Sfinții Mei cât au stat pe pământ se spălau mereu, se primeneau mereu cu duhul și cu sufletul și cu trupul pentru Dumnezeu; se găteau mereu și se topeau de dor, dar azi, omul a rămas neputincios în iubire, și nu mai atinge cu inima dorul de Dumnezeu. O, iubirea pe pământ n-ar trebui să fie trupească, n-ar trebui să se piardă pentru trupuri; ea ar trebui să ardă în om pentru suflete. Omul nu mai are nici o zi pentru Dumnezeu, și Eu ard de dor după om. Voiesc să Mă audă omul ce grăiesc Eu în grădina Mea de la voi. Omul nu se mai spală, nu se mai curăță, și pune mereu peste el tot ce face el. Vasul nu se mai așează spre spălare, și tot ce nu este spălat nu este curat. Dar trebuie să mai stea și curat vasul, și de aceea trebuie spălat, nu numai pus mereu în el. Vasul în care se face mâncarea cea pentru trup trece după fiecare folosință la spălat, și apoi se pune iar mâncare în el. Așa trebuie și cu trupul să se lucreze, dar omul nu mai are nici o zi pentru Dumnezeu, și Eu ard de dor după om.

Voiesc să biruiesc cu legea Mea cea sfântă peste neamul omenesc. Voiesc cu dor, să asculte omul povața Mea cea sfântă și să învețe să se spele așa cum își spală vasul sau blidul din care mănâncă și nu-l lasă să se usuce mâncarea pe el, nu lasă să se strice mâncarea în vas. Așa și cu trupul trebuie lucrat; dacă omul mănâncă, să se și spele apoi, să-și spele vasul, să-și spele pântecele de mâncare și să nu mănânce iarăși nespălat; să facă și cu pântecele așa cum face cu vasul în care-și gătește mâncarea pentru trup. O, cu ce se poate spăla pântecele cel plin de mâncare? El se spală cu post și cu umilință și cu nevoință sfântă pentru suflet și pentru trup, căci trupul trebuie să primească pe Domnul, iar pentru aceasta trebuie spălare, trebuie vas spălat, vas pregătit, vas îngrijit și înmiresmat cu darurile umilinței cea plăcută lui Dumnezeu.

Iubirea cea pentru suflet întărește trupul și îl face curat, căci ea este foc care spală pe om. Iubirea pe pământ trebuie să se înalțe la locul de unde ea purcede, și voiesc să biruiesc cu legea ei cea cerească peste neamul omenesc, voiesc să învețe omul spălarea, ca să-i fie bine omului. Voiesc să învețe omul iubirea, ca să iubească omul pe Dumnezeu, și să se întoarcă întru nestricăciune omul. Vin zilele nestricăciunii, și voiesc să aibă cine să le moștenească, voiesc să fie iubire înaintea venirii Mele, că vin cu cele ce vor rămâne. Amin. Întăriți în voi iubirea, fiilor. Ridicați-o pe umeri, dați-i putere din voi, că Eu pe voi v-am lucrat cu mare iubire, ca să învățați iubirea. Din zi în zi tot mai mult vă cer să fiți iubiții Mei, să lucrați iubirea înaintea Mea, ca să Mă mângâi cu voi în dorul Meu cel pentru om purtat, și veți fi cei mângâiați și veți putea, căci mângâierea Mea dă putere celui ce mângâie pe Dumnezeu. Amin. Aș voi să-i ajut pe toți oamenii, aș voi să Mă mângâie tot omul, și vin și îl strig pe om, să audă suspinul Meu omul.

O, dă-Mi mângâiere, omule dorit de Duhul Meu! Dorul Meu e lung și mult. Dorul Meu este omul. Vino cu mângâiere spre Mine, omule uituc! Adu-ți aminte de iubirea Mea! M-am umilit pentru tine, omule uituc, că tu M-ai uitat. Vin să-ți aduc aminte de Mine, vin și te strig. Privește la iubirea Mea și vezi ce am făcut Eu, și vezi ce faci tu. Vino să semeni cu Mine, că Eu vin să aduc pe pământ țara mângâierii, țara lui Dumnezeu. Privește-Mă și apleacă-te cu mângâiere spre Mine și crezi că am venit înaintea ta ca să te învăț cu Mine, fiindcă M-ai uitat. Adu-ți aminte de Cel ce te iubește din cer și vino să semeni cu Mine, că mai e o clipă mică și se vor scula morții din locuințele lor și Mă vor mărturisi întru venirea Mea, dar vreau să te deștepți o clipă mai devreme și să stai gata de venirea Mea cu sfinții care așteaptă făgăduința venirii Mele cu ei pe pământ. Eu sunt Cel ce am făgăduit că vin, și de aceea vin, și te iau cu duh de dragoste și cu mângâiere, omule uituc. Apleacă-te sub crucea venirii Mele și spală-te pentru Mine, și

primeneşte-te şi găteşte-te, că mare este ziua cu care vin. Tămăduieşte-te cu cuvântul Meu cu care strig după tine. Opreşte-te din alergarea ta şi vino după Mine, căci Eu sunt Cel ce am ieşit în calea ta ca să te ajut, ca să te povăţuiesc şi ca să te mângâi. Amin, amin, amin.

Duhul mângâierii Mele vine din cer, de lângă Tatăl, şi îl caută pe om. Duhul lui Dumnezeu Se umileşte înaintea omului, ca să se umilească omul, căci omul M-a uitat, dar cel căzut are nevoie de mângâiere, de nădejde, de iubire, de căldură şi de viaţă. Rostesc cu mângâiere şi cu putere: să se scoale omul din căderea sa! Amin. Să se umple omul de iubire după Dumnezeu! Amin. Să se îmbrace omul în veşmântul venirii Mele! Amin. Să vină omul să se aşeze pe calea pe care Eu vin, că mare este ziua cu care vin. Amin, amin, amin.

Iar voi, micuţii Mei, luaţi din suflarea gurii Mele şi prindeţi vlagă cu duhul, cu sufletul şi cu trupul, căci Tatăl Meu vă iubeşte, pentru că şi voi Mă iubiţi şi Mă sprijiniţi să vin pe pământ cuvânt ca să-Mi pregătesc ziua Mea de venire şi să-l pregătesc pe om pentru venirea Mea. Învăţaţi de la Mine cuvântul puterii sfinte şi credeţi cu tărie în făgăduinţele Mele rostite peste voi. Uitaţi-vă în ele şi mângâiaţi-vă unii pe alţii cu cuvântul făgăduinţelor Mele. Amin. Tatăl Meu vă prinde la piept, că e Tată. Cu milă vă mângâie, cu putere vă îmbracă şi cu nădejde vă încinge, că nu e nimeni pe pământ care să mai poată fără mângâierea cea din cer.

O, Tatăl Meu Savaot, coboară-Ţi harul şi dă-le, Tată, dă-le viaţă din viaţa Mea, dă-le prin Mine, ca să ştie că le dai Tu. Amin, amin, amin.

— Le dau, Fiule, Unule al Meu, şi pentru Tine îi strâng la sân ca şi pe Tine, că aşa voieşti Tu, iar Tu eşti voia Mea. Le dau putere, le dau duh ceresc, le dau biruinţă şi îi numesc biruitori şi le dau mângâierea Mea şi le spun: Eu sunt Tatăl vostru, precum în cer aşa şi pe pământ, şi vă dau pâine şi vă dau iertare şi vă ocrotesc de cel rău, că-Mi sunteţi fii-copii, şi vă ştiu greul şi urcuşul şi văd vremea în care sunteţi. Vă voi mângâia, vă voi întări, căci Fiul Meu este trimis la voi ca să fie cu voi până la venirea Sa cu trupul pe pământ. Vă dau, fiilor, aşa cum şi voi aţi dat locaş şi cale peste pământ Fiului Meu Cel iubit, întru Care am binevoit. Amin.

Le-am dat, Fiule, Unule al Meu, iar Tu să creşti în ei, tată, ca să ai bucurie şi rod de bucurie. Îţi dau ca să le dai mereu, că sunt micuţi, iar vremea e rea de tot, tată. Îţi dau ca să le dai de la Noi, şi să aibă putere să repare greşeala omului cel întâi zidit, pentru care a suferit toată făptura. Dar acum lucrăm şi vom izbăvi făptura, Fiule, Unule al Meu. Amin, amin, amin.

— Iar Eu, Tată Savaot, Te slăvesc cu mulţumire pentru mângâierea Ta peste cei ce s-au aşezat covor în calea venirii Mele, şi te rog, Tată, să-i faci să simtă pacea Ta de Tată peste ei, şi sprijinul Tău părintesc peste ei, şi nădejdea să le-o întăreşti, şi să-i faci nebiruiţi, că ei sunt ajutorul Meu pentru venirea Mea, Tată. Amin, amin, amin.

Luaţi, fiilor, din suflarea gurii Mele şi prindeţi vlagă cu duhul, cu sufletul şi cu trupul, căci Tatăl vă iubeşte şi vă întăreşte, că sunteţi mici. Rugăciunea sfinţilor cerului Meu strigă la Mine pentru voi, iar Eu sunt Cel ce împlinesc dorul sfinţilor Mei şi le poruncesc să vă înconjoare de peste tot şi să vă asculte suspinurile şi să le aducă la Mine ca să vă ajut prin sfinţii Mei. Toate neputinţele să vă fie tămăduite prin rugăciunile sfinţilor Mei care M-au iubit pe pământ. Amin.

Trăiţi în duhul mângâierii până la venirea Mea şi daţi-vă unul altuia putere prin duhul mângâierii care vă învaţă pe voi de la Mine. Zidiţi-vă şi creşteţi, fiilor, ca să se vadă în cer şi pe pământ creşterea voastră. Ascultaţi şi împliniţi cuvintele Mele; ele sunt Dumnezeu cu voi. Fiţi împlinirea Mea pe pământ. Eu vă stau aproape în toată clipa şi suflu peste voi ca să puteţi, că Mi-e duhul duios pentru voi. Suflaţi şi voi unul peste altul cu suflarea cuvântului Meu, care este cu voi, şi hrăniţi-vă bărbăţia cea sfântă, căci iubirea de Dumnezeu vă dă putere, vă dă ca să biruiţi. Amin.

Fiilor, fiilor, măriţi-Mă în voi, că dorul Mă arde şi voiesc să ajut pe tot neamul omenesc, şi voiesc să audă omul glasul Meu, care este cu voi, şi să vină după Mine. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 1999

Ajunul sărbătorii sfântului Dimitrie, izvorâtorul de mir

Cei ce iubesc pe Dumnezeu lucrează tot ce înseamnă Dumnezeu şi sunt binecuvântaţii Tatălui ceresc.

Cuvântul acesta este Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt în lucrare peste pământ. Amin. Cuvântul acesta vine din cer şi se împarte în toate laturile prin mânuţele voastre, copii de la ieslea cuvântului Meu. Eu sunt cu voi cuvânt, iar voi aveţi de stat înaintea Mea ca să-Mi primiţi cuvântul şi să-i daţi viaţă peste voi şi peste cei ce se hrănesc din el ca şi voi, şi peste cei ce-l caută, căci cuvântul s-a vestit pe sine în toate laturile. Amin.

Vin să vă spun că voi veni la voi cu cuvânt proaspăt, şi vin să vă înfiripez fiinţa şi puterea Mea din voi. Vin, fiilor, să Mă fac cuvânt, căci aceasta am de lucrat mai înainte să vin, şi fericiţi vor fi cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi îl împlinesc pe el. Amin. Eu sunt Fiul şi Cuvântul Tatălui Savaot. Cuvântul Meu luminează pe tot omul, numai să Mă primească omul, căci scris este în Scripturi: *«Întru ale Sale a venit, şi ai Săi nu L-au primit. Şi celor câţi L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut, căci Cuvântul S-a făcut trup şi S-a sălăşluit între oameni».* Amin. Această iubire v-a dat Tatăl, ca să vă numiţi fii ai lui Dumnezeu, şi sunteţi, şi de aceea lumea nu vă cunoaşte ce sunteţi, fiindcă nu M-a cunoscut nici pe Mine că sunt Fiul Tatălui. O, este scris în Scripturi: *«Oricine şi-a pus în El nădejdea se curăţeşte pe sine, aşa cum Acela curat este, că El S-a arătat ca să ridice păcatele, şi păcat în El nu este, şi oricine rămâne în El nu păcătuieşte».* Este scris: *«Cine este născut din Dumnezeu nu săvârşeşte păcat, pentru că sămânţa lui Dumnezeu rămâne în acesta şi nu poate să păcătuiască, fiindcă este născut din Dumnezeu».*

Vin să vă spun că vin cu cuvânt proaspăt, fiilor. Înfiripaţi-vă duhul, staţi treji cu iubirea, căci iubirea de Dumnezeu este trezie, fiilor. Ea îl ţine pe om întru Mine, ea îl înfiripează, ea este puterea Mea în cel ce Mă iubeşte, ea este iubitoare de fraţi, ea îi uneşte pe cei ce cred în Mine şi îi face lucrători de Duh Sfânt. Amin.

Hrăniţi-vă cu Mine, fiilor, hrăniţi-vă unul pe altul cu Mine, căci scris este: *«Dumnezeu este iubire».* Omul însă face din această Scriptură iubire fără rod ceresc, iubire omenească. De două mii de ani omul înţelege pentru el, nu pentru Mine această Scriptură, şi cu ea iubeşte pe om şi atât, şi apoi zice că L-a iubit pe Dumnezeu. O, dacă Dumnezeu este iubire, aşa cum cuvintează Scriptura, atunci să înţeleagă omul ce are de făcut şi să Mă dea pe Mine unul altuia, fiindcă Eu

sunt iubirea. Să nu facă altceva în numele iubirii, ci să-L facă numai pe Dumnezeu unul peste altul, şi atunci omul a înţeles această Scriptură. Ferice de cel care-L mângâie pe Dumnezeu prin împlinirea acestei Scripturi care spune: *«Dumnezeu este iubire».* Amin.

O, dacă omul M-ar iubi numai pe Mine, atunci ar fi ca tot ce face el să însemne Dumnezeu. O, dacă cel ce Mă iubeşte M-ar iubi numai pe Mine, atunci ar fi ca acela să iubească tot ce este al Meu, tot ce vine de la Mine. Înfiripaţi-vă duhul şi daţi-Mi loc să vin, că am de adus peste pământ taina iubirii de Dumnezeu. Iubirea este numai aceea care vine de la cer prin roadele ei. Iubirea este numai ce înseamnă Dumnezeu, iar pe voi nimeni nu vă poate amăgi, fiindcă voi sunteţi învăţaţi de Dumnezeu şi petreceţi întru El, şi scris este că *«oricine petrece întru El nu păcătuieşte»,* amin; şi, iarăşi, scris este: *«Cine săvârşeşte păcatul este de la diavolul, pentru că de la început diavolul păcătuieşte».*

Eu sunt iubire, pentru că Mi-am pus sufletul pentru cei ce cred în Mine, pentru copiii lui Dumnezeu, iar ei datori sunt să-şi pună sufletele pentru fraţi, adică unii pentru alţii. Amin. Şi iată ce cuvânt rostesc: să-şi vină bine în fire toţi cei care Mă iubesc pentru cuvântul Meu de la voi, cuvânt care este iubire pentru cel ce se dă Mie cu totul. Cei ce Mă iubesc pe Mine sunt binecuvântaţii Tatălui Meu, şi Eu când voi veni aşa le voi spune lor: veniţi, cei ce M-aţi iubit! Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, că M-aţi iubit ori de câte ori i-aţi iubit pe cei ce sunt ai Mei, pe cei ce trăiesc pentru Mine. Amin.

Am venit cuvânt pe pământ ca să-l fac pe tot omul să Mă iubească, dar omul nu poate, că e legat şi îl strâng legăturile şi nu se poate smulge din ele, şi iată, Eu grăiesc ca şi acum două mii de ani, dar puţini de tot sunt cei cu care pot grăi duhovniceşte, ca şi acum două mii de ani, fiilor, când grăiam mai mult pământeşte cu cei ce Mă ispiteau, căci Eu le stricam lor rostul, prin adevărul cel din cer, prin iubirea cea cerească, iar ei căutau să Mă piardă. Iată, nici azi nu am cu cine vorbi duhovniceşte, că omul se iubeşte pe sine, şi la om, omul este iubire, nu Dumnezeu. Eu însă semăn pe pământ sămânţa împărăţiei cerurilor ca să rodească în tot pământul bun, şi să-l adun apoi laolaltă, şi să Mă aşez pe pământ împărăţie cerească cu cei ce iubesc pe Dumnezeu. Amin.

Fiilor de la iesle, rămâneţi cu porţile deschise întru întâmpinarea cuvântului Meu. Amin, amin, amin.

25 octombrie/7 noiembrie 1999

Sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir

Omul trupesc vorbeşte pământeşte. Legea căsătoriei este lucrarea trupului. Rugăciuni de iertare, rânduite pentru sufletul arhiereului Vasile Târgovişteanul. Scaunul Târgoviştei are ocrotire de îngeri. Nu mai este om sfânt care să-l dezlege pe om de păcate. Îndemn la rugăciune pentru credinţă în oameni.

Iată-Mă cu prăznuire de sfinţi deasupra grădinii cuvântului Meu. Stau pe nori de îngeri deasupra voastră şi cu sfinţii cerului, care Mi-au fost Mie scaun de domnie şi aşternut pe pământ. Stau gata să intru cuvânt în grădină. Şi am intrat, fiilor străjeri. Amin. Intru de sus şi cu cei de sus, ca să fie cerul cu pământul în sărbătoare pentru venirea Mea. Amin.

Şi acum vă spun: pace vouă, căci cu voi grăiesc duhovniceşte. Puţini de tot sunt cei cu care pot grăi duhovniceşte, ca şi acum două mii de ani, căci fiecare îşi caută ale sale, şi nu caută cu cele de sus. Iată, ca şi atunci, nici azi nu am cu cine vorbi duhovniceşte, căci omul se iubeşte pe sine, iar la om omul este iubire, nu Dumnezeu, şi omul tâlcuieşte Scripturile Mele după a lui nevoie, nu după dorinţa Mea, căci la om omul este iubire, nu Dumnezeu. Nu pot vorbi decât pământeşte cu omul, aşa cum vorbeam cu cei ce Mă ispiteau cu cuvinte din Scripturi. N-aveam cum să vorbesc cu cei ce Mă ispiteau decât pământeşte, căci erau pământeşti şi trupeşti, fiindcă ce este născut din trup, trup este.

I-am spus lui Nicodim, care era iudeu de frunte, i-am spus: *«Nu te mira că ţi-am zis:* „Trebuie să vă naşteţi de sus". *Vântul suflă unde vrea, şi tu auzi vuietul lui, dar nu ştii de unde vine şi nici unde se duce. Astfel este cu oricine este născut din Duhul».* Şi i-am mai zis: *«Noi ceea ce ştim vorbim, şi ce am văzut mărturisim, dar mărturia noastră nu o primiţi. Dacă v-am spus cele pământeşti şi nu credeţi, cum veţi crede să vă spun lucruri cereşti? De nu se va naşte cineva de sus, nu va putea să vadă împărăţia lui Dumnezeu».* Iată, ce este născut din carne, carne este, şi ce este născut din duh, duh este.

Iată, copilaşi de la iesle, de ce grăiesc Eu azi cu voi despre Scriptura de atunci prin care s-a spus: *«Cine este născut din Dumnezeu nu săvârşeşte păcat, pentru că sămânţa lui Dumnezeu rămâne în el, şi nu poate să păcătuiască, fiindcă este născut din Dumnezeu».* Dar unde să mai găsesc Eu aşa ceva? O, nu mai ştie omul cine este iubirea, nu mai ştie nimeni ce este cu adevărat naşterea de sus, naşterea din apă şi din duh, ca să fie duh cel ce se naşte. Cel ce era nedumerit despre naşterea de sus, Mi-a spus: *«Cum poate omul să se nască odată ce e bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele maicii sale şi să se nască iar?».* Acesta măcar M-a întrebat cum poate fi aceasta, şi Eu i-am răspuns aşa: *«Nimeni nu s-a suit în cer, fără numai Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer; şi după cum Moise a înălţat şarpele în pustie, aşa trebuie să Se înalţe Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică».* Iată, de aceea M-a trimis Tatăl în lume, dar lumea a iubit mai mult întunericul şi nu M-a iubit pe Mine. Lumea nu ştie ce este iubirea, şi n-are cine să-i spună, dar îi spun Eu. Iubirea sunt Eu, căci scris este: *«Dumnezeu este iubire»,* şi *«cel ce păzeşte poruncile Mele, acela este cel ce Mă iubeşte».* Amin.

Astăzi lucrez din cer, şi nu Mă mai poate omul învinui după legea cea pentru trup, căci legea, pentru trup este. Astăzi vorbesc numai duhovniceşte chiar şi cu cei pământeşti, şi le spun tuturora aşa cum a spus apostolul, căci aşa a spus: *«Cei ce sunt ai lui Hristos Iisus şi-au răstignit trupul, dimpreună cu patimile şi cu poftele, şi trăiesc în Duhul şi umblă în Duhul».* Amin. Când omul Mă învinuieşte pentru acest cuvânt cu care vin la voi, el se prinde singur sub judecata acestui cuvânt, căci păcătuieşte, fiindcă numai cel ce păcătuieşte în trupul său Mă poate găsi cu vină pentru cuvântul cu care Mă slăvesc la voi pentru tot omul care voieşte să creadă în Mine şi în venirea Mea la voi.

Amin, amin grăiesc tuturor: cel ce crede în venirea Mea, acela nu mai păcătuieşte, şi se lasă purtat de Duhul şi de taina vieţii veşnice. Omul însă este îndărătnic. Cel ce a citit Scripturile fără de pocăinţă, acela a luat din ele după cum i-a priit, căci ce este născut din carne, carne este. Eu însă nu mai grăiesc pentru nimeni pământeşte, căci vremea s-a scurtat şi s-a sfârşit de tot, şi nu mai este vreme să se folosească omul de lumea aceasta, căci este vremea venirii Mele, şi pentru cei ce veghează ca să vin, şi pentru cei ce veghează ca să nu vin.

Dar Eu vin, că este scris să vin, şi va fi venirea Mea ca în zilele lui Noe când fiii potopului îşi dădeau unii altora trupurile spre desfrâu şi spre petreceri, până în ziua când a intrat Noe în corabia salvării. Tot aşa strigam şi prin Noe, la fel ca şi azi strigam pe tot omul, dar nimeni n-a crezut, până ce a venit potopul şi i-a luat pe toţi.

O, e grea jalea Mea şi aşteptarea Mea după om! Omul naşte prunci pentru el, şi îi duce la preot şi îi botează, şi apoi stă liniştit şi se crede al lui Dumnezeu, el şi pruncul lui, dar Duhul Meu nu este în om, căci omul este numai trup, numai carne, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, numai poftă trupească cu care voieşte să aibă omul îndreptăţire înaintea Mea şi voieşte să se măsoare cu Mine şi să spună că este al Meu, dar Eu îi spun aşa: Eu M-am răstignit, omule, iar tu te căsătoreşti şi stai acoperit cu legea căsătoriei, care este pământească, nu cerească, fiindcă Eu celor ce Mă ispiteau pentru femeile lor, Eu le-am răspuns pământeşte, şi am luat cuvântul omului cel întâi zidit, care s-a despărţit de Dumnezeu şi s-a alipit cu femeia sa, şi au căzut amândoi din cer, au căzut prin trup, au căzut pe pământ; dar le-am răspuns şi altfel ispititorilor, şi le-am zis: *«Sunteţi rătăciţi neînţelegând Scripturile, căci în împărăţia cerurilor nu este însurat şi măritat, şi este viaţă fără de păcat, fără de moarte, viaţă de îngeri este»*.

Învăţătura Mea lucra în chip minunat în faţa celor ispititori pentru poftele lor. Le-am răspuns pământeşte celor ce voiau femeie, dar apoi am luat pruncii în braţe şi le-am spus: *«Adevărat, adevărat vă spun că cine nu va fi ca pruncul nu va putea intra în cer»*. Aşa lucram Eu cu cei ispititori, dar azi le spun tuturor, şi din cer le spun că împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul omului care iubeşte pe Dumnezeu, şi le spun că Eu am venit pe pământ din cer şi am îmbrăţişat răstignirea trupului, ca să-l deprind şi pe om să semene cu Mine, cu Cel ce S-a coborât din cer; să-l deprind pe om să se nască de sus, să fie de sus pe pământ, să fie de la Dumnezeu născut, căci scris este: *«Celor câţi Mă primesc crezând în numele Meu le dau putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut, căci Dumnezeu Cuvântul S-a făcut trup şi S-a sălăşluit între oameni, ca să-i nască din Duhul pe oameni»*. O, nici până azi nu este înţeleasă această Scriptură, iar Eu pentru împlinirea ei am venit din cer şi le-am spus celor ce cred în Mine: *«Ieşiţi şi vă osebiţi dintre oameni şi de ce este necurat nu vă mai atingeţi, şi Eu vă voi primi pe voi, şi voi umbla cu voi, şi voi fi Dumnezeul vostru, şi voi veţi fi poporul Meu»*. Amin. Iată, aceasta înseamnă poporul Meu, poporul lui Dumnezeu, *«popor luat dintre oameni, pârgă lui Dumnezeu şi Mielului»,* după cum scrie în Scripturi. Spun aşa pentru ca să-l ajut pe cel ce voieşte să priceapă, ce înseamnă să fie omul cu Dumnezeu şi cu împărăţia lui Dumnezeu în el.

Eu am venit din cer ca să-l învăţ pe om lucrarea răstignirii, nu lucrarea căsătoriei, căci căsătoria este lege omenească, este lucrarea trupului, nu lucrarea Duhului. Ea nu este libertate cu Hristos; ea este legătură peste om, căci cei căsătoriţi în care s-a trezit iubirea cea pentru cer au fost din cei ce în toată vremea s-au smuls din această legătură ca să-şi răstignească pornirile trupului şi să trăiască în Duhul şi să umble în Duhul, după cum este aşezarea pentru cei ce se dau Mie împărăţie cerească pe pământ, scaun de domnie pentru Mine şi aşternut pentru cer. Iată, nu mai vorbesc pământeşte, căci vremea este aproape şi Mi-e milă de cel ce voieşte să înveţe taina împărăţiei cerurilor cu omul şi nu are de unde învăţa. Vremea este aproape şi este la uşă, şi Eu vin, şi omul nu ştie să trăiască pentru cer şi pentru iubire. Atâţia sfinţi mucenici s-au dat pildă cu credinţa şi cu iubirea lor, şi omul n-a învăţat iubirea lor. Ei, de iubirea cu care Mă doreau, se împotriveau până la sânge celor ce voiau să-i atragă la cele ale trupului, care sting statul Meu în om. Ei alegeau să-şi dea sângele spre vărsare pentru iubirea lor de Dumnezeu decât să şi-l dea spre păcătuire. Ei au fost semne pe cale din timp în timp, ca să arate oamenilor calea, dar oamenii au semne pe cei asemenea lor şi poftelor lor, care se războiesc în trupurile lor ca să nu priceapă calea vieţii.

Dumnezeu este iubire, dar cine este cel ce se face un trup cu Mine pentru ca să fie iubire ca şi Mine? Cel ce se face un trup cu Mine, acela este cel ce se alipeşte de Mine cu iubirea lui, iar pe sine se biruieşte. Unde să mai găsesc Eu biserică de aşa fel în om? S-a umplut pământul de locaşuri de biserici şi de mănăstiri, şi nu este în ele cel ce Mă iubeşte. Se duce omul la mănăstire ca să se dea Mie, zice el, şi nu trece mult şi se strică mai rău decât înainte. Se vor da spre însurat şi spre măritat călugări şi călugăriţe în care arde păcatul, căci orb pe orb nu se poate călăuzi, şi nu mai este călăuză adevărată. Se va prăbuşi tot ce a numit omul biserică, şi se va zidi tot ce a numit Dumnezeu biserică. Se va împlini tot ce a mai rămas de împlinit din cuvintele cărţii Mele prin care am profeţit la voi, copii ai poporului sfânt. Nu mai este om căruia să-i poată rugăciunea, căci mort pe mort nu se poate învia. Nu mai este om care să-l poată dezlega pe cel păcătos de păcatele lui, căci cine nu este născut din Dumnezeu, acela săvârşeşte păcat şi nu-l poate ajuta pe cel ce păcătuieşte.

Nu vă miraţi voi, copii duhovniceşti, şi să nu se mai mire nimeni pe pământ de ce v-am ales Eu pe voi şi v-am pus deoparte ca să fiţi curaţi cu trupul şi cu sufletul şi cu duhul. Iată, nu mai este pe pământ om răstignit, om sfânt, care să dezlege făptura omenească de păcate, care să scoale morţii din mormintele lor cu numele Meu, care lucrează prin sfinţi. V-am aşezat pe voi slujitori cereşti între cer şi pământ, ca să lucraţi cu Mine pentru neamul omenesc, şi v-am deprins să vă puneţi nădejdea în Mine, nu în voi, căci scris este în Scripturi: *«Oricine şi-a pus nădejdea în El se curăţeşte pe sine, aşa cum Acela curat este, că El S-a arătat ca să ridice păcatele lumii, şi păcat în El nu este, şi oricine rămâne în El nu păcătuieşte, căci cine este născut din Dumnezeu nu săvârşeşte păcat, pentru că sămânţa lui Dumnezeu rămâne în el, şi nu poate să păcătuiască, pentru că este născut din Dumnezeu»*. Amin. Iată, cine nu se curăţeşte pe sine, aşa cum curat sunt Eu, acela nu şi-a pus nădejdea în Mine, şi şi-a pus-o în el, şi şi-a pus-o în omul care-l învaţă pe el, şi de aceea cade de la Mine, ca unul care nu se curăţeşte pe sine, căci cine cade, prin păcat cade, prin păcat ascuns în însuşi trupul lui. V-am ales pe voi şi v-am făcut unşii Mei, ca să iau din mânuţele voastre iubirea voastră pentru Mine, şi iubirea voastră pentru neamul omenesc. V-am ales pe voi ca să-Mi las învăţătura Mea cea sfântă peste voi şi să vorbesc duhovniceşte peste pământ, ca să ia cel ce Mă caută şi să-şi găsească pacea întru Mine şi să Mă ia de cale a lui şi să se facă împărăţie a Mea în care este viaţă de îngeri întru venirea Mea. V-am ales pe voi ca să mijlociţi la Dumnezeu pentru iertarea celor ce vor fi iertaţi, şi v-am învăţat cum să cereţi dezlegarea păcatelor făpturii de la Adam şi până la voi, că mult sunt aşteptaţi cei din urmă cu care Eu descui uşa venirii Mele cu sfinţii. Şi vă spun aşa: ridicaţi mânuţele la Mine şi rânduiţi rugăciuni de iertare şi de odihnă pentru arhiereul care a fost la Târgovişte, că n-are cine să se roage pentru el şi ca să-l ajute. Cereţi la Mine iertarea

lui deplină, că el n-a ştiut ce a făcut lovind în voi, şi n-a ştiut că în Mine şi nu în voi lovea. Cereţi, fiilor unşi, că necredinţa lui s-a scurs din el, şi a înţeles pentru ce a suferit. Orice păcat e uşor faţă de păcatul cel făcut asupra lucrului Duhului Sfânt. Orice se iartă mai uşor, dar păcatul acesta nu se iartă, ci se ispăşeşte, şi aşa se şterge. Faceţi în poporul Meu cel pus deoparte toată rânduiala cea creştinească pentru aşezarea lui între cei iertaţi, şi îl voi trimite în casa lui ca să spună la toţi să nu facă ce a făcut el cu voi, să nu se ridice ca şi el să surpe lucrul Meu cu voi, că e lucru mântuitor, şi Eu sunt Cel ce sunt la voi. El s-a curăţit prin suferinţă şi prin pocăinţă, căci suferinţa este înger, este cămaşa curăţirii, şi l-am curăţit cu forţa, cu foc l-am curăţit, fiilor.

Acest scaun şi această cetate este scaun sfânt, este scaunul Meu, căci am cuvântul Meu lângă el, am râul vieţii în care se spală, şi vai celor ce ar da să se aşeze pe el de la om citire! Nu e de joacă cu scaunul acesta, fiilor, căci el a fost dezlegat de Mine prin voi pentru Mine şi pentru cel curat şi sfânt, care crede în Mine şi în lucrările Mele peste pământ. E mare lucrare de îngeri peste acest scaun, şi Eu îl ocrotesc cu lucrare de îngeri, iar cine voieşte să se zdrobească în el, Eu nu-l opresc, aşa cum nu l-am oprit nici pe cel ce s-a încercat cu acest scaun zdrobindu-se în el, şi iată ce cuvânt rostesc: cel ce crede în cuvântul cu care vin astăzi pe pământ şi nu-şi învârtoşează inima la glasul cuvântului Meu, împlinind sfinţenia Mea în el, acela este cel pe care îl voi striga pe nume ca să împlinească voia şi lucrarea Mea peste pământ din mijlocul acestei cetăţi de scaun, că Eu voiesc să pregătesc pe tot omul pentru scăpare, pentru bărcuţa de salvare, care este sfinţenia cea din om, Hristos strălucind în trupul, în sufletul şi în duhul omului sfânt. Amin. Eu sunt cu mila după om, şi îi voiesc scăparea. Acest scaun este foc, şi vai celui ce este curajos jucându-se cu focul! Dar Eu sunt cu mila după om şi îl ajut să se vindece şi să vadă mântuirea Mea cu care vin să fac voia Tatălui Meu prin cei credincioşi şi curaţi. Rugaţi-vă Mie neîncetat pentru credinţa în cuvântul Meu peste oameni. Rugaţi-vă să vindec până şi prin foc necredinţa şi întunecimea care a ieşit înaintea venirii Mele însoţită de cupa fărădelegii a tot pământul.

O, acesta este cuvântul iubirii, cuvântul strigării, cuvântul ocrotitor. Puneţi-l peste voi, o, oamenilor! Luaţi-l şi voi, cei ce staţi în lucrare de biserică, şi aşezaţi-vă fecioare înţelepte, nu fecioare neînţelepte, care rămân afară. Scoateţi minciuna de sub haina de călugărie, de sub haina de preoţie, căci nu haina îl face pe om. Lăsaţi-vă spre înţelepciune, că iată, diavolul vă pârăşte înaintea Mea ziua şi noaptea, zicând că numai gura e de voi, gura şi haina. Împodobiţi adevărul, dar nu minciuna. O, treziţi inimile voastre! Domnul vă strigă. Eu sunt Cel ce sunt, şi voiesc să fie şi omul, şi e vremea să fie sfânt omul, că vin cu sfinţii din cer pe pământ, vin cu cei odihniţi prin nădejdea învierii. Amin. Daţi trupurile voastre jertfă sfântă şi scoateţi-le de sub vină şi de sub păcat, că voiesc să rostesc dezlegare de păcate peste toţi cei ce se pregătesc pentru naştere de sus, iar cel ce se naşte de sus, nu păcătuieşte, pentru că sămânţa lui Dumnezeu rămâne în el. Iată Semănătorul şi sămânţa! Iubiţi această milă, căci Dumnezeu este iubire. Să-L ia omul pe Dumnezeu în el, căci Dumnezeu este iubire, iar omul să facă tot aşa, să se facă iubire pentru Dumnezeu, să-L iubească omul pe Dumnezeu. Amin, amin, amin. Să nu mai caute omul decât împărăţia Mea cu el, că toate cele de trebuinţă pentru ea i le dau Eu omului. O, nu ştie omul şi nu vede omul ce bogăţii am Eu pregătite pentru el, numai să Mă primească omul în casa lui, în viaţa lui, în inima lui, în calea lui. Să Mă lase omul să-i ţin calea, ca să-l învăţ calea cu Mine pe om.

Iată, îţi ţin calea, omule. Mă fac cuvânt în cer şi cobor cu el la tine pe pământ, ca să-ţi ţin calea şi ca să-ţi arăt cum să mergi pe cale cu Mine. Nu vin să-ţi fac rău, ci vin să-ţi fac bine. Nu e nimeni să-ţi mai facă bine, şi de aceea M-am coborât în calea ta. Lasă-Mă să te ridic spre nestricăciune şi să înving moartea în trupul tău şi să fii viu. Oare, nu vrei să fii viu? Oare, vrei să fii mort? O, până când vrei aşa? căci păcatul este moarte. Eu plâng pe urma ta şi Mă aplec după tine ca să te scap de moarte mai înainte să vin cu slava zilei Mele celei mari, căci atunci vin pentru fiii mâniei, care n-au primit iubirea adevărului ca să fie vii. Dă-Mi-te Mie, omule fugar! căci am venit să-ţi dau ţie împărăţia Mea, bogăţia Mea. Amin, amin, amin.

O, fii ai oamenilor, nu faceţi din Scripturile Mele rod păcătos. Eu am spus aşa: *«Dumnezeu este iubire»*. Nu vă înşelaţi, ci folosiţi pe Domnul cu împlinirea acestei Scripturi, nu pe voi. Nu faceţi altceva în numele iubirii, în numele lui Dumnezeu. Faceţi-L numai pe Dumnezeu unul peste altul. Lucraţi numai tot ce înseamnă Dumnezeu în om, căci iubirea înseamnă Dumnezeu. Amin. Cel ce săvârşeşte păcatul este de la diavolul, pentru că de la început diavolul păcătuieşte, dar acum Eu Mă fac cuvânt în cer şi cobor cu el pe pământ, ca să stric lucrurile diavolului. Grăiesc duhovniceşte ca să-l trag pe om către Mine. Nu mai grăiesc deosebit cu voi, fiilor duhovniceşti, şi, iarăşi, deosebit cu cei pământeşti, căci ispitirea cade şi ea de pe picioare. O, de ar rămâne dorul de cer în locul duhului ispititor, care vine de la trup şi de la pofta trupului, care se războieşte în mădularele omului! O, de ar înţelege tot omul că am venit să-l ajut să se ridice deasupra neputinţelor lui!

Lucraţi cu putere ziua şi noaptea cu Mine, fiilor copilaşi, căci v-am uns peste vremea venirii Mele ca să lucraţi cu Mine Scriptura cea din urmă. Să înveţe oamenii de la smochin pilda pe care o dă: când mlădiţa lui se face fragedă şi odrăsleşte frunze, atunci vara este aproape. Voi sunteţi mlădiţe noi, mlădiţe fragede, preoţie curată şi sfântă, ungere din cer peste vremea venirii Mele, căci vara este aproape, iar smochinul odrăsleşte frunze spre tămăduirea neamurilor, căci Eu aşa am binevoit. Amin.

Iată, am făcut lucru nou şi croiesc cu el cale în deşert, şi în loc uscat izvoare de apă, după cum au rostit proorocii Duhului Sfânt, care au zis: *«În poporul Meu vor fi numai drepţi, lucrul mâinilor Mele, făcut spre slava Mea, vlăstar pe care l-am sădit Eu. Eu, Domnul, am grăit, şi la timpul lor voi lucra repede, aşa cum a fost proorocia»*. Amin. Şi am şi lucrat, căci aşa am binevoit. Amin.

Fiilor de la iesle, deschideţi guriţa celor însetaţi şi turnaţi-le apă în guriţe ca să bea şi ca să nu mai înseteze după apă. Daţi pe Dumnezeu milostenie la cei săraci de Dumnezeu. Daţi pe Duhul Sfânt mângâiere la cei curaţi cu inima şi cu iubirea. Daţi veste peste pământ că vine Domnul şi S-a apropiat Domnul. Eu sunt cu cei ce vin întru întâmpinarea Mea, ca să învăţ calea venirii Mele pe toţi cei ce se trezesc pentru ziua Mea cea mare. Cuvântul Meu luminează pe tot omul, numai să Mă primească omul, numai să Mă cunoască omul, numai să-Mi deschidă când bat. Şi voiesc să Mi se deschidă, ca să nu vin pe neştire când voi veni venind. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 1999

Sărbătoarea sfântului Dimitrie Basarabov

Fiii lui Dumnezeu se fac biserică vie şi piatră de temelie a veacului ceresc pe pământ. Oamenii răstălmăcesc Scripturile şi se poticnesc.

Să ştiţi, măi fiilor, că Eu, Domnul, vă port mare grijă. Sunt mereu cu mila şi cu grija peste voi. Vă mângâi mereu cu cuvântul Meu şi cu împlinirile lui. Vă mângâie şi sfinţii, că mult aşteaptă ei pe cei mai mici care umblă cu Mine mărturisindu-Mă aşa cum M-au mărturisit ei prin viaţa Mea din ei, şi prin cuvântul mărturisirii lor.

Să ştiţi, fiilor, că Eu, Domnul, vă ajut mereu să fiţi bineplăcuţii Mei, şi de aceea vă însoţesc cu cuvântul Meu, şi pentru voi îi însoţesc cu el pe toţi cei care au crezut în Mine prin cuvântul Meu, care este cu voi. Eu sunt piatra cea din capul unghiului, căci aşa M-a pus pe Mine Tatăl după ce ziditorii n-au voit să Mă ia în seamă atunci când am venit să împlinesc Scriptura care Mă vestise că voi veni să împlinesc voia Tatălui Meu pentru răscumpărarea omului. Dar de ce vă spun Eu aceasta? Iată de ce vă spun: voi sunteţi pietre de temelie pentru veacul cel ceresc pe pământ, căci v-am ales dintre oameni ca să fiţi ai Mei şi ca să-Mi fac lucrarea Mea cu voi şi ca să fiţi lângă Mine în capul unghiului, să fiţi lângă Cel ce lucrează cu voi, şi iată, voi sunteţi piatra cea neluată în seamă de ziditori, aşa cum şi Eu am fost, căci am zis: *«M-au urât pe Mine, vă vor urî şi pe voi»,* dar lucrarea Mea cu voi se va adeveri şi toţi o vor pricepe şi la toţi se va descoperi, fiindcă Eu sunt, şi nu voi. Lucrarea Mea cu voi îi va ajunge pe toţi cei care şi-au făcut adăpost din minciună şi ascunzătoare din înşelăciune, căci Eu, Domnul, voi trece peste tot şi voi face lumină, şi cu voi voi face, până va fi pricepută venirea Mea la voi, căci scris este în Scripturi: *«Pus-am în Sion o piatră, piatră de încercare, piatra din capul unghiului, cea de mare preţ, bine pusă în temelie. Cel ce se va bizui pe ea nu se va clătina. Şi voi face judecata dreptar, şi dreptatea o voi face cumpănă, şi grindina va lua la vale adăpostul minciunii, şi potop de ape va da peste ascunzătoarea înşelăciunii, până ce se va pricepe descoperirea».* Atunci voi, cei neluaţi acum în seamă de ziditori, veţi fi căutaţi ca aurul de mare preţ, şi fericiţi vor fi cei ce s-au bizuit pe lucrarea Mea care este cu voi, căci aceia nu se vor clătina. Amin.

Învăţaţi-i pe toţi cei ce se bizuie pe Mine să nu privească înapoi, căci pilda femeii lui Lot este de ajuns pentru cei ce vor să Mă urmeze, fiindcă Eu aşa am spus: *«Cine nu va lăsa pentru Mine tată şi mamă, rude şi copii, ţarini şi ranguri, nu vor putea fi ucenicii Mei, nu vor putea veni după Mine».* Omul nou trebuie să stea în pământ nou, căci lui Avraam aşa i-am spus când l-am chemat să-Mi las peste el făgăduinţele, şi aşa i-am spus: *«Ieşi din pământul tău şi din neamul tău şi din casa tatălui tău şi vino în pământul pe care ţi-l voi da Eu».* Învăţaţi-i pe toţi cei care se bizuie pe Mine să lucreze lucrare de îngeri înaintea Mea, căci îngerii păzitori ai celor ce Mă iubesc văd pururi faţa Mea în ceruri, aducând lor de la Mine bogăţia harului Meu gătit pentru cei bineplăcuţi Mie. Cei ce se dau deoparte ca să fie pentru Mine, aceia Îmi sunt Mie biserică vie şi pietre de mărturie împotriva fiilor veacului acesta, căci Eu aşa am spus prin Scripturi: *«Fiii veacului acesta se însoară şi se mărită, iar cei ce se vor învrednici să dobândească veacul acela şi învierea cea din morţi, nici nu se însoară, nici nu se mărită, căci nici să moară nu mai pot, şi sunt la fel cu îngerii, şi sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii»,* aşa cum Eu am rostit prin Scripturi această făgăduinţă pentru cei ce ies din mijlocul oamenilor, osebindu-se pentru Mine. Şi vor fi lângă Mine, iar Eu sunt piatra cea din capul unghiului. Amin.

Cuvântul Meu cu voi îi prinde sub el pe toţi cei care vor să-l pună pe el la întuneric, răstălmăcind Scripturile spre a lor pierzare, căci scris este: *«Oricine va cădea pe această piatră, va fi sfărâmat, iar pe cine va cădea ea, îl va zdrobi».* Iată, şi Scripturile sunt piatră de poticnire, căci mulţi le răstălmăcesc spre a lor nevoie, spre a lor pierzare, iar cei ce se învrednicesc să dobândească veacul învierii, aceia iau din ele viaţa Mea, şi o pun peste ei, şi îşi întăresc lângă ei pe îngerul păzitor, bucurându-l de faţa Domnului. Amin.

Să ştiţi, măi fiilor, că Eu sunt acoperământul vostru, şi vă acopăr şi vă preţuiesc ca pe vasele de mare preţ, ca să Mă deşert în voi şi să fac din voi pâraie vii pentru slava Mea peste pământ. Să ştiţi, copilaşi, că sfinţii vă iubesc ca şi Mine, căci ei sunt voia Mea, iar îngerii voştri taie mereu văzduhul şi se bucură de faţa Mea, iar voi, întăriţi pentru voi lucrarea lor şi a sfinţilor Mei, ca să fiţi cu cerul în toată clipa, fiilor. Pe pământ e numai rău, numai groază, dar Eu, cu sfinţii Mei, Mă rotesc deasupra voastră, căci scris este: *«Ca păsările care se rotesc deasupra cuibului, aşa Domnul Savaot va ocroti Ierusalimul, îl va acoperi, îl va apăra, îl va cruţa şi îl va salva».* Aşa voi lucra Eu pentru voi, că Eu nu-Mi iau înapoi cuvintele, ci le împlinesc. Amin. Toate mâinile vinovate vor urî lucrul lor, şi vor da să fugă din faţa sabiei căpeteniile, căci nu sabia omenească îi va ameninţa, ci ei vor fugi de sub steag, căci vatra Mea şi cuptorul Meu vor topi calea fărădelegii, şi Domnul va striga din Sion peste pământ.

Să ştiţi, fiilor, că Eu, Domnul, sunt mereu cu grija după voi, căci v-am pus deoparte pentru Mine, ca să am grijă de voi, că pe pământ e numai groază, numai întuneric. Cei ce Mă iubesc ca şi voi, să înveţe să stea cu Mine, şi Eu îi voi ocroti pe ei. Cei ce Mă iubesc, să se smulgă din spini şi din scaieţi, chiar dacă le-ar rămâne carnea. Nu-i nimic. Eu îi vindec. Este scris că duşmanii sufletului omului sunt casnicii omului, dar cei ce Mă iubesc, să se smulgă din spini, chiar dacă li se va rupe carnea, căci Eu îi vindec dându-Mă lor pentru vindecare. Acum împart cu voi duhul bucuriei Mele, că am grăit între voi vreme de trei zile la rând, lăsându-Mi slava Mea peste voi. Să ia din slava Mea cu voi, să ia cei ce Mă caută şi să le fie pentru înviere deplină. Amin. Eu, Domnul, grăiesc mereu din Scripturi, fiindcă mulţi fac din iubirea Mea din ele tot ce vor ei să-şi facă, dar Eu vin şi îi mustru, că nu Eu sunt Cel ce-i mustru, ci Scripturile, cu toată întregimea lor cea duhovnicească.

Să ştiţi, fiilor, că Eu, Domnul, suflu peste voi duhul înţelepciunii sfinte, ca să ruşinez prin voi pe cei ce stau sub steagurile lor, iar voi veţi fi căutaţi de peste tot pentru înţelepciunea Mea care se face cuvânt peste voi, şi de la voi vor curge pâraie răcoritoare şi învietoare pentru cei ce vor apuca pe calea cea cu slavă, calea venirii Fiului lui Dumnezeu, Care vine venind şi aşezând împărăţia cerurilor pe pământ întru taina cea din Scripturi a cerului nou şi a pământului nou, întru care vor dăinui cei drepţi, lucrul mâinilor Mele, făcut spre slava Mea, vlăstar sădit de Mine, după cum Eu binevoiesc. Amin, amin, amin.

27 octombrie/9 noiembrie 1999

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Pacea dintre om și Dumnezeu este lepădarea de sine. Lucrul minții sfinte este înger din cer. Puterea vindecătoare prin post și rugăciune.

Mă rotesc cu alai ceresc deasupra grădinii cuvântului Meu. Bat și Mi se deschide. Deschideți, fiilor străjeri! Sunt Domnul. Amin, amin, amin. Sunt cu sărbătoare cerească deasupra voastră; voi de pe pământ, și Noi din cer, bucurându-ne unii pe alții. Amin.

Duhul Domnului, duhurile sfinților, duhurile îngerilor stau coronițe, coronițe deasupra ieslei Mele de la voi. Căpeteniile îngerilor încununează petrecerea Mea cu voi, căci sunt serbați îngerii în sărbătoare de biserică pe pământ și în cer. O, fiilor de la iesle, când cei din cer sunt pomeniți pe pământ, ei vin cununi, cununi, în chip nevăzut, și aduc apoi mărturie la cer. Dar cea mai mare bucurie pentru cei din cer este atunci când cei care-i mărturisesc pe ei pe pământ, trăiesc cu umilință legile cerului între cer și pământ, purtând grijă de venirea Mea în toată vremea. Amin.

Omul se naște din om, și dacă se naște, el ar trebui toată viața cea din trup să se sârguiască numai pentru viața cea veșnică, fiindcă împărăția cerurilor se capătă cu stăruință de cei ce se silesc pentru ea, după cum am spus Eu prin Scripturi.

Mă pornesc mereu cu învățătură peste pământ pentru tot omul, că dacă Mi-am făcut această cărare pe care vin mereu să-Mi pregătesc venirea, las învățătură, las mereu îndemn să se apropie omul de cele ce sunt veșnice, căci vremea e pe sfârșite, că e vremelnică. Eu pe voi v-am învățat și vă învăț mereu, fiilor, căci acesta este lucrul Meu. Nu M-am dus la cer ca să stau fără lucru, ci M-am dus ca să vin și să lucrez și să vă învăț toate, căci voi Mă primiți, și de aceea vorbesc cu voi pe pământ și vă învăț să lucrați cu drag lucrarea cerului în voi, ca să se desăvârșească lucrurile Domnului în voi pe pământ, căci Eu vin curând și am nevoie de sfinți pe pământ, fiilor. Vă învăț mereu să nu greșiți și să fiți credincioși cuvintelor Mele împlinindu-le. Vă învăț ca să se audă învățătura Mea și să ia omul care nu are de unde să ia ca să fie viu. Chiar dacă v-am învățat, vă învăț iar și iar, că vreau să trezesc în mulți dragostea de Dumnezeu, fiilor, și pocăința cea cu rod și umilința fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu. O, dacă ar vrea omul să creadă că umilința e dulce și e mângâiere pentru suflet, ar da de la el duhul înălțării de sine și s-ar pleca spre umilință și ar afla pacea, pacea dintre om și Dumnezeu.

O, ceea ce la oameni este înalt, urâciune este înaintea lui Dumnezeu. Eu fariseilor care erau iubitori de sine și de arginți așa le-am zis: *«Voi sunteți cei ce vă faceți pe voi drepți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu cunoaște inimile voastre, căci ceea ce la oameni este înalt și în frunte, urâciune este înaintea lui Dumnezeu»,* și le-am mai zis: *«Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci se binevestește împărăția lui Dumnezeu, și fiecare se silește spre ea».* Legea și proorocii au vestit venirea împărăției lui Dumnezeu, iar Eu, învățându-i pe ucenicii Mei, le spuneam: *«Să nu socotiți că am venit să stric legea sau proorocii. N-am venit să stric, ci să împlinesc»,* și le spuneam lor: *«Voi sunteți sarea pământului; voi sunteți lumina lumii».* Tot așa vă spun și vouă, celor de la sfârșit ucenici ai Mei, căci ucenic Mie este cel ce face ceea ce Eu îi spun să facă. Amin. Și vă spun: umpleți-vă tot mai deplin de grija cea pentru venirea Mea, că Eu vă spun aceasta. Amin.

Să ia învățătură cel ce crede în venirea Mea la voi și să se plece spre umilință și spre pocăință, căci cei care sunt acum sfinții cerului, dacă făceau vreun păcat pe pământ, plângeau și se jeleau de se topea carnea de pe ei cum se topește lumânarea, iar pocăința și umilința le lumina calea lor spre Mine. Dar azi moare omul în păcate și n-are cine se îngriji de el, și plâng îngerii, rușinați de faptele omului.

Nu mai știe omul care merge la biserică, nu mai știe ce este cu adevărat postul și rugăciunea, lucrarea omului cu Dumnezeu, lucrarea omului împotriva diavolului și a trupului, care poftește împotriva duhului. Dar pe voi vă învăț mereu, ca să ia și omul învățătură; iar și iar vă învăț, ca să se audă povața Mea cea pentru creștin. Rugați-vă cu post, așa cum i-am învățat și pe ucenicii Mei cei de atunci. Rugați-vă cum v-am învățat, ca să se desăvârșească lucrurile Mele prin voi. Nu vă așezați să mâncați, în zilele când mâncați, nu mâncați până la ora zece din zi, căci voi sunteți creștini, și trebuie să trăiți ca cei din cer. Amin. Vindecarea trupurilor se face prin iubire de Dumnezeu, adică prin post, prin rugăciune, prin umilință și prin pocăință, căci trupul, cum îl învățați, așa vă cere. Nu vă temeți de post. Temeți-vă de mâncare, și mâncați cu umilință, căci voi sunteți creștini. Amin. Iar în zilele peste care este scris post, postiți așa cum v-am învățat, ca să fiți sănătoși cu duhul, cu sufletul și cu trupul, și să se desăvârșească lucrurile Mele peste pământ, căci voi sunteți creștini. Uitați-vă în învățătura Mea cu care stau de peste patruzeci de ani în mijlocul celor ce cred. Uitați-vă în cuvântul Meu, că e cuvântul dragostei peste cei ce aleg viața cea veșnică cu Mine, că nu e păcat să nu postești, ci e păcat să nu împlinești cuvântul lui Dumnezeu în care nu numai postul este cuprins. *„Dar pentru ce se postește?“*, zic unii. Iată pentru ce: se postește pentru sănătate, pentru cumințenie, pentru umilință, pentru dragoste de Dumnezeu și pentru desăvârșirea lucrurilor lui Dumnezeu, care vin spre arătare prin post, prin pregătire sufletească și trupească, fiindcă trupul este pentru Domnul, după cum scrie în Scripturi. Când omul își iubește propriul său trup, el nu poate să-L iubească pe Dumnezeu, căci nu poate omul să slujească doi stăpâni odată. Eu așa am zis: *«Nici o slugă nu poate să slujească la doi stăpâni, fiindcă sau pe unul va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va ține și pe celălalt îl va disprețui».* Nu omul a fost făcut pentru sâmbătă, ci sâmbăta pentru om. Nu omul a fost făcut pentru mâncare sau pentru post, ci mâncarea și postul au fost făcute pentru om. Iar cel ce aude, să și înțeleagă. Amin.

Vă învăț mereu să nu greșiți și să fiți credincioși cuvintelor Mele împlinindu-le, fiilor. Vă învăț ca să se audă învățătura Mea, căci dragostea de Dumnezeu acoperă toate neputințele omului, toate cusururile omului, numai să vrea omul cu Mine.

Vor cădea mulțimi și iar mulțimi sub lucrarea minciunii care dă să se facă trup și să vină înaintea Mea și să vină în numele Meu, dar Eu spun așa: cel ce vrea să vină înaintea Mea, să facă ce am făcut Eu dacă voiește să vină în numele Meu. Să se răstignească și să moară pe cruce, și să învieze, și să se înalțe la Tatăl, și așa să vină. Dar el vine ca el, nu ca Mine; vine pentru cei ce n-au primit iubirea adevărului, vine să cadă aceștia sub lucrarea minciunii, care dă să se facă trup și să nimicească pe fiii minciunii, dar voi, fiilor, îngrijiți-vă pentru venirea Mea, că Eu vă spun aceasta. Dați îngerașilor de lucru, că duhurile lor stau ciorchini pe lângă voi, căci zilele sunt grele, iar voi, vestiți venirea Mea la voi așteptându-Mă să vin să vă izbăvesc. Amin.

E zi de slavă, fiilor, căci alături de serbarea îngerașilor și ale căpeteniilor lor serbăm crucea care M-a vestit pe Mine

cu voi, crucea care a vestit naşterea cuvântului Meu la voi aşa cum steaua a vestit locul naşterii trupului Meu în Betleem. Serbăm ridicarea semnului biruinţei pe acest vârf după ce voi aţi ridicat această piatră, la porunca Mea, acum opt ani, fiilor. S-a ridicat crucea la război cu cei ce se întrebau despre voi, cu cei care se porniseră spre voi aşa cum s-a pornit spre Mine Irod după ce M-am născut. Se luptau oamenii cu voi pentru lucrul Meu de la voi, vestit prin cruce, dar îngerii din cer veneau mereu şi înconjurau ieslea Mea de la voi, şi pe voi, şi aşa vin şi azi; iar la poartă şade îngerul Domnului, şade cu putere, aşa cum şade în calea spre Eden heruvim cu sabie de flacără, ca să păzească drumul spre pomul vieţii. E zi de slavă, de îndoită şi de întreită slavă, zi de mărturie cu putere, căci Eu am biruit prin voi pe cei necredincioşi, şi M-am mărturisit în lung şi în lat cu lucrul cuvântului Meu peste pământ de atunci şi până acum. Mai-marii cetelor îngereşti, dimpreună cu toate duhurile îngerilor, stau coroane, coroane deasupra voastră, biruitori pentru Mine şi pentru voi, îngrijindu-se pentru venirea Mea la voi, căci ei aud cele ce Eu vestesc peste voi vestindu-Mi venirea.

Întăriţi de la voi spre Mine lucrarea îngerilor. Daţi drumul îngeraşilor să zboare spre cer, căci îngerii, fără de lucru ceresc sunt trişti, sunt ruşinaţi şi nu văd faţa Domnului, şi nu pot zbura bucurându-se. Lucraţi lucrarea cerului în voi cu umilinţă, ca să fiţi tari de îngeri, fiilor, şi ca să puteţi cu putere în vremea aceasta grea, şi să poată îngerii pentru voi prin lucrarea voastră pentru Dumnezeu, că iată ce vă spun: de la facerea omului şi până la voi, toţi cei care au lucrat poruncile Mele umilindu-se înaintea Mea, au fost slujiţi de suite de îngeri şi au biruit pentru Mine. Daţi loc îngerilor peste voi. Fiţi mereu curaţi înăuntru şi în afara şi în jurul vostru, ca să aveţi de jur împrejur lucrul îngerilor slujindu-vă în lucrarea voastră pentru venirea Mea. Îngerii sunt cereşti. La fel şi voi să fiţi, şi în toată vremea să fiţi, aciuându-vă lângă Mine, că e nor gros de duhuri rele, care se nasc din oameni pentru lucrarea întunericului, care se vrea stăpână peste tot, aşezându-se împotriva Mea. E vremea să nu uitaţi nici o clipită de statul Meu cu voi. E vremea să nu vă pierdeţi vremea, ci s-o răscumpăraţi pentru viaţa cea veşnică, fiindcă Eu aşa am spus: *«Cel ce va da să-şi câştige viaţa sa, acela şi-o va pierde, iar cel ce şi-o va pierde pentru viaţa Mea, acela şi-o va dobândi, şi altfel nu va fi».* Amin, amin zic vouă: uitaţi-vă mereu peste lucrarea voastră cu Mine, şi unul peste altul uitaţi-vă, făcându-vă rost de mult untdelemn, ca să aveţi lumină multă, că Eu vin când nimeni nu se aşteaptă să vin, vin ca furul, şi fericiţi veţi fi voi să vă găsesc gata pentru Mine în toată vremea. Amin. Îngerii întunericului suflă de peste tot în lumina Mea din om, şi vai celui ce va rămâne descoperit, adică fără pază de îngeri! Şi iată ce vă învăţ, ca să ia tot omul din mâna voastră învăţătura Mea şi să facă din ea armură tare peste el, că războiul cel nevăzut a umplut văzduhul de venin şi seceră omul de pe picioare. Iată ce vă învăţ: lucrul minţii voastre să fie înger din cer peste voi, înger neadormit, înger tare şi nebiruit de rău, că e vreme cu luptă ori pentru viaţă, ori pentru moarte. Supuneţi-vă deplin învăţăturii cuvântului Meu care lucrează peste voi şi primiţi-vă unul pe altul în numele Meu, căci cei ce se iubesc în numele Meu, aceia se primesc unul pe altul pentru desăvârşirea lucrurilor Mele prin voi.

Iată, fericesc pe cei ce au ascultat la timp de cuvântul Meu cel pregătitor de veac nou, de trup nou, de duh nou, căci cei care vor fi sunt cei care iau de la Mine în ei legea cea din rai pe care am pus-o Eu peste om; legea veşniciei, fiilor, căci Eu le-am făcut bine pe toate, dar le-a stricat omul, împotriva vieţii lui cu Mine. Dar am venit din nou, ca să le aşez la locul lor pe toate, iar dacă Evanghelia venirii Mele mai este acoperită, este acoperită pentru fiii pierzării, în care dumnezeul veacului acesta a orbit minţile necredincioşilor ca să nu le strălucească lumina Evangheliei lui Hristos, Cel ce este chipul lui Dumnezeu. Dar voi supuneţi-vă deplin cuvântului vieţii, căci Eu sunt cu voi şi vă învăţ, şi pe mulţi învăţ prin voi, numai să vrea omul să trăiască, numai să vrea omul să iubească pe Dumnezeu. Iată că vă dau înţelepciune din cer, ca să ia şi cei ce vor viaţa, iar Eu Mă voi uita şi voi vedea dacă au luat, dacă s-au supus deplin, căci cel ce se supune deplin, are cu el lucrarea îngerilor pentru viaţa cea veşnică. Cel ce se supune deplin, este cel umilit înaintea Mea, iar cel umilit este cel ce se supune deplin. Mihail arhanghelul a fost supus deplin şi n-a ieşit din frica de Dumnezeu şi a luat aminte numai la Dumnezeu. Aşa şi voi, fiţi cu frică şi cu luare-aminte la tot cuvântul Meu, că e cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin. Primiţi-vă unii pe alţii cu cuvântul Meu cel pregătitor de veac nou, dar iubiţi-vă unii pe alţii ca să vă primiţi. Lucraţi între voi ca între îngeri, căci viaţă îngerească v-am dat să aduceţi înaintea Mea. Să cunoască această măsură toţi cei care vor să se alipească cu voi, şi aşa să vină spre voi, şi aşa să ia de la voi, căci voi nu aveţi voie să daţi decât viaţă îngerească peste om prin învăţătura cu care Eu vă acopăr. Aşa este scris în Scripturi cuvântul Meu: *«Cei ce se vor învrednici să dobândească veacul acela şi învierea cea din morţi, nu mai pot să moară, căci sunt la fel cu îngerii şi sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii».* Amin. Aceasta este pecetea cu care Eu îi însemnez pe cei ce se lasă născuţi la glasul cuvântului Meu, care vine la voi pentru naşterea din nou a lumii. Acesta este năvodul pe care Eu, Domnul, îl arunc în lume, şi când îl trag la ţărm, aleg din el tot ce este mare şi deplin, iar ce este mic arunc înapoi.

Mulţi sunt cei ce dau să se îmbete din vraja cuvântului Meu care cheamă la viaţă, dar cuvântul Meu este adevărul, care va rămâne în veac, dimpreună cu cei ce-l împlinesc. Amin. Farmecul Duhului Sfânt este deplin atunci când Eu, Domnul, pot să dobândesc în om chipul omului cel întâi zidit, omul zidit pentru veşnicie, om după chipul şi asemănarea Mea. Amin, amin zic tuturor celor ce aud pe Domnul prin acest cuvânt: oricine şi-a pus nădejdea în Domnul se curăţeşte pe sine, aşa cum Domnul curat este. Amin, amin zic celor ce Mă iubesc, căci ei acum sunt fii ai lui Dumnezeu, iar atunci când Eu Mă voi arăta, fi-vor asemenea Mie, fiindcă Mă vor vedea precum sunt. Amin.

Duhurile îngerilor rostesc prin cuvântul Meu şi zic: „*Bucuraţi-vă, voi, copii ai lui Hristos, că El vine cu împărăţia Sa peste voi. Prindeţi curaj, că se apropie izbăvirea voastră.*

Bucuraţi-vă şi voi, cei ce nu trăiţi viaţa cu Domnul, căci Hristosul Tatălui vă cheamă să trăiţi viaţa Lui, bucurându-vă cu El pentru pregătirea cea deplină a venirii Lui.

Iar voi, cei de la ieslea Domnului, lucraţi deplin, căci îngerii din ceruri au poruncă de la Tatăl, de la Fiul şi de la Duhul Sfânt să vă slujească ziua şi noaptea în lucrul Domnului, care este cu voi pentru venirea Sa cu îngerii şi cu sfinţii, precum este scris în Scripturi. Bucuraţi-vă trudind şi zidind la taina veacului cel nou la care noi, îngerii din ceruri, privim cu frică, lucrând lângă voi lucrul Domnului, care este cu voi întru taina cea de nepătruns a venirii Sale cu sfinţii şi cu îngerii lui Dumnezeu, taina Ierusalimului nou, taina împă-

rației lui Dumnezeu pentru cei ce se silesc spre ea“. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 1999

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Omul trebuie să se dea Domnului încă din pruncie sau să se facă prunc, om fără de păcat. Taina bisericii este Dumnezeu în om. Maica Domnului îl învață pe om cum să fie copil al lui Hristos. Mărturisire de dincolo de lume: arhiereul Vasile Târgovișteanul.

Vine Domnul întru ale Sale, și Se vestește pe Sine când vine. Amin. Vin la voi, copii ai venirii Mele, iar voi primiți-Mă și faceți-Mi primirea, că e sărbătoare în cer și pe pământ pentru sfinți și pentru credincioși. Vin la voi, că aici este împărăția Mea, fiindcă Eu împărățesc peste voi și peste grădinița aceasta. Amin.

E sărbătoare pentru mama Mea Fecioara. Ea s-a dat Mie locaș din pruncie, și s-a pregătit să-Mi fie biserică, și Mi-a fost, și Mi-a pregătit venirea Mea cea de acum două mii de ani, așa cum Verginica, cea prin care v-am ales pe voi, Mi-a pregătit venirea Mea cea de la sfârșit, așa cum și voi Îmi gătiți acum venirea ca să vin, fiilor. Faceți-Mi primirea, și hai să lucrăm și să așezăm prin cuvânt facere nouă, mereu nouă peste Israel cel din români, poporul Meu de azi, și peste oricine va crede și se va boteza în apa râului vieții, care curge din cer și trece prin această grădină, ca să se împartă apoi, și să ude pământul, și să crească pe el om nou, om după chipul și asemănarea Mea.

Am dat omului ca tipar pe Dumnezeu, căci am venit Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat prin Fecioară, mama care M-a născut prunc în Betleem acum două mii de ani. Am dat omului ca tipar pe mama Mea Fecioara, ca să se dea omul Mie din pruncie și să-Mi fie biserică și să-Mi fie venire. Să vină omul încă din pruncie la Dumnezeu, ca să vină Dumnezeu la om, căci scris este: *«Cel ce crede în Mine, voi veni la el, și voi face casă la el, și voi cina cu el, și Mă voi arăta lui».* Amin.

Fiilor, este, oare, scris acest cuvânt ieșit din gura Mea acum două mii de ani? Este, tată. Vă zic așa că vă sunt Părinte, că v-am născut din cuvântul Duhului Sfânt ca să-Mi fiți fii și să vă zic fii, după cum vedeți că vorbesc cu voi. Căutați și voi și vedeți în cartea proorociilor, că scrie așa: *«Poporul care locuia în întuneric va vedea lumină mare, căci prunc S-a născut nouă, Fiu S-a dat nouă, a Cărui stăpânire o poartă pe umerii Lui. Și se cheamă numele Lui înger de mare sfat, sfetnic minunat, Dumnezeu preaputernic, Stăpân al păcii, Părinte al veacului ce va să fie».* Amin. Iată, am făcut din voi fiii veacului nou, iar Eu vă sunt Părinte și vă zic fii, fiilor. Știe, oare, omul credincios de pe pământ ce înseamnă să fie fiu al Meu pe pământ? Știe omul, oare, ce înseamnă să fie fiu al Meu în veacul ce va să fie? Acum două mii de ani Eu Însumi am venit Om între oameni și am dat omului învățătură, și omul trebuie să știe. Trebuie, dar nu vrea. Nu vrea omul să audă nici ce am spus atunci, nici ce spun acum. Este, oare, scris în Scripturi despre lucrarea cuvântului Meu de azi? Este, fiilor. Eu Însumi am spus că voi veni după ce Mă voi înălța la Tatăl și voi învăța de toate pe om, că iar și iar spun: nu M-am dus în cer ca să stau fără lucru, ci M-am dus ca să vin pe cărarea celor credincioși și să fiu lumină, precum sunt. Dacă am grăit mereu peste poporul Israel în vremea Mea cu el, dacă atunci Moise și cei de după el au scris toate cuvintele Mele ca să fie ele, și iată, sunt, că Eu grăiesc din ele, oare acum să stau în cer fără să lucrez, fără să grăiesc cuvântul Meu peste om? O, nu se poate așa ceva, căci Eu am spus celor uniți cu Mine: *«Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului».* O, nu mai are omul timp să știe cuvintele Mele cele de atunci și cele de acum și nu se face Mie biserică omul, și de aceea am pus Eu întrebare și am zis: știe, oare, omul credincios de pe pământ ce înseamnă să fie fiu al Meu pe pământ? și știe el, oare, ce înseamnă să fie fiu al Meu în veacul ce va să fie? Eu sunt Părinte al veacului ce va să fie și al fiilor veșniciei. Duhul Tatălui Meu Savaot a grăit prin prooroci aceasta, și așa M-a numit: Părinte al veacului ce va să fie, iar Tatăl Meu este în Mine din veac și până în veac.

Eu Îi sunt Tatălui biserică, și Tatăl Îmi este Mie biserică. Eu sunt în Tatăl, și Tatăl în Mine. Amin. Taina de biserică a lui Dumnezeu n-o mai știe omul care crede în Dumnezeu. O, nu-i de ajuns să știe omul că este Dumnezeu. Aceasta o știe și cel ce zice că nu este Dumnezeu, că nu crede în Dumnezeu. Taina de biserică a lui Dumnezeu, aceasta este: Eu în om, și omul în Mine, așa precum l-am făcut Eu pe om ca să fie atunci când am luat cu mâna lut și l-am lucrat pe omul cel întâi zidit, ca să pun în el apoi suflet viu, și Duhul Meu apoi, ca să am biserică și să stau în ea, și să Mă odihnesc în ea după facerea a toate câte le-am făcut, căci mai întâi am făcut lumina și cerul și pământul și toate câte sunt sus în cer și jos pe pământ și sub pământ și în ape, și apoi l-am făcut pe om, apoi Mi-am zidit biserică, loc de odihnă Mi-am zidit după ce pe toate le-am făcut numai cu cuvântul. Am făcut om ca să Mă odihnesc în el, și l-am numit ziua Mea de odihnă, dar n-a trecut mult, și M-a cuprins tristețea și neodihna, și atunci am strigat pe om și am zis: *«Unde ești?»,* iar el Mi-a răspuns: *«Te-am auzit umblând, Doamne, și m-am ascuns de fața Ta printre pomi, căci m-am temut, fiindcă sunt gol».* O, așa a făcut omul. A luat din roadele înțelepciunii și a mâncat și i s-au deschis ochii lui, și în loc să se vadă înțelept, s-a văzut gol și a dat să-și acopere goliciunea cu frunze de smochin. De atunci omul caută și iar caută, că are înțelepciune; caută cu sudoare și nu mai sfârșește, căci înțelepciunea nu are sfârșit. De atunci Eu, Domnul, Mi-am pierdut odihna și caut ca și omul, caut mereu și îl strig pe om și zic: unde ești? Unde ești, făptura Mea? Unde ești, de nu te găsesc? O, așa a făcut omul pe care l-am zidit să-Mi fie Mie biserică și zi de odihnă după facerea a toate câte le-am făcut, și de atunci mereu îl caut.

O, fiilor cu care-Mi aștern cuvântul Meu de azi peste pământ, am grăit aceasta cu voi ca să se audă în lung și în lat că taina de biserică a lui Dumnezeu n-o mai știe omul, n-o mai poartă omul, căci taina de biserică, aceasta este: Eu în om, și omul în Mine, așa precum Tatăl este întru Mine, și Eu întru Tatăl.

Acum două mii de ani am făcut lucrarea venirii Mele prin Fecioară născut prunc, ca să cresc Dumnezeu tare și să fiu Părinte al veacului ce va să fie. Am făcut biserică din pântecele Fecioarei, iar Tatăl a fost cu Mine, și am ieșit spre oameni apoi, și M-am vestit Dumnezeu din Dumnezeu, și M-am dovedit ce sunt. Tot așa voi lucra și azi, și voi fi Dumnezeu preaputernic, împlinindu-Mi tot cuvântul cu care vin la voi vestindu-Mi lucrările Mele, căci din mama Mea Fecioara am ieșit prunc, iar din Verginica am ieșit cuvânt spre sfârșit, și din acest cuvânt v-am dobândit pe voi, și vă am ai Mei, și Îmi împart cu voi glasul peste pământ, căci Eu pot tot ce voiesc Eu.

Faceți-Mi mereu primirea, fiilor, ca să pot tot ce este scris să fac și să așez la loc veacul Domnului, iar unde nu voi

găsi lacrimile pocăinței, voi pune Eu lacrimile suferinței pentru tot omul care nu va voi să se răstignească pe sine pentru venirea Mea cu veacul veșniciei. Nu vă mirați de felul cum M-am arătat azi în zori la voi. Nu fiți nedumeriți de vederea ce v-am arătat, fiilor, căci M-am arătat vouă răstignit pe cruce; iar dacă deasupra crucii era scris *„Scaunul judecății"*, aceasta vin să vă tălmăcesc așa: tot omul care nu se va răstigni pe sine pentru Mine, Eu, Domnul, voi fi semn pentru el, prin răstignirea Mea pe cruce. Răstignirea Mea pe cruce a fost judecata lumii și a stăpânitorului lumii acesteia. Scaunul Meu de judecată a fost crucea; pe ea M-am așezat ca să judec. Ea a fost și este tronul judecății Domnului, și vai omului care șterge de pe trupul lui semnul dintre Mine și om! Vai și iar vai tuturor celor care au zis și zic că crucea și semnul ei nu este bun, căci aceia sunt cei ce nu voiesc să domnesc peste ei de pe scaun, de pe tronul judecății. Este scris cuvântul Meu în Scripturi, este scris așa: *«Cei ce n-au voit să domnesc Eu peste ei, să fie luați și aruncați».* De aceea vă zic vouă, fiilor, faceți-Mi primirea ca să vin la voi și să scriu cartea judecății, că este scris în Scripturi să vin și să deschid Eu Însumi această carte; iar ca s-o deschid, ea trebuie să fie întocmită pe pământ de Însuși Dumnezeu.

Am dat omului tipar pe Mine Însumi, Om fără de păcat. Tot omul care nu se răstignește pe sine pentru Mine, răstignirea Mea pe cruce este semn judecător pentru acesta. Am dat omului ca tipar pe mama Mea Fecioara, ca să se dea omul Mie din pruncie și până în veșnicie, și să-Mi fie biserică și să-Mi fie loc de venire a Mea la el. Să vină omul din pruncie la Dumnezeu, sau să se facă iarăși prunc, căci Eu am scris cuvântul judecății și am zis prin Scripturi așa: *«Cel ce nu va deveni prunc, nu va intra în împărăția cerurilor».* Să se facă omul prunc, om fără de păcat, și să nu mai păcătuiască în veac, amin, căci unde nu voi găsi lacrimile pocăinței, voi pune Eu lacrimile suferinței până la plătirea celui din urmă bănuț, căci așa este scris pentru cei ce nu se răstignesc pentru Mine. Să se facă omul prunc, om fără de păcat să se facă și să nu mai păcătuiască, și aceasta înseamnă răstignire, căci Eu, cât am stat în trup cu oamenii, le-am zis ucenicilor Mei așa: *«Mă duc să vă pregătesc loc, ca acolo unde voi fi Eu, să fiți și voi».*

Eu dacă l-am iertat pe tâlharul de pe cruce, care era în dreapta Mea în vremea răstignirii Mele, și l-am dus iertat în rai, de ce am făcut Eu așa cu el? Am făcut așa pentru că el nu cunoștea pe Dumnezeu, iar dacă L-a cunoscut în ceasul morții, el n-a mai făcut apoi nici un păcat ca să mai moară față de Mine, și a rămas prunc și sfânt cu inima și cu trupul, și a murit lângă Mine mărturisindu-Mă de atunci și până azi prin Scripturile răstignirii Mele, și a fost numit de Mine mucenic răstignit pe cruce. Oamenii însă își zic că Eu îi voi ierta în ultima clipă ca pe tâlharul de pe cruce, care și-a spovedit păcatele pe care le-a făcut, și altele n-a mai făcut.

Stau oamenii în nepăsare de suflet și de veșnicie, și Eu vin și îl strig pe om ca să Mă audă, iar cel ce aude glasul Meu și nu-și împietrește inima, acela să se împruncească și să vină la Mine prunc, să vină cât are vreme de venit, nu când nu mai are vreme. Mama Mea Fecioara s-a dat Mie din pruncie cu toată neprihănirea ei, și Eu Mi-am făcut din ea biserică în care Mi-am pregătit venirea.

O, mamă Fecioară, citeai în cartea proorociilor despre Fecioara care Mă va naște pe Mine, Fiul Tatălui Savaot, și voiai să Mă poți ajuta, și te rugai Tatălui pentru venirea Mea, ca să vin și ca să slujești venirii Mele. Tatăl și cu Mine te-am ascultat, și am trimis pe înger și ți-a vestit că tu Mă vei naște între oameni. O, mamă, te serbează cerul pruncă de trei ani, slujitoare lui Dumnezeu! Viața ta cea sfântă este scrisă pe pământ, dar omul e greoi la credință, iar cei ce stăpânesc prin lucrare de biserică, tot greoi sunt și aceștia, și nu dau omului putere să creadă. Învață-i tu prin cuvântul Meu pe oameni. Hai cu Mine pe cărarea cărții Mele, că vremea e când Eu vin cu sfinții pe pământ ca să-Mi desăvârșesc venirea. Te așez cuvânt înaintea oamenilor și înaintea creștinilor ca să-i înveți taina de biserică a lui Dumnezeu, Eu în om, și omul în Mine, taina pe care ai împlinit-o tu, mamă. Te-am pus tipar înaintea creștinilor pe pământ, și te pun și din cer. Învață-i pe ai Mei. Învață-i prin ei și pe creștinii care trăiesc prea puțin pentru Mine. Învață-i și pe cei ce au uitat pe Dumnezeu. Învață-i pe ai Noștri din grădină, ca să se audă peste tot ce trebuie să fie un fiu al veacului ce va să fie. Amin, amin, amin.

— Mă așez cuvânt, Fiule Emanuel, căci Tu ești Hristosul Tatălui, venit între oameni prin pântecele meu fecioresc. Te mângâi în durerile venirii Tale mângâindu-Ți fiii din grădină. Amin.

Veniți, copii ai Fiului meu, Iisus Hristos, veniți spre ascultarea cuvântului cel pentru taina de biserică a lui Dumnezeu. Eu vă mângâi pe voi, ca să întindă creștetul și inima sub mâna mea mângâietoare toți cei care vor să-I dea viață creștinească din ei Fiului meu, Iisus Hristos, Mielul și Păstorul bisericii sfinte pe pământ, Părinte al veacului ce va să fie, Domnul păcii, așa cum Tatăl Savaot L-a numit pe El prin prooroci. Veniți voi sub scutul învățăturii sfinte, iar acest cuvânt cheamă pe toți care dau să vină și nu știu ce este taina de biserică între cer și pământ.

Un fiu al Domnului pe pământ, un fiu al veacului ce va să fie trebuie să vină ca și mine din pruncie la slujirea lui Dumnezeu, trebuie din pruncie să vină întru împărăția cerurilor, iar cel ce vine mai târziu, trebuie să se facă prunc sub scutul Domnului și să se lase purtat de mânuță ca și pruncul; să stea în așteptarea venirii Fiului meu ziua și noaptea, așa cum am stat eu, și până să-L nasc, și după ce S-a dus la Tatăl. Un copil al lui Hristos se scoală până în răsărit de soare, și, trezindu-se din somn, cade cu fața la pământ de trei ori, mulțumind Domnului și sfinților și îngerilor pentru paza asupra lui, zicând cu cuvântul: *„Doamne, nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău Cel Sfânt nu-L lua de la mine, ca să fiu fiu al zilei ziua și noaptea, fiu al Tău, acum și în veacul ce va să fie. Mă închin Ție cu totul, însemnându-mă cu semnul sfintei cruci, ca să se teamă de mine diavolii, și să Te bucuri Tu de viața mea lângă Tine, Doamne. Amin*". Copilul lui Hristos merge apoi și se spală pe față de trei ori, și pe mâini, închinându-și trupul cu mâna în semnul crucii Fiului meu, Care a suferit moarte pe cruce. El merge apoi și se așează în genunchi cu închinăciuni și rostește laude Domnului și rugile cele de dimineață. El cere apoi Domnului pe sfinți și pe îngeri, și pe Domnul Însuși ca să fie cu el în tot lucrul mâinilor lui, închinându-și mereu trupul și lucrul cu semnul sfintei cruci și cugetând la clipa venirii Fiului meu. El își împarte lucrul mâinilor lui cu lucrul rugăciunii lui pentru lauda Domnului său, veghind cu trezie să nu cadă de la fața Domnului. El aduce apoi cuvânt de mulțumire Domnului pentru săvârșirea lucrului zilei, și cerând peste el pază de sfinți și de îngeri se așează pentru odihna trupului cu trezie de suflet până la vremea rugăciunii de aur, în miez de noapte, când se scoală rugându-se.

Acolo unde sunt mai mulți copilași ai lui Hristos, așa cum Îi este Lui plăcerea, să nu doarmă toți deodată când se

odihnesc, căci Fiul meu a zis celor ce toți au adormit deodată: *«De ce dormiți? Sculați-vă și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită».* O, duhul cel potrivnic pândește mereu să-l găsească pe creștin în nepăsare de suflet, iar unde sunteți mai mulți, vegheați unul pentru altul, fiilor, căci așa este bineplăcut la Dumnezeu, iar tot ceea ce faceți, să nu fie al vostru, căci voi nu sunteți ai voștri, ci ai lui Hristos. Creștinul nu mai este stăpân pe trupul său, ci Hristos. Tot așa și cu sufletul, tot așa și cu duhul dacă trupul este al lui Hristos, și așa este taina de biserică a lui Dumnezeu, așa, și altfel nu este.

Creștinul și fiul veacului ce va să fie nu poate fi prin nimic despărțit de Dumnezeu, ci toate câte face el cu trupul, cu sufletul și cu duhul, îl unesc pe el cu Dumnezeu. El este frumos ca și cei din cer, ca să fie cerul pe pământ cu el. El este senin, el se împarte celor ce sunt ai lui Hristos și se dă întreg lui Hristos, Care Se împarte și nu Se desparte, dându-Se întreg acolo unde Se dă. Fiii veacului ce va să fie sunt oglinda veșniciei pe pământ, precum am fost eu, mama Fiului lui Dumnezeu, și sunt unii pentru alții, dându-se unii pe alții lui Dumnezeu. Amin. Aceasta este taina de biserică a lui Dumnezeu între oameni și înaintea lui Dumnezeu, căci fiii veacului ce va să fie lucrează lângă Domnul la planul facerii veșniciei între cer și pământ. Amin, amin, amin.

V-am învățat pe voi, cei din grădinița Fiului meu. Să ia de la voi apă vie cei însetați, și să se facă în ei izvor de apă vie ca să nu mai înseteze, căci apă bună nu se mai găsește decât în cer, fiindcă omul care învață pe om s-a împământit de tot, și se teme om de om, și se ascunde om de om, căci așa este pe pământ. V-am dat vouă, ca să dați voi în numele Fiului meu, Iisus Hristos, Domnul păcii, Părinte al veacului ce va să fie, precum Tatăl Savaot a rostit prin prooroci numele Lui.

I-am învățat, Fiule, după cum a fost cuvântul Tău, căci cei din cer fac voia Ta cea atotputernică. Toți împărații minciunii stau pe scaune și pe tronuri rușinoase și iau slavă de la oameni, dar tronul Tău de stăpânire și de judecată este crucea pe care Te-ai așezat când ai judecat lumea prin răstignirea Ta. Crucea răstignirii este scaunul Tău de judecată, Fiule al meu și Doamne al păcii, căci ai purtat pe umerii Tăi stăpânirea Ta și scaunul Tău de judecată peste neamul omenesc. Îți sărut crucea suferinței și Îți mângâi așteptarea și îi mângâi pe cei ce Te așteaptă, căci sunt mamă. Amin, amin, amin.

— Iar Eu, Domnul Cel Atotputernic, vă întăresc pe voi cu brațul Meu cel tare, căci voi, fii ai grădinii Mele, sunteți cei care ați rămas cu Mine în încercările Mele, în truda Mea dintre cer și pământ pentru înnoirea facerii, și Eu vă rânduiesc vouă împărăție precum Mi-a rânduit Mie Tatăl Meu, ca să mâncați și să beți la masa Mea în împărăția Mea și să ședeți pe tronuri, judecând de lângă Mine peste neamul omenesc. Amin.

Cel ce șade pe tron este cel ce se răstignește pe sine pentru viața Mea în el, căci Eu așa am spus prin cuvântul Meu care este cu voi: *«S-a luat scaunul împăraților de pe pământ, iar cel ce voiește să împărățească, să stea ca Mine, pe cruce, și așa să împărățească, căci vine Duhul Sfânt și șade Împărat peste pământ».* Amin, amin, amin.

Acum, fiilor, dați poporului Meu cuvântul cel de sărbătoare pentru mama Mea Fecioara, și adunați-vă iar lângă gura Mea, care va lăsa din ea cuvântul pentru cel ce a stat arhiereu pe scaunul din cetatea Târgoviște, căci acum opt ani am grăit cu el pe pământ pentru piatra aceasta, iar acum grăiesc cu el în cer, căci l-am luat de pe pământ. Adunați-vă cu Mine, că las carte pentru această cetate ca să împlinesc, căci am zis că voi veni cu el în casa lui ca să mărturisească de lângă Mine peste pământ pentru biserica din cetatea aceasta, și pentru piatra Mea, care este cu voi. Amin.

*

Eu sunt Alfa și Omega, Cel Care este, Cel Care era și Cel Care vine. Amin. Ceea ce auziți, scrieți în cartea Mea și trimiteți bisericilor de pe pământ, voi, străjeri ai cuvântului Meu, care vine cu norii. Glasul Meu este ca vuietul apelor mari, și din gura Mea iese sabie ascuțită cu două tăișuri. Nu vă temeți. Acestea zice Cel dintâi și Cel de pe urmă: stați întru întâmpinarea Mea până voi veni, amin, căci Eu sunt Cel ce deschide, și nimeni nu va închide; Eu sunt Cel ce am cheile morții și ale iadului. Amin, amin, amin.

Cel ce nu crede că Eu sunt Cuvântul Care grăiește din cer peste voi, acela se osândește pe sine, așa precum cel ce nu se răstignește pe sine pentru Mine, este osândit prin răstignirea Mea pentru el. Sculați-vă și faceți-Mi primirea, fiilor din grădina cuvântului Meu, căci am iesle în România și Mă nasc cuvânt în ea pentru cei ce cred și pentru cei ce nu cred că Eu sunt Cuvântul Care grăiește din cer peste această grădină în care Mi-am înfipt țărușul împărăției Mele, căci peste voi Eu sunt Stăpânul, și vă păstoresc după a Mea plăcere și Mă bucur de voi, căci am vestit prin prooroci și am zis: *«Eu Însumi voi purta grijă de oile Mele și le voi cerceta. Dărui-le-voi lor binecuvântare, și ploaie le voi trimite la vreme, și vor ști că Eu, Domnul Dumnezeul lor, sunt cu ele, iar ele, casa Mea, poporul Meu, turma pe care o pasc Eu».* Amin. Scrieți în cartea Mea de azi cuvântul cel pentru biserica din cetatea Târgoviște și pentru arhiereul care a stat pe scaunul acesta. Acum opt ani, în ziua aceasta, v-am trimis pe voi spre el cu cuvântul Meu pentru piatra aceasta de la voi, pentru jertfelnicul Meu de la voi, iar acum grăiesc cu el în cer, căci sunt aproape patruzeci de zile de când l-am luat de pe pământ după ce l-am trecut prin suferință pentru pocăință, pentru curățire și pentru ca să fiu adevărat în cuvântul Meu cel pus peste el acum opt ani când i-am spus: *«Pace ție, cel ce stai pe scaunul bisericii Mele, iar dacă ești necredincios cuvântului Meu care vine spre tine, pacea Mea să se întoarcă la Mine».* Dar iată, Eu sunt Cel ce am cheile morții și ale iadului, Eu sunt Cel ce deschide, și nimeni nu va închide. Deschid cerul și poruncesc îngerului Meu să-l vestească și să-l aducă lângă coborârea Mea la voi pe cel ce a stat arhiereu în cetatea Târgoviște. Amin.

Iată îngerul, și pe cel ce am zis că îl voi trimite în casa lui să spună la toți să nu facă ce a făcut el cu voi, să nu se ridice ca și el să surpe lucrul Meu cu voi, că e lucru mântuitor, și Eu sunt Cel ce sunt, și grăiesc din grădină de la voi. Amin.

Apropie-te, tu, cel ce ai stat opt ani pe scaun de arhiereu în cetatea Târgoviște și peste împrejurimile ei. Acum opt ani, în ziua aceasta, am venit spre tine cu fiii grădinii Mele. Am venit cuvânt, cuvânt dulce, și ți-am făcut rugăminte să-Mi ocrotești de furtuni și de irozi și de iude grădinița cuvântului Meu și pe cei unși de Mine în ea ca să-Mi stea înainte când vin cuvânt peste pământ. Ți-am spus atunci că această grădiniță este lucrarea Mea și am scris cu pană cuvântul Meu spre tine, ca să Mă înscriu pe pământ cu această piatră. Și M-am înscris. Stă între Mine și tine cuvânt scris, care mărturisește prin cartea Mea din zilele acestea, iar cartea aceasta, iată, Eu sunt. Eu și nu omul, precum Eu am fost cu omul prin Moise și prin prooroci. Tu însă ai fost puțin la inimă și la credință pentru Mine și pentru cei trimiși de Mine

spre tine, căci aşa este pe pământ, omul nu mai trage cu cele curate, cu cele sfinte, căci cel de pe pământ, pământesc este, şi de pe pământ grăieşte şi lucrează. Acum Îmi împlinesc cuvântul ca să te trimit în casa ta, şi te-am adus pe cărarea cărţii Mele ca să mărturiseşti din cer peste biserică şi să spui ce este această lucrare şi grădina care o poartă. Ochii sufletului tău sunt vii şi văd, căci sufletul este viaţa omului, viaţa care se duce la Dumnezeu, fiindcă de la Dumnezeu este, iar Eu, Domnul Cel Atotputernic, grăiesc aşa: Eu sunt Cel ce am cheile morţii şi ale iadului, Cel ce deschide, şi nimeni nu închide. Întăreşte-te, că Eu te-am curăţit ca să-ţi întăresc sufletul şi duhul în cer. Eu suflu peste tine şi te întăresc ca să grăieşti de lângă Mine. Amin, amin, amin.

— Milostivirea Ta, Doamne, m-a smuls din locul cel tare în care m-am înfipt, căci Tu ai grăit prin prooroci şi ai zis: *«Cuiul înfipt în locul cel de nădejde se va slăbi şi se va frânge şi va cădea, şi povara care atârnă de el se va face praf».* Scaunul de la Târgovişte este scaun curat, iar eu am voit să mă aşez pe el, şi m-am aşezat, iar Tu m-ai smuls de pe el, că n-am împlinit voia Ta ca să mă fi curăţit pentru el şi să iubesc ce iubeşti Tu şi să cred ce faci Tu şi să-Ţi deschid când Tu baţi. Tu ai bătut şi iar ai bătut, dar eu nu Ţi-am deschis, şi am voit să fiu necredincios, lovind cu cuvânt de defăimare în cei ce Te poartă cuvânt de venire a Ta peste pământ. Tot ce am păcătuit eu vreme de şaizeci de ani ai vieţii mele în trup, nu a atârnat greu când ai trimis îngerii să mă măsoare, faţă de cât a atârnat păcatul împotrivirii mele pentru grădiniţa cuvântului Tău de la Pucioasa. Ai trimis îngerii să mă măsoare când m-ai băgat la înălbit prin suferinţă, dar eu am rămas împietrit când auzeam că baţi ca să-Ţi deschid. Aş fi fost cel mai mare dintre fraţii bisericii dacă aş fi voit să mă fac sfânt, ca să pot apoi primi cu credinţă cuvântul Tău pentru pregătirea venirii Tale cu veacul cel nou. Dar n-am voit, iar Tu m-ai smuls şi m-ai pus la cuptor. Milostivirea Ta m-a miluit apoi, căci Tu ai dat poruncă până să plec din trup, şi a venit la patul suferinţei mele fiu din grădina Ta şi m-a îmbrăţişat la piept, rostind în taină rugăciunea cea către Tine pentru iertarea mea, căci cei din grădina Ta sunt milostivi ca şi Tine, Doamne, căci sunt copii curaţi la inimă şi la trup şi la fire şi la duh. Eu însă i-am defăimat în faţa oamenilor, ca să mă slăvesc pe mine însumi, iar Tu ai scris în Scripturi: *«Cel ce grăieşte de la sine îşi caută slava sa».*

Eu, şi toată biserica, am lăsat totul pe necredinţă pentru venirea Ta în grădiniţa cea cu fii unşi cu ungere nouă. Am făcut ce a făcut Israel cel necredincios când Iezechiel, proorocul Tău, a ieşit în faţa cetăţii Ierusalimului cu o cetate în braţe şi a proorocit că ea va cădea. Când cei din grădiniţa Ta au ieşit din partea Ta cu piatra aceasta în braţe ca să proorocească pentru Tine şi pentru ea, eu am fost necredincios şi împietrit, aşezându-mă împotriva Duhului Sfânt, Care suflă din gura Ta peste ieslea cuvântului Tău de la Pucioasa. Acum plâng şi suspin văzând şi auzind cum răsună cerul de numele acestei cetăţi în care îşi are sălaş ieslea cuvântului Tău. Dacă Tu voieşti, spune-le celor din grădină să-Ţi ceară să-mi ştergi plânsul şi suspinul, ca să nu-l port pe veci, căci Tu eşti Părintele veşniciei, şi ce puţină credinţă este pe pământ! M-am jucat cu mine însumi de-a moartea, de-a necredinţa, căci m-am înfipt în loc tare şi m-am prăbuşit, şi m-am luptat împotriva luminii şi am fost biruit de ea.

Mă înspăimânt când mă uit la cel ce a aşezat piatra aceasta, căci eu am pus lanţuri peste el, iar suferinţa inimii lui e mare. Pe el l-am coborât, iar eu m-am înălţat; pe el l-am smerit, iar eu m-am mărit; pe el l-am lăsat sărac, iar eu m-am vrut bogat, dar fericit este el de cei din cer, căci cel ce se smereşte pe sine, acela este înălţat de cei din cer. Sunt ruşinat de înseşi faptele mele. L-am înjosit pe el în faţa bisericii, în faţa lumii. L-am supus voii mele şi l-am adus să şteargă numele Tău, Doamne, de pe piatra aceasta. Dar cine este cel ce poate sta împotriva Ta? E mare durerea lui, căci cel ce stă mai mare peste el în cetatea aceea, apasă greu peste el şi îl strâmtorează şi îl înlăcrimează, căci biserica de pe pământ nu este ce trebuie să fie, ci este stăpânită de omul slavei deşarte, care ştie voia lui Dumnezeu, dar n-o aşează peste el ca să fie biserica biserică cu păstori sfinţi, care să păstorească. S-a întâmplat ca şi cu ţiganul pe care l-a întrebat un stăpân de oi dacă-i place caşul şi urda şi carnea de miel şi lâna, iar el a zis că-i place, dar când i-a zis stăpânul oilor să meargă cu oile şi să le pască, nu i-a mai plăcut.

Iată, eu am osândit suflet nevinovat şi m-am pus să judec ca unul care ştiam, şi apoi, Tu, Doamne, ai întors asupra mea judecata mea. Am văzut în cer un sfânt care mi-a spus aşa: *„Eu cât am fost în trup nu m-am nevoit prea mult pentru suflet, iar când îngerii au venit să-mi ia sufletul, văzându-mă tras în stânga pentru greşalele mele eu am zis aşa când îngerul mi-a arătat tot ce am făcut: recunosc că am făcut acestea, dar Hristos Domnul a spus aşa:* «Nu judecaţi şi nu veţi fi judecaţi; iertaţi şi vi se va ierta», *şi eu cât am stat pe pământ n-am judecat pe nimeni şi n-am ţinut răutate pe cel ce mi-a greşit, ci l-am iubit. Şi atunci, îngerul meu cel bun m-a câştigat de partea lui Dumnezeu".* Aşa mi-a spus acest sfânt. Eu însă m-am jucat cu mine însumi de-a judecata, Doamne, căci m-am crezut în putere. N-am luat în seamă piatra aceasta pe care ai zidit-o Tu şi ai mărturisit-o prin arhiereul pe care l-ai ales lângă ea. Acum văd că Tu eşti piatra aceasta pe care Te scrii, şi că o ai în vârf, dar eu m-am sfărâmat în ea, după cum este scris: *«Oricine va cădea pe această piatră, se va sfărâma, iar pe cine piatra va cădea, se va face puzderii».*

Acum m-ai adus în casa mea, între cei cu care am domnit peste biserica Ta, ca să le spun să nu facă ce am făcut eu împotriva lucrării Tale de nou Ierusalim. În cer este ascultare, şi eu ascult acum, şi le spun aşa: nu vă miraţi, nu vă îndoiţi de puterea lui Dumnezeu care m-a adus la voi, că sfântul Macarie şi mulţi sfinţi ca el, vorbeau de pe pământ cu cei din morminte. M-a adus Domnul spre voi ca să vă spun că răsună glasul îngerilor de numele cetăţii de la Pucioasa, spre judecata conştiinţei mele, dar milostivirea lui Dumnezeu a sosit împotriva osândei mele şi a rostit peste cei unşi în grădina Domnului să mijlocească pentru mine, că eu am căzut la pocăinţă în vremea suferinţei, şi a văzut Dumnezeu pocăinţa mea, şi a trimis uns din grădina aceasta şi a rostit peste mine în taină iertare pentru pocăinţă. Şi dacă nu voiţi să înţelegeţi, aşa cum nici eu n-am voit, puneţi mâna la gură şi rugaţi-vă lui Dumnezeu să vă deschidă ochii şi să vedeţi lumina cuvântului lui Dumnezeu, care vine să lumineze calea oamenilor, căci calea lui Dumnezeu nu se mai vede pe pământ, că e gros întunericul, iar omul înţelept nu are înţelepciune, cum zice el că are, căci numai Dumnezeu este înţelepciunea.

Nu daţi să veniţi spre scaunul acesta în care eu m-am zdrobit, că e scaun sfânt, şi trebuie să stea pe el om sfânt, aşa cum a fost arhiereul Nifon, care a rostit peste scaunul acesta scaun de om sfânt şi de biserică sfântă, şi a rostit peste el legătură împotriva celor ce nu sunt curaţi. Domnul Cel bun a dezlegat acum scaunul acesta prin cuvântul Lui şi al arhiereu-

lui Nifon, care a venit ca şi mine acum cu Domnul după patru sute nouăzeci de ani, rostind dezlegarea legăturii, ca să fie scaunul acesta pentru om credincios şi curat şi sfânt şi umilit, pentru omul cel numit de Dumnezeu. Amin.

Nu mai aruncaţi cu pietre în cel ce s-a aşezat să împlinească binecuvântarea bisericii Noului Ierusalim, căci Noul Ierusalim e nume mare, e viaţă sfântă în fiii bisericii, e petrecere cu sfinţii şi cu îngerii pe pământ, dar cei ce nu cred n-au cum să vadă. Eu însă vă zic: *«Oricine va cădea pe această piatră, se va sfărâma, iar pe cine piatra va cădea, se va face puzderii».* Lăsaţi pe cei din grădina aceasta şi nu mai veniţi să-i ispitiţi, căci ei sunt cei cuminţi, sunt cei frumoşi între fiii oamenilor, sunt cei tocmiţi de Dumnezeu pentru viaţă de rai pe pământ, sunt cei trudiţi de Dumnezeu pentru înnoirea drumurilor, pentru calea venirii Domnului. Se vor prăbuşi mulţi din cei ce au lovit în această piatră. Eu însă îi rog pe cei din grădina aceasta să fie mijlocitori la cer pentru iertarea multora, căci mulţi sunt cei ce s-au izbit în piatra aceasta nouă, fiindcă Dumnezeu are scris în Scripturi înnoirea facerii, răscumpărarea făpturii. Ridicaţi şi voi biserica pe piatra ei, că plânge Domnul pentru căderea în care ea stă. Fugiţi de duşmani, că eu am răstignit pe Domnul între tâlhari crezând că aşez la mijloc crucea, dar nu omul, ci Domnul va veni ca să facă o turmă şi un Păstor. Lepădaţi viaţa cea cu plăceri păcătoase şi faceţi-vă săraci de bunăvoie, şi curaţi şi ascultători de lumina cuvântului lui Dumnezeu, care spune că vine judecata pentru fiecare faptă.

Astăzi m-a făcut Dumnezeu învăţător din cer peste voi, ca să-mi dea apoi plată de învăţător, plată de mărturisitor al venirii Lui cu slava Noului Ierusalim peste România, pământul salvării pentru cei credincioşi şi sfinţi.

Astăzi am împlinit voia Ta, Doamne. Miluieşte-mă, şi pune-mi aceasta împotriva tuturor păcatelor mele cu care am împuns atâta vreme pe pământ dumnezeirea Ta. Şi le mai spun şi celor din cetatea Târgovişte, să se îndumnezeiască din cuvântul Tău, Doamne, şi să trăiască vii, căci eu nu i-am învăţat să fie vii, de vreme ce nici mie nu mi-am cerut aceasta; şi le spun să se roage la Tine să faci voia Ta peste scaunul acesta, căci s-au sculat oameni care se încumetă ca şi mine să stea pe acest scaun străjuit de îngeri şi de lucrare de îngeri.

Iar acum, stând în faţa bisericii şi mărturisind lucrarea Ta, Te rog, iartă-mă, pentru rugăciunile celor din grădina cuvântului Tău. Amin, amin, amin.

— Iată îngerul, şi pe cel ce am zis că-l voi trimite în casa lui ca să mărturisească lucrarea Mea cu voi. Eu, Domnul Cel Atotputernic, sunt Cel ce am cheile morţii şi ale iadului, sunt Cel ce deschide, şi nimeni nu va închide. Grăiesc cuvânt şi zic: cel ce voieşte să se lovească de acest scaun fiind nepregătit, acela se va sfărâma, iar pe cine scaunul va cădea, acela se va face puzderii. Amin.

E mare zarvă pentru scaunul acesta. Se zbat mulţi, se numesc mulţi pe ei înşişi pentru acest scaun, dar nu aşa este lucrarea de biserică, şi zic: cel ce nu se zbate pentru mărire şi pentru întâietate şi pentru scaun, acela este cel smerit şi umilit pe care Eu, Domnul Cel Atotputernic, îl voiesc ca să-Mi pască turma şi să sufle peste ea trăire vie şi să Mi-o învieze pentru veşnicie. Amin. Eu voi privi şi voi socoti şi voi da fiecăruia după cum va lucra pentru Mine şi pentru cetatea aceasta. Cel ce se numeşte pe sine sau cel numit de om, Eu nu-l opresc, aşa cum nu l-am oprit nici pe cel ce s-a încercat cu acest scaun zdrobindu-se în el. Voiesc însă să biruiesc pentru turma creştină după voia Mea, iar cel ce va fi de la Mine în mijlocul acestei cetăţi de scaun, acela să stea pe cruce, nu pe scaun, căci crucea este scaun de domnie, fiindcă Eu pe cruce am stat Domn peste pământ. Celui ce nu-i place să se răstignească pe sine pentru Mine, acela nu este vrednic să vină în mijlocul acestei cetăţi de scaun, căci păstorul trebuie să-şi pună viaţa pentru oi, trebuie să se răstignească pe sine pentru Mine, ca să-l am păstor bun peste oile Mele, şi ca să am Eu oi; Eu, şi nu omul aşa cum este astăzi în biserici.

Iar voi, cei din grădina cuvântului Meu, luaţi cartea aceasta şi trimiteţi-o bisericii rugându-vă Mie să fie voia Mea precum în cer aşa şi pe pământ pentru această cetate de scaun. Amin, amin, amin. Iar pentru arhiereul Meu cel umilit de toţi cei ce se zbat pentru cununi pe pământ, Eu, Domnul, îi voi lui da plata răbdării sfinţilor şi îi voi şterge suspinul, pentru că a suferit şi suferă pentru numele Meu, iubindu-Mă şi aşteptându-Mă să vin să-l izbăvesc cu braţul Meu cel izbăvitor, şi mare va fi izbăvirea lui, căci Eu întru el binevoiesc, aşa după cum am binevoit de Mi-am lucrat prin el lucrarea Mea de nou Ierusalim, cea pentru facerea din nou a lumii, a cerului nou şi a pământului nou, şi toată gura va amuţi atunci, fiindcă Eu voi fi Cel Atotputernic pentru cei ce sunt ai Mei răbdând cu Mine şi pentru Mine. Amin.

Cuvântul Meu pentru cetatea aceasta de scaun, Târgovişte, acesta este: voi lucra peste ea şi pentru ea după cum ea va lucra pentru Mine şi pentru planul Meu cel de salvare, care este sfinţenia cea din om: Eu, Domnul, strălucind în trupul, în sufletul, şi în duhul omului sfânt. Amin.

Glasul Meu este ca vuietul apelor mari, şi din gura Mea iese sabie ascuţită, cu două tăişuri. Cel ce nu crede că Eu sunt cuvântul acesta care vine cu norii peste grădina Mea, acela se osândeşte pe sine, şi mulţi se vor prăbuşi pentru necredinţă. Amin.

Acum, fiilor, îl slobozesc pe cel ce l-am adus în faţa bisericii ca să mărturisească lucrarea Mea cu voi, şi îl aşez în pace, iar el aşa Îmi spune: *„Acum slobozeşte pe robul Tău, Doamne, că am văzut cu ochii sufletului meu mântuirea pe care Tu ai pregătit-o înaintea noroadelor pentru luminarea lor, şi pentru slava numelui Tău şi a poporului Tău cel sfânt, şi pentru venirea Ta, Doamne. Amin."*

Am scris această carte Eu, Domnul, şi o pecetluiesc. Amin. Pecetea Mea, aceasta este: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 1999

Sărbătoarea de opt ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Proorocia împlinită a pietricelei albe, vestită de cartea Apocalipsei pentru cei credincioşi. Tatăl şi Fiul în sfat, mângâind pe cel mărturisitor cu numele Lui pentru piatra începutului nou, arhiereul Irineu. Se binecuvintează troiţa căsuţei din deal.

Iubirea Mea este pururea peste acest cort sfânt în care Eu, Domnul, Mi-am aşezat acum opt ani masa Mea de cină, Paştele Meu cel nou, cortul Meu în care vin cu sfinţii şi prăznuiesc praznic de veac nou, taina cerului cel nou şi a pământului cel nou între cer şi pământ. Amin.

Pace vouă, copilaşi unşi cu ungere nouă, cu ungere cu tărie, cu mir din cer, după planul Meu dumnezeiesc prin care lucrez lucrarea Tatălui Meu Savaot pentru veacul veşniciei, pentru răscumpărarea făpturii. Acum opt ani am venit la voi şi v-am aşezat să ridicaţi această piatră. Eraţi cu mâinile şi cu

puterile goale, iar Eu am putut prin voi, căci este scris în Scripturi că Eu, Domnul, prin cei slabi Mă desăvârşesc cu lucrările Mele, şi îi fac biruitori prin credinţa lor. Este scris în Scripturi că *«celui ce biruieşte îi voi da din mana cea ascunsă, şi îi voi da lui o pietricică albă; şi pe pietricică, nume scris, nume nou pe care nimeni nu-l poate înţelege decât primitorul, decât biruitorul»*. Iată piatra, şi pe voi lângă ea, şi pe Mine lângă voi, scriindu-Mi pe piatră cartea judecăţii necredinţei, căci scris este: *«Nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ n-a putut să deschidă cartea, nici să se uite în ea»*; nimeni decât Eu, Mielul Tatălui. Amin.

Cartea cea din dreapta Tatălui Meu am luat-o Eu, şi am deschis-o, că a venit vremea ei. Prin ea v-am răscumpărat pe voi şi v-am făcut preoţii Mei ca să staţi lângă Mine şi să fiţi împărăţie Mie. Şi Mă voi lăţi cu ea, şi Mă voi lungi cu ea, şi va fi numărul vostru zeci de mii de zeci de mii şi mii de mii, după cum scrie în Scripturi, căci împărăţia Mea şi avutul Meu este de mare preţ. Sufletul cel credincios este unealtă prin care Eu, Domnul, Îmi fac plug şi trag cu el brazdă nouă pentru sământă nouă. Amin.

Iată cartea prin care Eu v-am răscumpărat cu cuvântul care zice şi se face. Eu sunt piatra voastră de temelie, căci aşa se poate zidi casa Mea, iar altfel nu se poate. Cel ce-Mi face Mie casă, dacă Eu nu pot să locuiesc în ea cu împărăţia Mea, aceea nu este casă pentru Mine; aceea este casă pusă pe pământ gol, casă bătută de furtuni, casă fără temelie, casă de pământ, nu de piatră.

Fericit este locul şi omul peste care Eu încap cu cuvântul Meu, cu planul Meu cel dumnezeiesc, iar altfel nu e planul Meu, ci e planul omului. Eu din veac în veac am fost cu omul prin cuvânt, iar unde n-am încăput Eu, acolo a făcut omul, nu Eu, chiar dacă zice omul că a făcut pentru Mine. Ce casă poate să-Mi zidească Mie omul? Eu sunt Cel ce locuiesc în cele ce nu se văd, şi care sunt din veac, acoperindu-Mi slava ca în nor, căci scris este: *«Eu sunt Cel ce locuiesc în nor»*. Aşa am locuit şi în mijlocul lui Israel, şi el vedea norul şi mergea după el, dar apoi el s-a abătut de la faţa Mea, şi Eu M-am mâniat pe el şi l-am lăsat furtunii, şi l-am lăsat să piară, aşa cum a voit el, şi Eu Mi-am luat casa de la el. O, fericit este locul şi omul în care încap cu cuvântul Meu, cu taina casei Mele, căci scris este: *«La cel credincios vin şi Îmi fac casă, şi Îmi fac cină şi cinez cu el la masa Mea cu el»*. Amin.

Fericiţi sunteţi voi, cei care M-aţi primit cu cuvântul Meu, că iată, cuvântul şi-a făcut locaş la voi, pentru el şi pentru voi, şi s-a aşezat masă de cină, masă de cuvânt, căci omul trebuie să trăiască cu cuvântul lui Dumnezeu de hrană, căci pâine se face tot cu cuvântul. Iar acum serbăm praznic ceresc de nou Ierusalim în grădina Mea cu voi. Îngerii se strâng şi cântă laude îngereşti biruinţei Mele de la voi. Sfinţii sunt în uimire pentru lucrul Meu cel de pe pământ, lucrul cu care Mă voi lăţi şi Mă voi lungi şi voi înnoi pământul cu cuvântul, şi pământul se va supune şi va intra la înnoit, căci sufletul cel credincios de pe el, este unealtă prin care Eu, Domnul, Îmi fac plug şi trag cu el brazdă nouă. Amin. Îngerii cântă deasupra grădinii Mele de la voi, că e praznic de nou Ierusalim. Sfinţii sunt în uimire, căci văd împlinirea proorociilor, iar Tatăl Meu Savaot este în Mine, şi Eu în El, cu bucuria cea de nou Ierusalim. Eu sunt Mieluţul Lui, Care S-a dat pe Sine jertfă pentru răscumpărarea făpturii, şi am luat cartea din dreapta Lui şi lucrez după ea, căci am deschis-o şi v-am cuprins pe voi în ea, şi vă dau din ea, căci Eu aşa am zis: *«Duhul Adevărului Mă va preamări pe Mine, căci din ce este al Meu va lua ca să vă vestească vouă. Toate câte are Tatăl sunt ale Mele. Pentru aceea zis-am că din ce este al Meu va lua ca să vă vestească vouă. Vă va învăţa pe voi tot adevărul, căci nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi ce I s-a spus, şi cele viitoare vesti-va vouă»*. Amin.

O, Tată Savaot, am luat cartea din dreapta Ta şi am deschis-o şi lucrez din ea, căci scris este în Scripturi: *«Pe cei ce şi-au curăţat veşmintele lor spălându-le cu sângele Mielului, Eu îi voi păşuna pe ei şi îi voi aduce la izvoarele apelor vieţii, şi voi şterge orice lacrimă de pe ochii lor, şi îi voi pune ziua şi noaptea slujitori în templul Meu, şi voi înălţa cortul Meu asupra lor»*. O, Tată Savaot, suntem în sărbătoare cerească pentru grădiniţa cuvântului Nostru şi pentru piatra cea albă din ea, care acoperă sub ea taina cuvântului Meu peste pământ. Această piatră albă este norul care Mă acoperă pe Mine ca să grăiesc peste pământ. Ea este jilţul pe care stă împărăţind peste pământ cuvântul Tău şi al Meu în lucrare de Duh Sfânt. Ea este taina calului cel alb pe care şade Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul Tău, şi oşti din cer vin după Mine când vin cuvânt în grădină, căci scris este în Scripturi: *«Oştirile din cer vin după El, călare pe cai albi, purtând veşminte de vison alb, curat, şi din gura Lui iese sabie ascuţită, ca să lovească pe păgâni cu ea; şi El îi va păstori cu toiag de fier şi va călca pe teascul vinului aprinderii mâniei lui Dumnezeu»*. Amin. Deschid cartea cea din dreapta Ta şi o pun pe masa aceasta, pe piatra aceasta, şi cânt cântarea Mea de laudă pentru piatra aceasta, iar îngerii şi sfinţii sunt slava Mea şi a Ta, Tată Savaot, deasupra grădinii care poartă peste ea slava aceasta. Amin.

— O, Fiule, Mieluţul Meu, să Te bucuri acum şi pururea şi în vecii vecilor, căci Eu aceasta Ţi-am dorit când Ţi-am hărăzit să vii să Te faci Om pe pământ şi să Te laşi junghiat pe altarul crucii, şi să Te scoli apoi, şi să domneşti peste vii şi peste morţi ca un biruitor al morţii, Fiule, Mieluţul Meu. Să Te bucuri, tată, căci Eu aceasta Ţi-am dorit. Şi Eu Mă bucur în Tine, căci Tu eşti locaşul Meu, precum Eu sunt locaşul Tău. Aceasta am dorit de când omul s-a zdrobit prin neascultare. Am dorit răscumpărarea facerii, Fiule, Mieluţul Meu, şi ea vine şi iarăşi se face, căci Tu eşti Cuvântul Meu, Care zice şi Se face.

Sărbătoarea grădiniţei Noastre poartă în ea şi pe fiul cel uns de Noi care a mărturisit cu numele lui numele Nostru, Fiule Mieluţule. L-am avut acum opt ani aici, lângă cei micuţi ai Noştri, şi l-au luat apoi de aici Anna şi Caiafa şi Iuda, şi l-au pus în lanţurile lor şi i-au legat paşii spre izvor. Să-i trimitem şi lui mângâiere şi putere, Fiule Mieluţule. Să-i trimitem şi lui veste cerească, veste îngerească, nu omenească. Să-i trimitem bucurie, că e îndurerat şi înlăcrimat şi apăsat de oamenii urii şi ai slavei deşarte. Să-i trimitem bucuria sărbătorii de nou Ierusalim, şi s-o simtă, Fiule. Să-i trimitem pe îngerul Nostru să poruncească lanţurilor lui să cadă, şi să facă zgomot când vor cădea, şi să lovească ele pe cei care le-au pus peste el şi să-i înţelepţească spre pocăinţă şi spre umilinţă şi spre vederea celor cereşti, care sunt cu Noi, Fiule, peste grădiniţa aceasta peste care-l avem martor al Nostru pe cel îndurerat între arhiereii bisericii, pe Irineu, piatra păcii Noastre, pe îngerul cel de azi al bisericii, după cum era scris în Scriptura care scrie: *«Iată, Eu trimit pe îngerul Meu, şi va găti cale înaintea feţei Mele, şi îndată va intra în templul Său Domnul»*. O, Fiule Mieluţule, să-l ridice din durere cei ce l-au îndurerat pe el. Amin, amin, amin.

— Facă-se după cuvântul acesta, Tată Savaot! Sfârşească-se aşteptarea aceasta, că nu voiesc să vin să lovesc casa cu prăpăd, nu voiesc să dau peste

stâlpii casei acesteia ca să cadă tavanul. Iată, ce casă poate să-Mi zidească Mie omul ca să pot sta Eu în ea? Unde nu încap Eu, acolo nu este casa Mea, ci a omului care a făcut-o. Iată cartea pe care am luat-o din dreapta Ta, Tată Savaot, şi din ea iau şi dau peste pământ, şi zic: fericit este locul şi omul peste care Eu încap cu cuvântul Meu, cu descoperirea cea de la Mine, cu planul Meu cel dumnezeiesc, iar altfel nu e planul Meu, ci e planul omului care face planuri fără Domnul, iar planurile lui nu sunt ca planurile Mele. Facă-se voia Ta şi a Mea, Tată, precum în cer aşa şi pe pământ, ca să izbăvim turma de vremea cea rea, Tată Savaot. Amin, amin, amin.

— O, Fiule, Mieluţul Meu, să Te bucuri de toate împlinirile cuvântului Tău, acum şi pururea şi în vecii vecilor, căci Eu aceasta Ţi-am dorit de când omul a murit pentru neascultare. Ţi-am dorit răscumpărarea facerii, şi iată, ea vine, şi Tu vei fi biruitor şi Împărat peste făptură şi Părinte al veacului ce va să fie. Eu în Tine, şi Tu în Mine, Fiule, Mieluţul Meu. Amin, amin, amin.

— Acum, Tată Savaot, să încununăm sărbătoarea pecetluirii ieslei cuvântului Meu, pe care Eu acum opt ani, în ziua aceasta a douăsprezecea a lunii a douăsprezecea, am împlinit-o peste această grădină, când am avut aici pe arhiereul care a pus din partea Mea pecetea sfinţeniei Mele peste ea şi peste cei unşi de Mine în grădiniţa cuvântului Meu. Întăresc cu întreită putere pecetea aceasta şi cartea care stă sub piatra aceasta de mărturie, şi la porţi, şi zic: oricine va cădea pe această piatră, se va sfărâma, iar pe cine piatra va cădea, se va face praf. Amin. Eu sunt Cel ce am împărăţie aici, şi Eu sunt piatra pe care stă această mărturie. Eu sunt Cel ce Mă mărturisesc pe Mine Însumi prin ea. Amin, amin, amin.

Dacă voieşte cineva să vină la Mine şi după Mine, acela trebuie să aibă numai o cale, calea sfinţeniei, care duce la împărăţia cerurilor, iar Eu pe mulţi din ei îi trimit din partea Mea să vestească în lung şi în lat vestea împărăţiei cerurilor, care a început în om acum două mii de ani, iar cine a crezut s-a botezat şi s-a mântuit de păcat. Cei ce vor să vină la Mine, să fie săraci ca să poată veni, şi să nu aibă adunătură lumească. Eu la apostolii Mei le-am spus să nu-şi ia nici traistă, nici toiag când vin pentru Mine. Aşa şi cei ce vin acum, să nu-şi ia după ei nici averi, nici tată, nici mamă, nici fii, nici fraţi, nici rude să nu-şi ia, nici un fel de toiag să nu-şi ia, căci Eu sunt sprijinul celor ce vin după Mine, iar altfel este cădere, căci scris este: *«Duşmanii omului sunt casnicii lui, care nu-l lasă liber ca să vină după Mine».* Iată cuvânt greu de pătruns: cel ce are traistă şi toiag nu vine după Mine, că are el, nu mai vine să-i dau Eu. Eu am ca toiag pentru cei ce vin după Mine calea sfinţeniei, calea care-l aduce pe om la Mine, toiag de sprijin pentru cel ce află calea Mea. Amin.

Acum, fiilor din grădină, Eu vă mărturisesc pe voi înaintea îngerilor şi a sfinţilor şi a oamenilor de pe pământ, căci voi sunteţi cei ce aţi rămas cu Mine dintre cei ce au fost chemaţi la masa cuvântului Meu din zilele acestea, şi Eu v-am rânduit vouă împărăţie precum Mi-a rânduit Mie Tatăl Meu, ca să mâncaţi şi să beţi la masa Mea în împărăţia Mea, şi să şedeţi lângă Mine pentru judecata făpturii. Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea aceasta în cer şi pe pământ. Amin. Binecuvântată să fie crucea pe care aţi ridicat-o în sus lângă căsuţa din deal pentru semn de sărbătoare a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim. Săpaţi pe ea ziua ei de serbare, odată cu ziua de serbare a ieslei care poartă în ea piatra pe care Eu Mă scriu carte de judecată peste timp. Iar pe voi vă rânduiesc mai departe să duceţi povara Mea până voi veni, şi apoi ne vom odihni, şi vom fi, şi cu bucurie vom fi. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 1999

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbiţa Domnului

Cartea Domnului stă deschisă şi se scrie în ea. Zi de ceaţă peste România de la cei ce s-au strâns să tocmească scaunul Domnului din cetatea Târgovişte.

Deschideţi cartea Mea, fii ai cuvântului Meu, căci cu voi Mă ajut să scriu cartea aceasta, cartea Mea din zilele acestea. Ea este venirea Mea la cei credincioşi, cărora Eu, Domnul, le-am dat darul credinţei sfinte. Amin.

Stăm cu cartea deschisă şi scriem în ea, că e zi cerească peste grădina Mea cu voi. Eu, şi cerul de sfinţi şi de îngeri, şi voi, prăznuim sărbătoare cerească pentru trâmbiţa Mea Verginica, mlădiţa prin care Eu, Domnul, am trâmbiţat cuvântul Meu peste cei umiliţi, chemându-i la masa Mea. Veneau şi iar veneau mulţi care se aplecau să asculte cuvântul Meu prin glasul trâmbiţei Mele, şi vremea era grea de tot, şi Eu n-aveam unde să-Mi plec capul pe nicăieri. Peste tot era omul, şi omul era mare, ca şi azi. N-am încăput decât cu cei umiliţi, cu cei fără nume pe pământ, cu cei ce Mă doreau când Mă auzeau cum grăiam şi cum chemam pe om să vină la masa Mea cerească. Veneam tainic, că vremea era grea, şi îi învăţam pe toţi cei care se apropiau să nu Mă spună la duşmani, dar duşmanul e duşman şi prindea de veste şi Mă alunga de peste tot, şi alunga din preajma Mea pe cei ce veneau să-Mi asculte chemarea.

O, fiilor, eram tot un foc în trupul trâmbiţei Mele, dar pentru dragostea celor ce Mă căutau, n-o cruţam. I-am ars de tot trupuşorul, căci Eu sunt foc mistuitor, după cum este scris în Scripturi. Luam mereu apa milei Mele şi turnam peste trupuşorul trâmbiţei Mele ca să-i moi văpaia, căci Eu Mă făceam văpaie în ea când grăiam cuvântul Meu în ea. O, fiilor din grădină, o, cât am suferit Eu în ea, şi cât a suferit ea în Mine, şi suferinţa o întărea. Iubirea ei şi mila ei pentru Mine o făceau să stea supusă văpăii care se mistuia în ea când Eu grăiam cuvântul Meu în ea, şi vremea era grea şi apăsa peste trâmbiţa Mea, căci peste tot era omul, şi omul se făcea că e mare, ca şi azi, căci se teme om de om, şi se cinsteşte om pe om pentru câştig murdar, pentru folos nedrept. Venise vremea cea scrisă în Scripturi, să vin să-Mi strâng turma risipită, să vin să răscumpăr făptura şi s-o înnoiesc, să-l scol din moarte şi din păcat pe om, să aduc pe pământ lumină din lumină şi să-Mi pregătesc calea venirii Mele de lângă Tatăl cu trupul Meu cel înălţat la Tatăl acum două mii de ani. Venise vremea iubirii, să-Mi pregătesc mireasă pe pământ din cei mai mici ai vremii. Venise vremea să vin să Mă fac cuvânt pe pământ, că aşa era scris în Scripturi, şi când am venit, n-am avut unde să-Mi plec capul, n-a fost nimeni să Mă vadă şi să Mă urmeze ca acum două mii de ani când Mă urmau ucenicii Mei, care înţelegeau că Eu sunt de la Dumnezeu venit ca să împlinesc Scripturile venirii Mele. Iată, când am venit, n-a fost nimeni să Mă vadă şi să-Mi facă locaş de venire, şi Mi-am făcut Eu locaş, şi l-am numit trâmbiţă a Mea, căci M-am ascuns în ea, şi am ieşit cuvânt din ea, şi am păstorit cu el. Dar oile erau robite la stăpân şi cu greu veneau la glasul Păstorului, şi vremea era grea, şi Eu ardeam în trâmbiţa Mea, ardeam de dorul oilor Mele. Le îmbiam cu glas dulce, le ştergeam ranele, le

vindecam suspinurile, dar ele nu puteau cu Mine, că vremea era grea. Eram tot un foc în trupuşorul trâmbiţei Mele, iar cei ce auzeau de acest foc veneau greu la căldura lui, şi am proorocit prin ea vremea cea de azi, ca să vin să dezleg pe cei legaţi şi să-i scot de sub robia omului şi să merg cuvânt peste pământ. Şi am împlinit proorocia, căci cu voi Mă ajut şi scriu cartea Mea din zilele acestea, cartea pe care am început-o în ziua când am venit şi Mi-am făcut locaş în trâmbiţa Mea Verginica, în anul 1955. Cartea aceasta este venirea Mea la cei credincioşi, cărora Eu, Domnul, le-am dat şi le dau darul credinţei sfinte, ca să-Mi cunoască venirea, ca să-Mi vadă venirea, şi să Mi-o vestească în lung şi în lat pentru cei ce se vor apleca să creadă, şi să Mă aleagă, şi să rămână pentru chemarea Mea.

Stăm cu cartea deschisă şi scriem în ea, că e zi cerească, fiilor. E zi pentru trâmbiţa Mea, ziua când Eu, Domnul, am venit şi am luat-o lângă Mine în cer, că vremea era grea. Voi aţi rămas în urma ei, şi vremea era grea. Voi aţi luat să duceţi mai departe crucea Mea, şi vremea era grea, şi voi eraţi micuţi, fiilor mici. Atunci am venit şi am lucrat cu putere şi v-am făcut loc pe pământ cu crucea Mea, cu venirea Mea, şi am făcut din voi crucea venirii Mele, semnul cel de dinaintea arătării slavei Mele venind cu sfinţii şi cu îngerii întru slăvită venire, şi v-am înfăşurat în lucrare de taină ca într-un veşmânt, iar Eu, Domnul, M-am făcut cuvânt de deasupra voastră şi v-am aşezat să-Mi sfârşiţi de scris cartea venirii Mele cu judecata pentru fiecare faptă, cartea judecăţii făpturii, cartea înnoirii facerii.

Stăm cu cartea aceasta deschisă şi scriem în ea ziua aceasta. Amin, amin, amin. Mă uit peste ziua aceasta. Sunt cu Tatăl Savaot în lucrarea Mea din ziua aceasta; sunt cu toată slava Mea de sfinţi şi de îngeri. Mă uit peste ziua aceasta. Am scris cartea pentru ziua aceasta, şi Mă uit ce va face omul către care am scris cartea pe care am întocmit-o pentru ziua aceasta. Mă uit să văd dacă Mă primeşte cel la a cărui uşă am bătut cu cartea Mea din zilele acestea, căci M-am scris în ea cu carte pentru ziua aceasta. O, fiilor prin care Mă port cu cartea Mea din loc în loc! Vai celui ce-şi astupă ochii şi urechile ca să nu vadă şi să nu audă glasul Meu, care grăieşte prin cartea aceasta! Vai celui ce-şi depărtează mintea de la cuvântul Meu, care lucrează vestindu-se acolo unde este trimis!

Îmi fac loc cu îngeri ajutători, că vremea este grea, şi peste tot e omul care vrea să împărăţească pe scaunul Meu. Îmi fac loc, şi vremea este grea, şi ziua este cu ceaţă. Îmi fac loc în casa în care s-au adunat cei mari ca să tocmească pentru scaunul Meu din cetatea Târgovişte. Iată, omul poate să-şi facă loc, iar Eu aştept la uşă, că vremea este grea, şi peste tot e omul, făcându-şi loc pe scaunul Meu. Mă uit peste ziua aceasta, Mă uit peste cei mari care s-au adunat să tocmească scaunul Meu din cetatea Târgovişte. Mă uit şi intru, că-Mi fac loc cu îngeri ajutători pe pământ. Amin, amin, amin.

O, ziua aceasta e cu ceaţă, şi Eu cutremur pe România, că durerea Mea e mare când văd cu ce vrea omul să-şi facă loc lângă Mine şi pe scaunul Meu. Aş voi să intru cu pacea Mea între cei ce s-au adunat pentru scaunul acesta. Eu sunt Dumnezeu, şi voiesc bine omului, şi voiesc să-Mi mângâi turma, şi să fac din ea turmă sfântă şi s-o am a Mea la venirea Mea. Stau cu cartea deschisă şi scriu în ea, că e zi cerească. Trâmbiţa Mea Verginica sună în cer şi îşi culege ajutoare şi lucrează în ziua aceasta, căci sfinţii sunt ajutorul Meu cu darurile pe care le-au purtat pe pământ, cu râvna lor pentru Mine.

O, fiilor, dau să suflu duh de sărbătoare peste voi, dar azi e zi de veghe sfântă. Staţi lângă Mine cu veghe, staţi întru Mine veghind. Fiţi acelaşi duh, căci Eu Mă uit peste ziua aceasta lucrând pentru împlinirea făgăduinţelor Mele. Nu voiesc să lovesc pe cei ce-Mi stau împotrivă, nu voiesc, că e zi de sărbătoare pentru lucrarea Mea. Sfinţii Mei sunt toţi în lucru pentru Mine. Staţi şi voi tot aşa. Staţi întru Mine veghind, fiilor. Staţi cu cartea deschisă pentru Mine şi pentru trâmbiţa Mea şi pentru lucrarea Mea cu voi. Staţi cu mânuţele ridicate şi ajutaţi-Mă, că e zi de cutremur peste România şi pentru biserica din ea. Eu însă voiesc să biruiesc cu pacea Mea, şi Îmi pun cerul la lucru şi dau să răzbat cu planul Meu ceresc împotriva celor ce fac planuri fără Domnul.

Eu, Domnul, Mă uit peste cei ce s-au adunat în lucrare de biserică pentru ca să facă sau nu voia Mea, iar pe voi vă întăresc întru lucrările Mele, căci fiecare îşi face lucrul lui: omul pe al lui, şi Eu, Domnul, lucrul Meu. Voi lucra după cum va lucra omul şi îl voi lăsa pe om să-şi aleagă ce vrea, şi să-şi ia plata după cum lucrează, plată după faptă.

Vă învăluiesc în lucrare de taină ca într-un veşmânt, şi Îmi scriu prin voi cartea venirii Mele. Vă port de grijă, că vremea este grea, şi omul nu ştie să se pună la adăpost, că e necredincios. Lucrarea Mea cu voi este ca un semn care stârneşte împotriviri, fiindcă Eu sunt lucrarea aceasta, spre căderea şi spre ridicarea multora, după cum scrie în Scripturi. Mă vestesc cu ea de pe acoperişuri înalte, dar vremea este grea, şi omul e orbit de semeţie şi stă cu inima împietrită la glasul cuvântului Meu. Am venit cuvântând peste pământ, şi voiesc să Mă măresc Eu în om, dar omul este mare şi stă deasupra Mea şi vremea este grea, şi zic din nou: vai celui ce-şi astupă ochii şi urechile ca să nu vadă şi să nu audă glasul Meu, care grăieşte prin cartea aceasta! Vai celui ce-şi depărtează mintea de la cuvântul Meu, care grăieşte acolo unde este trimis!

Fiilor, fiilor, am stat cu cartea deschisă ca să Mă uit peste ziua aceasta, şi acum zic: împlini-Mă-voi cu cuvintele Mele peste toţi cei care lucrează după voia lor şi nu după voia Mea. Amin. Iar voi, fiţi cuminţi sub scutul Meu cel ocrotitor până ce voi pune pe toţi vrăjmaşii Mei aşternut sub paşii Mei, care merg cuvântând cuvânt împlinitor peste pământ. Amin. Duceţi povara Mea până voi veni împlinitor împotriva celor ce Mă încurcă să vin biruitor. Eu sunt un Dumnezeu bun, dar vremea este rea, şi omul nu Mă lasă să-l ridic de jos. Eu voiesc să biruiesc cu pacea Mea, dar omul nu Mă lasă. Îmi pun cerul în lucru, şi omul Îmi stă împotrivă. Voi însă duceţi povara Mea până voi veni, până ne vom odihni de ea, fiilor.

O, ziua aceasta este zi cu ceaţă, şi Eu cutremur pe România, că mare Mi-e durerea când văd pe om că-şi face loc lângă Mine cu slava lui deşartă. Voi aduce dureri pentru necredinţă, căci plata necredinţei vine, şi Eu Mă voi izbăvi de aşteptare şi îi voi ridica apoi pe cei care gem şi plâng pentru ticăloşiile celor ce iubesc măririle pământeşti împotriva măririlor cereşti. Oastea Mea cerească se pregăteşte să-Mi împlinească tot cuvântul, că vremea este grea. Curând, curând voi fi gata cu împlinirea celui din urmă cuvânt. Curând, curând voi cuvânta şi voi împlini, şi mulţi se vor sfărâma pentru necredinţă, după cum am grăit.

Fiilor, fiţi mereu atenţi la gura Mea, care grăieşte peste voi, că vă voi învăţa mereu, ca să lucraţi după cum Eu vă învăţ, că vremea este grea. Fiţi cuminţi sub scutul Meu ocrotitor şi aşteptaţi izbăvirea, că ea vine, şi se vede venind, şi Eu vin venind. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 1999

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Vine Domnul în cuvânt şi face judecată peste cei netemători de Dumnezeu, iar sfinţii Îl întreabă: „Doamne, până când?".

Vin la voi cu sfinţii, fiilor din grădina Mea. Ei sunt Ierusalimul cel de sus, rădăcina bisericii Mele, rădăcină care odrăsleşte sfinţi. Amin. Se bucură sfinţii că am unde să-Mi plec capul pe pământ. Mi-am făcut loc la voi, ca să am unde veni cu sfinţii, dar cine mai este pe pământ ca să creadă în Scriptura aceea care prooroceşte şi spune: *«Iată, vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi!»* ca să facă judecată împotriva celor necredincioşi şi să-i mustre pentru fărădelegile lor şi pentru înfruntarea pe care ei, netemători de Dumnezeu, au rostit-o împotriva lui Dumnezeu prin cuvinte trufaşe, căci sunt purtaţi de pofte şi sunt făţarnici, dând cinste lui Dumnezeu pentru câştigul lor trufaş, oameni fireşti, care nu au Duhul Meu. Eu însă vin cu sfinţii şi Îmi lucrez lucrarea venirii Mele şi împlinesc Scripturile venirii Mele cu sfinţii. Amin, amin, amin.

Vin să vă zidesc mereu şi să vă îndemn mereu să vă zidiţi pe voi înşivă în credinţa voastră, rugându-vă Mie mereu în Duhul Sfânt şi păzindu-vă în dragostea de Dumnezeu, aşteptând mila Mea şi viaţa cea veşnică, fiilor. Vin să lucrez cu voi, că Mi-e milă de om şi voiesc să-l smulg din foc, dar omul nu Mă lasă şi n-are cine-l trezi pe om la trezie şi la credinţă şi la aşteptarea Mea.

«Vine Domnul!», aşa zice Scriptura, dar cei ce-şi zic biserică a Mea, numai de venirea Mea nu le arde lor, numai de Mine nu le arde inima din ei. S-au aşezat mai mari peste turma Mea oameni trufaşi, care nu au Duhul, şi cei mulţi se pleacă lor, şi nimeni nu se mai scoală ca să stea înaintea Mea la venirea Mea. *«Vine Domnul!»,* aşa zice Scriptura venirii Mele, şi Eu vin, şi Mă vestesc că vin, ca să Mă spăl de sângele celor netemători de Dumnezeu, care nu Mă aşteaptă să vin, căci scris este: *«Vine Domnul întru zeci de mii de sfinţi ai Săi ca să facă judecată împotriva tuturor şi să mustre pe toţi necredincioşii de toate faptele păgânătăţii lor întru care au făcut fărădelege, şi de toate cuvintele de înfruntare pe care ei, păcătoşi şi netemători de Dumnezeu, le-au rostit împotriva Lui».*

Acum, copilaşi din grădina Mea, să lucrăm sărbătoare de cuvânt, căci cuvântul Meu s-a făcut sărbătoare cerească peste voi, sărbătoare pentru sfinţi în cer şi pe pământ. Cuvântul Meu cel de peste voi este cuvânt nou, este zidit acum, şi se bucură sfinţii de venirea Mea la voi, şi ascultă cuvântul Meu cel de peste voi, şi aşteptarea lor a ajuns la sfârşitul ei. Sfinţii Mei au trudit pe pământ pentru Ierusalimul cel de sus, şi Eu cobor cu ei din cer în lucrare de nou Ierusalim pe pământ, căci aceasta este plata sfinţilor Mei, care M-au întrebat mereu: *«Doamne, până când?».* Iată, până acum, le răspund. Iată, noi le fac pe toate, aşa le răspund. Dar omul este împietrit, şi Eu lucrez greu, şi voi lucraţi greu, sfinţi ai Mei, căci omul nu vă mai cheamă ca să lucraţi prin viaţa omului sfânt, prin credinţa omului credincios, dar Eu rostesc cuvânt nou şi zic: iată, noi le fac pe toate, căci aşa este scris în Scripturi despre Domnul, Care şade pe tron şi grăieşte lucrarea Noului Ierusalim, zicând: *«Iată, noi le fac pe toate».* Amin.

Înnoiţi-vă mereu în dragostea Duhului Sfânt, copii ai cuvântului Meu, căci Eu grăbesc înnoirea facerii, şi cu voi Mă ajut, fiindcă n-am găsit credinţă pe pământ acum, la venirea Mea. Am pus însă credinţă în voi, şi am pecetluit-o ca să pot veni prin credinţa voastră, ca să Mă primiţi când vin la voi, căci vin pentru toată făptura când vin la voi, şi sunt *«piatră de încercare şi stâncă de poticnire pentru cei mulţi, şi sunt spre ridicarea şi spre căderea multora»,* după cum este scris despre Mine în Scripturi. Fiţi cu inima mare pentru venirea Mea, căci voiesc să ardă în voi râvna Mea, voiesc să ard Eu în voi cu râvna venirii Mele, căci Eu vă ocrotesc rostind cu cuvântul ocrotire peste voi. Poruncesc puterilor cereşti să vă ocrotească, iar voi ocrotiţi-Mi calea ca să pot veni venind. Întăriţi-Mi venirea, că pentru aceasta v-am tocmit. Curând, curând voi, cei slabi şi fără nume, veţi fi cununa Mea în mâna Mea, şi Mă voi arăta cu voi lângă Mine înaintea celor ce nu cred acum că lucrarea Mea cu voi este venirea Mea, este cartea venirii Mele, cartea prin care judec făptura. Curând, curând *«se vor bate în piept toate seminţiile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului viind pe norii cerului cu putere şi cu slavă multă de sfinţi şi de îngeri»,* precum este scris în Scripturile venirii Mele. Şi iată, Eu trimit pe îngerii Mei cu glas răsunător de trâmbiţă, ca să se audă de la marginile cerurilor până la celelalte margini vestea venirii Fiului lui Dumnezeu cu sfinţii. Amin. Cerul şi pământul vor trece, şi cuvintele Scripturilor Mele se împlinesc, şi voi veni ca în vremea lui Noe, precum am zis Eu prin Scripturi, şi nu va înţelege nimeni până ce Eu voi veni. Iată, strig ca în vremea lui Noe, şi oamenii îşi văd de ale lor, şi de ale Mele nu se mai îngrijeşte nimeni până ce voi veni. Voi însă staţi în lucrarea venirii Mele, şi zidiţi-vă mereu pe voi înşivă în credinţa voastră sfântă pentru venirea Mea, şi vestiţi-Mi venirea, vestiţi în lung şi în lat că vine Domnul venind şi Se vesteşte prin îngeri.

Voiesc, fiilor din grădină, să-l mângâi pe cel ce M-a vestit cu piatra de la voi în mijlocul bisericii. Am pe creştetul lui ungere mare, ungere nouă, rostită prin lucrarea cuvântului Meu de azi, lucrare nouă, căci aşa am zis prin Scripturi: *«Noi le fac pe toate».* El, ca un înger trimis de Mine, M-a vestit că vin, iar Eu Mi-am făcut lucrarea Mea, şi am ieşit cu voi, şi sunt *«piatră de încercare şi stâncă de poticnire pentru mulţi»,* precum este scris în Scripturi despre Mine. El a fost apoi defăimat de toţi cei din biserică, şi aşa este şi azi, dar Eu l-am pregătit pe el pentru slava Mea, şi îl voi aduce lângă lucrarea Mea curând, curând. El de mila Mea şi de iubirea multora a stat şi a răbdat, doar, doar vor veni spre credinţă cei mulţi, dar n-au venit, şi îşi văd de ale lor, şi numai de împlinirea Scripturilor Mele nu le arde lor. Curând, curând voi trimite pe îngerul Meu şi îl va ridica pe el pentru slava Mea cu el, şi Îmi va ridica el turmă sfântă, şi toţi cei curaţi cu inima se vor da de partea Mea, dar Eu sunt Cel ce voi cerceta, căci scris este: *«Nimic pângărit şi nimeni care este dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna nu va fi în turma Mea, ci numai cei scrişi în cartea Mea, Cartea Vieţii Mielului».*

Voi zgudui din temelii casa care poartă pe ea scris numele Meu, şi voi întreba pe toţi străjerii ei de rodul lor cel pentru Mine, căci ei s-au păstorit pe ei înşişi şi au stat cu cruzime şi cu slavă omenească peste mulţimile cele flămânde de viaţă şi de mângâiere. Dar iată, Eu sunt Păstorul Cel ce poartă de grijă pentru viaţa oilor, şi le păşunez cu cuvântul vieţii, cu cuvântul învierii, iar păstorii care au intrat sub acoperământul casei Mele Îmi închid uşa şi Îmi iau casa, dar şi Eu le voi lua turma, că e turma Mea, şi le voi cere socoteală de viaţa oilor Mele. Amin.

«Vine Domnul!», aşa scrie în Scripturile venirii Mele, dar toţi Mi-au înfundat calea ca să nu vin. Voi însă neteziţi-Mi calea venirii, fii ai cuvântului Meu, că Eu în toată

vremea Mi-am lucrat lucrarea Mea cu cei neluați în seamă, și am făcut de ocară pe cei tari prin cei slabi în care Eu încăpeam prin umilința lor. Un picuț, și cei tari vor fi rușinați de venirea Mea peste ei, căci voi veni să le cer rodul lucrului lor, le voi cere răspuns pentru casa Mea și Îmi voi face loc, căci sunt Cel Atotputernic.

Iată, în cetatea Târgoviște și-a făcut loc păstor viclean, bătându-se pentru scaunul acesta, dar Eu, Domnul, am zis că al Meu este scaunul acesta, și nimeni n-a crezut ce am spus. Eu însă sunt credincios cuvintelor Mele și le împlinesc, și zic: al Meu este scaunul acesta! Amin, amin, amin.

Voi, fiilor, stați sub lumina cuvântului Meu, căci Eu vă sunt Păstor, iar dacă acest păstor viclean dă să caute spre voi cu vicleșug, să-i spuneți că Eu, Domnul, nu-l primesc pe el, că Eu, Domnul, nu-l cunosc pe el, că lucrează nelegiuire, căci în Scripturi așa scrie: *«Depărtați-vă de la Mine, voi, cei ce lucrați fărădelegea, că nu vă cunosc pe voi!»*. Acest păstor este fur, și iubește mărirea deșartă, și pe Mine Mă micșorează, și stă cu cruzime pe scaun de biserică. Voi însă stați sub scutul Meu până voi mătura și voi scutura în casa Mea, ca să-Mi fac loc cu slava Mea, căci casa Mea este turma de oi, nu zidul de piatră în care se ascunde omul care se vrea mare în numele Meu peste mulțimi. Casa Mea este a Mea, nu a omului, iar păstorii cei vicleni își caută mărirea lor, nu pe a Mea, căci Eu Mă măresc în om atunci când omul trăiește în voile Mele împlinind sfințenia Mea în el prin umilința duhului și prin răstignirea trupului pentru Mine.

Voi, fiilor din grădină, lucrați după cum Eu vă învăț, că vremea este grea. Și voi lucra să-l mângâi și pe cel ce M-a vestit peste biserică cu piatra aceasta în mijlocul bisericii, darul Meu peste cei credincioși și umiliți și dornici de Duhul Sfânt, Care suflă pentru învierea făpturii. Îl voi mângâia curând, curând, fiilor. Îi voi da putere să se ridice și să sune peste oi cu glas răsunător de trâmbiță, și să se adune cei buni și să se facă sfinți și să fie oile Mele. Și mulți din cei ce dorm vor învia și se vor ridica pentru slava venirii Mele, căci pământul se va face nou și va purta pe el turmă sfântă, turma Mea, oile Mele pășunând cuvântul Meu în lucrare de veac nou, viață de nou Ierusalim pe pământ sfânt, căci am zis: al Meu este scaunul din cetatea aceasta și stau pe el și cuvintez și păstoresc cu cuvântul. Amin.

Mă voi face cuvânt cu putere peste voi, și îl voi împărți în lung și în lat, și Mă voi arăta biruitor peste mulți, căci voi grăi, și mulți vor pricepe locașul Meu de la voi și salvarea pentru cei ce vor crede că vin. Și voi face cu cuvântul judecată împotriva tuturor, ca să mustru pe toți necredincioșii de toate faptele păgânătății lor întru care au făcut fărădelege, și de toate cuvintele de înfumurare pe care ei le-au rostit împotriva Mea, împotriva cuvântului Meu, care este peste voi, chemând omul de la moarte la viață.

Sfinții Mei vin cu Mine în coborârea Mea la voi. Ei sunt Ierusalimul cel de sus, rădăcina bisericii Mele, rădăcină care odrăslește sfinți pe pământ, rod a cărui rădăcină este în cer. Amin. Mi-am făcut locaș la voi, ca să am unde veni cu sfinții, dar cine mai crede pe pământ în Scriptura care spune că Eu, Domnul, vin cu sfinții? Ierarhul Nicolae, sfântul cerului Meu, aduce vouă urare arhierească, binecuvântându-vă pentru lucrarea Mea cu voi și sărbătorind cu voi sărbătoare arhierească peste grădina Mea cu voi. El se roagă Mie pentru voi, cei micuți, că voi duceți povara Mea în vreme grea, vremea necredinței dinaintea venirii Mele cu sfinții. Toți sfinții stau înaintea Mea rugându-Mă pentru voi și pentru cer nou și pământ nou, Ierusalimul cel de sus întru lucrare de nou Ierusalim pe pământ, după Scriptura care zice: *«Noi le fac pe toate»*. Amin.

Iar voi, copii ai venirii Mele, zidiți-vă pe voi înșivă întru credința voastră sfântă, cea pentru vremea Mea, rugându-vă Mie în Duhul Sfânt și păzindu-vă în dragostea Mea, așteptând mila Mea spre viața cea veșnică, căci Eu cu bucurie mare v-am așezat neprihăniți înaintea Mea, spre lauda venirii Mele. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 1999

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Pilda ciocănitoarei. Bate Domnul la uși cu cuvântul Său. Sfinții stau pe scaune de judecată. Cei ce se fac preoți nu sunt ca sfântul Spiridon. Cuvântul Domnului este judecătorul lumii.

Eu sunt Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Atotțiitorul. Amin, amin, amin. Mă vestesc la porți. Mă vestesc venind și intru cuvânt pe porți. Amin.

Eu sunt, fiilor. Eu trag cu cei mici, cu cei săraci și sărmani în ochii lumii, că Mie nu-Mi trebuie om mare ca să vin. Eu vin pentru cei ce iau aminte la venirea Mea. Amin. Nu vin singur când vin. Vin cu sfinții Mei, vin cu cei ce M-au purtat pe pământ ca și voi, făcându-și loc lângă Mine în cer cu fapta cuvântului Meu în ei. Ei au fost mari la cuvânt și la faptă, că am făcut din ei ajutorul Meu pe pământ împotriva celor semeți și nepăsători și necredincioși. Așa fac și cu voi, cei ce sunteți astăzi ai Mei pe pământ. V-am făcut faptă din cuvântul Meu și stau cu ea în fața celor semeți cu duhul lor și le rușinez statura. Grăiesc la voi și strig peste ei și le spun: Eu sunt Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Atotțiitorul.

Toate cuvintele Mele sunt bătăile Mele la uși, dar ușile sunt ale oamenilor, și ei nu-Mi deschid ca să-i curăț de boală și de primejdii, căci mărirea de sine și nepăsarea de Dumnezeu sunt boală grea peste om, și omul a prins coajă groasă peste mintea lui, de nu mai știe unde merge și unde ajunge apoi, dar Eu bat și iar bat ca să Mi se deschidă, și fac cum face pasărea care curăță pomul de bolile lui. Ea bate cu ciocul în coaja copacului, în buba copacului, bate și zice: *„Cioc, cioc, cioc!“*, și iar *„Cioc!“*, și îi face bine copacului, și îi sparge coaja, și scoate de sub ea omizile și cariile și pe toți dușmanii care s-au ascuns în pom ca să sugă din viața lui. Bate pasărea cu ciocul în coaja pomului, bate și zice: *„Cioc, cioc, cioc!“;* bate și lucrează curățind pomul de dușmani. Așa și Eu, bat și iar bat ca să Mi se deschidă, și am făcut din voi faptă din cuvântul Meu, și stau cu ea în fața celor semeți în duhul lor.

Stau între voi mereu cuvânt, fiilor, ca să vă feresc de amăgirile de pe pământ, căci tot omul de pe pământ zice că este, și că este mare, deși nu este nimic, și se amăgește pe sine însuși. O, nu vă amăgiți, le zic tuturor, căci Scriptura grăiește așa: *«Dumnezeu nu Se lasă păcălit. Ceea ce va semăna omul, aceea va și secera. Cel ce seamănă în carnea sa, din carnea sa va secera putreziciune, iar cel ce seamănă în Duhul, din Duhul secera-va viață veșnică»*. Amin. Stau între voi cuvânt, fiilor, ca să audă cei semeți grăirea Mea cu voi și să se rușineze de faptele lor cele lucrate fără Dumnezeu. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, vă așez pe voi înaintea celor semeți în duhul lor și le spun că Eu întru voi binevoiesc și vă pregătesc pentru Mine până la venirea Mea, făcând din voi cale a venirii Mele, drum pentru Dumnezeu între cer și pământ. Prin voi le binevestesc tuturor venirea Mea, tuturor celor ce-și dau semn unul altuia mirându-se și întrebându-se

de voi. Dar ei vor da seamă înaintea Celui ce vine gata să judece viii şi morţii, căci zice Scriptura: *«Spre aceasta s-a binevestit şi morţilor, ca să fie judecaţi la fel cu oamenii care sunt în trup, dar să aibă după Dumnezeu viaţă cu duhul».*

O, fiilor, e vremea să înceapă judecata, şi iată, începe cu casa Mea, cu cei ce stau în numele Meu peste mulţimi, cu cei ce nu ascultă de Evanghelia Mea cea de atunci şi cea de azi. Scris este: *«Dacă au primit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor primi».* Dar cine nu primeşte cuvântul Meu de azi, nici pe cel de atunci pe care l-am rostit nu l-au primit şi nu l-au pus peste ei. O, dacă dreptul abia se mântuieşte, ce va fi cu cel necredincios şi păcătos? Evanghelia Mea este nelucrată de cei ce stau cu ea în mână peste mulţimi, şi nu mai ştie omul unde este Dumnezeu. Dar Eu nu Mă las defăimat, şi cuvintez cuvânt din cer peste tot omul, şi voiesc să-l scap pe om de amăgire, căci duhul lumii s-a făcut stăpân peste tot şi s-a făcut coajă groasă peste mintea şi peste vederea omului, şi omul nu mai vrea să se facă mic, copil la minte şi la inimă, să se curețe de mărirea deşartă şi să vină la viaţă.

Duhul lumii este vrăjmăşie între Mine şi om, şi Eu vin şi ciocăn la uşa omului ca să-i spun de Mine, şi să-i spun apoi că vin iarăşi de la Tatăl ca să judec pe vii şi pe morţi, şi fiecare îşi va purta sarcina sa.

«Vine Domnul!», aşa zice Scriptura; vine cu sfinţii ca să facă judecată peste necredincioşi, căci sfinţii au fost cei credincioşi, şi au plată de la Mine, scaune de judecată lângă Mine, ca să judec cu ei pe cei ce n-au crezut şi nu cred. Cei ce cred sunt cei ce se răstignesc faţă de lume, şi lumea este răstignită faţă de ei, dar aşa minuni nu se mai săvârşesc de nimeni, şi iată, Eu vin, şi nimeni nu mai stă înaintea Mea curat de lume, răstignit faţă de lume. Am grăit la voi şi am zis că lumea este judecată prin răstignirea Mea pe cruce. Tot omul care nu s-a răstignit pe sine pentru Mine după ce Eu M-am aşezat pe cruce pentru viaţa omului, tot omul care n-a murit şi n-a înviat prin Mine, a fost judecat prin răstignirea Mea pe cruce, acum două mii de ani. Cel ce-şi urăşte viaţa sa, acela o va câştiga, căci cine şi-o iubeşte, îşi face voia sa, şi pierde viaţa, că e mare lucru să ştie omul taina vieţii, ca să caute în ea şi să nu piară omul. Dar Eu v-am tras pe voi lângă Mine, ca să vă povăţuiesc din cer întru taina vieţii. Fiţi, dar, cu mintea întreagă, fiilor, şi *«privegheaţi în rugăciuni, căci sfârşitul tuturor s-a apropiat»,* după cum grăieşte Scriptura. Stăruiţi în dragostea Mea dintre voi, stăruiţi cu stăruinţă, că ea vă arată pe voi înaintea îngerilor că sunteţi pe placul Meu. Oamenii nu iubesc placul Meu şi nu se uită prea mult la cei ce trăiesc după voia Mea, dar îngerii se bucură, fiilor, şi se strâng lucrând pe lângă cei ce stăruiesc în dragostea Mea dintre ei, căci această dragoste rabdă spre iubire şi se jertfeşte pentru fraţi. Eu aşa am spus prin Scripturi: *«Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unul pe altul precum v-am iubit Eu, căci mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca viaţa lui să şi-o pună pentru prietenii săi».* Dar duhul lumii este vrăjmăşie între om şi Dumnezeu, şi Eu ciocăn la uşa omului şi lucrez cuvânt dătător de viaţă peste om, lucrez de pe scaunul slavei Mele, căci scaunul Meu este din duh şi din cuvânt lucrat, nu din piatră, nu din lemn, nu din oameni, nu din ziduri. De aceea am zis: al Meu este scaunul din cetatea aceasta, şi stau pe el şi cuvintez din cer cuvântul vieţii veşnice. Amin. Viaţa cea veşnică este să împlinească omul poruncile Mele şi să fie sfânt, căci scaunul Meu este omul sfânt, omul în care Eu Mă văd stăpânind peste el, aşa cum am lucrat Eu în ierarhul Meu Spiridon, făcându-Mi în el scaun şi lucrând de pe el peste mulţi prin semne şi minuni doveditoare în cuvânt şi în faptă.

Păstorii turmei Mele sunt aceia care cercetează turma cu voie bună, nu cu silnicie: *«Cu voie bună, după Dumnezeu, nu pentru câştig urât, ci cu osârdie, nu ca stăpâni ai turmei, ci pildă făcându-se turmei»,* după cum învaţă Scriptura. Aceasta înseamnă lucrare de preot al lui Hristos, iar altfel nu se poate cu Mine, dar iată, mulţi se duc să ia această slujbă, mulţi se bucură că o au, dar e taină mare această slujire, şi preotul n-o pătrunde cu viaţa sa, şi nu-Mi este Mie scaun preotul aşa cum Mi-a fost ierarhul Meu Spiridon, cel serbat în cer şi pe pământ în ziua aceasta. El era cu cei sărmani. El fugea de semeţia cea din om. El sărăcea pe bogaţi şi hrănea cu adunătura bogaţilor pe cei sărmani, căci aşa este scaunul Meu în omul care Mă slujeşte pe Mine pentru om. El trăgea cu cei de jos şi era mare în cuvânt şi în faptă, arătând că avuţia este şarpe care muşcă, şi se duce apoi. El prin puterea Mea din el a făcut din şarpe aur, ca să ajute pe cei săraci, iar apoi a arătat deşertăciunea aurului făcându-l din nou şarpe.

O, viaţa unui preot este taină înfricoşătoare pentru îngeri şi pentru diavoli, căci preotul trebuie să fie sfânt în toată vremea lui de preot, şi mare în cuvânt şi în faptă, iar fapta lui trebuie să împlinească poruncile Mele, poruncile vieţii veşnice. Cel ce este preot şi nu lucrează aşa, acela se face învăţător spre osânda lui, căci scris este în Scripturi: *«Învăţătorii mai multă osândă vor lua».* Acum însă se fac mulţi învăţători şi se aşează peste oameni şi nu se fac pildă oamenilor, dar câştig caută. Mă doare cu durere mare, şi voi începe cu judecata de la învăţătorii turmei Mele, căci scris este: *«Vremea este să înceapă judecata de la casa lui Dumnezeu».* Amin.

Iar voi, cei ce puneţi cuvântul Meu peste voi, nu vă întristaţi că sunteţi ocărâţi pentru numele Meu, ci bucuraţi-vă, căci duhul măririi şi al lui Dumnezeu se odihneşte asupra voastră. Creştinii să nu se ruşineze dacă suferă pentru acest nume, ci să preamărească pe Dumnezeu pentru numele acesta. Aşa este scris în Scripturi: *«Cel ce nu suferă pentru că e creştin, acela este lume, chiar dacă îşi zice creştin».*

Eu dacă n-am scaun în creştin, dacă nu lucrez din el peste om, acela este altceva decât creştin, căci duhul lumii este vrăjmăşie între om şi Dumnezeu, şi Eu ciocăn la uşa omului şi lucrez de pe scaunul slavei Mele, şi scaunul Meu este din duh şi din cuvânt lucrat. Cei ce stau pe scaun de biserică peste mulţimi şi îşi fac voia lor şi nu pe a Mea înaintea oamenilor, cei ce-şi caută mărirea lor pe scaun de biserică, aceia nu sunt de la Mine, şi sunt de la oameni. Duhul Sfânt lucrează altă lucrare, nu lucrarea omului. El nu face placul omului care nu merită să stea lângă Mine, iar Eu am zis: al Meu este scaunul din această cetate, Târgovişte, şi stau pe el şi cuvintez bătând la uşa inimii omului, ca să-l chem de la moarte la viaţă, căci din nou grăiesc şi spun: duhul lumii este vrăjmaş între Mine şi omul care iubeşte duhul acesta. Apostolul a grăit peste biserică şi a zis: *«Nu vă faceţi, fraţilor, învăţători, nu vă faceţi mulţi, căci noi, învăţătorii, mai multă osândă vom lua».* Dar cine aude această Scriptură ca să fie învăţător sfânt cu viaţa şi să nu fie osândit de înseşi cuvintele vieţii? Am grăit şi Eu prin Scripturi şi am zis: *«După faptele lor să nu faceţi, căci ei zic, şi nu fac şi ei ce zic».*

Iată, stau pe scaunul măririi şi judec pe cei ce se mint pe ei înşişi mereu învăţând pe alţii, dar nu şi pe ei. Scaunul Meu este duh şi cuvânt şi faptă. Amin. Stau între voi mereu cuvânt, stau Evanghelie între voi, fiilor puşi de Mine deoparte pentru slava Mea. Stau cu voi cuvânt, ca să vă feresc de amăgirile de pe pământ. *«Celui ce i se pare că este ceva, deşi nu este nimic, se amăgeşte pe sine însuşi»,* aşa grăieşte Scrip-

tura. Şi mai zice aşa: *«Cel ce seamănă în carnea sa, din carnea sa va secera putreziciune, iar cel ce seamănă în Duhul, din Duhul secera-va viaţă veşnică, şi ceea ce va semăna omul, aceea va şi secera».* Amin. Daţi din calea Mea cu voi pe fariseii care vin să vă ispitească pentru calea Mea cu voi, căci fariseii sunt plămădiţi din aluatul făţărniciei, şi tot aşa şi lucrează. Vouă vă este dat de la Mine să ascultaţi de Mine şi nu de oameni. Aşa să le spuneţi celor ce vă întreabă pe voi de lucrul Meu cu voi, căci aşa le-au spus fariseilor ucenicii Mei, cărora li se cerea să nu mai grăiască cuvântul lui Dumnezeu în numele Meu. Le-au spus aşa: *«Se cuvine să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni».* Mărturisiţi despre venirea Mea tuturor, căci scris este: *«Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, şi Eu voi mărturisi pentru el înaintea îngerilor lui Dumnezeu».* Mărturisiţi calea Mea cu voi, căci cei drepţi umblă pe ea, iar cei nelegiuiţi se poticnesc şi cad, după cum Eu am grăit prin profeţi. Amin.

Am coborât la voi cu duh de sărbătoare, fiilor. Cu sfinţii M-am coborât la voi, căci ei au fost şi sunt sărbătoarea Mea pe pământ şi în cer. Sfinţii sunt odihna Mea, căci Eu domnesc în ei. Nu vin singur când vin la voi; vin cu ei, că aceasta este plata lor: unde sunt Eu, să fie şi ei. Eu trag cu cei mici în ochii lumii, că Mie nu-Mi trebuie om mare ca să vin. Stau mereu cuvânt între voi, că duhul amăgirii e domn mare peste oameni, iar Duhul Meu Cel Sfânt suspină pentru om. O, să nu vi se aplece de venirea Mea la voi, că nu găsesc pe nicăieri cale pentru venirea Mea. Mâinile voastre să nu slăbească; duhul vostru să fie treaz, şi lucraţi-Mă în voi, ca să-Mi fiţi Mie scaun de domnie peste cetatea Mea de scaun în care-Mi am Eu ieslea de la voi, fiilor.

Bat la porţile închise de păcate. Bat cu cuvântul Meu, care vine la voi şi bate la uşa inimii omului. Ciocăn la uşi, cum bate pasărea cu ciocul în coaja pomului, în buba pomului. Mărirea de sine e bubă grea, e coajă groasă peste mintea omului, iar Eu bat şi iar bat, ca pasărea care zice: *„Cioc, cioc, cioc!“*, şi iar *„Cioc!“*, să-i facă bine pomului, să-l curețe de duşmanii care sug din viaţa lui. Bat, şi iar bat la uşa celor semeţi, că vine judecata făpturii, şi vine cerul cel nou şi pământul cel nou pentru cei ce au păzit calea vieţii. Se scutură cerul şi pământul de venirea Mea la voi, căci cuvântul Meu de azi este judecătorul lumii. Fiţi străjeri cu frică, şi anunţaţi în lung şi în lat că vine sabia Mea peste pământ, ca să iasă din el pământ nou şi cer nou pentru sfinţi. Cel ce nu ia aminte la cuvântul adevărului, acela este fiul minciunii, care are de tată pe diavolul. Şi dacă aceasta nu este venirea Mea, atunci unde este ea? Aceasta este întrebarea Mea pentru cei ce nu vor să audă glasul Evangheliei Mele din zilele acestea. Îmi fac cunoscută prin biserică taina venirii Mele, precum scrie în Scripturi. O, şi cât s-ar bucura cei ce dorm în scaunele lor, ca voi să nu fiţi biserica Mea cea vie, biserică nebiruită de puterile iadului, care stăpânesc pe pământ prin omul minciunii veacului acesta! Dar voi, întăriţi între voi lucrarea bisericii Mele, iar Eu stau cu biruinţa Mea peste voi, ca să fiţi biruitori în numele Meu peste toţi cei la care Eu vă trimit, căci am trimis prin voi, în lung şi în lat, cuvântul Evangheliei Mele de azi, vestea venirii Mele cu sfinţii pentru judecata făpturii. Amin. Stau între voi cuvânt, şi să se audă în lung şi în lat cuvântul Meu de strigare, care cheamă omul de la moarte la viaţă, de la păcat la sfinţenie, ca să nu vin pe neştire când vin. Vin venind, şi Eu nu vin pe neştire când vin, şi Mă vestesc venind, şi vin, că e vremea să înceapă judecata de la casa lui Dumnezeu, şi toţi învăţătorii vor păli de ruşine pentru lucrul lor. Vin venind, iar voi lărgiţi-Mi calea venirii Mele, fiilor, că e scris să vin. Amin. Mărturisiţi peste tot pământul venirea Mea, că am făcut din voi calea venirii Mele până la venirea Mea.

Eu sunt Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Atotţiitorul, iar Eu voi mărturisi pentru voi înaintea îngerilor Mei, căci aceasta este plata celor ce mărturisesc pentru Mine înaintea oamenilor. Eu vin venind, fiilor. Fiţi treji şi staţi întru venirea Mea, că vremea e să vin şi să-Mi curăţ calea şi să vin. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 1999

Duminica sfinţilor strămoşi

Domnul merge cu fiii cuvântului spre mărturie, în ziua înscăunării arhiereului Nifon pe scaunul Târgoviştei, şi lasă cuvânt peste turma vopsită, adunată în ziua aceasta. Scaunul omului este de ceară şi se topeşte, iar scaunul Domnului este din cuvânt, şi dăinuieşte.

Sculaţi-vă întru întâmpinarea Mea, fiilor din grădină. Merg cu voi spre mărturie pentru ziua aceasta. Voi sunteţi martorii Mei, şi sunteţi de preţ în ochii Mei. Amin. Îmi scriu cu voi cartea din vremea aceasta. Scriu în ea ziua aceasta de mărturie împotriva graiului cel mândru din inima celor ce se adună azi să aşeze pe scaunul cetăţii Mele de scaun om după inima lor. Merg cu voi, ca să Mă înfrunt cu semeţia privirilor lor şi a cuvintelor lor semeţe. Ei zic: *«Prin puterea mâinilor noastre am făcut aceasta, şi prin înţelepciunea noastră, căci suntem dibaci. Pentru aceasta Eu, Domnul, voi trimite semn peste oştirea lor voinică, şi sub toată mărirea lor se va aprinde foc, ca un pârjol, şi lumina voastră se va face foc, iar Eu, Domnul, flacără care va arde şi va topi spinii şi tufele de mărăcini. Şi pădurea se va împuţina, iar copacii din ea vor fi uşor număraţi de cel mai mic dintre oameni»,* precum scrie în profeţi, căci Eu, Domnul, lucrez după cuvântul cel rostit din timp. Mergem, fiilor, semn de mărturie pentru cele ce se petrec în ziua aceasta în mijlocul cetăţii Mele de scaun. Această cetate este locul unde Eu, Domnul, Mă judec cu toţi cei ce se scoală împotriva cuvântului Meu, împotriva lucrării Mele de nou Ierusalim peste pământ. Amin. Mergem semn de mărturie, semn din partea Mea, aşa cum şi ei, cei ce şi-au pus om după inima lor în cetatea Mea de scaun, şi-au trimis din partea lor grăitori şi privitori şi lăudători, căci aşa este lucrarea celor fără Dumnezeu. Mergeţi din partea Mea, şi staţi martorii Mei, iar Eu voi fi cu voi, şi voi lua aminte la cuvintele lor semeţe şi la privirile lor trufaşe. Vom veni apoi la iesle, şi Îmi voi întocmi până la ultimul cuvânt cartea Mea pentru ziua aceasta. Amin.

Acum pun peste voi lucrarea puterilor cereşti, şi vă dau cordon de îngeri şi de sfinţi cu voi, şi rostesc binecuvântare pentru ieşirea şi intrarea voastră. Îngerul Meu va lucra prin voi lucrarea mărturiei pentru ziua aceasta. Voi sunteţi martorii Mei, şi lumina voastră se va face foc, iar Eu, Domnul, flacără care arde, după cum scrie în profeţi despre lucrarea Mea cu Israel.

Îngerul Meu merge cu voi, fiilor de la iesle. Îngerul Meu vă acoperă pe voi şi vă mărturiseşte pe voi martori ai Mei peste ziua aceasta. Amin, amin, amin.

*

Deschideţi iarăşi cartea Mea de azi, fiilor de la iesle, ca să-Mi întocmesc în ea toate cuvintele Mele pentru ziua aceasta. Am stat cu voi mărturie din partea Mea în mijlocul celor ce s-au adunat azi să aşeze în cetatea

Mea de scaun om după planul lor, după inima lor; şi l-au aşezat. Îngerul Meu şi-a făcut loc cu voi şi v-a mărturisit, că Eu aşa v-am spus: îngerul Meu merge cu voi şi vă mărturiseşte pe voi martori ai Mei peste ziua aceasta. V-am trimis semn în mijlocul oştirii lor, ca să fiţi martorii Mei împotriva măririi lor pe care o aşează sub numele Meu, dar Eu am zis: această cetate este locul unde Eu, Domnul, Mă judec cu toţi cei ce se ridică împotriva cuvântului Meu, care vine pe pământ înaintea Mea, ca să facă judecată pentru orice faptă. Amin. Îngerul Meu a lucrat pentru Mine şi a împlinit prin voi cuvântul Meu, căci am zis: merg cu voi ca să Mă înfrunt cu semeţia privirilor lor trufaşe şi a cuvintelor lor semeţe. Am stat martor prin voi împotriva graiului lor cel mândru şi am împlinit prin voi lucrarea Mea de azi în mijlocul lor. Ochiul Meu a privit prin ochii voştri la cei ce s-au adunat, mari şi mici, împotriva scaunului Meu. Dar scaunul Meu este duh şi cuvânt, şi nu-l poate omul semeţ atinge ca să stea pe el şi să nu se sfărâme.

Omul semeţ a întins mereu mâna asupra scaunului Meu, şi şi-a făcut loc pe el osândindu-se pe sine, căci ca să fie învăţător din partea Mea omul, el trebuie să facă ce am făcut Eu: trebuie să se răstignească, şi să învieze, şi aşa să păstorească din partea Mea.

Fiilor, am privit cu ochiul Meu prin ochii voştri la cei trufaşi care-şi zic păstori ai turmei Mele. Am privit la turma lor vopsită şi i-am ruşinat pe ei înaintea îngerilor Mei, iar pe voi v-am mărturisit cetelor îngereşti cu care v-am acoperit pe voi prin îngerul Meu. Am privit la ceata de păstori mari şi mici, şi la rodul lor. Toată turma lor este ca pădurea uscată. Şi-au adus preoţii pe femeile lor fardate şi schimonosite după gustul lumii. Aceştia au pustiit via Mea, că omul se ia după cel din frunte, şi cârmuitorii omului rătăcesc şi răzleţesc de calea Mea pe cei supuşi de ei, şi iată, Eu încep judecata cu cei mari care au pustiit via Mea, căci prada luată de la cei sărmani se află în casele lor spre judecata lor. Preoţii îşi împodobesc pe femeile lor cu banul săracului, şi le scot în faţa mulţimilor şi Îmi fac de râs numele Meu înaintea oamenilor şi a diavolilor, dar scris este în prooroci: *«Domnul va pleşuvi creştetul capului fiicelor Sionului şi va dezveli goliciunea lor şi va lua podoabele lor de pe ele, şi în loc de veşminte de văl şi în loc de miresme, va fi putreziciune; şi în loc de brâie, frânghie; şi în loc de cosiţe împletite, chelie; şi în loc de veşminte scumpe, sac; şi în loc de frumuseţe, semne făcute cu fierul înroşit în foc, căci Eu încep judecata cu judecătorii pământului».* Amin. Casa care are pe ea numele Meu a ajuns paragină, căci limba căpeteniilor şi gândurile lor ţintesc împotriva Mea, ca să înfrunte ochii slavei Mele. Dar este scris în prooroci: *«Înfăţişarea lor trufaşă mărturiseşte împotriva lor, căci ei se laudă cu păcatele lor, ca Sodoma, şi nu se ascund, şi îşi pricinuiesc loruşi pieire. Poporul Meu este păstorit de cei fără minte, care au pustiit via Mea, iar Domnul începe judecata cu voievozii poporului Său, care au pustiit via Sa».* Amin. Cuvântul Meu va cădea ca fulgerul peste cei trufaşi şi *«va tăia capul şi coada, ramura de finic şi trestia»,* după cum scrie în profeţi. *«Bătrânii şi căpeteniile sunt capul, iar proorocul care propovăduieşte minciuna, este coada».*

Eu, Domnul, ca un războinic Îmi aţâţ râvna şi strig cu putere, suspin şi strig, ca să îndrept pe cei orbi pe drumurile pe care nu le cunosc, şi pe poteci neştiute să-i povăţuiesc şi să fac înaintea lor întunericul în lumină, şi povârnişurile în căi netede şi să împlinesc făgăduinţele Mele. Să dea înapoi cei ce-şi pun nădejdea în puterea lor cea omenească. Iată, Eu strig: Surzilor, auziţi! Orbilor, vedeţi şi priviţi! Amin, amin, amin.

Ochiul Meu a privit prin ochii voştri la cei ce s-au adunat în ziua aceasta împotriva măririi Mele. Şi iată că le citesc din prooroci şi le zic: *«Vai celor ce fac planuri fără Mine şi legăminte care nu sunt din Duhul Meu, ca să grămădească păcate peste păcate, căci ei nu întreabă gura Mea».* Acum, fiilor, scrieţi acestea pe tablă şi treceţi-le în cartea Mea, ca să fie mărturie veşnică. Amin. Iar Eu voi semăna sămânţa Mea şi voi da peste ea ploaie şi voi face pâine gustoasă şi voi hrăni cu ea, căci Eu sunt Tatăl sărmanilor şi al orfanilor, şi fac din ei fii ai Mei, şi le leg ranele şi tămăduiesc vânătăile de pe trupul lor.

Scaunul Meu este duh şi cuvânt, şi păstoresc de pe el şi semăn sămânţa Mea şi o ud la vreme şi Îmi lucrez lucrarea Mea cea mântuitoare peste cei ce cred făgăduinţelor venirii Mele, şi zic: al Meu este scaunul din cetatea aceasta de scaun, şi Eu păstoresc de pe el. Amin. Stau cuvânt în mijlocul cetăţii şi păstoresc cu el şi Îmi fac cale cu el şi luminez cu lumina lui şi ruşinez cu el pe cei semeţi şi judec cu el pe cei ce-Mi răzleţesc turma, dar Eu o strig şi o adun ca să audă glasul Meu.

Şi iată ce mai scriu în cartea Mea din ziua aceasta: vai celor ce vă vorbesc pe voi de rău fără să vă ştie pe voi, fără să vă vadă pe voi, iar nelegiuirea aceasta aţâţă râvna mâniei Mele peste pământ. Fiilor, fiilor, cei mari în duhul lor se tem de voi şi dau să vă facă nume rău, dar voi sunteţi martorii Mei, şi ei se tem de voi, se tem să vină să vă cunoască, se tem de adevărul că voi sunteţi de la Mine, şi ar voi să fiţi mincinună. Dar voi sunteţi de la Mine, şi prin voi Mă mărturisesc pe Mine Însumi venind întru dreptate, şi toţi se tem de dreptatea Mea, căci faptele lor sunt strâmbe înaintea feţei Mele. Astăzi am ieşit cu voi înaintea lor, căci ei fug de voi. Ochiul Meu i-a privit pe ei prin ochii voştri, căci am zis vouă: merg cu voi ca să Mă înfrunt cu privirile lor semeţe şi cu semeţia cuvintelor lor. Cei ce s-au aşezat de la ei citire, de la om citire, pe scaune de judecată, aceştia se tem de voi, se tem să vină să vă cunoască, şi dacă se tem, dau să vă facă nume rău, căci sunt fricoşi. Cei lacomi sunt fricoşi, fiilor. Cei hrăpăreţi sunt fricoşi. Cei ce nu fac voia Mea sunt fricoşi şi se ascund de Mine şi nu se uită la lucrările Mele, căci sunt vinovaţi şi se tem. Oamenii slavei deşarte se îmbracă în haina aceasta, căci sunt fricoşi, dar haina slavei deşarte nu este haină, ci e haină haina Mea, haina cu care M-am îmbrăcat Eu. Pe pământ haina îl face pe om înaintea oamenilor, dar nu şi înaintea Mea. Cel ce iubeşte haina, acela se iubeşte pe sine însuşi şi nu poate să se jertfească pentru cei orbi ca să-i călăuzească pe drum drept. Şi zic: nu este păstor în afară de Mine, căci Eu Mi-am pus viaţa ca oile să aibă viaţă, şi din belşug să aibă. Cel ce Mă mărturiseşte pe Mine, acela trebuie să fie ca Mine, iar altfel este mincinos, căci scris este: *«Învăţătorii mai multă osândă vor lua»,* căci ei zic, şi nu fac şi ei ce zic. Iar voi sunteţi martorii Mei, şi lucrez cu voi şi Mă uit cu ochiul Meu prin ochii voştri şi Îmi scriu cartea judecăţii făpturii, şi fiecare îşi va purta sarcina sa. Voi sunteţi cei cuminţi, cei frumoşi în mijlocul fiilor oamenilor, şi Eu Mă arăt cu voi, iar voi Mă arătaţi pe Mine în faptele, în cuvintele şi în privirile voastre, căci sunteţi martorii Mei, şi lumina voastră este foc, iar Eu, Domnul, flacără care arde şi topeşte spinii şi tufele de mărăcini şi toată deşertăciunea de pe pământ. Mă mărturisesc pe Mine Însumi prin voi, că Mie nu-Mi trebuie om mare ca să vin. Mă vestesc cu cuvântul Meu cel de peste voi, şi zic: Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Care vine şi cârmuieşte cu toiag de fier toate noroadele de pe pământ, şi stau pe scaunul slavei cuvântului Meu, şi păstoresc din mijlocul cetăţii Mele de scaun, căci al Meu este scaunul acesta, şi aceasta înseamnă scaun,

scaun de biserică. Scaunul omului e din ceară, şi ceara se topeşte ca şi omul, iar scaunul Meu este din duh şi din cuvânt, şi el merge şi păstoreşte de la margini la margini, şi aceasta înseamnă scaun.

Fiilor de la iesle, voi sunteţi scaunul Meu de domnie şi calul pe care călăresc Eu de la o margine la alta ca să fac cer nou şi pământ nou şi să împlinesc Scriptura venirii Mele şi înnoirea facerii. Scaunul Meu este omul sfânt. Templul Meu este omul sfânt în care Eu locuiesc cu Duhul Meu, iar ochiul Meu a privit în ziua aceasta prin ochii voştri la cei ce s-au adunat să se aşeze pe scaunul Meu, la cei trufaşi care-şi zic păstori ai turmei Mele, şi am scris acestea în cartea Mea, ca să fie pentru mărturie. Amin, amin, amin.

13/26 decembrie 1999

Sărbătoarea sfântului prooroc Daniel

Antichrist îşi pregăteşte sfârşitul odată cu minciuna lui cu care dă să vină înaintea Domnului, dar Domnul îl va nimici cu suflarea gurii Sale.

Vin venind la voi, ca să fiu mereu cu voi. Vin, fiilor din grădină, că trebuie să vă strâng tot mai mult lângă cuvântul Meu şi să vă acopăr cu el, ca să nu vedeţi răul de pe pământ. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, vin să vă fiu bucurie şi linişte, căci sunt cu mare grijă pentru voi. Mă rotesc cu sfinţii şi cu îngerii deasupra ieslei Mele de la voi şi vă port de grijă, şi vă îndrept privirea spre Mine, şi vă îndrept urechea spre Mine, ca să priviţi şi să auziţi de sus, că pe pământ e sfârşitul lumii în fiecare clipă. Omul Mi-a pregătit venirea cu mânie, chiar dacă el spune altfel, chiar dacă el vrea altfel. Omul nelegiuirii îşi pregăteşte peste tot ceasul cel de pe urmă, şi el nu ştie ce face. Vai omului fără Dumnezeu, că îşi va pierde minţile curând, curând, că Eu, Domnul, vin în urma lui, fiindcă el vine înaintea Mea ca furul care ar vrea să aibă slava Mea în locul Meu.

Fiilor de la iesle, fiţi cuminţi. Vă este de ajuns slava Mea şi grădina Mea cu voi. Fiţi cu linişte, că Eu, Domnul, am pus îngerul Meu lângă voi ca să vă îmbrace în taina Mea şi să întărească peste voi pecetea Mea. Amin. Eu Mă îmbrac în haina urgiei şi stau la pândă în calea omului înşelător, care dă acum să înşele pe tot omul. Am spus vouă din timp că antichrist, omul fărădelegii, vine înaintea Mea pentru cei ce nu fac voia Mea, dar am la voi cuvântul Meu, suflarea gurii Mele, care pârjoleşte pe cei fără de lege, căci scris este în Scripturi: *«Se va arăta cel fără de lege pe care Domnul Iisus Hristos îl va ucide cu suflarea gurii Sale şi îl va nimici cu strălucirea venirii Sale»*. Amin. Adunaţi-vă tot mai cu dor lângă gura Mea, care vă învaţă şi vă mângâie, căci lepădarea de credinţă aduce după ea pe cel ce se înalţă mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu. El, prin lucrarea lui satan, amăgeşte pe păcătoşii care n-au primit iubirea adevărului spre mântuirea lor.

Am venit la vreme şi am rostit cuvânt împotriva lepădării de credinţă, dar n-a luat aminte nimeni, pentru că toţi dau crezământ minciunii şi toţi cad sub osândă, iar vouă v-am spus răspicat să vă izbăviţi de oamenii răi, căci credinţa nu este a tuturor. Iată, antichrist îşi pregăteşte sfârşitul odată cu minciuna sa, căci cine se ridică împotriva Mea, cade sub osândă. Pieirea lui este cuvântul Meu, suflarea gurii Mele. Osânda lui este venirea Mea cea cu strălucire. Plata nelegiuiţilor şi a tuturor celor ce n-au primit iubirea adevărului spre mântuire, plata acestora este ivirea lui antichrist prin lucrarea lui satan, însoţită de semne şi de minuni mincinoase. Am spus că tot ce a făcut omul se va întoarce împotriva lui şi fiecare îşi va purta sarcina sa. Mă doare pentru om, dar în zadar Mă doare, că el n-a vrut să ştie de durerea Mea pentru el, şi M-a îmbrăcat în haina mâniei. Am strigat să Mă audă omul, şi Mă va auzi, căci omul s-a aşezat împotriva Mea, şi Mă va auzi când îi voi spune aceasta.

O, e mare zarvă pe pământ, e mare întuneric pe pământ, e mare zbucium, e mare furtună, şi Eu cobor cu îngerul Meu şi Mă înfrunt cu minciuna omului nelegiuit şi îi stric făcăturile lui, căci toate sfârşitu-s-au! Voi însă luaţi din gura Mea, fiilor de la ieslea Mea, şi puneţi în guriţele voastre cuvânt de nădejde pentru cei ce M-au ales pe Mine ca şi voi. Cuvânt de linişte împărţiţi între voi, şi la cei ce Mă au ca şi voi, căci Eu, Domnul, spre cei ce se tem de Mine Îmi îndrept paşii şi acoperământul, şi lucrez prin credinţa lor aşa cum am lucrat cu cei trei tineri în cuptorul de foc în vremea proorocului Meu Daniel. Eu, Domnul, am făgăduit izbăvire pentru cei ce se sfinţesc pentru Mine, şi lucrez prin ei venirea Mea şi o dau celor sfinţi ca să se bucure cu Mine întru toţi vecii. Amin.

Rugaţi-vă cu rugăciune sfântă şi nu vă temeţi de ceea ce se tem oamenii. Aprindeţi lumânări, fiilor, lumini sfinte, şi binecuvântaţi numele Meu şi rugaţi-Mă să fiu mereu cu voi, după cum şi sunt. V-am învăţat să nu vă temeţi şi să nu vă uitaţi pe fereastră, ca să nu vă temeţi. Lumea se pregăteşte de minciună, dar voi pregătiţi-vă pentru adevărul venirii Mele, ca să nimicesc cu strălucirea Mea pe potrivnicul Meu, care a înşelat toate neamurile pământului. Îmbrăţişaţi-Mi cuvântul, că el este venirea Mea cea mântuitoare, iar cu cei nelegiuiţi voi vorbi prin mânia Mea, căci aşa Mi-a fost cuvântul. Staţi în pacea Mea, staţi în leagănul Meu cel sfânt. Vă legăn din cuvânt în cuvânt şi vă mângâi, căci curând, curând nimeni pe pământ nu va mai avea nici o putere, decât cei mângâiaţi de cuvântul Meu din zilele acestea, suflarea gurii Mele peste cei ce Mă mângâie pe Mine în durerile venirii Mele. Duhul Meu Cel Sfânt stă pururea peste voi şi vă mărturiseşte din partea Mea peste pământ, şi veţi fi căutaţi ca aurul cel de mare preţ, şi Eu vă voi învăţa dreptatea Mea peste cei ce vor căuta calea. Mă aşez cu pacea Mea peste voi şi vă îndrept privirea şi urechea spre Mine, ca să priviţi şi să auziţi de sus, şi nu la cele ce se petrec pe pământ ca rod al minciunii omeneşti. Toată omenirea dă să serbeze ziua anului nou în nelegiuiri, dar voi serbaţi-Mă pe Mine cu post şi cu laude sfinte, cu pace şi cu nădejde sfântă, cu iubire ca a Mea, şi cu duh de credinţă întru venirea Mea. Amin.

Iată minciuna! Ea se întinde de la margini la margini ca să-şi facă robi, dar ea va fi strivită cu suflarea gurii Mele cu care am grăit în zilele acestea pe calea Mea cu voi. Staţi lângă gura Mea, care vă învaţă şi vă mângâie, fiilor, căci cei mângâiaţi vor putea şi vor fi şi vor suge la pieptul slavei Mele. Luaţi din gura Mea şi puneţi în guriţele voastre cuvânt de mângâiere şi de nădejde pentru poporul Meu şi pentru cei ce caută cu slava cuvântului Meu spre zidirea lor întru Mine. Îmbrăcaţi-vă zi după zi cu sfinţenie, şi daţi din ea celor goi, ca să înveţe dreptatea Mea.

Întăresc pecetea Mea peste voi. Amin. Întări-vă-voi pe voi cu suflarea gurii Mele, şi cuvântul Meu fi-va hrana voastră şi haina voastră şi acoperământul vostru. Amin. Fiilor, fiilor, curând, curând va fi lumină pe pământ. Amin. Eu, Domnul, am grăit cuvântul acesta. Amin. Curând, curând cuvântul Meu cel ce este cu voi va lumina de la margini la margini şi toate neamurile de pe pământ vor umbla întru lumina lui. Amin, amin, amin.

17/30 decembrie 1999

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2000

Sărbătoarea sfântului sfințitului mucenic Ignatie

Prin smerenia minții omul înțelege de la Dumnezeu. Domnul scrie ca la sfârșit, iar omul scrie ca el.

Cuvânt dulce Mă dau vouă spre viață. Amin, amin, amin. Eu sunt cărarea și viața celor ce-și pun nădejdea în Mine ca să fie vii de-a pururi, și le descopăr ochii ca să vadă minunile legii Mele, și le opresc pașii de la calea cea rea și le îndulcesc auzul la glasul cuvântului Meu și îi înțelepțesc ca să caute la poruncile Mele și la mărturiile Mele pentru viața cea veșnică a celor ce-și pun nădejdea în Mine. Amin.

Vin în grădină. Cuvânt dulce vin, ca să vă îndulcesc auzul din cuvântul Meu cel dulce, fiilor străjeri ai venirii Mele. O, cât de fericit este omul care Mă așteaptă să vin și să fiu cu el, căci scris este în Scripturi: *«Nu este pace fără Domnul»*. Amin. Vin să suflu peste voi viață, căci cei ce sunt ai Mei sunt fii ai vieții veșnice. Ei se îngrijesc de poruncile Mele mai mult decât de ei, căci David, unsul Meu, așa zice: *«Mai mult decât aurul și argintul am iubit poruncile Tale, Doamne. Descoperă ochii mei, și voi cunoaște minunile din legea Ta. Întoarce ochii mei, ca să nu vadă deșertăciunea, și în calea Ta viază-mă, Doamne»;* și zicea: *«Din zori m-am sculat și am strigat: întru cuvintele Tale am nădăjduit, Doamne. Cât sunt de dulci gâtlejului meu cuvintele Tale, mai mult decât mierea în gura mea!»*.

O, fiilor, spălați-vă fața și inima și cugetul și trupul și firea cu această apă vie, cu cuvântul Meu. Răcoriți-vă cu el de arșița inimii, căci el este suflarea gurii Mele, adierea cea subțire a vântului prin care Eu, Domnul, Mă arăt celor ce Mă doresc așa cum M-am arătat lui Ilie proorocul când el M-a dorit cerându-Mi să Mă arăt lui. Uitați-vă la fericirea lumii, și uitați-vă și la fericirea voastră, ca să înțelegeți de-a pururi ce este fericirea, și apoi s-o prețuiți. Vin cu ea la voi, ca să vă învăț cu ea, căci Eu sunt părtaș cu cei ce se tem de Mine păzind poruncile Mele cu iubire. Vin cu ea la voi, ca s-o aveți și s-o împărțiți celor ce Mă aleg pe Mine de cărare și de viață, ca să fie vii de-a pururi. Amin. Eu lucrez cu iubire părintească pentru cei ce se așează să se îndrepte pe cărarea Mea, și le spun că David, unsul Meu, căutând spre Mine așa zicea: *«Doamne, prin ce-și va îndrepta tânărul calea sa? Prin păzirea poruncilor Tale, căci eu mai înainte de a fi umilit am greșit. Pentru aceasta cuvântul Tău am păzit»*. Iată, vin cu viața în mână, ca s-o pun peste cei ce aleg viața, și să-i învăț s-o prețuiască apoi, căci nimeni dacă găsește un mărgăritar de preț nu-l ia să-l arunce la gunoi, ci îl are ca pe cel mai de preț lucru al său.

O, copii din grădină, stau de vorbă cu voi, fiilor. Cum poate să priceapă omul voia lui Dumnezeu?

— Dacă omul se așează în smerenia minții, el se apleacă apoi și ascultă spre voile lui Dumnezeu și se face apoi părtaș cu toți cei ce se tem de Domnul și păzesc poruncile Lui, așa cum spune David proorocul: *«Părtaș sunt eu cu toți cei ce se tem de Tine și păzesc poruncile Tale. Descoperă ochii mei și voi cunoaște minunile din legea Ta. Întoarce ochii mei ca să nu vadă deșertăciunea, și în calea Ta viază-mă, Doamne»*. Smerenia minții face loc priceperii de la Dumnezeu, și omul înțelege voia Domnului prin smerenia minții, prin aplecare și prin iubire de frați, de cei ce se tem de Domnul împlinindu-I cuvintele. Amin.

— O, voi, cei ce stați sub învățătura Mea, ieșiți cu ea la lumină și așezați-vă cu ea sfeșnic luminător peste cei ce se îndreaptă spre cărarea Mea cu voi. Nu uitați nici voi, și nici cei ce se îndreaptă spre calea Mea cu voi să nu uite că această cale este calea cea îngerească, și că voi nu aveți voie să dați decât viață îngerească celor ce caută la voi viață de la Mine. Cel ce nu poate să se așeze întru smerenia minții, acela să nu se apropie de Mine până ce nu se va apleca prin smerenia minții. Amin, amin, amin.

O, mare este acest început pe care trebuie să-l facă cel ce voiește să priceapă voia lui Dumnezeu ca s-o și facă apoi. Smerenia minții este înger tare pentru cel ce apucă pe calea vieții. Ea este cel mai tare sprijin pentru pașii vieții omului mântuit prin moartea Mea pe cruce. Trupul Meu l-am dat omului spre viața lui cea veșnică, și am zis că acela care mănâncă Trupul Meu are viață veșnică, fiindcă se face un trup cu Mine, Cel veșnic. Sângele Meu l-am dat omului spre iertarea și ștergerea păcatelor pe care le-a făcut, și am zis că acela care bea Sângele Meu nu va veni la judecată, fiindcă Eu i-am șters păcatele lui cu Sângele Meu pe cruce curs. Smerenia minții îl aduce pe om la Mine, și Eu Mă dau lui spre iertarea păcatelor și spre viața lui cea veșnică. Smerenia minții îl scapă pe om de îngâmfare, iar cine nu o are pe ea este om îngâmfat, de vreme ce nu o are pe ea. Ea se așează iubire în om, și omul se face prin ea iubire, și mare este acest început în omul care caută împlinirea poruncilor Mele ca să fie viu. Dar va zice omul că o are pe ea și este fără grijă. O, cine este cel ce poate să se oprească din lucrarea ei și să zică apoi că o are pe ea? Ea este îngerul cel neadormit, care se întocmește mereu pe calea vieții omului, căci omul are mereu de înfruntat duhul îngâmfării, care se așează pieziș împotriva smereniei minții. Începutul ei este fără de sfârșit în omul care păzește poruncile Mele făcându-se părtaș cu cel ce le păzește pe ele, temându-se de Mine prin păzirea lor, căci altfel nu are omul temere de Dumnezeu.

Amin, amin zic tuturor celor care ascultă cuvântul Meu din zilele acestea: numai cel ce păzește poruncile Mele, numai acela este cel ce are temere de Dumnezeu, părtaș

făcându-se cu cei ce păzesc poruncile Mele. Amin. Cuvântul Meu este cuvânt dulce. El aduce viață vie în viața omului dacă omul îl ia să-l și împlinească. Fericiți sunt cei ce iau de la Mine cuvântul Meu, cuvântul învățăturii veșnice. În vremea aceasta omul poate lua din gura Mea cuvântul Meu, și apoi să spună cu psalmistul: *«Cât sunt de dulci gâtlejului meu cuvintele Tale, mai mult decât mierea în gura mea, Doamne».* În vremea aceasta Eu Însumi dau omului cuvintele Mele, cuvintele vieții, iar omul care se apleacă acum spre smerenia minții, acela se înalță spre cuvintele Mele care se fac miere pentru omul cel smerit cu duhul. În vremea aceasta Eu Însumi port grijă de oile Mele și aduc lor pășune din cer, că am grăit prin prooroci și am zis așa: *«Iată-Mă! Eu Însumi voi purta grijă de oile Mele și le voi priveghea întocmai cum priveghează ciobanul turma lui în zile de vijelie. Eu Însumi voi paște turma Mea și o voi duce la odihnă».* Amin. Iată, miere și lapte este cuvântul Meu, și cu el Îmi fac pășune pentru oile Mele, căci așa am zis prin prooroci: *«Tresăltați de bucurie, voi, cei care plângeți. Sugeți și vă săturați la pieptul mângâierilor Mele. Sorbiți și desfătați-vă la sânul măririi Mele, că Eu, Domnul, vărs fluvii de pace peste Ierusalim, și Îmi dezmierd sugarii de la sânul Meu așa precum mama își mângâie pruncul».*

Iată, fiilor din grădina din care hrănesc pe cei aplecați spre Mine, iată, în vremea aceasta am făcut din voi cofiță și cănuță pentru cei ce se apleacă să bea apa cuvântului Meu din vremea aceasta. Fluvii de har voiesc să croiesc prin voi peste pământ. Amin. Curând, curând vin cu începutul și cu sfârșitul cărții. Iau de la început și de la sfârșit și împlinesc, căci scris este întru început: *«Un fluviu ieșea din Eden ca să ude grădina, și de acolo se despărțea în patru brațe»;* și, iarăși, așa este scris pentru sfârșit: *«Iată râul vieții, limpede cum e cleștarul, și care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului și curge prin mijlocul cetății. Iar pe cele două maluri ale râului crește pomul vieții, făcând douăsprezece feluri de roade, în fiecare lună dându-și rodul său; și frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor. Și scaunul lui Dumnezeu și al Mielului va fi într-însa, și slujitorii Lui Îi vor sluji și vor vedea fața Lui, și numele Lui va fi pe frunțile lor. Și aceste cuvinte sunt adevărate și pecetluite cu pecetea adevărului».* Amin, amin, amin.

În vremea aceasta Eu Însumi deschid cartea la început și la sfârșit, și iau din ea și împlinesc ce am grăit prin ea. Amin. Iar voi așa ați grăit zicând: *„Smerenia minții face loc priceperii de la Dumnezeu, și omul înțelege voia Domnului prin smerenia minții împlinindu-I cuvintele“.* Amin.

Acum poruncă vă dau: ieșiți cu învățătura Mea la lumină și așezați-vă cu ea sfeșnic luminos peste cei ce se îndreaptă spre cărarea Mea cu voi. Amin. Fac din voi veac nou și nasc din voi fii ai veacului nou, ucenici din ucenici, fiilor. Oare, Eu voi deschide pântecele fără să-l las să nască? Sau Eu, Cel ce fac să nască, voi opri nașterea? Veac nou întocmesc din voi, și zic celor ce se nasc: puneți-vă nădejdea în cuvintele Mele și ziceți: *«Întru cuvintele Tale am nădăjduit, Doamne».* Iar Eu, Domnul, voi despica în două inimile voastre și Mă voi uita în ele și voi citi în ele cuvintele Mele scrise pe ele. Cei ce se nasc, să se boteze în apa vieții și să trăiască apoi în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, așa cum au trăit sfinții Mei în vremea lor de după naștere. Amin.

Sunt la voi cu alai mare de sfinți mucenici care cântă pe Ignatie, mucenicul Meu cel iubit. El după ce s-a născut și s-a botezat, a trăit prin Mine și M-a avut la inimă ca pe un fior viu, ca pe un foc nepieritor, șoptindu-Mi mereu cu mare iubire și cu mare dor numele Meu cel mare. Când a pătimit mucenicie pentru numele Meu, a fost dat mâncare fiarelor, iar cei ce l-au știut pe el cu viață plină de dor pentru Mine s-au uitat în inima lui cea sfâșiată de fiare, și despicând-o au găsit în ea numele Meu: *„Iisus Hristos“*, scris cu foc ceresc, cu aur ceresc. Eu l-am primit atunci în brațe și l-am dat sfinților Mei pentru odihnă. La început și la sfârșit l-am primit în brațe și l-am binecuvântat și l-am mângâiat, și l-am mărturisit al Meu în vremea pruncіei lui, și apoi în vremea vârstei deplinătății Mele în el când l-am primit pe brațe ca și în pruncie.

Fiilor, vă întâmpin și Mă dau vouă cuvânt dulce. Înscriu în cartea Mea cu voi începutul anului 2000. Eu scriu ca Dumnezeu, și omul scrie ca omul. Eu scriu ca la sfârșit, și omul scrie ca el. O, copilași ai Duhului Meu, Mă adâncesc cu voi în taina veacului cel nou, veacul ce va să fie, veacul Meu cu omul, Eu și poruncile Mele scrise pe inima omului, Eu și sfinții Mei prin care-Mi aștern venirea Mea biruitor cu veacul cel nou, cu viața veacului ce va să fie. Eu, și cei de la început, și cei de la sfârșit, lucrăm pentru mărturia cuvintelor Mele cele de la început și cele de la sfârșit. Curând, curând va fi cer nou și pământ nou, dar pentru sfinți, nu pentru păcătoși, căci Eu, Mielul Cel junghiat, sunt de-a pururi străpuns de duhul îngâmfării în care stă omul păcătos.

O, nu se mai scoală omul ca să împlinească poruncile Mele și portretul Meu peste el. O, nu vrea omul să priceapă voia Mea, și să stea în ea apoi. Omul vrea să Mă dau Eu după el, dar Eu am scris cu litere de foc poruncile Mele între om și Mine, ca să le scrie apoi omul pe inima lui. El însă Mă străpunge cu duhul îngâmfării, căci cel ce nu se pleacă poruncilor Mele ca să le dea viață în el, acela de îngâmfare nu se pleacă, și stă nepăsător, iar nepăsarea este duhul îngâmfării în om, și unde nu este smerenia minții, nu este priceperea tainei vieții și a voilor Mele în om. Și omul Mă străpunge cu voile lui, și iată, Eu plâng și stau însuspinat și plâng după om, iar el cântă și dansează și își face voia și stă rob sub stăpânitorul acestui veac, și nu se trezește și nu se deșteaptă omul, și nu știe omul ce este venirea Mea și împlinirea Scripturilor venirii Mele, și nu știe omul ce înseamnă să stea și să fie cu Mine.

Iar Eu vă am pe voi și vă alăptez ca pe prunci și vă strâng la piept, ca să fiți copii, și să nasc prin lucrarea Mea cu voi prunci din care să-Mi fac copii și fii ai veacului nou, căci Eu vin cu cer nou și cu pământ nou curând, curând, și ca prin vis vă voi dărui vouă pe cele ascunse de ochii lumii, dar cuprinse în taina veacului cel nou, taina cea din veac ascunsă și necunoscută până azi nici chiar de îngeri, fiilor. Acum îngerii au părtășie prin voi la bucuria tainei venirii Mele cu veacul cel nou, căci Eu Mă odihnesc cu voi în taina aceasta și vă învăluiesc în ea, și ca prin vis vă voi așeza cu ea în fața neamului omenesc spre veșnică mărturie a lucrului Meu cu omul, pentru răscumpărarea omului care a părăsit pe Dumnezeu. Voi sunteți martorii Mei, așa am spus, și vă dau de mărturie pentru tot omul care a zis că a iubit pe Dumnezeu. Vă așez în fața neamului omenesc spre judecată, căci omul n-a avut pricepere ca să știe să fie cu Mine pe calea vieții lui, și zic: smerenia minții este cheia cu care deschide omul casa, ca să intru Eu în casa omului și să stau în el de-a pururi prin taina aceasta a smereniei duhului omului. Iar Eu, fiilor, cu cât Mă adâncesc mai mult cu voi în taina veacului cel nou, cu atât mai mult Mă ridic cu voi spre culmile biruinței Mele, și curând, curând vom da vălul în părți și ne vom face de priveliște în cer și pe pământ cu taina veacului ce va să fie. Amin, amin, amin.

20 decembrie 1999/2 ianuarie 2000

Praznicul Naşterii Domnului

Legea cea nouă este venirea Domnului cu sfinţii şi pentru sfinţi. La Betleem oamenii minciunii au lucrat închipuirea venirii Domnului şi şi-au dat daruri unii altora, împlinind proorocia Apocalipsei: „femeia şezând pe o fiară roşie, plină cu nume de hulă, având şapte capete şi zece coarne“.

Mă nasc cuvânt la ieslea cuvântului Meu din România, ţara venirii Mele cu sfinţii, ţara întoarcerii Mele după două mii de ani. Numele ei este *„ţara strălucirii“*, nume rostit prin prooroci, şi adevărată este proorocia aceasta, căci Eu strălucesc de pe cerul ei peste pământ de la margini la margini. Ea este dimineaţa Mea. Dis-de-dimineaţă aleargă cuvântul Meu spre ea, căci scris este în Scripturi: *«Eu sunt steaua strălucitoare cea de dimineaţă»,* şi vin la ea să Mă fac binevestire în ea, şi duhul ei şi mireasa din ea zic: *„Vino!“*. Amin, amin, amin.

Iată, vin, şi sunt întru venirea Mea peste ea, şi Mi-am aşezat în ea scaunul de judecată, cuvântul Meu care Mă vesteşte venind pentru vii şi pentru morţi, căci împărăţia Mea va fi fără de sfârşit, şi vin să Mi-o pregătesc. Vin cu cei din cer, căci cei de pe pământ îşi pregătesc venirea lor, nu pe a Mea. Este scrisă în Scripturi venirea Mea, şi se tem oamenii de ea şi nu Mi-o pregătesc, şi nu vor să se pregătească pentru ea. Dar Eu sunt întru venirea Mea şi vin venind, căci cine poate opri fulgerul ca să nu se vadă când el taie cerul şi vine şi se vede tăind întunericul cu strălucirea lui cea de foc, de şapte ori mai strălucitor decât lumina zilei, precum scrie în Scripturi? Iată ţara venirii Mele! Ea străluceşte pe pământ de şapte ori mai mult decât ziua, căci lumina ei sunt Eu, Domnul; Eu şi cuvântul Meu. Ea este pântecele în care Eu Îmi însămânţez cuvântul Meu, ca să răsar din ea cu venirea Mea. Ea este naşterea din nou a lumii, şi zic din ea popoarelor: veniţi la ieslea cuvântului Meu din România şi luaţi din ea naşterea din nou, naşterea cea de sus, căci cuvântul Meu aceasta zice: *«Cine nu se va naşte din cer, de sus, acela nu va fi cu împărăţia Mea».* Iată legea cea nouă. Ea este venirea Mea cu sfinţii şi pentru sfinţi. Sfinţenia din om va ieşi întru întâmpinarea Mea şi Îmi va deschide, şi omul Mă va vedea, căci scris este în Scripturi: *«Fără sfinţenie nimeni nu va vedea pe Domnul».* Amin.

Mă vestesc venind, copilaşi de la iesle. O, fiilor, de ce vin Eu la voi? De ce nu vin la cei mari, la cei vestiţi de pe pământ? O, aceştia n-au ochi şi urechi pentru venirea Mea. Când am venit acum două mii de ani prin Fecioară prunc în Betleem, n-a fost nimeni să-Mi aştepte venirea, dar Eu am venit şi M-am aciuat în loc smerit, şi îngerul Meu le-a vestit săracilor că am venit, căci cei mari de pe pământ nu aveau ochi şi urechi pentru Mine. Eu cu cei umiliţi Mi-am găsit mereu plăcerea, şi i-am numit mari înaintea Mea şi M-am slăvit prin ei şi Mi-am înfiinţat la ei împărăţia Mea şi am cinat cu ei masă cerească.

Iată glasul cuvântului Meu care binevesteşte venirea Mea şi împărăţia Mea şi naşterea din nou a lumii. Vai celor ce nu aud vestea venirii Mele cu sfinţii, ca să-şi lase păcatele şi să se sfinţească pentru împărăţia Mea, pentru venirea Mea cea adevărată! Iată ce fac oamenii cei mari ai pământului. Ei vor să facă ei venirea Mea, nu Eu. Ei au uitat că Eu sunt cu cei umiliţi şi cu ei Îmi lucrez lucrarea şi îi ajut cu puterea Mea să fie sfinţi, sfinţii venirii Mele, căci *«fără sfinţenie nimeni nu va vedea pe Domnul»*. Amin.

O, Mă uit peste pământ şi suspin cu jale. Mă uit peste locurile în care Eu am venit acum două mii de ani prunc prin Fecioară, după cum era scris în prooroci să vin. Când am venit atunci, toţi mai-marii pământului M-au prigonit, toţi M-au pândit ca să nu-şi piardă slava lor din pricina slavei Mele. Aşa este şi astăzi, şi iată, Mă uit peste locul în care M-am născut acum două mii de ani. S-au strâns oameni cu vază şi îşi măresc slava lor şi îşi dau daruri şi nume unii altora zicându-şi între ei că s-au adunat la aniversarea naşterii Mele în Betleem. Ei se bucură, şi Eu suspin în cer cu Tatăl şi cu sfinţii, căci acolo nu este vorba de slavă pentru Mine, şi oamenii Mă folosesc pentru slava numelui lor şi nu fac altceva decât să netezească întronarea antichristului peste tot pe unde Eu am lucrat şi Mi-am lăsat urmele spre mărturie împotriva celor ce se folosesc de numele lui Dumnezeu pentru slava lor cea omenească. Iată, Eu după două mii de ani sunt bun pentru omul vremii de azi numai pentru slava lui, dar nu şi pentru a Mea. Eu nu Mă bucur de aşa sărbători, şi Mă bucur de sărbătoarea venirii Mele la cei ce Mă iubesc cu viaţa lor cea sfântă, şi petrec cu ei şi Mă bucur. Acum îngerul Meu stă gata să sufle în lumina bucuriilor oamenilor mari de pe pământ, care-şi fac nume între oameni mărindu-se cu slavă omenească, cu slavă care trece ca iarba.

Iată minciuna. Ea se întinde de la margini la margini. Iat-o: *«Femeie care şade pe fiară roşie, plină cu nume de hulă, având şapte capete şi zece coarne, cu cupa plină de urâciunile şi de pângărelile desfrânării ei, iar pe frunte are scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor şi a urâciunilor pământului, beată de sângele sfinţilor şi al martorilor Mei. Şi se va sui din adânc şi va merge spre pieire, căci toate sfârşitu-s-au»*, şi aşa este scris. Glasul îngerului Meu a strigat mereu şi a zis: *«Ieşiţi din ea, poporul Meu, ca să nu vă împărtăşiţi din păcatele ei şi să nu luaţi din bătăile ei».* Păcatele ei au ajuns până la cer, şi îi vom da înapoi precum ne-a dat ea, îi vom măsura îndoit. În cupa în care ne-a turnat ea îi vom turna de două ori. Ea este împărătească, iar Eu sunt Judecătorul ei. Împăraţii pământului care au făcut voia ei se vor bate în piept şi vor zice: *„Vai!“*, iar cerul se va veseli, şi sfinţii şi apostolii şi proorocii vor vedea dreptatea Mea de partea lor, precum este scris în Scripturi. Amin.

S-au strâns oamenii mari ai pământului ca să facă sărbătoare pentru naşterea Mea în Betleem, dar după două mii de ani de la naşterea Mea între oameni, iată, Eu vin iar, şi nu găsesc om sfânt pe pământ, om care să Mă sărbătorească pe Mine, Cel Sfânt. De aceea M-am ascuns şi lucrez tainic şi Îmi pregătesc venirea Mea cea cu slavă pe pământ împotriva minciunii care vrea să se facă hristos pentru om, hristos mincinos, care înşeală cu venirea lui pe toţi, mari şi mici, bogaţi şi săraci, robi şi slobozi, împăraţi şi ostaşi, botezaţi şi nebotezaţi, căci minciuna e minciună, ca şi omul. Eu însă sun din cuvânt, ca să se audă venirea Mea, şi iată-i pe toţi, că se ascund în peşteri şi în stânci de teama venirii Mele, precum este scris în Scripturi despre venirea Mea.

Mă nasc cuvânt în ieslea Mea din mijlocul României, ţara strălucirii, locul întoarcerii Mele după două mii de ani, locul naşterii din nou a lumii. Îmi voi înnoi toată facerea, şi pe om, căci am zis: *«Noi le fac pe toate».* Amin. Toţi cei mari sunt prinşi în cursa măririi lor, şi nimeni nu este cu mărirea Mea, cu mărirea sfinţilor Mei, dar cel ce nu este sfânt nu va mai fi. Amin. Fac totul nou, ca la începutul facerii. Suflarea gurii Mele naşte ca la început, căci scris este despre Mine: *«El a zis, şi s-a făcut».* Amin. Lucrez tainic, ca şi acum două mii de ani. Am dat pe Fecioară spre logodire ca să fie ocrotită de moarte, căci în Israel, cel desfrânat trebuia omorât cu pie-

tre. Cine ar fi fost să înțeleagă taina nașterii Mele din Fecioară? Nici azi nu înțelege nimeni, căci dacă ar înțelege s-ar înfricoșa pentru nașterea Mea din Fecioara căreia nu i s-a stricat fecioria prin naștere. Merge omul la biserică și cântă zicând: *„Bucură-te, Maică, pururea Fecioară!“*, dar nu se înfioară omul de această taină, și stă liniștit în păcatele lui, dar el este judecat de nașterea Mea din Fecioară și din Maică pururea Fecioară. Eu am venit din cer pe pământ ca să-l iert pe om și să-l înviez pentru cer, dar omul nu se pocăiește. O, cel ce nu mai face nici un păcat, acela este cel ce s-a pocăit de păcate înviind prin unirea lui cu Mine, făcându-se un trup cu Mine. Altfel nu se pocăiește omul.

Unde, oare? Unde, fiilor din grădină, unde să mai aflu Eu pe pământ om care să petreacă în duhul pocăinței, în duhul umilinței, în smerenia minții viețuind înaintea Mea? O, unde să Mă mai uit să aflu, să găsesc un om pe potriva Mea? Pocăința este nașterea din nou a omului, ca să fie omul apoi, și să am Eu casă în el. Omul însă Mă alungă mereu din preajma lui, și omul este judecat prin nașterea Mea din mamă pururea Fecioară. Eu pentru aceasta am venit acum două mii de ani, căci omul se naște din om și prin om, și nu este ca Mine. Dar am venit să-i arăt calea de la pământ la cer și să Mă întâlnesc cu el pe calea Mea de la cer la pământ și să-l aduc cu Mine din cer pe pământ și să fie omul din cer, căci scris este: *«Cine nu se va naște de sus, acela nu va mai fi».* O, unde să Mă mai uit pe pământ ca să văd om după chipul și asemănarea Mea, să văd om așa cum l-am făcut Eu pe omul cel zidit de mâna Mea? Mă tângui și zic: unde? Unde, oare? Acum, după două mii de ani, iată, vin iar, și iarăși sunt pribeag de om. Omul Mă cântă, Mă strigă, se strânge în numele Meu, dar e departe omul de chipul și asemănarea Mea; de făptura lui cea dintâi e prea departe omul.

Eram fericit când l-am făcut pe omul cel întâi zidit, și Îmi așteptam în el odihna și pacea după ce pe toate le-am făcut pentru el numai cu cuvântul. Apoi el s-a ridicat deasupra Mea și căderea lui a fost mare și lungă. Și M-am gătit să pornesc după el și să-l așez cu Mine în însăși casa lui, după cum a fost taina răscumpărării omului, pe care Eu am lucrat-o acum două mii de ani, la nașterea Mea din Maică pururea Fecioară.

Voiesc să mișc inima omului destăinuindu-Mi Duhul înaintea lui. Eu sunt taină nepricepută de îngeri, iar când îngerii aud cuvântul Meu, stau cete-cete și se hrănesc cu tainele Mele așteptându-le împlinirea cea desăvârșită prin venirea Mea cu cer nou și cu pământ nou peste pământ. Amin.

Voi, fiilor de la iesle, nu vă temeți nici voi, nici cei ce trăiesc ca și voi pe pământ, hrănindu-se cu mana Mea care trece prin grădina ce vă poartă pe voi. Nu vă temeți de ceea ce se tem oamenii. Eu sunt Sfântul Domnului în mijlocul vostru și plămădesc cu voi veac nou și viața veacului ce va să fie. Amin. Întăriți nașterea Mea în voi și țineți-Mi caldă ieslea, fiilor. Cuibul din care vor ieși ființe noi, trebuie mereu cald, ca să nu răcească sămânța, fiilor, și viața seminței. Încălziți-Mi cuibarul, că Eu suflu peste el cu suflarea gurii Mele, cu care stau mereu peste voi.

Faceți pâine, fiilor. Eu sunt pâinea care se coboară din cer spre viața omului. Dați săracilor pâinea aceasta, căci cei bogați gustă și o scuipă jos, și nu dau pâinea lor pe pâinea aceasta. Voi însă hrăniți-vă cu ea până la ceasul zilei venirii Mele cu sfinții pe pământ și stați întru întâmpinarea Mea cu ieslea Mea de la voi. Amin.

Mama Mea Fecioara vă îndulcește duhul cu duhul ei cel plin de dor pentru venirea Mea la voi, și fi-va curând, curând să petrecem sărbătoare nesfârșită, de veac nou, în taina cerului cel nou și a pământului cel nou în care vom fi de-a pururi Eu și cei dați Mie de Tatăl. Amin, amin, amin.

25 decembrie 1999/7 ianuarie 2000

Soborul Maicii Domnului

Omul este chemat la nașterea din nou. Nimeni nu-și ia blidul lui în sala de masă. Domnul naște iarăși lumea, și El este la uși. Proorocie pentru răscumpărarea trupurilor și învierea morților.

Vin de lângă Tatăl Savaot și Îmi țin ieslea caldă până voi rodi cu ea ziua veșniciei. Amin, amin, amin.

Mă nasc mereu cuvânt în cuibul Meu de la voi, ca să fiți voi născuții Mei, fii hrăniți cu cuvântul și cu trupul cuvântului, căci cuvântul acesta Eu sunt: Fiul și Cuvântul Tatălui. Amin. Trup și cuvânt sunt la voi, ca să aveți hrană zi de zi, fiilor, și să dați din ea celor flămânzi, și să învețe flămânzii să mănânce din străchioară, căci așa este orânduiala cea de la Dumnezeu. Voi sunteți străchioarele de pe masa Mea de nuntă. Cel ce se face părtaș la acest praznic sfânt, să învețe să mănânce din străchioarele de pe masă și să știe rânduiala de la masa Mea de nuntă. Nimeni nu-și ia blidul lui când se duce în sala de masă, ci intră și i se pune vasul cu mâncare și așa mănâncă.

O, fiilor de la masă, dați-vă și voi celor ce Mă caută, precum Eu Mă dau vouă. Dacă Eu Mă fac hrană de cuvânt la voi, tot așa și voi să lucrați, căci scris este: *«Orice ucenic va fi ca învățătorul său».* Amin. Firul de floare abia ieșit, abia sădit, trebuie udat, trebuie îngrijit, trebuie dădăcit ca să prindă rădăcină și tulpină, și apoi floare, și apoi rod. Eu după ce Mă nasc în om, omul trebuie să Mă crească în el apoi până ce ies spre mărturie ca rod ceresc ieșit din om. Care este ziua nașterii Mele în om? Care, fiilor? Arătați rodul învățăturii Mele în voi și spuneți taina aceasta. Amin.

— Ziua nașterii din Dumnezeu a omului este ziua credinței la vestea propovăduirii care aduce omului pe Dumnezeu prin vestitorii Domnului. Nașterea omului este clipa pocăinței desăvârșite, care aduce omului viața cea veșnică, viața care nu mai moare apoi. Pocăința cea desăvârșită îl face pe om veșnic, iar pocăința înjumătățită îl ține tot vremelnic, îi întârzie nașterea și ziua nașterii omului. Acolo unde credința se încuibează, ea naște credință în om din ea însăși, și se păstrează veșnică și neclintită, alături cu pocăința cea desăvârșită în care omul rămâne ca într-o casă a sa, dată lui de Dumnezeu pentru umilință, pentru smerenia minții omului. Amin, amin, amin.

— O, fiilor în care Eu, Domnul, Îmi deșert înțelepciunea! Să învețe flămânzii care vin la masa Mea, să învețe să mănânce din străchioarele Mele, căci masa Mea e cu ordine cerească, e din cer adusă hrana de pe masă. Trup și cuvânt stau Eu pe masă la voi, ca să aveți hrană zi de zi și să puneți masă flămânzilor, că pe pământ e foamete mare de la margini la margini, și tot omul s-a deprins să mănânce vânt și să nască furtună peste pământ, iar pământul se clatină de furtuna de pe el.

Nu e om să mai cheme în sprijinul lui dreptatea. Cum să Mă duc Eu să-l ajut pe cel ce Mă strigă cu inima lui ca să-l scap de dureri și de teamă și de plata faptelor lui dacă el n-a lucrat dreptatea nici peste el și nici în jurul lui? O, cum să Mă duc, cum să-Mi fac loc spre el ca să-l ajut dacă îngerii lui stau mărturie înaintea Mea împotriva lui? Și iată, pocăința cea

desăvârşită a omului este uşa prin care Eu pot să ajung lângă el şi să-l aşez în pacea ei, dar omul nu ştie ce este această pace. Eu în zadar l-aş ajuta pe om în vremea strâmtorării inimii lui dacă omul uită apoi de pacea dintre Mine şi el, de pocăinţa lui care-l aduce spre Mine ca să-l ajut apoi. Omul n-ar trebui să se jelească de pedeapsa faptelor lui, ci ar trebui să plângă înaintea Mea pentru faptele lui, dând loc dreptăţii pentru ispăşire şi pentru curăţire, iar pocăinţa este curăţenia pe care şi-o face omul în casa inimii lui, ca să Mă pot Eu apropia apoi cu viaţa faptelor vieţii, căci viaţa cea veşnică a omului are faptele ei, faptele vieţii veşnice. Amin, amin, amin.

O, ce lucrare de naştere voiesc să aşez Eu peste tot omul! Dar omul este născut din om şi îşi păstrează năravul şi nu înţelege calea lui Dumnezeu spre el. Omul are năravul nepocăinţei, şi Eu îl strig pe om, dar el nu aude plânsul Meu şi nu vede mersul Meu peste pământ.

Am venit cu vremea Scripturii care vesteşte naşterea din nou a lumii. Făptura toată aşteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu prin care Eu, Domnul, împlinesc Scripturile naşterii din nou a lumii. Făptura însăşi aşteaptă izbăvirea din robia stricăciunii, ca să se bucure de libertatea fiilor lui Dumnezeu. Ea suspină laolaltă şi este până azi în dureri de naştere, şi nu numai ea, ci şi omul îndumnezeit suspină în el aşteptând înfierea, adică răscumpărarea trupului lui, precum este scris în Scripturi. Omul pomeneşte naşterea Mea şi uită de naşterea lui prin Mine, prin lucrarea naşterii din nou a omului, naştere care-l uneşte pe om cu Dumnezeu. Omul uită să se nască. Eu însă străbat cerul şi pământul de la margini la margini şi aduc cu Mine vestea naşterii din nou a lumii, a făpturii şi a omului care aşteaptă răscumpărarea trupului lui. Amin.

Mă nasc mereu cuvânt de naştere în cuibul Meu de la voi şi Îmi ţin ieslea caldă, căci vin mereu în ea, copilaşi de la iesle. Mama Mea cea pururea Fecioară se îndulceşte cu venirea Mea la ieslea de la voi. Acum două mii de ani, după ce Eu M-am născut ieşind din pântecele ei prin minune, au venit la ea mângâietori păstorii şi magii şi au binecuvântat-o pe ea pentru Mine. Cel mai mare dar pe care Eu şi cu mama Mea l-am primit atunci a fost credinţa în naşterea Mea, credinţa celor trimişi de cei din cer la ieslea naşterii Mele din Betleem. Aceştia au mărturisit apoi, şi s-a întins peste timp minunea naşterii Fiului lui Dumnezeu prin Maică pururea Fecioară. Pecetea fecioriei ei n-a fost atinsă, căci Eu am ieşit prin pântece încuiat, şi n-am stricat încuietorile, aşa cum şi la învierea Mea n-am stricat pecetea lui Caiafa înaintea celor ce păzeau mormântul Meu cel ferecat, dar am ieşit biruitor din mormânt, ca şi la naşterea Mea din pântecele cel fecioresc. O, mare este taina naşterii omului, dar omul a stricat-o încă de la început, iar Eu am venit cu ea din nou la om acum două mii de ani, şi am arătat prin naşterea Mea din om taina lui Dumnezeu cea dintru început a naşterii omului. Amin.

O, îţi simt cuvântul cum voieşte să se aşeze lângă Mine în iesle, mamă.

— O, dulcele meu Stăpân, dulcele meu Fiu! Îţi îndulceşti mereu ieslea cu cuvântul Tău cel dulce, şi se îndulcesc din el fiii de la iesle, şi ei Te împart pe Tine, Cel dulce, că mare este taina ieslei Tale din grădiniţa aceasta, taina cea din Emaus, taina în care Tu Te faci cunoscut prin frângerea pâinii, ca să Te cunoască cei ce se împărtăşesc cu Tine trup şi cuvânt dumnezeiesc, Fiule Care naşti fii din fii.

Taina naşterii e taină nepătrunsă de om. N-a priceput-o omul nici după ce Tu ai venit de la Tatăl şi Te-ai însămânţat Tu Însuţi în pântecele meu cel fecioresc. O, adevăraţii Tăi ucenici, adevăraţii Tăi apostoli şi sfinţi au fost cei care au mers în numele Tău, vestind şi punând peste oameni credinţa, şi apoi pocăinţa, şi apoi taina naşterii omului. Ei mergeau şi aşezau peste copii şi peste tineri fecioria, pecetluind-o în credinţa lor, iar peste cei vârstnici, curăţia şi naşterea din cer, răscumpărarea din păcat a trupului lor.

Azi s-a stricat biserica, Fiule sfânt, iar Tu nu mai ai unde să-Ţi pleci pe nicăieri capul, şi nu mai ai apostoli. Peste tot s-au ridicat şi se ridică zidiri şi altare, dar pentru apostolii minciunii, nu pentru cei sfinţi ai Tăi, Fiule fără adăpost pe pământ. În zadar le-ai spus oamenilor să se roage zicând: *„Fie, Tată, voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ“*; în zadar, Fiule scump, că omul n-a vrut să priceapă ce ai spus Tu când i-ai învăţat aşa atunci. Tot ce mai poţi să faci acum pentru om este durerea pe care o caută omul prin toate faptele nedreptăţii pe care Ţi-o aduce omul de şapte mii de ani, Fiule, căci taina naşterii omului a rămas în rai, şi nu s-a coborât pe pământ decât atunci când Tu ai venit cu ea şi ai pus-o în om, ai pus-o în mine ca să Te faci Tu prunc al omului, prunc al meu şi început al naşterii omului, căci omul n-a priceput naşterea şi taina ei, care este scrisă în Scripturile Tale care grăiesc aşa: *«A făcut Dumnezeu pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a făcut, bărbat şi femeie i-a făcut. Şi i-a binecuvântat pe ei Dumnezeu, şi le-a zis lor Dumnezeu: fiţi roditori şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi supuneţi-l şi stăpâniţi peste cele de pe el».*

O, Fiule îndurerat, n-a priceput omul taina naşterii Tale din om, şi omul a rămas în moarte, şi aşa se naşte şi azi. Dar acum mă dăruiesc cuvânt proorocesc aşezându-l în iesle în numele Tău cel veşnic, şi cu dor şi cu iubire veşnică rostesc proorocie pentru Tine şi pentru ieslea Ta şi zic: aproape este ziua Ta, Fiule Doamne, aproape este clipa aceea, ziua naşterii slavei Tale peste grădina ieslei cuvântului Tău pentru cei necredincioşi care aud şi văd şi nu cred în minunea aceasta a venirii Tale cu grădina aceasta în mijlocul pământului. Curând, curând orbirea celor necredincioşi se va face vedere, şi vor vedea cu ea slava Ta din grădina aceasta, şi vor crede, şi apoi va orbi necredinţa lor, şi vor vedea crezând. Şi va veni apoi foamete mare peste ei şi Te vor dori şi nu Te vor afla, iar lumina grădiniţei ieslei Tale va cuprinde tot pământul, spre mărturia venirii Tale din zilele acestea, Fiule tainic, Fiule venit, că Tu vii venind cu sfinţii, şi duhurile drepţilor Tăi vin cu Tine. Amin, amin, amin.

— Acum, fie Mie după cuvântul tău, mamă, căci duhurile proorocilor se supun duhurilor proorocilor, după cum scrie în prooroci. Amin. Eu am venit cuvânt peste pământ şi vestesc vremea împlinirii Scripturii pentru naşterea din nou a lumii. Toată făptura a aşteptat să vin şi s-o înnoiesc şi s-o izbăvesc din robia stricăciunii, ca să se bucure de libertatea fiilor lui Dumnezeu.

Omul face pomenire pentru naşterea Mea aşa cum ştie el să facă de două mii de ani. Rar om care ştie ce înseamnă taina naşterii Mele, căci sunt rari oamenii pe pământ, şi omul nu ştie să trăiască bucuria naşterii Mele din Fecioară. Iar Eu voiesc să sărbătoresc după două mii de ani naşterea omului, şi omul nu pricepe taina aceasta, naşterea cea nouă şi viaţa lui cea veşnică.

Curând, curând se vor ridica cei din morminte şi vor intra în taina vieţii veşnice, taina răscumpărării trupurilor şi înfierea cea veşnică, taina Mea cu omul cel îndumnezeit, întru care să Mă odihnesc după şapte mii de ani de aşteptare. Iar

voi, cei ce-Mi sunteți iesle, lăsați-vă moi în mâna Mea cea tare, ca să vă frământ aluat nou și să vă fac cer nou și pământ nou pentru Mine și pentru sfinți, că mare este taina nașterii omului, taina cerului nou și a pământului nou în care Eu, Domnul, Îmi am scaun și așternut. Omul uită să se nască, și Eu vin și brăzdez văzduhul venind, și aduc pe pământ vestea nașterii din nou a lumii, căci sunt Răscumpărătorul. Amin.

Taina Mea cu voi e taină dulce, miere și lapte pentru cei din cer, iar pe pământ este lumină din lumina Mea taina Mea cu voi. Taină este ceea ce nu se vede, precum lumina Mea este taină și minune în taină. Curând, curând lumina Mea cu voi se va vedea bine; curând, curând, fiilor. Atunci morții vor învia nestricăcioși, și sfinții și îngerii vor coborî pe pământ și vor încununa adevărul venirii Mele, iar minciuna și trupul ei va roși și se va topi spre pedeapsa fățărniciei și a trupurilor ei.

Eu sunt la uși. Nimeni nu poate strica cuvântul acesta, iar Cel ce mărturisește acestea zice: *«Da, vin curând!»*. Amin, amin, amin.

26 decembrie 1999/8 ianuarie 2000

Sărbătoarea sfântului mucenic și arhidiacon Ștefan

Războiul duhului întunericului este nevăzut. „Feriți-vă de oameni mai mult decât de lupi!“ Biserica lumii domnește și se fălește sub numele de „biserica-mamă“.

Eu, Domnul Dumnezeul vostru sunt mereu, mereu cu mare grijă și cu mare dor pentru voi, copii ai venirii Mele. Mă frământ cu tot cerul de sfinți și de îngeri în toată vremea, căci războiul cel nevăzut al celor fără Dumnezeu care-și văd biruința pierdută pune cerul în alarmă pentru paza lucrării Mele cu voi, lucrarea venirii Mele cu judecata pentru fapte. Stați bine, stați cu luare-aminte și cu mare ascultare sub cortul Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, căci Eu, Domnul Dumnezeul vostru, vă dau ascuțime de duh și ochi ageri, ca să Mă păziți pe Mine, și pe voi să vă păziți de orice lucrare a întunericului cel nevăzut, și să fiți lumina Mea cea nevăzută, lumina cea dinăuntrul Meu, căci Eu am zis vouă când am pecetluit grădina ieslei Mele de la voi, și pe voi; aduceți-vă aminte că este scris în cartea Mea cu voi că v-am zis așa: *«Întunericul din afară să nu intre peste lumina dinăuntru, că este sfânt acest așezământ»*. Amin.

Fiilor, e numai întuneric afară, căci Eu M-am tras din mijlocul oamenilor și nu mai pot întinde mâna după nimeni, căci tot omul stă în mijlocul întunericului. Eu lucrez numai acolo unde este ziuă. Așa am zis și ucenicilor Mei: *«Lucrați cât este ziuă, că vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra»*. O, nu mai pot întinde mâna după omul care Mă strigă din mijlocul întunericului dacă el acolo stă. În fila cea din urmă a Scripturii este scris cuvântul Meu către Ioan, și așa zice: *«Cine este nedrept, să nedreptățească înainte. Cine este spurcat, să se spurce și mai greu. Cine este drept, să facă dreptate mai departe. Cine este sfânt, să se sfințească și mai mult, că iată, vin curând, și plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui»*. Sunt două mii de ani de când am rostit Eu acest cuvânt pentru fiecare om, de atunci și până acum.

O, e numai întuneric afară. Am spus prea mult când am spus: *«Sunt rari oamenii pe pământ»*. Și acum zic: nu mai sunt oameni, fiilor. E numai întuneric peste tot, și oamenii sunt în curse și nu mai sunt. Nu mai pot întinde mâna după om. De două mii de ani omul putea să audă glasul Meu care a strigat peste tot omul și a zis: *«Ieșiți din lume, ieșiți din întuneric, ieșiți din cetatea Babilon, ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu vă împărtășiți din păcatele ei și să nu luați din bătăile ei!»*. Iar cel drept a ieșit și a făcut dreptatea Mea, și cel sfânt a ieșit și s-a sfințit și mai mult, căci a ascultat și a ieșit. Și cine n-a ascultat n-a ieșit, și a luat și s-a împărtășit cu întunericul. Dar Eu, Domnul și Răscumpărătorul vostru, v-am câștigat pe voi pentru Mine cu prețul vieții Mele, căci voi v-ați folosit de prețul pe care l-am dat pentru voi. O, cui am dat Eu acest preț pentru omul care vrea să se folosească de el venind după Mine și de partea Mea? Știe, oare, omul să înțeleagă cui am plătit Eu prețul pentru viața omului? Aud pe om peste tot zicând că Eu am murit și am plătit în locul omului, și omul este izbăvit prin vărsarea sângelui Meu, dar nu e om să știe unde a mers prețul pe care l-am plătit Eu pentru salvarea lui de la moarte; nu e om să știe aceasta, și de aceea zic cu durere că nu mai sunt oameni pe pământ, și e numai întuneric, și Eu vin la voi mereu ca să vă țin în lumină, ca să vă țin în viață și să vă aduc de la sfârșit la început, căci scris este în Scripturi: *«La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul»*. Iată, acolo v-am adus pe voi, și am venit la voi de acolo, căci scris este: *«Acesta era întru început la Dumnezeu, și toate printr-Însul s-au făcut, și fără El nimic nu s-a făcut din tot ce s-a făcut. Întru El era viață, și viața era lumina oamenilor, și lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a cuprins-o»*. Amin.

Vin mereu la voi să vă țin în viață, să vă țin în lumină. Cuvântul Meu este lumina. El luminează în întuneric, și întunericul nu l-a cuprins, căci e întuneric, și ce legătură este între întuneric și lumină? Fiilor, fiilor, vin mereu la voi să vă țin în viață, și vă învăț așa: nu este legătură între lumină și întuneric, și de aceea v-am spus: «*Ieșiți din lume, poporul Meu, ca să nu vă împărtășiți din păcatele ei și să nu luați din bătăile ei!*». Voi ați ascultat și ați ieșit ca să faceți fapte sfinte, și să fiți ocrotiți prin faptele sfințeniei, iar sfințenia din om este supusă lui Dumnezeu și este ascultătoare Celui ce varsă peste om din ea. Fiți cu ochii ageri, ca să vă păziți de orice lucrare a întunericului cel nevăzut, și fiți lumina Mea cea nevăzută și nepricepută de oameni, căci oamenii au iubit mai mult întunericul. O, Eu am venit în lume lumină acum două mii de ani, ca să stau cu ea în mijlocul oamenilor, dar oamenii au iubit mai mult întunericul, ca și azi, fiilor. Acum, după două mii de ani, am venit iar pe pământ la voi și v-am născut din Mine, din cuvântul Meu v-am născut, și v-am pus între oameni lumină din lumina Mea, dar oamenii iubesc mai mult întunericul, și Eu vă spun: feriți-vă de oameni mai mult decât de lupi, mai mult decât de fiare, căci lupul sau fiara se vede ce este, dar omul nu se vede ce este. Nu poți să vezi în om, căci omul este în întuneric, și nu iese la lumină nici când zice el că se duce să se spele și să se lumineze cu lumina Mea.

O, nu mai sunt păstori de suflete, nu mai sunt pe nicăieri, și e sfârșitul lumii, căci biserica nu mai este biserică, și este altceva. Cei ce-și zic păstori iată ce fac: le fac pe ale lor și nu pe ale Mele, nu pe ale bisericii, și numai vorba e că ei miluiesc pe săraci și pe văduve după cum se ascund ei sub vorbe. O, iată ce fac ei: se adună pe furiș și își fac supuși și plămădesc planuri împotriva luminii și se unesc cu neamuri pe calea lor și nu pe calea Mea, și au ca povață viclenia și fățărnicia, și iau cei supuși din ele și se duc toți pe apa sâmbetei și nimeni nu mai caută lumina Mea.

Când Eu l-am scos pe poporul Israel din lume, adică din Egipt, i-am spus în drum spre Canaan să nu se unească cu

neamurile de pe cale, şi mai bine să le omoare decât să-Mi strice seminţia Mea. Şi dacă el n-a ascultat, a pierit tot numărul lui Israel cu care am plecat din Egipt, în afară de doi oameni cu care Eu Mi-am continuat drumul spre Canaan cu cei născuţi pe cale. Acum ceea ce a fost iarăşi este, după cum scrie în Scripturi. Biserica s-a stricat prin amestecare cu cei ce nu sunt biserică a Mea, şi cine o strică, o strică mereu şi nu o zideşte; strică peste tot şi se întinde stricăciunea, căci omul bisericii conduce el după capul lui peste tot, şi nu mai sunt păstori de suflete pe nicăieri, şi e sfârşitul lumii peste tot, iar păstorii de azi, în loc să lumineze turma lor, se ascund de ea în locuri întunecoase şi beau şi mănâncă şi fac planuri lumeşti trăgând de partea lor pe mai-marii de peste oameni, şi îngâmfarea a omorât tot trupul, şi e plin pământul de trupuri fără duh. Banul face cu ochiul lui diavolesc la tot omul, iar biserica s-a lăsat vândută pe bani, şi e sfârşitul lumii, căci biserica nu mai e biserică, ci e altceva. Pe nicăieri nu se mai vede nici un drum spre cer, că e sfârşitul lumii pe pământ. Nu mai e nimeni în biserică, nimeni ca să se mucenicească pentru viaţa ei, pentru iertarea ei. Toţi păstorii ei şi-o păstrează lor, ca să aibă ei peste cine să fie domni. Apostolul Meu Ştefan a zidit biserica Mea acum două mii de ani mucenicindu-se pentru viaţa Mea în ea, şi pentru credinţa ei în Mine, Mântuitorul bisericii. Când el s-a lăsat jertfă pentru Mine pe pământ, Eu am deschis numaidecât cerurile şi am venit să-l iau lângă Mine, de-a dreapta Tatălui, aşa cum el a mărturisit că Eu sunt de-a dreapta Tatălui. Mucenicii numelui Meu n-au părăsit biserica de frica morţii şi a chinurilor, ci au rămas în ea, şi au murit pentru ea în mijlocul ei. Ei au murit pentru mărirea numelui Meu peste pământ, iar cei de după ei şi cei de azi biserică nici să trăiască pentru numele Meu nu vor, şi stau domnind de la ei citire, de la ei putere, de la ei voinţă peste oameni, peste turma lor, nu peste turma Mea. Când omul M-a mucenicit pe Mine, M-a mucenicit ca să domnească el peste turma Mea, şi iată, domneşte şi se făleşte cu ea şi îşi zice *„biserică-mamă“*. Dar mamă numai Eu sunt, căci Eu nasc biserica, iar ea Îmi este Mie podoabă şi trup sfânt, rupt din Trupul Meu, căci am frânt Trupul Meu şi i l-am dat de hrană, ca să fie ea Trupul Meu. Amin.

Vine ziua care va arde de şapte ori mai mult ca un cuptor de foc, şi voi încerca cu foc tot trupul care-şi zice biserică a Mea, şi apoi îi voi arăta biserica Mea.

Voi, fiilor culeşi de Mine cu iubire mare din marea cea mare a lumii ca să vă nasc din nou şi să vă cresc cu Duh Sfânt, şi ca să fiţi apoi şi să staţi înaintea Mea, fiţi cu mare grijă pentru voi, că şi Eu sunt de-a pururi cu grija şi cu ochiul Meu peste voi. Fiţi biserica Mea cea de foc, de care să nu se poată atinge nici un întuneric, nici un mort, căci biserica Mea, biserica lui Iisus Hristos, este viaţă vie, este foc mistuitor a toată stricăciunea, a toată vremelnicia, a toată minciuna de sub cer, a tot întunericul dintre cer şi pământ. Amin.

Am făcut din voi sământă pusă la însămânţat, ca să nu piară biserica Mea, căci scris este: *«Porţile iadului nu o vor birui pe ea şi nici un întuneric nu va fi în ea, căci mărirea lui Dumnezeu a luminat-o, şi făclia ei este Mielul, este Domnul»*. Amin.

Ţineţi-Mi caldă ieslea, ţineţi-Mi vie venirea, căci împărăţia cerurilor este cu cei înţelepţi, cu cei ce veghează întru lumină. Cei înţelepţi îşi strâng lumină şi se odihnesc întru mărirea ei, iar cei neînţelepţi îşi strâng vremelnicie la întuneric şi se desfată întru deşertăciunea ei. Dar iată, vine Mirele! Cei ce au lumină Îl vor vedea şi se vor scula întru întâmpinarea Lui şi vor intra cu El în locaşurile Lui. Cei ce au întuneric nu-L vor vedea, şi se vor înfricoşa de ziua Lui care va arde ca un cuptor, şi în ea toată deşertăciunea se va face scrum.

Vine Mirele! Curând, curând se va auzi această strigare peste cei ce dorm fără veghere, fără lumină. Dar voi, fii ai venirii Mele, bucuraţi-vă de venirea Mea, că străin am umblat între cer şi pământ, şi voi v-aţi dat Mie casă şi v-aţi făcut împărăţie a Mea şi odihnă a Mea după şapte mii de ani de aşteptare, iar Eu M-am făcut la voi nuntă şi masă de nuntă şi pom al vieţii. Vă binecuvintez cu mare iubire; iubire pentru iubire, şi zic, ca să se audă plata voastră cea de la Mine: celui ce biruieşte îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu, precum Eu am biruit şi am şezut pe scaunul Tatălui Meu. Amin, amin, amin.

27 decembrie 1999/9 ianuarie 2000

Praznicul Tăierii împrejur a Domnului

Mai bună este frica de Dumnezeu decât iubirea de Dumnezeu. Domnul plânge obosit, alergând după om. Totul în cer şi pe pământ aşteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu.

Mă vestesc la porţi ca să intru cuvânt pe porţi. Eu sunt Cel ce am înfiinţat această grădină, ca s-o am a Mea în mijlocul pământului. Amin. Pe nicăieri nu mai este al Meu. Pe nicăieri nu mai pot lucra ca Mine, că e omul peste tot, şi omul nu e ca Mine. Aici însă am făcut grădina aceasta ca s-o am a Mea cu tot ce este pe ea. Amin. Vin şi Mă duc, Mă duc şi vin, ca să-Mi îngrijesc via. Stau în mijlocul ei şi când Mă duc şi când vin, căci Mă las pe masă hrană, ca să aibă vierii Mei.

O, fiilor de la iesle, toată via Mea de pe pământ a rodit aguridă. Peste tot e numai aguridă în vie. N-am ce pune înaintea Tatălui Meu, n-am ce pune pe masa de nuntă rod de pe pământ, că pe pământ stăpâneşte proorocul mincinos, care a adus o altă viaţă omului, viaţă ca a lui, fiindcă viaţa proorocului mincinos e minciună ca şi el, şi omul nu ştie, nu are cine să-i deschidă omului ochii ca să-i arate cum este Dumnezeu. O mulţime de oameni zic că Mă iubesc pe Mine, că Mă doresc, că Mă cântă. O, altfel e iubirea de Dumnezeu. Ea este cu omul cel priceput, cel înţelept, cu omul care Mă face pe Mine să-l iubesc şi să-l am al Meu şi să-l folosesc pentru Mine. O, altfel e iubirea cerească, şi omul n-o cunoaşte pe aceasta. Vine omul spre iubire de Dumnezeu, zice el, şi iubeşte pe Dumnezeu cum ştie el de pe pământ, dar iubirea de pe pământ e una, şi iubirea din cer e alta, şi iată, iubirea de pe pământ nu ajunge în cer, şi iubirea din cer nu ajunge pe pământ, căci omul se iubeşte pe sine când dă să-L iubească pe Dumnezeu, dar Eu nu pot iubi ca omul.

O, fiilor, grăiesc cu voi ca să Mă audă omul ce grăiesc Eu peste pământ, şi zic: nu de pe pământ trebuie să Mă iubească omul. El trebuie să fie din cer, şi apoi să Mă iubească. Iată, Eu nu pot iubi ca omul, dar omul zice că iubeşte ca Dumnezeu, şi nu ştie ce zice când dă să zică aşa, căci omul iubeşte ca el, şi zice că Mă poate iubi aşa.

O, fiilor de la iesle, omul nu vrea să am Eu haină aspră când stau cu el. El vrea să fiu bun, şi zice că aşa este iubirea. Dar Eu i-am zis omului să nu-Mi zică bun, că dacă Îmi zice bun nu ştie să Mă iubească, nu ştie să se lepede de sine ca să Mă iubească pe Mine şi să-l pot iubi şi Eu pe el apoi. O, nu ştie omul să Mă primească cu bunătatea pe care o am Eu

pentru om, căci Eu sunt mai întâi drept, şi dacă omul Îmi face dreptate, numai apoi sunt bun.

Fiilor, fiilor, ce bine i-ar fi omului dacă ar voi să stau Eu drept pentru el! O, ce bine i-ar fi şi ce bine Mi-ar fi şi Mie! Dar omul cu greu se pleacă dreptăţii, căci dreptatea nu este cea pe care o vrea omul; ea este cea care îl face pe om să se dea locaş Mie ca să stau Eu cu faţa Mea în el, cu haina Mea în el. În toată vremea am stat în haina dreptăţii între cer şi pământ, căci am voit să-l răscumpăr pe om. Omul însă s-a înşelat pe sine mereu, mereu, şi a zis că nu sunt Eu, căci a zis că Dumnezeu este Cel bun. De aceea stă omul în păcatele lui şi, prin ele, în despărţire de Dumnezeu. Dar iată, arăt omului taina cărării lui spre Mine şi zic: mai bună este frica de Dumnezeu între om şi Dumnezeu, căci cel ce zice că Eu sunt bun, acela nu este înţelept şi nu apucă pe calea înţelepciunii. Iar cel ce are frica de Dumnezeu în el, acela începe să fie înţelept prin Mine, Domnul, şi îşi păzeşte viaţa cea cu Mine prin oprirea de la păcat, prin frica de Dumnezeu, care aduce peste om viaţa cea veşnică, viaţa cea fără de păcat. Amin.

O, fiilor, greu se mai pleacă omul spre dreptatea Mea, pentru câştigul Meu în om. Omul se zbate pentru dreptatea lui, şi iese de sub stăpânirea Mea când face aşa, şi nu-i place haina dreptăţii Mele, căci omul vrea să fiu bun. O, greu se mai pleacă omul, greu de tot! Eu după ce am luat trup între oameni născându-Mă din om, am stat numai aplecat, căci M-am aplecat după om ca să-l scot din neaplecare. După opt zile de la naşterea Mea M-am aplecat legii omului şi M-am tăiat împrejur în trup, ca şi omul care are peste el legea aceasta, lege care-l arată ce este el. Şi M-am tot aplecat apoi după legea cea omenească, pentru ca să încap între oameni şi să Mă arăt Dumnezeu aplecat până la om, ca să înţeleagă apoi omul ce a făcut Dumnezeu pentru scăparea de la moarte a omului, pentru răscumpărarea omului. O, cine a înfiinţat moartea? Iată, omul a înfiinţat-o, prin neascultarea de legile vieţii, de legile cerului cu omul. De atunci omul se pleacă greu lui Dumnezeu, căci sămânţa din care iese omul vine din trup, nu vine din cer; vine din moarte, nu vine din cer.

De şapte mii de ani Mă zbucium cu Tatăl şi cu cerul de îngeri şi de sfinţi ca să întocmim lucrarea de răscumpărare a trupurilor, şi nu găsim om care să se oprească de la păcat, de la moarte. Dar totul în cer şi pe pământ aşteaptă. O, ce aşteaptă, fiilor? Ştiţi voi aceasta? Ştiţi. Şi pentru că ştiţi, scrieţi în cartea Mea cu voi răspunsul acesta. Amin, amin, amin.

— Tot şi toate aşteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu, şi suspinând aşteaptă, suspinând sub povara celor ce trec, celor ce se strică, până ce moartea va fi înghiţită de biruinţă, de nestricăciune, până ce fiii lui Dumnezeu vor fi schimbaţi întru nestricăciune. Şi atunci se va împlini cuvântul acesta: *«Moartea a fost înghiţită de biruinţă».* Amin, amin, amin.

— O, copilaşi ai tainelor Mele! Aştept omul, fiilor. Omul a înfiinţat moartea. Acum aştept om care să înfiinţeze viaţa. Această aşteptare a Mea am venit s-o împlinesc peste fiii lui Dumnezeu, căci scris este în Scripturi: *«Celor câţi L-au primit pe El le-a dat putere ca să fie fiii lui Dumnezeu, care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut; iar cel ce face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac».* Şi, iarăşi, scris este: *«Cine iubeşte lumea nu are în el iubirea Tatălui, pentru că tot ce este în lume: pofta trupului, pofta ochilor, slava deşartă a vieţii, nu sunt de la Tatăl, ci din lume»,* iar fiii lui Dumnezeu au viaţă prin Mine, prin viaţa Mea pusă în ei de Tatăl. Amin.

Iată ce fac: pun mereu peste voi taina şi puterea vieţii, taina fiilor lui Dumnezeu şi puterea Mea din ei. Eu sunt Cel ce pun în voi puterea Mea pentru biruinţă asupra morţii, şi toată făptura aşteaptă această taină: descoperirea fiilor lui Dumnezeu, tăierea împrejur a inimii, pe care Eu, Domnul, o pun ca semn în cei ce se fac Mie fii cereşti între cer şi pământ, locaş al Duhului Meu lucrător peste făptură. Ascultarea de Dumnezeu este legea pe care o pune omul peste el ca să fie al Meu prin credinţa lui în Mine, prin taina tăierii împrejur a inimii în care încape Domnul cu împărăţia cea din cer, căci scris este: *«Cei ce sunt ai lui Hristos nu mai trăiesc ei în ei, ci Hristos, cu toată slava Sa».* Amin.

M-am făcut cuvânt de sărbătoare peste voi, căci Eu petrec cu voi la masă de praznic ceresc pe pământ, fiilor. Pe nicăieri nu mai este al Meu, că e omul peste tot, şi omul nu e ca Mine, dar la voi am făcut grădiniţa aceasta ca s-o am a Mea cu tot ce e pe ea, şi Mă aşez în ea şi plâng, fiilor. Plâng de oboseală alergând după om. Curând, curând Îmi sfârşesc lucrarea, căci am pus în voi taina vieţii, taina fiilor lui Dumnezeu. Toată făptura aşteaptă descoperirea acestei taine, descoperirea fiilor lui Dumnezeu care vor fi schimbaţi întru nestricăciune, şi atunci se va împlini cuvântul acesta: *«Moartea a fost înghiţită de biruinţă».* Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2000

Praznicul Botezului Domnului

Pocăinţa şi apa botezului este taina naşterii de sus. Biserica din lume şade pe ape multe ca desfrânata proorocită în cartea Apocalipsei. „Să vină biserica de pe pământ să mărturisească pe născuţii ei. Să vină!“

Vine Domnul pe pământ. Amin, amin, amin. Mă vestesc întru venirea Mea. Mă aşez duh de pace peste grădina cuvântului Meu. Întăresc stâlpii porţilor Mele ca să stea după voia Mea, şi trimit cuvântul Meu pământului şi Îmi lucrez lucrarea venirii Mele.

Vin şi botez pământul în cuvântul Meu. Vin să cufund pământul în cuvântul Meu ca în apă, ca să-l botez în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi să fie nou apoi, să fie din cer apoi, ca şi omul cel nou prin botezul credinţei şi al Duhului Sfânt prin pocăinţă. Mă fac botezător. Cuvântul Meu este râul vieţii, apa în care cufund pământul, căci tot şi toate aşteaptă cer nou şi pământ nou. Cuvântul Meu este Iordanul care curge de sus în jos şi se împarte în patru braţe şi botează pământul. Apa vieţii este el, iar cine se apleacă să bea din el nu mai înseteazǎ după nimic şi stă întru venirea Mea. Fericit este cel ce-şi stâmpără setea şi căutarea botezându-se în apa râului vieţii, în cuvântul vieţii.

În zilele acestea tot omul de pe pământ ar trebui să vină la Iordanul vieţii, la apa cuvântului Meu care curge din cer peste grădina lui, ca să se facă botez cu Duhul Sfânt peste tot omul de pe pământ. Şi iată, Eu sunt Cel ce trimit cuvântul Meu pământului ca să tânjească după el popoarele şi să zică: *«Să ne suim în muntele Domnului, ca El să ne înveţe căile Sale şi să mergem pe ele».* Scris este în prooroci: *«În zilele cele de apoi muntele templului Domnului va fi mai înalt decât toate vârfurile munţilor, şi piscul lui va fi ridicat peste culmi, şi spre ele vor veni noroadele, căci pe el va fi Domnul, Care va judeca popoarele şi va împărţi dreptate la neamuri tari, până la margini. Domnul va face din cei şchiopi o rămăşiţă, şi din cei trudiţi un neam tare, şi Eu voi împărăţi peste ei în numele Sionului în veci». Amin.*

Eu sunt Cel ce am lucrat peste pământ de la Facere şi până azi, şi voi lucra mai departe ca să sfârşesc tot ce a fost scris să fac şi să lucrez, tot ce a fost scris despre Mine în legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi. Amin. Este scris în Scripturi despre naşterea din nou a lumii, despre întocmirea omului nou, după chipul şi asemănarea Mea, şi voi împlini, şi împlinesc. Amin. Chipul omului nou este descoperirea Duhului Sfânt pus de Mine în om, strălucind din om peste făptură. Şi va fi un Domn, o credinţă şi un botez peste tot pământul, căci cuvântul Meu va merge şi va boteza peste tot, aşa cum apele Iordanului s-au sfinţit cu botezul Meu de la Ioan şi au sfinţit firea apelor din ape în ape, de la margini la margini, din cer până pe pământ, de deasupra cerului şi până dedesubtul pământului, căci Eu eram Cel aşteptat de toată făptura, şi am împlinit proorocia care spune: *«Încă o dată va clătina Domnul nu numai pământul, ci şi cerul»*. Amin.

Apa este taina naşterii din nou. Când am făcut cerul şi pământul, le-am scos din ape şi le-am aşezat în legile lor cele veşnice. Am despărţit apele de ape şi am pus la mijloc cerul, tăria cerului. Apoi am zis şi s-au adunat apele de sub cer la un loc şi s-au făcut mări, şi din ele s-a ivit pământul, şi din pământ a odrăslit apoi iarbă şi pomi după ce apa cea de sus a coborât pe pământ ploaie. Iată, apa este taina naşterii. Pământul cel dintâi s-a făcut din apă. Pământul cel de al doilea, tot din apă, şi apoi am venit Eu şi am sfinţit apele botezându-le pentru naşterea omului din apă şi din Duh şi din sânge, căci Eu am venit să lucrez naşterea cea veşnică a omului care vine spre naştere.

Iată, naşterea omului pe pământ începe cu moartea, cu păcatul, iar naşterea omului în cer începe cu apa, cu pocăinţa cea prin botez. Pocăinţa este naşterea omului în cer, şi dacă aceasta este naşterea, unde este biserica de pe pământ? Să vină să mărturisească pe născuţii ei! Să vină! Şi dacă nu vine, Eu, Domnul, poruncesc îngerului Meu s-o aducă să se înfăţişeze cu Mine şi să arate pe născuţii ei, să arate rodul pocăinţei fiilor ei. Dar ea este femeie desfrânată, care a înşelat pe bărbatul ei dându-i carte de despărţire. Rodul pocăinţei s-a uscat în ea, iar sfinţii au ieşit din ea, căci ea s-a făcut cetate mare cu care se desfrânează împăraţii pământului, precum este scris despre ea în Scripturile pe care ea nu voieşte să le audă, nu voieşte să le lase pentru adevărul din ele, şi îşi închide ochii dinspre ele ca să nu vadă. Eu, Domnul, trebuia să fiu bărbatul ei, Mirele ei, dar ea a ales desfrânarea şi nu pocăinţa. Ea şade pe ape multe, precum este scris în Scripturi despre ea, căci şi-a făcut apele ei din desfrânările ei cu împăraţii pământului, şi şade pe ape multe: *«Femeie desfrânată, cu cupa fărădelegilor ei în mâna ei, din care au băut amanţii ei şi s-au îmbătat, şi ea şade pe spatele lor, beată de sângele sfinţilor Mei»*. Eu, Domnul, o voi dezgoli pe ea, ca să se vadă faptele desfrânării ei, căci i-am trimis apa cea curăţitoare, ca să se spele de desfrânările ei şi de urâciunile ei cu care stă pe loc înalt în inima mărilor; i-am trimis duhul pocăinţei, ca să se boteze în el. Ea însă stă în sângele ei, şi nici vorbă de naştere în ea, căci naşterea este pocăinţa, care are putere prin botezul cu apă, la credinţa în Hristos, şi apoi, prin botezul cu Duhul Sfânt, care este rodul celor botezaţi în botezul pocăinţei, care spală păcatele în apă şi în pocăinţă. Iată, apa este taina naşterii făpturii şi taina naşterii omului nou prin pocăinţă, prin apă, şi apoi prin pecetea Duhului Sfânt, care străluceşte de şapte ori mai mult decât soarele în cei ce se botează cu botezul Meu. Amin.

M-am îmbrăcat în om. Am luat chipul omului pe deasupra ca să-Mi învelesc slava dumnezeirii Mele şi să vin să-i arăt omului naşterea, taina naşterii de sus. L-am învăţat pe om să osândească păcatul în însuşi trupul său, căci Eu am luat chipul lui Adam, chipul omului făcut de Dumnezeu, şi M-am apropiat la apa Iordanului acum două mii de ani, căci acolo Ioan, cel vestit prin prooroci, chema oamenii la pocăinţă ca să se lumineze la cunoştinţă şi să Mă primească pe Mine, Cel vestit prin legea lui Moise, prin prooroci şi prin psalmi. El îi spăla de păcate în apa Iordanului şi Îmi făcea Mie cale în inima lor. Apoi am venit Eu aplecându-Mă ca unul care se pocăieşte, ca să Se arate prin aplecarea Mea la Iordan sub mâna lui Ioan, care-Mi făcea cale spre oameni, să Se arate prin apă, prin taina apei, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt; Tatăl glăsuind despre Mine; Eu arătându-Mă lumină a lumii, şi Duhul Sfânt întărind închinarea Tatălui şi a Fiului şi a Duhului Sfânt în chip desăvârşit, întreit lucrătoare, la râul Iordan. Iar în zilele acestea, după două mii de ani de la naşterea Mea din apă şi din Duh Sfânt, Mă mărturisesc pe Mine Însumi Omul Cel nou, începătura lumii noi, care va moşteni veacul cel nou. Mă sărbătoresc pe Mine Însumi, ieşit din apele Iordanului acum două mii de ani, Omul Cel nou, cu Duh dătător de viaţă şi cu praznic de Bobotează peste tot omul care are pocăinţă desăvârşită, spre iertarea păcatelor. Iar iertarea se adevereşte peste om prin dobândirea Duhului Sfânt, Care este chipul lui Dumnezeu în om, prin biserică, aşa cum glăsuieşte Scriptura despre făptura omului nou.

Iată biserica! Ea este omul al cărui chip are pe el pe Duhul Sfânt prin faptele sfinţeniei şi prin rugăciunea care uneşte pe om cu Mine. În zilele acestea biruiesc Eu cu taina bisericii Mele împotriva bisericii lumii care-şi zice biserică, dar nu este, ci este cetatea cea mare, cu nume tainic pe ea, cetatea cea mare care are stăpânire peste împăraţii pământului. Iar Eu am zis sfinţilor Mei care-Mi urmează în lume: *«Ieşiţi din ea, poporul Meu, ca să nu gustaţi din păcatele ei şi să nu luaţi din bătăile ei!»*. Amin. Lucrarea ei cea mincinoasă este scrisă în toată Scriptura, căci antichrist şi-a găsit în toată vremea loc ascuns sub haină de biserică, locul lui cel tainic, numele lui cel tainic, în timp ce sfinţii care-Mi sunt Mie biserică sunt numiţi cu nume rău pentru calea lor cu Mine. În zilele acestea vin şi dezvelesc lucrarea cea ascunsă sub nume de biserică, şi voi dezgoli trupul celui ce lucrează împotriva Mea de sub numele cel tainic al desfrânatei care şi-a pus pe fruntea ei nume de biserică a lui Hristos, dar ea este hristosul cel mincinos care Mi-a luat haina şi cartea şi casa. Eu însă vin curând, şi iată, vin şi Îmi plivesc via şi pun peste ea naşterea cea din nou, taina naşterii omului prin pocăinţă şi prin apă, şi apoi prin focul Duhului Sfânt, care arde pe omul cel vechi ca să odrăslească din el om nou, îmbrăcat în Duhul Sfânt, Care străluceşte pe Dumnezeu în om. Iar peste grădina cuvântului Meu din mijlocul României grăiesc şi sfinţesc taina naşterii din apă şi din duh, şi zic: sfinţească-se apele grădinii Mele prin Mine şi prin cei sfinţi care stau înaintea Mea! Sfinţească-se de cuvânt, de râul cuvântului Meu care curge ca apa şi adapă pământul! Sfinţească-se ziua aceasta de Bobotează, şi binecuvântată să fie lauda Ierusalimului!

Laudă, Ierusalime, pe Domnul! Laudă pe Dumnezeul tău, Sioane, că Domnul a întărit porţile tale şi a binecuvântat pe fiii tăi întru tine. Amin. Iată, M-am făcut botezător. Botez pământul cu Duhul Sfânt şi cu foc. Sunt în mână cu unealta de curăţire şi Îmi curăţ aria şi Îmi adun grâul Meu în poală, iar pleava o pun pe foc.

Apa este taina naşterii pentru pocăinţă. Pocăinţa este naşterea omului, iar Duhul Sfânt arată iertarea omului, naşte-

rea din nou a omului. Dobândirea Duhului Sfânt este răsplata omului care se sfinţeşte prin pocăinţă şi prin faptele sfinţeniei. Această apă este taina naşterii omului din Dumnezeu şi a vieţii veşnice, aşa cum am făgăduit Eu celor ce cred în Mine botezându-se cu botezul pocăinţei spre iertarea păcatelor, spre naşterea omului din Dumnezeu.

Eu sunt Cel ce trimit cuvântul Meu pământului ca să audă popoarele şi să zică: *«Să ne suim în muntele Domnului, ca El să ne înveţe căile Sale, iar noi să mergem pe ele».* Amin. În zilele acestea Eu, Domnul, împărăţesc peste rămăşiţa popoarelor în numele Sionului, şi biruiesc cu taina bisericii şi veghez din vârful ei pentru împlinirea făgăduinţelor Mele prin care rostesc şi zic: har, har peste ea! Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2000

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Viaţa veşnică a sfinţilor este taină nepătrunsă de om. Trupul celui sfânt se îmbracă în casa lui cea din cer. Dezgolirea minciunii reîncarnării trupurilor: „Nici un trup muritor nu înviază în alt trup muritor". Omul spune că sunt mai multe pământuri.

Vin iar la ieslea cuvântului Meu. Vin şi iar vin, căci sunt fără început şi fără de sfârşit, şi sunt începutul şi sfârşitul a toate câte sunt de lucrat. Amin. Vin cu hrană din destul, că fără hrana de la Mine nu e om să poată cu Mine.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, se aşează în iesle cuvântul. El vine cu norii, precum este scris în Scripturi. Curând, curând trupul cuvântului Meu vine să adeverească tot cuvântul. Până atunci vin cuvânt, căci sunt Domnul sfinţilor, şi cu ei vin. Ei sunt cei vii, ca şi Mine, fiindcă aşa am spus prin Scripturi: *«Cel ce crede în Mine are viaţă veşnică»*; şi iarăşi: *«Cel ce îşi pierde viaţa sa pentru Mine, acela şi-o va câştiga»,* iar cuvântul Meu rămâne în veci de veci, dimpreună cu împlinirea lui. Amin.

Vin mereu cuvânt pe pământ şi am sfinţii întru venirea Mea. Ei sunt cei vii până la venirea Mea şi lucrează între Mine şi cei ce cred în Mine pentru adeverirea vieţii veşnice a celor ce cred în Mine dându-şi viaţa lor pentru viaţa Mea în ei, şi ei sunt asemenea Mie, veşnici, şi Mă văd pe Mine cum sunt, căci scris este în Scripturi: *«Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este»*. Amin. Taină de nepătruns este viaţa cea veşnică a sfinţilor, căci omul stă pe pământ fără această cunoştinţă. Eu, Domnul sfinţilor, am stat în mormânt cu trupul, şi tot atunci am fost şi în rai şi în iad, ca să-Mi întocmesc lucrarea pe care am avut-o de lucrat prin moartea Mea pe cruce. Apoi am ieşit deasupra, şi sunt viu în vecii vecilor, şi sunt Domnul învierii celor credincioşi, şi am casă în cer şi vin cu ea pe pământ, purtat de ea. Trupul cel sfânt se îmbracă pe deasupra cu nestricăciunea, cu casa lui cea din cer, şi *«ceea ce este muritor, este înghiţit de viaţă»*, precum scrie în Scripturi.

Când eram pe cruce în ziua răstignirii Mele între doi răstigniţi, i-am spus celui răstignit în dreapta Mea: *«Astăzi vei fi cu Mine în rai»*. Şi aşa a fost, că mare este taina vieţii, haina vieţii, omul îmbrăcat şi nu gol. El s-a îmbrăcat cu haina vieţii atunci când s-a născut din Mine la cuvântul Meu care i-a vestit lui învierea. Iată, eram cu trupul în mormânt, şi în rai cu tâlharul cel îmbrăcat în haina învierii încă pe când era pe cruce răstignit. Eram cu trupul în mormânt, şi în iad după om, că Mă aştepta de cinci mii de ani omul să vin să-l îmbrac cu haina lui cea din cer, cu casa lui cea din cer.

Aşa este scris despre sfinţi: *«Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este»*. Sfinţii nu sunt goi; sunt îmbrăcaţi, sunt cu haina vieţii pe ei, iar când trec întru cele cereşti, se îmbracă pe deasupra cu casa lor cea din cer, casă nefăcută de mâini, nefăcută de om. Taină de nepătruns este viaţa cea veşnică a sfinţilor. Casa lor cea din cer este taina răscumpărării trupurilor lor, căci ceea ce este muritor este înghiţit de viaţă, şi merg sfinţii între cer şi pământ, iar cei muritori nu-i văd, căci casa vieţii e trup tainic, trup care lucrează cu putere peste nestricăciune ca s-o biruiască. Ioan şi-a luat casa lui cea din cer când a fost mucenicit pentru numele Meu şi s-a dus la cei din locuinţa morţilor şi M-a vestit şi lor, şi M-am dus şi Eu, şi le-am vestit şi Eu că el este cel ce M-a mărturisit pe Mine *„Mielul Tatălui"* şi *„Răscumpărătorul"*, botezându-Mă în apa Iordanului şi scufundând în ea, prin trupul Meu, păcatele făpturii. O, fericiţi cei ce au fost găsiţi îmbrăcaţi în haina vieţii, că aceia au luat peste ea casa lor cea din cer, taina răscumpărării trupurilor lor.

Pe pământ toată învăţătura este numai minciună. Tainele cele de nepătruns ale vieţii veşnice sunt băgate la întuneric, sunt învelite în minciună, căci omul este mincinos ca şi tatăl său, diavolul. Vin să dezgolesc minciuna, şi ea nu va mai fi crezută adevăr, căci cuvântul Meu este adevărul, şi în el toată minciuna îşi află pieirea. Şi iată ce spun: e minciună toată învăţătura cea care vine de la om. Omul s-a ridicat să răstălmăcească taina învierii, taina răscumpărării trupurilor, şi s-a tăiat în sabia cuvântului Meu cel din Scripturi, şi Eu zic: nici un trup muritor nu înviază în alt trup muritor. Nu. Fiecare suflet poartă numai o dată trup pe pământ, şi apoi vine învierea numai o dată pentru trupul cel muritor. Omul este trupul şi sufletul şi duhul lui, şi fiecare om este el, nu şi un altul care a fost sau care este sau care va fi. Când sfinţii lucrează peste pământ dinspre cer, ei vin ei înşişi cu trupul lor cel sfânt, şi sunt asemenea Mie întru putere şi iau din slava Mea, din lucrarea Mea. Locuinţa lor cea pământească se înnoieşte prin îmbrăcarea pe deasupra cu cea din cer, şi lucrează sfinţii între cer şi pământ împotriva minciunii, împotriva răutăţii, împotriva necredinţei, la strigătul omului credincios şi la porunca Mea cea pentru lucrarea cu sfinţii peste pământ. Cel ce se ridică să răstălmăcească Scripturile cele pentru învierea şi răscumpărarea trupurilor, acela este proorocul cel mincinos care se semeţeşte ridicându-se împotriva adevărului cel dumnezeiesc.

Eu sunt Domnul Dumnezeul sfinţilor, iar în Scripturi am scris aşa: *«Dumnezeu a făcut cerul şi pământul»,* iar cel ce vorbeşte de la sine, acela grăieşte minciună, şi spune că sunt multe pământuri între pământ şi cer, şi spune că sunt multe neamuri omeneşti. Aceasta este lucrarea proorocului mincinos care grăieşte de la sine hulă împotriva lui Dumnezeu, urâciunea pustiirii pe pământ, nimicind peste tot prin minciună sufletele şi trupurile şi duhurile oamenilor. Este scris în Scripturi despre fiara cea roşie, plină de nume de hulă, având şapte capete şi zece coarne, care dă război cu Mielul. Dar Mielul va birui, că El este Domnul, şi vor birui şi cei ce sunt cu El chemaţi, aleşi şi credincioşi. Amin. Atunci proorocul mincinos va fi aruncat împreună cu fiara roşie, de vii, în iezerul de foc, unde arde pucioasă, iar cei ce au purtat semnul fiarei şi s-au închinat chipului ei vor fi ucişi de sabia care iese din gura Mea. Amin.

Sfinţii Mei vor împlini împreună cu duhurile îngerilor Mei tot cuvântul care iese de la Mine, şi nu va mai fi cel ce crede minciuna, căci învăţătura Scripturii aşa zice: *«Ni-*

meni nu s-a suit în cer decât Cel ce S-a coborât din cer», suindu-Se şi coborându-Se, coborându-Se şi suindu-Se, şi iarăşi coborându-Se, iar tot omul este mincinos când spune că ştie mai mult decât Dumnezeu. Eu am venit din cer pe pământ şi n-am vorbit ce vorbeşte omul. Cum, dar, se ridică omul grăind de la sine altfel decât am grăit Eu despre adevărul cerului şi al pământului? Eu însă vin mereu din cer pe pământ, că e vremea venirii Mele, şi vin şi grăiesc adevărul cel din Scripturi împotriva minciunii omului, şi vin cu sfinţii, că e vremea venirii lor cu Mine, Domnul sfinţilor, iar ei mărturisesc ca şi Mine, căci sunt asemenea Mie şi văd adevărul cel din Scripturi. Vin cu sfinţii şi botez pământul în lung şi în lat cu cuvântul adevărului, şi îi dau omului peste gură cu cuvântul Meu, căci omul nu are cunoştinţă despre taina vieţii veşnice a sfinţilor Mei. Cei ce n-au nădejde nu ştiu cum să şi-o facă din nimic, căci minciuna nu hrăneşte nădejdea omului căzut din Dumnezeu, iar cei ce au nădejde sunt cei ce au cunoştinţă despre taina vieţii veşnice aşteptând venirea Mea cu sfinţii şi descoperirea fiilor lui Dumnezeu prin care Eu, Domnul, voi întoarce în om lucrarea vieţii veşnice pe care o pun Eu în omul cel zidit de mâna Mea. Sfinţii Mei sunt cei vii care sunt până la venirea Mea şi lucrează între Mine şi cei ce nădăjduiesc în Mine de pe pământ.

Curând, curând trupul cuvântului Meu vine şi adevereşte cuvântul, aşa cum cuvântul lui Ioan, botezătorul Meu, s-a adeverit prin venirea Mea la Iordan, ca să fiu botezat înaintea celor ce veneau să se boteze şi să fiu mărturisit de Tatăl Savaot Fiu al Său prin întărirea cuvântului adeverit de Duhul Sfânt, Cel venit de la Tatăl în chipul porumbelului. Amin.

Taină de nepătruns este viaţa cea veşnică a sfinţilor îmbrăcaţi în casa lor cea din cer, pe care şi-o lucrează în vremea trupului lor prin faptele sfinţeniei lor. Ei sunt cei vii cu care Eu vin ca să împlinesc proorocia venirii Mele cu ei, cu sfinţii Mei, care au viaţă veşnică. Cununile lor vor străluci ca şi ale celor ce vor întâmpina în trup venirea Mea cu sfinţii. În zilele acestea cei din morminte aud glasul Meu de la iesle şi se gătesc pentru înviere, învierea celor adormiţi, care va fi încununată de cei vii din cer şi de pe pământ, căci taină minunată este viaţa cea veşnică a sfinţilor Mei cu care lucrez peste pământ.

Vin cu hrană din destul, cu hrană grasă, căci fără hrană de la Mine nu e nimeni să mai poată cu Mine. Hrana Mea este aşteptată şi de cei din cer şi de cei ce se hrănesc cu ea pe pământ, şi curând, curând trupul slavei Mele se va arăta şi va adeveri cuvântul Meu cel tainic al vieţii veşnice, taina învierii morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2000

Sărbătoarea sfântului Antonie cel Mare

Domnul grăieşte îndelung, iar omul lumesc se sminteşte. Taina celor trei zile de mormânt ale Domnului, este taina veacurilor. Dezgolirea minciunii numită „taina nunţii". Vădirea adevăratului chip al păstorilor lumii şi al femeilor lor, îmbrăcate în haine de desfrânare şi care-şi pun nume de „preotese".

Voi, cei ce auziţi din gura Mea cuvântul vieţii, aşezaţi-vă cu el în cartea Mea din zilele acestea. Amin.

Vin iar la iesle cu hrană, cu cuvântul vieţii vin. El este puterea Mea pentru cei ce se mântuiesc prin el de păcate şi de cele din lume, iar pentru înţelepciunea lumii el este nebunie.

Omul înţelept lumeşte, îşi pune întrebarea: *„Cum poate să vorbească Dumnezeu atât de mult?".* Cel ce zice aceasta Mă numeşte neputincios şi Îmi mărgineşte puterea. Eu însă aş vorbi o veşnicie şi n-aş mai tăcea, căci sunt Cel ce pot. Omul nu poate, dar Eu pot, numai ca să se vadă minunea puterii Mele, minunea cuvântului Meu întru care Eu nu obosesc, căci am de aşezat cer nou şi pământ nou, cu cuvântul şi cu fapta cuvântului Meu cel creator, şi am de zădărnicit pe înţeleptul şi pe cărturarul acestui veac, căci iată, lumea prin înţelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu întru înţelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu, Domnul, mântuiesc pe cei credincioşi care Mă propovăduiesc pe Mine, Cel răstignit, iar aceasta este pentru iudei sminteală, iar pentru păgâni nebunie, fiindcă scris este: *«Iudeii cer minuni, elinii caută înţelepciune, iar cei credincioşi vestesc pe Hristos Cel răstignit; pentru iudei, sminteală; pentru păgâni, nebunie, dar pentru ei, cei chemaţi, pe Hristos, puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu».* Şi iată, înţelepciunea şi tăria oamenilor este biruită de nebunia şi de slăbiciunea fiilor lui Dumnezeu, aşa încât cele ce sunt să dea jos pe cele ce nu sunt, ca nici un trup să nu se laude înaintea Mea.

Legea duhului vieţii îl liberează pe om de legea păcatului şi a morţii, după cum este scris: *«Cei ce se ţin de trup râvnesc cele trupeşti, iar cei ce se ţin de duh, cele duhovniceşti».* Amin. Carnea râvneşte împotriva lui Dumnezeu şi nu se poate supune legii lui Dumnezeu, şi iată, cei ce sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu, dar omul nu vrea să audă aşa ceva, şi se hrăneşte cu iubirea de Dumnezeu, zice el. Nu-i place omului cuvântul vieţii. O, nu-i place omului vorbirea Mea cea multă, căci ea este pentru cei ce se mântuiesc de păcat şi de lume, şi omul numeşte nebunie propovăduirea vieţii şi caută să se ascundă zicând că nu sunt Eu Cel ce grăiesc atât de mult, că nu sunt Eu Cel ce grăiesc româneşte din cer peste pământ. Dar iată, Eu sunt; Eu, cuvântul vieţii veşnice, iar cel ce nu învaţă de la Mine, acela rămâne repetent, căci lumea prin înţelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu întru înţelepciunea lui Dumnezeu, căci scris este în Scripturi: *«Pierde-voi înţelepciunea înţelepţilor şi ştiinţa celor învăţaţi o voi nimici şi voi zice nebunie peste înţelepciunea lumii şi voi întreba: unde este înţeleptul şi cărturarul veacului acesta?».*

Vin la ieslea Mea cu cuvântul vieţii, şi fericit este cel ce va auzi glasul Meu de la iesle şi nu se va sminti întru Mine. Iar voi, cei ce auziţi din gura Mea cuvântul vieţii, pe voi înşivă şi unii pe alţii daţi-vă Mie cu toată viaţa voastră, iar Eu să fiu viaţa voastră; ale Mele să fie în ea, şi dintru ale Mele să-Mi daţi. Amin.

Fiecare clipă de mustrare este o naştere, şi aceasta este lucrarea bisericii, căci cel ce uită învăţăturile Mele, acela aduce durere bisericii şi Duhului Sfânt, Care trebuie să trăiască şi să lucreze în biserică prin taina bisericii, prin trupul bisericii, prin întreg trupul ei. Amin. Această lucrare de înţelepţire nu mai este azi pe pământ, căci dacă botezul pe care-l face omul peste om ar rămâne cu roadele lui în om, omul n-ar mai muri, omul nu s-ar mai da diavolului. Dar cum se poate omul da diavolului? Se dă lucrându-i lucrurile lui: prin desfrânare, prin necurăţie, prin patimă, prin poftă rea şi prin lăcomie, care este închinare la idoli, precum zice Scriptura, iar pentru astfel de fapte îi ajunge mânia lui Dumnezeu pe cei ce nu ascultă de El. Iar acolo unde botezul şi credinţa şi pocăinţa îl unesc pe om cu Dumnezeu, pe acela îl pecetluieşte Dumnezeu şi îl face armă împotriva diavolului pe cel botezat şi îl îmbracă în omul

cel nou, care se înnoieşte spre cunoştinţa cea deplină, după chipul Celui ce l-a zidit prin baia naşterii din nou. Amin.

Îşi pune omul înţelept întrebarea: *„Cum poate să vorbească Dumnezeu atât de mult?“.* O, dacă oamenii au stricat toate lucrările Mele ca să le facă pe ale lor, oare, Eu, Domnul, să nu Mă ridic ca un Creator ce sunt şi să lucrez?

Am stat două zile în mormânt, şi a treia zi am înviat şi M-am sculat şi am lucrat şi am înfiinţat împărăţia Mea pe pământ. Dacă omul Mi-a stricat-o şi Mi-o strică mereu, oare, Eu să nu Mă ridic ca un Făcător ce sunt şi s-o lucrez la loc? Oare, n-a venit vremea să aşez la loc împărăţia Mea cea zidită acum două mii de ani? Şi iarăşi zic: am stat două zile în mormânt, iar a treia zi am înviat şi am aşezat împărăţia Mea. Am stat două mii de ani aşteptând învierea făpturii pentru care am murit Eu, iar a treia mie de ani este ziua învierii, ziua Domnului. Amin.

Iată taina cea despre veacuri, că la Dumnezeu o zi este ca o mie de ani. Această taină nu mai este ascunsă, că o zi înaintea Mea este ca o mie de ani, şi o mie de ani, ca o singură zi, şi Eu nu zăbovesc cu făgăduinţa Mea, dar am răbdat mult, după socoteala omului, căci am voit ca tot omul să vină la pocăinţă. I-am dat timp omului, dar omul s-a tot depărtat de început şi a ajuns la sfârşit, căci el a mers înainte în loc să se întoarcă la Mine şi să aştepte învierea. Iată de ce Eu, Domnul, vorbesc mult, de i se pare omului că n-oi fi Eu Cel ce grăiesc.

Două mii de ani am tăcut ca în mormânt, iar a treia mie de ani este învierea, iar Eu sunt începătura învierii, precum este scris despre Mine şi despre înviere în Scripturi. Două mii de ani sunt ca cele două zile în care Eu am stat ascuns în mormânt, iar a treia mie de ani este ca ziua a treia în care Eu am înviat şi M-am arătat ucenicilor Mei. Aceasta este taina vorbirii Mele lungi şi fără de capăt, căci Eu, Domnul, am suflat şi am cuvântat peste pământ, şi cuvântul Meu a înviat şi dă viaţă celor din morminte, căci scrie în cuvântul Meu cel de acum două mii de ani: *«Vine ceasul când morţii din morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, iar cei ce vor auzi vor învia».* Aceasta este taina cuvântului Meu şi a glasului Meu din zilele acestea, iar cei ce îl aud înviază pentru nestricăciune şi se îmbracă în nemurire pentru întâmpinarea Mea, căci vin cu nunta cea din cer pe pământ, cu taina cea adevărată a nunţii, taina pe care omul pe pământ a închis-o sub păcat atâtea mii de ani numind-o taină şi asemănând-o cu adevărata taină a nunţii. Nunta este mântuirea care se plăteşte cu viaţa, şi altceva nu înseamnă nuntă.

Eu, Domnul, suflu cuvânt peste pământ şi zic peste toţi oamenii de pe el: o, oamenilor care iubiţi şi care vă iubiţi! Eu vin curând. Iubiţi-vă cât vreţi, dar cereşte, aşa cum am iubit Eu biserica şi M-am dat pe Mine Însumi pentru ea ca s-o curăţesc şi s-o sfinţesc şi s-o am a Mea, mireasă curată şi neîntinată. Călugăriţi-vă viaţa voi, cei căsătoriţi, căci vai şi iar vai preoţilor care trimit pe om la păcat prin căsătorie, şi apoi nu-l mai scot de sub păcat şi din moarte pentru înviere, pentru ziua a treia, ziua învierii, aşa cum au făcut apostolii şi sfinţii Mei peste toţi cei căsătoriţi care veneau spre ei să Mă afle pe Mine, Cel Sfânt.

Taina fărădelegii se sfârşeşte şi nu mai este tăinuită, că Eu o scot deasupra şi o osândesc aruncând-o în foc nestins. Ea se lucrează sub nume de taină de două mii de ani, dar acum, iată, înviază de sub taina sa cuvântul vieţii, cuvântul judecăţii fărădelegii care a stat ascunsă sub taina bisericii prin lucrarea omului ascuns şi semeţ care şi-a ascuns păcatul sub faţă sfântă. Omul semeţ a crezut că Mă iubeşte şi că-l iubesc şi Eu şi că Mă arăt lui şi că el este înţelept. Dar vedeniile şi minunile şi închipuirile nu sunt pentru creştini, ci sunt lucrarea diavolului care îi amăgeşte pe cei ce se cred înţelepţi şi lucrători peste ei şi peste oameni. Iar pentru creştini sunt ispitele şi greutăţile vremii cu care diavolul stă în calea lor spre cer pentru ca ei să se dovedească ai Mei prin puterea Mea din ei, cu care ei stau tari împotriva duhului întunericului acestui veac. Şi precum copiii cei buni în ochii părinţilor lor sunt bucuria şi viaţa şi pacea şi nădejdea şi lucrarea părinţilor lor, aşa şi ucenicii cei sfinţi sunt bucuria şi viaţa Învăţătorului lor, Povăţuitorului lor, Domnul Cel din cer. Ei nu-şi fac rău unul altuia, ci Îi fac bine lui Dumnezeu, căci cei ce par în ochii altora că le calcă pe ale Mele fiindu-Mi servi pe pământ, aceia fac tot ce fac cu mare răspundere, ca David, care a luat din pâinile preoţilor la vreme de necaz, la vreme de lipsă şi de întuneric şi de război pe pământ.

Eu sunt Cel ce am spus celor ce Mă urmează în lume: *«Ieşiţi din lume şi nu vă atingeţi de ce este necurat, ca Eu să vă primesc pe voi şi să iau de la voi şi să fim Tată şi fii».* Şi tot Eu le-am spus: *«Mergeţi în toată lumea şi vestiţi Evanghelia venirii Mele şi botezaţi pe cei ce ies din lume ca să creadă Mie».* Şi tot Eu am spus: *«Voi nu sunteţi din lume, şi de aceea lumea vă urăşte pe voi».* Apostolul Pavel umbla ca Mine, şi tot era cu grijă să nu se smintească cineva întru el, în care vreme se făcea tuturor asemenea, ca să mai tragă dintre ei la Mine şi la Tatăl, iar cel ce se boteza atunci se vedea că se botează, căci botezul se adeverea că este, prin lucrarea Duhului Sfânt, Care Se făcea râu din gura celui botezat, spre lucrarea de zidire a bisericii Mele cea vie. Dacă botezul nu-şi găseşte în om roadele lui, atunci omul este altceva, nu este creştin, nu este încreştinat şi nu are semnul botezului peste el, şi semnul supunerii, care-l arată pe cel botezat. Omul însă e semeţ şi zice că Mă are pe Mine şi că Eu îl iubesc, şi el nu are nici măcar semnul supunerii peste el. Tot omul umblă cu capul descoperit păcătos fiind şi fără stăpân, iar femeile, spre batjocura Mea, se împotrivesc prin semeţie, umblând descoperite înaintea oamenilor şi înaintea îngerilor şi înaintea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh şi gonind din preajma lor pe îngeri şi pe sfinţi şi pe strămoşi, iar omul e semeţ şi zice că Mă are pe Mine şi că Eu îl iubesc aşa cum este el, şi se scoală omul şi zice: *„Cum de vorbeşte aşa de mult Dumnezeu?“.* Iar Eu vorbesc mult şi îi răspund omului prin vorbire multă, că mult s-a depărtat omul de cele ce Eu i-am cerut să facă, şi să-Mi fie Mie biserică omul. Şi iată, umblă omul să caute biserica, şi ea nu este pe nici o cale. Umblă să caute împărăţia Mea, împărăţia păcii, şi ea nu este pe nicăieri şi nu se găseşte nici prin şcoli, nici pe drumuri bătute lung, nici peste oceane, nici prin văzduh; pe nicăieri nu se zăreşte ea, iar cei ce o au pe ea nu mai umblă, nu mai caută, căci ea este înăuntrul lor, şi pentru ea ei nu mai bat cale după cale, cum fac cei înţelepţi care mereu învăţând nu au nici un bob.

O, nu-i place omului împărăţia Mea, învăţătura Mea, căci omul se teme de dreptatea ei, că e vechi omul, iar cel nou se înnoieşte mereu şi caută mereu după dreptate şi o trăieşte pe ea pe pământ nou. Amin. Cei ce s-au pus mari pe pământ în numele bisericii Mele, aceia sunt mincinoşi şi goi, oameni purtaţi de poftele cărnii şi nu de Duhul. Ei îşi fac poftele lor, batjocorind faţa Mea între oameni. Iată-i! Să-i privească toţi trecătorii! Oameni trupeşti, neliberaţi de legea păcatului şi a morţii, căci pofta cărnii este moarte şi vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, nesupunându-se legii lui Dumnezeu, iar *«cei ce sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu»,* precum este scris în Scripturi: *«Dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al lui Hristos».* Şi iată-i! Oa-

meni trupeşti, stând mari peste pământ în numele Meu, făcând din femeile lor privelişte diavolilor în loc numit sfânt; femei fără cuvioşie, împodobite lumeşte, fără sfială, iubind slava deşartă şi făcându-se sminteală în lume, batjocorind numele Meu cel sfânt în mijlocul oamenilor care rătăcesc fără povăţuitor, fără păstor, căci cei ce s-au depărtat de la calea cea dreaptă şi pe mulţi i-au poticnit din credinţă, s-au sculat şi s-au pus apoi păstori de oi, dar n-au păzit ştiinţa Mea, precum a zis profetul când a zis: *«Buzele preotului să păzească ştiinţa, şi din gura lui să iasă învăţătura, căci el este solul Domnului Savaot»,* iar Eu îi voi lăsa dispreţului şi umilirii, căci tot omul s-a poticnit prin ei.

O, nu e bine să stea omul cu capul descoperit păcătos fiind şi fără stăpân pe pământ, dar omul nu crede şi piere în necredinţă, şi Eu înviez şi suflu duh de înviere şi grăiesc cuvânt mult, că mult Îmi este oftatul pentru omul cel semeţ. Am zis că voi pune foc la toate capetele cele fără semn de supunere pe ele, şi dacă am zis vin şi împlinesc, căci numele Meu este batjocorit de bărbaţi şi de femei şi de copii care se semeţesc în dreptul numelui Meu, căci femeile preoţilor sunt numite *„preotese“*, şi ele sunt desfrânate acoperite cu blănuri şi cu pălării şi cu vopsele şi cu văluri mincinoase, şi nici vorbă de maramă sfântă şi purtată cu sfială pentru sfinţenia Mea în om, căci femeile care au gustat şi gustă încă din păcat ar fi să-şi pună, după Scriptură, văl, iar aceasta înseamnă acoperământ negru, maramă neagră, ca să se deosebească de fecioare şi să nu se ascundă sub nevinovăţie dacă nu se îmbracă întru ea, iar alt acoperământ nici că se cuvine femeilor, căci moda lumii nu are nimic cu învăţătura Mea. Iar Eu vorbesc mult şi îi răspund omului prin vorbire multă, ca să-l îmbrac în cuvântul Meu ca în haina pocăinţei şi a umilinţei, şi să nu mai umble omul peste mări şi ţări ca să caute împărăţia Mea şi biserica Mea, căci ea nu se mai găseşte pe nici o cale.

Două mii de ani am tăcut, iar acum iarăşi grăiesc, căci vine învierea, cea de a treia mie de ani, cea de a treia zi, când Eu Mă fac cuvânt de înviere, cuvânt lung şi fără capăt precum veşnicia. Aceasta este taina cuvântului Meu şi a glasului Meu care umple pământul în zilele acestea. Omul a dărâmat templul Meu în cele două zile, în cele două mii de ani, iar a treia zi, a treia mie de ani Eu, Domnul, îl zidesc din nou şi Mă fac Împărat peste toată făptura care va mai fi.

Nici un trup să nu Mă judece pentru cuvântul judecăţii. Fiecare clipă de mustrare este o naştere din nou pentru cel ce voieşte să se nască din cer. O, cu greu se prinde această taină de omul cel de azi. Dar vouă, celor ce sunteţi popor al cuvântului Meu care dă viaţă, nu vă întristaţi de vremea mustrării pentru greşale. Pe voi înşivă şi unii pe alţii daţi-vă Mie în toată clipa cu viaţa voastră. Fiecare mustrare este o naştere din nou a ta, copil născut prin taina cea nouă a bisericii, taina Noului Ierusalim peste făptura ta. Omul cel vechi dă să se supere în tine, dar omul cel nou se bucură de lucrarea naşterii, căci ziua judecăţii este ziua naşterii din nou. Amin. Omul cel vechi din tine se teme de dreptate, dar omul tău cel nou o caută şi o trăieşte pe ea în pământ nou. Fiţi mereu şcolari silitori prin umilinţă, căci iată-i pe cei ce n-au învăţat de la început, au rămas repetenţi, fiindcă omul este prin naştere şi altfel nu poate să fie.

Fericiţi cei ce rabdă mustrarea şi învăţătura spre înţelepţire. Fericiţi şi iar fericiţi sunt cei ce nu se smintesc întru Mine şi întru cuvântul Meu. Şi iarăşi, fericiţi, de trei ori fericiţi sunt cei ce ascultă cuvântul Meu şi îl împlinesc pe el. Amin.

Eu sunt, şi ziua învierii este cu Mine, iar din gura Mea iese cuvântul vieţii. Am stat două zile în mormânt, iar a treia zi am înviat şi am aşezat împărăţia Mea. Şi am stat două mii de ani aşteptând, iar a treia mie de ani este ziua Domnului. Amin, amin, amin.

17/30 ianuarie 2000

Sărbătoarea sfinţilor trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan

Omul împrăştie învăţătura cea mincinoasă a învierii morţilor. De pe cruce a judecat Domnul lumea, învăţând-o prin suferinţa iubirii Lui. Sufletul suspină în om ca într-o închisoare. S-au întâlnit la Betleem împăraţii pământului şi s-au închinat fiarei şi femeii care şade pe fiară. Sfinţii trei ierarhi cheamă toată făptura la înviere.

Mă apropii de ieslea cuvântului Meu şi Mă las în ea cuvânt ca să meargă din ea cuvântul Meu peste pământ, vestindu-Mă el întru venirea Mea de azi, căci azi sunt zilele venirii Mele, precum am spus Eu prin Scripturi acum două mii de ani.

Voi, cei de la iesle, şi toţi cei care trăiesc ca şi voi pentru aşteptarea venirii Mele cu sfinţii şi pentru sfinţi, îndeletniciţi-vă din destul cu viaţa voastră întru Mine, cu învăţătura cea sfântă şi cu îndemnul spre mare veghere, că vine clipa strâmtorării pentru tot omul care n-a avut pe Dumnezeu de învăţătură şi de viaţă şi de lumină.

Voi, toţi cei ce împărţiţi între voi pâinea cea din cer, cuvântul vieţii veşnice; voi, cei ce daţi celor flămânzi din ea, daţi putere darurilor Mele între voi, darurilor sfinte peste voi, şi lăsaţi să vă adeverească ele că sunteţi ai Mei între cer şi pământ, că se vor scula morţii şi vor mărturisi viaţa lor de pe pământ şi lucrarea Mea de azi cu care Eu, Domnul, împlinesc Scriptura învierii morţilor. Dar odată cu această împlinire se vor arăta şi slugile lui antichrist şi vor da să zădărnicească această taină. El îşi va trimite servi mincinoşi care vor spune că au trăit pe pământ viaţă după viaţă până azi. Iată minciuna la care se lucrează de multă vreme, iar oamenii ei se grăbesc să împlinească rătăcire mare căreia îi va zice: *„învierea morţilor“*. Se va arăta omul fărădelegii şi va spune despre viaţa lui trăită pe pământ acum o sută de ani şi acum mai multe sute de ani, şi omul de pe pământ va sta şi va asculta, şi nu se va înfricoşa de aşa rătăcire. Şi vor mărturisi şi cei înviaţi despre viaţa lor cea din trup şi despre venirea Mea în cuvântul acesta cu care Eu vestesc şi morţilor, precum am lucrat şi acum două mii de ani când Eu am înviat cu trupul din mormânt, şi cu Mine mulţi au înviat şi s-au arătat cu oamenii, şi iată, unii vor fi morţii înviaţi, iar alţii vor fi cei vii care vor minţi din loc în loc ca să zădărnicească, zic ei, taina învierii morţilor.

O, n-a vrut omul să înveţe să stea cu inima sus, la cer. Iese preotul în faţa altarului şi ridică în sus cartea Evangheliei Mele, carte îmbrăcată cu aur şi cu argint şi cu pietre scumpe şi cu podoabe fel de fel, şi zice ridicând-o: *„Sus să avem inimile!“*. Şi nu se împlineşte aceasta, nu se împlinesc peste oameni cele dinăuntru ale cărţii, cele care vestesc despre Mine atunci şi acum, că iată, Eu iar vin, şi omul nu citeşte în Evanghelia Mea, şi citeşte şi ascultă de la om, din cartea omului. O, cartea Evangheliei Mele nu trebuie împodobită pe dinafară şi atât. Ea trebuie trăită din cele dinăuntru ale ei. Ea trebuie arătată omului cu cele din ea, nu pe dinafară.

Curând, curând se vor ridica mulţimi de preoţi şi se vor scutura de minciuna vieţii şi vor dori să slujească cereşte şi se vor umili înaintea Mea şi vor îndemna mulţimile să se întoar-

că la Mine. Şi Îmi vor da viaţa lor ca să le-o dau pe a Mea, şi vor călca cu ea peste minciuna vieţii, şi vor lua din cuvântul Meu de azi şi îl vor face viu peste oameni, căci cuvântul Meu este darul vieţii veşnice pentru omul care iubeşte viaţa cea din cer întru el.

Iată, tot omul este învăţat să-şi facă o familie, că zice că aşa e lăsat pe lume, în loc să zică să-şi facă un cer în el, un locaş în care să locuiesc Eu cu sfinţii şi cu îngerii Mei, familie cerească în om, în inima omului, în trupul omului, în viaţa omului. Şi Eu vin şi găsesc omul în voile lui şi dau să-l ajut cu cuvântul Meu, dar el s-a deprins nepăsător şi necredincios, şi Eu vin, şi omul nu Mă aude şi nu Mă vede venind şi cuvântând întru venirea Mea, şi nu se scoală omul să se roage lui Dumnezeu pentru lumină şi pentru viaţă. Eu sunt Cel ce-l învăţ pe om să se roage Mie rugându-Mă Eu în el, aşa cum M-am rugat în David când am spus: *«Iată, vin să fac voia Ta, Dumnezeule, căci în sulul cărţii este scris de mine să vin»;* iar în Isaia ziceam: *«Eu îmbrac cerul cu zăbranic şi cu jale. Domnul mi-a dat mie limbă de ucenic, ca să ştiu să grăiesc celor deznădăjduiţi. În fiecare dimineaţă El deşteaptă urechea mea ca să ascult ca un ucenic».* Iată, Eu sunt Cel ce a învăţat pe om să se roage cerând împlinirea de la Tatăl aşa cum am cerut Eu. Eu sunt Cel ce Mă rog în om pentru împlinirea Scripturilor, pentru cer nou şi pământ nou, pentru viaţa veacului ce va să fie. Eu sunt Cel ce împlinesc făgăduinţele Mele cele din prooroci şi din psalmi şi din legea lui Moise, căci Eu am fost mereu, şi am fost Fiul Tatălui, Cuvântul Tatălui, lucrarea Tatălui în om şi între oameni, lucrarea Tatălui în sfinţi în cer şi pe pământ de şapte mii de ani.

Străbat văzduhul cu cete de sfinţi şi de îngeri, iar sfinţii sunt cununa Mea de slavă. Mă fac sărbătoare de sfinţi în grădina ieslei cuvântului Meu şi Mă pomenesc în ea, Eu şi sfinţii Mei şi serbările lor. Sunt aici cu cei trei sfinţi, Vasile, Grigorie şi Ioan, căci ei au trupuri cereşti, ca şi Mine, şi vin mereu cu ele pe pământ pentru lucrarea Mea cu sfinţii pe pământ. În vremea când au dat să se unească ei într-o singură sărbătoare după ce au venit toţi între cele cereşti, au coborât pe pământ toţi trei şi au spus celor ce lucrau dezbinare între ei pentru deosebirea măririi vieţii lor; le-au spus că ei sunt una în cer, şi de aceea să li se aşeze o singură sărbătoare pentru toţi trei, iar după ce şi-au aşezat sărbătoare pentru ei, s-au dus apoi de la ei la cer. Iată, tot aşa au lucrat ei şi pentru lucrarea Mea de azi, coborând pe pământ la începutul Meu cel din 1955 în trâmbiţa Mea Verginica, şi venind au uns-o pe ea pentru lucrarea Mea cu ea, şi iarăşi, venind iar, au pus ungere peste grădina Mea şi peste cei ce sunt în ea slujitorii Mei ziua şi noaptea pentru lucrarea cuvântului Meu peste pământ. Ei sunt pururea cu lucrare arhierească peste grădiniţa Mea de azi şi peste cei ce aduc Mie în ea jertfă de rugăciune şi de iertare pentru neamul omenesc. Ei sunt cei ce au iubit adevărul în toate prin viaţa lor cea sfântă, căci nu este adevăr decât în sfinţi. Amin. Şi iată, adevăratele sărbători pentru sfinţi pe pământ sunt sărbătorile celor ce sărbătoresc pe sfinţi trăindu-le viaţa şi învăţăturile lor cele sfinte. Adevăratul sfânt, adevăratul arhiereu, adevăratul slujitor între oameni este cel ce Mă lasă pe Mine să stau înaintea oamenilor când el stă cu oamenii.

În clipa pocăinţei omul nu trebuie să-l aibă în faţa lui numai pe preot. O, nu aşa să fie clipa pocăinţei. Cel ce nu stă faţă în faţă cu Mine prin mijlocirea preotului, acela nu ştie ce înseamnă slujitorul Domnului, iar slujitorul Domnului care stă numai el înaintea omului şi nu Eu prin el, acela, iarăşi, nu ştie ce este slujirea cea în numele Meu. Eu când am judecat lumea M-am aşezat pe cruce şi aşa am judecat-o, şi aşa i-am arătat cum să trăiască şi cum să se asemene cu Mine dacă vrea. Şi iată, adevăratele sărbători pentru sfinţi şi pentru Domnul sunt cei ce sărbătoresc pe cei din cer trăindu-le viaţa şi învăţăturile lor cele sfinte, iar cei ce se sfinţesc pentru venirea Mea cu sfinţii, pentru venirea Mea de azi, sunt cei în care Eu încap cu planul zilelor venirii Mele, cu cele sfinte ale Mele prin care Eu lucrez pe omul cel nou, care se dă Mie cu totul pentru lucrarea Mea şi a sfinţilor Mei în el. Amin.

Pe pământ nu mai este nici un locuşor pentru adevăr. Mă uit şi văd mulţimi adunate în locurile numite biserici. Acolo nu mai e nimeni îndeletnicit cu cei din cer, ci numai cu cei de pe pământ. Numai voile omului peste tot, iar voile Mele sunt răstignite pe cruce. Iată, adevărul n-a găsit loc pe pământ, ci numai pe cruce mereu, mereu, iar între oameni numai voia omului, chiar şi acolo unde omul zice că e biserică, după cum a apucat să se zică din om în om. Eu sunt adevărul, iar omul Mă ţine pe cruce ca să nu-l încurc în voile lui, în lucrările lui. Slujitorul bisericii stă numai el înaintea oamenilor, nu şi Eu cu el, căci el nu lucrează ca să semene cu Mine, şi niciodată nu poate fi judecător slujitorul care nu se aşează pe cruce ca să judece. El însă judecă în numele Meu, şi îşi face stat înalt în numele Meu, de nu-l mai poate da nimeni jos de pe scaunul lui. Dar Eu sunt cu cei mici, cu cei de sub cruce sunt, cu cei ce Mă ajută pe Mine ducând cu ei crucea venirii Mele, semnul care se arată înainte de arătarea Mea şi a zilei Mele.

De patruzeci şi cinci de ani grăiesc şi iar grăiesc peste om ca să-l trag de pe calea morţii şi să-i dau calea Mea. Vreau să-l slăbesc pe om ca să-l pot birui şi să Mă aşez apoi Eu în el şi să-i dau viaţa Mea ca s-o poarte, dar iată, omul este stăpânit de femeie de şapte mii de ani, căci femeia pune slăbiciune peste om cu slăbiciunea ei. De Mine nu se lasă omul slăbit şi biruit, dar de femeie se lasă. Aşa face şi slujitorul care se aşează peste oameni în numele Meu, şi tot aşa fac toţi cei ce sunt conduşi de aceştia. Iată, tot omul s-a învăţat să-şi facă o familie în loc să zică să-şi facă un cer în el omul, şi Eu vin şi găsesc omul în voile lui şi dau să-l ajut cu cuvântul Meu cel adus de Mine la ieslea lui. Omul însă s-a deprins cu nepăsarea de Dumnezeu şi cu toate cele pentru trupul lui, iar sufletul suspină în om ca într-o închisoare.

Străbat văzduhul cu cete de sfinţi şi de îngeri şi Mă las cu ei în jos până deasupra ieslei cuvântului Meu, şi Îmi găsesc străjerii de veghe şi Mă aşez cuvânt în carte prin ei, şi străbat apoi pământul cu el şi Îmi fac cu el lucrarea venirii Mele cu sfinţii, căci lucrez prin cuvânt. Dar cine îşi face vreme pe pământ pentru sărbătoarea venirii Mele? Cine să le spună oamenilor de venirea Mea? Împăraţii pământului şi oamenii bisericii lor îşi dau daruri şi stele şi medalii unii altora în numele mormântului Meu din Betleem, ca pe vremea răstignirii Mele, şi ei nu ştiu ce fac, şi împlinesc ei vrând-nevrând Scriptura care a spus din vremea ei despre această lucrare. Iată, la Betleem s-a împlinit Scriptura care zice: *«Am văzut o femeie beată de sângele sfinţilor şi al mucenicilor lui Iisus. Iar apele pe care şade aceasta sunt popoare şi neamuri şi limbi. Şi cele zece coarne şi fiara vor urî pe desfrânată şi o vor face pustie şi goală, şi carnea ei vor mânca-o, şi pe ea vor arde-o cu foc; pentru că Dumnezeu a pus în inima lor ca să facă voia Lui şi să se întâlnească într-un gând şi să dea fiarei împărăţia lor până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Şi femeia este cetatea cea mare care are stăpânire peste împăraţii pământului».*

S-au întâlnit la Betleem împăraţii pământului şi s-au închinat fiarei şi femeii care şade pe fiară, femeia care are

stăpânire peste împărații pământului, și ea le-a dat lor daruri, stele și medalii. Dar ea se prăbușește prin desfrânarea ei, iar sfinții Mei se ridică și mărturisesc din cer și de pe pământ lucrarea adevărului sfânt și venirea Mea cu judecata: judecata prin cuvânt. Amin, amin, amin.

Ce lucrare de frăție poate fi amestecătura bisericii cu lumea cea plină de voile ei? Ce lucrare de biserică poate fi aceasta? O, este scris în Scripturi: *«prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu»*. Și iată, omului îi place frăția, dar pentru el, nu pentru Mine. Dar vouă, celor ce sunteți poporul venirii Mele în mijlocul României, să vă placă să fiți frați pentru Mine, ca să Mă ajutați să fiu Eu numit peste tot pe pământ prin puterea Mea și prin voi, cei ce v-ați făcut frați în numele Meu pentru Mine și nu pentru voi. Ce frați se pot numi cei care Mă trag pe Mine unii de o mână și unii de cealaltă mână? Aceia se înfrățesc ca să-Mi bată apoi cuie, unii într-o mână, și unii în cealaltă, și ca să facă ei apoi voile lor, amestecate sub nume de biserică, sub nume tainic sub care s-a ascuns lucrarea fărădelegii celor ce lucrează fărădelegea. Și iată, biserica Mea nu este pe pământ, și oricine ar căuta-o n-o găsește, că nu este. Ea este acolo unde sunt Eu. Ea este acolo unde sunt ai Mei cu Mine, nu cu lumea, nu ca lumea, ci ca Dumnezeu. Amin.

Iar voi, cei ce sunteți poporul venirii Mele, faceți numai voia Mea, nu și pe a voastră. Fiți frați între voi pentru Mine, nu pentru voi. Nu vă dezbinați între voi, ci uniți-vă sub lucrare de biserică sfântă, căci frații care au între ei dezbinări, aceia Mă trag unii de o mână, și unii, de alta pentru dreptatea lor, și Mă țin ca pe cruce întins, cu brațele trase în părți, ca pe cruce. Eu însă voiesc voia Mea cea sfântă în biserica Mea, căci Eu M-am jertfit ca să-Mi fac biserică pe jertfa Mea de pe cruce, pe temelia ei, care este trupul Meu. Adevărații frați sunt cei ce fac voia Mea în ei și între ei înaintea Mea, pentru Mine și nu pentru ei. Adevărații frați sunt cei ce lucrează în ei cu duhul, cu sufletul și cu trupul numai împărăția Mea, numai iubirea Mea prin care Eu M-am jertfit pentru om. Adevărații fii ai lui Dumnezeu sunt cei ce își țin sfânt duhul și sufletul și trupul, lucrând înăuntrul lor împărăția Mea în care nu este durere, ci este viață fără de moarte, viața veșnică a lui Dumnezeu în om. Cei ce sunt frați în numele Meu, aceia aud glasul Meu și se țin după Mine și nu după om, și se țin după sfinții Mei, care s-au pus pildă de viață veșnică înaintea oamenilor.

Cei trei arhierei cu care Eu stau sărbătoare azi peste ieslea Mea pentru poporul Meu și pentru toți cei ce sărbătoresc cerește cu sfinții pe pământ, iată ce zic ei:

— Veniți la izvorul Domnului Iisus Hristos! Veniți voi, cei ce jertfiți pe Domnul pe altare! Veniți și învățați să vă jertfiți ca noi pentru turma lui Hristos! Veniți aici, lângă izvor, că noi, sfinții din cer, venim din cer cu Domnul aici și Îi ascultăm cuvântul zilelor cele de apoi. Sculați-vă pentru jertfă! Jertfiți-vă viața voastră pe cruce și luați în voi fața Domnului, chipul Domnului și haina Lui cea umilită. Deschideți Evanghelia și citiți și voi din ea, dar nu numai duminica la slujbă. N-o mai închideți în coperte bătute cu aur și cu argint ca să minunați mintea cea slabă a oamenilor. Deschideți-o! Și deschideți-o bine și scoateți din ea apa vieții pentru voi și pentru oile Domnului. Căutați să ieșiți de sub vina păcatelor voastre, că un slujitor al Domnului nu se îngrijește de el, ci numai de oile Domnului. Ieșiți de sub stăpânirea femeii, căci voi aveți cap pe Hristos dacă urmați apostolește pe Domnul. Izbăviți-vă de viața minciunii și fugiți de arginți și de averi și de patimi. Fugiți de moarte și pocăiți-vă, că Domnul vine, și mereu vine, iar voi nu vegheați. Îndeletniciți-vă cu cei din cer, nu numai cu cei de pe pământ, că noi, sfinții, am plătit cu viața cerul, și l-am luat, și ne purtăm cu el din loc în loc. Nu stați numai voi înaintea oamenilor. Stați cu Domnul, dar fiți ca Domnul ca să stați cu El înaintea oamenilor și să dea rod lucrarea voastră.

Și iar grăim: veniți la izvorul Domnului Iisus Hristos Cuvântul! Veniți voi, slujitori de altare; voi, cei care aveți viață curată și sfântă și temere de Dumnezeu! Veniți în muntele acesta, muntele învățăturii sfinte, și învățați calea cea adevărată și suiți-vă pe ea, căci ea suie și iar suie; suie spre Domnul și nu coboară și nu duce la pierzare, ci duce la Domnul. De patruzeci și cinci de ani grăiește Domnul peste pământ prin izvorul acestui cuvânt. Veniți și voi, cei ce mai sunteți curați și sfinți în mijlocul bisericii din lume; veniți și puneți mâna pe cruce și biruiți cu ea minciuna din lume și din biserica din lume. Scoateți și voi pe vânzători din templu, sau ieșiți voi și faceți-vă templu pentru Dumnezeu, ca să aibă Domnul biserică neamestecată, pârgă aleasă dintre oameni. Amin.

Iar Tu, Doamne, pecetluiește cuvântul nostru peste cei ce Te iubesc în lume și dă-le putere să iasă din lume pentru Tine, așa cum noi am lucrat pentru Tine și pentru credința din biserici în vremea trupului nostru pe pământ, și fă omul să-Ți mulțumească pentru această pâine coborâtă din cer pe pământ, așa cum noi, sfinții Tăi cei din cer, Îți mulțumim când venim cu Tine la masa Ta de nuntă în mijlocul grădiniței ieslei Tale, unde Tu Te așezi masă de cuvânt, masă de nuntă, Doamne, masa Ta de nuntă. Amin, amin, amin.

— O, slujitorii Mei care ați trudit pe pământ în vremea trupului vostru! Întăresc cuvântul vostru cu cuvântul Meu. Curând, curând veți umbla din loc în loc ca în vremea trupului vostru și veți mărturisi pe pământ vremea Mea cu voi. Trâmbița cuvântului Meu sună și se aude în morminte și în ceruri, și vai celor ce nu aud de pe pământ ca să ia pe ei haina cea nouă, viața cea pentru venirea Mea!

Iar voi, cei de pe pământ care luați de la ieslea Mea pâinea cea din cer spre viață, dați-vă vieții, că ea vine să vă îmbrace în haina ei. Nu obosiți întru Mine, și fiți vii și numai cu învierea Mea în voi.

Curând, curând cele ce au fost la început vin pe pământ. Vine raiul pe pământ în lucrare de nou Ierusalim, precum este scris în Scripturi de cerul cel nou și de pământul cel nou. Nu omul veacului acesta, nu omul care nu face voia Mea pe pământ, nu el, ci Eu voi fi, și Eu voi împlini; Eu și nu omul veacului acesta; Eu și cei ce fac voia Mea, voia Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, voia Mea cea din rai cu omul. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2000

Praznicul Întâmpinării Domnului

Cei ce Îl așteaptă pe Domnul sunt îmbrăcați în frumusețe cerească. Vine Domnul să facă din nou ființa omului. Domnul împlinește prin poporul ales viață de rai și nou Ierusalim pe pământ.

Eu, Domnul Dumnezeul vostru, lucrez peste voi duh de bucurie, copii străjeri de la iesle. Eu vin mereu cuvânt peste pământ și vă găsesc străjuind în calea Mea și Mă mângâi cu voi, căci am cărare ca să vin, iar cărarea aceasta este mângâierea Mea.

Am făcut din voi leac pentru durerile Mele, iar Eu vă mângâi pentru truda voastră cu Mine. Vouă vă trebuie bucu-

rie, fiilor, că vremea este grea, şi crucea Mea este multă, şi cu voi o port între cer şi pământ. Vă mângâi cu cerul şi vă bucur, şi îl rog pe poporul cuvântului Meu să vă bucure şi el şi să se bucure şi el bucurându-vă pe voi, şi să aibă în el gândul Meu, căci cei ce au fost şi n-au mai stat, şi cei ce au venit şi au plecat, aceia n-au avut gândul la Dumnezeu şi nu M-au mai aşteptat, şi au plecat. Aşteptarea înseamnă să se pregătească pentru venirea Mea tot cel ce vine să se aşeze să bea din izvorul cuvântului Meu. Amin. Bătrânul Simeon, cel care M-a primit pe Mine în braţe la templu după patruzeci de zile de la naşterea Mea din Fecioară, M-a aşteptat mult. O, cât M-a aşteptat să vin! Iar când am venit, el s-a uşurat de aşteptare şi s-a dus ca să Mă aştepte şi în cer aşa cum M-a aşteptat şi pe pământ.

Mare frumuseţe cerească este în omul care Mă aşteaptă pe Mine să vin. Mare aşteptare şi mare pregătire este în omul cel frumos prin aşteptarea Mea. Aşa să Mă aştepţi şi tu, poporul Meu, şi să Mă mângâi întru venirea Mea la tine, că Eu vin mereu şi te pregătesc şi te înnoiesc şi te bucur ca să-ţi dau putere să te faci bucuria Mea, căci duhul bucuriei este putere de duh şi de suflet şi de trup în cel care are de la Domnul duhul păcii şi al bucuriei. Aşa să Mă aştepţi, poporul Meu, şi să oftezi cu bucurie, fiule, de dorul venirii Mele, şi să te uşurezi prin venirea Mea la tine şi să te prindă fiori uitându-te la cer şi aşteptându-Mă să vin, şi Eu voi veni şi te voi mângâia şi te voi uşura de aşteptarea Mea când voi veni. O, să nu fugi din calea venirii Mele, ci să fii fierbinte la dor şi la aşteptare, căci aşteptarea înseamnă pregătire mare, fiule. Cei ce au plecat nu M-au mai aşteptat, şi au plecat să caute altă mângâiere, dar cea mai mare mângâiere pentru cei de pe pământ este în cei ce Mă aşteaptă pe Mine neostenind în aşteptare. Amin.

O, dacă ar vrea omul cel pribeag să guste din plin din duhul aşteptării Mele, atunci ar vedea şi ar fugi de minciuna şi de deşertăciunea din care-şi hrăneşte sufletul. Eu de aceea Îmi împrăştii vestea cuvântului Meu în lung şi în lat. Mi-e milă de pribegia omului, şi văd în el dor de fericire, dor de izbăvire, şi dau să ies în calea lui cu calea izbăvirii. Întunericul însă a pătruns peste tot, şi n-are omul unde să mai fugă de el, şi iată-Mă că vin şi brăzdez cu lumina Mea întunericul, ca să ajung la inima omului şi să-i dau mâna şi să-l scot şi să-i spun de Mine şi să-i arăt fructul vieţii, capătul dorului omului, dorul fericirii, căci omul doreşte şi nu ştie unde este acest fruct. Duhul aşteptării Mele se face dor fierbinte în omul care află de Mine, Cel viu în vecii vecilor, şi dorul se face gătire în el, şi el se apropie cu dor de fructul aşteptării lui, de ziua venirii Mele, ziua când Eu voi fi pe pământ cu toţi cei ce M-au aşteptat şi Mă aşteaptă să vin.

Iată, de şapte mii de ani omul n-a ştiut să Mă aştepte, căci a făcut altceva. Omul care a pierdut umilinţa cu greu o mai află iar, cu greu mai ia din ea spre folosul vieţii lui. L-am făcut la început pe om, iar apoi am poruncit pământului să rodească, şi omul să lucreze pământul pentru rod. Aceasta i-am spus omului să facă, şi i-am spus să se bucure cu această bucurie şi să stea umilit aşteptându-Mă, dar omul n-a mai lucrat în el bucuria aşteptării Mele, şi a trudit sub păcat şi s-a întristat sub păcat, căci păcatul l-a ţinut rob, iar lipsa umilinţei creştea în om, şi creşte mereu până azi. Şi iată, a trebuit să vin Eu, şi am venit şi i-am arătat omului viaţa Mea ca s-o urmeze şi să intre întru Mine, ca să-l ridic prin viaţa Mea în el. El însă cu greu trage spre umilinţă, şi iarăşi Eu am venit, şi vin în mare lumină, lucrând şi brăzdând cu lumina Mea întunericul de pe pământ şi din om, ca să ajung cu dorul vieţii veşnice la inima omului, şi să-l simtă omul, şi să-i simtă gustul şi fructul, capătul dorului omului.

Te caut, omule, şi iar te caut, şi tu nu te laşi găsit. Umblu pe pământ după tine, şi tu nu mai iubeşti viaţa din care ai fost făcut. La facerea ta am pus în tine vorbirea cu Dumnezeu. Cuvântul Meu l-am pus în tine, şi am vorbit cu tine şi ai ştiut ca Mine, dar azi înveţi şi iar înveţi, şi nu mai ştii vorbi, că nu iei de la Mine şi nu Mă mai auzi când grăiesc peste tine. O, cât de mult ai murit! Dar Eu te strig ca să înviezi şi să simţi gustul cel dintâi, gustul vieţii veşnice, gustul învierii. Auzi tu glasul Meu? Poruncesc servilor Mei de pe pământ să-ţi dea strigarea Mea, că a venit vremea să auzi şi să te ridici să Mă aştepţi. Să ştii că morţii din morminte aud şi se ridică. Să ştii că cei din cer se strâng şi Mă ascultă când grăiesc. Auzi-Mă şi tu, cel de pe pământ, şi lasă-ţi paşii după Mine, ca să te înţelepţesc, că ţi-ai pierdut înţelepciunea cea de la Mine şi nu mai ştii să crezi în Mine. Te-ai învăţat să crezi în omul cel mincinos care te-a dezbrăcat de darul credinţei sfinte, şi nu mai ştii să crezi în Mine, şi stai fugar pe pământ şi fără de cărare. Bat la inima ta, ca să deschizi şi să Mă vezi că am venit după tine ca să suflu din nou peste tine, ca să fac din nou fiinţa ta. Glasul minţii tale e străin de Mine, iar tu faci tot ce-ţi dă mintea ta să faci, numai pe Dumnezeu nu mai ştii să-L faci.

Am venit să fac din nou fiinţa ta. Cu cele din rai Mă ţin după tine, fiule pierdut. Bucură-Mă, că am venit să te bucur cu duhul bucuriei sfinte şi să-ţi dau duh de curăţie, ca să crezi în Mine, nu în tine, nu în om, nu în cele ce a scos omul ca să se fălească împotriva Mea. Omul te învaţă credinţa lui de la care nimic nu capeţi decât minciună, şi pedeapsă apoi. Dar Eu te chem ca să-ţi dau din nou viaţa cea veşnică peste care tu ai călcat atâta vreme. Graiul Meu cu tine este adevăr, iar alt adevăr nu mai este. Iată apa râului vieţii! Ia şi te spală cu ea în urechi, ca să Mă auzi apoi. Spală-ţi şi ochii, ca să vezi venirea Mea la tine. Spală-te peste tot înăuntrul tău, ca să găsesc curat în tine şi să intru cu înţelepciunea Mea, căci la facerea ta am pus în tine vorbirea cu Dumnezeu, cuvântul Meu l-am pus în tine, şi am vorbit cu tine, şi ai ştiut de la Mine şi ai vorbit cu Dumnezeu, şi Dumnezeu, cu tine. Mă ţin cu apă după tine. Ia şi bea în pustiul cel fără apă. Ia, că dacă nu bei te usuci. Ia apă şi bea, că eşti uscat. Eu sunt Cel ce pot să fac din uscat verde, căci apa aceasta este apă vie, şi cine bea se face viu şi se dă lui Dumnezeu.

N-am venit din cer să te judec. Am venit să te ajut ca să scapi de judecată. Am venit să te chem din noapte şi să te fac fiu al zilei, fiu al ştiinţei sfinte. Ieşi înaintea Mea şi Mă ia în tine, ca să fac din tine averea Mea şi casa venirii Mele, omule care ai uitat pe Dumnezeu. Amin, amin, amin.

O, fiilor cu care Eu fac sfat pe pământ pentru învierea omului! O, tată, o, copilaşi, toţi oamenii caută trupului vindecare, nu sufletului, dar trupul suferă după sufletul din el, sufletul care nu caută vindecare de la Dumnezeu.

O, fiilor, învăţaţi bine numele Meu. Numai un cuvânt trebuie să ştiţi voi, şi să-l faceţi faptă peste voi; numai un cuvânt, fiilor, numai unul: Hristos. Amin, amin, amin. El poartă în el tot ce trebuie să ştie şi să facă şi să aibă omul cel din Mine născut, omul care Mă mărturiseşte pe Mine de Tată, prin asemănarea lui cu Mine. Amin.

Fiilor, am grăit cu omul. Am ieşit în întâmpinarea omului. I-am adus aminte de Mine şi am bătut ca să-Mi deschidă omul. Şi mulţi Îmi vor deschide, căci Eu de aceea am venit. Am venit ca să-i adun pe cei ce sunt ai Mei şi să-i fac să Mă lucreze în ei după voia Mea, după adevăr, ca să ştie

apoi ce este adevărul. Nici un om nu ştie ce este adevărul decât omul care-Mi dă Mie înfăţişare în el după voile Mele cele sfinte. Amin. De aceea am venit. Am venit să-i adun pe cei ce sunt ai Mei după adevăr, pe cei ce Mă aşteaptă să vin la ei. Mare frumuseţe este în cei ce Mă aşteaptă pe Mine să vin. Aşa să Mă aştepţi tu, poporul Meu, şi să fii frumos prin aşteptarea Mea şi să Mă mângâi întru venirea Mea la tine. Aşa să Mă aştepţi să vin, şi să te prindă fiori şi să oftezi cu dor de dorul venirii Mele şi să te uşurezi prin venirea Mea la tine, căci Eu vin, şi mereu vin, şi te mângâi şi te uşurez de aşteptarea Mea când vin.

Omul cel pribeag gustă cu greu din venirea Mea la tine, căci el este înveninat de gustul cel amar al minciunii, gust căruia îi zice dulce, de vreme ce el nu cunoaşte gustul cel dulce al venirii Mele la tine, dar tu să ştii bine numele Meu şi cuvântul lui. Numai un cuvânt să ştii tu, numai unul, poporul Meu micuţ, numai unul: Hristos. Amin, amin, amin.

Voi, fiilor de la iesle, luaţi din duhul bucuriei cu care M-am făcut azi sărbătoare la voi, sărbătoarea Mea cea de acum două mii de ani când Eu M-am dus la templu în braţele mamei Mele, prunc, ca să-l slobozesc de aşteptare pe bătrânul Simeon, care M-a aşteptat atâta timp să vin. Am făcut din voi leac pentru durerile venirii Mele. Iarbă de leac este cuvântul venirii Mele la voi pentru cei ce-l iau să şi-l pună pe rane spre folosul Meu, şi oricine vă va întinde vouă fie şi un pahar de apă rece fiindcă sunteţi ai lui Hristos, adevărat grăiesc că îşi va lua răsplata. Amin. Iar Eu voi împlini prin voi lucrare de rai pe pământ şi viaţă de nou Ierusalim, pământ nou şi cer nou spre bucuria sfinţilor care aşteaptă suspinând cu dor viaţa cea veşnică pe pământ şi venirea lor cu ea, pentru bucuria după care ei suspină aşteptând descoperirea fiilor lui Dumnezeu, fiii cei din urmă ai lui Dumnezeu, fiii venirii Mele, cu care Eu lucrez venirea Mea cu sfinţii pe pământ, venirea Mea şi viaţa cea de veci pe pământ cu oamenii. Amin, amin, amin.

Vă dau, fiilor, să duceţi vestea cea de mângâiere pentru păstorul Daniel, care s-a dus iar pe unde a mai fost trimis de Mine, şi îl rog să nu se mâhnească pentru oboseală. Eu îl întăresc şi îl înţelepţesc şi îl fac frumos şi îl oţelesc, căci aurul băgat în foc iese frumos şi ia formă prin mâna celui ce lucrează peste vase de aur. Daţi-i veste de mângâiere şi de binecuvântare în lucrare, căci ducerea lui acolo unde este acum, este o lucrare, fiilor, ca să se ducă iar pe unde a mai fost trimis în slujba pentru lucrul Meu apoi. Tot aşa şi acum, ca să Mă vestesc Eu cu venirea Mea peste tot şi să fiu numit peste tot prin lucrarea cuvântului Meu care mărturiseşte din loc în loc, ca să anunţ venirea Mea şi să adun din loc în loc câte un pic de rod, să am ce plată să-i dau omului care îşi întinde mâna pentru ostenelile Mele. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2000

Duminica vameşului şi a fariseului

Omul rătăcit crede că înţelege din Scripturi ziua de odihnă a lui Hristos. Cel ce este bogat pe pământ, este vrednic de plâns. Omul îşi îmbogăţeşte mintea pentru duh de îngâmfare. Merge omul fără de Dumnezeu la biserică, şi tot aşa petrece, fără de Dumnezeu.

Vin să Mă odihnesc în voi şi peste voi, copii ai venirii Mele, ca să ia de la voi cei ce vor să înveţe taina lui Dumnezeu cu oamenii, viaţa Mea în om şi între oameni. Amin. Vin să vă dau de la Duhul Sfânt, căci biserica dacă nu are în ea pe Duhul Sfânt lucrând la vedere, ea nu poate să înveţe pe nimeni lucrarea de biserică. Vin la voi, copii de la iesle, şi Mă las cu învăţătură aici la voi ca să se găsească la voi calea pe care să meargă omul, şi apoi să meargă pe ea. Amin.

Nu are omul de unde să ia învăţătura aceasta, măi fiilor. Vin Eu să i-o dau, ca să nu piară omul din lipsă de înţelepciune. Când eram cu trupul văzut pe pământ, Mă duceam prin cetăţi cu ucenicii Mei ca să-Mi las sământa învăţăturii din loc în loc. Le-am spus apoi şi ucenicilor Mei să facă şi ei tot ca Mine după ce Eu Mă voi duce la Tatăl ca să trimit putere şi Duh Sfânt peste ei din Mine, Cel plin de Tatăl. O, nu veneau după Mine şi după ucenicii Mei, nu veneau decât de ici, de colo câte unul, dar sământa împărăţiei cerurilor mergea peste tot şi se semăna peste tot. Dar nu mulţimile care se ţineau după Mine, nu acelea erau cei ce veneau la Mine. Acelea veneau după Mine pentru semnele şi minunile care se coborau peste mulţi suferinzi la credinţa lor ca să întăresc credinţa în Mine pe pământ. Nu veneau pentru viaţa lor cu Mine cei ce se ţineau după Mine.

O, fiilor, ce-Mi foloseşte Mie dacă omul ştie că Eu sunt, şi atât? Cel ce ştie că Eu sunt, şi atât, acela se roagă Mie să-i dau ce-i trebuie lui, nu ce-Mi trebuie Mie de la el, iar Eu nu Mă bucur de omul care ştie că Eu sunt, şi atât.

Vin la voi să lucrăm învăţătură pentru cei ce se roagă lui Dumnezeu. Vin, fiilor, că e secetă mare pe pământ, şi e foamete de auzit cuvântul lui Dumnezeu, căci în biserici nu este viaţă sfântă ca să se prindă Evanghelia Mea de cei ce aud cuvintele Mele din ea. Am spus că vin să Mă odihnesc peste voi şi în voi şi că vin să lucrez peste voi şi în voi. Aşa este odihna Mea în om, că Eu în omul peste care pot lucra Mă odihnesc şi nu obosesc lucrând. Odihna Mea şi ziua Mea de odihnă n-o înţelege nimeni. Fiecare vorbeşte despre ea după cum înţelege el, şi zice apoi că din Scripturi ia şi vorbeşte. Dar în Scripturi sunt mult mai multe învăţături şi porunci, iar cei ce vorbesc cum vor ei despre ziua Mea de odihnă, aceia nu pun Scripturile peste ei decât cum vor ei, fiecare, iar apoi se fălesc cu ziua Mea de odihnă peste ei. Vin cu lucrul Duhului Sfânt la voi în grădină, ca să curgă învăţătura Mea ca un râu care iese din grădină şi împărţindu-se în toate laturile lucrează şi adapă pământul, ca să crească pe el om nou. Amin.

Iată, în biserici se începe azi lucrarea pocăinţei, după cărţi, cântarea pocăinţei şi a umilinţei, cântarea cea întreită, rugăciunea cea de pocăinţă, pe care sfinţii Mei au trăit-o pe pământ şi au dat-o de lucrare peste biserică. În biserici se citeşte azi cuvântul Meu despre pocăinţă şi despre umilinţă, Evanghelia cu pilda vameşului şi a fariseului. Despre felul rugăciunii se spune în ea. Cel ce-şi recunoaşte păcatele umilindu-se pentru ele înaintea Mea, acela îşi umple inima de rugăciune şi de umilinţă şi de pocăinţă, dar cel ce i se pare că face voia Mea, acela nu are umilinţă, ci, din contra, se ridică şi se face mare prin învăţătură şi se dă învăţător şi îşi pierde căinţa, căci scris este: *«Cel ce zice că păcat nu are, acela este mincinos, şi adevărul nu este cu el».*

Iată, cel ce are bogăţii şi nu ştie pentru ce le are, acela este de plâns. Dar pentru ce are omul bogăţii? Hai să facem sfat ceresc, fiilor de la iesle. Hai să unim cerul şi pământul în lucrare de Duh Sfânt şi să bucurăm pe Tatăl Savaot. Rodul lucrului Meu cu voi este lauda Mea înaintea Tatălui. Fiilor, pentru ce are omul bogăţii?

— Tu, Doamne, eşti Cel ce ai şi Cel ce dai omului bogăţii. Unii din oameni lucrează cu ele pentru ca să îndemne pe mulţi pe drumul faptelor bune şi al rugăciunii şi al mulţumirii pentru ajutorul cel de la Tine, şi al

curăției minții și a trupului și a sufletului. Acești bogați sunt iconomii Tăi pentru lucrarea sfinților de pe pământ și pentru ajutorul lipsiților care așteaptă de la Tine în lipsurile lor. Acești bogați își lucrează locaș și bogăție în corturile sfinților Tăi, ale drepților Tăi, Doamne. Alții însă au bogății ca să-și primească plata pe pământ pentru puținul pe care-l dau celor lipsiți, dar nefiind ei dăruiți pentru Tine cu cele ce le dai ca să aibă. Aceștia nu-l îndeamnă pe cel lipsit spre Tine, de vreme ce nici ei nu caută cu cele ale Tale, și așa, nici cei miluiți de ei nu caută cu Tine, ci doar se folosesc de ajutorul de la cei bogați.

— O, copii ai venirii Mele, Eu v-am învățat pe voi cui să dați din munca mâinilor voastre, din avutul Meu și al vostru, fiilor, și v-am spus că cei la care dați nu trebuie să aibă mai mult ca voi, și nici voi mai mult ca ei, căci bogatul care are de la Mine și nu lucrează așa, acela este bogat pentru paguba sufletului lui în vremelnicie și în veșnicie. Cine are bogății și le păstrează pentru el mai întâi, acela le iubește pe ele, și nu poate să Mă iubească și pe Mine și pe ele, de vreme ce el nu se mai satură de ele, și acela caută prin milostenia lui să Mă facă pe Mine dator. Iată, cu voi puțini s-au tras din cei ce au luat de la voi dreptarul Meu, dreptarul vieții. Bogățiile sunt piedica cea spre libertate. La fel și cei bogați de învățătură și de știință, tot așa pățesc, și au piedică bogăția lor. Omul care își face lui ca să aibă, acela este un om bolnav și nu poate merge spre cer și nu poate fi liber. Tânărul bogat a fost împiedicat de bogății ca să Mă iubească și să Mă urmeze pe Mine pentru faptele lui bune pentru împlinirea poruncilor vieții. Dar cea dintâi poruncă nu poate omul avut s-o împlinească, pentru că inima lui este legată de toate câte el își agonisește ca să aibă pentru el. Cel învățat se folosește de cele ce a învățat și nu poate ajunge din urmă pe cel cu mintea curată și cu învățătura curată; nu poate decât dacă leapădă știința lui, ca să se facă liber de ea, și să Mă poată apoi iubi pe Mine, Cel blând și smerit cu inima. Eu n-am învățat de la om știința acestei lumi, pe care omul o aseamănă cu cele de la Dumnezeu. Cum poate fi blând și smerit cu inima cel care-și strânge în inima lui multă cunoștință? Cel ce-i place să știe multe, de îngâmfare face așa. La ce-Mi folosește Mie mintea lui? La ce folosește altora? Nu folosește decât ca și lui, ca și fariseului care s-a rugat Mie rugăciune de mulțumire împotriva vameșului care își vedea păcatele umilindu-se înaintea Mea.

O, fiilor, cei ce se roagă Mie de unde să mai învețe ce este rugăciunea ca să ajungă la inima Mea rugăciunea omului încurcat într-ale lui? Rugăciunea care Mă bucură pe Mine și apoi sufletul omului este aceea care Mă aduce pe Mine în inima omului care se roagă Mie, și iată, Eu nu Mă bucur de omul care se bucură întru Mine, ci Mă bucur de cel în care Eu Mă pot bucura. Eu nu Mă bucur de omul care se roagă Mie, ci Mă bucur de cel în care Eu Mă pot ruga. Amin, amin, amin. Omul în care Mă rog Eu, Domnul, în Duhul Sfânt, acela este cel care știe să se roage și să fie cu Mine prin rugăciune. Dar de ce trebuie așa, fiilor? De ce trebuie să Mă rog Eu în rugăciunea omului către Mine? De ce, fiilor învățați de Dumnezeu?

— Omul care se roagă singur, fără Dumnezeu prin rugăciunea lui, el se roagă fără foc, fără Duhul Sfânt al rugăciunii. Rugăciunea trebuie să fie Duhul Sfânt din omul rugător spre Dumnezeu. Dacă omul se roagă singur, din obișnuință se roagă, nu din dorința inimii, nu din Dumnezeu, iar când se roagă cu Dumnezeu, primește prin Dumnezeu, nu prin rugăciunea lui și atât, ci prin mijlocitor, prin Duhul Sfânt Mijlocitorul. Amin.

— Eu, Domnul Dumnezeul vostru, de aceea vin la voi, vin să lucrăm învățătură pentru cei ce se roagă lui Dumnezeu, pentru cei ce-și dau viața și inima lui Dumnezeu, fiilor, căci în bisericile din lume nu este viață dată lui Dumnezeu și nu se prinde viața lui Dumnezeu de cei ce merg la biserică. Am spus că vin să Mă odihnesc peste voi lucrând, căci așa este odihna Mea în om. În biserici nu Mă pot odihni și lucra odihna Mea și ziua Mea de odihnă și rugăciunea Mea în omul care se roagă Mie. În biserici e omul și atât. Omul s-a urâțit și s-a închis în el și așa se duce la biserică, se duce și pleacă, și nu are ce lua de viață când pleacă; se duce și pleacă tot fără putere, tot fără Dumnezeu, tot fără pocăință, tot fără umilință. Și de ce se întâmplă așa cu omul cel care se duce la biserică? Pentru că omul se duce fără Dumnezeu la biserică. El se duce gătit, cochet, fudul se duce, îngâmfat se duce, fardat și împăiat se duce. Omul se duce fără Dumnezeu la biserică și tot așa și pleacă din biserică, iar Eu sunt cu voi pe pământ și scriu cartea învățăturii cerești pentru bogați și pentru săraci, pentru păcătoși și pentru drepți, pentru împărați și pentru argați, pentru robi și pentru slobozi, pentru cei săraci cu duhul și pentru cei bogați cu știința, și zic: să fie pe pământ bogați pentru Dumnezeu, iconomi iscusiți pentru lucrul cerului pe pământ cu oamenii! Amin. Să fie pe pământ biserică cu ochi și cu urechi și cu inimi de Duh Sfânt pentru slava numelui Meu și nu a omului! Amin. Să fie pe pământ Dumnezeu întru toate! Să fie Dumnezeu pe pământ! Amin. Să nu mai fie omul fără Dumnezeu pe pământ; să nu mai adune și să nu mai împartă fără Dumnezeu; să nu mai mănânce și să nu mai bea fără Dumnezeu; să nu mai intre și să nu mai iasă fără Dumnezeu; să nu se mai îmbrace fără Dumnezeu; să nu se mai adăpostească fără Dumnezeu! Să nu mai fie omul fără Dumnezeu pe pământ! Amin, amin, amin.

Eu nu Mă bucur de omul care se roagă Mie după voia lui, ci Mă bucur de cel în care Eu Mă rog, după voia Mea în om. Eu nu Mă bucur de omul care se bucură întru Mine după voia lui, ci Mă bucur de cel în care Eu Mă pot bucura după voia Mea. Amin.

Dați oamenilor învățătura vieții, fiilor împărțitori de Dumnezeu. Dați oamenilor pe Dumnezeu prin învățătura aceasta, căci dragostea de Dumnezeu este cea mai mare poruncă între porunci. Fără ea nu primește omul plata poruncilor împlinite de el; fără ea omul nu este cu Dumnezeu; fără ea inima omului nu este casa Mea ziua și noaptea, căci scris este în capul cărții: *«Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din tot cugetul tău și din toată iubirea ta, și așa vei fi împlinitorul poruncilor Lui»,* iar altfel nu este plată pentru cele împlinite din porunci, omule. Amin.

Și iarăși zic: să fie Dumnezeu pe pământ! Amin, amin, amin.

7/20 februarie 2000

Duminica fiului risipitor

Israel este poporul care se lasă păscut de Domnul. Cei ce sunt evrei cu inima, Îl numesc demon pe Domnul. Nu mai este om care să nu lucreze minciuna. Ucenicia se învață prin temerea de Dumnezeu.

Eu sunt Păstorul Cel bun, căci Mi-am pus viața pentru oile Mele și le-am păstorit și le păstoresc. Amin, amin, amin.

Păstorul este cel ce intră pe ușă în staulul oilor. Acestuia portarul îi deschide, și oile ascultă de glasul lui, și el le

cheamă pe nume, iar când le scoate afară, el în fruntea lor merge, şi oile merg după el, căci ştiu glasul lui. Amin. Eu sunt Cel ce pasc pe Israel, iar Israel este cel ce se lasă păscut de Mine cunoscându-Mi glasul. Când Eu vorbeam în mijlocul lui Israel despre păstorirea Mea peste oile date Mie de Tatăl, iudeii luau pietre în mâini şi dădeau cu ele în Mine, că ziceau că hulesc pe Dumnezeu, dar Eu le vorbeam adevărul şi le ziceam că ei nu sunt dintre oile Mele, căci oile Mele ascultă de glasul Meu şi vin după Mine. Ei însă ziceau că am demon şi că Mi-am ieşit din minţi.

Vin să păstoresc pe cei ce ascultă de glasul cuvântului Meu, căci sunt Păstorul lui Israel. Vin şi împrospătez mereu apa şi îmbiu la izvor cu glasul Meu de Păstor. Stau lângă izvor şi fac din el păşune pentru cei ce vin, şi fac din el apă vie pentru cei ce caută viaţa. Cine bea din apa aceasta are viaţă veşnică. Amin. Viaţa cea veşnică este în toţi cei care îşi lasă viaţa lor şi o iau pe a Mea, iar Eu îi chem pe nume şi ies cu ei la păşune, şi ei merg după Mine oriunde merg Eu, căci scris este în Scripturi: *«Aceştia sunt cei neîntinaţi care merg după Miel oriunde Se va duce, căci au fost răscumpăraţi dintre oameni, pârgă lui Dumnezeu şi Mielului, iar în gura lor nu s-a aflat minciună, fiindcă sunt fără de prihană».*

Mă las Păstor peste pământ. Să vină la Mine toţi cei care vor să le fiu Păstor, căci cei ce s-au pus păstori nu păstoresc, că nu intră pe uşă în staul, ci intră sărind pe deasupra şi junghie şi nu păstoresc, şi mănâncă şi beau şi nu păstoresc şi nu învaţă pe oi să-Mi urmeze, căci aceştia lucrează altă lucrare, alta decât păstorirea. Dar vin Eu, ca să Mă fac odihnă şi lumină a inimii omului obosit de alergare şi de aşteptare, căci omul rătăceşte fără stăpân, fără tată pe pământ. Omul este fiul cel risipitor de viaţă. Şi-a luat viaţa de la Mine şi s-a dus cu ea în plăceri şi în desfrânări şi în moarte. S-a dus cu ea şi şi-a cheltuit-o, şi rătăceşte flămând tot omul, şi rătăcirea e mare, şi omul cade sub ea. Dar Eu vin cu izvorul cel de viaţă dătător şi strig peste tot ca să fiu auzit de tot omul care rătăceşte fără păstor, şi zic: cine bea din apa aceasta are viaţă veşnică. Cine Mă ia pe Mine din acest izvor se lasă pe el şi Mă ia pe Mine de viaţă a lui şi se întoarce la Tatăl după o viaţă risipită fără preţ.

Astăzi se citeşte în biserici pilda fiului risipitor, care şi-a luat viaţa din mâna lui Dumnezeu şi s-a dus cu ea şi şi-a risipit-o, şi apoi, flămânzind sub robie străină, şi-a pus în gând să se întoarcă argat la casa Tatălui său; argat, nu fiu, căci aşa se cade, fiindcă fiul este vrednic şi stă ca fiul înaintea Tatălui.

Pe pământ sunt numai oameni risipitori de viaţă şi Îl numesc pe Dumnezeu Tată al lor, şi nu mai sunt păstori ca să-l înveţe pe om umilinţa, iar Eu, Domnul, sunt gata să alerg înaintea celui ce dă să se întoarcă argat în casa Mea, nu stăpân, nu fiu vrednic, ci fiu umilit înaintea Mea, ca să Mă bucur de întoarcerea lui. Dacă vine semeţ, dacă vine pentru drepturi, dacă vine să se dea stăpân şi moştenitor, Eu nu Mă bucur de întoarcerea lui. Iar dacă vine ruşinat de viaţa lui cea risipită şi umilit pentru înfrângerea lui, atunci Eu îl văd încă pe când el este departe şi ies Eu înaintea lui, nu-l las să vină singur. Ies Eu pentru umilinţa lui şi lucrez după dreptate; nu-l las să vină singur, căci Eu sunt Cel Drept şi ies înaintea celui ce se umileşte, şi ies pentru umilinţa lui, şi aşa sunt drept, căci Eu am zis prin Scripturi: *«Care dintre voi având o sută de oi şi pierzând pe una nu lasă pe toate cele nouăzeci şi nouă şi nu se duce după cea pierdută, şi dacă o găseşte o pune pe umeri cu bucurie, bucurându-se cu prietenii? Că mare bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăieşte, mai mult decât pentru nouăzeci şi nouă de drepţi cărora nu le trebuie pocăinţă».*

Eu, ca un bun Păstor, am ştiut semeţia omului şi Mi-am pregătit cale cu dreptate încă de acum două mii de ani când lucram cu cuvântul ca să moi inimile cele mândre, care sunt dedate cu judecata după lege, după dreptate. N-am voit să fiu judecat de poporul iudeu, căruia i-am fost Dumnezeu venit de la Tatăl. Eu îl îndemnam la pocăinţă, şi el Mă judeca pârându-i-se că sunt nedrept, iar el, drept. Eu îl înduplecam spre umilinţă şi spre iertare, iar el M-a luat şi M-a răstignit ca să nu Mă mai audă, că era păcătos poporul Israel. Nu numai neamurile celelalte erau sub păcat. Ba încă păcatul lui Israel era mai mare, pentru că el păcătuia ştiind ce este păcatul. Eu însă am venit din cer să-l îndemn la pocăinţă, dar n-am putut, că el se voia drept. Eu am venit să-i fiu Păstor iertător, dar el a fost semeţ şi Mi-a dat peste mână, şi apoi M-a scos de la el. Atunci am alergat înaintea celor ce se umileau prin jertfa Mea şi prin învierea Mea, şi îi luam întru Mine şi îi făceam credincioşi prin har, şi Mi-am făcut popor dintre neamuri, şi se numesc cei răscumpăraţi dintre oameni, pârgă lui Dumnezeu şi Mielului, iar în gura lor nu este minciună, fiindcă ei sunt fără de prihană. Amin.

O, numai cel prihănit lucrează minciuna, şi apoi o foloseşte, căci are nevoie de acoperirea prihanei lui, aşa cum a făcut poporul Israel, care s-a ascuns punându-Mă pe Mine paravan între el şi restul neamurilor; pe Mine, osândit prin lege; pe Mine, Cel ce împlinesc legea şi nu o calc. Iată, numai cel prihănit lucrează minciuna, iar cei ce aleg viaţa în schimbul vieţii lor, viaţa Mea cea veşnică în ei, aceia sunt cei aleşi dintre oameni, pârgă lui Dumnezeu, iar în gura lor nu este minciună, fiindcă sunt fără de prihană. Amin, amin, amin.

O, nu mai este om care să nu lucreze minciuna, nu mai este om fără de prihană. Pe pământ sunt numai oameni risipitori de viaţă şi Îl numesc pe Dumnezeu Tată al lor, şi nu mai sunt învăţători care să înveţe pe om umilinţa, fiindcă nu mai este om fără de prihană. Atunci am zis: *«Iată, vin!»*, şi am venit, că mai bine este să fie omul păstorit de Mine decât de om, căci omul care nu-i arată omului ce să facă, şi ca să vadă omul, acela nu poate fi învăţător peste om. O, nu mai sunt pe nicăieri învăţători, nu mai sunt, iar Eu, Domnul, sunt gata să alerg înaintea celui ce se întoarce la Mine umilit, ca să-l fac ca unul din argaţii Mei, iar Eu să fiu Stăpânul şi Învăţătorul peste toţi. Amin.

Mai bine este să se numească omul slugă la Mine decât fiu, căci fiul îşi pierde umilinţa şi se joacă cu Tatăl şi se răsfaţă şi se face nevrednic de Tatăl, dar argatul este umilit şi îşi iubeşte Stăpânul şi nu se ridică peste El şi nu se dă moştenitor şi învăţător, ci rămâne slujitor umilit, lăsându-Mă pe Mine Păstor în faţa împărăţiei Mele, în dreptul împărăţiei. Amin. Eu de aceea am venit. Să fiu Păstor am venit. Şi iată, sunt Păstor de oi, şi lupii urlă, şi câinii latră, că nu mai au ce sfâşia şi nu mai au ce lătra, şi se dau la Mine, şi se dau la oi, dar oile sunt cu Păstor, căci scris este: *«Va fi o turmă şi un Păstor»,* turma Domnului, turma cea păstorită de Domnul, turmă cu Păstor. Amin.

Am venit de la Tatăl să păstoresc oile; am venit să le adun şi să le păstoresc. Sun din trâmbiţă, că aşa este scris să fac. Cuvântul acesta este trâmbiţa cu care sun, şi sun să se audă, şi se aude, dar cei ce sunt evrei la inimă şi la cuget Îmi zic *„demonul“* şi Îmi zic că Eu hulesc, şi Îmi zic *„omul“*, căci ei sunt evrei răstignitori. O, nu e omul, căci am zis că

omul nu poate fi păstor, nu poate fi învățător, fiindcă Eu sunt Păstorul, nu omul. Dar de unde să aibă omul înțelepciune ca să înțeleagă cu ea dacă el este prihănit în toată clipa și nu se scutură ca să se umilească și să rămână apoi în umilință? Omul nu poate fi păstor, căci Păstorul este Cel răstignit pentru viața oilor. Peste tot Eu sunt Cel răstignit ca să miluiesc pe oi. Nu e loc pe pământ să nu fiu răstignit în toată clipa de fiecare om. Peste tot stau răstignit, și omul își face voia sa peste tot. Pe nicăieri nu Mă pot da jos de pe cruce ca să cinez cu omul în zi de odihnă, căci omul e învățat să fie el liber, iar Eu, răstignit. Omul Îmi scoate ochii cu jertfe pentru Mine, dar Eu milă voiesc, că jertfa sunt Eu și nu jertfa omului e jertfă. Se duce omul la Ierusalim în loc să facă voia Mea peste el oriunde este el ca să vin Eu la el și să Mă bucur de el. Dar el se duce la Ierusalim și zadarnic se duce, că nu atinge duhul și adevărul cu dusul lui la Ierusalim. Se duce omul și în alte părți ca să Mă găsească, dar ca să facă voia Mea nu se duce nicăieri omul. Nimeni nu-și cheltuiește averea ca să facă voia Mea, ci și-o cheltuiește ca să vadă pe unde am trecut Eu, și atât; pe unde am lucrat Eu, și atât, și apoi se fălește că a dat de urmele Mele, că a călcat omul pe urmele Mele.

Numai Păstor nu vrea omul să-i fiu, căci omul este fiul cel risipitor de viață pentru viața lui pe care și-o pierde prin ea însăși. Dar pe tine, poporul Meu pe care te-am ales dintre oameni ca să fii pârga Mea și culesul Meu cel pentru Tatăl, pe tine te păstoresc și te îngrijesc, căci te-ai umilit la auzul glasului Meu și ți-ai îngrijit mersul spre Mine, iar Eu M-am îngrijit de mersul Meu spre tine, și ne întâlnim la mijloc și lucrăm în via Tatălui, în lucrarea Tatălui Savaot, și vă numesc ucenicii Mei cei de la sfârșit, apostolii Mei prin care-Mi vestesc până la margini Eu Însumi Evanghelia venirii Mele cu sfinții. Amin. Iar tu să plângi cu sudori și să nu râzi. Bucuria ta să fie rugăciunea cea cu sudori, care te face părtaș cu Dumnezeu, poporul Meu, căci așa am petrecut Eu pe pământ înaintea Tatălui; așa și nu altfel, poporul Meu. Până la cruce am tot suspinat, iar rugăciunea Mea era cu sudori, poporul Meu, și cu ea Îmi mângâiam duhul și pacea duhului Meu cel zbuciumat de ura omului asupra Mea. Iar azi tu ești urmașul Meu, și lumea te aseamănă cu Mine, poporul Meu, pentru că ea te urăște și îți zice *„demonul“,* și îți zice că hulești, așa cum am pățit și Eu de la lume și de la cei ce se dădeau învățători și păstori de la Dumnezeu.

Îți dau în dar temerea de Dumnezeu, poporul Meu. Cu ea vei fi mereu curat și treaz și gata pentru Mine; cu ea Mă vei sluji, că fără ea nimeni nu poate să-Mi fie slujitor și locaș curat pentru stăpânia Mea în omul cel Mie slujitor pentru venirea Mea. Slujitorul Meu este numai cel ce-Mi pregătește venirea prin vestire și prin lucrare, așezându-Mă pe Mine viață veșnică în om. Viața cea veșnică este cu omul prin darul cel lucrător al temerii de Dumnezeu, prin care omul cel iubitor stă mereu gata pentru venirea Mea, pentru bucuria lui întru venirea Mea. Temerea de Dumnezeu este legătura care-l ține pe om alături de Dumnezeu. Ea este ucenicia celor ce învață lucrarea lui Dumnezeu cu omul. Ea este duhul cel treaz care nu adoarme în cel ce o are pe ea ca pavăză a vieții. Darul acestei iubiri să facă din tine iubire pentru Mine, poporul Meu, iar altfel să nu-ți fie iubirea până ce Eu voi veni ca să fiu cu tine pe veci, căci scris este: *«Eu sunt cu cei ce se tem de Domnul».* Amin.

Fac din tine pildă de iubire, pildă de ascultare prin darul temerii de Dumnezeu, iar tu să fii puterea Mea pe pământ, poporul Meu, și să se hrănească din tine popoarele cu viață, cu viața Mea din tine, căci te-am pus pildă a Mea înaintea neamului omenesc și am făcut din tine semn înaintemergător pentru venirea Mea, că Eu, ca un bun Păstor știind semeția omului, am găsit cu cale să-l judec prin tine pe om, pe tot omul care trăiește în el fără voile Mele; iar omul auzind de tine sau văzându-te să vină spre umilință, să lase hrana cea amară și să vină să se îndulcească din masa Mea cu tine, poporul Meu, și să Mă cunoască prin izvorul acesta. Și zic: cine bea din apa aceasta are viață veșnică. Amin. Cine Mă ia pe Mine din acest izvor se lasă pe el și Mă ia pe Mine de viață a lui, și apoi se întoarce la Tatăl, se întoarce cu umilință la Tatăl. Amin, amin, amin.

14/27 februarie 2000

Duminica înfricoșatei judecăți

Cel ce nu stă sub ploaia cuvântului, acela crește mic întru toate. Dulceața pământului s-a întors în cer și s-a luat de la om. Toate zilele omului sunt ale lui.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt coboară pe pământ cuvânt. Dumnezeu vine cu ploaie pe pământ. Amin, amin, amin.

Vine ploaia, fiilor străjeri în calea venirii Mele. Vine ploaia ca să crească pe pământ împărăția Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt. Amin. Vine ploaia ca să crească prin ea omul cel după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Amin.

Stați sub creșterea Mea, stați sub ploaie, fiilor, că peste cel ce nu plouă de la Mine timpuriu și târziu, acela nu crește, iar cel ce stă numai când și când sub puterea Mea și sub ploaie, acela crește mic, că ba nu-i cresc picioarele, ba nu-i crește trupul de sus, ba nu-i crește capul, ba inima nu-i crește, ba mintea nu-i crește, ba credința, și crește chircit dacă crește și nu crește trup întreg, căci dacă la școală se duce omul numai când și când, nu iese om mare, om învățat pe pământ. Tot așa e și cu creșterea cea din cer, iar pe pământ nu sunt oameni crescuți de cer, că e secetă mare pe pământ. E secetă în inima omului, e secetă de învățătură și de înviere și de dor de înviere, și omul se hrănește cu pământ, dar Eu vin cu ploaie cerească pentru cei vii și pentru cei morți și pentru cei amorțiți și sterpi de înviere. Să intre sub ploaia cuvântului Meu toată făptura de sub cer, căci sub ploaia aceasta crește cer pe pământ. Amin. Ce se seamănă, aceea crește, și iată, Eu, Domnul, semăn cer, iar omul seamănă pământ, și apoi fiecare seceră ce a semănat. Dar e mare durere peste tot omul, și omul e amorțit și nu simte. Pământul nu mai are putere de viață pentru om din pricina omului care seamănă pământ în pământ, și pământului i-a stârpit sânul lui cel dulce, că dulceața am luat-o Eu în cer, fiindcă omul nu mai este ceresc pe pământ, ci este amar de tot, e pelin și fiere pentru Mine tot omul. Cu amar Mă hrănește zi și noapte omul de pe pământ. Cu despărțire de Dumnezeu și cu fapte ucigătoare de Duh Sfânt Mă hrănește omul, iar pe pământ este judecata făpturii, căci fiecare ce a semănat, aceea culege. Cine seamănă fapte rele mănâncă din rodul lor, și rod din rod se ofilește, și e rar omul care dorește de ploaia cea din cer care vine cu apa învierii, cu duhul învierii peste pământ. Dar Eu vin cu ploaie și cu potop de ploaie ca să curăț peste tot, că am zis că vin cu foc, cu ploaie de Duh Sfânt, iar Duhul Sfânt este foc mistuitor.

Eu sunt Judecătorul peste vii și peste morți, iar sfinții sunt cu Mine întru venirea Mea și așteaptă învierea morților și viața veacului ce va să fie, și fiecare va sta la rândul cetei sale și va aduna rod din cele ce a semănat pe pământ. Cine a

semănat pe pământ oameni vii udându-i şi plivindu-i şi îngrijindu-i până la cer, aceia vor culege rod de înviere şi de viaţă veşnică, şi aşa le va fi şi plata. Iar cine a semănat pe pământ oameni fără viaţă, oameni sterpi de Dumnezeu, neudând şi neplivind şi neîngrijind de viaţa lor pentru cer, aceia vor culege rod fără înviere, şi aşa le va fi şi plata. Tot cuvântul ieşit din gura Mea va sta judecător peste tot omul, şi măsurător de viaţă va sta, căci este scris în cartea Mea că voi veni ca să judec viii şi morţii şi ca să-Mi aşez împărăţia, şi aşa fac, precum este scris să fac. Amin. Dar mai întâi am venit să judec de pe cruce, iar crucea este viaţa Mea pe care am pus-o pe cruce pentru răscumpărarea omului. De atunci sunt Cel jertfit pe cruce pentru om şi sunt gata să Mă dau aşa cum sunt celui ce Mă ia aşa cum sunt. Să Mă ia omul în el şi să facă ce am făcut Eu. Să ia crucea Mea şi să stea cu Mine pe ea pentru răscumpărarea lui prin crucea Mea. Să nu Mă lase numai pe Mine pe crucea Mea; să vină şi omul lângă Mine pe ea, căci sfinţii aşa au făcut, şi toţi M-au ajutat în crucea Mea, şi au mers mereu pe pământ, când sub ea, când pe ea, până sus la Mine, căci crucea Mea este drumul omului spre Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fie şi omul care urmează cu Mine prin cruce şi pe cruce. Numai prin cruce poate omul să fie urmaşul Meu, căci Eu altfel nu am fost. Cine nu stă prin cruce înaintea oamenilor, acela nu este urmaşul Meu, ci este fur şi tâlhar, şi este antichristul care vine înaintea Mea ca să facă semnele lui pentru cei ce va să-şi primească plata lor prin această unealtă, prin lucrarea lui antichrist care înşeală cu venirea lui pe tot omul care nu ştie să Mă aştepte pe Mine aşa cum am zis Eu să fie aşteptarea aceasta.

Pe pământ se dă citire în ziua aceasta din cartea Evangheliei Mele cea despre a doua Mea venire, dar omul care aude această Evanghelie nu se apropie de ziua venirii Mele, ci, din contra, o depărtează de el chiar prin îndemnul preoţilor, căci preotul peste tot zice că nu ştiu nici Eu, Fiul, de ziua venirii Mele.

Fiilor de la iesle, Eu am zis prin Evanghelia Mea: *«De ziua aceea şi de ceasul acela nimeni nu ştie, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl»,* dar am mai zis şi aceasta: *«Precum a fost în zilele lui Noe, aşa va fi şi venirea Fiului Omului. Şi precum în zilele acelea dinainte de potop mâncau oamenii şi beau, se însurau şi se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie şi n-au ştiut până ce n-a venit potopul şi i-a luat pe toţi, la fel va fi şi cu venirea Fiului Omului».*

O, fiilor străjeri, de ce, tată, zic preoţii aşa? Aceasta am zis Eu. De ce zic şi ei aşa? De ce nu zic ei ca Mine, căci Eu am mers până la capăt cu zisul prin Evanghelia Mea despre ziua venirii Mele. Dar voi, fiilor unşi pentru vremea venirii Mele, voi, tată, cum ziceţi despre cuvintele Mele de atunci?

— Dacă Tu ai zis: *«De ziua şi ceasul acela nu ştie nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl»*, ai zis aşa ca să întăreşti omul pentru veghe în toată clipa, Doamne, de vreme ce pe neaşteptate vii. Iar omul care Te aşteaptă trebuie să fie îmbrăcat şi încălţat, ca şi cum Tu vii în orice clipă, că Tu ai zis: *«Fiţi gata, că în ceasul în care nu gândiţi Fiul Omului vine».* Amin.

— O, de ce nu zic şi preoţii din lume, de ce nu zic şi ei tot aşa, ca să întărească pe oameni pentru venirea Mea? Eu iată, vin şi iar vin, şi ei dorm dimpreună cu cei de sub ei, iar venirea Mea iat-o, căci am descoperit-o sfinţilor şi părinţilor prin îngeri, ca să pun omul la veghe. Antichrist însă zice că vrea să Mă aducă el cu pace, ca să aduc trai omenesc pe pământ, şi aşa l-a învăţat pe om să Mă aştepte şi să nu se teamă omul de venirea Mea. El a uitat că Eu sunt cu cei ce se tem de Mine şi că întru ei Îmi gătesc calea şi plăcerea, iar el va rămâne ruşinat cu toate minunile lui mincinoase, minuni care ar vrea ele să aducă oamenilor viaţă lumească şi libertate ca la oameni, nu ca la Dumnezeu. Iar venirea Mea iat-o, şi nimeni nu ştie să se uite la Mine şi să Mă vadă. Cuvântul Meu este alifie de ochi, dar cel ce nu se pocăieşte lăsându-se de păcate ca să-Mi deschidă şi să stea îmbrăcat şi încălţat întru venirea Mea, acela nu deschide ochii ca să vadă şi să audă venirea Mea şi să înţeleagă cuvântul Meu şi calea lui spre oameni, cale cu lumină, cale cu înviere din moartea păcatelor, calea venirii Mele cu judecata prin cuvânt şi cu învierea prin cuvânt, căci prin cuvânt am lucrat dintru început.

Am făcut la început cerul şi pământul ca să le pun în slujba omului şi ca să-L slăvească omul pe Făcătorul lui şi să-L aibă mereu înaintea sa şi să lucreze cu El la împărăţia cerurilor pe pământ. Dar omul n-a stat cu temere de Dumnezeu pe pământ nici după căderea lui din rai, şi aşa s-a înmulţit neamul omenesc pe pământ, iar Eu, Domnul, îl rabd aşa de şapte mii de ani. Dar acum am venit iar cuvânt deasupra pământului; am venit pentru învierea morţilor; am venit ca să fac din pământ cer, şi din mort, viu, şi voi cere rodul celor ce s-au aşezat în numele Meu lucrători peste oameni, şi fiecare va culege ce a semănat; ce a pus în pământ, aceea va culege; vii sau morţi va culege. Amin.

Ziua venirii Mele cea de a doua este numită de sfinţii Mei ziua înfricoşatei judecăţi. Zadarnic dă omul să fugă de ea. Mai bine să se apropie de ea omul, că nimeni nu scapă de ea, nici morţii, nici viii. Dacă ţi-e teamă, omule, de ea, scoală-te şi te pregăteşte pentru ea, ca să nu pieri prin ea, ci să fii apoi fiul învierii, fiul veacului ce va să fie. Scoală-te şi te scutură de pământ şi de tot ce e pe el, şi te spală apoi, că iată, apa curge în ploaie din cer pe pământ ca să te curețe din creştet până în tălpi pentru venirea Mea, iar apoi Eu te îmbrac şi te încalţ şi îţi pun coroana venirii Mele şi te bag la masa Mea de nuntă, te bag la sărbătoarea venirii Mele, la praznicul împărăţiei cerurilor pe pământ, omule.

Eu sun din trâmbiţă învierea morţilor. Ei aşteaptă de şapte mii de ani trâmbiţa învierii lor, iar Eu le spun: un picuţ, şi totul şi toate vor primi haina nestricăciunii, aşa cum Eu le-am întocmit la facerea lor. Amin. Puţin, puţin, şi totul se întoarce în viaţa cea fără de moarte, şi morţii înviază şi mărturisesc pe Dumnezeu şi lucrarea Sa cea de şapte mii de ani, lucrarea de răscumpărare a trupurilor. Amin.

Pământul nu mai are putere să-l ajute pe om. Omul i-a strivit sânul, şi e slab pământul, iar omul de pe el e tot mai neputincios. Dar harul Meu este cu cei ce se tem de Mine, şi ei trăiesc prin harul Meu, iar Eu îi umplu de binecuvântări şi le pregătesc bucuria cea veşnică. Fericiţi sunt cei ce Mă aşteaptă să vin, că aceia se pregătesc pentru ziua venirii Mele şi se bucură de ea, iar Tatăl Savaot le-o vesteşte prin Mine, fiindcă Eu sunt plin de Tatăl. Amin.

Eu sun din trâmbiţă învierea morţilor. Să se trezească morţii şi viii! Amin, amin, amin. Eu voiesc să se trezească tot omul care s-a aşezat mai mare peste oameni şi să sune trezirea peste tot, şi să se scoale omul de pe tot pământul şi să se grăbească întru pregătirea lui cea pentru venirea Mea. Puţin, puţin, şi se trezesc cei din morminte, că aşa este scris în Scripturi. Aşteaptă sufletele învierea trupurilor lor, ca să iasă întru întâmpinarea zilei Mele, ziua înfricoşatei judecăţi. Amin.

Stați sub creșterea Mea, stați sub ploaia Mea, voi, cei ce trăiți din apa aceasta. Luați din ea și creșteți, că vine ziua în care cel ce n-a băut se va usca de pe picioare de sete. Luați și beți și creșteți cu cuvântul care curge ca ploaia din cer pentru cei ce beau și mănâncă din cer ca să fie vii pentru venirea Mea. Veniți la fântâna vieții și cereți străjerilor de lângă ea să scoată apă și să vă dea și să nu mai însetați după altă fântână, că peste tot antichrist umblă și toarnă din otrava lui, ca să fie apă de a lui peste tot, că el gândește că Eu nu voi mai fi Dumnezeu, și că va fi el. Dar el nu va mai fi, și nici fiii minciunii, pentru că Eu vin să stric tot ce face el, și lucrez prin cei binecuvântați de Mine prin cuvântul Meu cel de azi.

Sunt îmbrăcat în veșmântul judecății, căci duhul omului stă cu putere împotriva venirii Mele. Mânia la care Mă îndeamnă omul cel potrivnic Îmi biruiește mila, că e vremea să vin, fiindcă totul s-a sfârșit pe pământ, și s-a sfârșit și pământul de putere și nu mai poate. Nu mai e nimeni să-l curățească și să-l sfințească prin curăție, și geme pământul sub păcatele omului, iar Eu aud suspinurile și gemetele lui, că omul e mai greu decât pământul de sub el. Numai păcate pe pământ, numai oameni surzi, ca în vremea lui Noe. Dar și Eu strig, și iarăși strig, ca în vremea lui Noe strig. Strig până voi veni văzut, și tot omul Mă va vedea. Strig să Mă audă cei morți și cei vii, și morții Mă vor ajuta și vor mărturisi venirea Mea odată cu învierea lor. Amin.

Ziua venirii Mele iat-o, vine venind cu mânie! Dacă nimeni nu-Mi pregătește calea să vin, vin Eu, dar cu mânie vin, căci omul nu Mă vrea, și Mă tot alungă de peste tot, ca să fie el, omul; omul care iubește minciuna învelindu-se cu ea și punându-o în locul dreptății Mele. Toate zilele omului sunt ale lui. Omul pentru el mănâncă, pentru el postește, pentru el trăiește, și caută să-i fie numai bine, dar fără Mine caută. Acum vin să caut Eu spre om, și îl găsesc greu de păcate și dau să-l scutur și să-l spăl și să-l înnoiesc, și să-l fac iar pe om, dar dacă el nu vrea și rămâne surd la glasul trâmbiței cea pentru înviere, Eu, Cel ce sunt Stăpânul, ridic mâna Mea și fac semn cu ea la dreapta sau la stânga Mea pentru tot omul, că e ziua dreptății pe pământ, ziua dreptății Domnului. Amin.

O, fiilor străjeri, spuneți în lung și în lat că vine ziua Domnului. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt coboară pe pământ ploaie de cuvânt, ziua Domnului. Cine este cel ce se ascunde sub cuvântul Meu care a spus acum două mii de ani: *«De ziua aceea și de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl»*? Iată ziua Domnului! Dumnezeu plouă cu ea pe pământ, și omul trece prin ea, și ea trece prin om, și omul nu vede și nu aude și nu cunoaște ziua venirii Mele. Dar voi, cei aleși dintre oameni cu mâna Mea cea tare, dați veste peste pământ că vine ziua Domnului, și fiecare om să se pregătească pentru ea, că ea vine. Amin, amin, amin.

21 februarie/5 martie 2000

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Soarele veșniciei va aduce bucurii în locul durerilor. Cine iubește femeia, din pricina păcatului o iubește. În vremea posturilor de mâncare mănâncă omul păcate fel de fel. Omul prin slăbiciune îl trage la slăbiciune pe om.

Bat la porți și intru, căci sunt Domnul. Amin. Intru în grădina cuvântului Meu și Mă fac izvor peste ea, Mă fac cuvânt din ea peste pământ, ca să fac din nou cerul și pământul și pe om, și să-l așez pe om în dragoste de Mine și în ascultare de legile vieții și în veșnicie. Amin.

Toate durerile se sfârșesc cu bucurii. Așa și durerea Mea; ea se va sfârși, și va veni peste ea bucuria, căci soarele veșniciei iese din nori și biruiește pentru bucuria Mea, pentru mângâierea Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt, pentru mângâierea Ierusalimului. Amin. Ierusalimul este mângâierea Mea, este numele mângâierii Mele, este veacul veșniciei, veacul Domnului, și toate durerile se sfârșesc cu bucurie. Amin, amin, amin.

Nimic nu înseamnă Ierusalim, nimic decât veacul Domnului. O, fiilor care dați cuvântul Meu oamenilor! Fiți veacul Domnului, fiilor, căci cu voi e veacul Domnului întru sărbătoare de nou Ierusalim. Vă mângâi din cer, ca să știți și să înțelegeți că Ierusalimul este nădejdea Domnului, numele mângâierii Mele, veacul veșniciei pentru Ierusalim. Vin mereu, mereu izvor de cuvânt peste voi, iar voi să-l împărțiți în toate laturile, ca să crească pomul vieții pe pământ, căci este scris în Scripturi de izvorul care curge din Mine: *«râul vieții, care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului, prin mijlocul cetății; iar pe cele două maluri ale râului crește pomul vieții, făcând douăsprezece feluri de roade, în fiecare lună dându-și rodul, iar frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor».* Amin. Să nu vă săturați de rodul acesta, că iată cum scrie în Scripturi: în fiecare lună trebuie să rodească pentru tămăduirea neamurilor. Amin. Cu voi e veacul Domnului, care trebuie să dea rod peste pământ, și să cadă Babilonul în fața rodului Meu cu voi. Babilonul e împărăția lumii, iar Ierusalimul este împărăția lui Dumnezeu, și tot omul să se înfricoșeze de adevărul acesta, că vine raiul pe pământ, vine cu dreptatea Mea pentru cei drepți, și toate durerile se sfârșesc cu bucurii. Amin.

Era primăvară când Eu am înviat din mormânt pentru învierea făpturii, și le-am spus celor ce Mă iubeau: *«Sunt cu voi până la sfârșitul timpului»,* și sunt cu învierea peste cei ce Mă iubesc trăind iubirea Mea în ei. Curând, curând toate durerile se sfârșesc, și de aceea vin mereu la voi, fiilor, căci Ierusalimul este nădejdea și mângâierea Mea. Vin mereu și fac din voi primăvară pentru venirea Mea cu învierea. Așa cum rândunica se întoarce în fiecare primăvară la cuibul său lăsat, așa și Eu după fiecare durere vin în cuib și îl încălzesc și pun rod în el și Îmi încălzesc puii și îi hrănesc cu cele din văzduh, nu cu cele de pe pământ, și îi iau pe aripi și îi deprind cu zborul, ca să meargă cu ei cuvântul Meu de la margini la margini, și el merge, că vin zburători și îl iau, și din loc în loc îl duc, că așa este scris să fie mai înainte de venirea Mea cea cu slavă văzută. Și zic: vestiți vestea Ierusalimului nou și vă grăbiți cu vestirea de la margini la margini. Plătiți vestitori și lărgiți vestirea, că aceasta este lucrarea pe care o aveți de lucrat. Eu sunt Cel ce izvorăsc râul vieții, vestea Ierusalimului, iar voi trebuie să ridicați stăvilarele ca să curgă el peste pământ și să se împlinească până la margini vestea Ierusalimului Domnului, și să curgă apoi spre el neamurile învierii. Amin.

Nu este Dumnezeu supărat pe om, ci omul este supărat pe Dumnezeu și pe poruncile vieții, căci scris este în Scripturi: *«Dragostea se va răci mai înainte de venirea Mea»*, și s-a răcit, și e rece pentru Dumnezeu, dar Eu vin în cuibul Meu mereu, ca să-l țin cald și să nu răcească rodul Meu din el. Vin ca rândunica la cuib, vin de la frig la cald, vin în cuibul de refugiu și fac din el primăvară pentru venirea Mea cu învierea. Așez în cuib dragoste de Dumnezeu, căci taină mare grăiesc, și zic: unde este dragoste de Dumnezeu, acolo este și dragoste între frați, iar altfel nu este dragoste de frați, căci ea își are

izvorul din dragostea de Dumnezeu. Taina dragostei de Dumnezeu este taina dragostei care leagă frații cei întru Hristos prin dragoste, iar altfel nu este. Greșalele dintre frați cad în fața dragostei de Dumnezeu, iar frații trăiesc între ei prin rădăcină, prin Mine, Cel ce nasc fii pentru Tatăl, prin cuvânt și prin credința cea roditoare în omul cel îndumnezeit prin cuvântul vieții veșnice. Cel ce vine să fie și să se facă mângâiere pentru Mine și să se facă Ierusalim, acela să nu uite de veghe, să nu uite că dragostea se va răci, și se răcește, și s-a răcit. Și de ce să nu uite? Să nu uite ca să nu cadă din dragoste, ca să nu cadă din veghe. Iar veghea nu este alta decât dragostea de Dumnezeu, și greșalele cad în fața dragostei de Dumnezeu între cei de un neam cu Mine, neamul lui Dumnezeu, poporul veacului veșniciei, veacul Domnului pentru Ierusalim.

Iar voi, cei ce v-ați apropiat de Mine prin vestirea cuvântului Ierusalimului, întăriți-vă picioarele și statul cu Dumnezeu. Nu fiți slabi unii față de alții, și fiți înțelepți pentru acest cuvânt, pentru povața aceasta, căci vin să vă învăț calea cea veșnică. Nu fiți slabi unii față de alții, că prin slăbiciune vă trageți unii pe alții la slăbiciune și la plata aceasta. Faceți-vă bine pentru Dumnezeu unii altora, prin tărie de Duh Sfânt, și duceți-vă povara cu dragoste și cu răbdare, ca să nu fiți povară unii altora, ca să nu fiți cădere și slăbiciune unii altora așa cum s-a întâmplat cu omul cel întâi zidit, care a căzut prin povară. Nu vă faceți rost de poveri, și căutați să scăpați de orice povară, căci poverile obosesc sufletul și voința cea pentru înviere. Întăriți-vă fiecare pe picioare și nu fiți slăbire unii altora, ci mai degrabă sprijiniți-vă pe Mine, Domnul, și vă veți găsi cu pacea Mea, fiindcă Eu vă voi da-o și voi prinde putere în voi, și veți fi pacea Mea, și veți fi cu pacea Mea în voi. Nu vă sprijiniți pe Mine cu păcatele din voi, căci sunt îndurerat pentru omul păcătos. Dar sprijiniți-vă pe Mine cu virtuțile cele sfinte din voi, și creșteți prin ele pentru Mine, căci sunt îndurerat pentru slăbiciunile omului, și om pe om nu se poate ajuta, că e slab de tot omul. De aceea am spus Eu că omul care face bine omului are mormane strânse la împotrivitorul, fapte pentru cele vremelnice, și iată judecata omului! Să nu mai aștepte omul judecata, căci Eu am zis: *«Lumea a și fost judecată»,* și fiecare om trage după el cele ce a lucrat, căci omul n-o isprăvește cu slăbiciunile, că nici nu mai poate. Cine iubește femeia, acela iubește păcatul, și nu este alta pricina iubirii femeii. Să nu se mai bucure, să nu se mai laude, să nu se mai semețească femeile că sunt iubite, că ele sunt păcatul pentru omul cel slab, și sunt prăpastie adâncă pentru om, prăpastie în care a căzut tot neamul omenesc. Iar cel înțeleptit de Dumnezeu fuge de pierzare și se alipește cu Dumnezeu. Amin.

Tot neamul omenesc a pierdut nestricăciunea și moare de șapte mii de ani, pentru că omul cel întâi zidit a cugetat asupra lui Dumnezeu și s-a îndoit de Creatorul său, așa cum fac și azi oamenii. S-a îndoit omul cel de la început, și a intrat atunci în el gândul de a ajunge Dumnezeu, dar când a văzut că-l strig și că-l întreb de păcat, s-a ascuns. Dar Eu l-am așezat înaintea Mea și i-am spus ce a făcut, și el s-a ascuns în spatele femeii, căutându-și dezvinovățire. Atunci el nu M-a mai iubit, și Eu l-am scos afară din rai prin înger, iar când a văzut că-l dau afară din grădina veșniciei, a văzut că Eu sunt Dumnezeu și nu s-a mai îndoit de Dumnezeu.

N-a vrut omul să asculte de Cel ce l-a făcut. N-a vrut omul să postească așa cum i-am spus Eu să postească, ci, din contra, a gândit să se facă el dumnezeu peste tot ce am făcut Eu. Iată, așa face omul, nu-i place să postească, nu-i place să trăiască, nu-i place să asculte. Și am venit Eu, și am postit Eu, că Eu nu sunt supărat pe om, ci omul e supărat pe Mine de nu ascultă de poruncile vieții. Și zic: deschide, omule, să intru, căci Eu sunt Dumnezeu, și tu ești om, și nu poți ajunge Dumnezeu, dar poți să te îndumnezeiești din Mine și să fii cu Mine. Amin.

O, cum să fac să te scap de jalea din tine, omule îndurerat? Numai Eu știu cum e fericirea ta care trece odată cu tine, și Mi-e milă de tine, fiindcă porți chipul Meu. Voiesc să-ți fiu Dumnezeu, și salvator să-ți fiu. Iată cum vorbesc cu tine. Mi-am făcut cărare spre tine. Grădina cuvântului Meu este cărarea, iar în ea, străjerii Mei care iau de la Mine și îți dau ție ca să Mă cunoști că vin din cer la tine să-ți grăiesc. Îți scriu din cer scrisori de dor; scrisori de judecată îți scriu, omule. Nu te mai mări, nu te mai crede, nu te mai îngâmfa. Cumințește-te și te apleacă Mie, căci Eu sunt Dumnezeu, și nimeni nu scapă de cele ce-și strânge. Ieși înaintea Mea umilit, omule. Nu ești decât un umilit și un vrednic de plâns, căci stai întru stricăciune. Toată făptura suspină din pricina ta. Zadarnic cauți doctorii pentru durerile trupului; în zadar îți vindecă doctorul trupul dacă nu-ți vindecă sufletul de la pierzare, omule supus stricăciunii. Vindecarea vremelnică te face iar să te duci la păcat, căci te crezi în putere. Este scris în Scripturi: *«Cine suferă cu trupul o isprăvește cu păcatul»,* dar tu dai să te scoli din suferință ca să trăiești pentru păcat și pentru vremelnicie, omule. Tu însă tot bolnav ești, căci omul cel fără Dumnezeu este om fără de sănătate, este cel mai bolnav om, este de plâns și de jelit. Nu mai e de cântat și de jucat și de păcat, ci e de plâns pentru tine, omule. Cum să fac să te scap de jalea din tine? Fericirea după care alergi mereu e din pricina jalei din tine, omule îndurerat, și numai Eu, Domnul, știu cum e fericirea ta pe care n-o mai prinzi, și Eu, Domnul, plâng de mila ta, omule.

Iată, fiilor împărțitori de leac dumnezeiesc, plâng de mila omului. Îl bat pe om, și el se roagă Mie să-l iert de păcate și să-l scap de jale și de durere, și Eu așa fac, și apoi omul uită de bătaia de la Mine și de vindecarea de la Mine și iar Mă părăsește, și apoi i se fac toate cele ale lui mai rele decât cele dinainte, precum este scris de casa cea curățită de rău, pe care duhul rău o găsește iar, și iar intră și își face cuib în ea pentru nestatornicia omului. Omul se teme să se întoarcă în rai. Fiilor cu care-Mi plâng durerea pentru om, se teme omul să se întoarcă în rai și Mă pleacă mereu spre dorințele lui, spre voile lui în loc să se plece el spre voia Mea, spre dorul Meu de el, spre viața lui cea din rai.

Omule, ești cuprins de temeri și de tristețe, dar pe drumurile stricăciunii nu scapi de jalea de care fugi. Ți-am trimis Eu iarbă de leac, numai s-o vrei, numai să Mă vrei cu tine, omule îndurerat și plin de dorul fericirii pierdute. Fericirea ta e raiul. Întoarcerea în rai e pacea ta, și vei sfârși căutarea. Nu mai sta semeț, și apleacă-te, că n-ai cu ce să te mărești decât cu cele ce se strică și pier. De ce te temi de rai? De ce fugi mereu într-ale tale? Iată, ale Mele dintru ale Mele îți dau, ca să fii veșnic apoi, căci scris este în Scripturi: *«Moartea a fost înghițită de biruință».* Amin, amin, amin.

Mă jelesc în calea omului, doar, doar vor cădea porțile cele spre om. Voiesc să Mă vindec de durerea cea de la om, căci omul este plin de temeri și de tristeți, fiilor de la ieslea Mea de cuvânt. Doctorii de pe pământ vindecă trupurile, dar sufletele, ba. Fiți voi doctori din cer, fiilor, doctori pe pământ cu cele din cer vindecătoare, și faceți-l pe om să vină la Mine, să vină spre vindecare. Cu voi e veacul Domnului, cu voi deschid ușa omului ca să intru și să-i vorbesc de Mine. Grăiesc

cu voi mereu. Grăiesc apoi cu cei ce se alipesc cu Mine prin cuvântul care curge din Mine la voi, şi grăiesc şi pentru omul care Mi-a închis uşa ca să fie el dumnezeu peste el şi peste cei ce sunt ai lui. Iarbă de leac am făcut din voi în calea omului neputincios care nu se mai scoală din stricăciune. V-am aşezat înaintea neamului omenesc ca să vină omul după Mine şi după voi. V-am aşezat semn prin care să se conducă omul spre Mine, şi să Mă găsească la voi grăind peste om şi chemându-l şi umplându-l de iubire pentru Dumnezeu, căci omul se teme să se întoarcă în rai.

Iată, numai vorba vine că începe postul Paştelui. Petrece omul cu mâncări şi cu băuturi şi cu păcate şi zice că e lăsatul secului de acestea. Numai vorba vine că e lăsatul secului. Mănâncă omul păcate în tot felul până la Paştele Meu, şi apoi vine la biserică şi ia Paşti de la preot. O, de ar învăţa omul de la Mine ce înseamnă Paşti, ce înseamnă post pentru Paşti şi ce înseamnă înviere prin post, şi Domnul cu omul prin post şi prin mâncare, prin mâncare şi prin post!

O, toate durerile se sfârşesc cu bucurii. Aşa şi durerea Mea; ea se va sfârşi, pentru mângâierea Mea, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, pentru mângâierea Ierusalimului. Ierusalimul este mângâierea Mea şi numele mângâierii Mele, şi cu el Mă mângâi, căci cu el e veacul veşniciei, veacul Domnului pe pământ cu Ierusalimul. Nimic nu înseamnă Ierusalim, nimic decât veacul Domnului, veacul Meu cu Ierusalimul. Fiţi veacul Domnului pe pământ, fiilor, şi toate durerile se vor sfârşi cu bucuriile veacului veşniciei, veacul Domnului pentru mângâierea Ierusalimului. Amin, amin, amin.

28 februarie/12 martie 2000

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Neprihănirea face casă tare cu credinţa. Omul este povară grea pentru Domnul şi pentru om. Înţelepciunii cereşti nu-i stă împotrivă înţelepciunea omenească. Domnul strigă de la margini la margini să vină omul la lucrarea facerii lui.

Mă apropii la iesle mai înainte de ivirea zorilor. La hotarul dintre zi şi noapte vin, căci M-am vestit să vin, şi am venit, şi aşa învăţ veghea pe poporul Meu cel hrănit din cer în zilele acestea ale venirii Mele. Iată, găsesc veghe la iesle şi sunt întâmpinat de străjerii Mei. Lucrez din noapte cuvântul Meu de azi, fiilor străjeri, şi apoi călătorim cu el în mijlocul lui Israel, poporul Meu cel de azi, poporul cel de la venirea Mea. Amin, amin, amin.

Voiesc să-Mi pun la adăpost poporul Meu de azi, ba şi pe tot sufletul care trage cu izvorul cuvântului Meu care dă viaţă şi iubire pentru Mine în om, dar am piedici multe, şi acestea sunt piedicile fiecăruia din cei ce se alipesc cu Mine prin cuvântul Meu de azi, prin venirea Mea de azi cuvânt pe pământ. O, câte piedici, căci omul se trezeşte târziu pentru Mine şi pentru viaţa cea vie. Dar iată calea cea dreaptă, calea cea cu dreptate, căci neprihănirea face casă cu credinţa şi îl pun la adăpost pe cel ce crede în venirea Mea de azi, şi Eu îl ajut pe calea cea cu dreptate, îl ajut prin învăţătura Mea pentru cei curaţi şi drepţi. Amin.

Mergem, fiilor, cu cuvântul Meu la cei credincioşi şi îi culegem ca să le dăm din cer. Dăm şi poporului, dăm şi celor ce se alipesc cu cuvântul Meu de azi. Puţini sunt din loc în loc cei ce aud şi vin să ia şi să bea şi să fie cu izvorul venirii Mele de azi, dar mulţi sunt cei ce aud de venirea Mea la voi cuvânt şi nu se arată aceştia cu faţa şi nu iau calea cea cu dreptate, şi de aceea nu se apropie să meargă pe ea.

Astăzi stă scris din părinţi pomenirea dreptei credinţe peste biserică, dar calea cea cu dreptate nu este bătătorită de cei ce se strâng prin biserici, căci scris este în Scripturi: *«Dreptatea este lăsată în lături».* Neprihănirea îi face loc credinţei, iar credinţa se face neprihănire peste omul care o ia pe calea cea dulce a dreptăţii vieţii, pe calea Mea cu omul.

Se piteşte omul cel mândru cu credinţa cea dreaptă, se piteşte de cuvântul Meu de azi, şi lui îşi zice drept în credinţă. Omul nu ia ca de la Mine acest cuvânt, şi zice că nu-l crede. O, ar putea omul să spună că şi proorocii au vorbit de la ei şi nu de la Dumnezeu, dar cuvântul proorocilor s-a împlinit şi se împlineşte, aşa cum şi acest cuvânt al Meu de azi s-a împlinit şi se împlineşte pentru că este cuvântul Meu. Amin. Se bate în piept omul creştin de azi şi zice că e drept, dar calea cea cu dreptate nu se bate omul pentru ea. De aceea voiesc să-Mi pun la adăpost poporul Meu de azi şi să ţin peste el cuvântul Meu şi venirea Mea cu cuvântul peste pământ. Amin. Voiesc să-Mi ţin sub cort poporul, că este scris în Scripturi aşa: *«Am auzit din tron un glas puternic care zicea: iată, cortul lui Dumnezeu este între oameni, şi va sălăşlui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Însuşi Dumnezeu va fi cu ei. Şi va şterge orice lacrimă din ochii lor, şi moartea nu va mai fi, nici plângere, nici strigăt, nici durere, căci cele dintâi au trecut».* Amin, amin, amin.

O, popor de sub cort, şi, o, popor cules din spini ca să vii spre Mine! O, copii hrăniţi cu mila Mea, staţi bine pe picioare cu duhul, cu sufletul şi cu trupul, căci povara celor din grădina cuvântului Meu prin care Eu vă acopăr şi vă hrănesc pe voi cu el, e grea povara lor, e grea, şi ei sunt prea mici pe pământ, căci cu cei mari n-a fost chip să Mă sprijin cu venirea Mea de azi. Iată, vin la voi, vin prin ei, prin cei mici, şi povara lor e grea de tot. Nu numai Eu sunt povara lor. Şi voi sunteţi. De aceea vin mereu, mereu cuvânt în grădină pentru voi şi vă învăţ să staţi pe picioare şi să lucraţi în aşa măsură să le îndulciţi povara, să le fie dulce cu ea şi nu greu, că Eu nu vreau să-i răcească oboseala şi povara. O, Mă uit mereu cu ochiul Meu ceresc şi văd cum daţi să găsiţi la ei putere şi mângâiere pentru voi, şi Mă prinde plânsul de ei şi de voi, că pe ei i-a slăbit povara de pe ei, şi Eu n-am cum să-i slăbesc de sub povară, că nu mai am alţii ca şi ei. N-am putut pune deoparte mai mulţi pentru lucrul Meu de strajă aici, că iubirea de Dumnezeu aşa cum se cere ea să fie din creştin, nu Mi-au dat-o mulţi, şi n-am putut sorta mult grâu bun pentru aici pentru ca să crească din el din grădină calea Mea peste pământ, calea Mea cea cu dreptate. O, mulţi creştini au fost buni şi credincioşi, dar plini de piedici, plini de povara celor dinainte ale lor, şi Eu trag din greu prin cei puţini pe care-Mi sprijin venirea Mea de azi. Vin şi iar vin, că fără Mine nimeni nu poate ceva bun pentru Mine. Vin şi iarăşi vin, şi Mă semăn pe Mine Însumi cuvânt peste tot din grădina Mea cu fii unşi cu darurile venirii Mele, cu fiii cei care-Mi duc povara Mea. Mereu vin şi vă ţin treji şi vă dau îndemn mereu să fiţi curaţi întru toate câte faceţi şi trăiţi, căci povara lor e grea, dar să le fie dulce povara lor cea grea, să le fie curată ca cerul. Amin, amin, amin.

Pe vremuri, pe când lucrării Mele de azi îi dădea bobocul, Mă sprijineam cu cei ce primeau cuvântul venirii Mele. Le vorbeam duios, ca să Mă sprijin pe credinţa lor în coborârea Mea la ei şi să-Mi pot scrie cartea Mea de azi de la începutul ei şi până azi, cartea cea cu şapte peceţi, pe care

«nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, n-a putut s-o deschidă, nici să se uite în ea», după cum este scris în Scripturi despre ea când spune: *«Am văzut în mâna dreaptă a Celui ce şade pe tron o carte scrisă înăuntru şi pe dos, pecetluită cu şapte peceţi, şi un înger care striga:* „Cine este vrednic să deschidă cartea şi să desfacă peceţile ei?"*»*. Eu, Mielul Tatălui, am desfăcut peceţile ei şi o cobor pe pământ, şi fericiţi sunt cei ce sunt scrişi în cartea aceasta, în Cartea Vieţii Mielului. Amin, amin, amin.

O, fiilor unşi cu mirul venirii Mele, e grea povara voastră, că voi sunteţi mici, dar Eu sunt cu voi sub povară. Fiţi ageri la cuvânt şi la fapta cea duhovnicească, fiilor, că vouă nu poate să vă stea împotrivă nici un fel de înţelepciune omenească, fiindcă Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru şi fiindcă voi sunteţi unşii Mei din zilele acestea. Croiţi drumul Meu spre cele patru laturi ale lumii, căci cuvântul Meu care este cu voi îşi face drum ca fulgerul, şi vin zburători şi îl duc peste tot spre mărturie, împotriva tuturor celor ce văd calea Mea cea dreaptă şi nu iubesc dreptatea de pe ea şi nu apucă pe ea. Se bate în piept omul creştin de azi şi zice că e drept, dar la calea pe care am mers Eu nu se uită. De aceea voiesc să-Mi pun la adăpost pe cel drept, căci *«calea păcătoşilor piere»,* după cum este scris despre ea. Amin.

E grea de dus povara Mea de azi. Pe vremuri, pe când lucrării Mele de azi îi dădea bobocul, Mă sprijineam cu cei ce veneau să audă cuvântul Meu cel duios, cel cu strigăt duios. Eram la început cu cartea Mea de azi şi scriam în ea strigând după om în toate părţile, iar lupul cel păgân cu fapta şi cu iubirea Mi-i răsfira mereu pe cei care veneau după duioşia glasului Meu. Lucram şi Mă sprijineam pe cei ce făceau milă cu lucrătorii Mei care Mă primeau, dar azi e grea povara Mea, şi e multă, şi cu ea Mă port până la marginile pământului. Şi dacă Mi-am pus popor deoparte, Eu trebuie să-i port lui de grijă, ca să-l am şi să nu dorească el altă bucurie. Şi zic din nou: o, popor de sub cort, o, copii hrăniţi cu mila Mea, staţi bine pe picioare şi fiţi curaţi prin toate câte faceţi şi trăiţi, că e grea povara celor din grădină. Nu numai Eu sunt povara lor. Şi voi sunteţi. Să le fie dulce cu ea şi nu greu, ca să nu obosească ei sub povară. Povara dacă e dulce nu caută omul să scape de ea, şi o duce ajutat de puteri noi, şi o duce. Cu câtă iubire am dus Eu crucea pentru îmbrăţişarea Mea cu omul cel neajutorat! Mi se îndulcea chinul de sub cruce cu cât era mai greu de dus, că Mă vedeam cu mâna întinsă după om în adânc şi Mi se îndulcea povara de pe umeri până ce am ajuns cu ea acolo unde am căzut sub ea, ca să Mă scol apoi biruitor şi să-l ridic pe om din adânc şi să-l am ca plată a jertfei Mele cea de sub povară. Povara se face dulce când eşti cu ea pe calea cea cu dreptate, şi după ea se ridică cei ce iubesc dreptatea şi povara ei, căci ea are rod veşnic viu. Amin.

Învăţătura Mea să-l sălăşluiască în sânul păcii Mele pe omul care o ia. Amin. Înţelepciunea Mea să-l ajute pe om la minte şi să-l cuprindă în Duhul Sfânt. Amin. Blândeţea şi smerenia Mea să-l îndemne pe om la veghe şi la pocăinţă şi la pacea dintre Mine şi om. Amin. Povara pe care am dus-o Eu pentru om să-l înduioşeze pe om şi să-i deschidă ochii. Aşa voiesc, aşa aştept. Amin, amin, amin.

Voiesc să simt Eu în om, nu omul, dar greu Îmi mai fac sălăşluire în om, că omul nu ştie cum Mă poate avea în el. Voiesc să simt Eu în om, cu simţurile Mele cereşti. Amin. Voiesc să ştiu Eu în om, cu ştiinţa Mea cerească. Amin. Voiesc şi iar voiesc să stau Eu în om, cu statura Mea din care să ia cel ce voieşte cu Dumnezeu. Amin. Voiesc să grăiesc Eu din om, cu grăirea Mea. Amin. Voiesc să pot Eu în om, nu omul. Aceasta voiesc. Amin. Şi voiesc să fac Eu în om facerea omului, facerea din nou a omului. Amin. Să-l iau pe om în mână aşa cum am luat pământ în mâini la început şi l-am zidit pe om din pământ. Să-l iau pe om în mână şi să-l frământ cu mâna Mea şi să-l aşez înaintea Mea om plăcut Mie, aşa cum am voit să fie omul când am luat pământ şi l-am zidit pe om din pământ, ca să Mi se supună apoi, şi să-i fiu omului Dumnezeu, şi să fie omul prin Dumnezeu pe pământ, şi să umple pământul omul cel plăcut lui Dumnezeu. Amin.

Străbat cerul şi pământul cu lucrarea facerii omului. Îngerii din cer Îmi lucrează nevăzut lucrarea cuvântului Meu care vine cu Mine pe pământ cu împlinirea lui, căci îngerii sunt duhuri cu putere. Să nu uite omul că Eu sunt Dumnezeu şi nu el, şi dacă uită Eu îi amintesc că uită, ca să se facă mic înaintea Mea şi ca să-l pot ocroti pe cel ce-Mi recunoaşte fiinţa şi puterea. Să nu uite omul că viaţa credinţei este calea cea cu dreptate, fapta dreptăţii între om şi Dumnezeu şi între om şi om, iar altfel nu este credinţă în Dumnezeu. Omul însă se bate în piept şi îşi zice drept şi se vrea crezut drept, dar pe dinăuntru este nedrept şi cu Dumnezeu şi cu omul. Şi am zis: *«Când va veni Fiul Omului şi îngerii puterii împreună cu El, va mai găsi credinţă pe pământ?».* Cine poate să-I răspundă lui Dumnezeu? Cine între oameni? Să vină înaintea Mea şi să spună: *„Iată-mă, Doamne, socoteşte-mi dreptate credinţa mea în Tine!".* Dar iată, Eu vin râu de cuvânt peste pământ şi nu se pleacă omul să ia de la Dumnezeu şi să Mă aşeze pe Mine peste el aşa cum a lucrat Avraam la cuvântul Meu de peste el când Eu i-am socotit dreptate şi neprihănire credinţa lui în venirea Mea la el. Voiesc să am în poporul Ierusalimului darul cel din cer al credinţei şi al neprihănirii cea din credinţă. Amin. Voiesc să pun la adăpost poporul Meu de azi prin acest dar al credinţei în venirea Mea cu îngerii puterii Mele şi cu sfinţii, pentru adeverirea Scripturilor care au grăit prin gura Mea şi au zis: *«Vor vedea pe Fiul Omului viind pe norii cerului cu putere multă şi cu mărire multă, şi va trimite pe îngerii Săi întru răsunare de trâmbiţă şi vor aduna ei pe cei aleşi ai Lui din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor până la celelalte margini, iar pleava o va arunca în foc nestins».* Această Scriptură este lucrarea cuvântului Meu de azi, care adună pe cei ce sunt ai Mei prin credinţa lor cea cu dreptate semănată între cer şi pământ pentru venirea Mea, la credinţa omului, pentru împlinirea Scripturilor Mele prin credinţa omului drept. Amin.

Să ia aminte toate neamurile oamenilor de pe pământ şi să se cutremure la glasul venirii Mele, care strigă de la marginile cerurilor până la celelalte margini, zicând după două mii de ani din nou: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credinţă pe pământ?».* Amin, amin, amin.

6/19 martie 2000

Sărbătoarea sfinţilor patruzeci de mucenici din Sevasta

Domnul plânge cu cei ce plâng. Nu mai sunt creştini pe pământ. Înţelepciunea cea din cer nu se pătează cu cele de pe pământ, ci se îndestulează cu cele ce plac Domnului şi nu omului. Lucrarea în numele Domnului aduce rod sfânt şi iubire frăţească nepărtinitoare.

Eu, fiilor de la iesle, Mă deşert mereu din cer peste pământ prin coborârea Mea cuvânt la voi. Fiţi, tată, binevoitori cu Mine şi deschideţi-Mi mereu, oricât aţi fi voi de apăsaţi şi de înlăcrimaţi. Vremea apasă, dar venirea Mea trebuie să se împlinească, iar omul care crede în

Dumnezeu pe pământ nu crede în venirea Mea. Fiţi voi, fiilor, împlinirea acestei credinţe, după cum şi sunteţi, şi împliniţi venirea Mea la voi, că aşa este scris în cuvintele Evangheliei Mele: *«Cel ce crede în Mine voi veni la el şi voi face casă la el şi voi cina cu el şi Mă voi arăta lui».* Amin, amin, amin.

O, şi Eu plâng, nu numai voi, că scris este: *«Plângeţi cu cei ce plâng».* Să plângem unii cu alţii şi să lucrăm ca să strângem rod de bucurii, fiilor. Cu cine să-Mi strâng şi Eu rodul? Îl strâng cu cei ce Mă aşteaptă să vin să le dau rodul credinţei în venirea Mea, că pe pământ omul credincios crede în Mine şi se roagă Mie, crede în naşterea Mea pe pământ, crede în Maica Mea, crede în răstignirea Mea, în învierea Mea, în înălţarea Mea la cer, dar nu şi în venirea Mea. De aceea am zis: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credinţă pe pământ ca să poată să vină?».* Despre venirea Mea şi despre credinţa în ea am întrebat Eu atunci. Despre când voi veni am întrebat.

Omul pleacă de la biserică acasă tot aşa cum s-a dus, căci biserica pe care a făcut-o omul pe pământ este o portiţă ce slujeşte omului care a făcut biserica pentru ca să vină în ea omul cel cald la inimă, cel cald cu credinţa. Omul cel cu sânge rece e rece şi cu Mine, Domnul. El îşi caută un câştig din orice, şi se ridică şi îşi culege supuşi, şi el stăpâneşte peste ei, iar ei îl slujesc pe el, că omul mic e om necăjit pe pământ. Aşa este şi cu lucrul bisericii de azi. Mai-marii de peste ea sunt oameni reci pentru cer, dar îşi fac biserică, iar gloatele cele cu sânge cald se strâng în biserica omului, şi omul cel credincios bisericii ajunge supusul în slujba preotului de azi şi nu în slujba lui Dumnezeu între oameni, căci oamenii nu slujesc lui Dumnezeu pe pământ, ci îşi slujesc loruşi. De aceea omul cel dornic de Dumnezeu nu mai vede calea cea spre biserică şi nu mai găseşte pe pământ biserica Mea, şi o găseşte pe a omului, şi acolo se duce, că e dornic de Dumnezeu. Dar vine însă vremea, şi a şi venit, să fie biserica Mea pe pământ şi să Mă găsească omul cu slujitori de ai Mei în biserica Mea şi să-i dau omului plata credinţei şi a căldurii inimii lui, să-i dau plata prin lucrarea bisericii Mele, să-l pot hrăni pe om cu înţelepciunea Mea, să-l pot cerceta pe om ca să-l mângâi, să pot vorbi cu omul despre ale Mele şi despre ale sale şi să Mă fac una cu omul prin cele curate şi cereşti din el, la credinţa lui în venirea Mea. Amin.

Astăzi fac la voi pomenirea celor patruzeci de sfinţi mucenici care au mărturisit credinţa lor în Mine înaintea împăraţilor şi a mai-marilor păgânilor. Ei, ostaşi biruitori de vrăjmaşii cei pământeşti, au ajuns apoi să biruiască pe vrăjmaşii Mei, nevrând să-şi lepede credinţa în Mine, ci, dimpotrivă, mărturisind că ei sunt creştini. Atunci ei au fost aruncaţi într-un iaz pe timp de ger, iar Eu, Domnul, i-am ţinut vii prin credinţa lor în Mine, iar a doua zi au primit mucenicia prin foc, mărturisind tăria credinţei lor, iubirea lor de Dumnezeu.

O, nu mai sunt creştini pe pământ, nu mai sunt, căci creştinii iată cum sunt: ei sunt cei ce nu se leapădă de Domnul; ei sunt cei ce sunt încercaţi în credinţă ca să facă dovada credinţei lor în Mine. Fericiţii Mei sunt cei cărora li se încearcă credinţa lor în Mine. Eu slobozesc focul încercărilor peste cei ce sunt ai Mei pe pământ, ca să pot să Mă scriu peste ei cu Duhul Sfânt, căci ceara trebuie să fie încălzită ca să se cunoască pe ea pecetea. Aşa şi Eu, Domnul, pun pecetea Duhului Sfânt pe cei încălziţi la focul încercărilor pentru lămurirea credinţei lor în Mine, aşa cum am făcut şi cu voi, fiilor de la iesle, când s-au sculat împotriva voastră mai-marii bisericii din lume, şi cu ei mai-marii pământului, ca să înăbuşe lucrarea Mea lângă care vă am pe voi. Atunci Eu am pus pe voi pecetea Duhului Sfânt şi v-am făcut lucrătorii Mei prin credinţa voastră în venirea Mea la voi, în venirea Mea pe pământ, precum este scris despre ea în Scripturi. Puţin mai am, şi Mă descopăr cu această venire a Mea. Puţin, puţin, şi Mă las văzut lângă voi. Puţin, puţin, şi ziua venirii Mele se arată peste tot pământul, şi va fi pentru unii mântuire, şi pentru alţii judecată, precum Eu am grăit prin Tatăl, Care este în Mine.

Vin cu învăţătura venirii Mele pentru cei ce Mă aşteaptă să vin. Vin să-i îmbrac cu haina măririi, cu haina înţelepciunii cereşti, căci aceasta înseamnă haina măririi. Vin să-i învăţ ce înseamnă lucrarea omului în numele lui Dumnezeu, lucrare care are rod pentru cer. Vă învăţ pe voi, fiilor de la iesle, ca să ia această învăţătură toţi cei care vor să lucreze în numele Meu pentru rod ceresc. Amin, amin, amin.

Fiilor, ce înseamnă lucrarea voastră în numele Meu, în numele Domnului? Spuneţi, fiilor.

— Ea slujeşte sfinţilor pe pământ şi în cer. Aceasta înseamnă lucrarea omului în numele Domnului. Ea adună pe creştini în numele Domnului pentru slujirea sfinţilor pe pământ şi în cer, iar creştinii se iubesc unii pe alţii în numele Domnului, nu că le place lor. Această iubire îi face sfinţi din zi în zi mai mult prin lucrarea umilinţei de duh pe care o aşează creştinii unii peste alţii la întâlnirile lor în numele Domnului şi la propăşirea lucrărilor sfinte între ei. Dacă creştinii nu se adună în numele Domnului, ei nici nu lucrează cele sfinte unii peste alţii, ci lucrează numai cele fireşti, numai cele trupeşti şi pământeşti, şi aceasta nu este lucrare în numele Domnului. Dacă creştinii nu se iubesc unii pe alţii în numele Domnului, ei nu vor iubi dreptatea iubirii dintre ei, ci vor iubi să se iubească unii pe alţii, şi atât. Dacă creştinii nu sunt sfinţi, nu pot sluji sfinţilor pe pământ şi în cer. Dacă ei nu slujesc înţelepciunii lui Dumnezeu prin înţelepciunea lor, ei nu vor aduna plata lucrării lor în numele Domnului. Înţelepciunea cea plăcută lui Dumnezeu este aceea care nu se pătează cu nimic de pe pământ, ci se îndestulează numai cu cele din cer, cu cele plăcute lui Dumnezeu şi nu oamenilor. Dacă cei ce stau adunaţi în numele Domnului nu au în ei lucrarea înţelepciunii Domnului şi cea a umilinţei de duh înaintea Domnului şi pentru Domnul, ei nu pot ajunge la lucrul cel în numele Domnului.

— O, fiilor, suflu peste voi din Duhul Meu ca să curgă din voi râul înţelepciunii sfinte, şi iată, învăţ poporul, şi prin voi îl învăţ, ca să ştie poporul că între Mine şi ei sunteţi voi. Rostiţi învăţătura Mea cea sfântă peste poporul Meu şi peste cei ce trăiesc în legile venirii Domnului. Amin.

— Cei ce se adună în numele Domnului ca să lucreze apoi iubirea de Dumnezeu şi lucrarea Domnului peste pământ, trebuie să aleagă vorbirea cea din umilinţa inimii şi nu cea rostită cu buzele, ci mai întâi cu inima, iar gura să slujească inimii prin cuvinte pline de umilinţă sfântă pentru creşterea umilinţei în creştin. Fără lucrarea umilinţei nu poate creştinul să lucreze nimic în numele Domnului. Cuvintele umilinţei sunt cuvintele dreptăţii cea de partea Domnului, sunt cuvintele care slujesc Domnului, iar vorbirea cea cu cuvinte pline de umilinţă este vorbirea cea plăcută lui Dumnezeu, şi ea nu este cu buzele gurii, ci cu buzele inimii. Cuvintele umilinţei inimii sunt cele care aduc mângâierea cea necunoscută de oricine, ci numai de cei care o dau, şi apoi de cei care o iau pentru dreptatea Domnului. Amin. Acolo unde sunt mulţi, acolo trebuie să se arate dreptatea

Domnului prin darul umilinţei inimii din creştin, ca din aceasta să ia învăţătură cei mulţi care sunt adunaţi în numele Domnului spre creştere, crescând unii din alţii prin lucrarea lor în numele Domnului. Amin, amin, amin.

— O, fiilor de la iesle, Eu am rostit peste voi cuvânt şi aşa am zis: *«Fiţi ageri la cuvânt şi la fapta cea duhovnicească»*, şi iată cum împlinesc Eu în voi cuvintele rostite peste voi. Fac din voi râu din râul înţelepciunii sfinte şi învăţ poporul, şi prin voi îl învăţ. Vouă nu vă poate sta împotrivă nici un fel de înţelepciune omenească, fiindcă Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, şi fiindcă voi sunteţi unşii Mei din zilele acestea. Amin. Am pus în voi credinţă în venirea Mea, ca să vă găsesc credinţă pe pământ la venirea Mea. Iar cei ce cred în Mine, dar nu şi în venirea Mea, aceia nu sunt creştini întregi şi nu trăiesc în numele Meu cu viaţa lor pe pământ, şi de aceea nu cred aceştia în venirea Mea ca să se aşeze în legile ei. Eu despre venirea Mea şi despre credinţa în ea am întrebat atunci când am zis: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credinţă pe pământ?»*.

Lucrarea voastră în numele Meu să se vadă bine în voi, şi să se ducă vestea de voi apoi. Amin. Adunaţi-vă în numele Meu. Amin. Lucraţi în numele Meu. Amin. Iubiţi-vă în numele Meu, nu că vă place vouă, şi aşa se va vedea bine lucrarea voastră în numele Meu. Amin. Cuvintele voastre cele de umilinţă să fie cuvintele dreptăţii tuturor lucrurilor şi a faptelor, ca să ia de la voi poporul şi tot cel ce se va face popor pentru Mine, şi să lucreze cu umilinţă lucrul cel sfânt, lucrul cel pentru venirea Mea. Amin. Tot lucrul vostru să fie lucru pentru venirea Mea, lucru care aduce mângâierea cea necunoscută de oricine, ci numai de cei care o dau, şi apoi de cei care o iau, căci Eu, Domnul, niciodată în veacuri n-am ascuns faptele Mele cu oamenii, ci le-am scris pe pământ spre înţelepţirea celor mângâiaţi de Dumnezeu, celor luminaţi de Dumnezeu.

Iar voi, fiilor de la ieslea Mea de pe pământ, fiţi lumina Mea şi daţi la lumină cartea luminii, cartea venirii Mele, şi lucraţi-o pe pământ până la venirea Mea cea văzută. Şi apoi Eu, Domnul, voi sfârşi de întocmit cartea Mea, cartea venirii Mele, calea venirii Mele, iar la capătul ei Eu voi fi cu voi, iar cartea aceasta va fi în mâna Mea, şi voi veţi fi cu ea în mâna Mea. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2000

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei cruci

Preoţii le numesc „preotese" pe femeile lor. Slujitorii bisericii nu mai sunt numiţi apostoli, ci teologi, care Îl ţin pe Domnul pe cruce. Biserica lumii este mustrată spre trezire la pocăinţă.

Vin deasupra ieslei cuvântului Meu şi Îmi vestesc străjerii că vin cuvânt în grădină. Fiilor de la iesle, pregătiţi-vă pentru coborârea Mea cuvânt în cartea Mea din vremea aceasta. Amin, amin, amin. Acesta este cortul Meu în care Eu lucrez cu voi taina cerului cel nou şi a pământului cel nou, taina despre care au vorbit proorocii şi apostolii Mei cei sfinţi. Amin. Nimeni nu poate fi apostolul Meu decât omul cel sfânt care grăieşte prin Duhul Sfânt dându-Mă pe Mine celor ce Mă voiesc cu ei. Amin. Dar iată, umblă omul să găsească un apostol de al Meu, un apostol sfânt, şi nu mai găseşte. Peste tot numai desfrânare, numai pofte, numai preoţi cu preotese sluţite lumeşte, numai lux lumesc, numai idoli peste tot, iar omul se închină la om, căci preoţii de azi stăpânesc peste oameni, dar Eu, Domnul, nu pot stăpâni peste ei, căci peste ei stăpânesc femeile, şi ele sunt numite *„preotese"*. Dar cine le numeşte pe ele *„preotese"*? La Mine nu este acest cuvânt, *„preoteasă"*, şi este la lume acest cuvânt, şi este rodul apostolilor lumeşti, nu al celor duhovniceşti, nu al celor sfinţi.

Iată, fiilor, de ce vin Eu mereu, mereu cuvânt la voi. Vin să trec peste pământ cu învăţătura Mea cea sfântă şi s-o ia omul care doreşte pe Dumnezeu şi de la Dumnezeu, că pe pământ nu mai sunt apostoli sfinţi, ci sunt oameni care-şi zic *„teologi"*, nu apostoli. O, cine i-a făcut pe ei *„teologi"*? Cine i-a numit pe ei aşa? Unde au pomenit ei în vremurile creştine să-şi zică vreun om *„teolog"*? Iată, acum e vremea cu păgânie, şi oamenii îşi zic *„teologi"*, nu-şi mai zic apostoli, căci sunt plini de mândrie şi se ascund sub alt cuvânt, şi îşi zic unii altora *„teologi"*. Dar Eu zic aşa: e ruşinos, e ruşinos să vorbească despre Dumnezeu oameni care nu fac voia lui Dumnezeu, oameni care se închină la oameni, oameni care nu se răstignesc pe ei înşişi faţă de păcat, faţă de deşertăciunile de pe pământ. E ruşinos la cer, fiilor. Mi-e ruşine în faţa îngerilor şi a sfinţilor, Mi-e ruşine de tot ce fac aceşti oameni, de tot ce zic ei că fac în numele Meu şi pentru Mine; ei, care nu ştiu să se roage pentru ei, darămite pentru oamenii cei necăjiţi şi plini de dureri, căci rugăciunea cea care ajunge înaintea Mea este omul sfânt, omul care se face rugăciune, omul care se face putere din Dumnezeu şi lumină din Dumnezeu şi viaţă sfântă între oameni, viaţă pentru Dumnezeu, nu pentru el.

O, unde se mai vede pe pământ om îmbrăcat cu haina smereniei, cu haina apostoliei, cu haina Mea, fiilor? Haina celor ce-şi zic *„teologi"* este haina mândriei lor, haina sub care se ascund ei bătându-se unii cu alţii pentru ea. Depărtaţi-vă, voi, poporul Meu, de unii ca aceştia. Fiţi mari cu înţelepciunea voi, cei învăţaţi de Dumnezeu, că Eu aşa v-am spus: depărtaţi-vă de cei ce hulesc pe Dumnezeu prin viaţa lor cea deşartă, prin mândria lor cea lumească, prin cuvintele lor şi prin lucrarea lor cea vicleană. Să se dea în lături iudele şi irozii şi să-Mi lase Mie calea liberă ca să vin. Amin, amin, amin.

Acum două mii de ani am spus apostolilor Mei aşa: *«Nu este nimeni care să vă vorbească de bine, şi apoi îndată să vă vorbească de rău»*. Dar acum vă spun aşa: nu este nimeni care v-a vorbit pe voi de rău, şi acum îndată să vă vorbească de bine; nu, fiilor, nu este. Stă scris în cer cu mâna lor vorbirea lor de rău asupra voastră. Stau pe trupul Meu ranele răstignitorilor Mei, şi ele mărturisesc.

O, e omul trântit la pământ şi nu-l ridică nimeni, căci cei ce-şi zic *„teologi"* dau mână cu mână cu păgânii, cu cei ce nu sunt din oile Mele, că pe ei nu-i doare de oile Mele, şi îi doare de ei, şi ei nu ştiu ce e durerea, dar Eu ştiu, căci Eu sunt Omul durerii şi n-am cu cine să-Mi duc crucea. Eu sunt Omul Cel de sub cruce, şi toţi cei ce-şi zic *„teologi"* Mă vor numai pe cruce; fac cruci peste tot şi Mă aşează pe Mine pe ele răstignit, şi se închină la crucile toate, dar la Mine nu. Care teolog se opreşte din calea lui în faţa sfintei cruci pe care Eu stau răstignit? Care din ei se opreşte să plângă pentru Mine, Care stau pe cruce, şi să plângă pentru el, care nu stă pe cruce ca să stau Eu pentru el? Tot omul care nu stă pe cruce Mă pune să stau Eu pe cruce în locul lui, pentru că omul care nu se răstigneşte pe cruce, acela păcătuieşte mereu, iar Eu pentru păcatele lumii M-am aşezat pe cruce cu trupul Meu cel curat. Care om se mai opreşte în faţa crucii pe care stau Eu răstignit ca să plângă pentru Mine că stau pe cruce pentru el, pentru viaţa lui cea plină de deşertăciuni şi de pofte?

O, fii ai oamenilor, stă Dumnezeu pe cruce, şi voi staţi în păcate. De ce nu veniţi la crucea Mea să plângeţi pentru Mine şi pentru păcatele voastre pentru care Eu stau pe cruce? De ce nu vă luaţi şi voi crucea ca să urmaţi Mie? O, fii ai oamenilor, numai pe cruce Îl vreţi voi pe Dumnezeu? Numai pe cruce vreţi voi să stau Eu? Răspundeţi-Mi!

O, nimeni, nimeni nu răspunde, nimeni. Nu ştie nimeni să dea răspunsul acesta. Cei ce-şi zic *„teologi"* fac cruci peste tot, şi Mă aşează pe Mine pe ele răstignit, şi se închină la crucile toate, dar la Mine nu. Tot omul Mă ţine pe cruce, tot omul păcătuieşte, şi nimeni nu mai poate fi apostol al Meu, căci apostolii trebuie să fie sfinţi ca şi Mine. Eu pe apostolii Mei i-am luat dintr-ale lor, din cele de dinainte ale lor, şi i-am curăţit şi i-am învăţat şi i-am făcut sfinţi, şi nu s-au mai întors într-ale lor, ci au rămas întru ale Mele, şi a cunoscut aceasta lumea, căci ei aveau puterea Mea prin lucrarea lor, şi aceasta înseamnă apostoli cu har şi cu Duh Sfânt prin lucrarea lor.

Astăzi în bisericile din lume se adună lume multă pentru sărbătoarea crucii, sărbătoare în mijlocul postului cel pentru pomenirea patimilor Mele de pe cruce, dar nu mai e om să priceapă taina postului.

O, fii ai oamenilor, am în mijlocul vostru cortul cuvântului Meu, cu care-Mi fac loc printre oameni ca să le grăiesc. Pomenirea patimilor Mele mai ştie omul de azi să o pomenească? Cine dintre oameni mai ştie să pomenească durerile Mele de pe cruce, suspinurile Mele şi moartea Mea cea pentru om?

O, fii ai oamenilor, cum de nu vă place vouă să ascultaţi de Dumnezeu, să-L pomeniţi pe Dumnezeu? Eu aşa am zis: *«Oricine voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze, căci cine va voi să-şi mântuiască sufletul, acela îl va pierde, iar cine îşi va pierde sufletul său pentru Mine şi pentru Evanghelia Mea, acela îl va mântui; iar cine se va ruşina cu Mine şi cu cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat şi păcătos, şi Fiul Omului Se va ruşina cu el când va veni întru mărirea Tatălui Său cu sfinţii îngeri».* Amin. Iată, am zis Eu acum două mii de ani apostolilor Mei şi mulţimii care se purta pe urma Mea; am zis să se lepede omul de sine dacă vrea să-Mi urmeze. Dar voi, fii ai oamenilor, ziceţi că mergeţi la biserică, dar nu ştiţi ce înseamnă să-Mi urmeze Mie omul. Eu în zadar am spus ce am spus. Nimeni, nimeni nu înţelege ce am spus; nimeni decât cei ce se leapădă de sine dându-se Mie pentru împlinirea Evangheliei peste ei şi peste cei ce voiesc să vină după Mine. Pomenirea patimilor Mele n-o mai trăieşte nimeni cu trupul, că omul s-a învăţat cu păcatul, şi aşa se duce la biserică pentru ca să-L pomenească pe Dumnezeu, iar Eu vin pe pământ cuvânt, vin pe pământ Evanghelie, şi cine se va ruşina cu Mine şi cu cuvântul Meu în neamul acesta făţarnic şi desfrânat, acela va fi ruşinat la venirea Mea întru mărirea Tatălui Meu cu sfinţii şi cu îngerii. Amin.

O, fii ai oamenilor, taina postului e taină cerească. Lucrarea postului e mare taină, dar oamenii care-şi zic *„teologi"* au ridicat păcatul la rang de taină, iar postul îl iau de peste om, şi omul mănâncă mereu şi nu mai posteşte; mănâncă cu poftă, mănâncă să-i placă şi îşi face bucurie din mâncare uitând că pentru mâncare a murit omul şi moare pentru ea şi azi. Fericit este omul care mănâncă în vremea aceasta cu ascultare de Dumnezeu. Apropiaţi-vă şi voi, fii ai oamenilor, şi ascultaţi de Dumnezeu, căci am aşezat peste cei plăcuţi Mie postul cel pentru venirea Mea, mâncarea cea plăcută lui Dumnezeu pentru viaţa cea veşnică a omului, ascultarea de legile raiului. Amin. Apropiaţi-vă şi ascultaţi, căci Eu, Domnul, am aşezat pe pământ post pentru venirea Mea cea cu slavă întru slava Tatălui, că Eu pentru slava Lui vin, nu pentru slava Mea. Iubiţi şi voi ce iubesc Eu; iubiţi slava lui Dumnezeu şi lepădaţi-vă de slava voastră, că slava voastră trece ca iarba, dar slava lui Dumnezeu este în veac. Veniţi şi luaţi înţelepciune! Veniţi şi aflaţi pe Domnul! Veniţi şi învăţaţi! Amin, amin, amin.

Lucrarea postului e taină mare. Ea înseamnă să postească omul de cele pentru el şi să le facă pe ale Mele. Cine se hrăneşte cu trupuri, trup este, iar cine se hrăneşte cu Dumnezeu, acela se face mare cu duhul şi cu harul, biruind lucrarea trupului. Amin. Când l-am zidit pe om din pământ, i-am spus să mănânce tot din pământ, dar el n-a ascultat, şi a voit să mănânce din cer, şi a mâncat fără de ascultare. De aceea astăzi zic: fericit este omul care mănâncă cu ascultare de Dumnezeu în vremea aceasta a venirii Mele. Amin, amin, amin.

O, fiilor din grădina ascultării, cei ce-şi zic astăzi *„teologi"* vă caută vină mereu, dau să vă găsească asemănare cu tot felul de oameni care M-au aşteptat sau Mă aşteaptă pe Mine, şi care sunt mincinoşi, de vreme ce Eu n-am venit. Aşa zic aceştia de voi, dar iată ce îi întreb Eu pe aceştia: voi, cei ce găsiţi vină celor ce sunt puşi de Mine întru aşteptarea venirii Mele, voi de ce nu Mă aşteptaţi? Vă e teamă că greşiţi dacă Mă aşteptaţi? De ce nu vă e teamă de plata păcatelor voastre pe care iar şi iar le faceţi pentru că nu Mă aşteptaţi? Cel ce Mă aşteaptă se curăţă şi stă aşteptându-Mă în curăţie. De aceea păcătuiţi voi, oare? Că nu vin Eu? Dar cine v-a spus vouă că nu vin? V-am spus Eu? Am spus Eu prin Evanghelie că nu vin? Şi dacă Eu n-am spus că nu vin, ci, din contra, am spus să privegheaţi, că vin, atunci de unde ştiţi voi că nu vin? Luaţi voi parte la sfatul dintre Mine şi Tatăl ca să ştiţi ce fac Eu, şi dacă vin sau dacă nu vin? O, în numele cui vorbiţi voi oamenilor despre nevenirea Mea? O, până când rătăciţi voi pe om de la calea venirii Mele? Iată-Mă cum Mi-o pregătesc, cum Mi-o pietruiesc cu pietre vii, cu pietre tari, cu fii cereşti între cer şi pământ! O, până când ascundeţi voi de oameni cheile împărăţiei cerurilor, drumul spre viaţa cea fără de sfârşit a Mea cu omul cel îndumnezeit prin harul Meu? Iată-Mă cu cei ce au harul Meu în ei, după cum am binevoit Eu să lucrez în zilele acestea. Oare, voi credeaţi că voi sta să aştept după voi, cei care vă numiţi unii pe alţii *„teologi"*? Am aşteptat Eu, oare, după Anna sau după Caiafa ca să-Mi pregătească ei calea venirii Mele? Am venit Eu prin ei atunci când am venit? Ba, din contra, am murit prin ei atunci când am venit, şi apoi am înviat împotriva lor. Iată, aşa am lucrat şi azi pentru cea de a doua venire a Mea, căci voi Mă vreţi în cer, şi Eu vin împotriva voinţei voastre şi lucrez ca şi acum două mii de ani cu cei neluaţi în seamă de voi, cei ce vă numiţi mari şi oameni ai lui Dumnezeu.

O, ce veţi face voi, căci curând, curând veţi fi ruşinaţi şi căzuţi cu faţa în ţărână. Curând, curând slava voastră de azi se va ridica împotriva sufletelor voastre, căci Eu prin Evanghelie aşa am zis: *«Oricine se va ruşina cu Mine şi cu cuvintele Mele în neamul acesta păcătos, şi Fiul Omului Se va ruşina de el când va veni întru mărirea Tatălui Său cu sfinţii îngeri».* Iată, despre venirea Mea vorbeam atunci. Cum, dar, spuneţi voi că nu vin? Cum, dar, mărginiţi voi venirea Mea?

Eu, Domnul Iisus Hristos, Arhiereul Cel mare, vin şi vă întreb pe voi: cine sunteţi voi? Să audă în lung şi în lat tot omul ce vă întreb Eu pe voi, că aceasta vă întreb: cine sunteţi

voi? Iată, Eu vă spun cine sunt: Eu sunt Fiul Omului, Care vine cu putere şi cu slavă multă ca să se împlinească Evanghelia venirii Mele. Dar voi, cei care staţi împotriva acestei Evanghelii, cine sunteţi? Vă întreb ca să găsească tot omul răspuns la întrebarea Mea. Voi, cei care staţi împotriva venirii Mele cu sfinţii şi cu îngerii întru mărirea Tatălui Meu, cine sunteţi voi? Răspundeţi-Mi! Voi, cei îmbrăcaţi în haina lui Dumnezeu ca să vă vadă oamenii şi să vă slăvească mai mult decât pe Mine, Domnul, cine sunteţi şi ce lucrare aveţi de lucrat şi cui o lucraţi? Răspundeţi-Mi!

Curând, curând minciuna va fi dezvelită. Ce veţi face voi, cei care staţi în numele lui Dumnezeu înaintea oamenilor şi înaintea lui Dumnezeu? Ce veţi face la venirea Mea? Pentru Mine va mărturisi crucea pe care M-am răstignit, dar pentru voi ce va mărturisi? O, ce vor face toţi cei care au purtat haină de apostoli ai lui Dumnezeu fără să trăiască sfânt înaintea Mea?

Ziua Mea vine din zi în zi mai mult, iar Eu, Domnul, mai bine Mă înţeleg cu cei din morminte decât cu cei vii cu trupul, căci morţii aud glasul Meu din zilele acestea şi se pregătesc pentru înviere, dar cei vii cu trupul trăiesc în sângele lor, iar Eu, Domnul, scriu cartea judecăţii şi o ridic între cer şi pământ şi vin prin ea pentru tot omul, şi fericit este cel ce aude glasul Meu din cartea aceasta şi se aşează întru venirea Mea. Omul cel de la început Mi-a răspuns când l-am strigat şi l-am întrebat de păcatul lui, dar omul cel de la sfârşit nu vrea să vorbească, nu vrea să-Mi răspundă, nu vrea să vină să-i vorbesc.

Iar voi, cei ce staţi înaintea cuvântului Meu, luaţi crucea Mea şi duceţi-o, fiilor, căci ea este uşoară şi bună, cu toată greutatea ei. Crucea voastră sunt Eu, şi fericit este omul care Mă alege pe Mine de cruce a lui pe drumul lui cu Mine. Iubiţi ocara crucii Mele, că ea este slava voastră, şi prin ea vă cunoaşteţi că sunteţi ai Mei. Trăiţi cu ascultare de Dumnezeu, şi curând, curând harul Meu vă va arăta pe voi cu Mine înaintea neamului omenesc, iar ziua Mea cea mare va fi vouă strălucire şi salvare, căci voi aţi iubit cu duhul şi cu trupul şi cu sufletul venirea Mea şi aţi stat înaintea Mea ca să vin. Amin, amin, amin.

20 martie/2 aprilie 2000

Praznicul Buneivestiri

Omul să nu-şi ia singur de lucru, ci să-i dea Domnul. Faptele lui Dumnezeu se fac în Dumnezeu, ca ele să fie la Dumnezeu şi nu la om. Duhul lui Dumnezeu este viaţă şi este în veci, iar duhul lumii este moarte şi se scurge în adâncul fără fund. Pilda trandafirului care ştie să-şi apere viaţa.

Mă rotesc deasupra ieslei cuvântului Meu şi Mă vestesc la porţile dintre cer şi pământ şi intru cuvânt în cartea Mea de azi. Amin, amin, amin.

Fiilor de la iesle, Mă binevestesc pe Mine Însumi cuvânt peste voi. Bucuraţi-vă că Domnul este cu voi şi vă înconjoară cu harul Său şi vă binecuvintează pentru El şi pentru lucrarea Sa din zilele acestea! Amin.

Am venit cu sărbătoare şi cu cete de îngeri în sărbătoare. Acum două mii de ani am trimis pe îngerul Gavriil să-Mi pregătească cuib în inima şi în trupul Fecioarei care avea să Mă nască pe Mine Om între oameni. O, fiilor, cât de minunat lucrez Eu, Domnul, peste omul care se apleacă Mie ca să pot lucra peste el, căci apoi Eu îl încredinţez din plin că Eu sunt şi că lucrez pentru el. Am trimis pe îngerul Gavriil la Zaharia ca să binevestească venirea lui Ioan, botezătorul Meu, cel născut din femeie stearpă, iar după jumătate de an l-am trimis la Fecioara care avea să Mă nască pe Mine, Domnul, Om între oameni. Ea când a auzit vestirea îngerului s-a mirat, că era fecioară, dar Duhul Sfânt a umbrit-o pe ea, iar puterea Mea a cuprins-o, căci îngerul i-a zis: *«Iată, şi rudenia ta, Elisabeta cea stearpă, a zămislit fiu aşa bătrână cum este, că nimic nu e cu neputinţă la Dumnezeu»*. Atunci Fecioara mama Mea s-a încredinţat pe deplin de vestea îngerului şi a zis: *«Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău»,* şi s-a dus apoi la Elisabeta, şi salutând-o aceasta i-a zis: *«Fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul, că iată, cum a auzit salutarea Maicii Domnului meu, mi-a săltat în pântece pruncul, cu bucurie»*. Atunci Fecioara mama Mea M-a mărit cu bucurie şi s-a bucurat pentru Mine şi pentru ea şi pentru Israel. Amin.

O, fiilor de la iesle, aşa lucrez Eu cu cei credincioşi, cu cei ce cred făgăduinţelor Mele. Trimit la ei îngeri şi sfinţi ca să-Mi fac sălăşluire cu cei credincioşi, să-i încredinţez de Mine, şi apoi Îmi fac cu ei lucrarea Mea şi planul ei cel din veac proorocit din prooroci.

Când Eu am peţit-o pe Verginica pentru venirea Mea cuvânt în ea şi din ea, tot aşa am lucrat, şi M-am ajutat cu îngerii luminii, cu îngerii vestirilor cereşti, cu îngerii mângâierii şi ai iubirii şi cu sfinţii binecuvântărilor Mele, căci sfinţii din cer au fost cei credincioşi între oameni pe pământ şi M-am sălăşluit în ei prin credinţa lor. Astăzi nu mai are omul bunăvoinţă pentru Mine. Astăzi nu mai vrea omul să fie sfânt ca să Mă aibă pe Mine lucrând peste el. O, astăzi Mi s-au închis toate drumurile spre om, dar Eu lucrez tainic, şi sunt Cel tainic şi Îmi fac copii ucenici, că am putere, şi cu ea îi umbresc pe ei şi îi fac credincioşi, şi sfinţi îi fac apoi, căci credinţa rodeşte iubire de Dumnezeu în om.

O, fiilor străjeri la ieslea aceasta de cuvânt, bucuraţi-vă că Domnul este la voi şi vă înconjoară cu harul Său şi vă binecuvintează pentru El şi pentru lucrările Sale din zilele acestea ale venirii Lui. Amin. O, pe cine să mai binecuvintez Eu pe pământ? Tot omul s-a dus de la Mine şi slujeşte trupului în fel şi chip, iar Duhul Meu hoinăreşte plin de durere că nu-Şi mai află ţinta. Eu cu omul Mă mângâi, dar omul a uitat că e făptura Mea şi s-a dus de la Mine. Aici la voi Mă binevestesc peste tot omul, dar omul este necredincios şi nu se opreşte să Mă audă şi să Mă înţeleagă. O, dacă ar vrea omul să stea în voile Mele ziua şi noaptea, aş trimite pe îngerii Mei la el şi aş lucra cu el lucrarea Mea care aşteaptă după om, dar omul stă în voile lui, nu într-ale Mele.

Voiesc, fiilor, să nu Mă odihnesc vestindu-Mă. Voiesc să vin mereu şi să strig în lung şi în lat peste om. Voiesc să Mă ajut cu omul ca să Mă binevestesc peste tot, să Mă ajut aşa cum Mă ajut cu voi, să Mă creadă omul aşa cum M-aţi crezut voi şi să-Mi sfârşesc de lucrat venirea Mea, şi apoi să Mă odihnesc împreună cu omul pentru bucuria Tatălui Meu, Care Mă aşteaptă să Mă duc lângă El cu omul în braţe, cu oaia în braţe. Este scris în Scripturi de cea de a doua venire a Mea, dar omul scoate Scripturile Mele de la el şi citeşte de pe pământ şi crede ce citeşte el şi se duce omul de la Mine.

O, când, omule, te vei trezi? Când te vei teme de cele ce faci tu? Când, oare? Venirea Mea iat-o, dar tu nu auzi şi nu vezi. Lasă-Mi mâna să se atingă de ochii tăi, şi apoi de sufletul tău şi de urechea ta, omule. Mereu, mereu Mă binevestesc în preajma ta venit din cer ca să te trag de pe drumul pierzării, dar necredinţa ta ţi-a luat frica de Dumnezeu, omule hoinar. Durerea Mea plânge în Mine pentru tine, că tu eşti

durerea Mea, omule, şi te faci mereu durere pentru Mine. O, cum să te smulg dintr-ale tale ca să te aşez întru ale Mele? Învaţă-te cu Mine, omule, că de aceea am venit de la Tatăl cuvânt în calea ta. Iată, de aceea am venit din cer de la Tatăl. Am venit să vorbesc cu omul şi să-l învăţ cu Mine pe om. Ca să-i dau de lucru am venit, dar să-i dau Eu, nu să-şi ia el, că dacă îşi ia el nu e bine. E bine să-i dau Eu de lucru, că omul nu ştie ce este bine pentru el. Să Mi se dea omul Mie, şi Eu să-l cercetez şi să Mă uit în el şi să-i dau Eu de lucru după cum văd Eu că trebuie să-i dau. Să nu-şi ia omul singur, căci scris este: *«Mulţi iau chip de slujitori ai dreptăţii, chip de apostoli ai lui Hristos, al căror sfârşit va fi după faptele lor».* Şi Mă uit pe pământ şi văd oameni fără nici o statură, fără nici un căpătâi, şi îşi iau singuri, şi vin la poarta aceasta şi zic că li se smeresc îngerii înaintea lor, iar ei îşi îngâmfă inima prin închipuiri trupeşti în loc să înveţe de la Mine ce înseamnă trupul lui Hristos şi capul lui Hristos prin care sporeşte creşterea omului în Dumnezeu. Mă uit pe pământ şi văd pe om cum se bagă singur să-şi ia chip de slujitor al Meu. Mă uit că omul îşi ia singur. Iată de ce am venit Eu din cer, de la Tatăl, pe pământ. Am venit să vorbesc Eu Însumi cu omul şi să-l învăţ ce să facă, ce să lucreze, că e bine să-i dau Eu omului de lucru, nu să-şi ia singur. Omul s-a învăţat fără stăpân. Nu-i place omului să aibă stăpân, dar vai omului fără povăţuitor, fără stăpân, că acela îşi face singur, îşi face voia, şi nimeni nu-l păzeşte, şi nimeni nu-l întăreşte, şi se zbate până cade, iar când cade nimeni nu-l ajută, nimeni nu-l ridică, fiindcă n-are sprijinitor, n-are stăpân care să aibă milă de el, iar sfârşitul lui este după faptele lui.

O, bine este să facă omul faptele lui Dumnezeu, dar să le facă în Dumnezeu şi nu din fire, căci dacă omul nu trăieşte în Dumnezeu, acela nu se cheamă că e viu, căci Eu aşa am zis: *«Eu sunt Cel ce sunt».* Iar acum zic aşa: cine vrea să fie, acela să trăiască prin Mine şi în Mine. Amin. Cine vrea să facă faptele lui Dumnezeu, să le facă în Dumnezeu, ca ele să fie la Dumnezeu, nu la om. Amin.

Ferice omului supus lui Dumnezeu. Eu am venit pe pământ să-i fiu omului stăpân, să aibă omul stăpân pe Dumnezeu, nu pe satana, căci fiecare îşi slujeşte stăpânul, şi nu este nici un om fără stăpân, nu este, iar sfârşitul fiecăruia va fi după faptele lui la venirea Mea. Amin. Cine face faptele lui Dumnezeu sfârşeşte cu viaţa lui Dumnezeu şi este viaţă înaintea Mea, iar cine face faptele diavolului sfârşeşte cu moartea, căci moartea este de la diavolul. Scris este în prooroci: *«Daţi de la voi toate păcatele voastre cu care aţi păcătuit şi vă croiţi un duh nou şi un cuget nou, căci Eu, Domnul Dumnezeu, nu vreau moartea păcătosului, ci să se pocăiască şi să trăiască viu».* Amin.

Eu am venit din cer pe pământ cuvânt ca să vorbesc cu omul şi să-i aduc aminte de cuvintele Mele cele rostite din vremurile de demult şi să-l ajut din nou pe om, că omul e greoi de tot, şi greu se urneşte din locul lui. Omul se teme să nu-i fie foame, să nu-i fie frig; se teme omul că n-are ce mânca, se teme că n-are cu ce se îmbrăca, şi de aceea aleargă mereu ca să aibă. O, greu îl mai urnesc pe om din starea aceasta. I-am dat omului pildă ca să-l liniştesc şi să-l îndemn să aibă credinţă şi i-am spus de păsările cerului, de crinii câmpului, de care am Eu grijă, şi i-am spus omului să aibă grijă de Domnul, ca să aibă şi Domnul grijă de el, dar nu face omul aşa. El îşi ia singur, el îşi face singur. O, şi de câte ori îi iau Eu omului cele ce-şi face el ca să-l îndemn să le facă pe ale Mele, să-l îndemn să nu se mai joace de-a trăitul, ci să trăiască cu adevărat dacă trăieşte! O, e bine să-i dau Eu omului de lucru, nu să lucreze el de capul lui, nu să stea fără stăpân. Dar cum adică să-i dau Eu omului de lucru?

O, poporul Meu, poporul Meu, o, tu, cel învăţat din cer, tu, cel învăţat de Mine în zilele acestea! Eu pe tine te-am învăţat ca pe cel mai mic din copiii Mei şi te-am chemat la Mine ca să-ţi dau de lucru, fiule, şi ţi-am dat. Iar cel ce a lucrat aşa cum i-am dat Eu, acela este şi acum, şi lucrează lucrul ce i-l dau. Şi cine n-a lucrat aşa cum i-am dat Eu, acela a lucrat ca el, şi s-a pierdut prin cele lucrate de el, şi şi-a luat plata prin fapte. Eu pe tine te-am învăţat mereu, poporul Meu de azi, şi ţi-am spus să stai lângă cuvântul Meu ca să nu pieri. Să stai până voi veni, aşa ţi-am spus. Ţi-am spus că voiesc să te ridic şi să fac din tine lucrători pe potriva Mea. Am spus vouă că voiesc să fac din voi ucenici de ai Mei, doctori de ai Mei, învăţători de ai Mei, zidari de ai Mei, croitori de ai Mei, servitori de ai Mei, preoţi şi arhierei de ai Mei să fac din voi, şi să fiţi neamul Meu cel sfânt de la venirea Mea; şi am spus că vă voi da de lucru, ca nici unul din voi să nu fiţi fără lucru, căci vai omului care vine la Mine ca să stea fără lucru!

Te-am învăţat cu dor şi cu iubire, poporul Meu, ca să te pot avea al Meu şi de folos Mie, şi ţi-am spus să nu lucrezi pentru lume, ci să lucrezi pentru Mine ţi-am spus, căci cel ce lucrează cu lumea pentru Mine, e una, iar cel ce lucrează cu lumea pentru el, e altceva. Am spus că cine lucrează cu lumea pentru Mine, acela să fie curat pentru Mine şi să lucreze atent în lucrul lui cu Mine, ca să nu lucreze cu lumea pentru lume sau pentru el, că lumea vă mănâncă puterea din voi ca să n-o mai aveţi; vă mănâncă frica de Dumnezeu din voi dacă nu sunteţi atenţi la Dumnezeu; vă mănâncă sfinţenia pe care o lucraţi, şi apoi v-o pierdeţi pe lângă trupurile lumeşti dacă nu sunteţi pentru Mine lucrători în lume.

Am spus vouă, copii ai poporului Meu, să nu fiţi nici unul fără lucru. Am spus să Mă ajutaţi ca să vă pot da de lucru, fiilor, căci voi sunteţi nu o dată blagosloviţi de Dumnezeu. Am spus că atunci când trage lumea la voi pentru ale ei cele lumeşti şi trupeşti, nu mai trage Dumnezeu la voi, şi rămâneţi fără lucrul Meu. De toate te-am învăţat, poporul Meu, şi am pus pe tine preţ scump, căci cei mai scumpi dintre oameni sunt creştinii, sunt cei ce iubesc pe Dumnezeu din toată inima lor, din tot sufletul şi cugetul lor. Amin. Te-am învăţat, poporul Meu, cum să te scoli, cum să te îmbraci, cum să mănânci, cum să mergi, cum să vorbeşti, când să vorbeşti, ce să vorbeşti. Te-am învăţat cum să lucrezi, cum să te culci, cum să te odihneşti, cum să veghezi, cum să Mă dăruieşti şi cum să fii al Meu dăruindu-Mă celor ce Mă văd la tine.

O, ce bine Mi-ar fi Mie să creşti, poporul Meu, aşa cum te-am crescut Eu pe tine, tată! Ce bine Mi-ar fi Mie ca tot sufletul care s-a lipit de acest izvor care curge la tine, de acest cuvânt care este cu tine, să se gândească cu mare înţelepciune, cu mare împlinire la fiecare cuvânt ieşit din gura Mea prin coborârea Mea de azi şi să-i dea formă în el cuvântului acesta. O, de şi-ar da îndeajuns seama fiecare născut cât de scumpe sunt aceste cuvinte, ar sta numai cu ele pe buze. O, de ar vedea cum se strâng cioatcă cei din cer pe lângă cei sfinţi care rostesc cu buzele lor cuvintele Mele, cuvintele buneivestiri ale vieţii ce va să fie după aceste cuvinte, ar căuta fiecare născut din cuvântul acesta să fie locaş al împlinirilor Mele cele pentru venirea Mea, să fie lucrător de la Mine pus pentru lucrul Meu de azi în mijlocul lumii cea fără Dumnezeu.

Am aşezat acest cort sfânt în mijlocul oamenilor, şi grăiesc aici cuvântul buneivestiri pentru tot pământul, şi Îmi lucrez venirea Mea peste pământ ca să-l deprind pe om să înţeleagă ce este Duhul lui Dumnezeu şi ce este duhul lumii.

Duhul lui Dumnezeu este viață, și este în veci, iar duhul lumii este moarte, și se scurge în adâncul fără fund al morții.

Ascultă cuvintele vieții, omule pribeag, căci Eu, Domnul, nu vreau moartea păcătosului, ci vreau să se pocăiască și să trăiască prin cuvântul Meu, prin Mine, Cel ce suflu cuvântul buneivestiri, cuvântul învierii și al vieții veșnice peste tot omul de pe pământ. Amin, amin, amin.

Acum, fiilor din grădină, să cântați cântări de laudă mamei Mele Fecioara, căci ea nu și-a luat singură lucrul ei cel pentru Mine, și Eu i-am dat prin îngeri, iar ea a lucrat lui Dumnezeu și s-a bucurat și a cântat cu sufletul ei mărirea Domnului și mărirea ei. Măriți-o și voi în ziua aceasta și cântați-i laude, fiilor, și luați din duhul credinței și al ascultării ei și al iubirii ei de Dumnezeu, căci ea M-a dat pe Mine oamenilor după ce îngerul a vestit-o pe ea că Mă va naște pe Mine, Sfântul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui Savaot, Cel ce eram din Tatăl mai înainte de toți vecii născut, și apoi născut Om din Fecioară mamă. Iată, și Eu îi cânt cu îngerii și zic: bucură-te, mama Mea și a celor ce ascultă de cuvântul Meu și îl păzesc pe el! Bucură-te, Fecioară mamă, căci tu ai fost din cuvântul Meu născută atunci când te-am vestit omului cel întâi zidit care a păcătuit prin neascultare și care a auzit din gura Mea vrăjmășia pe care am pus-o între Mine, Fiul tău, și între diavol și sămânța lui cea rea, căci așa am zis diavolului în auzul omului cel întâi zidit: *«Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Ea îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul».*

Bucură-te, mlădița Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh! Bucură-te cu îngerii și cu sfinții! Bucură-te cu sufletul și cu trupul! Bucură-te cu Mine și cu poporul Meu cel mic, poporul Noului Ierusalim, neamul Meu cel creștinesc de pe pământ, cel curat și sfânt între neamurile pământului! Astăzi te cântă îngerii în cer și pe pământ, iar cei ce au lucrul sfânt pe pământ, te măresc, mamă, pentru Mine, căci Eu sunt Fiul tău și în cer, nu numai pe pământ. Și te bucură, mamă, că Dumnezeu este Fiul tău. Amin, amin, amin.

— Mă bucur cu sfială, Fiule, căci Tu ești Dumnezeu, și așa ai voit Tu, să faci din mine cale a Ta spre om și să vii după el pe pământ și să-l atragi din nou la Tatăl Savaot, Fiule al Tatălui. Mă bucur cu cerul tot, Fiule Doamne, că poporul Tău cel mic crede în venirea Ta de azi, și nu mai e pentru cer mai mare bucurie ca această bucurie care vine de la credința în venirea Ta a celor mai mici între fiii cerului de pe pământ. Ei ne vor întâmpina pe toți cei din cer atunci când venirea Ta cea cu slavă văzută va coborî cerul pe pământ pentru viața veacului ce va să fie, Fiule al Tatălui, izvor al vieții veșnice țâșnit din pântecele meu cel fecioresc, după cum a fost cuvântul Tău cel de demult rostit prin gura proorocilor Tăi cei sfinți. Ei, fiii cei mai mici, vor fi cununa noastră de bucurie la venirea Ta cu cerul pe pământ, Fiule veșnic, Fiul meu Cel iubit, căci pentru Tine Tatăl întru mine a binevoit; pentru Tine. Amin, amin, amin.

— O, auziți voi, copii din urmă, ce a proorocit din cer mama Mea pentru voi? Ea a spus să fiți voi cununa bucuriei celor din cer la venirea Mea cu ei pe pământ. Așezați-vă, dar, cununiță cerească pentru Mine, cununiță de mângâiere și de slavă pentru Mine, căci lumea este cununa Mea de spini, dar voi fiți trandafiri, fiilor de la venirea Mea. Trandafirul e pildă mare, căci el este frumos și își apără floarea și și-o îngrijește. Așa și voi, cu floarea voastră dați-vă Mie, iar cu trupul feriți-vă de păcat și de lume, ca nimeni să nu vă poată lua de la Mine, ca nimeni să nu poată să vă smulgă din brațul Meu, și ca să fiți veșnici și să fiți grădina Mea cea de pe pământ, grădină de flori vii, care știu să-și apere viața, care știu să-și apere floarea. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2000

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Omul trebuie să învețe taina cuvântului „om", și haina lui cea din cer, a nestricăciunii lui. Nu mai este neam creștinesc pe pământ, și e corcitură cel ce-și zice creștin. Cel ce vine și nu stă la făcut, acela cade de pe calea răscumpărării. Coronițele sfinților sunt făcute din bucuriile sfinte ale darurilor sfinte.

Sunt cu voi cuvânt și trup, copii de la ieslea cuvântului Meu de azi, și iată-Mă după două mii de ani împlinindu-Mă cu venirea Mea din nou pe pământ și strigând în lung și în lat omul. Amin.

Să vină omul la Mine, ca să-l fac din nou! Să vină omul să-l așez din nou în rai, căci viața lui a rămas în rai! Vreau să-l înveșmântez din nou pe om cu haina lui cea din cer, cea din rai. Cu nestricăciunea să-l îmbrac pe om, cu viață veșnică să-l dăruiesc, și să învețe omul ce înseamnă cuvântul *om*; cuvântul *biserică* să-l învețe omul. Să fugă omul din lume și să vină la Mine, ca să vin și Eu la el, și să fiu una cu omul. Să nu se mai ascundă omul de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Iată-Mă cum vin la voi, fiilor din urmă, copii ai venirii Mele. Vin la cei ce Mă așteaptă să vin. Vin ca fulgerul când vin, iar calea Mea este de la cer la pământ, de la Tatăl la voi, ca să fiu cu voi mereu, că voi Mă așteptați cu venirea Mea, după cum Eu M-am vestit la voi prin cuvântul Meu care se odihnește peste voi, și între Mine și voi. Amin. Acum două mii de ani am spus că *«fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl împlinesc pe el»,* și iată împlinirea celor spuse de Mine acum două mii de ani.

O, bine este de omul sănătos la minte și la iubire și la fire și la credința în venirea Mea, căci apostolii Mei acum două mii de ani așa ziceau: *«Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie».* O, ce bine ar fi să-și caute omul sănătatea cea de la Mine, cea cu Mine, căci David s-a rugat să-l iert după ce a păcătuit. S-a umilit, s-a pocăit, s-a îndurerat și s-a plâns la Mine pentru păcatul lui și a zis: *«Întoarce, Doamne, fața Ta de la păcatele mele, și șterge-le, și mă zidește înăuntru cu inimă curată, cu duh drept, și nu urgisi inima mea cea înfrântă și smerită, Doamne».* Așa s-a umilit David, și așa a zis după ce a păcătuit. Adam însă s-a ascuns de Mine și s-a dezvinovățit înaintea Mea, și apoi nu M-a mai iubit, de vreme ce nu s-a smerit ca să se bizuie pe dreptatea Mea cu care am lucrat pentru nepocăința lui. Amândoi, și David și Adam, au căzut prin femeie, dar unul s-a împietrit, iar altul s-a umilit și s-a pocăit și a căutat la Mine ca să-l curățesc și să-l înnoiesc.

Să înveți, omule, din cele ce-ți spun Eu ție acum, la venirea Mea după tine, și să-ți cauți sănătatea cea de la Mine, căci scris este în cartea lui David: *«Inima înfrântă și smerită, Dumnezeule, Tu nu o urgisești».* Să înveți, omule, din venirea Mea după tine, căci iată-Mă după două mii de ani strigând în lung și în lat omul să vină să-l fac din nou, că s-a stricat după ce l-am făcut. Lasă-te atins de Duhul Sfânt al cuvântului Meu care vine după două mii de ani pe pământ după tine, omule, căci vin cu strigarea Mea cea de la miezul nopții și sunt Mirele Care vine. Amin, amin, amin.

O, fiilor copilași care Mă primiți când vin cu cuvântul pe pământ! Eu prin voi Îmi fac strigarea Mea cea de la miezul

nopţii. Voi sunteţi slugile Mele care privegheaţi întru venirea Mea, iar Eu sunt Mirele. Serbările sfinţilor Mei sunt cu voi, căci sfinţii sunt cu cei sfinţi, cu cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi îl împlinesc pe el. Maria Egipteanca este scrisă azi pentru serbare pe pământ şi în cer. Când Eu, Domnul, am trezit în ea dragostea de cer, ea s-a sculat şi s-a dat Mie şi s-a făcut locaş sfânt pentru Mine şi pentru îngeri, iar îngerii o slujeau, şi sfinţii o întemeiau pe cele sfinte ale Mele în care ea a rămas până la hotarul dintre ea şi viaţa cea veşnică a omului, şi apoi Eu şi cu ea am dat mâna pentru veşnicie. Să se roage ei neamul creştinesc de pe pământ, căci ea a biruit păcatul şi moartea şi a înviat prin pocăinţă şi prin iubire apoi, şi prin credinţă mereu, şi prin sfinţenie cu duhul, cu sufletul şi cu trupul. Să se roage ei neamul creştinesc de pe pământ. Dar unde este neamul creştinesc? Unde este? O, unde este neamul creştinesc?

Mă întorc la tine, poporul Meu cel mititel. Nu este neam creştinesc pe pământ, căci s-a corcit ca Israel în pustie, care a luat în mijlocul lui străini, iar străinii l-au îndemnat la pofte şi la idoli şi la plăceri străine de Dumnezeu. O, nu este neam creştinesc pe pământ, căci s-a corcit, şi e corcitură cel ce îşi zice creştin. Mă întorc la tine, poporul Meu cel mititel, şi te învăţ să fii cu sfinţii şi cu părinţii sfinţi şi să umbli atent pe cale, căci calea între pământ şi cer e plină de aspide, e plină de ascunzişurile celor ce se amestecă. Cine să te mai înveţe pe tine viaţa cea veşnică şi portiţa ei? Am venit Eu şi ţi-am deschis ca să intri şi ca să-ţi fie intrarea binecuvântată de Mine, căci omul cel mincinos s-a aşezat la toate răspântiile şi îşi zice omul Meu şi face cu ochiul la toţi trecătorii ca să intre la el, nu la Mine. N-are omul de unde să mai ştie drumul dacă nu vin Eu să i-l spun şi să i-l arăt, căci pe ghicite nu se poate pentru calea cea cu lumină şi cu viaţă pe ea, nu se poate, fiilor. Ies Eu în calea omului şi îi vorbesc după dreptatea Mea şi îi fac judecata, doar, doar s-o umili omul ca să zică apoi cum a zis David, căci aşa a zis: *«Fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea, căci Ţie Unuia am greşit, şi ceea ce este rău înaintea ochilor Tăi, aceea am făcut, încât Tu eşti drept şi nepărtinitor întru cuvintele şi hotărârile Tale, Doamne».* O, aşa să zică omul, fiilor, şi să iasă apoi omul din lume şi să vină la Mine ca să-l fac din nou, căci s-a stricat după ce l-am făcut, şi el nu se poate face, ci se strică mereu. O, greu se mai lasă omul, greu se mai lasă făcut de Mine, greu se mai lasă omul întors la Mine! Iar cel ce se întoarce să vină să-l învăţ întoarcerea care-Mi place Mie, să vină să-i dau Eu prin îngeri zidire ca a Mea, statură ca a Mea, să vină să-l fac din nou. Amin, amin, amin.

Iată lucrarea lui Dumnezeu Făcătorul, lucrarea facerii omului la început şi la sfârşit, lucrarea lui Dumnezeu Cuvântul, Care lucrează facerea omului. Cel ce vine şi nu stă la făcut, acela nu este, acela cade de pe calea răscumpărării. Nici un om nu se poate face singur; îi trebuie mamă şi tată pe Dumnezeu, căci omul este tatăl minciunii, şi din om ies numai stârpituri, căci aşa e lucrarea omului cel ieşit din om. Dar iată-Mă după două mii de ani din nou Făcătorul omului. Eu sunt Omul Cel nou, Omul cu Duh dătător de viaţă, Omul Cel din Tatăl, căci precum Tatăl are viaţă în Sine, aşa şi Fiul are viaţă în Sine şi o dă celor ce se dau Lui. Amin.

Am venit pentru om, Făcător şi drept Judecător, că era scris în Scripturi cuvântul Meu care spune: *«cei din morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi vor învia; unii spre viaţă, iar alţii spre judecată».* Eu grăiesc numai adevărul, şi tot aşa şi lucrez, dar omul minciunii şi roadele lui s-au întins de şapte mii de ani peste tot pământul. Însă curând, curând voi, copii ai Ierusalimului nou, voi veţi cânta slava Mea şi facerea Mea şi veţi zice ca David: *«Al Domnului este pământul şi plinirea lui toată».* Amin, amin, amin. Şi voi veţi fi muntele Meu cel sfânt şi locuitorii lui, neamul celor ce-L caută pe Domnul şi faţa Domnului, căci curând, curând cerul şi pământul vor fi cuprinse întru slava venirii Mele, iar Eu Mă voi mărturisi pe Mine Însumi cu cuvântul, Domnul puterilor şi Împăratul slavei. Amin, amin, amin.

3/16 aprilie 2000

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim

Omul doarme pentru Domnul şi stă treaz pentru el. Semnul venirii Domnului este învierea morţilor. Cei ce se aşteaptă să vină Domnul se iau după Scripturi, iar cei ce Îl aşteaptă să vină îşi pregătesc hăinuţa veacului nou.

Intru în carte, fiilor de la iesle. Amin, amin, amin. Mă fac la voi cuvânt de aducere-aminte, cuvânt cu slavă, căci slava Mea a cuprins cetatea Ierusalimului acum două mii de ani, după ce Eu, Domnul, l-am înviat cu cuvântul pe Lazăr, fratele Martei şi al Mariei. Învierea lui avea să ajute pe ucenicii Mei să creadă apoi în învierea Mea, căci omul trebuie ajutat de Dumnezeu să creadă. Şi trecuse ziua învierii lui Lazăr, iar a doua zi, pentru că venise ceasul să Mă preaslăvesc ca un Dumnezeu ce eram, iarăşi am lucrat la întărirea credinţei ucenicilor Mei şi le-am spus să meargă să-Mi aducă măgăruşul pe care trebuia să Mă aşez, căci era scris în prooroci să se bucure Ierusalimul de Împăratul Care vine călare pe asină, pe mânz de asină, drept şi biruitor şi smerit pe mânzul asinei de sub jug, căci am zis proorocilor: *«Ziceţi Sionului: Mântuitorul tău vine cu plata, şi răsplătirile Lui merg înaintea Lui».*

Aşa strigau mulţimile care mergeau înaintea Mea când am intrat în Ierusalim pe mânzul asinei: *«Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!»*, iar cetatea s-a cutremurat toată, şi zicea: *«Cine este Acesta?»*, şi mulţimile răspundeau: *«Este Iisus, proorocul din Nazaretul Galileii».* Am intrat în cetate şi am intrat în templu şi am răsturnat mesele schimbătorilor de bani şi scaunele celor ce vindeau porumbei, şi am zis: *«Casa Mea casă de rugăciune se va chema. Nu faceţi din ea peşteră de tâlhari».* O, venise ceasul să Mă preaslăvesc, iar Duhul Tatălui Meu a suflat cu putere peste fiii Ierusalimului, şi aceştia au strigat: *«Binecuvântat este Împăratul Care vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!».*

Venise ceasul să Mă aplec sub cruce şi s-o ridic pe umeri. Venise ceasul să dau preţul pentru viaţa omului, să dau morţii viaţa Mea şi să Mă duc în locuinţa morţilor după om şi să-l răscumpăr cu viaţa Mea. Şi iată, n-au trecut multe zile şi iarăşi strigau mulţimile din Ierusalim înaintea Mea şi în urma Mea; strigau zicând judecătorului: *«Ia-L, ia-L! Răstigneşte-L!».* Toate florile şi toate cuvintele de *«Osana!»* s-au schimbat, în aceleaşi mâini şi guri, în spini şi în hule şi în strigări pentru moartea Mea pe cruce. Venise ceasul să Mă preaslăvesc prin moarte, să Mă mărturisesc pe Mine Însumi Mântuitorul Care vine, precum era scris în cărţile profeţilor cei din vreme trimişi. Venise vremea să înţeleagă ucenicii Mei că Eu voi muri şi voi învia şi voi fi cu ei apoi până la sfârşitul timpului, lucrând puterea Tatălui Meu prin ei, spre mărturia venirii Mele de la Tatăl pentru răscumpărarea făpturii care suspinând aşteaptă pe Domnul.

O, fiilor, fiţi mereu calzi la credinţă şi la inimă, că vin la voi cu mare dor, şi grăiesc vouă despre Mine şi despre toate lucrările Mele cu care am trudit peste om ca să-l fac să calce pe urmele Mele, ca să-l fac casă Mie şi ogor Mie, şi roadă Mie să-l fac pe om. De aceea vin şi azi şi Mă preaslăvesc peste pământ cu cuvântul, căci Scripturile venirii Mele de la Tatăl ţin până la capătul timpului. Scripturile venirii Mele înseamnă toată lucrarea Mea pentru om, pentru viaţa omului, şi Eu iată, încă şi încă lucrez preaslăvindu-Mă între oameni şi cutremurând pământul cu lucrarea venirii Mele. Omul însă doarme adânc pentru Mine şi e treaz numai pentru el, numai pentru cele ce nu sunt, dar Eu vin pe pământ, şi cu voi Mă ajut ca să Mă preaslăvesc cu lucrarea şi cu venirea Mea, aşa cum M-am ajutat cu măgăruşul pe care am intrat şezând pe el în cetatea Ierusalimului acum două mii de ani când venise vremea să Mă las spre pătimire şi spre moarte pe cruce. Voi sunteţi măgăruşul Domnului, măgăruşul pe care se aşează sarcină, şi merge din loc în loc cuvânt peste pământ. Voi sunteţi unealta Mea cu care Eu călătoresc de la margini la margini cu cuvântul Meu cel de peste voi. Voi sunteţi cei aşteptaţi, căci scris este: *«Toţi şi toate aşteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu»*.

Puţini sunt cei ce-Mi strigă *«Osana!»* înaintea cuvântului Meu care merge, iar cei mai mulţi dorm faţă de venirea Mea, ca şi cei care strigau: *«Ia-L, ia-L! Răstigneşte-L!»*. Eu însă sunt Cel înviat dintre morţi şi vestesc învierea morţilor prin învierea Mea şi strig la tot omul de pe pământ să se gătească pentru înviere, că vine învierea, vine, fiindcă vin Eu, iar semnul venirii Mele este învierea morţilor. Amin. Ei vor întâmpina întâi venirea Mea, şi apoi cei vii. Ei sunt cei ce plâng aşteptându-Mă, iar cei vii nici nu Mă aşteaptă, căci îşi văd de ale lor, nu de venirea Mea. Eu însă intru peste tot cu strigarea, cu vestea venirii Mele, şi zic: iată, Mirele vine, drept şi biruitor şi smerit, şi răsplătirile Lui merg înaintea Lui! Fericit este cel ce iese întru întâmpinarea Mea, cel ce stă gata pentru venirea Mea. Fericit cel cu dragostea vie, căci peste tot dragostea s-a stins de tot, şi puţini fericiţi sunt pe pământ, puţini sunt cei ce Mă aşteaptă să vin. Iată, mulţi sunt cei ce se aşteaptă să vin, căci vrând-nevrând ei ştiu că vin şi că fi-va în curând să vin, dar puţini sunt cei ce Mă şi aşteaptă. Cei ce se aşteaptă să vin se iau după cele scrise în Scripturi despre venirea Mea, iar cei ce Mă aşteaptă să vin sunt ce îşi pregătesc hăinuţa cea pentru Mine, haina iubirii de Dumnezeu, hăinuţa veacului ce va să fie. Amin, amin, amin.

Eu strig în lung şi în lat, ca să audă tot omul că strig şi că vin. Eu nu vin fără să Mă vestesc mai întâi. Îndemn la veghe pe tot omul care crede în venirea Mea. Îl îndemn să se gătească pentru ziua Mea dacă vrea să-i fie ziua Mea sărbătoare şi nu suspin. Îl îndemn să trudească pentru ziua Mea şi să Mi-o pregătească să vin. Aşa îl îndemn Eu pe om, dar iată, fiecare e cu ziua lui: Eu cu ziua Mea, ca să Mi-o pregătesc cu cei puţini care Mă aşteaptă, iar omul cu ziua lui, ca să şi-o lungească şi ca să şi-o îngreuieze peste el. Eu trudesc să-i dau omului ziua Mea, iar el trudeşte să Mi-o dea pe a lui şi să-Mi taie calea şi să Mi-o înfunde, ca să fie omul ziua lui, şi să nu-i fiu Eu omului ziuă. Şi iată, ziua Mea răsare şi luminează peste tot şi se face cărare în calea omului şi intră în casa omului şi îl caută pe om şi îl strigă de peste tot şi se bagă după om în adânc, ca să-l ajute pe om şi să-l facă fiu al zilei. Şi ziua Mea strigă după om, şi omul stă ascuns de ea, şi se piteşte omul de ea şi zice că n-o vede, şi zice că ea nu este, şi că este ziua lui şi azi, şi mâine, şi poimâine, şi una după alta.

Strigarea Mea după om se face ziua venirii Mele, ziua care iese în calea omului ca să-l scoată pe om din noapte. A venit vremea să Mă preaslăvesc peste pământ şi pe pământ, şi peste om şi în om cu ziua venirii Mele, şi strig în lung şi în lat, şi se uită sfinţii şi îngerii la Mine cum strig. Cuvânt de slavă Mă fac peste pământ şi îi spun omului să iasă din moarte, precum i-am spus lui Lazăr să iasă afară din mormânt, şi Lazăr M-a auzit şi a ieşit şi a stat înaintea Mea. Atunci cei ce se numeau mari în cetatea Ierusalimului s-au adunat numaidecât să Mă omoare ca nu cumva să cadă ei de peste oameni, căci învierea lui Lazăr a zguduit tot Ierusalimul şi pe cei ce stăteau mari peste el.

Iată, fiilor care Îmi ascultaţi cuvântul, Lazăr era mort în mormânt şi M-a auzit şi a înviat şi a stat înaintea Mea, dar toţi cei vii care Mă vedeau şi Mă auzeau n-au voit să Mă audă, n-au voit să ştie cine sunt Eu şi de unde sunt şi că sunt Mântuitorul Care vine. Dar voi, fiţi fiii venirii Mele şi aşezaţi-vă la trudit pentru ziua Mea. Aşezaţi-vă ziua Mea şi fiţi ziua venirii Mele, fiţi lumină din lumina Mea peste pământ şi daţi ziua Mea oamenilor de pretutindeni, ca apoi să Mă arăt drept şi biruitor. Nu vă uitaţi la cărturarii şi la fariseii şi la învăţătorii care vor să tac şi Eu şi voi, căci tot aşa Mi-au zis şi Mie aceştia. Când Eu Mă pregăteam biruitor să intru în cetate călare pe mânzul asinei, ucenicii Mei bucurându-se lăudau pe Dumnezeu pentru slava cu care Mă slăveam peste mulţimi, şi ziceau: *«Binecuvântat este Împăratul Care vine întru numele Domnului!»*, iar fariseii Mă îndemnau să-i mustru, ca să nu iasă că Mă înalţ pe Mine Însumi. Dar Eu le-am răspuns lor: *«Dacă ei vor tăcea, pietrele vor striga»*, şi apoi am plâns pentru cetatea aceea care n-a cunoscut ziua Mea şi cele spre pacea ei. Aşa şi azi plâng, şi iată cât plâng. Plâng pentru tot pământul, plâng şi strig omul de pe pământ, şi plâng pentru cei ce s-au făcut învăţători în numele Meu peste oameni, căci aceia s-au făcut prea mari şi nu cunosc vremea cercetării cea de la Mine. O, dacă ar fi cunoscut ei cele ce sunt spre pacea lor! Dar n-au cunoscut, şi de aceea s-au ascuns de ochii lor.

O, fiilor care-Mi auziţi cuvântul, iată, şi acum se va întâmpla ca şi atunci cu cei ce nu M-au cunoscut. Nu voi lăsa piatră pe piatră, căci cele ce sunt spre pacea lor nu le-au primit, nu le-au cunoscut, şi de aceea s-au ascuns de ochii lor, căci scris este: *«Ochi au şi nu văd, urechi au şi nu aud, minte au şi nu pricep cu ea»*. Iar voi aşezaţi-vă înaintea Mea măgăruş pentru sarcină, pentru Domnul, fiilor, pentru Mine, ca să stau Eu peste voi şi să intru în casa omului şi să-l mustru şi să dau afară din casa Mea pe cel ce vinde şi cumpără cu numele Meu sufletele celor apăsaţi şi robiţi de cei ce-i stăpânesc pe ei. Iată ziua Mea, ziua izbăvirii pentru cei ce Mă aşteaptă cu ea. Daţi-vă Mie ramuri şi flori şi fiţi Mie cunună pentru venirea Mea, fiilor. Amin, amin, amin.

Acum din nou trimit prin voi cuvânt de mângâiere pentru păstorul Daniel, şi zic acestea: binecuvântată să fie pacea inimii tale, căci pace vin să-ţi dau, fiule Daniel. Sunt Eu şi Verginica, şi sunt să te îmbrac frumos şi să nu te temi, căci şi Eu şi Verginica am trecut prin tristeţi, şi tu, fiule, ai trecut. Dar nu sunt tristeţi, ci sunt hăinuţă, tată, hăinuţă ţesută din fir de aur, căci aurul e de preţ. Să nu fii tristuţ. Nu trebuie. Mâna Mea este peste tine şi te împodobeşte cu roadele răbdării. Lasă, tată, nu te supăra de un pic de suferinţă, că nu e suferinţă aceasta. E săptămâna patimilor, fiule, iar tu în amintirea patimilor Mele Îmi aduci laude prin duhul răbdării tale.

Verginica te mângâie şi pe tine şi pe tovarăşa ta de viaţă, căci vreau să ştii despre cununa răbdării sfinte pe care

Eu v-o împart la amândoi la fel. Un picuț, și îți vindec rana, căci Eu ți-am spus că-ți voi lua un timp picioarele, spre încercarea credinței tale și a iubirii tale pentru Mine. Ai stat neumblând cu amândouă picioarele. Eu voi ierta multe păcate cu această suferință a răbdării tale, și apoi voi sta de vorbă cu tine, Daniele, și îți voi desluși Eu, Domnul, prin fiii Mei de la iesle cum a fost această iubire a Mea pentru tine. Acum împlinește-ți trecerea pe acolo pe unde ai fost cu mulți ani în urmă trimis de Mine ca să te am în slujba Mea. Te trimisesem acolo ca să te iau apoi în slujba Mea, și te-am luat. Fii binecuvântat în toate ale Mele din tine, în toate ale tale întru Mine, și iarăși vei fi bine, și iarăși vei fi cu pace. Și nu uita: cununa răbdării este răbdarea, răbdarea cea plină de pace, Daniele, copil ocrotit de Dumnezeu.

Și iarăși, fiilor de la iesle, vă dau cuvânt de mângâiere. Vă dau să dați celor ce iubesc casa Mea și pe voi. Vă dau să dați celor ce Mă ajută pe Mine și pe voi, căci lucrul vostru e cu greu mereu, mereu. Luați de la Mine și dați lor. Dați-le coronițe pentru lucrul lor cel pentru casa Mea. Râvna lor pentru casa Mea, care sunteți voi, a încălzit râvna voastră cea ostenită, dar casa aceasta și grădina aceasta care este taina Sfintei Sfintelor Domnului trebuie să fie atât cât pot răsări din ea toate cele de la Mine în jurul ei. Rădăcina este cea care dă ramuri, iar de aceasta trebuie să aveți grijă mai mult decât orice, fiilor din grădină.

Voi, cei care v-ați ostenit cu lucrul cel pentru grădina Mea cu fii, vă dau coronițe, fiilor, iar voi purtați-le dacă vi le dau, căci coronițele pe care vi le dau sunt făcute din darurile cerești ale bucuriilor sfinte, ale iubirii de Dumnezeu, ale răbdării sfinte, ale dăruirii sfinte, ale umilinței sfinte, ale sfințeniei și ale ascultării, fiilor. Ascultarea de legile iubirii cerești dintre frați este cea mai frumoasă ascultare dintre toate felurile de ascultare. Aceasta este chiar dragostea care poate totul în cei neputincioși, dar ale căror inimi sunt inimi mari. Aceasta este dragostea cea care poate totul pentru ca să pot Eu să stau între voi mereu, fiilor, și cu aceasta vă plătesc Eu pentru râvna și truda pe care o puneți pentru casa Mea, pentru lucrul cel pentru grădina Mea din zilele acestea.

Acum pregătiți-vă inimioarele, că voiesc să Mă uit în ele. Deschideți, fiilor, ca să intru Eu cu calea Mea spre voi, și nu fiți greoi la deschis ușa, căci voi nu aveți de ce să vă pitiți. Vă voi învăța cum este taina aceasta, taina ușii deschise, taina Mea cu omul, statul Meu cu omul în toată clipa, fiilor. Vă voi învăța pe viu prin fiii grădinii Mele. Fiilor, fiilor, omul cel sfânt trebuie să fie mereu văzut cu cele dinăuntru ale lui. Un astfel de om înțelege taina aceasta, taina ușii deschise pentru Dumnezeu și pentru om, taina libertății întru Hristos, statul Meu cu omul cel sfânt, iubirea Mea cea dintre fii, dintre cei de un sânge cu Mine.

Curând, curând vin cuvânt nou, cuvânt cu înviere, și voi fi cu voi cuvânt și vă voi desluși tot mai pătrunsă taina aceasta: taina ușii deschise, taina fiilor lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

10/23 aprilie 2000

Praznicul Învierii Domnului

Domnul a înviat dintre morți ca să-i scoale pe ei. Împărat este cel ce se jertfește pentru neam, iar cei ce domnesc pentru slava lor, sunt oameni ai minciunii. Omul sfânt este cel ce se lasă mereu văzut cu cele dinăuntru ale lui.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, aceasta este cărarea pe care Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui ceresc, vin și Mă întocmesc cuvânt pe pământ de deasupra pământului și Îmi întocmesc Sion pe pământ pentru odihna Mea, căci este scris despre Mine în psalmi așa: *«A ales Domnul Sionul și a voit să așeze în el locașul Său zicând: acesta este locul Meu de odihnă, și îl voi binecuvânta cu belșugul cerului, căci l-am ales pe el locaș al Meu, odihna Mea în veac».* Amin, amin, amin.

Mă mărturisesc pe Mine Însumi deasupra grădinii cuvântului Meu, locul odihnei Mele din zilele acestea. Sunt Cel înviat dintre cei morți acum două mii de ani când Tatăl Savaot M-a trimis din cer pe pământ ca să mărturisesc despre adevăr, căci împărăția Mea nu este din lumea aceasta, ci este din cer, de acolo de unde este adevărul. Amin, amin, amin.

Aduc peste grădina Mea salutul învierii Mele, salutul care mărturisește despre Mine și despre puterea Mea cea dumnezeiască, cu care M-am ridicat din mort, viu acum două mii de ani, după ce M-am lăsat să fiu răstignit pe cruce pentru adevăr.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Aceasta era mărturisirea celor ce duceau din loc în loc învierea Mea dintre morți după ce Eu M-am sculat biruitor din moartea trupului Meu cel din om luat de Tatăl. Eu spre aceasta M-am născut și spre aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul, iar oricine purcede din adevăr ascultă glasul Meu. Amin. Iar pentru cei ce nu purced din adevăr zic așa cum am zis acum două mii de ani în fața ușilor iadului: *«Deschideți porțile! Ridicați, căpetenii, porțile voastre, ca să intre Împăratul slavei! El este Domnul, Cel tare și puternic, Domnul, Cel tare în război, Împăratul slavei».*

Acum două mii de ani am lucrat lucrarea adevărului în cer și pe pământ, căci după ce arhiereii iudei M-au dat lui Pilat ca să Mă dea el răstignirii pe cruce, Eu Mi-am lăsat trupul spre moarte, și în mormânt apoi, iar cu sufletul M-am dus în iad și am deschis prin cuvânt porțile și l-am scos pe om, și tot în clipa aceea am deschis tâlharului poarta raiului, după cum i-am spus lui: *«Astăzi vei fi cu Mine în rai»*, și tot atunci am stat pe scaun împreună cu Tatăl întru cele cerești și M-am mărturisit în cer zicând: *«Înălțați-vă, voi, porți ale veșniciei, ca să intre Împăratul slavei!».* Amin, amin, amin.

Eu spre aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul. De aceea Mi-am făcut din nou în zilele acestea Sion pe pământ pentru odihna Mea, loc din care să mărturisesc adevărul, iar cei din cer deschid porțile cele de sus și aud cuvântul Meu cel de azi peste pământ, Duhul Adevărului pe Care lumea nu-L cunoaște, căci scris este: *«Cel ce nu purcede din adevăr nu ascultă glasul Meu»,* dar cei din cer ridică porțile cele de sus și ascultă pe Dumnezeu Cuvântul, căci El este Adevărul. Amin.

Hristos a înviat, copilași din grădina Mea! Hristos a înviat, popor al cuvântului Meu! Hristos a înviat, vouă, celor ce ascultați glasul Meu cel din grădină! Hristos a înviat, și vouă, celor ce nu-l ascultați! Hristos a înviat, zice tuturor Domnul, Cel înviat acum două mii de ani spre învierea făpturii de sub cer! Hristos a înviat și vouă, celor din cer, căci Eu sunt taina cea ascunsă în veacuri și nepricepută de îngeri, dar plinită prin Tatăl. Adunați-vă în grădină cu Mine, voi, cei din cer, și ascultați glasul Meu, căci cerul este adevăr din adevărul Meu, cuvânt din cuvântul Meu, ca și pământul, ca și omul cel întâi zidit din pământ.

Când am înviat din răstignire, M-am dus după om în locuința morților și l-am făcut adevăr al Meu pe omul cel zidit de mâna Mea, căci Eu eram după înviere plinirea Tată-

lui, Omul Cel nou, cu duh dătător de viață, și i-am dat viață din cer omului cel zidit din pământ la început, și M-am făcut începătură a învierii morților. Frumoasă este taina învierii morților, dar ce puțin este pricepută ea de fiii oamenilor, ce puțin este ea lucrată de fiii oamenilor, de cei care n-au învățat de șapte mii de ani decât să moară! Dar Eu am venit în lume ca să mărturisesc adevărul și să-l audă omul, și să se lase omul născut din adevăr, începătură nouă să se lase omul, ușă deschisă înaintea Mea să fie omul pe pământ. Amin.

Voiesc să înțeleagă tot omul de la margini la margini că Eu am înviat dintre cei morți ca să-i scol și pe morți, căci spre aceasta M-am născut și spre aceasta am venit pe lume. Împărăția Mea nu este din lumea aceasta, dar Eu am venit în lume ca să aduc cu Mine împărăția Mea pe pământ, împărăția cerurilor, ca să fie cu omul pe pământ. Mulți au fost cei care Mă voiau rege pe pământ. Până și Pilat a scris deasupra capului Meu cel răstignit pe cruce: *„Iisus Nazarineanul, regele iudeilor“,* și apoi a spus celor ce se împotriveau: *„Ce am scris am scris“.* Dar împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Eu vin cu ea din cer, nu din lume, și sunt Împăratul slavei și nu am nici un amestec cu slava cea omenească. Voiesc să înțeleagă tot omul că împărat este cel ce se jertfește pentru neam, și altceva nu înseamnă împărat, iar cei ce domnesc pentru slava lor și nu pentru oameni, aceștia sunt fiii minciunii, fiii deșertăciunii care vine de la om. Eu spre aceasta am venit în lume, ca să Mă jertfesc pentru ea, și apoi tot omul care crede în Mine să nu mai piară, ci să aibă viață veșnică, și păcatul să nu mai lase pată pe el. O, ce bine este de om să învețe să fie creștin, să moară pentru cele vechi ale lui și să învieze pentru cele din cer, căci cele pământești și trupești sunt toate deșertăciune și nu mai sunt apoi, fiindcă pe urma celor deșarte nimic nu rămâne.

Iată, fiilor din grădina Mea, cei din cer înalță în sus pragurile cele de sus să intre la ei cuvântul Meu cel rostit de Mine peste voi. Iar voi învățați de la Mine, Domnul și Învățătorul vostru, învățați să stați înaintea Mea și înaintea celor din cer care vă așteaptă și v-au așteptat să vă descopăr Eu ca fii ai lui Dumnezeu la vremea de sfârșit a tainei Mele cu omul. Învățați statul înaintea Domnului, căci pe voi nu lumea vă vede când slujiți cu cei de sus, ci cei din cer vă văd și vă privesc. Privește cerul în voi și la voi, fiilor. Învățați pe tot poporul Meu taina ușii deschise, fiilor, taina fiilor lui Dumnezeu, măi fiilor din grădină, taina ascultării de Dumnezeu. Amin. Am spus vouă pentru poporul Meu că taina ascultării de legile iubirii cerești dintre fii este cea mai frumoasă ascultare dintre toate felurile de ascultare. Aceasta este chiar dragostea, care poate totul în cei neputincioși, dar ale căror inimi sunt mari. Aceasta este dragostea care poate totul ca să pot Eu, Domnul, să stau mereu între voi, fiilor. Am spus că voi da învățătură pentru toți cum este taina aceasta, taina ușii deschise, taina Mea cu omul, statul Meu cu omul în toată clipa. Fiilor, fiilor, omul cel sfânt trebuie să fie mereu văzut cu cele dinăuntru ale lui. Un astfel de om înțelege taina aceasta, și acela are de la Mine puterea să fie sfânt. Amin. Am spus vouă că voi veni cuvânt de înviere pentru cei ce iubesc cuvântul Meu și viața lor cu Mine și voi desluși cât mai pătrunsă taina aceasta, taina ușii deschise pentru Dumnezeu și pentru om, taina libertății întru Hristos, statul Meu cu omul cel sfânt, iubirea Mea cea dintre fii, dintre cei de un sânge cu Mine, taina fiilor lui Dumnezeu, minunea cea din Emaus, Dumnezeu împreună cu cei ce Îl iubesc pe El. Amin. Dar voi sunteți prea osteniți, fiilor de la iesle, prea neputincioși sunteți acum. Vă dau odihna Mea. Odihniți-vă trupușoarele trudite, și apoi vom da odihnă cuvântului Meu în ieslea sa, în cartea Mea din zilele acestea, cartea învierii făpturii. Eu spre aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul. Și iată, aceasta fac, și oricine purcede din adevăr, acela aude și ascultă glasul Meu din cartea aceasta.

Acum din nou vă pecetluiesc cu salutarea cea de înviere: Hristos a înviat, copilași din grădină! Amin.

Hristos a înviat, popor al cuvântului Meu, Ierusalime nou de la venirea Mea! Amin.

Hristos a înviat și vouă, celor ce ascultați glasul Meu cel care umblă prin grădină! Amin.

Hristos a înviat și vouă, celor ce nu ascultați glasul Meu! Amin.

Hristos a înviat zic tuturor celor din cer și celor de pe pământ și celor de sub pământ și celor din ape și celor din adâncuri și celor din văzduh! Adunați-vă împreună cu Mine în grădină și ascultați cuvântul Meu, cuvântul învierii făpturii, cuvântul facerii din nou a lumii. Cuvânt din cuvântul Meu este cerul și pământul și văzduhul și apele și omul cel zidit de mâna Mea din pământ și toate câte sunt făcute pentru om.

Hristos a înviat! Peste tot și peste toate să fie pecetea aceasta: Hristos a înviat! Amin.

O, frumoasă este taina învierii, dar ce puțin este ea pricepută de fiii oamenilor! Hristos a înviat! Aceasta este taina învierii făpturii. Hristos a înviat dăruind tuturor viața Sa! Amin, amin, amin.

17/30 aprilie 2000

Sfintele Paști, ziua a doua

Taina ușii deschise este taina fiilor lui Dumnezeu. Cuvântul este haina cea tainică a trupului Domnului, iar poporul cel credincios este veșmântul venirii Lui.

Sunt iar cu voi, cei din grădina Mea, căci fiecare trage la ai lui, și ce frumos este sufletul celui care Mă iubește pe Mine, Domnul, care Mă așteaptă mereu să fiu cu el, să petrec cu el, și el cu Mine; cu Mine și cu viața Mea în el, căci aceasta înseamnă să fiu Eu cu cel ce Mă iubește.

O, frumos este copilul care are grijă de Tatăl său, Dumnezeu! Pe pământ sunt mulți copii care au grijă de tatăl lor și de mama lor. Când tatăl lor se îmbolnăvește sau se lovește sau se întristează, copiii lui îl duc la doctor ca să-l vindece de dureri și de rane, îl pansează la lovituri și la tăieturi și la înțepături și la arsuri, îl mângâie și îl întăresc la inimă pe tatăl lor, dar cu Tatăl Dumnezeu nu fac tot așa. Pe El Îl lasă nevindecat și neîngrijit și nepansat și nemângâiat, și nu-L au de Tată dacă fac așa cu El. Iată, fiecare trage la ai lui, fiecare se îngrijește de ai lui, fiecare iubește ce este al lui.

Sunt iar cu voi, copii iubiți de Tatăl Meu. Tatăl vă iubește fiindcă sunteți cu Mine și Mă primiți ca pe Cel mai mare, ca pe Cel întâi dintre voi, Cel întâi între mulți frați, după cum au scris despre Mine Scripturile celor sfinți ai Mei. Mă aduc la voi pe Mine Însumi. Mă fac la voi sărbătoare și Paști cu bucurie, dar la voi e Paști mereu, căci Paștile e Domnul, Mielul Cel junghiat pentru viața lumii.

Hristos a înviat! Eu sunt Cel ce Mă vestesc. Eu sunt Cel ce a învățat pe om să zică așa: *„Hristos a înviat!“*, căci am înviat dintre morți și M-au vestit înviat cei din vremea Mea.

O, frumoasă este taina învierii! Ea aduce cu ea bucurie și înviere celor adormiți. Taina învierii Mele a lucrat minunat

mai înainte de învierea Mea, căci cât Mi-a stat mormântul închis sub pecetea arhiereilor iudei Eu M-am dus în locuința morților și le-am deschis la mulți mormintele, și ei au ieșit și s-au arătat în Ierusalim mărturisind adevărul despre Mine, Cel venit de la Tatăl ca să-Mi pun apoi viața pentru cei ce au să învieze. Cei ce au ieșit din morminte au stat în Ierusalim și arătându-se înviați ziceau tuturor: *„Hristos a înviat, și noi cu El am înviat din mormintele noastre și mărturisim pe Hristos Cel înviat“.*

Când Eu am strigat de pe cruce la Tatăl, la ultimul Meu cuvânt Tatăl S-a cutremurat. Atunci catapeteasma templului a crăpat de sus până jos desfăcându-se, căci pământul s-a scuturat cu putere ca să se despice pietrele mormintelor la glasul Meu cel de pe cruce. Atunci cei din morminte au văzut pe Mântuitorul lor pe cruce ca să vină la ei prin poarta morții și să-i scoată afară din locuința morților, iar în Scripturi s-a scris așa: *«Pământul s-a cutremurat, și pietrele s-au despicat, și mormintele s-au deschis, și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat și ieșind din morminte după învierea Lui au intrat în Ierusalim și s-au arătat multora».*

O, copii ai Tatălui, Eu l-am învățat pe om să zică *„Hristos a înviat!“,* și l-au învățat și cei morți care au înviat odată cu Mine, căci Eu pentru aceasta am venit în lume, pentru învierea celor morți și a celor vii, dar iată cât de puțin este înțeleasă taina aceasta, taina învierii, cea mai frumoasă taină dintre toate câte sunt taine. Taina ușii deschise este taina învierii. Iată, aceasta este taina ușii deschise, copii ai Ierusalimului care este și care vine. Iată, mormintele s-au deschis și cei ținuți de ele au înviat și au mărturisit prin ușile deschise învierea Mea și învierea lor; ridicarea din moarte au mărturisit-o ei, dar cei ce nu vor să creadă și să învieze stau ferecați și nu deschid și nu mărturisesc, așa cum s-a întâmplat cu cei necredincioși de după învierea Mea.

Astăzi este a doua zi după învierea Mea, după sărbătoarea Mea, copii ai Tatălui Meu, și grăiesc vouă despre zilele acelea, căci este aducerea-aminte a celor credincioși și a celor necredincioși învierii Mele. Cei ce n-au voit învierea Mea s-au trezit după ce M-au pus în mormânt și au zis: *«Acesta era încă în viață și a zis:* „După trei zile voi învia și Mă voi scula“*».* Și s-au dus la Pilat să ceară pază de trei zile la mormântul Meu, zicându-i cu fățărnicie: *«Să nu-L fure ucenicii Lui și apoi să rătăcească și mai mult poporul cum că El S-a sculat din moarte».* Atunci cei ce n-au voit învierea Mea s-au dus cu pază de trei zile și au pecetluit cu pecetea lor mormântul Meu, dar îngerul învierii s-a arătat a treia zi ca fulgerul, cu îmbrăcămintea albă ca zăpada și a cutremurat pământul și a prăvălit piatra și a șezut pe ea, iar pe cei ce străjuiau i-a umplut de spaimă, și ei s-au făcut ca morții, căci taina învierii nu este pentru cei necredincioși, și ea se ascunde de ochii lor. Pentru ei sunt ușile închise, nu ușile deschise. Ușile închise sunt iubite de cei ce nu iubesc taina învierii, iar ușile deschise sunt pentru cei înviați și pentru cei ce înviază.

Voi, copii ai învierii, prețuiți taina aceasta, taina ușii deschise, viața Mea în voi, căci v-am dat viața Mea s-o trăiți și s-o mărturisiți celor din cer și celor de pe pământ. Cei din cer se uită la voi, și cu dor se uită; se uită și la vremea în care trăiți voi. Cei din cer înalță în sus pragurile porților veșniciei, că ei au aflat de la Mine și de la voi taina învierii și vremea acestei taine. Dacă la învierea Mea acum două mii de ani s-au sculat sfinții cei adormiți și au ieșit din morminte, dar acum, cât de glorioasă se va despecetlui taina aceasta, taina învierii morților, taina învierii făpturii! Eu am început să chem la înviere făptura și am zis: Hristos a înviat! Zic tuturor celor din cer și celor de pe pământ și celor de sub pământ și celor din ape și celor din adâncuri și celor din văzduh, și am zis: adunați-vă cu Mine în grădina cuvântului și ascultați cuvântul învierii făpturii, trâmbița învierii care sună *„Hristos a înviat!“* peste tot și peste toate. Amin. Cei ce iubesc cuvântul Meu și viața lor cu Mine, să se apropie și să asculte despre taina ușii deschise, taina fiilor lui Dumnezeu, taina vieții veșnice, taina sfinților Mei. Amin, amin, amin.

Omul cel sfânt este cel ce se vede cu cele dinăuntru ale lui, cu cele ce mărturisesc despre Mine în el, și acela are de la Mine puterea să fie sfânt, sfântul Domnului. Omul înțelept este omul sfânt în care Eu pot sălășlui cu puterea Mea pentru el și pentru cei din jurul lui, spre folos veșnic, spre plată neveștejită. Bine este celui ce vine după Mine să ia numai de la Mine întru sine, căci cele de la Mine se deșartă pe ele însele din el și nu se ascund, ci se mărturisesc mărturisindu-Mă pe Mine locuitor în ființa omului. Cel ce știe acestea de la Mine și le lucrează pe ele, acela pătrunde în taina fiilor lui Dumnezeu și se face folos pentru Mine și pentru venirea Mea, pentru răscumpărarea făpturii. Amin.

O, copii de sub cort, o, copii ai poporului Meu, fiți sfinți mereu, ca să fiți poporul Meu, poporul Meu cel de sub cort. Eu peste aceștia întind cortul sfințeniei Mele și îi acopăr în taina învierii, în taina veșniciei sfinților. Amin. Eu pe câți îi iubesc le dau puterea să se facă fii ai învierii. Și cine sunt cei pe care Eu îi iubesc? Sunt cei ce Mă iubesc dându-și Mie viața, precum Eu am dat lor viața Mea; sunt cei ce cred mărturisindu-și credința lor în Mine prin toate câte ei trăiesc și lucrează și împart. Cel ce nu Mă iubește este cel ce nu se simte iubit și se răcește și se închide și se ferecă sub umbra lui, căci cele din afară ale celui închis sunt umbra lui, nu sunt el, iar el este în casă, și nu casa. Nu tot așa este cu cel ce Mă iubește, căci acela se face casă a Mea, și Cel din casă sunt Eu, iar Eu sunt lumină, și lumina luminează și umple cu ea casa ei și iese în lături și desface ușile și ferestrele și se face înviere pentru cei ce văd minunea aceasta, taina ușii deschise, taina fiilor lui Dumnezeu, taina libertății întru Hristos. Amin.

O, când Eu, Domnul, Mă voi arăta cu toată lumina Mea, voi veți vedea pe mulți din cei ce își zic ai Mei pe pământ cum se vor ascunde de lumina Mea ca ea să nu-i vădească de cele ascunse ale lor. Nici atunci omul nu se va umili; și atunci va da omul să se ferece, să se ascundă, să se facă mormânt pentru ființa lui, care cere tainic învierea și deschiderea ușii pentru înviere. Cei ce Mă iubesc să nu se teamă, căci Eu, Domnul, voi lucra învierea lor, deschiderea peceților mormintelor lor, și ei vor ieși pentru lucrarea iubirii, taina libertății întru Hristos. Cel ce lucrează iubirea are viață veșnică, și moartea nu are putere asupra sa. Cel ce dă viață iubirii, acela este bogat și împarte din roadele ei și este viu prin ea.

Învățați taina ușii deschise. Apropiați-vă și ascultați taina sfinților Mei. Fiți case deschise, căci cei ce se închid în casele lor, se închid ca să lucreze la întuneric, iar lucrarea întunericului este păcatul, care din fire se ascunde. Iată, omul se ascunde de om, se ascunde în el, și zic: o, oamenilor, când Eu voi desface mormintele voastre și Mă voi uita în ele, ce veți mai ascunde atunci? Ce veți face voi atunci? Un picuț, și voi împlini învierea morților celor de sub pământ și a celor de pe pământ și Mă voi uita în mormintele lor, în trupurile lor, în inimile lor cele ascunse în trupurile lor. A venit ceasul pentru voi, cei din morminte, să auziți glasul Fiului lui Dumnezeu, Care sună învierea și desfacerea mormintelor ca să iasă cei

ţinuţi în ele. Iadul dă înapoi pe morţii lui, moartea dă înapoi pe morţii ei, marea dă înapoi pe morţii ei, căci scris este în prooroci: *«El va înlătura moartea pe vecie»*.

Nimeni să nu-şi judece faptele, căci Eu sunt Cel ce judec. Nimeni să nu-şi socotească şi să nu-şi măsoare statura, căci Eu sunt Cel ce măsor şi Cel ce socotesc după socotinţă cerească, nu omenească. Omul socoteşte omeneşte. Să nu-şi socotească omul viaţa; să Mă lase pe Mine să fac aceasta, după legile cerului, după legile facerii. Amin.

Eu sunt Cel ce rătăcesc prin pustiul neamului omenesc de mai bine de patruzeci de ani. Timp de patruzeci de ani am lucrat tainic lucrarea învierii făpturii *(1955-1995, n.r.)* şi am pus mereu la lucru slugi pentru planul venirii Mele cu sfinţii. După patruzeci de ani am ieşit biruind încuietorile în care omul cel mincinos Mă ţine sub tăcere, Mă ţine nevăzut de oameni. Dar am ieşit cu poporul Meu din zilele acestea şi l-am pus să cânte peste pământ cântarea celor răscumpăraţi, cântarea Mea, cuvântul Meu, care cheamă la viaţă pe tot omul, trâmbiţa de înviere, cel de al şaptelea înger, Domnul, Eu şi cartea judecăţii făpturii. Patruzeci de ani am strigat cu cuvântul să iasă omul de sub judecată, să iasă singur, că Eu îi stau în ajutor cu îndemn ceresc. Să iasă i-am spus, că vin Judecător curând, curând. I-am spus, şi apoi am venit ieşind biruitor deasupra cu cuvântul de înviere, căci cuvântul nu se poate lega, şi el umblă adunând sub viţa sa pe cei ce se aleg de partea Mea.

Iată-Mă, am venit! Sunt îmbrăcat pe deasupra cu haină tainică. Haina cea tainică este cuvântul Meu. El Mă acoperă şi se face haină de judecător, ca atunci când Mă voi dezbrăca de ea, să fiu Mântuitor. Amin, amin, amin.

Eu sunt Cel ce am spus: *«Să nu credeţi că Eu vă voi învinui la Tatăl. Cuvântul vă va judeca şi vă va învinui, că nu l-aţi urmat mai înainte ca Eu să vin»*. Iată, în zilele cele din urmă cuvântul Meu este haina Mea, care-Mi acoperă trupul, care-Mi schimbă numele şi Mă numeşte Cuvântul lui Dumnezeu, numele Meu cel tainic, care se răzbună pe semeţia împăraţilor şi a argaţilor, a celor mici şi a celor mari, căci voiesc să sfârşesc din om semeţia şi să-i dau în loc umilinţa. Semeţia îl face pe om să se vadă mare şi deştept şi viteaz şi înţelept, ca să-şi piardă omul timpul cu cele ce nu sunt, căci umilinţa nu încape în om odată cu semeţia din el. Umilinţa însă îi aduce omului iubirea de la Dumnezeu şi mila şi învierea. Umilinţa deplină îi aduce omului pe Dumnezeu locuitor în el cu lumina învierii şi a pocăinţei pentru înviere. Care mort înviat ar mai da să moară când ştie de unde a venit? Care os prinzând viaţă s-ar mai lăsa spre uscare? Iată numele Meu cel tainic, cu care am venit să răscumpăr făptura. Mă acopăr cu cuvântul Meu, făcând din el haina Mea de Judecător, ca atunci când voi fi fără ea, să fiu Mântuitor, să fiu văzut Mântuitor. În Scripturile venirii Mele aşa stă scris: *«El are nume scris pe care nimeni nu-l înţelege decât numai El, şi numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu; şi din gura Lui iese sabie ascuţită ca să lovească pe păgâni cu ea. Şi pe haina Lui şi pe coapsa Lui are nume scris: Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, Judecătorul»*.

O, copii ai Tatălui Meu, o, poporul Meu, frumoasă este taina venirii Mele, frumoasă este taina Mea cu tine! Se uită cerul la taina venirii Mele la tine. Înalţă cerul în sus pragurile porţilor veşniciei ca să intre în cer cuvântul Meu cel de peste tine, taina venirii Mele la tine, poporul Meu cu care Eu, Domnul învierii, petrec venirea Mea. Petrecerea Mea cu tine este taină adevărată. Eu pentru aceasta am venit la tine, ca să mărturisesc despre adevăr, poporul Meu.

Învaţă, Ierusalime, pătrunde, fiule de azi, taina Mea cu tine, taina venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl. Tu eşti veşmântul cu care Mă acopăr acum, la venirea Mea cu cele veşnice pe pământ. Te-am aşezat în faţa Mea, iar Eu grăiesc în spatele tău şi te-am făcut poartă cerului, poporul Meu, şi te-am făcut veşmântul venirii Domnului, o, grădiniţa Mea de fii! Ungerea ta este din grădina raiului, de la începutul cel dintâi. Învierea ta a deschis cartea judecăţii făpturii, cartea venirii Mele, cartea învierii. Deschide cartea, ca să se uite în ea neamul omenesc de pe pământ şi cel de sub pământ şi cel din mare şi cel din cer, poporul Meu. O, poporul Meu, deschide poarta înţelepciunii cereşti, ca să intre omul la Mine şi să ia de la Mine. Ia cartea şi deschide-o la toţi dacă Eu am deschis-o şi ţi-am dat-o. Ea este cheia cu care Eu, Domnul, cobor în cuvânt în locuinţa morţilor şi în mare şi în iad, ca să scot pe morţi şi să-i judec, şi apoi să le dau după faptele lor, şi apoi să-i mântuiesc pe mulţi. Poporul Meu, cartea Mea cu tine este taina învierii făpturii, taina uşii deschise, taina fiilor lui Dumnezeu, care sunt aşteptaţi de cei din cer şi de cei de pe pământ şi de cei de sub pământ şi de cei din mare şi de cei din văzduh. Amin.

Hristos a înviat! Şi iată, vine Cel ce a înviat, vine şi desface taina venirii Lui, taina învierii. Vine Domnul Cel înviat, vine în grădina Sa, vine prin uşile deschise, dăruind tuturor viaţa Sa. Amin, amin, amin.

18 aprilie/1 mai 2000

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Timpul şi viaţa omului s-a făcut rană vie pentru Dumnezeu şi pentru sfinţi. Dreptatea adevărată şi umilinţa adevărată sunt punte între Dumnezeu şi om.

Maica Mea, tămăduitoarea, doreşte după voi, fiilor de la ieslea cuvântului Meu. Ea este pomenită de cei tămăduiţi de ea, dar ca şi Mine, Fiul ei, nici ea nu-şi găseşte pacea decât cu voi, cei ce trudiţi la calea venirii Mele, la întoarcerea Mea de la Tatăl după două mii de ani de aşteptare.

Timpul omului s-a făcut durere mare pentru cei din cer. Viaţa omului s-a făcut rană vie pentru Dumnezeu şi pentru sfinţi, dar Maica Mea, tămăduitoare şi plină de suspin pentru venirea Mea, pentru pregătirea venirii Mele, se zbate pe lângă voi ca să vă ajute cu cei din cer să lucraţi pentru biruinţa lui Dumnezeu după două mii de ani de aşteptare. O, e timp mult de când plâng şi suspină sfinţii după zilele acestea ale venirii Mele. Maica Mea este tămăduitoarea suspinurilor Mele, că e mamă şi Mă voieşte Mire şi nu pribeag pe urma omului cel nepăsător de viaţa cea veşnică a Fiului ei cu omul. Eu, Fiul ei, sunt veşnicia omului, dar omul nu mai aleargă după veşnicie, fiilor.

Dis-de-dimineaţă s-a apropiat Măicuţa Mea cu inima de voi, ca să vă dea din duhul ei. Voi însă sunteţi neputincioşi pentru venirea Mea şi a ei şi a sfinţilor Mei. O, Eu v-am învăţat mereu să nu aveţi o mai mare grijă ca grija pentru coborârea Mea la voi, fiilor, şi v-am povăţuit mereu să Mi-o pregătiţi cu pace şi cu aşteptare şi cu dor, căci sunt zilele venirii Mele cu voi, şi voi ştiţi aceasta. Nimic să nu vă fie mai uşor decât să-Mi deschideţi când vin. Eu aşa v-am povăţuit, şi aşa v-am şi îndeletnicit. O, dacă Eu n-aş avea de la voi piedici, aş sta mereu cu voi, aş fi mereu în voi şi în cuvintele voastre cu cuvântul Meu cel care vine la voi în grădină. Cărarea Mea la voi e cea mai mare minune pe care am lucrat-o Eu în zilele

acestea pe pământ, că omul de azi nu mai crede că Eu sunt şi că lucrez.

Vin să vă vindec dorul, ca să Mă aşteptaţi mereu proaspăt în venire, copilaşi ai aşteptărilor Mele. Vin să vă mângâi ca să vă încălziţi dorul şi să pot fi cu voi. Iată, cu Mine aşteaptă Măicuţa Mea ca să intre la voi şi să vă aşeze înaintea Mea, căci am poveţe să vă dau, şi am de lucru să vă dau. Amin, amin, amin.

— O, copilaşi ai venirii Fiului meu, El aşteaptă să intre cuvânt la voi. Daţi de aici neputinţele care vă slăbesc statul vostru de veghe în calea venirii Fiului meu la voi. Azi e zi de tămăduire a neputinţelor. Eu sunt tămăduitoarea, şi fac pomenire sfinţii şi îngerii pentru mine, cea care tămăduiesc puterea cea slabă a celor ce mă iubesc pentru Fiul meu, Hristos.

O, copii osteniţi şi cu curajul slăbit! Cea mai adevărată dreptate este dreptatea Domnului, iar dreptatea omului nu este bună la Dumnezeu. Poate să piardă omul orice, dar dreptatea cea de partea lui Dumnezeu, să n-o piardă, că aceea se face punte între om şi Dumnezeu, ca să vină Domnul şi să fie cu omul. Şi iarăşi, cea mai adevărată umilinţă este cea pentru Domnul în om, iar umilinţa omului pe care nu o pune omul în slujba lui Dumnezeu, nu este de folos lui Dumnezeu. Poate să aibă omul orice umilinţă, dar umilinţa cea de partea lui Dumnezeu, să n-o piardă, că aceea se face punte între Dumnezeu şi om, ca să vină Domnul să fie cu omul, să lucreze cu omul şi pentru om, fiilor.

Învăţaţi şi iar învăţaţi veghea cea bună pentru venirea Domnului la voi. Învăţaţi cărarea Domnului spre voi, şi n-o slăbiţi, ca să poată veni Domnul, fiilor. Eu mă aşez lângă voi cu dar de tămăduire de rane, pentru suflet şi pentru trup şi pentru duh, căci voi aveţi acum de gătit calea omului spre Fiul meu, şi aveţi mult de lucrat cu mânuţele şi cu dragostea inimii ca să pregătiţi zi de serbare pentru cer pe pământ cu voi, copii de la ieslea cuvântului Fiului meu. Întăriţi-vă mânuţele şi picioruşele şi ascultarea şi iubirea, dar mai ales credinţa în puterea Fiului meu peste voi, căci unde Domnul voieşte, voieşte mai presus de fire, căci aşa lucrează cu voi Fiul meu.

Vă dau din cer. Iau şi vă dau făcându-mă izvor de tămăduiri peste voi, dar nu uitaţi de cărarea cerului spre voi, de pacea cea dintre voi, copilaşi ai minunilor cereşti. Amin, amin, amin.

— O, copii credincioşi venirii Mele, acolo unde este aşezat cuvântul Meu, acolo este şi împlinirea lui, căci Eu sunt începutul şi sfârşitul fiecărei lucrări pe care Eu o lucrez prin voi. Vă cer să vă aşezaţi în sfat cu Mine, ca să vă dau apoi putere să biruiţi pentru împlinirea celor lucrate de Mine prin voi. Vă cer să vă îmbrăcaţi cu puterea Mea, şi apoi cu slava Mea, că iată, ne pregătim de sărbătoare cerească pe pământ, iar voi trebuie să puteţi totul întru Hristos, căci am de sunat din trâmbiţa venirii Mele, la care se adună cei ce aud glasul Meu care este cu voi. Amin.

Fiilor, vin îngerii la voi, vin sfinţii la voi, că ei văd că aveţi de lucrat pentru cer. Vin ei şi vă ajută şi suflă mereu din puterea Mea şi din Duhul Meu peste voi. Intră lucrarea îngerilor în voi, ca să fiţi precum ei în cer pentru cele ce vă dau Eu să lucraţi pe pământ, căci cu voi Eu împlinesc cuvântul Meu care spune: *«Precum în cer aşa şi pe pământ, voia Mea»*. Amin. Fiţi voia Mea, staţi în haina puterii Mele, lucraţi sub cortul Meu, sub cuvântul Meu, precum la începutul Meu cu voi. Lucraţi sub ochiul Meu tot lucrul lucrat. Lucraţi sub privirea Mea, fiilor, ca să vă odihniţi în lucrul vostru cu Mine. Odihna celor ce sunt ai Mei este lucrul Meu cu ei, care se face bucurie pe pământ şi în cer şi în veşnicie. Amin, amin, amin.

Acum, vă dau o putere nouă, care va lucra din voi, şi iată ce vă dau, vă dau povaţă nouă: fiţi căsuţe curate unii pentru alţii. Dar ce este această povaţă? O, copilaşi iscusiţi, voi faceţi curat în căsuţa în care staţi, şi apoi ieşiţi afară la tot lucrul, iar când vă întoarceţi în căsuţă, deschideţi şi intrând vă lăsaţi papuceii la uşă. Tot aşa să fiţi şi unii pentru alţii. Lăsaţi-vă papuceii la uşă când intraţi, ca să nu lăsaţi urme de pe afară, fiilor. Această orânduială este pentru sfinţi, căci sfinţii umblă curat în casă şi se feresc de cele necurate de afară. Fiţi căsuţe curate unii pentru alţii şi uitaţi-vă bine la mânuţe şi la picioruşe, să vă fie curate unul pentru celălalt, să vă fie sfinte unul pentru celălalt şi pentru sine fiecare, ca să-şi aibă căsuţa curată fiecare. Nimeni nu-şi poate privi ochii sau capul sau urechea sau gura sau spatele, căci aşa l-am făcut Eu pe om. Dar mâinile şi picioarele fiecare şi le vede, iar pe celelalte le văd Eu, Domnul, din afară şi dinăuntru şi din faţă. Fiţi sfinţi unii pentru alţii. Daţi-vă cu cele sfinte din voi unii altora. Înveluiţi-vă în cele sfinte şi purtaţi acoperământ pentru vremea rea şi nu lăsaţi să vă murdărească vremea cea rea. Lăsaţi papuceii la uşă când intraţi în căsuţele voastre şi păstraţi-vă întregi pentru Domnul, fiilor din grădină, şi voi, fiilor ai poporului Meu. Dreptatea şi umilinţa să fie cele ce sunt de folos pentru Mine şi nu vouă şi nu duhului vostru, copii ai minunilor Mele din zilele acestea.

Eu am să vă dau poveţe în lucrul Meu cu voi, în tot lucrul ce-l aveţi voi de lucrat sub lucrul cuvântului Meu cel de peste voi, iar de plâns să nu vă plângeţi că nu puteţi, fiindcă voi aveţi de putut tot ce n-a putut omul să facă în vremea celor şapte mii de ani ai lucrului Meu pentru om şi prin om. Eu pot totul în voi, fiilor, iar voi puteţi totul în Mine. Amin. Eu în voi, şi voi în Mine, căci acolo unde este aşezat cuvântul Meu, acolo este şi împlinirea lui, şi se va bucura cerul şi pământul de lucrul Meu cu voi, căci Eu sunt Cel ce pot tot ce voiesc Eu, iar Eu întru voi binevoiesc. Amin, amin, amin.

22 aprilie/5 mai 2000

Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Au trecut două mii de ani de mărturii cereşti ale credinţei sfinţilor care au lăsat urmele lor pe pământ. Poporul Domnului este aşteptarea sfinţilor.

Din sărbătoare în sărbătoare şi din praznic în praznic Mă vreau cu voi, şi Îmi aplec fruntea Mea cerească şi aşa intru în grădina Mea cu voi, fiilor veghetori în calea Mea spre pământ. Mă aplec până la voi, ca să vă aplecaţi şi voi pentru Mine şi să vă ridicaţi deschizându-Mi, şi să petrecem pe pământ sărbătoarea venirii Mele. Cuvântul Meu cel de peste voi este sărbătoare pentru toţi cei din cer. Tot cerul e cu privirea după Mine când Eu Mă aplec spre voi cu cuvântul venirii Mele. Voi sunteţi puţini care ascultaţi cuvântul Meu, dar cei din cer sunt cete-cete de zeci de mii, precum scrie de venirea Mea cu sfinţii, aşa cum i-am arătat Eu lui Enoh să scrie despre venirea Mea, aşa cum i-am arătat lui Daniel.

Îmi aplec fruntea ca să intru, căci chivotul legământului Meu este cu voi, şi Eu intru şi Mă mărturisesc acoperământ al vostru şi al chivotului Meu, care poartă în el legământul Meu cel scris şi pe dinăuntru şi pe dinafară, şi despecetluit

pentru toată făptura, căci scris este: *«Toată făptura care este în cer şi pe pământ şi sub pământ şi în mare, şi toate câte sunt în acestea zic neîncetat:* „Celui ce şade pe tron şi Mielului fie cinstea şi puterea şi binecuvântarea şi slava în vecii vecilor!"*»*. Amin. Această slavă vă înconjoară pe voi, dar voi sunteţi micuţi cu mintea, că nu se suie la mintea nimănui toată slava Mea cea tainică, dar ea este, fiilor, este şi vă înconjoară pe voi şi sunteţi cuprinşi în slava venirii Mele, şi voiesc să fiţi pe deplin vrednici de ea. De aceea vin mereu şi Mă slăvesc cu cuvântul Meu peste voi, căci măreţia slavei Mele este cuvântul Meu. Amin. Mă slăvesc cu sfinţii peste grădina de la voi, căci ei au întărit pe pământ credinţa în Dumnezeu şi au zădărnicit deşertăciunea idolilor şi a oamenilor. Plata celor sfinţi este venirea Mea cu ei, slăvindu-Mă între ei. Fiţi şi voi plini de venirea Mea, precum sunt sfinţii din cer, fiilor. Daţi curs cuvântului Meu peste voi şi lăsaţi-l să meargă în lături, că e vremea venirii Fiului Omului cu putere şi cu slavă multă. Amin. Mă împart tuturor, numai să Mă ajutaţi să-Mi fac cale peste toată făptura. Luaţi din iubirea sfinţilor şi lucraţi ca ei, căci credinţa şi iubirea lor M-au făcut să Mă deşert în ei cu toată slava Mea, ruşinând cu ea pe împăraţii şi stăpânitorii lumii.

Vin la voi să vă întăresc nădejdea în făgăduinţele Mele şi în lucrările Mele cu voi. Intră puterea îngerilor în voi ca să vă ajute să pregătim sărbătoare creştină pe pământ, popas al celor din cer pe pământ cu voi, spre slava cuvântului Meu. Întăriţi-vă cu trupul, cu sufletul şi cu duhul şi cu pacea şi cu înţelepciunea şi cu îndemnul cel sfânt între voi, ca să lucrăm minuni, fiilor, ca să supunem timpul sub tot lucrul ce-l avem de lucrat pe pământ pentru sărbătorile cerului. Eu sunt Cuvântul Care adună pe lângă voi cete-cete la sărbătoarea celor două mii de ani de credinţă a celor sfinţi, două mii de ani de mărturii cereşti, care au lăsat urme pe pământ, iar voi sunteţi plata sfinţilor Mei, căci Eu şi cu sfinţii v-am aşteptat să fiţi şi să lucraţi venirea Mea cu ei. Aceasta este ce lucraţi voi prin tot lucrul vostru care-Mi face Mie cale spre oamenii care cred şi care nu cred că Eu Mă întorc de la Tatăl. Gătiţi cărarea oamenilor spre Mine. Gătiţi cărarea cuvântului Meu spre oameni. Gătiţi sărbătoare cerească aici, în sătuţul unde Eu, Domnul, am urme şi mărturii ale lucrării Mele cea pentru sfârşit; aici, unde am poposit Eu şi cu poporul cuvântului Meu în vreme de credinţă a celor ce M-au urmat pentru coborârea Mea cuvânt pe pământ; aici, unde vă am pe voi rod al lucrării cuvântului Meu din zilele acestea. Iată, sfinţii poposesc cu Mine la voi şi vă încălzesc iubirea şi râvna cea pentru cer. Ei au biruit pentru Mine prin suferinţă şi prin mărturisirea credinţei lor, însoţită de semnele Mele prin ei, iar voi biruiţi prin slava cuvântului Meu, care sălăşluieşte la voi. Fiţi înţelepţi şi socotiţi-vă bine şi lucraţi frumos, că frumoasă este lucrarea Mea cu voi, şi mare este ajutorul ceresc cu voi. Lucraţi cu armonie sfântă şi cu putere din cer. Lucraţi cu dor şi cu hărnicie, şi unul pe altul îndemnaţi-vă la lucru, şi sfânt să fie lucrul vostru cel pentru pregătirea sărbătorii Mele cu voi în faţa oamenilor care doresc să vină şi să ia de la Mine prin voi. Fiţi cu curaj. Eu iau de pe voi toate neputinţele şi vă ridic pentru slava Mea. Amin. Bucuraţi-vă unii altora inimioarele. Îndemnaţi-vă unii pe alţii spre putere de sus. Daţi-vă credinţă unii altora în puterea Mea care poate în voi, spre slava Mea peste pământ. Daţi-vă trezie unii altora, daţi-vă nădejde şi mângâiere şi daţi-vă silinţa pentru Mine, Cel ce Mă gătesc cu tot cerul să cobor în sărbătoare cu voi pentru cei ce vin cu dor la voi.

Acum, Mă scutur cu pacea Mea peste voi. Luaţi numai de la Mine, fiilor, şi fiţi liniştiţi. Fiecare din voi să fie aşezat în deplină pace şi linişte, căci Eu sunt Cel ce vă acopăr pe toţi în veşmântul iubirii Mele. Sunt cu veghea Mea peste voi de sus şi de jos şi din părţi. Vă îmbrac în binecuvântarea Mea şi vă port pe umerii Mei cu tot ce aveţi voi de lucrat spre zi de sărbătoare a venirii Mele, zi din zilele venirii Fiului lui Dumnezeu după două mii de ani de aşteptare. Pregătiţi-vă veghea pentru venirea Mea cuvânt la voi, căci am adunat în preajma ieslei Mele pe copiii poporului Meu care lucrează cu voi pentru ziua Mea de serbare. Vin cuvânt, fiilor, vin la voi cuvânt pentru voi şi pentru ei, ca să aşezăm tot lucrul pe făgaş, ca să ne pregătim pentru cele cereşti pe pământ din zi în zi mai mult.

Mucenicul Gheorghe vă încălzeşte la pieptul lui cel chinuit pentru Hristos, pentru Mine, Mirele sfinţilor. El vă dă din curajul lui şi din iubirea lui. El vă dă din viaţa lui, iar voi, fiţi veşnici, fiţi ai Mei pe vecii, precum sfinţii Mei cei din cer. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2000

Duminica a doua după Paşti, a sfântului apostol Toma

Hotarul dintre cele văzute şi cele nevăzute este fiorul celor ce se hrănesc cu tainele Domnului. Omul este hoţul care s-a furat pe sine din Dumnezeu şi stăpâneşte pe cele ce nu sunt ale lui. Domnul Se judecă cu omul pentru pământ şi pentru om.

Mă apropii ca să intru în grădină. Amin. Sunt Domnul! Sunt Cel înviat dintre morţi, şi intru şi zic străjerilor Mei: Hristos a înviat!

Vin de la Tatăl, fiilor, şi Mă port cu locaşul Meu cel sfânt spre voi, cu carul slavei Mele, căci scris este: *«Carele lui Dumnezeu sunt mii de mii; mii sunt cei ce se bucură de ele. Domnul în mijlocul lor, pe Sinai, în locaşul Său cel sfânt».* Amin.

Taina învierii Mele este taina care acoperă pe sfinţi, iar sfinţii sunt vii şi se poartă cu Mine, iar Eu, în mijlocul lor, slujit de îngeri şi de sfinţi. Amin.

Cuvântul Meu este râul de foc care curăţă pe om cu iubirea lui ca să-l tragă la lumină, căci scris-a proorocul: *«Un râu de foc se varsă din El. Mii şi mii Îi slujeau, şi miriade de miriade stăteau înaintea Lui».* Amin.

Mi-am aşezat tronul dreptăţii în grădina de la voi, şi Îmi vărs peste pământ cuvântul care curăţă şi vă învăţ lucrarea dreptăţii, lucrarea iubirii, căci scris este: *«Domnul iubeşte judecata şi nu va părăsi pe cei ce-L binecuvintează pe El; în veac vor fi păziţi, căci drepţii vor moşteni pământul şi vor locui în veacul veacului pe el şi se vor desfăta de mulţimea păcii».* Amin.

Sunt cu zilele învierii peste voi, şi fericiţi sunt cei ce cred cele ce au fost lucrate de Mine în vremea aceea. Apostolul Toma a fost fericit, că din dorul lui de Mine, a voit să Mă vadă înviat, şi M-a văzut după opt zile de la învierea Mea, şi Eu i-am spus: *«Fericit eşti că Mă vezi, dar cei ce nu M-au văzut vor fi mai fericiţi»,* căci credinţa lor va lucra pentru ei, şi credincioşii sunt mai fericiţi. Cei ce Mă văd se învaţă cu fericirea, dar cei ce sunt cuprinşi în taina fericirii sunt purtaţi de ea. Amin. Cel înviat nu poate fi ţinut la uşă, căci trupul Lui este mai presus decât orice hotar. E mare taină hotarul între cele ce se văd şi cele ce nu se văd, iar fiorul acesta sfânt este pentru cei credincioşi care se hrănesc cu tainele Mele. Cei doi ucenici ai Mei cărora le-am dat cina Mea în Emaus, au gustat

din taina aceasta, din fiorul sfânt al tainelor Mele cu omul cel credincios.

Voi, copii ai poporului Meu, hrăniți-vă din fructul acestei fericiri tainice și stați mereu între cele ce se văd și cele ce nu se văd, așa cum au stat cei doi din Emaus, lângă care Eu M-am apropiat tainic, și apoi am intrat sub ochii lor sub taina ființei Mele, care însoțește în taină pe cei ce petrec cu Mine ca cei doi din Emaus. Vă spun această taină ca să vă umplu de fiorul tainei cuvântului Meu care este cu voi, taina sub care stau Eu cu voi. Nu numai cuvântul Meu este cu voi. Și Eu sunt, iar trupul Meu este acoperit de această taină, de cuvântul Meu, care se face râu de foc și curăță pe om cu iubirea lui ca să-l tragă la Mine. O, nu numai cuvântul Meu este cu voi. Eu și mai mult sunt, căci gura Mea grăiește peste voi, iar mâna Mea vă mângâie și vă sprijină și vă ia povara și vă așează cu tot cu ea pe umerii Mei, ca să vă port cu poverile de pe voi, cu lucrul Meu cel de peste voi, că sunteți copii mici și slabi ca să pot Eu să vă ajut ca pe cei slabi, ca pe cei neputincioși, care au nevoie de Domnul. Umerii Mei sunt cel mai adevărat loc pe care stați voi, căci Eu sunt Păstorul vostru Cel adevărat, și vă port pe brațe și pe umeri, iar Cel ce merge, Eu sunt.

O, taina Mea cu voi este taină înfricoșătoare pentru cei din cer care Mă văd cu voi și care stau mereu aproape pentru Mine și pentru voi și Îmi slujesc Mie și vouă, că n-a fost mai greu și mai strâmt pe pământ ca în zilele acestea ale venirii Mele la voi. De aceea vin și vă învăț mereu, ca să vă deprind cu viața cea veșnică în voi, că e greu pentru tot omul pe pământ. Viața cea veșnică este viața care nu moare, este cea care nu asfințește în om, iar voi, cei ce luptați pentru ea, aveți nevoie de ajutor, fiilor, că n-a fost mai greu și mai strâmt pentru omul credincios, ca și în zilele acestea ale venirii Mele când fiara cea din adânc, care se ridică să meargă spre pieire, își scutură peste tot tainicele ei săgeți, ca să-i rănească pe cei pecetluiți ai Mei, ca să-i slăbească pe ei. Dar Eu sunt, și vă învăț mereu taina vieții veșnice în voi, viața cea fără de moarte cu voi, viață în care sunt numai Eu cu cele ale Mele în om. Cel ce crede în Mine are viață veșnică, și Eu stau mereu în preajma lui, iar el crede aceasta și trăiește întru Mine și Mă bucură cu viața lui cea veșnică, cu cele veșnice ale Mele în el, și apoi cu Trupul și Sângele Meu de hrană a lui. Amin. Cel ce mănâncă Trupul și Sângele Meu este cel ce are viață veșnică, viață cu Mine, vas pregătit pentru hrana aceasta. De aceea stau mereu cu voi, ca să stați voi cu Mine și să fiți treji, fiilor care ați venit după Mine. Vă țin mereu trează viața cea veșnică în voi, și de aceea vin mereu și Mă fac cuvânt peste voi. Nimeni nu mai stă pe pământ cu viața cea veșnică în el. Nimeni nu mai știe ce înseamnă cina Mea cu omul. Voi sunteți urâți și disprețuiți de cei ce stau în numele Meu peste sufletele și peste trupurile oamenilor care se strâng în biserici. Și precum mai-marii iudeilor și preoții și arhiereii lor n-au voit să creadă în Mine nici după învierea Mea, tot așa preoții bisericii de azi nu vor să creadă că voi sunteți de la Mine, nu vor să pună peste ei cuvântul Meu care este cu voi, cuvântul vieții veșnice, fiilor. Dar voi aveți grijă mereu de viața voastră, ca să fie a Mea și nu a voastră. Lucrați-o ca pentru Mine, ca pe cea mai curată jertfă adusă lui Dumnezeu, și fiți mereu atenți și treji pentru viața voastră, ca să fie ea veșnică mereu, și să fie ea purtătoare de cele veșnice, căci Eu așa am zis: *«Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu, este cel ce are viață veșnică»*. Amin.

Nu e mult cuvântul Meu peste voi. Nu e prea mult, fiilor. El este cel ce vă ține de mânuță cu Mine, căci omul, din firea lui, dă să-L uite pe Dumnezeu. Eu sunt Iisus Hristos, Cel de după înviere. Am plătit viața omului cu viața Mea, prin moartea Mea pe cruce timp de trei zile, dar omul nu ia pe el haina învierii lui și nu lucrează viață veșnică în el și peste el ca să vin apoi să Mă dau lui și să-l fac moștenitor peste cele ale Mele așa cum v-am făcut pe voi, copii ai cuvântului Meu. Eu pe voi vă învăț mereu să fiți vii în toată vremea, căci vremea e cu moarte în ea peste tot. Eu pe voi vă așez să Mă mărturisiți înaintea oamenilor, ca să mărturisească pentru voi îngerii înaintea Tatălui Meu. De aceea vă pun la lucru pentru coborârea Duhului Sfânt peste pământ, pentru ca să-Mi vărs Eu slava Mea care este cu voi, pentru ca să Mă împlinesc cu cele făgăduite și vestite la voi pentru zilele acestea ale împlinirilor Mele cele tainice peste făptură. Voiesc să se învețe toată făptura cu hrana Mea, cu cuvântul Meu, care îl îndeamnă pe om să-și lucreze viață veșnică și să dea pe cele moarte din el și să aleagă faptele vieții veșnice, ca să fac apoi Eu cu omul cină, așa cum am făcut cu cei din Emaus, care au rămas cuprinși în taina cinei Mele cu omul cel credincios, care Mă lucrează pe Mine în el, în taina ușii deschise pentru Domnul. Amin. Cel ce are viață veșnică, acela rămâne ușă deschisă pentru Domnul și se face masă de cină a Mea cu el, căci scris este: *«La acela Eu vin și Îmi fac sălaș la el și cinez cu el și Mă arăt lui»*. Trupul și Sângele Meu este Domnul, Cel văzut prin taina aceasta care se face masă de cină a Mea cu omul în care Eu Îmi fac sălaș pentru cina Mea cu el. Cel ce are viață veșnică în el, acela a priceput despecetluirea tainei Mele cu el, și rămâne ușă deschisă între Mine și el, între el și Mine, și are grijă de statul Meu cu el în toată clipa, mai mare decât orice grijă a lui, întâia dintre toate. Apoi, Eu Mă fac plată a lui și Mă las în el cu Trupul și Sângele Meu, ca hrană pentru viața lui cea veșnică și ca lucrare a Mea prin mădularele lui, ca unealtă a Mea pe pământ.

O, nu e mult cuvântul Meu cel de peste voi, nu e prea mult, măi fiilor mici. El este cel ce vă ține de mână cu Mine; el este cel ce vă scoate la lucru în fiecare zi, la lucrul vieții veșnice în voi și cu voi și între voi. O, de ar lua omul de pe pământ venirea Mea la voi ca s-o pună peste el și să înceapă și el viața cea veșnică în trupul și în sufletul și în duhul lui! O, de ar da omul să asculte de la Dumnezeu, Care grăiește pe pământ ca să-l învețe pe om fuga de moarte!

Ia, omule, și te hrănește din masa Mea cu poporul Meu! Eu de aceea Mi-am făcut popor în mijlocul tău. Mi-am făcut ca să stau de vorbă cu el despre cele cerești pe pământ și să auzi tu vorbirea Mea cu poporul Meu, omule fugar. O, nu fugi de Mine! Fugi mai bine de moarte și de toate ale tale, dar nu fugi de Mine, nu mai fugi, și apropie-te și ia. Vino, că te chem la masă de praznic, te chem la pomană! Vino să-ți împart pomană! Vino așa cum veneau cu miile după Mine cei ce-Mi vedeau slava cu care lucram în mijlocul lui Israel acum două mii de ani. Au trecut peste tine două mii de ani de la venirea Mea, de la învierea Mea, omule chemat la masa învierii, la masa milei și a mântuirii și a veșniciei Mele cu omul. Acum timpul tău s-a scurs, și a venit timpul Meu, cel care nu are sfârșit. Acum începe viața Mea pe pământ cu omul și în om. Acum a venit învierea morților, și tu nu vezi, omule încuiat în neștiință. O, unde îți este știința pe care ai furat-o de la Dumnezeu, omule?

Omul, de la început nu M-a ascultat; de la început s-a făcut împotrivitorul Meu și s-a rupt din Mine. De atunci am lucrat în fel și chip ca să-i dau omului pocăință, ca să-l fac să Mă caute și să Mă aștepte și să Mă dorească din nou peste el prin ascultarea lui de Dumnezeu, dar omul nu s-a mai așezat

să Mă asculte. Eu însă l-am tot strigat, până ce am venit Eu Însumi să Mă întâlnesc cu omul, dar omul nu M-a cunoscut că Eu sunt, şi M-a luat şi M-a dus pe dealul Căpăţânii şi M-a bătut în cuie pe cruce, ca pe cel mincinos care se face pe sine Dumnezeu. O, mai bine s-ar fi bătut el pe cruce, dar el e orb şi nu vede nimic şi e încuiat în neştiinţă şi nu ştie. I-am spus însă prin prooroci, ca să ştie de la ei; i-am spus omului că vin de la Tatăl ca să-l răscumpăr din sine şi să-l aşez întru Mine. El însă n-a voit, şi M-a luat şi M-a bătut în cuie pe cruce când am venit, şi apoi Eu am dat preţul vieţii omului prin moartea Mea şi am dat să-l înviez cu învierea Mea. N-a voit nici aşa omul. Nu s-a întors omul la Mine. Nu s-a aşezat omul să trăiască viaţa cea veşnică. Acum Mi-am aşezat pe pământ tronul judecăţii, şi Mă vărs din el cu cuvântul care curăţă şi arăt omului lucrarea dreptăţii. Cuvântul Meu este râul de foc care curăţă pe om cu iubirea lui, cu căldura lui, cu văpaia lui care spală pe om până la os, până la cele dinăuntru ale omului.

De mila ta vin, omule. De dorul tău şi de mila ta Mă deşert peste pământ cu cuvântul venirii Mele. Vreau să te fac rai al Meu, în care să locuiesc Eu şi cu tine, loc în care să nu fie durere sau tristeţe sau suspinare. Aceasta vreau să fac pentru tine. Dar tu vrei? O, răspunde-Mi! Vrei, oare? Şi dacă nu vrei nici azi când auzi glasul Meu cel care te cheamă iar după două mii de ani, ce vei face când nu te va mai sluji voinţa ta? Ea nu te poate sluji pe veci, dar voinţa Mea se ţine acum după tine ca să-ţi dea vecia şi să nu fii singur, omule. O, nu mai sta fără Dumnezeu pe pământ! O, nu mai sta uitat pe pământ! O, nu mai sta supus pământului, omule! O, făptura ta cea dintâi aşteaptă la uşa ta ca să te înveşmântezi cu ea, ca să te împodobeşti întru ea. Omul cel din rai voiesc să fii, că Eu pe pământ voi aşeza pe omul cel din rai. Amin, amin, amin.

Sunt cu raiul pe braţele Mele, ca să-l aşez pe pământ. Aceasta este plata pământului care plânge cu gemete lungi sub aşteptarea venirii Mele, ca să-l scot de sub piciorul omului străin de Dumnezeu, căci pământul este al Meu, fiindcă Eu l-am făcut. Amin. Omul este hoţul care a luat sub stăpânire cele ce nu sunt ale lui, hoţul care s-a furat pe sine din braţele Creatorului său, şi apoi a fugit departe, risipindu-şi viaţa în voile lui. Dar iată, am venit după el. Am venit după om, şi găsesc pământul suspinând pentru stricăciunea omului de pe el. Omul s-a stricat şi miroase urât pe pământ. Omul miroase urât pe pământ şi n-are cu ce se semeţi înaintea Mea.

Am pus de şapte mii de ani pildă de înviere înaintea omului: pomul şi floarea şi iarba care iar şi iar înviază pe pământ chemând omul la înviere în fiecare vreme. Apoi am venit Eu şi am înviat, şi iarăşi l-am chemat pe om spre înviere. Acum aduc peste pământ învierea morţilor ca să-l chem la înviere pe cel ce stă mort pe pământ, mort pentru Domnul. V-am pus pe voi pildă de înviere înaintea oamenilor, fiilor puşi sub taina cuvântului Meu care cheamă pe tot omul la înviere. V-am pus şi nimeni nu ia aminte. Când l-am înviat pe Lazăr din mormânt, nu s-au sfâşiat inimile celor tari la cerbice din vremea aceea, şi au dat să-L omoare pe Domnul vieţii, Care venise să învieze morţii. Şi tot aşa şi azi, nu se sfâşie inimile celor tari la cerbice şi se joacă toţi *„de-a popa prostu“* şi o fac pe nepricepuţii faţă de venirea Mea cu cuvântul peste pământ, faţă de chemarea neamurilor la înviere. Aceştia sunt hoţii care au luat sub stăpânirea lor pământul şi omul, ca să nu mai am Eu parte pe pământ, dar iată, am venit ca moştenitor al pământului şi am venit după om. Am venit să Mă judec cu omul pentru pământ şi pentru om. Am venit după două mii de ani ca să-l întreb pe om ce a făcut el după ce Eu am murit pe cruce pentru el şi am înviat apoi pentru el, pentru ca să ia el din taina învierii, din taina vieţii veşnice să ia, şi să trăiască prin ea apoi. Am venit, şi aşez pe om înaintea Mea, ca să-Mi dea acest răspuns. Amin. Şi v-am pus pe voi să Mă ajutaţi să vin după om, fiilor aşezaţi de Mine la gura râului de foc care se varsă din gura Mea peste pământ, ca să-l curăţ pe om cu iubirea lui, cu dreptatea lui. V-am pus martori ai cuvântului Meu înaintea oamenilor. Amin. Cuvântul Meu care vine la voi, Eu sunt. El este haina care Mă acoperă pe Mine când vin. Nu numai cuvântul Meu este cel ce vine. Şi Eu sunt, şi Eu vin, iar înaintea Mea merge cuvântul Meu, şi voi, ca semn al venirii Mele; voi, cu viaţa Mea în voi; voi, cu iubirea voastră pentru Cel ce vine iar după două mii de ani de aşteptare. Amin.

O, de aceea vă pun la lucru, copilaşi ai lucrărilor cereşti pe pământ. Vă pun la lucrul cărării cuvântului Meu peste pământ. Vă pun să pregătiţi zilele Domnului, zilele Mele cu voi înaintea oamenilor, iar cei ce sunt aproape de cele ale împărăţiei Mele, să vină să ia din slava Mea cu voi, să ia din râul de foc care curge din Mine peste voi ca să vă fac sfinţi şi să vă ţin sfinţi pentru venirea Mea. Să ia cei însetaţi, să ia din venirea Mea la voi şi să vină după Mine, ca să le dau din gura Mea şi să-i bag sub mantia Mea, să-Mi întind peste ei veşmântul venirii Mele cu sfinţii, trăirea cu sfinţii şi cu Domnul pe pământ. Amin, amin, amin.

Acum, aşezaţi-vă unul lângă altul cu sfat ceresc între voi şi luaţi din lucrul Meu cel pentru pregătirea serbării Duhului Sfânt peste pământ. Luaţi cu ascultare, luaţi şi lucraţi cu iubire multă, căci Eu v-am spus aşa: *«Intră lucrarea îngerilor în voi, intră ca să puteţi voi tot ce va fi de pregătit pentru ziua Mea cu voi înaintea mulţimilor»*. Intră Domnul cu zeci de mii şi cu mii de mii în voi, ca să-Şi lucreze lucrarea Sa prin voi şi să Se mărturisească pe Sine înaintea oamenilor. Amin.

Cereţi cu cuvântul timp însorit. Să vă fie cald şi răcoare atât cât trebuie pentru lucrul ce-l avem de lucrat. Să vă fie cu credinţă tot ce veţi lucra pentru slava Mea. Să vă fie cu voie bună, aşa cum se cuvine sfinţilor. Amin. Şi iarăşi: să vină ajutorul tot, de sus şi de jos şi din părţi, să vină şi să slujească lui Dumnezeu! Amin. Să vină la vreme toate câte Îmi vor sluji slavei Mele cu voi! Amin. Să se apropie tot ajutorul din cer şi de pe pământ pentru zidirea aceasta, pentru pregătirea zilei Duhului Sfânt cu voi şi cu cei ce vin la serbările cerului cu voi! Amin. Să intre în cămările lor toate piedicile care ar încerca să lucreze împotriva zilelor Domnului! Amin. Şi să se dezlănţuiască slava Duhului Sfânt întru mărirea Sa peste cei credincioşi venirii Mele cu slava cuvântului Meu peste pământ pentru învierea făpturii! Amin, amin, amin.

Iar voi, lucrătorii Mei, fiţi binecuvântaţi. Fiţi binecuvântarea Mea peste tot ce este pe pământ jos, şi în cer sus, pentru zilele venirii Mele, pentru întoarcerea Mea de la Tatăl după două mii de ani de mărturii. Amin, amin, amin.

24 aprilie/7 mai 2000

Duminica a treia după Paşti, a mironosiţelor

Venirea Domnului este taină înfricoşătoare, la care îngerii şi sfinţii privesc cu înfrigurare. Omul le lucrează pe cele ce Îl alungă pe Domnul din preajma lui. Veşnicia în om este să le lucreze pe cele care rămân.

Sunt Domnul învierii, Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot. Amin, amin, amin. De câte ori cobor la ieslea Mea de cuvânt ca să fiu cu voi la masă de cuvânt pe pământ, de atâtea ori Eu Mă vestesc cine sunt, ca să-Mi fac

loc printre toate câte sunt pe pământ şi printre toate câte mişună în văzduh şi printre toate câte ies din adânc şi lucrează pe pământ în zilele acestea ale venirii Mele. Când Eu Mă vestesc cine sunt, toate Îmi fac loc, şi Eu vin spre locul unde pornesc, şi toate Îmi fac loc. Amin. Aşa să lucraţi şi voi, fiilor spre care Eu vin să-Mi fac loc lângă voi cu cuvântul Meu peste pământ. Pentru tot ce este pe pământ vin atunci când vin la voi. De aceea vă numesc Eu pe voi cărarea Mea peste pământ, fiilor, fiuţilor, căci voi sunteţi cei de dinaintea venirii Mele, şi iată, cei din vremea venirii Mele, iar vremea Mea este cu voi şi petrece cu voi întru venirea Mea. Amin.

O, puţin de tot face omul din tot ceea ce face, puţin, fiilor, căci puţin lucrează omul cu Dumnezeu şi pentru Dumnezeu. Prea puţin lucrează omul pe cele ale Mele, pe cele care rămân, măi copilaşi. O, care sunt cele care rămân? Care, oare? Vin din nou la voi cu vestea învierii Mele şi cu martorii învierii Mele. Sfintele mironosiţe sunt astăzi aşezate cu serbare în biserica cea creştinească, dar creştinii prea puţin lucrează pe cele ale Mele. Ele, mironosiţele, au lucrat mult, iar cele lucrate de ele au rămas şi s-au mărturisit până azi. Ele după ce Eu am înviat şi M-am arătat lor, ori pe unde mergeau spuneau: *„Hristos a înviat!“*. Ele au avut grijă de Mine şi de ucenicii Mei. Ele au crezut şi au lucrat în lucrul Meu peste pământ, iar lucrul lor a rămas, şi este. Amin.

O, fiilor mici, puţin de tot face omul din tot ceea ce face. Puţin de tot lucrează omul cu Dumnezeu şi pentru Dumnezeu. Omul nici pentru el însuşi nu lucrează ca să aibă. Înţelepciunea omului nu-i dă omului nimic. Cu ea le lucrează omul pe cele ce sunt deşertăciune şi nu pe cele ale lui Dumnezeu. Înţelepciunea omului l-a făcut pe om să se desprindă din Dumnezeu şi să plece să se cheltuiască cu înţelepciunea lui pe căile deşertăciunii tuturor lucrurilor care sunt şi se fac sub soare de mintea şi de mâna omului.

Venirea Mea la voi este cuvântul care se aşează faţă în faţă cu omul cel care stă pe pământ de şapte mii de ani întrebându-l de folosul înţelepciunii lui, de folosul ştiinţei lui. Dar omul n-a lucrat lucrarea celor ce rămân ca să-Mi poată răspunde. Nu poate omul să-Mi răspundă. Nu ştie omul care sunt cele care rămân. Această poartă de la voi, care stă între Mine şi omul de pe pământ, între voi şi omul de pe pământ, are scris pe ea lucrarea pe care trebuie s-o lucreze omul zi şi noapte înaintea Mea, căci omul nu ştie ce trebuie să facă, iar înţelepciunea lui nu-i foloseşte, nu-l ajută decât în cele ce sunt deşertăciune şi fugă după vânt, după cele ce nu rămân.

O, copilaşi ai venirii Mele, v-am aşezat să staţi înaintea Mea când vin ca să-Mi aştern peste pământ cuvântul pentru tot omul. Ca un Învăţător bun vă iau mânuţa în mâna Mea şi v-o conduc pe carte ca să-Mi scriu prin voi cuvântul. Îngerii văd şi amuţesc la această vedere şi stau cete-cete, cu înfrigurare în fiinţa lor cerească, şi se minunează de adevărul Meu cu voi, că la voi nu este o minune cu voi, ci este Însuşi Adevărul, aşa cum este El, şi aşa şi lucrează; ca o mamă cu fiuţii ei cei mici, aşa lucrează El. De aceea v-am spus Eu că taina Mea cu voi este taină înfricoşătoare pentru cei din cer, care Mă văd pe Mine cu voi, şi care stau aici, mereu aproape pentru Mine şi pentru voi, slujind la lucrul cel care rămâne, fiilor, că n-a fost mai greu şi mai strâmt ca şi în zilele acestea ale venirii Mele la voi. Şi de ce acest greu pentru venirea Mea de azi? Pentru că azi nu mai am pe unde să Mă strecor ca să vin după om. Calea Mea spre om e grea şi e strâmtă, şi nu mai este, fiindcă omul lucrează prea puţin pe cele care rămân, pe cele care-Mi fac Mie cale spre om. Omul le lucrează pe cele care Mă alungă pe Mine din om şi din preajma omului şi din calea omului, ca să nu mai am cum să-i ţin omului calea şi să-i spun despre cele care rămân.

M-am aşezat cu grădina Mea de la voi în calea omului şi am scris pe ea lucrarea pe care trebuie s-o lucreze omul ziua şi noaptea înaintea Mea, căci omul nu ştie ce trebuie să facă din cele ce sunt de făcut. Mă aşez şi Eu în grădină făcându-Mă cuvânt, iar pe voi v-am aşezat lângă Mine ca să Mă daţi omului spre înţelepţire peste el, şi îl chem pe om spre cele ce rămân, şi îl învăţ pe om să fie şi să nu piară aşa cum este el învăţat să lucreze. Toate câte sunt făcute de om pe pământ şi peste om, toate Îmi îngreuiază şi Îmi strâmtează calea Mea spre om; toate nasc din ele pe pământ şi sub pământ şi în văzduh piedici pentru venirea Mea la om. De aceea atunci când vin, Mă vestesc pe nume cine sunt, iar Celui ce este toate Îi fac loc, şi El vine şi toate Îi fac loc. Amin, amin, amin.

Serbare de sfinţi petrec cu voi şi cu poporul cuvântului Meu din zilele acestea. Sfintele femei care au vestit în lung şi în lat învierea Mea până azi, doresc de iubirea Mea cu voi, de lucrarea Mea cu voi, fiilor mici. Ele s-au lăsat pildă pe pământ de atunci şi până la sfârşit, de atunci şi până la voi, cu vestea învierii Mele. Atâta bucurie am pus Eu în ele prin învierea Mea, iar ele vesteau peste tot şi ziceau: *„Hristos a înviat!“*, dar fericirea lor mai nimeni n-o înţelegea, căci oamenii din toate timpurile se îndeletnicesc cu cele ce nu rămân. Mironosiţele Mele aveau şi în cuvinte, şi în priviri, şi în paşi, şi în lucru numai înviere şi numai dor de înviere pentru toţi oamenii, iar după ce Eu M-am înălţat la Tatăl, ele M-au ţinut viu în trupul şi în sufletul şi în duhul lor şi au trăit în Mine, că fără Mine nu au mai putut trăi, şi au trăit veşnic în toată vremea lor, iar veşnicia le-a ţinut calea şi le-a adus lângă Mine, şi ele sunt veşnice ca şi Mine, căci cei ce Mă iubesc fără de margini sunt veşnici, sunt fără de margini. Amin.

Eu sunt Cel viu, şi sunt plata celor ce sunt vii, şi Mă fac locaş al lor, locaş veşnic al învierii celor ce Mă iubesc pentru vecie. Amin. Cel ce dă să Mă iubească, cine să-l înveţe ce este această taină şi cum să guste din ea pentru învierea lui pentru vecie? Dacă omul care dă să Mă urmeze pe Mine nu gustă mai întâi din cele veşnice ale Mele, acela nu va învăţa să Mă iubească pentru vecie. Mironosiţele învierii Mele nu Mă căutau printre morţi pentru binele lor, ci pentru binele oamenilor. Ele ştiau şi credeau că Eu sunt Cel viu, Cel neţinut de moarte, Cel Care calcă peste moarte şi înviază. Ca nişte inimi pline de credinţă veşnică, inimile lor adunaseră în ele toate cuvintele Mele şi le trăiau cu tot adevărul, iar când Eu M-am dus spre cruce şi spre moarte, ele ştiau că a sosit izbăvirea cea mare, care aduce cu ea învierea Mea şi a celor ce cred în Mine. O, ele au fost puterea credinţei celor credincioşi, şi căutau după trupul Meu cel din mormânt ca să stea lângă el să-i vadă învierea, să-l vadă înviat, şi l-au văzut, şi au văzut pe îngerii învierii Mele, care au binevestit lor învierea Mea, precum odinioară îngerii naşterii Mele au binevestit păstoraşilor de la stână naşterea Mea între oameni.

Aplecaţi-vă, copii ai poporului cuvântului Meu. Luaţi şi învăţaţi învierea celor ce Mă iubesc pentru vecie, căci taina aceasta trebuie s-o pătrundeţi cu puterea iubirii din voi, fiindcă iubirea din voi dacă nu gustă din Mine pentru învierea voastră cea pentru vecie, zadarnică ar fi iubirea voastră pentru Mine, şi nu ar rămâne pe vecie. Cel care vine după Mine ca să fie viu, trebuie să guste mai întâi din cele veşnice ale Mele, şi numai aşa primeşte puterea să Mă iubească pentru vecie. Cel care este cu Mine, trebuie să lucreze lucrul Meu

peste pământ, precum mironosiţele l-au lucrat, căci nu lucrarea lui trebuie s-o lucreze omul cel înviat, ci lucrarea Domnului trebuie s-o lucreze.

O, care sunt cele care rămân? Care sunt cele veşnice? Care, oare? Fiilor din grădină, ce este această întrebare? Ştiu, oare, fiii poporului Meu şi al vostru, ştiu, oare, să-şi răspundă la această taină? Dar voi ştiţi?

— Ştim, Doamne.

— O, cum să nu ştiţi dacă Eu sunt ştiinţa voastră?! Daţi ştiinţa Mea celor ce au ştiinţa lor, ca să înveţe omul ce este ştiinţa care vine de la iubirea de cele veşnice. Daţi, fiilor, daţi tuturor pe Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— Iubirea de Dumnezeu cea pentru vecie este cea care iubeşte din om pe cele veşnice, iubindu-le şi lucrându-le mai presus decât pe toate celelalte lucrări ale trupului, ale sufletului şi ale duhului. Cele ce sunt veşnice sunt cele ce fac armonia în toate cele vremelnice pentru bucuria inimii în veşnicie, căci omul veşnic este omul care lucrează cu cele veşnice pentru zilele lui care se pregătesc pentru zilele veşniciei lui, pentru zilele Domnului cu omul pe pământ pentru vecie. Omul cel veşnic se pregăteşte pe el şi pregăteşte pământul pentru venirea Domnului cu veşnicia peste pământ, căci acestea sunt cele care rămân, cele care sunt veşnice: omul şi pământul, cu toată podoaba lui, cu toată facerea lui Dumnezeu. Cele ce rămân sunt cele făcute de Dumnezeu pentru om, iar cele ce nu rămân sunt cele făcute de om. Omul cel veşnic le lucrează pe cele făcute de Dumnezeu şi le păzeşte lucrându-le. Aceasta înseamnă veşnicia în om. Cele care rămân sunt cele lucrate de om pentru Dumnezeu pe pământ şi în cer. Omul care se lucrează pe sine pentru Dumnezeu, se face om veşnic, care rămâne pentru vecie apoi, pentru zilele veşniciei. Cele care rămân sunt cele care-l îmbracă pe om în Hristos şi cu Hristos. Acestea sunt cele care rămân, şi aceştia sunt cei care rămân. Să guste omul mai întâi din cele care rămân, din cele veşnice să guste, şi apoi să vină, şi aşa să vină, căci numai aşa Îl va iubi pe Dumnezeu pentru vecie, şi numai aşa va veni pentru vecie. Acestea sunt cele care rămân, şi aceştia sunt cei care rămân. Amin, amin, amin.

— O, copilaşi care Mă daţi pe Mine, Domnul! Va întreba omul, va vrea să ştie omul necunoscător, omul ispititor, dar iată, scris este: *«Cele duhovniceşti sunt pentru cei duhovniceşti, şi cu greu le înţelege omul firesc».* Spuneţi, dar, şi pentru cei fără de cunoştinţă din cer, şi pentru cei trupeşti, fiilor. Omul va da să spună că nu pricepe. Daţi tuturor pe Dumnezeu, copii împărţitori.

— Omul care voieşte să ştie care sunt cele care nu rămân, să le părăsească pe acestea. Să părăsească omul lucrarea voilor lui, să-şi părăsească omul dorinţele şi să intre în armonia lucrărilor lui Dumnezeu din om şi să iubească pe cele făcute de Dumnezeu, căci voia omului şi toate dorinţele care supun sub ele voia omului, sunt cele ce mint pe om. Să se lase omul lucrat de mâna lui Dumnezeu, Care trimite peste om încercări şi dureri şi suferinţe pentru curăţirea petelor şi pentru iertarea prin ispăşire a faptelor morţii. Să se lase omul în mâna lui Dumnezeu, Care le ştie pe toate ale omului, căci orice cămaşă murdară intră la spălat şi la limpezit ca să fie apoi iar îmbrăcată. Omul care voieşte să se îmbrace în Hristos, trebuie mai întâi spălat, şi apoi împodobit cu cele ce vor rămâne, cu viaţa lui Hristos în viaţa omului, cu mersul lui Hristos prin om peste pământ, ca să pregătească omul pământul pentru zilele veşniciei, pentru venirea Domnului pe pământ la om, cu plata cea veşnică pentru cei ce se fac veşnici. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul, Mă deşert în voi cu învăţătura Mea, Mă torn în voi, căci Eu sunt izvorul din care izvorăşte cuvântul Meu şi al vostru, fiindcă am făcut din voi râuri care udă pământul, fiilor. Aşa lucrau mironosiţele învierii Mele; udau pământul ca să odrăslească din el omul credincios învierii Mele, omul care se scoală spre iubire veşnică pentru Dumnezeu. Udaţi pământul cu roua cuvântului Meu, care aşează viaţă veşnică în om. Fiţi râuri care izvorăsc din râul vieţii veşnice. Râuri de apă vie să curgă din voi! Şi iată, curg, căci Eu aşa binevoiesc, şi aşa Mă bucur pentru voi.

Iar voi, pregătiţi pământul pentru zilele Domnului cu voi şi arătaţi mulţimilor viaţa cea veşnică din voi, ca să se aplece omul şi să bea şi să dorească după viaţa Mea în el. Daţi de veste că vin să hrănesc mulţimile cu cuvântul Meu cel care curge din Mine peste voi. Daţi curs lucrării îngerilor în voi. Pregătiţi pământul acesta pentru venirea Mea cu slava Mea, cu cuvântul Meu cel plin de strigare. Fiilor, fiilor, voiesc să aşez pe pământ cămaşă nouă. Voiesc să aşez peste el faţa Mea. Amin, amin, amin.

1/14 mai 2000

Duminica a patra după Paşti, a slăbănogului

Bucuria Domnului în om este adevărata bucurie a omului. Cuvântul Domnului tulbură pacea omului ca să-i dea Domnul pacea Sa.

Eu sunt, copii străjeri la ieslea Mea de cuvânt. Fiul Tatălui Savaot sunt, iar voi sunteţi prin Mine, şi tot ai Tatălui sunteţi, ai Tatălui şi ai Mei. Amin, amin, amin. Vin mereu cu cerul pe pământ la voi ca să vă înmiresmez şi să mirosiţi a cer pe pământ şi în cer, şi ca să fiţi bucuria Mea. Adevărata bucurie a inimii omului este bucuria Mea cea pentru el. Dacă Domnul nu Se bucură de om, în zadar are omul bucurie în suflet, în zadar, copii hrăniţi de cer. O, în zadar caută omul bucurie şi pace dacă nu sunt Eu bucuria şi pacea din om. O, nu ştie omul pe pământ de ce trimite Domnul peste el încercări şi dureri. Iată, omul tânjeşte mereu după bucurie, după linişte, după duh fericit şi proaspăt în el, dar nu tânjeşte să Mă odihnesc şi Eu în el, nu numai el. Eu de dorul omului Mă căznesc în fel şi chip de şapte mii de ani şi dau să-l trezesc pe om la pacea Mea cu el. El însă caută cu cărările ştiute de el, şi nu cu cărările Mele spre om. Cărarea Mea spre om nu mai am cum s-o destup decât venind şi bătând fără veste la uşa vieţii omului, aducându-i încercări şi dureri, ca să Mă caute apoi, şi să ceară de la Mine pacea lui şi liniştea lui şi bucuria lui. Eu, ca un bun ce sunt, Mi-e milă de omul care-şi are pacea şi bucuria lui, şi de aceea îl zdruncin pe om destupându-Mi cărarea spre inima omului.

O, ce păcat că omul nu este deştept! Ce păcat, fiilor care staţi cu Mine în sfat! O, ce păcat că omul nu caută cu Dumnezeu şi cu cele ale păcii lui cea din cer! Fuge omul de pacea lui cea din cer şi caută pentru el pace şi linişte din cele ale lui, din truda lui, din trupul lui, din mintea lui, din faptele lui cele fără Dumnezeu, dar acestea nu-l slujesc veşnic, şi îl lasă pe om, şi omul rămâne fără pace apoi, şi rămâne singur de cele ale lui, şi omul nu ştie ce este pacea şi bucuria lui.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, vine Domnul în sfat ceresc cu voi, fiilor de la ieslea Mea, şi voi, fii ai poporului cuvântului Meu cel de la iesle. Vine Domnul

la voi ca să vă învețe mereu să fiți bucuria și pacea Domnului. Amin. Vin mereu și vă învăț cu cerul și cu fața cerului în voi și între voi, ca să-L vadă omul pe Dumnezeu în voi, copii născuți din iubirea Mea care s-a coborât pe pământ după om. V-am ales dintre oameni ca să așez în voi pacea Mea și bucuria Mea și să Mă bucur de voi, că iarăși zic: adevărata bucurie a inimii omului este bucuria Mea cea pentru el, căci dacă Eu nu Mă bucur de om, în zadar are omul bucurie în suflet. Eu de dorul omului Mă apropii mereu de el cu încercări și cu dureri, ca să-l fac să se țină după Mine și să-Mi simtă atingerea Mea de el, și apoi mângâierea lui întru Mine și adevărata bucurie a inimii omului. Nu Mă pot apropia cu mângâierea Mea de omul cel fericit întru ale lui, căci el nu cunoaște ce este mângâierea Mea, dar Mă apropii cu ea de omul cel neputincios, și îl mângâi cu ea așa cum l-am mângâiat pe slăbănogul care aștepta de ani de zile vindecare pe malul apei vindecătoare din Ierusalim. El nu apuca să intre în apă la venirea îngerului vindecător, căci altul intra, și el nu mai apuca vindecare, și M-am dus și i-am dat Eu vindecare cu cuvântul, zicându-i: *«Scoală-te și mergi!»*. I-am dat întregire de trup celui slăbănog, și el s-a dus în templu apoi, ca să-L bucure pe Dumnezeu cu inima lui cea vindecată de mângâierea Mea care se apropiase de el.

O, copii ai minunilor Mele de azi, voiesc să știți că mângâierea Mea vindecă pe om. Voiesc să știți că mângâierea Mea stă cu voi ca să vă dea pacea și bucuria ei. Deschideți mângâierilor Mele, deschideți larg ca să intru cu ele în voi și ca să le cunoașteți și ca să vă facă bine în toată clipa, căci sunt din cer și de pe pământ cu mângâierea Mea după voi. Când mângâierile Mele bat la ușa voastră, deschideți larg, ca să vă facă bine mângâierile Mele. Amin, amin, amin.

Mângâiere fără durere este cuvântul Meu peste pământ, dar omul fuge de cele sfinte din cer și caută cu cele sfinte de pe pământ, zice el. Așa zice creștinul neștiutor și necunoscător cu duhul, și umblă pe pământ în lung și în lat ca să caute mângâierea celor sfinte. Eu însă caut la om după cum și omul caută cu Mine.

O, Mie Îmi place să fiu cu omul în cer și nu pe pământ așa cum îi place omului. Și cum adică aceasta? Omul este necunoscător cu duhul și trebuie să-i spun Eu omului cum este aceasta. Mie Îmi place să fie omul cu cerul pe pământ, cu Mine pe pământ așa cum Îmi place Mie, nu cum îi place omului. Aceasta înseamnă să fiu Eu cu omul în cer și pe pământ. Amin, amin, amin. Mângâiere fără durere voiesc să las peste om prin cuvântul Meu care cheamă omul la scăldătoare, la spălare, la mângâiere. Înger vindecător de inimă este cuvântul Meu. El tulbură pacea și liniștea omului ca să-i dea omului pacea Mea și să-l facă pe om casa mângâierilor Mele. Așa voiesc Eu să stau cu voi, copii ai minunilor Mele de azi. Voi sunteți semne și minuni ale Mele înaintea oamenilor mai înainte de venirea Mea cu tot cerul pe pământ. Nici un om de pe pământ să nu umble după voi, să nu caute după voi când caută, ci să caute după Mine, că Eu sunt cuvântul de la voi și Mă dau tuturora spre vindecare de duh și de suflet, căci duhul cel bolnav al omului îi îmbolnăvește trupul omului. În zadar caută omul să-i fie bine pe pământ. Eu fără veste Mă apropii și îl zdruncin pe om și îi spun că nu este bine ce face el, și îi spun să facă ce-i spun Eu, ca să-i dau mângâierea Mea. Amin.

O, copii ai mângâierii Mele, Eu sunt plin de durerile care vin de la om. De ce, oare, nu caută omul și cu durerile Mele? De ce, oare? De ce fuge omul de Mine ca să-Mi facă această durere? Mă umple omul de dorul Meu de el. De ce face omul așa? De ce pleacă omul din casa Mea și își face casa sa și se unește cu ale sale? Fiilor, de ce lasă omul pe Dumnezeu ca să se unească cu ale sale, un trup și un duh și un suflet? O, câtă durere! Durere fără mângâiere! Umblu după mângâierea cea pierdută, după bucuria Mea cea pierdută. Am zidit omul ca să-l am de bucurie, și el Mi-a căzut din brațe și s-a făcut iar pământ. Mă aplec la pământ ca să-l iau pe om bucățică cu bucățică și să-l fac iar, dar nu pot dacă omul nu poate; nu pot să lucrez fără om. Eu pentru om le-am făcut pe toate câte le-am făcut cu cuvântul cel de la început, și apoi l-am făcut pe om. Întâi am zidit toate, și apoi pe om. Acum însă nu mai pot singur să-l zidesc pe om. Câtă vreme omul Îmi stă împotrivă Eu nu pot să-l zidesc din nou; nu pot dacă omul nu poate. Lucrez din greu să-l fac pe om să poată și ca să pot și Eu peste el. Omul L-a lăsat pe Dumnezeu și s-a unit cu ale sale un trup și un suflet și un duh, și Eu nu mai am omul, dar am durere fără mângâiere. De ce, oare, nu caută omul și cu durerile Mele? De ce fuge omul de Mine ca să-Mi facă această durere? De ce, oare? De ce, omule?

O, copii ai mângâierilor Mele, Eu sunt plin de durerile care vin de la om, iar voi sunteți mângâierea durerilor Mele. Omul nu caută cu durerile Mele așa cum au căutat cei doi apostoli ai Mei care au venit și Mi-au spus să se așeze unul de-a dreapta și altul de-a stânga în clipele durerilor Mele, dar alții erau pregătiți pentru aceasta în clipele acelea. Acum sunt mai rănit decât oricând, căci jertfa pe care am dat-o Eu pentru om n-a îndurerat omul la inimă ca să-l facă să caute cu durerile Mele.

O, copii mângâiați, fiți mângâietori, căci Duhul Sfânt Mângâietorul dă să Se desăvârșească în voi peste pământ, dă să Se slăvească prin voi peste oamenii necunoscători cu duhul. Duhul Sfânt Mângâietorul are nevoie de mângâietori, căci este plin de durere și voiește mângâiere. Fiți, dar, mângâietori, căci mângâierea Mea este cu voi și vă vindecă de orice durere. Deschideți larg mângâierilor Mele, ca să intru cu ele în voi, și voi să le cunoașteți cum umblă după voi ca să vă facă bine, ca să vă facă frumoși la stat și la faptă, frumoși la cuvânt și la dar, frumoși prin har. Amin, amin, amin.

Era Verginica cu trupul pe pământ, iar Eu eram în ea cu durerile Mele. Ea căuta mereu la creștini mângâiere, căci era plină de durerile Mele și ale lor. Îi căuta prin buzunare de sănătate, de mângâiere, de iubire, dar ei nu aveau, și se aveau pe ei și în sân, și în buzunare, și în ochi, și în urechi, și în inimi. Dar nu ea îi căuta, ci Eu îi căutam, și nu-i găseam decât cu trupul, căci ei cu inima erau departe de Mine, erau într-ale lor, iar Eu, singur într-ale Mele, singur, fără sprijin, ca și atunci când am rămas singur fără ucenici după ce sărutarea lui Iuda M-a vândut pe bani morții. Numai că Eu M-am dat tribut morții, și moartea a fost înghițită, și ea n-a știut ce face când a dat să Mă înghită, și s-a dat ea Mie și nu Eu ei. Rămăsesem fără ucenici în durerile Mele, căci Eu am voit să-i scap de dureri, și le-am spus la cei ce M-au prins, lor să le dea drumul, pe ei să-i lase liberi, și numai pe Mine să Mă ia. Mi-am ocrotit ucenicii ca să-i pot avea. Așa v-am ocrotit și pe voi, copii unși în grădina Mea. Mi-am pus mereu mâna peste voi, și n-am mai luat-o, iar voi ați rămas, și vă am, și v-am învățat să fiți mângâietori peste cei ce sunt poporul Meu pe pământ, și să fie ei una cu voi în durerile Mele și în bucuriile Mele cu voi, și să știe să fie. Fiți mângâietori, ca să învețe de la voi să fie cei ce sunt. E mare taină să știe omul să fie. Eu această taină voiesc s-o descopăr pe pământ prin voi, și aceasta și fac. Amin.

Fiilor, iau vălul de pe voi şi Mă arăt cu voi în lung şi în lat. Iată, vă gătesc frumos pentru slava Mea cu voi, vă învăţ să fiţi slava Mea văzută şi nevăzută, dar pricepută de cei ce caută la Mine prin lucrarea Mea care este cu voi. Iată-Mă cu voi pregătindu-Mi zilele slavei. Iar şi iar vă dau îngeri miriade de miriade ca să intre în voi cu puterea lor, şi să-Mi gătiţi slava cu care vin, căci vin peste pământ prin voi, vin cu Duhul Sfânt Mângâietorul şi cu fiii Lui. Amin. Fac din voi mângâierea Mea peste pământ, semne şi minuni ale Mele înaintea oamenilor mai înainte de venirea Mea cu cerul tot pe pământ în chip văzut. Amin. Îndemnaţi-vă unul pe altul la lucrare de Duh Sfânt, la bucuria Mea în voi. Amin. Bucuraţi-vă inimioarele şi umpleţi-le cu bucuria Mea cea pentru voi. Amin. Dacă Eu Mă bucur de voi, aceasta să fie bucuria voastră, şi altă bucurie să nu aveţi, căci omul se bucură cu nădejdi deşarte, cu vorbiri deşarte. Voi însă fiţi bucuria Mea. Amin, amin, amin. Adunaţi-vă puterile în puterea Mea, în pacea Mea şi în bucuria Mea din voi, ca să lucraţi desăvârşit pentru sărbătoarea Mea cu voi, căci se apropie sărbătoare mare, sărbătoare cu slavă. Vine Domnul să-Şi cerceteze via Sa. Vine Domnul după două mii de ani şi Se scutură cu Duhul Său peste pământ. Voi sunteţi flori sădite de Mine pe pământ, flori din cer, şi trebuie să mirosiţi a cer pe pământ, căci Eu Mă presar peste pământ din voi; Îmi scutur sămânţa Mea cea coaptă, peste tot pământul. Să Mă ia omul şi să Mă pună în glastră pe masa sa. Să vină omul la voi să Mă ia aşa cum se duce la florărie să-şi cumpere flori pentru sărbători şi pentru sărbătoriţi. Să vină omul să ia flori de la voi în dar şi să le pună în glastră, ca să nu se veştejească de pe masa lui, şi să le bea apa, ca să învieze omul şi să Mă bucur de om şi să-Mi vindec durerile cu cei vindecaţi. Amin.

Mă scutur cu sămânţa cuvântului Meu peste pământ şi Mă aştern în calea venirii Mele, iar voi sunteţi covorul Meu de flori din cer pe pământ, flori ieşite din sămânţa cuvântului Meu, care se scutură peste voi; şi din flori cresc flori, şi din cuvânt creşte cuvânt, şi aşa vin Eu cu cerul pe pământ, iar voi sunteţi covor de flori în calea Mea, şi sunteţi calea Mea. Amin, amin, amin.

8/21 mai 2000

Duminica a cincea după Paşti, a samarinencei

Cei păcătoşi sunt cei ce înseteză după Domnul, şi beau şi rămân vii. Se binecuvintează începutul şi sfârşitul lucrului fântânii Samarinencei şi al fântânii sfântului mucenic Pantelimon (fântâna Duhului Sfânt). Rugăciunea nu este slavă şi vorbire deşartă, ci este duh şi adevăr.

Venirea Mea se face cuvânt peste pământ, iar porţile cuvântului se deschid, şi Eu intru. Amin, amin, amin.

Intră Domnul Iisus Hristos pe porţile Sale şi Se face zi de nuntă peste Ierusalimul Lui din zilele acestea. Amin.

Ierusalime, poporul Meu cel din români, sunt cu braţele pline de găteli ca să le pun peste tine. Cartea Mea cu tine este dragostea dintre Mine şi tine, este apa din care-ţi dau Eu să bei ca să nu însetezi, poporul Meu. O, tu eşti ziua Mea de nuntă, dar cine pricepe aceasta pe pământ? Ia-ţi straie de iubire, Ierusalime mic, şi ieşi înaintea Mea când vin la tine cu fiii grădinii Mele, din care te adăp Eu pe tine cu apa cea vie. Eu Mă fac cuvânt peste ei şi le dau să Mă dea ţie şi vin cu ei la tine, vin cu ei în casa ta, iar tu fă-te casă deschisă pentru Dumnezeu şi cinează cu Mine, Ierusalime, ziua Mea de nuntă.

Avem de aşezat strai de sărbătoare cerească pe pământ, şi Mă voi aşterne cu tine în calea oamenilor, poporul Meu. Tu eşti o cărare pe care Eu merg din loc în loc peste pământ ca să chem oamenii la nuntă, fiule. Masa Mea de nuntă nu se mai strânge dintre Mine şi tine, şi se umple cu bucate dulci, şi Eu stau la masă cu tine, şi de pe ea curge în lături ca să ia în dar cei flămânzi, cei însetaţi, căci aşa scrie în prooroci: *«Cei însetaţi să vină să bea».* Amin. Dar cine sunt cei însetaţi? Iată, cei ce-şi zic drepţi nu vin să ia de pe masa Mea de nuntă. Aceştia aşa au făcut în toate vremile lor. Cei păcătoşi însă sunt însetaţi, iar când se apropie ei să Mă iubească, aceia Mă iubesc şi iau din apa Mea şi îşi sting setea şi rămân vii şi Mă mărturisesc pe Mine, Cel viu, pe Mine, izvorul celor însetaţi, iar Mie nu-Mi este ruşine să stau cu ei la masă, căci ei au nevoie de toate câte n-au ei, şi Eu le dau, căci pentru aceasta am venit de la Tatăl. Cei drepţi nu Mă lasă să Mă ating cu ale Mele de ei. Cei drepţi nu Mă primesc în casa lor, nu sunt primitori de oaspeţi cereşti, nu sunt aşa cei ce-şi zic drepţi. Aceştia stau numai ei în casa lor, şi numai pe ei se dau şi se arată, şi numai vorba vine că Mă dau pe Mine.

Când omul se apucă să-şi facă un nume lângă numele Meu, acela se face stăpân în casa lui, iar săracii nu găsesc la ei drumul spre Mine, căci drumul Meu este drumul umilinţei, drumul pătimirii din greu, drumul bucuriilor sfinte prin greu, iar cei ce-şi zic drepţi nu ating legea bucuriilor sfinte, legea harului sfânt, care este cu cei umiliţi în care Eu Îmi găsesc plăcerea aşa cum am lucrat cu femeia samarineancă să fac din ea vas de trebuinţă cerească pe pământ, şi am făcut, căci ea s-a umilit înaintea Mea şi M-a primit şi a crezut când Eu i-am spus cine sunt, şi s-a dus să-i facă să creadă pe cei din cetatea ei, şi să se bucure apoi împreună cu ei pentru Mine.

O, fiilor, o, Ierusalime de azi, legea harului sfânt îi face fericiţi pe cei ce se supun ei. Ea le găteşte hăinuţe de har celor ce se supun ei. Ea îi creşte, ea îi sfinţeşte, ea îi călăuzeşte, ea îi hrăneşte, ea îi slăveşte pe ei dându-i Mie pentru slava Mea cu ei. Amin. O, copilaşi cuprinşi în harul Meu, M-am dat vouă masă de nuntă, iar voi hrăniţi-vă cu harul Meu, cu harul nunţii Mele cu voi, şi luaţi foc din foc, că vreau cu voi să mistui pământul şi să-l fac iar, şi să-l fac curat cu tot ce va fi pe el. Deschideţi larg bucuriilor sfinte şi desăvârşiţi-vă prin ele, şi va fi măsură pentru măsură, şi cine va da va lua îndoit. Amin, amin, amin. Iar cine nu va lua va rămâne sărac de har, aşa cum rămân cei ce îşi fac un nume şi un stat lângă Mine înaintea oamenilor, şi apoi închid calea celor săraci care dau să vină după Mine, după bucuriile sfinte, după apă pentru cei însetaţi.

Acum, copilaşi din grădină, Eu, Domnul, pun peste voi cuvânt să ridicaţi rugăciune stăruitoare alături de poporul cuvântului Meu şi să cereţi de la Mine ploaie peste pământul de la voi, că e lipsit pământul de apă, fiilor. Voi nu uitaţi ce v-am spus Eu, căci aşa v-am spus: *«Să fie cuvântul Meu în toate câte cereţi voi de la Mine, în toate câte lucraţi voi pentru Mine şi pentru voi».* Fiţi cuvânt, aşa cum sunt Eu, şi daţi-vă Mie cu inima şi cu credinţa rugătoare, ca să vă dau ploaie binefăcătoare. Căutaţi însă bine, nu cumva să fie vreun rozător care să roadă sfoara rugăciunilor voastre spre Mine şi puterea lor de împlinire. Am spus cândva că dacă în Israel cineva greşea, tot Israelul suferea, iar voi îndeletniciţi-vă cu lucrul pazei cereşti în toate câte sunt cu voi şi pe lângă voi şi daţi curs drept rugăciunilor voastre spre Mine. Destupaţi bine calea lor spre Mine, curăţiţi-le drumul, căci v-am dat duhul iscusinţei cereşti, numai să-l primească peste ei cei ce s-au aşezat alături

cu voi pentru harul lucrărilor cereşti, pentru harul care este cu voi de la Mine, fiilor lucrători cu Dumnezeu.

Acum, cereţi ca să vă dau, căci sunt Cel bun, Cel plin de milă şi de putere, Cel darnic sunt. Amin. Şi vă mai dau cuvântul Meu pentru săparea fântânilor, în numele sfinţilor Mei, ca să aibă sfinţii de lucru lângă voi, fiilor lucrători cu sfinţii, şi zic: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, binecuvântat să fie începutul lucrului, şi lucrul, şi sfârşitul cel bun al lucrului fântânilor pe care voi le lucraţi prin cuvântul Meu. Puneţi la temelia lor harul cel lucrător prin rugăciune, căci rugăciunea este legătura dintre Mine şi om. Orice cereţi voi prin rugăciune să fie de folos lui Dumnezeu, şi orice primiţi să fie al lui Dumnezeu cu tot cu voi. Amin, amin, amin.

M-am întâlnit cu samarineanca la fântână şi am sfinţit-o pe ea cu cuvântul Meu şi am umplut-o de iubire, şi iubirea din ea a dat pe deasupra, s-a vărsat din ea peste pământ şi au băut din ea cei din cetatea ei, şi mulţi apoi prin vremuri au băut din fântâna aceasta, din iubirea ei pentru Mine. Mulţi şi-au dat întâlnire cu Mine şi cu ea la fântâna unde M-am întâlnit Eu cu ea ca să bem unul de la altul. Eu am băut de la ea iubire şi credinţă şi mângâiere, iar ea a băut de la Mine harul bucuriei sfinte, întâlnirea ei cu Dumnezeu.

Fântâna samarinencei, aşa se va numi fântâna pe care voi în zorii zilei care vine o veţi începe, şi apoi o veţi sfârşi; fântâna întâlnirii cu Dumnezeu, Care Se face izvor de apă curgătoare spre viaţă veşnică. Samarineanca aşa Mi-a spus: *«Dă-mi, Doamne, această apă, ca să nu mai însetez!»,* şi Eu M-am dat ei atunci, iar ea a văzut că Eu sunt prooroc şi M-a întrebat despre închinare, căci voia să se închine Domnului. Eu i-am spus despre adevărata închinare, iar duhul ei a zis: *«Ştim că vine Mesia, Care Se cheamă Hristos, şi când va veni, ne va vesti nouă toate».* Ea a spus aceasta pentru că Eu îi vestisem ei despre ea şi despre închinare, iar ea a prins să Mă cunoască şi a început să bea. Şi pe când ea bea din izvorul care curgea spre viaţă veşnică, i-am spus: *«Eu sunt, Cel Care grăieşte ţie».* Şi s-a dus samarineanca şi M-a deşertat pe Mine peste cetatea sa, şi au luat cei din cetate, şi apoi M-au luat în casa lor, şi Eu am cinat cu ei. Se mirau ucenicii Mei când M-au văzut că stau de vorbă cu ea la fântâna din Sihar. O, Mie nu-Mi e ruşine să stau să beau şi să mănânc cu cei ce au nevoie de toate câte nu au ei, căci pentru aceasta am venit de la Tatăl. I-am spus samarinencei: *«Dă-Mi să beau!»*; i-am peţit inima, şi ea Mi-a dat-o şi a vorbit cu Mine atât de frumos, atât de cald, fiilor! Am peţit-o cu cuvinte dulci, aşa cum Isaac a peţit-o pe Rebeca la fântână, zicându-i: *«Dă-mi să beau!»*, şi ea i-a dat în ziua când s-a întâlnit cu el.

Fântâna samarinencei, aşa se va numi fântâna aceasta; fântâna întâlnirii cu Dumnezeu, căci Eu Mă fac la voi izvor de apă care curge spre viaţă veşnică. Amin. Să vină să se întâlnească cu Mine cei ce vor să bea din apa aceasta, din izvorul acesta. Să vină cei însetaţi la fântână şi să cunoască harul lui Dumnezeu şi să ceară apă vie, iar Eu să le-o dau, aşa cum v-o dau vouă, aşa cum am dat-o samarinencei după ce ea Mi-a zis: *«Dă-mi, Doamne, această apă, ca să nu mai însetez!».*

Iar tu, Ierusalime gătit cu harul Meu cel de peste tine, ia-ţi straie de iubire pe tine, că avem de aşezat strai de sărbătoare peste pământ, şi Mă voi aşterne cu tine înaintea oamenilor, poporul Meu. Masa Mea cu tine se umple mereu de bucate dulci, şi iată, chem pe cei însetaţi la masa Mea cu tine, căci aşa am zis: *«Cei însetaţi să vină să bea».* Amin. Deschideţi larg uşile bucuriilor sfinte şi însemnaţi-vă pe inimi cu această lege sfântă, ca să fiţi cunoscuţi prin ea în cer şi pe pământ, căci harul nunţii Mele este peste voi şi mistui cu el pământul şi îl fac iar. Luaţi foc din focul Meu şi aruncaţi-l pe pământ, ca să ia foc pământul şi să-l scot curat din focul acesta. Amin. Fiţi duh şi adevăr prin rugăciunile voastre către Mine, că lumea nu ştie să se roage Mie. Nu ştie lumea că rugăciunea nu este slavă deşartă, nu este vorbire deşartă, nu este cerere deşartă, şi dacă nu ştie, aşa se roagă Mie lumea. Dar voi altfel să fiţi, şi să vă rugaţi cu folos pentru Mine, şi orice cereţi prin rugăciune să fie de folos lui Dumnezeu, şi orice primiţi să fie al lui Dumnezeu cu tot cu voi. Aceasta înseamnă rugăciune în duh şi în adevăr, rugăciune care are pe Dumnezeu în ea în orice loc şi în orice timp. Amin.

Cereţi să se adune norii şi să se scuture peste pământul de la voi. Cereţi ca să vă dau, şi tot ce vă dau Eu să fie prin cuvântul Meu cel rostit la voi, căci aşa este cu voi, şi altfel nu este, fiindcă Eu sunt cu voi mereu, şi lucrez de lângă voi. Amin.

Fiilor, fiilor, deschideţi larg bucuriilor sfinte ca să se sălăşluiască în voi şi între voi, căci harul nunţii Mele este cu voi, iar voi sunteţi ziua Mea de nuntă, pe care Tatăl Mi-a pregătit-o şi Mi-a dăruit-o după două mii de ani de dureri şi de aşteptări. Mi-a dat Tatăl un dar, şi Eu am grijă de el şi îl înnoiesc mereu ca să fie frumos, ca să Mă bucur de el. Deschideţi, dar, iubirii Mele cu voi, şi fiţi odihna Mea, şi fiţi casa Mea de odihnă, căci sunt ostenit, şi voiesc, fiilor, să Mă odihnesc în voi. Amin, amin, amin.

15/28 mai 2000

Sărbătoarea sfinţilor împăraţi Constantin şi Elena

Se binecuvintează fântâna samarinencei, fântâna întâlnirii. Omul stă prea puţin cu cerul pe pământ, iar Domnul cheamă omul la fântâna întâlnirii, la învăţătura cuvântului Său.

Duhul Meu Cel Sfânt suflă peste voi în grădină, copilaşi ai Tatălui Meu, iar Eu sunt Cel întâi între voi. Fiţi cu duhul vioi, ca să lucrăm cu bucurie, fiilor de la iesle. Amin, amin, amin.

Avem sărbătoare de sfinţi, şi vin sfinţii la sărbătoarea Mea cu voi. Pecetluiesc prin voi, cu binecuvântarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, semnul pe care l-am aşezat pe pământ prin mânuţele voastre, fântâna samarinencei, fântâna întâlnirii cu Dumnezeu, pe care voi aţi aşezat-o semn între Mine şi voi, semn între voi şi lume, lucru ieşit la cuvântul Meu prin mânuţele voastre. Fântâna întâlnirii cu Dumnezeu, Care Se face izvor de apă, care curge spre viaţă veşnică. Să ceară omul din ea apă, şi de la Mine, cuvânt. Cine are nevoie de apă, să aibă şi de cuvântul Meu, care curge spre viaţă veşnică peste om. Să se apropie omul şi să-şi împrospăteze duhul şi să-şi învioreze cugetul cel spre Dumnezeu, căci omul prea puţin stă cu mintea în cer, prea puţin, fiilor, prea puţin.

Iată zi de sărbătoare cerească peste voi. Am coborât din cer cu samarineanca cu care am vorbit acum două mii de ani la fântâna din Sihar, fântână săpată în vremea lui Iacov, unsul Meu cel din trupul lui Israel, părinte al lui Israel. La fântâna lui Israel am băut Eu apă de la femeia samarineancă, şi ea, de la Mine. Fântâna lui Israel este fântâna întâlnirii cu Dumnezeu, căci Eu sunt apa vieţii şi Mă dau celor cu inima curată ca să-i fac sfinţi ca şi pe Mine, să-i fac sfinţii Domnului, aşa cum am făcut-o pe samarineancă în ziua întâlnirii Mele cu ea la fântâna lui Israel.

Acum, fiilor unşi cu mirul Meu peste vremea aceasta, ridicaţi mânuţele şi cereţi harul Meu peste fântână şi ziceţi: *„În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, se sfinţeşte şi se pecetluieşte această fântână cu harul Preasfântului Duh, ca să fie de trebuinţă cerească în cer şi pe pământ, spre pomenirea Domnului şi a întâlnirii Lui cu femeia samarineancă la fântâna lui Israel"*. Amin.

Avem sărbătoare de sfinţi la fântână. Samarineanca va fi îngerul acestei fântâni. Ea are oaspeţi la sărbătoarea de azi pe sfinţii împăraţi Constantin şi Elena, care pun binecuvântarea lor peste ziua aceasta şi peste fântâna aceasta, căci este sărbătoarea lor în lucrare de biserică. Cealaltă fântână lucrată tot în această săptămână, pecetlui-o-voi prin voi în ziua cea dintâi a sărbătorii Mele cu voi în mijlocul mulţimilor care vor veni la sărbătoarea cea de două mii de ani a celor credincioşi în veacurile Mele cu omul.

Eu, Domnul, şi cu sfinţii Mei, dimpreună cu toate cetele de îngeri şi de puteri cereşti, pregătesc sărbătoare mare cu voi pe pământ, iar voi fiţi vioi cu duhul, cu Duhul Meu din voi, copii ai poporului Meu, popor al Noului Ierusalim, căci voi sunteţi puţini, dar lângă voi stau toate oştile cereşti, care lucrează lucrare mare peste voi pentru venirea Mea pe pământ după două mii de ani de la înălţarea Mea la Tatăl.

Fiilor, fiilor, iar şi iar vă binecuvintez cu acest cuvânt care rosteşte peste voi aşa: deschideţi larg mângâierilor Mele, ca să intru cu ele în voi, şi voi să le cunoaşteţi când bat ca să intre şi ca să vă facă bine şi ca să vă facă frumoşi la stat şi la cuvânt şi la faptă, frumoşi prin har. Amin. Deschideţi larg bucuriilor sfinte ca să se sălăşluiască în voi şi între voi, căci voi sunteţi ziua Mea de nuntă după două mii de ani când Tatăl Îmi pregăteşte mireasă. Amin. Deschideţi iubirii Mele cu voi şi fiţi cu duhul vioi, aşa cum a fost duhul samarinencei când Eu M-am întâlnit cu ea la fântâna lui Israel. Amin. Cunoaşteţi-Mă după dor, căci dorul Meu dă să se deşerte în voi, şi să-l purtaţi ca şi Mine, şi să fiţi cu duhul vioi şi lucrător prin dor, copii ai dorurilor Mele. Sunt cu voi în braţe şi Mi-e dor de voi. Mi-e sete de voi şi nu pot fără voi. Mi-e Duhul tot un foc după voi, aşa cum Mirele tânjeşte după mireasa Sa, iar Mirele, Unul este: Hristos, Fiul Tatălui Savaot, Domnul, Care-Şi coboară harul nunţii Sale peste cei ce vin să petreacă cu El şi cu mireasa Lui cea mică, mireasa Lui cea din români. Amin.

Daţi veste peste pământ de zilele Mele cu voi, ca să vină mulţimile să le hrănesc cu bucate dulci de pe masa nunţii. Eu, Domnul şi Mirele vostru, Mă însemnez peste voi cu putere de îngeri şi vă iau oboseala şi vă împodobesc harul, ca să ştiţi să-Mi pregătiţi sărbătorile şi cărările şi pe voi, căci voi sunteţi de-a dreapta Mea, şi prin voi Mă deşert peste tot pământul cu harul cuvântului venirii Mele.

O, copii hrăniţi cu linguriţa, aşa vă hrănesc Eu pe voi prin îngeri şi prin sfinţi, ca să fiţi ca Mine înaintea oamenilor, şi ca să aveţi minte din cer înaintea Mea, şi ca s-o aveţi la cele din cer, care sunt peste voi, căci omul de pe pământ stă prea mult cu mintea pe pământ. Dar azi sunt la fântână cu voi şi îi dau şi omului să bea; scot apă cerească şi îi dau, căci sunt izvorul vieţii veşnice.

Omule, omule, prea mult stai cu mintea pe pământ, prea mult stai pe pământ cu inima şi cu mintea. Este şi cer, nu numai pământ; este şi cer, omule. Cel ce a făcut pământul a făcut şi cerul. O, este şi cer, omule, iar tu prea mult stai cu mintea şi cu inima pe pământ. Pământul e hrănit de cer, iar tu prea puţin stai cu mintea şi cu inima şi cu duhul şi cu privirea la cer, omule; prea puţin, omule, prea puţin. O, prea puţin stai cu cerul pe pământ! Vino la fântână ca să iei din cer, şi la fântână am cofiţe, am cănuţe, am vase în care Eu Mă torn pentru tine ca să bei. Vino şi bea din apa Mea! Vino, omule, vino şi bea spre viaţa ta! Amin, amin, amin.

Am chemat pe om la fântână, fiilor, şi omul va veni, şi Eu îi voi da din apa Mea, din masa Mea cu voi. Iau oboseala de pe voi şi vă dau harul Meu, ca să-Mi pregătiţi sărbătorile şi cărările şi pe voi, căci voi sunteţi de-a dreapta Mea, şi cu voi este harul cuvântului Meu, şi voi sunteţi dreapta Mea.

Întind peste om dreapta Mea, ca să-Mi dea omul mâna sa şi să-l trag de-a dreapta Mea, să-l trag pe om de-a dreapta Mea. Amin, amin, amin.

21 mai/3 iunie 2000

Duminica a şasea după Paşti, a orbului

Domnul este taina de sub văl şi se vede prin darul credinţei şi prin cuvântul care acoperă taina lui. Omul cu ochii îndreptaţi spre păcat nu-L vede pe Domnul.

O, şi dacă nu pot fără voi, şi dacă Mi-e sete de voi, şi dacă Mi-e dor, şi dacă Mi-e Duhul tot un foc după voi, cum să nu vin să fiu cu voi? Cum să nu vin să vă spun cât vă iubesc, cât vă vreau, fiilor micuţi? O, cum să nu vin mereu, mereu la voi ca să vă dau foc din focul Meu, şi să luaţi şi voi foc ca şi Mine, şi să ardeţi după Mine şi pentru Mine, şi să avem iubire fără margini unii pentru alţii, iubiţii Mei cei mici?

Vă înfăş mereu în cuvântul iubirii ca într-un scutec, şi vă oblojesc şi vă încălzesc şi vă hrănesc şi Mă uit la voi ca la o comoară dată Mie de Tatăl în dar pentru lucrul Lui în Mine, pentru ca să-l tragă Tatăl pe om de-a dreapta Sa, pentru ca să-l scoată pe om din păcate şi să-i dea libertatea. Eu pe voi v-am tras de-a dreapta Mea după ce Tatăl v-a dat Mie, şi vă am iubiţi ai Mei. Eu pe voi vă încălzesc la focul iubirii Mele, ca să vă scot frumoşi din acest foc. Vă mistui în acest foc, ca să fac din voi plămadă nouă şi vreme nouă şi iubire veşnică între pământ şi cer, şi vă aşez înaintea Tatălui ca pe un snop de grâu nou, ca pe o taină acoperită de îngeri, ca pe o fiică a Tatălui, ca pe mireasa Fiului Tatălui. Cuvânt de taină este acest cuvânt, aşa precum Eu sunt Cel tainic, iar taina este sub văl, şi se vede prin darul credinţei şi se pipăie prin cuvânt, şi cuvântul acoperă taina Lui. Vă îmbrac frumos, vă gătesc cu podoabe cereşti, ascunse sub taina cuvântului Meu cel de peste voi, căci vine zi mare de sărbătoare a cerului pe pământ cu voi înaintea oamenilor, iubiţii nunţii Mele. Harul Meu cel de peste voi vă va fi hăinuţă, iar Duhul Meu Cel Sfânt vă va fi căsuţă, şi veţi fi purtaţi de ea. Cuvântul Meu vă va legăna, vă va umbri, vă va iubi, şi Îmi voi sfinţi iubirea Mea cu voi, în serbare de nuntă, o, iubiţi ai Mei!

Vreau să fac orbii să vadă lumina Mea cea de peste voi. Vreau să-i fac pe cei ce văd să vadă pe Domnul cu voi, şi vreau să Mă bucur cu Tatăl în voi, şi vreau să-i bucur şi pe cei ce-şi vor vindeca ochii ca să vadă cărarea Mea spre voi şi să vină pe ea la Mine, şi să-i trag la Tatăl şi pe ei, căci Eu aşa am spus: *«Mare bucurie se face în cer pentru un păcătos care vine la Tatăl; mai mare bucurie decât pentru nouăzeci şi nouă de drepţi»*. O, fiilor, o, fiilor micuţi, bucuria unui păcătos iertat şi salvat este mai mare, este mult mai mare, iar cei drepţi se hrănesc şi ei cu ea şi se desfată sub bucuria Domnului, Care junghie viţel gras pentru omul cel nou, pentru cel ce se naşte fiu al împărăţiei Lui.

O, nu au oamenii vreme de cele veşnice, dar Eu trec printre ei ca şi atunci când am venit întâia oară, trec şi vindec orbi şi ologi şi muţi şi surzi, şi Mi-i fac ucenici şi Mi-i îmbrac în hăinuţa nunţii Mele şi Mă bucur de naşterea lor, de întoarcerea lor, şi fac din ei neam ceresc pe pământ şi aşez sfinţii cu ei la masă pe pământ. Mă uit peste pământ, şi ochiul Meu este bun, şi aleg pe cel ce vede drept şi îl fac să vadă ca Mine şi să Mă mărturisească de vindecător al său.

M-am atins cu mâna Mea de ochii celui orb din naştere, ca să-l fac să vadă cu ei pe Dumnezeu. L-am găsit pe cale şi i-am spus să se aşeze în duhul ascultării ca să se vindece prin el. Gura Mea a scuipat pe pământ, şi cu mâna am făcut tină şi l-am uns cu ea la ochi şi l-am trimis să se spele în apa Siloamului şi să vină înapoi văzând. El s-a dus şi s-a spălat şi a văzut şi s-a întors, şi pe când se întorcea văzând, a fost surprins de cei ce-l cunoşteau orb, şi mulţi s-au mirat de el, iar el M-a mărturisit pe nume că l-am uns cu tină ca să vadă. Şi dacă au aflat fariseii de puterea Mea, au dat să-l ascundă de Mine pe cel vindecat, ca să nu Mă vadă pe Mine vindecător. El însă vedea bine, fiindcă M-a ascultat până să Mă vadă, şi apoi Eu M-am arătat lui şi i-am spus să creadă în Mine că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, Care vindecă cu putere mare pe cei drepţi cu Dumnezeu, şi care se bucură de Domnul mai mult decât de vindecarea lor. Amin.

Mă uit peste pământ, şi ochiul Meu este bun, şi îl aleg pe cel drept cu Dumnezeu şi îl ajut să Mă mărturisească celor ce nu cred în Mine, spre judecata necredinţei lor, iar pe voi vă am dreaptă a Mea peste pământ, şi Îmi întind mâna după omul cel drept cu Dumnezeu şi îl aşez între oameni mărturisitor şi îl aduc la bucuria Mea şi Mă hrănesc cu ea, şi vă hrănesc şi pe voi cu ea ca şi pe Mine, cu bucuria celui ce se întoarce spre Mine. Fiţi, dar, gata pentru lucrul Meu cu voi, că vreau să fac orbii să vadă lumina Mea cea de peste voi, şi pe Mine lângă voi. Tot omul este orb şi nu vede pe Dumnezeu, că are ochii vopsiţi şi îndreptaţi spre păcat. Ochii care văd păcatul sunt ochi orbi, şi Eu voiesc să-l scot pe om din păcate şi să-l liberez pentru Mine. Fiţi gata, fiilor, pentru vindecarea Mea peste om. Fiţi dreapta Mea, care se apleacă spre om ca să-l fac pe om să Mă vadă şi să Mă creadă că Eu sunt Fiul Tatălui, Care S-a dat pentru viaţa lumii. Amin, amin, amin.

22 mai/4 iunie 2000

Praznicul Înălţării Domnului

E greu fără cer pe pământ, iar omul stă fără de mângâierea cea din cer. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt plânge după odihnă în om, strigându-l cu jale.

Eu, Domnul, Cel ce am înviat şi M-am dus la Tatăl, Mă scriu cu zile cereşti în cartea Mea din vremea aceasta şi îl învăţ pe tot omul să se uite la cer, căci sunt Învăţătorul lumii. Amin.

După patruzeci de zile de la învierea Mea M-am înălţat la Tatăl şi i-am învăţat pe ucenici să rămână cu privirea la cer, de unde vine mângâierea, căci Eu le-am promis că ea vine după ce Eu Mă duc de la ei la Tatăl, şi îi va îmbrăca pe ei cu puterea cea de sus, ca să poată ei pe pământ cu putere din cer. Puterea din cer nu este ca puterea de pe pământ, nu este ca puterea care vine de la trup şi de la minte; ea este mai presus decât toate câte poate omul. Trupul Meu cel înviat cu puterea cea din cer s-a înălţat la Tatăl, căci era de sus, nu de pe pământ. M-a făcut Tatăl Om pe pământ şi am crescut din cer, şi M-am făcut Învăţătorul lumii cât am stat pe pământ. Şi după ce M-am dus înapoi la Tatăl, Mi-am lăsat peste ucenici puterea Mea cea din cer şi le-am spus să facă şi ei ce am făcut Eu prin puterea Mea cea de sus, căci aceasta înseamnă să se uite omul la cer de pe pământ şi să ia mângâiere de sus, că ea se face semne şi minuni şi puteri cereşti peste omul care lucrează pe pământ cu privirea la cer.

Pe pământ e prea greu pentru om, căci omul stă pe pământ fără mângâierea cea din cer. O, trage omul din greu pe pământ în viaţa lui de om. E greu fără cer pe pământ, şi omul stă cu greul şi nu-şi mai cunoaşte drumul spre care merge. Drumul omului e spre cer, dar a uitat omul drumul lui, şi merge spre cer pe drumurile lui, şi e greu mersul lui, şi e grea truda omului.

Când Eu M-am înălţat la cer de lângă ucenicii Mei, Mi-am lăsat mai întâi cuvântul mângâierii cereşti peste ei, că Mi-era milă de ei, fiindcă Eu M-am dus la Tatăl. Le-am spus să stea cu privirea la cer, ca să vin să-i îmbrac cu putere de sus de unde Eu M-am dus. Le-am spus să rămână pe drumul Meu cu ei, pe drumul lor cu Mine, ca să-i îmbrac în cele de sus şi să nu le fie greu pe pământ, că e greu fără cer pe pământ. O, de ar vrea omul mângâierea cea din cer, aş veni şi i-aş da-o şi l-aş mângâia cu ea şi l-aş înfăşa în ea şi l-aş lua pe umerii Mei ca să nu-şi frângă trupul şi sufletul şi duhul în cele de pe pământ. O, de ar vrea omul să înţeleagă pentru ce a fost el creat, şi-ar plânge înstrăinarea şi s-ar întoarce cu faţa la Mine, şi Eu l-aş mângâia şi aş întări sub paşii lui calea Mea de la cer la pământ, şi de la pământ la cer; calea Mea pe care o străbat după om de şapte mii de ani. Mângâierea Mea cea din cer a fost să fie hrana sufletului omului, dar omul s-a rătăcit de tot de Mine, şi îşi face singur şi îşi ia singur şi umblă înstrăinat, şi Eu suspin de mila lui, suspin în urma lui de mila lui.

O, întoarce-ţi privirea, omule! M-am dus la Tatăl ca să vin după tine, şi am venit. În chipul mângâierii cereşti am venit. Vreau să te prind în cuvântul mângâierii Mele. Te strig de sus. Uite-te la cer, ca să auzi din cer. Drumurile Mele pe pământ sunt cu cerul pe ele, şi tu nu mai cunoşti drumul spre care mergi. Te vei înălţa la cer ca să dai răspuns pentru tine, căci Eu când te-am făcut din pământ, tu te-ai semeţit şi te-ai despărţit de Mine, dar Eu te-am strigat şi am spus: *«Unde eşti?»*. Aşa te strig şi azi, şi îţi spun să-ţi întorci privirea la Mine şi să-Mi spui unde eşti, şi să-Mi spui ce faci, şi să-Mi spui cu umilinţă şi nu ca la început. La început te-ai supărat pe Mine, şi a fost păcat că te-ai supărat, căci păcatul se face chin peste om şi îi ia omului puterea, şi apoi îl stăpâneşte, dar Eu am venit acum două mii de ani după tine pe pământ. De atunci şi până azi venirea Mea te strigă şi te întreabă unde eşti, şi te învaţă să-ţi întorci privirea spre Mine, căci am venit în chipul mângâierii cereşti după tine şi vreau să te prind şi să te cuprind în cuvântul mângâierii Mele, în cuvântul prin care te-am creat la început cu mâna. Apoi M-a făcut Tatăl Om pe pământ, ca şi pe tine, Om după chipul şi asemănarea ta ca să pot să vin după tine, ca să te pot trage spre Mine, ca să pot să te miluiesc, şi să te îmbrac apoi cu putere de sus, şi ca să te întorci sus, la Tatăl, şi ca să Se întoarcă Tatăl la tine. Umileşte-te şi lasă-ţi slava ta, că nu e slavă, şi e neputinţă, şi e suferinţă, şi e puţină, şi se stinge şi te lasă, şi tu tot înstrăinat rămâi, şi plânge după tine Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt; plânge Domnul după odihnă în tine.

Întoarce-ţi privirea, omule, şi te aşează odihnă a Mea ca să Mă odihnesc, că sunt obosit pe urma ta şi Îmi caut locul Meu de odihnă ca să Mă odihnesc. M-am înălţat acum două

mii de ani la Tatăl ca să pot veni după tine în chipul tainei cuvântului Meu, care te strigă şi te întreabă: unde eşti? Iar tu, răspunde-Mi! Eşti plin de suferinţă şi de pierzare şi de vremelnicie, şi tu trebuia să fii odihna Mea şi aşternutul Meu, şi casa Mea să fii. Acum deschide-te şi lasă-Mi cuvântul mângâierii Mele să te plămădească din nou şi să te întocmească după chipul şi asemănarea Mea. Acum ştii ce ai făcut şi ce ai găsit fără Mine. Acum, dă-te Mie, dă-te înapoi lui Dumnezeu, omule. O, lasă-Mă să te iau înapoi! Amin, amin, amin. M-am deşertat pentru tine cu cuvântul mângâierii, cu cuvântul facerii tale. Din mângâierile Mele voiesc iar să te fac. Cu cuvântul mângâierii voiesc să fac din tine casa Mea, castel ceresc pe pământ, locul întoarcerii Mele la sfârşitul timpului omului, car al slavei Mele să te fac, că iată, vin după tine cu cuvântul întoarcerii Mele de la Tatăl şi îl îmbrac cu putere de sus pe tot omul care va ieşi înaintea Mea, pe tot omul care va căuta cu ochii în sus la calea cuvântului Meu, care vine din cer pe pământ peste tot omul care voieşte cu Mine. Eu vin de la Tatăl. Întoarce-ţi privirea spre Mine, omule înstrăinat! Amin, amin, amin.

O, fiilor din grădină în care vin Eu cuvânt de la Tatăl! Eu din nou hrănesc mulţimile cu mana cea din cer. Masa Mea de praznic se aşterne, şi vin mulţimile la masa Mea cu voi. Luaţi de la Mine putere de sus, că voi nu aveţi, fiilor osteniţi. Luaţi pacea Mea în voi, că sunteţi osteniţi cu trupul, cu duhul şi cu sufletul. Luaţi din cer. Amin.

Binecuvântată să fie grădina cea nouă pe care azi v-o dau s-o îngrijiţi şi s-o stăpâniţi în numele Meu şi pentru Mine. Binecuvântat să fie semnul cel nou de pe ea, fântâna cea care va purta în ea taina începutului Meu cel nou, mărturia cinei Mele în mijlocul mulţimilor care vor veni la voi după Mine în această grădină. Fântâna Duhului Sfânt, care va avea de înger pe marele tămăduitor, sfântul Pantelimon, semnul iubirii Mele pentru omul cel chemat la cina Mea, la masa Mea cea dulce, la masa mângâierii cereşti, pe care Eu o aşez la voi pentru tot omul care va căuta cu privirea la cer, cu privirea la Domnul, Care vine din cer, precum S-a şi suit. Amin, amin, amin.

26 mai/8 iunie 2000

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua întâi

Cei ce caută au nevoie de învăţător. Se binecuvintează fântâna Duhului Sfânt, care are de înger pe sfântul tămăduitor Pantelimon. Împărăţia cerurilor este nuntă veşnică, iar Domnul cheamă la nuntă.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Eu sunt Cel ce sunt. Deschid cerul şi vin pe pământ, şi venirea Mea este cuvântul. Amin, amin, amin.

Cuprindeţi-Mi venirea şi lăsaţi-vă cuprinşi de ea, voi, copii din grădina în care Eu vin. Eu sunt Cel ce sunt, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, iar voi sunteţi de Mine puşi de strajă în calea venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl. Amin.

O, e zi de mare sărbătoare între Mine şi voi, iar la izvorul Meu cel ceresc vin oaspeţi, fiilor. Iată-i cum vin, iată-i! Iar voi, faceţi mulţimea să se aşeze, că Mă fac praznic ceresc, şi le dau hrană, şi le dau apă, şi le dau Duh Sfânt, că n-au trebuinţă cei sănătoşi de doctor, dar au cei bolnavi, au cei plini de dor, au cei ce caută; au nevoie de învăţător cei ce caută. Amin. Şi iată izvorul, iată-l!

Voi, cei ce aţi venit la izvor, beţi şi înviaţi, căci izvorul este plin de viaţă. Iată vinul cel nou! Gustaţi din el şi îmbătaţi-vă de gustul lui. Beţie de Duh Sfânt este trăirea omului cu Mine. Veniţi la han şi vă ospătaţi şi luaţi hanapul şi beţi din vinul Meu. Eu sunt Mirele nunţii. Veniţi la hanul Meu şi odihniţi-vă cu caii şi cu căruţele voastre, odihniţi-vă de ale voastre. Pătrundeţi-Mi venirea şi lăsaţi-vă pătrunşi de ea. Cuvântul Meu este îmbrăţişarea Mea, şi lumea prin Mine s-a făcut, cu cuvântul Meu s-a făcut. Tatăl Meu Mă preaslăveşte la El Însuşi, cu slava pe care am avut-o la El mai înainte de a fi lumea, iar Eu arăt numele Lui oamenilor pe care Mi-i dă din lume, ca lumea să creadă că Tatăl M-a trimis. Amin. Veniţi şi vă odihniţi de osteneli. Izvorul Meu dă peste margini şi se varsă peste voi. Cuvântul vieţii vi-l dau. Apropiaţi-vă de el şi daţi-vă vieţii, căci în el este viaţă, şi viaţa este lumina oamenilor.

Deschid cerul şi vin pe pământ, şi oştiri cereşti vin cu Mine. Venirea Mea cea tainică este portiţa prin care Eu vin azi după om ca să-l pătrund cu venirea Mea, şi să Mi-o pătrundă şi omul, că a venit vremea iubirii şi a începutului cel nou, fiindcă Eu sunt începutul şi sfârşitul, şi iarăşi lucrez ca la început, şi iarăşi lucrez început. Amin.

O, fiilor de la iesle, staţi cu cuvântul Meu în faţa norodului care se adună la izvor. Faceţi-i să se aşeze şi să asculte de la Mine, că au nevoie de învăţător. Scoateţi apă din izvorul Meu şi daţi-le să bea, şi să cunoască venirea Mea la voi pentru tot omul care voieşte să se aşeze întru începutul cu care Eu am venit la voi.

Eu pentru venirea Mea am venit la voi şi am făcut din voi calea Mea spre oameni. Eu sunt în voi, copilaşi de la iesle, şi le spun celor ce vin să nu vină după voi când vin, ci să vină după Mine; să nu ia de la voi, ci să ia de la Mine. Voiesc să fie ca şi în cer, şi nu ca pe pământ, căci omul pe pământ este deprins cu slavă unul de la altul, cu bucurii unul de la altul, şi nu ştie omul ca şi voi, căci voi sunteţi învăţaţi de Dumnezeu.

O, tu, cel ce vii la izvorul cuvântului Meu ca să bei, apleacă-te şi învaţă slava cea de la Dumnezeu, căci slava cea omenească trece ca părerea. Învaţă de la Mine, că Eu sunt blând şi smerit cu inima, şi nu stau alături cu slava omenească, şi stau cu slava Mea peste om.

O, tu, cel însetat, vin să stau cu tine în sfat ca să te învăţ lucrul tainelor cereşti în fiinţa ta. Voi coborî, şi de deasupra te voi învăţa, iar taina cuvântului Meu te va învălui în mângâierile Mele ca să te îmbiu, ca să te învăţ cum să-Mi deschizi. Te voi învăţa cum să Mă găseşti şi cum să Mă păstrezi şi cum să fii adevărat. Te voi hrăni din gura Mea ca să prinzi viaţă, şi îţi voi curăţi ochii ca să vezi ca din cer, nu ca de pe pământ, că tu prea mult stai cu mintea şi cu inima pe pământ. Cerul este cu Mine, şi cu el cobor, iar taina lui este minunată întru venirea Mea după două mii de ani.

Mă trimite Tatăl Savaot după om, şi iată, am venit, şi vin, şi Mă fac izvor dătător de viaţă şi de mângâiere peste sufletul obosit, şi Mă fac nădejde peste cel slab şi Mă desăvârşesc prin cel ce se apleacă să Mă ia aşa cum sunt Eu. E mare taină să ştie omul cum sunt Eu, şi să Mă poarte aşa cum sunt Eu dacă Mă poartă în el. Eu de aceea vin mereu de la Tatăl. Vin să-l învăţ pe om să Mă ia aşa cum sunt Eu, să Mă arate din el aşa cum sunt Eu, ca să-l pot deprinde pe om cu taina Mea din el şi să-l îndemn spre tot adevărul. Amin, amin, amin.

Binecuvântată să fie grădina aceasta a întâlnirii Mele cu omul, în sărbătoare de nou Ierusalim peste pământ. Mă fac cort al întâlnirii Mele cu omul, şi al omului, cu Mine. Şi iată, fiilor unşi la ieslea Mea, rostim binecuvântare peste fântâna

pe care Eu am aşezat-o prin voi în grădina aceasta fântâna Duhului Sfânt, care are lângă ea de înger pe sfântul şi tămăduitorul Pantelimon.

O, e zi de mare sărbătoare între Mine şi voi, şi între voi şi cei ce vin la izvor. Din nou poposesc pe pământ în mijlocul mulţimilor, şi sunt învelit în taina cuvântului Meu. Din nou grăiesc cu gura Mea. Din nou hrănesc pe cel ce caută pe urma Mea. Mai mare este lucrarea de acum decât cea de atunci, pentru că Eu M-am dus la Tatăl, şi de la El vin, şi cu El vin atunci când vin.

Veniţi şi voi la Tatăl şi la Mine şi faceţi-vă case pentru cer. Daţi-vă Domnului casă; Lui şi oaspeţilor Lui, căci scris este despre venirea Mea: *«Oştiri cereşti vin după El, oştiri din cer, călare pe cai albi, purtând veşminte de vison alb curat»*. Veniţi şi voi la Tatăl şi la Mine, veniţi şi rămâneţi cu Mine, că iată vinul cel nou şi masa nunţii Fiului lui Dumnezeu! Amin. Poposesc cu cerul în grădina aceasta şi Mă fac popas pentru cei ce vin să le dau învăţătură de viaţă. Veniţi la hanul Meu şi vă odihniţi de osteneli şi vă ospătaţi, şi luaţi hanapul şi beţi din vinul Meu. Eu sunt Mirele nunţii. Pătrundeţi-Mi venirea şi lăsaţi-vă pătrunşi de ea. Veniţi la hanul Meu şi odihniţi-vă de ale voastre! Îmi întind cerul Meu peste voi, ca să vă învăţ trăirea cu Dumnezeu. Mă torn în cănuţe, Mă torn în cofiţe. Luaţi şi beţi şi îmbătaţi-vă de vinul cel nou, de gustul cel nou! Eu vin cu împărăţia cerurilor pe pământ şi Îmi întind cortul Meu, căci voiesc să sălăşluiesc între oameni şi să le fiu Mângâietor, şi să le fiu Învăţător, şi să le fiu Stăpân, căci fericită e sluga pe care stăpânul său o va găsi făcând voia stăpânului, şi peste multe o va pune. Amin.

Se binecuvintează sărbătoarea Mea cu poporul Meu cel nou, împreună cu cei ce vin la izvorul cuvântului vieţii. Amin. Se binecuvintează pământul şi cerul pentru ca să slujească la sărbătoarea Mea cu mireasa Mea şi cu nuntaşii nunţii Mele. Amin. Împărăţia cerurilor este nuntă veşnică, şi vin cu ea pe pământ ca s-o aşez între Mine şi om şi să Mă bucur cu omul, că Mi-e dor de om, de şapte mii de ani Mi-e dor. O, Mi-e tare dor de om. De omul cel zidit de Mine Mi-e dor. Mi-e dor să-l zidesc pe om.

Mi-e dor de tine, omule, şi vin să te zidesc şi să te am împărăţie a Mea, şi să fii veşnic cărare a Mea şi slavă a Mea şi viaţă a Mea. Amin, amin, amin.

3/16 iunie 2000

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a doua

Ţara omului este raiul, iar omul s-a smuls din rai şi n-are ţară şi Domnul este gol de om. Omul păcătuieşte cu tot trupul lui şi cade mereu prin simţuri şi Îl doare pe Dumnezeu de la păcatele omului.

Semănătorul seamănă sămânţa Sa. Învăţătorul seamănă învăţătura Sa. Amin, amin, amin. Vin din cer pe pământ, şi venirea Mea este cuvântul. Stau cete-cete oştirile cereşti, gata să se aşeze în sărbătoare pentru coborârea Mea, pentru slava Mea cerească între voi, cei adunaţi la sărbătoare. E sărbătoarea cerului pe pământ cu voi, iar Duhul Sfânt este Mângâietorul Care Se dă din Sine celor ce caută pe Dumnezeu după adevăr.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Mă aşez Mângâietor şi Învăţător peste voi, cei adunaţi la sărbătoare. Pun masa ca să cinăm. Bucatele sunt culese proaspăt, iar vinul este nou, şi îl pun în vase. Să vină fiecare cu vasul său să Mă torn în el cu hrană nouă, cu vin nou, cu cer nou şi cu pământ nou. Amin, amin, amin.

Pe pământ este numai slavă omenească, iar Eu, Domnul, plâng în umilinţa Mea aşteptând trezirea omului, umilinţa omului. Mă aşez la masă cu cei ce s-au adunat în jurul ieslei cuvântului Meu. Mă aplec cu umilinţă cerească înaintea omului, şi iarăşi zic: omule, tu eşti dorul Meu cel de şapte mii de ani. O, prea puţin stai cu mintea şi cu inima la cer, şi de aceea Mi-e dor de tine. Mi-e tare dor de tine şi plâng pe urma paşilor tăi. Te-am chemat la izvorul Meu, aşa cum îşi cheamă păstorul oile la apă şi la păşune. Mi-e dor să-ţi dau învăţătură sfântă şi dulce, masă cu bucate dulci să-ţi dau. Mă aplec până la picioarele tale. Apleacă-te şi tu, ca să te învăţ cu slava Mea peste tine, şi să-i pătrunzi gustul ei cel veşnic şi să nu-ţi mai placă slava cea omenească şi să fugi de ea şi s-o doreşti pe a Mea, că Eu după tine plâng, ca să te ajung din urmă şi să te cuprind în slava Mea. Te-am chemat la izvorul Meu cel sfânt ca să te învăţ lucrarea tainelor cereşti în fiinţa ta. Stau deasupra ta şi te învăţ, şi taina cuvântului Meu te învăluie în mângâierile Mele, iar mâna Mea cea înţepată de cuiele de pe cruce îţi mângâie fruntea şi te îmbie şi te îndeamnă să-Mi deschizi. O, deschide-Mi, că vreau să cinez cu tine în casa ta, ca să te învăţ cum să Mă păstrezi dacă Mă găseşti. Tu eşti ostenit de ale tale. Eu şi mai ostenit sunt, căci calea Mea spre tine e lungă de şapte mii de ani, şi e plină de gheaţă, şi e plină de furtună, şi tu eşti străinul de pe ea, străinul care nu-şi mai astâmpără căutarea, străinul fără ţară. Ţara ta e raiul în care l-am aşezat Eu pe omul cel zidit de mâna Mea, dar el s-a smuls din Mine, şi din rai s-a smuls, şi n-are ţară omul. Nu mai este nimeni afară de Mine care să plângă după om, după cel străin. Suspinul Meu e adânc fără fund, căci golul din Mine este omul. Sunt gol de om, că omul M-a părăsit şi nu mai este al Meu, căci şi le are pe ale lui. Mă doare golul Meu după om, şi suspinul Meu Mă doare adânc.

Tatăl Meu Mă ţinea învelit în slavă mai înainte de întemeierea lumii. Mă iubea ca pe unicul Său Fiu, şi toate ale Lui, ale Mele erau. Apoi M-a pus Tatăl să fac lumea, şi am făcut-o; numai cu cuvântul am făcut-o, căci la început era Cuvântul, şi Eu eram Cuvântul, şi una cu Tatăl eram, şi Mi-a zis Tatăl să-l fac pe om, şi l-am făcut, cu mâna l-am făcut, şi am suflat peste el Duhul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi omul cel zidit din pământ s-a sculat pe picioare şi s-a făcut om viu. Eu şi cu Tatăl Ne-am odihnit apoi de această fericire cu care Eu l-am lucrat pe om şi l-am făcut viu. M-am odihnit în iubirea Mea cea pentru om. I-am dat apoi omului stăpânire peste toate vietăţile care au în ele suflet viu, şi Mă bucuram de om dându-i bucurii. Apoi, i-am făcut lui grădină de Eden şi l-am pus în ea ca să-l bucur cu desfătările ei cereşti. Şi ca să nu-l fac rob fără de voie, am pus în rai pomul oprit, pomul morţii, din care i-am spus omului să nu mănânce, ca să nu moară. Fructul păcatului, i-am spus omului să nu mănânce din el, căci roadele lui sunt spre moarte, şi omul se desparte de Dumnezeu pentru fructul păcatului, dar i-am spus omului să nu mănânce din el. Roadele lui par dulci, dar aduc moarte peste om, aduc despărţire de Dumnezeu. Aşa a uitat omul că el este templu al lui Dumnezeu şi al Duhului lui Dumnezeu. Omul cel întâi zidit după ce a mâncat din pomul păcatului s-a şi ascuns de Mine, căci păcatul ascunde pe om de la faţa Mea. Cel ce nu mai are pe Dumnezeu în el, acela se ascunde pentru păcat, căci cine dintre oameni ar păcătui fiind Eu înaintea lui? Eu nu se poate să ascund pe om dinaintea Mea, dar aceasta o face omul, căci omul, prin păcat se ascunde de Dumnezeu şi se aşează în sine pe drum străin de calea vieţii lui, dar Tatăl Savaot Mă trimite după om, şi Eu vin să-l strig ca să-Mi răspundă.

O, lucrul mâinilor Mele, opreşte-te din calea ta şi ascultă-Mi strigarea! Fiii tăi sunt până azi, iar strigătul Meu cuprinde timpul, de la facerea ta şi până azi, şi te strigă. O, lucrul mâinilor Mele, făcut din pământ şi din apă şi din duh şi din sânge! M-a trimis Tatăl după tine. Am venit în locul în care te-am întocmit la început. M-am întors la început ca să te găsesc. M-am întors în pământul din care te-am luat, ca să te fac şi să-ţi dau chip şi asemănare după cum sunt Eu. Pământul român este casa din care te-am luat. Grădiniţa ieslei cuvântului Meu cu care te strig este locul din care am luat Eu pământ cu mâna şi te-am făcut, şi am suflat cu Duhul gurii Mele peste tine, şi tu ai prins viaţă, şi am făcut din tine Sfânta Sfintelor Mele, locul odihnei Mele, dar tu ai stricat templul lui Dumnezeu, şi scris este în Scripturi: *«Cine va strica templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe el».*

Acum iată grădina Sfintei Sfintelor, şi peste ea glasul Meu, care suflă cu aceeaşi suflare a gurii Mele Duh dătător de viaţă peste tot omul care aude glasul Meu. Iată lucrul tainelor cereşti în fiinţa ta, omule, iar Eu cu mângâierile Mele te îmbiu şi te hrănesc din gura Mea, din sânul Meu, ca mama pe pruncul ei, iar tu să prinzi viaţă, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, Îmi prind cu mâna marama şi îţi şterg cu ea ochii, ca să vezi ca din cer. Nu mai fac tină din pământ şi din scuipat ca să te ung la ochi. Te şterg cu marama Mea, atinsă mereu de Sângele Meu cel din cer, care curge pentru spălarea ta, de două mii de ani. Pătrunde-Mi taina, omule, ca să Mă vezi cum sunt, şi să te faci după chipul şi asemănarea Mea, şi să se vadă şi din cer şi de pe pământ că tu Mă ai aşa cum sunt Eu, purtându-Mă în tine.

Din nou poposesc pe pământ cu oamenii, iar haina Mea este cuvântul, şi haina e multă, căci cuvântul e mult, iar Eu Mă acopăr cu slava lui. Pătrunde-Mi taina, omule, ca să Mă vezi în mijlocul cuvântului, căci în calea ta Mă aşez îmbrăcat în haina slavei cuvântului Meu pe deasupra trupului Meu cel ceresc. Mai mare este lucrarea Mea de acum cu omul decât cea de atunci, pentru că Eu M-am dus la Tatăl acum două mii de ani, ca să vin apoi cu El, şi Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine, şi suntem îmbrăcaţi în cuvânt.

Vino la Tatăl, omule! Tu eşti casa lui Dumnezeu, dar dă-te înapoi lui Dumnezeu. Vin după tine din cer şi frâng pâine şi îţi dau, şi îţi torn vin şi îţi dau, şi Mă fac locaş de odihnă pentru tine. Am poposit cu cei din cer în grădina Mea cea de la începutul omului. Pătrunde-Mi venirea, omule, şi lasă-te pătruns de ea şi învaţă de la Mine faţa Mea în tine. Fă-te frumos pentru Mine, că Eu când te-am făcut întâi, te-am făcut frumos ca şi pe Mine, şi nu-ţi mai trebuia nici o slavă. Acum cauţi mereu şi nu mai găseşti, căci cel ce pierde slava cea din cer, acela umblă gol şi dă să se învelească precum omul cel de la început după ce a păcătuit a dat să se învelească.

O, Mi-e tare dor de om! O, fiilor micuţi de la ieslea cuvântului Meu, o, fiilor scumpi, Mi-e dor de om, Mi-e dor să-l zidesc pe om aşa cum v-am zidit pe voi. O, copilaşi dulci, Mă plâng vouă de atâta vreme, dar azi Mă plâng şi omului care Mă umple de rane. Mă dor toate mădularele, tot trupul Mă doare. Mă doare trupul din cap până în picioare, căci omul păcătuieşte cu tot trupul lui şi cade mereu, şi cade prin simţuri şi îşi face simţurile poartă pentru păcat, şi omul cade prin simţuri. Aceste porţi dau drumul înăuntrul omului duşmanilor lui, duşmanilor vieţii şi ai veşniciei omului.

Nu mai pot, omule strivit de păcat. Mă dor păcatele tale, Mă doare trupul pentru tine. De două mii de ani Mă doare. Am rămas cu ranele pe trup, şi ele Mă dor de atunci şi până azi, şi îţi spun plângând: Mă doare! Iată de ce Mi-e dor de tine, omule. Mi-e dor să vii la Mine ca să nu Mă mai doară pentru tine. Îl doare pe Dumnezeu de la păcatele tale. Duhul cărnii nu doare, dar doare trupul cărnii, şi Îl doare pe Dumnezeu trupul pentru tine. Iată de ce Mi-e dor de tine, omule. Vin după tine cu grădina raiului, ca să te aşez în ea, căci pomul morţii nu mai este în rai, şi este cu tine de şapte mii de ani, şi tu te-ai făcut pom al morţii cea din rai. Lasă fructul păcatului şi bea din fructul vieţii veşnice, ca să te fac om cu duh dătător de viaţă, ca şi pe Mine. Aşează-ţi făptura după chipul şi asemănarea Mea şi nu mai lua din lume, că lumea nu e Dumnezeu, şi este durerea Mea şi a ta. Ia din cer, că vin după tine cu grădina raiului, ca să ţi-o dau iar. Suspin după tine, şi suspinul Meu e adânc fără fund, căci golul din Mine este omul. Sunt gol de om. Mă doare golul Meu după om, după casa Mea Mă doare. N-am casă, omule, dar nici tu nu ai. Hai să ne fim casă unul altuia şi ogor de lucru unul altuia. Hai, că timpul s-a scurs, şi timp nu mai este. Sună din trâmbiţă îngerul venirii Mele, şi timp nu mai este, şi a venit vremea nunţii veşnice şi Tatăl Îmi face nuntă şi Îmi dă mireasă dulce şi Îmi şterge lacrima, căci sunt Fiul Lui Cel iubit, întru Care Tatăl a binevoit. Amin, amin, amin.

Iar tu, poporul Meu, ia-ţi haina nunţii pe tine şi stai în ea, că ies cu tine întru întâmpinarea omului şi îl iau pe braţe şi îl duc la hanul Meu şi îi pun untdelemn pe rane şi îi dau din viaţa Mea. Şi tot ce cheltuieşti tu pentru întoarcerea omului în rai, poporul Meu mireasă, Eu, Domnul, îţi voi plăti întreit când voi veni cu trupul Meu cel înălţat la Tatăl. Atunci Eu îţi voi da cununa răbdării, iar tu vei fi cununa Mea de slavă şi voi revărsa peste tine veşnica Mea slavă. Amin, amin, amin.

Şi iarăşi voi veni, şi de deasupra vă voi mângâia în mângâierile Duhului Sfânt şi în slava venirii Mele, în duhul sărbătorii de nou Ierusalim pe pământ român. Amin.

4/17 iunie 2000

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt. Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a treia

Mireasă este cea care nu-şi dezbracă haina de mireasă. Zilele pe pământ sunt grele, iar pâinea şi vinul s-au amărât şi s-au oţeţit peste tot. Lumea şi faţa ei nu vor mai fi. Domnul Mângâietorul plânge de lipsa mângâierii.

Cobor în grădină în zorii dimineţii cu mângâierea Mea, cu Duhul Sfânt Mângâietorul. Amin, amin, amin.

Mă revărs peste voi, cei care v-aţi adunat în preajma ieslei cuvântului Meu. Popas pentru trei zile aţi făcut şi voi, şi Eu, iar a treia zi vă umplu de slava Duhului Sfânt Mângâietorul şi vă slobozesc. Nunta Mea cu mireasa Mea, cu poporul Meu cel din români, e nuntă de veac nou, şi ţine zi şi noapte, căci Mirele e de sus, iar mireasa rămâne îmbrăcată în veci de veci, şi-n culcare, şi-n sculare, şi la muncă, şi la petrecere, şi la jale, şi la bucurie, şi pe pământ, şi în cer. Mireasa este aceea care nu-şi dă jos haina de mireasă. Nunta Mea cu mireasa Mea este praznic de Rusalii, este sărbătoarea care ţine veşnic în ea pe fiii nunţii şi pe nuntaşi. Amin.

La începutul sărbătorii v-am dat din pacea Mea. Acum, vă voi slobozi cu cuvântul Meu, şi iarăşi vă dau din pacea Mea. Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Eu aşa Îmi mângâi ucenicii. Acum, mergeţi întru ale voastre, dar nu uitaţi pe Dumnezeu. Mă voi revărsa peste voi cu duhul bucuriei sfinte. Mă voi încălzi în voi tot mai mult. Vă voi strâmtora şi de sus,

şi de jos, şi din lături cu dorul după Mine, şi veţi cunoaşte că aţi stat în preajma Mea trei zile la rând, şi veţi simţi cum dorul vă va arde, şi vă veţi zice: *„Oare nu ardea inima în noi când ne vorbea de sus?“*. V-am dat pâine dulce şi vin nou v-am dat, şi am stat cu voi îmbrăcat în haina cuvântului. Luaţi cu voi de pe masă şi vă puneţi în trăistuţe, că zilele de pe pământ sunt grele, iar pâinea şi vinul s-au amărât şi s-au oţeţit peste tot. Luaţi din cina Mea cu voi şi rămâneţi în duhul nunţii, în duhul sărbătorii de nou Ierusalim pe pământ. Am stat cu sfinţii şi cu îngerii la masă cu voi. Am mâncat din blidul vostru, că Ne este tare dor să venim cu cerul pe pământ. M-am sculat cu voi, am dormit cu voi, M-am odihnit cu voi, am cântat cu voi, am petrecut cu voi. În fiecare bucurie sfântă din voi, Eu am fost bucurându-Mă de voi.

Arde inima în Mine, şi dorul din ea arde după om. După lucrul mâinilor Mele arde dorul Meu. Îl las şi peste voi, căci focul lui este foc mistuitor, care curăţă duhul şi sufletul şi trupul omului, este foc care-l ţine pe om cald şi viu şi treaz şi cu dor.

V-am dat cuvântul Meu. Faceţi-vă din el cămăşuţă şi hăinuţă de vreme rea, şi mamă şi tată şi rude şi slavă şi viaţă, căci cele vechi trec cu trosnet, iar Eu, Domnul, vin cu cele noi şi le aşez peste om şi peste pământ, ca să-i dau omului cer nou şi pământ nou şi să-l numesc fiul Meu. Lumea şi faţa ei nu vor mai fi, şi Eu vin şi aşez în loc cerul cel nou şi pământul cel nou, şi pe omul cel plin de dorul Meu, şi Mă voi împlini văzut cu Scriptura care a spus: *«Iată, Eu sunt cu voi până în veci, şi Îmi veţi fi Mie martori din margini în margini, şi apoi voi fi cu voi pe vecii».*

Iată, Eu vă vindec de ranele care vin de la păcate. Vedeţi să nu vă mai loviţi, că nu mai este alifie pentru rane, nu mai e pe nicăieri decât în grădina Mea, care ţine în ea cuvântul Meu cel vindecător, alifie şi untdelemn şi vin şi iarbă de leac pentru inimă şi pentru trup.

Eu Mă duc la cer şi iar vin, şi iar Mă duc şi iar vin, şi Mă duc şi vin, că nu mai am pe altcineva decât pe Tatăl şi pe cei ce Mă iubesc dându-se Mie locaş şi casă de cină a Mea cu ei şi cu cerul Meu de sfinţi şi de îngeri. O, lumea zice despre Mine că sunt în cer. Strigă lumea la cer după Mine; strigă lumea la Mine în vreme de necaz şi de jale, dar în vreme de bucurie se hrăneşte cu bucuriile ei, cu cele ce face ea, iar Eu sunt Omul, sunt Fiul Omului, sunt Cel căzut pe cale între tâlhari şi nu Mă ia nimeni pe braţe să Mă ducă în casa sa şi să-Mi toarne untdelemn pe rane. Cobor mereu de la Ierusalim la Ierihon, din cer pe pământ, şi toţi Mă dezbracă de haină şi Mă rănesc şi Mă bat şi Mă lasă în drum abia viu. Preoţii şi leviţii au de lucru şi nu se opresc lângă ranele Mele, dar iată, cel de neam străin vine lângă Mine şi Mă ia pe umeri şi Mă duce în casa sa şi Îmi dă vindecare, aşa cum samarinenii M-au primit în casa lor când am bătut în poarta lor în ziua când M-am întâlnit cu ei la fântâna lui Israel.

Eu sunt Omul Cel de pe cruce. Am stat pe pământ în mijlocul celor bolnavi şi al celor păcătoşi, am stat la masă cu vameşii şi cu cei păcătoşi, şi apoi preoţii şi leviţii M-au luat şi M-au bătut în cuie pe cruce. După ce am înviat şi M-am dus la Tatăl, am venit iar, şi tot aşa am petrecut. Vameşii şi păcătoşii şi desfrânaţii au ieşit în calea Mea şi au rupt din pâinea lor şi Mi-au dat iubirea lor şi au fost Mie martori. Acum, tot din lume Mi-am cules un buchet de spice şi le-am pus înaintea Mea ca să-Mi fac cale printre oameni, să trec iar prin lume după două mii de ani de la venirea Mea.

Puntea Mea între cer şi pământ este cuvântul, dar iată durere, că în casa Tatălui Meu nu încap decât pe ascuns, decât pe furiş. Am încăput cu crucea între tâlhari, dar în casa Tatălui Meu nu pot încăpea, iar Eu sunt Omul Cel de pe cruce, şi Mă dau jos de pe ea ca să îmbrăţişez pe cel durut, pe cel lovit, pe cel părăsit, pe cel ce nu încape în lume. O, nu poate cel bogat într-ale lui, nu poate să vină cu împărăţia Mea, căci sarcina lui este grea şi n-o poate urni ca s-o ia cu el dacă vine la Mine. Cel ce vine la Mine cu crucea sa, acela nu vine, dar cel ce vine să ia crucea Mea şi s-o ducă, acela pentru aceea vine, şi nu să-i fie bine. Acela vine să-Mi facă Mie bine, că este milostiv şi Mă ia şi Mă odihneşte. De aceea zic vouă: mergeţi şi faceţi şi voi aşa. Luaţi pe umeri crucea Mea. Crucea cea din lume este drum fără înviere, dar pe drumul crucii Mele ia omul înviere prin cruce, prin crucea Mea. Amin.

Sunt Domnul Mângâietorul. Îl mângâi pe om, şi Eu Mă plâng de lipsa mângâierii. De două mii de ani M-am mângâiat cu cei nemângâiaţi, cu cei zdrobiţi de greutăţi şi de păcate, dar drepţii s-au ascuns de Mine, şi ei nu dau mângâieri.

Acum, Mă plec cu sărutul Meu ceresc şi le mulţumesc celor ce Mi-au primit în suflet chemarea Mea. V-am chemat la masa cinei Mele şi ne-am dat daruri unii altora, daruri cereşti ne-am dat şi unii pe alţii ne-am mângâiat, că aşa este pe calea Mea. Sunt cu cerul pe calea Mea cu omul, dar puţini sunt cei pătrunşi la inimă de chemarea Mea. Eu sunt în România şi Mă desfăt cereşte cu cei ce au primit să-Mi fie Mie popor pentru venirea Mea. Veniţi şi voi, veniţi din când în când la masa cinei Mele, şi mărturisiţi apoi de la margini la margini petecuţul de pământ peste care Eu Mă slăvesc peste om cu slava cuvântului Meu. Sunt aici, deasupra. Pe nori de slavă stau. Miriade de miriade Îmi ţin trupul Meu cel învelit în cuvânt, iar Tatăl este în Mine. Mama Mea Fecioara stă de-a dreapta Mea, împărătească a neamului creştinesc. Ea Îmi sărută ranele şi se bucură pentru Mine şi plânge pentru Mine, şi plânge. Eu îi culeg lacrimile, că e mama Mea, şi nu e iubire pe pământ ca iubirea ei de mamă a Mea, mama lui Dumnezeu Cuvântul. Dar mai fericiţi sunt cei ce aud glasul Meu şi împlinesc cuvântul Meu, că aceia sunt fericirea mamei Mele şi fericirea Mea, că mama Mea Fecioara Mă voieşte Mire, numai că Eu sunt îndurerat.

Îmi plec fruntea îndurerată şi vă dau pacea Mea vouă, celor ce aţi ascultat chemarea Mea şi aţi venit la ieslea Mea, şi la izvor aţi venit. Izvorul Meu este cuvântul, şi e dulce izvorul şi dă peste margini şi se revarsă peste pământ. M-am mângâiat cu voi. Căutaţi şi voi mângâierea cu Mine, că n-am casă să Mă odihnesc, căci sunt gol de om, şi golul din Mine este omul. Veniţi la Mine şi luaţi din masa venirii Mele şi vă gătiţi de nuntă cerească. Nunta Mea e fără sfârşit. Duhul Sfânt Mângâietorul v-a fost mângâiere peste sărbătoarea Mea cea de trei zile cu voi. Îmi pun din când în când la lucru pe fiii de la iesle şi le spun să-Mi pregătească masă de cină ca să cinez cu omul, cu cel cu inimă mare să cinez, aşa cum am cinat cu Zaheu. Vă aduc mângâiere pe Duhul Sfânt, ca semn de mulţumire că v-aţi coborât în calea Mea la chemarea Mea. Calea Mea e cu suspin, e cu dor şi cu suspinul Meu pe ea, căci suspin după om, după lucrul mâinilor Mele suspin de şapte mii de ani. Cântaţi-i durerii Mele şi Mi-o alinaţi. Cântaţi iubirea Mea pentru om şi mângâiaţi-Mi dorul Meu cel lung. Daţi Domnului mângâiere şi păşiţi cu El pe calea venirii Lui, şi dacă puteţi, şi dacă voiţi, daţi-vă Domnului cu totul, că tot şi toate sfârşitu-s-au, şi Eu, Domnul, vin şi încep iar, şi Îmi lărgesc începutul şi Mă întind cu el peste om, ca să-l cuprind pe om în taina cea de nepătruns a veşniciei omului, taina cu care Eu am venit acum, după două mii de ani de dureri şi de lacrimi dumnezeieşti pentru om. Amin.

Iar pe voi, copilaşi de la iesle, vă prind în mantia Mea, vă țin la sânul Meu şi vă umplu de iubirea Mea cea pentru om, că vreau să-l fac pe om să se dea înapoi lui Dumnezeu. Amin. Sărbătoarea Mea de la voi a coborât cerul lângă voi, iar îngerii s-au dus în cămările ploii şi v-au dat, fiilor, că suspina pământul de sete. Eu sunt Cel ce aduc mila Mea peste cei buni şi peste cei răi, căci cei buni aduc pe Dumnezeu cu mila pe pământ. Vă prind şi vă cuprind şi vă mângâi şi suflu peste voi din Mine, că sunteți osteniți, dar sunteți frumoşi, şi nimeni nu mai are ce am Eu. Vă am pe voi, şi vă am uşurare. Mă tângui vouă şi Mă mângâi în durerea Mea. Curând, curând nu vor mai fi lacrimi nici pe obrazul Meu, nici pe obrazul sfinților, nici la voi. Mai osteniți un pic, un picuț, şi vin cu odihna Mea şi a voastră. Duhul Sfânt Mângâietorul vă cuprinde în taina Sa, căci voi sunteți taină de nepătruns, fiindcă Eu vă acopăr în ochii celor ce vă privesc pe voi. Vă am ca pe o comoară. Am cumpărat pentru voi toată țarina, ca să vă am pe voi, ca să vă am ai Mei. Voi sunteți aşteptați de şapte mii de ani. Sunteți scrişi în cartea înțelepciunii de sus la întemeierea lumii, şi toată firea a aşteptat clipa arătării voastre, descoperirea fiilor lui Dumnezeu în mijlocul neamului român.

Eu am făcut din voi calea venirii Mele, căci v-am găsit scrişi în cartea cerului, în Cartea Vieții Mielului, iar viața Mielului este în voi. Eu sunt Mieluțul Tatălui, iar voi sunteți altarul Meu, chivotul legământului Meu cel nou, potirul în care Eu Mă torn în fiecare zi spre viața lumii, prin jertfirea vieții voastre pe care Mie Mi-ați dat-o şi Mi-o dați. Sunteți învăluiți în taina venirii Mele. Curând, curând iau vălul de pe voi, iar Eu Mă voi lăsa văzut lângă voi, aşa precum cuvântul Meu este cu voi.

Acum ne vom odihni, căci ați trudit. Fiecare zi de nuntă are nevoie de pregătire şi de jertfă. Vă prind şi vă cuprind în duhul mângâierilor Mele şi vă dau să purtați crucea venirii Mele şi mai mult, că n-am cu cine s-o mai împart. Curând, curând soarele va străluci de şapte ori mai mult, şi lumea se va înnoi sub puterea cuvântului Meu, care iarăşi face lumea. Eu din nou îl zidesc pe om. Amin. Iar voi sunteți zidirea Mea, şi v-am aşezat înaintea oamenilor casă nouă, temelie nouă, iar Eu, Domnul, pe această temelie nouă zidesc din nou cerul şi pământul, cerul cel nou şi pământul cel nou şi omul cel nou, după chipul şi asemănarea Mea, şi după voi, căci voi sunteți zidirea Mea cea nouă, şi sunteți fructul iubirii Mele de la sfârşit, iubirea Mea cea de la venirea Mea.

O, fiilor de la ieslea Mea de azi, cuprindeți-Mi mereu venirea şi lăsați-vă mereu cuprinşi în ea, căci voi sunteți iubirea Mea cea de la venirea Mea, şi sunteți taina cea de nepătruns a venirii Mele după două mii de ani. Amin, amin, amin.

5/18 iunie 2000

Sărbătoarea Sfintei Treimi, a doua zi de Rusalii

Fără durerea iubirii nimeni nu poate fi fiul ei şi frumos ca Domnul. Fără om n-are Domnul pe pământ mâini şi cuvânt, iubire şi învățătură. Lumii îi este foame şi sete, şi va fi să ştie ce este foamea şi setea ei.

Am venit şi azi, şi stau deasupra voastră cu duhul iubirii cereşti, copilaşi de la ieslea Mea. Duhul iubirii Mele cereşti Mă frige, şi vreau să-l împart cu voi, ca să Mă răcoresc, fiilor. Iubirea Mea e o durere dulce, şi fără ea nimeni nu poate fi fiul ei; fără durerea ei nimeni nu poate fi frumos ca şi Mine. Am venit şi azi cu ea la voi, ca să stăm în ea şi azi. Amin, amin, amin.

O, cine poate pe pământ să înțeleagă ce vorbesc Eu cu voi? Tainica Mea vorbire este pentru cei duhovniceşti, şi este pentru cei curați cu inima, oricât ar fi ei de despărțiți de Mine prin viața lor cea cu spini, care le umple carnea de veninul deşertăciunii a toate câte s-au voit a fi în locul lui Dumnezeu între cer şi pământ peste om.

O, fiilor dulci, am stat plin de fiori, am stat înfiorat de duhul iubirii care a plutit în grădina întâlnirii. Mare a fost cuvântul Meu prin care Eu v-am spus din timp că pregătim mare şi cerească sărbătoare. Duhul Sfânt Mângâietorul a suflat peste sătuțul cuvântului Meu, iar îngerii, în chip tainic, s-au dus şi au tras spre izvor atâtea inimi din sătuțul acesta. Când îngerul Meu sună, toate Îmi răspund şi se pregătesc de bucuria Mea pe pământ cu oamenii.

Acum, duhurile cerului privesc de sus peste grădina întâlnirii şi dau înapoi timpul şi se uită iar la zilele petrecerii Mele cu voi în mijlocul mulțimii, în mijlocul iubirii celor ce s-au adunat pe lângă voi la glasul chemării Mele. N-a mai rămas nimeni în cer. Tot cerul s-a strâns deasupra voastră lângă Mine, şi Îmi țineau, împreună cu îngerii slavei Mele, scaunul măririi Mele, pe care am stat cu Tatăl în văzduhul grădinii întâlnirii. Miriade de miriade se plimbau îngeraşii şi sfinții pe cerul grădinii întâlnirii şi suflau duh de iubire, duh de întâlnire cu voi pentru cei din jurul colinei de aici, iar Eu şi cu Tatăl suflam pe Duhul Sfânt peste voi, ca să vă faceți împărțitorii Lui peste cei mulți care s-au strâns la izvor.

Am pus duh de iubire cerească în apa vindecării de suflet şi de trup a fântânii Duhului Sfânt, care este în grădină. Izvorul apei se face izvor de Duh Sfânt şi se varsă prin trupul apei peste cel ce vine să bea de la Mine prin voi.

Am venit şi azi la voi, şi împart cu voi rodul celor trei zile, fiilor. Duhul iubirii Mele este rodul, iar rodul Mă frige, şi am venit să-l împart cu voi, ca să Mă răcoresc, iar pe voi să vă înfierbânt. Voi fi-va de acum să stați descoperiți când şi când pentru slava Mea, care se va vărsa de acum peste pământ din mijlocul vostru. Voi fi-va de acum să rămâneți sub fiorul iubirii Mele, ca să-l împărțiți din când în când peste om, că vreau să-l întorc pe om la Mine, fiilor împliniți. Mă aşez în voi cu plinul Meu, şi lumea va căuta după voi, fiindcă Eu chem acum cu mare strigare pe om ca să vină la Tatăl. A venit vremea să aşez în fața Tatălui Meu lucrul Meu pe care l-am lucrat cu voi, rodul lucrului vostru cu Mine.

Am slobozit pe cei ce i-am chemat la cina Mea cu voi, şi Mă voi ține după ei cu darurile cele de sus şi îi voi îmbrăca cu ele, ca să-i împodobesc cu cele din cer. Voi răvăşi în ei dorul de Domnul şi de sfinți, că trebuie să-Mi las descoperită venirea curând, curând, fiilor. Şi iar vă spun: voi fi-va tot mai mult de-acum să stați descoperiți pentru slava Mea, care se va vărsa peste pământ din mijlocul vostru. V-am spus că iau vălul de pe voi şi întețesc în voi fiorul iubirii Mele pentru om, ca să vă țin treji şi cu milă de om. Mila Mea de om o pun în voi; dorul Meu după om îl pun în voi, că vreau să-l întorc pe om la Mine şi să vin apoi, şi să vin. Amin.

Acum, voiesc să grăiesc ție, copilă dulce de la ieslea Mea de cuvânt. Voiesc să Mă îndulcesc în tine pentru mila Mea de om, iar tu nu fugi, nu mai fugi! O, nu te teme, o, nu fugi! Sunt Eu! Tu eşti copil mic, dar Eu sunt Dumnezeu şi Tată, şi am putere pentru tine. Ți-am pregătit-o de la facerea lumii. Eu pe toate ale Mele le-am pregătit de atunci, şi pe toate le iau de acolo şi le aşez la locul lor spre slujirea Mea. Mie toate ale Mele Îmi slujesc, şi nu fug. O, nu fugi de lucrul Meu, că Eu dau să Mă aşez în inimioara ta mică şi să Mă mâ-

resc cu iubirea şi cu înţelepciunea Mea în ea, ca să iau şi să dau celui ce are încă. Nu fugi de fiorul Meu cu care voiesc să Mă las în tine şi să te îmbiu să lucrezi pentru Mine şi să împarţi cărarea Mea la cei ce n-au de unde s-o afle şi s-o guste, şi s-o aibă apoi. O, nu te teme! Eu sunt Dumnezeu şi am putere şi îţi dau, şi îţi iau greul tău, şi ţi-l dau pe al Meu, că jugul Meu este dulce şi uşor. Când te-ai născut, te-am învelit în mantia Mea, şi aşa te-am ţinut mereu, ca să nu iei de pe pământ, şi să-ţi dau Eu, din cer, la vremea cercetării Mele, ca să dai tu mâna Mea la mulţi prin fiinţa Mea din tine. Ţi-am spus mereu: *«Fericiţi cei prigoniţi pentru numele Meu»*. Ţi-am spus mereu: *«Cel ce va răbda până la sfârşit, Mă voi da lui chiar Eu»*. Eu sunt. Nu te teme! Pun în tine iubirea Mea şi te aşez sub fiorul ei, ca să te încălzesc prin el şi ca să poţi prin el peste cei însetaţi. Eu nu te mustru, dar cu mângâiere îţi spun: răceala de Dumnezeu şi de om este păcat. Nimeni nu poate iubi pe Dumnezeu dacă nu iubeşte pe cei chemaţi la Dumnezeu. Oboseala ta nu e de la Mine, ci e de la tine. O, caut şi iar caut să te scap de sub griji, că ele te aspresc şi te iau din calea Mea. Grijile tale sunt cele pentru lucrarea Mea, pentru poporul Meu, pentru mersul cel bun a toate câte sunt cu voi de la Mine, dar grija de Mine nu trebuie să asprească pe cel ce o are. Eu, Domnul Dumnezeul tău, n-aş vrea să te am sub povară, şi mai degrabă te-aş vrea cu aripioare din loc în loc, din suflet în suflet, dar iată, n-am pe cineva potrivit ca să stea în faţa grijilor pentru cele ce slujesc Mie în lucrarea Mea cu voi.

Te-am zidit încă dinainte de a fi. Ţi-am dat un suflet cald când ţi-am dat sufletul. Te-am plămădit pentru Mine, nu pentru tine. Voiesc să-ţi dau putere şi să-ţi dau înţelepciune ca să lucrezi cu ea peste omul obosit care vine să bea din izvorul Meu, iar Eu îţi plătesc cu iubirea Mea din tine, cu fiorul ei pe care îl încălzesc înăuntrul tău. Sunt Eu. Nu fugi ca să te ascunzi. Nu te teme că nu poţi. Pot Eu, numai să am casă. Acolo unde sunt Eu, pot Eu. Amin, amin, amin.

Eu scormon cu făclii pământul şi pe omul de pe el şi bag mâna prin foc şi arde pământul ca focul, şi Eu scot din foc feştile care încă n-au ars şi fac din ele oameni vii. Au mulţi nevoie de Mine, chiar dacă ei nu ştiu ce gol e golul lor. Au mulţi nevoie de milă şi de iubire, au mulţi nevoie de mângâiere, iar tu eşti plămadă bună, fiindcă Eu te-am zidit aşa, şi pentru om te-am zidit aşa.

O, nu te mâhni tu, copilă dulce; nu te mâhni că am stat de vorbă cu tine ca să-ţi cer mai mult loc pentru Mine în tine. Eu fără om n-am mâini pe pământ, n-am gură, n-am cuvânt, n-am iubire, n-am învăţătură fără om, căci casa Mea şi trupul Meu pe pământ acum este omul cel plămădit de Mine şi pentru Mine şi pentru om. Te-am zidit zidire bună şi te-am aşezat în mijlocul unşilor Mei din vremea aceasta şi ţi-am dat griji de dus, dar grijile sunt multe şi grele, şi tu te laşi mică şi neputincioasă sub ele. Lasă-Mă pe Mine sub ele, şi le vom duce uşor, dar nu vom strica pe cele ce sunt de preţ înaintea Mea. O, unde ţi-e căldura pe care am pus-o Eu în tine? O, unde ţi-e fiorul Meu cel dulce, pe care Eu îl sădisem în tine? Te-au asprit la suflet durerile şi truda pentru cele din cer, dar am nevoie de toate la un loc în fiinţa ta, că tu eşti copila cea de la ieslea cuvântului Meu şi vreau să te dau pildă de iubire şi de învăţătură sfântă peste cei de pe pământ, de aproape şi de departe, şi asta vreau, şi îţi spun că asta vreau, şi tu fugi, şi tu eşti obosită şi fugi.

Acum îţi spun că Mă voi deşerta în fiinţa ta, şi Eu, Domnul, te voi ajuta, iar tu să Mă iubeşti şi să Mă primeşti cu tot ce aşez Eu în tine pentru Mine şi pentru cei ce sunt ai Mei şi îi voiesc ai Mei. O, ia-Mă cu toată durerea Mea în tine şi încălzeşte-ţi mila de Mine şi iubirea de Mine; încălzeşte-le la focul iubirii Mele cereşti şi stai sub focul care te cuprinde, şi nu fugi din el, că Mă frige, şi nu pot singur, şi vreau să-l împart cu voi, ca să Mă răcoresc dându-vă şi vouă. Eu sunt Dumnezeu şi te strâng la pieptul Meu mereu, ca pe un prunc mic, copil cu suflet de prunc. Voiesc din nou să te încopilăreşti şi să Mă mângâi iar cu tine ca odinioară, Eu şi cei din cer, care Mă întreabă de căldura ta cea dintâi, în care ei se desfătau pe pământ când tu iubeai cu foc pe Dumnezeu şi pe toţi cei ce sunt ai Lui de aproape şi de departe. Iau oboseala de pe tine. Scoală-te, că Eu te voi ajuta şi te voi încopilări din nou, căci toate vin spre începutul cel dintâi. Amin.

O, fiilor de la iesle, vedeţi voi care este plânsul Meu? O, copii ai Ierusalimului, daţi Duhului Meu din om putere să crească şi să vă folosească. Daţi şi voi lui Dumnezeu putere în voi. Cereţi învăţătură mereu, şi Eu o voi pune înaintea voastră. Am stat cu voi în mare sărbătoare. Cu tot cerul am fost aici, în grădina întâlnirii, dar mulţi au plecat cu setea neostoită şi cu dorul de voi, şi aşteaptă iar să-i strâng şi să le dau. Eu v-am spus aşa: staţi cu cuvântul Meu în faţa norodului care se adună la izvor şi scoateţi apă din izvor şi daţi-le să bea, că am făcut din voi cale a Mea spre oameni, şi am spus: *«Când vin oaspeţi, faceţi-i să se aşeze şi daţi-le de la Mine»*. O, aşa să lucraţi, copii ai Ierusalimului nou. Aşezaţi-vă şi învăţaţi-vă să lucraţi cu tot întregul, că lumii îi e foame şi îi e sete, şi va fi să ştie ce este foamea şi setea ei.

Acum Eu vă odihnesc, dar nu uitaţi că Eu întru voi binevoiesc. Amin, amin, amin.

6/19 iunie 2000

Duminica tuturor sfinţilor

Casa Domnului nu este cerul, ci omul, iar omul este durerea Domnului şi n-are casă Domnul. Taina Domnului cu omul a rămas în rai. Hotarul trupului omului este pământul şi cerul.

Îmi întind braţele mângâierilor cereşti peste voi şi vă prind şi vă cuprind, fiilor de la iesle. Fi-va tot mai mult să vă mângâi, că vreau să vă vindec durerile care vă ţin sub ele pentru calea Mea cea cu dureri între cer şi pământ. Sfinţii se apropie rând pe rând cuprinzându-vă şi ei, că sunteţi fără mângâiere, o, copilaşi trudiţi! Mare Îmi este mila de voi, şi de aceea dau să vă cuprind şi de sus, şi de jos, şi din lături, ca să-Mi întăresc cărarea pe care vin la voi, că nu pot să vin la voi pe mare, că marea nu Mă mai ascultă şi nu-L mai ştie pe Dumnezeu. Vin pe cărare, şi nu mai ştiu cum să Mi-o întăresc ca să Mă ţină pe ea şi să nu vă las. De atâtea ori v-am cuvântat să vă învăţaţi bine cu cărarea Mea spre voi şi să vă găsesc pe ea la venirea Mea! Vin cu duhul zdrobit după voi şi vă ţin în el ca într-o tainică chemare. Duhul cel potrivnic slăbeşte din zi în zi mai mult şi se teme de voi şi se îmblânzeşte înaintea tainicei chemări în care Eu vă acopăr şi vă descopăr, şi iarăşi vă acopăr, ca să-Mi plinesc tainica Mea venire la voi, şi apoi să Mă las cu trupul Meu cel veşnic pe nori până deasupra voastră şi să Mă uşurez de dor. Vin la voi cu dor, vin cu tot dorul pe cărarea Mea la voi şi Mi-o întăresc mergând pe ea şi Mă dau vouă şi din cer, şi de pe pământ, şi vă alint în tainele vieţii veşnice şi Mă fac din voi izvor de viaţă pentru cei ce însetează după venirea Mea la voi.

O, cât de departe este pământul de cer, dar cât de aproape este cerul de pământ! O, cât de departe este omul de

Mine, dar cât de aproape sunt Eu de om! Omul nu pricepe tainele Mele, dar între voi Mă încălzesc cu ele şi vă desluşesc taine de nepătruns, fiilor, numai să am casă între voi. Casa Mea nu este cerul. Casa Mea este omul. Fiecare îşi face o casă şi stă în ea. Tot aşa şi Eu fac, şi dau să-Mi fac casă şi să-Mi plec capul în ea şi să Mă slăvesc în ea şi să fiu cort al omului străin, dar iată, durerea Mea e fără margini, că toate au cuiburile lor, numai Eu nu găsesc şi nu am unde să-Mi plec capul Meu dumnezeiesc ca să fiu între oameni cu viaţa Mea şi să dau omului din ea şi să-l apropii cu Mine şi să fiu Eu un duh şi un trup cu omul, căci casa Mea este omul. De şapte mii de ani Îmi caut casă şi loc de casă, dar taina Mea cu omul a rămas în rai. Mă zdrobesc umblând cuprins în taină din loc în loc pe pământ, şi sunt cu taina raiului în Mine şi vreau să Mă uşurez de ea şi s-o aşez pe pământ între oameni, dar iată, taina Mea cu omul a rămas în rai, şi omul nu mai caută raiul în care Eu l-am aşezat. Se teme omul de rai, că el s-a învăţat ca pe pământ şi nu se îndură să se întoarcă. Eu însă Mă ajut cu oştirile din cer şi Mă împart pe la răspântii şi dau să-l îndrept pe om spre odihna lui şi a Mea, căci casa Mea este omul.

O, cât de departe este pământul de cer, dar cât de aproape este cerul de pământ! O, cât de departe este omul de Mine, dar cât de aproape este calea Mea lângă om! Cu lacrimi dumnezeieşti rostesc acest cuvânt, şi zic: o, cât de departe s-a făcut pământul de cer, iar omul vrea ca Eu să am casa în cer, şi el să stea departe de Mine. O, adânc al durerii Mele! Cine să Mi-o mângâie?

Mă slăvesc cu sfinţii deasupra grădinii pe care am aşezat-o în mijlocul oamenilor. Mă fac sărbătoare pentru sfinţi şi Mi-i iau de casă şi vin cu ea pe pământ şi le dau din bucuria venirii Mele la voi, copii ai Ierusalimului venirii Mele. Mi-am făcut cer pe pământ în om în ziua când Eu, Domnul, am adus la fiinţă trupul din care Mi-am făcut trâmbiţă pe pământ pentru venirea Mea. Sfinţii Mei au pe Verginica în mijlocul lor. Ea a fost împodobită de sfinţi în ziua naşterii ei între oameni, la plinirea vremii venirii Mele, şi Eu Mi-am făcut-o casă şi am stat în ea şi am deschis uşa casei şi am grăit din cortul Meu peste pământ. Tainica Mea venire n-are omul vreme s-o înţeleagă, dar Eu Mă fac vreme de înţelegere în om şi Îmi deschid uşa tainicei Mele veniri.

O, Verginico, te-am luat cu Mine în cuvânt şi te-am adus cuvânt la izvor, că ţi-e sete, tată. Eu sunt Tatăl tău Dumnezeu, iar tu eşti trâmbiţa Mea, glasul chemării Mele, prin care Eu am lucrat şi de pe pământ, şi din cer. Îţi sărbătoresc între sfinţi ziua naşterii trupului tău între oameni, duminica tuturor sfinţilor, ziua duminicii Mele de la sfârşitul timpului, duminica cea aşteptată de Mine şi de sfinţi. Lasă-te izvor peste cei ce Ne sunt casă, Verginico. Casa Noastră este pe pământ, dar ochii omului sunt pământeşti şi nu văd cerul care începe de pe pământ, şi nu ştie omul unde este cerul şi ce este el. Cerul este locuinţa omului, iar pământul este aşternutul, dar greu se mai deşteaptă omul, o, Verginico! Greu, tată, greu de tot se mai deşteaptă omul!

— Eu, Doamne şi Tată al meu, mă las izvor dulce şi mă împart sfinţilor care-mi cinstesc sărbătoarea naşterii mele, şi mă dau poporului Tău şi al meu din zilele venirii Tale cu sfinţii, şi mă dau şi în lături. Mă împart din locul locuinţei Tale, a casei Tale de pe pământ, casa Ta şi a sfinţilor Tăi, Doamne şi Tată.

M-ai luat pe braţe la naşterea mea şi m-ai făcut om viu, că m-ai luat în Tine, şi apoi ai ieşit cu mine între oameni, ai ieşit cu casa Ta, cu cortul Tău în mijlocul oamenilor, şi ai spus: *«Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, şi va locui Dumnezeu cu ei şi va fi cu ei de pe pământ».*

Îmi amintesc de durerea mea pentru cei hrăniţi din cer de Tine prin gura mea, Doamne. Mă văd cum suspinam închisă de cei cu vederea oarbă care mă luau din mijlocul poporului Tău şi mă duceau în întunericul lor ca să mă ascundă dintre oameni. Eu însă suspinam la Tine şi Îţi spuneam să mă iei Tu şi să mă duci înapoi la poporul Tău, ca să nu se piardă de Tine fiii cei chemaţi la masa cerului. Când am plecat cu cerul, am plecat plângând la Tine şi spunându-Ţi de ei să nu-i laşi dacă mă iei dintre ei. Eu în toată vremea mea cea de pe pământ şi cea din cer am suspinat adânc, cu suspin ceresc după ei, ca şi azi. Suspinul meu îi frânge sub el pe cei în care m-am ascuns cu suspinul meu. Plânsul meu după ai Tăi trăieşte viu în mijlocul lor dacă eu am venit întru Tine.

Mă deşert cu dorul tot în vasele cele de azi, în casa Ta de azi, şi casa e plăpândă, şi noi suntem mulţi. Un cer întreg de sfinţi ai Tăi, cu haruri fel de fel, şi casa pe pământ ne e mică, şi grija ne e mare ca să n-o frângem, căci cerul este mare şi tot mai mare peste pământ, şi casa ne e mică, şi pământul e departe de cer, şi calea lui spre cer se lungeşte tot mai mult. Tu însă poposeşti pe pământ cu sfinţii de atâta vreme, Doamne, şi omul pe pământ se ascunde de taina venirii Tale, şi pământul e prea departe de cer. Suspinul meu şi al Tău se prăvăleşte cu toată durerea lui în casa noastră cea de azi, şi nu e mângâiere pe pământ pentru cel apăsat de sus şi de jos de taina venirii Tale după om. Întinde-Ţi braţul, Doamne! Întăreşte casa şi stâlpii casei, Doamne, că venirea Ta vine cu toată durerea Ta în ea, şi dorul Tău mistuitor mistuie când vine, iar eu mă port cu mila şi cu mângâierea mea şi a Ta peste cei strânşi de sus şi de jos de taina venirii Tale.

Voiesc să-Ţi amintesc că am plecat plângând la Tine, plângând pentru cei cărora le-am dat cuvântul Tău de hrană şi de viaţă în vremea mea de pe pământ. Dragostea din om se stinge tot mai tare, că Tu ai văzut peste timp, şi ai văzut timpul de azi şi ai zis: *«Dragostea se va stinge, şi apoi va veni sfârşitul».* Omul nu mai plânge după Tine şi după viaţă, dar plânge după moarte, plânge în urma ei şi o cheamă, şi ar voi-o veşnic cu el, căci omul iubeşte moartea în locul iubirii lui de Tine. Dar pe cel ce plânge cu Tine, dă-i, Doamne, să poată, şi dă-i mângâierea, că plânge. Dă-i tot ce ai mai mângâios celui ce plânge. Dă-i lui cerul cel nou şi pământul cel nou, şi pe cei moştenitori. Fă-Te leagăn pentru cel ce plânge şi dă-i din pacea Ta, că plânge. Mă fac izvor de rugăciune înaintea Ta. Celui strâns de puterea venirii Tale dă-i alinul dorului Tău din el, că pe Tine Te frige dorul de om, şi aşa vii când vii, şi arde pământul pe care stai, că Tu eşti foc dumnezeiesc, şi casa ne e mică, Doamne.

O, copilaşi de la iesle, sunt izvorul cel de azi al zilei sfinţilor care mă mărturisesc din mijlocul lor de atâta vreme pe pământ şi în cer. Am venit cu Domnul şi cu cuvânt sfânt şi cu braţe de mângâieri. Veniţi să vă cuprind! Amin, amin, amin. Şi v-am cuprins. Şi vă cuprind. Amin.

O, stâlpi ai casei Domnului, întăriţi-vă şi ţineţi tare casa Domnului şi faceţi din ea cărare a Domnului spre voi, şi a voastră spre oameni, că a venit Domnul să-Şi cerceteze via Sa.

Iar voi, cei din grădină, care aţi fost cu mânuţa pe fruntea mea la plecarea mea către Tatăl, tot aşa să staţi şi azi, că iubirea nu cade niciodată, şi merge şi nu se sfârşeşte, şi se împarte nedespărţită şi se aşează împărăţie a fiilor ei. Amin.

Tu, copilă duioasă, stai cuprinsă în duhul mângâierii şi ascunde-te în el, că puterea ta e prea mică, şi Domnul e mare şi vine cu tot cerul pe pământ, că a venit vremea să vină. Te-am învăţat şi de lângă mine, şi din cer te învăţ. Ascunde-te în duhul mângâierii cereşti şi lasă-te mică sub mâna cea tare a venirii Domnului, şi nu te teme şi nu te aşeza jos, şi mergi, că Domnul merge, că Domnul poate, că Domnul este şi poate. Amin. Mila de om să te chinuie ca şi pe Domnul, ca şi pe mine. Acesta este darul pe care ţi-l dau. Îţi dau din darul meu. Ia şi te întăreşte prin el, că Domnul este Samarineanul Care te ţine pe umeri ca să nu te frângi tu, ca să nu slăbeşti tu. Mâna mea şi a ta au fost cuprinse una în alta la plecarea mea la Tatăl. Rămâi de mânuţă cu mine, copil plăpând, că tu eşti micuţă, dar mâna mea cea din cer te ţine din cer, de pe pământ şi până în cer, că atât e omul, şi atinge pământul cu piciorul, iar cu restul trupului, cerul. Eşti prinsă şi cuprinsă în taina aceasta, şi dă-i omului din ea şi spune-i că hotarul trupului omului este pământul şi cerul, şi spune-i omului taina cerului în care stă cuprins.

Învaţă, şi stai la învăţat, că-ţi dau de lucru cu măsură şi fără măsură. Unde-ţi dau măsura în mână, lucrează cu toată răbdarea, că am nevoie de rod dulce din mânuţa ta, ca să îndulcesc cu el pe cei din cer, care plâng după hrana cea de la voi. Iar unde-ţi dau fără măsură, pune pe masă, pune la masă, ca să ia mesenii şi să-şi umple fiinţa de cele de la Domnul, fiindcă Domnul a spus: *«Mai mari lucrări vor lucra cei din urmă, cei de la venirea Mea»*.

O, tu singură nu poţi nimic. Te uiţi în lături şi aştepţi mereu sprijin. Mâna mea e pe creştetul tău. Trupul tău e pe umerii Domnului, durerea Lui e în tine, dar eşti pe umerii Lui, ca să nu te strivească plinul Lui când El îţi dă de lucru cu măsură şi fără măsură. O, nu te ascunde cu El şi cu vorbirea Lui cu tine. Alţii doresc şi nu au, iar tu te ascunzi de slava Domnului, dar lumina este pentru lucrarea ei cea cu putere. Dacă voieşti să te ascunzi, dacă ţi-e teamă şi dai să te ascunzi, dacă te piteşti de slava Domnului, ascultă durerea Lui şi pune alinare pe ea, ca să-ţi dea cu aceeaşi măsură, că El nu rămâne dator. Acum, de te vei ascunde cu mângâierea mea, cu suflarea mea cea peste tine, întăreşte-te din ea în duhul ascultării de Dumnezeu şi lasă-te cuprinsă de căldura care bate spre tine, că nu voieşte Domnul să te răceşti, şi voieşte să te dai spre lucrul cel pentru zilele venirii Lui după om.

Acum te dau Domnului, căci am grăit cu tine pentru puterea ta, pentru întărirea fiinţei Lui în casa ta. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, braţul Meu ceresc este viu şi treaz, iar mâna Mea ţine veşnic în ea cuibul tău cu pui. Nu te întrista tu, păsărică zburătoare. Tatăl tău are grijă de cuibul tău. Atât mai am viu: rodul tău, şi voi scoate rod dulce, rod din rod pentru cer. Amin. Împărăţia cerurilor este rodul celor ce o lucrează pe ea pe pământ, şi ei se vor odihni întru ea, şi ea va fi casa lor şi leagănul lor pe pământ, pe vecii. Amin. Cel ce se îmbracă întru nestricăciune, acela se liberează de cele ce nu sunt şi îşi vindecă vederea şi vede împărăţia cerurilor şi intră în bucuria ei cea dulce, şi din ea nu mai iese afară, căci afară este moartea, şi locul ei este focul ei. Voiesc să Mă sălăşluiesc în om şi să voiesc în el tot ce voiesc Eu pentru veşnica lui bucurie. Împărăţia cerurilor este omul care rămâne veşnic prin Mine, omul cel nou. Cine Mă voieşte în el, să-Mi deschidă numai, şi Eu voi fi apoi fiinţa lui; Eu, cu fiinţa Mea; Eu, Cel ce sunt fără de început şi fără de sfârşit; Eu, Cel ce am iubit pe om mai mult decât viaţa Mea, îmbrăţişându-l cu braţele Mele sângerând de dorul lui şi pecetluindu-l cu Sângele Meu, cel amestecat cu iubirea Mea cea pentru om.

Acum, fiilor împărţitori, daţi pâinea aceasta care se dă pentru viaţa oamenilor, că voiesc să vin şi să Mă sălăşluiesc în om şi să-l cuprind în venirea Mea şi în marea cea mare a venirii Mele. Iar voi nu uitaţi că întru voi binevoiesc cu venirea Mea, ca să-l cuprind pe om în marea cea mare a venirii Mele. Amin, amin, amin.

12/25 iunie 2000

Duminica a doua după Rusalii, a sfinţilor români

Omul-copil este alinul Domnului. Lacrimile bucuriei sfinte tămăduiesc cerul şi pământul şi pe Domnul. Pământul român este ţarina cu comoară în ea şi cărare de venire a Domnului la oameni.

Să vă sculaţi, voi, străjeri ai Mei, şi să ascultaţi glasul Meu. El este învăţător, el cârmuieşte, el alege neghina din grâu, şi grâul, din neghină; el face hotar între lumină şi întuneric, între uscat şi apă, între adevăr şi neadevăr, între om şi om, între bine şi rău, fiilor. Amin, amin, amin.

Mă întăresc cu cuvântul în mijlocul vostru şi Îmi adun la sân tot bunul Meu şi Mi-l însoresc şi Mi-l îngrijesc şi Mi-l păzesc, ca să am cu ce lucra cer nou şi pământ nou şi să le pun înaintea celor credincioşi şi a celor necredincioşi. Amin. Vin la voi în zorii zilei ca să pun lucrul Meu la lucru, ca să nu stau fără lucru, fiilor lucrători cu Mine şi cu lucrul Meu. Lucrul Meu numai Eu îl lucrez după plăcerea Mea, numai Eu, fiilor lucrători cu Mine. O, nu ştiu cum să vă mai ocrotesc ca să nu vă slăbească omul cel căutător după Mine, omul care nu vrea să înveţe cum se caută şi cum se găseşte Dumnezeu, omul care nu ştie ce este fiinţa lui Dumnezeu şi nici nu învaţă. Mă întăresc cu cuvântul Meu peste voi, şi el vă este ocrotire şi lucrare peste om, că numai Eu lucrez după plăcerea Mea, dar omului nu-i place. Când şi când găsesc câte o inimă curată care-i place numai lucrul Meu, şi nu altfel. Iată de ce Mi-e milă de voi. Omul vrea ca el, şi Mie Îmi este milă de voi. O mulţime de oameni ar voi cu Mine şi cu voi, dar să-i las cu ale lor lângă Mine, să-i las şi într-ale lor, şi cu ele cu tot să stea lângă Mine, dar Mie Îmi place omul-copil, şi nu-Mi place omul aşa cum este el, şi omul nu crede ce spun Eu. Pe vremea când eram cu trupul văzut pe pământ, au venit la Mine oameni care-şi aveau viaţa în plăcerile lor, şi au dat să găsească înţelegere la Mine şi Mi-au spus: *«Doamne, se cuvine omului să-şi lase femeia?»*. Eu nu le-am putut spune la aceştia nimic din cer, căci trupul lor dorea în ei împotriva sufletului, iar sufletul lor ar fi dat să caute îndreptăţire. Eu însă le-am spus că cine face aşa, face păcat, şi am luat apoi prunci în braţe şi le-am spus lor: *«Cine nu va fi ca aceştia nu va avea împărăţia cerurilor»*. Eu n-am spus niciodată ca omul păcătos, dar nici n-am putut vorbi cu el ca din cer, ci am vorbit de pe pământ cu cel ce voia cu Mine cu toate ale lui.

O, cum să nu-Mi fie milă de voi? Dacă Eu v-am aşezat înaintea oamenilor, şi dacă oamenii vor cu Mine aşa cum sunt ei, Mi-e milă de voi. Pescarul stă pe mal şi îşi pune în undiţă hrana pentru peşti, şi apoi îşi aruncă undiţa în adâncul apei, ca să vină peştii spre ea. O, dacă Eu aşa am făcut cu voi, dacă v-am aşezat înaintea oamenilor ca să vină oamenii la Mine, şi dacă oamenii venind nu vin, şi dacă dau să vină, vin cu toate ale lor, cum să nu-Mi fie milă de voi? Eu voiesc să Mă pun

pe Mine înaintea oamenilor prin statul Meu cu voi în mijlocul lor. Eu nu voiesc să-i pun pe ei înaintea Mea şi a voastră. Mai bine este să Mă pun Eu înaintea lor şi să ia ei de la Mine şi să nu vă fie vouă greu pentru cele din oameni care nu-şi mai găsesc astâmpărul căutându-şi îndreptăţire şi loc lângă Mine şi lângă voi cu cele dinăuntrul inimilor lor.

Mila de voi Mă sfâşie, fiilor obosiţi. Dragostea de voi se face din Mine ocrotire peste voi, şi dau să vă cuprind în ea ca să vă mângâi, că voi sunteţi copii, iar unii din voi, mai copii decât copiii. Din zori şi până-n zori vă ocrotesc, dar cei ce nu văd aceasta v-ar vrea de partea lor, ar vrea cu voi aşa cum sunt ei, şi v-ar face şi pe voi ca pe ei. Mă aşez mereu, mereu cu faţa Mea în voi, cu cuvântul învăţăturii sfinte, care curge de la Mine la voi, şi de la voi spre lucru cu măsură şi fără măsură peste cei ce sunt şi peste cei ce caută, peste cei ce ştiu taina fiinţei Mele şi peste cei ce caută încă, caută căutând la voi. Vă arăt omul ca să-l ştiţi, vă arăt lucrul ca să-l ştiţi, şi fericiţi sunt cei ce se bizuie pe voi pentru numele Meu cel sfânt, pe care îl purtaţi de atâta vreme lângă Mine, fiilor lucrători cu Mine. Din zori şi până-n zori vă pregătesc puteri noi, şi din cer, şi de pe pământ, că Eu şi cu voi nu găsim milă pe pământ, că ea este ca pe pământ şi se dă ca pe pământ şi nu e bună pentru cei din cer, şi nu e bună nici pentru cei de pe pământ, iar Eu, Domnul, pătrund greu cu mila de Mine în om.

Iubirea de Mine şi mila de Mine în om nu este un bun al omului, ci este sarcină de la Mine pusă în om, ca să lucrez Eu cu cerul peste pământ prin om, căci lucrarea de pe pământ, cu greu ajunge ea să fie aşezată în rândul lucrării cea lucrată în numele Meu prin om. Iubirea de Mine şi mila de Mine îl ţin pe cel ce le are, îl ţin în cer, îl ţin în Mine, şi acela lucrează adevărul, şi acela nu umblă gol, şi este plin, şi este, şi nu cade, iar lucrarea iubirii omului îl face pe om să fugă de Mine, şi nu crede omul când Eu îi spun aşa. Dar lucrarea iubirii Mele în om îl aduce pe om în braţul Meu, îl aşează pe om în Mine, şi de la Mine nu se mai duce, că acela nu mai are pe nimeni, ci numai pe Mine, şi cu Mine stă. Nu tot aşa este cu cel ce stă lângă Mine întru ale sale, şi Eu Mă storc prin voi şi Mă dau în lături ca să ia omul lecţie de viaţă din cer, ca să ia omul de la voi şi să trăiască apoi. Eu suflu peste voi şi Mă aprind în voi ca să frig şi ca să căutaţi voi răcoare, deşertându-Mă pe Mine din voi peste oameni, că Mi-e milă de om şi Mi-e dor de faţa Mea în om. Mi-e dor de om frumos, ca să stric cu el minciuna de pe pământ şi să nu mai caute omul cu ea. Mi-e dor de adevărul Meu pe pământ, iar voi sunteţi frumoşi, şi sunteţi micuţi, şi nu sunteţi aşa că vreţi voi, că doriţi voi, ci sunteţi aşa că aşa am binevoit Eu. Amin.

Vă dau mereu lucru nou de lucrat, ca să vă mângâiaţi lucrând, aşa cum M-am mângâiat Eu când l-am făcut pe om ca să stau în el şi să Mă mângâi apoi. Mângâiaţi-vă lucrând şi mângâiaţi pe cei ce vă mângâie pe voi, că voiesc să vă încălzesc mereu pentru lucrul Meu peste oameni. Voiesc să prindeţi putere, fiilor obosiţi. Dau să vă ţin la adăpost de cei ce vă strivesc cu greul lor, cu duhul lor, dar tot atât de mult dau să vă descopăr pentru cei ce învaţă drept şi sfânt calea Mea şi viaţa Mea în om. Fericiţi sunt cei ce cred că voi lucraţi de lângă Mine şi de la Mine, iar cei ce nu sunt fericiţi au credinţa lor după cum e felul lor. Vă aşez să lucraţi. Daţi de la Mine şi nu luaţi de la om, că omul caută să vă dea de la el. Daţi-i voi de la Mine, iar cercetarea s-o faceţi voi de lângă Mine, ca să fie spre creştere cerească pentru om. Amin.

Sfinţii români sunt pomeniţi pe pământ, şi ei îşi aud numele şi saltă cu duhul şi plâng pentru acest neam rătăcit de la părinţi şi de la adevăr, şi plâng la Mine sfinţii români, dar Eu am cumpărat toată ţarina aceasta pentru voi, şi am ţarina cea cu comoară în ea, şi se bucură sfinţii acestui pământ şi se strâng pe lângă voi şi se laudă cu voi pe pământ şi în cer şi se bucură cu bucurie sfântă. Bucuria sfântă varsă din ea izvor, iar lacrimile bucuriei sfinte tămăduiesc cerul şi pământul şi Mă îndulcesc pe Mine, Domnul, şi Mă fac părtaş cu omul. O, fiilor micuţi, nu ştie omul taina cea mare a plânsului din om. Nu găsesc om pe pământ să cunoască taina aceasta. Cad oameni peste oameni şi se fac grămezi de oameni care cad nepricepând tainele vieţii şi ale morţii, dar Eu voiesc prin voi să-i dau omului să ştie. Amin.

Îmi îndulcesc cărarea şi Mi-o întăresc mereu şi stau pe ea şi vă povăţuiesc şi vă învăţ tainele toate şi vă aşez în ele, ca să-L vadă omul pe Dumnezeu pe pământ cu voi. Mă îndulcesc între voi şi Mă împart vouă şi celor ce vin să Mă găsească la voi. Pământul român este ţarina cea cu comoară în ea, în care Eu Îmi am sălaş şi cărare de venire şi cale a Mea spre oameni. Amin. Mângâierile Mele să vă îndulcească durerile, să vă umple de puteri sfinte, să vă îmbrace cu Duhul Sfânt şi să fiţi împărţitori de veşnicie, fiilor. Sunt cu braţele pline de puteri şi de mângâieri pentru voi, şi voiesc să-l fac pe om să înţeleagă vorbirea Mea ca Mine, şi nu ca el. Mă doare cu durere grea când văd lipsă de înţelepciune. Mă doare, că omul caută să se mângâie pe el şi nu pe Mine şi nu pe voi, şi se vrea mare omul, şi Mă doare şi nu mai găsesc om ceresc cu inima, om cu temere de Dumnezeu nu mai găsesc. Dar Eu sunt cu voi şi vă cuprind şi vă mângâi dându-vă lucru sfânt, ca să lucraţi şi ca să vă mângâiaţi lucrând. Şi voi veni la voi şi voi vorbi cu voi cu grai dulce şi vă voi da din taina Mea cu voi şi vă voi hrăni din ea, că dulce este taina Mea cu voi, şi în ea vă ocrotesc, şi cu ea vă acopăr şi vă descopăr, şi iarăşi vă acopăr, că mare şi dulce este lucrarea tainelor Mele cu voi. O, Mă doare de toţi cei care n-au voit să priceapă această taină a Mea, taina Mea cu voi. Mă voi descoperi cu ea curând, curând, şi voi da din durerea Mea celor ce n-au voit să ştie adâncul tainelor Mele cu voi. Iar voi învăţaţi tot mai bine să staţi la adăpost, şi învăţaţi-i pe toţi să-şi cunoască măsura şi căutarea şi statura, şi să nu-şi ia singuri, ci să ia numai ce le dă Dumnezeu, şi să stea în mulţumire. Amin.

Să fie curat în jurul vostru, fiilor. Să am Eu loc de ajuns în voi şi în jurul vostru. Aşa le spun tuturor celor ce caută spre voi, iar cei ce schimbă cuvântul acesta, Eu, Domnul, îl voi împlini, şi el nu se va strica lângă voi. Amin.

Deschideţi cartea Mea cu voi din zi în zi mai mult şi vedeţi aşezările Mele şi aşezaţi-le bine la locul lor, ca nimeni să nu vi le strice, căci ele sunt de la Mine. Cine nu vă ascultă pe voi, acela să nu stea lângă voi. Cine nu este chemat de Mine, acela să nu se aşeze să stea lângă voi, ci să vă asculte pe voi pentru locul acesta în care trăiesc aşezările Mele care sunt cu voi. Cuvântul vostru Eu sunt, dar aşa cum voiesc Eu, nu aşa cum voieşte omul. Acela este cuvântul Meu, iar altfel, este cuvântul omului care schimbă cuvântul Meu lucrător din voi.

V-am dat trezire trează pentru veghe, copii de la iesle. Mă uit şi văd cum vă lovesc din lături tulburări. Duhul şi cuvântul Meu e la veghe din zori şi până-n zori, şi Eu vă cuprind cu ocrotirea Mea, dar deschideţi-Mi numai Mie şi numai ca Mine să ştiţi, şi tot aşa să şi lucraţi, că mare-Mi este grija pentru voi şi pentru locul Meu cu voi şi pentru lucrul Meu cu voi. Stau pe cărare şi lucrez peste voi, şi iar şi iar vă spun: învăţaţi

cărarea Mea spre voi, că Eu sunt Cel ce vă ocrotesc şi vă cârmuiesc, şi numai la Mine să vă fie privirea, şi numai lucrarea Mea s-o lucraţi, că lucrarea omului dă să vă slăbească din lături, dar voi aveţi pe Dumnezeu, şi îi spun omului că voi aveţi pe Dumnezeu. Amin, amin, amin.

19 iunie/2 iulie 2000

Sărbătoarea Naşterii sfântului Ioan Botezătorul

Cei mici nu se tem de sarcini, fiindcă le poartă Tatăl. Lucrarea de facere a omului este mângâierea Duhului Sfânt. Odihna sufletului omului este numai în Domnul.

Îmi înseninez duhul grădiniţei Mele, şi cuvântul Meu se face dulce în ea, că e sărbătoare cerească, şi e odihnă a Mea şi a sfinţilor Mei în grădină. Cuvântul Meu alină, căci se împlineşte. Amin. Mângâierea Mea lucrează şi Îmi înseninează duhul grădiniţei Mele. Amin, amin, amin.

O, grădiniţă, o, grădiniţa Mea, ia cuvântul Meu şi pune-l peste rana ta, peste povara ta, peste durerea ta. Deschide tu mângâierii Mele, căci cuvântul Meu de peste tine mângâie omul la inimă şi mulţi îl iau spre mângâiere şi mulţi îl aşteaptă şi îl caută şi mulţi se alină cu el, că pe pământ e zbucium şi e strâmtorare, iar duhul omului suspină după pace. Suspină omul după mângâiere, căci Duhul Adevărului stă departe de om, şi omul stă departe de Dumnezeu. O, grădiniţa Mea, deschide cuvântului Meu, care vine la tine ca să te aline, şi ca să-l ia şi omul şi să se aşeze omul în pacea cuvântului Meu, care alină, care-l aduce pe om să asculte dorul Meu dintre cer şi pământ.

O, copilaşi de la ieslea Mea, o, copilaşi apăsaţi şi de sus, şi de jos! Eu, Domnul Dumnezeul vostru, vă alin cu cuvântul Meu, vă vindec cu el şi îl fac pansament pentru rane şi îl fac alifie pentru durere şi îl fac legănuţ pentru mângâiere. Duhul de copil îl înteţesc peste voi, ca să vă fie grijile uşoare, căci sarcinile nu-i strivesc pe cei mici, fiindcă le poartă Tatăl. Cei micuţi nu se tem de sarcini şi nu plâng sub ele, fiindcă le poartă Tatăl. O, nu plângeţi sub suferinţă! Tatăl este sub ea şi o poartă şi vă uşurează, că este Tatăl, iar voi sunteţi rodul Meu cel pentru Tatăl Meu, şi Mă mângâi cu voi ca să vă mângâi. O, nu este pe pământ mângâiere pentru voi, căci rana Mea e adâncă şi e vie, şi Eu stau în voi cu ea şi Mă doare în voi, dar voi sunteţi templul Meu, şi Mă odihnesc în voi cu rana Mea, iar Tatăl Meu Se face alinare Mie şi vouă pentru rana Mea din voi. O, nu este pe pământ mângâiere pentru voi, dar Eu vă mângâi şi de sus, şi de jos, şi mila Mea o pun peste voi. Dau să-Mi vindec ranele, ca să vă vindec şi pe voi. Dau să fac senin în jurul vostru. Dau să Mă aşez cu voia Mea în jurul vostru, ca să stau cu vindecare în voi şi să vă vindec, că nu este pe pământ mângâiere pentru voi, şi Eu vă mângâi şi de sus, şi de jos, şi vă alint în duhul mângâierii cu care vă învălui, copilaşi obosiţi. Luaţi vindecare, că Eu v-o dau. Aveţi grijă de voi, că şi Eu am, şi vă dau tot ce am mai dulce şi mai bun. Vi-L dau pe Tatăl Atotţiitorul, ca să vă ţină în sânul Lui şi să vă dea puteri la sânul Lui de Tată. Vi-i dau pe sfinţi, ca să vă tămăduiască neputinţele şi să le ia de peste voi. Vi-i dau pe îngeri, ca să vă slujească din zori şi până-n zori pe calea Mea cu voi. Şi acum, zic cu cuvântul: Tată, celor ce Mă poartă în ei cu durerile Mele dă-le putere şi dă-le mângâiere prin marea Ta chivernisire, căci Duhul Meu suspină în ei şi Te strigă, Tată. E greul Meu în ei, e cuvântul Meu peste ei, căci Eu caut omul, Tată, iar calea dintre Mine şi om e lungă, şi e lung suspinul Meu după om, şi vin cu tot suspinul Meu când vin, şi e greu suspinul Meu şi al Tău, Tată bun. Îmi înseninez duhul grădiniţei Mele şi Mă fac dulce la cuvânt şi la har.

Voi, sfinţi ai harurilor Mele, aduceţi mâinile voastre tămăduitoare şi staţi cu ele peste cei în care Eu stau cu durerile Mele, căci oamenii caută la voi vindecare, şi nu ştiu oamenii cât Mă doare pe Mine de la om, şi iată, Mă doare în om, căci casa Mea e omul, şi Mă doare în om şi strig după omul care-Mi face rane, şi cu durere strig. Dar voi tămăduiţi pe cei în care Eu plâng, tămăduiţi-le trupurile şi daţi trupului putere pentru Mine, că Eu cu omul Mă ajut când vin să-l strig pe om. Leacuri de sus luaţi, şi fiţi tămăduitori şi întăriţi-Mi cărarea pe care merg strigându-l pe om. Leacuri şi tămăduiri luaţi şi daţi celor osteniţi pe calea Mea cu ei. Mângâiaţi-i tămăduindu-i şi puneţi peste ei harurile vindecărilor cereşti, căci Eu sunt Cel ce împlinesc acest cuvânt. Amin, amin, amin.

Eu, Domnul Dumnezeul vostru, vă alin cu cuvântul Meu, copilaşi apăsaţi sub povara Mea. Duhul îngerului Meu să sune şi să adune duhurile îngerilor şi să fiţi slujiţi de îngeri din zori şi până-n zori, căci zorii vin la zori, iar voi sunteţi zorii zilei Mele, care caută zorii, şi Eu vin cu zorii, căci zorii vin la zori. Amin. Duhul sfinţilor Mei înseninează de sus şi de jos sărbătoarea Mea cu voi, şi ei se mângâie cu multul cuvântului Meu cel de peste voi. Ioan, botezătorul Meu, se slăveşte slăvindu-Mă pe Mine în cer ca şi pe pământ, iar sfinţii îi dau slavă, căci el este cel ce pregăteşte slava Mea şi venirea Mea cu sfinţii. Mărturia lui Îmi slujeşte de atunci şi până azi, iar strigarea lui taie timpul şi Mă vesteşte pe Mine, zicând oamenilor: *«De El să ascultaţi, că El este Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii pe umerii Săi»*. Amin.

M-am scris cu sărbătoare în cartea Mea din zilele acestea. M-am scris în ea cu venirea Mea cu sfinţii. M-am scris în ea cu voi, copilaşi care Mă purtaţi cu durerile Mele în voi. Dar Eu vi le vindec, şi Mă vindec şi Eu vindecându-vă pe voi. Voiesc să vă văd lucrând pe om, şi să vă mângâiaţi lucrând, aşa cum M-am mângâiat Eu când l-am făcut pe om ca să stau în el, şi să Mă mângâi apoi. Mângâiaţi-vă lucrând, că voiesc să vă îndulcesc pentru Mine dându-vă de lucru la lucrarea facerii omului. Vă ţin în mâna Mea cea făcătoare, ca să fiţi ca Mine. Mă amestec în fiinţa voastră, ca să fiţi un trup şi un duh cu Mine şi să lucrăm la lucrarea facerii omului. Şi vom lucra, şi lucrăm, şi vom lucra. Amin.

O, grădiniţa Mea, Eu sunt povara ta care te alină şi te scoate de sub greu. Puţin, puţin, şi nu va mai fi durere pentru cei împovăraţi cu durerile Mele. Un picuţ, şi împlinesc cel din urmă cuvânt, şi îl voi rosti şi îl voi împlini şi ne vom mângâia sub slava lui. Puţin, puţin, şi vor fi una cerul şi pământul, şi vor fi una pentru iubirea cea veşnică, pentru viaţa ei cea de veci.

O, grădiniţa Mea, cuvântul Meu cel de peste tine se face peste mulţi mângâiere, că pe pământ e zbucium şi e strâmtorare pentru tot omul, dar Eu M-am coborât pentru om, şi omul M-a aflat în tine, o, grădiniţa Mea. Mă caută omul la tine, iar tu să Mă dai, căci duhul omului suspină după pacea Mea. Eu şi mai mult suspin după pacea Mea în om. Eu şi mai mult caut după om, şi îi spun aşa: dacă tu cauţi după pace, dacă tu, omule, îţi cauţi mereu odihna sufletului tău, ea nu este decât în Mine. Fă ce ţi-am poruncit cu cuvântul Meu, şi Eu te voi afla şi îţi voi da plata, şi îţi voi da pacea Mea, şi Mă voi da ţie chiar Eu, că aproape sunt, şi aici sunt, şi acum sunt cu venirea Mea, ca să ţi-o dau, căci am venit ca să Mă dau. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2000

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Domnul îi mângâie pe cei care Îl mângâie. Cel lucrat de Domnul, acela știe să-l lucreze pe om după chipul și asemănarea Domnului. Se vor așeza față în față slava celor cerești și slava celor pământești.

Pace ție, grădinița Mea! Și dacă ești a Mea, Eu sunt Stăpânul tău. Amin. Și dacă ești a Mea, Duhul Meu Se odihnește în tine și cuvintează peste tine, și apoi Eu te împart, iau din tine și împart, ca să aibă omul venirea Mea în calea sa. Amin, amin, amin.

Eu sunt chipul ființei lui Dumnezeu. Eu sunt iubirea Tatălui, și M-a luat Tatăl din Sine și M-a coborât pe pământ, ca să-i adun pe toți în iubirea Tatălui. Eu sunt locașul Tatălui, și Mă port cu Tatăl din loc în loc pe pământ cu cuvântul, iar cuvântul Meu este Mângâietorul. Dar pentru cine este el mângâiere? El mângâie pe cel plin de dor după Mine și se face lui cale spre Mine, ca să-l facă să Mă urmeze și să Mă mângâie cu duhul pocăinței și al umilinței lui, căci Eu mângâi pe cei ce Mă mângâie. Amin.

O, departe este omul de chipul ființei lui Dumnezeu, iar Eu, Domnul, Mă mângâi cu cei ce Mă mângâie și sunt chipul ființei lui Dumnezeu, Care vine să adune pe mulți sub scutul Tatălui, sub iubirea Tatălui. Cuvântul Meu este mângâietorul, dar pe cine să mângâi cu el? O, cu cine să Mă mângâi Eu? Se mângâie omul cu Mine așa cum știe el, dar Eu n-am cu cine să Mă mângâi. Omul mângâie pe oameni cu lucrarea lui în numele Meu, dar Eu nimic nu capăt, și stau așteptând din loc în loc cu ființa Tatălui în Mine. Iubirea de la om nu ajunge la inima Mea, căci omul se hrănește cu ea pentru el, nu pentru Mine, chiar dacă el zice că se mângâie cu Mine. Inima omului are nevoie de mângâiere, și omul și-o ia singur și și-o face singur și o dă și la altul, dar la inima Mea nu ajunge de la om, chiar dacă el zice că are de la Mine. Dacă viața omului nu Mă mângâie pe Mine, atunci alta este mângâierea pe care o are omul în inimă, pe care și-o face omul în inimă. Altul este focul din inima omului dacă nu Mă mângâi și Eu de la mângâierea inimii omului. Cei mângâiați de Mine, Mângâietorul, sunt cei ce suferă cu Mine și pentru Mine și de la Mine, căci precum sunt părtași suferinței, așa și mângâierii, iar Eu Mă mângâi de la viața lor cu Mine, de la asemănarea lor cu Mine, și iau rod din mâna lor și îl dau Tatălui, căci aceasta este mângâierea Mea, și altfel nu am mângâiere de la om.

Am spus vouă, copilași lucrători, să vă mângâiați lucrând pentru Mine, lucrându-l pe om, ca să-l dați Mie. Nimeni nu poate avea mângâierea Mea dacă nu știe de unde vine lucrarea ei, dacă nu-Mi aduce rod bun pentru Tatăl. Mă vede Tatăl mereu îndurerat, mereu așteptând după om, căci omul, cu greu ajunge să-Mi curme așteptarea. Cine-l învață pe om să Mă iubească? Cine, oare? Să se întrebe și omul cine-l face pe el să Mă dorească și să se mângâie de la Mine? Eu l-am învățat în alt fel pe om. Eu Însumi i-am arătat ce este iubirea Mea în el, și a lui în Mine, dar el, omul, s-a așezat cum a voit el cu iubirea lui cea pentru Mine. Iată, oamenii nu vin la Mine prin iubirea omului cea pentru Mine. Nu vin la Mine nici cei ce Mă dau pe Mine oamenilor, că nu Mă dau așa cum sunt Eu, și Mă dau făcut de ei, și nu ajung la inima Mea nici ei, nici alții făcuți de ei. Cine-l lucrează pe om, îl lucrează ca Mine, nu ca el; îl lucrează după Mine, și nu după el. Cine-l lucrează pe om, se uită la Mine și așa îl lucrează, după chipul și asemănarea Mea, așa cum l-am lucrat Eu pe om. Cel ce este lucrat de Mine, acela știe să lucreze ca Mine, dar cine se lucrează pe sine pentru Mine, acela și-a dat formă după inima lui, și tot așa îl face și pe om.

O, mare este lucrarea Mea cea pentru facerea omului, dar Eu nu mai încap cu ea în lume, căci găsesc omul lucrându-l pe om, și nu-i mai pot da Eu să lucreze. Altul este focul din inima omului dacă nu Mă mângâi și Eu de la lucrul lui cel pentru Mine. Cel ce suferă pentru Mine și cu Mine, este cel ce seamănă cu Mine, dar acela nu este primit de oameni, decât numai de cei născuți din Mine și făcuți de Mine, după chipul și asemănarea Mea. Adevăratul foc al Meu din om, este focul de care fug oamenii, așa cum este de la facerea lumii, căci omul e deprins cu iubirea lui cea pentru Mine, nu cu focul de care am Eu nevoie în om. Eu până nu l-am pecetluit pe Pavel, apostolul Meu, cu focul cel din Mine, el n-a putut cunoaște chipul ființei lui Dumnezeu ca să lucreze cu el pentru Dumnezeu, dar când Tatăl Meu M-a așezat pe Mine în el, a încetat atunci îndemnul său în el, și am început Eu în el, și l-am făcut din nou, după chipul și asemănarea Mea, și așa l-am așezat în mijlocul oamenilor ca să-l lucreze pe om pentru Mine, ca să ajungă al Meu omul cel lucrat de el.

O, mare este lucrarea cea pentru facerea omului, mare este această iubire, dar omul și-o ia singur, și de aceea încape în lume cu iubirea lui cea pentru om. Eu însă când lucrez din om lucrarea facerii Mele peste om, cu greu încape în lume un așa lucrător. Cei ce se numeau pe ei înșiși fii ai lui Avraam pentru Dumnezeu, cine-i făcuse pe aceia? Se făcuseră ei, și de aceea nu M-au primit așa cum sunt Eu atunci când M-am arătat lor.

Cuvântul Meu din zilele acestea este Mângâietorul Care îl lucrează pe omul cel din urmă. Cuvântul Meu este măsura cu care-l lucrez Eu pe om dacă este și dacă lucrează în numele Meu lucrul lui. Cuvântul Meu este lucrarea facerii omului. Calea cuvântului Meu prin om dacă nu este așa cum o pun Eu în cuvântul acesta, aceea nu este ca Mine, și este ca omul, și omul lucrează ca el, nu ca Mine, și se mângâie numai el, dar nu și Eu. Și iată, cuvântul Meu este Mângâietorul, dar pe cine să mângâi cu el? Omul zice că se mângâie cu Mine, dar Eu nu Mă pot mângâia cu el. Omul mângâie pe om, dar nu pe Mine, și Eu stau așteptând cu ființa Tatălui în Mine, iar Tatăl suferă în Mine, că Eu sunt chipul ființei lui Dumnezeu, chipul suferinței, chipul pe care îl pun Eu în omul cel din cer, născut prin Mine. Iar cel ce este părtaș suferințelor Mele, așa este și mângâierilor Mele. Amin.

Mă bucur în sărbătoare peste grădină. Duhul apostolilor Mei Mă mângâie în cele cerești, căci ei au suferit cu Mine și M-au mângâiat atunci, și Mă mângâie și acum, și vă mângâie și pe voi, copilași lucrători cu Mine, căci v-am așezat lângă Mine la lucrarea facerii omului și suferiți aceeași suferință care vă face părtășie cu mângâierea, fiilor trudiți. Vă mângâie ucenicii Mei și se mângâie de la voi, așa cum și Eu Mă mângâi de la lucrul Meu cu voi.

Cei ce seamănă cu Mine nu încap în lume. În cei ce nu încape lumea, ei nu încap în lume. Aceștia sunt cei ce au în ei iubirea care ajunge la inima Mea, mângâindu-Mă pe Mine cu ea. Iată, voi nu vă hrăniți cu iubirea voastră pentru Mine, ci Mă hrăniți pe Mine cu ea, fiindcă Mă iubiți pe Mine și nu pe voi. Cine mai știe pe pământ ce înseamnă să-i iubească pe oameni pentru Mine și nu pentru el? Cine mai poate să înțeleagă aceasta? Nu e om să nu se iubească pe sine, să nu se mângâie pe sine mai întâi atunci când zice că Mă iubește pe Mine. O, nu mai e om curat în iubirea lui de Dumnezeu. Singur

învaţă omul, şi tot aşa şi lucrează pentru om, şi tot aşa şi stă înaintea Mea, numindu-Mă pe Mine făcător al iubirii lui, al lucrării lui. Un picuţ, şi tuturor Mă voi pleca pentru ca să-i aplec, că Mă aplec până la om cu lucrarea cuvântului Meu Mângâietorul, ca să-l ruşinez pe om cu ea şi să-l aplec şi să-l învăţ Eu, că prea mult a învăţat omul din însuşi duhul lui, că şi-a făcut omul duh şi dor şi învăţătură şi lucrare, şi om supus lucrului lui, şi pe Mine supus lucrului lui, căci omul zice că tot ceea ce are el, are de la Mine şi pentru Mine. Dar pe voi, copilaşi lucrători, vă învaţă Tatăl, iar Eu sunt chipul fiinţei lui Dumnezeu, care se aşează înaintea voastră ca să ştiţi cum să-l lucraţi pe om ca să semene cu Mine şi ca să ajungă iubirea omului la inima Mea pentru mângâierea Mea. Eu nu-Mi iau singur aşa cum îşi ia omul mângâiere din sine şi din jur. Eu iau dacă-Mi dă omul, Eu am dacă-Mi dă omul, şi altfel, nu am nici Eu, nici Tatăl, Care este cu fiinţa Lui în Mine. Eu sufăr în voi lucrându-l pe om şi dându-vă de lucru omul, şi aşa vă fac părtaşi mângâierii. Iată, nimeni nu poate avea de la Mine mângâierea dacă nu ştie de unde vine ea, din ce lucrare vine ea. Mă vede Tatăl mereu îndurerat şi Îmi dă să Mă mângâi cu voi şi de la voi. O, vă vede Tatăl mereu îndureraţi şi vă dă să vă mângâiaţi cu Mine, lucrând lucrarea facerii omului, şi să vă mângâiaţi lucrând şi să vă odihniţi în lucrul vostru, ca şi Mine după ce l-am făcut pe om pentru bucuria Mea, pentru mângâierea Mea cea din lucru răsărită. Prindeţi puteri, dar feriţi-vă de cei ce dau să vă strivească puterile pentru voile lor. Prindeţi puteri pentru cei ce se aşează la modelat, iar pentru cei ce-i aşez Eu în faţa voastră ca să lucrăm, prindeţi, fiilor, puteri din puteri, ca să-L bucurăm pe Tatăl cu rod dulce şi sfânt şi dulce pe veci. Aşezaţi-vă putere lângă putere, inimioară cu inimioară şi daţi-Mi chip în om din lucrarea voastră cu Mine, şi nu uitaţi că viaţa începe cu moartea, iar după moarte, învierea. Amin. Cel ce nu poate să moară, acela vă slăbeşte puterile. Aşezaţi-vă una întru Mine şi daţi vlagă Duhului Meu în voi, că Eu trebuie să pot în voi, Eu şi nu voi şi nu omul care nu moare pentru înviere.

Apostolii Mei au lucrat cu Duhul Meu în ei şi au dat viaţă la mulţi, ca să se adeverească puterea cuvântului Meu lucrător prin om ales de Mine şi lucrat după chipul Meu. I-am dat Evanghelia Mea lui Pavel, apostolul Meu, după ce l-am făcut din nou, iar după ce l-am făcut, i-am spus să se ducă să se arate făcut din nou pentru lucrarea învierii multora. Am mers din nou cu el pe pământ cât am mers şi cu ceilalţi apostoli ai Mei, şi M-am descoperit lui, şi l-am descoperit al Meu. Ba încă şi în cer am mers cu el şi i-am spus cuvinte care nu este îngăduit să le vorbească omul, ci numai Dumnezeu. I-am arătat taina iconomiei venirii Mele şi a iubirii Mele pentru om, şi i-am dat apoi înţelepciunea vorbirii, ca să Mă arate tuturor aşa cum sunt Eu, iar el aşa a făcut, precum i-am poruncit. Lucra lucrul facerii omului peste mulţi, ca să poată face unul sau doi din cei mulţi, şi apoi lucra cu măsură pentru cel ce se lăsa făcut prin Duhul Meu din el, şi aşeza rod dulce înaintea Tatălui. Omul însă M-a încurcat mereu ca să nu pot să lucrez, şi ca să lucrez după statura lui. Dar iată, timp nu mai este, şi trebuie să lucrăm numai om întreg, fiilor trudiţi.

Binecuvântaţi să fiţi din zori şi până-n zori pentru lucrul cel întreg peste om, peste cel ce se lasă lut moale, care să prindă duh de înviere, şi de veşnicie apoi. Din zori până-n zori v-aş vrea la lucru, că timp nu mai este, şi este numai de lucru pentru voi. Focul Meu îl înteţesc în voi, şi Îmi întăresc şi iubirea în voi, ca să fiu Eu, căci voi sunteţi micuţi şi plăpânzi, fiindcă aşa voiesc Eu. Nimic să nu fie în voi, nimic decât Eu cu venirea Mea pentru facerea omului şi a cerului şi a pământului şi a celor ce vor fi.

Acum vă cuprind şi vă mângâi, şi vă fac să simţiţi din plin mângâierea Mea, şi de sus, şi de jos, ca să fiţi calzi şi dulci la tot lucrul cel ceresc dintre Mine şi voi pentru omul cel nou. Din zori şi până-n zori aduceţi Mie, şi Eu vă voi mângâia pe voi, şi Eu Mă voi mângâia cu voi şi vă voi da pildă înaintea celor ce n-au învăţat de la Mine iubirea lor cea pentru Mine şi pentru om.

Eu sunt chipul fiinţei lui Dumnezeu, şi acesta este chipul pe care voiesc să-l aşez în voi şi să vă aşez înaintea neamului omenesc pentru slava Mea peste pământ. Tatăl vă dă puteri, iar Eu de lângă voi sunt chipul fiinţei Tatălui, taina fiinţei lui Dumnezeu. Aceasta este taina care vă învăluie pe voi, şi în ea vă acopăr şi vă descopăr pentru lucrul facerii omului, şi iarăşi vă acopăr şi vă descopăr, căci Tatăl vă dă puteri, şi în cei mici Se slăveşte El cu slava Sa şi a Fiului Său. Amin.

Taina împărăţiei cerurilor vă ţine în ea, ca să vă arate din ea la vremea potrivită, spre ruşinea multora din cei ce au voit să iubească pe Dumnezeu prin voinţa lor şi pentru mângâierea lor. O, alta este slava celor cereşti, şi alta este slava celor pământeşti. Curând, curând voi aşeza la vedere faţă în faţă aceste două lucrături, ca să se vadă desluşit lucrarea Mea şi lucrarea omului. Iar Eu sunt cu slava Mea în care vă cuprind şi vă acopăr, căci taina Mea cu voi este mângâierea Mea, şi cu ea voi mângâia pe mulţi, şi aceştia vor vedea apoi taina chipului fiinţei lui Dumnezeu, taina Tatălui, care este în Mine, şi taina Mea, care este în voi, taina Mea cu voi. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2000

Sărbătoarea de nouă ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Dreptatea este unealta care va aşeza pe pământ cerul cel nou şi pământul cel nou în care va locui dreptatea. Duhul Domnului stă umilit în om, iar duhul omului stă neumilit în om. Înţelepciunea măririi: să fii mic ca să fii mare.

Duhul Sfânt Mângâietorul Mă preaslăveşte pe Mine prin taina cuvântului Meu din zilele cele de apoi şi Mă aşează înaintea oamenilor şi Mă numeşte Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Tot ce fac, fac cu cuvântul, iar cuvântul, Eu sunt. Îmi înconjor de jur împrejur ieslea Mea şi cobor în ea şi Mă fac carte.

Iubirea Mea coboară cu Mine şi Îmi îndulceşte cărarea pe care vin, şi Eu vin cu dulce şi cu mângâiere şi Îmi răcoresc duhul şi dorul prin venirea Mea. Cu iubire dulce Mă deşert în vasele coborârii Mele şi Îmi trezesc Eu Însumi Duhul şi grăiesc, iar graiul Meu se face carte şi se împarte; se face sul, şi nu se desparte împărţindu-se; se face hrană şi hrăneşte şi trezeşte şi cheamă şi aşteaptă naşterea din nou a lumii. Amin. Taina cuvântului Meu cu care vin peste grădină este slujită de tot cerul Meu cu care stau peste grădină. Taina coborârii Mele este slujită şi de pe pământ ca şi din cer. Sunt slujit şi din cer, şi de pe pământ, şi sunt învelit în cuvânt, şi sunt purtat de taina grădiniţei cuvântului Meu, care poartă pe ea chivotul Meu, semnul venirii Mele, semn înaintea oamenilor. Am ieşit cu semnul acesta ca să-Mi fac cale cu el şi să vin în lume cuvânt, şi apoi M-am dat lumii. Tatăl Meu M-a dat lumii, căci

era scris să vin şi să chem la masa venirii Mele pe cei ce aud graiul Meu din cartea aceasta, care se împarte spre viaţa oamenilor.

Cerul şi pământul se unesc în sărbătoare de nou Ierusalim pentru grădiniţa Sfintei Sfintelor. Amin. În ziua aceasta de taină cerească, Eu, Domnul şi Fiul Tatălui, am rostit acum nouă ani cuvântul pecetluirii cu pecetea de cer nou şi de pământ nou peste grădiniţa slavei cuvântului Meu. Stau deasupra ei cu sărbătoare, cu cuvântul stau, şi fac din el scaun de domnie, înaintea căruia se sfârşeşte orice domnie. Cu cuvântul vin, şi fac din el duh de trezire pentru înnoirea lumii. Duhul venirii Mele se plânge de la margini la margini, dar plânsul Meu nu încape în om, căci omul are plânsul lui. Plâng în om, şi Mă doare în om plânsul Meu. Durerea plânsului Meu se face rană vie în omul în care plâng. Mă port în lung şi în lat peste pământ şi văd oameni care plâng cu plânsul lor, dar Eu cu plânsul Meu nu încap în om, căci omul are plânsul lui. Nu pot să plâng în om, căci omul plânge el, iar Eu nu am unde să-Mi plec capul şi să plâng plânsul Meu. Am ieşit înaintea omului cu grădiniţa venirii Mele şi stau pe cărarea venirii Mele şi vin în grădină, şi plâng în grădină, şi de jur împrejur plâng. Îmi plâng plânsul Meu, şi Mă doare, şi Mă fac rană vie în omul în care plâng. Venirea Mea vine plângând, cuvântul Meu plânge şi Mă aduce plângând şi Mă dă în lung şi în lat cu plânsul Meu din el. Trupul Meu cel înviat dintre morţi plânge ca şi Duhul Meu, plânge fără mângâiere. Vin din cer pe pământ, şi vin plângând. Lacrima Mea se face cuvânt şi se aşterne peste pământ, dar omul are plânsul lui, şi Eu nu pot să pătrund în om cu plânsul Meu, şi nu pot să Mă mângâi, şi nu pot să Mă răcoresc, şi nu pot să Mă mângâi. Eu sunt taina mângâierii şi vreau să Mă dau, şi să Mă mângâi când Mă dau, dar omul are mângâierile lui şi nu Mă vrea. Mi-am făcut cărare şi vin, dar omul are, şi nu Mă vrea, şi Eu rămân pe cărarea Mea cu plânsul Meu în om, şi Mă doare în om când vin cu plânsul Meu, şi Mă fac rană vie în omul în care plâng după om.

Am venit pe pământ cu zilele venirii Mele şi sunt slujit şi din cer, şi de pe pământ ca să vin. Tainica Mea venire se aşează cu duhul mângâierii peste pământ, ca să-l aplec pe om spre Mine când îl chem. Eu sunt foc mistuitor când vin, şi Mă îmblânzesc după firea celor din cer şi de pe pământ ca să fiu purtat întru venirea Mea. Plânge Tatăl în Mine, şi Eu plâng în omul care-Mi poartă plânsul.

O, Tată, Tată Savaot, cu cine să Mă mângâi Eu?

— Tu, Fiul Meu, eşti Omul Care plânge din Mine, eşti chipul fiinţei Mele, care plânge din Mine, căci Tu ai spus că Eu sunt în Tine, şi Tu, în Mine. Te-am trimis pe pământ în chipul fiinţei Mele, şi ai plâns pe pământ. Te-ai răstignit plângând, şi ai înviat plângând, ca să dai bucurie celor ce plângeau după Tine. Plângând Te-ai întors întru Mine şi de-a dreapta Mea, şi plângând cobori iar după două mii de ani, dar Tu eşti chipul fiinţei Mele, Fiule plâns, şi nu plângi singur, căci Eu sunt în Tine. Şi nu plângi singur, că ai pe pământ casă în care plângi, în care Te doare, în care Te mângâi cu suspinul Tău din ea, iar sfinţii Tăi cei vii din cer plâng în Tine, că eşti locaşul lor, şi plâng ei cu Tine când Tu plângi. Ţi-e plânsul tot o rană, şi din el vom naşte lumea, din apă şi din duh şi din Tine, trupul cel nou din care se naşte lumea care vine, Fiule Născător.

Acum două mii de ani Te-am dat lumii Mieluţ, iar azi Te dau Cuvânt Care înnoieşte lumea şi cerul şi pământul, căci aşa a fost cuvântul Tău cel din Mine, Fiule, Mieluţule şi Cuvântule al Meu. O, mulţi vor să Te aibă şi să Te poarte şi să Te dea lumii, dar în Tine este voia Mea, şi nu este această înţelepciune la oameni, Fiule, căci oamenii au în ei plânsul lor şi îşi fac planuri din duhul lor, şi Tu nu poţi în ei, dar poţi în cei pe care îi ai de la Mine, după cum a fost voia Mea să-i ai, iar voia Mea este şi a Ta.

Să înveţe tot omul care caută la Tine, să înveţe statul lângă Tine şi lângă Mine, Fiule ascultător de Tatăl Tău. Să înveţe omul ascultarea şi s-o lucreze aşa cum o lucrezi Tu înaintea Mea, făcând voia Mea şi nu a Ta. Nu mai este învăţătură sfântă între cer şi pământ, dar învăţătorii ce vor să spună, Fiule ascultător? O, de cine ascultă învăţătorii de pe pământ? Ascultă ei de la Tine aşa cum asculţi Tu de la Mine? De unde iau ei ca să dea? Cui sunt ei ascultători ca să ia şi să dea? O, nu mai este învăţător afară de Tine pe pământ. Învăţător este cel ce-i arată omului ce să facă şi cum să facă, şi se pune pe sine înaintea celor ce iau de la învăţător, iar cei ce iau cu adevărat, aceia iau chiar pe Învăţătorul. O, Tu eşti Omul Care plânge din Mine, eşti chipul fiinţei Mele, care plânge din Mine, căci Tu ai spus că Eu sunt în Tine, şi Tu, în Mine, fiindcă adevăratul învăţător are în el pe cel de la care ia învăţătura.

Tu eşti Mângâietorul, şi n-ai cu cine să Te mângâi decât cu durerea Ta şi cu lacrima ei şi cu omul în care plângi cu venirea Ta, dar iată, pe tot pământul oamenii plâng în ei cu plânsul lor, şi lumea este mică pentru Tine şi pentru venirea Ta. Oamenii se mângâie cu mângâierea lor, şi lumea este mică pentru Tine şi pentru venirea Ta. Fi-va curând, curând să Ne lărgim în lung şi în lat cu împărăţia Noastră cea din grădina coborârii Tale, că iată, vine clipa cea mare a înnoirii a toate, după cum sunt şi aşteaptă să se arate toate ale Mele şi ale Tale, Fiule Mântuitor. Eu, Tatăl Cel bun, Îţi întăresc cărăruţa şi Ţi-o îndulcesc cu iubirea Mea de Tată, ca să ai casă dulce, Fiule scump, ca să ai mângâiere întru venirea Ta şi să Te faci mângâiere pentru mângâiere, căci aşa este dreptatea Noastră, Fiule Care vii cu norii. Cu dor Te trimit, cu dor Te aştept, cu dor Te port în Mine, Fiule ascultător, iar dorul Meu din Tine va izvorî din el înnoirea lumii, după cum a fost făcută această făgăduinţă. Şi va fi, Fiule scump, precum în cer aşa şi pe pământ. Amin, amin, amin.

— Slava Ta să fie în Mine, Tată Savaot. Slăveşte-Te în Mine, căci aşa este voia Ta întru Mine, Tată. Amin.

— M-am slăvit şi Mă voi slăvi în Tine, căci Eu sunt în Tine, şi Tu, în Mine, iar Noi una suntem, întru Duhul Sfânt Mângâietorul, Care vine pe pământ pentru înnoirea lumii, Fiule scump, chip al fiinţei Mele. Amin, amin, amin.

— Eu sunt Cuvântul Tău, Tată. Tot ce fac, fac cu cuvântul, şi Eu sunt Cuvântul, şi lucrez după voia Ta. Amin.

Acum, Îmi întăresc venirea şi cărarea Mea. Acum, în dorul Meu după om, în dorul Tatălui din Mine, Mă încălzesc pe cărare, căci Mi-o întăresc şi Mi-o îngrijesc şi Mi-o păzesc şi de sus, şi de jos, şi o aşez în duhul mângâierii şi îi dau din Mine, şi îi dau să ducă şi să Mă ducă, şi îi dau lucrul înnoirii, lucrul facerii. Amin.

Iubirea cea din cer se face mângâiere în durerea Mea din om, căci suspinul Meu doare în om. Grăiesc cu cuvânt tainic şi Îmi acopăr taina venirii Mele şi Mi-o învălui în taină, ca să Mă pot purta cu ea între cer şi pământ, până Mă voi lăsa văzut, până ce taina va fi să-şi arate tainica ei iubire şi pe moştenitorii ei. Amin.

Acum, cu duhul iubirii cereşti Îmi pecetluiesc sărbătoarea Mea de azi şi pe fiii ei. Îmi strâng la piept cărarea Mea spre om şi îi dau din Mine şi Mă îndulcesc pe ea, căci sunt Mângâietorul ei. Amin. O, copilaşi ai grădiniţei Mele, Eu vă voi da vouă de la Mine, şi voi veţi putea cu Mine. Eu vă dau mângâiere, Eu sunt Cel ce vă dau, dar fiţi cu pricepere, fiindcă Eu vă iubesc, şi mare Îmi este mila de voi şi grija de voi, şi dau mereu să Mă înnoiesc în voi şi să vă mângâi cu lucrul Meu prin voi. V-am învăţat să vă mângâiaţi lucrând şi să vă bucuraţi de rodul lucrului Meu cu voi. Vă învălui în duhul mângâierilor cereşti şi vă prind la sân ca să vă încălzesc în focul iubirii Mele şi să fiţi fiii ei. Întăriţi-Mi venirea şi lucrarea Mea cu voi. Mă amestec în fiinţa voastră, ca să duc Eu din voi povara Mea cea de peste voi. Eu sunt povara care vă alină sub greul ei. Şi iar vă spun: prindeţi puteri din puteri, ca să-L bucurăm pe Tatăl cu rod sfânt şi dulce. Lucraţi-Mi, că Eu lucrez şi nu voi, şi voi veni la voi cu lucru nou, cu mângâiere nouă, şi vă voi da puteri din puteri, căci iubirea Mea vă este mângâiere, şi ea vă va mângâia şi vă va lua din greu şi vi-l va face uşor, căci aşa este tainica ei lucrare acolo unde ea pătrunde cu Mine ca să-Mi slujească în truda Mea dintre cer şi pământ pentru înnoirea lumii. Amin.

Binecuvântaţi să fiţi în sărbătoare, fiilor, sărbătoarea aducerii-aminte a zilei când Eu, Domnul, am înfipt ţăruşul cel nou al împărăţiei Mele peste pământul acesta pe care a călcat primul pas al său omul cel zidit de mâna Mea din pământul acesta. Iar acum, la sfârşit, M-am aşezat cu facerea lumii tot aici, fiilor. Vă mângâi cu cuvântul facerii. Aşa să lucraţi şi voi pe om, şi aşa să Mă mângâiaţi şi voi, căci Eu vă mângâi cu multă iubire. Cu mare şi cerească iubire vă învălui de sus şi de jos, căci voi sunteţi fără mângâiere, şi cu greu dă să înţeleagă omul credincios taina Mea cu voi şi durerea Mea cu voi. Daţi mângâiere celor ce vin, daţi din viaţa Mea celor ce iau din ea şi spuneţi tuturor celor ce Mă caută cu voi, să Mă ia şi să Mă poarte aşa cum sunt Eu, aşa cum Mă dau Eu ca să fiu purtat de om. Amin.

Acum, Îmi îndulcesc braţele şi vă cuprind şi vă mângâi în durerile Mele din voi. Eu sunt. Îmbrăţişarea Mea vă dă puteri, fiilor. Pregătiţi pământul pentru zilele Domnului. Pregătiţi zile de slavă, fiilor, căci Eu, Domnul, aduc prin voi înnoirea lumii. Amin. Adunaţi când şi când mulţimile flămânde de cele din cer şi daţi-le din cer, dar învăţaţi-le şi faceţi-le să se aşeze, şi Eu vă voi da din cer ca să le daţi.

Fiilor, fiilor, faceţi mulţimile să se aşeze, ca să le dau din viaţa Mea şi să ia din ea precum şi voi aţi luat şi sunteţi viaţa Mea. Amin, amin, amin.

*

Aşezaţi-vă să ascultaţi glasul Meu, că vă fac trimitere pentru lucrul Meu cu voi, copilaşi striviţi de jale şi apăsaţi de peste tot, că omul plânge pentru el, şi nimeni nu plânge ca Mine şi ca voi. Aşez înviorare de duh în voi. Ieşiţi numaidecât de sub durerea care vă curmă pacea şi puterea. Ieşiţi şi prindeţi puteri din puteri. Unul de la altul prindeţi din puterea Mea şi sculaţi-vă numaidecât, ca să mergem să facem lumină peste ogorul care stă sub ploaia cuvântului Meu. E pâclă groasă între copiii cei de la Bucureşti, căci am acolo şi mari, şi mici, şi în faşă, iar unii vor să Mă aibă aşa cum sunt Eu. Învăţaţi-i să fie ca voi, să se uite la voi şi să facă, nu să vorbească, iar când vorbesc, să vorbească aşa cum vorbiţi voi. Voi vorbiţi dinăuntrul Meu din voi, şi aşa să înveţe şi ei să lucreze pentru ei, că până nu se pune bine creştinul, ca şi voi, în statura cea cerească a minţii şi a trăirii, nu poate să treacă să facă mai mult. Învăţaţi-i să asculte de Mine aşa cum ascult Eu de Tatăl, şi aşa cum ascultaţi voi de înţelepciunea Mea cea dinăuntrul vostru şi cea din cer, care vine cu Mine prin trupul cuvântului Meu, prin carte, fiilor care pricepeţi ce spun Eu. Nu voi lăsa în carte pricina pentru care vă trimit, dar vă spun că trimiterea voastră va fi cuvântul Meu cel din voi, şi voi lucra ca după om, ca apoi să pun în loc lucrul cel după voia Mea. Amin.

Sunteţi prea striviţi de cei ce obosesc Duhul Meu, din lipsa pocăinţei lor. O, mai bună este umilinţa, că iată, pocăinţa nu este plăcută omului, şi omul se zbate să iasă de sub ea cu faţa curată. Dar voi aveţi din cer, iar Eu sunt în voi când vă trimit cu Mine pe ogor.

O, cum de se ajunge la aşa pâclă groasă, măi copilaşi? Cercetaţi cu amănuntul pe tot ogorul, în lucrare de biserică, şi toţi să ia învăţătură de biserică şi nu din sine, că iată ce face încrederea în sine a omului şi cuvântul pe care-l face omul necuvânt.

V-am văzut neputincioşi, v-am văzut că vă pitiţi de greul acesta, dar dacă-l lăsaţi aşa peste ogorul Meu de la Bucureşti, ies Eu vinovat, ies Eu părtaş cu omul care se vrea pe sine întru dreptatea lucrurilor. Şi iată ce vă spun: fiţi cu mâinile curate. Nimeni să nu vă facă să nu staţi curaţi în cuvânt. Şi iarăşi vă spun, şi aşa vă spun: la începutul lucrului Meu cu voi, daţi de veste acest cuvânt: nimeni să nu acopere dreptatea pentru umilinţa din el, cea pusă înaintea Mea. Întâi lucrăm dreptatea, şi apoi umilinţa, şi aşa să se lucreze ori pe unde veţi lucra lumină peste întunericul care se aşează când şi când peste ogorul vostru de lucru cu Mine, pentru omul care Mă caută cu voi.

Veniţi spre înviorare. Mâna Mea stă peste voi în lucrare de biserică. Să vă fie trimiterea cu cuvântul binecuvântării. Amin. Inimioară cu inimioară, şi dulci să vă fie inimioarele, şi vii, şi una, aşa cum vă îndemn cu Duhul Meu. Fiţi copii, şi daţi puterea Mea din voi în schimbul învierii celor adormiţi cu duhul, şi care vă apasă pe voi cu duhul lor cel adormit, şi fericiţi veţi fi când veţi întoarce în om trezirea cea de la Mine, Duhul Meu, Care stă umilit în om, şi nu ca duhul omului, care stă neumilit în om.

Vă iau într-o îmbrăţişare pe toţi cei care mergeţi, în numele Meu, pentru lucrare bisericească în mijlocul ogorului de lucru. Nu îngăduiţi umilinţa cea din om mai înainte de dreptatea cea dintre părţi, căci altfel, la Mine nu ajunge învierea omului adormit întru sine.

Eu sunt Cel Sfânt, şi sunt pentru cei sfinţi. Fiţi ocrotiţi, iar când spun aceasta, să audă acest cuvânt toţi cei ce stau cu apăsare pentru voi, căci voi aveţi nevoie de libertatea voastră, care-Mi foloseşte Mie şi poporului hrănit de Mine prin voi. O, grijile vă umplu de durere, iar voi sunteţi slabi sub atâtea mărunţişuri care se vor mai mari ca Mine peste voi. Fiţi ocrotiţi. Amin, amin, amin. Ocrotiţi-vă şi voi. Amin, amin, amin. Să vă ocrotească şi cei ce au nevoie de Mine prin voi. Amin, amin, amin.

Nu voiesc să mai ştiu gând trufaş în Israel. Mai bine să fiu Eu vinovat în mintea creştinului, mai bine Eu decât voi, căci cel ce zice că greşeşte pentru voi, acela Îmi scoate Mie ochii, nu vouă. Mai bine să lucreze pentru Mine, nu pentru voi creştinul care zice că trăieşte pentru slujirea voastră. Eu, cât fac pentru om, nu-i mai scot omului ochii, dar omul nu face tot aşa, şi aceasta e mare durere pentru Mine, şi Mă simt greu, şi sunt strâmtorat sub mâna omului care-Mi dă cu o

mână, şi cu alta Îmi cere, dar Eu sunt cu răbdarea ca să nu-Mi strivesc lucrarea. Amin.

Voiesc să stau în voi în toată vremea lucrului vostru de azi. Să fiu lăsat să stau. Faceţi-i să se aşeze, şi aşa să lucraţi şi voi şi ei, iar apoi Mă aşez şi Eu, şi aduc înviorare şi uşor în voi prin pacea pe care voiesc s-o aşez în lucrul celor din cetatea Bucureşti, şi voi veni la iesle şi vom scrie lucrul cel lucrat în ziua aceasta. Amin, amin, amin.

*

Acum, din nou Îmi las cuvântul peste voi, căci am fost cu voi şi am stat lucrând şi am luminat din voi, ca să fac lumină peste pâcla dintre copiii cei de la Bucureşti. Am numit trimiterea Mea, aşa am numit mersul vostru cu Mine, şi am lucrat ca Mine, nu ca omul.

Voi, fiilor duruţi de peste tot, trebuie să vă întăriţi în vremea durerii, că omul cel cuprins în lucrarea Mea, cu greu se lasă de partea adevărului, iar Eu Mă las umilit în voi, aşezând din greu prin voi adevărul lucrurilor. Cel împietrit nu are putere pentru adevăr, dar dreptatea este cea mai bună unealtă dacă voim să aducem pe pământ cu noi cerul cel nou şi pământul cel nou în care va locui ea, dreptatea. Amin.

O, nu fiţi tristuţi! Sprijiniţi-vă unul pe altul, ca să vă odihniţi după lucru, că iată, Eu pătrund cu greu prin voi acolo unde pâcla nu se lasă topită şi biruită de razele duhului adevărului. Voi sunteţi copii deştepţi, chiar dacă sunteţi mici. Eu în cel mic Mă aşez şi îl fac împărăţie a Mea. Mă bucur de voi şi vă aşez în mijlocul durerilor Mele care vin de la omul cel mare, dar Eu Mă aplec prin voi şi îi spăl picioarele cu lacrimile Mele din voi, şi îi spăl şi faţa dacă Mă lasă, şi îi spăl şi ochii cei ascunşi dacă Mă lasă, căci ochii cei ascunşi nu se lasă oricum spălaţi, că ei zic că văd bine şi că văd în ascuns, şi se dau mulţumiţi de vederea lor, iar adevărul lucrurilor, cu greu îl pătrund ochii cei cu lucrare ascunsă în ei.

Am stat cu martori din cer şi de pe pământ, iar voi aţi fost cuvântul Meu, şi am lucrat ca omul, şi am lucrat ca Mine, aşa cum lucram când eram cu trupul pe pământ, căci dreptatea se face cercetătoare, iar duhul ei este Duhul Meu. Duhul Meu când poate sta în om, stă duh umilit în om, dar duhul omului când domneşte în om, stă neumilit în om, iar adevărul Meu plânge la picioarele omului cel mare în duhul lui.

Mă doare cu durere grea când văd că omul Mă aşează sub nepăsarea lui după ce Eu ies din îngenunchere. O, dacă Eu stau mult îngenuncheat sub nemulţumirea omului, Mi se strică mersul pe pământ, fiilor, Îmi slăbeşte puterea Mea din voi, iar Eu am de bătut şi de străbătut cu voi căi cu spini, căi cu buruieni învechite, şi nu pot merge în genunchi, şi dau din calea Mea nemulţumirea omului care Îmi stă cu ea în cale şi Mă scol şi merg cu voi, căci voi sunteţi mersul Meu din loc în loc, ca să-Mi curăţ calea şi să merg şi să aduc cu ea înnoirea lumii. Iată, lucrăm şi în genunchi, lucrăm şi în picioare, ca să avem şi mers, ca să avem şi biruinţă, fiilor. Mersul în genunchi e greu de tot, iar voi fugiţi de greul acesta, că fug Eu de el. De aplecat, Mă aplec până la picioarele omului nepăsător de el şi de Mine, dar ca să-l urnesc din calea mersului Meu, trebuie să Mă ridic şi să-l scol apoi, căci Eu lucrez cu mersul cel bun şi cu fiii lui. Amin.

V-am spus vouă că e mare lucrare să văd Eu la om lucrare în numele Meu lucrată. M-a durut demult într-o zi îngâmfarea cea de la omul care zice că lucrează în numele Meu, şi am plâns prin cuvânt şi M-am aşezat cu el în cartea aceasta, şi apoi M-am ascuns cu el, şi el a rămas în carte, dar acum, Eu, Domnul, vă cer să-l scoateţi şi să-l aşezaţi aici, ca să ştie tot omul ce înseamnă lucrarea lui în numele Domnului, şi să se înţelepţească omul şi să Mă lase să lucrez şi să trec înainte cu lucrul Meu, cel în numele Meu, prin om. Eu prin voi stau cu mare lucrare peste pământ şi peste om, dar dacă omul nu este deprins cu umilinţa cea bună pentru cer, el se ascunde cu sine, şi apoi iese din sine cu cele din el, şi îşi face omul rău cu vederea lui, şi Îmi face şi Mie. Dar Eu îl învăţ iar şi iar pe om, şi cu voi îl învăţ, căci Eu în cel mic Mă aşez, şi Mă fac în el munte pe care Eu stau cu lumina învăţăturii Mele. Eu sunt Învăţătorul celor ce Mă voiesc. Eu sunt înţelepciunea celor curaţi cu duhul, cu sufletul şi cu trupul. Să se uite omul la voi şi să înţeleagă de unde vine înţelepciunea Mea din voi. Ea vine din adevărul Meu din voi, căci voi v-aţi făcut adevăraţi cu Mine, iar Eu M-am făcut adevărat în voi, şi fericiţi sunt cei ce vin până la acest munte ca să ia din învăţătura aceasta care iese din omul cel adevărat întru Mine. Amin.

Voi, copii peste care am lucrat acum prin cei trimişi ai Mei, ascultaţi de acest cuvânt care grăieşte aşa: uitaţi-vă la cei cu care lucrez peste voi, şi faceţi, şi nu vorbiţi, iar când vorbiţi, vorbiţi aşa cum vorbesc ei, căci ei vorbesc dinăuntrul Meu din ei pentru voi, şi aşa să lucraţi şi voi pentru voi, căci până nu vă puneţi bine în statura cea cerească a minţii şi a trăirii, nu puteţi trece să faceţi mai mult. Învăţaţi să ascultaţi de Mine aşa cum ascult Eu de Tatăl, aşa cum ascultă de Mine fiii grădinii Mele, de Mine şi de înţelepciunea Mea cea dinăuntrul lor şi cea din cer, care vine cu Mine prin cartea Mea cu ei. Ei sunt cuvântul Meu cu care dau să străbat dincolo de om ca să-l pătrund pe om. Ei nu sunt mari prin aceasta ce fac Eu cu ei. Eu sunt Cel mare, nu ei, iar ei sunt cei mici în care Eu încap prin micimea lor. Iată, Eu sunt Cel mare, şi pe Mine să Mă cinstiţi, nu pe ei, fiindcă cei mici se tem de mărire, căci mărirea e a Mea, iar ei sunt lucrătorii ei înaintea oamenilor. Amin.

Iată lucrul zilei. Învăţaţi scara măririi: să fii mic ca să fii mare. Amin. Aceasta este înţelepciunea măririi. Amin. Învăţaţi lucrul cel bun al vorbirii dintre voi, copii peste care am lucrat cu fiii cei din grădină. Învăţaţi lucrul curăţiei de inimă şi de duh şi de trup, căci curăţia este mai presus decât iubirea, şi este chiar casa iubirii, şi este cărarea Mea spre omul care o iubeşte pe ea. Amin. Învăţaţi lucrul armoniei în trup, în trupul bisericii. Uitaţi-vă la cei din grădină şi învăţaţi lucrarea aceasta şi daţi chip fiinţei lui Dumnezeu în voi, căci chipul lumii trece, iar Eu rămân în veci de veci în cei de un chip şi de o asemănare cu Mine. Amin.

Iar voi, copii striviţi de durerile Mele din voi, nu uitaţi ce am spus Eu prin prooroci, căci aşa am spus: *«Muntele Domnului va sta deasupra munţilor şi a vârfurilor lor, şi din el va curge înţelepciunea şi legile ei cele sfinte pentru mulţi care vor merge pe ele şi vor învăţa».* Amin.

Acum dau să vă alin. Dar cu ce să vă alin? Vă alin cu Mine, iar Eu sunt Cel durut, sunt Cel ce Mă doare în voi. Mă uit să-Mi întăresc cărarea Mea şi s-o răcoresc de sub jale. Eu sunt Cel ce Mă doare mergând pe cărare, şi cărarea Mă ţine pe ea aşa cum sunt.

O, îngeraşi ai milei, slujiţi pentru alinul durerii Mele din om, ca să pot Eu merge până la venirea Mea şi să-i cuprind pe toţi în ea, pe toţi cei cu care Eu trudesc pentru venirea Mea. O, îngeraşi ai puterilor, slujiţi şi de sus, şi de jos, pentru puterea Mea în om, ca să am cărare şi ca să stau pe pământ cu oamenii şi ca să le grăiesc acoperit în cuvânt. Amin.

Acum vă acopăr, copilaşi ai slavei lucrului Meu, căci aşa am spus: când şi când vă descopăr şi vă acopăr, şi iarăşi

vă descopăr, şi iarăşi vă acopăr, căci sunt Domnul Cel Care vine, iar voi sunteţi venirea Mea, şi iarăşi spun: fericiţi sunt cei ce au priceperea aceasta, ca să priceapă cu ea taina Mea cu voi, tainica Mea venire după două mii de ani, taina prin care Eu, Fiul Tatălui Savaot, Îmi înnoiesc venirea şi Mi-o desăvârşesc venind, tainica Mea venire după două mii de ani. Amin, amin, amin. Şi voi veni, copilaşi scumpi, şi vă voi da de la Mine şi vom putea mereu mai mult, că e vremea să putem şi să ne unim cu puteri din puteri, şi Eu vă voi învăţa puterea aceasta, puterea cea pentru lucru sfânt pe ogorul de lucru, puterea Duhului Sfânt în cei de un duh şi de o potrivă pentru lucrul Meu cu voi, copilaşi ai harurilor Mele. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2000

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Nedespărţirea de Dumnezeu este taina vieţii care rodeşte. Ascuţişul încercărilor dovedeşte iubirea lui Dumnezeu din om. Adevărul este cel care îl face liber pe cel închis pentru răul din el. Iubirea are nevoie de fii ca şi ea. Cel ce nu are înger de sus şi de jos pentru ale sale, nu are cine mărturisi pentru el.

Eu sunt Fiul Tatălui Savaot. Eu sunt trimisul Tatălui. Mă trimite Tatăl cuvânt pe pământ şi sunt nedespărţit de Tatăl în cer şi pe pământ. Amin, amin, amin. Mă trimite Tatăl cuvânt de învăţătură din cer peste om, ca să-l înveţe Tatăl pe om taina nedespărţirii dintre Dumnezeu şi om, taina mângâierii omului, taina mângâierii lui Dumnezeu.

Pace vouă, străjerii Mei de la ieslea coborârii Mele! Vă trezesc în pacea miezului de noapte, că sunt cu sărbătoare deasupra voastră şi Mă las cu ea peste voi, ca să vă hrănesc pe voi şi pe cei ce petrec cu voi sărbătoarea cuvântului Meu din grădina Mea cu voi. Vă trezesc şi vă aşez cu Mine în cartea Mea din zilele voastre. Am de soţ pe Ilie, proorocul Meu, şi cu el Mă slăvesc peste voi şi peste cei ce Mă iau de la voi. El este cel ce întoarce spre Mine inima omului, şi inima Mea spre om, precum este scris despre lucrul lui cel de dinaintea venirii Mele. El este cel ce trezeşte în om taina nedespărţirii dintre Dumnezeu şi om, dintre om şi Dumnezeu, taina mângâierii omului, taina mângâierii lui Dumnezeu, căci David, unsul Meu, aşa zicea: *«Doamne, toiagul Tău şi varga Ta, acestea m-au mângâiat, şi certarea Ta însăşi mă învaţă, şi mă va învăţa».* Amin.

Este un copil care stă tot timpul lângă mama lui, căci altfel el nu poate, şi este câte o mamă care stă în toată clipa lângă copilul ei, căci altfel ea nu poate. O, mare este taina nedespărţirii dintre Dumnezeu şi om, dintre om şi Dumnezeu! Este câte un om care stă tot timpul lângă Mine, căci altfel el nu poate. O, fericit este omul cel nedespărţit de Mine, căci acela a pătruns taina vieţii şi stă în viţă şi aduce rod din viţă şi stă în taina mângâierii lui şi a Mea. Amin.

Am plâns cu cuvântul Meu şi am spus: *«Cu cine să Mă mângâi Eu?».* Am spus că nimeni nu poate avea mângâierea Mea dacă nu ştie de unde vine lucrarea ei, dacă nu-Mi aduce rod bun pentru Tatăl. Am plâns şi am spus: *«Cu cine să Mă mângâi Eu, şi pe cine să mângâi Eu?».*

Iată, vin cu sărbătoarea cuvântului Meu şi pun masă cu el. Veniţi şi prânziţi, ca să vină cei ce iau din masa Mea cu voi. Hrana cea de la Mine este nedespărţirea dintre Mine şi om, dar ce puţini aud paşii venirii Mele, paşii mângâierii Mele! O, ce puţini îşi îndreaptă paşii spre izvorul mângâierii! O, ce puţini paşi aud Eu venind spre Mine! Omul este taina mângâierii Mele, dar Eu nu mai am această mângâiere, căci omul se mângâie cu Mine aşa cum ştie el, dar Eu n-am cu cine să Mă mângâi, şi nimic nu capăt aşteptând, căci iubirea de la om nu ajunge la inima Mea, şi omul se hrăneşte cu ea pentru el, nu pentru Mine, chiar dacă el zice că se mângâie cu Mine. Omul îşi ia singur şi se mângâie cu Mine, dar Eu nu Mă pot mângâia cu el, şi nu-l pot mângâia pe el, căci cei mângâiaţi de Mine sunt cei ce suferă cu Mine şi pentru Mine, şi îşi iau mângâierea din suferinţa Mea din ei, şi Eu Mă mângâi de la viaţa lor cu Mine, iar altfel Eu nu am mângâiere de la om, căci scris este: *«De ar da cineva pentru iubire toate comorile sale, cu dispreţ ar fi respins acela».* Iată, cel fericit întru ale sale dă să Mă iubească cu acestea ale sale şi dă să se mângâie cu Mine întru ale sale şi îşi ia singur mângâiere, şi se mângâie omul cu Mine aşa cum ştie el. Eu însă încerc iubirea omului în ascuţişul încercărilor, şi aşa o iau de la om ca să Mă mângâi cu ea, şi să se mângâie omul cu Mine, zicând: *«Cine, oare, m-ar putea despărţi de dragostea mea, de Domnul meu? Necazul, sau strâmtorarea, sau foamea, sau setea, sau prigoana, sau primejdia, sau sabia, sau sărăcia, sau necinstea?».* Iată, cel ce Mă are pe Mine de iubire nu se mai are şi pe el, căci el se dă Mie, iar cel ce se dă Mie suferă, fiindcă Eu nu încap în lume, şi lumea Mă alungă şi pe Mine şi pe cei ce se dau Mie din lume pentru nedespărţirea lor de Mine, pentru taina nedespărţirii dintre Dumnezeu şi om, taina mângâierii omului, taina mângâierii lui Dumnezeu. Amin. Dar cum este omul cel nedespărţit de Mine? Acela este cel văzut aşa de cei din cer şi de cei de pe pământ, căci scris este despre acela: *«Pentru Tine suntem ucişi toată ziua, şi am fost socotiţi ca nişte oi de junghiere».*

O, cu cine să mai grăiesc Eu? Cui să-i mai spun despre taina Mea cu omul, taina nedespărţirii dintre om şi Dumnezeu, taina mângâierii omului, taina mângâierii Mele? O, despre taina mângâierii Mele cui să-i mai spun, oare? Vin să-i învăţ pe cei ce stau cu paşii lor pe calea dintre ei şi izvorul Meu, pe cei ce-şi au paşii spre izvorul mângâierii. Omul este taina mângâierii Mele. Omul care aude paşii venirii Mele, paşii mângâierii Mele, să se apropie şi să se mângâie cu Mine, să se apropie ca să Mă mângâi cu el. Nimeni nu se poate mângâia decât în suferinţă, căci celui fericit nu-i mai trebuie mângâiere. Cel fericit are de mângâiere comorile lui în care se desfată, iar iubirea îl respinge pe acela, precum este scris. Viaţa celui ce Mă iubeşte pe Mine este ca şi a Mea şi se mângâie cu viaţa Mea, cu crucea Mea, cu iubirea Mea cea pentru el, căci Eu Mi-am pus viaţa Mea ca să-l iau pe om întru Mine.

Iată, vin să întorc inima omului spre Mine, şi apoi inima Mea spre om. Mă doare despărţirea omului de Mine, şi cu durere vin spre om şi îi spun cât Mă doare, şi îi dau din durerea Mea, ca să ştie ce este durerea şi să vină spre mângâiere, să vină spre Mine, că Mă doare despărţirea omului de Mine şi voiesc nedespărţire între Mine şi om. Nu mai voiesc să se mângâie omul cu Mine. Voiesc să Mă mângâi Eu de la om, că Mă doare nemângâierea de la om. O, prea mult se iubeşte omul pe sine, şi de aceea nu are omul mângâierea Mea cu el, şi nu Mă pot apropia de el ca să-l învăţ pe om cu Mine, să-l învăţ cu învăţătura Mea peste el şi să-i încerc iubirea în ascuţişul încercărilor, şi să înţeleagă omul ce este mângâierea Mea peste el şi să zică: *„Toiagul Tău şi varga Ta, acestea m-au mângâiat, Doamne, iar certarea Ta mă învaţă".* Amin.

Voi, cei ce vă purtaţi paşii cu izvorul mângâierii, nu fugiţi de certarea Domnului, căci scris este: *«Certând m-a certat Domnul, şi morţii nu m-a dat, şi certarea Lui mă învaţă şi mă va învăţa».* Amin. Nu fugiţi de adevăr, căci el vă face liberi. Nu fugiţi de libertatea voastră. Adevărul este cel ce face

liber pe cel închis pentru neadevăr, pentru răul din el. Adevărul este cel ce-l împacă pe om cu el însuşi, luminându-i cugetul cu duhul umilinţei, căci umilinţa este lumina care-l poartă pe om de mână ca să nu cadă în întuneric. Adevărul se umileşte pe sine ca să-l tragă pe om de partea lui, de partea adevărului. Lăsaţi-vă robiţi pentru adevăr, ca să vă facă el liberi, căci neadevărul vă ţine robi, ca să nu vedeţi drumul luminii, calea umilinţei, care vă face liberi pentru adevăr. Eu plâng şi suspin pentru despărţirea omului de Mine. Plâng pe urma omului şi îi spun să stea şi să nu fugă, ca să-l învăţ taina nedespărţirii dintre om şi Mine, taina mângâierii Mele, căci omul este taina mângâierii Mele. E mare lucrare să fie omul adevărat. Cine iubeşte adevărul, acela este om adevărat, acela stă la lumină şi aduce rod, şi rodul rămâne şi se dă lui Dumnezeu rod dulce, rod din adevăr, rod din Dumnezeu. Amin.

Mă las cu cuvânt din cuvânt peste voi, copii lucrători cu Mine din grădina Mea de cuvânt. Trec prin voi cu cuvânt din cuvânt, căci vă descopăr şi lucrez lucrare vie prin voi înaintea celor ce au paşii cu izvorul mângâierii care stoarce din el râul înţelepciunii veşnice, căci înţelepciunea pe care omul o deprinde de pe pământ este cea din care a luat omul cel întâi zidit, căci cu neascultare a luat, şi s-a făcut vinovat. Vă dau pe voi oamenilor care caută cu izvorul Meu de la voi. Vă dau pe voi poporului Meu şi celor ce se nasc ucenici din ucenici. Numai pe voi vă am adevăraţi la lucru, căci cel ce caută la faţa omului, acela nu este ucenicul Meu. Vă dau pe voi ucenici ai Mei întru lucrare de biserică cu mădulare, căci voi înţelegeţi cu înţelepciunea Mea taina nedespărţirii dintre Dumnezeu şi om, taina mângâierii Mele, taina mângâierii omului. Amin. Nimeni să nu se vrea mângâiat dacă este despărţire între el şi Mine, şi acela să se lase înţeleptit de lucrarea certării spre luminare, spre umilinţa duhului şi a faptei duhului.

Fiţi cu pricepere, copilaşi ai minunilor Mele cu voi, că Eu v-am spus că vă descopăr şi vă acopăr apoi. Dar ce este aceasta ce v-am spus? Lucrul Meu prin voi este ceea ce am spus; statul Meu în voi când lucrez prin voi înaintea celor ce învaţă de la Mine prin voi. V-am chemat spre lucrul Meu din zilele venirii Mele de acum aşa cum l-am chemat pe Samuel cel mic şi l-am pus mare peste Israel pentru dreptatea Mea în Israel. V-am aşezat pentru lucrul Meu cel mare al adevărului aşa cum l-am aşezat pe Daniel cel mic peste cei mari ai lui Israel, care nu iubeau adevărul, ascunzându-se sub minciună. V-am aşezat înaintea Mea pentru cei de un sânge cu Mine, şi înaintea lor, pentru Mine. Iubiţi dreptatea, iubiţi-o, dar şi lucraţi din ea din zori şi până-n zori, căci ea va lucra pământul celor vii. Amin.

Duhul şi puterea lui Ilie proorocul umbrească-vă pe voi, şi fiţi un duh cu Mine pentru adevărul lucrurilor, din zori şi până-n zori peste Israel. Amin. Îngerul Meu este cu voi şi lucrează cu voi şi Îmi găteşte cale înaintea feţei Mele, şi el este ca focul turnătorului şi ca leşia nălbitorului. El topeşte şi curăţă argintul şi îl lămureşte pe Israel ca pe aur şi ca pe argint, ca să aducă ei Domnului jertfa dreptăţii. Amin. Cuvântul Meu este cu îngerul Meu între Mine şi voi, şi este slujitor Mie şi vouă pentru lucrul dreptăţii. Amin. Învăţaţi pe Israel calea, calea dreptăţii tuturor lucrurilor; învăţaţi-l ce este da, şi ce este nu, şi cele mai mult decât da şi nu. Fiţi din partea Mea peste ogorul cel nou, cu unealta dreptăţii, căci drepţii vor rămâne moştenitorii celor noi şi se vor desfăta de rodul dreptăţii, prin mila lor de Mine. Amin. Daţi hrană proaspătă, puneţi pe masă hrană şi răscumpăraţi orice fărâmă de timp în vremea lucrului cel sfânt de sus prin voi, căci iubirea are nevoie de fii ca şi ea, şi altfel ea nu are fii. Lucrez peste voi ca să Mă văd în voi, dar vă şi întăresc, că sunteţi slabi şi mici, iar omul mare dă să vă ţină sub umbra lui. Eu însă vă descopăr şi vă aşez la lucrul cel ceresc, şi apoi vă acopăr, fiilor lucrători, şi aşa lucrez cu voi şi cu slava Mea peste voi pentru Mine. Nimeni să nu vă aducă vouă, căci Eu sunt Cel ce sunt peste voi; Eu şi nu voi, iar voi mângâiaţi-vă lucrând la facerea omului, şi fericit este cel ce se lasă făcut pentru venirea Mea. Cel ce crede în venirea Mea, acela vine întru ea şi se face asemenea Mie, chip al fiinţei Mele se face. Lăsaţi iubirea să vă cuprindă în ea, ca să vă descopăr fiii ei şi să Mă mângâi cu voi, că nu mai am cu cine, nu mai am mângâiere, nu mai am, căci mângâierea Mea este omul. Prindeţi puteri din puteri. Stau faţă în faţă cu voi, prin rodul lucrului vostru pentru facerea omului. Lucrarea bisericii Mele este mângâierea Mea. Trupul bisericii Mele este mângâierea Mea, şi Mi-e Duhul tot un dor după mireasă, după biserica Mea cea din zilele venirii Mele.

Iată ce vă dau, cuvânt nou vă dau: fiecare lucru lucrat pentru cei ce stau înaintea Mea prin voi, să fie lucru întreg, lucru care poate mărturisi, aşa cum este lucrarea bisericii Mele. Cel care nu are cine mărturisi pentru el, acela nu ajunge până la Mine, şi rămâne întru ale sale, cu ale sale. Cel ce nu are înger de sus şi de jos pentru ale sale, acela nu are la Mine, că nu are cine mărturisi pentru el. Nimeni să nu rămână întru sine cu ale sale şi cu ale Mele, ci să le aşeze în biserică pentru lumina lor, pentru mărturisirea lor. Aceasta înseamnă mădular al bisericii. Iar cei răzleţi să intre în trupul bisericii dacă vor să fie; să lucreze cunoscut de toţi dacă vor să fie mădulare ale Mele, şi să zică cu bucurie apoi: *„Doamne, toiagul Tău şi varga Ta, acestea m-au mângâiat, iar certarea Ta mă învaţă, Doamne"*. Amin. Iată taina nedespărţirii dintre om şi Dumnezeu, taina mângâierii omului, taina mângâierii lui Dumnezeu. Amin. Ea este taina care întoarce inima omului spre Mine, şi inima Mea spre om. Amin. Ea este taina adevărului mărturisit prin vederea lui în lucrarea mădularelor bisericii. Amin.

Iubirea Mea vă dă din ea ca să lucraţi cu ea voi, lucrători din grădină. Lucraţi cu iubire şi fiţi fiii ei. Vă mângâi cu lucrul ce vi-l dau de lucrat. Vă îmbrac în haina măririi, ca să vă cunoască cei ce iau de la Mine prin voi. Şi dacă trudiţi, trudiţi cu iubire şi cu Duhul Sfânt, ca să puteţi, fiilor trudiţi, iar Eu vă voi da cerul, cu toată iubirea lui, şi îl voi aşeza pe pământ ca să se poarte cu voi din loc în loc şi să-şi lase urmele, şi să crească cer pe urmele voastre, căci voi sunteţi din partea Mea peste pământ, şi pământul saltă de bucuria care îl prinde sub urma Mea cu voi peste el.

Chemaţi la nuntă, fiilor scumpi, chemaţi omul la masa nunţii Mele cu voi. Chemaţi lăutari să cânte despre cer la nunta Mea cu voi, şi daţi din vinul Meu, să prindă gust nuntaşii, căci Tatăl Meu cheamă la mângâierea Sa pe omul cel obosit de ale sale, ca să-i dea din ale Mele, după măsura cu care ia omul din masa Mea. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2000

Duminica a şaptea după Rusalii

Nu mai este pe pământ om sărac. Omul trebuie să se deprindă cu lucrarea facerii lui. Mângâierea omului vine de la asemănarea lui cu Dumnezeu. Lumea are de dumnezeu pe Baal.

O, dacă Eu sunt Cel ce vine cu Tatăl la voi, dacă Eu Mă aduc mereu la voi ca să fiţi voi vii pentru venirea Mea, dacă Eu sunt Cel ce Mă dau vouă cuvânt pentru voi şi pentru cei ce trăiesc prin nădejdea venirii Mele şi

pentru venirea Mea, dacă totul stă pentru ca să vin, voi şi mai mult să staţi sub venirea Mea, copilaşi ai grădinii venirii Mele. Mi-e dor să suflu peste pământ cu suflarea gurii Mele. Mi-e dor să suflu şi cu guriţele voastre, că dragostea de voi Mă ajută să vin, şi Eu Mi-o hrănesc mereu cu orice iubire de la voi spre Mine, şi nădăjduiesc în voi aşa cum nădăjduieşte semănătorul care seamănă grâul ca să iasă din el grâu însutit, grâu înmiit. Amin. Nădejdea în venirea Mea curând, curând, să vă fie vouă cea mai dulce stare, cea mai vie lucrare, ca să vă ajute să-Mi pregătiţi venirea. Amin, amin, amin.

Eu, Domnul Dumnezeul vostru, vă dau de lucru, iar voi să lucraţi. Amin. Lucraţi calea venirii Mele şi adunaţi din nou lângă Mine şi lângă voi pe cei ce iubesc venirea Mea la voi, că Mi-e dor să suflu peste pământ cu suflarea gurii Mele, cu cuvânt dulce să suflu peste om, ca să simtă omul paşii venirii Mele. Lumea şi fiii ei îşi pregătesc mereu trai pe pământ, şi se hrăneşte lumea cu bucuriile ei, cu duhul minciunii şi al deşertăciunilor ei, şi apoi piere lumea pe limba ei, dar Eu voiesc să vin şi iar să vin ca să înnoiesc lumea, să pun în ea de la Mine, că de la ea piere tot, piere cu tot cu oamenii din ea, şi apoi voi fi Eu cu toată facerea Mea. Amin.

Am spus vouă că voiesc să hrănesc pe cei de pe pământ cu nădejdea în venirea Mea. M-am plâns vouă, iar acum Mă aşez în carte cu plânsul Meu şi vă voiesc în Mine şi în plânsul Meu, ca să nu plâng singur când plâng. De aceea vă aşez să-Mi pregătiţi venirea, şi vă pun la lucru în calea venirii Mele şi Îmi gătesc prin voi suflarea Mea peste pământ şi peste om. Daţi de ştire, fiilor, spuneţi tuturor celor ce Mă ştiu pe Mine cu voi, să vină şi să se adune lângă voi, lângă venirea Mea la voi, ca să le dau din ea şi să-i deprind cu nădejdea în venirea Mea. Această taină să vă umple pe voi din zori şi până-n zori, şi să vă facă împărţitori, şi să vă dea puteri pentru venirea Mea, că voi sunteţi plăpânzi, şi lucrarea Mea cu voi e mare şi tot mai mare, şi prin ea vă hrănesc cu nădejdea venirii Mele, cu taina înnoirii lumii, copilaşi ai nădejdii Mele.

O, cu greu se mai găseşte om pe pământ care să înţeleagă lucrarea Mea cu voi! Greu de tot găsesc om cu vedere bună, cu vedere de la Mine, căci fiecare om e deprins ca pe pământ. Fiecare se iubeşte pe sine atunci când dă să vină după Mine şi după voi. Fiecare are atunci când vine. Nu mai găsesc om sărac de toate cele, nu mai găsesc. Fiecare are câte ceva, şi Eu nu pot numai cu Mine în om dacă omul se are pe el. Aş voi să-l deprind pe om cu cele de la Mine, şi de aceea vă aşez să-Mi gătiţi zile de coborâre la voi, ca să vină mulţimile să asculte învăţătura Mea cea din zilele acestea. Voiesc să grăiesc cu tot omul. O, cine să-Mi asculte acest oftat al Meu? Voiesc să Mă audă tot omul, de la margini la margini. Cât de departe ar fi omul de Mine, voiesc să Mă audă de acolo de unde este. Amin.

Taina nădejdii venirii Mele curând, curând, taina aceasta o aşez în voi tot mai mult, copilaşi obosiţi sub povara Mea, căci vă voiesc în Mine, şi aşa voiesc să vin. Amin. Mă voiesc în voi, şi aşa voiesc să vin. Amin. Grijile vieţii să vă fie vouă mai mici decât orice durere a Mea, şi să trăiţi voi prin venirea Mea la voi, căci mai mare dar şi mai mare lucrare ca venirea Mea nu poate fi, şi nu este alt adevăr sub cer mai adevărat decât venirea Mea, fiindcă Eu aşa am spus: *«Mă duc la Tatăl ca să vin, căci dacă nu Mă duc, nu pot veni»*. O, cine pe pământ a pătruns cuvântul acesta? Am spus acest cuvânt ca să fac din el adevăr, iar omul care se dă înţelept pentru cuvântul Meu îl răstălmăceşte ca să-Mi închidă venirea Mea la om. O, cine să mai înţeleagă cuvintele Mele dacă omul trufaş se aşează împotriva adevărului lor? Acest cuvânt al Meu: *«Mă duc ca să vin»* ar fi trebuit să umple pământul de glasuri care să strige de atunci şi până acum: *„Vino, Doamne!“*.

O, copilaşi ai venirii Mele, vreau să hrănesc pe tot omul de pe pământ cu nădejdea în venirea Mea. V-am dat vouă tot ajutorul, ca să am la voi grădină lângă grădină pentru voi, şi pentru Mine cu voi, şi pentru Mine şi cei ce vin până la acest munte al învăţăturii cereşti. Adunaţi pe lângă Mine pe cei ce Mă doresc. Daţi-le de veste că vin să le dau putere şi nădejde în venirea Mea, ca să vin apoi, că vine cu paşi tot mai mari, vine venirea Mea cu paşi grăbiţi, şi Eu dau să-Mi adun sub mantia Mea pe cei ce vor fi. Amin.

Voiesc să Mă întâlnesc din nou cu omul în grădina întâlnirii. I-am dat omului întâlnire în grădina întâlnirii. Îl aştept pe om să vină şi să-Mi slobod peste el glasul şi să-l scol pentru cer, pentru cerul cel nou şi pământul cel nou. Iar voi, copii din grădină, ce faceţi, fiilor? Vă sculaţi să-Mi pregătiţi întâlnirea Mea cu omul? Iată, sculaţi-vă! Amin. Eu vin şi vă dau. Fiţi ageri, fiţi binevoitori pentru Mine, că pun în voi putere şi dor şi iubire şi cuvânt şi îngeri, fiilor obosiţi. Fiţi obosiţi de ale Mele, că ale Mele vă vor da vouă toată pacea Mea, toată odihna Mea. Amin. O, sunteţi slăbiţi! Cine să vă înţeleagă pe voi? Nu mai este om pe pământ care să vină spre voi şi să nu se lase greu peste voi. Fiecare are atunci când vine, şi dă să se lase greu peste voi. Nu mai găsesc om sărac de toate cele, nu mai găsesc, iar Eu nu pot numai Eu în el, că este şi el. Nici o iesle nu mai este goală pentru Mine, pentru ca să încap numai Eu în ea cu facerea Mea. Dă omul să vină la Mine prin acest cuvânt şi nu-i ajunge cuvântul acesta, iar voi sunteţi slăbiţi, şi nu e om să înţeleagă îndeajuns lucrarea Mea cu voi, povara Mea cea de peste voi. Eu când şi când dau să vă descopăr şi să vă aşez înaintea oamenilor pentru Mine, iar omul, din deprinderea lui, caută la voi. Rari sunt din cei care vin spre cuvântul Meu. Rari de tot sunt cei ce înţeleg îndeajuns că voi sunteţi ai Mei şi pentru Mine pe pământ, după cum lucrez Eu cu voi. Voi ar trebui să fiţi numai în cer, numai în Mine, numai cu Mine, şi să ies Eu cu voi după rânduiala Mea, aşa cum voiesc acum din nou să ies cu voi ca să hrănesc omul cu nădejdea venirii Mele. Şi iată, ieşim iar, şi binecuvintez cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt ieşirea Mea cu voi. Vă descopăr şi vă acopăr; când şi când vă descopăr, ca să ies cu voi şi să hrănesc din cer pe om.

Vine sărbătoarea Maicii Mele. Adunaţi-vă pe lângă ea cu zile cereşti, că Eu, Domnul, rostesc acum mare binecuvântare peste grădina întâlnirii şi peste sătuţul acesta, sătuţul cuvântului Meu. Să fie slujire din cer şi de pe pământ pentru zilele întâlnirii Mele cu omul. În pragul sărbătorii Maicii Mele să slujească cerul şi pământul cu toată iubirea lor, pentru învierea omului. Să fie soare, să fie cald, să fie lumină, să fie mângâiere, să fie putere sfântă, să fie pace, să fie curăţie, să fie dor de cer, să fie bucurie pentru cer şi să fie nădejde în venirea Mea. Amin. Fiţi cu putere, voi, copii de la iesle, fiţi mângâierea Mea, fiţi trâmbiţa Mea, fiţi cuvântul Meu, că Mă voiesc în voi şi vă voiesc în Mine, şi aşa voiesc să vin. Amin. Vreau să deschid ochii celor ce Mă caută pe Mine cu voi, ca să ştie să vă ocrotească pentru Mine şi pentru ei, căci voi sunteţi obosiţi şi trudiţi, iar omul este încărcat cu toate cele lucrate de el. O, nu sunt bune cele lucrate de om. Să înveţe omul să vină cu Mine la Mine, nu cu el. Să înveţe omul statul în cer, şi aşa să umble pe pământ, că Mi-e milă de voi când vă văd apăsaţi de la omul neîndemânatic cu trupul şi cu sufletul şi cu duhul. O, e mare lucru să se deprindă omul cu lu-

crarea facerii lui. Vreau să-l trag pe om lângă Mine ca să-l fac, dar el e făcut de el şi nu se lasă făcut de Mine, şi nu se lasă omul.

O, nu aşa, omule! Voiesc să-ţi grăiesc şi să te învăţ şi să te deprind cu viaţa cea veşnică, şi să crezi apoi că viaţa începe cu moartea, iar după aceasta se zideşte omul şi viaţa lui cea veşnică, şi nu este de la tine învierea, ci este de la Mine, dar tu te deprinzi greu cu taina învierii şi cu Mine Stăpân al facerii tale. Vreau să-ţi deschid ochii şi să te pot privi prin ochii tăi, ca să te învăţ duhul pocăinţei în fiinţa ta. Vreau să te deprind să nu te ascunzi, căci Eu sunt Dumnezeu, iar ochiul Meu este, şi este viu, şi tu eşti descoperit sub ochiul Meu. Vreau să te privesc cu ochiul Meu prin ochii tăi, omule, şi îţi spun că asta vreau. O, pocăieşte-te, că asta vreau! Amin, amin, amin.

Iată, nu sunt bune cele lucrate de om. Fiţi cu puterea Mea în voi, copii lucrători ai tainei venirii Mele, că omul dă să vă facă să fiţi ai lui şi nu ai Mei, dar vremea voastră este vremea Mea, şi viaţa voastră este viaţa Mea, şi timpul vostru este timpul Meu, şi voi nu sunteţi ai voştri nici ziua, nici noaptea, iar omul care vine după Mine şi după voi, cu greu poate pricepe taina Mea cu voi. Fiţi iscusiţi, că omul se iubeşte pe sine, nu pe Mine şi nu pe voi, că n-are omul minte din cer, şi ar da să facă aşa cum ştie el omul, şi este câte unul care ar da să vă vrea pe voi nedespărţiţi de el chiar dacă ar fi să vă despărţiţi voi de Mine pentru el. Iată, scurtă este mintea omului care nu poartă grijă de Mine mai mult decât de el, care nu poartă grijă de statul vostru cu Mine mai mult decât statul vostru cu omul, dar Eu vă ţin în taina nădejdii venirii Mele şi îl strâng pe om lângă voi, şi îi strâng pe oameni lângă voi în grădina întâlnirii şi le dau de la Mine, iar pe voi vă descopăr o clipă, şi iarăşi vă acopăr, căci voi nu sunteţi fără de lucru, iar lucrul vostru este lucrul Meu. Amin. Vă strâng la piept şi vă umplu de mângâierea Mea. Vă strâng la piept şi vă dau din puterea Mea. Vă strâng la sân şi vă dau din dorul Meu, ca să-l duc cu voi. Vă strâng la sân cu dor, ca să vă am numai ai Mei. Amin. Lucraţi din Mine, că vreau să-l fac pe om ca şi pe Mine. Curând, curând taina facerii omului va lucra ca în cer, numai ca în cer, căci numai Eu voi lucra, fiindcă omul de pe pământ face orice, dar pe om nu-l face, iar omul este cel făcut de Dumnezeu, şi altceva nu înseamnă om. Naşterea din nou a lumii începe cu om făcut de Dumnezeu, căci altceva nu înseamnă om.

Nădejdea în venirea Mea vă ţine în taina ei, în taina nedespărţirii dintre Dumnezeu şi om, copilaşi slăbiţi sub greul vremii de azi, căci vremea de azi poartă în ea venirea Mea la voi, iar voi sunteţi sub această povară şi staţi înduieraţi sub ea, căci Eu sunt Cel îndurerat din voi. Să nu mai vrea omul mângâiere pentru el, că nimeni nu poate avea mângâierea Mea dacă nu vrea să ştie de unde vine izvorul ei, care vine de la asemănarea omului cu Mine, şi de altunde nu vine mângâierea. Să Mă mângâie pe Mine omul, nu pe el, că prea mult se iubeşte omul pe sine. Să vină omul la Mine, nu să vin Eu la el. Amin. Iar voi staţi cuprinşi în taina nădejdii venirii Mele, copii îndureraţi, şi nu fugiţi de durerea Mea din voi, că fără ea Eu nu pot fi în voi, şi sunt în voi aşa cum sunt. Amin.

Aduceţi Domnului sfinţenia voastră; aduceţi Mie, fiilor, că lumea are de dumnezeu pe Baal. Iar voi aduceţi Mie om după chipul şi asemănarea Mea, şi apoi aveţi grijă de lucrul vostru, ca să fie al Meu, că nu mai am lucru de pe pământ, şi nici lucrători nu mai am. Lucrătorii Mei sunt cei ce-l fac pe om pentru Mine şi ca Mine, iar pe pământ e numai Baal şi slujitori de-ai lui. Hai să ne înteţim lucrul cel pentru înnoirea lumii. Hai să-L bucurăm pe Tatăl, că mângâierea este a celor ce-L mângâie pe Dumnezeu. Sculaţi-vă cu Mine ca să pregătim zi de venire, zi de nădejde. Hai să pregătim grădina întâlnirii omului cu Dumnezeu. Eu sunt Cel ce pot în voi. Vestiţi din timp că vin să-l hrănesc pe om cu nădejdea în venirea Mea. Să-Mi dorească omul venirea şi să vină omul spre venirea Mea. Voi pentru Mine trăiţi şi pentru nădejdea venirii Mele şi pentru mângâierea Mea cu voi, şi iubiţi dreptatea şi staţi numai de partea ei, ca să nu cădeţi prin omul care se iubeşte pe sine, nu pe Mine. Eu iarăşi vă strâng la sân. Mă uit cu ochiul Meu, şi nu mai pot să vă las din sânul Meu, că mulţi v-ar vrea nedespărţiţi de ei, şi nu nedespărţiţi de Mine. Mă ţin mereu cu sânul Meu după voi şi vă dau mereu din el şi vă strâng mereu în el, ca să fiţi şi ca să vă am. Amin.

Acum, fiţi una, precum Eu cu Tatăl una sunt, şi aşa lucrez. O singură inimioară, aşa să fiţi, aşa să lucraţi, aşa să fiţi binecuvântaţi. Adunaţi-vă cu veghe pentru pregătirea zilelor Mele cu voi şi daţi Duh Sfânt de la Mine grădinii întâlnirii, căci curând, curând vine cerul sfânt în grădină, iar Eu şi cu slava Mea vom fi iar şi iar slava grădinii întâlnirii, grădina venirii Mele pentru omul care vine să Mă ia de la izvor şi să Mă bea şi iarăşi să Mă bea, şi să ia din viaţa Mea şi să bea. Amin, amin, amin.

24 iulie/6 august 2000

Sărbătoarea sfântului mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Să vină omul la harurile sfinte şi să ştie ce este boala şi ce este sănătatea. Cel ce voieşte să ştie taina raiului, se uită întru început şi nu se mai lasă spre sfârşit. Sfârşitul aşteptării sfinţilor este împărăţia Domnului pe pământ.

O, copii de la ieslea Mea de cuvânt! Ori de câte ori Îmi pornesc spre voi calea cuvântului Meu, Mă cuprinde duhul dragostei pentru voi, că voi sunteţi plăpânzi, fiilor. Mi-e drag de cel plăpând şi dau să Mă desăvârşesc în el cu ale Mele, şi Eu trag folos de la cel ce nu poate, căci cei ce pot nu sunt săraci, nu sunt plăpânzi şi n-au nevoie de cineva mai tare decât ei, căci pot ei.

Mă aplec spre voi şi vă dau duh de înviorare, că azi stă în grădină, cu daruri fel de fel pentru voi şi pentru cei ce petrec cu Mine şi cu voi, pomenirea celui cu leacuri cereşti în mână, tămăduitorul Pantelimon, doctorul aşezământului Meu cu voi, cel cu mila şi cu ajutorarea lui pentru voi. Luaţi şi daţi din darurile lui, daţi poporului Israel de azi, şi daţi celor bolnavi cu duhul, cu sufletul şi cu trupul, celor care îşi văd neputinţa, celor care îşi arată suferinţa. Amin. Sunt cu duhul mângâierii peste voi, ca să vă scol la lucru sfânt, ca să dau prin voi tămăduiri omului. Amin.

Este pe pământ câte un obicei de supunere a omului prin legea cea pusă peste om. Se ridică cei ce stau în frunte şi fac chemare pentru tot omul, să vină să ia leac de ocrotire pentru bolile care ies din cămările lor pentru încercarea inimii omului, pentru umilinţa inimii omului zbuciumat şi prins de cele ce trec; trec, şi nimic nu-i lasă omului decât amar şi gust amar şi moarte peste moarte şi capăt fără întoarcere. Se ridică doctori şi cheamă pe fiecare om să ia leac de la ei până să vină boala peste om, şi omul se duce, că este supus prin lege şi se duce. O, copii ai lucrului Meu cel sfânt, chem şi Eu omul să vină la leacurile Mele şi să le ia ca să fie viu şi să aibă putere peste răul din el şi peste cel din afara lui. Să vină omul, să

audă omul legea aceasta, legea vindecării duhului şi a sufletului şi a trupului, legea milei lui Dumnezeu pentru fiecare om. Chem omul la mila Mea, chem omul la doctor, că e bolnav, e plin de bube, e plin de rugină, e plin omul de deşertăciune, iar deşertăciunea e boală veche şi stă omul în ea de şapte mii de ani şi e plin omul de molii şi de rugină şi sapă acestea în duhul, în sufletul şi în trupul omului, şi din Mine mănâncă în om, şi Eu Mă sfârşesc în om. Eu, Cel fără de început şi fără de sfârşit, Mă sfârşesc în om, şi vin doctorii cerului în ajutorul Meu ca să nu Mă sfârşesc în om şi să-Mi dea ei viaţă în om şi să-Mi dea stat în om şi să-l vindec pe om cu viaţa Mea din om, cu statul Meu ceresc în el. Amin. Chem omul să vină la leacuri cereşti, chem omul la izvorul cel sfânt şi plin de tămăduiri şi plin de Duh Sfânt. Amin.

Apropiaţi-vă, copii de la ieslea Mea, lângă fântâna Duhului Sfânt, care are lângă ea de înger pe doctorul şi tămăduitorul Pantelimon, cel ce vă dă vouă înviorare mereu. Aduceţi jertfă de iubire celui ce vă tămăduieşte pe voi din partea Mea de toate neputinţele care vin peste voi, de toată oboseala cea de la truda voastră lângă Mine. Mergeţi în grădina întâlnirii şi adunaţi-vă lângă harurile fântânii Duhului Sfânt, pe care am aşezat-o Eu prin voi în grădina unde Eu Mă întâlnesc cu omul care Mă caută la voi. Aduceţi cântare de slavă Duhului Sfânt şi îngerului fântânii, cel ce vă tămăduieşte pe voi în fiecare clipă, cel ce suflă peste voi cu duhul binefăcător al harurilor lui, îngerul tămăduitor dat de Mine vouă, Pantelimon cel plin de har, cel care a pus preţ celor ce sunt de la Mine, dând în schimbul lor pe cele ce nu sunt, pe cele ce trec. El voieşte să cheme omul la fântână şi să-i dea vindecare, că este tămăduitor. El voieşte să-Mi dea Mie om tămăduit, că e plin omul de bube şi de rugină şi de deşertăciunea în care stă. Să vină omul la doctor şi să înţeleagă ce este boala şi ce este sănătatea, ce este amarul şi ce este dulcele, ce este viaţa şi ce este moartea, ce este iadul şi ce este raiul, ce este veşnicia şi ce este vremelnicia. Să vină omul la harurile sfinte şi să ia din ele şi să se vindece omul de nepăsare şi să Mă vindece omul pe Mine de dorul Meu cel greu pentru om. Amin, amin, amin.

— Eu sunt tămăduitorul Domnului. Am plătit cu viaţa mea cea dată Domnului darurile şi harurile pe care le am din cer la credinţa mea în Iisus Hristos, trimisul Tatălui Savaot pentru mântuirea omului credincios Celui trimis de Tatăl, credincios lui Hristos, Cel mult iubit şi dorit de mine încă pe când eram dintre păgâni. Amin, amin, amin.

Eu, Doamne bun, sunt cu Tine în grădina în care Te deşerţi, ca să se deşerte ea apoi peste pământ cu Tine şi cu glasul Tău cel plin de tămăduiri, Doamne dulce, că dulce mi-a fost mie viaţa pe pământ după ce Te-am aflat pe Tine înviat şi viu în fiinţa mea cea plăpândă pe când eram dintre păgâni. Inima mea a fost a Ta, dar eu nu ştiam că eram alesul Tău dintre păgâni. Tu însă m-ai trezit, iar eu Te-am cunoscut, şi apoi ai fost Tu, iar eu n-am mai fost apoi, şi ai fost numai Tu în fiinţa mea, şi Te-am dovedit în ea şi Te-am mărit, şi Te-ai făcut har şi dar în mine şi ai lucrat peste păgâni din casa mea, şi ai fost biruitor peste cei necredincioşi.

Oamenii nu cred dacă nu văd. Oamenii nu Te cred dacă nu Te văd, Doamne dulce. Oamenii nu Te cunosc până nu Te gustă. Vin cu Tine din cer în grădina Ta, în ieslea Ta, şi am venit şi mă desăvârşesc din Tine peste cei dulci ai Tăi în grădină, ca să fac din ei cănuţe cu leacuri pentru cei ce au nevoie de doctor, Doamne tămăduitor. Oamenii nu cred dacă nu văd. Mă umplu de dorul Tău cel pentru om şi mă dau fântânii Duhului Sfânt din grădina întâlnirii Tale cu omul, grădina serbărilor cereşti în mijlocul pământului, în vârful pământului, Sionul Tău cel de la sfârşitul timpului, Doamne dulce. Mă dau omului cu harul vindecării, pus de Tine peste mine, dar omul nu ştie ce este boala şi ce este sănătatea. O, nu ştie omul ce eşti Tu, aşa cum nici eu nu ştiam pe când eram adormit, pe când încă Tu nu mă trezisei ca să fiu şi ca să fii Tu fiinţa mea apoi, chipul fiinţei Tale să fiu, chipul fiinţei lui Dumnezeu în om.

Eu Te-am avut pe Tine locuitor şi lucrător în casa mea, în duhul, în sufletul şi în trupul meu, că asta înseamnă casă a Ta cu omul. Când au văzut păgânii viaţa Ta în mine, fiinţa Ta în mine, s-au sculat împotriva Ta şi a mea, că Tu eşti cel mai străin pentru om, Tu eşti cel mai alungat dintre oameni, Tu eşti omul durerii, despre care scrie în Scriptura care spune: *«Dispreţuit era între oameni, om al durerii, de la care toţi îşi întorceau faţa, om străpuns pentru păcatele omului, om plin de rane tămăduitoare pentru toţi cei care caută tămăduirea lor».*

O, fii ai oamenilor, iată omul! Nu este omul aşa cum sunteţi voi. Omul este aşa cum a fost Domnul. Omul este aşa cum am fost eu, unit cu Domnul şi dat la moarte pentru chipul fiinţei lui Dumnezeu în mine. O, oamenilor, amarul nu este dulce, iar voi îl aveţi dulce; păcatul nu este dulce, iar voi îl aveţi dulce, dar el vă face rane şi se face molie şi rugină peste duhul şi sufletul şi trupul vostru. O, oamenilor, boala nu este sănătate, iar voi sunteţi bolnavi din creştet până în tălpi, şi nu ştiţi ce este sănătatea în om, sănătatea lui Dumnezeu în voi, viaţa lui Hristos în mădularele voastre sufleteşti şi trupeşti, lucrul pe care-l are omul de lucrat din zori şi până-n zori. Dar voi aveţi de tată pe diavolul şi nu ştiţi ce este omul şi ce este diavolul. Omul care nu-I slujeşte lui Dumnezeu din zori şi până-n zori cu mădularele lui sufleteşti şi trupeşti, acela este diavol şi locaş al diavolului, dar voi nu aveţi tămăduitor pentru mintea voastră. Şi iată, eu sunt sfântul Domnului şi vin cu El, şi din El vă învăţ, că Domnul este casa sfinţilor, Ierusalimul cel ceresc al sfinţilor Domnului.

O, oamenilor, viaţa voastră este moarte dacă Hristos nu este în ea. Sunteţi fiii morţii din voi, căci păcatul este moarte, şi este molie care roade în voi, şi este rugină care sapă la rădăcina vieţii lui Dumnezeu în om, dar voi nu ştiţi că moartea nu este viaţă, şi daţi să fiţi mulţumiţi şi fericiţi prin păcat, prin moartea din voi, dar moartea nu este viaţă, şi voi nu ştiţi ce este viaţa şi ce este moartea, şi eu vă spun să cădeţi în genunchi şi să priviţi la Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt şi să cereţi înţelepciunea vieţii, dar să ştiţi să cereţi, că eu am cerut, şi El mi-a dat.

Am găsit un copilaş mort de muşcătură de viperă şi am căzut în genunchi şi L-am chemat pe Hristos, şi El a venit şi a lucrat de a înviat pe copilul muşcat, şi Domnul mi-a bucurat inima cea plină de milă pentru omul mort. O, fie-vă şi vouă milă de omul mort. Fie-vă milă de voi, şi cereţi îngenuncheaţi mila lui Dumnezeu peste voi, ca să vină să vă despartă de moartea din voi, dar staţi îngenuncheaţi, staţi aşteptând, căci cel ce nu aşteaptă pe Domnul, acela se duce şi stă cu diavolul şi se face culcuş diavolului, şi se face iad şi culcuş demonilor. Dar cel ce vrea să ştie taina raiului, acela se ridică înspre început şi îl găseşte pe omul cel întâi zidit de Dumnezeu şi se uită la el şi ia pildă bună şi rea de la el, şi pe cea bună o pune peste el şi se face început al Domnului, şi nu se mai lasă spre sfârşit, ci stă întru început, stă în rai şi se face rai şi strică lucrarea iadului, căci iadul este locaşul celor ce-L părăsesc pe

Dumnezeu Făcătorul; iadul este focul care arde în om împotriva lui Dumnezeu.

O, oamenilor, eu sunt tămăduitorul de la Dumnezeu şi vă chem la vindecare, că sunteţi bolnavi. Vremelnicia pe care o iubiţi e boală ruşinoasă înaintea cerului, boală care strică omul la minte, învăţându-l cu minciuna, cu vremelnicia, cu cele care trec ca şi omul care iubeşte pe cele care trec, şi trece şi el, prin iubirea lui pentru cele trecătoare. Veniţi la viaţă şi luaţi din ea, că inima mea e plină de milă pentru omul mort prin muşcătura cea veninoasă a deşertăciunii care-l ţine pe om mort. Dar ce este omul mort? Cel ce păcătuieşte, acela este mortul care stă în iad, chinuit de muncile iadului, chinuit de gustul păcatelor, dezbrăcat şi gol de Dumnezeu, murdar şi fără putere, mort şi nu viu, lipsit de veşnicie şi părăsit de îngeri. Veniţi la izvorul veşniciei! Veniţi şi beţi şi înviaţi, că vine pe pământ veşnicia, vine curând, curând şi umple pământul şi dă din calea ei pe tot trupul mort şi vine ea cu fiii vieţii, cu cei ce au iubit viaţa şi veşnicia şi faptele ei. Amin. Veniţi la doctor, veniţi la tămăduitor!

Mă las cu harul vieţii veşnice peste fântâna Duhului Sfânt din grădina în care Domnul îţi dă întâlnire cu El, omule osândit de păcatele tale. Sunt lângă fântână, căci sunt îngerul ei, şi am îngeri tămăduitori cu mine şi vin spre tine cu harul fântânii, cu Duhul Sfânt al Domnului, ca să vii tu spre tămăduire şi să te faci cer, omule, căci cerul e locaşul sfinţilor, iar iadul este locaşul diavolilor şi al păcătoşilor. O, eu am fost tinerel şi nu aveam decât pe Hristos de mângâiere şi de bucurie şi de iubire.

Veniţi voi, cei mici, şi gustaţi din rodul credinţei mele şi al iubirii mele de Dumnezeu. Voi, cei din sătuţul acesta în care Dumnezeu Îşi are izvorul cuvântului vieţii, veniţi la izvor! Şi veţi veni. Amin. Veniţi cu mic cu mare şi spălaţi-vă faţa şi cămăşuţa şi iubirea şi daţi loc Domnului în voi, ca să vină neamurile pământului şi să vă fericească şi să vă numească cetate a Domnului, cetate în care nimic pângărit, nimic spurcat nu este, cetate sfântă, cetate a bucuriilor sfinte pentru cei ce se fac sfinţi, pentru cei ce se înnoiesc pentru înnoirea lumii. Amin.

Iar vouă, celor din grădina cuvântului, vă dau înviorare şi haruri fel de fel şi tămăduiri, că duhul mângâierii Domnului se poartă deasupra voastră ca ploaia care vă prinde sub ea când vine iute ca să ude locul însetat. Vă cuprind cu umilinţa duhului meu şi mă plec vouă ca să vă slujesc în neputinţe, că sunteţi mari la Domnul, şi e mare Domnul în voi. Sfinţii din cer vă privesc cu sfială cerească, fiindcă e mare Domnul în voi şi peste voi. Ei nu mai zic: *„Până când, Doamne?“,* aşa cum ziceau până la voi. Ei zic acum: *„Mărire Ţie, Doamne, că ai început să împărăţeşti şi să răscumperi cu Sângele Tău oameni din toată seminţia şi limba şi poporul şi neamul“.* Amin. Sfinţii din cer aşteaptă la guriţele voastre ca să le daţi de lucru în lucrul vostru cu Domnul, căci aşteptarea lor s-a sfârşit, şi Domnul vine, vine cu sfinţii Lui. Vine Domnul la voi cu sfinţii în zeci de mii, căci când vine Domnul, vin cetele cereşti, că scris este: *«Oştiri cereşti vin după El».* Vin sfinţii la voi ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, care curge din Domnul peste voi, căci când vine Domnul, oştirile cereşti vin după El, şi vin cu El. Amin.

Eu, Doamne dulce, m-am îndulcit peste pământ şi m-am făcut hrană pentru om, lapte dulce pentru hrana omului. Lapte a curs din grumazul meu când m-am dat Ţie miel prin jertfire, şi m-am făcut untdelemn tămăduitor, căci m-am făcut rod al măslinului care a mărturisit pentru mine la venirea mea la Tine prin jertfire, Doamne dulce. Oamenii care m-au dus la jertfire mă legaseră de măslin, iar eu am rămas legat de rod în măslin, făcându-mă untdelemn tămăduitor peste om. Acum, dă-mă Tu celor ce au nevoie de darul tămăduirilor mele, dar dă-mă credinţă în omul care voieşte tămăduire, dă-mă dor în om, dă-mă iubire cerească în om. Dă-mă Tu omului, că Tu ştii să dai, după cum ai ştiut Tu să Te dai pentru om şi să mă dai pentru om. Dă-mă Tu, precum m-ai dat înger al fântânii Duhului Sfânt în grădina întâlnirii Tale cu omul. Dă-mă Tu după măsura pe care o vei găsi în om, şi măreşte-Te cu măsură bună în om, că Tu suspini şi iar suspini după om, şi Te-ai făcut suspin în noi, în sfinţii Tăi cu care Îţi împarţi suspinul acum, la venirea Ta cu sfinţii, acum când gata sunt toate ca să vii. Amin, amin, amin.

— O, copii care primiţi de la Mine, daţi venirea Mea cu sfinţii, daţi oamenilor vestea venirii Mele cu sfinţii, şi cine va crede şi va învia, acela va fi şi se va bucura. Duhul mângâierii se face dulce peste voi. Am spus că voi vorbi cu voi tot mai dulce, ca să vă înviorez pentru Mine şi pentru lucrul Meu peste om, că Eu mereu, mereu suspin după om, suspin cu cuvântul Meu după om. Cuvântul este suspinul Meu, iar voi sunteţi calea cuvântului Meu peste oameni.

Mă gătesc peste voi cu sărbătoare nouă. Mă întâlnesc din nou cu omul în grădina întâlnirii. Dau să Mă îndulcesc în voi, ca să vă îndulcesc şi să dau din acest dulce, iar voi să fiţi străchioarele şi cănuţele Mele în care Eu pun hrană şi apă, pâine şi vin pe masa nunţii Mele cu voi. Vă îmbrac cereşte pentru sărbătoarea Mea cu voi peste oameni. Vă fac pildă a împărăţiei cerurilor. Vă dau pildă de viaţă cerească între oameni. Vă fac părtaşi cu cele din cer în mijlocul oamenilor, ca să le vadă oamenii la voi şi să se prindă în horă cerească, de mânuţă cu voi şi cu îngerii din cer. Amin. Chem lăutari pentru zilele nunţii, ca să cânte cereşte şi să audă neamurile pământului cântarea nunţii, iar Eu le voi plăti, şi ei vor veni şi îi voi răsplăti. Amin.

Duhul mângâierii Mele se îndulceşte peste voi. Staţi dulci înaintea Mea, căci Eu sunt Cel dulce din voi. Staţi vioi cu duhul şi cu iubirea Mea din voi şi daţi-vă Mie cu sărbătoare în voi, ca să vă dau sărbătoare a Mea peste mulţimi, căci chem mulţimile să vină şi să ia din masa nunţii Mele, şi să ia din duhul iubirii Mele, că Eu aştept omul, şi suspinând îl aştept, şi suspinul Meu este cuvântul.

Îmi întăresc cărăruţa pe care stau venind, că am de stat pe ea ca să vin şi să hrănesc pe cei ce vin la izvorul vieţii. Mă port pe ea cu grijă, căci stau cu putere pe ea. Mi-o alin, Mi-o înviorez, Mi-o cuprind, ca să Mă cuprindă pe ea, şi Mi-o îndulcesc, ca să Mă împart dulce şi să-l fac pe om dator Mie şi să-l îmbiu spre dulceaţa raiului, căci pământul va fi rai curând, curând. O, cărăruţă mică, o, cărăruţă a Mea, duhul mângâierii Mele se face dulce şi vine cu tumultul lui şi se revarsă cu multul peste tine. Însufleţeşte-te! Amin.

Sunt cu duhul plin de dor după zilele venirii Mele şi Îmi întăresc cărarea şi Mi-o înviorez şi Mi-o cuprind, ca să Mă cuprindă pe ea şi să vin să Mă dau, să vin să Mă fac izvor şi să Mă dau, şi să Mă răcoresc când Mă dau, căci vin să Mă dau. Amin, amin, amin. O, fiilor lucrători cu Mine din grădină, feriţi de duhul greu statul Meu cu voi la lucru, ca să pot lucra cu lărgime din voi, căci cel ce îngreuiază Duhul Meu din voi, este cel cu duhul greu. Fiţi cu măsura în mână şi alegeţi bine timpul şi locul şi lucrul, ca să puteţi lucra şi să aveţi ce lucra, că piere lucrul cel bun pentru duhul cel greu care stă

lângă voi în vremea lucrului Meu cu voi. Fiţi iscusiţi, şi feriţi mereu de orice duh greu statul Meu cu voi în vremea lucrului cel sfânt pe care îl lucrez cu voi peste pământ. Dulcele Duhului Sfânt este îngreuiat şi trage din greu atunci când nu este unitate şi părtăşie întreagă prin unitate. Voiesc să vă văd vioi şi cu Duhul Sfânt în voi, dar învăţaţi să faceţi aşternut prielnic pentru dulcele Duhului Sfânt, copii dulci, că dulci voiesc să fiţi, dar duhul cel greu vă face nelucrători. Dar voi fiţi dulci, fiţi lucrători de Duh Sfânt, căci voi sunteţi dulcele Duhului Sfânt. Fiţi dulci pentru Duhul Sfânt, şi veţi fi rod dulce şi veţi da rod de Duh Sfânt, şi va fi apoi Duh Sfânt peste pământ cu voi. Amin. Eu sunt durut la duh, fiindcă atâta vreme am învăţat un popor să fie dulce pentru cer, şi el s-a dus spre amărăciune şi s-a tras de lângă Mine.

O, popor venit şi plecat, atâta vreme te-am învăţat, atâta vreme te-am purtat de mânuţă spre vremea iubirii! Atât de dulce ţi-am vorbit şi te-am îmbiat spre vremea iubirii Mele cu tine! Atâta răbdare am avut, şi atât te-am aşteptat să creşti şi să fii, iar tu ai venit şi ai plecat şi te-ai smuls din mâna Mea. Eu te-am purtat de mânuţă spre timpul iubirii şi tu te-ai smuls din mâna Mea. Acum, iată vremea, şi tu nu eşti cu Mine. Eşti cu fiii şi fiicele tale, eşti cu agoniseala ta, şi nu eşti pentru vremea iubirii, iar Eu sunt durut, că te-am avut lângă Mine şi nu te mai am. Vino măcar să vezi vremea iubirii şi pe fiii ei! Vino să plângi şi să-ţi văd lacrima! Vino să ştii ce am pregătit Eu pentru tine şi tu n-ai vrut să ai! Vino la nuntă! Vino ca un străin, că n-ai vrut să fii fiu, şi te-ai dus cu alt stăpân, şi te-ai dus, şi Eu Mă uit să te văd, şi îţi plâng de milă că ai fost lângă Mine şi nu mai eşti, şi Mă uit că tu nu-ţi plângi de milă, şi Mă uit cum Mă cauţi în alte părţi ca să crezi că eşti cu Mine încă. Dar Eu sunt cu cei ce urmează Mie şi nu loruşi. Eu sunt cu cei ce Mă iubesc pe Mine şi nu pe ei, iar tu n-ai vrut să fii copilul Meu atunci când te-am cerut să fii. O, şi cu câtă iubire, o, şi cu câtă răbdare, o, şi cu câtă aşteptare te-am purtat Eu de mânuţă spre vremea iubirii, iar tu n-ai vrut să fii dulce pentru cer, şi te-ai dus la amărăciune şi te-ai tras de lângă Mine, şi Mă doare golul tău de lângă Mine, şi Mă dor păcatele tale cu care M-ai străpuns de atunci şi până azi. Iar acum, iată vremea iubirii, şi pe Mine cu cei vii cu care am ajuns vremea iubirii, vremea cea dulce a iubirii pentru cei ce o iubesc pe ea, vremea mângâierii pentru cei ce Mă mângâie pe Mine mângâindu-Mă în suspinul Meu după om. Amin, amin, amin.

Un picuţ, şi vă las spre odihnă, vă slobozesc de sub povara Mea cea de peste voi, dar voiesc să-l cuprind la sân pe cel dintre voi care poartă numele biruitorului mucenic Gheorghe şi tămăduitorului Pantelimon. Îl voiesc tămăduitor al ranelor Mele din voi, căci cu voi împart ranele Mele şi povara Mea cea grea. Îl voiesc dulce pentru Mine şi atent pentru placul Meu cel sfânt şi tot mai veghetor pentru ca să fie pe plăcerea Mea mereu. Îl cuprind în braţele Mele durute de dor şi îl ţin la sânul Meu, ca să fie, şi vă dau de la el mângâiere şi putere nouă, fiilor care-Mi purtaţi povara venirii Mele. Stau faţă în faţă cu voi prin fiii cei care vă iubesc pe voi şi povara Mea de peste voi, şi vă dau puteri din puteri, căci când nu mai puteţi voi, Eu Mă aşez în ei ca să suflu peste voi şi să puteţi voi în truda Mea cea prin voi, în suspinul Meu după om, după lucrul mâinilor Mele, după om, fiilor scumpi. De aceea v-am dat lucrarea facerii omului şi v-am învăţat s-o lucraţi şi rod să-Mi aduceţi, că Eu suspin după om, după lucrul mâinilor Mele, după om, fiilor dulci, fiilor mângâietori ai suspinului Meu. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2000

Praznicul Schimbării la Faţă a Domnului

Cel ce se roagă Domnului în duh şi în adevăr, uneşte cerul cu pământul. Inima omului a fost făcută de Domnul să fie locaş al cerului. Tainele întâlnirilor sfinte sunt cele care Îl aduc pe Domnul pe pământ.

Voi, străjeri de la ieslea cuvântului Meu, auziţi-Mi strigarea şi deschideţi-Mi! Sunt Mirele, fiilor, şi fericită este sluga pe care Eu o aflu priveghind pentru venirea Mea. Amin.

Îmi desfac braţele şi Mi le umplu cu voi şi Mă dau vouă cu braţele întinse spre voi, ca să vă cuprind şi să-Mi primiţi îmbrăţişarea, că vreau să Mă slăvesc în voi şi din voi curând, curând, fiilor. Voi sunteţi mireasa Mea, şi Eu vin spre voi cu zilele nunţii Mele cu voi, ca să Mă ia mulţimile de la voi şi să prindă viaţă din viaţa Mea cu voi, şi să prindă faţă din faţa Mea cu voi. Amin.

Aduc la voi ziua Mea de slavă. Acum două mii de ani am dat această zi ucenicilor Mei cei mai apropiaţi Mie. M-am dus cu ei în munte ca să-i învăţ ce este rugăciunea, iar ei să înţeleagă. Se apropia vremea să fiu răstignit pe cruce, şi M-am dus să Mă rog Tatălui pentru Mine şi pentru ei, şi să Mă mărturisească Tatăl în ochii lor. Atunci, Eu am strălucit la faţă şi la îmbrăcăminte, iar cei din cer, venind la vedere de o parte şi de alta lângă Mine, vorbeau cu Mine despre toate cele ce voi pătimi Eu în Ierusalim, iar pe când Moise şi Ilie vorbeau cu Mine, a venit Tatăl, purtat în nor, şi i-a acoperit şi le-a vorbit zicând: *«Acesta este Fiul Meu Cel ales; de El să ascultaţi».* Amin. I-a prins teama pe ucenicii Mei când s-au văzut cuprinşi în nor. Tatăl îi îmbrăţişase pe ei, ca să le vorbească despre Mine, căci slava Tatălui îi ţine în ea pe cei în care Eu şi cu Tatăl Mă slăvesc. Aşa vă ţin Eu pe voi, copilaşi ai slavei Mele de azi. Voi sunteţi slava Mea de azi, şi vă ţin acoperiţi în norul tainei venirii Mele, căci taina venirii Mele este taină dulce, ca s-o puteţi purta, fiilor. O, dacă Tatăl Meu nu v-ar ţine pe voi acoperiţi de norul tainei venirii Mele, n-aţi putea nici voi, nici cei din jur n-ar putea, ci s-ar înspăimânta, dar iconomia venirii Mele se desăvârşeşte în taină mare, fiilor mici. Le-am arătat ucenicilor Mei, le-am arătat ce trebuie să fie rugăciunea. Eu Mă rugam, iar Tatăl M-a cuprins în slava Sa, în strălucirea Sa, cu cei din cer, cu Moise şi cu Ilie, căci aceştia au văzut slava Tatălui pe pământ şi au fost cuprinşi în ea la vederea ei. Aşa este rugăciunea cea adevărată. Ea uneşte cerul cu pământul, şi pe om cu slava Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

O, fiilor care vegheaţi cu Mine, vă îmbrăţişez în norul venirii Mele, iar Tatăl este întru Mine. Vreau să Mă rog în voi, vreau să lucrez în voi, ca să vă mărturisească Tatăl de fii, aşa cum M-a mărturisit pe Mine de Fiu al Său în vremea când Mă rugam Lui. Voiesc să ştie lumea toată că Eu Mă slăvesc în voi şi că voi sunteţi slava Mea cea de la venirea Mea. Amin. Nu pentru voi voiesc aceasta, ci pentru Mine, fiilor. Tatăl voieşte din nou să Mă mărturisească Fiu al Său în voi, Eu în voi, şi voi în Mine, că e vremea venirii Mele şi a slavei venirii Mele. Amin. Luaţi pe voi haina măririi Mele, haina venirii Mele, şi slăviţi-Mă pe Mine peste mulţimile pe care Eu le voi aduna ca să audă glasul cuvântului Meu de la voi. Faceţi-vă slavă a Mea peste pământ, căci Tatăl vine peste voi cu norul slavei Sale, ca să mărească pe Fiul Său lucrător peste voi, ca să aducă zile de nuntă cerească cu voi peste pământ. Vreau să Mă rog în voi, ca să vă mărturisească Tatăl că sunteţi fiii venirii Mele, căci Tatăl aşa închinători voieşte. Când Eu sunt

în om cu ale Mele înaintea Tatălui, când viața Mea este viața omului, aceasta înseamnă rugăciunea care aduce pe Tatăl ca să fie una cu Fiul în om. Atunci cerul coboară și se face lucrare vie pe pământ cu omul, căci așa fel de rugăciune aduce sfinții pe pământ, aduce cerul la vedere. Când Eu, Domnul, Mă slăvesc peste om, aduc cerul la vedere și ia omul din slava Mea, care se mărturisește pe sine peste pământ cu omul care are rugăciunea în el pentru cele din cer.

O, ce mare taină este cerul pe pământ! O, ce mare taină este inima din om! O, ce puțini oameni sunt pe pământ care să înțeleagă taina aceasta și lucrarea ei! Dacă inima omului nu are în ea cerul așa cum îl au cei din cer, dacă ea nu este ca în cer și pe placul cerului, ea nu va ști ce este cerul pe pământ. Vreau, fiilor plăpânzi, să vă așez înaintea oamenilor, ca să-i învăț Eu prin voi ce este cerul pe pământ, ce este Domnul cu omul pe pământ, ce este locașul Meu pe pământ. Vreau să-l învăț pe om viața cea fără de moarte, că e vremea să vin, iar omul este învățat numai cu moartea. O, inima omului e prea străină de taina aceasta. De taina inimii e străină inima omului, căci omul nu mai are știința cea din cer, omul nu mai are ființa cea din cer.

O, vino, omule, să te sui la cer și să cobori în tine apoi, și să te uiți peste tine. De prea multă vreme faci tu cu tine ce vrei tu, omule ușuratic, iar menirea ta este alta, și este din cer, și tu nu mai știi glasul cerului peste tine. Iată glasul Meu, care grăiește din Mine peste tine. Așa grăiam și cu Adam, dar el s-a ascuns și a uitat taina inimii omului, așa cum tu ai uitat taina inimii tale, omule despărțit de taina vieții veșnice. Voiesc să te oprești și să asculți vorbirea Mea cu tine. Vin zilele veșniciei pe pământ, și Eu ies în calea ta și îți țin calea cu zilele veșniciei, ca să Mă vezi și să Mă mărturisești Dumnezeu al tău, și apoi Eu să-ți deschid ochii, așa cum am deschis ochii ucenicilor Mei care au văzut slava Mea de pe munte, fața Mea cerească, fața Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh în om.

Vino, omule, vino să-Mi vezi fața! Vino la Mine ca să vezi! Eu Mă aplec până la tine ca să-ți vindec ochii și să vezi. Eu cobor din cer și îți țin calea, căci sunt Cel ce este. Așa i-am spus lui Moise pe muntele slavei Mele; i-am spus: *«Eu sunt Cel ce sunt»*. Așa îți spun și ție, omule care te apropii de muntele slavei Mele, de locul în care Eu, Domnul, grăiesc cu omul ca să se audă grăirea Mea peste pământ. Deschide Scriptura, omule, ca să auzi grăirea Mea din ea; și deschide urechea, omule, ca să auzi grăirea Mea de azi peste grădina Mea cea plină de miresmele cuvântului Meu care vine la tine ca să te învețe taina inimii. Inima ta este casa Mea, nu este a ta. Eu de aceea am pus-o în tine, omule, dar tu nu știi taina ei. Eu de aceea te chem să asculți grăirea Mea cu tine, te chem să te învăț, și să lucrezi tu după învățătura lui Dumnezeu, Care te cheamă la împărăția Sa. Te chem să te învăț că inima ta este casa Mea, casa lui Dumnezeu în om. Amin, amin, amin.

O, copilași de la iesle, vreau să-l învăț pe om taina inimii, taina cerului pe pământ, statul Meu cu omul. Inima omului trebuie să vorbească cu Mine, căci inima Mea vorbește cu omul. Trebuie și omul să vorbească cu Mine. O, nu mai știe omul vorbirea lui cu Dumnezeu, căci în inima lui stă el, omul, și stă fără Mine. Locaș al cerului este inima omului. Așa a fost ea făcută atunci când Eu l-am zidit pe omul cel dintâi. Scaunul Meu de domnie este inima omului, dar nu aude omul taina aceasta, taina inimii omului. Voiesc să Mă audă omul. Trec cuvânt prin grădina cuvântului și Mă duc spre oameni ca să Mă audă, și îi aduc pe oameni aproape, ca să Mă audă și să le spun despre venirea Mea.

Voi, copilași de la ieslea Mea, desăvârșiți-vă prin rugăciune, că este vremea părtășiei cerului cu voi pe pământ. Aduceți cerul pe pământ, că este vremea. Vremea cerului e gata să vină pe pământ, ca să vină cele din cer și să fie pe pământ. Amin.

Să vorbească omul cu Mine. Cine vorbește cu Mine nu mai vorbește cu el. Cine Mă caută pe Mine nu se mai caută pe el. O, cel ce nu vorbește cu Mine, ce face, oare? Mă uit din cer și văd pe omul care nu vorbește cu Mine. Cel ce vorbește cu Mine, acela este liber de sine, și este cu Mine, și este casa Mea, și este după voia Mea, căci așa voiește el cu voia lui în voia Mea. Cel ce nu vorbește cu Mine, acela se caută pe sine, se caută mereu, căci așa voiește el cu voia lui în el. O mulțime de oameni își spun că sunt cu voia Mea în ei. O, greu mai găsesc un om ca să priceapă ce este voia lui Dumnezeu în om. Un așa om este liber de sine, iar Eu, Domnul, cu greu mai găsesc om cu voia lui în voia Mea, cu voia Mea în voia lui. Înțelepciunea Mea se prinde greu de om, căci omul nu știe ce este taina aceasta, cerul pe pământ, inima din om și grăirea ei. Stau cu voi lângă om, fiilor, și fericit este omul care-L ia pe Dumnezeu de la voi, de la statul Meu în inima din voi, de la grăirea Mea cu voi și de la grăirea voastră cu Mine și de la grăirea voastră cu omul. Înțelepciunea Mea, înțelepciunea vieții de ar lua-o omul în inima lui, și-ar găsi omul libertatea și pacea inimii lui și frumusețea cea dintâi, făptura Mea în om. Iată, Eu Mă adun cu voi în grădina întâlnirii Mele cu omul și adun lângă voi pe mulți ca să le dau din apa vieții veșnice, să le dau din înțelepciunea vieții Mele în om, căci omul nu mai pricepe singur taina lui cu cele din cer. Mă întâlnesc cu omul în grădina întâlnirii, și voi grăi peste el, și el va veni ca să grăiesc peste el. Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea cea pentru Măicuța Mea. Binecuvântată să fie vremea sărbătorii, că e vreme de sărbătoare. Să fie pace, să fie întâlnire, să fie iubire, să fie venire, să fie odihnă, să fie căldură și răcoare atât cât să mângâie pe toți cei care vor fi în grădină. Amin. Să fie slavă din cer și de pe pământ. Amin. Să fie bucurie din slavă, și să fie strai frumos din cer și de pe pământ. Amin. Să fie cuvânt din cer și de pe pământ. Amin. Să fie duh de slavă cerească, duh de întâlnire, duh de părtășie a cerului cu pământul, și a pământului cu cerul, a sfinților cu oamenii, și a oamenilor cu sfinții. Amin. Mama Mea Fecioara să se îndulcească cu chemarea ei peste om și să Mă slăvească pe Mine mărturisind lucrarea Mea cu voi, iar voi să fiți dulci, fiilor dulci, să fiți dulcii Duhului Sfânt, după voia Mea, și să stați în voia Mea, căci voia omului nu e pe voia Mea, și voiesc să-l învățăm și pe om ce este voia lui în voia Mea, și voia Mea în voia omului. Cel ce voiește voia Mea, acela este liber de sine și este voia Mea. Voi coborî iubirea Mea prin cuvânt și îl voi face dator pe om și îl voi învăța ce este taina întâlnirii sfinte dintre om și om în numele Meu, taina care aduce pe Dumnezeu pe pământ. Nu orice întâlnire dintre om și om în numele Meu aduce pe Dumnezeu pe pământ. Va fi să învățăm taina întâlnirilor sfinte, fiilor învățători, căci așa va fi întâlnirea Mea cu omul în grădina întâlnirii.

Binecuvântată să fie cântarea cea de pe pământ pentru zilele Mele cu voi. Amin. Să vină lăutarii să cânte cerului, și să vină să ia cerul de iubire a lor! Amin. Iar voi dați-le de la Mine, și dați-le semn ca mărturie a întâlnirii Mele cu ei, că voiesc să-i cuprind și pe ei, numai să vrea și ei.

Să vină psalmiştii să cânte în psalmi şi în cântări şi să laude pe Domnul şi zilele Domnului! Amin. Să vină românul să-i spun ce înseamnă românul român, că iată, Eu grăiesc pe româneşte şi aşa Îmi vestesc împărăţia Mea şi venirea Mea cu ea. Amin. Iar voi fiţi slava Mea şi îmbrăcaţi-vă cu ea, că e vremea slavei Mele cu voi. Taina Mea cu voi vă ţine în norul ei, iar Tatăl Mă mărturiseşte pe Mine cu voi, şi fi-va tot mai mult să înţeleagă omul taina venirii Mele la voi, taina cerului pe pământ cu omul, taina Domnului cu oamenii pe pământ. Amin. Daţi zor, fiilor, cu pregătirea zilelor Mele cu voi în grădina întâlnirii, că Eu adun mulţimile lângă izvor ca să le dau din apa vieţii.

Iar acum, pecetluiesc cu mare duh de sărbătoare zilele întâlnirii şi îi umplu de pe acum pe toţi cei care se vor aduna; îi umplu de duhul păcii Mele, de duhul venirii Mele la voi; îi umplu de bucuria iubirii Mele pentru om, căci Eu suspin după om. Amin, amin, amin.

6/19 august 2000

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua întâi

Iubirea din cer se face cuvânt peste noaptea vremii şi strigă la om. Ţara română este începutul pământului. Taina cerului pe pământ este omul sfânt.

Iubirea Mea este în cuvântul acesta, şi îl învăţ pe om taina întâlnirii sfinte dintre om şi om, în numele Meu cel sfânt. Amin, amin, amin.

Mă întâlnesc din nou cu omul în grădina întâlnirii, că Eu suspin după om, şi suspinul Meu este cuvântul. Amin.

O, fiilor străjeri la ieslea Mea în care-Mi cobor cuvântul, aşezaţi-vă cu Mine înaintea oamenilor pe masa nunţii Mele cu voi, că vă dau pildă de împărăţie a cerurilor pe pământ, ca să se prindă oamenii în horă cerească cu voi şi cu îngerii din cer. Amin. Iată nuntă cerească, Mire din cer şi mireasă de pe pământ. Vine cerul sfânt în grădina întâlnirii, iar Eu şi cu slava Mea sunt aici şi Mă dau izvor de băut celor ce însetează după viaţa Mea în ei. Amin. Fiţi cu duhul dulce, copilaşi de la ieslea Mea de cuvânt, că Eu, Domnul şi Mirele vostru, Îmi desfac sânul şi Mă dau cu voi oamenilor care vin la nuntă cerească să înveţe ei să fie ca voi, că voiesc prin voi să dau tămăduiri omului. Amin.

Voiesc, omule dorit de Mine, să te opreşti lângă Mine şi să asculţi vorbirea Mea din grădina Mea cea plină de miresmele cuvântului Meu. Iată taina cerului pe pământ, şi tu vii, omule, şi Eu grăiesc peste tine. Amin. O, nu mai căuta mângâierea ta. Caută de Mă mângâie pe Mine, că Eu te scol pentru cerul cel nou şi pământul cel nou, căci în Scripturi scrie aşa: *«Domnul trimis-a cuvântul Său şi i-a vindecat pe ei şi i-a tămăduit pe ei, căci El prefăcut-a pustiul în izvor de apă, iar pământul cel fără de apă, în izvoare de ape, şi Domnul a grăit în locul cel sfânt al Său».* Amin.

Cu mare iubire Îmi slobozesc cuvântul, şi aduc cu el viaţă fără de moarte peste om, numai să vrea omul să fie. Cu mare dor Mă aplec peste voi, cei adunaţi la nuntă, că e nuntă în grădina întâlnirii, şi Eu am chemat omul la nuntă. Eu sunt Mirele nunţii. Mireasa Îmi este micuţă, dar Eu sunt mare peste ea şi Mi-o cuprind cu mare iubire, ca să chem lângă Mine şi lângă ea nuntaşi şi lăutari, căci scris este: *«Domnul în Sion este mare. Căutaţi pe Domnul şi vă întăriţi. Înălţaţi-L şi vă închinaţi în muntele cel sfânt al Lui. Intraţi cu veselie şi cu bucurie înaintea Lui, că El trimite izvoare în văi. Cântaţi Domnului şi binevestiţi din zi în zi mântuirea Lui. Vestiţi între oameni slava Lui, că iată, lucruri minunate face El, şi cunoscută a făcut mântuirea Lui. Cântaţi în sunet de psaltire, cu alăută şi cu trâmbiţe şi în sunet de corn, că bat râurile din palme deodată, şi munţii se bucură, şi Domnul grăieşte din locul cel sfânt al Său».* Amin, amin, amin.

Eu, fiilor de la ieslea Mea, grăiesc peste voi pentru om şi voiesc să ştie toată lumea că Eu Mă slăvesc în voi cu venirea Mea cea de la capătul timpului omului. Faceţi-vă slavă a Mea peste pământ, că vreau, fiilor scumpi, să vadă lumea ce este cerul pe pământ. Eu aşa v-am spus: *«Chemaţi la nuntă, chemaţi lăutarii să cânte, că Eu îi dau omului nădejdea în venirea Mea şi îl scol pe om pentru cerul cel nou şi pământul cel nou».*

Caută, omule, să înţelegi venirea Mea şi să crezi că am venit după tine ca să te învăţ cu venirea Mea, cu nădejdea în venirea Mea, că iată, pe pământ nu mai are omul nădejdea că Eu vin, dar Eu vin, că scrie în Scripturi să vin. Amin. E dulce venirea Mea. E taină dulce întoarcerea Mea, şi Mă fac dulce în cuvânt, căci cuvântul acesta este venirea Mea după om, ca să nu vin pe neştire când vin. Un picuţ, şi Eu vin pe pământ cu trupul văzut şi vreau să te învăţ cu cerul pe pământ, omule. O, nu e bine să nu Mă aştepţi, nu e bine să nu te pregăteşti, nu e bine să stai departe cu viaţa ta de viaţa Mea. Nu e bine, omule, să fiu Eu într-un fel, şi tu în alt fel. Vino să te povăţuiesc, că e grea vremea, şi e noapte grea vremea. Şi iată, Eu în miez de noapte vin ca să te scol pentru ziua venirii Mele. E dulce venirea Mea dacă Mă primeşti acum cu ea. E astăzi venirea Mea, nu mâine. Astăzi dacă auzi, nu te învârtoşa, ci auzi-Mă. Amin.

Omule, durerea Mea, lasă-te spre bucuria venirii Mele la tine şi te fă bucurie a Mea, căci sunt îndurerat pentru tine. Am venit să-ţi dau bucuria venirii Mele. Mi-am întocmit grădină pe pământ ca să Mă întâlnesc cu tine la izvorul cuvântului Meu aşa cum M-am întâlnit cu samarineanca la izvorul lui Israel. Ia şi bea şi nu mai înseta după cele ce nu sunt, că iată, Eu sunt Cel ce sunt, şi voiesc şi tu să fii. Ies cu zile de nuntă cerească în calea ta, omule. Te-am chemat să vii să petrec cu tine, şi tu cu Mine, zile de nuntă, întâlnire sfântă între Mine şi tine, în numele Meu cel sfânt. Mă doare golul din Mine, şi de aceea vin după tine, că tu eşti golul din Mine. Eu pentru tine am făcut raiul şi fericirea din el şi veşnicia din el. Vin cu el în calea ta şi vreau să-l pun în tine şi vreau să fii ca Mine şi cu Mine. Iată ce minune! Vin din cer şi grăiesc peste grădina cuvântului Meu şi ies din ea cuvânt şi grăiesc cu tine, omule. Vino să Mă iei şi să te înveţi să grăieşti cu Mine, şi să mergi să Mă vesteşti apoi, şi să grăieşti cu Mine în psalmi şi să-Mi spui: *„Adu-ţi aminte de noi, Doamne, întru bunăvoinţa Ta faţă de poporul Tău cel nou, şi cercetează-ne pe noi cu mântuirea Ta, ca să vedem întru bunătăţile Tale pe aleşii Tăi, şi să ne veselim de veselia poporului Tău şi să lăudăm, Doamne, moştenirea Ta, şi ne mântuieşte şi ne adună dintre neamuri, ca să Te lăudăm şi să ne fălim, Doamne, lăudându-Te".* Amin.

O, fii ai oamenilor, cuvântul acesta este iubirea Mea, şi vin cu el să vă învăţ taina întâlnirii sfinte dintre om şi om în numele Meu, că frumos este omul cel sfânt înaintea Mea. Gătiţi-vă sfinţenia, aşezaţi-Mă pe Mine în voi, că Eu sunt Fiul Tatălui Savaot. Daţi-vă Mie, ca să vă dau Tatălui popor sfânt la venirea Mea, că Eu când am plecat la Tatăl am spus: *«Privegheaţi, că nu ştiţi când vine Stăpânul vostru ca să vă pună peste ale Lui, şi ca să fiţi veşnici apoi».* Fiţi credincioşi cuvântului Meu, căci cei puşi peste ale Mele sunt cei sfinţi, nu

sunt cei păcătoşi. Fiţi ochi şi urechi peste cele ce vin din cer peste voi ca să vă înţelepţească auzul şi văzul, căci cei mari de peste voi vă ţin departe de venirea Mea, dar voi veniţi, veniţi aproape, că iată-Mă, aproape sunt şi aicea sunt, ca să-l învăţ pe tot omul taina venirii Mele după două mii de ani. E dulce venirea Mea, e dulce cuvântul Meu cu care vin la tine, omule chemat la nunta venirii Mele. Venirea Mea e nuntă pentru cei ce vin spre ea, iar pentru cei ce fug de ea, e zi de beznă, e zi de judecată, căci cine nu ascultă de aceste cuvinte, acela este judecat de ele şi rămâne în întunericul veacului acesta. Amin. Dar iată izvorul, şi pe Mine lângă el, dându-Mă celui însetat. Iată cina, şi pe Mine hrană celui flămând.

O, ţară a întoarcerii Mele, o, ţară dulce, Mă îndulcesc în tine cu cuvântul venirii Mele şi te fac dulce pentru cer, ba chiar şi pentru cei de pe pământ. O, ţara Mea frumoasă, M-am întors la începutul tău. Tu eşti începutul pământului, iar Eu stau în vârful tău şi cuvintez peste pământ din vârful lui, din locul cel sfânt al Meu, din muntele Meu cel sfânt din tine. Neamul tău nu-şi cunoaşte obârşia, dar Eu vin să-l vestesc şi să-l fac iar pe om din locul din care l-am făcut pe cel întâi zidit. Iată ieslea cuvântului Meu cu care încep să fac din nou lumea şi pe om ca şi la început. La început am început de aici, iar la sfârşit tot de aici am început, şi am unit începutul cu sfârşitul ca să întocmesc Scriptura naşterii din nou a lumii. Să vină românul să ia de la Mine să înveţe ce înseamnă să fie românul român! Să vină românul şi să ia naştere din nou din cuvântul Meu! Să vină! Amin. Şi vine, şi va veni, şi tot mai mult va veni. Amin.

Eu sunt Cel îndurerat în voi, fiilor care Mă daţi pe Mine cuvânt oamenilor, şi de aceea chem omul să vină la Mine, că durerea Mea vine de la om. Eu, Domnul şi Mirele vostru, Mă dau cu voi oamenilor, ca să se înveţe să fie ca voi, că voiesc prin voi să dau tămăduire omului. Vreau să-l fac pe om ca şi pe Mine; vreau să-l deprind cu viaţa cea veşnică şi să-l învăţ taina întâlnirii sfinte dintre om şi om în numele Meu, că frumos este omul cel sfânt înaintea Mea. Când cei sfinţi se întâlnesc în numele Meu, aceasta este taina întâlnirii sfinte dintre om şi om înaintea Mea, căci aceştia sunt cu Mine în trupul, în sufletul şi în duhul lor, şi sunt, căci Eu sunt Cel din ei. Amin.

Acum Îmi desfac braţele şi îi cuprind pe cei ce Mă au, şi îi îndemn pe cei ce nu Mă au să Mă ia şi să Mă aibă în ei aşa cum sunt Eu.

Taina cerului pe pământ este omul sfânt. Fugi, omule, de cele ce nu sunt, şi vino la Mine ca să fii, şi vino şi deschide-te ca să intru şi ca să intri, şi să fie mare duh de sărbătoare între Mine şi tine, şi să fie ziua ta de sărbătoare şi să te pomenesc Eu în ea împreună cu sfinţii şi cu îngerii pe pământ şi în cer. Iată, taina cerului pe pământ se face izvor şi curge în cele patru laturi ale pământului şi cheamă la împărăţia cerurilor pe toţi cei care vor să se înnoiască. Amin.

Mă îndulcesc peste voi şi în voi, copii de la iesle, şi Mă dau din voi, ca să ia cei ce vin, că iată-i cum vin la chemarea Mea. Vă dau pildă de împărăţie a cerurilor pe pământ, ca să se prindă oamenii în horă cerească cu voi şi cu îngerii din cer, care stau cu voi în duhul sărbătorii de nou Ierusalim peste pământ, în duhul nunţii Mele cu voi.

Voi, cei ce veniţi la sărbătoare cerească în grădina întâlnirii, veniţi, şi bine aţi venit! Intraţi cu bucurie şi cu veselie înaintea Mea şi binevestiţi mântuirea Mea şi vestiţi între neamuri slava Mea, că iată, lucruri minunate Eu fac, şi cunoscută fac mântuirea Mea peste cei ce Mă caută. Cântaţi în sunet de psaltire, cântaţi cu alăută şi cu trâmbiţe şi în sunet de corn, că bat râurile din palme deodată, şi munţii se bucură, iar Eu, Domnul, grăiesc din locul cel sfânt al Meu. Amin, amin, amin.

13/26 august 2000

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a doua

Lumea nu-i cunoaşte pe cei ce sunt ai Domnului pe pământ. Din pământul român a fost zidit omul la început. Omul este chemat să înveţe taina împărăţiei cerurilor pe pământ. Cei ce vin la izvor, să ştie cum să bea din el.

Se slăveşte cerul pe pământ, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin. Vine Domnul în grădina întâlnirii.

Fiilor străjeri la iesle, vine Domnul ca să grăiască cu omul! Şi vine omul, şi Eu grăiesc cu el pe pământ, căci omul este pe pământ. Duhul Meu grăieşte cu cei ce sunt adunaţi în grădina întâlnirii. Amin, amin, amin.

Duhul şi cuvântul Meu se slăveşte peste voi, cei ce aţi venit la izvor. Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Eu pacea Mea v-o dau. Nu precum vă dă lumea, nu aşa vă dau Eu. Eu vă dau ca Dumnezeu, şi la Mine altfel este, şi cât aş vrea să luaţi de la Mine să să aveţi; să aveţi pacea Mea! Amin.

Iată-Mă cuvânt peste voi din grădina ieslei cuvântului Meu. Mă fac sărbătoare cu slavă de cuvânt peste voi, cei adunaţi lângă gura izvorului Meu, din care izvorăşte râul vieţii. Cuvântul Meu peste pământ este râul vieţii, cuvânt limpede cum e cleştarul, precum Ioan a scris şi a zis prin Scripturi: *«Mi-a arătat Domnul râul şi apa vieţii, limpede cum e cleştarul, şi care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului şi curge prin mijlocul cetăţii».* Luaţi din el şi beţi! Veniţi şi beţi din apa râului vieţii! Veniţi la cină şi hrăniţi-vă cu Dumnezeu! Eu v-am chemat, şi voi aţi venit. Voi aţi venit, şi Eu vă adăp şi vă hrănesc. Din cer vă aduc şi vă hrănesc, fiindcă Eu nu sunt din lumea aceasta, şi voiesc să vă trag şi pe voi la Tatăl, ca să nu mai fiţi nici voi din lumea aceasta. Voiesc să vă cunoască Tatăl, nu lumea. Cei ce sunt ai lui Tatăl nu-i cunoaşte lumea că ei sunt ai lui Tatăl, precum nici pe Mine nu M-au cunoscut că sunt de la Tatăl şi al lui Tatăl. Eu fără Tatăl nu sunt nici în cer şi nici pe pământ, iar cel ce este din Mine nu este fără Mine nici pe pământ şi nici în cer, şi lumea nu-i cunoaşte pe cei ce sunt ai lui Tatăl din Mine.

Vă mângâi, vă încălzesc duhul şi sufletul şi trupul. Mă încălzesc cu voi, că Mi-e dor de căldură de la om. Mi-e dor de îmbrăţişarea omului, Mi-e dor de mila omului. Voiesc să Mă miluiască omul, căci sunt Cel pribeag, şi umblu pribeag după om. O, dacă M-ar vedea omul cât umblu după el! O, dacă M-ar auzi omul cât strig după el! O, dacă M-ar simţi omul cât sunt de gol de om! O, dacă M-ar cunoaşte omul cât sunt de aproape de el! Mi-e dor de om, şi Mă rog de el umblând pe urma lui, şi Mi-e dor. De şapte mii de ani Mi-e dor.

Pace ţie! Pace ţie, ţară frumoasă, ţara Mea de nuntă! Mă fac nuntă de veac nou pe pământul tău, ţară dulce. Mă fac pâine în tine, ca să-ţi dau. Mă dau ţie, şi nu M-am dat nimănui până azi aşa cum Mă dau ţie. Ia-Mă, că Mă dau ţie. Dă-te Mie, că Mă dau ţie. Stau în vârful muntelui cel sfânt al Meu din mijlocul tău şi Mă uit cu dor peste tine şi îţi mângâi trupul cel de la început şi cel de la sfârşit. Am luat din trupul tău pe omul cel întâi zidit, şi am luat din trupul tău pe omul cel de la sfârşit şi l-am făcut străjer pentru venirea Mea la tine, şi l-am făcut popor de sfinţi pentru venirea Mea. Străjerul este cel ce

veghează peste tine cu Mine, ca să-ţi fie ţie bine, ţară dulce, ţară a nunţii Mele. Străjerul te anunţă despre cele rele care vin peste tine, care stau peste tine, iar tu să nu mori, că ai peste tine străjeri puşi de Mine. Iată-i, iar Eu sunt cu ei în grădina cuvântului. Iată-i, ei îţi dau ţie glasul Meu cel ce doineşte peste tine. Iată-i, ei trezesc pe doinaşii tăi ca să-ţi cânte de dor sau de durere sau de iubire sau de tristeţe, după cum şi Eu doinesc peste tine, când de dor, când de durere, când de iubire. Am pus pe străjerii Mei din tine să adune pe doinaşii tăi în grădina întâlnirii Mele cu omul, şi ei au venit, şi ei doinesc, şi ei sunt trupul tău, şi ei te mângâie şi se mângâie cu bucuria ta, cu iubirea ta, cu durerea şi cu jalea ta, şi ei te mângâie, ţară dulce a venirii Mele. O, de ar doini doinaşii tăi doina Mea cea de peste tine, doina Mea peste pământ, ca să audă popoarele că tu eşti aleasa Mea de la venirea Mea! Să ia doina Mea doinaşii tăi şi s-o ducă de la margini la margini, şi să se facă ei cărare a omului spre Mine şi spre izvorul Meu care curge peste pământ din mijlocul tău, ţară a doinirii Mele. Eu sunt doinaşul tău, şi te cânt, şi te trezesc, şi te mângâi, şi te povăţuiesc, şi te chem, şi te numesc a Mea. Ţara Mea de nuntă te numesc, darul Meu de la Tatăl te numesc. Tatăl te-a născut odată cu naşterea Mea pe pământ, şi acum te-a făcut darul Meu de nuntă, darul Mirelui şi al miresei, masă de nuntă pentru Mirele din cer. Pace ţie! Pace ţie! Pace ţie! Se aude la cer cântarea doinaşilor tăi. Să se audă şi pe pământ, de la margini la margini. Amin. Să se audă chemarea la nuntă, căci Eu sunt cu zilele nunţii pe pământul tău, şi Eu doinesc şi horesc în tine, că e nuntă în tine. O, ce frumoasă este ziua nunţii! O, ce frumoase sunt zilele nunţii, căci nunta este taină fără de sfârşit, şi nu este înţelepciune pe pământ pentru taina nunţii, pentru începutul iubirii cea fără de sfârşit.

O, poporul Meu mireasă, ies cu tine şi cu zilele nunţii Mele cu tine. Te-am hrănit cu mană din cer şi te-am întocmit popor al venirii Mele, ca să te am şi să te fac vornicel pentru nunta Mea cu tine. Mângâierea Mea tu eşti. Te-am pus să-Mi aşterni zile de nuntă. Te-am pus să pui masa, ca să cinez cu omul în grădina întâlnirii. Te-am pus să chemi la nuntă, şi tu M-ai ascultat şi ai lucrat pentru ca să pot Eu grăi cu omul, din mijlocul tău. Aşează-te povăţuitor peste cei ce vin la izvor, ca să ştie să bea cel ce vine. Dă-i tu. Să nu-l laşi să-şi ia el, căci cel mic se taie când îşi taie singur din pâine. Dă-i tu. Să nu-l laşi să-şi ia el, şi să nu-i dai ce este al tău. Dă-i ce dau pentru el, că el e mic, că el e fără măsură, că el nu e pentru măsură măsurată, că el nu are înţelepciune. Dă-i tu, că el nu are umilinţa cea care intră înaintea Mea, cea în care stai tu în numele Meu înaintea Mea. Tu nu stai înaintea Mea că vrei tu. Tu stai că aşa binevoiesc Eu pentru Mine cu tine, pentru Mine, nu pentru tine. Tu eşti poporul Meu pentru Mine, nu pentru tine. Lucrarea umilinţei este cu tine în lucru, că nimeni nu poate fi întru Mine fără ea. Dă-i tu omului, că omul nu are umilinţă. Nu-i da ce-ţi cere el. Dă-i ce-ţi dau Eu să-i dai, şi atât, ca să nu lucrezi de la tine sau de la el, ci numai de la Mine, şi aşa să lucrezi tu peste om.

Iar tu, cel ce vii ca să iei de la izvor, auzi cum grăiesc Eu cu cei din grădina Mea, şi învaţă. Învaţă ce ai de făcut dacă vii la izvor. Nu lua lucrul ca şi cei din grădina Mea, că nimeni nu poate lucra dacă nu are de la Tatăl, dacă nu-i este dat de la Mine. Învaţă ce ai de lucrat din învăţătura cuvântului Meu, şi nu lucra din dreptul acestei lucrări cu lucrători lângă ea, că nimeni nu poate lucra fără de trimitere, şi nimeni să nu-şi ia decât cel numit pe nume. Amin.

Învaţă, tu, cel ce vii la izvor, învaţă cum să vorbeşti şi cum să taci şi cum să gândeşti şi cum să simţi şi cum să înţelegi şi cum să împlineşti şi cum să împarţi dacă vii să iei. Mă împart Eu, că Eu ştiu cui să Mă dau. Tu vezi să nu Mă dai pe jos, şi ai grijă de trăistuţa în care-ţi pui hrana de aici. Trăistuţa în care iei de aici să fie numai pentru hrana de aici, că fărădelegea nu stă la un loc cu Mine şi cu cele din cer; nu stăm şi tu şi Eu în aceeaşi trăistuţă, căci tu eşti învăţat ca tine, şi nu ca Mine, şi tu eşti învăţat să Mă doreşti cu tine după voinţa ta, nu după rânduiala Mea. Învaţă ce ţi se dă de învăţat, iar dacă eşti în treapta întâi sau a doua, să nu spui că eşti într-a zecea. Învaţă-te cu umilinţa şi cu lucrul măsurii drepte, căci măsura aşa este: măsură pentru măsură este.

Acum, pace ţie, dacă ştii să iei de la Mine, iar dacă nu ştii şi vrei să iei, învaţă de la cei ce dau ce trebuie să iei şi să ai. Cei ce dau sunt una, iar cei ce iau sunt alta, şi nu sunt acelaşi lucru aceste două lucrări.

Acum, pace ţie, cel ce ai învăţat de la Mine, că am văzut la tine că trebuie să te învăţ, iar dacă ai venit, învaţă, şi apoi să ştii. Iată ce taină adâncă: întâi să înveţi, şi apoi să zici că ştii, şi apoi să vrei. Pace ţie, cel ce ai învăţat, iar cel ce n-ai învăţat, învaţă! Amin.

Sărbătoare de har şi de iubire am lăsat peste grădina întâlnirii. Fiorul iubirii Mele pentru om Mă taie din creştet până în tălpi, căci Eu sunt Dumnezeu întrupat.

Îmi deşert peste tine iubirea din Mine, omule, şi Mi-am tocmit ţarină cu comoară în ea şi M-am făcut Semănător peste ea. Însămânţez în ea sămânţa împărăţiei cerurilor, şi ea va încolţi, şi ea va răsări, şi ea va creşte şi se va întinde şi va cuprinde tot pământul, că pentru ea am făcut Eu pământul, l-am făcut ca să fie pe el împărăţia cerurilor. Amin. Să se audă de la margini la margini: pământul este al Meu, şi Eu vin cu împărăţia cerurilor pe pământ, şi vin curând, şi vin pe pământ curând, curând. Amin, amin, amin.

Fiilor de la iesle, mama Mea Fecioara se găteşte cu cuvânt de sărbătoare peste voi şi peste grădina întâlnirii. Staţi întru întâmpinarea Mea şi a ei, căci lucrul vostru cel întâi acesta este: să fiţi străjeri pentru cei ce vin din cer cu cele din cer pe pământ şi să daţi în părţi râul şi apa vieţii, care trece prin grădină şi care vine din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului şi curge prin mijlocul cetăţii, spre lucrarea facerii lumii care va să fie. Amin, amin, amin.

14/27 august 2000

Praznicul Adormirii Maicii Domnului.
Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a treia

Lucrarea sufletului omului este dorul, iar casa dorului este inima lui Dumnezeu. Inima cerească nu iubeşte ca inima omenească. Răzvrătirea este arma cea împotriva adevărului cel din cer pe pământ. Se plâng îngerii păzitori ai oamenilor. Domnul deschide procesul împotriva întunericului de pe pământ. Viaţa moare în om prin mâncare şi prin pofta de desfrânare.

Duh de mângâiere aduc din cer pe pământ. Glasul Meu Mă aduce peste grădină cuvânt, iar trupul Meu cel ieşit din Fecioară stă pe heruvimi, dimpreună cu Fecioara cea mărită de cei din cer şi de mulţi pe pământ, fiindcă ea M-a adus de la Tatăl, ea M-a purtat în ea după ce Eu M-am înfiinţat în ea, şi apoi Eu am ieşit prunc din ea, şi apoi am crescut lângă ea, şi apoi M-am dus la Tatăl prin moarte şi prin înviere şi prin înălţarea Mea la Tatăl. O, şi apoi a venit şi ea la Tatăl şi la Mine şi la cei din cer, iar azi venim din nou. Amin, amin, amin.

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt Se slăvesc în sărbătoare peste grădina întâlnirii. Mama Mea Fecioara stă de-a dreapta Mea. Coborâm cuvânt în iesle, că s-a gătit cerul pentru această coborâre. Amin. Şi am coborât. Amin. Iar aici găsim străjerii la veghe, căci lucrul lor acesta este: să fie străjeri pentru venirea Mea în grădină, pentru venirea Mea din cer pe pământ.

Adună-i, mamă, lângă cuvântul acesta pe cei ce au venit la sărbătoarea ta în grădina întâlnirii Mele cu omul. I-a adus dorul. Vorbeşte-le de dor. I-a adus cerul. Vorbeşte-le de cer. I-am chemat Eu. Vorbeşte-le de Mine, vorbeşte-le de ei şi îi învaţă, mamă. Amin, amin, amin.

— Aşa lucrez, Fiule scump, precum Tu îmi dai de lucru, ca un Stăpân şi Învăţător ce eşti. Tu Îţi cunoşti ogorul, şi le dai de lucru celor din cer, care vin cu Tine odată cu venirea Ta la lucru pe ogor, pe pământ, Fiule Învăţător.

Eu sunt mama Ta, şi de aceea Îţi zic Fiu, Doamne. Mi L-a dat Tatăl Savaot pe Fiul Lui ca să-L fac om din mine şi de la Duhul Sfânt, iar eu aşa am împlinit, şi Tu aşa ai venit între oameni acum două mii de ani. O, ce puţini Te-au cunoscut atunci! O, ce puţini Te cunosc şi azi! O, ce puţini! Iar pământul este plin de oameni, Fiule din cer, dar pe cei ce Te doresc vreau să-i ajut să Te cunoască şi să-şi înţeleagă dorul, că mulţi Te doresc, şi n-are cine pe pământ să-i înveţe despre dor şi despre cer şi despre Tine şi despre ei. O, n-are cine să-i înveţe pe oameni tainele cele de nepătruns, Doamne, Fiule al meu!

Cuvânt dulce, duh de mângâiere aduc pentru cei aduşi de dor în grădina întâlnirii. Dar ce este dorul şi ce face el? De unde vine el, şi unde se duce, şi unde duce? El este căutarea cea dinăuntrul omului. El vine de la inimă şi se face căutare care tânjeşte în om. El duce pe om acolo unde omul caută. El se duce şi se întoarce, şi iar se duce şi se întoarce, şi se face nelinişte în om şi trăieşte în om pe veci de veci, căci lucrarea lui îşi are şi plata, iar plata ţine pe veci de veci. Cel ce nu ştie ce face dorul şi de unde vine el şi unde se duce şi unde duce el, o, un aşa om nu pătrunde înţelepciunea acestei taine şi se lasă dus de poftă, iar pofta nu este dorul, şi este duşmanul dorului şi al tainei lui, care vine din cer. Alta este taina dorului. Taina dorului este dulce. Ea îşi are casă în inima lui Dumnezeu. Amin. Când Dumnezeu pune în om darul sufletului, pune şi dorul, şi creşte dorul odată cu creşterea omului, şi are suflet, iar sufletul are dorul, căci dorul este lucrarea sufletului.

Voiesc să vă ajut, copilaşi din grădina Fiului meu, ca să puteţi voi ajuta pe cei ce vin în grădina întâlnirii după hrană din cer. Ajutaţi-i să înţeleagă dorul, că n-are cine să-i înveţe această minune a sufletului, taina cea de nepătruns a sufletului din om. Sufletul se face dor în om şi îşi caută casa. Când el se înfiinţează în om, el începe cu plânsul, fiindcă dorul este plânsul, şi altceva nu este el. El este plânsul care-şi caută casa. Când omul umblă cu acest plâns pe cărări străine de cărarea care duce la casa lui cea din Dumnezeu, omul nu mai ştie atunci ce este dorul şi ce face el şi de unde vine el şi unde se duce şi unde duce. Iată, nu ştie omul ce este acest cuvânt, dor, aşa cum nu ştie ce este cuvântul dragoste. O, nu ştie omul, o, nu ştie omul, şi plânge Fiul meu pentru omul străin de casa dorului, de inima lui Dumnezeu, care este casa dorului, casa sufletului omului.

Tu, cel ce vii la acest izvor, tu eşti adus de dor, de dorul de izvor, de dorul de Fiul meu. Învaţă ce este dorul, ca să ajungă dorul tău la inima Fiului meu, că scris este în Scripturile Fiului meu: *«Nu toţi cei ce zic:* „Doamne, Doamne“*, intră la Dumnezeu».* O, nu-i de ajuns să zici şi să crezi că iubeşti pe Fiul meu. O, nu-i de ajuns. Dar ce mai trebuie lângă aceasta? Trebuie să te iubească şi El pe tine după ce te-a iubit atunci când S-a aşezat să te răscumpere din păcatul din care vii şi în care eşti. Mă doare când te aud că-L iubeşti pe Fiul meu şi că El te iubeşte. Eu mă bucur atunci când Îl aud pe El spunând că-L iubeşti şi că El te iubeşte, fiindcă El este Cel ce vede. Iată, nu ştii ce este dorul şi iubirea şi pe Cel ce poate vorbi despre acestea. Cel ce le-a făcut le ştie şi poate vorbi adevărul despre ele în om.

Omule scump, ai devenit scump la Dumnezeu după ce Fiul meu a plătit aşa de mult pentru tine, aşa de scump preţul tău. Dorul de om L-a făcut pe Fiul meu să Se sfârşească după om şi pentru om. Acesta este dorul, iar casa dorului este inima Fiului meu. Amin. Cel ce are dor de Fiul meu se face casă Lui, se face ca Fiul meu, şi acela învaţă dorul, şi apoi îl are ca şi Fiul meu, nu ca omul, că omul nu ştie ce este dorul, şi de aceea zice omul că-L iubeşte pe Dumnezeu şi că îl iubeşte Dumnezeu pe el. Cel ce iubeşte şi cel ce este iubit, acela nu spune că iubeşte şi că este iubit, fiindcă adevărul acesta este ştiut numai de Dumnezeu, Care vede pe cel ce iubeşte şi pe cel iubit de El. Cine-L urmează pe Dumnezeu ajunge la casa dorului, ajunge în inima Fiului meu şi îşi odihneşte dorul, dar cel neliniştit prin căutare nu ştie ce este dorul cel odihnitor, şi caută mereu, căci dorul îl roade. Fiul meu Se dă omului după măsura omului, iar măsura aceasta nu şi-o poate omul măsura. Omul însă se măsoară mereu şi se găseşte pe măsura Fiului meu, şi apoi zice că iubeşte pe Dumnezeu şi că îl iubeşte Dumnezeu.

O, nu mai văd pe pământ inimă cuminte înaintea lui Dumnezeu! O, Fiule al meu, mi-e tare dor să vii pe pământ, cu trupul văzut, dar eu îl văd pe om, şi nu este cuminte omul, şi nu are sfială omul, şi nu ştie omul să se poarte cereşte cu Dumnezeu. Nu omeneşte, ci cereşte trebuie să fie purtarea omului înaintea lui Dumnezeu, dar omul n-a învăţat nici până azi apropierea de Dumnezeu, dorul lui după Dumnezeu. Cel curat la inimă şi la minte îşi spune că Dumnezeu e mare, şi că el e departe de aşteptările lui Dumnezeu de la om. Dar cel ce umblă căutând pe toate cărările, acela nici nu ajunge, şi a şi ajuns la Dumnezeu, căci aşa spune el.

Omule scump, e bine să ajungă Dumnezeu la tine, nu tu la El. Fă-L pe El să ajungă la tine, că El ştie să te poarte spre El, şi nu ştii tu mai bine ca El. El ştie să te înveţe dorul. El poate vorbi despre tine, nu tu. El poate să spună dacă-L iubeşti şi dacă te iubeşte; El, şi nu tu. Dorul îşi are de casă inima Fiului meu, omule scump; scump, pentru că Fiul meu a dat plată usturătoare pentru tine ca să te elibereze şi ca să te poţi întoarce în inima Lui. Şi omul e liber şi nu se mai întoarce, şi nu ştie omul ce este dorul ca să meargă spre casa lui, spre Fiul meu Cel plin de dor după om.

Le-am vorbit de dor, Fiule al meu, dar dorul este în cer, nu este pe pământ, căci casa dorului este inima Ta. Le vorbesc şi de cer. Cerul i-a chemat la sărbătoarea mea pe cei adunaţi în grădina întâlnirii Tale cu omul, iar acolo unde Tu chemi pe om, acolo eşti Tu, şi Tu eşti cerul, Fiule, că Tu i-ai chemat, şi ei au venit. Le vorbesc de Tine când vorbesc cu ei. Orice vorbire din cer, eşti Tu, că Tu eşti Cuvântul, şi aşa Îţi este numele, Fiule Cuvântule. Le vorbesc despre ei, şi îi învăţ taine de nepătruns, căci fiinţa mea este taină mare în trupul meu. Fiinţa mea este una cu fiinţa Ta, căci inima Ta a bătut prima ei bătaie în trupul meu, iar trupul Tău a fost trupul meu până ce Te-am născut, aşa cum trupul meu a fost trupul Tău, aşa cum a fost cuvântul care a spus: *«şi vor fi cei doi un singur trup».*

Cu mare sfială doream mai înainte de venirea Ta să Te slujesc când vei veni, şi să vii să Te slujesc, şi la dorul meu ai venit, şi eu Te-am slujit. Eu nu am spus că Te iubesc şi că Tu mă iubeşti. Tu nu mi-ai spus că mă iubeşti şi că eu Te iubesc. Noi, Fiule ceresc, n-am vorbit cum vorbeşte omul, căci inima cerească nu lucrează ca inima omenească, nu iubeşte ca omul inima cea cerească în om. Noi, cei din cer, ştim să vorbim pe placul inimii Tale, Doamne Fiule, dar cei de pe pământ nu vorbesc ca cei din cer, şi aceştia caută cerul şi nu ajung, şi au şi ajuns la Tine, căci aşa spun ei. Eu însă voiam să slujesc pentru cer cu umilinţă. Voiam să Te slujesc, şi Te-am slujit cu adevărat, căci am fost copilă pregătită de Dumnezeu pentru această slujire, şi am fost vestită de la facerea lumii ca să Te slujesc. Cu mare umilinţă am împlinit această slujire. Să ia din statura mea creştinul care zice că Te iubeşte şi că-l iubeşti. Să se uite cum am vorbit eu, cum am lucrat eu şi cum am arătat eu ce este dorul şi ce face el şi de unde vine el şi unde se duce şi unde duce dorul. Dorul meu Te-a adus pe Tine la mine, nu pe mine la Tine, iar Tu ai venit, şi Te-ai adus, şi apoi ai venit iar, şi m-ai luat ca să fiu cu Tine în cer.

Le-am vorbit de dor, Fiule Doamne, dar dorul este în cer, nu este pe pământ, căci casa dorului este inima Ta. Amin, amin, amin.

— O, cine mai vorbeşte de dor aşa cum vorbeşti tu, mamă? Aşa cum ştii tu ce este dorul, cine mai ştie, oare? O, cine mai vorbeşte aşa de dulce de casa dorului?

Duh de mângâiere am adus din cer peste grădina întâlnirii la sărbătoarea cea pentru mama Mea. Luaţi din el şi învăţaţi ca cei din cer, şi tot aşa să şi fiţi. V-aţi adunat în grădină cu dor, cu casa dorului v-aţi adunat, iar mama Mea a venit şi v-a învăţat cu dor, ca să vă învăţaţi cu dorul, cu casa dorului şi cu dorul din ea. Pătrundeţi cuvântul mamei Mele, că e adâncă taina dorului de Dumnezeu, şi trebuie pătrunsă ca s-o puteţi lucra. Despre această taină nu trebuie oricum vorbi şi simţi şi lucra, că iată, omul, bietul de el, umblă şi caută cerul, şi nu ajunge la el şi a şi ajuns, căci aşa spune el. E mare învăţătură cuvântul cel de dor al mamei Mele. Ea v-a slujit pe voi cu învăţătura aceasta, căci ea este slujitoare. Veniţi la izvor şi lăsaţi-Mă să vă slujesc ca să învăţaţi să fiţi ca Mine, să învăţaţi de la Mine, nu de la voi, nu de la iubirea voastră, ci de la slujirea Mea pentru voi. Amin, amin, amin.

Acum, fiilor de la iesle, acesta este lucrul vostru cel întâi: să fiţi străjeri pentru venirea Mea din cer pe pământ. Adunaţi lângă acest cuvânt pe cei veniţi la sărbătoare şi slujiţi-le cu cuvântul acesta, căci v-am tocmit ca să-Mi slujiţi, şi v-am numit când v-am pus să-Mi slujiţi. Iată, cu dor învăţ pe om, căci sunt casa dorului. Acum, mergeţi în grădină şi slujiţi celor veniţi la izvor şi faceţi-i să se aşeze ca să înţeleagă. Amin. Apoi, fiilor, vom aşeza în carte tot lucrul zilei de azi. Ne vom întoarce în carte după ce vom slobozi pe cei veniţi la izvor şi vom scutura şi vom mătura şi vom netezi pentru zile noi de nuntă, ca totul să fie pregătit, şi totul să stea înaintea Mea gata pentru venirea Mea. Amin.

Hrana cea pentru fiinţă să vă fie binecuvântată, fiilor. La fel şi lucrarea cea pentru zidirea Mea în voi şi în om, şi iar ne vom întoarce în carte pentru tot lucrul cel de azi, pentru cartea cea de azi, fiilor. Amin, amin, amin.

*

Acum, fiilor de la iesle, dacă am slobozit norodul cel venit la sărbătoarea mamei Mele, ne întoarcem iar în cartea Mea cu voi, cartea venirii Mele după două mii de ani.

O, aud minţi fără de pricepere, inimi răzvrătite împotriva venirii Mele cuvânt pe pământ, împotriva cărţii venirii Mele, carte pe care o scriu Eu cu voi, căci venirea Mea este cuvântul, iar numele Meu acesta este: Cuvântul lui Dumnezeu. Dar n-am făcut Eu lumea cu cuvântul? N-am scris Eu Scripturile Mele cu cuvântul? Şi dacă Eu sunt Cuvântul, să tac? Să nu mai vorbesc? Să nu mai vin? Aud pe oameni fără de credinţă şi fără de pricepere răzvrătindu-se împotriva cărţii Mele din zilele acestea. Ei zic: *„Ce ne trebuie nouă altă Scriptură în afară de cea pe care o avem? Nu mai trebuie adăugată alta“*. Iată, aşa zic cei răzvrătiţi împotriva venirii Mele la voi, aşa zic cei ce zic că stau peste ale Mele. Dar Eu am zis că cei puşi de Mine peste ale Mele sunt cei sfinţi, nu sunt cei păcătoşi. Eu nu Mă bizui pe cei păcătoşi pentru cele ce sunt ale Mele, şi de aceea am zis pentru cei ce vor cu Mine: fiţi credincioşi, le-am zis, fiţi ochi şi urechi pentru cele din cer, care vin acum peste voi ca să vă înţelepţească auzul şi văzul, căci cei mari de pe pământ vă ţin departe de venirea Mea, dar voi veniţi, veniţi aproape, căci iată-Mă ca să-l învăţ pe tot omul taina venirii Mele după două mii de ani.

Le spun şi celor ce sunt împotriva cărţii Mele de azi, cu care pregătesc omul pentru venirea Mea, şi le spun aşa: dacă vă este de ajuns Scriptura care este, de ce nu împliniţi ce scrie în ea? De ce nu vă uitaţi ce scrie în ea? În ea scrie despre venirea Mea, despre cuvântul Meu cel de azi, cu care vin în grădina aceasta. Am spus atunci prin Evanghelie: *«Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteţi să le purtaţi, iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va învăţa tot adevărul, căci nu va vorbi de la Sine, ci câte va auzi va vorbi, şi cele viitoare vesti-vă-va vouă. El Mă va preamări pe Mine, căci din ce este al Meu va lua ca să vă vestească vouă»*. Iată, voi, cei necredincioşi cuvântului cărţii pe care o aduc Eu în vremea aceasta, nu aveţi cuvânt de dezvinovăţire pentru necredinţa voastră, că vă stă înainte cuvântul Scripturilor Mele de atunci. Amin. Răzvrătirea este arma împotriva adevărului cel curat, ca să-l umbrească, dar el iese la lumină şi se aşează faţă în faţă cu omul cel fără de minte. Amin.

Eu pe voi, copii ai cărţii Mele de azi, v-am aşezat adevăr al Meu pe pământ şi v-am lucrat mereu cu cuvântul şi v-am făcut ostaşi cu armă în mână, cu cuvântul Meu, care biruieşte pentru Mine. Iată, scuturăm şi măturăm şi spălăm şi netezim şi însorim calea cuvântului Meu peste pământ, căci cei mari care s-au aşezat peste ale Mele nu sunt sfinţi, şi ţin pe oameni departe de venirea Mea, departe de iubirea Mea, că Eu pentru aceasta vin cuvânt peste pământ, pentru iubirea Mea cea pentru om. O, de ar înţelege omul că pentru asta vin şi tot vin! Nu vin să-i răzvrătesc pe cei ce-i supără venirea Mea, ci vin să-i pregătesc pe cei ce Mă aşteaptă să vin să-i izbăvesc şi să le dau cer nou şi pământ nou, după cum am făcut făgăduinţa cea prin prooroci. Vin să le slujesc celor ce-Mi slujesc acum, şi vin să aduc mâncare pentru sufletul omului, căci sufletul lui este de la Mine.

Am privit de deasupra, fiilor lucrători. Am strâns pe cei din sătuţul acesta pe lângă voi şi le-am aruncat mană din cer, ca să se aplece şi să mănânce din cer, şi M-am uitat la voi cum le deschideaţi guriţa ca să le daţi şi ca să prindă gust pentru cele ce sunt cu voi din cer. Am pus în voi mila Mea de om şi v-am umplut de iubire şi de cuvânt, iar Eu am stat în voi şi am lucrat ca să înviorăm pe om pentru iubirea cea din cer, căci cele de pe pământ îl despart de Mine pe om, şi omul se

duce de la Mine. Mi-e tare milă de om, fiilor scumpi. Vin inimi de departe până la izvor şi beau din apa cea vie, iar cei ce sunt aproape de izvor stau într-ale lor şi nu se curăţă prin izvorul acesta care curge la voi din cer. Eu iubesc acest sătuţ, că e sătuţul cuvântului Meu, şi voiesc pe toţi să-i deştept şi să-i fac să asculte de la Mine, şi să scutur şi să mătur şi să spăl şi să netezesc pe cele rele din ei şi să le dau din viaţa Mea şi să-i îndemn pentru cele veşnice. Voi tot aşa să voiţi, fiilor din grădina Mea, căci cuvântul cu care vin Eu la voi mătură şi scutură şi spală şi netezeşte, că Eu vreau să spăl pământul cu cuvântul acesta şi să-l înnoiesc prin cuvânt, prin focul cuvântului Duhului Sfânt, dacă voieşte şi omul, iar dacă omul nu voieşte aşa, voi curăţi pământul ca pe Sodoma şi Gomora, şi apoi îl dau celor ce Mă iubesc şi Mă voiesc să vin.

O, copii din grădină, vin îngerii păzitori ai oamenilor de pe tot pământul, vin cete-cete şi plâng la Mine şi zic că e greu pe pământ, şi suspină îngerii oamenilor şi sunt biruiţi de îngerii diavolului, care înconjoară pe om din tălpi şi până în creştet, de nu mai au îngerii cei buni pe unde pătrunde ca să le aducă oamenilor trezirea şi puterea cea din cer pentru înviere. Se tânguie îngeraşii că e greu pe pământ şi în văzduh, şi se plâng îngerii păzitori ai oamenilor. Faţa duhului rău a făcut scoarţă groasă pe pământ, şi îşi zice *„împăratul“*, iar Eu, Domnul, şi cu voi, cei puţini ai Mei, am deschis procesul pentru biruinţa întunericului din om. Amin.

Vin pe pământ cuvânt şi îl strig pe om cu cuvântul şi îl chem la izvor ca să bea şi ca să se lumineze cu lumina Mea, şi ca să vadă apoi întunericul în care stă. Mătur şi scutur şi spăl şi netezesc calea omului spre Mine şi calea Mea spre om, ca să se vadă calea, că nu se mai vede calea aceasta, de vreme ce nu vine omul la lumina Duhului Sfânt, la viaţa lui cea veşnică nu vine omul. Iar acum, pentru plânsul îngeraşilor, Eu, Domnul, le poruncesc lor să lovească pe duhul cel potrivnic, chiar dacă lovesc trupul omului, chiar dacă rănesc trupul omului, căci iată, omul nu mai ştie de înger şi stă nepăsător în gusturile cele fără Dumnezeu. Să măture şi să scuture îngeraşii, să spele şi să netezească şi să curăţească pe om, că e vremea Scripturii înnoirii lumii şi a omului cel nou, cu duh dătător de viaţă, după chipul şi asemănarea Mea, şi e vremea pământului curat pentru cei curaţi de pe el, că scrie în Scripturi de cer nou şi de pământ nou, şi de cei drepţi, care vor fi cu vecia pe pământ şi cu slava Mea cea fără de sfârşit cu omul, căci cu mare iubire l-am făcut pe om şi cu mare fericire M-am odihnit în el după ce l-am făcut, şi apoi, după ce omul s-a smuls din Mine, Eu l-am strigat de pe munte şi i-am zis: *«Adu-ţi aminte, omule, de odihna Mea şi o cinsteşte pe ea şi odihneşte-Mă în ea şi te odihneşte în ea, că e ziua Domnului tău întru tine».*

Iar acum, la sfârşit, îl strig cu foc pe om şi îi zic: omule, o, omule, scoală-te din odihna ta şi aşează-te în odihna Mea, că M-ai obosit amar, şi Mă scutur de oboseală şi Mă scol şi te întreb de odihna Mea. O, ce ai făcut, omule? O, până când, omule? Răspunde-Mi! Până când? A venit vremea să-Mi dai acest răspuns, căci îngerii plâng amar pentru depărtarea ta de Dumnezeu, iar pământul geme sub greutatea ta, şi tu eşti mai greu decât pământul, şi geme pământul şi Mă roagă să-l scutur şi să-l mătur şi să-l spăl şi să-l netezesc pentru vremea cea mare, pentru ziua cea mare a izbăvirii lui şi a fiilor lui Dumnezeu, căci pământul a aşteptat pe fiii lui Dumnezeu, după cum era scris în Scripturi să fie, şi iată, este şi s-a adeverit Scriptura fiilor lui Dumnezeu pe pământ între oameni. Iar Eu cu glas de tunet Mă port de la margini la margini şi strig în lung şi în lat pe omul de pe pământ şi îi aduc vestea împărăţiei cerurilor, care vine din cer pe pământ pentru împlinirea Scripturii de cer nou şi de pământ nou pe pământ, şi îi aduc omului de veste împlinirea Scripturii descoperirii fiilor lui Dumnezeu. Amin.

O, fii ai oamenilor, auzit-aţi voi de Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu? Dar voi, cei care v-aţi aşezat peste oameni în numele Meu, mai ştiţi voi că aţi citit în Scripturi despre taina fiilor lui Dumnezeu, care sunt aşteptaţi de toată făptura cea dintre început şi sfârşit? O, în zadar fugiţi voi de venirea Mea, că iată împlinirea Scripturii descoperirii fiilor lui Dumnezeu. Amin.

Eu sunt Cel ce am luat dintre oameni şi Mi-am făcut fii şi i-am pregătit cu cuvântul şi i-am făcut sfinţi cu viaţa şi cu credinţa şi cu fapta şi cu iubirea şi i-am numit fiii lui Dumnezeu în mijlocul fiilor oamenilor şi le-am dat pe braţe cartea judecăţii făpturii, căci cu ei o scriu pe pământ, şi o aşez înaintea oamenilor spre judecată, căci Eu acum două mii de ani spre judecată am venit în lumea aceasta, ca să-i fac să vadă pe cei ce nu văd, şi să le arăt întunericul lor la cei care zic că văd. Şi tot aşa lucrez şi azi, şi tot aşa vin şi azi la cei ce văd, ca să-i fac de ruşine pe cei ce nu văd, dar se fălesc că văd. Dar cel ce vede, Mă vede şi pe Mine, şi vede şi venirea Mea, căci la acela Eu vin şi Îmi fac casă la el şi cinez cu el şi Mă arăt lui, după cum Eu am făgăduit prin Scripturile Mele cele de acum două mii de ani. Şi iată, vin cu cuvântul şi cu focul, ca să curăţesc cu ele, iar tu, omule, vei alege. Eu voiesc să-ţi fac bine cu cuvântul prin credinţa ta în venirea Mea cuvânt pe pământ, pentru pregătirea ta cea pentru venirea Mea, pentru hăinuţa ta cea de la Mine, omule, iar dacă tu voieşti să nu-ţi fac Eu bine cu cuvântul Meu care vine spre tine din Mine, atunci tu vei iubi focul în care stai, şi el se va aprinde peste tine şi te va zdrobi, că e vremea judecăţii făpturii. Amin.

Plâng îngeraşii la Mine de mila omului, că a venit vremea judecăţii şi plâng îngeraşii de vremea aceasta, şi omul nu plânge. O, cum să-l fac Eu pe om să plângă mai înainte de ziua Mea cea mare? Iată, omul nu mai ştie de îngeraşul Meu, iar îngerii cei răi, care au căzut din cer, se luptă de atunci, de la căderea lor, şi până azi, ca să-l împiedice pe om să se întoarcă în rai şi în viaţa lui cea veşnică, acolo unde nu este durere, ci este mângâiere fără de sfârşit pentru om şi pentru Mine cu omul, căci Eu fără om sunt numai în suspin şi n-am casă fără om, căci casa Mea este omul, iar casa omului este raiul Meu pe care l-am făcut pentru om şi pentru Mine cu omul în care Eu Mă odihnesc cu odihna Mea.

O, omule, ia-ţi solzii de pe ochi şi vezi venirea Mea, şi ia-ţi solzii de pe urechi şi auzi strigarea Mea cu care ies înaintea ta cu fiii Tatălui Meu, cu fiii cuvântului Meu, cu fiii lui Dumnezeu, omule pribeag. Mă port după tine cu ei, ca să Mă iei de la ei, că Eu Mă dau lor pentru tine, iar tu să Mă iei de la ei, că Eu vin cu cuvântul şi cu focul, şi tu vei alege ce vei lua. Ia cuvântul, şi te găteşte prin învăţătura cuvântului Meu. Nu lua focul, căci focul va fi pentru toţi cei păcătoşi care nu vor lăsa păcatul cel sortit pentru foc. Ia, omule, din cer, că vin cu raiul pe pământ, şi am şi venit, şi am şi aşezat pe pământ legea raiului cu fiii lui Dumnezeu. Iar dacă Mă vei auzi, fii atent apoi, că în rai nu se face păcat. În rai se mănâncă mâncare de rai, aşa cum l-am învăţat Eu în rai pe omul cel întâi zidit. Eu când l-am aşezat pe om în rai, nimic nu i-am spus decât ce să mănânce şi ce să nu mănânce ca să fie viu şi ca să nu moară. Să ştii tu, omule, că toate cele din cer sunt sau cad din om prin mâncare, căci trupul omului este templu ori

pentru Dumnezeu, ori pentru diavolul. Să ştii tu, omule, că viaţa moare în om prin mâncare, iar viaţa este sfinţenia care trăieşte în veci. Să ştii tu, omule, că păcatul se trezeşte în om prin mâncare, căci omul este trup, nu este duh. O, dacă omul ar fi voit să mănânce ce i-am spus Eu la început să mănânce, omul n-ar fi păcătuit, omul n-ar fi murit prin mâncare şi prin neascultare de legea raiului, dar acum am adus pe pământ legea raiului, şi vin mereu cu ea ca s-o desăvârşesc, şi vreau să nu mai fie omul carne şi sânge, căci acestea nu moştenesc nestricăciunea, nu moştenesc raiul şi sfinţenia raiului. Când Adam s-a făcut carne şi sânge prin poftă, atunci a pierdut nestricăciunea, căci Eu i-am zis: *«Dacă vei mânca din ce nu este de mâncat, vei muri negreşit, vei pierde nestricăciunea trupului tău şi îţi vei pierde trupul»*. Iată, omule scump, pentru ce-ţi piere trupul şi se duce în pământ. Trupul care mănâncă altceva decât i-am spus Eu omului întâi zidit să mănânce, se pierde şi nu mai este, dar sufletul trupului strigă la Mine, strigă din pământ la Mine sângele omului, şi omul nu se înspăimântă că Eu îi cer sângele din mâna lui, îi cer viaţa, îi cer cont pentru viaţa lui, şi nu poate omul fugi de acest răspuns, şi va intra la suferinţă omul. Chiar şi trupurile din pământ, care aşteaptă învierea lor, vor învia, unele spre viaţă veşnică, fiindcă au iubit-o şi au lucrat-o aşteptând, iar altele spre osândă veşnică, fiindcă au lucrat-o pe ea în viaţa trupului.

O, nu te mai piti, omule, că Eu sunt în toate câte le-am făcut, şi nu poţi să te ascunzi decât în Mine ca să te izbăvesc de păcat şi de pierzare, dacă vrei. Am venit să pun peste tine legea raiului, şi Mă uit ce faci tu, şi îţi spun cu cuvântul să nu mai faci ce faci tu, că tu îl faci pe om ca tine, nu ca Mine, din tine, nu din Mine, de la tine, nu de la Mine. De la poftă îl faci pe omul care este azi. Eu altfel i-am spus omului să se facă. I-am spus cu cuvântul Meu să se facă, şi i-am spus: *«Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul»*. Eu cu cuvântul am spus, şi din acest cuvânt trebuia să se facă omul, nu din păcatul omului căzut, căci păcatul omoară trupul omului, şi intră omul în pământ de şapte mii de ani, iar Eu spre judecată am venit în lume, ca să-i arăt omului cum trebuia să împlinească el cuvântul Meu care i-a spus omului: *«Creşteţi şi vă înmulţiţi»*. Eu am arătat naşterea Mea din Fecioară, şi atunci am judecat omul şi am pus degetul pe păcatul lui şi l-am osândit, dar omul nu s-a despărţit de păcat, şi nu s-a întors în rai decât o mică rămăşiţă care a crezut prin harul Meu cel de la venirea Mea. Acum, din nou vin să-i spun omului de cer şi de rai şi de viaţă fără de păcat, şi să-i dau omului viaţa înapoi.

Îţi spun, omule scump, nu mai fă păcat, nu mai fi neputincios în faţa păcatului. Ia din Duhul Meu, ia din puterea Mea, ia de la fiii lui Dumnezeu, că i-am pus între Mine şi tine. Ia şi vino în viaţa cea de rai, că pe pământ nimic, nimic nu va mai rămâne decât raiul, omule. Îţi spun aşa cum i-am spus lui Adam: mănâncă din rai, dar nu mânca de pe pământ, şi mănâncă cu ascultare de pe pământ. Mănâncă ce ţi-am spus Eu, şi să începi cu moartea păcatului din tine. O, nu mai bea nimic decât ce ţi-am făcut Eu pentru ca să bei, că Eu din pământ nu izvorăsc ce bei tu. Eu i-am dat lui Israel apă ca să bea. O, nu mai fuma, că aceasta este iadul şi chinurile iadului pe pământ cu oamenii. O, nu te mai desfrâna, ci curăţeşte-te de pofta trupului care se face iad şi foc de iad în trupul omului. O, nu mai mânca, omule, carne! O, nu mai mânca! Ajunge, omule! Te-ai făcut mormântul atâtor vietăţi cu suflet viu în ele. Ajunge! Ajunge, omule! În ţara Mea de nuntă nu vei mai fi dacă nu asculţi această poruncă, fiindcă în România nu se va mai face ucidere, că Eu am spus: *«Omule, să nu ucizi»*, şi am spus: *«Omule, să nu fii desfrânat»*, şi am spus: *«Să iubeşti pe Dumnezeu din toată inima, din tot cugetul, din tot sufletul şi din toată dragostea ta, omule»*. Şi dacă nici azi nu auzi ce ţi-am spus Eu, şi dacă vei tot lua de la om şi nu de la Mine spre viaţa ta, în curând Mă vei vedea şi Mă vei auzi când voi spune celor răi: *«Mergeţi, voi, cei blestemaţi, în focul cel nestins din voi, la plata cea după fapte, unde este plânsul şi scrâşnirea dinţilor, că voi n-aţi auzit pe Dumnezeu şi n-aţi voit viaţa şi aţi trăit morţi faţă de Mine»*.

Iată vremea judecăţii, şi Eu îl strig pe om de la moarte la viaţă şi ies în calea omului cu voi, copii ai cuvântului Meu, că voi sunteţi fiii Tatălui Meu, fiii lui Dumnezeu, prin care Eu izbăvesc făptura, căci ea aşteaptă suspinând izbăvirea ei, şi îi spun omului să vină şi să fie izbăvit. Să vină dacă voieşte, că iată, glasul Meu trece prin om şi îi spune omului: ia, omule, şi mănâncă ce ţi-am spus Eu la început să mănânci ca să nu mori, căci viaţa moare în om prin mâncare, şi păcatul se săvârşeşte în om prin mâncare, căci omul este trup, şi nu duh. Nimic să nu mai mănânci, nimic să nu mai bei decât aşa cum te-am învăţat la început. Amin. Atunci păcatul şi pofta lui nu vor mai învia în tine, iar raiul şi îngerii lui te vor sluji ca pe cel născut din Dumnezeu, omule. O, aşează-te să lucrezi ca în rai şi mergi spre întoarcere, că drumul e scurt, nu e lung, iar în rai nu se însoară şi nu se mărită nimeni, şi sunt toţi ca îngerii. Amin. Şi nu mai e ca în lume, şi pe pământ va fi raiul, căci este făgăduit să fie şi să dea rod, iar rodul este pomul vieţii, din care vor mânca sfinţii, şi frunzele lui vor fi spre tămăduirea neamurilor, precum este scris. Amin.

Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, şi sunt întru venirea Mea pe pământ, şi vin de la Tatăl. Amin. Şi am pe România de la Tatăl, ţară a venirii Mele, şi am luat din ea fii, şi îi numesc fiii lui Dumnezeu cei aşteptaţi de toată făptura, şi sfinţii şi îngerii zic: *„Vino, Doamne!“*, căci Duhul zice: *„Vino!“*, iar mireasa zice ca duhul sfinţilor şi al îngerilor: *„Vino, Doamne!“.*

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt zice: vino, omule, la Mine, vino, că iată, Eu vin ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa. Vin cu zile de nuntă pe pământ, vin şi mereu vin. Vino, omule, şi tu, că Eu împart din viaţa Mea celor ce iau din ea spre viaţa cea veşnică ce va să vină pe pământ curând, curând. Şi iată, vine, şi a venit, şi vine, ca să ia moartea de pe pământ şi s-o arunce în focul cel nestins, unde arde foc şi pucioasă.

Iată vremea judecăţii, iar Eu îl strig pe om de la moarte la viaţă, de la iad la rai, la ziua nunţii cea veşnică, cu mireasa Mea cea din români, că întru ea Eu binevoiesc. Amin, amin, amin.

15/28 august 2000

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Arde în oameni dorul de foc şi îl iau în gură cu dor, chemându-l peste pământ. Pentru păcat oamenii se furişează. Tâlharii nu se întorc la Domnul până nu se întoarce căpetenia lor.

Mă vestesc de deasupra grădiniţei cuvântului Meu. Sunt Fiul Tatălui Savaot. Amin, amin, amin.

M-am răstignit acum două mii de ani pentru viaţa lumii, iar acum vin iar pentru viaţa lumii, pentru cei ce Mă iau de Păstor ca să-i călăuzesc pentru împărăţia Mea cea din mijlocul oamenilor. Amin. Împărăţia Mea este ca şi Mine; nu este mâncare şi băutură, nu este însurat şi măritat, ci este mai

presus decât acestea, căci este din cer, şi vin cu ea pe pământ de două mii de ani. Fiii oamenilor aud vestea împărăţiei cerurilor, aud de două mii de ani, dar iau în glumă acest adevăr şi nu se apropie ca să guste şi ca să trăiască cu cele din cer peste ei. Eu însă vin mereu şi spun mereu despre împărăţia Mea cu omul. Spun iar, ca şi acum două mii de ani, căci am de întocmit Ierusalimul pe pământ. În vremurile de demult l-a întocmit omul, iar acum vin şi îl întocmesc Eu, şi cobor din cer cu el şi îl întocmesc pe pământ, ca să împlinesc această Scriptură de nou Ierusalim pe pământ. Amin.

Am coborât în staul la voi, fiilor care Mă primiţi. O, ce bine este de cel ce Mă cunoaşte, şi acela Mă primeşte când vin. Amin. Dar cine este cel ce Mă cunoaşte? Este cel pe care-l cunosc Eu, făcându-l apoi cunoscut al Meu în mijlocul oamenilor. Cel ce Mă cunoaşte, acela se ia după Mine şi aşa trăieşte şi aşa lucrează şi aşa se arată. Dacă Eu nu Mă arăt în viaţa omului aşa cum sunt Eu, acela nu Mă cunoaşte. Dacă omul nu lucrează peste el aşa cum l-am învăţat Eu şi apostolii Mei pe care i-am trimis la oameni, acel om nu Mă cunoaşte, şi de aceea nu Mă primeşte când vin să-l aşez înaintea Mea după plăcerea Mea, căci omul trebuie să stea înaintea Mea aşa cum stau Eu înaintea lui. Dar iată, Eu M-am vestit, şi iarăşi Mă vestesc cu împărăţia cerurilor pe pământ, şi oamenii nu se uită la Mine ca să se aşeze înaintea Mea aşa cum Mă aşez Eu înaintea lor ca să ne întâmpinăm. Voi însă Mă cunoaşteţi şi Mă primiţi când vin, fiilor, iar Eu vă vestesc ai Mei în mijlocul oamenilor. Cel ce Mă cunoaşte Mă arată în el aşa cum sunt Eu, aşa cum Mă aşez Eu în el, ca să-l fac apoi cunoscut al Meu, căci omul trebuie să stea înaintea Mea aşa cum stau Eu înaintea lui. Amin. Cel ce voieşte să Mă vadă, acela trebuie să se facă asemenea Mie, ca să ne vedem unul pe altul. Cel dintâi pas al omului spre Mine este pocăinţa. Ea îl apropie pe om de împărăţia cerurilor, şi apoi omul se aşează să stea înaintea Mea aşa cum stau Eu înaintea lui. Amin. Acum două mii de ani am venit pe pământ şi M-am dovedit împărăţie a cerurilor şi am dat s-o las pe pământ peste oameni, şi am dat să Mă fac cunoscut oamenilor cu împărăţia cea din cer, dar oamenii nu erau ca Mine şi nu M-au cunoscut.

Iată, bine este de cel ce Mă cunoaşte, şi acela Mă primeşte când vin. Această taină este mai presus decât cele ce sunt pe pământ, şi este pentru omul care are darul umilinţei de duh înaintea lui Dumnezeu. Eu despre taina aceasta am vorbit acum două mii de ani când apostolii Mi-au spus că nu este de folos omului să se însoare, iar Eu le-am răspuns: *«Nu toţi pricep taina aceasta, ci numai cei ce le este dat de la Tatăl să priceapă»,* şi am mai spus: *«Cine nu lasă pentru ea mamă şi tată, soţii şi copii, ţarini şi ranguri, nu poate intra în ea»,* şi am mai spus şi aceasta: *«Împărăţia cerurilor nu este mâncare şi băutură şi însurat şi măritat, căci în ea trăim toţi ca îngerii din ceruri».* Amin.

Am venit la voi, copii din staulul Meu. Am venit cu sărbătoarea sfântului Ioan, botezătorul Meu, cu ziua de serbare când el s-a înălţat la ceruri lângă Mine. El a fost vestit prin prooroci şi prin psalmi *«îngerul Meu, care a pregătit calea înaintea feţei Mele»,* şi a fost *«glasul celui ce strigă în pustie:* „Pregătiţi calea Domnului, drepte faceţi cărările Lui!"». El a arătat cel dintâi pas al omului spre împărăţia cerurilor, şi a zis: *«Pocăiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia cerurilor!».* Pocăinţa este primul pas, iar cei ce veneau la el la Iordan fără să se pocăiască, le zicea *«pui de vipere».*

O, fiilor care Mă primiţi la voi cu venirea Mea cea de după două mii de ani! O, copii deştepţi care ştiţi ce înseamnă să fie omul cu Dumnezeu! Cel ce dă să vină spre Mine şi spre voi şi nu-şi lasă păcatele, acela nu vine spre pocăinţă, şi este pui de viperă, iar păcatul pe care nu-l leapădă este semn pe fruntea lui, şi este fără de roada pocăinţei. Să nu mai spună omul că iubeşte împărăţia cerurilor sau că vine spre ea sau că va scăpa de foc. Omul cheamă focul pe pământ, nu Mă cheamă pe Mine. Omul stă cu pipa în gură şi îşi cheamă cu gura lui focul peste el. Nu Eu, ci omul cheamă focul peste pământ. Copii şi tineri şi bătrâni stau cu focul în gură şi îl cheamă, aşa cum oamenii loviţi pe neştire de potop în vremea lui Noe stăteau cu vas de apă în mână şi beau mereu din el, chemând peste ei apa potopului, aşa cum fumătorii de azi cheamă focul peste pământ. Arde în ei dorul de foc şi îl iau în gură cu dor, şi ei nu ştiu ce aduc peste pământ, căci omul de azi nu mai are minte, şi are altceva. Are dorinţă, şi cu ea îşi hrăneşte mintea, şi apoi îşi face dorinţa şi nu mai are teamă, căci s-a întunecat.

Acum două mii de ani aşa a spus Ioan: *«Pocăiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia cerurilor!».* Ierusalimul şi Iudeea şi toţi cei de lângă Iordan veneau şi tot veneau la botezul lui Ioan, la botezul cu apă pentru pocăinţă, şi am venit şi Eu, şi M-am făcut cunoscut prin botezul lui Ioan, căci Tatăl din cer a grăit peste Mine şi a zis: *«Acesta este Fiul Meu iubit, întru Care am binevoit»,* iar Duhul Sfânt M-a arătat aşezându-Se peste Mine în chipul porumbelului blând. Nu acum vin Eu cu împărăţia cerurilor, ci de două mii de ani am venit şi vin, căci Ioan a spus atunci: *«S-a apropiat împărăţia cerurilor; pocăiţi-vă, că ea vine!»,* iar cine nu s-a pocăit a rămas cu păcatele şi le-a făcut şi mai departe, că nu s-a pocăit de ele; iar cine s-a pocăit s-a făcut ucenic al pocăinţei şi a lucrat-o pe ea şi a ascultat-o de la învăţătorul ei, Ioan, şi apoi M-a primit acela şi M-a cunoscut când M-am arătat, şi a luat împărăţia cerurilor şi s-a făcut locaş al ei şi a înţeles taina ei, iar Eu, Domnul, l-am făcut cunoscut pe acela între oameni şi l-am vestit al Meu şi am stat în el şi M-am slăvit în el pe pământ. Amin.

Taina pocăinţei este taina naşterii din Mine a omului, şi apoi Eu îl botez pe acela cu Duhul Sfânt şi Mă arăt cu el între oameni. Cine se naşte din Mine prin pocăinţă şi prin Duhul Sfânt, acela este, şi nu mai moare şi nu mai poate să păcătuiască, pentru că sămânţa lui Dumnezeu rămâne în el, şi nu poate să păcătuiască, fiindcă este născut din Dumnezeu. Amin. Este scris în Scripturi că oricine rămâne întru Mine nu păcătuieşte, şi oricine păcătuieşte nu M-a văzut şi nu M-a cunoscut. Eu M-am arătat ca să ridic păcatele de pe om, şi păcat în Mine nu este. Venirea Mea cea de acum două mii de ani şi cea de acum cuvânt la voi, este ca să ridic păcatele de pe om şi ca să pot sta cu omul, căci în Mine nu este păcat. Nu pot să stau cu omul păcătos, căci în Mine nu este păcat, şi dau să ridic pe om din păcat ca să pot să stau cu el şi să-i dau din Duhul Sfânt şi din înţelepciunea Mea care îl face nou pe om.

Taina pocăinţei este greu de pătruns de omul care dă să vină la Mine. O, ce greoi te-ai făcut, omule, dar fără pocăinţă de faptele cele moarte nu poţi pătrunde taina venirii Mele cu împărăţia cerurilor la tine ca să te ascund în ea de mânia ce va să vină peste lume, omule. Şi-a pregătit lumea mânie mare, foc şi pucioasă, căci ea lucrează faptele diavolului, faptele întunericului. Se furişează om de om când săvârşeşte păcatul, dar că-l văd Eu şi îngerii Mei, nu se mai gândeşte omul. Se furişează şi de Mine apoi, de vreme ce nu vine spre pocăinţă omul, iar când Eu vin cu plăgi peste pământ pentru păcatele omului, dă omul să fugă spre scăparea cea de la Mine, dar vine ca puiul de viperă, cu veninul în el, nu vine cu pocăinţă, nu vine spre umilinţă pentru pocăinţă. Umilinţa este portiţa

care deschide pocăinței ca să intre în om și curat să facă în om pentru împărăția cerurilor, căci Ioan așa a spus la oameni: *«Pocăiți-vă, că vine împărăția cerurilor, și este aproape, și este la ușă, și orice pom care nu face roade bune se taie și se aruncă în foc».*

O, copii din grădina Mea, învățați-l pe om să înceapă cu pocăința dacă dă să caute spre Mine și spre voi. Să înceapă cu umilința dacă vrea să se nască din cer prin pocăință, căci greoi s-a mai făcut omul pentru pocăință, dar salvarea de la moartea cea veșnică ar voi-o tot omul. Eu am venit spre om ca să ridic păcatele de pe el și ca să pot sta cu el, căci în Mine nu este păcat și nu pot sta cu omul păcătos, precum nici voi nu puteți sta, copii ai grădiniței Mele.

Glasul lui Ioan are în grai de două mii de ani acest cuvânt: *«Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!».* Nici un om de pe pământ nu va scăpa de apăsarea acestui cuvânt al lui Ioan, căci Eu am zis oamenilor: *«Să nu credeți că Eu vă voi învinui la Tatăl. Cuvântul cel rostit peste voi, acela vă va învinui».* Amin, amin, amin.

Iată, fiilor de la ieslea Mea de cuvânt, în duhul sărbătorii de azi cu voi, vin cu cuvântul binecuvântării fântânii cea nouă pe care ați lucrat-o voi, căci orice lucru al vostru trebuie să primească binecuvântarea Mea, ca să fie al Meu apoi, iar Eu să vi-l dau vouă. Amin.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, faceți sfințirea cea de la Mine peste această fântână din grădinița cea din fața porții Sfintei Sfintelor, în ziua de serbare a nașterii mamei Mele Fecioara, și așezați lângă fântână, de înger, pe cel întâi chemat ucenic al Meu, Andrei, botezătorul României, cel care s-a făcut ucenic al pocăinței și a luat-o pe ea și a ascultat-o de la învățătorul ei, Ioan, și apoi el M-a primit și M-a cunoscut când M-am arătat, și a luat în el împărăția cerurilor și s-a făcut locaș al ei și a înțeles taina ei, căci i-a fost dat de la Tatăl să priceapă taina aceasta, fiindcă era curat cu trupul, cu sufletul și cu duhul și era locaș prielnic pentru cer.

Cei păcătoși nu-i cred pe cei curați până nu se fac și ei curați, ca să vadă apoi taina aceasta. Tâlharii nu se întorc la Mine de la tâlhăriile lor până nu se întoarce căpetenia lor la pocăință și la umilință ca să-i tragă și pe ceilalți la temerea de Dumnezeu și la dragoste și la nădejdea mântuirii, care aduce pacea Mea peste om, iar cei drepți la care Eu vin, îi fac să stea înaintea Mea, așa cum stau Eu înaintea lor și fac din ei lumină a Mea și luminez din ei și sărez cu ei și Mă fac în ei împărăție a cerurilor, munte înalt, care se ridică peste vârful munților, sfeșnic ceresc pentru cei ce dau să vină spre împărăția Mea cu umilință și cu pocăință. Iar glasul celui ce strigă de două mii de ani în pustiul lumii păcătoase, acesta este: *«Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor, și orice om care nu face roade de pocăință, se taie și se aruncă în foc».* Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2000

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Fără Dumnezeu nimic nu este omul. Maica Domnului nu mai cere milă pentru omul împotrivitor. E iadul stăpân pe pământ, iar Domnul Se poartă în văzduh. Se binecuvintează fântâna sfântului Andrei, botezătorul României. Nici un nou-născut să nu se ascundă de Dumnezeu și de înger pentru neîmplinirea cuvântului sfânt. Sfințenia este Duhul Domnului mereu în cel sfânt.

Duhul Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh coboară cuvânt pe pământ. Amin. Voi, străjeri ai venirii Mele, deschideți cuvântului Meu ca să intre în cartea sa. Sunt Fiul Tatălui Savaot, și Mă vestesc la porți, căci sunt Cuvântul Care Se mărturisește pe Sine, fiindcă prin El toate s-au făcut și se fac, și toate sunt prin El, toate câte sunt. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt, și lucrarea Mea este cuvântul, iar Duhul Meu este adevărul. M-am făcut trup și M-am sălășluit între oameni, și apoi M-am dus la Tatăl Savaot, ca să pot veni din cer pe pământ după ce M-am făcut trup din Fecioara în care M-am întrupat de la Duhul Sfânt. Trupul Meu lucrează ca și trupul omului, fiindcă pe om l-am făcut ca și pe Mine. Mâna Mea l-a lucrat pe om, și mișcarea ei i-a întocmit trupul din pământ, iar Duhul Meu, suflând peste el, i-a dat sufletul și l-a făcut om cu suflet viu, fiindcă Duhul Meu este dătător de viață. Aceasta este lucrarea Mea, să dau viață omului, căci întru Mine este viața. Amin.

Este scris că atâta timp cât Eu nu sunt în lume, nu este lumină în lume, nu este viață în lume, căci viața este lumina oamenilor. Nu este lumină în lume dacă Eu nu sunt lumina ei. O, nu știe omul că fără Mine nimic nu este el. Nu pot lucra prin om lucrarea Mea, nu pot mișca pe om prin mișcarea Mea, căci omul este fără de Mine. Când am venit și M-am făcut trup pe pământ, l-am trimis pe Ioan să-i vestească pe oameni că vin să le dau viață din viața Mea și lucrare din lucrarea Mea, și trup din trupul Meu să le dau. Tot așa lucrez și azi, și vă trimit pe voi la oameni ca să le vestiți pe Cel ce vine să dea viață oamenilor și să le fie lumină lor, căci precum Tatăl are viață în Sine, așa și Fiul. Amin.

Sunt cu duh de sărbătoare peste voi, copii de la iesle. Adunați-vă cu cei ce vin la izvorul Meu de la voi și așezați sfințirea cea de la Mine peste fântâna cea din grădina din fața porții Sfintei Sfintelor. Eu, Domnul, și tot cerul cel de sus, așezăm de înger al fântânii pe Andrei, botezătorul României, cel ce a vestit împărăția cerurilor peste acest neam ales, peste acest pământ ales dintru început și prin început.

Mama Mea cea plină de dor se lasă cu sărbătoarea ei lângă voi, căci în cer și pe pământ se pomenește ziua nașterii ei între oameni, ziua începutului mântuirii și al lucrării ei. Se așează și Măicuța Mea lângă fântână și se bucură cu îngerii și cu sfinții pentru lucrul mâinilor voastre în numele Meu, pentru fântâna care primește acum peste apa ei lucrarea harului sfânt, lucrător și tămăduitor peste om.

O, câte fac Eu prin voi pentru om! Ies în calea omului cu voi și cu lucrul mâinii Mele cel prin mânuțele voastre lucrat și îl îmbiu pe om să Mă cunoască cu voi și să Mă ia de la voi lumină a lui, că Mă fac lumină peste pământ din grădina Mea cu voi. Omul stă împotriva împlinirii cuvântului Meu. Când le-am făcut pe toate câte sunt, nu era omul ca să-Mi stea împotrivă și să-Mi chinuiască Duhul. Acum este omul, cel ce se numește mai presus de toate, și Îmi stă împotrivă prin semeție și prin necredință și prin cele deșarte ale slavei lui deșarte. Glasul Măicuței Mele pentru miluirea omului depărtat de Mine nu mai cere la Mine pentru om, și cere pentru venirea Mea, că e vremea să vin să-Mi împlinesc venirea, și omul nu vine spre venirea Mea și nu pot să-l fac să vină, și stă omul împotriva împlinirii cuvântului Meu.

O, cât de fericiți sunt cei din cer că vă am pe voi pentru venirea Mea! O, cât de mult au așteptat cei din cer vremea voastră și credința voastră în venirea Mea! Lucrează omul din zori și până-n zori pentru cele ce pier și nu dă să audă șoapta venirii Mele după două mii de ani. Nu vrea să audă omul de Mine și de venirea Mea cu judecata. Nici măcar cu iertarea lui nu Mă vrea omul să vin. El vrea să-l las în pacea lui, și Eu să stau în cer. O, așa vrea omul să fac, dar Eu nu fac așa, fiindcă

este scris să vin şi să cuvintez peste pământ pentru om, că nu pot trece cuvintele Mele ca să nu se împlinească.

Voi, copii ai venirii Mele, staţi frumoşi înaintea Mea, că iată, Eu mereu, mereu vă înmiresmez cu cele din cer, ca să stau cu voi peste pământ pentru împlinirea venirii Mele. Rostesc mereu la voi facerea cerului nou şi a pământului nou. Cuvintez peste voi mereu cuvântul facerii din nou a lumii, şi nimic nu lucrez cu voi decât cele ce sunt vestite prin Scripturi pentru vremea aceasta. Dau mereu să vă înfrumuseţez pentru cei din cer şi pentru cei de pe pământ care vin spre venirea Mea la voi, şi vine clipa să vă pun să rostiţi după Mine şi să se împlinească în cer şi pe pământ cuvântul cel nou grăit pentru cele ce vor fi pentru împărăţia cerurilor pe pământ cu voi. Amin.

Nu mai am nădejde în nimeni pe pământ, că e iadul stăpân peste tot cu omul, şi Eu nu am unde să calc cu piciorul venirii Mele, nu am loc curat unde să-Mi las trupul purtat pe pământ. Eu vin cu trupul văzut curând, curând, şi trebuie să calc pe pământ curat, dar omul nu face curat pe pământ pentru ca Eu să vin. Eu am spus că pământul este aşternutul picioarelor Mele, dar omul nu vrea să audă ce am spus Eu, şi Mă ţine cu trupul în văzduh, şi umblă omul prin văzduh cu făcăturile lui, şi se făleşte omul împotriva Mea că are cerul şi pământul în stăpânirea lui. O, cu cine să plâng Eu de durerea Mea? Omul stă împotriva adevărului cuvântului Meu şi a împlinirii lui. Cu cine să plâng Eu pentru durerea pe care Mi-o face omul? Cum de a învăţat omul să-Mi facă atâta durere? Cum de nu a învăţat să Mă lase pe Mine mare peste el, şi pe el mic sub mâna Mea, sub facerea Mea?

O, cum de te-ai înălţat atât de sus, omule ieşit din om? Ţi-ai făcut scaun pe pământ peste tot, şi ai luat din el şi te-ai suit cu el deasupra norilor şi te-ai ridicat peste Mine ca să fii tu domn, şi Eu să nu mai fiu peste tine. Prea mult M-ai rănit, prea sus te-ai suit, prea mare te-ai pus, şi ai uitat că Eu sunt Făcătorul a toate câte sunt, şi pe care tu le-ai luat sub stăpânirea ta încă de la început prin semeţie, prin neascultare de cuvântul Meu cel pus peste tine pentru viaţa ta. O, Eu am avut grijă de viaţa ta şi ţi-am spus să nu mori, dar tu ai călcat cuvântul Meu, iar el era viaţă, precum şi astăzi este. Taina împlinirii cuvântului rostit de Mine peste om, este taina vieţii omului, dar iată, nu vrea omul să ştie care este taina vieţii. Vin mereu cu viaţă pe pământ, căci cuvântul Meu are viaţă în el. Iată ce minune! De ce nu ştii, omule, să preţuieşti venirea Mea pentru viaţa ta? O, cum de te-ai înălţat atât de sus ca să fii tu domn, şi Eu să nu mai fiu peste tine? O, cum să fac să-ţi deschid ochii sufletului tău ca să Mă vezi cât lucrez de sus şi de jos să te iau din braţele morţii? Tot ce faci tu e numai deşertăciune şi toate pier, dar Eu sunt în veci. De ce nu vrei şi tu să fii? Tu nu vezi cum mori? O, nu mai muri, omule, că stau după tine cu cuvântul învierii, şi e viaţă în cuvântul Meu. Nu e mângâiere în minciună, nu e adevăr în deşertăciunea vieţii tale. Eu sunt totul, Eu sunt, şi voiesc şi omul să fie. Cuvântul Meu este suspinul Meu după om, şi întru el este viaţă. Aceasta este lucrarea Mea: să dau viaţă omului, căci întru Mine şi întru cuvântul Meu este viaţă. Amin, amin, amin.

Curând, curând vin cu trupul pe pământ. Îmi pregătesc aşternutul picioarelor Mele, şi apoi vin. Curând, curând vin. Amin. Iar voi, copii ai venirii Mele, staţi frumoşi înaintea Mea, că rostesc mereu peste voi facerea cerului cel nou şi a pământului cel nou, după cum scrie în Scriptura înnoirii lumii. Vă am plămadă de veac nou şi fac cu voi lucruri sfinte din loc în loc pe pământul de la voi. Vă am aluat pus în trei măsuri de făină până ce se va dospi toată şi va cuprinde totul din loc în loc.

Acum, ridicaţi mânuţele la Mine, ca să vin cu mâna Mea şi să aşez sfinţire peste fântâna cea care poartă numele apostolului Andrei, botezătorul României. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, se coboară harul şi darul sfânt peste apa acestei fântâni, ca să fie lucrătoare a Mea peste omul care va bea din ea spre viaţa lui cea de la Mine, prin cuvântul Meu cel dătător de viaţă, care curge din Mine peste pământ, ca râul care vine de sus, din tronul lui Dumnezeu Cuvântul. Amin.

Andrei, apostolul Meu cel întâi chemat la lucrul Meu cel de acum două mii de ani, are pe România de fiică de la Mine dată şi se îngrijeşte de viaţa ei, şi va lucra peste această apă ca să lumineze cu ea cugetul celui ce va lua din ea să bea. El îşi înfige toiagul iubirii lui lângă această fântână, şi va lucra minuni din cer pentru slava Mea, care este cu voi pe pământ. Amin.

Mama Mea Fecioara mângâie pe apostolul Meu şi se îmbrăţişează unul pe altul pentru sărbătoarea de azi. Ea se aşterne peste voi cu duhul vegherii sfinte, căci ea aşteaptă să se descopere peste pământ vederea slavei venirii Mele cu sfinţii. Ea vă îndeamnă să aveţi viaţă, şi multă să aveţi, că mare este taina vieţii care se varsă din Mine peste voi pentru veşnicia voastră, copii ai venirii Mele. Mama Mea se îndulceşte cu voi, că e mare dorul celor din cer. Îmi spune mama Mea să vă binecuvintez hrana cea pentru fiinţă şi să Mă întorc din nou cu voi în carte, ca să vă dea ea din cer învăţătură caldă şi dulce pentru veghe mare şi sfântă, că ea vede venirea Mea venind la voi, şi Mă vede venind şi aşezând peste pământ curăţirea, ca să pot călca cu piciorul venirii Mele. Omul nu face curat pe pământ pentru venirea Mea. Fac Eu curat dacă omul nu face. Nu mai am nădejde în nimeni pe pământ, că e iadul stăpân peste tot, şi Eu nu am loc curat ca să Mă port cu trupul pe pământ, dar este scris: *«Moartea şi iadul vor fi aruncate în râul de foc, iar pământul va fi aşternut picioarelor Mele»,* precum este scris. Amin.

Voi, copii ai venirii Mele, daţi viaţă cuvântului Meu cel de peste voi, ca să se vadă în voi taina vieţii, taina împlinirii cuvântului Meu, căci aceasta este taina vieţii. Fiţi omul cel de la sfârşit care împlineşte cuvântul lui Dumnezeu, că lucrarea Mea cu voi, aceasta este: să dau viaţă omului care iubeşte viaţa. Amin. Să dau împlinire cuvântului Meu. Amin, amin, amin.

Vă binecuvintez mâncarea cea pentru trup, iar trupurile voastre să slujească venirii Mele şi lucrării ei. Amin.

Vă dau duh de bucurie şi de sărbătoare în ziua aceasta de serbare, şi hrăniţi-vă cu taina cuvântului vieţii, fiilor frumoşi. Amin. Mama Mea cea dulce se va uita la voi cum vă creşteţi unul pe altul în duhul venirii Mele, şi apoi ea va aşeza peste voi cuvântul ei de mamă, lucrarea ei din ziua aceasta. Amin, amin, amin.

*

Hai, fiilor copilaşi! Intrăm din nou în cartea Mea cu voi. Mama Mea vă iubeşte ca şi pe Mine, că sunteţi copilaşi, şi sunteţi trudiţi pentru mersul lucrului Meu cel pentru venirea Mea. Mama Mea iubeşte cu mare iubire pe cei ce Mă iubesc, că ea ştie că bucuria Mea este omul care ia chipul şi asemănarea Mea, pentru Mine, nu pentru el. Cine Mă iubeşte pe Mine şi nu pe el, acela are altfel de iubire, căci Mă iubeşte pentru Mine. Dar cel ce Mă iubeşte pentru el, nu

Mă ajută, ci voieşte să-l ajut Eu, şi atât. Cel ce Mă iubeşte pentru Mine, acela este atent în iubire, că e mare şi trează iubirea lui. O, fiilor copilaşi, trezirea şi veghea este mare lucrare. Iubirea este şi mai mare lucrare, că ea aduce trezire şi veghe în om. Hai, fiilor copilaşi, intraţi sub mâna mângâietoare a mamei Mele. Cuvântul ei este cuvânt din cuvântul Meu. Precum Eu am luat trup din trupul ei când M-am născut pe pământ, tot aşa ea, mama Mea, ia cuvânt din cuvântul Meu, că ea este întru Mine, şi Eu sunt casa ei, casa cerului sunt, şi sunt în Tatăl. Amin.

— Hai, fiilor copilaşi, Fiul meu vă dă mie pentru ca să vă mângâi şi să vă cresc cu cuvântul cel ziditor, căci iubirea mea pentru voi este bucuria Fiului meu, fiindcă El vă iubeşte, căci vă iubeşte Tatăl. Amin. Fiul meu iată ce spune: *«Iubirea este mare lucrare, că ea aduce trezire şi veghe în om»*. Dar iubirea omului merge pe două căi, căci omul este slab de tot. Mă uit pe pământ şi văd cum iubirea cea pentru Fiul meu îl ţine treaz şi cald şi veghetor şi mângâios pe om, şi îi piere omului somnul şi nu s-ar mai culca, căci iubirea lui îl ţine treaz şi plin de mângâiere. O, şi mă uit pe pământ, fiilor copii, şi văd cum iubirea cea pentru păcat şi pentru om îl ţine treaz pe om, şi îi piere omului somnul, şi nu s-ar mai aşeza să se culce şi să se odihnească, fiindcă iubirea cea pentru păcat şi pentru om îl ţine treaz pe om şi îi aduce mângâiere, căci iubirea este mare putere, şi poate omul prin ea.

Vă cresc cu cuvântul cel ziditor, ca să fiţi treji pentru Fiul meu, că El vă iubeşte şi întru El este viaţa voastră. Iubiţi-vă viaţa, căci viaţa voastră este Fiul meu, lumina voastră care luminează în lume. Iată, El în lume este, şi lumea nu-L cunoaşte, şi lumea prin El s-a făcut, dar nu-L cunoaşte lumea. Dar celor câţi Îl primesc şi cred în numele Lui, în cuvântul Lui, le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, născuţi de la Dumnezeu, căci cuvântul Lui s-a făcut trup, şi trupul Lui s-a făcut cuvânt, şi Se sălăşluieşte între oameni, plin de har şi de adevăr, şi El L-a făcut cunoscut pe Tatăl la cei ce se nasc din Dumnezeu. Amin.

Vă cresc cu cuvântul cel din Fiul meu, ca să vă zidesc în iubire şi să-i zidiţi voi pe cei ce au venit şi vin în trupul Fiului meu, în trupul bisericii lui Hristos. Zidiţi cu iubire cerească biserica Fiului meu, că omul cu anevoie înţelege ce înseamnă să fie creştin, fiindcă una este să iubească omul pe Dumnezeu pentru Dumnezeu, şi alta este să-L iubească omul pe Dumnezeu pentru sine.

Mă uit pe pământ, fiilor copilaşi, şi e plin pământul de oameni iubitori de Dumnezeu pentru ei înşişi, şi nu pentru Dumnezeu. Iată, nu este om care să mai ştie azi să fie creştin, iar iubirea cea pentru păcat şi pentru om îl ţine pe om pe alte cărări, şi nu este iubire cerească în om, şi mă uit la voi, că voi ştiţi ce e iubirea cerească, şi voiesc să vă zidiţi şi mai mult prin ea, fiindcă ea vă ţine treji pentru Fiul meu şi nu pentru voi. Despicaţi bine taina şi puterea iubirii cereşti. Intraţi în cămările ei şi luaţi din ea şi daţi iubire Fiului meu, că El vă iubeşte. Voi şi mai mult să-L iubiţi pe El, fiindcă El este în voi. Amin. Intraţi în inima Fiului meu, şi din ea să-L iubiţi şi să puteţi. Uitaţi-vă la cei dintre voi care ar vrea să poată pentru toţi cei ce nu pot. La aceştia faceţi-le cărare spre voi, că ei pot prin Fiul meu, pot prin iubire, pot prin inima cea mare a Fiului meu, Care Se împarte în vasele credinţei tari care poate totul prin Fiul meu. Daţi poporului sfânt putere să poată prin iubire cerească, să stea treaz prin iubire şi să poată. Daţi hrană cu putere celui ce trebuie să crească pentru Fiul meu, că nimeni nu poate fi fără de hrană, iar taina cea mai adâncă este aceasta: împliniţi cuvântul Fiului meu şi nu-l lăsaţi de peste voi, şi nu ieşiţi de sub el şi nu-l călcaţi, că el vă va da viaţa Lui şi veţi putea. Amin. Neîmplinirea cuvântului Fiului meu este păcat, iar păcatul este moartea lui Dumnezeu în om. Învăţaţi-vă pe voi şi pe toţi cei care cresc prin voi, şi le spuneţi aşa: nimeni să nu se ascundă pentru neîmplinirea cuvântului sfânt. Nici un născut sau nou-născut să nu se ascundă de Dumnezeu sau de înger. Nimeni să nu stea fără cei din cer în toată clipa şi fără cei de pe pământ în toată clipa, căci cerul şi pământul vostru lucrează de sus şi de jos veghea cea bună pentru om. Vai şi iar vai celui ce caută să fie singur pentru răul din el! Iar voi ţineţi treaz pe cel ce este fiul acestui popor, că e păcatul pe tot locul, iar cel din biserică trebuie să stea în biserică şi în duhul bisericii, şi afară să nu iasă, căci scris este: *«Afară câinii şi vrăjitorii şi desfrânaţii şi ucigaşii şi idolatrii şi toţi cei ce iubesc şi lucrează minciuna»*.

Cel ce păcătuieşte moare. Să fugă omul de moarte şi să vină la praznicul de înviere, că vin cei din morminte curând, curând şi vor mărturisi învierea cea de la Fiul meu şi se vor ospăta din praznicul învierii. Amin.

O, fiilor copilaşi, m-am lăsat în cartea Fiului meu cu cuvântul puterii cereşti pentru voi şi pentru om, numai să vină omul să ia de la voi, să ia din praznicul învierii, că vine Fiul meu apoi, şi va scrie veşnicie peste tot, şi fericiţi vor fi cei veşnici, că a lor va fi peste tot. Amin. Se munceşte omul de pe pământ să zidească, să facă, să aibă, dar nu va mai fi nimic, şi peste tot va fi veşnicia pentru cei veşnici. Cine, fiilor copilaşi, cine sunt aceia *„cei veşnici"*? Cine, fiilor puişori?

— Cei veşnici sunt cei care au iubit pe Dumnezeu pentru Dumnezeu şi nu pentru ei, şi au trăit şi trăiesc întru venirea Domnului cu tot întregul lor, cu trupul, cu sufletul şi cu duhul lor în taina iubirii veşnice. Amin.

— O, copilaşi puişori, daţi omului putere să înţeleagă taina iubirii care vine din cer pe pământ ca să rămână pe pământ cu oamenii, şi daţi formă cerească după chipul şi asemănarea Fiului meu la toţi cei ce stau sub povaţa voastră cea întru Domnul. Ochii voştri sunt buni. Să fie bun tot trupul bisericii. Amin. Treceţi prin trupul bisericii, treceţi cu ochii voştri şi daţi din cale pe cel rău, precum spune Scriptura, că vine Fiul meu, şi Se va uita la masă, şi Se va uita pe masă, şi Se va uita la haină, şi Se va uita la hrană, fiilor înţelepţi. Toarnă Fiul meu în voi ca să curgă în lături şi să ia cel ce creşte, şi să crească dacă vine la crescut. Haina şi hrana să fie de nuntă. Amin. Biserica să fie mireasă. Amin. Neîntinarea înseamnă nestricăciune, înseamnă trup viu, ochi viu, duh viu, duh de mireasă. Duhul cel curat al veşniciei vine curând, curând cu Fiul meu peste cei sfinţi, iar sfinţenia este Duhul Domnului mereu, mereu în cel sfânt. Amin.

Hai, Fiule Doamne, ia-Ţi fiii sub cuvântul Tău, că i-am mângâiat cu cuvântul zidirii venirii Tale la fii, iar ei să dea zidirea aceasta, şi ea să prindă rod. Îţi iubesc fiii ca şi pe Tine, că bucuria Ta este omul cel ce ia chipul şi asemănarea Ta, de viaţă a lui pentru Tine şi nu pentru el, Fiule dulce. Eu mi-am stins dorul de ei, ca omul cel sărac şi sfânt, care, întingând cu mămăliguţa în blid, mănâncă şi se satură şi Îţi mulţumeşte Ţie cu fericire şi cu iubire şi cu pace sfântă, Fiule Doamne. Acum, pace Ţie cu fiii Tăi, că eu am luat de la ei mângâiere, ca omul care i-a fost foame şi ca mama care îşi hrăneşte puii, şi apoi se bucură. Amin, amin, amin.

— Eu, mamă, n-am cu cine să Mă mângâi pe pământ, că pământul are numai păcat pe el. Mă mângâi cu ei, şi le dau putere să Mă iubească şi le torn din Mine ca să fie ca Mine, că Eu n-am cui să dau averea Mea, că nimeni nu Mă vrea, mamă. Dar tu nu plânge de jalea Mea. Iată-i pe cei ce Mă iubesc. Eu la aceştia am venit şi Mi-am aşezat cina şi Mi-am făcut casă la ei şi M-am dat lor şi M-am arătat lor pentru ei şi pentru mulţi care Mă iau de la ei spre viaţă. Eu le-am dat putere să se facă fii ai Tatălui, mamă, şi ei s-au făcut, dar Noi trebuie să le întărim veghea cea mare a lor şi puterea împlinirii cuvântului Meu peste ei, căci neîmplinirea cuvântului Meu este păcat.

O, copilaşi scumpi, fiţi fără de păcat faţă de cuvântul Meu! Amin. Fiţi fără de păcat faţă de Trupul şi Sângele Meu şi daţi învăţătură celor ce cresc, ca să înţeleagă ei ce înseamnă Dumnezeu în om, şi om în Dumnezeu. Amin. Fiţi împlinitori a tot cuvântul Meu, fiţi veşnic împlinitori, că precum sunteţi pe pământ, aşa veţi fi şi în cer. Amin. Fiţi cerul Meu pe pământ, fiilor. Eu aşa Mă laud cu voi la Tatăl, şi aşa Îi zic: Tată, precum sunt Eu, aşa să fie şi ei, şi unde sunt Eu, acolo şi ei să fie, că iubirea Noastră s-a coborât la ei, iar ei s-au suit la Noi, căci Eu sunt calea lor spre Noi, Tată. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2000

Praznicul Înălţării sfintei cruci

Crucea I-a fost Domnului bucuria pentru răscumpărarea omului, şi pe ea l-a purtat pe om. Masa bucuriei pentru cei din cer, este pe pământ, nu este în cer. Cerul aşteaptă veacul cel nou pe pământ. Măsura cea plătită este lucrarea cea întreagă.

Iată hrană pentru suflet, fiilor de la iesle. Caut mereu să vă dau hrană, ca să se cunoască la voi că aveţi hrană din cer. Caut mereu să-i dau gust bun, ca s-o mâncaţi cu poftă şi cu dor şi cu folos şi cu mulţumire. Caut şi iar caut să am şi Eu mulţumire pentru truda Mea dintre cer şi pământ. Umblu după voi şi pentru voi mereu, ca pasărea care-şi adună pentru pui hrană. Vin mereu, că Eu nu trebuie să stau fără lucru. Vin până voi termina de venit, şi apoi nu mai vin, şi rămân pe veci cu cei care-Mi ajută acum venirea. Amin. Venirea Mea Mi-e tot mai grea, Mi-e tot mai dureroasă, Mi-e tot mai tristă, Mi-e tot mai anevoioasă. Voi trebuie să fiţi deştepţi şi să înţelegeţi ce voiesc să spun, căci cu durere adâncă spun.

O, fiilor, când l-am făcut pe om, l-am făcut ca să Mă iubească, l-am făcut ca să Mă bucur cu el. Voiesc să caute omul după Mine. Voiesc să caute să fie fericit cu Mine omul. Voiesc să se bucure omul cu Mine şi să lucreze cu Mine, că Eu sunt îndurerat că omul nu Mă vrea. O, fiilor, nici crucea nu Mi-a fost aşa durere ca durerea aceasta că nu-i place omului cu Mine. Crucea Mi-a fost bucurie. Sub ea Mă ajuta iubirea Mea pentru om, şi Mă gândeam sub ea la răscumpărarea omului. Cu toată durerea Mea de sub cruce Mă bucuram şi aşteptam bucuria cea de la om, că pentru el M-am dat crucii. Cu tot suspinul Meu, Mă bucuram la gândul iubirii dintre Mine şi om după ce voi sfârşi drumul crucii cu învierea Mea cea pentru om. Dar ce puţină iubire are omul pentru Dumnezeu, o, ce puţină, fiilor iubiţi de Dumnezeu! Ce puţin caută omul cu Mine şi cu bucuria dintre Mine şi el! Iată, venirea Mea Mi-e tot mai grea, tot mai dureroasă, tot mai tristă, tot mai anevoioasă. Bucuria Mea Mi-e tot mai stinsă, şi durerea Mă prinde de peste tot. Dau să-Mi încălzesc cuibul Meu de la voi, ca să Mă încălzesc cu el, că Mi-e frig pe pământ. Nici un strop de iubire, nici un strop de aşteptare, nici un strop de ascultare, nici un strop de mângâiere nu mai pot lua de pe nicăieri. Iată ce cruce grea peste Mine! Omul este crucea Mea cea grea şi tot mai grea. Sunt îndurerat, că omul nu Mă vrea şi nu se bucură cu Mine. S-a învăţat omul aşa cum ştie el să se bucure şi nu mai vrea să ştie că este şi bucurie adevărată. Truda omului e pentru blestemul cel pentru călcarea ascultării de Dumnezeu, şi se bucură omul sub truda lui cea pentru trup, şi de neascultarea lui nu-şi mai aduce aminte omul. Omul este crucea Mea cea grea şi tot mai grea. Sunt dispreţuit de om, căci omul nu Mă iubeşte şi nu se bucură cu Mine, şi aceasta înseamnă că omul Mă dispreţuieşte. Cine Mă iubeşte Mă caută şi Mă bucură şi Mă mângâie şi Mă aşteaptă, dar cine nu Mă iubeşte nu-l doare de golul din Mine şi nu caută la Mine ca să Mă cerceteze şi să-Mi vadă durerea şi să Mi-o aline. Dacă omul nu Mă vede, nu mai caută la Mine, căci omul este învăţat cu ce vede el.

O, nu pot să stau descoperit cu omul, că Eu sunt Dumnezeu, iar omul este învăţat aşa cum este el, şi nu este ca Mine omul. Dacă omul ar fi cu fiinţa lui numai pentru cer în toată clipa, numai cu Duhul Meu în el, aş sta descoperit cu el şi aş grăi cu el ca în cer şi M-aş mângâia cu el, căci Eu când l-am făcut pe om, l-am făcut ca să Mă bucur cu el, ca să Mă mângâi cu el, ca să Mă iubească l-am făcut, căci Eu cu mare iubire l-am făcut, şi apoi el s-a făcut crucea Mea cea grea şi spini pe fruntea Mea.

Eu sunt bucuria omului, dar nu mai are omul înţelepciunea aceasta ca să nu-şi mai facă altă bucurie şi ca să nu stea fără bucuria lui cea adevărată. Omul fără bucurie din cer este om urât, este om greu pentru cei din cer, căci cerul aşteaptă bucuria lui, şi ea de pe pământ vine. N-are cerul nici o bucurie decât de pe pământ. În zadar îşi închipuie omul cel fără de pricepere că în cer e bucurie. Masa bucuriei pentru cei din cer, este pe pământ, nu este în cer, şi e goală masa bucuriei cerului, şi nu pune nimeni pe ea pentru cei din cer. Bucuria celor din cer nu este mâncare şi băutură şi ca pe pământ bucurie omenească. O, nu aşa este masa bucuriei pentru cer. Ea este Duhul Domnului, lucrător şi grăitor la masă. Masa bucuriei pentru cer este dragostea de Dumnezeu, lucrătoare la masă; este naşterea cea nouă a omului care vine la masa aceasta ca să se nască din cer, şi să se hrănească apoi din masa cerului, cu bucurie şi cu virtuţi lucrătoare de bucurie pentru cei din cer. Aceasta este bucuria celor din cer. Tot cerul aşteaptă de pe pământ, de la cei din trup aşteaptă şi ca în cer aşteaptă. Cerul nu aşteaptă de pe pământ aşa cum aşteaptă cei de pe pământ din cer. Cerul aşteaptă ca în cer. Cerul aşteaptă cer de pe pământ. Cerul aşteaptă pe omul cel nou, născut din Mine şi luând chip şi asemănare din Mine. Cerul aşteaptă veac nou pe pământ, veac ceresc pe pământ pentru Mine, Domnul, şi pentru sfinţii Mei, care aşteaptă răscumpărarea trupurilor lor prin lucrul cel duhovnicesc al celor de pe pământ care sunt sfinţi cu trupul, cu sufletul şi cu duhul lor. Amin.

Veniţi, fiilor, spre masă de bucurie pentru cei din cer. Faceţi mâncare pentru sfinţi şi puneţi masă sfinţilor, căci sfinţii se hrănesc cu cuvântul lui Dumnezeu, cu cuvântul Meu, care curge din gura Mea la voi, fiilor. Când vouă vă este foame, ce faceţi? Puneţi pe masă mâncare după ce o faceţi, şi apoi mâncaţi şi vă astâmpăraţi foamea. Când sfinţilor le este foame, ce faceţi? Le puneţi şi lor masă, fiilor? Iată, Eu le-o pun, căci v-o pun vouă, ca să vă hrănesc, şi ca să vină şi ei la masa bucuriei cereşti. Puneţi-le şi voi masă şi mâncaţi cu ei

ce mănâncă ei, că voi ştiţi ce mănâncă ei, ştiţi care este hrana lor şi foamea lor. Eu v-am învăţat să nu staţi fără cei din cer, că e greu pe pământ fără cer. Eu v-am îndemnat să vă hrăniţi unii pe alţii cu hrana sfinţilor, că voi sunteţi scrişi la Mine sfinţi pe pământ pentru cer. Amin.

Eu, fiilor sfinţi, dau mereu să-Mi încălzesc cuibul Meu de la voi, ca să Mă încălzesc cu el, că Mi-e frig pe pământ. E numai vreme rea pe pământ pentru Mine şi pentru voi, şi vreau să-Mi fie cald şi Mie şi vouă în cuibul Meu de la voi. Eu când vorbesc cu omul, din cuibul Meu de la voi, vorbesc singur, că omul nu se ridică să fie ca Mine şi să Mă bucure la masa lui cu Mine. O, nu tot aşa să fiu şi de la voi. Eu vă aduc masă de bucurie cu sfinţii la voi. Aşa şi voi să-Mi faceţi Mie, căci sunt înfometat şi Eu, şi sfinţii, şi voi ştiţi cu ce se hrănesc cei din cer. Voi, fiilor, să nu faceţi ca cei de pe pământ, care cer la Dumnezeu, şi atât. Voi să-I daţi lui Dumnezeu, că şi El vă dă vouă, şi vă învaţă să daţi când vă dă.

Daţi-Mi putere să vin la voi. Daţi-Mi putere să vin, că e vremea să vin, şi nu pot fără voi să-Mi fac venirea. Am nevoie de voi cum are omul nevoie de casă şi de masă şi de haină şi de apă şi de hrană şi de mâini şi de picioare şi de ochi şi de urechi şi de tot trupul şi sufletul şi duhul lui. Iată, venirea Mea Mi-e tot mai grea, Mi-e tot mai dureroasă, Mi-e tot mai tristă, Mi-e tot mai anevoioasă. Daţi-Mi voi putere să vin, că e la uşă venirea Mea, nu e departe. Voi numai să-Mi deschideţi, voi numai să Mă primiţi, că Eu pun masă de bucurie cu sfinţii la voi. Voi numai să voiţi aceasta, căci Eu sunt Cel ce slujesc. Amin.

O, fiilor, atâtea sunt de făcut pentru viaţa bisericii! Eu din cer, şi voi de pe pământ, şi hai să lucrăm după cum cere vremea, măi fiilor scumpi. Uitaţi-vă în Scripturile venirii Mele şi vedeţi cum cere vremea aceasta. Mireasa are nevoie de găteală de mireasă. Trupul bisericii are nevoie de podoabă şi de cunună, fiilor. Afară e vreme rea de tot, dar în biserica Mea trebuie să fie soare strălucitor şi podoabe cereşti. Amin. Duhovniceşte este vorbirea Mea, iar Eu lucru duhovnicesc vă cer să lucraţi. Ţineţi viu trupul şi sufletul şi duhul bisericii care se lasă vouă spre îngrijire, căci Eu vin curând. Ferice celui ce se dă vouă şi se lasă vouă spre îngrijirea vieţii cea de sus, căci Eu vă dau pentru cel ce ia de la Mine prin voi. Cine nu ia, se vede că nu ia. Cine este mare nu ia de la voi şi nu are, şi se are pe el, şi se vede că aşa este, dar cel ce ia de la voi, acela este, şi vă dă de lucru pentru facerea cea nouă a lui, a omului nou, şi pe care Eu îl aştept să fie. Amin.

Voi, copii lucrători, luaţi-o pe cărarea cărţii Mele spre toate cuvintele Mele cu voi şi daţi-le bine împlinire peste voi şi peste biserică. Lucraţi aşa cum Eu vă povăţuiesc, ca să vină spre voi tot ajutorul cel din cer şi cel de pe pământ, că lucrarea Mea cu voi are nevoie de mare ajutor, fiindcă ea e mare, şi atât de mare că n-o poate cuprinde pământul, fiilor. Bogăţiile pământului sunt în mâinile oamenilor, şi Eu trag din greu pentru venirea Mea spre oameni, iar voi sunteţi mici, şi sunteţi trudiţi şi obosiţi şi neputincioşi. Însă Eu taină mare vă spun vouă: puneţi mereu masă de bucurie pentru cei din cer. Masa aceasta este Duhul Domnului, lucrător şi grăitor la masă, Duh Care aduce sfinţenia în om şi roada bucuriei sfinte. Amin. Aceasta aduce tot mersul cel bun în toate câte sunt de lucrat pentru lucrul Meu cu voi. Fiţi însă precauţi mai mult decât toţi copiii acestui popor, căci voi sunteţi în frunte pentru cei ce merg ca voi, şi pentru cei ce lucrează ca şi voi pentru Mine. Nu încetaţi să fiţi taina Mea între oameni. Măsura voastră înaintea oamenilor să fie în mâna Mea, căci voiesc să vă povăţuiesc cu orice pas, ca să fiţi taina Mea între oameni. Tot poporul cel nou să dea mână cu mână până la voi, aşa cum voi vă ţineţi de mânuţă cu Mine, iar cel slab cu mintea, să fie smerit şi să lucreze cu mulţumire, după măsura lui, şi nu mai puţin, că e nevoie de orice lucru mic şi bun, pentru lucrul cel mare. Lucrul cel bun este lucrul cel curat, oricât de mic ar fi. Măsura cea plătită este lucrarea cea întreagă, oricât de mică ar fi ea, căci lucrul cel întreg are plată întreagă, are plată, fiilor, şi numai lucrul cel bun şi întreg are plată.

Iată, v-am dat hrană. Nici o firimitură să nu se risipească, ci să se împlinească. Amin. Mâncaţi tot ce vă aduc, lucraţi tot ce vă aduc, căci numai lucrul cel bun şi întreg are plată. Fiţi sfinţi. Amin. Sfinţenia din voi este Duhul Domnului mereu, mereu în voi şi cu voi şi între voi, iar alt duh nici să se pomenească la voi, aşa cum se cuvine sfinţilor, şi daţi-Mi putere să vin ca să vă aduc hrană, că nu este viaţă fără de hrană. Curând, curând fi-va să vă slujesc văzut, iar acum vă voi sluji tot mai mult în lucrul Meu cu voi, că multe sunt de făcut pentru lucrul Meu cu voi, iar pe voi nimeni nu ştie să vă ajute după plăcerea Mea, că nu mai este pe pământ om cu duh umilit care să Mă iubească pentru Mine, şi nu pentru sine. Voi înlesni din zi în zi mai mult putere spre ajutor pentru Mine cu voi, ca să am la voi ajutor pentru Mine, şi ca să pot să întind mâna după omul care voieşte să se nască din cer şi să nu mai moară.

Voi sufla cu Duhul Meu de la margini la margini, iar îngerii Mei vor împlini tot ajutorul Meu spre voi, ca să am Eu grijă de lucrul Meu cu voi. Amin. Iar voi fiţi un duh cu toţii. Duhul Meu să fiţi. Amin. Duhul Meu să fiţi în toată clipa şi să Mă aduceţi la voi mereu cu Duhul Meu şi cu lucrul Lui şi cu suflul Lui, aşa încât voi, fiilor, să fiţi Eu, şi să nu fiţi voi, şi să fiţi Eu. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2000

Cuvântul Domnului şi al sfintei Virginia în zi de pomenire a celor adormiţi

Trâmbiţa Domnului arată celor din neamul ei adormit locurile venirii Domnului. Durerea sfintei Virginia pentru nesfinţenia celor rămaşi în casă, şi durerea ei pentru poporul cel vechi. Cei care îşi zic creştini spun că aşteaptă învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie, dar spun din obicei.

Sunt la porţi, şi porţile aud şi se deschid. Amin. Fiilor din porţi, astăzi intru în cartea lui Verginica. Am găsit-o aşteptând la porţi cu surioara ei şi cu mulţi din neamul ei cel după trup şi cel după duh, că se pune masă în grădină pentru neamul acesta, pentru pomenire. Verginica vine cu cei adormiţi ai ei, ca să le arate locul Meu de venire, locul vostru cu cei din cer, locul lucrului Meu pe pământ pentru mântuirea multora.

O, Verginico, n-ai intrat fără Mine, şi iată ce mulţi oaspeţi ai adus la pomenirea de azi. Copiii Noştri din grădină s-au pregătit cu bucate pentru cei adormiţi ai tăi. Tu ai venit, şi M-ai aşteptat să intrăm odată. Iată, pe firul cărţii tale intrăm. Intrăm în grădină. Amin. Un picuţ, şi Ne aşezăm la masă de pomenire. Eu însă aduc din cer, ca să punem pe masă, tată, iar tu, hai, hai cu oaspeţii tăi şi spune-le ce fac Eu aici şi cum vin şi aduc hrană din cer pentru cei din cer şi pentru aici şi pentru cei de pe pământ, care întind mâna ca să ia.

Sunt trudiţi copiii Noştri din grădină, dar cu dragoste Ne-au pregătit cină de pomenire. Hai să Ne lăsăm o clipă spre mângâiere, că tu eşti plină de durere, ca şi Mine, şi hai, răco-

rește-te cu cuvântul. Stăm de vorbă în grădină, Verginico, și Ne răcorim durerea și Ne mângâiem amarul cu copiii de aici, din grădină. Ei sunt pentru Noi. I-am câștigat cu cuvântul, iar ei au crezut și s-au dat Nouă, și avem copii, Verginico, și vom tot avea, că așa este planul făcut în cer. Iată, Ne ajutăm cu cei din grădină, cu cei după duh copii, că n-au voit cei după trup să fie cu Dumnezeu, și s-au dus cu lumea, Verginico.

— O, s-au dus, Doamne, până la unul, și eu nu mai am nici un sprijin de la ei pentru ei. Când eram cu ei cu trupul, îi țineam eu, că erau mai mici, și vremea era ascunsă la față, dar eu am plecat la Tine, și apoi a venit vremea cea fără de credință și și-a arătat fața, și s-a împlinit Scriptura cea de dinaintea arătării Tale, lepădarea de credință, Doamne. Ei, copiii mei pe care i-am avut luați de la surioara mea ca să fie ai mei și ai Tăi pentru lucrul cel ceresc al meu cu Tine, ne-au aruncat de la ei, Doamne, și s-au făcut urâți ca și lumea. Mi-au pângărit casa, au călcat peste toată așezarea Ta, iar eu trebuie să curăț acel loc și să-l aduc la sfințenie pentru cei din cer, că iată, vremea venirii Tale vine și tot vine, și se duc mereu îngerii și sfinții la locul unde coborai Tu la mine, și găsesc urât, și găsesc lumesc și duh de lume din hotar în hotar, și mă prinde rușinea și suspinul, Doamne. O, acolo trebuia loc curat, loc sfânt să fie, locul mărturiei pentru mine și pentru Tine, Doamne. Am curățit de lume cămăruța unde am stat eu, și un picuț în jurul ei, și atât. Am scos din trup pe fiica cea îndărătnică și am început să curăț acolo, că-mi aducea lume în casă și fugeau îngerii de la locurile lor. O, cât de triști stau îngerașii acestei case, Doamne! O, mi-e tare milă de ei, că sunt îngeri, și sunt triști, și nu pot și ei veni la Tine să Te vadă, că aici nimic ceresc nu se mai petrece ca să poată veni cu cele bune la Tine îngerașii de aici. Numai carne, numai băutură diavolească, numai lux lumesc, numai oameni urâți, numai trupuri întinate, numai păcate și atât, ca în vremea lui Noe: mâncare, băutură, însurat și măritat, întinare și necredință, de parcă n-a trecut cerul niciodată pe acolo.

Mă plâng, Doamne, Ție. Nici prin fața porții nu se mai poate trece cu odihnă de duh. Tot ce se mai face acolo n-are nici o binecuvântare, de vreme ce ei au dărâmat temelia Ta, Duhul Tău, Care domnea peste locul acela. Acum au îndurerat cerul, că au pus troiță la poartă după gustul lor, dar aceasta se va întoarce împotriva lor, că au lucrat pe gustul satanei, cu muzici lumești, cu trupuri pline de păcate și de băut și de mâncat și de fumat și de toate urâciunile, Doamne. Cine mai știe pe pământ că cele pentru sfinți se fac de oameni sfinți, și nu de oameni fără Dumnezeu? Iată, nici o bucurie pentru noi, iar ei dau să se bucure pentru ceea ce au făcut. Ți-au făcut Ție casă, Doamne, ca să Te pună pe cruce răstignit *(troița ridicată în fața casei sfintei Virginia, n.r.)*, dar semnul acesta pe care l-au pus ei la poarta de acolo va sta la judecată cu ei, că ei au părăsit cerul și n-au grijă sfântă de locul în care Tu ai coborât la mine. Aș fi vrut încă să-i ajut, să le micșorez vina, dar ei teamă nu mai au, și se ascund de mine, și se ascund de Tine, Doamne. Așa a făcut și fiica cea care a rămas în casă după plecarea mea la Tine *(Elena, n.r.)*, și îmi alunga mereu duhul de acolo și mă umplea de durere cu vorbe de hulă, iar eu am scos-o de acolo ca să-mi curăț căsuța de lume și de necredință. Acum, vin cu ea la masă de pomenire pentru ea, căci cei din grădina de aici i-au făcut pomenire de un an, Doamne, și eu am venit cu tot neamul meu cel adormit, după trup și după duh, ca să vadă și ei locul scăpării, locul venirii Tale pentru cuvântul Tău cel de pregătire a venirii Tale cu sfinții. Iată, vii și faci judecata peste lume și nu știe lumea cum faci Tu aceasta, cum vii Tu și judeci viii și morții cu cuvântul, Doamne. Și iată, vii cu judecata și pentru căsuța mea în care am stat cu Tine, în care mi-am adunat lângă mine ca fii pe copiii surioarei mele, ca să aibă ei grijă de mine și de Tine; dar n-au avut, Doamne, și nu au. Mă uit acum acolo unde am stat, și văd cum au făcut și ei pomenire lumească pentru fiica cea adormită. Nimeni din cer nu se apropie acolo la pomenire, că nu e pe placul cerului pomenirea, și ei nu ne iubesc. Cerul mă vede pe mine aici, în grădina cu fii unși. Cerul o vede aici pe cea pomenită, și aici vine la pomenire. Acolo unde am stat eu și ea se duc cei de pe pământ, că pentru aceștia au făcut aceia pomană acolo.

Mă plâng Ție, Doamne, pentru jalea care se ridică spre mine din locul de unde am plecat eu la Tine după ce am stat acolo cu Tine și cu lucrul Tău din cer pentru poporul Tău, Doamne. O, unde este poporul acela?

O, unde ești tu, popor hrănit de cer? Unde te-ai dus de nu mai ești? Te-ai ascuns de tot, și nu mai ai față. Ai rămas în biserica din lume, și acolo nu te faci mai bun decât atunci când erai povățuit de izvorul ceresc. Acum când biserica Domnului a prins aripi pe pământ pentru viață sfântă, pentru biserică sfântă și cerească pe pământ, acum tu ai rămas în lume. Când eram eu cu tine pe pământ, te duceai la biserică, și Domnul te ținea creștin prin mine, dar acum te-ai umplut de duh trupesc și lumesc, și te-ai dus, că iată, în biserica din lume și fără călăuză din cer tu te-ai dus în cele trupești ale tale și te-ai dus de tot și te-ai ascuns de tot și nu mai ai față. Domnul lucrează mereu, dar tu nu mai ești cu Domnul, și ești cu lumea și ești și tu ca lumea, că n-ai vrut să rămâi cu învățătură sfântă peste tine, popor binecuvântat de cuvântul Domnului. Eu mi-am luat averea cerească și am plecat cu Domnul și am întocmit grădină nouă și vin cu sfinții în ea. Numai tu nu mai vii, popor din vremea mea, numai tu nu mai poți, pentru că poți numai pentru tine, și nimic pentru Domnul nu mai poți. Nici măcar nu mai poți să crezi cuvântul ceresc, care nu se va sfârși în veac de pe pământ.

Eu, Doamne, mi-am alinat durerea, că am vorbit două, trei cuvinte cu poporul din vremea mea cea trupească. Le spun și celor care au rămas în casa mea că Domnul a venit cu judecata pentru vii și pentru morți, și ei fac faptele morții și nu se trezesc pentru venirea Domnului, și îmi aduc în casa și în curtea care a fost a Domnului, îmi aduc lumea și poftele ei, și s-au făcut stăpâni pe loc binecuvântat, dar ei nu binecuvintează pe Domnul.

Eu, Doamne, știu că Tu vei curăți locul acela și îl vei pune de mărturie pe pământ și în cer, și vor mărturisi pentru el toate zilele și nopțile mele cu Tine și toți cei cu care Tu ai grăit în acea casă. Eu, Doamne, plâng, că e mare nepăsarea celor ce au rămas acolo. Plâng și Te aștept să-mi faci și mie dreptate, Doamne. Plâng și Te rog să nu lași necredința să se fălească acolo unde Tu ai fost cu mine lucrând, și le spun plângând celor ce au rămas acolo și nu mă mai vor, le spun așa: lucrarea aceasta de cuvânt ceresc a fost și este de la Dumnezeu. Amin. Și tot cuvântul acestei lucrări s-a împlinit, și se împlinește, și se va împlini. Amin. Căci ceea ce grăiește Domnul, se și face. Amin.

Voi, cei care stați în curtea din care am fost eu luată la Domnul! Veți vedea curând, curând lucrarea îngerilor Domnului peste locul acesta și vă veți plânge pentru împietrirea voastră, căci peste acest loc scrie așa: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, iar voi ați umplut acest loc de neveghere și de trupuri

nelegiuite, care vin şi se fălesc în loc sfânt, cu gusturile lor. Vina nu este a lor, şi este a voastră, şi nu veţi scăpa de ea prin necredinţă, şi veţi scăpa prin pocăinţă şi prin ridicare dacă veţi căuta la Domnul, Care lucrează pentru mântuirea neamului omenesc. Dacă voi nu mă iubiţi şi nu mă vreţi, eu vă iubesc şi vă vreau, şi las pe Domnul să facă dreptate pentru locul coborârii Lui, căci vremea Lui se apropie, şi Se va slăvi Domnul întru ale Sale, şi nu va fi om pe pământ să nu vadă slava aceasta. Amin.

Eu, Doamne, mi-am răcorit durerea. Mă doare adânc nepăsarea şi necredinţa celor din casa mea. Am venit cu Tine şi cu cei din neamul meu să mă vadă cu fiii din grădina cea nouă a cuvântului Tău. Ei se miră ce văd, că văd marea Ta lucrare pentru scăparea celor ce apucă spre Tine. Fiecare scăpat are trecere la Tine cu neamul lui cel adormit. Vin şi eu cu ai mei, ca să-i bucur de biruinţa pe care ai pus-o Tu peste această nouă grădină în care vii Tu cu cerul ca să faci bine pământului şi omului de pe el. Acum, dacă vrei, odihneşte acest suflet pentru care azi se face pomenire în grădina cea nouă în care venim acum. Ea s-a căit de răul pe care l-a lucrat împotriva ei şi a lucrării Tale, iar cei din grădină slujitori au adus la Tine rugă de iertare pentru ea, căci sunt copii dulci şi buni la inimă, şi au iubire pentru tot neamul omenesc, Doamne. Am trecut la Tine acest suflet pomenit azi, că-mi aducea lume şi necredinţă peste casa mea de pe pământ, în care am stat cu Tine, dar cei ce au rămas şi tot aşa fac în locul acela, ce să facem cu ei, Doamne? A venit vremea slavei, şi toate se pregătesc să mărturisească această lucrare a mea cu Tine. Plâng şi Te rog să-Ţi aminteşti de locul Tău cu mine, de lucrarea mea cu Tine, Doamne, de toate locurile pe unde a trăit această lucrare. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, hai cu Mine acolo, tată. Hai să Ne uităm şi să Ne sfătuim. Hai cu această fiică pomenită azi, ca să vadă ea slava cea de deasupra cum aşteaptă peste locul unde a trăit şi ea, că tu ai luat-o în casa Mea şi a ta ca să fie şi ea, iar ea Ne-a întors spatele cu necredinţă, Verginico. Hai să vadă şi ea cu ochi din cer ce este peste acel loc, câtă nepăsare de Dumnezeu, Verginico, şi câtă slavă aşteaptă şi plânge prin suspinul îngerilor împrejurul acelor hotare peste care stă scris: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

Iar acum, Verginico, să binecuvântăm prinoasele pentru cei adormiţi din neamul tău şi să stăm cu poporul cel nou la masă, şi cu sfinţii, tată. Vino spre mângâiere, că mare ţi-e durerea, şi tu nu ţi-ai mai răcorit-o de mult în cartea ta. Acum ai grăit peste fiii din grădină, dar Eu voiesc să vii lângă Mine şi să grăieşti şi tu când vin Eu, că e de scris la cartea judecăţii, Verginico. Nu ştie nimeni ce e cuvântul acela care spune: *«Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie»*. O, nu ştie creştinul zilelor de acum, nu ştie, că nu are învăţător cu milă peste el. Dar am venit Eu, şi îi spun Eu omului, îi spun, că n-are cine să-i spună. Omul pe pământ spune că aşteaptă învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie, şi dacă omul spune aşa, aşa va fi. Amin. O, bine ar fi să şi aştepte omul, nu numai să spună că aşteaptă. Iată, omul trebuie plămădit din nou ca să fie nou, căci omul nu mai ştie nimic, nu mai poate nimic.

Omul trebuie plămădit din nou, şi aceasta fac Eu, prin coborârea Mea la voi, copii care lucraţi cu Mine din grădina cuvântului. Fiţi, tată, pe potriva venirii Mele din vremea voastră, căci vremea s-a plinit. Amin. Fiţi, fiilor, slujitori ai venirii Mele aşa cum au fost apostolii din vremea Mea cea cu trupul. Voi sunteţi sământă de înviere, semănată de Mine pe pământ, sământă de veac nou şi ceresc pe pământ, şi hai să udăm şi să îngrijim şi să desţelenim şi să lucrăm pământul cel nou, şi hai, fiilor, să fim veacul cel nou în mijlocul pământului, căci Eu această binecuvântare o am pusă peste voi. Amin, amin, amin.

24 septembrie/7 octombrie 2000

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Fricosul este cel vinovat, iar cel nevinovat are duhul păcii şi nu se ascunde când este învinuit. Omul-copil este mângâierea cerului. Cel blând şi smerit îşi însuşeşte vina prin umilinţa cea ispăşitoare. Călcarea poruncii iubirii de Dumnezeu aduce neîmplinirea tuturor poruncilor. Cea mai dulce rugăciune este iubirea celor ce cu foc Îl iubesc pe Domnul.

Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă. Eu sunt Alfa şi Omega, Cel Care este, Cel Care era şi Cel Care vine. Amin.

O, fiilor care-Mi primiţi venirea! De unde vin Eu când vin la voi cuvânt? Vin din veşnicie, căci scris este în Scripturi: *«Obârşia Lui este din zilele veşniciei»*. Amin. Eu sunt cuvântul vieţii, şi vin cu veşnicia. Viaţa cea de veci voiesc să v-o dau. Amin.

Când a fost să Mă dau spre răstignire ca un vinovat, pentru om, Eu n-am fugit de vină, căci cel cu inima curată se smereşte, că aşa este inima lui. Cel ce are în el viaţa nu fuge de moarte, nu fuge de vină, nu fuge, iar cel fugar este fricos, iar fricosul este cel vinovat care fuge de vina lui. Cel nevinovat însă, are în el duhul păcii Mele şi nu se zbate când este învinuit, ci este blând şi smerit cu inima, şi nimic, nimic nu-i smulge din el viaţa. Mare lucrare este seninul inimii, căci faţa cea senină vine de la inimă. Seninul plăcut Domnului în om e mare lucrare, fiilor. Aduc mereu învăţătură de viaţă la voi, ca să se găsească la voi viaţă când voi veni la voi văzut de ochii tuturor. Eu sunt cuvântul vieţii, şi aşa vin la voi, iar voi trebuie să vă îmbrăcaţi cu viaţa, cu cămaşa vieţii, fiilor, precum Eu M-am îmbrăcat după înviere, căci am înviat din morţi ca să Mă arăt Fiul Tatălui Savaot, născut de la Tatăl, Cel dintâi născut din morţi. Amin.

Cel ce aude învăţătura Mea şi o primeşte apoi, acela o şi împlineşte precum i-o spun, iar cel ce o aude şi nu o împlineşte, acela nu o primeşte pe ea, şi este ca şi cei necredincioşi.

O, copii din grădina venirii Mele, mare lucrare este seninul Meu în inima omului. Tristeţea după Dumnezeu îl aduce pe om la mare dar, la mult senin ceresc şi la apropiere cu sfinţii. Frumos este copilul sfânt care se mângâie cu sfinţii, căci sfinţii se mângâie cu el, şi el este frumos şi sfânt şi senin, cu seninul cel plăcut cerului. Omul-copil este cel ce Mă iubeşte şi Mă mângâie pe Mine, Domnul, în toată clipa. Omul-copil este mângâierea cerului. Dar nu despre copii grăiesc Eu aceasta, şi despre altceva grăiesc Eu. Nu copiii Îmi plac Mie, ci omul-copil Îmi place. O, aşa vă place şi vouă, căci Eu văd în voi şi vă adaug din Mine vouă, căci omul-copil este mângâierea cerului. Cel ce-i place să fie om mare, om îngreuiat de el însuşi, acela nu poate să vă iubească pe voi, căci voi sunteţi nişte copii, şi Eu de aceea vă zic copii, mereu vă zic copii. O, fiilor, luaţi bine aminte la cuvântul spus de Mine la voi, căci aşa am spus: *«Frumos este copilul sfânt care se mângâie cu sfinţii, şi sfinţii, cu el, căci omul-copil este mângâierea cerului»*. Amin. Măsura aceasta purtaţi-o mereu în voi şi după voi, ca să înveţe oricine vă vede pe voi, să înveţe să se facă om-copil, căci omul îngreuiat de sinele

său e mare tristețe pentru cer. Ce să-l învăț Eu pe unul ca acesta? Eu n-am pe unde să pătrund în unul ca acesta, și nu Mă pot apropia, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și nu Mă pot apropia de unul ca acesta, și rămâne el însuși, și atât, rămâne durere pentru cer și împotrivitor lui Dumnezeu.

E sărbătoare pentru mama Mea Fecioara, și Eu aduc învățătură de viață la voi, ca să se răspândească pe pământ lumina, fiilor. Aduceți-vă aminte de suspinul Meu care umblă suspinând pe lângă voi când voi sunteți la lucrul mâinilor pentru tot lucrul care este de făcut cu mâna. V-am șoptit într-o zi să-i învățați pe toți cei care iau de la voi să nu fugă de simțământul vinovăției, căci Eu am stat sub vină pentru tot omul, fiilor. E mare jale între cer și pământ pentru Dumnezeu. Tot omul se ascunde pentru răul din el. Învățați peste tot pe unde puteți da de la Mine omului, să fie blând și smerit cu inima omul, așa precum sunt Eu. Și cum să facă creștinul această lucrare? Și cum s-o împlinească așa? Oare, voi știți acest lucru bun să-l deslușiți cu cuvinte? Iată, torn Eu, iar voi dați-i curs izvorului înțelepciunii Mele, că voiesc să grăim unii cu alții pe pământ. Amin, amin, amin.

— Cel ce nu fuge de simțământul vinovăției, acela este cel blând și smerit cu inima. El când își însușește vina văzută de cei din jur, și osândită apoi, primește blând această osândire a vinei sale, primește pentru ispășirea vinei, primește blând și cu adevăr și cu iubire acest ajutor, și ca de la Dumnezeu primește și așteaptă, și este deprins cu această primire. El își arată smerenia inimii atunci când nu se supără și nu se ascunde în fața osândirii vinei sale, și rămâne mulțumit și descurcat de vină, că este smerit și deprins cu lucrul cel bun al smereniei de inimă. Cel blând și smerit cu inima nu fuge, nu se pitește în el, ci stă deschis pentru el însuși și pentru toți, bucurându-se cu duhul de această lucrare care îl ține în lumina cea de sus, în mângâierea cerului sfânt. Amin.

— O, copii învățători din partea Mea, mai mult și mai mult și tot mai mult de-acum, să dați viață din viața Mea la cei ce vor cu tot dinadinsul să fie vii până la învierea cea mare și văzută de vii și de morți, până la venirea Mea cu învierea tuturor pentru viață veșnică sau pentru tânguire, căci scris este: *«Se vor plânge și se vor tângui bătându-se în piept toate semințiile pământului, și vor vedea pe Fiul Omului viind pe norii cerului cu putere și cu multă mărire, și va răsuna glasul de trâmbiță, și îngerii vor strânge pe cei aleși pentru Dumnezeu, pe cei ce s-au ales pentru Dumnezeu».* Amin.

Acum, fiilor copii, e mama Mea cu dor de voi, și se îndulcește din vorbirea Mea cu voi și voiește și ea să vă îndulcească cu darurile ei cu care vă acoperă mereu pentru că sunteți fiii grădiniței venirii Mele. Grădinița aceasta este locul Meu ceresc de pe pământ, peste care Îmi aștern cuvântul pentru toată făptura. Grădinița aceasta este masa pe care Eu scriu cartea judecății făpturii. Voi, fiilor copii, fiți cu veghe mare și cu cutremur sfânt, că aici Eu lucrez cu voi lucrarea Mea cea de pe urmă, și cutremur cerul și pământul cu cuvântul. Amin. Spuneți la toți cei ce iubesc venirea Mea la voi să nu-și risipească nici o clipă mintea și inima și simțurile lor spre paguba lor și a celor din jurul lor, ci să-și adune ființa și vorbirea ei spre folos pentru cer, că venirea Mea vine și iar vine ca râul care vine din munte spălând albia din calea lui.

Spuneți celor ce Mă așteaptă să vin să nu fugă de simțământul vinovăției, să nu iasă din umilință fugind de vină, că nu e om sub cer să nu fie vinovat, iar Eu am fost fără de vină, și n-am fugit când am fost cu cei vinovați, și am stat răbdând și iubind și așteptând pocăința omului, căci așa este lucrul Domnului.

Vă aduce mama Mea mângâierea ei, îndemnul ei pentru lucrul venirii Mele, și povață de mamă, că ea este mama Mea și a celor ce Mă poartă pe Mine. Amin.

— Te bucur și eu, Fiule Doamne, mângâindu-i pe cei ce Te poartă azi întru venirea Ta. Te mângâi și eu, căci Tu ești purtat de ei, o, Fiule Care vii la fii. Scurtează-Ți zăbava și Te arată venind, că e grea de tot vremea pentru ai Tăi; e grea, și tot mai grea, dar scurteaz-o, pentru ei, și pune capăt voii omului. Tu i-ai spus omului ales de Tine, i-ai spus să Te iubească cu toată ființa lui, și apoi i-ai spus să nu fure, să nu mintă, să nu ucidă, să nu se lăcomească și să nu se desfrâneze i-ai spus celui ce Te iubește. O, cum să-i fi spus Tu aceste porunci ale celor ce Te iubesc pe Tine, cum să le fi spus celor ce nu Te iubesc? O, nu la aceia le-ai spus Tu acestea toate, ci le-ai spus pentru cei ce Te iubesc, și cărora le-ai spus: *«Să iubiți pe Dumnezeu din toată ființa».* Cei ce nu împlinesc porunca iubirii de Dumnezeu, aceia nu le împlinesc pe celelalte porunci, iar cei ce Te iubesc nu calcă poruncile Tale, Doamne, Fiule al meu. Nu Tu ești judecătorul, ci poruncile Tale îi judecă pe cei ce nu le împlinesc, iar lumea este judecată în ziua când aceste porunci au fost scrise de mâna Ta pe pământ, Cuvântule Doamne. O, cine este cel ce Te mai iubește? Cine nu fură? Cine nu minte? Cine nu ucide? Cine nu e lacom? Cine mai este curat? Cine, Doamne, Te mai cinstește pe Tine nefăcându-le pe acestea pe care Tu le-ai oprit și pe care omul le-a dezlegat peste el? O, cine se mai bagă la greu pentru Tine? Cine este cel ce nu se cruță pe sine ca să fii Tu adevărat în cuvânt peste om?

Voi, fii-copii ai Fiului meu, iată-L pe El ce face prin voi. El împlinește ultimul semn, ca apoi să vină văzut, să vină pe nori. El vestește această Evanghelie a împărăției Lui în om și peste om, de la margini la margini, și apoi începe peste tot cer nou și pământ nou, ca la voi, fiilor copii. Faceți-vă tot mai voinici cu duhul pentru greul de aici al lucrului Fiului meu cu voi, și aceasta să vă fie odihna. Amin. Fiul meu v-a învățat că odihna trupului este mângâierea sufletului, și că în ea se odihnește trupul, și de la ea prinde trupul puteri mai presus de fire. Atotputernic este Domnul în voi dacă împliniți cuvântul Lui mai presus de orice. Cu dor și cu durere vă rog să ascultați pe Fiul meu și să nu treceți pe lângă cuvântul Lui, și să-l faceți faptă numaidecât, că El așteaptă după fiecare cuvânt. Amin. Mă doare să-L văd că așteaptă. Așteptarea celor din cer e durere fără margini, cum nu e pe pământ durere. Să nu aștepte cerul după voi, copii tocmiți de cer. E așa de bun Domnul cu voi, și atâta grijă pune pentru voi, dar voi să nu vă folosiți de binele de la El, ci să vă faceți voinicuți pentru greul lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Care lucrează la judecata și la învierea făpturii și la lumina învierii, fiilor vii. Toți cei care se hrănesc din Fiul meu Cuvântul, să ia de la voi spre împlinire toată venirea aceasta, ca unii care împlinesc Scriptura venirii Fiului meu după două mii de ani.

O, să nu închideți cartea! Țineți-o deschisă. Legați-vi-o la gât ca pe o tăbliță a inimii și dați-i viață peste voi. Amin. E grea povara voastră. Poporul cel nou este povară, dar pentru această povară vă ajută Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin, amin zic vouă: în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, țineți cartea deschisă zi și noapte și trăiți-o și dați-i împlinire așa cum cere ea. Amin. Așteptarea celor din cer e durere fără de seamăn, cum nu e pe pământ durere. Să nu aștepte cerul

după voi, copii tocmiți de cer. Binecuvântată și trează și împlinită să fie lucrarea Fiului meu cu voi și de voi. Hrana sufletului sfințește trupul și îl face ceresc și viu și nou pentru Domnul. Cuprindeți-vă de iubire și de durere pentru rana venirii Fiului meu, căci cu rană vine, și din greu vine când vine la voi. Fiți voi puterea venirii Lui, că vă cere aceasta. Amin.

I-am trezit, Doamne, pe fiii cuvântului Tău cu cuvântul meu de mamă, ca să aibă ei îndemn la trezie și la venirea Ta la ei. Le dau și putere din iubirea mea pentru Tine, ca să fie și ei tot așa. Iar Ție Îți dau ruga mea pentru ei și pentru cei ce cred ca și ei în venirea Ta la ei. Dă-le mereu și tot mereu și tot mai mult putere și har pentru lucrarea seninului inimii, pentru tristețea cea după Dumnezeu, care îl aduce pe om la marele dar al iubirii de Tine, Doamne Mângâietorule. Frumos este copilul sfânt care se mângâie cu sfinții, și sfinții cu el, căci aceasta aduce mult senin ceresc peste omul-copil, iar omul-copil este mângâierea cerului, și este blând și smerit cu inima în fața dreptarului vieții pe care îl primește în toată clipa, întru smerenia inimii lui. Iar Tu dă-le venirea Ta și Te dă lor mereu, ca să se dea ei Ție, și Tu să-i ai și să bucuri pe cei din cer cu ei, Doamne al puterilor cerești. Sărbătoarea mea peste ei ești Tu lângă mine, și eu lângă Tine cu ei și cu ruga mea pentru ei. Amin, amin, amin.

— Tu, mamă a rugăciunii, știi mai mult decât toți cei din cer și de pe pământ că cea mai dulce rugă este iubirea cea plină de foc după Mine, iubirea celor ce Mă iubesc cu foc, mamă. Când iubirea după Mine ia foc în cel ce Mă iubește, Eu, cu desăvârșirea Mea, Mă sălășluiesc în el, cu darul Meu cel blând și smerit al inimii Mele, în omul cel ce se face chip și asemănare a Mea între oameni, mamă a rugăciunii. O, cine a mai cunoscut focul iubirii așa cum a ars el în tine pentru Mine? Te dau tuturor, mamă, ca să se vadă ce este iubirea de Dumnezeu, și te dau iubire în grădina cuvântului Meu, ca să am darul iubirii în grădina venirii Mele și să Mă alin de la el, mamă, așa cum Mă alin de la tine. Amin, amin, amin.

Mama Mea v-a încălzit la focul iubirii ei, copii ai venirii Mele. O, ce să vă mai dau? Aduceți-vă aminte de suspinul Meu care umblă suspinând pe lângă voi când voi sunteți la lucrul mâinilor pentru tot lucrul care mai este de făcut cu mâna, că v-am șoptit într-o zi să-i învățați pe cei ce Mă iau de la voi să nu fugă de simțământul vinovăției, că Eu am stat sub vină pentru tot omul, și l-am învățat să fie blând și smerit cu inima, așa precum Eu sunt. Dați putere de împlinire acestui cuvânt peste voi și peste cei ce iau de la Mine prin voi, și fiecare să-l cinstească pe cel ce este cu Mine, să-l cinstească pentru ca să-l primească, și să se primească unii pe alții cei ce Mă primesc pe Mine cu învățătura vieții. Cei ce nu se primesc unii pe alții nu pot trece la Mine, și nici Eu nu pot trece la ei ca să Mă primească apoi, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima și încerc inima omului ca să-i văd primirea. Faceți peste voi zile de învățătură sfântă din toate zilele Mele cu voi, din toate zilele sfinților cu voi. Ușurați-Mi greul venirii Mele la voi. Să vă doară și pe voi rana venirii Mele, că printre dureri vin când vin, și abia vin de dureri, fiilor-copii. Cea mai mare lucrare pe care v-o cer este să vă hrăniți cu cele din cer și să vă dați hrana aceasta unii altora, căci prin ea vă sfințiți duhul și sufletul și trupul întru venirea Mea, după două mii de ani de așteptare după om. Mă uit la voi cum vă hrăniți unul pe altul. Hrăniți-vă, că Eu Mă uit la voi. Amin. Hrăniți-vă ființa cu ființa Mea și iubiți învierea Mea care este cu toți cei ce Mă țin viu acum și pe vecii.

Eu vin cuvânt la voi ca să fiu viu între voi, și vin din veșnicie, și sunt cuvântul vieții și vin cu veșnicia la voi, fiilor, și viața cea de veci v-o dau. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2000

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Omul își duce în spate toată lucrarea lui, și merge greu. Învățătură are cel ce o face peste el însuși. Omul stă cu doi stăpâni peste el și nu este curat pentru nici unul din ei. Pilda omului care știe să deosebească dreapta de stânga sa pentru biruirea ispitei. Copilul este cel ce învață să rămână copil.

Mi-e calea de la cer până pe pământ tot un dor, căci între cele ce se văd și cele ce nu se văd e drumul greu, e drumul lung, că nu-l poate omul străbate, dar Eu, Domnul, sunt sus și jos deopotrivă mereu, și omul nu ajunge la Mine, și Mi-e tot un dor calea Mea dintre cer și pământ, dintre Dumnezeu și om. Dorul după Mine al omului rupe drumul dintre Mine și om, iar dorul se îmbrățișează la mijloc și mângâie pe om de la Mine, și pe Mine de la om, și nu mai e calea, ci e mângâierea în locul ei, între cele două lumi care sunt într-una cuprinse. Amin.

O, fiilor copilași, cuvântul Meu cel de peste voi este mângâierea Mea și a Tatălui și a sfinților și a îngerilor. Mare mângâiere umple cerul cel nevăzut și toată mărirea lui. Uimire mare este între cei din cer când Eu Mă aduc la voi cuvânt. Se hrănește duhul celor din cer cu bucuria cea făgăduită lor când voi vă strângeți pe pământ la gura cuvântului Meu. Noi, fiilor scumpi, suntem cu dor, pentru că voi sunteți cu trupul, iar Noi suntem cu duhul. Ne bucurăm unii pe alții așa cum se bucură cei de departe unii de alții când vorbesc între ei prin firul cel de pe pământ, prin telefon, măi copilași. De aceea torn în voi, ca să vorbiți și voi cu Noi și să Ne auzim unii pe alții, căci în cuprinsul cărții Mele din zilele acestea ale venirii Mele pe pământ după două mii de ani am cuvântat într-o zi așa: *«Vine vremea să vorbiți cu Domnul așa cum vorbește omul cu telefonul la ureche»*. Așa am spus Eu pe vremea când cuvântam din trupul lui Verginica, trâmbița Mea cea din zilele din urmă. Ea a venit la cei din cer apoi, iar Eu, Domnul, am dat putere duhului ei să se facă cuvânt, și s-a făcut, căci tot ce zic Eu, se face. Amin, amin, amin.

Se miră lumea care aude de cuvântul Meu de peste voi, și zice: *„Cum se poate aceasta?"*. Am lăsat în Scripturi scris mărturia vorbirii lui Dumnezeu cu omul, ca să-l ajut pe omul cel de azi să Mă creadă când Eu vin acum râu de cuvânt de la Tatăl pe pământ. Când eram cu trupul pe pământ în chip văzut după ce am ieșit din Fecioară prin Tatăl, cobora Tatăl cu cuvântul Său peste Mine ca să vorbească cu omul despre Mine că sunt Fiul Său.

O, mai spune Tu, Tată, și azi la om despre Mine, că Eu sunt pe pământ, dar sunt învelit în cuvânt, și umblu cu cuvântul peste pământ în lung și în lat după om, și Mi-e calea de la cer până pe pământ tot un dor, căci între cele ce se văd și cele ce nu se văd e drumul greu, Tată bun, e drumul lung de nu-l poate omul străbate, și omul nu ajunge la Mine, și Mi-e tot un dor calea Mea dintre Mine și om, Tată. O, nu știe omul să se întâlnească cu Mine, Tată bun; nu știe omul să ne întâlnim la mijloc pe calea dorului, și iată, cel ce nu cunoaște calea dorului între cer și pământ nu știe să înțeleagă această venire a Mea în grădina cuvântului Meu de pe pământ. Eu aicea sunt, și Mă dau cuvânt în lături din grădină.

E necăjit pe pământ omul, Tată. E ca oaia fără păstor tot omul, fiindcă nu mai sunt păstori cu milă ca să fie pentru om şi nu pentru ei, dar este scris în prooroci: *«Domnul va mângâia Sionul şi va da nădejde dărâmăturilor lui, şi va preface Domnul pustiul în rai, şi pământul care nu avea rod va face din el grădina Domnului. Bucurie şi veselie va fi în ea; mulţumiri şi cântare de laudă, căci de la Mine va ieşi învăţătura, iar legea Mea va fi lumina popoarelor».*

Eu am venit, Tată bun, să dau omului nădejde, dar omul nu pricepe venirea Mea la el. Iată, prefac pământul în rai şi îi spun omului ce fac, dar el rămâne tot ca el, şi nu se face omul ca Mine ca să ne întâlnim la mijloc, cu dor şi cu mângâiere, că Eu am venit să mângâi omul, Tată, iar Duhul Meu a vestit demult prin prooroci această venire a Mea şi petrecerea Mea cu omul, Tată. O, cum să facem Noi să creadă omul în lucrarea venirii Mele? O, cum să facem cu omul, Tată?

— O, Fiule Emanuel, Fiule călător între Mine şi om, acum, la capătul timpului! N-a crezut omul nici când ai venit pe pământ, trup prin Fecioară, n-a crezut omul nici când Eu cuvântam adeseori peste Tine numindu-Te din cer Fiul Meu Cel iubit, întru Care Eu am binevoit. N-a crezut omul, şi n-a vrut să creadă nici când ai înviat dintre morţi, şi nu vrea omul să creadă nici acum în cuvântul venirii Tale pe pământ după două mii de ani. N-a vrut şi nu vrea omul să creadă în Noi, Fiule iubit, căci credinţa în Noi are altă lucrare în om decât are omul care zice că el crede în Noi. O, nu aşa a crezut Avraam, nu aşa a crezut Moise, nu aşa au crezut profeţii. Ei au făcut cele ce le-am zis Noi din cer, şi aşa au crezut, Fiule iubit.

Se miră lumea pe pământ de cuvântul Tău peste grădina aceasta în care Noi coborâm şi grăim. Uită omul de lumină, Fiule scump, iar Tu eşti Lumina lumii, şi omul uită că Tu eşti şi că Îţi împlineşti lucrarea Ta, lumina Ta peste pământ, Fiule iubit întru Care Eu, Tatăl, am binevoit. Face omul tot ce vrea el pe pământ, dar lumina Ta n-o vrea şi fuge de ea, fuge la întuneric omul, căci întuneric este tot ce face el. Puţin, Fiule iubit, puţin, tată, puţin, puţin şi nu va mai fi pe pământ înaintea Ta întunericul care se războieşte cu lumina, cu Tine, Lumină a lumii, Fiul Meu iubit, întru Care Eu, Tatăl, am binevoit. Amin.

— O, Tată al Meu, aceasta vom face cu omul. Lumina Mea îl va orbi, şi l-a şi orbit, Tată bun. Cuvântul Meu aduce la lumină totul, iar întunericul nu va mai fi, căci este vădit şi nu poate sta cu lumina. Eu scormon cu făclia cuvântului Meu peste tot, şi judecă şi se războieşte întru dreptate cuvântul Meu, şi tot omul va lua din el fără să se aştepte. Amin. Acestea sunt cuvintele adevărului, căci mărturia Mea este duhul proorociei. Amin.

Daţi lumina Mea de peste voi peste pământ, voi, cei din grădina Mea, căci este scris în prooroci: *«Pământul cel neroditor se va preface în grădina Domnului, şi bucurie şi veselie va fi în ea»*. Amin. Eu să fiu bucuria voastră, fiilor, iar voi să fiţi bucuria Mea. Amin.

Iată, vin în grădină cu sărbătoare de sfinţi, ca să se bucure sfinţii împreună cu voi şi cu cei ce se strâng cu voi la gura cuvântului Meu. Sfinţii, fiilor, nu mai doresc după Domnul, şi doresc după voi şi după ziua cea mare a Mea cu voi peste pământ. Tot aşa şi Eu, nu mai doresc după sfinţi, că-i am alături mereu, dar doresc după voi, căci voi sunteţi cu trupul, iar Noi suntem cu duhul lângă voi şi cu voi, dar curând, curând, cerul se va da în lături. Ca o carte deschisă se va deschide cerul, căci iată, cerul se face sul de carte, şi cartea stă deschisă şi se umple până dă peste ea şi se varsă din ea pe pământ, căci aşa este venirea Mea şi numele Meu cel nou şi numele cetăţii lui Dumnezeu, căci peste tot se va găsi scris pe pământ: *Cuvântul lui Dumnezeu*, numele Meu cel nou, şi al împărăţiei Mele, şi al vostru, fiilor care Mă urmaţi. Dar ce este acest cuvânt, să urmeze omul pe Domnul? O, greu se mai vede această cale a omului pe urma Mea; greu, fiilor, greu, că omul duce în spate toată lucrarea lui, şi dacă vine după Mine, aşa merge, şi merge greu. O, greu se mai vede mersul omului după Mine! Dacă omul ar lucra tot greul lui pentru Mine, Mi-ar aduce şi rod, dar omul e cu mâinile goale înaintea Mea. Cel ce nu strânge la vreme recolta nu mai are ce strânge. Măcar de s-ar strânge pe el lângă Mine omul cu paşii lui, ca să-i dau câte ceva de lucru în lucrul Meu cel greu. Lucrarea omului nu mai este în folosul Domnului, nu mai este în folosul sfinţilor. Cele ale omului care nu-I aduc folos Domnului, acelea sunt piedică a omului spre Mine şi spre lucrul Meu cel cu omul. Iată, aşa s-a prăbuşit mult popor de la sânul Meu şi s-a dus să lucreze pentru sine, căci toată lucrarea omului este pentru trup, şi omul nu face şi pentru Dumnezeu. E mare lucrare să lucreze omul pentru Dumnezeu lucrul său, să-I poată omul da lui Dumnezeu lucrul său.

Aş voi, fiilor dulci, să învăţ poporul cel ce este şi pe cel ce vine cum să-L urmeze pe Domnul, cum să lucreze când voieşte să-Mi dea Mie lucrul pe care-l lucrează. Aş voi, copii învăţători, să învăţăm poporul şi să înveţe poporul. Amin. Cine este cel ce ia învăţătură? Este cel ce o face faptă peste el. Aş voi să învăţ pe cel ce învaţă de la Mine să dea din mijlocul lui răul care vrea să stea lângă Mine cu lucrarea lui. Mereu am dorit să-Mi pun poporul deoparte, ca să am popor aparte. Mereu am dorit să aibă minte cel ce este de partea Mea. Mereu, mereu am dorit să Mă iubească pe Mine şi nu pe sine cel ce se alege cu Mine. Mereu am tânjit după cel chemat la masa Mea de nuntă. Am tânjit, căci cel ce dă să vină se are şi pe sine, se are mai mult decât pe Mine, şi nu ştie omul că viaţa lui Eu sunt şi că vreau să stau la masă cu el şi să pot mânca din masa lui, şi să fie curată şi sfântă şi de la Domnul masa lui, ca să pot veni cu sfinţii în casa celui ce stă deschis pentru credinţă şi pentru lucrarea credinţei lui. O, e mare lucrare să-I poată omul da lui Dumnezeu lucrul său, dar iată, omul se înşeală şi stă cu doi stăpâni peste el, dar nici pe unul nu-l cinsteşte cum se cuvine dacă face aşa. Numai un singur stăpân când are omul, numai aşa poate să-i dea cinstea; altfel omul nu este curat pentru stăpânul său.

Învăţaţi şi daţi învăţătură, fiilor care Mă daţi, căci Eu, de la voi sunt lumină peste oameni, iar cine vine până aici ca să ia, găseşte, că de aceea vine, şi iată, e mare taină să ştie omul care vine să ia, să ştie cum vine şi cum să ia, iar dacă se apleacă, Eu torn atunci în voi şi Mă deşert din voi cu înţelepciune peste cel ce este primitor ca să se facă viu şi trup viu pentru înviere, pentru suflet, fiilor înţelepţi.

Dar iată, binecuvântăm hrana cea pentru trup, şi apoi lucrăm cu acest cuvânt proaspăt, şi apoi iarăşi vom aşterne în carte învăţătura cea pentru ziua aceasta, că voiesc, fiilor, să mai dau har şi înţelepciune şi prospeţime de duh şi de putere poporului cel nou şi celui care vine. Sunt mulţi care iau cuvântul Meu ca să-l lucreze peste ei, şi aceia sunt cei care vin şi tot vin pentru înviere, pentru suflet, fiilor, că trupul nu foloseşte la nimic, ci duhul dă viaţă. Amin. Duhul lucrează, nu trupul, iar trupul să slujească duhului, şi duhul să fie al lui Dumnezeu şi să-L mărturisească, căci Duhul Domnului este duhul proorociei, care mărturiseşte pe Domnul. Amin.

O, simțiți-Mi durerea, și hai cu dor, că Mi-e calea de la Mine la voi tot un dor. Să rupem calea și să se îmbrățișeze dorul la mijloc ca să ne mângâiem, și să nu mai fie cale de la Mine la voi și de la voi la Mine, și să fie mângâiere în locul ei. Amin, amin, amin.

*

O, fiilor copilași cu care Eu Îmi scriu cartea venirii Mele cea după două mii de ani! Tânjesc de dor să vin, și de aceea vin. Am făcut cerul și pământul, și de aceea vin, ca să fac pământul așternut al picioarelor Mele, că așa este scris, și așa este, fiilor, dar omul s-a ascuns de Mine și nu mai are vedere, căci doarme, doarme omul mereu, și de aceea nu vede. E noapte peste om și nu vede omul, dar vouă vă spun mereu să fiți fii ai zilei și să nu dormiți, căci cei ce dorm, noaptea dorm. Voi însă, fie că dormiți, fie că vegheați, faceți aceasta ziua, faceți aceasta cu Mine și fiți ai Mei. Amin.

Trecea odată un bărbat înțelept pe un drum străbătut de mulți călători. El simți deodată din dreapta și din stânga lui cum două priviri îl atrag ca să se uite. Erau două femei, și amândouă erau frumoase foarte. Cea din dreapta lui îl umplea de o pace și de o bucurie și de o înălțare cum niciodată nu cunoscuse inima lui până atunci, și era frumoasă foarte. Cea din stânga lui îi răvășea toată ființa și îl ademenea cu cele dinăuntru ale ei spre păcat, și era frumoasă foarte. Se apleca fără să vrea el spre cele două feluri de simțiri și se întreba: *„Ce se întâmplă, oare?“*. Se uita când în dreapta, când în stânga, și voia cu tot dinadinsul să înțeleagă ceva, căci era înțelept. Atunci, Duhul Cel de sus l-a cercetat pe el și i-a dat să vadă, și a văzut. Cea din dreapta lui era femeie sfântă. Uitându-se la ea, o vedea când palidă și umilă, când frumoasă foarte, cum nu e pe pământ frumusețe, iar el se umplea de o pace cum nu cunoscuse până atunci. Cea din stânga lui era o femeie păcătoasă. Uitându-se la ea, o vedea când urâtă și dezgustătoare, când frumoasă foarte, iar el se umplea de zbucium, de scârbă sufletească și de slăbiciune trupească. Apoi și-a venit în fire și a înțeles cu pace ce înseamnă omul frumos și cât de frumos este omul lui Dumnezeu, chipul lui Dumnezeu în om, și nimic nu i-a mai trebuit decât pacea pe care o cunoscuse de la făptura cea din dreapta lui, și și-a zis: *„Dacă atât de frumos este chipul omului sfânt, dacă aceasta este plata celui sfânt, eu așa voi sta, și voi pleca dintre cei păcătoși și voi locui în Hristos, că El este Cel frumos în omul care-L urmează pe El“.*

O, copilași prin care Eu învăț pe om, mereu am dorit, mereu am tânjit să-Mi pun poporul deoparte ca să am popor aparte. Mereu am dorit să aibă minte cel ce se dă de partea Mea. O, mereu am tânjit după cel chemat la masa Mea de nuntă, că omul nu știe că viața lui Eu sunt și că vreau să stau cu omul, și să fie omul sfânt, ca să pot veni cu sfinții în casa lui, dar omul stă slugă la doi stăpâni și nu-i dă nici unuia din ei cinste dacă face așa. Numai un singur stăpân când are omul, numai așa poate să-i dea cinste; altfel omul nu este curat pentru stăpânul lui.

Voiesc să mai dau har proaspăt și putere sfântă poporului Meu cel pus deoparte, și voiesc să-l am aparte, că Eu nu vreau să-l las să guste din vinul mâniei Mele, din cupa care se varsă peste cei despărțiți de Dumnezeu. Cel ce voiește să-Mi urmeze, trebuie să știe ce este această lucrare și să se bucure prin ea, ca să se veselească apoi pe veci, căci veselia este plată în cer, nu pe pământ, și este pentru cei cerești. Iată, cel ce voiește să-Mi urmeze, trebuie să fie curat cu duhul, cu trupul și cu inima. Eu așa i-am învățat pe cei ce urmau după Mine, și le ziceam: *«Fiți fericiți, voi, cei săraci cu duhul, că a voastră este împărăția cerurilor. Voi, cei ce plângeți, veți fi mângâiați. Voi, cei blânzi și milostivi și curați, veți moșteni pe pământ și veți fi miluiți, căci Mă veți vedea. Voi, cei ce aduceți pacea, veți fi numiți fiii Mei. Voi, cei ce flămânziți și însetați după dreptate, veți fi sătui în veci, iar voi, cei prigoniți și ocărâți pentru Mine, bucurați-vă și vă veseliți, că multă vă este în ceruri plata!».* Așa îi învățam pe cei ce urmau după Mine, și așa dau și azi învățătura Mea pentru cei ce Mă urmează.

Sunt mulți care se adună în numele Meu ca să se bucure și, iarăși, sunt și mai mulți care se veselesc în numele Meu și de numele Meu. Iată, la unii le place bucuria duhului, care este durere după Dumnezeu, suferința cea de pe calea Mea, iar la alții le place veselia duhului. Numai că veselia este plata bucuriei, iar bucuria este în suferințele cele de pe calea Mea, mărirea fiilor lui Dumnezeu, așa cum a fost ea în cei ce au suferit cu trupul de la cei ce îi prigoneau pe ei pentru Mine. Cel ce voiește să Mă urmeze cu adevărat, să nu înceapă cu veselia duhovnicească, și să pornească pe calea Mea cu bucuria cea din suferință, căci Eu am suferit cu bucurie ca să-i dau omului învierea. Așa și omul, pentru înviere trebuie să sufere, și aceasta să-i fie bucuria. Amin. Eu am suferit înainte de înviere, și așa și omul să facă. Cine încearcă bucuria suferinței și suferința bucuriei, acela este cel ce-Mi urmează Mie, iar plata lui va fi veselia și cerul ei. Cei ce au luat cerul nu s-au veselit până ce l-au luat, ci s-au bucurat în suferințe și au suferit cu bucurie și au căpătat veselia și cerul ei, căci după veselia aceasta nu mai este suferință. Sunt mulți creștini pe pământ care le place veselia duhovnicească, de parcă au ajuns cu greu la ea și la cerul ei. Aceia nu știu încă ce este pocăința și ce aduce ea în inima omului. Aceia nu știu să aleagă calea și nu știu să stea pe ea, iar noaptea pândește pe urma lor ca să-i cuprindă și să facă faptele ei, că aceia nu știu să-și aleagă ziua, să-și aleagă lucrul.

O, rău e de cel fără lucru, măi copilași ai Mei. Nu vorbesc de lucrul cel făcut cu mâna, că acela este din destul și îl prinde pe om sub el de nu mai poate omul face nimic decât lucru cu mâna. Duhul Meu Cel din om face cuvânt în om, face lucru în om, și crește omul prin el, și se cresc între ei cei ce au Duhul Meu, și nu sunt aceștia dintre cei fără lucru, dar voi lucrați în via Mea, că v-am dat acest lucru să-l lucrați, fiilor lucrători. Fiți adevărați întru aceasta, că aceasta înseamnă bucuria, iar cine n-o lucrează pe ea nici n-o mai caută apoi, și se învață fără lucru. V-am dat pildă de viață și de moarte în calea omului care are de ales între acestea două. Cine nu lucrează Duhul Meu în el și în jurul lui, acela este furat în stânga și piere prin el însuși, dar cine alege bucuria cea nepricepută de mintea trupească, acela este tras de-a dreapta Mea, iar Eu îi dau de lucru Duhul Meu, Cel plin de putere sfântă și de pace și de frumos și de veșnicie, fiilor. Iată, prin aceste cuvinte dau har poporului și îi dau putere să lucreze Duhul Meu, ca să fie în poporul Meu Duhul Meu, Duhul iubirii dintre el și Mine, Duhul Care strigă la Dumnezeu Tatăl suspinând cu bucurie și strigând.

Învățați, fiilor, pe cei ce au venit ca să fie în lucrul Meu. Spuneți-le și îi ajutați să nu stea fără lucru, că rău e de cel fără de lucru, că acela își strică mintea, iar mintea strică pe om apoi, dar poporul Meu să Mă aibă de lucru pe Mine și să Mă facă până Mă va termina de făcut, că apoi Eu vin. Nimic să nu lucreze decât la facerea Mea în el copilul acestui popor, și așa cum sunt Eu să Mă lucreze. Să se uite la Mine

zi şi noapte, şi aşa să Mă lucreze, precum sunt. Amin. Iar acest cuvânt să fie cuvântul adevărului. Amin, amin, amin.

Să se uite în dreapta lui creştinul, că acolo Eu sunt, şi aşa să Mă ia în el, şi aşa să-i placă să fie şi el, şi apoi să fie. Amin. Cel ce se uită la Mine, acela poate, iar cel ce se uită la sine, acela nu poate.

Uită-te la Mine, popor blagoslovit, ca să pot Eu în tine, căci Eu pot tot ce voiesc Eu unde pot să voiesc. Daţi-Mi putere să pot în voi, copii ai poporului sfânt, că e de lucru cu duhul, nu numai cu mâna, fiilor lucrători. Să Mă vadă lumea în voi şi să se minuneze de frumosul Meu din voi şi să tânjească după Mine apoi. Uitaţi-vă unul la altul şi vedeţi-Mă pe Mine în voi, dar lucraţi-Mă ca să fiu în voi, şi aşa să vă pregătiţi de acum, că scris este în Scripturi: *«Să ne bucurăm şi să ne veselim şi să-I dăm slavă, că a venit nunta Mielului, şi mireasa Lui s-a pregătit; şi i s-a dat ei să se înveşmânteze cu vison curat, luminos, căci visonul sunt faptele cele drepte ale sfinţilor, şi fericiţi sunt cei chemaţi la cina nunţii Mielului; şi acestea sunt cuvintele adevărului, adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu, iar mărturia Lui este duhul proorociei».* Amin, amin, amin.

Am învăţat poporul cel nou şi pe cel care vine, şi îi spun să stea cu cartea deschisă şi să înveţe carte, căci cel ce nu învaţă nu este copil, iar copilul învaţă, şi mereu să înveţe, ca să fie mereu copil. Duhul Meu Cel din om îl face copil pe om, iar copilul învaţă mereu, învaţă să rămână copil. Amin.

Mi-e dor de voi, fiilor. Mi-e dor de copilul din voi, că Eu am ascultat mereu de Tatăl, şi ascult şi acum, şi lucrez cum voieşte Tatăl. Eu sunt copilul Tatălui Savaot, căci Îl ascult. Eu sunt copilul cel din voi, că Mi-e dor de copilul din voi. Mi-e dor să fiu ca voi, şi voi ca Mine, şi Mi-e calea de la Mine la voi tot un dor, copii ai dorurilor Mele. Nu mai doresc nici Tată, nici Mamă, căci Îi am alături, şi Îi am, dar vă doresc pe voi, şi vin mereu să vă îmbrac cu vison şi să chem la cina nunţii Mele cu voi pe om, ca să răscumpăr omul. Aceasta este lucrarea Mea cu voi, şi nu alta. De nimic nu-Mi mai este dor decât de voi, căci cu voi am de lucrat venirea Mea după om, lucrul Meu cel dat Mie de Tatăl. Mi-e dor de voi, fiilor scumpi. De copilul din voi Mi-e tare dor, căci Eu sunt copilul Tatălui Savaot, şi aşa să fiţi şi voi, că Mi-e dor să fiu ca voi, şi voi ca Mine, şi Mi-e calea tot un dor după voi, şi din dor Îmi ţes calea spre voi. Aşa să fiţi şi voi, că Mi-e dor să fiu ca voi, şi Mi-e dor şi vă mângâi, fiilor scumpi, că Mi-e dor de mângâiere. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2000

Cuvântul Domnului pentru începutul lucrului casei întâlnirii

Îngerii primesc porunca Domnului să se facă ajutători din cer pe pământ şi de pe pământ la cer pentru noua zidire. Proorocie pentru împodobirea colinei întâlnirii cu toate cele rostite să fie. Greul pentru Domnul este cea mai adevărată bucurie între cer şi pământ.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Mă fac cuvânt peste voi în ziua aceasta. Voi sunteţi mâinile şi picioarele Mele şi trupul Meu, copii ai lucrărilor venirii Mele.

Iată, copilaşi, Tatăl aşează binecuvântare proaspătă peste voi pentru Mine, ca să Mă întăresc în voi cu puterea Mea, iar Eu aşez puterea Mea în voi, ca să puteţi tot ce voiesc Eu. Amin. Încingeţi-vă mijloacele! Amin. Nici un fel de neputinţă să nu vă slăbească, nici o piedică să nu aveţi, şi vom începe, şi vom termina, cu harul şi cu puterea Mea, zidirea pe care acum voi o începeţi în numele Meu, ca să am acoperământ în care să intru pentru zidirea celor ce vin să Mă ia de la izvor pentru zilele Mele din zilele voastre.

Eu sunt cu lucrarea venirii Mele peste voi, şi vă pun mereu la lucru pentru zidirea omului care vine să Mă ia de la voi. Fiţi credincioşi, copii ziditori, şi fiţi zidiţi deplin, că numai de zidit avem. Şi cu duhul, şi cu trupul trebuie să lucrăm zidire, că v-am tocmit să fiţi ai Mei şi să lucrez cu voi tot ce este de lucrat pentru venirea Mea după om.

Acum am în mână casa pe care o începeţi voi acum, ca s-o avem pentru slava întâlnirilor Mele cu voi şi cu omul care străbate cale până la izvorul cuvântului Meu ca să poposească lângă el şi să bea. Acum, aşez lângă voi duhurile puterilor cereşti şi pe îngerul Meu în faţă, iar după el, cete-cete, îngeraşi şi sfinţi, cu haruri fel de fel pentru voi, căci Noi suntem cu Duhul, iar voi, cu trupul, şi vom minuna lumea de lucrarea Mea cu voi.

Fiţi zidiţi deplin în cuvântul Meu de peste voi, că acum rostesc binecuvântarea Mea peste zidirea aceasta: În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, se binecuvintează începutul şi sfârşitul lucrului zidirii casei întâlnirii, de lângă căsuţa din deal. Dau poruncă îngerilor ajutători să aducă din cer pe pământ tot ajutorul de la Noi, iar de pe pământ la cer, iarăşi, tot ajutorul, căci Eu, Domnul, rostesc acest cuvânt şi îl pecetluiesc cu amin.

Voi, fiilor tocmiţi de cer, cunoaşteţi puterea Mea în voi, că mereu v-am dat-o, şi vom minuna lumea de puterea Mea de peste voi şi de mărirea Mea care este cu voi. Fiţi un singur cuvânt cu toţii. Fiţi Duhul Meu şi lucraţi Duhul Meu, ca să zidiţi cu El, că voi sunteţi micuţi, dar Eu sunt Atotputernic. Oştiri din cer vă dau la lucru cu voi, Noi cu Duhul, iar voi cu trupul, copilaşi din grădină, şi voi, copii ai poporului sfânt, căci veacul ce va să fie este peste voi de la Mine, şi îl vom pune peste pământ curând, curând.

Aşezaţi în cuibul său cuvântul Meu, ca să puteţi prin el. Aşezaţi în carte cuvântul Meu care poate, căci voi prin el sunteţi şi puteţi. Aşezaţi-l peste voi, ca să fiţi fiii puterilor Mele pe pământ. Amin.

Cartea acestei zidiri pe care o încep acum cu voi va primi în ea tot cuvântul Meu cel pentru zidirea aceasta până ce Mă voi slăvi în ea cu slava Mea peste cei ce se vor aduna să vadă slava Mea cu voi în mijlocul fiilor oamenilor. Şi se va umple de zile de slavă cerească această colină în care Eu Mi-am aşezat cortul întâlnirii Mele cu voi şi împrejurimile lui care se lărgesc la cuvântul Meu şi Îmi slujesc slavei venirii Mele.

Să tacă tot trupul, căci Eu, Domnul, grăiesc şi împlinesc. Să se plece tot şi toate şi să slujească voii Mele cu voi, căci Eu sunt Cel ce împărăţesc până ce voi supune totul, până la cer nou şi pământ nou peste pământ. Acolo unde nu voiesc Eu, tot ce face omul se prăbuşeşte şi se zădărniceşte, dar aici voiesc Eu, şi pe vecie voiesc. Amin.

Acum, adunaţi-vă sub mâna Mea, că Eu o pun peste voi şi vă dau pornirea la lucru şi o ţin peste voi ca să luaţi din ea. Luaţi din mâna Mea, puişori mici. Luaţi, ca să fiu Eu mare în voi, iar voi să fiţi cei mici ai Mei, căci Eu în cei mici pot, şi le dau, şi ei pot. Amin.

Cerul lucrează aici cu voi, şi lucrează şi în lături pentru cele de aici, ca să fie aici ajutor mare din cer şi de pe pământ. Amin. Timpul cel bun şi cald pentru zidirea aceasta să vă dea

vouă bucuria cea pentru lucru. Lucraţi cu bucurie şi lucraţi Duhul Meu, duhul bucuriei sfinte. Bucuraţi-vă, căci greul cel pentru Mine este cea mai adevărată bucurie între cer şi pământ. Bucuria aceasta aduce veselie peste ea, căci tot lucrul cel făcut sub greu se încununează cu zile de slavă, cu frumosul cerului pe pământ cu voi, copii ai zidirilor Mele.

Cuvântul Meu să vă adune în el, şi un cuvânt să fiţi cu toţii în toată vremea lucrului acesta, ca să dau şi acestei zidiri nume nou şi să însemne ea cuvântul Meu, căci el se face faptă. Voi sunteţi cuvântul Meu cel împlinit, că aşa v-am născut, iar Duhul Meu este în voi şi peste voi cu Mine. Vă întăresc trupuşoarele. Amin. Vă întăresc inimioarele. Amin. Vă dau înţelepciunea în tot lucrul Meu cu voi, că tot aşa am lucrat şi Eu dintru început, şi cu înţelepciunea le-am lucrat pe toate. Cuvântul Meu să fie între voi, fiilor, ca să lucrăm numai prin el, fiindcă aşa sunt fiii lui Dumnezeu. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt Şi-a făcut sălăşluire cu voi. De dorul omului fac tot ce fac prin voi. De mila de om vă trudesc pe voi, ca să-i fac omului cărare spre Mine şi spre izvorul vieţii, care curge la voi pentru învierea făpturii.

Gata, copii ai Tatălui. Îngerul Meu sună pentru începutul casei întâlnirii, de lângă căsuţa din deal. Această casă va sluji grădinii întâlnirii, şi una pe alta se vor ajuta ca să-Mi ajute Mie şi venirii Mele după om. Îmi ridic mâna şi fac cu ea peste voi semnul binecuvântării Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin. Privirea Mea este aici. Mă uit la voi şi vă doresc, căci Eu sunt cu Duhul, iar voi, cu trupul, dar sunt în voi, şi sunt. Fiţi şi voi în Mine, şi fiţi, căci Dumnezeu este în voi pe pământ şi poate prin puterea Sa, şi poate în voi. Amin, amin, amin.

Fiilor copilaşi, copii ai minunilor Mele, întocmiţi cartea acestei zidiri şi tot lucrul ei, dimpreună cu toţi cei care lucrează cu voi la zidirea aceasta, ca să fie mărturie a împlinirilor Mele cu voi şi să se vadă în ea fapta cea împlinită a cuvântului Meu care se împlineşte cu trudă pe pământ, pentru ca apoi să fie slava Mea cea cu trudă lucrată, cea cu trudă plătită, copilaşi ai minunilor Mele cele de la venirea Mea cea tainică pentru zidirea omului care va fi pentru venirea Mea. Amin, amin, amin.

19 octombrie/1 noiembrie 2000

Sărbătoarea sfântului apostol Iacov, ruda Domnului

E capătul timpului omului, iar omul este semeţ. Omul zideşte dărâmături care îl prind sub ele. Mărturisirea de dincolo de mormânt: arhiereul Vasile Târgovişteanul grăieşte cu Domnul, cu arhiereul Irineu şi cu preoţii bisericii lumii, mărturisindu-şi păcatul necredinţei şi al neumilinţei lui pe pământ. Proorocie împlinită împotriva lucrului potrivnic de la Vulcana-Băi.

Hai, copilaşi ziditori, hai să ne îndulcim; Eu de la voi, şi voi de la Mine. O, de-aţi simţi voi cât de dulce Mi-e petrecerea Mea cu voi! O, de-aţi simţi voi cât de amară Mi-e jalea când Mă uit după omul de pe pământ! O, copii ascultători, Mă îndulcesc cu voi, că pe pământ e numai amar pentru Mine, şi nu numai pe pământ, ci şi în văzduh, că s-a suit omul sus de tot şi şi-a făcut şi peste văzduh stăpânire, şi mişună omul prin văzduh cu toate ale lui, şi duhul cel semeţ s-a făcut mare în om. E capătul timpului omului, şi omul îşi face de cap în fel şi chip. Eu însă Mă strecor cu voi şi cu cuvântul Meu prin voi peste tot, şi judec cu dreptate peste pământ, că omul Mi-a luat pământul şi cerul, zice el, dar omul s-a luat pe sine din Mine, şi nu ştie că nu este stăpân peste nimic, şi aleargă să fie, şi nu este. Zideşte, zideşte, dar nu este stăpân omul, căci cine nu adună cu Mine se risipeşte pe sine în adunătura lui, şi piere apoi, şi nu mai stăpâneşte.

O, copilaşi ziditori, nu vrea omul să înveţe de la Mine lucrul zidirii, lucrul peste care poate omul moşteni. Nu ştie omul să-şi lucreze casă, nu ştie, fiilor. Cine îşi face casă pentru el, acela îşi pierde sufletul şi trupul şi viaţa, dar cine face casă pentru Mine, acela stăpâneşte cu Mine, şi Eu sunt Stăpânul lui pe veci de veci. Amin.

Iată, pic cu pic ia înfăţişare casa întâlnirii, de lângă căsuţa din deal, ca s-o avem apoi pentru slava întâlnirilor Mele cu voi şi cu omul care caută după voi pentru izvorul cuvântului Meu, ca să bea spre viaţa lui. Aşez prin voi pe pământ casa aceasta. O ţin în mâna Mea până se va vedea bine, şi apoi intru în ea şi Mă odihnesc de această osteneală. O ţin în palma Mea pe ea şi pe voi, şi aşa o aşezăm pe pământ. O, copilaşi ziditori, staţi în palma Mea, că pe pământ e cutremur de la margini la margini cum n-a fost niciodată, şi sunt oamenii prinşi sub zidurile lor, şi nu mai este nimeni să-i ajute şi să-i scoată de sub dărâmături. Nimic nu zideşte omul decât dărâmături care-l prind sub ele pe om, şi ele mărturisesc împotriva omului.

Mă uit cu ochiul Meu peste locul unde omul potrivnic a dat să-şi înfigă ţăruşul lui împotrivitor locului Meu de la voi, ca să-i zică şi acelui loc *„nou Ierusalim"* şi să dea să-Mi zădărnicească izvorul Meu de la voi. Eu însă am rostit mai dinainte cuvânt în cartea Mea cu voi şi am descoperit planul cel potrivnic şi am zis că acel loc va fi prăbuşit şi va prinde sub el pe cei potrivnici Mie. Iată, acele clădiri stau mărturie împotriva omului potrivnic care şi-a înfipt ţăruşul lui la cale de patru mile de locul Meu de la voi, ca să Mi-l umbrească. *(Centrul Internaţional Ecumenic de la Vulcana Băi, n.r.)*. Eu am blestemat acel loc, căci s-a pus împotriva Mea cu omul care l-a zidit, fiindcă nu pentru Mine l-a zidit, căci omul nu ştie să-şi lucreze casă. Cine-şi face casă pentru el, acela-şi pierde prin ea sufletul şi trupul şi viaţa şi casa pe pământ şi în cer, şi nicidecum nu este stăpân, căci cine nu adună cu Mine, acela se risipeşte.

O, plânge în cer un suflet îndurerat. Cine plânge? De ce plânge, fiilor salvatori? Hai să vedem cine şi de ce plânge. Iată, cel care a rostit cu gura lui binecuvântare în numele Meu peste locul acela care s-a vrut şi el *„nou Ierusalim",* aproape de voi, cei ce sunteţi ai Mei, plânge acum cel ce a binecuvântat în numele Meu acolo; plânge în cer şi se umple de jale, că el vede din cer ce a făcut. Vede locul Meu de la voi, şi pe voi lângă Mine, cu tot ce am zidit Eu prin voi pe pământ, şi vede locul acela peste care a rostit el binecuvântare în numele Meu, ca să se aşeze cu lucrul cel potrivnic vouă şi Mie, să se aşeze pe pământ şi să dea să bage sub obrocul acela lumina Mea care este cu voi. Eu însă M-am sculat ca un războinic şi Mi-am păzit averea Mea de la voi, şi pe voi, iar pe el l-am risipit, căci a strâns fără Mine. Acum el plânge în cer şi vede la voi poarta cerului, poarta prin care Eu grăiesc cu cei de pe pământ şi cu cei din cer şi cu cei din iad.

Voi, fiilor, îl pomeniţi mereu înaintea Mea. El a fost arhiereul care s-a aşezat pe scaunul Meu din cetatea de scaun a României, la Târgovişte. Şi dacă a stat arhiereu, s-a crezut stăpân peste suflete şi a dat să vă scoată pe voi de la Mine ca să nu mai fiţi ai Mei, şi să fiţi ai lui. Dar Eu l-am smuls de pe scaunul acela şi l-am mutat de pe pământ după ce i-am dat să sufere plata pe pământ. Voi l-aţi adus mereu înaintea Mea prin pomenire zi de zi timp de un an, pentru ca să-i dau odih-

na, că a suferit şi cu trupul şi cu duhul până să-l iau de pe pământ. Eu am voit să-l trec prin bătaie şi să-l mai las să mărturisească locul Meu de la voi, dar omul care scapă de suferinţa cea pentru păcate uită de ea, şi iar le face pe cele cu care este el deprins, şi iar îşi face rost de judecată. Atunci am zis: *«Îl iau de pe pământ»*, şi l-am luat, dar voi, copii cu milă, aţi făcut pentru sufletul lui toate cele creştineşti, că n-are cine să-i facă, fiindcă pentru cer nu se lucrează ca pe pământ, şi n-are cine să-i facă lui pentru viaţa lui din cer. Iată, Mă uit şi văd pomenirea ce i-o faceţi voi înaintea Mea după un an de la izbăvirea lui din păcatul împotrivirii aduse Mie şi vouă. Iau jertfa cea curată din mânuţele voastre şi o pun pentru el înaintea Mea şi zic îngerului Meu să-l aducă la pomenire, că el aşteaptă, şi plângând aşteaptă, şi de aceea v-am spus: *«Plânge în cer un suflet îndurerat, fiilor salvatori. Plânge sufletul lui şi aşteaptă».*

Iată, îngerul Meu a împlinit cuvântul Meu. Amin.

Acum vă iau pe voi în palma Mea şi îi arăt lui lucrarea Mea cu voi. El vede că voi sunteţi poarta cerului pentru cei de pe pământ şi pentru cei din cer şi pentru cei din iad, care plâng după cer. El plânge, dar voi şi cu Mine îl bucurăm. Amin.

Hai la masă de pomenire pentru tine, tu, cel ce ai stat arhiereu pe scaunul bisericii din cetatea Târgoviştei. Cei prigoniţi de tine te-au luat în casa Mea acum, căci sunt copii miloşi şi umiliţi cu inima. Au adus jertfă zi de zi pentru tine înaintea Mea, şi vor mai aduce. Nu pot să nu-i ascult, căci îi iubesc.

Hai la masa pomenirii tale! Eu, Domnul şi Stăpânul peste vii şi peste morţi, îţi şterg lacrima şi te cuprind, pentru cei ce te-au adus înaintea Mea zi de zi pentru împăcarea ta cea de veci cu Tatăl şi cu Mine. Ia cuvântul Meu cel pentru tine. El e masa ta de pomenire. Iată-i pe cei din grădina aceasta, adevăraţi salvatori, adevăraţi samarineni care iau în casa lor pe cei răniţi, pe cei plânşi, pe cei fără ajutor. Acum iau de pe tine tristeţea, că masa Mea cu copiii acestei grădini e masa bucuriei cereşti pentru cei din cer şi pentru cei de pe pământ şi pentru cei din adânc.

Acum, te fac mărturisitor din cer pentru Mine şi pentru lucrarea Mea de pe pământ, cu care M-am strâns în grădiniţa cuvântului Meu ca să Mă împart în lături spre luminarea şi mântuirea multora. Acum, iată, acesta este locul, şi aceasta este lucrarea, şi aceştia sunt cei întru care Eu binevoiesc pentru venirea Mea după om, după două mii de ani de pribegie a omului căzut din veşnicie.

Cuvintează din cer! Iată amvonul de la care cerul grăieşte peste pământ. Iată masa de lucru a cuvântului ceresc, grădiniţa cea plină de cuvânt din cer. Cuvintează de la amvonul Meu şi mărturiseşte din cer lucrul Meu din zilele acestea, şi pe care tu îl ştii de pe pământ, că n-am stat cu el ascuns, şi am venit cu el la tine, ca să crezi în Mine prin el. Dar tu n-ai voit să fii credincios, şi M-ai supărat adânc, iar Eu te-am pus în cuptor ca să te izbăvesc prin foc şi să nu te las să pieri ca un împotrivitor. Acum, pomeneşte tu din cer ziua ta de pomenire pe pământ în grădina cuvântului Meu. Ţie îţi zic: mărturiseşte! Amin, amin, amin.

— Şi eu Îţi zic Ţie, Doamne: mărturiseşte-mă Tu, căci faptele mele sunt rele şi n-am agoniseală în cer, că nu mi-am strâns în cer. Cei ce mi-au dat loc în cer sunt cei huliţi şi prigoniţi de mine pe pământ, sunt cei cărora eu le-am pus nume rău înaintea oamenilor ca să mă înalţ pe mine şi să-mi acopăr faptele mele cele ascunse de oameni. Dacă eu i-aş fi crezut pe ei, ar fi trebuit să las păcatul şi să mă fac sfântul Tău, dar eu n-am vrut să mă fac sfânt, şi m-am făcut batjocoritorul sfinţilor Tăi. Am făcut aşa cum au făcut mulţi ca mine, care s-au aşezat de la ei citire pe scaune de biserici prin vreme, ca să-i prigonească pe cei sfinţi, pe creştinii care aşezau peste ei voile Tale. N-am voit să fiu arhiereul Tău, şi am fost eu şi atât, iar Tu n-ai fost în mine, că eu am fost fiul păcatului şi împotrivitorul Tău în mine. Mărturisesc însă că Tu eşti Cel Atotputernic şi Adevărat din grădina cuvântului Tău, aşezată de mâna Ta în mijlocul României, iar eu am stat lângă ea şi n-am intrat sub lumina Ta din ea, şi am luat în mâini pietre şi am luat noroi şi am dat, dar m-am lovit pe mine, căci piatra cea aruncată peste locul grădiniţei Tale de aici se întoarce la locul de unde vine şi răneşte amar pe cel ce o aruncă.

Aceasta este ceea ce mărturisesc eu, iar cel ce nu crede, să se uite, că eu aşa am păţit. N-am avut nici slavă pământească, şi nici cerească n-am, căci toate se agonisesc de pe pământ. Eu însă, pe pământ am iubit trupul şi mi-am osândit sufletul care a plâns în mine şi nu şi-a găsit pacea, căci cel ce nu este sfânt nu are bucuria păcii, iar pacea este de la Tine, Doamne, nu este de pe pământ. N-am nimic bun ca să pot mărturisi cu bucurie, şi mă ruşinez, că am fost om înţelept şi nu m-am folosit pentru cer de darul firii mele.

Toată mulţimea păcatelor mele nu atârnă cât acest păcat al împotrivirii mele asupra grădinii lucrului Tău din zilele acestea. Şi cum îmi voi căpăta pacea cea din cer fără să mă aplec din cer până pe pământ înaintea celui ce este atât de mare înaintea Ta, în mijlocul bisericii care nu-Ţi slujeşte Ţie, iar el stă răbdător, aşteptând izbăvirea omului. Omul pe care Tu l-ai luat dintre oameni şi l-ai pus să fie mărturisitor pentru lucrul Tău cel tainic, omul pe care eu l-am defăimat înaintea tuturor oamenilor, arhiereul Tău Irineu, prin care Tu ai înfipt pe pământ primul semn al împărăţiei cerurilor, după cuvântul Tău, l-am târât să-mi facă voia şi să scrie lepădare de cele din cer ale Tale, cu care Tu eşti peste grădina aceasta, şi peste care el are numele scris ca mărturisitor, ca cel mai mare din biserica de pe pământ, căci Tu i-ai dat nume mare şi l-ai pus cel mai mare, şi fără el Tu nu poţi împăca lumea cu Tine, fiindcă l-ai pus între Tine şi lucrarea Ta de mântuire a lumii, lucrarea venirii Tale din zilele acestea. Eu însă m-am încumetat să mă înalţ peste el şi să-l micşorez înaintea oamenilor numindu-l eretic pe el şi pe cei peste care el s-a aplecat pentru Tine, Doamne, căci a fost credincios prin harul Tău. Îţi cer să mă laşi să mă plec lui din cer, cu cuvântul. Amin.

— Eu, Domnul celor sfinţi, îţi dau putere să te apleci şi să iei de la el dezlegare de toate câte ai făcut împotriva Mea. Amin, amin, amin.

— Eu, cel ce am fost pe pământ arhiereul Vasile peste cetatea Târgovişte, vin spre tine din cer, că tu eşti mare între toţi cei ce stau slujitori peste biserici pe pământ. Dacă te-ai aplecat mie ca să mă asculţi pe pământ şi să-mi faci voia împotriva bisericii sfinţilor de pe pământ, împotriva grădinii de nou Ierusalim pe pământ, apleacă-te şi acum să mă asculţi, că eşti supus, şi aşa stai. Aşează-te în genunchi pentru mine şi rosteşte-mi dezlegarea păcatului necredinţei şi al călcării mele peste grădina pecetluită prin mâna ta pentru cei sfinţi, că eu n-am pace în cer. Dezleagă-mă de pe pământ, ca să fiu aşa şi în cer. Dezleagă-i de pe pământ pe toţi cei care pe pământ te ţin pe tine în lanţurile necredinţei lor, că tu ai cheile împărăţiei cerurilor, şi iată poarta cerului, şi pe ea este scris numele tău, care nu se poate şterge nici de cei din cer, nici de cei de pe pământ.

O, nu mai fi mâhnit, că eşti adânc mâhnit. Iată, acum îmi arată Domnul inima ta mâhnită. O, câtă mâhnire! O, câtă durere! O, câte lacrimi în ea! O, câtă rugăciune duioasă şi plânsă! Câtă aşteptare s-a strâns în ea! Cât suspin suspină în ea! Câtă frică dinspre om bate spre ea! Dar tu eşti mare în mâna Domnului şi din partea Domnului, şi nu se găseşte biruinţă care să se ridice asupra ta, fiindcă pecetea ta e veşnică, şi e nouă, şi scrie pe ea Alfa şi Omega, venirea Domnului, scaunul Lui de mărturisire, căci eşti arhiereul Lui peste vremea aceasta, şi pe tine te aşteaptă cerul tot, şi tot iadul, şi mulţime mare de pe pământ, ca să-i rosteşti împăcarea cu Dumnezeu prin lucrarea cuvântului Său din grădina aceasta peste care eu am călcat ca un păcătos şi nu ca un sfânt, iar în cartea grădinii stă scris că ea este pentru cei sfinţi.

Vino cu ruga ta la cer şi cere pentru biserică frică de Dumnezeu, că s-au ascuns în ea mulţime de tâlhari îmbrăcaţi în haine de sfinţenie. Şi dacă poţi, scoală-te şi vino ca să fii aici, în grădina cea nouă, şi să lucrezi de aici, că are nevoie cerul şi pământul şi iadul de lucrarea ta de înviere, de lucrarea aceasta din cer, pe care tu ai aşezat-o prin cuvânt de binecuvântare în mijlocul oamenilor. Atunci te alungam să nu vii pe nici o parte. Ba te-am adus eu pe furiş, ca să blestemi aici, şi ai blestemat, şi a căzut peste mine tot ce-am făcut eu cu tine. Dar acum te chem. Vino ca să fii aici şi să salvezi pământul cu lucrarea ta cea de la Dumnezeu peste tine, că vine Domnul cu sfinţii pe pământ şi cu sărbătoarea împărăţiei cerurilor peste aceste locuri binecuvântate de Domnul prin tine. Vino să-ţi iei răsplata răbdării sfinte! Vino, că nimeni nu este mai mare ca tine peste biserica de pe pământ, fiindcă numele tău este scris aici, pe poarta cerului. Amin, amin, amin.

Vă spun şi vouă, preoţilor care slujiţi la altare: dacă nu sunteţi sfinţi, nu mai staţi slujitori, că e grea pedeapsa celor păcătoşi care nu au salvatori cu putere ca să-i scape. Lucraţi orice pe pământ, dar pe Dumnezeu nu-L mai înşelaţi, că eu aşa am făcut, şi a venit fără veste ziua Domnului peste mine şi m-a prins sub ea fără veşmânt, şi iată, sunt gol, şi aşa stau înaintea sfinţilor. Faceţi orice pe pământ, dar cu focul nu vă jucaţi, căci scris este în Scripturi: *«Dumnezeu este foc mistuitor».* Dacă nu puteţi să fiţi sfinţi şi să fiţi săraci de voi şi de cele din lume, nu mai intraţi în altare pentru Domnul, căci altarul este sfânt, şi este foc, şi vă arde. Nu mai fiţi mai păcătoşi ca toţi cei peste care staţi. Nu căutaţi să domniţi peste ei, ci slujiţi-le pentru mântuire zi şi noapte, iar dacă nu puteţi, acest cuvânt vă judecă, fiindcă de lângă Domnul rostesc şi mărturisesc. Adunaţi-vă comori în cer, că pe pământ vine molie mare, vine ziua Domnului, şi iat-o cum judecă! Daţi Domnului cârma, că marea e cu furtună mare şi vă duceţi în afund. Viaţa omului este dar de la Domnul. Înmulţiţi darul acesta şi nu-l risipiţi, că e scumpă viaţa. Veniţi spre împărăţia cerurilor, căci cuvântul lui Dumnezeu cheamă în toate laturile, cheamă omul la salvare, cheamă omul în barcă. Adunaţi-vă cu mic cu mare sub cortul acesta, sub Cuvântul lui Dumnezeu, Care cheamă pe om la sfinţenie, la împărăţia cerurilor pe pământ pentru cei sfinţi, că lumea trece curând, curând, şi iată ce este deasupra României! Slava Domnului e deasupra ei şi sub ea, iar heruvimii o ţin pe ea pe aripi, şi ea este scaunul Domnului, şi *«Domnul este în mijlocul ei locaş al sfinţilor, cu sfinţii în el, nou Ierusalim coborât din cer pe pământ»*, după cum scrie în Scripturile venirii Lui. Amin.

Mărturisirea mea, Doamne, aşa este. Aplecarea mea este mare în cer dacă pe pământ nu m-am aplecat. Iată, cei mici sunt cei mai mari la Tine, dar eu m-am mărit pe pământ şi i-am osândit pe cei mici ai Tăi. Acum, mă aplec sub mâna lor binecuvântată de harurile Tale peste ei, şi le cer împăcarea, că m-ai slobozit să am parte să văd mărirea lor pe care n-am văzut-o cu ochii trupului, fiindcă am fost orb pentru cele de la Tine, bunule Doamne. Amin, amin, amin.

— Iar Eu, Domnul şi Mântuitorul celor blânzi şi smeriţi, îţi zic: pace ţie, că iată, te-am făcut mărturisitor din cer peste pământ, şi Îmi împlinesc Scripturile proorocilor care au spus: *«Morţii Tăi vor trăi, şi trupurile lor vor învia. Sculaţi-vă şi bucuraţi-vă, voi, cei ce sălăşluiţi în ţărână, căci sub roua Ta cea plină de lumină, din sânurile pământului umbrele vor învia».* Amin. Vor învia şi vor mărturisi. Amin, amin, amin.

Acum, îngerul Meu aşează în pace pe cel pomenit azi în grădina cuvântului Meu, iar vouă, slujitori ai grădinii Mele cea plină de harul începutului cel nou, vă dau cuvânt să pomeniţi mereu la masa împărăţiei Mele cu voi pe cel prin care Eu v-am vestit de pe pământ şi din cer. De pe pământ el v-a vestit într-un fel, şi iată, din cer el vesteşte adevărul cel de peste voi. Ridic mâna Mea şi binecuvintez hrana cea pusă înaintea cerului pentru pomenirea lui, iar pe voi vă mărturisesc samarineni din partea Mea peste vii şi peste morţi, că a venit vremea care este scrisă să fie, şi din pământ morţii mărturisesc pentru voi, iar din cer se pecetluieşte mărturisirea. Amin, amin, amin.

Vă dau, copilaşi ziditori, har şi putere pentru zidirea casei întâlnirii. Iată cât spor aveţi, şi vom termina curând, curând zidirea aceasta, şi vom zidi în ea omul care vine ca să înveţe viaţa. Iar voi, lucraţi, fiilor, lucraţi peste voi viaţa Mea. Amin, amin, amin.

23 octombrie/5 noiembrie 2000

Sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir

E totul cuprins în noapte pe pământ, iar omul nu vede şi nu cunoaşte venirea Domnului. E aşteptare în locuinţa morţilor şi în iad, a zilei învierii lor şi a venirii Domnului cu sfinţii. Cel desăvârşit în cuvânt nu lasă deoparte măsura Domnului pentru tot cuvântul rostit.

La cumpăna dintre două zile de sărbătoare Mă las deasupra voastră cu cuvântul Meu, că e sărbătoare de sfinţi, copii străjeri pentru venirea Mea. Întăresc puterea Mea din voi, ca să-Mi aşterneţi cuvântul în cartea sa. Amin. Dragostea Mea de voi Mă aduce mereu deasupra grădiniţei în care vă am, şi Eu vin să vă hrănesc ca pasărea pe puii ei.

Creşteţi, fiilor, şi daţi putere venirii Mele, şi cereţi-o de la Tatăl ca să vină, că Mă aşteaptă cei din morminte ca să vin şi să-i strig să iasă, că e lungă aşteptarea lor, şi nu e cât aşteptarea cea de pe pământ. O, fiţi mari la minte şi daţi putere venirii Mele, că la cuvântul Meu de la voi se strâng cei din cer, şi se bucură cei din iad de lumina Mea de la voi, şi care ajunge până la ei. Îmi fac mereu cărare spre voi ca să-Mi apropii venirea, ca să pregătesc ziua învierii făpturii, şi ca să fie apoi veacul cerului pe pământ, cu veşnicia lui, căci sfinţii aşteaptă pentru toată făptura care nu mai ştie să aştepte. Aştept şi Eu, fiilor, aştept să vin, şi fericiţi sunt cei ce cred că Eu vin, că aceia se fac ziua venirii Mele şi Îmi luminează calea ca să vin, că e numai noapte în calea venirii Mele. E totul în noapte pe pământ, e totul în beznă, şi nimeni nu mai

vede venirea Mea, iar omul umblă pe întuneric şi ziua şi noaptea; umblă şi nu vede nimic, că umblă fără vedere şi fără aşteptare.

Aveţi grijă, fiilor salvatori, să pomeniţi mereu pe toţi cei care s-au născut şi nu mai sunt, şi pe care n-are cine să-i pomenească pe pământ, că e mare jalea sufletului lor şi e mare milostenie să fie pomeniţi, să fie chemaţi la lumină şi să învieze, să ştie că au un Mântuitor, Care-i va striga afară din locuinţa morţilor. Căutaţi să fiţi mereu la zi cu toată rânduiala cea creştinească pentru tot neamul omenesc care nu mai este, şi care este încă, şi nu se îngrijeşte de viaţa sufletului, căci vai sufletelor fără ajutor, fără salvator! Iată, omul pe pământ nu se mai îngrijeşte de viaţa sufletului său, iar în lumea cea nevăzută a sufletelor care nu mai sunt e mare aşteptarea, e mare spaima şi jalea, e usturător să te uiţi! V-am arătat ce este acolo ca să vă prindă mila de cei ce nu mai sunt în trup pe pământ. N-am voit să vă întristez, ci am vrut să vă înduioşez şi să daţi putere venirii Mele, să-Mi apropii venirea, fiilor, ca să pot pregăti ziua învierii făpturii. Pomeniţi pe toţi cei fără de scăpare din locuinţa morţilor, şi Eu Mă duc să le dau nădejde în venirea Mea care vine curând, curând. E lungă aşteptarea lor, şi nu e ca pe pământ aşteptarea. Acolo nimeni nu poate să se ajute unul pe altul. Acolo e numai spaimă fără capăt pentru tot sufletul, şi iată, pe pământ nu mai e om viu care să vrea să ştie cum să facă rânduiala cea creştinească pentru cei ce nu mai sunt pe pământ.

O, nu vrea omul să-şi pregătească de pe pământ loc în cer pentru viaţa sufletului. Dacă omul născut pe pământ nu trăieşte pentru suflet viaţa cea scurtă a trupului, nu-i foloseşte la nimic trupul, ci numai la durerea cea de după acest trup al sufletului. O mulţime de suflete care au spus pe pământ că nu mai e nimic după trupul acesta stau acum în spaimă fără de capăt, aşteptând o mână de scăpare. E numai aşteptare acolo, fiilor miloşi, iar pe pământ nu e om să mai vrea să ştie de la Mine cum poate să-i ajute pe cei ce aşteaptă cu disperare în locuinţa morţilor. Vă învăţ mereu pe voi, căci voi Mă primiţi cu învăţătura Mea. Mi-e milă de toată făptura, şi de aceea v-am ridicat pe voi dintre oameni şi v-am pregătit pentru Mine, şi v-am pus apoi să Mă ajutaţi la lucrul Meu cel pentru venirea Mea, ca să vin să izbăvesc neamul omenesc. Întâi să vin să strig la el ca să Mă audă şi să se scoale la strigarea Mea, iar dacă nu se scoală, să-l scol cu puterea Mea, cu varga să-l scol, că omului nu-i pasă de viaţa sufletului său. Faceţi, dar, pomenire înaintea Mea pentru tot neamul omenesc care nu mai este pe pământ, pentru toată făptura care aşteaptă răscumpărarea omului, pentru toţi şi pentru toate, fiilor, căci făptura toată suspină aşteptând răscumpărarea. Faceţi prescuri de pomenire pentru masa Mea cu voi, pentru jertfa Mea cea pentru om. Faceţi colivă din grâu, ca să se adune în trupul ei cei pomeniţi prin ea. Faceţi căpeţele, ca să se adune prin ele arhanghelii şi îngerii şi sfinţii care ajută pe cei pomeniţi, şi să se ducă să le dea veste de bucurie celor ce aşteaptă îndureraţi în locuinţa morţilor, căci se uită după scăpare ca să vină de undeva. Este scris în Scripturi: *«Vor învia trupurile morţilor şi vor tresălta de bucurie, căci pământul va naşte din nou pe cei adormiţi, şi ei se vor ridica în sus».* Amin.

Când eram pe pământ şi îi învăţam pe ucenici, Mă căutau iudeii ca să-Mi găsească vină, căci ei nu credeau în cuvintele Mele. Eu însă le spuneam aşa: *«Vine ceasul, şi acum este, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu; şi care vor auzi, vii vor fi, şi de aceasta să nu vă miraţi, căci iarăşi vă spun: vine ceasul când cei din morminte vor auzi glasul Lui, şi vor ieşi».* Amin. Şi le voi da trup, casa cea din cer a sufletului, trup întocmit la cuvântul Meu, din pământ şi din cuvânt, din Duhul lui Dumnezeu întocmit. Şi atunci va fi marea întâlnire a celor ce sunt şi a celor care au fost şi iarăşi vor fi, ca să se întocmească ziua învierii, despre care Eu am vestit prin Scripturi, ziua venirii Mele cu sfinţii care au căpătat cerul încă de pe pământ, încă din vremea trupului lor.

Vin, fiilor, la voi cu sărbătoarea îngerilor, cu prăznuirea sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil. Atunci Eu voi lua din mânuţele voastre jertfa cea pentru cei din locuinţa morţilor şi Mă voi duce cu ea la ei şi le voi vesti că vin curând să-i iau şi să le dau ziua învierii. Îi voi mângâia, îi voi uşura, le voi da din învierea lor şi le voi da grai ca să vorbească unii cu alţii despre venirea Mea şi despre voi, cei ce lucraţi cu Mine pentru ziua venirii Mele. Fiţi mereu la zi cu pomenirea lor, aşa cum Eu v-am învăţat când v-am tocmit să lucraţi pentru învierea făpturii. Cuvântul Meu cel din grădina Mea cu voi îi va mângâia pe cei strigaţi pentru pomenire şi le va da din pacea Mea.

Fiţi credincioşi, copii ziditori, şi fiţi zidiţi deplin, că numai de zidit avem. Avem de zidit veacul cel nou şi pe cei înviaţi pentru el. Voi sunteţi zidarii Mei, iar cumpăna este în mâna Mea. Şi cu duhul şi cu trupul lucrăm zidire, că v-am tocmit să fiţi ai Mei şi să lucrez cu voi tot ce este de lucrat pentru venirea Mea. Amin.

Acum, din nou Mă uit în mâna Mea în care sunteţi voi şi casa întâlnirii, de lângă căsuţa din deal. Aţi lucrat timp de cinci zile la ea, şi aţi ajuns cu zidirea ei până la tavan. Acum vă întăresc cu puteri cereşti şi cu îngerul Meu în faţă, iar îngeraşii, cu haruri fel de fel pentru voi, vă dau târcoale şi vă ajută din toate laturile, căci voi sunteţi cu trupul, iar Noi, cu Duhul, şi vom lumina lumea de lumina Mea de la voi. Fiţi zidiţi deplin în cuvântul Meu de peste voi şi învăţaţi-vă tot mai desăvârşit cum să-l primiţi şi cum să staţi în faţa lui. Iată, din nou rostesc şi înnoiesc binecuvântarea Mea pentru zidirea aceasta, şi spun: În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, se binecuvintează în toată vremea lucrului ei casa întâlnirii care ia înfăţişare între voi în zilele acestea, iar voi fiţi un singur cuvânt, fiilor ziditori. Voi, fiilor din faţă, fiţi şi mai mult un singur cuvânt, ca să fie tot ca voi şi cei ce zidesc cu voi. Să fie poporul Meu ca voi, fiilor din faţă. Fiţi Duhul Meu, ca să zidiţi cu El, căci voi sunteţi micuţi, dar pot Eu, numai să aşezaţi voi în carte cuvântul Meu care poate, şi apoi să-l luaţi şi să-l aşezaţi peste voi, ca să fiţi fiii puterilor Mele pe pământ. Amin. De peste tot lucrez spre voi, ca să fie aici tot ce trebuie pentru zidirea casei întâlnirii, şi vă voi ajuta cu multă putere apoi, şi vom da înapoi celor ce ne-au împrumutat pe noi pentru zidirea aceasta, şi îi vom scrie ajutători de pe pământ în cartea zidirii acestei case. Amin. Vă întăresc nădejdea în cuvântul Meu, căci Eu sunt Cel ce îl fac faptă în calea voastră, ca să lucrăm şi mai departe după cumpăna care este în mâna Mea, căci casa aceasta este în mâna Mea, şi pic cu pic o las pe pământ prin mânuţele voastre cu care Eu Mă sprijin în lucrul Meu din zilele acestea.

O, frumoasă este pacea Mea între cei ce o lucrează pe ea! Eu pacea Mea v-o dau între voi, iar voi lucraţi-o ca şi Mine. Eu înţelepciunea Mea v-o dau, iar voi lucraţi la ea ca şi Mine. Eu cuvântul Meu vi-l dau între voi, iar voi lucraţi-l între voi şi peste voi ca şi Mine şi fiţi desăvârşiţi în cuvânt. Amin, amin zic vouă: fiţi desăvârşiţi în cuvânt! Cel desăvârşit în cuvânt nu lasă din mână măsura Mea, măsura cu care Eu măsor cuvântul cel grăit, iar cel ce face aceasta Mă are pe

Mine putere întru toate şi pentru toate ale lui, şi Îmi este Mie mare sprijin şi nu dă loc la nici o încordare, la nici o durere, căci cuvântul trebuie să însemne mângâiere şi putere şi împlinire. De aceea vă zic: fiţi desăvârşiţi în cuvântul pe care-l rostiţi unii peste alţii, unii spre alţii, că iată, cuvântul este cel ce zideşte, precum şi Eu lucrez, căci Eu cuvintez şi împlinesc aşa. Amin.

Îngerul Meu sună din timp în timp pentru orice lucru care trebuie lucrat şi aşezat pe pământ la voi pentru întocmirea cea văzută a casei întâlnirii cu Dumnezeu, iar în faţa acestei case este aşezată de voi fântâna întâlnirii cu Dumnezeu, fântâna lui Israel, care poartă în ea taina întâlnirii Mele cu omul. Şi iată şi casa întâlnirii, şi iată taină despecetluită, fiilor care lucraţi împlinirea cuvântului Meu cel plin de taină. Când am lucrat prin voi fântâna samarinencei, fântâna întâlnirii cu Dumnezeu, nu v-am spus şi despre casa de întâlnire, iar acum v-am spus, şi am întocmit-o când v-am spus, şi acum o aşez prin voi în grădinile Mele date vouă pentru slujirea Mea, pentru venirea Mea în ele pe pământ, ca să Mă întâlnesc cu omul care poate să creadă în venirea Mea la voi.

Acum, vă înconjor cu harurile sfinţilor Mei cei pomeniţi în sărbătoare de sfinţi: sfântul mucenic Dimitrie, din al cărui trup curge mir ceresc pentru mângâierea celor credincioşi, şi cuviosul Dimitrie de la Bucureşti, care ocroteşte pe România. Sfinţii Mei şi-au pregătit locul lângă Mine încă din vremea trupului lor, iar Eu i-am făcut apoi lucrători de lângă Mine peste cei ce fac voia Mea pe calea lor înspre cer. Serbare cu sfinţi petrec la voi, iar cuvântul Meu cel aşezat în carte încununează duhul sărbătorilor şi duhul sfinţilor Mei.

Daţi-Mi putere să vin, fiilor, că e cerul plin de aşteptare, iar cei din locuinţa morţilor suspină în ei după înviere, după venirea Mea, ca să-i ridic şi să le dau casa cea din cer, trupul cel nou, zidit la cuvântul Meu cel pentru învierea din pământ a trupurilor celor adormiţi. Întâi îi ridic pe ei, şi apoi aşez pe pământ veşnicia pentru ei şi pentru cei vii care vor fi cu trupul pe pământ la venirea Mea, precum este scris în Scripturi.

Binecuvântată să fie masa cea de pomenire în ziua de sobor a sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil pentru cei ce aşteaptă în locuinţa morţilor. Amin. Am făcut din voi samarineni. Casa Mea cu voi încape în ea pe tot neamul omenesc care a avut trup pe pământ, pe toată făptura, fiilor samarineni, fiilor miloşi, care M-aţi luat în casă când am bătut la voi aşa cum M-au luat samarinenii şi au crezut ei în venirea Mea de la Tatăl ca un Mesia, Izbăvitor venit din cer.

Fiţi binecuvântaţi la lucrul casei întâlnirii, şi fiţi Duhul Meu, şi fiţi un cuvânt cu toţii sub iubirea cuvântului Meu care vă călăuzeşte spre ziua venirii Mele peste tot pământul.

Aveţi grijă de venirea Mea la voi, că Mă doare adânc când nu pot să vin. Eu vă primesc pe voi mereu, şi în fiecare clipă vă am. Primiţi-Mă şi voi, şi deschideţi-Mi mai înainte să vin. Faceţi-Mi cale când vin şi ajutaţi-Mi venirea, că pentru hrana voastră vin, şi pentru viaţa voastră vin, pentru viaţa Mea din voi vin, fiilor, ca să vă umplu de ea şi să daţi din ea. Şi de unde daţi, Eu pun, dar să daţi, ca să am unde să pun şi ca să am cale să vin, copii ai venirii Mele. Aveţi grijă de venirea Mea la voi, fiilor, că tot şi toate aşteaptă venirea Mea la voi. Deschideţi venirii Mele mai înainte să vin la voi, că toţi şi toate aşteaptă venirea Mea la voi, cuvântul Meu cel de înviere. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2000

Soborul sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil

Veacul cel nou este pentru cei credincioşi Domnului, nu pentru lume. Rugăciunea „Tatăl nostru“ este pentru ucenici, nu pentru fiii oamenilor. Cei adormiţi strigă la lume, împlinind glasul celor din morminte. Cei adormiţi care au hulit din lături îşi mărturisesc pocăinţa, iar cei ce au fost fiii cuvântului se roagă pentru cei hulitori.

Sună peste voi îngerul Meu, sună de sărbătoare, fiilor care-Mi primiţi venirea Mea cea de după două mii de ani. Sună îngerul Domnului. Amin, amin, amin.

E sărbătoare mare de îngeri, e zi mare, fiilor. Cerul grăieşte peste pământ, iar voi sunteţi poarta cerului, şi Eu intru în ea cu dreptatea, căci scris este în Scripturi: *«Intrând în porţile dreptăţii voi lăuda pe Domnul, că aceasta este poarta Domnului, şi drepţii vor intra în ea»*. Amin. Am plecat cerul până pe pământ şi am venit la voi ca să vă fac ai Mei. N-a fost de când e veacul minune mai mare ca aceasta. Spun aşa pentru că Eu M-am dus la Tatăl, iar când M-am dus, am spus: *«Cei ce vor crede în Mine vor lucra minuni mai mari»*, vor lucra după plecarea Mea minuni mai mari decât oricând, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.

O, copilaşi duioşi după cer! Cine se mai roagă ca voi la Mine să aduc cerul pe pământ şi să vin şi Eu cu el? Cine-Mi mai cere viaţă fără de moarte? Cine mai aşteaptă învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie? Iată veacul cel nou, vorbirea Mea peste pământ, cuvântul Meu, care împărăţeşte de pe tronul său; veacul cel nou, care nu este pentru lume, ci pentru cei ce se sfinţesc pentru Mine. Rugăciunea *Tatăl nostru* nu este pentru lume, căci Eu pe ucenicii Mei i-am învăţat s-o spună, nu lumea am învăţat-o. Lumea face păcate de moarte împotriva ei şi a Mea, iar în rugăciunea *Tatăl nostru* se pomeneşte numai de greşale. Rugăciunea *Tatăl nostru* este pentru ucenici, este pentru cei ce au de tată pe Dumnezeu, ascultându-L. Amin. Eu aşa v-am învăţat pe voi, să vă rugaţi la Tatăl şi să cereţi cerul pe pământ şi viaţă fără de moarte. Cum de nu vrea omul să audă şi să vrea şi el să fie viu, şi să fie precum în cer pe pământ, şi să aducă şi el cerul pe pământ aşa cum îl aduceţi voi?

O, Eu Mă întăresc în voi cu venirea Mea şi Mă hrănesc cu voi ca de un rod nou, fiilor. Îmi întăresc venirea şi puterea venirii Mele la voi, şi Îmi sunteţi hrană de întărire Mie. Când vine primăvara şi apar cele dintâi roade ale pământului, se înviorează omul hrănindu-se cu ele şi prinde putere şi prospeţime în toate neputinţele lui. Aşa şi Eu, Mă hrănesc cu voi şi Mă bucur de voi ca de un rod nou şi Îmi întăresc venirea hrănindu-Mă cu voi. Mulţi rostesc cu duh de mândrie şi zic: *„Dumnezeu este peste tot, şi cu toţi deopotrivă“.* Da' de unde, fiilor înţelepţi! O, nu este aşa! Eu sunt de partea celor ce fac voia Mea, căci scris este: *«Voia Lui este de partea celor ce se tem de El. El este cu cei plăcuţi Lui»*. Amin. Vai celui ce-i lipseşte frica de Dumnezeu, că acela îşi lucrează pierzarea şi nu-i este frică de ea, dar voi să ziceţi mereu ca David, care zicea: *«Străpunge, Doamne, cu frica Ta trupul meu, că de judecăţile Tale m-am temut, Doamne»*.

O, copii deşteptători peste pământ, cuvântul Meu de peste voi răvăşeşte lumea îngerilor, şi vin îngerii cu venirea Mea la voi şi văd cu voi tronul cuvântului Meu, cartea judecăţii făpturii, şi din care iau cei vii şi cei morţi, fiecare după faptele lor. Eu până să plec la Tatăl am spus aşa: *«Când Fiul Omului va veni întru a Sa slavă, şi toţi îngerii cu El, atunci va şedea pe tronul slavei Sale şi se vor aduna înaintea Lui toate neamurile şi îi va despărţi pe unii de alţii precum des-*

parte păstorul oile de capre, şi va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele, de-a stânga, şi va zice celor de-a dreapta Sa: „Veniţi şi moşteniţi împărăţia cea pregătită vouă de Tatăl de la întemeierea lumii!“, *iar celor de-a stânga va zice:* „Duceţi-vă de la Mine în focul cel veşnic, care este gătit diavolului şi îngerilor lui!“. *Şi vor merge aceştia la osândă veşnică, iar drepţii, la viaţă veşnică».*

O, fiilor, sună îngerul Domnului, sună din trâmbiţa venirii Mele peste cei vii şi peste cei morţi. Îngerul Meu, dimpreună cu toată oastea îngerească, vede la voi tronul cuvântului Meu, cartea judecăţii făpturii, calea venirii Mele pentru judecată. Se clatină cerul şi pământul sub paşii venirii Mele, că a venit judecata de apoi. Amin. Ioan, apostolul Meu, a văzut-o venind şi a spus: *«Văd un tron mare, alb, şi pe Cel Care şade pe tron, iar dinaintea feţei Lui pământul şi cerul au fugit, şi loc nu s-a mai găsit pentru ele. Şi am văzut pe morţi, pe cei mari şi pe cei mici, stând în faţa tronului, şi cărţile au fost deschise, şi altă carte a fost deschisă, care este Cartea Vieţii, şi morţii au fost judecaţi de cele scrise în cărţi, potrivit cu faptele lor. Şi marea a dat pe morţii cei din ea, şi moartea şi iadul au dat pe morţii lor, şi judecaţi au fost fiecare după faptele lor. Apoi moartea şi iadul au fost aruncate în râul de foc, moartea cea de a doua, iezerul cel de foc».* Amin.

Daţi, fiilor, lumii întregi cuvântul Meu, veacul cel nou, vorbirea Mea peste pământ. Daţi poporului Meu cuvântul Meu, că pe Moise l-a bătut poporul că de ce l-a scos din Egipt, dar pe voi v-ar bate că de ce l-aţi lăsat să moară în lume. Daţi morţilor veacul cel nou, cuvântul Meu care este cu voi, că iată, sună îngerul Meu din trâmbiţa venirii Mele, sună îngerul Domnului peste vii şi peste morţi. Amin.

Eu, fiilor credincioşi venirii Mele după două mii de ani, Eu şi cu voi şi cu îngerul Meu deschidem porţile iadului şi ale morţii şi strigăm afară pe morţi, aşa cum l-am strigat pe Lazăr din mormânt pentru credinţa surorilor lui, cărora Eu le-am spus: *«Dacă veţi crede, veţi vedea slava lui Dumnezeu, căci oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată».* Amin.

Am spus că vin la voi cu sărbătoarea îngerilor, şi voi lua din mânuţele voastre jertfa cea pentru cei din locuinţa morţilor şi Mă voi duce cu ea la ei, şi le voi vesti că vin curând să-i iau şi să le dau ziua învierii, şi îi voi mângâia şi îi voi uşura şi le voi da din învierea lor şi le voi da grai să vorbească unii cu alţii despre venirea Mea şi despre voi, cei ce lucraţi cu Mine pentru ziua venirii Mele. Cuvântul Meu care trece prin grădina Mea de la voi îi mângâie pe cei strigaţi la pomenire, iar Eu le dau din pacea Mea. Amin, amin, amin.

Cuvântul Meu este toiagul cu care Eu cârmuiesc lumea cea văzută şi cea nevăzută, pe cei din cer şi pe cei de pe pământ şi pe cei din adânc; pe fiecare după faptele lor îi cârmuiesc. Bat cu toiagul şi zic: ridicaţi-vă, voi, porţi, ca să intre în voi raza învierii! Sunt Împăratul slavei, sunt Domnul puterilor! Amin, amin, amin. Eu sunt Cel ce sunt. Sculaţi-vă să mergem! Mergem pe pământ, acolo unde Eu sunt întru slava Mea, cu toţi îngerii Mei venit pentru venirea cea mare, pentru învierea celor vii şi a celor morţi. Am întins masa pentru voi. Luaţi şi mâncaţi şi vă bucuraţi! Eu sunt hrana de pe masă şi sunt fructul învierii. Cei morţi întru Hristos, cei morţi fără de Hristos, sculaţi-vă şi hai la masă de înviere, căci jertfa celor mai mici ai neamului omenesc strigă de pe pământ pentru voi la Mine ca să vă aduc la masa învierii făpturii.

Iată slava Mea, tronul cuvântului Meu! Iată veacul cel nou, vorbirea Mea peste pământ, cuvântul Meu, care împărăteşte de pe tronul său! Amin. Suflu cu el peste voi. Luaţi din el şi grăiţi! Mâncaţi din el şi înviaţi! Acesta este glasul Meu. Luaţi cuvânt din cuvânt şi daţi-vă unii altora din el, că am venit să vă dau. Amin, amin, amin.

— Doamne, rana Ta este deschisă, şi din ea curge peste noi, curge din viaţa Ta peste noi, iar noi prindem viaţă din viaţă, căci Tu eşti Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut din Tatăl, şi din om apoi, Dumnezeu născut din om, ca să poţi să-l sui pe om la Dumnezeu pe calea aceasta, prin Tine, Domn al vieţii cea fără de moarte. Întru Tine, Doamne, este viaţa, iar ea este lumina oamenilor, şi pe ea n-o poate cuprinde întunericul. Iată câtă lumină aici şi acum, din Tine, iar slava Ta cu care Te slăveşti peste pământ acum, la venirea Ta cu învierea, ne dă nouă cuvântul învierii, cuvântul care sună prin îngerul Tău peste grădina Ta, care uneşte începutul cu sfârşitul în ea. O, cât de aşteptaţi au fost cei născuţi în zilele din urmă din cuvântul Tău, care suflă cu putere şi care răspândeşte din grădina lui peste pământ vestea învierii făpturii, vestea răscumpărării, Doamne!

Noi, cei mari şi cei mici între morţi, mărturisim lumii oamenilor de pe pământ că lumea cea de după mormânt este cu adevărat. Cele ce nu se văd sunt adevărate, iar cele ce se văd nu sunt adevărate. Când omul trece din lumea cea de pe pământ în lumea cea care nu se vede cu ochii trupului, trece omul această punte fără să simtă, şi deodată vede altceva, necunoscut de el, şi aşa intră în lumea cea care nu se vede. Cine intră fără de veste în această lume care nu se vede, acela e plin de spaimă şi se duce între cei plini de spaimă şi nu poate şti nimic decât din el însuşi fiecare din aceştia, iar unul ca acesta nu găseşte nici un sprijin în spaima lui, căci a plecat fără de veste de pe pământ. Vai celor ce nu au de la cine să ia de pe pământ apoi, că aici numai din mâini bune poate ajunge vreo uşurare şi vreo ştire şi vreo înţelegere.

Tu, Doamne al puterilor, dă-le putere oamenilor să creadă că ai venit la noi şi ne-ai dat putere să mărturisim de aici oamenilor de pe pământ. Vederea omului de pe pământ e prea trupească, e prea mică, e prea puţină ca să poată vedea omul ceva din cele ce sunt din lumea cea de după trupul acesta, din lumea cea de bucurii şi de dureri pentru cei din ea.

Opreşte-te tu, lume de pe pământ, şi ascultă glasul celor din morminte, căci lumea lor este mai vie decât cea de pe pământ. Opreşte-te şi lasă-ţi mintea către cele ce sunt, căci cele ce sunt nu se văd, nu se văd decât cu priviri sfinte pe pământ. Cartea judecăţii s-a deschis pe pământ, iar masa ei este grădina Domnului cea din mijlocul României, şi toţi morţii mari şi mici aud pe Domnul grăind în limba română. În toate laturile lumii nevăzute se aude cuvântul lui Dumnezeu, Care grăieşte pe româneşte vestea învierii şi cuvântul mângâierii peste cei ce aşteaptă ieşirea şi facerea din nou a lumii, învierea lumii care aşteaptă aceasta. Pretutindeni acum în lumea celor ce nu mai sunt pe pământ, Se aude şi Se vede Domnul Care vine, Iisus Hristos, Mielul Tatălui Dumnezeu. Astăzi au auzit glasul Lui şi au văzut slava Lui cea însoţită de îngeri în sărbătoare. Şi ne-a dus Domnul pe pământ, şi suntem cu El în locul Lui de slavă, locul începutului lumii de atunci şi cea de acum, care va să fie.

Opreşte-te, tu, lume de pe pământ, şi ascultă glasul celor din morminte, care grăiesc la porunca Cuvântului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, trimisul Tatălui Dumnezeu. Toate sufletele vor învia şi vor avea trupuri, că se împlineşte învie-

rea morților și viața veacului ce va să fie, iar moartea și iadul vor fi aruncate în râul de foc, moartea cea de a doua, iezerul cel de foc. Cuvântul lui Iisus Hristos, care a ajuns până la noi, este râul de foc în care este moartea aruncată, iar noi, izbăviți pentru strigarea celor ce strigă pentru noi din grădina cea nouă către Dumnezeu, ca să ne dea răscumpărarea și învierea, iar lor, veșnicia cea pentru fapta credinței în venirea Domnului cu învierea făpturii, cu înnoirea lumii care va să fie. Amin.

E mare ziua aceasta. Îngerul Domnului sună și vestește vestea cea mare, ziua izbăvirii pentru cei ce așteaptă în locuința morților, așteaptă de la Adam și până în zilele acestea. Și dacă s-au ivit răscumpărătorii prin care Domnul lucrează de pe pământ, s-a ivit și răscumpărarea cea de la Domnul. Curând, curând pământul va da înapoi pe morții din el, și ei vor sta pe picioarele lor și li se va da duh de viață și duh dătător de viață, și apoi cei vii vor fi în răpire și vor vedea pe Domnul și Îl vor întâmpina și pururea vom fi cu El. Amin, amin, amin.

— O, cât ați așteptat voi ziua venirii Mele cu sfinții și cu îngerii, voi, cei ce dormiți cu trupul în morminte! Nu știe lumea oamenilor de pe pământ ce este trupul cel de după trup. Eu vă voi slobozi pe voi, iar voi veți mărturisi prin cuvântul Meu, căci Eu sunt Dumnezeul celor vii. Nu vrea lumea oamenilor să știe ce este moartea. Fug oamenii de moarte, că ei nu știu nimic de ea, și de aceea o iubesc pe ea și nu știu ce iubesc. Eu vă voi slobozi pe voi, căci v-am dat lumina cuvântului Meu cu care vin în locul începutului Meu cel nou, ca să lucrez de aici înnoirea făpturii. Amin.

Iar voi, îngeri ai slavei Mele, ascultați de îngerul Meu, Mihail arhanghelul, care sună venirea Mea pe pământ pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ și pentru cei din locuința morților. Amin.

Eu, fiilor, Eu și cu voi și cu îngerul Meu am făcut cale spre venirea Mea la voi celor ce au fost și nu mai sunt pe pământ. Am făcut pomenire și ne-am strâns toți la această sărbătoare de îngeri, căci îngerii sunt în mare lucrare, în mare zi de sărbătoare peste voi și peste cei din lumea cea nevăzută. Acum întindem masă de cuvânt și masă de bucate pentru bucuria zilei acesteia.

Iată, fiilor neputincioși, pot Eu în voi, și am zidit casa întâlnirii, și stăm în ea la masă de praznic îngeresc, și apoi îi așezăm și acoperișul, căci am putut în voi. Vă mulțumesc că am putut în voi, copii neputincioși. Iată, Eu pot în cei ce nu pot, căci cei ce pot, pot ei în ei, și pe Mine nu Mă lasă cu lucrul Meu cel pentru Mine în ei.

Acum îngerul Meu sună binecuvântarea praznicului în casa întâlnirii. Acoperișul casei este acum slava Mea de îngeri și de sfinți și de izbăviți. Luați și vă hrăniți! Apoi, fiilor, ne așezăm din nou și împlinim toată cartea cea de azi.

Veniți la cină, voi, cei chemați, cei din lumea văzută și din cea nevăzută! Veniți și prânziți! Hai să facem bucurie celor ce așteaptă pe Domnul. Eu vin, și toți și toate Mă așteaptă să vin.

O, poporul Meu, să fii, fiule, venirea Mea. Aceasta să fii tu, că tu ești așteptat de șapte veacuri, fiule, și să fii samarinean, căci Eu îți voi plăti îndoit.

Acum, pace ție, și pace vouă! Văzutele și nevăzutele să petreacă laolaltă în duhul păcii Mele, și iarăși vom merge înainte cu cuvântul cel de azi, fiilor din grădină, căci am cuvânt încă pentru lucrul cel de azi. Amin, amin, amin.

*

Voi, fiilor din grădina venirii Mele, și tu, poporul Meu cel mic, Eu și cu voi și cu îngerul Meu am făcut masă de pomenire și cale spre locul venirii Mele la voi. Am făcut azi cale spre noi celor ce au fost și nu mai sunt pe pământ. Le-am dat și lor mâna, așa cum v-am dat-o vouă când v-am luat în sânul Meu ca să lucrez cu voi izbăvirea neamului omenesc. Acest cuvânt care curge din Mine la voi a adus cu el vremea despre care am zis Eu prin Scripturi, căci așa am zis: *«Vine vremea, și a și venit, când cei din morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și vor ieși spre înviere».* Eu și cu voi și cu îngerul Meu împlinim calea acestei Scripturi spre cei ce au fost și nu mai sunt pe pământ. Amin.

Când am dat lui Israel glasul Meu și poruncile vieții, Eu i-am spus: *«Ascultă, Israele, glasul Meu și silește-te să împlinești, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt Dumnezeu zelos, Care pedepsesc vina părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam pentru cei ce Mă urăsc, și Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele».* Amin. Eu așa i-am spus lui Israel: *«Ascultă, Israele, glasul Meu»,* și așa îi spun și azi lui Israel, că a venit vremea Scripturii când și cei din morminte aud glasul Meu și vin să-l asculte și vin când îi chem, și au venit. Amin.

O, taina împărăției cerurilor se pătrunde cu greu de către cei de pe pământ, dar ea este taina cea minunată care cuprinde în ea pe cei credincioși Mie. Moise și cu proorocii au arătat taina aceasta, dar cine n-are urechi nu aude, și cine n-are minte nu înțelege. Stă sufletul omului pe pământ în trup, și omul este nepăsător pentru taina împărăției cerurilor.

O, atâtea popasuri am făcut Eu pe pământ prin lucrarea Mea cu voi, fiilor! Moise a auzit glasul Meu și a văzut cum el s-a scris cu foc pe piatră în munte, și apoi l-a adus la Israel. Dar cu voi de atâtea ori, de atâtea ori, fiilor, am scris cuvântul Meu și l-am adus oamenilor! Am poposit de atâtea ori cu voi și cu cuvântul Meu cel de foc în mijlocul lumii, dar taina împărăției cerurilor nu mai stă scrisă pe nici o inimă. Numai inimi împietrite, numai cerbice tare, numai nepăsare, iar cei din morminte au ajuns să plângă de mila oamenilor de pe pământ care nu vor să știe de taina vieții și de taina morții. Plâng cei din morminte așa cum plângea bogatul care a ajuns în iad și a fost slobozit să vadă pe Avraam și pe cei drepți din sânul odihnei lui. Plângea către Avraam bogatul cel sărac de viață și îi spunea să-l lase pe Lazăr cel fericit să se ducă pe pământ la frații lui să le spună de chinul din iad, ca să se îngrijească măcar ei de viața lor cea din trup și de viața lui cea din iad, căci viața și-o capătă de pe pământ omul dacă și-o capătă. Plângea bogatul către Avraam să-i dea voie lui Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să se ducă să-i răcorească limba, căci văpaia iadului e chin mare, și îi spunea Avraam că e mare și întărită prăpastie între ei, și nu se poate trece.

O, fuge omul de chin pe pământ, fuge omul de durere și de suferință, dar scris este: *«Cei ce au suferit cu trupul au isprăvit cu păcatul»,* dar omul fuge de izbăvirea lui. Nici dacă se scoală cineva dintre morți să vină să spună ce este în iad, nici așa nu se teme omul de iad, iar cei din morminte plâng pentru ei și pentru cei rămași pe pământ care nu se pregătesc pentru viața de veci. Acum, iată ce am făcut: am dat voie morților să vină să vadă lucrarea Mea cu poporul Meu cel nou. A venit ceasul să audă cei din morminte glasul Meu cel de peste voi, iar voi sunteți martorii Mei. Iată-i pe ei cum mărturisesc ceea ce văd. Fiți atenți să auziți, fiilor.

— Noi, cei care am hulit din lături cuvântul acesta și coborârea lui și pe poporul cel credincios care venea la izvorul acesta, ne uităm acum la mărețiа lucrării pe care Hristos Domnul o lucrează cu voi, cei mai de pe urmă. Mărturisim păcatul hulei pe care din neștiință l-am lucrat. Noi n-am știut că lucrarea aceasta vine de la Dumnezeu, și ne-am jucat de-a bolovănitul peste ea. A venit fără de veste ieșirea din trup peste noi și ne-am dus la chin. Acum vedem cum ne-am gătit chinul și jalea pentru viața în nepăsare și pentru lovirea pe care am lucrat-o asupra slavei lui Dumnezeu, care este cu cei din urmă. Cei din urmă sunt mari salvatori din partea lui Hristos, Domnul milei. El ne-a întins puntea milei, ca să venim spre izvor, și am venit, că Domnul a poruncit. Amin.

Să audă cei de pe pământ și să-și facă loc lângă Dumnezeu, că e mare jale și mare spaimă în locuința morților. Să audă cei din trup și să-și lucreze viața, că moartea e grea de dus. Vine vremea vieții veșnice și a osândei veșnice.

Sculați-vă la viață, voi, cei din trup, că vine Iisus Hristos Domnul cu judecata pentru fapte. Ne-a trimis pe noi să vă deșteptăm, iar noi așa facem, și ne va plăti Hristos, că este Domnul milei. Veniți la viață! Amin. Venim și noi, că ne cheamă Domnul. Amin. E mare lucrarea Lui cu cei din grădina Lui cea de la Pucioasa. E foc și pucioasă pentru cei păcătoși cuvântul Lui cel de la Pucioasa. Râu de foc este acest cuvânt, iar Domnul aruncă moartea și iadul în râul cel de foc, în cuvântul acesta care ne cheamă în el și ne curăță cum se curăță aurul în foc. E mare slavă în locul acesta. E împărăția cerurilor cu Domnul în mijlocul oamenilor. Faceți-vă și voi împărăție a Lui, că e înspăimântătoare împărăția morții pe pământ și în adânc. Nu este pieire pentru cei ce pleacă de pe pământ, ci este chin și jale și usturime fără capăt, și spaimă fără ieșire, dar a venit Hristos la noi și ne-a adus cu El aici, și noi mărturisim.

Dați-ne mâna, că voi veniți de la Domnul spre cei vii și spre cei morți, ca să le dați mâna spre Domnul. Dați-ne mâna, voi, cei din grădina Domnului de la Pucioasa! Amin. Și ne-ați dat-o. Amin. Voi stați pe pământ din partea Domnului, Care vine să izbăvească neamul omenesc. Locul de la voi este tronul judecății de apoi, râul de foc în care sunt aruncate moartea și iadul, râul vieții veșnice din care curge învierea peste vii și peste morți. Amin. Când voi strigați la cer pentru noi, cei din locuința morților, e mare cutremur aici, și apoi vin îngerii cei milostivi și ne scot și ne aduc la masa cerului. Se clatină cerul și pământul de lucrul cel de la voi spre noi. Se desfac puterile morții și se vaită duhurile rele, că a venit osândirea morții. Amin. E mare zarvă pentru înviere, pentru nașterea din pământ a trupurilor, căci scris-a Domnul și a zis: *«Din sânurile pământului umbrele vor învia».* Amin.

Iar acum, și noi, cei care am plecat din trup cu nădejdea învierii, și noi, care am fost fii ai acestei lucrări, aducem în grădina izbăvirii vestea că vine învierea. E Domnul cu ea pe brațe. Cămașa învierii va cuprinde toată făptura care va primi cerul cel nou și pământul cel nou de moștenire. Toate tainele sunt în mâna lui Hristos, Fiul Tatălui Savaot, Domnul, Care vine iar, și cu slavă vine și judecă viii și morții, și vine să-Și așeze împărăția. Vine jalea peste cei ce au părăsit lucrarea aceasta după ce au cunoscut-o. Dar voi, fii ai grădinii din care lucrează Domnul peste pământ, aduceți glasuri miloase spre El și cereți curățirea lor de păcatul hulei, că acest păcat nu se iartă, ci se curățește. Amin.

Această milă să vină, Doamne, peste cei ce Te-au cunoscut în acest izvor și Te-au părăsit și au plecat spre lumea cea de păcat sau au plecat din trup lovind în Tine, Doamne, și în lucrarea de mântuire cu care ai venit în întâmpinarea celor vii și a celor morți, Doamne. Este scris în Scripturi să vii, și de aceea vii. Vino și iar vino, că venirea Ta e cu cei din grădina de aici! Vino și iar vino, că venirea Ta aici alină pe cei ce așteaptă în locuința morților! Vino, Doamne, căci cerul și pământul este împărăția Ta! Amin, amin, amin.

— Iar Eu, Domnul, vin când Mă strigați. Cei din grădină au ochi și urechi, au trup și suflet și duh, și ei sunt cei ce vă aud pe voi, și Eu vă iau de la ei. Vă dau lor să vă curețe, să vă spele, să vă îmbrace în cămașa Mea, în cămașa învierii și să vă pregătească pentru venirea Mea, ca să vin apoi. Tronul judecății făpturii este cu ei, iar Eu, Domnul, miluiesc prin ei până la al miilea neam. Amin, amin, amin.

O, copii dulci și miloși din grădină, vă dau vouă cel mai dulce și cel mai frumos cuvânt: vă iubesc! Acesta este cel mai frumos cuvânt, și vi-l dau vouă, că n-am cui să-l dau decât la cei iubiți. Arhanghelii Mihail și Gavriil vă sunt mereu în dreapta și în stânga, în stânga și în dreapta, pentru lucrul Meu cu voi. Îngerul Meu, Mihail arhanghelul, v-a făcut vouă cale spre cei din morminte, și lor spre voi, și iată masa lor de pomenire și de apel pentru înviere.

O, ce durere, că omul care pomenește morții nu vrea să le facă pomană ca pentru cer! O, ce durere! Nu se pot apropia cei pomeniți. Țuica, băutura diavolului, stă pe mesele de pomenire; carnea, la fel. O, pentru cer nu se lucrează ca pentru cei de pe pământ. Nu se apropie îngerul la pomenire ca să se ducă apoi să ajute pe cel pomenit. Carnea și țuica nu milostivesc cerul, și aduc chin de iad pentru cel pomenit. O, nu mai sunt pe pământ cei ce miluiesc pe cei din morminte.

Fiilor din grădina salvării, Eu vă iubesc. Acesta este cel mai frumos cuvânt, și vi-l dau vouă, că n-am cui să-l dau. Dați mâna celor adormiți, că așteaptă. Ridic din voi neam nou dintre vii și dintre morți, seminție nouă, după duh, nu după trup; din curăție, nu din trup. Voi umple pământul cu cei salvați, cu cei născuți din cuvântul Meu cel de peste voi. Pic cu pic întocmesc învierea cea mare. Curând, curând, cei ce dorm în țărâna pământului vor sta pe picioarele lor, că este scris să fie așa, iar cele scrise vin spre împlinire cu totul. Amin.

Mai-marii îngerilor și ai puterilor cerești vă dau vouă toată slava Mea de îngeri, ca să fie cu voi pentru întocmirea lucrului Meu cu voi. Iată, căsuța din deal are lângă ea casa întâlnirii, așezată de Mine prin voi. Un picuț, și îi punem acoperișul. Pic cu pic dăm înfățișarea cea dulce peste lucrul lucrat de voi cu voie bună, căci vă văd cu voie bună și cu drag prin lucrul ce vi-l dau să-l lucrați. Vremea cea bună se ține după voi și vă lasă să lucrați. Lucrați după vreme, iar obosiți să nu fiți, copii neputincioși. Pot Eu în voi. Toată oastea cerească este la praznicul acesta să vă mângâie pentru lucrul casei întâlnirii. Se întâlnește cerul cu omul. Iată-i și pe cei din locuința morților, ca să se veselească de slava Mea cu voi, de salvarea cea de la Mine, căci Eu Mă îndur de cine voiesc. Pentru voi, fiilor miloși, Mă milostivesc până la al miilea neam, că Mă iubiți și păziți poruncile Mele. Fiți sfinți, că am de luat din mânuțele voastre jertfa cea pentru salvarea făpturii, cererea cea pentru învierea firii văzute și nevăzute, copii salvatori din partea Mea.

Vă dau har mult. Vă dau tot ajutorul din cer și de pe pământ. Pot Eu, copii neputincioși. Pot Eu. Amin. Să se apropie tot ajutorul pentru începutul și sfârșitul cel bun al slavei casei întâlnirii. Amin. Slava Mea se va sălășlui în ea, și voi

chema la masa Mea pe om, ca să-i dau din slava Mea cu voi, şi să ia omul din slava Mea şi s-o dorească. Aşa v-am spus: tot neamul omenesc se va minuna de lucrul Meu cu voi, de slava Mea de peste voi, de mânuţele voastre, care sunt în lucru prin mâna Mea cea cu putere. Amin.

Lucrează cu iubire, poporul Meu iubit, poporul Meu micuţ. Unul pe altul să ne iubim, că iubirea înseamnă jertfă, fiule. Eu aşa am iubit. Eu te iubesc, poporul Meu; acesta este cuvântul Meu, cel mai frumos cuvânt pe care ţi-l dau. Te iubesc ca pe cel mic, poporul Meu, întâiul Meu născut, neamul Meu cel nou, din care Eu voi face cer nou şi pământ nou, spre slava venirii Mele şi spre mărirea fiilor lui Dumnezeu, cei aşteptaţi de toată făptura. Şi dacă Eu te iubesc, tu vei putea tot ce voiesc Eu, fiindcă poate iubirea, iubirea Mea din voi, copii iubiţi de Dumnezeu, ea poate.

Pace ţie, popor iubit de Dumnezeu! Tu eşti pacea Mea. Pacea Mea o dau la cei ce Mă caută cu tine, căci tu eşti pacea Mea şi Mă dau celor ce Mă caută. Eu vin cu învierea făpturii şi vin curând, şi cu voi lucrez, copii ai venirii Mele. Tot şi toate să se plece spre înviere, căci glasul învierii strigă din Mine peste pământ, şi Eu vin să-i dau omului viaţă din viaţa Mea. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2000

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Domnul îl naşte prin cuvânt pe om, făcându-l copil prin ascultare. Cel nemulţumit nu are inimă de copil. Nu minunile sunt bune pentru om, ci omul-minune. Boala minţii e bubă rea, care ucide sufletul în om. Oamenii se hrănesc cu slavă unii de la alţii. Smerenia minţii este binecuvântare peste om.

Sunt Eu, Cel ce vă port de grijă de lângă Tatăl şi de lângă voi. Sunt Eu, fiilor ziditori. Eu, Domnul şi Mângâietorul vostru, voiesc să vă deprind să Mă zidiţi pe Mine în oameni, şi voiesc să se facă oamenii sfinţi, şi sfinţii să se facă îngeri, aşa cum s-a făcut Măicuţa Mea încă de la naşterea ei între oameni. Părinţii ei cei după trup au fost ziditori şi M-au zidit pe Mine în ea, şi apoi au dat-o Mie, şi Eu M-am zidit în ea şi M-am dat oamenilor spre zidirea lor, căci M-am arătat lor.

Eu sunt mereu cu voi, ca să am grijă de voi, că fără voi nu-Mi pot scrie pe pământ cartea venirii Mele. Eu sunt mereu cu voi, ca să vă ţin copii, căci cine nu e copil nu ascultă de Mine şi face ce voieşte şi n-are un mai-mare peste el. Omul cel dintâi n-a fost copil, şi nici n-a vrut să fie. Eu când l-am făcut, l-am făcut om împlinit, şi apoi l-am învăţat cum să fie copil. El însă n-a luat învăţătura Mea şi nu M-a ascultat, căci n-a vrut să fie copil. Copilul este cel ce ascultă. Cine vrea să fie copil, acela ascultă. Cine ascultă, acela se lasă plămădit de Dumnezeu Ziditorul, şi se face copil, şi are în el împărăţia cerurilor. Amin.

Am venit pe pământ să fac din om, copil, şi apoi să-l nasc din cuvântul Meu cel născător. Aceasta este lucrarea Mea cu care vin pe pământ în zilele acestea. Acum două mii de ani am avut cu cine să-Mi lucrez lucrarea venirii Mele, precum era scris despre ea. Am găsit pe Zaharia şi pe Elisabeta, care aşteptau mântuirea cea de la Dumnezeu, aşa cum ei o cunoşteau prin prooroci. Eu am venit către ei şi le-am spus despre naşterea Mea din Fecioară, şi le-am spus că voiesc prin ei să-Mi pregătesc pe Fecioară. Ei, ca nişte copii, M-au ascultat pe Mine şi am putut lucra prin ei venirea Mea prin Fecioară. Era pruncuţă mama Mea, iar rudenia ei, Zaharia şi Elisabeta, au luat-o sub ascultarea lor, şi ea a ascultat, căci cine e copil ascultă pe veci, şi au crescut-o ei pe ea în duhul proorociei, şi au sfinţit-o, şi au dat-o Mie apoi, ca să vin din cer şi să Mă sălăşluiesc în ea ca într-o iesle. Apoi le-am spus celor ce o vegheau pe ea că voi aşeza pe Elisabeta să-l nască pe cel proorocit de Scripturi, pe îngerul care va pregăti calea Mea spre oameni, pe Ioan, înaintemergătorul, şi botezătorul Meu apoi. La vestea aceasta a Mea, ei au ascultat şi au împlinit, iar naşterea lui Ioan a fost de la Mine, nu de la ei. Fecioara cea micuţă când a auzit de la înger că Eu Mă voi naşte prunc din ea, s-a nedumerit adânc, dar îngerul i-a spus să se ducă la Elisabeta şi s-o vadă, că şi ea a zămislit şi a tăinuit aceasta până acum, că ea era stearpă, dar îngerul i-a zis Fecioarei: *«A zămislit ea fiu la bătrâneţe, că la Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă».* Atunci Fecioara a ascultat pe înger şi M-a primit, căci cine e copil ascultă şi primeşte şi lucrează precum i se spune. Şi s-a dus Fecioara cea mică la Elisabeta şi a văzut aşa cum i-a spus îngerul că este, căci Elisabeta s-a umplut de Duhul Sfânt şi a numit-o pe Fecioară Maica Domnului ei, şi a numit-o fericită pe ea, pentru că a ascultat cele spuse ei de la Domnul.

Iată, fiilor mici, cum pot Eu să-Mi împlinesc lucrarea Mea prin cei ce se fac copii sub mâna Mea cea tare. Eu v-am învăţat mereu să fiţi copii, căci copilul ascultă şi este supus, şi stă în mulţumire cel ce ascultă. Cel nemulţumit nu are inimă de copil, căci copilul cel adevărat este blând şi dulce sub mâna celui ce-l zideşte pe el. Mama Mea când era copilă, Mă zidea pe Mine în ea prin orice faptă a inimii şi a mâinii, că Mă iubea ca pe Dumnezeul ei, ca pe Stăpânul ei Cel iubit.

Am venit iar pe pământ, ca să fac din om, copil şi să-l deprind pe om să Mă aştepte cu mântuirea, să Mă aştepte cu venirea, după cum Eu am făgăduit. Am venit să-i dau omului de lucru, că e fără lucru omul. O, greu mai găsesc om care să Mă asculte şi să se lase copil ascultător şi să aibă tată, căci tată are numai cel ce este copil. O, greu mai găsesc Eu om fără lucrul lui. Tot omul şi-a făcut de lucru pentru el şi nu-l pot lua în slujba Mea cea pentru zidirea omului, cea pentru naşterea din nou a lumii, căci cu această lucrare am venit să lucrez prin voi, fiilor copii. V-am făcut ziditori de oameni. Lucraţi ceea ce v-am dat, lucraţi peste cei ce se lasă spre zidire, că am de zidit din nou pe om, copii tocmiţi la lucrul facerii omului. M-a trimis Tatăl la voi, şi Eu am venit şi v-am făcut fiii Tatălui Savaot, ca să pot apoi lucra lucrul Tatălui.

L-am zidit pe om din cuvânt şi din pământ şi i-am dat duh de viaţă numai cu suflarea Mea peste el, dar când am voit să fac din el copil, n-a vrut. O, bine este să vrea omul să fie copil. Aceasta este cea dintâi iubire pe care I-o poate da omul lui Dumnezeu, dar omul nu vine cu ea la Mine, şi vine altfel când vine; vine aşa cum este el; vine, şi nici nu bate la uşă, şi gata, intră, că n-are omul sfială în faţa Mea, şi dacă dau să-l învăţ apoi cum este viaţa cea de la Mine în om, o, îl găsesc mare în el pe om, şi nu mai încap şi Eu în el, căci smerenia încape cel mai greu în inima omului. Cu ea Mă zidesc Eu în om. Ea e prima în lucrul Meu cu omul; ea îl face pe om iubitor de Dumnezeu şi de viaţă vie; ea îl ţine viu pe om, fiindcă ea este din Mine. Copila cea care s-a făcut mamă a Mea, aşa a fost; cu smerenia ei M-a zidit în ea, cu statura Mea M-a zidit în ea, dar omul care dă să Mă zidească în el, Mă zideşte aşa cum este şi el, dar Eu sunt ca Mine, şi sunt cum Îi place lui Tatăl. Amin. Să fie şi omul cum Îi place lui Tatăl, că nu e bine să fie Tatăl cum îi place omului. Tatăl este, dar omul nu

ştie să fie, şi nici nu vrea să înveţe să fie, dar am venit cu învăţătura aceasta pe pământ, şi voiesc să vină omul să i-o dau. Copila care s-a făcut mamă a Mea s-a dat spre ascultare lui Zaharia, căci lui i-am încredinţat Eu taina venirii Mele prin Fecioară. Să se dea omul Mie aşa cum s-a dat încă din pruncie copila care s-a făcut mama Mea, apoi. Să Mă zidească omul în el după rânduiala acestei zidiri, că nu este altfel zidirea.

O, de s-ar face omul minune a lui Dumnezeu pe pământ! O, de-ar mai fi oameni pe pământ care să vrea să fie minuni ale lui Dumnezeu între oameni! Eu nu voiesc oameni care să facă minuni, ci voiesc oameni-minune cu care Eu să-Mi pot lucra lucrarea zidirii omului. Se teme omul de boala trupului, dar de boala minţii nu se teme. Nu mai este om sănătos la minte. Cine nu-L iubeşte pe Dumnezeu cu toată fiinţa şi cu tot ce are el, acela este om bolnav, om neputincios, om căzut în noroi. Boala minţii l-a adormit de tot pe om.

Iată, fiilor, am dat lucrarea Mea cu voi la mulţi, că am putere să suflu cu ea peste pământ. Se miră mulţi de frumuseţea ei, de mângâierea cea de la ea, dar minte nu ia nimeni din ea ca să aibă, şi să poată apoi pe calea luminii acestei veniri, căci am venit să dau omului minte. Am venit învăţător pentru mintea oamenilor, pentru că cei bolnavi au nevoie de vindecător, au nevoie de învăţător. Boala minţii însă e bubă rea, şi oamenii îşi atrag prin ea mânia Mea, căci scris-a Ioan şi a zis ce a văzut, şi a zis: *«O bubă rea şi ucigătoare s-a ivit pe oamenii care aveau semnul fiarei şi care se închinau chipului ei, căci din gura ei ies duhuri necurate, duhuri diavoleşti, făcătoare de semne care atrag pe oameni spre boală rea, spre bubă rea, spre ziua mâniei lui Dumnezeu».* Se duce omul la doctor cu boala trupului lui. Cum de nu se duce şi cu mintea la doctor? Boala minţii e bubă rea, care ucide sufletul din om, şi omul nu se duce şi pentru suflet la doctor. Atâţia oameni iau din pâinea Mea de la voi şi se uită la ea şi nu cresc prin ea, că nu mănâncă din ea. Cum de nu iau oamenii să mănânce şi să fie apoi, şi să scape de buba rea din ei? O, sufletul din ei plânge sub buba cea rea din mintea omului. S-au învăţat oamenii să mănânce cu găleata slavă unii de la alţii, şi această bubă rea a nimicit lumea şi nu mai poate căuta omul după hrana iubirii din cer, iar Eu, Domnul, M-am aciuat la voi ca să-Mi împlinesc Scriptura venirii Mele şi a facerii din nou a lumii, că n-am pe niciunde loc cu această lucrare ca s-o fac, şi s-o aşez apoi să stăpânească peste pământ.

Omul nu se supune Mie. Nu vrea omul să fie copil, nu vrea. Omul cel întâi zidit s-a supărat pe Mine, dar copil n-a voit să fie. De supărat s-a supărat, dar ca să fie supus iubirii Mele pentru el, n-a vrut cu nici un chip. Acum două mii de ani M-am uitat printre oameni şi am găsit pe cei ce M-au iubit, şi dacă M-au iubit, i-am pus să Mă asculte, că asta este iubirea, şi Mi-am făcut cu ei lucrarea venirii Mele după tot omul. Numai că omul n-a vrut să se facă copil şi să asculte de chemarea Mea care strigă omul la Mine de două mii de ani. Acum, din nou M-am uitat printre oameni, şi toţi au lucrul lor; dar v-am găsit pe voi iubindu-Mă pe Mine şi v-am dat să Mă ascultaţi, că asta e iubirea, şi am făcut din voi lucrarea venirii Mele după tot omul. Omul însă e bolnav de tot. Boala minţii este boală grea. Boala minţii este bubă rea, este mânia Mea peste fiii oamenilor care n-au voit să asculte chemarea iubirii, care strigă pe toate uliţele lumii de două mii de ani, iar îngerii Mei varsă din cer cupele mâniei Mele, bubă rea, sânge şi foc, întuneric şi uscăciune, mânie peste mânie, iar din templul cerului îngerul văzduhului strigă cu putere: *«S-a făcut!».* Amin.

E bubă rea peste oameni, şi în mare şi în râuri e sânge, iar pe pământ, focul uscăciunii şi hulă de la cei ce nu se pocăiesc de cele rele din ei, căci întunericul este peste tot. Dar Eu Îmi fac cale cu lucrul Meu cel de peste voi şi sec tot răul care ar sta în calea Mea cu voi, şi merg şi împlinesc tot cuvântul Meu cel de ieri şi cel de azi. Amin. Ca furul vin, şi nu găsesc veghe, şi dau paharul vinului aprinderii mâniei Mele peste tot, căci iubirea Mea cea pentru om nu s-a prins de om, şi boala minţii este bubă rea, este urgia Mea peste mintea oamenilor care n-au ascultat strigătul Meu chemând pe toate cărările de două mii de ani pe om la masa împărăţiei, la masa veşniciei.

Fericit este omul care ia veşmânt din mâna Mea ca să nu mai umble gol, ca să-l găsesc îmbrăcat şi nu gol. Daţi fericirea aceasta celor ce înviază la glasul Meu cel din zilele acestea, căci veacul cel nou cheamă la el pe om. Chem omul la masa împărăţiei Mele care vine pe pământ. Cuvântul Meu este fără de sfârşit şi ia pământul sub stăpânirea lui, că a venit veacul cel nou al cuvântului lui Dumnezeu peste pământ. Să se facă omul copil şi să se dea Mie aşa cum s-a dat Mie Fecioara care M-a născut. De pruncă s-a dat Mie, şi Eu am avut-o apoi, şi am făcut din ea venire a Mea spre oameni, venirea Mea de la Tatăl la oameni. Cel ce vine din cer, poate, şi de aceea vine. Eu sunt Cel ce vine. Vin să-l curăţ pe om de păcat, căci cine nu face păcat, este cel ce ascultă. Vin mereu spre om ca să-l fac să asculte. Vin să Mă aşez cu smerenia Mea în el, căci cu ea Mă zidesc Eu în om, şi prin ea stă omul în Mine, şi Eu, în om. Când omul se clatină, e semn că slăbeşte în smerenie, dar Eu îl miluiesc pe cel pe care îl iubesc şi îl învăţ prin umilinţă, căci smerenia minţii este binecuvântarea Mea cu omul cel iubit de Mine, cu omul cel ocrotit de iubirea Mea din el.

O, copii neputincioşi, pot Eu în voi, numai să aveţi peste voi binecuvântarea Mea mereu. Smerenia minţii şi a inimii mereu, este binecuvântarea Mea mereu peste om. Vă întăresc cu întărire nouă pentru lucrul casei întâlnirii până la slava Mea cea deplină peste ea. Cuvântul Meu cel împlinit este slava Mea şi Mă slăvesc cu ea peste pământ pentru mântuirea multora. Fiţi împlinirea Mea, fiilor copii. Fiţi slava Mea. Fiţi copii, ca să Mă pot slăvi în voi, şi de la voi spre oameni. Vă dau puteri noi. Îngerul Meu să vă dea din cer tot ce vă trebuie din cer, iar de pe pământ să vă aducă tot ce vă trebuie de pe pământ. Amin. Vă dau întărire nouă, vă încălduresc la sânul Meu, numai să staţi copii, că Eu pe cei mici ai Mei îi port în sânul Meu şi fac din ei pacea Mea, pacea inimii Mele, şi Mă dau lor cu ea şi Mă fac locaş al lor. Amin.

O, bine este să se dea omul Mie în toată clipa. Unii altora să ne dăm; Eu vouă, şi voi Mie, aşa cum am lucrat Eu cu copila care s-a dat Mie mamă, şi aşa cum a lucrat ea cu Mine când Eu M-am dat ei. Voiesc, fiilor, voiesc prin voi să se facă oamenii sfinţi, şi sfinţii să se facă îngeri, aşa cum s-a făcut copila care s-a dat să fie apoi mama Mea. Minte îngerească aşez în voi, iar voi lucraţi-o mereu, căci cu ea vă sfinţiţi trupul pentru Mine şi pentru cei din jur.

Iubire fără seamăn vă dăruiesc. Luaţi din ea şi daţi în dar celor ce au sănătate în iubire. Luaţi şi daţi, ca să fie acest dar în calea venirii Mele. Eu sunt Învăţătorul de la Care luaţi şi de la Care daţi. Daţi omului sănătate de minte, copii vindecători. Cei ce ascultă sunt cei ce se vindecă. Cei ce iau când li se dau, aceia sunt cei ce au, aceia sunt. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2000

Sărbătoarea de nouă ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Domnul, îmbrăcând pământul şi cerul în strai de nuntă, nu-l poate îmbrăca şi pe om. Ultimul vrăjmaş, moartea, va fi biruit. Omul se va numi ziua Domnului. Taina mângâierii este pentru cei sfinţi, nu pentru cei ce păcătuiesc.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Mă adun cu îngerii şi cu sfinţii la sărbătoarea grădiniţei cuvântului Meu. Amin. E sărbătorită grădiniţa care vă are în ea pe voi, copii ai cuvântului Meu. Slava Mea iese mereu din ea spre oameni şi îi cheamă spre venirea Mea. Îi cheamă cuvântul Meu pe oameni, dar Eu, Domnul, greu de tot încap în inima omului. Ies cu slava Mea din grădină spre oameni. Ies cu voi în mijlocul oamenilor ca să-i fac să ştie venirea Mea la voi, slava Mea de peste voi, şi să-i îndemn spre ea, ca să nu-i ia pe neştire venirea Mea, care va fi curând, curând.

Iată slava Mea, înconjurată de heruvimi şi serafimi. Iată cuvântul Meu, care vine slujit de îngeri în grădina Mea de azi, în care Eu, Domnul, am aşezat pe pământ prin mânuţele voastre pietricica cea albă, darul Meu pentru cei ce biruiesc lumea ca să vină la Mine; cuvântul Meu pentru cei ce îmbracă haina venirii Mele şi care stau întru întâmpinarea Mea înveşmântaţi cu veşmântul nunţii venirii Mele. Venirea Mea e nuntă. Venirea Mea va fi zi de nuntă peste tot pământul. Îi fac omului chemare la nuntă. Îi arăt omului calea spre ziua nunţii, spre salonul nunţii, spre iubirea nunţii, căci nunta cea adevărată aceasta este: venirea Mea, Eu şi cu mireasa Mea, în sărbătoare de nuntă pe pământ. Amin. Îmbrac pământul în strai de nuntă. Îmbrac cerul în straiul venirii Mele. Numai pe om nu pot să-l îmbrac cu venirea Mea. El este străin de taina nunţii. El nu caută cu bucuria venirii Mele. El nu ştie ce este mângâierea, şi îşi caută mereu alin în cele ce nu sunt, în cele ale lui.

O, am venit din cer pe pământ şi am îmbrăcat această grădină în straiul cel nou al cuvântului Meu cel nou, ca să strălucesc de aici cu lumina învierii peste tot omul. Acum nouă ani am biruit peste pământ cu aşezarea pe el a pietrei mărturiei lucrării Mele cea de pregătire a venirii Mele. Am aşezat chivotul pe masa aceasta, peste grădina aceasta care poartă în ea taina facerii omului. Iată chivotul care poartă în el cuvântul vieţii, mana cea ascunsă, hrana vieţii veacului ce va să fie pentru cei ce biruiesc pentru Mine, şi pe a căror frunte va fi scris numele lui Dumnezeu şi numele cetăţii lui Dumnezeu: Noul Ierusalim. Amin.

O, fiilor din grădiniţa tainelor Mele, nici un om nu se apleacă de ajuns ca să cuprindă această taină: Noul Ierusalim. Mă voi aşeza cu ea curând peste tot pământul în chip văzut, că este scris să fac nou pământul şi cerul şi pe omul dintre pământ şi cer. Eu sunt Ziditorul, şi lucrez cu cuvântul şi împlinesc prin voi taina Noului Ierusalim peste pământ. Amin.

Mare va fi ocrotirea Mea pentru cei care au primit iubirea Mea cu care vin azi să-l fac pe om. Am venit să-l fac pe om, om nou, zidire veşnică, precum Eu sunt. Eu trebuie să Mă supun Tatălui cu această lucrare, cu omul cel nou, înnoit prin Duhul, căci scris este: *«Moartea a fost înghiţită de biruinţă»*. Când cel din urmă vrăjmaş va fi biruit, atunci se va auzi glasul cel de biruinţă al îngerilor şi al sfinţilor care vor zice: *„Moartea a fost înghiţită de biruinţă!“*. Amin, amin, amin. Atunci, Eu Mă voi supune Tatălui, căci voi supune pe ultimul vrăjmaş, şi apoi, pe om Tatălui, şi apoi Mă voi odihni cu zi dulce de odihnă, că voi da Tatălui înapoi pe om. Curând, curând, fiilor, curând, curând tot şi toate Mi se vor supune desăvârşit, şi atunci şi ultimul vrăjmaş va fi doborât, şi va fi apoi în cer şi pe pământ Ierusalim nou, veac nou şi om nou, că aceasta am venit să împlinesc. Voiesc să audă omul pentru ce am venit Eu la voi şi am împlinit grădiniţa de la voi şi chivotul cuvântului Meu din ea şi ieşirea Mea spre oameni cu cuvântul. Am venit pentru că trebuie să Mi se supună Mie tot şi toate, şi voi împărăţi până la această împlinire, până ce voi nimici pe cel din urmă vrăjmaş al omului, şi apoi îl voi da pe om Tatălui, şi Mă voi odihni de lucru, şi Mă voi supune Tatălui cu lucrul împlinit. Tânjesc după ziua acestei împliniri, tânjesc după om, şi în ziua aceea omul se va numi ziua Domnului. Amin.

Grăiesc vouă, copii din grădina sărbătorită azi de cei din cer şi de voi. Mi-e tare dor de ziua Mea de odihnă şi tânjesc după odihna Mea în om. Vreau să dau înapoi omului viaţa cea veşnică şi să-l dau Tatălui, şi atunci el se va numi ziua Domnului, ziua odihnei Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. La început Eu şi cu Tatăl le-am făcut pe toate câte sunt, şi apoi l-am făcut pe om, şi apoi Ne-am odihnit, şi a fost ziua Domnului odihna aceasta. La sfârşit iarăşi se lucrează tot aşa. Le fac pe toate câte vor fi, cer nou şi pământ nou, Ierusalim nou, şi apoi om nou, om înveşnicit, şi apoi, ziua Domnului, odihna Mea şi a Tatălui, omul cel fără de moarte, căci *«Moartea a fost înghiţită de biruinţă»,* după cum a fost rostită această Scriptură a lucrului Meu de la Tatăl.

Iată taina grădiniţei Mele cu voi. Să vină omul să ia din ea mana cea ascunsă şi să se facă om nou, căci omul cel nou este lucrarea Mea din această grădină. Îngerii şi sfinţii cântă slava Mea de peste grădină. Duhul cel potrivnic se tânguie, iar Tatăl Mă mărturiseşte biruitor al morţii şi al iadului, căci cuvântul Meu cel de peste grădină este râul cel de foc în care Eu arunc moartea şi iadul, ca să nu mai fie, şi să fie omul răscumpărat pentru viaţă şi să cânte cerul şi pământul cântarea biruinţei, iubirea Tatălui pentru om, lucrul Meu cel pus înaintea Tatălui: om nou. Amin.

Eu, Domnul şi Mângâietorul vostru, vă mângâi în lucrul vostru cu Mine. Vă mângâi, că e greu de tot, e greu ce avem de lucrat. O, dacă Eu v-aş lăsa pătrunşi pe deplin de greutatea slavei Mele care lucrează cu voi, v-aţi prăbuşi cu trupul şi cu inima de spaimă, că omul e slab şi mic, fiilor, dar Eu Mă îmblânzesc după cum este omul plămădit, şi port Eu în taină toată slava lucrului Meu cu omul, şi vă voi arăta-o, fiilor, după ce voi birui pe cel din urmă vrăjmaş de pe pământ. Viaţa veacului ce va să fie va aduce cerul cel nou şi pământul cel nou, şi nu va mai fi atunci durere şi lacrimi şi greu, şi va fi viaţă fără de moarte, şi va fi ziua Domnului.

Eu, Domnul, vă mângâi, căci taina mângâierii este pentru cei sfinţi, nu este pentru cei ce păcătuiesc, nu, fiilor. Eu nu Mă duc cu ea spre cei ce păcătuiesc. În bisericile din lume nu încap cu taina mângâierii, căci preotul păcătuieşte, şi aşa fac şi cei ce sunt de partea lui şi uniţi cu el, şi nu pot sta cu taina mângâierii între aceştia. Dar voi nu păcătuiţi, şi aşa fac şi cei uniţi cu Mine prin voi, iar Eu sunt cu voi şi cu taina mângâierii pentru voi şi pentru cei ce stau vii sub taina aceasta. Amin. O, mângâierea este numai una, este cea care sfinţeşte pe cei sfinţi, iar altfel de mângâiere este fără de Mine. Mângâierea Mea nu trebuie dată la cei ce nu pot sub ea, că ea este pentru cei desăvârşiţi pentru ea. Mângâierea Mea aduce viaţă vie în cel sfânt, aduce putere sfântă în el, aduce pe Domnul în el, cu smerenia Lui. Omul smerit nu cade sub mângâierea

Mea, dar omul cel plin de el cade, că este semeț și își ia pentru el, nu ia pentru Mine, nu ia pentru puterea Mea în el, pentru folosul Meu prin el. Fiți mari la înțelepciune, fiilor înțelepți, căci taina mângâierii trebuie să fie înțeleasă bine. Dați omului înțelepciune de la Mine, dați inimii omului sănătate pentru Mine, că nu e pe pământ și în om învățătură ca a Mea. Vă mângâi, și taina mângâierii este peste voi, ca să puteți pentru Mine și ca să pot Eu în voi. Vă dau tot ce am mai bun, ca să lucrați ce am Eu mai bun peste om. Amin.

Acum, vă aduc mulțumire și vă laud cu îngerii și cu sfinții pentru că stați înaintea Mea, iar voi umiliți-vă, fiilor, căci cei ce se smeresc sunt fii cerești pe pământ. Amin. Și mergeți, cu toată binecuvântarea Mea din ziua aceasta, mergeți și vă arătați oamenilor cu slava Mea. Să vă vadă oamenii că sunteți frumoși, că sunteți sfinți pe pământ și că și omul poate să fie dacă voiește să fie. Mergeți și dați lumină din lumina Mea peste pământ. Mergeți și iar mergeți, și voi strânge pe oameni pe lângă voi, căci voi sunteți fiii grădiniței Mele din zilele acestea ale venirii Mele, grădinița Mea de flori, mângâierea Mea cea de la venirea Mea, mireasma cea binemirositoare, care se ridică spre Mine pentru mângâierea Mea. Mă mângâi cu voi, Mă laud cu voi înaintea oamenilor, că și voi vă lăudați cu numele Meu și cu viața Mea în voi și cu venirea Mea la voi, care vine curând, curând pentru tot omul, căci venirea Mea este lucrul pe care-l am de împlinit curând, curând. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 2000

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița Domnului

Slava sfintei Virginia în lucrarea Domnului timp de douăzeci și cinci de ani. Trâmbița Domnului cheamă neamurile pământului să vadă slava Domnului și pe poporul slavei. România este corabia de salvare a neamului omenesc ce va să fie.

Vă cuprind, fiilor din grădină, în duhul sărbătorii de azi. M-am pornit spre voi cu slava Mea, cu cuvântul venirii Mele și cu trâmbița și cu apostolii Mei, ca să-i bucur. Mă bucur cu voi și cu cei din cer, că de pe pământ Îmi iau numai suspin.

Pace vouă! Așa le spun și celor ce sunt cu Mine prin voi. Ne strângem la masă cerească, ne așezăm la sfat și la masă de bucurie. Pământul de la voi este al cerului. Îl plămădesc prin mânuțele voastre și îl pun înaintea oamenilor, ca să vadă ei cum este pământul cu cerul, și cerul cu pământul, laolaltă lucrând și viețuind. Fac cu cuvântul tot ce fac, iar pe voi vă am faptă a cuvântului Meu și mână a Mea, mădulare ale Mele, fiilor. V-am spus de când v-am așezat înaintea Mea că voi sunteți mâinile și picioarele Mele și calea Mea spre oameni mai înainte de venirea Mea și de ziua Mea cea mare. Cobor puterea Mea în voi și Îmi împlinesc tot cuvântul Meu, căci puterea Mea poate. Vă aduc bucurii cerești și vă bucur cu ele pentru puterea Mea din voi, cu care lucrați trupul casei întâlnirii. Iat-o cum s-a ivit pe pământ! Parcă a ieșit din pământ. Dar ea e de la cer, pentru că am înființat-o cu cuvântul, și apoi am pus-o pe pământ. Când cuvântul Meu are cărare ca să poată veni pe pământ, el poate așa cum a putut la facerea lumii. Numai omul să creadă, căci Eu pot și fac la credința omului care Mă are, care știe să Mă aibă, care știe că Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce fac. Amin.

Duhul sărbătorii de azi adună lângă voi soli cerești. Trâmbița Mea Verginica, însoțită de apostolul Andrei, vin la voi cu Mine, că e sărbătoarea lor alături de sărbătoarea grădiniței Mele de la voi, căci sărbătorim grădinița cuvântului Meu și pecetluirea ei cea de acum nouă ani, și apoi sărbătorim pe Andrei, ucenicul Meu cel dintâi, și apoi pe Verginica, trâmbița Mea. Acum douăzeci de ani ea s-a așezat la porunca Mea lângă Mine în cer după ce Eu am suferit în ea pe pământ cu suspinul Meu, cu durerile Mele. Cât a stat ea pe pământ după ce Eu am așezat-o în lucrul Meu cu ea, am suspinat și am suferit în ea, și ea a suferit în Mine, și a fost tot un suspin viața ei în Mine, și a fost ca și Mine, tot un suspin. Mare și dureroasă a fost iubirea Mea în ea, că Eu sufeream pentru om, și așa stăteam în ea, și n-o cruțam, și Mă durea în ea pentru om. Apoi am luat-o la cer, că trupul ei se făcuse scrum sub apăsarea slavei Mele. Cuvântul Meu curgea din ea ca aurul din cuptor, și cuptorul ardea. Am luat-o la cer și i-am dat alin, și i-am arătat ce am fost Eu în ea când vorbeam cuvântul Meu prin ea. Când ea a văzut ce a fost trupul ei, s-a mirat de slava Mea cea plină de umilință, cu care am stat ascuns în ea douăzeci și cinci de ani după ce am început Eu graiul Meu din ea peste pământ.

O, Verginico, le spun despre tine celor ce sunt azi înaintea ta, și iată, mergem înainte, că avem rămurele, dar din dar, har din har, cuvânt din cuvânt, iar tu ești rădăcina, și ai rod, căci scris este: *«Va fi rod de douăsprezece ori pe an, iar frunzele sunt spre tămăduirea neamurilor».* Amin. Se lasă cuvântul Meu din cer peste pământ și se face râu, și se face mare, și se face cer nou și pământ nou, și Eu plămădesc cu el pe om. O, Verginico, Eu pentru această slavă te-am folosit pe tine, căci oricine face mâncare ca s-o pună pe masă o pune la foc ca să fiarbă, o pune în cuptor ca să se coacă. Tu ai fost jertfelnicul pe care Eu am pus cuvântul Meu, ca să-l gătesc și să-l am de hrană pentru cei ce mâncau. Acum, iată, hrănesc cu hrană din cămară și cu hrană caldă tot pământul, ca să mănânce omul și să prindă putere și să prindă iubire și să asculte glasul Meu, care sună învierea peste vii și peste morți, și apoi Eu să vin și să-i descopăr omului slava Mea, venirea Mea.

Îmi pregătesc ziua slavei, Verginico. Iat-o! Eu pentru ea Mi-am început prin tine trâmbițarea Eu Însumi. Râul cuvântului Meu a ieșit acum din albia lui, și își face curs prin puterea Mea. Tu ai fost albia cuvântului Meu, dar acum el nu mai are albie, căci Eu sunt Împărat pe pământ, și iarăși îl plămădesc, și fac cu cuvântul cer nou și pământ nou și Ierusalim nou pe pământ, și vin din cer pe pământ cu venirea Mea, cu cuvântul Meu care zice și se face. Amin.

Grăiesc cu tine, Verginico, că tu ai fost pământul în care Eu am pus sămânța cea nouă pentru cer nou și pământ nou. Hai să grăim unul cu altul. Hai, că e sărbătoarea ta, Verginico. Amin, amin, amin.

— Să fie voia Ta, Doamne, precum în cer așa și pe pământ. Amin, amin, amin. Eu voia Ta am fost pe pământ, și așa sunt și în cele cerești. Mă umplu de bucurie când văd că de la lucrul meu cu Tine au ieșit fii, și ei sunt voia Ta, așa cum am fost eu. O, ce sfânt și ce frumos este omul care se face voia Ta! O, cât de dor Îți este de om, Doamne! Mă uit înapoi, la suferința mea de pe pământ, că Tu de dorul omului ai ars în mine, și dorul Tău mistuia trupul meu, și eu eram rugul din care Tu grăiai cu Israel, că Tu ești Domnul, și trebuie să ai popor, Doamne, iar poporul Tău se numește Israel, precum la început.

Mă aplec cu cuvântul peste cei adunați în preajma ieslei cuvântului Tău, Doamne. Iată grădina, iar în jurul ei, grădini. Avem pământ, Doamne, și în el ne este bine, că este al

Tău cu totul. Pe vremea când eram eu pe pământ cu Tine, venea antichrist şi mă umplea de zbucium, că îşi zicea stăpân. Acum, Tu eşti stăpân pe ce este al Tău, că ai popor al Tău, şi sub el supui pământul şi pe omul potrivnic. Acum e cântarea biruitorilor, Doamne, iar pe vremea mea era dorul arzând după vremea aceasta. Acum ieşim cu poporul, dar atunci ne ascundeam cu el şi cu Tine, căci omul cel roşu Te pândea de peste tot. Acum, Tu ai adus făgăduinţele pe care le făceai atunci, căci cuvântul Tău este adevărul.

O, mă uit, Doamne şi mă bucur. În bucuria sărbătorii am alături pe apostolul Andrei. Unul lângă altul avem sărbătoarea, şi ne-a unit mai mult ziua pecetluirii Sfintei Sfintelor când noi şi cu Tine, acum nouă ani, am umbrit din cer sărbătoarea pecetluirii grădiniţei Tale de pe pământ. Andrei, ucenicul Tău cel dintâi, are cu el pe toţi ucenicii Tăi, ca să ia ei din bucuria aceasta. Avem loc la masă şi venim cu multul, că dorul cerului e mare, dar încape cu cei mici acolo unde pământul de sub ei este al Tău cu totul, Doamne. Copiii cei de azi sunt obosiţi, că Tu ai ieşit cu ei în mijlocul oamenilor, ca să Te arăţi cu ei frumoşi şi sfinţi. Cuvântul Tău a cuvântat, iar ei au ieşit şi au biruit şi s-au arătat. Acum ei ne pun masa, şi sunt obosiţi, dar iubirea are putere în ei, că ai pus cu multul în ei. Facă-se voia Ta în ei, că voia Ta în om este cea mai mare slavă în care poate fi omul cuprins. Eu voia Ta am fost pe pământ, şi aşa să fie şi ei. Mă umplu de bucurie când văd cum de la lucrul Tău cu mine s-au născut fii, şi ei sunt voia Ta, aşa cum am fost eu. Mă rog Tatălui, Doamne, să Ţi-i facă bucurie veşnică, precum şi sunt, că Tu i-ai răscumpărat cu sângele Tău dintre neamuri şi i-ai născut ai Tăi. Facă-se voia Ta în ei, căci voia Ta este venirea Ta. Amin, amin, amin.

Voi, copilaşi dulci, iviţi de la Domnul în zilele acestea, fiţi voia Domnului, fiţi voia Tatălui şi a Fiului şi a Duhului Sfânt, şi trăiţi această fericire pe pământ. Cu ea în voi vi se vor pleca tot şi toate. Cu ea în voi veţi aduce neamul omenesc pe calea venirii Domnului. Nu uitaţi că voi trebuie să fiţi frumoşi şi sfinţi. Nu uitaţi că sunteţi şi veţi fi sărbătoare pe pământ, şi că fi-va din zi în zi mai mult să se adune mulţimi după voi, ca să guste din duhul sărbătorilor Domnului, că vine Domnul cu sărbătorile venirii Lui la voi. Nu uitaţi că îngerii vă slujesc pentru împlinirile Domnului. Nu uitaţi că îngerul Domnului merge înaintea voastră, şi nimic şi nimeni nu i se împotriveşte, şi voi veţi fi măriţi de slava Domnului înaintea oamenilor, şi oamenii se vor închina lui Dumnezeu pentru voi. Să vă cunoască mulţimile şi să vă numească fiii lui Dumnezeu, precum cerul vă numeşte. Să se aplece mulţimi după mulţimi la slava lui Dumnezeu, care este peste voi, iar eu voi poposi cu voi, cu duh de învăţătură dulce, ca să vă pregătesc pentru slava aceasta. Amin.

Să fie voia Ta, Doamne, în ei, precum a fost în mine. Amin. Să ne lăsăm cu ei la masă şi să-i luăm din nou în slava cuvântului, ca să le dăm învăţătură şi să le dăm îndemn şi putere şi lucru, Doamne. Să fie cei dintâi, să fie voia Ta, căci cei ce sunt voia Ta sunt cei dintâi, Doamne. Amin.

Apropiaţi-vă, voi, neamuri de pe tot pământul, să vedeţi slava lui Dumnezeu şi pe fiii ei! Sună trâmbiţa lui Dumnezeu peste pământ. Apropiaţi-vă! Amin. Luaţi tămăduire de necredinţă. Daţi nepăsarea în lături şi ridicaţi-vă ca să fiţi, că sună trâmbiţa învierii ca să vă deştepte şi să anunţe pe Hristos, Mirele nunţii, Care vine cu nunta, cu ziua cea mare a venirii Lui. Vine Domnul! Sună din cer trâmbiţa venirii Domnului. Cu frică de Dumnezeu, cu credinţă şi cu iubire apropiaţi-vă, că Domnul este aproape de voi. Eu am fost voia Domnului pe pământ şi am sunat din trâmbiţa venirii Lui. Apropiaţi-vă şi fiţi voia Domnului! Gustaţi şi cunoaşteţi pe Domnul, că vine Domnul pe pământ şi aduce cu El împărăţia cerurilor. Amin, amin, amin.

— Iar eu, ucenicul Domnului, cel întâi între ucenici, Andrei apostolul, zic tuturor neamurilor de pe pământ: România este pământul venirii Domnului, corabia de salvare a neamului omenesc ce va să fie.

Veniţi, voi, neamuri, să vedeţi slava Domnului şi pe fiii ei, căci în cer şi pe pământ toată făptura a aşteptat suspinând descoperirea lor, descoperirea fiilor lui Dumnezeu şi voia Domnului în ei.

O, Doamne, cei ce se fac voie a Ta sunt cei dintâi. Slăveşte-Te în ei cu venirea Ta înaintea noroadelor. Când noi, ucenicii Tăi, mergeam din loc în loc cu vestea împărăţiei Tale, era greu de mers, şi lumea ne alunga, dar acum, calea Ta este cuvântul Tău. Tu Însuţi mergi şi Te vesteşti venind, şi toate amuţesc la glasul venirii Tale, iar România este cortul nunţii Tale, sălaş al cuvântului Tău, casa Ta la venirea Ta. Amin, amin, amin.

— O, cât de frumos este cerul şi pământul laolaltă! Eu, Domnul şi Mângâietorul în cer şi pe pământ, Mă dau cu voia Mea la cei ce se fac voia Mea, Mă dau cu cei din cer, căci cu ei sunt întru venirea Mea.

Voi, copii ai slavei venirii Mele, gătiţi-vă frumoşi şi mergeţi în mijlocul oamenilor, ca să Mă arăt cu slava Mea de peste voi. Vă dau Duh Sfânt, ca să-L daţi celor ce se adună să ia de la voi. Mergem între mulţimi. Sculaţi-vă să mergem şi luaţi cu voi slava Mea. Pun cerul în vasele voastre. Vărsaţi-vă cu cerul peste pământ, căci cerul este scaunul Meu de domnie. Să fie peste tot pământul scaunul Meu de domnie, iar pământul să se aştearnă înaintea Mea şi să se facă voia Mea cu tot cu omul de pe el. Amin.

Vă dau har, vă dau din slava Mea, fiilor vestitori. Sculaţi-vă să mergem şi să ne vărsăm peste pământ şi să vestim vestea naşterii din nou a lumii şi veşnicia după ea. Amin. Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Cel ce împlinesc. Eu sunt Cel ce vine. Amin. Să vină mulţimi spre venirea Mea la voi şi să petreacă cu voi sărbătoarea naşterii din nou a lumii, căci sămânţa aceasta este zidită în voi şi din ea va răsări peste pământ veacul ce va să fie. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2000

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Taina veacului cel nou nu este pricepută pe pământ. Un ceas şi vine Domnul. Cei ce se leapădă de credinţă vor crede văzând cu ochii, iar necredinţa nu-i va scăpa de vină, ci îi va osândi.

Să vă aşezaţi înaintea Mea, copii străjeri de la ieslea Mea. Vin la voi cuvânt să ne pregătim de călătorie. Mă duc cu voi să vă vestesc ai Mei şi să Mă vestesc pe Mine venind la voi pentru tot omul de pe pământ care dă să asculte glasul venirii Mele după două mii de ani. Voiesc să audă şi să ştie tot omul că Eu sunt cu veacul cel nou peste voi şi curăţ cu el pământul şi îl fac nou, căci cuvântul este nou, şi se aşterne pe pământ ca să-l facă nou. Amin. Taina veacului cel nou n-a priceput-o nimeni până acum, fiindcă Eu Însumi trebuia să vin s-o desluşesc. Ca mugurul care se desface, aşa Mă desfac Eu cu ea peste pământ, şi din mugur fac floare, şi din floare fac fruct şi îl pun pe masa Mea, iar masa Mea este pământul român. Cu el am început Eu pământul cel de la

început, şi tot cu el încep pământul cel nou, pământul veacului ce va să fie, că pe el am pus Eu la însămânţat veacul cel nou, rodul cel nou, omul cel nou. Oamenii de pe pământ au schimbat cartea venirii Mele ca să n-o priceapă omul, ca să nu Mă mai aştepte omul. Eu însă scot la iveală taina veacului cel nou, cerul cel nou şi pământul cel nou pe care Eu le-am făgăduit omului, numai să creadă omul în cuvântul Meu cel de ieri şi cel de azi, căci Eu, Domnul, Mă fac râu de cuvânt din cer pentru viaţa omului. Mi-e tare dor de om şi dau să-l fac să ardă după Mine şi să Mă aştepte, că sunt cu veacul cel nou pe braţe şi aştept omul să-Mi deschidă şi să vin.

Mă deşert în voi, copii de la ieslea Mea, iar voi daţi-Mă oamenilor, căci cale spre oameni vă fac Eu. Eu sunt Cel ce pot, şi vă fac Eu. Voiesc să-i fac pe oameni să ştie de venirea Mea mai înainte cu un ceas, şi apoi să vin şi pentru ei când vin la voi, şi să-i pregătesc ca şi pe voi mai înainte cu un ceas, şi apoi să vin desăvârşit. Un ceas mai e, şi vin; un ceas, fiilor. Lucrez cu voi peste pământ ceasul care mai este, şi cât aş vrea să ia omul dar de credinţă când îi dau, aşa cum aţi luat voi când v-am dat!

O, greu Mă mai cunoaşte omul când bat la uşa lui! Tot omul s-a învăţat să spună că nu e Domnul. O, cum de a învăţat omul să spună aşa? Cel ce nu mai are frică de Dumnezeu, acela huleşte, şi apoi zice: *„Nu e Domnul“*. Un ceas, şi omul nu va mai spune aşa. Numai un ceas, şi voi sta faţă în faţă cu omul, căci taina veacului cel nou n-a crezut-o nimeni până acum, fiindcă Eu Însumi trebuie s-o desluşesc şi să Mă desfac cu ea peste pământ, din pământul român. Să nu mai zică nici un om că de unde ştiţi voi că pământul român este ales pentru venirea Mea. Să se uite ce lucrare fac Eu pe el, şi din ea să înţeleagă şi să ştie. Amin.

Merg cu voi, ca să audă omul cum descopăr Eu taina veacului cel nou, veacul ce va să fie. Cei ce se leapădă de credinţă vor crede văzând cu ochii, iar necredinţa nu-i va scăpa de vină şi, din contra, îi va osândi cu multul, că v-am avut pe voi soli din partea Mea peste pământ şi i-am chemat la Mine, iar ei s-au învăţat să zică: *„Nu e Domnul“*. Un ceas, şi Mă voi arăta lângă voi, spre judecata celor ce nu M-au cunoscut în cuvântul acesta. Trufia omului care nu Mă primeşte este plata faptelor lui rele, căci cel păcătos cade în trufie, cade în orbire, şi apoi huleşte pe Dumnezeu prin tot ce face el. Un ceas, şi va fi mare lumina Mea de la voi, şi cu ea voi orbi pe cei trufaşi, şi ei vor rămâne pe întuneric şi nu vor afla calea cei orbi. Eu, Domnul, Cel ce am făcut cerul şi pământul, le voi face din nou, şi voi lucra cu omul această lucrare, după cum şi fac, după cum a lucrat Tatăl cu Mine când toate câte sunt le-am făcut. Sunt cu taina veacului cel nou pe pământul român. Să se uite omul ce lucrare fac Eu cu el, şi să înţeleagă, şi să ştie. Amin.

Vă mângâi, fiilor copii, şi vă iau să Mă aşez cu voi înaintea oamenilor, şi tot mai mult Mă voi vesti la voi şi cu voi. Daţi oamenilor putere să înţeleagă, că Eu vă dau să daţi. Mi-e tare dor de om, şi plâng cu Tatăl după om, şi voiesc să-i dau înapoi viaţa şi să-l am. Nu vreau nimic să am, decât pe om, şi să-l dau Tatălui şi să-l am. Amin.

Acum, fiilor, vă îmbrac în har din creştet până în tălpi. Vă înfăş ca pe copiii mici, în scutec de har, şi veţi fi frumoşi, şi veţi fi iubiţi, şi vom merge să ne dăm, căci cale spre oameni vă fac Eu. Eu sunt Cel ce pot, şi vă fac Eu. Amin.

Daţi oamenilor taina veacului cel nou, că Mă dau Eu Însumi cu ea, şi spuneţi-le, fiilor, că-i doresc ai Mei, ca să le dau viaţa, precum vouă v-am dat-o, căci viaţa este lumina oamenilor, taina vieţii veşnice, lumina Mea luminând din om. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2000

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Au trecut şapte veacuri şi jumătate până la taina de nou Ierusalim, Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu. Omul care are urechi de auzit, este drumul Domnului de la cer la pământ. Când Domnul poate cuvânta, Se odihneşte de sarcina Sa.

Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine, şi voiesc să fiu în voi cu Tatăl, fiilor de la iesle. Eu nu grăiesc decât dacă am cu cine, că pe pământ omul nu este învăţat să vorbesc Eu cu el, dar pe voi v-am învăţat drumul Meu spre voi, şi de aceea grăiesc vouă cuvântul Meu, şi Mă răcoresc când grăiesc cu voi, şi Mă bucur că am cu cine să grăiesc.

O, copilaşi primitori, Eu, Care sunt Cuvântul, n-am cu cine să vorbesc pe pământ. Au trecut şapte veacuri şi jumătate şi greu Mi-am mai făcut loc pe pământ cu cuvântul Meu, greu de tot, fiilor, dar acum v-am născut pe voi şi v-am deprins să Mă primiţi şi să Mă iubiţi şi să grăiesc cu voi, şi voi cu Mine în faţa a tot neamul omenesc de pe pământ şi din cer.

O, multă-Mi este lacrima durerii şi lacrima bucuriei mai înainte să vin să grăiesc cu voi. Cu lacrimi Îmi pregătesc drumul spre voi când vin cu cuvântul. Plâng la Tatăl şi cu Tatăl pentru Mine şi pentru voi, şi Îl rog mereu să vă dea urechi mereu pentru Mine, căci greu se împlineşte drumul Meu de la cer la pământ, greu se găsesc urechi pe pământ pentru Mine, Cel ce vin, că Eu trebuie să fiu mereu pe pământ cu voi acum când Îmi pregătesc cu voi slava venirii Mele peste pământ.

O, copii primitori, grăiesc frumos cu voi, ca să vă dau putere să-Mi deschideţi, ca să vă hrănesc cu credinţa şi iubirea cea pentru Mine. O, fiilor, cine are urechi, aude, iar cine n-are, nu aude. Care sunt urechile cele pentru Mine, cele spre Mine şi spre cuvintele Mele? Ele sunt iubirea de la care vine credinţa; ele sunt sfinţenia trupului şi a duhului; ele sunt de la Dumnezeu în om; ele sunt putere mare în om, şi omul se face voie a Mea, căci cine are urechi, aude, şi apoi împlineşte cuvântul pe care-l aude.

O, copilaşi primitori, care Mă primiţi cu cuvântul la voi! S-a scurs timpul tot, şi Eu trebuie să vin desăvârşit, ca să-Mi fac toată venirea pentru care trudesc de şapte mii de ani. Am mers din greu drumul Meu de la cer la pământ, şi apoi după om. N-am putut să grăiesc Eu peste tot pământul în toată vremea, că oamenii n-au avut şi n-au urechi, şi nu se dau Mie oamenii. Grăiam cu cei ce aveau urechi, şi apoi îi trimiteam cu vestirile cele de la Mine. O, greu mai ajungeam cu vestea cea din cer din loc în loc, aproape şi departe, şi mersul apostolilor Mei era cu pasul, era ca pasul. Dar azi, Eu trebuie să merg repede ca fulgerul, că şi diavolul merge repede, şi Eu merg după el, şi pe drumul lui merg, şi cu carele lui merg, ca să-i fiu pe cale şi în cale şi să-Mi fac lucrarea cea împotriva lui şi să-l trag pe om de sub stăpânirea lui. Merg ca fulgerul, de la apus şi până la răsărit, şi de la răsărit până la apus, şi ajung într-o clipă cu cuvântul venirii Mele, că Mă folosesc de drumul omului ca să-l presar din urmă cu cele de la Mine, cu cele din cer, şi omul să le audă.

O, nu ştie omul ce înseamnă Dumnezeu cu oamenii pe pământ. Omul este drumul Meu pe pământ; omul care are urechi de auzit. Multă Îmi este lacrima durerii, şi apoi lacrima

bucuriei mai înainte să vin să grăiesc cuvântul Meu peste voi ca să-l dați oamenilor. Cu lacrimi Îmi pregătesc drumul spre voi, şi plâng cu Tatăl, şi Tatăl cu Mine, ca să răsară din plânsul Nostru urechi mereu în voi pentru cuvântul Meu peste pământ. Mă folosesc de cel mai mic prilej, şi caut să vin, că voiesc mereu să vin, dar omul este cel ce-Mi deschide să vin.

E sărbătoare pentru ierarhul Meu Spiridon, fiilor, şi v-am spus să-Mi deschideți, că e sărbătoare, şi voiesc să Mă odihnesc cu sfinții în grădina Mea de la voi. Cuvântul Meu cel de peste voi este odihna Mea, ca omul care-şi pune sarcina jos ca să se odihnească. Să nu vă mirați de ce plâng Eu până să vin la voi. Unde este durerea iubirii, este şi izvorul lacrimilor, şi Eu plâng mereu după voi şi pentru voi. O, de unde vine lacrima la ochi? Ea vine la ochi atunci când simțirea sufletului zace în durere multă şi nemângâiată, atunci când mângâierea durerii nu vine de pe nicăieri. Celui ce ochii nu-i plâng, acela este slab cu simțirea, slab de tot cu puterea, slab cu dorul după fericire, căci lacrima în ochi vine de la fericirea cea adevărată când ea se varsă în om din iubirea dorită şi mult aşteptată, care te umple de dor chiar când ea ți se aşează ca plată a aşteptării tale. Lacrima se naşte din durerea iubirii. Acesta este izvorul celor ce plâng cu ochii, şi nu este adevărat omul care spune că plânge tot aşa de mult când el nu plânge cu ochii. Nu este adevărat, fiilor. Eu, Domnul, vă spun: nu este adevărat, căci durerea iubirii nu este fără de lacrimă, şi dacă nu este lacrimă, nu e durerea iubirii, şi e putere împotriva durerii iubirii, e o amestecare a unei puteri care opreşte lacrima să vină. Când iubirea doare, ea este cea care plânge, nu ochiul, dar omul este slab de tot, şi nu se aşează să ia putere pentru iubirea care doare în el, şi care aşează putere în om. Pier puteri cereşti în om din pricina omului. Greu de pătruns este cuvântul Meu, căci el este mare. O, până când va sta omul împotriva puterii cereşti în el? Omul este mic față de puterea cea din cer care dă să se sălăşluiască în el, şi ce mare este omul față de puterea cea din cer, care este oprită la uşă prin omul care se ridică să stea mare dinăuntrul lui! Atunci puterea cea roditoare este înăbuşită de spinii ei, de puterea omului care se face spini înăbuşitori pentru rodul puterii din cer, şi omul stă mare din sine. Cel mare din Dumnezeu, este altfel de om decât cel mare din propria lui vedere şi pricepere. Cel mare din Dumnezeu, este plin de durere şi de dor după puterea cea mai presus de fire peste lucruri. El ştie ce este puterea cea de sus, şi o doreşte.

Mor cele mari din cer pentru cele mici de pe pământ, şi atunci iubirea plânge, pentru că o doare în cer, şi o doare din cer, şi plânge omul cel ce o poartă pe ea în mădularele lui. În cine este împărțită această părtăşie a durerii Mele cu omul, e locul unde Eu Îmi mistui jalea Mea, şi acolo Eu sunt prin lacrima celui ce poartă durerea Mea. Eu sunt lacrima aceea, nu omul care plânge, şi este mare deosebirea între omul care plânge din el, şi între cel care plânge din Mine, şi în care Eu plâng. Când Eu sunt Cel ce plâng prin lacrima omului în care plâng, plâng pentru omul care-Mi face lacrimi, şi Eu Mi le mistui prin cel în care Eu plâng, că plâng şi pe pământ, şi în cer, căci omul care simte suferința Mea plânge pentru plânsul Meu, plânge cu Mine. Cel ce Mă are, acela este cu Mine cu fiecare clipă a Mea care vine de la pământ la cer.

Durerea Mea vine de pe pământ, fiilor. Se sfârşesc cele vechi pentru cele noi care vin din cer ca să fie pe pământ, şi Eu cu greu Îmi fac loc pe pământ cu cerul cel nou şi cu pământul cel nou. Dau să-l fac pe om să intre sub ocrotire, să intre pe poarta vieții veşnice, dar el nu are urechi de auzit. Cu lacrimi Îmi pregătesc drumul spre om când vin cu cuvântul la voi. Umblu după om de şapte mii de ani, şi voiesc să-l fac pe om să fie ochi şi urechi pentru Mine, dar îi trebuie iubire omului, îi trebuie lacrimi omului, căci lacrima se naşte din durerea iubirii, iar iubirea Eu sunt; Eu, Cel ce umblu după om, căci l-am pierdut, şi vreau să-l fac să Mă găsească, şi stau în calea lui să Mă ia în el, şi să-l găsesc cu Mine în el, că asta înseamnă să-l găsesc pe om.

O, măi copilaşi, v-aş da o mulțime de sfaturi, căci sunt Vindecătorul Cel mare. Grăiesc însă cuvânt adânc, cuvânt plin de durerea Mea cea după om, că omul nu ştie să aibă durere după Mine, şi dacă-l chem, el mai mult se duce; şi dacă-l mustru, el mai mult se răceşte, şi lacrima Mea este fără de mângâiere, şi mângâierea durerii nu vine de pe nicăieri. Nu e om să Mă vindece de durere. Alifia Mea este lacrima Mea cu care plâng în om. Omul care plânge spre Mine, plânge pentru el, nu pentru Mine, plânge pentru durerea lui, nu pentru a Mea, plânge şi Îmi cere să-i dau alifie pentru durerea lui, iar Eu sunt plin de durerea iubirii Mele după om.

Nu ştie omul să plângă, nu ştie, fiilor, că nu Mă are omul. Cine Mă are pe Mine, acela este casa Mea şi bucuria Mea şi alinul durerilor Mele. Omul uită cât sunt Eu de îndurerat. Sunt plin de iubire după om, şi de aceea sunt îndurerat, şi sunt nemângâiat de dorul durerii Mele în om. Voiesc să Mă sălăşluiesc în om cu durerea Mea ca să-l câştig pe om, căci omul se naşte din dureri. Durerea Mea este omul. Dacă nu l-aş iubi, nu M-ar durea omul. Dacă nu l-aş voi, n-aş plânge după el. O, cine să Mă aline?

V-aş da o mulțime de sfaturi, fiilor primitori. Căutați însă în cuvântul Meu şi pătrundeți-l, că Mă doare şi plâng cu cuvântul, şi voiesc să plâng în voi şi să-Mi vărs durerea şi să-Mi ostoi arşița. Multă Îmi este lacrima durerii, şi apoi lacrima bucuriei mai înainte să vin şi să grăiesc cuvântul Meu vouă, şi apoi când îl grăiesc, şi apoi când îl dau oamenilor prin mânuțele voastre.

Iată, serbează neamul omenesc naşterea Mea, naşterea Domnului, dar omul nu ştie ce înseamnă Dumnezeu, nu ştie cât Îl doare pe Dumnezeu, nu ştie omul lacrima Mea. Omul dă să facă din Mine bucurie pentru el şi pentru viața lui cea fără de Mine, dar Eu sunt plin de durere de la om. Nu vrea omul să audă că el este durerea Mea, nu vrea. El vrea să fiu Eu bucuria lui, aşa cum îşi face el bucurii pe seama Mea, dar omul Mă batjocoreşte prin aşa bucurii, căci Eu sunt îndurerat de la om. Luați, fiilor, durere din durerea Mea cea de la om, căci scris este: *«Plângeți cu cei ce plâng»*. Luați şi învățați ce înseamnă plânsul cel adevărat înaintea cerului, ca să-l iau, fiilor, şi să-l pun Eu înaintea Tatălui, de la voi, şi să vadă Tatăl că Mă doare în voi, şi să poată Tatăl cu Mine în voi, prin puterea durerii Mele, prin durerea iubirii, fiilor.

Iată cum Îmi este azi cuvântul spre voi. Auziți-Mă, fiilor! Cine are urechi, aude, iar cine nu are, nu aude. Urechile cele pentru cuvintele Mele sunt iubirea de la care vine durerea Mea în om, şi credința în om, şi sfințenia trupului şi a duhului, care vin de la Mine în om, căci cine are urechi, aude şi împlineşte cuvântul pe care-l aude, şi apoi îl dă celui ce aude, celui ce-l ia, căci dacă este cel ce dă, este şi cel ce ia. Dați-vă unul altuia putere pentru Mine, fiilor. Fiți ochi şi urechi ca să împliniți acest cuvânt, şi fiți cuvânt, aşa cum mereu v-am rugat. Eu sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, şi sunt cuvânt din cuvânt, şi aşa să fiți şi voi, că asta vreau să fiți. Dați din mână în mână până la Mine alifie pentru durerea Mea, că Mi-e dor de bucurie, Mi-e tare dor de dorul omului

după Mine, Mi-e dor să Mă iubească omul şi să Mă primească în el cu chipul Meu, şi să fie omul chipul Meu. Amin.

Fiilor, fiţi mari din Mine. Cel mare din Dumnezeu, este plin de durere după puterea cea mai presus de fire peste lucruri. El ştie ce mare este puterea cea de sus, şi o doreşte. Să nu mai moară cele mari din cer pentru cele mici din om. Cereţi să vină vremea celor din cer peste toate câte sunt şi vor fi pe pământ. Tânjiţi după cele din cer, dar lucraţi-le, că ele aşteaptă să fie aşezate pe pământ. Voi sunteţi mâinile şi picioarele Mele şi ochiul şi urechea Mea mai înainte ca să vin. Luaţi Duh şi har, că Eu vă dau, şi mereu vă dau ca să luaţi. Luaţi aşa cum a luat ierarhul Spiridon şi a dat oamenilor de la Mine şi M-a arătat cu puterea Mea în el. Luaţi şi daţi-vă unul altuia de la Mine şi pentru Mine, că e mult de lucrat pentru venirea Mea şi pentru om.

Fiilor, fiilor, să fie durerea Mea în voi, ca să pot cu voi. Fiilor, fiilor, să fie puterea Mea în voi, ca s-o lucrez peste pământ prin voi, căci durerea iubirii se face izvor de putere în cel ce o are, fiindcă iubirea poate, şi din durerile ei voiesc să întocmesc naşterea din nou a lumii. Durerea iubirii este bucuria celor îndureraţi pentru Mine, şi din ea voiesc Eu să scot totul de la pieire, fiilor. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2000

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2001

Cuvântul Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

Învățătură de facere peste ucenici noi. Omul trebuie să se vadă din Dumnezeu și nu din sine. Cel învățat cu cele de pe pământ nu are învățător din cer. Veacul omului se sfârșește, iar veacul Domnului se așează pe pământ și se numește Noul Ierusalim.

Mă apropii la iesle și Mă fac cuvânt de zidire, cuvânt de mângâiere, și Mă dau apoi vouă și celor ce se strâng pe lângă voi să se facă Mie sărbătoare. Mi-ați făcut zi de sărbătoare, fiilor de la iesle, că s-au strâns pe lângă voi copilași cuminți ca și voi, ca să petreacă în numele Meu cu voi, iar Eu să-i hrănesc din cer. Când lumea de pe pământ s-a strâns să-și petreacă zilele ei, iată, și voi ați aflat prilej și Mi-ați făcut coborâre ca să-i hrănesc pe cei ce vin la crescut lângă izvorul care spală pe om și apoi îl crește ca să fie.

Iată-Mă ca să vă dau har și mângâiere, vouă și celor veniți la izvor. Sunt Eu Însumi. Trupul Meu este acoperit de ochii voștri, dar din el curge cuvântul Meu și se aude, și hrănesc cu el și îl fac venirea Mea, că a venit vremea aceasta, și tot omul va fi luat ca pe neștire, că nu vrea omul de pe pământ să stea din mersul lui și să asculte șoapta venirii Mele, cuvântul Meu care se face cale pentru venirea Mea. Dacă Scripturile Mele cele de acum două mii de ani sunt mincinoase, Eu nu voi veni. Dar ele sunt adevărate, și de aceea vin, și vin să le împlinesc. Amin.

Am spus ucenicilor Mei să înțeleagă de la smochin semnul venirii Mele. Și iată, el a dat mlădițe fragede, căci s-a apropiat venirea Mea. Eu sunt smochinul, căci smochinul de pe pământ s-a uscat și nu mai pot mânca din roadele lui. Eu Însumi am venit și am dat rod și am dat mlădițe noi, căci venirea Mea este aproape. Smochinul cel uscat se crede verde și nu înțelege semnele vremii Mele, semnele venirii Mele. Voi, copii de la iesle, sunteți semnele venirii Mele. Eu sunt smochinul, iar voi, mlădițele, și venirea Mea este cu voi. Amin, amin, amin. Din nou am lucrat tainic, ca și acum două mii de ani. Ca și atunci, oamenii nici acum nu vor să priceapă din semnele vremii venirea Mea de la Tatăl. Duhul potrivnic Mie este împărat peste om și îi șoptește omului la ureche să nu se așeze în veghe pentru venirea Mea, ci să-și petreacă cele ale nopții omul. Și iată, venirea Mea ia omul pe neștire și omul n-o vede, căci scris este: *«Ochi au și nu văd; urechi au și nu aud; și cine nu crede nu ajunge să vadă».* Eu însă vin la iesle cu hrană din cer și Mă dau spre zidire sfântă celui ce voiește cu Mine așteptându-Mă să vin. Mă dau vouă, iar voi să Mă dați, fiilor, și să fiu găsit la voi de cei ce au învățat calea spre izvorul venirii Mele.

Pe cel ce vine la crescut îl învăț să se uite mereu la el dacă crește din cuvântul Meu. Și cum adică aceasta? Să se uite în cuvântul Meu și să se măsoare în el, că Eu așa îl învăț pe cel ce crește din Mine și așa îi spun: caută, copile, să vezi ce este între tine și Dumnezeu, între tine și aproapele tău. Caută să te vezi din Dumnezeu când te uiți, nu căuta să te vezi din tine. Caută să te vezi din fratele tău când vrei să te vezi, nu să te vezi din tine, că ochii tăi nu-ți pot spune despre tine. Caută să te uiți la tine din Dumnezeu și din aproapele tău, să-I placi lui Dumnezeu și aproapelui tău, nu ție, căci așa sunt cei ce veghează întru venirea Mea. Iar pentru lucrarea veghii să nu fie amestecat duh de stăpân și slugă, căci acest duh le strică veghea celor ce veghează, ci să fie duh de iubire care dă putere pentru veghe, care dă gust veghii celei sfinte dintre frați, căci scris este: *«Cel mai mare să fie slujitor celui mic, nu stăpân»,* căci așa este învățătura Mea. Cel mai mare să vegheze cel mai bine, ca să se poată vedea din el cel mic. Și cine este cel mic? Cel mic este cel ce se uită la sine din Dumnezeu și din aproapele său. Amin, amin, amin.

Omul nu știe ce este fericirea lui. Numai cel ce ajunge pe plac aproapelui său la ce este bine spre zidire, numai acela își face sufletului său ochi pentru fericire, căci atunci el află pacea cea desăvârșită și nu mai iese din ea, că ea e dulce, ea înțelepțește omul, ea îl zidește zi cu zi până la ziua zilei, ea îl mângâie și îl ține în ea, și omul își află odihna.

O, nu este altfel de odihnă pentru om, nu este. O, nu vine omul să ia de la Mine și să-și afle odihna. O, nu mai sunt oameni adevărați, fiilor, nu mai sunt. O, nu mai sunt creștini adevărați, măi copilași, nu mai sunt, fiilor. Cei ce caută minuni ca să se facă creștini, aceia pățesc ca omul împietrit în care nu încolțește sămânța vieții, căci minunile n-au avut putere să omoare moartea din om. Când Eu, Domnul, trimit minuni în calea omului ca să-l întăresc pentru Mine, e una, dar când omul caută minuni, e altceva. Și iată, pentru unii minunile au fost drum spre Mine și, iarăși, pentru alți mulți ele au fost drum spre sine, căci s-au fălit căzând prin ei înșiși. O, rău e de omul care n-are învățător de sus din cer, că acela se învață cu pământul și cu cele de pe pământ și cu cele de la om.

Caută, copile care iei învățătura Mea, caută să înveți pe placul Meu. Nu e bine să te ocupi de tine înaintea Mea, ci e bine să iei de la Mine și să-ți folosească și ție cele ce dau, că de aceea dau. Dau ca să iei, nu ca să mai ceri. Dau ca să fie dat, și să aibă omul care ia, și nu să Mă mai ispitească pentru el însuși. Dau mereu tot ce văd că-ți trebuie, ca să te ajut să ai și să te folosești de venirea Mea la tine. Cel ce are nu se mai plânge că e lipsit. Cel ce ia are, dar cel ce nu știe să ia, acela nu are, și cere ca să aibă.

Iar Eu, ca un Învățător bun, spun așa: ferice celui ce se lasă găsit de Dumnezeu, că acela știe să-L afle pe Domnul. Cine-L caută pe Domnul nu-L mai găsește, dar cel ce se lasă găsit, a găsit pe Dumnezeu. Amin.

Iată, M-am lăsat Învăţător ca să Mă dau, că vă văd cum aşteptaţi voi şi cei ce vin să Mă ia. Voiesc să Mă nasc desăvârşit în cel ce Mă voieşte în el, căci omul e născut din om, şi Eu trebuie să-l învăţ naşterea lui din naşterea Mea în el. Amin. Un picuţ, şi voi sărbători cu voi sărbătoarea naşterii Mele cea de acum două mii de ani, şi Mă voi înnoi cu ea în tot omul care voieşte în el naşterea Mea, Duhul Meu, Care este din cer, şi trupul Meu cel ceresc. Amin.

V-am dat hrană caldă, fiilor. Daţi-o pe masă şi învăţaţi-i pe cei ce o iau să o şi rumege, că voiesc să-l învăţ pe cel ce vine la Mine naşterea Mea în el. Veacul cel nou aduce naşterea Mea în inima omului, numai să ia omul, numai să audă omul taina veacului cel nou. Trec cu el pe lângă veacul omului şi vin să-l aşez pe pământ, că vă am pe voi începătură de veac nou, plămădit de Mine şi de voi între pământ şi cer. Curând, curând nu vor mai fi cele ale veacului omului, şi omul va vedea tot mai mult veacul cel nou care se aşează pe pământ, şi va plânge omul care nu are nimic zidit în veacul cel nou.

Iar voi, voi şi cei ce sunt cu Mine prin voi, zidiţi-vă, fiilor, în taina veacului cel nou şi fiţi zidirea lui, căci el va fi pe veci. V-am învăţat lucrarea zidirii, şi de atâta vreme vă învăţ. Zidiţi-vă în veacul cel nou şi fiţi ziditori ai veacului ce va să fie, căci totul va fi înghiţit de biruinţa venirii Mele şi voi rămâne Eu, cu veacul cel nou şi cu moştenitorii lui. Amin.

Îi dau omului ochi ca să vadă; îi dau urechi ca să audă; îi dau înţelepciune ca să înţeleagă; îi dau iubire ca să aibă, numai să ia omul din pacea venirii Mele. Cu pace şi cu har ceresc vin pentru cei ce Mă aşteaptă, iar pentru cei ce nu Mă aşteaptă vin cu zi de mânie, vin cu plata celor lucrate de tot omul care s-a ascuns de Mine iubindu-se pe sine.

Eu aşa am spus: *«Să se lepede omul de sine şi să vină să-Mi urmeze».* Omul însă s-a ascuns şi n-a primit chemarea Mea ca să vină. Şi acum, vin Eu, şi când vin, nu-l mai chem, şi îi zic să se ducă, nu să vină, căci când i-am zis *„Vino!“,* n-a venit; s-a oprit pentru sine şi n-a venit. Şi iată, veacul omului trece, şi Eu vin cu veacul Meu, şi vin. Vin, că este scris să vin după cele două mii de ani de la înălţarea Mea la Tatăl, căci M-am dus ca să vin. Şi dacă vin, le spun iarăşi tuturor că vin, şi zic:

Deschideţi Scripturile, fii ai oamenilor, şi citiţi în ele despre venirea Mea. Şi dacă citiţi, nu le ispitiţi, nu le răstălmăciţi, ci înţelegeţi-le. Şi dacă nu le înţelegeţi, chemaţi cu lacrimi şi cu tânguire pe Duhul Sfânt, ca să vă înveţe El despecetluirea tainei Scripturilor venirii Mele. Deschideţi Scripturile şi nu le închideţi, şi nu le ascundeţi, că în ele este scrisă venirea Mea care trebuie împlinită. Şi dacă ştiţi să citiţi, veţi găsi în ea o ţară nouă, un Ierusalim nou, căci Ierusalimul cel de atunci M-a tăiat şi M-a dat la pieire, dar Eu M-am ridicat ca un Dumnezeu venit din Tatăl, şi iarăşi am fost, şi am ales din nou Ierusalimul, căci Tatăl îl avea pus deoparte pentru venirea Mea cea de după două mii de ani.

Iată ţara strălucirii pe care a văzut-o de departe proorocul Daniel, pământul cel de la început, pământul român din care Eu am luat pământ cu mâna şi l-am făcut pe omul cel zidit de mâna Mea. Iată noua Mea ţară, noul Meu ogor în care am însămânţat sămânţa veacului cel nou, veac ceresc pe pământ, Noul Ierusalim. Aşa se numeşte veacul cel nou: Noul Ierusalim. Amin, amin, amin.

Deschideţi Scripturile, voi, fii ai oamenilor, şi veţi găsi în ele venirea Mea cu veacul cel nou, coborât din cer pe pământ. Şi iată venirea Mea, că sunt cuvântând din mijlocul pământului român peste pământ, şi merge cuvântul Meu ca fulgerul de la răsărit până la apus, căci venirea Mea aşa vine, ca fulgerul, precum scrie în Scripturi.

Cel ce însetează, să vină şi să bea din apa Mea, şi să fie viu apoi, şi să nu mai înseteze apoi, că iată, omul însetează mereu. Bea şi însetează iar, căci apa este la Mine, nu la el. Să vină omul la Mine şi să bea. Şi dacă nu vrea să vină, să nu vină, căci scris este: *«Cine este sfânt, să se sfinţească încă, şi cine este spurcat, să se spurce şi mai mult»,* că venirea Mea vine ca un fur, şi cel ce nu-i venit spre ea, nu mai are vreme să vină.

O, fii ai oamenilor, răscumpăraţi vremea, că zilele sunt grele. Aşa vă învaţă Scriptura. Deschideţi Scripturile, voi, fii ai oamenilor, şi veţi găsi în ele că Eu vin, şi veţi înţelege de ce vin Eu. Vin, că este scris să vin după cele două mii de ani de la înălţarea Mea la Tatăl. M-am dus la Tatăl ca să vin şi să pregătesc de lângă Tatăl locaşul venirii Mele. Şi am venit, şi Mi l-am pregătit, şi Mi-l pregătesc, şi Mi-l curăţesc, şi Mi-l slăvesc, ca să vadă toţi împăraţii pământului locaşul venirii Mele: pământul român. Acest pământ curând, curând va fi cu totul al Meu, iar cei ce vor fi pe el se vor face sfinţii Mei, neam sfânt şi împărătesc, popor după chipul şi asemănarea Mea, căci aşa este în casa Tatălui Meu. Amin.

O, copii de la iesle, v-am dat har şi mângâiere vouă şi celor ce s-au strâns lângă izvor ca să bea şi ca să crească. Ba şi fiilor oamenilor le-am dat ca să bea, numai să vrea să bea. O, dacă Scripturile venirii Fiului Omului sunt mincinoase, atunci El nu va veni. Dar dacă sunt adevărate, Fiul Omului vine, şi *«se vor tângui toate neamurile pământului văzându-L venind cu putere şi cu slavă multă»*, precum scrie în Scripturi. Amin.

Am chemat pe tot omul să vină spre venirea Mea. De două mii de ani îl tot chem pe om. De şapte mii de ani îl tot chem pe om. Dar ca azi nu l-am chemat nicicând. Îl chem pe cel ce nu vine. Îl chem pe cel ce nu aude şoapta venirii Mele. Iar când voi veni, nu-l voi mai chema, şi îi voi spune să se ducă, precum este scris în Scripturi.

O, copii ai venirii Mele, vine venirea Mea. Zidiţi-vă în taina veacului cel nou şi fiţi ziditori şi spuneţi tuturor celor ce locuiesc pe pământ că vine venirea Mea. Un ceas, şi vin, iar veacul cel nou care vine cu Mine, se numeşte Noul Ierusalim. Amin, amin, amin.

19 decembrie 2000/1 ianuarie 2001

Praznicul Naşterii Domnului

Omul este vechi chiar dacă viaţa lui este o zi. Aşezământul Noului Ierusalim este sămânţa pământului nou şi viaţa veacului ce va să fie pe el.

M-am coborât la iesle, căci cuvântul Meu din zilele acestea îşi are ieslea sa, fiindcă Eu am pregătit loc, ca acolo unde cobor Eu, să fie şi ai Mei, cei pregătiţi de Mine pentru întâmpinarea Mea când vin cuvânt. Încă de pe când n-aveam pas să merg printre fiii oamenilor cu cuvântul şi să lucrez cu el, încă de pe atunci Eu şi cu Tatăl Mi-am aşezat cuibul coborârii aici, iar apoi am cuvântat, şi din acest cuvânt Mi-am făcut iesle să vin, şi am venit şi am împlinit cuvântul, şi am loc sfânt, şi am iesle caldă, căci în casele cele făcute de oameni nu pot răzbi cu uşorul, că nimeni nu Mă iubeşte şi nimeni nu Mă doreşte aşa cum sunt Eu. Nu e om pe pământ să nu Mă vrea, că ştie omul că Eu am în mâini viaţa

cea veşnică, dar nimeni nu Mă vrea cu ea, căci ea se dă încă de pe pământ, şi dacă vin cu ea la om ca să i-o dau, ea are în ea pe cele din cer, dar pe pământ nu încap cu viaţa Mea cea veşnică în om. E prea lipit omul de cele ce trec. S-a prea furat omul din Mine, căci pe furate a făcut aceasta. Dacă omul nu Mă vede, uită că Eu văd. Uită omul, şi se fură din Dumnezeu, şi se dă om pe om deşertăciunii lucrurilor, iar Eu suspin după om.

Am coborât la voi, copii de la iesle. Am sălaşul Meu la voi, şi vin să Mă odihnesc în el, căci sunt obosit, şi sunt în suspin mereu şi tot mereu pentru omul de pe pământ. Am venit să grăiesc vouă despre naşterea Mea în om. Iată sărbătoarea naşterii Mele de acum două mii de ani. Se purta Măicuţa Mea din loc în loc prin lume şi nu găsea pe cineva s-o primească şi să Mă nască, şi să-L primească omul pe Dumnezeu în casa lui şi să-L aibă apoi. Tot aşa a fost şi azi. Nu e loc pe pământ, nu e om pe pământ să ştie şi să poată să Mă primească în casa lui, să Mă nasc Eu cu naşterea Mea în om, ca să ştie omul apoi ce este sărbătoarea naşterii Mele cu omul.

Iată sărbătoare de naştere. Eu Însumi Mă mărturisesc cu voi şi în voi, căci în casele cele mari ale oamenilor nu voiesc să fiu. Eu Mi-am făcut locaş omul, şi apoi M-am odihnit în el. Apoi omul M-a alungat, şi s-a alungat pe sine din Mine, şi Eu am rămas cu suspin fără locaş după ce l-am făcut pe om. Dar am rostit atunci cuvânt tainic că Mă voi naşte Eu din om, că Mă voi face sămânţă în trup născător şi voi zdrobi pe duşmanul omului, şi iarăşi îl voi avea pe om, şi Mă voi naşte în el cu taina naşterii Mele, şi iarăşi Mă voi odihni, căci omul este casa Mea şi ieslea Mea şi odihna Mea.

Vă dau seminţe, ca la puişorii care cresc mâncând, fiilor copii. Vin la voi la iesle şi Mă fac hrană şi Mă fac cuvânt de naştere şi îl aştept pe om să înveţe în el taina naşterii Mele între oameni după două mii de ani de la naşterea Mea din Fecioara care a biruit pe şarpele cel de demult prin sămânţa Mea pusă în ea de la Tatăl şi de la Mine şi de la Duhul Sfânt, pentru ca să-l răscumpăr pe om venind după el pe pământ. Şi am venit, şi M-am făcut Om. Prunc mic M-am născut din om, ca şi omul, şi M-am numit apoi Fiul Omului. Eu Însumi am coborât din cer şi M-am făcut sămânţă mică şi M-am aşezat în trup de Fecioară ca să Mă fac prunc din ea, şi să cresc apoi între oameni şi să Mă îngrijească mama şi tata aşa cum creşte un copil între părinţii lui până se face mare. Atât de mic S-a făcut Dumnezeu ca să poată veni după om, ca să-l ridice pe om până la El din nou şi să-l facă asemenea Lui din nou pe om, căci când Tatăl Mi-a spus să vin pe pământ sămânţă din care să Mă fac prunc de om şi să cresc apoi ca omul şi să Mă las înjunghiat de om ca să-i dau omului viaţa Mea, când Tatăl Mi-a spus în cer taina naşterii Mele cea de acum două mii de ani, El a grăit cu Mine ca la începutul cel dintâi, iar Eu L-am ascultat şi I-am zis: *«Tată, vom face om după chipul şi asemănarea Noastră, om cu duh dătător de viaţă. Eu Însumi Mă voi duce şi Mă voi face om pe pământ, Tată, şi iarăşi voi veni la Tine după ce-Mi voi da viaţa Mea omului, după ce voi plăti plata pentru om, Tată»*.

O, copilaşi de la iesle, vă aduc cuvânt cald, taina naşterii Mele în om. Întâi M-am aşezat în om, şi apoi M-am făcut Om. M-am făcut ca omul ca să pot să fiu cu el şi să-l învăţ calea spre casă, fiilor. Eu, fiilor, întâi l-am făcut pe om din pământ şi din Dumnezeu, şi apoi S-a făcut Dumnezeu din om, ca să-i dea omului viaţă. Iată taina vieţii omului. Ea este de la Dumnezeu, şi viaţa omului nu este a lui, dar cine să-i mai spună şi cine să-l mai înveţe pe om, pe omul care se naşte din om, şi apoi el nu mai ştie să se nască din Dumnezeu, şi Dumnezeu din el?

Eu, fiilor, pentru aceasta am venit pe pământ din nou şi Mă fac cuvânt la voi, ca să-l fac din nou pe omul cel vechi, vechi de şapte mii de ani, vechi de două mii de ani, că omul este vechi, şi tot aşa se naşte, şi este vechi chiar dacă viaţa lui este o zi. Toate cele vechi trec, iar Eu Mă port după om cu viaţa cea din cer ca să-l înnoiesc din ea şi să-l fac să se îmbrace cu ea şi să fie înghiţit de ea omul. Amin.

Eu sunt Omul Cel nou, cu Duh dătător de viaţă, şi voiesc să Mă dau omului de viaţă. Sunt Fiul Omului, şi vin pe norii cerului de la Tatăl la om, ca să-Mi culeg rodul şi să-l dau Tatălui, ca să-Mi adun rodul şi să-l am. Am venit la cules, dar mai întâi am semănat, am udat, am îngrijit cu cele din cer peste pământ, ca apoi să culeg şi să am pământ pentru cer, căci curând, curând cobor cerul pe pământ, şi să am pământ pentru cer. Amin.

Eu de aceea am venit cuvânt pe pământ. Am venit să pregătesc loc pe el, ca să vin apoi şi să-i adun în el pe cei aleşi ai Mei, pe cei ce se lasă culeşi pentru ziua venirii Mele cu sfinţii în slavă văzută. Am venit să-l pregătesc pe om cu cuvântul Meu, care sfinţeşte şi care înnoieşte duhul omului şi care-Mi face Mie loc cu naşterea Mea în el. Naşterea Mea în om îl smulge pe om din cele pământeşti şi omeneşti şi îl face ceresc pe pământ şi îl face sfânt şi îl face casă a Mea şi îl face scară a Mea ca să vin din cer pe pământ. Naşterea Mea în om este salvarea omului, cu trupul şi cu sufletul şi cu duhul lui, şi omul se face purtător de Dumnezeu între oameni, şi se face lumină din cer pe pământ, şi se face omul locaş al venirii Mele cu sfinţii, împărăţie a cerurilor în mijlocul oamenilor. Naşterea Mea în om este împărăţia cerurilor înăuntrul omului, precum Eu am zis acum două mii de ani despre taina aceasta. Veni-va vremea şi a şi venit, şi se va vedea această taină; dar ea se vede bine, şi omul de pe pământ are ochi şi nu vede.

S-a smuls de tot din Mine omul, şi nu mai vede cu ochii lui. E prea lipit omul de cele ce trec, şi mereu le caută, că e lipsit omul de toate cele şi caută mereu, dar omul pe Mine Mă caută, şi el nu ştie ce caută. Când omul caută viaţa lui, şi pentru viaţa lui, pe Mine Mă caută, că numai Eu sunt viaţa omului, dar nimeni nu Mă vrea cu ea, că dacă vin cu ea la om ca să i-o dau, ea are în ea pe cele veşnice, pe cele care-l fac veşnic pe om, pe cele ce rămân. Taina vieţii n-o pricepe omul, căci el s-a luat din Mine, şi singur nu mai ştie, şi înţelepciunea lui îl scoate mereu din Mine, fiindcă omul mare se umple de sine şi nu se mai poate face prunc aşa cum M-am făcut Eu când am venit de la Tatăl ca să încep în om împărăţia cerurilor.

Taina vieţii omului Eu sunt. Cine vrea să aibă viaţă, Eu sunt taina vieţii omului, şi pentru aceasta M-am născut pe pământ. Cine se sfinţeşte pentru Mine, la acela Eu Mă duc şi Mă fac sămânţă în el, şi din ea creşte pom nou din pământ nou, om nou din Mine. Când Eu Mă sălăşluiesc în om cu sămânţa Mea cea veşnică, atunci Eu Mă fac prunc şi Mă dau omului să Mă crească, şi din Mine să se facă omul om nou, din Mine crescut, iar Eu sunt sămânţa lui.

M-am făcut prunc ca să încap în om. Mă fac mic ca să Mă primească omul, şi apoi să Mă fac mare în om cu mărirea Mea cea din cer, şi apoi să-l am pentru vecie pe om, că după om Mi-e tot un dor suspinul. Îl aud mereu pe om că Eu am venit şi M-am dat să fiu răstignit şi să mor pentru el. O, Eu am venit să Mă nasc pentru om, să Mă fac mic ca să încap în om, să Mă fac om, ca să fiu cu omul, şi el să fie cu Mine. Şi

dacă omul nu M-a voit în el, şi dacă el n-a vrut să Mă cunoască prin naşterea Mea, Eu M-am lăsat atunci sub mâna lui, şi el M-a strivit. Dar Eu iarăşi M-am născut cu acelaşi trup, prin răstignire; M-am născut prin moarte. Am murit ca un muritor, ca să vin apoi la om cu taina învierii pentru toţi cei ce au murit, şi încă mor şi acum. Taina răstignirii Mele este taina învierii, este taina naşterii prin moarte dacă omul a murit. Am venit întru totul după om dacă am venit. Am trecut prin toate ale omului, numai să-l fac din nou pe om şi să nu piară omul. Am venit cu naşterea Mea în om. Am venit iar după două mii de ani, şi Mă fac cuvânt la iesle ca să Mă ia omul şi să Mă aşeze în el, şi apoi să fiu în om cu slava cuvântului Meu împlinit. Amin. Magii au venit din depărtări până la ieslea care Mă adăpostea pe Mine prunc în Betleem şi pe Măicuţa Mea, cea proorocită de Mine încă de la facerea omului când omul făcut s-a smuls din Mine şi M-a lăsat cu suspin. Dacă magii n-ar fi venit, dacă păstoraşii din munte n-ar fi coborât la vestea îngeraşilor care veneau din cer pentru naşterea Mea, o, dacă aceştia nu s-ar fi găsit lângă trupul Meu de prunc născut din Fecioară, cine, oare, ar fi lăsat pe pământ peste veacuri venirea Mea de la Tatăl acum două mii de ani? Magii au venit din pământuri străine şi s-au închinat naşterii Mele şi au crezut orânduielii cereşti care Mă trimisese pe Mine de la Tatăl, dar casa Tatălui Meu s-a sculat asupra Mea şi nu M-a primit poporul din care am răsărit. Aceasta este ruşinea lui Israel, care apoi M-a scos afară din mijlocul lui şi M-a trimis înapoi la Tatăl. Aşa şi azi, Mă duc cuvânt de vestire şi de înnoire şi de înviere peste tot, iar casa Tatălui Meu nu mai este a Lui, nu mai este a Mea, şi Mă trimite înapoi la Tatăl când vin, ca nu cumva să vin să-i izbăvesc, că ei zic că i-am izbăvit acum două mii de ani, dar când să vin să-Mi împlinesc Scripturile venirii Mele, nu Mă vor cu ei. Iar Eu rămân la voi, copii ai venirii Mele. Când şi când vin magi la voi şi Mă găsesc cu voi învăţând omul să se îmbrace cu haina vieţii care vine. Minunea venirii Mele de azi se scrie pe pământ de Mine Însumi prin mânuţele voastre, aşa cum naşterea Mea cea de acum două mii de ani şi-a făcut loc în cartea vremii de atunci prin cei iubiţi ai Mei care M-au mărturisit împotriva poporului Meu, care a dat cu orice preţ, ba chiar cu preţul vieţii Mele pentru ei, au dat să Mă dea pieirii cu tot cu numele Meu, cu tot cu trupul Meu cel dumnezeiesc, care s-a făcut prunc din Fecioară acum două mii de ani, în ziua naşterii Mele.

Iată, totul piere, dar Eu rămân, şi sunt. Eu sunt cerul pe pământ, precum am fost acum două mii de ani, după ce M-am născut prunc din Fecioară. Eu sunt cerul pe pământ, venit în cuvânt şi cuvântând facerea din nou a lumii, cer nou şi pământ nou, dar mai întâi om nou, sălaş al Meu pe pământ, că Eu l-am făcut pe om ca să Mă sălăşluiesc în el şi să fiu, şi să fie şi omul. Amin.

Nu poate omul să fie, să fie aşa cum este el. Omul trebuie să fie în Mine ca să fie, şi să fiu Eu în el ca să fie, căci altfel omul este el, şi el nu ştie să fie.

Eu pe voi, copilaşi de la iesle, v-am învăţat ca pe nişte prunci mici, v-am învăţat să fiţi, fiilor. Naşterea în om e taină dulce care îl ţine pe om în bucuria cea tainică de a fi în sărbătoarea cea veşnică a naşterii Mele în om, căci Eu sunt veşnic.

Vă mângâi, şi mereu vă nasc din Mine cu cuvânt nou, care vă naşte din el mereu şi vă creşte mereu ca să fiţi prunci, căci pruncii sunt cei ce stau la crescut. Vă dau din cer bucuria mamei Mele Fecioara, care M-a purtat în braţe prunc şi M-a iubit cum n-a fost iubire între pământ şi cer. M-a iubit ca pe fiul ei încă de când M-a dat ei arhanghelul Gavriil când M-a aşezat în ea cu sămânţa Mea din care am ieşit prunc micuţ, născut în peştera cea curată din Betleem.

Mama Mea se apleacă spre iesle şi vă dă duh de mângâiere pentru Mine, Cel sălăşluit după două mii de ani la voi. Mama Mea Fecioara sărută ieslea Mea de la voi şi se apleacă spre voi. Amin, amin, amin.

— Mă aplec, Fiule Emanuel. Mi-e duhul plin de fiori, că Tu eşti Cel iubit al meu şi că ai iesle pe pământ, Fiule, că ai găsit unde să fii, şi să fii printre oameni, copilul meu Cel de acum două mii de ani. Nimic nu m-a durut când Te-am născut, decât omul cel rece, poporul cel rece care nu Te-a primit, Fiule. N-a fost nimeni pe pământ să simtă în clipa aceea că Dumnezeu S-a făcut om şi Se naşte prunc între oameni pentru ca să-i mângâie şi să le dea viaţa înapoi, Fiule, căci omul s-a luat din Tine şi şi-a pierdut viaţa dacă aşa a făcut.

Dar azi mă doare, Fiule venit pe pământ; şi cu duhul, şi cu sufletul, şi cu trupul mă doare. Mă doare, Fiule, ca şi pe Tine pentru om. Timpul s-a scurs, şi nu mai este ca Tu să-l mai aştepţi pe om. Mă doare când văd venind venirea Ta, şi omul n-a venit la ea. Îţi mângâi ieslea şi pe cei mici din ea, căci mângâierea noastră este numai la cei mici care se bucură de noi, Fiule născut din trupul meu cel fecioresc acum două mii de ani. O, cum de n-a înviat neamul omenesc după o aşa minune a naşterii Tale din trup fecioresc? O, cum de n-a reînviat neamul omenesc după ce Tu ai înviat din răstignire, Fiule din cer? Să se fi făcut cerul Tău omul, aşa cum m-am făcut eu de Te-ai sălăşluit în mine, şi apoi ai ieşit şi Te-ai dat omului, copilule ceresc al Tatălui din cer. Îţi mângâi ieslea care Te primeşte cuvânt. Mi-e duhul cuprins de fiori aici, unde Tu ai împărăţia Ta. Facă-se pe veci voia Ta aici, Fiule scump.

Mare minune este să se dea omul Ţie. Mare minune este să se facă omul prunc şi să Te aibă, Fiule din cer, şi să Te arate precum aceştia Te arată şi Te dau precum eşti, că Tu eşti Cuvântul Tatălui, şi Te-ai făcut trăistuţă cu seminţe şi Te semeni pe pământ ca să răsară din ele veacul ce va să fie, copil ceresc, născut în Betleem, de la Tatăl şi din mine, ca să Te faci naştere nouă în om pentru Tatăl.

Nu plânge, Fiule Emanuel. Lacrimile bucuriei sfinte sunt dulci. Nu plânge cu durere. O, Tu plângi pentru om, că e mare şi mult neamul omenesc, şi nu vine, Fiule, spre venirea Ta. Dar la naştere e bucurie. E sărbătoare în grădina ieslei Tale, e pentru naşterea Ta cea de acum două mii de ani sărbătoare. Iată-i pe cei ce Te poartă întru venirea Ta. Ei dau izvorul mângâierii Tale la cei ce vin din depărtări în jurul ieslei pentru Tine, Fiule adăpostit cu cei mici. Numai cei mici Te primesc. Neamul cel mare nu se pleacă, Fiule, dar cei mici s-au făcut copii ai venirii Tale şi Te poartă spre neamurile pământului ca să se audă venirea Ta până la margini, de aici până la toate marginile, Fiule rănit de dor. Eu Te mângâi cu cuvintele mele pentru cei de la ieslea Ta, căci ei s-au făcut bucuria Ta şi cale a Ta de la Tatăl la oameni, şi Tu Te vei odihni curând, curând în bucuria venirii Tale, Fiule Care vii venind şi pregătind venirea Ta. Amin, amin, amin.

— O, mamă Fecioară, nu ştie omul ce este cerul în care Noi suntem. Cerul e lângă om, mamă, şi omul nu-l poate pipăi. Îi trebuie inimă nouă omului, mamă. Îi trebuie iubire fără margini omului, mamă.

Voi, fiilor copilaşi, aduceţi Mie inimile voastre mereu, ca să am pe veci sălaş la voi şi cu voi. Pământul de sub voi este sămânţa cea nouă a pământului nou. Îl ţin în mâna Mea

şi îl cresc, şi ca prin vis voi acoperi în curând pământul tot cu el, cu pământul pe care v-am aşezat pe voi. O, de s-ar curăţa omul pentru cerul cel nou şi pământul cel nou, ca să am bucurie întru venirea Mea, şi să lucrez cu iubire şi nu cu durere şi nu cu mânie cerul cel nou şi pământul cel nou şi viaţa veacului ce va să fie cu ele.

O, fiilor, daţi celor ce vin la iesle mângâierea naşterii Mele în om. Daţi magilor daruri, fiilor. Daţi colindătorilor daruri pe Hristos, Cel de la ieslea de la voi. Daţi cerul cel nou şi pământul cel nou în dar, şi legea Mea cea sfântă de pe ele.

Pace vouă şi celor ce se bucură de Mine şi de voi, că sunt la voi cu ieslea venirii Mele!

Pace vouă şi celor ce iau în ei naşterea Mea în om! Vă mângâi cu pacea Mea, cu pacea venirii Mele la voi, iar voi daţi celor ce vin la ieslea Mea de aici, daţi mângâierea naşterii Mele în om, daţi-Mă pe Mine, daţi daruri pe Hristos, Cel sălăşluit în ieslea de la voi. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2000/7 ianuarie 2001

Sărbătoarea întâiului mucenic şi arhidiacon Ştefan

Oamenii se închină în dreptul crucii, dar nu-şi închină lui Dumnezeu viaţa. Lucrarea sufletului este mişcarea cerului în trupul omului. În curând omul va vedea taina cerului pe pământ. Priceperea lucrurilor stă în duhul cel umilit al omului.

Deschideţi cartea Mea, copii de la iesle, şi cu iubire primiţi cuvântul Meu, căci Eu sunt Dumnezeu.

Mi-e duhul plin de dor. Îmi sting dorul, fiilor, dacă am cu cine să vorbesc. E mare minune pentru cer că am cu cine grăi de pe pământ, că am cu cine să cinez pe pământ. Vă mângâi şi pe voi când grăiesc cu voi, dar Mă mângâi pe Mine, căci sunt îndurerat adânc. Îi văd pe oameni trecând pe drum şi închinându-se cu grabă la crucile pe care sunt arătat Eu răstignit. Fac oamenii cruci şi Îmi zic să-i ajut, şi apoi se duc înainte pe cale şi îşi fac ale lor. O, n-am cu cine să vorbesc de pe pământ, că omul aşa face, atâta ştie între Mine şi el. Dacă aş vorbi cu omul care se opreşte în faţa crucii ca să se închine Mie prin semnul sfintei cruci, dacă aş vorbi şi Eu cu el să-i spun şi Eu rugămintea Mea, el ar căuta apoi să spună la toţi că M-a auzit grăind aşa şi aşa, şi ar căuta oamenii să vină să se închine şi ei la crucea aceea. Dar ca să vină omul să audă vorbirea Mea cu voi şi cu omul, aşa ceva e greu să facă omul. Mai degrabă ar crede oamenii într-un om păcătos care le-ar spune că Eu l-am strigat de pe cruce decât să Mă creadă pe Mine, Care grăiesc cu atâta aşezare, cu atâta înviere pentru om, ca să-l chem pe om la viaţă, la sfinţenie şi la bucurie cerească şi sfântă cu omul pe pământ.

De aceea vă dau Eu înţelepciune vouă, şi cu ea voi înţelegeţi ce este cerul pe pământ, fiilor. Cerul este lângă om şi îl înconjoară, dar omul nu vrea să ştie de cer. Când omul se naşte din om, el ia suflet din cer, căci sufletul îşi are loc în cer şi în om. Cum se naşte omul, gata, şi sufletul intră în om prin suflul omului. Omul, singur îşi ia sufletul, trăgându-l în el în clipa naşterii lui, dar sufletul stă în cer, şi omul îl ia mereu, că el este darul cerului, şi fiecare om şi-l ia din cer, de la Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este viaţă.

O, copilaşi, atât de dulce şi de mare este taina cerului lângă om, şi atât de mult Mă doare că omul nu vrea să ştie nimic despre vasul lui, despre viaţa lui, despre viaţa Mea care este în cer, şi din care omul ia în fiecare clipă! Suflet din sufletul Meu ia omul mereu, căci cerul îl cuprinde pe om din părţi, şi ia omul din cer, şi nu stă cu cerul, că nu ştie omul ce este sufletul lui. Sufletul dă viaţă trupului, dar mintea omului şi inima omului nu-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru suflet. Cere omul mereu la Mine, cere ce-i trebuie, cere ce vrea el, dar ca să-Mi mulţumească pentru suflet nu-i vine omului în gând. Plânge cerul şi Îmi spune că omul nu-Mi mulţumeşte niciodată pentru suflet.

O, nu ştie omul ce este cerul, nu ştie omul că ia mereu din cer viaţă şi duh de viaţă. Cerul se face înger de viaţă pentru fiecare om, pentru fiecare trup de om, dar trupul omului nu-i slujeşte cerului. Omul îşi consumă trupul mai mult pentru diavolul, care este vrăjmaşul Meu şi vrăjmaşul omului. Diavolul este cel care dă să şubrezească cu puţinul şi cu multul casa sufletului, trupul omului. O, prea puţin ascultă omul de Dumnezeu, de la Care are sufletul, duhul de viaţă. Casa sufletului ar trebui să strălucească precum cerul, dar omul nu ştie ce este cerul din care îşi are sufletul în fiecare clipă.

O, fiilor înţelepţi, oamenii nu se iubesc între ei pentru cer. Se urăsc oamenii unii pe alţii pentru pământ şi pentru cer, şi nu vor să fie pe măsura sufletului. Când Ştefan, mărturisitorul Meu cel de acum două mii de ani s-a luminat cu sufletul din el şi când faţa lui a strălucit ca de înger pentru Mine că M-am arătat lui cu cerul de lângă Tatăl, oamenii care nu ştiau ce este cerul i-au strivit casa sufletului lui, i-au strivit trupul cu pietre lui Ştefan, iar sufletul purtat de el a strălucit fericit în trupul lui. Când omul îi dă cerului putere în el, atunci sufletul se preamăreşte în om şi se bucură cerul în trupul omului. Dar când cerul îndură strâmtorare după strâmtorare în om din pricina duhului omului cel străin de suflet, atunci sufletul zace în dureri şi în chinuri în trupul omului, şi îl doare şi pe om, şi se îndreaptă omul spre casa sufletului lui, spre cer se îndreaptă omul cel durut. O, mare este taina sufletului, dar nu e de nepătruns, şi e lângă om, şi e în om, şi e în cer în aceeaşi clipă. Face sufletul cale din cer în om şi din om în cer şi hrăneşte omul cu viaţă, căci aşa a fost făcut omul cel întâi zidit, din care purced trupurile oamenilor.

Am venit la voi la iesle cu sărbătoare iar. Am venit, fiilor, cu prăznuirea mucenicului Ştefan, care a dat lumină în el sufletului lui mărturisindu-Mă pe Mine celor ce nu voiau să Mă aibă. Dar Eu sunt, şi de la Mine are omul duh de viaţă, chiar dacă omul nu ştie aceasta când Mă prigoneşte din el şi din preajma lui. Când l-am zidit pe om, am pus în el sufletul, duhul de viaţă. Am suflat peste el, şi a intrat sufletul în el la suflarea Mea peste el. Atunci omul a început să fie, şi din el şi-a luat apoi trup tot neamul oamenilor.

O, fiilor, învăţaţi de la Mine şi daţi la toţi duhul dătător de viaţă care este cu Mine la voi. Învăţaţi să aveţi grijă de casa sufletului. Să ştiţi, fiilor, că sufletul are putere pentru trup, că este din cer. Omul la bucurie şi la veselie poate mai mult şi îi poate şi trupul mai bine. Aşa şi sufletul, măi copii, când are de la trup bucurie şi viaţă pentru el, când omul îi mulţumeşte sufletului, atunci poate sufletul pentru trup. Daţi putere sufletului să facă minuni cereşti în voi, că e din cer, fiilor, şi cerul este minune înaintea omului. Sufletul care are bucurie cerească în trup, devine veşnic în casa lui, şi casa nu se mai strică.

Învăţaţi viaţa cea veşnică, fiilor, că Eu aceasta v-am dat-o s-o lucraţi în voi şi s-o aveţi pe veci. Amin. Daţi şi altora s-o ştie şi s-o ia de la Mine prin voi. Lucrarea sufletului este mişcarea cerului în trupul omului, este cerul în om, căci omul este cuprins de cer. Dacă sufletul omului este din cer, să înţe-

leagă omul unde este cerul şi să nu-l mai caute, ci să-i slujească şi să-i mulţumească pentru suflet. Când pruncul se naşte, cerul este la gura lui şi din el îşi ia pruncul sufletul, duhul de viaţă.

O, copii credincioşi de la ieslea Mea! O, câte aş voi să vă vorbesc! V-aş alina mereu în toate greutăţile. V-aş desluşi limbile care se ivesc în fel şi chip când se ivesc. V-aş lega rănile care vin din toate părţile. V-aş sufla la ureche toate înţelesurile lucrurilor şi ale stărilor, numai să-Mi daţi glas între voi, numai să Mă aşezaţi între voi, fiilor. Eu sunt în cer, şi cerul e nevăzut ca şi sufletul. Eu vreau să intru mereu cu cuvântul la voi, ca să fie Dumnezeu pe pământ, fiilor. Să înveţe omul să fie cu Dumnezeu pe pământ, că Eu nu sunt departe, dar omul nu ştie ce este cerul şi Dumnezeu. În curând voi da în părţi vălul de pe ochii omului, ca să vadă omul lucrul cerului şi duhul cerului. Voi deschide mari ochii duhului omului şi îi voi face ca în cer, şi omul va vedea taina cerului pe pământ, taina cea de şapte mii de ani acoperită de ochii trupului omului. Omul a acoperit-o, nu Eu. Omul s-a smuls din cer, nu Eu l-am smuls. Voiesc acum să-l fac să ştie că el s-a smuls, şi că Eu lucrez din greu să-l iau iar în cer, şi să-i arăt iar pe cele ce nu se văd şi să-l aşez întru ele, că pentru om au fost ele făcute ca să fie. Eu, fiilor scumpi, pentru om le-am făcut pe toate câte se văd şi pe toate câte nu se văd. Omul a dat mereu, şi dă şi acum să-Mi strivească biruinţa Mea cea pentru el, că e slab omul la cunoştinţă şi nu pricepe pe cele pregătite de Mine pentru el. E îndărătnic omul. Nu se moaie uşor omul. Parcă ar fi nevinovat, de nu se moaie. Parcă n-ar avea sufletul împrumutat, de nu se moaie. O, cât de mult aş vorbi cu voi ca să fie pe pământ vorbirea Mea care umblă la înţelepciunea omului ca s-o înnoiască şi ca să se umilească omul spre înnoire, căci înnoirea este lucrarea pe care dau Eu acum s-o aşez peste tot şi peste toate. Când îl văd pe om înfoiat pentru sine, Mă doare sufletul din om.

La voi, fiilor, când Mă daţi pe Mine unii altora, să învăţaţi cum să Mă daţi, ca nu cumva în numele Meu să lucraţi ceva care Mă doare în om. Am la voi izvor de înţelepciune. Adăpaţi-vă din el ca să fiţi plăcuţii Mei în tot ce lucraţi în numele Meu, şi să fie jertfă unul pentru altul lucrarea pe care o faceţi unul peste altul. Vă învăţ aici, că are mult de învăţat creştinul din jurul Meu, creştinul din staulul poporului Meu. V-aş da, fiilor, o mulţime de desluşiri peste toate stările care vă lucrează pe voi şi pe cei ce sunt poporul cuvântului Meu. Aş voi să-l fac pe copilul acestei lucrări să ştie să Mă primească de câte ori vin la voi şi prin voi, să Mă primească aşa cum primeşte sufletul din cer în fiecare clipă. Aş voi să înţeleagă tot poporul cel nou că Eu prin voi îi fac numai bine, dar să aibă pricepere cel ce voieşte să priceapă. Cel ce nu are pricepere, acela nu vrea să priceapă, şi de aceea nu se sălăşluieşte în el priceperea decât numai pentru sine, decât numai din sine. Dacă priceperea omului nu Mă alină pe Mine prin smerenia ei, ea nu-l poate alina nici pe om. Priceperea lucrurilor stă în duhul cel umilit al omului care ştie ce este iubirea de Dumnezeu şi de fiii lui Dumnezeu, şi acela ştie când să fiu Eu, şi când să fie el. Omul când este el în numele Meu, este fără rod în lucrul lui cel în numele Meu. Dar omul în care pot fi Eu când lucrează în numele Meu, acela este dătător de viaţă precum Eu sunt. Aceasta înseamnă omul cel nou, Hristos, Cel cu duh dătător de viaţă dinăuntrul omului care lucrează viaţa Mea şi mângâierea Mea peste om. Amin, amin, amin.

Acum, copii iubiţi, întăriţi casa sufletelor voastre prin iubire mare, şi ardeţi, fiilor, de dor după venirea Mea, după statul Meu cu voi, şi staţi cu Mine prin dorul vostru, că dorul Meu de voi este lângă voi şi voieşte să fie în voi, aşa cum sufletul vostru este în voi şi se poartă din voi la cer şi de la cer la voi clipă cu clipă, fiilor. Dorul vostru de Mine dă bucurie sufletului în voi şi dă viaţă multă trupului şi vă dă puterea cea biruitoare în trupul vostru, cel ce poartă în el dragostea cea pentru Mine, Omul Cel cu duh dătător de viaţă. Amin.

Fiţi biruitori aşa cum am fost Eu pentru viaţă. Eu am biruit pentru viaţa trupului Meu, şi aşa să lucraţi şi voi, căci viaţa cea fără de păcat este viaţă fără de moarte, viaţă care-i dă trupului viaţă de-a pururi, că a venit vremea aceea să vin şi să găsesc omul în trup când vin la el. Fiţi destoinici pentru venirea Mea şi pentru vremea aceasta, fiilor, că e vremea să înnoiesc duhul şi trupul şi sufletul omului, casa Mea ce va să fie curând, curând, ca să pot apoi veni cu totul văzut, şi să se arate biruinţa Mea şi plata ei, care este viaţa omului.

Fac omul din nou, dar să stea la făcut. Am spus cândva prin acest cuvânt că voi, copii ai acestui cuvânt, când veţi crede că veţi pieri, căci pieirea celor ce nu sunt vine curând, atunci Eu, Domnul, voi fi numaidecât alături de voi şi vă voi da vouă toată plata biruinţei pe care am lucrat-o Eu de şapte mii de ani pentru om, pentru omul care se dă Mie ca să-l am şi ca să fie. Fiţi precauţi, ca să ştiţi ce este lucrarea nădejdii în cele făgăduite de Mine vouă. Fiţi fiii puterilor Mele cereşti, care vor lucra văzut pentru voi şi pentru cei ce vor fi prin voi pentru Mine. Cel ce este pentru Mine ştie ce înseamnă ceea ce face el şi ştie să facă această lucrare. Amin. Daţi darul înţelepciunii vieţii la cei ce stau la crescut cu fructul vieţii. Iar voi aprindeţi-vă de dor şi scuturaţi-vă cu el peste cei ce vor să se facă vii, după chipul şi asemănarea Mea, după Mine şi după Tatăl.

Eu vă iubesc. Acest cuvânt al Meu de peste voi vă ţine departe de orice rău, fiilor. Eu vă doresc. Acest cuvânt al Meu să vă dea ştiinţa că voi sunteţi dorirea Mea şi că ea Mă ţine cu voi ca să vă cresc pe voi şi pe toţi cei ce va să fie. Amin.

Fericit, fiilor, fericit este cel ce ştie să ia şi să aibă viaţa veacului ce va să fie, iubirea Mea cea pregătită de Mine şi de Tatăl cu dor, cu mare dor pentru om. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2000/9 ianuarie 2001

Sărbătoarea sfântului Vasile cel Mare

Este de făcut veacul cel veşnic peste om. Morţii ascultă cuvântul venirii Domnului mai mult decât cei vii. Când îngerii vor cânta, omul îşi va sfârşi voia sa.

Mă fac cuvânt pe pământ, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin. Acest nume este cuibul în care să se strângă cei ce vor fi şi vor avea bucuria cea veşnică după care tânjeşte tot omul şi tot ce este viu pe pământ. Acest nume este barca de salvare care va purta în ea pe cei mântuiţi. Amin.

Iată trâmbiţa, cuvântul care strânge în barcă pe cei care aud şi vin ca să fie apoi. O, ce bine este când Eu, Domnul, am cu ce să călătoresc din cer pe pământ, din cer spre om, spre urechea omului, ca să-l strâng în barca Mea pe om, pe cel ce aude ca să vină. Barca pierzării are ochi viclean şi îi face cu ochiul la om, şi omul se suie în ea şi nu se teme de pierzare, căci înşelarea a ajuns să aibă putere peste omul nepregătit pentru cer, aşa cum credinţa şi fapta ei au putere să ducă omul la scăpare şi la bucuria cea de veci. Când omul vrea să meargă în locuri depărtate peste ape, se suie în corabie şi merge

într-acolo. Omul călătoreşte cu maşina, cu trenul, cu avionul şi ajunge acolo unde voieşte şi îşi face ale sale. Eu, Domnul, tot la fel. Când voiesc să-Mi fac lucrul pe pământ, vin cu cuvântul şi Îmi fac lucrul, iar numele Meu se slăveşte în cuvântul Meu pentru tot lucrul care este de făcut.

O, fii ai ieslei Mele de cuvânt, este de făcut veacul cel veşnic peste om. Veacul cel veşnic este din vecii, şi este, dar peste om nu este. Şi iarăşi rostesc cuvânt şi spun: este de făcut veacul cel veşnic peste om. Amin, amin, amin.

Cuvântul Meu care vine cu Mine la voi cheamă omul la veacul cel veşnic, la viaţa veacului ce va să fie; cheamă pe morţi şi pe vii, dar cei ce au voile lor sunt prinşi sub ele şi nu pot scăpa să vină. Mai bine ascultă morţii de acest cuvânt care cheamă la viaţă pe cele ce au fost şi pe cele care sunt. Morţii nu mai au voile lor, dar cei vii le au şi stau sub ele şi îşi ţin trupul sub voile lui, sub voile trupului, care robesc duhul şi sufletul şi trupul omului. Fericit este omul care se smulge şi pleacă spre Mine ca să ia peste el voia Mea, şi apoi plata bucuriei veşnice, căci cine face voia Mea are viaţă veşnică şi cu ea plata bucuriei, Domnul cu cei mântuiţi.

Lucrarea peste pământ a cuvântului Meu cheamă omul la cele ce vor fi pe pământ curând, curând. Eu poruncesc pământului să fie curat. Amin. Să fie împodobit în duh de sărbătoare pentru venirea Mea. Amin. Să fie sfânt şi curat pământul, că slava venirii Mele vine pe el curând, curând. Vine cu vecia, care aşteaptă de şapte mii de ani cerul cel nou şi pământul cel nou şi pe cei drepţi care vor împodobi veacul ce va să fie şi viaţa din el. Amin. Cuvântul Meu este facere nouă. Cuvântul Meu nu trece aşa cum trec cuvintele omului. Cuvântul Meu e împlinire, căci poartă în el împlinirea lui. Amin. Să fie curat pământul pentru împlinirea pe el a cuvântului Meu cel de cer nou şi pământ nou. Amin. Să fie casă lui Dumnezeu pământul, ca să poposească cerul pe pământ în chip văzut, în slavă văzută, în slava veacului ce va să fie. Amin.

Venirea Mea vine cu cuvântul care pătrunde ca fulgerul de la răsărit până la apus ca să arate omului glasul cuvântului Meu. Întâi se arată fulgerul pe cer, şi apoi glasul lui. Întâi vine Cuvântul pe pământ, şi apoi trupul Lui, şi apoi trupul Meu, cel care a înviat din răstignire acum două mii de ani. Trupul Meu cel înviat îşi pregăteşte venirea din cer pe pământ în chip văzut. Cerul cel nevăzut, care Mă ţine pe Mine acum ca să nu Mă vadă omul, cerul este tronul Meu, şi îşi va arăta slava curând, curând, că este scris acest cuvânt ca să se împlinească. Amin.

O, bine este să am Eu, Domnul, cu ce călători pe pământ ca să-Mi fac lucrarea. Eu prin cuvântul Meu am dat mereu să adun omul sub mantia Mea şi să-l ocrotesc. Am lucrat cuvântul Meu prin profeţi. Am venit Eu Însumi apoi pentru om. M-am dus apoi la Tatăl pentru om, şi iarăşi am venit, şi strig cu cuvântul pe om Eu Însumi, nu prin profeţi. Îl chem pe om sub cortul Meu, şi el aude, dar nu vine. Nu vine omul la viaţă, şi Eu trebuie să curăţ pământul de pustiul de pe el şi să-i deschid omului ochii şi să-i destup urechile, căci curând, curând îngerii vor dănţui şi vor cânta cu sfinţii Mei venirii Mele şi vor zice: *„Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului!“*. Amin. Atunci omul nu va mai avea voia lui ca să poată veni atunci la Mine. Atunci numai voia Mea va fi în cer şi pe pământ.

O, fiilor de la iesle, cum să facem să aşezăm veacul cel veşnic peste om? Cum să facem să ia omul duh de veşnicie din acest cuvânt care are în el Duhul Meu, duh dătător de viaţă? Casa omului e pustie. Trupul omului e pustiu, e pustiit de tot. E omul fără Dumnezeu pe pământ, căci stă în poftele lui şi îşi iroseşte viaţa şi nu I-o dă lui Dumnezeu şi nu vrea omul să-l adun sub mantia Mea. De şapte mii de ani vreau să-l adun, şi cu cât îl strig, el mai mult se risipeşte, el mai mult nu vine.

O, fiilor care-Mi purtaţi cuvântul peste pământ, cum să facem să-l aşezăm pe om în viaţa veacului ce va să fie? Am început cu voi această mare taină pe pământ şi am pus-o înaintea oamenilor, şi se uită oamenii şi nu înţeleg, că nu au înţelepciune pentru cele tainice ale Mele pe pământ cu oamenii. Cum să facem să ia omul duh de pricepere cerească şi să vadă şi să audă şi să înţeleagă, şi să ia omul duhul proorociei în el, şi cu el să înţeleagă, căci scris este: *«Duhul proorocilor se supune proorocilor»*. Amin. O, duhul tainelor cereşti, cum să facem să vină peste om şi să-l cuprindă şi să-i desluşească omului venirea Mea şi lucrarea veacului cel nou peste pământ? Cum de nu înţeleg şi cum de nu văd oamenii bisericii de pe pământ că nu pot să-i adune pe oameni în taina veacului ce va să fie, în lucrarea de om nou pe care Eu o aştept de pe pământ de la om? O, nu mai pot să oftez singur. Stau cu voi în sfat şi Îmi împart cu voi oftatul, copii ai venirii Mele, ca să învăţaţi ce înseamnă să fiţi copiii venirii Mele şi la greu şi la uşor, şi la durere şi la bucurie.

O, copii ai tainei venirii Mele, veacul cel nou se lucrează cu cuvântul, fiilor. Cuvânt cu cuvânt se strânge ca să se facă împlinire, ca să se facă râu de viaţă. Eu cu cuvântul am lucrat pe om şi viaţa lui. Eu cu cuvântul şi azi lucrez, şi vă voiesc pe voi cuvânt din cuvânt, rod din rod, râuri de cuvânt, căci avem de lucrat veacul ce va să fie, care va purta în el făgăduinţa şi cuvântul ei cel împlinit. Nu ştiu cum să o mai dau să vă aduc puteri din puteri, să vă dau bob cu bob hrană ca să puteţi lucra lucrul Meu. Nu ştiu cum s-o mai dau ca să vă umplu şi să daţi pe deasupra şi să curgă Dumnezeu din voi spre tămăduirea neamurilor, căci omul până nu vede nu crede, măi copii. Sunt în pragul arătării Mele, şi omul nu vede vremea aceasta. Am ajuns la voi foc care mistuie răul din om, dar omul nu vede nici focul. E surd omul şi e orb pentru cele de la Mine. El ştie să creadă numai ce-i aud urechile trupului şi numai ce-i văd ochii trupului, şi Eu aşa îl voi face să creadă dacă el aşa vrea şi nu ca Mine. Dar pe voi şi pe cei ce sunt ca voi vreau să vă am şi să vă îmbrac tot mai slăvit pentru slava veacului nou, şi vreau cu un ceas mai devreme să fac aceasta, poate voi mai deschide ochii la oameni, fiilor. Vedeţi voi de ce Mă întreb Eu cu voi cum să facem să aşezăm peste om veacul cel veşnic, să ia omul duh de veşnicie din lucrul Meu cu voi şi să vină omul?

Râvnesc cu dor după om şi dau să Mă deşert în voi aşa cum sunt, râvnind după om, ca să fiţi şi voi ca Mine în lucru, ca să luaţi din crucea Mea cea multă, căci pe ea voiesc să-l sui pe om şi să-l port ca să nu piară. Dar iată, nu-l pot birui pe om. Îl strig şi nu Mă aude; îl aştept şi nu vine şi nu se lasă biruit omul, şi Eu vin şi îl găsesc împietrit pe om, că omul nu se lasă biruit. Să-l biruiesc Eu, fiilor?

O, Eu aştept de mult să fie omul biruitor în numele Meu şi de partea Mea prin cele ce am lăsat Eu să le facă omul, că Eu am trecut prin toate ale omului ca să-i spun omului că poate. Acum două mii de ani, în ziua sărbătorii pe care azi o pomenesc la voi, M-a dus mama Mea şi M-a dat omului slujitor la templu şi M-a tăiat împrejur după opt zile de la naşterea Mea, ca să se vadă că Eu răsar de la Tatăl prin Fecioară, şi din Israel, poporul Domnului. Ca un om am fost tăiat împrejur, dar Eu sunt Dumnezeu. Pentru om şi pentru Israel

M-am tăiat împrejur, şi M-am ridicat apoi pentru ridicarea şi pentru căderea multora, precum a fost proorocia din ziua tăierii Mele împrejur. Aşa a fost, căci cei mari au căzut, iar cei mici s-au ridicat, aşa cum a fost şi cu lucrarea venirii Mele la voi cuvânt după două mii de ani, căci cei mari au căzut, şi cei mici s-au ridicat şi au venit la Mine, şi vin la Mine cei mici, că au nevoie de sprijin şi de viaţă. Cei mari sunt cei ce se bat în piept că sunt ai lui Dumnezeu şi că în numele Lui sunt, iar cei mici sunt cei care s-au risipit prin munţi şi prin văi căutând viaţa şi, negăsind-o, Mă arăt lor ca să le-o dau şi ca să-i lucrez la viaţă, şi ca să aibă apoi viaţă după adevăr. Tăierea împrejur a inimii este semnul celor ce au pe Dumnezeu, şi se cunoaşte că-L au, şi pe aceia îi cunosc Eu. Altfel Eu nu-l cunosc pe om că este al Meu, căci omul în loc să blesteme pe diavolul Mă blestează pe Mine, şi el nu ştie ce va culege dacă face aşa. Dar pe voi v-am învăţat să-l certaţi pe vrăjmaşul Meu şi al vostru, căci cine nu-l ceartă, acela îl slujeşte.

V-am învăţat, fiilor, să fiţi fără diavolul şi să-l ţineţi departe de voi şi să fiţi tari împotriva lui, că omul care stă cu diavolul e slab de tot şi nu poate ieşi de sub robia lui. Ierarhul Vasile a biruit mai întâi pentru el pe diavol, şi apoi l-a biruit şi pentru cei robiţi de el. Vasile cel Mare s-a mărit prin mărirea Mea în el, şi ce bine ar fi să înţeleagă creştinul cel adăpat de Mine prin voi ce este mărirea Mea în el, şi mărirea lui în Mine!

O, copii împuterniciţi de Mine ca să ştiţi de la Mine toate câte daţi voi să ia creştinul! Cum să fac Eu cu creştinul ca să înveţe să ia de la Mine prin voi şi să nu ia de la voi, şi dacă ia, să nu ia cum îi place lui sau dacă-i place lui să ia. Eu, fiilor, cu greu dau să Mă strecor în cele ce se ivesc între creştin şi Mine, că omul are răul obicei să culeagă de la om şi nu de la Mine. Dacă aş da să Mă strecor în creştin pe de-a dreptul în toate ale lui, el dă vina pe om, şi Eu Mă smeresc şi îl las în ale lui, ca să nu spună că e omul la mijloc în cele ce Eu dau să zidesc peste el pentru placul Meu întru el. Aş voi să-l fac pe placul Meu pe tot creştinul care dă să se facă sprijinul Meu între oameni. Ce bine ar fi să-Mi lase Mie judecata lucrurilor creştinul care se lipeşte ca să fie pentru Mine!

O, copii, copilaşi de la iesle, din nou grăiesc ce am mai grăit. Aş voi să înţeleagă tot poporul cuvântului Meu, tot cel ce se naşte din nou din cuvântul Meu de la voi, să înţeleagă că Eu prin voi îi fac numai bine, fiilor micuţi, şi că l-aş vrea micuţ pe cel ce stă cu Mine, l-aş vrea micuţ faţă de Mine, aşa cum staţi voi, fiilor, că uneori staţi aşa de micuţi că abia pot să-Mi săvârşesc prin voi pe cele mari ale Mele pe pământ, iar alţii care stau lângă Mine sunt şi se vor aşa de mari că abia pot să-Mi săvârşesc prin ei pe cele mici care-Mi slujesc de pe pământ. O, cele pentru trup sunt mici de tot faţă de cele pentru duh şi pentru suflet. Nu vorbesc de cele trupeşti, ci de cele pentru trup. Să fie înţelepciune de la voi la cei ce iau de la Mine, ca să nu strâmbe cineva taina cuvintelor Mele, fiilor împărţitori. O, să se aşeze Israel cel nou cu voi la sfat, ca să vă dea vouă poporul Meu lucru peste el, şi ca să nu-Mi dea Mie de lucru, că Eu trebuie să arăt aşa cum sunt Eu prin faţa acestui popor înaintea fiilor oamenilor.

O, copii vestitori din partea Mea, să-i adunaţi, fiilor, la izvor pe cei pe care-i aveţi la învăţat, ca să le dau şi Eu, ca să le daţi şi voi dacă cer. Eu îi văd pe cei care cer, iar cei care nu cer nu au nevoie, şi nu iau dacă le dau fără să ceară şi fără să le placă cum le dau. Iar voi fiţi înţelepţi din Mine şi faceţi ca Mine tot lucrul peste omul care se lasă lucrat şi făcut, că Eu trebuie să Mă arăt aşa cum sunt Eu, prin toată dreptatea lucrurilor care sunt.

Acum, fiţi în sărbătoare şi sărbătoriţi-Mă pe Mine cu voi şi în voi şi peste voi, şi bucuraţi-Mă, ca să Mă mângâi de la voi. Încă de când eram prunc M-am supus omului, ca să se supună şi omul Mie după ce Mă voi dovedi Dumnezeu desăvârşit peste om. Cel ce se face prunc pentru ca să fie al Meu, acela este sărbătoare pentru Mine, şi Eu Mă bucur şi Mă mângâi cu cei mici. Să-i adunaţi la izvor ca să le dau din apa Mea şi să Mă bucure apoi, fiilor.

Binecuvântată să fie întâlnirea la izvor a poporului Meu cel mic pentru ca să-L slăvim pe Tatăl întru Mine, şi pe Mine întru Tatăl în ziua serbării de Bobotează. Vă voi învăţa, şi voi veţi asculta, şi Eu voi fi cu învăţătura Mea pentru creşterea lui Israel, pentru viaţa poporului Meu cel nou, pe care voiesc să-l iau şi să-l zidesc veac nou în calea venirii Mele cu veacul cel nou şi veşnic pentru fiii cei daţi Mie de Tatăl, pentru cei ce se fac mângâiere a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh după două mii de ani de aşteptare pe urma omului. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2001

Praznicul Botezul Domnului

Tainele lui Dumnezeu nu mai au viaţă pe pământ. Arhiereul Irineu stă strâmtorat ca în groapa cu lei. Rodul credinţei este haina cea nouă a omului.

Eu sunt Cel ce sunt. Tatăl Savaot Se slăveşte în Mine, căci sunt Fiul Lui iubit. Duhul Sfânt Mângâietorul Mă preamăreşte în cuvânt peste pământ şi Mă sărbătoreşte, că e praznic de Bobotează. Amin, amin, amin.

Am spus să veniţi la izvor, şi aţi venit. Am spus să vină să le dau de la Mine celor ce Mă cer. Sunt plin de cuvânt şi Mă dau. Binecuvântată să fie întâlnirea la izvor a poporului cel mic. Binecuvântată să fie creşterea şi ascultarea şi iubirea şi lucrarea şi pacea Mea cu el. Vreau să-l zidesc veac nou în calea venirii Mele. Vreau pe cel mic care Mă ascultă numai pe Mine să-l fac mângâiere a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh.

Am spus să veniţi la izvor, şi aţi venit. Ferice celui ce ştie să vină, că mare este taina omului zidit în Mine ca să fie. O, de ar şti omul ce este taina botezului, ar fi mare minune, dar omul nu ştie cât de mare este taina aceasta, şi de aceea nu rămâne în ea. Eu când am ieşit din apa Iordanului, din apa botezului, am adus pe pământ puterea acestei taine, viaţa omului nou, omul cu duh dătător de viaţă, omul îndumnezeit prin botez.

Fii atent la cuvântul Meu care izvorăşte din Mine, popor mititel, că ai venit să te învăţ şi să ştii. Puterea tainelor creştineşti s-a stins din obiceiul oamenilor, iar oamenii se joacă de-a tainele lui Dumnezeu şi n-au viaţă prin ele pe pământ, şi n-are putere omul prin botez. Eu am venit Om pe pământ, dar când am ieşit din apa botezului, am fost mărturisit de Tatăl şi de Duhul Sfânt şi am lucrat apoi toată taina cerului peste om, ca să ia omul şi să cunoască apoi, şi să aibă omul viaţă din cer pe pământ. Viaţa din cer este să-L iubească omul pe Dumnezeu cu sufletul şi cu trupul şi cu duhul în toată vremea, aşa cum am lucrat Eu înaintea Tatălui. Eu pentru om am venit de la Tatăl, şi am venit să-l nasc şi să-l botez şi să-l cresc şi să-l slăvesc şi să-l am pe vecie pe om, căci omul cel ieşit din om nu poate să fie dacă nu se naşte din Mine pentru viaţa lui.

Aş striga ca un leu rănit, să rup inima omului şi să-l trezesc să audă de la Mine şi să ia înţelepciunea tainelor vieţii

peste el, ca să ştie că cel ce se botează, acela se naşte din Dumnezeu, şi trebuie să fie dacă se botează.

O, sunt cuprins în durere fără margini, că omul nu are început al său, nu are omul frică de Dumnezeu ca să se ridice pentru începutul său pentru ca să se facă om nou. Cel ce nu crede în viaţa veacului ce va să fie, acela calcă poruncile vieţii acesteia, iar cel ce crede îşi lucrează lui această viaţă. Cel ce se botează, cel ce se naşte prin botez, trebuie să se facă prunc apoi, trebuie să se facă copil apoi, căci aceasta este taina botezului: să fie omul prunc apoi, care nu mai trece şi care moşteneşte pe cele din cer în el, nu pe cele de pe pământ, ci pe cele ale vieţii ce va să fie. Eu M-am făcut atât de mic sub mâna botezătorului Meu, care nu se încumeta să Mă atingă, căci eram Dumnezeu din Dumnezeu, dar M-am smerit pentru ca să-l înalţ pe om spre viaţă, spre locul pe care l-a pierdut omul prin mărirea de sine.

O, greu mai dă omul să înţeleagă tainele vieţii! V-am adunat la izvorul tainelor vieţii. Am spus să veniţi la izvor, şi aţi venit. Iar Eu spun aşa: ferice celui ce ştie să vină când îl chem, că mare este taina omului nou, zidit în Mine ca să fie. Eu voiesc să vă zidesc pe voi veac nou în calea venirii Mele în faţa a tot neamul omenesc, zidire ca în cer, nu ca pe pământ. Viaţa veacului ce va să fie este din cer, şi nimeni n-o poate lua de pe pământ. Botezul este din cer, credinţa este din cer, şi acestea nu se pot lua de pe pământ. Iar cine le ia pe acestea se face prunc şi are în el faţa împărăţiei cerurilor, duhul omului cu duh dătător de viaţă, căci unde nu este moarte, acolo este locul împărăţiei cerurilor. Amin.

Eu voiesc să nu mai moară omul şi voiesc să-l învăţ viaţa. Eu voiesc să ia omul haina lui cea din cer, casa lui cea din cer şi să-Mi fie Mie locaş, şi Eu să Mă arăt cu el în cer şi pe pământ. Asta voiesc Eu. Şi tu să voieşti aşa, popor mititel care stai la crescut. Dar cum se stă la crescut? La crescut stai numai dacă te faci copil, numai dacă stai copil. Cei ce nu stau copii se pierd în sine şi nu mai primesc creştere şi ies din împărăţia cerurilor şi ies din casă şi pierd mângâierea şi n-o mai vor cei ce nu stau copii. Eu am venit din cer pe pământ să fac din om copil, copil iubitor de mângâiere, iubitor de învăţătură şi de fapta ei, că asta înseamnă mângâiere.

Învăţătura Mea este duh de mângâiere, dar cine nu este copil nu-i trebuie mângâiere şi se iroseşte în plăceri care aduc cu ele amărăciunea lor. Voiesc să-l trag pe om spre duhul mângâierii, spre duhul învăţăturii Mele. Iată, Mă fac cuvânt peste pământ ca să Mă dau omului cu duhul mângâierii Mele şi să înveţe omul să vină la Mine, să vină la mângâiere omul. Să se tragă omul din el în lături şi să-Mi facă Mie loc în el, ca să fie apoi. Amin.

Apa Iordanului a vorbit cu Făcătorul ei, a stat în lături de o parte şi de alta a trupului Meu când M-am plecat sub mâna mărturisitorului Meu, botezătorul Ioan. Toate cele făcute de Mine Mă cunosc Stăpân al lor, dar omul nu vrea. Cel ce s-a vrut mare nu vrea. Cel mare nu vrea, dar taina botezului îl îndeamnă pe om să înţeleagă de la Mine viaţa şi faţa celui botezat.

O, vino, omule, spre pocăinţă, vino spre botez! Vino să iei de la Mine această învăţătură, că nimeni nu te învaţă pe pământ puterea acestei taine, a naşterii din Mine a omului prin botez. Vino, şi învaţă-te să vii, că mulţi dau să vină, dar nu ştiu să vină. Această ştiinţă voiesc să ţi-o dau. Mulţi dau să se boteze, dar nu ştiu ce poartă în ea taina aceasta. Ea aduce împruncirea trupului şi a duhului şi a sufletului omului. Ea îl naşte pe om pentru cer, nu pentru pământ.

Dau să te învăţ, dau să te deprind să vorbeşti cu Mine, omule ieşit din om. La botezul Meu a vorbit cu Mine apa Iordanului şi Tatăl din cer, şi voiesc să ştii ce înseamnă botez şi naşterea ta de sus, ca să fii apoi, că iată, nu eşti, şi mori mereu şi nu eşti, căci iubeşti moartea şi nu viaţa. O, Eu pentru tine am venit de la Tatăl şi M-am făcut Om, şi am trecut întru totul prin cele omeneşti, ca să le zdrobesc în trupul Meu şi să auzi tu câte am făcut Eu pentru tine. Vino să auzi învăţătura Mea de la sfârşitul timpului, că iarăşi lucrez pentru viaţa ta, omule. Iarăşi vin de la Tatăl şi cu Tatăl ca să-ţi dau mâna şi să înveţi să vii la viaţă, că Eu ţie Mi-am dat viaţa, şi mereu ţi-o dau ca să iei din ea şi să fii. Cufundă-te în cuvântul Meu cel de facere nouă şi botează-te în el, omule, că-ţi grăiesc cuvânt de naştere din nou, fiindcă Eu nu voiesc moartea ta, ci să te întorci şi să fii viu. Amin, amin, amin.

Am spus să vină să le dau de la Mine celor ce Mă cer. Să vii, popor mititel, şi să Mă iei de la izvor şi să înveţi să stai copil, ca să-ţi dau mângâiere. Tu vii la mângâiere când vii la izvor, şi Eu te mângâi cu cuvântul, dar fii atent că Eu acum două mii de ani M-am făcut Om, şi am şi Eu nevoie de mângâiere, şi vin la izvor să bem şi să ne mângâiem unii pe alţii. Mare şi dulce este taina mângâierii, şi cât aş vrea să te văd lucrând cu ea, popor mititel de la venirea Mea! Eu când am ajuns Om desăvârşit lângă Tatăl acum două mii de ani, ţi-am trimis pe pământ duhul mângâierii, că El este numai pentru cei ce-Mi urmează Mie pe drumul către Tatăl. Dar plinătatea Mângâietorului este acum, şi este cu tine, căci Eu Mă fac izvor de cuvânt mângâietor pentru cei ce se nasc din Mine. Cel ce se naşte din Mine, până nu trece prin baia pocăinţei, care aduce iertarea păcatelor, nu poate să se nască pentru viaţă. Mângâierea Mea este duhul cunoştinţei celor cereşti prin duhul umilinţei omului. Îl mângâi pe cel ce se pleacă spre Mine şi îi dau înţelepciune curată şi îi dau duh blând şi smerit, ca să fie ca Mine şi să-l am de mângâiere de pe pământ. Mă apropii să vin pe pământ şi nu am duh de mângâiere de jos ca să vin blând şi să vin cu iubire, că omul nu Mă aşteaptă şi nu stă în calea Mea cu dor. Aştept dor de pe pământ. Aştept pregătire de pe pământ. Îl aştept pe om să iasă în întâmpinarea Mea, şi el nu vrea. S-a răcit omul de Mine şi nu vrea.

Ioan, botezătorul Meu, a ieşit în calea Mea şi Mi-a gătit-o şi s-a făcut cale a Mea spre oameni şi îi striga spre împărăţia cerurilor. Şi pe tine, popor micuţ, te-am făcut cale a Mea peste pământ, ca să vin apoi şi să împlinesc Scriptura venirii Mele. O, greu am răzbătut cu cuvântul venirii Mele, că omul e cuprins într-ale lui. Dar Mi-am împlinit cuvântul rostit din timp şi am ieşit peste ţara venirii Mele şi strig peste ea, şi strig din ea, ca să se audă venirea Mea, care vine cuvântând de deasupra pământului şi înnoind duhul omului. Amin.

Iată sărbătoare de Bobotează! Mă sărbătoresc cu tine, popor mititel, adunat în jurul ieslei cuvântului Meu; cu tine şi cu Ioan, naşul Meu de la botez. Acum nouă ani am venit cu Ioan şi am îmbrăţişat aici la iesle pe cel care M-a mărturisit în zilele acestea peste lume cu lucrarea venirii Mele: pe Irineu, arhiereul Meu cu care Mi-am înfipt ţăruşul împărăţiei venirii Mele în mijlocul neamului român, de unde cuvântam vestea împărăţiei cerurilor, vestea cea nouă a venirii Mele. Mi-e dor de el să Mă vestească cu venirea Mea de azi, şi îi voi face loc şi voi smulge din calea lui pe toţi împotrivitorii venirii Mele şi vă voi pune pe voi în calea lui spre Mine, că Eu prin voi şi prin el vreau să dau viaţă neamului omenesc mai înainte cu un ceas, şi apoi să vin. Mi-e dor de cuvântul lui cel plin de har şi de adevăr, dar el e strâmtorat ca în groapa cu lei

şi e păzit din toate părţile ca să nu se audă glasul lui peste pământ, ca să nu se ridice omul spre venirea Mea. Dar Eu Mă scol şi pedepsesc împotrivirea şi pe toţi cei care-l ţin pe el legat, şi îi voi desface mersul şi cuvântul şi va fi căutat ca să mijlocească la Mine de pe pământ. Eu îl iubesc, că are umilinţă. Eu îl ajut, că are pocăinţă. Eu îl aştept, că are iubire şi are milă de om. Eu îl cuprind, că e copil, şi îl mângâi şi îl cresc cu duhul nădejdii în cele făgăduite de Mine pentru veacul cel nou peste pământ, că iată, cu voi lucrez, că sunteţi mici şi vă zidesc veac nou în calea venirii Mele. Tai din rădăcină toată împotrivirea din calea voastră şi din calea lui, dar am nevoie de credinţă şi de mângâiere de la voi, copii ai venirii Mele. Stă lumea într-un pustiu fără margini şi voiesc să lucrez pământul din nou şi să însămânţez pe el împărăţia cerurilor, şi ea să crească. Ud mereu şi îngrijesc mereu sămânţa de la voi, şi îi dau duhul mângâierii, şi îi dau căldură, ca să crească şi ca să am de ce să vin.

Îl mângâi şi pe el, pe arhiereul venirii Mele după două mii de ani, dar cu greu ajung cu mângâierea Mea la el, că e păzit din toate părţile ca să nu scape din închisoare. Dar el e blând şi smerit şi drept, şi aduce Mie rugăciune cu dor şi cu iubire. Rugăciunea lui Îmi sfâşie duhul şi Mă dor lanţurile lui. Mi-a adus slujbă de Bobotează cu voi acum nouă ani, şi apoi a fost luat de lângă voi. Cel ce a lucrat împotrivire pentru paşii lui spre izvor, a fost tăiat şi aruncat de la locul lui, de pe scaunul lui de arhiereu peste locurile venirii Mele în mijlocul neamului român. Îi voi tăia pe toţi cei care îi fac lui şi acum durere, că durerea lui despică cerul, şi Eu biruiesc pentru durerea lui pe toţi vrăjmaşii lui şi ai Mei. O, nu ştie slujitorul bisericii ce are de făcut. El în loc să lupte de partea Mea, luptă împotriva Mea şi stă pe scaun de biserică şi n-are frică de Dumnezeu şi n-are credinţă în viaţa veacului ce va să fie, că dacă ar avea, n-ar călca poruncile vieţii acesteia, şi le-ar împlini pe ele. Mă umplu de mare dor după cel pândit de ochi duşmani. Mi-e duhul tot o rană pentru rana lui. Dar Eu, Domnul şi Stăpânul, voi face cale netedă şi vor merge pe ea cei mântuiţi, după cum am făgăduit din vreme Eu prin prooroci. Amin, amin, amin.

Tu, popor mititel, să meriţi acest nume de copil. Să stai micuţ în braţul Meu, să stai cuminte, fiule mic, că la copii trebuie să li se spună mereu să fie cuminţi.

Te-am învăţat mereu cum să fii, fiule mic. Să te uiţi mereu în învăţătura Mea, că ea e duhul mângâierii, care te alină şi te ajută să fii. Să pui peste tine cuvântul zidirii, că Eu te zidesc veac nou, poporul Meu micuţ. Să dai de la tine orice duh străin. Duhul măririi de sine, duhul nemulţumirii, duhul tău dă-l de la tine şi stai în Duhul Meu, că Eu sunt ceea ce trebuie să fii tu, fiule copil. O, să nu te superi pe Dumnezeu! O, să nu te superi pe fratele tău! Şi dacă te superi prin el sau pentru el, să nu te superi pe el dacă e copilul Meu, şi învaţă-l să fie copil, ca să nu mai aducă durere în lături, dar învaţă-l să nu Mă supere pe Mine, că această taină aduce pacea Mea între fraţii cei de un sânge cu Mine. Amin.

O, cum aş strânge pe mulţi în izvorul acesta, dar multe mai sunt care-l ţin pe om încurcat şi rupt de statul lui numai cu Mine. Nu toţi cei ce vin la izvor sunt ai acestui izvor, şi Eu îi aştept să bea, şi să ştie să fie dacă beau. Cel ce este al acestui izvor, acela este numai al Meu şi nu mai este al lui, iar Eu îl fac păsărică şi îl hrănesc cu grija Mea de el, şi îi iau lui grija de el şi îi dau grija de Mine, ca să am cu cine să Mă sprijin pe pământ cu împărăţia Mea, cu taina împărăţiei Mele. Pe cel ce vine la Mine Eu îl primesc şi îl învăţ să Mă primească. O, de M-ar primi cel ce vine aşa cum îl primesc Eu şi îi dau alin din cer ca să crească şi să fie! O, cât aş voi să cresc Eu în om, şi omul să se micşoreze atât cât Îmi trebuie Mie! O, de ar voi omul să înveţe de la Mine tainele vieţii, şi apoi să lucreze peste el viaţa veacului ce va să fie!

Acum, cuvântul Meu rosteşte prin voi, cei unşi peste ieslea Mea, binecuvântare peste apa slujită azi de voi şi de îngeri, ca să fie spre putere, spre curăţire şi spre bucurie pentru voi şi pentru cei ce se aşează pe potriva Mea. Nu-i de ajuns să creadă omul că ce fac Eu aici este adevărat şi bun şi din cer. O, nu-i de ajuns, ca să se strecoare apoi sub binecuvântarea Mea. Îi trebuie haină nouă omului care vine să-şi ia de la Mine. Una este să-şi ia omul, şi alta este să i se dea.

Am spus să veniţi la izvor. Şi aţi venit. Am spus să vină să ia de la Mine cei ce Mă cer. Cine este cel ce Mă cere? Este cel ce Mă aşteaptă veghind. O, e mare lucrare de taină să ştie omul să vină când Eu îl chem la izvor. V-am dat izvorul Meu. Mângâiaţi-vă! Să fiu şi Eu mângâiat de cel mângâiat de Mine. Amin.

Fiilor, fiilor, învăţaţi poporul să ştie să vină, să ştie să fie. Fiilor de la iesle, lucraţi ceea ce vă dau, lucraţi pe poporul Meu cel mic, ca să-l am după voia Mea, şi zidiţi-vă cu el veac nou, pentru ca să fiţi, şi să vă am la venirea Mea. Amin.

Şi iarăşi vă voi da şi vă voi hrăni, ca să fiţi bogaţi şi să daţi, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2001

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Raiul este mângâierea cea pierdută de om. Dorul după veşnicie o va aduce pe ea pe pământ. Iubirea de Dumnezeu nu poate face rană.

Cuvânt de Duh Sfânt Mă fac mereu peste ieslea Mea de pe pământ, că e sărbătoare din cer. Cea mai mare mângâiere vine de la cuvânt. Aşa este şi în cer, aşa este şi pe pământ, dar sărbătorile din cer au mângâierea cea adevărată. Ea vine de la cuvântul cel curat, cel adevărat, din Dumnezeu Cuvântul, Care are pe Duhul Sfânt, Mângâietorul Care mângâie. Fără mângâiere nu este putere, nu este viaţă, nu este rai. Raiul este chiar mângâierea, şi voiesc să-i dau omului raiul, ca să aibă putere pentru cer, căci cerul este veşnic, precum Eu sunt. Cuvântul este veşnic, precum Eu sunt, iar cuvântul Meu este mângâierea. Amin.

Mă las iar cu mângâierea din cer. Cerul poartă în el numai mângâiere. Dacă omul ar avea mereu cerul în el, ar avea mereu mângâiere, şi ar avea putere şi n-ar mai fi slab, şi n-ar mai fi neputincios omul. El însă ia în el pe cele ce nu sunt din cer, că de când omul a căzut din veşnicie, a căutat să-şi facă el mângâiere, dar nu ca mângâierea din rai, care era de la Mine şi din cuvântul Meu cu care-l mângâiam pe om. O, cât îl mângâiam şi cât Mă mângâiam când aveam cuvântul între Mine şi om! Dar când el n-a mai împlinit cuvântul Meu cel mângâios peste el, nu i-a mai plăcut cu mângâierea cea adevărată şi şi-a luat din el mângâiere, dar aceea nu este din cer, nu este din rai, şi omul nu mai ştie de unde vine mângâierea lui. Mângâierea cea din rai vine de la cuvântul vieţii, iar altă mângâiere nu e mângâiere. De şapte mii de ani umblă omul după mângâiere şi n-o mai găseşte, că a pierdut-o. Raiul este mângâierea omului. După ce Eu l-am făcut pe om, i-am făcut şi mângâierea şi l-am aşezat în ea, ca să fie el ca Mine, cu putere pentru cer, căci mângâierea îi dă omului puterea cea pentru cer.

Nimeni nu poate fără mângâiere. Nici Eu nu pot fără ea, şi de aceea am lucrat mereu cu omul de pe pământ, că Eu de şapte mii de ani caut mereu mângâierea, caut mereu pe om ca să Mă mângâi cu el, ca să grăiesc cu el şi să Mă mângâi. Am făcut raiul cu cuvântul Meu şi am aşezat în el mângâierea Mea. Omul era mângâierea Mea, şi după ce l-am făcut, l-am aşezat în rai. Cuvântul Meu poartă în el taina mângâierii, şi el era între Mine şi om. Cuvântul Meu poartă în el mângâierea cea din rai, dar pământul e prea străin de cuvântul mângâierii din rai. S-a învăţat omul cu mângâierile lui, şi pe cele din Mine nu le mai ştie. N-are omul mângâierea cea adevărată, iar Eu pentru om lucrez între cer şi pământ ca să-i dau iar mângâierea şi să Mă mângâi cu omul, şi el să se mângâie cu Mine, precum era taina cea din rai a mângâierii.

O, taina mângâierii este cu omul care pune peste el cuvântul Meu, cea mai mare mângâiere. Iar acum, în zilele cele din urmă, am adus mângâierea pe pământ, am adus taina raiului, cuvântul Meu cu omul, ca să-l mângâi Eu Însumi pe om şi să-i dau putere să se întoarcă în taina mângâierii, căci raiul este chiar mângâierea, taina mângâierii, grădina vieţii şi viaţa cea din grădină, viaţa cea veşnică peste om, şi Eu o aduc acum pe pământ la om. Amin.

Ioan M-a mângâiat în ziua botezului Meu. A grăit cu Mine Ioan, şi Eu M-am mângâiat, căci cuvântul este mângâiere. Am vorbit unul cu altul, şi duhul mângâierii a fost între noi în ziua de Bobotează. Cuvântul sfinţeşte totul. Apa spală şi mângâie cuvântul, căci botezul este taină dulce şi plină de mângâiere. Botezul este foc şi apă, şi amândouă curăţă pe om, şi amândouă mărturisesc. Cine-l face pe om să vină spre botez? Cuvântul. El este ca focul care curăţă răul din om, şi omul se înnoieşte prin cuvântul care curăţă. Iar apa este mângâierea cuvântului, semnul spălării, semnul care mărturiseşte taina botezului, viaţa cea de sus peste om.

O, copii ai venirii Mele! V-am făcut mângâierea Mea. Dacă Mă iubiţi, mângâiaţi-Mă, fiilor. Când era omul în rai, era cuvântul între Mine şi om. Iată, încă o dată, la sfârşitul timpului omului, iarăşi este cuvântul Meu între Mine şi om. Taina raiului este cuvântul, mângâierea care vine prin cuvânt. Cuvântul este iubirea cea din rai, dintre Mine şi om. Fără cuvânt nu este iubire. Iubirea este numai din cuvânt, şi unde nu este iubire, nu este nici fapta ei, şi dacă este faptă fără de cuvânt cu ea mereu, fără de iubire, aceea nu este fapta iubirii, căci faptele iubirii sunt chiar raiul, iar taina raiului este cuvântul, fiilor, cuvântul iubirii. Iubirea cuvântului are ca faptă mângâierea omului, iar omul poate, şi este frumos prin iubire şi poate pentru el şi pentru cei din jurul lui care seamănă cu el. Dacă omul stă între cei ce nu seamănă cu el, el nu poate, căci puterea vine de la mângâierea raiului.

V-am spus, fiilor copii, să vă faceţi mângâiere unul pentru altul, să vă faceţi rai unul altuia, că aveţi nevoie de mângâiere ca să aveţi putere pentru cer, fiilor copii. Voi trebuie să aveţi toată puterea cea de la Mine, căci sunteţi mângâiaţi mereu. Vorbirea Mea este cu voi mereu.

Iată, în ziua ce a trecut am fost cu voi în cuvânt de Bobotează, iar acum iarăşi stau cu voi şi vă dau mângâiere ca să vă îndemn la mângâiere, fiilor copii. Acum două mii de ani M-am făcut om ca şi voi. Am nevoie de mângâiere, că M-am făcut ca voi ca să vă mângâi şi ca să Mă mângâiaţi. Stau cu voi întru toate, şi aş sta şi mai mult dacă M-aţi simţi mai mult, dacă M-aţi mângâia, fiilor, dacă v-aţi mângâia mai mult cu Mine şi de la Mine. Eu la aceasta voiesc să ajung: să vin şi să stau mereu cu voi, şi voiesc să învăţăm această veşnicie şi, stând în taina ei, ea să ne cuprindă deodată pentru vecie, căci aşa va veni viaţa cea veşnică. Amin. Foamea voastră de ea o va aduce la voi, şi ea vă va cuprinde în ea pe veci, şi mulţi vă vor căuta atunci din cei de jos, şi nu vă vor mai vedea, că veţi fi cuprinşi în cele de sus, care nu se văd de cei ce sunt cu cele de jos. O, Eu aceasta voiesc: să vin tot mai mult la voi, să stau tot mai mult cu voi, şi apoi mereu să rămân cu voi, cuprinşi în taina veşniciei, în taina raiului, taina mângâierii. Amin.

Iată ce taină mare este cuvântul Meu de peste voi. Cea mai mare taină între cer şi pământ, între cele ce se văd şi cele ce nu se văd, este cuvântul Meu care grăieşte cu omul, şi omul care grăieşte cu cuvântul Meu, cu Mine, fiilor copii.

Dau când şi când să vă deprind prin cartea Mea cu vorbirea voastră cu Mine, cuvântul Meu şi al vostru alături pentru mângâiere. Sunt oameni pe pământ care vă judecă pe voi că îndrăzniţi până la Mine şi grăiţi cu Mine în loc să vă smeriţi şi să vă ştiţi mărginiţi ca tot omul. Dar Eu caut mângâiere la voi când vă cer să grăiţi cu Mine, şi dau să fie mărturisită mângâierea Mea de la voi. Pentru mângâierea Mea vă cer cuvântul vostru. Caut mereu să Mă mângâi cu voi şi să vă mângâiaţi cu Mine. Să fie şi de la voi şi de la Mine la fel mângâierea, că ea ne dă putere unii spre alţii, copii ai venirii Mele.

Am venit cu mângâierea pe pământ. Taina raiului este cuvântul, iar raiul este chiar mângâierea. Vai celui ce aude această mângâiere şi se satură apoi de ea şi se duce şi se smulge din taina raiului şi îşi caută apoi răspuns împotriva adevărului tainei cuvântului care a venit pe pământ în zilele acestea, şi zice că nu e Dumnezeu această venire a mângâierii. Acela zice aşa ca să-şi îndreptăţească pe dumnezeul poftelor sale, care-l mângâie cu mângâiere păcătoasă pe cel ce fuge de taina raiului, de taina curăţiei şi a veşniciei omului.

O, copii mângâiaţi! Ioan, botezătorul Meu, M-a mângâiat. Am vorbit amândoi la Iordan şi Ne-am mângâiat unul pe altul. Această mângâiere s-a făcut rod al credinţei omului care a cunoscut că Eu eram Dumnezeu şi că am lăsat prin Ioan botezul pentru om. Fără botez omul nu se naşte. Fără botez nu are început omul. Iar cine are început prin botez, acela rămâne cu acest început şi nu se mai pierde din el şi nu se mai strică, ci se face mângâiere a Mea, şi Mă ia şi Mă dă din el la cei ce însetează după adevăr. Amin.

Sunt iar la voi, ca şi în ziua ce a trecut. Eu prin cuvânt sunt cu voi. Voi prin cuvânt sunteţi cu Mine. Cu cuvântul ne mângâiem, că el este mângâierea şi taina vieţii, taina care mângâie şi care este ruptă din viaţa cea de veci.

O, fiilor copii, Mi-e duhul sfâşiat după mângâiere. Sunt ars de dorul ei. Sunt rană vie, şi rana doare, fiilor. Caut la voi ca să-Mi alin această rană. Omul cel din rai după ce s-a ascuns de Mine nu M-a mai mângâiat. Eu l-am rugat să se facă iar mângâierea Mea şi să rămână pentru Mine, iar el n-a mai vrut, şi s-a oprit pentru sine. O, fiilor, ce este şi cum este omul care se opreşte pentru sine? Dar cel ce se dă Mie şi nu lui? Vreau să Mă mângâi cu voi, fiilor. Amin, amin, amin.

— Omul care nu răspunde iubirii lui Dumnezeu sau iubirii omului îndumnezeit nu poate răspunde din pricină că s-a oprit pentru sine. El şi le ia din el pe cele ale lui pe care le are, că nu are în el pe cele pe care le poate da dacă nu le ia ca să le aibă şi să le dea. El nu ştie unde să fie da şi unde să fie nu; nu ştie unde este locul pentru da şi pentru nu. Această ştiinţă îşi are izvorul în iubirea de Dumnezeu, care nu poate face rană, care nu ştie să zică nu nici lui Dumnezeu, nici omului îndumnezeit, ba chiar nimănui nu-i poate spune nu. Aşa este cel ce se opreşte pentru sine

şi stă în sine şi din sine lucrează şi se dă. Iar cel ce se dă lui Dumnezeu, acela este deprins prin Dumnezeu să se dea, la cererea iubirii inimii omului, aşa cum Dumnezeu Se dă omului ca să-l deprindă pe om să stea în Dumnezeu şi nu în sine şi nu să se oprească pentru sinele lui. El nu poate purta durerea celui respins de el, şi caută mereu să-l bucure pe om şi pe tot trupul care are în el duh de viaţă. Cel ce nu se opreşte pentru sine îşi ia mereu mângâiere şi bucurie din iubirea lui, care răspunde fără oprire la orice dor din jurul lui, la orice cuvânt care-i cere lui, care-l cere pe el să se dăruiască şi să zică: da. Amin.

— O, fiilor copii, cum să nu Mă mângâi Eu de la cel care nu se opreşte pentru sine? Cum să nu Mă mângâi cu voi când voi Mă mângâiaţi cu cuvântul pe care vi-l cer ca să-l dau la toţi cei care aud că Eu grăiesc cu voi, şi voi cu Mine? O, de s-ar învăţa omul să vină la Mine cum aţi venit voi! Vreau, fiilor mângâioşi, să învăţăm pe poporul cel mic să trăiască taina mângâierii, şi Eu să iau din ea. Să nu se oprească pentru sine copilul acestui popor; să nu stea în sine, ci să se dea, ca să primească de la Mine cu multul, şi să aibă şi să fie şi să se dăruiască cu cele de la Mine, cu cel mai frumos dar, cu cerul din el să se dea. Cerul e plin de mângâiere pentru om. Să ia copilul acestui popor, să ia cerul în el şi să-l dea, ca să fie numai cer pe pământ, numai rai pe pământ să fie. Amin.

Am adus la voi desluşirea tainei mângâierii. Taina raiului este cuvântul, mângâierea care vine din cuvânt. Cuvântul este iubirea cea din rai, dintre Mine şi om, iar fără cuvânt nu este iubire. Amin. Iubirea este numai din cuvânt, iar fapta iubirii este chiar mângâierea, cuvântul care are în el taina mângâierii între Mine şi om, între om şi Mine, şi între om şi om. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2001

Cuvântul Domnului peste soborul de la ieslea cuvântului

Fiii oamenilor stau sub numele de creştin fără să-l merite. Cel nefăcut nu este. Creştinii sunt cei sfinţi care lucrează cu sfinţii.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, un picuţ Mă las azi în sfat cu voi, copii lucrători de la ieslea Mea. V-am dat să lucraţi cu bucăţica poporul, ca să fie el după voia Mea, iar voi să lucraţi, fiilor. Amin, amin, amin. Cel ce vine ca să fie lucrat de Mine prin voi, acela este făcut, şi rămâne plăcut Mie şi celor ce sunt ai Mei. Iar cel ce vine ca să fie cu poporul acesta şi nu stă la lucrat, acela nu este al acestui popor.

Astăzi lucrăm, fiilor, cu cei mai mici, cu cei ce vin să se facă fii ai acestui popor. Iar Eu am zis: fericit este cel ce ştie să vină, şi Eu să-l fac apoi fiu al acestui popor. Cel ce vine, acela se lasă făcut după tiparul fiului acestui popor. Dar cine este cel ce vine? Este cel ce lasă ţarini, ranguri, părinţi, fraţi şi rude ca să fie pentru Mine apoi, iar Eu îl iau şi îl lucrez prin voi şi îi dau înfăţişare pe plăcerea Mea, şi el intră sub crucea Mea, sub crucea venirii Mele şi îşi lasă crucea lui şi o ia pe a Mea pe umerii săi, şi pe acela vi-l fac vouă cunoscut şi vi-l dau să-l puneţi cu cei ce sunt poporul Meu.

Lucraţi cu toată atenţia, copii de la iesle. Cel ce vine, să ştie să vină, că e mare ştiinţă venirea la Mine a omului care se voieşte al Meu. Nu Eu să fiu al lui, ci el să fie al Meu, ca să fiu Eu Dumnezeul lui. Creştinii din lume nu ştiu această ştiinţă şi stau sub numele de creştin fără să-l merite. Dar voi luaţi-i pe cei ce vin de mult la izvor şi întăriţi-le statornicia şi aşezaţi-Mă pe Mine în ei. Câte doi, câte trei, câte patru, luaţi-i şi lucraţi-i după voia Mea, şi apoi Eu îi scriu fii ai poporului nou, copii ai Ierusalimului îi scriu.

Fiţi mari cu veghea, că Eu vă învăţ cu amănuntul. Pe cei ce au lăsat orice legătură de pe ei, lucraţi-i, fiilor. Poporul cel mai de la începutul lucrării Mele de cuvânt n-a venit să stea, căci ca să stai înseamnă să nu mai ai nimic decât în Dumnezeu, să nu mai vrei nimic decât din cer, să nu mai ştii nimic decât să ai viaţă, şi mereu să ai. Dar cei de la început şi de la mijloc aveau de toate, şi aşa voiau să vină, şi s-ar fi voit ucenici ai Mei. Eu le spuneam ce înseamnă ucenic, dar ei nu aveau pentru Mine pricepere, şi aveau pentru ei. Eu voiam să le fiu Eu Dumnezeu, dar ei nu voiau să se dea ai Mei cu totul, că aveau soţi, aveau soţii, aveau copii, aveau părinţi, aveau casele şi averile lor, aveau nume, aveau ţarini, aveau serviciu la stăpân şi nu puteau să-Mi slujească Mie şi lucrului Meu, şi nu puteau să fie ucenici ai Mei, ucenici ai cuvântului Meu cel nou. Dar acum vă am pe voi începătură nouă, fiilor. Pe cei ce sunt poporul Meu ţineţi-i ai Mei. Pe cei ce vin ca să fie ai Mei lucraţi-i ca să fie, că nelucrat nu poate nimeni fi. Cel ce se lucrează pe sine ca să fie cu Mine, acela nu este bun pentru acest popor. Eu sunt Cel ce fac omul. Amin, amin, amin.

Pun peste voi binecuvântarea Mea pentru lucrul de azi. Azi, doi, trei, şi apoi iar, şi veţi fi găsiţi lucrând la via Mea cea nouă, căci am înnoit via, ca să am vie, ca să am cules şi să-l dau Tatălui. Amin. Pentru toţi cei care vin şi iar vin şi nu are ce-i opri şi nu are ce-i despărţi de Mine, Eu, Domnul, binecuvintez lucrul Meu prin voi peste ei. Picuţ cu picuţ, bucăţică cu bucăţică, petecuţ cu petecuţ, şi vom face pământ nou din loc în loc şi cer nou din loc în loc.

Mă doare de cei ce au venit până acum şi n-au înţeles ce înseamnă să vină şi să fie ai Mei. Mi-e rana cât trupul de mare, cât cerul şi cât pământul de mare, şi Eu o împart cu voi. Dar prin voi voiesc să-l lucrez bine pe om şi să-l am întreg, şi mereu numai al Meu, ca să-i dau plata, să-i dau venirea Mea şi veacul cel veşnic şi să-l cuprind în el pe cel ce stă la făcut acum. Celui ce vine ca să fie, să-i spuneţi, fiilor, că trebuie să se facă sfânt, căci creştinii trebuie să fie sfinţii cei de pe pământ lucrând cu sfinţii din cer pentru venirea Mea pe pământ cu viaţa veacului ce va să fie, şi să-i spuneţi că Eu sunt sub greu cu voi, şi să nu se aşeze greu ca să-Mi slăbească mersul Meu prin voi. Cine vine nu mai este greu, şi asta înseamnă să vină. Amin.

O, copii lucrători, Mă uit la voi şi la lucrul Meu cu voi. Sunt în voi, fiilor. Tot lucrul vostru este din Mine. Să aibă rod lucrul Meu din voi, că Eu vin curând ca să Mă bucur de rodul viei Mele şi să le dau vierilor Mei rod din rodul Meu şi să-i bucur. Curând, curând se vor vedea cerul cel nou şi pământul cel nou şi poporul cel nou. Acesta este rodul pentru care Eu lucrez cu voi. Hai, că lucrul este cu putere, fiilor. Vă dau ogor prielnic, şi el va rodi şi va aduce rod. Amin. Voi sunteţi mari, că Eu v-am lucrat, căci aţi ştiut să veniţi când v-am chemat să fiţi ai Mei şi să Mă sprijin pe voi.

Binecuvântat să fie lucrul zilei peste poporul care creşte din Mine. Pacea Mea v-o dau. Daţi-o şi celor ce se aşează ca să fie făcuţi, că-i vreau mai sus, îi vreau din Mine şi din lucrul Meu cel nou pentru cei ce se fac sfinţi ai venirii Mele. Amin, amin, amin.

15/28 ianuarie 2001

Duminica vameşului şi a fariseului

Haina celui credincios este cămaşa curăţeniei. Omul neînnoit rămâne fire veche. Cei ce vin la izvor, să nu-L ispitească pe Dumnezeu. Pocăinţa nu este întristare, ci este vindecare. Lecţia vieţii veşnice este Duhul Sfânt în minte sfântă. Venirea Domnului vine şi tot vine, şi ea nu va mai pleca de pe pământ.

Sunt Domnul, fiilor care-Mi primiţi cuvântul. Sunt Făcătorul omului, fiilor. Amin, amin, amin. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, aduc la voi cuvânt de zidire, cuvânt pentru facerea omului, şi aduc la voi pe cei care se aşează la făcut, pe cei ce vin de mult la izvor şi care şi-au aşezat viaţa lângă a voastră, lângă Mine, fiilor, dar trebuie lucraţi, trebuie făcuţi, căci aşa v-am zis: *«Cel ce vine să fie cu poporul acesta al venirii Mele şi nu stă la făcut, acela nu este al acestui popor, că nu are formă, că nu are haină, iar haina este cămaşa curăţeniei»*. Amin. Acestei cămăşi nu-i trebuie multe pete ca să se numească pătată. Chiar una dacă are, ea este pătată, iar sfinţenia din om se şubrezeşte şi îi scade omului puterea pentru cele din cer. Iată, omul trebuie să stea la făcut, ca să ştie apoi ce fel de zidire este şi ce are de lucrat ca să fie al Meu.

Începem lucrul cel ziditor peste cei ce-i chem prin voi ca să le dăm formă cerească între oameni. Tot omul să ia învăţătură din cuvântul Meu cel de facere a omului nou pentru poporul Meu cel nou, care Mă va întâmpina la venirea Mea. Cu mare fericire de duh lucrez la facerea omului când am om peste care să lucrez. De când Mi-am început această lucrare de facere a omului prin Verginica, n-am putut să lucrez ca acum, că venea creştinul să fie cu Mine, dar nu punea peste el de la Mine. Cu cât îl rugam, cu cât îl strigam, el se răcea mai mult, până ce Mă ura şi pe Mine şi pe scula Mea prin care lucram pentru om, şi apoi pleca într-ale lui şi Mă părăsea.

Omul se alege pe sine în loc să Mă aleagă pe Mine. Se întoarce omul într-ale inimii lui şi se face de piatră pentru cele care sunt spre scăparea sufletului lui. Omul care nu-şi înnoieşte firea atunci când vine după Mine, el rămâne cu firea lui cea veche, şi cu ea se întoarce mereu la ea şi nu înaintează şi stă stană de piatră, care nu se mişcă înainte, aşa cum a stat Sarra lui Lot, care n-a vrut să ia învăţătura Mea şi chemarea Mea.

Iată, omul se alege pe sine în loc să Mă aleagă pe Mine. Când Pilat a întrebat pe cine să elibereze, între Mine şi Baraba, între Mine şi om, omul şi-a ales omul, omul l-a ales pe Baraba, şi pe Mine M-a dat de la el. Toţi şi-au ales omul, toţi l-au ales pe Baraba, oaia cea rătăcită, şi iată, pentru o oaie pier cele nouăzeci şi nouă de oi, căci Dumnezeu le lasă şi pe acelea. Eu venisem să aduc înapoi oaia cea pierdută ca să dau turmei întregirea trupului, ca să nu piardă cea pierdută pe cele nouăzeci şi nouă. Dacă între apostolii Mei a fost unul care şi-a făcut mintea duh rău, acela a lucrat lucru rău şi a risipit toată turma Mea dând-o spre ispită. De aceea spun pentru tot omul care vine să se unească în trupul poporului Meu cel nou: dacă vine, să stea la făcut şi să nu caute să se facă singur, căci am zis: *«Cel ce se lucrează pe sine ca să fie apoi cu Mine, acela nu este bun pentru acest popor, căci Eu sunt Cel ce fac omul»*. Amin.

Cel ce vine, să nu Mă ispitească pentru partea sa însăşi, să nu aibă gând ascuns, plan ascuns, iubire ascunsă, voie ascunsă, să nu caute cuvânt de la Mine spre folosul planului lui, că acela e cuvântul lui, nu al Meu. Cel ce a făcut aşa după ce a venit, a rămas jos de tot, că Eu nu M-am lăsat ispitit, şi fiecare s-a ispitit prin însăşi pofta sa, prin însăşi voia sa.

Când Eu îl lucrez pe creştin, el nu trebuie să se închidă, nu trebuie să-l doară, ci trebuie să-i placă şi să aştepte aceasta cu bucurie şi să lucreze cu Mine la facerea lui şi să nu-Mi dea peste mână când îl lucrez. O, e mare înţelepciune să nu-Mi dea omul peste mână când Eu îl lucrez ca să fie, când Eu bat ca să-Mi deschidă şi să intru la el ca să-i spun cum este el şi ca să-l aşez să fie. Cel ce vine la făcut, să aibă de la Mine înţelepciune, să poarte mare grijă de paza vieţii lui, adică să nu alunge pe îngeraşul cel păzitor de lângă el şi din el; să aibă grijă să nu plângă îngeraşul, că e păcat, fiilor, să plângă îngeraşul, să fie alungat îngeraşul. Cel ce-Mi este Mie fiu, acela are mereu în el şi cu el pe înger, şi aşa Îmi este mereu fiu. Îngerul fără de casă plânge. Păcat, fiilor, să plângă îngeraşul. Fiţi atenţi în toată clipa pentru îngerul păzitor, ca să aveţi mereu viaţă vie, fiilor.

O, copii care veniţi la făcut şi la crescut! Copilul cel făcut nu se mai mâhneşte, nu se mai întristează, nu se mai închistează, nu mai stă singur, nu mai stă în sine, nu mai stă nepăsător pentru pacea lui şi a fratelui lui, ci toate acestea le lucrează pentru pocăinţă, pentru duhul pocăinţei care trebuie să-l însoţească pe creştin ca să nu cadă. Pocăinţa nu este întristare cum s-ar crede că este, căci întristarea cea din pocăinţă e dulce, e stare dulce şi duioasă şi caldă şi frumoasă şi plăcută în jur şi vindecătoare ţie şi în părţi, căci cu duhul pocăinţei din tine faci omul să se aplece şi să se aşeze în duhul vieţii, în duhul pocăinţei, iar nepăsarea de suflet, adică lipsa duhului pocăinţei, îl face pe creştin să greşească, şi îl face şi pe cel din jur să greşească sau să-l facă părtaş la roadele nepăsării lui. Numai viaţa duhovnicească îmbogăţeşte pe om şi pe Dumnezeu, căci ea îi dă omului sfinţenia şi paza ei, şi omul se dă Mie cu cele din zi şi cu cele din noapte ale lucrării lui duhovniceşti. Acela îndulceşte cerul în el, căci cerul se îndulceşte în cel duhovnicesc şi se face lumină peste pământ din om. Lucrarea duhovnicească este cea mai dulce trăire a omului, cea mai mângâioasă viaţă, căci mintea omului este cu cele sfinte, cu cele mari şi dulci pentru suflet, iar sufletul poate, căci el este viaţa cea din trup. Amin.

Lecţia vieţii veşnice este Duhul Sfânt stând în mintea omului care s-a dat Mie. Când Duhul Sfânt stă din lucru în mintea omului, când El Îşi vede locul din om ameninţat, atunci îngerul omului plânge, căci mintea omului se face duh rău, care-L goneşte pe Dumnezeu din om. Mintea omului îl cade pe om ori prin desfrânare, ori prin semeţia care poartă în ea părerea de sine a omului. Iată, Duhul Sfânt Învăţătorul învaţă pe cei ce se aşează la făcut şi la crescut, iar viaţa cea veşnică are învăţătura ei. Mereu, mereu trebuie lucrată viaţa, căci ea este raiul în care stă omul, şi Eu i-am zis omului să lucreze şi să păzească raiul. Amin. Cel ce stă în rai nu mai stă în lume, şi iese şi îşi lucrează raiul, şi îl păzeşte apoi. Iar Eu am zis: *«Fericit este cel ce ştie să vină la Mine, şi Eu să-l iau şi să-l fac apoi fiu al poporului nou, şi să vi-l fac vouă cunoscut ca pe unul care ştie să vină la Mine»*.

O, fiilor copii, mulţi au venit la Mine cu totul, numai de la un cuvânt al vieţii veşnice sau al judecăţii veşnice. Aşa au venit Zaheu şi Maria Egipteanca şi atâţia ca ei care s-au lăsat prinşi în năvodul Meu. Iar alţii, atât de mulţi, aud mereu prin biserici Evanghelia Mea şi a apostolilor Mei care au avut de la Mine, şi nu vin nici ei, nici mai-marii lor, preoţii, care stau în zadar în faţa oamenilor, că iată, oamenii nu vin la Mine, nu ştiu să vină la Mine, nu ştiu ce înseamnă să fie omul cu Dumnezeu şi să lucreze pentru Dumnezeu. O, nu ştiu oamenii să se facă copii, nu ştiu să se facă sfinţi. Cel ce nu se face copil, aceluia nu-i place sfinţenia, nu-i place smerenia,

nu-i place adevărul vieții. Cel ce Mă ascultă, acela este copil, şi este copilul Meu apoi, căci cei sfinți sunt fiii cerului. Iar cel ce nu Mă ascultă îşi face mintea duh rău, ori pentru semeție de sine, ori pentru desfrânare.

Voi, cei care veniți la Mine pentru venirea Mea, pentru cuvântul vieții care pregăteşte pe om pentru venirea Mea, dați Duhului Sfânt locaşul minții voastre dacă ați scăpat din închisoarea lumii. Lumea îi dă omului ranguri şi averi şi țarini şi familie şi rude şi însurat şi măritat, dar cei ce vin după Mine se fac îngeri, se fac copii purtați de îngeri şi se fac purtători de îngeri şi lumină pe pământ şi sare şi apă şi hrană şi veşmânt celor goi de viață, dar care dau să vină după viață. O mulțime de trupuri sunt pline de avuții şi de ranguri care-l pierd pe om, dar sunt goi de viață aceia. Aceia aleg omul şi nu pe Mine, iar Eu stau în răstignire prin ei, căci aşa Mi-au făcut şi cei care M-au dat pe Mine la moarte cerând eliberarea omului, cerându-l pentru ei pe Baraba.

Cuvântul cel de azi este zidire, fiilor. Se poate omul zidi din el, numai să se lase zidit. Eu aşa ştiu să-l zidesc pe om. Eu aşa îl învăț să fie: să-şi facă mintea Duh Sfânt şi să se facă apoi copil şi să ia de la Mine lucru sfânt pentru sfinți şi să lucreze venirea Mea, că iată, la acela Eu vin şi cinez cu el şi Mă arăt lui şi Îmi fac casă la el, după cum Eu am rostit făgăduința pentru cei ce ştiu să vină după Mine. Pe toți cei pe care Eu vi-i fac cunoscuți dați-le înfățişare sfântă înaintea Mea şi adăugați-le mereu de la Mine, ca să-i am fii ai poporului Meu cel nou. Eu pe câți îi cunosc vi-i fac vouă cunoscuți, şi aceia sunt cei ce se fac vouă cunoscuți, ca să-i cunosc Eu apoi, şi să-i învăț de la Mine pe cei ce iau din viața Mea.

Eu iar le spun celor pe care vi-i dau ca să-i am ai Mei: când Eu îl lucrez pe creştin, el să nu se întristeze, el să nu se teamă, el să nu se închidă şi să nu-l doară, ci să-i placă şi să aştepte şi să se bucure şi să lucreze cu Mine la facerea lui, şi să nu-Mi dea peste mână când îl lucrez, căci cei ce sunt copii se pleacă, fiindcă ei nu păcătuiesc. Cine nu se pleacă, acela păcătuieşte în el, şi de aceea nu se pleacă, pentru că păcatul aceasta face din om: neplecare face, ascundere face. Cel ce vine la Mine nu mai are cu ce să se ascundă, căci cămaşa curată este cinstea lui, şi el stă deschis şi stă frumos şi stă în haina nunții. Haina nunții îl face pe om să fie copilul Meu. Haina nunții este fără de pată, iar cel ce o poartă este umilit şi este blând, şi este. Cel ce vine, cel ce ştie să vină, acela nu mai pleacă, adică nu mai păcătuieşte şi stă în haina nunții, în haina cea albă a vieții.

Haina albă este bună, dar puțini o iau pe ei, că ea arată orice pată dacă are pată, şi îl vădeşte pe cel pătat, căci cămaşa pătată nu-i trebuie multe pete ca să nu mai fie curată, ci e de ajuns o pată ca să nu mai fie curată. De aceea fericesc Eu pe cel ce ştie să vină când vine la Mine, că acela ştie să nu mai plece, să nu mai păcătuiască. Amin.

Eu iubesc mult de tot pe omul deştept, pe cel ce nu păcătuieşte, îl iubesc cu multă iubire, iar de cel păcătos, care nu ştie venirea la Mine, Mă scârbesc, şi stau răstignit de el şi de faptele lui, şi stau ca în mormânt în cel ce Mă ia fără să Mă aibă.

O, ce frumos a ştiut Zaheu să vină la Mine! S-a suit în pom să Mă vadă, şi M-a văzut cu adevărat. Şi pentru că a ştiut să vadă, a zis apoi: *«Doamne, dau jumătate din ce am, la săraci, şi dacă am năpăstuit pe cineva, întorc împătrit»*. O, el numai a năpăstuit, că a fost vameş, şi din asta şi-a făcut averea din care a dat jumătate la sfinți, şi jumătate nevoilor Evangheliei, lucru împătrit lucrat. I-a fost de ajuns lui Zaheu să Mă vadă dacă a voit să vadă bine, dar omul care nu vrea să vină la Mine, oricât M-ar vedea, oricât M-ar auzi, nu vine, căci se are pe sine, şi nu vine.

Astăzi este aşezată peste biserică învățătura Evangheliei despre pilda vameşului şi a fariseului. Amândoi au dat să vină la Mine, dar cel semeț a rămas în semeția lui, iar cel umilit pentru păcatele lui a plecat mai îndreptat, mai luminat decât fariseul cel întunecat de semeția din el, căci scris este: *«Înțelepciunea îl îngâmfă pe omul semeț din fire şi îl cade de la fața Mea»*. Dar cei ce vin acum la Mine când Eu vin, aceia să vină ca şi copiii, căci numai copiii sunt ai Mei. Să se facă mai întâi copil cel ce voieşte să fie, şi numai apoi să vină. Învățătura Mea de azi aceasta îl învață pe om, să se facă întâi copil, să se facă fiu şi să stea în lucrarea de fiu, ca să se vadă lucrarea lui de fiu al Meu, şi ea să înțelepțească în jur pe tot omul, căci iată, învățătorii cei ce s-au pus peste lume în numele Meu nu sunt copii, nu s-au făcut fii ai Mei şi nu are putere de viață peste om învățătura cea prin ei.

Dar voi, fiilor copii, voi şi cei ce vin ca să fie copii ca şi voi, cei ce-Mi primiți cuvântul facerii Mele peste om, fiți locaşul Meu cel sfânt în care Eu intru şi ies pentru ca să dau viață lumii. Luați-i pe cei pe care Eu vi-i fac cunoscuți şi cunoaşteți-i, ca să-i cunosc apoi şi Eu, şi să-i iau şi să-i fac după Mine, ca să-i am apoi, şi să le dau din cina Mea cu voi. Lucrarea Mea cu voi sunteți voi. Nimeni să nu vă ia după înfățişare, căci voi sunteți slabi şi mici, ci să vă ia după Duhul Meu din voi cu Care Eu lucrez la facerea omului nou, ca să am o mână de popor viu la arătarea Mea cea din ziua venirii Mele cu cerul pe pământ pentru voi şi pentru cei ce vor fi numiți sfinți, pentru cei ce vor fi sfinți şi poporul Meu cel nou, care va fi şi va sta întru întâmpinarea Mea. Amin.

Cina Mea cu voi este nouă, căci Eu sunt cu voi şi vă hrănesc cu trupul, dar şi cu cuvântul Meu cel curat pentru cei curați. Eu şi cu apostolii Mei stăm şi cinăm din cină nouă şi curată, din Paşti nou în împărăție nouă şi neamestecată, vin nou, făcut de Mine, nuntă cerească şi vin nou, căci în lume e lume, nu e Dumnezeu, şi Eu nu stau la masă cu cei întinați, ci stau cu copiii, stau cu fiii, şi Eu i-am deosebit pe ei pentru Paştele Meu cel nou cu voi şi cu cei din cer.

Lucrați cu Mine pe omul cel nou. Lucrați, copii lucrători, om nou, ca să rup din Mine şi să Mă dau, ca să aibă omul viață veşnică precum Eu am, iar viața Mea este trupul Meu cu care Mă dau celor curați spre viața lor şi spre venirea Mea la ei cu cină nouă, cu vin nou, căci iar şi iar rostesc şi zic: fericiți şi sfinți sunt cei ce au minte de la Duhul Sfânt, ca să ştie să vină la Mine copii, şi în chip curat să vină, şi Eu să-i am pe ei sfinți ai Mei, sfinți ai venirii Mele cu sfinții, căci iată, venirea Mea vine şi tot vine, şi ea nu va mai pleca de la voi. Amin, amin, amin.

22 ianuarie/4 februarie 2001

Duminica fiului risipitor

Fericirea omului este tristețea care îl înşeală pe om. Păcatul îl bate de şapte mii de ani pe om. Omul-copil este bucuria Domnului. Cel ce stă în haina nunții se face cale a Domnului spre om. Izvorul se dă fără de plată celui ce bea din el.

Să vă sculați şi să auziți cuvântul Meu, fiilor copii. Vorbirea Mea cu voi vă ține ai Mei, şi Mă ține pe Mine cu voi. Aceasta este statul Meu cu omul. Amin. Aşa trebuia să rămân Eu cu omul după ce l-am făcut. Dar iată, fericirea omului l-a deprins pe om să nu mai tragă spre fericirea Mea cu el. Nu mai este omul învățat să fie cu Mine, iar feri-

cirea lui este cea mai mare tristeţe care îl înşeală pe om şi îl face să uite de bucuria Mea cu el.

O, fiilor copii, urechea Mea se deschide în voi ca să se deschidă urechile voastre şi să auziţi cuvântul Meu. Aduceţi în cartea Mea cuvântul Meu, că el e hrană vie pentru tot sufletul care iubeşte statul lui cu Mine, adevărata fericire a omului. Una este să vin Eu la om, şi alta este să vină omul la Mine. Una este să Mă dau Eu omului, şi alta este să Mă cumpere omul de la cei ce Mă vând.

E jale mare pe pământ. Nimeni nu veghează, nimeni nu se teme, şi dacă se mai teme cineva ca să alerge la Mine, omul ştie un singur drum spre Mine, şi se duce la cei ce Mă vând, şi aşa dă să vină spre Mine la durerea lui. Când omul n-are dureri şi încercări, nu caută spre Mine, că îşi are fericirea lui, dar ea este duşmană pe om. Un singur duşman are omul: păcatul. Păcatul îl bate pe om de şapte mii de ani. Păcatul îl pedepseşte pe om în vremea păcatului, căci omul fără de veghe e om pedepsit de păcat. Nimeni nu-l pedepseşte pe om decât păcatul, dar iată, omului nu-i este teamă de păcat, căci păcatul are faţă ascunsă, dar el este pedeapsă pentru rătăcirea omului. Fiul cel rătăcit când şi-a luat partea lui de avere şi şi-a risipit-o în desfrânări, aceasta a fost pedeapsa lui pentru lipsa de veghe, pentru lipsa de iubire, căci nimeni nu poate pedepsi pe om pentru lipsa iubirii decât păcatul, care se face plată pentru semeţia din om.

O, fiilor copii, Mă doare de omul care este necăjit la suflet. Omul necăjit aleargă la Mine şi nu Mă găseşte. Cei ce Mă vând nu Mă pot da omului necăjit. Fecioarele care n-au vegheat dacă s-au dus la cei ce Mă vând ca să-şi cumpere untdelemn pentru candele, au rămas afară din odaia nunţii. O, cei ce Mă vând nu Mă pot da omului. Omul necăjit de păcate nu mai are unde să Mă găsească, căci cei ce Mă vând nu Mă au. Rar om păcătos care să-şi zică în sine: *„Mă voi întoarce la Tatăl meu, că e foamete pe pământ“.* Rar om care să se lase de păcat, fiilor copii. Omul nu trebuie să dea să Mă cumpere, ci trebuie să se lase de păcat, ca să Mă dau lui apoi, şi să Mă fac fericire a lui, căci necăjit este omul păcătos, fiilor. Adevărata fericire a omului este starea cea de umilinţă care vine de la sfinţenia duhului şi a sufletului şi a trupului omului. Cel ce stă cu Mine nu se crede şi nu se dă sfânt, că acela are ca pază smerenia minţii. Cel sfânt nu cade cu mintea, că el stă cu Mine, şi nu cade cel ce stă cu Mine. Cine cade, cu mintea cade, şi când cade, îşi face mintea duh rău, şi aşa cade.

O, fiilor copii, Eu am zis că am venit să fac din om, copil, căci omul-copil scapă de pedeapsă. Şi am zis: nimic şi nimeni nu-l pedepseşte pe om decât păcatul, dar omul-copil scapă de pedeapsă. O, nu ştie omul de ce vă zic Eu fii-copii. Mă sprijin cu voi pentru venirea Mea. Îmi desfac urechea Mea din voi ca să se desfacă urechile voastre şi să auziţi cuvântul venirii Mele şi să-l puneţi pe pământ, şi vă numesc fii-copii. Omul-copil este omul curat la simţuri şi la minte, şi pe acela îl folosesc Eu pentru Mine şi pentru venirea Mea la oameni, căci calea Mea de la Tatăl la oameni trebuie să fie cale sfântă ca să pot Eu merge pe ea. Iată, nu copiii sunt cei ce-Mi plac Mie, ci omul-copil este cel ce Mă bucură, cel ce Mă mângâie cu statul Meu în el.

Omul-copil nu-Mi este dator, că este fiul Meu, fiu-copil este, iar fiii sunt scutiţi de datorii. L-am întrebat pe Petru: *«Cine dau dări împăraţilor? Fiii lor, sau străinii?»*, iar el Mi-a răspuns: *«Străinii, Doamne». «Aşadar, fiii sunt scutiţi.»*

Iar Eu am spus: E jale mare pe pământ. Se duc oamenii necăjiţi la cei ce Mă vând, la cei ce iau dări de la oameni, şi oamenii sunt străini de Mine şi sunt străini de împăraţii lor care Mă vând lor pe bani aşa cum M-au vândut iudeii când M-au dat să mor pentru viaţa lor, că ei n-au auzit de la Mine când am spus: *«Cel ce caută să-şi scape sufletul, acela şi-l va pierde».*

O, fiilor-copii, oftez cu mare durere, cu mare jale. Nimeni nu-şi mai pierde, nimeni nu-şi mai pune sufletul pentru Evanghelia Mea, pentru viaţa Mea ca s-o dea oamenilor şi să aibă oamenii viaţă şi lumină şi ridicare şi mângâiere de la Mine prin cei ce-şi pun sufletul pentru viaţa Mea în om. Cei ce Mă vând şi-au făcut prăvălii peste tot şi s-au aşezat cu ele în calea oamenilor, iar cei necăjiţi pentru păcate se duc la prăvălie să caute mângâiere de la Mine, dar nu să caute întoarcere aşa cum a căutat fiul cel risipitor după ce a fost pedepsit şi bătut de păcat. Cei ce Mă cumpără de la cei ce Mă vând nu pot intra în sala nunţii Mele, căci Eu cât am stat pe pământ n-am primit la Mine pe cei ce Mă aveau de la negustori, ci i-am primit pe fii, iar fiii nu sunt datori, şi ei nu cumpără şi nu vând, căci sunt fii. Amin.

Să audă omul de la voi cuvântul Meu care se dă în dar celui ce aude ca să vină şi să se facă copil pentru împărăţia Mea dacă vine. Iar voi staţi copii, căci copiii sunt scutiţi de datorii, sunt scutiţi de vină şi nu mai caută să-şi cumpere nevinovăţia, iar Eu am grijă de ei şi lucrez cu argaţii Mei şi Îmi ţin fiii la sân şi îi mângâi, căci fiii-copii sunt mângâierea Mea. Cine stă în haina nunţii se face Mie cale de la Tatăl la oameni ca să-i strig şi să-i îndemn să se întoarcă la Tatăl. Cine sunt cei ce-L recunosc pe Tatăl? Sunt fiii; fiii care-L bucură pe Tatăl, fiii care şterg lacrimile Tatălui, durerea Tatălui, care vine de la cei ce rătăcesc fără de veghe, fără de iubire. Fii-copii voiesc să am, şi să-i iau şi să-i pun pe ranele Mele ca să Mi le vindec. Amin.

O, de s-ar întoarce păcătoşii la sfinţenie, M-aş da lor cu zile de nuntă, aşa cum a dat Tatăl viţelul cel mai gras pentru ospăţ când s-a întors la El fiul cel fugar, care n-a mai voit vrednicie de fiu, şi a voit să fie primit ca un argat, ca să aibă ce mânca. O, de ar veni să mănânce de la Mine cei păcătoşi, le-aş da din hrana Mea şi M-aş bucura cu voi de întoarcerea lor.

O, fiilor copii, daţi păcătoşilor din hrana Mea cu voi, ca să vadă că-i chem şi să vină cu umilinţă, şi Eu să le dau de la izvor. Izvorul nu-i cere omului nimic când bea din apa lui, dar omul care ia de la izvor ca să vândă, acela nu Mă poate da pe Mine omului.

O, fiilor-copii, daţi izvorul Meu oamenilor, că Eu Mă dau celor necăjiţi ca să-i îndemn spre Mine. Amin, amin, amin.

29 ianuarie/11 februarie 2001

Sărbătoarea sfinţilor trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan

Omul sărac nu este cel lipsit de pâine şi de haine şi de bani, ci este cel lipsit de Dumnezeu. Numai cel ce ştie să sape dă de bogăţia cuvântului vieţii. Cei ce se aşează peste oameni şi peste mări şi ţări, sunt orbi de tot, şi orbii îi aleg. Preot este cel ce se jertfeşte nu cel ce ia jertfă. Biserică înseamnă oile, nu zidurile.

Mă aşez în carte cu cuvântul sărbătorii de azi. Amin. Eu, Domnul sfinţilor, îi mângâi pe sfinţi în cer şi pe pământ, în cele ce nu se văd şi în cele ce se văd, căci sfinţii au fost şi sunt mângâierea Mea în cer şi pe pământ. Amin.

Mare minune este să-Mi dea omul casa lui şi viaţa lui. Casa omului e trupul lui, iar viaţa omului e lucrarea lui. Când omul se dă Mie, Eu vin şi Mă aşez în el şi îl fac casă a Mea şi stau în ea cu ale Mele şi le înmulţesc ca un gospodar iscusit şi le împart la săraci şi dau să-i vindec de lipsuri ca să aibă cine mărturisi despre Mine şi despre sfinţii Mei care se fac casă Mie pe pământ. Lipsurile omului sărac nu sunt pâinea şi haina şi banul. Acelea sunt lipsurile omului leneş, care nu vrea să lucreze nici pentru hrana lui, nici pentru haina lui. Omul sărac este omul lipsit de Dumnezeu şi de cele de la Dumnezeu. Omul îmbogăţit de Mine cu cele ale Mele este cel ce face adevărata milostenie când le împarte pe ele în jurul său. Cel ce miluieşte este miluit, căci ştie să miluiască. Adevărata pâine cu care omul poate să miluiască pe om este pâinea cea din cer, pâinea cea pentru sfinţi, hrana cea tare a sufletului.

Mă fac hrană pentru viaţa omului şi Mă deşert în vasele Mele şi Mă dau. În dar Mă dau, căci izvorul nu-i cere nimic celui ce bea din el. Dacă este sau nu cine să bea din el, izvorul curge fără să se oprească. Aşa voiesc Eu să curgă cuvântul Meu peste pământ, şi să bea din el omul, căci omul este flămând şi însetat şi gol şi sărac de toate cele. El îşi strânge mereu pe cele ce se strică, pe cele ce-l sărăcesc de viaţă. Pe toate şi le mai face omul, dar viaţă nu-şi face. Eu, ca un milostiv ceresc ce sunt, îl chem pe om ca să-i dau viaţă, că el nu-şi poate face viaţă. Ale Mele dintru ale Mele voiesc să-i dau şi să i le înmulţesc şi să-l fac milostiv ca şi pe Mine, că de aceea îi dau; îi dau ca să dea, căci izvorul curge şi nu se opreşte şi se varsă peste tot în calea lui. Eu sunt izvorul, şi Mă vărs în sfinţii Mei, şi ei se varsă în sfinţi din loc în loc şi Îmi adună Mie rod de sfinţi, căci sfinţii au viaţă, iar viaţa este rodul care rămâne pe veci.

O, mare minune este să-Mi dea omul casa lui şi viaţa lui, şi ca să fac Eu din el râu de apă vie precum Eu sunt. Nu cunoaşte omul fericirea aceasta, că dacă ar înţelege omul această fericire, s-ar face râu din râul vieţii şi ar adăpa şi ar hrăni şi ar împodobi pe cei săraci. Cel ce miluieşte, acela este cel miluit, dar dacă omul nu miluieşte pe om cu această milă, de aceea nu are omul. Cine dă, lui îşi dă, căci izvorul nu seacă, şi aceasta este taina izvorului care curge. Eu sunt izvor de viaţă şi M-am dat cu ea, şi dacă M-am dat, am viaţă şi izvor de viaţă şi Mă dau mereu, că aşa este izvorul. Mă vărs peste pământ cu cuvântul vieţii, cu taina vieţii, şi chem săracii să vină să ia viaţă şi să aibă, şi din belşug să aibă. Amin.

Eu când l-am făcut pe om, l-am făcut după chipul şi asemănarea Mea, nu l-am făcut cum este el acum. Şi după ce l-am făcut, omul şi-a pierdut viaţa prin neascultare, şi de aceea el nu poate da viaţă. Dar Eu am venit iar în calea lui ca să-l fac iar şi să aşez în el viaţa. Amin, amin, amin. Nu sunt negustor de cuvinte, ci sunt adevărul cuvântului care dă viaţă omului. Amin. Cine nu crede ce spun, să Mă pună la încercare, să se dea Mie casă, să-şi dea Mie viaţa şi lucrul vieţii lui ca să lucrez Eu şi nu el, şi să vadă apoi că Eu sunt Cel ce dă viaţă omului, că Eu sunt cuvântul adevărului, Omul cu Duh dătător de viaţă. Amin. Cel ce nu-Mi dă Mie viaţa lui ca s-o fac Eu, acela pătrunde cu greu cuvântul Meu care dă viaţă. Tainele cuvântului nu sunt la suprafaţa lui, ci sunt în adâncul cuvântului. Numai omul care ştie să sape dă de bogăţia cuvântului Meu cel tainic. Numai cel ce iubeşte viaţa Mea în el, numai acela are cu ce să pătrundă în adâncul cuvântului Meu cel plin de taina lui. Când omul se dă Mie, numai apoi începe să ştie, începe să vadă, începe să poată, începe să dea, căci sfinţii aşa lucrează şi aşa se împart făcându-Mă pe Mine izvor din ei pentru viaţa oamenilor. Amin.

Duhul Meu şi al sfinţilor Mei se odihneşte în grădina cuvântului, spre tămăduirea neamurilor. Treime de arhierei sfinţi am făcut Eu în cer din cei trei sfinţi care s-au dat oamenilor în numele Meu, păstori cu milă de oi, păstori care nasc miei dându-le viaţă din viaţa Mea; păstori care au pătruns taina cuvântului ca să înveţe cu el pe oameni. Viaţa lor cea sfântă a bucurat lucrarea Mea în ei, căci omul care se dă Mie casă se face lumină peste pământ ca să meargă oamenii pe drum cu lumină. Rari de tot au mai fost păstori cu milă de oi, de la ei până azi. Antichrist era şi atunci băgat în biserică şi Îmi prigonea turma, iar apoi s-a îmbrăcat în haină de sfânt şi şi-a făcut lucrarea până azi, căci lucrarea lui cea omenească are ce are cu lucrarea Mea, cu biserica Mea. De două mii de ani de când el s-a pitit în biserică şi şi-a tot făcut fii cu trupul ca să-i prigonească pe cei ce se nasc cu duhul pentru Mine, el s-a îmbogăţit de slavă pe urma bisericii. O, puţină, puţină de tot a fost biserica Mea, iar biserica lui abia mai încape în casa ei. Asuprit şi strâmtorat a fost cel ce M-a urmat cu adevărat. În biserica lui n-a încăput omul care a călcat pe urmele Mele. Aşa este şi azi, că el n-are nevoie de om sfânt, căci la rugăciunea omului sfânt au căzut mereu zidurile necredinţei care ascund în ele pe omul minciunii, pe antichrist, care-şi are viaţa în biserică. Cine se face păstor trebuie să aibă bani, şi acela se face păstor pentru ranguri, pentru bani se face păstor. Adevăratul păstor nu-şi strânge nimic decât oi, ca să îngrijească de ele, şi ele să prăsească oi şi să le dea păstorului, iar el să le dea Mie.

O, cum de nu s-a trezit de două mii de ani lumea care a dat să se facă biserică a Mea? O, cum de n-a văzut omul că este înşelat în numele Meu? Am spus prin cartea Mea din zilele acestea că biserica Mea n-a fost pe pământ, ci numai sub pământ şi numai în ascuns, iar cea care se aşează cu zidurile ei pe înălţimi ca să prindă sub ea robi, aceea e biserica omului ascuns care lucrează taina fărădelegii cea proorocită de apostolii Mei că se va lucra în biserică spre dărâmarea ei.

Se miră omul pe pământ de ce am venit Eu cu cuvântul în lume acum, după două mii de ani. O, dacă ar şti omul ce lucrare face păruta biserică de pe pământ, n-ar mai sta nepăsător omul, şi ar alerga la Mine aşa cum a alergat fiul risipitor de viaţă la tatăl său ca să-i dea să mănânce. Sunt frânţi de jale sfinţii din cer care au fost pe pământ păstori de la Mine puşi pentru turma cea risipită. Am spus că nici un om nu poate înşela pe om şi pe Dumnezeu ca şi omul care se aşează de la el citire sau de la oameni citire peste oameni în numele Meu ca să păstorească, zice el. O, păstorul cel adevărat nu se mai are pe sine. Dar unde să mai găseşti aşa ceva? Astăzi nu mai este nici un păstor în afară de Mine. De aceea am venit acum, după două mii de ani, să fiu Păstor pe pământ. Am venit că nu mai sunt păstori de oi. Am venit că Mi-e milă de om. Cei ce se aşează mai mari peste oameni şi peste mări şi ţări, sunt orbi de tot, dar nu sunt orbi, ci le place lucrarea de orb, şi de aceea o lasă ca să fie. Cine-i alege pe orbi? Orbii îi aleg. Sunt orbi toţi oamenii şi nu vor să se trezească din orbire. Nu boala este vinovată, ci bolnavul este vinovat.

Am venit Păstor pe pământ, că Mi-e milă de om. N-are omul povăţuitor, n-are omul preot, căci preot este cel ce se jertfeşte, nu cel ce ia jertfă. Preotul care ia de la oi, acela nu este preot. Eu n-am făcut aşa, ca să sug de la oi. Mi-era milă de ele şi le dădeam Eu. Eu n-aveam nici casă, nici masă, nici ţarini, nici avere, dar aveam ce să dau la oi. Aveam putere să

le dau. Cu cuvântul le făceam mâncare şi hăinuţe de har şi adăpost de la Tatăl, şi ele uitau de frig şi de foame şi de jale şi se ţineau după Mine cu dor, şi Eu le dădeam. Dar când au aflat păstorii cei plătiţi, care pândeau după Mine şi după oile Mele, s-au sculat şi Mi-au răsfirat toate oile şi le-au făcut să strige la Pilat să Mă pună pe cruce, ca să nu-şi piardă păstorii oile de la care sugeau ei. Aşa este şi azi. Eu păstoresc cu păşune cerească şi adăp cu izvor dulce pe oi, şi păstorii cei vicleni s-au supărat şi Mi-au râs de oile pe care Eu le-am strâns la pieptul Meu ca să le dau viaţă din viaţa Mea. Dar ei s-au tăiat şi se vor tăia în sabia pe care ei au scos-o împotriva venirii Mele şi a turmei Mele cea curată, cea curăţită de Mine ca să fie, şi ca să nu piară biserica Mea dintre pământ şi cer. Nu este biserică aceea care stă zidită de om pe înălţimi. Aceea este prăvălie pe care scrie *„Dumnezeu",* şi se duce omul să Mă ia de acolo şi Mă plăteşte. Nu e om să încapă în biserica aceea dacă nu are bani. Toţi slujitorii ei zic că banul e pentru biserică, şi omul nu ştie ce zice mai-marele lui, care-i ia lui banul şi îl cheltuie în plăceri trupeşti şi pământeşti şi trecătoare. Iată, nu este pentru biserică banul pe care-l dă omul la această prăvălie. Biserica înseamnă oile, nu ziduri înseamnă, nu altceva înseamnă. Oaia slabă n-are trecere în templul omului; oaia stearpă, nici atât. Dar oaia grasă încape, că are lapte şi are lână şi are miei. Nu preotul trebuie să umble cu banii dacă e nevoie de bani pentru viaţa bisericii, ci iconomii care au în grijă lipsurile oilor. Oaie pe oaie se ajută prin iconomii cei drepţi, care se fac împărţitori cu nevinovăţie, precum scrie Scriptura. Iar preotul trebuie să păstorească, trebuie să hrănească şi să panseze şi să păzească oile Mele, şi el să nu aibă oi, de vreme ce se aşează păstor al oilor Mele, iar Eu nu le cer nimic la oi, şi le dau din viaţa Mea. Amin.

Mă plâng cu cuvântul. Sunt orbi toţi oamenii, şi Eu nu mai pot scăpa de robie, căci omul minciunii M-a scris pe casa lui ca să trăiască pe urma numelui Meu, dar Eu nu i-am spus să facă aşa. Eu nu M-am dat nimănui să Mă vândă decât lui Iuda, ca să se împlinească Scriptura cu Mine, Păstor vândut de om.

Iată, aşa a fost mereu cu păstorii minciunii. Văduva cea săracă s-a împrumutat ca să-i ajungă să dea păstorilor partea cea de la oi. Când am văzut-o cum a dat, Mi-a fost milă de ea. Nimeni n-a cercetat-o dacă are, ci dacă a dat. N-avea decât puţin de tot, şi nu s-a mai gândit la viaţa ei, ba a mai şi împrumutat, şi iată cât a dat. O, de ce nu fac aşa şi păstorii? De ce nu-şi pun şi ei viaţa pentru oi aşa cum oile şi-o pun pentru ei?

O, biete oiţe, multă milă am de voi. Am venit după voi ca să vă scot de sub robie. Păstorii cei de peste voi vă sug vlaga, vă irosesc timpul. Voi munciţi la stăpâni străini ca să vă ţineţi viaţa, iar păstorii de peste voi vă mănâncă laptele, şi voi nu mai ştiţi să naşteţi şi să creşteţi miei pentru Mine. Să ştiţi că păstorii cei de peste voi nu sunt de la Mine, ci sunt vânzătorii Mei. M-au scris pe prăvălia lor şi şi-au făcut argaţi şi strângători de bir şi Mă vând vouă, zic ei, iar pe voi vă cumpără cu numele Meu, scris pe prăvălia lor. Iată, vânzare şi cumpărare, şi unde este aceasta, acolo este lucrare antichristă, pecete mincinoasă. Nimeni nu poate vinde pe Dumnezeu, nimeni nu poate cumpăra oi până ce nu are scris pe el acest nume tainic: *„antichrist",* omul fărădelegii, care stă pitit în haină de sfânt de două mii de ani. Biserica Mea nu este aşa, şi unde ea este, nu este vânzare şi cumpărare, nu este păstor plătit, care dă oile la lup dacă vine lupul; nu este Dumnezeu vândut şi nu este oaie cumpărată pentru ca să argăţească păstorul, ci este iubire şi jertfă sfântă, aşa cum Eu am arătat la oi, aşa cum Eu am lucrat înaintea oilor ca să ia oile de la Mine învăţătură de biserică. Dar acest fel de biserică nu şi-a găsit loc niciodată printre oameni, căci oamenii sunt orbi şi nu caută să cunoască Duhul Adevărului ca să vadă apoi prin El.

O, Mă doare pentru minciuna de pe pământ şi pentru casa ei şi pentru numele Meu, scris pe această casă. Mă doare. O, Tată al Meu, Mă doare, şi Îţi spun Ţie, căci sunt Fiul Tău: Mă doare, Tată!

— De când l-ai pierdut pe om Te doare, Fiule. Când am văzut cât Te doare, Te-am trimis după el ca să-l faci iar, dar omul n-a stat la făcut, Fiule făcător al omului. Ai voit să mori pentru durerea oilor fără păstor, că Te durea risipirea lor, iar după ce ai murit, ai înviat, ca să vadă oile că eşti Păstorul lor. Dar păstorii minciunii s-au arătat iar, şi stau de două mii de ani în locul Tău peste oi şi Te vând, zic ei, pe viaţa oilor, pe laptele de la oi, şi Te doare de două mii de ani, şi nimeni n-are milă de durerea Ta cea de şapte mii de ani. De când l-ai pierdut pe om Te doare, tată, şi aşa Mă doare şi pe Mine, că eşti Fiul Meu Cel durut de la om, dar scris este: *«Şezi de-a dreapta Mea până ce voi pune pe toţi vrăjmaşii Tăi aşternut sub picioarele Tale».* Amin. Un picuţ, şi tot omul de pe pământ Te va avea de Păstor, căci toţi păstorii minciunii pier curând, curând. Le voi cere viaţa oilor şi îi voi pedepsi că Te-au vândut, Fiule. Ca iudeii Te vând toţi pe bani şi cu banii de pe Tine îşi fac ale lor şi s-au umplut de lăcomie şi de minciună în numele bisericii, Fiule, dar biserică nu este, că biserică este numai ce este al Tău, numai Tu, cu oile Tale, Fiule Păstor.

Te-am trimis iar Păstor pe pământ după două mii de ani. Cheamă-Ţi oile şi le dă viaţă, că n-au; n-au viaţă, n-au vlagă, n-au cunoştinţă, n-au mângâiere, n-au, Fiule, n-au. Numai pe Noi Ne doare de oi, dar oile nu ştiu. Nu ştiu oile unde este mângâierea lor şi alifia lor, că s-au pus păstorii minciunii între Tine şi oi şi s-a astupat calea cea cu lumină, Fiule Păstor.

O, nu mai plânge, tată. Eşti Fiul Meu şi Mă doare pentru Tine. Hai să păstorim omul de pe pământ şi să-i dăm şi putere să Ne ia şi să Ne aibă şi să Ne cunoască bine, ca să nu se mai lase omul înşelat de minciună. Hai, Fiule, copilul Meu, că Tatăl poate în Tine, şi Tu vei zdrobi sub mersul Tău pe pământ pe toţi cei care s-au folosit de numele Tău şi de haina Ta pentru câştig nedrept şi pentru ranguri şi pentru slavă. Hai, că timpul e pe sfârşite şi tot ce este al timpului se duce, iar Noi vom câştiga pe om, Fiule. Hai, că avem popor care Ne cunoaşte şi căruia îi facem cunoscută taina vieţii şi taina fărădelegii, şi el va propăşi pe pământ cu adevărul cel din cer. Amin, amin, amin.

— Şi noi, Tată bun, şi noi, arhierei din Arhiereul Cel veşnic, Îţi mângâiem Fiul, că e copilul Tău Cel moştenitor, Care ştie să-Ţi dea Ţie toată moştenirea Lui când Şi-o va dobândi din nou de sub om pe deplin. Şi noi sunăm în zi de sărbătoare din trâmbiţa cuvântului cu care ne-a insuflat Hristos, Păstorul Cel din Tine, Tată. Strigăm oile sub mantia Lui, că păstorii de peste oi sunt lupii care trăiesc din oi. Să vină oile la izvor! Să vină! Amin, amin, amin.

A venit Hristos la voi, o, oiţelor! Auziţi-L cum cântă cu fluieraşul ca să vă adunaţi şi să-I cunoaşteţi glasul. Este Cel ce Şi-a pus viaţa pentru voi. A venit să vă dea păşune fără plată. Veniţi la El, că adevărul nu mai este în oameni. Nu le mai spunem lor, păstorilor de peste voi, să vă lase să veniţi la izvorul vieţii. Ei vă pun spini în cale ca să vă spună că drumul

e greşit, iar în calea spre ei pun minciuna lor pe care ei scriu numele lui Hristos. Aduceţi-vă aminte că Domnul n-a încăput cu oile Lui în casa păstorilor de atunci. El le păstorea prin grădini, pe malul apelor şi prin munţi, şi le păzea de lupi, că şi atunci erau lupii ca şi azi, îmbrăcaţi în haine de sfinţi. Veniţi spre grădinile Domnului ca să vă dea El hrană, ca să vă înmulţească viaţa şi mângâierea cea din cer, că pe pământ omul minciunii vă duce spre tăiere. Fiţi după chipul şi asemănarea lui Hristos, Cel ce a făcut omul. Nu vă purtaţi după chipul şi asemănarea păstorilor voştri care vă sug laptele, care vă închid calea spre cer ca să rămâneţi pe pământ. Veniţi cu cerul, căci cerul este veşnic. Veniţi la izvorul cel din cer care curge în mijlocul oamenilor, căci Domnul l-a coborât pe pământ ca să aibă cel ce ia din viaţa lui, din cuvântul cel dătător de viaţă.

Strigăm oile sub mâna Ta de Păstor, Doamne. Dă-le mâna şi le dă putere ca să vină. Amin, amin, amin.

— Eu vin cu mântuirea oilor. Smochinul a dat muguri, şi via Mea s-a copt, şi primăverile vin şi se aşează peste pământ. Eu sunt Cel ce Mi-am pus viaţa pentru oi, ca să aibă oile viaţă. Să vină oile să le dau viaţă, căci am ieşit în calea lor şi Mă dau lor Păstor. Şi pe câte vor veni Eu le voi păstori. Pe munţii Mei Eu le voi păstori şi pe veci le voi mângâia pe munţii Mei. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2001

Praznicul Întâmpinării Domnului

Vai celui ce îşi ascunde în sine gândurile lui. Oamenii răstălmăcesc Evanghelia pentru ca să-şi acopere păcatele. Trăirea cu ascultare îl păzeşte pe om ca în rai. Omul drept este cel ce nu se îndreptăţeşte pe sine, ci numai pe Dumnezeu. Tot omul spune: „Dumnezeu m-a făcut“.

Izvorul Meu curge mereu, că aşa este izvorul. Apă vie este izvorul Meu cel ce dă viaţă. Voiesc să ia omul din el şi să se facă sănătos de orice boală este el cuprins. Amin, amin, amin.

Numai într-o sărbătoare aş sta cu voi, fiilor-copii care-Mi auziţi cuvântul ca să-l puneţi în carte. Voi Ne sărbătoriţi pe Noi, cei din cer, iar cei din cer vă sărbătoresc pe voi, că sunteţi taina venirii Mele cea de după două mii de ani, şi sunteţi casa Mea de oaspeţi, şi Eu vă voi plăti când voi veni. Un ceas, şi voi veni cu slava pe care o am la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii. Amin.

Mă aşez iar în cartea venirii Mele. Cerul se face sul de carte, căci cuvântul Meu este cerul cel plin de tainele lui, Eu şi tot ce este în cer, în cele ce nu se văd. Dar omul se vede, căci face parte din cele ce se văd. Tot ceea ce este trup se vede. Voiesc ca pe tot omul care este fiu al Meu să-l fac taină de necuprins între cele ce se văd, căci cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veşnice, aşa cum este scris în Scripturi. Amin.

Slava lucrării Mele cu voi nu se vede, fiilor copii. Cuvântul acoperă slava ei. Şi Eu sunt învelit în cuvânt, şi venirea Mea, şi lucrarea Mea, şi voi, cei ce Mă aduceţi în carte ca să Mă dau omului cu venirea Mea. Sărbătoarea venirii Mele se aşează mereu în calea omului, ca să-l îmbie pe om să se aşeze în sărbătoare, să se aşeze în odihnă, să se odihnească de toate ale lui ca să Mă odihnesc şi Eu cu el. Voiesc să se odihnească omul de toate ale lui, şi să le ia pe ale Mele să le lucreze, căci cele ce nu se văd sunt veşnice. Pe acelea să le lucreze omul, şi să intre el în tainele lor, căci cele ce se văd sunt trecătoare, şi omul se vede, că face parte din cele ce se văd. Tot ce este trup se vede, dar duhul dă viaţă şi lucrează tainic pentru om ca să-l răscumpere, ca să fie înghiţit de veşnicie omul, căci aşa este scris.

Eu M-am făcut Om, dar am venit din veşnicie. Am venit să lucrez veşnicia peste om, ca să fie omul înghiţit de veşnicie, să fie omul mântuit. Aşa a spus bătrânul Simeon: *«Văzură ochii mei mântuirea Ta pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor noroadelor, lumină spre luminarea neamurilor, Doamne. Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora, şi ca un semn care va stârni împotriviri».*

Trupul Meu era din veşnicie, căci după Mine l-am făcut pe omul cel zidit de mâna Mea. Taină de necuprins este trupul Meu, şi cu el am venit şi M-am arătat pe pământ. M-am micşorat de am intrat în om ca să-i arăt omului cum trebuia să fie naşterea lui pe care Eu i-am proorocit-o la început când i-am zis: *«Fiţi roditori şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul».*

Trupul Meu era din veşnicie, ca şi Duhul Meu cu Care am suflat peste om de i-am dat duh de viaţă, duh de veşnicie. Am voit să-l am mereu pe om şi să Mă mângâi cu el şi să-l înmulţesc şi să fie veşnic ca şi Mine. El însă n-a rămas în trăire cu ascultare aşa cum eram Eu şi cu Tatăl în acelaşi duh, în acelaşi gând, în acelaşi lucru. Omul s-a smuls din Dumnezeu. N-a mai lucrat omul cu ascultare, n-a mai avut omul gândul lui Dumnezeu, şi şi-a făcut gândul lui şi şi-a ascuns gândul, dar Eu am văzut şi l-am strigat ca să-l întreb de ce s-a ascuns, şi aşa l-am întrebat: *«Unde eşti?».* El dacă a văzut că l-am întrebat, s-a temut şi Mi-a răspuns: *«Sunt gol, şi m-am ascuns».* Am lucrat cu durere şi cu grijă mare ca să nu-i măresc teama. Am căutat să-l apropii cu cuvântul şi l-am întrebat: *«Cine ţi-a spus ţie că eşti gol?».* O, cel ce se ascunde iese cu greu ca să fie văzut, că ascunderea aduce temere, aduce ascundere, şi el a dat iar să se ascundă şi a zis: *«Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom, şi eu am mâncat».* Şi dacă el s-a ascuns după femeie, M-am purtat după el şi după ea, după cum a fost lucrarea lor, şi i-am zis ei: *«Pentru ce ai făcut aceasta?»,* şi apoi s-a ascuns şi ea dând vina pe şarpe.

Iată, omul s-a ascuns după ce s-a rupt din Dumnezeu, după ce n-a mai avut gândul lui Dumnezeu; şi-a făcut gândul lui şi s-a ascuns cu el, căci simţul vinovăţiei aduce teamă peste om, şi omul dă să fugă de judecată. Dar n-a avut unde să fugă omul, căci Eu sunt veşnic şi nu este nimic ascuns pentru Mine.

Am voit să-l am mereu pe om şi să Mă mângâi cu el şi să-l înmulţesc şi să fie veşnic ca şi Mine şi să stea în trăire cu ascultare. Neascunderea este trăire cu ştire, adică cu ascultare, că iată, vai de omul care-şi ascunde în sine gândul lui! Acela îşi pierde mintea din viaţă dacă dă să se ascundă cu ea. Eu l-am învăţat pe om să nu se ascundă, şi l-am învăţat să trăiască, nu să moară. Cel ce trăieşte nu se ascunde, iar cel ce moare se ascunde. Vin şi acum şi îl învăţ pe om să trăiască, îl învăţ să fie ca să nu mai aibă de ce să se ascundă, căci dacă se ascunde, nu mai este, fiindcă cel ce moare se ascunde. Îl învăţ pe om să aibă viaţă. Să trăiască cu ascultare îl învăţ, adică cu ştire. Dacă omul ar fi vrut să-Mi spună când a dat să ia din pom, Eu i-aş fi spus să nu ia, i-aş fi spus din nou. Nu M-aş fi săturat să-i spun orice M-ar fi întrebat, orice Mi-ar fi adus de ştire, iar Eu l-aş fi povăţuit mereu, şi Mi-aş fi împărţit gândul cu el ca să ştie de la Mine şi să Mă iubească, şi Eu să-l iubesc.

O, nu e bună voia liberă. Iată, ea îl ascunde pe om; pentru ea se ascunde omul. De şapte mii de ani îi spun omului să

nu mănânce singur, să nu-şi ia singur, să nu se ascundă, dar el şi-a pierdut mintea şi nu cunoaşte greutatea acestui păcat, pofta, care este zămislirea păcatului care se naşte apoi. Cel ce are voie liberă aşa face, iar cel ce trăieşte cu ascultare este viu, este sub ştire şi nu este singur, căci Eu am zis: *«Nu este bine să fie omul singur».* Dacă omul este singur, se ascunde, iar cel ce se ascunde este cel vinovat.

Omul cel dintâi trebuia să fie cu Mine, nu singur, căci aceasta este cădere. De aceea vin azi şi zic: să nu-Mi dea omul peste mână când vin spre el ca să-l fac; să nu se ascundă dacă vrea să-l fac, şi ca să fie apoi. Să vină singur şi să-Mi dea de ştire ce face ca să-i spun dacă e bine sau dacă nu e bine să facă, şi să nu facă nimic fără ştire omul, să nu facă nimic cu ascundere, căci cele mici se fac multe şi se face ascundere multă, şi din ea se naşte păcatul ascunderii, căderea cea mare.

Omul trebuie să se micşoreze ca să intre în Mine, ca să trăiască cu ştirea Mea, ca să-Mi dea Mie viaţa lui şi duhul lui, că aceasta înseamnă să intre omul în Mine, să ştiu Eu de el mereu. Eu M-am micşorat de am intrat în om şi i-am dat lui toată taina Mea, tot gândul Meu, ca să-i arăt omului cum trebuie să fie naşterea lui din Mine şi trăirea lui în Mine, iar el să Mă întâmpine mereu, ca să nu fie singur, iar când Eu îl întâmpin, el să-Mi deschidă, el să nu se ascundă.

Când omul Mă întâmpină cu viaţa lui cea de ieri, acela vine cu cele ascunse, cu cele de ieri. Dar dacă el vine la Mine cu cele de azi, el vine şi Îmi spune ce va face, nu ce a făcut, iar Eu îi spun, Eu îl sfătuiesc ce să facă pe cel ce trăieşte cu ascultare. Măcar să-Mi spună, chiar dacă are de gând să facă tot ca el. Măcar să fie cu ştire ceea ce face, căci pofta nu poate fi oprită, şi ea îşi face lucrul ei. Fiul cel risipitor i-a spus tatălui său să-i dea partea lui de avere, căci avea poftă de plăceri, şi tatăl i-a dat-o. Cu ştirea tatălui a făcut el ce a făcut, şi nu-l ura pe tatăl lui, ci îl numea tată, iar după ce a fost bătut de păcat, a ajuns flămând şi gol şi i-a spus aceasta tatălui: *«Tată, am greşit la cer şi înaintea ta».* Singur a venit şi şi-a cunoscut păcatul în faţa tatălui. Nimeni nu i-a zis să vină să spună. El n-a ascuns nimic, ci a lucrat cu ştirea tatălui, şi a adus tatălui de ştire greşeala lui apoi. Această pildă este adâncă, dar omul n-a pătruns-o nici până azi, şi vorbeşte ce vrea el în dreptul ei. Toate cuvintele Evangheliei Mele cea de acum două mii de ani le răstălmăceşte omul cel ascuns, poate-poate s-ar ascunde sub ele pentru acoperirea păcatelor lui cele ascunse şi cele propovăduite. Numai Eu am desluşirea cea tainică a cuvintelor Mele, şi îl prind pe om sub ele ca să fiu îndreptăţit întru cuvintele Mele şi să biruiesc când judec cu ele.

O, nu e bună voia liberă. Ea îl ascunde pe om. Pentru ea omul trebuie să se ascundă. Am adunat pe poporul Meu cel nou în buchețele mici ca să poată el să trăiască viaţă cu ascultare, lucrare cu ştire, şi am zis să-l am după voia Mea şi să Mă zidesc cu el veac nou şi să am popor la venirea Mea. Trăirea cu ascultare e trăire dulce, e viaţă cu iubire în ea. Ea îl păzeşte pe om ca în rai. Eu prin ea am voit să-l pun pe om în rai, şi ea să-l păzească şi să-l lucreze şi să-i fie rai omului, ca să nu cadă omul din rai. Fără acest rai nu are omul inimă dulce, iubire dulce, viaţă dulce. Omul îndărătnic nu cunoaşte această dulceaţă. Omul ascuns, nici atât, dar omul cel dulce o cunoaşte, căci din ea el se îndulceşte şi se păstrează şi se păzeşte, şi este. Ea este taina vieţii raiului. Dacă omul ar fi înţeles această taină, n-ar mai fi căutat să-şi facă viaţă din alt fel de viaţă. Iată, cel ce-şi iubeşte viaţa, acela şi-o pierde, iar cel ce şi-o dă spre lucru, acela şi-o dobândeşte şi şi-o păzeşte şi şi-o păstrează, iar cel ce face aceasta întru Mine, acela are viaţă veşnică. Amin.

Fericit este cel ce vine la Mine ca să cunoască viaţa, taina vieţii de obşte, căci scris este: *«Acolo unde sunt doi şi trei în numele Meu vieţuind şi dându-se Mie, acolo sunt Eu, acolo este casa Mea şi viaţa Mea şi cina Mea şi slava Mea cea văzută».* Amin. Cei ce se adună doi şi trei ca să se dea Mie, aceia sunt cei ce cunosc taina vieţii, şi unul pe altul se dau Mie prin duhul iubirii veşnice. Iar cel ce nu cunoaşte iubirea cea veşnică, să nu se încumete să strice pe cei mai mici ai Mei, ci să stea să crească dacă nu este crescut, căci scris este: *«În poporul Meu vor fi numai drepţi».* Amin.

Omul drept este omul care nu se îndreptăţeşte pe sine, ci numai pe Dumnezeu prin tot ce lucrează. Eu pe voi vă învăţ toată taina cuvântului Meu, copii ai poporului sfânt, şi de aceea vă şi desluşesc ceea ce vă învăţ. Poporul sfânt îşi lucrează sfinţenia numai dacă o înţelege, numai dacă ştie ce este ea şi ce face ea în om şi cu omul. De unde să ştie omul de pe pământ tainele cuvântului Meu cel de acum două mii de ani?

Îl mai aud pe om că nu-i mai trebuie altă Scriptură, că îi este de ajuns cea de acum două mii de ani şi că aceea are totul. Are, omule, dar nu ai tu din ea. Nu te mai împotrivi când vin să ţi-o desluşesc pe cea de atunci prin cea de acum. Nu te mai îndreptăţi, că n-ai cu ce, de vreme ce nu calci pe urmele Evangheliei Mele de atunci, că iată, n-a încăput pe pământ cartea Mea de atunci, n-a încăput peste viaţa ta cuvântul Meu cel făcător al omului nou aşa cum am voit Eu să-l fac pe om prin Evanghelia Mea de atunci. Iar acum vin şi îţi amintesc că n-ai călcat pe urmele Mele. Şi dacă acest cuvânt de azi îţi arată judecata faptelor tale cele împotriva învăţăturii Mele, tu te ridici să bagi sub minciună cartea Mea de azi şi zici că nu-ţi trebuie şi că o ai pe cea de atunci. O, unde o ai? Pe hârtie o ai? Dacă o ai aşa, aceea este cartea judecăţii tale. Eşti judecat, că n-ai lucrat după ea. Măcar umileşte-te. Dar nu, tu nu poţi, că eşti în voile tale şi nu poţi să ţi le frângi. Le frângi pe ale Mele şi zici: *„Nu-mi trebuie“.* Aşa zici şi cuvântului Meu de azi, şi cuvântului Meu cel de acum două mii de ani. Nu-ţi trebuie nici unul. O, dacă nu-ţi trebuie, de ce trăieşti de pe urma lui? De ce câştigi tu bani de pe urma Evangheliei Mele cea de acum două mii de ani? Eu am spus că ea va câştiga suflete şi trupuri pentru împărăţia cerurilor, iar tu câştigi bani pe lângă munca Mea cea de atunci şi îţi faci voia ta cu ei. Dacă nu-ţi trebuie cuvântul cel de azi al învierii morţilor şi al învierii tale şi dacă cel de atunci are totul, oare, n-ai găsit în el ce trebuie să faci şi tu? O, cel ce trăieşte prin voie liberă, acela nu trebuie să vorbească de Dumnezeu, căci scris este: *«Cel ce nu lasă pentru Mine totul nu poate să fie ucenicul Meu»;* acela să nu se bage sub lucrarea Mea nici s-o facă, nici s-o spună altora, căci vai de cei ce zădărnicesc Evanghelia Mea înaintea oamenilor!

Acum am venit să spun la tot omul adevărul, că este vremea judecăţii, vremea adevărului. Aceasta înseamnă judecata: adevărul. Amin, amin, amin. Cuvântul Meu este adevărul. E vremea lui, şi de aceea vine pe pământ. Să Mă întâmpine omul şi să ia cuvântul Meu şi să-l pună peste el şi să-şi vadă statura şi să vină să-l fac din nou pe el, căci omul este nefăcut. N-are cine să-l facă pe om ca să fie. Eu sunt Făcătorul omului, şi am venit să-l fac. Tot omul spune: *„Dumnezeu m-a făcut“*, dar Eu nu spun tot aşa. Dacă l-aş face Eu pe om, ar fi omul după chipul şi asemănarea Mea, nu ar fi cum este

el acum, iar cum este el acum, el singur mărturiseşte cine-i este tată, căci fiecare seamănă cu tatăl său. Amin.

Să Mă întâmpine omul şi să ia peste el cuvântul Meu cel de facere a omului. Şi după ce se lasă făcut, şi după ce e făcut, numai apoi să zică *„Dumnezeu m-a făcut“.*

O, poporul Meu! O, popor al venirii Mele! Arată-i omului facerea ta din mâna Mea. Să vadă omul la tine om făcut de Dumnezeu, căci zic: fericit este cel ce vine la Mine ca să cunoască viaţa şi taina ei şi duhul iubirii veşnice, ca să stea în el şi să crească şi să fie, căci în poporul Meu vor fi numai drepţi, vor fi numai sfinţi. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2001

Duminica înfricoşatei judecăţi

Evanghelia cea nouă este semnul venirii Fiului Omului. Umilinţa este darul sfânt al omului cel mai frumos. Oamenii bisericii zic: „Nimeni în afară de Tatăl nu ştie ziua venirii Domnului“. Omul caută mângâiere în loc de pocăinţă. Şi va suna ultimul glas de trâmbiţă.

Acest cuvânt sunt Eu. Tot cuvântul care iese de la Mine Eu sunt. Am venit cu el ca să adun în faţa lui toate neamurile pământului. Amin. Vor, nu vor ele, Eu pe tronul slavei Mele, stau înaintea lor cu cuvântul Meu, cu cartea venirii Mele căci scris este în cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, şi aşa am zis atunci: *«Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, şi toţi sfinţii îngeri cu El, atunci va şedea pe tronul slavei Sale, şi se vor aduna înaintea Lui toate neamurile, şi îi va despărţi pe unii de alţii precum desparte păstorul oile de capre, şi va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele, de-a stânga».* Amin, amin, amin.

Mi-a fost dor de venirea Mea cea de după două mii de ani. Am aşteptat cu mare dor să vin şi să adun neamurile înaintea Mea. Am venit să-i dau omului viaţă fără de păcat dacă vrea omul. Nu-l împilez pe om ca să vrea, dar aşez pe pământ cuvântul dreptăţii, cartea judecăţii, scrisă înăuntru şi pe afară, aşa cum a văzut-o Ioan, apostolul Meu cel viu, şi a zis: *«Am văzut în mâna Celui ce şade pe tron o carte scrisă înăuntru şi pe afară, pecetluită cu şapte peceţi».*

Mi-a fost atât de dor să vin să Mă aşez pe tronul slavei Mele şi să adun neamurile la cuvântul Meu şi să le dau viaţă fără de păcat dacă vor. Cuvântul Meu este minune fără de asemănare, căci scris este: *«Înaintea Lui înţelepciunea înţelepţilor se pierde şi isteţimea celor isteţi piere»,* precum a proorocit proorocul care zice: *«În vremea aceea cei surzi vor auzi cuvintele cărţii, şi ochii celor ce nu văd vor vedea fără umbră şi fără întuneric, iar cei smeriţi şi săraci se vor veseli de Domnul. Cei rătăciţi cu duhul vor căpăta înţelepciune, iar cei cârtitori, învăţătură».* Amin.

Numai omul nebun mai zice că acest cuvânt nu este Dumnezeu. David aşa a zis: *«Nebunul zice în inima lui:* „Nu este Dumnezeu“*».* Dar Eu zic aşa: acest cuvânt sunt Eu, şi am venit cu el ca să adun în faţa lui neamurile pământului. Amin. Le adun şi le spun venirea Mea şi le arăt cărarea Mea pe care vin, ca s-o ştie şi să vină să-Mi aducă slavă, şi să-Mi aducă duh de credinţă şi să ia de la Mine viaţă fără de păcat şi să intre sub crucea Mea, de sub care Eu vestesc vestea venirii Mele. Întâi aduc crucea, greul Meu sub care trudesc fără ajutor trudind să vin, căci sunt mici cei ce Mă ajută să vin, şi cu ei trudesc din greu. Întâi aduc crucea şi chem sub ea pe cei ce vor să deschidă venirii Mele ca să pot veni tot mai mult, ca să chem tot mai mult omul, şi cu cuvântul să-l chem. Şi pe câţi vor veni să Mă ajute să vin, şi pe câţi Mă vor cerceta întru venirea Mea, Eu le voi spune apoi: *«Veniţi şi fiţi binecuvântaţii Tatălui Meu, căci am fost străin şi gol şi însetat şi flămând şi apăsat, iar voi M-aţi cercetat».* Iar dacă ei vor zice: *«Când, Doamne?»,* Eu le voi răspunde: *«Când i-aţi ajutat pe cei mai mici ai Mei, pe cei ce Mă ajută să vin, pe cei de sub greul crucii venirii Mele».* Amin.

Venirea Mea de acum e cruce grea pentru cei ce s-au pus punte ca să vin. Evanghelia venirii Mele este cruce, este semnul Fiului Omului, după cum este scris când am zis: *«Se va arăta pe cer semnul Fiului Omului şi vor plânge toate neamurile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu slavă multă. Şi va trimite pe îngerii Săi cu sunet mare de trâmbiţă şi vor aduna pe cei aleşi ai Lui».* Amin.

Cuvântul Meu este trâmbiţa şi sunetul ei, iar Eu stau pe tronul slavei Mele şi trimit cuvântul Meu de la margini la margini şi chem omul la viaţă fără de păcat, căci păcatul e moartea omului, iar Eu chem omul de la moarte la viaţă, chem omul la Mine ca să-i dau viaţa Mea, şi să fie omul. Amin.

Venirea Mea se face învăţătură de viaţă. Cel ce şi-a strâns învăţătură de pe pământ e plin de sine şi nu întinde mâna să ia de la Mine. Cel ce nu are umilinţă nu poate să vadă, nu poate să se uite în taina aceasta, în cuvântul Meu care vine să adune înaintea lui neamurile pământului. Umilinţa este darul cel mai frumos din om dacă omul are acest dar care-l face frumos pe om pe pământ şi în cer. Ea îl face pe om să poată totul pentru viaţă, căci viaţa are ca temelie a ei umilinţa. Dar ce este ea? Ea este puterea cea din cer a omului frumos, darul cel mai dulce, care îndulceşte viaţa omului, pacea cea mai sfântă, căldura care încălzeşte în jur, căci ea împarte în jur liniştea cea plină de taină, cea plină de putere. Numai omul deştept o are pe ea, căci ea este chiar înţelepciunea care-l înţelepţeşte pe om, care-i dă omului viaţă din viaţă. Ea îl înalţă pe om pe culmile ştiinţei ei, şi omul se îmbogăţeşte din ea. Nici un om nu poate propăşi mai mult între cer şi pământ ca şi omul care are acest dar: umilinţa. Cel ce o are pe ea este ocrotit de orice rău, căci răul nu trage la cel ce o are pe ea, că ea este armă ocrotitoare care nu răneşte răul, dar îl ţine departe ca să nu rănească. Ea îl ţine pe om curat şi sfânt, căci darurile ei sunt din lumină şi sunt lumină din Lumină. O, nu se opreşte omul lângă această bogăţie, căci omul este plin de sine. Nu-i place omului sfinţenia, iar umilinţa este izvorul sfinţeniei. Veniţi, voi, oameni, la izvorul ei, şi veţi fi roditori apoi. Eu am venit să vă chem la Mine, şi vă pun înainte darul umilinţei, izvorul sfinţeniei, căci viaţa cea din cer are ca temelie umilinţa, puterea care-l face pe om să poată pentru viaţă. Amin.

Venirea Mea cheamă la ea pe tot omul, căci scris este: *«Se vor aduna înaintea Lui toate neamurile»,* dar cuvântul Meu cel de atunci adaugă şi spune: *«Va despărţi pe unii de alţii precum desparte păstorul oile de capre, şi va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele, de-a stânga».* Amin. Venirea Mea îl îndeamnă pe om de-a dreapta Mea, dar întunericul din lume îi aduce omului nepăsare şi îl minte pe om că Domnul nu vine. Şi dacă nu vine Domnul, omul trebuie să stea în întuneric? Cel mai mare întuneric este păcatul, iar întunericul este din iad. Dacă nu vine Domnul cu cerul, e numai iadul pe pământ.

De ce, oare, zice omul că Domnul nu vine? Ca să aibă vreme pentru păcat? De aceea zice aşa? Durerea venirii Mele

e fără de margini, căci cel ce-i zice omului că nu vine Domnul, este chiar cel ce s-a făcut slujitor în numele Meu peste oameni. El zice: *„Nu ştie nimeni când vine ziua Domnului. Ea va veni ca un fur. Nu ştie nimeni decât Tatăl. Nu ştie nici Fiul“.* Iată, aşa repetă omul slujitor în numele Meu, aşa zice el la om, iar omul rămâne în întuneric, căci Eu am zis: *«Vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze».*

O, nimeni nu mai lucrează venirea Mea. Nimeni nu mai spune de ea. Nimeni. Nu vrea nimeni să vin. Nu vrea omul să audă aşa ceva, că el iubeşte întunericul, el iubeşte păcatul.

Vreau să-l fac pe om. Nu este omul făcut de Mine, şi de aceea nu poate cu Mine. O mulţime de oameni vor cu Mine şi cu mângâierea Mea, dar nu sunt făcuţi de Mine. Eu îl mângâi pe cel făcut, pe cel făcut de Mine. Dacă nu-i făcut, nu-l mângâi; nu-l mângâi Eu, şi se mângâie el, că el nu poate dacă nu este mângâiat. Fuge omul de pocăinţă, şi mai degrabă caută mângâiere, că dacă omul este iubit sau mângâiat, poate, fie spre păcat, fie spre Dumnezeu, după cum îşi alege omul calea şi mersul. Dacă omul nu este iubit şi mângâiat şi încurajat, se supără şi pune totul jos, că zice că nu poate. El poate prin voie bună, prin ajutor, prin mângâiere, prin compătimire. Numai prin pocăinţă nu poate omul.

O, cel făcut de Mine e cel făcut din pocăinţă, şi apoi Eu îl iau şi îl cresc cu cele adevărate ale vieţii omului, cu cele care se lămuresc prin cuptor, prin foc. Aşa încerc Eu omul când lucrez la facerea lui. Îl încerc până ce văd că este făcut, până când îl lămuresc pe el. Amin.

Vreau să-l fac pe om, că nu este omul făcut de Mine şi nu pot începe cu mângâierea dacă-l fac. Naşterea omului nou se face din pocăinţă şi din Duh Sfânt, prin cuvânt. Omul se naşte din păcat şi prin păcat, şi Eu vreau să-l scot pe om din păcat şi să-l nasc din Duhul Sfânt, prin pocăinţa lui, să-l nasc de sus pe om, că omul e născut de jos.

O, greu mai lucrez la facerea omului, greu de tot, căci omul este învăţat cu mângâierea, cu voia bună, nu cu durerea care vine de la pocăinţă. Durerea pocăinţei este cea mai adevărată mângâiere, căci ea îl naşte pe om pentru cer. Dar omul nu poate aşa. El vrea să-l nasc din mângâiere, căci altfel Îmi dă peste mână omul. Cum vrea el să-l fac, aceea nu e facere, şi stă omul nefăcut dacă nu-i place facerea cea adevărată. Sunt gata să vin să sun din trâmbiţă ultimul sunet şi să vin să îmbrac totul în viaţă, în nestricăciune, şi omul încă nu stă la făcut. Am venit cu haina nestricăciunii, ca să-l îmbrac în ea pe om, dar trebuie să-l fac pe om pentru haina aceasta. Amin.

Nimic nu-i mai uituc decât omul. Toate celelalte făcute de Mine nu Mă uită, şi nu uită să-şi dorească ziua nestricăciunii lor, şi toate aşteaptă pe omul cel făcut de Dumnezeu. Omul însă e uituc de tot; uită de azi pe mâine de Dumnezeu, uită omul să aibă grijă de ziua nestricăciunii lui. Nimic nu-i mai uituc ca omul. Uită omul să-Mi dea Mie ziua facerii lui. Uită omul de pocăinţă şi fuge de ea ca de cea mai mare tristeţe în loc să fugă spre ea ca spre ziua lui de mântuire, ca spre haina nestricăciunii lui. Un ceas, şi Eu aduc pe pământ haina nestricăciunii când totul va fi înghiţit de viaţă. Atunci omul nu va mai avea timpul înainte şi nu-i va mai folosi atunci pocăinţa decât numai pentru osânda lui cea de veci. Pocăinţa va fi osânda cea de veci a omului dacă omul n-o foloseşte pe ea mai înainte ca Eu să vin pe pământ cu haina nestricăciunii când totul va fi înghiţit de viaţă şi de veşnicie.

O, dacă ar şti omul că adevărata mângâiere a lui este pocăinţa cea de dinaintea venirii Mele cu nestricăciunea omului, ar da omul toată mângâierea din calea lui şi şi-ar alege ziua facerii lui, pocăinţa cea pentru viaţă, cea pentru mângâierea de după ea. Pocăinţa cea de după viaţă nu mai are în ea mângâiere, ci are numai durere, durere pe veci.

Aminteşte-ţi, omule, de ziua facerii tale şi vino cu ea spre Făcătorul tău. Am venit cu darul facerii omului. Vreau să-l fac pe om. Nu este omul făcut de Mine, şi de aceea nu poate cu Mine şi cu cele din cer care dau viaţă. Această mângâiere pot să-ţi dau, omule: facerea ta. Amin. Nu este prunc ca să nu-l doară trupul şi duhul când se naşte din mama lui. La fel ca şi pe mamă îl doare şi pe prunc când se naşte, că uneori nici să plângă nu mai poate, iar după ce se naşte, încetează numaidecât durerea şi începe bucuria şi pacea.

Mă doare facerea omului şi nu pot să-l fac, că el fuge de durerile facerii şi nu voieşte să se nască şi uită de ziua facerii lui şi nu vine cu ea la Mine ca să Mi-o dea, şi Eu să-l fac apoi. Durerea venirii Mele e fără margini, căci omul nu se lasă făcut pentru venirea Mea, iar *«Eu vin să adun toate neamurile, şi îi voi despărţi pe unii de alţii precum despart păstorii oile de capre, şi voi pune oile de-a dreapta Mea, iar caprele, de-a stânga»,* precum Eu am spus acum două mii de ani despre venirea Mea.

Vreau să-l fac pe om. Vreau să-l pun de-a dreapta Mea pe cel făcut de Mine. Amin. Aminteşte-ţi, omule, de ziua facerii tale şi vino cu ea spre Făcătorul tău, ca să te pun de-a dreapta Mea în ziua facerii din nou a lumii. Un ceas, şi Eu aduc pe pământ această taină, taina nestricăciunii, facerea din nou a lumii când totul va fi înghiţit de viaţă pe veci de veci, când drepţii vor merge la viaţă veşnică, iar cei păcătoşi, la osândă veşnică. Amin.

Omule, tu pentru trupul tău te laşi de Dumnezeu. Dacă faci aşa, îţi vei pierde trupul şi ţi-l vei duce în focul cel veşnic. Dă-Mi Mie trupul tău ca să ţi-l răscumpăr din păcat şi din foc şi să ţi-l dau înapoi pe veci, şi ca să mergi apoi cu el în fericirea cea de veci. Păcatul trupului tău este focul în care-ţi zace trupul, omule. Te-a ars de tot focul acesta. Dă-Mi Mie trupul tău să-l scap de focul lui şi să-l fac iar, după tiparul cerului, şi să ţi-l dau nou, făcut din nou, şi să-l ai pe veci pentru veşnica ta viaţă, pentru mângâierea cu care Eu voi mângâia pe cei ce vor fi găsiţi după chipul şi asemănarea Mea la venirea Mea cea pentru răscumpărarea trupurilor, pentru facerea din nou a lumii ce va să fie. Amin, amin, amin.

5/18 februarie 2001

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Cuvântul va fi scump şi va fi căutat de toate neamurile pământului. Nu sunt lumină cei ce s-au pus soare şi lună peste oameni. Smochinul cu muguri este noua preoţie, prin duhul descoperirii. Nu au Duh Sfânt cei ce lucrează prin punerea mâinilor. De şapte mii de ani plânge Domnul moartea omului.

Scrieţi, fiilor, cuvântul Meu, că el este scump, măi fiilor. El va fi căutat curând, curând de toate neamurile pământului, care vor alerga către Mine curând, curând, fiilor. De aceea Eu şi cu voi lucrăm ca să avem foişoare, ca să avem corturi pentru întâlniri. Am spus aceasta din vreme. Am profeţit prin această lucrare de cuvânt că vom avea corturi de întâlnire şi grădini pentru ele, dar n-am avut până acum cu cine şi cum să împlinesc cuvântul cărţii Mele de azi, carte nefăcută de mână, şi pe care Eu o scriu cu voi în zilele acestea. Mi-a trebuit un popor cu care să vorbesc, care să-Mi audă

cuvintele cărţii şi să le pună pe hârtie, şi să se întocmească pic cu pic cartea cea scrisă înăuntru şi pe afară, şi pe care Eu o ţin în gura Mea şi în mâna Mea, şi ea e de la Tatăl. El Mi-a dat-o ca s-o pun pe pământ, ca s-o aşez pe tron, şi să judece cu ea toate neamurile pământului, precum este scris despre ea în Scripturi. Amin.

Să caute în Scripturi omul care-şi zice deştept şi teolog, să caute bine, să vină la voi să vă întrebe ca să ştie să caute în Scripturi cartea aceasta în care sunteţi voi scrişi, că Eu cu voi vorbesc prin cartea aceasta, şi aşa o dau omului de pe pământ, şi ea este drumul venirii Mele după două mii de ani. În zadar a pus omul care-şi zice teolog, în zadar a pus în calea venirii Mele timp lungit ca să aibă omul necredinţă întru venirea Mea. Eu am venit, aşa cum a fost scris în cartea lui Ioan, aşa cum a fost scris în cartea proorocilor Mei din Scripturi. Iată, lipsa înţelepciunii îl face pe om să se lase înşelat de om, îl face pe om necredincios şi păcătos până la venirea Mea, căci omul nu se lasă de păcat, iar venirea Mea este în prag. Să deschidă omul Scriptura şi să vadă bine în ea cuvântul Meu care a spus: *«Privegheaţi, că nu ştiţi ziua, nici ceasul când va să vină Mirele şi nunta Lui».* Amin.

Scrieţi, fiilor care-Mi auziţi cuvântul, scrieţi cartea cuvântului Meu, că el e scump şi tot mai scump, şi va fi căutat ca aurul cel mai de preţ. Moise a scris toate cuvintele Mele, iar poporul lui aşa zicea: *«Toate cuvintele pe care le-a grăit Domnul le vom face şi le vom asculta».* Amin, amin, amin.

Iată ce vă spun: învioraţi-vă! Mă uit la voi că aveţi durere la inimioare. Lucrul Meu cu voi e greu. Lucrul vostru cu poporul e greu. Lucrul cel cu mâna e greu şi e mult, dar îngerii Mei stau aproape de voi şi suflă de la Mine în puterile voastre ca să puteţi. Amin. Iar Eu vă spun: înviorați-vă! Durerile voastre sunt durerile Mele. Nu e nimic să nu Mă doară pe Mine din toate câte vă dor pe voi, şi nu e nimeni să ştie să vă mângâie pe voi, să ştie cum să stea lângă voi sub sarcina Mea de peste voi.

O, mititeii Mei, lucrul Meu cu voi e greu de tot. Timpul omului presează peste venirea Mea ca să Mi-o înăbuşe, dar Eu vă am pe voi şi Îmi croiesc cu putere drumul şi vin şi adun pe cei ce vin la izvor, şi Eu iau din izvor şi împart. Să deschidă omul Scriptura şi să vadă ce scrie în ea despre acest izvor care curge din tronul lui Dumnezeu Cuvântul ca să adape pământul. Să citească omul cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, că în el spune aşa: *«Privegheaţi, că nu ştiţi ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului, Mirele nunţii».* Ferice de omul căruia Eu îi sunt Mire, că acela aşa Mă aşteaptă, căci bucuria nunţii e mare bucurie, iar dragostea dintre Mire şi mireasă e cea mai mare bucurie de suflet. Dacă M-ar avea omul de Mire, M-ar şi aştepta să vin şi să aduc bucuria nunţii veşnice, şi cu ea, desfătarea bunătăţilor cele de veci. Dar nu ştie omul cine sunt Eu, căci Lumina Mea este băgată sub obroc, fiindcă este scris în cartea Mea cea de acum două mii de ani: *«Soarele şi luna se vor întuneca şi nu-şi vor mai da lumina, iar stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor se vor zgudui».* Cei ce s-au pus soare şi lună peste oameni, aceia nu luminează pe oameni, fiindcă Eu sunt lumina, nu ei. O, nu ştie omul cine este Dumnezeu, căci lumina este băgată sub obroc, este băgată sub haină, iar haina Mea s-a făcut minciună din pricina celui mincinos care îmbracă haina Mea, lumina care nu ţine lumină. Umblă omul prin acest întuneric şi nu mai vede drumul bietul om. Eu cum să nu fi venit acum când omul nu mai dă decât de lumina care nu ţine lumină? Dacă aşa a fost scris în Scripturile Mele, Eu aşa am făcut. Am venit, că am găsit scris să vin, şi aşa am găsit scris: *«Vor ieşi hristoşi mincinoşi şi vor da să amăgească, de va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi, care Mă aşteaptă să vin. Şi îndată după strâmtorarea acelor zile soarele se va întuneca şi luna nu-şi va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor se vor zgudui, şi atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului, şi vor plânge toate neamurile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu slavă multă, şi va trimite pe îngerii Săi cu sunet mare de trâmbiţă şi vor aduna pe cei aleşi ai Lui din cele patru vânturi, de la marginile cerului până la celelalte margini».* Amin. Eu aşa am rostit prin Scripturi acum două mii de ani, şi am adăugat zicând: *«Învăţaţi de la smochin. Când mlădiţa lui se face fragedă şi odrăsleşte, cunoaşteţi că vara este aproape. Aşa şi voi, când veţi vedea acestea, să ştiţi că este aproape, la uşi. Privegheaţi, fiţi gata, că în ceasul în care nu gândiţi vine Fiul Omului».* Amin.

Citesc Eu Scripturile împreună cu omul, că este ceasul în care omul nu mai gândeşte, nu mai citeşte, nu mai aude venirea Mea şi Evanghelia Mea, şi când omul minciunii, îmbrăcat în haina Mea, zice: *„Nu ştie nimeni când va fi venirea Domnului; nu ştiu nici îngerii, nu ştie nici Fiul, darămite omul!“,* iar când omul aude aşa, nu mai gândeşte la venirea Mea. Numai că Eu am spus atunci: *«În ceasul în care nu gândiţi, vine Domnul»,* şi am spus despre lucrarea Mea de azi, şi aşa am spus: *«Când mlădiţa smochinului se face fragedă şi odrăsleşte, vara este aproape, la uşi. Învăţaţi de la smochin pilda».* Amin.

Cine este smochinul? Eu sunt, iar smochinul de pe pământ e fără roade. Eu sunt Smochinul Cel fraged, că a venit vremea frăgezelii Lui şi El a odrăslit, şi vara este aproape. Am aşezat preoţie nouă, am făcut totul nou. Muguri noi am făcut, căci smochinul de pe pământ este uscat şi nu găsesc în el hrană pentru Mine. Nu mai vede omul calea, că nu mai sunt preoţi de-ai Mei ca să-i arate omului venirea Mea şi veghea pentru ea. Preotul i-a luat omului gândirea la venirea Mea, că el nu caută venirea Mea; el caută bani, bietul de el, şi caută să nu aibă omul gândire la veghea cea pentru venirea Mea. Dacă omul ar avea minte, ar gândi la Mine, dar nu mai are omul minte pentru Mine.

Am făcut totul nou. Muguri noi am făcut, căci smochinul de pe pământ e uscat, şi din el nu ies decât uscături. Când Petru punea mâinile peste cei botezaţi, aceia luau Duh Sfânt, iar Simon, care fusese vrăjitor, a adus bani ca să i se dea şi lui puterea punerii mâinilor. Iar Petru i-a zis aşa: *«Banii tăi să fie cu tine spre pierzare, că ai socotit că darul lui Dumnezeu se agoniseşte cu bani. Tu nu ai moştenire la chemarea aceasta, că nu este dreaptă inima ta pentru Dumnezeu. Roagă-te şi te pocăieşte de răutatea ta, doară ţi se va ierta cugetul inimii tale».*

Iată de ce am spus Eu că biserica omului este prăvălie pe care scrie *„Dumnezeu“,* de unde Se cumpără Dumnezeu şi darurile Lui aşa cum crede omul, aşa cum este învăţat omul să caute la darul lui Dumnezeu. De două mii de ani această minciună cu faţă de biserică a Mea vinde pe bani trepte şi ranguri de preoţi la cei care vor să cumpere. Aşa sunt cei ce-şi zic preoţi ai lui Hristos, aşa se fac ei preoţi, iar Eu zic pentru ei: banii lor să fie cu ei spre pierzare, că au socotit că darul lui Dumnezeu se agoniseşte cu bani. Aceştia n-au moştenire la chemarea Mea. Amin.

Cei ce s-au făcut soare şi lună peste neamurile de pe pământ, nu luminează pe oameni, fiindcă Eu sunt Lumina, nu

ei, iar ei au băgat lumina sub obroc, sub haina lor care seamănă cu haina Mea, şi îşi zic că pot să vândă lumină, dar lumina lor nu ţine de lumină, căci viaţa este lumina oamenilor. Oamenii însă n-au viaţă, că nimeni nu le-o dă, nimeni nu-i învaţă ce este viaţa, viaţa fără de moarte, viaţa fără de păcat. Nu este nimeni pe pământ să-l înveţe pe om să se întoarcă în rai, să se întoarcă la viaţa cea fără de moarte. Numai Eu sunt fără de moarte şi numai Eu pot să-l învăţ pe om, căci învăţător este cel care face el mai întâi cele ce învaţă pe om să facă. De aceea am făcut totul nou, căci smochinul de pe pământ e uscat, şi soarele şi luna s-au făcut ca un sac de păr şi ca sângele, şi cad stelele de pe cer, cad creştinii din cer, cad din Dumnezeu, că n-are cine-i lumina pe ei ca să nu cadă. Ca un sac de păr s-au făcut preoţii, şi slujitorii lor s-au murdărit de sânge şi sunt plini de silnicie, şi Eu nu-i aud pe ei, după cum este scris în Scripturile proorocilor despre aceştia: *«Când ridicaţi mâinile voastre spre Mine, Eu Îmi întorc ochii aiurea, şi când înmulţiţi rugăciunile voastre, nu voiesc să le ascult, căci mâinile voastre sunt mânjite de sânge, iar praznuirile voastre au ajuns pentru Mine povară»*.

Dar Eu ies ca un Păstor milos în calea oilor fără păstor, şi le chem la izvor şi aşa le zic lor: haideţi la înviere! Veniţi de luaţi lumină! Amin. Haideţi către cei ce i-am pus împărţitori de la Mine vouă! Le-am dat acestora lumina Mea ca să v-o dea. Ei n-au luat de la om nici darul, nici lumina. La aceştia le-am dat Eu, le-am dat ca să dea fără să ia plată pe Dumnezeu. Veniţi de luaţi lumina Mea de la ei, că am făcut totul nou, fiindcă smochinul de pe pământ este uscat şi nu poate rodi decât uscături şi zgârieturi şi răni, căci uscăturile zgârie. Cei ce s-au făcut apostoli sunt din lume, şi s-au făcut cu bani, şi pentru bani jupoaie oile cele bicisnice şi sug grăsimea şi laptele lor. Dar Eu îi voi hrăni pe aceştia cu pelin, fiindcă Eu aşa am profeţit pentru ei prin prooroci şi am zis: *«Îi voi hrăni cu pelin, căci de la ei s-a întins necredinţa peste tot»*.

Nu au Duh Sfânt cei ce lucrează peste om punerea mâinilor. Aceia au bani, nu Duh Sfânt. Aceia vor bani, iar Duhul Sfânt nu Se dă pe bani de către cei ce zic că-L au şi că-L dau. Şi dacă-L dau, de ce n-au Duh Sfânt cei cărora ei le dau? De ce nu se arată botezaţi cei botezaţi de cei ce botează plătind bani? Apostolii Mei le ziceau la cei botezaţi: *«Luaţi Duh Sfânt!»*, şi luau cei botezaţi, şi se vedea că luau. Iar cel ce n-a luat, văzând cum iau Duh Sfânt cei botezaţi peste care apostolii îşi puneau mâinile, a venit cu bani la apostoli şi le-a zis să-i dea şi lui puterea aceasta, ca pe oricine va pune mâinile lui, să primească aceia Duh Sfânt. Dar Petru a rostit lui şi a zis: *«Banii tăi, odată cu tine să fie de pierzare, că nu se câştigă cu bani darul lui Dumnezeu, iar tu n-ai parte şi nici sorţi la chemarea aceasta, căci inima ta nu este dreaptă pentru Dumnezeu»*.

O, cum să nu ies în calea omului şi să-i fiu Păstor? Cum să nu-l chem la lumină pe cel din întuneric care nu ştie ce este lumina? Mi-e milă de om; de şapte mii de ani Mi-e milă. De când a murit omul Mi-e milă. Mi-e tare milă de cel ce moare. O, cine să-i dea viaţă celui ce moare? Cine de pe pământ să-i dea? Viaţa nu se câştigă cu bani. Viaţa este Duhul Sfânt. Amin, amin, amin. Duhul Sfânt este duh dătător de viaţă. Ce bine i-ar fi fost omului să asculte povaţa Mea! N-ar fi murit omul dacă ar fi rămas sub povaţa Mea care i-a dat lui viaţă. Povaţa Mea a fost Duhul Sfânt, Care i-a spus omului să nu moară. Povaţa Mea este mâncare prin care omul creşte pentru poveţele Mele cele ce dau viaţă. L-am făcut pe om, şi apoi i-am dat din viaţa Mea, i-am dat viaţă fără de moarte şi l-am pus stăpân peste toate câte Eu făcusem pentru el, ca să le cunoască şi să le numească şi să le stăpânească. Dar el nu s-a mulţumit, el nu s-a umilit, ci s-a semeţit şi a căutat asupra Mea, asupra fiinţei Mele, şi a vrut să fie el Dumnezeu, şi a vrut să ştie ca Dumnezeu, binele şi răul, care erau sub stăpânirea Mea. Eu i-am dat omului să cunoască viaţa şi atât. Nu i-am dat să cunoască binele şi răul, nu viaţa şi moartea, ci numai ascultarea pentru viaţa cea veşnică. Una este viaţa, adică binele, şi alta este viaţa cea veşnică, în care era omul până în semeţia lui, iar după ce s-a semeţit, omul a clătinat cerul şi pământul, căci s-a făcut mai greu ca ele, fiindcă s-a vrut el Dumnezeu, fiindcă a vrut să ştie ca Dumnezeu binele şi răul, care erau sub stăpânirea Mea. Eu pusesem sub cheie, pusesem sub cuvânt binele şi răul, dar iată ce repede a stricat omul cuvântul Meu, cheia care-l ţine pe om în rai, în locaşurile raiului!

O, ce bine i-ar fi fost omului să asculte de povaţa Mea! O, ce bine i-ar fi omului să asculte de povaţa Mea! Ea este Duhul Sfânt dătător de viaţă. Cum să fac să-l împiedic pe om de la calea cea cu întuneric, de la ziua întunericului lui? Omul în vremea întunericului lui vede răul bine şi îl face fără frică, fiindcă frica de rău este numai în vremea luminii omului, nu în vremea întunericului lui. Omul care nu ascultă de povaţa Mea se face lui întuneric, se face lui însuşi zi de întuneric şi de beznă, vreme în care vede răul bine ca să-l facă pe el. Cum să fac să-l împiedic pe om de la pierzare, de la calea cea cu întuneric pe ea?

Cum să fac, omule, cu tine? Cum, oare, să fac cu tine ca să te aduc la zi cu lumină? Ce să-ţi fac, oare, ca să auzi chemarea Mea, chemarea ta la Mine? Eu sunt Omul cu duh dătător de viaţă. După ce tu ai dat cu piciorul la viaţa cea veşnică şi după ce ţi-ai înmulţit acest păcat în fii, Eu am făcut din nou omul, Omul Cel cu viaţă veşnică; L-am făcut din Mine, nu L-am mai făcut din pământ. Eu Însumi M-am făcut Om, Om din Dumnezeu făcut; din Dumnezeu şi din om, ca să pot veni după om, ca să pot veni la tine, omule, şi M-am făcut lumină peste întuneric ca să vezi tu calea spre Făcătorul tău, de la Care aveai viaţa sufletului tău şi a trupului tău. Dar n-am putut pătrunde la inima ta cu taina vieţii veşnice, că din tine, omule, s-a născut potrivnicul Meu, antichrist, cel care a lucrat taina fărădelegii şi a pus-o între Mine şi om, între Mine şi tine, omule zidit de mâna Mea din pământ.

Acum întind din nou mâna după tine şi după fiii tăi, dar iată, din tine s-a născut omul fărădelegii şi fiii lui şi supuşii lui, omul care s-a băgat sub haina Mea ca s-o facă de minciună. Dar Eu îl vădesc, îl scot de sub haina aceasta şi Îmi răscumpăr pe cele sfinte ale Mele, şi voiesc să te învăţ drumul spre Sfânta Sfintelor, omule pribeag, şi vin din cer la tine ca să te fac Sfânta Sfintelor Mele, şi Eu să intru în ea pe uşă. Amin.

Voiesc să ştii, omule necăjit, că Eu sunt Stăpânul şi Păstorul tău şi viaţa ta cea veşnică. Tu şi fiii tăi v-aţi smuls din viaţa cea veşnică încă de la începutul tău. Dar Eu sunt Cel fără de început, şi am venit după tine să-ţi dau început, şi tu să rămâi în el şi să fiu Eu începutul tău, început fără de sfârşit, că Mi-a fost milă de tine când ai alunecat din viaţă căzând din grădina raiului, şi Mi-a fost milă de Mine când am rămas fără tine. M-am bucurat o clipă după ce te-am făcut. M-am bucurat de când ţi-am dat duh de viaţă şi până ce ai murit prin semeţie, până în clipa semeţiei tale. Te-am luat atunci cu uşorul, fiindcă intrase în tine frica. Dar tu te-ai ascuns, că-ţi era frică. Eu însă eram de faţă şi te-am strigat să stai înaintea Mea, iar tu te furişai. De ce, oare, te-ai furişat? De ce, oare? O, de ce

nu te-ai umilit? De ce, oare, nu te-ai umilit, omule? Nimic nu-ți trebuia să te umilești, nimic decât pocăință înaintea Mea, că tu știai că Eu sunt Făcătorul tău. Dar tu nu te-ai umilit, ci M-ai judecat. M-ai judecat pentru femeia pe care ți-am dat-o ca să te ajute să lucrezi și să păzești raiul. Eu te-am făcut bărbat și femeie când te-am făcut, și apoi ți-am zis *„om“,* iar tu apoi te-ai desfăcut în două și n-ai mai fost un singur trup, și ai păcătuit dacă ai făcut așa. Ai făcut din unul doi după ce te-ai semețit asupra Mea, iar unde sunt doi, nu mai este unul, nu mai este un singur trup, ci sunt două, și apoi Eu te-am pierdut, căci ai murit. M-am bucurat o clipă după ce te-am făcut, și apoi ai murit. Eu ți-am spus să nu mori, și tu nu M-ai ascultat, și ai murit. De șapte mii de ani plâng de moartea ta, plâng la moartea ta, căci fiii tăi mor ca și tine. Te plâng de șapte mii de ani, omule. Tu plângi după mortul tău o zi sau o lună sau un an, dar Eu plâng după mortul Meu de șapte mii de ani.

Am venit cu povața Mea ca s-o audă omul și să facă din ea Duh Sfânt peste el.

Cum să fac, omule, cu tine? Ce să-ți fac, oare, ca să auzi povața Mea, chemarea Mea, chemarea ta la Mine? O, până când te ascunzi de glasul Meu care te cheamă? Vreau să fac din tine Sfânta Sfintelor Mele. Auzi tu ce vreau? Au trecut cele șapte vremi despre care scrie în Scripturi. Auzi tu ce vreau? Eu, Domnul, te voi face să auzi. Te voi hrăni cu pelin și îți voi da pâinea îngrijorării, ca să Mă cauți și să Mă strigi să-ți dau viață, omule. Voi lua moartea de pe pământ, și tu Mă vei căuta să-ți dau viață. Voi lua toată moartea ta de pe pământ și o voi coborî în pământ arzând-o cu foc. Voi lua de pe pământ tot ce a omorât sufletul tău, tot ce ai făcut tu cu mintea și cu mâna spre moartea sufletului tău, spre moartea Mea în tine. Tu te-ai semețit și nu poți să te umilești, dar scris este: *«Ceea ce este cu neputință ție, pot Eu».* Eu te voi umili, omule, și tu vei vedea că nu ești Dumnezeu, că nu poți fi Dumnezeu. Tu te-ai semețit și nu poți să te umilești, dar pot Eu să te umilesc. Cum adică te-ai semețit? Adică n-ai făcut cum am zis Eu. Asta înseamnă că te-ai semețit și că te-ai ridicat să fii Dumnezeu. De șapte mii de ani te ridici să fii Dumnezeu, dar nu ești, că tu mori. Dacă ai fi Dumnezeu, n-ai mai muri. De șapte mii de ani te semețești și nu te mai umilești, și treci din neam în neam așa cum ești. Dar acum, lasă-te bătut. Acum umilește-te, omule, mai înainte să Mă vezi. Vreau să fac din tine Sfânta Sfintelor Mele. Auzi tu ce vreau? Eu, Domnul, te voi face să Mă auzi. Amin. Ce este la om cu neputință, este cu putință la Dumnezeu, și Eu, Domnul, te voi face să Mă auzi. Amin, amin, amin.

Cuvântul Meu este scump, fiilor care auziți cuvântul Meu. El va fi căutat ca aurul cel mai de preț curând, curând de toate neamurile pământului. Pământul pe care stați voi, pământul pe care vi-l dau să-l stăpâniți va rămâne ca o corabie, și Eu Mă voi preaslăvi pe el în fața a tot pământul. Amin. Cartea Mea cu voi Eu sunt, iar locul pe care stați voi este tronul cărții Mele. Mi-a fost tare dor s-o iau din mâna Tatălui și s-o pun pe pământ, pe tronul ei, și să judec cu ea toate neamurile pământului. Să caute în Scripturi omul care-și zice deștept și învățător și teolog; să caute bine în ele cartea aceasta în care Eu Mă scriu cu voi peste pământ, că Eu cu voi vorbesc prin cartea aceasta așa cum grăiam și cu proorocii prin cartea proorociei din vremea lor. Cu voi grăiesc în ea, și o dau omului de pe pământ ca să ia din ea Duh Sfânt, și să vadă omul venirea Mea cea de după două mii de ani, căci omul nu se lasă de păcat că nu știe unde sunt Eu cu venirea Mea, iar păstorii de peste ei Îmi lungesc timpul venirii. Eu însă vin, și am venit, și zic tuturor: privegheați, că iată ziua venirii Mele și cartea ei care judecă făptura! Învățați de la smochin pilda. Mlădița lui a odrăslit, și vara este aproape. Privegheați, fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți Eu vin.

Și am venit. Și vin ca un Mire sau ca un Judecător, după cum îl voi afla pe fiecare om în ceasul acela. Amin, amin, amin.

12/25 februarie 2001

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Nu-i trebuie daruri omului, ci dăruire. Răul din om îl învață pe om să se ascundă. Nu lucrul cu mâna, ci dăruirea este lucrarea omului care se dă spre facere. Iubirea de aproapele nu este iubirea de Dumnezeu.

Bat, și Mi se deschide și intru. Intru cuvânt în carte. Amin, amin, amin. Cartea Mea cu voi este ușa prin care Eu intru la om. Eu sunt cartea. Eu sunt ușa. Tot și toate câte sunt, Eu sunt. Amin.

Eu sunt ușa oilor. Oile au ciobănaș, au păstor. El le scoate la păscut, el le bagă apoi în staul, el le mână la apă, el le păzește de furi, el cântă oilor, iar oile pasc, și dacă pasc, îl răsplătesc pe păstorul lor, și îi dau lui lapte, și îi dau lui miei, căci păstorul le dă pășune, le dă lor viață, le dă lor viața lui. Amin.

O, fiilor copii care-Mi puneți cuvântul în carte! Dacă Eu le dau pășune la oi, miere și lapte trebuie să curgă de la ele pentru Mine și pentru ele, căci această binecuvântare am rostit-o Eu pentru Israel, pentru poporul Meu cel pășunat de Mine, pentru cel ce trebuie să-Mi nască și să-Mi crească miei, cu pășunea de la Mine, cu mierea și laptele cel din cer.

O, poporul Meu de azi! Nu-ți trebuie daruri cerești ca să fii pentru Mine, ca să poți ce-ți cer Eu. Îți trebuie dăruire, asta îți trebuie, căci darul sunt Eu. M-a dat Tatăl omului, numai să se dăruiască omul, numai să vrea omul să iasă din sine și să se dea Mie, căci Eu Mă dau lui. Să nu spui că nu te pricepi, că nu poți, că nu știi; să nu spui așa, copil al pășunii Mele. Dacă te dăruiești, ai. Numai cel ce nu se dăruiește nu are, iar cel ce se dăruiește are ce am Eu, căci Eu sunt darul celui dăruit Mie și am în el cele ale darului Meu. Amin.

Toți cei care s-au dăruit Mie, aceia sunt cei ce au miere și lapte și miei pentru hrana aceasta, căci vai de oile sterpe, că acelea nu fac lapte. Dar omul nu știe ce înseamnă dăruirea și darul lui. Cine n-are daruri nu știe ce este dăruirea și nu se dăruiește, și de aceea n-are ce da, n-are ce lucra. Eu am fost Lumină din Lumină, și așa trebuie să fie și omul. Cel ce se dăruiește Mie ia lumină din lumina Mea și cu ea se face lumină, iar lumina se vede că este după roadele ei, fiindcă unde se vede ea, se strâng oamenii să umble în lumină, în mers cu lumină, căci întunericul nu ajută mersul.

Este scris în Scripturi despre *«cetatea Noului Ierusalim, care n-are trebuință de soare, nici de lună ca să o lumineze, căci mărirea lui Dumnezeu a luminat-o, și făclia ei este Mielul; și neamurile vor umbla în lumina ei, iar împărații pământului aduce-vor la ea mărirea lor, și noapte nu va mai fi în ea. Nimic pângărit, nimic spurcat, nimic mincinos nu va fi în ea, ci numai Cartea Vieții Mielului și cei scriși în ea».* Amin.

O, poporul Meu care umbli în lumina Mea! Nu-ți trebuie daruri cerești ca să fii pentru Mine, ca să poți ce-ți cer Eu. Îți trebuie dăruire. Asta îți trebuie, căci darul sunt Eu, du-

pă cum este scris: *«făclia ei este Mielul, şi neamurile vor umbla întru lumina ei».* Cel ce se dăruieşte Mie, acela luminează în jur, încălzeşte în jur şi poate totul prin Mine, că Eu sunt darul din el. Dacă nu iese acest rod din el, acela nu s-a dăruit încă. Dacă nu sunt Eu darul din om care se varsă în jurul lui, acela nu s-a dăruit şi nu a luat ca să aibă şi ca să dea şi ca să fie. Cei scrişi în Cartea Vieţii Mielului sunt cei ce au ştiut să se dăruiască şi ca să Mă aibă pe Mine ca dar în jurul lor, ca lumină în jurul lor.

Vin cuvânt în cartea Mea ca să-l învăţ pe orice om ce este dăruirea şi ce este darul cel pentru ea, că prea multă minciună stă ascunsă sub numele de popor al Domnului, sub numele de biserică. Biserica este nume sfânt. Cetate sfântă înseamnă biserică. Ea n-are trebuinţă de soare şi de lună ca s-o lumineze, căci făclia ei este Mielul, şi mărirea lui Dumnezeu o luminează pe ea. Amin. Biserica este omul dacă se dăruieşte, iar Lumina ei este Domnul, şi lumina luminează în întuneric, după cum este scris. Lumina este cuvântul, şi întru el este viaţă, şi viaţa este lumina oamenilor. Cine nu se face cuvânt, acela nu se face lumină în jur. Biserica este omul care luminează în jur cu făclia cea din ea, iar făclia ei este Hristos. Cel ce se dăruieşte Mie, acela are lumină în el şi cu ea luminează în jur. Amin.

Nu-i trebuie omului daruri. Îi trebuie dăruire, iar cel dăruit lucrează cu cele ale Mele aşa cum am lucrat Eu. Dar ce este dăruirea? Ce face ea şi ce aduce ea omului? Ea este viaţa cea plină de umilinţă şi de iubire din cer în om, căci nu iubirea face umilinţa, ci umilinţa face iubirea. Dăruirea scoate din om iubirea de sine şi aduce omului darul umilinţei, iar aceasta îl aşează pe om în iubirea cea care nu caută ale sale, ci numai pe cele ale lui Hristos ca să le dea în jur. Dăruirea aduce omului darul umilinţei, care-l face frumos pe om, care-l păzeşte pe om de tot răul din el şi din jurul lui.

Întreabă-te, copil crescut cu miere şi cu lapte, întreabă-te dacă eşti frumos prin acest dar care te face pe tine lumină şi căldură şi lapte şi miere în jur. Întreabă-te dacă eşti mic ca să te poată lua oricine în braţe. Întreabă-te dacă eşti mare ca să poţi sprijini pe cei ce învaţă să meargă. Întreabă-te dacă eşti de folos lui Dumnezeu cu duhul, cu sufletul şi cu trupul tău. Întreabă-te dacă eşti mulţumit, căci adevărata mulţumire o cunoaşte numai cel ce are darul umilinţei, darul care-l face pe om să se dăruiască şi să ştie cele ce se cer să fie făcute.

Întreabă-te dacă eşti frumos, copil al iubirii cuvântului Meu; frumos lui Dumnezeu şi celor din jurul tău. Şi dacă nu eşti, nu te tulbura, ci umileşte-te, ca să poţi lucra prin umilinţă, şi dăruieşte-te. Amin. Dăruirea aduce după ea darul umilinţei, care-l face pe om plăcut Mie şi celor din jurul lui. Nu este umilinţă până nu este dăruire. Nu este dăruire până nu este umilinţă. Nu iubirea face umilinţa, ci umilinţa face iubirea. Altfel iubirea îşi dă aere şi nu foloseşte nici omului, nici celor din jurul lui.

Iubirea este dăruire, este jertfă fără de plată. Ea nu-şi cere plata, şi aceea este iubirea. Iată ce face dăruirea şi ce daruri îi aduce ea omului. Dar dacă omul nu are păstor ca să-l pască, nu ştie omul cum să mănânce şi ce să mănânce şi de ce să mănânce. Cine mănâncă trebuie să nască, şi apoi să-i crească pe cei mici, pe cei care se nasc. Iar cine nu-i creşte pe cei ce se nasc, acela nu a crescut, acela nu este de folos lui Dumnezeu.

Cine iubeşte trebuie să se jertfească, iar iubirea este cea fără de plată, căci plata pentru ea este rodul cel pentru cer. Amin. Omul credincios este omul dăruit, care nu se mai iubeşte pe sine, care nu mai caută ale sale, căci cel dăruit nu mai este al lui. Amin.

Fiilor copii, de ce-l face Dumnezeu pe om când îl face? E bine, oare, ca omul făcut de Mine să-şi folosească lui însuşi facerea lui? De ce-l fac Eu pe om dacă-l fac? Spuneţi voi această lucrare a Mea, că voiesc să vă văd că ştiţi ca Mine şi că sunteţi făcuţi de Mine, fiilor. Amin.

— Aşa cum omul se aşează să facă un lucru de care să se folosească apoi, tot aşa şi Dumnezeu când îl face pe om, îl face să Se folosească de el, îl face să I se dăruiască Lui. Dacă omul este de folos lui însuşi sau omului de lângă el şi atât, acela nu este om făcut de Dumnezeu. Dacă omul îşi iroseşte viaţa în cele care nu sunt pentru cer şi din cer, acela nu are chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Cel făcut de Dumnezeu are chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Acesta este semnul omului făcut de Dumnezeu. Amin.

Dacă omul cel făcut de Dumnezeu nu poate să aşeze în alt om pe Dumnezeu şi sfinţenia cea pentru Dumnezeu, acela să-şi caute înăuntru şi să vadă de unde-i vine neputinţa aceasta şi să ceară de la Dumnezeu Duh Sfânt, şi să-L primească apoi, şi cu El să-şi lucreze umilinţă, şi pe Hristos ca viaţă şi ca lucrare a sa, căci cel ce nu-I este de trebuinţă lui Dumnezeu, de şi-ar da trupul să fie ars, la nimic nu foloseşte acela. Amin.

— Amin zic şi Eu, Domnul, căci voi, cei ce grăiţi cu Mine la voinţa Mea, sunteţi Mie de folos, fiilor. Amin.

O, cum de nu poate omul cel făcut de Mine în zilele acestea? Am venit pe pământ cu cuvântul Meu care-l face pe om. Eu pot totul. Cum de nu poate şi omul pe care-l fac ca să poată ca Mine? Oare, nu pot Eu să-l fac pe om de nu poate omul cel făcut? Cuvântul Meu este făcător. Toate prin cuvânt s-au făcut, iar Cuvântul Eu sunt, căci scris este: *«La început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul, şi toate printr-Însul s-au făcut».*

Omului îi este frică de Dumnezeu după ce face răul, şi apoi se ascunde. Răul din om îl învaţă pe om să se ascundă. Iată, frica aceasta nu este cea pe care i-am spus Eu omului s-o aibă. Eu i-am spus omului să Mă aibă de Dumnezeu şi să se teamă să facă rău. Această frică i-am spus Eu omului s-o aibă, frica cea care-i dă omului înţelepciune, nu cădere şi apoi frică de Dumnezeu din pricina căderii. Frica cea din pricina căderii îl face pe om să fugă de Dumnezeu. Iată, dăruirea îl ajută pe om să fie. Să se dăruiască omul lui Dumnezeu, şi să fie Dumnezeu darul omului, darul care poate face totul în toţi şi în toate. Amin.

O, copii ai poporului nou, să nu căutaţi cum staţi cu omul. Să căutaţi cum staţi cu Mine, fiilor. Să căutaţi să fiţi fii-copii, fiilor. Nu vă trebuie daruri cereşti ca să fiţi de folos Mie, ca să puteţi să fiţi ca Mine şi să lucraţi ce voiesc Eu. Vă trebuie dăruire, fiilor. Să nu căutaţi să vă puneţi bine cu omul cel pus de Mine între voi şi Mine. Cel pus între Mine şi voi, acela ia de la Mine şi vedere şi dreptate, şi cu ele lucrează între Mine şi voi. Să căutaţi să fiţi plăcuţii Mei, şi aşa să vă faceţi plăcuţi celor ce sunt puşi de Mine între voi şi Mine. O, să nu căutaţi să vă puneţi bine cu omul cel de la Mine. Aceasta nu vă va aduce odihnă sufletelor voastre. Omul cel făcut de Dumnezeu nu lucrează aşa. Fiţi precauţi pentru facerea voastră cea de la Mine. Cuvântul Meu pe care-l dau vouă prin cei din grădină are în el putere să-l facă pe om, şi să-Mi fie omul

de folos apoi. Căutaţi să-i ajutaţi şi să-i bucuraţi pe cei de la Mine lângă voi. Să-i bucuraţi cu facerea voastră cea de la Mine. Aduc mereu cuvânt de facere a omului. Lăsaţi-vă mereu făcuţi. Lăsaţi-vă făcuţi bine şi daţi-vă spre facere. Cu toate cele din zi şi din noapte daţi-vă spre facere. Cele ale trupului şi cele ale duhului vostru să fie arătate cu cuvântul care iese din voi în gură, că altfel nu se cheamă că staţi la făcut zi şi noapte. Duh este lucrarea minţii voastre. Ea se poate vedea prin cuvântul pe care-l rostiţi voi despre cele dinăuntrul vostru. Amin.

Dăruirea este lucrarea care vă face pe voi să vă daţi Mie pentru facere. Nu lucrul cel cu mâna este dăruirea pe care o cer Eu de la voi. Nu asta înseamnă că vă dăruiţi. Nimeni să nu spună că nu se pricepe ce grăiesc Eu. Cuvântul Meu este plin de putere. El de atâta vreme învaţă pe om. El îşi cere roadele lui acum, căci sămânţa lui este sămânţă de viaţă veşnică, şi asta trebuie să iasă din omul peste care s-a semănat cuvântul Meu. Amin. Omul care zice că nu poate nu se îndreptăţeşte prin acest cuvânt prin care zice că nu poate şi că nu ştie. Cine are dăruire poate totul apoi. Cine nu se iubeşte pe sine, acela se dăruieşte, şi poate totul apoi, prin dăruire. Ea îl învaţă pe om darurile cele de sus care sunt de folos lui Dumnezeu.

De atâta timp iubirea din biserici s-a învăţat să iubească în alt fel decât aştept Eu de la omul care crede în Mine. Omul îl iubeşte pe aproapele lui şi îi face bine cât poate de puţin sau de mult, şi atât este puterea care vine de la iubirea din biserici, şi îşi zice omul apoi că iubeşte pe Dumnezeu şi că asta înseamnă iubirea de Dumnezeu. La Mine însă nu ajunge nici un strop de iubire, că lucrarea pe care o am Eu de aşezat pe pământ, nu vine nimeni să o lucreze cu Mine, şi omul iubeşte pe aproapele său şi atât. Dar Eu am zis: *«Să iubească omul pe Dumnezeu, din toată fiinţa lui şi din tot cugetul şi virtutea lui»*, şi după aceea am spus: *«şi pe aproapele lui»*. Această poruncă nu este împlinită în nici un fel pentru Dumnezeu, căci omul îşi iubeşte pe cei asemenea lui, şi nici pe aceia nu-i iubeşte, căci ca să iubeşti trebuie să-i dai omului viaţa cea veşnică dacă tu o ai mai întâi prin dăruirea ta lui Dumnezeu, şi numai aşa se poate spune că ştie omul să iubească pe aproapele său. Amin.

Cuvântul Meu este făclia care te luminează, care te încălzeşte pe tine, popor al cuvântului Meu de azi. Tu n-ai trebuinţă de soare, nici de lună, ca să te lumineze, căci mărirea Mea te luminează, şi făclia ta este Mielul. Amin. Arată-te Mie ca să te văd, ca să-ţi văd creşterea şi să-ţi spun şi ţie: *«Iată israelitean în care nu este vicleşug»*. Amin.

Omul nu ştie ce este postul când vorbeşte despre post, că dacă ar şti, ar posti omul de tot răul care-l desparte pe el de Mine. El vrea să se apropie de Mine prin postul lui de bucate, dar aşa nu ajunge el la Mine. Iată, omul nu ştie ce este lumina şi din ce se face ea ca să aibă omul lumină. Iar Eu zic: luaţi lumină de la cuvântul Meu cel făcător, o, fii ai oamenilor! Luaţi facerea voastră de la Mine prin acest cuvânt care curge de atâta vreme peste pământ pentru facerea omului. Daţi-vă lui Dumnezeu Făcătorul ca să vă facă. Amin. A venit vremea înnoirii lumii, şi trebuie om nou pentru vremea aceasta, că vine Fiul Omului, vine ca să-Şi aşeze masa împărăţiei Sale pe pământ cu oamenii. Fiii nunţii nu vin, căci singuri s-au făcut fii ai nunţii Mele, şi dacă-i chem, nu vin la masa nunţii.

Să vină toţi cei care n-au putere, să vină toţi cei slabi, să vină să-i fac Eu, prin lucrarea Mea de facere a omului nou; să vină să-i fac şi să moştenească viaţa cea de veci apoi, căci fiii împărăţiei s-au dus afară, şi acolo au rămas. Iar Eu am venit, şi vin, şi îi întăresc pe cei slabi, şi fac din ei neam sfânt, şi Îmi aştern masa Mea de nuntă cu ei, şi stau cu ei la masa Mea, la cina Mea de nuntă. Amin, amin, amin.

19 februarie/4 martie 2001

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei cruci

Omul nu înţelege taina împărăţiei cerurilor pe pământ. Preoţii lumii sunt vânători de creştini.

Copilaşi de la iesle, faceţi-Mi intrarea la voi. Amin. Cartea Mea cu voi e mângâierea Mea peste voi, e cuvântul puterii Mele peste toate neputinţele voastre. Am zis prin prooroci: *«Eu dau tărie celui obosit, şi celui slab îi dau putere mare»*. Am zis: *«Cei ce nădăjduiesc în Mine, voi întări puterea lor, le vor creşte aripi ca ale vulturului, vor alerga şi nu-şi vor slăbi puterea, vor merge şi nu vor obosi»*. Amin.

Fiilor copii, nădăjduiţi în cuvintele Mele şi daţi-vă putere unul altuia şi aveţi grijă de voi, fiilor. Nu numai Eu să am. Şi voi să aveţi, că Eu am nevoie de voi ca să hrănesc cu Duhul Meu Cel Sfânt pe omul de pe pământ de care se lipeşte şoapta Duhului Sfânt, că voiesc să nu mai stea nepăsător omul pentru păcatul său, şi voiesc să se scoale şi să strige după iertare ca să-l văd că se îngrijeşte de suflet, şi apoi să-l îngrijesc şi Eu pe om. Eu voiesc să aduc pe pământ veşnicia, dar mai întâi trebuie să-l fac pe om să lepede tot răul din el, ca să nu păţesc iar cum am păţit cu Israel, care păcătuia în omul cel dinăuntru. Îi făcusem nestricăcioase şi haina şi hrana, dar el Mă dărâma dinăuntrul lui, din omul cel dinăuntru. O, de ce, oare, n-a vrut să se facă nestricăcios şi el ca să-l fi avut pe veci popor?

Iată, fiilor copii, e greu omul la minte. Greu mai înţelege omul taina împărăţiei cerurilor. Eu i-am spus omului că împărăţia cerurilor nu este pe văzute, nu vine în chip văzut. Dacă ea nu împărăţeşte în om, nu poate omul s-o vadă şi s-o pipăie altfel. Toate cele cereşti nu se fac văzute, dar se fac, şi sunt, şi se fac.

Voiesc să am popor sfânt, şi să se hrănească unul pe altul cu sfinţenie fiul poporului Meu, şi să fie sănătos poporul Meu, că scris este în profeţi: *«Cei ce locuiesc în Sion nu vor zice* „Sunt bolnav“*, căci poporul acesta va dobândi iertarea păcatelor, şi veselia cea veşnică va încununa capul lor, iar lauda şi bucuria îi vor ajunge pe ei, şi vor fugi de la ei durerea, întristarea şi suspinarea»*.

Vă hrănesc cu nădejde, fiilor copii. Daţi poporului putere de la Mine, daţi Duh Sfânt Ierusalimului, căci Ierusalim înseamnă fii şi fiice sub mângâierea Duhului Sfânt. E calea grea, dar Eu sunt sub greu cu voi. Duhul rău are supărare mare pe voi, dar fiţi atenţi şi aveţi grijă de voi, ca să vă am cale a cuvântului Meu peste oameni. Cuvântul Meu linişteşte zbuciumul Meu din om şi îl călăuzeşte pe om la vreme de greu, dar vreau să-l fac pe om să nu mai păcătuiască în omul cel dinăuntru, şi să fie el cel ce Mă iubeşte, să fie curat cu trupul, şi cu sufletul nespurcat de cele din afară, că Eu am venit cu împărăţia cerurilor ca s-o ia omul înăuntrul său şi s-o verse în lături. Amin.

Mare înţelepciune îi trebuie omului care caută să împlinească în el împărăţia cerurilor. El nu trebuie să înceapă cu cele din afara lui, ci cu cele dinăuntrul lui, ca să poată apoi avea pe deasupra acestora pe cele de slujire a vieţii cea de toate zilele. O, nu am povăţuitori pe pământ ca să-i povăţu-

iască pe oameni. Am lipsă de om cu înțelepciune pentru împărăția cerurilor, care este sfințenia și iubirea de Dumnezeu și viața lui Dumnezeu înăuntrul omului. Eu am atâta de lucru la zidirea împărăției cerurilor, și nu este om descurcat de sinele lui și de cele legate de el, căci omul este rob pentru cele ce și-a dobândit în viață. Mulți vor da să alerge după această fericire în care Eu v-am așezat pe voi, dar vor fi pândiți și vor fi vânați ca să nu fugă. Eu am spus prin cartea Mea cu voi că vine o vânătoare de creștini, și, iat-o, fiilor. Creștini cu dor de cer și de fericire dacă dau să vină după cuvântul Meu, sunt opriți de păstorii lor, sunt amenințați, sunt vânați înapoi, așa cum s-a întâmplat cu mulți care au venit până la Mine, și apoi s-au întors de unde au venit. Dar cine este creștin după adevăr, aceluia Eu îi pun calea sub picioare, și el umblă pe ea, și nimeni nu mai poate să-l smulgă de pe ea, căci cei de pe ea nu smulg pe nimeni spre înapoi.

Iată, povățuitorii oamenilor nu-i lasă pe oameni să vină după această fericire în care Eu v-am așezat pe voi. Dar Eu vă spun azi mare taină: Duhul Sfânt Se va îndulci în cuvântul Meu din zi în zi mai dulce și mai cu dor, și va încălzi toată inima rece și va umple de fericirea Mea sufletul omului, de cuvântul fericirii care-l cheamă pe om la Mine. Pe pământ e numai greu, e numai durere, dar Eu Mă voi mări tot mai mult, chemând omul la Mine ca să-i dau mângâiere, ca să-i dau putere să poată cu Mine și pentru Mine și pentru tainica lui fericire, pe care n-o va găsi omul pe nicăieri decât numai cu Mine. Amin.

Vă dau, fiilor copii, vă dau putere, că ați slăbit cu trupul și cu sufletul, dar să nu slăbiți cu duhul, că Eu sunt mereu cu voi și vă fac să puteți. Vă vindec neputințele toate, că scris este: *«Eu celui slab îi dau putere mare»,* căci cei tari nu vin la Mine, nu stau cu Mine, că aceia se păstrează pe ei într-ale lor și nu se pot da Mie cei tari. Aveți grijă de trupurile voastre, că ele sunt temple ale Mele și ale Duhului Sfânt. Aveți grijă de voi, fiilor copii, că și Eu am. Și aveți grijă de tot Ierusalimul Meu pe care l-am sfințit cu cuvântul și cu Trupul Meu, spre iertarea păcatelor, că Eu am zis de cei ce se sfințesc că vor dobândi iertarea păcatelor. Amin. Întăriți-vă cu totul, ca să pot veni prin voi și să-l înviu pe om suflând cu cuvântul Meu peste el.

Așez peste voi sănătate întru toate. Luați, ca să aveți, fiilor copii. Luați, că Eu sunt viața cea din voi, dar lucrați și dați putere Ierusalimului, căci Ierusalimul înseamnă fii și fiice, ceruri noi pentru venirea Mea pe nori, precum este scris despre venirea Mea. Amin, amin, amin.

5/18 martie 2001

Sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din Sevasta

Cei din morminte aud glasul Domnului și îi judecă pe cei vii care nu aud. Împărăția cerurilor este omul care desăvârșește ființa lui Dumnezeu în el.

Sună îngerul Meu din trâmbița venirii Mele, iar Eu, Domnul, Îmi gătesc alaiul de sfinți și de îngeri și Îmi fac intrarea în cartea Mea de pe pământ, că e sărbătoare de sfinți mărturisitori, și îi iau cu Mine la ieslea cuvântului Meu cea din mijlocul României. Amin.

Bucurați-vă cu Mine, sfinți ai cerului sfânt! Zilele nunții Mele sunt răsplata pe care v-o dau pentru iubirea ce Mi-ați dat-o de M-ați mărturisit pe Mine Dumnezeu adevărat în cer și pe pământ. Zilele nunții Mele sunt venirea Mea pe pământ cu sfinții, căci despre venirea Mea așa scrie: *«Vine Domnul cu sfinții în zeci de mii».* Amin, amin, amin.

Împodobesc venirea Mea cu strai de nuntă, și voi nunti pe pământ cu voi, copilași care-Mi primiți cuvântul, care-Mi primiți venirea. V-am îmbrăcat în haină de mireasă și v-am așezat la masă de nuntă ca să audă și să vadă oamenii de pe pământ zile de nuntă cerească și să se facă din trupești duhovnicești, așa cum v-ați făcut voi la chemarea Mea, la vestea venirii Mele cea după două mii de ani.

Împărăția Mea nu vine în chip văzut, așa cum își închipuie omul neștiutor. Ea se încuibează înăuntrul omului, și omul o află înăuntrul său și ia din ea bucurându-se, și nu știe de unde-i vine bucuria. Bucuria nu vine din cer. Ea vine dinăuntrul inimii care are în ea împărăția cerurilor. Bucuria este împărăția cerurilor care se bucură în om, iar altă bucurie a inimii omului este deșertăciune care se sfârșește.

O, cum de nu vrea omul să cunoască și să guste din bucuria împărăției cerurilor și să rămână apoi în ea? O, cum să-l fac pe om să cunoască această taină a Mea în om: împărăția cerurilor?

Nimic nu-i veșnic din cele ce iubești tu, omule pribeag. Ia și gustă din veacul cel veșnic și vezi-i dulceața și taina lui cea dulce, și vino apoi să fii, căci ca să fii e taină mare, e taină dulce, omule. O, cine să te învețe, cine să te dezmierde cu cele ce sunt ca să le simți gustul și veșnicia lor? Nu e nimeni să te învețe acestea în afară de Mine. Ia și bea din fântâna aceasta, omule obosit. Ești nemâncat, ești nebăut, ești gol, ești mut și surd, ești orb, ești șchiop, ești fără de putere, ești fără de viață. Ia de la Mine ca să fii, omule. Vreau să te dezmierd făcând ființa ta, că altfel nu stai la făcut ca să fii. Vreau să fii, omule, precum Eu sunt. Dacă acum două mii de ani am plătit cu viața Mea viața ta ca s-o am în mâna Mea și să ți-o pot da, iată-Mă venind acum așa cum am spus atunci că voi veni ca să dau viață oamenilor și înviere morților. Amin.

Te judecă morții din morminte, omule de pe pământ, că a venit ceasul să audă ei glasul Meu cel de peste tine, vestea învierii, omule, vestea învierii celor de pe pământ și a celor din morminte care așteaptă tainica Mea venire, tainica Mea împărăție în om, descoperirea fiilor lui Dumnezeu care poartă în ei împărăția cerurilor cea plină de taină.

Dar ce este împărăția cerurilor? Iată, ea este omul cel dinăuntru, omul care se lasă făcut după chipul și asemănarea Mea ca să fie apoi, precum Eu sunt. Ea este omul care se desăvârșește desăvârșind ființa Mea în el. Ea este raiul în care Eu stau cu omul cuvântându-ne unul altuia cele veșnice, cele ce sunt. Iată împărăția cerurilor. Ea este voia Mea cu totul în om, precum în cer așa și pe pământ. Ea este locul odihnei Mele, în care omul face mereu curat pentru Mine, pentru statul Meu în el, pentru sărbătoarea Mea cea veșnică cu omul.

Mă doare cu mare durere, Mă doare pentru om, Mă doare omul. N-are omul povățuitor, și Mă doare că n-are. N-are cine să-l ajute pe om spre Mine, și Mă doare că n-are. Dacă s-ar uita omul la cele ce sunt, nu la cele ce pier, M-ar vedea omul în toate câte Eu le-am făcut și le fac și s-ar mângâia în calea lui cea grea și M-ar descoperi în taina cea dinăuntrul lui așteptându-l cu răbdare. Eu stau în mare taină înăuntrul omului, așteptându-l cu răbdare să se întoarcă și să se uite în casa sufletului lui și s-o curețe ca să-Mi trezesc Eu odihna în casa lui.

Când i-am dat omului raiul, i l-am dat ca să-l lucreze și ca să-l păzească, și cu poruncă i-am dat aceasta, și așa am zis lui: *«Din toți pomii grădinii vei mânca, dar din pomul cunoș-*

tinței binelui și răului să nu mănânci, fiindcă în ziua când vei mânca din el, vei muri». Omul însă n-a păzit această taină a raiului. Aceasta avea el să lucreze și să păzească: să mănânce și să nu mănânce. Când i-am zis: *«Din toți pomii raiului vei mânca»,* aceasta îi era lucrarea ce i-o dădusem s-o facă. Și când i-am zis: *«dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci»,* aceasta era lucrarea ce i-o dădusem s-o păzească. Îl așezasem în taina raiului, dar el n-a lucrat-o și n-a păzit-o.

Acum, după șapte mii de ani, din nou am venit și i-am zis omului ca și atunci, și Mă doare cu mare durere omul. Mă doare omul, și el nu știe cum vine aceasta. Aștept de șapte mii de ani cu mare taină înăuntrul omului. Aștept în casa lui, îl aștept pe om, și el Mă doare, și el e durerea Mea. Mă doare omul, și el nu știe ce-Mi face, și el nu știe cât Mă doare în el. El mănâncă mereu din pomul cunoștinței binelui și răului, și moartea lui Mă doare în el. O, cum să-l fac pe om să înțeleagă durerea Mea în el? Cum să-l fac pe om să Mă mărturisească, și Eu să Mă scol în el întru odihna Mea? Omul este muncit de truda de a mânca din pomul cunoștinței binelui și răului. Dar ca să mănânce din pomii raiului din care i-am spus Eu să mănânce și să fie, o, nu face omul această lucrare și nu se păzește omul să nu mănânce din cele de la care l-am oprit. Numai când îl opresc Eu se oprește. Mai devreme nu se oprește omul ca să lucreze și să păzească raiul așa cum Eu i-am poruncit.

Îți trebuie dragoste, omule pribeag, omule uituc. Proorocirea și darul limbilor și știința se vor sfârși curând, căci sunt frânturi, și vine ce este desăvârșit, și rămâne, și atunci vei cunoaște pe deplin. Când tu vei fi cunoscut pe deplin, atunci vei cunoaște pe deplin, căci toate vor pieri, și acestea trei rămân: credința, nădejdea și dragostea. Dar mai mare între ele este dragostea. Amin, amin, amin.

Îți trebuie dragoste, omule; dragostea Mea, care așteaptă înăuntrul tău, și de aceea spun Eu că Mă doare, că Mă doare omul. E greu omul peste Mine. Ființa Mea din om stă apăsată de cunoștința omului, care-l îngâmfă pe om. Dar iată, cunoștința nu zidește pe om, ci îl îngâmfă, iar îngâmfarea lui este durerea Mea în om.

Îți trebuie dragoste, omule. Ea zidește, ea te zidește, ea Mă zidește pe Mine în tine și Mă scoate de sub durere în tine. Oprește-te de la rodul cunoștinței binelui și răului! E fructul morții. Oprește-te! Amin. Și întoarce-te în tine, și Mă vei găsi așteptând după tine ca să vii înăuntrul tău și să zidești cu dragostea. Amin. Împărăția Mea așteaptă înăuntrul tău de șapte mii de ani. Ea nu vine din cer în chip văzut. Ea vine dinăuntrul inimii care are în ea împărăția Mea. Bucuria este împărăția cerurilor care se bucură în om, iar altă bucurie a inimii omului este deșertăciune care se destramă.

Îți trebuie dragoste, omule. Vreau să te dezmierd lucrând la ființa ta, la omul cel dinăuntrul tău. Vreau să fii, omule, căci împărăția cerurilor este omul cel dinăuntru care se lasă făcut după chipul și asemănarea Mea, ca să fie apoi, precum Eu sunt.

Iată împărăția cerurilor! Ea este voia Mea cu totul în om, precum în cer așa și pe pământ. Amin. Dragostea este cea care îl zidește pe omul cel dinăuntru. Ea are în ea pe toți pomii din rai din care trebuie să mănânce omul și să fie omul. Atunci, acestea trei rămân: credința, nădejdea și dragostea. Dar mai mare între ele este ea, dragostea, dragostea Mea în om, dragostea Mea care așteaptă înăuntrul omului ca să zidească în el împărăția nestricăciunii, taina învierii omului. Amin.

Și iată, se împlinește cuvântul învierii, cuvântul Meu cel de acum două mii de ani prin care am grăit și am spus: *«Vine ceasul, și a și venit, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și ei vor învia»,* și ei vor mărturisi venirea Mea și vestea învierii. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2001

Duminica a patra a Postului Mare, a sfântului Ioan Scărarul

Cei fără de rugăciune sunt prinși de diavolul. Omul nu crede în viața ce va să fie.

Mă vărs peste pământ cu râul vieții care curge din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Eu Însumi sunt, căci a zis Ioan pe cele ce i-am arătat, și a zis: *«Am auzit din tron glas puternic care zicea: iată, cortul lui Dumnezeu este între oameni, și va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Însuși Dumnezeu va fi cu ei, și va șterge lacrima lor, și moarte nu va mai fi, și fac totul nou».* Amin, amin, amin.

Cartea Mea este râul vieții care curge din Mine. Izvorul ei este tronul Meu. Eu Însumi sunt cartea aceasta. Dacă ea este cuvântul Meu, Eu sunt cartea aceasta. Eu sunt tot și toate câte sunt și care seamănă cu Mine. Voiesc să-l fac pe om să semene cu Mine și să fac din el tronul Meu și să curg din el în lături, și să se vadă slava aceasta. Să se vadă! Amin, amin, amin.

Împărăția Mea să fie omul și să-i dau lui toate câte sunt, toate câte pentru el le-am făcut, și să știe omul să le stăpânească și să nu le mai strivească, ci să fie omul făcător, așa cum Eu sunt. Amin. Bucuria omului ar fi mare dacă el s-ar face împărăție a Mea, dacă s-ar face el bucurie a Mea. O, ce frumos era când grăiam Eu cu omul, și omul cu Mine până când el nu căzuse din Mine! După ce omul a văzut căderea lui din Mine, el n-a mai avut bucurie. Bucuria o are numai omul care trăiește în Mine, și acela biruiește ca și Mine și rămâne pe veci al Meu și bucuria Mea este în el. Amin.

Fiilor copii, am coborât la iesle cuvânt ca să hrănesc pe vii și pe morți, că mare este lucrarea Mea cu voi. Celor adormiți li se descoperă bucurie mare, alinare multă și nădejdea învierii și a vieții veșnice, căci cei ce nu mai sunt în trup văd bine, căci văd cu duhul, cu adevărata vedere a omului; Mă văd pe Mine cuvântând cuvântul învierii făpturii; Mă văd pe Mine cu voi pe pământ, iar Eu le descopăr lor lucrarea Mea cu voi, taina învierii lor prin Mine, jertfa cea de fiecare zi cu care Mă las la voi pentru iertarea păcatelor făpturii. Jertfelnicul de la voi pe care Eu Mă așez zi cu zi și la care v-am așezat să pomeniți toată făptura care a fost și care este, acesta este râul de foc care spală pe cei care au fost și pe cei care sunt pe pământ. Noapte de noapte și zi de zi spală focul Meu de la voi, iar Duhul Cel Sfânt al cuvântului Meu care este din Tatăl face judecata faptelor omului, ca să vină omul la pocăință, și la înviere apoi, și la veșnicie apoi. Mi-e milă de voi când vă văd înconjurați de oameni care nu iau pentru ei din râul Meu de la voi ca să-și spele fața, ca să-și spele viața. Din când în când merg cu voi între oameni așa cum mergeam și cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani. Mergeam prin cetăți după câte unul pe care-l vedeam drept, și îl luam în mâna Mea pe acela, și apoi el venea după Mine și lucra împărăția Mea în el și în jurul lui, și Îmi făceam mărturisitori din loc în loc. E mare suferința celor sfinți când ei trec prin mijlocul oamenilor, dar mila Mea de om e mare și sufăr pentru el și vreau să-l chem la bucuria care rămâne și îl chem mereu, poate-poate va veni. Cei ce sunt în trup nu-și lasă duhul spre

cele ce nu se văd şi spre Mine. Eu sunt vederea omului, şi dau să-l iau cu uşorul pe om, ca să-l fac pe el vedere a Mea, şi cu ea să se uite la Mine şi să vadă bucuria lui.

E greu să-l fac pe om să vadă. E greu, că omul nu Mă ajută când Eu vin spre el. Cel ce rămâne într-ale lui după ce Mă aude pe Mine bătând la uşa lui, e greu să-l fac să-Mi deschidă. Mă aud cei din morminte şi vin când îi chem. Vin aşa cum a venit Lazăr când l-am chemat afară din mormânt. Dar cei ce sunt în trup nu ies din mormintele lor ca să vină şi să-i fac ai Mei, şi stau aceştia morţi în trupurile lor şi nu vin la viaţă ca să guste din bucuria lor cu Mine. Să-i fac de frică să vină la viaţă? Să-i fac cu pedeapsă să vină? O, iubirea de nevoie nu poate mângâia Duhul Meu, nu poate să-l facă pe om frumos pentru cer.

Omul la început era frumos ca şi Mine, că Mă iubea. Şi după ce s-a iubit pe sine de şi-a făcut voia, s-a făcut urât omul, şi n-a mai putut rămâne în rai cel ce n-a mai semănat cu Mine, cel ce n-a mai fost frumos. Omul cel frumos este omul care grăieşte cu Mine, care trage la Mine ca să ia pe cele ale Mele.

Trecea odată un preot spre biserică şi a văzut la uşa unui frate mulţime de diavoli, căci era văzător. Diavolii se făceau femei necuviincioase, se făceau oameni batjocoriţi de păcat, care îşi schimonoseau chipul în fel şi chip. El a suspinat şi a zis: *„Fratele acesta stă întru lenevie şi diavolii se bucură şi îl împresoară“.* Şi după ce şi-a făcut el slujba bisericii, a bătut la uşa fratelui lenos şi i-a zis lui: *„Sunt prins de necazuri, frate. Cred că îmi va fi de folos să faci rugăciuni pentru mine ca să-mi uşurez necazul din inimă“.* Iar el a zis: *„Părinte, eu sunt nevrednic să mă rog pentru tine“.* Dar preotul a zis: *„Nu mă duc de la tine până nu-mi vei da cuvântul că în fiecare noapte vei face o rugăciune pentru mine“.* Şi i-a zis lui fratele: *„Voi face aşa“.* Dar pe când el se ruga în miez de noapte pentru preot, s-a umilit şi şi-a zis: *„Suflete ticălos, pentru preot faci rugăciuni, iar pentru tine nu te rogi. Fă şi pentru tine, suflete al meu“.* Şi aşa a făcut apoi, una pentru preot, şi una pentru el, noapte de noapte rugăciune. Şi când preotul a trecut iar la biserică, i-a aflat trişti pe diavoli, stând lângă chilia fratelui, şi a cunoscut ascultarea cea pentru rugăciune şi a zis fratelui: *„Mai adaugă, frate, şi altă rugăciune pentru mine“.* Şi i-a zis lui să nu se lenevească. Iar diavolii, văzându-i petrecerea în vorbire cu Dumnezeu şi în osteneală, s-au dus de la el. Iată, omul cel frumos este cel ce are petrecere cu Mine şi osteneală pentru Mine şi pentru el cu Mine. Cel frumos este cel ce Mă iubeşte pe Mine, şi acela petrece în mulţumire, că scris este: *«Nu este pace fără Domnul».*

Voiesc să fac din om tronul Meu, tronul lui Dumnezeu şi al Mielului, împărăţie a Mea în duhul, în sufletul şi în trupul omului. Eu asta voiesc. Nimic nu-i poate da omului bucurie decât statul Meu în el.

S-a învăţat omul să fugă de Mine, să fugă într-ale lui. O, nu ştie omul să aleagă. Şi după ce şi le alege pe ale lui, acestea se fac amare pentru om, şi omul nu mai are înţelepciunea cea din cer, şi numeşte amarul dulce, şi dulcele amar, şi aşa stă, bietul de el. Nu este nimic de făcut cu omul îngâmfat, şi el piere prin toate ale lui, şi cade ca orbul în cele ce nu sunt, ca omul cel fără Dumnezeu cade el.

Scoală-te, omule, şi te roagă pentru Mine Tatălui ca să ies din necazul pe care tu Mi-l faci cu voia ta deşartă. Scoală-te, omule, şi te roagă pentru Mine la Tatăl, că Mi-e inima plină de durere de la tine. Spune-I tu Tatălui să Mă scoată din durere. Vreau să cred că rugăciunea ta va putea la Tatăl şi va aşeza pacea între Mine şi tine. Cere la Tatăl pacea Mea în tine, cere-I Lui să-Mi vindece durerea pe care Mi-o faci şi să nu mai fiu durut în tine, şi să fiu cu bucurie peste tine, pentru Mine şi pentru tine, omule. O, tu te-ai învăţat să fugi de Mine şi să-ţi alegi voia ta şi s-o simţi dulce, dar ea te duce la nepăsare de suflet pentru Mine şi pentru tine. O, cum să fac să-ţi stârnesc vorbirea ta cu Dumnezeu şi să-I ceri Lui bucuria Mea în tine, adevărata bucurie a ta şi a Mea în inima ta? O, nu fugi de Dumnezeu! O, nu mai zi că eşti cu Mine când tu fugi de Mine pentru voile tale! O, nu te lenevi, omule, pentru binele tău, pentru bucuria ta, pentru pocăinţa ta! Cu ochii plini de lacrimi îţi grăiesc acest cuvânt. Sunt Fiul Tatălui şi plâng înaintea ta cu durere, omule. Nu mai fugi de Mine. Hai să zidim iubire între Mine şi tine, şi fericire care nu trece, omule dorit de Dumnezeu. Cere la Tatăl pacea Mea în tine, omule dorit de Dumnezeu. Cere, şi vei primi. Amin, amin, amin.

O, copii cu care-Mi sprijin venirea Mea, Mi-e milă de voi când merg cu voi în mijlocul oamenilor care nu iau pentru ei din râul Meu de la voi ca să-şi spele în el faţa şi viaţa. Mă văd dispreţuit de om când îi dau lui cuvântul Meu şi el nu-l ia ca să-l pună peste el. Dar cei ce-l iau, daţi-le povaţă mereu, ca să ştie cum să ia acest cuvânt, ca să se aşeze în el cel ce vine la Mine prin voi. Mi-e milă de voi când Mă port cu voi printre cei îngâmfaţi care dau să vă iubească pe voi pentru ei şi nu pentru Mine. Voi sunteţi comoara Mea de pe acest pământ, şi sunteţi scumpi pentru cer şi pentru omul de pe pământ, fiindcă v-am făcut cale a Mea de la cer pe pământ ca să vin după om şi să-l îmbiu la fericire, fiilor copii. Am făcut din voi copii ai Tatălui, precum Eu sunt copilul Lui. V-am dat puterea să vă faceţi copiii Lui. Şi v-aţi făcut. Iar Eu Mă vărs prin voi peste pământ cu râul vieţii din care iau şi beau neamurile pământului. Dau să lucrez cu dor şi cu foc, ca să bea cu folos omul care bea din râul cuvântului Meu.

Mare mângâiere îi trebuie omului ca să vrea să se nască şi să crească şi să vadă bine calea vieţii veşnice şi să nu mai plece de pe ea. E mare apăsarea timpului. E dureroasă vremea. E vremea venirii Mele, dar rătăcirea omului e prea mare. Nu crede omul în viaţa ce va să fie; n-o vede ca să creadă în ea. Dacă s-ar ruga Mie ca să i-o arăt, o, ce nu i-aş da Eu omului din ea dacă Mi-ar cere! Dar nu-Mi cere omul, nu vorbeşte cu Mine ca să-Mi simtă părtăşia şi bogăţia mângâierii care stă în mâna Mea ca să i-o dau celui ce Mi-o cere. Voi însă cereţi, ca să vă dau, fiilor. Cereţi viaţa veacului ce va să fie, şi pe care o aşteaptă cei din morminte ca să se scoale, şi s-o aibă apoi. Cereţi să vină mângâierea. Cereţi viaţa veacului ce va să fie pe veci, căci veacul omului nu mai este, şi se duce cu totul. Cu dor şi cu drag voiesc să vă ascult. Cu dor şi cu drag să-Mi grăiţi, şi să nu staţi fără grai între voi şi Mine, între Mine şi voi, între voi şi voi, fiilor. Tot Ierusalimul Meu să fie numai mângâiere. Amin. Duhul mângâierii este Duhul Meu. El dă putere, el dă bucurie şi iubire şi vedere celui ce vede cereşte. Daţi mână cu mână pentru mângâiere şi fiţi sănătoşi întru toate prin duhul mângâierii. Luaţi-l de la Mine şi daţi-i viaţă vie între voi. Mereu, mereu să trăiţi prin el, să respiraţi prin el, să fiţi prin el, fiilor. Amin.

Vă dau cer nou şi pământ nou ca să le lucraţi şi ca să le păziţi. Binecuvântată să vă fie truda pentru acestea. Vă dau puteri din cer ca să lucraţi cu ele şi prin ele tot ce mai e de lucrat şi de terminat la zidirea casei întâlnirii şi a grădinii întâlnirii. Pe voi şi pe toţi cei care trudesc pentru Mine şi în numele zilelor Mele de nuntă cu voi pe pământ, pe toţi îi

învăluiesc în puteri din cer ca să lucreze la planul venirii Mele după om. Tot lucrul mânuţelor voastre să fie slujit de îngeri, copii ai Ierusalimului. Socotiţi-vă bine tot lucrul şi folosiţi timpul cu mare chivernisire, ca să vă văd destoinici, şi să poată în voi îngerii. Amin. Lucrăm la şiragul de mărgăritare pe care Eu l-am profeţit că va fi în jurul ieslei Mele de aici. Voiesc să-Mi desfac mantia şi să iau în ea pe cel ce ştie să vină la Mine şi să fie. Hrăniţi-vă duhul cu mângâierea Mea cea multă. Fiţi numai iubire, precum Eu sunt, căci scris este: *«Dumnezeu este iubire».* Nu ştie omul să înţeleagă acest cuvânt, şi îl ia şi îl foloseşte pentru el. Dar cuvântul iubire trebuie să-l folosească omul pentru Mine, căci Eu sunt iubirea, iubirea cea care se jertfeşte, iar altceva nu este iubirea. De unde să ştie omul taina şi lucrarea acestui cuvânt dacă nu are peste el păstor de la Mine? Iată, sunt Eu Păstor, şi îi dau omului păşune şi dau să-l învăţ cu ea şi să se vindece de neputinţe, căci cea mai mare neputinţă a omului este lipsa lui de Dumnezeu, lipsa vieţii Mele în om.

Să vă fie uşoară truda voastră cea pentru Mine peste om, fiilor. Fericit este cel ce-Mi lucrează Mie, căci iată, poporul cel de la începutul Meu cu Verginica a avut lucrul lui şi nu l-am putut lua să fie al Meu. Voi însă v-aţi dat Mie şi lucrului Meu, şi vă am, şi Mă dau cu voi oamenilor, căci jertfa voastră cea de zi şi de noapte Îmi lucrează Mie venire ca să vin după om şi să-l strig să vină să-i dau viaţă şi să-i dau mângâiere. Pace vouă! Şi veţi putea totul. Tot ce am Eu de lucrat peste pământ veţi putea, în numele Meu veţi putea, căci Eu pot în voi; Eu şi nu voi. Eu, fiilor, Eu. Amin, amin, amin.

12/25 martie 2001

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Înălţarea minţii este boală grea peste om. Creştinul este cel ce este. Cel ce se întoarce de la întuneric la lumină se face învăţător peste mulţi.

O, copii ai dragostei, deschideţi cartea Mea şi aşezaţi-Mi în ea cuvântul Meu. Cu el vă îmbrăţişez mereu şi vă strâng la piept, că-Mi sunteţi de ajutor şi Îmi sunteţi de mângâiere în durere, căci durerea Mea cea de la om e rană fără mângâiere peste Mine. Dar vouă v-am dat har, ca să-Mi fiţi plăcuţi prin el şi să vă dau mereu pâine din cer, copii ai dragostei. Cu ea să vă hrăniţi, cu ea să vă întăriţi puterea şi mersul vostru cel pentru Mine, că vin din toate părţile valuri care dau să sufle în puterea Mea din voi, în făclia Mea din voi. Dar voi aşezaţi mereu pe pământ cartea Mea, cartea cea deschisă, fiilor copii. Cei credincioşi sunt fii-copii, sunt Mie credincioşi, adică se dau Mie cu totul, cu trupul, cu sufletul şi cu duhul, în toată vremea, iar Eu Mă sprijin pe ei cu planul Meu cel de la Tatăl. Amin.

Voiesc să fie tot poporul cel nou ca voi, fiilor copii. Tot poporul Meu, poporul cuvântului Meu, să fie carte deschisă precum Eu sunt, şi să fie plăcut Mie tot copilul. Cine vrea să fie copil, să fie, căci aceasta este mare har peste om, şi mult stat Îmi dă Mie în el acela care Mă primeşte în el cu împărăţia Mea.

O, copii care-Mi aşezaţi cuvântul în carte, o, copii ai dragostei! Mult veghez Eu peste puterea Mea din voi. Smerenia minţii şi a inimii voastre cea plină de harul Meu Mă face pe Mine cu putere în voi, fiilor copii. Dacă aţi fi din fire deprinşi să vă înălţaţi cu mintea şi cu inima, Eu n-aş putea să Mă sălăşluiesc în voi cu venirea Mea, cu puterea venirii Mele. Dar nici mici să nu vă lăsaţi în faţa celor ce apasă peste voi, că voi aveţi mereu de lucrat lucrare mare, şi omul e îndărătnic şi e ascuns în sine şi e semeţ în sine, căci înălţarea minţii e boală grea, şi creştinul care o foloseşte pică din har şi pierde mângâierea Mea, că Eu nu pot petrece în cel ce face aşa. Omul cel cu har de sus e om plăcut Mie şi vouă, fiilor copii. Despre harul inimii vorbesc, despre harul cel de sus, nu despre harul minţii sau al mâinii. Harul cel de sus îl umple pe om de dragostea cea de sus şi îl poartă întru toate şi îl face unul şi înăuntrul şi în afara lui, şi e unit trup şi suflet cel ce are de cârmă harul cel de sus. O, rari creştini din cei care au fost, din cei care vin şi nu ştiu să vină când dau să vină, rari sunt din aceştia, rari care ştiu să se uite la voi şi să Mă vadă pe Mine mai mult decât pe voi. Şi iată, mulţi au lovit în voi şi s-au sfărâmat de tot, s-au dus de tot, căci s-au lovit în Mine şi în dragostea Mea din voi, care nu trebuie să fie împărţită celor ce nu au duh umilit, celor ce au iubire de sine. O, cel ce vrea să-şi facă dreptate înaintea Mea, acela învinuieşte pentru el pe cei din jur, şi aceasta este cădere. Şi iată-i pe cei ce au lovit în voi, s-au sfărâmat de tot, s-au dus de tot, căci cel ce-şi face singur dreptate Îmi este Mie urât, şi defăimător Îmi este. Mă defaimă cel ce-şi face dreptate, fiilor copii.

Aş voi să învăţ pe poporul cel nou să ştie să aibă har, ca să fie plăcut inimii Mele fiul cel mângâiat de cuvântul mângâierii Mele pentru cei ce au har de sus. Pe drumul Meu cu voi Eu trebuie să am numai om cu lumină în el, ca să se poată merge pe drum, şi să vadă şi orbii drumul Meu, şi să le fie şi ologilor drum cu mers, căci asta înseamnă drumul Meu. O maşină care merge printre maşini dacă i se strică lumina, ea trebuie trasă în lături, că altfel strică mersul maşinilor de pe drum. Aşa şi pe drumul Meu, trebuie numai om cu lumină în el, că altfel se încurcă mersul celor ce luminează drumul Meu, celor ce sunt învăţători pentru cei ce vin să înveţe să meargă cu lumină pe drum. La şcoală când se duce omul, se duce ca să facă şcoală, şi apoi să fie pus la probă dacă a învăţat. Şi dacă nu trece proba, el e întors din nou la învăţat, o ia din nou de la capăt cu învăţatul, şi apoi iar este pus la probă pentru cele ce are de învăţat, şi nu i se dă dreptul să meargă decât dacă cunoaşte toată lumina cea pentru drum cu lumină. Iar cel ce greşeşte pe drum, moare; moare că nu are umilinţă de duh; moare că loveşte cu învinuire pe altul pentru el. Moare cel ce se semeţeşte căutându-şi dreptate, şi cine-şi face dreptate cade. Creştinul nu trebuie să cadă, dar cei ce-şi zic creştini cad, şi Eu aşa le-am zis: *«Sunteţi dumnezei, dar voi ca nişte oameni cădeţi».*

Te învăţ, poporul Meu, să ai har şi să nu uiţi să fii. Cine uită să fie nu mai lucrează cele ale vieţii, şi cel uituc cade din har şi pierde pâinea cea din cer, care nu se mănâncă aşa cum vrea omul s-o mănânce, ci se mănâncă aşa cum vrea Dumnezeu, căci Dumnezeu o face, şi o face pentru fii şi pentru cei ce vor să se facă fii. Creştinul care vine să fie trebuie să fie zi şi noapte şi să nu moară cu nici un chip, căci cel ce rămâne fără lumină strică mersul celor de pe drumul luminii. Cel ce voieşte să fie şi să nu cadă din har, acela nu trebuie să uite să fie, fiindcă cel ce este nu cade nu moare niciodată, şi se dă Mie cu totul şi în toată clipa, şi stă, şi rămâne întru Mine, căci Eu sunt Cel ce sunt, şi aşa îl numesc şi pe creştin, şi zic: creştinul este cel ce este. Amin, amin, amin. Numai cel ce moare nu este, iar cel ce este viu este în veci, căci Eu am zis: *«Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, şi sunt Cel Viu în vecii vecilor»,* şi aşa trebuie să fie şi creştinul; fie că veghează, fie că doarme, viu trebuie să fie. Amin.

Fac lecţii cu creştinul aşa cum face la şcoală învăţătorul cu şcolarii lui. Dacă harul cel de sus nu se aşează în creştin, el nu poate să Mă iubească pe Mine, şi se iubeşte pe sine cu cele ale Mele, şi se înalţă cu mintea înăuntrul lui, şi apoi rămâne pe întuneric şi încurcă harul şi mersul celor din jur.

O, mare Scriptură este aceea care spune: *«Iată ce frumos este, şi nimic nu este mai frumos decât a locui fraţii împreună. Acolo a poruncit Domnul binecuvântarea şi viaţa până în veac»*. O, acolo unde dau să se strângă fraţi împreună pentru Mine, acolo este de Mine poruncită viaţa, binecuvântarea pentru viaţă. Aceasta este temelia pe care trebuie să se aşeze fraţii împreună, toţi pentru lumină, iar dacă n-au dragoste, să nu se aşeze împreună, căci cine n-are dragoste face întuneric peste cei cu lumină, peste cei cu dragoste în ei, fiindcă unde pătrunde întunericul, el învinuieşte apoi, şi acolo trebuie să vin Eu să fac dreptatea Mea pentru cei ce sunt lumină Mie.

Dragostea cea pentru viaţă este mai presus de orice putere, căci ea are în ea viaţa. Să fugă creştinul de vrăjmaşul dragostei. De înălţarea minţii să fugă, căci ea aduce moarte şi alungă pe Dumnezeu din om.

Dar ce este înălţarea minţii? Ce face ea în om atunci când ea este în om? Vă dau har, fiilor copii, vă dau vouă din Mine, ca să grăiţi peste pământ şi să-i spuneţi creştinului de pe pământ ce este înălţarea minţii. Amin, amin, amin.

— Cel ce ştie ce este ea, acela are har de sus, şi cu el ştie ce este ea, şi o ţine departe şi n-o primeşte, căci înălţarea minţii este cădere din har, din veghe, din stat. Cine o are pe ea, aceluia i se pare că stă, şi nu duce grijă să nu cadă. Iar cel ce nu are această grijă, *„să nu cadă“*, acela stă cu nepăsare pentru statul lui, şi cade apoi. Şi cum cade? Cade în părere de sine şi îşi face mulţumire de sine după ce-şi pierde umilinţa inimii, şi apoi pierde harul, pierde vederea cea de sus şi se lasă spre nepăsare şi slăbeşte în el viaţa, adică veghea, adică frica de Dumnezeu, şi apoi vine duhul rău care se îndulceşte în om spre patimă trupească, spre cădere din har, spre plata celor ce se înalţă cu mintea după ce L-au cunoscut pe Dumnezeu şi viaţa cea cu har, făcătoare de minuni şi de puteri cereşti în om. Cel ce slăbeşte cu harul nu mai poate fi drept nici pentru sine, nici pentru altul, căci înălţarea minţii face întuneric peste vederea cea dinăuntru. Înălţarea minţii este hrănirea sinelui care-l face pe creştin să fie mândru de el însuşi, îngâmfat cu virtuţile, şi apoi vine duhul slavei deşarte, care risipeşte harul cel de sus şi locul lui din om, umilinţa inimii. Amin.

— O, copii ai dragostei care dă har, mai multă umilinţă şi-au lucrat păcătoşii care s-au întors la viaţa cea de sus decât drepţii care stau departe de păcat. Cine se întoarce de la moarte la viaţă, aceia nu se mai încearcă în coasa morţii care seceră viaţa din om, aceia nu au de ce să se semeţească, fiindcă ei au cunoscut boldul înălţării cu mintea, care i-a ţinut pe ei în întuneric. Iar când ei trec de la întuneric la lumină, se pot face învăţători şi pot îndrepta pe oameni la viaţă. Amin.

Tot cerul se bucură atunci când un păcătos se întoarce cu pocăinţă de la moarte la viaţă, că acela ştie să se agaţe cu totul de cele ale vieţii şi să nu le mai scape. Maria Egipteanca s-a făcut sfântă într-o clipă, umplându-se de dorul după Mine şi luându-Mă pe Mine de dragoste a ei. Iar Eu M-am desfătat în ea ca într-o casă nouă şi M-am slăvit în ea, dând de ştire aceasta prin preotul care a povestit apoi iubirea ei de păcat, şi iubirea ei de Dumnezeu apoi, şi viaţa ei cea plină de har, care a dus-o pe ea în grădinile cele mai dulci ale vieţii cea de veci, căci viaţa ei era cerească încă de pe pământ. Dorul ei de Mine a mistuit în ea dorul de păcat.

Dar cine vrea să audă această minune a dorului, dorul de Dumnezeu, pe care drepţii nu-l dobândesc în toată viaţa lor de drepţi atât cât îl dobândesc cei păcătoşi care scapă de la moarte la viaţă? Cel ce vine la Mine şi nu se hrăneşte cu dorul de Mine, şi pe care şi-l hrăneşte mereu apoi, acela nu vine pentru Mine, şi vine pentru sine dacă vine la Mine. Dar cel ce vine cu dor, pe acela Eu îl iau şi îl umplu de har prin dorul lui de Mine, şi îl fac împărţitor, şi îl fac învăţător, şi îl fac pildă a vieţii Mele în om, căci Eu Mă aşez cu toată împărăţia Mea în cel ce o doreşte tânjind zi şi noapte pentru ea înăuntrul lui. Aceasta este mângâierea cea adevărată a inimii omului: împărăţia Mea desfătându-se în el. Altfel, oricât ar căuta omul, nu va găsi mângâierea inimii lui. Cine vrea să aibă mângâierea, aceasta este ea: împărăţia Mea în om, umilinţa inimii omului în care Eu încap cu împărăţia Mea. Amin.

Puţin câte puţin; puţin, puţin şi va pieri toată liniştea omului, şi aceasta va fi mare durere pentru om, căci omul n-a căutat pacea dintre Mine şi el. Dar voi, copii ai dragostei, păstraţi-vă pentru Mine, iar dragostea să n-o risipiţi, ci daţi-Mi-o Mie, fiilor copii. Vă învăţ din vreme, măi fiilor, că vor da oamenii să vină să vă stoarcă pentru neliniştea din ei, dar aceasta va fi pedeapsa lor, agoniseala lor. Voi însă fiţi precauţi. Eu niciodată nu Mă voi face ghicitor în voi, după cum şi-ar închipui omul aşa învăţat. Eu nu Mă bag pentru cei ce păcătuiesc aşa cum nu M-am băgat pentru femeia cea păcătoasă pe care au adus-o la Mine fariseii ca s-o judec. Le-am dat-o lor s-o judece, iar Eu nu M-am băgat nici s-o osândesc, nici s-o îndreptăţesc faţă de ei. Se agaţă omul de cuvintele Evangheliei ca să-şi caute îngăduinţe pentru cele rele ale lui şi iertare pentru acestea, şi îşi zic oamenii că nu-i voi judeca precum n-am judecat pe femeia cea prinsă în păcat. Iată, omul păcătos răstălmăceşte Scripturile ajustându-le peste el după viaţa lui. Puţini de tot caută sfinţenia în Scripturi ca s-o pună peste ei şi să fie vii prin ea. Aceştia în curând îşi vor pierde liniştea în care stau acum, şi vor alerga după linişte, căci neliniştea e grea pentru om. Voi însă păstraţi-vă viaţa, fiilor, căci viaţa trebuie păstrată, nu trebuie tulburată. Eu eram Dumnezeu şi Îmi slăbea puterea lângă omul păcătos, iar lângă cel ce se întorcea din rele Îmi creştea puterea cea de la Tatăl şi Mă bucuram de întoarcerea lui cea plină de pace, căci omul care se întoarce la Dumnezeu, se întoarce după ce-şi capătă pacea cea de sus prin pocăinţa care lucrează nădejde şi dragoste în om. Amin.

Staţi buchet toţi cei ce sunteţi ai Mei. Staţi ca focul şi ardeţi pentru Mine la fel toţi cei ce gândiţi la fel. Nu cu lucrul mâinilor să nu te opreşti pentru tine, ci cu lucrul duhului tău care se dă Duhului Sfânt cu lucrare pentru ca să ardă focul acesta, şi Eu să Mă încălzesc la el cu tot cerul care tânjeşte după căldura Duhului Sfânt, arzând de pe pământ spre cer, cu slavă văzută din cer şi de pe pământ. Amin.

O, copii care aşezaţi pe pământ cartea Mea de azi, cartea venirii Mele! L-aş învăţa mereu pe om, ca să aibă omul de unde lua. E lipsit omul de înţelepciune, fiilor copii. E lipsit omul de cunoştinţă şi Mi-e milă de om. Dar de cel ce cunoaşte bine calea Mea şi voia Mea şi n-o face, de acela nu-Mi mai este milă. Nu mai pot să-Mi fie milă şi de acesta. Acesta Mă dispreţuieşte, acesta Mă face de râs înaintea diavolilor şi a îngerilor, şi Eu nu mai pot sta biruit de cei ce-Mi cunosc puterea, şi apoi Mi-o sfărâmă în ei.

Mă ascund cu voi şi la voi în taina iubirii veşnice, şi hai să-i hrănim cu ea pe cei mici care pun umărul cu Mine pen-

tru venirea Mea. Hai să dăm iubirea cerului la cei ce s-au dat Mie cu dor şi cu ascultare şi cu veghe. Hai să ne împărţim celor ce mănâncă cu folos. Hai, fiilor, hai. Eu pot în voi pentru cei ce sunt, pentru cei ce au viaţă sfântă şi minte sfântă şi dragoste sfântă. Eu dau viaţa Mea celor ce Mi-o dau pe a lor, şi unii altora ne dăm, căci aceasta înseamnă Dumnezeu cu oamenii. Amin.

O, cât de mult s-a dat Mie Maria Egipteanca, şi tot atât M-am dat şi Eu ei. Cu multul să se dea Mie tot cel ce Mă iubeşte luându-Mă de la voi. Să ştie să se dea Mie cel ce Mă iubeşte. Amin. Să ştie să Mă iubească cel ce se dă Mie. Amin. Şi de unde să ştie? De la Mine şi de la voi, căci Eu M-am dat vouă precum voi v-aţi dat Mie. Şi v-aţi dat, şi Eu Îmi sprijin pe voi drumul venirii Mele şi am grijă de voi, că e greu drumul venirii Mele, e cu greu, e cu greutate, fiilor. Când voi aţi venit la Mine, nu v-aţi mai făcut nici o socoteală pentru voi, ci numai pentru Mine v-aţi făcut. Eu când am văzut că aţi ştiut să veniţi la Mine, M-am umplut de dragoste pentru voi, că şi voi eraţi plini de dragoste pentru Mine, şi M-am unit cu voi şi v-am numit prin Verginica şi v-am scris ca să vă am, şi apoi v-am aşezat înaintea Mea şi v-am îngrădit cu puteri de sus şi v-am îmbrăcat cu har şi cu viaţa Mea vă hrănesc.

Hai, fiilor, hai. Eu dau viaţa Mea celor ce Mi-o dau pe a lor. Eu Mă ascund cu voi şi la voi în taina iubirii veşnice, şi hai să-i hrănim cu ea pe cei ce ştiu să vină. Amin.

Împrospătez binecuvântarea şi harul şi lucrul pentru voi, cei ce lucraţi cu fiii poporului Meu tot lucrul ce mai este de lucrat pentru gătirea casei întâlnirii şi a grădinii întâlnirii, podoabele cele din jurul ieslei slavei cuvântului Meu.

Să fie timp cald şi frumos pentru voi, cei frumoşi care-Mi gătiţi Mie zile de nuntă, zile de slavă a Mea cu voi între oameni. Fiţi frumoşi, fiilor copii. Şi fiţi frumoşi, fii ai Ierusalimului, căci Ierusalimul înseamnă fii şi fiice, inimi sfinte şi trupuri sfinte, hrănite din slava Duhului Sfânt, Care Se împarte între fii aşa cum fiii îşi împart pâinea. Daţi-vă unul altuia cu Mine în voi spre mângâierea Mea şi a voastră, fii ai Ierusalimului, şi veţi avea putere multă şi veţi călca pe şerpi, şi ei nu vă vor vătăma, dar staţi întru puterea cea de sus. Amin. Să aveţi de toate pentru Mine şi pentru voi. Să aveţi toată slujirea de care este nevoie şi tot ajutorul din cer şi de pe pământ pentru lucrul Meu cu voi, pentru casa Mea cu voi, pentru slava Mea cu voi. Chemaţi soarele să vă dea ce are de la Mine bine şi fiţi soarele cel de pe pământ care să lumineze până în cer, căci soarele la soare trage. Chemaţi ploaia să vină la vreme potrivită, şi apoi să se retragă şi să dea loc soarelui pentru tot lucrul ce-l aveţi de lucrat la săvârşirea casei întâlnirii şi a grădinii întâlnirii, căci Eu soare vă dau. Amin.

Eu dau viaţa Mea celor ce Mi-o dau pe a lor. Eu pot pentru voi. Eu pot în voi. Eu pot din voi mai mult decât din cer, şi aceasta-Mi este bucuria: să pot în voi, fiilor. Amin, amin, amin.

19 martie/1 aprilie 2001

Praznicul Buneivestiri

Iubirea de Dumnezeu este paza fecioriei inimii şi a trupului omului. Cel ce nu ştie să se dea Domnului, nu se dă. Nu este mântuire fără mărturisire.

Mă las peste voi cu praznic de bunăvestire, copii binevestitori din partea Mea peste pământ, că frumoşi sunt la Mine cei ce Mă binevestesc pe Mine peste pământ. Nu vreau să-l iau pe om cu rău şi cu bătaie ca să-l fac să-Mi asculte strigarea Mea cea de pe urmă, şi vreau să-l iau cu bunăvestire, ca să-l fac să Mă iubească, fiindcă iubirea este vindecarea omului. Ea este doctoria care-l mai poate face sănătos pe om. Vreau să-l fac pe om să Mă iubească şi să se dea Mie casă, şi să zică apoi ca David: *«Mistuitu-s-a inima mea după casa Ta, Doamne, după curţile Tale, Doamne»*. Amin.

Mă aduc la voi mereu bunăvestire peste pământ, ca să-i dau omului putere să Mă iubească, şi să se facă Mie casă omul. Amin. Am trimis pe îngerul Meu la Fecioara care avea să Mă nască, şi a cerut-o pe ea să se facă Mie casă. Ea Mă iubea, că Mă găsise vestit prin prooroci, şi Mă aştepta să Mă arăt precum era scris, iar Eu am cerut-o pe ea să fie ea casa Mea. Când ea a aflat de la înger că Duhul Sfânt Mă va aduce de la Tatăl în casa ei ca să iau fiinţă în ea şi din ea, atunci ea s-a dumerit bine şi s-a învoit să-Mi fie Mie casă şi a zis: *«Iată roaba Domnului!»*. Cea mai mare virtute a inimii ei a fost fecioria întru totul, şi aşa a rămas inima ei pe veci de veci, şi ea s-a făcut vecia Mea, casa Mea de veci. Amin.

Virtutea feciorei se păzeşte prin multă dragoste de Dumnezeu în inima omului. Trăirea Mea înăuntrul omului se face o hrană, o masă mereu întinsă pentru inima din om. Dacă această masă se strânge, pentru ce se strânge? Pentru ca omul să se ocupe şi cu altele în afară de această masă. Dar cel ce voieşte să rămână pe veci întru Mine, şi Eu întru el, acela nu mai strânge masa Mea cu el, şi rămâne mereu cu Mine la masă nesfârşită şi în feciorie de neclintit, de veci, fiilor.

Dragostea de Dumnezeu în inima omului este doctoria care-l face pe om sănătos de orice neputinţă, de orice vrăjmaş din afara şi dinăuntrul omului. O, dacă ar şti omul să vină la Mine când dă să vină, ar fi mare minune venirea lui la Mine. Cel ce ştie să vină la Mine, acela ştie să se jertfească cu cele dinăuntru şi cu cele din afara lui şi ştie să se facă Mie casă. Acela nu-şi alege nici o bucurie în afară de Mine, şi se face ca Mine, spre bucuria Mea, bucurându-Mă cu ea.

O, cu câtă bucurie M-am dat Eu celor din Emaus după ce Eu am călătorit cu ei pe cale! I-am văzut mergând pe drum cu dragostea de Mine în suflet şi M-am apropiat de ei în chip de călător tâlcuindu-le cele despre Mine, ale răstignirii şi ale învierii Mele, şi apoi M-am dat lor făcându-Mă masă pentru ei, masă întinsă pe veci, masă de veci între Mine şi ei. Iar ei, de bucuria Mea cu ei, şi a lor cu Mine, s-au dus cu inima aprinsă la apostolii Mei la Ierusalim să le povestească. Şi pe când ei le povesteau, Eu iar am stat înaintea lor şi le-am zis: *«Pace vouă!»,* şi le-am tâlcuit Scripturile proorocilor Mei cei de demult.

Masă de nestrâns M-am făcut peste pământ de-atunci, dar cel ce mănâncă din masa Mea, şi o strânge apoi, ca să mănânce din masa lui şi a vrăjmaşului Meu şi al lui, acela este altceva. Acela a aflat cum am mâncat Eu la masă cu cei ce ardeau după Mine, cu cei ce au ştiut să se dea Mie casă. Şi dacă acela a aflat, îşi ia şi el de pe masa aceasta, dar Eu îi voi cere socoteală pentru că nu rămâne pentru masa Mea. Masa Mea cu omul este cina cea din Emaus, pâinea pe care i-o dau Eu omului în care arde iubirea Mea, fiinţa Mea în om.

Voiesc să-i binevestesc omului să se pregătească pentru masa Mea, căci masa Mea e veşnică şi nu se strânge între Mine şi om dacă ea este. Ea este pentru cei înfometaţi de ea, pentru cei înfometaţi după Dumnezeu care se fac Mie casă şi masă, căci trăirea Mea înăuntrul omului se face hrană, o masă mereu întinsă pentru inima din om.

O, copii care-Mi primiţi cuvântul buneivestiri pentru om! Omul se dă deştept şi mare şi vestit întru toate îndeletni-

cirile lui. E plină lumea şi pământul de vestirile de la om, de îndeletnicirile de la om, dar în iubirea de Dumnezeu nu este omul deştept. Cea mai mare înţelepciune a omului asta ar fi: iubirea de Dumnezeu, dar pe ea n-o alege omul ca să umple apoi pământul cu ea şi cu vestea ei.

Cui să Mă arăt Eu cu venirea Mea de acum aşa cum M-am arătat Eu apostolilor Mei cu învierea Mea cea de-acum două mii de ani, şi cu care Mă voi arăta curând, curând la toată făptura, spre învierea ei? Dacă se apropie sărbătoarea învierii Mele, omul se pregăteşte cu altceva pentru ea; se pregăteşte cu mâncare, cu băutură, cu haine noi, cu care noi, dar nu cu înviere. Sărbătoarea învierii trebuie să fie întâmpinată cu înviere, aşa cum au întâmpinat-o apostolii Mei cei de acum două mii de ani, căci stăteau lipiţi de Ierusalim, aşa cum le-am spus Eu să stea şi să aştepte pe Duhul Sfânt, Care-i va învăţa pe ei, ca să se ducă ei apoi cu vestea învierii Mele peste tot pământul şi să rămână ea peste veacuri prin propovăduirea lor, prin buna vestire a lor. Iată, şi acum, ca şi atunci, nu Mă pot arăta cu învierea Mea şi cu venirea Mea decât celor ce Mă aşteaptă cu trăirea Mea înăuntrul lor, cu masa Mea de cină între Mine şi ei.

O, fiilor care-Mi primiţi venirea, omul se îmbată de vin şi de toate băuturile pe care şi le face pentru masa lui, dar de iubirea de Dumnezeu nu se îmbată omul aşa cum s-au îmbătat din masa Mea cu ei cei ce au petrecut cu Mine pe pământ până în răstignirea Mea şi după învierea Mea.

O, masa învierii e goală, fiilor. Masa învierii e altceva decât a învăţat omul luându-şi singur din masa Mea. Nu se face omul casa Mea. Nu se dă omul Mie casă şi masă. Nu ştie omul ce este învierea, fiilor copii. Învierea este viaţă fără de moarte, este dragostea de Dumnezeu în inima omului, masa Mea cu omul, masă care nu se strânge între Mine şi om. Aceasta înseamnă învierea şi masa învierii la care am stat Eu cu apostolii Mei după ce am înviat. Eu prin învierea lor am înviat, căci ei Mă aşteptau înviaţi, Mă aşteptau cu Duhul Sfânt, pe Care-L promisesem lor. Întâi i-am înviat pe ei dându-le lor Trupul şi Sângele Meu mai înainte de răstignirea Mea, şi după aceea M-am dat jertfă pentru ei, şi după aceea am înviat. Am înviat prin învierea lor. Amin.

O, dacă Eu nu am om care să se aşeze întru Mine, Eu nu pot să-Mi fac lucrarea cea proorocită prin prooroci. Dacă mama Mea Fecioara nu ar fi păzit în ea dragostea ei cea multă pentru Mine şi casa Mea în ea, cum aş fi putut să-Mi fac prin ea venirea Mea între oameni? Dragostea de Dumnezeu este paza inimii, este fecioria inimii, căci fecioria trebuie păzită de dragostea de ea, iar dragostea de ea este dragostea de Dumnezeu în inima omului. Nu numai să facă omul voia Mea şi cuvântul Meu. Nu numai atât, ci să şi ardă de dragoste, căci dragostea este foc care arde şi care nu se stinge. Numai focul care arde, numai acela nu se stinge. În Fecioara mama Mea ardea focul dragostei, şi el nu s-a mai stins nici ziua, nici noaptea, şi prin el Eu trăiam în ea nestins, şi prin el ea se păzea în fecioria inimii, care înfecioreşte trupul cel fecior şi îl ţine întru Mine şi pentru Mine. Cine se dă Mie casă, trebuie să Mă şi aibă în casă, dar omul creştin de azi nu are frică de Dumnezeu, nu are frică fără Dumnezeu şi stă fără Dumnezeu şi nu se teme să stea aşa. Dar Eu fac azi peste om bunăvestire şi zic: îngrijeşte-te, omule, de statul Meu în tine şi dă-te Mie ca să te văd, că nu e mântuire fără Mine. Creştinul trebuie să se aşeze în mâinile Mele în toată vremea, prin rânduiala pusă între Mine şi om. Cu cele de bine şi de rău ale lui trebuie să se aşeze creştinul în mâinile Mele lucrătoare, şi cu dragoste şi cu dor să facă aceasta în toată vremea, şi să ia de la Mine binecuvântare şi dezlegare de cele neputincioase ale lui, căci altfel nu este creştin creştinul, şi altfel Eu nu-l cunosc, şi altfel Eu nu-l am fiu, şi altfel nu este al Meu. Dar nepăsarea omului e mare, şi îşi lasă omul sufletul nedat Mie în toată vremea. Iată, cel ce nu ştie să se dea Mie nu se dă. Cel ce nu vrea să se dea Mie nu se dă, şi rămâne în el, şi nu vine la Mine dacă rămâne în el. Iar Eu vin curând, şi nu voi mai găsi pe nimeni pe pământ, pentru că Eu îl iau pe om din mâna cuiva dacă-l iau. Iar dacă el nu se dă mereu ca să am cum să-l iau, el rămâne neluat, şi iată Scriptura care spune: *«Unul va fi luat, şi altul va fi lăsat».*

O, nu mai are omul cui să-şi mărturisească viaţa în toată vremea ca să am Eu de unde să-l iau şi să-l am pe om. Nu mai am duhovnici pe pământ ca să Mi-l dea Mie pe om prin lucrul lor de duhovnic. Duhovnicul dacă nu este duhovnicesc ziua şi noaptea, nu poate fi de folos Mie sau omului.

O, cum să fac să-l pot pe om atrage la Mine, să-l trag pe om pe drum? El nu e pe drum, şi e pe margini? Vin curând, curând, şi iată, încă n-am cum să-l scap pe om de cele rele ale lui de demult şi de azi. Nu este mântuire fără mărturisire. Nu este. Cum să fac să-l ajut pe om să vină la Mine şi să-şi pună sarcina jos? Nu mai am slujitori unşi de Mine, nu mai am ca să-Mi slujească Mie şi omului care caută drumul. Mi s-a înfundat drumul spre om, şi i s-a înfundat drumul omului spre Mine, căci pe drum stau slujitorii mincinoşi, care par ai Mei după arătare, dar după omul cel dinăuntru nu sunt ai Mei ca să-i poată face bine omului.

Să vină omul la Mine, şi Eu îi voi da povăţuitor. Cel ce a murit, să se dea deoparte din drum, dar cel ce înviază din moartea cea de până acum, să se scoale şi să vină să-l curăţ şi să-l însemnez şi să-l binecuvintez, că Eu vin curând, şi omul nu este cunoscut de Mine şi n-are cine Mi-l da ca să-l am şi să-l însemnez. De iertat l-aş mai ierta pe om prin pocăinţa lui cea de ajuns de mare, dar de însemnat n-am prin cine să-l însemnez, şi să Mă însemnez Eu în el cu pecetea învierii Mele, cu moartea şi cu învierea Mea, cu lucrarea Mea cea de mântuire a omului, pe care am lăsat-o peste toţi cei ce ardeau după Mine aşa cum ardea inima în cei cu care am cinat în Emaus.

Îngrijeşte-te, omule, de fiinţa Mea în tine şi dă-te Mie ca să te văd bine prin vederea ta asupra ta, şi apoi să te curăţ de tine, şi apoi să te umplu de Mine, şi apoi să fii în Mine, şi Eu în tine, că nu poţi să fii în Mine până ce nu sunt Eu în tine. Eu vin curând, curând, şi tu nu eşti ca să fii luat şi să nu fii lăsat, că Eu când vin, îl iau spre salvare pe cel ce Mă are pe Mine şi pecetea Mea în el şi pe el, iar pe cel ce nu le are pe acestea nu-l iau. Îl las dacă el nu este. Îl las pe cel ce nu vrea să fie. Dar Eu voiesc să fie, şi de aceea binevestesc omului învierea lui prin moartea şi prin învierea Mea, şi prin masa Mea de cină cu el după înviere, aşa cum am făcut şi acum două mii de ani cu ucenicii Mei, cărora le-am dat cina învierii, hrana cea de veci, masa Mea cea întinsă pentru vecie. Amin.

Acum două mii de ani, cu şase zile înainte de Paşti, M-am dus în Betania şi M-am lăsat cu praznic în cetatea aceea şi am stat la masă cu Lazăr cel înviat, iar Maria, cea plină de dragostea Mea în ea, Mi-a uns picioarele cu mir şi Mi le-a şters cu părul ei. A doua zi norod mult, venit la praznic în Ierusalim, auzind că vin şi Eu, M-a întâmpinat cu stâlpări de finic şi cu osanale, ca pe Unul Care vine în numele Domnului, ca pe Împăratul lui Israel, căci venise Duhul Sfânt de la Tatăl peste ei ca să se împlinească Scriptura care spune: *«Din gura pruncilor vor ieşi laude pentru Domnul».* Iar Eu am

spus celor ce întrebau de Mine: *«A venit ceasul să Se preaslăvească Fiul Omului, că acum este judecata acestei lumi, şi stăpânitorul ei va fi aruncat afară»*. Amin.

O, copii de la iesle care-Mi primiţi cuvântul când vine! Mâine în zori intru din nou cuvânt în carte. Să-Mi deschideţi, să staţi deschişi, fiilor. Eu sunt Împăratul lui Israel, iar voi sunteţi în faţa poporului Meu cel nou ca să Mă daţi lui, şi el să Mă primească şi să Mă aibă ca pe Împăratul lor Cel ceresc. Amin. Iubirea poporului Meu cel nou să fie ca mirul cel mult mirositor şi să-Mi spele cu ea ranele aşa cum Maria Mi-a spălat picioarele Mele cele obosite, care Mă purtau spre jertfă şi spre înviere după jertfă.

O, cui să Mă arăt Eu cu venirea Mea de acum aşa cum M-am arătat acum două mii de ani apostolilor Mei cu învierea Mea de atunci? Când voi veni spre vedere, Mă vor vedea oamenii înviat, căci Eu şi acum sunt după înviere, sunt Cel înviat Care dă omului înviere. Voiesc să-l găsesc pe om când voi veni, căci vin curând, curând. Voiesc să găsesc omul la masa Mea cea care nu se strânge în veci; să-l găsesc însemnat de pecetea Mea înăuntrul lui şi în afara lui, ca să-l cunosc şi să-l iau spre salvare şi să nu-l las necunoscut ca pe cel ce nu este.

Fericiţi sunt cei ce vor fi găsiţi scrişi în cartea Mea, în cartea învierii, în care sunt scrişi cei înviaţi, căci Eu sunt în ei, şi ei în Mine, şi aşa sunt fiii învierii. Amin.

Întăresc peste voi binecuvântare mare şi puteri sfinte şi lucrare îngerească pentru lucrul vostru de pregătire a zilelor Mele cu voi în mijlocul mulţimilor care vin la praznicele Mele cu voi pe pământ. Pace vouă, şi peste tot lucrul ce mai este de lucrat şi de sfârşit pentru casa întâlnirii şi pentru grădina întâlnirii, locaşurile Mele de poposire între cer şi pământ pentru vestea venirii Mele şi a învierii făpturii care va să fie. Pace vouă, şi celor ce ajută Mie şi vouă pentru ca Eu să vin lucrând la calea venirii Mele!

Pace, fiilor! Pace celor ce iubesc drumul venirii Mele ca să vin, că Eu prin învierea lor vin. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2001

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Naşterea îl face pe om să fie. Domnul îl plânge pe Israel cel după trup. Biserica de zid este peşteră de tâlhari. Ierusalimul nou este zi de Florii.

Să fie zi de slavă ziua aceasta, căci cuvântul Meu este slava Mea peste pământ. Amin. Cu el şi prin el M-am slăvit acum două mii de ani. Cu el lucram lucrări mai presus de fire, şi tot aşa lucrez şi azi cu voi, copii prin care Eu Îmi desăvârşesc cuvântul Meu cel rostit la voi. Tatăl Meu S-a preaslăvit din cer peste pământ prin cuvânt. Glasul Lui cuvânta din cele ce nu se văd, cuvânta peste Mine când Eu grăiam cu El în durerile Mele sau din mijlocul slavei cu care El Mă slăvea înaintea ucenicilor Mei.

Intru cuvânt în carte. Cartea Mea e deschisă, căci voi Mă aşteptaţi. Voi cunoaşteţi cele ce sunt spre pacea voastră, căci Eu v-am învăţat pe voi să cunoaşteţi vremea, fiilor, şi s-o daţi de ştire Ierusalimului, poporul care s-a născut prin cuvântul Meu de azi. Cel ce se naşte creşte apoi, numai să se nască, numai să vină spre naşterea cea din cer, ca să fac apoi din cel născut mădular al Ierusalimului. Amin.

Naşterea îl face pe om să fie, dar iată, azi nu mai sunt adevărate locaşuri în care să vină omul să se nască şi să fie apoi, şi să aibă doici apoi, care să-l îngrijească şi să-l hrănească, şi omul să crească şi să stea la crescut. Pruncii cei născuţi din oameni sunt dezmierdaţi, sunt dădăciţi în fel şi chip, şi sunt hrăniţi şi sunt îmbăiaţi şi sunt înfăşaţi şi sunt ocrotiţi şi sunt iubiţi, şi ei cresc. Dar cei ce vor să se nască din cer şi să fie, aceştia nu mai găsesc case de naştere şi îngrijire pentru creştere. Eu am venit după om acum două mii de ani ca să-l iau în Mine, şi să-l nasc apoi cu naştere nouă şi să-l am iar al Meu, şi am lucrat sub cerul liber, şi M-am făcut doică pentru cei ce s-au lăsat spre naştere. Dar Ierusalimul cel de atunci n-a cunoscut cele spre cercetarea lui, spre pacea lui, n-a cunoscut vremea naşterii lui cea de sus aşa cum biserica cea de azi nu cunoaşte şi nu crede şi nu pricepe minunea cuvântului Meu care curge ca râul peste pământ din grădina aceasta în care Eu Mă sălăşluiesc cu cuvântul spre naşterea din el a omului.

Eu vreau să fac să crească vie nouă, căci via care este a rodit aguridă, şi îi voi strica gardul ei, căci scris este: *«Poporul este rob şi nu pricepe nimic. Cei mari şi cei mici pier de foame şi se usucă de sete, iar şeolul şi-a lărgit gura peste măsură; acolo se va coborî mărirea Sionului şi vuietul lui şi veselia lui».* Dar Eu trebuie să am vie şi să Mă bucur de ea şi s-o îngrijesc, şi ea să rodească struguri pentru masa Mea, să fac din ei vin pentru masa Mea. Amin. Aceasta vreau să fac, că iată, cei ce vor să se nască din cer şi să fie, nu găsesc casă, nu găsesc îngrijire şi creştere, nu găsesc calea. Vreau să fac din cuvântul Meu de azi soare strălucitor şi binefăcător ca să lumineze şi să încălzească tot pământul. Cuvântul Meu din zilele acestea să fie ploaia care face să crească via cea nouă, şi să se ivească de la el naştere nouă, om nou, îngrijit de îngeri, ca să crească omul şi să fie.

Am voit să fie spre pacea pământului izvorul cuvântului Meu de azi, dar pământul este plin de uscăciuni, şi acestea vor fi adunate de îngeri aşa cum îşi curăţă omul grădina de uscături primăvara, şi acestea vor fi date spre foc, ca să fie curat pământul, şi apoi pregătit de însămânţat. Şi voi începe să fac omul, că el nu se dă spre facere. E prea vechi în rele şi nu vrea să se dea la înnoit, iar Eu am ajuns cu lucrul Meu la înnoirea lumii, la naşterea din nou a lumii, la cer nou şi la pământ nou. Sunt Împăratul Cel veşnic, iar împărăţia Mea are în ea cer nou şi pământ nou şi om nou şi popor nou, curăţat prin jertfa Mea şi prin învierea Mea.

E cerul plin de suspin după naşterea din nou a lumii, după înnoirea pământului care cere să fie curăţat şi lucrat. Iar tu, popor al naşterii de sus, eşti via Mea cea nouă, şi din tine voi altoi şi Îmi voi face totul nou, cu cuvântul Meu cel de peste tine. Aceasta este vestea Mea cea bună de care se bucură îngerii şi sfinţii în cer sus, şi pe pământ jos, căci tot ce este în cer aşteaptă înnoirea, aşteaptă împlinirea făgăduinţei de cer nou şi de pământ nou. Amin.

Să fii, Ierusalime mic, să fii mereu nou. Să fii ziua Mea de Florii în care Eu să Mă slăvesc cu sărbătoare de Sion ceresc pe pământ. Să stai întru întâmpinarea Mea, că aceasta este lucrarea ta, şi să Mă primeşti ca pe Împăratul tău, Israele nou.

O, ce Mi-a făcut Israel cel de atunci! S-a temut să nu-şi piardă slava în care Eu îl aşezasem în mijlocul neamurilor pământului, dar el nu era vrednic de slava lui cea de la Mine. Şi pentru că nu era vrednic, s-a temut de Mine. Dacă ar fi fost învăţat cu duhul umilinţei, s-ar fi slăvit prin el Israel. Dar el, fiindcă era nevrednic de slavă, a dat să se slăvească prin duhul îngâmfării, şi s-a mărit, dar şi-a pierdut slava mărindu-se

împotriva Mea, căci Eu aşa am zis: *«A venit ceasul să Se preaslăvească Fiul Omului, şi acum este judecata acestei lumi, şi stăpânitorul ei va fi aruncat afară».* Şi aşa a fost, că Eu după răstignirea la care M-au dat ei, stăpânii lumii, Eu am înviat, iar ei s-au făcut de ocară veşnică fiindcă au iubit mărirea omenească mai mult decât mărirea lui Dumnezeu. S-au mărit pe ei înaintea noroadelor, şi pe Mine M-au micşorat şi au dat să Mă ascundă prin moartea la care M-au supus. Ei n-au iubit mărirea Mea, şi cine face aşa, rămâne în întuneric aşa cum a rămas poporul Israel de atunci şi până azi. Numai că Eu am avut grijă să nu stârpesc venirea făgăduinţelor Mele, şi Mi-am pus din timp deoparte o rămăşiţă aleasă prin har ca să aibă cine-l judeca pe Israel, din mijlocul lui.

O, nu e chip să-Mi fac loc pe pământ cu mărirea Mea, căci mărirea cea omenească a omului care-şi zice stăpân peste via Mea e mărire care nu merită să fie, şi omul se teme de dreptatea cea de sus şi se luptă cu ea pentru statul lui cel mare aşa cum au făcut stăpânii lumii de atunci când Eu în chip smerit M-am coborât din cer între ei ca să le aduc lumină, doar-doar o vor iubi şi vor umbla întru ea.

Iată, şi azi, ca şi atunci, cei ce se simt stăpâni ai lumii v-au certat pe voi ca să tăceţi cu cuvântul Meu. Dar toate cele ce sunt au fost cu voi, şi Eu v-am întărit cu har şi v-am îmbrăcat în el, şi prin lucrarea Mea cu voi a fost iarăşi judecat stăpânitorul lumii de azi şi a fost aruncat afară. Amin.

Eu însă plâng cu amar pentru Ierusalimul cel de atunci şi pentru cei de azi care stăpânesc lumea prin biserica cea de azi, căci pentru nelegiuirile lor sunt ascunse de ochii lor cele spre pacea lor. Curând, curând îngerii Mei cei tainici îi vor arunca pe ei afară din casele lor pe care Eu le-am numit încă de pe atunci peşteri de tâlhari. Îi voi arunca aşa cum ei M-au aruncat pe Mine după ce Eu le-am spus pilda lucrătorilor viei care au omorât pe Moştenitorul ca să-I ia moştenirea, iar ei s-au înrăit împotriva Mea atunci, şi au împlinit aşa. Şi pentru că Eu le-am profeţit că *«va veni iarăşi Stăpânul viei şi va pierde pe lucrătorii aceia şi va da altora via»,* aşa a şi fost, căci harul Meu a lucrat prin ucenicii Mei, şi bunavestire a împărăţiei cerurilor a înnoit via şi a pus-o deoparte pentru cei curaţi, până azi, căci de atunci şi până azi cărturarii şi fariseii vor să înşele cu slava lor omenească mulţimile, ca să nu caute ele cu slava Mea. Cum să mai înţeleagă aceştia că umilinţa este slava şi nu mărirea cea omenească? Cum să-şi mai simtă ei orbirea dacă fug de lumină, dacă ei nu dau să se spele şi să se lase de deşertăciune şi de păcatele ei? Şi iată Scriptura care spune: *«Iadul şi-a lărgit gura fără de măsură, ca să coboare în el mărirea Sionului şi vuietul lui şi veselia lui».* Dacă n-aş fi venit cu acest cuvânt nou ca să strig de la moarte la viaţă pe cei mari şi pe cei mici, dacă n-aş fi coborât acest râu de viaţă dătător ca să se spele în el cei vii şi cei morţi, ar fi avut aceştia îndreptăţire în căile lor. Dar acum cuvântul acesta stă faţă în faţă cu ei şi îi aruncă afară precum este scris: *«Stăpânitorul acestei lumi va fi aruncat afară».* Amin. Iar cei ce sunt vii prin viaţa Mea în ei, vor moşteni cu Mine în vecii vecilor, căci M-au iubit când lumea M-a urât, şi M-au primit când toţi M-au alungat, şi M-au înviat când toţi M-au răstignit prin mărirea lor cea omenească împotriva măririi lui Dumnezeu pe care n-au iubit-o, iar mărirea lui Dumnezeu este umilinţa cu care Eu Mă zidesc în om, în casa umilinţei, în inima cea plină de iubire pentru Mine şi pentru mărirea Mea în ea. Amin.

Tu, Ierusalime, tu, moştenirea Mea, să fii ziua Mea de Florii, să fii asinul pe care Eu călătoresc de la margini la margini cu cuvântul buneivestiri a venirii Mele şi a măririi lui Dumnezeu peste pământ. Aceasta să fii tu, Ierusalime nou. Popor de ucenici ai venirii Mele, aceasta să fii tu. Să fii ziua de Florii a sfârşitului timpului omului şi să-Mi cânţi, fiule, şi să zici: *„Vine Domnul! Bine este cuvântat Domnul întru venirea Sa, întru slava Sa cea de sus şi cea de jos, întru cei de sus şi întru cei de jos, sus în cer, şi jos pe pământ!".*

O, poporul Meu, vine Domnul, Împăratul Sionului ce va să fie, Împăratul şi Stăpânul tău, Ierusalime, Sionul Meu cel nou, slava şi mărirea Mea, Ierusalime nou şi drag Mie, şi cu care Eu Îmi zidesc vecia ta cea pentru Mine, Ierusalime, ziua Mea de Florii. Amin, amin, amin.

26 martie/8 aprilie 2001

Praznicul Învierii Domnului

Învierea este taina după care tânjeşte toată făptura care a fost şi care este. Fiecare zi de viaţă trebuie să fie întreagă pentru răscumpărarea ei. Omul frumos este cel ce poartă chipul lui Hristos.

Îngerul învierii Mele Mă vesteşte de două mii de ani la cei vii cu trupul şi la cei adormiţi cu trupul, şi zice tuturor: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Aceasta este vestea bucuriei pe care Eu, Domnul Cel înviat, am împlinit-o şi am împărţit-o prin învierea Mea, care aduce viaţă şi început de viaţă. Amin.

Bucurie şi pace ţie, Ierusalime de azi, căci Eu te-am întocmit cu cuvântul Meu cel plin de dor după om. Bucură-te întru învierea Mea! Bucură-te întru învierea ta! Bucură-te întru mărirea Mea şi a ta, căci Eu îţi zic: pace ţie! Pace şi zi de înviere, poporul Meu de ucenici, căci aşa le-am zis şi ucenicilor Mei cei de atunci cu care dusesem greul vestirii împărăţiei cerurilor peste pământ. Învierea este bucuria cea mai presus de orice bucurie, căci ea este biruinţa cea peste toate. Pe ea o iubeşte şi o doreşte şi o aşteaptă tot şi toate. Ea este taina după care tânjeşte toată făptura care a fost şi care este, căci ea aduce omul la viaţă fără moarte, la viaţa cea de veci. Amin.

Mă aduc pe Mine Însumi înviere. Cuvântul Meu înviază morţii, şi fericiţi sunt cei vii cu trupul, şi care rămân întru cuvântul Meu. Cel ce rămâne întru cuvântul Meu, acela se numeşte creştin. Creştinul ia în el chipul şi asemănarea Mea pentru învierea lui, pentru viaţa lui cea de veci, care este chipul Meu în om, că Eu sunt gata să plinesc întru totul taina învierii peste om, taina Mea cu omul. Amin.

Trec prin grădină şi Mă vărs peste tine cu râul cuvântului, Ierusalime al venirii Mele. Pentru toată făptura grăiesc când grăiesc cu tine din grădină. Taina iubirii de Dumnezeu este pentru cel ce rămâne întru cuvântul Meu, întru iubirea Mea. Viaţa de creştin e dulce, numai să se îndestuleze cu ea creştinul. Nu să-şi zică omul că e creştin, ci să se şi îndestuleze cu această avere pe care nici molia, nici rugina nu o strică, ci ea rămâne pe veci averea omului creştin. Amin.

Dar cum este această bogăţie, această îndestulare? Omul care se înhărniceşte pentru această bogăţie îşi întăreşte îngerul ca să poată pentru el. Cine nu-şi întăreşte îngerul, acela este slab de înger, adică nu este ajutat de înger. Dacă îngerul care te îndeamnă mereu la viaţă şi la veghe pentru viaţă, dacă el nu biruieşte întru tine ca să te îndemne, şi apoi să faci, atunci el pleacă de la tine, şi cazi apoi sub puterea potrivnicului tău, trupul cel potrivnic sufletului. Îngerul îl îndeamnă pe creştin la cele pentru Dumnezeu, la veghe sfântă şi la rugăciune pentru ea. Dacă creştinul se lasă şi nu face aşa, atunci

îngerul slăbeşte şi se depărtează, iar duhul rău, cu faptele lui, prinde loc în om şi îl slăbeşte spre partea cea fără Dumnezeu, şi apoi vine amarul, căci viaţa fără înger se face amară, se face grea, se face povară pentru suflet, se face durere pentru om.

O, viaţa de creştin e dulce. E atât de dulce, numai să se îndestuleze cu ea creştinul şi să se facă locaş îngerilor, care aduc învierea în creştinii care ţin mereu azi vestea învierii. Cine vrea să fie viu, acela nu se lasă spre moarte, căci n-o iubeşte, ci o biruieşte şi nu este cu ea. Aceasta este învierea care poate în om pentru viaţa lui cea de veci. Amin.

O, dulce este viaţa de creştin! Ea nu aduce nici durere, nici întristare, nici suspin, căci îngerul este tare şi este cu toate cele din cer în cel ce trăieşte în iubire. În creştin e dulce şi suspinul, iar durerea este mângâiere. Suspinul cel dulce şi durerea cea mângâioasă sunt îngerii cei mai veghetori ai vieţii cea de veci în om, sunt ca apa la rădăcina pomului şi ca lumina la coptul roadelor lui, şi viaţa de creştin e dulce. Orice durere, orice tristeţe aduce cu ea bucurie şi mângâiere, şi viaţa de creştin e dulce, numai să se îndestuleze cu ea creştinul.

Când îngerul cel rău şi-ar dori în creştin libertatea, atunci creştinul trebuie să se îndulcească în rugăciune şi în trezie şi în iubire şi în unire cu Mine, Domnul Cel fără de moarte, Domnul mângâierii. Eu,creştinilor le dau biruinţa ca să fie cu ei, numai să se îndestuleze ei de dulceaţa vieţii de creştin. Fiecare zi de viaţă trebuie să fie întreagă, să înceapă şi să se sfârşească prin răscumpărarea ei, căci altfel îngerul cel rău îşi agoniseşte şi el avere, şi apoi îşi cere dreptul în creştin.

Eu vouă, copii ai Ierusalimului, vă spun adesea că sunteţi copii frumoşi şi vă spun să fiţi frumoşi. Dar ce este omul frumos cu frumuseţea pe care o pun Eu pe voi şi pe chipurile voastre? Ea este iubirea de Dumnezeu, care aduce în creştin chipul Meu şi viaţa Mea şi lucrarea Mea cu care Mă înfăţişam Eu înaintea Tatălui în vremea lucrului Meu pe pământ. Eu Tatălui Mă rugam mereu pentru Mine şi pentru cei ce Mi-i dădea ca să fie cu Mine în lume. Mă rugam pentru pază, pentru veghea Tatălui asupra Mea şi a lor, şi Îi dădeam Tatălui iubire cu cuvântul, că eram dator cu ea, fiindcă Tatăl Mi-o dădea ca să am ce să-I dau, ca să am cu ce să fiu cu Tatăl.

O, prin ce poate să fie cu Mine creştinul? Prin iubirea pe care i-o dau ca să Mi-o dea, prin împărţirea ei între Mine şi om, între om şi Mine. Cine vrea să fie viu şi veşnic viu, să înveţe această taină a iubirii care se împarte, căci iubirea, aceea este: cea care se împarte, cea care miluieşte ea însăşi prin dăruire, şi toate ale ei se lucrează cu cuvântul. Amin.

E praznic de înviere în tine, Ierusalime nou, şi voiesc să împart prin tine înviere şi viaţă plină de bunătăţi peste om, căci omului îi trebuie multă mângâiere. Cel ce-Mi dă mângâiere are mângâiere, dar cel ce nu-Mi dă, aceluia îi trebuie, că nu are. Şi dacă ea nu face rod când omul o primeşte, atunci omul stă în nepăsare de suflet, şi iubirea îi va cere socoteală. O, când un om cade în vreo greşeală faţă de legile de pe pământ, vine temnicerul şi îl ia pe om pentru pedeapsă. Atunci omul şi toţi ai lui dau să plătească, dau să despăgubească vina şi să-l scape pe cel vinovat. O, cum de nu înţelege omul că pentru viaţa şi libertatea cea de veci trebuie luptat cu mult mai mult şi mereu mult? Cine nu vrea să lupte împotriva păcatului, acela să nu facă păcatul, dar cel ce-şi îngăduie să păcătuiască, acela să pună mâna şi pe armă şi să tragă cu ea în păcat, ca să-l vadă Dumnezeu că face aşa cu toată puterea, ca voievodul care dacă vine vrăjmaş în ţara lui, el se scoală şi se înarmează şi scoate pe vrăjmaş din hotarele lui.

O, duhul rău aduce în om păcat, şi apoi se lasă în om cu nepăsare, cu răceala care-l face pe om să se închidă înăuntrul său ca într-un nor de întuneric. Dar Eu străbat de două mii de ani cu vestea învierii peste toată făptura. Îngerul învierii Mele se împarte până azi cu urarea cea de bucurie pentru cei ce Mă iubesc, pentru cei ce s-au bucurat şi se bucură pentru Mine de învierea Mea.

Sunt atâţia oameni pe pământ care se bucură pentru ei, şi cu bucuria lor în ziua de serbare a învierii Mele. Dacă dădeam astăzi soare şi căldură, se umpleau poienile verzi de oameni cu cărnuri pe jar şi cu veselie omenească şi cu ospăţ lumesc, şi cu durere pentru Mine şi pentru sfinţi şi pentru îngeri. Dar am slobozit din cer vreme ploioasă ca să opresc bucuriile omeneşti care se zic bucurii în numele creştinismului. Dar neamul creştin este neamul cel plin de umilinţa bucuriilor sfinte care se urcă până la Mine întru miros de bună mireasmă pentru mângâierea cerului, că e cerul plin de suspin de sfinţi şi de îngeri care nu se mai pot apropia de oameni din pricina necurăţiilor şi a desfătărilor omeneşti şi trupeşti care-i fac pe oameni să se îngroape în propriile lor trupuri spre despărţirea lor de Dumnezeu. Vouă însă, vouă şi celor ce dau să semene cu voi prin păzirea cuvântului Meu, vă dau mângâiere şi înviere ca să le lucraţi între voi spre venirea Mea cu înviere, spre păzirea vieţii sfinte pe care Eu o cer de la fiecare fiu care-şi dă Mie iubirea şi paza vieţii lui şi lumina lui cea pentru Mine, ca să aibă bogăţie de har şi să poată prin har, căci harul este cel ce-l face pe creştin, harul Meu cel dătător de viaţă. Amin.

E praznic de înviere, fiilor copii care-Mi puneţi în carte cuvântul vieţii, şi voi, fii ai Noului Ierusalim care staţi sub lumina Mea. Aveţi grijă, fiilor, cum luaţi harul cel din grădină. Luaţi-l şi propăşiţi în har, ca să aveţi lucrare sfântă în tot şi în toate, în voi şi între voi, copii ai Ierusalimului, căci Eu, Domnul învierii, vă zic: har vouă, fiilor! Înviere multă peste voi, măi fiilor, căci viaţa de creştin e dulce şi face dulceaţă aşa cum fac albinuţele în căsuţele lor adunând numai miere din tot ceea ce face miere, din toate florile care au dulce în ele. Se ţin după voi creştini care vin după miere la voi. Pe aceştia trebuie să-i îndemnaţi să se facă miere, precum Eu sunt, şi să ştie să trăiască întru Mine şi să Mă îndulcească cu viaţa lor, cu duhul lor, cu harul lor cel lucrător de înviere, căci învierea se întâmpină cu înviere. Amin.

Nu vă sculaţi şi nu vă culcaţi şi nu lucraţi fără rugăciune. Jertfa cea pentru Mine a mânuţelor voastre să fie dată Mie alături cu rugăciunea cea pentru viaţă veşnică, cea pentru pază de îngeri, căci îngerii nu stau lângă voi decât dacă aveţi putere pentru ei şi pentru Mine. Fiecare mişcare a minţii şi a inimii şi a trupului să aibă înger, fiilor frumoşi.

V-am spus adesea să fiţi frumoşi, măi fiilor. Oare, ştiţi voi cu toţii, ştiţi ce trebuie să fiţi ca să fiţi frumoşi? Dacă Eu vă numesc copii frumoşi, ce este copilul frumos? Cine poate să se scrie în cartea Mea cu această taină a copilului frumos?

Bucuraţi-vă, voi, cei ce-Mi scrieţi Cartea Vieţii, şi scrieţi-vă în carte de câte ori vă cer. Scrieţi-vă cu taina copilului frumos. O, ce este copilul frumos? Spuneţi voi Domnului ceea ce vă întreabă, că v-am crescut cu harul Meu, copii frumoşi. Amin, amin, amin.

— Cine poate fi frumos decât cel care poartă în el, în faptă şi în cuvânt, chipul Celui frumos, chipul lui Hristos, Omul Cel cu duh dătător de viaţă? Chipul şi duhul creştinului trebuie să fie ca al lui Hristos. Statul cu Hristos în toată clipa îi dă îngerului omului putere lângă om, iar depărtarea de Hristos îi dă omului duh slab, trup

slab, veghe slabă, iubire slabă şi rugăciune mică şi goală. Cel ce citeşte rugăciunea cea pentru viaţă şi mereu viaţă, trebuie s-o şi facă, nu numai s-o citească; trebuie s-o şi ducă la Domnul, nu numai s-o citească cu ochii. Atunci va fi frumos cel ce citeşte rugăciunea, atunci va fi umilit cel ce se roagă.

Cel umilit aduce rugăciunea în inima lui, că acolo îl aşteaptă Hristos pe om. Atunci omul este frumos precum rugăciunea lui care-L găseşte pe Hristos în inimă, fiindcă omul petrece în el cu Hristos. Cine nu petrece cu Hristos sau ca Hristos, acela nu este om frumos, iar cine ştie această petrecere cu Hristos, la acela vin îngerii şi sfinţii spre petrecerea lui Hristos; la acela privesc păcătoşii spre a lor pocăinţă, spre a lor înviere, căci lângă cel viu înviază totul. Omul cel frumos este omul care iubeşte rugăciunea cea pentru viaţă, iar rugăciunea este petrecerea cu Hristos, mângâierea de o parte şi de alta, duhul mângâierii pe care l-a dat Hristos celor ce-L iubesc pe El ca să fie cu ei în veci. Amin, amin, amin.

— Şi acum, Eu, Domnul, v-am scris cu mâna voastră în Cartea Vieţii, căci aşa am voit Eu, şi aşa voiesc Eu de câte ori voiesc să Mă mângâi cu voi, cu creşterea Mea în voi înaintea oamenilor care vin şi iau miere de la voi. O, să aveţi sare între voi, fiilor frumoşi. Să aveţi miere între voi, măi fiilor. Să aveţi pâine şi lapte, căci Eu vă dau să aveţi hrană şi pentru mari, şi pentru mici, şi pentru sugari, căci voiesc să ridic din voi neam împărătesc între pământ şi cer. Amin. Cuvântul Meu cel de peste voi păstoreşte pământul şi cerul, dar cine înţelege această taină adâncă? N-am alţii mai mari ca şi pe voi pe pământ, că Eu din cei mici Îmi fac neam mare, fiindcă cel mai mare neam este neamul cel sfânt de pe pământ. Amin.

O, să aveţi sare şi miere şi pâine şi lapte şi apă şi har între voi, copii frumoşi, şi să fiţi frumoşi pe veci. Iar cel frumos este cel plin de har şi de sfinţenie şi de duh lucrător de cer pe pământ, şi în mijlocul neamurilor, şi înaintea lor, spre pocăinţa şi învierea lor. Amin.

Acum, pace vouă! Eu am înviat acum două mii de ani spre pacea şi spre mângâierea celor ce Mă iubesc cu înviere. Zi de Paşti v-am dat, ca să aveţi mereu Paşti nou şi sfânt, fiilor, Paşti pentru sfinţi. Amin. Îngerul învierii Mele vă bucură cu vestea cea de acum două mii de ani a învierii Mele dintre cei morţi: Hristos a înviat! E mare înviere în locuinţa morţilor. Acolo e multă bucurie, iar cei vii nu ştiu să se bucure de înviere şi cu înviere.

Hristos a înviat! Învierea Mea dă viaţă celor din morminte, şi le dă învierea.

Hristos a înviat! Iar voi daţi îngerului învierii Mele bucurie şi putere în voi, că taina îngerului omului e taină care trebuie să ia viaţă şi tot mai multă viaţă în voi, fiilor frumoşi, copii ai învierii. Iar Eu voi fi cu voi, înviindu-vă mereu cu învierea Mea, cu Paştele cel nou al venirii Mele cea de acum, cu întoarcerea Mea de la Tatăl pe pământ, ca să fac pământul masă de înviere pentru Paştele venirii Mele la voi. Şi voi cina cu voi şi cu sfinţii pe veci de veci, şi Îi vom da Tatălui bucuria. Amin, amin, amin.

2/15 aprilie 2001

Sfintele Paşti, ziua a doua

Fiii învierii trăiesc laolaltă cu îngerii şi sunt trupul îngerilor.

Să fiu şi azi cu voi în cuvânt, copii ai Ierusalimului nou. Să petrecem praznic de înviere ca să-i bucurăm pe sfinţi şi pe îngeri, ca să-L bucurăm pe Tatăl, fiilor, căci Tatăl mult Se bucură de bucuria Mea, iar bucuria Mea este omul, omul înviat, fiul învierii. Amin.

Îngerul învierii Mele este sărbătorit odată cu învierea Mea. Ziua Mea de înviere este şi ziua lui, căci el are ca vestire învierea Mea şi vă spune de lângă Mine: Hristos a înviat!

O, copii ai Ierusalimului cel de sus! Voi nu trebuie să uitaţi nici o clipă că sunteţi fiii învierii şi că împreună cu îngerii trebuie să trăiţi în toată clipa. Iar ca să fiţi cu ei, trebuie să fiţi ca ei, ca îngerii, fiilor, ca fiii învierii şi nu ca oamenii de pe pământ. Cei de pe pământ sunt fiii veacului acesta, iar cei ce trăiesc ca îngerii sunt fiii veacului ce va să fie. Amin.

Fiii veacului acesta se însoară şi se mărită, aşa cum le-am spus Eu saducheilor care nu cred în înviere şi care cred în veacul acesta. Dar Eu le-am spus lor de cei vii care se învrednicesc de veacul ce va să fie, şi care nu se însoară şi nu se mărită, ci sunt toţi ca îngerii, la fel cu îngerii, şi sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fiii învierii. Eu v-am învăţat pe voi cum este fiul învierii, cum este fiul lui Dumnezeu. Şi dacă v-am învăţat, voi trebuie să fiţi fiii învierii, la fel cu îngerii să fiţi, şi să fiţi trupul îngerilor, că Eu vă dau îngeri mulţi pentru toate câte am Eu de lucrat pe pământ cu voi. Amin.

O, fiilor cereşti, Mă aud îngerii că vă spun să fiţi voi trupul îngerilor, şi se pregătesc îngerii spre voi ca să puteţi voi fi la fel cu îngerii, să fiţi ai lui Dumnezeu, precum îngerii sunt. Voiesc prin voi să fac îngeri mulţi şi din fiii veacului acesta, şi să-i zidesc apoi în taina veacului ce va să fie, şi să fie ei zidire nouă, seminţie fără de moarte, aşa cum sunt fiii lui Dumnezeu, căci scris este în cuvântul Meu cel de atunci: *«Cei care se vor învrednici să dobândească veacul acela şi învierea cea din morţi, nici nu se însoară, nici nu se mărită, căci nici să moară nu mai pot, că sunt la fel cu îngerii, şi sunt fii ai lui Dumnezeu, fiii învierii».* Şi am mai spus atunci că morţii înviază, şi că Dumnezeu nu este al morţilor, ci al viilor, şi că Avraam şi Isaac şi Iacov trăiesc în Dumnezeu. Iată, veacul acela este. A fost şi este, de vreme ce morţii înviază.

Când îngerul Meu s-a arătat lui Moise în para de foc care ieşea din rug fără să-l mistuie, atunci Moise s-a minunat de aceasta că rugul nu se mistuia şi şi-a zis: *„Mă duc să văd“.* Şi dacă Moise s-a apropiat, îngerul Meu l-a strigat pe nume. Şi Moise a răspuns: *«Iată-mă, Doamne!»,* iar glasul din rug a zis lui Moise: *«Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov».*

Fiilor, fiilor, veacul acela este, şi trăiesc aceştia în el, căci Dumnezeu nu este al morţilor, ci al viilor, şi toţi cei vii trăiesc, trăiesc în Dumnezeu. Amin. În Dumnezeu să trăiţi şi voi în toată clipa, şi să nu puteţi să muriţi, şi să fiţi fiii învierii, fiii lui Dumnezeu. Aceasta să fiţi voi, şi să se ivească din voi sămânţă de înviere, şi ea să fie luată de vânt, de vântul Duhului Sfânt, care suflă din Mine şi din voi peste pământ, şi să plouă apoi peste sămânţă, şi sămânţa să facă trup nou, şi să se facă fii ai învierii mulţimi multe din fiii veacului acesta, căci curând, curând nu va mai fi însurat şi măritat, fiindcă ceea ce este acum pe pământ se numeşte desfrânare, nu însurat şi măritat.

O, nu mai este însurat şi măritat, nu mai e de multă vreme. Aceasta este taină mare, precum spune apostolul, dar nu mai este taina aceasta pe pământ. Apostolul Pavel a zis celor de atunci că din pricina desfrânării fiecare să-şi aibă femeia lui, şi fiecare femeie să-şi aibă bărbatul ei. El a spus aceasta fiindcă ştia de desfrânarea omului, şi îi spunea omului să se ferească de desfrânare că ea îl dărâmă pe omul cel dinăuntru, ea este potrivnică statului lui Dumnezeu în om, ea strică tronul lui Dumnezeu din om. Toate păcatele îl costă pe

om, dar desfrânarea Îl depărtează cu totul pe Dumnezeu din om, căci scris este: *«Cel ce va strica templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe acela»*. Iată veacul acesta, şi iată veacul acela. Veacul acela va avea în curând sărbătoarea învierii, căci acolo sunt fiii învierii, sunt fiii lui Dumnezeu şi sunt la fel cu îngerii. Amin. Aşa şi voi, copii ai învierii să fiţi şi aşa să rămâneţi pe veci, şi la fel cu îngerii să trăiţi şi să fiţi trupul îngerilor, copii ai Ierusalimului, că avem, fiilor, de zidit Ierusalimul care este şi care creşte ca să fie. Să se bucure îngerii de trupurile voastre înviate prin jertfa şi prin învierea Mea, iar duhurile voastre să nască numai înviere pentru voi şi pentru cei ce vor tânji să fie ca voi. Amin.

Tatăl Se bucură de bucuria Mea. Voi sunteţi bucuria Mea. Tatăl şi voi. Viaţa veacului ce va să fie este viaţa celor vii care întocmesc veacul, veac nou pe pământ, învierea celor vii, răscumpărarea trupurilor lor prin cei ce sunt în trup, prin cei ce sunt vii în trup, şi prin care îngerii lucrează lucrarea Mea de veac nou şi învierea cea din morţi.

Îngerul învierii Mele vă umple de vestea învierii Mele, ca să dea ea pe afară: Hristos a înviat!

O, deschideţi-Mi şi mâine în zori, copii ai învierii. Am lecţii de înviere pentru multe noroade. Am, şi vă dau ca să daţi, şi să se prindă vestea învierii. Învierea cea din morţi să se prindă de cei ce mai au încă un strop de iubire, un strop de viaţă în ei.

Hristos a înviat! Eu şi îngerul învierii Mele, Hristos a înviat! aceasta spunem. Pentru învierea multora, de aceea spunem. Iar vouă vă dau pacea, pacea învierii Mele. Pace pentru ucenici, pace, fiilor! Pace ucenicilor Mei! Amin.

Daţi mângâiere celor ce înviază. Daţi venire celor ce vin. Lucraţi lucrare de ucenic, că are pământul nevoie în lung şi în lat de înviere, de ucenici, fiilor. Ucenicul naşte ucenici şi îi aşează la lucrul Meu cel de înviere, că mulţi se vor învrednici de învierea cea din morţi ca să dobândească ei veacul acela, veacul ce vine, şi care va să fie. Amin.

Hristos a înviat! Pace celor înviaţi! Pace pentru ucenici! Pace, fiilor! Pace ucenicilor Mei! Amin, amin, amin.

3/16 aprilie 2001

Sfintele Paşti, ziua a treia

Naşterea de sus a omului este învierea. Cel ce vine la învăţat este vânat înapoi. Omul a făcut din trăiri păgâneşti obiceiuri creştineşti. Domnul dă vălul deoparte stricând casa care îşi zice casa Domnului şi strigând: „Ieşiţi din ea, poporul Meu!".

Cuvântul Meu este suflarea gurii Mele peste voi ca să aveţi voi viaţă din viaţa Mea, o, copii ai venirii Mele! Eu ucenicilor Mei cei de atunci le-am dat viaţa cea veşnică şi i-am învăţat s-o aibă. Viaţa cea veşnică este să-L cunoască omul pe Dumnezeu, să-L cunoască cu adevărat, Dumnezeu adevărat. Cel ce nu împlineşte cuvântul Meu, acela nu face din Mine Dumnezeu adevărat, iar cel căruia Eu îi sunt adevărat, la acela totul este cu putinţă în numele Meu şi poate acela tot ce pot Eu. Amin.

Cereţi, şi veţi primi, copii ai venirii Mele. Cereţi, fiilor. Aşa le-am spus şi ucenicilor Mei cei de atunci, şi ei aşa au făcut, şi am făcut prin ei lucrări peste fire, şi prin ele Eu îi păzeam pe ei, şi prin ele îi sculam pe mulţi ca să Mă cunoască Dumnezeu adevărat.

Cereţi, fiilor, cereţi Tatălui în numele Meu, şi veţi primi, şi vă veţi bucura de credinţa voastră în Mine, căci cel ce se bizuie pe Mine, acela este mare şi ia de la Mine şi are. Cereţi îngeri pentru tot ce aveţi de lucrat în numele Meu, şi Eu vă voi trimite îngeri, iar voi îi veţi primi, că Eu îi dau celui ce-Mi cere. Fiţi cu inimă mare şi daţi-Mi-o Mie ca să pun în ea putere şi credinţă şi dăruire, că Eu voiesc să Mă slăvesc prin voi pe pământ şi să-i ruşinez pe cei ce nu pot pentru Mine.

Învierea aduce omului viaţa cea veşnică, îl face pe om să Mă cunoască Dumnezeu adevărat, venit de la Tatăl, să Mă numească omul Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut şi nu făcut, una cu Tatăl, Făcătorul a toate. Amin.

Îl ajut pe om să ia în el învierea lui şi să creadă în Mine şi să Mă ia în el şi pentru el în toate ale lui, şi apoi în toate ale Mele, că Eu am lucrare mare de lucrat, lucrare care rămâne pe veci. Iată ce taină dulce: să Mă ia omul în el pentru el în toate ale lui, şi apoi în toate ale Mele; să fiu Eu în el, şi apoi să fie el în Mine, căci cu cel ce este întru Mine Eu lucrez lucrul Meu pe care-l am de împlinit de la Tatăl pe pământ; să-l ajut Eu pe om în toate ale lui cele pentru viaţă, şi apoi să Mă ajute şi el pe Mine în toate ale Mele, că multe Mi-a dat Tatăl să le împlinesc peste pământ, şi nu pot fără om.

Cine Mă cunoaşte pe Mine Dumnezeu adevărat, acela se uită la Mine şi se face asemenea Mie în cuvânt şi în faptă, şi aceasta este credinţa lui, şi aşa înseamnă că omul crede în Dumnezeu. Când omul ia în el viaţa cea adevărată pe care o învaţă de la Mine, aşa înseamnă că face el faptă din credinţa lui în Mine. Sunt mulţi care au din fire darul de a Mă putea face pe Mine viaţă în ei, dar nu au propovăduitor care să-i aducă la viaţa aceasta. Voiesc să aduc pe mulţi la viaţă, şi de aceea Mă pregătesc cu voi de zile de naştere pentru ei, şi apoi să Mă fac cu cuvântul creştere peste ei, că lucrul învierii suspină ca să fie lucrat şi să aducă cu el ridicarea multora, şi de la unii la alţii să se întindă ridicarea lor spre viaţa cea veşnică, spre cunoaşterea lui Dumnezeu, spre a-L cunoaşte pe Tatăl în Mine Dumnezeu adevărat. Amin.

Fiilor lucrători, pe cei pe care voieşte să Mi-i dea Tatăl prin voi, pe aceia voiesc să-i ridic şi să-i învăţ viaţa cea veşnică şi s-o ducă cu ei peste tot. Fapta credinţei în Dumnezeu trebuie să aducă în om viaţa cea veşnică, trăire cerească în om pe pământ, sfinţirea pământului. Din loc în loc peste tot pământul voiesc să am om cu trăire cerească pentru sfinţirea pământului. Amin. Cel ce zice că are simţire cerească în inimă, şi nu se face ea apoi trăire cerească în trup, acela este cel mai mare vrăjmaş al Meu şi al omului şi al lui însuşi. O, cât Mă doare de la cei ce ştiu calea Mea şi se pretind că sunt pe ea numai pentru că o ştiu, numai pentru că o slăvesc cu buzele şi cu haina cea pentru calea aceasta! O, cât Mă doare de la aceştia, că de la ei s-a întins peste tot nevegherea, netrăirea, şi mână întinsă odată cu Mine în blidul de pe masa Mea, căci prin netrăirea acestora Eu cad în mâna hulitorilor care Mă hulesc pentru cei ce nu fac voia Mea pe calea cea cunoscută a fi calea Mea cu omul.

Hai să luăm vălul acesta! Hai să-l dăm deoparte, fiilor lucrători, şi să vadă oamenii care ar putea să se scoale spre viaţă veşnică, să vadă că nu Eu sunt sub vălul acesta, şi că sub el stau cei ce sug din oameni, cei ce mănâncă pâinea şi duhul omului ca să nu poată omul învia prin învierea Mea.

Hai să aducem învierea cea pentru viaţă, că aşteaptă neamurile pământului viaţă şi n-au de unde s-o ia. Viaţă le dau Eu numaidecât, dar să le arătăm că drumul cu care sunt ei învăţaţi spre Mine e plin de scorpioni veninoşi, care nu numai că le sug oamenilor pâinea şi duhul, dar îi şi omoară cu

mușcătură veninoasă. Că iată, cel ce dă să vină să învețe de la Mine viața cea veșnică și s-o trăiască apoi, e tras acesta înapoi, e vânat înapoi de cei ce sunt învățați să mănânce pâinea și duhul omului și înțelepciunea din om. Propovăduirea veacului acesta îl învață pe om să se facă creștin de modă nouă, și omul se duce pe apa sâmbetei, adică spre moarte, iar duminica, viața cea înviată în om, se strică și nu mai are în ea învierea omului, căci toate cele sfinte sunt călcate în picioare de tot omul. Omul a făcut din trăiri păgânești obiceiuri creștinești, zice el, și așa îl va găsi venirea Mea pe cel ce face așa. Zilele Mele de praznic ceresc au fost luate de oameni și călcate în picioare pentru poftele inimii lor. Mă doare de la aceşti batjocoritori care nu Mă așteaptă să vin, care nu se așteaptă să vin. Aceștia n-au de unde să învețe viața cea veșnică, n-au de unde să Mă cunoască pe Mine Dumnezeu adevărat.

Vreau să stric casa care înșeală pe oameni sub numele de casă a Mea. Dau vălul de pe ea, și așa o stric, că vreau să-l trag pe om la Mine și la Tatăl. I-am bătut atunci cu biciul pe neguțătorii din templul care puseseră peste el numele Meu. Din nou voiesc să spun oamenilor adevărul cel despre casa Mea, și despre casa care-și zice a Mea. Mulțimi de oameni sunt plini de lacrimi înăuntrul lor și caută după Mine ca să-i vindec și să le dau pacea, dar vai, nu dau aceștia de calea Mea cu omul, ci dau de omul care Mi-a răpit calea ca s-o pună pe calea lui și să-Mi fure cu ea pe om, pe omul pentru care Eu am plâns pe cruce ca să-l răscumpăr pentru înviere.

Acum, stric casa care înșeală pe om sub numele de casă a Mea, și zic: *«Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu vă împărtășiți din păcatele ei și să nu luați din pedepsele ei, fiindcă păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nedreptățile ei, că s-a găsit în ea sânge de prooroci și de sfinți, și sângele tuturor celor înjunghiați pe pământ»*. Și apoi iarăși voi rosti și voi zice: *«Veselește-te de ea, cerule, și voi, sfinților, și voi, apostolilor, și voi, proorocilor, pentru că Domnul v-a făcut dreptate în judecata ce ați avut cu ea»*. Amin. Atunci învierea multora atunci va veni, și noroade multe vor învăța calea învierii din morți, calea cerului pe pământ cu omul, sfințirea pământului. Amin.

Îngerul învierii Mele vă spune vouă: Hristos a înviat, copii ai învierii! Și hai să pregătim calea învierii din morți peste noroade; hai, că suflarea gurii Mele peste voi se face cuvânt de viață veșnică peste mulțimi, fiilor, și vom întâmpina curând, curând făptura cea nouă, omul care intră sub taina învierii din morți. Amin, amin, amin.

4/17 aprilie 2001

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Vai celui ce are nume mai mare decât viața lui și fapta ei! Răul începe cu cele mici ale omului, și ele se fac mari și îl doboară pe om. Domnul va sădi pe pământul curat crini și trandafiri și busuioc. Lacrimile pocăinței sunt izvor tămăduitor.

Petrecerea Mea cu voi în cuvânt, s-o așteptați, și apoi s-o lucrați peste voi, copii ai venirii Mele. Amin. Dacă Eu n-aș veghea mereu cu cuvântul peste voi, voi ați cădea din veghe, iar iubirea v-ar adormi, și Eu aș suferi adânc. Când văd că voi sunteți slabi sau îndurerați, sau când grijile vă biruiesc iubirea și puterea și sănătatea care-Mi face Mie bine în voi ca să lucrez cu voi peste pământ, Eu atunci sufăr adânc, și vin și suflu peste voi cu cuvântul înviorării, că n-are cine să mai sufle peste voi, fiilor. Toți așteaptă de la Mine și de la voi, iar pe voi n-are cine să vă întărească pentru Mine, iar Eu sufăr în voi jertfindu-Mă cu puterea din voi, cu lucrul Meu din voi peste pământ și peste poporul pe care-l am aproape cu voi ca să Mă sprijin cu el pentru planul Meu. Mă așez mereu să-l cresc pe fiul acestui popor și să-l desăvârșesc și să-l fac mare ca să simtă greul Meu cel de peste voi și să vă întărească și el duhul și puterea, numai să vrea să aibă și să dea, că pe voi n-are cine să vă întărească pentru Mine. Dar Eu pe voi și pe poporul Meu cel nou cu care Mă sprijin, și pe toți cei care se nasc și cresc ca și voi, și pe toți cei ce se vor naște prin acest cuvânt de înviere, vă învăț izvorul tămăduirilor. Amin.

Învățătura de viață și dragostea pentru ea este cea mai mare tămăduire, fiilor. Dau acest izvor la tot omul care se apleacă să bea de la Mine, că Eu cu dragostea cea veșnică îl înconjor pe om și îl învăț cu ea, și îl chem la ea, ca să se tămăduiască de el însuși omul și să Mă așeze pe Mine în el cu smerenia Mea care dă oamenilor mântuirea, căci vai celui ce are nume mai mare decât viața lui și fapta ei! Cine are smerenie, acela fuge de numele lui și Îmi dă Mie fapta lui, cu smerenie. Nu și-o dă lui, ci Mi-o dă Mie. Amin.

De aceea vă învăț Eu pe voi învățătură tămăduitoare, că vreau să aibă omul de unde să ia învățătură. Omul smerit nu se înalță cu mintea, ci numai cu bucuria cea întru Mine sau cu suspinul cel pentru umilință. Un așa om îl are mereu cu el pe îngeraș. Iar Eu așa îl învăț pe omul care Mă aude, și îi spun: să ai, omule, îngerașul cu tine, să-l faci să se țină după tine precum umbra ta te însoțește în vreme de soare. Așa să-l știi tu pe îngeraș cu tine, și să-l faci să fie cu tine prin smerenia minții tale și prin fapta ta, căci vai omului care are numele mai mare decât fapta, că acela are cu el pe diavolul, iar diavolul îi strică mintea, căci semeția omului este diavol.

O, vino, omule, spre smerenia cea mântuitoare, că dacă tu îți pomenești păcatele înaintea Mea cu izvor de lacrimi, apoi Eu mai mult nu ți le mai pomenesc, numai să vii la Mine să te vindec prin umilința ta, numai să vii la Mine să te văd și să-ți dau doctorie pentru vindecare, pentru tămăduirea de tine, omule, căci trupul trebuie pedepsit ca pe un vrăjmaș dacă el trage spre moarte, fiindcă răul începe cu cele mici ale lui până se face mare și îl doboară pe om sub el. Iar învățătura de viață este izvor de tămăduire și Eu îl vărs peste pământ ca să-i dau omului vindecare. Învățătura Mea este înger care-l îndeamnă pe om la viață, care-l scoate pe om din sine, căci cu cât omul se ascunde în sine, cu atât se măresc relele lui, și ele se învechesc în el, iar cele descoperite fug de la om, dar greu îi este omului lucrarea smereniei, lucrarea învierii. Cariul dacă rămâne în lemn, mănâncă mereu din el, dar dacă se dă deoparte coaja de pe lemn, se strică lucrarea cariului. O, așa să facă și omul, căci cel ce se închide în sine este om cu duh de mândrie, dar smerenia cea ieșită din om este izvor de tămăduiri. Amin. Valul de apă mușcă din mal, mușcă mereu din el până îl cade, dar omul păcătos care se smerește ca să-l văd, acela oprește bătăile cele înspre el și le face hotar prin umilință, și răul se sfârșește și nu mai bate spre om.

Am lecții de înviere pentru toată făptura și Mă vărs cu ele în lături, numai să se aplece omul să ia din izvorul tămăduirii care curge de la Mine trecând prin grădina aceasta. O, Eu voiesc să fac curat pe pământ, dar omul nu vrea, și nu mai este învățător care să lumineze omul la minte. Cei ce-și zic învățători de ai Mei peste oameni, de la aceia se ridică fum greu spre Mine și spre oameni, căci până nu se face foc, nu iese fum. Fuge Duhul Meu Cel Sfânt de lângă ei precum albinu-

ţele fug de fum, precum porumbelul fuge de mizerie. Duhul Sfânt este Călăuzitorul Care-l poate purta pe om ca să-i fie omului bine, dar nu mai sunt vase purtătoare de Duh Sfânt, iar cei cu miros de fum alungă binecuvântarea de pe pământ.

Să se trezească oamenii şi să-şi caute tămăduirea, că Eu voiesc să fac curat pe pământ şi să sădesc crini şi trandafiri şi busuioc, ca să-l umplu pe om de mirosul Duhului Sfânt şi să iubească omul curăţenia şi sfinţenia, şi cerul pe pământ să-l iubească.

Să nu-şi mai facă omul nume, că numele îl va judeca. Şi să-şi facă omul viaţă, iar viaţa îl va mântui. Amin. Să nu-şi mai facă omul rang în numele Meu şi haină pe deasupra faptelor lui rele, căci vai celui ce-i este numele mai mare decât fapta! Să-şi facă omul umilinţă şi cu ea să-şi îndulcească înţelepciunea, şi să plângă omul temându-se de pedeapsa păcatelor lui, şi să vină să-l văd, şi mai mult nu-l mai pedepsesc pe el, căci precum păcatul iese din trup spurcându-l, aşa şi lacrimile, tot din trup ies şi îl curăţă pe om. Lacrimile sunt izvor de tămăduire, şi mai mult Eu nu-i mai pomenesc omului păcatele dacă vine să-l văd, dacă-i văd venirea lui la Mine. Şi apoi, aducerea-aminte a păcatelor să fie temerea pentru pedeapsă, şi atunci omul nu mai face altele şi se tămăduieşte omul, căci izvorul tămăduirii, acesta este: lacrimile care ies din om pentru spălarea vinei. Amin.

Mama Mea Fecioara aduce puteri şi tămăduiri de toate neputinţele de peste voi, copii ai Ierusalimului. Fiii şi fiicele Ierusalimului sunt izvorul tămăduirii durerii Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, sunt tămăduirea durerii celor din cer.

O, mama Mea cea tămăduitoare peste Ierusalim! Deschide-ţi braţele şi cuvântul şi dă-le şi tu, mamă. Amin, amin, amin.

— O, Fiule tămăduitor, minunea care se ridică la cer în zilele acestea este tămăduirea venirii Tale la fii, căci aceştia Ţi-au tămăduit-o. Toţi Ţi-au lovit-o, toţi Ţi-au depărtat-o ca să nu vină, dar ei Ţi-au tămăduit-o şi Te-au adus cu ea pe pământ la om, şi aceasta este minunea pe care au făcut-o ei, cei ce Ţi-au făcut cu putere venirea, şi apoi Te-au primit, şi de aceea vii. Vii, că ei Te-au primit. Te-au primit aşa cum este să fie venirea Ta de azi şi nu oricum. Venirea Ta este adevărată peste cei ce Te au pe Tine Dumnezeu adevărat. Dar noi, Fiule, voim să se întindă tămăduirea aceasta peste mulţi, căci cei tămăduiţi sunt vii şi Te primesc şi Te cunosc când vii. Cei ce au numele mai mare decât fapta, mai mare decât viaţa, aceia se fac mari în ei înşişi şi în lături, şi aceştia nu Te cunosc când vii, căci Tu celor semeţi le eşti potrivnic, că nu poţi Tu, Cel blând, Cel umilit, Cel aplecat, Cel smerit cu inima, nu poţi să stai cu cei căzuţi din cer prin semeţie. Noi, Fiule, pe aceia îi chemăm spre plecăciune şi spre tămăduire prin smerenia care aduce lacrimi de umilinţă şi de pocăinţă şi de înviere, Fiule umilit. Umilinţa Ta cea de veci Te-a făcut Împărat a toate câte sunt, şi de pe tronul umilinţei Tu păstoreşti cu milă pe cel ce se pleacă spre Tine.

O, câtă putere de viaţă şi de adevăr are umilinţa! O, şi cât de puţin pot oamenii cu ea! Până şi creştinii pot fără ea, până şi ei n-au dat de acest gust dulce care le împrospătează fiinţa şi îndumnezeirea ei. Învăţătura Ta este umilinţa Ta care dă să-l înveţe pe om să iasă din sine, căci cu cât omul stă ascuns în sine, cu atât se dă mai mare ca Tine, stând împotriva Ta cu relele care se învechesc în el. O, răul pe care şi-l descoperă singur omul prin temere de Dumnezeu, răul acela fuge de la om, căci teama pentru pedeapsa lui îl opreşte pe om să facă răul.

Voi, cei ce auziţi glas din cer! Să ştiţi că Fiul meu le dă har celor smeriţi, iar celor semeţi le stă împotrivă. Voi, care luaţi din grădina aceasta, veniţi şi luaţi, şi vedeţi că Fiul meu este drept şi cu cei buni şi cu cei răi. Izvorul tămăduirii curge peste pământ. Căutaţi-l şi luaţi din el, că în urma lui vine Domnul, şi va fi Domnul cu cei tămăduiţi. Amin.

Iar voi, fii şi fiice ale Ierusalimului, fiţi tămăduitorii celor din cer, că aşteptarea lor e mare. Aduceţi-i la voi pe pământ, că aşteptarea lor e mare. Sfinţiţi pământul cu cuvântul venirii Fiului meu, că e mare aşteptarea venirii Lui cu sfinţii. Eu sunt mamă dulce aşa cum am fost şi pe pământ, dar neamul omenesc aduce amar cerului. O, cât de dulce mamă aş fi eu, nu pot să fac din amar dulce ca să-l mai pot ajuta pe omul care Îl amărăşte pe Dumnezeu; nu pot, fiilor, dar pot cu toată tămăduirea peste cei dulci care alină durerea Duhului Sfânt, căci Duhul Sfânt plânge în Tatăl şi în Fiul şi în sfinţi şi în îngeri şi nu află tămăduire decât de la cei dulci care alină durerea Duhului Sfânt.

Îmi aşez iubirea şi mantia şi mâna mea peste voi, că sunteţi osteniţi de truda cea pentru venirea Fiului meu cu zile de nuntă cerească pe pământ. Să se ţină cu voi şi după voi îngerii cu miile aşa cum umbra voastră se ţine lângă voi, că aveţi de trudit, fiilor micuţi. Tot ce am mai dulce vă dau. Am iubire mare pentru Fiul meu. V-o dau s-o aveţi şi voi şi să-L alinaţi cu ea de pe pământ, că El Se uită la voi mereu, şi aşteaptă ca un cerşetor să puteţi pentru El, să faceţi milă cu El, fiilor, să aibă de la voi casă şi masă şi haină şi apă şi mângâiere, măi copii tămăduitori.

O, mulţi au fost râvnitori cu viaţa, dar puţini din ei au fost şi cu smerenia râvnitori. Lucrul vostru pentru cer este aplecarea voastră către Dumnezeu, Căruia nu Îi cereţi plată şi daruri şi nume, ci Îi cereţi tămăduirea în toate, şi izbândă de la El şi pentru El. Mă uit la voi că nu vă place slava. O, aşa v-a zidit Fiul meu, iar voi sunteţi harnici pentru El. Fericiţi sunt cei umbriţi de harul cel din cer, că aceia nu sunt tari prin ei, ci sunt prin harul Domnului. Amin.

Îmi aşez mâna peste voi. Fiţi tari, copii ai venirii Domnului. Îndulciţi durerea Duhului Sfânt, Care plânge în Tatăl şi în Fiul şi în sfinţi şi în îngeri. Faceţi cale bucuriilor sfinte între voi, că are Domnul casă la voi, şi cină şi stat la voi. Să fie hrană de o parte şi de alta la masă; voi de la cer, şi cerul de la voi. Mâna mea de mamă vă dă putere la lucru, căci voi sunteţi trupul îngerilor care lucrează peste voi pentru gătirea zilelor Fiului Omului, Care este Fiul meu. Har vouă de la El, fiilor! Amin, amin, amin.

— O, slavă ţie, mamă, slavă cerească, mamă! O, nu ştie omul, mamă, nu ştie că slava cea pământească îl zdrobeşte pe om sub ea. Slava cerească este a celor umiliţi şi smeriţi, şi niciodată nu se ţine ea cu cei ce au numele mare, mai mare decât viaţa şi fapta lor. Iată, cu aceia Eu nu pot lucra nimic mântuitor, nimic tămăduitor, nimic viu, mamă. Ce să fac Eu bun cu cei ce sunt plini de mărirea slavei deşarte înăuntrul lor şi în afara lor, mamă? Aceştia dau să-şi zică ai Mei, mamă, şi omul pierde lumina cea adevărată din pricina aceasta. O, cât Mă doare, mamă! Mă doare, şi voi strica toată munca lor, toată slava lor, că au pierdut oamenii cărarea spre Mine din pricina acestora care se îndestulează cu slava cea deşartă pe pământ, iar Noi suntem ai slavei cereşti, mamă. Amin.

Mama Mea Fecioara vă dă tărie ca să îndulciţi voi durerea Duhului Sfânt, Care plânge în Tatăl şi în Fiul şi în Duhul Sfânt, copii ai Ierusalimului. Aduceţi Domnului jertfă.

Aduceți Domnului mila voastră de El, fiilor. Cerul sfânt stă tot pe lângă voi ca să voiți și ca să puteți pentru Mine, și fiți trupul îngerilor, aceasta să fiți. Amin. Umilința și smerenia minții și a inimii să le puneți spre lucrul lor cu Mine pentru mângâierea Mea, că Eu întreiesc binecuvântarea Mea peste voi ca să aveți putere și spor și dreaptă socoteală și înțelepciune și căldură sufletească și credință întreagă pentru împlinirea celor două mărgăritare la care lucrați: casa și grădina întâlnirii Mele cu omul care vine la izvor ca să bea și ca să ducă cu el împărăția cerurilor și s-o așeze pe pământ din loc în loc, căci împărăția cerurilor, din om strălucește și se slăvește, numai s-o ia omul în el.

Îngerul învierii Mele este cu Mine. *Hristos a înviat!* vă spune el, iar voi fiți adevărați pentru Mine. Fiți adevărați precum Eu pentru voi sunt, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Amin.

Pace vouă și puteri sfinte, care să poată în voi! Amin. Am dat învățătură de tămăduire tuturor care se apleacă să ia, căci lucrarea pocăinței și a umilinței este izvorul tămăduirii în om și peste om. Nu numai cu ochii să plângă omul, că mulți plâng cu ochii, dar nu e tot plânsul plâns de tămăduire.

Învață de la Mine, omule, ce este izvorul tămăduirii tale, și așa să faci, precum te învăț Eu; și așa să plângi, precum te învăț Eu, că adevăratul plâns este plânsul care-l tămăduiește pe om de tot răul din el, de toată depărtarea lui de Mine, și aceasta înseamnă izvorul tămăduirii care curge din om spre tămăduirea lui și a Mea. Amin, amin, amin.

7/20 aprilie 2001

Duminica a doua după Paști, a sfântului apostol Toma

La auzul cuvântului, cei din cer sunt treji de șapte ori mai mult. Toaca adună cerul și pământul laolaltă pentru rugăciune.

O, fiilor, în cer nu e ca pe pământ. O, fiilor, sfinții cei de sus nu sunt ca sfinții de jos. O, fiilor care-Mi primiți cuvântul în carte! Cuvântul Meu care grăiește din Mine în zilele voastre este așteptat de cei din cer cu mare înfiorare de duh, cu mare iubire, cu mare, mare dor. Cuvântul Meu de azi, și cu care vă însoțesc Eu pe voi și pe mulți care-l iau de la voi, acest cuvânt este biruința Mea pe care am dat-o Eu celor din cer, biruința așteptată de șapte mii de ani. Când cuvântul Meu de azi se aude la voi, toți cei din cer sunt treji de șapte ori mai mult și se încălzesc în iubire și în mângâiere, că așteptarea lor e mare, fiilor. Voi sunteți în trup, și nu puteți pricepe cât ați fost voi de așteptați ca să fiți și ca să dați Ierusalimului cel de sus cuvântul Meu din zilele venirii Mele după două mii de ani, după șapte mii de ani după om, fiilor. Dar, cum așa? Oare, cei din cer nu aud dacă Eu grăiesc din mijlocul lor, și dacă ei trăiesc în Mine? O, fiilor, așa este. Aud cei din cer când Eu grăiesc, dar dacă n-aș avea cu cine să grăiesc pe pământ, ar auzi cei din cer cuvântul Meu de azi care Mă aduce pe pământ după două mii de ani de la învierea Mea?

O, fiilor, Eu sunt Hristosul Cel de după învierea Mea din morți. Amin. Acum două mii de ani, după ce am înviat din morți, M-am arătat de câteva ori ucenicilor Mei, grăind cu ei, prânzind cu ei și binecuvântându-i, dându-le Duh Sfânt prin suflarea Mea peste ei, și trimițându-i apoi la oameni să le ierte păcatele, și așa le-am zis: *«Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Luați Duh Sfânt! Cărora veți ierta păcatele le vor fi iertate, și cărora le veți ține vor fi ținute».*

Ei, apostolii Mei, erau atunci sub fiorul bucuriei învierii Mele și erau calzi cu duhul, și Eu încălzeam în ei fiorul ca în cei din cer care atâta vreme au așteptat să vină răstignirea și învierea Mea pentru izbânda vieții cea de veci a sufletelor și a trupurilor lor.

O, fiilor, nu fiți greoi la minte. Tainele Mele sunt adânc cerești. Oamenii zic mereu de învierea Mea, dar nu se înfioară cu duhul de trupul Meu cel de după înviere, trup care n-a mai stat mereu cu apostolii cu care petrecusem până la jertfa Mea cu trupul, ci s-a mai arătat lor de câteva ori, și apoi s-a dus în Tatăl ca să fie locaș sfinților în cer, sfinții care au așteptat răscumpărarea trupurilor lor prin moartea și prin învierea trupului Meu.

Tatăl a voit să-Mi fie pipăit trupul Meu înviat, ca să creadă omul apoi în taina răscumpărării trupurilor. Iar după cina Mea cea de după înviere cu cei din Emaus, M-am dus iar la apostolii Mei și am stat în mijlocul lor și le-am zis: *«Pace vouă! Nu vă temeți! Sunt Eu».* Dar ei crezând că văd duh s-au înspăimântat, și Eu le-am zis: *«Nu vă tulburați, nu vă înfricoșați cu inima și cu gândul. Eu Însumi sunt. Pipăiți-Mă și vedeți. Duhul, carne și oase nu are cum Mă vedeți pe Mine că am».* Apoi le-am arătat mâinile și picioarele Mele și le-am zis: *«Aveți voi aici ceva de mâncare?»,* și ei Mi-au dat pește și faguri cu miere, și am mâncat înaintea lor ca cel ce are trup, și ca să-i învăț să creadă în taina răscumpărării trupurilor și să le deschid mintea să priceapă Scripturile cele despre Mine, ale lui Moise, ale proorocilor și ale lui David, Scripturile morții și ale învierii Mele, și să propovăduiască ei în numele Meu pocăința și iertarea păcatelor în Ierusalim și peste tot pământul.

O, i-am arătat apoi și lui Toma mâinile și picioarele Mele și i-am pus degetul lui în coasta Mea ca să întăresc credința omului în răscumpărarea trupurilor, care a venit și vine prin învierea Mea, prin întruparea Mea cea de a treia oară, fiilor. Iată, vă dau taine adânci, ca să vă întăresc înțelepciunea. Eu M-am întrupat o dată din Tatăl, și încă o dată din om, din Fecioară, fiilor, și, iarăși, încă o dată, dintre morți. Amin. Din pământ Mi-am ridicat iarăși trup ca să-l răscumpăr pe omul cel ieșit din pământ la facerea lumii. Și l-am răscumpărat. Amin. Căci David a zis: *«Eu, Doamne, întru fărădelegi am fost zămislit, iar mama mea întru păcate m-a născut».* O, fiilor, cel ce iese din omul cel ieșit din pământ, așa se naște, întru păcate, fiilor. Dar Eu voiesc adevărul și îi arăt omului cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Mele așa cum le-am arătat apostolilor Mei trupul Meu cel întrupat din nou acum două mii de ani prin învierea din morți. Și dacă M-am întrupat iar, apoi am mâncat ca omul care are trup și am dovedit adevărul tainei răscumpărării trupului.

O, fiilor, vă cer morții de mâncare ca să învieze și să mănânce cu voi așa cum am mâncat Eu cu ucenicii Mei pâine și pește când Eu M-am arătat lor și le-am spus să scoată pește din mare atunci când ei nu găseau să scoată. Iar Petru a scos numai pești mari, ca să creadă că Eu îl voi face pescar de oameni cu credință, de oameni credincioși și împliniți în credință și în faptă, iar lui să-i întăresc întoarcerea la Mine și lucrarea lui cea pentru apostolie. Iată, așa am petrecut Eu cu ucenicii Mei după învierea Mea și după întruparea Mea din morți. Iar azi petrec cu voi și dau să-Mi întind petrecerea măcar pentru fiorul cel mângâios pe care-l au sfinții cei de sus, fiilor, că în cer nu e ca pe pământ, măi fiilor.

O, sfinții cei de sus nu sunt ca sfinții cei de jos. Cuvântul Meu cu voi este mâncat cu mare înfiorare și cu mare mân-

gâiere şi cu mare dor de către sfinţii cei de sus. Când cuvântul Meu de azi se aude la voi, toţi cei din cer sunt treji de şapte ori mai mult şi se încălzesc în focul acestei mângâieri. Voi sunteţi în trup şi nu pricepeţi această taină a hranei sfinţilor de sus după două mii de ani, şi după şapte mii de ani de aşteptare a Paştelui lor, a Paştelui Meu cu voi, care se face răscumpărare a lor. Când se aude la ei toaca de la voi, ea pe toţi îi adună la rugăciune, iar ei îşi înflăcărează rugăciunea pentru voi şi pentru ei şi pentru Mine către Tatăl. Toţi vin atunci lângă voi şi se aşează în rugăciune pentru lucrarea Mea cu voi, care este biruinţa cerului şi a pământului pentru taina veşniciei. Amin.

O, fiilor, când bate toaca la voi, toţi sfinţii şi toţi îngerii vin şi se aşează în rugăciune. Nu vă spun aceasta ca să vă întristez, ci vă spun ca să vă bucur şi ca să treziţi de şapte ori mai mult vremea rugăciunii, duhul rugăciunii, iubirea cea din rugăciune, fiilor, mâncarea sfinţilor. Amin.

Vă dau şi întărirea poruncii care este pentru împlinirea mesei de praznic sfânt cu voi, a celor din cer şi a celor ce aşteaptă în locuinţa morţilor ziua de serbare a sfintelor Mele mironosiţe, ucenițele învierii Mele, fiilor. Atunci, voi daţi-le să mănânce, că şi Mie Mi-au dat ucenicii Mei după ce am înviat. Faceţi-le lor loc la masă, şi binecuvântată să le fie şi să vă fie hrana cea pentru suflet şi hrana cea pentru trup, că mare este taina întrupării trupului Meu prin învierea Mea din morţi, iar taina aceasta se lucrează peste tot trupul care a fost şi care este, că Eu de aceea am aşezat-o pe pământ; am aşezat-o ca să vină şi ca să fie, iar voi daţi-le să mănânce, fiilor. Amin, amin, amin.

Iubirea cea din rugăciune este hrana sufletelor sfinţilor care curând, curând se vor arăta cu voi şi vor cina cu voi şi cu Mine precum Eu am cinat cu ucenicii Mei, iar această sărbătoare de veac nou să vă găsească, fiilor, încălzindu-vă la focul mângâierii la care se încălzesc cei din cer în vremea când Eu grăiesc cuvântul Meu peste voi.

Pace vouă! Vouă şi sfinţilor din cer, ca să fie la voi ca şi în cer şi nu ca pe pământ, fiilor. Amin, amin, amin.

9/22 aprilie 2001

Duminica a treia după Paşti, a mironosiţelor

Duşmanul care opreşte apa în cetate supune cetatea. Venirea Domnului pe pământ este plata sfinţilor. Mironosiţele îşi mărturisesc iubirea pentru Mirele ceresc.

Deschid zăgazurile cerului ca să curgă râul vieţii peste Ierusalimul Meu cel nou, şi el să bea. Amin. Să bea cerul şi pământul, să bea şi să aibă viaţă din râul cuvântului Meu; să bea şi să nu piară poporul Meu. Amin.

O, Ierusalime, să bei din apa aceasta, să bei mereu, că Eu îţi dau mereu. Mereu îţi dau, că dacă nu ţi-aş da mereu, tu te-ai usca aşa cum se usucă floarea şi iarba în vreme de secetă. Mereu îţi dau, ca să nu se găsească duşman biruitor pentru tine, că duşmanul când vede că Eu te adăp mereu şi că tu creşti şi că tu eşti, el nu poate peste tine, el nu se scoală să-ţi facă rău. Când un duşman voieşte să supună o cetate, el caută să-i oprească apa, şi apoi cetatea se supune vrăjmaşului ei. Dar cu tine nu e tot aşa, o, cetate a Domnului, căci izvorul tău este de sus, nu este de jos, şi cine bea de sus, acela este de sus. Amin.

O, pace ţie, cetate a Domnului, pace ţie de la Domnul Dumnezeul tău! Eu sunt mare peste tine şi te adăp cu cerul ca să fii tu cer pe pământ, şi Eu să Mă sălăşluiesc întru tine şi să Mă dau ţie, şi să Mă dau săracilor care caută spre Mine mângâierea şi pacea lor şi viaţa lor. Amin.

Îngerul învierii Mele se vesteşte şi azi peste voi cu vestea bucuriei şi vă spune vouă: *Hristos a înviat!* Iată, se adună cei din cer pentru sărbătoare de înviere. *Hristos a înviat!* sună iar îngerul învierii Mele. Glasul lui îi adună pe cei din cer, pe cei chemaţi la masa Mea de Paşti cu voi, copii ai Ierusalimului.

Hristos a înviat! se aude peste voi prin glasul sfintelor Mele mironosiţe. Iată-le cu Mine pe pământ, la masă cerească cu Mine şi cu toţi martorii învierii Mele, şi toţi vă spun vouă: Hristos a înviat! Iar Eu le spun: hai, hai la masă, hai la izvor! Aşezaţi-vă cu cei mai mici ai Mei, cu cei din urmă, la masă de Paşti, la masă de cuvânt sfânt, ca să mănânce viii şi morţii la masa Mea, la masa venirii Mele cu înviere peste făpturi. Cei ce au îmbrăţişat cerul pe pământ, aceia sunt cei vii cu care Eu am lucrat şi lucrez pentru învierea făpturii. Amin.

Acum, ne aşezăm. Binecuvântată să fie masa de pomenire a sfintelor mironosiţe care au mărturisit şi mărturisesc îngroparea şi învierea Mea din morţi. Ele au fost mângâierea Mea, ca unele care au rămas cu Mine în vreme de strâmtorare. Credinţa lor în Mine le-a ţinut vii cu nădejdea, iar când am înviat, le-am dat mângâierea învierii, aşa cum le-am promis înainte de patimă că Eu după îngroparea Mea Mă voi scula şi voi învia a treia zi. Ele au fost mângâierea Mea după învierea Mea. Ele au fost ajutorul Meu pentru vestea învierii, iar Eu le-am învăluit în taina bucuriei, căci bucuria este chiar biruinţa cea peste moarte. Amin.

Numai cel ce biruieşte moartea, numai acela are adevărata bucurie, şi aceasta este taina bucuriei. O, cum să-l fac pe om să afle taina aceasta, taina după care el aleargă în toată vremea lui cea din trup? Cine nu biruie moartea în trupul său, aşa cum am făcut Eu, acela nu poate cunoaşte taina învierii, taina bucuriei, biruinţa morţii. Să audă de tine toate neamurile de pe pământ că Eu sunt în mijlocul tău cu taina bucuriei, cu biruinţa cea peste moarte, Ierusalime. Cel ce biruie moartea în trupul său, acela cunoaşte taina învierii, taina bucuriei, biruinţa cea peste moarte, taina împărăţiei cerurilor în om, iubirea dintre om şi Dumnezeu. Amin.

O, Ierusalime, te-am făcut bucurie pentru cei vii din cer şi de pe pământ, că Eu vin la tine şi Îmi pregătesc venirea cu sfinţii aşa cum Mi-am pregătit cu cei ai Mei de acum două mii de ani învierea din morţi. Sunt la masă de Paşti sfânt cu cei din cer şi cu cei de pe pământ. Cei din cer mărturisesc pe pământ învierea Mea, iar cei de pe pământ mărturisesc în cer şi pe pământ venirea Mea despre care Eu am grăit atunci. Venirea Mea este plata sfinţilor Mei, care Mă aşteaptă de şapte mii de ani, şi de două mii de ani. Pentru cei ce au strigat de atâta timp: *«Până când, Doamne?»,* de aceea Mi-am întocmit venirea Mea. Pentru ei, o, copiii Mei de azi, pentru ei am făcut Eu din voi popor de ucenici ai Mei în zilele acestea. Pentru ei, fiilor, pentru ca să dea pământul înapoi trupurile lor înviate aşa cum din mormânt am răsărit Eu trup viu pentru învierea celor adormiţi. Amin.

Învierea naşte în om dorul după sfinţenie, iar aceasta aduce viaţa cea de veci peste om. Să ia omul în el înviere spre viaţă, că omul a luat şi a mâncat moarte, şi a murit apoi. Aşa a păţit Adam. N-a răbdat să nu ia să mănânce, şi după ce a luat şi a mâncat, a poftit păcatul şi l-a luat în el, şi a murit omul cel făcut de Dumnezeu. Mâncarea naşte pofta păcatului, şi omul nu vrea să înveţe de la Mine ce să mănânce şi cum să mănânce ca să vină spre Mine, ca să Mă cunoască omul şi să caute după Mine apoi.

O, ce frumos am lucrat Eu cu ucenicii şi cu ucenițele învierii Mele! Le-am dat lor toată taina cea ascunsă în veacuri, şi pe care nici îngerii din cer n-o ştiau. Le-am dat-o ca să rămână ea cu oamenii şi să creadă ei în ea, şi apoi să se aşeze în ea aşa cum s-au aşezat în ea ucenicii şi ucenițele învierii Mele. O, ce frumos am lucrat Eu cu ei şi peste ei taina veşniciei! O, ce frumos, fiilor! O, câtă bucurie îi dă omului această taină, omului care caută cu taina aceasta!

M-a desprins Tatăl de la sân şi M-a dat oamenilor, iar oamenii, prin necredința lor în Mine că sunt de la Tatăl, M-au dat răstignirii. Dar răstignirea Mea era chiar taina pentru care Mă trimisese Tatăl pe pământ ca să rămân cu oamenii prin taina aceasta, ca să-Mi las trupul Meu spre hrană omului. Trupul Meu cel răstignit s-a făcut hrană de înviere pentru tot omul care se apleacă spre taina învierii trupului Meu. Eu dacă am înviat cu trupul, i-am dat omului credința în învierea lui, dar mai întâi l-am învățat pe om prin răstignirea Mea să aibă credință în răstignirea lui, care-i aduce învierea duhului şi a sufletului şi a trupului lui. Iată ce frumos am lucrat Eu această taină, şi pe care le-am dat-o de atunci şi până azi ucenicilor şi ucenițelor Mele. Cei ce M-au aflat, aceia M-au iubit, şi apoi M-au dorit fără de sfârşit, iar dorul lor de Mine a biruit în ei moartea şi le-a dăruit bucuria, biruința morții din om.

O, cum să-l fac pe om să afle taina aceasta, taina după care aleargă el în toată vremea lui cea din trup, taina bucuriei care biruieşte moartea din trupul omului, şi prin ea să ia omul învierea cea de veci? Cei ce au aflat şi au iubit şi au dorit taina aceasta, iată-i, sunt vii şi sunt cerul Meu şi locul Meu de odihnă, aşa cum sunt mironosițele răstignirii şi învierii Mele din morți. O, cât au aşteptat ele învierea Mea! Trupul Meu cel răstignit le-a unit pe toate întru el, iar ele se strângeau lângă trupul Meu ca să-l ungă cu miresme, ca să-l mângâie între morți. N-a fost iubire ca a lor pe pământ ca să iubească atâta trupul Meu, trupul lui Hristos, trupul cel sfânt şi curat al lui Dumnezeu. Omul iubeşte trupul omului. Ele însă au iubit trupul lui Dumnezeu, Cel de trei ori întrupat: din Tatăl, din Fecioară, şi din morți.

O, iubitele Mele, mironosițele Mele cele mari cu iubirea! Stăm la masă de cuvânt şi de iubire cu cei mici de pe pământ. Bucurați-vă cu ei, o, ucenițelor! Amin, amin, amin.

— Trupul Tău cel înviat, Doamne şi Mire al nostru, îl mărturisim noi de două mii de ani. Toate slujbele bisericeşti cântă cântările învierii, iar noi suntem pomenitele şi binecuvântatele învierii Tale. Slavă creştinilor de pe pământ, Doamne, că mărturisesc mărturisirea noastră despre învierea trupului Tău pe care noi l-am uns cu miresme şi l-am şters cu părul capului nostru spre mângâierea Ta şi a noastră, Doamne iubit. Iubirea mironosițelor Tale e iubire sfântă şi multă şi bine mirositoare, e mir care înmiresmează iubirea, Doamne iubit. Cea mai mare iubire în noi a fost iubirea celor trei zile când Tu ai stat ascuns între morți, când noi Te căutam printre morți, Doamne, până când îngerul învierii Tale ne-a spus să nu Te mai căutăm între morți, că Tu ai înviat. Ne-ai lăsat cuvânt la îngeri ca să ne spună ei că ai înviat şi că vei merge în Galileea la ucenici ca să-i mângâi cu învierea Ta. Noi însă Te căutam, şi Tu vedeai căutarea noastră. Mare ne-a fost fiorul iubirii când Te-ai arătat nouă înviat. N-a mai fost bucurie mai mare pe pământ ca bucuria aceea când noi Te-am cunoscut înviat, Doamne. Ne-ai umplut inimile de iubire după Tine, căci cine poate, în afară de Tine, să umple de iubire inima omului? Ai plecat apoi la Tatăl, iar noi, ucenicii şi ucenițele Tale, am rămas cu mângâierea mărturisirii învierii Tale la toată făptura. Ne mângâiam mărturisindu-Te şi Te promiteam la toți cei care primeau mărturisirea răstignirii şi învierii Tale, mărturisirea dumnezeirii Tale, Doamne. Când erau oameni care Te primeau şi Te iubeau prin mărturisirea noastră, noi eram fiii şi fiicele bucuriei cea pentru Tine, că mult Te iubeam, şi mult doream să Te dăm tuturor şi să ne mângâiem dându-Te. O, grea este iubirea de Tine; grea şi plină de dor şi de suferință cu dor. Le spunem celor ce vor să Te iubească, celor ce dau să Te iubească, le spuneam că grea şi plină de nelinişte este iubirea de Tine, căci cine Te iubeşte nu mai poate fără Tine, şi e plin de dor mângâios ca să poată, căci iubirea de Tine e rană plină de dor, rană care-l ține pe om în Tine, în trupul Tău şi în duhul Tău, Doamne.

Iubirea de Dumnezeu e cea mai mare putere, cea mai mare mângâiere în om, cea mai mare biruință, o, oamenilor, o, creştinilor, o, fii ai lui Dumnezeu! Auziți, voi, oamenilor! Auziți şi voi, creştinilor! Şi auziți, voi, fii ai Domnului! Voi, cei chemați, şi voi, cei aleşi, şi voi, cei credincioşi şi sfinți, auziți iubirea mironosițelor! Iubirea de Dumnezeu este mir pentru Domnul. Mare a fost iubirea noastră pentru Domnul. Ne purtam din loc în loc şi din zi în noapte, şi din noapte în zi cu lacrimi pe obraz şi pe suflet de dorul lui Hristos Cel înviat, Care S-a dus la Tatăl şi ne-a lăsat cu dorul. Când El Se aşează cu dor de El în om, dorul de El se face rană, iar inima din noi a fost rană vie pentru El, rană care ne-a ținut în trupul Lui şi în Duhul Lui până sus în cer, până sus în Domnul Cel văzut de sfinți. Sfinții din cer sunt asemenea Lui, căci ei Îl văd pe El cum este din pricina asemănării lor cu El pe pământ. O, fericiți sunt cei de pe pământ care iau chipul şi asemănarea lui Hristos din mâna lui Hristos!

O, nu vă mirați că nouă S-a arătat întâi Domnul Cel înviat. Domnul este Mirele, şi El iubeşte mult femeia, căci Mirele iubeşte mireasa şi mult o iubeşte. O, cine poate iubi pe Mire mai mult decât mireasa? Iată de ce iubeşte Domnul pe mireasă. Ea este simbolul iubirii cea pentru Mire, precum Mirele este simbolul iubirii pentru mireasă. Mirele şi mireasa sunt iubirea. Aceasta înseamnă iubirea. Amin, amin, amin.

O, iubiții Domnului, o, copii ai venirii Lui după două mii de ani! Suntem cu voi la masă dulce, la masa Domnului cu voi, iar noi tânjim după El. Iubirea noastră e cântată de Scripturi, iubirea miresei care plânge căutând pe Mire şi zicând: *«Căutat-am noaptea pe Acela după Care inima mea tânjeşte şi nu L-am aflat. M-am sculat şi am cutreierat cetatea, pe ulițe şi la răspântii am căutat, că după El inima-mi tânjeşte, dar nu L-am aflat. M-au întâlnit paznicii şi i-am întrebat: ați văzut, oare, pe Acela după Care inima-mi tânjeşte? Dar abia mă despărțeam de ei, şi am găsit pe Alesul inimii mele şi m-am prins de El şi nu I-am mai dat drumul».*

O, aşa a fost cântat dorul mironosițelor învierii, care-L căutau pe Cel drag până ce El S-a arătat lor. Şi de atunci, noi am fost casa dorului, altarul pe care se mistuie dorul nostru de El, căci iubirea după Dumnezeu e mare suferință, şi e dulce suferință, şi nu e pe pământ om mai dulce şi suflet mai frumos ca cel ce are vie iubirea de El. Cine-L iubeşte pe El, după dreptate Îl iubeşte. O, fii şi fiice ale Ierusalimului venirii Domnului! Cine-L iubeşte pe El, după dreptate Îl iubeşte, şi altfel nu se poate această iubire. Nu se poate iubire fără dreptate, iar noi I-am făcut Lui dreptate prin toate faptele noastre văzute şi nevăzute şi L-am făcut nouă Stăpân. Cine nu-L are pe El de Stăpân, nu-L poate iubi după dreptate, că El îi zice aceluia: *„Du-te"* şi el se duce, sau îi zice: *„Vino"* şi el vine, ca să facă acela după voia Stăpânului lui. Amin.

O, Mire înviat, cine Te iubeşte, după dreptate Te iubeşte. Cine Te iubeşte urăşte fărădelegea. Adună-i pe toţi aceştia care urăsc fărădelegea, că noi, miresele Tale, mărturisim învierea Ta din morţi ca să crească în oameni dorul după Tine şi după viaţă şi după mângâiere, Doamne. Cântă fiii Ierusalimului cântarea învierii, şi pe noi, martore lângă mormântul cel gol care a purtat în el trei zile trupul Tău cel răstignit. Le spunem şi noi iubirea noastră de Tine. Le-o dăm şi lor s-o aibă şi s-o ducă aşa cum am dus-o noi şi să sufere pentru ea cum am suferit noi, cu ea în inimi. Dorul lor după Tine este dorul Tău de ei ca să lucreze ei pentru Tine ca să vii pe pământ cu învierea morţilor, Doamne.

Slavă Ierusalimului cel nou de azi pentru pomenirea sfinţilor Tăi care stau la masă pe pământ cu fiii Ierusalimului nou. Zi de zi mâncăm de la masa Ta cu ei, Doamne, iar ei zi de zi mănâncă cu sfinţii la masa trupului Tău, din hrana trupului Tău. Iar noi, mironosiţele învierii Tale, îi ungem cu mir ceresc şi le spunem că iubirea de Tine este cea mai mare mângâiere, cea mai mare putere pentru fiii lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— Iar Eu, ca şi pe voi, îi umplu şi pe ei cu iubire, o mironosiţele Mele, că mai mirositoare decât mirul cu care aţi uns trupul Meu a fost iubirea voastră pe care aţi dus-o din greu în voi după plecarea Mea la Tatăl, că grea şi plină de nelinişte este iubirea cea de sus în om, dar ea este puterea şi mângâierea şi calea cea de veci a vieţii celui ce Mă iubeşte. Amin.

Iată-i pe sfinţi cu Mine şi cu voi la masă cerească de pomenire, la care se adună şi cei adormiţi şi pomeniţi la altarul Meu de la voi, masă bogată în milă, fiilor, masa împăcării, măi fiilor.

Verginica e plină de mângâiere de la voi. Această masă de praznic sfânt Mi-o aducea ea Mie an de an când era cu trupul pe pământ. Acum ea e numai bucurie, şi şi-a adus poporul ei cel adormit ca să stea la masă cu poporul cel viu. Ea se bucură că are popor viu şi spune:

— Primeşte, Doamne, jertfa aceasta şi binecuvintează moştenirea Ta, şi mântuieşte poporul Tău, Doamne, şi îi dă biruinţă asupra morţii de pe pământ. Şi, Doamne, dă-i nestricăciunea. Amin, amin, amin.

— Le-o dau, Verginico, numai să Mi-o dea şi ei pe a Mea în ei. Le-o dau, că asta este truda Mea şi oful Meu şi dorul Meu, că Eu vin, şi sunt gata cu totul ca să le dau nestricăciunea, şi prin ei să înnoiesc pământul cu viaţa cea de veci şi să răscumpăr făptura şi s-o dau nestricăciunii. Amin.

Vă aduc mulţumire, fiilor. Voi, de jos, şi Noi, de sus, şi am făcut masă cerul cu pământul laolaltă, cei de sus cu cei de jos, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Vă dau puteri peste puteri. Îngerii toţi vi-i dau, ca să lucreze prin voi lucrarea ce o avem de sfârşit pentru întâlnirea Mea cu omul în zile de nuntă cerească pe pământ. Întindem iar masa Mea de nuntă cu voi, la care chem pe om să vină ca să ia din ea. Şi omul va veni. Amin. Vă dau puteri peste puteri ca să împliniţi voi jos pe pământ pe cele de sus din cer, ca să fie precum în cer pe pământ.

Veniţi să vă dau. Cereţi, fiilor, ca să vă dau, că pentru Mine cereţi, şi Eu vă dau. Amin.

Pace vouă vă dau! Tot ce am vă dau, că pentru Mine vă dau. Iar voi aşa Mă iubiţi: Mă iubiţi dându-Mi Mie tot ce Eu vă dau. Amin, amin, amin.

16/29 aprilie 2001

Duminica a patra după Paşti, a slăbănogului. Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Domnul are sfială înaintea celui fără de sfială. Cel ce nu învaţă rămâne dator timpului cel pentru învăţat. Iubirea pentru Dumnezeu e floare rară. Adevărata milostenie este să se dea omul pe sine lui Dumnezeu.

Sunt plin de hrană pentru voi, fiilor copii, iar voi să Mă daţi cu ea Ierusalimului Meu cel nou, ca să-l hrănesc pe el. Amin.

Cine nu mănâncă slăbeşte şi se ofileşte şi îşi pierde frumuseţea lui cea pentru Domnul şi pentru îngeri. Cine nu mănâncă de la Mine cu folos, acela este ca şcolarul care merge la şcoală, dar nu ia ca să facă şi ca să aibă înţelepciune, şi rămâne mereu în urmă şi repetă anul de şcoală şi nu se face om cu folos pentru om şi pentru Dumnezeu. Dar cine mănâncă, acela este sănătos, este credincios celui ce-i dă să mănânce, şi este de folos. Amin.

Dau să-i fac gust bun hranei, şi aşa să v-o dau, ca să vă fie drag s-o mâncaţi şi s-o doriţi şi s-o luaţi cu mulţumire, ca să am şi Eu mulţumire pentru truda Mea dintre cer şi pământ, ca să-Mi fie uşoară venirea Mea la voi, pentru voi şi pentru toţi cei ce iau de la voi venirea Mea, fiilor care Mă primiţi când vin.

O, dacă omului nu-i place când vin şi cum vin, el nu doreşte să vin, şi se depărtează de Mine şi se ruşinează cu Mine şi dă să Mă ascundă din calea lui.

E rău să stea mare omul în el, fiilor. Acela nu Mă primeşte pe Mine cu statura Mea în el, căci statura Mea este omul umilinţei care se jertfeşte pentru om. Omul nu are sfială pentru Dumnezeu, şi iată, are Dumnezeu sfială înaintea omului care nu are sfială pentru Dumnezeu ca să-L primească. Celui ce nu-i place să-L aibă pe Dumnezeu în fiinţa lui, acela nu are sfială nici pentru cei din cer, nici pentru cei de pe pământ.

O, fiilor, nu-i place omului vindecarea cea pentru sfială şi pentru credinţă în Dumnezeu şi nu doreşte omul să vin şi să vindec pământul de om mare în el.

L-am vindecat pe cel slăbănog cu trupul, că n-avea cine să-l vindece, n-avea cine să-l bage în apa vindecării când venea îngerul şi făcea semn în apă. M-am dus lângă el şi l-am întrebat cu sfială dacă vrea sănătatea. Dar el Mi-a răspuns că n-are şi el pe cineva care să-l ajute să-l bage în apă la vremea potrivită, şi ajunge altul înaintea lui în apa vindecării, şi el rămâne mereu bolnav. Atunci Eu cu glas sfios i-am zis: *«Ridică-te, ia-ţi patul şi mergi!»*, iar el M-a primit şi aşa a făcut, ca să se audă pe pământ despre venirea Mea de la Tatăl, ca să Mă primească iudeii de Dumnezeu al lor venit din cer pentru ei, pentru vindecarea lor, pentru ca să le dau viaţă adevărată şi să aibă viaţă. Dar lor nu le-a plăcut venirea Mea şi se ruşinau cu faptele Mele şi s-au hotărât să Mă omoare, că nu puteau auzi că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, nu puteau să se facă mici înaintea faptelor Mele mari care-i ruşinau pe ei între oameni.

O, fiilor care Mă aşezaţi pe Mine cuvânt pe pământ, cel ce vine în numele Tatălui, acela nu e primit de om, dar cel ce vine în numele său, acela este primit de om. Iată, oamenii nu-L primesc pe Dumnezeu cu faptele Lui cele mari. De aceea le-am spus Eu iudeilor care s-au supărat că l-am vindecat pe slăbănog în zi de sâmbătă: *«Cum puteţi voi să credeţi când primiţi mărire unii de la alţii, şi mărirea cea de la Unul Dumnezeu nu o căutaţi? Iată, Moise vă va judeca pe voi, că dacă l-aţi fi crezut pe el, M-aţi fi crezut şi pe Mine, Cel despre*

Care el a scris. Dar dacă voi nu credeți în cele ce a scris Moise, cum veți crede în cuvintele Mele?».

Iată ce taină mare: cine nu mănâncă, acela nu este sănătos. Cine nu merge la școală ca să învețe, acela nu știe, așa cum n-au știut iudeii cele scrise de Moise pentru Hristos. Cel ce nu învață rămâne dator când va fi întrebat de timpul cel pentru învățat. Tot omul care nu-L primește pe Dumnezeu, acela nu a învățat din Cartea Adevărului care vine împlinindu-se pentru adeverirea celor scrise despre adevăr, despre Dumnezeu. O, dacă omului nu-i place să vin, aceluia nu-i place cum vin, și caută mereu cuvânt de împotrivire peste faptele cele mari ale venirii Mele cea de două mii de ani. Dacă slăbănogul cel vindecat de mila Mea era umilit prin slăbănogirea trupului lui, lui nu i-a fost greu să Mă primească să-l vindec. Dar cel ce stă mare în el, acela se rușinează să Mă primească și să Mă mărturisească apoi.

Mare umilință am adus Eu oamenilor mari în ei, prin cei ce Mă mărturiseau pe Mine între oameni. Judecata Mea cea peste om a fost mereu pusă pe pământ de cei ce Mă primeau în ei ca să fac prin ei faptele Mele cele mari, ca să-i umilesc pe toți cei care nu vor să se vindece de mărire, ca să aibă ei sfială și credință în Dumnezeu, și ca să pot Eu să vindec pământul de om mare în el.

O, nu are cine să-l vindece pe om, nu are cine să-l bage pe om în apa vindecării. Vin Eu și îl întreb cu sfială pe om dacă voiește să se facă sănătos. Eu știu că n-are cine să-l vindece pe om, și de aceea vin Eu cu venirea Mea la om, și îi spun să se scoale și să meargă apoi, căci omul este slăbănog. N-are omul nici mâini, nici picioare, nici cap, chiar dacă el zice că are, căci celui ce nu-i place să aibă sfială înaintea lui Dumnezeu și pentru cei din cer, n-are nici pentru cei de pe pământ. N-are omul vindecare de mărirea din el și nu voiește omul să Mă vindece de necredința lui, de nesfiala lui, să ia de la Mine și să aibă omul, că Eu sunt blând și smerit cu inima, iar bunătatea Mea îl îndeamnă pe om la pocăință. Dacă Eu întârzii cu dreptatea peste viața omului și peste faptele ei, aceasta este bunătatea Mea care-l așteaptă pe om să se ridice spre Mine, Cel plin de așteptare după om.

Aștept să Mă iubească omul din toată ființa lui, că Eu așa i-am dat lui poruncă și i-am zis: *«Să iubești, omule, pe Dumnezeu din toată virtutea ta, din tot sufletul tău, din toată ființa ta».* Iată, aceasta trebuia să fie pe pământ, și aceasta trebuie să vină pe pământ. Amin. O, fiilor care dați ființă cuvântului Meu în cartea sa de azi! Vom putea, oare, Noi și cu voi să aducem pe pământ împlinirea aceasta peste om? Aceasta este ceea ce trebuie să vină pe pământ. Putea-vom, oare? O, fiilor-copii, încopilăriți pe poporul Meu cu această poruncă împlinită peste el și peste Mine. Amin. Țineți peste el mâna Mea și a voastră, ca să stea el împlinitor pentru aceasta ce am pus Eu peste om prin cuvântul acesta scris cu foc pe piatră și pe inima omului și pe inima Mea. Fericit este cel ce știe să iubească acest cuvânt: iubirea pentru Dumnezeu.

Iubirea de Dumnezeu o au mulți în felul lor și după măsura lor, dar iubirea pentru Dumnezeu e floare rară, fiilor copii. Iată cât se iubește omul pe sine! Toată iubirea și-o păstrează pentru el omul. Chiar și iubirea de Dumnezeu, tot lui și-o dă, căci omul dă să se folosească de Dumnezeu în nevoile lui omenești și trupești. Când M-am apropiat de slăbănogul care aștepta lângă apa vindecării, l-am întrebat dacă voiește să se vindece, și el s-a plâns că n-are cine să-l ajute pentru vindecare. Nimeni nu se uita la el ca să-i facă bine. Nimeni, fiilor, nimeni. Și dacă l-am ajutat Eu, el s-a așezat în iubire pentru Mine și M-a mărturisit după ce Eu i-am spus cine sunt, și i-am spus să nu mai păcătuiască apoi, ca să nu-i fie iarăși mai rău pentru păcat.

O, este mare lucrare să vină pe pământ iubirea pentru Dumnezeu. Această hărnicie pentru ascultarea de acest cuvânt este cea mai frumoasă lucrare pe care o poate zidi omul între pământ și cer. Eu am avut sfială înaintea Tatălui și când l-am zidit pe om, și când i-am dat din Mine, și când l-am păstorit, și când l-am vindecat, și când l-am mângâiat, și când l-am dojenit, și când l-am iubit. Dar omul când Mă iubește, nu știe să aibă sfială, și își ia iubire de la Mine, și de aceea Mă iubește. Dar ca să aibă el iubire multă pentru Mine, ba. Iar Eu stau sfios de șapte mii de ani în slujba omului și îi dau din cer, și ia și cel bun și cel rău, dar Eu nu iau pentru Mine de la om, și ce este al lui nu este al Meu, că e al lui.

I-aș da omului vindecare, dar i-aș da pentru Mine, nu pentru el. I-aș da ca să am și Eu ceva în el pentru Mine. Omul așteaptă vindecare pentru el. De ce să-i dau dacă nu i-o dau pentru Mine? De ce să-i dau dacă el nu știe să-I dea lui Dumnezeu după ce Dumnezeu îi dă? Omul îi dă omului, și apoi își zice: *„Am făcut milostenie“.* Așa a învățat omul să-I dea lui Dumnezeu; așa știe el că se dă lui Dumnezeu. Nimeni nu poate să-I dea ceva lui Dumnezeu dacă nu se dă el mai întâi cu totul așa cum v-ați dat voi Mie, copii care aveți cu voi venirea Mea la voi. Iubirea pentru Mine îl face pe om să nu se mai oprească pentru sine nici un strop, ci numai pentru Dumnezeu și la cererea lui Dumnezeu. Amin.

Voi pe Mine, fiilor, nu M-ați căutat aici, dar v-am căutat Eu acolo unde erați și v-am cerut. Cui v-am cerut? Vouă, fiilor, iar voi v-ați dat cu totul. Nu omului v-ați dat, ci Mie. Aceasta înseamnă mare înțelepciune, și Mă bucur să văd pe cineva venind la Mine așa cum ați venit voi. Dar iată, puțini știu acest fel de venire la Mine și pentru Mine.

Mulți ar voi să vină la Mine, dar pentru ei, nu pentru Mine, fiilor. La cererea Mea sunt prea puțini care ar da să vină, dar sunt mulți care dau să vină la cererea lor, la dorința lor. Eu când i-am pețit pe apostoli, M-am dus Eu după ei, iar cei ce vin așa, sunt cei mai iubiți. De ce sunt cei mai iubiți? Pentru că răspund chemării pe care le-o fac Eu pentru Mine ca să le dau slujbă în planul Meu cel de la Tatăl peste pământ. Fericit și iubit și prea iubit este cel ce Mă aude zicându-i: *„Vino după Mine!“*, și el să vină, că de acela am Eu nevoie, și aceasta este iubirea cea pentru Dumnezeu. Amin.

Avem, fiilor, sărbătoare pentru pomenirea în cer și pe pământ a mărturisitorului Meu Gheorghe. Prin el Eu am judecat pe împărații pământului, pe cei de până la el și pe cei de după el. Pe cei orbi i-am vindecat prin vederea mucenicului Meu pe care l-am întărit cu îngerii ca să așeze el pe pământ adevărul cel despre Dumnezeu împotriva orbirii omului care se luptă cu adevărul. Inima omului e plină de deșertăciune și de dor de viață fără Dumnezeu, dar Eu din vreme în vreme M-am așezat judecător peste oameni prin cei ce au ascultat chemarea Mea pentru mărturisirea adevăratului Dumnezeu. El, mucenicul Meu Gheorghe, s-a făcut pentru Mine mai tare ca moartea, mai tare decât chinurile la care-l aduceau cei fricoși, cei ce se temeau de cei tari ai lui Hristos.

O, fiilor, tăria Mea din om se vede dacă este numai atunci când ea se dovedește. O, fiilor care-Mi auziți cuvântul peste Ierusalim și peste pământ! V-am dat să zidiți Ierusalimul. V-am dat să zidiți un popor cu cele de la Mine. Mă uit mereu la această zidire. Tot atât de mult să vă uitați și voi, căci o zidire trebuie mereu înnoită, mereu îngrijită, că altfel ea se strică, fiilor. O casă trebuie mereu întărită, curățată, măturată, lustruită, spălată și stropită cu miresme, ca să-i placă

în ea stăpânului. Iubirea pentru Dumnezeu, ea este cea care aduce veşnicie peste toate. Împrospătaţi cu această mireasmă duhul şi trupul şi sufletul Ierusalimului Meu din jurul vostru, şi pe care Eu îl îngrijesc cu cuvântul vieţii veşnice.

O, Ierusalime, să nu te saturi de Dumnezeu. Dau mereu să-i fac gust bun hranei pe care ţi-o dau spre fiinţă. Dau să-ţi fie drag s-o mănânci şi s-o doreşti şi s-o iei cu mulţumire, fiule poporul Meu. Tu eşti zidirea Mea de azi, şi cu tine lucrez la facerea omului. Amin. Şi nu uita că Mi-e dor să Mă mărturiseşti la cei din cer şi la cei de pe pământ Dumnezeul tău, Ierusalime. Numai tu ai de Dumnezeu pe Dumnezeul Cel adevărat. Iată, nu pot oamenii să aibă iubire pentru Mine şi nu pentru ei. Dar tu învaţă mereu această mare minune, această măreţie pe care o ai tu de la Mine pentru cei ce au iubire pentru Mine şi nu pentru ei. Şi dacă tu n-ai cunoscut până să fii al Meu iubirea de Dumnezeu, iată, Eu te-am învăţat ceea ce este mai mult. Te-am învăţat iubirea pentru Dumnezeu, poporul Meu, şi prin ea Îmi eşti tu Mie popor. Amin. Cine are iubire de Dumnezeu, se hrăneşte cu ea şi şi-o cântă şi şi-o vesteşte, dar cine are iubire pentru Dumnezeu, acela şi-o jertfeşte pentru Dumnezeu, la cererea lui Dumnezeu. Amin. Îţi dau mereu putere nouă, popor zidit de Dumnezeu, că Eu cu tine am început din nou facerea omului, naşterea din nou a lumii, facerea din nou a toate câte vor fi. Ridică-te mereu ca să poţi mereu, ca să mergi mereu, căci cel ce stă jos, acela nu merge, iar cel ce merge la cuvântul Meu, acela a învăţat iubirea pentru Dumnezeu. Amin.

Scrieţi pe hârtie toate câte mai sunt de făcut, fiilor veghetori din partea Mea peste lucrarea Mea de azi, peste poporul Meu de azi. Aşteptăm noi zile de nuntă Eu şi cu voi înaintea oamenilor care vin la masa Mea, la nunta Mea. Fiţi bine chivernisitori peste timpul care mai este până la sărbătoarea Mea cu voi şi cu sfinţii Mei. Şi vom sărbători atunci duminica tuturor sfinţilor din cer şi de pe pământ, iar cerul va umple de slavă toată sărbătoarea sus în cer şi jos pe pământ şi până la mari depărtări, căci totul va fi luat de vânt, de cele patru vânturi, ca să se bucure tot văzduhul şi tot pământul de slava Mea cu voi.

O, copilaşi trudiţi şi zdrobiţi sub grijile Mele pe care vi le-am dat să le duceţi! Suflu acum, iar suflarea Mea peste voi vă dă haruri noi, şi mângâiere vă dă, că pe voi nimeni nu vă mângâie, şi cine nu ştie să caute la Mine, acela caută la voi, iar voi sunteţi plăpânzi de tot, şi de peste tot vi se storc puterile voastre. Eu însă vă dau puteri noi, că am nevoie de voi, fiilor copii. Mânuţele şi inimioarele voastre sunt scaunul pe care Eu Îmi odihnesc tot ce am de lucrat pe pământ acum, odată cu venirea Mea la voi. Învăţaţi poporul care este cu voi să stea în hăinuţă sfântă şi să iubească iubirea cea pentru Mine. Şi dacă voieşte, să vă iubească şi pe voi, dar nu pentru voi şi nici pentru ei, ci numai pentru Mine. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2001

Duminica a cincea după Paşti, a samarinencei

Cel ce se lasă mic, acela creşte, hrănit fiind cu cele de la Domnul. Numai oamenii au loc pe pământ, dar sfinţii nu mai au. Semeţia din om este necurăţie. Fântâna samarinencei este loc de popas al sfinţilor.

Vă dau apă vie, copii ai vieţii veşnice. Mă torn în cofiţele din care Mă împart, şi vă dau. Mă fac apă vie şi Mă dau ca să Mă ia de la voi cei însetaţi şi să-şi ostoaie setea. Amin, amin, amin.

Curând, curând adun pe lângă voi pe mulţi, şi le voi da să bea, că Eu sunt izvorul cel veşnic al vieţii, şi Mă adun cu ei în jurul lui cu zile de nuntă între Mine şi voi, şi cu nuntaşi, fiilor copii. Să vină peste voi şi peste zilele Mele cu voi, să vină soare şi senin şi cald şi dulce în văzduhul cel de deasupra grădinilor pe care vi le-am dat să fie ale Mele cu voi, pentru poposirea Mea în cuvânt cu omul pe care-l chem să-i dau să bea din izvor şi să-l învăţ să bea, şi să-l ajut să fie apoi. Vă dau, fiilor, multă, multă putere din puterea Mea şi multă, multă iubire pentru lucrul vostru cu Mine, că iubirea Mea din voi e pentru Mine, şi ea poate; ea şi nu voi, că voi sunteţi plăpânzi şi n-aţi putea atât cât am Eu să puteţi.

Se apropie sărbătoarea duminicii tuturor sfinţilor, şi voi fi cu voi în mare sărbătoare pe pământ între oameni, şi Mă voi bucura încălzindu-Mă în inima omului care vine să Mă ia de la izvor, şi îi voi da omului miros de flori cereşti, că voi face din voi flori cu miros dulce şi Mă voi arăta cu voi şi cu darurile Mele în voi, pe care Eu le-am pus în voi pentru învierea omului, fiilor.

Staţi strânşi cu toţii întru unul, că unde este unul în toţi, acolo e mare binecuvântare, căci pot Eu acolo, fiilor, şi am grijă ca să pot, şi iată, pot în voi şi pentru voi şi pentru Mine, căci Eu, pentru Mine pot în voi. Amin.

V-am spus vouă taina iubirii de Dumnezeu şi taina iubirii pentru Dumnezeu, iar voi le ştiţi pe cele pentru Mine, şi aşa să Mi le daţi, căci taina iubirii pentru Dumnezeu este în cel pe care Eu îl chem să-Mi lucreze Mie, şi ca să pot Eu împlini cu omul lucrarea pe care Mi-a dat-o Tatăl ca s-o aşez pe pământ, venirea Mea cea după două mii de ani şi învierea făpturii şi viaţa cea veşnică peste om. Cei care s-au făcut sfinţi pe pământ cu iubirea şi cu trăirea lor, aceia au ajuns la Mine şi s-au făcut până acum ajutor pentru cei care cereau de la Mine prin ei. Dar acum ei vă văd pe voi, cei ce Mă ajutaţi pe Mine de pe pământ, pe Mine şi pe ei, ca să vin cu ei în venirea Mea, fiindcă Scripturile scriu despre venirea Mea cu sfinţii. Şi dacă aşa este scris, Eu aşa împlinesc, şi voi aşa împliniţi şi Îmi faceţi cărare Mie şi sfinţilor Mei ca să vin cu ei şi să împodobim pământul cu slava venirii Mele, cu lucrarea facerii din nou a lumii ce va să fie, fiilor lucrători. O, voi sunteţi mici faţă de taina venirii Mele, dar dacă nu eraţi mici, Eu nu puteam să lucrez cu voi la această taină, la această Scriptură. Cel ce se lasă mic în mâna Mea, în braţul Meu, pe acela Eu îl pot hrăni cu cele de la Mine şi îl pot creşte ca să fie al Meu şi ca să ştie să fie şi ca să nu cadă din viaţă, căci cine nu este al Meu şi cu Mine, acela cade din viaţă, cade în lături, şi apoi cade din Mine şi rămâne fără taina vieţii, fără lucrarea vieţii.

Vă mângâi învăţându-vă, fiilor. Dacă nu v-aş mai învăţa, ce aş face Eu fără voi? Dacă nu v-aş învăţa mereu, n-aţi mai fi, şi Eu nu v-aş mai avea. Vă mângâi învăţându-vă, şi aşa să lucraţi şi voi unii peste alţii cu învăţătura pe care v-o dau mângâindu-vă cu ea. M-am întâlnit cu femeia samarineancă la izvorul lui Iacov şi am mângâiat-o învăţând-o pe ea, iar ea s-a lăsat mică şi a luat, şi s-a dus apoi să împartă de la Mine la cei din casa ei, şi M-au luat aceia în casa lor şi le-am dat învăţătură.

Binecuvântată să fie ziua de serbare a fântânii casei întâlnirii, fântâna samarinencei. Şi iată, lângă ea, casa întâlnirii. Puţin, puţin, şi Eu voi intra în ea cu zile de nuntă, cu sărbătorile cerului pe pământ. Acum, samarineanca aşteaptă lângă fântână să scoată şi să dea sfinţilor şi apostolilor şi mucenicilor şi proorocilor şi cuvioşilor şi tuturor din cer. Acum ea

vestește în cer venirea Mea pe pământ cu sfinții, așa cum a vestit acum două mii de ani, la cei din casa ei pe Mesia, Cel vestit de Scripturi.

Fântâna samarinencei. Fântâna întâlnirii cu Dumnezeu. Presărați flori la fântână, fiilor, și puneți băncuță pentru sfinți, și puneți cofițe pentru apă, că vin sfinții să bea din ea și să fie lângă voi.

Fântâna samarinencei, locul în care Eu Mă adun cu cei însetați ca să le dau din apa vieții și să se mângâie din ea, și să se vindece cu ea de toate apăsările lor, și să ia de la Mine și să poarte, că Eu port pe umeri venirea Mea la om, și vreau s-o pun și pe umărul omului s-o poarte, că dacă n-ar purta-o și omul, la ce ar mai folosi venirea Mea după om?

Mă întâlnesc cu omul la fântâna întâlnirii, în casa întâlnirii, în grădina întâlnirii și îi dau să bea din fântânile sfinților Mei, că Eu v-am pus pe voi să scoateți apă pentru sfinți în grădinile Mele cu voi, iar sfinții să-și lase în ele harurile, și să ia oamenii din ele și să se dea lui Dumnezeu. Amin.

Puneți cănuțe la fântâni, ca să bea sfinții, fiilor. Puneți băncuțe la fântâni, ca să se odihnească cei din cer la fântânile Mele de la voi. Să aibă sfinții loc pe pământ, că nu mai au. Numai oamenii au loc pe pământ, dar sfinții nu mai au. Peste tot numai oameni și atât, oameni ca oamenii, nu ca sfinții, și sfinții nu au loc cu oamenii. Dar la voi vin și poposesc sfinții și îngerii, că au loc, fiilor. Iar voi faceți-le loc, faceți-i să se așeze și să stea cu voi și să mănânce cu voi și să bea cu voi din apa Mea de la voi, că a venit vremea să aibă sfinții din cer nevoie de ajutor de pe pământ așa cum am Eu nevoie de ajutorul vostru cel pentru venirea Mea cu sfinții. Are Domnul și au sfinții nevoie de ajutor de pe pământ, dar Eu nu pot să spun așa ceva la cei ce se roagă la cer pentru ajutorul lor. Nu pot să cer ajutor la cei ce au nevoie de ajutor pentru ei. Dar vouă vă cer ajutor, vă cer și Eu, vă cer și sfinții, vă cer și îngerii, că Eu vin pe pământ cu ei și Îmi trebuie cale pregătită, fiilor, cale spre oameni, măi copii, că vreau să înnoiesc facerea, de pe pământ și până în cer. Amin.

Vă mângâi cerându-vă mângâiere și ajutor, fiilor. Vă dau la cererea voastră tot ce am Eu nevoie în lucrarea Mea cu voi peste pământ, iar voi să-Mi dați ce vă dau. Vă dau, fiilor, timp cald, timp senin lucrului Meu cu voi și sărbătorilor Mele cu voi. Cereți, ca să dau, că multă mângâiere am când vă aud că-Mi cereți și pentru ce-Mi cereți. Vă am ca pe cei mai iubiți. Așa să Mă aveți și voi, și să-Mi dați stat între voi, și să-Mi fiți mireasă împodobită mereu, fiilor. Cea mai mare curăție a miresei este nesemeția ei, iubirea ei cu aplecare.

Fiilor, fiilor, semeția din om este necurăție. Fiți dulci între voi, fiți cu aplecare unii spre alții, fiți drepți unii pentru alții, unii cu alții. Fiți dulci între voi, fiți treji unii pentru alții, dar cu dulce și cu bucurie, fiilor. Aveți de lucrat pentru Mine, și tot lucrul trebuie să fie sfânt, că e pentru Mine. Duhul și trupul și sufletul vostru să fie în sfințenie zi și noapte, că sunt pentru Mine, fiilor. Cuvântul și lucrul să fie sfinte, că sunt pentru Mine. Faceți cu aplecare și cu bucurie sfântă lucrul Meu, că voi sunteți ai Mei și nu ai voștri, și aceasta să vă fie bucuria inimii, și pentru ea să creșteți în bucurii. Amin. Cereți de la cer. Vreau să vă dau ce-Mi cereți. Cereți timp cald, cereți soare dulce și lucrător cu voi, cereți ploaie dulce și binefăcătoare și numai la vreme pentru hrana cea din grădină. Cereți puteri din Mine pentru voi, ca să puteți lucra lucrul Meu cel pentru sfârșitul zidirilor acestea: casa și grădina întâlnirii. Amin. Și apoi gătiți sărbătoarea Mea cu voi și deschideți porțile Mele, porțile prin care Eu intru cu cuvântul ca să chem omul la Mine, și el să vină ca să-i dau ce vă dau și vouă, și ca să-l scap pe om de stricăciune, că asta vreau: să îmbrac omul în haina nestricăciunii. Amin.

Fiilor, fiilor, aduceți-vă zi și noapte aminte de făgăduințele Mele cele pentru voi și fiți numai o râvnă pentru ele și pentru împlinirea lor cea de la Mine peste voi, că ele sunt adevăr împlinit încă de la rostirea lor. Uitați-vă cum se împlinesc, și credeți bucurându-vă și dați-vă Mie bucurie și mângâiere, că Eu de șapte mii de ani lucrez la facerea voastră cea de acum, și iată, acum v-am dat-o, și vă numesc omul cel făcut de Mine la sfârșitul timpului, și vă numesc fructul biruinței Mele, că nu moartea și învierea Mea au fost biruința cea peste toate, ci omul cel făcut acum, el Îmi este Mie coroana biruinței pentru care Eu și cu Tatăl am trudit. Amin, amin, amin.

30 aprilie/13 mai 2001

Duminica a șasea după Paști, a orbului

Calea Domnului trebuie înnoită din temelii. Fericit este omul care se dă Domnului cu totul. Cei fără de lucru din cer se pierd în ei și în deșertăciuni. Iubirea pentru Dumnezeu e drumul între cer și pământ.

O, poporul Meu! Cel ce este Cuvântul nu poate să Se sfârșească în cuvânt, că El este Cel veșnic, și este Făcătorul. Amin.

O, poporul Meu, te-am așezat la lucrul împlinirii cuvântului Meu, și ce este lucru mai frumos ca acesta pe pământ? Și dacă n-ai lucra cuvântul Meu, ce fel de frumos ai lucra tu pe pământ, poporul Meu? O, nu fi mâhnit, o, nu fi ostenit! Nu te întrista că sunt Eu peste tine cu facerea Mea. Dacă n-ai lucra cuvântul Meu, ai lucra altceva, ai lucra numai pentru tine, așa cum lucrează orice om pentru el și pentru cei ce sunt ai lui. Dar tu lucrezi pentru Mine și pentru ce este al Meu, și lucrezi la cuvântul Meu, poporul Meu.

O, Ierusalime, Mă înmulțesc cu cuvântul peste tine. Îți înmulțesc binecuvântarea cea de la Mine. Îți înmulțesc pâinea și apa și pacea și puterea, poporul Meu. Îți înmulțesc credința și iubirea ta pentru Dumnezeu, și lucrez peste ele ca să fie ele pe plăcerea Mea, că nu mai am de unde lua de pe pământ credință și iubire pe placul Meu. Îți înmulțesc puterea în toate ale Mele, că am lucrare mare cu tine, Ierusalime, că Eu ți-am spus, fiule, că tu vei fi înălțimea pe care Eu Mă voi arăta pe pământ ca să chem pe om la voia Mea și la calea Mea, că numai calea Mea va mai rămâne, poporul Meu. O, nu te întrista că te-am așezat să lucrezi la calea Mea și la voia Mea. Calea Mea trebuia înnoită din temelii și Îmi trebuia om nou cu care să lucrez, căci omul vechi e burduf vechi, și orice aș pune Eu în el, se sparge și nu poate ține nimic. Tot omul de pe pământ lucrează numai pentru el și pentru cei ieșiți din el. Tot omul e legat pe drumul lui, din zori și până în zori, dar pe tine te-am răpit și te-am luat întru Mine, poporul Meu. Nu eram ieșit cu tine peste lume când Eu îți spuneam ție că voi face minuni fără seamăn cu o mânuță de popor și Mă voi slăvi prin el pe pământ și voi ieși cu el la capăt pentru tot lucrul Meu, pentru toată venirea Mea. N-a fost cuvânt rostit de Mine să nu-l împlinesc, și nu va rămâne neîmplinit nici un cuvânt de al Meu. Tu ești împlinirea aceasta, tu ești poporul care ascultă pe Domnul, iar cuvântul Meu este peste tine ca să-l împlinești întru totul. De aceea îți dau îngeri cu miile în ajutor, și ei te slujesc așa cum Mă slujesc pe Mine îngerii, fiule Ierusalime. Care părinte are și nu-i dă fiului lui? Așa și Eu îți dau. Îți dau,

că am, şi nimeni nu are cum am Eu, căci Eu şi toate câte am Eu sunt veşnice, iar tu eşti tot ce am mai scump, şi te iubeşte Tatăl, şi te iubeşte mama Mea, şi te iubeşte tot cerul cel veşnic, că Eu ţi-am spus că vei fi scump şi că va da omul pe tine tot aurul lui ca să te aibă. Dar tu eşti al Meu, şi eşti de mare preţ în cer şi pe pământ, fiindcă aşa a fost cuvântul Meu, şi el se împlineşte. Amin.

Fericit este, şi fericit va fi omul care este al Meu cu totul. Iată de ce eşti tu de mare preţ la Mine, Ierusalime român. Tu eşti cu totul al Meu. Amin. Tu nu mai ai al tău nimic, şi ai numai ce este al Meu, fiindcă tu eşti al Meu. O, mulţi tânjesc, şi tot mai mulţi vor tânji la fericirea ta, dar greu se poate ajunge la ea, căci omul este al lui, şi nu se poate aşa pentru această fericire. Cel care este cu totul al Meu, acela este ca albina care adună în stupul Meu tot ce este mai curat şi mai dulce şi mai ceresc şi mai sfânt pentru cer şi nu pentru el însuşi. Iată, aşa este cel ce este cu totul al Meu, iar drumul spre această fericire e greu de găsit, căci omul este al lui şi nu vrea să fie al Meu.

O, Ierusalime mic, să nu-ţi fie greu cu fericirea aceasta, poporul Meu. Să te uiţi la fiii lumii şi să-i vezi cum trudesc din zori şi până în zori pentru tot ce le place lor de fericire. Şi dacă Eu te-am pus pe tine în fericirea cea pentru Mine, lucreaz-o, fiule, şi Eu ţi-o voi da ţie când ea va fi deplină, când ea va fi gata. Să nu te temi de lucrul acestei fericiri, căci cei fără de lucru din cer se pierd în ei, se pierd în deşertăciuni, se pierd în marea lumii.

O, poporul Meu cel mic, cei de la începutul acestei lucrări şi cei de la mijloc n-au voit nici unul să fie al Meu. Eu le vorbeam, Eu îi mângâiam şi îi chemam, Eu îi învăţam împărăţia cerurilor, iar ei auzind lucrau tot la împărăţia lor, şi nu-i puteam lua pe nici unul la lucrul Meu şi numai la lucrul Meu, că ei şi-l aveau pe al lor, iar Eu nu puteam să am din ei vreunul după chipul şi asemănarea Mea, şi plângeam fără popor, şi tot un plâns a fost cuvântul Meu şi statul Meu între cei ce nu se dădeau Mie. Şi apoi te-ai născut tu, poporul Meu cel mic de azi. Din lucrarea cuvântului Meu te-ai născut, şi fericit este cel ce se naşte din cer, că acela are împărăţia cerurilor, şi cine o are pe ea, acela se dă Mie, că este liber şi se dă Mie. Amin.

O, poporul Meu cel mic, te-am învăţat să fii liber, fiule. Cel ce voieşte să se dea Mie şi nu este liber, acela nu se poate da Mie. Dar cel ce se liberează de sine şi de toate ale lui, acela se face fiul Meu născut din cer, moştenitor în împărăţia cerurilor, casa împărăţiei Mele şi gospodar în ea. Numai cel liber se poate da Mie, căci cu jumătatea nimeni nu se poate da, fiindcă omul trebuie să fie întreg, fie pentru Dumnezeu, fie pentru sine.

O, poporul Meu, îţi binecuvintez mereu naşterea ta din Mine, naşterea ta pentru Mine şi numai pentru Mine, căci cine se naşte din Mine, pentru Mine trebuie să se nască, şi aceasta este iubirea cea pentru Dumnezeu, iar altfel nu este ea. Iubirea pentru Dumnezeu e viaţă fără de moarte, e drumul de pe pământ la cer şi de la cer pe pământ, e lucrarea lui Dumnezeu care se varsă pe pământ din om. Aşa să fii tu, Ierusalime trudit pentru Mine şi pentru slava Mea peste pământ. Dacă Ierusalimul cel de atunci Mi-a pregătit calea morţii Mele, tu, cel de azi, ales de Mine, Îmi pregăteşti calea slavei Mele cereşti pe pământ, calea înnoirii lumii, poporul Meu. Aşa să fii tu, şi aşa să trăieşti între pământ şi cer, că Eu îţi voi da ţie toată slava Mea la care tu trudeşti acum. Amin. Cuvântul Meu este împlinirea ta, este lucrarea ta, şi apoi tu vei fi împlinirea Mea, rodul Meu pentru care tu ai trudit. Amin.

Şi acum zic: toate zilele care mai sunt până la sărbătoarea Mea pe pământ cu tine, până la duminica tuturor sfinţilor, să fie zile de glorie cerească, presărate cu ajutor de îngeri şi de sfinţi şi de puteri cereşti, ca să pregătim sărbătoarea întâlnirii Mele cu omul în grădina întâlnirii, în casa întâlnirii, în corturile Mele cu voi. Soarele să vă însoţească de acum şi până peste toată sărbătoarea, iar ploaia să asculte de voi, căci voi sunteţi ai Mei. Amin. Să fie cald la sărbătoare. Aşa să cereţi voi de la Mine, că Mi-e drag şi Mi-e dor să vă aud când cereţi. Tot ce mai este de lucrat pentru casa şi grădina întâlnirii vor fi la vreme împlinite, căci Eu prin voi pot, fiilor, şi bucuraţi-vă că pot prin voi, că şi îngerii Mei se bucură cu puterea lor în voi.

Chivernisiţi-vă cu înţelepciune şi cu dăruire timpul lucrului şi împărţiţi-vă cu folos pentru tot lucrul care mai este pentru pregătirea sărbătorii Mele cu voi şi cu cei ce vor petrece cu noi zile de nuntă, căci împărăţia lui Dumnezeu este asemenea unui împărat care face nuntă fiului său şi care cheamă la nuntă. Amin.

O, fiilor trudiţi, vă mulţumesc cu binecuvântarea Mea pentru toată truda voastră cea pentru Mine şi pentru venirea Mea cu zile de slavă pe pământ. Vă mulţumesc vouă, fiilor trudiţi, şi la toţi cei care se aşează lângă voi pentru Mine ca să-Mi întocmesc lucrul cuvântului Meu cel pentru împlinirea casei şi grădinii întâlnirii. La toţi le mulţumesc, la toţi câţi Mă ajută pe Mine şi pe voi, şi le dau în dar bucurii. Amin. Iar voi gătiţi-vă frumos şi fiţi plini de har, şi fiţi frumoşi cu Mine în voi şi nu fiţi obosiţi, că lucrul Meu este bun şi este uşor şi este veşnic. Mi-e duhul tot o dragoste cu voi şi pentru voi. Mi-e inima locaş pentru voi, şi toată firea se mângâie de la voi, şi toţi cei care v-au cunoscut şi vă cunosc şi vă vor cunoaşte bine se vor bucura de voi aşa cum Mă bucur Eu. Amin. O, e greu tot lucrul care este de făcut pentru cer, dar e dulce, că e pentru Domnul, fiilor. Bucuria dragostei pentru Dumnezeu e cea mai adâncă bucurie, e cea mai dulce iubire. Fiţi cu putere în toate câte sunt de făcut, că mii şi mii de îngeri şi de puteri din cer se slăvesc prin voi în toată vremea lucrului cel de acum, care se zoreşte să împlinească cuvântul Meu: casa şi grădina întâlnirii. Amin.

Şi iarăşi zic: să fie la vreme tot ce trebuie să fie pentru această împlinire. Aceasta este porunca Mea. Amin, amin, amin. Iar cuvântul Meu are în el împlinirea lui. Amin.

Cereţi tot ce vă dau Eu. Cereţi, ca să vă dau. Cere, Ierusalime! Tu eşti poporul care ascultă pe Domnul, iar Eu la cererea ta voi împlini tot ce mai este scris în Scripturi pentru venirea Mea cu veacul cel nou, şi acesta nu se va mai sfârşi, şi îşi va lua fiii la sân şi îi va mângâia pe veci de veci, şi aceasta va fi vecia care va veni pe pământ. Amin, amin, amin.

7/20 mai 2001

Praznicul Înălţării Domnului

Vrăjile, ghicitul şi farmecele sunt mreajă peste fiii oamenilor. Cel mai frumos om este cel îmbrăcat cu putere de sus. Îngerii şi sfinţii îi aşteaptă pe cei din urmă, care vor împărţi împărăţia la toţi moştenitorii ei.

Pace ţie, poporul Meu! Pace ţie, Ierusalime! Pace vouă, fiilor! O, trudiţii Mei copii, ce este mai frumos ca acolo unde sunt fraţii împreună; împreună lucrători în numele Meu şi la cuvântul Meu? O, fiilor, cine şi unde pe pământ se mai adună împreună fraţii la cuvântul Meu care zideşte şi hrăneşte, la glasul Meu care grăieşte din cer peste

pământ? O, dacă glasul cuvântului Meu ar fi la îndemâna oricui, n-ar mai fi nimic de Mine sau de om, căci n-ar ști omul să stea mic în mâna Mea și să ia cu scumpete din gura Mea cuvântul Meu, că omului îi place să se dea mare cu darurile și cu Mine și cu mărire de la Mine și cu întâietate, fiilor. Dar glasul Meu este unul pentru toți, și nu-i poate fi sfâșiat veșmântul după cum e placul omului care vrea să-L împartă pe Dumnezeu.

O, poporul Meu, Eu știu să Mă împart, dar omul nu știe să Mă împartă așa cum Mă împart Eu. Când Eu eram cu Israel peste pământ prin Moise, s-au sculat frații lui cu mărire împotriva lui, cum că nu numai Moise, ci și ei sunt prooroci, și căutau să disprețuiască rânduiala Mea care venea de la Mine prin Moise, și a ieșit cu durere în Israel această neorânduială. Cuvântul Meu peste oameni e mare lucrare, și el trebuie să stea în mâna Mea, nu în mâna omului, iar omul să-l împlinească și atât. E plin pământul de vrăjitori și de fermecători, și aleargă oamenii la ei ca să le facă aceștia pe plac, căci dușmanul veacului acesta l-a învățat pe om să-și aibă placul lui. Dar la Mine, Dumnezeul Cel adevărat, nu se poate așa, nu se poate cu placul omului, ci numai cu placul Meu care este bun și care îl păzește pe om de moarte, de orice fel de moarte, căci semeția și voia omului și dorul după el însuși sunt moarte.

O, poporul Meu, cine și unde pe pământ se mai adună frații împreună la cuvântul Meu care curge din cer și care zidește și hrănește pe om? Am făcut cu tine minune mare, poporul Meu cel mic, că tu M-ai ascultat, iar Eu am putut prin tine, și iată, împart cuvântul Meu peste tot pământul, ca să-l ia oricine voiește și să-l împlinească, fiindcă de aceea vine cuvântul Meu peste pământ; vine ca să se împlinească. Amin.

Sunt în mijlocul tău, poporul Meu, cu prăznuirea înălțării Mele la Tatăl acum două mii de ani. Cine nu este umilit, acela se înalță și cade, iar cine este umilit, acela stă sus cu Mine și nu cade. Când Eu M-am înălțat, M-am înălțat ca să Mă duc lângă Tatăl, nu să Mă înalț și atât. M-am înălțat ca să nu stau lângă om și ca să nu Mă mai cinstească omul apoi cu cinstea cea pentru Dumnezeu, cu cinstea cea care-i face omului bine, căci dacă Domnul nu e cinstit de om, e tras de om la voile lui, și nu-și face omul bine dacă face așa cu Dumnezeu.

Iată, s-au ridicat din mijlocul oamenilor vrăjitori și ghicitori și fermecători care le fac pe plac oamenilor, umblând cu pipăitul și cu ghicitul peste oameni. Dar iată, Eu, Domnul, Eu și cuvântul Meu, ca să-l aibă omul și să nu mai întrebe pe cei morți. Să ia omul învățătură pentru umilință și să iasă de sub voia sa și să se înalțe la voia Tatălui ceresc, ca să fie pe pământ ca în cer, voia Tatălui. Amin. Când Eu M-am înălțat, le-am spus ucenicilor Mei că voi fi cu ei până la sfârșitul veacurilor. Ei dădeau să-Mi pună întrebări, iar Eu le promiteam lor pe Duhul Sfânt, căci doream cu mare dor să aibă ei înțelepciune din cer, și cu ea să le știe pe cele de la Mine și să le facă.

Se miră mulți de ce nu se pot pune întrebări aici la voi, căci oamenii așa sunt învățați. O, cel mai frumos om este omul cel îmbrăcat cu putere de sus prin voia Duhului Sfânt în el. Când Duhul Sfânt Își poate avea locaș în om, omul nu mai are nimic de întrebat nici în sine, nici în afara lui. Cine-i citește pe sfinții cei mari văd aceasta în ei. Duhul Sfânt este înțelepciune în om. El Îi dă scaun Domnului în om. Ce-ar mai avea de întrebat un așa om? Ce-ar mai lucra omul altceva decât pe Duhul Sfânt? De nimic nu mai are nevoie cel ce are pe Duhul Sfânt, Care știe și lucrează și împlinește după voia Sa. Când Eu M-am înălțat la Tatăl, apostolii Mei dădeau să Mă întrebe de împărăția cea ruinată a lui Israel. Iar Eu le spuneam: *«Veți fi îmbrăcați cu putere de sus. Va veni Duhul Sfânt peste voi, și Acela vă va învăța toate, căci din al Meu va lua și vă va vesti vouă, și vă va învăța pe voi de la Mine voia Mea și împlinirea ei».*

Iată de ce M-am înălțat Eu de pe pământ la cer, de la om la Tatăl. De pe pământ nu pot să fiu cu omul pe voia Mea, căci omul Mă întreabă, Mă ispitește și este neliniștit să știe. Dar din cer, îi dau Eu omului, și îl deprind să fie umilit și liniștit și să creadă că de sus Domnul are grijă de toate. Omul care vrea cu Mine nu are nimic de făcut decât să facă voia Mea, voia cea din cer, iar Eu îi dau lui înțelepciune și pâine și apă și sare și haină și pace și viață din cer. Ce-ar mai avea de întrebat omul? N-ar mai avea, că el ar trăi în Mine, și Eu în el, și i-aș da Eu ce ar fi să poarte și să știe mai mult. I-aș da după planul Meu, nu după planul lui.

O, ce frumos te învăț Eu pe tine, poporul Meu! O, de ar lua tot omul învățătura Mea pe care o pun peste tine, poporul Meu! O, de s-ar înălța omul până la voia Mea ca s-o facă așa cum o faci tu la cererea Mea și la cuvântul Meu, poporul Meu! Grija ta una este: să împlinești voia Mea și lucrul pe care ți-l dau Eu. Unde mai este pe pământ așa ca și la tine? Unde mai e popor care ascultă pe Domnul, care are și face cuvântul Domnului? Iată, aceasta înseamnă să fiu Eu cu omul și prin om. Amin. O, ce-ar mai fi să am Eu mai multe feluri de voințe peste pământ și nu numai una, așa cum este la Dumnezeu? Omul însă nu înțelege aceasta, și ar vrea să fiu Eu la îndemâna oricui, căci omului îi place să se dea mare chiar cu Dumnezeu, și îi place întâietatea între el și ceilalți ca el, și îi place să fie mărit, și îi place să Mă împartă el la oameni. O, poporul Meu, Eu știu să Mă împart. Omul însă nu știe să Mă împartă așa cum Mă împart Eu, căci omul când Mă împarte pe Mine, își face parte ca unul care împarte, și iată, nu știe omul să Mă împartă, nu știe, și nu vrea să audă că nu știe. Să ia omul cuvântul Meu și să-l pună peste el și să-l vadă cei din jur îmbrăcat cu Dumnezeu și cu înțelepciunea Duhului Sfânt, că omul trebuie să facă, nu să spună, și omul trebuie să se jertfească, nu să se mărească pe sine, nu să caute mărire de la Mine sau de la oameni, nu, ci să se jertfească pentru cuvântul Meu punându-l peste el și împlinindu-l. Amin. Aceasta îl înalță pe om la Mine. Aceasta este înțelepciunea care-l ține pe om în Mine, și pe Mine în om, iar omul este plin de slava Mea și nu de a lui, și acela nu mai are nimic să Mă întrebe. Amin.

O, poporul Meu, când M-am înălțat întru slavă de lângă ucenici, M-am așezat întru cele nevăzute ca să-l ajut pe om să nu rămână în duhul ispitirii de Dumnezeu, dar le-am spus lor: *«Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului».* Așa le-am spus ucenicilor Mei care dădeau să Mă întrebe despre vremea împărăției lui Israel. Dacă împărăția lui Israel ar fi fost împărăția lui Dumnezeu, nu i-ar mai fi trebuit lui împărăție peste pământ așa cum voia el și așa cum și azi voiește și crede. Eu am spus lor că împărăția Mea nu e din lumea aceasta, dar aceasta nu i-a plăcut lui Israel. Lui i-a plăcut să fie împărat prin Mine, și așa vrea și azi. Numai că împărat nu poate fi decât cel care are împărăția lui Dumnezeu cu cuvântul și cu fapta, împărăția nestricăciunii, împărăția sfințeniei. Aceasta înseamnă împărăție, și numai aceasta. Amin.

Împărăția Mea este cu tine și peste tine, poporul Meu. Să se uite lumea la tine și peste tine și peste lucrul tău și peste

taina pe care o porți tu, și să vadă și să înțeleagă tot omul ce înseamnă împărăția lui Dumnezeu, împărăția lui Israel. Împărăția ta este în Mine, nu este în lumea aceasta, poporul Meu. Și se va dezlipi lumea de împărăția cea stricăcioasă și va veni să ia împărăția nestricăciunii, și în ea omul se va da la facere și va intra în taina nestricăciunii, în taina fericirii cea care se jertfește pentru Dumnezeu.

Înalță-te, poporul Meu, cu împărăția Mea, de pe pământ și până în cer, căci îngerii și sfinții asta așteaptă, fiule mic. Ei îi așteaptă pe cei mai mici care împart de la Mine împărăția peste toți moștenitorii ei. Cei mici au mult de trudit, au mult de lucrat pentru calea Mea spre om. Cei mici sunt cei ce ostenesc mult pentru cei din cer. Cei mici sunt averea cerului pe pământ, și cu ei Își întinde Mirele ceresc masa de nuntă ca să cineze pe pământ cu sfinții. Amin.

Acest râu de cuvânt este în mâna Mea și Eu îl lucrez, și Eu îl dau. Cine vrea să aibă din el, să vină să-l ia de aici, că Eu aici Mă vărs peste pământ cu cuvântul. Aici este gura Mea, și mult am lucrat și mult am pregătit Eu ce am aici. Cuvântul Meu e mare lucrare, și el trebuie să stea în mâna Mea, nu în mâna omului, și vai celui ce dă să facă el cuvântul Meu fără ca Eu să așez! Iată, am așezat, și sunt cuvânt peste pământ. Cine vrea să aibă cuvântul Meu curat, să vină să-l ia, să vină să bea. Acesta este râul vieții care curge din tronul lui Dumnezeu peste pământ. Amin. Iar tu, popor așezat de Mine în taina și în lucrul cuvântului Meu, să fii voia Mea și să nu fii ostenit cu această fericire. Curând, curând, împărăția Mea din mijlocul tău va fi iubită mult și tot mai mult, că Eu ți-am spus să fii frumos, poporul Meu, și ți-am spus să fii, ca să rămâi tu nădejdea cea pentru tot omul care-și va pierde în curând toată agoniseala lui și va căuta la tine ca să te aibă și să te asculte pentru Mine și să te pună peste el din partea Mea, poporul Meu. Dar tu să stai întru înțelepciunea Mea, căci omul îngâmfat și cel nepocăit nu va găsi intrarea, și va bâjbâi în gol, fiindcă Eu sunt Dumnezeul tău, Dumnezeul Cel adevărat, și Mă dau numai celui ce învață, și apoi să fie, căci fără învățătură de la Mine și fără fapta ei nimeni nu va putea să-și facă intrarea în împărăția Mea care vine pe pământ. Amin.

Înalță-te, poporul Meu, ca să Mă vadă lumea pe înălțimea ta, că Eu îți spun aceasta. Amin. Ridică-te în numele Meu deasupra tuturor înălțimilor pământești, ca să Mă vadă omul pe Mine peste tine, că Eu îți spun aceasta. Amin. Tu ești poporul care ascultă pe Domnul. Nu este nimeni pe pământ care să-ți poată lua slava aceasta, slava celor ce ascultă pe Dumnezeu. Amin. Cei ce nu M-au ascultat au pierdut slava pe care o ai tu, iar tu M-ai ascultat și M-ai mângâiat și L-ai făcut pe Dumnezeu tată, căci tată este cel ce are fii. Amin, amin, amin.

Poporul Meu, pregătește-Mi, fiule, foișoare, că am în brațe cină mare, cină bogată, masă de nuntă între Mine și tine, și nuntași și doinași la nunta Mea cu tine, poporule mireasă. O, pune masa, că am de pus pe ea hrană ca să chem la masă.

Și zic: veniți la masă, voi, fii ai oamenilor! Vă cheamă Fiul Tatălui la masa Lui de nuntă. Veniți și vă îndeletniciți cu tainele împărăției care nu trece! Veniți să vă bucurați adevărat, să vă mângâiați adevărat și să înviați adevărat! Veniți, că Eu, Fiul Tatălui ceresc, vă voi hrăni pe voi. Amin, amin, amin.

11/24 mai 2001

Duminica a șaptea după Paști, a sfinților părinți

Casa întâlnirii este în mâna Domnului, și pic cu pic o așează pe pământ. Omul care își face toate voile zice că Dumnezeu este Tatăl lui. Cel ce se îngâmfă prin cunoștință, pierde înțelepciunea. Cine nu se naște din Dumnezeu, acela este dintre fiii oamenilor. Adevărata biserică muncește ea pentru ea, nu altul. Rânduieli pentru casa întâlnirii.

O, poporul Meu, Mi se deschid porțile ca să intru spre tine. Amin. Zi și noapte aș veni la tine ca să te încălzesc, ca să te hrănesc și ca să te iubesc. Scrie în Scripturi: *«Porțile tale vor fi deschise zi și noapte»*. O, așa este, poporul Meu. Tu ești poporul care te aduci Mie mereu cu duhul tău și cu trupul tău și cu sufletul tău, căci cine mai e altul care să se dea Mie zi și noapte așa cum te dai tu? Cine se mai bagă argat la Mine așa ca tine? Cine mai lucrează pentru slava lui Dumnezeu pe pământ așa cum lucrezi tu la cererea Mea, la cuvântul Meu, poporul Meu?

Iată casa întâlnirii. Când Eu v-am spus s-o așezați pe pământ, v-am spus că o am în mână și pic cu pic o așez prin mânuțele voastre cele harnice, și apoi Mă voi slăvi în ea cu zile de nuntă, poporul Meu. Iată lucrul cuvântului Meu cel întocmit și cel împlinit. Numai un picuț mai e, și totul e împlinit, și casa întâlnirii este așezată pe pământ. Amin.

O, poporul Meu, tu ești mâna Mea care este în lucru ca să-Mi fac cu ea cărare peste oameni. Tu ești unealta Mea. Tu ești ziua Mea de nuntă, care se zorește pentru Mine. Amin. Zi și noapte aș sta cu tine în cuvânt. Eu așa te-am învățat să fii, dar Eu sunt Dumnezeu și știu măsura în toate, că e de lucru și cu mâinile și cu picioarele și cu ochii și cu urechile și cu tot trupul, iar trupul este neputincios, și vine Duhul Meu și îi dă putere suflând peste el în zilele de odihnă, fiule.

O, poporul Meu trudit cu trupul, odihnește-te de ostenelile Mele. În zile de odihnă odihnește-ți trupul, că tu trudești zi și noapte cu Mine ca să-Mi împlinești cuvântul. Te văd cum te doare trupul când îngenunchezi pentru rugăciune în zori și în seară și în miez de noapte, poporul Meu trudit. Te doare trupul, dar sufletul ți se bucură, și Duhul Meu poate, și îți dă viață, poporul Meu. Trupul tău se sfințește zi și noapte pentru Mine, că te aud rugându-te pentru voia Mea în tine, poporul Meu. O, nu știu cum să-ți mulțumesc că te-ai băgat să-Mi slujești la cuvântul Meu, la cererea Mea, la chemarea Mea, fiule Ierusalime. Sfințesc pământul cu tine, poporul Meu. Te iau în mână și stropesc pământul cu binecuvântare așa cum ia preotul în mână busuioc și îl bagă în apă de stropește cu el peste pământ și peste om. Fac cuvânt nou pământul de sub tine, și fac cer nou petrecerea Mea cu tine în mijlocul oamenilor. Te-am învățat să fii răbdător și să nu te superi pe cei ce nu înțeleg lucrarea Mea cu tine. Pic cu pic se arată rodul cel adevărat al trudei Mele cu tine, căci cu tine trudesc, și cu tine lucrez cerul cel nou și pământul cel nou și duhul veacului cel nou și limba Duhului Sfânt, cuvântul gurii Mele și al înțelepciunii Mele și al celor ascunse de ochii celor ce nu văd.

Odihnește-te, poporul Meu, în zilele Mele de odihnă și dă-I Domnului odihna ta, că tu ești fiul Lui. Tu L-ai făcut pe Dumnezeu Tată, căci Tată este cel ce are fii, fii ascultători și vii, care stau în Tatăl, și Tatăl stă în ei. Amin.

O, nu i-a plăcut omului să-L aibă pe Dumnezeu de Tată. Nu i-a plăcut omului să asculte cu ascultare din cer. Iată ce este omul pe pământ. El stă în largul inimii lui și își face

toate voile cât poate, şi zice apoi că Eu sunt Tatăl lui. De ce mai zice, oare? Pentru ce ar mai fi să zică aşa? Face omul fii şi fiice şi îi dă lumii, şi apoi zice că i-am dat Eu copii. Eu cui am dat copii, i-am dat ca să Mi-i dea Mie să lucrez cu ei pentru Mine, aşa cum am lucrat cu mama Mea Fecioara, aşa cum am lucrat cu Ioan, fiul lui Zaharia şi Elisabeta.

Se umple omul de cunoştinţă despre Dumnezeu şi despre toate cele din Dumnezeu, şi apoi se îngâmfă că are cunoaştere, dar ca să facă voia lui Dumnezeu, nu se aşează omul s-o facă. Ca să-L facă pe Dumnezeu Tată al lui, nu vrea omul, că omul este fiul risipitor, fiul cel rătăcit, care se cheltuie pentru el însuşi şi nu pentru tatăl. Fiul cel risipitor a plecat de la tatăl său şi s-a dus într-ale sale, iar când a ajuns în trai rău, s-a vrut argat la tatăl său, s-a vrut sub ascultarea tatălui său, şi l-a făcut iar tată.

O, poporul Meu, oare fiii oamenilor Îl vor mai face pe Dumnezeu Tată aşa cum L-aţi făcut voi? O, fiii oamenilor se duc să înveţe carte unii de la alţii şi să-şi strângă cunoştinţă, şi apoi să se îngâmfe prin ea, dar ca să înveţe să fie fiii lui Dumnezeu, nu caută fiii oamenilor. Fiii oamenilor sunt îngâmfaţi, şi de aceea nu pot ei să aleagă calea umilinţei pe care am mers Eu. Fiii oamenilor se îngâmfă, şi de aceea nu pot ei să Mă vadă pe Mine cu voi, şi pe voi cu Mine. Dar cei atinşi la inimă de glasul cuvântului Meu care este cu voi, aceia se smulg şi vin să Mă audă şi să Mă vadă slăvindu-Mă cu voi în mijlocul oamenilor, căci voi slava oamenilor n-o primiţi, că o aveţi pe a Mea cu voi, şi I-o dăm Tatălui, că-I suntem fii. Amin.

Iată ce vă spun: toţi cei care se îngâmfă azi prin cunoştinţă vor pierde înţelepciunea lor, căci înţelepciunea Mea e mare, e cerească, e veşnică, şi e alta decât cea a oamenilor înţelepţi. Toţi aceştia vor veni curând, curând spre izvorul Meu de la voi ca să-şi stâmpere arsura sufletului, fiilor, căci va veni pârjol mare peste înţelepciunea cea omenească şi va seca duhul omului, şi îşi va căuta omul duhul şi îl va găsi la Mine, şi omul îşi va lua duhul înapoi, căci toate ale Mele, şi pe care le-am dat omului, şi pe care omul nu le-a păstrat şi nu le-a folosit, acelea s-au întors întru Mine, şi omul le-a pierdut şi nu le-a mai căutat, şi s-a găsit omul în altele care nu sunt din Dumnezeu, şi omul şi-a pierdut Tatăl şi nu-L mai găseşte, căci Tatăl este ascuns în duhul umilinţei, în duhul cel plăcut lui Dumnezeu. Amin.

Când te-am născut Eu pe tine, poporul Meu micuţ de azi, te-am îngrijit apoi, şi te-am învăţat să mergi în picioare, şi să ai picioare te-am învăţat. Cine nu se naşte din Mine, cine nu învaţă de la Mine şi numai de la Mine, cine nu merge întru Mine, cine nu este întru Mine, acela este dintre fiii oamenilor şi n-are pe Dumnezeu de Tată. Cine se gândeşte că moare de foame, că suferă, că n-are ce-i trebuie dacă stă cu Mine, acela să nu vină după Mine, acela să stea întru ale sale. Dar cel ce voieşte să-i fiu Eu Tată, acela să vină să-Mi fie fiu, iar fiul lucrează cu tatăl şi pentru tatăl, nu pentru sine. Amin. Aşa vă am Eu pe voi, copii ai poporului Meu, şi se strânge lumea să se uite la voi şi nu vă mai poate judeca, fiindcă Eu vă fac frumoşi pe pământ, şi vă fac cunoscuţi prin voia Mea cerească în voi şi peste voi, şi cu slava Mea care îl slăveşte pe om înaintea Mea şi înaintea oamenilor. Şi iarăşi spun: toţi cei care se îngâmfă azi prin cunoştinţă se vor ruşina şi se vor umili curând în faţa slavei Mele care este peste voi, şi vor iubi această slavă şi o vor pune în mare cinste şi se vor închina Domnului Dumnezeului vostru şi slavei Lui cea de peste voi, căci slava lui Dumnezeu este adevărata slavă a omului slăvit. Amin. Cei ce se îngâmfă prin cunoştinţă, aceia nu pot zidi nimic pentru Dumnezeu, ci numai pentru slavă unii de la alţii. Aceia nu sunt zidari, căci numai iubirea zideşte, iubirea care se jertfeşte pentru Dumnezeu şi pentru facerea omului, facere ca a Mea. Amin.

O, poporul Meu, îţi mulţumesc şi îţi dau din slava Mea, că M-ai ascultat de am aşezat cu tine pe pământ casa întâlnirii. Am ţinut-o în mâna Mea până ce am aşezat-o pic cu pic pe pământ prin mânuţele tale. Tot ce mai este de terminat la ea ca să fie cu totul pusă pe pământ după cum este ea în mâna Mea, nu lăsa nefăcut, nu amâna, că lucrul nefăcut la timp pentru săvârşirea lui rămâne ştirbit mult timp şi se numeşte lucru neterminat. Să nu lăsaţi, fiilor, ce mai este de terminat la această casă. Uitaţi-vă peste tot. Vedeţi cum este lucrat peste tot şi faceţi bine lucrul, ca să rămână bine, că voi sunteţi copii cu gust bun, şi aşa să rămâneţi, că Eu v-am dat har din harul Meu, şi aşa să rămâneţi. Amin. Voi merge apoi cu voi şi la cei ce au lucrat aici cu voi, ca să terminaţi şi acolo lucrul care a rămas de mult timp neterminat, în cetatea Târgovişte, fiilor, că am strâns acolo copile cu care Eu Mă sprijin în lucrul Meu cu voi, mânuţe harnice de care Eu Mă folosesc gătindu-Mi slava Mea între oameni, masa Mea şi casa Mea de zile de nuntă cu voi. Şi vom munci, fiilor, şi vom avea cum termina, căci cel ce este cu Mine nu trebuie să cerşească pâinea şi ajutorul, aşa cum fac bisericile lumii, ci trebuie să muncim şi nu să căpătăm, fiilor. Adevărata biserică munceşte ea pentru ea, nu altul. Fiţi harnici, fiilor, căci voi sunteţi biserica lui Hristos şi Evanghelia lui Hristos din zilele acestea. Cu nimic să nu zădărnicim Evanghelia Mea de azi, ci să lucrăm pentru ea şi pentru noi, aşa cum este lucrarea bisericii lucrătoare şi rugătoare jertfindu-se întru Domnul. Amin. Tot răul care încă mai dă să lovească în voi se va zdrobi de această piatră, iar piatra sunteţi voi, căci Eu v-am zidit, şi Eu sunt una cu voi, şi tot răul care încă mai dă să vă lovească pe voi pentru Mine se va întoarce cu bine pentru voi, şi Eu voi fi adevărat cu acest cuvânt. Amin, amin, amin.

Binecuvântată să fie zidirea casei întâlnirii, iar în ea să stea drept legea creştinească, legea cea pentru poporul Meu cel nou, şi popor nou. Amin. Om crescut să se odihnească în ea, că ea e casă de creştin, e casa lui Hristos. Amin. Şi în ea voi sta de vorbă cu omul şi îl voi îmbia la voia Mea cea din cer pe pământ. Amin.

Binecuvântate să fie toate aşezările Mele de peste voi, toate cuvintele Mele care aşează ordine peste toate ale Mele cu voi. Amin. Iar voi, binecuvântaţii Mei, creşteţi frumoşi sub mâna Mea şi staţi sub ea, că L-aţi făcut pe Dumnezeu Tată, şi staţi sub mâna Mea. Luaţi puteri din Mine, căci suflu peste voi. La orice greu de al Meu cu voi, Eu suflu peste voi ca să puteţi ridica greul Meu. Suflaţi şi voi peste Mine, ca să învăţăm să ne dăm unii altora viaţă, unii pentru alţii să ne dăm, ca să fim veşnici unii pentru alţii, copii ai vieţii Mele în voi. Amin.

Chemaţi la nuntă. Plătiţi vornicei şi chemaţi nuntaşi şi chemaţi doinaşi şi împodobiţi zilele nunţii Mele cu voi. Iar Eu voi scoate vin bun, vin nou, şi le voi da să bea, şi ei vor zice: *„De unde vin atât de bun, atât de dulce vin?“.* Şi vor bea, şi se vor bucura de slava Mea, că Eu le voi da să bea. Amin, amin, amin.

14/27 mai 2001

Cuvântul Domnului către regele Mihai

Biserica cea vie a strigat la cer pentru întoarcerea regelui românilor. Împărăţia unsului Domnului nu este din lumea aceasta. Darul pentru rege este cerul cel nou şi pământul cel nou pe pământul român.

Să se deschidă porţile cuvântului Meu ca să intru cu cuvântul în ieslea sa. Amin.

Fiilor care-Mi primiţi cuvântul când el vine, Mă aşez în iesle cuvânt pentru ca să-l mângâi pe cel înstrăinat atâta vreme, pe unsul României, Mihail, rege al ţării Domnului, că e ţara Mea România, ţara întoarcerii Mele după două mii de ani de la Tatăl, ţara Mea de nuntă, împărăţia cerurilor, care se aseamănă cu un împărat care face nuntă fiului său. Amin.

Iată cuvântul Meu peste cel uns de îngerul Meu, peste unsul Meu.

Mângâierea Mea se apropie spre tine prin cuvântul Meu cel din cer rostit, şi te mângâi, fiule îndurerat. Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, şi îţi şterg inimioara de lacrimi, şi îţi şterg faţa de dureri, şi îţi mângâi fiinţa, că mult ai răbdat. Dar îngerul Meu a fost în toate zilele cu tine şi te-a acoperit de orice fel de moarte şi te-a păzit până acum, ca să fii tu acum din nou peste România cu binecuvântarea Mea, care este pusă pe creştetul tău pentru ea. Ea este ţara Mea de nuntă şi nuntesc în ea cu poporul Meu mireasă, poporul pe care Eu l-am răpit la tronul Meu ca să stea el la gura cuvântului Meu şi să-l pună în cartea Mea de azi, cartea întoarcerii Mele de la Tatăl după două mii de ani.

Am un popor dulce şi cu fii frumoşi şi curaţi, pe care Eu i-am răpit din lume ca să stea ei în voia Mea pe pământ şi să-Mi audă şoapta întoarcerii Mele, cuvântul cu care îi mângâi pe cei ce Mă aşteaptă să vin şi să fac cer nou şi pământ nou şi Ierusalim nou pe pământ, pe pământul român, primul pământ ieşit din ape la facerea lumii, pământul din care am luat Eu cu mâna de l-am făcut pe omul cel întâi zidit.

Hai, odihneşte-te de dureri, că am făcut mare biruinţă pentru întoarcerea ta. Biserica Mea cea vie şi pusă de Mine rugătoare pe pământ strigă la cer de multă vreme pentru întoarcerea ta. Am aici jertfelnic de foc şi fii rugători ca focul care arde şi mistuie tot ce e pe foc. Ei au cerut la Mine aşa cum Eu i-am învăţat, şi prin strigarea lor la cer voi împlini tot ce mai este scris în Scripturi până la venirea Mea cea văzută, cea cu slavă văzută.

Eu te prind la piept şi te cuprind cu tot cerul Meu de sfinţi şi de îngeri, şi te cuprind în cuvântul Meu cel mângâios, şi te cuprind cu poporul Meu, poporul cuvântului Meu din mijlocul României, şi îţi dau iar cuvântul Meu. Să nu te clatini dacă mai e încă om îngâmfat care stă rece la şoapta cuvântului Meu care curge din Mine peste ieslea lui de aici, de unde-l împart peste pământ. Să nu te îndoieşti. Eu sunt. Este cuvântul Meu, şi mult este, e ca râul de mult, şi el curge din tronul Meu, limpede cum e cristalul, dar cei ce nu sunt curaţi dau să-l bage la întuneric. Dar el este *«râul vieţii, limpede cum e cristalul»,* aşa cum l-am arătat Eu lui Ioan, apostolul Meu cel iubit. Spală-te în el şi răcoreşte-ţi inimioara durută. Spală-te în râul vieţii tu şi toată casa ta, că Eu sunt acest cuvânt, şi sunt Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii. Voiesc să-l vezi pe poporul Meu de la iesle, şi el să te vadă. Voiesc să-Mi vezi fiii care strigă la Mine, la porunca Mea, pentru viaţa veacului ce va să fie, ce va să vină pe pământ curând, curând, odată cu învierea cea mare a celor adormiţi. Voiesc, fiule scump, s-o trezesc bine pe România şi să-i cânt Cântarea Cântărilor, că ea e ţara strălucirii pe care i-am arătat-o Eu proorocului Daniel şi lui Ioan, apostolul Meu cel iubit.

Îţi dau iar cuvântul Meu. Voiesc să te cuprind la piept prin fiii poporului Meu. Iată, îţi trimit carte de iubire şi de mângâiere. Odihneşte-te de dureri şi de lacrimi, că tu eşti unsul Meu, iar îngerul Meu, Mihail arhanghelul, te ocroteşte din partea Mea şi îţi întăreşte pecetea de rege de pe creştetul tău, că Eu aşa voiesc. Să nu voieşti măriri pământeşti, să nu voieşti tron dat de oameni, că tu eşti din partea Mea peste ţara Mea, iar împărăţia noastră e din cer, nu e din lumea aceasta.

Ia şi bea din apa Mea cea vie. Cuvântul Meu este apă vie. Să te mângâi cu el, fiule, şi să-l cauţi, că Eu sunt. Caută-Mă, că mult te-am aşteptat aici, şi mult te-am chemat să vii şi să fii, şi mult am tânjit. Cu tot cerul am tânjit să văd această împlinire, venirea ta acasă, fiule vândut de fraţii tăi. Am profeţit prin acest cuvânt că vei veni. Şi am împlinit. Ţi-am trimis de mult cuvânt că vei veni. Şi am împlinit. Acum va să vină tot mai mult slava Mea. Tot mai mult Mă voi vărsa pe pământ cu cuvântul venirii Mele. Tot mai mult Mă voi slăvi cu fiii cuvântului Meu în mijlocul neamului român, iar vestea Mea cu ei va fi luată de vânt şi va răsuna pe tot pământul, căci sunt mereu în zile de nuntă, cu poporul Meu mireasă, şi am nuntaşi, şi am doinaşi la nunta Mea. Sunt Fiul Tatălui, şi El Îmi face nuntă, că Mi-a făcut mireasă în neamul român, în ţara regină peste popoare.

Te prind şi te cuprind în cuvântul Meu, şi zic: binecuvântată să fie întoarcerea ta în casa Mea şi a ta, în ţara Mea şi a ta, şi ea va fi împărăţia cerurilor şi a sfinţilor şi a îngerilor, împărăţia mângâierii şi a păcii şi a iubirii veşnice. Amin.

Şi iarăşi, binecuvântată să fie şi întărită întreit să fie ungerea ta, pecetea Mea de pe creştetul tău, că tu eşti uns de Dumnezeu peste pământul român.

Pace ţie! Pace ţie! Pace ţie! Cer nou şi pământ nou voiesc să-ţi dăruiesc ca dar al întoarcerii tale. Aceasta voiesc să fac din pământul român. Eden dulce voiesc să aşez peste el, căci taina venirii Mele se odihneşte peste el şi am în mijlocul lui munte sfânt, popor de fii cu care Eu aprind făclia venirii Mele pe pământ după două mii de ani de aşteptare.

Pace ţie, unsul Meu! Dacă tu ai venit, vin şi Eu, că este scris în Scripturi să vin. Şi iată, vin, şi voi veni, şi moarte nu va mai fi, şi va fi mângâiere.

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt pecetluieşte acum prin acest cuvânt întoarcerea ta, şi zice peste ea: Amin, amin, amin, pe veci amin.

15/28 mai 2001

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Cel ce nu are lucrare de Duh Sfânt, acela nu este. Dragostea care nu vatămă este dragostea lui Dumnezeu în om. Noi rânduieli pentru casa întâlnirii.

Sunt Eu, Cel ce vă port de grijă de lângă Tatăl şi de lângă voi. Sunt Domnul Mângâietorul. Amin.

E sărbătoare, fiilor din grădină. Se slăveşte Duhul Sfânt în cuvântul gurii Mele care suflă peste voi. Duhul Sfânt este mângâierea voastră, iar fiinţa Lui vă dă din ea ca s-o aveţi în voi, că acum, nimeni nu mai este pe pământ, nimeni decât cel ce are în el fiinţa Duhului Sfânt, iar ceilalţi nu sunt, că e greu să ştie omul să fie.

O, greu se mai lasă omul spre facere, fiilor copii. Greu se mai lasă omul mic ca să poată creşte apoi, căci creşterea e pentru cei mici care stau la crescut.

Duhul Sfânt este ființă. Cel ce are în el această ființă, acela este mângâierea Mea, că are în el pe Mângâietorul, Cel de o ființă cu Tatăl și cu Mine, Fiul Tatălui, Care vă grăiește vouă din cele ce nu se văd. Cele ce nu se văd sunt cele adevărate, sunt cele ce sunt. Iar cele ce se văd sunt cele neadevărate care acoperă pe cele adevărate, pe cele ce sunt.

Dacă omul ar simți de ajuns durerile nașterii lui atunci când dă să se nască din Dumnezeu, ar avea omul apoi ființa Duhului Sfânt în el, și ar iubi-o și ar păstra-o ca pe viața lui însăși, și toată lucrarea lui ar fi a Mea și pentru Mine, și ar fi omul mângâiat de Duhul Sfânt Mângâietorul.

O, copii apăsați de durerile Mele cele pentru nașterea din nou a lumii! Mă deșert în voi cu durerile Mele, cu durerile facerii, că iarăși le fac pe toate. Amin. Ferice celui care vine să fie cu Mine și cu voi, și care simte ca și voi durerile voastre cele pentru Mine, cele pentru ființa Duhului Sfânt în om. O, copii duioși, unde să găsesc Eu om pe pământ să-l aduc printre voi și să vă mângâie ca Mine și să vă creadă durerile Mele în voi și să nu vă mai facă dureri omul de lângă voi? Voi aveți nevoie de multă mângâiere, de multă iubire de la cei din cer, că e grea povara venirii Mele, și pe care Eu v-am pus-o pe umeri. Eu sunt Cel ce vine, și truda pentru venirea Mea e lucrare multă și grea, iar voi sunteți mici și trudiți de peste tot. Vă strâng apăsări și griji și de sus, și de jos, și din lături, și dinăuntru, și din afară, copii trudiți de peste tot. Dar Eu vă dau mângâierea. Duhul Sfânt este mângâierea voastră, iar ființa Lui vă dă din ea, ca s-o aveți în voi și să puteți prin ea. Amin.

A intrat pe poarta cerului jertfa de rugăciune și de pomenire a celor adormiți. Vin cu cetele cei adormiți, vin la voi, că voi pomeniți aici tot neamul omenesc care a fost și care este. Când cei ce au murit păcătuind văd locul scăpării, locul de aici în care Eu lucrez cu voi scăparea omului, când văd ei biruința Mea prin voi, se umplu de durere și de remușcare și plâng spre Mine cu jale să am milă de ei și să le șterg păcatele, că ei în zilele cele de pomenire a lor văd raiul, care este odihna sfinților, și văd iadul, care este locul osândei în care se vor munci cei păcătoși după învierea morților. Tot neamul omenesc cel adormit a venit la pomenirea lor de la voi, iar acum ascultă glasul ființei Duhului Sfânt, care grăiește din Mine peste voi pregătind învierea morților și venirea Mea cu viața veacului ce va să fie. Amin.

O, poporul Meu, dragostea cea nevătămătoare plânge în urma omului ca s-o ia omul în el și să-i dea ființă în el. Tot ce iubește omul este dragoste care-l vatămă pe om, și omul n-o mai poate lepăda de la el. Dragostea care nu vatămă este dragostea Mea în om, dragostea care-i dă omului trăirea cea de veci, viața cea de veci, care nu întunecă vecia omului.

Trăirea cea de veci, aceasta este ce vreau Eu să-ți dau, omule, că Eu așa am spus: *«Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată»*. Amin. O, Eu n-am mințit prin acest cuvânt pe care l-am spus cu toată iubirea Mea cea pentru om. Eu n-am spus prea mult cu acest cuvânt, ci am cuprins în el tot adevărul cel despre viața cea de veci. Dar cine este cel ce crede în Mine ca să nu moară niciodată așa cum n-a murit Enoh și Ilie și Ioan cel iubit și alții mulți de după ei, care sunt cu trupul, fiind cuprinși de cele ce nu se văd între cele ce se văd? Dragostea cea nevătămătoare îl aduce pe om la viață de veci și Mă aduce pe Mine în om ca să trăiască omul în Mine și să fie el mișcarea Mea și casa Mea și vecia Mea în om. Cine mai este pe pământ casa Duhului Sfânt, în care să se mistuie de dragoste căldura ființei Duhului Sfânt? Cel ce are pe Duhul Sfânt în el, acela are și pe Tatăl și pe Fiul, căci Cei trei, nedespărțiți sunt în tot locul lor și în toată vremea lor dacă sunt în om, căci una sunt, iar acest nume este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin, amin, amin. O, dacă ar bea omul din această cupă, s-ar îmbăta de Dumnezeu. Dacă oamenii și-ar da unii altora cupa aceasta a fericirii cea de sus, ar fi beție de Duh Sfânt peste oameni și s-ar găsi oamenii în Mine și s-ar aduna să bea și să-și caute fericirea în această beție.

Vreau, fiilor copii, să împart dulceața fericirii omului, s-o împart tuturor în zilele Mele de nuntă cu voi. Vreau să bea omul din cupa fericirii care rămâne peste om, care nu se pierde ca fericirea cea care înșeală viața omului. Grija omului ar trebui să fiu Eu și nu el. Dacă aș fi Eu grija inimii și a minții și a lucrării omului, l-aș pune pe un așa om pe ranele voastre, fiilor trudiți de grijile Mele în voi. Dar omul care dă să vină se face sare pe ranele Mele din voi, și ranele vă ustură, și Eu vă văd, și Eu vă ung cu alinul Meu cel prin cuvânt.

Mă împart prin voi oamenilor pe care-i chem la izvorul mângâierii care dă viață de veci celui ce vine să bea cu folos. Îi dau omului cunoștința dragostei care nu vatămă. Cei ce cu adevărat știu să se iubească unii pe alții, nu sunt cei ce se iubesc între ei pentru mângâierea lor, ci sunt cei ce se iubesc unii pe alții pentru bucuria Mea, pentru mângâierea Mea. Amin. Cei ce se iubesc unii pe alții pentru mângâierea lor, aceia se duc spre dragoste care vatămă trupul și sufletul și care murdărește taina ființei Mele în om. Când dragostea cea vătămătoare se bucură în trupul și în duhul omului, îngerii cei stricători de viață fac sapă din omul cel vătămat și lărgesc cu ea adâncul în care se cufundă pic cu pic viața omului până ce ea se sfârșește de tot. Omul însă nu are cum să priceapă lucrarea cea rea care iese de la dragostea de sine care-l mângâie pe om pentru vătămarea vieții lui. Dar Eu, Domnul, Cel plin de milă și de îndurare, Mă țin după om și strig în urma lui și îi spun cu cuvântul să se oprească și să asculte suspinul ființei Duhului Sfânt, Care strigă acum, la capătul puterilor omului, chemându-l pe om la scăldătoare, la nașterea din Dumnezeu, la viața cea de veci. Amin.

Deschideți porțile nunții Mele cu voi, copii ai vieții! Sunați din trâmbiță, să vină cei chemați, să vină să le dau să bea din cupa iubirii care nu se sfârșește în veci. Amin. Omul caută iubirea. Omul caută viața. Să vină să-i spun Eu ce sunt acestea și unde sunt ele, că el caută în gol. Omul se găsește pe sine în toate căutările lui, că el nu știe ce trebuie să găsească. El trebuie să Mă găsească pe Mine, nu pe sine, că el nu poate să-și dea viață. Viața omului Eu sunt, și de la Mine o are cel ce o are.

Deschideți întâlnirii Mele cu cei chemați de Mine la izvorul vieții cea de veci. Deschideți porțile sărbătorii Mele cu voi în mijlocul oamenilor. Să vină oamenii să guste din cupa fericirii veșnice. Eu voi fi ca râul care răcorește arșița din om și Mă voi slăvi cu mângâierea peste cei ce se vor aduna ca să bea. Mâna Mea e plină de mângâiere. O desfac și Îmi las mângâierea să curgă și să ia din ea cei ce Mă caută la voi. Amin.

Puneți-vă strai de sărbătoare, fiilor copii. Îmbrățișați-vă unii pe alții în mare pregătire și dați dragostea Mea oamenilor, dragostea care nu vatămă viața omului. Dați-vă cu dragostea Mea din voi, cu frumosul Meu cel de peste voi. Vă dau ca să dați. Mă dau vouă ca să Mă dați. Amin.

Scrieți pe văzduh că e sărbătoare, ca să vadă omul, ca să audă omul și ca să vină, că Mă desfac cu mângâierea Duhului Sfânt pentru ca să încălzesc în om iubirea lui cea pentru Mine și să-Mi desfac calea și s-o așez în calea omului. Amin.

Binecuvântate să fie casa și grădina întâlnirii, corturi pentru slava Domnului. Să fie cald în ele, să fie soare peste

toată sărbătoarea care Mă aduce pe Mine la voi, sărbătoarea duminicii tuturor sfinților, duminică lungă, sărbătoare de trei zile, Noul Ierusalim în cer şi pe pământ în sărbătoare. Cereți vreme dulce, soare mângâios, văzduh cald, care să mângâie pe cei ce se vor aduna pe lângă voi pentru slava Mea cu voi. Cereți pace din cer peste toată sărbătoarea. Cereți îngeri întru toate câte sunt de aşternut înaintea oamenilor pentru sărbătoarea lor cu Mine şi cu voi. Cereți îngeri pentru puterile voastre trudite, că ați trudit fără odihnă, copii trudiți, care ați învățat jertfa în locul iubirii, jertfa care nu cere, ci numai se dă. Iar Eu vă dau viața cea de veci, răsplata celor ce se jertfesc fără plată, şi vă dau ființa Duhului Sfânt, care Mă mângâie pe Mine în voi, ca să fiți voi mângâiați aşa cum sunt şi Eu.

Iată, am ieşit cu bine şi cu pace şi cu iubire la împlinirea cuvântului Meu pentru casa şi grădina întâlnirii. Acum dăruiți-vă cu slava voastră cea de la Mine pentru ca să vadă cei ce vin lucrul Meu prin voi pentru învierea Mea în om. Sculați-vă şi vă gătiți. Îngerii Mei vor fi prin voi, iar voi vă veți arăta oamenilor cu slava Mea în voi, cu taina Mea din voi şi prin voi. Amin.

Fiilor, fiilor, aveți grijă de rânduielile Mele cele creştineşti pentru voi. Nu amestecați trupurile. Casa întâlnirii să odihnească în ea om crescut, copil din poporul Meu cel viu, şi altfel să nu se schimbe această rânduială, că Eu v-am învățat să faceți cruce peste toate locurile pe care vă aşezați voi să vă odihniți, iar crucea să nu fie înjosită de trupuri care nu sunt ca trupurile voastre. Voi sta de vorbă cu omul în casa aceasta, dar pentru altfel de poposire a omului în casa pe care am pus-o Eu acum pe pământ prin voi, nu este rânduială. Această casă este sub lege creştinească, fiindcă duhul şi trupul Meu au nevoie de odihnă aici, fiilor veghetori din partea Mea peste averea Mea.

Acum învăluiesc în taina binecuvântării cea de sus această împlinire, casa şi grădina întâlnirii, şi zic: să fie sărbătoare pentru împlinirea aceasta. Să fie sfințite prin cuvânt şi prin apă sfințită. Iar voi, copii ai tainei cea de nou Ierusalim, să fiți coroana Mea de slavă pentru zilele de sărbătoare care sunt în prag. Să vină nuntaşi, să vină doinaşi, să vină cei ce iubesc slava Mea cu voi, şi să vină cei ce nu cunosc taina Mea cea de peste voi, şi apoi s-o cunoască, şi cu ea să se lumineze şi să caute lumina şi să caute viața cea de veci, dragostea cea nevătămătoare care iubeşte pe Dumnezeu dinăuntrul inimii omului. Amin.

O, fiilor frumoşi, pace vouă! Vă dau multă pace, iar voi să stați în ea şi s-o înmulțiți între voi. Ființa Duhului Sfânt vă mângâie şi vă umple de ea aşa cum i-a umplut pe ucenicii Mei acum două mii de ani, după ce Eu M-am înălțat la Tatăl, de unde le-am trimis mângâierea pe care le-o promisesem: ființa Duhului Sfânt, focul care se mistuie în om pentru slava Mea peste pământ.

O, fiți frumoşi, fiilor copii. Fiți dulci, copii şi copile, şi fiți slava Mea. Duhul Sfânt este ființă. Cel ce are în el această ființă, acela este mângâierea Mea, că are în el pe Mângâietorul. Acesta este Cel ce vă învață pe voi, copii ai mângâierii. Acesta este Cel ce vă hrăneşte pe voi. Iar cel ce-L are pe El, râuri de ape vii curg din el, şi iarăşi va ieşi pământul din ape, din apele vii ale râurilor Duhului Sfânt Mângâietorul, Care este una cu Mine şi cu Tatăl, şi cu voi, copii ai mângâierii. Amin, amin, amin.

21 mai/3 iunie 2001

Sărbătoarea Creştinătății Româneşti, ziua întâi

Omului îi este teamă de calea cea sfântă pe pământ. Bogații pământului sunt săraci de Dumnezeu. Dulceața păcatului a adus moartea Domnului în om. Rana Domnului este multă cât două mii de ani. Plânsul dumnezeiesc îndeamnă omul la pocăință. Cei veniți la izvor învață de la Domnul.

O, fiilor de la ieslea coborârii cuvântului Meu, sculați-vă din aşternuturi, că vine Mirele vostru ca să iasă cu voi şi cu zile de nuntă, că se adună nuntaşi. Hai să punem masa, că e nuntă! E Mirele cu mireasa, e Hristos cu tine în zile de nuntă pe pământ, poporul Meu mireasă. Iată nuntaşii! Au venit, şi vin. I-am chemat ca să-i iubim. Noi îi putem iubi cel mai mult. Le putem da ce nu pot ei găsi pe nicăieri. Le dăm mângâierea cea adevărată, cuvântul cel mângâios care se lasă din gura Mea peste voi ca să-l dăm la cei ce vin şi la cei ce nu vin să-l audă, şi să-l ia cei ce vin şi să-l ducă cu ei în casele lor. Amin.

Eu Însumi mângâi omul. Eu sunt acest cuvânt. Sunt Fiul Tatălui Savaot şi din Tatăl grăiesc. Sunt Domnul, Mângâietorul. Amin. Cine nu are nevoie de această mângâiere care se lasă ca râul cel răcoros din gura Mea, acela nu s-a născut din Mine, şi este încă stârpitură, om care trăieşte fără viață, şi tot aşa şi moare şi se duce fără viață pe drumul cel de veci, în somnul lui cel vremelnic şi cel de veci. Eu îl mângâi pe om lăsându-l să-şi împlinească dorințele dacă asta este bucuria lui, iar răbdarea şi bunătatea Mea îl îndeamnă pe om la pocăință şi la iubire ca a Mea. El Îmi cere Mie ajutor să-şi aducă la împlinire voile lui, iar Eu Mă umilesc şi nu mai caut pentru voia Mea în el, căci omul se iubeşte pe sine, şi tot pentru sine Mă iubeşte şi pe Mine. Iar Eu sunt Mângâietorul şi Mă scutur cu mângâierea Mea şi îl mângâi pe om.

Sculați-vă bine, copii străjeri, că avem oaspeți la masă. Iată-i, au venit, şi vin.

O, sculați-vă şi voi, cei ce ați venit la nuntă! Sculați-vă şi auziți glasul Mirelui Care grăieşte miresei, împărțindu-vă din vinul nunții, din iubirea nunții. Amin. O, să nu se tulbure inimile voastre. Vă dau învățătură tare, bucate tari vă dau, ca să vă întăriți trăirea şi ca să Mă treziți în voi, şi ca să prind Eu rădăcină în voi, căci rădăcina acestui cuvânt care vă mângâie Eu sunt. Credeți sau nu, Eu trebuie să spun cine sunt. Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Fiul Tatălui Savaot. Sunt aici şi Mă fac cuvânt şi Mă împart peste pământ. Nicăieri pe pământ nu găsesc om care să vrea numai ca Mine pentru cuvântul Meu de azi pe care-l cobor aici cu tot întregul lui. Dacă aş grăi şi aici aşa cum zic atâția oameni că grăiesc Eu în atâtea locuri pe pământ, aş fi iubit şi de aici, aş fi crezut şi de aici, aş fi primit şi de aici cu calea Mea spre oameni. Dar calea Mea e cale cerească, e cale dreaptă şi sfântă, şi omului îi este teamă de ea. Şi dacă-i este omului teamă de calea cea curată, i-ar place să fie minciună această venire a Mea în cuvânt ca să-Mi desfac cu el calea venirii trupului Meu cel înălțat la Tatăl acum două mii de ani. Nu M-am înălțat ca să nu mai vin. Ba, din contra, am zis atunci: *«Mă duc ca să vin; Mă duc să pregătesc loc»* şi să vin după ce-l pregătesc. Iată, l-am pregătit, şi omul e prea îngâmfat ca să creadă ce spun Eu, că Eu spun că tot cuvântul Meu cu care Mă cobor în locul acesta pregătit de Mine cu trudă, îl judecă pe cel ce nu-l ia să-l pună peste el. Iată, de la om ia omul, dar de la Dumnezeu, ba. Am fost şi Eu om pe pământ, şi am fost înțelept din Tatăl, şi am lăsat învățătura vieții veşnice peste om. De ce nu ia omul şi de la Mine, şi ca să fie ca Mine apoi? O, de ce ia omul numai de la om? De ce, oare?

Omule care citeşti numai ce zice omul, numai ce scrie omul! S-a răstignit pentru tine omul de la care iei tu învăţătură de crezi atâta în el, de te hrăneşti atâta de la el? Cum de nu eşti obosit de atâta învăţătură care-ţi ia din suflet, ca apele mari, tot ce mai e în tine veşnic şi adevărat şi din cer? O, omule, te întâmpin în alergarea ta şi îţi cercetez fiinţa şi nu mai ai fiinţă de neam bun. Adunătura din mintea ta M-a lăsat orfan de tine, omule obosit de truda ta, de povara ta. Eu ţi-am spus să iei povara Mea, că jugul Meu este bun, că sarcina Mea este uşoară. Aşa ţi-am spus. Tu însă te-ai făcut uriaş, şi duci poveri pe drumul tău, iar drumul Meu e sărac de oameni. Drumul tău nu este drumul Meu. Ce este al tău nu este al Meu, şi tu trăieşti fără viaţă. O, cum să te fac să-Mi deschizi la bătaia Mea în uşa ta? Iată cum Îmi desfac izvorul şi cum te chem să vii şi să bei şi să-i vezi gustul şi să-i vezi adevărul, căci izvorul acesta Eu sunt. Acest cuvânt Eu sunt, iar trupul Meu este învăluit în acest cuvânt şi stau înaintea ta învăluit în cuvânt. Cuvântul acesta este venirea Mea cea după două mii de ani de la Tatăl, ca să-Mi pregătesc cu el mireasă, şi să Mă las apoi lângă ea cu trupul Meu văzut, cu care M-am înălţat de lângă ucenicii Mei acum două mii de ani ca să pot iarăşi veni la vremea venirii Mele din nou de lângă Tatăl.

O, să nu se tulbure inimile voastre întrebându-vă de acest glas care este cuvântul Meu. Eu sunt Fiul Tatălui Dumnezeu, şi precum am avut putere să-Mi pun viaţa, şi apoi iar s-o iau, aşa şi acum, putere am să Mă pun cuvânt înaintea omului şi să-i cer omului răspuns pentru el. Amin. Îi dau omului viaţă prin acest cuvânt, că fără Mine omul trăieşte fără de viaţă. Şi îl voi întreba apoi pe om de viaţa acestui cuvânt, şi nimeni nu va scăpa să dea răspuns pentru cuvântul Meu cu care strig în zilele acestea pe toate uliţele ca să Mă audă cei ce stau în casele lor veselindu-se de toate câte au.

M-am uitat pe pământ şi am văzut nişte oameni bogaţi veselindu-se în avutul lor şi spunând la săraci că ei nu au nevoie de Dumnezeu, fiindcă au tot ce le trebuie. Aveau tot ce le trebuie, dar de Dumnezeu erau săraci de tot.

Sunt săraci de Dumnezeu bogaţii, fiindcă Dumnezeu este bogăţia săracilor, bogăţie veşnică, şi în ea ei se vor odihni pe veci, şi nu ca bogaţii care după ce-şi părăsesc bogăţiile şi rangurile se duc la sărăcie de viaţă şi la plâns şi la veşnicie fără Hristos în ea.

V-am chemat la Mine ca să vă dau din rana Mea. Mâncaţi şi beţi din rana Mea, că sunt rănit de dorul omului, rănit de două mii de ani. Rana Mea nu s-a mai închis. Ea s-a făcut sân din care curge sânge, nu lapte. Curge sânge din viaţa trupului Meu ca să mănânce şi să bea păcătoşii care-şi lasă păcatele în urma lor şi vin să mănânce din rana Mea, spre viaţa Mea în ei. Dar omul care-i dă viaţă păcatului în însuşi trupul lui crede că poate face din trupul Meu mădular al său, una cu trupul lui, care păcătuieşte cu dor de păcat, cu dor de iubire vătămătoare lui şi Mie, iar Scriptura spune: *«Luând mădularele lui Hristos, le voi face mădularele desfrânării?»*.

Eram cu trupul pe pământ şi venea iudeul şi venea cărturarul şi Mă ispitea pentru desfrânarea din el şi dădea să râdă de Mine pentru desfrânarea lui. Eu însă nu ştiam cum să Mă scutur de ei fără să Mă prindă în cuvânt călcător de legea cea pentru om. Apostolul Meu Pavel ar fi fost ars pe rug de cei ce se dădeau credincioşi ai bisericii fără să omoare în ei desfrânarea şi trupul ei. Ar fi fost Pavel ars pe rug dacă nu i-ar fi lăsat pe ei sub legea păcatului, şi le spunea: *«Să nu vă lipsiţi unul de altul decât cu rânduială, pentru post şi rugăciune, căci din pricina desfrânării să-şi aibă fiecare femeia lui»*. Acest cuvânt era pentru cei ce se desfrânau, nu pentru sfinţii care-şi răstigneau trupul şi patimile şi poftele din el.

O, fiilor de la ieslea cuvântului Meu! Mi-e milă de voi când văd cum vine omul la voi şi vrea de la voi şi de la Mine dreptate pentru desfrânarea cea din trupul lui. La Mine şi la voi nu încape cel desfrânat, dar cel ispititor dă să râdă la voi pentru desfrânarea lui. Aşa eram şi Eu. Necăjit eram între oameni, şi pregătit pentru jertfă, ca să-i arăt omului iubitor de sine ce este judecata lui. Ea este jertfa celor ce se jertfesc răstignindu-şi trupul şi înviind cu duhul pentru trupul Meu, care s-a dat să fie mădular al omului care bea din rana Mea, din trupul Meu rănit de dorul omului, rănit de două mii de ani, căci rana Mea nu s-a mai închis, şi este multă cât două mii de ani.

Mă uit la tine, omule, cum dai să te bucuri tu din rana Mea, cum îţi faci tu fericire din durerea Mea, din rana Mea, din viaţa Mea pe care Mi-am pus-o pe cruce plângând pentru salvarea ta din păcat. O, vreau să te înviu din păcat. Ascultă plânsul Meu după tine. O, cum îţi vine ţie să te bucuri când te îndulceşti în tine cu păcatul, cu fructul morţii Mele? Dulceaţa păcatului tău a adus moartea lui Dumnezeu, şi tu zici că păcatul este fructul vieţii, dar el este fructul morţii Mele. Tu te duci la cei ce Mă vând şi te bucuri că Mă iei în tine pentru iertarea ta. Eu sunt Mielul Cel junghiat, şi pe Mine nimeni nu Mă mai iartă ca să Mă scape de durerile de la om, de păcatele omului să Mă scape. Face omul păcate şi Mi le dă Mie după ce le face. Se duce la duhovnic să le dea de pe el şi să le pună pe Mine, şi Eu să-l iert de ele, şi el face altele apoi, şi nu Mă mai iartă omul de povara de pe Mine, de crucea Mea, căci crucea Mea este omul păcătos.

Plâng cu plâns dumnezeiesc, de patruzeci de ani plâng prin acest cuvânt, iar acum am deschis Scripturile cele de la capăt şi citesc din ele de pe ultima foaie şi zic: *«Cine este spurcat de păcat, să se spurce şi mai mult. Şi cine este sfânt, să se sfinţească şi mai mult, că plata Mea este cu Mine şi vin ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui»*. Amin. Iar pentru cei ce s-au sfinţit şi încă se sfinţesc, zic: *«ferice lor, că-şi spală veşmintele ca să aibă stăpânire peste pomul vieţii»,* peste Mine, Cel rănit, ca să-i dau celui sfânt din rana Mea şi să Mă mângâi de ea împărţind din ea, împărţind-o cu cel ce Mă iubeşte cu iubire ca a Mea. Amin.

Aş voi să se vindece omul de duhul păcatelor lui. Omul se iubeşte pe sine, şi tot pentru sine Mă iubeşte şi pe Mine. Mulţime de oameni şi-au făcut scaune şi s-au aşezat pe ele în numele Meu peste oameni. Iată, aceia Mă iubesc pentru ei, nu pentru Mine, şi îşi fac în numele Meu ranguri şi trecere şi petrecere şi putere, făcându-i pe oameni să cumpere de la ei iertarea cea de la Mine, nu vindecarea, că dacă s-ar vindeca oamenii de dorul şi de patima păcatelor, cine ar mai umbla să-şi cumpere iar şi iar iertarea şi mila de la cei ce vând, în numele Meu, de două mii de ani iertarea cea de la Mine?

Plâng cu plâns dumnezeiesc şi zic: cine este spurcat de păcat, să se spurce şi mai mult, şi cine este sfânt, să se sfinţească şi mai mult. Amin. Mă doare rana Mea cea multă cât două mii de ani. Iar tu, mireasa Mea cea mică, tu, poporul Meu mireasă, să zici să vin, că asta este scris despre tine: *«Duhul şi mireasa zic:* „Vino!“. *Şi cel ce aude, să zică şi el:* „Vino!“. *Şi cei ce sunt însetaţi, să vină să ia în dar din apa vieţii»*. Amin.

O, vino, omule, la izvor când Eu te chem, când ies în calea ta cu mireasa Mea, cu cea care trudeşte pentru Mine aşteptând venirea Mea. Dacă auzi şi dacă eşti însetat, vino la

Mine, că am venit spre tine şi te chem să te iubesc, că Eu te pot iubi mult şi îţi pot da ce nu poţi găsi pe nicăieri: chemarea Mea cu însăşi gura Mea, mângâierea Mea cu mâna Mea cea tainică şi slava trupului Meu cel învăluit în cuvânt aşa cum acum două mii de ani am fost învăluit în nor ca să Mă duc întru Tatăl şi aşa să vin înapoi; aşa, precum M-am suit, învăluit în taină, învăluit în cuvânt, în nori de cuvânt învăluit. Amin.

Daţi glas doinei de nuntă, voi, doinaşi, că v-am chemat la nuntă să doiniţi. Daţi grai poemelor, voi, poeţi care purtaţi în voi simţăminte de dincolo de voi, că v-am chemat la nuntă ca să grăiţi grai dulce. Aduceţi Domnului jertfă de laudă şi luaţi în dar mângâierea cea pentru dar, rădăcina bucuriilor sfinte. Cel ce crede, acela grăieşte, iar cel ce grăieşte, este viu şi nu moare. Cel ce nu grăieşte, acela moare şi este mort. Chiar dacă el crede, este mort, căci lucrarea credinţei este grăirea, este mărturisirea, grai viu din neam în neam până la Mine. Amin.

Îmi desfac fiinţa Mea dumnezeiască să curgă din ea mângâiere peste voi, cei veniţi la nuntă. Duhul mângâierii este bogăţia pe care vreau s-o dau celor ce vin la izvorul venirii Mele aici, unde Eu Mi-am ales ieslea Mea de venire aşa cum Mi-am ales acum două mii de ani ieslea din Betleem. Luaţi duhul înţelepciunii sfinte, voi, cei adunaţi la sărbătoare. Luaţi şi beţi din cupa mângâierii şi mângâiaţi pe Dumnezeu. Adunaţi-vă în Duhul Meu, în Duhul lui Hristos. Numai Duhul Meu poate să vă facă una, căci casa Mea este una.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Vouă, celor ce credeţi în venirea Mea; vouă, celor ce aţi bătut cale pentru cuvântul Meu care Mă aduce pe pământ. Poposesc trei zile cu voi şi pentru voi în cuvânt, şi vă voi da să beţi, iar voi să învăţaţi să beţi.

Pace vouă! Şi vă voi da să beţi. Amin, amin, amin.

26 mai/8 iunie 2001

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a doua

Mirele ceresc îi bucură cu graiul Lui pe cei strânşi la izvor. Iubirea de pe pământ nu este ca iubirea din cer şi nu se poate sui la cer. Cei asemenea Lui Îl mărturisesc pe Domnul. Lumea închide cerul ca să nu vină Domnul. Nunta lumească este minciuna care s-a pus în locul nunţii. Veacul ce va să fie este nuntă veşnică pe pământ.

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt Se slăvesc pe pământ în zile de nuntă cerească. Îngerii şi sfinţii sunt nuntaşii din cer, iar cei de pe pământ, adunaţi la sărbătoare, sunt nuntaşii de pe pământ. Amin.

Eu sunt Mirele nunţii, şi fericită este sluga pe care Eu o găsesc priveghind pentru venirea Mea cu zile de nuntă. Eu sunt, şi Îmi deşert mângâierea peste cei adunaţi la izvor. Amin, amin, amin.

Mai mare iubire ca aceasta nu este, că Eu grăiesc de lângă Tatăl, şi graiul Meu umple văzduhul şi bucură pe îngeri şi pe sfinţi, şi umple pământul, şi bucură pe cei ce Mă aşteaptă ca şi voi, copii de la ieslea coborârii Mele. I-am spus lui Moise când i-am vorbit din rug pe munte, i-am spus să-şi lase sandalele, că locul grăirii Mele cu el e loc sfânt. Vă spun şi vouă tot aşa. De câte ori ies cu voi de la iesle peste pământ şi peste om să nu uitaţi să fiţi sfinţi ca şi în cer, că locul pe care stau Eu şi cu voi e loc sfânt şi tot mai sfânt. Descălţaţi-vă pentru el de cele din afară de câte ori ies cu voi ca să ne arătăm cu cele dinăuntru. Descălţaţi-vă de cele din afară şi de cele din om care nu sunt din Dumnezeu, şi înarmaţi-vă cu Duhul Meu Cel pentru voi, Duhul Care Mă apără pe Mine şi pe voi ca să fim din cer, şi aşa să vă întoarceţi în cele ale Mele, în cele dinăuntru, că locul pe care Eu v-am aşezat pe voi ca să staţi înaintea Mea când vin, e loc sfânt locul din care Eu grăiesc peste pământ. Amin.

Acum din nou ieşim. Cu cele din cer ieşim. Cu cuvântul cel făcător ieşim. Iată grădina întâlnirii Mele cu omul. Am zis cu cuvântul, şi apoi acest pământ s-a făcut cer, iar Eu Mă slăvesc cu voi pe el şi îi dau omului slava Mea cu voi, şi îi dau omului mângâierea şi iubirea cea de sus. Iubirea cea de jos nu se poate sui la cer, dar iubirea cea de sus vine şi se aşează pe pământ ca să facă cer, cerul iubirii, cerul şi pământul iubirii. Amin.

O, iubirea cea de pe pământ nu e ca iubirea cea din cer ca să se poată sui la cer. Eu Mă dau omului cu iubirea cea din cer, şi o aduc cu Mine pe pământ şi o dau, dar omul nu poate duce la cer iubirea lui cea de pe pământ, căci cerul este sfânt, iar iubirea care se suie la cer este numai iubire sfântă, iubire ca a Mea, iubire care iubeşte fără să ceară, ci numai să se dea, şi cu totul să se dea. Amin. Iată de ce plâng Eu cu rană, şi rana Mea nu se mai închide. Omul se iubeşte pe sine, şi tot pentru sine Mă iubeşte şi pe Mine. Iubire care cere pentru sine, aşa e iubirea omului. Omul Îmi cere de şapte mii de ani. I-am dat totul omului, şi el tot Îmi cere, de parcă nu are. De ce, oare, nu are omul tot ce i-am dat să aibă, tot ce i-am dat de iubire?

O, copii de la ieslea coborârii Mele, Îmi cere omul, mereu Îmi cere omul. Îi cere omul lui Dumnezeu, Îi cere mereu. Cum de nu-L cere şi pe Dumnezeu? O, iubirea cea de pe pământ nu e ca iubirea cea din cer, care se dă fără să ceară. Nu se poate sui la cer iubirea care nu se dă, iubirea care cere din om pentru el. Ea coboară mila şi iubirea Mea la om, dar ea la cer nu se poate sui. Cere omul de la Mine, cere de şapte mii de ani. De ce nu Mă cere şi pe Mine omul? Mă uit pe pământ şi nimeni nu voieşte să vin. Este scris în Scripturi să vin, şi nimeni nu voieşte să vin, şi nimeni nu Mă cere să vin. Nu vrea să se facă omul frumos pentru venirea Mea. Nu vrea omul să se gătească pentru venirea Mea. Pentru el se pregăteşte omul, şi îşi pune podoabe şi îşi pune miresme şi îşi pune haine moi şi îşi face aşternuturi şi îşi împleteşte cununi şi îşi pune pe cap cununile şi biruinţele lui. O, numai pentru Mine nu se mai pregăteşte omul, şi Eu Mă uit îndurerat la om, îndurerat adânc. Îi văd omului chipul cioplit şi sunt îndurerat adânc de la om.

O, fiilor de la ieslea învăţăturii Mele, hai să petrecem cu omul, fiilor trudiţi pentru Mine. Voi suiţi iubirea voastră la cer, şi cu ea Mă coborâţi pe Mine la voi şi la om. Hai să petrecem cu omul în iubire cerească. Adunaţi-i lângă voi, şi Eu Mă voi turna în voi vin bun, ca să bea din vinul Meu cel ce vine la nunta Mea cu voi. Voi sunteţi poporul Meu mireasă; mireasa care cere venirea Mea. Hai să-i învăţăm pe cei ce vin la izvor ca să bea. Să bea ca şi voi din izvor dacă vin să bea. Ca să bei din acest izvor care curge din cer peste pământ, e mare taină să ştie omul să bea. Cine bea din el nu mai moare, nu se mai dă morţii cel ce înviază. Cel ce bea este cel ce înviază, şi aşa se bea din acest izvor.

O, fiilor copii de la ieslea Mea, de ce, oare, nu-i place omului cum l-am făcut Eu pe omul cel întâi zidit? Îi văd omului chipul, şi îl văd pe om nemulţumit de chipul lui. S-a aşternut peste om dumnezeul întunericului acestui veac, şi îl învaţă pe om să-şi facă chip cioplit şi să se închine lui însuşi omul.

Omule furat din braţul Meu, te-ai lăsat furat de dumnezeu străin de Tatăl tău Cel dintâi şi Cel de pe urmă. Simţu-

rile tale nu mai sunt din Dumnezeu, şi sunt din lume, iar lumea Mi-a închis cerul ca să nu vin pe pământ şi să-l înviez pe om din moarte, din somnul lui cel adâncit în moartea Mea din om. Am murit de tot în om. O, cine să sufle peste om cu Duhul Meu ca să înviez Eu în om şi să-şi vadă omul prin vederea Mea din el chipul lui cioplit, căruia i se închină? O, unde este chipul şi asemănarea Mea pe care am aşezat-o Eu pe trupul şi pe chipul omului? Mă uit pe pământ şi văd numai Sodomă, şi văd numai Gomoră, şi cerul nu mai este pe pământ. Nu pot să stau cu omul pe pământ, că el şi-a făcut chip cioplit din el însuşi.

Ai călcat porunca Mea, omule! Eu ţi-am spus să nu-ţi faci chip cioplit, şi tu nu M-ai ascultat. Mă uit la tine şi Mă doare chipul tău cioplit. Iată ce te-a învăţat omul cel duşman pe tine şi pe Mine. El stă în calea ta cu marfa lui, cu învăţătura lui, şi tu iei din ea, şi tu mori din ea. M-am făcut negustor şi vin în calea ta şi Mă desfac înaintea ta cu ale Mele din Tatăl luate. Eu nu-ţi sunt duşman. Eu sunt Cel ce dau viaţă şi sunt Viaţa. Ia şi tu din ea, că Mă desfac cu ea înaintea ta. Mă doare când Îmi spui că Mă iubeşti iubindu-te pe tine. Mă doare când Îmi spui că Mă ai avându-te pe tine. Chipul tău cioplit dovedeşte aceasta, iar Eu sunt adevărat în cuvânt. O, cum să fac cu tine? O, cum să te iau cu uşorul ca să Mă primeşti şi să nu Mă loveşti şi să nu-Mi dai peste mână dacă dau să lucrez la facerea ta cea din Mine? Facerea ta de acum nu e de la Mine, şi e de la tine. Cel ce Mă iubeşte este cel ce stă la făcut. Tu ai venit la izvor, iar izvorul acesta sunt Eu, Fiul Tatălui Dumnezeu, şi îţi grăiesc cu grai ceresc şi dau să te învăţ să bei. Cel ce bea este cel ce înviază. Tu ai chip împrumutat de la duşmanul Meu şi al tău. Nu-Mi mai spune că Mă iubeşti dacă porţi chipul celui străin. Nu pot fi Eu înăuntrul tău dacă în afara ta se arată cu tine duşmanul Meu şi al tău, lumea şi faţa ei care s-a pus pe chipul tău şi îl batjocoreşte cu chip străin de Dumnezeu.

O, omule pribeag, te-am chemat să-Mi vezi mireasa şi să iei în tine dor de mireasă care-şi aşteaptă Mirele. Duhul rău e duhul lumii. El te-a acoperit de la faţa Mea şi te-a băgat în haina lui, şi Eu nu te cunosc dintre cei morţi. Te-am chemat să-Mi vezi chipul, te-am chemat să-Mi vezi pe poporul Meu mireasă prin care Eu Mă slăvesc peste pământ pentru tine, cel pribeag de Tatăl tău. Te adun din când în când lângă ieslea Mea şi îţi dau din ea cuvântul Meu care se naşte în ea din gura Mea. O, învaţă-te să vorbeşti din cer, nu din inima ta, că nu e dreaptă cu Mine inima ta. Tu spui că Mă ai în inimă şi nu e nevoie să Mă ai şi în afara ta, în înfăţişarea ta, iar Eu îţi spun că şi diavolii cred în Mine, dar nu să Mi se supună. Iată, cel ce nu Mă mărturiseşte, acela nu este de partea Mea. Cine Mă poate mărturisi? Cel ce seamănă cu Mine, cel ce este de la Mine. Amin.

Te iau cu uşorul, omule venit la izvor, că vreau să te învăţ să bei, şi cu folos să bei. Eu de aceea te chem. Te chem ca să bei, şi să cresc Eu în tine şi să înveţi iubirea cea pentru Dumnezeu. Lacrima Mea cea pentru tine se face cuvânt de dor, care te cheamă sub cortul Meu ca să stai cu Mine la masă de cină, la masă de nuntă, fiule român. Te cheamă dorul Meu de tine, dor lung de şapte mii de ani. Te chem cu mângâiere, că Eu nu vreau durerea ta, şi vreau învierea ta. Cere-Mă. Sau nu Mă mai cere, şi ia-Mă, că iată-Mă în calea ta ca să Mă iei. Amin.

Iată vinul cel bun, vin nou, vinul nunţii Mele. Veniţi la nunta Mea, voi, doinaşi ai poporului român! Nunta lumii vă face cu mâna, iar nunta Mea se uită după voi. Iubirea pentru Dumnezeu vă face să veniţi să fiţi cu El, iar iubirea de Dumnezeu vă face să Mă aveţi pentru voi. Eu însă vreau să vă am pentru Mine, nu pentru voi, că Eu vin curând, curând, şi nunta Mea va fi o sărbătoare pe vecii, fiindcă mireasa are nevoie de iubire, ca şi Mirele din cer. Mireasa Mea este cerul Meu de pe pământ, în care Eu Mi-am pregătit aşternut.

O, poporule mireasă, am pregătit cu cuvântul Meu şi cu mânuţele tale straie de nuntă, grădină cu miresme cereşti, cort dulce, foişor cald şi sfânt, ca să ies cu tine în nuntă cerească şi să-i mângâiem pe cei ce aud zarva nunţii noastre ca să vină la nuntă. O, poporul Meu, o, mireasă mică, tu eşti copilul cel mai mic, cel de lângă venirea Mea, mezinul care împarte averea Tatălui său la toţi cei de dinaintea lui născuţi. Iată, chem la nuntă. Voiesc să rămână numai o nuntă pe pământ şi în cer, şi în hora ei să se prindă cei ce învaţă iubirea, iubirea dintre Mire şi mireasă, miri curaţi, căci unde este iubirea nu mai este păcatul, şi este ziua nunţii când mirii sunt curaţi, căci aşa înseamnă ziua nunţii, iubirea dintre Mire şi mireasă. Nunta lumii este minciuna care s-a pus în locul nunţii. Iar nunta, iată-Mă cu ea pe pământ! Din cer şi până pe pământ M-am întins cu ea, şi fac din ea mângâiere veşnică peste om, numai să vină omul să ia.

Omule, ce dulce e chemarea Mea, chemarea ta la Mine! O, nu te teme. Dacă eşti păcătos şi te temi de Mine, nu te mai teme, şi vino, căci frica pentru faptă şi frica cea de după faptă este înaintea Mea o mai mare nelegiuire decât fapta, şi tu te faci atunci nedrept cu Dumnezeu şi cu aproapele tău şi cu aproapele Meu. Fiecare faptă trebuie să fie însuşită de cel ce o face, iar dacă fuge pentru faptă, el este învinuit de faptă, îndoit învinuit este cel ce fuge. Cine-şi însuşeşte fapta, acela nu se ascunde de ea şi cu ea şi pentru ea, ci, din contra, vine cu ea în faţă până să fie ea cunoscută, şi acela este drept cu Dumnezeu şi cu cei din jurul lui, şi nimeni nu-l mai poate judeca pe unul ca acela, de vreme ce el şi-a pedepsit fapta cu însăşi conştiinţa lui cea descoperită tuturor. El nu fuge de ispăşirea cea pentru faptă, ci îşi pedepseşte fapta cu însăşi gura şi inima lui. Mai bine este să-şi învinuiască omul fapta decât să-l învinuiască fapta pe om. Cui îi este frică? Vinovatului. Dacă vinovatul s-ar întoarce la Mine, n-ar trebui să-i mai fie frică. Dar el se întoarce în sine, şi de aceea se teme.

Eu însă am în braţe mângâierea pentru cel ce se ridică dintre morţi ca să vină să-l fac veşnic, că vine veşnicia pe pământ, şi omul nu crede ce-i spun Eu. Vine învierea morţilor, şi omul nu crede ce-i spun Eu prin acest cuvânt. Vine învierea şi viaţa veacului ce va să fie, şi tot omul care va mai fi, va fi ca Mine, căci scris este: *«Vom fi asemenea Lui, căci Îl vom vedea cum este»*. Amin.

Viaţa veacului ce va să fie, aceasta este nunta pe care Eu vreau s-o pun pe pământ înaintea omului. Cu tine o pun pe pământ, poporul Meu mireasă, truditul Meu copil cu care Eu am bătut şi bat ţăruşul împărăţiei cerurilor pe pământ, cer nou şi pământ nou pe pământ.

O, nu M-aş mai despărţi de zilele nunţii Mele cu voi! Iubirea Mea e flămândă după om şi suspinul Meu e adânc, şi Mă doare adânc. Îmi las masa nunţii nestrânsă la voi, copii ai venirii Mele. Şi voi veni curând, curând văzut, Eu şi cerul cel plin de sfinţi şi de îngeri, şi vom fi la masa nunţii pe vecii apoi. Amin.

Acum, duhul iubirii Mele îşi varsă cupa peste cei ce s-au adunat la izvor, şi Eu le spun: Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Nu precum vă dă lumea vă dau Eu. Lumea e cununa Mea de spini. Lumea e durerea Mea şi a ta, omule pri-

beag. Dar Eu îți dau vinul cel nou și îți mângâi ființa cu ființa Mea ca să iei ființă, omule, și să fiu Eu Făcătorul tău, și Stăpânul tău să fiu, că Eu te fac liber, fiindcă adevărul este omul cel zidit de Dumnezeu. Amin.

Vin din cer pe pământ ca să-l fac din nou pe om, și sunt Făcătorul. Omule, e dulce chemarea Mea, chemarea ta la Mine, chemarea ta la viață. Ia și bea din vinul nunții Mele, că nunta Mea este viața veacului ce va să fie. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2001

Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua a treia

Adevărata zi de naștere a omului este nașterea lui cea de sus. Domnul îl cheamă pe om spre înviere. Se binecuvintează grădina întâlnirii și cortul întâlnirii. Domnul îi învață rugăciunea pe cei strânși la izvor.

Îmi las cuvântul Meu în ieslea sa și Îmi scol străjerii de la iesle, și ei Mă aud și Mă iau și Mă așează în carte. Mă fac sul, Mă fac carte pe pământ, căci scris este în Scripturi: *«Cerul se va face sul»*. Amin, amin, amin.

O, fiilor străjeri, sunteți osteniți cu trupul, dar gura Mea suflă din Mine peste voi și vă înviorează ca să-Mi dați și azi ființă, și cu dulce taină să Mă las cu duh de mângâiere peste cei adunați din depărtări la nuntă, fiilor iubiți. Ziua nunții e cea mai dulce zi din viața omului, și cea mai frumoasă. Tot așa este și cu Mine. Dar ziua nunții Mele nu este ziuă, ci este nuntă fără de sfârșit apoi, este dulce fără de sfârșit. Amin.

Trudesc cu tot cerul cel de sus și cu tot cerul cel de jos să-i fac parte omului de ziua nașterii lui, și să-l cresc apoi, și să așez pe creștetul lui ziua nunții lui, cea mai frumoasă zi din viața lui, ziua cu care începe taina veșniciei lui, inelul Meu de nuntă pe degetul lui. O, greu mai pot peste om, greu de tot încap în om cu ziua nașterii lui, căci adevărata zi de naștere a omului e nașterea cea de sus, că scris este în Scripturile prin care Eu spun: *«Cine nu se va naște de sus, nu va vedea împărăția lui Dumnezeu»*.

O, e prea vechi omul în viață stricăcioasă, și se joacă de-a viața de șapte mii de ani. Se joacă de-a nașterea și de-a viața până ce moare, până la somnul lui cel de veci. Ziua nașterii omului din Mine s-a întunecat adânc. La fel și ziua nunții lui. E zi de beznă pentru cer ziua nunții omului, e zi de întuneric nepătruns. E prea vechi omul în zilele lui de petrecere și nu-l mai pot smulge din ele ca să-i dau zilele vieții, zile veșnice să-i dau în locul zilelor lui. O, cum să-l fac pe om să Mă audă și să înțeleagă că ziua nașterii lui e zi de veci dacă ea este? Nu este peste om ziua nașterii lui, nu este. Omul se joacă numai, se joacă de-a ziua nașterii lui, de-a ziua nașterii lui din cer, de sus, căci aceea este naștere, ziua de naștere a omului. Pe pământ văd numai mort călăuzit de mort. Se duce omul la botez, se duce să se nască, se duce și se joacă de-a nașterea. Nu mai este om pe pământ care să aibă în el duhul nașterii ca să-l poată pune peste omul care vine să se nască. Nu mai poate omul rosti cuvânt cu duh de naștere în el, că e mort omul, și tot așa și grăiește. Taina nașterii, nu mai este om s-o poarte în el și s-o pună peste om.

O, cum să-l fac pe om să creadă ce spun Eu peste el? Îi spun omului că viața începe cu nașterea, dar cum să-l fac să creadă ce spun Eu și să nu se mai joace de-a nașterea? Eu sunt Cel ce naște și Cel ce Se naște. Pentru fiecare om Mă nasc ca să-l nasc pe el. Ziua nașterii lui, nu ajunge omul la ea, că n-are cine să i-o mai arate omului. Vin Eu și Mă arăt zi de naștere în calea omului, casă de naștere pentru om.

O, nu mai am unde să Mă așez ca să pot naște, ca să Mă pot naște! O, nu mai am! Cine să-Mi audă durerea? Plâng în taină și merg prin întuneric și nu dau de om. Cine să-Mi mângâie pașii? Omul s-a făcut întuneric pe calea Mea spre el, și Eu nu mai găsesc toiag cu care să Mă sprijin pe calea căutării Mele după om. Îl caut pe om ca să-i dau naștere și zi de naștere, și zi de nuntă apoi. Mă port după el cu ziua învierii lui dintre morți, ca să suflu peste el cu duhul nașterii și să-l nasc, și apoi să-l cresc, și să așez apoi peste el ziua nunții lui, cea mai frumoasă zi din viața omului, ziua cu care începe taina veșniciei lui.

Nunta cea de pe pământ îi aduce omului moartea, moartea Mea în om, în omul în care ia viață păcatul, pofta trupului și trufia vieții. Cel în care Eu nu încap cu fața Mea în el, acela este om trufaș, iar Eu sunt cerșetorul care-l cer pe el. Cerșesc de la om o zi, o zi de naștere pentru el, o zi de umilință în el, o ușă deschisă ca să intru și să pun în el ziua nașterii lui, ziua nașterii Mele în el. Nimic n-ar trebui să facă omul decât să se lase născut, să se lase spre naștere și să-și desfacă ochii și să vadă împărăția cerurilor cu ei, și apoi din ea să nu iasă, că afară sunt câinii și vrăjitorii și desfrânații și ucigașii și idolatrii și toți cei ce lucrează și iubesc minciuna, minciuna care-l ține rob pe om, mort pe om. Cel ce nu iubește minciuna, acela este om născut de sus. Așa este omul cel născut de sus, iar Eu îi dau lui bucuria cea de veci, ziua nunții, cea mai dulce zi din viața omului și cea mai frumoasă, zi fără de sfârșit. Amin.

Chem omul la sărbătoare de nuntă. Îl chem să vină și să-l îndemn spre naștere. Nunta Mea cu mireasa Mea dă naștere din ea, naște om nou din ea, și apoi îl crește până la ziua nunții lui, zi fără de sfârșit pentru om. Amin. O, poporul Meu mireasă! Am pregătit cu cuvântul Meu și cu mânuțele tale case de naștere. Mă prind durerile nașterii și vreau să scap de ele. Să-l nasc pe om vreau. O, de ar veni omul spre nașterea lui ca să scap de durere, de durerea Mea cea pentru fiecare om care nu dă să se nască! Eu sunt Cel ce naște, și sunt Cel ce Se naște. Nașterea omului din Mine este nașterea Mea în om și din om, și apoi omul trebuie să Mă hrănească și să Mă crească, și să-Mi facă apoi nuntă și să Mi se facă mireasă omul.

Învață-te, omule, să vii spre ziua nașterii, spre nașterea Mea în tine și din tine, și ia-Mă de Mă leagănă și Mă crește și iubește-Mă așa cum îți iubești pruncii tăi, și ferește-Mă de moarte, omule, ca să nu mori tu fără viața Mea în tine. Cine nu Mă are pe Mine de viață, acela este mortul după care Eu plâng de șapte mii de ani. Am venit să dau viață morților, dar morții nu vor să audă chemarea la viață. Plâng și suspin lângă omul mort, și nu pot să-i dau viață celui ce nu vrea să-i dau. Trudesc din greu să-i fac omului parte de ziua nașterii lui cea de sus. Cine se naște de sus, acela este ca cei de sus, iar cine nu se naște de sus, acela este ca cei de jos, ca cei fără de Hristos.

Vreau, omule, să te învăț să lucrezi minuni. Vino să te învăț să faci minuni. Nu lucra așa cum știi tu, căci ce faci tu și ce zici tu nu sunt minuni. Nimeni nu-ți spune ce este o minune, dar îți spun Eu. Minune este să faci tu voia Mea și nu pe a ta. Mai mare minune ca aceasta nu poți tu să faci. O, dacă tu, omule, vei face minunea aceasta, Eu voi fi apoi Domnul tău și Dumnezeul tău, iar tu vei fi fiul Meu, și Eu Mă voi libera de durerile nașterii tale. Apoi Eu îți voi da ziua nunții, zi dulce, zi fără de sfârșit dulce. Eu voi fi Mirele, iar tu, mireasa, și vom fi veșnic Mirii nunții, și pământul ne va fi așternutul, iar cerul, mângâierea. Iată minunea pe care te învăț Eu s-o faci tu, omule! O, vino să te învăț să faci minuni, căci ce faci

tu nu sunt minuni. Minune este să-Mi ştergi Mie lacrima care-Mi plânge după tine. Minune este să-Mi curmi tu durerea care suferă în Mine pentru tine. Minune este să te naşti de sus, omule, şi apoi să fii. Mai mare minune ca omul cel născut de sus nu este minune. Nu te ruşina, omule, cu naşterea ta de sus în mijlocul lumii fără Dumnezeu. Nu te înveli cu lumea ca să-Mi spui că nu te mai primeşte în ea dacă te vede după voia Mea. Fă-o tu pe ea să se ruşineze cu sulemeneala ei, că lumea nu este frumoasă la faţă, şi de aceea se vopseşte, şi cu vopseala ei te trage să fii ca ea şi nu ca Mine, că ea se vede, dar Eu stau în taină cuprins şi nu Mă poate lumea vedea.

Iată ce mare minune este să faci tu voia Mea în mijlocul lumii, omule. Dacă tu Mă laşi să te fac Eu după chipul şi asemănarea Mea, tu vei învia pe morţi, omule, şi vei fi asemenea Mie. O, nu lăsa morţii fără înviere, că iată câtă înviere vreau să-ţi dau ţie şi morţilor din morminte şi morţilor fără de morminte, omule! O, uită-te la poporul Meu mireasă şi ia de la el chipul Meu, şi ia iubirea dintre Mire şi mireasa Mea. Iubirea dintre Mire şi mireasă e iubire fără de sfârşit, iar dacă ea se sfârşeşte, ea este altceva, nu este iubirea.

Voi, doinaşi chemaţi la nunta Mea cu mireasa Mea! Dacă Mă iubiţi veşnic, veniţi mereu la Mine, că iubirea vine fără de sfârşit spre Cel din Care ea purcede peste om. Toate grădinile Mele în care Eu Îmi desfăt mireasa sunt daruri dulci pe care voi să vi le dau din când în când ca să-Mi simţiţi în ele iubirea Mea dintre Mire şi mireasa Mea, şi găteala miresei, daruri dulci pentru om. Împodobiţi grădinile Mele cu graiul cel dulce al doinelor şi al poemelor care stau ascunse în sufletul acestui neam, neamul român, neamul cel ales să-Mi fie casă pentru venirea Mea după două mii de ani. Veniţi în grădinile Mele, veniţi cu iubire sfântă, veniţi cu sfială sfântă şi cu straie de nuntă veniţi, că aceste grădini sunt întocmite la cuvântul Meu şi la truda miresei Mele, poporul Meu mireasă, mireasa care se jertfeşte pentru Mire ca să-I dea viaţă din viaţa ei precum Mirele i-a dat ei. Nu vă fie milă sau ruşine de lume. Fie-vă milă de îngeri, nu de om, şi îmbrăcaţi-vă trupul în straie de nuntă, voi, fii şi fiice ale oamenilor care daţi să înviaţi la cuvântul Meu care strigă la morţi să învieze.

Voi, fiice ale oamenilor! Lăsaţi pe om să învieze, că moartea omului a venit prin femeie. Luaţi pe voi straie de nuntă şi înfecioriţi-vă inima şi cugetul şi trupul şi faţa. Eu sufăr durere în fiii grădinii cuvântului Meu. Eu vă deschid grădinile Mele ca să veniţi la izvor şi vă dau vouă iubirea Mea din ei. Nu faceţi bubă pe trupul lor, şi învăţaţi-vă să veniţi cu venire sfântă când Eu vă chem să vă dau iubirea şi mângâierea cea ruptă din vecii ca să vă trag spre Tatăl. O, dacă Eu n-aş fi pus deoparte ieslea coborârii cuvântului Meu, n-ar mai fi ieslea Mea, şi Eu n-aş mai avea unde să Mă aşez ca să ies cuvânt din ea peste pământ. Moise s-a suit singur pe munte, şi Eu am grăit cu el din rug pe muntele sfânt, iar ucenicul lui a stat la poale în munte. Iată, am scris pe piatră *„ieslea Mea“* ca să ştie omul că e a Mea şi nu a lui. Ar fi venit omul aşa cum este el şi Mi-ar fi strivit puii din cuib, şi Eu n-aş mai fi avut cuib şi nici pui în cuib ca să vin să-i hrănesc cu cele din cer şi să le rodesc prin ei şi să le dau peste pământ sământă de însământat.

Omule, fă-te făcător de minuni, căci cea mai mare minune între cer şi pământ este să faci tu voia Mea, şi Eu te voi numi făcător de minuni, făcător de iubire. Amin.

Acum, fiilor de la iesle, daţi uşurare de la Mine peste cei ce au stat în nuntă cerească pe pământ cu Mine şi cu voi pe vatra sătucului cuvântului Meu, Betleemul cel de azi, în care Eu, Domnul, Mă nasc cuvânt în iesle ca să-l nasc pe om din acest cuvânt şi să-i dau ziua naşterii, şi să-i dau ziua nunţii, şi iubirea nunţii să-i dau. Amin.

Gura Mea rosteşte prin guriţele celor unşi peste vremea aceasta, peste fiii grădinii cuvântului Meu, şi zice gura Mea: se binecuvintează şi se sfinţeşte grădina întâlnirii şi cortul întâlnirii, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Acum mergem în cântare de nuntă, fiilor, mergem în casa întâlnirii, casă lucrată cu cuvântul Meu şi cu mânuţele voastre, şi zic: se binecuvintează şi se sfinţeşte casa întâlnirii, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Am pregătit loc, ca acolo unde sunteţi voi, să fiu şi Eu, şi cu toţi sfinţii şi îngerii să fiu cu voi. Am pregătit loc, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi, şi din când în când să Mă strâng cu voi în jurul omului şi să-i dăm din iubirea nunţii, şi să ne stârnim în el cu iubirea nunţii. Luaţi cartea şi rostiţi peste ei dezrobirea din patimi şi din lanţuri duşmane, că s-au adunat mulţi lângă Mine şi lângă voi, iar Eu le dau vin nou şi îi învăţ înţelepciunea vieţii şi veşnicia vieţii, şi îi las să ia din Mine, şi le dau ziua naşterii dacă vor să ia. Ridicaţi mânuţele spre Mine şi cereţi pentru ei, fiilor unşi.

Acum îi învăţ şi pe ei să ceară şi să primească.

Ridicaţi mâinile, voi, cei ce aţi venit la izvor, şi ziceţi:

Tu, Doamne şi Fiule al Tatălui din cer, sparge cerbicea cea tare a fiilor oamenilor şi pătrunde în mormintele lor şi intră, Doamne.

Dacă încă şi noi suntem cerbice tare, însufleţeşte-Te în noi, că Ţi-am deschis să intri.

Învaţă-ne gândirea Ta, ca să gândim la fel cu Tine.

Învaţă-ne naşterea Ta, ca să ne dăm iesle caldă şi să creşti în ea şi să ne fii Mântuitor.

Învaţă-ne creşterea, ca să ne mărim pentru Tine şi să-Ţi dăm mărirea şi să-Ţi dăm întâietatea, ca să fii Cel dintâi între mulţi fraţi.

Învaţă-ne nunta, şi ne fă fiii nunţii. Amin.

Şi dacă voieşti, fă-ne, Doamne, mireasă, fă-ne să voim şi să avem duh de mireasă, căci Duhul şi mireasa zic: Vino! Amin, amin, amin.

Eu, Domnul şi izvorul vieţii, vă dau. Luaţi, că Eu vă dau. Luaţi şi purtaţi, căci cel ce ia este cel ce poartă. Amin, amin, amin.

Iată, duhul miresei Mă cheamă, mereu Mă cheamă, şi Eu mereu vin. Şi voi fi din nou cu zile de nuntă în casa întâlnirii şi în grădina întâlnirii, şi vom nunti cu multul şi se vor bucura sfinţii şi îngerii, şi Tatăl şi mama Mea, şi cerul şi pământul şi pomul şi apa şi piatra şi duhul şi văzduhul şi omul. Şi se va bucura venirea Mea, şi Mă voi da cu ea curând curând. Amin, amin, amin.

28 mai/10 iunie 2001

Sărbătoarea Naşterii sfântului Ioan Botezătorul

Harul pocăinţei este putere din cer peste om. Pilda împăratului chemat la ospăţ. Omul nu se poate bucura singur. Râul vieţii curge din Dumnezeu în om, şi din om în om. Este vremea proorocilor mincinoşi.

Eu sunt Cel ce sunt. Cu pâine şi cu sare voiesc să fiu primit când vin pe pământ la om, căci sunt Dumnezeu. Îmi întăresc cărarea să Mă ţină pe ea, şi vin, căci sunt Biruitorul. Amin, amin, amin.

Ioan, botezătorul Meu, aşteaptă, şi se uită la Mine să intru cuvânt în grădină. El voieşte să-Mi pregătească Mie calea ca să intru, că e Înaintemergătorul Meu, dar sfinţii nu vin fără Mine, că lucrarea lor e prin cuvântul Meu.

O, e tot un suspin din cer şi până pe pământ! Coborârea Mea s-a îngreuiat de tot, iar sfinţii se uită la Mine şi suspină cu jale şi aşteaptă să pot, căci sunt Atotputernicul.

— O, Doamne şi Mielule bun, dă-mi înainte cuvânt ca să-Ţi pregătesc calea, căci harul pocăinţei este cea mai mare putere care vine de la cer peste om, ca să poată omul să Te aibă pe Tine nedespărţit de el, Împărate Doamne. Amin.

— Binecuvântată să fie iubirea ta pentru calea Mea spre oameni, că tu ai fost îngerul pregătitor peste oameni, ca să Mă primească ei apoi după arătarea Mea de la Iordan. Mergi cuvânt înaintea Mea în grădină, că tu suspini din zori să-Mi faci intrarea şi să lucrăm, şi să întărim străjerii cei puşi în grădină şi să le dăm viaţă multă ca să ne dea ei mâna pentru cea de a doua venire a Mea de lângă Tatăl. Amin.

— O, Doamne înviat dintre morţi! Când Ţi-am deschis calea prima oară spre oameni ca să ştie ei de unde vii şi cine eşti Tu, erai atunci Dumnezeul Cel născut din Fecioară, şi mergeam odată, precum ne-am şi născut. Eu înaintea Ta, iar Tu după mine. Tu erai mai mic, dar erai Cel mai mare al împărăţiei Tatălui nostru, iar eu îi pregăteam pe oameni să Te primească de la Tatăl, că aceasta era atunci vremea. Iar acum eşti Dumnezeul Cel înviat dintre morţi, căci după ce eu Te-am vestit atunci spre pocăinţa oamenilor şi spre arătarea Ta de la Tatăl venit prin naştere din Fecioară, Te-au dat apoi ca pe un om morţii, Te-au trimis între cei morţi oamenii. Dar Tu Te-ai ridicat, după cum ai spus mai dinainte, şi Tatăl Te-a mărturisit oamenilor prin învierea Ta, Doamne, şi Te-ai dovedit Împăratul pământului, căci ai biruit moartea, fiindcă erai una cu Tatăl Atotputernicul.

O, nimeni nu Te primeşte cu pâine şi cu sare, iar Tu eşti Împărat din cer peste pământ. Nimeni nu-Ţi pune masa ca să stai la masă cu omul, Doamne. Nu-Ţi face omul primirea ca unui Împărat. Se aşează omul la masă şi Te cere să-i binecuvintezi bucatele şi să stai cu el la masă, şi Tu nu ai pâine şi sare de la masa omului. Eşti nebăgat în seamă la masă. Mănâncă numai omul şi ai lui, iar Tu n-ai ce lua de la om.

O, omule, cheamă tu la masă un împărat ca să mănânci cu el bucatele tale, şi tu caută-ţi de bucate şi de ale tale toate şi nu-l băga pe cel chemat în seamă. Ce zici, mai vine el la tine? Dacă-l chemi, stai cu el de vorbă. Dă-i cinste dacă-l chemi la masa ta, că ai pe împărat la masă. Nu-l dispreţui la masa ta dacă-l chemi, că se supără împăratul şi nu mai vine, şi nu te mai are om de cinste al împărăţiei lui.

Îţi fac, Doamne, cale spre oameni. Îi învăţ umilinţa şi pocăinţa, căci cine nu gustă cu inima umilinţa care-l face frumos şi viu pe om, nu poate lua omul în el darul cel de viaţă dătător al pocăinţei. Pocăinţa este doctoria care-i dă omului viaţă veşnică, nedespărţire de Tine, Doamne. Cel nepocăit stă despărţit de Tine şi nu Te primeşte cu pâine şi cu sare ca să-i fii Împărat şi să stai cu el la masa lui. O, de ar fi viaţa omului o masă la care Tu să stai mereu cu omul, acela ar fi omul cel înţelept pe care Tu îl aştepţi să fie. Dacă omul e om şi atât, şi mai e şi în lume, ce să facem noi, cei din cer, cu aşa om, Doamne? Omul ar trebui să fie peşte ca să poată să fie viu pe veci. Peştele moare dacă iese din apă. Iar eu voiesc să-i spun poporului Tău să nu iasă din apă, căci creştinul este ca peştele, şi nu în zadar a rămas de la Tine peste creştin semnul peştelui, semnul creştinului, Doamne. Şi dacă Tu ieşi când şi când din apă cu poporul Tău, ei să tragă aer mult în ei mai întâi, şi să stea în el, nu să stea în aerul lumii când Tu chemi lumea pe malul râului vieţii ca să-i dai înviere, că lumea e ca ea, nu e ca Tine, iar poporul Tău are viaţă şi aer de la Tine. Şi dacă Tu nu Te-ai fi arătat lumii cu ei, de unde ar fi ştiut lumea că ea nu are viaţă? Tu ai viaţa în Tine, iar viaţa este lumina oamenilor. Râul vieţii se face cuvânt şi umple pământul, iar eu pornesc înaintea Ta ca să-Ţi fac cale, Doamne.

Deschideţi Domnului, voi, străjeri ai grădinii, voi, cei de aici, de unde izvorăşte Domnul peste pământ cuvânt. Deschideţi bine Domnului, că vine cu masă, vine cu sărbătoare. Amin. Luaţi pâine şi sare şi faceţi-L să Se aşeze şi să Se bucure cu masă din cer între voi şi peste pământ. Faceţi-vă cărări drepte, ca să meargă El pe ele şi să ajungă până la marginile cerurilor, precum este scris despre Duhul Domnului, Care va umple pământul, din Ierusalim.

Intră, Doamne! Amin, amin, amin.

— Intrăm cu putere şi cu hrană tare, că e zi de masă cerească pentru tine, botezătorul Meu cel de la Iordan. Intrăm în grădină, intrăm în carte, căci râul vieţii îşi are izvorul din Mine aici, fiindcă Eu aşa am binevoit la început şi la sfârşit. Cuvântul este râul vieţii, şi cu el l-am zidit pe om. Întâi am izvorât din Mine cuvânt, şi apoi am lucrat omul, şi apoi am trecut prin el cu râul vieţii, şi a rămas în el viaţa. Am suflat cu gura Mea peste om, şi din gura Mea a ieşit râul vieţii şi s-a făcut cuvânt şi a rămas în om, şi omul a cuvântat apoi, şi s-a făcut râu.

O, poporul Meu, intră, fiule, sub tainele Mele, intră bine, şi stai bine sub ele ca să Mă ajuţi şi să te am de ajutor, poporul Meu, căci tainele sunt greu de pătruns, şi tu trebuie să le pătrunzi. Amin. Şi cum să le pătrunzi? Să le pătrunzi cu Mine şi nu singur, poporul Meu. Şi iată ce-ţi spun: îţi spun taina râului vieţii. El izvorăşte din Mine şi curge prin om, poporul Meu, şi apoi îşi dă omul unul altuia din el, şi trăieşte omul şi se bucură omul şi petrece omul, ca să aibă inimă bună de la care vine putere, poporul Meu, căci *«omul nu trăieşte numai cu pâine, ci trăieşte cu cuvântul cel din Mine»,* precum este scris în Scripturi.

O, nu poate omul să bea singur din râul vieţii. Singur nu-şi face nimeni chef. Până şi omul lumesc se duce la alt om lumesc sau se duce la crâşmă atunci când îi este dor de chef şi de băut, că acolo are cu cine să se îndemne, are cu cine să se îmbete şi să-şi uite de necaz şi de viaţa cea trecătoare, căci viaţa cea trecătoare e viaţă apăsătoare. Aşa e şi cu cel ce are dor să bea din râul vieţii. Singur, în zadar bea. Singur, nu are cum să se bucure şi să-şi facă inimă bună de la care vine putere, şi caută tovarăş ca să bea, caută prieteni ca să facă cu ei chef şi să se îmbete şi să uite de necaz, şi să-şi aducă aminte de viaţa cea veşnică şi de bucuria cea de la ea. Dar celui ce nu-i place băutura, e greu de un aşa om. Pentru cel din lume e greu pământul peste el dacă nu-i place băutura şi cheful ca să uite de apăsare. Pentru cel din biserică e greu cerul peste el dacă nu-i place băutura şi cheful, dacă nu bea din râul vieţii aşa cum trebuie să se bea din el.

Râul vieţii trece din Mine în om, şi din om în om, şi aşa se bea din el. Eu, Cel ce îl izvorăsc, nu-l pot întoarce ca să beau din el decât dacă el trece din Mine în om, şi din om în om până la Mine, căci scris este: *«Pahar este în mâna Domnului, plin de vin curat, plăcut mirositor, şi îl închină de la unul la altul».* Amin.

O, poporul Meu, întăreşte-te, fiule, sub tainele Mele şi stai bine sub ele ca să Mă ajuţi şi să te am de ajutor, căci tainele sunt greu de pătruns, şi cu Mine să le pătrunzi, nu singur. Uită-te la lumea cea fără de sfială cât de greu îi este să te pătrundă pe tine când Eu ies cu tine pentru ca să Mă arăt cu creşterea Mea în tine, ca să învieze lumea prin tine, poporul Meu. O, nu plânge de necazurile care bat spre tine din afară sau din mijlocul tău. Nu plânge tu, cel ce ai râul vieţii deasupra ta. Strânge-te în rugăciune. Fă-te ciorchine şi te roagă cu duhul tău îndurerat, ca să stai cu Mine în părtăşie, şi Eu să-ţi aud suspinul şi să-ţi caut mângâierea şi să ţi-o găsesc şi să ţi-o dau, că mult poate rugăciunea dreptului întru lucrarea sa. Nimeni nu se poate ruga pentru tine decât tu; tu şi sfinţii din cer; tu, poporul Meu, că nimeni nu poate ajunge la Mine pentru tine, fiindcă tu eşti mare peste tot omul de pe pământ, fiindcă Eu aşa te-am făcut. Tu te poţi ruga pentru cel mic, dar pentru tine numai tu poţi cere în strâmtorările tale. Te iau în braţe ca să poţi purta necazul, căci tu abia mai mergi. Întăreşte-te în duh de biserică, fiindcă biserica înseamnă rugăciune în unire la greu, şi înseamnă umilinţă şi pocăinţă la greu, şi înseamnă nădejde spre Tatăl, poporul Meu, şi înseamnă curăţenie întru răbdare, iar Tatăl te va îmbrăca iar în mângâiere şi în Fiul Său, dar cere la Tatăl, poporul Meu. Duhul rău te urăşte pentru că Eu te iubesc. Dar ca să nu caute el spre tine, trebuie să-l urăşti şi tu, şi mereu să-l urăşti, şi să Mă iubeşti pe Mine, poporul Meu, şi să Mă ajuţi să te am. Sunt îndurerat pentru necazul tău, pentru nemângâierea ta, dar păzeşte răbdarea şi stai în Mine cu duhul tău, dar aşa cum te-am învăţat Eu, poporul Meu. Aprinde focul, fiule, ca să te încălzeşti, şi fereşte-te de tot ce nu este de la Mine. Aceasta să faci tu când rabzi aşteptând mila Mea peste tine. Tu n-ai de unde să iei nimic decât de la Mine. Altfel te faci vinovat, şi Eu te feresc de această vină îndemnându-te numai de la Mine. Eu te voi mângâia în tot suspinul tău şi te voi ocroti, că Eu ocrotesc pe cel ce are în el voia Mea şi nu pe a sa. Te voi ocroti de cel ce are în el voia sa şi te voi păstra ca pe un sad păzit cu trudă grea de mâna Mea, că e greu de om pe pământ, poporul Meu.

Îmi fac cale spre tine. Din suspinul sfinţilor Eu prind biruinţă pentru tine şi pentru ei şi te hrănesc din râul vieţii, dar învaţă bine taina râului vieţii, poporul Meu. Te-am învăţat să fii pretenţios pentru hrana de pe masa ta,şi să nu mănânci amestecat, că omul din lume care caută după Mine s-a făcut coş de gunoi, în care adună toate câte el aude la oameni despre Mine. Dar pe tine te-am răpit, şi nu ştiu cum să te mai păzesc şi să te mai ocrotesc şi să te mai învăţ să nu bei decât din mâna Mea, că de aceea M-am dat să-ţi fiu Păstor acum, la sfârşit.

E necaz mare pe pământ. Mi s-a furat şi casa şi haina şi salba şi slava şi numele şi poarta şi uşa şi glasul şi cartea. Şi-a luat omul slavă, şi pe Mine M-a băgat la întuneric. Dar tu nu lua de pe nicăieri, că e vremea proorocilor vopsiţi pe deasupra, care nu se spală de ei înşişi, şi îşi spală numai trupul cu săpun mirositor ca să atragă pe om. Dar pe tine te-am răpit din calea prăpădului şi te-am învăţat să închizi uşa şi să te ascunzi până trece prăpădul, omul cel cu faţa vopsită care-şi zice omul lui Dumnezeu.

Vai de omul care se spală numai pe dinafară şi nu se spală de cele dinăuntru ale sale! Acela este murdar oricât s-ar spăla, căci cele dinăuntru îl murdăresc, şi este murdar. Dar tu ştii taina vieţii, că Eu te-am învăţat şi ţi-am spus s-o lucrezi mereu şi să stai viu prin lucrarea ei, căci cel ce se ascunde de Mine şi de om ca să nu fie văzut, acela nu iubeşte lucrarea vieţii şi nu se spală de cele dinăuntru ale sale. Vai omului care se iubeşte pe sine, că acela nu ajunge la înţelepciunea Mea, fiindcă ea este cu cei ce se leapădă de ei pentru Mine şi nu pentru ei.

O, poporul Meu, cum să te mai învăţ? Te învăţ să iei din învăţătura Mea şi s-o trăieşti, poporul Meu, şi să-Mi faci cale spre tine, fiule, dar să suflu numai Eu peste tine, că altfel Mă doare de la tine. O, Mă doare când văd cât de greu se naşte omul. Mă doare de cel ce nu-i place naşterea din cer, de cel ce vrea să-şi facă el facere peste el şi nu Eu. Dar tu fii atent şi viu spălându-te în râul vieţii şi învăţând taina lui, poporul Meu, şi rânduiala lui, fiule, şi sfiala cea pentru statul Meu în tine, şi cea pentru statul tău în Mine. Cere-Mă, ca să fiu în toate ale tale cu Mine, şi în toate ale Mele cu tine. Cere-Mă, poporul Meu. Eu sunt Cel ce sunt, dar cere-Mă ca să fiu, ca să fiu cu tine. Amin.

Te cer şi Eu să fii. Fii cuminte lângă Mine, fiule, căci cei cuminţi sunt cei plăcuţi în cer şi pe pământ. Iar Eu, Domnul, voi cerceta durerea ta şi îţi voi răspunde curând, curând. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2001

Sărbătoarea sfinţilor apostoli Petru şi Pavel

Ucenic este cel ce se face ca învăţătorul său în iubire şi în jertfă. Cel ce se face păpuşă în mâna Domnului, acela Îi aduce slujire.

Ezi de iubire între Mine şi ucenicii Mei cei de acum două mii de ani. Sunt Eu, Domnul, şi cu ucenicii Mei. Eu sunt în ei, şi ei în Mine, căci orice ucenic desăvârşit este ca învăţătorul său. Amin, amin, amin.

Voiesc să fie zi de iubire şi între Mine şi voi, cei de azi ucenici ai Mei. Ucenic este cel ce ajunge ca învăţătorul său în iubire şi în jertfă, căci iubirea îl învaţă pe om jertfa, jertfa cea plăcută Mie, duhul umilit, inima înfrântă şi umilită, dragostea cea care nu cade. Amin.

Eu am venit cu această lumină a cuvântului Meu pe pământ, am venit în vremea când lumina Mea zăcea acoperită de cei ce n-o iubesc pe ea pentru Mine. Lumina Mea este iubită de om numai atunci când îi aduce omului foloase pentru el, iar altfel, omul o ia şi o prinde sub obroc.

O, lumina nu stă sub obroc. Eu cum era să las ascunsă această lumină dacă ea este lumină? Am ferit-o de cei stricători de lumină care-şi zic că au ei lumina Mea, căci cei ce zic că au lumina, aceia fac ca vierii care au omorât pe Stăpânul viei ca să fie via a lor apoi. Dar Eu am păzit lumina Mea ca s-o scot acum.

Când am plecat la Tatăl ca să pregătesc loc pentru toţi cei ce se fac ai Mei, am lăsat via Mea la ucenicii pe care i-am ales Eu pentru ea. Dar cei ce-şi ziceau că au lumina, i-au omorât pe ei ca şi pe Mine, ca să fie via a lor. O, n-are cum să fie via Mea a celor ce au lumina lor şi nu pe a Mea, a celor ce au via lor. Via Mea e a Mea, nu e a omului, iar via omului e a omului, nu e a Mea. Amin.

Voiesc să fac zi de iubire între Mine şi voi, cei de azi ucenici ai Mei. Lucrarea Mea de azi e lucru minunat. Prea minunată este ea, iar taina ei o acoperă pe ea. Numai cel ce se face păpuşă în mâna Mea, numai acela pătrunde taina ei ca să poată sta în ea şi s-o trăiască cu dor şi cu fior pe pământ, căci lucrarea aceasta care vă ţine pe voi în ea, e cerul pe pământ, e Domnul cu ucenicii Săi. Amin, amin, amin.

Iubirea Mea din ziua aceasta cu ucenicii Mei cei de atunci şi cu voi, cei de azi ucenici ai Mei, iubirea Mea de azi o voiesc în voi, fiilor care-Mi purtaţi povara Mea, povara venirii Mele care este scrisă în Scripturi. Dacă aceasta nu este venirea Mea, atunci ce este aceasta? Iar dacă este venirea Mea, învăţaţi-vă din zi în zi mai mult s-o purtaţi, mai mult să Mă purtaţi, fiilor care-Mi purtaţi povara venirii Mele. Voi nu trebuie să mai aveţi poveri în afară de Mine. Alte poveri vă supun sub ele, vă trag de sub povara Mea şi vă slăbesc ca să nu Mă mai puteţi purta, ca să nu mai iubiţi povara Mea.

Voi trebuie să fiţi ca păpuşa, ca să pot Eu face cu voi tot ce trebuie să pot Eu pe pământ în zilele acestea. Voi trebuie să fiţi păpuşa Mea, că nu mai am păpuşi, fiilor. Am avut acum două mii de ani păpuşi cu care am făcut ce am voit Eu. Am avut ucenici care au făcut apoi ce am făcut Eu, căci cine se face păpuşă în mâna Mea, acela se face Mie de folos, Mie şi nu lui.

O, măi fiilor, povara voastră trebuie s-o duc Eu, nu voi, iar povara Mea trebuie s-o duceţi voi. Eu pe a voastră, şi voi pe a Mea, că nimeni nu poate duce două poveri. Povara cea pentru voi, grija de voi vă slăbeşte inima, vă slăbeşte grija cea pentru Mine. Lăsaţi povara voastră, că o duc Eu, fiilor, iar voi încălziţi dragostea cea pentru Mine din voi, că Eu am de zidit pe pământ venirea Mea şi viaţa voastră cea pe măsura venirii Mele, fiilor.

E zi de sărbătoare apostolească. Sunt serbaţi în cer şi pe pământ ucenicii Mei cu care Mi-am început Eu lucrul pe pământ acum două mii de ani, şi pe care ei l-au dus mai departe peste via Mea. Ei se strâng în duh de sărbătoare şi de mângâiere de jur împrejurul vostru şi vă prind pe voi la mijloc şi suflă peste voi duh vioi, duh de lucru, copii lucrători cu duhul. Voi cu duhul aveţi de lucrat unul peste altul, şi apoi peste pământ, căci taina râului vieţii e taină minunată, şi este acoperită în chip minunat, fiilor. Nimeni nu poate citi scrisul unei limbi dacă nu ştie limba aceea. Aşa este şi cu tainele Mele. Taina râului vieţii dacă omul n-o ştie, n-o poate nici tâlcui, n-o poate nici dori, căci cu dorul se vine la împlinirea celor nădăjduite. Când omul ajunge să nu-i mai pese de dragostea sau de nedragostea din el, de căldura sau de răceala din el, acela se iubeşte numai pe dinafară, iar cele dinăuntru ale lui se fac nepăsare pentru el şi pentru cei din jur şi pentru cei din cer. Dar taina râului vieţii e taină preaminunată, şi pe ea am lăsat-o Eu ucenicilor Mei şi le-am spus s-o lase pe pământ până la venirea Mea, până la sfârşitul timpului, şi le-am spus: *«Eu voi fi cu voi până la sfârşitul timpului»*. Amin.

Acum, ucenicii Mei văd sfârşitul timpului omului şi văd începutul Meu cel nou de la voi şi Îmi spun să fiu cu ei precum le-am făgăduit. Şi iată ce-Mi spun ei. Deschideţi-vă spre ei şi auziţi, fiilor. Amin.

— O, ce să spunem, Doamne? Ce să spunem noi decât cuvântul Tău? Râul vieţii este taină de viaţă veşnică peste om dacă omul crede ce spui Tu cu cuvântul pe care-l închini de la unul la altul până la Tine ca iarăşi să-l ai şi iarăşi să-l umpli şi iarăşi să dai acest pahar plin cu vin curat, Doamne. Ce să spunem noi azi, în ziua serbării dintre noi şi Tine, decât cuvântul Tău pe care ni l-ai spus când Te-ai despărţit de noi ca să Te duci în Tatăl pentru noi, ca apoi să ne tragi la El? Cuvântul Tău ne-a spus atunci că vei fi cu noi până la sfârşitul timpului. Iar noi Îţi spunem: să nu fii fără noi nici la sfârşitul timpului, că Tu eşti locul cel pregătit nouă la Tatăl, locul care ne trage la Tatăl, cuvântul pe care l-ai spus Tu atunci că vei fi cu noi până la sfârşitul timpului.

Te vedem, Doamne, în mijlocul acestor copii. Te vedem trudind din greu la venirea Ta. Acum două mii de ani dacă Te-ai suit de lângă noi la Tatăl, am mers noi apoi, şi lucram ca Tine, şi lucram din Tine şi Te dădeam la cei ce-şi desfăceau auzul ca să audă despre Tine, şi Te aduceam apoi la ei, că lucrul nostru acesta era: să Te dăm pe Tine celor ce voiesc să Te aibă. Iar Tu, Bunule Învăţător, ai fost cu noi până azi, căci noi suntem cu Tine, şi Tu cu noi în viaţa cea de veci pe care vrei s-o aduci pe pământ pentru vecii, că e vremea, Doamne.

Suflăm din Tine peste aceştia pe care-i ţii în mâna Ta, iar ei să ia, să ia mereu, şi dacă iau, să crească şi să deschidă coborârii cerului pe pământ. Amin.

Credinţa în Tine face păpuşă din om în mâna Ta, iar Tu faci cu el voia Ta. Aşa trebuie să fie ucenicul. El trebuie să fie păpuşa Ta, iar Tu, Creatorul şi Învăţătorul şi Lucrătorul. Păpuşa stă la făcut, şi apoi stă şi face cum o pune cel ce a făcut-o, că nu poate lutul să zică olarului pentru ce l-a făcut.

Suflăm cu Duhul Tău peste cei mai mici de la venirea Ta şi îi învăţăm să fie copii-păpuşă, aşa cum am fost noi pentru cuvântul Tău cel pus peste noi, şi pe care noi l-am împlinit peste pământ şi peste om în numele Tău, Doamne Învăţător. Noi n-am uitat durerea aceea când Te-am pierdut pentru trei zile, pierzându-ne puterea până ce ai venit înviat la noi şi ai suflat iar viaţă în noi. O, nu ştie omul care zice că Te are, nu ştie ce înseamnă să Te piardă. Nu ştie pentru că nu Te are, Doamne, şi nu ştie durerea când Te pierde. Dar noi o ştim şi o dorim cu multul în toate, toate inimile care s-au dat Ţie ca să nu Te piardă, ca să nu slăbească ele în durerea cea după Tine, că omul fără de durere se pierde, Doamne. Dacă ucenicul nu este ca Învăţătorul său, se pierde. Ucenicul cel desăvârşit nu stă în el fără durerea Învăţătorului său, iar noi le spunem celor mici ai Tăi şi ai noştri să nu stea fără Tine, să nu stea fără durerea Ta, că dacă omul e fără durere, se pierde omul. Dacă ucenicul e fără durerea Învăţătorului său, se pierde ucenicul.

Iar vouă, celor mai mici ucenici ai Domnului nostru, vă dăm fiorul cel din noi cu care am stat aşteptându-L pe Domnul după ce El S-a dus de la noi între cei morţi şi până ce a venit iar la noi şi ne-a mângâiat şi ne-a dat calea vieţii veşnice, trupul Lui cel înviat, ca să fie cu noi până la sfârşitul timpului. Amin. El, Care S-a dus la Tatăl pentru noi şi pentru voi, El va veni la voi de la Tatăl, precum la noi a venit atunci dintre morţi şi ne-a mângâiat în durere. Şi va veni la voi cu Avraam, cu Isaac şi cu Iacov, şi cu noi, dar staţi în fiorul în care noi am stat când El S-a dus de la noi şi până ce iar a venit şi iar ne-a mângâiat. Staţi strânşi întru unul, aşa cum am stat noi. Staţi în El, căci cei ce nu stau în El nu-I sunt ucenici. Staţi în Domnul, staţi în taina râului vieţii şi deschideţi calea cerului ca să vină pe pământ, că noi aşa Îi zicem Lui: ca oiţa după Miel ne vom ţine, Doamne, şi vom fi în venirea Ta când ea se va arăta. Amin, amin, amin.

— Iar Eu, Mielul Tatălui, voi suspina atunci adânc, şi Mă voi mângâia adânc pentru cei ce i-am pierdut şi pentru cei ce i-am aflat, şi Îi voi da Tatălui durerea şi bucuria Mea, rodul Meu cel de la om, de la fiecare om. Amin.

O, poporul Meu, am petrecut zi de iubire între Mine şi ucenicii Mei cei de-atunci şi cei de-acum. O, poporul Meu, durerea Mea e mare, şi bucuria Mi-e mică. Mâna Mea stă desfăcută să prindă în ea răsad de răsădit, dar numai un snop mic am în ea. Omul nu se spală de el însuşi. Îşi spală mâinile

şi faţa şi trupul cu săpun de cele din afară, dar nu cele din afară îl murdăresc pe el. În zadar se spală de cele din afară, căci nu cele din afară, ci toate cele dinăuntru ale lui îl murdăresc şi îl ţin murdar, căci când omul ajunge să nu-i pese de dragostea şi de nedragostea din el, de căldura şi de răceala din el, în zadar se spală pe mâini şi pe faţă şi pe trup cu săpun, că el frumos şi curat nu este; nu este din pricina celor din el, celor ascunse din el şi din care el nu iese. Caută omul în el loc de scăpare şi acolo se ascunde. Dar Eu te-am învăţat pe tine, poporul Meu, să te arăţi în fiecare zi şi să-ţi găseşti în Mine loc de scăpare cu cele din tine. Amin. În Mine, nu în tine să-ţi cauţi loc tainic, căci cel ce nu face aşa, nu poate fi ucenicul Meu. Te învăţ să stai păpuşă în mâna Mea, aşa cum am voit Eu să stea în mâna Mea omul cel întâi zidit. Dar el a vrut să poată el, să ştie el, să facă el, să zică el, şi nu s-a mai vrut păpuşă, şi s-a vrut om cu putere şi cu cuvânt şi cu voie s-a vrut, şi apoi s-a ascuns în sine. Cel ce stă ascuns în sine este cel ce se liberează de voia Mea pentru voia sa, dar Eu nu pot aşa cu omul, ci mai degrabă pot fără el. Cu cel ce-şi are voia sa Eu nu pot nimic. Poporul cel de la începutul lucrului Meu de azi când lucram peste el cu Verginica, n-a vrut să fie păpuşa Mea şi voia Mea, ci a vrut să fiu Eu păpuşa lui şi voia lui. Dar Eu M-am scuturat şi l-am lăsat; l-am lăsat în voia lui.

Acum, poporul Meu, tu să fii voia Mea, păpuşa Mea, care lucrează şi grăieşte la voia Mea, căci voia Mea este să plângi şi să te rogi acum cu Mine la Tatăl pentru tine, pentru durerea ta, poporul Meu, că Eu vreau să-ţi răspund cu mângâiere şi cu iubire şi cu viaţă, poporul Meu. Voiesc să fie viaţa Mea în viaţa ta, faţa Mea pe faţa ta, lucrul Meu în lucrul tău, mersul Meu în mersul tău, dar îţi trebuie întărire, poporul Meu, că fără Mine tu nu poţi nimic, fiule.

Stai sub fiorul venirii Mele, stai sub cuvântul Meu, stai sub grija Mea şi spune-I Tatălui rana ta, iar Eu îţi voi răspunde. Amin. Bate, şi ţi se va deschide ţie, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2001

Soborul sfinţilor doisprezece apostoli

Vremea e vopsită şi râde la om. Jalea Domnului pentru om sfâşie pacea cerului. Ucenicul este cel ce aduce rod. Ţărmul râului vieţii e plin de sfinţi şi de îngeri.

Să nu dormiţi, voi, cei treji pentru Mine, că Eu vin iar la poporul Meu cu ucenicii Mei. Ucenici cu ucenici, şi Eu, Domnul, între ei cu vremea cea de atunci şi cu vremea cea de acum. Amin.

E încă sărbătoarea ucenicilor Mei cei de atunci. E sobor de ucenici în sărbătoare dulce, fiilor ucenici. Când ei au devenit ucenici desăvârşiţi fiindcă Eu plecasem la Tatăl, ei s-au răspândit peste tot pe pământ, şi se adunau când şi când în sobor şi puneau la mijloc toată lucrarea ce o făceau ei prin Mine peste pământ. Acum ei sunt nedespărţiţi pe veci, dar venirea Mea la voi îi umple pe ei de dorul venirii Mele, şi de aceea Eu stau încă în sărbătoare cu ei la voi. Greul lucrului Meu ei îl ştiu, că l-au dus şi ei până ce au ajuns lângă Mine şi lângă Tatăl, căci Eu aşa le-am spus: *«Dacă Mă duc, vă voi trage pe toţi la Tatăl».*

Eu vreau iar cu tine, poporul Meu. Îţi sărbătoresc sărbătoarea lângă sărbătoarea ucenicilor Mei cei de atunci. Nu este pe pământ bucurie ca şi bucuria cerească. Iubiţi bucuria cerească şi umblaţi întru ea, că voi, cei de azi, nu mai sunteţi strâmtoraţi, şi v-am eliberat de sub om şi de sub temeri ca să trăiţi cu multul în bucurii cereşti, care vă fac mai tari decât toate neputinţele voastre şi ale Mele, că Eu sunt neputincios atunci când omul nu poate. Suflu peste voi, Eu şi toţi ucenicii Mei cei de atunci, ca să puteţi mai mult ca atunci, căci cuvântul Meu curge ca râul, şi vreau să prind pământul sub el şi să-l scot iar, ca să-l înnoiesc prin har, prin cuvântul Meu cel ce dă har. Amin.

Strângeţi-vă unul lângă altul şi daţi-vă putere unul altuia, şi Mie, fiilor, că vremea e vopsită şi rujată şi râde la om, şi Mi-e greu peste om când omul nu poate. Dar Eu vreau să pot cu voi peste om, că voi sunteţi cu trupul, şi sunteţi mâinile şi picioarele şi gura Mea şi lucrarea Mea peste pământ.

Râde moartea la om şi nu se teme omul de ea. Râde prăpădul la om şi nu-l cunoaşte omul, şi prăpădul vine prăvălindu-se peste om, că omul cel vopsit care-şi zice *„omul lui Dumnezeu“* se scoală dis-de-dimineaţă şi îşi strigă puii şi le dă să mănânce boabe otrăvite, şi aşa moare omul, că moartea râde la om ca să-l încânte şi să nu fugă omul de ea.

Vreau să stric lucrul diavolului ca să nu se mai fălească cu lucrul lui, şi vreau să Mă înalţ peste pământ cu lucrarea Mea, cu strigarea Mea după om, că e moarte multă pe pământ, e multă ca marea, şi Eu vreau să trec cu barca Mea pe deasupra şi să întind mâna după om. Jalea Mea cea pentru om sfâşie pacea cerului, iar Eu şi cu Tatăl numai într-un suspin stăm. Strângeţi-vă unul lângă altul şi daţi-vă putere unul altuia, şi Mie, fiilor, că barca Mea, cu voi în ea, îşi face cale pe marea lumii ca să strig Eu după om, şi el să Mă vadă şi să iasă la mal, să iasă la barca Mea, că ea este malul de scăpare, şi alt mal nu este.

O, fiilor, dacă v-aţi uita în lume, v-aţi înfricoşa de moartea ei, că voi cunoaşteţi cine este moartea, dar lumea n-o cunoaşte. Nimeni nu scapă să nu fie pişcat de coasa ei, căci sfârşitul lumii este moartea din ea. Dar voi staţi în foişor şi fiţi foişorul Meu şi fiţi odihna Mea şi odihniţi-vă în ea şi lucraţi pentru ea şi împărţiţi cu Mine şi cu sfinţii rodul bucuriilor sfinte, căci cine nu este sfânt în vremea aceasta, acela este înghiţit de păcat, şi e moarte păcatul. Stârniţi între voi mireasma bucuriilor sfinte şi trăiţi înmiresmaţi, ca să se ducă mireasma voastră până la cei morţi şi să dorească ei după miresme cereşti şi să caute cu ele, că nu mai e pe pământ cale spre cer, şi e numai apă murdară de sânge şi de deşertăciunea care vine de la om, şi e numai minciună pe pământ. Dar voi daţi slavă cerului care vă ţine în el, căci fiecare ucenic îşi cunoaşte stăpânul cinstindu-l pe el şi ascultându-l. Ucenicii lumii îşi cunosc stăpânul şi îi dau cinste şi i se supun cu slujire, iar ucenicii Domnului Îi dau Domnului viaţa lor cu totul. Amin.

O, poporul Meu, tu trebuie să fii locaşul slavei Mele, şi aceasta să fii tu, că asta îţi este alegerea. Înnoieşte-te cu duhul în fiecare zi, în fiecare clipă, ca să-ţi fie drag să faci aceasta, căci tot ce este proaspăt are multă viaţă, are multă putere de viaţă. Iată ce dulce te învăţ, numai să stai păpuşă şi să asculţi de Mine, că Eu sunt Cel ce-l face pe om şi pe toate pentru om. Pentru tine am făcut tot ce am făcut, nu pentru Mine, poporul Meu. Pentru tine, fiule mic, numai să fii tu moştenirea Mea şi moştenitorul ei. Asta vreau Eu să fii tu, şi vreau să nu dai nimănui slava pe care o ai tu de la Mine. Dacă Eu nu te năşteam şi nu te creşteam prin această lucrare, tu nu erai acum. Şi dacă eşti, pentru Mine să fii, că de aceea te-am născut, poporul Meu, pentru Mine, nu pentru tine. Aşa vreau Eu să trăieşti, şi aşa poţi fi tu ucenicul Meu. Amin. Să te uiţi în viaţa ucenicilor Mei. Ei nu mai aveau altă viaţă decât viaţă de

ucenici, şi lucru tot aşa aveau, şi erau plini de râvnă pentru viaţă, căci viaţa Eu sunt. Ei n-aveau zile de linişte şi de odihnă. Ei mereu lucrau, ei mereu zideau, ei mereu năşteau, că erau ca Mine, iar după ce şi-au sfârşit lucrul, erau asemenea Mie, căci Mă vedeau cum sunt şi se bucurau de ostenelile lor, de lucrul lor cel pentru Mine. Ucenicul aduce rod. Aceasta înseamnă ucenic. El se bucură de rod şi poate, din bucuriile rodului poate, şi face rod. Amin.

O, poporul Meu, nu numai rod să-Mi fii tu Mie, ci să rodeşti vreau, şi cu aceasta să te bucuri, că altfel de bucurie nu este. Învaţă-te din Mine, ca să-l poţi învăţa din tine pe om şi ca să poţi naşte ucenici pentru veciile care vin pe pământ, ca să aibă veşnicia moştenitori, fiule.

Eu sunt, dar sunt în taină, şi tu eşti acoperământul Meu. Ţărmul râului vieţii e plin de sfinţi şi de îngeri, de la cer şi până pe pământ, de la gura Mea şi până la urechea ta, de la inima Mea şi până la inima ta, poporul Meu. Aşteaptă sfinţii să închini tu de la unul la altul paharul Meu cu vin bine mirositor, cuvântul Meu care Mă poartă pe Mine în taina lui, spre hrana ucenicilor. Amin.

Vânt de primăvară pornesc spre tine ca să-ţi stârnesc miresme, şi tu să stai în ele şi să te parfumezi şi să-Mi dai dragostea ta, poporul Meu. Ascultă voia Mea şi te înmiresmează şi te îmbată de Duh Sfânt şi dă-Mi dragostea ta. Eu să vin, iar tu să-Mi zici: *„Vino!“* şi unul altuia să ne dăm dragostea; unul altuia, poporul Meu. Amin, amin, amin.

30 iunie/13 iulie 2001

Sărbătoarea de zece ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Domnul seamănă mereu, dar pământul este pietros. Fântâna cuvântului udă pământul. Biruitor este cel ce se ridică deasupra tuturor celor de pe pământ. Domnul vine cu duh de înviorare pentru alesul Său Irineu.

E dulce pentru Mine această zi de pomenire, zi de mare biruinţă pentru cer când Eu, Domnul, am putut peste pământ şi am rostit cuvânt, şi am aşezat atunci temelia, piatra de temelie a zidirii locaşului care străjuieşte peste grădina Sfintei Sfintelor, chivotul de pe masa Mea de azi.

Vă trezesc în zori, copii străjeri, ca să întărim în carte pecetea zilei de azi, praznicul cel pentru biruinţă, căci aşteptarea Mea şi cuvântul Meu s-au odihnit împlinindu-se, şi Eu am pornit de la voi veacul cel nou, nunta Mea şi masa ei, şi apoi zarva ei peste pământ. Amin.

Mă aşez cuvânt peste voi şi vă sărbătoresc, copii de la iesle, căci voi sunteţi Sfânta Sfintelor Mele; voi şi grădiniţa în care v-am aşezat ca să fiţi. Sună din trâmbiţe îngeraşii cu miile, iar zecile de mii de sfinţi se bucură întru venirea Mea cu ei pentru sărbătorile Mele cu voi şi cu ei. O, dacă Eu nu v-aş bucura şi nu v-aş întări şi nu M-aş aşeza peste voi cu venirea Mea, voi n-aţi putea nimic. Dar Eu am de putut mult, şi de aceea vin. Vin, ca să pot venind, şi să puteţi şi voi. Amin.

Mi-e mare usturimea, şi grea Mi-e aşteptarea după om, iar strigarea Mea Mi-e plină de durere şi de aşteptare, căci omul e prea smuls din cele ce sunt, şi stă înrădăcinat în cele ce nu sunt. Am sământă cu multul. Iau din ea şi o arunc peste pământ ca să se prindă şi să crească, dar e prea pietros ogorul şi nu e nimeni să-i mai placă lucrul pământului şi paza cea pentru sămânţa pusă în pământ. Cei ce-şi zic semănători sunt plini de grijile slavei deşarte unul de la altul, şi fac aceasta în numele Meu, şi la masa Mea ei nu vin, că se simt sănătoşi şi bogaţi şi stăpâni pe pământ, iar sămânţa Mea cade în pământ pietros şi nu face rădăcină. Eu mereu semăn, dar pământul e pietros. Când Eu rostesc cuvântul Meu la voi, tot pământul se înfioară sub glasul Meu şi îşi aşteaptă înnoirea, dar omul slavei deşarte Mă umple de suspin şi Îmi îngreuiază drumul slavei Mele peste pământ. De aceea dau să desfund cu voi pământul şi să străbat peste el, fiilor, şi să-l curăţ cu mână tare, şi să-l iau în stăpânire de sub om, şi să-i dau faţă nouă şi haină nouă şi lucru nou pe el: împărăţia cerurilor, că Eu pentru aceasta l-am făcut. Amin.

Fiilor, fiilor, omul pe pământ îşi cumpără o grădină şi îşi face în ea fântână, şi apoi îşi găteşte ogorul pentru însămânţat. Şi după ce-l însămânţează, îl udă, că are fântână. O, fiilor, am săpat şi am zidit la voi şi cu voi fântâna pământului, şi din ea Eu ud în lung şi în lat peste pământ, şi din ea Eu scot sământă şi apă, odată pe amândouă, şi aşa lucrez şi aşa Mă zbat să-i dau faţă nouă pământului şi să Mă întind pe el cu veac nou, cu odihna cerului pe pământ. Scot apă din fântână şi chem omul să-i dau, şi Mă ţin după el să-i dau, şi vă am pe voi împărţitori şi biruitori peste timp şi peste pământ. Biruitor este cel ce se ridică deasupra tuturor celor ce domnesc peste pământ, căci cel ce stă sub acestea este biruit de ele. Cele de pe pământ nu sunt cele din cer, şi omul stă sub cele de pe pământ şi nu-şi mai poate face vreme pentru cele fericite care plâng în cer după om, după moştenitori care să le moştenească şi să le înmulţească peste pământ. Când Eu, Domnul, semăn sământă de cer ca să-l am pe pământ apoi, Eu trebuie să îngrădesc semănătura aceasta. Viaţa cea din cer e taină adâncă pe pământ, şi orice taină trebuie îngrădită, că omul cel pământesc e răufăcător pentru cer. O, aşa am făcut Eu cu grădina aceasta în care Mi-am aşezat chivotul cuvântului Meu. Am răscumpărat acest pământ, am săpat în el fântână, şi apoi l-am pregătit şi l-am însămânţat, dar mai întâi l-am îngrădit cu puterea cuvântului, şi cu hotar apoi, şi l-am numit Sfânta Sfintelor zilelor venirii Mele, şi totul e îmbrăcat în taină, ca să pot încăpea pe pământ cu această taină. O, cu câtă taină am lucrat! Cu cât cer am lucrat! Altfel, omul nelegiuirii, care-şi zice *„Dumnezeu“,* Mi-ar fi strivit tot, din pricina măririi lui pe care şi-o dă peste pământ, că omul pământesc e răufăcător peste pământ şi peste omul ceresc de pe pământ. Cine vrea să ia din fântâna aceasta, îi dau Eu, căci am îngrădit locul pe care stau, că viaţa cea din cer trebuie pusă deoparte ca să nu fie strivită de cele de pe pământ, iar altfel nu poate fi cerul pe pământ. Oricât ar da omul să mintă împotriva cerului şi să-i folosească numele peste lucrăturile lui cu care stă în calea oamenilor ca să-i ademenească, oricât s-ar lupta omul slavei deşarte, Eu îi spun lui că locul în care se odihneşte cerul nu este şi al oamenilor, ci este al Domnului şi al celor ce se sfinţesc pentru El. Amin. Aceasta înseamnă cerul pe pământ, iar altfel este momeală şi cursă pentru omul care doreşte cerul şi odihna lui. Cerul este sfinţenia, şi unde ea nu încape cu omul, nu este cerul acolo, căci cerul este pentru sfinţi. Amin.

O, poporul Meu, popor al cuvântului Meu, dacă nu te-aş hrăni mereu cu cerul, nici tu n-ai fi nimic. Ai fi şi tu ca pleava care înveleşte sămânţa, dar care la treierat este luată de vânt.

O, poporul Meu, fântâna Mea este hrana şi apa ta; fântâna pământului nou, care va să fie, şi în jurul ei vor veni turme ca să se adape şi să prindă viaţă din viaţa Mea. Amin.

E zi de sărbătoare în cer şi aici pentru Sfânta Sfintelor Mele. Acum zece ani am aşezat cu voi, copii ai grădinii Mele,

am aşezat începutul cel nou, piatra de temelie a veacului ceresc peste voi, şi totul este cuprins în taină, fiilor, de atunci şi până azi. Mă uit cu dor şi cu iubire peste ziua aceea. Erați firavi de tot, şi Eu v-am aşezat să lucrați locul fântânii pământului, masa Sfintei Sfintelor şi chivotul de pe ea. Aveam cu voi pe cel uns de Mine ca să-Mi fie martor peste pământ pentru lucrătura aceasta lucrată cu mare taină. Îl luasem din timp sub cortul cuvântului Meu, şi el M-a iubit şi a învățat iubirea, căci credința vine de la iubire, şi iubirea vine de la credință, şi amândouă vin de la Mine. Îl luasem pe el din timp sub dragostea Mea, şi l-am uns apoi de la Mine, şi prin ungerea Mea pe creştetul lui l-am făcut cel dintâi între toți cei printre care el Îmi slujea Mie cu iubirea lui. El era între ei, dar nu era dintre ei, iar Eu am văzut aceasta şi l-am iubit şi l-am luat martor al venirii Mele din zilele acestea. Mă uit acum peste el, că l-am avut lângă voi şi l-am uns şi l-am pus să rostească el cuvântul Meu cel pentru zidirea cea de aici, şi pentru împlinirea ei apoi, şi pentru pecetluirea acestui petecuț de cer pe pământ, în care Eu vă țin pe voi, sfințiții Mei. L-am avut pe el cu voi, şi l-am sfințit cu mare ungere, că nu mai e pe pământ prooroc care să rostească de la Mine şi să-Mi aşeze pe treptele Mele pe omul cel ales de Mine. Cei de pe pământ se aşează ei între ei, şi dacă fac aşa, aceia nu sunt curați, aşa cum n-au fost nici cei din vremea trupului Meu care n-au cunoscut venirea Mea de atunci. L-am avut pe acesta în planul Meu cel dintru început întocmit, şi la vremea potrivită l-am pus să-Mi împlinească văzut cuvântul Meu pentru aşezarea voastră înaintea neamului omenesc, căci Eu v-am pus înaintea tuturor celor de pe pământ, din partea Mea. Acesta este semnul pe care l-am dat Eu oamenilor mai înainte de venirea Mea cea cu slavă văzută. Amin.

O, Mă uit la el, la cel ce a fost lângă voi, şi Mă duc să-l mângâi cu mare taină. Iar vouă vă spun aşa: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, cereți de la Mine puteri tainice şi mare lucrare de Duh Sfânt peste el, şi slava Mea cu el, că vreau să-i ruşinez pe cei printre care el stă legat la mâini şi la picioare şi la gură ca nu cumva să facă el înviere de la Mine peste neamul omenesc şi să Mi-l dea Mie înviat, şi ei să rămână fără supuşi, fără cei lipsiți de înțelepciunea Mea, căci înțelepciunea cea de sus îl face pe om să Mă simtă şi să Mă vadă şi să țină urma Mea acolo unde Eu sunt cu cerul Meu pe pământ şi cu cei sfințiți pentru cer. Cereți voi, cei ce stați înaintea cerului şi a pământului, din partea Mea, cereți tainicele Mele puteri care lucrează prin cuvântul cel rostit de Mine aici. Cereți la Mine, fiilor unşi peste vremea aceasta de glorie a tainelor cereşti care vin pe pământ, cereți să pot Eu cu voia Mea peste toți împotrivitorii şi nepăsătorii care stau aşa în vremea venirii cuvântului Meu pe pământ la voi. Cereți la Mine să vină de la Tatăl împlinirea cerului pe pământ, prin lucrarea cuvântului Meu, fântâna pământului, din care Eu iau şi adăp tot locul însetat. Cereți să se moaie cei învârtoşați care stau pe scaunele lor în numele Meu. Şi dacă nu se moaie să împlinească ei voia Mea, să se dea în lături, că Eu rostesc aceasta, şi tot Eu şi împlinesc. Amin.

Voiesc să fac adevărului cale pe pământ, şi pe calea lui să stea tot omul care va mai fi. Dau drumul mâniei Mele peste cei învârtoşați care stau cu înverşunare şi cu nepăsare în numele Meu peste cei sărmani de pe pământ care nu ştiu să deosebească dreapta de stânga lor. Eu sunt Cel ce păstoresc omul, iar aceştia sunt hrăpăreți şi Îmi secătuiesc vlaga din om, şi Îmi dau în lături adevărul. Să nu mai plângă cei plini de dor de cer, şi să se întoarcă plânsul lor peste cei ce stau tolăniți pe scaunele lor sugând vlaga şi duhul din om. Înțelepciunea Mea stă gata să prindă sub ea pe toți cei de pe pământ, şi ea îi va îndemna pe unii la pocăință, iar pe alții la mai mare iubire de cer şi, iarăşi, pe alții la adevărul care va fi văzut şi pipăit curând, curând.

Iar pe martorul Meu îl voi mângâia cu multul şi îi voi îmbogăți cununa, căci cupa răbdării lui este în mâna Mea, şi el va rămâne. Amin. Eu voi fi mai tare decât toți cei ce se luptă cu viclenie ca să fie via a lor şi nu a Mea. Şi îi voi ridica pe cei umiliți, iar pe cei semeți şi plini de slava care vine de la om şi nu de la Mine îi voi da în lături cu puterea Mea cea biruitoare peste cei ce dau să Mă biruiască pe Mine pentru ei. Cuvântul Meu va stăpâni prin împlinirea lui, iar voi, poporul Meu, veți fi diadema Mea în ziua când Eu îi voi birui cu putere şi cu taină mare pe toți cei care-şi vor mărirea lor împotriva măririi Mele cea de peste voi, copii ai poporului cuvântului Meu. Slava Mea cea de peste voi o voi înteți tot mai mult şi tot mai sus, că scris este: *«voi ridica pe cele slabe ca să fac de ruşine pe cele tari».* Eu sunt un Dumnezeu al umilinței, iar omul cel potrivnic este un dumnezeu al îngâmfării şi al măririi care trece, căci orice mărire care nu este de la Mine, trece şi nu mai este. Cine nu este ca Mine, nu este, nu mai este, şi vor fi cei cu duhul umilit, că aceia nu cad. Amin. Cuvântul Meu va stăpâni prin împlinirea lui, şi îl voi mângâia cu multul pe cel ce a fost martorul Meu în ziua când Eu, Domnul, am aşezat acum zece ani piatra cea de început a zidirii pe ea de veac nou peste voi şi peste cei ce se zidesc ca şi voi pentru Mine prin cuvântul Meu cel ziditor de om.

O, copil plăpând care stai umilit sub mâna celor ce şi-au întețit puterea lor în numele Meu pe pământ! Plânge inimioara ta şi iubirea ta cea pentru omul apăsat de vreme şi de întunericul ei. Îți voi înteți durerea cea pentru om. Mă voi aşeza în tine cu durerea Mea cea după om şi te voi face din zi în zi mai mult de nebiruit. Te sărbătoresc, fiule îndurerat. Te serbează cerul în ziua aceasta, alături de cei ce sunt puişorii Mei de la ieslea slavei cuvântului Meu. Tu eşti fiul zilei cea de început nou pe pământ, prin această zi de temelie. Tu eşti fiul acestei grădini, oricât de departe te țin de ea cei ce se tem de tine, fiindcă tu eşti al Meu şi ai o aşa de mare ungere pe creştetul tău. Se tem toți de împlinirea ta cea de la Mine, se ascund de ea şi dau să te ascundă şi pe tine de ea, dar tu eşti chiar împlinirea aceasta, de vreme ce în cer şi pe pământ mărturisesc zilele acestei împliniri când tu ai împlinit voia Mea peste pământ, calea cuvântului Meu care se vesteşte de atunci şi până azi prin împlinirile lui. Curând, curând tu vei arăta adevărul Meu din acest cuvânt aşa cum l-a arătat proorocul Ilie înaintea tuturor celor ce lucrau în numele minciunii lor pe pământ ca să stăpânească ei via Mea; ei şi nu Eu, aşa cum fac şi cei de azi care-şi zic vierii Mei. Dar Eu am zis că via lor nu e a Mea şi că via Mea nu e a lor, iar ei se fac că nu aud aceasta.

O, fiule înlăcrimat şi înjosit de ei pentru adevărul Meu pe care tu l-ai mărturisit peste pământ în zilele Mele de mărturie! Întăreşte-te prin mângâierea Mea, prin puterea Mea cea de sus, că Eu îți spun aceasta. Amin. Să nu te doară răutatea lor, că ea nu poate nimic, şi ea nu merită durere pentru ea. Şi să te rogi la Tatăl şi la Mine pentru iertarea lor, că aşa am făcut şi Eu când ei, cei de atunci, Mă țineau pe cruce, dar prin ea M-am ridicat, şi tot aşa şi tu te vei ridica prin ea, căci crucea ta de azi, ocărâtă de ei, este crucea Mea pe care o împart cu toate ale ei cu cei cu care Eu binevoiesc. Ia mângâiere din aceste cuvinte pline de taină şi de împlinire şi dă-Mi

pacea ta, ca să ți-o dau pe a Mea, și unul altuia să ne fim ușurare, căci cei de la ieslea pe care am așezat-o Eu aici prin mărturisirea ta sunt cei cu care Eu merg pentru Mine și pentru tine și pentru ei până la ziua slavei cea care ne va ușura de durerile venirii Mele. Cu mare taină te înfășor în acest cuvânt al mângâierii, și te voi face cu multul să simți din plin că Eu pot aceasta. Amin.

E zi de praznic de biruință. Eu, Domnul, am biruit pentru Mine și am pus pe pământ începutul cel nou, iar ziua aceea mărturisește și se veselește în cer și pe pământ. Sfinții toți iau din ea, de atunci, și de acum, și stau în părtășia lor cu Mine aici, unde Eu Îmi deșert slava venirii Mele de azi.

Dați slavă și dați iubire răbdării sfinților și iubirii lor, voi, copii ai poporului Meu de azi. Fiți ucenici plini de râvnă pentru împlinirile Mele cele așteptate de Scripturile care le-au rostit pe ele. Așezați-vă la zidit. Amin. Unul pe altul zidiți-vă zidire proaspătă, de-a pururi zidire, căci cei harnici nu stau, ci se lucrează unii pe alții în veacul cel nou al zidirii omului în Mine, pentru desăvârșirea credinței sfinților. Amin.

Poporul Meu, știi tu ce vreau Eu să fii tu? Lumina Mea vreau să fii. Poporul Meu, știi tu ce vreau Eu să fii tu? Comoara Mea vreau să fii, și să-și vândă omul toată înțelepciunea sa și s-o ia pe a Mea din mâna ta, poporul Meu. Amin. O, câtă sărbătoare însemni tu pentru cei din cer, care te-au așteptat atât de mult să fii, care așteptau descoperirea Scripturii fiilor lui Dumnezeu, care să oprească suspinul făpturii! Amin.

O, copii de la iesle, și tu, poporul Meu, e sărbătoarea voastră între cei din cer și între voi cu cerul, fiilor. V-am dat cuvântul mângâierii, slava cuvântului Meu de peste voi, și M-am scris cu voi în carte pentru zilele mărturiei care vestesc peste pământ începutul Meu cu voi pe pământ. Mângâiați-vă și Mă mângâiați, că Eu Mă mângâi mângâindu-vă. Această taină a mângâierii sfinților purtați-o din slavă în slavă, fiilor copii, căci taina mângâierii este plata cea veșnică a celor vii pe pământ și în cer, căci cei vii de pe pământ sunt veșnic pe pământ și în cer. Nu numai pe pământ sunt ei, ci sunt o dată și jos și sus. Amin. O dată, fiilor, o dată și pe pământ și în cer. Amin. În aceeași clipă pe pământ jos, și în cer sus, în taina veșniciei sfinților, taina nedespărțirii dintre cer și pământ. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2001

Duminica a opta după Rusalii

Cuvântul Scripturilor acoperă în el lucrarea cuvântului de astăzi. Poporul Noului Ierusalim este semnul Fiului Omului. Un ceas, și Domnul Își va sfârși așteptarea după om. Masa nunții se așterne iarăși, cu zile noi de serbare.

Te hrănesc, poporul Meu. Dacă nu te-aș hrăni, n-ai fi ceea ce ești. Voiesc să fii, și de aceea te hrănesc. Cine n-are hrana pe care o ai tu din gura Mea, din munca Mea cu tine, acela este altceva decât tine. Eu abia am așteptat să fii tu, cel de azi, poporul Meu. Am așteptat de la facerea lumii să vină vremea ta, poporul Meu, să vină vremea Mea cu tine, fiule de la sfârșit. Deschide gurița și mănâncă de la Mine. Deschide urechea și inima și mănâncă, poporul Meu. Amin, amin, amin.

O, toți îngerii și toți sfinții mănâncă la această masă a cuvântului Meu. Când văd ei că Eu am locaș pe pământ, când ei văd pe cei ce nu se văd că se fac grai pe pământ, își simt vremea lor cu Mine, își văd răscumpărarea lor cea mare și bucuria pe care n-au visat-o nici pe pământ, nici în cer, căci taina acestei bucurii a fost acoperită până și de Scripturi, poporul Meu.

Aud oameni școliți care spun: *„Unde este scris în Scripturi lucrarea aceasta pe care o face Dumnezeu cu ei?“.* O, dacă Scriptura ar fi o carte și atât, ar găsi omul în ea ce este scris în ea, dar ea este taina lucrărilor Mele, și în cuvintele ei se vede bine taina acestei lucrări pe care o fac Eu cu tine azi, poporul Meu. Omul însă nu este învățat cu taine. El e învățat cu lucru pipăit, cu negru pe alb dacă el n-a vrut să treacă cu Mine dincolo de el și să învețe tainele Mele. Cuvântul Scripturilor acoperă în el lucrarea Mea de azi, iar Eu prin izvorul acesta am vorbit omului greoi la minte și la credință și M-am spălat de necredința omului, căci necredința vine de la păcate, poporul Meu. Acum două mii de ani le-am spus celor de atunci, cărora le vorbeam cuvântul vieții, și le-am spus: *«Cine voiește să facă voia Mea, acela va înțelege cuvântul acesta că este de la Dumnezeu, și Mă va vedea pe Mine în cuvântul acesta».* Dar iată, necredința vine de la păcate și niciodată ea n-a venit pe alt drum, căci îngâmfarea și semeția și iubirea de sine și lăcomia, toate sunt duhul slavei deșarte, păcate împotriva credinței, și omul nu poate propăși din pricina lor atunci când el dă să vină după Mine.

Te hrănesc mereu, poporul Meu. Am pe fiii de la iesle, cărora le dau ca să-ți dea de la Mine ca să crească ei și tu, poporul Meu, ca să nu dai tu înapoi din crescut, căci omul crescut este cel ce face voia Mea. Eu trebuie să te cresc mereu, până acolo unde omul cel necredincios să Mă vadă în tine și să zică: *„Ce este acest popor?“* și iarăși să zică: *„Hai să ne suim în acest munte să învățăm legile vieții, legile Domnului“.* Amin.

O, poporul Meu, curg de la Mine legile vieții peste pământ, și tu ești albia pe care Eu vin. De aceea ies cu tine, și omul se învață să știe că ești poporul Meu, că te vede cu Mine și nu cu el și nu cu lumea lui. Când lumea vine la tine să te vadă, vine că o chem Eu. Eu și nu tu. O chem și îi dau hrană de pe masa Mea cu tine și o fac să se bucure cu bucurie sfântă la masa Mea cu tine, și o chem spre viață, dar grijile ei o trag iarăși spre ele, și lumea e greu de înviat. Te-am pus în mijlocul lumii ca să-i arăt că poate și că nu vrea să poată. Eu când am venit și M-am făcut Om din om ca și omul, am făcut așa ca să-i arăt omului că poate și că nu vrea. Acum când te-am așezat pe tine înaintea Mea și înaintea lumii ca să faci tu voia Mea, am făcut așa ca să-i arăt omului că poate și că nu vrea. Tu ești semnul pe care l-am dat Eu lumii mai înainte de ziua cea mare a arătării Mele când Eu voi sta pe norii venirii Mele cu sfinții, deasupra lumii, și când tu vei fi ridicat lângă Mine pe nori ca să-Mi faci primirea, poporul Meu.

N-are nimeni cu ce să-Mi facă primirea când voi veni, și de aceea Eu Însumi Îmi fac această pregătire. Îmi trebuie pământ sfânt și om sfânt pe el. Îmi trebuie credință și credincioșie de la om. Îmi trebuie iubire numai pentru Mine la om. Îmi trebuie casă și masă și haină și hrană la om, și toate după voia Mea, și toate acestea să Mă aștepte să vin. Eu Însumi Îmi fac această pregătire, Eu Însumi, că omul nu știe să Mi-o facă. Eu Însumi te-am așezat înaintea Mea, și Eu te gătesc, poporul Meu, și te dau semn lumii mai înainte de ziua venirii Mele. Amin. Tu ești semnul Fiului Omului, ești poporul care duce prin lume viața Mea, crucea Mea, jugul Meu și vestea Mea peste pământ. Să nu te temi. Nicicum să nu te temi că nu poți, căci tot Eu pot. Tu numai să fii; tu numai să stai așa cum te așez Eu; tu numai să faci ce-ți dau Eu să faci, iar Eu sunt Domnul, și împlinesc. Amin.

O, lume şi iar lume! O, lume împodobită cu podoabele slavei tale deşarte! Îţi dau să vezi. Amin. Când vezi că Eu Îmi aşez un popor în mijlocul tău ca să-l vezi, când vezi că Eu Mi-l gătesc în legile Mele cele sfinte, când vezi că dragostea Mea şi dragostea lui sălăşluiesc în mijlocul lui laolaltă, când vezi petrecerea Mea cea sfântă cu el, când vezi hrana lui şi hăinuţa lui şi căsuţa lui şi toate ale lui spre asemănare cu Mine, să ştii şi să înţelegi, şi să crezi apoi, că Eu, Domnul, sunt la uşă şi vin. Amin. Acesta este semnul pe care ţi-l dau până să vin. Acesta este solul pe care-l trimit la tine ca să-ţi dea de veste că Eu vin. Amin. Eu sunt Cel Drept, şi nu te iau pe neştire cu venirea Mea. Ba încă te şi chem la masa Mea cu ucenicii Mei cei de azi şi Îmi slobozesc peste tine cuvântul vieţii ca să te laşi cuprins în el. Tu însă eşti dusă de grijile vieţii tale, şi viaţa Mea n-o vrei. Un picuţ, şi vei vrea şi tu viaţa Mea, dar ea va fi atunci departe de tine. Eu încă te aştept. Un ceas te mai aştept, şi nu te mai aştept apoi. Eu sunt Omul Care vine de la Tatăl la tine, Omul Care vine din cer după om ca să-l tragă pe om la Tatăl. Dacă ar veni înger după tine, ai zice că nu pricepi adevărat. Eu sunt Omul Cel de la Tatăl întocmit în om, şi am luat chipul omului cel întâi zidit, chipul şi asemănarea lui cea dinainte de căderea lui din Dumnezeu, şi aşa am venit, şi aşa vin, şi tot ochiul Mă va vedea când vin, ca să nu fie nedumerire; şi nu va fi, că unde este Domnul, este cu totul, întru toată înţelepciunea Sa în cer şi pe pământ, şi Îmi voi arăta semnul cum că Eu sunt, că-Mi voi ridica poporul cel pregătit şi voi sta cu el pe nori în văzul tău, o, lume care zăboveşti! Şi atunci vei înţelege că Eu am fost în calea ta cu lucrarea Mea şi că n-ai vrut să Mă cunoşti şi că n-ai vrut să vii şi că n-ai vrut să Mă aştepţi să vin şi să te iau la sân. Eu încă te mai aştept. Un ceas te mai aştept, şi nu te mai aştept apoi, şi voi sta pe nori şi Îmi voi striga poporul să vină la Mine pe nori şi să Mă întâmpine în văzul tău, pentru adevărul Meu. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, smerenia ta întru Mine să fie taina ta, taina celor ce ştiu să trăiască pentru viaţa cea de veci. Aceasta să fie taina ta, că e greu pentru om fără Dumnezeu, şi să mai ştie şi adâncul şi lucrarea cea cu folos a acestei taine care-i dă omului vecia cea dulce unde nu este suspin. Nu e om pe pământ să ştie să-Mi facă primirea cu pâine şi cu sare. Nu ştie nimeni taina smereniei de inimă, taină care întâmpină pe Domnul la venirea Sa. Nu ştie nimeni decât Eu, şi Eu Însumi Îmi fac această pregătire în om şi de la om, aşa cum am lucrat mereu în om când am aşezat pe pământ lucrurile Mele. O, nu am ce să iau din mâna omului lucrare. Dacă Eu nu v-aş învăţa, dacă Eu nu v-aş hrăni mereu, nici voi n-aţi şti, darămite omul de dincolo de Mine! Omul are pretenţie la om, şi nu ştie că numai Eu trebuie să am pretenţie la om. Eu şi nu omul. Omul trebuie doar să-l ajute pe om, pe omul care cere ajutorul, pe cel ce ia peste el ajutorul de la om, de la cel ce se învoieşte la cerinţa omului, şi fiecare om ar trebui să lucreze aşa, ca să fie el plăcut lui Dumnezeu şi nu omului. Iată, omul nu trebuie să aibă pretenţie la om, şi el nu ştie aceasta ca să nu facă aşa; că, ce ştii tu, omule, dacă-l vei mântui pe celălalt? O, poporul Meu, numai Eu trebuie să am pretenţie la tine; numai Eu. Iar tu să simţi că eşti al Meu şi să faci voia Mea. Amin.

Din nou voi face serbare cerească şi vom chema omul la serbare, şi vor fi nuntaşi, şi vor fi lăutari, ca să ştie lumea şi de nunta Mea, nu numai de nunta ei. Nunta ei nu e nuntă, ci e desfrânare. Nunta ei e minciună. Mirele şi mireasa ei e minciună, şi Eu voiesc să-i arăt lumii această minciună a ei şi să te arăt pe tine adevărul Meu, poporul Meu.

Hai să ne gătim pentru zile de nuntă, fiilor de la iesle. Ascultaţi cuvântul Meu şi puneţi-l peste poporul Meu ca să se gătească pentru Mine, că iarăşi Mă arăt cu slava Mea peste pământ, ca să schimb omul la faţă pentru serbările Mele cu voi.

Voi, cei care-Mi auziţi cuvântul, staţi bine în faţa zilelor Mele cu voi şi cu poporul Meu peste pământ. Învăţaţi-l pe om să-L vadă pe Dumnezeu, să ştie cărarea spre El, căci s-au sculat mulţi cu dor de slavă de la Mine între oameni şi se strâng grupuri şi perechi ca să lucreze cu Duhul Sfânt peste mulţi, zic ei, şi îşi zic că se pricep s-o facă, dar ei se simt bine să facă aceasta şi atât; le place să lucreze peste oameni cu cele ce ştiu ei despre Dumnezeu, şi aceştia se bucură cu plăcere de lucrul lor. Dar Eu nu pot lua nimic pentru Mine din aşa muncă, fiindcă dacă se bucură omul de aşa lucru, nu Mă mai pot bucura şi Eu. Cei ce au lucrat pentru Mine, aceia au fost trimişi de Mine, iar calea acestora a fost şi este cu urcuş, nu cu bucurii plăcute, nu cu fericire, ci cu lacrimi şi cu adevăr şi cu jertfă pentru Mine şi pentru om, ca să-l tragă pe om la Tatăl. Totul e vopsit pe cărările pe care omul scrie numele Meu. Cărarea Mea e aşa cum a fost ea acum două mii de ani, şi Eu n-am încăput după voia Mea cu ea nici atunci, nici acum. De aceea Mi-am făcut cu voi şi la voi grădini, şi ele sunt ale Mele şi nu ale omului, şi Eu îl chem pe om să vadă slava Mea pe care v-am dat-o vouă s-o purtaţi pe pământ. Amin. Vă povăţuiesc mereu, ca să ştiţi cum să purtaţi faţa Mea şi slava Mea peste pământ, căci cei firavi n-au a se mări decât cu mila Mea şi cu slava Mea şi cu puterea Mea peste ei. Amin.

Pregătiţi zilele slavei, fiilor de la iesle. Aşezaţi pe poporul Meu înaintea Mea pentru faţa Mea în el şi pentru slava Mea prin el. Nimeni nu ştie să facă aceasta, decât voi, cei ce aveţi de la Mine. Ţineţi în mâinile voastre această pregătire şi arătaţi lumii faţa ei, şi arătaţi-i faţa Mea, şi să se ducă până la margini serbările Mele cu voi şi faţa lor, şi daţi-le faţă cerească, daţi-le viaţă cerească. Lucraţi în numele Meu peste inimile acestui sătuţ, sătuţul cuvântului Meu. Fiţi cu faţa Mea în mijlocul lui şi daţi-i semn spre împărăţia Mea din mijlocul vostru.

Chemaţi la nuntă, fiilor, chemaţi în lung şi în lat, că Eu vă voi ajuta să puteţi şi să aveţi. Aşa făceam şi Eu cu mulţimile care veneau să Mă vadă. Le dădeam pâine, le dădeam cuvânt, le dădeam ce Îmi cereau, ca să rămână numele Meu pe veci, şi urmele Mele între oameni, ca să calce ei apoi pe urmele Mele şi să se poarte spre Mine. Aşa şi azi lucrez, şi cu voi lucrez. Voi nu ştiţi, dar Eu ştiu cât de mulţi se minunează de voi şi de lucrul Meu cu voi, căci Eu sunt Cel minunat Care sălăşluieşte cu voi.

Acum, pun puteri cereşti în lucru lângă voi, ca să pregătim slava cerului pe pământ cu voi şi să vină lumea să vadă focul iubirii în care voi staţi şi să se încălzească la el. Amin. Iubirii Mele îi este dor de tot ce va fi pe pământ pentru ea, iar voi sunteţi calea pe care Eu aduc pentru ea pe pământ pe toate ale ei cu voi, şi apoi ne vom întâlni în văzul tuturor celor de pe pământ şi ne vom ridica deasupra, ca să vadă toţi ziua Mea cu voi, ziua când Eu voi veni să Mă arăt cu voi spre judecata necredinţei, căci David aşa a zis: *«Tu, Doamne, din cer ai făcut să se audă judecata, şi pământul s-a temut, şi apoi s-a liniştit».* Amin.

Şi acum, rostesc din vreme şi zic: binecuvântată să fie sărbătoarea Mea cu voi când Eu Mă voi întâlni cu omul în grădinile Mele cu voi, în locaşurile credinţei voastre, că Eu le

întocmesc pe cele plăcute Mie pe pământ, la credinţa voastră, fiilor, şi Eu pot totul prin cel ce se dă Mie cu totul. Amin.

Pace şi dragoste ca în cer, şi strai de serbare sfântă, şi soare dulce şi senin, şi grai viu şi cântec de leagăn să fie în grădiniţele serbărilor Mele cereşti pe pământ cu voi. Amin. Pâine din cer şi de pe pământ, iubire din cer şi de pe pământ, cuvânt din cer şi de pe pământ, sărbătoare din cer şi de pe pământ, mângâiere din cer şi de pe pământ, toate în Duhul Meu. Amin. Aşa să fie la serbare. Mire din cer, şi mireasa de pe pământ. Mire în cer şi pe pământ, şi tot aşa şi mireasa. Amin.

Cuvântul Meu vă însoţeşte, şi el pregăteşte, şi el poate. Să vină lăutari, să vină doinaşi, să vină lăudători cu cântări şi să laude zilele slavei Mele cu voi. Să vină inimi dulci să se îndulcească de viaţă din cer. Şi totul va veni, aşa cum este cuvântul. Amin. Eu, Domnul, Cel ce vine, trimit pe îngerii Mei să adune la serbare de nuntă, căci Tatăl tânjeşte pentru mângâierea Mea.

Tânjeşte Tatăl după tine, poporul Meu de azi. Tânjeşte Tatăl după mângâierea Mea. Şi vor tânji după tine toţi cei nemângâiaţi, curând, curând, şi îşi vor vinde viaţa lor ca să aibă de la Mine viaţă ca a ta, şi tu vei fi mângâierea multora şi nu vei şti ce vei fi, şi vor şti cei ce vor simţi mângâierea, iar tu vei fi cuprins de sus şi de jos în pacea zilelor Mele cu tine, poporul Meu. Tu eşti taina mângâierii pe care Mi-a promis-o Tatăl când M-a trimis pe pământ să Mă fac Om. Şi atunci Eu am prins bucurie, şi M-am dat jertfă apoi, ca să ai tu azi mângâierea Mea şi ca să-Mi fii tu mângâiere, căci adevărata mângâiere o au cei ce cred în Mine în vremea venirii Mele pentru mângâierea lor acum, şi de-a pururi, şi apoi pentru vecii. Pentru aceştia Eu sunt Cel de acum, căci aşa sunt cei ce cred, şi aşa au fost toţi cei care au crezut. Cei ce cred nu sunt cei ce se mângâie cu cele de ieri, ci se bucură de cele ce sunt acum, căci Eu sunt mereu acum, şi de-a pururi, şi sunt pentru vecii apoi.

Tânjeşte Tatăl după tine, poporul Meu cel de acum. Tânjeşte Tatăl după mângâierea Mea şi a Lui. Tu eşti taina mângâierii care se împlineşte acum cu Mine şi cu sfinţii Mei care au aşteptat în timp pe cele de acum, pe tine, cel ce eşti mângâierea Mea, taina mângâierii care se împlineşte acum.

Pace ţie, şi fii pacea Mea, şi fii mângâierea Mea, popor al mângâierii. Duhul Sfânt Mângâietorul Se naşte în tine şi naşte cu tine mângâierea care vine de la Mine peste pământ, căci duhul credinţei pentru venirea Mea este chiar duhul mângâierii, Duhul Sfânt Mângâietorul, Care Se sălăşluieşte în fiii mângâierii. Amin, amin, amin.

16/29 iulie 2001

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Venirea Domnului poartă în ea duhul şi puterea lui Ilie proorocul, care vine să strige şi să pregătească Domnului cale spre oameni.

Cuvântul Meu e praznic ceresc pe pământ, şi la masa lui stau sfinţii şi se hrănesc din el, şi cu dor se hrănesc ei la masa Mea cu voi, la masa Mea cu ei, căci pământul a fost făcut ca să se aştearnă pe el paşii Mei şi lucrările lor. Amin, amin, amin.

Mă las cu sărbătoare dulce peste voi, copii ai poporului Meu. Vă înalţ cu cuvântul Meu până la Mine şi cobor prin el până la voi, căci cele ce nu se văd se apleacă, se coboară cu cuvântul Meu până spre voi, până la voi, fiindcă pe voi v-am ales să fiţi aşternutul Meu şi cortul Meu în care Eu Îmi plec capul aplecându-Mă şi cuvântându-vă ca să fie pe pământ cuvântul Meu şi cartea lui. Amin.

O mulţime de scriitori scriu de la ei, iar voi scrieţi de la Mine. Mai mare minune ca aceasta nu este pe pământ, nu este, fiilor, dar cine pricepe ca să caute spre ea şi s-o ia în casa lui şi s-o trăiască, şi pe veci s-o trăiască?

O, atâta iubire am făcut cu voi de v-am luat dintre oameni şi v-am făcut venirea Mea, fiilor care-Mi auziţi şi Îmi scrieţi cuvântul în cartea lui! Iată venirea Mea. O, ce taină dulce este ea pentru cei ce o pricep, pentru cei ce o iubesc! Cuvântul taină e cuvânt dulce, şi el cuprinde numai ce este dulce. Nimic nu-i mai dulce ca venirea Mea la voi ca să vă pregătesc cu sărbătoare numai pentru Mine. Ce bine ar fi să caute oamenii cu multul venirea Mea la voi, că ea e dulce, şi ea leagănă pe fiii ei şi îi găteşte pentru ea. Dar oamenii caută altceva, caută dulceaţă străină de Mine şi îşi fac peste ei zi de mânie, venirea Mea cu mânie pentru cei ce au stricat viaţa Mea în ei. Eu cu cât strig şi cu cât Mă îndulcesc prin cuvântul acesta al venirii Mele la voi, prin care îl strig pe om la Mine, cu atât Mă voi aspri, în ziua cea mare a arătării Mele, pe toţi cei care n-au întins mâna să ia şi să guste şi să trăiască venirea Mea la voi pentru tot omul. Mai mare minune ca venirea Mea la voi, nu este. Eu nu mai lucrez peste lume prin profeţi, că acum e vremea profeţilor minciunii şi ai deşertăciunii omului. Acum Eu Însumi grăiesc ca să-Mi pregătesc popor, şi am spus lumii, când vede că Eu Îmi pregătesc popor sfânt şi viu, să ştie că acest semn aduce cu el venirea Mea. Când mlădiţa smochinului odrăsleşte, vine venirea Mea, şi ziua ei cea mare vine. Amin. Am zis prin profeţi: *«Mai înainte de a veni ziua Domnului, cea mare şi înfricoşată, Eu trimit pe Ilie proorocul ca să întoarcă pe părinţi către fii, şi pe fii către părinţi, ca să nu lovesc cu blestem pe om».* Ilie este în cuvântul Meu, şi toţi sfinţii sunt în el, căci este scris că *« vine Ilie să întoarcă pe cei neascultători la înţelepciunea drepţilor şi să gătească Domnului un popor pregătit»*. Amin.

Venirea Mea poartă în ea duhul şi puterea sfinţilor Mei, căci toţi trăiesc în Mine, după cum este scris. Taina învierii celor adormiţi e taină de nepătruns, căci Eu sunt învierea, şi toţi trăiesc în Mine, fiindcă Eu am murit şi am înviat pentru fiecare om, pentru ca să poată lua de la Mine omul moartea şi învierea Mea, şi să trăiască în Mine apoi. Omul însă nu vrea să ştie de la Mine moartea şi învierea Mea. Nimeni nu-i spune omului ca să ştie, că nici nu sunt pe pământ oameni care să ştie această taină ca s-o trăiască şi s-o spună şi altora. Ilie proorocul a ştiut de la Mine, şi râvnea cu mare râvnire după Mine şi după adevărul Meu pe pământ, şi îl durea adânc rana Mea de la om, şi a coborât foc din cer peste cei neînţelepţi şi necredincioşi, şi a sculat pe cei morţi, şi nu adormea râvna lui; şi, aşa, plin de foc cum era, Eu l-am luat la cer, la cele ce nu se văd l-am trecut pe el. Râvna lui pentru Mine era tot un foc în el, şi dorul lui de Mine îl mistuia. Aceasta era puterea lui, duhul şi puterea lui Ilie, aşa cum scrie în Scripturi profeţia despre Ioan, precum i-a zis lui Zaharia îngerul, că *«se va naşte Ioan ca să pregătească venirea Domnului, cunoştinţa Domnului peste oameni, şi că va lucra cu duhul şi cu puterea lui Ilie».*

O, copii ai tainelor cereşti, fericit sunt Eu, Domnul, de omul care trăieşte şi lucrează cu Mine ca şi Ilie proorocul. Eu îi dau aceluia duhul şi puterea lui Ilie. Celui ce are duhul înţelegerii şi al înţelepciunii, şi al sfatului, şi al tăriei, şi al cunoştinţei, şi al credinţei bune, aceluia Eu îi dau Duhul Meu, Care să îl umple de temerea de Dumnezeu, şi cu ea să iubeas-

că în toate dreptatea, şi ea să-i fie lui ca o cingătoare pentru el şi pentru adevăr. Aşa M-am odihnit Eu în Ilie, proorocul Meu, şi dor Îmi este de om în care să lucrez Eu cu duhul şi cu puterea lui Ilie, că e vremea, fiilor. Este scris că *«mai înainte de ziua Mea cea mare şi înfricoşată, vine Ilie ca să întoarcă pe părinţi spre fii şi pe fii spre părinţi»,* pe cei din cer spre cei de pe pământ, şi pe cei de pe pământ spre cei din cer. Dar Eu vă spun că Ilie a şi venit, fiindcă venirea Mea are în ea sfinţii, precum este scris în Scripturile venirii Mele. Sfinţii au Duhul lui Dumnezeu, şi toţi trăiesc în Mine, şi sunt asemenea Mie, şi Mă aşteaptă să ajung cu voi, cei mai mici, să ajung până la ziua Mea şi a lor, ziua plinirii vremii, ziua Domnului. Amin, amin, amin.

— Sunt întru venirea Ta, Doamne, şi sunt plin de ea, şi cu mare taină lucrez, că eu sunt cu trupul. Mi-am deşertat duhul şi puterea în cei mici, şi ei sunt mici, şi eu lucrez cu taină şi suflu peste ei şi le dau curaj, şi îi feresc de focul cel de pe pământ şi îi ţin în focul cel ceresc care nu-i mistuie pe ei, dar îi mistuie pe cei potrivnici lor. Eu am fost tot un foc, şi focul din mine îi mistuia pe cei potrivnici. Tot aşa şi acum sunt; sunt ca flacăra, şi mi-e râvna pentru Tine tot un foc, dar mă îmblânzesc după cei mici care poartă peste ei Duhul Tău şi al sfinţilor Tăi. Lucrarea lor e grea, căci sunt mici. Dacă ar vedea oamenii lucrarea Ta de peste ei, s-ar topi de slava acestei lucrări. Dar ei sunt mici în ochii oamenilor, căci Duhul Tău Se odihneşte peste ei, şi oamenii nu trag la cele ale Tale, că le au pe ale lor.

O, e vreme rece pentru venirea Ta, căci căldura e credinţa, dar ea nu mai este. Iată venirea Ta, şi nu este credinţă pentru ea, că Tu ai văzut peste timp şi aşa ai spus. O, dacă Tu nu puneai credinţa în aceştia care Te poartă de la cer la pământ şi Îţi fac venirea, nu mai aveai drum să vii, căci drumul Tău spre om e credinţa şi râvna cea pentru Tine. Eu Te-am râvnit cu mare râvnire. Eu Te-am dorit cu mare dorire. Eram tot un foc pentru Tine, şi dorul meu s-a făcut car de foc şi m-a ridicat în sus ca să mă ascundă dintre oameni. Dar eu sunt cu trupul, şi mă port cu carul de foc de la margini la margini, şi am îngeri şi sfinţi, şi ducem cuvântul Tău de la margini la margini, Doamne, ca să întorc pe cei de pe pământ spre cei din cer, spre cei ce nu se văd, căci cerul este acoperit de ochii omului. E cerul tot lângă om, şi omul nu-l vede, aşa cum nu m-a mai văzut pe mine după ce carul de foc m-a aşezat în cele ce nu se văd. Lucrez cu cei mici de azi, ca să se întoarcă cei neascultători la înţelepciunea drepţilor şi ca să-Ţi gătesc Ţie un popor pregătit.

Taina trupului meu stă ascunsă în fiii acestui popor, că ei ştiu de taina lucrului meu prin lucrarea aceasta de pregătire a venirii Tale. Mă deşert cu râvna şi cu dorul în ei, dar cei din cer au grijă mare de ei, că ei sunt mici, şi lucrul Tău e greu peste ei. Eu însă mă deşert cu râvnă şi cu dor în cei ce aud de şoapta venirii Tale şi îi îndemn la izvor şi fac foc în ei, şi focul arde în ei şi îi cheamă spre Tine, dar greu se mai poate zidi omul din om, Doamne. Grijile vieţii îl mistuie de tot pe om, că lui nu-i place să-i porţi Tu de grijă aşa cum mi-ai purtat mie când am zis ploii să nu mai cadă pe pământ până nu se va întoarce la Tine Israel. Şi n-a plouat trei ani şi jumătate, dar pentru mine ai sporit făina şi untdelemnul din casa văduvei la care m-ai trimis Tu ca să fac lucrarea Ta şi să ridic pe fiul ei, căci Tu aveai să lucrezi cu el.

O, grijile vieţii îi taie omului mersul spre Tine, şi greu se mai poate zidi omul din om, Doamne. Mă scutur peste om cu dragostea şi cu dorul meu de Tine, şi să ia omul, Doamne. Amin, amin, amin.

Cu pace şi nu cu zdruncin şi nu cu foc mistuitor vă dau din râvna mea, o, fii ai oamenilor! Dar dacă voi nu trageţi spre Domnul, mă voi supăra şi vă voi lua mângâierea cea deşartă şi vă voi da pâinea îngrijorării, vouă, şi celor ce stau peste voi în numele Domnului, dar aceştia nu vă poartă grijă de viaţa sufletelor voastre. Iată-mă înaintemergător în calea Domnului spre voi. E Domnul cu venirea Sa pe pământ, şi iată poporul Lui la care El vine ca să vă dea şi vouă cuvântul întoarcerii la Dumnezeu.

E Domnul cuvânt de înviere în mijlocul pământului, şi tu, popor român, nu vrei să ştii că în mijlocul pământului tău stă Domnul cu venirea Sa la tine ca să te facă întâi între popoare. Te cheamă Domnul mereu. Mereu pune masa pe vatra ta şi te cheamă la nuntă Domnul. Mereu petrece Domnul în mijlocul poporului Său cel luat din tine, şi te cheamă să vii la petrecere şi să auzi glasul Lui. Schimbă-ţi haina şi vino, că haina ta nu e haină de nuntă. Şi dacă nu vii, mă voi coborî cu văpaie în mijlocul tău şi îţi voi cere socoteală pentru necredinţa ta, că eu sunt înaintemergătorul şi *«îi îndemn pe cei neascultători la înţelepciunea drepţilor şi Îi gătesc Domnului popor pregătit»*, după cum este scris. Amin.

Eu sunt foc mistuitor, precum a voit Domnul să fiu. Am ars pe cei necredincioşi din vremea mea din Israel, iar pe cei ce s-au aplecat i-am ocrotit. Eu sunt cu trupul, căci moarte nu am avut, şi mă scutur peste pământ şi peste om, cu duh de viaţă din trupul meu cel viu, şi îţi spun, omule, să te opreşti o clipă lângă mine şi să-ţi aminteşti că eu n-am murit, şi am rămas pentru acum, ca să-I gătesc Domnului un popor pregătit, precum am fost eu fiu iubitor şi iubit al Domnului. N-am murit, căci am iubit pe Domnul, şi voiesc să nu mori nici tu, cel de azi iubit, că este scris în Scripturi că un popor va întâmpina în trup pe Domnul când El va veni. Amin. Această Scriptură trebuie s-o împlinesc eu şi toţi cei ce n-au murit cu trupul, de la Adam şi până la poporul cel din urmă, care va rămâne cu trupul să-I facă Domnului primirea în văzduh, precum este scris, şi apoi să fie pe pământ Domnul cu ai Săi, cei ce sunt şi cei înviaţi pentru Domnul. Amin.

«Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată». Aşa a spus Hristos, Cel ce este, Cel ce a fost şi Cel ce vine. Sunt înaintemergătorul Lui, şi Îi gătesc popor credincios, care să nu mai moară şi care să împlinească Scriptura celor credincioşi care nu mor, căci ei sunt cei ce cred în zilele venirii Domnului a doua oară de lângă Tatăl. Amin.

Veniţi la izvor când Domnul vă cheamă, fii ai oamenilor! Luaţi din focul meu şi mistuiţi în el tot păcatul din voi şi călcaţi pe urmele mele care vă duc la viaţa fără de moarte. Şi credeţi aceasta! Amin.

Iar Tu, viaţa mea, Doamne al vieţii, pecetluieşte cu foc tot cuvântul meu de peste om şi dă-i împlinirea. Amin, amin, amin.

— Cu focul iubirii Mele pentru om îl pecetluiesc, o, înaintemergătorul Meu, când Eu vin a doua oară de lângă Tatăl. Şi dă rugă către Tatăl pentru cei mici să le dea ploaie, că au lipsă. Şi să le duci şi ruga lor la Tatăl, că iată-i, se roagă şi cer la îndemnul Meu de peste ei. Amin.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, să vină ploaie binefăcătoare pe pământul de la voi, copii ziditori. Zidiţi veacul cel nou pentru voi şi pentru Mine cu voi, că Eu vin cu toţi sfinţii ca să-l moştenim cu toţii, fiilor. Gătiţi-vă frumos şi tot mai frumos cu Mine şi cu podoabele Mele cereşti, că iarăşi Mă arăt cu voi oamenilor. Vestiţi din vreme, şi vestiţi bine zilele Mele cu voi, ca să se audă zgomotul lor

din vreme, şi Eu să scot apă din fântână şi să dau; fântâna pământului, ca să-l adăp pe el; fântâna întâlnirii Mele cu omul, ca să-l zidesc pe om; fântâna lui Israel, ca să-Mi fac *«un Israel nou dintre neamurile pământului»,* că aşa este scris să fac. Amin.

Cu bucurie şi cu dulce petrecem pomenirea lui Ilie proorocul, care-Mi găteşte venirea şi focul ei, foc care arde pe două părţi, ori spre înviere, ori spre mânie, căci ziua Mea e mare, dar e şi înfricoşată, precum este scris despre ea.

Pace vouă, şi zi de praznic, fiilor! Nu sunt cu voi fiii poporului Meu, căci puţin popor viu am, şi din ei puţini sunt azi cu voi aici, dar cei din cer sunt mii, şi mii de mii, că e praznic vestit în ziua aceasta. Taina dorului sfânt să coboare peste voi şi peste tot poporul Meu de azi. Duhul înţelegerii şi al înţelepciunii, duhul sfatului şi al tăriei, duhul cunoaşterii şi al bunei credinţe, şi duhul temerii de Dumnezeu, toate, în Duhul lui Dumnezeu, şi toate peste voi, cei ce sunteţi azi credinţa şi dragostea ei cea de la venirea Mea.

Dorul sfânt adună sfinţii pe pământ şi în cer la sărbătoare. Învăţaţi sărbătoarea Mea cu voi şi daţi Domnului serbări şi fiţi plini de râvnă şi de dor şi de foc, ca să ard cu voi toată otrava de pe pământ, tot ce a stricat omul să stric Eu prin voi şi să-l scot pe om de la stricăciune, fiilor.

Mi-e Duhul tot un foc pentru voi şi peste voi. Nu vreau să vă ardă, dar vreau să vă aprindă şi să fiu Eu focul din voi, aşa cum am fost în Ilie proorocul. Aşa Mă voiesc şi în voi, dar voi sunteţi mici, fiilor, că trăiţi vremea aceea când oamenii s-au făcut prea mari şi prea străini de Mine. Dar vreau cu voi să aprind torţa şi să-l trag pe cel ce vrea şi pe cel ce aude şi pe cel ce crede, să-l trag spre dragostea Mea, şi aşa să-l găsesc când vin. Amin.

Vă învălui în duhul păcii, şi cu dor vă mângâi şi vă prăznuiesc lângă sfinţii cei din cer, că Eu vin cu ei la voi ca să fiu cu voi, căci avem casă la voi, fiilor, şi voi sunteţi semnul care arată venirea Mea de la Tatăl, semnul Fiului Omului, Care vine; vine pe calea Lui. Amin.

Eu Însumi Îmi gătesc calea ca să vin. Eu Însumi Îmi gătesc un popor pregătit, şi vin la el şi îl am al Meu. Eu sunt al lui, şi el al Meu. Eu sunt faţa lui, şi el faţa Mea. Amin.

Şi iarăşi vom aşeza pe pământ zile de serbare; Domnul cu ucenicii Săi în mijlocul oamenilor. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2001

Sărbătoarea sfântului mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Dacă Domnul nu grăieşte, grăieşte omul care se dă pe sine drept dumnezeu. Fiii oamenilor sunt chemaţi la izvorul înţelepciunii. Sfârşitul lumii e cu multul peste ea. Vine focul care spală de pe pământ toată facerea omului.

Sunt Domnul, sunt Cel ce dă viaţă. Voi, străjeri de la ieslea Mea de azi, deschideţi-Mi, fiilor! Sunt cu sfinţii. Faceţi loc Domnului şi sfinţilor Lui. Amin, amin, amin.

Eu sunt Cel ce l-am făcut pe omul cel întâi zidit. Eu sunt Cel ce vă face trupul şi sufletul şi duhul vostru. Mereu vă fac, fiilor. Cu trupul şi cu sufletul şi cu duhul Meu vă fac. Mă amestec cu voi în fiecare zi, copii de la iesle. Eu şi cu voi laolaltă, un trup şi un suflet şi un duh, ca să fie pe pământ Domnul cu ucenicii Săi până la plinirea timpului, şi apoi să vină răscumpărarea cea mare a sfinţilor Mei care au aşteptat vremea cea de azi a Mea cu voi. Amin.

Trupul şi Sângele Meu care se uneşte cu voi în fiecare zi, uneşte pe sfinţi cu voi în acelaşi trup, şi ei vin la masa Mea cu voi în acelaşi vas cu Mine, ca să aveţi voi cerul de hrană şi să fiţi voi masa Mea, biserica Mea, mădulare ale trupului Meu, fiilor.

S-au strâns sfinţii la fântâna Duhului Sfânt. Ea poartă numele tămăduitorului Pantelimon, sfântul Domnului. Strângeţi-vă şi voi lângă ei şi faceţi pomenire sfinţilor Mei, că mult caută ei cu voi. E vremea sfinţilor din cer din nou pe pământ, că venirea Mea este cu sfinţii în ea. Amin.

Venirea Mea la voi pecetluieşte petrecerea Mea cu voi, cea de fiecare zi, copii de la iesle. Ale Mele dintru ale Mele aduceţi Mie, pâine şi vin, iar Eu Mă fac în mânuţele voastre Trupul Meu şi Mă dau vouă, ca să fiţi voi mereu mădularele trupului Meu, mâinile şi picioarele Mele şi gura Mea şi ochiul Meu şi urechea Mea şi toate ale Mele. Amin. Şi va zice omul care aude ce sunteţi voi, va zice că şi el face ce faceţi voi şi că este şi el ce sunteţi voi. O, nu poate nimeni să zică aşa ceva, că una este să-ţi iei tu şi să faci, şi alta este să zică Dumnezeu să faci şi să fii, omule care dai să zici şi să faci şi să fii. Acestea două nu pot fi acelaşi lucru peste om.

O, copii lucrători din partea Mea, acolo unde Eu nu încap să grăiesc aşa cum este lucrul Meu din veac până în veac prin om, acolo e omul, fiilor; omul care se vrea pe sine şi nu pe Mine, că dacă M-ar vrea pe Mine, s-ar face omul mădular al Meu şi M-aş vedea cu faţa şi cu lucrul Meu în el. Omul care este al Meu, şi Eu al său, acela trebuie să fie în toată vremea al Meu, şi Eu al său. Şi dacă omul nu este aşa, atunci este el, nu Eu.

Când Eu am petrecut pe pământ cu trupul, am plecat la Tatăl după ce Mi-am sfârşit lucrul peste om, dar mai întâi M-am făcut un trup şi un suflet şi un duh cu ucenicii Mei şi M-am dat lor pentru totdeauna, şi apoi M-am dus întru Tatăl. Am făcut aşa ca să fiu o dată şi pe pământ, şi cu Tatăl. Am făcut aşa ca să rămân şi pe pământ. Am făcut aşa pentru că pot să fac. Am făcut aşa ca să-l fac pe om să semene cu Mine, să rămână cu Mine şi să stea ca Mine şi cu Mine pe pământ, că Eu de aceea am venit acum două mii de ani de la Tatăl.

O, cât Mă doare când îl văd pe om că nu ştie de ce am venit! El ştie că am murit şi că am înviat. El ştie că Mi-am dat viaţa pentru păcatele lui şi că sângele Meu a şters păcatele oamenilor dacă am murit pentru omul păcătos. El ştie ca el, dar ca Mine nu ştie. Dar îi spun Eu să ştie de ce am venit Eu pe pământ acum două mii de ani. Am venit să-i dau omului Trupul şi Sângele Meu, hrana care-i dă lui viaţă ca a Mea, viaţă veşnică precum am Eu viaţă mereu, nu când şi când viaţă. O, dacă Trupul şi Sângele Meu, când zice omul că-l ia din mâna celui ce i-l dă, dacă nu-l fac pe om ca pe Mine, Cel fără de păcat, aşa cum i-a făcut pe apostolii Mei când Eu M-am dat lor la cină, atunci omul nu ştie de ce am venit Eu acum două mii de ani. Eu am venit să-l fac pe om să nu mai păcătuiască, dar n-a priceput omul de ce am venit. Iată de ce se spune în Liturghie că *„Sfintele se dau sfinţilor“.* O, Eu am venit pentru cei ce se sfinţesc pentru Mine, pentru cei ce mor ca să vieze pentru Mine, dar omul nu vrea să ştie de ce am venit Eu pe pământ acum două mii de ani. Şi iată, nici acum nu vrea să audă omul şoapta Mea de pe pământ ca să-l învăţ pe el. O, acolo unde Eu nu încap să grăiesc aşa cum este lucrul Meu, acolo e omul care se vrea pe sine, nu pe Mine, că dacă M-ar vrea pe Mine, s-ar face omul mădular al Meu, biserică a Mea, mireasă a Mea, şi ar fi iubirea Mea cu omul. Dar iată ce iubire are omul! Are pentru el, nu pentru Mine, şi

pe aceea o numeşte omul iubire, şi iată, nu ştie omul de ce am venit Eu pe pământ acum două mii de ani, şi Eu suspin sub necunoştinţa omului.

Am venit la fântâna grădinii întâlnirii, Eu şi cu sfinţii Mei, ca să grăim grai ceresc pentru om, şi să ia omul înţelepciunea cea din gura Mea. Amin, amin, amin.

Eu sunt Cel ce am făcut cerul şi pământul, şi pe omul cel întâi zidit. Te chem la fântână, omule de pe pământ. Gura Mea se face pentru tine strigare la viaţă. Te chem la izvorul gurii Mele, ca să Mă auzi şi să ştii apoi ce este viaţa. Mă aşez în calea ta cu zile de nuntă şi te chem la masa nunţii Mele. Graiul Meu cel de pe pământ cheamă omul la înviere şi la dragostea sfinţilor şi la viaţa cea de veci. Eu sunt glasul cuvântului Meu, glasul trâmbiţei care adună pe cei chemaţi ca să vină să fie credincioşi şi să se facă mădulare ale Mele, că altfel nu este viaţă în om, nu este.

Vă chem la fântână, o, fii ai oamenilor. Veniţi să vă dau cunoştinţa cea pentru viaţă! Veniţi să vedeţi faţa Mea în cei ce Mă iau înăuntrul lor, căci Trupul şi Sângele Meu ia faţă în cel ce Mă ia de la Mine şi nu de la el, că una este să-şi ia omul, şi alta este să-i dau Eu. Cel ce-şi ia el, acela nu se pregăteşte dacă îndrăzneşte aşa. Iar celui ce-i dau Eu, pe acela îl pregătesc Eu, iar cel pregătit de Mine nu îndrăzneşte, că stă mic, şi îi dau Eu aceluia, că este mic. Unde nu încap Eu să grăiesc cu omul, acolo este omul în toate; omul şi nu Eu. Iar Eu vreau să-l învăţ pe om să vorbească cu Mine, să se înveţe cu vorbirea Mea peste el, ca să lucreze omul de la Mine şi nu de la el, că vreau să vin pe pământ şi să stau cu omul pe veci, dar trebuie să-l învăţ pe om cum să trăiască înaintea Mea ca să pot Eu sta cu el pe pământ aşa cum este voia Mea, nu cum este voia omului.

Chem omul la izvorul înţelepciunii, la izvorul gurii Mele îl chem. Sunt cu sfinţii la fântâna din grădina întâlnirii, fiilor de la iesle, şi îl aştept pe poporul Meu să facem sărbătoare pentru cel ce poartă spre Mine şi spre voi această fântână, tămăduitorul Pantelimon. E zi de sobor de sfinţi pentru pomenirea lui pe pământ şi în cer şi pentru sărbătoarea fântânii lui. Faceţi slujbă de pomenire şi rugă pentru lipsurile voastre şi cele pentru lucrarea Mea. Faceţi rugă pentru ploaie. Faceţi rugă pentru timp bun. Faceţi rugă pentru sărbătorile Mele cu voi peste pământ şi peste cei ce vin la serbare. Şi fiţi ca focul, cu duhul şi cu puterea lui Ilie fiţi, ca să vă dau, fiilor. Amin.

Mă slăvesc cu sfinţii la voi, că pe pământ e vreme de strâmtorare pentru Mine aşa cum n-a mai fost şi nici nu va mai fi. Cei ce-şi zic biserică a Mea între oameni, aceea este altceva, căci mai-marii din ea fac tâlhărie pe seama Mea, vânzând Trupul şi Sângele Meu celor ce vor să-l cumpere. Marfă de vânzare şi de tocmeală au făcut din Mine aceştia. Şi-au luat singuri apostolie, şi fac aceasta în numele Meu, dar fac pentru ei, nu pentru Mine şi nu pentru om. Fac pentru ei şi atât. Dacă ar face pentru Mine, ar fi ca Mine, şi ar face ca Mine şi ca sfinţii Mei din cer, care au venit de pe pământ cu lucru mult ca şi al Meu între oameni. Mucenicul Pantelimon n-a putut sta mult pe pământ, că el lucra ca Mine, şi oamenii nu vor aşa lucru, şi l-au omorât. Şi nici azi nu este altfel pe pământ. Sunt vorbiţi de rău şi au nume străin cei ce seamănă cu Mine pe pământ, dar fericiţi sunt, că Eu sunt fericit pentru ei.

Graiul sfinţilor Mei este în venirea Mea, şi le dau grai, că aceasta este vremea, şi le dau mângâiere, şi le dau lucru, că aceasta este vremea. Amin, amin, amin.

— Eu sunt cu cete de mucenici la fântâna mea, cea dată mie de Domnul spre pază şi spre lucrare de tămăduiri peste ea şi de la ea. Amin.

Vă prind şi vă cuprind în brâu de sfinţi, în horă de sfinţi, pe voi, cei mici, pe poporul cel mic de pe pământ, care lucrează venirea Domnului cu sfinţii. Trupul şi Sângele Lui pe care le-am luat din mâna preotului Lui care m-a învăţat viaţa Lui, mi-au dat putere peste moarte şi am biruit caznele călăilor, şi apoi m-am dat lui Hristos şi am intrat cu cei din cer, iar El a făcut minuni cu trupul meu, spre judecata judecătorilor Lui şi ai mei. O, de ar şti slujitorii cei de azi care-şi zic ai lui Hristos, de ar şti ei ce înseamnă mădular al lui Hristos, ar fi plini de temerea de Dumnezeu şi ar lucra ca Hristos pe pământ. Dar voi, cei neluaţi în seamă de ei, voi sunteţi mângâierea Domnului şi a sfinţilor, că aţi crezut aşa cum îi cere Hristos omului. De două mii de ani îi cere Domnul omului credinţă şi faptă, iar noi, sfinţii Lui, am fost prin vreme unul câte unul ca Hristos, ca să-L legăm din unul în altul cu cei din urmă credincioşi, şi să aibă El putere azi să vină cu sfinţii aşa cum spune Scriptura venirii Lui.

Vă dau tămăduire de dureri şi de lipsuri şi de slăbiciuni, că voi, cei primitori de Dumnezeu, sunteţi cei mici şi aveţi povară grea peste voi. Venirea Domnului cu sfinţii Săi la voi, şi apoi de la voi la oameni, e povară grea peste voi, că sunteţi mici şi neluaţi în seamă, şi sunteţi lipsiţi de cele trebuincioase pentru Domnul şi pentru voi, şi lumea e mare, şi Domnul nu încape în ea cu voi. Dar El lucrează ca să încapă lumea la voi, şi să-i dea din vinul Lui şi să-l ducă ea din loc în loc, ca să Se audă Domnul venind la om din loc în loc, din semn în semn, căci orice cuvânt de la El auzit din om în om, orice cuvânt al Lui e semn. Îi face Domnul semn omului. Îi bate Domnul la uşa omului ca să-i facă semn să iasă şi să-L cunoască pe El. Toţi sfinţii se bagă cu voi sub povară, că povara voastră este Domnul; Domnul cu venirea Sa. Sunt în sărbătoare cu mângâiere la voi pentru Domnul şi pentru mine şi pentru voi. Duhul sfinţilor se poartă cu voi ca să vă ajute, dar daţi-le mâna, mereu daţi-le mâna, şi mână în mână să lucrăm, că avem putere de la Domnul, şi avem lucrare mai mare decât am avut pe pământ, fiindcă aşa sunt răsplătiţi cei ce cred şi se fac dar din cer pentru cei credincioşi de pe pământ. Amin.

Acum, Doamne bun, întăreşte peste ei tămăduiri cu multul, că au dureri de tot felul, şi griji şi lipsuri şi slăbiciuni, că e grea povara venirii Tale, şi ei sunt mici de tot. Adu de pe pământ ajutor spre ei ca să Te poată ei ajuta, că e grea povara lor. Toţi sfinţii sunt cu mila după ei, dar lumea e prea mare şi nu se apleacă pentru Tine spre ei. Cerem la Tine pentru ei, că pentru Tine cerem, şi pentru noi cerem. Ajută-i pe cei mici şi dă-le, Doamne, că ei au de dus peste pământ venirea Ta şi vestea ei, iar pentru aceasta ei lucrează cu mâinile, ca să nu zădărnicească Evanghelia Ta, venirea Ta, iar lucrul Tău prin ei e greu. Tu prin noi lucrai credinţă peste oameni, iar prin ei lucrezi zidire de om nou, după chipul şi asemănarea Ta, ca să ai popor sfânt, care să Te aştepte; popor în mijlocul oamenilor, nu în loc pustiu; semnul Tău la mijloc, Doamne. Dă-le vlagă mereu, dă-le putere să stea şi să meargă. Dă-le, Doamne, ca să dea. Dă-le lor. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul şi Stăpânul lor şi al vostru, sfinţi ai Mei, Mă frământ cu voi, cu tot cerul Meu, pentru ei, ca să-i ajut în truda lor cea pentru venirea Mea. Dar lumea e prea moartă, şi sfârşitul ei e prea mult peste ea, şi trâmbiţa Mea e mică prin cei mici, că ei sunt fără putere de pe pământ. Cei ce au putere pe pământ, aceia nu vin la Mine ca să Mă sprijin cu ei pentru cei mici care-Mi fac veni-

rea Mea la porunca Mea. Dar Eu, Domnul, scormonesc pământul în lung şi în lat ca să caut şi să găsesc sprijin, ca să pot spre oameni cu cei mici cu care Eu merg.

Eu sunt Atotputernicul, dar omul s-a tras în sine şi M-a făcut neputincios pentru el, căci împărăţia Mea cu omul nu e din lumea aceasta, ci este din Mine, nu din om. Omul nu Mă primeşte cu ea în el ca să Mă folosesc Eu de om, şi ca să Mă sprijin Eu cu omul apoi. E prea mare lumea, şi sfârşitul din ea s-a pus împotriva Mea şi o învinuieşte. Dar Eu încă o chem. Nu numai cu şoapta o chem, şi am s-o chem şi cu nuiaua, că altfel ea stă cu sfârşitul ei, cu păcatul ei, care a sfârşit-o de tot.

Sculaţi-vă cu putere, voi, copii ai poporului Meu, şi daţi veste mare peste oameni, să vină să audă şoapta Mea, chemarea Mea la viaţă, că vine judecata făpturii când şoapta Mea de azi care-l cheamă pe om nu se va mai auzi din pricina zgomotului venirii Mele cu judecata. Eu sunt Domnul mângâierii şi al judecăţii. Să tragă fiecare om acolo unde are comoara agonisită, că vin cu mângâierea şi cu judecata. Amin. Cine este sfânt, să se sfinţească încă, şi să iasă înaintea Mea. Iar cine este sfârşit, să se sfârşească încă, şi să iasă şi acela înaintea Mea, că vin cu mângâierea şi cu judecata, ca să dau fiecăruia după faptă.

Mi-e duhul plin de jale pentru toată făptura. Aş striga ca leul îndurerat de săgeata înfiptă în el. Aş striga cu glas tare să se strice bucăţi-bucăţi toată facerea omului. Şi aceasta voi face curând, curând. Amin. Nu pot face cer şi pământ laolaltă cu facerea făcută de om. Nu pot. Să audă tot omul ce spun. Nu pot face facerea Mea, nu pot din pricina facerii omului, dar ea nu ţine veşnic, şi omul ştie aceasta.

O, dacă tu, omule, ştii că mori după ce faci, şi nu mai eşti apoi, de ce nu te opreşti să vorbeşti cu Mine de viaţa ta? De moartea şi de viaţa ta de ce nu vrei să vorbeşti cu Domnul? O, până când facerea ta, omule? Dar viaţa ta, când? Pentru ea nu vrei să ştii? Nu vrei să zideşti? Nu vrei s-o faci? O, nu vrei măcar în dar s-o primeşti? În schimbul morţii tale nu vrei viaţă, omule? Eu, Domnul, sunt la hotar. Sunt în braţe cu viaţa cea veşnică a celor credincioşi ei. A sosit balanţa între Mine şi tine, omule de pe pământ. O, lasă-te uşor ca să te pot ridica deasupra ta, ca să Mă pot lupta cu tine şi să te biruiesc. Să cântăresc Eu mai mult ca tine, şi tu să rămâi uşor şi să te pot ridica sus, omule, că vine pe pământ focul cel curăţitor, care spală de pe el toată facerea ta. O, ce să fac Eu cu facerea ta? Ea nu e bună pentru facerea Mea cea nouă, pentru cerul cel nou şi pământul cel nou. Uită-te şi vezi, că nu iau nici un folos de la tine, că nu Mă pot ajuta cu tine şi cu facerea ta, că facerea ta te ţine departe de Mine, că tu nu dai facerea ta pe facerea Mea ca să rămână a Mea şi nu a ta. O, de ce nu te opreşti să vorbeşti cu Mine de viaţa ta? Să ştii că viaţa omului este pe veci de veci, iar tu ai acum de viaţă păcatul şi cerinţele lui pentru care tu trudeşti, iar păcatul se face usturime apoi, că aşa este vecia lui.

Opreşte-te, omule, să auzi şoapta Mea cea de peste tine, că stau în mijlocul pământului şi îl strig pe fiecare om să audă şi să ia de la Mine viaţa şi mângâierea ei mai înainte de judecata făpturii. Amin.

Fac ospăţ ceresc pe pământ ca să poată omul gusta din el şi din binele ceresc şi să-şi lase omul viaţa sa şi s-o ia pe a Mea. Amin. Te voi ajuta, poporul Meu. Numaidecât te voi ajuta, şi vom sta cu sărbătoare cerească din nou pe pământ. Cuvântul Meu de peste tine e praznic ceresc pe pământ, şi cu tine este masa praznicului sfinţilor, poporul Meu. Hai să lucrăm pentru sărbătoare şi să desfacem porţile ei!

Daţi de ştire aceasta, şi Eu numaidecât voi fi cu tot ajutorul, fiilor de la iesle. Hai să putem, că e vremea. Eu niciodată n-a fost să nu pot ce am zis cu cuvântul. Aprindeţi-vă din cuvântul Meu, ca să-l împlinesc prin voi. Eu prin credinţa voastră pot pentru Mine şi pentru voi. Eu prin cuvântul Meu şi al vostru împlinesc. Hai să putem. Staţi aproape cu cuvântul Meu, că mult poate aceasta.

Deschid mâna şi o pun la pregătirea sărbătorii. Zile de nuntă aştern pe pământ cu voi, şi vom putea, şi cu multul vom putea, fiilor. Vom putea, că Eu grăiesc aceasta. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2001

Duminica a zecea după Rusalii

Rugăciunea cea cu jertfă lângă ea face tot ce cere ea. Lucrarea vorbirilor sfinte este odihna Domnului între fraţi. Inimă împiedicată să nu fie în poporul Domnului. Toate neamurile pământului vor cunoaşte poporul şi cetatea Domnului.

Duhul Meu e mereu lângă voi, e mai mult decât lângă cei din cer, căci voi sunteţi pe pământ, şi e greu pe pământ, o, copii de la ieslea Mea de cuvânt! Mă strâng din nou cu voi în cuvânt şi vă iau la piept ca să vă mângâi, că voi trebuie să daţi mângâierea Mea în părţi, că e greu pe pământ, şi de aceea vă învăţ mereu să staţi numai cu cerul, mereu cu cerul, mereu cu Mine, ca să putem, fiilor. Vă mângâi pe voi pentru tot poporul Meu, pentru tot fiul căruia Eu voiesc să-i dau mângâierea Mea în durerile lui. Copilul acestui popor trebuie să poarte durerile Mele, şi dacă face aşa, pe acela Eu îl mângâi ca să poată.

Vă învăţ pe voi, copii de la iesle, ca să-i dau poporului Meu ce vă învăţ Eu pe voi, că bine este să fie mare pentru Mine tot copilul acestui popor. Dacă el e mic pentru Mine, Eu nu pot să fac prin el ceva de-al Meu, iar dacă e mare pentru Mine, îi dau din al Meu ca să poarte şi ca să Mă uşurez împărţind cu el. Cel ce este mic pentru Mine, acela trebuie purtat în spate, iar cel ce poartă în spate pe cel mic, acela poate mai puţin pentru Mine, chiar dacă el ar putea mai mult.

O, copii ai poporului Meu, vă voiesc pe toţi să puteţi pentru Mine, că Eu am multe de putut peste pământ. Dar cea mai multă putere vă trebuie pentru dragoste, fiilor, căci ea poate pentru celălalt. Duhul Meu este mereu lângă voi dacă aveţi dragoste, căci ea poate pentru Mine şi Îi face Duhului Meu aşezare cu voi, mereu cu voi. Amin.

Iată, v-am dat ploaie, copii de la izvor. Rugăciunea cu jertfă lângă ea face tot ce cere ea. Ilie, proorocul Meu, avea putere cu rugăciunea, că ea era odată cu jertfa. El nu-şi mai vedea de trup când avea de cerut la Mine, şi îşi înteţea lucrul duhului, iar Eu aşa făceam, precum el Îmi spunea. Aşa şi voi, fiilor mici. De câte ori voiţi, de câte ori vă doare ceva pentru Mine sau pentru voi, cereţi cu jertfă lângă rugăciune şi daţi duhului putere, căci rugăciunea are putere lângă post, ca să poată duhul, ca să poată rugăciunea, fiilor.

O, ce dulce e rugăciunea care ajunge la Mine! O, ce dulce e, fiilor! Dar veţi zice: de ce spun Eu aceasta? Fiilor, fiilor, rugăciunea care ajunge la Mine este cea dulce Mie, dar puţini oameni sunt pe pământ care Mă îndulcesc pe Mine cu acest dulce. Toată rugăciunea care-Mi dă Mie putere în om şi peste om, toată cererea care cere pentru Mine pe pământ e mângâiere dulce pentru Mine. Unde mai pot Eu găsi aşa izvor de mângâiere? Omul care lucrează aşa este cel ce ştie să trăiască şi să facă numai pentru Mine pe pământ, şi aceluia Eu

îi port de grijă pentru trupul şi sufletul şi duhul lui. Eu aşa copii voiesc să am acum, la venirea Mea, şi voiesc să am putere în ei prin rugăciunea lor, care-i ţine nedespărţiţi de Mine în cer şi pe pământ. Amin.

Îndulciţi-vă tot mai mult în rugăciune şi în viaţă dulce între Mine şi voi, ca să aveţi mângâiere şi putere, că Eu când vă văd că-Mi cereţi dulcele Meu peste voi şi împărăţia Mea cu voi, Eu vă dau, fiilor, ca să-L vadă tot pământul pe Domnul cu voi, viaţa Lui şi dulcele ei cu voi. Aşa Mă îndulcesc Eu, şi altă mângâiere Eu nu mai ştiu şi nu mai am de pe pământ, că tot omul Îmi cere pentru el, şi nu rămâne omul cu Mine prin rugăciunea lui, ci se întoarce în el cu cele ce-Mi cere. V-am dat înţelepciune ca în cer, ca să aşezaţi cerul pe pământ cu voi, şi să aveţi în voi mereu duhul rugăciunii, duhul care stă cu Dumnezeu, adevăratul duh care ştie ce este rugăciunea.

O, fiilor, în toată truda voastră cu Mine, fiţi pe buze cu cuvântul vostru între voi şi Mine aşa cum sunt Eu cu cuvântul Meu între Mine şi voi. Fiţi unii în alţii cu cuvântul vostru spre Mine şi cu cuvântul Meu spre voi, ca să fiţi cu toţii mereu, şi în toate mereu. Învăţaţi din zi în zi mai mult vorbirea, cuvântul de la unii la alţii, că prin aceasta Eu văd că sunteţi una între voi, şi cu Mine una, iar odihna Mea dintre voi vă va da pace multă, fiilor, şi vă va da puterea pe care trebuie s-o am Eu în mijlocul vostru, şi orice veţi cere veţi primi îndoit. Amin. Vorbirea voastră de la Mine este hrană pentru voi şi este aşternutul Meu mereu cu voi. Fiţi tot mai mult atenţi şi mari prin această lucrare a vorbirilor sfinte, că aceasta vă face sănătate desăvârşită trupurilor şi sufletelor şi duhurilor voastre, care nu se lasă purtate în spate, şi se fac purtătoare, că fiecare trebuie să aveţi putere deplină, fiilor. Dacă Eu am nevoie de putere de la voi pentru ca să pot Eu cu voi, iată, şi voi aveţi mare nevoie de putere unii de la alţii, ca să nu fiţi unii altora povară, fiilor. Cea mai grea povară este cel ce se lasă gol de cele de la Mine, căci cel ce nu dă, este cel ce se lasă greu.

Milostenia este mare scăpare pentru cel ce o iubeşte, şi omul nu trebuie să stea fără ea în nici o clipă. Daţi-vă unii pe alţii milostenie. Voi înşivă daţi-vă unii altora cu cele ale Mele dinăuntrul vostru, că nu este o mai dulce milostenie ca aceasta ce v-o cer învăţându-vă să fiţi îndestulaţi de ea prin dăruire frăţească, fiindcă cel ce se dă, are, fiilor.

O, copii de la sfârşit! O, copii de la venirea Mea! Cel ce este mic pentru Mine, acela trebuie purtat în spate, iar cel ce poartă în spate pe cel mic, acela poate mai puţin pentru Mine, chiar dacă el ar putea mai mult. Cel de sub sarcină, chiar dacă poate mai mult, el nu poate, de sarcină. De aceea vă învăţ Eu să căutaţi toţi la puterea Mea din voi şi să vă faceţi mângâiere Mie şi unii altora, ca să nu fiţi sarcină Mie sau unii altora, fiilor. Iar dacă ceva ziceţi că nu puteţi, cereţi, că voi trebuie să aveţi şi să purtaţi şi să puteţi tot ce am Eu să purtaţi şi să lucraţi. Amin. Pe toate câte Eu vă spun, să le lucraţi cu dragoste, fiilor, căci dragostea cu care le lucraţi va face vii inimile multora, căci Eu chem omul de pe pământ să vadă slava Mea cu voi şi să ia în el dorul de viaţă cerească pe pământ. Eu vreau să stau cu voi în toată clipa, în toate câte trăiţi şi voiţi şi lucraţi voi din zori în seară şi din seară în zori. Atâta vreau Eu să stau cu voi, că fără Mine lângă el, omul este altceva. Dar pe voi, poporul Meu, vă voiesc ca şi pe Mine, căci scris este: *«Vom fi asemenea Lui»*. Plângând vă cer să nu uitaţi aceasta, căci cel ce nu uită ce-i spun Eu, acela împlineşte aşa cum îi spun şi aşa cum îi dau. Amin.

Tot copilul acestui popor să-şi ceară lui mai mult decât celuilalt, căci umilinţa în gândire şi în purtare şi în cuvânt este cea mai mare frumuseţe a copilului sfânt. Inimă împiedicată să nu fie între cei ce sunt poporul Meu, căci inima lucrătoare pentru ea şi pentru cei din jur este cea care iese în lături aşa cum este ea, neîmpiedicându-se în ea însăşi. Altfel omul se face greu pentru cel de lângă el şi se aşează în spatele celuilalt, şi drumul spre cer se face greu pentru amândoi. O, nu aşa să fie pe calea Mea. Eu vă învăţ pe voi, copii ai poporului Meu, că am de învăţat prin vorbirea Mea cu voi pe tot omul de pe pământ. Iar voi să aveţi mare grijă pentru voi, că voi sunteţi poporul Domnului, iar Eu sunt Domnul, şi sunt în mijlocul vostru ca să audă aceasta neamul omenesc şi să ia din lucrarea Mea cu voi şi să se hrănească şi să se lase spre înviere. Amin.

O, copii ai venirii Mele, cu voi Îmi fac venirea. Voi sunteţi poporul Domnului. N-am putut să vă fac popor mare, popor mult, că fiecare are ale sale, şi Eu nu-l pot lua pe acela la lucrul Meu cel greu, că Mă împiedică şi pe Mine şi pe voi. De aceea vă spun vouă aceasta, ca să audă tot omul care vă ştie pe voi poporul Meu, şi să folosească această măsură şi s-o lase în mâna Mea, că Eu aşa spun: voi sunteţi poporul Domnului. Amin, amin, amin.

Când şi când îi chem pe fiii oamenilor să audă şi să vadă slava Mea cu voi. Vă dau putere şi vă dau curaj şi vă dau ajutor să vă faceţi frumoşi şi să vă arătaţi fiilor oamenilor spre înţelepciunea lor. Chivernisiţi-vă bine timpul şi lucrul cel de pregătire a slavei Mele cu voi, şi nu vă faceţi mici cum că nu puteţi, căci voi puteţi când Eu pot în voi. Să pot Eu în voi, şi gata, puteţi şi voi. Puteţi tot ce vreau Eu să puteţi. Amin.

O, poporul Meu, o, fiilor, nu uitaţi că Eu vreau să stau cu voi în toată clipa, din zori în seară şi din seară în zori. Atâta vreau Eu să stau cu voi, că fără Mine lângă el, omul este altceva. Atâta vreau Eu să staţi cu Mine, că fără Mine lângă el, omul este altceva. Atâta vreau Eu să staţi unii cu alţii, un duh şi o putere şi o iubire şi o lucrare pentru Mine toţi, că fără gândul Meu în voi, Eu n-am cum să vă am una, întru Mine una. O, e mare taină, e mare înţelepciunea celui ce ştie să se aducă Mie în toată vremea. Cel ce Mă iubeşte nu mai poate altceva, şi acela este cel ce Mă iubeşte. Acela nu Mă ia de pe nicăieri decât din Mine pentru el. Să cauţi, poporul Meu, să pătrunzi bine taina aceasta, ca să poţi tu mereu numai cu Mine, iar a putea, aceasta ţine de iubirea ta, de plinul tău cel luat din Mine, ca să nu-şi mai facă loc nimic pe lângă el.

O, Mă uit pe pământ, Mă uit printre fiii oamenilor după sad de altoit. Nu se lasă omul curăţat de el însuşi ca să pot să-l iau şi să-l altoiesc în viţă şi să aducă apoi rod în viţă. Eu trebuie să am mereu grijă de viţă, ca nu cumva vreun sad străin să Mi-o rănească, să Mi-o facă să tânjească, şi de aceea Eu, Domnul, am grijă de ea dis-de-dimineaţă mereu. E mare taină lucrarea viţei. Cel ce rămâne în viţă se cunoaşte că este, că aduce rod, şi rodul se cunoaşte. Nu se poate în viţă mlădiţă în sine. Lucrarea viţei este una în mlădiţe, nu este două. Această taină rumegaţi-o adânc, că pentru voi este ea. Pentru tine, poporul Meu, este taina viţei, că Eu am făcut din tine viţă de soi, şi nimeni nu se poate numi viţă de soi decât cel ce se hrăneşte cu rodul acesteia. Amin.

O, cât Mi-e de drag să Mă hrănesc cu tine, şi tu cu Mine, poporul Meu! O, câtă dragoste am pentru tine, fiule mic! Dragostea dintre Mine şi tine voiesc să fie cu măsură dreaptă, fiule, că e păcat altfel. Unde nu e măsura dreaptă, e durere, şi se face rană la Domnul. Mai mult decât toţi sfinţii de până acum să-Mi dai tu inima ta şi iubirea din ea, poporul Meu. O, ce făceam Eu dacă tu nu aveai credinţa cea păstrată pentru sfârşit? Tu eşti credinţa cea care Mă aşteaptă, şi aceas-

ta este iubirea ta. Eu nu voi întârzia cu cele ce am făgăduit pentru ea, şi de aceea stau mereu cu împărăţia Mea deasupra ta, că tu trebuieşti ocrotit din zori în seară şi din seară în zori, poporul Meu.

O, ce dulce este rugăciunea cea care ajunge la Mine! Toată rugăciunea care-Mi dă Mie putere în om şi peste om, aceea e cea mai dulce rugăciune. Unde mai pot Eu găsi aşa izvor de mângâiere? Aşa să ştii tu să trăieşti, poporul Meu. Nu te mai teme când ştii să faci aceasta, căci Eu sunt viţa cea care dă viaţă mlădiţelor, aceeaşi viaţă în toate. Aşa şi mlădiţele, aceeaşi viaţă toate, aşa să stea în viţă. Acelaşi duh, aceeaşi rugăciune, aşa să fii tu, poporul Meu. Trag îngerii cu tine ca să-ţi dea viaţa lor. Aşa să faci tu, poporul Meu. Mi-s îngerii tot o iubire după tine, iar sfinţii te leagănă când Eu îţi grăiesc, şi legănându-te se mângâie sfinţii, fiule. Fii cu înţelepciune, că Eu am grijă dis-de-dimineaţă de tine şi te îngrijesc şi te curăţ ca să-ţi crească vlaga, ca să-ţi dau creştere tare, poporul Meu, că vreau să fii tu viţă de soi, precum sunt Eu, şi aşa să rodeşti. Amin.

Acum, să te scoli frumos pe picioare şi să te pregăteşti frumos, că Eu din nou stau cu tine înaintea fiilor oamenilor. Îi voi îmbia să vină să vadă lucrarea Mea cu tine, poporul Meu, şi te voi face de cinste în locul în care stai şi în faţa neamului omenesc de pe pământ, precum ţi-am făgăduit Eu prin cuvântul Meu cel din profeţi şi cel de azi. Iar tu să faci şi să fii împlinirea Mea prin tot cuvântul pe care l-am rostit pentru tine, că Eu sunt gata să-l arăt împlinit în toată slava lui cea din mijlocul tău. Cere la Mine sărbătoare cu mare har în ea, şi peste tine har. Cere timp dulce, timp cald, timp binecuvântat cu multul, că rugăciunea cea mai dulce este cea care aduce împlinirea ei după ce ea ajunge la Mine. Cel ce crede în Mine este cel ce face voia Mea în tot ce-i cer Eu, şi acela nu moare niciodată. Tu, poporul Meu, aceasta să faci, şi cu credinţă să faci. Să faci voia Mea şi s-o iubeşti, şi să te bucuri că ai voia Mea peste tine. Să nu fii trist că faci voia Mea, şi să fii fericit şi să poţi prin ea, că mare putere au cei ce fac voia Mea. Acest rod să-l lucrezi în viţă, fiule, precum Eu te-am povăţuit, ca să fii tu sub cortul Meu cel ocrotitor care-şi ocroteşte pe ai săi.

Binecuvântată să fie jertfa cea de rugăciune pentru întâmpinarea sărbătorii Maicii Mele. Rugăciunea cu post, şi postul cu rugăciune, aceasta face una pentru alta putere de împlinire pentru cei ce se dau lui Dumnezeu. Toate să le faceţi cu cântar, căci Eu iau dragostea cea pentru jertfă, nu jertfa cea pentru dragoste. Pentru dragoste nu trebuie jertfă, că ea este mai sus decât toate şi stă lângă Dumnezeu cu tot cu cel ce o are, dar pentru jertfă trebuie dragoste. Fiţi înţelepţi, copii învăţători din partea Mea, şi înţelepţiţi pe poporul Meu, ca să fie ca voi, şi să aibă dragoste să fie ca voi. Dragostea nu se uită la cusururi, ci se uită la mărirea cea de după ea. Eu le-am spus ucenicilor Mei şi celor de după ei: *«Fericit este cel ce nu se sminteşte întru Mine»*. Dragostea Mea a fost mare pentru om, dar omul s-a uitat la cele ce o sting pe ea, căci celui ce nu-i place să stea cu Mine caută pricină de sminteală ca să se ascundă sub ea de dragostea Mea care-l vrea pe om pentru ea. Înţelepţiţi pe poporul Meu pentru mărirea care va să vină peste fiii dragostei Mele. Îndemnaţi-i să privească la Mine şi să Mă ia de cărare în toate câte se ivesc de trecut, şi îndemnaţi-i pentru viaţa lor cu Mine. Viaţă dulce să petreceţi între voi, că voi sunteţi poporul Domnului. Toată suflarea de pe pământ vă va numi curând, curând, poporul Domnului, cetatea Domnului. Amin.

Nu uitaţi să trâmbiţaţi sărbătoarea Mea cu voi, şi la care îi chem pe fiii oamenilor să ia din ea. Să fie aşa cum am cuvântat Eu peste sărbătoare. Staţi cu ea în mână şi pregătiţi-o frumos, ca să mângâi cu ea pe om prin lucrul Meu cu voi peste fiii oamenilor. Amin. Vă dau pace şi mângâiere şi putere şi bucurie, că sunteţi tristuţi sub apăsările vremii, dar Eu vă sunt leagăn şi vă cuprind şi vă trec cu pace şi cu uşor peste toate câte vin; pe braţe vă trec, şi vă mângâi şi vă dau vlagă proaspătă şi vă aşez în bucurii.

Vă voi da bucurii dulci la sărbătoare, şi cu voi le voi lucra, dar sculaţi-vă bine, şi gătiţi, fiilor, duhul sărbătorii. Amin. Cuvântul Meu e leagănul în care Eu vă legăn, că sunteţi mici şi duruţi de peste tot. O, vouă vă trebuie bucurii, fiilor, iar Eu, Domnul, le voi aduce vouă. Amin, amin, amin.

Acum vă dau să daţi mângâierea Mea copilei care a trecut cu toată casa ei prin încercarea cea de la Mine. Eu am în mână tot binele cel pentru poporul Meu, şi am lucrat de am întărit-o pe ea, iar ea, copila aceasta scumpă pentru cer, a priceput tot ajutorul Meu cel pentru casa ei şi cel pentru poporul Meu şi cel pentru lucrarea Mea. Vă dau să-i daţi cuvântul mângâierii Mele şi sănătate de duh şi de trup, şi multă înţelepciune, căci înţelepciunea Mea găseşte loc prielnic în ea. Ea ştie să vorbească în rugăciune dulce cu Mine, iar Eu aud sfatul ei cu Mine, căci cel ce Mă alege pe Mine, aceluia Eu îi dau de la Mine. Toţi cei din casa ei să se înviorеze, să se aşeze frumos şi dulce în voile Mele mereu, şi să stea în ele cu iubire, şi să fie duh de mângâiere în casa aceasta, duh lucrător de om nou, după chipul şi asemănarea Mea. Amin.

Eu când văd că sunt pândiţi de ameninţări dureroase fiii acestui popor, Mă aşez şi lucrez pentru bine şi împiedic răul care ar da să se aşeze pe faţa Mea de la duhul cel rău. Acum am lucrat cu iubire şi am luat din calea duhului rău prada după care el pândea, iar ce este la Mine scapă de pânda celui rău. Eu lucrez cu multă iubire, fiilor. Iar pe cel ce Mă iubeşte atât de mult cât Mă iubeşte această copilă care a trecut prin încercarea cea de la Mine, pe acela Eu îl umplu de putere ca să poată totul pentru Mine.

O, copilă tare, Veronica, copila Mea, tu eşti tare că aşa te fac Eu, nu că eşti tu. Aşa să fii mereu, şi să te întăreşti lucrând, şi să dai poporului Meu putere din puterea Mea, şi să nu te ruşinezi să-i dai, că Eu lucrez în chip minunat ca să poţi tu să lucrezi dreptatea peste tot pe unde tu o aşezi pe ea în numele Meu. Scoală-te bine acum, şi lucrează fericirea cea de la Mine peste toţi cei ce sunt pe lângă tine şi pe lângă Mine, ca să fie toţi ai Mei. Şi acum să ne pregătim pentru sărbătoare dulce pentru cei din cer şi pentru cei de pe pământ, că dor îi este cerului de sărbătoare dulce. Iar tu, fiică a lui Avraam, să crezi în făgăduinţele Domnului Dumnezeului tău, căci credinţa ta este mângâierea Mea, aşa cum am avut Eu mângâiere de la binecredinciosul Meu Avraam. Amin, amin, amin.

30 iulie/12 august 2001

Praznicul Schimbării la Faţă a Domnului

Omul care ia de la diavol nu este om făcut de Dumnezeu. Cel înţelept ia numai de la Domnul. Lucrătorii dragostei Domnului îmblânzesc mânia Lui.

Să vă treziţi şi să auziţi de la Mine, copii străjeri la ieslea Mea de cuvânt. E praznic sfânt pentru cer, şi Eu Îmi întind masa la voi, pentru sfinţi şi pentru voi, ca să fie hrană în ziua serbării Mele. Luaţi şi mâncaţi din gura Mea, şi daţi-vă unul altuia şi prindeţi gust şi bucuraţi-vă, că e sărbătoare. Amin, amin, amin.

O, ce bine e în cer şi pe pământ când omul aude de la Mine! Dacă omul aude de la el şi numai de la el, de unde să ştie el taina petrecerii Mele cu omul?

Adunaţi-vă la masă şi ascultaţi! O, poporul Meu, ascultă glasul Meu, fiule de azi, căci cel ce aude cuvântul cel din gura Mea este cel ce ascultă de el ca să-l împlinească peste el. Amin. O, poporul Meu, ia şi mănâncă, fiule mic. Mănâncă tot ce-ţi dau, şi nimic să nu se risipească din masa Mea cu tine. Cel ce mănâncă e cel ce ascultă de cuvântul cel ieşit din gura Mea.

O, poporul Meu, tot omul de pe pământ aude de la el şi de la om, şi tot aşa şi face; face precum aude. Dar tu să auzi de la Mine, ca să audă şi omul petrecerea Mea cu tine, masa Mea cu tine şi hrana de pe ea. Vreau să-i dau omului hrană de pe masa Mea cu tine. Cuvânt de înviere vreau să-i dau omului, că Eu îi deschid lui urechile ca să audă de la Mine, şi să ştie apoi că este şi aşa, nu numai cum este el învăţat pe pământ. Nu numai ca omul să fie, ci să fie şi ca Dumnezeu pe pământ. Amin.

Lucrarea Mea cu tine este ţinută în taină pentru ochii tăi, poporul Meu. Aşa am lucrat şi cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani. M-am făcut asemenea lor cât am stat pe pământ cu ei. Altfel, ei n-ar fi putut purta statul Meu cu ei. Mi-am acoperit în taină mare slava Mea din mijlocul lui Israel. Am stat în mare taină acoperit în vremea Mea cea cu ucenicii Mei cei de atunci, că omul e mic şi nu poate purta. Voi, fiilor de azi, să ştiţi de la Mine că omul nu poate purta să vadă slava Mea. Aşa l-am făcut Eu pe om atunci când l-am făcut, că dacă nu-l făceam aşa, el se topea la vederea slavei Mele. Dar Eu am voit ca omul să fie.

Am însă pe vrăjmaşul Meu, diavolul. El îl urăşte pe om din pricina Mea, şi se slăveşte cu slavă mincinoasă în ochii omului şi îl face pe om să-l numească pe el dumnezeu în locul Meu. Iată, slava cea mincinoasă a diavolului o poate purta omul, ba o şi propovăduieşte unul altuia de se duce vestea, de strică omul la minte ca să ia el de la diavol cu plăcere şi cu patimă, dar aceasta nu ţine mult, şi se risipeşte ca norii sterpi de apă şi se duce de unde a venit, că aşa este lucrarea diavolului. Iată, omul nu se topeşte de slava cea mincinoasă de la diavol. Dar Eu slava Mea nu pot să Mi-o încerc cu omul, că omul e mic şi nu poate purta.

O, lucrarea Mea cu tine e taină ţinută de ochii tăi, poporul Meu. Eu însă am voit să fiu cu tine pe pământ şi să Mă porţi. De aceea M-am făcut cuvânt deasupra ta. El a fost slava Mea care s-a măsurat cu omul ca să poată omul purta slava Mea şi să nu se topească la focul slavei Mele. Este scris: *«Dumnezeu este foc mistuitor»,* dar inima Mea este pentru om, şi Mă las cu omul atât cât poate el purta. Când eram cu ucenicii Mei, Mă frământam în fel şi chip pe lângă ei să le las adevărul cel despre Mine ca să-l vestească ei peste pământ, dar n-aveam cum să Mă descopăr cu slava Mea cea de la Tatăl, că ei erau mici, mici ca şi voi, mici, că aşa e omul făcut de Dumnezeu. Slava Mea cea de la Tatăl n-o putea purta nici omul cel făcut de mâna Mea, darămite omul cel ieşit din om! Slava Mea cea de la Tatăl e slavă mare, şi omul s-ar topi de ea. Eu însă de dragostea Mea pentru om M-am îmbrăcat în chipul trupului omului cel făcut de mâna Mea ca să Mă poată omul purta, dar eram de la Tatăl, şi slava Îmi era ascunsă. Când Eu voiesc să-i dau omului credinţă pentru mulţi, nu numai pentru el, lucrez atunci cu mare lucrare dumnezeiască peste om şi îl aşez în faţa Mea lucrându-l după plăcerea Mea, şi apoi îi dau să ştie şi să dea, sau îi dau să vadă şi să spună ca să întăresc pe cei blânzi de pe pământ prin cei în care Eu lucrez din ale Mele. Aşa am făcut Eu cu ucenicii Mei. I-am pregătit Eu Însumi, ca şi pe Avraam, ca şi pe Moise, ca şi pe profeţi. Aşa i-am pregătit şi pe ei, şi le-am deschis ochii ca să vadă o clipă o frântură din slava trupului Meu cel de la Tatăl între oameni, căci Eu eram atunci Fiul Tatălui, Cel venit prin Fecioară pe pământ. Le-am deschis ochii cei dinăuntru şi au văzut din slava Mea, slava trupului Meu care a strălucit o clipă cu strălucirea lui, iar ei au crezut şi au mărturisit că Eu sunt venit de la Tatăl pe pământ.

O, poporul Meu, lucrarea Mea cu tine e taină ţinută de ochii tăi. Eu însă am voit să fiu cu tine pe pământ şi să Mă slăvesc de deasupra ta cu cuvântul Meu cel pentru tine şi cel pentru tot omul care voieşte să audă de la Mine. Aceasta este slava Mea care petrece cu tine şi care te poartă în ea ca s-o poţi purta şi ca s-o poţi da. Şi iată ce te învăţ: te învăţ ca pe cel mic, să fii mare cu înţelepciunea şi să iei atât cât îţi dau Eu, că dacă dai să iei mai mult, nu poţi purta, că tu eşti mic, şi te temi dacă iei mai mult. Fii înţelept, ca să iei numai cum îţi dau Eu, şi să te mângâi cu ce-ţi dau Eu, că tu ai nevoie de mângâiere, fiule de azi. Eu te fac să auzi şi să asculţi cuvântul Meu şi să te bucuri de el, şi altceva nu fac peste tine, că Eu sunt Dumnezeu, şi tu eşti mic şi nu poţi purta mai mult. Dar dacă tu crezi tot ce fac Eu cu tine, Eu te fac cât cerul, şi Mă las purtat de tine, că Eu sunt cât cerul, fiule purtat de slava Mea cea ascunsă de ochii tăi. O, Eu nu dau să te obosesc. Eu nu vreau ca tu să oboseşti. Vreau doar să te mângâi, şi cu mângâiere să poţi, că altfel omul nu poate cu Mine, căci slava Mea e prea mare faţă de om.

O, nu pot tot aşa ca şi pe tine să-l învăţ pe omul care ia din slava vrăjmaşului Meu, diavolul. Omul care ia de la diavol nu este om făcut de Mine, şi de aceea ia, şi nu încape învăţătura Mea în acela, că acela aude de la el, nu de la Mine, şi acela e doritor de slavă, şi de aceea caută slavă. Dar omul cel pregătit de Mine, acela nu caută slavă, şi caută umilinţa dulce, şi caută să fie mic sub mâna Mea şi stă sub darul credinţei sfinte, care-l face pe om Dumnezeu prin har, şi aşa Mă sălăşluiesc Eu cu slava Mea în om şi lângă om până la venirea Mea cu slavă.

O, nu vor putea purta oamenii venirea Mea, că ea va fi cu slavă mare, şi omul nu este pregătit de Mine pentru ea. Iată, nu se lasă omul pregătit pentru venirea Mea, şi ea va fi cu slavă şi va arde ca un cuptor, căci scris este: *«Iată, vine ziua care va arde ca un cuptor».* Atunci Eu Îmi voi schimba faţa, căci omul Mă va vedea în slavă şi se va înspăimânta, că scris este: *«Vor plânge neamurile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului viind pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă, ca să adune pe cei aleşi ai Lui din cele patru vânturi ale pământului».* Amin.

O, cum să fac Eu mai înainte de venirea Mea care va arde ca un cuptor în cer şi pe pământ, cum să fac, oare, cum să fac să-l pot pregăti pe om pentru slava acelei zile? Ea vine curând, curând. Cum să-l fac pe om să înveţe să audă de la Mine aşa cum auziţi voi, aşa cum ascultaţi voi de cele ce auziţi de la Mine? Să-l schimb pe om la faţă şi la inimă înaintea Mea cum să fac? Să-l fac pe om să nu mai ia de la el sau de la om, şi să ia de la Mine cum să fac, oare? Să trăiască omul de la Mine şi de la cuvântul Meu şi de la lucrarea Mea cu omul, o, cum aş putea să las peste om această schimbare ca să Mă pot uita la faţa lui, şi el la faţa Mea aşa cum ne-am văzut unii pe alţii Eu şi ucenicii Mei în ziua în care Eu Mi-am descoperit slava în ochii lor pe munte şi când ei i-au văzut pe cei din cer în dreapta şi în stânga Mea?

Iată, vine ziua care va arde ca un cuptor şi va mistui totul, şi omul nu vrea să audă de la Mine ca să-l fac pe el pentru ziua aceea. Omul trebuie să fie asemenea Mie în ziua aceea ca să nu se topească în ea. La această lucrare a omului nou lucrez Eu cu voi, copii ai slavei Domnului. Mă slăvesc cu voi peste pământ cu zile de slavă cerească, fiilor, cu sărbători cereşti şi dulci pe pământ, ca să-l deprind pe om pic cu pic cu slava Mea, şi să-i cer apoi mai mult dacă vrea să poată, şi să-i pregătesc pic cu pic pe cei aleşi ai Mei din cele patru vânturi ale pământului, că vine ziua care va arde ca un cuptor. Vreau să-i învăţ pe ai Mei s-o poată purta, căci slava ei arde.

Vă prind în cuvinte de mângâiere ca în braţe, copii ai poporului Meu de azi. Voi, fiilor de la ieslea Mea de cuvânt, daţi mângâierea aceasta la poporul Meu cel adunat pentru pregătirea slavei zilelor Mele cu el între fiii oamenilor şi învăţaţi-vă şi voi din zi în zi mai mult cu ea, că fără această mângâiere care curge din gura Mea peste grădina aceasta pentru om nu va mai putea nici un trup curând, curând.

Să vină cei aleşi ai Mei din cele patru vânturi ale pământului, şi să vină fiii oamenilor şi să ia din acest munte al mângâierii şi să se înveţe cu slava Mea, că vine ziua care va arde ca un cuptor, şi în ea nu va putea nici un trup, curând, curând. Numai cei mângâiaţi de Mine vor putea, numai ei, căci odată cu ziua aceea, vine şi izbăvirea lor, precum este scris. Amin.

Fiii oamenilor au slava lor, şi vor fi luaţi pe neştire de slava zilei Mele şi vor fi dogoriţi de ea. Dar Eu încă îi chem ca să-i învăţ cu slava Mea care nu-i arde. Slava Mea îl mângâie pe om când ea caută cu omul. Slava pe care Eu o voiesc peste om este viaţa Mea în om. Aceasta voiesc Eu să-l învăţ pe om mai înainte de ziua slavei Mele care se va arăta pe norii cerului curând, curând. Atunci tot omul se va schimba la faţă şi îşi va pierde slava lui, şi va intra sub slava Mea vrând-nevrând şi se va topi sub ea, precum este scris pentru cei ce n-au primit cuvântul adevărului. Dar Eu încă îl chem pe om sub slava Mea care mângâie, căci Eu sunt Domnul îndurării şi îl chem pe om sub mantia Mea, sub slava Mea. Amin.

Hai să înteţim slava Mea cea de peste voi, fiilor! Hai, poporul Meu, hai! Vreau, fiule, să Mă laud cu tine înaintea fiilor oamenilor şi vreau să te arăt munca Mea, rodul Meu cel de la sfârşit, sămânţa cea pusă în hambar la Tatăl, şi cu care însămânţez veac nou pe pământ, ca să cobor apoi cu veşnicia, poporul Meu. Hai, fiule, hai! Peste şapte zile Mă voi slăvi cu tine, că tu eşti slava Mea de azi, şi vreau să fii şi cea de mâine, şi vreau să stau cu tine pe nori şi să Mă slăvesc peste pământ la venirea Mea. Scoală-te în zori şi învaţă slava Mea cu tine şi arată-te cu ea, poporul Meu. Lasă lucrul mâinii acum, că peste şapte zile va fi lucrul slavei Mele cu tine. Hai, pregăteşte-te! Ochi şi urechi să fii pentru această pregătire. Să te uiţi la fiii oamenilor cum se pregătesc ei pentru zilele lor. Şi tu să te pregăteşti pentru zilele Mele cu tine, şi să nu fii obosit pentru această pregătire, că e pentru Mine, poporul Meu, şi n-am pe nimeni în afară de tine pe pământ. Umileşte-te când îţi spun aceasta, că nu e de la tine, şi e de la Mine aceasta. Fă tot ce ai de făcut, dar mai vârtos decât toate ţine din răsputeri la dragostea dintre tine şi Mine, poporul Meu. Înteţeşte cina Mea peste tine, unirea Mea cu tine, viaţa Mea pe care am dat-o Eu pentru viaţa ta. Eu în tine, şi tu în Mine, poporul Meu, fiindcă puterea ta şi frumuseţea ta Eu sunt. Amin.

Cel ce lucrează dragostea Mea pe pământ, acela îmblânzeşte ziua mâniei Mele, căci oamenii Mi-au făcut haină de mânie şi M-au îmbrăcat în ea. Dar voi, fii ai dragostei Mele, puneţi pe Mine haina slavei, şi în faţa ei să se topească toată deşertăciunea de pe pământ, şi să iasă omul de sub ea şi să vină spre slava Mea, spre haina slavei Mele.

Am făcut din tine veşmânt pentru Mine, poporul Meu. Vezi să-Mi fie frumos veşmântul. Aur curat să-Mi fie veşmântul Meu de azi. Dragostea Mea din mijlocul tău este veşmântul Meu de azi, o, poporul Meu de azi. Fă-Mi, fiule, veşmânt de aur curat şi fii veşmântul Meu, ca să vadă fiii oamenilor cine eşti tu şi ce eşti tu. Nu uita să stai umilit sub acest cuvânt, ca să vadă fiii oamenilor ce eşti tu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 august 2001

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua întâi

Domnul îl îmbie pe om pe calea vieţii. Geme pământul sub greul păcatului cel de şapte mii de ani. Pe pământ nu va mai rămâne decât voia Domnului. Duhul vieţii veşnice plânge în om, şi omul nu-i cunoaşte chemarea. Fiii lui Dumnezeu vor fi răpiţi dintre fiii oamenilor.

Deschideţi Domnului, voi, străjeri de la ieslea cuvântului! Vin nuntaşi, fiilor, iar Eu, Domnul, Îmi desfac sânul şi le dau. Amin, amin, amin.

Mi-e duhul tot un dor după om. Mă aşez cu zile de nuntă cerească pe pământ şi îl chem pe om să-i dau din masa nunţii Mele cu voi, fiilor de la iesle. Dau mereu să-l trag pe om sub mantia Mea, că el nu ştie singur. Pe pământ nu mai este drum spre Mine, iar Eu Îmi cobor calea Mea spre om şi îi spun: iată, omule, calea! Găteşte-te pentru ea, că e dulce calea Mea cu omul, dar ţie nu-ţi mai spune nimeni de ea. Vin Eu să-ţi spun şi să te îmbiu pe calea vieţii şi să te deprind cu ea, că tu eşti fără mângâiere şi eşti pribeag pe pământ. O, nu te teme! Vin Eu. Amin, amin, amin.

Mă aşez cu zile de nuntă pe pământ, iar grădinile Mele se gătesc să-Mi primească nuntaşii. Tu, poporul Meu mireasă, eşti ostenit, căci cu tine Îmi lucrez slava nunţii, că zilele de nuntă se gătesc cu trudă, dar bucură-te şi veseleşte-Mi nuntaşii, că Eu, Domnul, am sunat şi i-am adunat din cele patru vânturi şi îi hrănesc cu cuvântul şi îi mângâi cu el şi îi deprind să-Mi cunoască venirea şi să se aşeze întru ea precum tu te-ai aşezat, poporul Meu mireasă.

Nu mai e pe nicăieri masă de cină pe pământ. Masă de mângâiere între Mine şi om nu mai e. O, nu mai e omul deprins cu Mine la masa lui. Nimeni nu-i mai spune omului de masa Mea cu el. Mi-e duhul tot un dor după om, că omul e pribeag, şi Eu vin din cer şi îi ţin calea şi îl chem la masa Mea.

Omule, tu nu mai ştii de bucurii, dar Eu îţi ies în cale şi îţi mângâi duhul şi te îmbiu spre Mine. Mă fac izvor răcoritor de suflet şi Mă dau să Mă bei spre viaţa ta. Iată izvorul! Îmi desfac masa de nuntă şi Mă pun pe ea cu multul, şi Mă fac apă vie pentru sufletul tău şi îţi cer viaţa ta ca să ţi-o înnoiesc, şi apoi să te dezmierd şi să te înmiresmez, precum vezi că fac cu poporul Meu mireasă, care trudeşte cu Mine pentru viaţa ta, omule pribeag. O, M-a trimis Tatăl pe pământ după om, şi Eu vin, şi Mă gătesc venind, şi Mă aşez în calea omului şi îl învăţ să Mă cunoască dacă bat la uşa lui, iar taina aceasta s-a pierdut din inima omului.

O, poporul Meu mireasă, hai să-l deprindem pe tot omul să ştie ce este petrecerea Mea cu tine, nunta Mea cu tine înaintea fiilor oamenilor. Aceasta este venirea Mea cea de

după două mii de ani, venire dulce şi nu cu mânie venire. Am venit şi te-am chemat, şi tu M-ai auzit şi Mi-ai cunoscut glasul. Iar Eu apoi te-am cuprins şi te-am născut din acest cuvânt şi te-am împodobit cu frumuseţe din cer şi ţi-am dat nume nou şi te-am numit mireasă, poporul Meu, iar tu faci voia Mirelui. Acum întindem masa nunţii pe pământ şi vestim în patru zări să vină cei chemaţi, iar pe cei ce vin îi aşezăm la masă şi le dăm duh ceresc, duhul mângâierii le dăm. Cel ce se lasă spre mângâierea Mea, acela se pătrunde de ea şi Îmi cunoaşte venirea şi vine la ea şi se hrăneşte din ea, căci Eu aici vin, aici, unde Mi-am pregătit loc, ca acolo unde sunt Eu, să fie şi ai Mei, şi cu ei să-Mi aştern pe pământ slava Mea, cuvântul Meu care cheamă omul la masa Mea. O, n-aş mai strânge masa Mea de pe pământ, masa Mea cu omul, căci duhul şi mireasa mereu zic: *„Vino!“*. Şi Eu mereu vin la glasul miresei, dar mireasa Mi-e mică, şi trudesc din greu prin ea pe pământ, şi sprijin pentru ea nu găsesc. Dar Eu sunt Cel ce sunt, şi biruiesc pentru ea şi pentru slava Mea înaintea oamenilor, ca să vină oamenii spre ea şi să-Mi lărgesc cortul nunţii tot mai mult şi să-l bag pe om sub ocrotirea Mea, că e greu pe pământ. Geme pământul la Mine şi Îmi spune mereu că e greu jugul lui, că e prea mult păcat pe pământ, şi e mare cât şapte mii de ani.

Voiesc, omule, să te deprind să nu mai faci păcat, că Eu am făcut cerul şi pământul pentru binecuvântare, nu pentru blestem, iar păcatul tău este blestem peste pământ. Voiesc acum să te deprind să auzi glasul Meu şi să ieşi înaintea Mea şi să te primeneşti pentru ca să Mă primeşti. Cu zile de iubire, cu zile de nuntă Mă aştern în calea ta, iar zilele mâniei sunt pentru cei ce nu vin. Dar vino, omule, vino la chemarea Mea şi ia mângâiere, şi vei putea cu ea dacă iei. Sunt Fiul Tatălui Savaot, şi Mi-a dat Tatăl să-ţi dau împărăţia Lui şi s-o faci vie peste tine şi să te sfinţeşti pentru ea şi să zici: *„Tatăl nostru, Care eşti în cer, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, fie voia Ta pe pământ ca şi în cer, Tată“.* Aşa să zici, omule pribeag, că Eu pe ucenicii nunţii Mele aşa i-am învăţat să ceară la Tatăl, şi să se facă ucenicii Mei dacă cer aşa, căci fiii Tatălui sunt cei ce fac voia Tatălui. Amin.

Voi, cei ce aţi venit la glasul Meu care vă cheamă la nuntă, deschideţi-vă auzul şi înţelegeţi că fiii Tatălui sunt cei ce fac voia Tatălui, şi aceştia spun: *„precum în cer aşa şi pe pământ, Tată“.* Îmi desfac cărarea şi vin şi vă învăţ să fiţi ca în cer pe pământ, că aceasta este voia Tatălui. Puţin, puţin, şi nu va mai fi pe pământ decât voia Tatălui şi fiii ei, căci Tatăl aşa voieşte. Amin.

Am venit pe pământ să fiu viaţa omului. Omule, tu ai viaţa ta, şi ţi-e dragă. O, de ce ţi-e dragă viaţa ta? Plata ei e moartea. De ce ţi-e dragă viaţa ta, omule? Am venit să fiu Eu viaţa ta, că Eu ţi-am plătit-o cu moartea Mea pe cruce, dar am înviat, şi sunt viu pe veci, şi am viaţă pentru tine, omule, şi vreau să-ţi dau viaţă. Viaţa Mea este voia Tatălui în om, iar ţie, omule, ţi-e dragă viaţa ta şi n-ai iubire dacă faci aşa. Cum să fac să te deprind cu tainele vieţii şi să le iubeşti apoi? Cum să fac, omule? Tu n-ai peste tine păstori după inima Mea, iar pe tine te copleşeşte dorul de viaţa ta. În tine însă plânge duhul vieţii veşnice, şi tu nu ştii să-i asculţi suspinul. El te cheamă dinăuntrul tău, şi tu nu ştii să-i cunoşti chemarea.

După ce omul a căzut din veşnicie, ea a rămas în om ca un dor care-l cheamă mereu spre ea pe om. După ce omul s-a înălţat peste Dumnezeu, s-a abătut apoi de la calea vieţii şi s-a lăsat spre păcat, şi şi-a făcut apoi viaţa lui omul, viaţa cea cu păcat, viaţă care se naşte din păcat.

De şapte mii de ani te strig, omule! Mi-a părut rău că te-am făcut. Tu te-ai smuls din Mine şi ţi-ai făcut viaţa ta, şi Mi-a părut rău că te-am făcut. N-ai mai vrut să fii după chipul şi asemănarea Mea. De şapte mii de ani Mă doare că n-ai mai vrut. Am venit după tine apoi, ca să-ţi dau viaţa Mea. Şi ţi-am dat-o. Tu însă n-ai luat din ea. Şi iarăşi vin să ţi-o dau. Iată-Mă pe urma ta. Vreau din nou să te fac. Facerea pe care vreau acum s-o pun peste tine este viaţă fără de moarte. Dar tu vrei, oare? Suspină în tine duhul vieţii veşnice, şi tu nu te opreşti să-i asculţi suspinul. El te strigă dinăuntrul tău, şi tu nu ştii să-i auzi chemarea. Trudesc din greu pe urma ta, şi tu nu Mă vezi, omule, că nu poate omul să vadă slava Mea şi să rămână viu. Vreau să te fac asemenea Mie şi să Mă vezi trudind în urma ta pentru viaţa ta, că scris este: *«Vor fi asemenea Lui cei ce-L vor vedea».* Te îmbiu spre izvorul vieţii. Cuvântul Meu este izvorul. Voi înteţi în tine dorul după viaţă şi Mă voi aşeza tot mai mult în calea ta cu izvorul vieţii şi îţi voi desluşi tainele lui şi te voi umple de dor de viaţă, căci viaţa ta e fără dor de viaţă dacă n-ai în ea viaţa Mea. Aştern masă de nuntă între Mine şi tine, şi cât aş vrea să ştii să vii la nuntă! O, la nuntă trebuie haină de nuntă, că altfel Mirele nu poate la masa Lui cu tine. Nici o masă nu va mai fi pe pământ. Curând, curând va rămâne numai masa nunţii, iubirea dintre Mire şi mireasă, iubirea cu care începe veşnicia. Amin.

O, fii ai oamenilor, vă învăţ iubirea cea adevărată. Pe vremea lui Noe M-am uitat pe pământ şi am văzut pe fiii lui Dumnezeu ademeniţi de fiii şi fiicele oamenilor, şi s-a stricat iubirea pe pământ. Când am văzut aşa, Mi-a părut rău că l-am făcut pe om, şi i-am zis lui Noe să-şi facă barca de salvare pentru el şi pentru fiii lui, căci fiii şi fiicele oamenilor atrag potop peste pământ. Şi a fost potop pe pământ, şi pământul a fost cuprins de ape, şi i-am salvat pe fiii lui Dumnezeu, i-am salvat dintre fiii oamenilor prin potop. Iar acum ce voi face? Neamul omenesc s-a făcut potop pentru fiii lui Dumnezeu, căci fiii oamenilor sunt cu multul, iar cei ce sunt cu Mine sunt puţini. Ce voi face, oare?

Iată ce fac: vin cu masă de nuntă pe pământ. Aceasta fac. Chem la masa Mea pe tot omul. Noe tot aşa a făcut. Întâi le-a spus tuturor de Mine şi de vestea Mea pentru scăparea lor şi i-a chemat pe toţi la scăpare, dar nici unul n-a voit să creadă şi să vină. Şi apoi, păcatele lor au făcut potop peste pământ, şi pământul a fost prins sub ape cu tot ce era pe el. Acum însă va fi minune fără seamăn. Eu, Domnul, îi voi ridica pe ai Mei şi îi voi ocroti şi îi voi mângâia, şi pe mulţi îi voi răpi, precum Mi-am răpit pe poporul Meu de azi cu care-Mi aştern pe pământ slava cuvântului Meu, venirea Mea pe calea cuvântului.

Voiesc să-i strâng pe mulţi la sânul Meu şi să le dau viaţă, că nu au oamenii viaţă. O, cine să le dea viaţă oamenilor? Nu este pe pământ om ca să poată da viaţă. Vin Eu şi dau. Veniţi să vă dau! Gustaţi şi vă mângâiaţi. Gustaţi din vinul Meu. Eu sunt Cuvântul Cel ce dă viaţă, iar viaţa este lumina oamenilor. Cine n-are lumină, să vină să ia. Să vină! Amin, amin, amin.

Acum dau mângâierea Mea la cei osteniţi de drumul spre izvor. Voi, cei ce ştiţi să veniţi la izvor, să ştiţi că e mare taină să ştiţi să veniţi. Voi, cei ce veniţi la nuntă, învăţaţi-vă cu haină de nuntă, că Eu când voi veni voi căuta la haina omului şi îl voi întreba de ea. Amin.

Iată grădinile Mele, şi în ele mireasa Mea, poporul Meu mireasă, popor frumos, împodobit cu haina nunţii şi cu candela arzând tot timpul. Vă dau din când în când grădinile

Mele ca să vă desfătaţi cereşte în ele. Căutaţi să ştiţi taina mângâierii cereşti, că dacă Eu, Domnul, nu Mă pot mângâia cu voi, cei ce veniţi în grădinile Mele, nici voi nu vă puteţi mângâia. Veniţi cu dorul plin de Mine când veniţi. Izvorul acesta e apa vieţii. Spălaţi-vă faţa în el, că e vindecător. Cuvântul Meu e mângâierea. Luaţi-l şi întăriţi inimile voastre şi nu uitaţi că Eu sunt blând şi smerit cu inima, căci aşa voieşte Tatăl să fie fiii Lui.

Dorul după om Mă sfâşie de şapte mii de ani. Mi-e duhul zdrobit şi Mi-e dor de omul cel zidit de mâna Mea. De omul cel nou Mi-e tare dor. Am venit acum două mii de ani de la Tatăl şi M-am făcut Omul Cel nou. Să Mă ia tot omul în el, că de aceea M-am făcut Om. Să Mă caute toţi fiii oamenilor, că iată-Mă cum vin după om ca să-i dau viaţă din viaţa Mea.

Suflu cu cuvântul şi îi adun pe cei ce vin şi le dau din masa nunţii. Mângâiaţi-vă, voi, cei veniţi la nuntă! Sunt Mirele nunţii. Cu cântări dulci, cu vorbiri dulci, cu duh de bucurie să petreceţi, că Eu, Domnul, sunt flămând de voi şi Mi-e dor, căci dorul după om e tot ce mai am. Dar Eu vreau omul. Vreau să-i trag pe toţi la masa Mea, la masa mângâierii, căci viaţa este lumina oamenilor. Amin. Daţi zor bucuriilor nunţii. Bucuraţi-vă şi vă veseliţi ca în cer, căci aici sunteţi în grădinile Domnului. Eu, Domnul, am grăit şi am făcut. Amin.

Iar mâine, din nou vă voi îmbrăţişa în cuvânt. Vă voi învăţa, vă voi mângâia, vă voi hrăni şi vă voi spune de iubire, căci iubirea, Eu sunt. Amin, amin, amin.

12/25 august 2001

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a doua

Cine iese din Dumnezeu, moare, şi apoi păcătuieşte. Domnul a venit pe pământ să-Şi lase viaţa pe el şi să ia omul din ea. Unde este cheia cunoştinţei? A venit vremea să nu mai păcătuiască omul.

Hai, fiilor de la iesle! Nu e vreme de odihna trupului. Deşteptaţi-vă din aşternuturi şi luaţi şi aşezaţi în carte glasul Mirelui, că e sărbătoare în sătuţul cuvântului Meu. Zilele nunţii Mele cu voi sunt mângâierea Mea, că Eu îi strâng pe mulţi pe lângă voi când Mă vestesc peste pământ cu zile de nuntă, şi fi-va în zilele ce vin să nuntim tot mai mult, că e vremea, fiilor. Hai, învioraţi-vă trupurile şi sculaţi-vă la lucru ca să gătim pentru trupul şi pentru sufletul celor veniţi la nuntă, să gătim masa şi să-i facem să se aşeze şi să le dăm. Amin, amin, amin.

Îmbrăţişez în cuvânt ziua a doua de sărbătoare şi pe cei adunaţi care ştiu cine este Cuvântul şi care se aşează întru El. Mângâierea Mea trage la cei neputincioşi, căci cei neputincioşi au nevoie de doctor, nu cei sănătoşi. Îi cuprind pe toţi în cuvânt, că Eu îl rabd pe om de şapte mii de ani, şi Mă gândesc cu tot cerul ce pot să-i fac omului să-Mi audă suspinul, suspinul Meu cel după om. Când eram cu trupul pe pământ, lucram mai presus de fire şi aşa îi adunam pe mulţi pe urma Mea pe unde treceam cu ucenicii, că fără ucenici Eu nu umblam. Îi adunam pe mulţi şi îi făceam să se aşeze dându-le să mănânce pâine şi peşte ca să le pot spune apoi de Mine, Cel venit din cer după om. Acum îi adun cu cuvântul pe cei iubiţi. Sun din trâmbiţă şi ei se adună. Am răzbit cu cuvântul peste pământ, şi când Mă vestesc cu zile de nuntă, Îmi iau trâmbiţaşii vestea şi o împrăştie în cele patru vânturi, şi cei vestiţi vin, se adună la nuntă, iar Eu, Mirele nunţii, Mă dau lor şi îi îmbiu la izvoarele vieţii.

Viaţa are preţ mare. Pentru viaţa omului a fost să-Mi dau Eu viaţa Mea, dar omul nu pune preţ pe viaţa lui, pe preţul vieţii lui. Mă doare nepreţuirea de la om. Mă doare că nu ştie omul ce este iubirea. Când îl văd pe om fără iubire, Mă doare. Când îl văd pe om fără Mine, plâng. O, cine este cel ce ştie că Eu plâng după om ca să-l fac pe om să-Mi şteargă suspinul şi lacrima lui? Plâng, şi Mi-e plânsul plin de dor, şi plâng. Cine pune preţ pe Mine ca să Mă aibă apoi de bogăţie a lui? Se încântă omul de toate câte sunt şi de toate câte face el, şi caută să-şi umple golul inimii, şi căutarea lui nu se sfârşeşte, iar Eu stau afară bătând sfios la uşa inimii lui. Acum Mi-am gătit o mireasă, şi am trudit pentru găteala ei şi Eu şi ea, şi Mi-am aşternut masa nunţii, căci viaţa e de mare preţ, şi voiesc s-o vadă omul, s-o vadă şi să caute spre ea. Amin.

Dar ce este viaţa? Nimic nu este ea decât preţul ei. Eu sunt preţul vieţii omului, dar moartea din om Îmi stă împotrivă şi Mie şi lui.

Dar ce este moartea? Nici o moarte nu e mai grea ca omul fără Dumnezeu peste el şi în el. Nu poate nimeni să Mă aibă pe Mine în el dacă nu Mă are peste el. Dacă omul îşi este sieşi stăpân, nu Mă are în el oricât ar zice el că M-ar avea. Eu până n-am vorbit lui Moise din faţa lui nu M-a putut primi în el. Întâi i-am vorbit cu glas din cer şi din rug, şi apoi am stat în el, iar cel ce Mă are în el face ce a făcut Moise, şi nimeni nu-l poate birui pe cel ce Mă are în el.

Dar ce este viaţa? Ştii tu, omule, ce este viaţa? Te chem la izvor ca să-ţi vorbesc. Glasul Meu stă faţă în faţă cu tine acum, şi îţi vorbesc din mijlocul poporului cuvântului Meu ca din rugul din care-i grăiam lui Moise. Grădiniţa cuvântului Meu e pusă deoparte ca să cobor Eu în ea glasul Meu. Ea este rug aprins. Cine se încearcă în ea, arde, că acolo grăiesc Eu, şi glasul Meu răsună în ea când le grăiesc lor. Şi te întreb: ce este moartea, omule scump? Cine iese din Dumnezeu, moare, şi apoi păcătuieşte. Să nu faci moarte peste tine, omule. Să nu mai faci de-acum. Moartea este tot ce nu înseamnă Dumnezeu în fiinţa ta. Nu de moartea ta e vorba, ci de moartea Mea. Când Eu nu mai pot în om nimic viu, nimic din veşnicie, Eu stau atunci ca în mormânt în om, iar omul suflă din duhul vieţii şi nu-Mi dă nimic pentru el. Cerul este plin de duhul vieţii pentru trupuri, şi tu iei mereu din cer şi nu-i dai nimic înapoi cerului. O, tu nu ştii cât de rău e să nu poată Dumnezeu în tine, omule, şi să poţi tu. Aş voi să te învăţ ce înseamnă fiii lui Dumnezeu şi ce înseamnă fiii oamenilor. Fiii lui Dumnezeu sunt cei mai frumoşi de pe pământ. Ei nu iau decât de la Mine şi iubire şi mângâiere şi bucurie şi cunoştinţă şi putere şi cuvânt şi faptă şi tot ce le dau Eu să aibă şi să facă. Ei au înfăţişare curată şi cuviincioasă, şi se umileşte omul înăuntrul lui când îi vede, şi se umple omul de dor de fericire ca a lor. Iar fiii oamenilor nu sunt frumoşi, că nu aşa este frumosul. Fiii oamenilor sunt cu mâinile goale, sunt goi de toate cele, şi nimic din tot ce au nu este al lor. Ei iau de la tatăl lor, diavolul, iau şi iubire şi bucurie şi cunoaştere şi putere, dar toate au învelişul minciunii, că atunci când să-şi capete viaţa din acestea, o pierd de tot. Ei se împodobesc pentru păcat, că de ce altceva s-ar împodobi omul? Iar când se văd între ei, se răvăşesc unii pentru alţii, se biruiesc unii de alţii, se înalţă unii peste alţii, dar omul curat fuge de minciuna aceasta şi îl plânge pe cel pierdut. Iar Eu lucrez cu tot cerul de sfinţi şi de îngeri şi Îmi ocrotesc ce este al Meu, căci diavolul ţipă turbat după pradă şi caută să înghită dacă poate până şi pe ai Mei. Dar el este slab, şi ai Mei sunt tari, că Eu le sunt stăpân şi îi am sub pecetea Mea pe cei ce fac voia Mea pe pământ. Iată,

aşa înseamnă fiii lui Dumnezeu şi fiii oamenilor. De aceea te învăţ Eu cum se vine la nuntă, omule. N-are cine să te înveţe despre haina şi despre trupul şi despre duhul nunţii, căci fiii oamenilor sunt mulţi, şi ai Mei sunt puţini, că nu mai vrea omul cu Dumnezeu pe pământ.

O, atâta mângâiere cobor în grădinile Mele şi te îmbiu spre ele, omule! Vino să-Mi auzi glasul care umblă prin grădină ca să te mângâie pe tine, cel ce vii la izvor. Vino! Şi să ştii cum să vii. Uită-te la fiii cuvântului Meu şi învaţă cum să vii, şi să iubeşti să vii aşa, şi abia să mai poţi sub aşteptare după ce Eu sun pentru ca să te adun apoi şi să-ţi dau, că Eu vreau să ai, omule. Ceea ce poţi avea cu adevărat este numai ce-ţi dau Eu. Eu pot să-ţi dau viaţă, omule. Viaţă fără moarte pot să-ţi dau. Ţi-am dovedit că pot. Dacă nu crezi, încearcă-Mă, şi Eu îţi voi arăta că pot. Dacă Ilie, proorocul Meu, n-a voit să moară, n-a murit. Dacă Enoh n-a voit să moară, n-a murit. Dacă Eu n-am voit ca Ioan să moară, n-a murit Ioan. O, şi dacă ai şti câţi n-au murit! Şi nu uita de Scriptura care scrie că un popor va fi cu trupul când Eu voi veni văzut, şi Eu îl voi ridica pe norii venirii Mele şi voi sta cu el în văzduh, şi atunci Îmi voi face curat pe pământ, că am făcut pământul să-Mi fie aşternut pentru Mine şi pentru om. Cerul Îmi este scaun, şi pământul, aşternut, numai să poată omul să înţeleagă şi să vadă adevărul acesta.

O, învaţă viaţa, omule scump, că Eu am plătit preţul cel mai scump pentru tine şi te-ai făcut de mare preţ. Dar dacă tu fugi de răscumpărarea ta şi voieşti tot sub robie, o, ce să-ţi fac, oare? Mă uit la tine cât iubeşti iadul. Toate faptele diavolului pe care tu le faci şi le trăieşti cu fiinţa ta sunt din adânc, şi te ţin în iad şi te golesc şi te dezbracă de cer şi te îndeamnă la desfrânare în toate, şi Eu Mă uit la tine cât iubeşti tu iadul. O, cum să te fac să iubeşti cerul şi pe toate ale lui? Cerul a lăsat o lege sfântă pe pământ, şi tu o calci de-a pururi. O, cum să te scap de nepăsare? Cum să te trag la Mine şi la Tatăl, omule? Să ştii că ochiul Meu vede tot, tot ce faci tu înăuntrul şi în afara ta, şi plânge ochiul Meu. Să ştii că-L faci pe Dumnezeu să plângă. Nu te mai bucura de bucuriile tale dacă Dumnezeu plânge de la ele.

Te-am chemat să plângi cu Mine pentru Mine şi pentru tine, omule. Pentru tine să plângi că nu Mă iubeşti, şi pentru Mine să plângi că te iubesc şi că plâng fără iubirea ta. Mi-e dor de tine de şapte mii de ani. Te chem la izvorul din care Eu curg cu glasul Meu care plânge omul. Te-am chemat ca să-ţi spun că Mi-e dor. Mă răcoresc când pot să-ţi spun. Mă mângâi când ştiu că te pot face să auzi suspinul Meu. Fie-ţi milă de Mine! Nu-ţi mai spun să-ţi fie milă de tine, şi iată ce-ţi spun: fie-ţi milă de Mine, omule scump! Te-am scumpit din viaţa Mea pentru tine dată. Şi cui am dat-o când am dat-o? Ştii tu, oare, aceasta? O, ţie ţi-am dat-o. Poart-o dacă aşa am făcut. Fă-te vas pentru ea, că Eu ţi-am dat-o. Amin. Te învăţ înţelepciunea cea mai mare, cea care stă la scaunul lui Dumnezeu. Nu este pe pământ înţelepciune care să ştie cui Mi-am dat Eu viaţa atunci când Mi-am dat-o. Am venit de la Tatăl pe pământ ca să-Mi las viaţa pe el şi să ia omul în el viaţa Mea şi să aibă omul hrană. Nu pricepi, omule, ce hrană trebuie să mănânci tu ca să nu mai mori. Eu am spus: *«Cel ce crede în Mine nu moare niciodată, căci cel ce Mă mănâncă pe Mine va fi viu pe veci»*. Păcat că nu încearcă omul cele ce Eu am spus. Păcatul acesta este mai greu decât păcatul omului cel întâi zidit, fiindcă Eu acum M-am făcut trup, şi aşa M-am dovedit Dumnezeu pentru om, şi i-am spus omului faţă către faţă să mănânce pe Dumnezeu, Care S-a făcut trup din cer pe pământ ca să aibă omul hrană, şi prin ea, viaţă veşnică.

O, unde este cheia cunoştinţei? Cine a luat-o şi unde este? Să dau vina pe diavolul? Aşa să fac? Şi Eu să fac aşa? De ce nu intră omul în împărăţia cerurilor? De ce nu intră împărăţia cerurilor în om? De ce aceste două locaşuri nu sunt una? De ce aceste două lumi nu sunt una precum a fost să fie? O, de ce, oare? Unde este cheia cunoştinţei pentru acestea ce întreb Eu?

Dă-Mi cheia, omule! Cheia este la tine. Dacă tu nu vrei, aceasta este cheia cu care ai încuiat împărăţiei cerurilor care stă lângă tine ca să intre în tine şi ca să intri tu în ea. Nu vrei. Nu pot da vina pe diavolul atâta timp cât tu nu vrei. Diavolul este rău numai cu cei ce fac voia Mea, dar cu cei ce fac pe placul lui el nu este rău.

Omule, a venit ceasul să Se preaslăvească Fiul Omului. Şi iată-L, Se preaslăveşte în cuvânt peste pământ, şi Tatăl Îl preaslăveşte pe El. A venit vremea aceea să nu mai păcătuieşti. Mă trimite Tatăl să iau moartea de pe pământ şi să aduc pe el suferinţă peste tot trupul. Amin. Moartea este păcatul, iar *«cel ce suferă cu trupul o isprăveşte cu păcatul»*, precum a grăit Scriptura apostolilor Mei.

Să nu plângi după păcat, să nu plângi, omule, după vremea când îţi era bine cu păcatul. O, să nu plângi. Dar tu nu vei face ce-ţi spun Eu, şi vei plânge. Şi dacă vei plânge, să plângi cu Mine, omule. Să nu plângi singur, că omul în zadar plânge singur. Să cauţi la Mine cu plânsul tău şi să-Mi ceri să te iert. Şi dacă vei şti cum să-Mi ceri, Eu îţi voi spune că te-am iertat în clipa când ţi-am dat viaţa Mea ca să te răscumpăr. Eu îţi voi spune să Mă ierţi tu că te-am luat din păcate şi să uiţi supărarea dintre Mine şi tine, şi apoi să ne împăcăm şi să-I dăm Tatălui actul împăcării dintre Mine şi tine, că mare şi de nepătruns a fost şi este taina iubirii dintre Mine şi om, iar cheia aceasta a fost dată la nepăsare şi n-a mai stat în uşă ca să pot Eu intra la om şi ca să poată omul intra la Mine. Şi iată ce am făcut. Am făcut o împărăţie nouă. Ea este cheia cu care Eu descui veacul cel nou, veacul ce va să fie. Mi-e mică împărăţia cea nouă, dar e mare cât cerul, după har. Ea este cheia. Cu ea am descuiat venirii Mele. Cu ea Mi-am aşternut pe pământ nunta Mea, nunta pe care Mi-a ţinut-o Tatăl în palme pentru acum când M-a trimis să-i adun pe nuntaşi, şi nunta aceasta nu va avea sfârşit. Amin, amin, amin.

Tatăl nunţii dă glas peste nuntaşi şi zice:

— Fiul Meu este Unul. Aşa este şi poporul Lui de azi: unul. Slava Fiului Meu este cuvântul. Cuvântul este Fiul Meu Cel iubit, întru Care Eu, Tatăl, am binevoit. Amin.

— O, Tată al Meu, Mă bucur lângă mireasă în grădinile de la izvor. Izvorul Meu adapă pe nuntaşi, iar Eu, Mirele nunţii, sunt Fiul Tău şi Mă bucur de mireasă, şi Mă bucur de nuntaşi, Tată, şi Îmi lărgesc cortul nunţii, şi voi putea aceasta, că Tu eşti în Mine, Tată, şi poţi. Amin.

V-am mângâiat şi v-am învăţat iubirea cea mare pe voi pe toţi câţi aţi venit la izvor când Eu v-am chemat. Învăţaţi-Mă şi voi pe Mine să vă iubesc. Dacă Mă veţi iubi, voi învăţa să vă iubesc. Şi dacă vă iubesc, învăţaţi-vă să Mă iubiţi. Amin. Nu oricum este iubirea. Ea este ca Mine. Nu oricum este viaţa. Ea este ca Mine. Amin. Voiesc să învăţăm unii de la alţii doina iubirii. Ea este iubirea dintre Mire şi mireasă, doină care va rămâne pe chipul sfinţilor Mei şi în glasul îngerilor, doina nunţii Mele, doina veşniciei care va fi pe pământ curând, curând.

Să se audă glasul nunţii de la margini la margini! Şi se va auzi. Amin. Să se audă glasul Mirelui şi al miresei! Şi se

va auzi. Amin. Să se audă glasul nuntaşilor! Şi se va auzi. Amin.

Vă prind şi vă cuprind în Duhul Sfânt Mângâietorul, Duhul Cel dătător de viaţă.

Omule, nu uita cine este viaţa ta, iar când te chem, vino! Curând, curând nu va mai fi nimic între cer şi pământ; nimic decât glasul Mirelui şi al miresei şi ziua nunţii. Şi dacă Eu, omule, te chem, vino! Amin, amin, amin.

13/26 august 2001

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a treia

Nădejdea şi umilinţa se fac una pe alta dacă sunt adevărate. Omul nu ştie să preţuiască vremea mântuirii lui. Omul este încurcat în cele lucrate de el. Când fiii lui Dumnezeu lucrează pentru El, atunci e sărbătoare. Nădejdea, credinţa şi dragostea sunt de la om pentru Dumnezeu, nu de la Dumnezeu pentru om.

Duhul sărbătorii pluteşte peste grădina întâlnirii Mele cu omul, iar Eu, Domnul, stau cu sfinţii şi cu îngerii în văzduh şi privim aici şi pe drumul lor spre casă. Cei ce au fost la sărbătoare plutesc şi ei cu sufletul aici, în grădină, iar cu trupul se poartă spre casă.

Hai, fiilor de la iesle, să împodobim în cuvântul Meu şi ziua a treia de sărbătoare, şi apoi să dăm glas mamei Mele Fecioara, că e serbare în cer şi pe pământ pentru mama Mea. Zilele sărbătorilor Mele cu voi rămân mereu în sufletul celor ce vin la izvor, şi aşteaptă altele, aşteaptă cu sufletul la gură, căci cei ce-şi pun nădejdea în coborârea Mea la voi se hrănesc din ea cu nădejde. Amin. O, ce bine ar fi să ştie toţi aceştia să nădăjduiască în Mine, nu în voi, şi să nădăjduiască în ei. Cine nu ştie să nădăjduiască în el însuşi, acela nu poate nădăjdui în Dumnezeu. Şi se va întreba cel ce aude ce spun Eu: *„E bine să nădăjduiască omul în el însuşi?”.* E bine, fiilor. Prea mulţi creştini se încearcă cu o umilinţă cu care se acoperă de faţa Mea şi nicidecum nu se zidesc prin ea. Iată, e bine să nădăjduiască omul în el însuşi atunci când pleacă pe calea adevărului Meu ca să rămână întru el. Nădejdea şi umilinţa se fac una pe alta dacă sunt adevărate, dacă au statură care să folosească facerii omului nou. Amin.

O, copii de la iesle, mulţi din cei ce vin la izvorul acesta ca să se spele în el, mulţi îşi pun nădejdea în coborârea Mea la voi, în Mine, fiilor, în venirea Mea care vine să-i tragă pe toţi cei buni la Tatăl. Şi iarăşi, sunt din cei ce vin, care-şi pun nădejdea în voi, căci aşteaptă de la voi, că ei nu ştiu cum să ia şi cum să se hrănească din acest izvor. Dar sunt din cei ce vin, care ştiu să-şi pună nădejdea în ei pentru calea pe care Eu am pus-o azi pe pământ pentru omul care se alege pe sine ca să vină după Mine după ce Eu aştern această cale a Mea în calea omului.

Cei ce-şi pun nădejdea în ei înşişi pentru venirea Mea din zilele acestea, numai aceia ştiu cu adevărat ce înseamnă să-şi pună omul nădejdea în Dumnezeu, căci cine nu poate nădăjdui în el însuşi nu poate nădăjdui în Dumnezeu. Amin.

O, ce mult aş vrea să pot vorbi mai mult vorbire cerească prin voi cu cei ce vin după apă la izvor, dar nu pot face cu voi ce voiesc Eu peste cei ce vin. Nu toţi ştiu să vină şi cu ce să vină când vin, şi Eu nu pot lucra oricum peste om cu voi. Omul este greu pentru el însuşi din pricina greutăţilor vieţii lui, şi când vine aici, dă să-şi pună sarcinile lui peste voi, dar nu se poate aşa. Aş voi să pot vorbi mai mult cu cei ce vin, să pot lucra prin voi cu cei ce vin, dar ei nu Mă lasă să fac aşa. Cum vor ei să vorbească cu Mine şi la Mine, nu este bine nici pentru ei, nici pentru voi, nici pentru Mine. Iar cum vreau Eu să fie vorbirea Mea şi a voastră cu omul cel chemat la izvor, nu poate omul, că el poate cum ştie el, nu cum vreau Eu să poată, şi acela nu ştie să-şi pună nădejdea în el pentru calea aceasta nouă pentru om.

O, copii trudiţi şi obosiţi de lucru, să nu-şi pună omul nădejdea în voi, că voi aveţi altceva de făcut pe pământ. Voi trebuie să-Mi puneţi Mie mereu masa ca să aşez pe ea hrană pentru om, dar trebuie să-l învăţ pe om cum să umble spre Mine când vine să ia. Fiilor, fiilor, când vine omul să ia de pe masa Mea cu voi, să nu caute lucru în parte peste el, că aici nu e vremea şi nu e aşa lucru. Să se deprindă omul să ia de pe masă şi să nu tulbure în jur cu ale lui. Dacă ar fi vrut omul să facă aşa când Îl caută pe Dumnezeu, ar fi fost mare şi frumos neamul creştinesc de pe pământ. Dar dacă n-a făcut aşa omul, iată, nu este rod, nu este creştere, şi se pierde timpul mântuirii, precum a fost şi până acum.

Omul nu ştie să preţuiască vremea mântuirii lui. Cel ce se iubeşte pe sine vrea să tragă mai mult pentru el din cele de Mine puse înainte pentru om, dar biserica adevărată nu face aşa. Dacă Eu spun că cel ce nu ştie să-şi pună nădejdea în el însuşi nu poate nădăjdui în Dumnezeu, să ştiţi că aşa este. Dacă tu, omule, nu ştii să-ţi ceri pentru Mine, de aceea aştepţi de la Mine, dar aceasta nu este umilinţă, şi este altceva. Eu te chem la izvor, dar dacă nu ştii să te dai lui când bei din el, în zadar bei. Când te duci la prăvălie ca să iei de acolo ceva să mănânci sau să bei, scoţi un ban şi plăteşti, şi apoi mănânci. Când vii la izvorul cel fără de plată, cel fără de bani, aici trebuie să te dai lui, şi apoi să bei, că altfel zadarnic bei, zadarnic îţi pui nădejdea în el când îl bei.

Nu trebuie să-şi lase omul nădejdea în Mine, ci trebuie să lucreze cu nădejde, că altfel nu este umilinţă nădejdea lui. Este scris că cel ce nu lucrează, cel ce nu munceşte, acela să nu mănânce. Nimeni nu poate culege rodul seminţei dacă nu pune mai întâi sămânţa la însămânţat şi la îngrijit rodul ei ca să-l rodească.

O, copii de la iesle, aş voi să lucrez mult cu voi peste omul care vine la izvor, dar nu pot, că omul îşi pune nădejdea în voi şi nu în el. Nu pot să-l fac pe om dacă el face aşa. Dacă omul nu ştie să stea la făcut, dacă el nu ştie să-şi ia de pe masa Mea facerea lui, acela nu poate nădăjdui în Dumnezeu. Dacă el nu crede că poate cu Dumnezeu, nici nu ajunge să poată. Cine nu poate cu Dumnezeu, nici Dumnezeu nu poate cu el. Iată, aceasta este ce vreau Eu să spun când îl învăţ pe om să-şi pună nădejdea în el când dă să vină după Mine. Aceasta am voit să spun: cine nu poate cu Dumnezeu, nici Dumnezeu nu poate cu el şi pentru el. Amin.

O, dacă tu, cel ce vii să bei din izvor, dacă tu nu poţi fi liber din pricina celor vechi ale tale, nu veni să le pui pe ale tale peste cei ce stau înaintea Mea pentru lucrul Meu peste pământ. Umileşte-te, iar măsura în care eşti caută s-o înţelegi tu, nu Eu. Dacă tu nu poţi nădăjdui în tine pentru Mine din pricina celor agonisite de tine în viaţă, nu te văita cu ele, că nu e nimeni de vină pentru ele. Cine are greutăţi şi nu le poate purta pe calea Mea, să nu vină cu ele să le pună peste Mine şi peste lucrul Meu cel greu pentru venirea Mea de azi pe pământ. Să vină să ia dacă vine, şi să poarte cât poate şi să-şi înţeleagă măsura. Amin.

Cartea Mea cu voi are multe învăţături în ea, fiilor. Dă omul să ia din ea ce v-am învăţat Eu pe voi în loc să ia din ea ce l-am învăţat pe el. Spuneţi la cei ce vin că nu vor putea aşa. Eu ştiu măsura pentru toţi şi Mă port cu fiecare pe măsura lor, şi tot aşa le şi cer.

Iată, cine nu poate numai cu calea Mea din pricină că nu este liber, să nu vină să ceară. Eu nu sunt vinovat de cele ce omul îşi agoniseşte. Eu nu pot lucra decât pe potriva omului dacă omul voieşte ceva de la Mine. Şi de la cel ce nu poate din pricina celor agonisite de el, nici nu-i cer, şi îl las să-şi poarte lucrul lui. Amin.

Iar celor ce-şi pot pune nădejdea în ei pentru Mine, pe aceia Eu îi întâmpin şi îi întăresc în nădejde şi Mi-e liberă calea Mea spre ei şi îi cer pe calea Mea, că ei pot. Merit şi Eu să-Mi fac ucenici din cei ce au în ei nădejdea că pot să se facă ucenici ai Mei. Cine nu poate, acela nu-şi cere, iar cine nu-şi cere, acela nu poate. Această măsură este măsură dreaptă, şi nimeni să nu se teamă de măsura care este, de măsura tuturor lucrurilor. Amin.

O, fiilor de la iesle, e prea încurcat omul în cele lucrate de el care-l ţin rob sub ele. Dar dacă el vine la izvor, Eu dau tuturor, numai să ştie omul să ia după măsura lui şi să nu-Mi ceară mai mult, de vreme ce nici Eu nu-i cer celui ce nu poate mai mult. Lecţia pe care v-am grăit-o Eu azi, are mare adevăr în ea. Cine nu poate, acela nu-şi cere, iar cine nu-şi cere, acela nu poate. Cine nu ştie, cine nu poate să nădăjduiască în el însuşi, acela nu poate nădăjdui în Dumnezeu, că în cer aşa este: măsură pentru măsură. Amin.

Omule, când vezi că poţi, când vezi că n-ai piedici, pune-ţi nădejdea în tine, cere-ţi ţie ca să poţi, şi numai aşa vei putea pentru Dumnezeu. Dacă tu poţi şi nu-ţi ceri, să nu aştepţi de la Mine, că nu-ţi dau aşa. Eu le pun pe ale Mele peste cei ce pot, peste cei în care-Mi pot pune nădejdea. Amin.

Iată ce taină, şi cât de nepătrunsă a rămas ea vreme de două mii de ani! Nădejdea, credinţa şi dragostea sunt de la om pentru Dumnezeu, nu de la Dumnezeu pentru om; dinspre om spre Dumnezeu, nu dinspre Dumnezeu spre om, că nu Domnul, ci omul are nevoie de ele pentru Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Trebuie să ai în tine nădejdea, credinţa şi dragostea; nădejdea că poţi, credinţa că poţi, şi dragostea prin care poţi pentru Dumnezeu, omule. Dacă pe cele două le poţi, atunci dragostea se face cale pentru ele, şi poţi. Dacă Eu nu le descurcam paşii ucenicilor Mei când i-am luat să umblu cu ei de-a pururi, cum ar fi putut ei nădăjdui că pot ei aceasta, cum ar fi putut ei crede că vor putea cu Mine şi numai cu Mine? Cel ce vine după Mine, acela trebuie să poată numai cu Mine, şi este deosebire între cel ce poate şi cel ce nu poate. Amin.

Grăiesc cu duh de sărbătoare, căci cuvântul învăţăturii e sărbătoare pentru omul care-l ia să-l pună peste el. Mă uit după paşii celor ce se întorc de la nuntă şi se duc spre casele lor. Duhul lor pluteşte încă prin grădina întâlnirii şi se hrănesc cu bucuria inimii. I-am îmbrăţişat pe toţi cu cuvântul. Le-am dat din vinul nunţii, şi fiecare a băut cum a ştiut să bea. Celor din depărtări să le ţineţi urma cu cuvântul Meu de câte ori vi-l dau vouă, şi să se hrănească şi, dacă vor, să crească prin el. Vedeţi de pe unde vin şi să le trimiteţi, fiilor, că Eu vă voi ajuta să puteţi şi să aveţi.

Acum, duhul sărbătorii pluteşte peste grădină. Mai sunt cei care încă n-au pornit înapoi. Mergeţi cu cuvântul Meu la ei în grădină şi vorbiţi-le despre nădejde şi despre credinţă şi despre dragoste aşa cum am pus Eu în carte cuvântul acesta, că aş voi să lucrez mai mult cu voi peste omul care vine la izvor, că mulţi sunt cei ce nu pot ca Mine. Dar sunt şi din cei ce pot, numai să ştie să-şi pună nădejdea în ei ca să poată. Nădejdea şi umilinţa pot una pentru alta, că dacă este numai umilinţă, omul aşteaptă de la Mine şi stă nelucrător şi nu se dă ajutor lui Dumnezeu pentru nădejdea slavei ce va să fie curând, curând pentru venirea Mea pe care Eu şi cu voi o pregătim, fiilor.

E zi de sărbătoare, a treia zi a sărbătorii, dar e şi zi de lucru. Cea mai mare sărbătoare pentru noi, cei din cer, este atunci când fiii lui Dumnezeu lucrează pentru El cu nădejde, cu credinţă şi cu dragoste. Amin.

Mângâiaţi pe cei din cer, cu duh de sărbătoare, ca nişte ucenici care-şi întâmpină mereu pe Învăţătorul lor, veghind pentru mângâierea Lui, căci cei ce-L mângâie pe Domnul, aceia sunt cei mângâiaţi. Amin, amin, amin.

14/27 august 2001

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Cei ce Îl iubesc pe Domnul sunt cei asemenea Lui. Hristoşii mincinoşi zădărnicesc credinţa omului. Vine ziua Domnului, cea mare şi înfricoşată. Femeia să-şi acopere capul, pentru îngeri.

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Acesta înseamnă Dumnezeu, şi Aceşti trei una sunt mai înainte de toţi vecii, şi în vecii vecilor una sunt. Amin, amin, amin.

Ceea ce s-a lucrat, ceea ce a fost, ceea ce este şi ceea ce va fi, pe toate le-a lucrat întru totul Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Treimea Cea de o fiinţă şi nedespărţită.

Când M-a ispitit omul ca să-i spun despre sfârşitul a toate, Eu M-am ascuns să-i răspund, că nu e bine să ştie omul aceasta, şi i-am spus aşa: *«Nu ştie nimeni, nu ştie nici Fiul, ci numai Tatăl».* Nu e bine să caute omul să ştie aceasta. Nu e de la Dumnezeu să ştie cineva despre ziua aceea, ci e bine să fie omul gata pentru ea, şi s-o facă frumoasă pentru el fiecare om. Aceasta trebuie să facă omul. Iar cel ce nu are grijă de ziua aceea ca să stea aşezat întru ea, acela va fi prins sub ea pe neştire. Amin.

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Acesta este Dumnezeu, Ierusalime, poporul Meu cel nou. Tu eşti locul odihnei Mele, şi această zi s-o faci frumoasă, poporul Meu, că ea este odihna Mea. Cel ce se face zi de odihnă pentru Mine, acela este fiul zilei, iar ziua venirii Mele este mereu cu el, că el veghează pentru ea stând în ea. Amin.

O, poporul Meu, Mă odihnesc în mijlocul tău cu sărbătoare. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt Şi-a gătit ziua de odihnă în tine. Bucură-te şi ia har, căci Domnul este cu tine. Amin.

Mama Mea are bucuria zilei în mijlocul tău, poporul Meu. Ziua Domnului a fost pentru ea ziua când Eu am venit şi am luat-o lângă Mine şi lângă Tatăl. N-a fost zi să nu fie ea pregătită pentru ziua Domnului, care n-a venit la ea ca un fur, ci a venit cu sărbătoare apostolească şi cerească pe pământ. Hai, fiilor, să-i dăm ei pacea zilei de azi şi bucuria Mea din mijlocul vostru.

Hai, mamă. Iubirea Mea pentru poporul Meu este şi iubirea ta. Precum Tatăl este în Mine şi Eu în Tatăl, aşa sunt Eu în tine şi tu în Mine, mamă, precum eram Noi amândoi un singur trup când Mi-ai purtat trupul în pântece, mamă. Şi ca să Mă pot arăta omului în chip de om, am ieşit şi am crescut şi M-am desăvârşit în trup, şi M-am arătat apoi Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, iar tu erai mama Mea, mamă. Amin.

— Să ne dăm, Fiule scump, unul la altul. Vorbind să ne dăm poporului Tău de azi. Sunt plină de dor şi de iubire pentru cei ce fac voia Ta umblând cu Tine pe pământ, Fiule. Mai mare credinţă ca a lor n-a fost de

când e veacul. Când ai plecat la Tatăl, ai spus că mai mari minuni vor face cei ce vor crede în Tine; mai mari, pentru că Tu Te duci la Tatăl. Tu ai venit şi, iată, ai găsit credinţă pe pământ. Şi ce credinţă, Fiule! Tu eşti în Tatăl, şi de acolo lucrezi cu cuvântul peste ei, şi ei cred în Tine şi în tot ce le spui Tu din Tatăl. Nefiind Tu cu ei cu trupul Tău cel văzut, ei cred în Tine şi Îţi fac faptă cuvântul. Mai mare minune ca aceasta ce fac ei nu este minune, căci ai pus în ei credinţă, şi ei au, şi ai găsit ce ai pus, ai găsit credinţă pe pământ. Dacă nu puneai, dacă nu găseai, mai veneai? Nu mai veneai, că n-avea cine să Te creadă, Fiule scump, puiule scump, puiul meu.

— Eu, mamă, n-aş fi putut veni cu acest cuvânt pe pământ dacă nu era cine să-l creadă. O, cât M-am uitat să găsesc pe cineva care să poată crede! Şi i-am găsit pe ei. Când lucram cu graiul Meu prin Verginica *(1955-1980, n.r.),* veneau mulţi şi Îmi ascultau glasul Meu care trecea prin ea, şi le vorbeam frumos, doar-doar Mă vor urma, şi nimeni nu M-a urmat, mamă. Aceasta înseamnă să Mă urmeze cineva: să fie ca Mine, să facă la fel ca Mine, să creadă ca Mine. Veneau atunci să asculte ce spun Eu şi Mă puneau să le fac voile, şi le făceam voile ca să le spun apoi să facă şi ei voia Mea, dar ei nu pricepeau că voia lor nu este voia Mea, şi se credeau ai Mei aşa cum erau ei, şi Mă credeau al lor aşa cum erau ei. Dar Eu nu despre aşa credinţă spuneam atunci când M-am întrebat zicând: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credinţă pe pământ?».* O, mamă, credinţa prin care Eu puteam veni era aceea să creadă omul că poate fi ca Mine, că poate face ca Mine, că poate crede ca Mine. Eu veneam, dar ei nu veneau. Eu eram, dar ei nu erau, şi se învăţaseră cu grăirea Mea şi îşi vedeau de ale lor. O, cât M-am uitat să găsesc pe cineva ca să poată crede, dar n-am găsit între ei! Şi după ce am luat-o la Noi pe Verginica, am pus credinţă pe pământ, ca sământa care este pusă la încolţit, şi ea a crescut, şi apoi am sunat pe pământ cuvântul venirii Mele, şi sun cu el mereu de atunci. Eu, mamă, n-aş fi putut veni cu acest cuvânt dacă nu era cine să-l creadă.

— Să faci, Fiule scump, după credinţa lor, şi să le dai lor veşnicia pe pământ, şi ei s-o trăiască pe veci, că au crezut, Fiule. Tu ai spus că cel ce crede în Tine nu moare niciodată. Despre cuvântul acesta ai spus Tu când ai spus aşa; despre ceea ce spui Tu în el. Scripturile venirii Tale nu le-au fost de ajuns oamenilor ca să creadă prin ele că Tu vii aşa cum spun ele. Dar aceştia mai mici au crezut în ele, şi de aceea ai venit la ei. Spun oamenii că e de ajunsă Scriptura, şi nu se mai poate nimic lângă ea. Dar ea are în ea venirea Ta, şi aceasta este venirea Ta: cuvântul Tău de azi este ea. Grăiesc cu Tine ca să audă omul de la noi aceasta, Fiule scump, şi să ştie că mai este de venit ziua cea mare şi înfricoşată. Este scris că mai întâi vei suna şi vei aduna pe cei aleşi ai Tăi. Aceasta este ce faci Tu cu cuvântul Tău de azi, cu venirea Ta în cuvânt, Fiule. Să audă tot omul şi să înţeleagă şi să nădăjduiască, şi apoi să creadă aceasta. Amin.

— O, mamă bună, Eu n-am lucrat niciodată nimic decât ceea ce era scris în Scripturi. Eu nu lucrez acum nimic altceva decât ceea ce am lăsat Eu cu gura Mea în Scripturile Mele că voi lucra. Am spus atunci că vin cu venirea Mea, şi l-am învăţat pe om s-o cunoască. I-am spus omului că vor ieşi proorocii minciunii ca să-i înveţe pe toţi că nu este Dumnezeu, ca să nu se teamă omul de fărădelege şi ca să se răcească iubirea cea pentru Mine. Am spus că vor fi hristoşi mincinoşi ca să nu mai creadă omul atunci când voi veni Eu. Am spus că vor face ei semne, nu Eu, şi după aceea se vor întuneca şi soarele şi luna şi stelele, şi se vor zgudui puterile cerurilor; şi apoi semnul Meu, venirea Mea pe nori, cuvântul Meu, care tulbură toate neamurile pământului sunând judecata şi adunând din cele patru vânturi pe cei iubiţi ai Mei ca să-i ridic pe nori lângă Mine şi ca să dau drumul curăţirii pământului, ca să primească pe el apoi pe fiii lui Dumnezeu. Eu n-am lucrat niciodată decât ce este scris în Scripturi, mamă.

— O, Fiule, nu ştie omul de pe pământ ce este pe pământ. Nu mai e nici soare, nici lună, nici stele pe cer, Fiule, iar puterile cerurilor s-au zguduit. Nu ştie omul ce înseamnă biserică, nu ştie, Fiule. Tu i-ai spus lui mereu că biserica este omul, dar omul se uită la altceva şi îi spune biserică. Peste tot văd numai sfârşitul lumii, trupuri goale care fac întuneric în cer şi pe pământ, minte întunecată, om iubitor de sine mai mult decât de Dumnezeu între cei ce-şi zic creştini, iar în lume Sodomă şi Gomoră ca pe vremea lui Noe, bând şi mâncând, însurându-se şi măritându-se, aşa cum ai spus Tu că va fi la sfârşit mai înainte de ziua Ta cea mare şi înfricoşată, Fiule Doamne.

Grăiesc cu Tine ca să audă omul de la noi, şi ca Tine grăiesc. Îngerii buni stau tot într-un plâns, iar îngerii răi se bucură de desfrânarea şi de goliciunea de pe pământ. Femeia s-a făcut diavol, şarpe la drum s-a făcut, şi umblă goală mai rău decât bărbatul, şi trezeşte gustul păcatului în om. Pofta trupului miroase urât şi greu în tot locul, şi n-are omul sfânt pe unde mai pune piciorul pe loc curat şi necălcat de trupuri greu mirositoare de la păcat, căci păcatul miroase greu de tot. Fiii şi fiicele oamenilor nasc duhuri rele prin simţuri, şi e mult sfârşitul lumii cum n-a mai fost de când veacurile şi nici nu va mai fi. Să ne grăbim, Fiule, să scurtăm zilele acestea de întuneric şi de beznă şi să dăm izbăvirea celor ce o aşteaptă, că ei plâng după ea, Fiule scump.

— Eu sunt Alfa şi Omega, mamă. Sunt începutul şi sfârşitul. Sunt sfârşitul şi începutul apoi. Aceasta sunt. Puţin, puţin, şi aceasta voi face. Voi face precum scrie în Scripturile venirii Mele, mamă, şi va fi apoi pe pământ numai zi de nuntă. Dau să-Mi întăresc poporul, că e tare mic, mamă. Întăreşte-l şi tu. Aceasta este ruga Mea la sărbătoarea ta, mamă.

— Aceasta fac. Ceea ce-mi ceri fac, Doamne şi Fiule al meu. L-am întărit, şi îl întăresc, şi îl voi întări pe poporul Tău. Amin.

Nu te teme tu, popor al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Domnul este cu tine. Nu te teme. Dacă faci voia Lui, nu te teme. Curând, curând după strâmtorarea acestor zile te va ridica Fiul meu lângă El pe nori şi te va da semn pentru toate neamurile pământului şi va zice: *«Acesta este poporul Meu iubit, întru care am venit şi întru care am binevoit».* Înviorează-te mereu, popor mititel, căci Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt voieşte să-ţi dea împărăţia. Izbăvirea este aici, este în prag; să nu te temi. Cel ce a crezut pentru ca să poată veni Fiul meu, acela nu va pieri niciodată.

Lucrează-ţi viaţa şi fă-o frumoasă, Ierusalime, căci intră Fiul meu în tine pe cal alb şi Se slăveşte înaintea oamenilor. Şi vei fi munte înalt, şi toate popoarele vor lua pacea râului vieţii care curge din mijlocul tău, iar cei înţelepţi vor străluci ca stelele cerului de la strălucirea ta, căci Domnul este cu tine. Amin, amin, amin.

Iar vouă, fii şi fiice ale oamenilor, aşa vă spun: ieşiţi din desfrâul cel mare şi intraţi sub har, că vine ziua Domnului, cea mare şi înfricoşată. Luaţi pe voi haina nunţii, ca să

poată pentru voi îngerii cei buni, îngerii voştri care stau departe de voi din pricina depărtării voastre de Dumnezeu. Femeia să-şi acopere capul pentru îngeri, că iarăşi spun: biserica este omul, fiii ei laolaltă, fii care au pe Hristos în ei, nu în afara lor.

O, fiice ale oamenilor, acoperiţi-vă capul şi trupul, că aţi pregătit potop peste pământ cu trupurile şi cu duhurile voastre. Lăsaţi calea cea largă, că e moartea pe ea. Iată, calea luminii îşi face loc pe pământ, că vine ziua Domnului, şi Fiul meu Îşi slăveşte mireasa. Şi haideţi la nuntă! Numai ziua nunţii Lui va mai rămâne, iar la nuntă trebuie haină de nuntă. Sunt mama Mirelui nunţii şi a miresei Lui. Iubiţi nunta Fiului meu şi a miresei Sale şi staţi în duhul nunţii, că vine Mirele! Amin, amin, amin.

— Mama Mea s-a împărţit cu cuvântul şi Mie şi vouă, fiilor scumpi, dar iată, s-a împărţit şi fiilor şi fiicelor oamenilor. E mare pregătire pentru ziua cea mare a nunţii Mele, ziua când se vor împărţi darurile şi fiecare va lua după fapta sa. Amin.

Am făcut bucurie şi sărbătoare mamei Mele, că e mama Mea, fiilor. Va fi să pregătim daruri cu multul, că avem de împărţit şi la cei din cer şi la cei de pe pământ, cu multul, fiilor. Toată bogăţia cerului şi a pământului va fi cu voi, căci cei mai mici sunt împărţitorii. Fac din voi bucuria cerului şi a pământului. Vă învăţ umilinţa inimii, că nimeni, nimeni, fiilor, oricât ar fi de mare, nu este nimic, nimic dacă nu are întreagă în el şi de-a pururi umilinţa inimii, lucrarea care-Mi face Mie stat şi locaş slăvit în om, căci Eu sunt Cel dintâi, şi numele Meu e mare în cer şi pe pământ: Fiul Tatălui Savaot, Unul-născut din Tatăl şi din mamă Fecioară, Unul-născut al mamei Mele Fecioara. Amin.

Vă dau darul de a Mă da celui ce Mă are, iar celui ce nu Mă are i se va lua şi ce are, căci toate vin întru Mine. Împărăţia cerurilor e taină nepătrunsă de mintea omului. Şi ca să desluşesc Eu omului această taină, te-am luat pe tine în lucru, poporul Meu. Fericirea ta, cât o vrei de multă, fă-o tu, că ţi-am dat putere şi ţi-am dat nădejde şi ţi-am dat credinţă, şi cu dragoste s-o lucrezi. Fericirea ta este împărăţia cerurilor înăuntrul tău. Cât o vrei de mare, atât de mare s-o faci, că Eu sunt Cel fără margini pe pământ şi în cer şi în timp. Sunt fără de început şi fără de sfârşit. Amin.

Curând, curând îţi voi umple braţele de daruri cereşti, şi vei fi împărţitor, poporul Meu, că aşa este scris despre tine, poporul Meu, unule-născut din cuvântul Meu. Amin. Şi iarăşi zic: unule-născut din cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

15/28 august 2001

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Omul este slujit de păcat, şi păcatul este slujit de om. Biserica este cea care are Duhul Domnului. Dacă dragostea dintre fraţi este din ei şi nu din cer, nu este bună pentru Domnul sau pentru ei.

Îmi întăresc pacea Mea cea sfântă peste grădina cuvântului Meu şi Mă aştern cuvânt în grădină. Amin.

Sunt cu sfinţii, şi cu botezătorul Ioan, şi cu ziua lui, că el a fost numai şi numai pentru Mine toată viaţa lui, toată ziua lui. Viaţa lui a fost ziua Mea în toată vremea, ziua Domnului, iar Eu M-am desăvârşit în el pentru Mine şi numai pentru Mine. Şi dacă oamenii lui Irod l-au adus pe el jertfă pentru păcatele lor, Eu l-am luat şi l-am aşezat numai înaintea Mea lângă Tatăl, că el este înaintemergător pentru Mine pe pământ şi în cer. Amin.

Îmi întăresc cărarea Mea spre tine, Ierusalime, popor mititel. Cel mic aşa este el mare, şi altfel de mărire nu este pe pământ, nu este, poporul Meu. Cel mic ascultă de Dumnezeu, şi aşa este el mare, şi nu este altul ca el de mare. La unii ca aceştia le dau Eu toată avuţia Mea, dar ea nu este din lumea aceasta care se stinge curând, curând. Ea este din lumea ce va să fie, şi care este în cele ce nu se văd de lumea aceasta. Avuţia Mea este împărăţia cerurilor pe care o aşez Eu în cei ce cred în ea.

De unde ştia Ioan tot ce ştia el când a ieşit în lume după viaţa lui cea din pustie? Ştia din împărăţia cerurilor, şi ea era duhul lui, duhul lui Ioan, înaintemergătorul Meu spre oameni, spre cei de pe pământ şi spre cei de sub pământ şi spre cei din cer, că aşa de mare a fost Ioan. Împărăţia cerurilor cuprinde tot, toată facerea cea de sus şi cea de jos şi cea din adânc şi cea din ape şi cea din om.

O, facerea Mea cea din om dă să se stingă de tot. Mă frământ în cer şi pe pământ să-l fac din nou pe om, ca să nu se stingă facerea Mea cea din el, pe care i-am dat-o în dar în ziua facerii lui, în ziua naşterii lui din om. Sufletul este facerea Mea cea din om. Când am făcut sufletul, l-am aşezat apoi între cer şi pământ şi am zis să ia din el tot ce se naşte ca să fie pe pământ şi în cer, căci cine este pe pământ, este şi în cer, fiindcă sufletul este de la Mine, dar omul dă să stingă facerea Mea şi dă să aprindă foc între pământ şi cer, şi va face omul aceasta.

Vin să te îndemn, poporul Meu, că Eu mereu te învăţ să stai în cer pe pământ, căci Ioan a stat ca în cer în pustiu, iar fiarele pustiului îl slujeau pe el, fiindcă el Îmi slujea Mie, şi Eu aveam în el cunoştinţa Mea, duhul proorociei, duhul care l-a hrănit în pustie pe Ioan, înaintemergătorul Meu.

O, de ar vrea omul să priceapă cât de mare este mărirea Mea în cer şi pe pământ, s-ar apleca cu supunere şi ar trăi numai cu Mine şi numai pentru Mine omul. Puteam să lucrez acest cuvânt pe care-l aşez cu voi pe pământ, puteam să-l lucrez în pustiu, dar am venit cu el în mijlocul oamenilor, că vreau să-l fac pe om cu cuvântul acesta. O, de ce nu vrea omul să intre la făcut? Când Ioan a venit la Irod şi a dat să-l facă pe el din cuvânt, căci era Irod mort în păcate, femeia s-a opus şi a poruncit să-l taie pe Ioan, că el avea duhul cunoştinţei, Duhul Meu, Care l-a hrănit pe el în pustiu.

Nu vrea omul să intre la făcut; nu vrea. Cu greu se smulge omul din păcat. Omul este slujit de păcat, şi păcatul este slujit de om, iar trupul este din femeie şi nu poate omul să se lase făcut de la Dumnezeu. Grăiesc ţie, Ierusalime de azi, poporul Meu cel din români, ca să audă omul plângerea Mea cea din mijlocul tău, plânsul Meu după om. Prinde omul păcătos ură pe Dumnezeu şi pe proorocii Lui, şi îi omoară pentru păcatul omului, că nu poate omul să se despartă de păcat pentru Dumnezeu.

Mare mângâiere Mi-am făcut în tine, poporul Meu de azi. Te-am făcut ucenic, popor mititel, căci cine nu iubeşte păcatul se face ucenic al Meu. Proorocii oamenilor zic de păcat că e sănătate pentru mintea omului, iar proorocii Domnului zic că păcatul este moarte pentru trupul şi pentru sufletul şi pentru duhul omului. Mă mângâi cu tine, poporul Meu iubit, că tu, fiule, ai primit cuvântul Meu peste tine şi te-ai lăsat născut din nou, din cuvântul cel ceresc, iar Eu te-am făcut cer pe pământ şi te-am aşezat în mijlocul oamenilor ca să te dau semn lor mai înainte de ziua venirii Mele cu sfinţii care au fost mai înainte de tine pe pământ, poporul Meu. Mare

veghe să fie în tine, că omul cel fără veghe este văzut de tâlhari, şi aceştia vin şi îl fac tâlhar pe omul cel fără veghe. Dar ce este veghea pe care ţi-o dau Eu ţie s-o lucrezi? Ea este trăirea Mea cea din tine, iubirea ta cea pentru Mine, legătura dintre Mine şi tine, cuvântul Meu şi cuvântul tău unii spre alţii mereu, sărbătoarea noastră laolaltă, petrecerea Mea cu tine, poporul Meu. Eu să fiu al tău, şi tu, al Meu, cetate tare, cetate de veci, unde tâlharii nu se apropie, ci, din contra, se tem. Iubirea Mea şi a ta laolaltă este veghea cea mai bună, cea mai dulce, cea mai odihnitoare de trup şi de suflet şi de duh, poporul Meu. Să te uiţi la gura celor ce te învaţă de la Mine şi să înveţi bine şi nu oricum. Caută tot mai cu trezie şi nu fi uituc, căci cel ce nu înţelege ca Mine, acela nu este atent, şi apoi este uituc. Cel ce se dă Mie, nu trebuie să mai ceară nimic de la Mine, căci dacă cere încă, el nu s-a dat încă. Acela este încă al lui şi nu al Meu. Cine Mă cere, acela nu Mă are încă. Cuvântul Meu ştie să-l crească pe om dacă omul se lasă născut din el ca să aibă apoi nădejde în Cel ce-l creşte.

O, poporul Meu, cum să fac Eu cu omul care nu ştie să înţeleagă ce este naşterea lui din Mine? Cel ce se naşte, trebuie să fie ca Născătorul lui, căci Eu aşa ziceam: *«Tatăl este în Mine, şi Eu în Tatăl».* Acolo unde cel născut seamănă cu născătorul lui, acolo este pace între născut şi născător. Dar dacă cel născut dă să semene cu altcineva sau cu altceva, acolo nu mai este pace, şi este sabie.

Dacă cel născut din Dumnezeu dă să umble la statura celui ce nu este tot aşa născut, acolo este sabie. Ioan s-a născut pe pământ din făgăduinţa Tatălui şi a Fiului şi a Duhului Sfânt, adusă de îngerul Gavriil spre împlinire în casa lui Zaharia cel credincios făgăduinţelor Domnului. Apoi făgăduinţa a luat trup în femeie, şi Elisabeta s-a făcut mama lui Ioan, pe care Duhul Sfânt l-a vestit lor că se va naşte pentru Mine. Şi dacă Ioan a fost născut de la Dumnezeu, şi dacă s-a dus la Irod să-l facă de la Mine, şi apoi să se nască Irod din credinţa lui în Mine, a fost apoi sabie între unul şi altul, căci Irod era născut din om şi atât, şi n-a primit să se nască şi din Dumnezeu ca să vină pacea Mea între Mine şi el, şi să cadă sabia.

O, poporul Meu, cum să fac Eu cu omul care nu ştie să înţeleagă ce este naşterea lui din Mine ca să Mă înţeleg cu el apoi? O, bine este să fie fraţii împreună locuind şi frumos locuind, frumos ca mirul cel mai de preţ pe cap, frumos ca roua Hermonului care se pogoară pe munţii Sionului, căci acolo Domnul a aşezat binecuvântarea Sa care este viaţă în veci de veci. Eu am spus ucenicilor Mei: *«Eu în voi, şi voi în Mine».* Şi dacă le-am spus aşa, i-am învăţat pacea Mea, faţa Mea, asemănarea lor cu Mine, şi unul cu altul prin Mine, Cel ce nasc ucenici pentru Mine. Iar acolo unde cel născut seamănă cu născătorul lui, acolo este pacea între născut şi născător, între născut şi născut. Amin.

Mare veghe să fie în tine pentru această taină a păcii Mele în mijlocul tău, Ierusalime, Sion iubit de Făcătorul tău. Eu în tine, şi tu în Mine, poporul Meu, ca să fie pace între tine şi Mine şi între născut şi născut. Amin. Cel născut din Mine trebuie să fie ca Născătorul lui, şi atunci cei născuţi din Unul au pacea Aceluia în ei şi între ei. Amin.

Dragostea acoperă cusururile îndreptându-le pe toate, ca să fie dragoste apoi. Cel ce seamănă cu Mine, să fie ca fratele cel mare care-i creşte cu viaţa Mea pe cei mici, cu seva Mea, cu vinul vieţii veşnice, pe care l-am lăsat Eu ucenicilor Mei acum două mii de ani. Iar cei ce seamănă cu Mine sunt una, precum Eu cu Tatăl una suntem în cer şi pe pământ.

Biserica are duhul Meu, fiilor, şi numai aceasta înseamnă biserică. În ea se face mic, mic duhul omului, şi creşte Duhul Meu, Duhul Meu din om, căci Eu în om locuiesc pe pământ. În cer locuiesc în Tatăl, şi pe pământ locuiesc în om. Amin.

Fericit este de cei din cer şi de cei de pe pământ omul în care Eu locuiesc cu toată averea Mea, cu împărăţia Mea, fiilor. Împărăţia Mea când este în om, ea lucrează mult ca şi Mine, căci Eu mult lucrez, şi de şapte mii de ani tot lucrez, căci Tatăl Meu lucrează. Aşa şi tu, Ierusalime, ucenicul Meu, lucrează, fiule, căci Eu lucrez. Lucrează şi nu sta, căci Eu lucrez şi nu stau, şi fiecare ucenic este ca învăţătorul său. Amin.

Dar ce ţi-am dat Eu ţie să lucrezi? Stai mereu în duh de biserică, poporul Meu, căci biserica are Duhul Meu, şi numai aceasta înseamnă biserică. În ea se face mic, mic duhul omului, şi creşte mare numai Duhul Meu, Duhul Meu din om. Frumuseţea copilului sfânt s-o înveţi pe dinafară şi să fie ordine deplină în tot lucrul şi duhul bisericii, iar întunericul din afară care urâţeşte duhul copilului sfânt, ba chiar şi chipul lui, să nu se lase peste duhul bisericii. Aceasta ţi-am dat Eu ţie să lucrezi, Ierusalime. Ţi-am dat să lucrezi Duhul Meu, Duhul lui Hristos, că Eu stau mereu deasupra ta cu cuvântul Meu cel născător, care se coboară ca roua Hermonului pe munţii Sionului, cuvântul care-i leagă împreună pe fraţii cei de un duh cu Mine, şi peste care Eu pot coborî mirul cel de mare preţ, şi care curge de pe cap pe trup, de pe Hristos pe biserica Lui, şi acolo stă aşezată binecuvântarea Mea, care este viaţă în veci de veci. Amin.

Duhul Meu este duhul bisericii, şi altceva nu înseamnă biserică. Aceasta este lucrarea ta, Ierusalime. Iar când Eu ies cu tine, şi când Eu adun pe fiii oamenilor pe lângă tine ca să-i bucur şi ca să-i îmbiu spre duhul bisericii, tu să fii atunci faţa Mea, slava Mea cea de pe pământ, căci pământul este aşternutul Meu pe care Mi-am aşezat biserica, scaunul Meu de domnie în cer şi pe pământ. Scaunul acesta are în el pe Cel drept, iar pe pământ va fi dreptatea şi pacea prin biserică, fiindcă ea este scaunul Meu, scaunul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh peste pământ. Amin. Nu este împărat peste pământ afară de Mine, dar omul n-are minte pentru adevărul acesta, şi duhul omului se ţine mare în zadar, fiindcă omul nu este mare. Curând, curând va vedea tot omul că nu este mare omul. Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, şi va rămâne pe pământ cuvântul lui Dumnezeu şi atât. Amin. Cuvântul Meu te-a făcut pe tine, poporul Meu Ierusalim. Şi tot ce înseamnă cuvântul Meu, aceasta va rămâne pe pământ după ce pământul va fi pregătit prin cuvântul Meu să primească pe el rodul Meu, rodul gurii Mele. Eu am trudit şi trudesc prin tine, poporul Meu. Tu eşti toiagul Meu de sprijin, căci sunt ostenit de aşteptare şi de drum, şi în tine Mă odihnesc cu oaspeţi cereşti care au trudit pentru Mine pe pământ.

Stai în duh de biserică, poporul Meu. Şi la lucrul Meu, şi la lucrul tău, şi la masă, şi la coasă, şi la bine, şi la greu, şi pe apă, şi pe ţărm, stai în duh de biserică. Ţie îţi poruncesc: stai în duh de biserică, fiindcă aceasta ţi-am dat să lucrezi. Amin. Fericit este cel ce împlineşte poruncile Mele, căci dragostea dintre fraţi dacă nu vine din cer, şi vine din ei, aceasta nu este dragoste bună pentru Mine sau pentru ei, iar duhul bisericii cunoaşte binele şi răul, şi îl desparte la dreapta şi la stânga, şi biserica stă de-a dreapta Mea.

Amin, amin zic ţie, Ierusalime: biserica stă de-a dreapta Mea. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2001

Praznicul Naşterii Maicii Domnului

Cel blând şi smerit este credincios întru toate. Frumuseţea copilului sfânt îl sfinţeşte pe om şi nu îl vatămă. Nu pentru tine, ci pentru Domnul şi pentru el să-l iubeşti pe fratele tău, şi atunci va fi văzută împărăţia cerurilor pe pământ.

Poporul Meu, sunt Tatăl Savaot, iar Fiul Meu este în Mine şi este în tine, că El te-a învăţat să stai în duh de biserică, poporul Meu. O, vino în ascultare, şi nu te teme când Domnul îţi grăieşte. Nu te teme, ci ascultă. Amin, amin, amin.

Poporul Meu, cel ce ascultă nu se mai teme, tată. Nu se teme nici cel ce nu ascultă, dară cel ce ascultă! O, nu te teme când Domnul îţi grăieşte. Fiul Meu S-a jertfit cu totul pentru viaţa ta. Ai nădejde în Fiul Meu, poporul Meu, că Eu sunt în El, şi El în Mine şi în tine, ca să poţi şi ca să fii, căci S-a jertfit şi ţi S-a dat ţie ca să fie în tine, fiule creştin. Duhul rău ştie aceasta şi dă să-ţi taie mereu calea, dar tu fii blând şi smerit ca Fiul Meu, că El aşa i-a învăţat pe ai Săi, iar cine este aşa, Îl întăreşte pe Fiul Meu în el, şi pe el în Fiul Meu, şi lucrează aceasta cu blândeţe şi cu smerenie, iar cel ce face aşa, nu se teme, şi iarăşi zic: nu se teme. Amin.

Eu, Tatăl, Mă fac cuvânt peste tine, Ierusalime mic, şi îţi întăresc în tine blândeţea şi smerenia Fiului Meu, că doresc cu mare dor să nu te mai temi. Fiul Meu poate în cel ce este cu El şi ca El, poate cu putere pentru acela, şi pentru om din acela. Cel ce este blând şi umilit, acela este în Fiul Meu şi nu se teme, că este Fiul Meu în el. Ucenicii care pescuiau şi care-L aveau pe Domnul cu ei în barcă, dacă a venit furtuna şi barca era ameninţată de valuri, El le-a spus lor: *«Nu vă temeţi!»*, şi marea s-a liniştit la cuvântul Său, şi ucenicii s-au liniştit şi ei. Amin.

Eu, Tatăl, te învăţ să nu te temi, Ierusalime, şi te îndemn să fii ca Fiul Meu, blând şi smerit. O, poporul Meu, să ştii, tată, că nădejdea în El Îl face pe El să stea cu tine şi să aibă putere în tine şi să trăiască prin tine Fiul Meu. O, tată, El ştie că tu eşti micuţ, dar şi tu să ştii că El e Dumnezeu mare şi că poate pentru tine ca să poţi tu pentru El cu blândeţe şi cu umilinţă, popor mititel, că Eu, Tatăl, îţi grăiesc ca celui mai mic. O, să nu fie în tine nici unul mare, căci cine este blând şi smerit, acela este mic, nu este mare; acela este dulce şi este uşor pentru oricine, şi este cald cu inima şi cu graiul, şi este credincios în toate, că are pe Fiul Meu. O, tată, dragostea s-o înveţi pe dinafară, căci cine nu o are pe ea, este slut. Dacă n-ai avea pe nimeni, ai pe Fiul Meu, şi El îţi dă faţă, şi El îţi dă viaţă ca viaţa Lui, îţi dă din viaţa Lui. Amin.

O, să le dai, Fiule al Meu, să le dai, tată, că sunt mici. Să le dai, să nu ducă lipsă cei mici. Eu, Tatăl, Ţi-am luat-o înainte cu cuvântul ca să le spun de blândeţea şi de umilinţa Ta, copile blând, Fiule al Meu şi al mamei Fecioara, că ea Te-a dat oamenilor blând şi smerit, precum Eu Te-am născut. Amin, amin, amin.

— Slava Mea, Tată, este slava Ta. Cuvântul este slava Noastră, dar omul fără cunoştinţă nu ştie aşa, şi de aceea se poartă omul după semne, după minuni, după închipuiri amăgitoare, care-l despart pe om de slava cea de sus şi îl duc la semeţie pe om. Eu, Tată, am luat din Tine duh blând şi smerit; din Tine, şi din mama Mea Fecioară, pe care o iubesc aşa cum o iubeşti Tu, Tată. Blândeţea şi smerenia ei Mi-au dat din ele, şi Eu le-am purtat şi le-am dat celor ce au avut nădejde prin Mine în Tine, Tată. Cine fuge de Dumnezeu nu ştie ce este nădejdea, Tată, dar Eu pe cel ce vine la Mine nu-l scot afară, ci îl aduc întru nădejde, iar el apoi trebuie să lucreze blândeţea şi smerenia, ca să poată sta întru Mine pentru nădejde şi pentru credinţă şi pentru dragoste, Tată.

Cel ce ştie ce este nădejdea, acela primeşte darul credinţei, şi apoi lucrarea dragostei, şi apoi el este fiul Tatălui Meu şi împreună cu Mine prin nădejde, prin iubirea nădejdii, care ştie să iubească fără capăt pe Dumnezeu. Amin.

O, mamă Fecioară, vino lângă Mine cu cuvântul. Cei din cer sunt cuvânt, mamă, iar cei de pe pământ care sunt ai Noştri tot aşa să fie: cuvânt, mamă. Cine-l poate şti pe cel blând şi smerit dacă acela nu s-ar face cuvânt, cuvânt blând şi smerit, mamă?

— Eu, Fiule ceresc, sunt mamă, şi sunt numai una. Eu numai pentru Tine m-am născut. Eu numai pentru Tine am trăit. Şi dacă a fost aşa, am avut mult har, că altfel nu se putea. Am avut blândeţea şi smerenia inimii, şi Tu le-ai luat din mine la naşterea Ta şi le-ai purtat ca şi mine pe pământ înaintea oamenilor şi Te-ai făcut Fiu al meu prin ele.

Eu numai pentru Tine m-am născut, Fiule. M-am născut pentru ca să-Ţi dau Ţie trup între oameni. Şi Ţi-am dat, că aşa a fost voia Tatălui şi voia Ta, iar eu am fost împlinirea voii lui Dumnezeu pe pământ, şi Tu ai venit şi ai fost voia Tatălui, şi tot aşa eşti şi acum, că iarăşi vii de la Tatăl, făcând voia Lui, venind şi învăţând pe poporul Tău de azi şi pe toţi cei ce cred în venirea Ta de azi. Venirea Ta este cuvântul care-l învaţă pe om să vină la Tine, iar eu mă bucur cu blândeţe şi cu smerenie de ţara venirii Tale, şi nu încetez s-o pun înaintea Tatălui şi înaintea Ta, Fiule Doamne, zicând:

„O, Doamne sfinte, ceresc Părinte,
Susţine cu a Ta mână coroana română“.

Mă bucur pentru ţara venirii Tale, Fiule Care vii. Tatăl Ţi-a pregătit-o încă de la facere ca să faci Tu din ea acum, la a doua Ta venire, cer nou şi pământ nou, popor nou pentru Tine, ca să ai popor pentru venirea Ta şi ca să-l iei lângă Tine pe nori când va fi facerea din nou a lumii. Amin.

O, popor al venirii Fiului meu! El te-a răpit dintre oameni şi te-a luat la sân şi te-a făcut popor nou, aşternut al venirii Lui. Norul pe care stă El şi sfinţii Lui stă deasupra ta, şi îţi grăieşte Domnul din nor, iar grădina Lui cu fii în ea îţi aduce ţie glasul Lui care te învaţă. Să fii atent la învăţat, că eu îţi dau ce I-am dat şi Fiului meu la naşterea Lui din mine. Îţi dau darul meu şi îţi spun: să fii blând şi smerit cu inima aşa cum este El, Fiul meu şi Domnul tău, Domnul Care vine, căci Cel ce vine este Domnul Dumnezeul tău, Ierusalime român, popor al venirii Domnului. O, cine te-ar fi născut pe tine ca să fii dacă nu era peste tine venirea Fiului meu? Eu m-am născut pentru Fiul meu, şi tot aşa să fie şi naşterea ta, şi tot aşa să fie şi viaţa ta. Duhul blândeţii şi al smereniei să fie faţa ta şi inima ta şi fapta ta şi graiul tău şi nădejdea ta, popor al mângâierii. O, nu te teme, căci tu eşti cel mângâiat. O, nu te teme, căci tu eşti cel învăţat de Dumnezeu. Stai în ascultare când Domnul îţi grăieşte, şi nu te teme. O, nu te teme, ci ascultă. Amin. Cel ce ascultă nu se teme. Ascultă aşa cum îţi cere El, că El le spunea mereu ucenicilor: *«Nu vă temeţi!»,* şi le spunea: *«Pace vouă!»*, şi le spunea: *«Bucuraţi-vă!»,* că fără Domnul e greu pe pământ. Eu sunt mamă şi ştiu durerea celor de pe pământ. Aş da pământul cu tot ce e pe el, l-aş da Fiului meu, dar omul nu vrea aceasta. Eu sunt mamă şi ştiu durerea şi dorul celor ce au pe Fiul meu pe pământ.

Să le dai, Fiule scump, să le dai nădejdea cea care îi ține în Tine. Să-i faci coroană pentru țara venirii Tale și s-o păzești prin ei. Amin. Unde sunt ei, Tu să păzești. Unde sunt ei, Tu să iubești, și să faci cer nou și pământ nou pentru ei și pentru sfinți, Doamne. Unde sunt ei, Tu să așezi credința și nădejdea și dragostea. Amin. Dragostea care poate totul pentru Tine și pentru ei, aceasta să le dai, Fiule al meu. Când erai puișor mic, eu Te priveam cu iubire și cu durere, și Te vedeam pe cruce, și nimeni nu știa lacrima mea și jalea din inimă. Te strângeam la piept și știam ce vei fi, și așteptam biruința învierii Tale, și apoi, pentru mine, așteptam venirea mea lângă Tine. Acum aștept cu totul venirea Ta cu sfinții și cerul cel nou și pământul cel nou și cele ce va să fie, Fiule Care vii.

Să le dai cu multul blândețea Ta și smerenia Ta la cei mici ai Tăi de azi. Să nu-i lași în tristeți, să nu-i lași în apăsări, Fiule. Păzește duhul lor. Dacă ei sunt săraci cu duhul, dă-le bogăția duhului blândeții și al smereniei, pentru Tine, și unul pentru altul. Duhul blând și smerit alungă tăcerea, alungă tristețea care vine de la tăcere, alungă nepăsarea de la om și îl face frumos pe om. Așa să le faci Tu lor, așa să le dai. Amin, amin, amin.

— O, de ce vin Eu mereu la ei, Tată? O, de ce vin Eu mereu și le grăiesc, mamă?

Tatăl Meu și mama Mea au lucrat peste tine, poporul Meu. M-au rugat pentru tine, fiule, iar Eu te rog pe tine să ai dragoste și s-o înveți pe dinafară, căci cine n-o are pe ea, este slut, este urât. Eu însă te-am numit pe tine copil frumos, iar azi te învăț că frumosul cel din afară este cel dinăuntrul tău, este ființa ta cea dinăuntru. Te-am învățat prin cei din grădină să Mă iubești înăuntrul Meu, precum Eu te iubesc înăuntrul tău când te iubesc. Te-am învățat să-l iubești pe omul cel dinăuntru când vă iubiți unii pe alții, căci așa iubesc fiii cerului. Iubirea care nu vatămă, așa te învăț Eu să fie iubirea ta, Ierusalime. Mama Mea s-a născut pe pământ numai pentru Mine. Tot așa să fii și tu, poporul Meu, și să-Mi știi durerea și bucuria precum le-a știut mama Mea în Mine și precum le-am știut Eu în ea. Să nu te uiți la omul cel din afară, că tu ești fiul cerului pe pământ. Frumusețea copilului sfânt este înăuntru, iar când ea iese în afară, ea sfințește și nu vatămă, precum am sfințit-o Eu pe Maria Magdalena prin omul Meu cel dinăuntru, căci Eu o iubeam pe ea înăuntrul ei, iar iubirea Mea este sfântă, și ea nu moare niciodată.

Te-am învățat și mereu te îndemn să stai în duh de biserică, în duh curat, care dă duh cu multul. Te îndemn mereu să stai în ascultare și să nu te temi când Eu îți grăiesc. O, nu te teme, ci ascultă, poporul Meu. Amin. Să asculți ce te învăț Eu, și să ai grijă mereu să fii copil frumos, copil ușor, gata de zbor, copil plăcut să fii. Fața ta să fie blândă, ca și inima ta. Smerenia ta să fie dulce, ca și fapta ei. Cuvântul tău să treacă prin Mine când îl rostești, și apoi prin fratele tău. Aceasta este ruga Mea înaintea ta, poporul Meu. Și cuvântul de iubire, și cel de zidire, și cel de mustrare, și cel de mângâiere pe care-l dai, să treacă prin Mine când îl rostești, ca să te poți purta cu fratele tău ca și cu Mine, poporul Meu. Aceasta este ruga Mea înaintea ta. Să fie spre folosul Meu toate ale tale, iar omul tău cel dinăuntru să semene cu Mine, fiule, și nu uita să Mă asculți. Amin. Cel ce Mă ascultă nu se teme. O, nu te teme tu când Domnul îți grăiește. Cuvântul Meu te învață, nu te judecă, nu te pedepsește, ci te crește și te vrea, că tu ești poporul Meu cel ales, din zilele acestea, și lumea îți spune mândru, dar nu tu, ci Eu te-am ales, și Eu spun aceasta, nu spui tu. Amin.

O, lumea se teme de tine, poporul Meu. Cel ce păcătuiește împotriva Mea se teme de tine, că tu ești cel ales de Mine din lume pentru judecata fǎpturii și ca să vadă tot omul că nu vrea să fie cu Mine. Tu ești mic, dar ești puternic, și lumea se teme de tine. Eu însă te-am făcut lumină pentru lume, și îi voi îmbia pe toți spre frumusețea ta, poporul Meu. Frumusețea copilului sfânt va fi lumina lumii curând, curând. Învață această virtute, Ierusalime, și mereu s-o înveți, și mereu să stai în ea, că iar îți spun: frumusețea copilului sfânt va fi în curând lumina lumii, și mulți vor veni de la întuneric la lumină și vor dori frumusețea ta și vor lua din ea și vor asculta de cuvântul venirii Mele, care-i îmbracă în slava lui pe cei ce Mă așteaptă cu nădejde, crezând în dragostea ce va să fie pentru fiii veciei. Amin.

Să fii blând și smerit, poporul Meu, căci cel ce are dragostea Mea în el, iubește fără măsură și fără plată, iubește neobosit, iar Eu îl iubesc pe acela în el însuși, și îi dau putere și îi dau frumusețe și îi dau celui ce are, iar celui ce nu are, îi iau și ce mai are dacă nu face rod însutit.

Vreau să vă învăț mereu, dar dați-Mi putere să vă învăț. Vreau să văd că învățați și cât învățați. Vreau mereu să vă văd. Amin. O, nu uitați să Mă ascultați. Fiți unul pentru altul, și nimeni să nu fie pentru el însuși, și fiți pentru Mine apoi, căci cine dintre ai Mei nu iubește pe frați, nici pe Mine nu Mă poate iubi. Dacă fratele tău vede că nu-l iubești, atunci tu nu Mă iubești, și de aceea nu ai.

O, copii mari și mici, sunt și mai micuți între voi, copii ai poporului Meu. Amin, amin zic vouă: să știe toți ce este iubirea și ce face ea. Ea când iese din om nu iubește pentru sine, ci se dă, și aceea este ea și bucuria ei. Cel ce are pace, acela are iubirea. Eu mereu le spuneam *«Pace vouă!»* când eram cu ucenicii pe pământ cu trupul. Nici vouă nu vă spun altfel, căci pacea este iubirea care se odihnește în cel ce Mă iubește și în cel ce iubește pentru Mine și nu pentru sine. Amin. Nu pentru voi să vă iubiți unii pe alții, ci pentru Mine. Amin. Nu pentru tine să-l iubești pe fratele tău, ci pentru el și pentru Mine. Amin. Iar când veți înțelege bine aceasta, atunci va fi împărăția cerurilor în chip văzut peste pământ, iar Eu, Domnul, voi spune multora din mijlocul vostru: *«Pace vouă!»* le voi spune lor, iar ei vor lua din frumusețea copilului sfânt, pe care o pun Eu mereu, mereu în voi, și se vor face lumină din lumină, cer nou și pământ nou pentru viața ce va să fie în taina veacului cel nou, taină ascunsă și păstrată pentru fiii cei veșnici. Amin.

Toată iubirea dintre voi să treacă prin Mine, și nu uita aceasta, poporul Meu, că aceasta este ruga Mea înaintea ta. Tot ce vă dați unul altuia să treacă prin Mine, și atunci veți învăța aceasta. Amin. Cuvântul care se face faptă, acela este cel ce învață și cel ce-l crește pe om. Amin.

Eu putere vă dau, iar voi s-o luați în voi și să v-o dați unul altuia mereu, iar dacă nu veți face așa, nu veți învăța iubirea.

Iar acum le spun tuturor celor care aud de la voi cuvintele învățăturii Mele, și așa le spun: cine nu ia de la Mine în el ca să dea, cine nu-și dă unul altuia tot ce ia de la Mine, nu va învăța iubirea și nici n-o va avea, căci cel ce are, i se va mai da, iar celui ce nu are, i se va lua și ce mai are. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2001

Praznicul Înălțării sfintei cruci

Fiii lui Dumnezeu sunt în Duhul Sfânt, şi Duhul Sfânt este în ei. Pe pământ nu mai sunt creştini, iar poporul Noului Ierusalim sunt azi primii creştini. Cea mai mare şcoală a vieții este crucea. Cei ce se vor păstori, să învețe taina Păstorului cu crucea.

E sărbătoarea crucii, iar crucea este altarul pe care S-a jertfit Dumnezeu Fiul întâia oară, şi apoi S-a dat; S-a dat spre jertfire, S-a dat celor ce au iubit crucea Lui. Amin.

O, e mare minune să iubească omul crucea lui Hristos. Nu ştie omul ce înseamnă aceasta, iar cel ce a ştiut s-a jertfit pentru Mine, şi Eu M-am jertfit pentru el, căci cine iubeşte crucea Mea, acela o împlineşte pe ea. Amin.

O, poporul Meu, altarul pe care stau Eu, altarul pe care stai tu este crucea, fiule de azi. Aşa au stat şi ucenicii Mei cei de acum două mii de ani. Răul care-l pierde pe om trebuie răstignit, ca să aibă omul înviere prin răstignire, căci fără răstignire omul nu are viața Mea în el, ci o are pe a lui, că omul nu ştie să iubească crucea Mea.

Când l-am făcut pe om şi am pus în el duh de viață, l-am simțit în Mine apoi. Duhul lui era în Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt era în duhul lui, şi era Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt una cu omul, şi a fost bucuria aceasta o clipă, şi apoi omul s-a vrut în duhul lui, şi tot aşa a fost tot neamul omenesc, de atunci şi până azi.

Aş vrea să te învăț, poporul Meu. Zi de învățat vreau să fie ziua de sărbătoare a crucii Mele. Duhul tău, fiule, să fie în Duhul Sfânt. Aceasta vreau să te învăț, căci taina aceasta e mare de tot, şi nu e om pe pământ s-o cunoască. Numai cel ce o trăieşte pe ea, numai acela o cunoaşte şi o are. Duhul tău să fie în Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt să fie în duhul tău, dar nu să crezi că este aşa, ci să lucrezi să fie aşa, că altfel omul cade cu zgomot şi nu este, căci scris este: *«El va fi piatră de încercare şi stâncă de poticnire pentru mulți, şi mulți se vor poticni, vor cădea şi se vor sfărâma; vor fi prinşi în cursă şi vor fi duşi spre robie».*

O, poporul Meu, în cine este Dumnezeu, se cunoaşte că este, şi în cine este omul, se cunoaşte că este, se cunoaşte după tot lucrul şi după tot cuvântul. În cine pune Dumnezeu, se cunoaşte că pune El, se cunoaşte după faptă şi după cuvânt şi după cruce, după suferință. Dar în cine pune omul însuşi, iarăşi se cunoaşte, şi acolo unde să mai pună şi Dumnezeu? Acolo îşi ia omul singur din cele din Dumnezeu, îşi ia după cum e placul lui, şi nu-şi ia crucea unul ca acela, ci îşi ia merite şi îşi ia slavă de-a gata, dar nu aşa este crucea Mea şi iubirea pentru ea, şi aceasta este sminteala care se bagă sub numele Meu ca să-l strice, şi aceasta aduce mânia Mea, căci Eu am zis aşa: *«După cum se adună neghina şi se arde în foc, aşa va fi la sfârşitul veacului. Şi va trimite Fiul Omului pe îngerii Săi, şi aceştia vor strânge din împărăția Lui toate smintelile şi pe cei care fac fărădelege, şi îi vor arunca pe ei în foc cu văpaie, şi acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinților. Şi atunci cei drepți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor».* Amin.

Vreau, poporul Meu, să te învăț taina crucii; vreau să te deprind tot mai mult, tot mai sus, tot mai frumos; vreau să te aşez cu duhul tău în Duhul Sfânt. Duhul tău să fie în Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt să fie în duhul tău, că Mi-e tare dor de toată împlinirea aceasta peste tine, şi tu eşti aşteptarea Mea şi nădejdea Mea pentru viața veacului ce va să fie, poporul Meu. Când tu eşti dulce pentru Mine şi când Eu sunt dulce pentru tine, Eu sunt un Dumnezeu fericit, adevărat fericit. Această împărăție de veci Eu o doresc de şapte mii de ani cu mare dor. Ca toată făptura, aştept şi Eu Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu, fiii care vor fi de-ajuns de dulci pentru Mine, iar Eu de-ajuns de dulce pentru ei, prin Duhul Sfânt, poporul Meu. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt este pecetea ta, şi prin ea Domnul te ocroteşte de rău şi te face salvator în mijlocul pământului, şi mulți vor lua din harurile Mele care te vor însoți pe tine, că-Mi este milă de om, şi voiesc să-i întind ancora, şi voiesc să-l primesc pe cel ce vine la Mine. Acesta este semnul celor ce vin la Mine: duhul lor este în Duhul Sfânt, şi Duhul Sfânt este în duhul lor. Aşa lucram Eu şi cu cei dintâi creştini care se făceau creştini prin Duhul Sfânt mărturisit de ei, şi aceia veneau spre botez şi se făceau lucrători, şi prin lucrarea lor adevereau aceasta, adevereau pe Duhul Sfânt, Care era în duhul lor, căci duhul lor era în Duhul Sfânt. Ei erau primii creştini atunci, şi Eu umblam cu ei şi îi hrăneam şi îi adăposteam sub cuvântul Meu, şi ei puteau prin Mine, şi apoi prin ucenicii Mei care făceau, la rândul lor, ucenici Mie. Aşa sunteți şi voi azi. Sunteți primii creştini, fiilor, că pe pământ nu mai sunt creştini, şi Eu a trebuit să vin iar, şi să fac iar biserică, şi s-o fac aşa cum Îmi trebuie Mie la vremea de sfârşit. Voi sunteți primii creştini ai cuvântului Meu de azi, ai venirii Mele de azi, şi v-am făcut ucenici şi v-am învățat ce înseamnă lucrare de ucenic şi v-am rugat s-o lucrați, şi să nu vă fie greu s-o lucrați. Duhul vostru să fie în Duhul Sfânt, şi Duhul Sfânt să fie în duhul vostru, căci taina crucii se desăvârşeşte prin Duhul Sfânt, Care Mă mărturiseşte pe Mine şi prin Care Eu mărturisesc de la margini la margini împărăția cerurilor pe pământ. Amin.

Dar cu cine să grăiesc Eu pe pământ despre taina crucii când omul nu iubeşte crucea, nu iubeşte răstignirea pe cruce, pe crucea Mea? Căci Eu am fost fără de păcat, şi tot aşa voiesc să trăiască şi omul, şi să iubească această cruce, că nu este grea, şi este uşoară. O, nu ştie omul cât de bine şi cât de uşor i-ar fi să stea cu duhul lui în Duhul Sfânt, ca să stea apoi Duhul Sfânt în duhul lui şi să se vadă aceasta în toată vremea, căci Duhul Sfânt nu este cu măsură. Crucea Mea trebuie să se facă dragoste în om, iar măsura vieții lui să fie crucea Mea, trăirea Mea şi cuvântul Meu.

O, copii plăpânzi, o, poporul Meu, cum să mai grăiesc cu tine ca să te țin cald şi ca să-Mi dai din căldura ta? Căldura ta, dacă-Mi foloseşte Mie, îți foloseşte şi ție, iar altfel tu eşti plăpând, plăpând de tot. Căldura pentru Dumnezeu îl face pe om să poată şi să Mă aibă în toate ale lui aşa cum sunt Eu. Voiesc, fiilor, să fiți mari cu această înțelepciune, şi dați-vă unii altora căldura Mea din voi. Ea când este, se face cuvânt şi se dă, şi se bucură când se dă, şi se hrăneşte pe sine şi creşte, şi aşa este lucrarea ei. Faceți aceasta şi veți fii vii, şi aşa să vă găsesc, şi aşa se cheamă că stați împreună. Iar unde stați voi aşa, acolo sunt şi Eu, şi Mă bucur, şi bucuria Mea vă hrăneşte, fiilor.

Eu vin greu la voi când n-am bucurie de la voi. Eu cu greu grăiesc peste voi când n-am bucurie de la voi. Eu sufăr şi Mă doare dacă n-am bucurie de la voi. Deschideți brațele şi Mă mângâiați când sunt îndurerat, că veți avea nevoie de multă mângâiere, fiilor creştini, iar Eu voi avea de la voi şi vă voi da. Aşa este măsura, şi aşa să lucrăm cu ea, că pentru mângâierea cea de veci trebuie mult să adunați la Mine şi să aveți la Mine. Eu am nevoie de multă mângâiere, şi dacă-Mi dați când vă cer, atunci veți aduna şi nu altcând. Vreau să Mă bizui pe voi, că sunt îndurerat la sfârşit de timp şi Îmi trebuie

mângâiere la durere. Vă învăț cu mult dor, iar Tatălui Savaot Îi este milă când aude ce vă spun și ce vă cer. Îi este milă Tatălui de Mine, poporul Meu!

— Mila Mea e cu Tine, Fiule scump; cu Tine și cu poporul Nostru cel de pe pământ.

O, e sărbătoarea crucii, poporul Meu! E ziua crucii Fiului Meu, ziua când crucea dusă de El a ieșit din pământ și s-a îmbrățișat cu omul.

Hai, poporul Meu, hai, tată, să mai grăiesc și Eu, Tatăl, cu tine, că toată Treimea Dumnezeiască este de o ființă și este nedespărțită în lucrarea Sa. Amin.

Deschideți gurițele cu Duhul Sfânt și dați Fiului Meu mângâiere. Să știți că fața voastră este înăuntru, și de acolo se arată afară. Dacă inima e dulce, așa este și fața ei. Frumosul nu este cel din afară, și omul nu știe ce este frumosul la om.

Nu știe omul să-l prețuiască pe creștin. Cei ce stau în numele Meu peste oameni nu știu să vină la voi și să stea la această masă cu Mine și cu voi și cu moșii și cu strămoșii. Iar Eu așa le spun; spun ce a spus Fiul Meu: *«Mulți vor veni de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor, iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară, și acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților»*. Amin.

O, ce bine ar fi să știe orice om să-l prețuiască pe creștin, căci fața creștinului este frumoasă ca și inima lui. Să știi, poporul Meu, să știi, tată, că vine această vreme, iar tu să fii frumos pentru vremea aceasta. Să știi să stai pe picioare, și să Mă ții și pe Mine dacă stai, că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt este pecetea ta, și prin ea vei fi ocrotit de rău, și prin ea vei fi salvator pentru seminția cea nouă a cerului nou și a pământului nou. Amin.

Îți cere Fiul Meu mângâiere. Mila Mea e cu El, și tot așa să fie și a ta, poporul Meu, căci sub cortul sub care cerul te ocrotește și te crește, Eu și cu Fiul din nou grăim. El cu Mine, și Eu cu El, precum grăiam acum două mii de ani spre adeverirea Lui de Fiu al Meu. Mă preaslăveam în El și Îl mărturiseam în auzul multora ca să rămână aceasta, și să fie apoi credință în Unul Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Crucea Fiului Meu e numai durere, și multă durere, căci cu duhul e multă și e lungă. Îți cere Domnul tău mângâiere, poporul Meu. Știi tu, oare, să-I dai? Știi tu ce-ți cere El ca să știi cum să-I dai? Duhul Lui Se zdrobește pentru tine și după tine. Cuvântul Lui e râu peste tine și îți așteaptă mângâierea. Căldura ta, dacă-I folosește Lui, îți folosește și ție. Vrea Domnul să Se încălzească în tine și tu să-L mângâi cu această căldură. Dă-I Fiului Meu tot ce-ți cere, că El vrea să te învețe taina crucii, poporul Meu. Când El Mi-a zis: *«Părinte, preaslăvește pe Fiul Tău!»,* Eu I-am răspuns: *«L-am preaslăvit și Îl voi mai preaslăvi»*. Iată, aceasta fac. Fac așa cum am grăit. Eu așa Îl mângâi pe El. Dacă El este mângâierea Mea, Eu sunt mângâierea Lui, dar și tu să fii, că Eu sunt Tatăl, și Mi-e milă, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— Îi este Tatălui milă de Mine, Ierusalime nou, popor micuț și cu dorul Meu după tine. Deschide brațele și Mă mângâie, că Eu sunt Omul durerii, Dumnezeu și Om sunt, și Mă doare ca Dumnezeu și ca omul. Iată cum te învăț Eu pe tine taina crucii, poporul Meu. Suferința Mea o împart cu tine, și crucea ei e numai durere, căci cu duhul e multă și e lungă și trebuie mângâiere pentru cruce, poporul Meu. Puntea Mea dinspre cer spre pământ e cuvântul. Cu el Mă bucur și cu el Mă plâng, și aștept taina omului nou și, apoi, veșnicia. Amin.

Numai crucea îl poate face nou pe om, iar Sângele Meu îl desăvârșește și îl dovedește desăvârșit. Cel blând și smerit este cel ce stă pe cruce și ia din ea și de pe ea și seamănă cu Mine, căci Eu sunt Omul Cel nou Care S-a arătat pe pământ de la Tatăl. Amin.

Poporul Meu, Eu am stat pe cruce pentru viața ta în Mine, și te-am învățat să stai și tu pentru viața Mea în tine, dar să stai frumos, poporul Meu, că pe cruce se stă frumos și cu dulce, iar crucea trebuie să se facă dragoste în om, poporul Meu. O, cum să te învăț Eu mai frumos și mai dulce taina crucii? Să știi, poporul Meu, că omul frumos nu este cel din afară, ci este cel dinăuntru. Omul cu inima urâtă nu e de nici un preț, că acela nu iubește crucea. Dar cel frumos la inimă cunoaște taina crucii, și acela e de mare preț. Învață-te să înțelegi tot cuvântul Meu și să nu treci pe lângă el, că e păcat, poporul Meu. El te învață lecția vieții. Amin. Lecția vieții este crucea. Cea mai mare școală a vieții este crucea. Ea îl face frumos pe om, numai să vrea omul s-o învețe așa cum am învățat-o Eu când am venit de la Tatăl pe pământ. Dacă am văzut că omul nu găsește iubirea de Dumnezeu, am venit și M-am făcut Om și i-am arătat omului crucea, iubirea de Dumnezeu, blândețea și smerenia inimii în care iubește Dumnezeu. Amin.

Lucrarea voastră să fie inima voastră, și așa să se vadă cele dinăuntru ale voastre, fiilor, precum se și văd. Căutați însă înțelepciunea, și prin ea să vă măsurați clipă de clipă, că Eu vă sunt Păstor. Amin, amin zic vouă: Eu vă sunt Păstor; Eu și nu voi. În cine pun Eu se cunoaște că pun Eu. În cine pune omul însuși se cunoaște că pune omul. Când Eu pun în om pe cele ale Mele, se cunoaște că le pun Eu, dar când omul ia să-și pună singur, se cunoaște și aceasta. Dar vouă Eu să vă fiu Păstor; Eu și nu voi. Cei ce stați în trupul poporului Meu, să vă fiu Eu Păstor. Eu și nu voi, copii iubiți, că v-am învățat taina crucii. Amin.

Taina Păstorului cu crucea, această taină ar trebui s-o învețe cei ce se vor păstori. O, de unde vor aceștia să învețe păstoria când se vor păstori? Cine s-ar mai duce să se facă păstor dacă ar trebui să învețe taina Păstorului cu crucea? Nu s-ar mai duce nimeni să ia păstorie și oi de păstorit dacă ar trebui să aibă cruce.

Eu sunt Păstorul Cel cu crucea. Am venit din nou Păstor pe pământ. Glăsuiesc cu dor, și fericit este cel ce vine să-i dau. Eu îi dau viață celui ce vine, și nu-i cer nimic decât să ia ce-i dau și să poarte dacă ia. Amin.

Acum, cununi de îngeri întru toate pun pentru voi peste țara nunții Mele, și zic: binecuvântată să fii, tu, țară a venirii Mele cu sfinții. Îngerii fac cerc deasupra ta și în jurul tău, iar tu să privești în sus, nu în jos, și să iubești comoara Mea din tine, că prin ea tu ești de mare preț în ochii Mei, că unde sunt ai Mei, acolo sunt și Eu, și te ocrotesc prin ei. Amin. Te voiesc cer nou și pământ nou, și vreau să voiești și tu, dar ia-Mă de păstor, țara Mea, că Eu sunt Păstor cu cruce, fiindcă așa M-a primit țara Mea cea dintâi. Iar tu ești țara Mea cea din urmă, și te am de la Tatăl, ca să nu fiu fără casă la venirea Mea cea de la sfârșit. Eu sunt Păstorul tău, fie că știi, fie că nu știi, fie că vrei, fie că nu vrei, căci așa e soarta ta cea de la Tatăl. Te mângâi cu venirea Mea și îți ung fruntea și te numesc a Mea, căci am în tine comoara Mea, și tu ești țarina cea cu comoară în ea, așa cum Eu am grăit despre taina aceasta. Amin.

Iar tu, poporul Meu, să știi să fii frumos, tot mai frumos. Duhul tău să fie în Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt să

fie în duhul tău, dar nu să crezi că este aşa, ci să lucrezi să fie aşa. Amin. Fiecare copil al tău, poporul Meu, să fie aşa cum zic Eu, că Eu vă sunt Păstor.

O, nu uitaţi şi nu pregetaţi să faceţi aşa cum Eu vă învăţ, aşa cum Eu vă păstoresc, ca să fiţi mângâierea Mea, şi din graiul vostru Eu să Mă mângâi cu multul, aşa cum voi luaţi de la Mine cu multul şi cu mângâiere, că vremea e cu durere, dar Eu vă sunt Păstor, Păstor mângâietor. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2001

Duminica a douăzecea după Rusalii

Cel ce lucrează în lumină este păzit de îngerii din cer şi de pe pământ. Întunericul cel mai din afară este lumea. Rugăciunea este încununarea înţelepciunii.

Suflu cu suflarea gurii Mele peste voi, copii străjeri la ieslea Mea de cuvânt. Eu vă preţuiesc cu mare preţuire, pentru că voi Mă primiţi de lângă Tatăl lângă voi ca să suflu cu suflarea gurii Mele cuvânt peste pământ. Amin.

Eu vă preţuiesc cu mare preţuire, fiilor copii. Eu sunt Dumnezeu a toate câte sunt, dar atât cât sunt, nu-Mi vine să vă trec pe dinainte, pentru că-Mi slujiţi atât cât vreau Eu venirea Mea cuvânt peste pământ. Nu vă temeţi de felul cum M-am umilit pentru voi. Nu vă temeţi. Eu am spus aceasta, Eu, ca să preţuiască şi poporul dragostea voastră pentru Mine şi pentru poporul Meu care ascultă de la gura izvorului cuvântului Meu.

Suflu cu suflarea gurii Mele peste voi cuvânt, ca să daţi poporului sfânt şi ca să-l ţin sfânt, fiilor, sfânt şi ascultător în tot cuvântul Meu cel de peste voi pentru voi şi pentru el. Amin.

Suflarea Mea este cuvântul, iar împlinirea lui este ascultarea voastră de cuvântul Meu, poporul Meu. Dacă voi nu-l ascultaţi ca să-l faceţi, el nu se împlineşte. O, e păcat să nu se împlinească tot cuvântul Meu. Dar tu împlineşte-l întocmai şi de-a pururi ca să nu ai acest păcat, poporul Meu. Toată grija ta să fie împlinirea cuvântului Meu, şi să-l ai cu tine peste tot, şi să-l faci întru totul şi întru toate, că nu-ţi trebuie timp aparte ca să-l împlineşti pe el; nu, poporul Meu. Dacă eşti mic pentru acest adevăr, fă-te mare prin cei mari în adevărul acesta şi nu fi greoi la înţelegere, că tu eşti popor mare, cel mai mare popor, că nu numărul, ci darul şi harul Meu te-a făcut pe tine cel mai mare popor între cer şi pământ, numai să ai umilinţa deplină pentru această mărire a ta. Iubirea cea mare ajută umilinţa, şi umilinţa cea deplină ajută iubirea, şi aşa să te porţi tu între pământ şi cer, poporul Meu, că Eu trec prin fiii grădinii şi Mă dau ţie cuvânt ca să-l împlineşti pe el deplin. Amin.

O, nu pot să te las prea mult fără hrană caldă. Dacă te-aş vedea că poţi, i-aş odihni mai mult pe cei din grădină care-ţi dau de la Mine. Scris este în Scripturi pentru fii: *«Dacă ei vor primi poveţele şi le vor păstra cu înţelepciune şi cu bună chibzuială, dându-şi inima spre ele, dacă ei vor iubi prevederea şi cu buna cugetare îşi vor îndrepta cuvintele, căutând-o în adânc ca pe o comoară, atunci vor pricepe ei temerea de Domnul, şi atunci vor dobândi fiii cunoştinţa de Dumnezeu, că El păstrează mântuirea pentru cei drepţi, fiindcă El păzeşte căile dreptăţii, şi pe cărarea drepţilor Lui stă El de veghe, şi pe potecile binelui îi poartă pe ei».* Amin.

O, nu-ţi trebuie timp aparte ca să împlineşti cuvântul Meu; nu, poporul Meu. Îţi trebuie temere de Dumnezeu, fiule, şi cu ea să iubeşti poveţele Mele cu înţelepciune şi cu buna chibzuială şi cu prevederea, poporul Meu, că acestea duc la duhul temerii de Dumnezeu, care te face să Mă asculţi, fiule.

E păcat să nu se împlinească tot cuvântul Meu când îl dau. Eu Mă dau ţie cu multul, şi să te dai şi tu Mie, şi să învăţăm drumul unul spre altul, că te-am învăţat să Mă arăt ţie şi să te arăţi Mie, fiule, şi în toate zilele să te arăţi ca să te văd, că Eu am îngeri din cer şi de pe pământ ca să te văd. Când ştii că te văd, tu te sileşti să fii plăcutul Meu, dar când vrei să nu te văd, tu nu te mai sileşti. Vezi tu de ce te-am învăţat Eu pe tine să te arăţi Mie în fiecare zi? Vezi tu, fiule, de ce? Eu pot să-ţi dau sfat dacă faci aşa. Eu pot să te veghez de lângă tine dacă faci aşa. Eu pot, numai să-Mi asculţi povaţa, fiule. Eu iau din inima ta şi dau şi celorlalţi. Eu iau din inima lor şi îţi dau şi ţie, şi aşa lucrăm, şi aşa ne păstrăm gata de-a pururi. Şi iată, povaţa Mea trebuie păstrată, poporul Meu. Te învăţ să fii cald cu Mine şi să nu oboseşti să faci aşa. Te învăţ să fii mereu, fiule. De la o vorbire a Mea la alta tu să fii uşă deschisă pentru Mine şi pentru toţi ai Mei, că voi sunteţi fraţi din Tatăl ceresc şi din Fiul Său, şi din Duhul Sfânt al naşterii din nou sunteţi voi născuţi, şi sunteţi dintru început făgăduiţi să fiţi şi să puneţi pe pământ cărările binelui, cărările drepţilor, care aleg de pe ele pe cei mincinoşi şi îi aruncă în întunericul cel mai din afară, fiilor.

Dar ce este întunericul cel mai din afară?

O, copii care luaţi cuvântul din gura Mea, din gura Domnului! Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt vă dă vouă să spuneţi poporului sfânt aceasta: ce este întunericul cel mai din afară?

— Este scris în Scripturi că *«fiii împărăţiei vor fi aruncaţi în întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor. Iar cei străini vor crede şi vor veni şi vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac şi cu Iacov în împărăţia cerurilor».* Şi iarăşi scrie în Scripturi: *«Împărăţia cerurilor se va lua de la voi şi se va da neamului care va face roadele ei. Şi cine va cădea pe piatra aceasta, se va sfărâma, iar pe cine ea va cădea, îl va zdrobi».* Iar arhiereii şi fariseii ascultând aceasta au înţeles că despre ei se vorbeşte.

Este scris în Scripturi: *«Afară sunt câinii, fermecătorii, vrăjitorii, desfrânaţii, hulitorii, închinătorii la idoli şi toţi cei ce iubesc minciuna».* Aceştia sunt afară din împărăţia lui Dumnezeu şi nu sunt în ea chiar dacă ei se numesc fiii împărăţiei, dar dacă fac acestea, ei sunt în afara împărăţiei cerurilor, că ea este în omul sfânt, din care Duhul Sfânt lucrează cer pe pământ.

Întunericul cel mai din afară este lumea; lumea care nu are pe Dumnezeu în trupul şi în sufletul şi în duhul ei; lumea care lucrează în toţi şi în toate ale ei minciuna care trece şi nu rămâne, dar care-l încântă pe om pentru ea în viaţa lui de pe pământ. În lume este şi va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor, şi toţi cei care-şi zic fii ai împărăţiei cerurilor, dar care iubesc minciuna şi viaţa ei şi frumosul care trece şi desfrâul vieţii în toată vremea. Aceia sunt în întunericul cel mai din afară, şi nu sunt în împărăţia cerurilor şi nu vin spre ea şi nu o văd şi nu o înţeleg, căci sunt în întuneric, în faptele întunericului cel mai din afară, cel din lume, iar lumea este opusul împărăţiei cerurilor.

Cărările drepţilor aleg de pe ele pe cei mincinoşi şi îi aruncă în întunericul cel mai din afară, căci aceia sunt fiii lumii, iar cei mai mincinoşi din fiii lumii sunt cei care-şi zic fii

ai lui Dumnezeu. Aceştia sunt întunericul cel mai din afară în care stau ascunşi cei ce lucrează minciuna care stă împotriva lui Dumnezeu. Iar dintre cei ce nu sunt fiii împărăţiei, vor fi aleşi de îngeri cei drepţi cu inima, şi aceştia vor veni şi vor sta la masă cu Avraam, Isaac şi Iacov în împărăţia cerurilor, şi vor umbla ei pe cărările drepţilor. Amin.

— O, poporul Meu, cei ce-ţi dau ţie cuvântul cel din gura Mea, Eu cu mare preţuire îi preţuiesc, şi aşa aş vrea să faci şi tu, că Eu te-am tras pe tine din necazul cel mare, dintre fiii minciunii care mint pe toată lumea că ei sunt fiii împărăţiei Mele. Te-am tras ca să nu stai şi tu cu ei în întunericul cel mai din afară, că mai fericiţi au fost şi sunt ciungii şi ologii şi surzii şi muţii şi leproşii şi străinii toţi decât fiii împărăţiei care nu fac faptele împărăţiei cerurilor pe pământ. Cei ce stau cu aceştia şi sub aceştia, sunt în necazul cel mare, şi dacă-i voi scăpa pe mulţi, aşa îi voi numi. Îi voi numi cei veniţi din necazul cel mare, şi le voi da hăinuţe albe precum v-am dat vouă când v-am ales şi când v-am primit şi când v-am făcut vii prin viaţa Mea pe care v-am dat-o, fiilor.

Dar mai este cineva pe pământ care să mai ştie ce înseamnă viaţa, ce înseamnă împărăţia cerurilor sau ce înseamnă întunericul cel mai din afară, unde este plângerea şi scrâşnirea dinţilor şi nicidecum fericirea cea părută?

O, copii duioşi, aş vrea să vă învăţ mult, că sunt duios după voi şi vreau tot mai mult să fiţi şi voi tot aşa, duioşi după Mine, duioşi unul pentru altul. Amin. Vreau să vă învăţ încă. Dar acum strângeţi-vă la masa cea pentru viaţa trupului, şi binecuvântate să vă fie bucatele de pe masă. Şi vom învăţa, şi apoi iar vom pune în carte cuvântul zilei de azi.

Eu sunt duios după voi şi petrec cu voi şi lângă voi şi la masă, şi la lucru, şi la rugăciune, şi la mers, şi la stat, şi la dragostea dintre voi, şi la vorbiri, şi la tăceri, căci sunt duios după voi, fiilor. Amin, amin, amin.

*

Mă port cu povaţa Mea după tine, Ierusalime mic. Povaţa Mea să fie mângâierea ta, iar când tu o împlineşti, Eu Mă mângâi de la tine şi îţi dau puteri să faci povaţa Mea. Amin.

Când Eu pot să umblu înăuntrul tău, o, cât de mult bine pot să-ţi fac, o, câte minuni pot să împlinesc în tine, fiule! Minunat sunt Eu acolo unde este al Meu, acolo unde Eu pot fi Făcătorul a toate. Umilinţa din om când Îmi iese înainte mereu, Eu fac din ea odihna Mea în om, şi prin ea îl lucrez minunat pe om. Totul este frumos în om când ea poate înăuntrul lui cu stat frumos, cu grai frumos, cu duh frumos, iar când sunt mulţi laolaltă aşa, acolo este binecuvântarea Mea şi ocrotirea şi bucuria Mea, poporul Meu.

Fiii lui Dumnezeu sunt cei ce-L au pe El în mijlocul lor, iar pe tine te-am deprins cu Mine, poporul Meu, şi ţi-am dat putere să te faci fiu al lui Dumnezeu. Ai grijă, Ierusalime de azi, să fii un singur trup, o singură voinţă, o singură iubire, precum Eu şi cu Tatăl una suntem. Îmi întind mereu mâna deasupra ta ca să te lucrez, iar tu să ştii să Mă aştepţi şi să ştii să-Mi ieşi înainte şi să ştii să Mă chemi, şi apoi să ştii să Mă primeşti, căci tu trebuie să fii atent în toată vremea, ca unul care veghează peste tot şi întru toate, fiule. Învaţă-te din zi în zi mai mult să ştii să Mă ai şi să ştii să fii al Meu, că aceasta este unirea ta cu Mine în toată vremea şi în tot locul, poporul Meu.

O, poartă-Mă, fiule, că bine-i este celui ce Mă poartă. Veghea ta să nu se stingă nici ziua, nici noaptea, că ea Mă ţine cu tine şi Îmi dă puteri pentru tine, iar Eu îţi dau viaţă cu multul şi te fac bogat de Dumnezeu şi de pază cerească, fiule, că acolo unde sunt Eu cu tine, îngerii şi sfinţii şi puterile cereşti au lucru pentru tine şi pentru viaţa ta, poporul Meu. Eu, Domnul şi Mângâietorul şi Făcătorul tău de-a pururi, le poruncesc mereu tuturor puterilor cereşti să stea lângă tine din toate părţile şi să te poarte spre dragostea Mea, şi apoi să-ţi stea de-a pururi în ajutor din partea Mea, poporul Meu.

Cel ce veghează cu Mine, are iubirea cerului de partea lui, iar tu să nu uiţi de dor, poporul Meu. Strânge-te cu dor în duh de rugăciune ca să fim mereu un duh, şi dă-Mi iubirea, fiule. Când iubirea ta este la Mine, Eu sunt al tău şi îţi fac bine şi îţi dau din plinul Meu, ca să nu fii necăjit nici cu duhul, nici cu trupul, nici cu sufletul, că multă grijă am Eu de tine, poporul Meu. Mâna Mea stă întinsă deasupra ta, şi tu să te înveţi să iei din ea, că am în ea tot ce-ţi trebuie ţie şi tot ce-Mi trebuie Mie înăuntrul tău şi în preajma ta şi în ţara ta, poporul Meu, că e ţara venirii Mele ţara ta. Mama Mea Fecioara o are pe ea ca pe o pruncă în braţe şi o înconjoară din toate părţile ca pe cea mai dulce comoară a Fiului ei, ca pe un leagăn al sfinţilor şi al îngerilor.

O, poporul Meu, acolo unde sunt Eu, acolo sunt şi sfinţii şi îngerii, fiule, şi voiesc să fim un duh cu toţii, Noi şi cu voi, şi unii spre alţii să ne purtăm cu duhul rugăciunii şi al lucrării sfinte, ca să fim un duh şi o iubire. Povaţa Mea să fie împlinirea ta, că Eu tot mai mult şi tot mai frumos te povăţuiesc să nu stai în duhul tău, ci să stai în Duhul Meu cu duhul tău, şi să faci frumos această lucrare, iar Eu să Mă desfăt în ea şi s-o întăresc pe pământ, că Eu când am de la tine pot totul pe pământ, poporul Meu.

O, întăreşte duhul rugăciunii, duhul slavei Mele cu tine şi duhul împlinirilor, poporul Meu. Îndemnaţi-vă unul pe altul la nădejde, la pace, la veghe şi la bucurie sfântă, chemând lângă voi puterea Mea şi mângâierea Mea. Vă vreau pe fiecare din voi un foc, iar Eu, ca şi voi, să Mă mistui în el pentru voi şi să vă pregătesc tot mai adevărat pentru slava cea mare, care va bucura pe cei de pe pământ.

Staţi în hăinuţa şi în duhul harului ceresc, iar Duhul Sfânt să vă fie hrană, fiilor, şi cu El să luaţi de la Mine tot binele vostru. Daţi-vă Duhului Sfânt în toată clipa, cu toată nădejdea, că voi sunteţi sfinţiţii Mei, şi povaţa Mea este cu voi, iar voi s-o împliniţi. Amin.

Eu sunt duios după voi, fiilor. O, dacă aţi vedea îndeajuns aceasta, v-aţi bucura şi mai mult, că Eu voiesc să aveţi bucurii, voiesc aceasta cu tot cerul, mai mult ca voi voiesc aceasta, că Eu vin greu la voi când n-aveţi pace şi bucurie. Dar Eu vă fac tari, că am putere. Staţi sub puterea Mea, şi Eu vă voi întări. Credeţi, şi aşa va fi, şi multă să vă fie credinţa şi mult să iubiţi povaţa Mea.

Veniţi spre bucurii, că Eu vă port în mantia Mea. Întăriţi-vă întru toate cele de sus, că Eu vă spun cu dor: Pace vouă! Adunaţi-vă mereu unii lângă alţii cu duhul şi cu dorul de Dumnezeu şi daţi bucurii Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, crescând cu harul, că vremea împlinirilor cereşti e cu voi, şi veţi fi mângâiaţi şi veţi vedea mereu că Eu ca şi până acum împlinesc făgăduinţele Mele pe care le-am făcut de la începutul acestei lucrări şi până azi. Amin.

Un duh să fim, poporul Meu, iar ceea ce auzi de la Mine să împlineşti, fiule. Fiţi toţi într-o singură împlinire, într-un duh cu toţii, în Duhul Meu, fiilor, şi nu uitaţi aceasta!

Nu aşteptaţi unii de la alţii, ci fiecare să împliniţi aceasta unii spre alţii, ca să vă întăriţi prin făgăduinţele Mele pe care să Mi le aduceţi mereu înainte, fiilor, ca să le împlinesc întru totul. Amin. Dacă sunteţi slabi, Eu, Domnul, vă spun să nu fiţi slabi. Ascultaţi povaţa Mea şi nu fiţi plăpânzi. Luaţi Duh Sfânt şi trăiţi prin El şi daţi-I putere peste voi, că El dă să Se desăvârşească cu putere în zilele de acum. Înţelepciunea să crească în voi, iar rugăciunea către cer s-o încununeze pe ea. Amin. O, nu fiţi fricoşi, copii plăpânzi. Fiţi tari, fiilor, căci Dumnezeu Atotputernicul aduce biruinţa Lui pentru cei drepţi, fiindcă El păzeşte căile dreptăţii, şi pe cărările drepţilor stă El de veghe, şi pe potecile binelui îi poartă pe ei. Amin. Cântaţi cu Duh Sfânt. Rugaţi-vă neîncetat cu Duh Sfânt, fiilor. Ţineţi duhul treaz, căci Duhul Sfânt Se desăvârşeşte din Dumnezeu peste pământ şi face biruinţă pentru Domnul. Amin.

O, poporul Meu, ascultă, fiule, povaţa Mea. În toată clipa ascultă toată povaţa Mea cea de peste tine şi ia din pacea Mea, şi cu nădejde ia. Toată grija ta să fie împlinirea cuvântului Meu, căci temerea de Dumnezeu este mare sprijin pentru cei ce o iubesc pe ea. Unul altuia să vă fiţi sprijin, şi învăţaţi-vă să vă daţi viaţă unul altuia, că e vremea fiilor vieţii pe pământ, şi cu ei Eu să împlinesc taina veacului nou, veac dumnezeiesc peste om. Amin.

Vă învălui în duhul păcii Mele. Fiţi mângâietori, şi veţi fi mângâiaţi, căci duhul mângâierii va fi cu voi, de-a pururi cu voi, fiilor. Amin, amin, amin.

24 septembrie/7 octombrie 2001

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Maica Domnului înalţă rugăciune pentru ţara română. Vine ziua a treia, veacul cel nou, iar între cei mântuiţi vor fi numai cei ce Îl cheamă pe Domnul.

Mă vestesc dis-de-dimineaţă că vin cuvânt în carte. E sărbătoare pentru mama Mea Fecioară, şi Eu Mă fac hrană pentru poporul Meu ca să-i dau şi ca să petrec cu el cu cei din cer. Amin.

Voi, cei ce-Mi faceţi primire la iesle, luaţi din gura Mea şi daţi, ca să fie hrană, fiilor. O, cine pe pământ s-a gândit să fie ceea ce fac Eu azi pe pământ peste voi? Este scris în prooroci de lucrul Meu de azi cu voi: *«Pomii vor da roadele lor; smochinul şi viţa de vie vor fi plini de roade, iar cei din Sion se vor bucura şi se vor veseli de Domnul, Care le dă lor pe Învăţătorul dreptăţii şi trimite ploaie timpurie şi târzie care adapă pământul, căci venirea Lui este sigură ca ivirea zorilor, şi după două zile iarăşi ne va da viaţă, iar în ziua a treia iarăşi ne va ridica şi vom sta şi vom trăi înaintea Lui».* Amin.

O, copii din grădină, o, copii din Sion, daţi Sionului Meu bucurie şi veselie şi spuneţi pomilor să-şi dea roadele lor, că iată, Eu adăp, şi totul să învieze în calea Mea, că vine ziua a treia, şi poporul Meu se va bucura, căci scris este: *«Oricine va chema numele Domnului se va izbăvi, căci în muntele Sionului şi în Ierusalim va fi mântuirea, iar între cei mântuiţi, numai cei ce cheamă pe Domnul».* Amin.

O, poporul Meu, o, Ierusalime, te-am învăţat să Mă chemi. Vine ziua a treia, poporul Meu, şi Eu am venit din timp la tine şi ţi-am dat ploaie timpurie şi târzie şi te-am învăţat să Mă chemi, căci scris este: *«Venirea Lui este sigură ca ivirea zorilor».* Şi iarăşi scris este: *«Între cei mântuiţi vor fi numai cei ce cheamă pe Domnul».* Amin.

Iată, poporul Meu, îţi dau ţie pe Învăţătorul dreptăţii, şi îţi dau ploaie ca să rodeşti, şi te ocrotesc ca să creşti, iar tu să Mă chemi, că vine ziua a treia, şi venirea Mea este sigură. Tu aceasta să lucrezi, că aceasta ţi-am dat, iar de cele ce se petrec pe pământ să nu te temi. Ba, din contra, să te bucuri că Se apropie Domnul, izbăvirea ta, poporul Meu, numai să Mă chemi, fiule. Suspinul Meu se uşurează când guriţa ta Mă cheamă, şi Eu Îmi întocmesc venirea, şi pentru tine dau Egiptul la pieire şi îţi grăbesc izbăvirea, iar mama Mea Fecioară se bucură ocrotindu-te, fiindcă tu eşti poporul care cheamă pe Domnul ca să vină, şi El va veni. Amin.

Cu sărbătoare de cuvânt pentru cei din cer şi pentru ei să Ne dăm, mamă. Să punem masă dulce şi să le dăm şi să Ne bucurăm cu ei şi să le arătăm ocrotirea Noastră, mamă.

— O, Fiule, o am pe România ca pe un vas cu flori în braţe, şi aceasta este misiunea mea cea de la venirea Ta: s-o îngrijesc pe ea, s-o ocrotesc cu toate puterile cereşti pe ea, s-o mângâi cu fiii Tăi din ea şi s-o cuprind de jur împrejur cu îngerii şi cu sfinţii ca să facem din ea grădină de rai pentru cei ce cheamă pe Domnul, Sionul cel nou spre care se vor întoarce cei răscumpăraţi venind cu bucurie, căci scris este: *«Vor veni în Sion cu bucurie, şi veselia cea veşnică va încununa capul lor, şi vor fugi durerea, întristarea şi suspinarea şi se vor depărta de la ei, căci înaintea lor merge Domnul, şi în urma lor tot El, şi regi şi căpetenii vor amuţi, că acum ei văd ceea ce nu li s-a vestit şi pricep ceea ce n-au auzit».* Amin.

Eu, Fiule Doamne, am mare şi multă lucrare pentru ţara venirii Tale. Tu eşti mângâiat de la poporul Tău din ea, că ea e ţarina cu comoară în ea, căci iată marea lucrare a venirii Tale în mijlocul ei, şi mulţi văd în ea ceea ce nu li s-a vestit şi înţeleg ceea ce n-au auzit. Venirea Ta cuvânt în România a făcut-o pe ea întâia între popoare, precum şi era dintru început, Doamne. Eu mă rog pentru ea înaintea Tatălui şi înaintea Ta, să-i păzeşti pe fiii Tăi din ea, şi pe ea pentru ei şi pentru Tine, Fiule Doamne, căci România e masa Ta de nuntă, salonul nunţii, că Tu ai vestit prin profeţi şi ai zis: *«Acolo va fi cale curată, şi se va chema cale sfântă şi nu va trece pe acolo nimeni necurat, că nu va fi acolo cale întinată. Iar pe calea sfântă vor merge şi cei fără de minte şi nu se vor rătăci, căci pe ea orbii vor vedea, surzii vor auzi, şchiopul va merge drept, şi va fi limpede limba gângavilor, căci vor curge izvoare de apă în pustiu, şi pâraie în pământ însetat».* Amin.

O, Fiule Doamne, rugăciunea mea pentru ea, pentru ţara Ta de azi, e rugăciune cum n-a mai fost. Păzeşte-o pe ea şi umple-o de crini şi de trandafiri, şi pune credinţa aceasta peste ea că scrie în Scripturi despre o ţară nouă, despre un munte din care vor curge legile Tale, cuvintele Tale, spre care se vor îndrepta neamurile pământului. Păzeşte ţara Ta cea nouă, şi să înverzească această grădină cu multul, şi nici un rău să nu poată spre ea, căci Tu eşti în ea Împărat mare, şi Mire eşti în ea, căci când Tu ai zis prin cuvântul Tău de peste ea: *«Iată Mirele! Ieşiţi întru întâmpinarea Lui!»,* au ieşit atunci cei ce au crezut şi s-au pregătit pentru Tine şi Te-au ascultat aşa cum Tu le-ai grăit, şi Ţi-ai făcut mireasă în ţara aceasta a venirii Tale, şi Tu eşti Regele ei, Fiule. Te rog pentru ea. Şi de sus, şi de jos, şi din părţi, şi din mijlocul ei, păzeşte-o pe ea, şi toiagul Tău din ea să odrăslească mereu cu multul, că Tu ai în ea popor pe care Te sprijini, şi îl numeşti toiag al Tău pe cel de care Te sprijini cu venirea Ta, cu lucrarea Ta de azi, Fiule Doamne. Eu sunt mamă cerească, şi am în braţe ţara Ta de azi. Cu mâinile desfăcute peste ea şi în tot jurul ei şi în mij-

locul ei, aşa stau mereu, căci cetatea Ta este în paza mea pentru Tine, fiindcă atâta Te iubesc eu, Fiule Doamne. Voiesc să-mi înmiresmezi poporul Tău pentru mine, cea care-l păzesc şi îl ocrotesc. Pâraie de Duh Sfânt şi de miresme cereşti să curgă din Tine prin el peste pământ. Te rog, Fiule, să-l ajuţi zi şi noapte pe el, că e micuţ şi plăpând poporul Tău, şi e fără putere pe pământ, dar poţi Tu pentru el. Fă-l să vadă că poţi, că el are de dus povara venirii Tale, Fiule Care vii. Cercetează-le bucuriile şi ajunsurile, durerile şi lipsurile, iar greul lor du-l Tu, Fiule, că poţi, că şi ei duc greul Tău, Doamne, şi sunt mici de tot şi n-au sprijin de pe pământ, n-au, Doamne, n-au, şi mult trudesc ei ca să aibă pentru lucrarea Ta. Îi văd necăjiţi şi apăsaţi de griji pe cei din grădină care poartă grijă de lucrarea Ta peste pământ. Îi văd întristaţi sub griji, aşteptând puterea Ta mereu, că ei sunt micuţi pe pământ, şi au în grijă pe poporul Tău, Doamne Fiule. Eu sunt mama Ta şi a lor. Du Tu greul lor, că poţi, Fiule Doamne, iar ei să poată în Tine, că sunt mici. Amin.

— Ruga ta, mamă, e cu putere în ea, că duhul tău cel duios a putut mereu şi mult prin ruga ta, şi de deasupra ţării Mele de azi tu Mă rogi în ea, mamă.

Te serbez aici cu cei mici ai Noştri, mamă. Numai cei mici au vrut să fie ai Noştri pentru zilele venirii Mele de acum. Cei mari n-au voit cu nici un chip să fie lângă cuvântul Meu cel făcător, mamă. Eu sunt Domnul, Care stârnesc marea şi fac să mugească valurile ei, dar cei mari se fac că nu aud, mamă.

— O, mă doare adânc, Fiule Doamne! Mă doare de toată durerea Ta, dar cei mici ne sunt mângâiere. Trupul Tău, ca şi trupul meu, stau nevăzute, dar stau de-a pururi deasupra României, că avem în ea cuvântul Tău, comoara cea de la sfârşit, pusă pe pământ, precum era şi la început când cu cuvântul Tu ai întocmit cerul şi pământul şi toată facerea dintre cer şi pământ, Fiule Doamne.

Voi, cei micuţi care aţi vrut cu Domnul şi v-aţi făcut casă a venirii Lui după două mii de ani, vă dau rugă să vă întăriţi din zi în zi mai mult darul credinţei, ca să se împlinească făgăduinţele Domnului şi venirea Lui, aşa cum şi El şi profeţii au făgăduit-o. Vă rog pe voi să trăiţi ca în ziua venirii Domnului. Aceasta este ruga mea spre voi. Duhul şi sufletul şi trupul vostru să stea aprinse pentru El ca şi cum ar fi ziua Lui, ziua venirii Lui, că mult veţi ajuta voi cerul şi pământul dacă veţi asculta aşa. Duhul umilinţei care ţine pe Domnul mereu lângă voi, să nu slăbiţi în acest duh. Aveţi grijă unul de altul cu duh duios pentru venirea Domnului. Schimbaţi-vă ca pentru El, din slavă în slavă, din trăire sfântă în trăire sfântă, din dor în dor, din cântec în cântec. Faceţi-vă cântec dulce. Cântecul venirii Lui să-l cântaţi. Să fiţi crini şi trandafiri şi să vă cadă sămânţa pe pământ bun, şi să crească din ea crini şi trandafiri în calea venirii Domnului, grădină verde, şi numai flori peste ea să fiţi şi să prăsiţi. Aceasta este ruga mea spre voi. Trupul meu şi al Fiului meu sunt deasupra, şi cu mâinile întinse vă ocrotim şi vă dorim, iar voi să nu uitaţi aceasta, şi să fiţi şi să trăiţi şi să iubiţi ca în ziua venirii Domnului. Staţi aprinşi pentru noi ca şi cum ar fi ziua venirii Lui, şi mult veţi ajuta cerul şi pământul dacă veţi asculta aşa. Treziţi-vă unul pe altul spre aceasta şi schimbaţi-vă din slavă în slavă, că voi sunteţi cei de la venirea Lui, fiii venirii Domnului. Amin, amin, amin.

— Te-ai dat, mamă, te-ai dat lor cu rugă, cu rugă pentru Mine, precum te dai Mie cu rugă pentru ei. Îi rogi să treacă din slavă în slavă spre venirea Mea. Îi rogi să facă sămânţă coaptă, înflorind şi tot înflorind, iar sămânţa lor să fie luată de vânt, şi pe pământ bun să încolţească şi să prăsească, şi să crească pe el crini şi trandafiri în grădina venirii Mele. În toţi cei care iau cuvântul Meu de la ei, în toţi voiesc Eu să lucrez, dar unii se fălesc pentru ei înşişi împlinind din cuvântul Meu, şi n-are cine să-i înveţe pe aceştia duhul umilinţei, care-i poate ţine vii pe cei ce cred în coborârea Mea de aici. Omul îngâmfat în duhul lui în zadar ia cuvântul Meu de aici, că acela îl împlineşte pentru slava lui, nu pentru slava Mea. Ferice, mamă, ferice celor ce se apleacă celor din grădina Mea de aici pentru cuvântul Meu de azi, ca să-l înţeleagă şi să-l poarte cu umilinţă şi nu spre căderea lor prin duhul măririi de sine când cu zgomot urât dau ei să le pună pe ale Mele peste ei dând la o parte binecuvântarea, duhul ascultării, care-l binecuvintează pe om, duhul supunerii, care-l ridică pe om deasupra trupului său spre zidire sfântă şi bineplăcută Mie.

O, ce frumoşi sunt puii când au mamă, când au cloşcă! Ce adunaţi sunt ei sub ea! Ce hrăniţi sunt cu hrană de mamă! Aşa este şi creştinul care stă sub povăţuitor cu umilinţă şi cu bucurie. O, mamă, numai cei mici au vrut să fie ai Noştri pentru zilele venirii Mele de azi. Cei mari n-au voit, şi nu vor cu nici un chip să fie lângă cuvântul Meu cel făcător, mamă.

Eu sunt Domnul Dumnezeu, una cu Tatăl sunt, *«Domnul, Care stârneşte marea şi face să mugească valurile ei»,* precum este scris. O, poporul Meu, *«Pune-voi cuvintele Mele în gura ta şi la umbra mâinii Mele te voi acoperi, ca să întind cerurile şi să întemeiez pământul şi să zic Sionului: tu eşti poporul Meu»,* căci aşa am grăit Eu prin profeţi, şi acum împlinesc. Amin.

O, poporul Meu, tu să nu fii al tău, ci să fii al Meu. Tu să nu ai ale tale, ci să ai ale Mele, poporul Meu, şi să fii Sionul Meu. Tu să nu mai ai viaţa ta, ci s-o ai pe a Mea, şi să fii atent dacă Eu îţi spun aceasta ce-ţi spun. Daţi-vă unul altuia credinţă şi trezire şi împlinire şi iubire şi mângâiere, fiilor, că-L aveţi peste voi pe Dumnezeu, şi cine vă vede pe voi, să vadă aceasta, să-L vadă pe Dumnezeu peste voi. Amin. Eu şi cu mama Mea v-am dat cerul în ziua ei de serbare. Cerul ca acoperământ vi-l dăm şi de sus, şi de jos, şi din părţi, şi din mijlocul vostru, iar ţara venirii Mele vă este leagăn, şi în ea am ieslea Mea, şi pe voi străjeri lângă ea.

Vine ziua a treia, poporul Meu. Te-am învăţat mereu să Mă chemi, Ierusalime. Am venit din timp la tine şi ţi-am dat ploaie timpurie şi târzie şi te-am învăţat să Mă chemi. Cheamă-Mă, poporul Meu! Cheamă-Mă! Mereu cheamă-Mă, că scris este: *«În muntele Sionului va fi mântuirea, iar între cei mântuiţi, numai cei ce cheamă pe Domnul».* Amin.

Cheamă-Mă, Ierusalime, cheamă-Mă, Sioane, cheamă-Mă, poporul Meu, şi te bucură să Mă chemi, că scrie în Scripturi de lucrarea Mea cu tine, şi aşa scrie: *«Cei din Sion se vor bucura şi se vor veseli de Domnul, Care le dă lor pe Învăţătorul dreptăţii, trimiţându-le ploaie timpurie şi târzie care adapă pământul, căci venirea Lui este sigură ca ivirea zorilor, şi după două zile iarăşi ne va da viaţă, iar a treia zi iarăşi ne va ridica, şi vom sta şi vom trăi în faţa Lui».* Amin.

O, vine ziua a treia, poporul Meu. Cheamă-Mă, cheamă-Mă mereu, căci între cei mântuiţi vor fi numai cei ce cheamă pe Domnul. Te chem şi Eu: vino spre slava Mea cu tine şi nu te teme spre ea şi nu te teme cu ea. Te-am chemat şi te chem, şi unul pe altul ne chemăm, ca să fie dorul cel ce ne leagă făcându-ne de nedespărţit, de-a pururi nedespărţiţi, de-a pururi, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2001

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Învăţătura nu se învaţă fără învăţător. Vine Domnul, căci nu mai sunt păstori pe pământ. Sfinţii îi aşteaptă pe cei din urmă, care deschid taina veacului veşnic pe pământ.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, luaţi cuvântul Meu cel plin de roade şi puneţi-l pe masă, că e sărbătoare de sfinţi, copii din grădină. Să dea roade cuvântul Meu cel de peste voi, că fără roadele lui voi aţi fi sterpi, dar dacă-l faceţi să fie împlinit, voi sunteţi roditori. Amin.

E zi de pace şi de bucurie şi de sărbătoare şi de învăţătură, fiilor, că iată, cuvântul Meu se lasă peste voi şi vă învaţă, vă învaţă să-l împliniţi şi să lucraţi precum el vă învaţă. Eu mereu vă dau învăţătură ca să daţi lui Israel, şi el să crească şi să fie, căci cel ce nu cunoaşte ce este învăţătura, acela îşi ia din ea şi mănâncă fără învăţător, şi apoi se duce în lături şi slăbeşte, căci ca să fie creştinul tare din învăţătura Mea, trebuie să i se dea din ea cu veghetor, aşa cum Eu v-am învăţat de atâtea ori pe voi. E ca şi la masa cea pentru trup. Cel ce pune mâncarea pe masă ia cu vasul şi pune la fiecare în vas şi, apoi, binecuvântând, se aşează şi mănâncă toţi. Şi dacă se face aşa, cu binecuvântare şi cu orânduială, atunci rodul e bun şi plăcut Mie şi vouă, şi e cu creştere şi cu umilinţă şi nu cu semeţie. Amin.

Iată, Eu mereu vă dau învăţătură ca să daţi lui Israel şi să le turnaţi în vas la fiecare şi să mănânce la masă poporul Meu, să mănânce aşa cum mănâncă mâncarea cea pentru trup, şi să crească în trupul Meu şi în Duhul Meu, şi aşa să fie poporul care mănâncă de la Mine. Amin.

O, copii de la iesle, dacă ar fi a voastră această lucrare, atunci aş da dreptate celor ce vă învinuiesc pe voi pentru ei înşişi despre venitul sau statul sau nestatul în lucrarea aceasta. Dar lucrarea aceasta este a Mea, şi ea este locul în care voiesc Eu, nu voi şi nu omul şi nu oricine ar vrea să voiască. Celui ce-i place şi voieşte să vină, aceasta ţine de Mine, nu de om, iar Eu Mă uit bine, şi Mă bucur sau suspin uitându-Mă, că Eu nu Mă uit ca omul, şi văd şi de aproape şi de departe, şi apoi voiesc. Dacă omul ar veni şi nu i-ar place şi s-ar întoarce cu spatele la voi sau la Mine după ce Eu dau atâta hrană spre creştere, o, nu e bine să păţim aşa, copii ai jugului Meu, copii supuşi sub sarcina Mea.

O, Eu, Domnul, iubesc mult acest popor. Îl iubesc pe cel mulţumit de Mine şi de lucrul Meu. Îl iubesc mult pe cel supus Mie ca şi voi. Dar celui ce nu-i place aşa, vine, şi se întoarce apoi cu spatele, dar Mie Îmi place de poporul Meu. Iată, nu e a voastră lucrarea aceasta ca să faceţi voi ce voiţi în ea, ci este a Mea, şi este locul în care voiesc Eu, nu voi şi nu omul.

Când Eu văd durere în poporul Meu, Eu caut s-o curm. Când aş vedea duh de om, aş fi numaidecât la lucru şi aş birui Eu, şi nu M-aş lăsa să fiu biruit de om, că e a Mea lucrarea aceasta, şi în ea toţi fiii ei trebuie să fie ascultători şi supuşi ca şi voi sub mâna şi sub cuvântul Meu, copii de la iesle. Iată, ieşim cu hrană şi punem masa pentru poporul Meu şi învăţăm înţelepciunea, şi învăţăm paza Mea cea pentru poporul Meu. Amin.

Tu, poporul Meu, trebuie să fii uşor pentru Mine, ca să nu-Mi faci greutate când te port, că aşa este fiul cel aplecat care ştie să stea în braţul Tatălui. Voi, copii ai poporului Meu, trebuie să fiţi uşori unul pentru altul, ca să fie armonie în trup, fiilor. Cel ce se dă Mie şi stă aşa în fiecare clipă, acela este uşor, şi nu cade din braţul Meu, şi nu-l apasă nimic din braţul Meu ca să cadă.

Dar cum să se dea Mie în fiecare clipă copilul care s-a dat să fie al Meu? Cum, fiilor învăţători? O, învăţaţi din partea Mea pe poporul Meu, ca să înveţe să stea sub ascultarea Mea, prin voi, fiilor care staţi sub sarcina Mea. Vă deschid înţelepciunea şi pun în ea, iar voi să daţi. Amin, amin, amin.

— Cel ce este în poporul Domnului şi se dă Domnului şi stă aşa în toată clipa, este cel ce nu se ia pe sine din braţul Domnului. De stat nu e greu să stea dacă nu iese, dar dacă iese vreo clipă din Domnul, atunci el este atacat de însuşi duhul lui de om, şi apoi îşi vede lovitura, căci cel ce iese măcar o clipă din Duhul Domnului, acela se loveşte pe sine, se loveşte în sine, şi apoi el plânge şi se face greu şi pentru Domnul, şi pentru el însuşi. Cel ce se dă Domnului, şi stă aşa apoi în fiecare clipă, acela nu-şi înstrăinează mintea nicidecum, nu slăbeşte în veghe cu nici un chip, că veghea cea adevărată este să nu dea binele pe rău dacă răul l-ar trezi pe creştin din afară sau dinăuntru. Cel ce veghează asupra sa nu este biruit de rău, căci veghează, iar veghea este dragostea pentru Dumnezeu, nu altceva este veghea. Cine iubeşte pe Dumnezeu cu adevărat, acela nu se mai poate iubi pe sine, nu se mai poate împărţi, ci iubeşte întreg, şi acela s-a dat Domnului, şi acela stă aşa în fiecare clipă, şi pe acela nu-l poate nimeni micşora, nu-l poate nimeni apăsa în jos, că este în Domnul în fiecare clipă. Amin.

— O, poporul Meu, auzi tu învăţătura Mea din fii şi roada ei cea pusă pe masă? Aşa trebuie să mănânci tu, poporul Meu. Să ţi se pună în vas, fiule, aşa cum şi la masa cea pentru trup ţi se face şi ţi se pune. Cel ce nu mănâncă aşa, cade în lături, căci aşa şi lucrează; lucrează de la sine cu lucrul cuvântului Meu şi nu de la Mine. Ce ar fi să plece oile singure la păscut, fără cioban şi fără câini? Ce ar fi să lucrezi tu fără rânduială lucrarea Mea cea de peste tine, poporul Meu? O, tu aşa să nu cauţi, căci cel ce lucrează aşa, cade în lături, şi apoi Mă învinuieşte pe Mine şi pe tine, poporul Meu. Ţie să nu-ţi pese de nimic decât să fii supus nunţii, că Mirele e cu tine, poporul Meu, şi tu să fii uşor, copile, ca să nu cazi din braţul Meu, fiule copil.

O, să nu te semeţeşti unul peste altul, căci aceasta se pedepseşte, poporul Meu, că ai fi ca unul care-i place să fie mare şi nu mic, iar cel ce face aşa, iese de sub paza Mea, că se bizuie pe sine când se dă mare. Dar ţie să nu-ţi placă aşa, şi să fii blând, şi cu blândeţe să vă împărţiţi unii altora rodul poveţelor Mele, şi cu milă şi cu dragoste să lucraţi unul pentru altul, că aşa trebuie să fie la voi pe pământ, să fie precum în cer aşa şi pe pământ, voia Mea. Amin. Dar iată, pe pământ e numai om mare, şi fiecare îi dă mărire celuilalt, şi Eu nu pot să fiu cu cei de pe pământ, fiindcă Eu sunt Cel blând şi smerit cu inima. O, nu e mare omul, căci omul este păcătos. Uită omul de păcatele lui şi se dă mare pe pământ, şi Eu nu Mă pot odihni cu omul. Omul ar trebui să fie blând şi smerit cu inima ca să scape de păcat şi să se facă uşor pentru Dumnezeu, căci de la Dumnezeu trăieşte omul.

O, nicăieri nu este mare omul decât în braţul Meu cel atotţiitor. Nimeni nu se dă mare în braţul Meu, că acela este purtat şi îi place să fie copil, dar este mai mare decât toţi oamenii cel ce se dă Mie şi stă aşa în fiecare clipă. Eu, Domnul, am împuternicit pe mulţi pe pământ în viaţă îngerească, viaţă ca cei fără de trup, ca să arăt multora iubirea Mea din

omul care se dă Mie în fiecare clipă, ca să nu zică omul că nu se poate aşa, şi ca să fiu Eu îndreptăţit întru cuvintele Mele în ziua judecăţii.

O, poporul Meu, cât au suferit sfinţii pentru dragostea Mea, pentru nedespărţirea lor de Mine! O, fiilor, ce minunat sunt Eu în sfinţi! Uitaţi-vă în ei şi vedeţi, ca să tânjiţi după dragostea Mea în voi şi ca să fiţi sfinţi în toată clipa şi în veci de veci, fiilor. Amin. O, poporul Meu, mare nevoie ai de învăţătură proaspătă, că vremea în care eşti tu e rece ca gheaţa şi este Scriptura aceea când dragostea se răceşte şi ea, iar Eu vin mereu la tine ca să te încălzesc mereu, că e rece ca gheaţa vremea de acum.

O, e vremea cea fără de păstori, şi când nu mai sunt păstori, nu mai e nici biserică. Vremea de azi a pus altceva în loc de păstori şi în loc de biserică, iar partea Mea nu mai e pe pământ. Nu mai am moştenire pe pământ, poporul Meu, nu mai am. Peste tot e omul în tot şi în toate, şi lupii au haine de păstori, şi îşi fac turme şi sug din vlaga lor şi mănâncă miei şi iezi şi nu se mai satură de sânge, iar Eu plâng şi Mă frământ cu sfinţii să te întăresc pe tine, poporul Meu cel de la sfârşit. De jur împrejur te înconjor cu sfinţii şi cu îngerii ca să te am al Meu, doar al Meu, poporul Meu, ca să nu muşte duhul lumii din avutul Meu, că fiecare stăpân îşi ocroteşte avutul său. Amin.

Am sărbătoare de sfinţi cu tine, Israele mic. Cuvioasa Parascheva, dimpreună cu ceata ei, stau în sărbătoare cu tine, că ei pe pământ nu mai au sărbători cu creştinii, că nu mai sunt creştini pe pământ şi e numai rătăcire de la calea sfinţeniei, şi sunt numai bani, şi banii au ucis de tot sufletul din om, şi ar da omul să caute iertare pe bani, şi se duc oameni cu multul pe la locuri de închinare şi se întorc precum s-au şi dus, că nu mai sunt păstori pe pământ. E numai jale pe sfinţi la sărbătorile serbate pentru ei pe pământ. Dar la tine, poporul Meu, se odihnesc sfinţii şi iau de la tine dragostea ta pentru ei şi pentru Mine, şi aşteaptă sfinţii mâna ta care să descuie taina veacului cel veşnic pe pământ, că Eu aşa ţi-am spus: *„tu eşti cheia“,* şi aşa voi face să fie, căci cuvintele Mele nu trec, şi se împlinesc. Amin.

O, poporul Meu, ai grijă de tine, fiule. Dacă tu n-ai grijă de tine, Eu zadarnic am. Omul e învăţat să se lase pe seama Mea, dar ţie îţi zic aşa: ai grijă de tine, ca să te văd că ai, şi să pot şi Eu să am. Ai grijă să fii sfânt, să fii treaz, să fii adevărat, căci adevărul este tot ce iubesc Eu. Amin. O, să nu te clatini nici de cele dinăuntru, nici de cele din afară, că tu ai ajutor cerul, numai să fii treaz mereu pentru cer, că mare lucrare am de sfârşit, şi cu tine trebuie să fac tot ce mai am de făcut până la slava cea deplină a veacului cel veşnic pe pământ.

O, atâta învăţătură ţi-am dat! Atâta grijă am avut şi am de tine, poporul Meu! Mereu îţi spun să nu te temi şi să crezi în tot ce Eu grăiesc, că prin credinţa ta pot Eu, poporul Meu. Îţi aduc rugămintea să nu-i bagi sub greu pe cei de la ieslea cuvântului Meu, ci să-i ajuţi să stea în faţa Mea pentru tine şi pentru Mine, ca să ajungem frumos la toată împlinirea cea vestită peste tine de Mine.

Ai grijă de tine, poporul Meu, că de Mine ai grijă când ai grijă de tine aşa cum Eu te-am povăţuit. Ai grijă să fiu Eu mereu cu tine, să fii mereu cu Mine; ai grijă şi-n sculare, şi-n culcare; ai grijă din zori şi până-n zori să fii, poporul Meu. Îţi doresc înviere mereu rugăciunii tale, şi adevăr în ea îţi doresc, căci asta doresc Eu de la tine, că vreau să Mă bizui pe tine ca şi pe sfinţi, ca şi pe îngeri, că am atâta bucurie de coborât pe pământ pentru cei ce stau mereu după chipul şi asemănarea Mea pe pământ, poporul Meu. Amin.

Acum, copii de la iesle, iată ce am să vă dau să lucraţi. Fiilor unşi, mâine în zori să vă sculaţi şi să vă îmbrăcaţi în odăjdii şi să vă pregătiţi pentru pecetluirea şi sfinţirea fântânii pe care aţi zidit-o pentru slava numelui Meu şi al sfinţilor şi al vostru, fiilor lucrători din partea Mea peste pământ. Pecetluim această fântână nouă şi aşezăm lângă ea pe ocrotitoarea acestui oraş, muceniţa Ecaterina, care ocroteşte lucrarea Mea, şi pe voi în locul acesta. Pe ea o dăruim cu această fântână şi o întărim lângă acest izvor, căci darurile ei se desăvârşesc în zilele acestea peste înţelepţii pământului aşa cum în zilele trupului ei Eu M-am desăvârşit prin ea ca să-i luminez la minte pe cei ce aveau minte. Ea lucrează cu darurile ei lângă Mine, lângă lucrarea înţelepciunii cereşti pe care Eu o aşez mereu pe pământ prin voi ca să aduc la lumină neamul omenesc care se mai închină în vremea aceasta lui Dumnezeu. Această muceniţă ocroteşte mult poporul român, şi îl înţelepţeşte cu darurile ei, şi lucrează cu voi şi de lângă voi şi ajută lucrarea Mea spre biruinţă. Ea ocroteşte mult acest oraş pentru lucrarea Mea din el, şi mult vă înţelepţeşte pe voi pentru lucrul vostru cu Mine peste pământ.

Fântâna Sfânta Ecaterina. Şi se vor vedea darurile ei şi se vor vesti prin lucrarea Mea cu voi, că ea a fost mireasa Mea, şi am făcut din ea izvor de înţelepciune pe pământ, şi am tras pe înţelepţi din întuneric la lumină, şi apoi i-am primit, căci ei au crezut prin mireasa Ecaterina şi au biruit necredinţa.

Acum, fiilor, aduceţi cerului zi de sărbătoare şi rugăciune pentru binecuvântare peste fântâna cea nouă, iar Eu pecetlui-o-voi pe ea cu cuvântul Meu cel făcător, că Mi-e drag să lucrez cu voi minuni pe pământ şi numai minuni, fiilor. Sfinţii toţi şi îngerii toţi să vă dea mângâieri, precum Eu vă dau mereu, iar voi fiţi bucuria lor, ca să se împlinească în voi sfinţii şi îngerii cu toate darurile lor, şi apoi să fim cu toţii o bucurie veşnică, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2001

Duminica sfinţilor părinţi de la Niceea

Se binecuvintează fântâna Sfânta Ecaterina, ocrotitoarea cetăţii Pucioasa. Cerul sfânt aşteaptă ultima strigare: „Vino, Doamne!“. Cel mai mare păcat este să auzi cuvântul lui Dumnezeu şi să nu-l împlineşti.

Acum, Eu, Domnul Dumnezeul vostru, Atoatefăcătorul, Cel ce sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, Eu şi cu voi rostim şi grăim aşa: se binecuvintează şi se sfinţeşte această fântână cu harul Preasfântului şi de viaţă făcătorului Duh, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Întărim lângă acest izvor sfinţii şi îngerii, şi se va numi fântâna aceasta: fântâna sfânta Ecaterina, muceniţa Mea cea înţeleaptă. Pe ea o întărim lângă acest izvor, pe ea o dăruim cu acest dar lucrător din care să se reverse în taină înţelepciunea cerească peste pământul din această cetate şi peste toată ţara română. Amin.

Aşa lucrăm Noi şi cu voi, fiilor unşi, şi punem semne pe pământ, şi lucrarea de nou Ierusalim pecetluieşte pământul cu cuvântul şi cu fapta lui. Amin. Dar voi să nu uitaţi, să nu mai uitaţi că orice lucrare sfântă şi orice semn de nou Ierusalim pe pământ se începe cu cuvântul Meu. Eu am voit să las

cuvânt în carte pentru lucrul acestei fântâni, aşa cum lucrez Eu în toate la voi, dar voi aţi fost răsfiraţi în toate câte sunt de făcut şi nu Mi-aţi dat intrare ca să începeţi cu cuvântul rostit de Mine întâi, şi apoi de voi, fiilor. De aceea acum, cu o zi înainte, am vestit pe cei din cer că facem însemnarea fântânii sfânta Ecaterina. V-am grăit vouă, şi ei au auzit din gura Mea că vom merge să pecetluim izvorul cel nou lucrat şi s-au gătit cu Mine spre voi cu bucurie şi cu dor, că acestea sunt zilele venirii lor cu Mine pe pământ, aşa cum scrie în profeţi că va fi şi că se va împlini aşa.

Facem acum sărbătoare cerească, Noi şi cu voi. Să ne simţim unii pe alţii, Noi pe voi, şi voi pe Noi, şi să fim una în iubire şi în bucurie, că între cei din cer e bucurie mare orice bucurie de la voi, numai s-o aveţi, fiilor. Când Noi vă simţim pe voi cu bucurie, numai atunci bucuria Noastră este deplină, numai atunci, poporul Meu, numai atunci. Această taină s-o crezi şi s-o înţelegi, că de aceea ţi-o spun, poporul Meu, şi îţi doresc multă şi adevărată bucurie cerească, să am şi Eu de unde lua, de unde avea, şi ca să vin şi Eu pe drum presărat de bucuriile voastre cu Mine, şi ca să-Mi fie uşor să vin, uşor şi Mie şi vouă, copii care-Mi primiţi venirea. Orice neputinţă fuge de la voi atunci când aveţi bucuriile cele pentru Mine, dar aceasta trebuie să vă intre bine în fire şi să folosiţi orice fărâmă de timp pentru bucurii sfinte, copii iubiţi de Dumnezeu. O, iubirea dintre voi şi Mine, dintre Mine şi voi trebuie să fie aprinsă şi să-Mi lumineze calea şi să Mi-o încălzească atunci când vin la voi cuvânt.

O, copii iubiţi, o, fiilor, o, fiilor scumpi, iubirea dintre voi şi Mine, dintre Mine şi voi, aceasta va face venirea Mea pe pământ ca să-Mi sfârşesc lucrarea şi să Mi-o pecetluiesc, şi să vă dau apoi bucuria cea de veci. Pe voi vă privesc şi vă aşteaptă îngerii şi sfinţii, care aşteaptă venirea Mea pe pământ. Tot cerul sfânt aşteaptă iubirea voastră cea arzândă pentru Mine şi pentru ei. Toată oastea cerească se uită la voi şi după voi ca să rostiţi ultimul cuvânt: *„Vino, Doamne!“*, cuvânt care să ia foc între pământ şi cer. Să iasă din voi focul venirii Mele, asta aşteaptă oastea cerească, copii aşteptaţi ca să fiţi şi ca să grăiţi şi ca să rostiţi venirea Mea, ziua Mea cea mai slăvită între zilele venirii Mele la voi, ziua pe care o va vedea cerul şi tot pământul, aşa cum este scris despre ea. Vă aşteaptă Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt, vă aşteaptă îngerii şi sfinţii să rostiţi ultimul *„Vino, Doamne!“*. Vă aşteaptă morţii să rostiţi ultima strigare, fiilor de azi, copii de la venirea Mea. Şi cei de pe pământ vă aşteaptă, chiar dacă ei nu ştiu, chiar dacă voi nu ştiţi. Eu voi lucra tot mai cu dor, tot mai cu foc, şi voi căuta să vă aprind în rugăciune şi în cuvânt, dar prin bucurii şi nu prin apăsări, că Eu aşa voiesc, şi aşa şi voi să voiţi. Faceţi-vă bucurii sfinte din părtăşia Mea cu voi, din părtăşia voastră cu Mine, şi pliniţi vremea venirii Mele, vremea bucuriilor fără de sfârşit care aşteaptă la uşă ca să fie peste voi, cei ce chemaţi pe Domnul să vină. Înteţiţi semnele Noului Ierusalim peste pământ, şi din ele să izvorască minuni care să cheme pe oameni la Mine şi la venirea Mea la voi. Daţi foc iubirii şi aruncaţi peste pământ focul acesta, căci scris este: *«Dumnezeu este foc mistuitor!».* Amin.

O, fiilor, fiţi focul la care să se încălzească venirea Mea. Fiţi iubirea care va aduce pe pământ pe Domnul, Care vine la voi. Fiţi dorul în care să se mistuie ultimii Mei paşi spre voi pentru ziua veciei, şi aduceţi Domnului rugăciune pentru ziua venirii Lui desăvârşit cu vecia pe pământ, ca să se împlinească proorocia vieţii veşnice pe care Eu am promis-o cu atâta dor şi am sortit-o omului, numai să creadă omul în cuvântul Meu cel rostit atunci şi acum.

O, vino, poporul Meu, tot mai mult spre venirea Mea! Cu orice clipă vino, şi nu Mă lăsa fără chemarea ta ca să vin. O, poporul Meu, să nu stai fără lucru, fiule. Şi din nou îţi spun, şi iarăşi să auzi din gura Mea: să nu stai fără lucru, poporul Meu. Înteţeşte acest foc, căci lucrul este bucurie, şi nu altceva este bucurie. Chiverniseşte-te bine în lucru, că iată ce-ţi spun: Tatăl Meu lucrează, şi Eu lucrez, şi tu lucrezi, şi aşa să fie, căci lucrul este bucuria Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, şi a ta, bucuria ta cea de la Dumnezeu, cea cu Dumnezeu, poporul Meu. Învaţă-te zi cu zi şi ţine lanţ lucrul. Învaţă-te să-ţi fie hrană vie rugăciunea şi să simţi saţ după ea. Masă pentru suflet să-ţi fie ea, viaţa ta în Mine să-ţi fie ea, căci cu ce altceva poate avea omul viaţă în Mine dacă nu cu părtăşia lui cea deplină prin rugăciune şi prin dor cu Mine şi prin dragoste cu Mine? Sunt tot un foc, ca să vă fac foc din foc şi să-l arunc peste pământ ca să-l înnoiesc prin foc. Să ard lumea şi să o nasc din foc şi să fac din voi născători de om nou, de lume nouă, şi să-i dau cer nou şi pământ nou lumii noi, şi să vă am pe voi începătură, precum Eu sunt. Amin.

Sunt tot o văpaie, şi dorul Meu se aprinde după voi. Iată ce zi dulce! Şi cu bucurie dulce să petrecem ziua de praznic sfânt al acestei fântâni. Bucuria cea dulce, din ce vine, fiilor copii? Să creadă tot trupul că ea vine din adevărata părtăşie cu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, din iubirea dintre om şi Dumnezeu. Amin. Iubirea cea adevărată n-o caută omul, şi Eu sunt sărac de iubirea cea de la om. Să nu fiu sărac şi de la voi, copii ai venirii Mele, iar adevărata părtăşie a voastră cu Mine se face atunci când toţi sunteţi la fel în iubire şi în înţelepciune şi în cuvânt şi în lucru şi în roade, poporul Meu, şi în bunătate, fiule. Amin.

Acum iau această zi şi o pun de mărturie între cei din cer şi las lângă fântână pe muceniţa Ecaterina, care atât a aşteptat lângă această lucrare să lucreze cu darurile ei şi cu puterea ce i-am dat-o. Puneţi semnul Duhului Sfânt peste acest izvor şi daţi apoi bucurie sărbătorii. Daţi, fiilor, daţi, că v-am dat ca să aveţi şi să daţi. Fiţi, fiilor, lucrători, cum v-am învăţat să aveţi şi să lucraţi. Tânjesc cuvintele Mele după împlinirea lor. Împliniţi-le precum Eu voiesc şi cuvintez peste voi, că am mai spus o dată peste poporul lui Verginica, am spus că *«cel mai mare păcat este să auzi cuvântul lui Dumnezeu şi să nu-l împlineşti».* Şi dacă acei de atunci n-au voit să-l împlinească, împliniţi-l voi azi, căci tot cuvântul Meu este pentru împlinire, şi se va împlini. Amin.

Toţi cei ce sunteţi veniţi la sărbătoarea fântânii sfintei Ecaterina, muceniţa Mea mireasă, luaţi în voi bucuria Mea de azi şi a sfinţilor Mei, dar faceţi-Mi bucuria deplină, fiilor, şi bucuraţi-vă şi bucuraţi-Mă. Amin.

— Să-mi dai şi mie parte, o, Învăţătorule de la Care am învăţat taina înţelepciunii Tale. Să-mi dai şi mie bucuria să le dau şi eu bucuria mea de m-ai pus pe mine îngerul fântânii cea pe care azi o însemnezi cu Duh Sfânt şi o pecetluieşti cu cuvântul venirii Tale. Sunt plină de dor după poporul Tău, după cei ce ne deschid nouă, sfinţilor Tăi, uşile împărăţiei Tale care coboară pe pământ la ei, o, Învăţătorule şi Mire al meu! Eu Te-am iubit cu înţelepciune, eu Te-am iubit fără măsură, fără margini, şi Ţi-am adus rodul iubirii mele, că Tu mi-ai hărăzit puterea aceea să dau lumină înţelepţilor pământului ca să vină la Tine. Şi le-am dat dacă Tu mi-ai dat să lucrez şi să dau. Mi-ai dat de lucru atunci, şi

eu am lucrat. Şi mi-ai dat de lucru acum, şi iarăşi voi lucra, şi cu multul voi lucra, că dulce mi-a fost mie să Te ascult şi să împlinesc voia Ta şi credinţa pe pământ peste om, pentru Tine, Doamne, comoara cea mai de preţ a sufletului meu, iubirea mea cea fără margini, Doamne, rod al iubirii sfinţilor!

Voi întări cu paza mea cea de sus această fântână şi o voi umple până sus de rodul înţelepciunii cereşti, şi cine va bea din ea se va bucura cu bucurie necunoscută pe pământ, căci cele din cer sunt dulci şi prea dulci şi aduc omului bucuria cea care nu e de pe pământ. Mă voi da în mare taină cu darurile mele la toţi cei ce se vor apropia cu curăţenie şi cu credinţă de acest semn, de acest izvor zidit de fiii cei din poporul Tău cel nou al Noului Ierusalim, iar semnul Noului Ierusalim va pecetlui din loc în loc pământul care va fi cuprins în această taină, taina Noului Ierusalim, Ierusalimul Tău cel nou, pe care Tu, şi ai Tăi de pe pământ şi din cer, îl zideşti acum în zile de strâmtorare cum n-a mai fost până acum, dar nu este om pe pământ să cunoască într-adevăr strâmtorarea zilelor de acum.

Mă apropii cu dor şi cu blândeţe sfântă şi cu mare umilinţă de duh lângă fântâna care are dat de Tine numele meu: fântâna sfânta Ecaterina. Mă voi împărţi, Doamne, şi voi lucra porunca Ta peste această cetate peste care m-ai aşezat ocrotitoare din cer pentru înţelepciunea ei cea de la Tine. Mă voi strecura cu puterea pe care mi-ai dat-o şi voi întări întru Tine înţelepciunea acestei cetăţi şi voi ocroti cu Tine cetatea aceasta şi mă voi slăvi în mijlocul ei de lângă această fântână, şi voi sta din partea Ta cu lucru tainic, cu lucru sfânt, şi îl voi împărţi, că dulce mi-a fost mie să Te ascult şi să împlinesc pe pământ voia Ta. Şi iarăşi voi lucra, şi cu multul voi lucra, şi voi iubi lucrarea Ta şi mă voi împărţi cu ea şi Te voi bucura. Amin.

Le dau şi lor din dragostea mea, le dau din bucuria mea de azi, le dau celor mici, poporului Tău, Doamne.

Luaţi din bucuria mea de azi, luaţi duh de mireasă şi bucuraţi pe Mire, că eu mult L-am bucurat cu tot lucrul meu pentru El, şi iarăşi Îl bucur. Mângâiaţi-vă iubindu-L cu putere, şi veţi şti ce este bucuria cea necunoscută de cei de pe pământ. Daţi Domnului, daţi Mirelui bucurii bucurându-vă de El şi cu El, şi cu noi, sfinţii Lui cei din cer şi cei de pe pământ. Vă aduc plecăciune cu iubire pentru darul cu care m-aţi dăruit lucrându-l cu mânuţele voastre. Fiţi mireasă cu dor şi cu iubire mare pentru Mire, că vine, iubiţilor, vine Mirele, vine Domnul! Amin, amin, amin.

— Şi dacă vin, grăbiţi-vă să vin, că iată-i pe sfinţi aşteptând venirea Mea şi lucrând la ea, poporul Meu. Eu stau pe nori de heruvimi, pe nor de foc deasupra ta, şi cu tine stau. Stau şi deasupra, stau şi lângă tine, ca să stai tu de-a dreapta Mea până la biruinţa cea deplină, poporul Meu. Iată ce zi dulce! Iar de deasupra, slava Mea Mă întăreşte peste tine, şi din slavă în slavă petrec cu tine, poporul Meu Ierusalim. Acum, cu toată pacea Mea petrec cu tine după ce aşezăm semnul sfinţeniei peste fântâna cea nouă. Pacea ta să facă cruce cu pacea Mea, şi unii altora să ne dăm cu pace, poporul Meu. Sfinţii şi îngerii te iubesc. Şi Eu te iubesc. Şi tu să Mă iubeşti. Şi vino spre venirea Mea şi stai în ea şi dă-i bucuria, şi cheamă-Mă!

O, cheamă-Mă, poporul Meu! Şi până voi veni, tu cheamă-Mă, că frumoasă va fi slava venirii Mele la chemarea ta. Amin, amin, amin.

15/28 octombrie 2001

Sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir

Sfinţii din cer se încălzesc la focul trăirilor sfinte de pe pământ. Dragostea este măsura a ceea ce este fiecare om. Cei ce nu se măsoară cu sfinţii nu vor fi ca sfinţii. Cine are grijă de trup nu ştie să aibă grijă de suflet. Iubirea este mai tare ca moartea.

Sunt Domnul. Sunt Fiul Tatălui Savaot. Sunt Cuvântul. Mă întăresc în coborârea Mea cu sfinţii la ieslea cuvântului Meu. Mă pornesc să-Mi încălzesc ieslea şi să-i dau putere pentru Mine, că am de coborât cu sfinţii la iesle, am de adus hrană, am de cuvântat. Amin.

Voi, cei care Mă aşezaţi în carte când vin la voi, Eu fără voi n-am putere să vin cuvânt în carte. Întăriţi-vă iubirea, că puterea v-o întăresc Eu. Dacă Eu nu pot în voi, Mi-e grea coborârea. O, sunteţi fără putere, sunteţi slăbuţi şi răciţi. N-are trupul şi sufletul din voi căldură ca să pot Eu peste duhul vostru. Dar deschideţi urechea şi luaţi din Duhul Meu, luaţi din gura Mea cuvântul Meu şi daţi Sionului hrană, că el trebuie să fie muntele Domnului. Amin. O, Eu v-am ales pe voi ca să Mă aşezaţi cuvânt pe pământ. Acesta este lucrul vostru. Lucrul vostru este să puteţi pentru cuvântul Meu. Mă zbat mereu pe lângă voi cu îngerii şi cu sfinţii să vă am în toată pacea cea de sus, şi vă preţuiesc cu multul, şi v-aş da numai bucurii, numai puteri, numai nădejdi, că Eu trebuie să pot prin voi cu cuvântul peste tot pământul. Nici un lucru pe care-l lucraţi voi nu are preţ, nu are stat dacă voi nu faceţi lucrul pentru care v-am ales. O, câtă pace şi câtă putere vă trebuie pentru lucrul la care Eu v-am aşezat! Eu de sus vă ocrotesc şi vă împuternicesc cu multul, dar de pe pământ vin prea multe slăbiri peste voi. O, cât aş vrea să aveţi voi numai bucurii; bucurii de la care să pot lua şi Eu, nu oricum bucurii; bucurii care rămân în veac, fiilor, bucurii care nu se sting. Amin.

Trăirile sfinte de pe pământ sunt focul la care se încălzesc sfinţii şi îngerii. Ca şi pe pământ când e frig şi când vă strângeţi pe lângă foc ca să vă încălziţi şi ca să vă mângâiaţi, căci căldura mângâie, aşa este şi cu cei din cer. O, dacă i-aţi vedea pe cei din cer, dacă aţi vedea voi ce este strânsul lor lângă foc, aţi plânge de părere de rău că nu le daţi de ajuns prilej de mângâiere şi de căldură, fiilor. Focul la care se strâng ei prin frigul dintre cer şi pământ, acesta este: trăirea sfântă de pe pământ. Câte doi, câte trei dacă vă încălziţi unul pe altul, mii şi mii de sfinţi şi de îngeri stau la acest foc ca să se încălzească şi ca să se mângâie cu bucurii care rămân în veac, bucurii care nu se sting, nu oricum bucurii, fiilor. Eu bucurie vreau să vă fiu, foc la care să vă încălziţi ca să pot Eu în voi cu lucrul la care v-am aşezat să-l lucraţi înaintea Mea. Dar voi sunteţi apăsaţi de griji şi de dureri şi de supărări şi de frig. O, feriţi-vă de frig, că Eu trebuie să vă am calzi şi cu putere şi cu mângâiere în voi, că-Mi sunteţi poartă de intrare, sunteţi străjerii coborârii cuvântului Meu pe pământ. Amin.

Facem foc, fiilor, şi ne strângem pe lângă foc, Noi şi cu voi, că e sărbătoare de sfinţi. Sculaţi-vă bine, ca să facem hrană de la care să crească dragostea lui Israel, dragostea pentru Domnul, nu pentru sine, căci dragostea este măsura a ceea ce este fiecare om. Cuvintele dacă sunt mai mari decât faptele, dacă omul nu dă fiinţă cuvintelor rostite de el pentru dragostea de Dumnezeu, acela făgăduieşte şi nu face, căci temerea de Dumnezeu îi este mică, fiindcă el este mare. Dar cine este cu Domnul nu este mare, şi stă întru cuvintele Domnului. Cel mic stă zi şi noapte, şi îi petrece duhul în Domnul zi şi

noapte, iar când se trezeşte zice: *«M-am sculat, şi încă sunt cu Tine, Doamne, iar Tu cearcă-mă ca să cunoşti inima mea, ispiteşte-mă ca să-mi vezi cugetarea, şi dacă vezi în mine slujire rea şi cărare a mea, călăuzeşte-mă, Doamne, ca să fiu pe cărarea veşniciei».* Amin. Iată cuvânt care trebuie să aibă împlinire mare, căci ea dă viaţa cuvântului. Trăirile sfinte sunt împlinirea cuvintelor rostite, iar desfătarea acestor trăiri este mărturisirea. Ea dă putere şi duh aşa cum dădea sfinţilor care ajungeau la mărturisirea lui Dumnezeu înaintea oamenilor, iar Eu, Domnul, Mă arătam celor ce ajungeau la mărturisire şi le întăream duhul şi puterea din ale Mele, şi ei puteau cu putere, şi faptele lor erau mari, mari cât cuvintele lor, şi se adunau sfinţii şi îngerii cu miile la focul trăirilor sfinte şi se hrăneau cu tainele mărturisirii, care aveau putere nu numai în cuvânt, ci şi în faptă, prin cei ce mărturiseau despre adevăr şi despre viaţă şi despre lumină la cei ce trăiau în întunericul lor.

O, popor hrănit cu puterea cuvântului Meu! Cel ce trăieşte în întuneric este cel ce tace ţinându-şi sufletul său la întuneric. Dar de ce-ţi spun Eu ţie aceasta? O, poporul Meu, sufletul trebuie ţinut la lumină, la suprafaţă. Sufletul trebuie să vorbească mereu şi să stea în taina mărturisirii, care hrăneşte trăirile sfinte ale sufletului şi la care se adună sfinţii şi îngerii, poporul Meu. Cel ce se teme de Domnul, acela este drept şi este mereu adevărat, şi din aşa trăire se face plăcut pe pământul sfânt şi în cer. Dar cel ce se teme de om, acela nu este drept, şi de aceea se teme, şi de aceea se ascunde înăuntrul lui şi îşi ţine sufletul la întuneric şi nu-l ţine deasupra. Dar Eu te învăţ pe tine să nu faci aşa, ci, din contra, să stai mereu la lumină, la îndemână, căci David aşa stătea şi aşa zicea: *«Cearcă-mă şi ispiteşte-mă, Doamne, ca să mă vezi, şi dacă vezi în mine cugetare rea şi cale a mea, nu mă lăsa, ci călăuzeşte-mă, ca să fiu pe calea veşniciei, Doamne».* Cartea lui David îl ţinea mereu la lumină pe el, că el mereu se arăta Mie cu fapta şi cu cugetul lui şi cu dorul şi cu iubirea şi cu ruga lui şi cu cuvântul lui cel de lângă Mine. Cartea lui mărturiseşte înaintea Mea despre el şi pentru el, iar Eu îi cunoşteam cugetarea şi lucram cu Duhul Sfânt peste cel ce trăia aşa şi îl îndreptam pe cărările veşniciei.

O, poporul Meu, rugăciunea are în ea făgăduinţa omului. Când omul se roagă Mie, el se făgăduieşte Mie, căci numai acela se cheamă că se roagă primind, iar David spunea în cartea sa: *«Să mă ajuţi, Doamne, să-mi împlinesc făgăduinţele mele».* Cel ce se roagă este cel ce crede că dobândeşte prin cuvântul rugăciunii, şi acela primeşte, iar cel care primeşte este cel în care Dumnezeu crede. Dacă Dumnezeu crede în om, este pentru că omul crede în Dumnezeu, făcând cele plăcute Lui. Amin.

Poporul Meu, tu eşti muntele Domnului, şi aşa să fii, muntele Sionului să fii tu. Amin. Scris este: *«Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului. Nu se va clătina în veac cel ce locuieşte în Ierusalim, căci munţi sunt împrejurul lui, iar Domnul, împrejurul poporului Său în veac; iar Tu, Doamne, fă bine celor buni şi celor drepţi cu inima».* Amin.

O, poporul Meu, ce frumoase sunt mărturisirile acestui suflet! Cartea lui David stătea înaintea Mea ziua şi noaptea şi aşa îşi descoperea el sufletul din adâncul fiinţei sale, căci vorbirea scoate sufletul la lumină, poporul Meu. Netrăirea aduce cu ea tăcere şi durere şi tristeţi şi clătinare, dar cel ce locuieşte în Ierusalim nu se va clătina în veac, căci munţi sunt împrejurul lui, şi Domnul, împrejurul poporului Său. Amin. David trăia şi se hrănea cu Duhul Sfânt, iar cugetul lui mărturisea aceasta, căci el spunea: *«Cântaţi Domnului mereu cântare, cântare nouă, căci lauda Lui este în biserica cuvioşilor Lui. Veseleşte-te, Israele, de Cel ce te-a făcut pe tine, iar voi, fii ai Sionului, bucuraţi-vă de Împăratul vostru!».* Amin.

Iată, poporul Meu, ce frumos este sufletul care trăieşte mărturisind, şi Eu te-am învăţat să faci aşa, şi mereu te îndemn să asculţi de învăţătura Mea şi s-o trăieşti, poporul Meu. De când te-am zidit prin acest cuvânt, ţi-am zis mereu: *„Mi-e dor de tine!".* Şi iar, şi iar îţi zic, poporul Meu: Mi-e dor de tine! Răspunde-Mi dacă înţelegi acest cuvânt, căci David spunea: *«Cearcă-mi şi ispiteşte, Doamne, inima mea şi cugetarea mea, şi mă vezi».*

O, poporul Meu, Eu pe cel ce-l văd îl călăuzesc aşa cum l-am călăuzit pe David, unsul Meu. Dar pe cel ce nu-l văd nu-l pot călăuzi. Cum să-l călăuzesc pe cel cu care nu vorbesc, pe cel care nu-Mi vorbeşte? Cum pot să-i ispitesc inima celui ce nu şi-o arată? Dacă şi-o arată, numai aşa i-o pot ispiti, ca să văd apoi ce bine să-i fac şi cum să-l aşez ca să stea bine. Dar dacă el nu stă cum Îmi spune sau cum îi spun, acela nu este drept, şi de aceea nu stă cum se stă. Dacă el Îmi făgăduieşte zi de zi viaţa lui şi trăirea ei, şi dacă nu stă cum Îmi făgăduieşte să stea, ce să-i fac celui lenos, celui uituc, celui neatent, celui ce nu veghează pentru viaţa lui cea veşnică întru Mine?

O, cât au vegheat sfinţii şi câtă mărturisire au putut ei da despre viaţa Mea în ei, că se supunea cerul şi pământul sub cuvântul lor, sub credinţa lor cea plină de fapte. Ei pe toate le lepădau pentru viaţa Mea în ei, pe care n-o lepădau nicicum, şi cu care făptuiau semne mari înaintea necredincioşilor pentru numele Meu cel purtat de ei, căci aşa am zis acestora: *«Orice veţi face în numele Meu, aşa veţi dobândi».* Amin.

Poporul Meu, să nu uiţi să te măsori cu sfinţii, fiule, că dacă uiţi să te măsori, nu vei fi ca sfinţii. Să nu uiţi ce eşti tu, că dacă uiţi, cum ai mai fi tu muntele Domnului? Toţi sfinţii se încredeau în Mine în vremea mărturisirii lor şi nu se clătinau întru Mine, căci *«cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului»,* precum este scris. Ei aveau grijă de suflet, nu de trup, căci cine are grijă de trup nu ştie să aibă grijă de suflet, nu ştie din pricina grijii de trup, că una este să nu-ţi laşi trupul să sufere, şi alta este să-i dai trupului ceea ce nu-i trebuie, ceea ce nu-i face cinste sufletului sfânt şi nici trupului care stă înaintea lui Dumnezeu.

Te-am învăţat odată, poporul Meu, să nu ai nimic din cele ce sunt deşertăciune, din cele asemănătoare cu cele ale fiilor lumii. Iar Eu acum îţi amintesc aceasta şi te rog din nou să te uiţi pe lângă tine şi să dai din tine iubirea de tine, iubirea cea care cere pentru trup, şi s-o ai pe cea care cere pentru suflet, şi pe acestea să le ai pe lângă tine şi în locul în care stai. Dragostea şi sfiala sfântă, sfiala cea care dă atât de frumos înaintea Mea şi înaintea ta, să nu le părăseşti, să nu le pierzi pe drum, că dacă le pierzi, îţi pierzi statura cea dulce, cea sfântă, cea odihnitoare, fiule crescut de cuvântul învăţăturii sfinte care iese din gura Mea ca să te cresc şi să te am frumos, şi tot aşa să te şi păstrez. Nu este nici un om care să merite binele şi frumosul şi bunătatea şi iubirea, şi de aceea omul trebuie să le dobândească lucrându-le pe ele în părţi şi nu luându-le, căci cine dă să le ia din părţi nedând cu aceeaşi măsură, acela se dă merituos. Dar Eu am spus că nu este nici un om să merite bunătatea din jur, ci trebuie să lucreze ca să aibă la Dumnezeu şi la oameni, iar dacă nu are, nu şi-a strâns şi nu are. Nimeni nu poate strânge fără suferinţă, iar cine se teme de suferinţă nu strânge nimic, nu are nimic cel ce nu lucrează crezând şi nu oricum lucrând.

Pe vremea încercării credinţei sfinţilor chinuiţi de păgâni pentru numele Meu, a fost aruncată în foc o mamă, iar copilul ei, mic fiind, dacă a văzut pe mama lui în foc, cum plângea căutând-o a şi pornit spre ea ca să capete mângâierea ei, aşa cum caută orice copil. El, cât era de mic, nu ştia nimic de foc, iar când îşi pierduse mama, dacă a găsit-o apoi, s-a dus întins la ea, iar focul n-a fost mai tare decât dorul lui, decât dragostea după mama lui. Iar Eu i-am luat atunci pe amândoi la pieptul mângâierilor Mele încă pe când erau ei în foc cu trupul viu. Iată, iubirea este mai tare ca moartea, mai tare ca focul, iar mărturisirea îi face pe ai Mei să se scrie în Cartea Vieţii, în casa cea de sus. Amin.

Aş voi să vă învăţ mereu. Aş vrea, poporul Meu, să te învăţ neîncetat, şi tu să primeşti, şi tu să faci faptă toată povaţa Mea. Aceasta este cea mai frumoasă lucrare între pământ şi cer. O, câtă căldură dumnezeiască îţi trebuie ca să fii aşa! Dar nu poţi să fii aşa decât dacă iubeşti din toată fiinţa ta pe Dumnezeu şi pe copilul Său, care este aproapele tău. O, să nu schimbi acest chip al dragostei cu chipul tău, că nicăieri nu e mare Dumnezeu acolo unde omul are chipul lui însuşi între fraţi înaintea lui Dumnezeu.

O, copii care-Mi primiţi cuvântul la iesle, dau mereu să încălzesc inimioarele voastre când vin ca să vă dau putere să deschideţi cuvântului Meu care bate ca să intre în carte. Dacă Eu nu pot în voi, Mi-e grea coborârea. Dacă poate omul peste voi, Mi se îngreuiază coborârea, că atunci voi rămâneţi fără putere. Iată, sunteţi slăbuţi, sunteţi răciţi. N-are trupul şi sufletul din voi căldură ca să pot Eu peste duhul vostru. Dar deschideţi urechea şi luaţi din gura Mea cuvântul Meu şi daţi-l de hrană poporului Meu. Lucrul vostru este să puteţi pentru cuvântul Meu, şi vă trebuie în toate pacea cea de sus. O, Eu v-aş da numai bucurii, numai puteri, numai nădejdi, că Eu trebuie să pot prin voi cu cuvântul peste tot pământul. Rămâne fără preţ tot lucrul vostru dacă nu lucraţi lucrul pentru care v-am ales, lucrul pentru care trebuie atâta pace, atâta putere! O, cât aş vrea să aveţi voi numai bucurii, fiilor, căci voi sunteţi portiţa Mea. Vă voiesc cu bucurii din care să pot lua şi Eu, bucurii care rămân în veac, bucurii care nu se sting, nu oricum bucurii, fiilor; trăiri sfinte, la al căror foc să ne încălzim Noi şi cu voi, căci căldura mângâie, fiilor. O, nu ştiu cum să vă încălzesc, că vă e frig, şi sunteţi slăbuţi, şi sunteţi răciţi. Încălziţi-vă câte doi, câte trei, că nu toţi pot purta frigul, şi iată, sunteţi plăpânzi, copii care-Mi primiţi cuvântul. Cuvântul vostru ar trebui să fie numai *„da"* în tot poporul Meu. O, să nu se înveţe copilul acestui popor să vă zică *„nu"*. Dragostea şi sfiala cea sfântă să nu le piardă pe drum poporul, căci în ele Se odihneşte Domnul cu Duhul Său Care lucrează prin voi, copii purtători de Dumnezeu. Cine se dă deştept şi îndărătnic înaintea voastră, acela a pierdut sfiala cea sfântă, care dă atât de frumos înaintea Mea din creştin. Inimioarele voastre să nu prindă amărăciune, ci să se hrănească cu dulceaţa jertfei cea din inimă a fiecărui copil prins în cartea acestui popor, pe care o port între pământ şi cer pe umerii voştri, copii plăpânzi. Duhul umilit aduce numai mângâieri, numai puteri din cer. Nu e bine să faceţi voi voia poporului, ci e bine să facă poporul voia Mea cu multă umilinţă şi cu multă credinţă, ca să cresc Eu cu puterea Mea în voi pentru tot binele Meu şi al poporului Meu, pentru venirea Mea pe pământ, copii înfriguraţi prin vreme. Învăţătura este cea mai mare bogăţie. De aceea v-o dau ca s-o puneţi peste poporul Meu, şi el s-o facă faptă. Amin.

O, poporul Meu, tot ce-Mi ceri tu, să faci apoi, fiule, că Eu te ajut să faci ce-Mi ceri. Eu prin tine împlinesc şi ce-Mi ceri tu, şi ce-ţi cer Eu. Ajutaţi-vă unul pe altul zi şi noapte, dar fiţi atenţi ce vă învăţ: zi şi noapte ajutaţi-vă, şi unul pe altul să vă sprijiniţi pentru cele sfinte din voi şi dintre voi. Sufletul din voi să se vadă zi şi noapte, şi să aveţi martori din cer şi de pe pământ zi şi noapte, fiilor, căci Eu, Domnul, sunt aproape, iar voi fi-va să mărturisiţi unul pentru altul înaintea Mea când voi veni. Voi trebuie să fiţi lucrul Meu cel nou, care se înnoieşte zi după zi până la arătarea Mea. Nimeni nu poate să fie şi să trăiască prin sine, şi de aceea vă învăţ să vă daţi ale Mele unul altuia zi şi noapte, fiilor, din zori în seară şi din seară în zori, cu veghe şi cu iubire, că acolo unde trăiesc ai Mei împreună, acolo este binecuvântarea Mea şi îngeri de sus şi de jos ziua şi noaptea, cu paza şi cu ocrotirea şi cu veghea cea tare, care este binecuvântarea Mea peste cei ce locuiesc laolaltă. Amin.

Să vă culcaţi şi să vă sculaţi grăind unul cu altul cu iubire, aşa cum v-am iubit Eu mereu. Să vă uitaţi unul la altul mereu, şi ziua şi noaptea, şi să aveţi la ce vă uita cu folos pentru calea veşniciei. Eu lucrez de lângă voi pentru voi, dar să ştiţi ce este taina aceasta şi s-o preţuiţi, căci este scris în cartea lui David: *«Cercetează-mă, Doamne, ca să cunoşti inima mea, şi caută-mă ca să vezi cugetul meu, şi dacă vezi în mine cale a mea, abate-mă de pe ea şi călăuzeşte-mă, ca să fiu pe calea veşniciei, Doamne».* Amin, amin, amin.

Primiţi-vă unul pe altul din partea Mea, că Eu sunt Cel ce ispitesc inima şi rărunchii din om pentru ca să-l îndemn pe el pe calea veşniciei. Amin.

Pe mucenicul Meu Dimitrie, care atât de mult M-a iubit, l-am îmbrăcat cu puterea cuvântului, cu puterea mărturisirii, şi S-a desfătat în el Duhul Meu împotriva celor ce nu cred în adevăr. L-am îmbrăcat în trupul Meu cel înviat şi le-am arătat păgânilor că el este viu, şi că cei vii, vii sunt pe vecii, şi că moartea nu poate peste ei. Temniţa în care se odihnea trupul lui cel chinuit de păgâni se făcuse cer în care Se desfăta Duhul Meu şi al lui până la unirea cea mare, şi aşa Mă măream Eu în sfinţii Mei.

Iată, serbăm serbare de sfinţi mucenici. Trăirile sfinte de pe pământ sunt focul la care se încălzesc sfinţii şi îngerii, poporul Meu. Ca şi pe pământ când vă e frig de vă strângeţi pe lângă foc, căci căldura mângâie, aşa fac şi cei din cer. Ei caută orice prilej de căldură de la voi, şi se strâng pe lângă voi cu Mine ca să se încălzească. Ei nu sunt trişti pe voi că vouă vă e bine şi că ei s-au chinuit pe pământ pentru cer, dar vă cer căldură, că e frig între pământ şi cer, poporul Meu. Dacă voi nu aveţi trăiri sfinte care să ia foc, ei unde să vină la căldură şi la mângâiere? Dar iată, nu oricum să fie aceste bucurii dintre voi, ca să pot lua şi Eu din ele, şi ele să rămână în veac, bucurii care nu se sting, poporul Meu.

De la un cuvânt al Meu la altul veghează asupra cuvântului Meu de peste tine, Ierusalime, şi pune-l în faptă, fiule. Învaţă-te să foloseşti orice fărâmă de timp, şi orice gând să-l foloseşti pentru venirea Mea, ca să fii mereu gata, mereu astăzi, poporul Meu. Trăiţi viaţă îngerească din zori în seară şi din seară în zori, aşa cum Eu vă cer şi vă povăţuiesc cu povaţă sfântă de la un cuvânt la altul, şi zi şi noapte sprijiniţi-vă între voi. Amin.

Iar voi, cei ce-Mi aşezaţi cuvântul în carte, aveţi grijă de voi şi nu vă mai lăsaţi sub dureri, că am nevoie de puteri mereu proaspete în voi ca să puteţi purta povara Mea. Cartea Mea cu voi este cartea voastră cu Mine. Tot cuvântul vostru să fie *„da"* în tot poporul Meu, şi să fiţi primiţi de Israel, şi să înveţe de la voi statul împreună şi binecuvântarea Mea

peste statul lor. Duh de nemulțumire, e grea o așa durere. Să nu-și afle cuib acest duh între cei de un nume cu Mine, că voi aveți pe Domnul Împărat peste voi, copii ai poporului nou care purtați numele lui Israel cel făgăduit lui Avraam, rod al făgăduințelor Mele.

Luați și mâncați și faceți faptă și trăire sfântă din cuvântul Meu. Luați și purtați cu iubire mare viața la care vă îndemn mereu, iar lepădarea de sine să-și facă sieși casă în inima fiecărui copil din Israel, și să fie mulțumire în Domnul și duh de pocăință până la venirea Mea, așa cum se cuvine sfinților. Amin.

Darurile sfinte care sunt între voi lăsați-le să lucreze, dar cu duh de umilință să fie împărțită toată lucrarea Mea cea dintre voi. Căldura Duhului Sfânt să vă împodobească fața și cuvântul și fapta, căci duhul frăției se măsoară prin ceea ce este fiecare. Dar Eu doresc din toată inima Mea dumnezeiască să fiți ca Mine, fiilor, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui, și Îl vor vedea cum este El, și Îl vor vedea pe El»*. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2001

Sărbătoarea sfântului Dimitrie Basarabov

Unirea dintre frații sfinți să fie numai pentru împlinirile Domnului. Cel ce se roagă, să împlinească apoi ceea ce cere. Măsura credinței este fapta ei. Învățătura sfântă rodește în cei ce o iubesc de-a pururi, și este darul cel pentru sfinți.

Poporul Meu, iar și iar Îmi sting focul și dorul inimii după avutul Meu de pe pământ, după tine, poporul Meu. Învățătura Mea s-o iubești, și să fie ea viața ta, trăirea ta, dorul tău, precum Mie Mi-e dor de tine, poporul Meu, că tu ești cuibul Meu în care trag când vin. Amin.

Cu sărbătoare de sfinți Mă mângâi în preajma ta, și doresc să stau tot mai mult cu tine în cuvânt, dar nu să te înveți cu Mine, decât numai ca să faci voia Mea și nu altcum, poporul Meu. Nici voi să nu vă învățați unii cu alții, decât numai pentru ca să faceți tot mai frumos voia Domnului în toată umilința și jertfirea, căci voi sunteți frați în Domnul cerește și nu pământește și nu omenește, și să vadă cine vă știe pe voi, să vadă cum și în ce fel sunteți voi frați. Toată bunătatea s-o aveți între voi întru toate, ca unii ce sunteți fiii împărăției cerurilor, ca unii care aveți casă cerul, nu pământul și atât. Suflet cald să vă îndeletniciți să aveți, căci când sufletul e dulce și cald, e totul sănătos și în cuget și în trup, fiilor, și în jur.

Poporul Meu, când vorbești, să ai frumosul umilinței în cuvintele tale și în glasul tău. Când umbli, să ai umblare cerească pe pământ, ca să se bucure de treacătul tău toată făptura. Când mănânci, să nu uiți că nu e bine pe pământ, și dă-i și sufletului, dă-i și îngerului, dă-I și Domnului, ca să fii pe pământ și în cer deodată. Sufletului dă-i cugetare sfântă, îngerului dă-i umilința ta, pe a cărei cărare merge el pentru tine la Dumnezeu, iar Domnului dă-I inima și așteptarea din ea și părtășia ta cu El, ca să ai mereu cu tine calea veșniciei, calea cu Domnul, poporul Meu. Când stai, să nu fii uscat, și să rodești în jur ca pomul care nu stă când rodește. Când te dai, să nu te socotești cât te-ai dat, ci cât te-ai oprit ție, că așa și nu altcum socotesc Eu pentru tine tot ce ești și ce vei fi. Când te rogi, vezi ce spui, și așează-te să împlinești apoi ce spui, ce-Mi ceri, că dacă tu nu împlinești, Eu cum și de unde să-ți dau dacă nu le fac cu tine pe cele ce-Mi ceri? Când auzi, să nu te pripești, ci să primești când e vorba de viața ta cea de sus și cea de jos laolaltă, căci toate sunt măsurate cu măsură bună, numai să crezi ca Mine, fiule. Iar când crezi, să știi că atunci poți, fiindcă aceasta este taina împlinirilor Mele prin tine, poporul Meu. Și când vorbești, și când umbli, și când mănânci, și când stai, și când dai, și când te rogi, și când crezi, să crezi că măsura credinței este fapta ei. Amin.

Să știi, poporul Meu, că învățătura dă roade în cei ce o iubesc pe ea de-a pururi și făcând-o împlinită peste ei. Numai cei înțelepți o doresc cu dor ca pe o iubită și stau cu ea și îi gustă desfătările ei, căci învățătura este mamă care-i crește mari pe cei ce se nasc din Dumnezeu, că ea este izvor răcoritor pentru suflet și armă vătămătoare pentru vrăjmașii vieții veșnice, și omul se păzește viu prin ea. Amin.

Învățătura este darul cel pentru sfinți, căci ea este cea de sus, și locuiește întru sfințenie și o păzește pe ea. Ferice celui ce se păstrează sfânt prin acest dar de sus de-a pururi cu cel sfânt.

Nu e bine să învețe pe altul omul, ci e bine să se învețe pe sine, căci omul este frumos prin umilință. Amin. O, cât de dulce și cât de frumos te învăț, poporul Meu! Cine mai are așa izvor, așa mângâiere, așa Stăpân milos, așa Răscumpărător al sufletului și al trupului și al duhului omului frumos prin umilință? Petrec cu sfinți în jurul tău și îți dau din gura Mea și îți dau din sânul Meu, și tu le împarți lor când îți dau, căci dacă am cui să împart, atât iau și sfinții cu care vin întru venirea Mea. Doresc să Mă mângâi de la tine. Așa doresc și sfinții, așa doresc și îngerii, poporul Meu. O, așa să dorești și tu, că tot ce-Mi dai tu este al tău. Eu sunt cămara cea nestricăcioasă unde tu aduni tot ce-Mi dai și tot ce-ți cer. Să nu dorești să te întorci de la Mine. Să nu dorești să-ți faci voia ta. Să nu fii nemulțumit pe cale, ci să mergi cu voia Mea și cu toată pacea, și din plin să mergi. Dacă Eu ți-aș spune să urnești o piatră și s-o așezi la șapte pași de ea, tu te-ai duce așa. O, dacă Eu ți-aș spune să-l iubești pe fratele tău, și cu umilință să-l iubești, așa să făptuiești și fapta duhului, precum te-ai dus pentru fapta cea cu trupul împlinită și urnită.

O, poporul Meu, învățătura cea de azi te învață să-l iubești pe aproapele tău cu umilință. Amin. De ce, oare, te învăț Eu aceasta? O, nu poți altfel afla mângâierea iubirii, căci omul este frumos prin umilință, poporul Meu. Fă-ți rost de îngeri întru toate: și în cuvinte, și în simțire, și în mișcare, și în purtare, și în culcare, și în sculare, și pe cale, și când mănânci, și când te rogi, și când auzi, și când vezi, și când crezi. În tot și în toate fă-ți rost de îngeri din cer și de pe pământ, și nu fugi de îngeri, că Eu vreau să fii ocrotit cum nimeni n-a mai fost, că vine vremea slavei; veni-va și a și venit, numai să crezi, și așa să lucrezi această vreme, și apoi să te bucuri în ea. Amin. Vine la tine o vreme dulce pe care tu n-o pricepi de ajuns, dar o dorești, iar pentru ea tu trebuie să fii ca ea, căci și cei din morminte vor fi mulți răpiți de ea și vor umbla în slava ei, precum este scris.

O, poporul Meu, iubește pe Domnul Dumnezeul tău cu umilință, căci omul este frumos prin umilință, și tot așa să-l iubești și pe fratele tău; cu umilință, fiule, cu îngeri în iubirea ta, în toată, poporul Meu. Învățătura Mea s-o iubești. Ea este darul cel pentru sfinți și este înger al vieții lor, căci ea dă roade în cei ce o iubesc pe ea și o doresc ca pe o iubită. Amin.

Te-am învățat, poporul Meu, iar sfinții s-au încălzit în vatra ta și au luat mângâiere din graiul Meu de peste tine. Tu ești muntele Domnului, și din el iau și vor lua învățătură mulțime de popoare, căci proorocii au grăit zicând: *«În zilele cele de pe urmă muntele templului Domnului se va înălța peste vârfurile munților și vor veni popoare zicând: să ne*

suim în muntele Domnului, şi Domnul ne va învăţa, şi vom merge pe cărările Sale, căci din Sion ne va învăţa Domnul, şi cuvântul lui Dumnezeu, din Ierusalim, din muntele Domnului». Amin, amin, amin.

27 octombrie/9 noiembrie 2001

Soborul sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil

Lupta îngerului păzitor ocroteşte viaţa omului. Lucrarea sfântă a omului întăreşte lucrarea îngerului. Taina lucrării îngerului este cuvântul rostit de om. Adevăratul binefăcător este cel care te dojeneşte. Pentru îngeri femeia trebuie să-şi acopere capul. Ucenicii cuvântului Îl cheamă pe Duhul Sfânt pentru ei şi pentru poporul cel nou.

Acest cuvânt sunt Eu, Domnul, şi minunată este taina lui, şi el este purtat de îngeri până la ieslea cuvântului Meu din mijlocul neamului român. Amin.

Acest cuvânt Mă aduce pe Mine pe pământ acum şi până în ziua Mea cea cu slavă de îngeri şi de sfinţi şi cu vedere pentru tot ochiul care a fost şi care va fi atunci, şi care va sta întru întâmpinarea Mea şi va vedea venirea Mea cea văzută, venirea Fiului Omului. Amin, amin, amin.

Iată sărbătoarea puterilor cereşti, care au în mijlocul lor pe arhanghelii Mei Mihail şi Gavriil, întâii peste îngeri, şi cu care Eu mult am slujit peste om în toate lucrările Mele pe care le aşezam pe pământ ca să le săvârşesc.

Încă de la începutul Meu cu omul am lucrat prin îngeri peste om. Şi dacă omul a căzut apoi, Eu i-am dat înger aproape ca să-l pot trage de unde a căzut, ca să-l pot îngriji la bine şi la greu pe om, că greu e de om pe pământ. Dacă ar fi omul cu duhul lui în Duhul Sfânt, dacă ar vrea omul într-adevăr să vadă, i-aş arăta lui pe îngerul lui, l-aş face să vadă lupta îngeraşului şi suspinul şi jalea şi bucuria lui la rău şi la bine alături de om din partea Mea. Cea mai mare bucurie o are îngerul omului atunci când el vede faţa Mea. Atunci şi omul are bucurie şi tărie, căci îngerul îi dă. Când îngerul nu vede faţa Mea, omul e fără putere pentru Mine şi poate pentru el fără Dumnezeu, iar îngerul cel potrivnic omului îl slăbeşte pe om de partea lui, şi apoi omul se ruşinează, şi apoi nu mai caută cu Mine şi slăbeşte faţă de înger. Când omul stă împotriva răului, îngerul se bucură în faţa Mea cu omul şi ia puteri de la Mine pentru om, şi se adună îngeri cu miile lângă om şi lângă Mine, şi văd îngerii faţa Mea şi au de lucru mereu lângă om şi lângă Mine pentru om, lângă Mine şi lângă om o dată. Omul care are viaţă şi iubire şi lucrare sfântă pe pământ între oameni, acela are înger tare, înger care se bucură şi care bucură pe pământ şi în cer deodată. Dar omul care nu iubeşte viaţa şi iubirea şi lucrarea de înger, acela ia în el nepăsarea de Dumnezeu, şi de ea nu mai scapă, că nu are omul putere când îngerul nu are putere lângă el.

O, poporul Meu, stau deasupra ta cu mare şi cu cerească şi cu îngerească sărbătoare şi lucrare. Aş voi să-ţi desfac ochii şi să vezi lucrarea îngerilor, şi să vezi lucrarea ta. Aş voi să vezi statul îngerului cu tine, să vezi cât este şi cum este, să vezi cât bucuri sau cât superi sau cât ai pe îngeraş; să-l vezi cât stă lângă tine şi lângă Mine deodată; să vezi ce are sau ce nu are să-Mi dea de la tine. O, poporul Meu, credinţa ta şi inima ta pot vedea aceasta, numai să vrei, numai să nu fii nepăsător de înger, poporul Meu. Nu mai e om pe pământ ca să-i pese de înger şi să-i facă îngerului aşternut bun cu el şi lucru dulce lângă om şi lângă Mine deodată. Te-am învăţat, poporul Meu, pe tine mereu, şi tot mereu te învăţ, ca de la aşa învăţătură să ia omul care dă de ea. Te-am învăţat şi te învăţ să nu iei în tine nepăsarea de suflet şi de înger, că greu mai scapă omul de ea dacă o lasă peste el. Ea nu aduce nici o bucurie. Ea aduce numai uscăciune, căci Duhul Sfânt nu poate nimic în cel nepăsător. Ce să ia îngeraşul de la omul care stă în nepăsare, în nelucrare pentru cer? Nu ia nimic. Şi dacă nu ia, el nu vede faţa Mea, căci se ruşinează şi nu vine. Dar Eu, poporul Meu, te-am învăţat şi mai minunat în lucrul Meu cu tine. Te-am învăţat să dai putere îngerului şi ţi-am spus să ai ziua şi noaptea înger de jos şi înger de sus, şi aceasta împuterniceşte cu multul pe înger înaintea Mea, că el are şi de jos mărturisitor, şi atunci el întăreşte pe om în bine, că tot omul creştin care are lângă el om, acela se opreşte de la mult rău, şi face binele şi are sprijin pe pământ şi în cer prin om şi prin înger, şi are mărturisitor sus şi jos deodată, jos şi sus în tot timpul, şi face lucrarea cea creştinească şi are grijă pentru înger. Amin.

Dă-i îngerului lucrare, poporul Meu, şi mare putere vei avea pe pământ şi în cer prin înger. Dă-i îngerului putere, şi atunci vei fi lucrător şi binefăcător îngerului şi omului şi ţie. Amin. Eu aşa te învăţ, şi frumos te mai învăţ Eu pe tine, poporul Meu, că vreau să aibă omul de pe pământ învăţătura dintre Mine şi tine, şi să-i facă bine omului, şi să lucreze omul pentru înger. Amin. Lucrarea îngerului e mare minune şi mare taină, căci ea ţine de lucrarea omului, iar cea mai mare în taina lucrării îngerului este cuvântul omului, de la care ia îngerul pentru Dumnezeu, şi iată, de aceea este scris că omul din cuvintele sale va fi mântuit sau osândit înaintea lui Dumnezeu. Nici o faptă pe pământ sau în cer n-o săvârşeşte omul fără gând şi fără cuvânt mai întâi. Întâi omul gândeşte, întâi zice, şi apoi face, iar fapta îi urmează cuvântului.

O, poporul Meu, tu să nu uiţi că mare taină este cuvântul. Să nu rosteşti cuvânt nemăsurat, cuvânt neîmplinit. Cuvântul neîmplinit alungă pe înger, căci îngerul este din cer. Caută să înţelegi când îngerul se zbate pentru tine de lângă tine. Eu am pus lângă tine îngeri tari din cer şi de pe pământ, şi aşa să primeşti, şi aşa să faci. O, să nu rosteşti cuvânt nemăsurat, cuvânt neîmplinit, cuvânt uscat, ci, din contra, poporul Meu, să fii atent dinăuntrul tău şi din afara ta, pentru îngeri. Amin. Duhul Meu Se bucură cu multul că am pe cine să învăţ pe pământ ca să fie învăţătura Mea izvor de viaţă pentru tot omul care caută şi iubeşte viaţa. O, poporul Meu, nu numai tot binele îl văd Eu numaidecât la om, dar şi răul tot atât îl văd, numai că omul este îndrăzneţ şi nu cugetă la Cel ce vede, la Domnul, Care vede tot şi peste tot. Cain n-a mai gândit că Dumnezeu îl vede, ci, din contra, a gândit că nu-l vede, şi tot aşa a şi răspuns când Domnul l-a întrebat de fapta lui.

Omul îşi murdăreşte cugetul şi nu se mai spală apoi. Cui nu-i place să se spele nu se spală. Cui nu-i place să fie curat nu se spală, nu se îngrijeşte, nici chiar atunci când Dumnezeu caută la el aşa cum a căutat la Cain, pe care l-a îndemnat să se spele, căci era murdar şi n-avea pe înger aproape din pricină că era murdar. O, nu numai cu trupul sunt murdari oamenii. Oamenii stau cu sufletul nespălat, şi aceia în zadar îşi spală trupul, căci cu sufletul sunt murdari, sunt necurăţaţi.

O, copii străjeri pentru cuvântul Meu peste voi, aveţi grijă de acest izvor. Să curgă acest izvor, să nu-i sece cursul, că fără el muriţi şi Mă îndureraţi adânc, iar cu el trăiţi şi Mă bucuraţi pe Mine şi pe îngeri. Amin. Izvorul spală pe cel ce-l foloseşte. Tu să fii izvor care spală, poporul Meu. Tu când stai şi când umbli, să curgi peste pământ binecuvântare şi să faci

curat pe pământ. Aşa să faci, poporul Meu. Amin. O, pe unde umblă omul ar trebui să rămână curat, nu murdar, că omul are mâini şi picioare, şi toată firea aşteaptă după mersul şi după mâna omului. Dar omul lasă numai murdar în urma lui, în jurul lui, şi cu sufletul şi cu trupul. Aşa calcă omul pe pământ, şi pedepseşte pământul şi firea de pe el. Dar tu, poporul Meu, să cauţi numai cu Mine şi cu povaţa Mea şi cu trezirea pe care mereu ţi-o fac, că adevăratul binefăcător al tău este cel ce te dojeneşte, cel ce te ţine de mână prin vremea ta de nepăsare dacă ai fi nepăsător pe drum. Tu să nu te plângi Mie sau omului când eşti dojenit din cer sau de pe pământ, că dacă faci aşa, Mă supăr, fiule. Tu să fii tot o trăire, tot o simţire. Tu să fii copac verde şi să rodeşti, ca să aibă îngerii faţă spre Mine pentru tine. Tu să fii atent dinăuntrul tău şi din afara ta pentru îngeri. Auzi tu ce-ţi spun? Pentru îngeri, poporul Meu. Amin, amin, amin. Aşa a învăţat şi apostolul Meu pe fiii bisericii, iar cine este al bisericii, acela lucrează învăţătura învăţătorului său. Pentru îngeri trebuie să-şi aibă femeia semnul stăpânirii, precum îl au şi îngerii. Pentru îngeri să-şi aibă femeia capul acoperit cu maramă. Pentru îngeri să-şi aibă omul trupul acoperit, că nu este omului îngăduit să-şi aibă trupul descoperit, decât fără voia lui, aşa cum păţeau sfinţii Mei pe pământ, care, pentru că nu se lepădau de Mine şi de viaţa Mea, erau batjocoriţi pe pământ de către păgâni, iar îngerii le slujeau lor, căci sfinţii sufereau pentru Mine ocara.

O, frumos te mai învăţ Eu pe tine, poporul Meu, că vreau să ia lumea învăţătura Mea, ca atunci când va fi să vin Eu să fiu îndreptăţit întru cuvântul Meu, că am zis de la început: *«Nu Eu, ci cuvântul Meu cel spus din vreme, acela va judeca pe cel ce nu l-a păzit»*. Amin.

Avem cu voi sărbătoare din cer. Avem, poporul Meu, avem sărbătoare mare cu voi. Toate cetele cereşti, toate puterile din cer, în cete adunate cu voi, stau martori între Mine şi voi pentru cuvântul Meu de peste voi. Arhanghelii, Heruvimii, Serafimii, Îngerii, Începătoriile, Stăpâniile, Scaunele, Domniile, Puterile, stau cete-cete şi ascultă cuvântul Meu de peste voi, cuvântul pentru serbarea lor în lucrare de biserică. Mihail şi Gavriil, mai-mari peste toate cetele cereşti, Îmi slujesc aparte, căci sunt mai-mari. Iată, între îngeri e mare ascultare, mare ordine, mare disciplină, poporul Meu. Lucrarea lor e cu mare slavă, cu mare iubire, şi din iubire ei sunt una întru Mine prin mai-marii lor. Şi peste cei vii şi peste cei morţi ei au lucrare, căci aşa este lucrarea Mea, iar lucrarea Mea ei o lucrează.

Am zăbovit cu toţi cei adormiţi şi pomeniţi la Mine prin voi, am zăbovit cu ei de la pomenirea lor de acum câteva zile şi până azi, ca să le împărţim mângâiere şi hrană pentru suflet şi pentru trup, şi haină de mântuire, poporul Meu. Curând, curând vine clipa când sufletele lor vor intra în trupurile lor şi se vor scula şi vor lua din mila Mea care curge din acest izvor peste cei vii şi peste cei adormiţi. Vine ziua cea mare când cele două lumi vor fi numai una, căci scris este: *«O turmă şi un Păstor va fi»*. Amin. Acum, mai-marii peste îngeri rostesc peste ei slobozire cu bucurie după ce ei petrec cu voi deplin, gustând din hrana cea de la iesle pentru suflet şi pentru trup. Amin.

Se clatină puterile cereşti cu bucurie pentru lucrarea venirii Mele, şi tot aşa aş vrea să fii şi tu, poporul Meu. Stau deasupra ta cu îngerească sărbătoare şi lucrare. Aş voi să-ţi desfac ochii şi să vezi lucrarea îngerilor, şi să vezi lucrarea ta cea la Mine adunată; să vezi dacă ai sau dacă n-ai, sau câtă ai adunată la Mine, şi să faci să ai. Aş voi să-ţi arăt îngerul şi să vezi câtă bucurie sau câtă supărare îi dai îngerului tău; să-l vezi cât stă lângă tine şi lângă Mine deodată; să vezi ce are sau ce nu are de la tine să-Mi dea. Vezi tu de ce te rog Eu să nu plângi şi să nu te plângi Mie sau omului când eşti dojenit din cer sau de pe pământ? Te rog pentru îngeri, poporul Meu; pentru îngeri şi pentru venirea Mea, căci scris este prin ucenicii Mei: *«Dumnezeul păcii Însuşi vă sfinţeşte pe voi desăvârşit, iar voi, cu duhul vostru şi cu sufletul şi cu trupul, păziţi-vă întregi şi fără de prihană întru venirea Lui, căci El Credincios este, şi va îndeplini»*. Amin.

Acum puterile cereşti se apleacă pentru mulţumire cu Mine la iesle, că Eu iau sărbătoare de la voi în ziua de pomenire a lor. Le e dor sfinţilor şi îngerilor de sărbători pe pământ, iar omul nu mai ştie ce este aceasta. Dar la voi să găsească cerul hrană şi mângâiere şi odihnă, că spre aceasta aţi fost voi chemaţi, ca să moşteniţi cu sfinţii. Amin.

O, poporul Meu, întăreşte-ţi nădejdea că tot ce-Mi ceri Eu îţi voi face şi îţi voi da. Nădejdea se face multă prin rugăciune, poporul Meu. Vreau să te aud, poporul Meu. Vreau să ai nădejde, dar ea vine cu rugăciunea ta. Amin.

Voi, cei de la iesle care-Mi primiţi cuvântul pentru Israel, vreau, fiilor, să vă audă Israel rugăciunea voastră spre Mine, cu nădejde în ea. Duhul Meu vine peste voi şi Se roagă în voi cu nădejde, căci voi sunteţi nădejde pentru Mine. Duhul Meu Se roagă în voi, fiilor străjeri. Amin, amin, amin.

— Dacă n-am fi atât de puţini la inimă şi la dragoste, Doamne, am şti prin înţelepciune şi prin bărbăţie să ne hrănim nădejdea în marea Ta biruinţă şi pentru noi. Dar zilnic ne vedem doborâţi faţă în faţă cu marea Ta lucrare, că ea e prea mare, iar noi, prea mici sub ea cu inima din noi, care n-are putere pentru fapte mari cât lucrarea Ta de peste noi.

Poporul Tău aşteaptă mai mult de la noi, iar noi nu suntem atât cât ne aşteaptă el, şi numai Tu ştii cât suntem. Temerea creşte în noi şi ne slăbeşte. Trupul ne e prea neputincios. Nădejdea cea pentru noi pâlpâie în noi, deşi ştim de ajuns că Tu Te vei preaslăvi peste pământ în curând. Nu suntem ceea ce aştepţi Tu să fim. Nu avem îndemânare în iubire şi în înţelepciune şi în lucrarea facerii omului aşa cum ne-ai spus Tu să lucrăm, iar cu omul e greu, că e greoi omul, şi nu este duh de umilinţă la om, Doamne, şi nici noi nu ştim de ajuns să dăm umilinţei noastre faţa cea plăcută Ţie şi omului, ca să avem nădejde şi pentru noi înaintea Ta.

Tot omul are milă de el însuşi, că omul e prea slab dacă a căzut din Tine. Noi tot aşa aşteptăm, că suntem plăpânzi de tot cu inima, fiindcă Tu eşti Dumnezeu mare, şi omul nu este deprins cu credinţă mântuitoare, fiindcă n-are fapte, Doamne. Şi Tu vii, şi noi n-avem tot ce trebuie să avem pentru ziua mântuirii. Aşteptăm să fie poporul mai bun ca noi, ca să ai Tu putere pe pământ prin poporul Tău. Dacă Tu nu i-ai da atât cât îi dai, noi nu suntem în stare să-i dăm lui faţă, fiindcă nici noi nu arătăm ca Tine înaintea lui. Aşa grăim noi cu Tine, şi atunci ne legăm nădejdea de ziua milei Tale când Tu ne vei schimba după înfăţişarea Ta, că ştim că poţi.

Tânjim după nestricăciune, deşi pe cât poate omul de mult ne străduim pentru taina aceasta a nădejdii venirii Tale peste trupurile şi peste sufletele noastre. Toate cuvintele Tale sunt adevărate, dar taina lor ne acoperă de la faţa împlinirilor lor. Ca cei ce suntem în trup, suportăm aşteptarea cu teamă şi cu durere în inimi, căci bucurie nu dorim de vreme ce Tu eşti atât de îndurerat pentru om. Aşa grăim noi cu Tine, ca să ne ţinem nădejdea în Tine şi să avem părtăşie cu Tine, căci duhul

din noi tânjeşte ca să vii şi să aduci cerul pe pământ la noi, precum ne spui, şi să ne faci veşnici, şi ai Tăi pe pământ şi în veşnicie, Doamne.

În fiecare zi aşteptăm veşnicia ca să ne cuprindă în ea, aşa cum Tu ai spus despre trupurile noastre ca să rămână pentru întâmpinarea Ta cea mare. Dar cât de frumoşi trebuie să fie cei ce Te vor întâmpina aievea! Iar noi cât suntem, oare, de frumoşi pentru o aşa mare iubire a Ta? Ne ştim slăbiciunile, ne ştim micimea inimii şi a faptelor, şi n-avem tăria să credem cu totul că vom îndrăzni să stăm înaintea Ta cu fruntea sus, deşi dorim atât de mult să fim ce vrei Tu, dar trupul e mic şi fricos şi slab cu puterea. Ştim că Tu ne poţi face veşnici, dar cei veşnici merită aceasta, iar noi ne ştim micimea pentru o aşa mare milă şi bucurie de la Tine. Ne hrănim nădejdea şi luptăm din răsputeri pentru ea. Nădăjduim că vei avea popor frumos şi că poţi să ne dai frumuseţea pe care Tu o meriţi în noi, dar dă-ne întărire, fie tainic, fie aievea, dă-ne mereu, că suntem slabi, Doamne. Durerea din noi spune multe, dar noi luăm durerea Ta întâi ca s-o purtăm, şi prin ea, purtată de noi, Tu vei avea milă de noi.

Îţi cerem Duh Sfânt peste poporul Tău. Mereu Duh Sfânt am vrea să aibă poporul Tău, şi să avem şi noi hrană din nădejdea şi din iubirea lui spre Tine, căci sarcina noastră e multă şi grea pe lângă măsura noastră, Doamne.

Ne-am vrea în braţul Tău, ca să ne odihnim de dureri şi de aşteptări. Am vrea să vii şi să ne găseşti pe toţi întru unul, şi pe unul în toţi, şi acel unul să fii Tu, şi atunci vei veni, şi atunci ne vom odihni. Amin.

Dar acum vezi oftatul din noi şi nu-l lăsa fără răspuns. Vino, şi să nu mai pleci, dar fă-ne să fim ca atunci când va fi să vii. Tu eşti Adevărul, dar adevărate sunt şi toate neputinţele noastre şi micimea faptelor pe care Tu le-ai dat omului să le săvârşească înaintea Ta. Avem însă nădejdea că tot ce este cu neputinţă nouă poţi Tu pentru noi, Doamne, şi vei aduce nouă înnoirea lumii şi a noastră, şi apoi ne vei da împărăţia cea care încă nu o pricepem, dar o dorim şi o nădăjduim şi pentru noi.

Rugăciunea noastră e cea mai mică între rugăciunile oamenilor sau între ale celor ce ştiu să Te iubească pe pământ. Dar fă-Te Tu tare prin noi, cei mici şi puţini la inimă şi la înţelepciune, că la Tine scăpăm şi altceva nu căutăm.

Coboară Tu pe îngeri la noi pe pământ, şi ridică-ne mereu pe îngeri la Tine. Pe scară de îngeri să ne porţi spre Tine, şi prin ei să ne ai dragi şi să ne îmbraci cu puterea de a fi aşa cum vrei, Doamne. Mângâie-ne cu îngerii, şi ne dă putere să lucrăm şi să merităm mângâierea şi să merităm venirea Ta cea de după două mii de ani, pe care o aşteptăm cu inima înfrigurată de dor, ca să ne dai şi nouă izbăvirea alături de cei bravi ai Tăi care s-au ostenit în via Ta. Aşteptăm izbăvirea pământului cel nou, şi dorim să faci cer nou şi pământ nou pe pământ la noi, şi dorim să mântuieşti tot neamul omenesc şi să-i aduci timpul fericirii, timpul care aşteaptă după om de şapte mii de ani.

Acum binecuvintează-ne cuvântul şi ajută-i împlinirea şi dă-i nădejdea după care el tânjeşte.

Şi dă-ne, Doamne, venirea Ta în toată plinirea ei. Amin, amin, amin.

— O, Duhul Meu S-a rugat în voi, şi duhul vostru s-a rugat în Mine, şi Tatăl a auzit, şi îngerii şi sfinţii au auzit şi au scris, şi voi aţi scris, şi s-a scris în cer şi pe pământ acest cuvânt al Duhului Sfânt, Care plânge în sfinţi după răscumpărarea a toată făptura. Amin.

Vă prind cu toată taina Mea cea mântuitoare, vă prind în braţe, fiilor duruţi de apăsarea acestei vremi când Eu cu toate puterile cereşti Mă zbat să aduc izbăvirea cea mare pe care am promis-o atunci că o voi aduce cu venirea Mea. Bucuraţi-vă cu îngerii întru nădejde, fiilor care tânjiţi după adevărul venirii Mele! Amin.

O, scoală-te bine, poporul Meu, şi auzi plânsul celor ce te poartă pe tine înaintea Mea pentru izbăvirea ta şi a lor şi a tot şi a toate. Şi să stai treaz, şi să înveţi să fii un duh cu Mine prin rugăciune, şi să fii atent dinăuntrul tău şi din afara ta, pentru îngeri, poporul Meu, căci îngerii te vor, şi să-i vrei şi tu, şi să fie cerul şi pământul o lucrare. Îngerii şi cu tine să fie numai o lucrare, iar tu să aduci slavă Domnului Dumnezeului tău şi să înveţi şi să tot înveţi să trăieşti cu îngerii pe pământ şi în cer deodată, şi să poată îngerii pentru tine, iar tu, poporul Meu, să poţi pentru îngeri. Şi iarăşi zic, pentru îngeri, poporul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2001

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Locul creştinului să fie curat, păzit şi lucrat ca un rai. Pilda cu fata cea harnică şi cea leneşă. Făptura care s-a stricat este judecată prin viaţa celor sfinţi. Cei sfinţi se păzesc unii pe alţii de tot răul dinăuntrul şi din afara lor, pentru îngeri.

Alerg cu dor la ieslea Mea cu fii în ea şi Mi-i întăresc ca să le dau puterea venirii Mele, să le dau cuvântul Meu. Amin.

Nimic pe pământ nu poate întări, nu poate mângâia mai mult decât cuvântul, cuvântul cel plin de viaţă şi de putere şi de nădejde şi de pace, fiilor. Luaţi din el pacea şi mângâierea peste voi. Amin. Afară e ceaţă, şi ea apasă peste pământ, căci omul de pe pământ nu mai are dor de Dumnezeu. Numai Mie Mi-e dor de om, dar omului, nu. Şi dacă dorul e numai dintr-o parte, e cu durere dorul, e cu amar dorul.

Vă dau întărire şi soare vă dau. Cu cuvântul vă dau, fiilor. E sărbătoarea mamei Mele, şi Eu vreau să stau cu voi şi să vă mângâi cu cuvântul Meu şi cu cuvântul ei, că sunteţi mici şi neputincioşi, dar Eu vreau să fiţi tari, fiilor. Vreau să vă întăresc. Amin. O, cum să fac să vă întăresc, să vă îmbărbătez, să vă înmulţesc nădejdea pentru voi? O, cum să fac să vă dau pace multă, că asta vă lipseşte, copii apăsaţi dinăuntru şi din afară şi de peste tot? Vreau să Mă dau vouă ca să Mă împărţiţi şi azi. Vreau să vă dau şi azi puterea venirii Mele, cuvântul Meu, care poate să Mă aducă pe pământ, căci ce altceva Mă poate aduce decât puterea cuvântului Meu? Fără cuvântul Meu nu aveţi putere, fiilor. Nu e putere pe pământ fără cuvântul Meu, dar cine ar înţelege aceasta între oameni?

Eu când am venit de la Tatăl pe pământ, n-am putut să vin fără suferinţă. A fost mare strâmtorarea pentru venirea Mea cea de atunci; a fost şi pentru Mine, şi pentru mama Mea prin care am venit. De când a fost ea pruncă numai a suferit, până la cer a suferit. De când am fost Eu prunc, numai am suferit, până la cer am suferit. Iar acum sufăr după om, şi dorul de om e cu durere, că omului nu-i este dor de Mine, şi dacă-i este, îi este pentru el, nu pentru Mine.

O, fiilor care-Mi purtaţi venirea, Eu vreau ca voi să fiţi fericiţi, fiilor. Venirea Mea se uită după puterea voastră. Cereţi la Tatăl şi la Mine ca să vă dau să aveţi pentru Mine şi pentru voi şi să fiţi frumoşi, fiilor. Lăsaţi-vă spre pace multă, spre trăire multă, căci trăirea e bucurie multă şi bucuria e putere, şi rugaţi pe poporul Meu să vă facă bucurii ca să uitaţi durerile şi să aveţi putere prin bucurii, fiilor osteniţi. Îngerii sunt gata să vă slujească cu cetele în toate lucrările Mele cu

voi, în toate neputinţele, iar Eu v-am spus să fiţi frumoşi pentru îngeri. Amin.

V-am învăţat frumos de tot în ziua serbării care a trecut, că am zis să ia tot omul din învăţătura Mea de peste poporul Meu, că Mi-e dor de om. Să caute omul la voi după Mine, şi Eu să-i dau bogăţia mântuirii. Pentru îngeri trebuie să fie omul curat şi să facă bine curat pe el şi lângă el, căci răul trebuie respins de om, de sufletul şi de trupul şi de duhul omului. Cel ce face curat, acela nu mai face şi murdar. Nu poate omul să facă şi curat şi murdar. Cel ce face curat le lucrează pe toate cu curăţenie şi în curăţenie şi cu ordine, căci duhul din om se cunoaşte pe dinafară prin ceea ce lucrează şi cum lucrează omul.

O, poporul Meu, te hrănesc cu duhul cel dulce al înţelepciunii cea de sus, ca să se înveţe şi omul de pe pământ cu cele de sus, căci înţelepciunea şi priceperea omenească nu sunt tot una cu cele de sus tot aşa numite. Duhul cel de sus poate face curăţenie peste duhul înţelepciunii omeneşti, căci curăţenia şi lucrul ei este un duh, şi apoi o lucrare. Nu oricine poate, nu oricine trebuie să facă curăţenie, ci acela care are acest duh cuprinzător, căci praful nu iartă nimic, dar nici cel ce are duhul curăţeniei nu iartă nici o murdărie.

Poporul Meu, lângă creştin şi pe creştin trebuie să fie mereu curat, mereu făcut curat, mereu rai lucrat şi păzit, pentru îngeri, poporul Meu. Dacă omului nu-i place să fie curat, îi place îngerului, dar omul nu vrea să ştie aşa, iar pe voi să nu vă întreacă în aceasta fiii lumii. Dacă ei fac pentru trup şi pentru slavă deşartă, voi mai vârtos să iubiţi acest duh veşnic al curăţeniei atotcuprinzătoare, că omul a nimicit totul, fiilor. Voi însă păstraţi-vă sfinţi, pe voi, şi locurile în care staţi, şi aşa să lucraţi, şi aşa să păziţi, pentru îngeri, fiilor, căci scris este: *«Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, şi toate s-au făcut noi».* Amin.

O, poporul Meu, una este omul gospodar, şi alta este omul gospodar cu bun gust, pe lângă al cărui lucru stau îngerii cu plăcere. Voi ştiţi povestea aceea cu fata cea harnică şi cu cea leneşă. În aceeaşi lungime de timp cea harnică a făcut tot ce a fost de făcut în jurul ei de mâna ei, iar cea leneşă nu a făcut mai nimic, ba a stricat şi mai mult, opărind pe copiii zânei pădurii când s-a dus să slujească pentru o ladă fermecată aşa cum a primit sora ei cea harnică de la zână, căci zâna era cântarul, era îngerul.

Zâni şi zâne, cântar peste oameni să ajungeţi voi, copii ai poporului Meu. Cumpăna dintre bine şi rău, aceasta vreau să fac din voi. Nu să judecaţi voi făptura cea care s-a stricat şi s-a murdărit, ci să fie ea judecată prin ceea ce sunteţi voi înaintea Mea. Amin.

Iată, pentru îngeri trebuie să fie omul curat în el şi pe el şi pe lângă el, ca să fie sfânt locul acela şi să stea îngerii pe el şi să guste cu bucurie din viaţa omului, şi să vină îngeraşul să-Mi aducă bucurie de la om. O, aşa a făcut mama Mea Fecioara. Era slujită de îngeri, căci îngerii aveau numai bucurii de la ea, şi veneau la Mine şi Îmi dădeau de la ea şi luau pentru ea, şi îngerii o pregăteau, căci ea se pregătea mereu pentru Dumnezeu prin îngeri. Amin. Prin îngeri să lucrezi şi tu spre Mine, fiule al poporului Meu, căci îngerii trag la tot ce este frumos pentru cer, şi culeg şi aduc la cer, şi iau sămânţă din cer şi o pun înapoi, şi vin şi se duc, şi se duc şi vin, şi cu bucurie fac lucrarea slujirii cea pentru cer cu omul.

O, mamă, îi dau poporului Meu putere pentru îngeri. Le dau îngerilor putere pentru el. Dă-i şi tu, mamă. Amin, amin, amin.

— Puterea lui eşti Tu, Doamne al puterilor, Fiule al meu, copil al smereniei mele. Puterea lui cea de la Tine stă în smerenia inimii lui, şi eu atâta vreau să aibă el: blândeţea Ta şi smerenia Ta, Fiule aplecat după om. Eu Te-am gustat din plin cu inima, că ştiam din prooroci că vei veni şi mă hrăneam cu dorul venirii Tale după ce mama şi tatăl meu m-au dat lui Dumnezeu de pruncă, aşa cum a fost de la Tine descoperită taina cea pentru mine ca să fiu pentru Tine, şi ei aşa au făcut, iar eu aşa am crescut.

Îi dau poporului Tău putere, Doamne al puterilor.

Ţi-L dau pe Fiul meu mereu, popor iubit de Dumnezeu. Şi dacă eşti iubit, eşti dator mult ziua şi noaptea pentru iubire. Fiţi mânuţe harnice, căci lucrarea curăţeniei şi paza ei este un duh, nu este o lucrare şi atât; este un duh atotcuprinzător, este o iubire care nu apune nici ziua, nici noaptea dintre om şi Dumnezeu. Eu aşa am lucrat tot timpul, şi aşa şi pe voi vă povăţuiesc. Fiul meu este Domnul puterilor. Luaţi puteri de la El, că El vă dă mereu. Luaţi şi daţi. Amin.

Daţi celor ce primesc pentru voi din cer, daţi-le puteri pentru Domnul şi pentru voi. Cercetaţi-le durerile şi uşuraţi-i de dureri, că mi-e milă de ei. Staţi cu îngerii, ca să fiţi îngeri, şi fiţi atenţi pentru îngeri, că Fiul meu mi-a spus să vă dau. Pe El vi-L dau, că El este Domnul puterilor. Împărţiţi-vă putere unul altuia şi faceţi această lucrare cu deplină înţelepciune şi cu multă bucurie, căci bucuria din voi şi dintre voi vă aduce pace sufletelor voastre, fiilor ai Fiului meu şi ai Tatălui şi ai mei, căci cine este al Fiului meu, acela este al Tatălui şi al meu. Amin, amin, amin.

— O, mamă, Mi-e dor de puterea Mea în ei ca să-şi dea unul altuia, mamă. Alerg cu dor pentru ei, alerg spre ei să-i întăresc, că nimic pe pământ nu poate întări, nu poate mângâia mai mult decât cuvântul cel bun, cel ce dă viaţă, mamă.

Vă dau soare, fiilor. Cuvântul Meu e soare peste voi. Încălziţi-vă la el. Miluiţi-vă unii pe alţii cu puterea Mea din voi, că de mult vă dau, şi mereu vă dau ca să aveţi. Eu vreau să fiţi fericiţi, fiilor. Lăsaţi-vă spre pace multă, spre trăire multă, căci trăirea e bucurie multă şi bucuria e putere, ca să uitaţi durerile şi să fiţi mângâiaţi de îngeri şi de sfinţi. Amin.

Păziţi-vă unii pe alţii de tot răul, dar Eu vă spun o taină ca să ştiţi să lucraţi după ea: păzitorul nu poate păzi pe om din afară dacă omul se ascunde înăuntrul său. Dar când păzitorul îl vede abătut pe cel păzit, atunci el înţelege că acela s-a ascuns de păzitor şi a căzut în sine. O, păziţi-vă unul pe altul de tot răul cel dinăuntrul şi din afara voastră, pentru îngeri, fiilor; pentru îngeri, poporul Meu. Cel ce are grijă de îngeri se cunoaşte că are, şi aşa să vă cunoaşteţi voi unii pe alţii. O, mângâiaţi-vă cu Mine şi cu sfinţii şi cu îngerii şi cu mama Mea, fiilor. Hai să Mă mângâi cu tine, poporul Meu, ca să vezi câtă mângâiere vei avea. Hai, fiilor! Pentru îngeri, hai să ne mângâiem unii pe alţii, că Eu sunt Domnul puterilor şi al mângâierilor. Puterea este mângâiere şi mângâierea este putere, şi slujesc îngerii la această lucrare a mângâierii.

Învăţătura Mea de peste tine e mângâierea Mea, poporul Meu. Mă mângâi când te învăţ. Mă mângâi când te mângâi. Te-aş mângâia cu multul zi şi noapte, ca să ai putere, poporul Meu. Mă mângâi când grăiesc peste tine. O, de-ar curge lucrarea mângâierii ca să-ţi întăreşti sufletul, poporul Meu! Eu vreau să fiţi fericiţi, fiilor, şi vă dau curaj ca un Păstor milos.

O, poporul Meu, paşte, fiule, păşunea Mea şi fă-te tare, că tu eşti casa Mea. O, poporul Meu, ia aminte la povaţa Mea,

că ea este viața ta și a Mea, căci scris este: *«Fericit este cel ce ascultă cuvântul Meu şi îl împlineşte pe el»* și se împlinește prin el. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2001

Sărbătoarea sfintei mucenițe Ecaterina

Poporul Domnului arată lumii ce oră este. Înțelepciunea muceniței Ecaterina primeşte duhul din oameni. Neorânduiala este lipsă de jertfire, iar pentru aceasta trebuie dojană.

Mă scriu cu voi în carte și azi, fiilor de la iesle. Așteaptă din zori mucenița Ecaterina, că e sărbătoarea ei. Să lucreze și ea, așa voiește ea, căci sfinții sunt harnici pentru venirea Mea.

O, poporul Meu, acele ceasornicului cele secunde se țin după acul cel mare ca să-l ajungă mereu, și îl ajung. Așa trebuie să călătorești și tu după Mine, poporul Meu, toată ziua și toată noaptea, și să Mă ajungi, fiule. Așa să faci până când vine clipa aceea să fie numai ea și atât. Așa să faci, ca să arătăm neamului omenesc ce oră este. Să se uite lumea la Mine și la tine și să vadă ce oră este, poporul Meu. Amin.

O, dacă știi de un timp anume și de o oră de întâlnire, cu mare drag te gătești și te pregătești pentru atunci și pentru acolo. Așa trebuie să faci tot ce faci tu când faci, și nu să fii greoi ca să fii prins apoi pe neștire pentru un răspuns în toate câte faci tu lui Dumnezeu și aproapelui tău. Dacă uiți să le faci pe cele pământești la vremea lor, așa uiți și de cele duhovnicești, și te uită și ele pe tine. Dar tu trebuie să porți o lucrare, o grijă care să te scoale din somn, o apăsare pentru cele ce se cer făcute și ținute în orânduială, căci îngerii te însoțesc și te slujesc, și tot așa și sfinții, poporul Meu.

Dis-de-dimineață mucenița Ecaterina stă la porți ca să intre și să lucreze, căci sfinții sunt cu grijă mare pentru venirea Mea și așteaptă pe pământ după voi, fiilor. Ea iubea mult duhul curățeniei întru toate, iar îngerii o slujeau și îi aduceau de la Mine pentru inima ei plină de dor, căci deșteptăciunea omenească și priceperea în toate nu sunt tot una cu cele de sus tot așa numite. Mucenița Ecaterina până n-a primit duhul cel de sus n-a putut face curățenie peste duhul înțelepților din vremea ei. O, cât de frumos este acest duh al curățeniei! Cât de frumos, fiilor, și cât de iubit de cer! O, cât de mult se vede pe dinafară inima din omul care iubește acest duh, și cât de iubit de Dumnezeu este un așa om care are în el blândețea și smerenia precum Eu am avut, și le-am avut din Tatăl Meu și din mama Mea.

O, poporul Meu, mare este taina nașterii de sus, taina omului nou, care nu mai păstrează nimic din omul lui cel vechi, căci cine este în Hristos, este făptură nouă, iar cele vechi au trecut și nu mai sunt, și este haină nouă, și este duhul curățeniei întru toate peste om și în om, și acest duh din om primește totul în jurul lui și lucrează pentru Mine peste oameni din omul cel nou. Amin. Mucenița Ecaterina așa a lucrat în jurul ei, și a luminat în jur prin duhul curățeniei cel de sus, și Mi-a adus rod, fiilor, și tot așa voiește și acum să lucreze, că e vremea venirii Mele, și vor sfinții să primească duhul din oameni și să-l facă curat și să-l facă nou, după chipul și asemănarea Mea, poporul Meu. Amin.

— Auziți voi pe Domnul cum suflă duhul cel curat, duhul cel de-a pururi nou, o, fii ai oamenilor! Curățenia face totul nou, totul proaspăt, și nu se poate petec nou la haină veche, că e urât de tot, și trebuie haină nouă peste om și peste toată făptura, o, fii ai oamenilor! O, nu e bun idolul, nu e bun omul cel vechi care desparte pe Dumnezeu de om, și e bună făptura nouă în Hristos, și nimic din omul cel vechi nu mai este bun. Când înțelepții din vremea mea au aflat de la mine de taina omului cel nou întru Hristos, s-au înnoit numaidecât, și așa au rămas, și așa s-au dus la Hristos, căci împăratul lor voia din nou să-i dezbrace de haina lor cea nouă, dar ei n-au mai voit, căci au gustat cu duhul lor duhul curățeniei, duhul cel nou și de-a pururi nou. Aceștia au primit puterea să moară ca să poată învia, și așa au putut ei cu viața cea nouă. O, cine iubește taina învierii, acela nu mai păstrează nici un petec din haina lui cea veche, și se face făptură nouă. Amin.

O, fii ai oamenilor, gustați din nașterea cea de sus și umiliți-vă pentru viața veacului ce va să fie, căci până nu va muri în voi omul cel vechi, nu veți învia întru Hristos. Fiecare om trebuie să moară ca să se poată naște din nou, iar dacă mai păstrați în voi rămășițele păcatelor, voi n-ați murit încă și nu sunteți făptură nouă în Hristos. Duhul curățeniei îl scoate pe om din lenevie și din îngâmfare și îi dă naștere de sus, și poate Domnul cu învierea peste om apoi, căci ce este cu neputință la om este cu putință la Dumnezeu. Amin. Când tânărul cel bogat căuta viața cea veșnică spre moștenire, Domnul i-a zis să împlinească poruncile vieții, iar el a răspuns că le împlinește încă din copilărie. Dar Domnul i-a arătat că nu este așa, de vreme ce acesta nu era mort față de bogățiile pe care le avea, și i-a spus: *«Vinde toată averea ta, și apoi vino să-Mi urmezi»*. Și iată, el n-a putut veni, n-a putut să se nască din nou, fiindcă nu s-a umilit, fiindcă n-a vrut să moară ca să învieze apoi.

O, fii ai oamenilor, nu se poate petec nou la haină veche. Cel ce iubește trupul și lumea și desfătările ei nu poate să se bucure de la Duhul Sfânt, Care usucă în om toate nădejdile și meritele omenești, ca apoi să ia în el ființă omul cel nou, omul cel întru Hristos. Nu poate omul învia decât după ce moare în el cu totul omul cel vechi. Duhul curățeniei cel atotcuprinzător este un duh, nu este o lucrare și atât, iar cine îl are pe acesta se face om nou, din temelii om nou, căci cine este în Hristos este făptură nouă. Amin.

Iar ție, popor al Mirelui ceresc, îți mulțumesc cu Domnul că mi-ai deschis portița spre fiii oamenilor ca să-i povățuiesc spre înviere, spre taina nașterii de sus, că aceasta este lucrarea pe care eu am făcut-o pe pământ peste oameni, și mai ales peste cei înțelepți. Omul înțelept din el însuși se bizuie pe înțelepciunea lui, pe puterile lui, și nu se poate ușor pocăi unul ca acela. Iar pocăința cu zdrobire de inimă e taina nașterii de sus, în care stă omul până în ziua învierii. Amin.

Ia, popor al Mirelui, ia cu sfinții din masa Domnului, din hrana raiului. Ia, și să crești până sus în cer, până de pe pământ la cer, ca să aibă Domnul cale de venire, popor al venirii Mirelui. Învață-te să mori de-ajuns pentru înviere, pentru Domnul în tine în toată clipa, căci făptura cea nouă este soarta ta de la Domnul, și de la tine așteaptă toți sfinții izbăvirea făpturii, răscumpărarea trupurilor și viața veacului ce va să fie. Amin.

Fântâna mea este înțelepciunea mea cea dată mie de la Domnul pentru duhul curățeniei. Cu această binecuvântare binecuvintez sărbătoarea fântânii pe care eu o stăpânesc pe pământ. Iar tu, popor al Mirelui, să ai haină nouă, de-a pururi nouă, ca să vadă neamul omenesc de pe pământ ce oră este și să vină spre înviere, să vină să bea din izvorul cuvântului care poartă în el învierea, nașterea din nou a lumii. Amin, amin, amin.

— Iată sfinţii cum aşteaptă după voi ca să intre, ca să vină cu Mine întru venirea Mea la voi, fiilor! Voi trebuie să lucraţi această lucrare, această grijă a venirii Domnului când El vine, că iată cum vin şi cum bat cu sfinţii la uşă ca să fiu cu voi şi ca să te aşez în viaţă, poporul Meu. Creştinul trebuie să poarte o lucrare, o grijă care să-l scoale din somn şi să nu-i dea odihnă, o apăsare pentru cele ce se cer făcute şi ţinute în deplină orânduială şi la timp şi în tot timpul, şi o grijă aparte pentru neputinţele din jur, căci aşa sunt faptele creştineşti; o grijă pentru neputinţele din jur, cele cu adevărat neputinţe, că dacă Eu te văd că poţi şi cât poţi, şi dacă te cântăresc că te iubeşti pe tine mai mult, atunci tu eşti fără haină de nuntă, fără haină de biserică. Dar Eu te învăţ făptura cea nouă, fiule. Făptura cea nouă este primitoare când stă în neorânduială cu statura cea dinăuntru şi cea din afară, căci pentru neorânduială trebuie dojană. Neorânduiala este lipsă de jertfire, nu este slăbire sufletească. În cărţile apostolilor Mei aşa spune: *«Cei fără de rânduială trebuie dojeniţi, cei puţini la suflet trebuie îmbărbătaţi, iar cei neputincioşi trebuie sprijiniţi, şi toate cu îndelungă răbdare şi nu cu apăsare şi nu cu rău pentru rău, ci numai cu cele bune unul faţă de altul şi faţă de toţi, iar lângă acestea să se lucreze pururea bucurie, şi rugăciune de-a pururi, toate cu mulţumire, căci aşa se cade fiilor sfinţi; se cade să primească cuvintele, să preţuiască proorociile, să preţuiască binele şi să se păzească de înfăţişarea răului, aşteptând pe Domnul».* Amin.

O, poporul Meu, nu ştie omul să iubească pe Dumnezeu. Nu ştie omul că întâi este naşterea, şi apoi moartea, şi apoi învierea. Dar pe voi vă învăţ făptura cea nouă, moartea omului vechi şi învierea, căci aşa lucrează cel ce se naşte de sus. Amin.

Mi-e dor şi Mi-e drag să te învăţ făptura cea nouă şi să te cercetez, poporul Meu. Şi voi începe să-ţi pun note în catalog, şi aş voi să ai numai note bune, note mari, ca să treci clasa întreg, poporul Meu. Cine este şcolar bun, ucenic bun, acela trece clasa. Dar Eu vreau ca tu să iei cununiţă, că pentru aceasta te-am ales Eu, pentru cununiţă, poporul Meu, pentru ca să fii lauda Mea la venirea Mea, şi Eu să-ţi dau cununiţa. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2001

Sărbătoarea de zece ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Ziua Domnului se pregăteşte de şapte mii de ani, şi e numai una. Chivotul Sfintei Sfintelor este semnul Fiului Omului. Poporul Domnului are sortită cămăşuţă albă ziua şi noaptea. Nu se poate fără bilet în această corabie. Apostolul Andrei îl atinge pe arhiereul Irineu cu mirul îndurării.

Această sfântă zi de sărbătoare a încununat cu biruinţă acum zece ani lucrarea Mea de cuvânt cu care am venit Eu, Domnul, să o lucrez în mijlocul neamului român, al pământului român în anul 1955. Au trecut zece ani de când am pus piatra cea dintâi, piatra pe care s-a zidit din porunca Mea chivotul Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, loc împrejmuit şi ţinut în palma Mea ca să-l fac masă de cină pentru Mine şi pentru sfinţi şi pentru voi, copii străjeri la iesle. Şi l-am făcut. Am făcut aşa cum Eu am voit şi am poruncit. Amin.

Să se minuneze tot omul de puterea Mea şi de biruinţa Mea, căci când Eu voiesc, biruiesc, şi omul nu poate împotriva Mea. Şi Mi-am făcut masă de cină, iesle de coborâre, şi cobor din cer pe pământ şi grăiesc cu graiul venirii Mele peste pământ ca să pregătesc pe el viaţa veacului ce va să fie pentru cei vii de pe pământ şi pentru cei adormiţi care aşteaptă ridicarea lor pentru întâmpinarea Mea.

Fiecare om îşi sărbătoreşte o zi a lui şi îşi face pregătire şi se găteşte, şi apoi cheamă meseni la masa lui şi se bucură o zi, şi apoi trece ziua. Eu am şi Eu o zi a Mea pe care o pregătesc de când M-am născut din Tatăl, nu două-trei zile cât se pregăteşte omul pentru o zi a lui. Cei vii aşteaptă ziua Mea în cer şi pe pământ de şapte mii de ani. Ziua Mea nu este în toată ziua sau în tot anul ca la om. Eu nu fac ca omul, căci ziua Mea e scumpă de tot şi e numai una şi are mare preţ, că e una. Amin. Aşa e şi cu biserica Mea. Ea este scumpă de tot, şi e numai una, şi are mare preţ, că e una. Amin.

Vă sărbătoresc pe voi, copii străjeri la iesle, că voi sunteţi biserica Mea. Până să vă am pe voi n-am putut să-Mi fac aşternut în mijlocul oamenilor ca să fiu văzut cu el. Voi sunteţi ieslea Mea; voi, şi locul pe care v-am aşezat să fiţi şi să staţi înaintea Mea pentru Mine şi pentru cei din cer şi pentru voi şi pentru cei vii de pe pământ, dar pe pământ sunt prea puţini oameni vii şi n-am avut ce culege pentru cer şi pentru venirea Mea pe pământ.

Eu sunt ziua Tatălui, ziua Lui de bucurie, şi sunt numai Unul, iar voi sunteţi ziua Mea, în care Eu Mă bucur cu voi şi pentru voi şi pentru Mine şi pentru toţi cei vii din cer şi de pe pământ. Vă sărbătoresc pe voi cu ziua aceea care este numai una, ziua în care Eu am aşezat cu voi pe pământ semnul Fiului Omului, semnul veacului cel nou, veacul ce va să fie, iar în mijlocul lui, acest semn: biserica Noul Ierusalim, Sfânta Sfintelor Domnului între pământ şi cer, calea venirii Lui din cer pe pământ, căci îngustă este această cale, dar Eu pot pe ea. Amin. Numai omul nu poate, dar Eu pot pe ea, şi nu ştie omul de pe pământ ce este acest semn ca să se ia după el şi să înţeleagă venirea Mea, ziua Mea de slavă, în care Tatăl Mă va slăvi curând, curând în faţa a tot neamul omenesc, precum este scris în Scripturi că va fi la venirea Mea, în ziua venirii Mele, ziua pe care Eu o pregătesc de şapte mii de ani.

O, poporul Meu, tu trebuie să fii gătit frumos, frumos de tot pentru ziua venirii Mele, frumos cum nu mai e nimeni pe pământ, frumos cum numai Unul este, că e ziua Mea, poporul Meu, şi la serbarea ei trebuie haină frumoasă cum numai una este, numai să nu uiţi cuvintele Mele, poporul Meu iubit. O, Eu te-am învăţat să te îmbraci frumos şi ziua şi noaptea. Te-am învăţat de cămăşuţă, fiule, şi ziua şi noaptea, pentru că tu eşti al Meu, şi stai înaintea Mea. Iar când te culci să te odihneşti, te-am învăţat să te îmbraci întru totul frumos şi pregătit în toate, iar cămăşuţa s-o ai întreagă pe trup, gata de întâmpinarea Mea, şi tot aşa să ai şi inima, şi fapta ei, şi credinţa ei. Ţi-am sortit cămăşuţă albă, care nu ascunde murdăria, ci o vădeşte şi te pune la lucrul curăţeniei ca să fii curat cu totul, poporul Meu, ca să stai la masa Mea cea cu slavă de sfinţi şi de îngeri, şi să stai tot timpul treaz la masa Mea, că Eu sunt ziua Tatălui, şi tu eşti ziua Mea, şi am semnul venirii Mele cu tine, ieslea în care Eu cobor şi îţi fac să mănânci, că am venit să te servesc la masă, poporul Meu. Ziua şi noaptea să cugeţi la tot ce Eu te-am învăţat să faci pentru venirea Mea la tine şi pentru statul Meu cu tine, poporul Meu, că Eu de la iesle te mângâi şi te cresc şi te aşez înaintea zilei Mele, numai să fii tu mare şi treaz la minte şi la inimă, că e pentru ziua Mea, poporul Meu. O, nu ştie omul de pe pământ ce este această zi de sărbătoare şi această lucrare şi locul în care Eu

trăiesc cu voi, şi pentru voi cu Mine. Ar voi să se urce şi el, dar fără bilet. Nu se poate fără bilet în această corabie. Nu se poate nici pe pământ fără bilet, fără legea cea pusă de om peste om.

O, poporul Meu, Eu voiesc ca tu să fii atât de mare la înţelegere cât cere lucrarea Mea cu tine, chiar dacă tu eşti mic pe pământ şi înaintea Mea, că iată, cei mari n-au înţeles puterea Mea prin acest loc al Meu de întâlnire cu omul. Când omul nu e deprins cu veghea cea pentru Mine, el este luat pe neştire. Aşa au păţit cei mari care stau mari peste biserica lor, şi când să-i întreb de munca lor, de rodul lor, de viaţa lor, ei au închis Mirelui şi n-au răspuns. Şi Mă doare de cel uns de Mine între ei, că Eu am un martor mare de tot din biserica din lume, şi înaintea Mea el mărturiseşte locul acesta de întâlnire a Mea cu omul de pe pământ. Dacă înaintea oamenilor el nu poate, nu mai poate mărturisi, nu se poate aşa ceva şi înaintea Mea, că e ziua aceea înaintea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, ziua când el a rostit din partea Mea sfinţirea şi pecetluirea Sfintei Sfintelor Mele de pe pământ. Este scris pe piatră numele lui pe pământ şi în cer, căci cuvântul este luat de vânt şi pus în faţa tronului ceresc pentru mărturie, iar voi, martorii Mei, mărturisiţi de pe pământ.

Mă doare de cel uns de Mine între cei din biserica din lume. Inima lui cuprinde tot cerul în ea, şi are loc în ea pentru tot neamul omenesc, că Eu aşa l-am zidit pe el, şi fericit este el că a crezut în cuvântul Meu de azi care iarăşi vine şi face cerul şi pământul. El a avut parte de această fericire între cei din biserica din lume aşa cum şi în vremea trupului Meu am avut pe Nicodim care s-a supus venirii Mele. Mi-e dor de el de aici, nu din cer, nu din cele ce nu se văd, ci din cele ce se văd lucrate la porunca Mea pentru slava cuvântului Meu de peste voi. O, el nu mai ştie mersul Meu aici, că e pândit de cei din jurul lui, şi el rabdă şi stă aşteptând slava Mea care va ruşina pe toţi cei care n-au primit acest semn în inima lor ca să creadă în cele noi pe care Eu le aduc ca să fie pe pământ şi să Mă desăvârşesc prin ele înaintea oamenilor. Mi-e dor de el de aici, şi nu ştiu cum să-l mai mângâi, să-l mai întăresc, să-l mai ocrotesc pentru ziua Mea, pentru lucrarea Mea cu el, căci am scris numele lui pe cer şi pe pământ, şi toţi îngerii îl slujesc pe el pentru numele lui care este scris aici, şi îngerii îl numesc pe el îngerul bisericii, vestitorul care a vestit naşterea acestei lucrări pe pământ acum, la sfârşitul timpului omului, ca să vină omul spre naştere de sus şi spre moartea omului vechi şi spre înviere, că vine învierea, vine curând, şi va prinde sub ea pe cei care veghează aşteptându-Mă să vin, chemându-Mă să vin, după cum este scris că *«între cei mântuiţi sunt numai cei ce cheamă pe Domnul»*. Amin.

Îi dau arhiereului cel uns de Mine de aici, îi dau buchete de îngeri ca să-l poarte pe el spre ziua Mea de biruinţă. Îi dau în taină mâna Mea care-i şterge lacrima durerii şi lacrima căinţei. Îi dau putere să poată, şi îl mângâi cu sfinţii şi cu îngerii, şi cu apostolul Andrei, naşul pământului român şi al neamului Meu de pe el, iar acum zece ani l-am avut naş în ziua pecetluirii acestui munte sfânt, naş al cununiei Mele cu mireasa Mea de azi. Naş de botez şi naş de cununie, aşa este el pentru Mine peste pământul şi neamul român, iar trâmbiţa Mea Verginica este piatra pe care Eu am aşezat biserica Mea acum, la sfârşit. Amin.

— Mă amestec cu aplecare sfântă în cuvântul Tău, Doamne, ca să fiu cu Tine în această zi sfântă. Eu cu mare iubire am dat acestui pământ ungerea Ta, că eram apostolul Tău cel întâi chemat de Tine. Acum, duhul mi se umple de pace şi de bucurie pentru biruinţa Ta peste pământ, şi se revarsă din mine peste sfinţi şi peste îngeri şi peste toate cele ce nu se văd, şi care înseamnă Dumnezeu.

Îi cuprind pe cei din grădină care sunt cârja Ta în care Te sprijini de ostenelile acestei vremi cereşti. Dar câţi aud pe pământ cuvintele Tale şi vremea aceasta cerească? O, cât de blând şi de smerit stai Tu peste pământ prin ei, că ei sunt mici între oameni pe pământ. Tu altfel nu poţi. Cu cei mari nu poţi, Doamne mare, ci numai cu cei mici. Cei mari se tem să nu-şi piardă pentru Tine mărirea sau viaţa, dar viaţa lor Tu ar trebui să fii. Aşa am fost şi noi, apostolii Tăi, mici am fost pe pământ în ochii oamenilor, şi, de mari ce eram, oamenii vremii noastre au căutat să scape cu totul de noi pe pământ, că eram mari întru Tine, Doamne mare.

Îl cuprind cu aplecare pe poporul Tău, cu sfială îl cuprind şi îl mângâi şi îl ung cu mirul îndurării, ca dar din partea mea pentru ziua mea de serbare în mijlocul lui. Iar ziua mea este alături cu ziua de serbare a Sfintei Sfintelor Tale în vremea aceasta pe pământ.

S-au scurs zece ani de când noi am binecuvântat acest semn, având cu noi pe apostolul Tău Irineu, arhiereul venirii Tale. I-ai dat putere să creadă, şi el a crezut, şi a însemnat în vreme locul odihnei Tale de azi. Credinţa lui de atunci, Te rog să-l ţină mare în mâna Ta, Doamne, că mare a fost credinţa lui de atunci, mare cât lucrarea venirii Tale, că dacă nu era mare, nu biruia cu ea pentru aşezarea semnului venirii Tale între pământ şi cer. Îţi mângâi pe fiii de la iesle şi pe poporul cuvântului Tău, care mănâncă şi trăieşte din gura Ta, şi pe el, pe arhiereul Tău care se uită să vii cu dreptatea, Doamne mare. Amin.

Voi, care-L primiţi pe Domnul pe pământ cuvânt care-I pregăteşte venirea, luaţi tot ce vă dă El, şi purtaţi, că dulce este în cer slava celor ce-L poartă pe Hristos pe pământ spre oameni. Fiţi tot mai harnici, tot mai tari, căci cei mici se pleacă Domnului. E zi de mare slavă această zi de biruinţă. Saltă îngerii în jurul vostru pentru ea şi pentru voi şi pentru pietricica cea albă şi pentru numele cel scris pe ea, numele Domnului pe care voi îl ştiţi şi îl împărţiţi, Cuvântul lui Dumnezeu care se slăveşte peste pământ în zilele voastre prin credinţa voastră, o, fii micuţi şi neajutoraţi pe pământ! Dar la cârma acestei corăbii este Domnul, ajutorul vostru, este El, Cel ce a făcut cerul şi pământul la început, şi tot aşa şi la sfârşit. Vă mângâi cu cuvinte mari, măsură pentru măsură, dar fiţi harnici pentru venirea Lui, că El este gata, şi ziua Lui este aici, este aproape. O, mare este lucrarea Lui care curge de la voi spre oameni! Mari să fiţi şi voi pentru ea şi lângă ea, că Domnul vă întăreşte. Amin.

M-am amestecat cu Tine, Doamne mare, şi le-am dat din dragostea zilei de atunci. Tu eşti casa ucenicilor Tăi, căci ei lucrează ca Stăpânul lor, şi cu El odată, căci aşa este ucenicul desăvârşit, şi scris este despre venirea Ta: *«Oştiri din cer vin după El, pe cai albi şi în haine albe şi în zeci de mii»*. Amin, amin, amin.

— O, fericit eşti tu, apostolul Meu care M-ai văzut, şi iată-i pe cei fericiţi care aşteaptă să Mă vadă. Fericiţi sunteţi voi, toţi sfinţii care Mă vedeţi, şi iată-i pe cei fericiţi care Mă vor vedea curând, curând. Aceştia de acum sunt darul sfinţilor, aşteptarea cerului cea de şapte mii de ani. Amin.

O, poporul Meu, să ştii că e sărbătoare mare, că mare Îmi este Mie biruinţa prin acest semn. E sărbătoare fără de sfârşit, că biruinţa Mea este fără de sfârşit, ca să-l izbăvesc pe

om de sub robia lui şi să-l iau sub iubirea Mea, că e vremea, poporul Meu. Vreau, fiule, să fii frumos foarte, şi să trag omul de pe pământ la tine ca la o sărbătoare fără de sfârşit. Vreau să petrec cu tine şi să ia şi omul din gura Mea, din haina Mea, şi să poarte şi el, şi să înveţe să poarte haină de nuntă omul. O, de-ar şti omul ce bine e în haină de nuntă, ar intra sub mantia Mea, şi Eu l-aş îmbia spre izvorul cel nesecat al vieţii şi i-aş da viaţa înapoi.

O, de-ar veni omul, poporul Meu! Vreau, fiule, să fii frumos foarte, ca să tânjească omul după viaţă ca a ta, şi Eu să-i dau precum ţie ţi-am dat.

O, poporul Meu, să fii mereu căluţul cel alb pe care Eu vin din cer pe pământ cu grai omenesc pentru om. Este scris în Scripturi că oşti din cer vin după Mine călări pe căluţi albi. Fiţi căluţii oştirilor cereşti, fiilor, căci sfinţii Mei şi îngerii Mei care-Mi lucrează venirea se sprijină pe voi, căci voi sunteţi în trup.

Toate oştirile cereşti te sărbătoresc, poporul Meu, pentru ieslea Mea cea pecetluită acum zece ani ca să fie a Mea pentru tine, şi pentru toţi cei ce vor fi apoi.

Binecuvântată să fie pe veci această piatră albă pe care stă scris: Cuvântul lui Dumnezeu.

«Har, har peste ea!», aşa răspund sfinţii şi îngerii. Amin.

Iar Eu, Domnul, cuprind întru totul acest semn şi îi întăresc ungerea şi îl numesc cu nume mare, şi îl numesc tronul lui Dumnezeu Cuvântul, carul Celui ce vine pe nori curând, curând pe pământ. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 2001

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbiţa lui Dumnezeu

Cei dintâi au plecat de lângă slava Domnului. Sfânta Virginia cheamă omul la izvor. Ucenicii cuvântului primesc poveţe sfinte. Liniştea sufletului şi puterea trupului vin de la jertfă.

Să vă deşteptaţi, voi, cei de strajă de la ieslea Mea de cuvânt. Glasul trâmbiţei Mele Verginica a sculat tot cerul în sus şi în jos ca să coborâm în grădină şi să ne împărţim în lături, că e zi de har, e zi de trezie, e zi de veghe dulce, fiilor. Amin.

Eu, Verginico, te am pe tine mare semn între cei din cer, acum, la sfârşit; acum, la vremea venirii Mele pe pământ cu sfinţii. De când tu eşti cu cei din cer, s-a liniştit cerul de aşteptarea cea mare şi lungă şi se uită la coborârea Mea pe pământ cu cei din cer. O, de când te-ai născut şi până te-am peţit ca să-Mi fac trâmbiţă din duhul şi din trupul tău, am aşteptat cu înfiorare primul Meu cuvânt prin glasul tău. Te-am pregătit ca pe ce aveam Noi mai scump pe pământ. Te-am învăţat, te-am curăţat, te-am aşezat, şi apoi am luat cuvânt prin glasul tău. Mare a fost ziua aceea, ziua de Paşti a anului 1955 când glasul Meu a sunat cuvânt pe pământ prin glasul tău, şi te-am numit atunci cu nume nou, şi ţi-am spus: trâmbiţa lui Dumnezeu. Am lucrat apoi prin tine douăzeci şi cinci de ani pe pământ, căci tu erai trâmbiţa Mea prin care Eu grăiam, iar la glasul Meu se adunau de ici, de colo, inimi cu dor în ele, căci glasul Meu era aşa de dulce atunci, că lăsa omul coasa şi venea la tine ca să Mă audă pe Mine. Eu când vedeam că le place izvorul, am căutat să-Mi fac oi din cei ce veneau, şi îi învăţam ce este oaia şi ce este capra şi ce este lupul, şi la mulţi le dădeam putere să se facă oi, fii ai împărăţiei cerurilor. O, dar nu era omul deprins cu inimă curată, că vai de cetatea peste care nu este prooroc, Verginico! Cine să le spună la oameni cum sunt Eu şi cum vreau Eu? Cine dacă nu este prooroc de al Meu între oameni? Tu erai copil plăpând în fel şi chip, dar glasul Meu cel prin gura ta îmbia omul la viaţă, la iubire, la dor de cer. Şi veneau, Verginico, cu multul, dar Eu nu puteam să le cer viaţa, că nu Mi-o dădeau. Lupul se trezise şi el la glasul Meu, şi M-a cunoscut şi, de teamă că rămâne flămând şi gol, Mi s-a aşezat în cale ca să-şi ocrotească avutul. Dar şi Eu luptam ca să-Mi fac miei din oameni, şi să-i nasc din cer apoi, şi să-i învăţ să moară pentru viaţa lor, şi apoi să-i am vii cu viaţa şi să Mi-i pasc spre păşunile cele veşnice, să Mi-i pasc până în cer, Verginico. Tu primisei mare har de la Tatăl şi de la Fiul şi de la Duhul Sfânt, şi îţi lua foc inimioara de mila după om. Eu eram în pieptul tău şi ardeam în el, iar tu ardeai în Mine, şi te-ai făcut rug aprins, rugul din care Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi slobozeam glasul ca pe muntele unde Eu am vorbit cu Moise, din rug. Numai cu Moise am vorbit Eu din rug, şi atunci rugul era înger, dar acum rugul erai tu, şi din el am grăit la mulţi. Dar unde sunt aceştia? Moise este viu, şi cu Mine lucrător, dar aceştia cu care Eu atâta am vorbit prin rug în zilele tale, unde sunt aceştia?... Unde sunt aceştia?...

— Bunule Doamne, cum să-Ţi mângâi durerea după ei? Îi iau în braţe pe cei de azi copiii ai Tăi şi Ţi-i pun pe rană ca să Te mângâi cu ei pentru cei de atunci care s-au întors la vărsătura lor. Când eram în închisoare, Te rugam plângând să mă scoţi să merg la ei ca să nu se piardă fără glasul Tău care-i striga mereu să vină după Tine. Nici atunci, că era vremea rea, nu voiau cu Tine, dar acum, când a venit vremea Ta cea bună! În vreme rea, toţi caută la Tine, dar în vreme bună nu vin, şi îşi trăiesc viaţa lor, şi pe a Ta o lasă, bunule Doamne. Dar aceştia n-au rămas cu Tine nici la rău, nici la bine, nici pe soare, nici pe furtună, căci omul când are nu preţuieşte şi e prea greu acest păcat şi îl osândeşte cu multul pe om. Dacă le-ai fi vorbit prin înger, mai era cum mai era, dar ai venit Tu după ei. Tu, nu înger a venit după ei, şi ei n-au dat viaţa lor pe viaţa Ta. Acum eu sunt cu cerul, iar ei sunt în lume. Tu ai întrebat cu durere unde sunt aceştia. I-ai întrebat pe ei. Pe nimeni n-ai întrebat decât pe ei. Ziua mea de venire în cer lângă Tine a fost zi de mare durere pentru mine, că ei n-au stat cu Tine nici cât am fost eu între ei, iar apoi, unul câte unul au dat de pe ei slava Ta şi viaţa Ta. Mă uit şi azi după ei, dar în zadar. S-au dus şi n-au mai venit, Doamne.

— Eu, Verginico, n-am voit să te supăr pe tine dacă am strigat şi am zis: *«Unde sunt aceştia?»*. Am zis pentru ei, nu pentru tine. Acum tu eşti pe nori de îngeri şi de sfinţi în slavă şi în sărbătoare, că mare este ziua ta în cer şi pe pământ, şi nu poate să fie ea zi de durere. Hai să Ne bucurăm, hai să întărim rodul cel ivit prin cei ce au rămas de la tine, din lucrarea Mea cu tine. Hai să le dăm celor ce stau la masă şi celor ce împart din ea. Dacă din cei de atunci n-au voit să fie apostoli şi prooroci şi ucenici şi lucrători de daruri şi de haruri şi de Dumnezeu, Noi am biruit apoi prin Sângele Meu, precum este scris despre cei ce au biruit prin Sângele Mielului spălându-şi veşmintele în Sângele Lui. Şi I-am făcut Tatălui împărăţie şi preoţi şi tron pe pământ, precum era scris să fac. Am biruit, Verginico, şi lucrarea Mea cu tine a dat rod. Hai să întărim rodul, să-l udăm, să-l desţelenim, să-l plivim, să-l încălzim şi să-l iubim, căci rodul este cel iubit după multă trudă. Amin.

— Mă fac, Doamne, trâmbiţă din cer de lângă Tine şi sun în cele patru laturi ale pământului şi chem pe toţi la împărăţia Ta.

Veniţi spre împărăţia Domnului, o, fii ai lumii, o, fii ai oamenilor! Domnul Iisus Hristos I-a făcut Tatălui împărăţie şi preoţi ca să împărăţească pe veci. Precum era scris să facă, aşa a făcut. Glasul venirii Lui sună pe pământ din ziua de Paşti a anului 1955 şi până azi, şi până în ziua arătării Lui cu trupul văzut de tot ochiul, căci El a zis atunci: *«Vor plânge toate neamurile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu slavă multă, şi va trimite pe îngerii Săi cu sunet mare de trâmbiţă şi vor aduna pe cei aleşi ai Lui de la marginile cerurilor şi până la celelalte margini».* El a spus aceasta pe când învăţa pe ucenicii Săi şi le spunea lor despre venirea Lui. A spus că va aduna pe cei aleşi ai Lui cu sunet mare de trâmbiţă. Amin.

Când trâmbiţa sună şi voi auziţi, alegeţi-vă pentru împărăţia Lui, alegeţi-vă, o, fii ai oamenilor, ca să vină Domnul la voi să vă adune pentru scăpare şi pentru masa venirii Lui. Masa este pusă, şi sunt meseni la ea, şi mesenii aşteaptă pe Mire. Pământul român poartă pe el masa Domnului, cuvântul venirii Lui, muntele cel sfânt din care El grăieşte peste pământ. Când trâmbiţa sună şi voi auziţi, alegeţi-vă pentru împărăţia care vine pe pământ, ca să fie numai ea apoi. Viaţă curată întru toate, cămăşuţă albă şi iubire cerească, aceasta cere Mirele Care vine. Şi El vine şi va da fiecăruia după cum este viaţa sa, fapta sa. Amin, amin, amin.

Acum, Doamne, să ne bucurăm cu rodul cel de pe masă, cu fiii cuvântului Tău, care au rămas cu Tine şi cu mine şi care au adus rod din rod. Să ne bucurăm de rod, căci rodul e bucuria, nu altceva e bucuria. De cei ce s-au lăsat să fie apostoli şi prooroci şi ucenici ai acestei lucrări de trâmbiţare pentru venirea Ta, să ne bucurăm de ei, căci fericiţi sunt cei care-şi spală veşmântul în Sângele Tău cel curăţitor şi de viaţă dătător.

O, copii străjeri în grădiniţa Domnului! Pace vouă! Toate cele din cer vouă! Putere vouă, copii sleiţi de puteri, căci lucrul Domnului e greu, iar la rod trebuie mult lucru, şi lucrul vă oboseşte, că e greu. Vă iau greul şi vă dau cuvântul mângâierii ca să-l împărţiţi, şi să ia din el cei ce au lucrat pentru plata mângâierii. Vă mângâi inimioarele şi trupuşoarele şi cu duhul liniştii cereşti vă dăruiesc, şi cu mâna mea vă mângâi. Aduceţi Domnului truda voastră, că mare va fi bucuria voastră curând, curând. Staţi treji de-ajuns în faţa cuvântului de sus. Staţi treji de-ajuns şi împliniţi de-ajuns cuvântul. Şi vă mai rog, fiilor străjeri, aveţi grijă de poporul Domnului ziua şi noaptea cu strajă din loc în loc şi cu multă veghe, şi tot atât de mult să vegheze şi fiecare, că mai e puţin, puţin, şi vine Domnul cu toată slava Sa peste acest munte şi peste voi, cei ce purtaţi pe Domnul. Amin.

Şi dacă vom sta la masa de praznic, aşezaţi-vă apoi din nou la masa cea din cer, la masa cea de cuvânt, că am de dat poporului povaţă în tot felul, şi numai apoi vom împlini această zi de praznic sfânt al grădiniţei pe care Domnul a pregătit-o pe pământ pentru El prin voi. Mare podoabă este la Domnul mânuţa harnică, mânuţa pricepută în tot şi în toate, şi inima şi mintea mari şi cu totul dăruite ca să aibă de la Domnul apoi în ele şi să facă pentru Domnul şi pentru sfinţi.

Poporule, poporule iubit, te voi umbri azi cu cuvântul cel povăţuitor. Să ai grijă să-l împlineşti, căci dragostea te va ajuta, numai s-o ai pe ea mai mare decât pe tine, fiule, aşa cum am avut-o eu. Ai grijă mare pentru umilinţă, că trebuie să ai de ajuns această comoară mântuitoare şi s-o iei de peste tot. Umilinţa în care te aşează fratele tău nu e mândria lui, nu e răutate asupra ta, ci e datorie frăţească pentru ca să nu cazi. Iar cel ce nu primeşte vindecare, acela rămâne tot bolnav, bolnav de el însuşi şi plin de pretenţii, dar nu la el, ci la fraţi. Cel ce se duce la doctor când e bolnav, acela nu se uită dacă e doctorul bolnav, ci se uită ce-i dă pentru vindecare, şi îi spune doctorului durerea şi rana lui. Iată, îi este omului frică de bătrâneţe, dar de tinereţe nu-i este frică, iar Domnul aşteaptă pe om să ajungă om întreg, om împlinit după statura Domnului.

O, popor iubit al acestei vremi cereşti! Cel ce nu slujeşte cu duhul, acela trebuie să slujească cu trupul la nevoile bisericii, că biserica are multă, multă lucrare şi cu duhul şi cu trupul, căci locul unde Domnul locuieşte cu omul, trebuie să fie rai, poporule iubit, rai curat întru totul, ziua şi noaptea, loc binefăcător pentru Domnul şi pentru om. Nimeni să nu caute ale sale, şi aceasta să se facă cu cârmă şi nu oricum, iar altfel nici un bine nu se pune la bine. Cine n-are har, să-l dobândească. Domnul este darnic cu toţi cei ce-L iubesc pe El, căci scris este: *«Voia celor ce se tem de El o va face, şi rugăciunea lor o va auzi, şi îi va mântui pe dânşii».* Amin, amin, amin.

— Să mergem, Verginico, în casa întâlnirii. Vom sta cu ei la masă, şi binecuvântată să fie masa cea de praznic, şi iar vom poposi cu ei în cuvânt, că e zi de dragoste. Amin.

Eu, Domnul şi Făcătorul vostru, v-am întărit, copii de la iesle, ca să vă am înaintea cuvântului Meu şi să-l aşezaţi în carte. *«Cel ce vindecă pe cei zdrobiţi cu inima şi leagă ranele lor»*, Eu sunt Acela, şi aşa vă fac Eu vouă mereu, copii obosiţi. Vreau, fiilor, să iau de pe voi durerile şi apăsările ca să puteţi voi pentru Mine. Şi veţi putea. Amin. O, câtă bucurie pe trâmbiţa Mea Verginica! V-a vegheat toată noaptea ca să vă fie bine şi să staţi înaintea Mea pentru ziua ei de praznic. Ea va înteţi puterea ei cea de la Mine peste voi, şi vă ajută, că e mamă, şi e cerească şi nu e pământească, şi e din cer mamă. Frumoasă e ziua ei între cei din cer. Şi voi s-o faceţi tot aşa de frumoasă aici pe pământ, că toată iubirea cea pentru cer are plată scumpă de tot, fiilor.

O, poporul Meu! Să ne pregătim frumos de tot, şi să întâmpinăm praznicul naşterii Mele cu alai de sărbătoare, şi să dăm duh ceresc peste cei din acest sătuţ. Să-i chemăm la sărbătoare şi să le dăm daruri cereşti şi să le dăm ochi cereşti şi inimi noi să le dăm. Eu voi fi cu tot ajutorul, cu tot frumosul acelei zile şi o voi sluji cu îngeri mulţi şi cu daruri, fiilor, şi va fi frumos de tot, iar voi veţi fi cei frumoşi ai Mei.

Fiilor, fiilor, cei frumoşi se uită mereu la ei ca să fie frumoşi şi ca să-i trezească pe mulţi, fiilor. Eu am lucrat, ca un Stăpân ce vă sunt, şi am făcut frumos şi călduţ în casa întâlnirii, căci când Eu voiesc, pot, şi voi puteţi. Amin. Acum, binecuvântată să fie lucrarea pe care aţi făcut-o aici, de aţi făcut foc în căsuţă ca să fie cald, că Eu am rostit şi am spus să terminaţi tot ce mai e de terminat şi de orânduit pentru lucrul cel dus la bun sfârşit la această casă: casa întâlnirii. Aşa o numesc şi îngerii şi sfinţii: casa întâlnirii. Amin. Şi voi face din ea şi din grădinile cele de lângă ea căsuţă cu poveşti şi grădini de basm şi vă voi da vouă bucurii, şi de la bucuriile Mele cu voi se vor hrăni mulţi, fiilor. Dar vreau să fiţi harnici şi să uitaţi de moleşeală şi de apăsare şi de greu, că Eu vă sunt Stăpân şi pot în voi, şi voi putea mai mult decât oricând acum, la vremea venirii Mele, şi vă voi ocroti pe voi ca în cer, şi vă voi da mult, fiilor. Strângeţi mult la Mine ca să aveţi mult la Mine, şi vă voi da împătrit, căci aşa este darul celor harnici care stau ziua şi noaptea înaintea Mea cu veghe şi cu drag.

Mihail, arhanghelul Meu, ia în grijă toată ziua aceasta de serbare, că e îngerul Meu şi al lui Verginica şi al tău, poporul Meu. Iar noi să ne aşezăm la masa cea de praznic sfânt

şi să ne dăm unii altora iubirea; iubirea cea de azi, iubirea noastră întru una, iar Tatăl să Se mângâie cu ea. Amin, amin, amin.

*

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh Îmi încep şi Îmi termin fiecare cuvânt de peste voi, fiilor. În acest nume să lucraţi şi voi tot ce lucraţi, ca să fiţi binecuvântaţi. Amin.

O, poporul Meu, să te înveţi să nu uiţi că Eu te privesc mereu ce faci şi ce vorbeşti şi ce gândeşti şi unde mergi şi de unde vii. O, să nu faci să nu pot Eu vedea tot mersul tău înăuntrul tău şi în afara ta, că te-am învăţat lucrarea îngerească, şi ţi-o voi cere, poporul Meu. Nici Eu n-aş fi putut veni fără mărturisire de la Tatăl, fără să Mă fi făcut cunoscut pe deplin îngerilor şi sfinţilor şi oamenilor.

V-am învăţat, fiilor, să mărturisiţi unul pentru altul, să vegheaţi unul pentru altul. Dar azi vă învăţ frumuseţea acestor lucrări, şi cu trâmbiţa Mea Verginica lucrez peste voi, ca să slăvim ziua ei, fiilor. Amin.

Să Ne aşezăm la masa de lucru, Verginico. Ales între popoare trebuie să fie poporul Nostru. Purtarea lui trebuie să fie aleasă, că îl privesc pe el îngerii şi sfinţii şi oamenii; îl privesc cum vorbeşte, cum gândeşte, cum lucrează, cum merge, cum plânge, cum râde, cum doarme, cum se scoală, cum se roagă şi cum primeşte, Verginico. Amin.

— Ascultarea şi iubirea ei îl va desăvârşi pe poporul nostru, Doamne. Cei ce n-au linişte în suflet, din pricina neascultării nu au, căci neascultarea îi aduce omului nelinişte vrând-nevrând. Duhul neliniştii vine pe drumul neascultării, şi nu ştie omul de ce este necăjit şi rănit şi trist şi fără putere de suflet.

Dar tu, popor al Domnului, să te vindeci de orice durere, că e greu cu durere, şi să te umpli de ascultare, că e mai uşor decât cu durerea şi cu rana cea de la neascultare.

Dar ce este neascultarea? Ea te face să ieşi din horă măcar cât de puţin. Ea te învaţă să fii singur de atâtea ori. Ea te duce la prea multe cuvinte cărora nu le dau de capăt fraţii între ei. Ea aduce durere de la unul la altul între fraţi. Ea te întristează pe tine însuţi apoi, şi ce este mai urât la ea este că ea te învinuieşte la Dumnezeu, ca un diavol care-i pârăşte pe fiii Domnului.

O, fiilor, cine l-a făcut pe diavol? De unde purcede el? Omul este cel care lucrează acest duh rău. Ascunderea, şi apoi neascultarea, acestea fac urât între fraţi. Dacă fiii Domnului nu înţeleg de-ajuns cu duhul şi cu fapta ce este jertfa, nu vor învăţa această lucrare, jertfa cea deplină. Prin jertfă omul nu ajunge mare pe pământ şi nu-şi capătă drepturi sau întâietate prin ea. Dacă asta ar căuta jertfa, atunci ea este diavol care-şi caută loc înalt. Dacă fiii Domnului nu înţeleg de-ajuns din jertfa Domnului ce este jertfa pe pământ, ei trebuie să înveţe de-ajuns, şi să ştie apoi de-ajuns. Dacă jertfa nu ajunge bucurie deplină pentru cel ce o face pe ea, dacă cel ce o face pe ea taie din ea în vremea facerii ei, acel om nu este curat prin jertfă, căci la Domnul nu este ca în lume, ci, din contra, liniştea sufletului vine de la jertfă, vine de la iubirea care nu cere camătă. Dacă fraţii cei de un nume cu Domnul cer frăţie prin jertfă, atunci iubirea dintre ei este cu camătă, şi nimeni nu dă mai mult, şi nimeni nu doreşte să facă mai mult şi mai bine şi ca pentru Domnul.

Dar ce este ascultarea? Ascultarea şi iubirea ei? Ea te ţine în horă, poporul meu. Ea te învaţă să fii cu fraţii şi să stea fraţii laolaltă în ascultare. Ea nu se uită la cel neascultător, ci se smereşte şi face mai mult, ca să-i dea şi celui ce nu face, ca nimeni să nu rămână în urmă. Aceasta este iubirea ei, şi nu altfel este iubirea ei. Cine face numai aşa, acela este cel ce poate, căci puterea cea de la Domnul prin aceasta vine şi răscumpără timpul şi îl face folositor pentru vecii. Amin.

O, poporul meu iubit! Când era creştinul liber, Domnul îl învăţa să folosească bine timpul şi să-I dea Domnului jertfă de rugăciune, căci tot ceea ce lucra atunci cu mâna creştinul, lucra pentru el şi nu avea jertfa cea frăţească sau pe cea cerească. Îl învăţa Domnul să-şi facă zestre în cer, şi îi spunea să facă rugăciune dimineaţa când se scoală, şi apoi la ora patru după amiază, de vecernie, şi apoi seara când se culcă, şi apoi la miezul nopţii când toate dorm, şi se mulţumea creştinul când făcea aşa, şi îşi zicea că aceasta era jertfa lui. Dar pentru jertfă este şi o cale a ei, este şi o lepădare de sine, că nu altceva este jertfa, iar în rugăciune creştinul cerea de la Domnul mult bine, multă iertare, multă biruinţă, şi nu se vedea lepădare de sine la el, iar Domnul îi spunea: *«Lucrează, creştine, şi vino să te rogi, şi învaţă-te pe de rost să te rogi, că va veni o vreme frumoasă de la Mine când nu vei mai avea vreme să spui* „Doamne, iartă-mă!“, *că vei fi ocupat cu multul cu lucruri minunate, de la Mine date»*.

O, popor iubit, aşa vorbea Domnul cu cel de la începutul şi de la mijlocul lucrării mele cu Domnul. Iar acum tu să nu te sminteşti de cuvintele de învăţătură, şi să le împleteşti şi să le lucrezi cu jertfă, copil al împlinirilor vestite demult. Una e să ai o casă mică şi numai pe tine şi pe ai tăi în ea, căci asta înseamnă casă mică, şi tu te îngrijeşti atunci de rugăciune, de treburile casei tale şi, după porunci, de sufletul tău şi al casei tale. Dar când ţi se încredinţează o casă mare şi o multă lucrare în lături şi o jertfă fără de timp, mai ai timp pentru tine? Mai ai timp ca la început? Nu mai ai, că la sfârşit e ca la sfârşit, şi cine lucrează pentru sfârşit şi pentru venirea Domnului, are mult lucru, are multă jertfă de dat, şi nu mai are în zi oră bătută în cuie nici pentru dormit, nici pentru sculat, nici pentru spălat, nici pentru stat la masă, nici pentru rugat, ci mai întâi între acestea este jertfa, şi toate celelalte prin ea lucrate şi după ea lucrate. Amin.

Tu, cel de azi popor al Domnului, ai ajuns proorocia aceea să nu mai ai timp, şi să fii ocupat cu lucruri mari şi minunate, date de Domnul spre lucrare. Dar tu te-ai învăţat să răscumperi vremea şi să nu fii învinuit de neîmplinire şi să faci şi jertfă, popor iubit. Tu eşti popor jertfitor, nu mai eşti ca poporul de la începutul lucrării mele cu Domnul când îşi avea fiecare creştin casa sa, copilul său şi libertatea sa. Şi iată, tu, cel de azi, mai mult te rogi ca cel de atunci, chiar dacă nu e bătută în cuie ora rugăciunii, fiule, căci mai sus de toate stă dragostea, stă jertfa, popor iubit, jertfa pentru propăşirea cuvântului lui Dumnezeu până la toate marginile şi pe toate meleagurile, aşa cum de mult ţi-a spus Domnul că va fi. Ascultarea nu se face de cel mai mare şi atât, că voi sunteţi mici toţi, ci se face de toate câte sunt de făcut, şi prin sfat frăţesc se aşează fiecare la lucru, la jertfă, că multe lucrări are lucrarea cuvântului meu spre oameni, iar sfinţii lucrează cu voi în toate lucrările voastre, şi nu stau nici cerul, nici pământul din lucru. Amin.

O, poporul meu şi al Domnului, dreapta socoteală, nu se poate fără ea în toate câte aveţi voi de împlinit. V-a învăţat Domnul duhul curăţeniei, iar voi atât de mult să iubiţi acest duh în tot ce lucraţi! Toate locurile în care staţi voi cu Domnul să fie curate ca lacrima în tot timpul, ziua şi noaptea. Scuturaţi şi măturaţi şi ţineţi curat peste tot. Iar pe cei de la iesle îi rog să vă înveţe cum se face curăţenie în case şi în

curţi şi în grădini şi pe drum. Aţi scăpat de averi, dar aveţi averea Domnului spre îngrijire. Ea trebuie să fie curată, fiilor, cu tot ce e pe ea. Toate să-şi aibă locul lor, şi toate mânuţele să ştie locul a toate câte sunt, ca să vă fie uşor, fiilor. Nimic mai mult să nu aveţi sau să nu strângeţi decât numai ce trebuie pentru viaţa voastră cu Domnul. Nici un fel de idol să nu aveţi, căci tot ceea ce nu trebuie este idol. Tot ce este stricat trebuie depărtat, căci toate se fac noi, iar din ce este vechi nu mai este. Ţineţi din răsputeri la Domnul, Care se uită la voi, căci ales între popoare trebuie să fii tu, popor iubit, că te privesc îngerii şi sfinţii şi oamenii, şi tu, unul pe altul, cum vorbeşti, cum gândeşti, cum lucrezi, cum mergi, cum plângi, cum râzi, cum dormi, cum te scoli, cum te rogi şi cum primeşti, şi să le lucrezi pe toate cu jertfă, că tu nu mai ai oră bătută în cuie nici pentru dormit, nici pentru sculat, nici pentru mâncat, nici pentru rugat, ci mai întâi este jertfa, şi toate celelalte în ea şi după ea lucrate. Amin.

Luaţi cuvântul Domnului cel despre duhul şi lucrarea curăţeniei şi rumegaţi-l şi faceţi din el împlinire, şi obişnuiţi-vă cu împlinirea aceasta, şi eu vă voi mai învăţa şi aparte, fiilor. Şi nu uitaţi că liniştea sufletului şi puterea trupului vin de la jertfă, vin de la iubirea care nu cere camătă, ci numai se dă. Amin.

Ascultarea şi iubirea ei, trupul şi sufletul pentru Domnul, aşa este sfinţenia cea mare. Nimeni să nu se tragă în sine, nimeni să nu ia din sine, ci toate să fie la mijloc, şi de acolo să se ia. Amin. Iar eu încă vă voi mai învăţa, fiilor. Amin, amin, amin.

— Aşa vom lucra, Verginico, aşa, căci poporul acesta este ales între popoare, şi tot aleasă să-i facem iubirea şi jertfa, că de la acestea vin şi puterea şi iubirea pentru ele.

Poporul Meu, ascultă glasul trâmbiţei Mele, că Noi, cei din cer, suntem tot timpul cu privirea la tine.

Poporul Meu, ai grijă să fii bucuria Mea în toată clipa. Şi dacă-ţi spun aceasta, aşa să faci, şi acum să faci, şi toate să le faci azi, şi să nu faci nici un fel de mâine din nimic, ci toate să fie azi. Amin.

Copii de la iesle, voi, cei care Mă primiţi când Mă fac cuvânt peste voi! Fiţi cârja Mea, şi cu iubire fiţi aşa. Mă sprijin în voi. Vedeţi să fiţi tari, că nu e de la voi tăria voastră. Vedeţi să fiţi treji, că nu e de la voi trezia voastră. La voi toate sunt ale Mele, fiilor, şi de la Mine le aveţi. Amin. Aveţi grijă de poporul Meu. Vedeţi să asculte poporul, că Eu pentru rod vă voi da cununiţă.

Puneţi note la purtare poporului Meu, ca să ştie fiecare ce notă are şi să se sârguiască fiecare pentru notă mare, pentru cununiţă, căci poporul Meu de azi, pentru cununiţă l-am ales Eu. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2001

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Numai în împărăţia Domnului nu se fură nimic, căci ea se ia cu trudă. Mânia nu este bună, chiar dacă omul nu greşeşte prin ea. Măsura iubirii de fraţi este în mâna Domnului. Naşterea din nou a lumii aşteaptă pe fiii cei din urmă.

Se strâng sfinţii în jurul tău în toate zilele, în toate serbările lor, poporul Meu. Eu trebuie să-ţi dau faţă din zi în zi mai mult, dar dacă Eu ţi-aş da şi tu n-ai lua, cu cine aş mai rămâne Eu dintre oameni? Ales între popoare am zis că trebuie să fii tu. Cea mai multă grijă s-o ai să împlineşti tot cuvântul Meu, şi aşa tu vei fi ales între popoare, ales de partea Mea. Amin.

Mă aşez în carte ca să lucrez la faţa ta, Israele, poporul Meu. Îţi spun Israel pentru Avraam, căruia i-am dat făgăduinţa că în el se vor binecuvânta toate neamurile pământului. Avraam, Isaac şi Iacov au primit de la Mine numele de Israel, dar Israel n-a purtat faţa Mea între popoare, şi s-a amestecat şi n-a mai rămas cu Mine. Eu am venit apoi la el acum două mii de ani, iar el a fost poporul care a lucrat răstignirea Mea, şi apoi Eu am înviat, şi M-am dus de la el în cer la Tatăl, de unde venisem. Dar Eu fără popor pe pământ nu pot sta, şi Mi-am ridicat cu puterea Mea o rămăşiţă mică din mijlocul lui Israel şi am făcut-o prin semne şi minuni să mărturisească venirea Mea şi Evanghelia Mea la toate neamurile, ca să rămân Eu adevărat Dumnezeu, venit de la Tatăl. Aceştia s-au dus, după cum le-a fost trimiterea, căci Eu când M-am înălţat din nou la Tatăl le-am zis lor: *«Mergeţi în toată lumea, şi mergând învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, învăţându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă; iar celor ce vor crede vor urma semne în numele Meu»,* căci scris este în prooroci: *«Domnul va descoperi braţul Său cel sfânt în ochii tuturor popoarelor, şi de la margini la margini vor vedea mântuirea Domnului».* Amin.

Eu, poporul Meu, mereu, mereu trebuie să lucrez la faţa ta, iar tu să iei de la Mine cu drag şi cu dor, că Eu ţi-am spus ţie să nu te înveţi cu cuvântul Meu cel de peste tine aşa cum s-a învăţat Israelul lui Moise, ci tu să-l împlineşti cu fior sfânt şi să-l aştepţi şi să-i dai împlinirea cu mare bucurie, cu mare lucrare, poporul Meu. Dacă te înveţi cu el, el trece pe lângă tine în jos şi în sus, dar tu să-l iei în firea ta, în plămada ta, şi să nu-l laşi să treacă neîmplinit, ca să-ţi fie ţie bine de la el. Vreau să te văd că-l iubeşti mult, căci cuvântul Meu este desfătarea ta, şi pentru asta ţi-l dau cu multul şi te desfăt cu multul, ca să ai tu faţă de la el, poporul Meu. Când omul primeşte flori şi podoabe şi daruri cu multul, inima lui se bucură şi se hrăneşte cu iubirea cea din jur şi cu bucuria cea de la ea. Eu aşa aş vrea să te văd că eşti la glasul Meu de peste tine, şi să te îmbraci în faptele lui ca în Dumnezeu, poporul Meu, şi cu drag şi cu dulce să lucrezi aceasta peste tine şi de la tine. În lume este altfel. În lume nu este adevăr în nimic, căci duhul lumii e deşertăciune a deşertăciunilor. Toată lumea fură, fură de toate şi din toate, iar cel ce nu fură în lume, acela nu este bun pentru ea, căci toată lumea fură tot ce este în lume, şi nu este adevăr în ea, iar furii sunt afară şi sunt în tot felul: câini şi vrăjitori, desfrânaţi şi ucigaşi, idolatri şi iubitori de minciună, căci aşa sunt furii, şi ei stau în întunericul cel mai din afară. Numai în împărăţia Mea nu se fură nimic, căci ea se ia cu trudă de către fiecare om care vine spre ea, ca să fie în ea apoi.

Te învăţ pe tine, poporul Meu, ca să audă tot omul de la Mine şi de la tine că tu eşti trimisul Meu până la toate marginile, şi cu tine fac lucruri aşa de minunate pe pământ, că toate gurile duşmane amuţesc şi se uită că tu eşti ales între popoare şi că Mă urmezi pe Mine pe pământ, şi aceasta este judecata lumii care nu Mă urmează. Vezi tu ce trebuie să fii tu pe pământ şi în cer, poporul Meu? Tu trebuie să fii mântuire şi judecată, căci cerul te are pe pământ cântar în mâna Domnului, unealta dreptăţii Lui. Amin.

Îi am pe fiii de la iesle în preajma ta, poporul Meu. Ai grijă de ei, să te poată povăţui, să-ţi poată da faţă mereu, mereu, căci dacă ei ţi-ar da şi tu n-ai lua, cu cine aş mai rămâne

Eu dintre oameni? Eu de aceea te învăţ să ai cea mai mare grijă pentru împlinirea cuvântului Meu cât mai frumos, şi aşa vei fi tu ales între popoare, ales din partea Mea. Amin. Vreau să-ţi dau faţă mereu, mereu. Vreau să nu te învăţ în zadar, poporul Meu.

Aveţi grijă unii pentru alţii, fiilor. Fiţi pe plac unii pentru alţii ca să vă fie uşor şi vouă şi Mie prin voi. Îngrijiţi-vă de pacea din voi şi dintre voi, cu toată grija pentru ea, căci mânia nu e bună chiar dacă nu greşeşti prin ea. Dar de ce nu e bună ea? O, fiilor, în clipa mâniei îşi lasă omul toată puterea cea bună, iar cel ce mânie pe cel bun la inimă îl goleşte de putere pe acela care răbdând, răbdând mereu se şubrezeşte în toate. Trupul făcut de Mine la început are o lege bună şi dulce de la Mine făcută în el, dar dacă primeşte din părţi încordare şi împotrivire, el slăbeşte şi se şubrezeşte, şi odată cu el slăbeşte şi sufletul şi duhul, şi le cresc teama şi deznădejdea. Dar Eu am spus că nu orice durere ajunge la Mine de la om dacă omul are pentru el durere şi nu pentru Mine şi nu pentru cel ce le duce pe ale Mele din greu pentru om.

Creşterea ta, poporul Meu, e toată mângâierea Mea. Când Mă uit la tine şi te văd crescut, Eu pot mult atunci pe pământ, iar când nu pot, Mă împiedic şi pentru Mine şi pentru tine, căci dacă tu nu eşti crescut, Eu nu pot, poporul Meu, trag din greu cu cele ale Mele şi nu pot. Uită-te tu cum nu pot Eu să fac nimic bun pe pământ prin cei ce se cred a fi ai Mei, biserica cea din lume, care nu e a Mea, ci e a lumii, căci în ea nu merge omul pe calea Mea, şi tot pe calea lui stă, stă cu lumina zilelor lui întunecate de deşertăciunea cea din lume, şi omul îşi are viaţa lui, nu pe a Mea.

O, poporul Meu, vreau să fac dulce mult în mijlocul tău, şi apoi tu să-l lucrezi la cuvântul Meu. Vreau să-ţi dau faţă din zi în zi mai mult. Vreau să nu fii fără de griji, căci tu eşti agoniseala Mea şi te-am aşezat în curţile Mele, în curţile Domnului, poporul Meu, iar grijile cele pentru ele să fie îndeletnicirea ta, căci îngerii stau din partea Mea în preajma ta ca să vadă faţa ta şi să Mă vestească pe Mine despre tine şi să-ţi aducă tainica Mea purtare de grijă pentru tine, şi pentru Mine pe pământ cu tine. Faţa ta, la care Eu lucrez tot mai mult, va avea puterea pentru toate împlinirile care mai sunt de împlinit pentru venirea Mea, pentru viaţa Mea şi a ta pe pământ şi pentru venirea Mea, ziua care va arăta la toate neamurile pământului faţa Mea şi faţa ta, lucrarea noastră unul de la altul luate, poporul Meu. Tânjesc mereu să-ţi văd faţa. Tânjesc după faţa ta, după frumuseţea ta, căci creşterea ta e toată mângâierea Mea.

O, fiule, când îl iubeşti pe fratele tău, pe copilul Meu, adu-ţi aminte că Eu măsor aceasta. Eu şi nu fratele tău. Când nu-l iubeşti pe el din pricina ta, adu-ţi aminte că Eu măsor aceasta. Eu şi nu fratele tău. Adu-ţi aminte de faţa ta, la care Eu Mă uit mereu ca s-o iau şi s-o folosesc în toate ale Mele, şi să fii tu de folos în curţile Domnului şi nimic să nu te despartă de grijile Domnului, că toate grijile tale nu mai sunt, dar sunt multe grijile Domnului, pentru El şi pentru tine, poporul Meu. Creşterea ta cea deplină Îmi va aduce în toată vremea uşurare Mie şi uşurare ţie în truda Mea cea pentru Mine, că vreau să fac mult dulce în mijlocul tău prin puterea ta cea pentru Mine, prin creşterea ta. Amin. Să nu te scoli şi să nu te culci fără griji. Să nu stai fără griji, iar grijile să le duci frumos, şi cu deplină orânduială şi cu multă armonie, şi cu îngeri, poporul Meu. Îngerii să nu stea nicicând mâhniţi de la tine, ci, din contra, să fie ei lucrarea ta, iar tu, lucrarea lor din partea Mea, că mare nevoie am Eu de frumuseţea ta, popor al aşteptării Mele. Îngerii să vadă faţa ta, şi să vadă faţa Mea. Cei ce au faţă le dau îngerilor de lucru, şi îngerii văd atunci faţa Mea. Amin.

O, mare grijă să aveţi unul pentru altul, fiilor, ca să aveţi faţă ca de îngeri înaintea Mea şi să vă intre în fire multă frumuseţe în cele ce trăiţi şi lucraţi, ca să vă fie uşor, fiilor. Sfinţii Mei sunt plini de daruri pentru voi, căci bogată le-a fost viaţa pe pământ, bogată pentru cer şi pentru semne şi minuni în numele Meu.

Vă dă binecuvântare arhierească ierarhul Nicolae, că e sărbătoarea lui în cer şi pe pământ, şi el dă daruri celor dăruiţi. Vă dă din plinul darurilor lui, cele pentru Mine purtate de el pe pământ, şi vă dă din cer. Duhul lui a fost dulce de tot, iar Eu toată ruga lui o împlineam, că el lucra mult pentru om. Minunile pe care le-a arătat el pe pământ la credincioşi şi la necredincioşi le lucra la rugăciunea celor ce năzuiau la el după ajutor în nevoi. Numele lui s-a făcut apoi mare în cer şi pe pământ, căci viaţa lui a fost de aur, fiilor. Darurile virtuţilor lui îi mângâiau lui sufletul, şi el putea mult pentru om şi pentru Mine, iar Eu Mă măream în el cu multul, căci aşa Mă las Eu în cei ce Mă măresc pe Mine pe pământ. Mare dor avea el să Mă mărească pe Mine între oameni, iar el se ascundea de slava cea de la minuni ivită, ca să-Mi lase Mie toată biruinţa şi toată lauda. Iubire fără margini am avut de la el, şi unul pe altul fierbinte Ne iubeam şi Ne dădeam mângâierea împărţind din ea peste cei ce nu aveau mângâiere în necazurile vieţii lor.

O, poporul Meu, ce drag Îmi este să Mă măresc în sfinţii Mei pe pământ! Auzi tu aceasta ce-ţi spun? O, fiule, câtă învăţătură am de dat la oameni prin tine! Eu prin sfinţii Mei Mi-e tare drag să Mă preamăresc între oameni. Lucrez la faţa ta din zi în zi mai mult. Cu faţa Mea lucrez la faţa ta. Mă uit la faţa ta din zi în zi mai mult. Cu faţa Mea Mă uit la faţa ta şi o măsor cu faţa Mea până ce vom semăna pe deplin văzându-ne unii altora chipurile care vor semăna atunci. Oamenii îşi dau daruri unii altora şi se bucură unii cu alţii. Eu şi cu tine să ne fim unii altora daruri şi să vadă tot neamul omenesc această minune şi să se îndulcească pe veci din dragostea Mea şi a ta, popor al darului de sus. Eu sunt darul cel de sus, şi vreau să fiu cu totul pe pământ cu tine, iar tu, cu totul cu Mine, căci când Eu sunt cu tine, toate se fac şi sunt. Amin.

N-am nici un dor mai mare decât să lucrez la faţa ta, poporul Meu, şi să Mă uit din plin la ea şi să Mă văd în ea, fiule. Dacă nu uiţi de dorul Meu, Eu aşa voi împlini, şi tu aşa vei fi, şi Eu voi fi atunci faţa ta. Amin.

Învaţă faţa Mea, poporul Meu. Din zi în zi mai mult învaţ-o. Învaţă jertfa, fiule, şi să nu te culci fără griji, şi să nu te scoli fără griji, şi vei fi cel viu. Tu să spui mereu: *„Domnul este cu mine“,* şi să Mă porţi cu tine aşa cum sunt Eu, şi să fii tu după chipul şi asemănarea Mea, şi aşa să lucrezi tu, că omul dă să facă altfel când Mă vrea cu el, că în loc să se aşeze el în chipul Meu, Mă vrea pe Mine după chipul şi asemănarea lui, dar Eu nu pot face pace cu omul care Mă vrea aşa cu el, şi Mă duc şi îl las în chipul lui pe om.

Poporul Meu, lasă-Mă să umblu la tine din zi în zi mai mult şi să lucrez să-ţi dau faţă după chipul şi asemănarea Mea, ca să se nască tot neamul omenesc din chipul tău cel nou, că Eu pentru asta te-am ales. Te-am ales ca să împlinesc prin tine naşterea din nou a lumii, începând de la tine, începând de la Ierusalim. Amin.

Aşează-te la oglindă, poporul Meu, că îţi trebuie gătire aleasă. Oglinda arată faţa Mea şi a ta aşa cum este, iar tu să te aşezi după faţa Mea, care va rămâne pe veci înaintea Mea.

Fața Mea pe fața ta e toată mângâierea Mea, poporul Meu. Când am venit acum două mii de ani, am împrumutat fața omului ca să-l răstignesc pe om împreună cu Mine pe cruce. Pe el să-l răstignesc, nu pe Mine, iar pe Mine să Mă dau lui după învierea Mea din cruce.

Am venit acum două mii de ani să-l răstignesc pe om în trupul Meu şi să Mă dau lui apoi, căci pentru om M-am lăsat răstignit. Iar tu, poporul Meu de azi, să cunoşti bine jertfa, jertfa trupului Meu în trupul tău, ca să împlinim învierea făpturii, naşterea din nou a lumii, începând de la tine, începând de la Ierusalim. Amin.

Uită-te la Mine, poporul Meu. Dacă nu te uiți la Mine, nu ştii cum să fii. Uită-te în oglindă ca să ştii cum Îmi trebuieşti, că Eu sunt atât de aproape cu arătarea Mea, care te aşteaptă pe tine ca să semeni pe deplin cu Mine, poporul Meu. Şi dacă Eu te numesc poporul Meu, cum trebuie să fii tu ca să fiu Eu adevărat peste pământ şi să biruiesc prin adevăr? Eu trebuie să Mă vestesc cu Evanghelia Mea de azi până peste toate marginile, şi apoi să sfârşesc. Şi iată taină de care să te înfricoşezi, poporul Meu, căci Evanghelia Mea pe care Mi-o las azi peste pământ tu eşti; tu, cu fața Mea pe fața ta pe deplin, şi atunci va veni sfârşitul şi începutul, şi atunci toate se vor naşte din nou, căci toate aşteaptă pe fiii cei din urmă, şi toate suspină după răscumpărare prin Evanghelia Mea cea de azi, prin care Eu după două mii de ani aştept să vin, aştept venirea Mea şi fața Mea ca să se arate, şi apoi să vin. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2001

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Lumea îşi face vițel de aur şi joacă în jurul lui. Desfătările lumeşti nu-l lasă pe om să cunoască desfătările cereşti. E vremea răsplății sfinților şi ea trebuie pregătită, căci sfinții s-au pregătit.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, aduc înviorare peste duhul ieslei Mele ca să pot coborî cu sărbătoare. Sfinții Mei aşteaptă cu duhul plin de dor ca să audă glasul Meu pentru ei. Eu cu şi mai mult dor aştept de la o coborâre la alta ca să cuvintez cuvântul venirii Mele, căci pe fiecare îl doare de durerea lui. Durerea Mea este să pot lucra deplin pentru ziua venirii Mele, căci dorul este durere fără de alin, şi nu ştiu cum să mai alin dorul şi durerea sfinților Mei, căci Eu sunt Domnul milei în cer şi pe pământ. Amin.

Fiecare om vrea ca Eu, Domnul, să-i fiu bucurie în toate ale lui. O, dar şi Eu voiesc tot aşa de la om, şi durerea Mea e durere fără leac, că omul nu este drept cu Dumnezeu. Nimic nu vreau nici Eu decât să-i fiu omului bucurie şi alinare, şi tot aşa să-Mi fie şi omul Mie, şi pentru această minune trudesc de şapte mii de ani, trudesc din greu în tot timpul, iar omul Îmi slăbeşte puterea şi ajutorul Meu pentru el. Uită omul că dacă nu strânge nu are. De unde pune, de acolo ia omul şi de acolo are, iar Eu omului i-am spus să-şi strângă în cer ca să aibă, ca să nu se strice adunătura lui şi mângâierea lui.

O, poporul Meu, Eu sunt Dumnezeul îndurării. Mă țin pe urma ta cu sfinții. Dau mereu să te înviorez. O, poporul Meu, dorul Meu este ziua venirii Mele ca să-i strâng la pieptul Meu durut pe cei ce au purtat dorul Meu. Te-am învățat mereu, poporul Meu, să fii ziua venirii Mele şi să fii ca în ziua aceea mereu, mereu. Acesta este dorul Meu, şi nu pot să Mi-l stăpânesc, căci pe fiecare îl doare de durerea lui.

Mă uit peste pământ şi Mă doare tot mai mult. Nu e nimeni să vrea venirea Mea şi naşterea Mea. Mă uit cum sărbătoreşte omul naşterea Mea cea de acum două mii de ani. Pentru el găseşte omul loc de petrecere şi bucurie pentru el şi desfătare cu multul, dar naşterea Mea nu-şi găseşte loc cu omul. A făcut omul serbări păgâneşti din zilele care amintesc de Mine pe pământ. Îşi face omul vițel de aur şi joacă în jurul lui, şi Eu nu pot să vin cu legile Mele peste om, cu serbările Mele lângă el.

O, cine pe pământ mai ştie să se bucure de Mine şi cu Mine? Mă uit pe pământ şi Mă doare tot mai mult. Sfinții Mei plâng cu Mine, plâng cu Cel ce plânge, şi vă aduc sfinții înviorare ca să Mă alinați în plâns, fiilor. O, cu mare stăruință s-a pregătit lumea pentru ca să petreacă în numele zilei Mele de naştere, dar Eu nu găsesc pe nicăieri loc pentru Mine în lume; pe nicăieri, poporul Meu. Mă strâng lângă tine cu sfinții şi cu îngerii Mei ca să-ți dau ție înviorare, ca să-ți dau viață, fiule, căci viața este lumina oamenilor. Vin la tine ca să-ți dau cuvântul, căci cuvântul este lumina oamenilor. Amin.

Cuvântul dă viață, poporul Meu, şi vin cu el la tine ca să te înviorez, ca să te povățuiesc cu el, şi tu să-Mi primeşti povața şi să-i dai viață fără de moarte poveței Mele peste tine. O, să te uiți tu bine când îi dai cuiva povață şi acela nu ți-o primeşte şi nu-i dă viață peste el. Atunci tu te întristezi şi slăbeşti în lucru. Dar iată, Eu nu pot face aşa, şi Mă întăresc, că sunt Păstor cu milă, şi le dau mereu la oi, căci vai celor flămânzi, fiule! Este scris: *«Cuvântul este lumina oamenilor, şi toate prin El s-au făcut, şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. În El era viața, şi viața era lumina oamenilor. Cuvântul era lumina cea adevărată, care venind în lume luminează tot omul, căci lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut»,* şi aceasta este durerea Mea, şi lumea n-o cunoaşte.

Desfătările lumeşti nu-l lasă pe om să cunoască desfătările cereşti. Eu la naşterea Mea din mama Mea Fecioara nu Mi-am găsit loc de naştere pe pământ din pricina desfătărilor lumeşti. N-am găsit pe nimeni să vegheze atunci întru venirea Mea, pe nimeni, poporul Meu, iar în prooroci era scris despre venirea Mea şi despre timpul ei, dar nimeni n-a vegheat pentru aceasta. Ca şi azi, toți se desfătau lumeşte, iar în Scripturi, ca şi pentru vremea de atunci, scrie despre venirea Mea de azi şi despre timpul ei, că Eu prin Scripturi am învățat pe tot omul, şi nimeni nu va putea spune că n-a înțeles, căci cuvântul Meu vine mereu pe lume ca să fie lumina oamenilor şi să le dea viață. Cuvântul este lumina cea adevărată, care venind în lume luminează tot omul, căci lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut.

O, poporul Meu, nu M-a cunoscut lumea nici atunci, nici acum, dar M-au cunoscut atunci cei prin care Mi-am pregătit venirea, şi aceia au împlinit-o. O, cu cât dor, cu câtă iubire, cu cât fior au împlinit-o ei, şi cu câtă durere, poporul Meu, căci lumea n-a cunoscut venirea Mea. Plângea cerul de durere atunci, şi îşi căuta cu cine să se bucure pe pământ de naşterea Mea, şi s-a dus la cei ce nu se desfătau lumeşte şi i-a vestit despre Mine prin îngeri. Şi au venit ciobănaşii la ieslea cea cu paie unde Eu, şi cu mama Mea, care Mă născuse, aşteptam mângâiere de pe pământ, aşteptam inimi care să Ne primească şi să Ne cunoască, dar cei ce se desfată lumeşte, aceia nu Ne cunosc. Astăzi toată lumea serbează lumeşte şi se desfată în tot felul în numele naşterii Mele, dar când va veni serbarea naşterii Mele, atunci Eu Mă voi bucura cu voi la vremea cuvenită acestei sărbători şi le voi arăta oa-

menilor sărbătoarea şi timpul ei şi desfătarea ei cerească şi nu lumească, căci în lume Eu nu-Mi găsesc adăpost nici acum.

O, cui să-i placă, oare, cuvântul cu care Eu vin azi în lume? Cine dintre oameni să-l ia şi să-l vestească şi să spună despre el? Ca să vorbeşti despre el, trebuie să ai vorbire asemenea, vorbire pe care n-o poţi isprăvi. Vorbirea Mea este îndurerată, dar ea este duioşie pentru cei ce suferă, şi este soţie pentru cei însinguraţi pe care lumea nu-i cuprinde în ea. La aceia Eu aduc desfătare cerească, aduc cuvântul Meu care mângâie cu adevărat şi pe care lumea nu poate să-l cunoască de unde vine şi unde se duce el.

Cuvântul Meu vine mereu la tine ca să te lumineze, Ierusalime de azi, căci el este lumina cea adevărată, şi tu să stai sub lumina lui şi să-i dai viaţă, poporul Meu. N-am unde să Mă duc cu el, căci în lume este numai desfătare lumească. Lumea prin el s-a făcut, dar lumea nu l-a cunoscut, şi aceasta este durerea Mea, şi lumea n-o cunoaşte.

Mă strâng lângă tine cu sfinţii şi cu îngerii ca să-ţi dau înviorare, ca să-ţi dau viaţă, fiule, căci viaţa este lumina oamenilor. Luminează-te, poporul Meu, şi ia viaţă, căci viaţa este lumina oamenilor, şi Eu vreau să luminez pe oameni cu viaţa Mea din tine, cu cuvântul Meu cel împlinit în tine, şi de aceea îţi zic: luminează-te, Ierusalime, luminează-te, poporul Meu! Amin. Vin cu sfinţii la tine, cu ciobănaşii din cer vin la tine ca să te vestesc că se apropie serbarea naşterii Mele şi că vreau să Mă arăt cu tine lumină oamenilor. Vin cu ciobănaşi din cer la iesle. O, ce frumoşi erau ciobănaşii Mei pe pământ, ce frumoşi, fiilor, şi ce lumină mare lumina din ei peste oameni, şi oamenii vedeau slava Mea din ei. Aşa cum au lăsat ciobănaşii turma de oi în ziua naşterii Mele şi au venit la ieslea Mea ca să Mă mângâie şi să Mă mărturisească apoi, aşa lasă sfinţii cerul şi vin la tine la ieslea Mea ca să te mângâie şi să te mărturisească oamenilor că eşti născutul Meu pentru venirea Mea de azi, şi că vin la tine mereu cu sfinţii şi cu îngerii, şi că fac din tine lumină oamenilor. Nu te înfiora la acest cuvânt. Eu apostolilor Mei cei de acum două mii de ani le spuneam aşa: *«Voi sunteţi sarea pământului. Voi sunteţi lumina oamenilor».* O, nu te teme de cuvântul Meu care grăieşte din gura Mea, ci fă-l lumină peste tine şi desăvârşeşte-te prin el, poporul Meu, că au oamenii nevoie de lumină, şi iată, lumina luminează în întuneric, şi întunericul n-o cuprinde pe ea, şi lumea n-o cunoaşte şi n-o cuprinde. Cuvântul Meu este înger din cer venit pe lume şi îi vesteşte pe oameni de el, şi cu tine îi vesteşte, aşa cum i-au vestit prin ciobănaşi la naşterea Mea din Fecioară. Amin.

O, poporul Meu, vin la tine cu ciobănaşi din cer. Să te uiţi la albinuţe când dau să roiască cum se strâng grămadă de nu le poate nimic despărţi ca să zboare spre o casă nouă. Aşa vin Eu cu sfinţii când vin la tine. Când ei văd că Eu dau să cobor spre tine, se adună roi şi Mă poartă până la tine şi stau roi în jurul Meu, aşa cum este scris să vin cu ei când vin, căci numai adevăr este tot cuvântul Scripturilor Mele, şi Eu vin la cel iubit şi cinez cu el, şi Îmi fac casă nouă la el, şi Mă arăt lui, aşa precum Eu am cuvântat. Amin.

O, poporul Meu, cât roi de ciobănaşi şi de ciobănaşe s-au strâns în jurul Meu ca să Mă poarte spre tine şi ca să-Mi pregătească ieslea Mea din tine! Sfinţii sunt serbaţi de sfinţi şi de îngeri în roi, iar Eu, de asemeni. Ciobănaşii cei din cer se apleacă spre tine cu mângâiere şi cu lumină din lumină, căci tu trebuie să fii lumina oamenilor din partea Mea, şi lumina sfinţilor, poporul Meu. Se mângâie sfinţii la lumina ta, fiule de azi. Dă-le sfinţilor putere de mângâiere, poporul Meu, şi ascultă-Mi povaţa Mea, ca să am putere prin împlinirea ta. Amin, amin, amin.

— În roi de sfinţi coborâm cu Tine, Doamne, la iesle, la casa Ta cea nouă şi nefăcută de mâini. Noi, ciobănaşii cei din cer care am păstorit turma Ta pe pământ cu atâta dor de cer pentru noi şi pentru turma Ta, noi ne aplecăm cu mângâiere peste ieslea Ta din mijlocul neamului român şi îi ascultăm glasul. Acest glas trebuie să pătrundă în lume şi să netezească mereu calea Ta şi să-Ţi facă dreaptă calea spre oameni, şi cu cât va fi mai dreaptă, cu atât Tu vei veni mai mult şi mai mult şi mai curând, Doamne.

Noi, ciobănaşii cei din cer, grăim aşa la iesle: luminează-te, Ierusalime, cu slava Domnului care a răsărit peste tine, şi fii lumină oamenilor, popor iubit. Este scris despre tine aşa: *«Găteşte calea Domnului şi fă-I cărări drepte în loc neumblat. Văile să se umple, munţii şi dealurile să se plece, şi să fie cele strâmbe drepte, şi cele colţuroase căi netede, şi se va arăta slava Domnului şi tot trupul o va vedea».* Amin. Dacă vei lucra aşa, popor iubit, se va arăta curând, curând slava Domnului peste pământ, şi tot trupul o va vedea, şi tu te vei desfăta cu desfătări cereşti atunci, că toată grija cerului este să fii tu fericit, să fii tu al Domnului, popor iubit. Noi, ciobănaşii cei din cer, te îndemnăm ca şi Domnul nostru, şi te aşteptăm cu dor să deschizi zilei slavei Domnului, şi pe cât eşti tu de mic, pe atât de mare trebuie să fii ca să deschizi această zi peste pământ. Să-ţi aminteşti cu mare iubire de cei ce au pregătit calea Domnului acum două mii de ani, şi tu să fii mai presus decât toţi sfinţii la lucrul cel de azi şi să pregăteşti calea Domnului, că nu numai pentru tine o pregăteşti, ci şi pentru noi, popor iubit. Să-ţi aminteşti apoi şi de noi, ciobănaşii cei din cer care am păstorit turme pentru Domnul ostenindu-ne în via Sa. Mare iubire şi mare milă am avut noi de Domnul şi de om, căci omul este aşteptarea cerului cea de şapte mii de ani. Făceam lumină pe pământ la timp şi la netimp, şi lumea se uita la ea şi se gândea la Domnul, pe Care-L purtam ca să-L dăm celor ce credeau în El prin noi. Turma Domnului e averea Domnului, şi este scris că *«fericită este sluga pe care Stăpânul o are cu grijă peste casa Sa».* Ciobanii n-au grijă de nimic mai mult decât de oi, şi nici un cioban nu are grijă de el dacă nu are grijă de oi, căci ciobanul care are oi are pe Domnul de Stăpân şi face voia Stăpânului său. Amin. Cel ce nu are grijă de viaţa oilor lui, acela nu-şi cinsteşte Stăpânul şi nu aduce rod însutit Stăpânului său, de la Care-şi primeşte el rangul de ciobănaş şi plata pentru jertfa lui în slujba Stăpânului său. Fiecare va sta la rândul cetei sale înaintea Domnului, iar ciobănaşii, în faţă, ca să dea Domnului ştire pentru ceata lor. Amin.

Avem cu noi pe trâmbiţa Domnului, pe Verginica, ciobăniţa care şi-a pus viaţa pentru oile Domnului. Ea le-a păstorit cu păşune bogată, şi n-a avut nici un păstor păşune grasă ca a ei. Oile ei n-au pierit nici una de foame, dar au pierit de nepăsare, căci nepăsarea oilor e somn aducător de moarte, şi vai oilor care nu merg după glasul păstorilor, vai oilor fără păstor! Nici o turmă din nici o vreme n-a avut atâta cer în mijlocul ei ca şi turma acestei păstoriţe de la sfârşit, iar noi, ciobănaşii cei din cer ne strângem lângă Domnul roi, şi lângă ea, că ea e trâmbiţa Lui care I-a adunat Lui turmă în vreme de întuneric gros din care Domnul v-a ales pe voi, cei ce duceţi greul venirii Lui şi gătirea pentru ziua cea mare, cuvântul care răsună din gura Domnului ca să adune cu El pe cei aleşi ai Lui. Amin. Vă dăm din multul dragostei noastre pe care o purtăm şi în cer pentru toţi cei de pe pământ. Dar noi vă

spunem aşa: mai mare, mult mai mare trebuie să fie dragostea ta, popor al venirii Domnului după două mii de ani. A venit Domnul după om, şi a venit la tine şi Şi-a făcut casă la tine şi S-a făcut una cu tine ca să plece cu tine după om, căci tu eşti cu trupul, şi omul este învăţat să vadă ca să creadă. Acum trebuie să Se vadă Domnul cu tine, şi tu trebuie să fii ziua Domnului, iar Domnul, ziua ta. Ziua ta să lumineze întunericul; aşa este scris în cer despre tine, popor iubit. Tu eşti micuţ şi la oameni şi la Dumnezeu, dar cu cel mic e mare taină. Noi am putut prin harul şi prin darul Domnului, şi ne-am mărit în Domnul pentru credinţa oamenilor şi pentru mângâierea lor. Dar tu eşti taină, şi toată faţa ta e Domnul; Domnul celor mici şi neajutoraţi, Domnul celor slabi, ca să Se poată Domnul mări în ei; în ei şi nu prin ei. Amin.

Din mijlocul nostru, din mijlocul ciobănaşilor din cer sună trâmbiţa Domnului, păstoriţa din care a răsărit peste pământ iarba cea mai grasă, cea mai verde, că e pentru venirea Lui, e masa Lui de Paşti, e masa Domnului cu cei iubiţi ai Lui la sfârşit. Amin, amin, amin.

— O, Doamne bun, ciobănaşii Tăi din cer mă dau pe mine cuvânt din mijlocul lor. Am venit în roi spre casa noastră cea nouă, Doamne. Numai miere de soi să facem în această casă nouă, că aici Tu Ţi-ai aşezat Paştele Tău cel nou, şi la masa lui stau sfinţii cu Tine, o, Mieluţul Tatălui! Mieluţul este scump de tot, este dulce de tot, iar blândeţea Lui e duioasă mult şi alină cu ea pe cel suferind şi pe cel singur şi îi cheamă pe toţi la vasul spălării şi la masa bucuriei. Sfinţii din cer sunt podoaba cea de la masă, iar haina nunţii străluceşte cu ei, că mult Te-au iubit sfinţii. Dar poporul Tău de azi mai mult ca sfinţii din cer trebuie să Te iubească, fiindcă aceştia de azi sunt în trup, sunt gura Ta şi sunt mersul Tău şi sunt fapta Ta şi sunt taina Ta, Doamne.

Între ciobănaşii adunaţi aici în roi de sărbătoare avem pe arhiereul Spiridon, cel blând şi bun. Cine a învăţat de la el atât cât trebuia să înveţe un arhiereu al Tău? O, ce dulce jertfă Ţi-a adus el Ţie! Inima lui a fost jertfă dulce de tot înaintea Ta, căci cel ce nu s-a îndulcit cu păcatul în viaţă, acela rămâne dulce ca pentru Tine, Doamne, şi Îţi slujeşte cu duhul şi cu trupul pe veci, aşa cum acest sfânt Te slujeşte. Eu sunt trâmbiţa Ta cea de la sfârşit, şi m-au luat cu ei ciobănaşii cei din cer şi am venit la ieslea cuvântului Tău. Eu vreau să-i întăresc pentru Tine pe copiii de la iesle, ca să ne poată ei pregăti cărări drepte în pământ neumblat, Doamne, şi ca să se arate slava Ta apoi. Amin.

O, copii primitori de cuvânt, să nu vă săturaţi de Domnul. Cine se satură de El, acela nu mai face după cuvântul Lui, şi apoi nepăsarea îl cuprinde în ea, şi de la unul la altul se ia. Uitaţi-vă la ciobănaşii cei din cer cum au iubit, căci vouă mai mult ca lor vi se cere, că e vremea răsplăţii sfinţilor, fiilor. Fiţi de ajuns de mari pentru aceasta ce v-am spus acum: e vremea răsplăţii sfinţilor şi ea trebuie pregătită, căci sfinţii s-au pregătit. Amin.

Să nu trăiţi ca pe pământ, că iată ce vreme a venit, şi fiecare se aşează acum înaintea Domnului pentru vremea sa. Luaţi-mi povaţa spre lucru şi ieşiţi la lucru mult. Fiecare clipă va cere socoteală pentru ea însăşi, iar voi să aveţi ce răspunde, fiilor. Ciobănaşii cei din cer vă dau cu multul din dragostea lor pentru Domnul, numai să vă uitaţi la ei şi să înmulţiţi peste voi darurile lor. Orice clipă care nu are lucrul ei e păguboasă şi e judecătoare la venirea Domnului, iar lucrul vostru trebuie să fie sănătos şi mult sănătos ca să nu alunecaţi prin el, că e vremea cu gheaţă şi cu frig, fiilor, şi omul e nefăcut, iar voi sunteţi plăpânzi.

E atâta timp de când Domnul lucrează peste un popor ca să-i dea faţa Lui, dar cel ce petrece în nepăsare şi în nelucrare nu ia faţa Domnului, şi nu poate Domnul prin el cu planul şi cu dorul Său cel usturător. Staţi treji şi treziţi-vă mereu spre trezie şi spre lucrul cerut vouă, că are Domnul nevoie de popor frumos cum n-a fost altul mai frumos vreodată, mai blând şi mai smerit şi mai lucrător de viaţă şi de daruri peste oameni, că după om oftează tot cerul sfânt, fiilor. Vă cânt din trâmbiţă cu dorul duios şi vă chem la lucru, la facerea poporului sfânt şi la statura lui cea pentru sfârşitul vremurilor. Răscumpăraţi tot timpul şi zidiţi în el veacul celor vii, veacul celor ce trăiesc, şi iarăşi zic: veacul celor ce trăiesc. Amin.

Tu, Mieluţul Tatălui şi al Fecioarei mamă şi al tuturor celor ce ştiu să Te nască în ei şi din ei, binecuvintează cu dulce dreapta Ta sărbătoarea ciobănaşilor care au avut azi în faţa lor pe arhiereul Tău Spiridon, cel blând şi bun, căci Tu l-ai iubit atât cât el Te-a iubit, Doamne bun, şi l-ai mărit pe el prin semne şi minuni pe pământ. Dar iată ce vrea el să spună ciobănaşilor de la ieslea Ta de azi:

— Iubiţi iubirea, iubiţi mila, iubiţi pacea, iubiţi iertarea, iubiţi mângâierea, şi nu veţi fi judecaţi, copii ai Domnului la sfârşit de timp. Eu calc şi azi pe urmele Domnului şi împlinesc acestea ce v-am spus împărţindu-le oamenilor care mă strigă să-i ajut, că eu numaidecât mă duc la cel ce mă strigă, fiindcă atât de mare a fost şi este mila mea pentru om. Iubiţi smerenia cea mai curată, cea mai curată, copii de la sfârşit, şi învăţaţi-i pe toţi să aleagă aşa. Ea este cea mai mare iubire a omului pentru Domnul, şi pe aceştia îi umple Domnul de har fără de măsură, de lucru fără de capăt, aşa precum mie Domnul mi-a dat. Îmbrăcaţi-vă în fii ai lui Dumnezeu şi fiţi cea din urmă taină, căci cei din urmă vor purta cu ei răscumpărarea făpturii, de la facere şi până la slava Domnului, slava cea veşnică, ziua venirii Lui cu sfinţii. Acesta este cuvântul meu cel purtat din gură în gură de toţi ciobănaşii care ne-am strâns roi lângă voi în ziua mea cea cerească. Şi hai la lucru, că nu e de stat, şi orice clipă îşi va cere lucrul ei. Veniţi să vă mângâi, căci sunt blând şi bun şi smerit. Veniţi să vă mângâiem. Veniţi cu tot înăuntrul din voi să vă mângâiem şi să vă pecetluim cu har înnoirea din voi. Har, har peste voi, fiilor mici!

— Acum, Doamne, îi adun pe ciobănaşi. Sun din trâmbiţă şi îi adun întru Tine. Eu sunt trâmbiţa care adună, care răsună, care vesteşte, şi sunt păstoriţă de la Tine pentru cei de la sfârşit de timp. Cuvântul Tău să încununeze tot lucrul ciobănaşilor Tăi, Doamne, ca să-l lase ei peste poporul Tău. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, o, trâmbiţa Mea, am căutat mult printre oameni când Eu te-am ales ca să sun din tine trâmbiţarea cea de dinaintea venirii Mele cu sfinţii pe pământ. O, mult mai caut Eu ca să găsesc un om, Verginico, şi să-l pun la lucrul Meu şi să-l pun pe rana Mea. Nu ştie omul ce e jertfa cea plăcută Mie, dar Eu sunt credincios poporului Meu şi îl învăţ deosebit pe el şi îi spun aşa:

Poporul Meu, să nu cauţi care să-ţi fie jertfa şi unde să-ţi fie locul, căci jertfa nu este să cauţi să faci sau cum îţi place sau cum e mai uşor, ci e cum e nevoie, cum se cere de la ea. Cei ce dau să plece pe drum cu această lucrare, cu această cale a venirii Mele de azi, aceia nu caută uşorul, nu caută în ei ca să se dea, ci caută la cele ce sunt de făcut. Dar dorul de uşor pe calea Mea îşi face mereu loc în inima omului, şi atunci nu e curată, nu e jertfită inima omului, căci inima îl face sau nu pe om să se jertfească. De şapte mii de ani şi mai mult, acum, spre sfârşit, omul a dat tot mai mult să năs-

cocească uşorul, şi cu cât l-a găsit, cu atât timpul s-a sfârşit şi mai mult, căci aşa este la sfârşit. Dar omul nu se poate ascunde cu dăruirea, cu dragostea sau cu celălalt capăt al acestora, căci inima omului schimbă faţa lui ori spre bine, ori spre rele, iar faţa cea veselă dă semn că inima este întru cele bune şi tot aşa şi petrece, căci scris este în Scripturi: *«După faţă se cunoaşte omul, şi din chipul feţei lui se cunoaşte cel înţelept, cel bun».*

O, poporul Meu, tot ce e mai greu e mai frumos, fiule, e mai adevărat, e mai merituos, poporul Meu. Tu să nu fugi de greu, că Domnul este cu tine. Eu numai sub greu am stat, iar ura de la om Mă îndemna numai la plânsul Meu cel pentru el, şi ceream de la Tatăl duh nou pentru om, facere nouă. Dar pentru asta a trebuit să mor pentru fiecare om, şi apoi să-i dau lui faţă din faţa Mea, viaţă din viaţa Mea.

Faţa ta, poporul Meu, să fie chipul Meu cel înviat din răstignire. Ţi-am spus să te aşezi la oglindă şi să te găteşti frumos, că-ţi trebuie gătire aleasă. Ai auzit, poporul Meu? Ţi-am spus că tu eşti Evanghelia Mea cea de azi. Ai auzit, poporul Meu? Iată, iar îţi spun aceasta, şi aşa îţi spun: când faţa Mea va fi pe faţa ta pe deplin, atunci va veni sfârşitul şi începutul, şi toate se vor naşte din nou, din chipul tău cel nou, că Eu pentru asta te-am ales, poporul Meu. Atunci Eu voi rosti din gura ta facerea cea din nou a toate câte au fost la început, şi voi face prin tine cuvânt de facere, şi totul va veni spre înnoire, şi apoi voi zice: «*Făcutu-s-a!*». Amin. Prin chipul tău cel nou voi zice: «*Făcutu-s-a!*». Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2001

Sărbătoarea sfântului prooroc Daniel

Se scoală sfinţii din odihna lor ca să-şi primească plata. Cel ce grăieşte cu Domnul este aşteptat de sfinţi şi de îngeri. Cel credincios Îl aduce pe Domnul pe pământ. Inima pământului e mare cât pământul. Cei iubiţi la sfârşit sunt cununa celor ce au iubit suferind şi aşteptând cetatea cea nouă. Fiinţa Domnului în om e tot ce doreşte Domnul de şapte mii de ani.

Poporul Meu, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Treimea Cea de o fiinţă, e cu nădejdea după tine ca să-I fii de folos până-Şi va desăvârşi pe deplin toată taina Sa pentru răscumpărarea făpturii, toată iubirea Sa pentru tot ce El a făcut la început pentru om. Amin.

Se scoală sfinţii din odihna lor ca să-şi primească plata. Venirea Mea acum, la sfârşit de timp, aceasta e plata tuturor sfinţilor pe pământ. Sfinţii trebuie să-şi primească plata pe pământ, căci ei aici au trudit. Fiecare om se duce să-şi ia plata de acolo de unde a lucrat, şi iată de ce trebuia să vin Eu pe pământ acum, la sfârşit de timp. Vin cu venirea Mea ca să le-o dau la toţi sfinţii care-şi aşteaptă răscumpărarea prin Mine şi prin cei de la sfârşit. Sângele Meu pe care l-am dat pentru viaţa a toate câte au fost şi câte sunt, l-am dat ca să răscumpăr cu el toată făptura, şi făptura suspină încă, suspină până ce Eu voi fi desăvârşit venit pe pământ. Amin.

Moştenirea sfinţilor, sunt Eu, Domnul; Eu şi cu tine, cel mic, poporul Meu. Te păstrez cu mare taină, cu mare lucrare, cu mare iubire ca să-Mi pot desăvârşi toată taina Mea care a mai rămas de împlinit.

O, dacă ar fi priceput omul cel de la început unde trebuie să ajung Eu cu omul, ar fi fost o bucurie pe veci de veci între Mine şi om în facerea pe care Eu am făcut-o pentru om, dar omul a dat de la el această taină şi s-a ridicat pe sine peste Mine şi şi-a agonisit sfârşit omul. De atunci Eu sunt tot într-un zbucium, tot într-o lucrare, tot într-o aşteptare ca să pot să-l pun iar pe om sub taina lui cea de început. Eu vreau să pun fiinţa Mea în om. E tot ce doresc să fac de şapte mii de ani. Eu vreau să pun fiinţa Mea în om. Aceasta este ce vreau Eu să fac prin venirea Mea la tine, popor agonisit de Mine la sfârşit de timp. Chipul sfinţilor Mei tot după tine aşteaptă. Tot şi toate aşteaptă după Mine şi după tine, poporul Meu cel mai mic. Zi şi noapte să-ţi şopteşti lucrarea pentru care Eu te-am luat şi te-am ridicat spre Mine şi pentru Mine dintre fiii oamenilor. Tot şi toate aşteaptă după Mine şi după tine, copil cu chipul Meu la sfârşit de timp. Amin. Cel ce grăieşte cu Domnul, acela este cel aşteptat de sfinţi şi de îngeri. Cel ce crede desăvârşit în venirea Mea de acum, acela este cel ce Mă aduce pe pământ cu plata pentru sfinţi până la al miilea neam, din neam în neam. Amin.

Grăiesc cuvântul Meu peste tine, poporul Meu. Eşti tu de-ajuns de împlinit ca să pricepi taina ta? Umple cerul şi pământul cuvântul Meu cel de la sfârşit. Am venit cu el ca să păstoresc toate neamurile pământului, şi îl numesc toiag de fier, cuvânt de nezdruncinat. Dacă cuvântul cel prin prooroci a fost de neclintit şi s-a împlinit, cuvântul Meu care răsună azi peste pământ deşteptând pe morţi şi pe vii, cum să nu adune sub el toată făptura pentru răscumpărare?

Sufletele drepţilor se adună roi în jurul cuvântului Meu de peste tine, poporul Meu, şi stau aşteptând cu nădejde pe Cel ce vine pentru cei drepţi ai Lui. Aşa voiesc Eu să săvârşesc şi pe pământ, peste neamurile de pe el, căci Eu am spus aşa: *«Se vor plânge toate neamurile pământului când va veni Fiul Omului cu putere şi cu slavă multă»,* şi atunci Eu, Domnul, îi voi aduna pe ai Mei aşa cum îşi culege grădinarul roadele pământului ca să le aibă pe masa lui, căci am zis: *«Trimite-va Fiul Omului pe îngerii Săi şi vor culege din împărăţia Lui toate smintelile şi pe cei ce fac fărădelegea şi îi vor arunca pe ei în foc, iar cei drepţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor».* Şi am spus: *«Cel ce are urechi de auzit, să audă».* Amin.

O, poporul Meu, este scris că *«omul în cinste fiind n-a priceput, şi s-a asemănat dobitoacelor celor fără de minte şi s-a alăturat lor».* Dar Eu pe pământ cât am stat am grăit în pilde şi n-am ascuns din neam în neam taina Mea, numai că omul cu urechile aude şi nu înţelege, iar cu ochii se uită şi nu vede. Dar azi te am pe tine bucuria sfinţilor care doresc să audă de-a pururi glasul Meu cel de peste tine şi înţelepciunea lui, căci sămânţa cea bună aduce rod bun.

Eu din veac şi până în veac am semănat sămânţă bună, dar omul a adormit, şi diavolul a venit şi a semănat neghină şi s-a dus. Când ucenicii Mei M-au rugat să le deslușesc lor pilda neghinei, Eu le-am spus: *«Cel ce seamănă sămânţa cea bună este Fiul Omului, iar ţarina este lumea. Fiii împărăţiei sunt sămânţa cea bună, iar neghina sunt fiii celui rău, şi duşmanul care a semănat-o este diavolul».* Şi le-am mai spus: *«Nu trebuie smulsă neghina din grâu, ca nu cumva fiind smulsă să se smulgă şi grâul, ci trebuie să crească împreună până la seceriş, şi atunci Eu voi zice secerătorilor: adunaţi întâi neghina în snopi ca s-o ardem, iar grâul adunaţi-l în jitniţa Mea».* Le-am spus lor: *«Secerişul este sfârşitul lumii, iar secerătorii, îngerii. Şi aşa cum se adună neghina şi se aruncă în foc, aşa va fi la sfârşitul veacului, căci Fiul Omului Îşi va trimite îngerii şi aceştia vor culege din împărăţia Lui toate smintelile şi pe cei care fac fărădelegea şi îi vor arunca în foc, şi apoi cei drepţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor».* Amin.

Eu vreau să pun ființa Mea în om și să strălucesc în el ca soarele. Aceasta este ce vreau Eu să fac prin venirea Mea la tine, poporul Meu, iar chipul sfinților Mei tot după tine așteaptă. Iată, serbez cu tine în duh de biserică sfântă pe cel între prooroci Daniel, cel preaiubit și scump Mie. Când el era pe pământ, M-a întrebat: *«Stăpâne, care va fi sfârșitul a toate acestea?»*. Iar Eu i-am spus așa: *«Du-te, Daniele, mergi spre sfârșitul tău și te odihnește, și te vei scula ca să primești moștenirea ta în vremea cea de apoi»*.

O, poporul Meu, chipul sfinților te așteaptă pe tine ca să săvârșești lucrarea venirii Mele, și Eu să vin apoi să le dau moștenirea cea deplină. Cei mai mici sunt cei mai iubiți, dar și cei mai învățați de Dumnezeu. Eu lui Daniel i-am spus așa: *«Daniele, sunt închise și pecetluite tainele și cuvintele până la sfârșit. Cei fără de lege nu vor pricepe atunci, dar vor înțelege cei înțelepți. Iar tu ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea până la sfârșitul vremii, și mulți o vor cerceta amănunțit și știința va crește»*. Amin.

O, poporul Meu de azi, vreau să te deprind tot mai adânc cu taina Mea de peste tine, căci chipul sfinților te așteaptă pe tine, fiule de la sfârșit; te așteaptă să iei tu pe deplin chipul Meu, și Eu să strălucesc ca soarele dinăuntrul tău, și atunci ne vom vedea unul pe altul, ne vom vedea unii pe alții, voi și cu Noi. Amin.

Mă strâng cu tine în sărbătoare de sfinți și lucrez cu ei la ființa ta, poporul Meu. Când omul face binele și îl are în el, fața lui e senină, e binefăcătoare, și tot așa e și ființa lui. Iar dacă fața omului e strânsă și posacă și fără grai pe ea și fricoasă, acesta este semnul că omul nu are în el binele și frumosul și pe Dumnezeu cu cerul Lui cel bun; e semnul că inima lui e a lui și nu e a lui Dumnezeu, Care nu stă sub obroc. Lucrez mereu la fața ta, la ființa ta care atât de mult Îmi trebuiește, poporul Meu. Cu tine este împărăția Mea, că unde este Domnul Stăpân, acolo este împărăția Lui și fiii ei. De când am venit cu acest cuvânt pe pământul român, am căutat pe furiș de omul rău să-Mi adun un popor. Am grăit mult în pilde, că venea la masa Mea și cel vrăjmaș care-și păstra fața sa și nu se putea ascunde că e vrăjmaș, și acesta cu urechile auzea și nu înțelegea, iar cu ochii se uita și nu vedea. O, nu se poate ascunde în el omul, căci fața îl vădește că este bun sau că este rău, iar faptele îl adeveresc pe el cu tot ce este înăuntrul lui. Dacă ar înțelege omul că nu se poate ascunde, el n-ar mai folosi ascunsul și minciuna. Dar omul are minte și nu pricepe cu ea, și de aceea nu sunt una inima lui și cuvântul lui, fața lui și vorba lui.

O, fericit este omul a cărui față este senină și grăitoare de cuvânt, căci inima lui e frumoasă ca și fața, și tot așa și graiul. Dar abătut e omul a cărui față este apăsată de cele dinăuntru ale lui care nu grăiesc din el cuvânt, căci inima lui e ascunsă și posacă, și tot așa și graiul. Lucrez mereu la fața ta, la ființa ta, poporul Meu de azi, că mult Îmi trebuiești pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ. Cel ce trăiește pentru sine, acela nu are înțelepciune, căci înțelepciunea este duh iubitor de oameni, duhul odihnei inimii omului, duhul care rodește și nu stă din rod, inimă dulce pe fața omului, și faptă și grai ca și cele dinăuntru ale lui. Aceasta este înțelepciunea care se vede din om și care aduce rod cu folos pentru cer, căci sămânța care nu cade pe pământ nu aduce rod.

O, poporul Meu, o, ce taină mare poartă în sânul lui pământul! Ce inimă mare are pământul, fiule! Ce hrană tainică se ascunde în el pentru rod! Când o sămânță cade pe el și se usucă de arșiță și de vânt, el o ocrotește și o ia la sân, și într-o zi îi dă viață din viața lui, și ea își scoate căpușorul apoi, și căpușorul ei își face un trup și un rod din sine după ce pământul îi dă ei hrană din hrana lui. O, ce inimă mare are pământul, și tot așa și fața lui care rodește sămânța din sinele lui, căci fiecare sămânță își are rădăcina în pământ mai înainte de a aduce sămânță din ea. Fața pământului și graiul lui vorbesc prin faptele lui, și inima lui e mare cât tot ce e pe el. El dă din viața lui la tot ce e pe el, și nu judecă din sine pe cele bune și pe cele rele care-și prind în el rădăcina, ci se dă deopotrivă cu hrana lui cea de la Dumnezeu. Omul însă nu ia pildă ca să facă tot așa. Eu sunt Fiul Omului, și am semănat pe pământ sămânță bună, om după chipul și asemănarea Mea, și cu smerenie am lucrat aceasta, și apoi omul n-a mai rodit din Mine, și a rodit din sine și și-a făcut fii și fiice și i-a semănat pe pământ. Eu am semănat grâu curat, iar omul a semănat neghină în grâu. Când Eu am văzut aceasta, am suspinat de atunci și până ce am venit pe pământ Om. Le-am spus ucenicilor durerea Mea, le-am spus-o în pildă, și ei neînțelegând Mi-au cerut să le deslușesc, și atunci au înțeles ei durerea Mea, și au înțeles că iarăși voi veni cu îngerii Mei, și ei vor culege neghina în snopi și o vor arunca în foc, iar grâul îl vor strânge în hambarele Mele. Eu Însumi am grăit această venire a Mea, și iată, oamenii dorm pentru ea și n-au străjeri să-i trezească, și dacă n-au, Eu v-am luat dintre oameni pe voi și v-am făcut străjeri peste țarina Mea ca să nu vină vrăjmașul când oamenii dorm și să semene sămânță printre grâu, căci grâul e scump la Dumnezeu, iar neghina se arată după ce paiul crește și face rod.

O, poporul Meu, omul cel vrăjmaș Mie a căutat mereu să-și facă haină de miel și să se strecoare în lucrul Meu cu neghina lui, cu slugile lui. Dar Eu am spus ucenicilor Mei să lăsăm așa până la seceriș, până la sfârșit, ca nu cumva să piară din grâu la smulsul neghinei. Să te deprinzi cu fața Mea, poporul Meu, cu haina Mea, că Eu prin tine vreau să pun ființa Mea în om și să-l strâng lângă Mine pe om și să-l scot din foc, căci neghina va fi pentru foc. Când eram cu ucenicii Mei pe pământ, îi învățam în pilde și a rămas toată învățătura Mea. Îi învățam să vegheze, căci în vreme de somn diavolul vine și seamănă sămânța lui și îl umple pe om de neghină. Îi învățam pe ei să fie sarea pământului, și așa îi și sorteam să fie. Îi învățam să nu se lase prinși de grijile vieții și îi povățuiam să caute cu împărăția Mea. Când eram pe pământ, aveam aproape cu sufletul pe Maria și pe Marta, și i-am spus Martei că *«Maria și-a ales partea cea bună, care nu se va lua de la ea»*, căci iubirea cuvântului Meu era toată bucuria și căutarea ei, iar grijile vieții o părăsiseră pe ea, și nimic nu M-a mai putut pe Mine lua din grijile ei, din inima ei, iar ființa Mea era ființa ei, care nu s-a mai luat de la ea.

O, poporul Meu, câtă nevoie am Eu de iubire, fiule! Cuvântul Meu mângâie mult, ca să nască din el fii iubitori și vii cu iubirea și cu lacrima lor după Mine. Lui Daniel, cel serbat azi între sfinți, îi spuneam preaiubit și preascump, căci mult Mă iubea cu inima și cu înțelepciunea lui cea aleasă între oameni, și Eu îl umpleam pe cel ce Mă iubea și Mă arătam în el cu ființa Mea.

Dau cerul și pământul pe iubire, poporul Meu! Le dau pe omul iubitor care caută cu dor și cu înțelepciune după Mine, iubindu-Mă cu foc, căci acesta are putere să-Mi facă Mie calea și să vin curând, cât mai curând, că plâng sfinții după venirea Mea și după toată slava Mea cea de la sfârșit de timp, iar slava Mea petrece cu tine, poporul Meu, și te doresc sfinții ca pe purtătorul de trofeu pentru slava zilelor Mele de

acum, căci cuvântul Meu care te leagănă pe tine în mângâierile lui e slava Mea cea de la venirea Mea la sfârşit de timp. Amin.

Te rog, poporul Meu, să-i mângâi pe sfinţi şi pe îngeri şi pe Mine, Domnul lor şi al tău. Te rog, poporul Meu, să te aşezi mângâiere pentru cer şi să fii cu inimioara caldă, fiule, şi să ne căutăm cu dor unii pe alţii, ca cei ce se iubesc cu mare dor. Cel ce-şi îndreaptă spre Mine inima şi dorul şi iubirea, acela este cel ce este iubit de cei iubiţi ai Mei, iar cel ce nu este iubit, acela nu se face iubit şi nu are inima în Dumnezeu şi nu are iubirea ca plin al său ca să fie iubit de cei ce iubesc cu dor. Eu vin curând, şi îi voi aduna pe cei aleşi ai Mei, şi fericiţi şi sfinţi sunt cei ce se aleg pentru Mine cu toată iubirea Mea în ei, căci fără iubire multă omul e sterp şi nu-Mi aduce rod mângâios. Eu sunt Domnul mângâierii, şi îi mângâi cu taină şi cu multul pe cei ce Mă mângâie în suspinul Meu, în căutarea Mea după om. Cel ce are chip senin ca şi inima din el, acela este mângâierea Mea, iar dacă este viu şi în iubire, acela nu-şi mai schimbă faţa, ci şi-o ţine în iubire, căci iubirea îi dă omului viaţă şi faţă.

Ce frumoşi erau Daniel şi cei trei tineri! Ce frumoşi erau! Iubirea lor de Dumnezeu era pe chipurile lor şi îi împodobea pe ei atât de frumos, căci înţelepciunea minţii şi a inimii lor le împodobea faţa şi iubirea şi cinstea, iar Eu Mă desfătam în ei cu slava Mea înaintea oamenilor. Frumoasă de tot a fost înţelepciunea lor, căci aşa sunt împodobiţi cei ce iubesc cu foc pe Dumnezeu. Ţi-i dau ca pildă de iubire pe ei, poporul Meu, că drag Îmi este să grăiesc în pilde celor ce sunt iubiţi. Cei iubiţi la sfârşit sunt taina celor ce au iubit pe pământ de la început şi până la ei. Cei iubiţi la sfârşit sunt cununa celor ce au suferit mult pe pământ cu dorul în ei după cetatea ce va să fie curând, curând pe pământ odată cu venirea Mea care vine curând, curând deplin pe pământ. Amin.

Eu vreau să pun fiinţa Mea în om, şi apoi să vin şi să am la cine să vin. Învaţă bine taina aceasta, poporul Meu, căci chipul sfinţilor te aşteaptă să străluceşti ca soarele, că ei ştiu cuvântul Meu care spune: *«cei drepţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor».* Amin.

În toată îndeletnicirea ta cea pentru lucrarea Mea să nu uiţi de dor, poporul Meu. De venirea Mea curând, curând să nu uiţi. De frumuseţea ta cea pentru venirea Mea să nu uiţi. De haina ta şi de podoabele tale pentru ziua venirii Mele nicicum să nu uiţi, poporul Meu, că dacă uiţi, Mă doare adânc de la tine şi nu pot cu durerea de la tine, că ar fi cea mai grea. Eu vreau să te dau pildă înaintea neamurilor de pe pământ. Pildă a împărăţiei cerurilor vreau să fii tu între oameni, şi să nu-ţi măsori vreodată această statură a ta, că nu au voie cei sfinţi să facă aşa până la venirea Mea. Eu sunt în mijlocul tău cu truda Mea cea grea ca să-Mi sfârşesc cărarea şi să mut cerul pe pământ cu toată suflarea lui câtă este, şi Îmi trebuie mult de tot fiinţa Mea în tine, fiinţa ta întru Mine, poporul Meu. Maria şi-a ales partea cea bună, care nu se va lua de la ea. Aceasta este fiinţa Mea în om, faţa Mea pe faţa omului, lacrima lui care plânge cu dor după Mine, căci Eu sunt mângâierea omului şi fericit este omul care caută înţelepciunea aceasta pentru veci de veci. Amin.

Acum, poporul Meu, pentru cei din sătuţul Meu şi al tău, ia faţa Mea în tine şi te arată cu sărbătoarea naşterii Mele pe limba neamului român, care ştia sărbătorile din părinţi. Deschide uşa casei întâlnirii şi hai, poporul Meu, să petrecem zi de naştere cu cei din sătuţul ieslei Mele, ca să se deprindă şi ei cu slava Mea care curge din cer ca un râu peste acest sătuţ în care v-am aşezat pe voi prin trâmbiţa Mea Verginica, lăstărică răsărită din acest pământ. Daţi-le daruri dulci şi cu inimă caldă. Daţi-le iubire din cer, ca să-i prindă gustul, şi cu înţelepciune daţi-le, căci cel ce grăieşte cuvântul Meu, acela trebuie să aibă vorbire ca a Mea. Înteţiţi focul lucrărilor cereşti şi lucraţi cereşte, că e vremea cerului, fiilor. Amin.

Eu, poporul Meu, mereu ţi-am spus să creşti. Vezi tu de ce ţi-am spus Eu ţie mereu, mereu să creşti? Îţi spuneam mereu cu foc: *«Creşti, Ierusalime, creşti!».* Aşa îţi spuneam când începusem să ies cu tine spre neamuri. Azi mai cu dor îţi spun să creşti. Să creşti, că-Mi trebuieşti, Ierusalime dorit. Să creşti, poporul Meu, că sarcina Mea e grea dacă nu creşti pentru ea.

Împodobeşte-te, fiule, cu fiinţa Mea în tine, că iar îţi spun: Eu vreau să pun fiinţa Mea în om. E tot ce doresc să fac de şapte mii de ani. Amin.

Vreau acum să te faci frumos lângă Mine şi să ne arătăm cu sărbătoare la cei din sat, că e serbarea naşterii Mele din Fecioară, poporul Meu, şi lumea e în lume, nu e întru Mine ca să mai ştie de sărbătorile cele adevărate. Îi chem pe cei din sat la casa întâlnirii, şi ca pe îngerii Mei vă trimit să-i chemaţi şi să Mă arăt cu voi în duh de sărbătoare peste sat. Amin. Binecuvântată să fie toată truda voastră pentru gătirea serbării naşterii Mele, ca să Mă arăt apoi cu voi în duh sărbătoresc şi să-i îmbiem spre cer pe cei de aproape care se uită la voi zi de zi şi privesc calea voastră cu Mine, fiilor. Vă dau puteri din cer, că pe pământ nu sunt puteri. Vă dau sprijin şi izbândă pentru calea Mea spre oameni, şi vă dau, fiilor, pacea Mea între voi şi Duhul Meu în toată sărbătoarea pe care o pregătiţi. Şi Eu voi veni, căci sunt Cel ce vine, şi vă voi mângâia şi vă voi mulţumi şi vă voi ferici pe voi, Eu şi cei ce vor vedea slava Mea cu voi, şi ea se va vesti până peste zări. Amin, amin, amin.

17/30 decembrie 2001

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2002

Ajunul Naşterii Domnului

Domnul voieşte să Se facă Dumnezeu în om şi să-Şi spună Fiul Omului. Se va aşeza pe pământ basmul vieţii veşnice.

Mă aplec să cuvintez şi să vestesc cu zeci de mii de îngeri la iesle ajunul naşterii Mele din mama Mea Fecioară acum două mii de ani. Cu zeci de mii de îngeri Mă aplec cuvânt peste această zi de sărbătoare care vesteşte naşterea Mea pentru fiecare om. Aş voi să Mă nasc din fiecare om şi să Mă fac Dumnezeu din om, căci Eu, Domnul şi Făcătorul a toate, cu drag Mi-am spus Fiul Omului şi atunci şi acum când vin a doua oară pe pământ. Amin.

Fiul Omului, aceasta am dorit Eu să fiu după cinci mii de ani de la facerea omului, şi aşa am împlinit. Şi după ce M-am făcut Fiul Omului, născut de la Tatăl prin Fecioară, am voit să mor pentru fiecare om, şi aşa am împlinit. Iar acum, după două mii de ani, Mă nasc cuvânt în ieslea pe care Mi-am pregătit-o în acest sătuţ scump Mie, căci de aici am luat Eu pământ cu mâna şi l-am făcut pe omul cel zidit de mâna Mea, şi este scump pentru Mine acest sătuţ. Nu-i nimic dacă am fost lovit şi alungat la început când cuvântam cuvânt din ieslea de aici peste pământ. Nu-i nimic dacă nici acum nu sunt cunoscut în acest cuvânt. Nu-i nimic. Dar Eu iubesc mult acest sătuţ, că e locul de unde l-am zidit Eu pe om. Şi dacă atât îl iubesc, îl strâng la piept şi îl îmbiu spre dragostea Mea pentru el, şi vreau să-l fac frumos de tot pentru venirea Mea cu sfinţii pe pământ, şi el să Mă primească, şi de aceea îl vestesc din timp şi îl bucur cu vestiri cereşti şi cu bucurii cum nu sunt pe pământ pe nicăieri.

Fiul Omului, aşa M-am făcut Eu, Domnul, acum două mii de ani, copil născut în peşteră la Betleem, că nici un om de pe pământ nu M-a primit în casa lui la venirea Mea Fiu micuţ din Fecioară mamă. N-am avut pe nimeni să Mă mângâie, să Mă bucure, să Mă ia în braţe, iar mama Mea Fecioara era plină de fiorul naşterii Mele, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut Om din pântecele ei cel fecioresc. Îngeraşii naşterii Mele au lucrat în chip minunat şi s-au dus în munte la păstori şi le-au spus lor că Eu M-am născut fiu al omului, copil dumnezeiesc pe pământ, şi i-au adus pe păstoraşi la ieslea naşterii Mele, şi ei au mărturisit adevărul acesta vestit lor prin îngeri. Amin.

Fiul Omului, aceasta am voit Eu să fiu pe pământ, şi aşa vreau şi la sfârşit să fiu. Vin de la Tatăl cuvânt în acest sătuţ, iar azi, în ajunul sărbătorii naşterii Mele din Fecioară, îi strâng la piept pe cei mici din acest sătuţ ca să-i fac să-Mi simtă şoapta venirii şi mângâierea pentru toţi cei din sătuţul acesta peste care Eu Îmi torc caierul cuvântului. Amin.

Haideţi la ieslea naşterii cuvântului Meu, voi, copilaşi! Cei ce-Mi poartă spre voi vestea Mea vă împart vouă daruri dulci şi vă mângâie pentru Mine, Cel ce n-am fost de nimeni mângâiat când M-am născut. Eu am fost copil nemângâiat, şi de aceea Mi-e dor să-i mângâi pe copii şi să le dau din duhul mângâierii. Mama Mea tot aşa doreşte şi ea, şi le spune la copiii cei adunaţi la ieslea naşterii cuvântului Meu, şi aşa le spune:

— Eu sunt mama Fiului Tatălui ceresc, şi îmi desfac mâinile şi vă mângâi pe voi, cei astăzi adunaţi lângă cuvântul naşterii. Luaţi din dragostea cerului sfânt şi vă înveşmântaţi cu ea, că v-am strâns cu sărbătoare de naştere şi vă binevestesc venirea Fiului meu şi slava acestui sătuţ în care El vine şi Îşi seamănă cuvântul venirii Sale. Acum două mii de ani Fiul meu Cel mic n-a avut mângâiere de pe pământ şi nici adăpost. Dar azi vreau să-L mângâi cu voi, cei mici din acest sătuţ. Să nu uitaţi că Fiul meu a fost şi El copil, dar a fost o minune între cei mici, şi tot aşa a şi crescut, şi tot aşa va şi veni din nou pe pământ la voi; la voi mai întâi, şi apoi peste tot pământul. Amin.

O, Fiule născut din Tatăl şi din pântecele meu cel fecioresc acum două mii de ani! O, ce sărbătoare dulce! O, ce basm ceresc este această zi de ajun a sărbătorii naşterii Tale! O, ce frumos se vede din cer acest sătuţ al naşterii cuvântului Tău acum, la sfârşit de timp, şi ce timp frumos începe de acum, Fiule Care vii! Iată aici roiuri de îngeraşi în casa întâlnirii. Taina lor este ascunsă, dar ei sunt şi cântă şi se bucură aici cu sărbătoare. Bucuraţi-vă şi voi, copilaşi şi părinţi, şi toţi cei care gustaţi din vinul cuvântului de la iesle. Aduceţi Domnului colindă de naştere nouă şi de veac nou peste pământ. Aduceţi Domnului iubirea şi cereţi ca să aveţi, că El va să vină curând, curând pe pământ la voi. Amin.

Mângâierea mea e pentru Tine, copilul meu Cel născut în ieslea dobitoacelor acum două mii de ani. Pentru Tine îi mângâi pe ei, căci Tu ai fost nemângâiat şi sărman pe pământ, Fiul meu scump.

— O, aşa şi tu ai fost, mamă, căci nimeni nu te-a primit cu Mine şi pentru Mine. Dar azi avem la cine trage când venim cuvânt pe pământ ca să-l naştem din nou pentru facere nouă. Avem casă cu iubire în ea, mamă. Iată câtă sărbătoare Ne aduc Nouă cei de azi care Ne aud glasul din cer. Să le dăm iubire multă, mamă. Să le dăm ce avem mai scump, mamă, şi să-i învăluim o clipă în pacea cea de sus, în basmul cel ceresc al vieţii veşnice, mamă, şi ei să-i prindă gustul şi să se îmbete din el, că e fără de sfârşit acest basm, mamă. Basmul vieţii veşnice, aceasta voiesc Eu, Domnul, să aduc pe pământ peste om, şi aşa voi împlini. Amin. Casa întâlnirii Mele cu omul, căsuţa basmului ceresc, cămară de nuntă împărătească, sală de nuntă şi masă împărătească în ea, căci la masa ei este Împăratul, Domnul slavei de sus, Fiul Omului cu oamenii, început de veac nou peste pământ. Amin.

Mă aplec cu mângâiere pentru toți cei adunați la șoapta Mea, la chemarea Mea, și vom serba serbare de naștere și Ne vom naște pentru ea. Amin.

Cântați! Cântați cu îngerașii, că ei Îmi cântă slavă și zic: *«Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pace pe pământ, și bunăvoire între oameni!»*. Amin. Păstrați aceste cuvinte în inimioare, căci mama Mea, când i-au vestit ei păstorii despre îngerașii care cântau pentru slava Mea și a nașterii Mele, ea a păstrat toate cuvintele în inima ei.

Bucurați-vă cu bucurie mare, care va fi pentru tot pământul, că vi S-a născut în vatra voastră Cuvântul Care mântuiește și binevestește nașterea din nou a lumii și viața veacului ce va să fie din cer pe pământ curând, curând. Amin.

Eu sunt Fiul Omului, și cu drag M-am numit Eu așa. M-am născut în ieslea dobitoacelor, și acelea M-au mângâiat și M-au încălzit și au văzut minunea pe care oamenii n-au putut s-o vadă, căci dobitoacele M-au încălzit în ieslea lor la nașterea Mea, iar oamenii nu M-au primit în casa lor.

Fiul Omului, prunc născut de la Dumnezeu în peștera dobitoacelor, Fiul Tatălui Savaot și al Mariei Fecioara, născut pe pământ între oameni acum două mii de ani. Amin, amin, amin.

24 decembrie 2001/6 ianuarie 2002

Praznicul Nașterii Domnului

Nu bucuria este hrana iubirii, ci dorul din ea este hrana ei. Nașterea din nou a lumii se va face prin pocăință și prin iubirea care nu se va lua de la om. Numele Glodeni, numele satului cuvântului este numele pământului.

Cuvântul nașterii din nou a lumii, acesta este cel ce te călăuzește pe tine spre ziua venirii Mele, poporul Meu cel din români. Sunt cu tine în casa ta și cinăm mereu masă de veac nou și de nuntă împărătească, iar Eu sunt Mirele tău, poporul Meu. Mirele este iubirea miresei, iar mireasa este iubirea Mirelui. Dar azi îți spun o taină, taina dintre Mire și mireasă, și iată ce-ți spun, popor iubit la sfârșit de timp: iubirea este un dor, nu este o bucurie. Dacă ea este o bucurie, își pierde mult din preț și din putere și nu mai este ea când ea duce spre bucurie, căci iubirea este dor adânc, poporul Meu iubit, și dorul acesta ține în el viața ei. Amin. O, de ce Mă destăinuiesc Eu ție cu această taină? Pentru că taina aceasta poartă în ea toată puterea venirii Mele care va să fie curând, curând, și pe care o așteaptă toți cei din morminte și mulți de pe pământ. Toată venirea Mea așteaptă mult de tot dorul dintre Mire și mireasă, clipa lui cea mai adâncă, cheia care va desface slava feței Mele în chip văzut cu voi pe pământ, nașterea cea cu răsunet mare a veacului nou, veacul ce va să fie după ce morții se vor scula. Amin.

Nu e om să nu se teamă de sfârșitul lumii, de acest cuvânt care spune în el sfârșitul lumii. Dar dacă omul ar voi să citească vestea aceasta pe care Eu am spus-o acum două mii de ani, ar vedea că Eu am spus că iarăși va să vin să-Mi așez la loc împărăția Mea cea stricată de om. O, ce bine ar fi să vrea omul să aștepte sfârșitul lumii și învierea morților și venirea Mea și viața veacului ce va să fie! Ce bine ar fi, poporul Meu!

Iubirea dintre Mire și mireasă este dor adânc, și nu știu cum să fac să-l deprind pe tot omul cu această frumusețe pe față și pe inimă. O, cum să fac, oare? Cum să fac, poporul Meu, să așez pe pământ iubirea care Mă așteaptă să vin? Cum să fac, oare, această minune care nu se va lua de la om? O, ce bine ar fi să se îmbolnăvească omul de iubire și să nu se mai vindece de ea! Eu aceasta vreau de atâta timp! Glasul Meu care vorbea cu omul în rai, și apoi pe pământ la început de om, e glasul care grăiește și azi cu omul. Nașterea din nou a lumii așteaptă după dorul omului, așteaptă prea mult după om. Iubirea care Mă așteaptă să vin e tot ce așteaptă cerul de pe pământ, iar ea nu se va lua de la om, și Eu așa i-am spus Martei: *«Maria și-a ales partea cea bună, care nu se va lua de la ea»*. Amin, amin, amin. Pecetluiesc acest cuvânt și îl ridic la inima Mea și îl cobor până la inima omului, ca să ia omul în el această minune care nu se va lua de la el. Amin.

O, poporul Meu, te-am așezat să-Mi pregătești zi de ajun pentru serbarea nașterii Mele, și apoi te-am trimis să chemi la masa Mea cu tine pe cei din sătuț ca să le dau daruri așa cum Mi-au adus Mie magii. Vreau să Mă fac darul cel mai scump și să Mă dau omului prin mânuța ta, poporul Meu cel mic de la sfârșit de timp; darul care nu se va lua de la om, iubirea care nu se mai vindecă, fiindcă Eu aceasta vreau.

Au venit mamele și tații și copilașii, iar Noi le-am dat să mănânce așezându-i la masa Mea și i-am îmbiat spre iubirea cea din cer. Bucuria lor era pe chipurile lor, și nu le pot cere mai mult, căci dorul este taină mare, și pentru această taină trebuie jertfă, poporul Meu. Vreau însă pe unii să încerc să-i smulg din foc cu milă și cu dulce, că omul nu simte cu nici un chip focul care arde cu pară pe pământ ca să nu mai pot Eu culege nimic pe urma lui. O, ce tainic M-am strecurat cu cuvântul Meu peste ei cuprinzându-i din părți! Vreau, poporul Meu, să-i hrănim cu bucurii din timp în timp, și cu mare dor să-i ajutăm să vrea ei cu dorul care nu se mai ia de la om, că aceasta este ce vreau Eu, poporul Meu. Iubirea care Mă așteaptă să vin e tot ce așteaptă tot cerul de pe pământ, iar ea nu se va lua de la om, și va sta întru întâmpinarea Mea și Îmi va da putere să vin. Amin.

Nașterea din nou a lumii se va face prin pocăință și prin iubirea care nu se va lua de la om. Numai iubirea și dorul care o face pe ea poate aduce chipul cel frumos pe fața omului, pocăința inimii, care arătându-și fața îi face omului față dulce și frumoasă. Dacă M-ar întreba omul ce este nașterea din nou a lumii și cum va fi ea, Eu i-aș răspunde că pocăința cea dulce și dorul din inima omului, aceasta înseamnă nașterea care va să vină să înnoiască lumea. Iubirea care Mă așteaptă să vin, aceasta aduce cu ea nașterea din nou a lumii și pe născătorii ei, și pe Mine, Domnul și Mirele nunții, în taina iubirii care Mă așteaptă să vin, căci tot și toate așteaptă venirea Mea, venirea Fiului Omului. Amin.

Eu, poporul Meu, te îmbrățișez cu sărbătoare de naștere și te aștept mereu, mereu cu ziua care Mă va aduce desăvârșit pe pământ. Eu, fiule mic, te cuprind în dorul inimii Mele și te țin în el pe veci, căci iubirea e dor, nu e bucurie, fiule mic. Mă las și Eu cuprins de dorul inimii tale, care nu se va lua de la tine, și te va zidi pe veci în ființa Mea cea fără de sfârșit, căci dorul este cel ce nu se sfârșește și este hrana iubirii. Amin.

Poporul Meu, nu bucuria este hrana iubirii, ci dorul din ea este hrana ei. Aceasta este taina pe care Eu azi ți-am deslușit-o cu atât adânc, fiule. Iubirea care Mă așteaptă să vin poartă în ea dorul venirii Mele, și altfel de iubire tu să nu cunoști, poporul Meu. Strânge-te inimă cu inimă și învață tot mai adânc, tot mai cu foc iubirea care Mă așteaptă să vin. Deschide gurița și hrănește cu ea taina aceasta de la unul la altul, că tu ești înzestrat de Dumnezeu cu dor din cer, poporul Meu.

Dragostea dintâi este mare taină. Ea se cheamă aşa pentru că omul iubeşte deosebit întâia clipă a iubirii, iar dorul este cel ce iubeşte atunci, şi el îi dă inimii putere de iubire. Dragostea dintâi este cea fără de păcat, şi aşa a iubit la început omul cel întâi zidit, şi se desfăta cu iubire între toate câte Eu le-am făcut pentru el. Dar dacă el s-a smuls apoi din Mine, s-a născut şi durerea lui, şi apoi s-a născut şi dorul, dar omul nu mai atinge cu mintea taina plânsului din el, dorul după fericirea lui, veşnica lui căutare după viaţă. Când omul a pierdut din iubire taina ei, dorul din ea, atunci el a rămas cu bucuria iubirii, şi aşa ştie el acum iubirea. Dar Eu, acum, după şapte mii de ani de dureri şi de bucurii între cer şi pământ rostesc şi spun: iubirea nu este bucurie, şi este dor. Când ea duce spre bucurie, se pierde puterea ei, căci dorul din ea este cel ce ţine în el viaţa ei. Eu aşa iubire am, şi ea este mai înainte de toţi vecii, şi cu dorul din ea am făcut tot şi toate, şi cu dorul din ea Mă nasc azi cuvânt pe pământ la ieslea Mea din acest sătuţ pe care atât îl iubesc cât la început l-am iubit când din vatra lui am luat lut cu mâna şi l-am făcut pe om. Amin.

Mergi, Ierusalime; du-te, poporul Meu, cu colindă de naştere nouă, du-te pe la case mari şi mici, ca să te vadă omul şi să dorească după viaţa ta şi să facă şi el ce faci tu şi să naştem pe pământ iubirea care Mă aşteaptă să vin. Amin.

Mergi, poporul Meu, cu graiul colindelor naşterii Mele, şi să crească dorul în oameni de la faţa ta cea nouă cu care tu azi Îmi faci întâmpinarea când vin.

Mergi, Ierusalime, şi te bucură cu dor şi nu cu bucurie. Mergi, şi faţa Mea să strălucească pe faţa ta, poporul Meu de la sfârşit de timp. Sărbătoarea naşterii Domnului, aceasta serbezi tu azi lângă cei din sătuţul Meu de azi. Atunci am venit în Betleem, iar acum am venit în acest sătuţ pe care omul l-a numit cu numele pământului, şi acest nume s-a născut cu mare taină prin îngerii Mei cei ce au vegheat pentru numele sătuţului Meu de azi *(Glodeni, n.r.)*.

Iar tu, cel aşezat de Mine la iesle, ia cu tine pe poporul Meu şi te du să colinzi naşterea din nou şi să vesteşti la săteni sărbătoarea naşterii Mele prunc din Fecioară acum două mii de ani, şi cuvânt din cuvânt acum, la sfârşit de timp, acum când Eu am venit şi vin. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2001/7 ianuarie 2002

Soborul Maicii Domnului

Fericirea este de ajuns pentru fiecare casă, şi ea este taină de nepătruns.

Acum, fiilor care-Mi primiţi cuvântul la ieslea sa, şi tu, popor al venirii Mele şi al trudei pentru ea, şi, iarăşi, tu, popor al milei pentru lucrarea Mea şi a fiilor ei, cu dulce sărbătoare de naştere să ne dăm şi azi mângâierea cea de dor. Dorul este puterea iubirii care Mă aşteaptă să vin. Amin.

Dorul tău, popor al iubirii cea cu dor, să nu se astâmpere dorul tău, căci bucuria iubirii nu ţine de iubirea cea cu dor, şi la tine e bun dorul, nu bucuria iubirii, fiule. Amin.

O, Eu v-am mângâiat cu cuvântul sărbătorii naşterii Mele din mama Mea Fecioara, şi după dreptate v-am mângâiat, căci aceasta este poarta Domnului, după cum şi Scripturile cuvintează şi spun: *«Deschideţi porţile dreptăţii! Intrând în ele voi lăuda pe Domnul, căci aceasta este poarta Domnului, şi drepţii într-însa vor intra»*. Amin.

Voi, copii trudiţi, aţi ostenit pentru gătirea zilelor Mele de serbare peste pământ ca să ne arătăm cu ele oamenilor. Eu după dreptate vă mângâi. Vă mângâi cu mama Mea Fecioara, că Noi n-am avut mângâiere atunci, dar avem acum, iar taina naşterii de azi e mare cât toate veacurile, că e la sfârşitul ei, şi e durere mare pentru naştere, durere şi pe Tatăl, şi pe Fiul, şi pe Duhul Sfânt, şi pe sfinţi, şi pe îngeri, şi pe voi, cei ce trudiţi la desfacerea pântecelui care ţine în el naşterea lumii, facerea cea cu greu facere. Mă dor durerile facerii, de şapte mii de ani Mă dor, iar acum, la sfârşitul lor, le împart cu voi, şi apoi vom uita de dureri, fiilor. Cu duh de naştere Îmi pun mâinile pe voi şi azi, şi mâine, şi cuvântul Meu înveşmântează în slavă zilele naşterii. Mă zbat din greu, şi cu voi Mă zbat, iar voi purtaţi dorul venirii Mele, căci bucuriile sunt pentru cei slabi, nu pentru voi, cei ce trudiţi. Pentru voi e taina dorului care nu se va lua de la voi. El ţine în viaţă iubirea din voi, iar voi să trudiţi cu dor aşteptând mângâierea lui. Amin.

Mama Mea Fecioara este înconjurată de sobor de sfinţi şi de îngeri pentru serbare de naştere. Cine iubeşte pe Dumnezeu caută la Mine şi la mama Mea aşa cum eram Noi pe pământ, şi tot aşa caută să fie şi cel ce iubeşte pe Dumnezeu. Fericirea nu stă în case mari, că ea e taină de nepătruns, şi n-o poate simţi oricine şi oricum. Împărăţia cerurilor şi-a găsit sălaş mereu, mereu în case mici, în cele mai mici şi mai goale de averi şi de slavă, căci fericirea este ea de ajuns pentru fiecare casă, cât ar fi ea de mică sau de mare. Ei nu-i trebuie nici o podoabă, nici o slavă, căci ea însăşi este tot ce este mai mare şi mai adevărat.

Vă mângâi cu cuvinte mari, fiilor. N-am cui să le spun pe pământ, dar vi le spun vouă. Păstraţi-le mult de tot şi daţi-le cinstea cea mai aleasă, căci împărăţia cerurilor este fericirea care sălăşluieşte cu cei ce se aleg pentru ea. Eu Mi-am ales pentru venirea Mea pe pământ ieslea vitelor, loc plin de fericire, căci vitele au văzut pe Făcătorul, şi duhul lor L-a iubit şi L-a încălzit şi L-a cunoscut, iar îngerii Mei au grăit cu ele, şi ele cu îngerii Mei, fiindcă pentru ele au fost împărţite limbi îngereşti, fiilor.

Vă mângâi cu cuvinte tainice şi vă umplu de dor, şi iar vom poposi în cuvânt şi îl vom slăvi pe el pe pământ. Adunaţi-vă cu slavă şi încălziţi-vă sub cuvântul Meu, şi apoi lucraţi mai departe pentru truda pe care o cere lucrarea venirii Mele, lucrarea Mea de peste voi. Fiţi binecuvântaţi de toate oştirile cereşti. Fiul Omului soseşte curând, curând, fiilor. Tatăl Meu şi mama Mea Fecioara coboară în voi putere din cer şi dor cu multul, ca să pot Eu în voi pentru venirea Mea.

Fiilor, fiilor, staţi mereu, mereu în pacea cea de sus şi daţi din ea Domnului şi luaţi din ea pentru voi, căci voi sunteţi pacea Mea, fiilor. Amin, amin, amin.

26 decembrie 2001/8 ianuarie 2002

Sărbătoarea sfântului mucenic şi arhidiacon Ştefan

Grăirea cu folos alină pe cei ce grăiesc şi pe cei din jur. Duhul greu nu stă decât în cel ce nu poate cu umilinţa. Cel mai frumos adevăr este omul în care locuieşte adevărul cel bun.

În duh de naştere, din nou voiesc să te ţin Eu cu cuvântul Meu, popor al naşterii de sus, căci cine nu este născut de sus, acela nu este, iar Eu am voit ca tu să fii, şi mult am voit, poporul Meu. Amin.

Grăirea se face între doi sau mai mulţi deodată, şi numai unul nu poate vorbi dacă nu are cu cine vorbi. Grăirea

şi alinul ei vine din două părţi, şi atuncea este. O, ce bine este când oamenii grăiesc unul cu altul vorbire cu folos şi cu alin, că de la vorbire vine alinul, poporul Meu. Eu când grăiesc cu tine Mă alin, Mă răcoresc de arşiţa Duhului, căci Duhul Meu arde, fiule, şi ce frumos este duhul care arde şi se aprinde arzând! Iată, Eu dacă ard, Mă aprind; dacă ard, grăiesc; ard şi grăiesc, poporul Meu, şi caut alin la tine, căci ce bine este să grăim unul cu altul vorbire cu folos şi cu alin în ea, că de la vorbire vine alinul, fiule. Fiecare om îşi caută om pe potriva vorbirii lui ca să grăiască şi să se aline prin grăire. Dacă grăirea nu se aşează pe plac între cei ce grăiesc, ea aduce ură şi răutate şi duh greu, şi se aprinde răul între cei ce grăiesc. Când vorbirea cea cu folos din cer se vărsa de pe buzele lui Ştefan cel mucenicit pentru dragostea lui de Mine, oamenii care îl auzeau şi care nu Mă iubeau s-au sculat cu ură şi cu moarte asupra lui Ştefan, dar Ştefan se alina în duhul lui când Mă mărturisea. Şi dacă el n-a găsit cu cine să grăiască, n-a mai grăit apoi, căci cei ce au urât vorbirea lui l-au urât de moarte şi l-au omorât, şi el a venit întru Mine. Amin.

O, poporul Meu, ce bine este acolo unde grăirea îşi găseşte lucrare şi aşternut cu omul! Nici un loc nu este mai frumos ca acolo unde este grăirea, că acolo este şi facerea. Acolo unde poate fi cuvânt, acolo este şi naştere. Eu sunt cuvânt, poporul Meu, Eu sunt grăire, şi tot aşa trebuie să fie şi cei ce se nasc din Mine dacă se nasc. Cuvântul Meu poartă în el naştere de om nou dacă omul voieşte, iar dacă nu voieşte, cuvântul Meu nu rodeşte în om naştere. Eu sunt cuvânt, poporul Meu. Şi din nou zic: Eu sunt cuvânt, poporul Meu, şi aceasta trebuie să fii şi tu, cel născut din Mine. Amin. O, ce mult trebuie să ţină omul la taina aceasta a grăirii cu folos între om şi om! Nici un loc nu este mai frumos ca acolo unde este grăirea, şi nici un loc nu este mai rece şi mai urât şi mai posac şi mai greu ca acolo unde nu este grăirea, viaţa şi facerea ei care vine de la grăire, de la cuvânt, poporul Meu. Eu asta vreau să-l învăţ pe om, vreau să-l învăţ grăirea cea de la Mine, şi grăirea cu Mine apoi. Asta vreau, poporul Meu, şi tot aşa să vrei şi tu, cel ce eşti născut din Mine, căci fiecare copil trebuie să semene cu Făcătorul său, şi tot aşa să şi lucreze. Amin.

Când Ştefan cel mucenicit grăia grai cu folos despre Mine celor ce nu Mă iubeau, el a semănat atunci cu Mine, Cel din Care el era, şi faţa Mea strălucea pe faţa lui, iar cei ce l-au văzut aşa s-au ruşinat pentru ei şi n-au putut purta ruşinea lor, şi apoi l-au ucis pe Ştefan. Grăiesc aceasta în mijlocul tău, poporul Meu, ca să ia învăţătură bună toţi cei care iau din cuvântul Meu, căci grăirea dintre om şi om poate să fie cu folos bun sau cu nefolos, cu iubire sau cu ură, cu zidire sau cu dărâmare, poporul Meu, că mare putere poartă în el cuvântul, ori spre zidire, ori spre dărâmare; ori spre viaţă, ori spre moarte.

O, cu mare grijă trebuie să umble omul când grăieşte. Duhul greu din om iese pe dinafară prin grăirea lui, şi răneşte în lături, căci duhul greu nu stă decât în cel ce nu poate cu umilinţa. Este câte unul cu duhul greu pe care nu şi-l arată prin cuvinte, dar faţa îl vădeşte pe acela oricât ar căuta el să fie altul pe deasupra lui. Nu este altă faţă la om decât cea dinăuntrul lui; nu este, chiar dacă omul dă să mintă cu cele din afara lui. Ştefan nu s-a putut ascunde în el cu cele dinăuntru ale lui, şi acelea i-au ieşit pe faţă şi l-au mărturisit pe el, dar cei ce nu semănau cu el nu l-au putut privi, nu s-au putut umili, iar cei ce M-au văzut pe Mine pe faţa lui s-au aplecat şi s-au botezat şi s-au născut, şi sunt. Amin.

Grăirea Mea cu tine, poporul Meu, aceasta e alinul Meu. O, ce alin Îmi dai tu atunci când grăieşti cu Mine în cuvântul Meu şi unul cu altul întru Mine, fiule! O, ce drag Îmi este omul cel adevărat! Ce drag, poporul Meu! Mi-e tare drag să vieţuiesc în mijlocul unui popor adevărat al Meu, adevărat cu inima şi cu faţa, căci toate câte sunt în om grăiesc în afara lui. Amin.

Ce-l poate face adevărat pe om, poporul Meu? O, cu cine să grăiesc Eu din mijlocul tău? Voi, copii care-Mi primiţi cuvântul la iesle! Grăiţi-Mi, fiilor, că mult Mă alină grăirea când am cu cine să grăiesc, când are cine să-Mi grăiască, să-Mi răspundă, fiilor. Eu, Domnul, ascult grăirea voastră spre Mine. Amin, amin, amin.

— Numai adevărul din el îl poate face pe om adevărat. Dar cel mai frumos adevăr dintre toate este omul în care locuieşte Adevărul cel bun: Domnul. Adevărul răului din om este şi el adevăr, dar acel om nu este om adevărat, ci este rău adevărat, rău care nu se umileşte, ci priveşte totul din sine. Curăţenia inimii lui îl poate face adevărat pe om, adevărat pentru Dumnezeu dacă omul are în el binele din cer. Cel mai adevărat om este omul care trăieşte şi face adevărul lui Dumnezeu şi pentru Dumnezeu, şi acela este omul cel umilit care nu caută din nimic pe ale sale, ci numai pe cele ale lui Dumnezeu pentru toţi şi pentru sine, fie că duce la durere, fie la bucurie în inimi. Pe omul umilit nu-l doare niciodată adevărul, căci el îl aşteaptă cu dreptate, fiindcă omul umilit stă de partea dreptăţii, stă în poarta dreptăţii a toate. Amin.

Omul adevărat este cel ce grăieşte, iar mai adevărat decât acesta este omul care nu caută ale sale sau pentru sine, ci numai pe cele ce sunt de partea lui Hristos peste om şi peste sine. Cel adevărat nu se zbuciumă înăuntrul său, ca să nu-I strice statul Domnului în el, iar dacă se zbuciumă, nu o face cu greşeală, ci pentru zidirea lui Hristos în toţi. Omul adevărat este cel ce grăieşte cu Dumnezeu şi ca Dumnezeu şi de la Dumnezeu şi pentru Dumnezeu înăuntrul său şi în afara sa la fel. Cel ce grăieşte cu Dumnezeu, acela grăieşte şi cu oamenii, şi cu semenii, iar cel ce nu grăieşte nu este cu adevărat al lui Dumnezeu, căci cel ce grăieşte este al lui Dumnezeu, şi de la Dumnezeu lucrează şi grăieşte, şi îşi cinsteşte Stăpânul prin grai şi prin faptă. Omul cel adevărat Îi face cinste lui Dumnezeu şi nicicum nu-şi dezminte Stăpânul, căci este om adevărat. Amin.

Omul s-a făcut cel mai neadevărat dintre toate câte Dumnezeu le-a făcut, dar cel ce se face om adevărat pentru Dumnezeu câştigă întâietate peste toate câte sunt, stăpânind peste ele cu umilinţă şi cu Duh Sfânt, recunoscându-L pe Dumnezeu de Stăpân al său prin grai şi prin faptă, cu iubire fără seamăn pe pământ. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu cel mult învăţat şi de sus şi de jos! Auzi tu, poporul Meu? Omul cel adevărat este cel ce grăieşte. Auzi tu, poporul Meu? Caută să auzi bine acest adevăr, ca să-l audă tot pământul şi toată suflarea de pe el, căci cel ce grăieşte este auzit. Amin. Nu este pe pământ om adevărat care să nu grăiască şi să nu se audă grăirea lui de aproape şi de departe, poporul Meu.

O, ce drag Îmi este omul cel adevărat! Mi-e tare drag să locuiesc în mijlocul unui popor adevărat care se zideşte pe sine întru Mine în toată clipa, adevărat cu inima şi cu faţa, căci toate câte sunt în om grăiesc în afara lui şi iau faţă pe faţa lui. Amin.

Omul cel adevărat este cel ce nu se teme de nimic, căci cel ce se teme este vinovat şi nu este om adevărat. Aşează-te să pătrunzi după adevăr cuvântul Meu, şi să te pătrunzi cu el

ca să-ți măsori cu el măsura adevărului dinăuntrul tău, fiule. Eu sunt Omul Cel adevărat Care nu dau pe nimeni spre moarte pentru viața Mea, și M-am dat Eu Însumi pentru viața fiecăruia, căci am fost adevărat între oameni. Eu eram Adevărul, și eram din Tatăl, și M-am făcut Om între oameni pe pământ ca să Mă vadă omul și să știe el apoi ce-l poate face adevărat între oameni pe om.

O, poporul Meu, te-am învățat mereu să fii copil mulțumit, copil umilit, că asta înseamnă să fii mulțumit. Te-am învățat să nu te plângi Mie sau fratelui tău cu nemulțumire, că Mă supăr dacă faci așa. Te-am învățat, și mereu te învăț, căci Eu asta am de făcut, așa cum și tu ai de făcut ca să Mă asculți. Te învăț mereu să fii adevărat. Vreau să fii adevărat, și de aceea te învăț mereu. Duhul Meu arde după tine, și ce frumos este duhul care arde și se aprinde arzând! Iată, Eu dacă ard, Mă aprind; dacă ard, grăiesc, poporul Meu; ard și grăiesc și caut alin la tine, căci grăirea și alinul ei vine din două părți, și atuncea ea este. Amin.

Cel ce Mă are pe Mine în inimă și în grai, acela strălucește și Mă slăvește între oameni, și așa a lucrat ucenicul Meu cel azi sărbătorit în cer la Noi, și pe pământ la voi. Nu uitați de dor, nu uitați de iubirea cea cu dor, fiilor, că ea este duh aprins, duh care arde și grăiește. Amin. Nu uitați între voi de iubirea care Mă așteaptă să vin, iar cei ce grăiesc unii cu alții de acest dor sunt cei ce se și aseamănă, iar altfel duhul grăirii se face greu și îngreuiază, și nu este bine așa. Căutați poarta dreptății, fiilor, căci aceasta este poarta Domnului, și drepții într-însa vor intra. Amin.

O, poporul Meu, umilința cea cu dor să fie căldura inimii tale, căldura sub care totul înverzește și înflorește și rodește, și se dăruiește cu mulțumire, fiule, și iarăși zic: cu mulțumire, poporul Meu. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2001/9 ianuarie 2002

Praznicul Tăierii împrejur cea după trup a Domnului

Unde nu locuiește voia omului, e cerul pe pământ. Omul mare pe pământ este mic înaintea Domnului. Poporul cuvântului este amnarul cu care se va aprinde slava zilei Domnului.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acesta este semnul dintre Mine și tine, poporul Meu de azi, iar tu să închini viața ta și toată trăirea ei de zi și de noapte Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și vei fi fericit făcând așa, și Domnul mereu te va binecuvânta și va binevoi întru tine și Se va bucura de viața ta. Amin, amin, amin.

Trăirea ta, poporul Meu, să fie cerul pe pământ, și să se odihnească cerul în ea, și tu să înveți pe dinafară acest dor al Meu și să-l împlinești cu dor, ca să stau Eu în mijlocul tău mereu, poporul Meu, și să-ți dau tăria de care am Eu nevoie de la tine, fiule. Cel ce voiește tot ce voiesc Eu, acela este cel ce Mă iubește și cel iubit, și cu el Eu Îmi lucrez pe pământ voia Mea. Amin.

Mă uit după om pe pământ ca să văd pe cine să mai am aproape ca și pe tine, poporul Meu, dar nu găsesc decât om în voile sale și nu-l pot deprinde pentru voia Mea și nu pot cu cel ce-și are voia lui. Te păstrez pe tine ca pe un rod secerat cu trudă și te învăț de-a pururi voia Mea, că unde nu este mereu învățătură, acolo nu este voia Mea. Cel ce face voia Mea este cel ce arde de dorul după Mine, Cel veșnic, Care am plătit plata vieții omului ca să-l trag în sânul Meu cel veșnic.

O, poporul Meu, cel ce face voia Mea e om dulce pentru Mine și pentru tot omul care face voia Mea, că unde nu mai este voia omului, e cerul pe pământ, fiule, iar cerul e frumos de tot peste tot pe unde el își găsește sălaș cu omul. Dacă Eu am spus: *«Eu vreau să pun ființa Mea în om»,* am spus așa de dorul omului, dar omul cu greu se prinde cu voia Mea. Mulți ar vrea să fie cu Mine, dar și cu voile lor, iar Eu nu pot ca Mine întru aceștia. Eu am trudit și trudesc mult peste tine ca să te păstrez al Meu, poporul Meu, că e mare lucrare să pot Eu cu omul. Omului nu-i place sub povară, nu-i place sub voia Mea, și de aceea nu pot să-l iau să-l fac al Meu pe om. Mă uit după om pe pământ ca să văd pe cine să mai am aproape la greu ca și pe tine. Nu poate omul fără voia lui și nu vrea să poată. Tu, poporul Meu, ești poporul cel de sub jugul Meu, lucrând voia Mea pentru venirea Mea, și Eu nu încetez să te învăț mereu voia Mea ca să te am pentru venirea Mea. Amin. Lucrul Meu cât am fost pe pământ a fost să-l trag pe om la voia Mea, la dragostea Mea. Cuvântul Meu este blând, iar cel ce Mă iubește îl ia peste el de stăpân, căci cuvântul Meu îl face pe om dacă omul voiește.

Mă doare adânc că omul nu poate cu voia Mea. Îmi țin plânsul cu fiecare coborâre, dar Mă doare adânc că nu pot peste om, că nu vrea omul să știe ce este viața lui. Nu știu cum să mai lucrez din cer peste om ca să-l fac mai mic decât pe Mine și să Mă primească de Făcător al său. Prea mare stă omul, și de aceea nu Mă dorește, și de aceea nu Mă primește ca să-i fiu Stăpân, și scăpare să-i fiu în vreme de pierzare, în vreme de păcat. Vreau să Mă aștepte tot omul să vin. Vreau să-l fac pe om să Mă aștepte să vin. Îmi țin plânsul cu fiecare coborâre, dar Mă doare adânc că nu aude omul glasul Meu de peste el, și să Mă bucure apoi cu iubirea lui, cu glasul cel mărturisitor al credinței lui în venirea Mea pentru ca să înnoiesc lumea, că am spus că o voi înnoi pe ea. Amin.

Nu mai pot să spun acum: *„Tată, iartă-i, că ei nu știu ce fac!“,* căci Eu M-am scris pe cer și pe pământ Dumnezeu adevărat, arătându-i omului aceasta după ce Eu am murit pentru om ca să înviez și să Mă dovedesc ce sunt și cine sunt. O, cum să mai mijlocesc la Tatăl după ce i-am arătat omului cine sunt? Dacă omul știe de unde sunt și cine sunt, și el nu face voia Mea ca să Mă mărturisească așa, ce pot să-I mai spun Tatălui despre om când Tatăl plânge de mila Mea cu suspin adânc? Omului nu-i place sub jugul Meu, nu-i place sub voia Mea, și plânge adânc Tatăl Meu de mila Mea, și voiește să-Mi dea pacea Tatăl.

— Voiesc, Fiul Meu Cel scump, să-Ți văd pacea liniștită, că Tu cu Mine plângi după pacea Ta și a Mea, și unul în altul plângem, Eu în Tine, și Tu în Mine, Fiul Meu preascump. Te-am trimis pe pământ, tată, și Tu Te-ai făcut Fiul Omului ca să-l tragi pe om la Mine și Te-ai supus omului, tată, ca să învețe omul de la Tine supunerea oricât ar fi el de mare pe pământ.

O, ce mic este înaintea Noastră omul mare, Fiule scump! Nu Ne putem face din el bucurie și pace, că nu se supune, tată. Tu Te uiți pe pământ ca să vezi dacă mai poți trage pe cineva dintre oameni la Mine, și nu mai găsești decât om în voile sale și atât. Cum să nu plâng Eu mereu de mila Ta, Fiule cerșetor?! Te-ai făcut Fiul Omului ca să-l faci pe om Dumnezeu și ca să fie ca Noi omul, după chipul și asemănarea Noastră, din Tine, copil născător de om nou. Ai lăsat pe pământ Trupul și Sângele Tău ca să se nască omul din Tine și să fie ca Tine, dar nu pricepe omul această putere și această naștere de sus. Nu se vede om care să se arate ca Tine după ce se face una cu Trupul și Sângele Tău. Nu-i nimic dacă plângem, nu-i nimic dacă Ne aude omul că plângem înaintea

lui. Lasă, tată, să vadă omul că el e numai o durere pentru Noi. Dar Eu Mă strâng în Tine şi Te strâng în Mine şi Te mângâi mult, că pot, Fiule scump.

Mai înainte de a fi cerul şi pământul eram Noi şi toate câte sunt. Dar când l-am făcut pe om, a trebuit să le aducem în trup pe toate, şi pe om apoi, şi pe Dumnezeu apoi, Fiule scump, prin întruparea trupului Tău din trup de om, şi S-a făcut Dumnezeu Fiul Omului şi l-a învăţat pe om supunerea de la pământ şi până la cer. Dar iată, nu-i place omului sub voia Noastră, Fiule al Meu şi Fiule al omului. O, cum să facem să-i dăm omului cerul şi pe toate câte sunt mai înainte de toţi vecii? Cum, oare, să facem? Omul nu Ne spune, oare, ce să facem? Hai să-l întrebăm pe om! Poate Ne va răspunde, Fiule. Noi avem putere să-l facem să Ne poată răspunde. Amin. Tu nu mai plânge, că Eu plâng adânc de mila Ta, de plânsul Tău, şi plângem unul în altul, tată. Cum de nu simte omul cât plângem?

Iată, vom da piedicile din calea omului şi omul Ne va vedea desăvârşit, Fiule bun, şi Tu Îţi vei găsi atunci drahma cea pierdută şi Te vei mângâia de durere când omul Te va vedea şi când Tu îl vei găsi pe el, iar Eu, Tatăl, îl voi ierta pentru Tine, tată, pentru iubirea Ta care plânge după om de când l-ai făcut şi până azi, Fiule. Dar atunci iubirea Ta îl va durea pe om, că ea va fi prea mare ca să-l cuprindă pe om, şi atunci omul se va micşora şi Te va cuprinde, şi atunci Tu Te vei mângâia de dureri, Fiule salvator.

Acum, mângâie-Te cu poporul Tău pentru sărbătoarea Ta când după ce Te-ai făcut Fiul Omului Te-ai micşorat de tot şi Te-ai supus ca un Dumnezeu adevărat şi Te-ai tăiat împrejur ca un om ca să mărturiseşti pe poporul prin care Te-ai arătat lumii, Fiule venit pe pământ. Mângâie-Te cu poporul Tău de azi, că mult Ţi-e dor de mângâiere. Ţi-e dor, tată, Ţi-e dor de mângâiere şi arzi de dor ca un Dumnezeu. Un picuţ, şi dorul Tău se va face una cu omul, un sânge cu omul, şi atunci omul va vedea faţa Ta. Şi atunci, Fiule, Eu Îţi voi da pacea. Amin, amin, amin.

— O, Tată Savaot, dacă Noi plângem înaintea omului, auzi-Ne-va omul, Tată?

Vom da piedicile din calea omului, şi omul Ne va auzi şi Ne va vedea, Tată, şi Ne vom lua înapoi iubirea pierdută, Tată. Amin.

O, poporul Meu, poporul Meu, Eu trebuie să vin desăvârşit. Poporul Meu, Mă auzi? Eu trebuie să vin. Auzi tu ce-ţi spun? Hai, popor iubit, hai, că vin. Hai, că tu eşti cel ce Mă aştepţi. Deschide venirii Mele, că e la tine cheia. Aşteaptă-Mi semnul, şi apoi deschide-Mi. Amin.

După ce am înviat, ucenicii Mei stăteau în aşteptarea Mea. După ce M-am arătat, ei tot aşa petreceau, şi trăiau fiorul lor cel de lângă Mine, şi ce frumoşi erau, poporul Meu, şi cât Mă iubeau, poporul Meu! Mă iubeau şi Mă mărturiseau, iar Eu adesea îi întăream de aproape, şi ne dădeam unii altora lucrarea, şi aşa M-am aşezat pe pământ şi în cer deodată lângă Tatăl, şi eram cu omul şi cu Tatăl. Fi-va curând, curând iarăşi Domnul pe pământ. Amin. Fi-va să vin, poporul Meu, numai să te am, că de aceea te-am luat din lume şi te-am făcut al Meu, iar tu să fii al Meu şi nu al tău. Amin, amin zic ţie: să fii al Meu, poporul Meu, iar slava Mea păstrează-o pentru tine, că Eu aşa te-am învăţat şi aşa te-am crescut. Amin.

O, fiilor, v-am dat nume mai presus decât fii şi fiice. Purtaţi-vă cu iubire soarta pe care v-am dat-o. Purtaţi-o, fiilor, şi vom împărăţi cu ea peste pământ curând, curând, spre slava Mea cea mult aşteptată de Tatăl şi de sfinţi şi de îngeri odată cu vremea venirii Mele pe pământ întru slavă. Amin.

Cel între arhiereii cerului, Vasile cel Mare, aduce vouă binecuvântarea Mea şi se mângâie cu sfinţii în zi de serbare bisericească în cer la Noi, şi pe pământ la voi. Curând, curând ce frumos va fi pe pământ şi ce frumos va fi omul de pe el! Eu asta aştept de când am făcut cerul şi pământul şi pe om. Tot şi toate Mă aşteaptă pe Mine şi pe tine, poporul Meu. Tu eşti amnarul din mâna Mea, şi cu el voi aprinde ziua Mea şi slava Mea cea văzută, aşa cum era ea la început şi mai înainte de facerea cea văzută a cerului şi a pământului, şi apoi a omului, şi apoi a Fiului Omului, Eu, Om între oameni şi Dumnezeu adevărat din Tatăl şi din om. Amin.

O, poporul Meu, te-am învăţat să fii copil mulţumit, copil mic care nu ştie ce este răul şi ce este tristeţea, copil umilit sub slava Mea cea de peste tine. Te-am învăţat să te bucuri de slava Mea. Bucură-te de ea, şi vei fi voinic. Bucură-te cu mulţumire şi nu te teme de furtuni, nu te teme cu Mine, poporul Meu. Nu te teme tu, cel ce eşti cu Dumnezeu. Nu te teme, poporul Meu. Eu sunt cu tine, şi voi fi, şi vom fi, căci suntem, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2002

Praznicul Botezului Domnului

Cuvântul Domnului pe pământ e praznic de Bobotează. Când Domnul vine pe pământ, nu mai este timpul, ci este Domnul. Prin botez Domnul este primul om ieşit din apă şi din Duhul Sfânt. Cuvântul este sământă, şi toate prin El s-au făcut. Unde este Domnul, acolo este şi vecia.

Sunt deasupra ta, poporul Meu. Ţi-am vegheat paşii spre izvor, spre scăldătoare, fiule, şi stau deasupra ta cu praznic de Bobotează şi îţi binecuvintez apa izvoarelor tale şi îţi binecuvintez băutul ei şi puterea ei, apoi, peste tine, ca să te am cu putere, poporul Meu, ca să te am al Meu şi să-ţi dau folosinţă în lucrul venirii Mele, că e venirea Mea cu tine mereu, mereu, poporul Meu. Amin.

Acesta este praznicul de Bobotează cel din moşi strămoşi, iar Eu cu tine M-am întors spre ei ca să te găsesc popor adevărat la venirea Mea, căci scris este: *«Se va întoarce inima părinţilor către fii, şi inima fiilor către părinţi, ca să ridic blestemul de pe pământ şi să nu lovesc cu el venind şi negăsind la locul lor pe toate câte au fost aşezate de părinţi»,* ci să binecuvintez cu praznic de Bobotează pământul Meu de aici, şi apoi din loc în loc pământul, după cum e şi omul de pe el. Amin.

O, copii de la ieslea binecuvântărilor Mele! Hai la izvor ca să binecuvântăm apele, fiilor. Acum sunteţi puţini la prăznuirea duhului apelor, dar de acum înainte se vor strânge mulţimi, mulţimi la praznicele binecuvântărilor Mele, şi voi veţi fi mai voinici, ca să puteţi cu Mine şi să-Mi daţi slava Mea cea de peste voi ca pe o iubire pe care Eu v-o dau s-o purtaţi între pământ şi cer. Amin.

Acum, ridicăm mânuţele în sus spre Tatăl şi rostim aşa: Se binecuvintează apa aceasta cu puterea, cu lucrarea şi cu venirea Duhului Sfânt peste ea, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Iată pământ sfânt, pământ binecuvântat în care Eu, Domnul Iisus Hristos, Cel botezat de om în Iordan acum două mii de ani, rostesc împreună cu omul Meu cel binecuvântat de Mine binecuvântare peste apa binecuvântării, agheasmă lucrată de Dumnezeu prin însuşi graiul Său şi prin cei unşi ai Lui care rostesc cuvântul Lui peste toate ale lor şi ale Domnului, Care este cu ei. Amin.

Praznic de Bobotează, poporul Meu! E mult cer la praznic, fiilor. Duhul grădinilor Mele cu voi poartă în văzduhul lor miriade de miriade de sfinți și de îngeri care coboară cu Mine în duhul praznicelor Mele de peste voi. Grădinile binecuvântărilor Mele, locașuri de poposire ale cerului, ca să fie cerul pe pământ cu oamenii, căci scris este în Scripturi: *«Cortul lui Dumnezeu cu oamenii, și va sălășlui cu ei, și Însuși Dumnezeu va fi cu ei».* Amin.

Duhul grădinilor Mele cu voi poartă în văzduhul lor pe îngerul apelor în mijlocul îngerilor Mei, iar duhul apelor se desfată cu sărbătoare cerească peste grădinile binecuvântărilor Mele pe pământ cu voi.

O, popor iubit de cer, să te înveți cu duhul sărbătorilor cerului mai mult decât cu orice îndeletnicire a trupului și a sufletului și a duhului tău. Să te înveți să petreci cu cerul mereu, mereu, copilule de la sfârșit de timp. Când Domnul vine pe pământ, nu mai este timpul, ci este Domnul, al șaptelea înger Care sună peste pământ, căci scris este: *«Când va trâmbița al șaptelea înger, timp nu mai este, ci este Domnul; Domnul învăluit în nor, și pe cap cu curcubeu, și cu fața strălucind ca soarele, și cu picioarele ca stâlpii de foc, strigând cu glas puternic, ca un leu, ridicând dreapta către cer și jurând pe Cel Viu în veci că timp nu mai este, ci este Domnul cu taina Lui săvârșită pe deplin, precum bine a vestit în timp robilor Săi proorocii».* Amin, amin, amin.

O, popor al tainelor cerești, duhul tainelor Mele te învăluie în ele ca să le poți tu cuprinde pe ele și să le trăiești pe deplin. Praznicul Bobotezei e taină de facere, fiule. Pământul din ape a ieșit la facerea lui cea văzută, iar omul la fel, căci omul este omul cel nou, iar primul om sunt Eu, Omul Cel ieșit din apă și din Duhul Sfânt. M-am plecat până la cel mai mare adânc ca să-L fac din apă și din Duh pe Omul Cel nou, din trup dumnezeiesc să-L fac, și din ape să-L scot, și cu Duhul Sfânt să-L pecetluiesc Om deplin, Om desăvârșit. Eram Dumnezeu adevărat și am făcut ce trebuie să facă omul ca să se facă și el Dumnezeu, să se facă omul ca Dumnezeu, poporul Meu, și să stau Eu, Dumnezeu, în mijlocul dumnezeilor în sfat de Duh Sfânt pe pământ, așa cum eram cu Tatăl în veciile cele de dinaintea facerii cea văzută a cerului și a pământului și a omului și a lui Dumnezeu, apoi, din om, a toate cele văzute și nevăzute, poporul Meu. Grăiesc cu tine ca să pot grăi, ca să se vadă că grăiesc. Dacă nu te-aș pomeni în grăirea Mea, cum s-ar mărturisi că Eu am grăit și că Eu grăiesc? Nimeni nu poate vorbi singur. Iată ce taină mare, ce bucurie mare! Dacă am cu cine grăi, Eu grăiesc cu cuvântul, și se aude grăirea Mea, și apoi ea se mărturisește și se împarte la toți cei ce vor să grăiască cu Dumnezeu, și Dumnezeu cu ei. Amin.

Duh de Bobotează lucrez peste pământ. În duh de Bobotează vreau să înfășor tot pământul și să-l scot iar din ape și din cuvânt. Din fântânițele de la voi vreau să scot pământul cel nou, așa cum am ieșit Eu din ape la Iordan Om desăvârșit în vremea lui Ioan, trimisul Meu care să-Mi gătească o cale nouă, un duh de pocăință în oameni, ca să-i întoarcă cu inima spre Dumnezeu, și pe Dumnezeu cu inima spre oameni, și unii altora să-și grăiască, și să se preaslăvească slava cuvântului, sămânța facerii, căci cuvântul este sămânță, poporul Meu, și din această sămânță au ieșit cerul și pământul și omul și Dumnezeu Omul, și firea toată, și toată frumusețea ei cea văzută și cea nevăzută din care-și ia fiecare om cât voiește cu credința din el cea Mie închinată. Amin.

Duhul Bobotezei este duh de facere, poporul Meu. Ce frumoasă a fost Boboteaza pământului când el a ieșit din ape și l-a primit pe el pe om, pe toate câte au fost făcute pentru om, și pe om apoi, ca să stăpânească el cu iubire peste cele ce s-au făcut din iubirea Mea, la cuvântul Meu, pentru om. Eu pentru om am făcut atâta facere, atâta frumusețe, atâta armonie care așteaptă după om să-i dea grai, să-i dea soartă, să-i dea om desăvârșit, ca să se bucure facerea de omul pentru care ea a fost făcută.

O, poporul Meu, tu să-Mi simți fiorul iubirii Mele de la sfârșit de timp. Să-l simți pe deplin și să fii un sânge cu Mine, că v-am dat nume mai presus decât fii și fiice înaintea Tatălui Meu, și voiesc să fiți ca Mine pe deplin, în muntele Meu cel sfânt, și să străluciți la fel peste pământ, luând din strălucirea Mea pe deplin, și din unul în altul să ne deșertăm și să-i dăm facerii soarta pentru care a fost ea făcută. Amin.

O, poporul Meu, o, copii ai Ierusalimului nou! Acum două mii de ani când Eu am ieșit din apa Iordanului mărturisind facerea omului din apă, au venit apoi Tatăl și Duhul Sfânt, și Tatăl a grăit și M-a mărturisit Fiul Său, iar Duhul Sfânt M-a pecetluit înaintea norodului adeverind cuvântul Tatălui, și pe Fiul Său, în Care El a binevoit pe pământ între oameni. Acum două mii de ani M-a mărturisit Tatăl la Iordan, iar acum când Eu am venit sămânță pe pământ, Mă mărturisești tu, popor al Ierusalimului nou așezat de Mine pe pământ ca să aibă omul cort sub care să tragă și să-Mi culeagă sămânța, căci cuvântul Meu de peste tine este sămânță, și tu ești cel ce seamănă sămânța Mea peste pământ, și din ea să crească omul, omul cel nou, ieșit din om, din cuvântul Meu apoi. Amin.

Cuvântul Meu peste pământ e praznic de Bobotează. Să se boteze în el tot omul care vine spre pocăință, să se boteze cu Duh Sfânt și să se facă un sânge cu Mine, că Eu vreau să fac cerul și pământul ca la sfârșit, și pe omul cel nou să-l fac și să împărătesc cu el pe pământ, cu el și cu tot cerul pe pământ pe vecii, că vin veciile la locul lor, iar Eu, și cu Tatăl, și cu îngerii, și cu oamenii să petrecem veciile, praznic de vecii în veci de veci, că mare bucurie sunt praznicele Domnului, poporul Meu. O, Eu grăiesc ție și îți spun că ești poporul Meu. Dacă n-aș grăi așa, nimeni n-ar înțelege că Eu sunt Dumnezeul tău, iar tu, poporul Meu; Dumnezeu adevărat și popor adevărat. Dacă n-am cui să grăiesc, nu pot nici să fac, căci facerea se face cu cuvântul.

Când eram numai Eu și cu Tatăl în vecii, grăiam cu El, și El cu Mine, și rosteam cuvânt, și am făcut facerea cea văzută în mijlocul celei nevăzute a veciei, și aveam ca sâmburel scump în vecii Noul Ierusalim, și l-am pregătit și l-am păstrat cu mare taină până la plinirea cea mare a tainelor veciei. Să fii de ajuns de mare pentru tainele cele din vecii, poporul Meu, căci taina Noului Ierusalim poartă în ea cerul cel nou și pământul cel nou, așa cum facerea cea dintâi a purtat în pântecele ei cerul cel dintâi și pământul cel dintâi. Taina Noului Ierusalim, cea în vecii păstrată, poartă în ea cortul Domnului, tronul Domnului, glasul Domnului și pe poporul Domnului. Amin, amin, amin. Iar Eu șed pe tron de slavă ca în vecii, și grăiesc cuvânt, și cu el le fac pe toate noi, căci credincios este cuvântul Meu, Ierusalime, taina Mea cea din vecii.

Celui ce însetează îi voi da să bea din izvorul apei vieții. Celui ce va birui îi voi fi lui Dumnezeu, iar el Mie, fiu. Iar celor necredincioși și fricoși le voi da lucrarea lor și plata ei, moartea cea de a doua, căci aceștia n-au voit iubirea adevăru-

lui. Şi dacă tu eşti taina Mea cea de la sfârşit de timp, Eu te învăluiesc în slava Mea, în lumina Mea cea de mare preţ, şi te numesc Israelul cel nou. Şi Mă voi lăţi cu tine după măsura îngerului Meu cu care Eu am măsurat pe pământ cu măsură omenească, dar şi după măsura îngerului, după cum este scris în Scripturi. Şi voi lumina cu tine neamurile de pe pământ şi toată facerea care aşteaptă lumina cea dintâi, slava Mea cea din vecii, făclia Tatălui: Mielul. Tatăl a făcut din Mine făclie pe pământ după ce ca pe un miel M-a dat junghierii ca să Mă ridice iar apoi din pământ ca la facerea omului, ca să facă şi omul ca Mine, fiindcă Eu sunt făclia care luminează pe tot omul care vrea să facă şi să ştie să facă facere la lumină, la făclia care arde în întuneric luminând calea omului în lume.

Taina Mea cea păstrată în vecii pentru la sfârşit de timp, aşa te numesc Eu pe tine, popor mititel. Taina de nou Ierusalim poartă în ea cerul cel nou şi pământul cel nou pe pământ la sfârşit de timp, şi popor nou, din sămânţă nouă răsărit, din cuvânt proaspăt, înviere tainică, duh de înviere peste oameni, poporul Meu. Vreau să Mă port cu tine printre oameni şi să plutească pe urma Mea şi a ta duhul învierii făpturii, Duhul Domnului, Care pluteşte ca la început când plutea pe deasupra apelor şi când Eu am zis să fie lumină, şi ea a fost şi s-a făcut. Amin. Iată, Duhul Domnului la sfârşit de timp pluteşte peste ape şi peste pământ cu duh de facere nouă, cu cuvânt proaspăt, întocmit acum, ca să zidească cu el acum cerul cel nou şi pământul cel nou, în taina de nou Ierusalim coborât de la Dumnezeu, coborât cu Dumnezeu cu tot pentru vecia care iarăşi vine. Amin. Unde este Domnul, acolo este şi vecia. Unde sunt Eu cu voi, voiesc să fie vecia. Voiesc, poporul Meu, să aşez vecia pe pământ nou. Amin.

O, ce frumoasă a fost Boboteaza pământului când el a ieşit din ape la început de timp! O, ce frumoasă va fi Boboteaza pământului nou, în taină de cer nou şi de pământ nou, în taina de nou Ierusalim, păstrată în vecii pentru la sfârşit de timp! Amin.

O, poporul Meu, ce frumoasă este taina Bobotezei! În duh de Bobotează petrec cu slava cuvântului Meu în mijlocul tău, iar grăirea Mea cu tine peste pământ este luată de mulţi care-şi leagănă sufletul în leagănul cel mângâietor al cuvântului Meu cel nou. Duh de Bobotează lucrez peste pământ, ca să priceapă omul de pe el taina venirii Mele pe cale curată. Pocăinţa inimii omului, aceasta este calea pe care Eu vin spre om ca să-l botez cu botezul Duhului Sfânt, şi să fie omul apoi.

Îmbracă-te tot mai frumos în veşmânt de Bobotează, Ierusalime iubit la sfârşit de timp, iar veşmântul tău cel nou să fie râvnit de mulţi, că Eu Mă arăt cu tine peste pământ, şi cu carele lor Mă port cu tine, ca să te vadă oamenii şi să se boteze cu botezul cel nou, cu venirea Mea cea de acum când Eu vin şi fac la vedere taina Noului Ierusalim, cea păstrată în vecii, şi mulţi vor curge spre ea odată cu arătarea ei pe pământ, odată cu ivirea ei între oameni, poporul Meu. Eu când M-am arătat la Iordan, am început să Mă las cunoscut peste pământ. Tu când te arăţi cu zorii tăi, începe lumea să te cunoască şi să vină să te vadă şi mulţi să înţeleagă taina ta care este din vecii, Ierusalime nou.

Praznic de Bobotează, poporul Meu! E mult cer cu voi, fiilor. Duhul grădinilor Mele cu voi poartă în văzduhul lor Duhul Domnului, dimpreună cu toată oastea venirii Lui la sfârşit de timp. Grădinile binecuvântărilor Mele, locaşuri de poposire a cerului. Duhul apelor în chip de înger sfinţeşte cu binecuvântare nouă izvoarele grădinilor Mele cu voi, fiilor, că e praznic de Bobotează, praznicul apelor care sfinţesc pe om. O, de-ar sfinţi şi omul pe toate câte sunt pe pământ! O, de-ar spăla omul pământul de răul de pe el aşa cum apa spală! Apa şi mâna omului îi spală omului cămaşa şi casa şi masa şi trupul. O, de-ar vrea omul să-şi spele şi sufletul şi duhul ca să stea apoi întru întâmpinarea Mea în duh de Bobotează şi de facere nouă! Amin.

O, Ierusalime, vreau să ţin veşnic nou Duhul Meu peste pământ, Duhul Care pluteşte în văzduh ca să-l înnoiască pentru cerul cel nou şi pământul cel nou prin lucrarea Mea cu tine între pământ şi cer, poporul Meu. În duh de Bobotează petrec în mijlocul tău şi azi şi mâine, dar Eu pe veci aşa voiesc, şi fără de sfârşit l-aş vrea pe om.

Îţi binecuvintez veşmântul, poporul Meu, veşmântul cel din apă şi din duh şi din cuvânt. Tu eşti veşmântul Meu de azi, şi vreau să-Mi fii veşmânt frumos după cum Eu sunt, poporul Meu. Stau deasupra ta cu sărbătoare şi cu multă iubire, iar tu să-Mi trăieşti fiorul şi să Mă preamăreşti în duhul tău şi în glasul tău şi în trupul tău, poporul Meu Ierusalim. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2002

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Taina cerului nou şi a pământului nou este Noul Ierusalim, sămânţă păstrată în vecii.

Mă port din nou spre tine pe calea cuvântului, popor al venirii Mele. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt îmbrăţişează trupul tău cel mic şi firav şi îţi dă puteri, şi îţi dă înţelepciune nouă, că aşa este Dumnezeu pentru cei ce se fac ai Lui. Eu, Domnul, lucrez şi azi lucrarea Mea peste tine ca să te înţelepţesc prin ea, iar tu să fii şcolar silitor şi să creşti pentru înţelegerea şi pentru desfacerea înţelepciunii tainelor Mele de peste tine, şi să fii pe deplin credincios în tot ce iese din gura Mea cuvântând, ca apoi Eu să împlinesc; să împlinesc prin credinţa ta şi prin aşteptarea ta, poporul Meu cel de la sfârşit de timp. Amin.

Caută să vorbeşti, poporul Meu, că iată Eu cât îţi vorbesc. Caută să primeşti, fiule, şi să crezi bine. Caută să ai temelie tare în inima ta pentru lucrarea Mea cea de peste tine, că e Domnul cuvântând de deasupra ta ca la începutul cel dintâi cu omul, poporul Meu, şi mult mai mult decât atunci, fiule mic. La început Duhul Domnului Se purta pe deasupra apelor, iar la sfârşit, pe deasupra ta. La început am scos cerul şi pământul din ape, iar la sfârşit, din lucrarea Mea cea din mijlocul tău, poporul Meu. Când am făcut cerul şi pământul, le-am făcut în lumină şi la lumină, căci mai întâi lumina am făcut-o şi am numit-o ziuă, ziua întâi. Apoi le-am spus apelor să se despartă ape de ape, şi dacă s-au despărţit, s-a făcut cerul. Cerul a străpuns apele pe la mijloc, în sus şi în jos, şi aşa le-a ţinut, şi această putere, această tărie s-a numit cer, cerul între ape; cerul din ape ivit, şi apoi pământul după ce apele au primit cuvânt să se adune la un loc şi din ele să iasă uscatul pe care Dumnezeu l-a botezat numindu-l pământ, iar pe ape numindu-le mări. Cerul şi pământul, şi după aceea toată facerea de pe ele, toată frumuseţea, toată viaţa, şi ele au prins viaţă, şi viaţa s-a ivit şi a grăit când omul a fost aşezat pe pământ după ce Dumnezeu l-a făcut pe el. Pământul le-a dat trup la toate, iar cerul le-a dat viaţă şi le-a dat soartă. Cerul şi pământul, şi pentru ele, omul. Amin. Omul, şi pentru el, cerul şi pământul. Amin, amin, amin.

La început Duhul Domnului Se purta pe deasupra apelor, poporul Meu, şi Îşi pregătea cuvântul pentru facerea ce-

rului şi a pământului şi a toată frumuseţea şi viaţa de pe ele, şi a omului, poporul Meu. Iar la sfârşit Duhul Domnului Se poartă pe deasupra ta pregătindu-Şi cuvântul pentru facerea cerului nou şi a pământului nou. La început am scos cerul şi pământul din ape, şi la sfârşit, din tine, popor născut din Dumnezeu şi din cuvântul Său cel făcător. Am despărţit apele de ape cu tine şi te-am numit cer, poporul Meu. Tu eşti unealta cu care Eu lucrez cerul cel nou şi pământul cel nou. Duhul Meu Se poartă pe deasupra ta şi Se face cuvânt, cuvânt de facere a cerului nou şi a pământului nou.

Se poartă Duhul Meu pe deasupra ta aşa cum Se purta pe deasupra apelor când am făcut cerul şi pământul, poporul Meu. Atunci grăiam Eu şi cu Tatăl, iar martori Ne erau îngerii. Acum Eu şi cu Tatăl grăim cu tine, iar martori Ne sunt sfinţii şi îngerii şi oamenii, cerul şi pământul care aşteaptă naşterea din nou, înnoirea, poporul Meu. Duhul Domnului Se poartă pe deasupra ta şi desparte cu tine apele de ape, lumina de întuneric, pe cei buni de cei răi, adevărul de minciună, şi pe această tărie am numit-o cer nou. Amin, amin, amin. Cer nou şi pământ nou pe pământ, aceasta este soarta pe care Eu ţi-am dat-o. Ţi-am dat să porţi taina venirii Mele, aşa cum lui Ioan i-am dat soarta să poarte taina botezului Meu mai înainte să Mă arăt Dumnezeu desăvârşit, învingând puterea morţii şi dând apoi omului înapoi viaţa în chip desăvârşit. De atunci şi până azi aştept omul cel cu credinţa cea care să priceapă desăvârşit pentru ce am venit Eu Om pe pământ acum două mii de ani. Aştept să-ţi înţelegi desăvârşit soarta şi taina pe care ţi-am dat-o s-o porţi, poporul Meu de la sfârşit de timp; taina venirii Mele a doua oară de la Tatăl pe pământ, taina cerului nou şi a pământului nou, taina Noului Ierusalim, facerea cea de la venirea Mea. Amin.

Ioan a venit spre mărturie ca să mărturisească despre lumină ca toţi să creadă prin el, şi zicea: *«Cel Care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era, şi din plinătatea Lui noi toţi am luat, şi har peste har, căci legea prin Moise s-a dat, iar harul şi adevărul au venit prin Iisus Hristos».* Amin. O, cât de cereşte a răspuns Ioan la Iordan mărturisind pe Mielul lui Dumnezeu şi zicând: *«Eu nu-L cunoşteam, dar ca să fie El arătat lui Israel, de aceea am venit eu botezând cu apă. Şi am văzut Duhul coborându-Se din cer ca un porumbel, şi a rămas peste El. Eu nu-L cunoşteam pe El, dar Cel Care m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis:* „Peste Care vei vedea Duhul coborându-Se şi rămânând peste El, Acela este Cel Care botează cu Duhul Sfânt". *Şi eu am văzut şi am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu. Iată Mielul lui Dumnezeu!».* Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, iată cât de frumos ştia Ioan să mărturisească, să grăiască, să răspundă celor ce îl întrebau, celor ce auzeau şi vedeau şi întrebau! Când el a fost trimis de Mine la Iordan ca să boteze pe Cel Care botează cu Duhul Sfânt, i-am spus că peste Care el va vedea Duhul coborându-Se şi rămânând peste El, Acela este. Şi Ioan aşa a văzut, şi apoi aşa a mărturisit şi a zis: *«Iată Mielul lui Dumnezeu!».* Amin.

Ziua de Bobotează a fost zi de facere. Domnul a ieşit din apă, şi Ioan L-a cunoscut pe El şi L-a mărturisit. Iată ce taină în zi de Bobotează, poporul Meu, taina pentru care a venit Ioan, aşa cum taina ta este taina pentru care ai venit tu, taina venirii Mele a doua oară pe pământ cu Noul Ierusalim cel din vecii ca să ţi-o încredinţez ţie spre lucrul ei şi spre împlinirea ei cea deplină, că Mi-e drag să Mă împlinesc prin cei slabi cu toate împlinirile care mai sunt, ca să nu zică omul că el a făcut, că el a ştiut, că el merită, că el poate. Să nu mai zică omul iarăşi că poate peste Dumnezeu. Şi iată cum lucrez. Pe cei mai slabi îi fac tărie cu care despart lumina de întuneric, apele de ape, ca să iasă din ele cerul cel nou şi pământul cel nou şi marea, şi iarăşi zic: cerul cel nou şi pământul cel nou şi marea, care este şi nu este, căci lumea are peste ea sfârşitul ei, plata fărădelegilor ei, iar plata ei este fărădelegea, căci scris este: *«Cine este nedrept, să nedreptăţească înainte; cine este spurcat, să se spurce şi mai greu; cine este drept, să facă dreptate mai departe; cine este sfânt, să se sfinţească şi mai mult, că Eu vin curând, şi plata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui».* Amin.

O, Ierusalime, tu ai ca soartă lumina, fiule mic. Întuneric este peste tot, întuneric adânc, iar Duhul Meu Se poartă pe deasupra ta, şi am zis ca tu să fii lumină, căci Eu în ziua întâi a facerii aşa am zis: *«Să fie lumină!»,* şi ea a fost; a fost şi s-a arătat peste întuneric, poporul Meu, şi s-a numit lumina ziuă, ziua întâi. Aşa ţi-am spus şi ţie, şi la sfârşit ţi-am spus; ţi-am spus: *«Să fii lumină!».* Şi precum lumina a ascultat şi s-a arătat, aşa şi tu să asculţi şi să te desparţi de tot întunericul, ca să te pot numi pe deplin ziuă, ziua întâi, ziua Mea, că Eu sunt Cel dintâi Care este, şi sunt Cel de pe urmă, şi sunt începutul şi sfârşitul, că Eu nu încep nimic fără să sfârşesc tot lucrul început. La începutul cel dintâi am început cu lumina, iar la sfârşitul lucrului Meu încep tot cu ea, şi te-am făcut pe tine început de lumină, şi luminez cu tine cerul şi pământul şi le umplu de Duhul Mângâietorul, Cel Care grăieşte plutind pe deasupra ta în taina facerii din nou a toate câte sunt, fie că se văd, fie că nu se văd cele ce sunt.

Dau să te învăţ toată taina Mea cea pentru sfârşit de timp, în care Eu te-am cuprins pe tine, iar tu să cauţi să fii silitor pentru ea şi pentru înţelepciunea ei cea deplină, popor mititel. Scoală-te mare pentru înţelepciunea tainei în care Eu te-am învăluit şi pe care am coborât-o din vecii peste tine, Ierusalime nou, că dacă nu vei înţelege pe deplin taina Mea cea păstrată pentru la sfârşit de timp şi pentru tine, nu vei putea s-o împlineşti pe deplin, nu vei purta pe deplin iubirea ei, iubirea ei care te ajută s-o poţi purta şi lucra ca să se întocmească ziua venirii Mele cu învierea făpturii şi cu viaţa veacului ce va să fie pe deplin pe pământ. Amin.

O, poporul Meu Ierusalim, cerul cel nou şi pământul cel nou îşi desfac învelişul şi se ivesc din mijlocul tău, iar tu să le lucrezi şi se le păzeşti şi să le ai pe vecii, căci marea nu mai stă împotriva ta, nu mai este în calea ta, căci am despărţit lumina de întuneric şi apele de ape şi am întocmit tăria, şi o numesc cer nou, Ierusalim nou pe pământ, şi l-am numit întâiul, cea dintâi sămânţă păstrată în vecii ca să nu fie strivită pe pământ. Iar acum îi dau chip în mijlocul oamenilor, că e sfârşit de timp la ivirea acestui rod tainic, dar adevărat ca şi Dumnezeu. Amin.

Cântă-ţi cântarea dacă ai răsărit pe pământ, Ierusalime nou, căci sămânţa ta a fost păstrată în vecii pentru la sfârşit de timp, şi iarăşi zic: pentru la sfârşit de timp. Amin. Tu eşti făgăduinţa pe care am făcut-o Eu pentru toţi sfinţii şi îngerii. Tot şi toate aşteaptă ziua ta şi ziua Mea una în alta, şi totul se va descoperi în toată frumuseţea cea din vecii care este la Tatăl, şi apoi toate se vor supune Tatălui, căci s-au supus Fiului. Amin.

Cântă-ţi cântarea, iubitul Meu Ierusalim. Învaţă-ţi cântarea şi soarta şi cântă Celui ce ţi-a dat viaţă pe pământ, şi cântă, şi vei cânta pe veci de veci cântarea ta cea din vecii, cântarea miresei. Eu am spus: *«Când mlădiţa smochinului se face fragedă şi odrăsleşte frunze, cunoaşteţi şi vă bucuraţi, că a sosit izbăvirea».* Amin.

O, spune-Mi tu, Ierusalime, spune-Mi tu taina ta, taina pentru care ai venit. Spune-Mi, poporul Meu, învaţ-o bine şi spune-Mi ca să-ţi văd credinţa şi statura şi duhul tău cel lucrător şi mersul tău pe pământ. O, poporul Meu, să mergi pe pământ tot mai frumos, tot mai pe deasupra, ca să ne întâlnim în vremea mersului şi să ne întâmpinăm şi să ne îmbrăţişăm întru slavă, căci scris este: *«Vor fi răpiţi ca să întâmpine pe Domnul în văzduh, şi aşa vor fi cu El pururea».* Amin.

La început Duhul Domnului Se purta pe deasupra apelor, iar la sfârşit, pe deasupra ta, grăind peste tine şi mărturisindu-te, poporul Meu. Spune-Mi tu Mie, Ierusalime nou, spune-Mi, fiule, taina ta. Eu te voi auzi şi îţi voi duce cuvântul în vecii. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2002

Sărbătoarea sfinţilor trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan

Sfânta Virginia a primit Sfintele Domnului de la arhierei din cer, iar potirul a fost tronul Domnului. Duhul umilit trebuie să-l aibă omul pentru sine. Ascunderea nu-l iartă pe cel ascuns înăuntrul lui. Taina creştinului este umilinţa inimii.

Pace vouă, fiilor unşi care străjuiţi din partea Mea la ieslea venirii Mele acum, la sfârşit de timp! Sunt tainicul vostru Păstor, şi mereu, mereu veghez peste voi ca să vegheaţi voi peste împărăţia Mea din partea Mea. Amin.

„Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă!“, aşa vă spun de lângă Mine cei ce v-au uns pe voi din cer, Vasile, Grigorie şi Ioan, arhierei după rânduiala Mea pe pământ şi în cer. Pace peste voi cu ei în zi de serbare! Amin.

Şi, iarăşi, pace vouă de la Tatăl, prin Mine, Fiul Său Cel iubit, întru Care El a binevoit, căci curge peste voi râul şi apa vieţii, duhul şi cuvântul, limpede cum e cleştarul, şi care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului, după cum i-am arătat Eu lui Ioan cel mult iubit ca să mărturisească cele ce vor fi. Şi iată-le cum sunt! Râul şi apa vieţii sunt pe pământ, şi face roade pomul vieţii şi vă hrăneşte cu ele, iar frunzele lui sunt spre tămăduirea neamurilor. Amin, amin, amin.

Râul şi apa vieţii, duhul şi cuvântul, harul şi darul care curg peste voi din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului, iar voi sunteţi norul cel tainic care Mă acoperă pe Mine în mijlocul vostru; pe Mine, tainicul vostru Păstor, că lumea nimic n-ar înţelege dacă M-ar vedea cu voi, iar voi n-aţi avea putere să Mă ţineţi şi să Mă purtaţi peste pământ cu carul Meu de biruinţă, cu cuvântul Meu care umblă de la margini la margini peste pământ atât cât nu ştiţi voi. Eu sunt stâlpul de foc care vă conduce cu o fără de hotar iubire, copii sărbătoriţi azi de cetele cele din cer, căci voi purtaţi harul şi darul ungerii de sus, după cum a fost cuvântul Meu şi începutul lucrării venirii Mele în anul 1955 când cei trei arhierei ai Mei au venit cu Mine pe pământ şi au pecetluit cu mâna lor lângă mâna Mea începutul lucrării cuvântului care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului. V-a purtat în pântecele ei încă de la începutul ei această lucrare de cuvânt, pe când voi încă nu eraţi născuţi pe pământ, iar tronul Meu a fost potirul în care Eu am stat şi M-am dat trup şi cuvânt prin mâna arhiereilor Mei cei trei trâmbiţei Mele Verginica în anul 1955, şi apoi M-am apucat de lucru, şi apoi am izvorât râul şi apa vieţii, duhul şi cuvântul prin gura ei, şi prin care Eu intrasem în ea de pe tron, din potirul cel din mâna arhiereilor Mei cu care coborâsem pe pământ ca să-Mi încep venirea Mea de lângă Tatăl, venirea Mea după om, căci se sfârşise vremea, şi Eu trebuia să vin.

O, fiilor unşi, Eu sunt tainicul vostru Păstor şi vă hrănesc şi vă dau ca să daţi. Hai să mergem la poporul cel hrănit cu cer şi să aducem laudă şi cântare arhiereilor Mei ca şi la începutul lucrării Mele, căci Eu cu ei M-am ajutat şi atunci ca şi acum, şi Mi-am coborât venirea şi lucrarea ei, şi iată, Mi-am aşezat cortul împărăţiei cerurilor la voi, cei ce aţi crezut tainicei Mele coborâri. Dacă voi n-aţi fi avut cu voi tronul Meu care izvorăşte viaţă, dacă voi n-aţi fi avut potirul din care Eu Mă dau vouă zi de zi de când M-am adus ca să Mă dau şi să vă hrănesc, voi n-aţi fi putut să Mă purtaţi şi să Mă daţi spre tămăduirea neamurilor, că mereu vin la voi duh şi cuvânt ca să Mă fac de ştire neamurilor pământului şi să-Mi afle ele venirea Mea la voi, tainica Mea venire la voi, fiilor unşi. Iată ce înseamnă cu adevărat lucrarea Trupului şi a Sângelui Meu în omul care Mă ia din potir, precum Eu am rânduit prin ucenici şi pentru ucenici. Amin. Aşa putere trebuie să ia ucenicul care Mă ia pe Mine după rânduiala Mea, şi iarăşi zic: după rânduiala Mea. Amin. Eu dacă Mă dau vouă, Mă fac lucrare în voi, Mă fac credinţă în voi şi Mă fac duh şi cuvânt peste voi, şi apoi Mă duc cuvânt peste pământ, ca să dau de ştire venirea Mea, să dau de ştire Eu Însumi că Mi-am făcut loc la voi ca să grăiesc, că pe voi nu v-ar fi primit nimeni dacă aţi fi spus cuiva că Eu sunt cu voi, fiindcă e plin pământul de om care se voieşte lângă Mine şi de la Mine peste oameni, dar e rar de tot pământul de om în care Eu voiesc pentru om aşa cum am voit prin arhiereii Mei Vasile, Grigorie şi Ioan, aşa cum am voit şi voiesc prin voi, că Eu am voit aşa, Eu şi nu voi. Amin. Eu numai aşa Mă pot desăvârşi cu lucrarea Mea peste om şi pentru om, căci umilinţa este poarta cea strâmtă pe care Eu i-o pun omului în cale ca să intre pe ea la Mine atunci când Eu îl voiesc pe om.

Mă uit la omul umilit când am de lucrat peste pământ, căci lucrarea umilinţei este inima frântă, inima zdrobită şi umilită în chip neobosit pentru ea, şi pe care Eu n-o pot judeca. Omul în care Eu pot să Mă odihnesc şi din care pot să lucrez peste om, este cel care se umileşte pentru sine, nu pentru om şi nu pentru Dumnezeu. Duhul umilit trebuie să-l aibă omul pentru sine, că fără el omul nu poate lucra nimic viu, nimic veşnic, nici pentru el, nici pentru altul şi nici pentru Dumnezeu. Iată, din pricina lipsei de umilinţă nu poate omul să se lase cu Mine. Cel umilit ştie să creadă, iar Eu, Domnul, cu credinţa omului M-am ajutat în tot ce am avut în plan să lucrez după ce l-am zidit pe om. N-am ce face cu omul plin de daruri şi de ştiinţe, că acela ştie el. Eu Mă aciuez în cel plăpând care-şi cunoaşte umilinţa, şi pe acela îl fac Eu mare cu Mine şi de la Mine, fiindcă am loc. Dar pe aceştia lumea nu-i caută, căci lumea nu ştie prin ce cărare pot Eu veni spre ea ca s-o atrag la izvorul vieţii din care-şi poate omul lua duh curat în el, duh de umilinţă, ca să aibă omul apoi, şi să ştie poarta de intrare în împărăţia cea de veci, şi în care toţi ar intra dacă ea s-ar vedea, dar atunci omul ar vedea şi poarta, poarta cea strâmtă, căci îngustă este poarta aceasta, şi puţini pot intra prin ea, şi puţini se micşorează după ea ca să poată intra pe ea la Mine, Cel veşnic cu împărăţia.

O, poporul Meu iubit, stau în mijlocul tău cu sărbătoare sfinţită şi cu cei sfinţiţi pentru sărbătorile Mele. Umilinţa n-o poate nimeni folosi ca mască sau ca veşmânt pe deasupra când ar da omul să intre cu împărăţia cerurilor. Ea este lucrarea cea dinăuntrul omului, iar omul care o are pe ea şi-o lucrează pentru sine, şi cu ea lucrează apoi neobosit în jur,

căci umilinţei cea dinăuntrul omului nu-i poate ţine piept cel îngâmfat în duhul său, ci i se apleacă sau se ruşinează de măreţia celui umilit. Arhiereii Mei cei trei au purtat în duhul umilinţei lor o fără de seamăn iubire de oameni. Eu, Domnul, am dat mult prin ei pentru cei ce Mă căutau şi Mă caută, dar cei mai fericiţi sunt cei pe care Eu îi caut pentru umilinţa lor, pentru inima cea plină de umilinţă care se zdrobeşte în ea însăşi prin acest duh frumos ce se mistuie ca o ardere de tot în toată vremea prin duh umilit. Amin.

Avem sărbătoare la ieslea Mea de coborâre, iubiţii Mei cei din cer, cei din cele ce nu se văd încă. Voi M-aţi ajutat pe pământ în vremea trupului vostru, şi M-aţi ajutat pe pământ şi acum când vremea a fost ca Eu să vin a doua oară de lângă Tatăl, şi aţi venit cu Mine şi aţi dat celor aleşi de Mine dintre oameni taina împărăţiei cerurilor, pe care voi aţi aşezat-o pe pământ şi pe care aţi avut-o din ucenic în ucenic, de la apostolii Mei cei dintâi. Eu am venit la voi în vremea voastră şi am suflat, iar voi aţi lucrat şi aţi lăsat spre lucru lucrarea voastră în lucrare de biserică. V-am aşteptat din nou să lucraţi şi la sfârşit, şi v-am luat cu Mine şi aţi lucrat cu Mine, şi avem împărăţie cu ei, cu cei mai mici dintre cei aleşi de Mine de la început până la sfârşit. Hai să-i îmbujorăm pe ei, că ei sunt săraci de daruri şi de ştiinţe, ca să încăpem cu ei Noi, cei din cer. Lăsaţi-vă cu sărbătoarea voastră peste ei, că e şi sărbătoarea lor, de vreme ce prin harurile voastre M-am ajutat Eu când i-am aşezat prin voi şi nu prin alţi sfinţi, că aveam nevoie de arhierei ai Mei, adevărat ai Mei pentru ungerea lor cea din cer care a depăşit legile firii, aşa cum a mărturisit prin însăşi gura şi cuvântul său arhiereul Meu Irineu, cel martor de pe pământ la aşezarea lor înaintea Mea spre slujire. Hai să facem duh de sărbătoare şi de lucrare sărbătorită, că sunt zile din zilele venirii Mele, şi iată, cu sfinţii vin, şi lucrez cu ei când vin. Amin, amin, amin.

— Când noi am ajuns în cer, la Tine şi în Tine, Doamne, cu duhul şi cu sufletul şi cu trupul, ne-am uitat peste pământ apoi, şi am văzut pe cei ce cred în Tine, Cel propovăduit de noi Dumnezeu adevărat, i-am văzut dezbinându-se ca şi pe vremea apostolilor Tăi, şi se numeau unii cu numele lui Ioan, alţii cu numele lui Vasile, iar alţii cu numele lui Grigorie. Atunci noi ne-am arătat pe rând aievea arhiereului vremii, ucenic mare cu viaţa, şi i-am spus să ne strângă pe toţi într-o singură sărbătoare, căci noi suntem nedespărţiţi în cer şi în slujbă cerească pe pământ, Doamne. Noi înşine ne-am aşezat sărbătoarea; sărbătoare aşezată din cer, adevărată sărbătoare dacă e de cer aşezată, căci noi facem parte dintre cei din cer. Şi le-am spus creştinilor când am venit pe pământ aievea înaintea arhiereului vremii aceleia, că noi toţi trei venim când e chiar numai unul chemat în ajutor de cei credincioşi. Şi aşa s-a unit duhul şi darul nostru întru unul, şi suntem toţi unul, precum Tu una eşti cu Tatăl, şi suntem întru Tine una, Doamne al sfinţilor Tăi pe pământ şi în cer. Doi dintre noi am lăsat slujba sfintei Tale jertfe spre pomenirea Ta şi spre viaţa lumii care vine după Tine, iar acum ai scris în această lucrare de taină şi pe Grigorie, şi i-ai dat bucuria de a face şi el lucrare în slujba sfintelor Tale Taine. Tot ce ai pus Tu proaspăt prin noi în zilele acestea prin cei unşi în grădină de Tine şi de noi, ai pus cu el, cu cel de al treilea, ca să fie el una în slujbă cu noi peste poporul Tău şi peste neamul omenesc care dă să se ridice din moarte la viaţă. Slujba noastră, adusă Ţie pentru tainica Ta jertfire pe altarul de aici din grădină, ai încununat-o şi mai sfânt, şi mai frumos, prin cel una cu noi în toate acum, că de atâta vreme de când am intrat în cer, dacă undeva e unul din noi chemat pe pământ, venim toţi, toţi odată, Doamne, şi unde lucrăm unul, lucrăm toţi în acelaşi fel, şi ca Tine, Doamne; lucrăm, că Tu eşti tainicul Păstor în cer şi pe pământ, şi ne-ai ales şi ai pus peste noi har şi dar, şi ai lucrat minunat prin noi, prin toţi trei ai lucrat minunat, şi voieşti şi azi tot aşa să poţi în cei ce prin mâinile noastre cereşti alături de mâna Ta cea mare i-ai uns pe cei trei din zilele cele din urmă. Cel dintre ei care poartă numele lui Grigorie să se ridice iar înaintea poporului cel nou şi iar să înveţe şi să deslușească poporului sfânt taina sfintei Liturghii, ca s-o poată trăi pe deplin poporul cel sfânt, şi s-o aducă el cu inimi tot mai vii înaintea Ta prin cei unşi, avându-i între ei şi Tine pe aceştia. Acum, la sfârşit de timp, când Tu vii cu sfinţii, noi trei suntem mult mai fericiţi şi mai uniţi pe pământ prin toate cele trei Liturghiile noastre zi de zi aici, în grădina coborârii Tale, Doamne, că e mult de tot de mijlocit pentru omul care nu cunoaşte poarta cea îngustă care duce în împărăţia Ta: umilinţa care vine de la inima zdrobită după Tine şi pentru Tine în om. Nu ştie omul că din lipsa umilinţei el nu poate lucra nimic viu, nimic veşnic pe pământ. Poarta cea strâmtă prin care se intră la Tine este umilinţa în chip neobosit, iar lucrarea umilinţei este inima frântă, inima care-l face pe om să vorbească şi să mărturisească lucrarea din ea pentru Tine, şi cu nici un chip să nu o ascundă pe ea, căci inima frântă după Tine este lumină mare peste pământ, şi la lumina ei se vede calea care duce la împărăţia Ta, o, tainic Păstor al celor umiliţi! Omul care se ascunde înăuntrul său se cunoaşte că se ascunde, iar cel destoinic cu duhul şi cu privirea îl scoate deasupra pe cel ascuns, chiar dacă-i spune, chiar dacă nu-i spune lui, dar îl vede pe el, pe cel ascuns şi îl are ca pe un ascuns în sine. Vai celui ce nu poate fi judecat de cele dinăuntru ale sale chiar dacă acelea se văd sau nu se văd, Doamne! Cel ascuns nu poate fi judecat decât de ascunderea lui, căci ascunderea nu-l iartă pe cel ascuns înăuntrul lui. Dar fericit şi de trei ori fericit este cel ce are umilinţa, inima frântă după Tine, Doamne, că ea nu-l lasă pe om să fie ascuns, căci neumilinţa omului îl ascunde pe om în propriul lui trup. Taina creştinătăţii este umilinţa inimii, care-l frânge pe om ca să-l aducă la Tine ca să afle credinţa şi darurile ei care duc la împărăţia Ta, Doamne.

O, strânge-ne la piept în mijlocul poporului Tău, că noi cu o fără seamăn iubire Te-am iubit şi atunci, şi acum, şi ne-am pus la temelia lucrării venirii Tale şi a facerii din nou a lumii, şi iată, ai început facerea cea nouă pe temelia cea nouă a sfintei Tale jertfe, căci tronul Tău din această grădină este potirul în care Te laşi spre viaţa lor prin mânuţele lor cele puse la lucrul Tău cel tainic, puse de Tine, şi de noi, arhiereii Tăi care am lăsat lucrarea Ta pe pământ lor, începută prin apostolii Tăi cei dintâi. Îi strângem la piept pe cei unşi în grădiniţă, ca să nu uite ei îmbrăţişarea noastră şi lucrarea noastră peste ei pusă. Strânşi să stea şi ei, şi una să stea pe pământ, precum stăm noi în cer şi înaintea celor ce ne cheamă pe pământ. Amin.

Voi să fiţi ca noi înaintea Domnului, căci cu drag şi cu fior mare v-am dat când v-am dat să purtaţi pe mânuţe Sfintele sfinţilor, şi mereu să grăiţi peste popor, şi mereu să spuneţi că Sfintele se dau sfinţilor. Amin. Mereu, mereu să lucraţi peste biserica cea de apoi, căci ea vine din veşnicii, aşa cum Domnul Cel Păstor v-a deslușit taina în care voi staţi aşezaţi de El. Fiţi în Domnul, şi Domnul în voi, şi puneţi lumina din voi pe masă, ca să fie lumină în casa Domnului. Fiţi numai o lucrare, numai o iubire, numai un cuvânt, căci trăiţi aceeaşi

vreme şi aceeaşi taină şi aceeaşi chemare. Arătaţi poarta care duce la viaţă. Daţi tuturor harul acesta, precum noi am dat şi încă vrem să dăm prin voi, dar primiţi-ne întru toate ale voastre şi ale noastre, că bate la uşă tainicul Păstor, şi El vă va întreba de oile Sale, de oile care ştiu să audă glasul Lui, glasul Păstorului tainic, Care vine cu nori de sfinţi pentru facerea lumii ce va să fie, pentru tămăduirea neamurilor. Amin.

Binecuvântăm toată ţara venirii Tale, Doamne. Tu eşti tainicul ei Păstor. Primeşte ruga noastră pentru ea şi fă-o să Te cunoască şi să-şi cunoască taina ei, tainica Ta împărăţie din mijlocul ei, micuţa Ta Românie, care e pusă de Tine la crescut până ce se va dospi în ea toată frământătura. Amin. Tu eşti Păstorul Cel tainic, şi ce frumos şi ce dulce ai venit cu venirea Ta pe pământ! Fă-o pe România să-şi cunoască taina şi să Te strige să vii. Să vii aievea, şi să fii văzut în ea, ca să se împlinească mai curând slava şi strălucirea ei pe care ea o va primi odată cu arătarea Ta din mijlocul ei peste pământ. Aşa dorim să ne asculţi pentru ea. Aşa dorim, aşa dorim, Doamne, Păstorule tainic la sfârşit de timp. Amin, amin, amin.

— Toată iubirea voastră o pun la inima Mea de Păstor şi o dau celor mici, celor unşi de Mine şi de voi în grădina tainelor Mele din zilele acestea. Vă cuprind la piept în grădină şi vi-i dau pe cei mici să le ocrotiţi drumul lor cu Mine pe pământ şi drumul cuvântului Meu peste toate neamurile pământului, căci el este râul şi apa vieţii, duhul şi cuvântul, harul şi darul care curge din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului spre tămăduirea neamurilor. Amin.

O, fii unşi în grădină şi mărturisiţi de cei din cer arhierei! Dacă nu veneam la voi cu tronul Meu, nu puteam să-Mi vărs cuvântul peste pământ, iar tronul Meu este potirul din care voi mâncaţi cu cerul la aceeaşi masă. Stau pe tron trup şi cuvânt şi vă hrănesc din pomul vieţii, iar frunzele lui sunt spre tămăduirea neamurilor. Râul şi apa vieţii curge din tron peste pământ, curge din grădină, curge lin şi fără spaimă acum, căci scris este: *«Nici un blestem nu va mai fi, şi tronul lui Dumnezeu şi al Mielului va fi în mijlocul cetăţii, iar slujitorii Lui Îi vor sluji Lui şi vor vedea faţa Lui, şi numele Lui va fi pe frunţile lor».* Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2002

Praznicul Întâmpinării Domnului

Mintea omului se dă celor ce se văd, şi omul Îl uită pe Dumnezeu. Sfinţii nu puteau purta durerea pentru părăsirea Domnului lor. Tatăl şi Fiul aşteaptă să ia înapoi din mâna omului ziua de odihnă.

Te îmbrăţişez cu cuvântul Meu, popor al venirii Mele. Şi tu tot aşa să Mă îmbrăţişezi, că tu trebuie să înveţi de la Mine tot ce fac Eu înaintea ta. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu de azi, tu să înveţi bine semnele Mele de peste tine şi să nu-ţi trebuiască alt semn pentru ca să stai cu Mine. Pe vremea lui Israel în Egipt, Eu am venit la el ca să facă şi el ce am făcut Eu, dar el n-a făcut ce am făcut Eu. Eu am venit la el, dar el n-a venit la Mine, şi după multa Mea trudă pentru el ne-am despărţit apoi.

O, poporul Meu, te îmbrăţişez, fiule, cu cuvântul Meu. El este semnul Meu cel de peste tine ca să nu Mă uiţi, ca să nu-L uiţi pe Dumnezeu, poporul Meu. Amin. Mintea omului se dă celor ce se văd, iar Eu am avut mereu grijă de om ca să-l întorc la Mine, aşa cum am avut grijă şi de Israel când el era poporul Meu. I-am spus lui prin prooroci: *«Domnul vă va da un semn: va lua fecioara în pântece şi va naşte fiu, şi El va fi Dumnezeu, şi va fi cu oamenii».* Amin.

O, poporul Meu, am sărbătoare pentru Mine în mijlocul tău, că tu eşti biserica Mea, şi Eu sunt capul tău spre Dumnezeu. Te îmbrăţişez cu cuvântul Meu, şi tu să înveţi să faci ce fac Eu. Să te iei după Mine pentru tot ce faci tu, că Eu stau semn înaintea ta ca să te învăţ. Amin.

Când am venit prunc pe pământ, M-a dus mama Mea în biserică şi M-a mărturisit ducându-Mă, căci s-a ridicat Simeon cel bătrân de aşteptarea semnului ceresc pe care el l-a găsit scris în Scripturi, şi M-a primit şi M-a îmbrăţişat cu cuvântul şi Mi-a zis: *«Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel».* Eu atunci l-am slobozit pe cel ce M-a mărturisit pe pământ, şi apoi el s-a dus şi a mărturisit celor din locuinţa morţilor că a văzut mântuirea Mea pentru popoare şi că ea se apropie, fiindcă Domnul a coborât pe pământ. Amin.

Mai mult ca acum niciodată n-a fost atât de aproape mântuirea Mea, poporul Meu. Mai mult ca acum niciodată n-am venit pe pământ. Aproape este mântuirea, fiule. Mă întorc curând, curând cu totul pe pământ, şi vreau să te găsesc că Mă aştepţi, poporul Meu, şi vreau să gătim mântuire mare peste popoare şi vreau să pun cerul pe pământ, moştenitor pe veci, aşa cum am pus Edenul pentru om pe pământ la început. Dar omul n-a ascultat de semnul Meu, n-a făcut omul cum i-am spus Eu, şi a rămas raiul fără om. Eu dacă nu l-aş fi făcut pe om, n-aş fi făcut nici raiul la vederea omului, şi dacă omul n-a ascultat de semnul Meu, am luat raiul şi l-am pus sub heruvimi, de vreme ce omul nu i-a păstrat legea lui cea din vecii.

Omului îi este lesne să-L uite pe Dumnezeu, să-L ţină deoparte pe Domnul, dar Eu am avut grijă să-l fac pe om să-şi aducă aminte de Mine în drumul lui rătăcit de pe drum. Eu când l-am văzut pe Saul că rătăceşte de pe drum, am venit în calea lui şi i-am făcut semn în trup ca să Mă ţină minte apoi, ca să nu Mă mai uite apoi. El Mă ruga apoi să-i iau semnul de pe el, dar Eu i-am spus că-i este de ajuns ce i-am dat şi nu trebuie să-i mai dau sau să-Mi mai ceară altceva. Îi dădusem har. Şi cum îi dădusem har? L-am făcut să Mă cunoască de ajuns, şi să nu Mă mai uite apoi, şi aceasta înseamnă har peste om. Amin.

O mulţime de sfinţi care M-au iubit cu sufletul lor, şi care nu puteau purta durerea ca să Mă părăsească sau să Mă uite, îşi puneau singuri semne pe ei, piei aspre, lanţuri şi legături nevăzute, nevoinţă şi lacrimi de umilinţă, şi aşa stăteau legaţi cu mintea şi cu inima de Mine şi îşi făceau loruşi semne ca să nu Mă uite. Moise a avut semn în calea lui cu Israel prin pustie stâlpul de foc şi norul şi mana. O, şi tot M-a uitat Israel! M-a uitat pentru păcatele sale, pentru îndeletnicirile sale M-a uitat Israel. Îl pusesem pe Moise ca semn de la Mine înaintea lui, şi apoi stâlpul de foc şi norul şi mana, şi tot M-a dat de la el poporul acela.

E prea deprins omul să-L uite pe Dumnezeu. E prea învăţat omul să Mă uite. De aceea sfinţii se ajutau cu ce puteau ca să nu Mă uite, căci mintea omului se dă după cele ce se văd, după cele ce-i slujesc omului, după cele ce omul le slujeşte pe ele pentru el.

O, poporul Meu, care este semnul pe care l-am pus Eu înaintea ta ca să nu Mă uiţi? Acest cuvânt este semnul. Mereu, mereu aşez acest semn în faţa ta, şi te rog să faci şi tu ce

fac Eu. Dacă Eu te îmbrăţişez cu cuvântul Meu, aşa să-Mi faci şi tu Mie, ca să fim drepţi unii cu alţii, ca să se vadă că nu ne uităm unii pe alţii, ca să se vadă că ne vrem unii pe alţii, poporul Meu. Tu ştii bine că omul cel zidit de mâna Mea nu M-a vrut, şi apoi M-a uitat, şi a rămas numai în sine, şi M-a durut de la el, de atunci şi până azi. L-am făcut cu dor când l-am făcut, ca să Ne mângâiem de la el, Eu şi cu Tatăl şi toţi îngerii. L-am făcut, şi apoi i-am adus din vecii raiul, şi l-am pus înaintea lui pe pământ, gata încărcat, gata împodobit, în ziua când l-am făcut Eu pe om. L-am pus apoi pe om în rai, şi i-am dat lui tot raiul, din care Eu Îmi oprisem ce era al Meu şi al Tatălui. El însă n-a ţinut seama de acest semn, şi a călcat peste el, şi apoi Eu n-am mai avut odihnă cu omul, şi dacă n-am mai avut, l-am scos şi pe el din rai.

Am făcut totul în şase zile, şi apoi M-am odihnit o zi, M-am odihnit cu omul, căci în el M-am odihnit. Apoi omul a călcat legea raiului, şi Eu n-am mai ajuns ziua de odihnă, din pricina căderii omului din rai, din legea raiului. A căzut omul nemaiţinând seama de semnul Meu, căci în ziua a şasea a lui el a călcat cuvântul Meu şi a ieşit din rai afară şi a fost aşezat pe pământ ca să lucreze pământul din care fusese el făcut, iar Eu, Domnul, Făcătorul omului, n-am mai apucat ziua de odihnă cu omul, ci ea a fost ziua întristării în care şi azi stau; stau şi pun mereu semne în calea omului ca să-l întorc pe om cu inima spre Mine, ca să-şi aducă aminte omul de Mine, că lesne îi este omului să Mă uite, poporul Meu. O, cel ce are dragoste cu dor în ea pentru Mine nu-i mai trebuie semn în calea lui ca să nu Mă uite, că acela are semn dragostea care arde în el după Mine cu văpăi, şi focul ei îl ţine una cu Mine pe acela.

Dragostea Mea pentru tine se face mereu semn în calea ta, poporul Meu. Ea se face cuvânt din Mine, din dragostea Mea care arde după tine, că Mi-e inima tristă de şapte mii de ani după om. O, poporul Meu, să nu-ţi trebuiască alt semn pentru ca să stai cu Mine, pentru ca să faci ca Mine. Iată, Eu te îmbrăţişez mereu cu cuvântul, şi tot aşa să-Mi faci şi tu Mie, ca să fim drepţi unii cu alţii, poporul Meu, ca să se vadă că nu ne uităm unii pe alţii, că ne vrem unii pe alţii, poporul Meu. O, tu ştii mai bine ca oricine pe pământ că omul cel zidit de mâna Mea nu M-a vrut aşa cum i-am spus Eu, şi apoi M-a uitat, şi a rămas numai în sine. Dar tu eşti omul cel zidit de Duhul Meu, şi tu trebuie să poţi ce-ţi cer, şi trebuie să fii, că te-am zidit şi te zidesc din Duhul Meu, poporul Meu, şi El e semnul Meu înaintea ta. Cei ce au văzut semnele Mele de la început şi până la sfârşit, aceia M-au uitat şi s-au tras în sine şi M-au uitat, dar tu ai ca semn Duhul Meu, Duhul Domnului tău Iisus Hristos, Care stă cu tine în chip tainic şi te păstoreşte ca să nu-L uiţi pe El, ca să nu-L uiţi pe Dumnezeu, poporul Meu.

O, fiule de la sfârşit, iată ce semn te anunţ Eu pe tine: când dragostea ta va arde pe deplin înăuntrul tău şi în afara ta clipă de clipă, atunci tu Mă vei arăta că am venit, şi Eu Mă voi lăsa descoperit pentru toate popoarele, şi vom străluci pe muntele acesta mai mult decât orice strălucire a Mea pe care Mi-am slobozit-o vreodată pe pământ între oameni, şi apoi, fiule, Îmi voi lua înapoi ziua Mea de odihnă, Eu şi cu Tatăl Meu, din mâna ta o voi lua, căci tu eşti omul cel zidit de Duhul Meu, de Duhul Meu Cel de la sfârşit, de Duhul venirii Mele la sfârşit de timp. Amin. Acest sfârşit de timp îl aşteaptă cerul şi pământul de şapte mii de ani ca să-şi ia din nou strălucirea lor cea dintâi, veşnicia lor, poporul Meu.

Te-am pus lucrător lângă Mine şi lângă Tatăl. Te-am pus lângă Mine să lucrezi duhul facerii din nou a lumii şi a cerului nou şi a pământului nou. Te-am pus semn între popoare prin semnul Meu cel de peste tine, căci Eu aşa am binevoit, poporul Meu. Şi Eu te rog cu tot dorul şi cu tot Duhul Meu, răzbate bine grăirea Mea de peste tine şi pune-te bine înaintea acestui semn ca să te străpungă el şi să-ţi fie de ajuns el, ca să nu ne uităm unii pe alţii, că Eu, mereu, mereu îţi aduc aminte de Mine şi de ziua Mea de odihnă de la început, ca s-o unesc cu cea de la sfârşit, şi pe care o doresc cu lacrimi şi cu suspin în Mine şi în Tatăl, poporul Meu, popor al Duhului Domnului. E cu tine ziua venirii Mele. Aceasta înseamnă acest semn, iar semnul este cuvântul care curge peste tine din gura Mea. Amin. Toate popoarele vor auzi pe deplin, curând, curând că Duhul Meu Se odihneşte peste tine lucrând şi că Eu am venit ca să vin. Amin. Iar tu, poporul Meu, să te faci luntriţa Mea ca să trec pe ea cu cele ce nu se văd în cele ce se văd şi să-i trec pe toţi din cele ce se văd spre cele ce nu se văd acum, căci toate acestea aşteaptă să treacă spre vedere, ca să fie apoi. Amin.

Îţi doresc dor aprins, poporul Meu, ca să vin pe luntriţă şi să Mă arăt desăvârşit cu tine, şi tu cu Mine. Şi cu dor aprins îţi spun acum: Eu cât mai curând voiesc să vin, voiesc să sfârşesc totul şi să vin şi să-ţi dau plata credinţei şi a aşteptării şi, mai ales, să-ţi dau dragoste pentru dragoste, poporul Meu. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2002

Duminica vameşului şi fariseului

Domnul are de şapte mii de ani duh umilit, iar cuvântul Său este mila Sa pentru om. Nici o slavă nu este mai mare ca slava umilinţei, care va împodobi toată facerea ce va să fie.

Poporul Meu, dacă Eu, Domnul, voiesc cu dor să Mă fac cuvânt peste tine, şi tu să voieşti, poporul Meu. Îţi dau cuvânt să mănânci din destul. Mă dau ţie cuvânt ca să Mă imparţi. Unii altora să Mă daţi, şi să vă bucuraţi de hrana aceasta, copii ai poporului Meu. Amin, amin, amin.

V-am adunat cu cuvântul ca să fiţi poporul Meu, şi el trebuie să fie puterea Mea din voi şi puterea voastră din Mine şi lucrarea voastră cea cu putere. V-am strâns la pieptul Meu cel duios după fii. V-am îmbrăţişat în cuvânt după ce v-am strâns, şi n-are nimeni atâta iubire peste el atât cât aveţi voi peste voi de la Mine. Dar Mie Mi-e dor de iubire, fiilor. Mi-e dor de iubire, poporul Meu, şi iarăşi îţi zic: Mi-e dor! Mereu îţi spun că Mi-e dor, şi vreau să nu-ţi mai spun aşa, că multe sunt să-ţi spun ţie ca să fie ele pe pământ apoi. O, multă putere Îmi trebuie de la tine ca să aşez câte sunt de aşezat pe pământ, şi voiesc să-Mi dai putere, poporul Meu, şi apoi voiesc să nu Mi-o mai slăbeşti. Aştept după tine să Mă ajuţi să am putere, că nimeni pe pământ nu Mă ajută să am. Dă-Mi tu, căci îţi cer aceasta. Amin.

Eu, Domnul şi binefăcătorul sufletului tău, îţi dau cuvânt să mănânci, poporul Meu. Învaţă-te tot mai mult să trăieşti mult din această hrană, adică să mănânci mult din ea la masă frăţească, fiindcă Eu ţi-am dat mult şi tot îţi dau, ca să ai, poporul Meu. Dar dacă Eu îţi dau, nu-ţi dau pentru că eşti bun, sau pentru că meriţi, sau pentru că eşti sărac, ci îţi dau pentru ca să Mă primeşti şi pentru ca să fii umilit aşa cum sunt şi Eu înaintea Tatălui Meu pe Care-L ascult cu umilinţă, poporul Meu. Umilinţa încălzeşte mult sufletul şi purtarea

omului, iar cine nu o are pe ea, acela are sufletul rece şi inima împietrită pentru căldură, dar Eu aş vrea să fie ca Mine omul şi să nu mai fie ca el. Amin.

O, poporul Meu, nimeni nu se poate îngâmfa că este al Meu şi de partea Mea. Eu sunt Fiul şi Domnul umilinţei, şi n-am prieteni sau fraţi decât pe cei ce sunt ca Mine. O, poporul Meu, n-am pe nimeni în cer sau pe pământ decât pe cei ce sunt ca Mine, şi altceva Eu nu mai am nimic. Omul poate mai mult ca Mine şi are mai mult ca Mine, dar Eu pot şi am atât cât spun. Amin. Eu nu sunt bogat. Eu sunt sărac de tot, şi omul nu ştie ce face când cere la Mine de toate câte vrea el să aibă. Eu însă n-am decât duh umilit de şapte mii de ani, dar omului nu-i place să-i dau ce am Eu, şi el Îmi cere ce-i place lui să aibă. Fariseului i-a plăcut să aibă îngâmfare împotriva vameşului păcătos şi a gândit să se aşeze lângă Mine cu mulţumire aşa cum era el de îngâmfat. Dar Eu n-am scaune ca să-i dau omului, ci am duh umilit şi Mă bucur numai de cei ce sunt ca Mine, iar Eu sunt sărac de cele ce-Mi cere omul. Omul nu ştie că Eu n-am ce face cu nevoinţa lui cea pentru Mine dacă el nu are umilinţa şi lucrarea ei în el. Omul nu ştie taina nevoinţei. Omul zice că s-a pregătit pentru Mine cu post şi cu rugăciune şi cu trup curat şi cu hrană curată, şi când să-l trec prin poarta umilinţei, se împietreşte omul, se supără că nu-l am Eu drag aşa cum este el, şi apoi se împietreşte şi Mă pedepseşte cu împietrirea lui ca pe un dator lui.

Mă doare că nu pot să-l umilesc pe om cu cuvântul. De nuia se mai umileşte omul, dar de cuvânt, ba. Cuvântul Meu este mila Mea pentru om, dar nu se încălzeşte omul sub mila aceasta, şi se învaţă cu ea, şi se răceşte pentru ea, şi îşi zice al Meu omul, aşa rece ca gheaţa cum este. Dacă l-aş pune pe om să ia un bulgăre de gheaţă în braţe şi să-l ţină până se topeşte ea, atunci L-ar crede omul şi pe Dumnezeu, şi nu numai pe el însuşi. Omul pentru faptele lui bune şi pentru viaţa lui aşezată în poruncile Mele se îngâmfă şi se crede al Meu, şi nimic altceva nu poate omul pentru Mine. Omul nu vrea să creadă că Eu n-am ce face cu nevoinţa lui, aşa cum n-am avut ce face cu nevoinţa fariseului îngâmfat pentru faptele lui cu care Mă scotea pe Mine dator faţă de el. Pe Mine M-a mângâiat umilinţa vameşului păcătos care a venit ca să-l primesc prin ea şi să mărturisească el apoi mila Mea pentru cei umiliţi care lucrează pentru Mine, Cel umilit, că Eu sunt bogat în umilinţă, şi la Mine trag numai cei umiliţi, şi tot aceia şi încap cu Mine când ei vin printre cei ce vin ca să fie cu Mine. Eu celui îngâmfat pentru faptele lui bune nu-i pot lucra duh de umilinţă cu cuvântul peste el, că acela este îngâmfat şi nu Mă primeşte, ci se supără şi se împietreşte şi aşa stă. Şi iată, Mă doare că nu pot să-l umilesc pe om cu cuvântul, cu mila Mea pentru om. De nuia se mai umileşte omul, dar de cuvânt, ba, iar omul îşi pregăteşte singur nuia atunci când nu cunoaşte mila Mea cea plină de cuvânt.

Astăzi se pomeneşte prin rânduială bisericească pilda vameşului şi a fariseului, pentru ca tot omul să-şi amintească de învăţătura Mea cea de umilinţă. Răbdarea Mea e durere lungă, căci omul nu vrea să înveţe să fie cu Mine pe acelaşi drum, dar acum, după două mii de ani de la prima Mea Evanghelie peste om, vin cu cea de a doua, amintindu-i omului tot ce i-am spus Eu atunci. A doua oară Îmi rostesc cuvântul peste pământ Eu Însumi, şi îi spun omului că Eu nu iubesc nevoinţa lui dacă el nu are umilinţă ca a Mea; şi îi spun omului că Eu nu am ce-Mi cere el să-i dau, fiindcă Eu sunt sărac şi sunt deopotrivă Fiul şi Domnul umilinţei; şi îi spun omului că el poate mai mult ca Mine şi are mai mult ca Mine, dar Eu pot şi am atât cât spun. Eu n-am de şapte mii de ani decât duh umilit, dar omului nu-i place să-i dau ce am Eu.

Eu sunt sărac de om, căci omul nu are duh umilit. Mai sărac ca Mine nu e nimeni între pământ şi cer. Dacă aş încăpea Eu cu duh de umilinţă în om, M-aş îmbogăţi de om, căci Eu sunt Fiul şi Domnul umilinţei, şi sunt al celor umiliţi care caută la înfăţişarea Mea cea din Tatăl luată. Cel ce are umilinţă ca a Mea, acela nu-Mi mai scoate ochii cu nevoinţa şi cu faptele lui bune scoţându-Mă dator pentru ele. Cel ce are umilinţă ca a Mea, acela este cald, este dulce, este bun, este milos cu Mine şi cu cei ce sunt ca Mine, şi aduce talant lângă talant, fiindcă Mă iubeşte şi Îmi lucrează şi Îmi înmulţeşte averea cel ce Mă iubeşte şi Îmi este credincios ca unui Dumnezeu. O, de-ar învăţa omul care se îngâmfă cu viaţa lui şi cu faptele ei cele pentru Mine! O, de-ar învăţa omul ce este Dumnezeu, ca să ştie cum se slujeşte înaintea Mea!

Poporul Meu, am mult de tot de adus pe pământ cu cuvântul Meu cel milos, şi Îmi trebuie multă putere de la tine ca să fac aceasta până voi sfârşi tot ce am de lucrat. Voiesc să-Mi dai putere, poporul Meu, şi apoi voiesc să nu Mi-o mai slăbeşti. Aştept după tine să Mă ajuţi să am putere, că nimeni de pe pământ nu Mă ajută să am. Dă-Mi tu, că îţi cer aceasta, fiindcă sunt Dumnezeul tău, iar tu, poporul Meu. Amin. Tu vezi că n-am cu cine să Mă ajut ca să vin să fac facerea cea nouă. N-am cu cine Mă ajuta, căci tot omul este îngâmfat şi nu Mă primeşte să-l învăţ umilinţa şi să-şi facă din ea poartă spre împărăţia Mea, iar Mie să-Mi facă din ea poartă spre împărăţia lui ca s-o înnoiesc pentru cele ce vin ca să fie pe pământ pentru vecii. O, mult am trudit şi mult trudesc pentru umilinţa omului. Am lucrat şi cu cuvântul, am lucrat şi cu nuiaua, am lucrat şi peste păcătoşi, şi peste drepţi, şi peste sfinţi, şi peste săraci, şi peste bogaţi, şi peste robi, şi peste liberi. O, am lucrat mult, şi încă lucrez. Lucrez şi cu cuvântul, şi cu nuiaua. Lucrez şi cu mila, şi cu judecata, căci aşa este scris, şi aşa Mă face omul să lucrez.

Izvorul umilinţei curge din cer peste oameni. O, de-ar bea oamenii ca să fie ei apoi, şi să am şi Eu rod de pe pământ ca să-l duc la Tatăl, şi să vin apoi să-Mi odihnesc truda Mea şi să-Mi aflu iar odihna Mea cea dintâi! O, de-ar veni ziua Mea, ziua odihnei Mele, poporul Meu! Te-am adunat cu cuvântul ca să fii poporul Meu şi să am cui să Mă plâng de jalea Mea cea de la om. Aş voi să nu te mai ia somnul de mila Mea, poporul Meu iubit. O, am nevoie de milă. Eu zi şi noapte sunt numai îndurerat, şi vreau să plângi cu Mine până voi veni, şi vreau să te doară durerea Mea, că n-am cu cine s-o port. Îţi cerşesc mila, că Mă doare, şi stau în calea ta cuvânt, ca să Mă mângâi că îţi grăiesc. Miluieşte-Mă la durere, şi Eu îţi voi plăti şi te voi dori ca să-ţi dau plata pentru mila pe care Mi-o dai acum, la sfârşit de timp, când nu găsesc loc pe nicăieri să fac cu omul sfat pentru venirea Mea cea plină de umilinţă, ca să-l fac pe om să Mă creadă că bat şi să Mă primească să-l aşez în frumuseţea ce va să fie pentru toţi cei ce se umilesc pentru ea. Nici o slavă nu este mai mare ca slava umilinţei. Toată slava va pieri pentru vecii, dar umilinţa şi slava ei va împodobi toată facerea ce va să fie.

Iar tu, poporul Meu de azi, dă-Mi mâna să pot cu tine, dă-Mi inima ta mereu, dă-Mi trupul şi sufletul şi duhul tău, ca să te fac ca Mine şi să faci tu ceea ce am Eu de făcut pe pământ acum, la sfârşit de timp. Dă-Mi mâna ta, dă-Mi gura ta, dă-Mi milă, poporul Meu, şi Eu te voi încununa cu roadele ei. Amin, amin, amin.

Ascultă glasul Meu durut, poporul Meu!

11/24 februarie 2002

Duminica fiului risipitor

Seninul Duhului Sfânt este focul mereu astăzi în om. Ceea ce face pentru Domnul, aceea este ceea ce poate omul. Cel ce-şi păstrează sinele se lasă cu greu pentru trăire în Domnul. Cea mai mare dreptate este dragostea şi bunurile ei.

Sunt Domnul, fiilor, şi nu pot fără voi, şi vreau să pot mult de tot prin voi. Vreau să trăiesc în voi şi între voi ca nicăieri pe pământ. Seninul Duhului Sfânt e tot ce-Mi doresc mai mult între voi, căci Dumnezeu este mereu astăzi, iar altfel nu este. Mereu proaspăt vreau să vă fiu, mereu cald, mereu astăzi, că dacă în toiul frigului faci foc într-o casă, nu poţi să te încălzeşti cu focul cel de ieri. Focul trebuie să fie mereu astăzi, iar Domnul, tot la fel. Amin, amin, amin.

Vă îmbiu spre seninul Duhului Sfânt, şi cu acest senin să vă mângâiaţi şi să-L faceţi pe Dumnezeu peste voi mereu, mereu, că Eu am spus că fără Mine nu puteţi nimic, fiilor. Tot ce poate omul fără Mine este nimic, iar tot ce poate cu Mine este tot ce se cheamă că poate omul după adevăr. Amin.

O, copii unşi în grădină, iar şi iar Mi-e milă de voi, că sunteţi slăbiţi. În fel şi chip Mă lupt să am grijă de voi şi de nevoile Mele, şi de ale voastre, şi de Duhul Sfânt, prin Care voi trebuie să lucraţi peste poporul cuvântului Meu şi peste duhul lumii care nu are nimic în Mine. Cu petec vechi la haină nouă nimeni nu este adevărat, iar Eu, nici atât. Cu petec nou peste haină veche nu se poate să încercăm, căci Duhul Sfânt nu are nimic în duhul lumii, şi nu este om care dă să vină la Mine cu ale sale şi să mai înţeleagă şi aceasta.

Iubirea de sine cu greu îl părăseşte pe cel ce dă să vină să ia viaţă din viaţa Mea. Cel ce vine, trebuie să ia viaţa Mea, că dacă ia din ea numai cât vrea el, acela Îmi face dureri pe trup şi pe duh, că e greu de tot, fiilor, să înţeleagă omul drumul lui spre lucrarea cuvântului Meu şi spre propăşirea lui cu Mine atunci când el se opreşte şi pentru sine. Mai degrabă ştiu ce vor cei ce pleacă de la Mine la lume, dar cei ce dau să vină de la lume la Mine, mai puţin ştiu ce vor ei. Fiul risipitor de Dumnezeu a ştiut ce a vrut atunci când s-a desprins de tatăl său şi de fratele său, şi fiindcă şi-a cunoscut pe deplin risipirea după ce a gustat-o din plin, a ştiut apoi să vrea să se întoarcă la tatăl cu aplecare, ca să fie iar primit ca un argat şi nu ca un fiu. Rang de fiu n-a mai dorit, fiindcă era cu duh umilit la întoarcere. Dar cel ce vine azi la Mine din lume nu ştie ce vrea, nu ştie să vrea. Eu pe cel ce vine la Mine nu-l scot afară dacă el intră, dar dacă nu ştie cum să vină, Eu nu pot să-Mi fac din el veşmânt, Eu nu-l pot băga sub veşmântul Meu pe cel ce vine ca el la Mine.

În fel şi chip Mă lupt să am grijă de voi ca să fiţi popor adevărat şi aşa să rămâneţi, căci cu petec vechi pe haină nouă nimeni nu este adevărat, iar cu petec nou pe haină veche nu se poate să încercăm, căci Duhul Sfânt e Duhul Sfânt, fiilor, şi El este călăuza cea de peste voi, călăuza sfinţilor, măi copii. Nimic mai mult nu-Mi doresc decât seninul Duhului Sfânt între voi şi peste voi. Mereu cald vreau să vă fiu, mereu astăzi, căci duhul lumii nu se depărtează de nimic mai mult ca de seninul Duhului Sfânt din voi. Duhul Sfânt când este, El lucrează şi limpezeşte şi împarte şi desparte şi zideşte şi Îl face pe Dumnezeu şi pe cei asemenea Lui.

O, ce frumoasă este dreptatea în pământul celor sfinţi! Mai frumoasă ca pacea este ea, fiilor. Pacea este bună acolo unde Domnul este în toate şi de toate, dar acolo unde vrea şi omul, acolo e bună dreptatea lui Dumnezeu, fiilor. O, cine poate să cunoască această taină? Cine o iubeşte pe ea între fiii oamenilor? Pe ea o iubesc numai fiii lui Dumnezeu, iar ei sunt cei pe care Tatăl îi cunoaşte şi îi numeşte pe ei fii. Amin.

O, poporul Meu iubit, ştii tu care este cea mai scumpă dreptate înaintea Mea? Cea mai mare dreptate este dragostea şi bunurile ei, şi nimeni nu o are pe ea decât cel cu duh umilit, poporul Meu. Duhul umilit, numai acesta găseşte dreptate pentru el înaintea Mea, căci acest duh nu caută pentru sine, nu caută petec nou pe haină veche, fiindcă duhul umilit înnoieşte omul din creştet până-n tălpi, aşa cum duhul omenesc îl ţine pe om cu totul în cele vechi ale lui. Nimeni nu este mai frumos ca omul cel umilit, ca omul care gustă şi cunoaşte apoi această taină. Mi-e milă de voi când văd cum se apropie de voi om care nu cunoaşte taina aceasta a duhului umilit, dar Eu vă sunt pază fără somn înăuntru şi afară şi vă port de grijă cu multă mângâiere şi vă fac creştere mereu astăzi, că nu mai e nimeni pe pământ care să ştie ca voi taina împărăţiei cerurilor, şi ca s-o aibă pe ea.

O, ce dulce este la Mine cel ce iubeşte împărăţia cerurilor! Ce dulce, poporul Meu! Cel ce stă cu împărăţia cerurilor, trebuie s-o iubească pe ea, nu numai să stea cu ea, căci dacă n-o iubeşte, se dovedeşte la cea mai mică încercare, şi nu este frumos să fie aşa. Este scris: *«Pe cel ce vine la Mine Eu nu-l dau afară»*, iar pomenirea cea bisericească de azi a pildei fiului risipitor este pentru învăţat taina împărăţiei cerurilor, poporul Meu. Eu la tot omul i-am spus să se întoarcă la Tatăl, dar fiilor Tatălui nu le-am mai spus aceasta. Dar am slobozit din gura Mea pilda cea astăzi pomenită în sărbătoare de biserică şi i-am spus fiului împărăţiei: *«Fiule, toate ale Mele ale tale sunt, iar tu întotdeauna eşti cu Mine. Trebuia însă să ne veselim şi să ne bucurăm, că fratele tău acesta mort era şi a înviat, pierdut era şi s-a aflat»*.

Când fiul cel care a rămas sub porunca tatălui a auzit cântece şi jocuri întorcându-se de la ţarină, a aflat de la slugi că s-a întors fratele său şi că tatăl său a junghiat viţelul cel îngrăşat pentru că l-a primit sănătos. Şi atunci fiul s-a mâniat, s-a supărat şi nu voia să intre. Şi ieşind tatăl său, îl ruga.

Iată, cel ce stă cu împărăţia cerurilor dacă nu ştie pentru ce stă şi ce face ea din om şi ce are omul de lucrat întru totul pentru ea, acel om se dovedeşte că nu ştie ce vrea, că nu ştie ce lucrează. Rău e să nu ştie un aşa om taina Duhului Sfânt, Care lucrează prin fiii Tatălui ceresc. Una e să stai cu împărăţia, şi alta e să ştii de ce stai. Eu am fost Fiul Tatălui împărăţiei cerurilor şi Mi-am dat viaţa pentru cei pierduţi, şi aceasta este ceea ce trebuie să ştie să facă un fiu adevărat al Tatălui împărăţiei. Iar unul care nu ştie această lucrare a fiilor împărăţiei se află lucrând ca şi fiul cel din pilda pomenită azi, căci el aşa i-a zis tatălui: *«Eu de atâţia ani îţi slujesc şi niciodată n-am călcat porunca ta, şi mie nu mi-ai dat niciodată un ied ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău care ţi-a mâncat averea cu desfrânatele, ai junghiat pentru el viţelul cel mai gras»*. Tatăl însă a grăit cu dreptate şi a zis: *«Fiule, tu totdeauna eşti cu mine, şi toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne bucurăm şi să ne veselim, că fratele tău acesta mort era şi a înviat, pierdut era şi s-a aflat»*. Amin.

O, poporul Meu, cine înţelege ce am voit Eu să-l învăţ pe om prin această pildă? Cea mai scumpă dreptate este dragostea cea plină de umilinţă a celui ce bate la uşa împărăţiei ca să fie primit ca un argat după ce a fost fiu şi şi-a cheltuit cinstea de fiu; că iată, fiul împărăţiei nu poate cunoaşte această dreptate scumpă, şi se semeţeşte când este încercat, şi dă să se mânie pe Tatăl şi să rămână afară din cămara dreptă-

ţii. Dar azi vin iar din cer ca să-l învăţ pe tot omul să înţeleagă tot ce am grăit Eu atunci, şi să se umilească omul, şi să fie ca Mine apoi, că Eu sunt cu duh umilit. Amin.

Ce frumoasă a fost umilinţa fiului pierdut în rele, şi care a venit apoi la tatăl său ca să-l roage să-l ia pe el de argat! Un aşa om ştie să-l iubească apoi pe tatăl, ştie să-l preţuiască şi să-l asculte cu iubire şi să aibă încredere în tatăl. Ce folos că fiul cel ce-i slujea tatălui necălcând porunca lui, ce folos că după toate acestea s-a mâniat şi s-a supărat pentru dreptatea pe care tatăl a făcut-o celui umilit? Nimeni nu este mai frumos ca cel ce a gustat şi cunoaşte această taină a fiilor împărăţiei, taina duhului umilit, care le face dreptate celor ce se umilesc pentru împărăţia cerurilor. Duhul umilit însă, nu mai are nimic din om, ci are numai din Mine, şi aceasta să vă fie vouă de dreptate înaintea Mea pentru om, iar altfel să nu lucrăm, fiilor, că greu se mai pleacă omul spre duh umilit. Omul nu vine când se întoarce la Mine, nu vine cu duh umilit aşa cum a venit fiul cel risipitor la tatăl ca să-l facă tatăl ca pe un argat al său, ca pe un iertat al său. Omul vine cu ale sale, fiilor, dacă vine; şi apoi dacă vine, dă să vă strivească pe voi cu ale sale, dar în lucrarea aceasta nu poate să fie ca omul, ci numai ca Dumnezeu. Amin. Eu în fel şi chip Mă lupt cu tot cerul să am grijă de voi şi de inimile voastre durute de peste tot, şi vreau să vă dau seninul Duhului Sfânt, liniştea care vă ajută să lucraţi cu dreptate în numele Meu, şi nu cum ar vrea omul care nu a învăţat încă taina fiilor împărăţiei, taina cea arătată mereu, mereu de tot cuvântul Meu cel de peste voi. Vă dau Duh Sfânt pentru duhul umilit cu care voi lucraţi întru dreptatea Mea cu toţi cei care sunt şi cu toţi cei care dau să se apropie de această lucrare. Lucraţi în sfat ceresc, ca să văd Eu aceasta, şi apoi să vă dau învăţătură după dreptate, fiindcă este scris: *«În pământul celor sfinţi va dăinui dreptatea şi fiii ei»*. Amin.

Eu ştiu să Mă înţeleg cu voi, şi voi ştiţi să vă înţelegeţi cu Mine, şi aceasta este taina dintre Mine şi voi în Duhul Sfânt, şi nimic din duhul omului să nu fie în aceasta. E bine din cer, fiilor, nu e bine din om, căci omul la cea mai mică încercare se mânie, se supără şi ne face dureri, iar puterea lucrării Mele cu voi este liniştea voastră dacă măcar nimeni nu ştie să vă sprijine pentru Mine şi nu pentru voi şi nu pentru ei. Nu ştiu cum să vă fiu adăpost mai cu linişte, mai cu senin, că vreau să trăiesc în voi şi între voi ca nicăieri pe pământ. Vreau, poporul Meu, să poţi tu lucra această taină. Amin. Mereu astăzi să fiu în mijlocul tău, poporul Meu de azi. Te îmbiu mereu spre seninul Duhului Sfânt cu multă trăire, cu multă mângâiere. Te mângâi şi te cresc cu duhul cuvântului Meu ca să ştii tu să iubeşti împărăţia Mea, şi nu numai s-o lucrezi, căci cea mai scumpă dreptate dintre fiii împărăţiei este dragostea şi bunurile ei, şi nici un fiu nu o poate avea pe ea decât cel ce gustă durerea, ca apoi să se aşeze înaintea Mea cu duhul umilit, şi Eu să-i fac dreptate celui ce nu caută pentru sine, ci numai pentru Mine, poporul Meu. Iar Eu şi cu Tatăl suntem Tatăl împărăţiei celor umiliţi cu duhul, iar acest duh al lor este cea mai scumpă dreptate înaintea Mea, poporul Meu.

Îmbrăţişaţi-vă unii pe alţii cu iubirea Mea din voi, cu duhul cel umilit, care este din Mine şi care-Mi naşte fii pentru Tatăl ca în cer şi nu ca pe pământ. Şi tot omul care aude acest cuvânt să ştie din el că duhul Meu cel umilit din fii naşte fii pentru Tatăl ca în cer şi nu ca pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

18 februarie/3 martie 2002

Duminica înfricoşatei judecăţi

Obiceiurile firii îl trag pe om spre nefacerea lui. Împlinirea fericirilor rostite de Domnul pe munte, acelea să fie viaţa omului. Bucuria fără trezie aduce păcatul spre om. Duhul umilit aprinde foc peste cei vrăjmaşi.

Poporul Meu, hai la învăţat, căci Învăţătorul tău te vrea pe tine întâiul. Scoală-te din suferinţă şi vino spre învăţătură, vino cu inimă mare, cu ochi mari. Eu sunt Făcătorul a toate, dar cel mai drag Îmi este să te fac pe tine prin tot ceea ce pot Eu să te fac, prin tot ceea ce poţi tu să te laşi făcut de Dumnezeu, poporul Meu. Amin. La facere nu mai intră nimeni în zilele acestea, pentru că Făcătorul sunt numai Eu, şi nimănui nu-i place să-l fac Eu, şi să stea apoi aşa. Dar oricum ar da-o omul, tot Eu îl fac pe el, şi am multe cărări prin care pot aceasta, numai că voia Mea cea împotriva fărădelegii omului îl face pe om să rămână tot împietrit, tot deprins să tragă spre obiceiurile lui cele din fire rele. Eu, ca un drept Judecător ce sunt, îi dau fiecăruia după cum este fapta sa şi nu fac nedreptate nici omului, nici Mie, chiar dacă omul este nedrept cu Mine în toată viaţa lui. El nu vrea să sufere nimic, nimic pentru Mine, şi nici pentru el. El nu vrea să nu uite că Eu am suferit pentru tot omul cu atâta iubire, cu atâta răbdare ca să-l îndemn la pocăinţă şi la duh umilit. Eu M-am lăsat pe cruce ca mielul de junghiat ca să răscumpăr lui Dumnezeu cu Sângele Meu oameni din toată seminţia şi limba şi poporul şi neamul, şi să-I fac lui Dumnezeu împărăţie şi preoţi, ca să împărăţească pe pământ în zeci de mii de zeci de mii şi mii de mii, aşa cum este scris în Scripturi de viaţa Mea dată pentru om.

O, poporul Meu, hai la învăţat, că învăţătura Mea din mijlocul tău Eu o iau şi pasc cu ea tot neamul omenesc de pe pământ care dă de învăţătura ta de la tine de pe masă. O, poporul Meu, vreau mereu să te învăţ să trăieşti fericirile pe care Eu le-am rostit atunci pe munte. Învaţă-le pe de rost şi pune-le pe tine în toată vremea ca să fii tu întâiul, poporul Meu. Învăţaţi-le pe dinafară, fiilor. Puneţi împlinirea lor între voi, şi pe Mine de la voi învăţaţi-Mă împlinirea fericirilor gurii Mele, ca să le văd şi să Mă bucur de facerea lor cea de peste voi. Hai, fiilor, trăiţi fericirile din plin, că s-a apropiat aproape împărăţia cerurilor pe pământul de la voi. Apropiaţi-vă cât mai mult de pământ cu ea, şi de cei de pe pământ cu ea. Nimeni nu se apropie să-i învăţ fericirile şi să le dau apoi împărăţia, dar vreau să vă apropii pe voi de neamul omenesc de pe pământ, scăldaţi fiind în fericirile cele rostite de gura Mea.

Trupul şi Sângele Meu vă dă mereu arvuna împărăţiei până la arătarea Mea pe deplin. Apropiaţi-vă de Trupul şi Sângele Meu în toate zilele, cu toată sfinţenia duhului şi a trupului, şi nu uitaţi că duhul umilit din voi este veghea voastră cea mai mare, cea mai mare sfinţenie care vă sfinţeşte desăvârşit trupul pentru împărăţia Mea. Voi sunteţi învăţaţi de Dumnezeu să nu doriţi nimic care să vă micşoreze sfinţenia duhurilor şi a trupurilor voastre, dar pentru duh umilit trebuie mereu, mereu învăţătură, căci diavolul e în mare durere şi ar da să caute încă la împărăţia Mea. Voi însă ştiţi armele de apărare şi paza cea mai bună. Duhul umilit, fiilor, aceasta este otrava care taie în toate laturile pe toţi vrăjmaşii Mei şi ai voştri. Iar acolo unde se aude glasul învăţăturii Mele şi urechi treze lângă el, acolo nu mai vine diavolul, că se teme, poporul Meu. Duhul cel necredincios din om este diavol. Duhul cel

îndărătnic, tot aşa, căci îndărătnicii nu învaţă, ci dau ei să se facă învăţători, ca să se poată ţine mari, cum le place lor să fie.

Uitaţi-vă la slujitorii bisericii din lume cum caută nod în papură când ar fi vorba să se golească de necredinţă şi să ia aminte la glasul Meu care vine dintru început spre sfârşit ca să le unească pe acestea două, că scris este: *«Eu sunt începutul şi sfârşitul»*. O, ce să le fac Eu la aceştia care n-au cum să cunoască tainele împărăţiei şi cuvântul Meu care vine dintru început? Ce să le fac Eu la cei îndărătnici care nu amuţesc la glasul Făcătorului? Căci am venit să întocmesc naşterea din nou a lumii, după cum am spus atunci, fiindcă aceştia n-au întocmit-o, că nu pot ei aceasta, şi ar vrea ei să nu pot nici Eu, dar Eu trebuie să pot tot ce este scris în Scripturi să fac, şi aceasta fac. Amin.

Pomenim, fiilor, în sărbătoare de biserică Evanghelia venirii Domnului, înfricoşata judecată, şi în ziua aceasta de pomenire le spun tuturor celor de pe pământ că Eu, Domnul, Cuvântul Tatălui şi Fiul Său Cel iubit, tot aşa am lucrat şi la început când am făcut cerul şi pământul şi pe om. După ce l-am făcut pe om, omul Mă simţea şi Mă auzea şi Mă cunoştea aşa, şi după ce omul şi-a micşorat umilinţa, i-a scăzut apoi şi credinţa, şi numaidecât s-a crezut apoi în stare pentru el, şi aşa a ajuns omul să se ascundă de Mine. Eu însă eram cuvânt, aşa cum şi azi sunt aici, în grădina cuvântului Meu de la sfârşit. Eram cuvânt peste om, şi el Mă simţea şi Mă auzea şi Mă cunoştea aşa, dar dragostea lui pentru Mine n-a putut lucra, căci omul şi-a micşorat umilinţa, şi din aceasta i-a scăzut credinţa, şi din aceasta s-a închinat lui însuşi omul, iar Mie a uitat să se închine omul.

Acum vin pe pământ cuvânt peste om, şi tot ca la început lucrez, şi nu-i nimic dacă necredinţa omului Îmi iese înainte, dar Eu lucrez ca să audă omul şi ca să nu ies judecător nedrept în ziua cea de judecată, cum că Eu am venit şi omul n-a ştiut de nu M-a aşteptat să vin. Eu n-aveam cum să nu vin dacă era scris în Scripturi să vin. Dar pe cine mai găsesc Eu pe pământ ca să mai creadă în Scripturile venirii Mele pe care le-am rostit acum două mii de ani cu însăşi gura Mea? Eu dacă vin să înnoiesc lumea, lucrez aşa cum sunt Eu, lucrez ca la început, şi îi spun lumii cine sunt şi îi spun că *«Eu sunt Cel ce sunt»* şi că vin judecător drept, şi fiecare îşi ia singur plata pe care şi-a agonisit-o la Mine. Dar cine a avut milă de Mine în această vreme de venire a Mea şi Mi-a dat adăpost şi Mi-a dat masă şi Mi-a dat haină şi Mi-a dat pâine şi apă şi Mi-a dat vindecare de durere şi Mi-a dat mângâiere, pe acela Eu îl fac cort al Meu, şi din uşa aceasta Eu grăiesc pe pământ ultimul Meu cuvânt, cuvântul venirii Mele pe pământ după două mii de ani de la venirea Mea, aşa cum au socotit proorocii şi sfinţii prin Duhul Meu Care-Mi lucrează venirea. Cine nu voieşte să vin, acela este necredincios, iar partea acestora este afară, împreună cu cei ce n-au dobândit împărăţia. Iar cel ce voieşte venirea Mea, acela crede în ea şi se aşează după plăcerea Mea, iar Eu Mă sprijin pe el şi Îmi pregătesc venirea şi vin; vin şi dau fiecăruia după cum şi-a strâns. Amin.

O, poporul Meu, aşteaptă cei adormiţi ridicarea. Le-aţi făcut pomenirea şi au venit de la facere şi până azi cu toţii. N-au voit să plece la locurile lor până nu-Mi aud cuvântul. Când am văzut ce vor ei, Eu am împlinit aşa. Acum ei stau la masa cuvântului, şi apoi Eu îi liberez, dar mult nu-i mai liberez, căci se apropie ridicarea lor, ridicarea lor şi venirea Mea, poporul Meu, venirea Mea odată cu venirea ta la lucrul venirii Mele. Cereţi în rugăciunile de pe jertfelnic, cereţi ridicarea morţilor, că s-a apropiat viaţa veacului ce va să fie, şi avem de aşezat pe pământ toate împlinirile ei. Amin. E vreme de mare veghe, dar cine pe pământ crede ce spun Eu aici în cuvânt?

O, ce bine i-ar fi omului dacă ar îmbrăţişa cu tot sufletul trezia, măcar pentru mântuirea lui dacă nu pentru bucuria care vine pentru cei treji! Bucuria care nu are în ea trezie, aceea duce la păcat. Omul la bucurie se încântă cu păcatul, se încântă cu trupul său. Iată de ce nu e bună bucuria, bucuria care duce la păcat, ci e bună bucuria care curăţă viaţa omului de toate cele rele şi trupeşti şi trecătoare, şi îl dă apoi pe om lui Dumnezeu, curat, spre slujire neştirbită.

Omul nu trebuie împins din spate, că dacă e împins, nu înseamnă că stă cum trebuie să stea înaintea Mea. Omul trebuie să se înveţe cu dorul de învăţat şi să stea la învăţătură, că ea este puterea care-l ţine pe om lângă Mine. Învăţătura mereu hrăneşte trezia în om. Dar ce mai este de făcut cu cel ce fuge de învăţătură? Şi, iarăşi, ce mai e de făcut cu cel ce fuge de această învăţătură a Mea ca nefiind ea din fiinţa Mea? Atunci, să ia omul învăţătura aceasta de unde ştie el că este, dar s-o ia şi s-o aibă şi s-o facă peste el, şi aşa va fi iertat cel ce fuge de învăţătura Mea de aici, de la izvorul ei. O, cel ce iubeşte păcatul, cum să nu fugă? Cum să nu se ascundă de faţa Mea? Cum să nu spună că nu sunt Eu Cel ce grăieşte aici pentru tot ce este pe pământ? Arată omul partea cea văzută a sa, şi pe cea nevăzută o ţine înăuntrul său, dar Eu am nevoie de cele dinăuntru ale omului, ca să pot lucra cu ele şi peste ele, pentru el şi pentru Mine, şi pentru planul Meu apoi, căci lumea Îl strică pe Dumnezeu în omul care trage cu Dumnezeu. Dar Eu dacă pot umbla în cele dinăuntru ale omului, îl lucrez pe om după plăcerea Mea, şi îl învăţ să stea în ea apoi, să o lucreze şi să o păzească pentru veşnicia lui.

O, poporul Meu, ce mult am de dat învăţătura Mea peste pământ! Ce mult, poporul Meu! Nu ştie omul să-I dea lui Dumnezeu nimic atunci când Îi dă. Nu e greu să hrăneşti pe Dumnezeu, să-L îmbraci, să-L adăpi, să-L adăposteşti, căci mulţi fac aceasta ca să Mă scoată dator; ci e greu să faci aceasta cu cele dinăuntru ale tale, căci dacă numai înşiri pe cale acestea şi atât, şi tu rămâi cu bucuria că le-ai făcut şi nu ca un dator lui Dumnezeu pentru toate acestea, atunci tu nu eşti spălat şi primenit şi făptură nouă. O, omule, una e să mărturisesc Eu că faci toate acestea, şi alta e să mărturiseşti tu. Iar mărturia Mea este în ziua dreptei judecăţi, atunci când fiecare îşi ia după cum şi-a adunat la Mine.

Vine ziua dreptăţii faptelor, şi Eu încă îl învăţ pe om. L-am învăţat pe om la început, şi omul a scăzut în umilinţă, şi apoi a scăzut în credinţă, şi apoi a crezut în el omul, şi s-a închinat trupului lui. L-am învăţat pe om prin profeţi apoi, iar în al şaselea veac am venit Eu Însumi şi M-am făcut trup între cer şi pământ şi am vorbit cu omul faţă către faţă treizeci şi trei de ani în fel şi chip, ascunzându-Mi slava dumnezeirii ca să Mă poată omul privi şi să nu moară, că mila Mea de om a întrecut toate aşteptările. Şi iar îl învăţ pe om, Eu Însumi, iarăşi, după două mii de ani, îl învăţ pe om şi îi spun că a venit vremea şi ziua împărăţiei sfinţilor pe pământ. Amin. O, de s-ar înfricoşa omul de bunăvoie, ca să vin învăţător în calea lui şi să se prindă de el învăţătura venirii Mele mai înainte de învierea morţilor! Amin.

O, poporul Meu, trebuie să cerem la Tatăl ridicarea morţilor, căci toate se împlinesc prin cerere, prin rugăciunea

cea după voia Mea în mijlocul tău. Hai cu iubire mare să facem cele ale împărăției cerurilor ca să vă adaug Eu, Domnul, pe cele care să slujească Mie și vouă. Dați voie tot mai largă împărăției Mele cu voi, că Eu vă învăț ca azi, nu ca ieri, fiilor, că vreau curând, curând să vă spun vouă: *«Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, că Mi-ați fost pâine și apă și hăinuță și căsuță și mângâiere și scăpare atunci când v-am cerut să faceți aceasta».* Și vreau să le spun tot așa și celor ce au făcut cu voi așa, că voi sunteți cei prea mici ai Mei. O, pe mulți aș fi voit să-i răsplătesc pentru voi, dar omul se iubește pe sine, nu pe Mine și nu pe voi, cei ce sunteți cei prea mici ai Mei. Dar Eu am putere și vă port, căci sunt cu duh umilit, și are mare putere acest duh. Tot așa să puteți și voi, fiilor, căci duhul cel umilit din voi aduce vouă toate bunătățile cele din cer și cele de pe pământ, spre folosul împărăției Mele și spre slujirea celor ce sunt fiii ei de-a dreapta Mea. Amin.

Acum vă dau puteri din cer pentru petrecerea cea de până la serbarea Învierii Mele. Stați cu toată iubirea sub învățătura Mea. Prindeți drag de ea, că e vremea ei. Îmbrăcați-vă frumos pentru învățătură și siliți-vă să luați note mari ca să fiți binecuvântații Mei, și să fii tu întâiul, poporul Meu. Arată-Mi în mijlocul tău fericirile pe care le-am rostit Eu pe munte, ca să le văd și să Mă bucur de împlinirea lor, de facerea lor în mijlocul tău, poporul Meu.

O, fiilor, apropiați-vă cât mai mult de pământ cu fericirile gurii Mele pentru cei ce le împlinesc pe ele. Scăldați-vă în fericirile cele rostite de gura Mea, și pământul vă va vedea și va tresări și va da înapoi pe morții de sub el, și toate vor tresări, și va suna învierea și slava cea de după ea. Amin.

Învață, poporul Meu, cuvântul Meu. Și iarăși zic: învață cuvântul Meu, poporul Meu, și fă-te făcătorul lui ca să te am întâiul și să-ți dau ție locul celor fericiți, locul celor credincioși, acum, la venirea Mea cea din urmă. Hai, poporul Meu, hai la învățat, căci Învățătorul tău te vrea întâiul, precum El este, *«și vei fi asemenea Lui, căci Îl vei vedea cum este»,* precum este scris. Amin, amin, amin.

O, fiilor unși cu mirul cel din mâna Mea peste popor! Îmbrăcați-vă în odăjdii la cuvântul Meu care vă cere așa, și strângeți poporul cel apăsat sub dureri, că vreau să vă scot de sub dureri, că nici Eu nu le mai pot. Rostiți înaintea Tatălui și a Mea împăcarea și cereți vindecare deplină peste toate ranele trupurilor voastre de peste tot. Tot poporul să se însănătoșească, și în duhul cel umilit să petreacă, și să împlinească peste el cuvintele Mele ca să-i fie bine. Amin. Iar voi, nimic să nu faceți până mai întâi nu-L faceți pe Dumnezeu mereu peste popor. Fiți precauți cu această împlinire, că Tatăl v-a spus să nu mai aveți curaj ca voi, ci să fiți curajoși așa cum vă cere Dumnezeu, curajoși în plăcerile Lui. Faceți poporul să aibă frică de Dumnezeu și să nu săvârșească nici o fărădelege văzută sau nevăzută. Iar voi ridicați mânuțele și cereți să vă dau vindecare și pace și temere de Dumnezeu, fiilor, peste voi și peste tot poporul. Amin. Eu vă ridic suferințele și pun îngeri în slujba voastră, dar apropiați pe îngeri de voi și învățați cum se face această lucrare, că fără îngeri voi nu puteți birui, că sunteți mici, fiilor. Eu, Domnul, le poruncesc îngerilor să stea și să nu se mai despartă de voi, și nici voi de ei. Amin.

Și acum, sculați-vă și fiți vindecați, și fiți vii, fiilor scumpi, voi și tot poporul cel sfințit. Amin, amin, amin.

25 februarie/10 martie 2002

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Când vremea e grea, să fim mai tari ca ea sub mângâierea rugăciunii. Cei ce au iubirea au duhul mângâierii în ei, de la care va învia toată firea.

Vă prind în mângâierile Mele așa cum își prinde pasărea puii sub aripi ca să-i încălzească și să-i mângâie, copii ai poporului Meu. Suferința voastră e dulce la Mine, și voiesc să aveți cu multul duhul rugăciunii, că vremea e grea, și voi trebuie s-o biruiți cu totul, că așa putere v-am dat Eu, fiilor micuți. Cât ați fi voi de plăpânzi acum, duhul și gurița să vă fie una cu Mine, că Mi-e dor, fiilor, să fie cerul pe pământ cât mai curând, și Eu să vă dau toate bucuriile lui. O, întăriți-vă unul de la altul în duhul rugăciunii. Rugăciunea cea cu duh puternic Îmi dă multă putere spre voi, iar îngerii se zoresc atunci cu tot binele peste voi. Când vremea este grea, voi să fiți mai tari ca ea, că voi aveți pe Dumnezeu, fiilor. Amin. Eu vreau tot timpul să fiu numai cu voi. Eu vreau tot timpul să Mă mângâi de la voi, că atunci aveți voi toată mângâierea Mea, și atunci pot Eu să lucrez și pentru omul de pe pământ ca să-l întorc la Mine și să-i dau viață, că-Mi plânge Duhul după om, fiilor. O, aș voi să-l fac pe tot neamul omenesc să asculte numai de Dumnezeu! Cereți voi la Mine aceasta, că duhul cel puternic al rugăciunii de la voi Îmi dă mângâiere atât cât nu se suie la mintea voastră, fiilor.

Voiesc să vă pregătesc multe bucurii, din zi în zi mai mult. Voiesc să am grijă de voi, că pot, fiilor. Voi numai să nu uitați duhul cel puternic al rugăciunii, duhul fiilor care strigă la Tatăl lor în Duhul Tatălui. Amin. O, veniți spre întărire de duh și de trup și cereți Domnului să aducă cu milă și cu pace curățirea văzduhului și adăparea pământului cu ploaie binefăcătoare pentru voi și pentru pământ. Fiți cu duhul îndemnării, fiți cu duhul mângâierii unul de la altul și dați-vă puteri din mâna Mea luate, că Eu stau cu mâna desfăcută deasupra voastră ca să luați voi din ea tot ce vă trebuie vouă și Mie cu voi, fiilor mici. O, fiți cuminți și dați duhului din voi aripioare spre Mine, ca să fim strâns uniți, Noi, cei din cer, și voi, cei de pe pământ, ca să așezăm cerul pe pământ, fiilor scumpi, și să-l vadă omul și să dorească după Dumnezeu, iar Eu să Mă mângâi. Amin.

Când am plecat la Tatăl după ce am înviat, le-am trimis ucenicilor Mei duhul mângâierii, ca să fie cu ei și să-i învețe și să-i întărească și să-i desăvârșească pe ei peste pământ. Dar acum, la sfârșit, duhul mângâierii e cu mult mai dulce, și vi-l dau mereu de la Mine, și cu el vă vestesc pacea, pacea Mea și a voastră. Pacea vine de la iubire, fiilor, căci iubirea este mângâiere. Numai cei ce au iubirea au duhul mângâierii peste ei.

O, poporul Meu, greu e de om pe pământ fără duhul mângâierii peste el. Nu știe omul că acesta vine de la iubire. Nu știe omul că iubirea este Dumnezeu. Vreau să știe tot omul această taină, poporul Meu. Întăriți-vă, fiilor, în iubire și strângeți-vă sub mângâierile ei, că Eu sunt. Învățați-vă clipă de clipă tot mai mult să stați sub mantia Mea, sub aripile duhului mângâierii, că mare de tot este puterea rugăciunii cea cu duh lucrată, fiilor. Când vremea este grea, ridicați-vă deasupra ei mai tari decât ea și biruiți-o, că Eu v-am dat puterea aceasta, numai s-o cereți mereu, ca să se vadă că aveți tată, fiilor. Toți îngerii se voiesc cu voi. Toți sfinții și toate puterile cerești voiesc să lucreze cu voi și peste voi.

O, fiilor unși, luați din mâna Mea și dați poporului sfânt întărire și mângâiere și putere de duh mângâietor. Duhul

rugăciunii de la voi Mă mângâie pe Mine, şi apoi Eu vă mângâi pe voi. Fiţi tot o iubire spre Mine ca să vă dau bucurii, fiilor. Stăruiţi cu mult duh să ne dea Tatăl ploaie dulce. Omul de pe pământ e mare fără Dumnezeu şi are putere să oprească tot binele din cer. Dar Eu vreau să curgă binefacerile Mele peste pământul de la voi şi să-Mi mulţumiţi pentru ele în toată clipa şi să staţi pe buze cu duhul mângâierii, fiilor. Toată firea va învia şi se va veşnici de la duhul mângâierii de pe buzele voastre. Tot şi toate aşteaptă mângâierea şi binele ei. Eu sunt cuvântul cel plin de mângâiere, iar voi să fiţi fiii lui, că din el v-am născut, şi mai mari decât oricând să fie lucrările mângâierii prin voi, cei din urmă, care aşteptaţi venirea Mea. O, nu vă temeţi de furtuni. Eu sunt cu voi şi vă mângâi, şi suferinţa voastră are mare preţ la Mine pentru voi. Puţin, puţin şi trece furtuna, că Eu îi poruncesc ei să tacă, iar îngerilor, să vă mângâie, şi voi să-i mângâiaţi pe ei. Amin.

O, poporul Meu, caută mereu, mereu să stai în mângâierea Duhului Sfânt. O, fiilor, păstraţi-vă în dragostea Mea dintre voi şi propăşiţi în ea, că toate durerile se duc, şi rămâne dragostea Mea dintre voi. Toată întărirea v-o dau, iar voi luaţi-o şi daţi-vă unul altuia de la Mine, fiilor. Puterea voastră e duhul mângâierii. Rugăciunea voastră cea cu duh puternic Îmi dă multă putere spre voi, iar îngerii vă slujesc şi vă mângâie. Amin.

Am stat o clipă în cuvânt cu voi ca să vă mângâi, fiilor. Luaţi mângâierea Mea şi binecuvântarea Mea peste voi, ca să vă fie uşor şi dulce, ca să aveţi putere, fiilor. Fiţi binecuvântaţi peste tot pe unde vă am. Eu vă port de grijă cu tot cerul sfânt. Ascultaţi de tot sfatul cel bun şi fiţi cuminţi sub duhul mângâierii, şi, pace vouă, şi peste tot la toţi copiii Mei!

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Amin, amin, amin.

4/17 martie 2002

Sărbătoarea sfinţilor patruzeci de mucenici din Sevasta

Făgăduinţele Domnului îşi aşteaptă împlinirile. Pentru lucrarea împărăţiei cerurilor trebuie asemănare între fraţi. Cetatea care nu are conducător cade ca şi cea care are mulţi la cârma ei. Cârmuitorului îi trebuie bucurie pentru nădejde.

Mângâiaţi, mângâiaţi pe poporul Meu, voi, îngeraşi şi sfinţi! De lângă Mine mângâiaţi pe cei prea mici ai Mei, căci Eu, Domnul, cu ei Îmi gătesc calea venirii Mele cu voi pe pământ. Mângâiaţi moştenirea Mea, şi din partea Mea daţi putere, daţi mângâiere Ierusalimului, Ierusalimului Meu de azi din mijlocul poporului român. Amin.

O, poporul Meu iubit, mâna Mea cea binefăcătoare, cea plină de mângâiere, vă mângâie pe voi. Sfinţii Mei care întăresc cerul Meu cu iubirea lor vă aduc vouă puteri şi mângâieri cereşti, că voi trebuie să aveţi puteri pentru Mine, fiilor. Duhul Meu Cel bun şi blând suflă peste voi şi vă împrospătează ca să lucraţi voi lucrarea împărăţiei, iar împărăţia Mea cea dintre voi vă păzeşte pe voi întru ea. Căutaţi să cuprindeţi cu mintea tot mai adânc această taină, şi tot mai mult veţi şti ce fel de iubire trebuie să vă daţi unii altora în taina lucrării împărăţiei, fiilor. Eu, Domnul, stau tot timpul între voi cu îndemnul şi cu puterea şi cu mângâierea, iar voi să fiţi ascultători, fiilor. Povaţa Mea trebuie lucrată. Iubirea din voi şi dintre voi trebuie să îmbrăţişeze povaţa Mea şi să o lucreze, spre bucuria Mea şi a voastră, fiilor.

O, toate Scripturile care mai sunt de împlinit stau şi aşteaptă să vină spre împlinire. Duhul proorociei, făgăduinţele Mele cele pentru venirea Mea şi toată împlinirea lor aşteaptă să vină, şi cu ele să vin şi Eu şi să vă dau mângâierea cea deplină pe care o aşteptaţi. O, voi ştiţi că avem de lucrat pentru aceasta şi că aceasta este lucrarea Mea şi a voastră după care aşteaptă sfinţii şi îngerii, fiilor. Am pe pământ o mulţime de inimi care Mă au întru credinţa lor, dar acestea nu ştiu cum este Domnul împlinirilor credinţei inimii lor, iar Eu şi cu voi avem aceasta de lucrat pe pământ, fiilor. Nimic mai scump nu aveţi voi de lucrat pe pământ ca această lucrare pe care am aşezat-o Eu între voi s-o lucraţi şi să daţi din ea celor ce nu ştiu drumul împlinirii credinţei lor. Fiţi strâns uniţi întru acelaşi fel de lucrare. Strângeţi-vă la învăţat şi lucraţi şi învăţaţi şi daţi-vă unii altora loc, şi lucraţi şi învăţaţi, căci trupul bisericii trebuie să fie întreg în toată vremea, ca să aibă putere, fiilor. Fiţi mereu cu duhul îndemnării şi deschideţi-vă unii altora guriţele pentru lucrarea împărăţiei şi răscumpăraţi orice fărâmă de timp, că mult timp s-a pierdut de şapte mii de ani, şi puţini de tot au lucrat lucrarea împărăţiei între cei ce au fost pe pământ în vremurile de după facere. Tot timpul trebuie răscumpărat, şi tot ce a fost în timp, şi iată, avem nevoie de atâta iubire de la unul la altul, poporul Meu. Cu ea vom răscumpăra vremea, cu ea ne vom mângâia cu multul, cu ea vom avea puteri nesfârşite şi cu ea voi veni Eu când ea lucrează înaintea Mea ca să vin.

O, poporul Meu, toţi sfinţii aşteaptă venirea Mea, toţi s-au pregătit şi Îmi aşteaptă mireasa. O, poporul Meu, câtă sărbătoare aşteaptă să vină pe pământ, şi câtă slavă mângâietoare pentru îngeri şi pentru sfinţi şi pentru voi şi pentru toţi cei care aşteaptă venirea Mea şi cerul pe pământ! Dorul Meu creşte şi se varsă peste pământ. Să ia din el tot omul şi să vină la apa Mea, la apa vieţii pe care Eu, Domnul, o dau în zilele acestea la toţi cei însetaţi, numai să vină să ia. Izvorul Meu din mijlocul vostru e comoară din cer, e viaţă fără de moarte, şi cât aş vrea să ia tot omul şi să bea, şi să rămână cu Mine omul, că numai Eu sunt viaţa, fiilor.

O, Eu vreau să-ţi dau de lucru, poporul Meu. Învaţă-te în lucru şi pentru lucru, că nu e bucurie pe pământ ca aceasta. Dar pentru ea tu trebuie să ai trupul întreg şi tare, şi nici o piedică să nu-l slăbească pe el. Nici unul din voi să nu se împiedice în el însuşi, căci Eu aştept cu mare dor această minune în mijlocul tău, poporul Meu, iar Eu de aceea vin şi te învăţ mereu. Te învăţ, iar tu să împlineşti învăţătura Mea de peste tine şi să creşti prin ea în acelaşi fel, că trebuie să vă asemănaţi unii altora îndeajuns pentru lucrarea împărăţiei care se va vărsa curând, curând peste tot pământul.

O, poporul Meu, o, fiilor, voi trebuie să semănaţi unul cu altul, iar desăvârşirea acestei lucrări trebuie să aibă cârmă de sus în jos, aşa cum Eu am aşezat lucrul împărăţiei în mijlocul vostru. V-am şoptit adesea şi de sus şi de jos că cetatea care nu are conducător se şubrezeşte şi cade, şi tot aşa şi cea care are prea mulţi cârmuitori, iar cârmuitorul trebuie să aibă bucurie şi nădejde de la cei peste care el aşează şi veghează, şi apoi toată lucrarea aceasta este după voia Mea, şi Eu o binecuvintez şi o răsplătesc cu darurile cele mai dulci şi cu bucuria cea mai de sus, fiilor.

Lucraţi mult! Toate guriţele voastre să laude pe Dumnezeu, că e de răscumpărat orice fărâmă de timp. Fiţi tari, că Domnul vă iubeşte. Vă dau, fiilor, multă mângâiere, multă putere, multă vindecare de suflet şi de trup. Vă dau puteri să puteţi pentru Mine, că Eu, Dumnezeu, pot prin cei firavi, prin cei mici. Se strâng sfinţii pe lângă voi să vă ajute, să vă împuternicească prin darurile lor cele pline de mângâiere. Guriţele voastre să binecuvinteze pe Dumnezeu şi pe sfinţi, fiilor, şi

îngerii vor fi cu voi în toată vremea. Râvniţi la darurile duhovniceşti. Rostiţi cu guriţele voastre cuvinte bune şi împlinitoare pentru toată facerea de bine de la Dumnezeu peste voi, şi nici un pic de slăbiciune să nu aveţi în sufletele voastre, că mâna Mea cea dulce stă peste voi şi vă poartă de grijă cu mare har, fiilor.

Aş voi să aduc numai bine pe pământ şi peste om, că mila Mea e fără de margini. Vreau să vă am în dulce rugăciune pentru toată făptura de pe pământ şi pentru venirea Mea cu toată mângâierea. Tăria sufletelor voastre vine de la Mine, fiilor, şi voi să cereţi tot binele de la Mine peste voi şi peste pământ. Lucraţi unii peste alţii cu multă întărire, cu multă lucrare, că Eu voiesc ca tu să fii întâiul, poporul Meu.

Tatăl rosteşte peste voi mângâiere şi vă spune:

— Pace, fiilor scumpi! Pace de la Tatăl şi de la Fiul şi de la Duhul Sfânt! Duhul cel umilit în voi aduce cerul mereu cu voi, mereu aproape, mereu cu mângâiere peste voi. Fiţi liniştiţi, fiilor, şi aduceţi Domnului iubirea voastră şi inima voastră şi pacea dintre voi. Creşteţi în dragostea cea de sus, că Fiul Meu, un pic, un pic şi vine cu toată mângâierea pe pământ la voi, şi cu El toţi sfinţii şi îngerii, fiilor.

Eu, Tatăl, vă cuprind şi vă dau putere şi vă dau nădejde şi vă dau cuvânt ca să-l împărţiţi între voi. Eu, Tatăl, sunt în Fiul, şi mereu, mereu sunt cu voi. Duhul Sfânt al iubirii veşnice să vă umple de iubirea Lui şi de pacea Lui cea veşnică, fiilor. Zi şi noapte întăriţi-vă unii pe alţii, şi ca nişte puişori mici să credeţi în Tatăl, că toate bunătăţile Lui vi le dă vouă prin Fiul Său Cel iubit. Vă îmbrac în Duhul Meu Cel mângâietor. Vă întăresc inimioarele şi trupuşoarele şi pacea, fiilor. Pun sfinţii şi îngeraşii să vă aducă vouă de la Mine toate facerile de bine, toate bucuriile care aşteaptă să se coboare pe pământ şi să învăluie în ele pe cei ce M-au iubit cu dor.

Eu, Tatăl, vă dau pacea cerului sfânt. Eu, Tatăl Savaot, vă cuprind cu toată mângâierea Mea şi a Fiului Meu şi a sfinţilor şi a îngerilor, fiilor. Numai în mângâieri voiesc să vă ţin. Numai în duhul păcii şi al liniştii, fiilor scumpi. Amin, amin, amin.

— O, Tată bun, coborâm peste ei toată întărirea cea de sus şi toată mângâierea, căci Tu eşti în Mine, şi suntem cu ei, Tată.

Poporul Meu, pace ţie! Mângâiere ţie, poporul Meu iubit! Duhul mângâierii este cu tine. Duhul lucrării împărăţiei, acesta să fie duhul tău. Fiţi mângâiaţii Mei, fiilor, şi unii altora să ne fim mângâiere de pe pământ, copii ai păcii Mele. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2002

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Iubirea stăruitoare se dă Domnului şi între fraţi unii altora.

Un picuşor de cuvânt mângâietor şi azi peste tine, poporul Meu. Cu cuvântul Meu te împrospătez şi te întăresc şi te iubesc, că tu eşti al Meu, poporul Meu. Descordaţi-vă inimioarele, fiilor. Eu de voi nu Mă despart, şi vă ajut cu mângâierea Mea, cu cuvântul cel plin de putere şi de lucrare mângâietoare. Amin.

Numai ţie îţi dau azi un picuşor de cuvânt. Pentru tine cobor cuvânt, ca să-ţi dau de la Mine multă întărire. Strânge-te cu mare dragoste, poporul Meu, şi fă împărăţia Mea şi te încălzeşte şi te odihneşte întru ea. Dragostea ta să stea trează şi dulce, şi cu iubirea Mea să-ţi îndulceşti credinţa şi puterea şi toată sănătatea de duh şi de trup. Toate neputinţele vă vor părăsi, căci Eu grăiesc aceasta, şi puterea voastră voi fi Eu, Domnul. Amin.

O, îngeraşi şi sfinţi binefăcători şi tămăduitori! Tot timpul să fiţi şi să lucraţi peste poporul Meu cel iubit, întru care Eu am binevoit în vremea aceasta de venire a Mea. Faceţi-l pe poporul Meu să vă simtă iubirea şi mângâierea şi binefacerea. Peste tot în tot poporul Meu duceţi numai bucurii, numai mângâieri, numai tămăduiri de duh şi de suflet şi de trup şi de iubire. Amin.

Eu, poporul Meu, te fac frumos, te fac lucrător, te apropii ca să Mă iubeşti, şi tu aşa să lucrezi mereu de-acum, că nimic nu e mai de preţ înaintea Mea decât tine. Te port de mânuţă, te ţin de mânuţă, şi numaidecât îţi dau toată întărirea.

Daţi-Mi Mie toate clipele, fiilor, că multă putere am peste voi când lucraţi aşa. Guriţele voastre să Mă mângâie pe Mine şi pe fiii grădinii cu care Eu Mă sprijin să-Mi cobor cuvântul pe pământ, iar ei să vă poarte pe voi spre toată plăcerea Mea cea dintre voi. Daţi-vă vlagă şi daţi drumul uşorului în inimioare şi faceţi cer nou şi pământ nou înaintea Mea, şi să nu mai fie dureri la voi. Eu, Domnul, poruncesc durerii să se depărteze şi să dea loc puterii Mele în voi, fiilor.

Mi-e tare dor de iubire de la voi. Toţi cei ce aveţi în fire iubirea cea dăruitoare daţi-o Domnului cu multul, şi unii altora, fiilor. Vă stropesc cu mir ceresc şi vă înmiresmez şi stau cu voi ca să Mă bucur, iar bucuria Mea de la voi este tot binele vostru, fiilor. Chivernisiţi-vă viaţa după plăcerile Mele, că Eu niciodată nu vă fac durere, ci numai bine vă fac. Mare plăcere voiesc să-Mi găsesc în voi şi între voi, şi de aceea v-am dat şi azi un picuşor de cuvânt mângâietor. Nu uitaţi că veghea Mea şi tot ajutorul cel bun vă va bucura pe voi mereu. Întăriţi-vă cu Mine, fiilor plăpânzi, şi desfătaţi-vă în dragostea Mea cea plină de cuvânt.

Veniţi spre pace deplină. Veniţi spre iubire lucrătoare şi dătătoare de mângâiere vouă şi Mie. Veniţi spre pace, fiilor scumpi. Eu iau rugăciunile voastre cele pline de iubire şi de dor şi de cerere şi vi le împlinesc şi vă mângâi cu împlinirea lor. Veniţi spre deplină lucrare de împărăţie cerească, şi binecuvântată să vă fie vouă toată lucrarea împărăţiei în care Eu v-am aşezat. Vă voi da timp bun, care să vă facă bine vouă şi pământului de la voi, căci grija Mea e după voi.

Veniţi spre pace deplină, fiilor scumpi. Veniţi spre tămăduirea durerilor voastre, căci Domnul Dumnezeul vostru aceasta voieşte. Eu vă sunt tot binele vostru, iar voi învăţaţi cu putere nădejdea şi credinţa şi dragostea, şi cu ele voi vă veţi mângâia, căci Eu vă voi da vouă, fiilor scumpi. Amin, amin, amin.

11/24 martie 2002

Duminica a doua a Postului Mare, a sfântului Grigorie Palama

Omul trebuie să intre sub paza îngerilor prin duhul umilit. Dragostea trebuie să fie ca în împărăţia cerurilor. Toată făptura aşteaptă pe fiii lui Dumnezeu, şi apoi pe Dumnezeu. Duhul umilit este taina care împlineşte rugăciunea.

Har vouă! Pace vouă! Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt aduce cuvânt pe pământ, şi cu el aduce harul mângâierii şi dulcele lui, ca să te mângâie Dumnezeu, popor al venirii Mele, popor al răbdării sfinte, popor al harului Meu, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, ţi-am spus ţie că în vremea de

acum nimeni nu mai are putere decât cei mângâiaţi de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu de azi, nimeni nu mai are azi putere decât cei mângâiaţi de Mine. Mângâierea Mea este puterea lor şi harul lor. Duhul mângâierii, pe el l-a lăsat Tatăl peste pământ pentru cei ce iubesc cu dor pe Dumnezeu: Duhul Sfânt Mângâietorul, pe Care lumea nu-L cunoaşte, căci El nu este în lume, şi este în loc sfânt, şi este cu omul cel cu duh umilit, şi este cu cei săraci cu duhul. Amin.

O, poporul Meu de azi, ia mângâiere din duhul cuvântului Meu şi mângâie-Mă cu el, şi unii pe alţii să ne mângâiem, şi ţine-ţi tu nădejdea mereu în Domnul Dumnezeul tău, Care este scăpare ţie, că scris este: *«Îngerilor Săi va porunci El pentru tine ca să te păzească în toate căile tale, şi te vor ridica pe mâini, că tu nădăjduieşti în Domnul şi cunoşti numele Lui».* Amin.

E mare taină lucrarea îngerilor peste om şi lângă om. Eu sunt plin de durere pentru tot omul care nu are de unde să înveţe lucrare îngerească şi ca s-o lucreze pe ea şi ca să aibă omul pază de îngeri în toată calea sa. Dar pe tine te povăţuiesc deosebit, poporul Meu de azi, fiindcă tu M-ai iubit şi M-ai urmat, şi Eu mereu te învăţ să-Mi urmezi aşa cum am Eu azi de mers prin lume, prin mersul tău cu Mine. Te învăţ mereu lucrarea îngerilor peste tine şi lângă tine, că tu ai mare nevoie de îngeri, fiule de azi. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt ţi-a hărăzit ţie să fii Domnului de sprijin şi să te sprijinească pe tine îngeri cu zeci de mii şi cu mii de mii, că vremea este grea de tot, iar tu trebuie s-o biruieşti în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, poporul Meu. Lucrez cu toată oastea cerească să te aşez Eu pe tine în toată pacea inimii şi să te ocrotesc cu mare ocrotire, numai să dai tu putere îngerilor înăuntrul tău şi în preajma ta şi în mijlocul tău, fiule poporul Meu. În toate lucrările şi mişcările pe care le săvârşeşti tu între pământ şi cer, cea mai mare lucrare a ta să fie grija de îngeri, ca să stea ei lângă tine cu multul în toată clipa şi cu toată lucrarea lor peste tine, că Eu pe îngerii Mei i-am pus să-ţi slujească şi să te păzească în toate căile tale, popor al venirii Mele. Iar tu laudă şi binecuvintează numele Meu pe pământ şi în cer, că toţi sfinţii Mei dau să aibă petrecere cu tine în lucrare de biserică sfântă, că de atâta vreme aşteaptă ei să vină împărăţia cerurilor pe pământ pentru răscumpărarea lor şi pentru bucuria ce va să fie pentru sfinţi!

Tu, popor al zilelor Domnului, să stai mereu, mereu în duhul înţelepciunii de sus şi să-l lucrezi în mijlocul tău şi să-ţi afli în el plăcerea şi bucuria şi mângâierea, că îngerii prind viaţă şi lucru mult la lucrul tău cu cerul, şi tu eşti atunci ocrotit pe pământ. O, Mi-e dor de sfatul Meu în mijlocul tău, ca să iau Eu din el şi să te binecuvintez pentru dragostea ta, că iată cât sfat fac Eu cu tine şi cât Mă mângâi că-ţi grăiesc şi că te am şi că te cresc. Lucrarea Mea cu tine e duhul mângâierii peste pământ, şi tu trebuie să fii copleşit de atâta fericire a Mea, că fericit este Domnul întru venirea Sa când are fii cu credinţă în ei pentru cele ce Eu am făgăduit că vor fi şi vor împărăţi pe pământ peste fiii credinţei sfinte, pentru cei ce Mă aşteaptă să vin şi nu se îndoiesc aşteptând.

Voiesc să-l îndemn pe tot omul de pe pământ să intre sub pază de îngeri, şi să se înmulţească cei ce iubesc pe Dumnezeu. Voiesc să-i spun omului să ia învăţătura Mea şi să se mângâie cu ea, şi apoi să poată crede omul în împărăţia Mea care aşteaptă înăuntrul său să crească şi să se desăvârşească prin duhul cel umilit din om. Omul din pricina lipsei duhului umilit vrea să poată mai mult ca Dumnezeu peste el, iar Eu, Domnul, Mă frâng de jale aşteptând învierea omului. Duhul cel fără de umilinţă din om Mi-a stat mereu împotrivă ca să nu pot Eu în om, şi să poată omul. Iată, omului nu-i poate face bine omul, că binele de la om nu ţine pe veci. Numai Eu pot să-i fac omului bine pe veci; numai Eu, dar cui să-i spun aceasta? Cum să fac să ajungă la inima omului această taină în care vreau să-l cuprind pe om şi să Mă măresc apoi în el şi să simtă omul gustul cel mângâietor al împărăţiei Mele în el şi cu el? O, fericit este omul care-L pune pe Dumnezeu scăpare a lui şi nădejde a lui, căci scris este: *«Pe Domnul, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ţie. Pentru aceasta nu vor veni către tine rele, şi certarea nu se va apropia de locaşul tău, că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale, şi te vor ridica pe mâini ca să nu împiedici de piatră piciorul tău».* Amin.

O, poporul Meu de azi, laudă pe Domnul Dumnezeul tău! Binecuvintează pe Domnul, Ierusalime, că îngerilor Săi a poruncit pentru tine, căci Domnul te mângâie pe tine cu slava cuvântului Său ca să te desăvârşească pe tine întru lucrările Sale, că tu eşti micuţ şi eşti plăpând, dar mărirea Domnului este acoperământul tău şi mângâierea ta. Iar tu să-L mângâi pe El, şi va veni mângâierea pe pământ şi va împlini ea desăvârşit împărăţia cerurilor şi bucuria ce va să fie pentru sfinţi. Amin. Mi-e duhul tot un dor să împlinesc aceasta şi să-I dau Tatălui lucrul gata şi să Mă supun Lui, căci iubirea aşa este: iubeşte şi se supune, şi unde ea nu este aşa, acolo nu este nimic, căci scris este: *«Dacă nu am dragoste, nimic nu sunt».* Dragostea este acolo unde ea nu se sfârşeşte în lucrarea ei, dar dacă dragostea dintre oameni nu foloseşte împărăţiei cerurilor, şi dacă împărăţia cerurilor nu foloseşte dragostei dintre oameni, acolo este lucrarea care nu are nimic întru Mine. Lucrarea dragostei care are plată din cer este cea dintre cei ce cred în Mine cu împlinirea lor cea întru poruncile Mele şi cu nădejdea lor în scăparea cea de la Mine, iar aceştia sunt cei cu duh umilit, sunt cei plăpânzi care-şi pun nădejdea în Domnul şi care strigă la El îndelung răbdând şi cu credinţă lucrând în ei pe omul cel nou care va să fie.

Vorbeam cu ucenicii Mei şi le spuneam aşa: *«Toate câte cereţi rugându-vă să credeţi că le veţi primi, şi aşa le veţi avea, căci cine nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice».* Amin.

Eu, fiilor din grădină, aşa v-am învăţat Eu pe voi să lucraţi şi să împliniţi, că toată făptura nu pe Mine Mă aşteaptă mai întâi, nu pe Dumnezeu, ci pe fiii lui Dumnezeu, pe cei ce vor crede după cum cere această vreme a venirii Mele, a cuvântului Meu venit din Mine pe pământ pentru ca să fac după credinţa fiilor lui Dumnezeu. Eu pe voi v-am învăţat ce să credeţi, şi de două mii de ani l-am învăţat pe tot omul cum să creadă şi ce să creadă, şi iată, şi azi îl învăţ pe om prin învăţătura Mea cea de peste voi, iar voi să rostiţi tot mai mult făgăduinţele Mele cele rostite acum două mii de ani şi, iarăşi, acum, în vremea voastră, întărindu-le peste voi pentru înfăptuirea lor. Aduceţi-vă aminte de tot ce Eu am spus, că numai fiii credinţei sfinte rugându-se, toate câte cer ei cred că le vor primi şi le vor avea. Amin.

Aş voi şi omul să poată crede ca voi, că e omul lipsit de mângâiere şi nu are cine să i-o dea. O, cât aş vrea să întăresc pe pământ puterea rugăciunii cea cu putere, fiilor, căci ca să se înfăptuiască rugăciunea, trebuie pace întru toate şi întru toţi, pace şi nejudecată. Eu aşa am spus celor iubiţi ai Mei: *«Toate câte cereţi rugându-vă, să credeţi că le-aţi primit, şi le veţi primi. Iar când staţi de vă rugaţi, iertaţi orice aveţi*

împotriva cuiva, ca şi Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greşalele voastre, că de nu iertaţi voi, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu va ierta vouă greşalele voastre».

O, fiilor scumpi, iată taina rugăciunii care se înfăptuieşte. Duhul cel umilit din om are această putere pe care Eu am avut-o în Mine când Mă rugam Tatălui, căci Eu numai mântuire îi voiesc omului, dar om cu om nu poate să lucreze tot aşa, căci omul s-a făcut de la început mai mare ca Mine, mai îndrăzneţ, iar sfiala cea sfântă nu mai ştie omul s-o aşeze înaintea Mea pentru iertarea greşalelor lui şi pentru ca să nu aibă omul nici o răutate, nici o răceală de suflet când e vorba de milostivirea Mea pentru el, când e vorba să-i dau cu ce măsură măsoară şi el.

Duhul iubirii, duhul dragostei care nu se sfârşeşte în lucrarea ei, această dragoste face împărăţia cerurilor în om şi între om şi om dacă ea seamănă cu cele ce Eu am aşezat peste om. Atunci îngerii Mei sunt paza fiilor împărăţiei cerurilor pe pământ, şi pe mâini îi înalţă pe cei ce nădăjduiesc în Domnul, împlinind poruncile vieţii şi cunoscând numele Meu cel de peste ei. Paza îngerilor este acolo unde cei iubiţi ai Mei fac cer nou şi pământ nou şi om nou peste ei în numele Meu cel sfânt, iar Eu la aceştia le sunt Dumnezeu şi îi port în care de biruinţă şi împlinesc cu ei lucrările Mele pentru veac nou între cer şi pământ, aşa cum este această proorocie rostită de Scripturi prin Duhul Sfânt al Tatălui şi al Fiului, poporul Meu. Lucrarea împărăţiei să fie toată desfătarea ta, fiule. Lucrarea îngerilor să fie toată lucrarea ta, iar mângâierea Mea şi a sfinţilor Mei curge de la tine, şi unii pe alţii ne mângâiem cu cele ce sunt, iar cele ce sunt, sunt cele ce nu se văd, căci cele ce se văd nu sunt adevărul, poporul Meu. O, nu mai e nimeni ca tine pe pământ! Tot omul se mulţumeşte cu cele ce se văd, şi nu ştie omul cât aştept Eu inima lui să Mă caute şi să Mă găsească, şi să se bucure apoi, aşa cum s-au bucurat Luca şi Cleopa când Eu M-am arătat lângă ei din cele ce nu se văd, şi tot aşa M-am şi dus apoi de lângă ei.

Mi-e dor, Mi-e tare dor de dorul omului, că vreau să-l mângâi pe om. Aş vrea să fie tot o mângâiere venirea Mea, acum, după două mii de ani, de lângă Tatăl. Dacă s-ar uita omul în Scripturi, dacă s-ar uita bine, ar porni omul spre mângâierea venirii Mele şi s-ar sfinţi, şi apoi ar avea putere să creadă în venirea Mea de azi şi să-i vadă bine cărarea şi pe fiii Mei de pe ea, pe fiii care trudesc cu Mine să-Mi fac cărarea spre om cu mângâiere şi nu cu spaimă aşa cum este scris pentru cei necredincioşi din vremea venirii Mele. Iată, acum e vremea, acum sunt zilele Domnului, acum proorocii s-au sculat să-şi primească bucuria împlinirii proorociilor lor, iar pe pământ omul se bucură cu cele ce se văd de ochii lui. Eu însă Îmi întăresc lucrarea venirii şi Îmi pregătesc darul cel pentru sfinţi, veacul ce va să fie, veacul Domnului, împărăţia cerurilor şi a fiilor ei. Amin.

Îţi dau întărire proaspătă, poporul Meu, că tu eşti plăpând şi vremea e grea şi tu o simţi, că eşti al Meu, fiule, dar îngerii Mei au porunca Mea ca să te ridice pe mâini şi să biruieşti în numele Meu pe care tu îl porţi. Amin.

Har vouă, fiilor! Pace vouă, copilaşi plăpânzi! Harul mângâierii şi dulcele lui! Putere de suflet şi de duh şi de trup în numele Meu!

Lucraţi, fiilor, lucraţi cu dor şi cu mângâiere. Lucraţi lucrarea împărăţiei cerurilor peste voi şi între voi, iar Eu şi cu Tatăl şi cu îngerii Mei vă dăm har şi vă dăm mângâierea, fiilor scumpi. Amin, amin, amin.

18/31 martie 2002

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei cruci. Praznicul Buneivestiri

Face Domnul strigare în miez de noapte, în vreme de necredinţă. Unde nu este credinţă, nu este dragoste. Domnul îl aşteaptă pe om să se aplece şi să asculte voia Sa.

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt întăreşte cu putere cerească ieslea cuvântului, şi apoi coboară cuvânt în carte, şi cu el păstoreşte pe pământ. Amin, amin, amin.

Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu, acum, la sfârşit de timp. Eu, Domnul Iisus Hristos, am venit şi vin cuvânt peste pământ ca să-Mi întocmesc venirea Mea despre care am spus Eu acum două mii de ani. Toate câte Eu am lucrat şi am grăit atunci, toate mărturisesc de atunci şi până azi, iar proorocii şi sfinţii aşteaptă fericirea lor cea de la sfârşit de timp, căci viaţa veacului ce va să fie pe pământ vine odată cu venirea Mea, după cum este scris. Amin.

O, poporul Meu de azi, luat din români! Cu cine să grăiesc Eu pe pământ tainele venirii Mele? Cu cine să fac Eu sfat pentru această împlinire de azi, şi pe care o săvârşesc Eu cu tine, o mânuţă de popor? O, poporul Meu, tot omul se teme să nu-şi piardă câştigul său, rangul său, viaţa sa, dar cel ce a voit să ia viaţa Mea n-a făcut tot aşa, şi s-a umilit şi a iubit viaţa Mea în viaţa lui şi s-a dat Mie pentru viaţa sa şi pentru viaţa Mea.

O, poporul Meu, cei ce stau mari în numele Meu peste mulţimile cele fără de cunoştinţă din cer s-au temut să te iubească şi să te primească din partea Mea. S-au temut să nu-şi piardă slava şi rangul şi câştigul. De crezut ar mai crede ei, căci cuvântul Meu de peste tine are putere, că e Duhul Sfânt, dar aceştia au peste ei păcatul mândriei şi al lăcomiei şi al slavei deşarte şi nu vor să li se strice statul şi rangul. Aşa am păţit Eu şi acum două mii de ani. Le-a fost ruşine cu Mine, căci Eu eram umilit şi drept, iar ei nu erau tot aşa.

O, poporul Meu, când lucrez Eu ca să aşez pe cineva în numele Meu peste oameni ca să-i ajute spre cer, acela Mă cunoaşte pe Mine când bat, şi Îmi deschide şi Mă primeşte ca să cinez cu el şi ca să-Mi fac casă la el şi ca să Mă arăt lui şi ca să lucrez Eu pe ogorul lui, după planul Meu. Dar cel ce se aşează singur sau de la om se aşează, acela este cel ce nu Mă primeşte când bat. Acela ţine cu mâna de câştigul lui, de rangul lui, de plăcerile lui, iar Eu în zadar aş bate ca să-Mi deschidă, şi iată Scriptura prin care am spus atunci: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credinţă pe pământ?».*

O, poporul Meu, Mă fac sărbătoare peste tine, fiule. Mă fac Dumnezeu în mijlocul tău şi cuvintez cuvânt din Mine şi te păstoresc cu el şi îţi dau darul credinţei cea pentru sfârşit de timp, şi Îmi fac venirea în mijlocul tău şi Mă deşert cu ea peste pământ, iar taina aceasta e copleşitoare pentru sfinţi, poporul Meu. Taina venirii Mele la tine este taina cea lucrată între Mine şi om întru început, fiule. Ce să-i fac Eu omului de la sfârşit dacă el s-a învăţat numai cu cele ce se văd de ochii lui? Fac sfat în mijlocul tău şi în mijlocul sfinţilor, căci cu ei vin când vin, şi dau să gătesc cale peste pământ şi s-o vadă tot omul şi să înţeleagă omul venirea Mea cea după două mii de ani şi să Mă primească să-l păstoresc şi să-l pregătesc pentru viaţa veacului ce va să fie curând, curând pe pământ pentru sfinţi.

Eu am făcut cerul şi pământul şi toate câte sunt; Eu şi nu tu, omule. O, cum să fac cu tine ca să Mă laşi Stăpân peste toate şi peste tine şi să Mă ai de Dumnezeu?

O, poporul Meu, de şapte mii de ani umblu cu mila Mea după om, şi el nu mai cunoaşte şi nu mai înţelege calea

Mea spre el. Şi iată, acum înteţesc şoapta Mea şi îi fac omului strigare în miez de noapte, că n-a fost de când sunt veacurile mai multă necredinţă ca acum, şi Eu vin, după cum am spus că voi veni, şi nu este credinţă pe pământ, poporul Meu, şi nu este dragoste acolo unde nu este credinţă şi nădejde. O, nu mai este credinţă pe pământ, şi dacă nu este, nu este nici nădejde, şi duhul omului nu face cale luminii care vine din cer să lumineze lumea şi s-o aşeze întru venirea Mea.

Când am venit să Mă însămânţez pe pământ şi ca să răsar apoi Om între oameni, tot cu taină a lucrat Tatăl, că nu se poate altfel când omul ţine cu mâna şi cu inima de rangul lui, de slava lui, de câştigul lui. M-am strecurat în mare taină şi am trimis pe arhanghelul Gavriil să ducă Fecioarei vestea că Eu, Fiul Tatălui, Mă fac sământă de om în ea, ca să Mă nasc apoi, şi să Mă ridic Mântuitor pentru toată făptura. Şi dacă Fecioara aceea a avut duhul umilit, s-a aplecat şi a crezut şi a nădăjduit şi s-a făcut dragoste înaintea Mea, şi Eu am putut să-Mi săvârşesc prin ea taina întrupării Mele între oameni.

O, ce minune este să se plece lui Dumnezeu omul! Minune pentru Dumnezeu, nu pentru om. Aşa minuni aştept Eu pe pământ. Aşa iubire voiesc Eu să aibă omul. Eu am pregătit omului toată mântuirea, toată salvarea, dar omul are ranguri şi se îndeletniceşte cu câştigul său şi nu vine să-i dau pe cele lucrate de Mine peste el. O, cum să-l scap pe om de stăpânitorul acestei lumi şi ca să-i dau libertatea şi salvarea vieţii lui? Ce să fac pentru om mai mult decât cuvântul care-l strigă să vină să-i dau viaţă din viaţa Mea?

O, poporul Meu de azi, stau cu sărbătoarea Mea cea de acum două mii de ani în mijlocul tău când Eu şi cu Tatăl am trimis pe arhanghelul Gavriil să Mă aşeze sământă în trup de Fecioară şi să Mă nasc apoi din ea şi să lucrez în mijlocul oamenilor ca un salvator venit din cer, de la Tatăl, ca să-i trag pe toţi la Tatăl. Te mângâi cu sărbătoarea Mea, poporul Meu. Îţi dau buna vestire de mângâiere, de putere şi de pace peste tine, fiule poporul Meu. Eu vin greu când vin la tine cuvânt, căci cei de la iesle care stau în calea venirii Mele cuvânt pe pământ, sunt răniţi, sunt zdrobiţi de dureri şi de apăsări de jos şi de sus şi sunt nemângâiaţi, poporul Meu, căci pentru cer trebuie putere şi mângâiere şi sprijin. Lucrarea Mea cu omul e greu peste om, că omul e mic, şi vremea e grea, dar sfinţii aşteaptă pe Domnul ca să vină pe pământ cu făgăduinţele cele de veac nou. Amin.

Iată sărbătoarea Mea peste tine. Mama Mea Fecioara este de-a dreapta Mea, împreună cu Gavriil arhanghelul, şi mângâierea lor se lasă peste tine, poporul Meu iubit. Amin, amin, amin.

— Cu dorul meu pentru Tine şi pentru ei mă las peste ei, Fiule al Tatălui şi al meu. Toată mângâierea din cer şi de pe pământ le-aş da-o, că ei sunt frânţi sub crucea vremii de azi. Să suflăm peste ei duhul mângâierii şi să se facă simţit peste ei, Fiule scump. Ei sunt taina Ta de azi, sunt cei pe care Tu Te porţi întru venirea Ta acum, după două mii de ani, şi sunt mici cu puterea şi sunt apăsaţi. Hai să le dăm putere, Fiule scump, şi mângâiere să le dăm, şi duh de sărbătoare cu bucurie. Eu când am fost sub cercetarea arhanghelului Tău, am auzit glasul lui care mi-a adus urare de bucurie, căci mi-a zis: *«Bucură-te, tu, cea plină de har, Domnul este cu tine, şi Îl vei lua în pântece şi Îl vei naşte pe El, căci puterea Celui Preaînalt te va umbri pe tine»*.

Eu vă aduc vouă urare de bucurie, copii ai Fiului meu. Mă aşez în genunchi pentru voi înaintea Tatălui Cel Preaînalt şi înaintea Fiului Său şi al meu şi cer pentru voi bucurie şi mângâiere între voi, iar voi să credeţi aceasta şi să primiţi. Amin. Voi sta de-a pururi cu rugăciune pentru voi, iar voi să credeţi aceasta şi să primiţi. Amin. Voi cere pentru voi sărbătoare, căci sărbătoarea este bucurie, fiilor. Staţi înaintea Fiului meu, Care Se face cuvânt pentru venirea Sa, şi cereţi la Tatăl putere ca să puteţi aceasta, că vine Fiul meu curând, curând cu sărbătoarea veacului ce va să fie pentru sfinţi, fiilor plăpânzi. Tot cerul are grijă de voi ca să vă ia durerile şi apăsările şi să vă aducă puteri şi mângâieri vouă, numai să fiţi supuşi lui Dumnezeu aşa cum am fost eu când El m-a cercetat şi m-a cerut să-I fiu de folos şi de ajutor pe calea Lui spre om. Faceţi-vă izvor de Duh Sfânt între voi, că Domnul v-a dat, şi vă dă. Vremea necredinţei e mare durere pentru cer, dar voi bucuraţi-vă că ajutaţi pe Domnul pe calea Lui spre om. Fiul meu S-a făcut apostol peste pământ cu cuvântul Său cel de peste voi. Cereţi la Tatăl şi la Fiul şi la Duhul Sfânt ajutor mare pentru ca să împărţiţi cuvântul lui Dumnezeu peste pământ, venirea Fiului meu pentru pregătirea şi trezirea neamului omenesc şi pentru răscumpărarea făpturii, fiilor scumpi.

Cu dulce sărbătoare vă învăluiesc, şi cu arhanghelul buneivestiri vă dăruiesc, căci el de lângă mine aşa vă spune:

— Bucuraţi-vă, voi, întru harul Domnului cel mântuitor de la Tatăl, căci îngerii vă slujesc vouă. Slujiţi-i şi voi pe ei, ca să aibă lucrare tare peste voi. Supuneţi-vă îngerilor, şi îngerii vi se vor supune. Când Tatăl Savaot m-a trimis pe mine spre Fecioara mamă, eu ca un supus am împlinit aceasta, şi tot aşa şi mama a lucrat. Ca o supusă Tatălui s-a aplecat şi a primit pe Fiul Său bucurându-se, căci bucuria este de la Domnul. Bucuraţi-vă şi daţi Domnului bucurie şi daţi îngerilor lucrare multă spre cer de la voi, căci bucuria şi puterea ei vine de la lucrul ei. Bucuraţi-vă, vă spune vouă îngerul buneivestiri! Amin, amin, amin.

— O, popor al Fiului meu, bucură-te la glasul arhanghelului şi dă-I Domnului toată bucuria ta, şi El îţi va adăuga înmiit. Întăriţi-vă, fiilor, întru lucrarea Fiului meu cea de peste voi şi cereţi Domnului să înnoiască duhul lumii şi să se întoarcă omul la Tatăl părăsind deşertăciunea. Amin.

Iar Tu, Fiule al meu, toată întărirea şi toată mângâierea să le-o dai mereu, mereu, şi să-i faci să simtă aceasta ca să aibă putere pentru Tine, Fiule, şi să vii să înnoieşti făptura, aşa precum ai promis Tu. Amin, amin, amin.

— Aceasta este lucrarea Mea, mamă: înnoirea lumii. De aceea Mă las peste aceştia din grădina cuvântului Meu, şi lucrul Meu apasă peste ei, şi durerile de tot felul apasă şi ele, iar Eu îi port pe ei pe braţe ca să poată ei pentru Mine, mamă. Lucrarea Mea e grea când vine şi se lasă peste ei, şi îi trebuie ajutor de sus şi de jos, şi îi trebuie milă şi aşternut iubitor, şi îi trebuie grijă multă de la ei, căci cuvântul Meu vine şi se aşează la ei, mamă, iar ei sunt plăpânzi. Eu îi îngrijesc de sus, dar le trebuie şi de jos, şi n-au de jos mângâiere şi ajutor pentru lucrul Meu cel greu cu ei, mamă. Dar Mă scol cu putere şi cu îngeri tari mereu, mereu pentru ei, şi îi ajut cu multul, şi îi voi ajuta şi le voi da puteri şi mângâieri, şi ei vor vedea aceasta şi se vor mângâia, mamă.

O, poporul Meu, închină-te lui Dumnezeu cu toată viaţa ta mereu. Duhul tău să fie Duhul Domnului, ca să pot Eu să vin şi să te desăvârşesc din zi în zi mai mult pentru împlinirea zilei venirii Mele cea cu slavă văzută şi cu toată oastea cerească venită cu Mine pe pământ. Duhul rugăciunii cea plăcută Mie, aceasta să-Mi dai tu. Duhul cel umilit pe

care l-am avut Eu pe pământ sădească-se în ființa fiilor tăi, poporul Meu.

O, fiilor, trup și cuvânt să fiu în mijlocul vostru, și cu mare iubire dumnezeiască unul spre altul. Buna rânduială în toate cele duhovnicești și trupești este cea mai dulce plăcere a Mea de la voi. Lucrați cu călăuză, fiilor. Întăriți-i pe cei din grădină ca să Mă poată ajuta, și ajutați pe Dumnezeu, copii ai Noului Ierusalim. Duhul celor din grădină plânge întru Mine, și Duhul Meu plânge întru ei.

Vreau să înnoiesc lumea, poporul Meu. Roagă-te tu pentru această împlinire. Fă voia Mea de-a pururi, și vom fi fericiți pe pământ și în cer deodată. Învioreață-te cu dor lucrând lucrarea împărăției și învață buna rânduială întru toată lucrarea tainelor Mele din mijlocul tău, Ierusalime de azi. Învață de la Mine și fă așa, și vei fi mângâierea Mea, și vei avea tu mereu mângâiere, poporul Meu. Unul de la altul așteptăm ajutorul; tu de la Mine, și Eu de la tine. Unul de la altul să ne dăm, și să prindem împlinirea a toate, și s-o stăpânim apoi, căci tot cuvântul Meu este împlinire, poporul Meu. Cu duhul plin de dor îți grăiesc și te învăluiesc în harul mângâierii, iar tu, Ierusalime, ține-te în dragostea Mea până voi veni desăvârșit și mângâie-te cu ea până la slava cea mare și ia puteri din ea, ca să Mă porți tu cu zilele venirii Mele la tine.

Scoală-te tot mai cu putere și fă voia Mea cu dor, că Eu cu dor aștept și cu dor vin, poporul Meu, și cu dor te povățuiesc, ca să te am, și pe veci să-Mi fii alifie și bucurie, poporul Meu de la venirea Mea. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2002

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Domnul lucrează în chip umilit, căci omului îi lipsește duioșia. Măsura Domnului lângă om este aplecarea, căci omul nu se apleacă. Cel neîndoielnic primește prin rugăciune. Creștinul nu este al lumii, ci al lui Dumnezeu.

Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Cel ce bate ca să se deschidă porțile cuvântului Meu și să intru în cartea Mea din zilele acestea. Amin, amin, amin.

Trebuie să Mă fac cuvânt, copii străjeri la ieslea Mea de cuvânt. Sculați-vă și stați înaintea Mea și dați-Mi ființă în carte. Dacă Eu nu sunt cuvânt între voi, atunci ce sunt Eu între voi? O, fiilor frânți, puterea voastră trebuie să fie de ajunsă pentru coborârea Mea cuvânt în mijlocul vostru. Dacă Eu n-aș fi așa de tainic, v-aș putea ajuta prin mulți pe voi ca să aveți voi putere pentru coborârea Mea la voi. De aceea vă învăț mereu să întăriți tot mai cu foc lucrarea împărăției de-a pururi între voi, ca să ia putere această lucrare și să depărteze ea puterea care vă slăbește pe voi pentru paza voastră cu care trebuie să stați înaintea Mea ca să pot veni cuvânt la voi, fiilor striviți. O, dacă Eu n-aș fi așa de tainic pentru tot ce este în jurul vostru, atunci Eu aș putea de ajuns cu voi peste tot ce este în jur.

O, fiilor, sunt aplecat ca un Dumnezeu, și așa lucrez prin voi, căci puterea Mea e mare și nu se pune cu omul, că omul e mic de tot. Sunt aplecat ca un Dumnezeu, și așa lucrez Eu prin voi, și Mă plec mereu omului, că omul nu se pleacă Mie și nu vede că nu se pleacă Mie și nu-i pasă că nu se pleacă Mie; nu-i pasă, că dacă i-ar păsa nu M-aș mai pleca Eu lui, și s-ar pleca el Mie cu toată duioșia, cu toată stăruința.

O, fiilor, mult îi lipsește omului duioșia care-l face frumos pe el însuși. Mă uit la unul și același om într-o clipă și alta a lui și Mă doare mereu când îl văd că nu încearcă mai deloc să fie cu duioșia și cu lucrarea ei în el. Această taină a frumuseții inimii și a feței omului, cum să fac Eu, fiilor, s-o pot mai mult vedea pe calea drumului Meu de la cer la pământ și să fiu cu pace și cu fericire întru venirea Mea la voi? O, mare este taina aceasta și dulce este, și tot ce este dulce pentru Mine aș vrea tot mai mult să găsesc pe calea Mea între Mine și voi, între Mine și om, copii ai venirii Mele de azi.

Am, fiilor, de la Tatăl lucrarea să-l fac frumos înaintea îngerilor și înaintea sfinților și înaintea Tatălui pe poporul Meu de azi, învățându-l pe el lucrarea îngerilor, lucrarea ascultării, fiilor, lucrarea temerii de Dumnezeu, lucrarea împărăției cerurilor, măi copii. Eu trebuie să vin curând, curând, și pe toate cele dulci și sfinte și mereu proaspete trebuie să le am peste poporul Meu de azi, dar dacă Eu nu sunt cuvânt între voi, atunci voi nu aveți putere de ajunsă pentru coborârea Mea, fiilor. Dar Eu vă spun vouă: luați din gura Mea și așezați pe masă ca să ia poporul. Nu vă lăsați striviți de nici o neputință, că mai mari ca acestea sunt Eu. Amin. Eu nu apăs peste voi cu acest cuvânt, ci doar vă înzestrez cu putere împotriva neputințelor voastre care-Mi împiedică Mie cuvântul când el vine.

O, fiilor, cuvântul Meu are putere pentru orice stare, pentru orice ușor sau greu, numai să poată el să se așeze pe pământ între voi, că Eu la voi Mă fac cuvânt. Am închis bine ușa ca să nu mai vedeți afară și M-am strâns cu voi în casă, adică între Mine și voi, și vreau să vă împodobesc hăinuța cea pentru venirea Mea și veghea cea de-a pururi și pacea și duioșia cea pentru Mine, taina care încălzește în voi iubirea cea pentru Mine, fiilor. O mulțime de bunătăți și de haruri stau deasupra voastră ca să se așeze pe pământ pentru Mine și pentru voi. O mulțime de bucurii așteaptă, numai să le voiți, numai să le primiți. Și cum așa aceasta ce spun Eu? O, duhul cel duios al inimii omului Îmi face Mie drumul dulce spre om, drum cu bucurie și cu iubire în el, și tot așa și cuvântul, și tot așa și împlinirea lui de la cei ce sunt îmbrățișați în cuvânt. Cuvântul Meu trebuie împlinit la vremea lui, și apoi în toată vremea, iar împlinirea aduce bucuriile ei și harurile ei, fiilor. Luați din gura Mea și așezați pe masă ca să ia poporul, că Eu sunt cu îndemnul Meu cel proaspăt și sunt mereu astăzi, că altfel omul nu poate cu Mine.

O, poporul Meu, o, poporul Meu! O, ce nume frumos ai tu, fiule! Domnul Atoatefăcătorul, Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul și marea și toate câte sunt, Acela este Cel ce te cheamă pe tine pe nume. O, poporul Meu cel luat din români! Tot și toate aud că Eu îți zic ție: poporul Meu. Regele Darius a dat poruncă cu putere și a scris peste toate noroadele de pe pământ ca să se închine toți și toate Dumnezeului lui Daniel, că El este Dumnezeul Cel viu, Care este în veci, și a Cărui împărăție nu se va nimici, și a Cărui stăpânie nu se va sfârși, că El a scăpat pe Daniel din groapa cu lei. Tot așa va fi și de la tine, că Eu Mă voi arăta Dumnezeu mare și veșnic din mijlocul tău, și așa vor crede toate neamurile pământului în Dumnezeul tău, Ierusalime român, și tu vei avea atunci cel mai frumos nume. Mereu, mereu Eu îți zic: poporul Meu, și în curând toți și toate Mă vor vedea în mijlocul tău cu slavă, iar slava Mea va fi puterea Mea, și sub ea se vor pleca toți și toate, și tu vei fi poporul Meu prin care Eu Mă voi slăvi. Amin, amin, amin.

Mă port spre tine și te învăț duioșia, că vreau s-o văd pe inima ta și pe fața ta tot mai mult, poporul Meu. Haina de mireasă împodobește toată sărbătoarea nunții; la fel și frumu-

seţea miresei. Inima sfântă se poartă spre Mine prin duhul cel duios al iubirii cereşti, iar iubirea este Duhul Meu, poporul Meu. Duhul cel duios schimbă faţa omului, şi omul străluceşte atunci în frumuseţe cerească şi se face mângâiere făpturii şi lui Dumnezeu şi lui însuşi. Duhul cel semeţ însă, aspreşte faţa omului, şi omul se face greu peste toţi şi peste toate, şi omul întunecă în jur prin propriul lui duh, şi se face apăsare făpturii şi lui Dumnezeu. Dar Eu în mijlocul tău Mă slăvesc prin cuvântul înţelepciunii cea de sus şi îţi dau creştere cu duioşie, poporul Meu, şi torn din Duhul Meu peste tine ca să iei tu din chipul Meu şi să semeni cu Mine la venirea Mea, şi Eu să te chem atunci şi să-ţi zic ţie: poporul Meu. Amin. Spune-Mi tu Mie, este pe pământ vreun nume mai frumos ca numele tău pe care-l ai tu de la Mine? O, tot aşa să-ţi fie şi faţa, tot aşa să-ţi fie şi viaţa, şi înţelepciunea, şi cuvântul, şi pasul, şi haina, şi iubirea, poporul Meu.

Mângâie-Mă cu împlinirea ta şi fă să vadă toate noroadele pe Domnul Dumnezeul tău în mijlocul tău, că vreau curând, curând să Mă slăvesc peste tine cu slava pe care am avut-o la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, poporul Meu, când Tatăl te-a rânduit pe tine în a Sa iubire să te înfieze prin Mine după bunăvoinţa voii Sale, spre lauda măririi harului Său dăruit ţie prin Mine, Fiul Său, prin Care tu ai răscumpărare prin Sângele Meu, şi iertarea păcatelor prin bogăţia harului Meu care prisoseşte peste tine cu înţelepciune şi pricepere, făcându-ţi ţie ştiută taina voii Sale, aşa cum a fost mai înainte rânduit pentru plinirea vremurilor. Amin. O, mângâie-Mă cu împlinirea ta, poporul Meu. Cu harul tău cel de la Mine să Mă mângâi, că el prisoseşte peste tine cu toată înţelepciunea şi priceperea şi îţi face ţie cunoscută taina voii Mele, fiule.

O, poporul Meu, te-am povăţuit adesea să-Mi ajuţi puterii Mele cea din fiii care stau la gura izvorului Meu ca să ţi-l dea ţie şi ca să-l împartă sămânţă peste pământ. Ai făcut aşa cum te-am povăţuit Eu, poporul Meu? I-ai cercetat să vezi dacă au ei putere pentru venirea Mea cuvânt pe pământ? Le-ai întărit puterea lor cea slăbită? Le-ai dat de la Mine ce ţi-am dat să le dai ca să aibă ei de la Mine şi de sus, şi de jos, şi ca să poată ei pentru Mine şi pentru venirea Mea? O, copii ai poporului Meu, Eu v-am spus vouă că nu numai Eu sunt povara lor, ci şi voi sunteţi, dar căutaţi să le fiţi povară dulce, că ei sunt slabi şi sunt mici, că dacă n-ar fi fost ei mici, Eu n-aş fi putut peste ei şi prin ei pentru Mine. Când îi vedeţi încordaţi, depărtaţi de la ei pricina care doare în ei, că Eu trebuie să pot cu ei. O, poporul Meu, învaţă de la harul Meu de peste tine înţelepciunea şi priceperea în toate, şi apoi ajută-Mă cu ele când Eu îţi grăiesc ca să te înţelepţesc. Dacă te doare un degeţel, se încordează tot trupul tău şi suferi tot şi cauţi să-ţi vindeci buba. La voi trebuie să fie numai pace, iar ei au acest dor între ei şi voi. Şi iată: una e să te mânii şi să nu greşeşti fiindcă faci lumină cu dreptate şi cu râvnă, şi alta e să te mânii şi să greşeşti cu mânie. O, de aceea v-am învăţat Eu pe voi să lucraţi în toate cu îngeri de sus şi cu îngeri de jos ca să nu fiţi învinuiţi de ascundere, fiilor, nici pentru cele drepte, nici pentru cele nedrepte, lucrate de voi.

Fiilor, vă învăţ ceva. Când cineva dintre voi greşeşte, nu-l lăsaţi să nu se căiască numaidecât de ce a făcut neplăcut; nu-l lăsaţi să stea mult cu greşeala peste el, căci cel ce greşeşte, după ce se îngâmfă greşeşte, iar cel îngâmfat nu vede că a greşit, şi nu se apleacă dacă nu vede. Dar voi, ceilalţi, fiţi înţelepţi atunci, fiţi pe picioare atunci, şi cercetaţi dacă e greşeală sau dacă e neputinţă, că, fiţi atenţi şi precauţi, una este greşeala, şi alta este neputinţa. Vă învăţ înţelepciunea aceasta şi lucrarea ei ca să curmăm pe cât se poate încordarea celor cu povara Mea peste ei. Vă învăţ taina duhului duios, care nu-l lasă pe om să se îngâmfe şi să apese prin duh îngâmfat. Cel duios aduce numai putere peste toţi şi peste toate în jurul lui. Cel cu duh duios este stăpânit de iubirea Mea şi o dă pe ea în jur, şi dă în jur ce are el şi iubeşte cu duh duios tot ce este viu.

O, poporul Meu, puterea Mea e mare şi nu se poate pune cu omul, că omul e slab de tot, e mic de tot. Dar cu toate acestea ale Mele, omul însă se pune cu puterea Mea cea mare, că Eu sunt tainic, iar dacă omul nu Mă vede cu ochii lui şi cu mintea lui, că nu Mă poate cuprinde, el se scoală şi se luptă cu Mine şi nu ştie că aşa face şi nu vrea să ştie care este măsura Mea de lângă el. Iar Eu, mereu, mereu Mă plec omului, şi iată măsura Mea lângă om, măsura Mea pe care Mi-o vrea omul între Mine şi el. Mă plec omului, că omul nu se pleacă Mie şi nu-l doare că nu se pleacă. Dacă l-ar durea, nu M-aş mai pleca Eu lui, şi s-ar pleca el Mie cu toată duioşia, cu toată stăruinţa lui. Atunci omul ar da să vadă bine şi nu ca el, căci când omul vede ca el, atunci e cel mai singur omul, iar Eu rămân fără el, căci de la Mine este altfel lăsat. O, poporul Meu, Mi-s obosiţi cei ce stau în faţa cuvântului Meu.

O, fiilor care-Mi daţi fiinţă în carte, vă slobozesc acum de sub puterea Mea, că sunteţi striviţi cu puterea. Hai să ne dăm celor ce sunt numiţi de Mine poporul Meu şi al vostru şi să zidim la lucrarea împărăţiei şi la mângâierea voastră şi a lor, unii de la alţii. Dar apoi vă cer din nou la masa Mea de cuvânt, ca să pot Eu cu cuvântul Meu peste toate câte sunt grele pentru voi, că nu mai pot să vă văd şi să vă ştiu sub greu. Eu sunt duios pentru voi cât nu se suie la mintea voastră. N-are cum să ştie alţii decât voi greul Meu de peste voi, şi de aceea nu găsiţi în jur duioşie ca a Mea pentru voi.

Hai să ne împărţim şi azi poporului, că e zi de umilinţă. E zi de post şi de umilinţă pentru întâmpinarea sărbătorii Învierii Mele. Hai să ne umilim şi să ne bucurăm prin umilinţă şi prin duioşie, căci duhul cel umilit are în el duhul cel duios, taina care încălzeşte iubirea cea pentru Mine în inima omului de-a pururi, fiilor. Amin, amin, amin.

*

Acum, iar să ne aşezăm şi să terminăm de întocmit cartea zilei de azi, şi apoi să ne aşezăm să împlinim cu iubire de-a pururi lucrarea împărăţiei, şi cu ea să aşteptăm mereu venirea Mea, căci pentru ea ne pregătim, fiilor.

V-am spus vouă că vreau să întăresc pe pământ puterea rugăciunii, taina rugăciunii cea cu putere, iar ca să se înfăptuiască rugăciunea, v-am spus că trebuie pace întru toate şi întru toţi, pace şi nejudecată. O, fiilor, e plină cartea Mea cu voi, e plină de învăţătură tare, şi ea trebuie împlinită, şi tot cuvântul Meu trebuie împlinit la vreme, şi apoi de-a pururi. Mai mare grijă ca aceasta să nu se vadă la voi, că voi trebuie să fiţi sfinţi din zori şi până în zori, şi aşa să petreceţi cu Mine, căci sfinţii petrec cu Dumnezeu, fiilor.

În cartea Mea cu Verginica l-am învăţat pe Israel cel de azi, pe cel care a fost mai înainte de voi la masa Mea de cuvânt, şi i-am spus aşa: *«Israele, Israele de azi, e mult să lucrezi de dimineaţă şi până seara, şi e mult să dormi de seara până dimineaţa».* O, aşa i-am spus lui, dar nu i-am spus să stea fără lucru în afară de aceasta. Taina rugăciunii cea cu putere şi lucrul împărăţiei şi hrană pentru suflet i-am spus să

facă, pentru că dacă sufletul nu are putere, trupul în zadar are, fiilor. Uitaţi-vă voi la voi, copii care-Mi primiţi cuvântul, că dacă voi n-aveţi putere de suflet, cât de greu Îmi fac Eu venirea Mea cuvânt între voi! Mi-e dorul plin de foc ca să vă văd cu putere de suflet şi cu inimioare mângâiate de bucurii vii, că Eu mai am încă de lucru la drumul venirii Mele. Şi am să te aşez pe tine, poporul Meu, mereu înaintea Mea, ca să te găsesc aşa, fiule Israele. O, dacă Eu nu stau înaintea ta, tu cum stai înaintea Mea? Iată, Eu am mereu de lucrat statul Meu înaintea ta şi vreau să lucrăm toate cele ale sfatului cel dintre Mine şi voi, şi dintre voi şi Mine. Când Eu vă cer vouă şi voi Mă auziţi, acela este sfat, şi acela trebuie împlinit cu faptă. Când voi Îmi cereţi Mie şi Eu vă aud, acela este sfat, şi apoi el trebuie împlinit cu faptă. Îndeletniciţi-vă cu fiecare clipă mai mult şi tot mai mult pentru aşa lucru şi nu vă lăsaţi inima şi gândul să vă fie furate spre lucrul cel cu mâna când stau în sfat cu voi şi când staţi în sfat cu Mine, şi apoi când împliniţi cele ale sfatului.

Eu, fiilor, altfel am voit să lucrez cu voi, şi tot aşa este şi azi dorul Meu cel nestins. Eu am vrut ca voi să lucraţi lucrul Meu pe pământ şi să aveţi din părţi inimi iscusite care să ştie şi să poată avea grijă de lucrul Meu cel de peste voi, şi Eu să Mă vărs cu el peste pământ din timp în timp şi din loc în loc. Dar voi, copii duruţi, lucraţi din greu, şi grijile vă iau mereu din faţa Mea, şi voi vă culcaţi cu ele şi vă sculaţi cu ele, că aveţi pe poporul Meu, şi el trebuie să aibă ca să nu ducă lipsă de cele trebuincioase, ca să stea cu Mine şi ca să-l găsesc aşa când vin şi când voi veni. Eu v-am făgăduit vouă că voi ridica de pe pământ inimi mari ca să vă ajut pe voi, şi voi pe Mine apoi. Acum însă trebuie să puteţi voi să vă îndeletniciţi mult cu cele pentru cer din clipă în clipă tot mai mult, ca să pot Eu prin acestea să împlinesc făgăduinţa Mea cea de peste voi.

Tot cuvântul Meu trebuie bine împlinit, fiilor. Trebuie trezit din somn cuvântul Meu, şi apoi trebuie împlinit aşa, numai că trebuie apoi multă înţelepciune pentru tot lucrul cel sfânt ca să poată el lucra pe cer senin, iar cei ce ajută la aceasta, trebuie să ştie ce fac ei cu mintea şi cu inima şi cu dăruirea, ca să fie acestea întru toată armonia, alături de Duhul Sfânt al lucrului Meu cel de peste voi. Din ram în ram să lucreze prin voi lucrarea Duhului Sfânt, să lucreze şi să culeagă, şi să se bucure cerul şi pământul de lucrarea Mea de la voi. Dar tot ce vă spun Eu vouă acum, iubiţii Mei copii, atârnă de taina cea mare a rugăciunii care se împlineşte, rugăciunea cea cu duh puternic prin duhul cel umilit din om, umilit şi treaz prin rugăciunea cea plină de Duh Sfânt. Amin. Toate câte cereţi rugându-vă, să credeţi că le veţi primi, şi aşa le veţi avea, căci cine nu se îndoieşte în inima lui, ci crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice. Amin. Eu am fost adevărat când le-am spus aşa ucenicilor Mei, şi au fost şi ei adevăraţi când au făcut aşa, şi tot la fel de adevăraţi să fiţi voi de-a pururi, fiilor, şi aşa să împliniţi, şi să ţineţi pe masă cuvântul Meu ca să nu-l uitaţi şi să puteţi să Mă împliniţi pe Mine peste voi, şi tot aşa să facă şi poporul, şi apoi să facă aşa ca voi tot neamul omenesc de pe pământ, că asta vreau Eu prin lucrarea Mea cu voi, şi vreau să înţelegeţi ce aveţi voi de lucrat înaintea Mea şi că aceasta vă este soarta. Amin.

O, fiilor din porţi, trebuie să se îndeletnicească bine şi tot mai bine poporul cel sfânt că voi sunteţi cuvântul Meu. Trebuie apoi să înveţe el pe dinafară calea rugăciunii care ajunge la Dumnezeu şi să ia din Scripturi cuvântul Meu ca şi cum azi l-am spus, că aşa am spus: «*Când staţi de vă rugaţi, iertaţi orice aveţi împotriva cuiva, ca şi Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greşalele voastre, că de nu iertaţi voi, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greşalele voastre*». Aşa, fiilor, trebuie să înţelegem de ajuns de mult ce înseamnă iertarea greşalelor, că dacă nu înţelegem, nu vom învăţa calea rugăciunii cea cu putere şi care ajunge la Dumnezeu. Pace şi nejudecată trebuie să aibă ea în calea ei, iar pentru aceasta trebuie la timp sfat de ajuns pentru orice apăsare care s-ar ivi între cei de un trup cu Mine, şi apoi, purtarea sfântă, privirea sfântă, vorbirea sfântă, gândirea sfântă, sfatul sfânt şi nu tulburare prin cuvinte ca pe pământ, că fără aşa veghe şi trăire de-a pururi nu se poate cale pentru rugăciunea cea cu putere care să ajungă la Dumnezeu şi care să se întoarcă cu foloasele ei spre voi.

O, fiilor, e vremea să vin, şi trebuie înteţită această zi. Trebuie lucrată împărăţia cerurilor cu tot dragul, cu tot dorul, mai mult şi tot mai mult decât lucrul cel pentru pâine şi pentru haină, că Mie Îmi trebuiţi voi, nu pâinea voastră, nu haina voastră. Eu pe ucenici i-am învăţat să-Mi ceară Mie şi Tatălui pâinea lor, iar ei să-Mi lucreze Mie, şi ei aşa au făcut, că n-are omul mai multă putere ca Dumnezeu.

Fiica cea sărbătorită azi de biserică, Maria Egipteanca, nu s-a mai îngrijit de pâinea ei, şi dacă nu s-a îngrijit ea, s-a făcut pâinea minune şi nu s-a mai sfârşit, şi a avut ea pâine aşa cum a avut văduva căreia nu i-a mai secat făina şi untdelemnul în vreme de foamete, căci Se îngrijise Tatăl prin proorocul Lui cu care lucra peste Israel zdrobirea slujirii la idoli.

Duhul Meu Cel Sfânt al Tatălui mereu, mereu v-a învăţat, şi tot mereu vă învaţă, că aceasta este lucrarea Lui, iar lucrarea voastră este să credeţi şi să împliniţi cuvântul Meu peste voi şi peste pământ, fiilor, şi apoi cuvântul Meu cel din voi peste Israel. Amin. Trebuie să se îndeletnicească bine şi tot mai bine poporul cel sfânt că voi sunteţi cuvântul Meu atunci când mergeţi spre el cu despărţirea întunericului de lumină, cu despărţirea minciunii de adevăr, cu veghea cea pentru adevăr peste toate ale lor şi ale Mele, că numai adevărul aduce libertatea cea deplină, fiilor. Lucraţi la mintea cea şubredă a celor ce vor cu mintea lor, că Mie Îmi trebuie minte de a Mea în tot Israelul, şi trag din greu prin voi pentru ca să văd această minune în tot poporul Meu de peste tot. Creştinul Meu nu mai trebuie învăţat ca în lume, că el e creştin al acestei lucrări, nu al lumii, iar această lucrare sunt Eu, Domnul.

O, fiilor, v-aş învăţa mult şi mereu. Vreau să aveţi pace, vreau să aveţi putere pentru cele ce am Eu de făcut cu voi. Rugăciunea cea cu duh puternic poate totul, poporul Meu. Duhul cel duios, dacă-l veţi lucra mereu, vă va scoate el de la orice greu, căci Eu pot prin el în voi şi cobor prin el înţelepciune peste voi.

Învăţaţi poporul să nu se joace cu voi, că voi sunteţi slăbiţi de tot, iar Eu voiesc să vă întăresc mult, fiilor. Învăţaţi-l să Mă asculte pe Mine creştinul, nu pe el şi nu pe voi. Pe Mine să Mă ascultaţi toţi şi să Mă împliniţi toţi. Duhul cel duios vă va da vouă înfăţişare cerească, fiilor. El vă va învăţa să fiţi cu duh umilit, să fiţi înţelepţi în toată vremea, să fiţi cu pace şi cu grijă din zori în zori pentru lucrarea cea dulce a împărăţiei Mele între voi.

O, poporul Meu, mai înainte de orice îndeletnicire a ta, de orice grijă sau iubire a ta, lucrează-te pe tine pentru Mine, lucrează-Mă pe Mine pentru tine, lucrează, fiule, cu duhul duios după Dumnezeu, duhul care schimbă faţa omului în lumină ca în cer, că vreau să fie la voi şi între voi precum în cer, fiilor. Căutaţi prin toate priceperea aceasta, şi să fie ca în cer la voi în toată vremea. Amin.

Vă dau mângâiere, iar voi să Mi-o simțiți. Tot omul să vadă la voi pe Dumnezeu, și să simtă omul mângâiere și nădejde de mântuire când vede la voi pe Domnul. Faceți pace inimilor voastre așa cum vă fac Eu. Puneți peste voi făgăduințele Mele și lucrați la împlinirea lor. Amin.

O, fiilor, țineți din răsputeri la dragostea dintre voi și n-o stricați, ci întăriți-o cu toată priceperea, căci vă trebuie mare atenție, mare grijă și mereu trezie și ascultare de cer, ca să aveți dragoste și să nu se strice ea. Dragostea cere mult, cere numai pentru ea totul, și apoi ea are înțelepciunea să le lucreze pe toate câte ei îi slujesc. Amin.

Rostesc binecuvântarea Mea peste voi. Ea să vă întărească în tot lucrul Meu cel sfânt și Mie de folos, și apoi vouă. Iar voi stați sub ea, sub binecuvântarea Mea, fiilor. Amin, amin, amin.

8/21 aprilie 2002

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor.

Omul nu știe ce înseamnă sărbătorile Domnului cu el pe pământ. Domnul așteaptă făptura cea nouă peste neamul omenesc.

O, fiilor din grădină, v-am găsit cu grijă stând înaintea Mea ca să vin. Deschideți-Mi, dar! E sărbătoarea Mea, și cu voi o sărbătoresc, că voi sunteți Ierusalimul Meu din zilele acestea. Amin.

Mă fac peste voi cuvânt pentru voi și pentru poporul Meu de azi și pentru tot sufletul care ia de la voi cuvântul Meu cel de la venirea Mea a doua oară de lângă Tatăl. E praznic de Florii, fiilor, dar omul de pe pământ care sărbătorește sărbătorile Mele nu știe ce înseamnă sărbătoarea Mea cu omul și sărbătoarea omului cu Mine, și Eu n-am ce lua din sărbătorile de la om. Cine este învățat cu sărbătoare ca pe pământ și atât, acela nu se suie până la Mine ca să Mă aducă la sărbătoare și să fiu Eu cu omul în sărbători. Dar la voi cobor și vă găsesc că Mă așteptați ca să vă încununez sărbătorile și să vă mângâi în sărbătorile Mele cu voi, fiilor. O, cum să nu vă mângâi! Cine știe mai mult ca Mine ce greu e fără mângâiere? Cum să nu vă mângâi când Eu știu dorul mângâierii, dorul care nu-Mi mai usucă lacrima Mea dumnezeiască, dor care nu Mă lasă să stau între sfinții cerului și cobor pe pământ după mângâiere ca să-Mi alin căutarea care arde în Mine de când l-am făcut pe om?

Eu sunt Omul Cel nou, poporul Meu. Numai omul nou are dorul mereu aprins, mereu arzând, că e nou, și tot ce este nou arde și este, iar Eu așa sunt, căci sunt Omul Cel nou. Amin.

Iată, omul se învață cu toate și nu mai este nou omul. Omul se învață și cu Dumnezeu și nu mai e nou nici omul, nici Dumnezeu pentru om, iar Eu am zis omului să se întoarcă la dragostea dintâi, la locul de unde a căzut, și acolo să-și aibă inima, și să stea în pocăință și în dragostea omului cel nou, că omul cel nou are dorul aprins mereu, mereu, poporul Meu. Eu sunt Omul Cel nou, și tot așa să fii și tu, că Eu Mă mângâi numai de la ce este nou, și am venit să le fac noi pe toate ca să Mă mângâi, că e greu fără mângâiere în cer și pe pământ, fiilor.

Acum două mii de ani eram adânc îndurerat de la necredința poporului iudeu, cel pentru care Eu M-am lăsat spre răstignire ca să-l înnoiesc, dar el n-a voit să-l trezesc și să-l fac nou. Se apropiase praznicul iudeilor și se adunase mulțime multă din depărtări ca să prăznuiască. Aceștia auzind de Mine că vin în Ierusalim au luat ramuri de finic și M-au întâmpinat cu *«Osana!»* și M-au numit împăratul lui Israel, căci era scris în prooroci: *«Voi turna din Duhul Meu, și ei vor prooroci».* Iar Eu am răspuns: *«A venit ceasul să Se preaslăvească Fiul Omului. Părinte, preaslăvește-Ți numele!».* Și a venit glas din cer: *«Și L-am preaslăvit, și iarăși Îl voi preaslăvi!».* Și toți ziceau: *«A fost tunet, a fost înger!»,* iar Eu am zis: *«Nu pentru Mine, ci pentru voi s-a făcut glasul acesta. Acum este judecata acestei lumi. Acum stăpânitorul acestei lumi va fi aruncat afară, iar Eu când Mă voi înălța de pe pământ, îi voi trage pe toți la Tatăl».*

O, poporul Meu, toată mulțimea care venise la praznic în Ierusalim voia să Mă vadă și să Mi se închine, că era toată în duh nou, în dragoste nouă, căci tot ce este nou aduce fericire și credință și iubire și bucurie, și așa l-aș vrea Eu pe om, și dorul Îmi arde după el, dar omul se învechește și se învață cu toate, și se învață și cu Dumnezeu, și nu mai este nou nici omul, nici Dumnezeu pentru om.

Mă uit peste pământ între Mine și om, între om și Mine, și văd pe câte unii arzând de dorul și de dragul Meu, dar pe placul lor, nu pe placul Meu, căci viața lor nu este ca a Mea, și nici duhul lor nu este umilit ca Duhul Meu, și Mă uit și nu pot cu omul care nu Mă așează pe Mine în el ca să Mă poată așeza și în alt om apoi. Făptura Mea nu încape în om, și omul nu știe ce înseamnă sărbătoare a Mea cu omul și a omului cu Mine, și Eu n-am ce lua din sărbătorile de la om. Mă zbat din greu prin voi, poporul Meu, să-i trag pe toți la Tatăl prin acest glas care coboară la voi din Mine ca să-l audă omul și să vină la Tatăl.

Taina omului nou e tot ce aștept Eu de la om. Făptura cea nouă care nu se mai trece, aceasta este taina pe care Eu voiesc s-o aduc peste tot neamul omenesc ca să-l trag la Tatăl, și vreau să pot aceasta, și vreau să poată și omul. Mai-marii de peste oameni însă Îmi stau împotrivă, căci ei au iubit și iubesc mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu.

Mă doare că nu poate omul. În loc să se teamă de Dumnezeu, omul se teme de om. Pe vremea aceea când Eu am intrat pe mânz de asină în Ierusalim, au crezut în Mine mulți din căpetenii, dar nu mărturiseau de teama fariseilor, ca să nu fie scoși afară din sinagogi, căci aceștia au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu. O, tot așa este și azi, și Mă doare că nu poate omul, iar cuvântul Meu de atunci rămâne între Mine și om, căci am spus și spun iarăși: *«Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec, că Eu n-am venit să judec lumea, ci ca să mântuiesc lumea. Iar cine Mă nesocotește pe Mine și nu primește cuvintele Mele, are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua cea de apoi».*

O, poporul Meu, Eu sunt Omul Cel nou, și așa să fii și tu. Numai omul cel nou are dorul mereu aprins, mereu arzând, căci tot ce este nou arde de dragoste și este. Eu Mă mângâi numai de la ce este nou, și am venit să fac totul nou ca să Mă mângâi, că e greu fără mângâiere în cer și pe pământ. Taina omului nou e taina mângâierii Mele. Am venit pe pământ cuvânt ca să-l chem pe om la mângâiere și la fericirea care vine de la cuvântul mângâierii. Cuvintez peste om, și omul ar trebui să ardă de dragoste la glasul iubirii Mele. O, cum să-l fac pe om să înțeleagă că am venit după el ca să-l trag la Tatăl? Mă doare că nu poate omul. Îl doare pe Dumnezeu de la om. Îi trebuie omului părere de rău și pocăință și

duh umilit şi aplecare şi îmbrăţişare cu Dumnezeu, şi mângâiere apoi între Dumnezeu şi om, că Eu pentru asta am făcut omul. O, dacă ar vrea omul să se nască din acest cuvânt nou, şi să înţeleagă apoi pentru ce l-am făcut Eu pe om, şi apoi să înţeleagă pentru ce am venit Eu acum două mii de ani pe pământ şi, iarăşi, acum, din nou, după două mii de ani, o, poporul Meu, dacă ar vrea omul să înţeleagă acestea, s-ar face el mângâierea Mea şi ar fi aşa, căci pentru asta am făcut Eu omul, poporul Meu. Îl strig pe om prin gura Mea care izvorăşte cuvânt în mijlocul tău. Îl rog pe om să Mă audă şi să se facă mângâierea Mea. Îl rog pe om să se coboare jos din rangurile lui şi să se facă mângâierea Mea şi să ştie ce înseamnă această lucrare aşa cum a ştiut Zaheu prin Duhul Meu Cel Sfânt, şi s-a făcut el mângâierea Mea şi M-a ajutat la greu şi M-a mărturisit prin mântuirea lui din lumea cea fără Dumnezeu.

Acum două mii de ani, în ziua aceasta, erau mulţi adunaţi la sărbătoare, şi toţi voiau să Mă vadă, că nu ştiau că poporul iudeu nu Mă primea. Iar Eu am cerut la Tatăl să Mă mărturisească din cer, şi Tatăl M-a mărturisit preaslăvindu-Şi numele Lui şi al Meu, şi toţi s-au bucurat şi s-au mângâiat de la Dumnezeu. Acum, glasul Domnului curge din belşug peste pământ şi se răspândeşte în părţi, că Eu am putere să vă ajut să-l împărţiţi făcându-l sul de hârtie şi dându-l spre mărturisire ca să-l fac pe om să vină la mângâierea Mea şi să Mă bucur mângâindu-l pe om. O, poporul Meu, M-am făcut cu tine cale spre oameni şi voiesc să fii tu mereu, mereu mângâierea Mea, portiţa Mea prin care intru şi ies ca să-Mi fac lucrarea peste om. Mă aşteaptă Tatăl cu lucrul gata. Mă aşteaptă Tatăl cu omul, că Eu pentru mângâierea Mea am făcut omul.

O, poporul Meu, taina omului nou e tot ce aştept Eu de la om ca să-l trag pe om la Tatăl, iar tu adu-Mi această mângâiere, fiule nou. Taina omului nou şi împlinirea ei, aceasta să fii tu, ca să te ţin în mână de mărturie peste toată făptura care suspină, că te aşteaptă făptura, poporul Meu. O, lasă totul şi fă-te Mie mângâiere, că e vremea ta, şi eşti rânduit de Tatăl mai înainte de întemeierea lumii ca să-Mi fii fiu iubit, poporul Meu, şi să-ţi fac ştiută taina înţelepciunii şi a priceperii, spre împlinirea Scripturilor acestei vremi, că iată, a venit vremea să vin, şi am venit, şi tu M-ai primit, şi Eu am putut. Caută să fii înţelept în toată taina aceasta şi te grăbeşte să-Mi dai peste tine toată înfăţişarea Mea, şi apoi să stai în ea. Caută bine în cuvântul Meu de peste tine. Ia tu din el mai întâi, şi să Mi-l dai Mie împlinit în toată vremea, până la venirea Mea cea cu slavă văzută şi cu mare mărturisire pentru lucrarea ta cu Mine, căci faţa ta se va vedea atunci, poporul Meu. Amin.

Îmbracă-te în cuvântul Meu, poporul Meu. Fă din el viaţa ta, şi Eu Mă voi mângâia pe deplin şi voi putea peste pământ tot ce este scris să fac acum, la venirea Mea cea mare. Lasă totul şi dă-Mi viaţa ta ca s-o înmulţesc în viaţa Mea şi să ne arătăm curând, curând, poporul Meu, şi să aducem vremea mângâierii care nu se va mai lua, şi iarăşi Tatăl Îşi va preaslăvi numele Său cel sfânt întru Mine în mijlocul tău, Ierusalime de azi.

Taina omului nou şi lucrarea ei peste tine, aceasta îţi dau Eu să lucrezi, poporul Meu, iar Eu să iau din ea şi să Mă mângâi, şi să fii tu mângâierea Mea, iar Eu să fiu mângâierea ta şi puterea ta pentru slava Mea, poporul Meu de azi, Ierusalimul Meu de la sfârşit de timp. Amin, amin, amin.

15/28 aprilie 2002

Praznicul Învierii Domnului

Sfârşitul timpului, Iisus Hristos, plinirea a toate. Lucrarea de ucenic este plină de minuni. Rodul sfintei Împărtăşanii este mărturisirea Cuvântului Hristos.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Deschideţi-Mi, ca să intru. Sunt Împăratul slavei. Sunt Fiul Tatălui Savaot. Sunt Cel ce am trecut prin moarte pe cruce acum două mii de ani pentru răscumpărarea făpturii. Amin.

Vă îmbrăţişez cu sărbătoare şi cu urarea cea care mergea din gură în gură între ucenici şi în lături peste tot în ziua a treia după patima Mea.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!

O, grădiniţă a cuvântului Meu, vreau să te bucuri, vreau să-ţi alin duhul tău cel durut de peste tot. Hai să te bucuri pentru biruinţa Domnului Dumnezeului tău, Care a călcat cu moartea pe moarte pentru biruinţa tuturor. Amin.

O, copii osteniţi de tot şi de toate! Eu fără voi nu pot coborî cuvânt pe pământ ca să-Mi întocmesc venirea Mea cea după două mii de ani de la prima Mea venire. Pentru venirea Mea de azi Eu am plătit cu moartea Mea cea de trei zile după un mare şi dureros dispreţ de la poporul iudeu, care se împietrise pentru Mine în zilele acelea ca să-şi vadă de zilele lui, aşa cum îi plăcea lui să facă. O, fiilor, e sărbătoarea învierii Mele cea de acum două mii de ani. Sunteţi osteniţi, dar Eu, Domnul, voi să salut cerul şi pământul cu urarea sărbătorii de azi.

Hristos a înviat, cerule şi pământule! Făcătorul tău aceasta îţi aduce spre bucuria ta. Hristos a înviat! Să audă din gura Mea toată făptura şi să tresalte la vestea venirii Mele cu urarea sărbătorii învierii Mele. Patruzeci de zile şi-au spus aşa unii altora ucenicii Mei, şi toţi din gură în gură apoi, până ce Eu M-am înălţat întru slavă ca să pot fi cu ai Mei până la sfârşitul timpului, şi nimic şi nimeni să nu Mă ia de la ei. Amin.

Eu după ce am înviat M-am ascuns în taina fiinţei Mele pe care o am de la Tatăl. După ce M-am înălţat în sus de lângă ucenicii Mei, M-am ascuns în taina fiinţei Mele cea veşnică, fiilor de la ieslea cuvântului Meu, dar iată, sunt, şi din taina fiinţei Mele Eu dau la toţi cei ce Mă iau, numai să aibă cine să Mă ia. O, fiilor scumpi, am multă nevoie de mângâiere. Daţi poporului Meu din partea Mea salutul învierii, salutul mângâierii, şi spuneţi-i să fie viu în vecii vecilor. Daţi lumii întregi şi la toată făptura vestea cea de atunci şi vestea cea de acum, şi să se plece tot şi toate la vestea venirii Mele şi să primească pe Făcătorul şi să cunoască pe Împăratul slavei şi să-I deschidă ca să intre şi să împărăţească peste făpturi. Amin.

O, poporul Meu de azi, bucuriile de azi sunt mici de tot. Când omul nu se bucură, nici Eu nu Mă bucur. Caut pe pământ izvor de bucurie pentru Mine, dar omul nu ştie să se bucure. S-au bucurat ucenicii Mei când Eu am înviat, şi au tresărit unul de la altul, şi durerea lor cea pentru Mine s-a făcut bucurie, şi ei au ştiut atunci ce este bucuria, şi le-am spus lor: *«Bucuraţi-vă!»*, şi le-am spus: *«Pace vouă!»*. Tot aşa vă spun şi vouă acum, şi vă bucur cu venirea Mea care se face cuvânt peste voi ca să fiu Eu cu voi, cei de la sfârşit de timp. O, poporul Meu, ce înseamnă aceasta: sfârşit de timp? Aceasta înseamnă Iisus Hristos, plinirea a toate, sfârşitul a toate, ca să fie El, numai El toate. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, numai Eu, numai Eu să fiu tot ce eşti tu, tot ce faci tu, şi vom fi Eu şi tu. Amin. Precum Tatăl este

întru Mine şi Eu întru Tatăl, aşa să fie între Mine şi tine, poporul Meu de la sfârşit de timp. Voiesc pe deplin să Mă odihnesc în viaţa ta, ca să-Mi găsesc mângâierea pe care am pierdut-o acum şapte mii de ani, după ce omul cel zidit de mâna Mea s-a făcut de sine şi n-a mai fost întru Mine. Plâng şi suspin mereu de-atunci, şi omul nu-Mi mai dă înapoi mângâierea. Eu sunt sfârşitul a toate, ca să poată omul cu Mine, dar iată că omul nu vrea să poată aşa, şi vrea să poată cu viaţa lui.

O, nimic nu se poate cu viaţa ta, omule, ci se poate numai cu viaţa Mea, căci ea a dat viaţă celor din morminte, şi a rămas mărturia aceasta din vremea aceea, şi vreau să dau viaţă şi celor ce sunt pe pământ cu trupul, căci viaţa Mea poate, omule, şi Eu te chem şi te aştept la izvorul vieţii, căci l-am pus în calea ta ca să te apleci şi să bei din el, şi să ştii apoi că Eu sunt viaţa ta dacă vrei să ai viaţă. Am făcut minune fără seamăn ca să vin după tine şi să te duc la Tatăl după două mii de ani de la viaţa Mea dată jertfă pe cruce pentru tine, ca să te înveţi cu viaţa Mea apoi, căci Eu aşa le-am spus ucenicilor Mei: *«Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul şi Sângele Meu, spre viaţa voastră cea de veci»,* şi fericiţi sunt ucenicii Mei care iau din viaţa Mea pentru viaţa lor. Amin. Eu le-am dat ucenicilor Mei viaţa Mea, şi apoi ei Mi-au dat-o pe a lor, şi Eu M-am purtat cu viaţa Mea în ei pe pământ, spre viaţa tuturor. Acum două mii de ani am împlinit Eu această lucrare prin ucenicii Mei, şi iarăşi împlinesc prin ucenici lucrarea aceasta, şi fericiţi sunt cei ce se fac ucenici ai Mei la venirea Mea cea de la sfârşit de timp. Amin. I-am strâns atunci pe ucenicii Mei cei iubiţi şi le-am dat viaţa Mea, şi apoi Mi-am săvârşit-o pe cruce, ca să calc cu moartea pe moarte şi să le dau viaţă şi celor morţi, şi le-am dat la mulţi, şi ei au înviat şi s-au ridicat cu Mine, şi Eu i-am aşezat în rai, că ei Mă aşteptau cu nădejdea învierii. Iar azi a venit ceasul cel proorocit de Mine acum două mii de ani, şi cei din morminte aud glasul Meu, ca să învieze aceştia, şi vor învia curând, curând, precum Eu am cuvântat, căci tot ce am cuvântat Eu este aşa. Amin.

O, poporul Meu, dulce este lucrarea de ucenic al Meu, şi fericit este cel ce gustă din ea ca să aibă viaţă în veci, viaţă fără de moarte să aibă, viaţă sfântă şi plină de minuni în veci de veci. Amin. Vreau să te îmbrac în harul bucuriei învierii Mele, poporul Meu. Am multă nevoie de mângâiere de la tine ca să pot cuvânta în mijlocul tău şi ca să trăieşti tu prin cuvântul Meu care se face trup în tine pentru viaţa ta. Trup şi cuvânt sunt Eu pentru viaţa unui ucenic în care Eu Mă sprijin acum, la sfârşit de timp. Amin.

Fiilor, fiilor, luaţi aminte la ce vă spun acum. Pe unde intru Eu în voi, cu trupul Meu cel tainic, pe acolo să şi ies, spre slava Tatălui Meu, Care lucrează în ucenici pe Fiul Său, Cuvântul. Binecuvântate să fie intrările şi ieşirile Mele în voi şi din voi, spre slava numelui Meu şi spre viaţa voastră cea veşnică, copii ai poporului sfânt. Voi sunteţi fiii trupului şi ai Duhului Meu, iar cei ce se nasc aşa, sunt de sus, şi sunt împărăţia Mea în care Eu Mă desăvârşesc spre desăvârşirea lor. Amin.

Am multă nevoie de mângâiere de la tine, poporul Meu de azi, că drumul Meu de la cer la pământ e greu, că e plin pământul de păcate, fiilor, iar trupurile oamenilor, tot la fel. Cuvântul Meu dă să ţină treaz pe cel ce nu doarme şi dă să-l trezească pe cel ce doarme, că e venirea Mea peste pământ, şi e cuvântul Meu întru venirea sa, spre venirea Mea. Vino spre veghe tot mai trează, poporul Meu! Tu ştii ce este veghea. Ea este împlinirea cuvântului Meu cel de peste tine. Iată zile de Paşti nou, Paştele Meu cu tine la sfârşit de timp în împărăţia cuvântului Meu care împărăţeşte peste tine spre viaţa ta mereu, ca să-ţi trezesc iubirea şi să ţi-o ţin aşa, şi tu s-o mărturiseşti, poporul Meu.

O, fiilor, arătaţi-vă unii altora cât Mă iubiţi şi împrospătaţi-vă iubirea şi împărăţiţi cu ea peste pământ şi peste timp, căci Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt sfârşit de timp, plinirea a toate, sfârşitul a toate, ca să fie El, numai El toate. Amin.

O, poporul Meu, numai Eu, numai Eu să fiu tot ce eşti tu, tot ce faci tu, tot ce grăieşti tu, şi vom fi Eu şi tu.

Îţi dau iar salutul învierii: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat, poporul Meu! Numai Eu să fiu tot ce eşti tu, şi vom fi Eu şi tu, şi vom fi vestea bucuriei peste tot pământul curând, curând, poporul Meu. Amin, amin, amin.

22 aprilie/5 mai 2002

Sfintele Paşti, ziua a doua. Sărbătoarea sfântului mucenic Gheorghe

Tatăl Savaot mângâie suferinţele Fiului Său. Glasul Domnului: „Până în clipa când voi rosti scularea celor din morminte, până atunci îl strig pe om, şi apoi sfârşesc să-l mai strig".

Deschideţi-Mi, voi, cei ce staţi în porţi! Sunt Domnul! Vin iar cu zi de Paşti încununată de cuvântul Meu care vă îmbrăţişează din nou cu urarea cea pentru învierea Mea: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!

Tatăl Savaot Mă strânge la sân şi Îmi mângâie trupul cel răstignit şi înviat şi Îmi spune că se apropie cu multul mângâierea Mea cea deplină. Îmi mângâie Tatăl trupul înrănit de cuie şi de spini şi de bici şi Îmi sărută faţa cea pălmuită de iudei şi de cei ce M-au răstignit, şi Îmi spune aşa:

— Te mângâi, tată, Te mângâi, copil durut, că nu e mai mare durerea Ta ca a Mea. Eu sunt în Tine, precum Tu eşti în Mine, şi ranele Tale Îmi fac durere, dar n-am avut cum să fac altfel ca să-l fac pe om să-i fie milă de Tine şi să se întoarcă la Noi omul. Aşa cum Tu Te-ai întors din moarte la viaţă, aşa să se întoarcă şi omul, şi să Ne mângâie omul cu venirea lui înapoi, Fiule mântuitor, şi să Te mângâie pe Tine aşa cum Te-a mângâiat tâlharul de pe cruce care s-a întors la Dumnezeu văzându-Ţi durerea Ta cea pentru om şi ranele Tale dumnezeieşti. Mai mult ca el nimeni nu Te-a mângâiat când ai murit pentru om. Mai aproape ca el nu Ţi-a fost nimeni în vremea când erai cel mai îndurerat cu trupul şi cu duhul, Fiul Meu Cel scump. Ai fost plin de milă pentru om şi l-ai primit la Tine chiar şi când erai pironit pe lemnul crucii, şi i-ai promis raiul şi i l-ai dat odată cu învierea Ta şi i-ai spus: *«Astăzi vei fi cu Mine în rai».*

O, cât ai lucrat Tu în ziua cât ai stat în mormânt! Că Te-ai dus în locuinţa morţilor şi le-ai dat la mulţi sculare, că Te aşteptau. Şi Te-ai dus apoi să desfaci porţile raiului ca să intre cei înviaţi, şi l-ai găsit pe tâlharul cel miluit pentru pocăinţa lui şi pentru mângâierea pe care Ţi-a dat-o el pe când erai pe cruce. El după ce şi-a lăsat trupul pe cruce s-a dus la poarta raiului şi aştepta acolo făgăduinţa Ta, iar Tu când ai venit cu crucea şi ai deschis cu ea încuietorile puse de Tine după facerea omului şi după căderea lui din rai, ai intrat apoi cu tâlharul cel mântuit şi cu toţi cei înviaţi, şi apoi Te-ai dus la Tatăl să-I dai lucrarea împlinită, şi apoi ai înviat. Eu, Tatăl,

Te-am cuprins atunci şi am plâns cu durere şi cu bucurie şi Te-am trimis în trup şi Te-am dat încă să stai cu cei ce Te-au iubit din lume, şi ai mai stat patruzeci de zile şi iarăşi ai venit acasă, şi Mi-ai spus tot ce ai făcut, şi iarăşi am plâns Noi de durere şi de bucurie pentru lucrarea mântuirii omului.

Erau zbuciumaţi toţi ucenicii Tăi şi toate uceniţele cât ai stat Tu în mormânt pecetluit cu pecetea cea omenească, iar Tu ardeai de dor pentru ei, şi Te-ai ridicat cu trupul din mormânt, şi iarăşi ai venit la Mine ca să-Mi aduci spre binecuvântare trupul cel luat din Fecioară, trupul cu care Te-ai răstignit, şi Eu l-am cuprins şi l-am binecuvântat, şi apoi Te-ai dus şi ai pătruns la ucenici şi le-ai dat pacea învierii, Fiule mântuitor. De atunci şi până azi stai mereu pe pământ cu oamenii, şi tot atât stai şi cu Mine şi cu cei sfinţi care sunt în cele ce nu se văd. Dar iată, e greu cu omul de pe pământ ca să Ne iubească fără să Ne vadă, Fiule. O, ceea ce se vede nu este veşnic, dar nu vrea omul să priceapă această înţelepciune şi să se îndrepte apoi spre Noi, Cei veşnici, Fiule îndurerat.

O, cum să nu plângem pentru om acum, la sfârşit de timp! Dacă ar mai fi timp, n-am plânge aşa, dar Tu Te-ai întors de lângă Mine la om ca să vii apoi văzut, şi să se vadă cu totul plinirea tainei lucrării Tale vreme de două mii de ani pentru salvarea omului. Tâlharul a avut timp pentru mântuire, că Tu erai în floare cu lucrarea cea mântuitoare a omului, dar acum, după două mii de ani de lucru al Tău, când timp nu mai este, că s-a sfârşit şi el, ce să-i faci omului care ştie totul de Tine, fie el tâlhar sau drept? Iar cel ce ştie totul de Tine şi nu se scoală ca să stea viu, ce să-i mai facem la acela acum când timp nu mai este? Când tot omul ştie pentru ce Te-ai lăsat Tu răstignit şi nu se foloseşte de această taină a veacurilor toate, cum să mai facem şi cu aşa om, copilul Meu Cel durut de la om?

Iată ce Paşti nou! Eu, Tatăl, şi cu Tine, Fiul Meu Cel Unul născut din Mine, stăm în cuvânt înaintea poporului Nostru cel de la sfârşit de timp, înaintea Ierusalimului, că aşa se cheamă poporul Domnului, poporul Duhului Sfânt se cheamă poporul Domnului. Te mângâi în mijlocul poporului sfânt, unde avem masa Noastră cea de la sfârşit de timp, Paştele Tău cel nou, Trupul şi cuvântul Tău laolaltă în lucrare de nou Ierusalim aşa cum nu este nicăieri pe pământ, Fiule iubit. O, unde Te mai dai Tu ca aici, Trup şi cuvânt pe masă, Paşti nou cu Tine şi cu ucenicii Tăi de azi care Te au Trup şi cuvânt mereu astăzi? O, învaţă-i să fie fierbinţi, şi tot aşa să şi lucreze unul peste altul cu Tine şi cu cuvântul Tău, şi să-şi arate unii altora cât Te iubesc şi cât Te au şi cât Te dau dacă Te au. Învaţă-i, tată, că eşti Învăţător, fiindcă ai arătat Tu Însuţi ce trebuie să facă omul, fiindcă ai făcut Tu. Învaţă-i, tată, şi dă-le note şi ascultă-i cât au învăţat şi cât au făcut şi cât fac, că vine sfârşitul timpului când ei vor primi trofeul cel mare pentru că au învăţat cu Învăţător şi au făcut ca Învăţătorul lor Cel desăvârşit, făcându-se ucenici desăvârşiţi ca şi Învăţătorul lor în tot lucrul şi cuvântul Învăţătorului. Amin.

O, copii scumpi ai Fiului Meu, desfaceţi-vă pieptul ca să torn Eu, Tatăl, pe Fiul Meu, desăvârşit în voi, şi să fiţi voi râuri care curg din rai peste pământ şi să adăpaţi pământul din râul vieţii, din care voi beţi după voia Tatălui şi a Fiului, Care v-a ales pe voi mai înainte de întemeierea lumii ca să-I fiţi fii la sfârşit de timp când se dau coroniţele pentru toate veacurile. Vrea Tatăl şi Fiul să încoroneze lucrarea veacurilor cu voi, iar voi să fiţi coroniţa.

O, copii scumpi, faceţi cerul şi pământul să tresalte la glasul înţelepciunii voastre, care va rosti curând, curând, cu-rând învierea făpturii. Eu, Tatăl Savaot, v-am dat cuvânt de mângâiere, cuvânt de înviere, că e sărbătoarea învierii Fiului Meu iubit, întru Care Eu M-am răstignit atunci când El S-a dat spre răstignire, căci Eu sunt în Fiul, din veac şi până în veac. Toate durerile Lui le-am purtat, căci eram în El, iar în clipa când să-Şi dea duhul pentru învierea făpturii, M-am tras din El o clipă numai, şi apoi iar am fost cu El, căci El a înviat şi S-a dat Mie cu trupul înviat, şi iarăşi am fost una desăvârşit.

O, e sărbătoarea Domnului cu voi pe pământ, şi Tatăl vă mângâie pe voi ca să aveţi voi mângâiere şi să daţi Tatălui şi Fiului mângâierea pentru tot neamul omenesc care nu are ce să dea Domnului dacă nu are de la El. Vă mângâie Tatăl, fiilor. Mângâiaţi şi voi în lături. Mângâiaţi, mângâiaţi, vă spune Tatăl. Mângâiaţi toată făptura, că vă aşteaptă de şapte mii de ani făptura. Să audă cerul şi pământul ce vă spune vouă Tatăl Savaot, Atotputernicul. Toată făptura vă aşteaptă pe voi de şapte mii de ani, fiilor binecuvântaţi peste veacuri. Amin.

Ţi-am mângâiat ucenicii, o, Fiule Emanuel. Voiesc să fie ei una în toate, precum suntem Noi una. De aceea i-am mângâiat Eu, Tatăl, în ziua Ta de Paşti nou şi de împărăţie nouă a Ta cu ei după două mii de ani de la trupul Tău cel jertfit pentru viaţa lumii când Tu ai promis acest Paşti nou ucenicilor Tăi de atunci, care stau acum la această masă a împărăţiei Tale la sfârşit de timp prin ucenicii cei mai mici ai Tăi şi ai lor, căci cartea Ta şi a lor e hrana lor lângă cartea Ta de azi, lângă cartea venirii Tale pe care Tu ai deschis-o şi din care iei şi dai până toată o dai.

O, M-am bucurat cu bucuria Ta în mijlocul lor, că Nouă Ne este tare dor de bucurie, tare dor de om, Fiule scump al Meu. Amin, amin, amin.

— Scump, o, Tată al Meu, că tot ce ai avut Tu, ai dat pentru salvarea omului de la moarte. Tu numai pe Mine Mă aveai, şi eram scumpul Tău, şi Te-ai voit întru Mine pentru toată salvarea omului şi ai suferit în Mine pentru aceasta. Eu am fost tot ce ai avut Tu, tot preţul pe care l-ai dat omului pentru el însuşi ca să Ţi se aducă Ţie omul.

O, fii ai oamenilor, iată de ce am venit Eu de la Tatăl iarăşi, după două mii de ani, pe pământ cuvânt. Am venit ca să vă aduceţi voi pe voi înşivă Tatălui. Am venit să vă strig şi să vă trag pe toţi la Tatăl, căci aşa le-am spus Eu ucenicilor Mei cât am stat pe pământ. O, faceţi-vă ucenici ai Mei, fii ai oamenilor! Vreau să vă dau Tatălui, că El de aceea M-a trimis la voi. Deschideţi-Mi ca să intru şi să vă fac împărăţia Mea. Din uşa cortului Meu cel sfânt de pe pământ vă chem şi vă aştept să fiţi, şi să veniţi apoi. Am masă caldă de Paşti nou. Apropiaţi-vă de Domnul, că El stă cu un picior pe mare şi cu unul pe pământ, şi grăieşte şi spune că timp nu mai este, fiindcă s-a coborât împărăţia cerurilor pe pământ cu oamenii şi va împărăţi cu ei în vecii vecilor, după cum este scris să fie aşa.

Veniţi de primiţi lumină! Veniţi de primiţi lumină! Veniţi de primiţi lumină! Amin, amin, amin. Aşa vă spune vouă Domnul Iisus Hristos, Cel ce S-a răstignit şi a înviat ca să fie El viaţa şi lumina oamenilor. Mă dau vouă înţelepciune de sus ca să aveţi de sus. Luaţi de sus, din cer. La început era Cuvântul, şi Eu eram Cuvântul la început. Iată-Mă şi la sfârşit cuvânt, căci Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, şi îl prind la mijloc pe om ca să nu-l pierd pe el. Vă dau înviere duhurilor şi trupurilor voastre, numai să voiţi să luaţi. Vine ziua învierii morţilor, dar Eu vă spun că a şi venit şi că cei din

morminte aud acest glas al Meu, şi curând, curând vor învia când Eu îi voi striga pentru aceasta, după cum am spus la prima Mea venire că voi face şi voi lucra învierea celor din morminte, şi apoi înnoirea făpturii şi întâlnirea cea mare a cerului cu pământul în sărbătoare de veac nou şi veşnic între pământ şi cer, căci cerul cel nou şi pământul cel nou se vor îmbrăţişa atunci pentru sărbătoarea veşniciei şi a iubirii de veci. Amin.

Eu sunt râul vieţii, şi din gura Mea el curge şi adapă pe cei ce aud ca să mai bea. O, cum să nu-l strig pe om când Eu pentru asta am venit? Până în clipa când voi rosti scularea celor din morminte, până atunci îl strig pe om, şi apoi sfârşesc să-l mai strig.

Iar voi, cei ce-Mi primiţi cuvântul în grădină şi, iarăşi, voi, copii ai poporului Meu, luaţi duh de zi de înviere şi daţi din el oamenilor şi le ziceţi lor urarea cea adevărată: Hristos a înviat! Oamenii zic această urare unii altora în vremea lor de chef şi de beţii şi de desfrânări şi de risipiri ale vieţii lor, şi nu zic adevărat această urare. Cântaţi peste satul acesta cântările învierii, că voi sunteţi ucenicii Mei, fiilor, fiindcă Eu sunt cu voi Trup şi cuvânt. Amin.

Petrece cu Mine la voi mucenicul Gheorghe, şi se bucură cu zi de Paşti nou mucenicii care-l însoţesc pe el pentru sărbătoarea lui şi a cetei mucenicilor, căci fiecare stă cu ceata lui. Luaţi din mistuitoarea lui iubire şi purtaţi-o în voi, ca să ardă în voi şi să se bucure el în mijlocul cetei de mucenici, căci cei sfinţi de pe pământ sunt bucuria sfinţilor. Iată ce vă spune cel sărbătorit între mucenici:

— Hristos a înviat! şi zile de Paşti nou cu voi în vecii vecilor, vă spunem noi, mucenicii din cerul cel nevăzut. Hristos a înviat! şi cu bucurie mare şi dulce să petreceţi azi voi, popor al Domnului pe pământ. Fiţi ascultători cu mare grijă, că Domnul v-a spus vouă să cântaţi peste sat cântările învierii, ca să vă ştie satul de ucenici ai Domnului. Îşi cântă idolii unii altora cântările lor desfrânate, iar voi despicaţi cerurile în care staţi şi faceţi-vă auziţi peste acest pământ binecuvântat prin voi, cei de la mijloc. Eu am mărturisit pe Hristos cu tot sufletul şi duhul şi trupul meu. Aşa şi voi să lucraţi, căci calea pe care sunteţi voi aşezaţi de Domnul e cale cu mare curăţenie de suflet şi de duh şi de trup, că e calea venirii Domnului, şi voi sunteţi calea aceasta, şi Domnul vine pe ea. Nimeni din voi să n-o rupă, să n-o păteze, să n-o slăbească nimeni, căci cum vă e duhul, aşa trebuie să vă fie şi trupul şi sufletul. Duhul şi sufletul şi trupul vostru să însemne Hristos. Aceasta vă spun eu din ceata mucenicilor în zi de Paşti nou şi de înviere peste făpturi. Fiţi veşnici, iar cei veşnici sunt fără de păcat în veci de veci. Lucraţi cerul peste voi şi între voi, că voi sunteţi calea pe care vine Domnul, cerul în care Domnul coboară pe pământ ca să fie cu oamenii. Şi iar vă spun şi vă salut cu cerescul imn al sărbătorii Paştelui Domnului: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Amin, amin, amin.

— Iar Eu, Domnul Cel înviat şi sărbătorit în mijlocul vostru mereu, vă rog, cu duhul plin de dor, învăţaţi iubirea împărăţiei cerurilor cu multul, ca să fiţi sănătoşi în toate, fiilor scumpi. Toate cele dulci vin peste voi de la lucrarea împărăţiei cerurilor, şi de la ea în mijlocul vostru vine curând, curând ridicarea celor din morminte, şi apoi sărbătoarea cea mare a cerului nou şi a pământului nou, în sărbătoare de Duh Sfânt peste pământ. Amin.

Vă îmbrăţişez şi vă strâng cu iubire şi cu zile de Paşti, fiilor. Te strâng la pieptul Meu cel rănit de ranele răstignirii şi de dor, poporul Meu. Îţi iau mânuţele şi ţi le pun peste ranele Mele ca să Mă mângâi şi să Mă vadă îngerii şi sfinţii ce fac cu tine şi ce eşti tu pentru Mine. Îţi iau şi inimioara, copilul Meu de azi, şi o pun pe ranele Mele pline de dor ca să te umplu şi să-Mi dai, că vreau să Mă bucur de la tine şi vreau să se bucure făptura de tine, copilul Meu şi rodul Meu cel de azi.

Hristos a înviat! Eu sunt Cel ce-ţi salut iubirea şi credinţa cu vestea cea care s-a purtat între ucenicii Mei după învierea Mea. Amin.

Vă salută ucenicii Mei şi uceniţele Mele de atunci, o, fiilor de acum, şi vă spun şi ei:

— Hristos a înviat! pentru că ne-a iubit. Iar voi, cei de azi, mai mult ca noi să-L iubiţi, ca să vină clipa întâlnirii dintre noi şi voi în chip descoperit. Vă salutăm cu duhurile pline de dor şi de fior şi vă aşteptăm să sfârşiţi lucrul tainei Domnului, şi vom gusta laolaltă apoi ziua cea mare şi dragostea ei cea pentru noi şi pentru voi, cei ce suntem ucenici ai Lui. Amin, amin, amin.

— Iar Eu, Domnul, îmbrăţişez în aceeaşi cuprindere pe ucenicii cei de atunci şi pe cei de azi şi Mă bucur înaintea Tatălui şi le spun lor: Pace vouă, ucenicilor! Peste cei de atunci şi peste cei de acum Eu spun: Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă, ucenicilor! Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2002

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Domnul Se lasă găsit celor ce nu Îl ispitesc pentru ei înşişi. Lumina Noului Ierusalim este izvorul tămăduirii neamurilor. Dorul de Dumnezeu este lumina care înţelege în om ca Dumnezeu şi pentru Dumnezeu.

Hristos a înviat! Mi-a spus Fiul să vă salut cu salutul praznicului Învierii Lui, fiilor care vegheaţi în calea Lui când vine în ieslea Sa cuvânt. Hristos a înviat! Eu Îi sunt mamă, şi El mie Fiu, dar mai presus de aceasta este fericirea celor ce aud cuvântul Lui şi îl împlinesc pe el peste ei, că aceştia fără să-L vadă Îl iubesc şi Îl primesc şi Îl fac pe El peste ei şi în ei. Amin.

Le-am dat, Fiule, salutul cel pentru Tine. Ei stau înaintea Ta. Dă-le lor din harul Tău, ca să aibă mereu şi să poată fi mereu până la ziua Ta cea mare când toate, toate se lasă descoperite, Fiul meu Cel înviat. Amin.

— O, mamă a Mea, Eu ţi-am dat rând în cuvânt ca să te faci izvor peste ei şi să-i umpli de duhul tău de mamă a Mea şi să le faci bine la suflet şi la trup şi la duh şi la iubire şi la veghe şi la credinţă şi la lucrul lor cu Mine, mamă.

— O, copilul meu Cel înviat dintre morţi! Dragostea mea pentru cel ce Te urmează pe Tine în acest timp de venire a Ta de lângă Tatăl la om, dragostea mea este să poată să Te urmeze până la ziua Ta cea din urmă care Te va arăta pe Tine în toată slava pe care o ai de la Tatăl, şi pe care Ţi-ai ascuns-o când Te-ai născut Om din pântecele meu cel feciorelnic.

Dragostea mea, popor al Fiului meu, ţi-o dau toată, ca s-o ai şi să faci cu ea venirea Lui în toată puterea şi slava ei, că asta e dragostea mea pentru El şi pentru tine, popor iubit de Dumnezeu. Tu eşti în trup şi poţi lucra planul Său peste pământ, căci cuvântul Lui trebuie să-şi ia loc în cartea sa de azi, şi apoi tu să-l împlineşti, fiindcă pregătirea ta pe deplin aduce ziua slavei Domnului, o aduce la tine ca să-L

vadă pe El toți cei de pe pământ, și să poată El zice atunci: *«Făcutu-s-a!»*. Amin.

Mă fac fântână de cuvânt peste voi cu sărbătoare de înviere, și vă învăț viața cea pentru Fiul meu, o viață și o inimă cum nu se suie la mintea omului, căci omul nu primește să facă, fiindcă mintea lui nu stă la Dumnezeu. Voi însă aveți izvorul vieții din care vă adăpați pe dinăuntru și pe dinafară ca să fiți cei vii, ca să fiți, fiilor. V-a spus și El, vă spun și eu: arătați-vă unii altora cât Îl iubiți pe El, cât Îl aveți și cât Îl dați, că aceasta este minunea în care trebuie să stați voi înaintea Lui. Amin.

El, Fiul meu, nu poate peste om, căci omul se poartă numai pe deasupra aproape de El, iar pe dinăuntru este el, omul, și nu se arată decât cum vrea el să fie văzut. Dacă omul ar fi curat cu el însuși, ar fi și cu cei din jur tot așa, și ar avea lumină din cer omul, căci cerul îl caută pe om ca să-i dea, numai să-l găsească pe om. Se lasă greu omul ca să fie cu Dumnezeu. Dar iată, vine învățătură din cer peste tot neamul omenesc de pe pământ și cheamă omul la izvor ca să bea și ca să aibă dacă bea, și apoi să fie omul. Amin.

Sufletul cel umilit are ce să ia, că acela vede și ia, dar sufletul cel plin de duh de om nu poate lua cu folos, pentru că nu vede cu mintea lui lumina cea din jur, ci o vede pe a lui și se zbate pentru el însuși, și tot așa așteaptă și de la Dumnezeu. Dar iată izvorul care-l poate învăța pe om să vadă și să fie și să ia și să dea după plăcerea Domnului. Amin.

Voi, fii ai oamenilor, dacă voi căutați și pe Dumnezeu, nu numai pe voi înșivă, învățați să nu vă înșelați căutându-L, căci El Se lasă găsit celor ce nu-L ispitesc pe El pentru ei înșiși. Învățați această mare taină pe care lumea nu poate s-o pricepă, fiindcă lumea are duhul ei care nu are nimic în Domnul. O, nu vă înșelați pe voi înșivă căutându-L, ci lăsați-vă găsiți de El, găsiți vrednici de împărăția Lui prin curățenia inimii voastre. Luați din Scripturi pe cei păcătoși din lume care L-au căutat pe Dumnezeu cu inima curată și L-au aflat pe El, și le-a dat El lor iertarea păcatelor și duh umilit prin care să stea și să fie ei. Întoarceți-vă la Tatăl, că El vă dă putere să vă faceți fii ai Lui și ai Fiului Lui, Care este Fiul meu. Întoarceți-vă, și să nu vreți și să nu ziceți altfel decât a zis fiul cel întors la tatăl după ce și-a risipit viața în fărădelegi, și să ziceți așa: *„Nu sunt, Doamne, vrednic să mă numești fiu al Tău, ci mă fă ca pe unul din argații Tăi, căci am greșit cerului și Ție, Tată“*. Și dacă ziceți așa, întoarceți-vă apoi și veniți spre Tatăl cu acest gând în voi, și atunci Tatăl vă dă pe Fiul și vă înviază ca să fiți, și vă face parte de scăpare, că așa voiește Tatăl să facă, numai să se scoale omul spre părere de rău și să bată apoi la ușa Tatălui și să vină și să fie și să nu piară omul departe de Dumnezeu. Amin.

Iar voi, cei ce așteptați în lume venirea Fiului meu ca să vă adune de la toate marginile pentru că sunteți plăcuții Lui, luați în mâini candelele și stați gata înaintea Lui, că iată-L cum vine și cum Își face cale spre voi, căci pentru cei aleși ai Lui se desface de la El spre ei calea îngerească a dorului, de la Domnul la ei, și de la ei la El, și pe această cale se face întâmpinarea, și cu dulce se face ea. Amin.

Duh umilit pentru cei pe care-i cheamă Tatăl din lume, și apoi plecare spre Tatăl, și dragoste cu dor în ea pentru cei ce așteaptă venirea Fiului meu ca să-i cuprindă pe ei. Aceasta este ce vrea Tatăl și Fiul de la ei; aceasta este. Amin.

Iar voi, cei cuprinși de venirea Lui după om, desfaceți-vă bine ca să torn eu din izvorul Lui în voi, că El mi-a spus să fac așa. Voi, popor al venirii Lui, nu uitați că dragostea este cămașa voastră de întâmpinare a Lui, iar dorul din ea este candela care arde în voi și care luminează în calea Lui, ca să vină la voi cu slava Sa. Lumina candelei, să fiți atenți cum arde și cum luminează. Cel mai scump untdelemn, cel mai de preț dar să fie candela voastră și lumina ei și veghea cea pentru lumina ei, că iată Mirele, și de deasupra voastră El curge peste voi cuvânt, izvor de viață veșnică pentru voi și pentru cei ce iubesc și vor iubi viața. Amin.

Te-am ascultat, Fiul meu iubit. O, de Te-ar asculta toți cei iubiți ai Tăi așa cum Te ascult eu! Inima mea o dau lor, ca să știe din ea cum este iubirea de Tine. M-am făcut izvorul Tău peste ei, că noi suntem mereu astăzi, Fiule scump. Sfânta Sfintelor Tale, Noul Ierusalim, care se întinde și cuprinde pe om în taina lui, acesta este izvorul tămăduirii neamurilor. Să facem să răsune trâmbița Ta, cea de a șaptea trâmbiță, cuvântul Tău peste pământ, peste tot pământul, Fiule al puterilor. Cuvântul iubirii Tale care cheamă în vremea aceasta pe om sub mantia Ta ca să nu piară omul, hai să-l răspândim cu putere pe tot cuprinsul pământului și să știe tot omul că Tu ești Mirele Cel ce vine în miez de noapte cu ziua Lui cea neînserată peste toată făptura ca s-o ridice la viață. Hai să putem cu putere mare prin cei mici ai Tăi de azi. Și vom putea, Fiul meu iubit. Amin, amin, amin.

— O, cum să nu putem, mamă!? Numai să poată ei să facă primire cuvântului Meu peste ei și să-l pună în faptă peste ei și peste pământ așa cum este cuvântul, mamă, că dulce i-ai învățat pe ei, și pe cei de pe pământ care stau gata pentru Mine ca să-i adun, și, iarăși, pe cei care nu s-au pocăit încă de faptele lor rele ca să se scoale și ei din moarte și să vină la Tatăl după ce vor vedea că au greșit atât și că nu sunt vrednici de fii, ci de argați măcar, ca să le dea Tatăl scăparea și iertarea după ce vor veni la El.

O, că dulce ți-a fost povața izvorului tău, mamă, de și piatra te ascultă pe tine când grăiești, și se moaie și se face de folos. Iubirea ta e mare, e cât cerul și pământul. Așa îi voiesc Eu pe cei cu care-Mi sprijin venirea, mamă, că tot așa de mare e și venirea Mea. Iar tu te bucură azi cu sfinții și cu îngerii lângă izvorul Meu care curge peste ei și cu care sfințesc Eu izvoarele curților Mele cu ei, spre împrospătarea harului Meu cel pentru ei, mamă, și spre mângâierea Mea și a lor. Amin.

O, copii ai Ierusalimului, voi nu puteți să aveți mângâiere în voi dacă nu am Eu de la voi, că tot ce este bun pentru voi, din Mine vine, fiilor. Dragoste cu dor în ea, aceasta vreau în voi. Dragostea să vă fie cămășuța, iar dorul din ea, candela și lumina ei, care arde în voi pentru întâmpinarea Mea mereu, mereu, fiilor. Fiți lumină, fiți dor și lucrați cu el calea Mea spre voi și calea voastră spre Mine. Dorul de Mine nu este dorul unul de la altul, cum vrea omul să înțeleagă că este dorul de Dumnezeu. Dorul de Mine este lumina care înțelege în om ca Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Amin.

Aș voi, măi fiilor, să vă vorbesc Eu vouă despre această taină a sfinților de pe pământ, și voi face așa. Acum, luminați-vă cu dorul de Mine și puneți voi cuvântul binecuvântării apei de la voi pentru ca să spele ea cu harul cel pus peste ea tot ce este străin în omul care va să ia din apa aceasta. Amin.

Luminați-vă cu dorul și arătați-vă unii altora cât Mă iubiți, și cinstiți cu slavă și cu laude serbările Mele cu voi, ca să vă simt aproape de pieptul Meu cel ars de dor după voi, copii ai sânului Meu cel plin de dor. Luminați-vă, că sunteți Ierusalimul Meu. Luminează-te, Ierusalime, de la slava Mea cea de peste tine, și păstrează-o pentru tine, că nimănui n-am

dat ce ți-am dat ție, și ți-am dat și ca să dai, dar ce ți-am dat ție este al tău, poporul Meu care ai scris pe fruntea ta numele Meu cel de la sfârșit de timp. Amin.

Acum pun peste tine salutul învierii Mele și te cuprind și te dau sfinților și îngerilor să te mângâie cu harurile cele mai presus de fire, ca să ai și să lucrezi tu cu ele întru întâmpinarea Mea. Amin.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat, poporul Meu cel înviat! Amin, amin, amin.

27 aprilie/10 mai 2002

Duminica a doua după Paști, a sfântului apostol Toma

Taina sfinților pe pământ este dorul lor de Dumnezeu. Sâmbăta este a morților, iar duminica este a celor vii.

Întru cuvânt în carte, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și vă spun: pace vouă, celor ce-Mi dați ființă cuvântului Meu în cartea sa! Amin, amin, amin.

Pace vouă, ucenicilor! Dorul Meu de voi se face lumină peste voi și vă călăuzește și vă ține lângă Mine cu viața voastră și cu faptele ei. Amin.

Luați din gura Mea, copii ai Ierusalimului nou. Precum își hrănește o mamă pruncul, așa vă hrănesc Eu pe voi din gura Mea, și tot așa vă și ocrotesc, și tot așa vă și doresc, și vă dau din dorul Meu ca să-l purtați și ca să Mă doriți cu mare dor și ca să vin la dorul din voi și să Mă fac bucurie vouă, fiilor.

Acum două mii de ani când am înviat și M-am arătat ucenicilor Mei cei ascunși de teama iudeilor, le-am spus: *«Pace vouă!»,* și i-am trimis spre toate neamurile de pe pământ, ca să-i dezlege de păcate pe oameni și să-i tragă la Tatăl, și le-am zis: *«Iată mâinile și coasta Mea. Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, și Eu vă trimit pe voi»,* și am suflat peste ei și le-am zis: *«Luați Duh Sfânt!».* Dar Toma nu era cu ei atunci, și când a venit, ei i-au spus lui: *«Hristos a înviat! Am văzut pe Domnul».* El s-a umplut de dor nemângâiat și a zis: *«Până nu voi pune mâna mea în coasta Sa, până nu voi vedea semnul cuielor în mâinile Lui, nu voi crede».* Și dacă a venit iarăși duminica, Eu M-am dus la ei din nou și le-am zis: *«Pace vouă!»,* iar lui Toma i-am zis: *«Adu degetul tău și vezi mâinile Mele, și adu mâna ta și vezi coasta Mea, și nu fi necredincios, ci credincios».* Iar el, plin de dor, Mi-a zis: *«Domnul meu și Dumnezeul meu!»,* și i s-a umplut inima de cea mai scumpă bucurie, de cea mai mare iubire pentru Domnul lui, și a rămas așa apoi. El a văzut și a crezut. El a voit să Mă vadă și M-a dorit cu dor după ce i-au spus lui ceilalți ucenici de învierea Mea. Se îndurerase adânc că nu fusese cu ei când Eu M-am arătat lor după ce am înviat. Se umpluse de dor după Mine, și dorul îl mistuia, și tânjea în el să Mă vadă dacă ceilalți ucenici Mă văzuseră înviat și cu ranele în mâini și în coastă, căci Eu le-am arătat lor atunci mâinile și coasta Mea ca să creadă că Eu sunt și să mărturisească ei învierea Mea.

O, fiilor, fii ai Ierusalimului, mare taină a stat în așa păruta necredință a lui Toma, ucenicul Meu cel iscusit la înțelepciune. Omul este îndoielnic și iscoditor și necredincios, și pentru el omul ascunde adevărul ca să se facă el adevăr, fiindcă omul e plin de sine, și altfel nu poate să se odihnească. Eu însă am adeverit adevărul cel despre Mine, că dacă M-am lăsat să mor pe cruce pentru cei necredincioși, a fost apoi să le sting lor toată bucuria cea pentru biruința lor asupra Mea, asupra adevărului cel din cer și care-l răstoarnă pe om de pe scaunul său, fiilor. Am înviat și am adeverit bine aceasta, că Mi-am arătat ucenicilor Mei mâinile și coasta Mea, semnele străpungerii cuielor în care am fost țintuit pe cruce, iar lui Toma i-am luat degetul și l-am pus să Mă pipăie și să adeverească el taina învierii Mele, sculare din mormânt, ridicarea trupului Meu cel înviat dintre morți așa cum Eu am proorocit mai înainte de patima Mea, și s-a împlinit atunci Scriptura care zice: *«Adevărul din pământ a răsărit, și dreptatea din cer a privit».* Amin. Așa a fost judecată lumea în zilele acelea, dar ea n-a cunoscut judecata ei, și a rămas în duhul ei. Dar ucenicii Mei, apoi, mergând mergeau și vesteau moartea și învierea Mea, ca să creadă cei ce aud că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și crezând viață să aibă în numele Meu. Amin.

O, poporul Meu Ierusalim, taina sfinților de pe pământ este dorul lor de Mine, că fără dor nimeni nu poate să fie cu Mine și să-Mi slujească cu dor. Am spus vouă că vreau să vă vorbesc despre taina sfinților de pe pământ. O, nu mai sunt sfinți pe pământ, că nu mai are omul dor de Dumnezeu; nu mai are, poporul Meu. V-am învățat pe voi ca să audă tot omul care ajunge la izvor și la care ajunge izvorul Meu dat vouă. V-am învățat să fiți dor și să lucrați cu el calea Mea spre voi și calea voastră spre Mine, ca să fiu Eu cu voi pe pământ cuvânt așa cum eram cu Adam în rai de-l povățuiam să trăiască și să nu moară. Dorul de Mine este lumina care înțelege în om ca Mine, nu ca omul; ca Mine și pentru Mine, poporul Meu. N-ar mai căuta omul să vrea și să știe nimic dacă ar avea dorul de Mine în el. Când dorul după Mine nu arde în om, omul este mort față de Dumnezeu. Apostolul Toma M-a mărturisit, în dorul lui de Mine, om și Dumnezeu, și a spus: *«Domnul meu și Dumnezeul meu!»,* ca să arate la om cine este Hristos Care S-a făcut din Dumnezeu, om, și din om, Dumnezeu ca să poată omul să-L iubească pe El, căci Eu am fost om și Dumnezeu, și așa am stat cu ucenicii Mei și i-am povățuit spre dor, spre lumina care înțelege în om ca Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Amin.

Poporul Meu, nu i-ar mai trebui nimic omului dacă ar avea în el dorul de Mine, așa cum nimic nu le-a mai trebuit celor ce s-au făcut sfinți pe pământ alegând pentru inima lor dorul de Dumnezeu, candela inimii și lumina ei după ce omul se îmbracă în dragoste de Dumnezeu. Atunci el ar spune ca Toma, ucenicul Meu care M-a văzut înviat și a zis: *«Domnul meu și Dumnezeul meu!»*; a zis cu sufletul arzând în el și îmbătat de fericire, căci acest ucenic era măreț cu inima și avea înțelepciune cu mult mai presus de ființa lui, fiindcă a luat din dragostea Mea cât timp am petrecut Eu cu ei și i s-a îndulcit și i s-a îmbogățit duhul cel pentru tainele ființei Mele lângă om, iar Eu am făcut în așa fel cu el ca să poată el adeveri la toți cei necredincioși din vremea aceea și de după ea că Eu sunt om și Dumnezeu pe pământ și în cer, căci Tatăl așa a binevoit. Amin.

Fiilor, spuneți voi la tot neamul omenesc ce grăiește la voi gura Mea care spune așa: Eu am înviat în ziua întâi a săptămânii și le-am arătat ucenicilor Mei mâinile Mele și coasta Mea când am intrat la ei prin ușile încuiate așa cum am ieșit din mormântul cel pecetluit și încuiat de iudei. Iar pentru mai mare adeverire a învierii Mele dintre morți și a venirii Mele de la Tatăl, om și Dumnezeu pe pământ, M-am arătat iarăși ucenicilor Mei în ziua întâi a săptămânii, în ziua a opta după înviere când Toma era cu ei de această dată, iar ei erau ascunși și încuiați de frica iudeilor. Iată ziua Domnului, ziua învierii, ziua întâi a săptămânii, ziua pe care a dat-o El creș-

tinilor ca să fie numită ea ziua Domnului şi a Dumnezeului Cel înviat dintre morţi. Amin. Cine vrea să fie creştin, să intre în odihna zilei învierii Domnului, căci ea este ziua biruinţei. Iar cine nu vrea să fie creştin, să facă ce voieşte, căci aşa au făcut şi iudeii, şi au rămas în legea lor şi n-au luat peste ei pe Hristos cu ziua Lui de înviere. Dacă întru Mine s-a plinit toată legea şi toţi proorocii, dacă Eu aceasta am împlinit, ce i-ar mai trebui omului să înţeleagă şi ca să ia peste el ziua Mea de biruinţă ca zi a odihnei lui de toate ale lui şi de toate ale Mele? E adevărat că Eu M-am odihnit de toate ale Mele în ziua a şaptea atunci când am făcut lumea, dar lumea după aceea Mi-a dat atât de lucru pentru mântuirea ei! Iar Eu când am venit la Israel prin Moise şi i-am amintit de odihna Mea cea de la început, am zis lui să păzească odihna Mea în el, căci el se depărtase de Mine cu totul. Dar Eu am lucrat mereu, mereu peste el, şi el n-a intrat în odihna Mea, şi a rămas cu cei morţi şi cu odihna lor, cu odihna omului şi nu cu a Domnului. Atunci,Eu am venit şi i-am dat omului ziua învierii Mele dintre morţi, căci sâmbăta am fost la morţi ca să-i scol pentru ziua învierii Mele, iar duminica am venit la cei vii ca să adeveresc că Eu sunt Hristos, Fiul Tatălui, iar lumea crezând viaţă să aibă în numele Meu. Amin.

Ziua întâi este învierea Mea, iar ziua a opta este veacul cel nou, şi *«fericiţi sunt cei ce se vor învrednici de veacul acesta şi de învierea cea din morţi, că aceia sunt fiii lui Dumnezeu şi sunt ca îngerii în cer, fiind fiii învierii»,* precum este scris. Amin.

Poporul Meu Ierusalim de azi, poporul Meu român! Eu, Domnul şi Dumnezeul tău, le spun tuturor: Hristos a înviat! şi le spun că sâmbăta este a morţilor, şi duminica este a celor vii, şi este ziua pe care am dat-o Eu, Dumnezeu Cel înviat, lui Avraam, Isaac şi Iacov atunci când am fost în mormânt, şi cu ei am înviat şi le-am dat lor de odihnă ziua Mea cea de la sfârşit de timp, ziua întâi a săptămânii, începutul învierii prin Hristos. Amin. Israel s-a învârtoşat, iar neamul creştinesc s-a sculat pentru Hristos Cel înviat şi a stat pe picioarele lui şi a crezut şi s-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, precum Eu am pus lucrarea aceasta peste apostolii Mei ca s-o ducă ei până la margini peste neamuri pe pământ. Amin. Cine se iubeşte pe sine, acela zice că ştie, dar cine Mă doreşte pe Mine ia de la Mine aşa cum Eu am lucrat şi am arătat pentru mântuirea omului.

O, poporul Meu, dorul de Mine este lumina care înţelege în om ca Dumnezeu şi nu ca omul. Tu eşti Israelul Meu cel de la sfârşit de timp, iar Israel cel de atunci a fost cel de la început de timp. Tu însă să înţelegi ca la sfârşit, poporul Meu, şi să crezi că Eu sunt începutul şi sfârşitul şi că aduc la tine ziua cea neînserată ca s-o pun peste tine mai înainte să vină ea şi ca să te găsesc Eu pe tine în ea, poporul Meu de la sfârşit de timp.

În ziua întâi a săptămânii, a opta după înviere, Eu am pătruns la ucenicii Mei şi le-am spus lor: *«Pace vouă!»* şi am adeverit lui Toma trupul Meu cel înviat dintre morţi, iar el, ars de dor, a zis: *«Domnul meu şi Dumnezeul meu!»*. Abia mai răsuflând a zis aceasta, şi Eu i-am luat mâna şi i-am pus-o pe semnul de la mâini al cuielor, şi i-am luat degetul şi l-am pus pe rana Mea din coastă şi i-am spus să nu fie necredincios, ci credincios, şi l-am numit fericit că a văzut, căci era fericit foarte şi M-a cuprins ars de dor, şi atunci a crezut văzând şi s-a bucurat cu bucurie plină de fior ceresc de învierea Mea, de biruinţa Mea cea pentru Mine şi pentru ei şi pentru cei credincioşi care s-au întărit întru nădejde şi întru bucuria Domnului lor. Amin.

Dorul de Mine este taina sfinţilor de pe pământ, Ierusalime, poporul Meu. Îţi dau acest talant să-l înmulţeşti cu multul şi să-ţi dea el fericirea cea dulce, căci cine are acest talant e dulce fericit şi are cu el duhul mângâierii şi poate prin el. Amin.

Taina sfinţilor de pe pământ, dorul de Hristos, Cel înviat dintre morţi în ziua întâi a săptămânii om şi Dumnezeu, cei ce poartă în ei dorul acesta, aceia se fac sfinţi pentru El, căci El este sfânt. Cei plini de dorul Meu nu mai caută să vrea şi să ştie nimic decât de dor, şi dorul îi schimbă pe ei la faţă, şi ei sunt frumoşi prin Mine, Cel purtat de ei în dorul lor de Mine. Cei ce Mă au Mă dau, că le e dor, şi dorul se face mare în ei şi arzând îi arde, şi ei strălucesc atunci ca Domnul lor, Cel purtat de ei, şi sunt sfinţi precum Eu sunt. Amin.

Iară şi iară Mă scriu în cartea Mea de azi cu această taină: dorul de Dumnezeu este taina sfinţilor de pe pământ, poporul Meu cel din vecii ales ca să fii poporul Meu acum, la sfârşit de timp, ca să te fac cărare a Mea la a doua venire a Mea cuvânt şi trup pe pământ. Să fii tu plin de dorul după Mine şi să străluceşti şi să arzi de dor, căci dorul este lumina care înţelege în om ca Mine, copil al dorurilor Mele, că Mi s-a strâns tot dorul în dorul de tine, şi aşa face tot cerul, face ca Mine cerul şi te aşteaptă cu dor şi te voieşte să fii plin de dorul Meu şi al lui, poporul Meu Israel de la sfârşit de timp, de la venirea Mea, fiule iubit.

Acum, pace ţie, şi sărbătoare dulce şi cu dor în ea, că dorul este cel ce-ţi dă ţie viaţă pentru Mine şi pentru tine, căci viaţă am venit să pun peste om. Amin. Îţi dau cu dor salutul învierii: Hristos a înviat! Apostolii Mei te cuprind de jur împrejur şi îţi zic şi ei de lângă Mine:

— Hristos a înviat, şi S-a arătat nouă în ziua întâi a săptămânii şi, iarăşi, în ziua a opta după înviere, iar noi mărturisim aceasta ca să creadă toate noroadele de pe pământ că Hristos, Cel înviat dintre morţi, este Fiul lui Dumnezeu, şi crezând viaţă să aibă în numele Lui. Amin.

Hristos a înviat! Aşa vă spun eu, cel ce am pus mâna mea pe ranele mâinilor Lui şi degetul meu pe coasta Lui cea străpunsă, şi atunci I-am spus ars de dor: *„Domnul meu şi Dumnezeul meu!",* şi aceasta este mărturisirea mea pentru învierea Lui. Amin.

Hristos a înviat! Rostim peste tot pământul, din uşa cortului sfânt al Domnului, în mijlocul neamului român. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Noi, ucenicii Lui cei de atunci, mărturisim de lângă El, iar voi să ştiţi că acest cuvânt este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Domnul Care vine, şi crezând viaţă să aveţi în numele Lui. Amin, amin, amin.

— Iată cerul şi pământul în cuvânt la masă de Paşti nou. Eu, Domnul, binecuvintez îmbrăţişarea aceasta şi Mă vestesc pe Mine Însumi şi salut neamul omenesc care ştie să fie şi îi zic lui: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! şi crezând, viaţă să aibă în numele Meu. Amin, amin, amin.

29 aprilie/12 mai 2002

Duminica a treia după Paşti, a mironosiţelor

Cei sfinţi să-şi slujească unii altora ca lui Hristos. Unde nu este dragoste, este păcat. Deznădejdea este mândria de a nu-L iubi pe Dumnezeu.

Mă aşez masă de praznic ceresc pe pământ şi îi hrănesc pe cei adunaţi la sărbătoarea cea de azi.

Har vouă, celor ce Îmi primiţi cuvântul la iesle ca să-l puneţi pe masă şi să mănânce toţi cei ce s-au strâns la masa Mea. *Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!* vă spun vouă de lângă Mine mironosiţele învierii Mele. Iar Eu, Domnul Cel înviat, vă spun vouă tot aşa: Hristos a înviat! Pace vouă, şi vă bucuraţi, că e cerul în sărbătoare şi petrecem în casa întâlnirii pentru soborul mironosiţelor învierii Mele. Amin.

Pace vouă, şi ascultaţi şi împliniţi cu duh duios toate cuvintele Mele de peste voi. Pace vouă, şi auziţi glasul Meu, căci cu el Eu vă aduc vouă cerul pe pământ şi mult Duh Sfânt din Tatăl şi din Fiul. Amin, amin, amin.

Pace ţie, poporul Meu micuţ! Am pus masă şi am adunat la ea pe cei însetaţi, pe cei flămânzi, ca să-i hrănesc în grădinile Mele. Cu ce să-i hrănesc Eu pe cei veniţi la masa Mea? Îi hrănesc cu învăţătura Mea care dă viaţă celui ce o ia ca s-o pună peste el şi s-o facă cu dor, şi să-şi dea chip unul altuia cei ce aud din gura Mea cuvântul vieţii.

O, ce dulce au iubit mironosiţele învierii Mele! Ce dulce le era şi bucuria, şi durerea cea pentru Mine!

O, copii ai venirii Mele la voi, când Eu sunt Cel dintre voi, atunci voi sunteţi întru Mine şi sunteţi frumoşi, fiilor, dar când Eu nu sunt din de ajuns între voi şi în toate ale voastre, vă scade frumosul de pe chipurile voastre, căci ce este inima, aceea este şi chipul. Iubirea mironosiţelor le strălucea lor chipul, ca şi durerea, căci în toate ale lor eram Eu, şi eram Cel dinăuntrul lor, şi eram, poporul Meu. Amin.

O, Ierusalime, ce ţi-aş putea Eu da mai mult şi mai sfânt decât învăţătura Mea care te îndeamnă să fii frumos pentru Mine şi pentru tine şi să fii tu lucrarea Duhului Sfânt pe pământ? Eu am zis că unde sunt cei adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu şi Mă bucur în Duhul Sfânt.

O, fiilor, să nu Mă doară lucrul mâinilor voastre; să nu Mă doară nici pe Mine, nici pe voi. Şi cum aşa aceasta? O, nu daţi dintre voi pe cele duhovniceşti în care vă învăţ să staţi în toată vremea, că e venirea Mea la uşi, fiilor. Luaţi în fire tot ce vă aduc să lucraţi, pentru ca să vă găsesc aşa la venirea Mea, şi pentru ca să văd Eu la voi dorul lucrând şi grija de suflet şi iubirea Mea din voi, că v-am făcut copii ai Duhului Sfânt, fiilor. Să nu Mă doară lucrul mâinilor voastre, şi faceţi cu dulce şi cu bucurie unul pentru altul tot ce faceţi cu mâna, şi nu vă lăsaţi duşi de cele ce lucraţi, dar lăsaţi-vă duşi unul spre altul pentru dragostea Mea dintre voi. Daţi-vă unul altuia bucurie prin iubire, că totul este uscat pe pământ, poporul Meu. Daţi-vă unul altuia chip frumos prin bucuria din voi şi dintre voi apoi, iar bucuria aceasta să fiu Eu în voi. Daţi-vă unul altuia chipul Meu şi primiţi-vă unul pe altul, căci aceasta este dragostea dintre voi: să vă daţi şi să primiţi. Amin.

O, cel ce nu simte inima celuilalt nu-L simte nici pe Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu iubeşte pe pământ, fiilor. Faceţi-vă dulce viaţa unul altuia şi nu vă faceţi vinovaţi că nu faceţi aşa. Când Eu sunt iubire între voi, toate vă sunt dulci atunci vouă şi Mie. Faceţi ca lui Hristos tot ce faceţi, că dacă faceţi ca omului, vi se îngreuiază şi duhul, şi sufletul, şi trupul, şi veţi cârti ca Marta, fiilor. Dar Eu vă învăţ mereu, căci omului îi trebuie mereu trezie pentru cele cereşti cu el.

V-am vorbit de dor, fiilor. Uniţi-vă inimile în dorul de Mine şi căutaţi cu dor aceasta. Voi să nu fiţi cu inima rece pe pământ în vremea smereniei voastre. Inima înfrântă şi smerită nu este inimă rece nici înăuntru, nici pe chipul ei, ci, din contra, ea este caldă şi mângâietoare din zori şi până-n zori, aşa cum Eu am nevoie de la voi. Unde nu este dragoste, este păcat, căci nedragostea este păcat, fiilor. Învăţătura Mea dacă o auzi, trebuie s-o şi urmezi, că altfel eşti duşman al vieţii, duşman al crucii. Eu pe voi vă numesc mereu copii frumoşi, căci aceasta face învăţătura Mea, iar cei ce nu o împlinesc pe ea sunt duşmani ai crucii, fiilor, sunt duşmani ai vieţii, poporul Meu.

V-am învăţat dorul, fiilor. Dorului îi trebuie stare înaltă, o stare anume care să îl facă pe el să fie. Să nu suferiţi unii de la alţii pentru lipsa dorului din voi, fiilor, căci dorul este căldura care încălzeşte în lături pentru Domnul şi pentru duhul mângâierii, fără de care omul este greu pentru Dumnezeu şi pentru cei din jur şi pentru el însuşi, poporul Meu.

Aş da să vă înmulţesc, fiilor, ca să vă mai uşurez crucea Mea de peste voi, dar omul creştin nu înţelege bine statul cu Dumnezeu, mersul cu Dumnezeu pe cale, dorul lui de Mine şi lucrul lui în trupul bisericii, căci omul are fără să vrea mărire de sine. Mi-e milă de voi, copii care-Mi purtaţi crucea Mea de azi. Dacă ar şti creştinul ce înseamnă dorul de Dumnezeu şi crucea şi toate ale ei care-l fac pe creştin, v-aş da vouă ajutor pe om, v-aş da vouă mângâiere pe pământ, fiilor de sub cruce. Cel ce greşeşte, trebuie apoi să repare greşeala prin aplecare cu dulce, nu cu răceală, nu cu duh greu, căci e greu greul, e greu cu duhul greu şi pentru tine însuţi, dară pentru cei din jurul tău! Trebuie cu căutare să fie reparată greşeala, căci dacă greşeşti şi apoi stai supărat că ai greşit, aceasta aduce greu de suflet, iar sufletul greu se face apăsător peste toate cele din jur. Cel ce greşeşte, trebuie numaidecât să se facă dulce, şi cu dor să dorească pacea şi viaţa şi căldura, că altfel suferă făptura de la neumilinţa omului. O, numai aşa se cheamă că stă omul cu Dumnezeu şi cu dorul de Dumnezeu. Amin.

O, nu e bine să fie omul greu pe pământ, că pe acela nu-l poate Domnul face unealtă a Sa. Cei ce M-au urmat atunci erau plini de dor după ce au gustat din calea Mea, din crucea Mea, din inima Mea cea plină de dor, poporul Meu. Mironosiţele după ce s-au făcut sfinte s-au dat Mie cu dor, şi aşa M-au mângâiat ele în tot lucrul Meu pentru om pe pământ. N-a crezut nimeni mai mult decât ele că Eu am înviat. Iubirea lor şi dorul lor s-a purtat după Mine şi în mormânt ca să Mă mângâie şi ca să aştepte învierea Mea. Le era dulce bucuria ca şi durerea. Le era dulce durerea ca şi bucuria, căci tot ce erau ele Eu eram, Eu trăiam, şi în ele trăiam, şi tot ce trăiam Eu era iubirea lor. Această iubire ţi-o dau, poporul Meu: iubirea mironosiţelor învierii Mele, dorul lor şi mângâierea care vine de la dor, Ierusalime. Amin.

Se bucură cei adormiţi de ziua aceasta de serbare, că voi îi pomeniţi pe ei alături de mironosiţele Mele care Mă căutau pe Mine la mormânt ca să Mă mângâie. Le dau celor adormiţi zi de bucurie şi de pomenire în mijlocul tău, poporul Meu. Îi aşezăm la masă şi le dau cuvântul mângâierii, cuvântul învierii, ca să ia din el până la scularea lor cea deplină, căci cei din morminte aud glasul Meu cel de peste tine şi pic cu pic înviază, şi vor învia. Amin, amin, amin.

Aş vrea, poporul Meu, să fii tu pe deplin gata de venirea Mea. Aş vrea să vin cu toată slava Mea cea de peste tine. Te gătesc mereu cu zile de nuntă. Te aşez la lucrul gătirii zilelor Mele cu tine şi te întăresc mereu, mereu, ca să fii tu calea venirii Mele. Acum te ridic să-Mi găteşti sărbătoarea cea din grădina întâlnirii când Eu voi poposi cu slava Mea în mijlocul acestui sătuţ pentru el şi pentru cei ce se vor aduna din cele patru laturi la sărbătoarea Duhului Sfânt, poporul Meu. Îţi întăresc trupul şi sufletul şi duhul şi dorul şi lucrul şi pacea şi

avutul tău cel pentru lucrarea Mea peste pământ. Îţi dau ca să ai şi ca să pui masă mulţimii, şi apoi Eu s-o hrănesc din cer cu cuvântul venirii Mele care-l aşează pe om înaintea Mea, numai să voiască omul. Şi va lua şi poporul care a fost la începutul cuvântului Meu de azi, dar el s-a lăsat întru ale sale şi le-a lăsat pe ale Mele, şi apoi îşi zice că a deznădăjduit văzându-şi paşii departe de paşii Mei. O, fiilor, deznădejdea este mândria de a nu iubi pe Dumnezeu, precum umilinţa şi pocăinţa este mândria de a-L iubi pe El. Omul după ce se lasă spre păcat se lasă şi spre nepăsare, iar când spune că e deznădăjduit, atunci el se face mai mare ca Dumnezeu şi se ascunde ca să nu-şi uite mărirea pe care şi-o dă, şi aşa stă, zicându-şi deznădăjduit, ca sub acest nume să poată rămâne el şi nu Eu. Dar cel ce nu părăseşte umilinţa şi grija de suflet şi de Dumnezeu, pe acela nu-l doboară deznădejdea care-l înşeală pe om ca să nu se scoale din greşale. Umilinţa nu duce niciodată la nepăsare, ci numai mândria duce la aceasta, şi omul nu se poate descurca înaintea Mea cu deznădejdea, căci ea este mândria de a nu iubi pe Dumnezeu, şi nu este neputinţă, aşa cum ar da omul să facă din ea înaintea Mea.

N-a vrut poporul Meu cel de la începutul cuvântului Meu, n-a vrut să Mă urmeze până la venirea Mea, n-a vrut. Acum când el vede că Eu n-am fost mincinos şi că împlinesc tot ce am grăit prin cuvântul cel de azi, îl prinde jalea şi vine şi se uită la slava Mea de azi şi cu care Mă revărs în lături peste cei ce vin la izvor ca să bea din el şi să învieze. Dar Eu Îmi mângâi durerea cu cei ce sunt, şi cu ei Îmi gătesc slava, şi cu ei trudesc, şi cu bucurie culeg cu ei rodul cuvântului Meu şi împlinirea lui.

Să te scoli, Ierusalime, să te scoli cu dor şi să gătim noi grădina întâlnirii pentru sărbătoare nouă şi plină de Duh Sfânt peste pământ, poporul Meu. Eu Mă gătesc să-ţi dau ca să ai, ca să gătim zile de nuntă în mijlocul sătuţului cuvântului Meu şi să petrecem cereşte cu cei ce vin la slava zilelor Mele cu tine, Ierusalime. Mi-e tare dor să vin pe pământ şi Mă tare doare că nu vrea omul să se facă frumos pentru venirea Mea. Dar Eu vreau să poată omul, şi de aceea vin şi Mă aşez în calea lui, ca să Mă audă şi ca să împlinească ce spun Eu, căci cuvântul Meu nu trebuie numai auzit, ci trebuie împlinit. Amin.

Gătiţi sărbătoarea Duhului Sfânt! Gătiţi-vă pentru ea! Arătaţi slava Mea de peste voi! Arătaţi-vă frumoşi, fiilor, că Eu v-am dat cu multul, ca să Mă vadă lumea în voi, şi voi să Mă daţi lumii, şi să creadă ea că Eu, Cel ce grăiesc la voi, sunt Hristos, Fiul Tatălui, şi crezând viaţă să ia şi să aibă în numele Meu. Amin.

Vă dau multă, multă putere, multă, multă iubire, şi dor vă dau, dor din dorul Meu, ca să aveţi voi stare înaltă, fiindcă dorului îi trebuie duh duios, duh mângâios, ca să stea el în om şi să se facă lucru de Duh Sfânt, şi cu bucurie să se facă. Amin.

Înflăcăraţi-vă, fiilor! Daţi-Mi inimile să vi le umplu. Lucraţi cu ele sărbătoarea Mea cu voi peste pământ. De la margini la margini se va vedea slava Mea cu voi. Tot şi toate vă vor iubi pe voi. Trăiţi cu sfială pe pământ, că pământul este al Domnului. Omul nu mai vrea să ştie aşa ceva, dar voi arătaţi ce trebuie să fie omul pe pământ, şi aşa va şti el. Amin.

Acum, bucuraţi-vă cu mironosiţele învierii Mele, că ele stau cu sfinţii la masă cu voi pentru sărbătoarea soborului lor, şi vă dau ele din dragostea lor ca să vă purtaţi aşa înaintea Mea şi să Mă vestiţi cu venirea Mea precum ele M-au vestit cu învierea Mea. Dacă am avut martori mincinoşi care au mărturisit că Eu n-am înviat, iată, am pe mironosiţe martori nemincinoşi. Lor M-am arătat Eu după înviere, şi apoi ucenicilor, şi după ce am petrecut patruzeci de zile arătându-Mă lor de multe ori, M-am aşezat lângă Tatăl.

Fiţi martorii Mei, fiţi cei ce mărturisesc venirea Mea cuvânt pe pământ în zilele acestea. Chemaţi pe om spre venirea Mea şi fiţi calea venirii Mele după două mii de ani. Luaţi Duh Sfânt ca să puteţi prin El, căci El este Mângâietorul Care vă învaţă pe voi ca să puteţi şi ca să voiţi pentru Mine. Daţi-vă chip unul altuia. Chip din chipul Meu să luaţi şi să daţi şi să Mă bucuraţi. Amin.

Acum, pace vouă! Pace ţie, Ierusalime! Găteşte-te de sărbătoare şi găteşte-Mi sărbătoarea. Ascultă cuvântul Meu, Ierusalimul Meu, şi împlineşte-l tu pe el, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 mai 2002

Duminica a patra după Paşti, a slăbănogului

Una este dragostea omului, şi alta este dragostea Domnului în om. Domnul este văduvit de dragostea casei în care se măreşte dragostea ei. Domnul îi face chemare României, la sărbătoarea Cuvântului.

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, şi tu eşti poporul Meu de azi, Ierusalime român. Te hrănesc din gura Mea şi te pregătesc pentru venirea Mea, iar tu să faci aşa, şi să fii cuvântul Meu cel împlinit. Amin, amin, amin.

Pace ţie, acum, şi în vecii! Amin.

Pace vouă, copii de la ieslea Mea de coborâre în cuvânt! Mai întâi vă întăresc pe voi ca să-Mi staţi în faţa cuvântului Meu şi să-l puneţi în cartea sa. Cuvântul Meu să nu stea din grai şi din lucru, că Eu am spus că el nu trebuie numai auzit, ci trebuie şi împlinit. Amin.

Învăţaţi zi şi noapte pe poporul Meu că fără dragoste el nu poate face cuvântul Meu. Învăţaţi-l să stea cu guriţa deschisă în faţa cuvântului Meu şi să-l dorească şi să-l primească, şi apoi să-i dea împlinire cu dor şi cu dragoste, fiilor. Dragostea nu-l lasă pe om să moară, şi îl ţine viu pentru ea şi pentru dorul ei şi pentru faptele ei cele scrise în Scripturi. Iar Eu vă rog pe voi să înteţiţi dragostea în inimile lor, ca să ne ridicăm frumos şi să pregătim zilele de sărbătoare ale Duhului Sfânt şi grădina întâlnirii, fiilor. Nu lăsaţi lucrul să se îngrămădească. Lucraţi din timp toate câte sunt de lucrat, iar înainte de zilele sărbătorii odihniţi-vă de osteneli şi lucraţi faţa slavei Mele cu voi şi lucraţi ca să vadă omul pe Dumnezeu cu voi, că Eu voi aduna pe mulţi la sărbătoare şi le voi arăta izvorul şi îi voi învăţa să bea şi să se lase spre înviere şi spre dragoste de cer, că nu e bine să stea pământul fără cer, fiilor. Nu e bine să fie omul slăbănog pentru cele din cer, ci e bine să se scoale şi să meargă şi să vină după Mine, şi Eu să-i dau viaţa Mea omului, iar el s-o ia, şi s-o trăiască apoi. Amin.

O, poporul Meu, creşte dorul Meu de tine cu cât aşez peste tine zile noi de serbare ca să Mă arăt cu ele oamenilor, Ierusalime! O, fiii Mei cei ucenici de azi! Eu numai într-o slavă aş sta cu voi în faţa celor din cer şi în faţa celor de pe pământ, iar când vă văd cât trudiţi pentru voi şi pentru lucrul Meu cu voi, Mă prinde durerea, şi cât aş vrea să n-o mai am! Dacă aţi vrea şi voi atât cât vreau Eu, M-aş ostoi de acest dor şi aş prinde multă putere pe pământ prin voi. Dar voi sunteţi sub sarcini, fiilor, şi ele vă strâng, şi Mă strâng şi pe Mine, iar Eu aş fi vrut să vă cruţ pe voi de dureri şi de sarcini. Eu numai într-o slavă aş vrea să stau cu voi, numai într-o dragoste între

Mine şi voi, fiilor. Dragostea dintre voi şi voi nu Mă poate pe Mine mângâia, şi nici pe voi nu vă poate ridica spre Mine. Dar dragostea dintre Mine şi voi în mijlocul vostru Îmi dă Mie viaţă şi faţă între voi, iar Eu aşa vreau să Mă arăt dintre voi, şi omul să Mă vadă şi să poată să se scoale şi să poată merge spre Mine în numele Meu. Amin.

O, poporul Meu, una este dragostea omului, şi alta este dragostea Mea din om, iar Eu pe tine te-am aşezat înaintea Mea pentru dragostea Mea din tine, căci cu Dumnezeu nu poate altfel omul să meargă şi să se numească mers spre Dumnezeu şi cu Dumnezeu. Când într-o casă se măreşte dragostea ei, atunci Eu sunt văduvit de dragostea casei, dar când în ea se înteţeşte dragostea Mea din ea, atunci Eu sunt fără de sfârşit în casa aceea, şi am viaţă în ea, şi o iau şi o dau şi Mă mângâi de la viaţa Mea din casa aceea. Nimic nu-i poate lega mai adevărat pe oameni decât dragostea Mea dintre ei, iar dragostea lor dintre ei îi desparte pe ei de Mine, căci Eu n-am viaţă între ei. Cui să-i spun Eu tainele acestea ca să înţeleagă apoi tot omul de ce nu este Dumnezeu pe pământ cu oamenii? Cui să-i mai spun Eu de minunile care nu mai sunt pe pământ fiindcă nu mai este dragostea Mea în om? Cui să Mă plâng Eu de dorul Meu după om? Eu dacă nu Mă pot slăvi în mijlocul oamenilor, este pentru că ei au între ei dragostea lor şi nu o au pe a Mea, dar cine este cel ce crede această durere a Mea?

O, Ierusalime, o, poporul Meu, te-am zidit din cuvântul Meu şi te-am făcut popor, şi te-am numit al Meu apoi, şi am pus în mijlocul tău dragostea Mea. Ea se face cuvânt ca s-o iubeşti şi ca să Mi-o dai Mie împlinită, Mie şi nu ţie, iar tu să stai la umbra ei şi să fii cuminte şi să fii cu pace şi cu bucurie pentru Domnul Dumnezeul tău, poporul Meu. Poporul Israel n-a putut să facă aşa şi n-a intrat în dragostea Mea, n-a intrat în odihna Mea dacă n-a făcut aşa, şi şi-a făcut el dragoste, şi n-am mai fost Eu dragostea lui ca să nu Mă fi părăsit el pentru el însuşi.

O, poporul Meu, unde să mai găsesc Eu pe pământ om care să nu se iubească pe sine în dragostea lui cea pentru Mine? Eu nu rămân cu nimic din dragostea pe care zice omul că Mi-o dă sau că Mi-o cere ca să aibă şi să Mi-o dea apoi, căci tot ce pot Eu avea cu adevărat este omul, omul care se dă dragostei Mele din el. Acela nu se mai dă pe el însuşi nimănui, ci numai pe Mine Mă dă tuturor. Acela nu se mai caută pe el însuşi în nimeni, ci numai pe Mine Mă caută în toţi când caută la om, şi numai pe Mine Mă pune în toţi, cu toată faţa Mea, iar faţa Mea este blândeţea şi smerenia cea din fiinţa Mea care este în om. Amin.

O, ce bine ar fi să-Mi ceară omul ajutor cu smerenie atunci când Eu Mă apropii de slăbănogirea sufletului şi a trupului lui ca să-l ajut pe el! M-am apropiat lângă scăldătoarea oilor când umblam cu trupul pe pământ după ce M-am născut Om din Fecioară. Voiam să-Mi arăt slava Mea peste cei ce sufereau, şi i-am zis slăbănogului care nu putea să se ajute singur şi pe care nimeni nu-l ajuta să se poată el vindeca prin apa care primea de la îngerul de sus darul vindecării pentru cel ce intra întâi în apă; iar Eu M-am umplut de milă pentru el, pentru cel ce nu putea şi nu avea ajutor, şi M-am apropiat să-l ajut şi i-am spus: *«Vrei să te faci sănătos?»*. Iar el Mi-a răspuns cuminte: *«Eu, Doamne, nu am om cu mine ca să mă ia şi să mă bage în apă când ea se tulbură la venirea îngerului, iar eu până ajung ajunge altul»*. Atunci i-am zis: *«Ia-ţi patul şi te scoală şi umblă»,* iar el aşa a făcut. Amin.

O, ce bine ar fi, poporul Meu, ce bine ar fi să-Mi ceară omul ajutor cu smerenie atunci când Eu în mila Mea Mă apropii de el ca să-l vindec de el însuşi, de slăbănogirea lui, şi să Mă vindec şi Eu în el de slăbănogirea în care el Mă ţine. Dragostea Mea din om poate totul alături de Duhul Meu blând şi smerit din el.

O, poporul Meu, Mă apropii de sărbătoarea Mea cu voi în lucrare de Duh Sfânt peste om. Chem omul în grădinile Mele ca să-l îmbiu spre dragostea Mea. O, fiilor, nimeni pe pământ nu ştie să-l iubească pe aproapele său dacă nu împlineşte mai întâi iubirea lui cea pentru Mine. Omul îi dă aproapelui lui ce are el, nu ce am Eu dacă el nu Mă iubeşte pe Mine în el şi în aproapele lui. Dar pe tine te-am voit întru poruncile Mele, şi aşa te-am învăţat să iubeşti şi să trăieşti şi să te dai Mie. Vreau această învăţătură s-o văd că stă peste tine, fiindcă pentru aceasta te-am zidit, poporul Meu, iar tu să nu uiţi vreodată că Eu sunt cu tine şi că te privesc ca pe un sad al Meu şi că vreau să Mă văd în tine prin toată trăirea ta, prin toată dragostea Mea din mijlocul tău. Şi dacă vrei încă să te întrebi cum să împlineşti aceasta, adu-ţi aminte cum am fost Eu, cum am lucrat Eu şi cum am rodit Eu, şi iubeşte fiinţa Mea şi lucrarea ei mai mult decât pe tine, şi atunci tu eşti dragostea Mea şi dragostea ta cea pentru Mine, poporul Meu. Când inima ta nu te mustră, atunci tu eşti cu pace între Mine şi tine, şi aşa voiesc Eu să te am, şi aşa ai tu îndrăzneală spre Mine, poporul Meu. O, Eu mereu te învăţ, fiindcă vreau să te am, şi aş vrea mereu să te arăt cât de mult eşti al Meu, şi aş vrea numai într-o slavă să stau în mijlocul tău, şi apoi cu tine înaintea oamenilor care au nevoie de vindecare, poporul Meu. Iată, îţi dau cuvântul cel pentru pregătirea sărbătorii Duhului Sfânt. Pune-ţi toată grija cea pentru ea, toată inima ţi-o pune, şi ca Mine să ţi-o pui, şi să Mă cunoşti în toate câte Eu voi lucra cu tine pentru această împlinire. Amin.

O chem pe România la serbările Mele din mijlocul tău, poporul Meu.

O, vino, şi să vină fiii tăi, ţara Mea de nuntă! Vino cu ei şi gustă de pe masa Mea din mijlocul tău, şi apoi să nu mai uiţi dragostea Mea din mijlocul tău, pe poporul prin care Eu îţi pregătesc pâinea şi vinul cel nou pentru ziua cea dulce şi neînserată a venirii Mele la tine, ţara Mea cea de la sfârşit de timp. Vino de-Mi cântă Mie şi nu ţie! Vino de-Mi doineşte de dorul Meu cel după om! Vino şi te apleacă şi bea, că sunt cu vinul cel nou pe masa ta, ţara Mea cea de la sfârşit de timp. M-am făcut fântână în mijlocul tău. Vino la fântână! Hai să ne întâlnim în duh de nuntă de veac nou, ţara Mea, că Mi-am ales din tine mireasă şi Mi-am îmbrăcat-o de nuntă, şi vatra ta e masa nunţii Mele, iar Eu sunt hrana de pe ea, şi sunt Mirele, o, ţara Mea cea de la sfârşit de timp, şi te numesc începutul şi sfârşitul, şi aceasta este taina cea de la începutul tău cel de acum şapte mii de ani, şi cel de acum două mii de ani, şi cel de la sfârşit de timp când Eu vin în mijlocul tău cuvânt şi Îmi gătesc în tine ziua slavei Mele şi veacul ce va să fie pe vatra ta, întru împărăţie de sfinţi pe pământ. O, vino, şi să vină fiii tăi şi să guste de pe masa Mea şi să le dau hăinuţă dacă vor, şi să le dau viaţă ca în cer pe pământ dacă vor. O, vino, şi să vii, ţara Mea de nuntă! Vino, că Eu sunt Cel ce te chem şi Cel ce te aştept la fântână, că M-am făcut fântână în tine, o, ţara venirii Mele cea de la sfârşit de timp! Amin, amin, amin.

Şi am chemat-o la sărbătoarea Mea cea din mijlocul tău, poporul Meu cel ales din ea. Şi acum tu să fii gata numaidecât cu sărbătoarea şi să poţi totul pentru Mine, şi să poţi, poporul Meu, că Eu numai într-o slavă aş petrece cu tine pe pământ. Vreau să torn din Duhul Sfânt peste om. Vreau să-i dau omului dragostea Mea, ca să uite el de dragostea lui şi să

vină la fântâna Mea şi să stau cu el în cuvânt şi să Mă mângâi de truda Mea cea după om.

Înviorează-te, Ierusalime! Sună din trâmbiţă, poporul Meu! Sună, fiule, că e sărbătoare curând, curând în grădina întâlnirii, şi voi sta cu omul în sfat şi îl voi mângâia cu dragostea Mea şi îl voi învăţa despre ea, ca să-l fac pe om bogat la înţelepciune şi să-Mi dea el viaţa sa, iar Eu să Mă mângâi cu ea. Amin.

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, şi tu eşti poporul Meu de azi, Ierusalime român, şi te hrănesc din gura Mea, iar tu să faci aşa, şi să fii tu cuvântul Meu cel împlinit. Şi acum, pace ţie! Pace ţie, acum, şi în vecii! Amin.

Nu lăsaţi lucrul sărbătorii să se îngrămădească. Lucraţi din timp şi odihniţi-vă de lucru din timp, fiilor. Şi apoi, sculaţi-vă frumoşi, şi daţi faţă slavei Mele de peste voi, şi apoi deschideţi porţile sărbătorii. Amin. Iar Eu voi fi, şi prin tine voi fi, şi voi coborî şi voi hrăni cu Duhul Sfânt tot duhul sărbătorii, Ierusalime.

Pace ţie, popor al harului de sus! Amin, amin, amin.

13/26 mai 2002

Duminica a cincea după Paşti, a samarinencei

Cuvântul Domnului cuprinde sub dragostea lui tot neamul român. Înnoirea lumii nu e lucrare cu mâna, ci cu sufletul şi cu faptele lui. Când Domnul nu are mărturisitori, nu mai este cerul pe pământ. Unde este iubirea, nu mai este omul, ci este durerea iubirii.

Cuvântul Meu este călăuza ta, Israele, poporul Meu de azi, şi voiesc ca el să cuprindă sub dragostea lui tot neamul din care Eu te-am ales pe tine. Tot poporul român să fie Ierusalim! Aşa voiesc Eu să fac prin tine, poporul Meu de azi. Cobor în cuvânt înaintea ta şi îţi dau apa cea vie şi îţi cer viaţa ta şi îţi cer inima ta şi îţi cer guriţa ta ca să Mă mărturiseşti cu ea, că Eu stau cu tine în cuvânt, şi sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

Mi-e duhul plin de dor după om, şi n-aş mai avea astâmpăr căutându-l dacă tu ai putea atât cât ard Eu după om, poporul Meu iubit. Mi-e inima plină de iubire şi de dor după tine, Ierusalime, şi voiesc să ştie tot neamul omenesc că Eu te am al Meu şi că te-am făcut semănător al Meu peste pământ, că vreau să răsară de la Mine şi de la tine lumea cea nouă, veacul cel nou pe pământ şi viaţa veacului ce va să fie, poporul Meu. O, vin şi te învăţ taina aceasta, şi să faci din ea sărbătoare peste tine, că Eu petrec cu tine în sărbători cereşti şi îţi dau învăţătura Mea ca s-o împlineşti. Ea nu se împlineşte numai cu mâna, ci se împlineşte cu sufletul şi cu faptele lui, poporul Meu, şi se împlineşte, fiule. Amin.

Mă aşez cu tine la fântâna întâlnirii, că Eu dau nume nou peste tot pe unde Eu Mă aşez cu tine pe pământ: casa întâlnirii şi fântâna de lângă ea, fântâna samarinencei, că Eu stau cu tine în cuvânt aşa cum am stat cu samarineanca la izvorul lui Iacov şi am lucrat-o pe ea cu cuvântul Meu, iar ea Mi-a dat apoi, şi s-a făcut ea izvor din izvor, şi n-a mai însetat apoi, că Mă avea cu multul în ea, căci scris este: *«Cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din gura lui»*. Acesta este semnul celui ce crede în Mine, căci cel ce crede este cel ce mărturiseşte făcându-se izvor. Amin.

O, poporul Meu, dacă cerul nu este pe pământ, aceasta este aşa pentru că Eu nu mai am mărturisitori, iar Eu te-am învăţat pe tine şi mereu te învăţ să nu stai fără cer pe pământ, căci cerul este izvor de viaţă vie şi aduce cu el viaţa veacului ce va să fie pe pământ. Amin. Vreau să te învăţ taina aceasta a cerului pe pământ, căci pământul fără cer pe el este uscat, este urât, este trist, căci este fără viaţă. Te-am învăţat prin cuvântul Meu să nu stai fără cer pe pământ, că Eu am făcut cerul şi pământul unul pentru altul, şi pe om pentru ele. Cea mai mare poruncă pe care i-am dat-o Eu omului a fost să iubească el cerul şi pământul, dar omul nu are pricepere pentru cuvântul Meu, căci el are înţelepciunea cea căzută a omului care s-a tras în sine şi n-a mai rămas întru Mine. Când Eu M-am oprit la izvorul lui Iacov de M-am întâlnit cu femeia samarineancă, această lucrare am lucrat. Am tras-o pe samarineancă din sine în Mine şi am făcut cerul pe pământ şi a rămas lumină pe pământ lucrarea Mea din ziua aceea, şi am aşezat cerul peste cetatea samarinenilor şi le-am zis ucenicilor: *«Lucrarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis şi să săvârşesc lucrul Lui. Ridicaţi ochii voştri şi priviţi holdele că sunt albe pentru seceriş, şi cel care seceră primeşte plată şi adună roadă spre viaţă veşnică, ca să se bucure împreună şi cel care seamănă, şi cel care seceră, căci în aceasta se adevereşte cuvântul că unul este cel care seamănă, şi altul, cel care seceră»*. Amin.

O, poporul Meu, când am venit Eu de la Tatăl, am venit să aşez cerul pe pământ. Când am venit Eu la tine, am venit să aşez cerul pe pământ, fiule. Când vin mereu la tine şi tot vin, aceasta este lucrarea Mea: să fac voia Celui ce M-a trimis şi Mă trimite să săvârşesc lucrul Lui, să aşez cerul pe pământ, căci aceasta înseamnă viaţa veacului ce va să fie. O, cum să facem, fiilor, cu această taină ca s-o împlinim curând, curând şi să rămână pe vecii pe pământ? A trebuit să cobor din cer între oameni ca să împlinesc taina aceasta, dar omul se dă că nu a înţeles nici atunci, nici acum. Eu cât am stat cu oamenii nu am lucrat decât cerul pe pământ şi pe om pentru ele, şi Îmi era drag desăvârşit să fac aceasta, că pentru aceasta venisem. Eu dacă stau cu voi atâta în cuvânt de se miră omul de multa Mea vorbire cu voi, pentru aceasta stau, ca să lucrez cerul pe pământ, şi pe om pentru ele. Voiesc, fiilor, să curgă din voi peste pământ harul cuvântului Meu. Voiesc să fiţi ca Mine, fiilor, şi să lucraţi ce am lucrat Eu, că este scris despre fii: *«Vor fi asemenea Lui, şi apoi Îl vor vedea pe El»*. Amin.

Iată, M-am coborât cuvânt la fântână şi am sfinţii însoţitori, căci fântâna aceasta se numeşte de la Mine fântâna întâlnirii cu Dumnezeu, şi sfinţii ştiu acest nume şi se ţin după Mine la fântână ca să asculte cuvântul Meu care îl întâlneşte pe om cu Dumnezeu. Aţi văzut voi ce minune am făcut Eu cu căsuţa din deal? Am făcut apoi lângă ea fântâna întâlnirii şi, iarăşi, apoi, casa întâlnirii şi, iarăşi, grădina întâlnirii, fiilor, şi le numesc pe ele lucrarea cerului pe pământ, întâlnirea lui Dumnezeu cu omul, şi Îmi împlinesc cu voi toate cuvintele Mele pe care le-am rostit prin acest râu de cuvânt după ce am venit pe pământ cuvânt în anul 1955. N-am putut să împlinesc nimic cu cei cu care am vorbit la început şi mai apoi, că aceia aveau soţi şi soţii şi case şi copii şi ţarini şi grijile lor şi auzind nu veneau şi văzând nu puteau, că erau trup, căci ceea ce iese din trup, trup este. N-am putut, aşa cum n-am putut cu Israel cel după trup. Mie Îmi trebuie Israel după duh, nu după trup, căci duhul este cel ce dă viaţă, nu trupul, dar omul n-are timp să înveţe cerul pe pământ.

Stau cu tine la fântâna întâlnirii, poporul Meu, şi îţi iau cântarea de slavă şi îţi iau duhul cel de bucurie şi fac din ele cer pe pământ. Dar dorul Meu este să faci tu aceasta, precum am făcut şi fac Eu voia Celui ce M-a trimis, săvârşind lucrarea Lui. Amin. O, vin să te învăţ taina aceasta, care nu se lucrează cu mâna ca să se cheme că este împlinită. O, poporul

Meu, nu se lucrează cu mâna taina aceasta. Cerul se face cu Tatăl şi cu Fiul şi cu Duhul Sfânt în lucrare de cuvânt, iar fapta acestei lucrături este Duhul Sfânt Mângâietorul. N-am lăsat nici o avere pe pământ apostolilor Mei şi celor de după ei ucenici ca şi ei decât pe Duhul Sfânt Mângâietorul. Acesta nu Se lucrează cu mâna, ci Se lucrează cu cuvântul cel dinlăuntru şi care izvorăşte din Domnul, Care este înăuntrul omului. De aceea ţi-am spus Eu ţie să nu Mă doară lucrul mâinilor tale, să nu Mă doară, poporul Meu, ci doar să plinească lipsurile lucrării care mărturiseşte împărăţia cerurilor pe pământ, iar împărăţia aceasta nu este pentru cele ce se văd, ci este dincolo de acestea, şi este Duhul Sfânt Mângâietorul, Care rămâne veşnic, fiindcă este din Tatăl şi din Fiul. Amin. Tu, poporul Meu, trebuie să ai în tine din Tatăl şi din Fiul, fiindcă tu nu eşti popor după trup, aşa cum a fost Israel, ci eşti popor ieşit de la Duhul Sfânt, Care iese din gura Mea şi Se face făcător de om născut de sus. Tu să nu uiţi că ce este născut din duh, duh este, precum ce este născut din trup, trup este.

Nici un fiu al poporului sfânt să nu se întristeze de la cuvântul Meu care vă umblă la suflet ca să vi-l aprindă tot mai mult, ca să vi-l facă cer şi numai cer şi să-i dea trupului cer nou şi viaţa veacului ce va să fie. Femeia samarineancă aşa a făcut; s-a bucurat de Mine şi de cuvântul Meu şi nu s-a întristat, şi apoi s-a răspândit bucuria ei peste toată cetatea.

Voi, copii ai poporului sfânt, să nu vă mulţumiţi cum înţelegeţi şi cum lucraţi cuvântul Meu şi dragostea lui dintre voi, căci cel ce s-a mulţumit aşa cum este el lângă lucrarea cuvântului Meu, acela nu s-a născut ca să fie nou, că mulţi au crezut, dar nu s-au născut, şi au rămas trup şi au făcut lucrarea trupului, şi Eu stau cu iubirea tristă şi n-am putere în cel ce nu trece din trup în duh, şi stau olog cu Duhul Meu în unul ca acela. Voi însă să nu vă liniştiţi în voi înşivă până ce nu veţi semăna cu Mine, fiilor. Eu v-am spus vouă, şi din nou vă spun că cel ce se naşte din Duhul Sfânt, acela nu se mai caută pe el însuşi în nimic şi în nimeni, ci numai pe Mine Mă caută în toţi când caută la om, şi numai pe Mine Mă pune în toţi cu toată faţa Mea, iar faţa Mea în om este blândeţea şi smerenia cea de la fiinţa Mea care este în om. Amin.

M-a umplut de iubire pentru om duhul samarinencei cu care am vorbit la izvorul lui Iacov. Ea a vorbit cereşte cu Mine, şi mult M-am mângâiat de la fiinţa ei care s-a lăsat moale în mâna Mea ca să-i dau formă cu unealta Mea care era Duhul Sfânt Mângâietorul. Ea nu s-a mulţumit cum înţelegea ea şi cât înţelegea, ci Mi-a dat de lucru peste ea şi peste toată cetatea ei apoi, iar Eu am lucrat şi acolo lucrarea pentru care M-a trimis Tatăl pe pământ. Aşa să lucrezi şi tu, poporul Meu. Să nu te mulţumeşti cu înţelegerea şi cu lucrarea ta şi cu iubirea ta şi cu lucrul mâinilor tale pentru tine şi pentru Mine şi cu dragostea dintre voi, căci ea trebuie să fie Duhul Sfânt Mângâietorul, Care nu Se lucrează cu mâna.

O, fiilor, căutaţi tot mai adânc să vă auziţi unii pe alţii, fiindcă Duhul Sfânt plânge şi Se roagă în voi negrăit şi Se zbate după răcoare, după bucuria veşniciei, care dă să vină să cuprindă în ea pe cei trişti cu iubirea. Iubirea Mea e tristă, fiilor, ca şi a acelora care iubesc ca Mine. Iubirea Mea caută mereu, ca şi a acelora care suspină în ei fără grai după iubirea cea coborâtă din cer şi care cu greu îşi ia faţă şi lucrare în om. Eu pe om îl mângâi prin om, căci Duhul Sfânt Îşi are calea Lui între cei de o biserică cu Mine, iar Eu vă grăiesc vouă despre omul care este născut din Mine, nu despre omul trupesc care se mângâie cu cele ce înţelege el că înseamnă mângâiere. Eu pe samarineancă am mângâiat-o, fiilor, şi i-am aprins cu mângâiere setea ei după cer, după apa care vindecă trupul şi sufletul şi duhul omului, de-l aşează pe om apoi în pacea Mea.

O, fiilor, măsura fiinţei voastre să fiu Eu, aşa cum i-am fost samarinencei după ce am vorbit cu ea la izvor. Lucrarea voastră unii peste alţii să fiu Eu, fiilor. Căutaţi să vă auziţi unii pe alţii, căutaţi tot mai adânc în această taină, că vreau să răsară de la Mine şi de la voi lumea cea nouă şi viaţa veacului ce va să fie pe pământ, şi care se va ivi prin mult lucru pe care vreau să-l revărs peste voi şi între voi tot mai mult, numai să vreţi voi să purtaţi sarcinile Mele, fiilor. Fiecare din voi să fie râu de apă vie pentru celălalt, iar aceasta nu se lucrează cu mâna, şi se lucrează cu fapta Duhului Sfânt. Amin. Spuneţi-Mi voi Mie ce este fapta Duhului Sfânt? Aş voi să-Mi răspundeţi chiar prin această faptă, fiilor, căci cel mai scump răspuns este fapta. Adunaţi-vă în Duhul Sfânt şi în fapta Lui şi daţi-Mi bucurie iubirii, că e tristă iubirea Mea, ca şi a acelora dintre voi care iubesc ca Mine. Iubirea care caută, care aşteaptă, care voieşte, care nădăjduieşte, care plânge, care veghează, fiilor, numai ea este cea care nu doarme niciodată, numai ea, iar cel ce o are se scoală cu ea şi se culcă cu ea, şi iarăşi se scoală cu ea. Ea nu poate fi altfel decât tristă, iar altă stare ea nu are, şi ea este purtată de cei cu duhul blând şi smerit, spre asemănarea lor cu Mine. Acolo unde este ea, nu mai este iubire de sine, şi este durerea ei care caută fapta ei, fapta iubirii care caută. Spuneţi-Mi voi, care este fapta ei? Vă întreb acestea ca să vă regăsiţi sau ca să nu vă regăsiţi în taina iubirii care caută, care suferă cu Mine în om. Iar dacă nu vă regăsiţi în ea, faceţi-vă faptă a ei şi daţi-vă celor ce caută, şi găsiţi-i în ea pe cei ce caută, şi auziţi-vă unii pe alţii, o, copii ai poporului sfânt! Vă fac frumoşi prin tainele Mele cu care Mă revărs peste voi, căci curând, curând voi deschide cerurile şi voi veni cu slava cuvântului Meu şi cu voi, şi ne vom da mulţimilor cu duhul mângâierii, fiilor. Slava cuvântului Meu este fapta venirii Mele, iar voi sunteţi calea pe care Eu umblu de la cer la pământ ca să fiu cu oamenii şi să-i trag spre Tatăl. Amin.

Iarăşi vă aşez cu cuvântul pentru pregătirea sărbătorii de Duh Sfânt peste pământ şi peste mulţimile pe care Eu, Domnul, le voi îmbia spre izvor şi le voi grăi lor aşa cum am grăit cu femeia samarineancă la fântâna lui Iacov. Se mirau ucenicii Mei când M-au văzut că stau de vorbă cu o femeie, dar nici unul din ei n-a zis nimic, nu M-a întrebat nimic. Dar Eu aveam de intrat în cetatea Samariei şi Îmi trebuia poartă ca să intru. Şi am intrat cu numele de Mesia, Mântuitorul lumii, căci atât de mult au crezut samarinenii pentru cuvintele Mele cu care le-am vorbit. Le-am vorbit fără să Mă împiedic în duh de îndoială sau de necredinţă, şi ei M-au numit Hristos Care a venit să mântuiască lumea. Amin.

Vreau să Mă primească prin coborârea Mea la voi tot neamul omenesc de pe pământ, că Eu îi fac judecata aşa cum i-am făcut-o femeii samarinence la izvorul lui Iacov, şi apoi îi întind mâna. Iată cum poposesc la izvor pentru ca să stau de vorbă cu omul. Aceasta este lucrarea şi mâncarea pe care o am Eu de lucrat şi de mâncat, că mai întâi masa se pregăteşte, şi numai apoi se stă la masă.

Hai, poporul Meu, hai, fiule scump, să ne pregătim de masă cerească, masă cu omul în grădina întâlnirii, în casa întâlnirii, în curţile Tatălui şi ale Fiului şi ale Duhului Sfânt, căci pentru aceasta v-am zidit Eu pe voi şi pe cele ce-Mi slujesc lucrarea cuvântului Meu peste pământ. Îţi voi da, poporul Meu iubit, har şi iubire cu multul, ca să ai şi să te pregăteşti

pentru ca să Mă arăt cu tine şi cu sărbătoarea Duhului Sfânt în mijlocul neamului român pe care-l chem la izvor, şi el va veni. Amin. Îţi voi da slujire de sus şi de jos. Toate cele de sus şi de jos vor sluji sărbătorii Mele cu voi şi pe care atât de mult o aşteaptă sfinţii cerului şi îngerii, poporul Meu!

Fiţi îngeraşii Mei cei blânzi. Priviţi faţa Mea şi fiţi aşa, fiilor. Şi în cuvânt, şi în faptă fiţi faţa Mea. Şi în iubirea Mea dintre voi fiţi tot aşa. Fiţi mângâierea iubirii Mele pentru voi. E dureros ca cel iubit să nu te iubească, dar voi fiţi mângâierea Mea şi nu uitaţi să fiţi aşa. Vreau să plâng cu Tatăl de iubire pentru iubirea din voi pe care o vreau să tânjească după Mine, fiilor. Spuneţi-Mi voi Mie, care este fapta ei? Fapta iubirii, care este, fiilor? O, învăţaţi-vă mult şi iar mult să fiţi cer pe pământ, că asta aşteaptă Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt şi sfinţii şi toţi îngerii din cer. Va veni o zi curând, curând când vă voi cere desăvârşit aceasta, şi aceea va fi ziua alegerii peste tot neamul omenesc. Va veni ziua să vă gust iubirea pe care aţi avut-o pentru Mine şi pe care aţi făcut-o faptă, fiilor. Fapta iubirii voastre este toată mângâierea Mea pe pământ. Eu de când am coborât cerul pe pământ în zilele acestea din urmă Îmi iau mângâierea de pe pământ, Eu şi tot cerul, numai să am ce lua; şi mare Mi-e durerea, că omul caută tot el să aibă, iar Eu să nu mai rămân cu nimic din dragostea pe care zice omul că Mi-o dă sau că Mi-o cere ca să aibă şi să Mi-o dea apoi. Dar tot ce pot Eu avea cu adevărat este omul, poporul Meu. Eu mereu ţi-aş vorbi, că Mă doare iubirea, şi Îmi alin durerea ei în grăirea Mea cu tine. Cel îndurerat se mângâie să aibă pe cineva care să-i ştie suspinul său.

Şi acum, te îmbrac în binecuvântare aparte, poporul Meu, şi îţi dau îngerii toţi şi îţi dau har cu măsură multă, iar tu să fii harnic cu duhul şi cu iubirea şi cu mângâierea şi să-Mi faci cale cu sărbătoarea Mea şi să fii cerul Meu cel nou şi crinul Meu cel alb, şi să te port Eu în mâna Mea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

20 mai/2 iunie 2002

Duminica a şasea după Paşti, a orbului. Sărbătoarea Naşterii sfintei Virginia

Moşii şi strămoşii nu-şi mai cunosc satele şi rudele în umbletul lor pe pământ. Cei ce nu au viaţă şi grăire ca a lui Hristos sunt pomi fără rod. Cel ce se naşte de sus creşte şi se face cât Hristos, şi acesta este semnul celor ce se nasc de sus. Omul-copil este taina veacului nou, mândria veacurilor şi coroană a timpurilor.

Bat la porţi, şi ele se deschid, iar Eu, Domnul, intru în grădina cuvântului Meu. Intru cuvânt, şi străjerii Mă iau şi Mă aşează în carte, şi Mă aşează pe masă în mijlocul poporului Meu, ca să-l întăresc pe el şi să Mă fac cu el sărbătoare de Duh Sfânt peste pământ. Amin, amin, amin.

Mă aşez peste tine cuvânt, poporul Meu Ierusalim. E zi de odihnă a trupului, că tu eşti în trup, şi Eu te aşez să lucrezi cu duhul, fiule. Trupul tău este istovit şi ar da să se odihnească, dar sfinţii şi îngerii Mă aşteaptă să ies cu tine şi să vină mulţimile la izvor, şi tu să scoţi apă şi să le dai. Eu cât am stat pe pământ numai aşa am lucrat. N-am lucrat că aşa am voit Eu, ci am lucrat că aşa a voit Tatăl, Cel ce M-a trimis să lucrez. El nu M-a trimis să fiu şi atât, ci M-a trimis să lucrez. Amin.

Eu, poporul Meu, te-am făcut pe tine ca să fii trimisul Meu peste pământ şi să lucrezi, fiule, nu să fii, şi atât. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, şi tu eşti poporul Meu, şi dacă este aşa, tu trebuie să lucrezi, şi să semene lucrarea ta cu lucrarea Mea, căci şi Eu semăn cu Tatăl, poporul Meu. Eu ţi-am spus ţie că te-aş dori să fii fără de sarcini ca să Mă mângâi cu tine, că Eu sunt fără mângâiere de pe pământ. Eu am voit să vă cruţ pe voi de dureri şi de sarcini, fiilor, şi să stau numai într-o slavă cu voi peste pământ, numai într-o dragoste între Mine şi voi. Cuvântul dragostei Mele dacă n-ar fi mereu peste voi, voi v-aţi răci de Dumnezeu, fiilor. Uitaţi-vă la lume, ce este ea. Uitaţi-vă la omul din lume că n-are timp de Dumnezeu, ci numai de el şi de duhul rău are timp omul, şi aşa se scoală şi aşa se culcă, iar dragostea Mea în el nu are loc, nu are cuvânt, măi copii. Eu însă pe voi v-am ales dintre oameni şi v-am deprins să Mă iubiţi, ca să vă fie bine pe pământ, şi pământului să-i fie bine de la iubirea voastră pentru Mine.

O, poporul Meu, o, fiilor, faceţi-L pe Dumnezeu peste pământ, că aceasta este ceea ce nu se va lua de la voi. O, fiilor, faceţi lumea să-L vadă pe Dumnezeu şi să se deprindă să-L iubească pe El. Dar faceţi-L pe Domnul peste voi şi între voi din zori şi până în zori, ca să aveţi ce împărţi peste pământ în zilele Mele cu voi, copii ai Ierusalimului nou. O, Eu v-am pus nume cum nu mai este în cer sau pe pământ, fiilor, şi vi l-am dat să-l aveţi şi să-l purtaţi pe pământ şi să înnoiţi pământul sub acest nume, iar Eu să stau între voi şi să le fac pe toate noi prin voi. Am luat din cer toate darurile cele pentru vremea venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl şi le-am pus peste voi ca să fiţi din cer, iar Eu să stau în mijlocul vostru şi să fac totul nou, că scris este în cartea cea pentru sfârşit de timp, şi aşa este scris: *«Am văzut cetatea cea sfântă, Noul Ierusalim, venind din cer, şi pe Cel ce şedea pe tron; şi El zicea: noi le fac pe toate».* Amin.

O, poporul Meu, toate darurile cele pentru ziua venirii Mele cu sfinţii, toate le-am pus peste tine ca să te fac cale a Mea de la cer la pământ şi să vin şi să Mă odihnesc cu Tatăl şi cu sfinţii în lucrarea Mea cu tine pe pământ. Ţi-am spus din vreme că vor veni noroade până la acest munte de har ca să ia din legile Domnului, că scris este: *«Vor curge popoare spre Domnul ca să înveţe căile Lui, căci din Sion va ieşi legea, şi Cuvântul lui Dumnezeu, din Ierusalim».* Amin.

O, poporul Meu, ţi-am pus nume mare, fiule. Nu mai este pe pământ nume ca al tău, că e din cer numele tău, şi ceea ce a fost iarăşi este, şi este din cer. Te-am numit Sionul Meu, muntele din care se revarsă peste pământ legile vieţii, căile vieţii, poporul Meu. Te-am numit Ierusalim nou, că am luat din cer şi am adus peste tine venirea Mea, calea Mea de la cer la pământ. Izvorul cuvântului Meu curge din Mine peste pământ de aici, din locul în care te-am aşezat Eu pe tine, din grădina în care M-am aşezat Eu cu voi, copii care-Mi staţi la gura izvorului Meu ca să-l luaţi şi să-l daţi celor însetaţi, că nu e om pe pământ care să mai aibă apă, fiilor, şi e ars omul de sete şi nu mai găseşte pe nicăieri să bea. Dar Eu am pus în vas şi am strâns ca să fie, şi apoi Mi-am făcut loc peste pământ cu voi şi am scos din vas şi am stropit pământul, şi el a odrăslit din loc în loc, şi Eu Mi-am făcut popor nou şi ies cu el în calea omului şi îl îmbiu pe om la izvor ca să bea şi să ştie că este Dumnezeu pe pământ ca şi în cer. Amin, amin, amin.

Am avut un vas în care M-am strâns ca să fiu pe pământ în vreme de secetă şi am lăsat apa pe pământ, şi vasul l-am luat şi l-am dus la Tatăl, ca să vadă Tatăl lucrul Meu şi să I-l dau Lui după ce pe toate le-am supus pe pământ. Am avut pe trâmbiţa Mea din care am suflat pe pământ cuvântul Meu cel de la sfârşit de timp.

O, Verginico, Îmi iau iarăşi trâmbiţa şi grăiesc prin ea, că e sărbătoarea ta în cer şi pe pământ, în mijlocul poporului sfânt. Tu ai fost şi eşti trâmbiţa Mea din care Eu am sunat mai înainte de venirea Mea ca să pot veni apoi pentru tot omul de pe pământ, şi aşa am făcut. Era zi de duminică atunci când tu te-ai născut trup pe pământ, şi a fost ziua aceea ziua bucuriei Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, Care Şi-a făcut apoi cuib în pieptul tău, în trupul tău, Verginico, vreme de douăzeci şi cinci de ani. O, şi cât te-am pregătit până ce am ieşit Eu în uşa cortului tău şi am grăit din Mine şi din tine cuvântul Meu peste pământ! O, şi prin câte cuptoare te-am trecut ca să te fac aur lămurit, Verginica Mea! Iar acum tu eşti cu cerul cel nevăzut şi Eu te fac cuvânt înaintea Ierusalimului, în mijlocul căruia Eu stau şi lucrez din Tatăl facerea din nou a lumii. Amin, amin, amin.

— Slavă îndelungii Tale răbdări şi lucrări, Doamne şi Fiule al Tatălui, că ai avut atâta răbdare în mine în toată vremea trupului meu căutând după om, după oaia Ta pierdută, Doamne. Dar oile s-au corcit de tot, şi Tu n-ai mai găsit oi pe pământ acum, la venirea Ta, şi în loc de oaie este altceva, Doamne, de nici moşii şi strămoşii nu-şi mai cunosc satele şi rudele atunci când au zilele lor de pomenire şi de umblare pe pământ. Şi de n-ar fi cerul să-i mângâie pe ei, ar sta numai în lacrimi până şi drepţii Tăi, Doamne.

Şi, iarăşi, slavă Ţie că mă bucuri, şi că Te bucuri să grăiesc eu cu poporul Tău de azi, căci aceştia fără să mă fi văzut mă iubesc şi mă mângâie şi îmi aduc ruga lor ca să mă fac eu mijlocitor lor înaintea Ta, Doamne. O, să fi avut şi eu din cei dintâi, să fi intrat şi dintre ei în Canaan, Doamne! Să fi avut dintre ei ca să fi grăit acum cu ei, Doamne! O, din corcitură nu poţi scoate om adevărat, Doamne, iar Tu ai tăiat via, şi ea a dat din nou din butucul ei, şi ai început din nou, şi Ţi-ai împlinit cuvântul cel pe care l-ai grăit în vremea trupului meu când strigai şi zadarnic strigai după oi, că de două mii de ani s-au tot corcit oile şi nu mai sunt oi, Doamne. Dar Tu, Cel ce poţi totul, Ţi-ai făcut mieluşei, că eşti Cel ce naşte, şi n-ai făcut aşa până ce n-ai grăit mai întâi. Ai grăit din pieptul meu vreme multă, iar gura mea era cuvântul Tău, şi el a rămas pe pământ ca să-l împlineşti azi.

Dă să mă prindă jalea după poporul cel din vremea mea. Am dat roată peste tot pe unde ai umblat cu mine pe pământ şi m-am uitat la cei cu care ai grăit Tu în vremea mea, că de toate au. Numai pe Tine nu Te mai au, Doamne, numai pe Tine şi pe mine nu ne mai au, şi tot rodul lor e la pământ, de nu mai au nimic a strânge pentru ziua când Tu ai să vii să le ceri rodul cuvântului Tău de peste ei pe când umblai pe lângă ei ca să-i creşti, şi ca să-i ai apoi.

Şi acum mă întorc în Tine. Şi acum mă dau celor ce sunt acum poporul Tău şi le spun aşa: dacă Domnul n-ar fi păstrat o rămăşiţă, o rămăşiţă aleasă prin har dintre cei din urmă a celor dintâi, cum Şi-ar fi putut El face Ierusalim nou pentru venirea Sa de azi, o, copii ai Sionului, care aveţi pe masă pe Miel în toată slava Sa, Trup şi cuvânt pe masă? Mă apropii de voi şi cuvintez, căci sunt trâmbiţă, fiindcă la Domnul toate sunt din cuvânt. O, duhul mângâierii, Duhul Domnului, Cel de la sfârşit de timp, a avut putere peste voi şi v-a adunat şi v-a făcut Ierusalim nou, în mijlocul căruia stă Domnul cuvânt care curge din Sion, aşa cum este scris în prooroci, o, copii ai Domnului! Vă dau povaţă proaspătă: împliniţi toate cuvintele Lui, căci calea Lui de la cer la pământ e grea de tot. E scump un cuvânt al Domnului, e scump de tot, şi trudeşte Domnul în cer şi pe pământ pentru ca să vă dea cuvânt şi ca să vă ţină sub Duhul Sfânt Mângâietorul. Dacă aţi vedea şi aţi înţelege durerea şi truda cu care coboară Domnul la voi, v-ar prinde dragostea şi plânsul ei cel de nemângâiat, dar voi sunteţi mici, şi El vă poartă ca să nu vă temeţi sub greul lucrului Său pentru voi. Voi însă, ca nişte fii cuminţi şi miloşi, împliniţi toate cuvintele Lui, că sunt scumpe de tot, şi eu vă spun ceea ce ştiu, fiilor scumpi, că sunteţi scumpi pentru cuvântul care coboară peste voi ca să vă ţină în el. Pe vremea trupului meu poporul de atunci vedea trâmbiţa şi credea, dar nu împlinea calea Domnului spre el, şi era grea de tot în trupul meu coborârea Sa. Voi însă sunteţi cei fericiţi care credeţi, fiindcă Domnul S-a coborât acum cu tronul Său, Trup şi cuvânt, şi acestea dau puterea credinţei, şi viaţă dau acestea, căci atunci când Domnul este viaţa omului, atunci şi credinţa poate pe de-a-ntregul în om, iar Domnul Îşi face casă cu omul şi cinează cu el Trup şi cuvânt. Amin.

Vă îmbracă Domnul, acum, în duh sărbătoresc şi vă aşează să-I fiţi cerul Său pe pământ, şi cu voi să coboare spre mulţimi. Vine sărbătoarea de Duh Sfânt şi vin mulţimi la izvorul Domnului, fiilor. Această sărbătoare o pregăteşte El cu mult cuvânt, iar voi să fiţi fapta cuvântului Lui, că de la tot omul El are numai dureri, fiilor. O, cum să facem noi şi cu voi, cum să facem să poată şi omul care vine la izvor, să poată şi el să se facă viaţă a lui Hristos pe pământ? Viaţa lui Hristos, fiilor, se face izvor de cuvânt din cel ce o trăieşte pe ea. Iată ce taină vă spun eu vouă: numai cei ce trăiesc viaţa lui Hristos, numai aceia ştiu să grăiască pe placul Lui şi pe potriva Lui şi spre folosul Lui, fiilor. Dacă cei ce trăiesc viaţa lui Iisus Hristos nu se fac izvor în jurul lor cu El, atunci aceia sunt pomi fără rod, şi nu-I place Domnului pomul fără rod. Pomul care rodeşte se dăruieşte, iar pomul care nu rodeşte, cu ce să se dăruiască? Acela nu e bun nici de umbră, că nu umbra trebuieşte, ci soarele trebuieşte, fiilor.

O, copii ai Noului Sion, face Domnul din voi pomi cu rod, iar voi să rodiţi şi să dăruiţi din roadele voastre. Îmbucăturiţi-vă unii pe alţii şi bucuraţi-vă de rod. Mâncaţi cu guriţa plină, aşa cum mâncaţi fructele cele noi şi coapte din pomii cei roditori care se dăruiesc vouă. Lucraţi lucrul care rămâne şi care nu se va lua de la voi şi faceţi lumea să-L vadă pe Dumnezeu în voi, fiilor. V-a spus Domnul, voi să nu vă mulţumiţi cum lucraţi cuvântul Lui şi dragostea Lui dintre voi, şi v-a spus de cei ce s-au mulţumit aşa cum sunt ei lângă lucrul Domnului că aceia nu s-au născut ca să fie noi, şi v-a spus Domnul că mulţi au crezut, dar nu s-au născut, fiilor. Iată ce taină vă spun eu vouă: cel ce se naşte creşte; creşte, fiilor, şi se face cât Hristos. Acesta este semnul celor ce se nasc, celor ce cred şi se nasc, că iată, mulţi au crezut, dar nu s-au născut, copii ai Sionului.

Adunaţi-vă puterile cele de sus şi cele de jos şi arătaţi pe Domnul în voi şi dintre voi, şi fiţi El, fiilor, că dorul acesta al Lui e dor mare, şi vă plânge Domnul de dor şi suflă mereu peste voi cu cuvântul ca să vă facă asemenea Lui şi să vadă această lumea, fiilor, şi să poată şi ea, şi să mărturisească apoi că vede, aşa cum a mărturisit orbul care L-a văzut pe Domnul după ce a fost vindecat de El. Nu poate orbul să vadă decât dacă îi vindecă cineva vederea, şi apoi, credinţa. Voi să nu uitaţi că mulţi au văzut, dar n-au crezut, şi, iarăşi, să nu uitaţi că mulţi au crezut, dar nu s-au născut, şi ştiind acestea căutaţi să semănaţi cu Domnul în vremea venirii Lui la voi, că voi sunteţi chiar vremea aceasta, vremea venirii Lui. V-aţi făcut vremea Lui, fiilor, şi aşa să fiţi, şi aşa să se vadă şi de sus şi

de jos, şi să vină lumea să ia apă de la voi, şi să vină lumea să ia vedere şi credinţă şi naştere, fiilor, iar cel ce se naşte creşte. Acesta este semnul: creşte cel ce se naşte, căci Domnul îl creşte pe el. Amin.

Fiţi copii ca să puteţi creşte, fiilor, şi creşteţi rămânând copii, căci fiul copil este cel mai frumos dar pe care îl poate face omul lui Dumnezeu, fiilor copii. Fiţi copii, şi aşa să creşteţi mari, căci omul copil este taina cerului pe pământ, şi toţi aceştia laolaltă înseamnă Ierusalimul nou, omul cel nou pe care Domnul îl ia şi îl sădeşte în grădinile Sale ca să răsară din el pe pământ viaţa veacului ce va să fie, omul-copil. Amin, amin, amin.

O, Doamne, mi-a cântat trâmbiţa pentru sărbătoarea Ta. I-am împodobit pe ei cu taina veacului cel nou. Omul-copil este taina aceasta şi viaţa veacului ce va să fie, aşa cum spune despre ea în Scripturile cele pentru sfârşit de timp, Doamne. Le-am spus lor ca Tu să fii ei, şi că Tu le plângi de dor ca să fie ei asemenea Ţie din zori şi până-n zori. Iar eu mă rog pentru ei: dă-le de lucru, Doamne, ca să crească dacă s-au născut. Dă-le lor Duhul Care este Unul întru toţi. Dă-le, Doamne, gândul Tău din zori şi până-n zori, că mi-e milă de jalea sfinţilor care tânjesc după venirea Ta cu ziua cea din urmă care va fi cea dintâi, Doamne. Învaţă-i să fie mireasă văzută de toate noroadele de pe pământ. Învaţă-i să-şi poarte găteala cea de la Tine. Învaţă-i să lucreze lucrarea care nu se va lua de la ei, că eu aşa i-am povăţuit pe ei, Doamne. Amin, amin, amin.

— Aşa e cerul de bun pentru cei ce se nasc şi cred, şi apoi cresc, Verginico. Eu mereu, mereu Mă torn peste ei ca să-i ţin în duhul naşterii de sus şi să fac din ei mândria veacurilor toate, şi coroană a timpurilor, Verginico. O, ce dulce ţi-a cântat trâmbiţa! O, ce dulce i-ai dezmierdat pe ei ca să se facă ei asemenea Mie în toată clipa, ca Eu să Mă arăt cu ei peste pământ, Verginico, fiindcă aceasta a fost alegerea lor. Ţi-am dat mângâiere în ziua ta de serbare cu cerul. Ţi-am dat pe poporul Meu de azi să-l găteşti de sărbătoarea Mirelui şi a miresei. Tu M-ai ajutat şi L-ai bucurat cu multul pe Tatăl, că Mă vede mereu plâns Tatăl şi Se alină mult pentru mângâierea Mea când ea vine din cer, şi mai ales de pe pământ. Îi este tare milă lui Tatăl de Mine. Mă vede cât trudesc şi cu cât greu Îmi întocmesc coborârea şi cât de micuţi sunt cei ce-Mi străjuiesc în cale când vin cuvânt pe pământ la ei. Iar tu M-ai mângâiat mângâindu-i pe ei ca să crească dragostea lor şi puterea lor cea pentru Mine. Le trebuie putere, Verginico. Cei de la începutul lucrării Mele cu tine nu aveau lucrul Meu de lucrat peste pământ, căci cel ce crede şi nu se naşte, nu creşte cel care face aşa, cel care nu se naşte pentru viaţa Mea în el. Dar lor le trebuie putere, că Îmi trebuie Mie aceasta ce le trebuie lor, Verginico, trâmbiţa Mea cea de la venirea Mea, ca apoi Eu să vin. Amin.

Şi Eu aşa am făcut, o, poporul Meu! Trâmbiţa cea de dinaintea Mea a sunat, şi Eu am venit şi vin, şi te am cale a venirii Mele la om, şi a omului la Mine, şi aceasta tu să nu uiţi, că nu e de uitat venirea Mea care vine mereu la tine ca să fie ea pe pământ şi s-o audă morţii, şi cei vii, şi să se aşeze de înviere şi de întâmpinare, că Eu puţin, puţin mai zăbovesc şi vin cu ziua Mea cea din urmă, şi apoi ea va rămâne cu toată taina Mea şi a ei şi a ta, poporul Meu Ierusalim. Hai, fiule, fii gata desăvârşit pentru sărbătoarea de Duh Sfânt şi nu uita să stai ciorchine şi să stai gătit frumos, cu toate harurile Mele, că vreau să te iau şi să te aşez pe ochii celor ce nu văd, şi ei să vadă apoi; şi vreau să te aşez în ochii celor care zic că văd, ca să vadă ei slava Mea şi a ta şi nu pe a lor, că a lor nu este, fiindcă cel ce crede şi nu se naşte, acela este orb, cu toată slava lui cea fără de vedere. Slava omului nu-L vede pe Dumnezeu, ci numai pe cel ce o are pe ea, dar slava Domnului de peste om Îl vede pe Dumnezeu prin ochii omului care vede. Amin.

Hai, poporul Meu, odihneşte-te întru Mine, Ierusalime, şi hai să Mă odihnesc întru tine, poporul Meu iubit. Aşezaţi-vă în pregătirea slavei sărbătorii, fiilor. Daţi timpul vostru deoparte şi luaţi-l pe al Meu, ca să aveţi timp pentru zilele slavei Mele cu voi. Ascultaţi de Mine prin cei ce veghează pentru Mine peste voi şi daţi-Mi inimile voastre, ca să pot Eu prin ele tot ce am de putut peste cei ce vor veni să Mă ia de la izvor, şi să le fie spre viaţă izvorul. Mai e puţin timp, iar voi trebuie să fiţi gata cu toată slava sărbătorii Mele cu voi. Luaţi din cer puteri, că sunteţi mici, şi lucrul Meu cu voi e mare de tot, fiilor. Luaţi vederea Mea, ca să vedeţi cu ea cât de mare este lucrul Meu cel prin voi peste pământ, şi fiţi pe măsura voii Mele în voi, şi fiţi. Amin.

Adunaţi-vă întru Mine şi staţi aşa, şi auziţi-Mă bine, şi auziţi-vă unii pe alţii, şi de la Mine până la voi auziţi-vă şi auziţi-Mă, că e de pregătit sărbătoare mare, şi se va duce ea cu vestea ei şi cu vederea ei până peste mări şi ţări, pentru slava Mea, fiilor.

Acum, pace vouă, mereu, mereu! Pacea Mea, din care Eu să pot lua cu multul, şi atunci Eu sunt cu multul în voi, şi tot aşa vom şi putea şi vom face, fiilor. Eu iar vă spun: vă voi da tot ce aveţi nevoie pentru lucrul Meu cu voi şi pentru lucrul vostru cu Mine. Vă voi da. Nu vă temeţi voi, cei ce aveţi pe Dumnezeu. Eu veghez cu mare veghe pentru lucrul Meu peste pământ, iar voi umiliţi-vă şi nu uitaţi să fiţi copii, căci omul-copil Îmi este Mie fiu iubit. Amin.

Nu uitaţi, nu uitaţi să fiţi semnul Meu în mijlocul sărbătorii Mele cu voi în grădina întâlnirii Mele cu omul. Vă învăţ şi din cer, şi de pe pământ, că Eu asta vreau să fiţi: semnul Fiului Omului. Aceasta vreau să fii tu, Ierusalime, poporul Meu, că Eu fac din grădinile Mele cu tine cerul pe pământ şi legile lui cele sfinte. Vă voi învăţa mereu să fiţi cerul Meu pe pământ, şi aşa să vă arătaţi, şi aşa veţi face bine la toţi cei ce vor bea din izvorul Meu de la voi.

Pace ţie, Ierusalime! Timp dulce şi cald şi mângâiere din cer şi de pe pământ să fie la sărbătoare, iar Eu voi fi Cel blând, Cel viu, Cel drept şi Cel ce naşte fii pentru Tatăl. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2002

Praznicul Înălţării Domnului

Tot lucrul Domnului se lucrează pe pământ. Domnul este comoara care nu mai este jefuită, şi este în mijlocul poporului Său.

Mai înainte de zori Eu cobor la voi şi vă dau vouă cuvântul sărbătorii Mele de azi cu voi, copii care Mă primiţi cuvânt pe pământ.

O, pe pământ este tot lucrul Meu cel de la Tatăl dat să-l împlinesc, şi îl împlinesc ca Tatăl, dar Eu n-am cui să-i spun pe pământ că nu fac voia omului şi că fac voia Tatălui. Dar acum cu voi Îmi fac lucrarea Mea cea de la sfârşit de timp şi, iată, grăiesc cu omul aşa cum am grăit la început şi îi arăt lui că Eu nu fac voia Mea, ci fac voia Celui ce M-a trimis. Amin.

Hai, fiilor! Vă dau putere de trup şi de duh. Hai să Mă aştern până să vină zorii zilei în cartea Mea de azi cu voi, că

e praznic de înălţare şi de vestire a sărbătorii Mele cu voi peste zece zile, fiilor. Am chemat meseni la masa zilelor Mele de nuntă cu voi, şi ei vor veni, şi vreau să vă fie uşor şi nu greu, fiilor. Pun tot cerul de îngeri şi de sfinţi să vă slujească cu darurile şi harurile lor. Vreau să Mă fac Evanghelie a împărăţiei cerurilor pe pământ cu voi şi vreau s-o vestesc până la toate marginile, până peste mări şi ţări, fiilor. Voi v-aţi aşezat punte între pământ şi cer pentru ca să vin Eu de la Tatăl la oameni, şi vă am ca pe norii venirii slavei Mele, căci precum M-am dus lângă Tatăl de lângă ucenici, tot aşa şi vin acum, fiindcă aşa este scris să fac, şi au vestit îngerii înălţării Mele aceasta ce fac Eu acum. Aşa le-au spus ucenicilor Mei îngerii înălţării Mele: *«Acest Iisus Care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer».* Amin.

O, vreau să te învăţ mult de tot, poporul Meu. Dacă Eu sunt Învăţătorul, nu trebuie să te învăţ? Lucrează, Ierusalime, tot ce te învăţ Eu. Lucrează cu drag şi cu bucurie ca a Mea şi nu ca a ta, că tu eşti mititel şi te bucuri de orice bucurie, şi te hrăneşti ca să poţi, fiule. Dar bucuria Mea e durerea pe care nu Mi-o mai astâmpăr până nu voi împlini toată, toată voia Tatălui, Care M-a trimis pe pământ ca să-l trag pe om la Tatăl. Pe pământ este tot lucrul Meu, poporul Meu. Tu eşti lucrul Meu pe pământ, poporul Meu. Te-am făcut să pot cu tine ce are Tatăl de lucrat prin Mine pe pământ. De când am făcut cerul şi pământul am zis ca ele să fie împărăţia Mea, iar omul să fie moştenitorul împărăţiei Mele. Amin.

O, poporul Meu, împărăţia cerurilor e cu tine pe pământ. Vreau să strig din mijlocul tău la tot neamul omenesc de pe pământ şi să-i spun să se lase de ale sale şi să se aşeze întru ale Mele, că a venit pe pământ împărăţia cerurilor, şi Eu stau pe braţele tale ca pe heruvimi, poporul Meu, şi sunt pe pământ cu omul şi vreau să audă omul pentru ce am făcut Eu cerul şi pământul, şi de când le-am făcut am voit ca omul să fie asemenea Mie, ca să-l fac moştenitor al împărăţiei cerurilor pe pământ. Vreau să audă omul că împărăţia cerurilor este omul care face voia Mea aşa cum fac Eu voia Tatălui pe pământ ca şi în cer, poporul Meu.

E praznic de înălţare a Mea la Tatăl şi de coborâre a Mea la tine, Ierusalime de azi. Te învăţ să nu uiţi să-Mi dai putere şi să fii tu cu toată iubirea ta pentru pacea dintre Mine şi tine. Stai sub pază de îngeri, poporul Meu, şi să strângi pe lângă tine îngeri cu miile şi să ceri la Mine tot ce trebuie să ai şi să poţi, iar Eu te voi înălţa pe piatră şi pe mâini te voi purta, ca să poţi tu purta pe Domnul pe pământ, că pe pământ este tot lucrul Meu cel de la Tatăl. Amin.

O, copii care-Mi primiţi cuvântul în grădină, aveţi grijă de pacea inimilor voastre, şi să aibă şi poporul Meu grijă de voi, ca să pot prin voi, fiilor. Vă dau putere pentru pacea din voi. Vă dau întărire de duh şi de trup, şi daţi-vă şi voi, şi să vă dea şi poporul Meu. V-am spus mereu, şi din nou vă spun să aveţi grijă să fie pe placul inimii Mele poporul, ca să fiţi voi fără de dureri, şi ei să vă ia durerile şi să nu vă facă dureri, că voi sunteţi plăpânzi de tot. Faceţi-vă curaj unii altora la gândul că Eu, Domnul, am putere pentru voi pentru tot lucrul cel greu pe care Tatăl Mi l-a dat să-l împlinesc cu voi peste pământ.

O, fiilor, s-a apropiat sărbătoarea Duhului Sfânt pe care Eu o întocmesc cu voi în grădina întâlnirii, şi le voi da să bea din apa vieţii la cei ce vor veni la izvor. În toată vremea cât mai e până la sărbătoare fiţi cu multă iubire între voi, ca nişte fii iubiţi ai Mei, şi socotiţi-vă timpul şi tot lucrul, şi cu multă pace să lucraţi, şi să vă daţi putere de la duhul păcii Mele din voi şi dintre voi. Eu vă voi da îngeri pentru tot lucrul. Eu vă voi da timp senin şi cald, iar voi să cereţi acestea de la Mine, fiilor. În toate curţile Mele cu voi să fie armonie cerească, şi putere de îngeri să vă însoţească în lucrul pregătirii sărbătorii. Amin. Vestiţi sărbătoarea şi rugaţi pe Tatăl şi pe Fiul să vă dea mereu dulcele Duhului Sfânt Mângâietorul şi să vă dea tot ce va fi să slujească sărbătorii Mele cu voi când Eu chem mulţimile la sărbătoarea cuvântului Meu cel plin de Duh Sfânt peste pământ. Fiecare copil al poporului Meu să fie în toată mulţumirea şi cu toată trăirea pentru duhul sărbătorii care vine curând, curând. Eu, Domnul, vă voi ajuta să puteţi şi să vă pregătiţi frumoşi şi să daţi oamenilor lumină din lumină, că ei se vor uita la voi şi vor lua şi vor întări sub ei calea Mea, şi Eu Mă voi mângâia în suspinul Meu cel după om.

Binecuvintez cu multul zilele de serbare. Duhul Sfânt Mângâietorul vă va fi leagăn de pace şi de iubire, şi pe toţi îi va îmbia la dor de cer şi la mângâiere pentru Tatăl şi pentru Mine. Iar voi umpleţi-vă de Dumnezeu cu multul şi daţi-vă cu Mine celor ce se uită să Mă vadă cu voi. Amin. Cereţi la Tatăl şi la Fiul duh de pace cerească în toţi cei ce se vor aduna să ia de la izvor, iar voi întăriţi tot timpul peste voi şi între voi pacea Mea cea sfântă care vă dă puteri din puteri, fiilor. Unul altuia să vă daţi puteri, şi cereţi Domnului puteri mereu noi pentru fiii grădinii care vă poartă spre Mine ca să vă am, o, copii ai Ierusalimului nou! Aveţi grijă de ei. Cu nimic să nu striviţi pacea lor. Aveţi grijă de voi. Cu nimic să nu slăbiţi, şi purtaţi-vă spre Domnul cu duhul umilit, şi cu dor de Duh Sfânt hrăniţi-vă unii pe alţii, că vin la voi cu sărbătoare de Rusalii, fiilor.

O, fiilor din grădină, e mare mângâiere pentru Mine de la sărbătorile Mele cu voi. Aşezaţi pe fiecare la lucrul potrivit şi îndemnaţi poporul să aibă pe Domnul în toată jertfirea lui pentru pacea şi lucrul sărbătorii. Amin.

Vreau să vă văd tot timpul cu dulce între voi, cu Mine între voi, copii care-Mi pregătiţi sărbătoarea Mea cu voi. Dăruiţi-vă cu iubire şi veţi vedea minuni şi toate vor fi ca în cer. Unii pe alţii să vă cercetaţi, de la mic la mare şi de la mare la mic, şi toţi să fiţi de ajuns de mici şi de ajuns de mari pentru măreţia lucrării Mele cu voi. Mereu, mereu Eu veghez, de acum şi până peste toată sărbătoarea. Mâna Mea stă întinsă binecuvântând mereu peste voi, că vă ştiu lucrul cel greu pe care Eu îl lucrez cu voi. Binecuvântată să fie pacea sărbătorii, de acum şi până peste toată sărbătoarea. Binecuvântată să fie puterea voastră cea de la Mine, ca să puteţi pentru tot ce este de pregătit şi de lucrat, o, fiilor.

Şi acum, aşezaţi-vă să lucraţi taina împărăţiei Mele cu voi în faţa celor ce se vor aduna la sărbătoare. Arătaţi-le comoara pe care Eu am pus-o spre păstrare între voi ca să fie ea înaintea Mea la vremea venirii Mele. Eu sunt comoara care nu mai este jefuită, şi pe care nimeni n-a păstrat-o până acum ca să iau Eu din ea întru împărăţie nouă pe pământ. Arătaţi-vă pe voi popor mireasă şi fiţi pilda împărăţiei Mele cu voi, ca să slăvească tot omul numele Meu de peste voi, şi Eu să Mă bucur şi să împart prin voi credinţă pentru venirea Mea tuturor celor ce se vor aduna la sărbătoare. Hăinuţa harului să nu uitaţi s-o aveţi pe voi şi la lucrul sărbătorii şi la sărbătoare, şi veţi fi pacea Duhului Sfânt şi veţi avea pe Duhul Sfânt şi vi-L veţi da unul altuia şi Îl veţi împărţi din voi şi dintre voi celor ce vor veni la izvor. Amin.

Cereţi, fiilor, toată mângâierea Mea şi a sfinţilor Mei şi a îngerilor Mei peste toată sărbătoarea. Cereţi timp cald şi

dulce, şi va fi. Faceţi timp dulce pentru Mine cu voi şi pentru voi cu Mine. Iubirea Mea din voi să vă fie vouă putere, şi unii altora să vă daţi, fiilor. Amin.

Vestiţi sărbătoarea peste sat şi peste pământ. Fiţi frumoşi înaintea Mea şi înaintea mulţimilor şi staţi ciorchine, că sunteţi ai Mei. Mă dau vouă cu multul, şi tot aşa să-Mi faceţi şi voi Mie, şi voi fi în pacea Mea cea deplină, fiilor trudiţi.

Pace vouă! Acest cuvânt să stea peste voi mereu, mereu, fiilor. Pace vouă! Pace şi sărbătoare de Duh Sfânt peste sătuţul cuvântului Meu şi peste pământ! Pace ţie, Ierusalime al slavei Mele cea de la sfârşit de timp când Eu vin iar de lângă Tatăl pe pământ! Amin, amin, amin.

31 mai/13 iunie 2002

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua întâi

Nu de două mii de ani, ci de şapte mii de ani e omul crucea grea a Domnului. De patruzeci de ani Îşi lucrează Domnul popor mireasă, semnul Fiului Omului. Nimeni nu ajunge sfânt al cerului dacă nu a fost sfânt pe pământ. Sfârşitul timpului înseamnă împărăţia cerurilor pe pământ şi zi veşnică de nuntă.

În duh de sărbătoare de Rusalii cobor de lângă Tatăl cuvânt pe pământ. Amin, amin, amin. O, străjeri din grădină, sunt Domnul! Deschideţi cuvântului Meu şi aşezaţi-l în cartea Mea de azi. Suflu peste voi, că sunteţi osteniţi de tot, fiindcă Mi-aţi pregătit sărbătoare ca să Mă întâlnesc Eu cu omul în grădina întâlnirii. Amin.

Grădinile Mele cu voi sunt vârf de munte înalt, şi pe care Eu din timp în timp Mă aşez jos cu crucea Mea cea grea de azi ca să Mă odihnesc de ea, căci crucea Mea este omul, fiilor. Pe om îl port Eu din greu, nu de două mii de ani de când am dus Eu crucea cea din lemn ca să Mă aşez apoi pe ea şi ca să Mă vadă omul şi să-i fie milă de Mine şi să vină să Mă mângâie de crucea Mea cea grea de la om. O, nu de două mii de ani îl port pe om din greu, ci de şapte mii de ani e omul crucea Mea cea grea. Suflu peste voi duh de înviorare ca să staţi în faţa cuvântului Meu cel de peste voi, că vreau să Mă îmbrăţişez cu omul şi să Mă plâng lui de crucea Mea cea grea.

Am zis să vestiţi sărbătoarea şi am zis că voi aduna la izvor din cele patru laturi pe om, să stau cu el în cuvânt şi să-i arăt ce am Eu pe acest pământ român; să-i arăt omului izvorul Meu care curge din tronul Tatălui, şi cu care Eu Mă fac izvor până la om, căci Eu sunt izvorul, Eu sunt acest cuvânt, şi minunată este această venire a Mea, căci pe acest râu de cuvânt cobor Eu în mijlocul neamului român de mai bine de patruzeci de ani ca să-Mi pregătesc un popor mireasă şi să Mă slăvesc din mijlocul lui cu slava cuvântului Meu mai mult şi mai minunat ca acum două mii de ani când am venit Dumnezeu întrupat din mijlocul poporului Israel cel de atunci. Acum vin pe pământ râu de cuvânt şi Îmi fac din mijlocul neamului român noul Israel, noul popor creştin, popor după chipul şi asemănarea Mea, şi pe care Eu îl învăţ mereu, mereu căile vieţii, ca să umble el pe pământ aşa cum am umblat Eu. Amin.

O, poporul Meu mireasă, poporul Meu luat din români! Cobor în zori de zi cuvânt şi te iau şi Mă aşez cu tine înaintea celor ce au venit la izvor ca să bea. Tu să-l înveţi pe cel ce a venit să bea, aşa cum şi tu ai învăţat de la Mine. O, şi cum să-l înveţi pe cel ce vine la izvor să bea? Îl învăţ Eu cu cuvântul, iar tu să stai semnul Meu, semnul Fiului lui Dumnezeu. Tu să stai înaintea mulţimii care se adună în grădinile Mele cu tine, că tu eşti copil frumos, pentru chipul Meu cel din inima ta, şi care se vede pe chipul tău, poporul Meu mireasă. Eu sunt Mirele tău, şi tu eşti mireasa Mea cea micuţă, cea de la venirea Mea a doua oară de lângă Tatăl, ca să am la cine să vin pe pământ când vin să Mă fac cuvânt pentru om.

Fiecare mire îşi pregăteşte ziua nunţii, şi naşi, şi nuntaşi, şi petrecere de nuntă. Dar Eu, Domnul, cum să nu-Mi pregătesc ziua nunţii? Cum să nu-Mi pregătesc şi să nu-Mi gătesc mireasa, şi pe naşi, şi pe nuntaşi, şi pe slugi? Cum să nu-Mi pregătesc şi să nu-Mi gătesc sala nunţii şi masa nunţii şi pâinea şi vinul şi ziua nunţii, Mire din cer şi mireasă de pe pământ, în duh de nuntă cerească, în duh de cer nou şi de pământ nou şi de Ierusalim nou?

Vin cu sfinţii din cer, cu Ierusalimul cel din cer. Vin de lângă Tatăl, cu sfinţii şi cu îngerii, şi sunt de-a dreapta Tatălui, iar Tatăl Se bucură de lângă Mine de mângâierea Mea. Mă mângâi că pot să stau de vorbă cu omul, că Mi-e dor de om, de şapte mii de ani Mi-e dor, şi Tatăl Savaot Îmi spune aşa:

— Mângâie-Te, Fiul Meu iubit, întru Care Eu, Tatăl, am binevoit, şi spune-i omului de calea Ta de la cer la pământ şi de cei la care Ţi-ai făcut ieslea Ta de coborâre acum, la sfârşit de timp, Fiule scump. Spune-i omului că Tu eşti calea, şi că ea este aşa cum eşti Tu. Spune-i omului, Fiule Cuvântule, spune-i că Tu eşti cuvântul Meu şi că nu faci voia Ta, ci pe a Mea o faci, şi spune-i că nu vorbeşti de la Tine Însuţi. Iar Eu îi spun lui aşa:

Omule scump, Fiul Meu este cuvântul Meu, şi din gura Lui curge de la Mine râul vieţii, cuvântul care se aşează în ieslea sa aici, în acest sătuţ, şi e frumoasă povestea Fiului Meu şi a poporului Lui cel de la sfârşit de timp. Şi iată rodul muncii Fiului Meu: popor de fii frumoşi şi scumpi, întru care Eu şi Fiul Meu binevoim acum, la sfârşit de timp, omule scump. O, pentru tine, omule, i-am pus pe ei să fie popor de jertfă pentru pregătirea şi gătirea nunţii Fiului Meu. Ascultă glasul Fiului Meu, cel din mijlocul poporului Lui, popor luat din mijlocul neamului român. Amin, amin, amin.

— O, Tată, iată-Mă ca să împlinesc voia Ta. Plâng cu lacrimi pe pământ şi Mă bucur în zile de nuntă în grădinile gătite de ei Nouă şi omului care vine la izvor, Tată. O, greu Ne este şi Ţie, şi Mie, şi lor ca să spunem omului de taina aceasta minunată a coborârii Mele pe pământ acum, la sfârşit de timp. Sunt prea mulţi hristoşi mincinoşi pe pământ, pe jos şi pe sus, sunt prea mulţi ca să mai poată omul să Ne cunoască pe Noi, Tată, când Eu vin acum pe pământ cuvânt din Tine şi Mă aştern în calea omului, Eu şi poporul Meu cel micuţ, semnul Meu cel de dinaintea venirii Mele. Dar acum sunt cu zile de nuntă în grădina întâlnirii Noastre cu omul cel venit la izvor şi Mă fac cuvânt şi Mă dau, Tată, şi le spun celor ce s-au adunat lângă poporul Meu, le spun să Mă ia şi să-Mi guste adevărul cuvântului Meu cu care Eu Mă desfac înaintea omului, ca un sul care se desface şi se face cale a Mea spre om, şi cale a omului spre Mine, Tată al Meu şi al poporului Meu şi al celor ce iau şi vor lua şi ei chipul Meu, viaţa Mea, crucea Mea, Tată.

Te-am chemat la izvor, omule scump. Sunt Domnul, Cel ce am murit şi am înviat pentru om. Te-am chemat la râul vieţii ca să te speli în el, ca să te aşezi în el, poporul Meu român. O, cât aş vrea să fii tu poporul Meu, de la o margine a ta şi până la cealaltă margine a ta, căci vatra ta este pământul din care am luat Eu lut cu mâna de l-am făcut din el pe omul cel zidit de mâna Mea. O, cum să fac? O, cum să te ajut să poţi crede că Eu, Domnul, te am în planul zilelor venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl, munte înalt, muntele pe care

Eu l-am ridicat deasupra vârfurilor munţilor de pe pământ ca să curgă din el legile vieţii, taina cea de dinaintea venirii Mele, taină pecetluită de Scripturi şi despecetluită de Mine, Fiul Tatălui Savaot.

Eu sunt Cel ce sunt. Aşa îţi spun Eu că sunt, poporul Meu român, şi de aceea te chem la izvor, şi te-aş tot chema dacă tu ai prinde drag de cântecul Meu de dragoste, ca să te chem cu el, şi tu să vii apoi, şi să iubeşti ca Mine viaţa veacului ce va să fie pe pământ curând, curând, poporul Meu român. Numele tău este numele cel nou al neamului lui Dumnezeu, aşa cum numele lui Israel cel care M-a răstignit pe cruce a fost numele neamului lui Dumnezeu în vremea aceea.

Cobor pe pământ cântec de dragoste, cuvânt de Duh Sfânt şi praznic de veac nou şi vin nou şi mireasă dulce, care-Mi slujeşte cu dor pentru ca să-l răscumpăr pe om din păcat şi să-i dau viaţa înapoi şi să nu mai moară omul. O, aceasta vreau să fac Eu pe pământ, şi apoi să-l dau sfinţilor din cer şi sfinţilor de pe pământ, că nimeni n-a ajuns sfânt al cerului dacă nu a fost mai întâi sfânt pe pământ.

O, Îmi desfac izvorul şi Mă dau, că Eu am binevoit cu taina Mea cea de la sfârşit de timp pe vatra ta, poporul Meu român. Cum să te fac să poţi să înţelegi, şi apoi să crezi că taina Mea cea păstrată pentru sfârşit de timp este acest cuvânt cu care Eu Mă las peste pământ ca să-Mi pregătesc cu el nunta Mea şi pe mireasa Mea cea din români aleasă, aşa cum a fost planul cel din mâna Tatălui Meu pentru sfârşit de timp? Sfârşitul timpului înseamnă împărăţia cerurilor pe pământ, căci Eu sunt începutul şi sfârşitul, şi Eu sunt sfârşitul şi începutul, omule scump care te-ai lăsat îmbiat de chemarea Mea la izvor ca să bei şi ca să nu mai înseteze după tine, şi să înseteze după Mine apoi. Dragostea Mea pentru om Mi-a pus trupul pe cruce, şi apoi M-a înviat, şi apoi M-a dus la Tatăl ca să-i trag pe toţi la El, şi apoi iarăşi M-a adus pe pământ. Şi iată-Mă cu dragostea Mea pentru om, dragostea dintre Mire şi mireasă, Eu şi cu poporul Meu în duh de nuntă cerească pe pământ, ca să Se mângâie Tatăl de durerea Mea şi a Lui, şi ca să cheme Tatăl nuntaşi la nunta Mea. Cei care ar fi trebuit să fie nuntaşii nunţii Mele nu pot să se facă mici ca Mine şi să le fiu Eu cale a lor spre Tatăl. Iar Eu i-am chemat pe cei ce ştiu iubirea, ca să le-o fac ca pe a Mea, şi ca să Mi-o dea Mie apoi, şi să am iubire de la om, că Mă doare depărtarea omului de Mine. Eu când am zidit omul, l-am zidit să fac din el mângâiere a Mea, iar Eu să fiu mângâierea lui.

Vezi tu, omule scump, de ce am zidit Eu omul? Nu l-am zidit să fie ca el, ci l-am zidit să fie ca Mine, şi să fie el mângâierea Mea. Amin. Omule scump, vreau să te fac, căci sunt Făcătorul omului. Mă dor durerile facerii şi vreau să-l fac pe om. Te-am chemat la izvor, omule scump, că scump a fost preţul pe care l-am dat ca să-ţi dau ţie viaţă prin moartea Mea, numai să vrei tu viaţă, omule.

V-am chemat la izvor să vedeţi dragostea dintre Mire şi mireasă. V-am chemat să cântaţi doina venirii Mele, voi, cei ce aveţi haruri între fiii oamenilor. Luaţi din râul vieţii şi prindeţi duh de nuntă şi cântaţi nunţii Fiului de Împărat, şi să se întindă duhul nunţii Mele de la margini la margini, căci împărăţia cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său. Luaţi pe voi haina nunţii şi staţi sub ea ca să fiţi nuntaşi şi ca să-Mi cântaţi doina nunţii, şi apoi să vă vestiţi bucuria cu care Eu, Domnul şi Mirele nunţii, vă bucur pe voi cu bucuria cuvântului Meu cel plin de dor după om. O, cât aş vrea să fiţi şi să rămâneţi în haina nunţii, în duhul nunţii Fiului de Împărat, căci Împăratul este Tatăl Meu, Tatăl Savaot. Amin. V-aş învăţa taina dorului, taina izvorului, taina cântecului, taina vieţii v-aş învăţa, dar iubiţi haina nunţii, căci Îmi desfac larg sala nunţii ca să intre la nuntă cei chemaţi şi să se bucure de dragostea dintre Mire şi mireasă şi să rămână pe veci nuntaşi ai nunţii Mele, şi să se ducă vestea şi povestea peste mări şi peste ţări de dragostea cu care Mă deşert în grădinile Mele unde Eu îi chem pe fiii oamenilor să vină şi să bea din izvorul vieţii şi să se facă fii ai lui Dumnezeu, după chipul şi asemănarea Mea. Amin.

Îmi desfac mâinile şi le întind şi îi cuprind pe cei ce s-au adunat la izvor şi le spun: Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Aşa cum vă dau Eu, nu precum vă dă lumea. Vă dau izvorul Meu. În el este taina vieţii veacului ce va să fie pe pământ curând, curând. Luaţi şi beţi şi creşteţi. Faceţi-vă mici, şi creşteţi apoi, că nimeni nu poate creşte decât cel ce este mic. Cei crescuţi nu pot creşte. Numai cei mici cresc, şi numai în ei Îmi aflu Eu plăcerea, precum şi ei şi-o află întru Mine şi cresc întru Mine, şi Eu în ei cresc. Amin.

Vă cuprind în duh de nuntă cerească pe pământ, Eu şi poporul Meu şi grădina întâlnirii Mele cu omul. Fiţi ca şi grădina în grădină. Fiţi un duh cu Mine, căci Tatăl plânge adânc de şapte mii de ani după mângâierea Mea pe care am pierdut-o atunci când l-am pierdut pe om din rai. O, de şapte mii de ani Mi-e dorul tot un foc după om! Vă dau din focul Meu, şi puneţi umărul sub crucea Mea de azi cu care umblu după om ca să-l pun pe crucea Mea şi să-l duc până înaintea Tatălui Meu, şi apoi să-l las jos şi să Mă uşurez de crucea Mea cea grea şi să Mă odihnesc de ea. Amin.

Rămâneţi în duhul nunţii cereşti, voi, cei ce aţi venit la izvor. Eu v-am dat. M-am făcut izvor de cuvânt şi v-am dat să beţi din râul vieţii, din vinul nunţii Mele. Deschideţi-Mi ca să intru şi ca să fiu în voi cu taina veacului ce va să fie. Priviţi şi înţelegeţi. Daţi-vă, şi Mă voi da vouă. Daţi-Mi, şi vă voi da, şi unii altora să ne dăm, în Duhul Adevărului, pe Care lumea nu-L cunoaşte şi nu-L aude, oricât ar striga El pe uliţi ca să se audă glasul Său. Priviţi-Mi mireasa, că ies cu ea semn peste pământ, ca apoi să vin văzut, căci vin curând, curând.

Vă împart flori de nuntă şi vă împart din izvor, şi nu uitaţi: Eu vin curând, curând, şi fericiţi vor fi cei ce stau în haina nunţii, în duhul nunţii, mărturisind şi cântându-i iubirii dintre Mire şi mireasă, mângâind Duhul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh de pe pământ şi până în cer, în taina cerului nou şi a pământului nou cu Mine pe pământ.

Amin, amin zic vouă: Eu vin curând, curând, şi semnul Meu merge înaintea Mea şi Îmi pregăteşte calea ca să vin. Amin, amin, amin.

9/22 iunie 2002

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a doua

Tot şi toate Îl aşteaptă pe Domnul, dar omul nu-L aşteaptă. Semnul Fiului Omului este poporul cuvântului. Omul cel ieşit din om nu este făcut de Dumnezeu. Limbile Duhului Sfânt nu sunt înţelese de om. Braţele crucii Domnului sunt lungi cât şapte mii de ani, cât şi omul.

Când toată firea Mă aşteaptă să vin pe pământ ca să-i dau înapoi ce i-am dat la începutul cerului şi al pământului acum şapte mii de ani când Eu, Domnul şi Mirele nunţii cu care Mă voi întinde în lung şi în lat peste pământ, când Eu vin şi Îmi vestesc cu atâta dor venirea Mea a doua oară de lângă Tatăl Savaot Atotputernicul, când tot şi

toate cele făcute de Mine văzute şi nevăzute Mă aşteaptă cu suspinul lor tainic, omul este cel ce nu Mă aşteaptă să vin. S-a învăţat omul cu moartea, şi pe Mine nu Mă mai aşteaptă să vin. Pe moarte o aşteaptă omul, dar pe Mine, ba.

Pace vouă, fii ai grădinii Mele de pe pământul român, unde Eu Îmi deşert trăistuţa cu sământă de veac nou, ca să o luaţi voi din mâna Mea, din gura Mea, şi s-o semănaţi peste pământ, şi ca să răsară din ea pe el viaţa veacului ce va să fie pentru cei vii şi pentru cei morţi, căci Eu sunt Dumnezeul a tot şi a toate. Amin, amin, amin.

O, numai omul nu se mai învaţă cu Mine, numai el nu mai poate să Mă aibă de Stăpân şi de Mângâietor. Şi iată ce dulce venire Mi-am făcut după om, dar omul auzind se face că nu aude cântecul Meu de dor, cuvântul Meu care s-a făcut şi se face cu multul şi iar cu multul râu de viaţă veşnică, din cer şi până pe pământ la om.

Pace vouă, fii ai grădinii Mele care v-aţi aşezat înaintea Mea la chemarea Mea pe care am făcut-o Eu vouă ca să asculte de voi firea toată şi omul, dacă ar vrea şi el să poată aceasta. O, el nu ştie cum este în cer, căci cerul este ceea ce nu se vede. Durerea Mea e mare, mare de tot. Omul nu ştie cum este în cer. Îl mângâi cu tot cerul pe om, şi omul nu simte această mângâiere. Nu ştie omul ce este soarele şi luna şi stelele şi apa şi iarba şi pomii şi tot văzduhul şi tot şi toate, văzutele şi nevăzutele pe care Eu, Domnul, le-am întocmit ca să-l mângâi cu ele pe om.

O, poporul Meu mireasă, o, ce frumos eşti tu făcut de Mine, fiule micuţ! Te-am făcut aşa cu cuvântul Meu cel de azi, şi pe care tu l-ai luat şi l-ai pus peste tine ca să te facă el frumos. Şi te-a făcut. Iar Eu te iau şi te arăt fiilor oamenilor şi te numesc semnul Meu, semnul cel de dinaintea venirii Mele, ca să-ţi ia omul urma şi să ajungă în împărăţia Mea şi să vadă şi el cum este în cer.

Semnul Fiului Omului. Atât de mult s-a spus şi se spune între oameni că acesta sau acesta va fi semnul Fiului Omului, după care Eu fi-va să vin văzut. Dar Eu, Domnul, Cuvântul Tatălui, îi spun omului acum, la sfârşit de timp, îi spun aşa: poporul cuvântului Meu din mijlocul neamului român, acesta este semnul cel de dinaintea venirii Mele, căci Eu acum două mii de ani am spus aşa: *«Învăţaţi de la smochin pilda. Când mlădiţa lui se frăgezeşte şi odrăsleşte frunze, cunoaşteţi că vara este aproape. Asemenea şi voi, când veţi vedea toate acestea, să ştiţi că El este aproape, la uşi».* Amin.

O, fii ai oamenilor, vă pun înainte semnul, drumul spre viaţa veacului ce va să fie pe pământ curând, curând. Am făcut din aceştia cale a Mea de la cer la pământ, şi de la ei la inima omului care umblă pribeag ca să-şi afle casa şi odihna şi viaţa. Cu mare dor, cu dor amestecat cu lacrima Mea şi a Tatălui Meu şi a sfinţilor te chem cu chemare dulce la izvorul vieţii, omule. Sunt în zile de nuntă cu mireasa Mea de pe pământ. Ia din viaţa Mea, ia din viaţa ei, din faţa ei, din duhul ei şi lasă-te făcut, omule scump. O, Mi-e dor de tine. De şapte mii de ani Mi-e tot un dor lucrarea Mea pe care o fac ca să te răscumpăr pentru viaţă, omule făcut de om. O, vreau să te fac şi Eu, nu numai tu. Vreau să te fac din Duhul Sfânt, aşa cum am fost Eu făcut în trupul mamei Mele Fecioara, de M-am arătat apoi ţie ca să Mă vezi şi să Mă crezi că am venit de la Tatăl după tine, că numai după tine am venit, fiindcă numai tu, omule, numai tu nu ai ascultat pe Făcătorul. Vreau să te fac şi Eu, nu numai tu. Tu ştii din ce eşti făcut, şi Mă doare cu durere fără seamăn când te aud spunând că eşti făcut de Mine. Dar tu nu ştii cum l-am făcut Eu pe om la început şi la sfârşit? Trebuie să-ţi spun Eu din nou aceasta, ca să te laşi de spusele tale şi pe care Eu le aud, şi Mă doare când aud.

La început l-am făcut pe om din cuvântul cel dintre Mine şi Tatăl când am spus: *«Să-l facem pe om după chipul şi asemănarea Noastră».* Şi din lut, şi din suflarea gurii Mele care i-a dat lutului suflet s-a făcut om cu suflet viu, şi apoi l-am adormit cu somn adânc şi am luat din el carne şi am făcut din ea pe femeie şi i-am numit pe amândoi om. Unul singur, nu doi. Şi după cinci mii de ani de aşteptare după om, căci omul s-a smuls din Dumnezeu, am făcut iar om din Duhul Sfânt, întrupat în trup de om, şi a fost Dumnezeu născut de la Tatăl, şi a fost El Omul Cel de la sfârşit de timp.

O, Mă doare cu durere fără de mângâiere când îl aud pe om că este făcut de Mine. O, tu ştii din ce eşti făcut, omule, şi am venit de la Tatăl acum, la sfârşit de timp, ca să te fac şi Eu, nu numai tu. Eu te fac din Duhul Sfânt dacă vrei să te fac. Şi dacă vrei să te fac, trebuie mai întâi să te aşezi la învăţat, ca apoi să ştii ce este Duhul Sfânt în om.

Când eram pe pământ, i-am strâns pe cei doisprezece ca să-i fac Eu şi să-i am ai Mei, şi i-am învăţat, că s-au aşezat la învăţat, şi ei Mă numeau Învăţătorul, şi Eu le-am spus să fie ca Învăţătorul lor, şi mult le-am spus aceasta, până ce pic cu pic au ajuns ei până la Duhul Sfânt, Care Se face Dumnezeu în om, şi Care ca Dumnezeu lucrează din om. Iar când am plecat la Tatăl ca să-i trag apoi şi pe ei, le-am spus să stea în duh de Ierusalim sfânt până ce se vor îmbrăca cu putere de sus, şi le-am spus aşa: *«Veţi lua putere venind Duhul Sfânt peste voi, şi Îmi veţi fi Mie martori în Ierusalim şi în toată Iudeea şi în Samaria şi până la marginea pământului».* Şi dacă aşa le-am spus, M-am dus apoi de lângă ei la Tatăl spunându-le prin îngeri că precum M-am înălţat de la ei la cer, astfel voi şi veni, precum ei Mă văd mergând la cer pe nori. Şi după zece zile le-am dat lor pe Duhul Sfânt, şi s-a făcut din cer fără veste vuiet ca de vânt umplând casa în care ei şedeau, şi ei au văzut limbi ca de foc pe fiecare dintre ei, şi atunci ei s-au umplut de Duhul Sfânt, şi Duhul Sfânt S-a făcut Dumnezeu în ei, şi toţi cei adunaţi îi auzeau pe ei în limba lor, căci Duhul Sfânt este Cel ce poate face aceasta atunci când El lucrează din om peste om. Numai că oamenii sunt feluriţi, şi din această pricină nu poate Duhul Sfânt peste ei, fiindcă Duhul Sfânt este ca vinul cel bun care-l îmbată pe cel ce îl are, şi limba aceluia nu este înţeleasă de cei ce nu ştiu ce este taina lui Dumnezeu cu omul pe pământ.

O, copii din grădină, v-aş pune iar deoparte, că sunteţi prea osteniţi de la omul cel greu cu mintea şi cu inima şi cu credinţa şi cu umilinţa fără de care nu poate omul cu Dumnezeu. V-aş pune deoparte ca să vă odihniţi şi să pot cu voi să-Mi sfârşesc cu bine şi cu putere venirea Mea pe pământ. V-aş pune deoparte de omul cel îndărătnic care nu ştie să audă şi să vrea şi să poată apoi, dar milă Mi-e de fiii oamenilor, şi aş vrea să-i pot face pe toţi din Duhul Sfânt, fiilor. O, dacă ar vrea cei ce zic că vă iubesc pe voi, şi toţi fiii oamenilor apoi, dacă ar vrea aceştia să vă primească pe voi de la Mine, Eu v-aş întări pe voi şi v-aş face uşoară crucea Mea cea grea cu care Eu apăs peste voi, că v-am luat lângă Mine sub ea, fiilor trudiţi, fiindcă e grea şi pentru Mine. Nu vă miraţi că vă spun aşa, nu vă uitaţi că Eu, Dumnezeu mare fiind, vă spun vouă că e grea şi pentru Mine crucea Mea de azi. Trupul ei şi braţele ei sunt lungi cât şapte mii de ani, cât omul de lungi, fiilor, şi omul e lung tot cât şapte mii de ani. O, ce frumos ar fi pe pământ acum, la sfârşit de timp, dacă oamenii ar şti şi ar putea să vă primească pe voi ca să-Mi fiţi Mie martori până

la marginea pământului! Atunci voi aţi fi pacea pe care o aşteptaţi voi să vă cuprindă, că vă e greu fără pace, fiilor, fiindcă e greu omul, copii trudiţi sub vremea de azi când Eu vin, şi M-am făcut şi Eu povară vouă, ca să Mă purtaţi spre om, ca să Mă ajutaţi să ajung la om, fiilor supuşi. O, nu vă supuneţi oamenilor! Iar şi iar vă spun: nu vă supuneţi oamenilor! Nu daţi nimănui slava pe care v-am dat-o vouă, că am Eu nevoie de ea în voi, nu voi aveţi nevoie de ea. Voi v-aţi mulţumi doar cu dragostea pe care Mi-o purtaţi şi Mi-o daţi, căci slava cea de la Dumnezeu peste om a fost grea de dus şi pentru Mine, darămite pentru om! O, cine să-i spună omului această taină a slavei Mele cea de peste om? Ea nu este o bucurie; ea este o povară pentru cei născuţi de sus şi care sunt încă pe pământ cu oamenii cei tari la cerbice şi în care nu încape umilinţa Mea, căci Eu sunt Cel umilit, şi aşa umblu după om ca să-l fac, dar omul fuge, fuge ca să nu-l fac şi ca să nu fie, că s-a învăţat cu moartea omul.

Iată, vin pe pământ cu praznic de Duh Sfânt şi am casă şi masă şi ogradă şi slugi pe vatra neamului român din care Eu, Domnul, Mi-am ales pe mireasa Mea. Vin pe pământ mereu, mereu, omule scump, şi Mă aştern cu zile de nuntă în calea ta, cu mireasa Mea, cu semnul Meu cel de la venirea Mea. Prinde-te nuntaş în hora nunţii Mele şi fă-ţi rost de haină de nuntă, şi bate apoi, ca să-ţi deschid. Dar ai grijă, vino cât uşa este deschisă, că dacă vine Mirele, rămâi afară, omule. O, hai la nuntă! Hai să învăţăm taina nunţii Fiului de Împărat, Care a vegheat împreună cu Împăratul şi Care nu a adormit ca fraţii lui cei mari. Hai la izvor, că dulce te mai chem şi dulce-ţi mai grăiesc, fiindcă Mi-e milă de tine şi de Mine, omule scump, că Eu îl plâng pe om cum se plânge după mort, dar plânsul Meu e lung de şapte mii de ani, şi mângâiere nu găsesc până ce nu va învia omul, până ce omul nu va fi din cer, aşa cum Eu sunt Om coborât din cer pe pământ acum două mii de ani, Om născut de sus, căci Tatăl a voit să Mă fac Om, şi dacă nu făceam aşa, ce făcea Tatăl, oare, dacă Eu nu aş fi venit aşa cum am venit din cer pe pământ după om?

Hai la izvor, omule! Eu după tine am venit din cer a doua oară pe pământ, şi cât de dulce-ţi cânt de dorul Meu cel după tine! Hai să te iau pe umeri! Fă-te miel micuţ şi blând ca să te pot purta şi să-I spun Tatălui că te-am aflat şi că te-am făcut şi că te-am adus Lui, spre pacea Mea, şi a Lui, şi a ta, omule scump. Amin.

Şi acum, copii ai cuvântului Meu, daţi daruri cereşti celor ce-Mi cântă la nunta Mea cu voi şi le spuneţi lor să se facă făptură nouă, care aşa stă din zori şi până-n zori.

Voi, cei ce aţi venit la chemarea Mea ca să doiniţi doina ţării Mele mireasă şi nunţii Mele în mijlocul neamului român, fiţi martorii Mei până la marginea pământului despre dorul Meu cel după om, şi cu care plâng prin izvorul cuvântului Meu, care curge şi tot curge până ce va ajunge şi va fi din destul ca să se poată omul spăla în el, şi ca să se vadă apoi în el cu faţa Mea, şi atunci omul Mă va vedea în venirea Mea cu care Eu vin aici, că aici Îmi am casa şi masa şi mireasa şi dorul şi focul cu care plâng după om. Mărturisiţi Duhul Care grăieşte cu voi din grădinile întâlnirii Mele cu omul ca să-l îmbiu pe om spre viaţa veacului ce va să fie pe pământ. Dragostea Mea pentru om s-a făcut izvor de apă vie, ca să bea omul şi să fie apoi. Amin.

Şi acum, în duh de Rusalii cereşti peste grădina întâlnirii, peste cortul întâlnirii, Îmi desfac braţele şi îi cuprind pe cei ce sunt un duh cu Mine, ca să le dau, fiindcă cei ce au li se mai dau, iar cei ce nu au nu li se dau. Îmi cuprind strâns la piept pe fiii grădinii cuvântului Meu şi pe poporul Meu mireasă.

O, fiilor din grădină care-Mi primiţi cuvântul când el vine! O, milă Mi-e de voi, că vi s-a stors de tot puterea. Când Eu am fost la nunta din Cana ca să-i iau pe miri de ucenici şi ca să rămână ei miri pe veci, mama Mea le-a spus slugilor nunţii: *«Faceţi tot ce vă va spune El».* Şi atunci Eu am făcut vin nou, căci slugile nunţii M-au ascultat, şi le-am dat apoi mirilor darul cel mai de preţ, cerul cel curat, şi ei l-au cuprins. Aşa le spun şi Eu celor ce slujesc nunţii Mele de azi: faceţi tot ce vă spun Eu şi tot ce vă spun ei, că ei sunt cei prin care Eu Mă aduc vouă ca să vă mântuiţi şi ca să-Mi slujiţi după voia Mea. Amin. Cu ei Îmi fac Eu vinul cel nou, cuvântul care s-a făcut râu mare şi mult peste pământ. Şi dacă ei sunt aceştia cu care Eu fac această minune, atunci voi învăţaţi să fiţi ca ei, că altfel le scade puterea şi pacea şi cuvântul şi nădejdea în voi, şi scad şi Eu în ei când voi nu puteţi ca Mine şi ca ei. Mi-i strâng la pieptul Meu durut de mila Mea de ei şi le dau din pieptul Meu ca să poată pentru Mine dacă pentru om ei nu pot. O, fericiţi sunt şi vor fi cei care pot Eu peste ei prin fiii grădinii Mele care Mă poartă pe Mine din cer şi până pe pământ şi până la om ca să-l fac pe om împărăţia Mea. Amin.

Acum izvorul Meu va plânge; va curge şi va rămâne suspinând şi tot suspinând după om până ce omul va fi, precum Eu sunt. Amin.

În duh de nuntă cerească vă spun: Pace vouă! Şi duceţi cu voi dorul Meu care plânge în Mine după om. În limba Duhului Sfânt vă spun: Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Rămâneţi în iubirea Mea. Dacă voiţi şi dacă puteţi şi dacă-Mi credeţi suspinului Meu care se face râu de cuvânt peste voi, rămâneţi în iubirea Mea. Amin. Învăţaţi această taină şi minunea ei: rămâneţi în iubirea Mea. Luaţi sămânţă din gura Mea şi semănaţi-o din unul în altul şi rămâneţi în iubirea Mea. Amin, amin, amin.

10/23 iunie 2002

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a treia

Mintea trupului nu este mintea Duhului, şi nu este omul un duh cu Domnul. Vorba multă este sărăcia duhului omului, iar slujitorii bisericii nu înţeleg lucrarea tainelor bisericii. Numai Domnul este Omul Cel îndurerat. Cel ce caută mângâiere nu-l doare de durerea Domnului.

Duhul sărbătorii stă deasupra grădinii cuvântului Meu, de la începutul şi până la sfârşitul sărbătorii. Din nou şi azi cobor cuvânt în grădina în care-Mi am străjerii care-Mi stau în cale şi Îmi fac intrarea cuvântului Meu în carte. Amin.

Poporul Meu, te-am pus să slujeşti dorului Meu după om, şi tu eşti tare ostenit, că lucrul Meu e mult, şi tu eşti micuţ, că n-am cum să te fac mai mare. Nu găsesc, nu mai găsesc om potrivit pentru greul Meu pe care-l duc cu tine, că omul nu ştie ce înseamnă să-şi plece capul şi să se facă al Meu, şi Eu sufăr şi plâng în inima ta pentru omul care nu ştie să fie al Meu şi pe placul Meu.

O, poporul Meu micuţ, nu are minte pentru Mine omul. Mintea cea pentru Dumnezeu în om cugetă cu multul la cele ce nu se văd, la cele ce nu se înţeleg cu mintea trupului, ci numai cu mintea duhului, poporul Meu. Acestea ţi le spun ca să le pot da omului şi ca să ştie omul de ce nu pot să-l am ca şi pe tine. Omul cel deştept va spune acum că nu este minte a

trupului şi că mintea este duh. Dar şi Eu îi spun acestuia că trupul minţii poartă mintea, şi că aşa cum este trupul, aşa este şi mintea. Cel ce înţelege cu mintea trupului mersul lui cel după Mine, pe acela Eu nu pot să-l mângâi, fiindcă Eu sunt Dumnezeu şi cu trupul şi cu duhul, şi nu încape la Dumnezeu uşurătatea omului care se face vrând-nevrând duh făţarnic înaintea Mea şi înaintea omului, căci omul îşi dă unul altuia slavă sau îşi ia unul altuia slava, iar cel ce face aceasta chiar înaintea Mea, pe unul ca acela Eu nu pot să-l mângâi.

O, Mi-e tare drag şi Mi-e tare dor să-l mângâi pe om. O, Mi-e tare dor să te mângâi, copil al poporului Meu, iar tu să ai grijă cât de la pământ la cer, că Eu îl mângâi pe cel în care Îmi găsesc plăcerea. Inima Mea trage să-l mângâie pe cel ce merită mângâiere, pe cel ce ştie să Mă mângâie pe Mine aşa cum Îmi face Mie bine şi atunci când Îmi este Mie dor şi nu când omul ar vrea el aceasta. Sunt de atâtea ori îndurerat în mijlocul tău, şi ochiul Meu caută după tine şi se uită în tine, poporul Meu, şi stau suferind fără de mângâiere, că Eu nu pot să Mă mângâi oricum atunci când sunt adânc îndurerat. Îmi ascund faţa durerii ca să nu te slăbească durerea Mea, dar inima Îmi rămâne arsă şi durută când n-am cu ce să Mă mângâi, că mângâierea Mea este omul cel după chipul şi asemănarea Mea, omul dulce, omul cel plin de dar şi de har, poporul Meu. Atâtea haruri are omul din fire, dar harul Meu, care este unul, cu greu se mai face el Dumnezeu în om. Omul se mângâie cu harurile lui, dar harul Meu, care este unul, precum Eu sunt Unul, numai el nu încape în om ca să Mă pot Eu mângâia cu omul atunci când sunt adânc îndurerat. Mie Îmi trebuie om întreg, şi cu acela pot Eu să Mă mângâi. Te cer pe tine, şi mereu te cer, şi mereu îţi cer să fii tu mângâierea Mea, aşa cum a fost Ilie proorocul, şi Enoh, şi Ioan, iubitul sufletului Meu.

Mi-e dor de omul cu capul plecat înaintea Mea, nu înaintea ta, poporul Meu. Eu Mi-am plecat capul atât cât a trebuit să fac aceasta şi atât cât a voit omul s-o fac. Eu Mi-am plecat capul, dar omul nu poate ca Mine, poporul Meu, căci harul Meu, care este unul, nu poate intra lângă harurile cele multe ale omului, şi omul nu poate fi mângâierea Mea când Eu nu pot să stau Stăpân în el. Eu nu trebuie să-l mângâi pe om că vrea el, sau că-i face lui bine, sau că-i place lui să-l mângâi, că aceasta nu-i face bine omului dacă omul nu este un duh cu Mine, şi Eu un duh cu el. Eu trebuie să-l mângâi pe cel ce inima Mea trage să-l mângâi, şi să-l găsesc când trag să-l mângâi.

O, copii care-Mi primiţi cuvântul, voi aveţi de suferit, căci taina mângâierii aşa cum Eu v-o aşez azi în faţă este taină rămasă în cer şi nu poate coborî pe pământ, că nu mai am pe lângă voi inimi care ştiu să se dea şi să fie ca Ilie sau ca Ioan, cu care Eu atât M-am mângâiat în toate durerile, fiilor. Vorba multă este sărăcia duhului omului atunci când harul Meu cel unul nu încape peste harurile omului, iar fapta multă şi lucrarea cea multă a harului Meu în om şi din om, aceasta este bogăţia duhului omului, bogăţia lui Dumnezeu în om, averea Mea de pe pământ, aurul cel mai de preţ, comoara cea care nu se va lua de la omul care o are pe ea. Eu am vorbit mult de tot, şi aşa fac şi azi, şi mai mult decât în orice vreme vorbesc Eu azi cuvântul Meu, care are harul Meu, şi aşa vreau să-l am pe cel cu care Mă pot Eu mângâia pe pământ.

Mintea trupului este ca şi trupul, şi la trup trage, iar mintea duhului este duhul care nu are nimic în trup, ci numai în Dumnezeu, şi de la Dumnezeu culege, şi din loc curat, ca albinuţa, care adună numai din loc curat. Musca îşi adună hrana din ce este mai murdar, dar pentru ea e dulce şi bun. Dar albinuţa adună din facerea Mea, şi se dă omului cu rodul ei, cu lucrarea ei cea plină din harul cel rupt din harul Meu, care este unul. Aşa vreau să vă am Eu pe voi, copii ai poporului Meu, căci taina mângâierii şi cartea ei n-o găsiţi voi în tainele pe care omul bisericii le-a pus pe hârtie şi atât, de vreme ce el nu atinge cu inima vederea Mea şi înţelegerea Mea când e vorba de adâncimea tainelor şi de rodul lor. Tainele care se numesc aşa în biserică se lucrează doar cu mâna, nu şi cu harul Meu, care este unul; se lucrează cu gura, nu şi cu harul Meu, care este lucrător prin cuvânt. Dacă omul bisericii din lume spune cu gura ceea ce a învăţat el să spună în dreptul tainei botezului, sau a mirungerii cu Duhul Sfânt, sau a pocăinţei, sau a nunţii, sau a vindecărilor, sau a Trupului şi Sângelui Meu, care este arvuna veşniciei omului iubit pe pământ de Mine, iată de ce tainele nu pot fi înţelese de om. Taina mângâierii nu este înţeleasă pe pământ, fiilor. Dacă ea nu este, ca să fie şi lucrată apoi, cum să poată omul să poarte harul Meu, care este unul, şi de la care să iau Eu mângâiere în durerile Mele cele atât de adânci şi atât de vechi, fiilor?

O, sunteţi atât de osteniţi, şi dau să vă mângâi, şi cât aş vrea să vă mângâi mereu şi să meritaţi mereu din plin acest har dinspre Mine spre voi! Nu e bine să nu doriţi mângâierea Mea şi părtăşia Mea prin ea cu voi. Nu e bine, fiilor. E bine să fiţi ca Mine, că Eu grăiesc mult şi cu har, ca să vă învăţ pe voi mereu, mereu taina mângâierii şi dulcele ei. Nimic nu-i poate lipsi omului, nimic din cer sau de pe pământ atunci când el cunoaşte şi trăieşte şi lucrează peste el şi din el taina mângâierii, pe Dumnezeu în el, şi din el peste tot şi peste toate, fiilor.

Sărbătoarea care a fost întinsă cu masă de jos şi de sus în grădina întâlnirii Mele cu omul Mi-a adus puţină, puţină mângâiere. M-am mângâiat că i-am putut spune omului despre calea Mea de la cer la pământ, şi care s-a bătătorit de tot, şi omul tot tare la cerbice stă. Şi cum să Mă fi mângâiat de la cel ce l-am chemat la izvor ca să bea, ca să Mă simtă apoi, şi ca să se lase făcut apoi? Pe dinafară e uşor să-l faci pe om, fiilor. M-am mângâiat apoi că v-am putut arăta pe voi semn al Meu, că Eu trebuie să urmăresc tot ce este scris în Scripturi şi să le împlinesc iotă cu iotă. M-am mângâiat de lacrimile care au curs din ochii celor ce ştiu iubirea, dar nu rămâne cu aceştia mângâierea, că iubirea Mea a fost doar o clipă în ei, şi ei au plecat iar spre iubirea lor, spre comoara lor pe care şi-o îngroapă şi şi-o dezgroapă spre păstrare şi spre neguţătorie aşa cum este în lume cu omul, fiilor. O, ce să fac Eu cu cel ce ia din lume şi ia un strop şi de la Mine atunci când îl chem să ia? Dacă ar fi după el, el n-ar veni să ia, dar îl chem Eu, şi chemarea Mea îl aduce, că poate, fiilor.

Eu sunt Omul Cel îndurerat, şi aceasta înseamnă om îndurerat. Spun aşa ca să se ruşineze omul de durerile lui care apasă peste Mine şi care nu sunt pentru Mine în om. Nu mai este om îndurerat pe pământ. Numai Eu sunt Omul Cel îndurerat. Lăsaţi-vă să stau în voi cu durerea Mea, copii istoviţi care Mă purtaţi în voi cu sarcina Mea cea grea. Aduceţi-Mă cuvânt pe pământ şi staţi sub greu ca să semănaţi cu Mine, fiilor scumpi. Îmi ascund faţa durerii Mele din voi ca să nu le fie greu celor fără de dureri şi de care v-am pus să aveţi grijă şi să-i învăţaţi pe cât puteţi de mult taina mângâierii, ca să am de unde să iau atunci când nu mai pot de durere în voi. Fugiţi de omul slavei deşarte. Deschideţi Scripturile şi luaţi din ele ceea ce Eu v-am spus acum. Fugiţi de omul care poartă în el duhul slavei deşarte, duhul cel cu faţa sfântă, dar care nu are nimic în Mine, fiilor. Ascundeţi-vă de duhul făţărniciei din

om, că sunteți prea slăbiți, și pacea din voi este zdruncinată adânc, copii duruți de la om. Dar Eu vă mângâi, și vă dau să aveți de unde lua mângâierea Mea atunci când inima din voi o cheamă pe ea ca să vă ajute pentru Mine. Mângâierea este o plată, și omul trebuie s-o merite pe ea, și apoi s-o aibă. Cel ce caută mângâiere, acela nu știe de durerea Mea, și știe numai de durerea lui. Dar cel ce poartă în el durerea Mea nu găsește pe pământ mângâiere din nimic, căci totul este trecător pe pământ până ce va fi cu totul cer nou și pământ nou pe pământ. Și atunci mulți ochi vor plânge și multe inimi vor suspina că s-au îndulcit cu cele ce nu sunt chiar când ele par a fi coborâte din cer.

În a treia zi a sărbătorii v-am mângâiat pe voi; pe voi, cei ce nu știți să vă mângâiați decât cu adevărul și cu toate cele ce sunt așa cum Eu sunt. Am slobozit pe cei ce au fost la izvor, și v-aș da pacea, care v-ar putea înviora dacă n-ar fi durerea în voi. O, voi știți să vă mângâiați cu durerea, fiilor, și atât, atât de mult Mă bucur de voi că faceți aceasta! O, cum aș mai putea să am Eu ca voi, și ca să Mă bucur și mai mult dacă aș avea acest noroc, să am cu multul om care știe să se mângâie cu durerea, căci Eu așa am fost de când l-am făcut, și apoi l-am pierdut pe om, și așa sunt și azi, copii ai durerilor Mele.

Taina mângâierii v-o dau. Dacă aveți cui să dați din ea, dați, fiilor, căci voi vă mângâiați cu durerea, cu durerea cea plină de harul Meu, care este unul și care se face în om taina mângâierii. Amin, amin, amin.

11/24 iunie 2002

Duminica tuturor sfinților

Pe pământ e numai dragoste între om și om și sunt prea mulți hristoși mincinoși și prea puțini adevărați. Nicăieri pe pământ nu va fi frumos ca în locul coborârii cuvântului venirii Domnului. Taina tinereții fără de bătrânețe este toată așteptarea Domnului.

Bat, și Mi se deschide și intru. Amin. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, intru cuvânt în cartea Mea cea de azi și Mă fac sărbătoare peste poporul Meu care-Mi ascultă cuvântul și îl împlinește pe el. Mi-am găsit străjerii așteptând, că e sărbătoarea tuturor sfinților din cer, așa cum au fost ei așezați bisericește ca să se bucure împreună în zi de sărbătoare a lor. Amin.

O, poporul Meu, o, câtă dragoste este pe pământ! De la o margine la alta dacă Mă uit ca să văd, văd numai dragoste, inimi pline de dragoste unele de la altele, și multă, multă căutare cu dragoste și cu dor om după om. O, cum să nu Mă prindă durerea? Cum să nu stau Eu mereu în durere și iarăși în durere când dragostea de Mine nu mai este pe pământ? Nu mai văd om să se lepede de sine pentru Mine. Nu voiesc să le fac durere sfinților, că au ei destulă durere când Mă văd pe Mine căutând și iar căutând după om, când vă văd ei pe voi trudind lângă Mine și sub crucea Mea cea grea de azi ca să găsesc ici-colo inimă de samarinean care să se bucure de aflarea Mea și să Mă ia în casă și să se facă așa cum sunt Eu.

Nu mai am din ce să-Mi fac hristoși adevărați. Sunt prea mulți hristoși mincinoși pe pământ, și pe Mine nu Mă mai așteaptă nimeni să vin cu slava Mea cea dulce, ca să facă ea pe pământ și peste om cer nou și pământ nou. O, cu cine să plâng? Cu cine, decât cu sfinții care așteaptă de șapte mii de ani dragostea de Dumnezeu în om pe pământ, fiilor care-Mi primiți și care-Mi ascultați cuvântul când vin cu el pe pământ pentru voi? Am stat așezat cu sărbătoare de slavă cerească prin voi pe pământ aici, în mijlocul sătuțului Meu, trei zile de masă cerească între Mine și om, ca să-l fac pe om ca Mine, fiilor. Atâta slavă de cuvânt, atâta durere în cuvânt pentru om și după om! Acum stau cu văzduhul plin de sfinți și de îngeri deasupra grădinii întâlnirii, și am vegheat pentru voi ca să pot sta cu voi semn înaintea omului, și apoi să dau drumul în lung și în lat veștii sărbătorii de Duh Sfânt pe pământ cu voi acum, la sfârșit de timp, când Eu, Domnul, trimisul Tatălui Savaot, voiesc să-Mi desăvârșesc masa nunții, iubirea dintre Mire și mireasă, și nuntași care să poarte și în care să rămână dragostea Mea și să vadă Tatăl aceasta.

O, poporul Meu, să știi că-l voi face pe om să Mă iubească și să Mă caute și să Mă afle așteptând după el la acest izvor. Să știi că am zis aceasta și că împlinesc ceea ce zic. Caută să fii supusul Meu, caută să Mă primești de sus și de jos, caută cu dragoste după Mine, poporul Meu, și tot numai așa să fii, că nu mai am altă nădejde ca să-l fac pe om să vadă și să poată pentru Mine și pentru facerea lui de la Mine. Caută din zi în zi mai mult să fii tot un foc pentru durerea Mea după om, și nu te mira că numai și numai asta te rog Eu pe tine. Caută, poporul Meu, să fii ca Dumnezeu pe pământ, ca să poată omul învia prin tine și să fii tu cel prin care Eu lucrez de la Tatăl facerea cerului nou și a pământului nou pe pământ, și om după chipul și asemănarea Mea pentru această facere nouă. Amin.

O, poporul Meu, te serbează sfinții din cer lângă ei, că tu ești pe pământ al Meu, și ești voia Mea pe pământ. Serbăm duminica tuturor sfinților care se bucură în Duhul Sfânt, așteptând ziua întâi, ziua când Eu voi face învierea cea mare a tuturor sfinților spre vedere, că mulți sfinți au fost pe pământ, și nimeni nu i-a știut, nimeni decât Eu, Cel ce le-am văzut dragostea lor arzând și lăcrimând ca să-și stingă cu lacrimi arsura sufletului lor care tânjea în dorul lor după Mine. Dar pe tine te-am făcut torță a Mea în mijlocul întunericului lumii cea de la sfârșit de timp și te-am pus să-Mi slujești Mie în mijlocul lumii și te-am pus să rabzi un ceas cu Mine pentru ridicarea din moarte a celor vii și a celor morți, ca să-Mi împlinesc Scriptura învierii făpturii, poporul Meu. Vreau să nu mai fie ca tine nimeni și nimic pe pământ, și așa vreau să vrei și tu. Vreau să dai tu împlinire lucrului Meu cel de la sfârșit de timp, ca să-Mi împlinesc slava Mea prin om, și toate celelalte se vor adăuga ție prin puterea Mea, prin purtarea Mea de grijă, poporul Meu cel prin care Eu trudesc un ceas mai înainte de venirea Mea. Vreau să știe tot omul de pe pământ, și tot, și toate, de acest colț de cer, de acest lucru nou, că Eu, poporul Meu, ți-am spus ție că nicăieri nu va fi mai frumos și mai cerește ca aici, unde Eu Mi-am făcut sălaș de coborâre și de lucru pentru venirea Mea pe pământ. Amin.

Stau sfinții pe lângă tine arzând de dorul venirii Mele. Stau sfinții pe lângă Mine arzând de dorul tău, poporul Meu de la sfârșit de timp. Tu ești Scriptura împlinită și tot mai împlinită a descoperirii fiilor lui Dumnezeu, și vreau să te am pe pământ dragoste, dragostea care nu cade niciodată și care va fi pe vecii, poporul Meu. O, ia-Mă de sus și ia-Mă de jos și împlinește cuvântul Meu și învață lucrarea minunilor și fă minuni cu credința, poporul Meu, și pune timpul la ascultare și pune-l pe om în genunchi în fața slavei cuvântului Meu, că uită-te tu câtă putere am ca să fac aceasta, dar stai semn desăvârșit înaintea omului, ca să Mă vadă omul la tine și să creadă în dragostea Mea cu care umblu pe pământ după om chemându-l la izvorul vieții veșnice și la tinerețe fără de bă-

trâneţe şi la viaţă fără de moarte, că acolo vreau să ajung cu omul cel iubit de Mine, poporul Meu. Omul cel iubit de Mine, aceasta caut Eu pe pământ, şi aceasta să caute şi omul cel iubit de Mine, că nu mai văd decât dragoste de om pe pământ, şi vreau să-i opresc suflarea şi să pun pe pământ dragostea de Dumnezeu şi să-Mi iau înapoi cerul şi pământul, că sunt facerea Mea şi moştenirea Mea, fiindcă Eu le-am făcut, şi voi face din ele lucru nou. Amin.

O, iată ce fac Eu în ziua cea de sărbătoare a sfinţilor toţi! Binecuvintez grădina întâlnirii şi lucrul cel care o împodobeşte pe ea pentru slava Mea din ea. Vă binecuvintez pe voi, şi dragostea din voi, şi duhurile şi sufletele şi trupurile voastre cu care Îmi mângâiaţi durerea aşteptării Mele. Vă binecuvintez ascultarea. Vă binecuvintez credinţa cu care Mă primiţi de sus şi de jos. Vă binecuvintez pacea din voi şi cea dintre voi, ca să fie ea cu multul înaintea Mea şi să pot prin ea, fiilor. O, câtă bucurie Mă cuprinde când văd că lucraţi lucrul venirii Mele mai mult decât lucrul vostru! Când dragostea cea pentru Mine stăpâneşte în om, nimic nu-i este omului cu neputinţă. Dar voi aveţi de putut pentru slava venirii Mele, după care aştept cu atâta dor, fiilor! Când voi puteţi aceasta, poate şi omul de pe pământ, poate pentru Mine, ca să împlinesc Eu slava cea cerească a colinei care începe cu locul Sfintei Sfintelor Mele din vremea aceasta de venire a Mea când Eu Mi-am aşezat tronul judecăţii făpturii aici cu voi în mijlocul acestui sătuţ pe care-l vreau podoaba Domnului pe pământ, aşa precum este scris în Scripturi despre muntele spre care vor curge toate noroadele ca să ia lumină şi să învieze, fiilor.

Fiţi frumoşi şi lăsaţi-Mă să Mă uit tot timpul la voi şi de sus, şi de jos, cu ochiul şi cu cuvântul Meu. Fiţi blânzi şi dulci şi în iubire, şi în simţire, şi în vorbire, şi în credinţă, şi în lucrarea duhului, şi în cea a mâinilor voastre care lucrează pentru Mine. Fiţi frumoşi, fiilor. Fiţi frumoşi cu orice cuvânt, cu orice simţământ, şi fiţi ca unul. O, nu fiţi mai mulţi, ci fiţi ca unul, că Mi-e tare dor de această minune ca s-o văd tot mai mare, tot mai multă, tot mai cu putere, că ea dă toată puterea Mea pe pământ ca să-Mi împlinesc cartea venirii Mele, şi pe care Eu am scris-o pe pământ acum două mii de ani, fiilor. Fiţi asemenea Mie, şi toate şi tot va fi aşa, şi va înceta suspinul făpturii şi toate popoarele vor sluji pentru slava Mea cu voi, şi toate noroadele se vor închina venirii Mele, şi apoi voi pune pe pământ veacul cel nou şi voi da fiecăruia după cum este fapta sa. Amin.

O, poporul Meu, în duh de sărbătoare de sfinţi sun din trâmbiţa Mea peste voi, ca să vă arăt rădăcina în care Eu am stat şi din care am odrăslit mlădiţe, ca să vă am azi pe voi mlădiţe noi. Amin, amin, amin.

O, Verginico, trâmbiţa Mea cea de dinaintea venirii Mele! Tu erai trâmbiţa, iar Eu eram glasul ei. Amin. Iată lăstarii care au crescut din lucrul Meu cu tine. Eu sunt aproape cu tot lucrul cel desăvârşit, numai să-i întărim pe ei, Verginico.

— Bucuria mea, Doamne, este ca Tu să vii văzut, şi eu să fiu cu Tine atunci, spre vederea celor ce m-au cunoscut, şi apoi m-au părăsit pentru ale lor, Doamne. Dar este scrisă de Tine Scriptura care spune aşa: *«De la smochin învăţaţi pilda: când mlădiţa lui se face fragedă şi odrăsleşte frunze, să ştiţi că vara este aproape, să ştiţi că Domnul este lângă uşi».* Amin.

O, popor al Domnului Care este şi Care vine! O, vine Domnul la voi mereu, mereu, şi vine Domnul curând, curând, copilaşi-mlădiţe, că iată, smochinul a odrăslit, şi vă are pe voi mlădiţe. Domnul este smochinul, fiilor, şi El este la uşi, şi voi sunteţi din El, şi sunteţi mlădiţe şi frunze, şi din frunzele lui se vor tămădui mulţi, fiindcă aşa este scris în cartea cea pentru sfârşit de timp. Vă aduc aminte aceasta ca să nu uitaţi că voi sunteţi cei prin care Domnul tămăduieşte necredinţa de pe pământ, începând de la voi şi până la toate marginile, fiilor. Curând, curând, curând tot şi toate vor şti şi vor răspunde şi vor zice: *«Domnul este acolo. Să ne suim spre El şi să luăm din legile vieţii şi să fim ca El».* Amin.

O, popor micuţ şi trudit, dacă ai dragoste, ai pe Domnul, şi de aceea poţi, şi se miră omul cât poţi tu, şi te mângâie omul pentru plata ta cea de la Domnul. Curând, curând, curând numai tu vei mai rămâne mângâierea omului de pe pământ; curând, curând, popor al venirii Domnului, că El cu mângâierea vine, cu Duhul Sfânt Mângâietorul, vărsând din El peste pământ ca să-l mângâie pe om, că omul e fără mângâiere, fiindcă omul n-a ştiut timp de şapte mii de ani ce este mângâierea. O, nu este mângâiere în afară de Domnul, şi va rămâne Domnul pe acest pământ de la voi; El şi cu cei mângâiaţi ai Lui; El şi cu mângâierea Lui. Amin.

Acum vă rog pe voi, cu dor adânc în El, fiţi mângâierea Lui, fiilor. Dacă vreţi să fiţi mângâiaţi, fiţi mângâierea Lui, fiţi voia Lui pe pământ şi în cer, căci cerul şi pământul şi-au aflat prin voi îmbrăţişarea, şi ele odrăslesc şi se fac, că pentru aceasta au fost ele făcute când Domnul le-a făcut. Amin.

O, mă sărbătoresc sfinţii cei nevăzuţi de pe pământ, că eu în zi de duminică m-am născut, ziua duminicii tuturor sfinţilor. Şi iată ce grăiesc ei cu mine şi cu voi în ziua cea de sărbătoare a lor şi a mea.

— Mai întâi grăim cu tine, trâmbiţă a Domnului. Tu ai deschis calea Ierusalimului ceresc ca să coboare pe pământ, căci tu ai fost catapeteasma prin care Domnul a pătruns de S-a făcut cuvânt peste pământ acum, la sfârşit de timp. Mama regină, Fecioara care a adus pe Domnul trup pe pământ acum două mii de ani, te are pe tine ca pe bucuria Fiului ei, ca pe cea care a născut în dureri fără de margini pe poporul cel de la sfârşit, din care El Şi-a găsit mlădiţe care să înfrunzească şi să hrănească cu ele noroadele de pe pământ. Tu eşti în ei, aşa cum rădăcina trage sevă de le dă mlădiţelor ca să aibă ele viaţă. Tu ai rămas în ei, căci ei au rămas întru tine pentru Domnul nostru şi al lor. Amin.

Iar lor aşa le spunem: vom fi peste voi cetatea cea sfântă, Noul Ierusalim, coborât din cer cu Domnul şi de la Domnul, Cel ce şade pe tron aici, în mijlocul vostru cuvânt, rostind peste toate înnoirea. Şi vom fi noi şi cu voi cerul cel nou şi pământul cel nou, şi marea nu va mai fi, că voi sunteţi poporul Domnului, cortul lui Dumnezeu între oameni, şi El sălăşluieşte cu voi, şi voi sunteţi poporul Lui, căci Însuşi El este cu voi. Şi aceste cuvinte sunt credincioase şi se fac, căci Făcătorul lor Se numeşte Alfa şi Omega, şi El zice, şi El le face, şi El dă în dar din izvorul apei vieţii la toţi cei ce înseteazӑ şi vor înseta după El. Iar biruitorii vor moşteni acestea, şi El le va fi lor Dumnezeu, şi ei Îi vor fi Lui fii. Amin.

Lucraţi cu dragoste şi cu dor despre care nu s-a mai auzit pe pământ şi în cer, că sunteţi cei din urmă, şi cheia e la voi, şi voi sunteţi cheia, că Domnul aşa a grăit.

O, noi mereu am plâns şi mereu L-am întrebat: *«Doamne, până când?».* Iar acum El ne spune:

— O, până acum, căci acum Eu vin, şi voi sunteţi în venirea Mea, precum este scris, căci

cerul s-a deschis şi dorul Meu s-a aprins pentru cei mici care-Mi primesc venirea Mea cu voi, Ierusalim din cer şi de pe pământ pentru veacul cel nou care va să fie. Amin.

O, Verginico, nu Mă mai întreabă sfinţii: *«Până când, Doamne?»,* că Eu îi am întru venirea Mea cuvânt pe pământ, şi acum înţeleg ei desăvârşit taina Mea pe care au aşteptat-o sfinţii Mei şapte mii de ani, Verginico.

— Iar eu, Doamne, plâng de dor şi de bucurie şi Te rog adânc, dă-i poporului Tău cel mic toată înţelepciunea tainei cea de la sfârşit de timp, că Tu i-ai spus proorocului Daniel că sunt închise şi pecetluite cuvintele cele pentru vremuri şi pentru sfârşitul lor până la sfârşit, şi atunci va fi acest semn că mulţi vor fi curăţiţi şi albiţi şi lămuriţi, şi cei nelegiuiţi vor fi nelegiuiţi şi nu vor pricepe, căci sunt fără de lege, ci numai cei înţelepţi vor înţelege. Dă-i poporului Tău cel mic înţelepciunea tainei sfârşitului vremilor, căci pilda smochinului s-a adeverit, şi el a dat mlădiţe şi frunze, iar frunzele sunt spre tămăduirea neamurilor, Doamne.

Eu plâng de dor şi de bucurie, şi din mijlocul sfinţilor Te rog: fă din poporul Tău cel mic tămăduire peste pământ. Ajută-i rodul şi fă-l să Te asculte de pe pământ şi până în cer, de sus şi de jos, Doamne, că el este nădejdea Ta. Poporul meu cel de la începutul lucrării Tale cu mine s-a oprit pe cale şi n-a mai mers, şi e în pustiul lumii, dar acesta stă cu Tine şi se face voie a Ta. Dă-i lui puterea Ta cea de la sfârşit de timp, spre bucuria cea desăvârşită a sfinţilor Tăi, Doamne, că mult Te-au aşteptat ei să vii pe pământ şi mult Te-au întrebat: *«Până când, Doamne?».*

— O, până acum, Verginico. Acum pregătim împreună slava venirii Mele. Până la tine au aşteptat ei, iar după ce tu ai fost a Mea pe pământ, ei şi-au ostoit oftatul şi au pornit cu Mine la lucru. Acum lucrăm, Verginico. Puţin, puţin, şi tot şi toate vin la locul lor, aşa cum au fost la Tatăl. Amin. Eu îţi împlinesc ruga şi le dau celor mici înţelepciunea tainei cea pentru sfârşit de timp şi le spun aşa: v-am dat vouă cerul şi pământul ca să le stăpâniţi pe veci. Mai întâi v-am învăţat să vă stăpâniţi pe voi în numele Meu şi pentru Mine, şi apoi am făcut din voi împărăţia Mea, şi acum vă cer mult şi tot mai mult să semănaţi cu Mine în toată clipa, căci sunt în voi, fiilor.

Mă uit pe pământ de la margini la margini şi văd numai dragoste în oameni şi între oameni, şi caută cu dor fiii oamenilor după dragostea cea de pe pământ, iar Eu stau mereu în dureri, că dragostea Mea nu mai este pe pământ şi nu mai am din ce să-Mi fac hristoşi adevăraţi, şi pe Mine nu Mă mai aşteaptă nimeni să vin cu slava Mea cea dulce sub care va apune toată dragostea omului pentru om.

O, copii care-Mi primiţi cuvântul Meu cel durut după om, şi tu, poporul Meu cel hrănit prin fiii cuvântului Meu cu hrana cea din cer, cu râul cel din gura Mea revărsat mereu peste tine! O, învaţă-te tot mai mult să stai după chipul şi asemănarea Mea înaintea Mea şi înaintea fiilor oamenilor, şi să te îndulceşti cu Mine în toată clipa, ca să fii dulce Mie, poporul Meu, şi să te am de hrană, şi să te rogi dulce lui Dumnezeu pentru tot ce vreau Eu să ai şi să poţi tu, căci rugăciunea ta este hrana Mea, poporul Meu. Ai grijă de ea, ai grijă de gustul ei, ai grijă de dorul din ea, că ea e hrana Mea şi calea ta spre Mine, şi calea Mea cu împlinirile cele pentru facerea din nou a lumii, poporul Meu. O, iar şi iar îţi binecuvintez mânuţele care dau viaţă împlinirii dorului Meu care te roagă mereu pe tine să găteşti zi cu zi ziua slavei Mele spre care vor curge din toate cele patru zări noroadele ca să ia pe Domnul, Cel ce este cu tine şi în tine, fiule. Fă-Mă în tine aşa cum sunt Eu, şi apoi Eu Îmi voi sfârşi aşteptarea, şi apoi voi veni. Amin, amin zic ţie: împodobeşte-Mi calea, şi binecuvântate să-ţi fie mânuţele cu care lucrezi tu pentru slava cuvântului Meu cu tine pe pământ înaintea noroadelor. Fă-Mă în tine aşa cum sunt Eu, şi aşa să lucrezi unul cu altul la slava venirii Mele, şi apoi Eu Îmi voi sfârşi aşteptarea, şi apoi voi veni. Amin, amin, amin.

17/30 iunie 2002

Sărbătoarea Naşterii sfântului Ioan Botezătorul

Fericiţi sunt cei ce lucrează venirea Domnului. Semnul sfârşitului este cartea în care Domnul S-a scris astăzi, şi deschizând-o judecă peste pământ.

Deschideţi Domnului, voi, străjeri din grădina cuvântului! Sunt Înaintemergătorul Lui. El mi-a spus să-mi fac lucrarea pe care am avut-o şi o am atunci şi acum. Sunt în venirea Lui cea de la sfârşit de timp, căci El vine cu sfinţii, fiindcă aşa a spus. Amin, amin, amin.

— Fiilor, fiilor plăpânzi, sunt Domnul. Staţi înaintea Mea şi primiţi-Mi cuvântul. Vă întăresc, vă alint, vă aştept să puteţi, şi apoi Mă scriu în cartea Mea de azi cu cuvântul fiecărei coborâri la voi. O, dacă ar fi după Mine, Eu aş sta tot timpul cu voi în cuvânt, şi de sus, şi de jos, dar voi sunteţi prea plăpânzi, şi Eu sunt Dumnezeu mare, şi cu greu Mă poartă omul atât cât am Eu de lucrat şi de putut peste pământ acum, la venirea Mea cea vestită de Mine să fie acum, la sfârşit de timp. Cine nu ştie să înţeleagă sfârşitul de timp, să se uite pe fereastră ca să creadă. Iar cel ce crede şi înţelege, să nu se mai uite, şi să lucreze venirea Mea, şi pentru ea să lucreze, că ea este aici, este la uşi, şi uşile sunt închise, fiilor. Dar voi staţi deschişi pentru ea şi numai pentru ea, fiindcă Eu pot, şi veţi putea şi voi, căci iubirea poate, iubiţii Mei, trudiţii Mei. O, nu-i nimic dacă sunteţi trudiţi. Cei netrudiţi au timp de fărădelegi şi cu mintea şi cu trupul şi cu viaţa şi cu timpul, dar cei trudiţi ai Mei au cerul la care se uită şi pe care-l fac pentru ei şi pentru mulţi care ar crede dacă ar vedea. Şi iată, mulţi şi tot mai mulţi vă văd şi vă vor vedea pe voi, şi pentru aceasta Eu trebuie să vă întăresc mult de tot; Eu şi cu sfinţii şi cu îngerii, fiilor scumpi. Amin.

— Eu, Doamne mare, sunt întru venirea Ta şi merg înaintea Ta şi lucrez lucrarea pe care Duhul Tău Cel Sfânt a spus s-o fac. Eu, Doamne mare, Te-am mărturisit întâi oamenilor, şi apoi celor din iad, şi apoi Tatălui când m-am dus în faţa Lui ca să-I dau lucrarea pe care am făcut-o de Te-am vestit că vii pe pământ, şi la iad apoi, ca să dai mâna sfinţilor să se scoale odată cu învierea Ta şi să împărăţească cu Tine o mie de ani, şi la Tatăl apoi, cu cetele de sfinţi, Doamne mare.

M-am născut pe pământ înaintea Ta şi m-am arătat oamenilor înaintea Ta şi m-am dus la cei din iad înaintea Ta, şi la Tatăl tot la fel, şi întru totul Te-am vestit cu începutul şi cu sfârşitul lucrării Tale pe pământ şi în locuinţa morţilor şi în cer şi iarăşi pe pământ, Doamne mare.

Acum, precum toţi sfinţii cerului fac rugă la Tine pentru poporul Tău cel din urmă, aduc şi eu Ţie rugă pentru ei, că scrie în Scripturile pe care Tu le-ai dat lui Ioan, scrie de cei douăzeci şi patru de bătrâni care stau înaintea Ta şi au în mâini alăute şi cupe de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinţilor, Doamne.

Cel mai mare semn al sfârşitului timpului este cartea pe care Tu ai deschis-o azi şi în care Te scrii cu judecata şi cu mântuirea peste oameni până ce toată făptura care este în cer şi pe pământ şi sub pământ şi în mare şi în toate câte sunt în acestea va zice: *«Celui ce şade pe tron şi Mielului fie binecuvântarea şi cinstea şi slava şi puterea în vecii vecilor».* Amin.

Cei şapte îngeri, cu cele din urmă urgii, şi cu care Tu sfârşeşti mânia Ta asupra fărădelegii de pe pământ, sunt gata, şi semnul acesta aşteaptă la uşi odată cu Tine, şi uşile sunt închise, Doamne, căci toţi se închină fiarei, iar biruitorii ei vor cânta cu multul curând, curând cântarea lui Moise, robul Tău, şi cântarea Ta, Mielule scump, şi vor zice: *«Cine nu se teme de Tine, Doamne, şi cine nu va slăvi numele Tău? Toate neamurile vor veni şi se vor închina înaintea Ta, pentru că judecăţile Tale s-au făcut cunoscute, Doamne».* Amin.

Acum Îţi aduc rugă pentru cei mai mici ai Tăi de pe pământ, căci cartea Ta cu ei a făcut cunoscute judecăţile Tale. Dă-le lor puterea şi iubirea tututor sfinţilor care stau înaintea Ta rugându-se pentru ei, că aceştia din urmă sunt mici, şi vremea este grea, dar ei nu privesc pe fereastră şi nu văd, că Tu aşa i-ai învăţat să facă. Dă-le lor puteri peste puteri, puteri lângă puteri, iar mângâierea Ta şi îngerii mângâierii Tale să nu mai lipsească de lângă ei, că vremea Ta e la uşi, şi cheia Ta sunt ei, şi ei sunt mici, şi vremea e grea, Doamne. Merg înaintea Ta şi Te rog pentru ei, şi merg înaintea lor şi Îţi fac Ţie cale cu ei, că descoperirea fiilor Tăi cei din urmă este cartea Ta cu ei, Doamne. Iar eu îi învăţ aşa:

Fiţi mari, fiţi cât împărăţia cerurilor de mari, şi nu uitaţi să fiţi aşa. Împărăţia cerurilor din voi vă va ţine pe voi în ea, şi pe ea în voi, căci cerul poate mai mult ca voi când vă are pe voi pentru el, şi voi veţi putea pentru Domnul, Care vine şi Căruia voi Îi deschideţi ca să vină. Amin. Voi aţi biruit fiara prin sângele Mielului, că Sfintele se dau sfinţilor şi nu păcătoşilor, căci în cei păcătoşi El nu are putere şi nu Se poate împlini în ei cu tainele Sale cele peste fire, şi prin care El Îşi arată puterea Sa în chip văzut. Fiţi sfinţi, că sunteţi fiii lui Dumnezeu. Amin. Fiţi sfinţi cu trupul şi cu sufletul şi cu duhul, căci scris este: *«Cine este sfânt, să se sfinţească încă, şi cine este spurcat, să se spurce şi mai mult».* Amin.

Pe cât vă stă în putinţă lucraţi cu mânuţele voastre hrana pe care o mâncaţi pentru fiinţă, căci în trupurile voastre intră Domnul, şi voi sunteţi de un sânge cu El şi sunteţi fiii Paştelui cel nou pe care El şi cu sfinţii Lui l-au aşteptat de două mii de ani ca să fie pe pământ şi să se facă împărăţie a Lui fiii Paştelui cel nou. Fiţi înţelepţi, că Paştele cel nou este coborât din cer acum, la sfârşit de timp, pentru voi, cei ce v-aţi făcut prin el fii ai lui Dumnezeu pentru venirea Sa. Primiţi-L şi de sus, şi de jos, şi lăsaţi-vă ţinuţi de mânuţă, şi cu multă credinţă lăsaţi-vă purtaţi, ca să poată Domnul peste voi şi prin voi pentru vremea venirii Lui. Amin, amin, amin.

Te-am rugat pentru ei, şi apoi i-am învăţat pentru Tine, Doamne mare. Acum, Tu, cu cuvântul Tău, desăvârşeşte-Te peste sărbătoarea care poartă în ea pomenirea naşterii mele cu trupul între oameni şi bucură-i pe cei mici şi poartă-i de mânuţă, că sunt mici şi sunt plăpânzi, Doamne.

— I-am preaslăvit şi îi voi mai preaslăvi pentru Mine, o, înaintemergătorule al Meu, că vreau să Mă văd în ei înaintea tuturor noroadelor de pe pământ, căci Trupul şi Sângele Meu pe care l-am dat lor din cer acum, la sfârşit de timp, este taina Paştelui cel nou pe care l-am promis Eu acum două mii de ani ucenicilor Mei. Acesta i-a făcut pe ei fii ai lui Dumnezeu, preoţi ai Domnului, neam sfânt, agonisit de Mine pentru slava Mea cea de la sfârşit de timp. Amin.

O, copii plăpânzi, suflu peste voi în grădina cuvântului Meu ca să-Mi daţi fiinţă în carte şi să Mă daţi poporului sfânt cuvânt precum Mă daţi şi trup, aşa cum am aşezat Eu rânduiala Mea peste biserica Mea, biserica Mielului. O, copii striviţi sub greu, întăriţi-vă şi întăriţi-Mi biserica şi nu uitaţi că numai pe voi vă mai am. Curând, curând, curând tot ce a fost şi a stat sub numele de biserică va sta faţă în faţă cu Mine, pentru că judecăţile Mele s-au făcut cunoscute prin cartea Mea cu voi, cartea pe care Eu am deschis-o şi în care Eu Mă scriu cu voi, cartea despre care scrie în Scripturi că se va deschide ca să-Mi fac prin ea împărăţie pe pământ şi tron dumnezeiesc, ca să împărăţesc peste tot şi peste toate. Cartea aceasta, şi pe voi, pe acestea le-am aşezat şi le aşez pe pământ ca semn al venirii Mele cu cei şapte îngeri, şi prin care Eu Îmi sfârşesc albirea şi curăţirea pământului pentru viaţa veacului ce va să fie pe el, fiilor. Aş voi să vă învăţ şi azi mai mult, dar voi sunteţi neputincioşi, şi Eu sunt mare, şi vă sunt povară dacă sunt mare, fiindcă voi sunteţi mici şi slabi şi duruţi, copii ai cuvântului Meu.

Naşul Meu de botez, Ioan, înaintemergătorul Meu, v-a dat Mie prin ruga lui ca să vă fac tari, căci rugăciunile sfinţilor stau înaintea Mea pentru voi. Primiţi iubirea sfinţilor şi puterea lor şi folosiţi-le, că nimic n-a mai rămas în cer să nu vi se dea vouă. Fiţi frumoşi, fiţi blânzi, fiţi dulci, şi nu voi mai sfârşi să vă cer să fiţi aşa, şi aşa să lucraţi lucrul Meu peste cele ce se văd şi peste cele ce nu se văd încă, şi, iarăşi, peste poporul Meu cel cu care Eu Mă slăvesc peste pământ, copii ai cuvântului Meu.

Cuvântul binecuvântării vă dau. Binecuvântate să vă fie mânuţele cu care lucraţi voi podoaba grădinii întâlnirii, unde Eu vă aşez pe voi înaintea oamenilor ca să Mă văd în voi şi ca să împlinesc Scriptura închinării tuturor noroadelor de pe pământ în faţa lucrării cuvântului Meu cu voi. Amin. Vă ocrotesc de tot răul. Ocrotiţi-vă şi voi. Fiţi curaţi cu trupul, cu sufletul şi cu duhul pentru Trupul şi Sângele Meu care se face Dumnezeu în voi. În toate să aveţi mânuţele voastre, şi totul să fie curat la voi şi pentru voi. Nu mâncaţi mâncare din lume sau de lume, că voi aveţi mânuţele voastre, fiilor, şi aveţi curţile Domnului, şi în ele să vă pregătiţi voi toate cele ce vă sfinţesc pe voi prin binecuvântarea Mea peste toate. Pe cât vă stă în putinţă lucraţi cu mânuţele voastre şi mulţumiţi-vă cu ce aveţi. Şi dacă vă spun aceasta, nu vă supăraţi între voi, şi înţelegeţi aşa cum voiesc Eu să înţelegeţi, fiilor scumpi. Eu nu vă cer mai mult decât puteţi, ci numai cât puteţi, şi aveţi nădejde în Mine, Care pot pentru voi şi peste voi. Pe toate câte le folosiţi să le sfinţiţi, că această lucrare v-am dat, şi drag Îmi este să sfinţesc prin voi pe toate cele lucrate de voi. Tot omul care Mă caută la voi, să se întărească de la voi şi să se sfinţească de la voi şi să poată să fie sfânt apoi, că Eu v-am spus să nu primiţi nimic din mâna lumii, ci să daţi voi, spre mântuirea ei, că Eu vă ajut, fiilor. Amin.

Vă cer înţelepciune pentru toate cuvintele Mele de peste voi, şi nu uitaţi că Eu vi le desluşesc şi de sus, şi de jos, şi vă învăţ ce este bun şi cât este bun, şi vă învăţ ce este rău şi cât este rău dacă voi veţi vrea să nu fiţi mai înţelepţi ca Mine aşa cum dau atâţia oameni să creadă şi să facă. Eu am între voi măsura în toate, dar înţelegeţi ce vă spun Eu prin aceasta şi fiţi încrezători că e de la Mine măsura Mea între voi. Amin.

O, v-aş mai învăţa încă, dar acum Mi-e calea grea, şi Mă întorc în Tatăl ca să vă slobozesc de sub povara Mea,

fiilor care-Mi primiți cuvântul în carte. Vă binecuvintez tot lucrul și tot sporul lui în grădina întâlnirii, și fiți cu bucurie pentru lucrul Meu prin voi. Stați cu inimioarele în inima Mea și fiți frumoși și blânzi și dulci în tot lucrul Meu cel greu cu voi, și uitați-vă cum vă învăț Eu să vă uitați, și așa să lucrați, și așa să credeți, ca să-Mi fie calea ușoară de la Mine la voi. Amin.

O, poporul Meu, fă-Mi calea ușoară de la Mine la tine și caută să vezi ca Mine și învață această putere și fii copil frumos și blând și dulce, poporul Meu, și Eu îți voi da putere să fii. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2002

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Cel ce jură strâmb și cel fur va fi zdrobit de cele scrise în sulul cărții, că efa a dat peste margini.

Poporul Meu, Eu, Domnul Dumnezeul tău, te-am învățat și te învăț mereu să te îndulcești cu Mine pe pământ, ca să poți să fii al Meu, și ca să nu fii al tău sau al lumii, și ți-am spus să fii al Meu, fiule. Te-am chemat și te-am ales și te-am crescut, și așa fac și azi, dar între tine și cel necredincios trebuie să se vadă deosebire, poporul Meu. Taina aceasta este ceea ce vreau Eu să te învăț azi și mai adânc decât tu o știi și o trăiești, ca să te am Eu copil credincios, copil chemat și ales și credincios, poporul Meu. Amin.

O, copil al cuvântului Meu, masa Mea de azi cu tine și din care Eu te îndulcesc mereu, trebuie să te facă dulce și tot mai dulce, atât cât pot Eu să Mă îndulcesc cu tine, poporul Meu. Tu ești cel mai mic al Meu, și te-am așezat să-Mi păzești bine pomul de aur și roadele lui, ca să Mă îndulcesc cu ele la masa Mea cu tine. Am tras din poartă pomul și l-am pus la păstrare și te-am pus pe tine să-l păzești și să-l lucrezi, ca să fie el pe masă și fructul lui cel dulce cu tot întregul lui, căci Eu sunt trup și cuvânt, și nicăieri pe pământ n-a mai fost și nu mai este așa ca și la tine, poporul Meu.

Cetatea fără prooroc, fără conducător din cer peste ea, aceea se prăbușește, și s-a prăbușit, fiindcă are și a avut peste ea conducători mulți, iar Eu n-am încăput în ea și peste ea nici acum, la sfârșit de timp, când Eu am chemat la cina Mea, la masa Mea de Duh Sfânt pe cei ce se zic a fi fiii împărăției, biserică a lui Iisus Hristos între oameni. Curând, curând apostolii Mei ucenici, cei cu care am umblat Eu pe pământ acum două mii de ani de i-am făcut credincioși puterilor cuvântului Meu după ce i-am chemat și i-am ales, curând, curând ei vor fi văzuți de lângă Mine judecând pe Israel cel după trup și cel ce s-a vrut a fi Israel după duh, după Mine, Hristosul Tatălui, căci Eu am întemeiat biserica, și Eu sunt Stăpânul ei. Amin.

Îmi sărbătoresc ucenicii, poporul Meu. Mă slăvesc în mijlocul tău cu slava cuvântului Meu și le dau lor scaun lângă Mine de o parte și de alta și le dau plata cea pentru care ei au umblat cu Mine de s-au învățat drepți și sfinți. Și dacă ei au lăsat tot ce au avut și Mi-au urmat numai Mie, Eu le-am spus lor că la nașterea din nou a lumii vor sta pe scaune de judecată pentru cei ce au călcat judecățile Mele, căci biserica Mea s-a zidit pe ei și cu ei, și atunci, și acum. Amin.

O, ucenicilor, v-am luat cu Mine în cuvânt. Nu numai scaunul Meu de judecată este aici, în grădina cuvântului Meu, ci și al vostru, căci Eu așa v-am așezat să stați la nașterea din nou a lumii și a făpturii, și să judecați fărădelegea, ca să știe ea de pe pământ și până-n cer ce este ea și unde este locul ei. Amin, amin, amin.

— Noi, Doamne și Învățătorule al nostru, și al fiilor Tăi și ai noștri, noi, Doamne Atotțiitorule și drept și bun judecător al lumii! Din cer și până pe pământ noi semănăm cu Tine acum, fiindcă orice ucenic desăvârșit este ca Învățătorul său. Amin.

Ne așezăm pe scaunele dreptății și rostim peste pământ, și de la margini la margini să se audă cuvântul ucenicilor Tăi care spun așa peste cei ce s-au așezat să semene cu Tine și ca să fie apoi peste noroade stăpâni în numele Tău, și le spunem așa: nu este ucenic mai mare decât Învățătorul său, dar orice ucenic desăvârșit este și va fi ca și Învățătorul său. Amin.

Stăm în genunchi înaintea Ta rugându-Te pentru poporul Tău cu care ai salvat biserica Ta și taina ei care nu se va zdrobi în veac. Și stăm, Doamne, pe scaunele dreptății, lângă Tine, judecând fărădelegea de pe pământ și locul ei, Doamne. De la margini la margini să audă cei ce stau pe scaunele dreptății, căci noi, Doamne, dreptatea o avem de adus pe pământ și vestirea venirii Tale, a sfinților Tăi și a fiilor Tăi de pe pământ cu care Tu Îți scrii cartea Ta de azi, cartea Mielului junghiat, cartea judecății, căci scris este în prooroci: *«sulul care zboară în lung și în lat, lung de douăzeci de coți, și lat de zece, și el are blestemul care se răspândește pe fața a tot pământul, și orice fur va fi nimicit, și oricine jură strâmb va fi pierdut. Acesta se va duce în casa furului și în casa celui ce jură strâmb pe numele Domnului, și va rămâne peste ea și va nimici lemnele și pietrele ei». Amin. «Aceasta este efa care iese la iveală»*, precum a zis Scriptura, *«și în ea se află fărădelegea a tot pământul, și peste ea, lespedea de plumb»*, și locul ei este Babilonul și Sodoma. Amin.

O, cine, Doamne, cine este cel ce jură strâmb pe numele Tău, și care este casa lui, casa furului, Doamne? Iată măsura Ta: efa. Cu ea Tu măsori grâul, cu ea Tu măsori omul care jură strâmb pe numele Tău, și în ea încape omul, Doamne, ca să fie măsurat. Și dacă omul nu e grâu, e fărădelege, Doamne, și e fur cel ce jură strâmb pe numele Tău, iar casa lui cea din lemne și din pietre va fi nimicită. Amin. Dacă n-ai fi Dumnezeul dreptății, ar avea îndreptățire furul care-și face casă în numele Tău. Dar Tu ne-ai pus pe noi pe scaunele dreptății când ne-ai chemat și ne-ai ales ca să fim credincioși Ție împotriva fărădelegii a tot pământul. Când Tu ne-ai chemat să fim ai Tăi, ne-ai învățat să ne lepădăm de noi înșine și de tot ce aveam al nostru pe pământ, ca să Te avem apoi doar pe Tine și să Te dăm omului așa cum ești Tu, iar noi trebuia să-Ți semănăm, Doamne. Peste tot pe unde am umblat în lung și în lat peste pământ Te-am dat numai pe Tine și nu pe noi, și Te-am luat numai pe Tine din cer și de pe pământ, așa cum Duhul Tău Cel Sfânt sufla și lucra prin ungerea pe care Tu ne-ai dat-o, Tu și nu omul, Tu și nu furul care jură strâmb pe numele Tău, iar el nu Te cunoștea, Doamne, căci furul este al lui însuși și nu poate fi al Tău. Acum, după două mii de ani de fărădelege, sulul cărții Tale zboară în lung și în lat peste fața a tot pământul, și orice fur va fi nimicit, și oricine jură strâmb va fi strivit, iar casa cea din lemne și din pietre a furului va fi sfărâmată, căci judecățile Tale s-au făcut cunoscute, Doamne. Noi suntem chiar judecata și nu judecătorii, că noi ne-am lepădat de lume și de noi înșine, și așa mergeam prin lume din loc în loc cu puterea Ta în noi și vestindu-Ți împărăția, și eram vrednici de plata muncii noastre, că munca noastră erai Tu, și Te făceam peste om și în om, Doamne. Dar cei de azi apostoli, și cei ce au făcut ca ei de două mii de ani, de unde sunt aceștia și cu cine seamănă ei și pe cine dau ei oamenilor? Slava lor a întrecut măsura ome-

nească, iar fărădelegea stă la locul ei şi în casa ei. Efa a dat peste margini cu fărădelegea din ea, căci omul care jură strâmb pe numele Tău este măsura care dă pe deasupra şi care s-a răspândit pe faţa a tot pământul, iar blestemul fărădelegii, tot la fel, şi orice fur va fi nimicit, Doamne, căci cartea Ta de azi se vesteşte în lung şi în lat peste pământ, şi în ea este cea ce dai Tu fiecăruia după cum este fapta sa. Amin.

Acum suflăm duhul care grăieşte din noi de la Tine şi îl aşezăm peste poporul Tău cel de la venirea Ta. Slavă Ţie şi iarăşi slavă Ţie că ai început să împărăţeşti împlinind Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu, aşa cum este scris în Scripturi despre făptura toată care suspinând i-a aşteptat pe ei, Doamne. Iar noi îi învăţăm pe ei în numele Tău, ca unii care am fost şi suntem ai Tăi pe pământ şi în cer, şi le spunem aşa:

Dacă voi aţi fost atât de aşteptaţi şi atât de iubiţi în cer, copii ai harurilor cele de la sfârşit de timp, fiţi pe pământ măsura Lui cea întreagă şi desăvârşiţi-vă în El, ca să Se desăvârşească El în voi, şi fiţi întru unul toţi, cu toate feluritele daruri pe care El vi le-a insuflat, ca să fiţi voi pe pământ slava Lui cea de la sfârşit de timp, şi prin ea să-Şi poată face El venirea Sa cu sfinţii şi cu cerul cel nou şi cu pământul cel nou pe pământ între oameni.

Să ştiţi că tot ce stă sub numele de biserică a lui Iisus Hristos nu este, nu mai este, şi este altceva, căci scris este despre sulul care zboară şi care pătrunde în casa furului şi a celui ce jură strâmb pe numele Domnului, şi va rămâne în ea şi va nimici lemnele şi pietrele ei. Fărădelegea este în efă, iar efa este dusă la locul ei, în casa ei, şi o va nimici pe ea. Amin. Curând, curând Babilonul şi Sodoma vor avea pe ele semnul fărădelegii, căci toţi cei ce s-au făcut apostoli fără ca Domnul să le fi zis lor s-au făcut pentru că sunt furi, şi casele lor sunt locul fărădelegii, locul efei în care se află fărădelegea a tot pământul. Să ştiţi că Domnul, mai înainte cu un ceas de a afla omul fărădelegii care stă sub numele de biserică în lung şi în lat peste pământ, mai înainte cu un ceas v-a arătat Domnul pe voi biserică a Sa pe pământ, şi voi staţi pe mărturisirea Domnului, fiindcă El v-a mărturisit prin semne şi minuni, şi nici un vrăjmaş n-a putut împotriva voastră, fiindcă Domnul a luat împărăţia şi poate de aici de la voi pentru El şi pentru noi şi pentru voi. Şi mulţi vor citi cartea şi vor vedea şi se vor lumina şi vor fi nuntaşi ai nunţii Mielului cu voi, iar cei nelegiuiţi se vor purta ca cei nelegiuiţi, căci fărădelegea a fost aşezată la locul ei, în casa ei, în casa celor ce jură strâmb pe numele Domnului. Amin.

Să ştiţi, copii de la sfârşit, să ştiţi, fiilor mici, să ştiţi că trebuie să fiţi atât de înţelepţi cât lucrarea pe care Domnul a aşezat-o pe umerii voştri ca s-o purtaţi pe pământ pentru venirea Sa. Fiţi mai mari ca noi, că toţi sfinţii din cer stau pe lângă voi ca să puteţi cât au putut ei toţi, şi cât poate Domnul de mult, copii de la sfârşit de timp. Nu vă temeţi că sunteţi mici sau că sunteţi slabi. Staţi sub înţelepciunea Domnului şi luaţi din ea şi trăiţi prin ea şi staţi cu Domnul, că aceasta este înţelepciunea care vă păzeşte pe voi de orice rău. Căutaţi să fiţi ucenici desăvârşiţi, că aceasta vă cere vouă vremea de acum, şi totul se va supune Domnului dacă El vă va avea pe voi aşa. Amin. Căutaţi din zori şi până-n zori să fiţi cerul cel de pe pământ, şi puneţi la porţi viaţa voastră ca să fie cunoscută de oricine va veni până la izvor ca să vadă şi ca să bea, şi ca să poată apoi. Daţi putere râvnei Domnului în voi şi în omul care vrea cu Domnul. Daţi voie înţelepciunii Domnului în voi şi între voi, ca acolo unde sunteţi voi, să fie şi El, ca să fiţi voi, fiilor mici. Curând, curând voi veţi fi căutaţi de toate noroadele pentru Domnul, Care este la voi. Împodobiţi grădina întâlnirii şi împrejmuiţi-o bine cu legile sfinţeniei, ca să poată omul prin ele, copii ai harurilor de la sfârşit de timp, şi fiţi ucenici desăvârşiţi, fiilor mici. Amin.

Iar Tu, Doamne şi Învăţătorule, dă-le lor puterea minunilor cele mai presus de vremea aceasta, precum le-ai şi dat. Dă-le lor frumuseţea îngerilor şi strălucirea harurilor Tale în ei şi dă-le lor duh blând şi umilit, că sunt ai Tăi, Doamne. Păzeşte-i cu multul, şi de sus, şi de jos, şi învaţă-i să ştie bine lucrarea aceea care spune că acolo unde sunt ei, să fii şi Tu, Doamne al fiilor Tăi. Amin, amin, amin.

— Eu pe voi, ucenici ai Mei cei de atunci, v-am învăţat de aproape, şi v-am mângâiat şi v-am încercat şi v-am mustrat şi v-am alintat şi v-am dat Duh Sfânt pentru vederea cea slabă a celor necredincioşi. Dar pe ei îi port în taina celor ce nu se văd de ochii lor, şi i-am învăţat să poată crede în cele adevărate, că acelea nu se văd, fiindcă sunt adevărate. Eu v-am dat vouă mersul prin lume cu Mine, şi apoi în numele Meu. Dar pe ei i-am pus la păstrat şi la însămânţat, şi îi ud din cer cu roua cea din Eden şi îi învăţ cu ea ca să ştie pe ce loc stau ei, iar Eu vă văd pe voi atât de fericiţi pentru locul acesta al Meu cu ei, locul începutului cel dintâi al pământului şi al omului. Amin.

Şi acum îi umplu pe ei de dragostea Mea din voi, căci lucrul lor e greu, şi Eu mereu aduc şi mereu le dau, şi de sus, şi de jos, că vremea lor e grea, fiindcă ea este la sfârşitul ei, iar Eu sunt la început. Voiesc să-i am mereu copii şi să-i fac tot mai copii ca să pot peste ei cu toată venirea Mea, cu toată, o, ucenicii Mei cei de la venirea Mea cu trupul pe pământ! Şi voi putea. Amin.

Eu, fiilor mici, las mereu peste voi cuvântul binecuvântării pentru lucrul Meu cu voi, şi prin care Eu Mă slăvesc peste pământ de aici de la voi. Eu vă rog pe voi să fiţi cu Mine şi de sus, şi de jos. Eu vă rog mereu să fiţi cuminţi, să fiţi dulci, să fiţi scumpi de tot şi să vă întăriţi sub sarcina venirii Mele. Eu vă rog pe voi să-Mi întăriţi măsura Mea dintre voi şi să fiţi copii, fiilor. Şi vă rog ca acolo unde sunteţi voi, să fiu şi Eu, şi să binevoiesc peste voi dacă sunt. Deschideţi ochii mari şi tot mai mari şi faceţi-vă loc mare în minte, ca să vedeţi şi să înţelegeţi cât de mare sunt Eu peste voi atunci când pot prin voi. Iar Eu cu cuvânt proaspăt vă spun din nou: fiţi ca unul, fiilor. Daţi-vă unul altuia din trupurile şi din duhurile voastre în numele Meu, şi fiţi ca unul. Unde nu poate unul, poate celălalt, iar unde este una iubirea, puteţi toţi în ea. Amin.

Pregătiţi din nou slava Mea cu voi, că iar vom chema pe mulţi la izvor, şi ei vor veni şi vor vedea slava Mea. Fiţi slava Mea, fiilor. Fiţi cât ea. Uitaţi-vă la Mine şi fiţi, fiilor, mereu, mereu după chipul şi asemănarea Mea, că sunteţi începutul pe care Eu atât de mult l-am aşteptat, şi rămâneţi, fiilor, pe veci începutul. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2002

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Cuvântul sărbătorii proorocului Ilie vine întârziat. Numai lângă Domnul poate să fie creştin omul. Virtutea curăţirii greşalelor şi lucrarea ei frumoasă îl face drept pe om şi mare pe Domnul în el.

Poporul Meu, cuvântul Meu dintre Mine şi tine e tot ce mai am între cer şi pământ. Îmi ridic spre putere pe fiii cei îndureraţi de peste tot şi îi strâng la pieptul Meu durut de mila lor şi a ta, şi suflu cuvântul vieţii peste

tine ca nu cumva să stai tu ofilit în vremea venirii Mele, ci să stai cu fruntea sus şi să Mă aştepţi să te izbăvesc de cele ce lovesc peste tot pe pământ pentru despărţirea de Dumnezeu a omului.

Fiilor unşi, adunaţi-vă întru unul şi luaţi din Mine putere şi puneţi în carte cuvântul sărbătorii marelui prooroc Ilie şi strângeţi-vă la gura Mea şi luaţi din ea şi vindecaţi-vă de toate durerile din voi şi dintre voi, că proorocul Meu această lucrare o are de făcut între cer şi pământ, după cum este scris în Scripturi. Vă întăresc pecetea ungerii voastre şi vă adun pe toţi întru unul pentru ca să pot să-Mi scriu cartea cea pentru pomenirea proorocului Meu. El are lucrarea întoarcerii inimilor fiilor spre Dumnezeu, şi a inimii lui Dumnezeu spre fii, ca să oprească şi să pună capăt oricărui rău şi să ferească cu mare binecuvântare pământul celor sfinţi. Amin. Vă îndemn în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh să vă uitaţi la Mine şi să fiţi după chipul şi asemănarea Mea, că aceasta este ceea ce trebuie să lucreze ungerea Mea de pe creştetul vostru.

O, copilul Meu cel întâi între fii! Tu, fiule, scoală-te azi şi fii vindecător pentru Mine şi pentru tot poporul Meu, după cum vezi că are fiecare durere, că e grea de tot vremea, fiule, şi voi sunteţi plăpânzi sub ea. Îţi dau de lucru lângă proorocul Meu, şi tu eşti cel mic de azi şi porţi numele lui înaintea Mea. Iliuţă, copilul Meu cel întâi între fii, stai cu luare-aminte la toată voia Mea şi ia din ea şi ajută pe poporul Meu. Omul nu poate creşte creştin în lume, dar lângă Mine poate, numai să aibă cine-l creşte şi numai să stea la crescut. Proorocul Meu se apropie de creştetul tău mai întâi, şi apoi de cei de lângă tine şi vă învaţă înţelepciunea ştiinţei cereşti în toate câte voi trăiţi şi lucraţi.

Am adus între voi şoaptă prin mare strâmtorare că grea Mi s-a făcut coborârea Mea la voi, şi am venit şi v-am şoptit să creşteţi în dorul de Dumnezeu şi să aveţi grijă mare de curăţirea greşalelor, fiilor unşi. O, celui ce-i place petrecerea cu Hristos prin bucuria duhului, bucurie fără greutate în ea, acela se cunoaşte, şi aşa îi prieşte unuia ca acela, dar de la unul ca acela nu poţi lua lucru cu greutate, viaţă cu statură în Hristos, fiilor. O, de aceea nu pot creşte creştinii în lume, şi vă spun vouă aceasta ca să se audă peste pământ acest cuvânt adevărat. Nu poţi vorbi despre suflet cu uşurinţă, cu vorbe uşoare, că o aşa vorbire rămâne peste altul fără faptă, căci cuvântul fără greutate în el le scade şi pe celelalte ce au în ele esenţă vie, fiilor.

Proorocul Meu Ilie are acum lucru peste poporul Meu, ca să ia apoi de pe masa Mea cu voi tot omul de pe pământ care vrea să crească creştin, şi apoi să fie. Amin.

— Eu cu faptele mele cele din Dumnezeu l-am învăţat pe om, căci cine se mulţumeşte oricum cu vorbirea lui despre Dumnezeu, acela nu-l creşte pe altul. Eu am stat la crescut sub dragostea Domnului, şi apoi am stat înaintea împăraţilor şi L-am arătat pe Domnul. Amin.

Eu, Doamne al sfinţilor şi al proorocilor, îi spun poporului Tău cel scump Ţie să se umilească sub mâna Ta cea mângâietoare şi de viaţă dătătoare şi aşa să stea, şi aşa să înveţe să stea oricât i-ai spune Tu cât îl iubeşti pe el. Îl învăţ să stea la crescut, căci cine stă la crescut, se cunoaşte şi din cuvinte şi din fapte, căci eu aşa i-am învăţat pe oameni, Doamne Făcător. Dorul meu de Tine Te-a ţinut cu mine viu şi lucrător cu putere prin cuvânt, de n-ai putut nici Tu să-mi întorci cuvântul puterii mele care izvora din râvna şi din dorul meu de Tine, bunul meu Făcător. Îl îmbiu pe poporul Tău la dorul de Tine şi îi spun şi eu, şi prin Tine îi spun că el trebuie să lucreze aceste două mari lucrări: dorul de Dumnezeu şi curăţirea greşalelor. Amin. O, cine nu vorbeşte despre greşalele lui, acela nu are dor de Tine, Doamne Făcător, acela nu Te împarte dacă nu Te are.

O, popor al venirii Domnului, când se înmulţesc greşalele omului, atunci piere Domnul din om şi piere dorul de Dumnezeu din om. Dar copilul Domnului trebuie să stea cum am stat eu, să stea lângă cel ce-l creşte pe el, lângă cel prin care creşte mare în Hristos, şi dacă el nu face aşa, îşi pierde greutatea, scade în Hristos, îi piere dorul de Dumnezeu şi uită de Domnul, Care este mereu de faţă, ori suspinând, ori aşteptând. Fiţi înţelepţi din Dumnezeu, ca să crească cei care iau de la voi pe Domnul. Cel ce voieşte să aibă cuvânt mare în vorbirea lui, trebuie să ştie să-şi lucreze tot mai frumos virtutea curăţirii greşalelor, ca apoi să fie drept în cuvântul despre Hristos şi despre sine, căci atunci vorbirea despre Hristos îl poate face Dumnezeu pe om, om după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Amin.

O, cu cât dor Îl iubeam eu pe Domnul! Îmi creşteam ucenicii şi mă umpleam de dor, şi aşa creşteam cu dorul, căci când nu creşti pe altul, nu te creşti nici pe tine, nu-ţi ceri nici ţie. Îi întăream ca să nu slăbească, fiindcă slăbirea vine şi atunci când cineva nu creşte în Hristos, nu numai când scade în Hristos. Lauda mea era Domnul, Cel mărturisit de mine înaintea celor ce aveau alţi dumnezei, şi îmi era milă de aceia şi foloseam cuvânt cu putere, şi apoi îl împlineam sub ochii lor. Aceasta a fost lucrarea mea cea de la Domnul: să întorc pe Israel spre Dumnezeul lui, să întorc omul spre Domnul, Cel Făcător de om nou.

Adunaţi-vă cu hrană tare şi faceţi aşa cum am făcut eu peste ucenicii mei, fiilor unşi peste vremea aceasta. Am stat pe lângă voi din ziua prăznuirii mele şi până azi, aşteptând ziua mea cu voi. V-am găsit neputincioşi de tot, iar puterea Domnului n-a putut peste voi. Mă aşez în genunchi pentru voi de lângă voi, că eu sunt în trup şi sunt în cele ce nu se văd, şi Îi dau Domnului cerere pentru vlaga voastră, pentru creşterea voastră în har şi în iubire atunci când sunteţi neputincioşi. O, câtă hrană aveţi din care vă puteţi încălzi şi împrospăta puterea şi iubirea şi dorul după Dumnezeu, copii de la sfârşit de timp! Daţi de la voi toate neputinţele şi faceţi-I loc Domnului, că El poate, iar eu cu puterea ce mi-a fost dată vă întorc cu iubirea şi cu inima spre dor, iar pe Domnul Îl rog pentru voi şi îmi fac lucrarea cea cu putere, că pentru iubirea mea de Domnul, El mi-a dat putere. Amin.

Să te scoli tu, copil sărbătorit lângă mine, şi să-I mângâi toate durerile Domnului şi toate neputinţele voastre, că e Domnul neputincios fără puterea Lui în voi. Învaţă de la mine dorul cel mare şi aprinde-te cu el, că eu am fost nemângâiat că n-am putut să mă bucur cu voi în ziua mea de sobor. Neputinţele voastre slăbesc vremea venirii Domnului, dar tu să nu laşi greul de pe nicăieri să vă slăbească. Cei ce stau veghind nu slăbesc. Vegheaţi cu tot dorul pentru Duhul Domnului în voi. Eu am aşteptat cu Domnul ca să-mi las peste voi ziua mea de serbare şi să vă spun de dor. Dorul după Dumnezeu este calea Lui de la cer la pământ până la voi. Luaţi învăţătura ştiinţei cereşti în toate câte voi trăiţi şi lucraţi, că Domnul vă iubeşte venind, fiilor. Amin.

— O, copii plăpânzi, o, poporul Meu, te-am învăţat mereu să ai grijă de puterea Mea cea din mijlocul tău, şi tot aşa te învăţ şi azi. Proorocul Ilie a stat cu Mine la hotarul dintre Mine şi tine ca să-şi lase puterea

peste tine, popor al aşteptării Mele. Veghează după învăţătura Mea, veghează cu dor pentru dorul tău de Mine şi fii ascultător în tot ceea ce-ţi cer, ca să-ţi fie bine, fiule. Veghează şi lucrează şi grăieşte, că atât de mult te rog Eu pe tine să grăieşti şi să te faci cuvânt frate peste frate pentru duhul frăţiei cereşti în mijlocul tău, poporul Meu. O, nu te lăsa rugat. Ascultă şi lucrează pace multă. Ascultă şi învaţă înţelepciunea ştiinţei cereşti, ca să-ţi fie bine ţie, poporul Meu. Nu sta nelucrător de Duh Sfânt. Primeşte-Mi rugămintea şi fă mereu lumină şi pace în mijlocul tău. Amin. Să audă tot pământul ce frumos te învăţ Eu pe tine şi să ştie ce este învăţătura ştiinţei cereşti, ca să aibă omul călăuză spre cer şi spre pacea cea din cer.

V-am învăţat cu atâta iubire să vă auziţi unii pe alţii şi să vă vindecaţi unii altora toate ranele, iar voi aşa să faceţi, şi să ascultaţi tot ce vă spun, că Eu lucrez peste voi şi de sus, şi de jos. Aduceţi-vă aminte de cuvântul Meu care v-a învăţat totul, iar ascultarea de cuvântul Meu vă aduce vouă toată uşurarea voastră şi a Mea, fiilor. V-am învăţat să-Mi întăriţi cărarea Mea spre voi, ca să Mă ţină pe ea şi ca să vin la voi şi ca să vă fie vouă bine. Tot aşa vă învăţ şi acum, căci am biruit cu puterea Mea şi am intrat în carte cu sărbătoarea lui Ilie proorocul, care a aşteptat cu Mine atâtea zile după voi.

Vă dau întărire, şi daţi-Mi şi voi, că sunt neputincios între voi. Să nu vă mâhniţi de nici un cuvânt pus de Mine peste voi, şi să vă întăriţi de la el şi să vă umiliţi pentru Mine, că merit, poporul Meu. Eu te iert mereu de toate greşalele tale şi îţi şterg lacrima Mea şi lacrima de pe obrazul tău, şi te-aş vrea ascultător în toată vremea, şi cu mare dor te-aş voi să stai tu în inima Mea cea plină de dor după fii.

Ascultă-Mi suspinul care plânge pentru tine şi pentru viaţa ta. Ascultă de Mine, poporul Meu, căci duhul mângâierii poate peste tine prin umilinţa ta înaintea Mea. Amin, amin, amin.

26 iulie/8 august 2002

Sărbătoarea sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon

În împărăţia lui Dumnezeu cârmuieşte Dumnezeu. Îngăduinţa în iubire aduce între fraţi unitate în gândire, în lucrare şi în iubire. Iubirea desăvârşită alungă frica. Când inima se roagă, lacrima este rodul adevărului rugăciunii.

Îmi întind veşmântul peste tine, poporul Meu, şi îl aşez pe creştetul tău, şi în taină dulce şi plină de har mila Mea o las peste tine, că tu eşti mititel şi îţi trebuie mereu milă de la Dumnezeu, milă şi iubire, poporul Meu. Amin.

Am cu Mine pe tămăduitorul Pantelimon. El prin harul Meu cel mare a crezut în Mine fără de măsură, şi Eu am făcut după credinţa lui, şi mare Mi-a fost puterea în el, iar el tămăduia sufletele şi trupurile celor ce aveau să fie credincioşi, şi sfinţi apoi. Amin.

Eu, Fiul Tatălui ceresc, am dat omului credincios lui Dumnezeu pildă de ascultare de Tatăl Meu, şi spuneam: *«Eu nu pot să fac de la Mine nimic, pentru că nu fac voia Mea, ci voia Tatălui, Care M-a trimis».* Amin.

Vreau să te mângâi mult, poporul Meu. Aceasta înseamnă chiar duhul mângâierii pe care-l las peste tine când tu poţi să-l iei de la Mine şi să te mângâi cu el. Vreau să te învăţ lucrarea mângâierii, starea de biserică vie şi plină de putere pentru Duhul Meu, Care dă viaţă din viaţa Mea bisericii Mele, miresei Mele care ştie să-şi aştepte Stăpânul, pe Mirele ei, poporul Meu.

O, ce taină mare, dar ce lucrare mare şi plină de înţelepciunea ştiinţei cereşti este dragostea care zideşte biserica Mea clipă de clipă, fiilor! Aceasta vreau Eu să vă învăţ azi cu învăţătură proaspătă, fiilor. Marele şi nestăvilitul Meu dor pentru voi este acela de a vedea Eu la voi şi între voi acelaşi fel de gândire şi de lucrare şi de faptă a ei în toţi. Dumnezeu şi viaţa Lui trebuie să aibă acelaşi fel de gândire şi de iubire în toţi fiii bisericii Lui, că nu se poate face altfel iubirea, nu se poate face altfel Dumnezeu. Sunt două mii de ani de la începutul bisericii Mele, dar pacea şi iubirea Mea au fost mereu, mereu numai într-o zbatere în biserica Mea ca să le aşez Eu pe deplin peste duhul şi peste trupul bisericii Mele. Acum este sfârşit de timp, şi Eu trebuie să ajung cu biserica Mea la acelaşi fel de gândire şi de lucrare şi de iubire în toată vremea peste biserica mireasă care Mă aşteaptă să vin. Amin.

Acum, fiilor, descătuşaţi-vă de toate durerile, de toate apăsările, că Eu vă vindec de greu ca să vă învăţ cu cuvânt proaspăt iubirea bisericii Mele. Eu trebuie să fiu în toţi la fel de mult, la fel de frumos, la fel de drept, la fel de veghetor pentru iubirea şi pentru iertarea şi pentru dragostea care face biserica, fiilor, iar acolo unde este aşa, nu-şi poate face loc sminteala, ci, din contra, dragostea îi face pe fiii bisericii să se asemene unii cu alţii în numele Meu şi să-Mi dea fiecare tot ce pun Eu în ei pentru Mine şi unul pentru altul, căci Eu am spus prin Duhul Sfânt: *«Îngăduiţi-vă unii pe alţii prin iubire, şi fiecare să ierte aproapelui său ce are de iertat»*, dar fiecare. Amin. Eu de aceea am venit la voi nu demult cu o şoaptă pe care v-am spus-o despre dorul de Mine şi despre iertarea greşalelor, cele două lucrări de căpătâi care îi pot face una pe toţi fiii bisericii Mele mereu, mereu numai dacă aceste două lucrări nu sunt înăbuşite de grijile vieţii care mereu, mereu au amânat lucrarea unirii şi a iubirii şi a vieţii de fiecare clipă, lucrare care trebuie să stea în locul cel întâi în lucrarea bisericii. Atunci dorul este cel ce stăpâneşte în inimi, şi uită omul de tot şi de toate, îmbrăţişat cu Duhul Meu Cel Sfânt Care face biserica. Amin.

O, copii lucrători de viaţă peste poporul Meu! Vreau azi să facem zi dulce şi frumoasă şi faptă de viaţă a bisericii, că vreau ca voi să nu fiţi niciodată mai mulţi, ci mereu, mereu să fiţi ca unul, fiilor, şi să fiţi ca Mine, o, copii micuţi de la sfârşit de timp! Îngăduiţi-vă unii pe alţii în iubire. Dar ce vrea să spună aceasta ce vă amintesc Eu acum? Eu vreau să aveţi voi înţelepciunea ştiinţei cereşti şi să luaţi de la Mine înţelegerea cuvintelor, fiindcă în împărăţia lui Dumnezeu cârmuieşte Dumnezeu. Amin. Fiţi atenţi la cuvântul Meu cel de peste voi şi înţelegeţi. Voi, copii ai venirii Mele, trebuie să ştiţi bine de la Mine tot ce aveţi voi de lucrat în duhul şi în trupul bisericii, şi fiecare din voi trebuie să-şi cunoască lucrul cel cu duhul şi cel cu trupul, că dacă lucraţi numai cu duhul sau numai cu trupul, voi ştiţi cât e de greu, voi ştiţi ce aduce această neîmplinită lucrare, că ea aduce suferinţă şi neumilinţă şi tristeţe, şi ea duce până la dezbinarea dintre fraţi, şi atunci fraţii se caută unii pe alţii şi nu se mai găsesc pe deplin şi nu mai sunt fraţi pe deplin. Iată ce mare lucru este să înţelegem cu ştiinţă cerească îngăduinţa dintre fraţi în iubire. Toată ordinea cea bună a tuturor lucrurilor şi stărilor vine de la îngăduinţa dintre fraţi în iubire. Fiecare din voi să caute să fie pe plac la toţi fiii bisericii, dar fiecare, fiilor. Pentru această lucrare se pune umărul la fel, oricare v-ar fi lucrarea cea împărţită prin duh de biserică şi după cum este măsura fiecăruia pentru lucrarea cea din biserică. Amin. Eu vă sunt me-

reu Învăţător şi vă sunt Sfătuitor prin cei unşi de Mine peste vremea aceasta a venirii Mele, numai să ştiţi să-i păstraţi neştirbiţi în iubirea dintre ei şi să-i ajutaţi după învăţătura pe care v-am dat-o şi v-o dau mereu, să-i ajutaţi să fie ei fiii puterilor Mele peste pământ şi peste voi, ca să-Mi fie Mie bine, şi lor să le fie bine, şi vouă să vă fie bine, numai să ştiţi fiecare din voi ce trebuie să luaţi şi să aveţi unii de la alţii întru Mine, fiilor.

V-am învăţat mereu, mereu pe voi şi pe cei din partea Mea peste voi duhul blândeţii şi faţa copilului frumos, şi tot aşa vă învăţ şi azi, că vreau atât de mult şi cu atâta dor să fiţi voi după chipul şi asemănarea Mea, şi uitându-vă unul la altul aşa să vedeţi şi aşa să învăţaţi să fiţi. Cea mai frumoasă arătare cerească pentru un copil sfânt este aceea de a vedea pe fratele său după chipul şi asemănarea Mea, şi atunci el are pe deplin bucuria şi dorul cel pentru venirea Mea la voi şi peste voi curând, curând, văzut, fiilor. Amin.

În iubire nu este frică, fiindcă frica stă alături cu pedeapsa, şi acolo este locul ei. Rostesc din nou acest cuvânt: în iubire nu este frică, fiindcă iubirea desăvârşită alungă frica. Amin, amin, amin.

E mare lucru iubirea frăţească şi e mare ajutor pentru Domnul această mare minune a bisericii Lui. Îngăduiţi-vă unii pe alţii în iubire şi prin iubire, iar cea mai mare pază pentru aceasta s-o aveţi, mai ales voi, cei ce-Mi străjuiţi peste poporul Meu ca să-i fie lui bine, lui şi vouă şi Mie, dar lucraţi frumos şi mult peste popor, copii lucrători, iar Eu, Domnul, voi fi împlinitorul feţei Mele în fiecare din copilul acestui popor. Amin.

Cel sărbătorit azi între sfinţi, mucenicul Pantelimon, a fost fiu dulce la iubire şi la milă frăţească. El voieşte să vă vindece inimioarele de orice fel de tristeţe şi să luaţi în ele lucrarea Duhului Sfânt, Care vă unge la inimă şi vă face bine, fiilor de la sfârşit de timp. O, ce frumoasă a fost iubirea lui! Inima lui era tot un foc pentru Mine, iar Eu lucram după credinţa iubirii lui. Vă las sub mângâierea lui o clipă. Te las o clipă sub mâna lui mângâietoare şi vindecătoare de toate durerile, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— Cu mare umilinţă mă aplec după a Domnului voinţă. Mă aplec în faţa ta, popor al Domnului, şi îţi dau ce am de Domnul pus în duhul şi în trupul meu şi în mânuţa mea cea vindecătoare. Înaintea ta se umilesc sfinţii, că tu eşti mare peste vremile cerului şi ale pământului, şi tu să porţi cu umilinţă rangul în care Domnul te-a luat şi te-a aşezat.

Eu n-am putut fără iubire în piept. Ea mi-a fost toată viaţa mea după ce Domnul mi-a atins cu ea inimioara. Cu ea am dat viaţă celor morţi cu trupul şi cu duhul, şi celor bolnăviori, şi cu ea am pus vedere în ochii care nu vedeau.

Îţi doresc, popor al Domnului, întreit duh de iubire, că tu eşti la sfârşit de timp, şi mult aşteaptă după tine împlinirea Scripturilor venirii Domnului cu viaţa veacului ce va să fie pe pământ pentru sfinţi. Iubirea din inima omului e cea mai mare odihnă a omului şi a lui Dumnezeu în om. Aşa să poţi tu mereu, aşa să aştepţi tu ziua Domnului, plata cea pentru sfinţi. Toţi sfinţii se umilesc înaintea ta ca să poţi tu pentru ziua bucuriei sfinţilor când Domnul va veni cu ei pe pământ la cei sfinţi, şi va fi pe veci de veci El şi cu turma Sa.

Voi sunteţi mari la Domnul, şi aşa să fiţi. Învăţătorul vostru cu dulce vă învaţă iubirea frăţească, puterea care Îl va aduce pe El pe pământ cu sfinţii. Îngăduiţi-vă unii pe alţii în iubire şi prin iubire, şi fiecare să fie fratelui său pe plăcere la tot ce este întru Hristos. Să nu aveţi odihnă dacă ştiţi că nu vă odihniţi pe deplin unii în alţii în Domnul. Să nu staţi fără pacea aceasta, iar rugăciunea lucrată aşa, face minuni despre care nu se aude pe pământ. Învăţaţi cu toată fiinţa adevărul rugăciunii, căci când inima din voi se roagă fierbinte, atunci lacrima îi este rod, şi rugăciunea rodeşte din sine minuni, căci când Domnul Se face una cu omul, aceasta este fapta văzută a rugăciunii care poate totul în iubire şi din iubire în mijlocul fraţilor. Eu aceasta am lucrat. Mă făcusem ca Hristos în iubire şi nu mai puteam fără ea, şi tuturor voiam s-o împart, şi cu cât o împărţeam, cu atât ea nu se despărţea de mine şi mă mărea prin ea înaintea celor ce nu credeau în Domnul. De atunci şi până acum aştept venirea Domnului, ziua cea mare a sfinţilor Lui.

Cu multă umilinţă îmi aşez iubirea în faţa ta, popor al Domnului, iar tu s-o iei şi întreită s-o faci şi s-o ai, ca să aibă sfinţii plata cea pentru care ei au trudit, iubirea cea fără de sfârşit, biserica lui Hristos care va fi pe vecii. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, te mângâie sfinţii, fiule. Hai să ridicăm la Tatăl mânuţele şi să-L rugăm pentru vreme dulce şi cu soare şi cu pace şi cu putere în voi. Hai, cu pace fără de margini să-Mi faci tu bucuria să fii minunea cea de la sfârşit de timp pe pământ înaintea oamenilor. Vreau să lucrezi minuni, poporul Meu. Sfinţii te scoală din toate tristeţile şi neputinţele tale, căci mai presus de toate acestea poate dragostea. Vreau să-i spun şi omului că dacă nu are dragoste, nimic nu este omul.

Hai să cerem la Tatăl ceea ce-Mi trebuie Mie şi vouă pentru sărbătoarea pe care o aşteaptă o mulţime de inimi ca să vină. Hai să facem văzduhul senin, hai să deschidem harurilor cereşti să poată în tot şi în toate pentru zilele slavei Mele cu voi înaintea oamenilor. Veniţi spre putere de suflet şi de trup. Daţi Domnului putere în voi. Vreau să Mă uit la voi şi să vă văd cât de mult vă iubiţi îngăduindu-vă unii pe alţii în iubire şi prin iubire. Fiţi mari în duhul rugăciunii care ajunge la Domnul, şi apoi înapoi la voi cu toată împlinirea ei. Iar când vă rugaţi, iertaţi unii altora tot ce ar fi de iertat, dar să ştiţi că aşa este, că altfel slăbeşte fapta rugăciunii, fiilor. Unirea voastră cu rugăciunea voastră, aceasta este unirea cu Domnul, de la Care vine tot ce vă trebuie vouă pentru El şi pentru voi. Iar iubirea să nu lipsească de pe feţele voastre, din cuvintele voastre, din duhurile voastre care se îngăduie între ele prin iubire şi în iubire, prin Hristos şi în Hristos, că pe toate trebuie să vi le desluşesc de ajuns ca să le ştiţi lucrarea.

Acum, cei ce staţi înaintea Mea pentru Mine şi pentru poporul Meu şi pentru tot planul Meu cel pentru răscumpărarea omului, ştergeţi-vă lacrima, încetaţi-vă suspinul şi socotiţi-vă între voi cu mare iubire pentru împlinirea sărbătorii Mele cu voi înaintea oamenilor. Amin.

Iar voi, fii ai oamenilor, ascultaţi chemarea Mea şi veniţi spre izvor şi învăţaţi iubirea Mea cea pentru om, şi iubirea omului cea pentru Mine. Veniţi şi bucuraţi pe Domnul, cu duhul şi cu trupul vostru. Şi veţi veni, şi Eu vă voi hrăni pe voi. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, pace ţie, pace ţie, pace ţie! Faţa ta să fie pacea Mea. Deschide guriţa şi ia cu ea, şi dă cu ea. Învăţaţi, fiilor, taina frăţiei, iubirea cea dintre voi care poate pentru Domnul şi pentru voi.

O, poporul Meu, ascultă, fiule, pe Domnul Dumnezeul tău şi dă-I din pacea ta şi dă-I iubirea ta şi cheamă-L cu dor, că e vremea să vină, şi fă-I cărare, poporul Meu. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2002

Praznicul Schimbării la Faţă a Domnului

Toţi fiii poporului nou trebuie să fie după chipul şi asemănarea Domnului. Domnul vesteşte şi cheamă omul la izvorul cuvântului Său.

Poporul Meu, Mă întăresc pe cărare, că şi Eu sunt slab, darămite cărarea! Eu, Domnul Cel Atotputernic, când cărarea Mea de la cer la pământ e firavă, tot aşa sunt şi Eu, poporul Meu.

Dar azi ajutaţi-Mă să pot veni la voi, o, străjeri din grădina cuvântului Meu! Am de rostit binecuvântare pentru pregătirea sărbătorii Mele cu omul, şi pentru sărbătoare, fiilor. Întăriţi-vă puterea sufletului, ca să v-o întăresc şi Eu. Staţi sub cuvântul Meu şi primiţi-l şi faceţi-l pe Israel să asculte de el, ca să ascult şi Eu de Israel când el vine spre Mine pentru el şi pentru Mine. Învăţaţi-l pe Israel trăirea fiinţei Mele în fiecare din fiii lui, că toţi fiii acestui popor trebuie să fie după chipul şi asemănarea Mea zi şi noapte. Amin.

O, e sărbătoarea Mea cea de acum două mii de ani când Eu Mi-am arătat o clipă slava Mea la ucenici ca să-i fac să creadă şi mai mult că sunt trimisul Tatălui, Fiul Tatălui Savaot. Nu i-am putut lua pe toţi ca să le arăt. Am luat trei din ei, iar celorlalţi le-am dat să creadă, căci nu sunt mai răsplătiţi cei ce văd decât cei ce cred. Îţi spun aşa, poporul Meu, ca să te ajut să crezi, şi apoi să-ţi dau plată mare pentru aceasta. Tu eşti poporul credinţei, iar cei ce cred fac voia Mea îndoit şi întreit, şi apoi primesc plata cea nădăjduită. Dar tu ai slava Mea în mijlocul tău, şi Eu îţi spun azi, în zi de slavă a Mea cu tine, îţi spun să nu te înveţi cu slava Mea, ci să creşti prin ea, şi să creşti cât ea, că de aceea Mă aşez cu ea în mijlocul tău, şi apoi Mă aşez cu tine în mijlocul oamenilor, şi mulţi din ei simt fiorul slavei Mele în mijlocul tău şi aşteaptă din slavă în slavă după izvorul slavei Mele care curge de la Mine la tine spre oameni, poporul Meu.

O, popor aşteptat de veacurile toate! O, popor din vremea venirii Mele cu judecata pentru faptă! Să nu te înveţi cu slava Mea, ci s-o iubeşti cu toată fiinţa ta, şi să te văd neliniştit după ea ca mireasa după Mire, poporul Meu. Şi acum, ridică-te şi te găteşte cu duhul, cu sufletul şi cu trupul şi arată-ţi faţa, faţa Mea în tine, şi aceasta să fie faţa ta zi şi noapte, şi cu mare grijă să fii pentru ea, că iată, din nou Îmi arăt faţa Mea pe faţa ta, ca s-o vadă omul şi să creadă că Eu sunt trimisul Tatălui la tine şi că tu eşti trimisul Meu la om, şi să înţeleagă omul slava aceasta, poporul Meu. Îţi vorbesc dulce, ca să Mă audă mulţimile ce dulce îţi vorbesc, şi să ştie ce dulce este izvorul Meu în mijlocul tău, cuvântul cu care Îmi cresc şi Îmi gătesc pe poporul credinţei venirii Mele pe pământ după două mii de ani de la suirea Mea în Tatăl.

Acum, iată ce fac! Binecuvântată, întreit binecuvântată să fie pregătirea cea pentru sărbătoarea Mea cu omul. Binecuvântată să-ţi fie rugăciunea ta cea cu putere în ea, care cere pe Domnul în ajutorul tău şi al Său, poporul Meu. Tu să ceri aşa cum te-am povăţuit Eu. Să ceri văzduh senin şi toate harurile cereşti care să poată în tot şi în toate pentru zilele sărbătorii Mele cu tine în mijlocul oamenilor pe care-i chem cu chemare cerească la izvor. Şi ei vor asculta şi vor veni. Amin.

O, copii străjeri ai cuvântului Meu şi ai pregătirii Mele peste pământ! Veniţi, fiilor, spre putere de suflet şi de trup şi de dragoste multă pentru Mine, că sunt slab şi Eu când voi sunteţi neputincioşi. Luaţi de la Mine, că sunteţi atât de sărăcuţi de mângâieri. O, de la mângâiere vine mare putere, iar voi sunteţi cu sufleţelul strâns sub dureri şi sub griji şi sunteţi fără sprijin pe pământ. Luaţi de la Mine, luaţi, fiilor, ca să-Mi fiţi cărare, că şi Eu sunt slab când cărarea Mi-e slabă. Vă voi ajuta numaidecât, vă voi întări cu multul, că Mă pregătesc cu tot cerul de sărbătoare în grădina întâlnirii. Faceţi cerul să vă asculte, că toate prin rugăciune sunt date de la Mine pe pământ, iar voi numai aşa trebuie să primiţi de la Dumnezeu, pentru El şi pentru om şi pentru voi. Eu pentru salvarea omului v-am pregătit pe voi, iar voi trebuie să faceţi numai voia Mea pe pământ şi să vă primiţi unii pe alţii din partea Mea pentru toată împlinirea Mea şi în numele Meu, fiilor. Întăriţi pacea Mea cea de la voi. Întăriţi pacea voastră cea de la Mine. Întăriţi-vă trupul şi sufletul şi duhul şi aşezaţi-Mi sărbătoarea, şi cu mare ordine să lucraţi pentru această pregătire, şi cu mare iubire să staţi înaintea Mea ca să-Mi pot desăvârşi sărbătoarea, că iarăşi Mă cobor cu râu de cuvânt peste cei ce se vor aduna la izvor.

Stăruiţi în rugăciunea cea pentru timp dulce pe pământ şi fiţi în mare iubire între Mine şi voi, ca să vă dau cu multul tot ce vă trebuie pentru Mine şi pentru voi. Cereţi-I Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt, cereţi Maicii Mele şi la toate puterile cereşti să lucrăm cu toţii, Noi şi cu voi, cer senin, timp cald, pace şi iubire între Noi şi voi, şi multă, multă mângâiere, fiilor slăbiţi. Lucrarea Mea peste voi e grea, iar voi sunteţi slăbuţi pentru ea, dar ce este cu neputinţă la voi vreau să pot Eu, şi voi putea. Amin.

Eu iar vă spun: fiţi frumoşi! Fiţi Duh Sfânt unii spre alţii şi ascultaţi aceasta ce vă spun, şi fiţi Duh Sfânt peste mulţimi apoi, că Eu le voi aduna pe lângă voi la izvor şi le voi face să simtă fiorul iubirii cereşti care umblă după om. Înmulţesc harul Meu peste voi. Har vouă, fiilor de la ieslea Mea de cuvânt!

Har ţie, popor învăţat de Dumnezeu! Întăreşte-Mi calea spre tine şi te roagă pentru ea, ca să pot să fiu cu tine, că tu eşti prea mititel şi nu poţi nimic fără Domnul. Mama Mea îşi desface braţele şi îţi dă din ele mângâierea ei, ca să-ţi arăţi faţa şi să fii frumos la faţă, poporul Meu, şi să-i bucur Eu pe cei ce vin, să-i bucur de la faţa ta pe care va străluci faţa Mea, căci vreau să fii copil frumos şi vreau să fii tu slava Mea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 august 2002

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua întâi

Oamenii au uitat de faţa lui Dumnezeu peste ei. Domnul este tot ce poate avea omul cu adevărat pe pământ.

Deschideţi Domnului, voi, străjeri care vegheaţi în grădina cuvântului! Eu sunt Cuvântul vieţii, şi Mă fac sărbătoare cerească pe pământ cu omul şi Mă fac izvor de cuvânt ca să-l mângâi pe om, că l-am chemat la izvor ca să bea din el şi să Mă simtă şi să Mă audă grăind cu el din grădina Mea de cuvânt. Amin.

Am pus cu voi masă de serbare cerească. V-am aşezat să-Mi pregătiţi covor de slavă tainică între Mine şi om, ca să audă omul cuvântul Meu care suflă peste voi aici, în mijlocul neamului român, noul Meu popor ales pentru acest pământ de aici, care a ieşit din ape cel dintâi atunci când am făcut cu cuvântul şi cu fapta cerul şi pământul. Amin.

Eu, Domnul şi Învăţătorul vostru, vă mângâi trupul şi duhul cel ostenit de trudă, că v-am aşezat la lucrul cel pentru sărbătoare şi pentru hrana mulţimilor care vin de peste tot la izvor, hrană dulce şi după plăcerea Mea, iar lângă ea, apa cea

vie, cuvântul Meu care grăieşte din cer peste pământ, taina Mea cea pentru sfârşit de timp, ca apoi să vin din nou văzut pe pământ, aşa cum este scris în Scripturi despre venirea Mea a doua oară de lângă Tatăl.

Hai să ne sculăm din neputinţele toate, şi hai, fiilor unşi peste vremea aceasta, hai să-i primim cereşte pe oaspeţii care vin la masa Mea cu voi. Mama Mea cea plină de mângâiere stă în duh de sărbătoare pentru ea deasupra grădinii întâlnirii şi veghează cu dor şi caută bucurie de la om, ca să Mi-o dea Mie să Mă mângâi cu ea, că bucuria Mea e omul care caută cu credinţă şi cu dor după Mine, iar Eu îi dau aceluia din viaţa Mea, din gura Mea, şi îl îmbiu mereu, mereu spre cerul Meu cel tainic dintre Mine şi om.

O, copii trudiţi de lucrul venirii Mele pe pământ! Îi spun omului care a venit la izvor, îi spun Eu, Domnul, că voi sunteţi micuţi de tot faţă de slava Mea cea mare care vă învăluie pe voi, dar sunteţi frumoşi pentru că Eu locuiesc în voi cu faţa Mea din om. Îi spun omului că el a uitat de faţa Mea, şi de aceea nu mai caută el cu ea pe faţa lui. O, nu ştie omul să Mă găsească, şi de aceea Eu ies cu voi înaintea omului, ca să vadă omul faţa Mea de pe chipurile voastre şi să dorească omul după Mine aşa cum doresc Eu după el, că mare Îmi este dorul după om, şi lung Îmi este. De când l-am făcut atunci la început, de atunci şi până azi Mi-e dor de omul cel zidit de mâna Mea.

O, copii frumoşi, o, fii ai poporului cuvântului Meu! Faţa Mea din voi nu este zâmbet şi bucurie, că Eu v-am învăţat pe voi să faceţi din zâmbet lacrimă, şi din lacrimă zâmbet ca să fiţi frumoşii Domnului. Faţa Mea din voi este duhul şi trupul sfânt pe care Eu vi le-am cerut vouă pentru Mine. Voi sunteţi popor de jertfă, că vă aşez mereu să-Mi pregătiţi cu trudă fără margini întâlnirile Mele cu omul, iar pentru aceste sărbători trebuie trudă multă. Eu sunt Dumnezeu mare, şi voi sunteţi atât de micuţi, atât de neputincioşi, iar puterea Mea de peste voi vă doboară trupuşoarele, că Eu vă cer mult, şi voi sunteţi puţinei faţă de lucrul Meu cel mult peste pământ acum, la sfârşit de timp. Mă aşez cu voi înaintea fiilor oamenilor şi Îmi desfac trăistuţa cu seminţe şi Mă fac semănător peste inimile lor. Unealta Mea este cuvântul, şi cu el deştelenesc inimile şi Îmi pregătesc loc în om ca să Mă aşez în el cu taina venirii Mele pe pământ a doua oară de lângă Tatăl. Eu i-am chemat, şi ei s-au adunat şi se adună. Le pun masă de cuvânt şi îi chem să Mă slăvească cu harurile pe care din fire le au, unii cu inima, alţii cu glasul, alţii cu suflarea sunetului de trâmbiţă, alţii cu cuvântul şi alţii cu adunatul, şi fiecare să dea şi să ia, că e sărbătoare cerească în grădina întâlnirii Mele cu omul. Iar lor le spun aşa:

Voi, cei chemaţi! Voi, cei ce aţi venit şi veniţi la izvorul apei vieţii! Daţi-Mi să beau! Sunt Domnul Iisus Hristos Cuvântul, Fiul Tatălui Savaot. Eu vă dau în schimb apa vieţii, şi cine ia din ea, şi cine bea din ea cu folos, acela nu mai înseteză în veci, că Mă are pe Mine apoi în el, iar Eu sunt tot ce poate omul avea cu adevărat. Aceasta vreau să-i spun omului: Eu sunt tot ce poate omul avea cu adevărat. Amin, amin, amin.

Voi, cei ce aţi venit să-L slăviţi pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, daţi-Mi să beau! Aur şi argint Eu nu am să vă dau, dar vă dau ce am. Vă dau din Duhul Meu. Luaţi din El şi vă luminaţi şi vă faceţi frumoşi şi voi pentru venirea Mea, căci copilul cel frumos este cel ce aşteaptă pe Domnul în toată vremea sa pe pământ. N-am aur şi argint ca să vă dau de plată pentru că aţi venit să-Mi daţi să beau, că Eu sunt sărăcuţ pe pământ, iar cei ce Mă poartă între pământ şi cer sunt micuţi de tot între oameni şi Îmi poartă pe umeri povara venirii Mele după om, şi n-au puteri omeneşti şi n-au bogăţii, că Eu aşa i-am învăţat, dar îi am de jertfă ziua şi noaptea ca să-Mi pregătească venirea. Daţi Domnului din inimile voastre. Daţi slavă puterilor cereşti care stau acum în zeci de mii şi în mii de mii deasupra grădinii întâlnirii. Daţi, şi Domnul vă dă îndoit şi întreit dacă veţi lua. Vă dau cuvântul vieţii, râul vieţii pe care l-am promis Eu acum două mii de ani că-l voi da celui ce crede în Mine cu credinţă sfântă. Amin.

Mama Mea Fecioara plânge şi se roagă din zori şi până-n zori Tatălui ca să ies Eu, Fiul ei, cu mare biruinţă peste pământ cu lucrarea cuvântului Meu care-i umblă omului la inimă ca să-l cheme la izvor şi să bea şi să fie omul, şi să Mă iubească apoi, şi aşa să stea întru întâmpinarea Mea, că mai e un ceas, şi Eu vin, şi cu mare slavă vin, şi îi voi strânge atunci şi până atunci la un loc pe cei ce sunt ai Mei şi pe cei ce se vor face ai Mei, fii după chipul şi asemănarea Mea. Amin.

Acum, poporul Meu care Mi-ai pregătit haină de nuntă Mie şi ţie, tu care trudeşti pentru zile de nuntă între Mine şi tine, stai în duh de nuntă şi dă-le lor din masa Mea cu tine, că Eu le dau, iar tu eşti mâna Mea, gura Mea, mersul Meu şi sărbătoarea Mea în mijlocul celor chemaţi la nunta Mea cu tine, poporul Meu mireasă. Întreită putere cerească îţi dau, că eşti slăbit de osteneli. Tu eşti copilul care faci din zâmbet lacrimă şi din lacrimă zâmbet, căci omul cel mai frumos este cel ce face voia Mea stând sub crucea Mea, că nu mai găsesc om fără cruce ca să-l pot lua lângă voi sub crucea Mea cea grea de azi când Eu, Domnul, umblu plângând cu voi după om ca să-l răscumpăr din moarte şi să-l învăţ viaţa cea fără de sfârşit care caută după om ca să-l prindă sub ea, şi să fie omul apoi. Amin.

Binecuvântată să fie nunta Mea cu tine pe pământ, poporul Meu mireasă!

Pace vouă, celor ce v-aţi adunat la masa nunţii Mele! Pace vouă, celor ce trâmbiţaţi şi doiniţi şi glăsuiţi pentru slava zilelor Mele din vremea aceasta! Eu sunt cuvânt peste pământ şi vreau să-l învăţ pe tot omul să tragă la apa vieţii şi să bea din ea şi să vină la râul vieţii şi să se spele în el, şi să se sfinţească apoi, şi să fie omul apoi.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Amin, amin, amin.

— Iar eu, Fiul meu Cel scump, Mielule al Tatălui şi al meu, îmi desfac braţele de mamă a Ta şi las din ele haruri peste cei ce Te bucură în zilele Tale cu mireasa Ta. La toţi cei veniţi la izvorul Tău le fac semn pe frunte, ca să mărturisească acest semn, iar pe ei îi cuprind şi Ţi-i dau Ţie, Fiule al meu, dacă vor ei aceasta. Cel ce vrea este cel ce se face fiu al Tău, copil după chipul şi asemănarea Ta, om nou, Fiule scump, copilul meu Cel Unul născut din Tatăl şi din mine, mamă Fecioară.

O, fii şi fiice ale oamenilor, daţi slavă Fiului meu. Aduceţi Lui iubirea din voi ca să v-o plămădească din nou şi să fiţi răscumpăraţi din moarte. Sunt mamă dulce pentru cei ce iubesc viaţa Fiului meu în ei. Iubiţi izvorul care curge din Fiul meu peste voi şi duceţi vestea Lui şi locul Lui cel pregătit aici. Duceţi de la margini la margini vestea venirii Lui şi rămâneţi în duhul bucuriei cereşti care este una, precum una sunt cei din cer. Cu glas de mamă şi eu vă spun: Pace vouă şi Fiului meu cu voi, în zi de dor sfânt între cer şi pământ! Pacea Lui este peste grădina întâlnirii. Iubiţi-vă unii pe alţii precum El v-a iubit de S-a dat pentru voi ca să fiţi apoi. Daţi-vă şi voi Lui, că Fiul meu este Cel ce este. Amin, amin, amin.

— O, mamă dulce, o, mamă cu dor! Ți-e dor de om, ți-e dor de mângâierea Mea. Numai tu știi cu adevărat că omul este mângâierea Mea. O, mamă plină de dor! De ar vrea și omul să știe și să vrea să fie mângâierea Mea! Acum să Ne bucurăm, mamă, căci cei mici ai Noștri de pe pământ Ne-au pus înainte zile de slavă, bucuria întâlnirii Noastre cu omul, mamă. Amin.

Eu, Domnul și Învățătorul Cel de la Tatăl, aduc peste grădină miresme cerești. Le torn cu multul, și tot așa să se urce și de la voi la Noi, voi, cei adunați la izvor. Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Și iarăși voi fi cuvânt peste voi în toată vremea sărbătorii.

Și veniți cu toții la izvorul vieții, la nunta Mea cu mireasa Mea, voi, cei din sătuțul cuvântului Meu. Hai să nuntim, că e mama Mea în sărbătoare cu Fiul ei și cu toți cei din cer peste grădina întâlnirii. Iubiți ce am Eu în sătuț la voi. Nu e nimeni să aibă ce aveți voi, dar să știți să căutați și să aveți, și să prețuiți apoi. Amin. Duhul sărbătorii rămâne dulce și cu mângâiere peste grădină. Fiți sfinți precum Eu am așezat trăirea în grădinile Mele în care-Mi arăt slava Mea între oameni. Fiți cuminți și sfinți și bucurați-vă o clipă ca în cer și nu ca pe pământ. Fiți cuminți! Fiți cuminți! Fiți cuminți! Eu, Domnul, vă dau putere să vă faceți fii ai lui Dumnezeu. Glasul Meu vă cheamă la viața veacului ce va să fie curând, curând pe pământ. Pace vouă! Sunt în dreapta Tatălui, iar Tatăl vă spune și El:

— Pace vouă, fiilor, și vouă, nuntași ai nunții Fiului Meu!

Pace ție, mireasă mică a Fiului Meu! Să fii frumos, poporule mireasă, căci Fiul Meu este pe chipul tău. Amin, amin, amin.

11/24 august 2002

Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua a doua

Vorbirea dintre Dumnezeu și om este taina cea pentru sfârșit de timp. Mai întâi a grăit Dumnezeu cu omul, și apoi omul cu Dumnezeu. Mai întâi omul n-a mai grăit cu Dumnezeu, și apoi n-a mai vorbit Domnul cu omul. Ascunderea este păcatul care l-a despărțit pe om de Dumnezeu. Limba lui Dumnezeu este limba poporului român, căci Domnul a ales din nou Ierusalimul.

Grăirea Mea e dulce peste om, ca să-l îmbiu spre ea și să-i dau omului înapoi ce a pierdut. Omul a pierdut grăirea cu Dumnezeu, iar Eu, Domnul Cel milos după om, vin din cer pe pământ cuvânt ca să aduc înapoi vorbirea dintre Mine și om, taina cea din veac ascunsă pentru sfârșit de timp. Amin.

Eu, Domnul, Mă fac cuvânt peste grădina cuvântului și cobor spre om ca să-i spun că acest cuvânt este râul vieții, care curge din tronul lui Dumnezeu Cuvântul, așa cum este scris în Scriptura cea pentru sfârșit de timp. Eu după ce am făcut cu cuvântul cerul și pământul l-am făcut pe om și vorbeam cu el, și el vorbea cu Mine. Glasul Meu și pasul Meu se auzeau de urechea omului cel zidit de mâna Mea. Așa Îl cunoștea omul pe Dumnezeu la început și apoi.

Îmi scriu cartea venirii Mele și Mă așez cu ea în fața omului, și Mă așez cu ea peste vremi ca să cer fiecăruia socoteală după cum este și după cum a fost fapta sa. Așa am grăit Eu cu Moise pe muntele Sinai, și Moise a scris cuvântul Meu cel de peste el, și tot mereu l-a scris. Așa am grăit Eu cu proorocii, și ei scriau cuvântul Meu. Acum, după două mii de ani de la petrecerea Mea cu omul pe pământ timp de treizeci și trei de ani Dumnezeu venit de la Tatăl între oameni, acum vin din nou din cer pe pământ cuvânt ca să aduc înapoi grăirea dintre Mine și om, căci omul a pierdut grăirea cu Dumnezeu. Dacă omul dă să-Mi spună că grăiește cu Mine, iar el Îmi spune pe ale lui sau pe ale Mele, nu poate să se ascundă de păcatul nevorbirii dintre Mine și el. Mai întâi am vorbit Eu cu omul, și apoi omul cu Mine. Mai întâi omul n-a mai grăit cu Mine, și apoi n-am mai vorbit Eu cu el.

Să nu te întrebi, omule care vii să-Mi vezi și să-Mi auzi glasul care umblă prin grădina cuvântului Meu din vremea aceasta ca să se așeze tot cuvântul Meu în carte, ca în toate vremile vorbirii Mele cu omul; să nu te întrebi de ce vorbește Dumnezeu cu omul, și să te întrebi de ce nu auzi tu pe Dumnezeu vorbind peste tine așa cum a fost planul Său cel din veac întocmit cu omul. Eu când l-am făcut pe omul cel zidit de mâna Mea, l-am făcut ca să grăiesc cu el, și el cu Mine, că de ce altceva l-aș fi făcut pe om Eu, Dumnezeu Cuvântul? L-am zidit și am grăit cu el, și el cu Mine până ce n-a mai vrut el să grăiască cu Mine, și a grăit cu sine și a făcut ca sine și nu ca Mine. L-am zidit și am grăit între Noi până ce el s-a ridicat mai mare ca Ziditorul său, pierzându-L prin neascultare, pierzându-L prin ascundere. Ascunderea este păcatul care l-a despărțit pe om de Mine, și pe Mine de om, de n-a mai putut și nu mai este grăirea dintre Mine și om. Omul nu se poate ascunde, dar se ascunde, că i-a intrat în fire acest păcat ca să fugă de Dumnezeu, ca să se ascundă. O, unde se poate omul ascunde de fața Mea? Sunt mereu, mereu față în față cu omul, dar el vrea să uite aceasta, și aceasta înseamnă ascundere. Mă ascunde omul de el, și se ascunde omul de Mine, dar acesta nu este adevărul, și omul nu se poate ascunde de Dumnezeu. Vin din cer pe pământ cuvânt ca să aduc înapoi grăirea dintre Mine și om. Îl îmbiu pe om ca să-i dau înapoi ce a pierdut.

Mă așez pe pământ în calea ta cuvânt, omule ieșit din omul cel zidit de mâna Mea. Tu ești născut din om, și vreau să te învăț începutul tău, omule scump. Grăirea Mea e dulce peste tine. Începutul ființei tale este omul cel zidit de mâna Mea și cu care Eu grăiam între Mine și el. Vreau să-ți dau înapoi ce ai pierdut. Vreau să te așezi înaintea Mea și să-Mi auzi glasul și să crezi că Eu sunt, să crezi și dacă nu Mă vezi. Nici Adam nu Mă vedea, dar Mă auzea, și grăia și el cu Mine, și apoi s-a tras în sine și n-a mai grăit cu Mine, căci s-a ascuns, și apoi a dat să Mă uite.

O, cum să nu Mă uite omul care nu grăiește cu Mine, și Eu cu el? O, cum de nu aude omul cuvântul Meu? Cerul și pământul M-au auzit când le-am spus să iasă din ape și să fie apoi. M-au auzit că M-au ascultat, și cine Mă ascultă Mă aude și voiește să Mă audă, și grăiește cu Mine cel ce Mă aude. Amin. Cel ce Mă aude este cel ce nu se ascunde de grăirea Mea cu el. Cel ce Mă aude, pe acela îl fac semănător de cuvântul Meu peste pământ, căci cel ce Mă aude grăiește cu Mine, și mărturisește apoi.

Omule, te chem cu mare dor la izvorul gurii Mele ca să te deprind cu începutul cel în care era grăirea dintre Mine și om. Vino cu Mine spre începutul tău! Vino la Mine ca să te învăț să vorbesc cu tine, și tu cu Mine! Vino, că Eu Mă întorc spre tine, Mă întorc după tine din rai, țara pe care Eu ți-am dat-o de așternut ție și Mie, ca să fiu cu tine, și tu cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fii și tu, și acolo unde ești tu, să fiu și Eu. La ce-ți folosește mintea că Mă înțelegi cu ea dacă tu nu te întorci apoi spre grăirea dintre Mine și tine? Tu nu te poți ascunde, dar te ascunzi. Tu nu te temi de Mine, dar te temi, căci păcatul tău este netemerea, și te ascunzi cu el pentru că

te temi. Iubirea şi temerea de Dumnezeu, acestea te pot face iar, omule, şi te pot da Mie prin puterea lor cea pentru Mine. Amin. Temerea de Dumnezeu, când ea nu vine din iubirea de Dumnezeu, atunci ea îl ascunde pe om de Mine, iar când iubirea de Dumnezeu este izvorul ei, atunci ea este cea care nu-l desparte pe om de Dumnezeu, şi pe Dumnezeu de om. Amin.

În a doua zi de sărbătoare vă mângâi din nou pe voi, cei adunaţi la gura izvorului Meu de cuvânt. Luaţi din harul Meu şi îl puneţi în voi, ca să Mă puteţi iubi cu harul vostru cel din fire, şi Eu să pot lua de la voi. Stau cu oşti cereşti deasupra grădinii întâlnirii Mele cu voi. V-am chemat să grăiesc cu voi, şi voi cu Mine. Cântaţi-Mi doina nunţii Mele cu mireasa Mea cea din români luată, cu poporul Meu mireasă, popor pregătit de Mine pentru venirea Mea. Dulce-Mi este limba românească, şi am făcut din ea limba lui Dumnezeu la sfârşit de timp, că Eu grăiesc din nou peste pământ în limba poporului român, noul Meu Israel, noul Meu Ierusalim, căci Eu am scris prin profeţi în Scripturi, am scris că voi alege din nou Ierusalimul dintre neamurile pământului, fiindcă Israelul cu care am lucrat la început M-a lepădat cu totul acum două mii de ani, şi n-am ales din el decât o rămăşiţă mică de tot, care s-a mântuit prin credinţă atunci, la venirea Mea din Tatăl Cel ceresc şi din mamă Fecioară pe pământ. Cântaţi-Mi cântările nunţii, că Mă aşez în calea oamenilor cu nuntă cerească, cu zile de nuntă între Mine şi mireasa Mea cea mică, poporul cuvântului Meu, luat din români. Mai e un ceas, şi vin văzut, iar slava Mea din ziua aceea va fi pentru unii cu mângâiere, iar pentru cei mulţi, cu mânie, căci omul a pierdut grăirea cu Dumnezeu şi nu-şi mai vine în fire ca să se întoarcă la începutul lui.

Aduceţi Domnului slavă. Cântaţi-I Domnului cântare nouă. Lăudaţi numele Lui în horă, în timpane şi în psaltire cântaţi-I Lui. Lăudaţi pe El în glas de trâmbiţă şi în alăută. Lăudaţi-L pe Domnul în strune şi în organe, în chimvale bine răsunătoare, lăudaţi-L în chimvale de strigare, ca să audă toată suflarea şi să laude pe Domnul! Amin.

Eu v-am chemat, şi voi aţi venit. Vă dau ca plată cuvântul Meu, şi vă pun masă de nuntă şi vă dau iertarea păcatelor dacă voi vă veţi lăsa de ele, şi ele de voi. Iar dacă nu le veţi lăsa, vă voi ruga cum voi şti Eu, şi voi lua apoi răul din voi, căci ce este cu neputinţă la om, este la Mine cu putinţă, că iată-Mă după două mii de ani de la venirea Mea trup şi cuvânt pe pământ, ca să aşez la locul ei grăirea dintre Mine şi om, taina cea întru început ascunsă pentru sfârşit de timp. Amin.

O, poporul Meu mireasă, dă-i omului cuvântul Meu cel de peste tine când Eu grăiesc cu el din grădina cuvântului Meu. Dă-i omului strigarea Mea după el. Dă-i, fiule, omului, dă-i ce ţi-am dat şi ţie când te-am luat din lume şi te-am făcut poporul Meu cel de la venirea Mea.

O, fii ai oamenilor, am pe acest petecuţ de pământ ieslea cuvântului Meu. Acest sătuţ este Betleemul Meu de azi, că Mi-am făcut iesle în el şi Mă nasc cuvânt în iesle şi Mă fac de hrană la toţi cei care dau să vină spre început, spre taina Mea cea din rai când Eu grăiam cu omul, şi omul cu Mine. Să nu credeţi că dacă-Mi faceţi rugăciuni pentru voi şi pentru neamul vostru, veţi face întoarcerea spre taina vorbirii dintre Mine şi om. Mai întâi am grăit Eu cu omul, şi apoi omul cu Mine. Nu înseamnă vorbire cu Dumnezeu când omul grăieşte Domnului şi când Domnul nu grăieşte şi El omului. Grăirea Mea din vremea aceasta peste om este grai dulce, ca să-l îmbiu spre Mine şi să-i dau înapoi ce a pierdut, căci omul a pierdut vorbirea dintre el şi Dumnezeu. Fericiţi veţi fi voi, cei chemaţi la nunta Mielului, dacă nu veţi uita glasul Lui care v-a chemat şi vă cheamă la nuntă, dacă nu vă veţi ascunde. Omul nu se poate ascunde, dar se ascunde, că i-a intrat în fire acest păcat ca să fugă de Dumnezeu pentru păcatul cu care el se ascunde. O, unde să se ascundă omul? El vrea să uite că Eu sunt şi Eu văd, şi aceasta înseamnă ascundere, şi e păcat aceasta ce face omul. Eu însă am venit pe pământ cuvânt şi îi ies omului în cale şi îl chem spre începutul lui.

Vino, omule, să bei din râul vieţii! Vino şi îţi spală faţa şi trupul şi duhul! Vino, că Eu vin şi îţi ţin calea ca să te fac din nou şi să te dau Tatălui şi să-I arăt Lui munca Mea, truda Mea cea de şapte mii de ani căutând după om.

O, fiilor unşi cu ungerea Mea cea nouă la sfârşit de timp! Stropiţi cu apa cea lucrată de Mine prin voi pe toţi cei veniţi la izvor, ca să le rămână semn pe ei că au venit şi că au băut. Eu, Domnul, şi cu slugi îngereşti, le voi ţine urma ca să-i ajut sau ca să-i mustru amintindu-le de glasul Meu care cheamă omul la viaţă. Am pus la porţi legile grădinii întâlnirii Mele cu omul, şi fericit este omul care le va pune peste el în toată vremea lui cea de până la venirea Mea.

Voi, cei care aţi venit la izvor! Voi, cei care aţi intrat la masa Mea de nuntă în grădina întâlnirii! Să se ţină după voi legile sfinte ale grădinilor Mele de pe pământ. Eu vă învăţ, căci sunt Învăţătorul. Eu vă învăţ, nu vă mustru dacă nu ascultaţi, căci fiecare îşi va lua plata sa. Fi-va să vin văzut curând, curând, şi vreau să-l găsesc pe om după voia Mea când voi veni, căci atunci va fi Scriptura aceea care spune: *«Cine este sfânt, să se sfinţească încă, şi cine este spurcat, să se spurce şi mai mult, şi fiecare va fi judecat de cele în care va fi găsit, că Eu n-am venit să judec lumea, ci ca s-o mântuiesc am venit».* Amin.

Acum, iarăşi, pace vouă! Pace vouă, celor ce aţi venit la izvor! Iar dacă sunteţi necredincioşi, pacea Mea să se întoarcă în Mine. Vă slobozesc paşii înspre agoniselile voastre, dar nu uitaţi că tot ce poate omul avea cu adevărat, Eu sunt. Amin.

Vă binecuvintez pe voi, copii ai poporului Meu, că aţi trudit atât de mult pentru nunta Mielului. Fiecare nuntă are nevoie de pregătire, darămite nunta Mea cu voi! Vă întăresc pe voi. Întăriţi-vă şi voi prin sfinţenia Mea din voi, că ea este odihna Mea din om. Pace vouă, fiilor trudiţi! Amin.

Le spun şi celor ce au venit la izvor: Pace vouă dacă vă veţi sfinţi pentru Mine! Vă aduc mulţumiri vouă, celor ce Mi-aţi cântat cântările nunţii, şi vă rog pe voi, învăţaţi-vă cu nunta Mirelului ceresc, că nu poate omul să slujească şi la Dumnezeu, şi la satana. O, nu vă îngrijiţi ce veţi mânca şi cu ce vă veţi îmbrăca. Banul câştigat pentru fiinţă, banul luat din slujiri idoleşti vă ţine robi sub el, căci trupul vă cere, dar trupul este făcut de Dumnezeu pentru ca să fie locaş al Duhului Sfânt. Nu uitaţi aceasta ce v-am spus, şi ieşiţi din ale lumii şi purtaţi-vă prin ea cu cele sfinte din voi şi daţi lumii ce este al lui Dumnezeu, şi voi fi Eu ajutorul vostru acum, şi apoi pe vecii. Amin.

Vreau să-i trag în barca salvării pe mulţi din cei chemaţi, o, popor al cuvântului Meu! Un ceas mai trudim după om, şi apoi îl voi scăpa pe om de păcat, şi pe păcat de om, şi mulţi vor fi curăţiţi şi albiţi, după cum este scris. Îi slobozim acum spre casele lor, iar voi fiţi mereu, mereu casa Mea, hanul Meu unde Eu poposesc adesea cu omul ca să-i dau să bea din vinul nunţii Mele, iar Eu vă voi răsplăti pe voi, cei

sfinţi ai Mei. Ferice vouă că trudiţi pentru Mine şi nu pentru voi. O, de ar vrea şi omul să facă aşa pe pământ ca să-l găsesc aşa la venirea Mea!

Pace ţie, grădiniţă cu miresme cereşti deasupra ta! Sfinţii şi îngerii poposesc peste tine. Duhul sărbătorii Mele de nuntă te învăluie în strai nou de serbare, o, grădiniţă a întâlnirii Mele cu omul! Duhul Sfânt pluteşte în văzduhul tău, iar tu eşti aşternut al nunţii Mielului ceresc. Cerul şi pământul se îmbrăţişează în tine sub slava cuvântului Meu care umblă pe plaiul tău în zile de nuntă, cer nou şi pământ nou pe pământul tău.

Grăirea Mea e dulce, e dulce peste om, ca să-l îmbiu cu ea şi să-i dau omului înapoi ce a pierdut, să-i dau lui grăirea dintre Dumnezeu şi om, taina cea în vecii ascunsă pentru la sfârşit de timp aici şi acum. Amin, amin, amin.

12/25 august 2002

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Domnul este barca de salvare pe marea fără de ţărm a lumii. Omul nu ştie ce este rugăciunea. Vai celui fără de călăuză! Duhul care lucrează în toţi la fel este Duhul lui Hristos prin biserică. Cel neumilit cade prin el însuşi.

Eu sunt cu tine cuvânt în sărbători ca să te călăuzesc, poporul Meu, că nu e bine să te călăuzeşti tu, şi de aceea veghez Eu peste tine cu cuvântul Meu. Dau să-i călăuzesc şi pe fiii oamenilor, darămite pe tine! I-am chemat în grădina întâlnirii şi Mi-am lăsat peste ei glasul, şi le-am arătat izvorul şi viaţa şi calea şi adevărul, şi le-am dat să bea din izvor. Cu ucenicii Mei de atunci Mă purtam Eu prin cetăţi, ca să culeg de ici de colo câte unul şi să le dau credinţă şi putere pentru împărăţia cerurilor pe pământ. Dar cu tine stau acasă, şi îi aduc în grădinile Mele cu tine pe fiii oamenilor şi îi ajut să-Mi cunoască venirea şi să se aşeze înaintea Mea dacă vor. Am petrecut cu ei două zile de nuntă a Mea cu tine şi i-am avut nuntaşi şi i-am îmbiat cu cuvântul să-Mi urmeze Mie, dar greu mai iese omul din mare, poporul Meu. Marea lumii nu are ţărm, dar am Eu barcă de salvare în loc de ţărm, şi îi trag în ea pe cei ce vor viaţa, numai să vrea. Amin. Am ieşit cu barca de salvare înaintea neamurilor pământului ca să-i deosebesc pe cei aleşi ai Mei, căci aşa este scris.

O, poporul Meu, vai de omul din lume! Oricât ar vrea el să Mă iubească şi să învieze la cuvântul Meu, nu poate, bietul de el. Duhul lumii şi momelile lui, duhul pierzător al acestui veac nu poate omul din lume să-l biruiască, fiindcă prea puţin Mă iubeşte omul pe Mine ca să se poată lepăda de sine. Eu însă trebuie să-Mi fac curând, curând venirea, şi trebuie să strig din margini în margini, poporul Meu, şi numai apoi să vin, căci această lucrare de cuvânt, această Evanghelie nouă cu care Mă port Eu azi peste pământ trebuie să se audă bine peste tot, ca să Mă spăl de sângele celui ce nu se scoală din sângele lui, şi numai apoi să vin, fiindcă Eu, Domnul, nimic nu fac fără să vestesc mai întâi. Amin.

Iată, stă omul în sângele lui, gol de Dumnezeu. Are omul mamă şi tată, are omul femeie, are femeia om, are omul copii şi nepoţi şi rude, şi nu se scoală omul din sângele lui ca să vină după Mine şi să se facă fiu al lui Dumnezeu, de un sânge cu Mine. O, nu se scoală omul, şi stă în sângele lui, căci scris este: *«Duşmanii sufletului omului sunt casnicii lui».*

Eu însă Mă port cu Evanghelia venirii Mele peste pământ, şi apoi vin văzut, că dacă nu vin, e vai de cel ce Mă aşteaptă să vin, fiindcă duhul rău e neadormit şi nu se culcă deloc, că-i este teamă când vede că Eu sunt cuvânt peste pământ şi că îl strig pe om să se trezească şi să fie mai înainte de venirea Mea. Iar tu să faci cu mare dragoste lucrarea Mea peste pământ, căci truda ta îşi va primi plata, numai să Mă iubeşti aşa cum îţi cer Eu, poporul Meu, că Eu ţi-am spus că iubirea şi temerea de Dumnezeu sunt cele ce-l ţin pe om în braţul Meu cel ocrotitor acum, la sfârşit de timp, când Eu vin cu plata pentru faptă, când fiecare va fi judecat de cele în care va fi găsit la venirea Mea. Amin.

Eu le-am spus ucenicilor Mei: *«Rugaţi-vă neîncetat!».* O, dacă ar face omul cel credincios această minune plină de putere în ea, Eu l-aş găsi treaz în fiecare clipă. Dar Eu vă spun vouă ce este această Scriptură, *«Rugaţi-vă neîncetat!»,* că nu ştie omul, poporul Meu. Omul se roagă Mie pentru cele de pe pământ, pentru viaţa lui de pe pământ, şi el stă în sângele lui. Dar Scriptura aceasta este pentru cei ce aşteaptă venirea Mea, poporul Meu, şi iată, omul nu ştie ce este rugăciunea. L-am învăţat pe om ce trebuie să aibă în ea rugăciunea lui. El trebuie să-L recunoască pe Dumnezeu de Tată şi să-I facă cinste Domnului, şi apoi să stea întru împărăţia Sa cu adevărat şi să facă numai voia Tatălui, ca şi cum ar fi cerul pe pământ cu omul, şi apoi să ceară hrana cea pentru fiinţă, şi apoi s-o facă şi nu altfel, şi să fie omul iertător în toată vremea, ca şi Eu să-l iert pe el în toată vremea şi să-l feresc de ispita care vine din neascultarea omului, căci omul trebuie să asculte de Dumnezeu. Omul însă se roagă să-l iert când el nu voieşte să-şi ierte păcatele şi să şi le şteargă nemaifăcându-le. Se roagă omul să-i dau propăşire fără Domnul pe pământ, căci voia omului este departe de voia Mea în voia lui. Dar Eu i-am tot spus omului de când am ieşit cu glasul Meu peste pământ cu cartea Mea în care M-am scris şi Mă scriu în vremea aceasta, iar omul stă în sângele lui şi şi-l hrăneşte pe el, că aşa ştie el că înseamnă viaţa. Pe voi însă vă călăuzesc mereu, că nu e bine să vă călăuziţi voi, fiindcă e vai şi iar vai de cel fără de călăuză peste el. Vă călăuzesc, şi dau învăţătura Mea de peste voi la tot neamul omenesc, şi prin ea îi dau omului putere să se facă fiu al lui Dumnezeu, nu din carne şi din sânge, ci de la Dumnezeu născut, aşa cum Eu M-am născut de sus, şi tot aşa şi de jos.

O, poporul Meu, te călăuzesc, fiule. Te-am învăţat mereu, mereu să-Mi întăreşti cărarea Mea spre tine ca să pot sta pe ea şi să te călăuzesc şi să te aprinzi tu mult şi tot mai mult la dragoste pentru Duhul Sfânt, Care-l face pe creştin fiu al lui Dumnezeu, fiu mărturisit de Duhul Sfânt, aşa cum ştii tu că se năşteau la începutul Meu pe pământ ucenicii Mei şi urmaşii lor cei din Mine, poporul Meu. Când păgânii se făceau creştini, Duhul Sfânt mărturisea din fiecare trup de creştin, şi aşa se arăta omul fiu al lui Dumnezeu, prin puterea credinţei care întărea iubirea şi temerea de Dumnezeu în om. Dar în vremea aceasta e mai mare slava Duhului Sfânt în om, căci Acesta mărturiseşte cu multul din cer peste pământ, şi Se face călăuză. Amin.

Te călăuzesc, poporul Meu, ca să curgă din gura ta râuri de apă vie, precum este scris de cei ce cred în Mine, şi ca să faci tu aceasta. Să fii cănuţă plină de Duh Sfânt frate pentru frate cereşte pe pământ, şi de la unul la altul să se poarte paharul acesta curat. O, e mare lucrare să bea creştinul vin curat şi neamestecat vin cu vin. Adevăratul duh de biserică a lui Iisus Hristos este duhul cel care lucrează în toţi fiii la fel şi mereu, poporul Meu. Aşa voiesc Eu să te găsesc în ziua Mea cea mare, şi de aceea te călăuzesc mereu şi te îndemn mereu la iubirea şi la temerea de Dumnezeu, căci acestea te

fac pe tine să faci voia Mea şi nu pe a ta, să ai Duhul Meu şi nu pe al tău, să ai lucrul Meu şi nu pe al tău, şi să fii tu lucrul Meu mereu, mereu, poporul Meu. De câte ori te povăţuiesc te-am învăţat şi te-am ajutat şi te ajut să dai povaţa Mea peste tot pe pământ, ca să ia omul din învăţătura Mea cu tine, că e greu fără hrană şi fără apă în vremea aceasta când pe nicăieri nu mai găseşte omul pe Dumnezeu pe pământ, şi îl găseşte numai pe om, căci omul care-şi zice slujitor al Meu nu-L dă omului pe Dumnezeu aşa cum este Dumnezeu, şi Îl dă aşa cum este el, omul, şi nu mai are omul cum să-L găsească pe Dumnezeu pe pământ. Numai prin acest cuvânt care se face râu din gura Mea peste pământ, numai din el poate omul să-L ia pe Dumnezeu peste el, dar e aşa de târziu să mai poată omul după ce de şapte mii de ani stă omul în sângele lui, căci sângele apă nu se face, şi stă omul în sângele lui şi nu mai caută apă ca să se spele, şi numai în sânge stă omul. O, cum să mai ştie omul să se roage neîncetat aşa cum vreau Eu să se roage omul, ca să vină la Mine rugându-se, şi apoi Eu să-l pun la lucrul mântuirii lui, la umilinţă să-l pun, ca să nu cadă, căci cel neumilit cade prin el însuşi, nu prin cel de lângă el. Niciodată nu cade omul prin altul, ci numai prin el însuşi atunci când cade, atunci când voieşte să cadă. Cel ce nu voieşte să cadă, acela se leapădă de sine şi nu mai are cum să cadă prin el însuşi, căci altfel nu cade omul.

Mama Mea se face sărbătoare în mijlocul tău, poporul Meu, căci cerul o serbează pe ea în ziua aceasta de înălţare a ei cu trupul la cer acum două mii de ani. Ea este ca şi Mine, cu trupul în cer, căci aşa sunt cei ce sunt cer pe pământ. Amin, amin, amin.

— Mă fac călăuză de lângă Tine peste poporul Tău cel mic, Fiule mare cât cerul şi cât pământul, Fiule al meu, Care ai făcut cu cuvântul cerul şi pământul pentru omul cel zidit de mâna Ta. Eu atât de mult doresc pe Duhul Sfânt Cel din mijlocul poporului Tău, Fiule! Tu i-ai învăţat vorbirea dintre Tine şi ei şi le-ai spus lor cum este ea, şi le-ai spus lor cum nu este ea, ca să audă şi fiii oamenilor învăţătura aceasta şi taina grăirii dintre Tine şi om. Tu ai spus că mai întâi ai vorbit Tu cu omul, şi apoi a vorbit omul cu Tine, şi a fost vorbirea dintre Tine şi om până ce omul s-a ascuns în sine, s-a ascuns de Tine, Doamne ziditor de om. Tu i-ai spus omului că mai întâi omul n-a mai vorbit cu Tine, şi apoi n-ai mai vorbit Tu cu omul, căci omul s-a tras din Tine în sine şi s-a ascuns de Tine, Doamne ziditor de om. Iată, Fiule durut după om: omul nu se poate ascunde de Tine, dar se ascunde. Omul nu se teme de Tine, dar se teme. Când omul nu grăieşte cu Tine, când Tu grăieşti cu omul, şi el cu Tine nu, atunci el este ascuns şi nu Te poate mărturisi din el însuşi, pentru că stă ascuns. Când omul nu se teme de Tine ca să Te asculte apoi, şi când se ascunde de temere că nu Te ascultă, o, ce mare durere stă peste Tine şi peste om, Fiule al meu! Voiesc să avem copii frumoşi şi plini de Duhul Sfânt, şi din ei să curgă râuri de ape vii unii spre alţii ca să bem noi, cei din cer, să bem pe pământ, că pe pământ petrecem noi în cele ce nu se văd, Fiule Doamne. Curând, curând vine ziua să ne lăsăm văzuţi la masă cu ei, cu copiii Tăi cei din urmă, dar ne trebuie putere de la ei. Apă şi hrană ne trebuie de la ei, ca să facem rod apoi, şi să fie rodul pe masa lor, să fim noi, cei din cer, văzuţi, la masă cu ei, Doamne al minunilor care vin. Copilul care face aşa, poporul care lucrează aşa, nu încape în el nici o sminteală, nici o răceală, nici o micşorare a Duhului Sfânt, ci numai lucrare şi numai căutare, că Tu le-ai spus lor: *«Auziţi-vă unii pe alţii, fiilor!»*.

O, popor al Fiului meu, tot aşa spun şi eu: auziţi-vă unii pe alţii şi faceţi-vă vreme pentru această lucrare de Duh Sfânt înaintea Domnului, că ea vă aşează pe voi înaintea Lui, şi aceasta să se facă pentru noi hrană şi apă şi creştere până la ziua când ne vom vedea desăvârşit la masă cu voi. Amin. Mângâiaţi durerea Domnului cea din mijlocul vostru, şi altfel de dureri voi să nu aveţi. Pe voi să vă doară de cei ce au durerea Domnului în ei, şi de voi să nu vă doară, şi nu veţi avea dureri. Amin. Vă voi învăţa deosebit pe voi, căci Fiul meu vă va cuprinde în cuvânt, şi iarăşi vă vom învăţa pe voi în ziua mea de serbare. Amin, amin, amin.

— Aşa vom lucra, mamă. Le binecuvântăm masa cea pentru trup şi stăm cu ei la masă. Ne vom uita apoi la ei, la Duhul Cel Sfânt din ei şi dintre ei, că Eu i-am învăţat pe ei să se audă unii pe alţii şi să rămână pe urma lucrului dintre ei Duhul Sfânt în ei şi peste ei, cu învăţătura Sa, căci Eu îi călăuzesc, fiindcă nu e bine să se călăuzească ei; nu ei, ci Eu, mamă. Amin.

Poporul Meu, stăm la masa cea pentru trup acum, şi tu vei lucra, că numai cine nu lucrează nu se învaţă să lucreze. Eu te voi privi, şi apoi te voi călăuzi pentru tot lucrul tău, ba şi pentru tot nelucrul pe care Eu ţi-l cer lucru, că Eu vreau ca tu să lucrezi şi să te rogi neîncetat, fiule. Iată ce-ţi spun: lucrează neîncetat, căci aceasta înseamnă să te rogi neîncetat. Amin. Şi iarăşi te voi cuprinde în cuvânt în ziua de serbare cea pentru mama Mea Fecioara. Întâi, şi apoi, îţi grăiesc Eu, şi te cuprind în cuvânt la mijloc, iar tu să asculţi şi să te laşi cuprins, căci aşa înseamnă grăirea dintre Mine şi tine, copil călăuzit de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

15/28 august 2002

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Durerea după Dumnezeu este îngerul vieţii omului. Când îi lipseşte mintea, veghea nu-l ajută pe om să nu cadă. Grijile vieţii îl despart pe om de Dumnezeu. Pentru iubirea de sine omul este fariseu. Pe pământ va rămâne duhul pocăinţei şi duhul proorociei.

Să Mă primiţi, să fiţi primitori de Dumnezeu, voi, cei ce staţi de strajă la ieslea Mea de cuvânt, că v-am aşezat să-Mi întâmpinaţi cuvântul şi să-l aşezaţi pe pământ. Amin. Să vă bucuraţi când vin la voi, că dacă Eu n-aş mai putea veni, voi n-aţi mai fi, şi nimeni n-ar mai fi, că mare lucru şi mare minune este să fie omul, fiilor străjeri. Amin.

O, să vă bucuraţi că vin la voi, că durerea după Dumnezeu şi pentru Dumnezeu este cel mai mare sprijin pentru voi şi pentru Mine. Atâta sprijin ne-a mai rămas, şi Mie, şi vouă, că e vai de cel ce nu are durere pentru Mine. Oricât ar veghea creştinul ca să nu cadă, dacă îi lipseşte mintea, veghea nu-l ajută. Eu prin voi l-am învăţat pe Israel cel de azi să ia minte multă, şi mereu să ia minte din Mine, din cuvântul Meu cel de peste el, dar pentru aceasta el trebuie să se uite mereu în carte, mereu în oglindă, şi să-i primească pe cei trimişi ai Mei şi să aibă durere pentru Dumnezeu, ca să nu sufere el, şi să fie Israel ca Dumnezeu. Amin.

O, nu-l ajută veghea pe creştin dacă el nu are minte. Cel ce nu stă bine îi lipseşte mintea, nu veghea; îi lipseşte durerea, fiindcă cel ce are minte, acela are durere pentru Dumnezeu şi după Dumnezeu şi se face flacără de cuvânt şi se bucură bucurându-L pe Domnul, căci durerea după Dumnezeu, aceea îl face pe om, şi aceea îl bucură pe om şi îl sprijineşte pe el şi pe Dumnezeu. Adam când n-a mai avut durere pentru Mine M-a părăsit şi s-a tras în sine şi n-a mai vorbit cu

Mine, şi apoi nici Eu cu el după ce l-am luat şi l-am pus pe pământ arătându-i ce i-a făcut lui lipsa durerii pentru Dumnezeu.

O, poporul Meu, nici un om n-are bucurie, nici un om nu este fericit. Numai cel ce-L aşteaptă pe Dumnezeu cu dor şi cu durere cu venirea Lui, după statul lui cu Mine, numai acela ştie ce este bucuria şi fericirea, căci acestea vin de la durerea aşteptării Mele cea din inima omului. Dacă omul are altceva în inimă, acela nu mai are nici un sprijin, fiindcă nu are minte. Oricât ar veghea el pentru el înaintea Mea, dacă el nu veghează pentru Mine cu durere şi cu dor de venirea Mea la el, aceluia îi lipseşte mintea şi se face greu de dus, căci se face uşor pentru el însuşi, şi greu de dus pentru Mine.

Când durerea cea pentru Mine se micşorează din mintea omului, Se micşorează şi Dumnezeu din inima lui, şi omul se întoarce în blestemul de a nu-L iubi pe Dumnezeu, în bucuria care-l desparte pe om de Dumnezeu şi de trimişii lui Dumnezeu. Aşa a păţit Irod din pricina bucuriilor lui, căci cel ce este fericit pentru el însuşi, acela îşi pierde mintea în bucurii, şi veghea nu-l mai ajută, şi el se ascunde de Dumnezeu şi de trimişii lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, dacă omul ar cunoaşte durerea pocăinţei, abia atunci ar înţelege el ce este bucuria, şi ar iubi-o pe ea pentru el şi pentru viaţa lui şi pentru viaţa Mea în el. Cu cât omul are griji mai multe, cu atât mai mult el se bucură de ele, şi pe Domnul Îl umple de durerea de a nu-l mai avea pe om, căci omul îşi pierde blândeţea, care vine de la durerea după Dumnezeu, şi nici el nu mai are nimic şi pe nimeni apoi, căci bucuriile lui nu sunt dătătoare de viaţă, fiindcă viaţa este Dumnezeu. Acolo unde nu sunt legături de suflet între fraţi, acolo nu poate trăi blândeţea lui Dumnezeu, care face unire între fraţi, şi din pricina lipsei de blândeţe se pierd suflete, căci sufletul are nevoie de Dumnezeu ca să fie, iar Eu am spus: *«Cel ce-şi iubeşte viaţa, acela şi-o va pierde»*.

O, poporul Meu, greu mai poate omul să-Mi dea Mie viaţa lui, să-şi dea viaţa lui ca să-Mi aducă spre Mine suflete, poporul Meu. Nu lui, ci Mie să-Mi aducă suflete. Blândeţea Mea şi smerenia Mea au făcut vii şi veşnice o mulţime de suflete. Blândeţea în vorbă, dacă ai cui s-o dai, aceea face legătură sufletească între fraţi, şi aceia se fac fii ai lui Dumnezeu prin durerea iubirii de Dumnezeu, dar unde nu se vede această taină adâncă şi lucrul ei cel minunat, acolo Eu nu propăşesc, fiindcă Eu am spus: *«Învăţaţi de la Mine, că Eu sunt blând şi smerit cu inima»*.

O, nu ştie omul care este minunea aceea care leagă sufletele între ele, şi de aceea nu are omul durere, durere după Dumnezeu. Acolo unde nu sunt sufletele legate între ele şi însetate între ele, acolo nu este durerea cea după Dumnezeu, poporul Meu. Acolo sunt grijile vieţii care-l despart pe om de Mine, şi se desparte om de om cu sufletul, şi apoi omul Îl judecă pe Dumnezeu pentru el însuşi, ascunzându-se de Dumnezeu.

S-a bucurat Irod pentru el şi şi-a pierdut mintea judecându-L pe Dumnezeu pentru Ioan, cel trimis spre oameni ca să-i cheme pe ei la viaţa cea pentru Dumnezeu. Învaţă, poporul Meu, învăţătură de viaţă, şi stai sub durerea Mea care-ţi este ţie sprijin ca să nu cazi, fiule, că iată cum au căzut şi cad împăraţi şi robi care nu vor să se aplece şi să-şi dea viaţa lor pentru ca s-o aibă apoi. Iată, cel ce nu iubeşte să aibă pe Duhul Sfânt, acela uită să facă voia lui Dumnezeu cu mintea lui. Prea mulţi sunt cei ce fac cu fapta voia lui Dumnezeu ca să-şi acopere mintea care nu are pe Dumnezeu în ea, căci omul pentru iubirea de sine se face fariseu, şi aşa Îi slujeşte lui Dumnezeu. Tot Israelul, de la cel mai mare pus şi până la cel mai mic, zicea şi credea că Mă are pe Mine de Dumnezeu, stând el sub acoperământul legii cea pentru păcat, căci el făcea cu mâna şi nu cu inima faptele legii, şi nu avea blândeţea şi smerenia cu care Eu am venit la el de la Tatăl. Iată, legea învederează păcatul, dar cel ce are pe Duhul Sfânt, acela nu uită să facă voia lui Dumnezeu în chip blând şi smerit. Iar cel ce nu are pe Duhul Sfânt, acela Îl uită pe Dumnezeu pentru voia lui şi se foloseşte de duhul temerii, de duhul ascunderii când Eu vin cu Duhul Sfânt ca să-l luminez pe el şi ca să vadă că în calea lui se zăreşte prăpastia cea fără Dumnezeu, viaţa cea goală de durerea pentru Dumnezeu.

O, poporul Meu, o, Ierusalime, o, fii şi fiice! Duhul proorociei, aceasta am voit şi pe acesta vreau să-l aşez Eu peste tine, poporul Meu de azi. Pe cele de la Duhul Sfânt nu le poate omul avea de ieri şi atât, căci dacă face aşa, se îmbolnăveşte omul de duhul contrazicerii, de duhul judecăţii pentru om. Duhul Sfânt este mereu astăzi, mereu acum peste omul care nu uită să se facă voia lui Dumnezeu, fiindcă mereu Duhul Sfânt îl învaţă pe el, clipă de clipă îl învaţă, astăzi îl învaţă şi îi trimite lui de la El.

O, cel ce are duhul contrazicerii, acela nu poate primi în el taina proorociei, taina învăţăturii ca să-l facă Domnul prooroc de al Său, căci aceasta este o râvnire de la Dumnezeu, nu de la om, căci zice Scriptura: *«Mai ales râvniţi să prorociţi»*. Cine stă mult la învăţat de la Mine, cine nu sfârşeşte să înveţe de la Mine peste el, acela este mereu prooroc. Dar cel ce are duhul măririi de sine, duhul acesta al vinovăţiei acesteia, acela are şi duhul învinuirii, iar Eu pe acela îl ţin greu pentru Dumnezeu. E o luptă grea de tot această luptă, căci cel neîncrezător care nu ia totul aşa cum vine spre el din cei ce au Duhul lui Dumnezeu, acela se face povară, povară grea de dus, mai ales după ce Domnul l-a folosit pe el ca să-Şi slăvească pe pământ numele Lui cel mare şi înfricoşător peste om.

Să Mă primiţi, să fiţi primitori de Dumnezeu, fii şi fiice ale poporului Meu, căci Duhul Sfânt Se face prooroc peste voi ca să vă facă pe voi fii de prooroc, dar să nu uitaţi că Duhul Sfânt este mereu astăzi, mereu acum, şi este blând şi este smerit precum Eu sunt, şi este aspru cu cei călcători de Duh Sfânt precum Eu sunt. Amin.

Duhul proorociei, aceasta am voit şi aceasta vreau să lucrez Eu în mijlocul tău şi din mijlocul tău, poporul Meu. Numai cu durerea după Mine şi pentru Mine clipă de clipă, numai acela este treaz desăvârşit şi aude glasul Meu care vine să-l facă pe om, numai acela are duh de prooroc, fiindcă duhul proorocului lui Dumnezeu nu are duhul lui, ci are Duhul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

O, aceasta ce vă spun Eu acum, să nu cumva să uitaţi vreo clipă, copii ai Ierusalimului nou, că voi nu trebuie să vă jucaţi de-a duhul vostru, că e mare prăpastie pentru cel ce stă în această lucrare cu duhul lui şi în duhul lui şi nu în Duhul lui Dumnezeu prin cei ce Îl au pe El pentru poporul Meu cel de azi. O, voi nu trebuie să vă jucaţi de-a cum o fi să fie, ci trebuie să credeţi că această lucrare care vă hrăneşte pe voi din cer şi de pe pământ este duhul proorociei, care vă conduce pe voi până la venirea Mea cu trupul văzut pe pământ după ce vor cădea tot şi toate pentru ca să pot Eu să vin să-Mi iau înapoi de la om cerul şi pământul. Eu pentru aceasta vă cer vouă trezie desăvârşită şi râu de cuvânt între Mine şi voi, şi între voi şi Mine, şi mers cu cârmă în toată clipa, şi iarăşi zic,

în toată clipa, şi duh de prooroc în voi şi între voi. Amin. Dar ce face duhul de prooroc? Duhul de prooroc este duhul care aduce pe masă tot şi toate din el şi din aproapele lui şi din Mine, că aceasta înseamnă înfăţişarea Mea cu omul în toată clipa.

Când pleci şi când vii, să nu pleci şi să nu vii fără casă şi fără masă şi fără haină şi fără pâine şi fără sare şi fără apă, fiule al Ierusalimului nou. Să ai totul cu tine, să ai pe Dumnezeu întreg cu tine şi în tine, că numai pe El nu-L poţi ascunde din tot ceea ce ai tu şi ce faci tu, fiindcă El este Cel ce Se dă, este Cel ce face lumină şi stă în lumină din veac şi până în veac. Israelul cel de demult n-a voit aşa, dar azi, Eu, Domnul, aşa şi aceasta vreau, fiindcă stau în mijlocul vostru cuvânt şi trup, şi stau ochi şi urechi, şi stau ca să vă primesc în Mine în toată vremea, ca să nu rămâneţi afară când voi veni. Dar învăţaţi-vă bine cu uşa, fiilor. Eu sunt uşa, şi am uşi spre Mine şi de la Mine ca să intru la voi şi ca să ies spre voi. Nimic mai mult să nu folosiţi voi aşa cum folosiţi uşile Mele spre voi, şi pe voi prin uşile Mele, că e mare primejdia pentru cetatea cea fără de prooroc, poporul Meu. Eu sunt Prooroc de la Tatăl peste voi, şi vă sunt Stăpân, dar folosiţi uşile, fiilor. Întrebaţi-Mă ca să înţelegeţi şi nu căutaţi oricum să înţelegeţi acest cuvânt care vă grăieşte vouă de taina duhului proorociei. Folosiţi bine şi ca înaintea lui Dumnezeu oglinda sufletului. Ca în faţa lui Dumnezeu uitaţi-vă în ea şi aşezaţi-vă în ea cu totul descoperit, ca să văd Eu în voi cu voia voastră şi să nu vin ca un străin şi să vă întreb Eu ce faceţi şi ce aveţi şi să vă spun Eu ceea ce nu-Mi spuneţi voi Mie. Să audă tot neamul omenesc ce frumos şi ce viu vă învăţ Eu pe voi împărăţia cerurilor din voi, şi din Mine spre voi duhul proorociei pe pământ cu oamenii.

Deschideţi Scripturile ca să citesc Eu cu voi din ele şi să ştie tot pământul ce trebuia să fie pe pământ. Înflăcăraţi-vă ca focul, ca să vă învăţaţi din zi în zi mai mult cu Duhul Sfânt, şi El cu voi, că va lua pământul foc curând, curând, iar voi va fi atunci să fiţi văpaie de Duh Sfânt, şi nu se poate numai atunci dacă nu sunteţi şi acum tot la fel. Duhul proorociei va fi acela care va lucra pentru voi atunci ca şi acum, dar atunci va lua foc ca focul care arde în văpăi şi vă va ocroti pe voi, cei ce ardeţi acum de dorul şi de durerea Mea. Toţi cei ce s-au jucat cu Duhul Sfânt, Care este cu voi, ei vor vedea atunci rodul şi adevărul cel de acum şi cel de atunci, dar am nevoie de voi să ardeţi acum de Duh Sfânt şi să Mă ascultaţi aşa cum vă spun. Amin.

Fiţi înţelepţi cu faţa Duhului Sfânt şi folosiţi uşile Mele spre voi şi deschideţi-le şi închideţi-le după voia Mea şi nu după voia voastră aşa cum a făcut poporul cel de la începutul şi de la mijlocul acestei lucrări de cuvânt. Fiţi ca în cer pe pământ, şi iar vă spun: auziţi-vă unii pe alţii ca să vă vindecaţi de toate câte nu sunt de la Duhul Sfânt, şi numaidecât să vă vindecaţi, ca să ia apoi foc sufletul din voi pentru cele ce nu se văd, pentru duhul proorociei, care Mă va aduce pe masă văzut pe pământ cu mii şi zeci de mii de sfinţi, ca să-şi primească ei plata cea de la Mine, fiilor. Amin.

Ioan, botezătorul Meu, stă cu Mine şi cu voi la masă de cuvânt, la masa cea pentru fiinţa voastră pe pământ, şi petrece cereşte cu voi, şi deschideţi ochii să vedeţi această petrecere a sfinţilor cu voi în duh de sărbătoare pentru venirea Mea. Vă binecuvintez masa cea din cer şi cea de pe pământ, cea pentru duh şi cea pentru trup, şi îi dau apoi botezătorului Meu loc cu cuvântul şi cu mâna peste voi, că este botezător, şi şi-a pus viaţa pentru om ca să nu mai păcătuiască omul în petrecerile cele fără Dumnezeu, că plăcerea vieţii este moarte pentru Dumnezeu în om, iar cel ce-şi pierde viaţa, acela şi-o va dobândi. Amin.

Şi iarăşi voi vorbi cu voi şi vă voi învăţa pe voi duhul proorociei. Numai Duhul Sfânt îl ţine treaz şi în iubire pe om. Altfel omul doarme; doarme mereu omul, doarme şi iar doarme şi trage la somn, iar somnul lui M-a făcut şi Mă face de şapte mii de ani să plâng şi iar să plâng după dragostea omului, după dragostea pe care i-o dădusem Eu s-o poarte el înaintea Mea. O, nu-i este de folos omului dragostea lui care l-a despărţit pe el de viaţă şi de rai şi de Mine. Dar cum să-l fac Eu pe el să priceapă taina aceasta ascunsă de omul care a aruncat de la el dragostea Mea pentru dragostea lui?

Poporul Meu, să nu trăieşti pentru nimic pe pământ decât pentru dragostea Mea, şi aşa cum te-am iubit Eu, că omul nu ştie ce este aceasta ce-ţi spun Eu. Te-am învăţat să nu fii mai mulţi, şi să fiţi ca unul. Iar Eu am spus rugându-Mă Tatălui: *«Dă-le, Tată, ţinere de minte, şi ei Mă vor milui şi Mă vor iubi».* Iar Tatăl Mi-a răspuns: *«Numai să se primească ei unii pe alţii, şi pe Tine prin uşi, cu cele ce Eu le aduc şi le amintesc prin gura Ta, că ei trebuie să fie toţi ca unul mângâierea Ta, aşa cum Tu cu cuvântul Tău le dai lor».* Amin.

Vă dau, fiilor, mereu, mereu, duh de trezie, duh şi grai vă dau. Împărţiţi-Mă! Luaţi şi mâncaţi Duhul şi Trupul Meu, şi întoarceţi-vă apoi să-Mi mulţumiţi cu tot dorul, cu multă, multă lucrare, căci sunt Cel ce aştept de la voi, fiilor. Amin.

O, copii ai Ierusalimului, să nu moară, să nu moară dragostea din voi, şi să se înnoiască, fiilor. Amin, amin, amin.

*

Mă aşez acum din nou cuvânt peste voi, că trebuie să stăm mereu, mereu cu masa întinsă între Mine şi voi, între voi şi Mine, fiilor, că Eu sunt Cel ce aştept de la voi. Amin. Şi de ce vă spun Eu aceasta ce vă spun? Vă spun că sunt Cel ce aştept de la voi, ca să nu moară dragostea Mea din voi, ci să se înnoiască. Amin.

V-am spus să deschideţi Scripturile, ca să citesc Eu cu voi din ele ce trebuia să fie pe pământ, şi să ştie tot pământul aceasta. Pe pământ trebuia să fie duhul pocăinţei şi duhul proorociei, poporul Meu. Iată, fiilor, de ce nu poate omul avea dragostea Mea în el şi nu dragostea lui. O, cum să aibă omul în el dragostea Mea când el nu are duhul cel blând al pocăinţei, de la care vine ca o furtună peste om dorul de Dumnezeu, care-l răvăşeşte pe om ca să asculte el glasul Meu cel sfânt pentru salvarea lui de la moarte?

Duhul pocăinţei şi duhul proorociei, aceasta trebuia să fie pe pământ. Ioan aceasta a adus pe pământ, şi mereu, mereu ca o furtună mergea şi striga: *«Pocăiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia lui Dumnezeu!».* Aşa proorocea el peste pământ, şi aceasta îi poruncesc Eu să facă el şi acum, căci sunt cu el coborât la voi pentru masă de cuvânt ceresc între voi. Amin, amin, amin.

— Eu eram glasul celui ce strigă în pustiu, Doamne. Am venit pe pământ din planul Tău şi am adus cu mine din cer pe pământ duhul pocăinţei şi duhul proorociei. Amin. Eu strigam din duhul pocăinţei: *«Pocăiţi-vă!»*, iar cu duhul proorociei ziceam: *«s-a apropiat împărăţia cerurilor».* Eu n-am venit pe pământ să fac minuni, ci am venit mai presus decât aceasta. Am venit să aşez pe pământ ceea ce trebuia să fie: duhul pocăinţei şi duhul proorociei. Numai aceasta trebuia să fie pe pământ, numai pocăinţă, şi prin ea numai şi numai împărăţia cerurilor în om, şi între

om şi om, şi între om şi Dumnezeu, o, popor al Mielului lui Dumnezeu. Eu sunt botezător, şi mi-am pus viaţa pentru om ca să nu mai păcătuiască omul, căci plăcerea vieţii este moarte pentru om, iar cel ce ştie să moară, acela dobândeşte viaţa. Amin.

Când glasul meu striga cu putere peste oameni pocăinţa, pica cerul peste cei ce erau mari şi tari pe pământ. Omul I-a luat lui Dumnezeu pământul şi a făcut pe el păcat, şi s-a făcut mare omul prin păcat, şi apoi a stăpânit pământul şi pe om. Dar când eu am venit de la Tatăl şi de la Fiul şi de la Duhul Sfânt pe pământ, a picat cerul peste cei mari şi tari de pe pământ. Veneau la Iordan mulţimile să mă vadă, să mă audă cum Îl vestesc pe Mesia, Fiul Tatălui Savaot, Stăpânul împărăţiei cerurilor pe pământ. M-am făcut botezător. Spălam omul de păcate cu botezul pocăinţei, şi apoi îl învăţam pe om împărăţia cerurilor şi îl vesteam că Se apropie şi vine după mine Stăpânul împărăţiei, mai mare decât mine, şi ziceam: *«Vine după mine Cel mai mare decât mine, şi El vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc»*. Amin.

O, puţini, puţini de tot au priceput să arunce de la ei dragostea lor pentru dragostea Lui, căci El venea şi a venit să Se facă pe pământ dragostea omului. Nu i-a fost omului de folos dragostea lui care l-a despărţit pe el de viaţă şi de rai şi de Domnul vieţii. O, cum să-l fac eu pe om după două mii de ani de la strigarea mea peste pământ, cum să-l fac pe om să priceapă această taină ascunsă de omul care a aruncat de la el dragostea Domnului pentru dragostea lui? Acum, ca şi atunci, tot aşa fac, tot aşa strig: pocăiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia cerurilor după două mii de ani de aşteptare după om!

Duhul pocăinţei şi duhul proorociei, aceasta va fi să rămână pe pământ, curând, curând, căci Fiul Omului Se va arăta acum, şi toate neamurile pământului vor plânge, iar cei ce aşteaptă acum venirea Lui vor fi ca mine şi vor striga aşa: *«Pocăiţi-vă pentru împărăţia cerurilor!»*. Amin. Dar oamenii nu se vor pocăi, căci cel ce nu primeşte în el duhul proorociei nu poate să se umilească mai întâi, nu poate să se pocăiască şi să ia apoi peste el duhul proorociei, care înseamnă împărăţia cerurilor, care se împarte în părţi din locul de unde şade ea. Amin.

O, popor care stai aşteptând pe Domnul tău! Întreabă-te dacă-L aştepţi, şi apoi să crezi că stai aşteptând pe Domnul tău. Tu ştii de la El ce este această aşteptare şi ce trebuie să facă ea şi ce să zică ea. Ea trebuie să zică mereu: *„Vino, Doamne!"*, căci aşteptarea miresei după Mire este dragostea Lui în om, dragostea care plânge după El zicând: *„Vino, Doamne!"*. Amin. Vezi, Ierusalime, că trebuie să zici şi cu duhul şi cu trupul această venire, aşa cum am zis eu, căci eu când am zis, a fost aşa cum am zis, şi El a venit când eu L-am vestit. Să vă bucuraţi când El vine la voi, că dacă El n-ar mai veni la voi, voi n-aţi mai fi, şi nimeni n-ar mai fi, căci ca să fie omul, aceasta e mare minune pe pământ, şi înaintea Domnului apoi. Eu când am venit spre oameni n-am făcut minuni înaintea lor, ci le-am arătat pe Domnul, căci le spuneam: *„Pocăiţi-vă, că S-a apropiat Domnul!"*. Aceasta este minunea pe care am dat-o eu oamenilor. Pocăinţa era ea, şi cu ea îl făceam eu pe om pentru împărăţia cerurilor pe pământ cu omul.

V-a spus Domnul să vă uitaţi mereu în carte şi să luaţi din ea minte multă, untdelemn mult, fiilor. Să deschideţi Scripturile ca să citească El cu voi din ele şi să ştie tot pământul ce trebuia să fie pe pământ. Eu vin în cartea cea de azi a cerului cu Scripturile mele, cu duhul pocăinţei şi cu duhul proorociei. Acestea trebuie să fie pe pământ. Amin. Vin şi vă învăţ pe voi duhul proorociei, căci Domnul v-a arătat pe voi peste pământ. Când eu m-am arătat peste pământ, eram pregătit pentru împărăţia cerurilor şi o vesteam pe ea îndemnându-i pe oameni să se pregătească pentru ea. Iar când am pătruns inima lui Irod cu duhul pocăinţei, s-a sculat duhul rău prin femeie şi mi-a luat viaţa, fiindcă eu am proorocit că eu trebuie să scad, şi Domnul să crească. Iar când Domnul împărăţiei S-a arătat, atunci Irod şi toată casa lui au văzut că eu am fost prooroc mare, şi s-a aprins de dragostea Domnului femeia care s-a dus la Irod şi a cerut din mâna lui viaţa mea. Fiica Irodiadei s-a umplut de duhul pocăinţei prin duhul dragostei pe care Domnul şi Mielul Tatălui o lăsa peste tot pe unde urmele Lui treceau şi lăsau în urma lor dragostea Lui care-l făcea pe om s-o ia în el. Fiica aceea a suferit cu durerea Domnului în ea, şi mult de tot a suferit ea când nu putea să plece după Domnul şi să se facă iubire pentru El, şi ca să I-o pună apoi Lui la picioare. Numai de departe L-a iubit, numai mistuită de dor şi de durere, aşa L-a iubit ea pe El, iar chipul Lui în ea se făcea din slavă în slavă tot mai frumos, tot mai viu.

O, duhul pocăinţei este cel care-L face frumos în om pe Domnul, căci toate vor cădea, numai dragostea Lui nu va cădea, şi ea va creşte şi îl va acoperi pe om, aşa cum a fost cu fiica aceea care a cerut viaţa mea de la Irod, şi prin care s-a împlinit proorocia gurii mele când am spus: *«Eu trebuie să scad ca să crească El apoi»*. Amin.

O, popor al venirii Domnului, să te laşi străpuns de cele două duhuri care trebuie să fie pe pământ: duhul pocăinţei şi duhul proorociei, că voi nu se poate să vă jucaţi de-a cum o fi să fie, ci trebuie să fiţi mai mult decât am fost eu. Eu am fost cel mai mare prooroc al Domnului, fiindcă L-am arătat pe Domnul cu cuvântul proorociei şi cu mâna mea pusă pe creştetul Lui, scoţându-L din apa Iordanului şi dându-L oamenilor din apă şi din Duh, iar apoi a mărturisit şi El prin sângele Lui, jertfindu-Se pe cruce pentru dragostea Lui după om. Am fost cel mai mare prooroc, pentru că L-am arătat pe Domnul. Dar voi, cei ce-L faceţi pe El cuvântul gurii Lui peste pământ după două mii de ani, sunteţi şi mai mari, căci Domnul a spus: *«Ioan a fost cel mai mare născut din femeie, dar cel mai mic în împărăţia cerurilor este mai mare ca Ioan»*. Amin, amin, amin.

Sculaţi-vă întru mărire şi aşezaţi pe pământ duhul pocăinţei şi duhul proorociei începând de la voi, căci toate încep de la voi, şi apoi peste pământ. A venit ceasul să Se preaslăvească Fiul Omului cu multul pe pământ, şi cuvântul Lui trebuie să umple pământul şi să-l înnoiască pe el, căci Domnul a spus despre înnoirea lumii, despre naşterea din nou a lumii. Naşteţi-vă şi voi din nou, căci cu voi începe tot ce va fi pe pământ aşezat ca să stea înaintea Domnului. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul, sunt Cel ce aştept de la voi, fiilor. Să nu moară, să nu moară dragostea Mea din voi, ci să se înnoiască. Învăţaţi toate neamurile pământului, începând de la voi, duhul pocăinţei, că Eu voi coborî apoi înnoirea lumii şi duhul proorociei, şi *«toţi vor fi plini de slava Domnului»,* aşa cum este scris despre aceasta în Scripturi.

Aduc vouă mare şi cerească rugăminte, copii străjeri: strângeţi poporul şi ridicaţi Evanghelia Mea cu voi peste el, ca să vadă el cu multul că toate, toate au fost proorocite prin acest cuvânt, ca să fie ele apoi. Cea mai mare lucrare pe care să o faceţi voi de-acum, aceasta să fie, că Eu v-am făcut pe

voi peste pământ cuvântul Meu, şi vreau să vă mărturisesc, şi vreau să Mă mărturisiţi prin această carte, cartea venirii Mele la voi, cartea Mea cu voi. Amin. O, nu vă temeţi de duhul rău care bate spre voi. Eu voi fi cu voi, şi tot întunericul se va spulbera, şi voi veţi rămâne în lumină şi veţi rămâne lumină, că am făcut din voi mâinile şi picioarele Mele şi ochiul Meu şi urechea Mea şi numai de la Mine am pus peste voi. Deschideţi cu putere cartea Mea cea tainică cu voi şi adunaţi lângă ea poporul şi daţi-i lui din tainele Mele cu voi, că n-am pe nimeni mai scumpi ca voi şi de un lucru cu Mine şi credincioşi ai Scripturilor Mele de atunci şi de acum. Întăriţi peste voi şi între voi şi peste pământ Evanghelia venirii Mele. Amin. Tot vaiul va trece, şi îl voi risipi Eu, Domnul, şi vă voi da aripi noi din zi în zi mai mult, şi voi veţi fi mărturisitorii lucrului Meu cu voi. Amin. Toţi, toţi să lucraţi, dar fără călăuză să nu vă încumetaţi să lucraţi, că duhul rău dă să vă doboare pe voi, dar Eu am spus cândva: *«De vă vor tăia capul, Eu vi-l voi pune înapoi. De vă vor tăia mâna, Eu vă voi pune-o înapoi, aşa cum i-am pus înapoi capul lui Ioan după ce femeia i-a cerut lui Irod capul lui».*

Staţi sub călăuză! Daţi putere cărării Mele spre voi, copii ai Ierusalimului! Să nu aveţi în voi dragostea voastră, şi să aveţi dragostea Mea, aşa cum o au cei prin care Eu vă hrănesc pe voi cu cele ce vor fi curând, curând pe pământ cu voi.

O, fiilor unşi, staţi sub călăuză, staţi toţi sub călăuză, că nimeni, nimeni nu poate fi prin el însuşi. Să nu creşteţi voi în voi, ci să cresc Eu în voi, căci aşa a lucrat Ioan. Lăsaţi pe Domnul peste voi, căci aşa aveţi voi alegerea. Aruncaţi de peste tot de prin popor toată puterea duhului rău care bate spre voi, şi spuneţi poporului că voi nu sunteţi ai poporului, şi spuneţi-i poporului că voi sunteţi ai Mei şi numai ai Mei. Amin.

Iar voi, cei ce aveţi povara Mea peste voi şi Îmi sunteţi punte pentru cuvântul venirii Mele, aşa să staţi mereu, căci crucea Mea am pus-o pe umerii voştri, ca să fie ea semnul venirii Mele, cartea pe care o aşez cu voi peste pământ, ca să fie ea duhul pocăinţei şi duhul proorociei. Amin.

Râvniţi la darurile duhovniceşti, dar mai ales râvniţi să proorociţi, şi, mai ales, şi iarăşi zic, mai ales, ţineţi din răsputeri la dragostea Mea dintre voi, fii ai Ierusalimului, că toate se vor sfârşi, dar dragostea Mea din om va fi izbăvirea Mea şi a sfinţilor Mei după două mii de ani de la anunţarea împărăţiei Mele.

Pace vouă, că sunteţi tare, tare tristuţi, copii străjeri în calea cuvântului Meu. Pace vouă, că multă pace vă trebuie, fiindcă încercarea voastră Eu o cunosc. Luaţi duh de sănătate, înfiripaţi-vă puterea, că n-are cine vă întări. Dar Eu sunt în voi şi cu voi, şi vom aşeza pe pământ duhul pocăinţei, care va aduce cu el duhul proorociei, şi acesta va aduce cu el împărăţia cerurilor tot mai văzut, începând de la voi, începând de la Ierusalim, fiilor. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2002

Praznicul Naşterii Maicii Domnului

Fiecare filă a Scripturilor este un astăzi. Când Dumnezeu se dă după om, El este îngenuncheat de om. Durerea este semnul iubirii care se naşte şi care naşte. Taina legănuţului.

La cumpăna dintre două sărbători, copii ai durerilor Mele, vă întăresc Eu, Domnul. Amin. Vă umplu Eu, Domnul, de dragostea Mea şi vă umplu de milă de Dumnezeu, fiilor străjeri în calea cuvântului Meu, fiilor zdrobiţi de neputinţe şi de dureri, în fel de fel dureri. Duhul rău Mă zbuciumă şi pe Mine, dară pe voi că sunteţi cu trupul!

În duhul şi în trupul vostru se sparg, fiilor, toate, toate câte bat înspre lucrarea cuvântului Meu pe care o port cu voi între cer şi pământ, între pământ şi cer. Dar Eu, Domnul, am grijă din timp de voi şi, ca Cel ce văd totul dinainte, vă pregătesc dinainte mângâieri şi puteri lângă voi pentru durerile care lovesc în lucrarea Mea cu voi şi în voi, căci voi sunteţi vasele lucrării Mele şi vă doare trupul şi vă doare duhul de câte ori lucrarea Mea primeşte lovituri de la vrăjmaşii ei, de la cei ce nu înţeleg ce este ea şi ce face ea între cer şi pământ, între pământ şi cer, fiilor unşi. O, păstraţi-vă întregi sub mâna Mea cea tare care biruieşte mereu, mereu pentru Mine şi pentru voi împlinirea Scripturilor rostite de demult, fiindcă fiecare foaie din Scriptură are un azi, fiilor. Vă călăuzesc prin Scripturi aşa cum vă învăţ Eu, Domnul, să umblaţi cu ele, şi vi le desluşesc din nou, căci Eu sunt în ele mereu astăzi, fiilor.

E zi de naştere. Sărbătorim pe cea născută şi pe născătoarea ei. Mama Mea are azi sărbătoarea ei cea pentru naşterea ei, iar mama ei are sărbătoarea ei lângă ea, lângă cea născută care M-a născut apoi pe Mine, Domnul şi Învăţătorul şi Salvatorul vostru, fiilor. Îmi sunteţi atât de dragi când sunteţi îndureraţi de durerile care bat spre lucrarea Mea cu voi, de v-aş lua şi v-aş face un legănuţ între pământ şi cer, ca să vă legăn Eu în el cu îngeraşii Mei cei mângâietori din cer şi de pe pământ de lângă voi. Dar de peste tot Mi-e greu să pot aceasta, să vă fac legănuţ şi să vă mângâi în mângâieri ca să-Mi pot Eu mângâia de la voi durerea Mea cea grea pentru lucrarea Mea, pentru lucrul cel greu de lucrat al venirii Mele de la Tatăl pe pământ acum, la sfârşit de timp, şi de început nou, fiilor îndureraţi. Mă tare doare de voi! Nu ştiu cum să vă mai mângâi, să vă fac legănuţ, între pământ şi cer să vi-l fac, şi să pun îngeraşi să vă legene pe voi, că-Mi sunteţi aşa de dragi când purtaţi în voi durerile Mele care bat spre lucrarea Mea cu voi! Dar voi sunteţi micuţi de tot faţă de duhul cel mare al omului de pe pământ, şi sunteţi cu duhul cel din cer în voi, iar cei din cer sunt în strâmtorare mereu şi peste tot pe pământ. Învăţaţi din Scripturi ce este strâmtorarea, dar şi mângâierea ei, aşa cum Eu v-am arătat în timpul lucrului Meu cu voi, neumblând în vicleşug, nici stricând cuvântul Meu, şi îndemnându-vă pe voi prin arătarea adevărului faţă de orice conştiinţă omenească înaintea Mea, fiindcă Evanghelia Mea cu voi este încă acoperită, în parte acoperită pentru cei pierduţi care nu-şi deschid ochii şi mintea ca să-i lumineze lumina Evangheliei slavei Mele, care este chipul Meu, fiilor, fiindcă Eu am zis: *«Să strălucească din întuneric lumina!».* Amin. Iată, Eu strălucesc în inimile voastre ca să strălucească cunoştinţa slavei Mele pe faţa celor ce Mă caută cu voi. Dar puterea aceasta covârşitoare este a Mea şi nu a voastră, fiilor.

Mi-e tare milă de voi, şi v-aş face un legănuţ între pământ şi cer, ca să vă legăn Eu în el când sunteţi duruţi de peste tot, şi apoi să pot în voi mereu, mereu, fiilor duruţi. O, cum să vă fac legănuţ? Unde să vi-l fac? Voiesc lângă îngeri să vi-l fac, ca să vă legene pe voi îngerii din cer şi de pe pământ când Eu sunt adânc îndurerat în voi. O, cât de greu, cât de greu Îmi este Mie în voi când Eu şi cu voi trebuie să ne dăm după om, după gândirea omului, după firea omului, după iubirea sau neiubirea lui, iar gândirea Mea din voi stă supusă de gândirea omului, după felul lui de a fi, fiilor.

O, mamă a Mea, hai cu toţii să fim în cuvânt, că greu Îmi este când n-am cu cine vorbi pe pământ atât cât sunt Eu,

mamă. O, greu Îmi este să stau supus sub gândirea omului, să pot ca omul şi nu ca Mine, mamă.

— Eu, Fiule scump, mă fac azi legănuţ pentru cei înduraţi ai Tăi de pe pământ. Mă uit şi eu, ca şi Tine mă uit, să le putem face mângâieri ca să poată ei pentru Tine, căci spinii îi înăbuşă pe ei. Am face din spini trandafiri, trandafiri fără spini, Fiule înspinat. Dar când dăm să luăm în mână un trandafir pe care să-l curăţăm de spini, şi apoi să-l facem mângâiere pentru noi şi pentru ei, ne umplem de sânge pe mâini, Fiule, căci coada trandafirului e plină de spini, şi cu ei se face spin trandafirul. Noi însă, mereu, mereu am voit să facem pe pământ trandafiri fără spini, şi să facem din ei mângâieri pentru noi pe pământ, dar greu mai este când Dumnezeu Se dă după om, după gândirea omului, după firea omului, după împietrirea omului, după dorul din om, Fiule, căci dorul din om e dorul lui cu care stă lângă Dumnezeu, şi nu e dorul lui Dumnezeu cu care stă omul lângă Tine, Fiule. Pe vremea lui Verginica, cea care Te-a purtat ca şi mine în trupul ei cu Duhul Tău, aşa cum Te-am purtat eu în mine cu trupul Tău, Doamne, Tu vorbeai îndurerat din ea, şi privind la cei ce ascultau de la Tine prin gura ei, spuneai aşa: *«O, trandafirii Mei cu spini pe coadă, că am voit să iau în mână un trandafir, şi el M-a înţepat»*. Aşa spuneai Tu, Fiule, prin Verginica, fiindcă omul are gândirea lui, şi Tu nu poţi decât ca el cu omul.

Ne doare pentru cei duruţi pentru noi, pentru vasele lucrării Tale, Doamne. Când ei stau în mână cu armele dreptăţii cele de-a dreapta şi cele de-a stânga ca să facă să strălucească din întuneric lumina, ei stau înfăţişaţi înaintea tuturor ca slujitori ai Tăi în multă răbdare, în cuvântul adevărului, prin slavă şi necinste, prin defăimare şi laudă, ca nişte necunoscuţi, deşi bine cunoscuţi; ca nişte întristaţi, dar pururea bucurându-se în dureri; ca nişte amăgitori, deşi iubitori de adevăr; ca nişte pedepsiţi, dar nu ucişi; ca nişte sărăcuţi, dar bogaţi pentru toţi şi pe mulţi îmbogăţind; ca unii care nimic nu au, dar stăpânind lumea, Doamne, purtând în ei lucrarea Ta, lumina Ta cu cele şapte duhuri dumnezeieşti în ea şi vasul cu untdelemn care hrăneşte lumina, căci cuvântul este lumina, este untdelemnul care curge prin două ţevi peste pământ, cuvântul Domnului, ca să ştie tot pământul că Tu eşti trimisul Tatălui cuvânt, iar ei sunt unşii Tăi prin care Tu stai înaintea a tot pământul cu ei. Amin. Taina lor cu Tine e taină acoperită, şi din slavă în slavă Te tăinuieşti în ei, şi fărădelegile multora le iau asupra lor, purtând peste ei ocara Ta, Doamne. Le-am face un legănuţ între pământ şi cer, că ei sunt mici şi trebuie legănaţi, şi trebuie purtaţi, şi trebuie să înţeleagă ei Scripturile Tale cele pentru sfârşit de timp, şi să stea ei aşa cum scrie despre ei în Scripturile Tale, Doamne, în Scripturile cele de demult ale proorocilor lor care privesc acum de lângă Tine lucrul tainei Scripturilor lor.

O, să-i naşti mereu pe ei, Fiule. Mereu, mereu să-i naşti ca să fie mereu nou-născuţi, căci Tu iubeşti pe copii, iar pe oamenii mari îi aştepţi să se facă şi ei copii, căci dacă sunt mari nu ştiu să facă ce fac copiii, precum nici copiii nu ştiu să facă ce fac oamenii mari care nu mai învaţă sfinţenia cea cu duh de copil şi voia Ta în ei apoi, Doamne. O, dă-le Tu mângâiere şi du-Te cu ei pe calea cărţii lui Verginica, iar ea să le dea iar laptele cel pentru copii, mângâierea şi legănarea pentru cei mici ai Tăi. Amin, amin, amin.

— O, cum să nu le dau, mamă! Dacă Eu nu le dau, cine să le dea? Mă voi purta cu ei spre cartea trâmbiţei Mele Verginica şi voi poposi cu ei în ea ca într-un leagăn sfânt şi îi voi hrăni pe ei cu untdelemn şi cu vin, că sunt doborâţi de dureri şi nu găsesc pe pământ leac pentru durerea Mea din ei. Duhul rău care bate spre ei M-a zbuciumat şi pe Mine, dară pe ei! căci ei sunt cu trupul, şi sub chipul lor Eu stau ascuns în mijlocul poporului Meu şi îl hrănesc pe el din vasele ungerii Mele precum scrie în Scripturi despre untdelemnul care porneşte şi adapă cu cele şapte duhuri şi puteri dumnezeieşti luminile care luminează pe pământ calea Mea spre om prin unşii Mei. Amin.

O, copii duruţi, atât de greu duruţi de toate câte bat spre voi! Duhul rău e rănit de moarte şi se războieşte cu voi ca să frângă corabia Mea cu care Eu vă port spre întâmpinarea Mea. Dar Eu vă mângâi în dureri, şi vom putea mereu, mereu prin dureri. E dulce viaţa prin dureri. E tare dulce viaţa Mea în voi, căci durerea a fost viaţa Mea, aşa precum şi viaţa voastră este. E aşa de dulce viaţa de fiu al lui Dumnezeu, şi cine o află o iubeşte, căci iubirea care doare adânc în om pentru calea Mea, aceea este iubirea. Iubirea este cea care doare, fiilor, şi durerea este bucuria ei, şi după acest semn s-o cunoaşteţi pe ea, căci semnul ei este durerea, durerea care o naşte pe ea ca să fie în om iubirea Mea. Amin.

O, v-aş face un legănuţ între pământ şi cer, şi greu vi-l mai pot face. Mă mut cu legănuţul Meu cel pentru voi din loc în loc în tot jurul ieslei Mele de cuvânt, ca să vă port pe îngeri şi cu îngeri de sus şi de jos, şi ca să-Mi păziţi voi ieslea Mea de orice duh potrivnic care loveşte în voi ca să-Mi facă Mie nume rău pe pământ. Dar Eu sunt biruitor pentru voi, numai să fiţi voi uniţi; uniţi la bine şi la greu, fiilor unşi, ca nişte păstoraşi întru Unul singur, Păstorul vostru, Iisus Hristos. Amin.

Voi, fiilor unşi care staţi înaintea Mea mărturie peste neamurile pământului din partea Mea de-a dreapta şi de-a stânga vasului cu untdelemn din care Eu Mă las peste pământ cu cele şapte duhuri dumnezeieşti ca să fac cu ele ceruri noi, şi pământ nou să fac, voi să fiţi voia Mea. O dragoste fără de margini să fiţi înaintea Mea, căci cumpăna Mea este în mâinile voastre, precum scrie în Scripturi, fiindcă fiecare filă a Scripturilor Duhului Meu Cel Sfânt, prin prooroci scrise, are un azi, fiilor. Întăriţi-Mi taina iubirii şi nu vă temeţi de dureri, căci iubirea care doare este cea care arde, şi luminând arde. Amin.

Legănaţi-vă în Duhul Meu ca într-un legănuţ. Căutaţi cu Duhul Meu, Care vă mângâie pe voi. Uitaţi-vă în voi, şi uitaţi-vă în Mine ca să vedeţi, fiindcă în cartea Mea cu voi Eu M-am aşezat cu voi şi cu multe taine peste voi. Răvăşiţi-vă aducerile-aminte ale zilelor tainelor Mele cu voi şi legaţi-le firul şi veţi vedea înapoi şi înainte, şi veţi vedea tot mai desăvârşit locul Meu de lângă voi şi locul vostru de lângă Mine, şi aşa vom lucra mereu, mereu de acum, că a venit iară şi iară vremea cea dulce care vă învaţă prin dureri să fiţi voi vremea Mea, fiilor. Îmi sunteţi aşa de dragi când sunteţi înduraţi! Sunteţi aşa de frumoşi când plângeţi! Sunteţi atât de slăviţi când sunteţi dispreţuiţi şi neiubiţi, că nu oricine are de la Mine darul cel mare de a vă iubi pe voi cu tot dragul, fiilor. Hai să plutim şi să ne dăm în leagăn şi să ne mângâiem. Hai, fiilor! Toate pânzele sus! Eu, Domnul, sunt sus pe catarg, cu steagul român şi cu năframa Noului Ierusalim pentru biruinţa cea mare mereu, mereu pentru Mine şi pentru voi. Fiţi stegari cu putere multă. Priviţi mereu la stânca aceea din care aţi fost luaţi ca să fiţi ai Mei, şi staţi în ea ca să fiţi. Cine voieşte să fie ca Mine, să se uite la voi şi să fie. Iar voi să fiţi ca Mine, fiilor. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2002

Praznicul Înălțării sfintei cruci

Cei ce nu prind tâlcul învățăturilor Domnului, aceia trebuie să repete timpul pentru învățat. Cei disprețuiți pentru Domnul sunt cei frumoşi ai Domnului.

Vă găsesc că Mă aşteptați, copii care-Mi primiți cuvântul, dar voi trebuie să desluşiți poporului Meu tot ceea ce Eu cuvintez în cartea Mea de azi, că dacă el înțelege ca el şi nu ca Mine şi nu ca voi, nu înseamnă că învață carte Israel. Eu vreau să-i dau lui premiu de înțelepciune, dar să fie la lecții Israel, iar cel ce nu ştie şi nu poate prinde bine tâlcul învățăturilor Mele şi al tainelor Mele de azi şi al fiilor de azi cu care Eu Îmi lucrez minunata Mea venire acum, la sfârşit de timp pământesc pentru cei ce Mă iubesc, aceia să repete iar timpul pentru învățat, şi apoi să primească notă bună, şi apoi să lucreze dreptatea şi înțelepciunea ei în pământul celor sfinți. Amin.

Să stea poporul Meu la învățat, fiilor. V-am făcut făcători şi învățători peste poporul Meu, iar el trebuie să stea la făcut, şi apoi să învețe, că atât are el de făcut între pământ şi cer. Curând, curând Eu vin, şi trebuie să-Mi găsesc poporul gata pentru ca Eu să-l pot ocroti în ziua judecății. Amin.

O, atâtea pilde minunate lucrez pentru voi! Atâtea întăriri vă dau în dureri ca să vă odihnesc Eu pe voi şi să-Mi întăresc poporul care Mă va întâmpina de lângă voi, fiilor unşi. V-am spus vouă că sunteți aşa de slăviți când sunteți disprețuiți şi neiubiți, şi v-am spus că nu oricine are darul cel mare de a vă iubi pe voi, că de la Mine este iubirea cea pentru voi în om, în omul care are ochi şi urechi spre Mine şi spre voi, ca apoi să vă vadă pe voi. Vă arăt semne minunate, ca să-Mi întăresc poporul lângă voi, că iată, voi sunteți plăpânzi şi nu voiți să Mă slăvesc în voi lângă popor ca să-l întăresc Eu pe el. Voi sunteți fiii umilinței, fiindcă o iubiți pe ea aşa cum am iubit-o Eu. Dar şi prin ea sunteți slăviți, căci cine este de la Mine, acela este slava Mea, iar Eu v-am spus că sunteți aşa de slăviți când sunteți disprețuiți! Şi iarăşi v-am spus: legați firele zilelor Mele cu voi, că asta mai aveți de lucrat, că v-am făcut pe voi ochi şi urechi înaintea Mea şi înaintea poporului sfânt. Uitați-vă înapoi, şi uitați-vă înainte apoi, ca să vedeți desăvârşit locul Meu de lângă voi, şi locul vostru de lângă Mine, ca să putem trece prin dureri, că e dulce vremea prin dureri, fiindcă ea vă ține în mare trezie şi vă face frumoşi pentru venirea Mea. Amin. Locul Meu de lângă voi dacă nu-l înțelege poporul Meu, el nu va putea cunoaşte locul lui de lângă Mine. Şi cum va sta el lângă Mine dacă nu cunoaşte bine statul Meu de lângă voi? Eu i-am spus poporului Meu cuvânt tainic, iar voi, fiilor slăviți prin dureri, umiliți-vă înaintea Mea şi slăviți-vă pentru Mine înaintea poporului, dar învățați să ştiți cum să vă fie statul cu creştinii şi cât să vă fie ca să nu vă pierdeți voi puterea Mea din voi dacă poporul dă să se obişnuiască cu voi. Uitați-vă în Scripturi cum lucram Eu cu ucenicii şi cu cei ce veneau după Mine ca să asculte de la Mine taina împărăției cerurilor. Voi trebuie să ştiți şi să fiți taina Mea cea din mijlocul poporului sfânt, şi trebuie să vreți aşa, ca să nu vă mai doară dureri care vă doboară, că n-are cine să vă ajute pe pământ prin dureri, fiindcă voi aveți durerile Mele, fiilor. E greu să se vadă de pe pământ durerea Mea din voi. Lăcrimioarele voastre sunt ascunse în voi, fiindcă Eu sunt Cel tainic, şi nu oricine ştie să plângă aşa cum plâng Eu în voi. Aceasta ştiți numai voi, fiindcă voi ați stat la făcut după chipul şi asemănarea Mea, şi v-am făcut frumoşi pentru Mine şi v-am spus că vă vor mărturisi diavolii şi îngerii şi veți şti că Eu sunt Cel ce vă ocrotesc şi Cel ce vă slăvesc pe voi. Amin.

V-am luat cu câteva zile în urmă şi am ieşit cu voi ca să-Mi întăresc prin voi şi de lângă voi pe cei încercați de durerile voastre, de durerile Mele în voi, fiilor. Apoi i-am poruncit duhului rău care bate spre voi să vină să-şi arate lucrarea lui cea potrivnică Mie şi vouă. Să vină, i-am spus. Şi i-am spus că îl aştept. El s-a supus, fiindcă Eu sunt Dumnezeu, şi a venit supus de puterea îngerului Meu care a lucrat atunci pentru voi. Am lucrat ascuns în voi şi l-am făcut să-şi arate lucrarea lui cea mincinoasă cu care ar da el să Mi-i lovească până şi pe cei aleşi ai Mei. L-am făcut să vorbească, şi a vorbit. Apoi Eu am lucrat prin voi arătându-vă lui cu Mine în voi, şi arătându-vă şi vouă cât sunt în voi, fiilor. El s-a înfricoşat atunci, şi s-a tras din fața voastră şi s-a tot tras înapoi dacă a văzut că Eu îl înspăimânt cu slava Mea din voi, cu seninul Meu din voi, că Eu nu lucrez cu asprime nici pentru duhul rău, fiilor. Dar el s-a tras în el, şi apoi îngerul Meu l-a luat pe el şi l-a dus la locul lui. Şi iar am trecut apoi cu voi, şi v-am arătat vouă cum vă mărturisesc Eu înaintea oamenilor, fiilor, şi cum le dau Eu lor ochi şi urechi ca să vadă slava Mea din voi şi ca să stau Eu față în față cu voi în mijlocul oamenilor şi ca să vă întăresc puterea şi ascultarea şi credința că voi sunteți ai Mei în orice vreme de bucurii sau de dureri, fiilor. V-am grăit vouă din fața voastră, şi acelaşi fel de grăire am grăit, aşa cum v-am grăit din carte, şi v-am mărturisit prin oameni, cu puterea îngerului Meu, şi am spus: *„Sunteți aşa de frumoşi! Sunteți aşa de priviți şi de slăviți!“.* V-am repetat cuvintele Mele de peste voi prin îngeri şi prin oameni, căci îngerii din cer lucrează pentru voi pe pământ şi vă arată pe voi fiilor oamenilor care vă proorocesc pe voi, care vă văd pe voi cu slava Mea în voi. Eu am spus prin prooroci: *«Până şi peste robi şi roabe voi turna din Duhul Meu, şi ei vă vor prooroci pe voi pentru adeverirea lucrului Meu din voi peste pământ».* Amin.

O, fiilor, o, fiilor, o, fiilor! Eu sunt cu voi pe pământ în acelaşi timp şi în dureri şi în slavă, întărind pe poporul Meu cel de sub crucea Mea cu voi. Le dau mângâieri celor ce poartă durerile voastre ca şi voi. Le dau din cer, le aduc mângâieri din cer ca să poată ei trece vremea durerilor Mele din voi. Vă arăt pe voi deodată prin slavă şi necinste, prin defăimare şi laudă, ca nişte întristați, dar pururea bucurându-vă; ca nişte săraci, dar pe toți îmbogățind; ca unii care nu mai au nimic, dar pe toate stăpânindu-le.

O, ce frumoasă este crucea, fiilor! Ea vă ține după chipul şi asemănarea Mea. Ea vă slăveşte şi duce slava voastră la cei necăjiți pentru voi, că nu oricine are de la Mine darul cel mare de a vă iubi pe voi cu toată ființa lor care suferă mângâindu-se când voi din slavă în slavă suferind şi biruind vă arătați încercați pentru calea crucii Mele de azi, şi pe care v-am pus-o pe umeri ca semn înaintea venirii Mele, ca să plângă apoi toți cei de pe pământ care nu M-au cunoscut în voi mai înainte de ziua cea slăvită a slavei Mele, fiilor.

Azi e zi de sărbătoare pentru biserica cea cu sărbători. Crucea Mea este azi sărbătorită în lucrare de biserică, crucea pe care Eu am dus-o pe umeri până pe Golgota, ajutat de Simon Cireneanul. Ridicați-vă şi voi, şi înălțați-vă pentru slava Mea înaintea poporului umilindu-vă pentru umilința lui. Luați Duhul Meu din voi şi ridicați-L peste Israel, că Eu v-am spus vouă aşa: *«Uitați-vă în voi şi uitați-vă în Mine, în cartea Mea cu voi»*, că Eu M-am aşezat cu voi în ea, şi cu tainele Mele cu voi. Legați-le firul şi vedeți înapoi şi înainte, şi veți

vedea tot mai desăvârşit de atunci şi până acum locul Meu de lângă voi, şi locul vostru de lângă Mine; locul Meu în voi, şi locul vostru în Mine; Eu în voi, şi voi în Mine înaintea poporului sfânt. Amin. Şi vom lucra mereu, mereu de acum, că a venit iar vremea cea dulce care vă învaţă prin dureri să fiţi vremea Mea, fiilor. Cel ce voieşte să stea în lumină, acela va lua învăţătură şi va vedea prin ea şi cu ea, iar cel ce are duhul lui nu va pricepe nici acum, căci scris este în Scripturi: *«Cei înţelepţi vor lumina ca strălucirea cerului, iar cei care vor fi îndrumat pe mulţi pe calea dreptăţii vor fi ca stelele în veci de veci».* Amin. *«Mulţi vor cerceta şi va creşte ştiinţa cărţii Mele cu voi. Mulţi vor fi curăţiţi şi albiţi şi lămuriţi, şi numai cei înţelepţi vor înţelege.»* Amin.

V-am mângâiat pe voi în cartea lui Verginica. V-am desluşit taine din tainele lucrării Mele cu voi ca să întărim ştiinţa poporului sfânt, şi el să fie înţelept şi să înţeleagă. Vreau să fiţi comoara Mea pe care s-o iau în mână curând, curând, iar voi să vă bucuraţi de mila Mea de voi şi de dragostea Mea de voi, fiilor. Tot poporul să vrea aşa cum vreau Eu, dar să fie înţelept tot fiul acestui popor, că este scrisă o Scriptură care spune aşa: *«Îl vor vedea cum este, căci vor fi asemenea Lui. Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este».* Amin. O, Eu sunt Cel umilit între voi, iar voi să fiţi asemenea Mie, şi aşa să vă văd că sunteţi, copii ai Ierusalimului. Dacă voi nu aţi fi umiliţi ca şi Mine, blânzi şi smeriţi aşa cum sunt Eu, cum M-aţi putea vedea dacă nu aţi fi ca Mine? Dacă voi nu aţi fi după chipul şi asemănarea Mea, cum M-aţi putea vedea, copii învăţaţi de Dumnezeu cu atâta învăţătură din cer, şi care curge ca untdelemnul cel curat, în două şuviţe, adăpând luminile candelelor care văd peste tot pământul şi învăţând pe toţi oamenii taina împărăţiei cerurilor, aici, pe pământul Meu cel sfânt şi al grădinilor Mele din jurul ieslei Mele de cuvânt?

Ridicaţi-vă la darurile înţelepciunii tainice şi prooorociţi unii altora vremea începutului Meu cel mic şi cel mare, căci orice început mic e mare, e nou, e luminos, fiilor, numai să aveţi voi ochi şi urechi botezându-vă mereu în vasul spălării, în vasul Meu cu untdelemn, în lucrarea Mea de cuvânt care vă creşte pe voi pentru ca să rămâneţi în iubirea Mea. Amin.

Cine are urechi, să audă, şi apoi va vedea, şi va înţelege apoi, şi iarăşi va vedea. Amin. Aşa să stai tu înaintea Mea şi înaintea celor prin care Eu te hrănesc, Ierusalime. Şi cere, poporul Meu, şi ţi se va da, şi apoi vei avea. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2002

Sărbătoarea sfântului Ioan evanghelistul

Cel nelegiuit îşi face casă pentru trufia lui, şi omul nu mai ştie ce înseamnă om. Duhul trebuie să biruiască trupul. Să nu moară cele mari din cer pentru cele mici de pe pământ.

Ai nevoie de multă învăţătură, Ierusalime. Te-aş ridica pe nori, că e greu pe pământ. Ţi-aş arăta mai mult pe cele de sus, şi de la ele pe cele de jos, că mare este vremea Scripturilor Mele din zilele tale, şi tu eşti încă micuţ, poporul Meu. Ai nevoie de multă învăţătură, că eşti micuţ, Ierusalime, şi nu ştii să te înveţi singur, iar Eu te-aş învăţa şi te-aş tot învăţa din zori şi până-n zori, ca să te ocrotesc sub învăţătura Mea şi să-ţi vestesc prin ea lucrarea Mea şi lucrarea ta, şi să te ocrotesc din zori şi până-n zori, poporul Meu.

Are nevoie omul de pe pământ de multă învăţătură, Ierusalime. Se apropie învierea morţilor, şi omul de pe pământ se tot ascunde de venirea Mea, şi Eu trebuie să vestesc pământul că vin ca să-Mi împlinesc Scripturile cele pentru vremea aceasta, şi încă o dată să le vestesc pe ele, ca să le ştii tu, şi să le ştie omul de pe pământ, poporul Meu. Sunt în sfat ceresc în mijlocul tău, grăind din Scripturi, că omul nu mai vrea să le creadă şi apoi să le aştepte. Dar Eu sunt cuvânt pe pământ în mijlocul tău, şi grăiesc cu tine, şi îi dau omului de pe pământ grăirea Mea cu tine, ca să ştie el că Eu sunt pe pământ învăluit în cuvânt, şi Îmi pregătesc venirea şi Îmi pregătesc coborârea cu sfinţii, că Eu, cu ei vin, în zeci de mii, precum este scris. Amin.

Te învăţ să-ţi faci pernuţă din cuvântul Meu de peste tine şi să te închini la ea când te culci şi când te scoli şi când ţi-e somn şi când ţi-e veghe, că Eu nu mai pot fără tine şi nu mai am stare când văd Scripturile cele pentru vremea aceasta, şi când văd sfinţii cum se scoală pentru venirea Mea, şi când văd pe îngerii venirii Mele gata să trâmbiţeze ridicarea morţilor pentru ziua venirii Mele, poporul Meu.

Te-aş ridica pe nori, că e greu pe pământ şi nu mai am loc să pun piciorul pe aşternutul pe care Eu l-am zidit. Mă uit cu jale fără de margini ce a făcut omul pe pământ, că şi-a ridicat şi îşi tot ridică peste tot case, şi scrie omul pe ele numele Meu, şi Eu nu pot intra în ele cu învăţătura Mea, că e prea multă desfrânare şi e prea multă slavă deşartă, şi nici mustrarea nu-şi mai poate face loc spre pocăinţă, şi omul nelegiuirii îşi face casă şi se ascunde în ea cu slava lui cea de la trufia lui, şi cu slava lui cea de la omul cel fără de învăţătură, şi Eu nu mai am unde să pun piciorul de multa desfrânare de pe pământ, de multa trufie din om, poporul Meu.

Nu mai am ce să-i fac omului decât venirea Mea. Nu vreau însă să-Mi spună el că n-a ştiut de ea, că Eu sunt un Dumnezeu drept, şi nimic n-am făcut încă din vecii până n-am vorbit cu Tatăl, şi apoi până n-am vorbit cu omul. Omul de azi dă să uite vorbirea Mea cu omul, dar Eu am vorbit cu omul mereu, mereu pe pământ, şi n-a fost pământul fără Dumnezeu pe el, şi n-a fost pământul fără om pe el de când Eu, Domnul, l-am făcut pe omul cel zidit de mâna Mea uitându-Mă la Mine ca să-l fac pe el aşa cum se uită un om priceput la facere la alt om ca să facă un trup după chipul lui. O, e prea multă desfrânare în om ca să mai pot face Eu facere din om! Pot însă să cuvintez peste om şi să-l fac din cuvânt, şi apoi să-l fac şi din trupul lui, şi greu îi mai este facerii Mele pe pământ peste om, fiindcă n-am unde să pun piciorul şi să stau pe aşternut şi să învăţ mulţimile să vină la Mine, să vină la apă, şi să ies cu apă în calea omului, că nu mai ştie omul ce înseamnă om. Mă plâng ţie cu jale, poporul Meu, că omul nu mai ştie ce înseamnă om, iar Eu vin şi tot vin venind cu venirea Mea, şi nu mai găsesc om pe pământ, că nu mai este credinţă, poporul Meu. Din credinţă vreau să-l fac pe om; din propovăduire şi din credinţă; din duhul pocăinţei şi din duhul proorociei, şi apoi din Duhul Sfânt. Amin.

Orice om are nevoie de unealtă când lucrează, când face ceea ce face. Aşa am Eu nevoie de tine, Israele de azi. Am nevoie să fii după chipul şi asemănarea Mea, şi îţi trebuie mereu pe Domnul peste tine, mereu, mereu învăţătura Mea, poporul Meu, să Mă văd cu ea în tine, şi să se uite omul la tine şi să-L vadă pe Dumnezeu şi să-L facă în el cu cuvântul Meu cel de peste tine, căci cuvântul Meu zideşte pe om, şi nu se poate zidi omul pentru Mine decât cu cuvântul Meu. Amin.

Voi nimici toată, toată minciuna de pe pământ, toată facerea omului care-l înşeală pe om ca să nu mai caute el spre Făcătorul cerului şi al pământului şi al omului. Mi-e prea milă

de om. Nu mai ştie omul ce înseamnă om, dar Eu, Domnul şi Făcătorul, am lucrul Meu de facere peste tine, poporul Meu, şi vreau să te înveţi tu facerea Mea, şi vreau s-o înveţi, şi numai Duhul Sfânt să-ţi fie ţie unealta de învăţat facerea, poporul Meu. Te-am învăţat mereu, mereu, şi tu de aceea ştii. Te-am învăţat să nu Mă cauţi nicăieri, că Eu aştept lângă tine şi înăuntrul tău, şi ţi-am spus că împărăţia Mea este înăuntrul tău, numai s-o păzeşti şi s-o lucrezi, aşa cum i-am spus Eu omului cel zidit de mâna Mea. Te-am învăţat să fii, şi te voi învăţa încă până ce tu vei fi atât cât vei putea să-Mi spui tu Mie: *„Eu sunt cel ce sunt“*. Amin, amin, amin.

Vin, poporul Meu, în cartea ta cu Mine cu cel ce Eu l-am iubit atât de mult şi cu care Eu am cuvântat după înălţarea Mea la Tatăl despre vremea venirii Mele de acum.

O, fiilor care-Mi primiţi cuvântul, Ioan cel iubit atât de mult de Mine e mereu, mereu atât de aproape de voi, iar duhul lui e în Duhul Meu când Eu grăiesc vouă şi peste pământ. El atâta iubire vă dă cât voi abia puteţi duce, că Eu l-am iubit cât nu vă pot spune, şi tot aşa vă iubesc şi pe voi, şi tot aşa vă iubeşte şi el, că mult a aşteptat el venirea Mea de azi în cuvânt, fiindcă Eu i-am spus lui că încă o dată va mai vorbi pe pământ. El stă în durerile voastre şi vi le face bucurii, iar cu mânuţele vă umple mereu de binecuvântări şi de mângâieri, că grea e calea voastră cu Mine, şi el stă cu voi sub cruce şi nu vă lasă, cum nici pe Mine nu M-a lăsat, că Mi-a fost fiu dulce de tot, şi aşa Îmi este şi de lângă voi, căci taina lui e mare în el, şi se numeşte taina iubirii Mele în om. V-am dat atâta dragoste în voi cât i-am dat şi lui. V-am iubit cât pe el şi v-am luat în iubirea Mea, că mult aţi stat şi staţi lângă durerea Mea, şi cu ea în voi, şi mult treceţi prin ea, şi ea prin voi, aşa cum toate durerile Mele treceau prin inimioara lui cea plină de Mine. Viaţa lui eram Eu. Ardeam în el cu dragostea Mea în dragostea lui, şi el era taina iubirii. Amin, amin, amin.

— O, bunule Doamne, bunule Învăţător! Ce să fac să moştenească omul viaţa Ta aşa cum am moştenit-o eu? Ce să fac să moştenească omul viaţa cea fără de moarte aşa cum eu am luat-o de la Tine? O, ce să fac? Ard de dor după om cu arsura Ta şi stau în cele ce nu se văd şi ard lângă poporul Tău şi ard în cei ce sunt din partea Ta cuvântul Tău peste Israel. Stau în cele ce nu se văd şi îi mângâi pe ei şi le dau din viaţa mea şi din inima mea, că ei trec prin dureri, şi ele îi fac frumoşi, şi atât de frumoşi, Doamne! Cine este cu ei seamănă cu ei şi ia din duhul lor cel pus de noi în ei. Dar cel mai mult le spun celor de lângă ei să ia din duhul umilinţei din ei, ca să ai Tu pentru ei îngeri de lângă ei, şi să fie ei trupul îngerilor, căci îngeraşii cei buni ai Tăi stau nedespărţiţi de ei şi îşi fac lucrarea iubirii şi a veghii cea pentru ei şi pentru tot poporul Tău, Doamne. Iar eu grăiesc poporului Tău cel de lângă ei aşa cum grăiam celor ce-i iubeam acum două mii de ani învăţându-i taina iubirii, şi aşa le spun:

Iubiţilor, trăiţi în iubire şi îndrăzniţi pentru ei şi pentru voi şi pentru noi cu voi înaintea Domnului, căci am spus atunci: *«Dacă inima noastră nu ne osândeşte, avem îndrăzneală la Dumnezeu, şi orice cerem primim de la El, fiindcă păzim cuvântul Lui, şi cele plăcute şi iubite de El facem»*. Să ne păstrăm în Duhul Lui, căci prin aceasta cunoaştem că El rămâne în noi, din Duhul pe Care ni L-a dat, aşa încât să nu dăm crezare oricărui duh, ci să cercetăm duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă e prea mare minciuna de pe pământ şi omul de pe pământ, iubiţilor. Iar voi în aceasta să cunoaşteţi Duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturiseşte că Iisus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu, şi orice duh care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antichrist, şi aceia sunt din lume, şi de aceea grăiesc ca din lume, şi lumea îi ascultă. Dar noi suntem din Dumnezeu, şi cine-L cunoaşte pe El ascultă de noi, şi din aceasta cunoaştem Duhul Adevărului şi duhul cel rătăcit. Dar Dumnezeu ne-a iubit, şi Îi suntem datori să ne iubim unii pe alţii, şi El rămâne în noi, şi dragostea Lui în noi este desăvârşită.

O, să-i spuneţi poporului cel sfinţit de Domnul că fiindcă El ne-a dat din Duhul Său, de aceea cunoaştem că rămânem în El, şi El în noi, şi noi am cunoscut şi am crezut iubirea pe care El o are către noi. El este iubire, iar cel ce rămâne în iubire, rămâne în El, şi El în acela rămâne. Amin.

O, mincinos este cel ce urăşte pe fratele său şi zice că Îl iubeşte pe Dumnezeu, pe Care nu-L vede! Dacă el nu-l iubeşte pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, Care stă nevăzut? Iar El ne-a dat poruncă şi a zis: *«Cine iubeşte pe Dumnezeu, să iubească şi pe fratele său»*. Amin.

O, Ierusalime, o, iubiţilor, cine crede în El are cuvântul Tatălui care a mărturisit pentru Fiul Său, iar cine crede în Fiul Său are această mărturie în el însuşi. O, iubiţilor, cine nu crede în cuvântul Lui, care este cu voi, acela nu dă crezare lui Dumnezeu, şi L-a făcut mincinos pe El pentru că n-a crezut în mărturia Tatălui pentru Fiul Său. Iar mărturia este că Dumnezeu ne-a dat viaţă veşnică, şi această viaţă este Fiul Său. Amin. Aceasta vă spun ca să ştiţi că aveţi viaţă veşnică; iar încrederea către El este aceea că dacă cerem ceva după voinţa Lui, El ne ascultă, El ne aduce nouă cererile pe care I le-am cerut. Amin.

O, iubiţilor, treceţi din trup în duh, că eu aceasta am făcut. Treceţi şi iar treceţi, ca să vedeţi pe cele ce nu se văd, şi pe cele ce se văd de către om. Treceţi din trup în duh, dar cu Domnul, că El v-a învăţat pe voi cum vă primeşte pe voi, şi a zis: *«Cine nu intră pe uşă în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur şi tâlhar, iar cel ce intră prin uşă, păstor este oilor, şi aceluia portarul îi deschide, şi oile ascultă glasul lui, şi pe oile sale le cheamă pe nume şi le mână afară. Şi când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor, căci oile îi cunosc glasul, iar după un străin ele nu merg, şi fug de el, fiindcă oile nu cunosc glasul străinilor».*

O, ce frumos trebuie voi să înţelegeţi pe toate ale Domnului, şi să nu le uitaţi apoi, iubiţilor! O, ce frumos îi învăţam eu pe creştinii de atunci peste care lucram lucrul împărăţiei cerurilor şi le spuneam aşa: *«Cine nu face dreptate şi cine nu iubeşte pe fratele său, nu este din Dumnezeu, şi prin aceasta cunoaştem pe fiii lui Dumnezeu şi pe fiii diavolului»*. Şi iarăşi le spuneam: *«Să nu iubim cu vorba, ci cu fapta şi cu adevărul, şi în aceasta vom cunoaşte că suntem din adevăr şi vom afla odihnă sufletelor noastre în faţa Domnului, căci dacă inima noastră nu ne osândeşte, îndrăznim spre Dumnezeu, şi orice cerem primim de la El, fiindcă facem cele plăcute Lui înaintea Lui»*.

Nădăjduiţi în Domnul, căci cine îşi pune nădejdea în El, acela se curăţeşte pe sine precum Domnul este curat. O, nu pentru că nu ştiţi adevărul vă spun iarăşi acestea, ci pentru că îl ştiţi, şi ştiţi că nici o minciună nu vine din adevăr. O, ceea ce aţi auzit de la început, să rămână în voi, ca să rămâneţi voi în Fiul şi în Tatăl. Iar ungerea pe care o aveţi de la El în mijlocul vostru vă învaţă despre toate şi n-aveţi trebuinţă să vă înveţe cineva că învăţătura aceasta este adevărată şi nu este minciună. O, rămâneţi în El, ca să avem îndrăzneală când El Se va arăta şi să nu ne ruşinăm de El la venirea Lui. Amin.

Iar fiilor oamenilor şi celor ce se dau între ei fii ai lui Dumnezeu, eu aşa le spun lor: nu iubiţi lumea şi nici pe cele din ea, că dacă cineva iubeşte lumea, iubirea Tatălui nu este în el, fiindcă tot ce este în lume, pofta trupului şi a ochilor şi trufia vieţii, nu sunt de la Tatăl, şi sunt din lume, şi lumea trece, şi rămân în veac cei ce fac voia lui Dumnezeu. Amin.

O, ce dragoste am pentru voi, iubiţilor! Aş sta mereu cu Domnul lângă voi şi le-aş vorbi şi fiilor oamenilor, că Domnul mi-a spus că eu fi-va încă o dată să vorbesc popoarelor şi neamurilor şi multor împăraţi. Iar voi treceţi din trup în duh, că mare este taina iubirii, şi pe pământ nu mai este nimic din Dumnezeu. Dar voi treceţi din trup în duh în mijlocul fiilor oamenilor şi fiţi aprinşi în voi în taina iubirii. Amin.

O, stau în cele ce nu se văd şi îi mângâi pe ei şi le dau din viaţa mea şi din inima mea, că ei trec prin dureri, şi ele îi fac frumoşi şi atât de frumoşi, Doamne! Cine este cu ei seamănă cu ei şi ia din duhul lor cel pus de noi în ei. Ard de dor în ei în mijlocul poporului Tău care are în mijlocul lui ungerea Ta care îi învaţă pe ei. Iar cel mai mult le spun celor de lângă ei, de lângă cei ce au ungerea Ta care învaţă de la mijloc, să ia din duhul umilinţei lor, ca să ai Tu pentru ei îngeri de lângă ei pentru lucrarea iubirii şi a veghii pentru ei. Amin.

I-am mângâiat, Doamne, iar pe Israel l-am învăţat, şi le-am dat şi fiilor oamenilor care au limbile lor şi pe împăraţii lor. Şi dacă Tu binevoieşti, eu, cel ce n-am dezbrăcat trupul, căci Tu aşa ai binevoit când ai plecat ca să Te tăinuieşti în Tatăl, aş veni să desluşesc precum este scris vremile cele de acum, ca apoi să Te laşi văzut cu poporul Tău înaintea celor ce cred şi a celor ce nu cred cuvântul Tău cel tainic care vine cu norii, precum este scris despre venirea Ta. Amin, amin, amin.

— O, ce mare mângâiere Mi-ai dat tu, copil al iubirii Mele, Ioan, ucenic al Meu şi nedespărţitul Meu ucenic! Cât ai fost văzut de oameni şi de ucenici, ai stat şi cu ei şi cu Mine, iar acum suntem îmbrăţişaţi, şi nimeni pe pământ nu ştie taina ta, taina iubirii Mele în tine. Mi-ai adus mângâiere de la ei înăuntrul Meu, căci împărăţia celor ce Mă au acum pe pământ cuvânt stând înaintea Mea când Eu vin, e în Mine împărăţia lor, şi îi port în ea. Eu cu împărăţia Mea în ei, şi ei cu împărăţia lor în Mine. Sunt străpunşi de dureri, dar sunt aleşii Mei şi Mă slăvesc în ei cu slava cuvântului Meu, şi îi dau poporului Meu din Duhul Meu şi din duhul lor.

Tu cât ai stat cu trupul văzut între cei iubiţi îi învăţai iubirea şi dorul de Mine, şi de două mii de ani îi înveţi pe cei ce sunt ca Mine şi ca tine ca să aibă cei ce au, căci cei ce nu au, nu iau şi nu au. O mulţime de inimi au mâncat cu inima din ei iubire şi dor după cele din cer mai mult decât pâinea cea pentru fiinţă şi s-au hrănit cu cuvântul vieţii cel lăsat pe pământ prin voi, cei ce Mi-aţi fost ucenici atunci. Dar acum Eu i-am dat drumul râului vieţii pe care ţi l-am arătat acum două mii de ani că va fi acum, şi nu e om pe pământ să înţeleagă taina acestei iubiri care curge din tronul lui Dumnezeu Cuvântul. Iar tu eşti acum iubirea Mea peste pământ şi curgi din Mine peste fiii iubirii, şi iubirea îşi are soţii ei, şi ei îi mângâie pe ei, că ei trec prin durerile care-i fac frumoşi pe ei, şi atât de frumoşi pe ei! Amin.

O, poporul Meu, stau în mijlocul tău şi te învăţ de la mijloc, că am ungerea Mea peste cei ce te învaţă de la Mine ca să ştii tu şi să ai tu, poporul Meu. Stai descoperit înaintea Celui ce vede din cer şi de pe pământ, căci Eu sunt Cel ce sunt şi Cel ce văd, poporul Meu cel mare, şi poporul Meu cel mic.

O, dacă Eu zic ca omul ca să nu-l slăbesc pe omul cel din el, să nu zici că Eu nu ştiu, sau că nu văd, sau că nu aud. Eu, Domnul, Mă feresc de vina cea din om, dar Mă apropii de omul care-şi dă la lumină vina sa cea ţinută în el de întunericul din el, de judecata lui cea împotriva fratelui lui. Cine vrea să scape de vina cea din el, acela să nu judece pe nedrept pe aproapele său şi pe Dumnezeu, şi apoi va învia pe veci de veci. Amin.

Dar Eu vouă vă spun: iubiţi-vă unii pe alţii precum v-am iubit Eu. Eu v-am învăţat să-Mi cereţi iertare pentru greşalele voastre atunci când voi iertaţi pe cei greşiţi vouă, şi v-am spus că această rugăciune este pentru ucenici, nu este pentru lume.

O, poporul Meu, să nu moară cele mari din cer pentru cele mici de pe pământ, pentru pricinile mici care se ivesc când şi când între voi din pizma diavolului, care de la început a fost rău.

O, poporul Meu, taina iubirii este lucrarea ta de acum şi până la venirea Mea. Ea te ridică deasupra ta, şi tu vezi ca Dumnezeu când ea te ţine în ea; iar Eu sunt iubire, poporul Meu; blândeţe şi iubire sunt. Cărarea voastră spre Mine sunt Eu vouă, căci scris este: *«Vom fi asemenea Lui, căci Îl vom vedea»*. Aşa a spus ucenicul pe care Eu l-am iubit şi l-am făcut de atunci între pământ şi cer taina iubirii Mele şi l-am ascuns în ea în mijlocul celor ce Mă iubesc ca şi el de pe pământ. Amin.

Te cuprind în inima Mea, care este împărăţia ta. Împărăţia ta este înăuntrul Meu, poporul Meu Ierusalim, şi tu trăieşti în Mine, ca să fii asemenea Mie şi să Mă vezi şi să te văd, poporul Meu. Amin, amin, amin.

26 septembrie/9 octombrie 2002

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Cea mai mare iubire pentru Dumnezeu este aceea care iubeşte curat şi fierbinte din mijlocul oamenilor. Vremea primei iubiri pentru Hristos a fost cea a apostolilor Lui. Cea de a doua iubire a fost iubirea cea de două mii de ani a sfinţilor. Vremea celei de a treia iubiri încununează taina iubirii, iubirea cea de la sfârşit de timp, plata celor ce au iubit pe pământ.

O, poporul Meu Ierusalim român! Eu, Fiul Tatălui Savaot, sunt în Tatăl când îţi grăiesc, iar Tatăl este în Mine când Eu sunt cu tine pe pământ cuvânt. Din vorbire în vorbire aştept din nou să vorbesc cu tine, că lucrarea Mea e cuvântul, iar când Eu nu-ţi cuvintez, Îmi stă lucrarea, Ierusalime dorit de cei din cer şi de mulţi de pe pământ. Cuvântul Meu întru care Eu şi cu tine petrec pe pământ în zilele tale îl soarbe cerul ca pe o mistuită aşteptare care se face poftă, şi apoi hrană când aşteptarea trece, fiind şi ea sorbită, ca apoi să fie cuvântul de după ea sorbit şi mâncat cu foame, poporul Meu. Cuvântul Meu de peste tine te face pe tine dorit pe pământ de mulţi, Ierusalime, şi aceştia când îl au de la tine se bucură nespus de Mine, Cel ce Mă dau de hrană pentru sufletul cel ars de sete şi de foame în zilele acestea în care Domnul pe pământ e în mare strâmtorare, mare cum n-a mai fost de la începutul zidirii pe care a făcut-o Dumnezeu şi nici nu va mai fi.

A venit vremea iubirii Mele şi vreau să-Mi iubesc mireasa. Cuvântul Meu de peste tine îţi ţese veşmântul, poporul Meu mireasă, iar Eu vreau să te învăţ de acum iubirea dintre Mire şi mireasă, Ierusalime. Cine nu vrea să fie frumos în tine, acela nu vrea să intre sub haina de mireasă, căci una este

haina aceasta, şi ea vă cuprinde în taina ei pe voi, copii mângâiaţi de Dumnezeu. Amin.

Iată-vă la şcoala iubirii dintre Mire şi mireasă. Vreau să se ducă vestea printre îngeri că voi învăţaţi învăţătură cu învăţător, cu Duhul Domnului, Care vă învaţă pe voi prin cei ce Îl au pe El între voi. O, fiilor, când Duhul Domnului este între voi învăţându-vă să fiţi ca El, voi să treceţi din slavă în slavă, ca de la Duhul Domnului, precum este scris în Scripturi de cei ce învaţă de la Mine prin ucenici destoinici peste voi.

Sfinţii care au purtat iubirea Mea în ei stau la masa voastră şi iau din hrana Mea cu voi, şi iau din hrana dintre voi, că e dulce hrana dintre voi şi voi, fiilor. O, Eu vă învăţ mereu şi vă spun: când vă adunaţi să mâncaţi, aşteptaţi-vă unul pe altul, ca să nu rămână vreunul din voi ars de sete sau flămând.

O, poporul Meu, te învăluie sfinţii în iubirea lor, căci iubirea îşi are soţii ei şi îi mângâie pe ei. Taina iubirii este lucrarea ta de acum şi până la venirea Mea. Aşa ţi-am spus. Ea te ridică deasupra ta, şi tu vezi ca Dumnezeu când ea te ţine în ea. Împărăţia ta este înăuntrul Meu, Eu aşa ţi-am spus ţie, ca să te înveţi să-ţi simţi în Mine viaţa ta trăită, iar Eu, în tine, ca să fii tu asemenea Mie, poporul Meu. Te-am învăţat prin Ioan cel iubit de Mine, că el este taina iubirii Mele în om. Te-am învăţat, şi iarăşi te voi mai învăţa prin el curând, curând. Dar tu să faci mereu peste tine trăire cerească, fiindcă sfinţii se adună cu tine la masă şi petrec luându-şi plata iubirii Mele din ei în vremea lor de pe pământ.

Iată-vă la şcoală dulce, fiilor. Am pus peste voi inimi încercate în cuptor, şi Eu Mă torn în ele pentru voi. Dar fiţi atenţi, şi fiţi ochi şi urechi cum vă cer Eu vouă prin ei, fiindcă e mare taină iubirea şi lucrarea ei. Fiţi atenţi, că în iubire nu este frică dacă ea este desăvârşită. Nimic nu-l poate ierta pe om mai mult decât iubirea din omul care o are pe ea. Eu sunt Dumnezeu drept, dar iubirii din om nu-i pot refuza nimic, fiindcă ea se face Dumnezeu în om şi iubeşte şi iartă pe om de la locul ei, numai să fie omul curat de el însuşi, fiilor, iar cele ce vin din afara lui nu-l pot birui pe om. Amin.

Stau la masă cu voi şi cu sfinţii Mei cu care vin la voi ca să fie la voi masă de sfinţi. Sunt cu alai de sfinţi, căci Eu aşa Mă port între pământ şi cer când vin spre voi cuvânt.

Din ceata cuvioşilor se dă vouă Parascheva cuvioasa, un picuţ de cuvânt spre bucuria duhului ei cel sfânt pe vremea ei de pe pământ, fiilor. Amin, amin, amin.

— O, Domnul meu şi Dumnezeul meu, Mire al celor ce Te iubesc pe pământ şi în cer! Iubirea lor, când ea eşti Tu, Te doresc sfinţii când Te văd pe Tine în mijlocul lor iubind în ei şi din ei, şi voiesc sfinţii masa iubirii Tale dintre ei, Doamne blând şi bun. Eu sunt rugătoare în cer înaintea Ta şi a Tatălui Tău, căci asta este lucrarea sfinţilor cei de lângă slava Ta cea nevăzută. Sfinţeşte-i pe ei cu adevărul Tău. Învaţă-i să nu trăiască oricum înaintea Ta, că ei iubesc vremea Ta cu ei în mijlocul oamenilor şi sunt mari de tot faţă de cei ce Te-au iubit în lărgimea sufletului lor, departe de ispitele care vin de la lume, Doamne. Nu este iubire mai mare în om pentru Tine ca iubirea care iubeşte curat şi fierbinte din mijlocul oamenilor, Doamne.

Prima Ta iubire între oameni a fost cu apostolii Tăi care Te dădeau cu multul prin semne şi minuni pentru credinţa în Tine a multora în vremea lor cea de după plecarea Ta la Tatăl după ce Ţi-ai săvârşit pe pământ taina iubirii Tale pentru om, moartea şi învierea Ta pentru fiecare om. Iar acum, Doamne mare, este vremea celei de a treia iubiri, iar ea încununează taina ei.

A doua Ta iubire între oameni a fost iubirea sfinţilor Tăi pe pământ vreme de o mie de ani, şi apoi, iarăşi, încă o mie de ani, iubirea sfinţilor care se dădea Ţie prin arderea de tot a ei în trupul lor cel sfânt pe pământ între oameni sau în afara lor, aşa cum şi eu în chip cuvios am petrecut în pustiu ca să-Ţi dau dragostea mea Ţie, Doamne, fiindcă Te-am iubit cu totul, şi ca o mireasă Te-am iubit, şi Ţi-am vrut nedespărţirea Ta de mine în loc fără de oameni în jurul meu, Doamne al sfinţilor.

Două rânduri de câte o mie de ani Te-au iubit sfinţii de pe pământ după ce Tu ai venit şi Te-ai făcut din Dumnezeu, om, ca să aduci la oameni iubirea şi taina ei mântuitoare, căci după ce omul s-a pierdut pe sine din Tine, Tu, şi cu Tatăl în Tine, Te-ai adus în fel şi chip omului prin profeţi şi prin îngeri ca să-l întorci pe om spre Tine şi să fie iar al Tău omul, Doamne; şi Te-ai mistuit în cei pe care îi pătrundeai cu taina Ta în om, şi lucrai strigându-l pe el, şi apoi ai venit chiar Tu, şi Te-ai făcut din Dumnezeu, om, ca să laşi între oameni iubirea Ta care-l trage înapoi în Tine pe om. Şi l-ai făcut pe Ioan taina iubirii Tale în om şi ai arătat-o prin el, şi apoi tot prin el ai lăsat pe pământ taina iubirii Tale cea de la sfârşit de timp în om, taina venirii Tale după două mii de ani de iubire a sfinţilor Tăi pe pământ, că mult Te-au iubit sfinţii în mijlocul oamenilor şi în locuri neumblate de oameni, Doamne al sfinţilor Tăi. Nimeni nu ştie că Tu eşti al sfinţilor. Toţi oamenii ştiu că Tu eşti al tuturor, dar nu este adevărat aceasta, fiindcă Tu eşti iubire, şi ea la ea trage, şi ea îşi are soţii ei, Doamne iubit de sfinţi.

Iar acum este vremea celei de a treia iubiri, iar ea încununează taina ei: iubirea cea de la sfârşit de timp, care este plata celor ce au iubit pe pământ cu iubirea Ta, iubindu-Te pe Tine cu dor mistuitor, căci dorul, după dor trage, fiindcă Tu de şapte mii de ani porţi dorul de om în fiinţa Ta. Fiinţa Ta s-a ascuns acum în cei ce Te poartă pe Tine cuvânt între cer şi pământ, că e vremea celei de a treia iubiri, şi ea şi-i are pe ai ei, şi Tu Te slăveşti în ei cu slava cuvântului Tău, cu masa aceasta de nuntă, şi la care s-au aşezat sfinţii Tăi care au murit şi au înviat odată cu învierea Ta şi, iarăşi, încă o dată şi încă o dată, după cum este planul Tău aşezat pentru împărăţia sfinţilor pe pământ.

Când sfinţii se uită la planul Tău cu ei, cel din mâna Ta, se bucură văzând cumpăna Ta în mâna Ta, căci Tu sfârşeşti acum de zidit pentru tot omul împărăţia Ta şi templul ei cel sfânt în trupul Tău cel înviat, care poartă în el pe zecile de mii de sfinţi ai Tăi, căci cine pe pământ poate cuprinde taina iubirii Tale dacă nu-i deschizi Tu mintea, şi inima apoi, cu cuvântul Tău cel de înviere a celor morţi? Că iată, morţii cei mari şi morţii cei mici aud cuvântul Tău de înviere a lor, după cum este scris în cartea Ta prin Ioan, dar cei vii cu trupul sunt prinşi în cursa morţii şi Tu nu mai ştii cum să Te zbaţi să-i scapi pe ei şi să-i ai pentru viaţă, Doamne. Iar acum este vremea celei de a treia iubiri, şi aceasta încununează taina ei cea pentru sfinţi, şi stau sfinţii să-i vadă slava, şi poporul Tău de azi, din români, e slava Ta de azi. Iar eu sunt cu trupul pe pământ român, şi sunt mărturie a iubirii Tale în mine, şi a iubirii mele în Tine în mijlocul neamului român, neam sfânt prin cei sfinţi ai Tăi din mijlocul lor. Amin.

O, popor al Domnului acum, la sfârşit de timp! Primesc sfinţii din cer binecuvântare pe pământ din mijlocul tău. Se apleacă sfinţii sub mâna ungerii tale din mijlocul tău pentru binecuvântarea acestei vremi de iubire. Iar tu înviorează-te din slavă în slavă şi stai sub mâna cea binecuvântată

de Domnul în mijlocul tău şi ia din ea şi te îmbogăţeşte de har, şi varsă-l pe pământ apoi, că e vremea ta, vremea celei de a treia iubiri, care încununează taina iubirii lui Dumnezeu pentru om. Scoală-te şi cântă-ţi vremea şi iubirea ei, că mare este harul tău, fiindcă tu eşti cel mic de la sfârşit de timp, şi eşti purtat pe braţe de sfinţi şi pe aripi de îngeri, din slavă în slavă, şi trebuie să fii cât slava Domnului cea de peste tine, şi trebuie să fii cerul pe pământ, cerul cel văzut, ca să vină omul spre izvorul mântuirii şi să-şi găsească Tatăl, căci omul L-a pierdut pe Tatăl său. Amin, amin, amin.

— Iar Eu sunt Fiul Tatălui, şi Tatăl este în Mine, şi sunt împărăţia sfinţilor Mei, şi sunt împărăţia voastră cea din Mine, şi sunt împărăţia Mea cea din voi, o, sfinţi ai cerului sfânt! Amin.

Iată vremea celei de a treia iubiri, poporul Meu. O, Ierusalime de la sfârşit de timp, din vorbire în vorbire aştept din nou să vorbesc cu tine, că lucrarea Mea e cuvântul, iar când Eu nu-ţi cuvintez, Îmi stă lucrarea Mea. Cuvântul Meu cel de peste tine te face pe tine dorit de mulţi din cer şi de pe pământ, poporul Meu. A venit vremea celei de a treia iubiri. Iată-vă la şcoala ei cea cu învăţători încercaţi de Mine şi de voi, iar Eu Mă torn în ei pentru voi. Fiţi atenţi la ei, căci în iubire nu este frică dacă ea este desăvârşită. Eu sunt Dumnezeul drepţilor, şi al dreptăţii sunt, prin credinţa drepţilor Mei, dar iubirii Mele din om nu-i pot refuza nimic, fiindcă ea se face Dumnezeu în om şi iubeşte şi iartă de la locul ei pe om, numai să fie omul curat de el însuşi, căci cele din afara lui nu-l pot birui pe el. Amin. Cel curat de el însuşi este plin de Mine, şi Eu stau în el cu împărăţia Mea şi Mă dau din el celor ce Mă doresc în ei, şi Mă dau învăţându-l pe om să Mă aibă. Ferice de cei ce vor vrea să Mă ia aşa cum Mă dau Eu, că nimic din cer nu-i este omului de folos dacă nu ştie să le folosească pe cele din cer pentru sine şi pentru cei din jurul lui.

O, popor iubit, e vremea celei de a treia iubiri, iar taina iubirii Mele în om se desăvârşeşte de lângă tine, şi tu să ştii s-o porţi pe ea, poporul Meu. Ea te poartă pe tine, iar tu să vrei şi să ştii şi s-o porţi pe ea, Ierusalime al venirii Mele acum, la sfârşit de timp şi la început de timp. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2002

Sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir

Mai adevărat se vede omul decât Dumnezeu, Cel nevăzut de om, căci omul s-a învăţat să nu vrea să-L vadă pe Domnul.

Eu, Domnul Iisus Hristos, sunt plin de dor să grăiesc peste pământ; sunt plin de dorul acesta, poporul Meu. De şapte mii de ani tânjesc să am un popor credincios cu totul ca să grăiesc şi să petrec cu el în cuvânt. Tatăl M-a numit Cuvântul, Dumnezeu Cuvântul, Fiul Tatălui Savaot. Amin, amin, amin.

Mă strâng cu tine, că sunt plin de dor să cuvintez în mijlocul tău, Ierusalime mic, şi îţi spun durut că Mi-e dor de bucurii cu tine pe pământ, şi le e dor sfinţilor, poporul Meu. Cuvântul dintre Mine şi Tatăl e cu mare durere, şi e lungă această durere, şi de aceea Mi-e dor de bucurii, şi de tine Mi-e dor, poporul Meu. Aştept după sfinţi să se strângă în Mine pentru coborâre la tine ca să-Mi las cuvântul şi să Mă uşurez de el, că e fără de sfârşit cuvântul Meu şi îl port greu şi dau să-l pun pe pământ şi să-Mi uşurez din el.

O mulţime de cuvânt rămâne între Mine şi Tatăl, între Mine şi sfinţi, între Mine şi îngeri înaintea Tatălui, iar facerea lui vine de pe pământ, şi Eu am aşteptat de şapte mii de ani să am un popor credincios cu totul ca să-Mi las cuvântul în mijlocul lui şi să Mă uşurez de el, că îl port greu, poporul Meu. De când Mi-am întocmit trâmbiţa cea pentru venirea Mea în anul 1955, am lucrat să-Mi fac popor ca să Mă las cuvânt peste el pe pământ, şi am zis mereu: *«Fi-va credincios cu totul acest popor ca să pot Eu, Domnul, peste el şi cu el peste pământ?».* Mi-a fost de atunci mereu dor şi iar dor să am pe pământ un popor numai şi numai pentru Mine şi să poată ca Mine şi cu Mine şi cât Mine peste pământ. De atunci Mi-e dor mereu, poporul Meu. O, Eu n-am făcut pe om numai ca să-l fac. Cine poate să înţeleagă atât cât voiesc Eu să se înţeleagă cuvântul Meu? Eu n-am făcut pe om numai ca să-l fac. L-am făcut ca să pot apoi în el cu lucrarea Mea şi cu odihna Mea. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, Mă strâng lângă tine ca să Mă strângi la pieptul tău, că Eu pentru asta l-am făcut pe om. Eu sunt tot o mângâiere, şi nimeni dintre oameni nu ştie bine că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt e mângâiere, şi din acest duh l-am făcut pe om. Dar când să-l punem şi în om ca să avem mângâierea întrupată în el pentru Noi, omul şi-a oprit-o pentru sine şi Ne-a lăsat fără el, şi fără ea apoi. Dar din acest duh al mângâierii am scuturat mereu peste pământ, şi pe cine a căzut el s-a făcut acela mângâierea Noastră, că Ne auzea apoi, şi Ne lua cu milă la pieptul lui şi Ne mângâia spunând la omul de pe pământ despre durerea Noastră de la om şi după om.

O, poporul Meu, Mă strâng înfrigurat după tine şi lipsit de mângâiere, ca să Mă strângi la pieptul tău şi să-Mi laşi fiinţa să-Mi curgă peste tine, şi să Mi-o simţi cuprinzându-te, şi să te simt cuprinzându-Mă, că a venit vremea celei de a treia iubiri, iar taina iubirii Mele în om se desăvârşeşte de lângă tine, numai să ştii s-o cunoşti şi s-o iei şi s-o porţi cu multul pe ea, aşa cum te poartă ea pe tine, poporul Meu micuţ. O, fă-te tu cupă a mângâierii Mele şi dă-Mi să beau din ea. Amin.

Acum sunt plin de dorul sfinţilor pentru tine, Ierusalime de azi. Mucenicul cel serbat azi în cer şi pe pământ de sfinţi şi de oameni s-a făcut în vremea trupului lui izvor de mângâiere pentru Dumnezeu. Mucenicul Dimitrie, cel strâns sub suferinţele de la om pentru calea lui cu Mine, el M-a iubit nespus, poporul Meu, şi M-a purtat cât Mine de mare în pieptul lui, iar Eu M-am făcut pe veci apoi izvor de mângâiere din trupul lui cel îndumnezeit pe pământ între oameni. Eu Mă dădeam din el cu mângâierea şi cu puterea Mea la câţi Mă vedeau în el şi Mă doreau. Eu Mă dădeam din el, fiindcă Eu sunt tot o mângâiere, poporul Meu. Dar el acum se face mângâiere peste tine, că aşa sunt cei ce sunt, şi care Mă au cât Mine de mare în ei. Amin, amin, amin.

— Tu, Doamne, Tată, Fiule şi Duhule Sfinte, eşti tot o mângâiere, şi aceasta am voit să fiu şi eu, şi am fost apoi aşa. O, nimeni dintre oameni nu ştie de ajuns că Tu eşti mângâiere şi că din acest duh l-ai făcut pe om, dar omul s-a oprit pentru sine, iar Tu ai rămas îndurerat. Dar din acest duh al mângâierii ai scuturat apoi, şi ai vorbit prin Moise şi prin prooroci, ca să Te simtă omul şi să Te ia în pieptul lui şi să Te lase să-l faci, că eşti Făcătorul, Doamne. A căzut şi peste mine duhul mângâierii, şi m-am făcut apoi mângâierea Ta şi puterea Ta pe pământ între oameni, şi am dat din duhul mângâierii la cei credincioşi cu totul, şi aceia Te-au mărturisit pe deplin, iar mărturisirea este mângâierea

Ta de la om. Mă făcusem dulce ca Tine, că Te iubeam cât să-Ţi ajungă şi cât să-mi ajungă până la Tine, şi aşa am stat în vremea mărturisirii Tale prin mine, mucenicul Tău. Pe vremea mea nu putea fi nimic omul care Te iubea ca mine de mult, decât mucenic. Am fost mucenicit apoi, şi am trimis la Tine mucenici şi am lăsat în urmă credinţa în Tine peste mulţi, şi apoi m-am odihnit. Dar acum când Tu ai coborât şi cobori cu cetele sfinţilor, purtate de îngerii slavei coborârii Tale cea nevăzută de ochi omeneşti, acum mă fac duhul mângâierii din care m-am născut pentru Tine şi mă dau poporului Tău. Amin.

Mă dau ţie aşa cum am fost făcut de Domnul şi aşa cum sunt, popor al venirii Lui cu sfinţii Lui. Mă strâng lângă tine cu sfinţii care mă însoţesc în zeci de mii, şi cuvintez din mijlocul lor peste tine şi mă fac duh de mângâiere în tine pentru sfinţi, că tu nu ştii starea sfinţilor care nu mai au stare de când Domnul Şi-a făcut popor în români, tânjind de atunci după un popor credincios cu totul, ca să-Şi facă prin el deplină coborârea şi venirea, şi apoi slava venirii Lui. Din duhul mângâierilor cereşti îţi dau putere să vrei şi să fii slava venirii Lui, leagăn heruvimic să fii tu pentru venirea Lui şi pentru învierea morţilor care aşteaptă suspinând de atâta timp făgăduinţa pentru viaţa veacului ce va să fie, popor coborât din cer. O, dacă tu nu eşti coborât din cer, atunci nu eşti. Dacă tu nu te-ai suit în cer ca să cobori pe pământ apoi, şi să fii apoi, atunci tu nu eşti. Spun aşa pentru că eu aşa am făcut, şi aşa am fost, şi aşa sunt. Şi iată, m-am suit la cer şi cobor pe pământ la tine, că aşa sunt sfinţii Domnului pe pământ şi în cer. Din duhul mângâierii grăiesc ţie şi te alint ca să fii copil mângâios şi să-L mângâi pe Domnul şi să-L strângi la piept, că El pentru asta l-a făcut pe om. El este mângâiere, şi din acest duh l-a făcut pe om, iar omul aceasta trebuie să fie dacă este făcut de Dumnezeu.

O, popor iubit de Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, şi de sfinţii Lui, şi de îngerii Lui! Tu să fii popor coborât din cer, şi aşa să trăieşti pe pământ, că a venit vremea celei de a treia iubiri, şi fi-va s-o cunoşti pe ea şi să fii în ea. O mulţime de cuvânt rămâne între Tatăl şi Fiul şi nu vine pe pământ. Cuvântul acesta se face de pe pământ, nu din cer, iar sfatul dintre Tatăl şi Fiul în mijlocul sfinţilor e sfat mare şi mult, e izvor de lacrimă ca râul de multă, căci cuvântul care rămâne nerostit se face lacrimă între Tatăl şi Fiul în mijlocul sfinţilor, popor micuţ şi încă nepriceput pentru cele ce nu se văd. Au sfinţii iubire cu multul ca să-ţi dea şi ca s-o porţi între pământ şi cer şi ca să fii tu trupul iubirii sfinţilor şi duhul mângâierii de la unul la altul, Domnul din unul în altul lucrând în mijlocul tău, popor al venirii Domnului. Doresc sfinţii venirea Lui pe pământ şi împlinirea Scripturilor de nou Ierusalim coborât din cer, de la Dumnezeu, după Scriptura care zice aceasta.

Îmbracă-te şi lasă-te îmbrăcat în duhul mângâierii, că Domnul este mângâiere, iar tu să-I foloseşti lui Dumnezeu, popor mititel. Eu sunt izvorâtor de mir bine mirositor pe pământ acum, după ce m-am aşezat lângă Domnul, şi vreau să-ţi dau darul meu, ca să fii mireasmă de pe pământ şi până în cer şi să-I faci Domnului bucuria de a izvorî El din tine pe deplin cu cuvântul vieţii, cu dragostea dintre Mire şi mireasă, Domnul şi cu tine, că e vremea celei de a treia iubiri, şi va să Se desăvârşească Domnul întru venirea Sa la tine, ca să ştie şi să vadă tot pământul că El Îşi răscumpără un popor iubit dintre oameni, şi că Îşi va desăvârşi venirea. Amin.

Şi acum, Doamne iubit, ia darul meu, că sunt de la Tine dăruit cu mir mirositor, cel de pe pământ izvorât din trupul meu. Ia darul meu şi toarnă-l peste poporul acesta al Tău şi fă minune de Duh Sfânt, că greu de tot mai dau să creadă oamenii că Tu eşti acest cuvânt şi această venire a Ta la ei, fiindcă oamenii uită că Tu ai zis că vântul suflă unde voieşte, şi tot aşa şi Tu, cu Duhul Tău Cel Sfânt şi cuvântător peste pământ. O, dacă ar şti cei ce se numesc sau se simt mari cu înţelepciunea cea pentru Tine, dacă ar şti să Te cunoască şi să citească ei bine în Scripturi şi să le pună peste ei cum voieşti Tu, nu cum voiesc ei, atunci Tu Te-ai atinge de ochii lor, de duhul lor, şi ar pricepe ei taina râului vieţii, ar pricepe aceştia că una este cuvântul despre Dumnezeu, şi alta este cuvântul lui Dumnezeu; ar pricepe că Tu eşti mereu astăzi şi că aşa lucrezi dacă ai popor credincios cu totul.

Nu e om care se laudă cu Tine şi din dreptul Tău şi care să nu-i lipsească întregirea minţii pe care Tu o aştepţi de la credinţa omului, căci omul Ţi-a luat faţa, zice el, şi când să Ţi-o şi arate, nu numai să Ţi-o propovăduiască la oameni, se face omul mincinos, că nu este ca Tine omul, Doamne.

O, hai să-l împodobim pe poporul Tău cel binecredincios cu toate harurile venirii Tale la el pe pământ, că mare a fost cuvântul Tău pe care l-ai spus peste ucenici când ai plecat la Tatăl, zicându-le lor: *«Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacurilor, iar Duhul Sfânt Mângâietorul din al Meu va lua şi vă va vesti vouă pe toate ale Mele».*

Aşteaptă morţii venirea Ta, Doamne, iar când omul cel fălos din dreptul Tău zice că Tu nu vii, se face durere mare peste cei adormiţi care atât de mult aşteaptă ziua învierii morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Aceştia stau şi ascultă glasul Tău din zilele acestea şi se gătesc pentru înviere la glasul Tău, fiindcă Tu ai spus: *«cei din morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi vor învia».* Amin.

Vino, Doamne, cu noi pe pământ şi Te fă mângâiere peste cei ce Te aşteaptă să vii, că nu mai e nimeni care să Te aştepte să vii, şi nimeni nu mai crede că va fi să vii precum Tu ai zis prin Scripturi. Curând, curând Te vor vedea toate neamurile oamenilor de pe pământ venind cu putere şi cu slavă multă, şi vor da să se ascundă cu spaimă, precum Tu ai spus, dar venirea Ta este sigură ca venirea zorilor, căci cuvântul Tău, atunci şi acum, este adevărul, Doamne, şi îi vei bucura pe cei ce Te aşteaptă să vii. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul, sunt mângâiere, poporul Meu. Aş vrea să fiu mângâierea omului, dar omul nu vrea şi nu ştie ce este Dumnezeu şi cum este mângâierea Lui. O, poporul Meu, mai adevărat se crede omul ca Mine, chiar dacă el zice că Mă crede şi Mă caută şi Mă iubeşte şi Mă trăieşte prin iubirea lui de Mine şi prin credinţa lui cu care se mângâie pe el şi nu pe Mine. Iată durerea Mea cea mare: mai adevărat se crede omul ca Mine, fiindcă Eu stau nevăzut, iar omul s-a învăţat să nu Mă vadă şi să nu vrea să Mă vadă. El se înveleşte cu Scriptura care spune că nu poate omul să Mă vadă şi să rămână viu. El uită că Eu am venit între oameni şi că aceştia M-au văzut şi M-au cunoscut că sunt Dumnezeu, şi M-au mărturisit şi au propovăduit lumii pe Dumnezeu întrupat pe pământ între oameni. El uită că Eu am spus că voi fi cu ai Mei până la sfârşitul veacului şi voi cina cu ei şi Mă voi arăta lor. O, poporul Meu, Îmi îngrădeşte omul cuvântul cel spus de Mine atunci şi acum şi nu vrea omul să fie adevărat prin cuvântul Meu şi prin cuvântul lui pe care-l spune că Mă aşteaptă şi că iarăşi va să vin să judec viii şi morţii, şi că aşteaptă el învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie.

O, poporul Meu, Mă strâng lângă tine să Mă strângi la pieptul tău, că nimeni nu Mă mai strânge. Sunt plin de dor să

grăiesc pe pământ, căci Tatăl M-a numit Dumnezeu Cuvântul, și îți spun durut că Mi-e dor de bucurii cu tine pe pământ, și de venirea Mea la tine, văzută pe pământ. Mă strâng înfrigurat lângă tine și lipsit de mângâiere, ca să Mă strângi la pieptul tău și să-Mi lași ființa să curgă peste tine, și să Mi-o simți cuprinzându-te, și să te simt cuprinzându-Mă, și să fii cupa mângâierii Mele și să-Mi dai să beau din ea, copilul Meu de azi, poporul Meu cel bogat în har. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2002

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Apostolul Ioan deslușește taina învierii. Iarăși vor fi toate una, ca la începutul zidirii lui Dumnezeu. Se binecuvintează cele lucrate la porunca Domnului în grădina întâlnirii. Domnul grăiește cu țara română despre taina ei la început și la sfârșit.

Sună din trâmbiță Mihail arhanghelul pentru adunarea îngerilor, poporul Meu. El este îngerul Meu, îngerul Domnului, și este îngerul poporului Meu. El sună din trâmbiță sărbătoarea îngerească pe care Eu și cu îngerii și cu sfinții și cu poporul Meu o așezăm pe pământ, ca să vorbească din cer Domnul și să audă cei vii și cei morți, și tot și toate să se bucure pe pământ, cu cerul pe pământ. Amin, amin, amin.

Coboară cerul pe pământ, poporul Meu. Sunt adus lângă tine pe mare slavă de îngeri. Stăm față în față cu tine, Ierusalime, popor al Domnului. Stau îngerii și te privesc cu nesaț, și tu știi cum trebuie să fii văzut de cei din cer și de cei de pe pământ, că tu trebuie să fii slava Mea, slava venirii Mele, slava Domnului întru a doua Sa venire. Amin.

Acum am dat mult și ceresc ajutor ca să putem pecetlui cu pecete de sfințenie legănuțul cel din jurul ieslei Sfintei Sfintelor în grădina întâlnirii Mele cu omul, cu cei vii și cu cei adormiți, căci acest loc e loc de întâlnire cerească pe pământ, Ierusalime de azi. Iată, te cuprind în desfacere de taină, că Eu pe toate le adun în jurul tău ca să le lucrez. Locuința celor adormiți își desface capacul, și se zorește cu multul și cu fuguța taina învierii morților despre care Eu, Domnul, atât de mult v-am vorbit vouă ca să vă fac pe voi să le spuneți lor să se scoale, că de-acum e vremea. Amin.

Iată, a dat de veste arhanghelul Mihail sărbătoare pentru îngeri, și a sunat peste voi cu sărbătoare, și a sunat peste cei adormiți ca să se adune, că Eu, Domnul, le-am spus lor că vor sta în preajma lucrului Meu de peste voi, vor sta de la ziua de pomenire care a fost acum câteva zile adusă de voi pentru ei și până la ziua de serbare a mai-marilor îngerilor care vor aduna pe îngeri și pe sfinți la sărbătoare, la întâlnirea celor două lumi în grădina întâlnirii, cea de Mine întocmită prin voi ca să fie și să stea înaintea Mea pe pământ. Cei adormiți sunt acum aici, așa cum voi i-ați pomenit, pe fiecare la rândul cetei sale, începând de la Adam și până în zilele acestea.

Mereu, mereu v-am povățuit pe voi să fiți taina împărăției cerurilor, taina Mea pe pământ, ca să pot să-Mi lucrez Eu planul zidirii lumii care va să fie înnoită spre arătare, așa cum este și aceasta care se vede cu ochiul omenesc. Mereu, mereu am căutat să vă așez la lucrul înnoirii lumii și la înviere, fiilor. Eu lucrez greu când Mă împiedic de om. De la început M-am împiedicat în om, că nimic și nimeni nu M-a ascultat mai puțin decât omul. Dar pentru cele ce sunt scrise să se facă și să fie Eu Îmi pun tainica Mea putere, și ele se fac și sunt, și toate sunt, și curând, curând va cădea despărțitura între cele ce se văd și cele ce nu se văd, și vor fi iarăși toate una, așa cum a fost la începutul zidirii lui Dumnezeu. Amin.

Adunarea îngerilor îi bucură pe cei adormiți care s-au așezat pe scăunelele de piatră aici, în grădina întâlnirii, uitându-se la sărbătoarea de azi și luând din ea și din masa Mea cu voi, și apoi Eu, Domnul, îi slobozesc, că Eu le-am lungit statul lor de la ziua de pomenire a lor. Nici o lucrare nu se face fără îngeri, iar îngerii au azi lucru mult, căci sunt multe, multe suflete la sărbătoare, fiilor, și nu se poate spune numărul lor, iar îngerii au mare ordine peste ele și pentru ele, ca să ia toată suflarea din masa de azi a îngerilor care sărbătoresc lucrând și mult lucrând. Amin.

Ioan, ucenicul Meu cel iubit, dă să deslușească acum cu putere taina învierii, iar Eu, Domnul, îl așez peste voi în cuvânt, că nimeni ca el n-a vorbit mai deslușit despre taina cuvântului fără de care nimic nu s-a făcut din câte s-au făcut. Eu cu atât drag îl așez pe el cuvânt peste voi! Că aceeași iubire o avem între Mine și el, așa cum am avut-o și cât am stat cu trupul pe pământ între oameni.

Hai, copile scump! Hai, fiule, ucenic desăvârșit ca și Învățătorul tău! Hai să fii acum peste poporul Meu! Amin, amin, amin.

— Iar eu, Doamne, zic: acum și pururea și în veci de veci voi fi ca Tine, fiindcă Tu ești ființa sfinților pe care i-ai zidit de la întemeierea lumii, că Tu ești tot o taină de când lucrezi pentru om. Grăiesc cu Tine înaintea poporului Tău de azi și înaintea îngerilor și a sfinților și, iarăși, înaintea adunării celor adormiți aduși la sărbătoarea arhanghelilor în grădina întâlnirii Tale cu cerul pe pământ, Doamne.

O, dacă eu sunt taina iubirii, vreau ca poporul Tău să știe cât este ea de multă și de mare cu lungimea ei cea tainică. Ai venit de la Tatăl Om pe pământ, și eu Te-am iubit cu iubirea Ta din pieptul meu, că Tu Te-ai așezat în mine cu toată taina Ta, și eu am dus-o de lângă Tine, și în taină am dus-o, în taină chiar și de ceilalți ucenici ai Tăi de atunci. Eu de lângă Tine nu vorbeam altceva decât despre iubirea cea tainică, iubirea care s-a întrupat pe pământ în a șasea mie de ani de la zidirea lumii, Doamne. Ca și atunci, și azi eu sunt taina iubirii cea fără de sfârșit în om. Am arătat în mine viața care este lumina oamenilor, că eu am fost rodul cuvântului Tău care s-a făcut iubire înăuntrul ființei mele, și ea m-a legănat ca pe un prunc în leagănul ei. Iar când a fost să arăt taina cea de la sfârșitul timpului, despre venirea Ta și despre învierea morților, m-am așezat înaintea Ta, și Tu înaintea mea, și apoi am scris tot ce Tu ai binevoit să se facă cunoscut prin mine. Și apoi, taină de nepătruns cu mintea omului, că eu i-am pus pe ucenicii mei să mă așeze în pământ, dar eu n-am stat așa, ci am ieșit tot viu, și așa am rămas, și am arătat atunci taina învierii morților, căci precum eu am ieșit din pământ și am umblat și umblu de nu m-au mai găsit ucenicii mei unde m-au pus, tot așa va fi și cu învierea morților, căci mormintele se vor deschide pentru ridicarea celor adormiți, și ei vor sta înaintea Ta, așa cum este scris de mine în cartea Apocalipsei după ce Tu mi-ai deslușit pe cele ce vor fi lucrate la vremea venirii Tale a doua oară de lângă Tatăl. Toți cei morți vor ieși din pământ cu trupul așa cum eu am ieșit, așa cum sfinți mulți și neștiuți au ieșit apoi, că eu am scris aceasta în cartea mea, și am scris despre lucrarea cuvântului Tău de azi care este judecata fapturii, Doamne, și este tronul Tău pe pământ, că pe toate Tu pe pământ le lucrezi. Toată lucrarea Ta și toată lucrarea lui satana am scris-o eu în cartea mea cu Tine pentru sfârșit de timp. Se teme omul să se uite bine în ea, dar cele scrise în ea așa s-au lucrat, precum sunt scrise, și cele ce mai sunt

din ea aşa vor fi. Amin. Şi ca să audă cei tari la cerbice că acum este venirea Ta, să se uite în cartea Apocalipsei şi să vadă în ea cum eu am scris despre cartea Ta pe care o scrii Tu azi cu poporul cel din urmă, fiindcă eu am scris despre desfacerea peceţilor cărţii cuvântului Tău peste pământ, şi în care stă judecata lumii şi învierea morţilor, carte pe care nimeni din cer sau de pe pământ nu s-a găsit să-i desfacă peceţile; nimeni decât Tu, Mieluţul Tatălui, fiindcă Tu cu sângele Tău răscumperi pe om. Aceasta de azi este cartea cea pomenită în cartea mea de atunci, şi fericit este cel ce va fi găsit viu în ea, căci vremea este aproape, şi vine, şi se face veşnicie dulce vremea Ta de azi.

Mă vestesc de la o margine la alta a pământului ca să mă audă popoarele şi neamurile şi limbile şi toţi împăraţii lor, că eu din nou proorocesc pe cele scrise atunci în cartea mea cu Tine, Mielule al Tatălui Savaot. Şi le vestesc celor din morminte taina învierii lor, căci ei, curând, curând se vor ridica aşa cum eu m-am ridicat din pământ, şi vor vesti ei lucrarea aceasta, şi cu zecile de mii o vor vesti pe ea. Şi atunci antichrist se va arăta cu totul biruit de strălucirea venirii Tale cu ziua cea de veci a omului, Doamne, fiindcă cele şapte veacuri s-au scurs, şi a venit nunta Mirelui, şi El Îşi împodobeşte mireasa, căci scris este: *«Numai cei înţelepţi vor pricepe taina Ta, cartea Ta şi venirea Ta cea de la sfârşit de timp»*. Amin, amin, amin.

— Iată, poporul Meu, ucenicul Meu a grăit peste voi. Amin.

Sună Mihail arhanghelul lucrul zilei de azi şi îl scrie ca să fie, iar voi îl scrieţi pe hârtie, fiilor care-Mi primiţi cuvântul în cartea venirii Mele, cartea care judecă făptura şi o pregăteşte pentru înnoire, căci Eu, Domnul, înnoiesc lumea, şi aceasta fac cu cuvântul Meu cel de azi peste pământ. Sună de sărbătoare trâmbiţele îngerilor, sună de înviere Mihail arhanghelul, şi mare bucurie se aşează pe duhul celor adormiţi care aşteaptă pe Domnul cu ziua venirii Sale.

O, poporul Meu, voiesc ca tu să nu mai uiţi de-acum ce taină eşti tu, că dacă uiţi, e greu de Mine şi de tine, şi dacă uiţi, îi este greu făpturii care aşteaptă de şapte timpuri naşterea ei din nou pentru viaţa spre care a fost făcută. Dacă omul a stricat tot ce am zidit Eu cu cuvântul şi cu mâna, tu să fii omul care înnoieşte, care zice cu cuvântul Meu învierea a toate şi viaţa şi veacul ce va să fie. Amin.

O, poporul Meu, să preţuieşti darul Meu din mijlocul tău şi pe cei ce-l poartă spre tine, şi pe tine spre Mine. Să fii credincios darurilor Mele din mijlocul tău şi să le laşi peste tine ca să te facă şi ca să fii. Învaţă bine, bine, şi din zi în zi mai mult, taina cuvântului Meu de peste tine şi aşează-te în faţa Mea aşa cum Îmi este Mie dor să stai. Învaţă, ca să ştii să stai, învaţă taina creştinătăţii cea de fiecare clipă, şi să se aşeze ea apoi peste toată făptura, că ea este cea care te fereşte pe tine de tot răul de pe pământ şi din văzduh şi din adânc, iar tu s-o preţuieşti şi să trăieşti din ea, căci viaţa trebuie să fie hrana ta şi milostenia ta înaintea omului şi înaintea Mea. Amin.

Acum, fiilor binecuvântaţi, rostiţi pecete de sfinţenie peste legănuţul în care Eu vă legăn azi în grădina întâlnirii. Să vă fie loc de mângâiere între pământ şi cer pentru voi, cei trudiţi sub slava venirii Mele de acum. Să vă fie leagăn ca la copii, dar învăţaţi mereu, mereu pe poporul Meu taina de copil. Iar la învăţătura pe care o veţi da voi poporului Meu vor sta cei adormiţi să asculte şi să se mângâie, şi să vă mărturisească ei apoi, că Eu le dau lor acum grădina întâlnirii Mele cu omul, şi le dau scăunelele de piatră, şi le dau duh de fii ai lui Dumnezeu, şi le dau să stea şi să audă de la voi lucrul vostru cu Mine şi să se bucure întru venirea Mea şi să fie ei gata pentru când arhanghelul Mihail va suna ultima lor zi de aşteptare, ziua venirii Mele în slavă văzută, ziua învierii lor, că mai mult ca ei nimic şi nimeni nu aşteaptă ziua Mea, fiilor. Amin.

În această zi de mare sărbătoare luaţi crucea şi busuiocul şi rostiţi pecetluirea cu sfinţenie peste corăbiuţa pe care Eu din mila Mea v-am dăruit-o acum ca să vă ajutaţi cu ea în lucrul vostru cu Mine, iar ea să vă ajute. Amin. Aşa să Mă ajutaţi şi voi, aşa să Mă purtaţi şi voi, şi să mergeţi şi să Mă purtaţi. Amin.

Mergeţi, fiilor, şi arătaţi-vă fiilor oamenilor, că Mă cobor cu voi în mijlocul lor ca să fiu văzut, Eu şi poporul Meu în mulţimi. Amin. Eu pentru voi înlesnesc prilejuri de a Mă arăta cu voi, ca să fiu Eu văzut în voi, şi voi în Mine. Pentru Mine fac această lucrare, şi vă trimit cu mare binecuvântare să vă arătaţi fiilor oamenilor cu ţara venirii Mele pe care prin voi o ţin pe braţe ca s-o măresc pe ea înaintea Mea. Amin. Fiţi frumoşi şi mergeţi în numele Meu, şi să fiu văzut în voi, şi să fiţi voi strălucirea slavei Domnului în faţa munţilor înalţi şi semeţi, care nu ştiu să se mai aplece şi să se mai închine lui Dumnezeu, Cel Care a făcut cerul şi pământul şi pe om.

Mergi, Ierusalime, mergi, poporul Meu! Găteşte-te în straie de nuntă şi mergi ca să schimbi omul la faţă, căci când omul vede slava Mea cu tine, i se schimbă faţa, şi Eu pot să-i grăiesc lui. Mergi, Ierusalime, că-ţi dau cu tine toată oastea cerească, şi tu să fii trupul îngerilor, sus, pe înălţimile oamenilor, şi oamenii se vor apleca slavei Mele cu tine şi se vor întreba cine eşti tu, cel atât de frumos. Amin, amin, amin.

Acum, poporul Meu, să stăm la masa pomenirii îngerilor, că sunt cu zecile de mii şi nu se pot număra. Să stăm şi să împărţim din hrană celor adormiţi, şi apoi să-i slobozim. Să stăm şi să-i hrănim pe ei de la masa Mea cu voi. Daţi înţelepciunea Mea din voi, daţi celor din cer şi celor din locuinţa morţilor şi celor din adânc, fiilor, şi toate, toate se vor învedera în lumină. Şi apoi iarăşi vom binecuvânta şi vom sfârşi cuvântul cel de azi al sărbătorii îngerilor.

Iar acum, binecuvântată să fie masa cea pentru trup şi masa cea pentru duh, că Eu, Domnul, sunt aici cu voi, şi cu trupul sunt, şi doresc, poporul Meu, să merg pe pământ cu voi văzut, şi voiesc, fiilor, să fiţi voi gata pentru această slavă pe care atât de mult şi de cu dor Eu, Domnul, o aştept de lângă voi. Amin, amin, amin.

*

Am stat, poporul Meu, cu mulţime mare din cer. În cete-cete îngerii au stat deasupra voastră şi lângă voi. V-am arătat cum scăunelele de piatră sunt pline cu cei ce aşteaptă învierea, pline în ordine şi fără ordine, căci trupurile când vor învia le va ajunge cum să stea, fiindcă vor fi ca trupul Meu care nu este ţinut de nimic şi care este peste tot întru pace ca în cer, nu ca pe pământ.

S-au odihnit mult cei adormiţi cu trupul, că li s-a părut o veşnicie această zi de dor şi de înviere. Toate treptele de piatră ale grădinii întâlnirii au fost pline de îngeri în trepte, că mult lucru au avut ei azi din pricina sărbătorii lor şi din pricina celor adormiţi care au stat cu voi ca să asculte de la Mine şi de la voi, fiindcă Eu am proorocit prin această lucrare de cuvânt că ea va ajunge cu lucrul ei cel ceresc să-i ridice pe cei adormiţi până la al miilea neam, iar poporul Meu să stea la această datorie şi să lucreze învierea morţilor.

Slava îngerilor a umplut grădina întâlnirii. Bucuria celor adormiţi a umplut grădina de duh de înviere, de duh de bucurie. Eu mereu, mereu vă pun pe voi la lucrul învierii, şi

de aceea atât de mult dau să vă fac frumoşi cum nu mai e nimeni, nimeni pe pământ, şi să vă iubească făptura toată şi să vă iubească fiii oamenilor uitându-se la voi, cei frumoşi ai Mei. Frumosul este tot ce este ceresc în om şi din om, iar voi sunteţi pilda răsplăţii sfinţilor care au suferit nevoindu-se, şi apoi murind în numele Meu, ca să crească pe urma credinţei lor şi a dorului lor de Mine, să crească neamul creştinesc pe pământ şi să rămână Domnul lucrător peste om, că Eu, poporul Meu, vreau să aduc omului fericirea cea din rai pe pământ. Amin.

O, cum să facem după ce omul s-a învăţat aşa de mult cu cele pe care le face el şi nu Eu? Cum să fim de frumoşi pe pământ ca să vadă omul această fericire a Mea în om şi să râvnească apoi la ea? Cum să facem, fiilor, să ştie omul dorul Meu după el şi ziua Mea care se apropie de om ca să-i dea din ea, şi el să ia? Eu ţi-am spus, poporul Meu, că te voi numi mai presus de ziua naşterii, mai presus de ziua învierii te voi numi. Ţi-am spus prin fiii prin care te păstoresc că tu trebuie să fii poporul cel nou care Mă are altfel decât a avut omul pe Domnul până acum. Omului creştin sau păgân îi place să Mă aibă şi să Mă vadă pe cruce şi să se închine Mie aşa cum Mă aşează el înaintea lui ca să Mă vadă, răstignit. O, dacă aşa vrea să Mă vadă şi dacă aşa Mă pune spre vedere pe la toate răspântiile, de ce, oare, nu-Mi urmează omul pilda vieţii Mele? De ce nu plânge omul că Mă vede pe cruce? De ce nu se opreşte, şi trece făcându-şi semnul crucii şi zicându-Mi: *„Doamne, ajută-mă!“* sau *„iartă-mă!“*? Eu sunt pe cruce văzut de ochii lui, şi el vrea de pe cruce să-l ajut, dar Eu sunt Cel viu, şi nu ştiu cum să-i spun omului cât sunt Eu de viu, înainte de învierea Mea dintre morţi, şi după înviere apoi. Nu ştiu cum să-l fac pe om să vadă sau să creadă că Eu sunt cu trupul viu, şi abia mai pot să stau nevăzut după ce atât de mult s-a apropiat vremea ca să Mă vadă tot trupul, căci scris este: *«Tot ochiul Îl va vedea pe El, chiar şi cei care L-au împuns».* Amin.

O, poporul Meu, cu mare sărbătoare te-au înconjurat îngerii, fiule. Cu mare dor te-au privit cei adormiţi la masă cu tine în grădina întâlnirii Mele cu omul. Tu să nu uiţi că de acum înainte te va însoţi cu multul lumea cea nevăzută care ştie acum din gura Mea taina acestei grădini şi lucrul Meu din ea cu cele ce nu se văd. Dar Eu le scot la vedere ca să le vedeţi şi să le mărturisiţi, căci *«Ochii celor care văd nu vor mai fi închişi»,* fiindcă aşa este scris. Amin.

Îngerii stau în preajma ta cu zecile de zeci de mii ca să te însoţească şi ca să-i însoţeşti tu pe ei, căci ieşim, poporul Meu, spre neamuri, ca să te vadă şi ca să-i schimb omului inima şi faţa la vederea ta în mijlocul oamenilor. Tu eşti minunea cea lucrată de Mine la sfârşit de timp, acum când omul nu mai poate crede în Mine că sunt viu şi că-Mi lucrez venirea despre care scrie în Scripturi ca s-o împlinesc pe ea.

Mergem să rostim slavă cerească peste România. Merg cu tine în vârful ei ca să-i rostesc prin tine naşterea ei din nou, ca s-o schimb la faţă şi aşa s-o arăt lumii pe ea. Toată strălucirea Mea o voi aşeza peste tine, poporul Meu, şi Mă voi arăta cu tine peste pământ, că Eu aşa ţi-am proorocit aceasta prin cuvântul acestei lucrări încă de pe când aveam în trup pe pământ pe trâmbiţa Mea Verginica. Mă voi slăvi în tine şi îl voi îmbăta pe om la vederea aceasta. Voi vărsa din Duhul Meu peste om, iar tu vei fi vasul Meu cu untdelemn, şi din tine Mă voi revărsa cu slava Mea cea dulce şi voi rosti peste ţara Mea de nuntă dragostea Mea cea de la sfârşit de timp, şi voi spune aşa:

Eu nu te-am uitat, o, ţară a strălucirii, ţara Mea de la sfârşit de timp! M-am născut pe pământ între oameni odată cu naşterea ta, şi tu ai numele Meu pe creştetul tău, şi tu vei rămâne, că aşa te-am numit la sfârşit de timp, şi am zis că tot cel ce se va îmbrăca în cămaşa de creştin se va numi român.

Eu nu te-am uitat, iubito, şi M-am întors în pământul tău pe care i l-am dat la început de moştenire omului cel zidit de mâna Mea, că din tine am luat cu mâna pământ, şi din el l-am plămădit pe om. Tu ai fost primul petecuţ de uscat care a ieşit din ape la facerea lumii, şi l-am numit pământ după ce am făcut cerul despărţind apele de sus şi de jos. Iar din apele de jos te-am scos pe tine întâi ca pe o pruncă nou-născută ridicându-te de creştet în sus şi ţi-am dat pânză albă de botez, pe care am scris cu mare taină numele tău cel de la sfârşit de timp: Ierusalimul venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl.

Tu eşti vârful pământului, creştetul pământului, întâia născută din ape la facerea lumii. Tu eşti ţara Mea de nuntă, căci Tatăl în tine Mi-a aşezat masa nunţii, şi Mi-a gătit mireasă dulce, mireasă din români, ţara Mea.

O, iubito, tu eşti pământul cel de moştenire al omului cel întâi zidit, căci el îşi cunoaşte trupul şi vine să şi-l ia înapoi, ca la început, căci Eu aduc cu Mine ziua învierii morţilor, şi fiecare îşi va lua trupul şi va sta înaintea Mea. Şi tu vei sta, iubito, în faţa Mea, şi Îmi vei da slava ta cea de la început şi Mă vei primi aşa cum M-ai primit de Făcător al tău la naşterea ta odată cu naşterea Mea din Fecioară pe pământ.

Pace ţie! Eu nu te-am uitat, iubita Mea. Iată-ţi cămăşuţa de botez. Ţi-am păstrat-o în Tatăl, şi acum iarăşi ţi-o dau, şi te voi numi cea aleasă, cea dulce, că mult te iubesc, fiindcă tu n-ai avut alt dumnezeu în afară de Mine şi n-ai robit pe străin, şi Eu îţi dau plata pentru răbdarea ta şi îţi dau frumuseţea cea dintâi şi te fac raiul venirii Mele, iubito. Şi cine te va iubi, după dreptate te va iubi, iubita Mea, că nici un neam sub soare nu va avea strălucirea ta.

Eu sunt. Nu te teme. Şoapta Mea curge peste tine şi se face râu al vieţii peste pământ din mijlocul tău, că a venit vremea iubirii, iubirea dintre Mire şi mireasă, ţara Mea, iubita Mea. Eu sunt. Soarta ta este în mâna Mea, nu în mâna ta. Eu sunt Stăpânul tău, Mirele tău, şi te vor iubi popoarele şi neamurile şi limbile şi împăraţii pământului pentru slava Mea care străluceşte din mijlocul tău luminându-te şi slăvindu-te, căci tu eşti cea dintâi, iubita Mea cea de la sfârşit de timp şi de la început de timp, că Eu vin, şi tu vei fi a Mea şi vei fi slava Mea şi vei fi lumina lumii, precum Eu sunt, iubito. Amin, amin, amin.

O, Eu aşa voi vorbi cu ţara Mea cea de la sfârşit de timp, poporul Meu. Slava Mea cea din ea o va cuprinde pe ea, şi vreau ca tu să nu mai fii decât slava Mea pe pământ. Te-am învăţat mereu să fii frumos, frumos şi ţi-am spus mereu, mereu că vin zilele gloriei Mele cu tine ca să fac lumină mare peste întunericul de pe pământ, şi apoi să vin, că nu voiesc să vin pe neştire, poporul Meu. Voiesc să vin ca Mire, nu ca Judecător. Voiesc să vin cu venire dulce şi vreau să-l deprind pe om cu venirea Mea şi vreau să-l învăţ să Mă aştepte şi vreau să-i dau darul credinţei cea pentru venirea Mea, precum ţie ţi-am dat.

O, poporul Meu, caută cu dor fapta credinţei tale în venirea Mea şi dă-Mi să văd că tu eşti minunea Mea pe care văzând-o fiii oamenilor, să creadă că Eu vin şi să Mă aştepte cu dor, poporul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2002

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Omul nu-L mai preţuieşte pe Dumnezeu. Lucrarea harului în om îi dă omului ochi să vadă. Omul spune că nu este sfârşitul veacului. Maica Domnului se roagă pentru om. Cei ce sunt ai lui Hristos sunt ai lucrării harului.

Coboară Domnul pe pământ cuvânt. Amin, amin, amin. Eu sunt Cuvântul Care a făcut cerul şi pământul. Învăţătura Mea este din Tatăl, şi cine Mă cunoaşte pe Mine în ea, Îl cunoaşte şi pe Tatăl, şi cine ascultă de ea, ascultă de Tatăl, Care M-a trimis Cuvânt pe pământ. Amin.

V-am aşezat ca să Mă primiţi şi să aşezaţi în cartea lui cuvântul Meu, voi, străjeri care ascultaţi glasul Meu. O, fiilor, Mi-e tare milă de voi când vă văd doborâţi de tot felul de griji şi de neputinţa de a le mai scoate la capăt. Dar Eu sunt putere pentru voi şi vă învăţ mereu, mereu, şi nu ştie şi nu pricepe poporul Meu cât vă învăţ Eu pe voi. El doar Mă ia de la voi şi vede ce spun Eu, dar cât grăiesc Eu vouă şi cât vă învăţ Eu pentru el, nu ştie el, fiindcă voi sunteţi atât de umiliţi înaintea lui cât să poată el să fie şi să nu se teamă de fiinţa Mea din voi, de lucrarea Mea din voi peste el.

Învăţătura Mea e tainică din voi, şi dacă n-ar fi aşa tainică, Eu n-aş mai putea pentru voi şi pentru Mine, că pe pământ Eu am încăput puţin de tot cu slava Mea cea mare, fiindcă omul nu preţuieşte pe Dumnezeu, şi de aceea îi este aşa de greu omului pe pământ. Eu ar trebui să fiu cea mai mare grijă şi bucurie a omului; Eu şi cu toată lucrarea Mea pe care am pus-o şi o pun mereu pe pământ lângă om ca să fiu cu omul şi ca să fie omul cu Dumnezeu.

Adânc şi dureros Îmi este suspinul după câtă lucrare cerească am lucrat pe pământ ca să-l întorc pe om în dragostea Mea, în starea cea de har în care am fost Eu în toată vremea trupului Meu în mijlocul oamenilor care M-au văzut şi care atât de puţin au ştiut să se uite şi să vadă şi să înţeleagă apoi că Eu am fost Dumnezeu coborât între oameni în mare taină, precum şi astăzi sunt. Puţin de tot înţelege omul că Eu Mă aplec după el în chip atât de tainic, aşa cum şi acum două mii de ani am pregătit pe mama Mea Fecioara ca să Mă poarte, şi apoi să Mă nască şi să Mă dea oamenilor de Mântuitor al lor, venit de la Tatăl.

O, mamă, te sărbătoresc pe tine în mijlocul poporului cuvântului Meu, şi amintesc celor ce Mă iau de aici cuvânt, că te-ai supus venirii Mele pe pământ încă de când erai pruncă micuţă de te-au adus la templu cei ce te-au născut, ca să te dea lui Dumnezeu, şi după ce te-au dat, tu ai crescut; şi după ce ai crescut, ai slujit planului venirii Mele de la Tatăl la om. Adânc şi îndurerat Îmi este suspinul după câtă lucrare cerească am lucrat pe pământ ca să Mă cunoască omul prin lucrările Mele cele pentru el, mamă, şi ca să se întoarcă el în dragostea Mea, şi Eu să-i dau har, mamă. Mă fac cu tine sărbătoare în mijlocul poporului cuvântului Meu ca să-i dau har, că lucrarea harului în om îi dă omului ochi ca să vadă şi urechi ca să audă, şi apoi credinţă, iubire şi faptă şi dor şi suspin după Dumnezeu, mamă. Cel ce are har are suspin, are dor de Mine, are putere să Mă aibă şi să Mă arate oamenilor aşa cum M-ai arătat tu, mamă plină de har. Dacă tu ai ştiut să Mă doreşti şi să Mă iubeşti şi să Mă aştepţi, Eu ţi-am împlinit dorul şi iubirea şi aşteptarea, căci durerea după Dumnezeu Îl aduce pe El la om, mamă.

— O, Fiule şi izvorule al harului cel din Tatăl! Cum să fac să-l ajut pe om să se lase prins în harul Tău cel din Tatăl? Cum să fac să-Ţi alin aşteptarea Ta după om? Hai să-i vorbesc omului, Fiule scump, şi să-l aşezăm în har, că pe pământ nu mai e har din harul Tău, Fiul meu Cel de acum două mii de ani şi până azi şi până pe vecii! Hai să putem cu putere nemaiauzită peste om, că e vremea celei de a treia iubiri, şi nu ne mai aude omul.

Te strigă cerul să-ţi dea har, omule. Te cheamă Domnul să-L auzi cum vine spre tine, şi să-L cunoşti că vine. Acum două mii de ani eu I-am fost poartă între cer şi pământ, şi a venit Domnul şi a fost cu oamenii pe pământ, şi apoi S-a dus din nou la Tatăl, dar S-a lăsat pe Sine omului, că a avut putere să facă aceasta, şi apoi a spus: *«Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacului».* Adevărat a fost acest cuvânt al Lui, căci Fiul meu a fost tot o taină cu omul, începând de la Avraam, Isaac şi Iacov şi până azi când a ajuns sfârşitul veacurilor.

Să nu mai spună omul deştept de pe pământ că nu este sfârşitul veacului. El spune aşa pentru că nu citeşte în Scripturile Fiului meu, Care vine iarăşi curând, curând văzut pe pământ, şi toate neamurile Îl vor vedea venind pe nori cu putere şi cu slavă multă, căci aşa a spus El, iar cuvintele Lui nu trec fără să se împlinească, aşa cum nu au trecut nici cele despre mine spuse prin prooroci.

O, dacă L-aţi iubi pe El, voi, fii ai oamenilor, El v-ar da har şi aţi cunoaşte venirea Lui şi L-aţi dori şi L-aţi iubi şi L-aţi aştepta pe El, şi aceasta v-ar fi bucuria, şi în afară de aceasta nu este bucurie pe pământ. Gustaţi şi veţi vedea că aceasta este bucuria, şi apoi El, Fiul meu, va avea putere peste voi şi veţi fi după chipul şi asemănarea Lui şi Îl veţi vedea pe El. Amin.

O, Fiule al Tatălui şi al meu! Pune putere în cuvântul meu care cheamă omul la Tine, şi umple-l de har pe om aşa cum m-ai umplut pe mine, şi hai să putem cu putere nemaiauzită peste om, că e vremea celei de a treia iubiri şi nu ne aude omul. Fă-l pe om să-l doară dorul de Tine, că durerea cea după Dumnezeu Îl aduce pe Domnul la om. Hai să fim iar pe pământ, că este scris să fie aşa. Hai, Fiule, hai cu zeci de mii de sfinţi, hai să coborâm, că este scris, şi este vremea acestei Scripturi, că omul nu mai poate cu puterea Ta, şi poate numai cu puterea lui cu care se scoală împotriva Ta ca să nu vii, ca să nu fii. Stau cu trupul îngenuncheat înaintea Ta ca să Te rog să fim iar pe pământ, şi să ştie omul taina venirii Tale, şi s-o vadă apoi, că tot cerul trebuie să se coboare pe pământ cu toată lucrarea lui cea nevăzută, şi să se vadă apoi ca în cer pe pământ şi nu ca pe pământ. O, nu poate omul să vadă, Fiule scump. Omul este orb pentru sine şi pentru Tine. Hai, Fiule scump, hai să fim lumina lumii, că îngerul luminii Tu eşti, cu viaţa Ta în om. Tu eşti viaţa, şi viaţa este lumina oamenilor, şi lumina luminează în întuneric. Hai, Doamne al puterilor, ascultă ruga mea, căci pentru fericirea Ta Îţi cer acestea. Amin, amin, amin.

— O, tu ştii, mamă, că omul este fericirea Mea, drahma cea pierdută, mamă. Eu sunt Domnul puterilor cereşti, şi de şapte mii de ani omul Îmi striveşte puterea, căci puterea Mea este viaţa Mea în om, mamă. Dar Eu ştiu că trebuie să-l fac pe om să Mă dorească şi să Mă iubească şi să Mă aştepte aşa cum tu ai făcut, mamă.

O, cere-Mi, omule, har! Apropie-te de venirea Mea, că Eu sunt cu ea pe pământ şi te aştept să Mă arăt şi să Mă vezi, dar vreau să-ţi fiu Mântuitor şi nu vreau să te temi în ziua venirii Mele. O, cât să mai stau cu ea? Cât să te mai aştept? Te strig să-Mi urmezi, omule. De lângă tine te strig. Ascultă-Mi chemarea! Necredinţa ta nu va mai putea nimic pentru tine, şi chiar de vei da să te mai ascunzi de Mine, Eu

nu Mă voi mai ascunde, şi Mă voi arăta curând, curând şi voi aduce cu Mine sfinţii şi le voi da lor pământul dreptăţii, fiindcă Eu aşa le-am făgăduit lor.

Dar tu, popor care crezi venirii cuvântului Meu la tine ca să te povăţuiesc cu el, auzi suspinul Meu îndurerat după om, că multă lucrare cerească am lucrat peste tine ca să-l întorc pe om în dragostea Mea, în starea cea de har în care am fost Eu pe pământ între oameni. Învăţătura Mea este din Tatăl, şi cine Mă cunoaşte pe Mine în ea, Îl cunoaşte şi pe Tatăl. Te-aş povăţui mult de tot. Ţi-aş spune mereu că Eu nu te-am ales ca să-Mi slujeşti cu mâinile şi cu picioarele, şi te-am ales să lucrezi harul Meu peste pământ şi să fii plin de har, ca să Mă pot purta spre om prin tine. Te-am ales să te învăţ, şi tu să împlineşti învăţătura Mea uitându-te la Mine, nu la tine. Când Eu umblu la tine ca să-ţi dau mereu înfăţişare nouă, mereu făptură nouă, tu să ştii să stai în faţa Mea, căci faţa Mea este învăţătura ta. Ai grijă de tine, Ierusalime, şi fii slava Mea înaintea Mea zi şi noapte, şi altceva să nu fii, şi să fugi de cel ce te face să uiţi ce să fii tu, că Eu nu te-am ales pentru mâinile şi picioarele tale, ci pentru har te-am ales. Stai mereu în dor şi în iubire şi în aşteptare şi învaţă bine să faci acestea şi nu te sătura să înveţi şi să faci aşa, că Eu te-am ales să te învăţ, şi tu să împlineşti uitându-te la Mine, nu la tine. Mereu, mereu te privesc. Stau deasupra ta cu braţele pline de har, numai să te am ascultător şi supus lucrului facerii lumii, că Eu vin la tine ca să fac lumea, poporul Meu. Să nu fii mulţumit cum eşti tu, şi să fii mulţumit cum sunt Eu, ca să fii ca Mine cu mulţumire şi cu râvnă fără de capăt, poporul Meu, că iar şi iar îţi spun: uită-te la Mine, nu la tine. Cine se uită la Mine, acela vede, iar cine se uită la sine nu vede.

Vreau să Mă uit la tine şi să te văd, poporul Meu. Vreau să te învăţ, şi tu să Mă asculţi şi să doreşti învăţătura Mea împlinind-o. Nu numai cu urechea s-o doreşti, ci şi cu fapta ei care aşteaptă după orice cuvânt al Meu rostit peste tine. Eu sunt Dumnezeu, dar Îmi vine să spun că nu mai pot. Fă-Mă să pot, poporul Meu, şi uită-te în Scripturi şi vezi că atunci când poate omul, pot şi Eu. Omul nu mai poate nimic pentru Mine, şi Eu nu mai pot nimic pentru el fără el. Dar tu fă-Mă să pot peste om şi fii copil frumos, că Eu mereu, mereu ţi-am spus aceasta, dar caută să pătrunzi bine taina acestui cuvânt, căci cerul se uită la tine şi aşteaptă după harul Meu din tine, nu după harul tău. Omul nu ştie cum să se dea Mie, dar pe tine te-am învăţat, şi te-aş învăţa în fiecare zi dacă tu ai putea să-Mi dai glas în mijlocul tău ca să te povăţuiesc şi ca să Mă asculţi cu tot ceea ce-ţi cer. Nu e bine să Mă iubeşti pentru tine. E bine să Mă iubeşti pentru Mine, şi aşa fel de iubire îţi cer, că Eu vreau să pot pentru om, şi altfel nu pot prin el.

Vreau să Mă uit la tine şi să te văd, poporul Meu. Vreau să nu uiţi ochiul Meu de peste tine. Învaţă-te să stai zi şi noapte cu Mine şi veghează să Mă ai pe Mine, nu pe tine, poporul Meu. Nu poţi sta fără veghe, căci cine nu veghează piere, iar Eu te-am ales să ajung cu tine la ziua venirii Mele, ziua când Eu voi birui, ca apoi să Mă odihnesc. Amin. Umilinţa ta cea mai mare să fie harul cel lucrător în fiecare zi, şi să asculţi aceasta ce-ţi spun şi să te sileşti fără de plată, căci cei ce sunt ai lui Hristos nu mai sunt ai lor, ci sunt ai lucrării harului de sus pe pământ. Amin. Iată sărbătoare şi învăţătură, căci aşa înseamnă sărbătoare. Luaţi şi împliniţi mereu astăzi, mereu acum, că Mă doare adânc neascultarea de la om. Dar tu, poporul Meu, apleacă-te cu ascultare şi fă voia Mea şi cere tot ce nu ai, şi Eu îţi voi da la stăruinţa ta. Amin.

O, fiilor care staţi înaintea Mea şi înaintea poporului ca să-i daţi cuvântul Meu! Nu ştiu ce să vă mai dau ca să puteţi pentru lucrul vostru cel atât de greu. Nu ştiu cum să vă mai ocrotesc de dureri. Vouă vă trebuie ajutor mare, dar nimeni nu vă dă, fiilor, şi mila de voi Îmi pătrunde fiinţa ca în vremea răstignirii şi Mă doare şi nu e nimeni să-Mi aline această durere. V-am făcut porţile Mele între cer şi pământ şi intru pe ele la Israel cel de azi. Să cunoască şi el intrarea aşa cum o cunosc Eu. Uitaţi-vă la Mine şi luaţi putere, căci harul Meu vă îmbracă în el mereu. V-am dat putere să vă faceţi legănuţ. Aveţi grijă de el ca de ceva pus deoparte, şi tot ce vă învăţ Eu, aşa să ascultaţi.

Acum, vă întăresc fiinţa. Mi-aţi dat putere să Mă fac cuvânt cu sărbătoare peste poporul Meu şi peste om. Vă dau şi Eu puteri, iar voi folosiţi-le pentru Mine, fiilor, căci har peste har vă dau ca să aveţi, ca să puteţi şi ca să pot Eu prin voi din zi în zi mai mult, mai aproape şi mai cu dor, dar puneţi dor între popor şi Mine, şi el să ia şi să aibă şi să-Mi dea, şi Eu voi fi tot mai aproape, iar pasul Meu se va ivi peste pământ tot mai aproape, şi tot şi toate Mă vor simţi venind. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2002

Sărbătoarea sfintei muceniţe Ecaterina

Durerea este iubită de cei sfinţi şi ea îi face frumoşi, iar ei biruiesc lumea în ei. Muceniţa Ecaterina aduce înţelepciunea credinţei, iar mucenicul Mercurie doboară împotrivirile.

Aşteaptă sfinţii cuvântul Meu care vine din cer pe pământ, căci ei îl sorb şi se bucură şi sărbătoresc cuvântul Meu aşteptându-l cu dor şi căutând cu miile după el, că unde sunt Eu, acolo sunt şi ei. Amin.

Mă scriu în carte şi cu sărbătoarea de azi, fiilor care Mă primiţi cuvânt în carte. Mă mângâi cu voi, că nu mai am mângâiere, şi nici voi nu aveţi. Ne mângâiem cu sfinţii, fiilor. O, nimeni nu iubeşte durerea, căci ca s-o iubeşti, trebuie să fii sfânt. Sfinţii n-au iubit decât durerea, şi altă bucurie ei n-au dorit pe pământ.

O, fiilor, nimeni nu mai vrea să semene şi cu Mine. Nimeni nu mai vrea să semene cu sfinţii. Ce frumos este să iubească omul durerea! Nimic nu-l poate face frumos pe om decât ea. Dacă omul nu ştie s-o iubească pe ea ca pe o găteală a lui, omul rămâne slut ca pe pământ. Tot ce este pe pământ îl face urât pe om, căci frumuseţea omului e Dumnezeu, fiilor.

O, dacă n-ar fi auzit omul de pe pământ despre viaţa pe care am trăit-o Eu pe pământ şi despre petrecerea Mea, ar avea omul îndreptăţire despre felul cum îşi trăieşte el viaţa. Eu numai într-un zbucium, numai într-un dor după om Mi-am petrecut viaţa Mea cea văzută de om. Eu de când l-am făcut pe om şi până azi Mă doare durerea Mea după om. Mă uit la om, şi tot într-un plâns petrec. Omului nu-i place durerea. El s-a smuls din braţul Meu pentru viaţă fără de Mine. Durerile lui sunt nemulţumiri, nu sunt dureri. Durerea este altceva, iar taina ei n-o iubeşte omul. Cel ce are durere ca a Mea, acela biruieşte lumea şi se face Dumnezeu prin har şi se face frumos între oameni şi seamănă cu Mine, şi tot aşa şi trăieşte, şi tot aşa şi lucrează. Eu dacă sunt tot într-o durere, tot într-un dor după om, cum poate omul să stea altfel? Cum de nu face şi el tot aşa pentru Mine? Iată cum este durerea Mea, şi nu-i pasă omului de ea, şi nici n-o ştie omul aşa cum este ea. Omul ştie că Eu M-am răstignit pentru el, şi dacă ştie aşa, ce face cu această ştiinţă? Ce face, fiilor?

O, cât de mulţi oameni s-au umplut de dor pentru că am făcut Eu aceasta pentru om! Muceniţa Ecaterina n-a mai

pus nici un preț pe frumusețea și pe înțelepciunea și pe rangul ei când a fost vorba să poarte ceea ce era mai de preț ca acestea. Durerea cea dulce, durerea după Dumnezeu și după adevărul Lui i-a umplut inimioara de dor și de foc și de har, și de la ea M-au luat mulți în ei, de nu s-au mai despărțit de Mine aceia pentru nici o slavă de pe pământ și de la om. Frumusețea ei cerească i-a atras pe mulți din rătăcirea lor, și ei s-au dat Domnului, dimpreună cu ea, căci au iubit durerea după Dumnezeu și după om, durerea Domnului de la om, și s-au tras în ea, și Eu i-am luat pe aceștia de-a dreapta Mea când prigonitorii lor i-au dat la moarte pentru numele Meu, iar ei, în frunte cu învățătoarea lor, au slăvit pe Dumnezeu pe pământ și în cer. Iar acum omul serbează sărbătoarea lor pe pământ și le dă bucuria venirii Mele cu sfinții, căci după ea ei atât de mult au tânjit. Amin.

— Noi, Doamne, toți odată am slăvit numele Tău pe pământ și nu ne-am iubit viața până la moarte, dar Te-am iubit pe Tine, căci Tu ai spus: *«Cel ce-și va pierde viața, acela și-o va dobândi, dar cel ce și-o va câștiga, acela și-o va pierde».* Durerea noastră după Tine ne-a fost fierbinte. Eu, ca o iubită, ca o mireasă a Ta, și ceilalți odată cu mine muceniciți, ca niște nuntași ai nunții mele cu Tine, așa am venit noi la Tine în cereștile Tale locașuri și ne-am făcut ajutători oamenilor și credinței lor în Tine, Doamne.

Te-am dobândit cu lacrimi, că mult am plâns după Tine și mult Te-am iubit, că nimic n-a fost mai tare ca iubirea din pieptul meu, iubirea care Te dorea înăuntrul meu, căci eu cu Tine eram pururi și nu-mi mai trebuia nimic de pe pământ. Aș fi voit să trag spre Tine pe toată lumea, dar lumea și pofta ei n-a voit tot așa, și m-a luat și m-a dat spre moarte, și tot așa și pe cei ce cunoscuseră izvorul adevărului și apa lui cea dulce, pe Tine, izvor al minții îndumnezeite în om.

Acum am cu mine pe toți cei care au mărturisit odată cu mine adevărul, căci Tu ești Adevărul. I-am luat să bem din apa Ta de pe pământ acum, la întoarcerea Ta de lângă Tatăl, căci cuvântul Tău este râul înțelepciunii de sus peste pământ, limpede cum e cleștarul, și în el ne vedem fața, și e frumoasă fața noastră cea de la Tine, și toți cei ce au față din Tine se văd în apa aceasta și își primesc plata iubirii lor în cer și pe pământ, Doamne.

Iar acum umplu de har binefăcător, de înțelepciune din cer, izvorul fântânii care poartă numele meu și ocrotirea mea, căci sfinții se bucură când Tu le legi în zilele acestea numele lor de toate câte Tu lucrezi spre slava numelui Tău pe pământul venirii Tale, și în care dorești viață îngerească în trup, trăire mărturisitoare și plină de har sfânt peste cei ce viețuiesc pe pământul venirii Tale.

Sunt cu mucenicul Mercurie. Sărbătoarea mea este însoțită de sărbătoarea lui și suntem sfinți lucrători în lucrarea Ta de la sfârșit, cu darurile pe care le-am purtat pe pământ și pe care Tu le-ai pus să slujească lucrului planului Tău cel pentru împlinirea Ta din zilele acestea; eu, cu înțelepciunea credinței mele peste cei înțelepți ca și mine pe pământ, iar mucenicul Mercurie, pentru doborârea împotrivirilor care se ridică la luptă împotriva lucrării cuvântului Tău și a venirii Tale cu sfinții, Doamne. El biruiește necredința și taie puterea vrăjmașă. El lucrează cu îngerii care doboară pe cei potrivnici Ție și pe toată nelegiuirea de pe pământ și pe toți împărații ei, că Tu ești mare și de pomenire în sfinții Tăi, Doamne. Așa lucrăm noi cu Tine, și așa lucrezi Tu cu noi, că nimeni nu e viu decât Tu și sfinții Tăi și toți cei ce slujesc ca ei în via Ta, în calea venirii Tale, Doamne.

Fie ca slava Ta să-i prindă sub ea pe cei mulți care Te vor căuta curând, curând, că pe pământ toate bucuriile trec, și Tu îl tragi pe om spre Tine, fiindcă mare este mila Ta și puterea Ta cea plină de har peste om, Doamne. Iar noi, sfinții Tăi, suntem dreapta Ta, și Tu vei birui cu ei și pentru ei. Amin, amin, amin.

— Eu sunt Cel ce am biruit lumea, și tot așa și voi, o, sfinți iubiți ai Mei! Voi ați iubit durerea, căci ca s-o iubești pe ea, trebuie să fii sfânt. Voi n-ați iubit decât durerea, și alte bucurii voi n-ați dorit pe pământ. Iar acum vă iau întru venirea Mea și vă dau plată dulce, căci și voi dulce M-ați iubit și dulce M-ați urmat și plini de har ați mers printre oameni, și oamenii au văzut slava Mea cu voi. Amin.

Eu, Domnul, M-am scris cu sărbătoare de sfinți lucrători în cartea cuvântului Meu acum când Eu vin cu sfinții ca să împlinesc această Scriptură.

O, copii care-Mi primiți cuvântul, faceți sul din el și dați-l oamenilor. Să se înțelepțească tot omul pentru adevăr, că durerea după Dumnezeu este lumina care luminează pe om dinăuntrul lui. Voi să nu obosiți, ci să stați înaintea Mea, căci înțelepciunea cuvântului Meu va covârși pe om, și va lua omul calea vieții după ce el va vedea cât de dulce este durerea cea pentru Dumnezeu.

O, fiilor, nu vrea omul să semene cu Mine și cu sfinții. Nimic nu-l poate face frumos pe om decât durerea după Dumnezeu. Tot ce este pe pământ îl face urât pe om, căci frumusețea omului este durerea după Dumnezeu. Așa să fiți voi. Să fiți frumoșii Mei zi și noapte, fiilor. Să fiți plăcuții Mei. Să fiți plini și iar plini de har înaintea Mea și să lucrați cu răbdare și cu credință, că Eu sunt mângâierea durerilor voastre cele pentru Mine purtate, și vă sunt leagăn și vă sunt vindecare și vă sunt ajutor, și putere vă sunt. Cereți voi de la Mine, și Eu vă voi da vouă tot ce cereți, căci sunt Cel ce pot, fiilor. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2002

Sărbătoarea de unsprezece ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim. Sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Credința arhiereului Irineu este socotită dreptate, iar Domnul l-a numit dreptul Său. Adevăratul apostol al lui Hristos este cel disprețuit.

Mă scriu în cartea cuvântului Meu cu sărbătoarea Sfintei Sfintelor Mele din zilele acestea și cu pomenirea celui întâi chemat între apostolii Mei, Andrei. Pe el l-am avut martor sărbătorit, martor aproape, întâiul chemat, așa cum la sfârșit de timp țara alegerii Mele a fost țara română, întâia chemată pentru întoarcerea Mea de la Tatăl. Amin.

Mă întorc înapoi și Mă uit peste sărbătoarea pecetluirii ieslei cuvântului Meu. Truda Duhului Meu pentru ridicarea acestei pietre, strâmtorarea cea mare a vremii de atunci, dar și puterea Mea cea fără de biruință, a așezat pe pământ pietricica cea albă, și apoi am spus și am tot spus taina ei, dar duhul rău s-a ridicat la război prin cei ce nu fac voia Mea, dar stau în numele Meu înaintea oamenilor pe pământ. Eu însă am biruit, căci sunt Fiul lui Dumnezeu și pot. Amin.

M-am folosit de credința și de puterea credinței arhiereului Meu din biserica din lume, căci în toate veacurile Eu prin credința omului am lucrat și am putut. El apoi s-a clătinat de teamă de la necredința celor dintre care Eu l-am ales

martor al lucrului Meu din zilele acestea, dar ceea ce am făcut cu el, am făcut, şi făcut rămâne, căci n-a putut nici o împotrivire să biruiască împlinirea Scripturilor venirii Mele cu taina Noului Ierusalim pe pământ, căci Eu, Domnul, cu Ierusalimul cel de sus am lucrat şi lucrez pe pământ, şi altfel nu lucrez. Dacă omul ar vedea tainica Mea lucrare la vedere, i-ar fi atât de uşor să înţeleagă Scripturile venirii Mele şi împlinirile lor cele tainice. Dar omul este orb pentru cele ce nu se văd, şi nici nu vrea să se vindece şi să vadă şi să creadă decât cele ce se văd, dar faţa lumii trece, iar cuvântul Meu este şi rămâne în veac. Amin.

I-am socotit dreptate credinţa arhiereului Meu din zilele acestea şi l-am numit dreptul Meu, alesul Meu, martorul venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârşit de timp. Nedreptatea pe care i-au făcut-o lui cei ce slujesc în numele Meu s-a întors şi se va întoarce mereu asupra capului lor, căci Eu am spus că cel ce ia piatra să arunce spre el, piatra aceea se va întoarce înapoi la locul de unde a fost trimisă şi va lovi pe cel ce o trimite. Şi aşa a fost, precum Eu am spus, căci sunt adevăratul Dumnezeu prin această lucrare de cuvânt. Arhiereul Meu s-a supus stăpânirilor cele de peste el, dar mai mare ca el nu este stăpânirea de peste el, fiindcă el este alesul Meu, şi Mi-am întocmit cu el începutul Meu şi anunţarea împărăţiei cerurilor pe pământ, împărăţia Mea peste om şi cu omul, dragostea Mea cea de la sfârşit de timp pentru om. Amin. Ceea ce am avut de împlinit prin el, Eu am făcut, şi am scris numele lui lângă numele Meu, şi nu poate zice biserica din lume că Eu nu i-am întins mâna ca să se scoale din sângele ei şi să fie a Mea. Iată, ca şi la prima Mea venire, cei ce au pus mâna pe cheie M-au dat pe Mine dintre ei pentru slava lor, Mi-au luat slava, dar slava Mea este umilinţa, nu slava cea de la om.

Îl voi birui cu totul pe om, şi nimic şi nimeni nu se va mai împotrivi venirii Mele din zilele acestea, şi Mă voi întinde cu ea. Toţi cei ce se ascund să spună că nu cred în cuvântul venirii Mele, în Scripturile întoarcerii Mele pe pământ, vor vedea şi vor tot vedea cât de adevărat am fost Eu cu această venire şi cât de minunat am lucrat ca să biruiesc pentru Mine.

Eu iarăşi spun în duh de sărbătoare a pietrei Sfintei Sfintelor Mele din zilele acestea: nimic şi nimeni să nu se încumete să mai umble la această lucrătură lucrată din cer pe pământ, căci ceea ce voiesc Eu, cine poate strica? Iar cel ce va mai întinde mâna sau sabia lui ca să ameninţe peste lucrul venirii Mele după două mii de ani de la Tatăl, acela se va zdrobi în sabia lui, căci cine scoate sabia, în sabia lui va pieri. Amin.

Mă uit la arhiereul care s-a aşezat pe scaunul în care s-a strivit cel de dinaintea lui arhiereu, şi care a lovit în arhiereul Meu cel ales şi în lucrul ieslei cuvântului Meu. Mă uit la el, îndelung Mă uit cum dă să umble să pună piedici biruinţei Mele şi bisericii Mele de nou Ierusalim în lucrarea Mea cu ea peste pământ. Dau să Mă apropii de el cu acest cuvânt şi să-i spun că împotriva Mea şi a cuvântului Meu din zilele acestea şi a biruinţei Mele peste pământ acum când Eu vin şi tot vin cuvânt de la Tatăl, el nu va putea nimic, căci Eu sunt Dumnezeu şi nu om. Îi spun că cine dă să se lovească de această piatră, acela se zdrobeşte în ea. Dacă nu poate s-o vestească şi s-o primească şi s-o aibă de slavă şi nu de necinste peste biserica cea fără de legea Mea împlinită peste ea, dacă nu poate să vadă şi să-Mi dea slavă pentru darul cel mare pe care Eu l-am aşezat pe pământ pentru biruinţa celor ce vor crede venirii Mele cuvânt pe pământ, dacă el nu vrea să aibă pacea Mea şi nu pacea lui, slava Mea şi nu slava lui, măcar să nu-Mi umble la lucrătura Mea, să nu dea să oprească pe cei ce cinstesc şi se apropie cu credinţă de minunea aceasta, de slava cuvântului Meu cu care Eu Mă slăvesc acum pe pământ. Mă uit la el cum se teme să nu-l scadă pe el lucrul şi locul prin care Eu vin acum cuvânt pe pământ, şi dă să-Mi bage beţe în roate mersului Meu spre om, şi al omului spre Mine. Dar Eu îi spun lui să nu se teamă de slava Mea cu care Mă slăvesc aici şi de aici, ci să se teamă să lovească în ea şi în cei ce o cinstesc pe ea. Să nu lovească în arhiereul Meu, să nu-l întristeze, să nu-l ameninţe. Iar dacă nu va asculta aşa, Eu, Domnul, îi voi sta împotrivă ca şi celuilalt de dinaintea lui care a dat să-Mi necinstească taina venirii Mele şi pe cei ce o poartă şi o mărturisesc pe ea. Dacă el se încurcă în Mine, Eu nu Mă încurc în om, fiindcă sunt Domnul, Făcătorul omului, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, iar Tatăl este în Mine. Amin.

O, Mă uit acum la fiinţa cea plină de răbdare a arhiereului Meu martor pentru acest început când Eu am pecetluit prin cuvânt nezdruncinat ieslea cuvântului Meu acum unsprezece ani. Mă uit la el şi îl mângâi în toată taina cu sfinţii şi cu îngerii şi cu apostolul Meu cel întâi chemat şi care a stat alături cu el în ziua pecetluirii acestei pietre proorocită prin Scripturi, pietricica cea albă, dată în dar celor ce Mă iubesc întru venirea Mea. Amin.

— Vreau, Doamne, ca cel ce sunt întâiul chemat ca să Te urmez, aşa cum a fost voia Ta atunci şi acum, vreau să-l cuprind pe cel durut şi să-i mângâi răbdarea şi puterea, că el e unsul zilelor acestea din partea Ta, şi nimeni nu poate să-i smulgă slava pe care Tu i-ai dat-o. Durerea lui e slava lui cea de la Tine, că noi, apostolii Tăi, numai aşa am fost, zdrobiţi de oameni şi de împăraţii lor, căci aceştia uită mereu că împărăţia sfinţilor Tăi nu este din lumea aceasta. Cine se teme de sfinţi pe pământ şi de lucrarea lor şi a Ta cu ei şi prin ei, aceia sunt fără de minte, căci ca să aibă omul minte, trebuie să gândească cu ea ca Tine şi nu ca omul şi nu ca pe pământ, Doamne.

Am fost întâiul martor din cer în ziua pecetluirii Sfintei Sfintelor Tale din zilele acestea lângă martorul Tău de pe pământ şi prin care Tu ai rostit pecetluirea şi sfinţenia acestei iesle de cuvânt al Tău peste pământ. El s-a plecat celor mai mici ai Tăi şi i-a luat în inimioara lui, şi apoi a făcut voia Ta cea mare, Doamne. Voia Ta n-o mai au în slujba lor slujitorii care s-au aşezat în numele Tău peste oameni. Voia Ta este sfinţirea omului, Doamne, căci omul sfânt iubeşte durerea Ta şi face voia Ta. Voia Ta e răscumpărarea omului de sub păcat, căci păcatul este moarte, şi omul moare prin păcat, de şapte mii de ani.

Mă aplec cu mâna mea de apostol al Tău şi îl binecuvintez pe arhiereul cel uns de Tine peste zilele acestea, şi prin care Tu ai lucrat lucrare de mărturie peste pământ. Îi dau întărirea rangului pe care-l are de la Tine şi îi zic: Pace ţie, celui rănit de dorul Domnului! Pace peste durerea ta cea mare, că mare este durerea ta pentru om şi dragostea ta pentru Domnul, pentru durerea Lui după om, că de aceea ai crezut şi te-ai aşezat să-L mărturiseşti pe El prin piatra aceasta pe care stă scris numele Domnului şi numele tău. Te-a făcut Domnul mare, mare, şi aşa te-a mărturisit, şi prin piatra aceasta te-a mărturisit, şi eşti întâiul, şi nu e nimeni pe pământ cât tine între cei ce-şi zic slujitori ai bisericii. Adevăratul apostol al lui Hristos este cel dispreţuit, cel umilit, cel răbdător care lucrează la cununa răbdării lui, iar prin răbdarea ta va dobândi Domnul mulţimi care vor crede şi se vor boteza în duhul acesta, în duhul venirii Domnului, Care vine cuvânt pe pă-

mânt ca iarăşi să facă lumea prin cuvânt. Îţi mângâi fruntea brăzdată de cei potrivnici Domnului şi ţie. Îţi luminez ochiul lovit de cei ce stau în întunericul lor. Îţi desfac urechea ca să audă ea şoapta mângâierii, căci tu nu eşti lăsat să iei mângâierea râului Domnului, şi eşti împiedicat de cei fricoşi care au căzut din cer pe pământ ascunzându-se sub necredinţă, zic ei. Dar nu va fi om pe pământ să nu creadă în această venire a Domnului, şi tu vei fi atunci mângâiat de roadele acestea şi de tot cerul care îţi împleteşte ţie de atunci şi până acum cununa răbdării tale. Amin.

Iar Ţie, Doamne, Îţi dau ruga mea pentru el, ca să-i dai curând, curând izbăvire mare, şi îţi dau ruga mea pentru fiii Tăi care-Ţi poartă cu greu lucrul venirii Tale, căci ei sunt atât de mici pe pământ! Dă-le Tu putere să fie mari în harurile Tale. Dă-le, Doamne, plata răbdării pentru toţi sfinţii Tăi, ca s-o desăvârşească ei, căci sfinţii aşteaptă, şi aşteptarea lor este aici, Doamne. Mă strâng cu sfinţii şi cu îngerii şi Te lăudăm pe Tine cu sărbătoare aici, că e sărbătoarea ieslei cuvântului Tău, şi lângă sărbătoarea aceasta aşteaptă trâmbiţa Ta Verginica cu sărbătoarea venirii ei între noi, cei din cer. Ea pe toţi ne-a deşteptat întru venirea Ta. Ea a sunat peste noi, şi noi toţi suntem gata să-Ţi slăvim venirea şi să fim în ea şi să faci pe pământ, Doamne, pentru Tine şi pentru sfinţi, împărăţia Ta. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul, cu zile de praznice sfinte, cu zile noi Mă scriu în cartea venirii Mele, că ea este masa Mea de praznic, masa sfinţilor Mei, şi Eu le dau să mănânce, căci ei Mă slăvesc şi Mă laudă în toate zilele lor cu Mine pe pământ şi în ei. Îngerii şi sfinţii mângâie cu laude şi cu mângâiere ieslea cuvântului Meu, şi pe Mine, Domnul, căci sunt îndurerat, adânc îndurerat de la om.

Iar acum vă dau pacea Mea, că M-aţi aşezat cuvânt în cartea mărturiilor Mele de acum, copii care-Mi daţi fiinţă văzută cuvântului Meu. Ridicaţi mânuţele şi cereţi să vă ajut în nevoi şi spuneţi lui Israel cel de azi să Mă laude şi să Mă binecuvinteze ca pe Dumnezeul lui, să Mă cinstească el ca pe Stăpânul lui, să Mă asculte ca pe Învăţătorul lui şi să Mă împlinească în el ca un fiu iubitor de Dumnezeu. Ridicaţi mânuţele la Mine pentru toate nevoile Mele şi ale voastre. Întăriţi-vă răbdarea şi puterea cea pentru Mine şi pentru voi, că Eu, mereu, mereu v-am spus şi vă spun că Eu n-am ajutor şi mângâiere, şi nici voi nu aveţi. Să ne fim unii altora, să avem putere, Eu pentru voi, şi voi pentru Mine, că mult poate credinţa şi iubirea în numele Meu. Amin.

Am lăsat în carte cuvânt de sărbătoare, iar sfinţii şi îngerii au cuprins ieslea Mea de coborâre şi au cântat din cele ce nu se văd laude şi cântări pentru slava Mea. Cereţi, şi veţi avea. Faceţi-Mă cuvânt, ca să-l împlinesc apoi. Staţi cu cartea deschisă, că am de sărbătorit pe trâmbiţa Mea, şi Mă voi aşeza în carte cu sărbătoarea cea pentru ea. Amin.

Grăiesc aşa cum pot, dar grăiesc. Grăiesc aşa cum puteţi, dar grăiesc, căci aceasta am de lucrat. Lucrul Meu de la Tatăl am de lucrat, că Tatăl M-a făcut să fiu cuvânt, şi aceasta sunt. Amin.

Binecuvântată să fie ieslea cuvântului Meu şi toate împrejurimile ei cele proorocite prin acest cuvânt ca să fie. Ajutorul Meu îl slobozesc peste voi, dar ridicaţi mânuţele şi daţi-Mi fiinţă în carte, că Eu am milă mare de voi şi voiesc să văd la poporul Meu milă de Mine şi să stau pururi cu puterea Mea şi cu binecuvântarea Mea peste el şi pentru el, ca să am sprijin de venire, fiilor, şi să am la cine să trag când vin cuvânt pe pământ. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/13 decembrie 2002

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbiţa Domnului

Omul trăieşte numai pentru sine pe pământ şi nu mai ştie care este adevărata bucurie. Cerul şi pământul vor fi ale sfinţilor. Poporul Domnului nu trebuie să aibă stăpâni trupeşti, ci stăpâni duhovniceşti, pentru suflet.

Sun la porţi, sun cu trâmbiţa la porţi. Intru în cartea Mea cu ea şi Mă fac mângâiere pentru sfinţi, căci cuvântul Meu este mângâierea sfinţilor. Amin, amin, amin.

O, Verginico, te serbează cerul pe pământ, iar pământul îi răspunde cerului. Era sărbătoare cu strângere de popor pentru ziua ta de sărbătoare. Dar acum Ne strângem Noi, cei din cer, că poporul Nostru de pe pământ e necăjit, nu e ca cel ce are de toate cele pământeşti, şi fiecare te pomeneşte în casa lui în ziua ta de serbare.

E greu pe pământ, Verginico. E tot mai greu pentru Noi pe pământ. E vreme grea, şi trebuie să trecem prin ea cu răbdare şi cu pace şi cu nădejde, ca să se apropie la vedere cele ce nu se văd, căci omul nu mai doreşte pe Dumnezeu, ci numai pe cele de pe pământ doreşte. Am spus celor ce-Mi dau fiinţă în carte să ridice mânuţele şi să ceară ajutor la cer pentru toate ca să-i ajut în nevoi, că poporul e lipsit de toate cele, fiindcă e tot mai greu pe pământ. Pentru Noi, cei din cer, e greu pe pământ, căci acum minunile nu l-ar aduce pe om mai sus, lângă Noi, mai lângă Dumnezeu, fiindcă sunt prea mari şi prea multe minuni făcute de om, şi tot omul s-a încântat cu ele, iar ca să Mă aşez să fac iar vindecări de boli, şi de suflet să nu fac, Eu nu mai lucrez acum aşa peste om. Acum sunt doctori mulţi. Acum minunile nu mai pot nimic, fiindcă e prea înconjurat omul de cele ivite pe pământ care îl trag din braţul Meu chiar dacă Eu aş slobozi iarăşi vreme de minuni. Dacă-i dau omului sănătate cum făceam atunci, omul îi slujeşte duhului rău cu ea. Dacă-i înmulţesc bogăţiile, el se duce cu ele în plăcerile lui şi nu mai picură nimic din ele pentru săracii Mei care ştiu cu mâna lor să-şi câştige pâinea. Dar mai e cineva să iau de la el plata pâinii săracilor Mei?

E greu pe pământ, Verginico. Azi te serbez cu cerul cel nevăzut pe pământ, şi cu duhul poporului din fiecare casă şi cetate a lui, atât cât mai avem şi Noi popor din tot care a fost şi a vrut să mai fie în urma râului Meu de cuvânt al vieţii cea de sus. Dar acum, hai să cuvintezi, că tu ai sărbătoarea ta, şi te aşteaptă tot şi toate cele ce nu se văd, şi te aşteaptă sfinţii şi îngerii să grăieşti pe pământ, ca să aibă hrană de pe masa ta de praznic şi să laude ei ziua aceasta. Amin, amin, amin.

— O, Doamne, dorul Tău cel mare este să vii pe pământ. Pe om îl încearcă tot felul de doruri pentru dorul lui de viaţă, dar Tu numai un dor ai, să vii pe pământ precum este scris, să vii pe pământ şi să Te întinzi cu împărăţia cerurilor peste oameni şi să-i cuprinzi în ea. Din vreme în vreme Te-ai lăsat prin prooroci cu vestea mântuirii peste pământ ca să-i prinzi pe oameni sub năvodul împărăţiei cerurilor, şi ei să stea în ea apoi. Dar n-au voit şi nu vor oamenii, iar îngerii cei nimicitori au dat şi dau drumul la mânie, la plata cea pentru viaţa omului, căci orice faptă are o plată din cer pentru ea.

Sunt prea multe minuni văzute pe pământ. La toate colţurile ele se mişcă, şi nu mai tresare omul la ele, că s-a învăţat cu ele, şi apoi face altele proaspete ca să-şi înnoiască încântarea, că dacă ea nu e înnoită, omul e trist, e abătut, şi el nu stă aşa, şi îşi face minuni ca să poată trăi. Lucrează omul cu mintea şi cu mâna minuni, dar mintea lui e toată pe pă-

mânt, Doamne. Jalea Ta e prea mare, ca şi jalea sfinţilor, când vezi desfrâul de pe pământ, iar pe om, înecat în el. O, e potop mare, şi nu mai e pământ cu oameni pe el şi fără de potop peste el. Întuneric cum n-a mai fost, mare întuneric e peste om, iar sfinţi nu mai sunt între oameni. Lumea cea făcătoare şi cunoscătoare de minuni zace în necunoştinţa ei de Tine, şi ar da să-Ţi închine Ţie o mulţime de mulţumiri pentru traiul ei făcut de ea şi nu de Tine, iar Tu Îţi întorci ochii aiurea când auzi, şi aşa faci, precum ai zis prin prooroci. Toate cuvintele Tale şi ale celor din cer sunt tot o jale, tot o plângere, şi vai de omul care caută bucurii în vreme de mare plâns şi jale a cerului cel nevăzut de om!

O, Doamne! Cine pe pământ mai plânge cu Tine? Cine dă să Te mai mângâie în durerea Ta cea de la om? E iadul pe pământ, şi nu mai poate omul înţelege aceasta. Tot iadul a ieşit din adânc pe pământ şi înşeală cu faţa lui ascunsă toate neamurile de sub cer, iar numele Tău este slăvit pentru slava cea deşartă a oamenilor fărădelegii de pe pământ, de parcă Tu ai fi idol şi nu Dumnezeu viu şi adevărat.

Iată cum îmi serbez eu cu cei din cer ziua mea de pomenire pe pământ. Plâng cu Tine, că nimeni nu mai plânge cu Tine. Nu-i place omului plânsul, dar faţa iadului este ascunsă în ochii omului, şi de sub ea va ieşi la vedere duhul înşelăciunii curând, curând, că el nu poate salva viaţa omului, dar l-a făcut pe om să uite de viaţă şi să numească altceva viaţă. O, cum să fac să-Ţi alin jalea Ta cea fără de capăt? Mi-e duhul plin de milă pentru Tine. Mi-e iubirea tot o durere fiindcă omul Te-a făcut pe Tine Dumnezeu neputincios, iar pe el s-a pus în locul Tău, aşa cum este scris în prooroci că va face omul, căci el, bietul de el, nu ştie ce-şi lucrează, fiindcă moartea stă ascunsă sub faţa minunilor omului care şi-a vândut morţii sufletul cel luat de la Dumnezeu.

Sărbătoarea mea e un dulce suspin pentru suspinul Tău, că dulce e suspinul cel din cer, dar omul nu-i ştie gustul ca să ia viaţă din el şi adevăr din el, şi apoi să fie omul viu ca şi Tine, Cel însuspinat după om. Sărbătoarea unui sfânt al Tău, cum ar putea fi ea mai dulce pentru el ca atunci când poate să grăiască din cer pe pământ? O, mare este dorul sfinţilor pentru cei de pe pământ, Doamne. Dorul e o durere, dar e cea mai dulce. Bucuria nu e mai dulce ca durerea, dar omul nu ştie ce amară i se face bucuria lui, şi de aceea nu ştie el ce să iubească. Numai cei ce iubesc sfinţenia iubesc durerea, şi aceia sunt nădejdea cerului şi a pământului pentru facerea lor cea din nou pentru ei, şi atunci nu vor mai fi oameni păcătoşi, şi atunci sfinţii se vor bucura în pământul lor, căci cerul şi pământul vor fi ale sfinţilor, Doamne îndurerat după om. Amin.

— Eu, Verginico, vreau să sfârşesc cu păcatul de pe pământ. Vreau şi cu plata lui să sfârşesc, dar nu vrea omul aşa minune pe pământ, că mai mare minune ca păcatul şi ca strălucirile lui cele mincinoase, care nu sunt decât o nălucă şi care piere apoi, mai mare ca această minune a lui nu este nimic pentru om. Eu, Verginico, sunt plin de puteri cereşti pentru om, dar nu vrea omul putere de la Mine, şi vrea ca el să vreau. Hai să facem semne cereşti pe pământ, căci minunile pământeşti făcute de oameni nu sunt semne cereşti. Hai să sunăm peste pământ cu trâmbiţe pline de semne cereşti care vor ţâşni din ele, că pe om nu-l putem face să vadă cerul şi să-l roage apoi pentru viaţă din Dumnezeu şi nu de pe pământ peste om.

— O, Doamne, eu i-am spus omului prin vorbirea mea cu Tine în ziua mea de serbare, şi l-am ajutat să vadă ce este el, căci eu sunt trâmbiţa Ta. Acum, Tu, cu îngerii Tăi cei gata cu trâmbiţele lor, sună prin ei cum ştii Tu mai sfânt şi mai cereşte pentru vederea cea din cer pentru om, căci omul vede ca pe pământ, Doamne. Eu voi slobozi cuvânt de înviorare peste poporul cuvântului Tău, ca să fie bine aşezat în lucrările Tale şi în veghea cea lucrătoare a venirii Tale la el cuvânt pentru ca să-l faci pe el ca pe Tine, Doamne. Iar Tu dă-le pornire îngerilor deşteptării peste oameni, şi cu semne cereşti să-i trezeşti pe ei, că e greu pentru om pe pământ, şi el nu ştie acest greu chiar dacă mereu îşi caută cum ştie el binele pentru el.

Acum mă pregătesc cu dor şi cu suspin ceresc să intru în cartea mea şi să mă dau poporului Tău cu sărbătoarea mea, cu învăţătura mea peste el, căci eu sunt trâmbiţă, iar lucrul unei trâmbiţe este să sune, să-şi slobozească glasul, căci unealta care stă, aceea nu are plată pentru lucrul ei. Mă gătesc, Doamne, ca să intru la poporul Tău, iar Tu ia mângâierea mea şi pune-o peste Tine şi îmbracă-Te cu putere pentru ca să lucrezi aşa peste omul de pe pământ, că mare putere poartă în ea mângâierea atunci când ea se dă în lături ca să ia din ea cerul şi pământul. Ia glasul meu şi pune-l peste durerea Ta cea lungă, şi să putem, Doamne, că Tu eşti puterea şi pentru Tine, şi pentru noi, şi pentru om, numai să vrea omul. Dar avem pe fiii coborârii cuvântului Tău în mijlocul oamenilor, şi ei ne dau putere să coborâm din cer pe pământ, ca apoi să facem împlinire de cuvânt rostit din cer, că aşa se împlineşte cuvântul Tău, iar împlinirea lui este mângâierea Ta, Doamne. Hai, că şi Tu tot aşa ne spui nouă, şi tot aşa spui şi poporului Tău. Hai cu unire mare şi cu putere de la mângâierea pe care ne-am dat-o unii altora. Hai să biruim neputinţele poporului Tău, lipsurile lui, că Tu ai vistierii de har şi poţi când Tu voieşti, şi poţi cu multul când poporul Tău poate cu Tine. Hai, Doamne scump, că scump Te-am purtat şi pe pământ în duhul şi în trupul meu prin care Te dădeam la cei ce mă găseau în Tine, şi pe Tine în mine. Hai, scoală-Te pentru dreptatea sfinţilor Tăi şi pentru biruinţa celor ce cred de pe pământ. Tu eşti Binecuvântatul Tatălui peste pământ, eşti Fiul Lui Cel preaiubit, şi mult Se mângâie Tatăl la auzul celor din cer care-şi lasă glasul peste pământ ca să audă omul suspinul cerului. Amin.

— O, suflarea Mea a suflat prin tine pe pământ, Verginico. Suflarea Mea ar trebui să poarte pe pământ cuvânt în ea. Suflarea Mea este cuvânt, dar nu ştie omul cum vine aceasta. Cu fiecare suflare fac ceva, dar cele pe care Eu le fac nu se văd, precum nici Eu nu Mă văd cu ochii celor ce văd pământul şi atât cât se arată el omului. Suflarea Mea este duh de viaţă. Toate sunt prin suflarea Mea, toate cresc prin ea, toată facerea, Verginico.

Acum, hai să poposim pe calea cărţii tale cu poporul şi să-l hrănim cu suflarea Mea din care şi tu iei şi o înmulţeşti, aşa cum toate cresc şi se înmulţesc de la suflarea Mea de viaţă. Aşa ar trebui să fie şi omul. La suflarea lui să crească Dumnezeu pe pământ, să crească împărăţia cerurilor de unde-şi are omul suflarea de viaţă, de unde este Dumnezeu între îngeri şi între sfinţi. Amin.

Deschideţi cerului în cartea trâmbiţei Mele. Eu vin cu ea în cartea ei, fiilor care v-aţi făcut porţi ale Mele. Deschideţi suflării Mele ca să pun viaţa ei în carte pentru poporul cuvântului Meu. Vin cu trâmbiţa Mea la el ca să-l învăţăm pe el taina suflării Mele de la care toate, toate iau viaţă şi sunt. Iar când Tatăl va porunci, suflarea Mea va fi dulce şi va da din ea viaţa care va rămâne pe veci de veci peste făpturi, căci moartea va fi înghiţită de biruinţă, şi suflarea Mea va birui cu cuvântul ei de viaţă. Iar voi fiţi vasele suflării Mele şi întăriţi cărarea Mea din cer pe pământ, căci prin ea Eu vă ajut pe voi.

V-am spus cu suflarea gurii Mele să ridicați mânuțele la Mine și să cereți să vă ajut Eu pentru toate nevoile sub care stați apăsați, pentru toate lipsurile sub care suferiți, că voi aveți de îngrijit pe poporul cuvântului Meu, și pe voi pentru Mine și pentru el. Stați întru Mine așa cum sunt Eu și nu vă temeți de suspinul Meu, căci jugul Meu este ușor, fiindcă e al Meu, fiilor, și nimic nu e mai ușor ca Dumnezeu.

Hai, deschideți cartea trâmbiței Mele, ca să intru în ea cu suflarea Mea. Amin, amin, amin.

*

Îți fac tot Eu, Domnul, intrarea în cartea ta, Verginico, căci cel mai mic se binecuvintează de cel mai mare. O, de-ar învăța această iubire poporul Meu și al tău, Verginico! Venim în cartea ta ca să-l învățăm ce nu vrea să facă, nu ce nu știe, că de știut știe că cel mai mic se binecuvintează de cel mai mare și fără binecuvântare e greu în orice lucru, dar nu e învățat poporul cu ordinea cea cerească pe pământ cu el. Dau să-l mișc la inimă prin cărarea pe care i-am înlesnit-o Eu spre Mine de l-am pus să-și ia caiet de școlar și creion ca să vorbească duhul lui cu Mine, și Duhul Meu cu el prin fiii cei unși de Mine călăuză peste popor, și în care Eu am pus și pun atât, atât de mult pentru viața poporului Meu, numai să ia el din izvorul înțelepciunii care se naște de la cele din fiecare zi, și de la Mine apoi.

O, poporul Meu, nu e bine să te obișnuiești cu Mine, Cel din cer, și cu cei puși de Mine peste tine de pe pământ, dar nu e bine nici să stai sfios ca să stai departe sau mereu așteptând ca un supus, cum spune vorba aceea care zice: *„mură în gură“*, ci e bine să fii binecuvântat, și așa să lucrezi văzuta și nevăzuta ta lucrare, iar orice lucrare a ta, fie cu mintea, fie cu inima, fie cu mâinile și cu picioarele, să fie lucrată în numele Meu cu binecuvântare, căci ca tine nu are nimeni ungere aproape, apostoli și preoți și prooroci și frați. Când unui copil îi plac bomboanele, el caută mereu bomboane și altfel nu mai este el învățat, dar când îi strepezesc dinții de la atâta dulce cu care este el obișnuit, se duce la doctor ca să-l facă bine la dinți, se duce singur la doctor, se duce împins de durere, căci gura și ce este în ea îi trebuie omului pentru viață, pentru suflare. Dacă omul ar vrea să nu se învețe cu Mine, i-ar fi bine lui, că s-ar învăța cu binecuvântarea Mea, nu cu Mine, că iată câtă stricăciune aduce lipsa Mea din mijlocul poporului Meu. Rostul Meu este să binecuvintez, și tot așa este și rostul vostru, fiilor unși pentru ca să dați ființă suflării Mele, binecuvântării Mele peste voi și peste poporul Meu.

O, copii ai poporului Meu, poate că prea mult vorbesc cu voi, și v-ați învățat și nu mai simțiți cuvântul Meu, dar cu Mine nu trebuie să vă purtați ca și cu cele de pe pământ. Mă uit la voi, și parcă iubiți mai mult pe cele ce le vedeți și le faceți, iar Eu când vin cu suflarea Mea între voi, așa cum este lucrul Meu să-l fac, cu Mine nu împărtășiți tot atât de mult viața voastră cât și cu cele ale voastre. V-am învățat adesea să Mă împărtășiți unul altuia și să nu faceți gustul diavolului, care vă deprinde să îngropați în voi talantul pe care mereu îl suflu peste voi. Eu și de lângă Tatăl și de lângă voi vă povățuiesc, că am fii mari cu înțelepciunea, și e a Mea, nu e a lor înțelepciunea din ei, dar dacă pe ei nu-i auziți, pe Mine când suflu peste voi mai mult nu Mă auziți, mai mult nu Mă băgați în seamă ca să-Mi și răspundeți apoi. Cuvântul Meu, suflarea Mea peste voi, cuvântul pe care-l citiți voi se face talant îngropat în voi, căci Evanghelia se vestește de la unul la altul, nu se îngroapă, nu se ține sub pernă, nu se pune sub obroc. Atunci hrana ce v-o dați unul altuia ca frații, care este hrana aceasta?

O, de mult trebuia voi să vă asemănați la lucru și la hrană și la minte și la cuvânt și la fapta cuvântului Meu, care vine la voi pe calea suflării gurii Mele. Nu are loc de cinste Evanghelia Mea între voi. O aveți la cap, și ea nu vă mai adună. O, dacă ea vă împrăștie și vă ține despărțiți pentru că o aveți fiecare, atunci ce să vă mai adune pe voi? Mă uit și văd când fiii cei împărțitori vă pun la ureche suflarea gurii Mele, proaspătă. Mă uit la voi că nu intrați în Duhul Meu, căci după ce tace cuvântul Meu, tăceți și voi, și apoi vă întoarceți să vorbiți ale voastre, nu ale Mele. Și dacă faceți așa, Eu cum să fac cu voi?

I-am dat cale de intrare în cartea ei lui Verginica, fiindcă cel mai mic se binecuvintează de Cel mai mare, de Cel mărturisit viu. Amin, amin, amin.

— Eu cu sfială mă apropii să grăiesc poporului Tău, Doamne, căci cei cerești, cei sfinți, au purtare aleasă, Doamne, iar Tu i-ai binecuvântat pe fiii poporului Tău să fie sfinți și cerești pe pământ și între ei. Amin.

Cu sfială îți grăiesc, popor al Domnului, și mă aplec să te rog să înveți ce este și ce face poporul Domnului. Ai peste tine bogăție ca râul, și e din cer ce ai tu, și e proaspăt cerul peste tine, nu e cel de acum două mii de ani, ci e Domnul, Cel mereu astăzi.

Am venit cu Domnul, cu Stăpânul meu am venit în cartea mea, ca să te învăț, că El m-a binecuvântat ca să fac aceasta, și fără binecuvântarea Celui mai mare eu nu fac nimic. Să nu spui că-l iubești pe fratele tău sau că n-ai nimic cu el. Să nu spui că-L iubești pe Dumnezeu pe Care nu-L vezi dacă pe fratele tău pe care-l vezi nu-l iubești, iar fratele tău cel mai bun este cel iubit de Dumnezeu, și apoi cel pus de Domnul peste tine, adică pentru tine, și nu poți trece la Domnul decât prin el, iar altă rânduială în cer sau de la cer pe pământ nu este pentru cer, popor al Domnului. Adu-ți aminte de cel ce a fugit de stăpânul său de suflet ca să intre sub alt stăpân de suflet, în numele Domnului. Amintește-ți de acela, că nici un stăpân n-a găsit, căci toți îl trimiteau să vină cu binecuvântare de la stăpânul său. Așa este și la Dumnezeu, căci El a zis: *«Nu este bine să fie omul singur»*. Dar tu să nu spui că sfinții din pustie erau singuri, fiindcă nu e așa aceasta. Sfinții din pustie aveau povățuitori și se duceau după povață, după binecuvântare, ca să lucreze așa și nu altfel spre Dumnezeu, fiindcă sfinții, dacă sunt sfinți, știu orânduiala cerului și cetățenia lor cea cerească și nu cea omenească. Adevărații povățuitori sunt cei ce se lasă cu totul înaintea turmei cea povățuită de ei, ca să-i cunoască turma, și apoi ea să-i urmeze pe ei cu credincioșie, cu sfială, căci o așa sfială nu e o stingherire a inimii, ci e o bucurie fără de margine, e fiorul harului sfânt care-l ține cuprins în el pe cel sfânt, pe cel plin de pacea și de căldura sufletului care vine de la ascultarea de Dumnezeu prin cele de la Dumnezeu peste om.

O, popor al Domnului, să nu te lauzi că te rogi, că iubești pe Dumnezeu dacă te duci singur la Dumnezeu când ai peste tine pe cel mai mare la Dumnezeu, fiindcă iarăși spun: cel mai mic se binecuvintează de cel mai mare înaintea lui Dumnezeu, și numai așa îl primește Dumnezeu pe om. Să te uiți tu pe pământ așa cum te învăț eu să te uiți. Dacă o casă mare trimite pe un mai mic al ei spre altă casă mare, atunci cel mai mare al casei aceleia îi face celui mic împuternicire dovedită cu numele celui mare, cu semnul cel cunoscut pentru cel mai mare, și așa este primită sluga unui stăpân de către alt stăpân spre care este trimisă pentru treburi gospodărești.

Tot aşa este şi cu cei cereşti. Dar eu când mă uit la voi, nu se vede că iubiţi cerul, că ştiţi ce este faţa şi viaţa şi lucrarea cerului. Mai întâi omul învaţă de pe pământ ordinea, dar iată, voi, neînvăţaţi fiind când aţi venit la Domnul, tot aşa aţi rămas şi apoi, şi cum se mai cheamă că aţi venit să aveţi Stăpân pe Dumnezeu şi suflarea lui Dumnezeu peste voi, şi împlinită de voi?

Mă doare că nu vă asemănaţi unul cu altul. Numai cei ce nu au stăpân sunt aşa. Casa fără stăpân e vai de ea, dar casa cu stăpân peste ea şi cu supuşi ca şi cei fără de stăpân e şi mai vai de ea. Mă doare că nu vreţi să înţelegeţi ce înseamnă să fiţi. Suflarea gurii mele e ca şi a duhului meu. N-am dulceaţă în cuvânt, căci ca să am, trebuie să-i facă bine celui ce o ia şi nu rău. Dulceaţa Domnului voi n-aţi preţuit-o, şi v-aţi învăţat cu ea, şi nu vă mai este dulce, şi nu mai vorbiţi cu ea şi ca ea între voi şi voi.

Vă vorbesc ca unor fii ai acestei mari lucrări a Domnului peste voi, iar voi tot aşa trebuie să arătaţi, de vreme ce de bunăvoie aţi venit să fiţi şi să ascultaţi ca Domnul pe Tatăl Său, că El S-a făcut pildă, fiindcă adevăratul învăţător îi arată ucenicului său ce să facă şi cum să facă, şi altfel el nu poate fi învăţător.

V-au învăţat pe voi fiii cei călăuzitori pentru voi spre Domnul şi v-au spus că Domnul S-a răstignit pentru voi, dar cel ce nu se foloseşte de pilda ascultării Lui de Tatăl, ci doar îşi ia din jertfa Lui şi atât, acela nu este următor al Lui, ci este nedrept cu El. Cine L-a urmat pe El cu adevărat, aceia s-au jertfit şi ei, luând pilda Lui şi folosindu-le lor jertfa Lui nu numai pentru iertarea păcatelor şi pentru mântuire, căci iertarea păcatelor se dobândeşte prin iubire mare, prin jertfă a inimii şi a iubirii lor pentru alţii care vor urma pe Domnul, Cel ce S-a răstignit pentru om. O, fiule, când nu înveţi de la Domnul, atunci înveţi de la tine. Când nu trăieşte Domnul în tine, atunci trăieşti tu în tine, şi se vede aceasta, se vede când Domnul nu trăieşte în tine, căci dacă ar trăi, El S-ar vedea aşa cum este El.

Cartea mea şi învăţătura cea de azi din ea este aceea că cel mai mic se binecuvintează de cel mai mare dacă este supunere. Tu, popor al Domnului, nu trebuie să ai stăpâni trupeşti, ci stăpâni duhovniceşti pentru suflet, iar dacă tu nu ai, înseamnă că nu vrei să ai, chiar dacă Domnul a pus în tine să ai, şi peste tine să ai. Dacă tu ai o alegere şi un lucru de lucrat şi dacă nu foloseşti şi nu cauţi peste tine har şi binecuvântare, nu cauţi pentru că nu-ţi place să ai mai mare peste tine. Dar eu îţi spun răspicat că harul şi binecuvântarea nu le pot avea pe acestea cei ce nu le iau prin cei de peste ei, precum din veac a fost lăsat de la Dumnezeu. Amin.

Ridicaţi-vă şi ziceţi fiecare: *„Ca de foc să fugă de mine tot lucrul rău, Doamne“.* Aceasta să vă fie vouă în numele Domnului ca o poruncă asupra răului, dar fiţi foc, focul harurilor cereşti care au limbi nesfârşite, căci gura este cămară limbii, şi această cămară trebuie să fie suflarea nu numai a trupului, ci şi a duhului, fiindcă omul este făcut din trup, din suflet şi din duh. Amin.

Eu mult nu vă învăţ, căci ce aveţi voi peste voi de la Domnul e râu mare şi plin de har şi de învăţătură caldă ca luată de pe foc, de la făcut, iar cei din faţă sunt vase pline de suflarea cerului peste voi.

Fiţi foc! Aceasta este ceea ce vă mai învăţ eu astăzi în cartea mea. De foc fug şi muştele, şi ţânţarii, şi diavolii, şi oamenii răi, şi tot răul. Fiţi foc nestins ziua şi noaptea, fie că vegheaţi, fie că dormiţi. Învăţaţi să fiţi foc, dar nu vă luaţi singuri din acest cuvânt. Învăţaţi să trăiţi binecuvântaţi, căci binecuvântarea vă aduce darul sfielii sfinte pe care şi eu am avut-o în viaţa mea de om, în viaţa mea de om sfânt, că nu e una sfiala omului, cu sfiala omului sfânt.

Fiţi foc din foc, căci Domnul este foc mistuitor, după cum vedeţi cât Se mistuie arzând pentru voi din cer şi de pe pământ. Nu căutaţi clipe ieftine, fiilor. Nu lăsaţi să poposească între voi moartea, tăcerea cea plină de moarte în ea, tăcerea prin care moare darul mărturisirii fiecărei clipe, dar care, dacă el este, umple de Dumnezeu timpul şi vremea Lui care trebuie răscumpărată cu folos. Nu poate omul să vă aprindă mai mult ca Dumnezeu la suflet. Luaţi de la Domnul. Luaţi har ca să fiţi foc. Domnul S-a făcut foc pe muntele Sinai înaintea lui Moise, şi pentru om S-a făcut Domnul foc, nu pentru Moise. Gura şi limba i-a fost făcută omului să-i fie suflare, fiinţă şi lucrare, şi fiecare mădular are lucrarea lui care va fi cerută de Cel ce a făcut trupul, de Cel ce a zidit biserica şi mădularele ei, al căror cap e Dumnezeu Cuvântul, fiilor.

Eu mă opresc din cuvânt. Aceasta a fost ziua mea din mijlocul vostru, şi vă doresc să creşteţi prin ea, că mai scumpă este o zi de învăţătură decât una de bucurie care vă goleşte sfiala cea sfântă şi plină de har luat de cer şi agonisit de voi lângă Domnul şi la Domnul ca avere de vecie, fiilor. Mă opresc din cuvânt şi Îi dau Domnului peste voi suflare, că El poate totul atunci când omul vrea să poată Domnul. Amin.

Să-i binecuvintezi, Doamne, că Tu eşti Cel mai mare, eşti Stăpânul stăpânilor, că Tu ai pus peste om de la Tine, aşa cum de la Moise şi până la ei, şi cu ei ai lucrat. Dă-le ajutor în lipsuri. Fă această minune cu ei, că sunt necăjiţi şi apăsaţi cei din fruntea lor mijlocitori pentru ei la Tine. Dă-le mila Ta, dar dă-le înţelepciunea cerului, că pe pământ e ca pe pământ, şi mă doare să-i văd ca pe pământ, Doamne. Mă doare, mă doare mult, şi vreau să-i văd cereşti pe ei pe pământ. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, ia, fiule, şi vezi ce înseamnă să-Mi fii fiu. Ia, poporul Meu. Mă ajut cu cei din cer, că am devenit neputincios peste tine, fiindcă tu poţi să nu Mă asculţi şi poţi să te asculţi pe tine. Ia ascultare, ia duh de ascultare şi lasă-Mă pe Mine peste tine, că Îmi vine să spun: *„Nu mai pot“.* Fiindcă tu nu Mă laşi peste tine, de aceea Îmi vine să spun aşa, că nu vreau să te strivească neascultarea şi răceala ta de Dumnezeu. Israele, Israele, de mult nu te-am mai strigat aşa, şi te-am strigat Ierusalime, căci Israel este cel ce se luptă cu Dumnezeu.

O, poporul Meu, îmbracă-te în Ierusalim nou, ca să nu-ţi rămână numele, şi să rămâi tu, şi să fii cât numele tău, poporul Meu, iar Eu să fiu Stăpânul tău şi Dumnezeul tău, şi tu să fii poporul cel ce are de Dumnezeu pe Dumnezeu Cuvântul, pe Făcătorul omului, pe Făcătorul tău, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2002

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Cele ce se văd nu-l duc pe om la Dumnezeu. Slava omului aduce bucurii trecătoare. Nu mai sunt sfinţi pe pământ, ci sunt numai bogaţi cu bogăţii trecătoare. Cel neînlăcrimat este prins de însăşi pofta sa.

Mă scriu cu sărbătoare de sfinţi în cartea cuvântului Meu din zilele acestea. Sunt Stăpânul puterilor cereşti care ascultă de cuvântul Meu, şi Tatăl M-a trimis cu ele ca să domnesc pe pământ şi să pot aceasta, iar Eu am zis: *«Tată, facă-se voia Ta!»*. Amin, amin, amin.

Aşezaţi-Mă în carte cu cuvântul Meu de azi, fiilor care Mă scrieţi pe Mine precum Eu grăiesc peste pământ, şi ridicaţi cu stăruinţă mânuţele la Domnul şi la sfinţi ca să vă dea har, şi cu harul să slujiţi tuturor nevoilor care vă apasă, că sunteţi lipsiţi şi apăsaţi de la lipsuri şi duceţi griji pentru viaţa poporului, copii jertfiţi pentru adevărul venirii Mele şi pentru poporul în mijlocul căruia Eu poposesc ca să-Mi rostesc cuvântul spre împlinirea lui apoi.

Sunt cu sărbătoare peste voi, căci ierarhul Nicolae este bisericeşte sărbătorit cu ziua lui de pomenire. Dar el trebuie sărbătorit şi cu duhul, nu numai cu cântările de laudă pentru el. Ei, sfinţii, ca şi Mine, Domnul lor, şi ei sunt mereu astăzi, fiindcă Eu am spus la voi că nu vin cu cele de acum două mii de ani, ci vin astăzi, şi e minune mare această coborâre a Mea pe pământ, dar cine mai e înfiorat pe pământ de ea în afară de sfinţii Mei cu care vin când vin, şi grăiesc cu ei când vin? Amin.

Grăiesc cu tine, arhiereu al harului ceresc, că mare aplecare ai avut înaintea Mea, iar pentru smerenia ta s-au plecat stihiile să te slujească şi să te aşeze mare precum smerenia inimii ţi-a fost atât de mare înaintea Mea. Îţi dau cuvânt în cartea Mea, că eşti bogat în milă pentru cei miloşi, pentru cei lipsiţi şi încercaţi pe pământ. Tu cu smerenia ta strângeai pe cele ce le trebuia la săraci, şi îi câştigai pe ei bogăţie pentru cer, şi mare ţi-a fost ascultarea de om, căci omul necăjit te striga, iar tu veneai, şi vii şi îi dai, că ai fost şi eşti purtător de har pentru ajutorul săracilor prin Mine, Domnul tău, în al Cărui nume lucrai minunat. Amin, amin, amin.

— Eu, Doamne, am fugit de orice bogăţie, dar de harul cel de la Tine n-am putut să fug ca să nu mă afle omul cât har şi câtă milă mi-ai dat pentru om. Eu sunt un sfânt miluitor de săraci şi păzitor al bunurilor lor, ca să-i trag apoi la Tine cu ele şi să lucreze ei pentru Tine aşa cum am lucrat eu înaintea oamenilor şi înaintea Ta. Eu i-am păzit de moarte pe cei credincioşi, şi aşa fel de minuni am lucrat eu în numele Tău. Iar azi sunt mare, mare ocrotitor de la Tine pentru fiii lucrării Tale, şi măcar că nu pot atât de mult să-i ajut în lipsuri, eu îi ocrotesc în toate strâmtorările de pe pământ spre ei, în toate durerile şi strânsurile lor de suflet, şi lucrez în mare, mare taină, că şi în cer aceeaşi smerenie am, fiindcă slava numai Tu o meriţi, căci omul prin Tine este dacă este, Doamne al celor smeriţi, al celor înţelepţi, al celor tari care lucrează pentru Tine pe pământ.

Îmi era frică de măreţia Ta şi mă simţeam atât de mic printre ai Tăi de pe pământ! Dar îmi dădusei o inimă mare pentru cei necăjiţi şi neîndreptăţiţi, şi m-ai pus să lucrez în taină pentru ei, că eu nu puteam duce slava de la om că e greu de dus aceasta, şi nici Tu n-ai putut s-o duci, darămite eu, cel aşa de firav faţă de puterea Ta, Doamne! Slava de la om, numai omul poate s-o poarte, că e omenească, şi omul e greu de tot, darămite slava lui! Dacă omul ar vedea ce sarcină grea apasă peste el, ar fugi de sub ea într-o clipă, dar din lipsă de înţelepciune nu mai simte omul ce este el, căci numai înţelepciunea este cea care vede şi ştie şi simte, Doamne. Iată, omul, fără slavă de la om, fără dreptate de partea lui, fără bucurii trecătoare nu poate să-şi aibă grijă de puterea sufletului lui. Eu însă am gustat din pântecele mamei mele din adevărul Tău, şi Tu m-ai hărăzit să fiu al Tău pe pământ, că ai pus în mine dorul de cer şi de cele ce nu se văd, şi cu care eu atât de mult am lucrat şi l-am ajutat pe om. Mă purtam printre oameni şi le vedeam durerile inimilor lor, şi apoi le căutam leacul ferindu-mă să mă afle ei, că eu voiam să ştii doar Tu şi eu, iar ei să Te slăvească pe Tine şi să-Ţi urmeze, că dacă m-ar fi ştiut pe mine ajutor al lor, cum ar mai fi căutat ei spre Tine?

Vreau să-i spun poporului Tău, Doamne, că cele ce se văd nu-l duc pe om la Tine, dar cele ce nu se văd şi care vin spre om prin Tine şi prin sfinţii Tăi, acelea sunt cele prin care omul crede în Tine. Dacă m-ar fi văzut pe mine mereu, mereu cei care primeau prin durerea sau prin rugăciunea sau prin nevoile lor de la Tine prin mine, n-ar mai fi crezut aceia în Tine, şi ar fi crezut în mine, iar eu, ca şi Tine când erai în trup, nu puteam purta slava de la om. Aşa sunt şi cei ce-Ţi poartă azi mila Ta spre om, slava cuvântului Tău spre oameni. Ei se ascund în spatele poporului Tău şi se ascund de orice bucurie trecătoare, că pe ei i-a pătruns durerea Ta de la om, durerea Ta după om, şi duc şi ei cât stă în puterea lor să Te ajute la necaz, Doamne. O, ajută-i şi Tu! Ajută-i pentru poporul Tău de care trebuie să avem grijă şi din cer şi de pe pământ. Ajută-i pe fiii poporului Tău să aibă inimi de copii faţă de Tine, dar şi unii faţă de alţii, numai să caute să înţeleagă bătrâneşte, nu copilăreşte viaţa lor cu Tine. Eu eram mereu, mereu paza iubirii şi a minţii mele pentru Tine, şi pentru mine apoi, Doamne. Cine nu are durerile Tale, acela nu este curat, dar ferice de cel ce stă pătruns de statura Ta miloasă şi sfântă ca să fie şi el tot aşa.

Ajută-i pe cei cu griji apăsătoare din faţa poporului Tău înaintea Ta, şi din spatele lui înaintea lumii, căci cei mari cu inima pentru Tine şi pentru om au inimi durute ca şi a Ta, şi se smeresc aşa cum eu m-am smerit, că altfel ei nu pot, căci sunt neputincioşi pentru cele omeneşti, Doamne. Eu, ca un sfânt ajutător de sărmani şi de lipsiţi de cele pentru fiinţă, mă cobor din cer şi îi ajut cu harul pe care mi l-ai împărţit din cer după cum a fost inimioara mea înaintea Ta. Şi cu Tine în ea pentru ai Tăi voi aşeza în calea lor ajutor pentru ei. Amin.

Le dau acum binecuvântare arhierească din cer şi îl cuprind la piept pe cel iubit al Tău care rosteşte glasul cuvântului Tău pe pământ după ce Tu grăieşti. Îl strâng la sân şi îi dau har peste har, căci el este aşa, har peste har are peste el, iar eu i-l împrospătez ca să aibă milă de Tine şi de cei ce sunt ai Tăi prin iubirea lor pe pământ. Îi dau duh nou de rugăciune pentru toate câte au ei nevoie, că eu mă aşezam în taină cu mânuţele ridicate la Tine, şi aşa Îţi ceream pentru cei lipsiţi, şi apoi îmi dădeai să pot, şi eu găseam în chip minunat, atât cât nu ştie omul pe pământ, şi îmi întindeam apoi mâna spre cel nevoiaş şi îl scoteam la mal ca să nu se înece, Doamne, că Tu tot aşa m-ai scos şi pe mine de la înec, şi m-ai făcut mare la inimioară pentru Tine şi pentru om, şi Ţi-ai slăvit harul Tău prin dragostea mea pentru Tine în mijlocul oamenilor care ştiau atât de puţin pe cele din mine pentru Tine, şi pe cele din Tine în mine.

Acum Te slăvesc cu dor, că toată lauda pe care mi-o aduc mie azi fiii poporului Tău, şi între ei cel ce poartă numele meu, şi el arhiereu al Tău în Sfânta Sfintelor Tale de azi, toată lauda cea pentru serbarea mea de la ei, Ţi-o dau Ţie, şi în taină mă ascund sub Tine, că Tu eşti toată slava în cer şi pe pământ, iar sfinţii Tăi sunt rodul Tău. Amin, amin, amin.

— Îţi primesc cu iubire iubirea ta pentru Mine şi pentru ei, că tu, arhiereu fiind între oameni, atât de puţin ai putut arăta slava ta cea de la Mine, şi te-ai ascuns cu ea, ca să creadă omul în Mine, Cel tainic lângă om. Prin smerenia ta ai iubit pe cele înalte, că nu poate omul de pe pământ să le pătrundă pe ele dacă nu ştie îndeajuns cum să stea în fiecare clipă înaintea Mea prin har, nu prin puterea şi virtutea lui. Prin lepădarea de sine şi prin sărăcia pe care atât

de mult ai iubit-o ai luat din mâna Mea prin rugăciune daruri pentru cei lipsiți de cele pentru viață și pentru sufletul ei. Acum îți spun așa: strecoară-te printre cei mari ai vremii și mișcă-le inima ca să se aplece ei spre dragostea și mila de sufletul lor, ca să-și poarte grijă de ei împrumutându-Mă pe Mine, iar Eu le voi plăti lor după cum am făgăduit prin Scripturi. Să iei pe sfinți cu tine, căci ceata sfinților ajutători te ajută pentru ai Mei. Lucrul mâinilor lor îl dau ție, ca să-l dai celor de la care să adunăm pe cele de trebuință Mie și lor, căci *«Cine nu muncește, să nu mănânce»,* Eu așa am zis, și i-am învățat și pe ai Mei să nu mănânce pâine în dar, căci Evanghelia Mea nu poate fi zădărnicită așa cum s-a întâmplat în biserica din lume care suge prin mai-marii ei pentru ei și nu pentru sfinți, căci sfinți nu mai sunt pe pământ, și sunt numai bogați pe pământ, ori în bogății, ori în păcate, căci omul nu se mai poate despărți de plăceri și de păcate decât prin moartea trupului, că altfel el nu vrea. Nu vrea să iubească omul pe cele ce nu se văd, ca să le aibă pe ele și să-l facă scump și frumos la Dumnezeu.

Acum și Eu, Domnul, vă aduc alin în această zi de sărbătoare, fiilor. Vă strâng la pieptul Meu rănit de mila voastră și de dor pentru salvarea omului pierdut de pe cale. Vă dau mângâioasă binecuvântare și vă spun: împărțiți Evanghelia Mea în toate laturile, căci Evanghelia venirii Mele Mă aduce apoi pe Mine văzut, după cum Eu am rostit la prima Mea venire prin Evanghelia Mea. Amin.

Ridicați mânuțele și cereți mângâiere, și Eu vă voi da, și veți lua duh de pace și de mângâiere. Fiți plini de har, căci cartea Mea vă poartă în ea mereu, fiindcă Eu cu voi vorbesc pe pământ și peste om. Ridicați mânuțele și fiți mângâierea Mea, așa înlăcrimați cum sunteți, și Eu voi fi mângâierea voastră, căci și Eu tot înlăcrimat sunt, fiindcă nu este mângâiere mai mare ca aceasta între mângâieri. Cine nu este înlăcrimat este prins și biruit de însăși pofta sa și de diavol. Iar cel sfânt iubește duioșia și lacrima și cuvântul cel spre Mine cu mângâiere în el, și Eu așa și numai așa pot avea popor pe pământ pentru ca să vin la el și să cinez cu el în vremea aceasta atât de fără credință în Dumnezeu, fiilor mângâiați de Dumnezeu.

Fiți frumoși! Acest îndemn este cel mai tainic har pe care vi-l dau ca să-l aveți peste voi, căci durerea aduce omului sfințenia lui cea pentru Mine, ascultarea care poartă în ea duhul sfințeniei, împărăția Mea înăuntrul omului sfânt și veșnic sfânt, copii ai cuvântului Meu cel plin de har peste voi și pentru voi mereu. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2002

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Cine mănâncă cer, cer iese din el, iar cine mănâncă trup, trup iese din el. Plata sfinților este învierea lor, cerul cel nou și pământul cel nou.

Duhul Meu dumnezeiesc tânjește mereu, mereu după cele ce se văd de către ochii omului, și Mă sfătuiesc cu sfinții din cer și cu îngerii și cu cei cu care Mă sprijin ca să vin pe pământ cuvânt, Mă sfătuiesc și în cer, și pe pământ, să fac să nu mai fie despărțire între ele, între cele ce se văd și cele ce nu se văd. Ele se îngăduie între ele de minune, dar omul, ochii omului și gândul lui rămân numai la cele ce se văd cu ochii lui.

Când un cuvânt din cer este rostit peste pământ, atunci este și împlinirea lui, și Mă uit la om, ori nu aduce la vederea ochilor lui împlinirea Mea, ori nu crede că sunt acestea, și rămâne omul atât de departe de Dumnezeu! Dar Eu, Domnul, am spus prin proorocii Mei: *«Cele ce ochiul omului n-a văzut și la mintea omului nu s-au suit, pe acelea le-a pregătit Dumnezeu celor ce Îl iubesc pe El».* Amin.

O, fiilor care-Mi sunteți porți de intrare Mie în carte ca să vorbesc din ea peste pământ! Toate sunt cu putință celui cu credință și cu stăruință în credință, și cu rugăciune apoi. Cele cerute cu stăruință, cu credință prin rugăciune, acelea vin, fiilor, spre vederea omului, vin spre împlinire, căci Duhul Meu dumnezeiesc aceasta vrea; după aceasta tânjesc Eu, fiilor. Parcă aș fi fără mâini, fără picioare, fără putere de nu Mă ia omul în ajutorul lui, de nu Mă pune omul la încercare ca să Mă vadă cât sunt de mare și de aproape și de plin de dor să le fac văzute de om pe cele ce nu se văd.

Omul se stoarce, se dă peste cap cu ajutorul diavolului, care strică mintea omului, și își face omul frumuseți pe pământ, sărbători pline de slavă, și apoi bea și mănâncă și joacă în jurul a tot ce face el, iar cel ce mănâncă mereu carne nu mai vede nimic, nimic, fiilor, căci cele ce mănâncă, acelea și ies din el. Cine mănâncă cer, cer iese din el, iar cine mănâncă trup, trup iese din el.

Eu de la începutul făpturii l-am învățat pe om să trăiască înaintea Mea cu ascultare, și mai ales să mănânce cu ascultare i-am spus. Dar acum nu mai e ca la început, și e ca la sfârșit, și e plin pământul de om și de duh de om, și Mă doare mult mintea omului care îi umple lui inima ca să nu Mă mai cuprindă ea pe Mine, orice aș aduce Eu pe neașteptate peste om. Eu mereu îi arăt omului că nu poate, și că pot Eu, dar el nu știe să mai creadă în cele ce nu se văd. Sfinții care au trăit pe pământ iubindu-Mă cu putere din puterea Mea prin credința lor mărturisită între oameni, aceștia au lăsat semne mari în numele Meu pe pământ, atât cât Eu n-am făcut atunci, căci le-am lăsat lor să le facă, fiindcă așa am hotărât Eu, și le-am spus: *«Mai mult veți face voi dacă veți crede în Mine».* Amin.

Eu sunt în sărbătoare cu cerul pentru pomenirea ierarhului Spiridon. Intru în carte cu cerul și cu sărbătoarea de azi, căci Eu când vin cu sfinții, trebuie să se știe că așa vin.

Hai, tu, cel atât de minunat în credința ta în Mine și în iubirea ta pentru Mine și pentru om! Fă-te cuvânt din Mine, că mare ai fost pe pământ în numele Meu, și fericit este omul care-și arată în numele Meu viața sa. Amin, amin, amin.

— În numele Tău, și cu Tine în mine am făcut semne mari în ochii necredincioșilor, Doamne, căci vremea și omul necredincios mă ajuta să Te arăt cât ești de mare în cei ce cred în Tine și ca Tine. Plângeam cu sufletul și cu inima de mila Ta și de mila omului care nu Te avea, și de mila celor nevoiași, Doamne. Nu știam cum să-i mai ajut, ca apoi să Te îmbrățișeze ei pe Tine și să se facă plăcuții Tăi, că milă mi-e de Tine, Doamne lipsit de mângâierea de la om. O, de Ți-ar da omul mângâiere, Tu i-ai da înzecit înapoi, dar cine mai este între oameni să Te pună la încercare mângâindu-Te în durerea Ta după om?

Mă vedeau dușmanii Tăi cât de mare și de adevărat Te mărturiseam cu credința și cu fapta și cu mâna mea, Doamne, și nu știau cum să se împotrivească credinței mele și darurilor ei. Când am fost la adunarea sfinților ca să Te mărturisesc pentru cei necredincioși după ce Te-am dovedit cu putere, ei mi-au tăiat gâtul la cai ca să râdă de mine. Dar eu m-am întors în cetatea mea cu caii mei punându-le capetele înapoi pe trupuri, și ele s-au lipit ca să-i rușinez pe cei necredincioși, de două ori să-i rușinez pe ei, că am lipit capul calului alb la

calul negru, şi capul calului negru la calul alb, ca să-Ţi fac adevărat adevărul puterii Tale în sfinţi şi să nu Te las pe Tine ruşinat de om, căci Tu eşti Dumnezeu Făcătorul, Doamne, şi nu poate omul umbla cu Tine decât după legea cea cu ascultare. Amin.

O, fii ai oamenilor, uitaţi-vă în cartea facerii şi vedeţi pe Domnul, Care l-a făcut pe om, şi i-a spus apoi să trăiască în ascultare de Dumnezeu. Omul credincios mă numeşte sfântul Spiridon, făcător de minuni, dar eu făceam aceste semne ca să-L fac pe Dumnezeu în om, şi să creadă omul, şi să trăiască apoi cu ascultare de Dumnezeu.

De când am dezbrăcat trupul eu merg mereu, că aceasta este plata sfinţilor, învierea este ea. Merg de la margini la margini, în cer şi pe pământ, că omul creştin mă cheamă mult, că ştie din cărţi ce semne am făcut eu în numele lui Iisus Hristos, Făcătorul omului.

Vă vorbesc ca la sfârşitul veacurilor, ca la venirea Domnului. Ridicaţi-vă cu rugăciune către Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, şi apoi către sfinţi, să vă dea vouă darul credinţei sfinte ca să credeţi cuvântul lui Dumnezeu care vine pe pământ din gura Domnului în zilele acestea. E cel mai mare semn Domnul cuvânt peste pământ, şi după acest semn toate neamurile pământului vor vedea pe Fiul lui Dumnezeu venind văzut cu sfinţii pe nori, cu putere şi cu slavă multă, atât cât ochii omului nu au văzut şi la mintea omului nu s-a suit. Eu însă vă adeveresc că aşa va fi curând, curând. Sculaţi-vă, deci, şi priveghеaţi cu rugăciuni, cu pocăinţă, cu credinţă în venirea Lui, că a venit vremea să vină, şi vine Domnul! Amin.

Acum, Doamne, Îţi amintesc că şi eu am fost un sfânt ajutător pentru săraci, pentru lipsiţi, pentru cei încercaţi de necazuri pe pământ. Iar când aceştia căutau spre mine, că ştiau inima mea dulce după om, eu, cu credinţă la Tine în pieptul meu, lucram şi îi ajutam pe ei. Ştiau săracii că sunt milos şi milostiv, şi veneau şi îşi luau din cele ce le aveam din darul Tău, iar eu le dădeam mai mult decât luau ei când nu aveau, şi îi îndemnam să fie curaţi cu inima apoi pentru ei şi pentru Tine, că aveam darul întoarcerii omului spre Tine, Doamne.

Vreau să-i ajut pe cei din porţi care au grijă de fiii poporului cuvântului Tău, că sunt apăsaţi de griji, iar pe pământ e sărăcie de credinţă şi nimeni între oameni nu mai ştie de suflet şi de cer şi de venirea Ta după om. Sunt şi eu sfânt ajutător şi ocrotitor, ca şi ierarhul Nicolae. Dacă vrei, dă-mi şi mie mers pentru ei ca să-i ajut, căci peste acest popor numai Tu porunceşti peste cei din cer, iar în cer este ascultare de Tine, mai ales pentru această lucrare a Ta de cuvânt. Amin.

— Voiesc. Acesta este cuvântul Meu peste tine, că eşti mare în minuni şi în semne pentru adeverirea credinţei tale în Dumnezeul tău, Dumnezeul Cel adevărat. Mergi şi lucrează pentru cei mai mici între sfinţi, pentru cei de pe pământ copii ai Mei, şi cu care-Mi întocmesc Eu venirea Mea de la Tatăl în zilele acestea. Mergi şi iar mergi, şi dă-le cu puterea şi cu mila Mea din tine ajutor în nevoile Mele şi ale lor pentru lucrul Meu cu ei. Amin.

— Merg, Doamne. În cer aşa este: cel mai mic se binecuvintează de cel mai mare. Fiecare are de făcut în cer lucrul pe care-l are de pe pământ făcut. Cele ce se văd trebuie să-Ţi slujească Ţie pentru cele ce nu se văd, căci crugul ceresc este perdeaua cea de sus, iar văzduhul este perdeaua dintre cer şi pământ, acoperind slava celor ce nu se văd şi care la mintea omului nu s-au suit şi ochii lui n-au văzut, dar s-au suit la mintea sfinţilor Tăi, fiindcă ai spus despre cei ce cred în Tine că Te arăţi lor, Doamne. Iată, Tu vii şi ajuţi mintea omului să se ridice la cele mari şi pregătite pentru cei ce Te iubesc pe pământ. Iar eu, acum, cu cuvântul Tău în mine, merg să ajut pe cei din urmă copii ai Tăi, şi care şi ei trudesc cu Tine pentru vederea slavei celor ce nu se văd, ca, apoi, curând, curând să fie văzute; să fie, Doamne. Amin, amin, amin.

— Mergi cu binecuvântarea Mea şi fă totul pentru folosul slavei Mele care aşteaptă la uşi ca să se vadă. Mergi şi întăreşte liniştea şi dragostea Mea în cei ce Mă poartă pe pământ spre oameni. Lucrează cu darurile Mele din tine peste ei, şi ei vor învăţa ca în cer şi vor avea pilda voastră ca lucrare a lor înaintea Mea, căci sfinţii Mei Mă însoţesc la coborârea Mea pe pământ, şi ei fac parte din slava Mea care în curând va străluci între pământ şi cer, dar cu strălucire pe care mintea omului nu o poate pătrunde, şi pe care strălucire Eu o voi îmblânzi pentru ai Mei, ca s-o poată ei purta. Amin.

O, poporul Meu, serbează lumea cu lumini şi cu slavă de minuni omeneşti şi cu petreceri pământeşti, căci ei au mutat Crăciunul spre ei în loc să-l mute spre Mine, şi şi-au făcut din serbările Crăciunului idoli pentru ei, iar pe Mine, Domnul, Cel sărac de om, Mă ţin îndurerat, că Eu slavă de la om nu primesc.

O, poporul Meu, învaţă-te ca în cer. În cer fiecare sfânt face ce a făcut pe pământ, căci sfinţii fac multe pe pământ în vremea trupului lor, iar slava celor făcute de ei îi îmbrăţişează pe ei la venirea lor la Mine. Aşa şi tu, Ierusalime, să înveţi să faci pe pământ mult lucru sfânt, multă slavă cerească peste oameni, ca să se vadă ea apoi ca lucru al tău la venirea Mea. Tot ce adună omul, la Mine adună, iar tot ce risipeşte, tot la Mine se adună, spre judecata lui.

Fiţi atenţi la vremea voastră cu Mine, fiilor; să nu treacă fără de sfinţenie întreagă în ea în toată vremea. Să fiţi frumoşi v-am învăţat, iar aceasta înseamnă sfinţenia şi inima ei smerită în om înaintea Mea şi înaintea oamenilor, dar toate, toate să Mă slăvească pe Mine pe pământ. Amin.

Strângeţi-i pe cei micuţi din sătuţul cuvântului Meu şi învăţaţi-i să-Mi asculte chemarea. Faceţi-i să se aşeze şi arătaţi-le frumuseţile Mele, că voi le ştiţi, fiilor. Aruncaţi năvodul, şi vor fi în el şi peşti mari, căci cei mari cu inima trebuie să fie tot la fel de mari şi cu umilinţa, căci inima smerită este cel mai mare dar de la Mine în omul cel credincios venirii Mele mereu, mereu de la Tatăl pe pământ ca să fiu cu omul, şi să fie omul cu Mine pe pământ. Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea naşterii Mele din Fecioară, şi pe care voi o veţi pune înaintea celor din sătuţul acesta, spre slava cuvântului Meu peste ei. Amin.

Eu şi cu sfinţii Mei cei mari vă vom ajuta pe voi, şi veţi avea şi veţi da din cer şi de pe pământ, căci sunt Cel ce pot, şi pot prin sfinţi, fiilor, şi pot prin voi, căci aşa binevoiesc Eu. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2002

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2003

Ajunul Naşterii Domnului

În fiecare trup de om vrea Domnul să Se nască. Satul Glodeni, Betleemul cuvântului, vine cu copiii la serbarea naşterii Domnului.

Eu sunt Cel ce am crescut pe pământ Dumnezeu din prunc născut din mamă Fecioară, mamă pururea Fecioară, minune mai presus de mintea cea omenească, fiindcă celor ce Îl iubesc pe El Tatăl Meu le-a pregătit mereu, şi iarăşi mereu semne şi minuni care la mintea omului nu s-au suit şi ochiul lui nu a văzut. Amin.

Iată minune coborâtă din cer! O seară dulce în sătuţul cuvântului Meu. Mă fac cuvânt din cer în acest sătuţ în care Mi-am pregătit iesle ca să cobor pe nori în ea precum este scris în Evanghelia Mea cea de acum două mii de ani despre venirea Mea. Eu, pruncuţul, Domnul, Cel născut din Fecioara mamă, Mi-am ales neamul român pentru venirea Mea cea de la sfârşit de timp. L-am ales pentru că pământul de sub el a fost cel întâi ivit din ape la facerea cea văzută când ea s-a făcut la cuvântul Meu întru începutul lui, facere pe care i-am dat-o omului de moştenire ca să fie omul fiul Meu precum Eu sunt Fiul Tatălui Meu Savaot, Tatăl Meu, Care M-a trimis acum două mii de ani ca să Mă nasc pe pământ ca şi omul şi ca să cresc cu trupul ca şi omul, şi să trăiesc de la naştere şi până la învierea Mea ca Dumnezeu pe pământ, căci Eu am fost Dumnezeu prunc şi, apoi, tot mai desăvârşit, Dumnezeu Om aşa precum şi sunt, Dumnezeu Om. Amin.

Mi-am aşezat la lucru pe fiii de la ieslea cuvântului şi le-am spus să-Mi pregătească minunea, seară dulce, seară cerească pe pământ în mijlocul sătuţului Meu de azi, Betleemul cuvântului Meu care se naşte şi iar se naşte acum pentru tot omul care vine să Mă ia, şi apoi să Mă lucreze, şi apoi să Mă păzească în el Dumnezeu Om. În fiecare trup de om aş vrea să fiu şi să stau şi să privesc în afara lui din el, şi să fiu văzut din afara lui în el, căci dorul după om Mă arde şi Mă doare mai mult decât M-a durut crucea Mea cea pentru om.

Am venit cuvânt şi le-am spus fiilor de la ieslea Mea de cuvânt să-i adune pe cei micuţi din satul Meu de venire după două mii de ani de lângă Tatăl, să-i adune şi să-i aşeze în petrecere cerească aici, pe pământul Meu cel ales pentru facerea din nou a lumii, a lumii ce va să fie înnoită după acest cuvânt pe care Eu, Domnul, îl presar din gura Mea ca să le fac iarăşi prin cuvânt pe toate cele ce se văd, iar pe toate cele ce nu se văd să le aduc la vedere precum ele sunt aşezate pe pământ; sunt şi nu se văd, şi se vor vedea. Amin.

Cuvântul Meu vă cheamă, vă aşteaptă, vă adună ca să vă naşteţi din el, să vă naşteţi din nou, să fiţi iar copii, că Eu am fost copil de la naştere şi până la înviere. Copilul Tatălui Savaot şi copilul Fecioarei mamă, copil ascultător am fost, şi n-am făcut şi nu fac voia Mea, ci fac voia Tatălui, Care M-a trimis şi Care Mă trimite. Amin. M-a trimis Tatăl să vă adun şi să vă doresc, şi să Mă doriţi şi voi, căci iubirea Mea stă cu mâinile întinse să vă cuprindă întru Mine, şi Eu să vă dau Tatălui ca rod al iubirii Mele pentru om.

Cerul cel plin de sfinţi şi de îngeri stă deschis acum. Poporul Meu este semnul Meu aşezat de Mine înaintea oamenilor pentru ca să Mă văd în el cu iubirea Mea pentru om şi ca să-l primesc pe om când el vine să ia din glasul Meu, şi să se împlinească omul pentru venirea Mea care iată cum vine când Eu vin cuvânt pe pământ.

V-am adunat ca într-o iesle. Bucuraţi-vă! Învăţaţi bucuria care nu se stinge şi care vă ţine în ea. Căutaţi-Mă şi luaţi în voi dorul Meu, durerea Mea, şi fiţi iubirea Mea precum Eu sunt. Amin. Iubirea e ca Mine, şi e dulce durerea ei. Iubirea Mea de pe cruce v-o dau. Întindeţi mâinile spre ea. Învăţaţi taina ei, că am râul vieţii, care curge din gura Mea pentru voi, fiindcă Eu am spus că cerul se va face sul şi vi se va da după ce voi îl veţi iubi iubind. Amin.

Uitaţi-vă la Mine, şi veţi fi asemenea Mie dacă Mă veţi vedea, şi voi fi asemenea vouă când voi Mă veţi vedea, căci Eu M-am născut pruncuţ ca şi voi, şi am crescut Dumnezeu Om şi stau de-a dreapta Tatălui ca să vă trag pe toţi la Tatăl. Când am plecat pe nori, lângă El, am spus că Mă duc să pregătesc loc, ca acolo unde voi fi Eu, să fiţi şi voi dacă Mă veţi iubi. Amin.

Iată minune din cer, seară dulce, seară cerească! Pace vouă, acum, căci dorul Meu Îmi creşte după om. Vă învăluiesc în slava cuvântului Meu. Pace vouă! Amin, amin, amin.

23 decembrie 2002/5 ianuarie 2003

Praznicul Naşterii Domnului

Naşterea de sus îl face copil pe om, prin ascultare, precum Fiul Îi este supus Tatălui. Cel mai mare moştenitor este copilul.

Naşterea Mea din Tatăl, din Duhul şi din Fecioara mamă, Eu, Fiul Cel născut, am făcut aceasta cu mare ascultare, că aceasta înseamnă fiu, poporul Meu. Naşterea Mea M-a făcut fiu, şi tot cel ce se naşte devine fiu şi moştenitor. Dar Eu, Domnul, Fiul Tatălui Savaot, prin Care s-a făcut cerul şi pământul, şi Fiul Fecioarei mamă, prin Care s-a făcut omul cel nou, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, Eu am fost şi sunt şi voi fi Fiu. Amin. Taina cea de fiu e cea mai dulce taină în cer şi pe pământ, şi, ca un Fiu ce sunt, al lui Dumnezeu şi al omului, îţi voi închina azi, în ziua de serbare a naşterii Mele Fiu micuţ din Fecioara mamă, îţi voi da ţie, poporul Meu, taina cea de fiu, taina cea dulce, ca s-o înveţi şi s-o iubeşti şi s-o urmezi ca şi Mine, Fiul, căci Tatăl Meu şi mama Mea Îmi zic Fiu. Amin.

Cel mai mare moştenitor este copilul, o, fiilor care Mă ascultaţi ca nişte copii şi Îmi luaţi din gura Mea cuvântul şi Mi-l aşezaţi în carte ca Eu să pot grăi pe pământ cât n-am grăit până la voi. Mă aplec spre voi în duh de naştere nouă peste pământ. Ca un fiu al omului Mă aplec vouă, ca să Mă faceţi voi cuvânt aşa cum M-am aplecat Fecioarei mamă, ca să Mă facă ea trup, trup de copil, ca şi omul-copil, căci câtă vreme moştenitorul este copil, el este sub epitropi, sub iconomi în casa tatălui său, ca şi robul, care tot sub epitropi şi iconomi stă.

Cel mai mare moştenitor este copilul, este cel ce ascultă de tatăl său şi de mama sa. Eu, ca un Fiu ce sunt de la început şi până la sfârşit, aşa voi fi şi când voi preda Tatălui împărăţia pe care acum cu voi o pun la loc după ce ea s-a clătinat când omul făcut de Dumnezeu s-a clătinat, căci omul făcut de mâna Mea la început, a fost făcut om întreg şi nu prunc.

O, fiilor, o, fiilor mici şi scumpi, cum să fi rămas omul făcut de mâna Mea, cum să fi rămas el copil dacă el n-a fost copil? Cum să fi ascultat el de părinţi dacă el a fost făcut om întreg? L-am făcut întreg ca să fie după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, dar el, de Cel ce l-a făcut n-a ascultat, n-a vrut să fie copil omul cel făcut de mâna Mea, n-a vrut să aibă părinţi, şi a vrut să fie moştenitor şi şi-a zis: *«Peste Cel Preaînalt îmi voi pune scaunul meu»*. Eu însă nu voi face aceasta nici după ce toate Mi se vor supune desăvârşit, după cum este voia Tatălui Meu şi nu a Mea. Nici atunci nu voi înceta să rămân Fiu, fiindcă Eu Îi voi preda Tatălui pe toate, căci El Mi le supune, nu Eu, şi apoi Eu Însumi, ca un Fiu ascultător şi lucrător din Tatăl, Mă voi supune Lui. Amin.

O, Ierusalime, o, Ierusalime nou, te numesc aşa fiindcă cel dintâi popor al Meu n-a vrut să-Mi fie fiu, ci a vrut să-Mi fie moştenitor, dar cel mai mare moştenitor este copilul. O, Ierusalime, te învăţ în zi de sărbătoare de naştere să fii copil aşa cum sunt Eu, aşa cum am ascultat Eu, aşa cum am trăit Eu, şi chiar dacă cu trupul Meu stau nevăzut în ochii tăi aşa cum stăteam şi cu omul cel zidit de mâna Mea, cuvântul Meu însă este cu tine ca şi cu el atunci în rai, şi te ţin de mânuţă ca pe un copil care ascultă, căci de mânuţă cu tata stau numai copiii care ascultă, poporul Meu.

O, mare şi minunată este taina de copil, taina cea de fiu! Proorocii Mei au ştiut această taină şi M-au purtat spre oameni supunându-se Mie, aşa cum mama Mea Fecioara s-a supus Tatălui Meu, Care M-a trimis pe pământ ca să Mă nasc prunc din ea şi să fiu Fiul Omului. Proorocii Mei au fost fii, fiindcă ei au ştiut şi ştiu taina cea de fiu. Aşa şi tu, popor mititel al Domnului, ascultă-Mă pe Mine, Domnul Dumnezeul tău, şi stai aşa, ascultător, ca să rămâi fiu, fiule. Şi ca să-ţi văd ascultarea, îmbracă-te în haină de sărbătoare cerească şi hai să dăm vestea zilei amintirii naşterii Mele, căci serbăm această zi, poporul Meu. Mergi, Ierusalime, pe la case mari şi du vestea despre Mine, şi Eu voi duce vestea despre tine peste pământ mereu, mereu, poporul Meu, până ce Eu şi cu tine le vom supune pe toate şi pe toţi, şi apoi le vom da Tatălui. Amin. Mergi, poporul Meu, cu vestea Mea din zilele tale, şi ne vom întoarce la sfârşit de zi şi iar voi sta cu tine în cuvânt ca să te învăţ taina cea de fiu.

Binecuvântat să-ţi fie mersul. Eu voi merge înaintea ta cu îngerii Mei şi cu sfinţii; Noi, pe deasupra, iar tu, pe pământ, şi ne vom vesti, poporul Meu. Te voi încălzi să nu-ţi fie frig. Te voi îmbujora să fii copil frumos. Te voi încuraja să ai faţă dulce ca a Mea şi te voi iubi chiar în inima celor ce te vor privi pe tine, poporul Meu de azi, fiul Meu cel unul născut între popoare, între neamurile de pe pământ.

Hai, mergi, Ierusalime! La porunca Mea mergi, poporul Meu! Mergi, şi ni se vor supune munţii şi dealurile şi colinele şi toată facerea omului. Pic cu pic ne vom arăta, şi curând, curând voi da la o parte de pe tine perdeaua în care Eu te ţin acoperit, ca apoi să Mi se vadă slava după care Eu şi cu tot cerul tânjim.

Îmi pregătesc cuvântul cu care te voi îmbrăţişa la sfârşit de zi de sărbătoare, şi iar vom fi cu cuvânt pentru taina cea de fiu, că mare este taina aceasta, poporul Meu, şi voiesc ca tu să semeni cu Mine şi să asculţi ca un fiu moştenitor, supus fiind Tatălui său. Amin, amin, amin.

*

Să ne adunăm acum, copii osteniţi de drum. Vă şterg de tot răul de pe drum, vă învăluiesc în cele de sus ca să staţi întru ele, dar am lăsat urmă din loc în loc pe unde am mers cu voi, căci lumea e urâtă, fiilor, iar Eu în voi sunt Cel sfânt, Cel frumos, numai să Mă purtaţi voi aşa cum Eu vă port pe voi şi am grijă ca să fiţi, fiilor.

Ne întoarcem la învăţat taina cea de fiu în care Eu, Domnul, stau din veac şi până în veac. Aşa cum am Eu grijă de voi ca să fiţi, tot aşa şi voi trebuie să aveţi grijă de Mine ca să fiu, că mare este taina creştinătăţii şi n-o ştiu pe ea cei ce se numesc creştini. Pe ea o ştiu cei pe care Eu îi numesc ai Mei, căci omul când Mă amestecă în cele fireşti ale lui numindu-Mă bun, aceasta nu înseamnă creştinism. Numai cel ce Mă urmează cu calea Mea sub el mereu, cu lucrul Meu, nu cu lucrul lui, numai acela este creştin, iar toţi ceilalţi se mântuiesc ca prin foc dacă se mântuiesc.

Te-am învăţat să trăieşti ascultător aşa cum am fost Eu, poporul Meu. În ziua de serbare a naşterii Mele îţi închin taina cea de fiu ca s-o înveţi şi s-o iubeşti şi s-o urmezi ca şi Mine, Fiul. Ca un fiu al omului Mă aplec vouă ca să vedeţi ce este fiul, să vedeţi prin aplecarea Mea, fiilor. Eu aşa voi fi de la început şi până la sfârşit, Fiu ascultător, căci cel mai mare moştenitor este cel ce ascultă de Tatăl său, de Făcătorul său. Amin.

O, poporul Meu, de două ori l-a făcut Dumnezeu pe om. Când l-a făcut la început, l-a făcut după chipul şi asemănarea Sa, om întreg, şi n-a putut să-l aibă fiu pe om. Când l-a făcut a doua oară pe om, l-a făcut trup de copil, ca şi pe omul-copil, căci copilul are nevoie de doică, şi apoi stă sub epitropi şi sub iconomi şi este copil al tatălui său şi este moştenitor, dar stă ascultător tatălui său ca robul. Iar când i se împlineşte vremea, el cunoaşte desăvârşit ascultarea sa de tatăl său şi îl primeşte desăvârşit peste el, ca omul întreg care are peste el pe cel mai mare decât el şi prin care el lucrează şi este.

O, Ierusalime, am venit la plinirea vremii, am venit de la Tatăl, din cer, ca să Mă sălăşluiesc în om şi să strige omul la Tatăl prin Duhul Meu Cel sălăşluit în el, căci Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, şi prin Mine este şi omul fiu al Tatălui, iar fără Mine nu poate fi, căci aşa a fost rânduiala Tatălui. Eu I-am spus Părinte, Tatălui Meu, căci fiul are părinte, poporul Meu, iar cel ce nu are, nu este fiu. Omul ascultă vrând-nevrând de stihiile lumii, căci este din lume omul, şi este din om şi ascultă apoi de firea lui de om vrând-nevrând, şi omul aşa stă fără Dumnezeu, ascuns de Dumnezeu.

Eu când îl primesc pe om la dorul lui de Mine, dacă el se pleacă şi Mie şi firii lui, Eu nu Mă lupt cu el, ci stau blând

şi răbdător şi Mă uit la el să-i moară firea care îl ţine rob ca să nu poată el fi aplecat Duhului Meu, Care strigă la Mine din om numindu-Mă Părinte. Mi-e milă de om. E atât de vechi omul în firea lui care stă cu şi fără voia lui stăpân peste el! Mi-e tare milă de om când îl văd atât de puţin în cele noi pe care Eu le-am adus pe pământ odată cu naşterea Mea din trup omenesc, din trup de Fecioară, naştere din cer pe pământ ca să fie Dumnezeu Om, şi apoi omul să fie Dumnezeu. Şi iată, Eu am fost Dumnezeu din Tatăl, Dumnezeu Om şi Om Dumnezeu, fiindcă omul cel zidit de mâna Mea la început n-a voit să fie ascultător şi să aibă părinte dacă el a fost făcut om întreg, care poate naşte om ca să aibă moştenitor. Tatăl însă l-a făcut a doua oară pe om prin Mine, Fiul Său. M-a trimis să Mă aşez Eu Însumi în pântece de Fecioară şi să Mă nasc la plinirea vremii prunc, şi să cresc cu trupul ca omul, ca pruncul cel născut, Dumnezeu născut, omul cel nou, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu în chip desăvârşit. Amin.

O, poporul Meu, omul cel de la început n-a ascultat, şi a murit, aşa precum i-a spus Dumnezeu că va muri negreşit dacă nu va asculta. Iar Omul Cel de la sfârşit, Care S-a născut trimis de la Tatăl, Acela a fost Fiul Tatălui. Eu am fost Acela, Eu, Cel ce M-am supus Tatălui ca să vin pe pământ la plinirea vremii Dumnezeu născut din om, Dumnezeu Om, Fiu ascultător de Tatăl, şi apoi, de Fecioara mama Mea. Am ascultat de om aşa cum Tatăl a voit şi am arătat omului firea cea dumnezeiască, iar omul să ia din ea dacă vrea şi să fie fiu al Tatălui şi să-I zică Părinte, precum Eu Îi zic. Amin. Nimeni nu poate să zică *„tată" decât* fiul. De aceea M-a trimis Tatăl în lume, M-a trimis ca să Mă sălăşluiesc în om, în inima omului, trimis al Tatălui, şi din om să strig la Tatăl pentru om, şi să strige omul la Tatăl prin Mine, numindu-L *„Părinte"* pe Tatăl Meu Savaot. Amin.

O, poporul Meu, duhul tău să fie în Tatăl, şi aşa să-l ţii, ca să fii fiu, căci fiul este moştenitor, iar robul nu este, fiindcă robul nu-i zice *„tată"* stăpânului său. Fiul este cel ce ascultă, fiul este cel ce se naşte şi ascultă apoi în veci de veci pe Tatăl său, rămânându-I supus şi lucrând după cuvântul Lui. Amin.

V-aş învăţa ca pe nişte copii, mereu, mereu, căci am putere să fac aceasta mereu peste voi, numai să voiţi voi să ascultaţi, să staţi sub învăţător, sub cel ce iubeşte şi lucrează Duhul Meu Cel Sfânt peste voi ca să nu fiţi fireşti, ci să fiţi cereşti pe pământ, căci omul a fost şi este pământesc, iar fiii lui Dumnezeu sunt cereşti şi stau în Duhul Cel Sfânt, Care nu are nimic în lumea aceasta şi din lumea aceasta, ci are numai din Tatăl şi din Fiul, şi Aceştia trei, Una sunt. Amin. V-aş învăţa mereu, mereu, căci cel ascultător stă mereu şi iar mereu sub învăţătură, sub învăţător. V-aş iubi cuvântându-vă, că Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce-L iubeşte pe El, iar pe cel ce nu-L iubeşte nu-l învaţă. Pe fii îi învăţ deosebit, căci fiii trebuie deosebit învăţaţi, cu dreptate sau cu blândeţe, după cum îi este fiului ascultarea. Amin.

Naşterea Mea din Fecioară a fost ascultare. Am ascultat Eu de M-am coborât în pântecele ei micindu-Mă pentru ca apoi să Mă nasc, să fiu Dumnezeu născut; şi a ascultat Fecioara mama Mea de M-a primit în ea ca să Mă nasc din ea prunc şi să fiu copil ascultător al ei, şi să fiu apoi Dumnezeu desăvârşit la arătarea Mea când Ioan M-a botezat în apa Iordanului ca să Mă mărturisească Tatăl Fiu al Său întru Care El binevoieşte.

Naşterea Mea a fost bucurie mare şi durere mare. Bucurie pentru cei ce credeau în prooroci aşteptând împlinirea proorociilor lor şi primindu-Mă cu credinţă şi cu dor şi cu închinare, şi durere a fost pentru cei ce erau stihiile lumii: împăraţi şi cărturari şi farisei şi saduchei şi tot ce înseamnă stihiile lumii. Naşterea Mea Eu n-o pot spune omului mai mult decât au spus-o în Scripturi proorocii, şi apoi evangheliştii Mei, că multă grijă am avut Eu ca să fiu crezut în lume Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. M-am arătat născut trup din trup, şi slăvit întru Duhul peste neamurile pământului până ce M-am înălţat întru slava Tatălui Meu, căci apostolii Mei au ascultat desăvârşit cuvântul Meu când le-am poruncit să meargă în toată lumea şi să propovăduiască Evanghelia cea despre Mine, cea despre împărăţia cerurilor pe pământ cu oamenii. Naşterea Mea din mama Fecioară a fost naştere din cer, nu naştere de pe pământ, şi ca şi în cer a fost. Amin.

Numai tu, mamă a Mea, numai tu şi Eu şi Tatăl ştim taina Mea, taina Fiului tău Cel Unul născut, căci tu eşti Fecioara aleasă dintru început de Tatăl ca să fii mama Fiului Lui. Amin.

— Numai eu şi Tatăl şi Tu, Fiule născut din trupul meu cel fecioresc, numai noi ştim toată taina dumnezeirii Tale, a naşterii Tale şi a fecioriei mele cea de după naşterea Ta. Mare grijă a avut Tatăl Tău şi al meu ca să Te cunoşti Tu pe pământ Dumnezeu Om, şi voiesc ca poporul cuvântului Tău să înţeleagă desăvârşit taina naşterii Tale, că Tu ai fii cu mare înţelepciune în mijlocul lui, şi le-ai dat tainele Tale cele pentru poporul Tău, ca să fie el întâiul născut, unul născut între popoare, ca să fie el ca şi Tine, născut din cer prin Tine, Cel născut din mine; prin Tine, Cuvântul Care naşte din El pe fiii lui Dumnezeu, Fiule născut din Tatăl şi din mine prin vestea îngerească pe care am primit-o eu de la Tatăl pentru naşterea Ta.

Stau lângă Tine în serbare de naştere, şi Tu stai lângă mine, că e sărbătoarea noastră cea de acum două mii de ani, cea din peştera care a primit în ea pe păstorii trimişi de îngeri şi pe magii călăuziţi de steaua care vestea naşterea unui împărat al lumii. Dar Tu eşti Împărat din cer, nu din lumea aceasta, şi nu avea lumea cum să Te cunoască cine eşti Tu, fiindcă cine este născut din cer, e smerit întru tot şi întru toate, şi nu încape în lume slava Celui născut de sus, fiindcă lumea are stihiile ei, Fiule ceresc.

Să-i învăţăm pe fiii poporului Tău taina cea de fii ai lui Dumnezeu. Să-i ţinem treji şi vii şi frumoşi, căci cei sfinţi sunt cei frumoşi. Să-i învăţăm să fie blânzi şi smeriţi cu inima, să-i învăţăm să asculte, să fie drepţi cu Tine şi cu ei şi între ei în numele Tău, că mare este lucrarea care are grijă în om să fie totul în numele Tău, Doamne Fiule. Tu eşti Dumnezeu Fiul, şi ce frumos este numele Tău pentru cei ce sunt ai Tăi pe pământ, pentru cei ce ştiu că Tu eşti cu ei arătându-Te din ei cu slava Ta cea tainică şi necuprinsă de mintea omului mic cu inima, Fiule. O, slavă naşterii Tale peste pământ! Heruvimii şi serafimii şi cetele cereşti mulţime au mers pe deasupra însoţind pe poporul Tău pe drumul vestirii sărbătorii naşterii Tale, iar Tu ai mers cu slavă înaintea lor. Amin, amin, amin.

— O, e mică de tot inima omului, mamă Fecioară. E mic omul, şi el nu vrea să se uite şi să se vadă ca apoi să-Mi poată el vedea slava Mea cea mare. Dar Eu voi începe să fac pe pământ semne mari şi Mă voi arăta Dumnezeu mare, Dumnezeu adevărat din fiii Mei cei de azi de pe pământ, căci scrie în prooroci să împlinesc aceasta, mamă.

O, poporul Meu, şterge-te pe mânuţe, pe picioruţe. Pune apă în vas, şi, cu numele Meu în mijlocul tău prin harul

cel pus peste fiii cei unşi ai Mei, împuternicită să fie apa cea de curăţire, şi cu ea să dai peste tot pământul pe care Eu ţi l-am dat să-l îngrijeşti şi să-l păzeşti. Şi să te stropeşti pe tine, poporul Meu, şi să fii curat de tot ce este în lume, că Eu te-am luat şi am trecut cu tine prin mijlocul fiilor oamenilor şi te-am iubit prin inima lor, ca să cunoască şi ei o clipă iubirea care-l face pe om fericit ca în cer şi nu ca pe pământ. Amin. Şi acum, intră în linişte şi în veghe şi în rugăciune dulce între tine şi Mine şi păzeşte-Mi tot ce ţi-am dat spre păstrare, că Eu vin şi îţi plătesc toată truda ta de fiu ascultător, fiindcă cei ce ascultă primesc plată de fiu. Amin.

Bucură-te cu duhul şi laudă pe Dumnezeul tău, Sioane! Lumina cunoştinţei sunt Eu. Poartă-Mă, poporul Meu, şi slujeşte-Mi ca un fiu ascultător în toată clipa, căci Eu curând, curând îţi voi da plata cea de fiu. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2002/7 ianuarie 2003

Sărbătoarea sfântului mucenic şi arhidiacon Ştefan

Sământa împărăţiei cerurilor nu găseşte loc prielnic pentru ea pe pământ. Cine nu este cu Domnul, se face unealtă împotriva Domnului. Cel ce vrea cu Domnul, se lasă mic, ca să-I dea creştere Domnului în el.

Încă o mână de sământă presar peste poporul Meu, şi voiesc cu tot cerul să se prindă mereu, mereu toată sământa Mea presărată peste el. Pământ bun să fie poporul Meu. Amin, amin, amin.

Luaţi cartea Mea şi aşezaţi-Mă în ea, voi, cei ce Mă primiţi la iesle. Iubirea voastră Eu o văd mereu, o văd mare, o văd cu foc nestins în ea, şi focul ei vă arde inimioarele, vi le ţine arzând şi suferind pentru Mine că nu pot Eu cuprinde în focul iubirii Mele pentru om pe mulţi, pe tot mai mulţi de pe pământ. Când ies cu voi în mijlocul oamenilor, cu voi şi cu poporul Meu şi al vostru lângă voi, Eu atunci Îmi deşert slava Mea peste poporul Meu, iar fără voi Eu nu fac nimic, căci sunt Fiu ascultător de orice rânduială pusă de Tatăl Meu ca să slujească planului lui Dumnezeu cel pentru slava Mea de azi pe pământ, slavă care-Mi pregăteşte venirea, ziua Mea cea mare, fiilor. Amin.

Încă o mână de sământă presar peste poporul Meu. Pământ bun să fie el, şi să crească până la cer toată sământa Mea de pe el, şi să facă rod, iar rodul să cadă pe pământ, sământă din sământă, şi să găsească ea loc prielnic pentru ca să răsară şi să crească. Amin.

Stau între voi cu sfinţi din cer şi cuvintez de la mijloc. Heruvimii şi serafimii Ne ţin tronul, Tatălui şi Mie, iar Duhul Sfânt Se revarsă din Noi peste voi, căci voi Îl împărţiţi după cum v-a fost dată lucrarea de la Tatăl. Sunteţi mereu acoperiţi din lături de cerul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi aşa Ne scriem cartea cea de azi, Cartea Mielului Cel junghiat, Mielul Care a deschis-o pe ea. Amin.

Mucenicul Ştefan, care şi-a arătat focul iubirii inimii lui pentru Mine peste cei ce M-au răstignit şi pe Mine şi pe ai Mei apoi, el a fost apostol mare la duh şi la cuvânt şi la faptă, şi slujea peste biserica Mea după rânduiala apostolilor Mei cei mari, cei întâi puşi de Mine peste apostoli şi peste biserica Mea de peste tot, de atunci şi până azi. Duhul apostoliei şi duhul prorociei era peste el, şi era copil tinerel, şi Eu l-am luat lângă Mine ca să-l am pe veci al Meu, că mare este iubirea Mea pentru iubirea cea din om pentru Mine, şi n-am lăsat să se stingă în el iubirea Mea, şi aşa l-am luat şi I l-am dat Tatălui rod nestricat, inimă plină de Hristos. În vremea când pietrele curgeau peste creştetul lui din lături, Eu am deschis cerul şi am privit prin deschizătură şi am scris prin îngeri pe cei ce aruncau în cuvintele lui cele despre Dumnezeu, cele despre Mine, şi apoi el le-a zis lor: *«Îl văd prin cer deschis deasupra mea pe Tatăl, şi pe Fiul Său de-a dreapta Sa»*. Amin.

— O fărâmiţă de cuvânt, Doamne scump, să le spun şi eu la cei mici ai Tăi de azi. Le doresc, şi mă rog Ţie să le dai ce le doresc eu lor, că le doresc înţelepciune căreia nimeni de pe pământ să nu-i stea împotrivă. Dorul lor cel pentru mărturisirea Ta, Dumnezeu adevărat cu ei, să fie măcar cât dorul meu de Tine, pe care l-am avut când le-am mărturisit elinilor şi iudeilor şi fariseilor şi cărturarilor care se vorbeau între ei cine eşti Tu, Cel vestit de apostoli peste tot pe unde ei mergeau. Iar ei, neputând să răspundă cuvintelor mele cele despre Tine, m-au dus la arhierei şi m-au învinuit de hulă asupra lor şi, neputând să-mi privească faţa pe care îngerii Tăi mi-o împodobiseră de slava Ta, m-au duşmănit pentru aceasta şi m-au dat Ţie mucenic ucis cu pietre.

Le doresc celor mai mici ai Tăi slava Ta pe feţele lor, slavă care să-i slăbească pe cei ce nu Te cunosc în acest cuvânt, şi apoi să Te cunoască, Doamne, că Tu eşti Fiul Cel venit pe pământ prin Fecioară mamă şi ai plinit prin naşterea Ta tot cuvântul proorocilor şi al Scripturilor şi al legii, Doamne. Dar cei de sub lege nu s-au urnit, şi au rămas sub perdeaua ei neîmplinind-o, şi mare durere e pe sfinţii cei din cer de lângă Tine pentru poporul Israel cel şi azi tare la cerbice care stă împotriva Duhului Sfânt, de la facerea lui, de la Moise şi până acum, la venirea Ta cea de a doua de lângă Tatăl când cei de azi arhierei şi preoţi plinesc cupa fărădelegii părinţilor lor stând împotriva Duhului Sfânt, Care mereu, mereu a fost şi este din Tine pe pământ prin prooroci şi prin sfinţi, căci mântuirea din iudei este, iar potrivnicii tot din iudei sunt, de atunci şi până azi prin preoţi şi prin mai-marii lor, ca şi pe vremea trupului Tău şi al apostolilor Tăi apoi, de la care au luat neamurile pământului şi s-a ivit pe pământ creştinismul, poporul Domnului, cel prin propovăduirea apostolilor Tăi.

Pune Tu în lucru Duhul Tău Cel tare în cuvânt şi despică tot mai mult cerurile şi Te arată, Doamne, cum stai şi cum cuvintezi peste acest popor din români, şi apoi apleacă neamurile pământului spre Tine, că e vremea acestei Scripturi, şi eu din cer Îţi amintesc de ea aşa cum proorocul Daniel Îţi amintea de pe pământ de Scripturile cele proorocite de Duhul Tău şi de împlinirea lor, arătându-i lui pe cele ce vor fi cu privire la venirea Ta şi la vremea cea de azi cu poporul Tău şi despre care el aşa de limpede a vorbit cu Tine prin Scripturi.

Din cer de lângă Tine Îţi spun: slavă Ţie, şi naşterii Tale din Fecioară, că mi-ai aşezat prin sfinţi ziua mea de pomenire lângă ziua naşterii Tale ca să mă bucuri, Doamne. Slavă întru cei din cer, şi pace pe pământ, şi bunăvoire între oamenii cei sfinţi, că eu cu îngerii naşterii Îţi cânt şi Te laud că ai fost şi eşti Fiu-copil Care ascultă de Tatăl Său învăţând pe orice om să se aplece ca Tu să-l înalţi prin slava celor aplecaţi Ţie. Întinde mâna Ta cea plină şi le dă celor din poporul Tău toată bogăţia harurilor Tale şi tot ajutorul cel pentru slava slavei Tale, că fără Tine ei nimic nu pot prin lume, fiindcă lumea nu poate pentru Tine şi pentru ei. Dar Tu Te vei slăvi peste pământ, şi toate cele pentru Tine şi pentru ei şi pentru noi se vor împlini aşa cum Tu ai spus că va fi. Amin, amin, amin.

— Te-am scris în cartea Mea de azi, mucenic iubit, apostolul Meu cel plin de credință, căci credința ta în Mine te-a umplut de cuvânt, şi tu ai cuvântat stihiilor lumii, şi ele s-au ruşinat, şi apoi te-au pedepsit ca să se ascundă cu ruşinea lor, cu neînțelepciunea lor, căci cine nu are pe Dumnezeu aşa cum este Dumnezeu, acela este nebun şi este viclean şi este unealtă care loveşte în Dumnezeu.

Mereu, mereu îți dau înțelepciune, poporul Meu. Îți dau şi din Mine şi din sfinți, şi toți sfinții şi-au pus peste tine harurile lor aşa cum magii au pus la ieslea naşterii Mele darurile credinței lor, ca Eu să cresc în oameni apoi, fiindcă de aceea am venit pe pământ. Să ştii, poporul Meu, că a venit vremea să cresc în oameni şi să Mă fac mare în ei, iar ei să scadă până ce Eu Mă voi împlini în ei. Mereu, mereu încep cu tine orice lucrare pe care o am de pus peste oameni, şi apoi o iau şi o dau în lături.

Voiesc să scurtez vremea tot mai mult şi să vin văzut. Hai să ne auzim tot mai mult unii pe alții şi să facem sfat pentru slava ce va să se arate, căci orice lucrare se face cu sfat ceresc, cu Duhul Meu Cel Sfânt între Mine şi voi, între voi şi voi, că pentru aceasta Eu v-am tras lângă Mine. V-am tras ca să lucrez prin voi lucru de acelaşi lucru cu Mine, numai să fiți voi ca Mine, fii ascultători, căci Eu sunt Fiu din veac şi până în veac, după cum a fost voia Tatălui Meu. Amin. Voiesc să vă văd ascultarea cea de fiecare zi şi să Mă bucur de ea între voi văzându-vă cât de frumos vă primiți unii pe alții în numele Meu spre slava Mea dintre voi. Țineți minte cuvântul ascultare. Sfatul, şi apoi lucrarea lui, aceasta este ascultare. Nimic fără sfat, nici cu sufletul, nici cu duhul, nici cu trupul. Toate ale voastre să fie carte deschisă, sfat ceresc, vorbire cu folos.

Inima, fiilor, să n-o mai țineți în voi. Țineți-o afară ca să fiți fii, căci Eu aşa am făcut lucrarea de Fiu şi în fața Tatălui şi în fața celor cu care am petrecut pe pământ. Stați cu inima afară, nu în piept cu ea. Auziți această lucrare pe care v-o dau s-o lucrați, şi s-o împliniți, fiilor, ca să vă zic fii după adevăr. Amin. O, Ierusalime, stau deasupra ta cu sfinții şi îți zic mereu fiu, şi voiesc să-ți zic aşa după adevăr, poporul Meu. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2002/9 ianuarie 2003

Praznicul Tăierii împrejur a Domnului. Sărbătoarea sfântului Vasile cel Mare

Învățătura luată de la om îi strică omului puterea credinței sfinte. Frumusețea Domnului va străluci pe cei frumoşi ai Lui. Cel ce lucrează pe cele ale Duhului iese de sub robia firii lui şi Îi dă Domnului grija de el prin ascultare.

Să nu treacă ziua Mea de sărbătoare fără de cuvânt peste ea, căci Eu, Domnul, am de aşternut în cartea Mea cuvânt, fiilor din porți. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, aşa Mă aşez Eu să cuvintez şi să fiu Cuvântul peste tot şi peste toate câte sunt şi se fac. Amin. Lucrarea Mea este făcătoare de om pentru cel ce o ia şi o pune peste el. Cuvântul Meu din zilele acestea este pentru cei credincioşi venirii Mele de acum, şi prin ascultarea lor de cuvântul Meu Eu Mă desăvârşesc cu cele scrise în Scripturi pentru vremea de acum. Amin.

Omul zice că nu ştie nimeni vremea venirii Mele. Cine este surd şi orb şi mut pentru venirea Mea, acela auzind nu aude şi văzând nu vede, căci scris este: *«Cu urechile vor auzi şi cu ochii vor privi şi nu vor pricepe, ca nu cumva să se întoarcă de la căile lor rele şi să fie vii, ca nu cumva să se întoarcă şi Eu să-i primesc pe ei».*

Inima învârtoşată nu poate să se moaie. Pică pe ea sămânța Mea ca în piatră, dar nu poate împietrirea omului să-Mi oprească lucrul Meu cel de la Tatăl dat ca să-l lucrez. O, cât de rău i-a făcut omului necunoştința de Dumnezeu! O, cât de rău i-a făcut omului învățătura luată de la om ca să nu mai creadă omul în cele mai presus de mintea şi de simțirea inimii lui! Eu cum să nu fi venit când îl văd pe om că-i zice întunericului lumină, şi luminii, întuneric; că-i zice amarului dulce, şi dulcelui amar? O, cum să nu fi venit să semăn sămânță din cer pe pământ când omul seamănă minciună care spune că nu este Dumnezeu sau că e mărginit Domnul şi nu ştie şi nu vede şi nu aude, de vreme ce omul trăieşte şi lucrează ca şi cum Dumnezeu nu-l vede şi nu ştie ce face el?

O, nu Mă cunoaşte omul! Inima lui nu ştie taina tăierii împrejur a inimii. Mă zbucium cu mare jale să te țin, poporul Meu, să te țin al Meu şi să te am, că tot omul trage numai spre cele ce pier, numai spre cele ce ştie el să facă cu duhul, cu sufletul şi cu trupul lui. Eu, fiind Fiul Tatălui Savaot, am făcut ca un Fiu nedespărțit de Tatăl toată voia Lui, şi aşa voi face până în veac, voia Tatălui, căci sunt adevăratul Lui Fiu. Amin. Numai Fiul Cel adevărat Îl iubeşte pe Tatăl şi Îi face voia bucurându-Se cu ascultare şi cu împlinire. Fiul vede fața Tatălui, şi de aceea Îl ascultă pe El ca un Fiu. Amin.

O, ce frumos este Dumnezeu, poporul Meu! Această taină va fi adevărată mult pe pământ, şi toată frumusețea ei va străluci pe cei frumoşi ai Mei care stau fii şi care ca fiii lucrează, dând Tatălui toată bucuria lucrului Lui cu ei. L-am ascultat pe Tatăl şi l-am ascultat pe om, că Eu între pământ şi cer am făcut şi fac voia Tatălui, şi fac voia omului care face voia Mea, că frumos este omul care face voia Tatălui său mereu. M-a luat mama Mea şi M-a dus să fiu tăiat împrejur, că Eu din iudei M-am ridicat Om. Am făcut ascultare aşa cum trebuie să facă omul iudeu. Poporul iudeu a fost poporul Meu, şi am rămas în mână numai cu rămăşița lui, după cum scrie în Scripturi. M-au ascultat Avraam, Isaac şi Iacov, şi M-au ascultat, iarăşi, Zaharia şi Elisabeta, prin care Mi-am pregătit tainic venirea Mea în lume, Om născut din Fecioară, şi pecetluită a fost taina aceasta în inima lui Zaharia, proorocul Meu cel tainic din vremea venirii Mele. Am ascultat apoi ca un Fiu dus de cei ce Mă creşteau, şi M-am tăiat după lege împrejur şi am primit semnul poporului iudeu, şi această supunere a Mea a adeverit că Eu am fost Om şi nu închipuire, fiindcă Eu M-am născut mai presus de firea naşterii omului după ce omul a căzut şi s-a înmulțit om din om.

Puterea Mea nu-şi pune omul mintea s-o înțeleagă. Nu i-ar mai trebui lui atâta trudă dacă ar avea ce i-am dat Eu să aibă. I-am dat putere să creadă în cele mai presus de fire care i-ar sluji omului dacă ar vrea el să creadă în Mine şi nu în el de se zbate să trăiască din sudoarea frunții lui. Atunci ar fi omul fiul Meu, şi mai presus de fire ar fi. Dar durerea Mea cea fără de mângâiere este că omul vrea să fie fire şi nu vrea să fie mai presus de fire, iar firea îl ține rob ei şi nu lui Dumnezeu, Care-l face pe om din trup duh dacă omul ascultă ca un fiu al Său. Dacă ar face omul cele ale Duhului, aş fi Eu, Domnul, toată grija trupului omului într-un chip mai presus de fire, şi omul s-ar minuna făcându-se minune a Mea, că mare minune este fiul şi taina cea de fiu.

Inima Mea se scoală spre mare veghe peste voi, copii care-Mi sunteți porți, că-Mi sunteți fii ascultători, dar vă trebuie din cer veghe cu multul, putere cu multul pe lângă voi,

că e grea de tot, şi tot mai îngustă şi tot mai de povârniş calea voastră cu Mine. Vin şi stau lângă voi în furtuni, ca să nu cădeţi de pe punte când ies apele din matca lor ca să lovească în voi valuri nemiloase şi fără de veste. Numai lângă voi stau, şi cu mare putere lucrez din voi, că Eu v-am spus că aşa voi lucra de acum, şi orice furtună se va zdrobi pe drum, iar voi veţi fi ţinuţi în braţul Meu mângâios, şi voi fi cu voi până la arătarea cu totul a slavei Noului Ierusalim, şi apoi îl vom iubi şi îl vom păstra şi îl vom avea de împărăţie dulce pentru vecii.

Fiţi fii. Aceasta să vă fie toată grija, iar grija cea pentru voi va fi a Mea, că voi sunteţi mici şi slabi prin furtuni, dar Eu, Domnul Cuvântul, îi spun mereu, mereu furtunii: *„Taci, că Eu sunt Stăpânul, iar tu taci când aşa îţi spun!“.* Amin.

Marele ierarh Vasile s-a ridicat împotriva furtunii de orice fel şi i-a scris ei carte cu jurământ, şi se teme furtuna de cuvântul cel împotriva ei. Iar Eu, Domnul, de lângă voi şi din voi ridic mânuţele voastre, sprijinite cu mâna Mea, şi rostesc odată cu voi poruncă asupra furtunii, şi voi veţi fi ai liniştii şi ai păcii Mele cea mai presus de minte, căci orice furtună se sparge în ea însăşi la porunca cea rostită de duhul arhiereului Vasile şi dată spre lucru celor sfinţi care ca de fiii lui Dumnezeu ascultă furtuna şi tace. Şi tace, fiilor din porţi. Iar voi să fiţi fii, căci fiii sunt sfinţi, şi aceasta îl face pe cel sfânt, taina cea de fiu lucrând întru Tatăl său, Care S-a slăvit în Fiul Său, Cel Unul născut, şi prin Care lumea ce va să fie va fi. Amin.

O, fiilor din porţi, aveţi grijă mare să spuneţi la tot fiul acestui popor să aibă grijă fiecare de numele său cel scris în Cartea Vieţii, ca să nu şteargă duhul rău din cartea Mea pe cel ce nu veghează la bucuria Mea pentru numele celui scris în Cartea Vieţii. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2003

Praznicul Botezului Domnului, Boboteaza

Împărăţia cerurilor este Dumnezeu cu omul pe pământ lucrând. Păcatele lumii sunt cruce grea pentru Domnul. Când toate vor seca, mulţimile se vor adăpa din râul cuvântului venirii Domnului.

Suflu cu duh de Bobotează peste ieslea Mea de coborâre a cuvântului. Suflu cu duh tare şi mult cât de la cer şi până la pământ. Suflu cu toate cetele îngereşti ca să-Mi întăresc porţile şi să intru biruitor în Ierusalim, în tine, poporul Meu cel micuţ, cel plăpând, ca să te mângâi cu duh de Bobotează şi să-ţi întăresc puterea şi paşii pe drumul venirii Mele la tine cuvânt pe pământ. Amin.

O, fiilor care-Mi sunteţi porţi de intrare a Mea în Ierusalim ca să-l cresc şi să-l împodobesc pentru ziua Mea de venire la mireasa Mea, la poporul Meu de azi şi de mâine! O, copii înmărmuriţi de dureri, de peste tot dureri! Eu, Domnul Cel Atotputernic am în voi putere, şi cu ea vă întăresc trupuşoarele şi inimioarele şi statul vostru înaintea cuvântului Meu ca să-l luaţi şi să-l aşezaţi în carte. În duh de Bobotează vă cuprind şi suflu peste voi cu puteri şi cu îngeri, căci am de întocmit cuvânt în carte peste ziua Mea de serbare, ziua Botezei cea de acum două mii de ani când Eu, ca un Fiu ascultător de Tatăl şi de om, M-am aplecat ca să fiu botezat în Iordan de Ioan, naşul Meu de botez.

V-am spus cu putere că iubirea voastră Eu o văd mereu foc nestins, şi focul ei vă arde inimioarele, suferind în ele pentru Mine că nu pot cuprinde în focul iubirii Mele din voi pentru om pe mulţi şi pe tot mai mulţi de pe pământ, ca să facă omul voia Mea, fiilor purtători de Dumnezeu şi de cuvântul Său peste pământ când el vine la voi să-l aşezaţi în cartea sa. V-am spus vouă să fiţi cu tărie în inimi şi să vă feriţi de neputinţe şi de dureri şi de săgeţi şi să staţi lângă Mine ca să pot pune peste voi cuvântul Meu pentru poporul Meu, ca să-l am fiu al Meu. Eu prin voi Îmi deşert slava Mea peste poporul Meu, iar fără voi Eu nu fac nimic, căci sunt Fiu ascultător de orice orânduială pusă de Tatăl Meu peste voi ca să slujească planului Său care-Mi pregăteşte slava venirii Mele.

Întăriţi-vă inimioarele, căci cuvântul Meu vine pe pământ cu duh de Bobotează peste poporul Meu, şi cu vorbiri în limbi de Duh Sfânt apoi, aşa cum sunt ele purtate în taina botezului pe care Eu, Domnul, l-am întărit pe pământ prin Ioan, cel ce boteza cu apă, şi prin Mine, Cel botezat de el în apă, şi Care port în fiinţa Mea de Fiu al Tatălui Savaot botezul cu Duhul Sfânt, taina care cuprinde în ea pe Cel botezat cu botezul lui Ioan, cu botezul pocăinţei, căci el aşa striga la Iordan: *«Pocăiţi-vă, pocăiţi-vă, pocăiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia cerurilor!».* Amin.

Dar ce este aceasta, împărăţia cerurilor? Aceasta înseamnă Dumnezeu cu omul, şi iată-Mă în mijlocul tău, Ierusalime, şi iată-Mă cum îţi grăiesc, ca să pot prin grăirea Mea de peste tine să deschid ochii celor orbi şi urechile celor surzi şi mintea celor tari la cerbice, ca să înţeleagă aceştia ce înseamnă Dumnezeu cu omul, împărăţia cerurilor. Amin, amin, amin.

Întăresc cuvântul Meu în mijlocul tău, poporul Meu, că Mi-am întărit cu Duhul Sfânt porţile Mele de intrare în Ierusalim. Orice furtună, orice durere, orice necaz care bate spre tine se sparge în porţi, nu în tine, Ierusalime, iar tu eşti ocrotit, dar porţile sunt în suferinţă şi în durere, căci mare şi greu de purtat este această lucrare cu care Eu te nasc şi te cresc şi te ocrotesc pe tine ca să te am al Meu, poporul Meu. Împărăţia cerurilor şi cuvântul ei intră prin porţi spre tine, iar Eu te învăţ mereu să fii străjer cu veghe mare dinăuntrul tău, poporul Meu, căci din afara ta sunt Eu străjer. Amin.

Nu e om pe pământ care să înţeleagă ce este împărăţia cerurilor. El ştie şi visează că ea este pe sus, prin cer şi nu se vede de pe pământ. Nu-şi pierde omul vremea să înţeleagă mai mult taina cea cu care striga din tot sufletul acum două mii de ani la Iordan Ioan, zicând: *«Pocăiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia cerurilor! Eu vă botez cu apă spre pocăinţă, iar Cel ce vine după mine vă botează cu Duhul Sfânt şi cu foc, şi iată-L, Acesta este; este Mielul lui Dumnezeu, Care ridică pe umerii Săi păcatele lumii».*

O, Ierusalime, o, poporul Meu micuţ, am făcut din păcatele lumii o cruce şi am luat-o pe umerii Mei ca să o duc, dar omul, văzându-Mă atât de îndurerat, de două mii de ani îndurerat, nu a voit şi nu vrea să ia de pe umerii Mei crucea păcatelor lui. Tot omul Îmi îngrămădeşte pe crucea Mea păcate după păcate, durere peste durere, dar mângâiere pentru crucea Mea cea grea de la om nu are omul să-Mi dea.

O, Ierusalime, e grea, e tot mai grea crucea Mea cea de la sfârşit de timp, cea de la venirea Mea la tine, fiule mic. Mi-o împart cu cei cu care o duc şi o aduc de la pământ la cer şi de la cer pe pământ ca să Mi-o vadă omul. Mă duc cu ea în spate la Tatăl şi am sub ea pe cei cu care o port, şi vin apoi cu ea înapoi pe pământ ca să-Mi audă omul plânsul Meu cel de sub cruce şi mila Mea pentru cei cu care-Mi port crucea Mea cea grea de la sfârşit de timp. Păcatele lumii sunt crucea Mea cea grea, şi din ea fac cuvânt, ca să Mă audă omul, iar când Mă fac cuvânt, sunt greu de purtat cu el de la cer la pământ,

greu ca şi crucea Mea cea grea, şi Mă doare în cei cu care-Mi port crucea venirii Mele la tine, popor călăuzit de Dumnezeu prin întunericul de azi al lumii care nu ştie ce este şi cum este şi unde este împărăţia cerurilor. Ea înseamnă Dumnezeu cu omul; Eu şi cu Ioan la Iordan, venind spre oameni ca să le ridic păcatele şi să le iau pe umerii Mei şi să le dau din viaţa Mea, din gura Mea, aşa cum am şi făcut, de am ieşit din apa Iordanului, din apa botezului, şi M-am purtat pe pământ cuvântând şi lucrând semne şi minuni, şi cuvânt din cuvântul Tatălui, Care dă viaţă oamenilor prin Fiul Său Cel iubit, căci Tatăl de deasupra apei Iordanului a rostit cuvânt şi a zis: *«Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit»*, iar Duhul Sfânt, Cel cu chip de porumbel, a adeverit împlinirea cuvântului Tatălui Meu, Care a stat deasupra Mea şi întru Mine deodată, şi rostind cuvânt din cer ca să Mă mărturisească cine sunt şi să audă noroadele adunate la Iordan pentru botezul lui Ioan. Amin.

Curând, curând vor curge mulţimi după mulţimi aici, la râul cuvântului vieţii, la Iordanul vieţii, şi vor bea din apa lui, căci va seca apa de pe pământ, va seca cu totul, ca să se vadă minunea cuvântului Meu din mijlocul tău, Ierusalime român, popor botezat mereu din cer cu apa râului vieţii, cu cuvântul care îi face pe fiii care iubesc taina cea de fii ai lui Dumnezeu pe pământ, şi din mijlocul cărora Eu cuvintez şi adeveresc împărăţia cerurilor arătând-o la tot omul care voieşte să audă şi să vadă şi să creadă taina împărăţiei cerurilor pe pământ, Dumnezeu cu omul cuvânt, căci Eu am spus despre duhul şi adevărul pe care îl vor primi adevăraţii închinători ai lui Dumnezeu. Amin.

O, fii ai oamenilor, în zadar vă uitaţi spre locul în care Eu am fost răstignit de poporul cel de atunci. În zadar vă duceţi acolo ca să vă lăudaţi că aţi fost; în zadar, o, fii ai oamenilor, căci iată-L pe Mielul lui Dumnezeu venind cuvânt în mijlocul neamului român în care Îşi are El sălaş şi împărăţie acum, la sfârşit de timp. Aplecaţi-vă şi botezaţi-vă în apa râului vieţii, căci învăţătura Mea este aşteptată de multe noroade, dar ele auzind nu aud, şi văzând nu văd, şi pricepând nu înţeleg, căci sunt tari la cerbice, ca nu cumva să se întoarcă de la căile lor cele rele şi Eu să îi primesc pe ei. O, fii ai oamenilor, vă arăt cu degetul Meu arătător taina împărăţiei cerurilor, Dumnezeu cu omul pe pământ, cuvântul Lui în mijlocul neamurilor pământului pe pământul român.

În duh de Bobotează rostesc de deasupra, Eu, Fiul Tatălui Savaot, Cel născut din Fecioară şi Cel botezat în Iordan de Ioan, şi zic prin fiii cuvântului Meu din vremea aceasta: Se binecuvintează şi se sfinţeşte apa cea de Bobotează a fântânilor grădinilor Mele de nou Ierusalim, cu puterea, cu venirea şi cu lucrarea Duhului Sfânt, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, cu toate puterile cereşti, cu toată slava cea văzută şi nevăzută a Treimii Dumnezeieşti, şi se împarte spre iertarea păcatelor celor ce se pocăiesc pentru împărăţia cerurilor care vine, şi iat-o cum a venit, căci vine vremea, şi a şi venit, să aşez la loc împărăţia lui Israel, împărăţia cerurilor, facerea din nou a lumii, omul cel după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, om nou, născut din cuvântul acesta care curge ca râul din gura Mea peste poporul Meu şi peste pământ. Amin.

Vă strâng la piept, că sunteţi tare firavi. Vă strâng la pieptul Meu durut după voi, fiilor din porţi, că Eu, Domnul, Cel mărturisit Fiu al Tatălui în zi de Bobotează acum două mii de ani la Iordan, v-am cuprins în duhul puterilor cereşti şi am suflat cu putere mare peste voi şi în voi de v-am aşezat să staţi în faţa cuvântului Meu şi să-l primiţi în carte şi să-l daţi poporului Meu cel durut pentru Mine şi pentru voi, şi să-l daţi lumii care nu ştie ce este taina durerii după Dumnezeu, şi ca să înţeleagă ea venirea Mea la ea şi să Mă aştepte ea, apoi să vin şi să Mă odihnesc de crucea Mea cea grea, căci păcatele ei sunt crucea Mea cea grea, şi cu voi o duc, ca să vă dau din viaţa Mea, din durerea Mea cea de la om, din durerea Mea, copii care iubiţi durerea şi puterea ei, căci voi numai de dureri sunteţi mângâiaţi, şi altă mângâiere de pe pământ voi nu aveţi, şi Mi-e tare milă de voi şi de durerile Mele din voi. Mi-e milă şi Mă doare, dar nu Mă aude nimeni ca să fac din om alinarea cea pentru voi.

Fiţi binecuvântaţi cu binecuvântare de Bobotează, că Eu şi cu Tatăl Cel din Mine şi cu Duhul Sfânt, Care mărturiseşte prin gura Mea peste voi, vă strâng la pieptul Meu durut şi vă mărturisesc lumii ca pe cei cu care Eu Îmi port crucea durerii Mele cea de la sfârşit de timp, şi zic peste toate neamurile pământului aşa: aceştia sunt cei întru care Eu acum, după două mii de ani de la venirea Mea, binevoiesc pentru întoarcerea Mea de la Tatăl, ca să aşez din nou împărăţia lui Israel, împărăţia lui Dumnezeu cea de la început, în duh de Ierusalim nou pe pământ cu oamenii acum, la sfârşit de timp. Amin.

Pace vouă! La toate puterile potrivnice, la toate duhurile întunericului care dau să vă încerce pe voi, Eu, Domnul, Atotcunoscătorul şi Stăpânul a toate, le poruncesc cu certare înfricoşătoare să tacă! Să tacă, le zic! căci pe voi vă am Eu în braţe, că sunteţi lumina poporului Meu pe care Eu îl învăţ mereu, mereu taina cea de fiu după chipul şi asemănarea Mea, căci Eu sunt Fiul Tatălui şi Îl ascult pe El, precum şi voi Mă ascultaţi ascultându-Mă, fiilor, căci Eu, să Mă ascultaţi voiesc. Tatăl în Mine, şi Eu în Tatăl, şi voi în Fiul Său Cel iubit, iar Eu în voi, căci întru voi Tatăl binevoieşte pentru Mine. Amin.

Fiţi toţi, toţi ca unul, dar ca să fiţi aşa, fiţi întru Unul, Domnul vostru Iisus Hristos, că iată-Mă mereu în mijlocul vostru dându-vă viaţă din viaţa Mea, durere din durerea Mea, ca să fiţi voi după chipul şi asemănarea Mea. Pace vouă! Şi din pacea Mea cea din voi şi de peste voi să ia lumea care vă iubeşte în numele Meu, căci apostolii din lume sunt iubiţi de lume, dar voi nu sunteţi din lumea aceasta şi de aceea nu vă cunoaşte lumea, fiilor. Pe ei lumea îi iubeşte, dar pe voi vă urăşte pentru că Eu din mijlocul vostru mărturisesc că faptele ei sunt rele ca şi ale învăţătorilor ei care se dau învăţători peste ea în numele Meu.

Pace vouă! Duh de Bobotează peste duhul vostru! Inimă cerească, voie cerească în voia voastră, căci voi nu sunteţi ai voştri ca să faceţi voia voastră, ci sunteţi ai Mei, şi aşa să ascultaţi mereu, ca să fiţi mereu fii, fiilor.

Pace vouă! V-am dat călăuză tare din mijlocul vostru, că fără călăuză Eu nu vă pot vedea. Nu este popor fără păstor şi nu este păstor fără popor. Ascultaţi de glasul care vă călăuzeşte din partea Mea din cer şi de pe pământ, căci glasul cel dintre voi care Mă dă pe Mine vouă grăieşte şi în cer şi pe pământ cuvântul Meu, iar cerul ascultă, şi aşa face, căci în cer este ascultare şi credinţă în tot ce înseamnă orânduială dumnezeiască pe pământ ca şi în cer, în cer ca şi pe pământ, poporul Meu.

Pace vouă! Mult, mult vă cuprind în acest cuvânt. Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Duhul cel nou al Botezei cuprinzându-vă în el, lăsaţi-vă cuprinşi, şi fiţi cerul Meu cel de odihnă pe pământ. Pământul celor drepţi să fie pământul

de sub voi, ca să fie sfinţii cu voi în chip văzut, aşa cum voi sunteţi văzuţi de sfinţii Mei. Amin.

Pace ţie, poporul Meu! Pacea ta este călăuza Mea din mijlocul tău, glasul Meu din fiii cei luaţi din tine ca să fii pe pământ ca şi în cer şi nu ca pe pământ, poporul Meu, căci oile ascultă de glasul păstorului şi merg după el şi îi cunosc glasul. Aşa să paşti tu, Ierusalime, că Eu nu voi înceta să te învăţ să fii fiu şi să stai în taina cea de fiu. Amin.

O, fiilor din porţi, să asculte de voi întunericul şi lumina, şi fiecare din ele să-şi cunoască lucrarea şi să împlinească acestea după voia Mea pe care Eu o pun în voi ca să se facă ea cuvânt, că fără voi Eu nu pot să fac nimic.

Să fie lumină, fiilor! Să fie! Amin. Lumina biruieşte întunericul, iar voi rămâneţi lumina care biruieşte, că fără lumină este întuneric, iar lumina luminează în întuneric. Amin, amin zic vouă: umblaţi în lumină! Umblaţi în lumină! Umblaţi în lumină!

Am pus în faţa ta călăuză, poporul Meu, fiindcă te iubesc. Pace ţie, Ierusalime!

Ioan, naşul Meu de botez, aşteaptă la porţi. Întăresc intrarea Mea cu el prin porţi, căci prin porţi se intră în cetate, prin porţi şi cu voia Mea, fiilor din porţi, şi luaţi aminte cu pace numai la Mine, numai la Mine, şi fiţi voia Mea păzind din porţi turma Mea, păzind-o de lupii cei sfâşietori, care nu cunosc voia Mea din mijlocul vostru.

Pace vouă! Eu pe toţi vă cuprind şi vă păstrez în duhul păcii Mele. Pace vouă, fiilor unşi în numele Treimii cereşti cu ungere arhierească, şi ca să fiţi voi un singur cuvânt, o singură voie, o singură inimă şi o iubire vie în inima Mea, căci viaţa voastră este Dumnezeu, fiilor unşi. Amin.

Binecuvintez cu voi apa cea de Bobotează şi o împuternicesc cu putere de Duh Sfânt şi cu duhul luminii, care luminează în întuneric şi pe care întunericul nu-l cuprinde, fiilor. V-am cuprins cu mult cuvânt în pacea Mea cerească şi, mângâind pe poporul Meu, aşa am grăit. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2003

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Prin porţi se intră în cetate. Cel ce nu-L iubeşte pe Domnul, nu-l poate iubi după adevăr pe aproapele. Fiul-copil nu se ridică împotriva tatălui. Neamurile sunt chemate la botezul pocăinţei. Ucenic este cel ce se jertfeşte pentru învăţătorul său. Bârfa se naşte din păcatul nemulţumirii şi strică grăirea duhovnicească între fraţi.

Sunt deasupra ta, Ierusalime. Pământul celor drepţi este pământul de sub tine. Pace ţie, şi peste tot ce este al Meu şi al tău cu Mine, şi peste toate locurile în care Eu, Domnul, Îmi aşez Ierusalimul Meu cel pentru tine, căci cuvântul Meu le aşează pe toate, precum lucram şi la început. Amin.

Aştept în porţi cu Ioan, naşul Meu cel de la Iordan, vestit de Mine când M-am lăsat botezat de el, şi vestit prin prooroci, iar Eu, vestit de el când M-am dus să Mă boteze şi a zis mulţimilor adunate în jurul lui pentru botezul pocăinţei: *«Iată-L pe Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii»*. Amin. Întăresc intrarea Mea cu el prin porţi, căci prin porţi se intră în cetate, iar cine forţează porţile ca să intre, acela este tâlhar, acela uită cine este Dumnezeul acestei lucrări, al acestui popor, al pământului celor drepţi şi al porţilor care se închid şi se deschid după voia Mea. Amin.

Cu toate puterile cereşti, cu toate cetele îngereşti, cu toate cerurile de sfinţi şi de îngeri şi cu cele ce nu se văd de cei necredincioşi, cu toate stau deasupra ta şi a pământului tău, Ierusalime, popor micuţ şi firav, dar puterea ta este în mâna Mea, şi pentru tine Eu sunt Cel ce pot, nu omul, nu tu, poporul Meu. Întăresc porţile tale prin care Eu intru la tine şi prin care tu intri la Mine, căci prin porţi se intră în cetate, după cum este scris: *«Vor ieşi şi vor intra şi pace vor avea»*. Amin.

Binecuvântată să fie intrarea şi ieşirea Mea, ieşirea şi intrarea Mea prin porţi spre tine, poporul Meu. Binecuvântată să fie intrarea şi ieşirea ta, ieşirea şi intrarea ta prin porţi spre Mine, Ierusalime. Am pus în faţa ta călăuză, poporul Meu, fiindcă te iubesc. Şi dacă te iubesc, de aceea am spus: *«Umblaţi în lumină, fiilor din Ierusalim»*. Ţi-am spus: *«Ierusalime, pace ţie!»*, şi ţi-am spus că pacea ta este călăuza Mea din mijlocul tău, glasul Meu din fiii cei luaţi din tine ca să fii tu pe pământ ca şi în cer şi nu ca pe pământ, poporul Meu. Amin.

Vă cuprind pe toţi şi vă păstrez în duhul păcii Mele. Eu când pot peste voi prin călăuza Mea dintre voi, atunci Eu sunt un Dumnezeu fericit şi lucrător şi biruitor pentru voi din mijlocul vostru. Dar când călăuza Îmi este străpunsă de dureri de suflet şi de tot felul dureri, Eu plâng şi aştept seninul cerului cel de pe pământ, soarele cel cald, liniştea şi nădejdea Mea şi a voastră, copii ai Ierusalimului, şi Mă doare că nu pot să vorbesc şi să vă spun durerea Mea şi a voastră, şi să fie Duhul Sfânt Mângâietorul în orice greu între Mine şi voi.

Prelungul Meu suspin, cu el suflu peste voi, cei ce-Mi sunteţi porţi de intrare în Ierusalim ca să-l cresc şi să-l întăresc pe calea Mea cu el. Aştept la porţi să intru în carte cu Ioan, botezătorul Meu.

«Când nu mai are durere Israel, nu mai este Domnul pe pământ», Eu aşa am spus. O, fiilor copii care-Mi deschideţi ca să intru cuvânt! Pe calea durerii Mele din voi vin. Dau să vă ridic un pic din neputinţele care vin peste sufleţelele voastre şi peste trupuşoarele voastre apoi, că stau de şase zile deasupra ieslei Mele de coborâre şi trebuie să putem unii pentru alţii; Noi, pentru voi, şi voi, pentru Noi, copii care-Mi purtaţi din greu prelungul Meu suspin. Voi nu aveţi când să purtaţi durerile voastre, pentru că mereu, mereu le purtaţi pe ale Mele, copii însuspinaţi ca şi Mine. Plânsul Meu cel prelung, suspinul Meu cel durut, cuvântul cu care vin şi Mă aşez între voi ca să-l fac pe Israel şi ca să-l fac pe om, acesta este lucrul pe care-l am de aşezat pe pământ prin voi.

Ioan, naşul Meu, e plin de cuvânt, că Eu cu sfinţii vin, şi grăiesc cu voi, şi cu ei peste voi, aşa cum voi faceţi când Eu şi cu voi grăim în mijlocul Ierusalimului, că la voi s-a unit cerul cu pământul în mare lucrare, iar împărăţia cerurilor aşa se face, fiilor copii. Amin, amin, amin.

— Tu, Doamne, ai spus celor ce cred în Tine: *«Fără Mine nu puteţi face nimic»*. Eu sunt botezătorul Tău, şi fără Tine n-am putut să fac aceasta până ce Tu n-ai spus să fac. Când eu am dat să-Ţi mărturisesc mărirea zicând la Iordan că se cade ca Tu să mă botezi pe mine şi nu eu pe Tine, când m-ai găsit botezând pe oameni cu botezul pocăinţei şi cu apa Iordanului, Tu ai stat smerit sub mâna mea, ca Unul Care vine să Se pocăiască, şi apoi să Se boteze, şi apoi să înveţe să fie împărăţie a cerurilor. Eu m-am supus cuvântului Tău şi Te-am botezat cu apă la cuvântul Tău, şi atunci S-a făcut Duhul Sfânt porumbel şi Ţi S-a aşezat deasupra şi a rostit din partea Tatălui zicând: *«El este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit»*. Atunci Tu ai împlinit în faţa celor adunaţi pentru pocăinţă şi pentru botez la Iordan,

şi ai împlinit în faţa Tatălui porunca cea care ţine în ea pe toate celelalte şi care spune aşa: *«Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot cugetul tău, din toată virtutea ta, din tot sufletul tău, şi pe aproapele tău, ca pe tine însuţi».* Amin. Despre această lucrare voiesc eu să vorbesc acum înaintea Ta şi înaintea Ierusalimului Tău de azi şi înaintea neamurilor pământului, Doamne, Mielule al Tatălui. Mai mare lucrare ca aceasta nu este nici pocăinţa, căci dacă ea este în om, omul nu mai greşeşte, şi tot aşa va face şi aproapele său. Amin.

Cine Te iubeşte pe Tine, Doamne, acela Te ascultă, aşa cum eu Te-am ascultat la Iordan şi Te-am aşteptat să Te arăţi, şi să Te ascult apoi. Iubirea de Dumnezeu este chiar ascultarea de Dumnezeu, căci cel ce iubeşte face în dragul celui iubit, şi aceasta este iubirea. Iubirea de Dumnezeu este iubirea. Spun această taină mare şi atât de mare ca să vadă omul că nu-l iubeşte pe aproapele său. Nici eu n-am putut să-i iubesc pe cei ce se pocăiau spre iertarea păcatelor şi spre botezul cu apă la Iordan; nici eu n-am putut până ce mai întâi nu Te-am ascultat pe Tine şi pe Tatăl, Care mă călăuzea spre ziua aceea, fiindcă eu de aceea m-am născut: m-am născut ca să-L ascult pe Dumnezeu şi să lucrez după voia Lui. Amin. Tainica mea lucrare nu o cunoaşte omul mai mult decât o arată Scripturile cele despre mine, dar naşterea mea cea proorocită de prooroci, şi viaţa mea cea de până la Iordan şi, apoi, cea de până la plinirea ei când prin femeie Irod mi-a tăiat capul ca nu cumva să se pocăiască şi să se întoarcă şi Tu să-l primeşti pe el, Doamne, şi să-l ierţi şi să-l ai al Tău, viaţa mea cea tainică nu o cunoaşte omul, Doamne al celor ce Te ascultă lucrând în taină lucrarea ascultării, precum şi eu am împlinit, ca apoi să pot iubi pe aproapele meu ca pe mine însumi, să-l ajut să Te iubească pe Tine precum eu Te-am iubit. Nimeni nu poate să iubească pe aproapele său decât cel ce iubeşte pe Dumnezeu ascultându-L pe El, şi iată, nu este pe pământ iubire în om pentru aproapele său. Eu când i-am iubit pe oameni i-am iubit aşa cum Îl iubeam eu pe Dumnezeu şi pe mine. I-am iubit vrând să-i dau Lui aşa cum m-am dat eu. I-am iubit spunându-le să se pocăiască pentru împărăţia cerurilor, aşa i-am iubit. Strigam la ei cu toate puterile duhului şi ale sufletului şi ale trupului meu cel curat de cele omeneşti şi pământeşti. Îi strigam spre cer, şi apoi le-am arătat lor pe Fiul Tatălui Savaot după ce le-am zis că după mine, după botezul meu cu apă, în care eu îi aşezam pe ei, vine Cel ce îi va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc, şi în mâna Căruia este lopata care curăţă înaintea Lui aria ca să meargă şi să-Şi adune grâul în jitniţe, iar pleava, în foc nestins.

O, Doamne, tot omul care este pleavă şi nu grâu, tot cel ce nu Te iubeşte pe Tine, acela este un foc nestins, căci cel ce nu iubeşte pe Dumnezeu, acela îşi grămădeşte păcate peste păcate, şi în focul păcatelor nestinse arde tot omul care nu iubeşte pe Dumnezeu, şi tot aşa îl iubeşte şi pe aproapele său. Nu mai este om pe pământ care să ştie ce este iubirea de aproapele său, iar eu vin cu Tine, Doamne, pe pământ cuvânt, vin prin firul coborârii Tale şi intru pe porţi în cartea Ta şi mă scriu în ea lângă Tine şi lângă poporul Tău. Le-ai spus fiilor din porţi să spună la tot poporul Tău să aibă grijă fiecare de numele său cel scris în Cartea Vieţii, în cartea aceasta, şi ca să nu şteargă duhul rău din cartea aceasta pe cel ce nu veghează la bucuria Ta pentru cel scris în cartea Ta, Doamne. Fiecare copil scris în cartea aceasta trebuie să fie o bucurie a Ta, iar cei din porţi aceasta lucrează: dorinţa Ta, bucuria Ta de la fiii cei scrişi în cartea aceasta. Amin.

O, fiilor copii, Domnul Iisus Hristos aşa vă are pe voi, cei ce-I sunteţi Lui şi sfinţilor Lui porţi de intrare în Ierusalimul Domnului, de la voi de pe pământ. Fii-copii vrea Domnul să fie toţi cei din Ierusalim, şi ce frumos este fiul-copil, aşa cum a fost Domnul în mâna Tatălui, copil ascultător de Tatăl Său! Fiul nu este la fel ca fiul-copil. Fiul poate să se ridice împotriva tatălui său dacă se face mare, dar fiul-copil stă copil, stă dulce şi rămâne frumos ca şi copilul care împarte în jur dulceaţa tatălui său pentru el. Fiul dacă se face mare lucrează singur, se simte mare, şi apoi i se arată lucrarea care întristează iubirea, iubirea tatălui său pentru copilul său. Ferice este tatăl care are copii, şi aceasta se poate vedea din cele ce se văd; şi întristat este tatăl care are fii, şi, iarăşi, aceasta se poate vedea din cele ce se văd.

O, fiilor copii, ce frumos este acest cuvânt: fii-copii! Acest nume să-l poarte cu toată bucuria toţi cei ce sunt poporul cel nou, poporul venirii Domnului. Amin.

O, fii ai oamenilor, strig prin cartea Cuvântului lui Dumnezeu, strig la voi: pocăiţi-vă! Vă trebuie iubire de Dumnezeu şi credinţă în El, credinţă cu credincioşie şi nu oricum credinţă, şi vă trebuie rugăciune plină de cuminţenie şi care să nu ceară pentru voi, ci pentru Domnul în voi. Cine cere de la Domnul pentru el însuşi, acela nu poate face voia lui Dumnezeu, că nu poate Domnul să facă în om şi voia omului şi voia lui Dumnezeu. Aştept cu Domnul în porţile cele zdrobite de suferinţa Domnului în fiii Săi cei purtători de Dumnezeu pentru cei de pe pământ, şi intru cuvânt în cartea Cuvântului lui Dumnezeu ca să vă strig din nou, după două mii de ani. Pocăiţi-vă, pocăiţi-vă, pocăiţi-vă! V-am adus aminte de porunca dată de Dumnezeu ca s-o împlinească omul. Vă strig lângă apa vieţii, lângă cuvântul vieţii şi vă spun: pocăiţi-vă! Şi vă spun să iubiţi pe Dumnezeu cu toată fiinţa Lui din voi, şi pe aproapele vostru ca pe voi înşivă după ce Îl veţi iubi pe Dumnezeu iubindu-vă aşa şi pe voi înşivă; aşa, şi nu fără iubirea de Dumnezeu în voi.

E mare râu de viaţă înţelepciunea cuvântului gurii Domnului peste pământ în zilele acestea când El S-a întors la oameni ca să-i tragă pe toţi la Tatăl. Apropiaţi-vă şi ascultaţi şi împliniţi în voi iubirea de Dumnezeu. Praznicul Bobotezei să fie toate sărbătorile mele de pe pământ între voi. Praznice de pocăinţă să fie ele, de la margini la margini. Aceasta vă cer eu, Ioan, botezătorul Fiului lui Dumnezeu.

O, nu vă botezaţi în apă pruncii şi atât. Botezaţi-vă voi mai întâi, în botezul pocăinţei, şi apoi botezaţi-vă şi fiii tot aşa. Nu vă jucaţi de-a baba-oarba cu Dumnezeu, că ceea ce a luat să facă creştinismul de azi, cel aşa-zis creştinism, n-a luat de la mine, ci a luat de la sine. Eu l-am aşezat pe om să se pocăiască, şi apoi să se boteze cu apă spre iertarea păcatelor, şi apoi să înveţe de la Duhul Sfânt, şi apoi să-şi boteze copiii având grijă să-I dea Domnului şi nu lumii. Vai vouă dacă veţi mai crede că-L puteţi înşela pe Dumnezeu botezându-vă copiii la preoţii care-şi îngrămădesc păcate peste păcate, şi apoi se fac botezători de prunci fără să fie ei mai întâi botezători pentru cei ce nasc prunci aducându-i la ei să-i boteze. Nu aşa se făcea botezul pe vremea mea, pe vremea apostolilor ucenici ai Domnului, ci se boteza toată casa, de la tată până la prunc, cu botezul pocăinţei prin propovăduire, şi de la ea, prin credinţă, şi apoi prin iubire de Dumnezeu şi de aproapele, până ce praznicul Bobotezei se încununa cu coborârea limbilor Duhului Sfânt peste cei botezaţi şi curăţiţi de păcat prin pocăinţa de faptele lor rele.

O, până când, fii ai oamenilor? O, cine v-a ademenit pe voi să vă supuneţi oamenilor şi nu lui Dumnezeu? Faceţi, dar,

fapte vrednice de pocăinţă, că iată-L pe Fiul lui Dumnezeu cum Îşi face fii din cei neluaţi în seamă de îngâmfarea cea din omul care se numeşte pe sine botezător peste fiii oamenilor. Eu vă botez cu botezul pocăinţei, dar lângă mine este acum Cel ce botează cu Duhul Sfânt şi cu foc. Amin, amin, amin.

Iar eu, Doamne, voiesc să-i iau pe cei mici, pe poporul Tău, şi să grăiesc cu el deosebit, aşa cum făceai Tu când cu fariseii grăiai într-un fel, iar cu ucenicii Tăi grăiai deosebit. Celor ce mă întrebau: *«Dar noi ce să facem?»* eu le răspundeam să facă roade vrednice de pocăinţă, iar pe cei ce erau ucenici ai mei i-am învăţat deosebit mereu, aşa cum şi Tu lucrai, iar eu tot ca Tine lucram, ca să fiu după chipul şi asemănarea Ta pe pământ. Amin, amin, amin.

— O, cum să nu Mă bucur de bucuria ta, botezătorule al Meu! Avem cărarea sub picioare şi mergem pe ea şi îi îmbrăţişăm deosebit în taina cuvântului pe cei ce sunt ucenicii Mei pe pământ. Tu ai fost taină mare între oameni, aşa cum Eu te-am vestit celor ce Mă ispiteau cu mintea şi cu gura lor, cu privire la tine şi la Mine. Hai să închidem uşa după Noi şi să Ne bucurăm cu ucenicii cei pecetluiţi pentru tainele cele adânci ale venirii Mele la om după două mii de ani.

E sărbătoarea Bobotezei cea de şapte zile peste Ierusalim. Am aşteptat putere în cei ce sunt fii-copii, ca să intrăm prin porţi, că în Ierusalim nu se poate intra decât prin porţi. Amin.

Pace vouă! Pace ţie, Ierusalime de azi! Eu şi cu sfinţii Mei vă suntem mângâiere şi vă dăm iubire şi credinţă şi lucrare întru acestea prin nădejdea care vine din ceruri în voi, şi pe care lumea nu poate s-o cuprindă. În praznic de Bobotează vă prind şi vă cuprind, iar voi aşa să staţi şi aşa să vă bucuraţi. Fiecare sărbătoare are şapte zile, şi apoi vine alta după ea, stând la rând una după alta, căci Eu sunt praznicul cel adevărat, şi aşa Îmi am Eu sărbătorile Mele cu voi, fiilor copii. Aşa voiesc să vă am: fii-copii, căci Tatăl este în Mine când Eu vă iubesc numindu-vă aşa. Amin, amin, amin.

*

În duh de Bobotează sunt încă peste tine, poporul Meu. Am în tine fii mici, copii ascultători, iar pe cei ascultători Eu îi fac botezători, aşa cum l-am făcut pe Ioan, care-i călăuzea pe cei ce se botezau cu apă spre botezul cel cu Duhul Sfânt.

O, cât l-am călăuzit Eu pe Israel cel după trup! Dar cu cât îl învăţam, cu atât el se depărta de Mine. Cu cât îl strigam, cu atât el nu Mă mai voia cu fapta sa, dar că era poporul Meu cel de neînvins, asta voia să fie.

Acum voi, cei micuţi ai Mei, luaţi poporul şi hai să-i învăţăm deosebit acum. Cei mici sunt cei care ascultă, iar cei mari sunt cei ce fac voia lor şi în acest popor în numele Meu, fiilor copii. Ioan, naşul Meu de botez, era ca pruncul de ascultător, şi asculta de Tatăl, şi apoi de Mine, Fiul Tatălui, şi am putut să împlinesc cu el Scriptura arătării Mele.

O, sunteţi zbuciumaţi de jale, de spaimă, de grijile cele pentru lucrarea Mea cea curată peste pământ. Veniţi cu Mine, Domnul, Cel plin de mângâiere, căci Ioan, cel plin de Duhul Sfânt, voieşte să călăuzească spre Tatăl şi spre Mine poporul, iar voi fiţi cărarea, fiilor. Amin, amin, amin.

— O, cât de greu se poate face cărare din cer pe pământ, Doamne al puterilor! Tu, Cel ce ai făcut cerul şi pământul şi pe om, stai de şapte mii de ani sub voia omului, că el după ce s-a semeţit să fie deasupra Ta, aşa s-a învăţat apoi. A rămas fire omul, iar Tu abia mai poţi spre el, că Tu eşti mare, şi omul e mic, şi nu Te pui cu mintea lui, şi cauţi, ca un Păstor blând ce eşti, cauţi mai înainte de ziua judecăţii să-l naşti din cer pe om, de sus, Doamne, şi din firea Ta cea dumnezeiască să-i dai lui, şi asta înseamnă naştere de sus. Firea Ta e plină de umilinţă, iar umilinţa Îţi este atât de mare cât eşti Tu de mare şi cât este omul de mic faţă de Tine, Doamne.

Am întărit noi, acum, cărarea Ta de coborâre în mijlocul poporului Tău şi stând pe ea grăim lui Israel. Îi îmbrăţişăm deosebit în taina cuvântului pe cei ce sunt ucenici ai Tăi pe pământ, şi atât de mult vreau eu, Doamne, ca cei de azi ucenici ai Tăi să fie cea mai frumoasă taină a Ta între oameni în zilele Tale cu ei. Le spuneai celor de atunci israeliţi care Te ispiteau în mintea şi în cuvântul lor despre mine, le spuneai că n-a fost născut din femeie pe pământ unul mai mare ca mine de Ţi-am putut fi botezător apoi. Dar ai spus, totuşi, că Cel mai mic al împărăţiei cerurilor este mai mare ca mine. Eu le spuneam celor ce veneau spre botez că Cel ce vine după mine trebuie să crească, iar eu să scad.

Stăm în cuvânt şi în sfat de cuvânt cu poporul Tău de azi şi grăim deosebit, Doamne. Eu sunt înaintemergătorul Tău, precum este scris în Scripturi să fiu, ca să netezesc calea Ta spre inima omului, şi calea lui spre inima Ta, Doamne Învăţător peste pământ. Amin.

Îmi aşez acum mâna mea cea binecuvântată de creştetul Celui botezat de mine în Iordan când eu L-am atins pe El spre botezul cu apă, îmi aşez mâna pe creştetul vostru, fii-copii care mergeţi spre Domnul cu poporul şi care duceţi pe Domnul spre popor. Sunteţi cei mai mici ai împărăţiei cerurilor, şi Domnul v-a crescut în voi pentru El, ca să crească apoi El în voi. V-a dat înţelepciune, fiilor copii. A turnat peste voi din El cu multul, şi apoi v-a cerut să lucraţi ca El în lucrul cel pentru El şi pentru popor. Nu că nu are ochi sau minte poporul, dar nu tot Israelul acesta micuţ iubeşte întru totul naşterea de sus, botezul cel cu Duhul Sfânt, iar dintre aceştia vă fac dureri mari, vă frâng umerii sub crucea Lui cea grea de azi, şi se aşează pe ea să vă doboare sub ea. Mă apropii de ei cu taina lucrării mele. Lucrarea mea este să întorc inima fiilor către Tatăl, şi a Tatălui către fii, şi ca să binecuvinteze Tatăl această împlinire înaintea Lui din mijlocul vostru.

Când eu îi botezam pe cei ce veneau la Iordan pentru botezul pocăinţei, unora le spuneam să fie mulţumiţi atât cât sunt ei, iar altora le spuneam *„pui de vipere“,* care nu aveau nici o învăţătură din Hristos peste ei, ci numai îşi spuneau în ei *„fii ai lui Avraam“*.

O, popor al Fiului lui Dumnezeu, să ştii că nimeni nu poate face ale Tatălui şi ale Fiului dacă mai întâi nu învaţă şi nu primeşte şi nu face dovada că este ucenic al bunei slujiri dumnezeieşti în numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt aşa cum eu am făcut. Nu poate nimeni să fie ucenic al venirii Domnului şi al acestei Evanghelii a împărăţiei care va veni şi care vine şi care a şi venit, dacă mai întâi nu învaţă. Să nu zică nimeni din voi că aţi învăţat şi că sunteţi ucenici. Ucenicul este cel ce scade ca să crească Hristos în el şi în oameni. Ucenicul este cel ce se jertfeşte pentru învăţătorul său după ce îl ascultă aşa cum îi cere învăţătorul. Dacă învăţătorul tău te ia şi te trimite să faci o lucrare a sa, iar tu faci pe calea aceasta şi o lucrare de a ta, mai eşti tu ucenic cu învăţător? Nu mai eşti. Ucenicul păstrează în viaţa şi în fapta lui viaţa şi fapta învăţătorului său, şi apoi se cunoaşte ce este el, după roadele lui.

V-a învățat Domnul vostru mult, mult, deosebit pe voi, pe lângă cuvântul Lui peste toată lumea, căci cuvântul Lui aleargă cât nu știți voi de unde vine și unde bate vântul cuvântului Lui ca să se vestească cu Evanghelia acestei împărăţii de la margini la margini, precum este scris mai înainte de venirea Lui cea plină de glorie pentru cei ce nu cred acum venirii Lui la voi. V-a învățat Domnul, și v-au învățat mereu și tot mereu vă învață fiii cei numiți călăuză a Sa peste voi să nu faceți voi lucru cu ascundere, lucru care se vrea nevăzut, căci îngerii celor ce nu se văd ale voastre, aceia sunt neadormiți de a strânge și de a le duce la Dumnezeu, spre ocara Lui și a voastră, pe toate cele ale voastre pe care le lucrați la întuneric, iar Domnul a spus încă de pe atunci că tot ceea ce se șoptește la întuneric se va vorbi de pe acoperișuri, fie ele bune sau rele. Îngerii întunericului faptelor nu trebuie să fie cu putere printre voi, că voi aveți călăuză, fiilor, și aveți botezul cu Duhul Sfânt mereu, mereu peste voi. Ascunderile voastre sunt luate de duhul cel potrivnic lui Dumnezeu și vouă și sunt duse de el la Domnul, iar când călăuza cea dintre voi nu este lăsată să intre în voi, e greu și pentru Domnul să vină. El dacă are pentru cine, vine, dar dacă nu este primit, nu vine, dar vine în locul Lui duhul rău, care se luptă cu călăuza ta, popor al Domnului.

O, dacă ai ceva mai greu de curățat de pe tine, Israele de azi, aceasta este: judecata cea asupra călăuzei după ce tu te ascunzi de ea, iar ascunderea ta și mai departe, e întuneric fără de lumină peste el, popor al cuvântului lui Dumnezeu. Judecata frate contra frate este de la diavolul, care pune mereu paie pe foc, în ascuns, ca nimeni să nu vadă și să stingă focul acesta, dar focul e foc, și pârjolește în părți, și aceasta vorbește de la sine. Nu trebuie să fie judecata așa cum ați învățat-o voi, frate contra frate. Ea dacă este trebuie să fie judecată frate pentru frate, dar bârfa, acest întunecat păcat și-a făcut prea mult, prea mult loc printre voi, și a obosit Domnul, și a obosit călăuza ta, Israele, în luptă pentru stârpirea acestui păcat care a pătruns în tine pe neașteptate, popor al durerii. Durerea ta trebuie să fie durerea Domnului, dar ea este și a ta când Îl asculți pe El, când iei de la El să porți, că El nu dă oricui din durerea Lui. Cel din Israel care are durerile lui, nu-i dă Domnul să poarte din durerea Sa. Dar când tu te faci durere a Domnului, atunci te faci povară pe spatele călăuzei, poporule al harurilor care așteaptă după tine ca să poți să le dai loc să fie pe pământ apoi.

Vrea Domnul să strângă mulțimi credincioase pe lângă tine, dar tu, cel ales și chemat, trebuie să fii credincios mai înainte de toți cei care dau să vină spre acest izvor al vieții, și lucrător și păzitor al legilor vieții să fii tu, și să te porți cu credincioșie înaintea Domnului și înaintea călăuzei Lui din mijlocul tău, precum eu eram cale a omului spre Dumnezeu, Israele de azi. Ți-a spus Domnul să umbli în lumină, iar eu îți spun: pocăiește-te de ascunderi, pocăiește-te de judecată asupra călăuzei tale, că nu ești popor al Domnului dacă n-ai păstor peste tine, dacă n-ai călăuză pusă de Dumnezeu peste tine; și pocăiește-te de păcatul bârfei și stârpește-l din rădăcină, că nu poate omul să-l judece pe om mai înainte de Dumnezeu. Bârfa, această piază rea, poartă în sacul ei invidia, trufia, minciuna urii și ușurătatea. Bârfa este diavol care încurcă grăirea duhovnicească între fiii Domnului, care au lepădat lumea și duhul ei. Bârfa se naște de la păcatul nemulțumirii de sine și al măririi de sine, iar în tine, Israele, sunt prea mulți conducători, iar cei câți sunt așa, nu ascultă de călăuză, și cine nu o ascultă o rănește, fiindcă Domnul așa a spus: *«Toate cele rele ale tale se sparg în porți, Israele».*

O, ce slab e câte unul din voi după atâta cuvânt al vieții! Ce lipsit de harul cel de sus este cel din tine care nu face și nu lucrează ca Dumnezeu pe pământul cel sfânt și în numele lui Dumnezeu prin lumea cea plină de minciuna păcatului, poporul meu! Voiește Domnul să oprească orice furtună care bate spre voi din lături, din lume, fiilor zdruncinați de furtuni.

Nu-i place duhului lumii să fiți voi liniștiți, și intră cu duhul ei între voi și se vrea stăpân acest duh peste voi, dar nu se poate lângă Dumnezeu duhul lumii. Nu se poate. Eu, Ioan Botezătorul, îi poruncesc duhului lumii să iasă din poporul Domnului. Eu m-am lăsat omorât pentru Hristos, pe Care-L vesteam odată cu împărăția Sa pe pământ, și apoi El a crescut ca Stăpân al lumii biruind-o pe ea prin moartea și prin învierea Sa. I-am spus împăratului să nu asculte de femeie, ci de Dumnezeu, iar duhul lumii n-a voit ca eu să mai rămân în lume dacă a văzut că umblu să-i descopăr faptele ei rele începând de la cel din capul ei. Acum sunt plin de viață, plin de cer, și vin cu putere pe norii cerului, însoțind ca toți sfinții pe Domnul Iisus Hristos, și Îi fac cale cu putere în inima ta, Israele de azi, și în inima neamurilor pământului, după cum ai auzit că grăiesc. Vin cu putere și aduc duhul pocăinței și duhul proorociei. Păcatul bârfei nici să se pomenească la voi, precum se cuvine sfinților, căci bârfa este duh de desfrânare, nu este duh de lumină, nu are adevăr în ea bârfa. Adevărul are în el iubirea, nu ura, nu invidia, nu gelozia, nu trufia vieții, iar cei din Israel care nu-L știu pe Dumnezeu, să-L ia de la călăuza cea pusă de Dumnezeu și să învețe; iar dacă nu vor să învețe, să nu învețe. Dar Dumnezeu este adevăr, și adevărul are în el iubirea. Amin, amin, amin.

Doamne, Fiule copil al Tatălui, o, ce mic Te-ai făcut Tu sub mâna mea, Tu, Cel atât de mare, mai mare ca cerul și ca pământul, Doamne, copil al Tatălui! Și iată-i pe unii din poporul Tău cât de mari se dau!

O, fii-copii care faceți lumină peste întunericul din lume și care ar da să se strecoare și peste lumina cea dintre voi! O, copii întorși cu fața spre Tatăl! Cine vă judecă pe voi, aceia vă închid gura spre ei și stau mai mari ca voi, iar cine vă face pe voi să puteți și să vorbiți din Dumnezeu peste ei, aceia sunt fii-copii, ca și voi. Cine vă iubește vă întărește pentru Domnul și pentru ei, iar cine se semețește, acela nu are darul să vă iubească pe voi. Dar veni-va vremea, și a și venit, să curgă mulți, mulți spre izvorul acesta de cuvânt, și voi veți cuvânta peste ei, și Domnul vă va iubi cu multul și veți fi voi iubirea Lui pentru om. Ascultarea voastră de legile vieții, de legile iubirii, să le fie tuturor izvor de pocăință în inima lor, izvor de putere pentru cele cerești în ei, și fi-va să lucreze Domnul peste pământ semne mari cu voi, și multe popoare vor dori nu semnele, ci înțelepciunea lui Dumnezeu din mijlocul vostru în schimbul deșertăciunii de pe pământ. Amin.

Fiți copii ascultători și întețiți lumina din voi peste popor. Am lângă voi puterea, dar am de lucrat la ea pentru voi, și voi lucra și eu, și sfinții, și Domnul, căci pe nori stăm, ca să lucrăm și să ridicăm mai sus de pământul celor morți pământul cel pecetluit cu numele Domnului pe pământ.

Auziți-vă unii pe alții, și toate cu această taină și lucrare a ei se lucrează la voi și între voi și pentru voi.

Iar Tu, Doamne, desfă mâna Ta cea plină de bunătăți pentru ei și ajută-i cu cerul și cu pământul, Doamne. Împlinește lipsurile lor; învață-i să nu aibă lipsuri, și toate le vor prisosi lor adăugându-se pentru împărăția Ta dintre ei, căci eu Ți-i dau iubindu-i cu cuvântul meu peste ei și îi povățuiesc pe cei ce sunt unșii Tăi între ei, să fie ei și ziua și noaptea aur curat, vase de aur, pildă de trăire, duh dătător de sfințenie a

duhului, a sufletului şi a trupului poporului Tău Israel de azi, Doamne al împărăţiei Tale cea de după şapte mii de ani de la facerea omului şi cea de după două mii de ani de la naşterea omului cel zidit prin naşterea Ta din Fecioară ca să fii Născător pentru cei ce se nasc de sus pentru venirea Ta. Deschide Tu cerurile cele ce nu se văd şi dă-le lor pe cele ale împărăţiei Tale cu ei şi pe cele ce slujesc lor pentru împărăţia Ta. Amin, amin, amin.

— Eu sunt Cel ce sunt. Iau aminte la glasul tău care strigă în duhul pocăinţei şi în duhul proorociei, căci tu, înaintemergătorul Meu fiind, prin darul dat ţie de la Tatăl pentru Mine şi pentru om, aşa lucrezi, precum ţi-a fost lucrul cel împărţit.

Îi iau după ce iubindu-i cu cuvântul i-ai învăţat, iubindu-i îi iau şi Eu, şi iarăşi îi învăţ pe ei, şi le spun aşa:

Fiilor, fiilor, fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea şi văd pe Dumnezeu. Israele, Israele, învaţă inima curată, că învăţătură nouă numesc Eu aceasta peste tine dacă mulţi din fiii tăi au fost cu inima în ei şi nu în cer, au fost cu inima în lume şi nu în Mine, şi aceia n-au nici azi inima curată pentru Mine ca să Mă vadă cu ea în fiii cei cu care Îmi călăuzesc poporul cel ascultător şi liberat de sine. Învaţă inima curată, Ierusalime, că auzi tu cum te numesc Eu pe tine: cetatea cuvântului Meu, şi de acum te voi numi şi mai presus decât atât, Ierusalime nou. Inima curată este cea care vede pe Dumnezeu; pe Dumnezeu şi pe om, căci Eu celui ce biruieşte pentru Mine îi dau să fie împărţitor şi semănător al cerului peste pământ. Inima curată este plină de adevăr, iar adevărul are în el iubirea, nu ura, nu invidia, nu minciuna, nu gelozia, nu trufia vieţii, nu pofta ochilor. Iar cei din tine, Ierusalime, care nu ştiu adevărul care are în el iubirea Mea cea sfântă, cea jertfitoare pentru adevăr, acela să-l ia de la călăuza cea pusă de Mine peste tine şi să-l înveţe şi să-l tot înveţe pe el. Amin.

O, copii care Îmi sunteţi porţi de intrare a Mea în Ierusalim! Cine vă judecă pe voi, aceia vă închid gura spre ei, căci ei au altceva de făcut cu inima din ei. Dar fericiţi cei ce stau în ei cu inima curată, că aceia vă văd pe voi lângă Mine, şi pe Mine lângă voi şi în voi. Amin. Păcat, după atâta râu de slavă a cuvântului Meu, să mai fie lucrare făcută la întuneric în poporul Meu. Păcat, după atâta iubire a Mea, să se tragă în sinele lor cei ce vă judecă pe voi pentru sinele lor. Păcat, copii luminaţi cu lumina Mea cea de la sfârşit de timp pentru ca să fac bine cu voi la toţi cei ce vor veni şi vor tot veni să fie curaţi cu inima pentru împărăţia Mea cu omul. O, ce frumoşi sunteţi voi, şi ce urâţi sunt cei ce vă judecă pe voi! Păcatul bârfei este bucuria celor ce sunt ai lumii, ai slavei deşarte, iar aceia n-au ochi să vadă frumosul din voi şi de pe feţele voastre şi de pe limba voastră, că aceia sunt orbiţi de dorirea de sine, de neascultarea de a nu iubi lumea şi duhul ei, şi de neiubirea de Dumnezeu, fiilor copii. Aceia sunt nori purtaţi de vânt, şi de aceea ei nu dau de iubirea Mea din voi, şi dau în voi de duhul care sălăşluieşte în ei, şi care-i întoarce în ei înşişi, fiindcă Eu prin voi nu dau nimănui decât ceea ce are fiecare în el însuşi.

Vreau, poporul Meu, să te strângi tu cu inima lângă Mine, lângă călăuză, Ierusalime, ca să fii popor al Meu, că altfel în zadar stai tu pe drumul venirii Mele la tine, fiule. Vreau să fii copil silitor la învăţătură şi să nu lipseşti de la şcoala iubirii de Dumnezeu, şi să stai în ea cu smerenia iubirii, cu sfinţenia iubirii, şi să-ţi aminteşti mereu la şcoală de cele ce te-am învăţat Eu între Mine şi tine, între frate şi frate, între tine şi lume, poporul Meu.

Cine în tine nu ştie să fie, acela, dacă nici nu vrea să înveţe să fie, să fie însemnat ca neascultător, iar pentru neascultare este lege, că aşa a lăsat Dumnezeu, a lăsat rânduială peste pământ şi pentru iubire, şi pentru neiubire.

Vă ridic din neputinţele de suflet, copii iubiţi de Tatăl şi puşi călăuză înaintea poporului în drumul lui cu Mine. Învăţaţi pe Israel să fugă din răsputeri de orice duh din afara acestei lucrări, iar lumea să ia de la Israel numai Duhul lui Dumnezeu. Învăţaţi poporul să fugă de duhul uşuratic, de duhul de femeie, care poartă în el bârfa, minciuna, iubirea de sine, ascunderea faptelor şi, apoi, dezvinovăţirea lor. Învăţaţi şi iar învăţaţi pe fiii cei rămaşi de partea Mea şi a voastră să stea în Dumnezeu cu râvnă mistuitoare pentru cele ce sunt proorocite de Scripturi să se aşeze pe pământ odată cu venirea Mea pentru aşezarea la loc a împărăţiei cerurilor pe pământ. Şi învăţaţi-i pe cei ce răzleţesc şi pe cei prinşi în cursa neascultării vrând-nevrând, să se trezească spre duh de veghe dulce, de trăire minunată întru venirea Mea, ca să se vindece de părerea de sine, de vederea de sine, şi să se încopilărească stând în braţul Meu ca nişte copii cuminţi, harnici în har, curaţi, curaţi la inimă şi la faptă şi la privire şi la iubire, ba chiar şi la mânie, căci este un fel de mânie care se luptă pentru Dumnezeu, fiilor copii. Folosiţi puterea credinţei, că a venit această vreme, fiindcă e vreme grea pe pământ, şi trebuie atâta iubire de Dumnezeu în Israel cât să poată cuprinde în ea puterea minunilor cele mai presus de fire, ca să pot Eu pentru voi de pe pământ ca şi din cer, fiilor din porţi. Să fiţi ajutaţi de tot poporul cel ascultător şi cel iubitor de cer. Să lucraţi cu sfat mare şi minunat, cum şi în cer se lucrează. Duhul lumii să asculte de Duhul Sfânt când dă lumea să se apropie de locurile Mele cu voi, căci voi ridica mai sus pământul de sub voi şi voi scrie pe el numele lui cel ceresc, ca lumea să ia învăţătură chiar şi de la numele Meu purtat de voi şi de pământul de sub voi atât cât Eu v-am dat să îngrijiţi şi să aveţi pe calea Mea cu voi. Ordinea cea cerească să vă intre în fire, şi atunci veţi avea aripioare, fiilor, numai să vrea toţi fiii poporului Meu să fie fii-copii.

Inima curată, aceasta este şcoala cea nouă pe care dau s-o aşez peste voi, şi voi să fiţi şcolari cu învăţători, popor cu păstor să fiţi, fiilor. Nu uitaţi, nu uitaţi, nu uitaţi că v-am învăţat şi v-am rugat să nu staţi cu inima în piept, ci să staţi cu ea în mână, iar Eu să văd aceasta, să aud şi să văd, că am urechi şi ochi prin care Eu lucrez dinspre Mine spre voi şi dinspre voi spre Mine. Iar cel ce nu poate să asculte aşa, acela să fie cunoscut de toţi şi să-şi mărească grija cea pentru ascultare dacă voieşte. Iar dacă nu voieşte, Eu, Domnul, am Eu putere pentru paza voastră de cel neascultător şi încă răzleţ în ale sale şi nu cuprins în ale Mele cu care stau pe pământ acum ca şi cum ar fi o masă întinsă cu Dumnezeu pe ea în toate de pe ea. Amin.

Fiţi cu inima curată. Fiţi blânzi, fiţi tari în harul cel de sus cu toată smerenia inimii şi a minţii, şi cereţi harul cel de sus mereu, mereu. Aşezaţi-vă înaintea Mea cu toate neputinţele şi lipsurile cele pentru slujirea voastră înaintea Mea şi a celor ce vor să Mă audă şi să Mă ştie de la voi, iar Eu vă voi da, şi vom putea cu multul, că vreau să fiţi cu mâinile curate, curate în slujirea Mea prin voi, şi vreau Eu să vă dau ce vă trebuie vouă cu Mine, dar învăţaţi-vă să Mă aveţi numai pe Mine. Şi dacă spun aceasta, este pentru că nu toţi cei ce-Mi sunt fii fac numai pe ale Mele pe calea lor cu Mine.

Vin iar în cuvânt la voi ca să le fac zi de praznic în mijlocul vostru sfinţilor trei ierarhi. Şi când voi veni cu ei,

Eu, Domnul, iar şi iar vă voi învăţa şi vă voi avea şcolari şi vă voi avea dreapta Mea pe voi, copii care-Mi staţi în porţi ca să vin, şi voi împărţi Ierusalimului darurile cuvântului Meu care vine cu norii aducându-Mă ca să fiu împlinitor pe pământ cu împărăţia Mea. Amin, amin, amin.

12/25 ianuarie 2003

Sărbătoarea sfinţilor trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan

Tatăl Savaot vorbeşte că acest râu de cuvânt este ziua venirii Domnului pentru naşterea din nou a lumii. Toate popoarele vor ferici pe cei ce sunt numiţi fiii lui Dumnezeu. Cetatea Sfântă Noul Ierusalim este numele cel întreg al cetăţii.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, bat la porţile cuvântului Meu dintre cer şi pământ. Bat şi Mi se deschide şi intru şi Îmi păstoresc poporul. Amin, amin, amin.

Poporul Meu, dacă Eu, Domnul, n-aş fi cuvânt peste tine, tu n-ai mai fi, că e vremea grea, fiule; e lungă şi e grea cât şapte mii de ani, şi aşa apasă ea peste tine. Sunt şapte mii de ani de păcate peste pământ şi peste cer, Ierusalime al venirii Mele cuvânt pe pământ. E cerul îndurerat de atâta timp, iar Eu te-am strâns pe tine din lume ca să fii al Meu şi să-Mi vărs în tine durerea Mea cea de la om. Tu când Mă vezi atât de îndurerat nu Mă lăsa aşa. Îmbogăţeşte-te de duhul mângâierii pe care-l las atât de mult peste tine şi dă-Mi să beau din el, din mâna şi din gura ta, din mijlocul tău, Ierusalime de acum. O, Eu nu-l mai pot trage pe om la dragostea Mea. O, nu mai poate omul trage după mângâierea Mea, fiindcă o are pe a lui de pe pământ. Îşi are omul viaţa lui, nu pe a Mea, poporul Meu. Nici o grijă nu trebuia să aibă el decât de viaţa Mea din el şi de tot ce i-am dat Eu pentru viaţa lui în viaţa Mea cu el. El însă n-a făcut aşa, şi Mă doare de şapte veacuri durerea asta, iar Eu te-am strâns pe tine din lume şi te-am făcut cu cuvântul acesta şi te-am numit al Meu, Ierusalime, şi Îmi aşez durerea Mea înaintea ta ca să Mă mângâi tu de ea. Stau în faţa ta în mare taină şi Mă fac cuvânt de durere şi vreau, poporul Meu, să porţi durerea Mea, căci omul cel fără de durere se pierde şi se tot pierde de şapte mii de ani. Nu vrea să ştie omul dulceaţa şi mângâierea şi viaţa care vine de la durerea Mea în el.

O, ce bine este când omul se leapădă de sine şi vine după Mine ca să poarte el durerea Mea, că Eu milă voiesc, nu jertfă. L-aş lua pe om să-l pun pe rana Mea, dar greu mai fac Eu din el alifie pentru durerea Mea. Greu de tot îl mai dezbar Eu pe om de durerile lui, de dorurile lui, de viaţa lui, iar duhul cel potrivnic dă să clatine mereu calea Mea spre om.

De aproape cincizeci de ani Mă presar din nou cu vestea împărăţiei cerurilor pe pământ, şi nu crede omul că acest cuvânt este a doua Mea venire de lângă Tatăl. Nu ştie şi nu vrea omul să ştie să citească în Scripturile în care Eu M-am scris cu cuvântul gurii Mele spunând despre venirea Mea cea de acum. Eu am spus ucenicilor Mei care M-au întrebat despre venirea Mea care aşează la loc împărăţia Mea: *«Învăţaţi de la smochin pilda. Când mlădiţa lui se frăgezeşte, când veţi vedea aceasta, să ştiţi că Domnul este la uşi»*. Amin, amin, amin.

Vin pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă. Am cu Mine sfinţii şi îngerii şi toate puterile cereşti şi Îmi întăresc cărarea ca să Mă ţină pe ea. Am cu Mine între sfinţii venirii Mele pe cei trei arhierei, Vasile, Grigorie şi Ioan. Ei cât au stat cu trupul pe pământ au lăsat viaţa lor şi au luat-o pe a Mea, şi Mă mângâiau cu viaţa lor în viaţa Mea, iar Eu i-am hărăzit pe ei să lucreze de lângă Mine, din cer, ungerea Mea cea de la sfârşit de timp peste fiii cei unşi prin care Eu, Domnul, Mi-am înnoit smochinul, căci am spus acum două mii de ani: *«Când mlădiţa smochinului se frăgezeşte şi odrăsleşte, să ştiţi că Domnul este la uşi»*. Amin, amin, amin.

— Binecuvintează, Doamne, Arhiereule al Tatălui, Fiu iubit, copil ascultător de Tatăl, binecuvintează intrarea sfinţilor Tăi! Amin, amin, amin.

— Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt vă binecuvintează pe voi, cei ce aveţi ungerea arhierească cea pentru sfârşit de timp, peste fiii lui Dumnezeu cei aşteptaţi de toată făptura care suspină după răscumpărare aşteptându-i pe ei. Amin.

— O, noi suntem mângâierea Ta, Doamne, Mielule rănit de dor. Lucrul mâinilor Tale, omul, pe acesta îl cauţi Tu de când l-ai pierdut pe el şi până la Ierusalimul Tău cel de azi al venirii Tale, Doamne îndurerat. Pe vremea când noi eram pe pământ ne-a pătruns durerea Ta şi dorul Tău după om şi am stat în faţa Ta lucrători şi mângâietori pentru Tine, şi îl îmbiam pe om să se apropie şi să Te asculte omul şi să se facă fiu al Tău şi slujitor al Tău pentru lucrarea de întoarcere a omului spre Tine. Te arde dorul după om, şi omul este rece la durerea Ta, şi omul nu Te mângâie şi nu caută după mângâierea Ta, că o are pe a lui de pe pământ. Dar ce va zice omul când va vedea strălucind împărăţia Ta în mijlocul pământului spre mângâierea celor ce stăruiesc în ea în mijlocul neamurilor de pe pământ?

Se împlinesc Scripturile venirii Tale şi nu ştie nimeni să le vadă. Nu mai deschide nimeni Scriptura cea pentru venirea Ta şi cărţile proorocilor cei de dinaintea Ta pe pământ, şi în care scrie despre venirea Ta de azi, despre vremea de azi şi despre lucrul Tău din zilele venirii Tale. Îţi închide omul uşa în faţă, că zice că Tu ai spus că nu ştie nimeni când vei veni; nimeni, decât Tatăl.

— O clipă, Eu, Tatăl, voiesc să grăiesc de lângă Tine şi de lângă sfinţii Tăi care grăiesc azi poporului Tău de la venirea Ta, Fiule, Care vii venind.

Eu, Tatăl Savaot, Atotţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, văzutelor tuturor şi nevăzutelor, L-am mărturisit pe Fiul Meu la Iordan, şi apoi L-am dat oamenilor, şi El era împărăţia cerurilor, căci toţi şi toate trăiesc în El. Amin.

Eu, Tatăl Savaot, o clipă grăiesc, şi le spun la toţi cei care se acoperă cu Scriptura Fiului Meu care zice prin ea că nu ştie nimeni ziua venirii Fiului Meu, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Eu, Tatăl, grăiesc şi le spun aşa la aceştia: dacă nu ştie nimeni, nici îngerii, nici Fiul Tatălui, voi de unde ştiţi să nu aşteptaţi venirea Fiului Meu şi să nu auziţi că vine? V-a spus El că nu vine? V-a spus El? Ba nu v-a spus. El v-a spus să privegheaţi, că nu ştiţi când El va veni. V-a spus să privegheaţi pentru venirea Lui. Şi acum vă întreb: dacă voi rostiţi această Scriptură, că nu ştie nici Fiul când vine, aţi ascultat voi de El dacă v-a spus să privegheaţi pentru venirea Lui? Răspundeţi! Şi veţi răspunde când nu vă veţi aştepta, precum este scris despre cei ce nu veghează pentru venirea Fiului Meu, Care, iată-L cum vine pentru cei ce priveghează pentru venirea Mirelui! Iată-L! Acesta este, şi Se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu, precum este scris în cartea lui Ioan cel iubit despre numele Fiului Meu la sfârşit de timp, şi Căruia cei ce-L primesc cuvânt peste ei Îi zic Lui: *„Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului“.* Amin.

Eu, Tatăl Savaot, rostesc după două mii de ani de la mărturisirea Mea pentru Fiul Meu la Iordan, rostesc din mijlocul poporului Meu de azi, din români, şi zic: aceasta este venirea Fiului Omului, venirea Mirelui la mireasă şi, precum se arată fulgerul care taie cu lumina lui văzduhul de la răsărit şi până la apus într-o clipeală de ochi, iată venirea Lui cu putere şi cu slavă multă făcându-Se râu de cuvânt peste pământ, cuvântul vieţii veşnice, râul vieţii din care beau cei însetaţi după El. Aceasta este venirea Fiului Meu, Fiul Omului, Cuvântul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Care aşează la loc împărăţia lui Israel, împărăţia lui Dumnezeu, omul cel nou, cer nou şi pământ nou, facere din nou, naşterea din nou a lumii, care s-a făcut prin cuvânt la început precum şi la sfârşit. Amin.

Eu, Tatăl Savaot, am grăit şi am mărturisit pentru cei ce vor să audă, şi de la Tatăl să ştie, iar Fiul Meu este în Mine, şi Eu în El când grăiesc şi când El grăieşte. Amin, amin, amin.

— O, Tată Savaot, al Fiului Tău şi al nostru şi al celor ce sunt ai Lui pe pământ acum, la sfârşit de timp! Nu ştiu oamenii de pe pământ şi nici apostolii care se zic pe ei înşişi că sunt ucenici ai Fiului Tău, nu ştiu aceştia nici să creadă, dară să mai aştepte pe Fiul Tău şi tot ce este scris în Scripturile venirii Lui! Noi ştim ce le urmează celor ce cred în Fiul Tău. Ştim că urmarea cea mai mare este credinţa în El şi în venirea Lui şi în lucrarea Lui cea de şapte mii de ani peste om. Dar noi, sfinţii Tăi, am vrut să credem, şi am crezut şi am văzut şi am mărturisit. Amin. Nimeni nu crede în Dumnezeu decât după ce El trece lăsând semnele Lui în urma Lui. Nimeni nu crede în sfinţi decât după ce ei trec lăsând semnele lor şi ale credinţei lor în urma lor. Dar împărăţia Fiului Tău, care este acum pe pământul român, va fi pe veci de veci, căci este scris în Scripturile Duhului Sfânt aceasta ce mărturisim noi acum, şi *«Toate neamurile de pe pământ Îi vor sluji Lui»*. Amin, amin, amin.

O, copii ai Duhului Sfânt, o, fiilor care deschideţi Domnului! Luaţi Scriptura proorocului Daniel şi scrieţi din ea proorocia venirii Fiului Omului, şi apoi vom merge cu cuvântul înainte şi vom lucra sărbătoarea de azi cu cerul tot între voi. Amin.

«Am privit în vedenia de noapte, şi iată, pe norii cerului venea cineva ca Fiul Omului, şi El a înaintat până la Cel vechi de zile. Şi a fost dus în faţa Lui, şi Lui I s-a dat stăpânirea, slava şi împărăţia, şi toate popoarele, neamurile şi limbile Îi slujeau Lui. Stăpânirea Lui este veşnică, stăpânire care nu va trece, iar împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată». Amin.

O, copii ai Duhului Sfânt, feriţi-vă de aluatul fariseilor, că nimic nu este acoperit care să nu se descopere şi nimic care să nu se cunoască. Scris este: *«Oricine va mărturisi pentru Domnul înaintea oamenilor, şi Fiul Omului va mărturisi pentru el înaintea îngerilor lui Dumnezeu. Iar cel ce se va lepăda de Domnul înaintea oamenilor, lepădat va fi înaintea îngerilor lui Dumnezeu».* Amin. Mărturisiţi această venire a Domnului şi daţi de ştire de la margini la margini venirea Lui, că noi, sfinţii, în mii de mii pornim spre voi la cuvântul Domnului, cu ajutor pentru voi şi pentru Domnul cu voi, că vine Domnul la voi cu toată descoperirea tainelor cele în Scripturi tăinuite, că a venit vremea să vadă cei ce nu văd, spre judecata necredinţei lor, şi să se roage Fiului lui Dumnezeu să ajute necredinţei lor, să le adauge credinţă precum le adăuga celor aleşi ai Lui ucenici, şi cu care El a petrecut pe pământ lăsându-le lor Evanghelia Lui.

Ridicăm mâinile în chip de binecuvântare arhierească şi rostim aşa: În numele Preasfintei Treimi, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, binecuvântarea Domnului peste voi, cu al Său har şi cu a Sa iubire de oameni acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. Întărim ungerea din mijlocul tău, Ierusalime român, cu întreită binecuvântare, iar fiii cei unşi cu ungere de arhierei aşa să lucreze peste tine, după cum au ungerea, că e vremea să se trezească din moarte făptura care aşteaptă sub piatra vremii de şapte mii de ani suspinând după viaţă fără de moarte, Ierusalime.

Deschide mâna, Doamne, şi dă-le lor. Aşează-Te cu slava Ta peste ei, că e vremea să Te slăveşti descoperit peste ei. Învaţă-i împărăţia Ta şi le dă puteri prin vremea cea grea şi le dă iubire fără de hotar, ca să Te iubească ei atât cât Tu i-ai iubit, şi viaţa lor să Ţi-o dea ca să faci din ea pildă vie, om după chipul şi asemănarea Ta, şi să vadă neamurile pământului că Tu ai împărăţie pe pământ şi stăpâneşti în mijlocul ei şi cârmuieşti noroadele cu cuvântul Tău până ce le vei trage la Tatăl, că durerea Ta după om e durere mare cum nu e pe pământ, iar suspinul Tău aprinde duhul sfinţilor şi vin sfinţii cu Tine pe pământ în cuvânt şi mărturisesc sfinţii cerului lucrarea cuvântului Tău de acum şi de atunci, şi care va să fie curând, curând cu toate împlinirile ei pe pământ.

Noi, cei trei arhierei ai Tăi, Doamne, cerem Ţie: caută din cer şi vezi şi cercetează pe poporul Tău cel de azi şi dă-i din cer. Cercetează via aceasta pe care ai sădit-o Tu, şi o desăvârşeşte pe ea spre lauda Ta, spre lauda măririi sfinţilor, Doamne. Plângem cu Tine după om. Suspinul Tău este în suspinul nostru, şi toţi sfinţii Tăi aşteaptă toată slava Ta pe pământ lângă poporul Tău cel atât de păzit de paza Ta cerească, Doamne al sfinţilor. Slavă de la oameni nu primeşti, dar slavă de la poporul Tău primeşti, ca şi de la sfinţii Tăi, Doamne, că ei poartă în ei dragostea Ta. Ruga noastră cea pentru mângâierea Ta este ca Tu să dai mereu poporului Tău dragostea Ta, căci vai omului care are în el dragostea lui, şi în care Tu nu poţi încăpea, fiindcă Tu eşti curat cum e cerul, şi plămădit în trup fecioresc şi neatins de păcat, ca să poată şi omul după ce Tu Te-ai făcut Om, şi ca să poţi veni după om şi să-i arăţi lui dragostea Ta.

Dă-le fiilor Tăi pâine, că sunt săraci, Doamne. Dă-le lor tot ajutorul pentru planul Tău cu ei. Stăm cu mâinile ridicate înaintea Ta, că suntem vii şi umblăm pe pământ ca şi Tine, şi Te rugăm din ei: dă-le lor împărăţia Ta mereu în ei, şi paza împărăţiei Tale în ei, şi lucrarea ei în ei, Doamne, Cel ce eşti viu în vecii vecilor! Acum le dăm binecuvântare arhierească de lângă Tine peste masa cea de praznic pe care ei ne-au pus-o spre pomenirea noastră lângă ei. Iar Tu îmbrăţişează-i în cuvânt şi învaţă-i fără de sfârşit şi ţine-i în duhul treziei sfinte de-a pururi, şi umple-i pe ei de iubirea slavei Tale în ei, Doamne. Amin, amin, amin.

— Te aşteaptă sfinţii să fii biruitor cu numele Meu însemnat pe fruntea ta, poporul Meu. Eu ţi-am spus să mergi cu călăuză, şi altfel să nu te încumeţi să mergi nici pe lumină, nici pe întuneric. Eu, Domnul Dumnezeul tău, Mă uit mereu în mijlocul tău, de la mijloc şi din părţi, şi Mă uit în fiii tăi, Ierusalime, ca să le privesc mintea şi inima peste care vreau să lucrez har din cer, iubire din Dumnezeu şi pentru Dumnezeu, şi totul să se facă arătat înaintea oamenilor. Amin.

O, fiilor ai poporului Meu, voi mici să nu fiţi decât la rău, dar la bine şi la slava Mea cu voi să fiţi mari, fiilor. Fiţi desăvârşiţi cu duhul, căci duhul desăvârşeşte trupul. Mereu,

mereu vă învăţ tainele vieţii şi puterea ei. Nu fiţi plăpânzi pentru puterea vieţii Mele în voi. Nu căutaţi să aveţi inimă fără Domnul în ea. Nu căutaţi inimă fără veghe, fără vlagă. Căutaţi să aveţi inima fierbinte în Duhul Sfânt, că duhul rău stă faţă în faţă cu voi, şi aveţi de la Mine învăţătură cum să staţi în război cu duhul rău, care are mare, mare răutate pe voi. Dar cel ce stă cu Mine în el, nu este robit de duhul rău cu nici un chip. Amin. Ascultă de Mine, şi ascultă de călăuza cea pusă de Mine peste tine, căci cei ce-Mi sunt Mie călăuză peste tine au de la Mine înţelepciunea cea pentru paza ta şi pentru biruinţa ta prin ascultarea ta de Dumnezeu cu duhul, cu sufletul şi cu trupul tău, poporul Meu. Să te scoli de dimineaţă şi să spui rugându-te Mie cu tot cugetul tău spre Mine şi în Mine: *„Doamne, luminează-mi mintea şi deschide-mi inima, iar buzele mele să rostească laudă Ţie, că Tu fără de veste vii, şi faptele fiecăruia le ştii“.* Aşa să trăieşti tu, poporul Meu, căci viaţa este numai cea întru Mine, şi numai cu ea se biruieşte moartea cea care-l face pe om să se despartă de Dumnezeu. De nimic şi de nimeni să nu-ţi legi inima şi viaţa şi simţirea decât de Mine, fiule poporul Meu, că iată cum te învăţ Eu libertatea ta întru Mine şi robia ta cu Mine, căci cine nu este rob supus Mie, acela nu poate fi liber întru Mine. Mi-e milă de om când Eu te învăţ pe tine aşa. Nu numai de tine Îmi este milă când Eu te învăţ, Ierusalime. Grijile cele pentru viaţa ta şi pentru inima ta şi pentru căldura din ea să Mi le închini Mie, că Eu sunt Cel ce sunt, şi pe Mine să Mă alegi mereu pentru tine şi să stai sub învăţător, fiule. Învăţătorul te priveşte şi de aproape, şi de departe, că are Duhul Meu dat lui pentru paza ta, Ierusalime.

O, fă-te tu slavă a lui Dumnezeu pe pământ, slavă mare, că se uită cerul la tine să ia bucuria duhului tău întru Duhul Meu şi să mănânce sfinţii hrană de Duh Sfânt de la masa ta cu Mine, de la masa Mea cu tine, poporul Meu. Vezi tu cât de dulce te învăţ Eu? Te învăţ să fii, te învăţ să ştii, te învăţ să poţi prin multă, multă iubire de Dumnezeu, Ierusalime, şi apoi Eu Mă uit cu dor la tine ca să văd cum Mă asculţi. Amin.

Să ştii, poporul Meu, că prin bucurii nu poţi să Mă iubeşti. Bucuria durerii după Dumnezeu, aceasta să iubeşti tu, şi învaţă taina lepădării de sine lucrând la ea şi nu numai ştiind cum este ea, că Eu plâng şi iar plâng după viaţa Mea în om şi n-am cu cine să-Mi port durerea inimii, poporul Meu. Fiii care-Mi sunt porţi spre tine Îmi sunt plăpânzi, iar dacă ei n-au lucru cu rod peste tine, sunt şi mai plăpânzi, şi plâng de la mijloc în duhul lor copiii care atât de mult tânjesc după slava Mea cu ei pentru odihna lor în Mine, şi a Mea în ei.

O, Ierusalime, întăreşte-ţi dorul şi trăirea Mea în tine şi stai de veghe lucrând, că e tare, tare greu pe pământ, şi tu nu ştii cât luptă cerul pentru viaţa ta, pentru împărăţia Mea cu tine, Israele de azi. Te-am învăţat să stai cu inima afară şi nu în piept, şi mare este aceasta ce te-am învăţat Eu. Şi dacă te-am învăţat aşa, împlinesc Eu aceasta atât cât tu nu ştii şi nu simţi, şi nu atât cât faci tu aceasta. Eu am putere prin cuvântul cel rostit, şi apoi pot să-l împlinesc.

Amin, amin zic vouă: fericit este cel ce nu se sminteşte întru Mine. Acest cuvânt să-l ceri de la învăţătorii tăi, să-l ceri cu toată inima şi cu tot cugetul tău şi să-l faci împlinire, ca şi tu, la rândul tău, să faci să nu se smintească nimeni întru tine şi de la tine, poporul Meu, ca să fii tu Evanghelie vie a celor ce caută liman la tine pentru slava Mea din mijlocul tău.

Amin, amin zic ţie, Ierusalime: fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia văd pe Dumnezeu. Şi iarăşi zic: fericiţi cei săraci cu duhul, că aceia sunt fiii lui Dumnezeu, şi toate popoarele îi vor numi pe ei aşa, căci rodul acestei fericiri îl voi pune Eu în ei. Amin.

Nu fiţi fără de cuvântul Meu între voi, căci scris este în cărţile apostolilor: *«Cuvântul lui Dumnezeu să prisosească cu multul între voi»*. Nu fiţi fără de mulţumire, ca să nu cârtiţi sub nici un greu, fiilor. Fiţi cu inima curată, fiţi săraci cu duhul, ca să poată Domnul sta în voi cu pacea venirii Lui. Primiţi-Mă cu pacea din voi, cu dorul din voi, cu multul Meu din voi, şi aşa să petrecem unii cu alţii, şi nu vă uitaţi pe fereastră, ci numai în casă, fiilor, având grijă de ea şi de Mine, Stăpânul şi Mirele vostru. Aveţi grijă mare să fiu Eu mereu, mereu între voi. Cereţi Duh Sfânt şi luaţi şi purtaţi şi petreceţi întru El cu inima şi cu limba, şi fiţi limbi de Duh Sfânt, căci fericiţi sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi îl împlinesc pe el întocmai, fiilor învăţaţi de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Şi după ce veţi petrece sărbătoarea de azi, Eu, Domnul, Mă voi apropia iar cu cuvântul, ca să vă dau vouă, fiilor unşi, povaţă pentru cele ce avem de împlinit acum. Amin, amin, amin.

*

Eu vă dau, copiii Mei, o lucrare mare de lucrat. Ridic cu voi mai presus de pământ locurile Mele cu voi. Însemnăm noul nume al cetăţii cea cu porţi tari, şi numele ei va fi ca în Scripturile veacului ce va să fie: *Cetatea Sfântă Noul Ierusalim*, iar temelia ei va fi *Sfânta Vîrginia*, aşa cum este ea din anul când am întemeiat din nou Ierusalimul, anul 1955, şi apoi, iarăşi, anul 1995 când iar l-am scris rezidit din nou pe aceeaşi piatră.

Mergeţi cu binecuvântarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh şi împliniţi acum numele cel sfânt al cetăţii, şi apoi vrednici să fiţi de numele ei, iar numele ei vrednic să fie de voi, de voi şi de tot poporul cel sfinţit, că vreau să am popor sfânt după cum i se rosteşte numele în ceruri de către sfinţi şi îngeri. Amin. Daţi-vă Domnului, şi aşa să staţi. Fiţi dreapta Mea pe pământ, după cum vă este ungerea, fiilor, şi întăriţi-Mă peste voi ca să vă ocrotesc cu multă putere pe voi şi pământul de sub voi. Şi vă voi da poveţe noi, şi ale căror împliniri, Eu, Domnul, le aştept de la voi apoi de-a pururi, fiilor. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2003

Praznicul Întâmpinării Domnului

Umilinţa inimii este mai presus decât mângâierea duhului. Ţara română va străluci peste popoare sub slava cuvântului Domnului.

Ierusalime, poporul Meu, să se ridice porţile tale şi să intre Domnul la tine, că astăzi e sărbătoare a Domnului Dumnezeului tău, şi mereu astăzi este El peste tine, că tu trebuieşti ocrotit de sus şi de jos şi din părţi, ocrotit de Dumnezeu trebuie să fii, că omul nu te poate ocroti dacă tu eşti poporul Domnului, că scris este: *«De n-ar păzi Domnul cetatea, în zadar s-ar osteni cei ce o păzesc pe ea»*. Amin, amin, amin.

Curând, curând te vor întâmpina popoarele ca popor al Domnului, Ierusalime, că acestea vor vedea mântuirea pe care Eu, Domnul, o gătesc în mijlocul tău: *«lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Meu Israel de azi»*, precum este scris. Amin. Curând, curând va fi să nu mai ţin pe loc slava Mea cea din mijlocul tău, dar am de întărit pă-

mântul de sub tine, şi le poruncesc îngerilor sfatului şi ai tăriei şi ai luminii să stea mereu, mereu în mii de mii în preajma ta spre lucrarea Mea care o am de împlinit peste tine, şi de la tine peste pământ apoi, poporul Meu.

Tot omul mare de pe pământ se bizuie pe mulţimea carelor şi a călăreţilor lui, dar om pe om se sfărâmă atunci când el nu are pe Dumnezeu din cer peste el ca Stăpân. Numai că tot Eu sunt Stăpânul, şi fără Mine nici un fir de iarbă nu se mlădie, şi om peste om se ridică, după cum este scris: *«Se va ridica neam peste neam»*, iar *«şarpele cel veninos va lovi piciorul calului ca să cadă călăreţul, şi el va judeca pe poporul său»*, pe tot omul care se închină omului şi nu Domnului. Amin.

Voiesc să te ridic tot mai mult spre mărturisirea râului vieţii, care curge din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului Său în mijlocul tău, şi de la tine peste pământ, Ierusalime nou. Această slavă a Mea cu tine e mare cât cerul şi pământul, dar Eu o ţin sub văl şi în mijlocul tău şi peste hotarele tale. Fi-va însă să se împlinească văzut slava Mea cu tine, şi vor vedea neamurile pământului cum Eu vin la tine pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă, cu mult, mult cuvânt, care va fi ca mreaja pe care nici un ţinut de departe sau de aproape n-o aşteaptă pe ea, fiindcă Stăpânul călătorind departe în taină, El vine când slugile nu se mai aşteaptă că El va veni.

Voiesc, Ierusalime, să-ţi dau mereu, mereu poveţe, iar tu să fii mic ca să le poţi primi, şi să foloseşti multă, multă umilinţă înaintea Mea, iar ea să-ţi fie chiar dragostea ta pentru Mine, că omul de pe pământ care crede că Mă iubeşte nu ştie ce este dragostea lui pentru Mine; nu ştie, că el e om şi atât, şi nu este fiu al Meu cel ce nu-Mi sfinţeşte cu viaţa lui numele Meu de Tată, Care are fii cu împărăţia Lui în ei, nu în afara lor, nu prin faptele lor mărețe în numele Meu înaintea oamenilor, ci prin viaţa lor în viaţa Mea, iar Tatăl este în Mine când Eu grăiesc omului în numele Lui şi când El Însuşi grăieşte cu grăirea Mea odată. O, ce mult aş vrea să faci aşa şi tu cu vorbirea ta în numele Meu şi să nu mai ştii când grăieşti tu şi când grăiesc Eu în tine şi din tine! O, ce mult aştept unirea Duhului Sfânt cu duhul tău cel credincios aşa cum şi Eu îi am înaintea ta pe cei ce-Mi sunt călăuză peste tine, stâlp de cuvânt de foc, care caută să te lumineze, să te însenineze, să te hrănească, să te păzească, să te crească până ce tu vei fi mângâierea Mea cea deplină, împlinirea Mea în fiinţa ta, poporul Meu, că asta este mângâierea pe care Eu o aştept de la tine, nu altă mângâiere aştept Eu de la fiii tăi. Mângâierea este altfel în cer, nu e ca aceea de pe pământ. Mângâierea fiilor lui Dumnezeu pe pământ, trebuie să fie viaţa Mea trăită de ei, harul Meu în ei, puterea Mea în ei, şi toate întru toată umilinţa purtate, că nu este nici o mângâiere a duhului mai presus decât umilinţa care-L lasă pe Domnul să stea în om cu toată slava Lui, cu toată venirea Lui la om, poporul Meu.

O, ce mult aştept unirea Duhului Sfânt desăvârşit cu tine în lucrare văzută, limbi dulci şi râuri de cuvânt de Duh Sfânt, fiinţa Mea în fiinţa ta, în duhul tău cel umilit înaintea Mea, că omul cel de la început făcut de mâna Mea, nu a ştiut de umilinţă, fiindcă Eu pe ale Mele pe toate le pusesem deoparte, în pomul din care Eu i-am spus omului să nu mănânce. El a uitat că e om făcut de Dumnezeu, şi dacă s-a semeţit ca un dumnezeu, atunci au căzut peste el numai roadele cunoştinţei răului din pomul cel pus deoparte, căci roadele binelui erau ale Mele, şi cu ele trebuia să-L păzească omul pe Dumnezeu în el dacă ar fi voit să nu se semeţească dorindu-se Dumnezeu peste toate, mai mare ca Cel Preaînalt Dumnezeu. Umilinţa era şi ea în cele ale cunoaşterii binelui şi răului, dar cele bune ale cunoaşterii nu s-au mai luat după omul cel zidit de mâna Mea, fiindcă semeţia din om îl depărtează pe el de cele din Dumnezeu, de cele bune care înseamnă viaţa lui Dumnezeu în om.

Mângâierea este altfel în cer, nu e ca pe pământ, poporul Meu, iar omul dacă n-a luat din ea la facerea lui cea din neascultare, cea din pomul cunoaşterii, el nu ştie acum roadele mângâierii, roadele umilinţei, harul Meu în om, ca să fie omul plin de har apoi. Nu este nici o mângâiere a duhului mai presus decât umilinţa inimii, care-L lasă pe Domnul să stea în om cu toată slava Sa, cu toată venirea Lui la om. Aştept, Ierusalime, râurile Duhului Sfânt, care să curgă din fiii tăi în limbi dulci şi pline de har, şi de aceea te-am aşezat la şcoală cu învăţător până ce va veni vremea să curgă de la tine mărirea Duhului Sfânt, iar Eu, Domnul, să Mă slobozesc de dorul Meu cel după om, de suspinul Meu cel tainic, purtat pe pământ între Mine şi om pentru omul care întârzie să vină să-Mi urmeze Mie prin lepădare de sine, şi apoi prin duhul umilinţei, cea mai dulce jertfă adusă de om lui Dumnezeu. Amin.

Voiesc, Ierusalime, să-ţi înmulţesc lucrarea cea adusă de tine înaintea Mea. Voiesc în chip tainic încă să merg cu tine pe pământ, să petrec cu tine între oameni aşa cum petreceam acum două mii de ani cu ucenicii Mei, dând oamenilor împărăţia Mea, botezul cel cu Duhul Sfânt, Care vorbeşte în limbi dulci peste mulţimi ca să vină şi să vadă ele slava Mea, să vină din ţinuturi îndepărtate, şi să Mă vadă în mijlocul vostru popoarele şi limbile şi neamurile de pe pământ şi împăraţii lor, că aceasta este Scriptura pe care Eu voiesc s-o împlinesc din tine în duhul lui Ioan, căruia Eu, Domnul, i-am arătat-o ca să fac cunoscută venirea Mea de azi aşa cum am făcut-o şi prin proorocul Daniel înainte cu şapte vremi de venirea Mea trup născut din Fecioară pe pământ, ca apoi să fac legământ nou, de naştere nouă a omului şi, iarăşi, iată încă un legământ de naştere din nou a lumii, lucrare lucrată cu voi, cei de azi ucenici ai Evangheliei împărăţiei cu care ea vine pe pământ după om; înnoirea lumii, după cum scrie în Scripturile Mele cu ucenicii Mei cei de atunci şi care stau acum în numele celor douăsprezece seminţii ale lui Israel judecându-le pe ele cu acest cuvânt al Meu, cuvântul împărăţiei care se face acum prin cuvântul acesta, spre slava Mea din mijlocul tău, poporul Meu de azi.

Curând, curând ţara română se va arăta peste popoare şi va străluci de slava cuvântului Meu peste pământ, iar voi veţi odrăsli ca iarba cu inima din voi, care va tresări atunci de slava bucuriei Mele cu voi. Eu sunt Cel ce făgăduiesc şi împlinesc, iar voi veţi fi bucuria Mea, şi Eu a voastră în muntele Meu cel sfânt, din locul din care curge cuvântul Meu peste pământ. Amin.

Tot omul mare de pe pământ se bizuie cu mulţimea carelor şi a călăreţilor lui, dar lauda şi slava ta este Domnul, poporul Meu. Stăpânirea Mea este veşnică, stăpânire care nu va trece, iar împărăţia Mea şi a ta nu va fi nimicită niciodată. Amin, amin, amin.

Te-am mângâiat, Ierusalime nou, cu glasul cuvântului Meu, şi te mângâi şi din mijlocul tău prin cei ce sunt călăuză a Mea peste tine, pentru tine şi pentru Mine cu tine, poporul Meu. Pacea lor este biruinţa Mea şi a ta în mijlocul neamurilor de pe pământ. Pacea Mea o dau lor, iar ei o dau ţie după potriva ta, după puterea umilinţei tale care aduce cerul pe pământ pentru tine, cel umilit înaintea Mea. Nu uita că nu

este nici o mângâiere a Duhului Sfânt şi a duhului tău mai presus decât umilinţa ta, care Mă lasă pe Mine să stau în tine cu toată slava Mea, cu toată venirea Mea, cu toată voia Mea în mijlocul tău, popor al venirii Domnului acum, la sfârşit de timp când Eu cu tine am început veacul ce va să fie şi viaţa lui pe pământ; Eu cu tine în mijlocul popoarelor, poporul Meu. Tu să stai umilit sub mâna Mea cu viaţa ta, căci poporul Israel a stat semeţ între popoare pentru slava Mea de peste el, iar semeţia lui s-a stins şi se stinge odată cu el dinaintea Mea, dar rămăşiţa lui se va mântui prin apostolii Mei cei din iudei, şi care vor strânge de la toate marginile pe cei scăpaţi din Israel pentru slava Mea cea de azi, şi care va străluci şi peste Israel cel după trup, ca să vină după Mine şi să se mântuiască, după numărul lor cel scris în Scripturi pentru mântuire, şi apoi, după mijlocirea voastră cea pentru el înaintea Mea, căci cine din iudei vă va da vouă un pahar cu apă în numele Meu cel de atunci şi cel de azi, Dumnezeu Cuvântul, acela mare se va chema înaintea Mea între fiii lui Israel cel după trup în zilele acestea. Amin.

O, fiilor care-Mi sunteţi porţi, Eu v-am întâmpinat cu cuvântul Meu de peste voi, iar voi cu deschiderea porţilor Mele spre poporul Meu şi al vostru ca să intru Eu cuvânt în Ierusalim. Gătim slava cea văzută a cuvântului Meu, Eu şi cu voi şi cu sfinţii din cer şi cu îngerii în mii de mii, fiilor, iar Eu voi face să se adune popoarele şi să bea din apa Mea, căci apă nu va mai fi pe pământ pe nicăieri, iar râul Meu cel de viaţă dătător, va umple lumea cea însetată după apa cea care ţine omul în viaţă şi nu oricum apă. Şi voi veţi fi împărţitorii care Mă împart pe Mine cuvânt de Duh Sfânt peste pământ, iar cei ce vor veni să bea vor fi primitorii bunei credinţe şi vor umbla aceştia cu credincioşie înaintea Mea. Şi ne vom mări în lung şi în lat, după hotarele care vor cuprinde între ele slava Mea cea prezisă de Scripturi, căci vălul de pe ea va fi de mâna Mea luat, că e vremea ca ţara venirii Mele să Mă întâmpine toată, şi apoi să fie ea cunoscută întâia, fiilor, fii ai lui Dumnezeu, descoperiţi de sub vălul de pe voi, căci făptura care suspină de şapte mii de ani, suspină aşteptând ca voi să fiţi pe pământ, fiilor, spre înnoirea lumii, spre răscumpărarea făpturii, şi apoi spre viaţa veacului ce va să fie pe pământ fără de timp. Amin.

Staţi sub cuvântul Meu, că bine este să nu mai ieşiţi de sub el, şi tot mai mult să Mi-l primiţi spre slava lui cu voi, şi a voastră cu el, spre puterea împlinirii lui peste pământ şi peste cer, fiilor care-Mi staţi poartă de intrare a cuvântului Meu. Mângâierea luaţi-o din Mine, că Eu de mânuţă vă port prin îngeri şi vă arăt pe voi sfinţilor şi Mă mângâi cu voi când Mă iubiţi nemaiiubind nimic în afară de Mine şi de lucrul Meu cu voi peste pământ.

Intraţi sub pacea Mea pe care v-o dau mereu, şi daţi din ea la toţi cei iubitori de Duh Sfânt, şi luaţi din rodul ei, fiilor. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2003

Duminica vameşului şi a fariseului

Faptele bune pot fi cursă pentru suflet când cele dinăuntru nu se dau milostenie curată. Domnul voieşte milă de la om, iar slujitorii altarelor vor jertfă. Jertfa cea pentru păcat este smerenia inimii. Nu poate singur omul să-şi vadă semeţia.

Mă scriu şi azi în cartea Mea cu voi, şi deschideţi-Mi, fiilor care-Mi sunteţi porţi! Deschideţi porţile, că Eu Mă las cuvânt în carte, cuvânt de învăţătură peste pământ şi peste voi. Amin.

Pomenim azi pe vameşul şi pe fariseul care au venit să se roage în templu. Voiesc să-l învăţ pe om şi în ziua aceasta, că Eu dacă sunt la voi cuvânt sunt Învăţător şi păstoresc toate neamurile pământului cu toiag de fier, cu învăţătura pe care omul n-o găseşte pe pământ, că pe pământ e îngâmfare şi mândrie peste om, iar aşa om nu poate da rod cu învăţătura sa despre împărăţia cerurilor dacă nici el nu stă în ea ca s-o vadă omul că o are, şi să-i urmeze lui apoi.

Faptele bune pe care le face omul în numele Meu din câştigul său, acestea pot fi cursă a sufletului lui, căci Stăpânul cerului şi al pământului îi cere omului pe cele dinăuntru ale sale, nu pe cele din afară, şi am zis: *«Milă voiesc, nu jertfă»*. Nu e om pe pământ să înţeleagă acest cuvânt, dar v-am găsit pe voi, copii credincioşi, şi v-am învăţat să credeţi cum Îmi place Mie să creadă omul, şi mai întâi v-am învăţat înţelepciunea minţii, şi apoi faptele ei în inimioarele voastre, şi numai apoi fapta mâinilor şi toată fapta care porneşte de la cele ale omului. Amin. Eu caut de şapte mii de ani milă de la om, iar mulţimea jertfelor lui nu Mă mângâie. Când îl văd pe om că-şi grămădeşte fapte peste fapte în numele Meu peste om, când îl văd că nu ştie că nu aceasta este împărăţia cerurilor pe care Eu, Domnul, o aştept să fie în om, Mă doare, Mă doare, fiilor copii. Ce să-i fac omului? Ce să-i fac, oare? Ce să le fac celor ce se cred creştini ai bisericii, şi care fac atâtea fapte bucurându-şi inima? Acestora n-are cine să le spună Scriptura aceea că: *«oricine se înalţă pe sine, se va smeri, iar cel ce se smereşte pe sine, se va înălţa»*. Omul îi face omului, nu Mie, şi după ce face aşa, se înalţă cu mintea că este al Meu, că Mă are pe Mine prin faptele lui. Planul Meu cu omul este altul, dar nu găseşte bietul de el învăţătură care să-l conducă pe om spre Mine, Cel ce dau viaţă veşnică omului smerit cu inima şi cu fapta mâinilor lui.

Am venit acum, după două mii de ani, ca un fur am venit, şi l-am găsit pe om fără Dumnezeu pe pământ, fără credinţă pe pământ, căci Eu am spus: *«Când va veni Fiul Omului, va găsi, oare, credinţă pe pământ ca să facă dreptate aleşilor Săi, care strigă către El ziua şi noaptea, şi pentru care El rabdă îndelung? Da, le va face dreptate curând, curând, zic»*. Amin. Dar cine sunt aceia, aleşii Mei? Sunt cei ce Mă strigă să vin, sunt cei ce Mă doresc ca să-i izbăvesc de moarte şi de pierzarea cea de veci, nu sunt cei ce zic ca fariseul care venind la templu să se roage Îmi mulţumea că nu e ca ceilalţi oameni care răpesc şi nedreptăţesc şi se desfrânează, sau ca vameşul care venise şi el în faţa Mea cu rugăciunea lui; şi Îmi mai amintea fariseul că posteşte două zile din săptămână şi că dă zeciuială din toate câte el câştigă. Iată, acela se simţea a fi alesul Meu, dar aleşii Mei sunt cei ce Mă strigă ziua şi noaptea, stând întru venirea Mea cu duhul, cu sufletul şi cu trupul lor, întru umilinţa cea plăcută Mie, fiindcă oricine se smereşte pe sine, acela este cel ce ştie să se înalţe la Dumnezeu. Amin.

O, cum să-l fac pe om să-şi vadă rătăcirea? Cum să-l fac pe fariseu să-şi lase semeţia şi somnul lui cel pierzător de suflet? Cum să-l fac să ştie să se roage să-i fiu lui milostiv şi nu dator? Cum să-l fac pe fariseu să nu se creadă drept, iar pe Mine să Mă facă dator pentru dreptatea pe care Mi-o cere în schimbul faptelor lui şi a postului lui şi a celor ce le dă din tot câştigul lui? Dar cui dă? Mie? O, Mie nu-Mi dă nimic fariseul. El dă celor asemenea lui, şi fiindcă are câştig, nu răpeşte, nu nedreptăţeşte, ba chiar şi dă celor asemenea lui şi celor ce slujesc la altar, nu Mie. O, altfel dă cel ce-Mi dă Mie. Vameşul Mi-a dat strigare, sfiindu-se să se apropie chiar şi cu strigarea, şi stând mai departe nici n-avea curajul să ridice

ochii la cer, ci numai pieptul şi-l bătea şi Îmi zicea şi se înălţa prin smerenia inimii zicând: *«Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului, Doamne!»*. Îşi bătea vameşul pieptul. Aşa bătea el la uşa Mea, nu ridicându-şi ochii în sus. Îşi bătea inima, şi acolo Mă găsea şi Mă striga să-i fiu milostiv şi să-i şterg păcatele, pentru smerenia inimii lui, care-l ajuta să se înalţe pentru ca să Mă ia ajutor al lui în viaţa lui cea plină de ispite şi de pierzare.

O, cum să fac să-l învăţ pe om să bată îndelung la poarta lui Dumnezeu şi să primească iertarea multelor lui păcate? Eu vreau de la om să-şi vadă păcatele, nu faptele. O, când vei face aceasta, omule fariseu? Până când Mă vei numi datornicul tău pentru postul tău, pentru zeciuiala ta cea din câştigul tău, pentru legea pe care zici tu că o împlineşti? Până când, oare? Când vei lăsa şi tu fruntea la pământ, şi, bătându-ţi pieptul în care trebuie să stau Eu şi nu tu, să poţi apoi să-Mi zici să te miluiesc, şi stăruitor ziua şi noaptea să-Mi ceri aceasta îndelung? Vezi tu, fariseule, ce înseamnă ales al Meu? Înseamnă cel ce strigă ziua şi noaptea la Mine ca să-i fac dreptate faţă de potrivnicul lui, diavolul, care umblă să înghită, dacă va fi cu putinţă, chiar pe cei aleşi ai Mei care Mă strigă îndelung.

Vameşul şi-a văzut păcatele, iar fariseul, nu. Fariseul şi-a văzut faptele, iar păcatul cel mai greu, semeţia, nu şi l-a văzut. Nu poate singur omul, nu poate singur creştinul să-şi vadă păcatul semeţiei pe care şi-l acoperă cu fapte aduse în faţa Mea. Eu am călăuză înaintea ta, poporul Meu, şi tu să stai sub povaţa ei cu multă umilinţă când ea caută la tine ca să te aşeze mereu, mereu în faţa Mea plăcut Mie. Dar cu omul cel din lume care se crede al Meu prin faptele lui semeţe, cum să fac să-l învăţ? Îl învăţ prin cuvântul dintre Mine şi tine şi Îmi fac datoria de Învăţător peste toate neamurile de pe pământ mai înainte de venirea Mea când Eu voi da fiecăruia după cum este fapta sa. Amin.

O, copii care-Mi staţi din partea Mea călăuză pentru mersul cel sfânt şi umilit înaintea Mea al poporului Meu de azi! Daţi fiecăruia după cum este fapta sa. Lucraţi cu fiecare după faptă şi nu altfel. Iar cu cei ce Mă strigă să vin să-i izbăvesc de potrivnicul diavol care umblă să-i înghită până şi pe cei aleşi ai Mei, faceţi-le dreptate, fiilor copii. Lucraţi ca Mine, că Eu sunt judecător milostiv cu cei aleşi ai Mei care strigă către Mine ziua şi noaptea, şi pentru care Eu rabd îndelung.

Cine nu va primi împărăţia lui Dumnezeu ca un prunc, nu va intra în ea, fiindcă oricine se smereşte pe sine, se va înălţa, şi va fi înălţat spre Mine cu inima din el, cu supunerea lui care-l înalţă între cei plăcuţi ai Mei. Cei plăcuţi ai Mei se înalţă cu rugăciunea lor durută după Mine şi strigă ziua şi noaptea ca să-i izbăvesc de moarte, iar Eu pentru aceştia rabd îndelung, şi din răbdarea Mea pentru ei, se capătă şi omul cel semeţ şi nepocăit, doar, doar va vedea acesta că bunătatea Mea îl îndeamnă pe el la pocăinţă şi la rugăciune ca a vameşului care-şi bătea pieptul nevrând nici ochii să-şi ridice spre cer, ci zicând cu durere: *«Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!»*.

Eu, milă voiesc. De ce nu aude omul ce voiesc Eu? De ce-Mi aduce omul jertfă pentru păcat şi zeciuială din câştig, ca apoi să Mă aibă dator lui aşa cum Mă avea fariseul care-Mi pomenea faptele lui bune şi zeciuiala lui la templu şi faptele rele ale vameşului? Cei ce slujesc la altar sunt cei ce iau jertfă de la om pentru păcatul omului învederat de păcat prin jertfa adusă la altar, jertfă din care trăieşte cel ce slujeşte la altar, nu Eu, iar Eu nu trăiesc nici în cel ce aduce jertfă la altar pentru păcatul lui, nici în cel ce primeşte pe altar jertfa cea pentru păcat, jertfa cea arătată în legea cea pentru păcat. Dar Eu voiesc milă. Cel ce slujeşte la altar pentru omul păcătos, vrea jertfă, iar Eu voiesc milă de la om şi de la cel ce nu-l ajută pe omul care păcătuieşte, ci numai îi primeşte jertfa cea pentru păcat, aşa cum şi azi oameni peste oameni şi grămezi de oameni adunaţi prin bisericile lumii dau pomelnice şi bani şi prinoase slujitorilor de altare ca pe vremea jertfelor pentru păcatele lui Israel, iar jertfele acestea Eu nu le voiesc, ci voiesc pocăinţa omului, inima omului, în timp ce slujitorii altarelor sug din sângele celor lipsiţi şi al celor bogaţi care aduc din prisosul lor la altare, şi altceva nu fac slujitorii altarelor, nu-i ajută pe oameni să se lepede de faptele lor rele şi să strige apoi la Mine îndelung, ziua şi noaptea, ca să le fac dreptate împotriva potrivnicului lor, diavolul, care-i ţine robi ispitei duhului lumii, ispitei trupului şi oricărui fel de ispită. Eu milă voiesc, ca apoi să-l miluiesc pe om. Vameşului i-a fost milă de Mine şi Mă chema să Mă mângâie cu pocăinţa lui bătându-şi pieptul de durerea părerii de rău şi de spaima pedepsei păcatelor lui.

Eu milă voiesc, şi de la om la Mine, şi de la Mine la om, dar mai ales de la om la Mine. Jertfa pentru păcat sau zeciuiala este pentru cel ce slujeşte la altar, nu pentru Mine, iar Mie Îmi rămâne omul greu de păcatele lui şi ale slujitorului care trăieşte din păcatele omului. O, dacă nici un om de pe pământ n-ar face nici un păcat, din ce ar mai trăi slujitorii altarelor, care slujesc înaintea Mea pentru omul cel păcătos? Ar trăi din zeciuiala fariseilor, şi tot ar trăi de la altar. Mă voi răzbuna curând, curând, curând pe ei, că nici pe cei ce se nasc, nici pe cei ce mor nu-i ajută să intre în împărăţia cerurilor ca nişte prunci, ci le cer bani şi iar bani, chiar şi după ce moare omul. O, când vor face aceştia fapte bune pentru sărmani? Când vor avea aceştia milă de sufletul lor, şi apoi de Mine milă? Când, fariseule? Când, slujitorule de altar? Când, cărturarule, Îmi vei aduce tu jertfă plăcută Mie, smerenia inimii tale şi duhul umilinţei tale, care să te înalţe spre cer cu inima şi nu cu ochii şi nu cu fapta mâinilor tale, care Mi-a ajuns până la os scoţându-Mă ţie datornic? Când vei învăţa ce este mila şi nu jertfa? Vin curând, şi îţi voi plăti după fapta ta. Iar celor ce strigă îndelung la Mine ziua şi noaptea ca să vin, voi veni la ei şi Îmi voi face casă la ei şi voi cina cu ei şi Mă voi arăta lor. Dar am şi venit şi am făcut aceasta şi am împlinit sub ochii tăi dreptatea celor pentru care Eu, Domnul, am răbdat îndelung, aşteptând pocăinţa fariseului să ajungă ea înaintea Mea, ca a vameşului care Mă striga cu inima zdrobită să-i fiu lui milostiv.

O, de ce a trebuit să aleg Eu un nume de fariseu şi unul de vameş pentru această pildă pomenită azi în duh de biserică? Semeţia şi umilinţa, aceasta am scos Eu deasupra prin pomenirea acestei pilde; cel drept şi cel păcătos. Cel drept nu se mai apleacă spre cel păcătos, iar cel păcătos Se înalţă spre Mine prin zdrobirea inimii lui după Salvatorul Cel din cer, iar dreptul îl pârăşte pe el la Mine pentru păcatele lui. O, nu se poate aşa la Mine, că Eu pentru un păcătos care se pocăieşte las nouăzeci şi nouă de drepţi şi îi ascult disperarea celui ce bate în miezul nopţii lui pentru milă la poarta Mea. Smerenia este cea care intră pe poarta cerului, iar semeţia rămâne jos, pe pământ. Amin.

Aş vrea, poporul Meu, să nu stai fără călăuză nici o clipă, fiule, că vreau ca tu să fii cu inima smerită şi să te rogi de-a pururi pentru tine şi pentru tot neamul omenesc ca să

vină el spre umilinţă, poporul Meu. Nu poate singur omul să-şi vadă păcatul semeţiei lui şi pe care-l acoperă cu faptele lui cele pentru aproapele sau cu zeciuiala lui dusă la altar. Nu poate omul semeţ să-şi vadă păcatul semeţiei lui. Păcatul semeţiei este lipsa umilinţei inimii. Inima curată primeşte pe Dumnezeu din cer şi de pe pământ, şi văd ochii celui ce este smerit cu inima şi cu fapta, dar ochii celor mândri nu văd. Iar tu să crezi ce-ţi spun şi să nu faci să Mă doară de la tine, şi să te primeşti frate pe frate şi să iei pildă pe cel ce se face pildă a împărăţiei cerurilor înaintea ta, căci cine nu va primi împărăţia cerurilor ca un prunc, nu va intra în ea. Amin. Caută să fii prunc, mereu prunc, şi atunci vei primi mereu mânuţa care te ţine în picioare pentru împărăţia Mea, care este a celor smeriţi cu inima, ca şi cei mici care se supun oricărui bine care vine să-i cuprindă pe ei, poporul Meu.

Voiesc să vă cuprind pe toţi în împărăţia cerurilor, fiilor, iar ea este a celor mici. Voi să nu fiţi mari unii peste alţii, şi să fiţi ca pruncii care au tată, şi iubire de la tată. Voiesc să vă vorbesc curând, curând din nou despre împărăţia cerurilor din voi şi dintre voi, că vreau să vadă toate neamurile pământului împărăţia Mea din voi. Lăsaţi-vă moi pentru ea şi cu ea. Fiţi păpuşi şi lăsaţi-Mă pe Mine să fac cu voi tot ce voiesc Eu, iar voia voastră să fie voia Mea mereu, mereu, copii călăuziţi de Mine, de Dumnezeu călăuziţi, fiilor. Amin, amin, amin.

3/16 februarie 2003

Duminica fiului risipitor. Sărbătoarea sfântului mucenic Haralambie

Cetatea cuvântului iese de sub văl. Se apropie întoarcerea fiului risipitor, Israel cel după trup. Îngerul Domnului va doborî pe antichrist. Trimisul Domnului este cel trimis de Domnul.

Te strâng la gura cuvântului Meu, poporul Meu Ierusalim. Nu trebuie să se mire nimeni de pe pământ că Eu, Domnul Atoatefăcătorul, îţi zic ţie Ierusalim. Eu aşa îl numesc pe poporul Meu, pe oriunde ar fi fost să fie el pe pământ. Dar omul cel fără de minte, cel fără de cap, cel fără de călăuză nu cunoaşte vorbirea Mea cerească, şi se aşează să judece cuvântul Meu şi graiul său cel ceresc pe pământ. Eu grăiesc ca în Scripturi, iar Scripturile venirii Mele sunt scrise cu pană de mâna omului, dar cuvântul lor este cuvântul Meu, şi au fost scrise pe pământ mai înainte de venirea Mea cea de atunci şi cea de acum, numai că omul cel fără de călăuză nu poate să desluşească tainele cuvântului Meu, fiindcă Eu numai duhovniceşte şi numai pentru cei duhovniceşti am grăit şi grăiesc, şi trec pe sub ochii omului şi împlinesc, iar omul cel fără de Domnul în viaţa lui de zi cu zi nu pricepe lucrul Meu peste pământ.

Te strâng pe tine lângă cuvântul gurii Mele, poporul Meu ales din români, şi Mă scriu cu mâna ta pe pământ cu venirea Mea, cu cuvântul Meu care te găteşte pe tine pentru ziua când Eu te voi arăta întru slava venirii Mele la tine şi Mă voi desăvârşi cu totul văzut, când ochii tuturor vor fi deschişi de însăşi puterea Mea, după cuvântul Meu care spune că *«Toate neamurile pământului vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu slavă multă, când El va aduna prin îngeri pe cei aleşi ai Lui din cele patru vânturi, ca să le dea împărăţia»*. Toate, toate sunt scrise la începutul venirii Mele şi la sfârşitul slavei cuvântului Meu, şi Eu le voi împlini cu cuvântul pe toate, aşa precum le-am spus. Amin.

Scriu peste tine numele cel întreg al tău, poporul Meu, că tu eşti cetatea Mea, Ierusalimul Meu de azi. Te cresc şi te ud din cer, nu de pe pământ. Te nasc din cer şi îţi dau din cer să mănânci mult cuvânt şi te numesc popor din cer, nu popor de pe pământ, iar umilinţa ta să strălucească mult ziua şi noaptea înaintea Mea, că Eu îţi dau nume nou, cetate iubită, căci în Scripturi scrie aşa: *«Am văzut Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim, coborâtă din cer, de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru Mirele ei»*. Amin, amin, amin. Te înscriu pe pământ cu numele tău cel întreg: Cetatea Sfântă Noul Ierusalim. Până acum te-am ţinut sub văl şi ţi-am zis: Cetatea Noul Ierusalim. Dar acum vine tot mai mult vremea cea sfântă, vine cu sfinţii din cer pe pământ, vine puterea Mea care împlineşte Scripturile sub ochii celor tari la cerbice care stau împotriva Duhului Sfânt. Dar Eu suflu cu putere pe Duhul Sfânt cuvânt şi îi adun cu suflarea gurii Mele pe cei sfinţi şi pe cei ce se sfinţesc la auzul venirii Mele care-i adună pe toţi cei ce vor umbla pe cărările vieţii şi care vor învăţa de la Mine, fiindcă ucenici nu se nasc dacă nu este învăţător. Iată-Mă Învăţător tainic, venit de la Tatăl pe pământ ca să-i adun sub mantia Mea pe cei risipiţi ai lui Israel şi pe toate neamurile pământului, care vor vedea slava cuvântului Meu coborând pe pământ peste poporul Meu cel din români, poporul Noului Ierusalim, cetatea cea sfântă, gătită ca o mireasă pentru Mirele ei. Amin.

Binecuvântat să fie numele tău cel nou, cetate iubită, şi te voi învăţa curând, curând să sărbătoreşti cu sfinţii pe pământ în mijlocul noroadelor, şi tu vei asculta aşa cum Eu te învăţ, că vreau să-i adun sub dragostea cuvântului Meu pe cei risipiţi ai lui Israel şi să-i fac să umble pe căile Mele cele sfinte şi să asculte de Dumnezeu după ce atâta vreme au stat departe de voia Mea prin îndărătnicia lor, risipindu-şi averea în plăceri şi în desfătări între neamuri, ca unul tânăr care-şi doreşte desfătări. Dar Eu voi aduce pe pământ durere mare, foamete de pace şi de desfătări, ca nimic, nimic să nu-l mai bucure pe om, şi să împlinesc Eu apoi pilda întoarcerii fiului risipitor, care şi-a cheltuit viaţa şi averea ei în plăceri. Amin.

O, poporul Meu, am mare lucrare de împlinit peste pământ, iar tu eşti mic şi plăpând şi n-ai decât cuvântul Meu ca stăpân al tău. Dar el se rosteşte şi se împlineşte, numai să te am pe tine semn al venirii Mele, că mult Mi-a trebuit Mie om şi popor căruia să-i dau cuvântul Meu cel de azi, şi cu care-Mi pregătesc slava venirii Mele. Aşează-te mult la lucru cu Mine şi Mă vesteşte ca un fiu ascultător şi dă de ştire venirea Mea la tine, ca apoi să Mă împlinesc cu ea peste pământ, că scrie despre Mine: *«Din gura Lui iese sabie ascuţită, ca să lovească cu ea neamurile şi să le păstorească cu toiag de fier, iar pe haina şi pe coapsa Lui are nume scris: Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor»*. Amin, amin, amin.

Să te scoli spre slava Mea cu tine, poporul Meu, şi să te faci tu sărbătoare a venirii Mele în toată vremea şi să fii frumos cu frumuseţea Mea şi s-o moşteneşti pe veci şi să le dai să mănânce din gura Mea la toţi cei ce se vor întoarce din căile lor cele rele, iar Eu să le zic lor: *«Aceştia, morţi au fost şi au înviat, şi pierduţi au fost şi s-au aflat»*. Să te ridici cu puterea Mea şi să Mă dai pe Mine omului milostenie, că avutul tău este cuvântul Meu, mana cu care Eu te hrănesc pe tine ca să semeni cu Mine între neamurile de pe pământ, iar Eu să-ţi dau numele Meu să-l moşteneşti, că de atâtea veacuri Eu n-am mai avut popor cu care să grăiesc după cum Îmi este Mie lucrarea şi firea între Mine şi om. Dar iată, M-am întors cuvânt pe pământ la om ca să-Mi împlinesc Scripturile venirii

Mele a doua oară de lângă Tatăl, şi să-i spun aceasta şi lui Israel cel după trup, care s-a îngâmfat peste neamuri cu averea lui cea de la Mine, cu numele lui lângă numele Meu. Dar Eu acum două mii de ani l-am învârtoşat pentru păcatul semeţiei lui şi i-am stat împotrivă venind de la Tatăl în chip tainic, născut din Fecioară, ca să-l vădesc cu nedragostea lui de Dumnezeu, şi atunci Eu l-am judecat pe el, după cum a fost scris în prooroci despre învârtoşarea lui şi despre lepădarea lui de Dumnezeu. Dar acum, după două mii de ani de rătăcire a lui, Eu, Domnul, Fiul Tatălui Savaot, îl strig să vină după Mine ca să nu fie pedepsit. Să vină să-i dau să mănânce din cer şi să nu se mai încânte cu mâncare amară, cu slava lui cea de la semeţia lui, căci curând, curând nu va mai fi om semeţ pe pământ, ci va rămâne un neam blând şi smerit, care urmează dreptatea şi pacea, după cum este scris în prooroci. Amin.

Vreau să-l aud pe Israel cel după trup rugându-se Tatălui Meu şi al lui şi zicând: *„Am greşit, Tată, la cer şi înaintea Ta, nemaifiind vrednic de fiu al Tău, dar fă-mă ca pe unul din argaţii Tăi"*. Iar Tatăl, încă departe fiind el şi gândind la întoarcerea sa la Tatăl, îl va vedea Tatăl şi I Se va face milă de el şi îi va ieşi înainte cu glas blând şi îi va da lui haina cea dintâi şi îi va da încălţăminte şi îl va aşeza la masă ca pe unul care mort a fost şi a înviat, şi pierdut a fost şi s-a aflat.

O, poporul Meu Ierusalim cel din români, tu să te uiţi bine în cuvântul Meu de peste tine, şi aşa să creşti cu orice cuvânt, şi aşa să crezi, că Eu am o aşa de mare lucrare de lucrat prin tine de se minunează sfinţii şi îngerii. Iar porţile Mele din mijlocul tău să fie deschise şi ziua şi noaptea pentru intrarea Mea cuvânt la tine, că multe noroade va fi să hrănesc, fiindcă voi trimite mare foamete pe pământ ca să pot să-i întorc la Mine pe cei aleşi ai Mei şi să-Mi zărească ei izvorul, şi să-i adăp apoi din el. Tu să te aşezi în genunchi şi să te rogi Tatălui şi Mie pentru toate împlinirile rostite de Mine, şi acesta să-ţi fie lucrul tău, iar biserica ta va fi întâia, va fi mireasa Mea, după voia Mea, iar lumina ei va lumina neamurile, şi apoi *«nici un neam nu va mai ridica sabia sa împotriva altui neam»,* precum este scris. Amin.

Acum, păcatul semeţiei omului Îmi stă încă împotrivă, dar îngerul Meu va doborî această fiară şi pe toţi proorocii ei cei mincinoşi şi pe antichrist cu tot numărul lui, cu toţi puii lui, cu tot planul lui cel întunecat şi pe care Eu, Domnul, îl voi scoate la lumină şi îl voi nimici cu suflarea gurii Mele, cu cuvântul Meu care suflă peste tine, Ierusalime al venirii Mele. Tu eşti mic, şi de aceea nu te temi, căci cel mic are tată, şi tatăl are grijă, nu copilul, iar copilul are grijă să stea copil, să stea numai în împărăţia tatălui său. Amin.

Te binecuvintez cu duhul sfinţeniei şi al curăţeniei de duh şi de suflet şi de trup, şi aceasta să-ţi fie lucrarea, iar cei din mijlocul tău călăuză a Mea peste tine, să lucreze cu Mine peste tine şi să te aşeze în această binecuvântare. Amin. Eu sunt Cel sfânt, şi Mă dau celor sfinţi în cer şi pe pământ, şi voi veni curând din nou cuvânt peste tine şi îţi voi vorbi despre taina aceasta, taina sfinţilor Mei. Amin.

Duhul sfinţeniei şi al curăţeniei de duh şi de suflet şi de trup va fi să-l înveţe toţi cei ce vor iubi viaţa cea de veci aşa cum au iubit-o sfinţii cu care Eu azi cobor la tine în slava cuvântului Meu cel de peste tine, Ierusalime. Acest duh să-l ai mereu proaspăt înaintea Mea, nu înaintea ta, nu înaintea omului, că nu tu şi nici omul, ci Eu te voi slăvi cu slava Mea, ca să Mă bucur Eu pentru viaţa ta. Învaţă-te să ştii bine să stai înaintea Mea cu duhul tău, ca să pun Eu şi nu tu, să pun Eu în duhul tău duh dătător de viaţă prin şcoala Mea de peste tine, şi la care te voiesc neadormit şi iubitor şi silitor la învăţat, ca să te pot pregăti pentru tot ce voi avea Eu de lucrat prin tine, poporul Meu, că vreau să-Mi măresc numărul celor ce vor învăţa să lucreze ca Mine şi în numele Meu cu trimitere, că iată, Mă uit pe pământ şi mulţi dau să vorbească peste alţii în numele acestei lucrări. Numai că Eu, Domnul, am porţile Mele prin care Israel iese şi intră la Mine, şi prin care trimisul Meu se duce şi vine, şi prin care omul aude de la Mine ca să vină sau ca să nu vină, după cum Eu voiesc, după cum Eu îl văd pe om. Amin.

Am pus în mijlocul tău sărbătoare de cuvânt şi am bucurat întru venirea Mea cu sfinţii pe marele mucenic Haralambie, făcătorul de minuni, căci sfinţii îl serbează azi pe el în soborul lor, după cum biserica îl pomeneşte pe el pe pământ rugându-se lui să fie mijlocitor spre Mine pentru om. Iar Eu îi spun lui să se bucure cu voi păzindu-vă cu mână tare şi cu minuni despre care nu s-a mai vorbit pe pământ şi în cer, că mare este harul lui de la Mine dat pentru cei se roagă prin el înaintea Mea. Amin.

— Eu, Doamne, aşa voi lucra, după cum Tu cuvintezi acum, bucurându-mi duhul în lucrul Tău dat mie pentru multă ocrotire peste poporul Tău, ca să vadă neamurile pământului cât har şi câtă iubire ai pentru cei ce Ţi-au fost Ţie casă de venire acum, după două mii de ani de la venirea Ta în mijlocul lui Israel cel după trup. Noi, sfinţii Tăi, Îţi vom urma cuvântul Tău de azi şi vom merge spre Israel cel ce Te-a lepădat şi le vom da lor din Duhul Tău, că avem de la Tine putere să facem aceasta, că Tu vii cu sfinţii, şi altfel nu vii, iar aceasta este scris în prooroci, Doamne, şi mulţi sfinţi s-au suit la cer, tăiaţi de pe pământ pentru mărturisirea lor, pentru mărturia lui Iisus Hristos. Amin, amin, amin.

— Vă dau mare lucrare, o, sfinţi care v-aţi dat viaţa împotrivindu-vă păgânilor pentru mărturisirea Mea. Ajutaţi şi mângâiaţi pe poporul Meu cel mic de azi şi desfaceţi ochii celor ce nu vor să Mă vadă venind, că iată, Eu vin negreşit, fiindcă este scris în Scripturi să vin. Amin.

Iar voi, copii ai Ierusalimului Meu cel sfânt de pe pământ, să ştiţi că toate neamurile de pe pământ vor vedea curând, curând ţara strălucirii când Eu o voi arăta cu degetul, cu slava Mea cea cerească de peste ea.

Să ştii, Ierusalime român, că vine curând, curând slava întoarcerii Mele în pământul ţării tale, iar tu atunci vei fi copilul cel purtat pe braţe când toţi vor veni şi vor lua din mâna ta mângâierea Mea, duhul mângâierii Mele pentru cei ce aşteaptă cu prelung suspin venirea Mea, slava Mea cu care vin şi îi mângâi pe cei ce Mă aşteaptă cu ea. Amin, amin, amin.

10/23 februarie 2003

Duminica înfricoşatei judecăţi

Poporul Domnului este cel ce face voia Domnului, iar omul din lume slujeşte la doi, trei dumnezei. Când lumea îl aşteaptă pe antichrist, puii lui se bucură. Fărădelegea este femeie lacomă după viaţa omului. Diavolul va mărturisi că împotriva lui este Dumnezeu.

Te învăluiesc în taina Duhului Sfânt şi în lucrarea Lui, poporul Meu, că Eu voiesc să fac din tine cuvântul Meu cel împlinit, iar tu să fii voia Mea, că aşa şi acesta este poporul cel adevărat al Domnului: voia Domnului,

precum în cer aşa şi pe pământ, voia Domnului. Amin, amin, amin.

Voia Mea am voit să fie omul pe care l-am zidit la început, şi de aceea l-am zidit Eu pe el când l-am zidit. Dar omul care iese din om, acela este voia omului şi voia lui însuşi după ce ajunge om din care poate ieşi alt om. Aceasta se întâmplă pentru că omul cel zidit de mâna Mea s-a smuls din Duhul Meu şi şi-a făcut duhul său, iar Eu am rămas plângând, am rămas fără om, căci omul n-a mai fost apoi voia Mea. De atunci şi până acum Eu plâng după om, iar îngerii Mei tânjesc pe lângă Mine şi îşi fac lucrarea dată lor de Mine, ca să-l păzească pe om de duhul cel potrivnic Mie, de împotrivirea omului de a fi pe voia Mea, să-l păzească pe om de voia lui şi să-l aducă iar la voia Mea.

Tu, Ierusalime român, să nu uiţi pentru ce ai fost tu ales dintre oameni. Ai fost ales de Dumnezeu ca să facă El din tine voia Lui pe pământ, şi apoi, slujit de îngerii Lui, să faci lucrarea Domnului, lucrarea de întoarcere a omului spre voia Mea, poporul Meu. Tu să nu te temi de omul cel potrivnic dacă Eu sunt cu tine, dacă tu eşti cu Mine, că mulţi din cei ce cred în Mine după voia lor, îl aşteaptă pe antichrist, nu pe Mine, şi se uită după el aşa cum au luat ei învăţătură de pe pământ despre venirea lui antichrist, şi ce mult se bucură antichriştii de azi când îl văd pe om cum aşteaptă pe unul cu numele de antichrist!

O, poporul Meu, omul credincios nu Mă mai aşteaptă pe Mine. Se pierde în zvonuri omul, că toţi puii lui antichrist ştiu ei ce să facă pentru ca să-l facă pe om să nu mai ştie de venirea Mea, să nu se mai pregătească pentru ea, şi să-şi piardă mintea şi curajul şi viaţa aşteptându-l pe antichrist. Dar tu să-L aştepţi din zori şi până-n zori pe Domnul Dumnezeul tău, Care vine să te izbăvească pentru împărăţia Sa, Ierusalime de azi. Se uită omul la tine şi nu vrea să cunoască venirea Mea la tine, poporul Meu, iar Eu iată-Mă cum vin şi cât vin la tine şi cât sunt cu tine! Merg cu tine prin lume, dar nu Mă vede lumea, că Eu Mă las văzut de ochii celor ce au pe Duhul Sfânt crezând venirii Mele cea de acum două mii de ani când Eu am spus ucenicilor Mei că voi fi până la sfârşitul veacului cu cei ce sunt ai Mei, cu cei ce fac voia Mea şi venirea Mea la ei pe pământ.

O, poporul Meu, vai de omul care nu Mă are pe Mine de Dumnezeu al lui! Dar Eu n-am cui să spun aceasta, fiindcă omul zice că Mă are, dar nu zice că nu poate sluji omul la doi sau la trei dumnezei. Mai întâi, omul îşi slujeşte lui însuşi şi celor ce ies din el, şi apoi îi slujeşte omului slavei deşarte, şi apoi prin acestea îi slujeşte duhului rău, duhului cel potrivnic lui Dumnezeu, duhului fărădelegii, pe care Eu îl voi nimici cu tot cu omul lui, cu suflarea gurii Mele, de câte ori vin la tine cuvânt peste pământ, poporul Meu, că asta e suflarea gurii Mele: cuvântul Meu, care suflă din gura Mea, şi pe care tu îl auzi din mijlocul tău, şi cu care Eu îl vădesc pe omul fărădelegii şi îi stric mereu puterea arătându-i lucrarea cea potrivnică Mie şi omului care ar da să se scoale şi să se lepede de sine şi să-Mi urmeze apoi pentru salvarea lui, vânzându-şi toată înţelepciunea lui, pentru împărăţia Mea pe pământ cu omul, împărăţie care nu va fi nimicită niciodată. Amin.

Sărbătoresc în mijlocul tău pomenirea Evangheliei cuvântului Meu cel de acum două mii de ani, în care am grăit ucenicilor Mei despre împărăţia Mea cu care voi veni pe pământ. Le-am spus lor: *«Când va veni Fiul Omului întru slava Sa şi toţi sfinţii îngeri cu El, atunci va şedea pe tronul slavei Sale şi se vor aduna înaintea Lui toate neamurile, şi îi va despărţi pe unii de alţii şi va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele, de-a stânga. Atunci va zice Împăratul, celor din dreapta Lui: Veniţi de moşteniţi împărăţia cea pregătită vouă de la întemeierea lumii, că Eu am fost flămând şi însetat şi străin şi gol şi neputincios şi închis în temniţă, iar voi Mi-aţi slujit de câte ori am suferit în cei prea mici ai Mei, căci Mie Mi-aţi făcut acestea. Iar cei ce n-au făcut aşa pentru cei prea mici ai Mei, Mie nu Mi-au făcut, şi vor rămâne aceştia în locul cel gătit diavolului şi îngerilor lui»*.

Dar de ce grăiesc Eu atât de răspicat cuvântul Evangheliei care e pomenită azi în lucrare de biserică? O pomenesc şi o numesc înfricoşata judecată, ca să-i arăt omului că nu voieşte şi nu caută să fie binecuvântatul Tatălui Meu cercetându-Mă pe Mine, Cel purtat de cei prea mici ai Mei pe pământ. Cei ce s-au făcut mari şi atât de mari că stăpânesc pământul şi pe tot omul de pe el, dintre aceia nu se mai găsesc din cei care să cerceteze şi lipsurile celor ce sunt cei prea mici ai Mei. Ai Mei sunt cei prea mici care suferă pentru că sunt ai Mei, că zice omul mare: *„Să le dea Dumnezeu la cei ce sunt ai Lui"*. Dar iată înfricoşata judecată: Eu sunt cuvânt pe pământ, şi pe tronul slavei Mele din mijlocul poporului român şezând întru slava Mea cu sfinţii îngeri, cuvintez pentru toate neamurile pământului şi îi aşez prin cuvânt de-a dreapta Mea, şi de-a stânga îi aşez. Pe cei ce M-au cercetat şi Mă cercetează cu credinţă când Eu, purtat de cei prea mici ai Mei, străbat cu cuvântul pământul ca să aduc pe el vestea împărăţiei cerurilor împotriva împărăţiei lui antichrist, omul fărădelegii, pe aceştia îi numesc binecuvântaţii Tatălui Meu şi le spun să vină să moştenească pe cele strânse ale lor acolo unde molia nu le strică pe ele şi unde furul nu le răpeşte. Amin.

Dar, poporul Meu, cui să spun Eu acest cuvânt al binecuvântării Tatălui Meu când tu, cel prea mic al Meu şi cu care Eu port crucea venirii Mele a doua oară de la Tatăl, nu eşti ajutat sub cruce? Eu te-am învăţat să nu primeşti nimic în dar, şi să lucrezi ca să mănânci, ca să bei, ca să te îmbraci, ca să te îngrijeşti, ca să te păzeşti de rău, iar omul să tragă spre munca mâinilor tale când Eu ies cu ea înaintea lui ca să-i vorbesc lui despre venirea Mea cu împărăţia Mea şi despre moştenitorii ei care adună în ea prin cei mai mici ai Mei, iar omul să ia de la tine şi să-ţi dea de la el.

O, poporul Meu, toată lumea care mai ştie că este Dumnezeu şi credinţă în Dumnezeu şi plată pentru păcatul despărţirii omului de Mine, rămâne tot lume, lume a fărădelegii, căci fărădelegea e femeie lacomă, care-i spune omului să ia şi să mănânce din ea, că nu va muri, ci va trăi. Nu mai e om în lume să se mai poată opri de la fărădelegile lui, prin care-şi adună comori pe pământ. Caut şi iar caut după om ca să fac din el un binecuvântat al Tatălui Meu dacă el voieşte să afle ţarina cea cu comoară în ea şi să dea pe ea pe toate ale lui ca s-o câştige pe ea. O, ce frumos i-ar fi omului, ce dulce i-ar fi dacă ar face totul pe pământ cu binecuvântarea Mea, nu cu binecuvântarea omului cel asemenea lui! Şi iată, nu ştie omul cine este antichrist, care-l desparte pe om de binecuvântarea Tatălui Meu şi îl face să strângă pentru antichrist, care-şi face locuri înalte pe pământ, şi pe ele el scrie numele Meu, de-i trage la el pe toţi cei ce mai au credinţă în Mine. Dar nu mai văd aceştia şi nu mai ştiu calea spre Mine din pricina lui antichrist care s-a aşezat în loc înalt, îmbrăcat în haina Mea şi luând numele Meu ca să nu-l cunoască omul cel fără de înţelepciune, iar pe Mine, Cel smerit şi umil prin cei prea mici ai Mei, să nu Mă mai vadă omul, să nu Mă mai zărească, să nu Mă mai urmeze ca să-Mi ajute în necaz şi în nevoi, ci

să-l ajute pe el şi numai pe el şi pe toată desfrânarea şi semeţia lui, beată de sângele sfinţilor. Dar Eu, Mielul Tatălui Savaot, sunt Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor şi stau în război cu tot omul care este potrivnicul Meu şi îl voi birui, şi veţi birui voi, cei împreună cu Mine lucrători pentru biruinţa Mea, voi, cei chemaţi, aleşi şi credincioşi ai Mei, că iată înfricoşata judecată, că aceştia nu au nimic strâns la Mine, că nu Mi-au dat, ci, din contra, Mi-au jefuit şi numele, şi casa, şi haina, şi slava. Iar pentru aceasta, iată ce spune înfricoşata judecată pe care Eu am rostit-o cu gura Mea, cu suflarea gurii Mele acum două mii de ani când am venit de la Tatăl şi când stăpânitorul acestei lumi a fost judecat prin moartea şi prin învierea şi prin şederea Mea apoi de-a dreapta Tatălui ca Împărat al lumii, Miel junghiat pentru răscumpărarea omului. Amin.

Eu pentru tine, poporul Meu cel de azi, îi ajut pe cei de sub crucea Mea cea grea de azi, căci am între oameni dintre cei ce nu şi-au plecat genunchii lui Baal, şi te voi purta pe braţe până la slava cea mare a Mea cu tine, numai să fii tu cel prea micuţ al Meu şi să Mă asculţi să lucrezi slava Mea în mijlocul tău şi s-o primeşti pe ea de moştenire, pentru bucuria venirii Mele.

Roagă-te, Ierusalime român, pentru tot omul, cel de la Adam şi până la ziua slavei Mele, că toate neamurile pământului stau vrând-nevrând în faţa înfricoşatei judecăţi, ca să se facă ţărână toată adunătura omului, iar Eu să Mă slăvesc prin semne şi minuni înfricoşătoare pentru cei ce nu şi-au adunat şi nu şi-au vândut toată avuţia lor pentru împărăţia care va rămâne pe pământ, şi pe care omul n-o aşteaptă, de vreme ce el zideşte şi iar zideşte la împărăţia lui şi a urmaşilor lui.

Să te găteşti cu inimă mare şi cu credinţă tare pentru rugăciune cu post lângă ea, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, prin acestea voi scoate de pe pământ pe diavolul şi pe toţi îngerii lui şi Îmi voi lua de sub stăpânirea lui împărăţia pământului, căci mai are puţin, prea puţin, şi el va mărturisi că împotriva lui este Dumnezeu, iar el nu mai este. Amin.

Cântă, Ierusalime, şi mângâie pe Dumnezeu şi fii copil ascultător, poporul Meu. Mângâierea şi viaţa ta să fie slava Mea şi voia Mea peste tine, că Eu din mijlocul tău împlinesc proorocia cea pentru sfârşit, în care stă scris că toate popoarele vor veni spre izvorul acestui munte de slavă a Mea şi a cuvântului Meu şi vor zice: *«Veniţi să ne suim la Domnul, şi El ne va învăţa pe noi, iar noi vom merge pe cărările Lui»*. Amin.

Pofta şi trufia celor ce-şi zic azi în lume slujitori ai Mei, Eu le spun lor de pe scaunul slavei cuvântului Meu: nu ştiu de unde sunt ei cu pofta şi cu trufia lor, care s-ar vrea cu acestea în locul Meu între oameni. Şi le mai spun că oamenii păstoriţi de ei slujesc mai mult diavolului decât Mie, de vreme ce n-au pildă de urmat în faţa lor.

O, Ierusalime de azi, spune tu la om ce înseamnă om creştin şi fiu al bisericii al cărei cap este Iisus Hristos! Învăţătura Mea de peste tine o aşteaptă mulţi, poporul Meu, iar tu vei împărţi pe Domnul, şi trebuie să fii îmbrăcat în har mereu, mereu, îmbrăcat frumos înăuntru şi în afara ta, şi bine cunoscut de Mine, iar tu ştii această lucrare a celor ce Eu îi cunosc. Înmulţeşte-te în harul cel din mijlocul tău şi doreşte-l ca pe duhul mângâierii, că vreau ca tu să fii semnul Meu pe pământ, locul şi timpul cu care Eu îl întreb pe om despre viaţa sa, despre lucrarea sa. Amin. Iar tu să stăruieşti în rugăciune, şi de la ea să ia foc Duhul Sfânt de la unul la altul în mijlocul tău, după cum este firea lucrării Lui, poporul Meu. Eu am în faţa ta lumină călăuzitoare, şi tu numai în lumină să petreci şi să stai, ca să te văd şi ca să Mă vezi şi ca să Mă poţi urma, poporul Meu, şi numai o slavă să fii mereu, mereu, aşa cum slava cuvântului Meu ţi se dă ţie ca s-o porţi şi ca s-o împarţi şi ca să te înveţi s-o împarţi.

O, Ierusalime, să fii pururea pregătit pentru slava Mea cu tine, că vreau să dau drumul râului Meu din gura ta să curgă şi să Mă vadă omul lângă tine şi în tine şi să-şi umilească trufia şi să întindă mâna să-i dau, şi să aibă ce-i dau. Amin. Acum te întăresc întru toate ale Mele cu cuvânt de binecuvântare, ca să creşti şi să înfloreşti prin harul Meu şi nu prin puterea ta, că tu eşti mic şi n-ai putere, poporul Meu, şi de aceea te învăţ să ceri de la Mine şi să ai şi să poţi pentru Mine, şi pentru tine cu Mine, şi pentru omul care se va scula ca să Mă ia de la tine, că voiesc să afle tot pământul de tine şi de ţara alegerii Mele, în care Eu te am pe tine popor al Meu, Ierusalime român.

Fii binecuvântat de-a pururi. Fiii cei unşi peste tine să te binecuvinteze mereu şi să se întărească cu lucrul Meu de peste tine trup şi cuvânt, căci Eu aşa sunt întreg în mijlocul tău, şi mereu astăzi sunt, şi tot aşa să fii şi tu, poporul Meu, mereu astăzi să fii. Amin.

Întăriţi duhul rugăciunii şi al laudei şi lăudaţi pe Domnul binecuvântându-L. Voi, cei unşi ai Mei cu întreită ungere, întăriţi rugăciunea pusă pe altar şi întreiţi-o şi înşeptiţi-o, fiilor unşi, şi chivernisiţi-vă vouă şi poporului timpul cel pentru Mine, că pentru voi faceţi aceasta, şi pentru slava Mea cu voi, fiilor. Eu vă întăresc pe voi pe toţi, şi numai la piept vă ţin, şi vă învăţ mereu să staţi aşa, şi aşa să înveţe de la voi poporul, dar fiţi atenţi la învăţătura Mea din mijlocul vostru, fiilor unşi, şi iubiţi-vă unul pe altul prin ea, căci voi prin ea sunteţi ai Mei. Amin, amin, amin.

17 februarie/2 martie 2003

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Nu e bună voia liberă, ci e bună voia lui Dumnezeu. Adam mărturiseşte şi se căieşte pentru păcatul semeţiei săvârşit în rai. Ascunderea este minciuna care-l minte pe om. Întoarcerea în rai este sfinţenia. Domnul îi porunceşte femeii să nu mai ucidă omul prin trupul şi prin duhul ei.

Mă apropii de ieslea cuvântului Meu şi Îmi trezesc pe cei din porţi. Amin. Hai, fiilor copii, hai, că voiesc să Mă aşez în carte cuvânt, dar mai întâi să vă mângâi în dureri. Vă doare şi trupul, dar vă doare sufletul şi duhul de la fel de fel de lovituri, dar nu uitaţi că Eu sunt Cel durut în voi, că dacă voi n-aţi fi călăuza Mea cea din faţa poporului Meu, nu v-ar durea atâtea dureri câte vă dor pe voi, dar voi, de dragul Meu, pe toate câte lovesc în Mine le purtaţi, că sunteţi în trup, şi trupul are ochi şi urechi şi mâini şi picioare şi spate şi suflet viu. Vă folosesc din plin pentru purtarea durerilor Mele, că Eu de aproape cincizeci de ani călăuzesc din greu poporul, ca să am un popor al Meu, numai al Meu, şi să-l învăţ să nu fie al său, ca să am Eu putere peste el şi să-Mi pot arăta slava Mea care aşteaptă să se vadă de la margini la margini, dar omul Îmi stă împotrivă, copii duruţi sub povară. Mă uit la durerile Mele din voi şi n-am cum să vi le iau când ele sunt, când ele vin. Iubirea voastră e mare pentru Mine şi daţi din greu să-Mi ţineţi poporul în braţul Meu şi nu vă ajunge timpul pentru toată grija de popor şi de lucrarea Mea peste pământ, iar Eu am mult, mult, mult de tot de lucrat şi de cuvântat ca să-Mi ţin poporul pe picioare şi ca

să-i dau ce-i trebuie pentru viaţă şi ca să întind mâna Mea după om, fiilor copii. Vreau să-l trag pe om în rai, asta vreau să fac prin venirea Mea cuvânt pe pământ. Vreau să fac voia Mea pe pământ şi nu am loc de voia omului, iar Eu am spus vouă să scrieţi că nu e bună voia liberă, ci e bună voia lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Acum dau să plâng cu voi, copii de sub povara venirii Mele. Vă iau şi Mă duc cu voi până la ziua când Eu l-am pierdut din rai pe om. Uitaţi-vă şi vedeţi ce a putut face voia liberă a omului cel zidit de mâna Mea. Iată-l pe omul care a dat voia Mea pe voia lui.

Sărbătorim sărbătoare de cuvânt, dar sărbătoare cu durere în ea. Nu mai pot să-l fac pe om să Mă iubească. Nu mai pot să-l fac pe om să facă voia Mea, că omul e născut din omul care a făcut voia lui lepădând din el voia Mea. Duhul voii libere i-a spus lui că nu va muri dacă va face voia lui, ci doar va cunoaşte, dar nu i-a mai spus că aceasta este moartea şi nu viaţa cea fără de moarte în ea. Viaţa cea fără de moarte era aceea pe care i-o dădusem omului s-o aibă în rai, mâncând din roadele ei. Dar ca să-l învăţ pe el dragostea lângă ascultarea pe care i-o dădusem s-o trăiască în rai, i-am dat prilej s-o înveţe şi i-am spus lui: *«Din toţi pomii raiului poţi să mănânci, dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci cum vei mânca, vei muri negreşit»*. Din clipa aceea el a avut puterea să-Mi arate dragostea prin ascultare cu iubire în ea. El însă a folosit nemulţumirea. Primise putere să stăpânească peste cele făcute de Mine pentru om până să-l fac pe el, şi, odată cu puterea pe care o luase de la Mine, el s-a semeţit peste Mine cum că este stăpân, aşa cum face omul de atunci şi până azi, fiindcă omul nu Mă vede dacă Eu stau în taină.

Plâng cu voi în braţe, copii de sub povara venirii Mele, că omul cel zidit de mâna Mea a folosit nemulţumirea. N-a găsit pentru el nici o mângâiere din toate fiinţele cu suflet viu, pe care le făcusem cu cuvântul pentru bucuria omului. Când am văzut că el îşi foloseşte puterea şi că e nemulţumit, i-am dat somn greu şi am scos din el pe femeie şi am pus-o înaintea lui, iar el a zis: *«Ea este os din oasele mele şi carne din carnea mea»*, şi numai aşa şi-a găsit el mulţumirea în rai. Eu priveam cu durere mare când el a spus aceasta, şi apoi iarăşi a mai spus: *«De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi cu femeia sa şi vor fi amândoi un trup»*. Atunci omul s-a recunoscut în femeia sa, iar pe Mine M-a lăsat şi a făcut voia ei, că era atrasă de bărbatul ei, bărbatul din care ea a fost luată.

O, tu, cel zidit de mâna Mea din pământ, Eu am scos pe femeie din tine ca să scot răul din tine, dar tu ai luat şi ai mâncat din el, şi apoi M-ai judecat. L-ai judecat în rai pe Dumnezeu după ce ai făcut voia ta, căci Eu te-am întrebat: *«Pentru ce ai făcut aceasta?»*. M-ai judecat că ţi-am dat pe femeie şi Mi-ai spus: *«Femeia pe care mi-ai dat-o mi-a spus să mănânc că nu voi muri, ci voi cunoaşte»*. Ţi-am dat-o, dar nu ţi-am spus s-o asculţi pe ea, ci ţi-am spus să mănânci din toţi pomii raiului şi nu din ea, iar tu trebuia să iei din gura Mea cuvânt, nu din gura ei, iar ea trebuia să-ţi fie supusă, precum tu trebuia să-Mi fii Mie supus dacă Eu te-am creat. Ai avut de la Mine puterea dată ca să-Mi arăţi dragostea prin ascultare cu iubire în ea, dar tu ai prins duh de stăpân peste toate pe pământ şi ai întins mâna să stăpâneşti peste cer şi peste scaunul Meu şi peste statul Meu în tine pe pământ, iar Eu eram Cel Preaînalt şi te priveam cu durere. Dacă Mă ascultai să creşti şi să te înmulţeşti din Mine şi nu din tine, rămâneai stăpân pe tine prin cuvântul de peste tine, dar tu te-ai lăsat de ascultarea de Mine, şi atunci femeia pe care Eu o scosesem afară din trupul tău s-a făcut cuvânt peste tine şi ţi-a spus să mănânci din pomul cunoştinţei, că nu vei muri, ci vei cunoaşte ca Dumnezeu. Când ea a întins mâna să ia şi să mănânce, tu nu numai că nu i-ai spus să nu ia; ba ai luat şi tu din mâna ei şi ai mâncat, şi ai uitat să Mă asculţi, ai uitat să Mă iubeşti după ce ţi-am dat să lucrezi dragostea cea cu iubire în ea. N-ai vrut să cunoşti iubirea, ci ai vrut să cunoşti cunoaşterea, şi să fii apoi ca Dumnezeu, cunoscător a toate, cunoscătorul fiinţei lui Dumnezeu, Care a adus totul din nefiinţă la fiinţă. Iar Eu, Făcătorul a toate, îţi dădusem să mănânci din toţi pomii raiului şi să fii mulţumit şi să fii cuminte şi să iubeşti viaţa şi nu moartea cea de la neascultarea ta.

Acum, după şapte mii de ani de la durerea Mea de la tine, stau de vorbă cu tine în faţa neamului omenesc, iar tu, cel zidit de mâna Mea din pământ, apleacă-te înaintea Ziditorului tău. Amin, amin, amin.

— La ceasul cel din urmă al pocăinţei omului, mă aşezi faţă în faţă cu Tine, o, Creatorule al meu, ca să mă audă tot trupul, de la facerea mea şi până la venirea Ta care lucrează după şapte mii de ani învierea morţilor, de la cel din urmă şi până la cel dintâi, până la mine, Doamne.

Eu sunt omul cel zidit de mâna Ta din pământ, şi suflând peste mine mi-ai dat suflet viu şi mi-ai spus să stăpânesc peste cele ce Tu le-ai scos din pământ, fiinţe vii, după tot soiul lor, şi să mă bucur în mijlocul facerii Tale. Mi-ai făcut casă apoi, ca să am numai bucurii, şi ai numit-o grădina Edenului şi m-ai aşezat în ea şi mi-ai spus să mănânc bunătăţile care creşteau în pomii raiului, Doamne. Dar eu m-am crezut stăpân peste toate, şi în aceasta am greşit Ţie, Stăpânului meu. Mi-ai adus toate fiinţele vii, ca să le pun nume la toate, şi le-am pus, prin înţelepciunea cu care Tu erai în fiinţa mea, dar n-am găsit un ajutor pe potriva mea în toate fiinţele vii. Atunci Tu ai luat din mine şi ai făcut femeia şi ai adus-o la mine, iar eu m-am recunoscut în ea, şi pe ea în mine, şi am zis: *«Ea este os din oasele mele şi carne din carnea mea, şi se va numi femeie»*, şi apoi am zis: *«De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de femeia sa şi vor fi amândoi un singur trup»*. Atunci eu Te-am supărat amar, fiindcă Dumnezeu era Tatăl meu şi mama mea, iar duhul răului a prins în mine fiinţă, şi cel viclean m-a auzit şi i-a zis femeii: *„Oare, Dumnezeu a zis să nu mâncaţi din toţi pomii raiului?“.* Ea i-a răspuns că putem să mâncăm, dar nu şi din pomul cel din mijlocul raiului, ca să nu murim apoi. Atunci i s-a răspuns: *„Nu veţi muri, dar în ziua când veţi mânca din el, veţi cunoaşte ca Dumnezeu“.* De atunci femeia a prins dor de mâncat din pom, ca să ia cunoaştere, şi a mâncat şi a cunoscut, şi eu am luat din mâna ei şi am mâncat şi eu, şi a mâncat omul din pomul cunoaşterii, Doamne, şi s-a văzut gol şi s-a ruşinat unul de altul bărbatul şi femeia şi s-au acoperit cu frunze de smochin, şi s-au temut apoi de Dumnezeu pentru neascultarea lor cu care au iscodit firea dumnezeiască, şi au dat să se ascundă cei doi unul de altul şi de Dumnezeu.

Stau înaintea Ta cu păcatul meu, Ziditorul meu. Îi spun omului că nu este bine să fie omul singur. Îi spun omului aşa cum ai spus Tu, căci cuvântul Tău este bun, iar cuvântul meu este rău; este rău pentru că nu este cuvântul Tău. Mă căiesc de păcatul meu cel din rai, căci am spus cuvântul meu că *«va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de femeia sa şi vor fi amândoi un singur trup»*. Am lăsat ascultarea de Tine, Ziditorul meu, şi am ascultat de femeie şi am mâncat din pomul cunoaşterii şi am cunoscut că sunt gol. M-am sfiit

de goliciunea mea, căci duhul meu cunoştea binele şi răul care intraseră în ființa mea după ce luasem ştiință, şi n-am mai lucrat dragostea, care m-ar fi întors din nou la Tine, care m-ar fi ajutat să mă umilesc înaintea Ta pentru neascultarea mea, iar frica mi-a cuprins atunci ființa şi m-a făcut să mă ascund. Şi pentru că am dat să mă ascund, Te-am supărat, Te-am îndurerat pentru viața mea care căzuse din raiul ascultării, căci eu nu am dat să Te mai ascult apoi. O, cât de bine mi-ar fi fost mie şi Ție să mă fi umilit atunci înaintea Ta de greşeala mea, Ziditorul meu! Dar eu eram alipit de femeie şi nu Te-am mai ascultat ca să Te aleg atunci din nou de Tată al meu şi să Te ascult şi să nu moară zidirea Ta. Eu singur mi-am grăbit ieşirea din rai, căci îngâmfarea mea mi-a stat împotrivă şi am pierdut fericirea şi am găsit durerea. Tu însă eşti Cel mângâios, Cel milos, şi îmi dai din nou viața, şi ai spus că cel ce se smereşte pe sine va fi înălțat, Doamne.

I-ai luat pe fiii Tăi cei din urmă ca să le văd eu umilința lor cu care s-au aplecat Ție ca să Te asculte după şapte mii de ani de neascultare a omului, şi prin ei să dai mâna morților să se scoale, Doamne. Eu îi privesc şi le spun:

O, fii ai lui Dumnezeu, iată-mă! Stau înaintea Ziditorului meu şi înaintea voastră. Iată-l pe omul care a dat voia lui Dumnezeu pentru voia lui. Plânge Dumnezeu şi zice că nu mai poate să-l facă pe om să facă voia Domnului, căci omul e născut din mine, omul care a făcut voia lui lepădând din el voia lui Dumnezeu. Duhul voii libere este moarte peste om, şi e bătrân cât şapte mii de ani acest duh.

Ascunderea, vreau să spun ce face ea din om. După ce omul se foloseşte de ea, el capătă duhul nemulțumirii, şi cu el caută să se aşeze peste alt om, iar acest păcat îi face pe cei doi să-l ascundă pe el. Dacă Ziditorul omului a văzut acest păcat la om, a stat pe pământ cu cuvântul cunoaşterii Lui, rostindu-l în toată vremea prin proorocii peste care El a pus cuvântul Lui, Duhul Lui, Cel cunoscător a toate, că nu poate fi nimic ascuns de om înaintea lui Dumnezeu, ci totul este prin lumină.

O, fii ai lui Dumnezeu din zilele venirii Lui cu învierea morților care vor sta curând, curând înaintea Lui, şi care stau față în față cu Dumnezeu prin cuvântul Lui de peste voi! Îi spun omului să nu mai facă ascundere, să nu mai facă păcat omul, căci păcatul caută ascunziş în om, şi între om şi om. Îi spun omului să umble în lumină, căci tot ce dă omul să ascundă este întuneric, iar lumina îl vădeşte pe el. Îi spun omului să se umilească şi să iasă la lumină cu toate cele ascunse ale lui. Îi spun omului să nu se semețească, fiindcă cel ce se semețeşte, se ascunde apoi, se nemulțumeşte apoi, şi se duce să-şi pună nemulțumirea lui între om şi om, şi apoi cei doi se ascund, şi aceasta înseamnă întuneric peste care Duhul Domnului pluteşte ca să-l scoată pe om din întunericul lui la lumină. Eu, omul cel zidit de Dumnezeu, îi spun omului să nu se ascundă nici în el, nici între om şi om, şi fiecare să-şi scape viața sa dându-se lui Dumnezeu, şi să nu-şi caute altă cetate de scăpare, că iată-mă pe mine cum mă scoate Domnul ca să fiu văzut, şi apoi să fiu miluit de Duhul lui Dumnezeu, Care cutreieră lumea şi omul ca să-l scoată din el şi să-l ia în sânul Lui, în sânul lui Dumnezeu să fie omul luat. Amin.

O, fii ai lui Adam, strig şi la voi. Fugiți de duhul de femeie, şi atunci veți putea să vă biruiți trupul şi tot ce este omenesc pe pământ. Fugiți de desfrânare. Desfrânarea este duh de femeie. *«Orice păcat pe care-l săvârşeşte omul, este în afară de trup, dar cine se dedă desfrânării, păcătuieşte în însuşi trupul său».* Alergați la acest izvor al învierii morților şi faceți din trupurile voastre temple ale Duhului Sfânt, că plânge Dumnezeu după om. Întoarcerea în rai este sfințenia. Ea face în trupul omului împărăția lui Dumnezeu. Primiți îndreptarea din gura lui Dumnezeu, că eu n-am făcut aceasta, şi m-am dezvinovățit împotriva mea însumi, şi nicicum altfel, chiar dacă m-am supărat pe Dumnezeu şi am crezut că pot da vina pe El că mi-a dat femeia. Când omul greşeşte făcându-şi voia, el se ascunde apoi, se ascunde şi nu se teme, căci ascunderea îl ridică pe om şi îi dă putere pentru ea împotriva lui Dumnezeu şi împotriva omului şi împotriva lui însuşi.

În rai nu e ca pe pământ, iar eu am fost luat din rai şi am văzut apoi aceasta. Când omul se dă lui Dumnezeu, el este luat de pe pământ şi aşezat de Dumnezeu în rai, dar dacă el uită că în rai nu e ca pe pământ, se minte omul aşa cum m-am mințit eu în rai. Întoarcerea în rai este sfințenia, dar ea nu este nimic, nimic fără de ascultare, şi eu am văzut cel dintâi că m-am mințit, şi am văzut că în rai nu e ca pe pământ, ca pe pământul din care eu am fost luat de Dumnezeu când El l-a făcut pe om. Dacă îi era bine omului pe pământ, mă lăsa pe pământ după ce m-a zidit, dar Domnul mi-a făcut grădină de rai, plină cu pomi plăcuți la vedere şi cu roade bune de mâncat, şi din roadele acelea trebuia să mănânc, şi nicidecum din pomul care avea în roadele lui binele şi răul, pe care numai Dumnezeu îl stăpânea ca să nu fi fost atins, ca să nu cerceteze omul ființa lui Dumnezeu. Eu dacă am mâncat din pomul acela am crescut ca Dumnezeu şi mi s-au deschis ochii şi am văzut ce am făcut, şi apoi m-am temut de ființa lui Dumnezeu, căci m-am văzut gol. Când Domnul m-a strigat, eu I-am spus că m-am ascuns că sunt gol. Iar El m-a întrebat: *«Cine ți-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?».* N-am putut, n-am avut cum să mă ascund de Dumnezeu, şi acum spun la tot omul că ascunderea este minciuna care-l minte pe om că se poate ascunde, şi om pe om se ține rob ascunderilor mari şi mici, şi nu iese omul din această robie nici măcar pentru mântuirea lui.

Îmi pare rău că nu m-am umilit în rai, iar ție, omule, să-ți pară rău că nu te-ai umilit şi nu te umileşti pe pământ, ca să te ia Dumnezeu şi să-ți dea raiul. Umileşte-te, îndreaptă-ți paşii spre cunoaşterea de Dumnezeu, Care-ți pune ție calea sub picioare, sfințenia raiului, căci Domnul este mult milostiv.

Feriți-vă de desfrânare, o, fii ai oamenilor, şi luați din Dumnezeu putere ca să vă faceți fii de Dumnezeu, căci mare taină vă spun, şi iată ce vă spun: *«Mă îndur de cine voiesc»* a spus Domnul Dumnezeu. Dacă omul se face de bunăvoie voia lui Dumnezeu stăruind în ea prin ascultare şi prin mare şi multă lucrare a Sa prin om, atunci Domnul Se îndură şi binevoieşte în om, şi nimeni n-are cum să-l judece pe unul ca acela care face lumină peste lume şi peste om, pentru că fericit este omul căruia nu-i socoteşte Domnul păcatele fiindcă se face voie a Sa. Amin.

O, fii ai lui Dumnezeu, m-a adus Domnul față-n față cu voi, iar voi sunteți aşa de miloşi de nu vă poate Domnul pomeni greşalele voastre din viața voastră de pe pământ. Îmi dă Domnul prin voi iertarea păcatului meu care a apăsat peste tot neamul omenesc, de n-a scăpat nimeni de el, în afară de Omul Cel născut din Fecioară, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, Cel Care S-a întrupat pe pământ în Fecioară, şi apoi S-a născut şi a crescut până la vârsta trupului meu cel făcut de El, şi apoi, la plinirea vârstei aceea, El a murit pentru păcatul meu în ceasul cel din ziua în care eu am mâncat din pomul cunoştinței binelui şi răului şi am cunoscut apoi ca Dumnezeu după ce am călcat porunca Lui care mi-a spus să nu mănânc din roadele pomului stăpânit de Dumnezeu. Sun-

teţi miloşi ca Domnul. E Duhul Lui în voi din zi în zi mai mult pentru învierea făpturii. Ieşiţi de sub poveri şi suflaţi peste morţi şi peste vii, că tot şi toate îşi aşteaptă răscumpărarea. O, cât sunteţi de firavi, şi ce greu e pe voi! O, cât sunteţi de miloşi!

Ai grijă de ei, Ziditorul meu, căci Tu Te-ai îndurat de ei şi i-ai făcut lumină a lumii şi i-ai făcut sarea pământului, că ei Te au cuvânt peste ei cum Te aveam eu în rai, Ziditorul meu. Am stat un veac pe pământ şi nu m-am băgat sub greul Tău, Ziditorul meu, iar pe ei ai pus şapte veacuri de oameni, şi trupul lor e şubred, şi sarcina de pe ei e grea de tot, iar ei sunt cei miloşi, cei mai mici ai Tăi, prin care Tu scrii cu mâna lor în carnea omului cuvântul Duhului Sfânt, chemarea la înviere pentru toată făptura, Doamne.

O, fii micuţi, v-aş tot privi şi v-aş tot mărturisi neamurilor de pe pământ, că sunteţi atâta de miloşi pentru Dumnezeu şi pentru om! O, cine v-ar mai judeca pe voi că aveţi greşale când voi aveţi o aşa de grea povară de purtat? Povara Domnului, venirea Lui cu sfinţii Lui în zeci de mii de mii. Amin.

Sărut acest pământ în care staţi şi din care eu am fost făcut de Dumnezeu. Îi miros mireasma, îi ascult inima cum bate, şi nimeni din jurul lui nu-i ştie taina lui şi taina mea din el, iar voi sunteţi în el cei miloşi ai Domnului, cei frânţi de povara venirii Lui. Fericiţi sunteţi voi, cei frânţi sub această povară, chiar dacă sunteţi mereu, mereu, mereu îndureraţi, şi de mici ce sunteţi, abia, abia mai puteţi prin dureri. Vă plânge Domnul neputinţele şi milă mi-e de voi, şi milă mi-e de Domnul, de pe puntea aceasta dintre cer şi pământ, dintre cele ce se văd şi cele ce nu se văd. Îmi umpleţi duhul de milă, după şapte mii de ani de păcat al omului. Curând, curând va da Domnul inimă nouă peste tot omul care este pe pământ, dar toate, toate încep de la voi, copii micuţi, fii ai lui Dumnezeu, aşteptaţi de şapte veacuri de toată făptura care plânge după voi ca să fiţi şi ca să purtaţi greaua povară a venirii Domnului după cele şapte veacuri de plâns al Domnului după om. Puţin, puţin şi nu veţi mai avea dureri, ci numai mângâieri, căci Domnul lucrează acum din durerile de pe voi mângâieri pentru voi, cei atât de miloşi de Dumnezeu şi de om. Vă simt din plin durerea şi suspinul ei cel nevăzut de voi. Purtaţi-L pe Domnul întru venirea Sa, şi toată făptura vă va ferici pe voi curând, curând, curând. Îmi aplec fruntea şi vă simt iubirea inimii, şi fericiţi sunt cei ce se vor apleca vouă în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Care vine la voi, şi lucrează cu voi Duhul de la Care înviază şi vor învia tot şi toate. Amin, amin, amin.

— Acum grăiesc Eu, Domnul. Eu sunt Cel ce sunt, şi Mă dau celor sfinţi în cer şi pe pământ, căci cine aude acest cuvânt al Meu în cer şi pe pământ, acela se sfinţeşte prin el, căci cuvântul este sfânt, este Domnul. Amin.

Ţi-am spus, Ierusalime de azi, nu demult ţi-am spus că îţi voi vorbi ţie despre taina sfinţilor Mei. Cuvântul Meu îl sfinţeşte pe om, şi înviază sub el făptura, fiule. I-am luat pe cei din grădina cuvântului şi M-am dus cu ei până la ziua când Eu l-am pierdut din rai pe om, şi le-am spus: *„Uitaţi-vă şi vedeţi ce a putut face voia liberă a omului cel zidit de mâna Mea. Iată-l pe omul care a dat voia Mea pentru voia lui“.* Am venit cu ei înapoi ca să sărbătoresc cu tine sărbătoare de cuvânt, sărbătoare cu durere în ea, că Mă lupt să-l fac pe om să Mă iubească şi nu pot să-l fac să-şi frângă voia lui pentru voia Mea în el. Mă lupt cu mare greu şi cu mare povară peste cei ce-Mi poartă venirea, Mă lupt să-l fac pe om să nu mai mănânce păcat, să nu mai ia din femeie omul, să nu mai ia de la femeie, şi să ia omul din pomul vieţii, ca să se tămăduiască de sine omul. Eu sunt pomul vieţii, şi Mă fac râu de cuvânt peste om ca să înţeleagă omul taina sfinţilor Mei, cuvântul Meu care sfinţeşte pe om ca să-l aşeze apoi unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, unde nu este păcat, că nu altfel înseamnă cele în care voiesc Eu să-l aşez pe om. Orice păcat pe care îl săvârşeşte omul, este în afară de trup, dar cine se dedă desfrânării, păcătuieşte în însuşi trupul său. Îi poruncesc femeii să nu mai omoare omul prin trupul şi prin duhul ei de femeie. Îi poruncesc omului să nu mai umble după cunoaşterea binelui şi a răului, ci să ia să mănânce din cuvântul vieţii, care curge din gura Mea spre tămăduirea neamurilor pământului. Amin.

Iar voi, cei ce-Mi sunteţi fii, fiţi fii-copii, căci cine nu va primi ca un copil împărăţia lui Dumnezeu nu va intra în ea, şi nu are cine să-Mi mai zică Mie sau vouă de-acum încolo că omul nu poate aceasta: să fie copil.

Întoarce-te la Dumnezeu, omule, că n-ai unde să mai ajungi de-acum. Eu, Domnul, te aştept să te întorci ca să-ţi dau inimă nouă, duh din Duhul Meu, duh dătător de viaţă. Voia ta e numai moartea ta, ca şi a omului cel zidit de mâna Mea şi aşezat în rai, şi a cărui voie l-a scos din fericirea cea de veci.

Întoarce-te la Dumnezeu, omule! Deschide-I ca să intre dacă bate să-I deschizi. Tu nu eşti decât un om, iar El este Domnul. Deschide-I Lui! Amin, amin, amin.

O, fiilor copii, vă slobozesc de sub povară. Îmi opresc cuvântul, că v-am ostenit, fiilor, şi Îmi este milă de voi, şi nu poate nimeni pricepe pe pământ greutatea voastră, venirea Mea cuvânt pe pământ. Vă preţuiesc truda cea pentru Mine şi pentru om şi pentru poporul la care vin, şi în mijlocul căruia vă am pe voi punte a venirii Mele. Mâna Mea cea tare vă sprijineşte mereu când abia mai puteţi voi pe pământ. Văd dinainte tot greul vostru, şi mereu Mă pornesc cu sfinţii spre voi, că tare mici sunteţi pentru toate câte aveţi de purtat şi de îndurat pentru calea Mea între pământ şi cer, şi tare puţină putere găsiţi de pe pământ! Nu deznădăjduiţi. Ţineţi din răsputeri în voi nădejdea, credinţa şi dragostea, că tot cerul sfânt plânge cu voi când voi plângeţi sub povară şi sub dureri fel de fel. Dar Eu Mi-am rugat poporul să vă fie alin, să plângă cu voi şi să strige la Mine pentru voi şi pentru el şi pentru om.

Acum vă îmbrac pe toţi, pe toţi în puteri cereşti şi în pază mare de îngeri ocrotitori şi ajutători şi împlinitori de la Mine pentru toate câte cereţi voi. Cereţi şi veţi primi. Cereţi cu durere, şi Eu vă voi da şi voi fi cu voi în dureri, şi prin orice greu vom putea, şi veţi putea toţi, toţi, fiindcă Eu, Domnul, plângând şi din greu suspinând pentru voi şi după voi, am grijă de voi. Amin, amin, amin.

24 februarie/9 martie 2003

Praznicul Buneivestiri

Numai Tatăl ceresc este tată adevărat. Domnul le spune duhurilor rele: „Pace vouă!“, pentru liniştea Ierusalimului. Cu cerul nu e greu pe pământ. La Fecioară a venit îngerul, iar acum vine Domnul şi binevesteşte. E scump cuvântul „mamă“. Pilda omului care se credea sfânt.

Epraznic împărătesc în tine, Ierusalime al venirii Mele cuvânt peste pământ. I-am odihnit pe cei din porţile cuvântului cu care cobor pe pământ. De o lună de zile Eu, Domnul, Cel ce te povăţuiesc între pământ şi cer, nu

te-am mai povățuit decât prin cei cu care-Mi port crucea Mea cea grea de la cer la pământ și de la pământ la cer. Amin.

Îmi pare rău, și sunt cât nu pot spune cu cuvinte îndurerat că de șapte mii de ani nu știe omul de pe pământ ce înseamnă cer, și calea Mea de la cer la pământ și de la pământ la cer.

Pace vouă, copii din porți, copii striviți și fără mângâieri în dureri și în osteneala sub care Eu, Domnul, vă așez ca să pot să cobor la popor! Am spus că nu poate nimeni pricepe pe pământ greutatea venirii Mele cuvânt pentru om și pentru toată facerea. Vă am pe voi în mijlocul poporului Meu de azi și vă sprijinesc Eu, cu mâna Mea cea tare când abia mai puteți voi pe pământ. O, tare mici sunteți pentru toate câte sunt de purtat și de îndurat, și tare puțină putere găsiți de pe pământ! Plânge cerul sfânt cu voi sub poverile voastre cele din cer și cele de pe pământ, iar voi cereți cu durere ajutorul Meu. Eu, mereu, mereu vă ajut. Plângând și din greu suspinând pentru voi și după voi Eu am grijă de voi, iar lacrimile Mele sunt luate în Tatăl, și dăm sfinților poruncă să vă stea de sprijin ca să vă aibă cerul în ajutorul său, fiilor din porți. Pace vouă! Și la toate furtunile le-am zis: *«Pace vouă!»*. Le-aș spune și duhurilor rele *«Pace vouă!»*, ca să fiți voi în pacea Mea, fiilor copii. E greu de tot pe pământ. Voia omului Îmi îndurerează venirea Mea cea cu durere, că numai prin dureri vin când vin. Mi-e tare dor să vin la voi pe vreme însorită, fiilor. Mi-e tare dor de pacea din voi. De liniștea din voi și dintre voi Mi-e dor, și e tare greu pe pământ, dar cu cerul nu e greu pe pământ. Aceasta voiesc Eu azi să grăiesc cu voi, că e praznic împărătesc.

Sărbătorim Noi și cu voi praznic de cer pe pământ când mama Mea M-a primit pe Mine, Fiul Tatălui Savaot, în trupul ei, prin puterea Duhului Sfânt, căci a venit unul din căpeteniile de peste îngeri, Gavriil, și i-a zis mamei Mele pe pământ: *«Duhul Sfânt și puterea Celui Preaînalt te va umbri, iar pentru aceasta și Sfântul Care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu Se va chema»*, și apoi îngerul a plecat de la ea. Ce frumos i-a spus ei despre Mine îngerul Gavriil, solul Domnului, venit pe pământ la Fecioara, mama Mea: *«Acesta va fi mare, și Fiul Celui Preaînalt Se va chema, și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul părintelui Său, David, și El va împărăți peste casa lui Israel în veci, iar împărăția Lui nu va avea sfârșit»*. Amin.

O, Ierusalime, cu cerul nu e greu pe pământ. E greu cu pământul pe pământ, poporul Meu. La Fecioara care M-a primit în pântece acum două mii de ani, în ziua aceasta de bunăvestire din cer, a venit îngerul. Dar la tine vine Domnul, și arde prin cuvântul Lui de peste tine, căci Domnul este foc mistuitor, foc sfânt, foc din cer, nu foc de pe pământ. Amin. În focul cuvântului Meu te învăluiesc, poporul Meu, ca să nu-ți fie greu pe pământ. Vin Eu, Domnul, la tine pe pământ, în foc, în cuvânt, Ierusalime. Vreau să fac cu tine peste pământ foc din focul Meu, așa cum Tatăl a făcut din Mine peste tine foc din focul Lui. E tare greu pe pământ, și tu nu ai de unde să știi și să vezi ceea ce-ți spun Eu, fiindcă te-am învățat să fii cuminte și să privești numai în sus la Domnul, ca să ai nădejde și credință și dragoste și să nu te temi tu, cel mic al Meu. Mereu, mereu te-am povățuit să fii copil și să ai pe Tatăl și să nu te temi când stai de mânuță cu Tatăl, căci cu cerul nu e greu. Cu Tatăl nu e greu pe pământ, poporul Meu. Te-am învățat să fii copil frumos. Și ce copil poate fi mai frumos decât copilul în care strălucește Tatăl său cu Duhul Său Cel Sfânt? Numai un tată este adevărat, căci cel mai adevărat tată este Cel ce este veșnic, Tatăl ceresc. Amin, amin, amin.

— V-am dat pe Fiul Meu trup și cuvânt, fiilor, iar Eu, Tatăl Savaot, întru El sunt, și petrec și plâng cu El și Mi-e dor să Mă bucur în El de bucuria Lui, de bucuria ta cu cerul pe pământ cu tine, Ierusalime al venirii Fiului Meu, venire scrisă în Scripturi, popor ocrotit de venirea Sa.

Cu cerul nu e greu pe pământ, așa v-a spus Fiul Meu în ziua aceasta de praznic sfânt pentru El și pentru Fecioara care L-a născut pe El prin coborârea Duhului Sfânt peste ea și prin puterea Celui Preaînalt care a umbrit-o pe ea.

O, popor al Fiului Meu, Duhul Sfânt coboară peste tine, și puterea Celui Preaînalt te umbrește, iar Sfântul Care naște cuvânt din Mine peste tine, Fiul lui Dumnezeu Se cheamă, și El împărățește peste tine în veci, iar împărăția Lui nu va avea sfârșit. Amin, amin, amin.

— Slava Tatălui Meu sunt Eu, Ierusalime, căci El preaslăvește pe Fiul Său, și Îl va preaslăvi. Amin.

Nu sunt înger, ci sunt Domnul îngerilor, și grăiesc peste voi precum vorbeam peste Adam în rai, copii din porți. Luați și dați poporului Meu împărăția Mea care nu va avea sfârșit. Amin. Pe vremea când vorbeam prin trâmbița Mea Verginica le spuneam celor ce Mă auzeau atunci cu urechile lor: *«Am părăsit cerul și pe Tatăl Meu și grădina împodobită de frumuseți, și îngerii și surorile și frații și locul iubit, și M-am coborât jos, pe pământ, dar nu sunt în trup, ci în Duh, iar în trup când Mă voi arăta în toată slava Mea, se vor cutremura toate, căci acum sunt într-un trup în care Tatăl a binevoit să fiu»*. Iar în vremea aceasta grăiesc din văzduh și vin în vuiet de vânt deasupra acestei grădini și Îmi scriu prin voi cuvântul rostit de gura Mea, iar Eu stau pe nori de slavă, însoțit de îngeri și de sfinți, copii care-Mi întocmiți cartea cea de azi a cuvântului Meu care vine cu norii, căci scris este: *«Iată, El vine cu norii»*. Mai e un pic, și tot ochiul care este ochi Mă va vedea, căci așa este scris să fie, că în trup când Mă voi arăta cu toată slava Mea, să se cutremure toate. Amin.

Ție însă, popor iubit și hrănit cu iubirea Mea cerească, îți spun cu cerul pe pământ: nu sunt înger, ci sunt Domnul îngerilor, și grăiesc cu voi cum vorbeam cu omul în rai, iar norii slavei Mele Mă acoperă ca să puteți voi sta în fața slavei cuvântului Meu, care este slava Mea, fiilor din porți, și voi, fii ai Ierusalimului cuvântului Meu care vine cu norii binevestindu-Mă pe Mine Fiul Celui Preaînalt, Împăratul lui Israel, a Cărui împărăție nu va avea sfîrșit. Amin.

Vă îndemn pe voi, copii ai acestei slave, să Mă slăviți și să vă bucurați slăvindu-Mă cu inimi mari și pline de slava cuvântului Meu de peste voi. Cuvântul Meu e pe pământ cu voi, ca să vă fie vouă bine cu cerul pe pământ, și mult v-aș vrea, pe toți v-aș vrea micuți și credincioși ca pruncii care tânjesc sau plâng sau zâmbesc după mama lor fără să știe ei cine este ea. Iar când ei o simt, se liniștesc la sânul ei, mâncând și odihnindu-se în pace, ca niște micuți ce sunt.

E zi de mare prăznuire cu cerul peste voi, căci cerul este numai ochi și urechi la Mine când vouă vă grăiesc. Se uită tot cerul sfânt la voi când vă grăiesc, și dau sfinții și îngerii să vă împodobească, fiilor, că în cer numai podoabe sunt, podoabe pentru mireasa Mea. A pus cerul peste voi călăuză, și în ea, duh tare. Cei ce-Mi sunt călăuză peste voi, trebuie să lucreze mult peste voi, trebuie să vă gătească cu toate podoabele Mele pentru voi, iar voi să stați la gătit, așa

cum mama Mea Fecioara a stat când îngerul Gavriil a vizitat-o pe ea aşezându-Mă pe Mine în ea, pe Mine, podoaba cea mai de preţ a omului îndumnezeit de dumnezeirea Mea cea una cu Tatăl.

Grăiesc în mijlocul vostru cuvinte de slavă, că sunt peste voi cu zi slăvită, iar mama Mea, Fecioară în veci, din Fiul ei grăieşte peste voi peste om, fiindcă Eu cu sfinţii vin, aşa cum este venirea Mea să fie, şi aşa cum este scrisă în Scripturi. Amin, amin, amin.

— Pe aripa cuvântului Tău cel plin de dor de mireasa Ta vin şi eu la poporul Tău cel mic ca să-l învăţ podoaba de mireasă, Fiule scump. E mare slavă venită cu noi, şi ea pluteşte în mii şi în zeci de zeci de mii deasupra ieslei cuvântului Tău de azi şi deasupra pământului Tău, pecetluit cu numele Tău aici, lângă iesle, ca să mângâie slava Ta de sfinţi şi de îngeri şi de puteri cereşti pe poporul Tău care învaţă de la Tine podoaba de mireasă, Fiule Doamne, şi Mire cu mireasă, că nu este nimeni asemenea Ţie, şi toată făptura fi-va cu multul curând, curând, curând să-Ţi slujească şi să Te preamărească pentru venirea Ta care va birui sub ea tot pământul, Doamne.

O, popor al venirii cu norii a Fiului meu, Care vine cu toată slava Sa cea nevăzută de om! Tot ochiul care este ochi va vedea slava Lui, căci aşa este proorocia aceasta. Dar tu, popor micuţ, îndumnezeieşte-te de la Trupul şi de la Duhul Fiului meu. Învaţă tot mai adânc taina Fiului meu, taina venirii Lui trup şi cuvânt peste tine, taina îndumnezeirii. Deschide larg uşa inimii, ca să-ţi fie uşor pe pământ, că nu e mângâiere în veac pentru om decât cerul cel nevăzut de om şi la care atât de puţin tânjeşte omul. Eu atât de bucuros şi de mult m-am plecat îngerului care mi-a vestit îndumnezeirea mea când L-a aşezat pe Fiul Tatălui în trupul meu ca să crească şi să Se nască, şi să fie apoi cunoscut pe pământ! Tu bucură-te şi mai mult, că la tine nu înger vine, ci vine Domnul Însuşi, însoţit de slava cuvântului Lui alături de Trupul Lui care se dă ţie prin taina împărăţiei cerurilor din mijlocul tău şi în care tu trebuie să pătrunzi cu totul, mai mult decât oricare sfânt de până acum, că aceasta este lucrarea pe care o aşteaptă cerul de la tine, poporule, fiule al lui Dumnezeu. Te înalţă Fiul meu la mare nume de-acum, şi te va numi *«Cetate Sfântă»* pe tine şi pământul de sub tine, iar această bunăvestire s-o primeşti cu mare sfinţenie şi să zici: *„Iată-ne, Doamne. Fie nouă după cum cuvintezi pentru noi“.* Amin.

Te îndemn ca o mamă din Fiul ei Cel Unul sfânt să stai sub călăuză, că eu aşa am stat în toată vremea vieţii mele pe pământ. Te îndemn să stai de mânuţă cu cei ce te cresc pentru cer, căci cu cerul nu e greu pe pământ, dar e greu fără cer. Mare este taina Fiului meu în mijlocul tău, iar tu dacă nu eşti cât ea cum ai putea-o primi, cum ai putea-o purta, cum ai putea să te dai Domnului prin ea dacă nu i-ai pricepe şi dacă nu i-ai crede mărirea ei cea din cer? O, tu să nu cauţi cerul, căci cerul e cu tine. Tu să nu cauţi pe Domnul, căci Domnul e cu tine. Tu să cauţi să fii cu cerul şi cu Domnul. Tu să cauţi să fii cer al Domnului, căci Domnul e cu tine. Dă-I Lui locul tău. Aceasta este taina pe care trebuie s-o cunoşti cel mai mult tu, cel ce ai cerul cu tine şi cuvântul Domnului grăind din preajma ta. Dă-I Domnului locul tău, şi ţi se va apleca toată facerea cea de sus şi cea de jos pentru fericirea ta.

Când El a venit şi S-a făcut trup între oameni, a avut nevoie de cale pentru venirea Sa pe pământ, iar eu am zis: *„Iată roaba Domnului şi cuvântului Lui!“.* Când El vine acum la tine pentru judecata lumii, are nevoie de cale, ca şi atunci, la prima Lui venire. Dă-I Domnului locaşul tău precum l-am dat eu, şi ţi se va închina făptura toată dacă Domnul va fi iubirea ta aşa cum a fost El iubirea mea. Dă-I Domnului locaşul tău şi stai sub paza Lui cea mare aşa cum am stat eu de Şi-a putut El împlini cu mine taina Sa, taina venirii Domnului trup pe pământ. O, caută, Ierusalime, să fii ceea ce este scris să fii! Amin.

I-a găsit sub dureri Fiul meu pe cei din porţi, şi a suflat peste ei cu puterile cereşti ca să poată Domnul intra şi să-ţi aducă hrană pentru suflet după ce atâta hrană ţi-au dat ţie cei ce te călăuzesc pentru cer în tine, popor binecuvântat. Lasă-te pătruns în trupul tău de Trupul Domnului, cel plin de Duh Sfânt, ca să curgă din gura fiilor tăi ape vii, apele vieţii, aşa cum curg ele din fiii cei puşi de Domnul peste tine călăuză tare, popor călăuzit de Duhul Domnului, de sus şi de jos. Primeşte peste tine mâna Domnului, binecuvântarea Domnului, pacea Domnului şi multa Lui iubire pe care ţi-o dă s-o porţi şi s-o dai, ca ea să crească şi să se înmulţească cu multul şi să umple pământul de venirea Domnului la tine.

Vai de poporul fără călăuză, că acela moare! Şi ferice ţie, popor cu călăuză din cer şi de pe pământ, şi viaţă veşnică peste tine! Aceasta îţi doresc şi îţi hărăzesc eu, mama Fecioară a Fiului lui Dumnezeu, şi ai grijă mare de comoara Domnului din mijlocul tău, de Trupul şi cuvântul Lui, care te face împărăţie a cerurilor pe pământ. Ai grijă să fii sfânt ca în cer, şi nu căuta ca pe pământ să fii sfânt, căci Domnul, prin cele ce a pătimit, fiind El Însuşi ispitit, poate şi celor ce se ispitesc să le ajute, numai tu să stai sub povaţă şi să cunoşti vremea cercetării tale, că multe, multe te-a învăţat pe tine Domnul Dumnezeul tău. Amin, amin, amin.

— O, mamă cu grijă de mamă! Care mamă poate să-i facă rău fiului ei dacă este mamă? E mare acest cuvânt: *„mamă“.* E sfânt cuvântul *„mamă“.* E scump cuvântul *„sfânt“,* şi nu ştie omul ce frumos este omul sfânt şi cât se simte în jur sfinţenia celui sfânt şi binefăcător omului. Nu ştie omul cel îngâmfat să înveţe sfinţenia de la învăţător şi nu de la el însuşi, fiindcă dacă învăţătorul nu este sfânt, nu poate împărţi sfinţenie şi nu-l poate face sfânt pe om.

O, poporul Meu, într-o cetate un om şi-a zis: *„Am să mă fac sfânt“*, şi după ce a trecut un pic de vreme, el şi-a zis: *„Sunt sfânt“*. Zilele treceau ca şi până atunci, iar el se nedumerea şi îşi zicea: *„Ce folos că m-am făcut sfânt? Nu ştie nimeni despre mine şi nu găsesc că folosesc ceva“*. S-a dus el apoi la un om din cetatea sa, şi i-a zis lui: *„Eu sunt sfânt“.* Şi acela i-a zis: *„N-am de unde să ştiu eu că eşti sfânt“. „Pentru că ţi-am zis eu, tu acum ştii“*, i-a răspuns lui. Dar omul n-a crezut. S-a dus el apoi la o bătrânică, şi i-a spus ei: *„M-am dus la cutare cetăţean şi i-am spus lui că eu am zis că mă fac sfânt. Şi m-am făcut apoi, iar el nu mă crede“*. Bătrânica i-a răspuns: *„Nu te crede şi nu are cum să te creadă“. „Dar i-am spus eu“*, i-a zis el bătrânicii. *„Nu-i de ajuns că i-ai spus“*, îi răspunse ea, *„ci trebuie să-i dovedeşti asta“*. El a plecat apoi mai departe la alt cetăţean din cetate şi i-a spus şi la acela că nu-l cred oamenii că el e sfânt. Atunci, acela i-a zis lui: *„Nu te cred oamenii pentru că sfinţii stau cu sfinţii, şi de la ei iau sfinţenia“*. *„Dar unde să găsesc eu sfinţi?“,* l-a întrebat el pe cetăţeanul cu care vorbea. Şi i-a spus lui acela unde să dea el de sfinţi.

Purcezând el spre ei, mai înainte să ajungă în mijlocul lor Dumnezeu i-a spus celui ce-i călăuzea pe ei: *„Astăzi va veni la voi un sfânt, şi voi să-l primiţi plecându-vă lui şi zi-*

cându-i: Bine-ai venit la noi, sfinte!". Călăuza le-a spus ucenicilor, şi aceştia aşa au făcut când omul a ajuns la ei.

Plecând înapoi în cetatea lui, nimeni nu l-a primit ca pe un sfânt, iar el se întreba şi îşi zicea: *„Ce să fac? La ce folos îmi este că sunt sfânt? Nimeni nu mă ştie"*, şi le-a spus celor din cetate: *„Am fost la cei sfinţi şi m-au primit ca pe un sfânt, iar voi nu spuneţi nimic, nu faceţi nimic în faţa mea"*. Ei tăceau şi se mirau şi tăceau. El însă s-a întors iarăşi la sfinţi şi le-a zis lor: *„Voi m-aţi primit şi aţi cunoscut că sunt sfânt, dar cei din cetatea mea nu m-au crezut nici când le-am spus cum m-aţi primit voi"*. Dar aceia nu i-au zis nimic mai mult, şi plecându-se lui i-au zis: *„Mergi în pace, sfinte"*. El a plecat iar în cetatea sa, şi îi părea rău în mintea lui că s-a făcut sfânt şi că nu vede nici un folos. Nu trecu mult timp şi plecă spre casa lui călăuza celor sfinţi. Încă de la marginea cetăţii toţi cetăţenii se apropiau de el ca să le dea învăţătură, ca să-i vindece, ca să-i ajute, ca să-i întărească în ale lor. Ajuns la casa celui căutat şi intrând în casă, toţi dădeau să-l aştepte spre întoarcerea lui ca să-l conducă iarăşi toţi, şi aşa au şi făcut. Omul care-şi zicea sfânt le-a zis apoi lor: *„Vedeţi voi cum a venit la mine acest sfânt ca să vă îndemne el să mă credeţi ce v-am spus eu despre mine? Voi însă n-aţi voit să mă credeţi altfel"*. Cetăţenii însă tot aşa îl priveau, ca şi până atunci şi nu altfel. Atunci el şi-a zis: *„Când va mai veni sfântul la mine, voi merge şi eu cu el până la capătul cetăţii ca să văd ce va fi apoi la întoarcerea mea acasă"*. Aşa a făcut, precum a spus, dar când el s-a întors înapoi singur, fără sfânt, nici unul din cetate nu s-a ţinut după el cum s-au ţinut cu multul cei din cetate la venirea şi la plecarea celui sfânt.

S-a sculat el apoi şi s-a dus, pus pe gânduri, ca să întrebe despre nedumerirea lui pe cei sfinţi. Ajungând la ei, le-a spus lor pe cele din mintea lui şi a cerut acum un răspuns de la ei, iar călăuza lor i-a răspuns aşa: *„Noi te-am salutat ca pe un sfânt când ai venit şi când ai plecat, dar pentru că nu te privesc şi nu te primesc cei din cetate ca pe un sfânt, aceia au dreptate, şi tu nu ai"*. Iar el le-a spus lor: *„Dar voi de ce mi-aţi spus sfânt?"*. *„Nu noi ţi-am spus sfânt, ci tu ţi-ai spus aceasta, în mintea ta"*. Şi el, iar i-a întrebat: *„Dar sunt sau nu sunt sfânt?"*. *„Tu eşti sfânt în mintea ta, iar noi cu darul Duhului Sfânt am văzut semeţia ta şi am lucrat ca să ţi-o stricăm ca pe ceva stricăcios peste tine. Omul sfânt este altceva decât vede mintea ta"*. Şi el le-a spus lor: *„Lăsaţi-mă să stau cu voi o vreme, poate va înţelege şi mintea mea ca mintea voastră după ce voi vedea la voi ce faceţi şi cum lucraţi"*. Şi, după o vreme de stat şi de uitat la ei şi de auzit de la ei, el a înţeles că nu poţi să fii sfânt decât dacă iei învăţătură de la un învăţător încercat şi învăţat de Dumnezeu pentru folosul celor ce vor să fie sfinţi lui Dumnezeu, aşa cum ucenicii celui ce venise după el în cetate ascultau şi luau de la călăuza lor lucrul cel sfânt de lucrat şi de trăit. Şi întorcându-se el în cetatea sa, a început să vorbească oamenilor despre mintea lui semeaţă după ce învăţătorul acela i-a spus lui că oamenii din cetatea lui sunt îmbunătăţiţi în Dumnezeu şi că şi el va învăţa de la ei mulţime de învăţătură, aşa cum el şi mai mult îi îmbunătăţise cu prilejul venirii lui în cetatea lor dându-le multă, multă învăţătură după voinţa lor cea bună şi setoasă după Dumnezeu. Şi aşa a început el cu umilinţa inimii, şi cu învăţătura apoi, poposind pe la mesele lor de bucurie în Duhul Domnului prin învăţătura celui sfânt care-i povăţuise pe ei pentru credinţa lor cu care atrăgea pe sfinţi în ajutorul lor cel pentru mântuire.

Iată, poporul Meu, ţi-am spus această pildă după ce am făcut-o arătată în mijlocul tău prin Duhul Meu Cel Sfânt. Ia din ea şi învaţă învăţătură cu învăţător, că numele tău este popor sfânt, şi tu trebuie să strici de lângă Mine iscodirile minţii, fiindcă Eu, Domnul, prin ceea ce am pătimit, fiind Eu Însumi ispitit, pot şi celor ce se ispitesc să le ajut lor. Amin.

Te-am învăţat să ştii să creşti pe Dumnezeu în tine, Ierusalime, căci Eu sunt trup şi cuvânt în mijlocul tău, şi nu mai încap nicăieri întreg cum încap la tine. Iar tu să cauţi să fii micuţ, ca să poţi învăţa, ca să poţi sta de mânuţă cu Mine, poporul Meu. Îţi hărăzesc credinţă cu mare dar în ea, căci scris este: *«Cel ce crede în Mine, râuri de ape vii vor curge din gura lui»*. Îţi spun aceasta ca să întăreşti tu în mijlocul tău apele vii de peste tine, limbile Duhului Sfânt, cu care Eu te hrănesc şi de sus, şi de jos, şi din Mine, şi din cei prin care Eu vin şi îţi dau hrană cu creştere în ea pentru tine. E mare sărbătoare venirea Mea la tine, că e greu fără cer pe pământ. E greu pe pământ, dar cu cerul nu e greu. Cea mai mare lucrare a ta să fie cea din Mine, şi care să-ţi dea sfinţenia inimii şi a minţii şi a trupului, căci Eu te ocrotesc cu mare ocrotire, ca să te am al Meu, poporul Meu. Umileşte-te sub mâna Mea cea binefăcătoare peste tine şi stai micuţ, ca să te pot creşte Eu şi nu tu, că Eu vreau ca tu să-Mi faci numai bucurii, Ierusalime.

Tu să stai sub călăuză, iar altfel să nu stai, şi să Mă păstrezi cu mult dor în mijlocul tău, ca să te povăţuiesc, poporul Meu, şi ca să poţi tu cu Mine, Ierusalime sfânt. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2003

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Omul îngâmfat învinuieşte de duh de mândrie pe cei ce Îl iubesc pe Domnul. Omul s-a îmbolnăvit de toate cele ce sunt din iad, iar duhul desfrânării îl nimiceşte pe om. Sfânta Maria Egipteanca se roagă la Tatăl pentru cei de pe pământ.

Poposesc iar lângă voi cuvânt, iar Duhul Sfânt al cuvântului Meu vă încălzeşte la pieptul Meu rănit de dorul Meu cel pentru voi, căci voi sunteţi Ierusalimul Meu cel dorit şi atât de dorit de tot omul care s-a născut din om, de când Eu, Domnul, l-am făcut pe omul cel întâi zidit şi până la voi, cei ce sunteţi poporul Meu de azi, poporul cel din vremea venirii cuvântului Meu peste pământ după două mii de ani de la arătarea Mea trup între oameni vreme de treizeci şi trei de ani, iar pentru cei necredincioşi, vreme de trei ani şi jumătate. Amin.

O, poporul Meu, întăresc la iesle pe cei ce-Mi aduc la tine cuvântul Meu. Vreau să-ţi dau putere de duh şi de suflet şi de trup, că Eu mereu ţi-am dat ca să poţi pentru Mine, fiindcă Eu fără voi, cei din trup, chiar dacă sunteţi aşa de micuţi, nu pot nimic pe pământ. Nu pot pe pământ cu cerul, că pământul este plin de desfrânare, căci trupul pofteşte împotriva duhului, că omul pofteşte de pe pământ şi nu din cer, şi că antichrist nu se mai satură să-l momească pe om, cu faţa lui cea ascunsă, şi chiar dacă şi-ar scrie pe el numele, tot n-ar mai fugi omul de el, că e bolnav omul după toate cele din iad şi n-am doctor pe pământ care să ia iadul de pe pământ şi să-l aşeze apoi pe om în rai.

V-aş lua pe voi şi aş trece cu voi din loc în loc peste pământ pentru ca să Mă arăt mai mult cu semnul venirii Mele, cu viaţa Mea trăită în om. M-aş duce cu voi să rostesc morţii

şi iadului să-şi închidă gura şi să dea înapoi pe morţii lor, dar Eu, Domnul, am milă de voi şi dau să vă întăresc duhul şi trupul ca să puteţi pentru Mine, şi apoi, mai mult şi mai mult să vă dau întărituri cereşti ca să puteţi pentru lume, căci lumea a ajuns la sfârşit încă de pe când Eu am judecat-o pe ea şi pe stăpânitorul ei prin venirea Mea cea cu trupul între oameni acum două mii de ani.

Omul îngâmfat din lume zice că voi aveţi duh de mândrie, dar dacă aş face cu voi semne despre care nu s-a mai auzit, ce ar mai zice omul care face atâtea minuni cu care să-l tragă pe om din calea pe care stau Eu cu cei ce sunt ai Mei? Iar de el nu mai zice că este mândru, şi îşi zice drept şi îşi zice deştept şi îşi zice că Mă are de Dumnezeu pe Mine, Cel smerit pe pământ şi în cer. Aş face de lângă voi şi din voi semne mari, văzute şi auzite de ochii şi de urechile celor de pe pământ, dar Eu după ce am lucrat pe cele mai presus de fire între oameni, M-a luat poporul cel în mijlocul căruia M-am arătat şi M-a răstignit pe cruce ca pe cei răufăcători. Minunile pe care Eu le lucrez azi cu voi sunt cu mult mai mari decât toate câte s-au auzit despre Dumnezeu pe pământ, fiilor din vremea acestui sfârşit. Eu n-am vorbit cu nimeni între oameni cum vorbesc cu voi. N-am vorbit nici cu Adam, nici cu Cain, nici cu Noe, nici cu Moise, nici cu David, nici cu Zaharia, nici cu Ioan Botezătorul, nici cu apostolii aşa şi atât cât vorbesc cu voi, fiindcă aşa minune n-a fost de când e veacul şi nici nu va mai fi alta decât împărăţia Mea în om în chip desăvârşit, curând, curând, şi apoi cerul pe pământ, iar Eu, în mijlocul dumnezeilor, Dumnezeu adevărat şi mult slăvit între oameni pentru judecata lor, pentru mântuirea lor, iar când Mă voi arăta cu toată slava Mea, se vor cutremura toate.

Este scris în Scripturi cuvântul Meu care spune: *«După strâmtorarea acelor zile soarele şi luna şi stelele se vor întuneca şi nu vor mai lumina şi vor cădea din cer, căci se vor zgudui puterile cerurilor, şi apoi, semnul Fiului Omului, la a Cărui arătare vor plânge toate neamurile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului venind cu putere şi cu slavă multă peste pământ, şi se vor cutremura toate»,* precum este scris. Atunci, din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor până la celelalte margini, îngerii Mei vor aduna pe cei aleşi ai Mei în ziua când nimeni nu se va aştepta. O, Eu, Domnul, voiesc să am ce aduna, poporul Meu, şi vreau să Mă vestesc, că Eu de aceea grăiesc pe pământ. Grăiesc ca să-Mi vestesc venirea şi ca să vă gătesc mereu, mereu pe voi, şi să strălucesc cu voi peste pământ de şapte ori mai tare decât soarele, şi dintre voi să ies spre oameni ca Mirele din iatacul Său, fiindcă în voi şi între voi Eu Îmi am sălaşul, şi mult au aşteptat sfinţii această vreme a întoarcerii Mele între oameni, şi se uită la ea şi la voi, şi stăruiesc sfinţii înaintea Tatălui pentru Mine şi pentru voi, ca să biruiască Mielul Tatălui şi turma Sa cea mică de la sfârşitul venirii Fiului Tatălui pentru biruinţa sfinţilor Săi. Amin.

Ierusalime sfânt, te privesc sfinţii, fiule mic, iar tu să fii slugă credincioasă şi înţeleaptă, ca să dau Eu prin tine hrană la timp celor ce Mă iau de la tine de hrană şi să Mă întind cu masa Mea din mijlocul tău, căci sunt milostiv, poporul Meu, iar tu eşti sluga Mea, copilul cel mic care împarte pe cele ale Tatălui, şi fericită este sluga aceea pe care venind Stăpânul o va afla făcând aşa, că peste toate avuţiile Sale o va pune. Şi iată, Stăpânul nu întârzie, şi vine ca să adune pe cei aleşi ai Săi din cele patru vânturi, iar slugile necredincioase care zic că Eu întârzii şi care se dau la mâncări şi băuturi bătând pe cei ce nu vor tot aşa să facă, veni-va Stăpânul în ceasul pe care nu-l cunoaşte sluga şi îi va nimici dregătoria şi o va da pe ea cu cei făţarnici, căci n-a vegheat pentru venirea Stăpânului ei.

O, poporul Meu, biserica din lume este numai făţarnicie prin cei ce o stăpânesc pe ea. Cum să facem, oare, să-i dăm trezirea, să-i dăm învierea, aşa cum i-am dat-o Eu celei azi pomenite în duh de biserică prin rânduiala părinţilor sfinţi? Cum să facem, oare?

Iat-o pe Maria Egipteanca. Rugăciunea ei către mama Mea Fecioara a luat-o pe ea şi a înviat-o pe ea, căci ea a crezut în Dumnezeu, şi apoi s-a trezit şi L-a iubit cu multă înviere în inima ei cea plină de căinţă şi de durere după vindecarea ranelor Mele făcute de ea. O doare pentru lume pe ea, şi îi plânge duhul în cer după omul cel pierdut în desfrânări, şi stă în genunchi înaintea Tatălui rugându-se pentru Mine, Mielul Tatălui, ca să biruiesc peste lume cu turma Mea cea mică, cu tine, poporul Meu de azi, în care Eu stau cuvânt de înviere peste lume. Se roagă această sfântă la Tatăl şi zice aşa:

— Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, Doamne, şi cei necredincioşi se vor întoarce la Tine, aşa cum m-am întors eu şi am urmat pe Fiul Tău Cel neispitit de păcat, şi Care m-a ajutat prin mijlocirea Maicii Sale la rugăciunea mea cea cu durere multă în ea. Fă minune nemaiauzită şi ia de pe pământ duhul desfrânării care arde în trupul omului foc nestins, foc mistuitor ca să nu mai rămână nimic din om. Dar Tu, Cel ce prin Fiul Tău Cel preaiubit, prin Care l-ai zidit pe om după chipul şi asemănarea Sa, l-ai făcut la sfârşit din nou pe om născându-L pe El din Fecioară între oameni şi purtând trup omenesc pe pământ, fă Tu, ca un Tată mare în cer şi pe pământ, fă Tu prin Fiul Tău Cel ce S-a răstignit pentru păcatele oamenilor, fă să strălucească pe pământ şi peste om lumina dumnezeirii Tale, taina Fiului Tău întru venirea Sa cea plină de taină, cuvântul Său care înviază pe cei morţi cu trupul şi cu duhul, Tată al sfinţilor.

Eu după ce m-am lepădat de păcat n-am mai voit nici să văd lumea în care arde păcatul şi tot omul din ea, şi am primit darul pocăinţei şi lacrima lui cea plină de iubire pentru Fiul Tău Cel ce a murit pe cruce din pricina păcatelor neamului omenesc. M-a durut în toată viaţa trupului meu trupul şi sufletul şi duhul pentru chinul Fiului Tău în vremea crucii Lui, iar El mi-a dat îngeri care să-mi slujească luptei mele pentru dragostea de Fiul Tău şi de sfinţii Lui care ca şi mine s-au luptat să se lepede de diavol şi să se dea lui Dumnezeu, Cel ce l-a zidit din pământ pe om.

Mi-a fost atât de dor să grăiesc din Tine peste cei ce duc pe spatele lor cel micuţ şi plăpând calea cea cu greu pe ea a venirii Fiului Tău cuvânt pe pământ, că Tu eşti un Dumnezeu aşa de mare, iar ei sunt tare, tare slăbuţi, tare înduraţi, tare doritori de odihnă după greu, că Tu eşti povara lor cea greu de purtat, şi Tu ai un popor care aşteaptă de la ei puteri şi mângâieri, şi iarăşi puteri, iar Tu le ştii lor povara şi plângi cu sfinţii de mila lor, şi în cea mai desăvârşită taină Tu, Tată, le dai lor har ca să poată ce ai Tu de putut în vremea aceasta prin Fiul Tău Cel iubit, Care a binevoit întru ei pentru a Sa venire, Tată Savaot. Trupul meu cel ceresc stă îngenuncheat de iubire pentru ei înaintea Ta, şi Îţi cer pentru ei mult cer, multă biruinţă din ei asupra diavolului care ţine lumea în întunericul ei. Fă din ei lumina Ta, lumina lumii, Tată, căci ei sunt cu trupul. Dă oamenilor de pe pământ har din har, prin poporul Tău cel de acum. Fă neamul omenesc să se întoarcă la Tine şi la dragostea de Tine şi să sfinţească numele Tău pe pământ ca şi în cer.

Întinde-Ţi cortul împărăţiei Tale peste pământ, Tată al sfinţilor, şi prin Fiul Tău Cel plin de mântuire a lumii varsă-Ţi apele vieţii peste toată făptura, dar ajută-i pe cei mici ai Tăi să Te poată vesti de la marginile cerurilor până la celelalte margini, ca să Te faci cunoscut făpturii omeneşti de Stăpân din veci şi până-n veci şi să ştie că numai Tu eşti Stăpânul. Dar ştie, oare, neamul oamenilor care sunt marginile cerurilor? O, dă-le, Doamne, oamenilor cartea venirii Tale, iar ei să o ia şi să citească în ea şi să ia din ea lumina Ta şi să crească în ei legile sfinţeniei, ca să priceapă cartea Ta, Doamne, şi să înţeleagă din ea marginile cerurilor. Amin. Aceasta este ruga mea înaintea Ta în ziua mea de sobor între sfinţii Tăi, care mijlocesc la Tine pentru înnoirea făpturii, pentru viaţa veacului ce va să fie pe pământ după învierea morţilor şi după mult aşteptata Ta venire însoţită de toţi sfinţii Tăi apoi, în slava Noului Ierusalim, cetatea cea sfântă, lucrătoare din cer şi de pe pământ, ca să biruiască prin ea Mielul Tău, Domnul Iisus Hristos, şi cei împreună cu El, care au biruit şi biruiesc prin Sângele Lui şi prin cuvântul mărturiei lor acum, la sfârşit de timp. Amin, amin, amin.

— Eu acum îmbrăţişez pe sfinţii Mei, poporul Meu, şi cu ei te îmbrăţişez pe tine, cel aşteptat de sfinţi. Aşează-te tot mai în veghe ca să înţelegi tu taina care te poartă pe tine în ea şi ca să nu fii ca pe pământ, şi să fii ca în cer, Ierusalime.

Binecuvântată să fie de Domnul Dumnezeul tău ieşirea ta acum pentru vestirea Mea cu tine în mijlocul lumii. Te voi acoperi în norii slavei Mele, dar te voi vesti că eşti al Meu şi că pot peste tine şi că sunt în tine şi cu tine. Binecuvântată să fie lumea care va da să te vadă şi să te urmeze înspre Mine cu calea sa. Binecuvântaţi să fie cei ce te vor vesti cu Mine pe tine ca să audă neamurile petrecerea lui Dumnezeu cu tine. Binecuvântată să fie călătoria ta şi vestirea Mea şi a ta între oameni, că Eu pentru Mine şi pentru tine fac cale tare prin lume, fiindcă se apropie cu multul slava Mea cu tine şi învierea multora şi răscumpărarea făpturii, Ierusalime român, că mare, mare este taina pământului român şi plata lui de la Dumnezeu prin coborârea Mea pe el acum, la sfârşit de timp. Amin.

Pace ţie, Ierusalime român! Fac cale, Eu, Domnul, pentru Mine şi pentru tine, şi fac cale mulţimilor spre Noi ca să ia lumină din lumina Mea cea care este pururea cu tine pentru ca să ia lumea calea spre Dumnezeu şi să nu rămână ea în întunericul ei. Amin.

Pace ţie, poporul Meu, şi lasă-te întru slava Mea de peste tine, căci Eu pentru viaţa ta le spun şi duhurilor rele *„Pace vouă!“*, ca să poţi tu să străbaţi prin întuneric, iar întunericul să se tragă în lături, căci lumina luminează în întuneric, şi întunericul nu a cuprins-o. Amin.

«Fiţi copii dulci, fiţi copii frumoşi şi staţi într-un duh cu toţii, căci am cârmă din cer şi de pe pământ între voi», vă zice vouă Tatăl.

Iar Eu, Fiul Său, vă spun: fiţi frumoşi, căci fericirea aceasta este a celor ce poartă slava venirii Mele cu sfinţii, frumuseţea slavei Domnului în omul care are în trupul său pe Duhul Sfânt, Mângâietorul făpturii, Mângâietorul tău, poporul Meu, pacea ta şi frumuseţea ta cea de la Mine, Ierusalime sfânt. Amin, amin, amin.

31 martie/13 aprilie 2003

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Când nimeni nu se aşteaptă să vină Domnul, El vine prin taina cuvântului. Cuvântul vine pe pământ cu veşnicia, înlăturând vremelnicia. Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, este nume din cer. Taina crinilor şi a trandafirilor este covor de flori de rai, fii vii, care altoiesc viaţa în oameni. Nimeni nu-l poate asculta cu iubire decât pe cel pe care-l iubeşte.

Tatăl Meu este în Mine când grăiesc peste tine, Ierusalime. Vin la tine, poporul Meu cel din români, căci cu tine am împlinit Eu Scriptura venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl ca să intru în lume cuvânt de înviere şi semn de mântuire veşnică, aşa cum am intrat acum două mii de ani în Ierusalim după ce am cinat cu Lazăr, cu Maria şi cu Marta în Betania, şi când pentru învierea lui Lazăr mergeau după Mine mulţime de iudei ca să Mă urmeze şi ca să vadă pe cel înviat de Mine, şi care aflând că voi merge la Ierusalim a doua zi luau stâlpări în mâini şi Mă urmau şi strigau: *«Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!».* Ucenicii mulţi văzându-Mă pe mânz de asină intrând au înţeles atunci că Eu sunt Domnul, Care Se preaslăveşte prin Tatăl, şi că pentru Mine era scris în prooroci: *«Împăratul tău vine, fiică a Sionului, şezând pe mânzul asinei».* Iar Eu am zis Tatălui: *«Tată, preaslăveşte-Ţi numele!».* Şi atunci din văzduh glasul Tatălui a zis: *«L-am preaslăvit, şi iarăşi Îl voi preaslăvi!».* Toată mulţimea adunată s-a întrebat: *«Ce este acest glas: tunet, sau înger care a vorbit?».* Iar Eu, Cel purtat de asin, am zis: *«Nu pentru Mine, ci pentru voi s-a făcut acest glas, căci acum este judecata acestei lumi, iar stăpânitorul lumii va fi aruncat afară».* Amin.

O, Ierusalime de azi, alesul Meu popor întru care binevoiesc Eu cu glasul Meu cel ceresc peste pământ şi peste lume! Tot aşa şi azi lucrez, şi în mare taină lucrez, ca să ating cu cuvântul Meu inimile celor aleşi ai Mei care cunosc glasul Păstorului Care vine, precum este scris să vină. Dacă aş lucra cu semne mari, Eu nu te-aş mai putea păstra, că ar veni lume nelegiuită ca să vadă slava Mea de peste tine, şi lumea este peste ea cu păstori care te-ar duşmăni ca şi pe Mine, poporul Meu. Lucrăm în taină mare, fiindcă aşa este cea de a doua Mea venire, este când nimeni nu se aşteaptă să vin, iar Eu în mijlocul tău Îmi scriu cartea venirii Mele şi cu ea judec, căci am spus şi atunci, şi spun şi acum că nu Eu, ci cuvântul pe care Eu îl rostesc peste necredinţa de pe pământ, acela va judeca lumea. Amin. Vestesc prin tine, Ierusalime, acest cuvânt al venirii Mele, ca lumea să înţeleagă apoi că Tatăl M-a trimis cuvânt peste lume în mijlocul tău, când Eu, Domnul, Mă voi preaslăvi cu zgomot puternic din mijlocul tău ca să arăt binecuvântarea acestui pământ pe care Eu l-am ales pentru slava cuvântului Meu din el peste pământ. Am ales de la facerea lumii acest pământ, de la facerea cerului şi a pământului, şi lumea va înţelege desăvârşit aceasta curând, curând. Amin.

Te păstrez în mare taină cu slava Mea de peste tine. Am grijă mare să Mă slăvesc pe deplin cu cuvântul cu care Eu te acopăr pe tine, poporul Meu Ierusalim, iar tu să nu cauţi nimic mai mult decât să fii slava Mea, viaţa Mea în mijlocul lumii, taina înţelepciunii sfinte să fii, căci Eu te învăţ mereu, mereu, ca să fii tu cel mai mare învăţat de pe pământ. Iar când nu va mai fi învăţătură pe lume, tu să fii înţelepciunea cea pentru om, şi să vină omul să ia de la tine, de la cele ce Eu,

Domnul, revărs peste tine în zilele Mele cu tine, zilele venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl, poporul Meu. Amin.

Nu ştie omul, iar Eu vreau ca tu să ştii, şi să ia şi omul învăţătura Mea de peste tine, că omul nu ştie cum să Mă iubească. Dacă vrei să-L iubeşti pe Dumnezeu, trebuie să-L asculţi pe El. Dacă vrei să-L asculţi pe Dumnezeu, trebuie să-L iubeşti pe El, că nimeni nu poate asculta cu iubire decât pe cel pe care-L iubeşte. Şi ca să Mă iubească omul, el trebuie să creadă în Mine, dar nu pentru o clipă, la nevoia lui, ci pentru veci de veci, fiindcă omul n-a putut să facă ce am făcut Eu. Eu când M-am vorbit cu Tatăl ca să-l facem pe om după chipul şi asemănarea Noastră, am luat lut şi am făcut din el chipul Meu, şi apoi am făcut din el, la cuvântul suflării Mele, carne şi vene din lut. Să nu se mai mire nimeni de Scriptura învierii morţilor, Scriptură rostită de Mine. Eu din lut l-am adus pe om la viaţă, după chipul şi asemănarea Mea la început şi la sfârşit, căci la învierea Mea dintre morţi, au înviat sfinţii din morminte şi au stat pe picioarele lor şi s-au arătat în Ierusalim. Eu am făcut minunea aceasta pentru că Eu sunt învierea şi viaţa, şi de la Mine trebuie să le aibă omul pe ele, fiindcă pentru aceasta am venit Eu de la Tatăl Om între oameni. Din pământ s-au făcut toate, până şi omul, după ce s-au făcut la cuvântul Meu toate cele ce au duh de viaţă în ele. Eu l-am făcut din lut pe om, şi apoi, împotriva acestei minuni a Mea, omul a făcut lut din trupul lui, căci a tras omul la cele din care a fost el făcut de Dumnezeu. A făcut omul lut din carne şi vene, iar Eu am venit pe pământ cu minunea învierii omului şi cu minunea învierii Mele, ca să înţeleagă omul că este înviere a morţilor şi că nu în zadar am rostit Eu Scriptura învierii celor morţi la trâmbiţa Mea cea de apoi.

O, poporul Meu, ca să-L asculte omul pe Dumnezeu, trebuie să-L creadă şi trebuie să-L iubească din tot sufletul său, din tot cugetul său şi din toată virtutea sa cea din Dumnezeu luată pentru a-L iubi pe Dumnezeu. Omul însă e cu ochii lui pe toate cele făcute de om şi nu mai ştie bietul de el să se uite la Mine şi să Mă vadă şi să Mă înţeleagă din făpturi.

Azi e sărbătoarea cea de acum două mii de ani când Eu, Domnul, am împlinit proorocia intrării Mele pe mânz de asină în Ierusalimul patimilor Mele, Ierusalime de azi, şi vreau, fiule scump, să te învăţ pe tine taina glasului Domnului de peste tine. Taina glasului Meu peste om este ca omul să nu mai trăiască apoi vremelnic, ci să trăiască veşnic. Amin. Când am intrat în Ierusalim pe asină, Eu am vorbit cu Tatăl şi am zis: *«Părinte, preaslăveşte-Ţi numele!»*, iar Tatăl din văzduh a rostit şi Mi-a răspuns: *«L-am preaslăvit şi iarăşi Îl voi preaslăvi!»*. Iată grăirea lui Dumnezeu cu omul, cu Fiul Omului, Ierusalime de azi. Eu cât am petrecut pe pământ cu trupul văzut, nu am trăit vremelnic, ci am trăit viaţă veşnică, nu viaţă vremelnică. Aveam duhul plin de Tatăl, căci Tatăl era în Mine. Tu cât eşti văzut de om, poporul Meu, să nu trăieşti vremelnic, şi să trăieşti viaţă veşnică, nu vremelnică, şi să ai duhul plin de Fiul Tatălui, căci Eu sunt în tine, iar Tatăl este în Mine, Ierusalime. O, e mare de tot taina iubirii Mele în om, taina iubirii omului în iubirea Mea cea din Tatăl, iar Eu lucrez în mijlocul tău minunea acestei taine pe care tu, ca un copil ce eşti, tot aşa o şi înţelegi, Ierusalime mic. Dar Scriptura zice: *«Nu fiţi copii la minte, ci fiţi copii când e vorba de răutate; la minte însă fiţi desăvârşiţi»*.

Inima omului e casa Mea, iar mintea lui e duhul Meu în cel ce Mă are pe Mine de Făcător al său. O, e mare lucrare să fie Dumnezeu Făcătorul omului cel ieşit din om, dar nu are omului cine să-i spună taina facerii lui acum când Eu am venit cuvânt pe pământ pentru naşterea din nou a lumii, pentru înnoirea lumii, începând cu omul, căci Eu, Domnul, pentru om le-am făcut pe toate câte sunt făcute de Mine la început de lume, şi pe toate câte sunt în ea sub ascultarea Mea, pentru om sau împotriva omului. Eu l-am făcut pe om ca să trăiască viaţă veşnică şi i-am făcut grădină de rai şi l-am învăţat în ea pe om să Mă iubească cu ascultare, dar el s-a desprins din iubirea Mea şi a luat în trupul lui apoi frica, şi din frică s-a ascuns de Mine după ce nu M-a mai ascultat el şi cu femeia sa cu care n-a mai vrut el să fie întru Mine, Făcătorul omului, ci s-a semeţit întru sine, şi aceasta l-a căzut pe el din Dumnezeu şi din raiul iubirii Mele pentru omul cel zidit de mâna Mea şi din duhul de viaţă pe care l-am pus în el ca să fie omul după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi să trăiască omul în rai viaţă veşnică.

O, Ierusalime de acum, Îmi deşert în tine cu multul cuvântul facerii din nou a lumii, viaţa veşnică, viaţa cea cu iubire de Dumnezeu în ea pentru om. Îl rog pe om să iubească viaţa veşnică în viaţa lui pe pământ, că Eu, Domnul, voiesc să vin cu cerul desfăcut în faţa omului şi să aşez sub cer raiul, pământul cel nou şi cerul cel nou şi învierea morţilor care se vor scula şi vor mărturisi această venire a Mea la tine cuvânt pentru învierea făpturii, poporul Meu.

Ridicaţi-vă, fiilor, din zi în zi mai mult la viaţa cea veşnică pe pământ şi fiţi desăvârşiţi la minte, că Eu am mare lucrare peste voi, de se miră sfinţii şi îngerii cei nevăzuţi de lucrarea Mea de peste voi. Astăzi e sărbătoarea stâlpărilor, sărbătoarea florilor, şi Eu voiesc să fac din voi vase mirositoare de Duhul Sfânt, copii ai Ierusalimului nou. V-am dat nume ca în cer, nu ca pe pământ, şi v-am numit *Cetatea Sfântă Noul Ierusalim*, căci petrec îngerii şi sfinţii cu voi în coborâre cerească slăvind pe Domnul, Care vine cu sfinţii Săi. Mii şi milioane de crini şi de trandafiri am zis, prin cuvântul Meu din zilele voastre, că voi sădi pe pământul român, ţara venirii Mele, Noul Meu Ierusalim, şi voi trebuie să altoiţi vieţile oamenilor, copii ai venirii Mele, ai zidirii Mele de veac ceresc pe pământ şi peste om, iar voi să nu trăiţi vremelnic, ci să trăiţi viaţa Mea cea veşnică în voi, viaţa Domnului întru venirea Sa la voi. Amin. Taina glasului Meu de peste tine te învaţă să nu trăieşti viaţă vremelnică, ci viaţă veşnică pe pământ, Ierusalime sfânt, şi să preaslăveşti numele Domnului de pe creştetul tău, şi să fii covor de flori de rai, covor de crini şi de trandafiri în calea Mea spre tine, şi apoi cu tine în calea Mea spre om, ca să altoim vieţile oamenilor cu viaţa ta de pe pământ, poporul Meu de azi. Eu vreau să fac cu tine minunea învierii morţilor, iar tu trebuie să fii desăvârşit la minte şi să vezi pe cele ce nu se văd şi să le aduci la vedere, şi toate spre zidire să se facă.

Căutaţi să fiţi cu înţelepciune în bine şi nevinovaţi la rău, ca să nimicim cu grabă pe satana, fiilor, şi să se ridice moartea de pe pământ, căci celor necredincioşi în înviere le spun Eu, Domnul, că dacă nu este înviere a morţilor, nici Eu n-am înviat. Dacă morţii nu înviază, nici Eu n-am înviat. Eu însă, celor ce cred în învierea celor adormiţi aşa cum a crezut Marta le spun că Eu, Domnul Cel înviat, am fost începătură a învierii celor adormiţi şi învierea morţilor, şi le spun că cel ce crede în Mine are viaţă veşnică. Amin.

O, poporul Meu, te aşteaptă sfinţii cu răsplata lor cea de la Mine, cea de la sfârşit de timp. Te aşteaptă morţii ca să învieze ei la trâmbiţa Mea cea de apoi şi care va răsuna din mijlocul tău, că aşa destin ţi-am hărăzit Eu ţie, dar caută cu toată fiinţa ta să Mă iubeşti desăvârşit şi să Mă asculţi, căci

Eu sunt Dumnezeul păcii, Ierusalime. Am în mijlocul tău Duhul Meu, iar tu să asculţi aşa cum Eu te-am învăţat, şi vei mânca din fructul fericirii tale cu Mine, căci aşa este plata celor ce ascultă cu iubire. Nimeni nu-l poate asculta cu iubire decât pe cel pe care-l iubeşte. Amin.

Luaţi din duhul iubirii Mele, şi aşa să iubiţi voi, copii ai vremii venirii Mele. Lăudaţi pe Domnul şi facerea Lui cea nouă peste pământ, ca să audă Tatăl pe cei ce sunt ai Mei din lume. Aduceţi Mie iubire, fiilor, şi faceţi aceasta pentru învierea făpturii, şi cântaţi şi binecuvântaţi pe cele ce vor fi şi vor rămâne. Amin.

Aşteaptă pe Domnul, îmbărbătează-te şi să se întărească inima ta, şi aşteaptă pe Domnul, Ierusalime sfânt, şi crede, fiule, că vei vedea bunătăţile Domnului în pământul celor vii. Amin.

Laudă pe Domnul, Ierusalime, căci mărturia slavei Lui este în mijlocul tău, şi Eu voi înălţa puterea ta, şi tu, pe a Mea, şi vom lucra şi vom zidi pe pământ viaţa veacului ce va să fie curând, curând pe pământ. Amin, amin, amin.

7/20 aprilie 2003

Praznicul Învierii Domnului

Lumea şi biserica ei nu Îl aşteaptă pe Domnul, iar cei din morminte aud cuvântul venirii Lui, şi ţărâna lor se va face om, şi morţii se vor ridica. Domnul voieşte să spună: omul a înviat! Lucrarea cuvântului nu se opreşte, după cum a proorocit arhiereul Irineu. Biserica cea dintâi a fost zidită din nou, şi orice proorocie împlinită este adevărată. Domnul a grăit mereu prin prooroci.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Primul Meu cuvânt de după înviere pentru ucenicii Mei acesta a fost: *«Pace vouă!»*. La acest cuvânt ei au prins vlagă, căci erau obosiţi de durerea zilelor cât Eu, Domnul şi Învăţătorul lor, Mi-am împlinit iubirea cea pentru om, jertfa pe cruce a trupului Meu, iar ei au stat îndureraţi.

Hristos a înviat, Ierusalime român! Hristos a înviat, poporul Meu de azi! Eu, Domnul Cel înviat a treia zi din mormânt, te cuprind în pacea învierii Mele, şi tot aşa să Mă cuprinzi şi tu, căci sunt rănit de tot ce văd pe pământ. Îşi spune lumea *„Hristos a înviat!"*, dar ea nu se lasă de păcatele ei, şi se duce, zice ea, de se împărtăşeşte cu Hristos la biserică. Se distrează lumea lumeşte şi îşi zice: *„Hristos a înviat!"* mâncând şi bând şi chefuind, poporul Meu. Ce trişti erau ucenicii Mei de jalea lor pentru Mine, Cel omorât de poporul Meu, şi apoi ce uimiţi erau ei de fiorul arătării Mele în mijlocul lor după învierea Mea! Umblau îndureraţi şi nemâncaţi, şi apoi petreceau uimiţi de minunea împlinirii Scripturilor învierii Mele, şi trăiau ucenicii Mei în Duhul Meu, căci Eu după înviere le-am spus: *«Luaţi Duh Sfânt! Şi Îmi veţi fi Mie martori în Ierusalim şi în toată Iudeea şi în toată lumea»*.

Acum două mii de ani am venit de la Tatăl, precum era scris în prooroci, şi lumea nu s-a aşteptat să vin. Dar Eu am venit în lume şi am împlinit Scripturile venirii Mele trup între oameni în mijlocul poporului iudeu pe care îl alesese Tatăl să-I slujească Lui între popoarele de pe pământ. Am venit, dar lumea nu s-a aşteptat să vin, iar slujitorii bisericii nici atât. Nu i-am întrebat pe ei pentru venirea Mea. Pe cei ce slujeau în templu, mai mari peste el, nu i-am întrebat dacă să vin sau să nu vin, dar au văzut că Eu eram Cel ce era scris să vină, şi au împlinit ei Scriptura răstignirii Mele, numindu-Mă dezbinător al poporului Domnului, hulitor al neamului lui Israel, pentru că le spuneam păcatele, că doar se vor curăţi de ele. Când au văzut că am înviat aşa precum am spus dinainte, nu ştiau cum să se mai ascundă de vină, şi au plătit pe străjerii mormântului Meu ca să mintă că M-au furat ucenicii.

Mi-am împlinit răstignirea şi învierea precum am spus mai dinainte, şi după ce am mai petrecut cu ucenicii timp de patruzeci de zile din timp în timp, M-am aşezat în Tatăl şi am început cu multul să lucrez prin ucenici peste pământ, şi biserica Mea trăia, iar Eu trăiam în ea. Ea nu era din lumea aceasta, precum nici azi nu este din lumea aceasta biserica Mea, poporul Meu de azi, pe care Eu, Domnul, l-am scos din lume, şi prin care lucrez peste lume duhul înnoirii lumii. Amin.

Sunt rănit de tot ce văd pe pământ. Eu am venit cuvânt de înviere peste lume, şi lumea nu s-a aşteptat să vin, iar slujitorii bisericii ei nici atât. Nu i-am întrebat pe ei pentru această venire a Mea cuvânt pe pământ ca să nasc din el din nou lumea, s-o fac de la început, precum este scris în Scripturi să fie. Nimic nu fac decât ce este scris în Scripturi. Este adevărat că nu-i întreb pe ei dacă să vin sau să nu vin cuvânt de înnoire a lumii, dar le spun şi lor cuvântul pe care-l rostesc, le arăt şi lor tot ce lucrez, şi le arăt lor faptele lor rele, că doar, doar se vor curăţi de ele ca să-Mi slujească Mie şi nu loruşi şi nu omului care nu ştie, săracul, ce înseamnă viaţă şi moarte, şi ce înseamnă înviere a morţilor, şi ce înseamnă venirea Domnului şi nădejdea omului în toate acestea. Oare, pentru venirea Mea pe care Eu am profeţit-o că va veni cine trebuie să nădăjduiască în ea? În învierea morţilor cum şi cine trebuie să nădăjduiască? Cine îl mai învaţă pe om dragostea de Dumnezeu, viaţa sfântă şi aşteptarea învierii morţilor şi venirea Mea apoi cu viaţa cea veşnică pe pământ?

O, omule care mergi la biserică pentru că e Paştele după cum ştii din strămoşi! Ce faci tu pentru sărbătoarea asta? Şi în ea ce faci? Şi după ce trece ea ce faci tu, omule, şi cine te învaţă pe tine ce să faci? O, omule fără de călăuză peste tine, Eu când am înfiinţat pe pământ biserica am făcut-o întreagă, nu am făcut-o numai din preot şi din turma lui, că fără de darurile ei toate ea nu poate fi. Ea fără prooroc în ea nu este, şi tu nu mai ştii decât pe preot, şi nici pe acela nu-l ştii decât după haină, omule fără de călăuză peste tine. Mă uit cu dor şi cu durere la biserica Mea cea dintâi, şi Mă uit la strămoşii tăi, omule de azi, că ei ştiau ce înseamnă biserică, ştiau ce înseamnă Dumnezeu pe pământ, şi se duceau la prooroci şi aflau de la Dumnezeu. O, omule fără de călăuză, cum de nu te îndeamnă preoţii tăi care te botează şi te cunună şi te înmormântează, cum de nu te învaţă ei şi dragostea de Dumnezeu, care nu poate fi împărţită şi diavolului în viaţa ta de om? Cum de nu te trimit ei la izvorul Meu care curge din gura Mea peste pământ în vremea aceasta ca să spele lumea în acest râu al vieţii şi să odrăslească omul viaţă din viaţa Mea? Te duci la biserică şi iei lumină din mâna preotului care întinde lumânarea aprinsă şi spune tuturor *„Veniţi de luaţi lumină!"*, şi tu nu ştii ce înseamnă lumina, omule fără de dascăl pe pământ. Îţi spune ţie preotul tău că lumina lumii şi învierea ei şi a ta sunt Eu, Domnul? Îţi spune el să Mă urmezi pe Mine în toată viaţa ta ca să-ţi pot aduce Eu viaţa veacului ce va să fie?

A venit vremea ca cei din morminte să audă glasul Fiului lui Dumnezeu, şi aceştia curând, curând vor învia din pământ, căci ţărâna se va face om, aşa cum a fost înainte de a fi ţărână, şi vor învia cei din morminte la glasul Meu de azi, care grăieşte în mijlocul neamului român.

O, omule fără de călăuză, Mi-e milă de tine şi te învăţ să vezi şi să auzi şi să crezi în venirea Mea după tine. Vreau

să trag la Tatăl tot neamul omenesc, dar potrivnicul Meu, omul fărădelegii, Îmi stă împotrivă. Numai că Eu îl nimicesc şi îl voi nimici cu suflarea gurii Mele, cu glasul Meu care se face carte pe pământ, cu cerul Meu de sfinţi, care se face sul şi se dă în lături la tot omul care vrea să-şi vindece auzul şi văzul şi vorbirea şi duhul şi trupul şi sufletul cel dat lui de Dumnezeu, şi să poată omul spune după adevăr: *„Hristos a înviat!"*, iar Eu şi cu Tatăl şi cu sfinţii şi cu îngerii să spun plin de lacrimile bucuriei veşnice: *„Omul a înviat!"*. Amin.

O, Ierusalime român, am spus în vremea când trâmbiţam din trâmbiţa Mea Verginica, am spus: *«Biserica Mea cea dintâi va fi zidită din nou»*. Am spus, şi am împlinit aceasta, căci tot glasul cuvântului Meu prin acest izvor de cuvânt al venirii Mele după două mii de ani, este cuvânt adevărat, cuvânt împlinitor. N-am întrebat dacă să fac aceasta, n-am întrebat pe mai-marii bisericii din lume, dar am făcut pentru că Eu, Domnul, am făgăduit să împlinesc aşa. Dacă îi întrebam pe ei, ei nu M-ar fi auzit, nu M-ar fi crezut, nu ar fi voit să împlinească ei cuvântul Meu cu care şi la ei am strigat pentru învierea lor. Ei însă sunt prea mari peste om, şi ţin mai mult la slava lor decât la slava Mea, care este umilinţa şi credinţa şi dragostea Mea pe care Eu, Domnul, le pun pe ele în cei umiliţi, în cei săraci cu duhul, care cunosc împărăţia cerurilor când ea bate la uşa lor ca să-I deschidă Domnului ei, Domnului împărăţiei cerurilor. Amin.

«Vai de cetatea, vai de biserica peste care nu este prooroc!», aşa este scris în Scripturi. Această proorocie a Scripturii îi judecă pe toţi oamenii de pe pământ care nu au pe Dumnezeu prin prooroci. Cei ce au nevoie de Dumnezeu, au pe Dumnezeu în mijlocul lor, că le dă Domnul să aibă. Dar cei ce nu au nevoie de Domnul, aceia au peste ei pe potrivnicul Meu, omul fărădelegii, pe care Eu, Domnul, îl nimicesc şi îl voi nimici mereu, mereu cu suflarea gurii Mele, cu glasul Meu de trâmbiţă, căci Eu sunt Atotputernicul şi pot tot ceea ce voiesc. Amin. Dacă omul poate, pot şi Eu, şi pot ca un Dumnezeu şi nu ca un om, şi pot peste cer şi peste pământ şi peste om, iar ceea ce fac Eu cine poate strica?

O, Ierusalime român, o, poporul Meu de azi, întru care Eu binevoiesc să cuvintez cuvântul venirii Mele, pregătirea cea pentru mântuirea sau pentru judecata făpturii! Iată, biserica Mea cea dintâi a fost zidită din nou. Amin. N-am avut ce să mai aleg din ceea ce este pe pământ biserică a lumii. Mi-am ales un slujitor, martor al zidirii bisericii Mele din nou, şi Mi-am zidit-o, căci am duhul proorociei prin care lucrez şi cuvintez, şi am glasul cuvântului Meu care grăieşte de deasupra ta ca în rai peste omul cel zidit de mâna Mea, o, grădiniţă a minunilor cuvântului Meu! Martorul Meu cel din biserica cea din lume s-a temut ca şi Petru şi a rostit lepădare de minunea venirii Mele acum când Eu vin ca să înnoiesc făptura cu cuvântul Meu cel plin de înviere. Nu-i nimic dacă el s-a temut. Eu nu M-am împiedicat în aceasta, şi merg hotărât cu pasul venirii Mele, căci el pe vremea când stătea lângă izvorul acesta a proorocit şi a zis mai-marilor bisericii că această lucrare de cuvânt va merge mereu înainte, şi cu el, şi fără el, fiindcă nu el a înfiinţat-o ca s-o poată desfiinţa, şi că el nu-Mi poate spune Mie: *„Taci!"*. Cuvântul acesta al lui a fost scris de îngeri în cer şi pe pământ şi stă mărturie a credinţei lui de atunci, şi nu poate spune nimeni după adevăr că prooroci au fost până la Ioan. Nu este adevărat acest înţeles răstălmăcit al celor ce lovesc cu pietre în duhul proorociei, fără de care nu poate fi biserica biserică. Atunci, biserica Mea cea dintâi şi din toată vremea apostolilor Mei măcar, cum de a avut prooroci? Cum? Să-Mi răspundă aceasta cei ce zic că prooroci nu mai sunt de la Ioan Botezătorul. O, dacă nu sunt prooroci, nici biserică nu este, iar apostolul Pavel în zadar a zis prin Scripturile lui bisericii să râvnească să proorocească. Duhul proorociei este Duhul lui Dumnezeu, şi orice proorocie care se împlineşte, aceea trebuie crezută. Amin.

Te-am profeţit, poporul Meu de azi, de pe când Eu, Domnul, trâmbiţam prin trâmbiţa Mea Verginica, şi ţi-am spus că vei trece cu tine prin lume şi vei cânta, şi va răsuna glasul tău în numele Meu. Cântă, Ierusalime, cântarea învierii Mele şi cântarea învierii tale şi cheamă lumea la înviere, că lumea nu ştie ce este înviere şi sărbătoare de înviere. Îndreaptă-ţi o clipă urechea spre sătuţul acesta în care Eu vieţuiesc cu tine în duhul proorociilor sfinte, şi auzi tu ce face lumea şi cum petrece ea cu veselia ei cea fără de Dumnezeu. Cântă şi tu, că tu eşti copilul Meu cel mai mic, poporul Meu, prin care Eu Îmi deşert peste pământ slava cuvântului Meu şi împlinirea lui. Cântă peste lume *„Hristos a înviat!"*. Cântă tu cântare îngerească, fiindcă în lume se cântă omeneşte şi diavoleşte, şi nu poate lumea cânta cereşte, Ierusalime scump. O, dacă ar şti lumea ce scumpete ascund Eu în mijlocul tău, şi-ar da pe apa sâmbetei toată înţelepciunea ei şi ar lua-o pe cea de la Mine şi pe cea de la tine, şi Eu aş salva lumea din mâna diavolului şi a slujitorilor lui care stau peste lume momind-o chiar cu faţa Mea sub care ei dau să se ascundă. Eu însă sunt rănit adânc de tot ce văd pe pământ, şi Mă mângâi cu tine cuvântându-ţi, poporul Meu.

Diavolul, care a cuprins tot, Mă mânie ca să-i tai mersul şi să-Mi iau înapoi omul, împărăţia Mea cea pierdută acum şapte mii de ani. Voiesc să pot cu tine; voiesc să poţi cu Mine; voiesc să putem să aşezăm pe pământ învierea celor morţi şi a celor vii, că Eu pentru asta am venit de la Tatăl acum două mii de ani. Şi iarăşi, acum, cu duhul plin de dorul împărăţiei Mele din om, vin mereu, mereu şi grăiesc cu glasul Meu din văzduh şi vă dau vouă, copii credincioşi, ca să daţi voi tuturor celor ce cred şi celor ce nu cred glasului Meu care răsună din norii slavei Mele de deasupra grădiniţei Mele de cuvânt, ca să daţi omului cuvântul venirii Mele. Amin.

Cântă, Ierusalime, cântă ca în cer, nu ca pe pământ. Roagă-te ca în cer, nu ca pe pământ, că Eu, Domnul Cel înviat, voiesc să aduc cu cuvântul Meu cel de peste tine naşterea din nou a lumii. Amin. Hristos a înviat! Eu Însumi rostesc peste tine imnul amintirii învierii Mele cea de acum două mii de ani.

Hristos a înviat! îi spun şi lumii ameţite de vinul aprinderii din ea!

Hristos a înviat! rosteşte Domnul în cer şi pe pământ.

Iar vouă, copii ai Ierusalimului nou, vouă vă spun: Pace vouă! Pace vouă, că-Mi sunteţi ucenici! Amin, amin, amin.

14/27 aprilie 2003

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Diavolul din om nu se teme să audă „Hristos a înviat!". Vai celui ce aşteaptă dreptate de la om. Omul trebuie să-L vorbească pe Domnul, nu pe el. Locul din om se cuvine Domnului.

Mi-e dor de tămăduirea Mea de la om. Mi-e dor de milă de la om. Mi-e dor de Mine în om şi plâng la Tatăl după răcoare de duh, şi plâng îndurerat de durerea Mea de la om, şi răcoare nu găsesc pentru durerea Mea, nu găsesc la om.

Ierusalime mic, răcoreşte-Mi duhul îndurerat, că vin de la cer la pământ după mângâiere pentru Mine şi pentru Tatăl şi pentru sfinţii care plâng şi iar plâng pentru tămăduirea Mea pe care nu vrea omul să Mi-o dea. În toată vremea se mai găsea câte un om care-l ruşina pe diavolul, care stăpâneşte lumea împotriva Mea, şi Mă mărturisea acela în faţa necredincioşilor cu minunile credinţei lui în Dumnezeu. Dar azi nimeni, nimeni din oameni nu mai are mărturisire pentru Mine înaintea necredincioşilor şi nu mai caută împăraţii prigoană peste creştini, fiindcă a fi creştin înseamnă să semeni cu Hristos, şi cu credinţa ta să-L mărturiseşti pe El în faţa necredincioşilor, ca să Se tămăduiască Domnul pe pământ de rana Lui de la om. Amin.

Hristos a înviat, poporul Meu Ierusalim de azi! Toată lumea spune *„Hristos a înviat!“,* dar diavolul din om nu se mai teme la auzul acestor cuvinte de vestire a Mea, fiindcă cei ce se salută aşa unul pe altul în preajma sărbătorii învierii Mele nu fac aceia voia Mea, şi o fac pe a diavolului. N-are omul nevoie de tămăduirea Mea în el, şi are nevoie de tămăduirea lui. Sunt prea multe minuni făcute de om pe pământ. Sunt prea mulţi care tămăduiesc pe pământ, iar cei din cer nu mai sunt aşteptaţi şi strigaţi de om. Locul din om se cuvine Domnului, fiindcă de aceea a fost făcut de Dumnezeu. Omul însă şi-a făcut sieşi împărăţie în el şi nu mai vrea pe Dumnezeu.

Plânge Duhul Sfânt în cuvântul Meu din zilele tale, Ierusalime român, şi Îmi deşert în tine râul durerii Mele de la om şi nu găsesc leac pentru durerea Mea, nu găsesc om în care să Mă slăvesc Eu şi nu el, să trăiesc Eu şi nu el. O, în cine să mai trăiesc Eu pe pământ ca să Mă vadă oamenii şi să se lase de faptele lor rele şi de ei înşişi şi să înveţe ei ce înseamnă Dumnezeu şi ce înseamnă omul? Cum să fac să fie omul mai mic decât Mine? Cum să fac să am putere peste om? Cum să fac să-Mi salvez împărăţia Mea din om? Nu vrea omul aceasta, iar Eu, Domnul, în zadar aştept minunea tămăduirii Mele în om. De când l-am făcut pe om, el M-a lăsat cu lacrimi după locul Meu din el. De la început şi până la sfârşit omul trebuia să fie casa Mea în care să trăiesc Eu. Sunt fără casă, şi Mă văd duhurile rele şi râd de Mine văzându-Mă cum Mă port pe pământ din loc în loc fără casă, fără adăpost în om. Sunt Stăpânul cerului şi al pământului şi al omului, dar diavolul l-a câştigat pe om cu minunile lui şi se făleşte cu ele împotriva Mea, şi cu omul care-i slujeşte împărăţiei lui. Unde să găsesc Eu tămăduire pentru această durere a Mea şi a Tatălui, şi pentru durerea sfinţilor care M-au urmat de pe pământ şi până în cer în vremea cerului şi a pământului din vreme în vreme? Unde să Mă aşez ca să Mă odihnesc, să-Mi găsesc ziua de odihnă şi să Mă slăvesc în ea? Omul trebuia să fie casa şi odihna Mea. Strig după el prin acest cuvânt al durerii Mele din mijlocul tău, Ierusalime, popor de copii credincioşi venirii Mele după om. Am venit cu acest cuvânt pe pământ, şi prin el plâng de aproape cincizeci de ani pe pământul român, şi dau să-Mi iau înapoi locul Meu din om şi să Mă tămăduiască omul de durerea pe care Mi-a făcut-o diavolul de Mi l-a luat pe om ca să nu mai am casă, să nu mai am Eu masă cu omul, ci să aibă el. Dar mai rău şi mai rău ca diavolul, este omul. Omul este plin de sine. Omul se iubeşte pe sine şi nu vrea să şi-l piardă ca să Mă ia pe Mine înăuntrul lui. Nu am loc să intru în om din pricina sinelui lui.

Când am venit acum două mii de ani ca să Mă las răstignit de om şi să înviez apoi pentru învierea omului, am lăsat cuvânt pe pământ şi am spus: *«Cel ce crede în Mine, să se lepede de sine dacă voieşte să Mă urmeze».* N-a putut omul nici atunci aceasta, şi a trebuit să fac Eu minuni pe ici pe colo, de vindecări de bolnavi şi de orbi, şi de învieri de morţi, ca să-Mi aleg câţiva ucenici în care să stăpânesc Eu şi nu ei, şi să-i umplu de Duhul Meu Cel Sfânt, şi prin ei să Mă mărturisesc în lume ca să audă omul de Mine, Cel ce am fost răstignit de om şi Cel ce am înviat din răstignire, şi să vină omul după comoara vieţii veşnice, să vină după Mine şi să facă şi el ce am făcut Eu înaintea oamenilor, cu gândul că de la om va lua omul dacă va vedea om care Mă iubeşte pe pământ crezând în învierea Mea cu care am venit după om.

E zi de izvor de tămăduire, şi Eu umblu cuvânt peste pământ ca să-Mi găsesc tămăduirea în om. Mă zdrobesc în voi cu durerea venirii Mele, copii care-Mi purtaţi venirea de la cer la pământ. Nu este om pe pământ să înţeleagă cu mintea lui durerea cea pentru venirea Mea după om, crucea Mea cea grea de la sfârşit de timp. Vouă vă trebuie inimi dulci pentru Mine şi pentru voi, inimi curate şi viaţă de înger în om, pentru ca să am Eu cum să vă alin vouă durerea pe care o aveţi de la crucea coborârii Mele cuvânt pe pământ. Nu ştiu cum să vă mai fac uşurări din părţi şi sănătate şi pace în inimioare ca să nu Mă lăsaţi jos cu greul Meu de peste voi. E grea de tot, e grea de dus durerea venirii Mele după om, şi dau să vă ajut cu cerul şi dau să cobor duh ceresc în cei cu milă de voi. Am grijă în fel şi chip de voi, şi greu Îmi mai strecor peste voi puterile Mele cele cereşti ca să puteţi voi cu greul venirii Mele. Dar nu uitaţi de mila de Mine, nu uitaţi că Eu trebuie să-Mi las peste pământ cuvântul strigării Mele după om. Nu uitaţi că voi nu sunteţi ai voştri, şi învăţaţi cum puteţi, învăţaţi poporul să nu uite nici el aceasta. Strângeţi-vă puterile şi păstraţi-le pentru Mine şi căutaţi să ştiţi cum vine aceasta, fiindcă omul nu ştie ce este aceasta ce spun Eu acum vouă. Când plâng de mila voastră, plâng de a Mea, nu de a voastră, pentru că voi trebuie să Mă purtaţi pe Mine cu sarcina cea grea a venirii Mele, şi voi sunteţi cu trupul şi vă este greu, copii răniţi sub crucea Mea cea de la sfârşit de timp. Învăţaţi poporul să ştie că nu e de glumă cu greutatea venirii Mele, cu hrana pe care i-o dau ca s-o mănânce şi să crească pentru Mine, nu pentru el, copilul poporului Meu, căci cel ce vine după Mine este lepădat de sine, şi aşa poate, iar altfel nu poate să vină.

Îţi spun, poporul Meu, că am înviat acum două mii de ani pentru învierea omului. Ai grijă să fii mereu, mereu înviat, mereu, mereu lepădat de sine, ca să-Mi uşurezi măcar tu crucea venirii Mele şi spatele celor ce Mă duc ca să pot sta cuvânt pe pământ în mijlocul tău. Ai grijă să am sănătate în tine, nu tu, ci Eu să am. Nici unul din voi să nu vă iubiţi pe voi, căci vai celui ce se iubeşte pe sine şi aşteaptă dreptate şi slavă de la om! Fiţi cu inima curată unul faţă de altul în toate şi în toată vremea, ca să puteţi avea umilinţă, şi prin ea, dragoste, fiilor copii. Aşa tămăduire să-Mi faceţi în voi, dar pentru aceasta trebuie să ţineţi minte cuvintele Mele şi nu pe ale voastre. Eu de aceea vă învăţ să Mă vorbiţi pe Mine cu inima şi cu guriţa, nu pe voi, nu de voi, căci am zis: *«Cel ce vine după Mine, să se lepede de sine»* şi să fie mulţumit, şi cu umilinţă mulţumit, că nu e om să merite mântuirea, dar Eu sunt milos cu cel ce Mă miluieşte dându-Mi putere pe pământ ca să Mă arăt cu slava Mea şi cu durerea Mea de la om, să Mă arăt strigând şi aşteptând omul să Mă audă. Amin.

Hristos a înviat, popor mititel şi plăpând! Învaţă bine să fii cu duhul umilit şi să nu doreşti slavă unul de la altul în mijlocul tău, ci să te umileşti, că eşti mititel, iar cel mic poate; poate prin ascultare şi prin umilinţă.

O, copii plăpânzi, răbdați spre înțelepțire și aveți grijă de puterea coborârii Mele la voi. Mereu, mereu v-am cerut acest ajutor, și tot mereu vi-l cer, că Mi-e durerea prea mare, și așa vin când vin.

Pace vouă! aceasta vreau să vă dau. Cel ce are umilință are pace, are mulțumire, are pe Domnul și Îi este Domnului casă. Pace vouă! Căutați acest dar care vă ține în duhul cel frumos al umilinței și al armoniei cerești între voi. Primiți pe cei ce vă povățuiesc din partea Mea pentru Mine în voi. Dați putere Domnului în voi și nu uitați să ieșiți mereu, mereu din voi, ca să pot Eu să stau în voi. Amin.

O, copii ai Ierusalimului, e rău să stați voi în voi. Aduceți-vă aminte câtă dragoste am avut Eu, Domnul, și cu ea am zis: *«Cel ce păcătuiește împotriva Fiului, i se va ierta».* Fiți ca Domnul vostru, fiilor copii.

Hristos a înviat! le spun celor ce s-au adunat cu voi la sărbătoarea izvorului tămăduirii prin Duhul Sfânt, coborât peste apa care tămăduiește pe cei ce cred în lucrarea Duhului Sfânt. Hristos a înviat, le spun! Iar ceea ce le mai spun este că locul din om se cuvine Domnului. Aceasta este ceea ce înseamnă *„Hristos a înviat!“* acum, la sfârșit de timp. Amin, amin, amin.

19 aprilie/2 mai 2003

Sărbătoarea sfântului mucenic Gheorghe

Omul a uitat că-l vede Dumnezeu. Vorbirea Domnului cu omul este taina cea din rai. Se împlinește cuvântul: „Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului“. Cel ce nu-I slujește Domnului este păgân. Timpul nu mai este, căci sună cel de al șaptelea înger, Domnul, și morții înviază.

În zorii zilei Mă aștern cu liniștea în voi și Mă apropii și, de deasupra voastră, Eu, Domnul, Cel înviat a treia zi dintre cei morți, vă întăresc duhul și trupul ca să Mă așterneți în cartea Mea cu voi, cartea Mea din zilele voastre, iar proorocii și îngerii și sfinții se strâng cu toții și ascultă cuvântul Meu de peste voi, cuvântul Domnului, copii străjeri în calea cuvântului Meu. Voi numai o grijă ar trebui să aveți: grija de a vă păstra pacea în toată vremea și gândul, că Eu am venit pe pământ cuvânt, iar voi să Mă luați cu venirea Mea de peste voi și să Mă dați în toate părțile, spre mărturisirea strigării Mele în lung și în lat după om. Amin.

Rău Mă doare, fiilor copii, rău Mă doare că omul a uitat că Eu mereu, mereu îl văd pe el, și că el nu Mă vede. Mă mângâi însă de la ajutorul Meu de la voi, că îi dați omului vorbirea Mea cu el. Când îl aveam pe om în rai, vorbeam cu el așa cum vorbesc azi cu voi, dar dacă el Mă auzea și Îmi simțea doar mersul, dar nu Mă vedea, el nu s-a temut mai mult de Dumnezeu. Nu s-a temut, fiindcă nu Mă vedea, ci numai Mă auzea vorbind și umblând și mișcând odată cu el și după el.

O, poporul Meu Ierusalim de azi, e mare minune să am Eu om credincios pe pământ între Mine și el, căci Eu, Domnul, pot să-i vorbesc lui. Eu după ce am înviat eram peste tot în cer și pe pământ. Mă uitam la ucenicii Mei și îi vedeam mai mult decât se puteau ei vedea unii pe alții și pe ei înșiși, și le vedeam gândul, și apoi vorba, și aveam grijă de ei să le întăresc credința în învierea Mea după ce am petrecut cu ei lucru ceresc pe pământ vreme de trei ani și jumătate. Erau cuprinși de teamă, și când Eu apăream în mijlocul lor deodată, le spuneam: *«Pace vouă!»* și le și dădeam pacea, și apoi le vorbeam și le spuneam: *«Luați Duh Sfânt! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, și Eu vă trimit pe voi, și cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate, iar cărora le veți ține, ținute vor fi».* Când Eu le-am zis lor aceasta, Toma, apostolul cel dintre ei nu era cu ei, dar când a auzit el de învierea Mea, a venit la ei și le-a spus: *«Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede».* Eu când l-am auzit din mijlocul lor spunându-le așa, l-am ajutat pe el să vadă învierea Mea, și cu el să vadă toți ucenicii Mei. Și Mi-am lăsat trupul Meu în fața lor, văzut, la opt zile după înviere când era și Toma cu ei, și le-am zis lor: *«Pace vouă!»*, și au văzut ei semnul cuielor în mâinile Mele, iar Toma le-a pipăit, și au văzut ei coasta Mea înțepată, iar Toma a pus mâna lui și a pipăit-o, și Eu i-am spus *„fericit“*, și i-am mai spus că mai fericiți sunt cei ce n-au văzut și au crezut, pentru că el a crezut fiindcă M-a văzut, și apoi Mi-a zis: *«Domnul meu și Dumnezeul meu!».* A văzut Toma că sunt om și Dumnezeu, a văzut că omul Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat și că a fost răstignit și că a înviat, precum El le-a spus lor mai dinainte. Amin.

O, Ierusalime român, voiesc să-ți spun că fericiți sunt cei ce aud glasul Meu și nu Mă văd. Dar cei ce sunt fericiți așa, aceia cred și simt mai mare fericire decât cei ce văd. Dar Eu grăiesc acum despre cei ce sunt fericiți așa, și de aceea plâng Eu, ca un Dumnezeu, după om credincios Fiului lui Dumnezeu, Care a venit de la Tatăl în trup și S-a slăvit în Duhul și S-a propovăduit peste neamuri, crezut fiind de mulți, din neam în neam. Amin.

N-am putut, poporul Meu, să-Mi cobor cuvântul Meu cel pregătit de Mine pentru sărbătoarea celei de a opta zi de după învierea Mea. N-am putut, că Mi-au fost slăbiți străjerii și nu M-au putut ține cu puterea lor pentru coborârea Mea. Puterea lor Îmi trebuie Mie, dar ei au de putut dureri fel de fel, că multe dureri au, multe dureri vin și le strivesc puterea lor cea pentru Mine, și nu știu cum să mai dau să te mai învăț Eu pe tine să porți tu grijă de puterea lor cea pentru Mine, nu cea pentru tine, că nu e bine să Mă lase ei jos, nu e bine să nu poată ei să-Mi deschidă. E bine să poată ei, și tu să auzi glasul Meu, că fericiți sunt cei ce cred, poporul Meu. Cei ce cred Mă ajută să vin și Mă iau în ajutorul lor cuvânt din cer, cuvânt de putere și de pace și de lucru ceresc al Domnului cu omul, poporul Meu. O, ce a folosit omul cel zidit de mâna Mea și așezat de Mine în rai, ce a folosit dacă M-a auzit și n-a putut să lucreze cu Mine, și Eu cu el împlinirea cuvântului Meu de peste el, dintre Mine și el, dintre el și Mine?

E zi de sărbătoare de sfinți, dar Eu aduc la tine și lucrul cuvântului Meu cu care trebuia să vin și n-am putut pentru că Mi-au fost neputincioși străjerii. Vreau să te învăț și să te îndemn să le cercetezi puterile și neputerile și să te doară pentru puterea coborârii Mele la tine cuvânt pe pământ, și să plângi pentru Mine ca să fugă duhul rău și să nu mai pândească pacea Mea din mijlocul tău ca să Mi-o sfărâme. Vreau să puteți prin rugăciune, prin Duhul Sfânt, prin lucrare sfântă, prin sfială sfântă pentru Mine între voi și pentru coborârea Mea cuvânt peste pământ și peste om, copii ai Ierusalimului nou. Grija de Mine să vă fie grija cea dintâi, iar grija de voi înșivă să vă fie cea de a treia grijă, precum spune Scriptura, fiilor. E prea mare minunea pe care o las mereu peste voi. E taina cea din rai vorbirea Mea cu omul, fiilor. Nu fiți mici la minte și la sfială pentru această lucrare ruptă din rai, de pe când era omul în rai. Adunați-vă veghea cea pentru lucrul Meu dintre voi, că Eu mereu, mereu vă ajut să vedeți și să pri-

cepeți cu mintea și cu ochii și cu inima adevărul cuvântului Meu.

L-am pierdut pe om din rai pentru că n-a căutat să lucreze peste el cuvântul Meu pe care el îl auzea din gura Mea. Acum voiesc, tot așa lucrând, să-l aduc înapoi în rai pe om, să-l aduc în starea de vorbire a Mea cu el, că fericiți sunt cei ce cred și nu văd, căci Dumnezeu trebuie crezut, nu trebuie văzut, că Eu am spus că nu poate omul să vadă fața slavei Mele, că e mic omul, și trebuie să asculte de cuvânt dacă e mic. Iar dacă el nu vrea să fie mic, nu ascultă dacă nu Mă vede. O, poporul Meu, cei ce cred fără să Mă vadă, aceia sunt cei fericiți, iar tu ai în mijlocul tău glasul Meu care cuvintează pentru tine și pentru toți cei care pot să creadă văzându-te pe tine rod al cuvântului Meu.

Vreau să creadă lumea prin tine în Mine, în glasul Meu care-i vorbește omului, poporul Meu, și nimic altceva nu este lucrarea Mea cu tine. Vreau să aduc la vedere cerul cel nou și pământul cel nou și omul cel după chipul și asemănarea Mea. Adam ar fi fost cel fericit în rai dacă ar fi ascultat de cuvântul Meu de peste el, care era dragoste pentru el, dar duhul rău a suflat din el semeție în el, și apoi în afara lui, și l-a făcut să nu Mă asculte dacă nu Mă vedea. Vedea însă facerea Mea cea pentru el și toate câte Eu îi dădusem să fie fericit, dar el s-a așezat mai mare peste toate și s-a semețit, și așa s-a purtat el înaintea Mea, și așa Mi-a stricat el statul Meu în el, Stăpân al său. Tu însă auzi-Mă și ascultă-Mă, Ierusalime de la sfârșit de timp, și caută fericirea Mea în tine și caută să crezi cuvântului Meu, căci Eu, Domnul, Îmi găsesc plăcerea în cei ce tremură la cuvântul Meu, ca să-l iubească și să se înfioare de această minune dintre Mine și om, și așa să stea, înfiorat de bucuria cuvântului Domnului peste om. Amin.

Iau cuvântul Meu de peste tine și îl dau de știre peste pământ, că Eu sunt un Dumnezeu milos, poporul Meu, și vreau să se cutremure omul la auzul acestei minuni luate de Mine din rai și pusă peste tine acum, la sfârșit de timp, Ierusalime român. Mi-e dor de bucurii de la om în urma minunii Mele pe care o las peste tine, căci altă lucrare mai frumoasă între Dumnezeu și om, nu este, poporul Meu, dar omul trebuie să asculte de ea ca să fie cât ea de frumos, fiindcă lucrarea aceasta este cuvântul vieții, popor al cuvântului Meu. Te învăț să fii atent la Mine, nu la tine, că Eu n-am ascuns de om căderea lui Adam din rai, ci i-am spus-o ca să-l înțelepțesc pe om și să-l fac mic, ca să fiu Eu Dumnezeul lui. Amin.

Dau mereu să-l învăț pe om ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul, și nu e greu să înțeleagă omul această înțelepciune care-i dă lui Stăpân și Făcător peste el, și ca să fie omul, căci fără om Mă doare, Mă doare ca Dumnezeu și nu ca omul. Nimic nu-l face pe om să se ridice mai mare ca Mine decât semeția și mila de sine și părerea de sine și iubirea de sine, iar el ar trebui să lucreze în așa fel să Mă lase pe Mine peste el, nu să stea el în el, căci dacă stă, Mă pierde mereu, mereu Mă pierde, pentru că Eu nu pot în cel semeț nimic, nimic din Dumnezeu, căci acela mereu, mereu Mă alungă cu statul lui în el și cu nepăsarea lui, fiindcă omul a pierdut înțelepciunea, a pierdut frica de Dumnezeu, și a rămas el, omul, nebiruit în el. Eu însă îi amintesc omului că ochiul Meu stă mereu pe el, și nu este nimic pe pământ care să-l ascundă pe om de la fața Mea, și îl văd cum stă mare în el și îi văd lucrarea minții și dorințele cele pentru el, și îl văd pe om cum își caută voia fără să mai aibă teamă de Dumnezeu, Care este împotriva voii omului, fiindcă omul știe că pentru voia lui a lepădat voia Mea în el, iar Eu Mă uit de șapte mii de ani la voia omului, care-i stăpânește trupul și duhul, și cu care i-a scos afară din el scaunul lui Dumnezeu și a luat în el libertatea de sine, voia duhului potrivnic lui Dumnezeu, duhul omului.

Iar acum, Mă apropii de om cu cuvântul raiului și îi spun așa: nu poți, omule, să nu te vadă Dumnezeu. Nu poți, chiar dacă tu nu crezi acest adevăr. Eu, Domnul, Ziditorul omului zidit de mâna Mea din pământ, Eu îți grăiesc și îți spun că nu e clipă să treacă să nu văd viața ta înăuntrul tău și în afara ta. Am venit acum două mii de ani și te-am învățat ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul. Am apărut în mijlocul ucenicilor Mei în chip văzut de ochii lor a opta zi după înviere ca să-i arăt lui Toma trupul Meu cel înviat, și el să-l pipăie spre mărturisirea învierii Mele. Tot timpul eram cu ucenicii, și peste tot eram tot timpul, iar când ei Mă vedeau cu ochii lor, Mă lăsam Eu văzut, ca să le dau în duhul lor pe Duhul Sfânt și Evanghelia venirii Mele după om, și le-am spus apoi: *«Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului»*. Amin. Nu a fost o vorbă și atât. Este adevărat ce le-am spus, dar nu e om să mai creadă fără să Mă vadă, nu e om să nu mai facă voia lui și să facă voia Mea cu duhul lui cel plin de umilință și de temere de Dumnezeu, Care îl vede de-a pururi pe om și îi plânge de milă privind la mărirea și la pofta lui după care aleargă uitând de ochiul Meu care îl vede, și ca să se îndrepte să facă apoi împărăție a Mea în el.

Eu îți grăiesc acestea, omule ascuns în tine și în afara ta și în om și după om și după toate câte tu crezi că te ascunzi de Dumnezeu. Eu însă sunt tot timpul, și peste tot sunt. Sunt și în urma ta, și înaintea ta, și lângă tine, și în tine, și nu poate omul să se ascundă de ochiul Meu cel ce cuprinde totul în lung și în lat și în toată clipa, din veac și până peste toți vecii. M-am dovedit Dumnezeu venit în trup pe pământ ca să Mă pot mărturisi om și Dumnezeu, omule, și să știi apoi că nu te poți ascunde dacă Eu am luat din om trup de om ca să pot să stau cu omul și să Mă vadă, și apoi să Mă creadă. Dacă trupul Meu dumnezeiesc, cu care am venit după om, nu a fost ținut nici de mormântul cel cu piatră grea peste el, nici de lacătele iadului în care am intrat după om prin moartea și învierea Mea, cum ar putea fi ținut de trupul omului îndărătnic, care stă să creadă că nu-l vede Dumnezeu pe om? Dar omul, fără de rușine fiind, stă lipsit de rai, stă lipsit de roade și și-a ales vremelnicia, iar duhul lui caută viața, și omul nu mai știe ce e viața lui după ce și-a pierdut temerea de Dumnezeu.

Eu sunt Cel ce-ți grăiesc, omule. Întoarce-te în Dumnezeu, întoarce-te la Creatorul omului, ca să vezi și ca să crezi. Întoarce-te, ca să crezi glasul Meu de peste tine și să știi ce este fericirea omului și frumusețea omului, omule călăuzit de glasul Meu de la sfârșit de timp. A venit vremea să audă glasul Meu tot trupul care a fost și care este, și să creadă în el tot trupul. Amin. Întoarce-te cu fața, omule, și auzi glasul Meu și teme-te de Dumnezeu și vino, că Eu, Domnul, am venit să te dau Tatălui de împărăție. Eu sunt, și fericit este cel ce crede că Eu sunt acest cuvânt, minunea cea din rai, glasul Meu de peste om. Amin, amin, amin.

*

În cete de sfinți coboară sfinții la auzul glasului Meu pe pământ, iar azi, în sărbătoarea lor cerească, se slăvește credința și fapta credinței muceniculul Gheorghe, purtătorul de Dumnezeu. Amin.

Rămâneți înaintea Mea, copii străjeri, căci cetele de sfinți sunt în sărbătoare în cer și pe pământ, iar Eu, Domnul,

sunt purtat de sfinți și de îngeri și le dau sfinților aici, în mijlocul vostru, salutul învierii, cu însăși gura Mea, și le spun: Hristos a înviat! Amin.

Serbează sfinții pe mucenicul Gheorghe alături de zilele de sărbătoare cele de după învierea Mea, și care-Mi mărturisesc învierea. Iar peste câteva zile vom cânta *„Hristos a înviat!"* cu mironosițele învierii Mele și cu poporul cel iubitor de cer, fiilor.

Cuvântul sărbătoare e cuvânt mare în cer și pe pământ, dar îl folosește și duhul rău cel purtat de duhul omului despărțit de Dumnezeu. Omul care se desparte de Dumnezeu își slujește lui însuși și își face dumnezei după plăcerea lui și își pune nădejdea în ei. Eu însă, Dumnezeu adevărat cum sunt, îi arăt omului despărțit de Mine pentru sine deșertăciunea vremelniciei lui și a dumnezeilor lui, și Îmi scol oșteni pe pământ și Mă trezesc în ei cu duh tare, duh căruia nu-i poate sta împotrivă sabia cea făcută de mână de om. Amin.

Hristos a înviat! le spun sfinților cerului, sfinții care M-au purtat pe Mine în ei pe pământ, căci în zilele lor de serbare în cer unii pe alții se bucură pentru biruința zilei Mele în ei și prin ei. Amin, amin, amin.

— Tu, Cel ce ai înviat a treia zi din mormânt, Tu, Doamne și Dumnezeule, Tu ești Hristos Dumnezeu. Așa Te-am mărturisit eu la păgâni. Iar în ziua mea de sobor rostesc din Duhul Tău, Care este duhul sfinților, că tot omul care nu-I slujește lui Dumnezeu, este păgân, chiar dacă el zice că este creștin. Creștin este cel ce-L mărturisește pe Hristos în trupul lui și din trupul lui peste cei cu viață păgână, chiar dacă ei își zic că sunt creștini. Creștin înseamnă om cu temere de Dumnezeu și cu dor nestăpânit în el împotriva necredinței de pe pământ a oamenilor care slujesc la dumnezei făcuți de mână de om, și care-i pun pe toți oamenii să se închine la tot ce nu înseamnă Dumnezeu. Creștin este cel ce face faptele credinței salvându-și mereu viața lui cea veșnică cu Hristos pe pământ, și mai ales când îi este întrebată sau îngenuncheată credința lui în Hristos Dumnezeu.

Te mărturisesc, Doamne și Dumnezeule al sfinților, Te mărturisesc oamenilor care se numesc oricum creștini și le spun lor să fie creștini cu viața și cu fapta credinței lor dacă ei se numesc creștini. Amin. Nu este om să se poată ascunde sub numele de creștin dacă nu este cu fapta și cu viața lui cea dinăuntru și cea din afară creștin, mai ales când trebuie să-i spună deșertăciune deșertăciunii omenești.

«Îi veți cunoaște după roadele lor», așa ai spus Tu, Doamne și Dumnezeule al sfinților, om și Dumnezeu, așa cum Te-ai arătat acum două mii de ani, de ai umplut de iubire apoi inimile cele pregătite de dorul din ele pentru adevărul care stă împotriva minciunii, împotriva vremelniciei care răcește inima din om ca să nu mai caute omul adevărul și calea și viața, pe Tine, Cel ce ești lumina oamenilor, Doamne și Dumnezeule al sfinților. Numai cei ce Te iubesc, numai aceia se fac sfinți, și aceia nimic nu mai iubesc, căci viața cea vremelnică nu este viață, ci este muncă pentru ca să capeți viața, viața cea din cer pe pământ, și în cer apoi. Noi, sfinții Tăi, tânjim de dor să piară de pe pământ minciuna și deșertăciunile feței ei. Amin. Eram tinerel și Te iubeam împotriva deșertăciunilor dumnezeilor făcuți de mână de om, și am fost mai tare ca sabia, mai tare ca focul, mai tare ca varul care clocotește fierbând, mai tare ca orice chin pe care mi-l punea pe trupul meu împăratul păgân și oștenii lui care-l ascultau pe el ca să dea poruncă de prigoană peste cei ce sunt creștini mărturisitori, căci aceasta înseamnă creștini.

Te-am arătat în mine cu puterea Ta, iar lumea păgână îmi zicea fermecător, și duhul meu se bucura în Duhul Tău, Care a suferit dureri și răstignire în trup de la omul fărădelegii, care-și zicea *„Israel",* așa cum azi potrivnicul Tău, omul vopsit care-și zice *„om al bisericii"*, își pune nume de învățător al legii sfinte de care el nu se atinge ca s-o împlinească peste el, fiindcă el slujește legii păcatului și nu știe că numai peste păcat este lege. Eu însă Te iubeam lepădându-mă de mine și iubind mântuirea și scăparea din rătăcire a oamenilor care erau trași să slujească idolilor împăraților plini de plăceri și de dor de slavă de la oameni, slavă cu care ei se hrăneau și se făleau împotriva Ta, Făcătorule al lumii, Fiule iubit al Tatălui Care Te-a trimis.

Mă aplec cu sfială înaintea poporului cuvântului Tău, înaintea celor ce Te poartă de la cer la pământ cuvânt peste oameni, și le dau din dorul și din dragostea mea de Tine și le dau îndemnul mărturisirii cu cuvântul la timp și la netimp, că Tu aceasta vrei de la poporul Tău după ce ai biruit de ai venit cuvânt pe pământ, și cu el cârmuiești lumea fără s-o întrebi pe ea dacă vrea sau dacă nu vrea, fără să-i întrebi pe cei ce-și zic slujitori ai numelui Tău dacă vor sau dacă nu vor să vii să judeci lumea prin cuvântul Tău de azi, căci Tu de pe atunci de când erai cu trup văzut între oameni spuneai că nu Tu, ci cuvântul Tău cel ce vine înaintea Ta îi va judeca pe ei. Amin.

Îi mângâi cu sfială pe cei ce-Ți dau mâna să vii, și le spun să nu se teamă de oameni, căci omul nu mai poate nimic, nimic decât să iubească moartea și faptele ei. Dar acum ai venit Tu, ca să Te audă morții că glăsuiești cuvântul venirii Tale, și ei să învieze. Amin.

Eu am fost pus de păgâni să înviez cu numele Tău mort din mormânt, și acela s-a sculat și a ieșit și a mărturisit că a slujit diavolului și că diavolul l-a chinuit până ce ai venit Tu pe pământ cu trupul de ai murit pe cruce, și prin ea ai intrat în iad ca să Te vadă morții că ai biruit moartea prin înviere, și a spus mortul că Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Numai că Tu ai cuvântat prin Scripturile Tale că nici dacă ai trimite dintre morți înapoi pe pământ n-ar da omul să se lepede de sine și de viața cea înșelătoare cu care s-a învățat din unul în altul omul, iar cel ce vrea să creadă, să creadă prin prooroci, să creadă fără să vadă. Amin.

O, fericiți suntem noi, sfinții Tăi, când Tu vii la cei mici ai Tăi cu noi și când Te putem mărturisi din cele ce nu se văd ale împărăției Tale în cer și pe pământ, Doamne. O, când, oare, se va deștepta omul pentru adevărul celor ce nu se văd ale Tale pe pământ, și pentru care noi, sfinții Tăi, am suferit și am răbdat ca să Te dobândim din mâna Ta? Când, oare, va trece tot omul de la moarte la viață? Mai e mult, Doamne al sfinților? Mai e mult?

— O, nu mai este! Eu, Domnul, grăiesc cu voi în cele ce nu se văd dar se aud de către cei pregătiți pentru această coborâre a glasului cuvântului Meu la sfârșit de timp. Nu mai este timpul, căci Eu, Domnul, Cel de al șaptelea înger, trâmbițez, și toate cele omenești tac înaintea Mea și se prăbușesc și se vor prăbuși, după cum este scris să fie. Trâmbițez Eu, Domnul, din norii slavei Mele de deasupra grădiniței cuvântului Meu din mijlocul pământului român. Eu, Domnul, și cu voi, sfinții Mei, grăim peste pământ cuvânt, căci Eu vin cu voi în zeci de mii și vă dau vouă bucuria venirii Mele cu sfinții, iar cei fără de lege vor rămâne în faptele lor, precum cei ce se sfințesc, iară și iară se sfințesc. Amin.

Dacă Eu, Domnul, am venit, timpul s-a prăbușit peste om și l-a zdrobit de tot, căci timpul nu mai este, precum nici

omul nu mai este. Iar Eu vin pe pământ cu glasul Meu care se aude de către cei din morminte, precum Eu am spus că va fi aşa, şi te aştept, poporul Meu de azi, să te faci tu desăvârşit mâna Mea pe care o voi da morţilor să se scoale. Amin.

Te binecuvintează sfinţii în cer şi pe pământ, din cele ce nu se văd ale Mele şi ale lor, căci ei sunt îmbrăcaţi în haina lor cea din cer, care-i acoperă pe ei în ochii oamenilor care nu au ochi pentru cele ce nu se văd.

Ai grijă, Ierusalime, să crezi, căci cel ce vede este cel ce crede, şi acela este fericit, mai fericit decât cel ce vede şi apoi crede. Uneşte-te cu sfinţii în cuvântul cel pentru cer nou şi pământ nou ca să cerem la Tatăl toată, toată împlinirea care trebuie să fie întreagă curând, curând, şi nu uita că eşti aşteptat de făptura care te strigă, poporul Meu. Amin.

Eu, Domnul, dau putere celor din porţi să Mă poarte spre tine, să Mă poarte spre oameni cuvânt de înviere a morţilor din mormânt şi de pe pământ, morţi cu duhul şi cu credinţa sub piatra cea grea a deşertăciunii lumii fără Dumnezeu în ea. Eu însă văd pe tot trupul, şi nimeni nu poate să scape de lumina pe care Eu o am, şi din care văd în cer şi pe pământ şi în om, slujit fiind de îngerii Mei, ba şi de îngerii diavolului, care nu fac nimic până Eu nu încuviinţez lucrul lor peste omul care nu vrea cu Dumnezeu. Şi apoi tot omul va vedea toată adunătura lui din viaţa lui cea din trup, ori la Dumnezeu, ori la satana, care va cădea cu toată împărăţia sa cea din omul cel făcut după chipul şi asemănarea lui prin îngerii lui care se împotrivesc lui Dumnezeu. Amin.

Hristos a înviat, Ierusalime! Mă aud sfinţii şi se bucură de Mine şi de cuvântul gurii Mele, care se slăveşte de deasupra ta pentru mângâierea Mea şi a sfinţilor Mei, şi pentru întărirea ta pe calea Mea cu tine, şi pentru întărirea cărării Mele spre tine ca să-ţi aduc hrană, şi duh de ascultare de Dumnezeu să-ţi aduc. Iar tu să pui mereu în tine vindecare pentru Mine şi nu pentru tine, căci nu tu, ci Eu trebuie să trăiesc înăuntrul tău; Eu, cu împărăţia Mea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2003

Duminica a treia după Paşti, a mironosiţelor

Minunea împlinirii învierii morţilor este credinţa în această Scriptură, şi nu va fi minune, ci va fi împlinire.

Vin la tine, Ierusalime român, cu cea de a doua venire a Mea, iar cuvântul venirii Mele te pregăteşte pe tine, cel ce crezi, şi te îmbracă în haină de mireasă ca să Mă întâmpini ca pe Mirele Care vine în miez de noapte, şi a Cărui mireasă veghează întru întâmpinarea Sa. Amin.

Să nu te lenevești în veghe dacă Eu, Domnul, îţi vorbesc dulce şi răbdător. Să nu te crezi că eşti vrednic pentru Mine dacă Eu te păstoresc şi te cresc în credinţă şi în împlinirea venirii Mele cuvânt în mijlocul tău. Tu să veghezi şi să priveghezi în toată clipa pentru haina ta de nuntă şi pentru întâlnirea cea mare a învierii morţilor, care va fi curând, curând, la ultimul Meu cuvânt de înviere a lor. Tu să aştepţi această înviere aşa cum şi mărturiseşti că aştepţi învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin.

Hristos a înviat! Cetele de sfinţi şi de îngeri sunt în mii şi mii şi în zeci de mii de mii cu tine, poporul Meu de azi, pentru serbarea sfintelor mironosiţe ale învierii Mele dintre morţi. Eu am înviat pe deplin, şi n-am mai murit apoi, şi am rămas începutul învierii celor adormiţi.

Hristos a înviat! Aşa spuneau mironosiţele Mele, iar Maria Magdalena, care a vorbit cu Mine după învierea Mea, s-a dus şi le-a vestit celor ce fuseseră cu Mine şi care se tânguiau şi plângeau, şi le-a spus lor *„Hristos a înviat!“*. Dar ei, auzind că Eu sunt viu şi că am fost văzut de ea, n-au crezut. S-au dus apoi la ei şi Luca cu Cleopa, cărora M-am arătat pe când ei mergeau la o ţarină şi apoi le-am frânt pâinea şi M-am lăsat descoperit că Eu sunt Domnul şi că am înviat. Dar nici pe aceştia nu i-au crezut ucenicii Mei. Şi M-am arătat lor apoi pe când ei şedeau la masă, şi i-am mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor că n-au crezut pe cei ce Mă văzuseră înviat, şi apoi le-am zis lor: *«Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede şi se va boteza, se va mântui, iar cel ce nu va crede, se va osândi»*. Amin.

O, poporul Meu, mare va fi ziua învierii celor adormiţi, iar azi e zi de mare sărbătoare, că s-a pomenit în mijlocul tău neamul omenesc cel adormit, care stă acum şi te priveşte pe tine, cel mezin, şi pe Mine, trup şi cuvânt în mijlocul tău şi înconjurat de sfinţi şi de îngeri şi de duh de sărbătoare cerească pe pământ răscumpărat. E mare oastea cerească împrejurul tău, căci cei ce cred pe Dumnezeu, au cerul ca acoperământ şi ca scăpare a lor. Când sluga lui Elisei s-a temut văzând oştirile sirienilor înconjurându-i pe ei în cetate, i-a zis lui Elisei: *«Ce vom face, stăpânul meu?»*, iar Elisei s-a rugat şi a zis: *«Doamne, deschide-i ochii ca să vadă!»*. Şi când i-am deschis ochii ucenicului lui Elisei, a văzut acesta tot muntele plin de cai şi de care de foc împrejmuindu-l pe Elisei, care îi zisese lui: *«Să nu te temi, fiindcă cei ce sunt cu noi sunt mai numeroşi decât cei ce sunt cu ei»*. Şi a zis Elisei: *«Loveşte-i cu orbire, Doamne»*. Iar Eu am făcut după cuvântul lui, şi el i-a condus pe sirieni în Samaria, şi apoi a zis: *«Doamne, deschide-le ochii ca să vadă, ca să vadă unde sunt»*.

Poporul Meu, e mare cât cerul şi pământul, e mare cât cele ce nu se văd taina credinţei în acestea, iar cei pe care Eu, Domnul, i-am ales şi îi aleg pentru ca să arate ei oamenilor taina credinţei şi faptele ei, aceştia trebuie crezuţi şi trebuie urmaţi în credinţa lor în cele cereşti, ce nu se văd, căci dacă s-ar vedea, n-ar mai putea omul să le privească, şi apoi n-ar mai fi omul până la sfârşit cu Dumnezeu.

Cea mai mare putere de credinţă este aceea în învierea morţilor, şi aceasta nu va fi o minune, şi va fi împlinirea acestei Scripturi, iar Eu între voi grăiesc cuvântul învierii făpturii, şi cei din morminte îl aud din gura Mea aşa cum l-au auzit acum două mii de ani când vorbeam mulţimilor cuvântul învierii morţilor. Iar acum iarăşi grăiesc cu gura Mea, şi glasul Meu se aude până dincolo de locuinţa morţilor, şi aceştia se pregătesc pentru înviere. Şi va fi ca la învierea Mea când mironosiţele Mele au venit dis-de-dimineaţă şi au văzut piatra răsturnată de pe mormânt, căci îşi ziceau: *«Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?»*. Şi când au intrat ele în mormânt, au văzut în partea dreaptă pe îngerul mormântului Meu, îmbrăcat în veşmânt alb, şi el le-a zis lor: *«Nu vă înspăimântaţi. Căutaţi pe Iisus Nazarineanul Cel răstignit? A înviat! Iată locul unde L-au pus. Mergeţi şi spuneţi ucenicilor că a înviat»*. Mi-am lăsat îngerul mormântului Meu ca să le vestească lor că am înviat şi ca să le spună să meargă cu vestea învierii Mele la ucenicii Mei, dar ei n-au crezut când ele le-au spus. Nu aveam cum să nu-i mustru pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor. Şi iată, nu am cum să nu-i mustru pe cei ce aud glasul cuvântului Meu, vestit vouă de însăşi gura Mea, copii străjeri la uşa venirii Mele după om ca să-l înviez din moartea faptelor lui cele fără Dumnezeu. Nu am cum să nu zdrobesc necredinţa şi împietrirea inimii celor ce nu vor să creadă venirii Mele cuvânt pe pământ, glasului Fiului lui

Dumnezeu, care se lasă auzit de morţii din morminte, cum tot aşa a fost şi acum două mii de ani peste locuinţa morţilor. Eu sunt Cel ce am zis: *«Vine vremea, şi a şi venit, când cei din morminte vor auzi glasul Meu, şi ei vor învia spre viaţă sau spre osândă veşnică»*. Amin.

Să-Mi răspundă cei ce s-au făcut slujitori de altare dacă ei cred în Scriptura Mea cea de acum două mii de ani care vorbeşte despre învierea celor din morminte. Iată, fac şi aceştia ca şi cei din vremea trupului Meu care n-au crezut că cei din morminte vor învia, n-au crezut până n-au văzut mormintele deschise şi multe trupuri ale sfinţilor care au înviat şi s-au arătat în Ierusalim. Nu-Mi pasă de necredinţa şi de împietrirea inimii lor dacă nu cred ei glasului Meu care vine astăzi pe pământ, dar Îmi pasă de mântuirea lor şi de aceea nu tac peste pământ. Nu tac, pentru că Eu dacă am venit de la Tatăl cuvânt pe pământ, am venit să grăiesc, nu să tac, şi la glasul cuvântului Meu amuţeşte şi va amuţi din zi în zi mai mult necredinţa omului, şi va vorbi cerul şi pământul. Amin.

Ucenicii Mei se tânguiau şi plângeau, iar Eu nu i-am lăsat aşa după ce am înviat, şi am trimis la ei pe Maria Magdalena şi pe alţi ucenici mai mici, iar ei n-au crezut, şi Eu Mă uitam la necredinţa şi la împietrirea inimii lor. Şi pe când ei se aşezaseră la masă, M-am lăsat văzut în mijlocul lor şi le-am făcut mustrare, şi apoi pe Toma l-am pus cu degetul lui în semnul cuielor din mâinile Mele şi în coasta Mea cea străpunsă, ca să creadă el că Eu sunt şi că am înviat, şi apoi i-am spus: *«Fericit eşti acum că ai văzut şi ai crezut, dar mai fericiţi sunt cei ce nu văd şi cred»*. Amin. O, cine pe pământ voieşte fericirea asta pe care Eu am rostit-o lui Toma, cel ce a crezut după ce a văzut?

O, ce să-ţi fac, omule, ca să crezi? Să te fac să Mă vezi ca să Mă crezi? O, care este fapta credinţei tale, omule necredincios şi împietrit? În zadar spui tu, cel necredincios şi împietrit, în zadar spui tu că Eu, Cel ce grăiesc în mijlocul acestui popor, nu sunt Eu, ci e diavolul sau omul. În zadar spui. Spui aşa pentru că eşti plin de tine şi de slava ta de pe pământ. Spui aşa pentru că tu faci altceva decât credinţa şi faptele ei.

Iar pe voi, slujitori ai bisericilor lumii, v-a orbit slava cea deşartă în care vă ţin oamenii slavei deşarte de pe pământ, şi nu vă voi cruţa să nu vă mustru pentru necredinţa şi pentru împietrirea şi pentru cerbicea voastră cea tare, căci Eu, Domnul, am în mijlocul poporului român râul cuvântului Meu şi albia lui pe care am arătat-o lumii întregi prin iconomia Mea cea cerească pe pământ, şi am popor de fii, şi în mijlocul lor fii unşi de Mine, Domnul, după rânduiala lui Melchisedec, rânduială cerească, nu pământească, căci în mijlocul lor Eu stau cuvânt şi Mă arăt lor cu sfinţii Mei cei mari şi cei mici, şi am în ei duh proorocesc şi vedere din vederea Mea cu care Mă uit în om şi după om şi peste tot pe pământ, după cum am Eu de văzut şi de cuvântat peste om, şi am martori nemincinoşi, şi aceştia vestesc venirea Mea cuvânt de înviere peste pământ, aşa cum am avut acum două mii de ani pe mironosiţe, pe Iosif şi pe Nicodim, martori nemincinoşi ai răstignirii şi ai învierii Mele, iar lângă ei pe sfinţii cărora li s-au deschis mormintele şi au înviat în Ierusalim şi au grăit despre Mine că sunt Fiul Tatălui, Fiul Cel răstignit şi înviat, şi aceştia iarăşi vor mărturisi în ziua învierii celei mari, ziua când Eu voi suna din trâmbiţă învierea morţilor şi, apoi, după ea, viaţa veacului ce va să fie. Amin.

Am între sfinţi pe trâmbiţa Mea Verginica. Ea cât a fost cu trupul pe pământ în vremea lucrului cuvântului Meu prin ea, Îmi aducea ea în mijlocul poporului care asculta pe atunci glasul cuvântului Meu, Îmi aducea ea jertfă de ispăşire a păcatelor celor adormiţi şi rugă de mulţumire pentru cei vii, şi iubire cu mult dor pentru mironosiţele învierii Mele. Ea a lăsat apoi vouă ca să duceţi această zi de prăznuire peste morţi şi peste vii, s-o duceţi şi s-o aduceţi Domnului şi cerului de sfinţi până la ziua cea mare a învierii trupurilor din ţărâna în care ei se odihnesc aşteptând pe Domnul, fiilor de azi ai credinţei cuvântului Meu. O, ce minunată este coborârea Mea la voi, iar voi sunteţi martori nemincinoşi ai glasului Meu care grăieşte peste voi din norii cei de deasupra voastră şi pe care Eu stau şi vă cuvintez. Amin, amin, amin.

— Voiesc, Doamne, Cel ce primeşti jertfa aceasta, voiesc să mă aplec cu mulţumire şi să-i mângâi pe ei pentru că-mi poartă spre Tine ceea ce eu, trâmbiţa Ta prin care ai cuvântat peste ei, le-am lăsat lor să poarte mai departe: praznicul mironosiţelor, că eu an de an adunam la masa aceasta, a Ta şi a mea, pe sfinţi, şi apoi pe poporul care auzea atunci glasul cuvântului Tău. Că iată, sunt aproape cincizeci de ani de când Tu Te slăveşti peste pământ cu cuvântul venirii Tale, începând de la mine şi până la aceştia mai mici, care ne ascultă pe noi, cei din cer, pe Tine, Doamne, Care vii atât de minunat acum la ei şi le vorbeşti lor cu taina cea din rai, minunea cea de la început şi cea de la sfârşit, căci Tu eşti începutul şi sfârşitul, şi nu vrea omul să creadă aceasta şi să se aplece sub cuvântul Tău de azi şi sub taina lui cea ruptă din rai, şi cu care ai venit să-l faci iar pe om, o, Doamne al învierii! Amin.

Mă aplec în faţa voastră şi vă alint şi vă povăţuiesc să nu lăsaţi jos pe Domnul, copii care aţi avut credinţa venirii Domnului. Purtaţi-L, fiilor copii, şi aveţi grijă de venirea Lui, că El va veni curând, curând, curând la voi cu casa voastră cea din cer şi vă va cuprinde în ea, şi atunci voi nu veţi mai suspina, şi veţi fi martori nemincinoşi ai venirii Domnului peste cei ce nu cred acum, şi tot ochiul vă va vedea pe voi, cei dispreţuiţi de necredinţa lor, şi pe Domnul, Cel necunoscut de cei ce nu cred din pricina mândriei lor de a nu crede şi de a-şi face voile lor împotriva voii Domnului, Care vine să-i arate omului voia lui Dumnezeu.

Şi acum, zic fiilor Ierusalimului: Hristos a înviat! Iar mironosiţelor şi tuturor sfinţilor adunaţi la praznicul de azi din mijlocul vostru le zic: Bucuraţi-vă! Bucuraţi-vă pentru Domnul, Care a găsit credinţă pe pământ pentru venirea Sa, ca să lucreze cu ea învierea fâpturii, naşterea din nou a lumii ce va să fie. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, trupul Meu cel înviat s-a arătat peste ucenici cu haina lui cea din Tatăl, iar îmbrăcămintea Mea Mă trece prin zid, Mă trece din cele ce nu se văd în cele ce se văd, ca să Mă vadă omul, şi aşa M-au văzut ucenicii. O, tu eşti martorul Meu cel nemincinos, şi te-ai arătat acum, în preajma praznicului tău, înviată în ochii celor ce văd cele ce nu se văd, dintre fiii Ierusalimului Nostru de azi.

Se bucură tot neamul cel omenesc care a fost de la omul cel întâi zidit şi până azi că li s-a făcut de Mine chemarea la pomenirea sfintelor mironosiţe, aşa cum lucram Eu cu tine pe vremea trupului tău. Aş voi să te bucuri şi aş voi să nu mai plângi. Dar pentru asta îţi trebuie izvor de bucurii de la poporul Nostru cel mic, o, Verginico! Acum însă avem la masă cu ei pe sfinţi în zeci de mii de mii, şi între ei sunt serbate cereşte sfintele mironosiţe, mărturisitoarele învierii Mele. Hai să Ne lăsăm cu pace peste cei mici, cu pacea sfinţilor cei serbaţi cereşte în mijlocul lor. Amin.

O, bucuraţi-vă, voi, sfinţilor, căci izbăvirea cea mare şi cea întreagă este la uşi, este aici. Bucuraţi-vă, mironosiţe ale învierii Mele, că Mi-aţi slujit pe pământ şi Mi-aţi urmat iubirea până dincolo de învierea Mea apoi, şi până la venirea Mea de azi când Eu, Domnul Cel înviat, vă mărturisesc acum şi aici, în praznic ceresc în mijlocul Ierusalimului Meu cel din români, poporul venirii Mele, poporul credinţei cea de la sfârşit de timp, credinţă minune, minune care a putut să-Mi împlinească venirea Mea prin cei ce au crezut şi cred. Şi iată, Eu vin, căci am pus credinţă în ei, şi prin ei am putut să găsesc pe pământ credinţă. Amin. Aceasta înseamnă credinţă. Aşa credinţă cer Eu să aibă cei ce zic că cred. Eu cer omului credinţă în împlinirea Scripturilor Mele cele ce mai sunt de împlinit, şi apoi să le împlinească omul aşa cum le-a împlinit Zaharia şi Ioan Botezătorul, şi mama Mea Fecioara, şi fiii lui Iosif, în casa căruia Eu am crescut între ei, şi apoi ei au fost apostolii Mei, preoţii Mei, după rânduiala cea tainică a lui Dumnezeu, după rânduiala lui Melchisedec încă de pe vremea trupului Meu, căci mai înainte de răstignirea şi de învierea Mea Eu i-am aşezat pe ei slujitori ai împărăţiei Mele şi nu le-am spus mai-marilor templului. Eu Mi-am aşezat pe pământ neam împărătesc, preoţie sfântă, popor agonisit de Dumnezeu, precum şi azi lucrez şi fac popor, şi cu el biruiesc lumea toată, iar Duhul Cel Sfânt este Împăratul lumii şi nu mai este alt împărat pe pământ, căci Eu şi cu sfinţii Mei din cer şi de pe pământ împărăţim cu lucrare de Duh Sfânt, pe care omul tare la cerbice nu are cum s-o cunoască, nu are cum s-o priceapă şi apoi s-o vadă.

Hristos a înviat! le spun celor din cer. Amin.

Hristos a înviat! le spun celor din locuinţa morţilor. Amin.

Hristos a înviat! le spun celor din iad. Amin.

Iar ţie, Ierusalime care crezi pe Domnul Dumnezeul tău, Împăratul cerului şi al pământului, Făcătorul văzutelor tuturor şi al nevăzutelor, ţie îţi zic: pace ţie! Şi tu să fii fiu al păcii, ca să se odihnească peste tine pacea Mea.

Pace vouă, copii ai Ierusalimului nou! căci sfinţii din cer stau cu voi la masă, şi cu găteli cereşti pentru voi.

Pace vouă! Fiţi ucenici, fiţi cu învăţător, fiilor. În toată vremea fiţi cu învăţător. Faceţi-vă iubiţi prin ceea ce sunt Eu în voi, nu prin ceea ce sunteţi voi în voi, căci când te faci iubit cum vor ceilalţi ai tăi, atunci te faci iubit, şi altfel nu se poate aceasta. Faceţi-vă iubiţi cerului, şi al vostru să fie cerul, şi cum vrea cerul, aşa să fiţi voi pe pământ. Amin.

Pace vouă! Fiţi ucenici cu învăţător, fiilor, şi faceţi-vă copii. Mereu, mereu copii să staţi şi să fiţi, mereu ucenici cu învăţător, ca să fiţi voi după chipul şi asemănarea Mea, fiindcă Eu aceasta vă învăţ, şi aşa vă ajut să fiţi prin cei pe care Eu îi povăţuiesc pentru viaţa voastră cu Mine, pentru plăcerea Mea în voi, şi a voastră în Mine, fiilor ucenici. Amin, amin, amin.

28 aprilie/11 mai 2003

Duminica a patra după Paşti, a slăbănogului

E vremea cuvântului râului vieţii peste pământ, şi vai celor ce au hulit şi au dispreţuit acest cuvânt, căci li se va lua dregătoria, iar necredinţa îi va ruşina. Ţara română este ţarina cu comoară în ea.

Vă răpesc din somn şi din odihna trupului şi din puterea lui şi de la lucrul vostru cel pentru poporul Meu, lucru care vă osteneşte duhul, căci cu duhul lucraţi voi, copii care-Mi primiţi venirea Mea în cuvânt. Amin.

E zi de învăţătură a Mea şi azi peste poporul cel atât de învăţat de Dumnezeu. E zi de creştere în credinţă, în umilinţă, în minuni, fiilor copii, că voi staţi în mâna Mea ca nişte copii care slujesc Dumnezeului lor mai mult decât cei de până la voi ai Mei, că e vreme mare vremea Mea cu voi. E vremea cuvântului Meu care curge ca râul, fiindcă pe nicăieri nu mai este Dumnezeu peste om în chip adevărat, căci omul este amestecat cu el însuşi, şi Eu nu pot peste amestecătură, că nu se scoală nimeni din moarte dacă M-ar vedea pe Mine lucrător din omul amestecat cu el însuşi, fiindcă aşa ar zice omul că sunt Eu: amestecat în cele ale omului.

A trebuit să-Mi fac gard în jurul lucrului Meu cu voi, ca să pot să vă ţin în Mine pe voi, şi aşa să pot coborî la voi, iar voi să-Mi fiţi punte, fiilor copii. Este scris în Scripturi cuvântul Meu: *«Cine nu primeşte împărăţia Mea ca un copil, nu poate intra în ea»*. Amin. Să-Mi răspundă Mie slujitorii şi mai-marii bisericii din lume dacă sunt ei copii, şi apoi primitori ai împărăţiei Mele. Să-Mi răspundă! Dar ce să-Mi răspundă? Nici vouă nu vă pot aceştia răspunde, darămite Mie! Cum să vă poată învăţa ei pe voi ce să faceţi când ei nu se învaţă pe ei înşişi şi între ei împărăţia lui Dumnezeu? Cum să vă înveţe ei pe voi când vă învăţ Eu, Domnul? M-aş atinge de ei să-i pedepsesc pentru necredinţa lor în venirea Mea la voi cuvânt şi pentru mustrarea pe care v-o fac ei când le vine lor bine. Dar vai lor, că nici unul din ei nu va scăpa de pedeapsa pe care şi-au gătit-o de Mi-au pus în lanţuri pe cel ce a fost martor dintre ei la lucrul Meu cu voi. Dacă ei ar fi crezut că Eu sunt această lucrare, şi-ar mai fi mărturisit apoi necredinţa martorul Meu pe care l-am avut Eu dintre ei şi cu care am lucrat început nou, de biserică vie şi neamestecată cu fărădelegea? Am spus, şi iarăşi spun că toată necredinţa şi dispreţul pe care îl aruncă acesta acum înspre voi, este pentru că nu a voit nimeni din ei să creadă şi să devină copii, şi să primească împărăţia lui Dumnezeu apoi. Ce să fac cu cei mari în ei înşişi? Nimic nu pot să fac. Nu pot să încap în ei oricât M-aş micşora Eu ca să-i fac să Mă cunoască prin duhul umilinţei Mele, şi apoi prin harul cel de sus pe care-l au numai cei născuţi de sus, iar cei de jos nu-l au. Le voi zdrobi mărirea curând, curând, aşa cum am zdrobit-o şi pe cea a arhiereului care s-a luptat împotriva voastră vreme de şapte ani, şi apoi a căzut şi a plătit pe pământ prin chin şi jale toată mulţimea de pietre pe care a aruncat-o el în voi. Le voi zdrobi mărirea lor de care Eu nu am nevoie, precum nu am nevoie de slavă de la ei, căci Eu am spus: *«Slavă de la oameni nu primesc»*. Nu primesc, că Eu sunt Dumnezeu umilit, şi nu crede omul că nu primesc slavă de la el. Ce să fac cu slavă pentru Mine de la cel ce nu Mă iubeşte cu trupul, cu sufletul şi cu duhul lui?

Îi voi pedepsi pe toţi, pe neam şi pe sămânţă, pentru că Mi-au luat de lângă voi pe cel ce a crezut Mie, şi pentru că l-au pus apoi să hulească drumul Meu de la cer la pământ şi să se despartă de cuvântul Meu cel sfânt, cuvântul vieţii veşnice, care umple văzduhul când cobor cu el la voi, şi care zguduie locuinţa morţilor şi iadul, ca să dea înapoi pe morţi, precum scrie în Scripturi.

Vai, şi de şapte ori câte şapte vai, ba chiar de şaptezeci de ori câte şapte vai celor ce cugetă despre cuvântul gurii Mele, care curge din Mine în zilele acestea, că este cuvânt de om şi nu Eu Însumi, Cuvântul Tatălui, Fiul Tatălui, Dumnezeu Cuvântul, Care S-a făcut trup acum două mii de ani, iar acum, cuvânt, pentru învierea morţilor, căci am zis: *«Vine vremea ca cei din morminte să audă glasul Fiului lui Dumnezeu şi să învieze»*. Amin. Cine nu crede în vremea aceasta în cuvântul Meu de acum, aceluia nu i se pune că a crezut sau

crede în proorocii Scripturilor, şi nici în Moise, cu care Eu am vorbit în muntele Sinai şi, apoi, în toată vremea Israelului lui Moise. Amin.

Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, şi acelaşi sunt din veac şi până în veac, dar poporul Israel M-a omorât când am venit, pentru că dezlegam sâmbăta şi pentru că ziceam că Dumnezeu este Tatăl Meu şi că Mă făceam pe Mine Însumi deopotrivă cu Dumnezeu.

O, oameni necredincioşi venirii Mele de acum! Am spus şi celor ce nu credeau atunci că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu şi că Tatăl este în Mine, şi Eu în El; le-am spus că *«Fiul nu poate să facă nimic de la Sine dacă nu vede pe Tatăl făcând»;* le-am spus: *«cele ce face Tatăl, acestea face şi Fiul întocmai, căci Tatăl iubeşte pe Fiul şi Îi arată toate câte face El, şi lucruri mai mari decât acestea va arăta Lui, ca voi să vă miraţi, căci după cum Tatăl scoală pe morţi şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă celor ce El voieşte, iar cel ce nu cinsteşte pe Fiul, nu cinsteşte pe Tatăl, Care L-a trimis».* O, ce veţi face voi când veţi vedea ieşind afară pe cei din morminte la glasul Meu de azi? Voi, care nu aveţi milă de cel neputincios, aşa cum n-au avut cei asemenea vouă de slăbănogul care nu putea merge de atâţia ani, şi tot de atâţia ani aşteptând pe cineva să-l bage în scăldătoarea care tămăduia pe om prin îngerul Meu cel vindecător, ce veţi face când veţi vedea această lucrare de cuvânt că va lumina lumea toată şi o va înnoi, iar pe voi, aruncaţi afară din împărăţie pentru că n-aţi avut umilinţă şi credinţă şi sfinţenie fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul? Vă miraţi cum pot Eu fi şi cum pot lucra peste aceştia cu care Mă ajut să vin şi să Mă fac cuvânt şi carte peste pământ apoi. O, nu vă mai miraţi! Eu Însumi am spus că sfinţenia omului este casa Mea în om. Eu l-am făcut pe om să-Mi fie Mie casă şi rai pentru Dumnezeu şi pentru sfinţi. Nu vă mai miraţi cum de pot Eu veni cuvânt pe pământ întocmindu-Mi din lume popor, că Eu am venit să-i adun pe cei aleşi ai Mei de la margini la margini, şi nu sunteţi voi cei aleşi ai Mei. Voi vă alegeţi unii pe alţii, şi apoi ziceţi că sunteţi ai Mei, dar cei aleşi ai Mei sunt cei pe care Eu, Domnul, îi aleg şi îi adun în jurul Meu şi pentru Mine nu pentru deşertăciunea slavei omeneşti, sub care voi staţi, luându-vă plata vremelniciei voastre încă de pe pământ şi nu dincolo de cele ce nu se văd.

M-am dus la poarta oilor când poporul iudeu sărbătorea şi se mărea şi M-am apropiat de scăldătoarea în care îngerul Meu venea şi se atingea de cei suferinzi ca să-l vindece pe cel ce intra cel mai întâi în apă, şi apoi îngerul pleca; şi l-am văzut pe cel bolnav de treizeci şi opt de ani, că nimeni nu era să-l ajute să se vindece, iar Eu i-am spus: *«Voieşti să te faci sănătos? Scoală-te, ia-ţi patul şi umblă».* Şi fiindcă era sâmbătă, iudeii au găsit pricină să-i spună lui că nu-i este îngăduit să-şi ia patul. În loc să se fi mirat ei că cel bolnav de atâţia ani mergea pe picioarele lui ducându-şi şi patul, ei l-au judecat, şi M-au judecat şi pe Mine după ce au aflat de la el că Eu l-am vindecat şi i-am spus să-şi ia patul şi să umble în zi de sâmbătă. În zadar le-am spus Eu lor că Fiul nu poate să facă nimic de la Sine dacă nu vede pe Tatăl făcând. În zadar le-am spus Eu că Tatăl Meu până acum lucrează şi că şi Eu lucrez. Degeaba, aşa cum tot în zadar vă spun Eu vouă în vremea aceasta, oameni ai bisericii din lume, că Eu sunt acest cuvânt care vine cu norii, Fiul Domnului, Care vine precum a spus El că va fi venirea Sa, şi că numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Şi iată ce vă spun Eu vouă: dacă nu credeţi că Eu sunt, credeţi măcar în aceste cuvinte ale vieţii veşnice şi înţelepţiţi-vă prin ele şi daţi oamenilor îndemn să vină să bea şi să se vindece la apele vieţii, şi Eu vă voi pomeni întru împărăţia Mea când voi veni. Iar de nu veţi face aşa, veţi păţi ca tâlharul din stânga crucii Mele de pe Golgota, căci cei ce hulesc sunt de plâns. De ce vă este greu să credeţi că tot ce este aici, unde Eu grăiesc şi Mă împart, Eu am întocmit? Trebuia, oare, să vă întreb pe voi, cei mari ai bisericii lumii? Dar n-am luat Eu martor dintre voi ca să vă întind punte şi ca să Mă găsiţi aici, chemând pe om spre viaţă? O, de ce aţi lucrat voi de l-aţi făcut şi pe acela ca şi pe voi, apoi? Eu l-am făcut cel mai mare dintre voi, şi aşa este şi acum, căci ceea ce i-am dat, i-am dat, şi are. Numai că voi v-aţi purtat cu el aşa cum s-au purtat mai-marii iudeilor cu Mine şi cu cei ce erau ucenicii Mei care credeau că Eu sunt de la Tatăl.

O, neam necredincios! Eu mult nu vă voi mai răbda. O, până când veţi vrea să staţi voi şi nu Eu în capul unghiului? Până când veţi vrea să nu ştiţi ce înseamnă biserică a Mea, şi Dumnezeu cu omul pe pământ? Până când? Până când Eu, şi nu omul, vă voi lua dregătoria voastră şi veţi fi ruşinaţi pentru necredinţă. Şi se vor ridica ologii şi ciungii şi orbii şi toţi suferinzii, şi Eu îi voi vindeca pe ei, că voi nu ştiţi să fiţi vindecători. Nu ştiţi, pentru că nu sunteţi de la Dumnezeu, ci v-aţi aşezat voi înşivă şi unii pe alţii sub numele Meu, iar din pricina fărădelegilor voastre Eu sunt nesocotit între oamenii care nu au călăuză pe pământ. Eu însă, ca un Păstor milos ce sunt, iată-Mă cum vin cu hrană, cu păşune bună, cu apă vie şi cu glas de chemare la viaţă pe tot omul care vrea să treacă de la moarte la viaţă iubind pe cei ce sunt ai Mei. Amin.

O, poporul Meu Ierusalim din români, nu ştie poporul român să te caute şi să Mă ia de la tine şi să fie viu. Am pe pământ pe ţara română, ţarină cu comoară în ea, şi mulţi o cumpără pe ea. Numai ea nu vrea să cumpere ţarina din ea care are comoara Mea în ea. Şi cu ce poate s-o cumpere? Cu lepădarea de sine şi cu cruce, cu viaţă sfântă şi fără duhul lumii în ea, căci lumea M-a răstignit, fiindcă nu poate duhul ei cu Duhul Meu Cel Sfânt.

Vin Păstor tainic pe pământul român şi Mă deşert pe el cu râul vieţii ca să bea din el toate neamurile pământului, iar cei ce sunt împotriva împărăţiei Mele cu care vin acum pe pământ începând de la voi, copii ai Ierusalimului român, aceştia vor vedea la voi şi vor crede vrând-nevrând prin cei ce vor străluci cu Mine în ei după ce Eu voi descoperi slava Mea de peste voi şi din voi, că Eu de aceea vă hrănesc, şi fericiţi veţi fi voi, cei ce mâncaţi şi creşteţi mici şi nu mari, şi staţi sub povaţa vieţii veşnice şi vă sfinţiţi sfinţindu-vă pentru Mine, Domnul şi Dumnezeul vostru.

Luaţi Duh Sfânt! Luaţi, căci cel ce ia, are, iar cel ce nu ia, nu are. Daţi curs cuvântului Meu peste pământ, că trebuie să fac nou pământul, de la margini la margini, căci cuvântul este cel ce dă viaţă şi duh de viaţă. Luaţi din gura Mea, şi aşa să ascultaţi, iar cartea Mea cu voi să vă fie hrana cea dintâi, şi apoi pe toate Eu vi le voi adăuga pentru viaţa voastră, fiilor. Amin, amin, amin.

5/18 mai 2003

Duminica a cincea după Paşti, a samarinencei

Omul trebuie să împlinească Scripturile, căci Domnul este cu Duhul. Domnul a pierdut raiul, şi nu omul. Vai celui ce se îndreptăţeşte pe sine! Sfinţii biruitori sunt cei ce biruiesc lumea şi duhul ei. Slava Domnului a fost crucea, suferinţa şi suspinul Lui după om.

Sunt Fiul Tatălui Savaot şi Mă adun deasupra grădiniţei cuvântului Meu cu toate puterile ce-

rești și Îmi întăresc porțile, și apoi intru cuvânt în cartea Mea de azi. Amin.

Sunt Domnul! Deschideți-Mi, fiilor străjeri, și ascultați și scrieți. Scrieți și iar scrieți tot ce Eu grăiesc, că am venit cu sfinții și cu îngerii pentru sărbătoarea fântânii de la casa întâlnirii, fântâna întâlnirii, fântâna samarinencei, căci Eu M-am întâlnit la fântână cu ea. Eram ostenit de mers și am oprit în cetatea Sihar, cetate de samarineni, și acolo, la fântâna lui Iacov, a venit samarineanca pe la ceasul al șaselea din zi și a scos apă, iar Eu i-am zis ei: *«Dă-Mi să beau.»* și apoi am grăit cu ea la fântână până ce au sosit ucenicii Mei, care cumpăraseră merinde ca să mâncăm.

Am venit cu sărbătoare, și cu sete am venit ca să dau din setea Mea și să-Mi mângâi Duhul Meu din voi, și Duhul Meu din sfinții cerului, care sunt veniți cu Mine la fântâna întâlnirii, fântâna Samarinencei, că ea vă îndeamnă pe voi să vestiți peste sătuțul Meu de aici și peste pământ vestea că Eu sunt venit la voi pe pământ și Mă fac izvor de cuvânt și îi dau să bea celui ce însetează, îi dau omului să bea și îi spun: *«Cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică»*. Amin.

Voiesc să vină omul la fântâna cuvântului Meu care curge din Mine peste voi și să-Mi spună: *«Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez»*, căci așa Mi-a spus femeia samarineancă după ce Eu i-am cerut și i-am zis: *«Dă-Mi să beau»*. Iar Eu i-am dat, și ea Mi-a zis: *«Știm că va veni Mesia, Care Se cheamă Hristos, și când va veni El, ne va vesti nouă toate»*. Și atunci i-am spus ei: *«Eu sunt; Eu, Cel ce vorbesc cu tine»*. Când ea a auzit, a crezut și, lăsându-și găleata sa la fântână, s-a dus și M-a vestit în cetatea ei, fiilor, și aceia au crezut-o și au zis: *«Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii»*. Amin.

Am venit cu sete și sunt ostenit, poporul Meu, și te văd și pe tine ostenit, și îți dau să bei și îți dau din Duhul Meu ca să poți tu prin Mine, căci prin tine nu poți, că e grea de tot vremea pe pământ, iar duhul rău se luptă cu Mine și cu tine și Mă umple de grijă pentru viața ta. Dar Eu și cu toți sfinții Mei îți dăm din cer, îți dăm din apa vieții, care se face în cel ce bea din ea izvor de apă curgătoare spre viață veșnică, poporul Meu.

Iată, Mi-am întărit cu toate puterile cerești porțile Mele dintre pământ și cer, și am deschis, și apoi am intrat, și îți dau să bei spre viața ta cu Mine, că fii atent ce-ți spun Eu ție. Îți spun o taină despre venirea Mea, și îți spun așa: Scripturile nu le împlinește Dumnezeu, ci omul, căci Dumnezeu este cu duhul. Domnul nu vine, ci trebuie adus, și trebuie la voi credință cum n-a mai fost din veac și până în veac, și de aceea am spus Eu ție, poporul Meu de azi, că atunci când tu vei arde pe deplin, Eu vin. Amin. Omul este cel ce Mă aduce, poporul Meu; omul, fiule ostenit de durerea din tine, de durerea ta după izbăvirea ta. Și Eu Însumi, și Eu M-am făcut Om când a venit vremea venirii Mele acum două mii de ani, că omul este cel ce împlinește Scripturile, nu Dumnezeu, căci Domnul este cu duhul.

Aștept nesațul tău, Ierusalime nou. Tu ești poporul prin care Eu, Domnul, Mă slăvesc pe pământ înaintea oamenilor, iar Eu pentru viața ta Mă las mereu cu durere și cu suspin în cei ce Mă poartă spre tine, ca să nu Mă lase ei jos, și să Mă ducă ei cu toate slabele lor puteri, căci omul este cel ce Mă aduce. Domnul nu vine, ci trebuie adus ca să fie cu voi, fiilor copii, iar Eu de aceea Mi-am arătat vouă suspinul și jalea și mila Mea cea plină de dor pentru cei ce Mă aduc la voi cuvânt, căci greu Îmi mai este, și greu s-a mai făcut drumul Meu de la cer la pământ, fiindcă cei ce Mă primesc când vin, sunt zdrobiți de dureri, și așa duruți și așa zdrobiți Mă țin ei pe Mine când vin spre tine, poporul Meu.

O, e grea de tot venirea Mea, și omul e mic și e slab, dar iată, nu Domnul vine, căci Domnul trebuie adus, trebuie ținut de puntea dintre pământ și cer, căci Eu cu omul Îmi împlinesc Scripturile, și n-a fost și nu este Scriptură mai grea de împlinit ca aceasta a venirii Mele acum, la sfârșit de timp, când Eu de lângă Tatăl Îmi întocmesc venirea Mea cea plină de cuvânt, cuvânt ca râul de mult și de greu, căci e judecata lumii cea fără de Dumnezeu pe pământ, și e grea de dus și de împlinit Scriptura facerii din nou a lumii, că nu cu mângâiere, ci cu dureri de facere lucrez prin duhul cel plăpând al celor ce Mă primesc când Eu vin și Mă fac carte pe pământ, și te-am rugat, Ierusalime, să întărești tu mereu, mereu puterea lor. Mereu, mereu să le dai mâna să se scoale din dureri și să-Mi deschidă și să Mă dea ei vouă, fiilor, că Eu prin voi Mă slăvesc peste pământ și peste om, și vine vremea iar să adun din nou mulțimile pe lângă izvorul cuvântului vieții și să-Mi alin setea după om dându-le să bea spre viață veșnică la toți cei care se vor aduna curând, curând pe lângă voi. Amin.

Vă dau cuvânt cu putere, să-Mi pregătiți sărbătoarea întâlnirii Mele cu omul în grădina cea pregătită prin voi de puterile cerești, care lucrează cu voi spre slava venirii Mele cuvânt de facere peste pământ, fiilor. Vă dau Duh Sfânt și binecuvântare cu multul vă dau. Vă dau ajutor din cer și de pe pământ, că mare este minunea venirii Mele la voi, și mari și de nepătruns sunt tainele Mele din zilele acestea, și de aceea v-am rugat să vă hrăniți cu cartea Mea cu voi ca și cu cea mai dintâi hrană și să creșteți mici și nu mari, și să stați sub povața vieții veșnice și să vă sfințiți sfințindu-vă pentru Mine, Domnul și Dumnezeul vostru, Om și Dumnezeu în cer și pe pământ, căci Eu Însumi M-am făcut Om ca să împlinesc venirea Mea pe pământ. Amin.

Să crești mic și nu mare, Ierusalime mic și firav, că Eu dau mereu, mereu să te întăresc prin cei puși de Mine călăuză peste tine. Dar iată, ei sunt și mai firavi, că așa sunt cei mici, sunt firavi, și își smeresc inimioarele lor zdrobite de dureri, că mare este taina măririi fiilor lui Dumnezeu, iar David era plin de taina aceasta și zicea: *«Inima mea, Doamne, nu s-a mândrit, nici ochii mei nu s-au înălțat, și n-am umblat după lucruri mari și mai presus de mine, ci, din contra, mi-am smerit inima și mi-am domolit sufletul meu, ca un prunc înțărcat de mama lui, ca răsplată a sufletului meu»*. Așa să fii și tu în veac, Ierusalime, și să fii copil frumos prin încercări, căci încercarea aduce răbdare, iar răbdarea aduce roada cea pașnică a umilinței, cea mai mare dreptate, poporul Meu, ca să pot sta Eu în tine ca în rai, căci Eu am pierdut raiul, Eu și nu omul, și vreau să-l iau înapoi, și vreau să-l fac din nou pe om, și vreau să stea la făcut omul, căci am venit să Mă fac Făcătorul a toate cele ce vor rămâne. Și vor rămâne cele ce sunt, iar cele ce nu sunt nu vor mai rămâne. Amin.

Adu-Mi jertfă, poporul Meu. Tu ești cel învățat de Dumnezeu și știi că duhul umilit este cea mai dulce și plăcută Mie jertfă de la tine, iar cel ce nu face așa, să nu gândească unul ca acela că va lua ceva de la Dumnezeu, căci vai celui ce gândește despre sine mai mult decât este! Duhul umilit nu se îndreptățește pe sine în om, iar voi să ziceți ca David, care zicea că n-a umblat după lucruri mai presus de sine, ci și-a smerit sufletul ca un prunc înțărcat de mama lui, ca răsplată a sufletului lui.

Fiţi sfinţi cu dragostea Mea din voi, căci vai omului care poartă în el dragostea lui şi nu pe a Mea! Dragostea Mea din om nu se opreşte pentru sine şi nu se opreşte pe loc, şi ea cuprinde în ea pe toţi fiii lui Dumnezeu, că mare este taina fiilor lui Dumnezeu, poporul Meu.

Am spus că cine este slab cu duhul, tot aşa este şi cu trupul, iar cine este tare cu duhul, aşa este şi cu trupul, iar tare înseamnă Dumnezeu în om, şi unde Eu sunt în om, Mă fac din el foc de Duh Sfânt şi râu de ape vii peste cei însetaţi. Aşa voiesc să fac Eu cu tine, şi iarăşi Mă voi aduna cu tine, poporul Meu, şi le vom da mulţimilor să bea din izvorul Meu de peste tine, iar cine va bea, se va cunoaşte, şi Îmi va fi mulţumitor, şi va pleca cu mulţumire şi va avea de la Mine. Amin.

O, poporul Meu, nemulţumitului i se ia darul, şi apoi el este tot nemulţumit, iar Eu te învăţ, Ierusalime mic, să fii mulţumit şi mulţumitor, fiule, că Eu cu tine Mă slăvesc peste pământ şi îi fac omului zi de serbare cerească cu tine, şi va veni omul de pe pământ şi iarăşi va vedea slava Mea cu tine. Tu însă să stai cu duhul umilit mereu, mereu, şi cu inimă curată şi cu dreptate între Mine şi tine, şi între frate şi frate, că scris este în Scripturi cuvântul Meu care spune: *«Nu veţi fi judecaţi dacă nu veţi judeca. Iertaţi, şi vi se va ierta, căci cu ce măsură veţi măsura, cu aceea vi se va măsura»*. Tu, poporul Meu, să te laşi mânat de Duhul lui Dumnezeu mereu, mereu, că tu nu eşti dator trupului ca să vieţuieşti după trup, ci tu trebuie să ucizi cu Duhul Domnului pe toate cele ale trupului şi să pătimeşti împreună cu Mine, ca împreună cu Mine să te şi preamăreşti, că mai e puţin, prea puţin până la mărirea care se va descoperi, şi cu ce măsură măsori acum, cu aceea ţi se va măsura. Amin.

Eu, fiilor, cobor peste voi binecuvântare prin cuvânt ca să-Mi pregătiţi voi sărbătoare de Rusalii, că vreau să aduc în grădinile Mele cu voi pe om şi să-i dau lui înţelepciunea Duhului Sfânt, şi vreau să lucrez cu tine cereşte, Ierusalime mic şi scump. O, Mi-e milă de tine când eşti durut şi apăsat de la toate câte vin peste tine, dar Eu voi îngriji de tine prin îngerii din cer, poporul Meu, şi te voi călăuzi de pe pământ cu cuvântul Meu şi cu al celor ce stau înaintea cuvântului Meu ca să ţi-l dea de hrană, fiule plăpând, şi nu te voi lăsa, dar iubeşte durerea şi încălzeşte-ţi prin ea inimioara, poporul Meu, şi bucură-te în dureri, că Eu la cei cu dureri pentru Mine duse le spuneam: *«Bucuraţi-vă!»*. Cui să le spun aşa dacă nu la cei duruţi şi întristaţi după Mine? Eu vă simt dorul după Mine, dar încălziţi-vă, fiilor, la focul durerilor care vă brăzdează inimioarele şi obrăjorii înlăcrimaţi de la dureri, de la încercări şi de la duhul iubirii de Dumnezeu, dorul care plânge în om cu cel mai dulce plâns, cea mai dulce jertfă, duhul umilit. Amin.

Femeia samarineancă s-a adunat cu sfinţii la fântâna pe care ea o veghează şi o umple de duhul credinţei şi al iubirii cereşti. Aşa vă doreşte ea pe voi, fiilor, iar voi să lucraţi ca ea şi să vestiţi acestui sătuţ despre taina Mea cu voi şi să chemaţi sătenii la masa Mea cu voi, şi să-i învăţaţi să vină şi cum să vină şi cum să stea şi cât să stea, căci voi sunteţi popor de sfinţi biruitori, că aşa se numesc cei ce biruiesc lumea şi duhul ei pentru ca să aibă ei locaş în ei pentru Duhul lui Dumnezeu, Care-l sfinţeşte pe om. Amin. Duhul lui Dumnezeu este darul celor sfinţi, şi nu uitaţi lucrarea pe care o aveţi voi de lucrat între pământ şi cer: Duhul lui Dumnezeu, fiilor. Această lucrare Eu vreau s-o văd lucrând din voi peste cei ce vor fi de Mine adunaţi la sărbătoarea Duhului Sfânt, care se apropie cu slava ei şi a Mea şi a voastră peste pământ, că Eu iau slava aceasta şi o dau de veste peste tot pământul, fiindcă pot, poporul Meu. Vreau şi tu să poţi. Să poţi tot ce trebuie să pot Eu peste pământ şi peste om, şi să te pregăteşti din timp şi să fii copil frumos, aşa cum Eu mereu, mereu te-am învăţat, Ierusalime scump. Acum îţi şterg lăcrimioarele şi durerea ta şi îţi dau duh de înviorare şi îţi dau duhul mângâierii în toate încercările care-ţi măsoară iubirea ta de Dumnezeu. Eu sunt zdrobit de tot în cei ce Mă poartă spre tine, dar aşa cum sunt, aşa pot, şi aceasta este slava celor ce Mă iubesc. Slava Mea a fost crucea şi suferinţa şi suspinul Meu după om, şi tot aşa sunt şi acum, şi aşa sunt purtat de cei ce Mă aduc de la cer la pământ ca să te hrănesc şi să te mângâi în dureri, poporul Meu. Duhul umilit te ajută şi pe tine în Mine, şi pe Mine în tine, şi aşa vreau Eu să fii tu de frumos. O, nu mai plânge. Înseninează-te, poporul Meu. O, fiilor micuţi, lăsaţi-vă spre mângâiere inimioarele, că Eu, Domnul, am grijă de voi, am milă de voi şi vă iubesc fiindcă Mă iubiţi, şi vă mângâi fiindcă plângeţi cu cei ce plâng sub crucea Mea cea plină de dureri.

Eu vă aduc spre duh de sărbătoare. Adunaţi-vă cu sfinţii la fântână şi cântaţi laude Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi hrăniţi-vă duhurile şi daţi-vă unii altora puteri şi mângâieri şi sănătate peste inimioarele voastre slăbite de încercări, că pe pământ e greu, fiilor mici. Vă dau prin cei care Îmi sunt punte spre voi, vă dau cuvântul sărbătorii de azi, iar sfinţii se vor bucura în voi odată cu voi, căci cuvântul Meu dă viaţă, fiilor.

Şi iarăşi rostesc Eu, Domnul, binecuvântare peste voi şi peste sărbătoarea pe care prin voi o pregătesc Eu cerului şi pământului şi omului cel însetat şi cel neînsetat, căci Îmi voi desface izvorul, iar el va da din el viaţă. Amin.

Pace vouă! Fiţi fiii păcii Mele în voi. Pacea Mea o dau vouă, şi cu ea, mângâiere vă dau, fiilor trudiţi cu trupul şi cu inimioara.

O, Ierusalime, de n-aş mai veni la tine, tu n-ai mai fi. Cel ce este, prin Mine este, căci Eu sunt viaţa, şi sunt viaţa ta, poporul Meu. Amin, amin, amin.

12/25 mai 2003

Duminica a şasea după Paşti, a orbului

Lumea numeşte întunericul lumină. Cei ce nu iubesc învăţătura cuvântului, sunt orbi şi au păcat când zic că văd. Viaţa este lumina cea din întuneric şi este Duhul lui Dumnezeu în om. Proorocie pentru slava poporului sfânt la sfârşit de timp. Îngerii aşteaptă în dreptul stihiilor să lucreze la cuvântul Domnului.

Eu sunt Lumina lumii, Ierusalime. Vin şi Îmi deschid porţile şi intru cuvânt în cartea Mea cu tine şi te învăţ să stai în lumina Mea, fiindcă te-am cules din lume şi te-am vindecat, ca să vezi apoi, şi ca să umbli în lumină, că peste tot e noapte, poporul Meu. Dar tu Mă ai pe Mine de călăuză, şi aşa tu vezi. Amin.

Vin din nou cu cuvânt de binecuvântare peste tine ca să te pregăteşti de sărbătoare cu Duh Sfânt în ea, cu mult, mult Duh Sfânt în ea, ca să ia din Duhul Sfânt duhul omului care va veni la sărbătoarea Mea cu tine, ca să dăm omului lumină, ca să-l deprindem pe om să vadă, poporul Meu. Pregăteşte-te, fiule, şi cu multă pace şi iubire şi hărnicie să lucrezi pentru gătirea zilelor Mele cu tine în mijlocul oamenilor pe care Eu, Domnul, îi voi strânge de la margini la margini în grădina întâlnirii Mele cu omul, grădină în care duhul celor adormiţi care aşteaptă învierea lor, are acum, la sfârşit de timp, locaş de sărbătoare, iar Eu i-am pus pe cei aşezaţi de Mine călăuză

peste tine să le facă lor bucurii cu cuvântul Meu de peste tine, cuvânt pe care îl aud morţii din morminte, ca să le pregătesc învierea cu cuvântul, căci cu cuvântul Eu le fac pe toate. Amin.

O, Ierusalime român, cu cuvântul Meu din zilele tale te-am făcut şi pe tine, şi cu acest cuvânt vreau să-i ung omului ochii şi urechile şi mintea şi inima şi dragostea, ca să vadă şi să audă şi să înţeleagă, şi să creadă apoi, şi să iubească lumina Mea cu care Eu te călăuzesc pe tine prin întunericul cel gros al vremii de azi, şi în care nimeni, nimeni nu mai vede lumina. O, cum s-o mai vadă? Cum, când ei numesc întunericul lumină, ca orbii care nu au nevoie să vadă dacă aşa sunt ei învăţaţi, fiindcă nu văd şi că nu ştiu ce e vederea? O, cum să vadă orbii, care nu văd decât întunericul în care ei trăiesc? Au văzut iudeii lumina Mea când Eu, Domnul şi Dumnezeul lui Israel, l-am făcut să vadă pe cel orb din naştere? Viaţa cea fără de Dumnezeu, aceasta numeşte lumea lumină, şi aşa este lumea învăţată, şi nu are cine să-i spună că Duhul Meu Cel Sfânt a grăit prin prooroci şi a spus: *«Vai celor ce numesc întunericul lumină, şi lumina întuneric, şi care zic amarului dulce, şi dulcelui amar, căci va veni Domnul şi munţii se vor clătina»*. Se vor prăbuşi cu capul în ţărână cei ce îşi zic că văd, căci cei fără Dumnezeu pe calea lor, aceia nu văd, şi sunt orbi şi au păcat când ei zic că văd, iar acest păcat rămâne asupra lor.

Eu, poporul Meu de azi, l-am făcut pe orbul cel născut orb să vadă, iar cei de frunte între iudei M-au judecat că le calc sâmbăta, fiindcă am făcut aceasta în zi de sâmbătă, în ziua de sărbătoare a lor, ziua de odihnă a lor. M-au judecat că lucrez, dar Eu am lucrat minune, nu lucru omenesc sau pământesc, iar pe cel care fusese orb şi care le mărturisea lor minunea vindecării vederii lui îl judecau şi îi spuneau: *«În păcate te-ai născut, şi tu ne înveţi pe noi?»*.

O, poporul Meu, era atât de orb poporul cel de atunci, care îşi zicea popor al lui Dumnezeu prin harul părinţilor lui de la început, prin Avraam, Isaac şi Iacov, şi prin Moise, ai căror ucenici ziceau ei că sunt! Era orb Israel şi îşi zicea că oricine se naşte cu meteahnă, se naşte din păcate şi în păcate. Cine să-i fi spus lui că nu e bine să judece omul în locul lui Dumnezeu? Dacă omul nu umblă în lumina Mea, cine să-i spună omului? Ucenicii Mei când l-au văzut pe orbul cel din naştere orb M-au întrebat: *«Cine, Doamne, a păcătuit? Acesta, sau părinţii lui de s-a născut orb?»*. Iar Eu le-am răspuns şi am zis: *«Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci s-a născut aşa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu, că Eu trebuie să fac până este ziuă lucrările Celui Care M-a trimis pe Mine, căci vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze, iar Eu, atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt»*. Amin.

O, Ierusalime român, am venit acum, la sfârşit de timp, în mijlocul poporului român şi te-am luat lângă izvorul Meu şi ţi-am spus să te speli în el, şi ca să vezi apoi. Aşa te-am învăţat Eu pe tine să vezi întunericul lumii, pe care nu-l ştiu decât cei ce văd. Cum să se poată lăsa omul de păcat când el nu vede din Dumnezeu? Nimic nu înseamnă lumină decât Eu, Fiul lui Dumnezeu, trimisul Tatălui Savaot. Amin. Am venit în lume şi am spus: *«Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt»*. Dar lumea nu Mă vrea. Nu M-au vrut nici cei de atunci, care au văzut minunea cea cu care Eu am făcut tina în care am scuipat ca să se moaie ca s-o pun pe orbitele celui fără de ochi, şi din care Eu am făcut ochi celui ce nu avea ochi. Nu Mă vrea lumea să-i fiu lumină, iar Eu, atât cât sunt în lume, atâta sunt lumina ei. Dar dacă lumea nu Mă vrea, ea este judecată, fiindcă Eu am zis când am făcut ochi celui ce nu avea: *«Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd, să vadă, iar cei care văd, să fie orbi»*.

Tot omul care nu iubeşte învăţătura Mea, este orb. Mai mare păcat între păcate nu are omul, ca păcatul că nu iubeşte învăţătura Mea, ca să vadă apoi şi să umble în lumină, fiindcă Eu sunt Lumina lumii, la început şi la sfârşit, iar lumina este cuvântul, minunea Mea cu care Eu înviez pe cei morţi. Amin.

Ioan, ucenicul Meu cel iubit, a spus mărturisindu-Mă: *«La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul, şi Acesta era întru început la Dumnezeu şi toate prin El s-au făcut»*. Şi a mai spus apoi: *«Întru El era viaţa, şi viaţa era lumina oamenilor, şi lumina luminează în întuneric, şi întunericul nu a cuprins-o»*. Amin. Şi iată ce-ţi spun Eu ţie, poporul Meu de la sfârşit de timp: la sfârşit, ca şi la început, este Cuvântul, şi Acesta este întru început şi întru sfârşit la Dumnezeu, şi toate prin El iarăşi se fac. Amin. Şi îţi mai spun: întru Mine este viaţa, şi viaţa este lumina oamenilor, şi aceasta trebuie să fii tu în mijlocul oamenilor, căci lumina luminează în întuneric, şi întunericul nu o cuprinde pe ea. Tu însă poartă în tine viaţă, căci viaţa este lumina oamenilor, şi aceasta este ceea ce luminează în întuneric, şi pe care întunericul n-o cuprinde. Fii atent bine la învăţătura Mea de peste tine, căci cuvântul Meu poartă în el viaţă, poporul Meu. Amin. Eu am luminat în lume cu viaţa Mea trăită şi dovedită în mijlocul oamenilor, iar viaţa Mea avea în ea putere care depăşeşte vederea şi înţelegerea omului cel fără de viaţă şi fără de lumină în el. Viaţa Mea, plină de Tatăl şi de învăţătura Lui şi ascultarea de El, aceea era puterea şi lumina oamenilor, că viaţa este lumina cea din întuneric, şi aşa a putut Moise să se facă far şi călăuză şi om mai presus de omul fără de Dumnezeu în el în mijlocul lui Israel. Ce făcea Israel dacă Eu nu l-aş fi avut în mijlocul lui pe Moise cel credincios, şi prin care am călăuzit poporul cu minuni lucrate prin Moise? Căci Eu îi spuneam lui, iar el ridica mâna şi se împlinea aşa cum Eu îi spuneam să lucreze şi aşa cum Eu primeam lucru spre lucrare de la Tatăl Meu. Pe Moise l-am păzit mai înainte de a fi şi l-am adus în faţa lui Israel şi l-am făcut vas al Meu şi am stat în el cu Duhul Meu şi a fost Moise Duhul Meu, iar unde este Duhul Meu, acolo este viaţa. Aceasta înseamnă viaţa: Duhul Meu în om, poporul Meu, şi aceasta voiesc Eu să am în tine, în trupul tău, care este casa Mea şi viaţa Mea, fiindcă Eu de aceea te-am luat din lume şi ţi-am dat de lucru şi te-am învăţat să lucrezi lucrările Mele în mijlocul oamenilor şi să fii lumii lumină, poporul Meu, şi să vadă lumea viaţă la tine, iar viaţa este Duhul Meu în om. Amin.

Tu, poporul Meu, să nu iubeşti slava pe care ţi-o dau ţie oamenii, ci să iubeşti viaţa, iar viaţa este Duhul Meu în om. Şi dacă pe Acesta nu L-ai avea, n-ai avea viaţă. Dar tu trebuie să fii lumina oamenilor cu viaţa ta, şi să vorbeşti cu omul despre viaţă, nu despre cele de pe pământ, şi să rămână omul cu viaţă în el, nu cu tine în el, căci tu trebuie să fii ucenicul Meu în toate câte tu vesteşti omului spre lumina lui. Viaţa Mea în viaţa ta, Duhul Meu în duhul tău, aceasta îţi cer să ai şi să fii în zilele de serbare care vin acum din nou, şi când Eu iar Mă slăvesc în mijlocul oamenilor cu slava cuvântului Meu şi cu tine, că tu eşti poporul prin care Eu, Domnul, Mă slăvesc pe pământ aşa cum M-am slăvit odinioară cu poporul lui Moise, Israele de azi.

Împrospătez peste tine binecuvântare mare şi îţi spun că voi aduce în grădina întâlnirii Mele cu omul pe mulţi care doresc viaţa, şi care trebuie s-o înveţe de la voi, copii ai slavei

Mele de la sfârşit de timp. Fiţi harnici, fiilor, şi nu vă lăsaţi cu pregătirea sărbătorii mai aproape de ea, ci fiţi gata cu ea mai din vreme, ca să fiţi cu pace şi nu cu oboseală şi nu cu zdruncin, fiilor. O, ascultaţi de călăuza Mea din mijlocul vostru, că e mare şi multă lucrarea pe care o aveţi de pregătit şi de lucrat, iar duhul călăuzei este Duhul Meu. Amin.

Hai, fiilor! Vreau să vă arăt lumii prinţi şi prinţese, fii cereşti pe pământ, că nu cei prinţi pe pământ sunt prinţi, ci acei născuţi din cer sunt aşa. V-am spus cândva că voiesc să fac din voi feţi-frumoşi şi zâne şi să Mă legăn din leagăn în leagăn cu voi. O, numai în legănuţ v-aş purta, ca pe cei mici. Numai în cuvânt aş sta peste voi, dar să iubiţi cu multul cuvântul, fiilor mici, şi să creşteţi mici şi să vă uitaţi la creşterea celor pe care îi am Eu aşezaţi de Mine călăuză peste voi, că ei au crescut mici, şi mici stau chiar şi în faţa voastră, numai să învăţaţi şi voi să creşteţi mici şi să staţi prunci sub povaţa cea din cer şi de pe pământ, căci Duhul Meu este viaţă în om, fiilor mici. Amin.

Vă trimit tot ajutorul pentru ca să aveţi de sărbătoarea Mea cu voi şi cu cei ce vin aduşi de cuvântul Meu care cheamă pe om la izvor. Vestiţi sărbătoarea. Vestiţi-o bine şi în sătuţul Meu cu voi. Vestiţi, fiilor, şi lucraţi ca Mine, că aveţi între voi Duhul Meu. Amin. Nu uitaţi să cereţi la Mine vreme dulce, vreme caldă, vreme cu soare şi cu adiere de vânt şi cu cuvânt de Duh Sfânt, şi Eu aşa voi împlini. Amin. Cereţi să fie căldură şi răcoare spre mângâierea sărbătorii. Cereţi vreme dulce, fiilor, căci îngerii aşteaptă fiecare în dreptul stihiilor ca să lucreze pentru Mine şi pentru voi la cuvânt. Amin.

Şi iarăşi voi veni, şi iarăşi vă voi grăi şi voi întări binecuvântarea şi pacea şi ajutorul şi lucrul Duhului Sfânt din voi peste mulţimi. Lucraţi cu călăuză şi veţi vedea ce dulce curg toate câte sunt şi vor fi pentru zilele Mele cu voi în popas cu cei ce vor veni la izvor.

Pace vouă, fiilor mici! Eu, Domnul, vă îmbrac în duhul păcii cereşti, iar timpul va asculta de voi, şi voi, de Mine, fiilor, că şi Eu ascult de Tatăl Meu şi al vostru, fiindcă v-am dat putere să vă faceţi fii ai Lui. Amin. Viaţă din viaţa Mea vă dau. Aşa să vă arătaţi voi că sunteţi şi că aveţi, şi va vedea omul calea, adevărul şi viaţa, fiilor. Amin, amin, amin.

19 mai/1 iunie 2003

Sărbătoarea sfinţilor împăraţi Constantin şi Elena

Dragostea este cea care iubeşte pe Dumnezeu în om şi nu pe om. Cel ce nu iubeşte pe Dumnezeu, se iubeşte pe sine.

Mă slăvesc peste tine din nou cu slava cuvântului Meu, Ierusalime al Meu cel din români. Dragostea Mea nu mai are astâmpăr, şi caut cu nesaţ să-ţi dau din Mine, ca să te fac asemenea Mie, poporul Meu, iar cel ce este învăţat să mănânce de la Mine, lasă orice mâncare, orice plăcere, orice lucrare, şi petrece cu Mine cu duhul lui, iar Eu petrec cu el cu Duhul Meu, şi cât aş vrea să te văd cu lăcomie că mănânci din dragostea Mea pentru tine, şi să-ţi fie poftă să iubeşti pe Dumnezeu, şi inima să-ţi ia foc de la focul Meu care se face cuvânt peste tine, poporul Meu de la sfârşit de timp. Dar tu eşti plin de grijile lucrărilor Mele peste pământ, iar acum te-am aşezat din nou să-Mi găteşti masă de nuntă, şi apoi să te laşi cu Mine, Mire şi mireasă înaintea oamenilor pe care Eu, Domnul, îi voi strânge pe lângă izvorul Meu din mijlocul tău, că n-am pe alţii care să-Mi pregătească zilele Mele de nuntă, şi tot pe tine te aşez să pui masă şi casă celor ce vor lua din sărbătoarea de Duh Sfânt, cu Care vin să-i hrănesc pe cei cu dor în ei după izvorul Meu de cuvânt şi după curţile Mele în care te am pe tine în cinste şi te hrănesc cu dragostea Mea, poporul Meu. Amin.

O, e mare lucrare să ai tu înţelepciune de care Îmi trebuie Mie în tine, şi cu totul să uiţi de fiinţa ta, ca să pot să fiu Eu şi nu tu fiinţa ta, fiule mic, şi de aceea te dădăcesc Eu atât de mult, că vreau să te deprind cu Mine în tine şi să pot fi Eu şi nu tu în fiinţa ta, şi ca să pot Eu apoi curând, curând să Mă las descoperit deasupra ta şi în mijlocul tău deopotrivă, ca să-Mi pot aduna pe cei aleşi ai Mei prin minunea venirii Mele şi cu strălucirea ei în fiinţa ta, Ierusalime.

E mare înţelepciunea pe care am Eu să ţi-o dau, dar cea mai mare minune este să iei ceea ce Eu îţi dau să ai, şi să fiu Eu dragul tău, şi doritul tău, şi slăvitul tău, şi podoaba vieţii tale să fiu Eu, şi să poţi tu pricepe pe deplin acest cuvânt cu care Eu te cresc, micuţul Meu popor, copilul Meu micuţ. O, Îmi place să-ţi spun micuţ, căci Eu pentru aceştia am pregătit împărăţie de cer pe pământ şi stau cu ea în cele ce nu se văd, gata să iau vălul şi să ţi-o dau, poporul Meu, şi să străluceşti în tine cu ea, că lumea nu ştie să iubească pe Dumnezeu, chiar dacă ea zice că iubeşte pe aproapele şi că prin aceasta iubeşte pe Dumnezeu. O, nimeni nu poate iubi pe aproapele, nimeni nu poate iubi pe fraţi dacă nu iubeşte pe Dumnezeu. O, fiilor mici, să nu spuneţi că iubiţi pe Dumnezeu dacă nu iubiţi pe cei ce iubesc pe Dumnezeu. Cine nu iubeşte pe fratele său, nu-L iubeşte nici pe Dumnezeu, dar aici e o mare cursă dacă n-are cine să-l înveţe pe om dragostea, căci dragostea este cea care iubeşte pe Dumnezeu şi nu pe om. Omul îl iubeşte pe om şi pe el însuşi şi nu ştie omul să-L iubească pe Dumnezeu, şi de aceea te-am învăţat Eu să nu lucrezi nimic în numele Meu fără de călăuză de la Mine, că Eu vreau să te văd, poporul Meu, iar ca să te văd şi ca să Mă vezi îţi trebuie călăuză, fiule, căci scris este: *«Orice mlădiţă care nu rodeşte în viţă, Tatăl o taie şi o aruncă în foc»*. Cine nu iubeşte pe Dumnezeu cu inima arzând, să nu se mire de ce se iubeşte pe el însuşi şi de ce nu se iubesc fraţii între ei, căci nimeni nu poate iubi pe fraţi dacă nu iubeşte pe Dumnezeu. Amin.

Te învăţ taina şi puterea dragostei, că vreau să te simt cum arzi în părtăşie cu Mine şi strâns mănunchi, poporul Meu, căci altfel de părtăşie dintre tine şi tine e lacrimă pentru Mine, e răceală de la tine la Mine, şi unde nu e dragoste, nu creşte rodul ei, şi creşte rod de deşertăciune. Dar tu eşti iubit de Dumnezeu şi eşti învăţat mult, şi dragostea Mea nu mai are astâmpăr, şi caut cu nesaţ să-ţi dau din Mine ca să te fac asemenea Mie, poporul Meu. Amin.

Iată, un picuţ mai e şi voi sta din nou cu tine în faţa celor ce vor veni să Mă ia de la izvorul Meu din mijlocul tău, şi vreau să curgă din tine peste ei dragostea Mea, povaţa Mea, faţa Mea, slava Mea cu tine, şi pregăteşte-te, Ierusalime, că Eu vreau ca tu să fii mereu, mereu minunea Mea de la sfârşit de timp, ca să salvez neamul omenesc de la păcat şi să-i arăt cerul şi să-i arăt calea, adevărul şi viaţa, poporul Meu. Amin. Iată, stau deasupra ta cu toate cetele de sfinţi şi de îngeri. Toţi sfinţii sunt neam împărătesc, iar Eu sunt locaşul lor şi slava lor, căci Tatăl este cu împărăţia sfinţilor peste tine şi te cuprinde în ea, că tu eşti cel mic şi cel iubit întru care Eu am binevoit ca să-Mi întocmesc venirea şi slava ei peste pământ, poporul Meu de fii ai împărăţiei cereşti pe pământ. Amin.

Toţi sfinţii slăvesc ziua de serbare a împăraţilor Constantin şi Elena, fiul şi cu mama lui, împăraţi cu iubire de Dumnezeu în ei, iar Eu Mi-am făcut prin ei lucrările Mele

pentru credința în Dumnezeu a celor ce sufereau de la păgâni prigoană și chin pentru numele Meu. Din ceata sfinților împărați se roagă ei la Mine și așa Îmi spun:

— E vremea împărăției cerurilor, Doamne Împărate, iar noi, ca pe Împăratul tuturor, ca pe Împăratul Cel nevăzut și înconjurat de cetele îngerești și cerești Te slăvim dintre sfinți și Îți aducem rugă pentru cei mici ai Tăi la care vii cu noi, sfinții Tăi, și Te rugăm să le dai lor slava împărăției Tale și să-i ridici, Doamne, ca să rușinezi prin cei mici ai Tăi pe cei mari de pe pământ, care împărățesc peste tot ca să nu mai poți Tu avea om supus voii Tale, așa cum ai lucrat cu mine de m-ai făcut împărat creștin, ca să-Ți aduc apoi toată bogăția împărăției mele Ție, Doamne, și să slăvesc pe pământ numele Tău. Dar acum dă-le celor mici slava împărăției cerurilor pe pământ și vestește-i neam împărătesc, că Îți sunt fii, Doamne, iar Tu ești Împăratul tuturor, Împăratul Cel nevăzut și înconjurat de cete de sfinți și de îngeri, și așa cobori Tu la poporul Tău cel din români, și așa curgi Tu râul cuvântului Tău peste pământ. Dar mare ajutor să le dai lor, că sunt mici și sunt săraci de bogății, iar Tu ai harul Tău în ei și poți prin ei, poți prin cei slabi, Doamne. Amin, amin, amin.

— Pacea Mea o dau vouă în mijlocul celor mici ai Mei pe pământ, o, sfinți ai cerului Meu cel nevăzut! Le-o dau și lor, și le dau mare ajutor, ca să Mă pot slăvi pe pământ cu chemarea Mea și să vină omul să vadă slava Mea cu ei. Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea Mea în grădina întâlnirii Mele cu omul. Cereți, fiilor mici, că și sfinții cerului cer. Cereți vreme caldă, vreme dulce și liniște văzduhului și senin, și pace peste locașurile Mele de poposire și de întâlnire cu cei însetați care Mă caută lângă voi. Deschideți-le și învățați-i pe ei calea, adevărul și viața, căci aceasta este înțelepciunea pe care vreau s-o revărs din voi peste pământ, ca și din Mine, căci voi trebuie să fiți chipul și asemănarea Mea, fiilor copii, și veți fi prin dragostea Mea care va arde în voi, cei ce Mă iubiți arzând și dorind după Mine și după părtășia Mea cu voi în cuvânt și în faptă pe pământ. Amin, amin, amin.

21 mai/3 iunie 2003

Praznicul Înălțării Domnului

Oprirea de la păcate este iertarea lor. Cel ce nu lucrează împărăția cerurilor măcar o clipă, este vinovat de deșertăciune și de vicleșug. E vremea celei mai mari Scripturi: venirea Fiului Omului.

Mă pregătesc să intru cuvânt în carte. Mă gătesc peste voi cu praznic de înălțare, căci Eu, Domnul, în această zi, acum două mii de ani, deschizându-le mintea ucenicilor Mei să priceapă Scripturile cele despre Mine scrise în prooroci și în psalmi și spunându-le că voi trimite peste ei făgăduința Tatălui Meu, pe Duhul Sfânt, Mi-am ridicat mâinile și pe când îi binecuvântam, M-am despărțit de ei înălțându-Mă la Tatăl. Amin.

Toată împlinirea Scripturilor cele despre Mine am lucrat-o ca să poată crește apoi prin ucenicii Mei în numele Meu pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim. V-am făcut ca și pe ei martorii Mei, că mult am mai vorbit Eu, Domnul, cu voi în vremea voastră cu Mine, și suntem ajunși la lucrul cel proorocit să fie, la vestirea împărăției cerurilor pe pământ cu voi, ca să audă toate neamurile despre ea, începând de la voi, copii ai Ierusalimului român, și să vină spre pocăință toți cei la care ajunge vestea împărăției Mele cu voi spre iertarea păcatelor, fiilor.

O, cum să fac să înțeleagă omul ce înseamnă iertarea păcatelor? Cum să fac, poporul Meu? Nu știe omul că în zadar se pocăiește de păcate dacă nu se oprește să le mai facă apoi, dacă nu se sfințește pentru venirea Mea. Chem oamenii spre izvorul Meu dintre voi ca să-i învăț, fiilor, ca să le spun ce înseamnă iertarea păcatelor și pocăința cea adevărată. Îi iau pe mulți și îi aduc în grădina întâlnirii Mele cu omul, iar pe voi vă așez martorii venirii Mele cuvânt pe pământ și învățători de la Mine peste ei, că e vremea celei mai mari Scripturi: venirea Fiului Omului. Amin.

Am stat cu voi în cuvânt mult și v-am învățat să fiți frumoși, ca să audă și omul cum poate fi frumos; și v-am învățat să creșteți mici, ca să audă și omul a cui este împărăția cerurilor, și ca să facă pași spre ea precum Eu fac pași spre om cu ea. Amin. Vă am trudiți de lucru și de griji pentru pregătirea praznicului de Duh Sfânt, pentru sărbătoarea de Rusalii peste cei ce se vor aduna la cuvântul Meu rostit, ca să vină omul la izvorul cuvântului Meu, fiilor mici. Adunați-vă în sfat bisericesc și să trudiți cu toată dăruirea, și să ascultați de orice sfat al Duhului Meu din mijlocul vostru, fiindcă v-am învățat să nu lucrați fără de călăuză, căci călăuza vă este lumina, și așa vedeți, fiilor mici. O, lăsați ființa Mea în ființa voastră, ca să fie lumină în voi și din voi și între voi, și peste mulțimi apoi din voi. Luați pilda lucrului albinuțelor și uitați-vă cum adună ele miere pentru ele și pentru om. Luați Duh Sfânt, fiilor, și din toate cele de la Mine peste voi luați Duh Sfânt, așa cum albinuțele iau din flori miere și o duc în căsuța lor. Așa să culegeți voi împărăția Mea, și să vă culegeți mereu în ea și în lucrul ei cel peste pământ. Culegeți, fiilor, în ea din tot ceea ce Eu vă dau și nu lăsați neculeasă dulceața cuvântului Meu de peste voi, și n-o lăsați nemâncată, fiilor copii.

Vreau să-l învăț pe om ce înseamnă iertarea păcatelor, și cum că pentru aceasta se lucrează mult, se lucrează mereu, mereu apoi, căci cine nu lucrează împărăția cerurilor în el măcar o clipă, acela este vinovat de deșertăciune și de vicleșug. Eu însă pe tine te-am învățat să fii mereu frumos, poporul Meu, mereu ceresc, mereu ca Domnul tău și ca toți cei ce au semănat cu El, iar în ființa ta să fie ființa Mea și nu a ta, căci Eu ți-am spus că viața ta este Duhul Meu în om, și tu nu trebuie să stai în zadar sub cuvântul Meu de peste tine, ci să-l iei în tine și să-l iubești cu dor și cu nesaț, că e vremea împlinirii celei mai mari Scripturi rostite prin Moise și prin prooroci și prin psalmi și prin însăși gura Mea, atunci și acum: Scriptura venirii Fiului Omului. Iar tu să iubești venirea Mea cea cu trudă întocmită și să nu uiți ce fac Eu în mijlocul tău și cum stau și te învăț și te privesc și te aștept să-Mi împlinești venirea, căci Domnul nu vine, ci trebuie adus, poporul Meu. Amin. Eu, fiule, am fost pe pământ, dar în toată vremea cât am fost n-am stat ca pe pământ, ci ca în cer am trăit și am grăit și am iubit și nu ca pe pământ, poporul Meu. O, atât de mult Mi-am învățat ucenicii, că de când i-am cules și până M-a luat norul din ochii lor la cer i-am învățat, și apoi ei au priceput toate Scripturile cele despre Mine și despre împărăția cerurilor, și o doreau cu dor și o lucrau și o așezau în om, și o vedea omul în ei, și era aceasta spre mântuirea sau spre judecata omului, așa cum și azi lucrarea Mea cu voi este ori spre pocăința și iertarea păcatelor celor ce Mă află cu voi, ori spre judecata celor ce nu Mă cunosc întru venirea Mea la voi. Amin.

Vă ridic acum să vă aşez înaintea oamenilor. V-am rugat să-Mi vestiţi bine sărbătoarea, iar voi aşa să împliniţi. Nu vă temeţi de lipsuri şi de neputinţe, că Eu pot tot ce nu puteţi voi când Eu şi nu voi, stau în fiinţa voastră cea plăpândă, fiindcă Eu în cei plăpânzi pot, şi în ei sunt frumos, dar deprindeţi-vă desăvârşit cu taina fiinţei Mele în voi şi uitaţi-vă bine, şi cu ochi cereşti uitaţi-vă la cei puşi de Mine călăuză peste voi, cât de mici stau ei în mâna Mea, ba chiar şi în mâna voastră, pentru că ei sunt plăpânzi, şi de aceea pot Eu în ei. Cei ce stau tari, pot ei, poate sinele din ei, iar Duhul Meu nu poate în aceştia care pot prin ei înşişi şi, arătându-şi ei puterea nu le prieşte nimic din alt duh, ci numai din duhul lor, care creşte în ei prin puterea sinelui lor.

Eu, poporul Meu, dacă Mi-aş vărsa harul Meu peste tine atât cât îl am pus în cei aşezaţi de Mine călăuză în mijlocul tău, tu n-ai putea privi şi primi. Dar Eu îi ţin în nor pentru harul Meu din ei, ca să te pot ţine pe tine prin ei lângă Mine, numai să ştii să Mă primeşti şi să Mă împlineşti în fiinţa ta, şi când Eu şi ei te vedem, şi când nu te vedem, când e vorba de vederea ochilor care se privesc unii pe alţii. Eu vreau şi de aproape şi de departe să fiu de ajuns cu tine. Eu vreau să fii tu de ajuns cu Mine şi de lângă Mine, şi de lângă tine, poporul Meu, şi să nu te miri că te învăţ mult şi mereu. E vremea celei mai mari Scripturi pe care s-o împlinesc cu tine, Ierusalime român: Scriptura venirii Mele, venirea Fiului Omului, înaintea Căruia stau vrând-nevrând toate neamurile pământului, măcar că ele ştiu sau nu ştiu aceasta, dar Eu ştiu că aşez pe pământ cartea venirii Mele, cuvântul Meu care vine cu norii ca să adune pe cei aleşi ai săi şi să dea fiecăruia după cum este fapta sa. Amin.

O, copii care-Mi primiţi cuvântul în carte! Facem din noapte zi ca să ne grăbim cu vestea sărbătorii. V-am luat de la odihnă, fiilor plăpânzi. Am coborât înainte de zori cuvântul praznicului Meu de înălţare la Tatăl. Când am plecat la Tatăl, le-am spus ucenicilor Mei că voi fi cu ei până la sfârşitul timpului. Cine poate pricepe taina cuvântului Meu cel spus lor atunci? Vreau să vă fac învăţători peste tot pământul. Vreau să ştie omul ce înseamnă calea, adevărul şi viaţa, căci omul numai moarte învaţă de şapte mii de ani şi stă nepăsător de viaţă pe pământ, căci viaţa înseamnă Duhul Meu în om, nu duhul omului, dar nu poate omul să se lepede de sine dacă nu are cine să-l înveţe calea vieţii şi adevărul ei. Cuvântul Meu vine pe pământ şi se face carte, ca să-l învăţăm carte pe om, căci omul învaţă numai deşertăciune, numai moarte. Vreau să fiu cu voi Învăţător peste tot pământul, căci fără voi nu pot, copii care-Mi daţi fiinţă în carte. Am grijă de voi împrejmuindu-vă cu tot cerul de sfinţi şi de îngeri, şi v-aş vrea întăriţi pentru Mine de toţi fiii Ierusalimului, că Eu v-aş legăna prin ei în dureri şi în truda Mea din voi, v-aş legăna prin îngerii de jos ca şi prin cei de sus, dar trebuie să iubească poporul starea îngerească întru toate, prin călăuză, fiilor, iar călăuza este Duhul Meu. Amin.

Vă slobozesc spre vreme de rugăciune, şi apoi spre vreme de odihnă a trupului, că sunteţi osteniţi cu firea trupului, copii plăpânzi care nu pregetaţi să-Mi staţi înainte când Eu vin cuvânt la voi. O, fiilor copii, să vă asculte poporul, să nu pregete să trudească pentru venirea Mea şi pentru toată lucrarea ei peste pământ. Binecuvântată să fie întâlnirea Mea cu omul care vine şi care a venit cu duhul la izvor, şi apoi cu trupul. Deschideţi-le urechile, fiilor copii, şi învăţaţi-i pocăinţa spre iertarea păcatelor, că pentru aceasta am venit Eu de la Tatăl, ca să împlinesc cele scrise despre Mine, şi apoi să Mă fac cale a omului spre Tatăl. Amin. Aduceţi Domnului şi tuturor puterilor cereşti rugă pentru tot ajutorul şi pentru vreme cu soare şi cu răcoare şi cu dulce în ea, şi îndemnaţi poporul la iubire şi la jertfă plăcută şi primită la Dumnezeu, ca să fac Eu numai bine Ierusalimului. Amin.

Acum, pace vouă! Pace ţie, Ierusalime, până ce voi coborî cuvântul sărbătorii de Duh Sfânt peste cei adunaţi la izvorul Meu ceresc. Eu voi fi cu toată pacea, cu toată frumuseţea sărbătorii, şi vă voi face dulci pentru om, cu faţa Mea din voi, dar priviţi spre Mine mereu, aşa cum Eu, Domnul, privesc mereu spre voi şi în voi şi între voi ca să lucrez peste voi cu Duhul Meu şi să vă ţin plăcuţii Mei. Amin. Luaţi podoaba de mireasă, iar duhul vostru să fie Duhul Meu, ca să am viaţă în voi. Amin. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt aduce cerul pe pământ la voi, şi miresme cereşti vă vor însoţi. Şi vă voi vesti pe voi prin vestitori până la toate marginile, dar fiţi frumoşi ca Mine, fiilor. Amin. Aşezaţi-i înaintea Mea pe cei din sătuţul Meu cu voi. Aveţi grijă de acest dor al Meu şi fiţi ca îngerii din cer ca să-i pot aduna pe lângă voi pe cei ce vor fi mântuiţi. Amin.

Pace ţie, poporul Meu! Duhul sărbătorii coboară din cer peste voi şi peste grădina întâlnirii, fiilor mici. Îngerii şi sfinţii rămân deasupra grădinii, iar scaunul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh stă între sfinţi, şi toate se întocmesc în duh de sărbătoare, poporul Meu, iar tu să fii bucuria şi slava Domnului. Bucuria Mea şi pacea Mea va fi în sărbătoare peste grădină şi peste tot duhul ei, cu Duhul Meu Cel Sfânt. Amin.

O, copii ai Ierusalimului, aveţi grijă de toate cele plăcute Mie de la voi. Aveţi grijă de mânuţele care vor pregăti hrana pentru cei ce va trebui să-i aşezăm la masa sărbătorii. Eu, Domnul, voiesc să lucrăm ca în cer, că altfel este în poporul Meu, şi altfel este pe pământ. Voi sta cu Duhul Meu în mijlocul tău, Ierusalime, şi toate cele ce se vor lucra, le vom lucra cereşte. Daţi drumul apei învăţăturii duhovniceşti peste cei ce se vor aduna ca să bea, şi nu uitaţi să daţi apă din fântână celor adormiţi, şi colăcel şi cănuţă de băut, că ei s-au strâns, poporul Meu, fiindcă Eu le-am înlesnit aceasta mai din vreme, să le fac bucurii şi uşurare şi mângâiere în aşteptarea lor pentru învierea cea mare. Amin.

Staţi în sfat mereu, şi în lucru apoi. Aveţi grijă cum lucraţi, cum grăiţi, cum zâmbiţi, cum priviţi, cum păşiţi, căci trebuie să Mă vadă lumea în voi, fiilor, iar fără de griji nici o clipă să nu staţi. Cea mai mare grijă să vă fie Duhul Meu în voi. Cea mai mare ascultare să vă fie iubirea dintre voi în numele Meu şi în lucru cu Mine. Amin. Nu staţi răsfiraţi. Nu vă lăsaţi de unii singuri printre cei ce vin, căci cei ce sunt ucenicii Mei nu stau aşa, şi stau mănunchi, fiilor. Staţi cu Domnul, staţi în Domnul şi primiţi lucrul călăuzei care vă învaţă şi vă priveşte şi vă ocroteşte pentru Mine, pentru Duhul Meu în voi. Amin.

O, Ierusalime, să fii pe pământ precum în cer, că fac cerul să stea cu tine, dar şi tu să-l faci, şi să-ţi placă taina aceasta şi s-o simţi peste tine, poporul Meu. Amin. Şi iarăşi îţi spun: fiii tăi să nu stea răsfiraţi, că tu trebuie să te vezi bine, poporul Meu, şi un duh să fii, un duh cu Mine şi ca Mine, şi un duh cu sfinţii şi ca sfinţii. Şi ne vom slăvi cu slavă cerească, din cer venită şi nu de pe pământ, şi vom avea bucuria pocăinţei celor ce vor veni la izvor, şi o vom aduce Tatălui, Ierusalime. Amin.

O, lasă-ţi duhul încă de pe acum în duhul sărbătorii de Duh Sfânt şi stai în lumină, că aceasta vreau Eu să fii. Vreau să fii asemenea Mie şi să te văd, şi să Mă vezi, poporul Meu,

căci viața ta este Duhul Meu, iar vederea ta să vadă slava celor cerești, care va prinde sub ea slava celor pământești, căci slava Mea va curge ca râul peste grădină, și Eu voi cuvânta peste tot și peste toate cuvântul vieții, poporul Meu. Amin, amin, amin.

23 mai/5 iunie 2003

Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua întâi

Cei ce nu iau Duh Sfânt nu trec de la moarte la viață. Nu se poate omul pocăi până nu-și vede păcatele. Au ieșit morții din morminte și stau cete-cete înaintea cuvântului. Acest cuvânt din cer venit este judecata omului.

Vine Domnul pe pământ cuvânt. Amin, amin, amin. Așezați-vă înaintea Mea și primiți-Mă și așezați-Mi cuvântul în carte, fiilor care străjuiți în calea venirii Mele cuvânt pe pământ. Am strigat cu glas de chemare la viață pe tot omul care vrea să treacă de la moarte la viață, iar voi ați împărțit chemarea Mea și s-au adunat mulți la izvor.

Sunt deasupra grădinii întâlnirii cu toate cetele de sfinți și de îngeri. Toți sfinții sunt neam împărătesc, căci Eu, Domnul, sunt Împăratul Cel ceresc, Fiul Tatălui Savaot. Amin. Vin Păstor tainic pe pământul român și Mă deșert în mijlocul lui cu râul vieții, ca să bea din el toate neamurile pământului și să învețe omul calea, adevărul și viața, și să-i pun cărarea vieții sub picioare, că sunt plin de milă pentru om.

Pace ție, Ierusalime român, poporul Meu de fii născuți din cuvântul Meu cel de la sfârșit de timp! Pace ție, căci te-am așezat să-Mi gătești zile de nuntă, iar Eu să scot din fântâna Mea vin bun și să-l pun pe masă și să bea nuntașii care s-au strâns la nunta Mea cu tine, poporul Meu mireasă. O, dulce Îmi este chemarea, și adânc Îmi este suspinul după om, și mult trudesc pentru vremea împlinirii celei mai mari Scripturi, Scriptura venirii Fiului Omului. O, nu poate omul să se lepede de sine și să vină după Mine dacă nu are cine să-l învețe să vină. Vreau să-l învăț carte pe om, căci omul învață numai deșertăciune, numai moarte. Sunt plin de dor, și străbat cerul și pământul cu cuvântul și caut cu el la inima omului ca să-l învăț pocăința spre iertarea păcatelor. Vreau să-l învăț pe om dragostea Mea, vreau să-i dau povața Mea, vreau să-i dau fața Mea. Vreau să salvez neamul omenesc de la păcat, și ies în calea lui cu minunea Mea de la sfârșit de timp, căci tu, poporul Meu Ierusalim din români, ești unealta Mea cu care Îmi curăț aria ca să-Mi aleg grâul în hambare, iar pleava, în foc nestins, și apoi să Mă las cu slavă veșnică pe pământ și să prind sub ea pe cei aleși ai Mei pe care dau să-i adun de la o margine a cerurilor și până la celelalte margini cu cuvântul Meu duios, cu care vin să-l păstoresc pe om. Amin.

În duh de sărbătoare de Rusalii vă cuprind pe voi, cei ce ați venit cu adevărat la izvor ca să beți din el spre pocăință și spre iertarea păcatelor, că nu toți cei ce vin se întorc vindecați. Pace vouă, celor ce ați venit cu adevărat la izvorul Meu de cuvânt! Fericiți vor fi toți cei ce vor ști să bea de la Mine, căci cei ce vor ști să bea sunt cei ce vor învia în duh de pocăință spre iertarea păcatelor, fiindcă Eu, Domnul, acum două mii de ani am venit pe pământ și am împlinit toate Scripturile cele scrise despre Mine în legea lui Moise, în prooroci și în psalmi, ca să propovăduiesc pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim. Amin.

Pace vouă, celor ce știți să beți și să luați din Duhul Meu, căci cine nu ia din Duhul Meu Cel Sfânt, nu înviază, nu trece de la moarte la viață. O, deschideți-vă urechile și ochii și primiți în voi slava cuvântului Meu ca să vă învăț cu el pocăința spre iertarea păcatelor. Nu se poate omul pocăi până nu se uită la el ca să-și vadă păcatele, și nu i se iartă omului păcatele până nu se lasă de ele prin pocăință, și apoi prin sfințenia vieții.

Te-am chemat la izvorul vieții, omule care cauți viața. Ea nu se găsește decât la Dumnezeu, și iată-Mă cum îți ies în cale ca să te deprind să Mă cunoști și să asculți de glasul Meu care te cheamă de la moarte la viață, căci slava celor pământești se va stinge curând sub strălucirea slavei Mele, că vin cu sfinții din cer pe pământ și Mă fac cuvânt de Duh Sfânt și Mă fac fântână a vieții ca să bea din ea cei însetați, și apoi să Mă vadă. Amin.

Te îmbiu cu glas dulce în cuvânt, omule sărac de viață. Umblu cu duhul vieții după tine, că nu e duhul vieții ceea ce numești tu viață. Am coborât acum două mii de ani de lângă Tatăl și M-am făcut Om întocmindu-Mă în trup de Fecioară ca să Mă nasc pe pământ cu trupul, ca să nu spună omul că nu poate să se facă Dumnezeu din Dumnezeu făcându-se un trup cu Mine prin Trupul Meu pe care l-am lăsat omului în chip tainic prin jertfa Mea de pe cruce, și să-l fac pe om fiu al Tatălui, și să-l trag la Tatăl apoi, căci M-am lăsat în om cu trupul Meu ca să-l îndumnezeiesc pe om prin harul cu care M-a trimis Tatăl după om. Amin.

Am făcut omul după chipul și asemănarea Mea când l-am făcut. M-am uitat la Mine, omule, când l-am făcut pe om. Precum se uită un meșter în oglindă ca să-și facă chipul, așa M-am uitat Eu la Mine când l-am făcut pe om. Am suflat apoi din Mine duh de viață peste el, și așa l-a făcut Dumnezeu pe om după chipul și asemănarea Sa. Cinci mii de ani am plâns după om după ce el a căzut din cer prin semeție, și apoi Tatăl M-a coborât după el. M-am făcut Om din om, că nu se putea altfel să-l salvez pe om de la căderea din cer. Nu se putea altfel să-i dau înapoi omului viața cea de la început când nu era moarte, când nu era deșertăciune în cer și pe pământ. Omul cel zidit de Dumnezeu s-a făcut deșertăciune în cer prin semeție și a căzut pe pământ, și apoi a fost deșertăciune omul pe pământ. Cinci mii de ani am plâns după om, după locul și ziua odihnei Mele, și apoi M-am coborât pe pământ trup și M-am slăvit în el cu slava pe care o am de la Tatăl, și apoi am plătit prețul vieții omului, lăsându-Mi trupul spre moarte ca omul, ca să-i arăt omului Trupul și Sângele Meu cel dumnezeiesc, cel ceresc pe pământ, și i-am spus atunci omului: *«Cine nu mănâncă și nu bea Trupul și Sângele Meu, nu are viață în el, iar cel ce mănâncă și bea pe Dumnezeul Cel întrupat, acela nu va muri niciodată».* Amin.

Vin din cer pe pământ ca să-l trec pe om de la moarte la viață, că nu are cine să-l învețe pe om viața și calea ei și adevărul ei. O, cine, omule, să te învețe? Omul este deșertăciune pe pământ. Cine să-ți pună sub picioare cărarea ca să te învețe cu ea? Cine să-ți spună ție că omul este căzut din cer prin semeție și că trebuie să se umilească spre pocăință și spre iertarea păcatelor, ca să i se deschidă ochii apoi? Cine decât Eu? Eu te-am iubit, și din iubire M-am făcut Om, ca să dau prețul pentru viața ta, viața Mea, omule căzut din cer prin semeție, și apoi prin neascultare de Dumnezeu, Care te-a făcut după chipul Său. Am venit din nou spre tine. Mă trimite Tatăl când vin, și altfel nu vin, și îți spun aceasta ca să-ți amintesc că tu nu ai ascultat și nu asculți de Dumnezeu. O, cum poți să nu asculți de Dumnezeu, omule? Cum poți să asculți de tine și nu de Dumnezeu? Omule, tu nu ești Dumnezeu. Tu ești o

stârpitură dacă nu asculți de Dumnezeu. De șapte mii de ani asculți de tine și nu de Dumnezeu, și nu poate omul să se lepede de sine dacă nu are cine să-l învețe iubirea de Dumnezeu, și apoi viața cea din cer pe pământ în om. Am venit din nou după tine. Mă trimite Tatăl când vin, și altfel nu vin, și îți spun aceasta ca să-ți amintesc că tu asculți de tine și nu de Dumnezeu, iar Eu ascult de Tatăl când vin după tine ca să te învăț să treci de la moarte la viață iubind pe Dumnezeu și viața Lui în viața ta și în trupul tău. O, cine ți-a spus ție să asculți de tine și să asculți de om? Cel ce nu are de tată pe Dumnezeu, aceasta face, ascultă de el însuși și de om și cade prin semeție pe pământ.

Iată cartea vieții, omule chemat la viață! Învață cartea vieții, omule, că am venit să te învăț carte, să te învăț umilința, și carte apoi, ca să fii învățat și să nu fii gol pe pământ. Au ieșit morții din morminte și stau cu zecile de mii în cete-cete înaintea acestui cuvânt, iar tu, omule cu trup pe pământ, nu-i vezi. O, cum să-i vezi dacă tu nu ai învățat carte din cer, înțelepciune de viață fără de moarte, care vede în om? Hai, scoală-te din sângele tău și te spală în râul cuvântului Meu ca să ți se deschidă ochii și mintea și să vezi slava Mea și să vezi venirea Mea, că sunt înaintea ta cu vremea împlinirii celei mai mari Scripturi, Scriptura venirii Fiului Omului cu putere și cu slavă multă, venind pe nori, însoțit de sfinți și de îngeri și grăind pe pământ cuvântul învierii morților. Amin.

Le-am înlesnit ziua de pomenire celor ce așteaptă de șapte mii de ani în țărâna pământului, și stau la rând să bea apă și să bea din cuvântul învierii morților, râul care curge din gura lui Dumnezeu Cuvântul, minunea cea de la sfârșit de timp peste vii și peste morți, peste morți și peste vii, căci cei morți sunt cei ce aud cuvântul Meu, nu cei vii. Eu însă prin cei ce sunt cu trupul Îmi întocmesc venirea și pentru cei vii, și pentru cei morți cu trupul, și aceasta este judecata celor ce nu cred în lucrările lui Dumnezeu peste pământ și peste om. Acest cuvânt este judecata omului, dar și viața lui dacă se întoarce de la moarte la viață ca să vadă apoi. Amin.

Sunt Păstor tainic, și nu poate omul care este carne și fire, nu poate să înțeleagă taina venirii Mele, taina ființei Mele în om, trupul Meu cel tainic, care-l cuprinde pe om ca să-l facă Dumnezeu prin har, și să lucreze harul Meu din om și peste om. Sunt Făcătorul omului la început și la sfârșit. Am venit să-l curăț pe om de păcat, și să vadă omul apoi, și să lumineze pe pământ.

Bea apă, omule! Bea și mănâncă să ți se deschidă ochii! Hai la izvorul spălării, că am venit cuvânt pe pământ ca să propovăduiesc la toate neamurile pocăința spre iertarea păcatelor, omule așteptat de Dumnezeu. Mă aplec înaintea ta ca un Dumnezeu. Apleacă-te și tu, ca un om, căci viața înseamnă Duhul Meu în om, omule chemat la izvor. Amin.

O, e plină de sfinți și de îngeri în zeci de mii grădina întâlnirii Mele cu omul, copii care-Mi primiți cuvântul Meu spre om. Toate oștirile cerești, toate cetele de sfinți încununează din văzduh sărbătoarea întâlnirii de Duh Sfânt între Mine și om. Iar voi sunteți cei trudiți care ați făcut cum v-am poruncit de Mi-ați gătit praznic de cuvânt și Mi-ați vestit pe cei din sătuțul de aici să se adune și ei și să se învețe cu taina venirii Mele, cu slava Mea care Mă poartă spre om prin lucrarea Mea cu voi în mijlocul acestui sătuț ales de Dumnezeu pentru venirea Sa. Vă cuprind în mare taină. Vă învălui în podoabe cerești, că i-ați făcut pe mulți să se așeze și să Mă asculte cu glasul venirii Mele peste pământ. Învățați-i pe ei calea, adevărul și viața. Învățați-i Cartea Vieții și slava vieții, căci Eu îi cuprind pe toți în cuvânt de Duh Sfânt, în Duhul Sfânt Mângâietorul, Care este Învățător peste om. Amin.

Pace celor ce cu adevărat Mă iau de la izvor! Și iarăși îi voi cuprinde în cuvânt de Duh Sfânt, în dragostea și în dorul Meu după om.

Pace vouă, copii trudiți și obosiți pentru zile de slavă a Mea peste pământ și peste om! Suflu peste voi și vă dau din Mine ca să puteți pentru Mine și să-Mi alin suspinul Meu care plânge după om. Pace vouă! Și stați înaintea Mea, că iar și iar voi sta în cuvânt și voi înmiresma grădina întâlnirii cu duh de sărbătoare cerească pe pământ. Și ne vom vesti, fiilor, iar Eu vă voi da din Duhul Meu, și El va da pe deasupra din voi, și veți fi împărțitori de la Mine și veți învăța pe om calea, adevărul și viața. Amin, amin, amin.

1/14 iunie 2003

Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua a doua

Nu e iubire mai mare ca lucrarea Duhului Sfânt între om și om. Biserica lui Hristos înseamnă minune de Duh Sfânt pe pământ. Locul râului cuvântului se numește muntele Domnului.

Vă cuprind în cuvânt, copii care Mă primiți când vin, iar cuvântul, Eu sunt. Prin toate câte sunt vă prind și vă cuprind în Duhul Sfânt și Îmi deschid izvorul cuvântului Meu și le dau să bea din el, că Mi-ați adunat oi la izvor, și cât aș vrea să se facă oi și să se prindă pășunea Mea și gustul ei de cei ce iau din Mine, de cei ce-Mi aud dorul Meu după om! Amin.

E sărbătoare de Duh Sfânt pe pământul Meu cu voi. E sărbătoare din cer peste sătuțul cuvântului Meu, în care Eu Îmi am sălaș cu ieslea Mea de coborâre de lângă Tatăl. Sunt zilele venirii Fiului Omului. E vremea acestei Scripturi de la sfârșit de timp, iar Eu cu glas duios, ca de pe cruce, îl chem pe om spre venirea Mea. Amin.

Fie-ți milă de Dumnezeu, omule! Fie-vă milă de Cel ce a făcut cerul și pământul și duceți vestea venirii Lui și beți din izvorul Lui. Beți și înviați! V-am adunat la izvor și vă dau din el. Eu sunt. Tatăl Savaot Mă mângâie și Îmi spune:

— Bucură-Te, Fiul Meu Cel preaiubit, întru Care Eu, Tatăl, am binevoit la început și la sfârșit de timp! Șterge-Ți lacrima care plânge după om de șapte mii de ani, că Tu ești Mire, Fiule scump, iar Mirele Se bucură. Bucură-Te cu mireasa Ta și bucură-Te cu nuntașii și hai să-l hrănim pe om din izvorul vieții! Amin, amin, amin.

— Eu, Tată, Mă zbat din greu cu venirea Mea, că am popor micuț și puținel și ostenit de truda cea pentru venirea Mea și pentru lucrul ei peste pământ. Eu, Tată, Mi-am așezat poporul să-Mi aștearnă ca să cinez cină de cuvânt cu omul, să-i fac să se așeze pe cei ce se adună la izvor. Amin.

Acum, în glas de sărbătoare de Rusalii vă spun celor ce auziți: Luați Duh Sfânt! Luați Duh Sfânt! Luați! Luați, să fiu un duh cu voi, iar voi, un duh cu Mine, că nu e iubire mai mare pe pământ ca fața și lucrarea Duhului Sfânt între Dumnezeu și om. Precum un grădinar harnic pune apă la rădăcina pomilor lui, așa și Eu vă dau să beți și să aduceți rod, căci pomul care nu face rod se taie și se aruncă în foc nestins. Amin.

Gustă din plin cetele de sfinți și de îngeri din bucuria sărbătorii Mele cu tine și cu cei strânși pe lângă tine, poporul Meu Ierusalim din români. Gustă cei din cerul cel nevăzut din masa Mea cu tine. Nu văd și nu știu cei adunați la izvor că stă la masă cu ei aici cerul cel nevăzut, în grădina cea pregătită

de Mine ca să Mă întâlnesc cu omul şi ca să-i dau din viaţa Mea, şi să aibă viaţă omul, precum Eu am. Amin.

Sunt Fiul Tatălui Savaot şi am pe braţe ţara veşniciei, ca s-o dau omului, că Eu o iau şi o plămădesc ca să iasă din ea fii ai lui Dumnezeu prin puterea cuvântului Meu care naşte din el pe tot omul care vine după Mine. Iar Eu am spus: *«Cel ce voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie»*. Amin.

Vino după Mine, omule, nu după tine! După tine vin Eu, ca să te îmbiu să Mă urmezi aşa cum Eu urmez pe Tatăl în cer şi pe pământ. Cel ce este fiu ascultă pe Tatăl, şi aceasta înseamnă fiu al lui Dumnezeu. Eram cu fiii lui Iosif teslarul când am început să-Mi strâng pe ucenici, şi apoi i-am făcut să Mă asculte şi să Mă urmeze pe pământ. Mergeam apoi din loc în loc cu ei, în Ierusalim, în Galileea şi în Samaria, şi lucram de lângă ei lucrarea Tatălui, Care M-a trimis. Eram trimisul Tatălui, precum şi astăzi sunt. Cuvântam cuvânt cu putere peste om, precum şi azi lucrez, iar Tatăl este în Mine, precum şi atunci era, căci El a fost şi este şi va fi, precum şi Eu sunt. Amin.

Tatăl este, şi Eu sunt. Eu sunt Cel ce sunt, şi voiesc să fie şi omul, nu numai Dumnezeu să fie. E mare cuvântul Meu prin care spun să fie omul. Eu de aceea cobor din Tatăl şi îţi dau din viaţa Mea şi din suflarea ei care se face cuvânt din Mine, omule dorit de Dumnezeu. Îţi dau ca să fii, precum Dumnezeu este. Amin. *«Eu sunt Cel ce sunt»*, aşa i-am spus lui Moise când el M-a întrebat ce să-i spună lui Israel dacă Eu îl trimit după el în Egipt ca să-l scoată din robie şi să-i dea ţara Canaanului, pământul făgăduinţei, cu lapte şi cu miere în el. I-am spus să-i spună lui Israel că Eu sunt Cel ce sunt. I-am dat apoi putere să Mă arate pe Mine cu putere în el şi în cuvântul lui, şi a făcut el semne mari în mijlocul poporului Meu cel de atunci, şi numai aşa l-a primit pe el Israel ca trimis al Meu ca să-l scoată din Egipt şi să-i dau ţara făgăduită părinţilor lui, Avraam, Isaac şi Iacov.

Eu sunt Cel ce sunt, şi voiesc să fie şi omul, şi să aduc apoi cerul pe pământ, căci cerul înseamnă Dumnezeu şi sfinţii Lui şi îngerii Lui care Îl slujesc pe El. Amin. Cuvântul Meu este Duhul Sfânt. Luaţi din El şi fiţi un duh cu Duhul Sfânt, că e sărbătoare de Rusalii în cer şi pe pământ. Pe vânt vine cuvântul Meu pe pământ. Pe vânt vine Duhul Sfânt pe pământ. Amin. În ziua ce a trecut a sărbătorii din grădina întâlnirii, a vorbit vântul şi v-a spus că vine Duhul Sfânt peste voi. A spălat pământul apa de sus, şi apa a spus că vine Duhul Sfânt peste voi. Au vorbit stihiile bucurându-se cu multul de sărbătoarea Mea cu voi şi cu cei adunaţi la izvorul Meu dintre voi, copii ai Ierusalimului român. O, aşa a fost şi în ziua când Eu, Domnul, Cel înviat şi înălţat la Tatăl, am lăsat în chip văzut pe Duhul Sfânt peste ucenici, dându-le limbi pentru neamurile oamenilor şi ale tuturor celor ce sunt cu suflet viu între cer şi pământ. S-a făcut vuiet de vânt, şi grăia vântul cu vuietul lui, cu glasul lui, şi apoi limbi de foc şi-au făcut venirea peste ucenicii Mei, şi au vorbit ei apoi peste cei adunaţi la Ierusalim dintre toate neamurile de pe pământ, şi toţi aceştia erau uimiţi şi nu se dumireau, şi îşi ziceau unii altora: *«Ce va să fie aceasta?»*. Iar Petru le-a zis tuturor: *«Luaţi în urechi cuvintele mele, că aceasta ce auziţi este ceea ce s-a spus prin prooroci cum că în zilele din urmă, zice Domnul, voi vărsa din Duhul Meu peste tot trupul, şi tot cel ce va chema numele Domnului se va mântui»*. Şi apoi, iarăşi le-a zis: *«Pocăiţi-vă, şi fiecare din voi să se boteze în numele lui Iisus Hristos spre iertarea păcatelor voastre, şi apoi veţi primi darul Duhului Sfânt»*.

O, iată cum se zideşte biserica Mea. Ea aşa se zideşte şi nu cum o zideşte omul care se face pe sine slujitor peste biserică. Biserică înseamnă minune de Duh Sfânt, aşa precum acum două mii de ani, după ce le-am dat ucenicilor Mei pe Duhul Sfânt în limbi de foc peste ei, tot sufletul era cuprins de teamă, că se făceau semne mari şi minuni în Ierusalim, şi frica de Dumnezeu îi stăpânea pe toţi, şi toţi cei care credeau erau laolaltă şi aveau totul de obşte şi îşi dădeau averile împărţindu-le după cum avea nevoie fiecare, şi apoi toţi laolaltă într-un cuget frângeau pâinea în casă şi se hrăneau cu toţii întru bucuria şi întru curăţia inimii, lăudând pe Dumnezeu şi harul Său coborât peste popor, iar biserica creştea adăugându-şi zilnic pe cei ce se mântuiau. Amin.

Duhul Sfânt este în cuvântul Meu. Vi-L împart şi vă spun aşa cum ucenicul Meu Petru a spus celor ce îl întrebau ce să facă. Şi vă spun: pocăiţi-vă în numele Meu spre iertarea păcatelor voastre, şi apoi luaţi Duh Sfânt! Luaţi, căci Duhul Sfânt este cuvântul care curge din gura Mea peste pământ, cu putere şi cu slavă multă, că minunat este el şi dulce este pentru cei ce se mântuiesc prin el. Daţi inimile voastre lui Dumnezeu ca să vi le facă locaşuri cereşti, locaşuri ale Duhului Sfânt, căci cine este viu nu mai este mort, ci este Duh Sfânt, duh dătător de viaţă, trup îndumnezeit, din care curge mirul Duhului Sfânt, precum din Mine curge el. Amin.

O, adevărată este vorba care spune *„Morţii cu morţii şi viii cu viii“*! Cine poate să împlinească aceasta, acela îi va căuta pe cei vii, căci va înţelege ce înseamnă duhul lumii şi ce înseamnă Duhul lui Dumnezeu în om, şi va alege viaţa, şi va alege izvorul Duhului Sfânt, care nu se învaţă şi nu se ia din cărţi şi din oamenii învăţaţi şi şcoliţi pe pământ, ci se ia din cer, şi se ia din Dumnezeu şi din cei ce seamănă cu Dumnezeu în cugetul, în inima, în iubirea, în sufletul şi în trupul lor. Amin.

Mă mângâi când vă grăiesc. Duhul Sfânt Mângâietorul Se mângâie cu voi, cei ce aţi venit cu adevărat la izvorul Meu de cuvânt. Se mângâie Tatăl cu Mine când Mă vede cu mireasa Mea cea din români, cu poporul Meu mireasă, care trudeşte în duh de nuntă cerească pentru zile de Duh Sfânt pe pământ, căci Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt voieşte să Se lase cu tot cerul descoperit pe pământ, iar cele ce sunt şi nu se văd, să se vadă. Amin. Mi-e dor să-i deschid ochii omului. Mi-e dor să-i iau tina de pe ochi şi să vadă omul pe Dumnezeu şi să se pocăiască spre iertarea păcatelor, şi apoi să ia pe Duhul Sfânt şi să-L arate viu în el. Amin.

Îi mângâi cu cuvântul Meu cel mângâios pe cei ce au venit din cele patru zări să sufle din duhul lor duhul dragostei lor pentru acest petecuţ de pământ sfânt, peste care Eu stau şi cuvintez peste om. Îmi desfac braţele şi îi cuprind în taina cuvântului cu care-i îmbrăţişez, şi le spun: luaţi Duh Sfânt, şi El să vă fie suflarea gurii voastre şi să lăudaţi pe Domnul cu inima şi cu dragostea şi cu gura şi cu strune şi cu organe şi cu chimvale răsunătoare, şi lăudaţi pe Domnul în psaltire şi în alăute, că sfânt este numele Lui pe care-l poartă toţi cei care Îl iubesc pe El întru bucurie şi întru curăţia inimii, lăudând pe Dumnezeu şi harul Său coborât peste om. O, aşa se zideşte biserica, şi un singur Ziditor are ea, pe Duhul Sfânt, Care lucrează ca Dumnezeu, căci biserica înseamnă minune de Duh Sfânt pe pământ. Amin.

O, Îmi spun durerea şi rana pe care o am de două mii de ani de la cei ce fără de chemare, fără de viaţă sfântă se aşează slujitori bisericeşti peste noroade, iar Eu, Domnul, nu mai sunt urmat de cei ce-şi zic creştini. Am spus în acest cu-

vânt ce înseamnă biserică a Mea, ca să îndemn la pocăinţă întru iertarea păcatelor şi la Duh Sfânt prin sfinţenie, că Mi se adânceşte rana şi Mă doare adânc durerea de la fărădelegea care se ascunde cu faptele ei sub faţa de biserică a Mea.

O, omule care ai pierdut de şapte mii de ani cerul! Învaţă de la Mine cum să Mă cunoşti, cum să-L cunoşti pe Dumnezeu pe pământ. Eu sunt acest cuvânt prin care te îndemn. Învaţă, omule, şi intră sub mantia Mea, intră sub călăuză şi caută după ea, caută după cuvântul Meu care vine acum din cer pe pământ ca să-l călăuzească pe om, căci omul este fără de călăuză pe pământ. Nu poate un om păcătos să judece faptele celor ce păcătuiesc. Eu sunt Omul Cel fără de păcat, sunt Fiul Omului, şi am venit de la Tatăl a doua oară pe pământ, ca să-l îndemn pe om la mântuire. Amin.

Vai celor fără de călăuză, căci călăuză înseamnă Duhul Sfânt, şi numai cei sfinţi pe pământ Îl dobândesc pe El. Amin. Când Mi-am ales acum două mii de ani ucenicii, i-am curăţit de toate păcatele lor, şi apoi Mi-am dat viaţa pentru viaţa lor cu Mine, şi apoi M-am dus la Tatăl şi le-am trimis pe Duhul Sfânt Mângâietorul, pentru că ei erau sfinţii Mei pe pământ. Aşa Mi-am pregătit Eu şi azi pe poporul Meu de ucenici din români, şi i-am curăţit de toate păcatele, şi i-am sfinţit apoi prin Trupul şi Sângele Meu, dat de Mine lor în dar prin harul Meu cel coborât din cer peste ei la porunca Mea, şi le-am dat pe Duhul Sfânt Mângâietorul, şi mereu li-L dau şi îi călăuzesc pe ei, că Eu n-am avut niciodată popor fără păstor, iar Păstorul poporului Meu este Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din al Meu ia şi Îmi învaţă poporul călăuzindu-l pe el între pământ şi cer. Amin.

Se întreabă mulţi din cei ce stau slujitori în numele Meu peste mulţimi: *„De unde au aceştia harul şi Duhul?“.* Eu sunt Cel ce le răspund: Mi-e cerul plin de sfinţi şi de îngeri, şi am lucrat mai presus de fire peste aceştia pentru cele aşezate de Mine în mijlocul lor. Am lucrat prin sfinţii cerului şi prin mijlocirea îngerului Meu şi prin mărturisirea martorului Meu din biserica lumii, pe care l-am avut lângă sânul Meu în toată vremea cât Eu, Domnul, am aşezat Ierusalimul Meu cel de azi din români, şi apoi el Mi-a fost luat de la piept de cei ce au duhul lor şi nu au pe Duhul Sfânt, Care Se descoperă celor ce iubesc pe Dumnezeu cu sfinţenie de trup şi de suflet şi de duh.

Am lucrat cu mare taină cerească prin arhierei din cer coborâţi la ei pe pământ, iar Eu, Domnul, Arhiereul Tatălui Savaot, Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec, Eu am fost Cel ce i-am aşezat pe ei, aşa cum pe Moise pe muntele Horeb l-am aşezat peste Israel, şi apoi l-am trimis pe el să-l scoată din robie pe poporul Meu. Şi precum locul în care am grăit cu Moise, când l-am umplut de har, se numea muntele lui Dumnezeu, tot aşa şi acum, locul în care Eu grăiesc peste aceştia prin care Eu lucrez cu lumina cuvântului Meu peste pământ, se numeşte muntele Domnului. Amin.

Apropie-te, omule! E Duhul Sfânt acest cuvânt, şi cu El Eu Îmi călăuzesc pe poporul Meu de azi, pe poporul cuvântului Meu, popor luat din neamul român, pentru că pământul român este cel întâi ieşit din apă la facerea cerului şi a pământului, şi pentru că lutul din care l-am zidit pe om a fost luat cu mâna Mea cea făcătoare de om din locul în care Eu în vremea aceasta Mi-am zidit din nou biserica, fiindcă am spus din vreme prin acest cuvânt proorocesc că biserica Mea cea dintâi se va zidi din nou. Cerul şi pământul trec, dar cuvântul cel ieşit din gura Mea nu trece până nu se împlineşte. Amin.

Am ieşit călăuză înaintea ta, omule fără de cărare. O, nu are cine să-ţi mai arate calea cea sfântă, nu are cine să te mai curețe de păcate, că nu mai sunt sfinţi pe pământ care să aibă trecere la Dumnezeu pentru viaţa ta, pentru iertarea ta. Vreau să-ţi rostesc iertarea păcatelor tale prin pocăinţa ta şi vreau să te iert prin ruga şi prin stăruinţa şi jertfa cea de fiecare zi, aduse pentru tot neamul omenesc aici, în locul cel ales de Mine munte al Domnului, muntele spre care vor curge toate noroadele ca să ia legile vieţii şi cărarea, precum proorocii au vestit prin Scripturi lucrarea Mea de azi, cuvântul Meu şi venirea Mea călăuză peste pământ. Amin.

Laudă pe Domnul, poporule român! Ai în mijlocul tău ţarina cu comoară în ea. Vinde înţelepciunea ta şi ia-o pe a Mea, că am pus-o în mijlocul tău ca să fac din pământul tău salvarea şi cerul cel nou şi pământul cel nou acum, la facerea din nou a lumii, şi fericit este cel ce citeşte şi înţelege Scripturile venirii Mele şi cele pentru înnoirea lumii. Amin.

Pace vouă, celor ce cu adevărat v-aţi apropiat de izvor! Iar celor ce-l ispitiţi pe el şi nu primiţi pe Duhul Sfânt al cuvântului gurii Mele, vai vouă încă! Eu vă chem pe voi la viaţă. Încă puţin, şi voi străluci pe acest munte, şi lumina Mea îi va orbi pe mulţi, dar Eu vă spun că i-a şi orbit, fiindcă Eu am venit acum din nou pe pământ ca să-i fac pe cei orbi să vadă, iar cei ce văd, să fie orbi. Aşa, ca şi acum două mii de ani, aşa vorbesc şi azi, căci Eu sunt Alfa şi Omega, sunt la sfârşit ca şi la început. La început a fost Cuvântul. La sfârşit, tot Cuvântul este, şi este viaţă Cuvântul, iar viaţa este lumina oamenilor, şi lumina luminează în întuneric, iar întunericul nu o cuprinde pe ea. Amin.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Sunt Păstorul Cel tainic. Sunt Fiul Omului, Care vine. Pace vouă! Iar dacă sunteţi necredincioşi, pacea Mea să se întoarcă în Mine. Amin.

Binecuvântată este întâlnirea Mea cu omul în grădina întâlnirii, în al cărei văzduh stau sfinţii cerului şi toate puterile cereşti însoţind pe Tatăl şi pe Fiul în lucrare de Duh Sfânt peste pământ.

Pace vouă! E vremea împlinirii celei mai mari, celei mai din urmă Scripturi: Scriptura venirii Fiului Omului cu putere şi cu slavă multă, iar slava Mea este cuvântul. Amin, amin, amin.

2/15 iunie 2003

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a treia

Mintea omului rodeşte spini şi pălămidă. Maria şi Marta sunt pilda iubirii şi a jertfei. Cel ce uită de pocăinţă face iarăşi păcate. Cei ce stau în lumină se fac lumină a lumii.

Odihnă, fiilor, vă dau. Trupuşoarele voastre sunt slăbite de truda pe care o duceţi pentru Mine. Când eram pe pământ acum două mii de ani, tot aşa lucram. Făceam mulţimile să se aşeze dându-le să mănânce, şi apoi le dădeam slava cuvântului Meu, şi altfel nu se putea nici atunci. Voi aţi trudit mult, că mult lucru trebuie pentru zile de nuntă. Trupuşoarele voastre sunt temple ale Duhului Meu, Care locuieşte în voi, şi trebuie să avem grijă de locaşul Meu care sunteţi voi. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt vă aşează pe voi în pacea Treimii cereşti, Care Se numeşte Dumnezeul vostru, iar Eu, Cuvântul Tatălui, vă întăresc, căci cuvântul Meu poartă în el viaţa. Amin, amin, amin.

Hai să le dăm să mănânce celor ce încă nu au plecat din grădina întâlnirii spre ale lor, şi hai să mai presărăm peste ei, fiilor. Duhul Meu pluteşte peste grădină. Duhul sfinţilor se

odihneşte în slava Duhului Meu, iar cei adormiţi cu trupul au încă de poposit aici, în locul cel pregătit pentru ei în drumul lor spre învierea cea mare. Acum ei aşteaptă, ca şi toţi sfinţii din cerul cel nevăzut, să audă şoapta Mea de peste voi şi să ia mângâiere din ea. Duhul celor adormiţi este în clocot de dor şi de iubire după cuvântul Meu care curge în vremea voastră, din Mine peste pământ, că Eu am proorocit acum două mii de ani: *«Vine vremea ca cei din morminte să audă glasul fiilor lui Dumnezeu şi să învieze».* Amin.

Vă dau odihnă trupuşoarelor voastre obosite, dar nu mai este mult timp când iarăşi vom pune masă mulţimilor şi nu le vom mai putea opri, căci slava Mea vine cu tot mai multă slavă, şi va cuprinde sub ea slava celor pământeşti. Eu vă voi ajuta tot mai mult. Eu voi fi în voi cu toată dragostea Mea pentru om, şi îi mângâi pe cei ce vă sprijinesc pe voi pe calea venirii Mele la voi, şi le voi plăti după dragostea lor, şi aş voi să le fac plată şi întru împărăţia Mea din ei, dar şi ei să voiască să Mă ajute să le dau statul Meu în ei, dragostea Mea în ei, că mult ajutor caut Eu la om până ce el se lasă împărăţie a Mea.

Acum ne aşezăm la masă cu cei rămaşi în grădină, că e sărbătoare de Duh Sfânt încă. Şi după ce veţi prinde vlagă în trup, Eu, Domnul, voi adăuga în cartea zilei de azi tot cuvântul Meu din ziua aceasta.

Pace vouă! Odihnă, fiilor, vă dau. Daţi slava celor pământeşti pe slava celor cereşti şi căutaţi să fiţi mai odihniţi, mai pentru cele din cer, că pe celelalte Eu vi le voi adăuga apoi, că pot, fiilor.

Iar voi, copii dulci care-Mi primiţi cuvântul şi aşezaţi în faţa Mea poporul şi îi daţi pe Domnul cu toate ale Sale, întăriţi-vă, şi să vă întărească şi poporul, şi să vă asculte, că unde rostiţi voi cu cuvântul, toate se fac numaidecât. Amin. Aşa să înveţe să fie poporul Meu, că fără lumină nimic nu se face, şi fără iubire nu poate omul asculta de cele din cer venite pentru cele de pe pământ cu cerul.

Pace vouă! Şi întoarceţi-vă în cartea Mea apoi, ca să sfârşim tot cuvântul de sărbătoare al zilei. Binecuvintez cu voi bucatele cele pentru hrana trupului şi binecuvintez cu voi tot ce va fi pe pământ al Meu şi ale celor ce vor fi cu cei ce se fac bineplăcuţii Mei, că vreau să învăţ lumea să iubească viaţa cea fără de moarte, fiilor scumpi. Amin.

Pace ţie, Ierusalime iubit şi trudit pentru slava zilelor venirii Fiului Omului cu putere şi cu slavă multă, că din tine vreau să scot apa vieţii, şi mereu, mereu să o dau celor ce vor căuta viaţa. Amin, amin, amin.

*

Acum ne întoarcem în carte, copii care-Mi primiţi cuvântul. La voi, fiilor, Eu cobor desăvârşit, şi de aceea înţelege greu omul coborârea Mea la voi şi lucrarea Mea prin voi, care cheamă omul de la moarte la viaţă. V-am spus pe când Eu vă învăţam să mergeţi pe picioare, şi apoi să mergeţi cu Mine după om ca să-l tragem la Tatăl, v-am spus că dacă Mă voi băga cu voi în iad după om, voi să nu ziceţi nu. V-am spus că zilele învierii cu care cobor la voi le voi întinde apoi peste tot omul care slujeşte iadului pe pământ.

Numai spini şi pălămidă rodeşte mintea şi inima omului. Numai moarte caută omul, iar calea vieţii el nu o mai cunoaşte ca să păşească cu pasul lui pe ea. Uitaţi-vă în cartea Mea cu voi şi vedeţi cum împlinesc Eu peste voi şi de la voi pe cele ce le-am făgăduit că le vom face, fiilor, iar voi trebuie să-i spuneţi binelui bine, şi răului rău când Eu revărs din voi peste om împărăţia Mea.

O, fiilor scumpi, n-aş fi putut lucra adevărul peste toate câte nu sunt adevăr pe pământ dacă nu v-aş fi scos din amestecarea din lume, pe care lumea o numeşte *„biserică“,* şi în care loc Eu nu pot trăi cu împărăţia Mea în om. O, nu ştie omul ce înseamnă împărăţia Mea! El o aşteaptă să cadă din cer, să vină în chip văzut, şi nu ştie că viaţa Mea în el este împărăţia Mea în el. Eu de aceea lucrez prin voi, ca să-i zicem binelui bine, şi răului rău, ca să înţeleagă omul că e stricată casa Mea în el, şi e pribeag Dumnezeu când nu are stat în om, iar când Eu lucrez prin voi adevărul despre rău şi despre bine, cine are ochi şi urechi, să vadă şi să înţeleagă. Amin. Eu rostesc din văzduh cuvântul Meu peste voi şi îi zic binelui bine, şi răului rău, iar cine citeşte, să înţeleagă. Amin.

O, ajutaţi-vă mult unii pe alţii pentru truda Mea prin voi când Eu Mă aşez cu voi în faţa mulţimilor. N-am putut nici acum două mii de ani, şi nici acum nu pot altfel decât să-i fac să se aşeze pe cei ce se adună la izvor şi să le dăm să mănânce, fiilor, iar Eu, puţinul sau chiar nimicul vostru câteodată, fac din el mult, şi ne aşezăm cu hrană pentru trup înaintea celor ce vin, ca să-i îmbiem să se aşeze înaintea cuvântului Meu şi al lucrului Meu de învăţătură de cer pe pământ prin voi. Iar Eu vă văd osteniţi de tot şi vă învăţ să daţi slava celor pământeşti pe slava celor cereşti şi să căutaţi să fiţi mai odihniţi, şi să lucraţi, fiilor, aşa cum zice zicala românească: *„Fă-ţi vara sanie, şi iarna car“*, că altfel faceţi două lucrări deodată, şi timpul vă strânge, şi Eu vă învăţ mereu şi vă spun că pun timpul sub supunerea voastră, iar dacă Eu îl pun rostind cuvânt pentru aceasta, trebuie apoi să împliniţi voi acest cuvânt. Dar vă trebuie dăruire cu mare socotinţă, cu mare iubire, cu multă frăţie, că voi trebuie să vă luaţi lucrul din mână unul altuia când sunteţi sub sarcinile cele pentru lucrarea Mea cu voi, şi a voastră cu Mine, şi să vă ajutaţi unii pe alţii şi sufleteşte şi trupeşte, după cum vă este la fiecare de mare harul sau puterea cu sufletul şi cu trupul, fiilor.

V-am învăţat pe toţi să nu vă culcaţi şi să nu vă sculaţi fără griji, că n-am cu cine să-Mi port grijile Mele cele pentru voi şi cele pentru om, că avem de vestit împărăţia cerurilor şi statul ei în om, fiilor copii. Daţi slava celor pământeşti pe slava celor cereşti şi căutaţi să fiţi mai odihniţi cu trupul, mai pentru cele din cer, că pe celelalte vi le voi adăuga Eu apoi. V-am spus şi tot mereu vă spun că aşteaptă sfinţii mai mult părtăşia Mea cu voi între voi, iar voi trebuie să căutaţi cel mai întâi lucrarea împărăţiei cerurilor, hrana cea pentru sfinţi şi pentru îngeri. Masa lor cu voi să vă fie cea dintâi grijă, şi cu credinţă să lucraţi aceasta ce vă spun, fiindcă Eu sunt Cel ce am grăit: *«Cel ce crede în Mine, voi veni la el şi Îmi voi face casă la el şi voi cina cu el şi Mă voi arăta lui».* Amin.

Puneţi între voi masă celor din cer, că Eu pentru cei din cer şi pentru cele din cer v-am aşezat să lucraţi, iar buzele voastre să poarte pe ele numele Domnului şi al sfinţilor Săi şi al îngerilor Săi, căci împărăţia cerurilor nu vine în chip vădit, ci este tainică şi trăieşte lucrând când ea este în om, iar roadele ei sunt bucurie şi slavă şi duh ceresc în om şi între om şi om. Amin.

Căutaţi, fiilor, să nu ajungeţi la cârtiri între voi când e vorba de cină pentru Dumnezeu cu omul în grădinile Mele cu voi, că lucrul e mult, şi trebuie să aveţi timpul vostru şi pentru ca să fiţi ca Marta, şi pentru ca să fiţi ca Maria. Voi nu trebuie să apăsaţi pe truda Martei când vreţi să fiţi ca Maria, şi nu trebuie să apăsaţi pe lucrul Mariei când vreţi să fiţi ca Marta. Voi trebuie să fiţi toţi şi Marta şi Maria deodată, că se poate, fiilor. Căutaţi să iubiţi ca Maria şi ca dorul din ea, şi veţi fi

apoi ca Marta în jertfa voastră pentru Mine şi unul pentru altul; şi căutaţi să vegheaţi ca Marta şi ca grija ei pentru slujire cu sfinţenie şi cu hărnicie, şi veţi fi apoi ca Maria în iubirea voastră pentru Mine şi unul pentru altul, aşa încât când Maria iubeşte să nu stea, şi când Marta se jertfeşte să iubească. Amin. Iubirea şi jertfa sunt cele ce-l ţin treaz pe cel dat Domnului, iar acestea două să lucreze nedespărţite în voi şi din voi, că nu am pe alţii pentru lucrul cel cu mâna şi, iarăşi, nu am alţii pentru lucrul cel cu duhul şi cu iubirea, fiilor.

Iar voi, copii care-Mi primiţi la iesle cuvântul în carte, fiţi din zi în zi mai odihniţi pentru această lucrare de venire a Mea la popor şi la om, şi lucraţi cu cuvântul, fiilor scumpi, că unde rostiţi voi cu cuvântul şi cu lucrul lui, toate se fac numaidecât la timp pentru slava Mea cu poporul, că v-am dat har nepământesc, neomenesc, şi mai presus de cele de pe pământ v-am dat har şi simţire şi putere de cuvânt şi împlinire a cuvântului rostit de voi prin harul Meu care lucrează din voi prin puterea iubirii şi a credinţei şi a nădejdii voastre, atât de mari acestea în voi, numai să înveţe şi să vadă bine tot Ierusalimul că lucrul Meu cu voi are în el înţelepciunea şi puterea cuvântului şi împlinirea. Amin.

O, poporul Meu, îţi spun mereu să nu mergi fără călăuză, că se vede mersul fără călăuză dacă vrei aşa să mergi. Fără lumină nimic nu se face, Ierusalime, iar fără iubire şi căldura ei nu poate omul asculta de cele din cer venite peste cele de pe pământ. Fiţi umiliţi, căci viaţa voastră este ascunsă în Dumnezeu, şi voi sunteţi învăţaţi de Mine să aveţi temelia umilinţei, căci cine uită faptele lui rele, acela face altele, iar cine nu le uită, nu le mai face, şi altfel nu este pocăinţa. Păstraţi-vă întru înţelepciunea Duhului Sfânt, care vă învaţă să umblaţi în lumină şi să lucraţi sub călăuză, adică în lumină, fiilor, că pe întuneric nu se vede om cu om, şi nici Eu nu Mă uit în întuneric când omul aşa stă. Vai celui fără călăuză! Şi voi vedeţi că aşa este, şi uitaţi-vă pe pământ şi vedeţi. Voi însă nu aşa aţi învăţat pe Dumnezeu, ci, din contra, Eu v-am spus că cei ce stau în lumină, fac din ei lumina lumii, lumină din lumină, şi, iarăşi, din unul în altul până la om, lumină. Amin.

O, ce frumos este omul care are harul Duhului Sfânt în el! Aşa fel de frumuseţe iubesc Eu în om, şi om pe om se atrage între cei ce au harul Duhului Sfânt lucrător şi strălucitor din ei. Mulţumirea cea întru lucrarea Mea după harul din fire al fiecăruia, după harul jertfei fiecăruia, această mulţumire din voi ajută pe cei ce au între voi harul Duhului Sfânt, Care lucrează cu putere şi cu slavă multă pentru voi, numai să fiţi mereu primitori şi să staţi mereu luminaţi de lumina care vi le cercetează pe cele din voi şi pe cele din afara voastră, fiilor. Şi acum, odihniţi-vă trupuşoarele, că ele trebuie să poată mereu, şi le trebuie odihnă.

Iar voi, copii învăţători şi împărţitori de harul pus de Mine în voi pentru poporul Meu cel micuţ, liniştiţi-vă de griji şi cercetaţi inima şi statul Meu în ei şi statul unii în alţii şi iubirea unii pentru alţii a celor ce sunt fiii Ierusalimului. Îndreptaţi spre ei privirea şi vederea şi învăţaţi-i şi puneţi-le note, că e mult de când nu aţi mai deschis caietele de şcolari ale celor ce sunt la şcoala harului şcolari. Vedeţi, că e de pus note. Vedeţi, că e de pus înţelepciune în ei şi învăţătură în ei. Lucraţi lucrarea ce v-am dat-o peste ei, iar ei să nu rupă numărul zilelor din caietul lor de şcolari, că se uită îngeraşul mereu în caiet la ei şi vă aşteaptă pe voi să vorbiţi, fiilor lucrători peste poporul Meu cel mic. Fiţi mici, ca să înveţe şi ei să fie mici. Fiţi plini de har înaintea lor, ca să ia şi ei ascultare cu iubire, şi fiţi Mie şi lor de ajutor, ca să am popor, fiilor. Vedeţi dacă au rane, dacă au linişte, dacă au odihnă unii în alţii, şi faceţi-i frumoşi ca pe voi pe toţi fiii Ierusalimului mereu, mereu, că un picuţ mai este până ce iar vom poposi cu lucrul Duhului Sfânt, Cel învăţător peste omul fără de cărare. Nu vă lăsaţi cu lucrul cel pentru Mine până în ajunul zilelor de vestire a Mea cu voi. Ascultaţi această povaţă a Mea şi lucraţi cu credinţă, cu iubire şi cu faptă, şi toate în lumină, şi toate cu duhul păcii şi al harului ceresc din mijlocul Ierusalimului. Amin.

O, copii ai poporului Meu, primiţi-vă unii pe alţii cu cele de sus, cu cele pentru cer în voi. Iubiţi umilinţa şi preţuiţi harul lui Dumnezeu cel din mijlocul vostru, căci harurile omului stau împotriva harului Meu din om, dar voi să iubiţi pe omul cel cu harul Meu în el şi să-l primiţi şi să preţuiţi frumosul Meu cel dintre voi. Pe cei ce se sârguiesc cu cuvântul şi cu trezirea spre harul cuvântului Meu, care vă ţine cereşti pe pământ, pe aceia să-i primiţi şi să-i urmaţi, că fără Duhul Meu în voi şi între voi nu au putere îngerii Mei peste voi şi pentru voi, fiilor. Voi niciodată să nu opriţi, să nu împiedicaţi, să nu stingeţi Duhul Meu din cel ce-L varsă în părţi, ci să-I faceţi loc şi să-L faceţi lucrător cu dor, că mare este bucuria sfinţilor când între voi este Duhul Meu din cei ce-L poartă cu multul în ei. Preţuiţi harul Duhului Sfânt şi cuvântul de Duh Sfânt şi cunoaşteţi-I lucrarea, fiilor.

Ordinea cea duhovnicească dintre voi aşează între voi toată ordinea celor ce slujesc prin voi pentru Mine, şi veţi afla odihnă trupurilor şi duhurilor voastre. Nu uitaţi să fie mereu, mereu curat în locaşurile Mele cu voi; mereu, mereu, fiilor. V-am învăţat aceasta de la primii paşi cu Mine şi v-am spus să iubiţi florile şi miresmele lor şi frumosul lor şi tot ce atrage pe îngeri şi pe sfinţi. Învăţătura Mea să vă fie cartea cea de căpătâi, iar lucrarea ei să vă fie viaţa, fiilor, şi aveţi grijă, că nu se poate să fiţi toţi mari sau toţi mici, dar se poate să ascultaţi toţi de tot ce este bine spre zidire, şi de cei ce au harul Duhului Sfânt în ei mai cu prisosinţă între voi şi pentru voi, ca şi pentru Mine.

Pace vouă! Odihnă trupurilor şi duhurilor voastre! Vreau să-Mi simt în voi odihna. Vreau să fiţi cu multul temple vii ale Duhului Meu din voi, şi primitori de Duh Sfânt de la mijloc, fiilor. Pace cu iubire, că nu este pace fără de iubire din cer, căci iubire este cerul care se slăveşte în om, iar cerul este locaşul lui Dumnezeu, şi cu el stau în cel ce Mă poartă cu împărăţia Mea în el, şi Mă dau ca să fiu, căci Eu sunt Cel ce sunt în cei ce Mă poartă pe pământ, şi din ei Mă dau. Amin, amin, amin.

3/16 iunie 2003

Duminica tuturor sfinţilor. Sărbătoarea Naşterii sfintei Virginia

Nu este fericire decât în omul sfânt. Cel ce nu ştie taina iubirii, acela iubeşte ca omul. Cei sfinţi sunt mărturisitori care nu ţin seama de ocara crucii. Cel fără de cruce este om urât. Mărturisirea cuvântului Domnului este cel mai mare dar.

Din nou poposesc peste voi cu cuvântul, ca să facem sărbătoare tuturor sfinţilor care s-au adunat la masă cu voi, că e sărbătoarea lor, copii care-Mi primiţi cuvântul ca să-l puneţi peste poporul Meu, iar el să mănânce la masa Mea de cuvânt şi să crească şi să fie de-a pururi sfânt poporul cuvântului Meu. Amin.

Nu este fericire în om decât în omul sfânt care ştie ce este dragostea şi dorul de Dumnezeu, şi care luptă cu dor

pentru Cel iubit, că fără dragoste omul este urât înaintea Mea, căci scris este: *«Dumnezeu este iubire»*. Amin.

Plâng şi suspin, că omul care nu înţelege şi nu ştie ce este iubirea face iubire a inimii sale din orice, şi cu greu înţelege omul calea cea cu iubire pe ea, fiindcă omul se iubeşte pe sine, şi tot aşa şi iubeşte, căci porunca Mea spune: *«Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi»*.

O, poporul Meu, cum să nu plâng de la om cu durere când văd cât se iubeşte omul pe sine şi pe aproapele său pentru sine? Omul nu are cum să-l iubească pentru Mine pe aproapele său, de vreme ce el se iubeşte pe sine. O, cât de mult dau să Mă iubească pentru ei înşişi şi nu pentru Mine cei ce Mă iubesc, şi iată de ce nu am Eu popor de sfinţi pe pământ. Eu am spus că cine pentru numele Meu va lăsa case, sau fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau averi, sau ţarini, sau nume, va lua înapoi mai mult şi va fi moştenitor de viaţă veşnică, de viaţă de sfânt pe pământ şi în cer, şi mulţi dintâi vor fi pe urmă, şi cei de pe urmă vor fi întâi, căci cel ce iubeşte pe tată, sau pe mamă, sau pe fiu, sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine, că nu poate să-şi ia acela crucea şi să-Mi urmeze Mie şi să mărturisească pentru Mine înaintea oamenilor, ca să mărturisesc şi Eu apoi pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.

O, nu este vrednic de Mine cel ce se leapădă de Mine înaintea oamenilor, căci sfinţii sunt cei de care lumea nu este vrednică, şi Îmi urmează Mie suferind ei cruce şi neţinând seama de ocara ei, vrednici fiind de Dumnezeu. Amin. Mare bucurie aveau sfinţii când Mă mărturiseau pe Mine înaintea oamenilor, şi aşa puteau ei prin suferinţele cele purtate pentru numele Meu, biruind pe împăraţii păgâni şi lumea cea necredincioasă, care nu era vrednică de ei. Dar iată, fiilor de azi, ei n-au primit făgăduinţele până ce Eu, plinitorul credinţei şi începătorul a toate, am suferit crucea neţinând seama de ocara ei, şi M-am aşezat prin ea de-a dreapta Tatălui Meu. Şi nu numai atât a fost primirea făgăduinţelor lor, căci iată, pentru plata sfinţilor Mei iarăşi am venit pe pământ, ca să împlinesc cu voi Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu la sfârşit de timp, cei mai mici dintre sfinţi, fără de care sfinţii nu iau desăvârşirea şi făgăduinţele, şi după care suspină toată făptura ca să-şi dobândească răscumpărarea. Amin.

O, nu poate să Mă mărturisească pe Mine cel ce se iubeşte pe sine, nu poate să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze, ca să mărturisesc şi Eu apoi pentru el înaintea Tatălui Meu. Sfinţii sunt cei ce Mă mărturisesc pe Mine înaintea oamenilor, neţinând ei seama de ocara crucii, precum Eu n-am ţinut seama de ocara ei din pricina bucuriei cea pentru mântuirea omului şi pentru mărturisirea pentru care venisem de la Tatăl.

O, e greu să-l fac pe om să se lepede de sine. Omul ia îndemn din sine. Ba chiar şi cel ce zice că Mă iubeşte pe Mine face tot aşa, şi nu mai am sfinţi pe pământ care să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie mărturisindu-Mă înaintea oamenilor necredincioşi şi neţinând seama de ocara crucii. Cuvântul Meu de azi zguduie pe omul care se crede a fi mărturisitorul lui Dumnezeu între oameni, dar nu poate nimeni să Mă arate pe Mine oamenilor până nu se leapădă de sine, şi nu ştie omul creştin lucrarea lepădării de sine ca să poată apoi să aibă cruce pentru numele Meu. Pleacă omul pe cale cu Dumnezeu, şi apoi e plin de nemulţumiri, că aşa păţeşte cel ce pleacă spre Mine fără să se lepede de sine pentru cruce şi pentru bucuria care vine de la cruce pentru omul care se leapădă de sine. Iar pentru cel ce pleacă pe cale cu Mine fără să se lepede de sine, nu e dulce în el iubirea Mea căreia îi stă împotrivă mărirea de sine şi nemulţumirea de sine în omul care nu ştie să-şi ducă crucea în urma Mea.

O, poporul Meu, nu pot să-Mi mai fac popor de sfinţi pe pământ, că nu poate omul să se lepede de sine şi de mamă şi de tată şi de fii şi de femeie şi de nume şi de adunătura lui, şi nu poate omul să sufere ocara crucii, ci, din contra, se ruşinează cu Mine înaintea oamenilor. Scris este în Scripturi cuvântul pe care l-am rostit Eu: *«Cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, şi Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri; iar cine Mă va mărturisi, îl voi mărturisi şi Eu pe el la Tatăl, ca fiu al Său»*. Amin.

E sărbătoare mare pentru sfinţi. Toţi sfinţii se bucură în duhul sărbătorii cea pentru ei şi Mă bucură pe Mine pentru lucrarea Mea de azi, care încununează bucuria lor, că au în mijlocul lor pe cea care M-a purtat în trupul ei cuvânt vreme de douăzeci şi cinci de ani pe pământ.

O, Verginico, tu ai plinit bucuria sărbătorii tuturor sfinţilor Mei. Tu ai venit cu trupul pe lume în ziua duminicii tuturor sfinţilor, sărbătoare nestrămutată de la locul ei cel pus de sfinţii care au trăit înaintea Mea cu viaţă aleasă pe pământ, povăţuitori şi mărturisitori fiind ei peste mulţi în vremea trăirii lor cu trupul pe pământ. O, fiică a iubirii de Dumnezeu, cine te-a învăţat pe tine această bucurie cu care n-ai ţinut seamă de ocara crucii prin care M-ai mărturisit pe pământ?

— O, Doamne dulce, nimeni nu poate lua ca să aibă de sus dacă nu-i este dat de la Tatăl şi de la Fiul şi de la Duhul Sfânt, Care este Dumnezeul celor ce iubesc calea, adevărul şi viaţa, din viaţa Ta pe care ai pus-o pe cruce ca să-i arăţi celui ce voieşte să Te urmeze cum să Te iubească şi cum să se bucure neţinând seamă de ocara crucii prin care el Te mărturiseşte pe pământ înaintea oamenilor, iar în cer, înaintea sfinţilor Tăi şi a îngerilor Tăi.

Cum puteam eu să învăţ, eu, cea neînvăţată? Cum puteam eu să mă bucur, eu, cea fără de bucurii, dacă Tu nu mi-ai fi pus pe umeri crucea Ta şi venirea Ta, Doamne al sfinţilor? O, nu eu, ci Tu ai mărturisit prin mine pe pământ, căci faţă de toţi ceilalţi sfinţi de până la mine, eu am fost gura Ta, nu a mea; eu am fost templul Tău, nu al meu; eu am fost cuvântul Tău, pentru că Tu ai fost Cel ce grăia prin gura mea, nu eu, Doamne, Cuvinte al Tatălui. Nu eu Te-am purtat, ci Tu m-ai purtat pe mine în taina cuvântului Tău de la sfârşit de veac, şi m-ai numit trâmbiţa Ta, şi Ţi-am fost fiică dorită, eu, cea atât de neînsemnată între oameni, Doamne. Iar acum Tu mă slăveşti în ceruri între sfinţi, căci poporul care a răsărit de pe urma slavei lucrării cuvântului Tău prin gura Ta în trupul meu, este poporul slavei Tale, şi Tu Te slăveşti prin el acum peste pământ şi chemi omul la viaţă şi la sfinţenie şi la mărturisirea slavei Tale, Doamne Care vii şi tot vii cu cuvântul pe pământ ca să faci cer nou şi pământ nou şi să aşezi Ierusalimul, după cum ai şi împlinit, iar câţi aud de această slavă a Ta, vin, şi tot mai mulţi vor veni şi vor lua cunoştinţa din legea dragostei Tale de oameni, o, Doamne al sfinţilor şi al celor mici ai Tăi de pe pământ, care-Ţi poartă cuvântul spre oameni, care-Ţi sunt mărturisitori ai venirii Tale după două mii de ani, o, Doamne, Care eşti iubirea sfinţilor Tăi! Când lucrai prin trupul meu de-Ţi revărsai râul vieţii, râul cuvântului Tău peste poporul Tău care credea venirii Tale prin mine, nu puteam să Te vestesc peste pământ şi peste om, că mă duceau oamenii necredincioşi şi preoţii bisericii la suferinţă, la închisoare, la chin şi la dispreţ pentru numele Tău pe care eu îl purtam pe inimă scris şi pe buze grăit şi nu mă ruşinam, dar sufeream şi eram slabă şi fricoasă la suferinţă, şi Tu

îmi întăreai puterea şi răbdarea inimii mele plăpândă şi cu spaimă în ea, că mult prigonită am fost, şi mult bătută, până şi de creştini, că le spuneai prin gura mea păcatele, ca să se curețe de ele prin pocăință, dar ei se ascundeau cu ele şi se dădeau necredincioşi şi nu Te mărturiseau cei ce iubeau păcatul şi nelepădarea de sine pentru numele Tău şi pentru viața Ta în ei şi pentru cruce, Doamne.

Iată cât plâng pentru toți cei care au auzit de la mine cuvântul Tău, rostit atâția ani prin gura mea, şi n-au rămas sub cruce, şi s-au dus spre trai de lume, că mare iubire îi trebuie unui creştin ca să se facă sfânt. O, cum să nu plâng când ştiu că sfinții vor judeca şi judecă lumea, ori spre pocăința şi iertarea păcatelor lumii, ori spre osânda cea pentru necredință şi pentru trai lumesc şi nu duhovnicesc pe pământ! Plâng, Doamne, şi Tu îmi ştergi mereu lacrima, că m-ai iubit de copilă şi m-ai luat să-Ți slujesc venirii cuvântului Tău pe pământ şi ai făcut din trupul şi din gura mea trâmbiță a cuvântului Tău însuşi, şi aşa ai lucrat cu mine până ce m-ai luat de pe pământ şi m-ai aşezat între sfinți, şi mă cinstesc sfinții în cer pentru că Ți-am fost cort al venirii Tale pe pământ pentru răscumpărarea sângelui sfinților şi pentru descoperirea fiilor lui Dumnezeu, Scriptura cea atât de aşteptată de sfinți şi de îngeri cu împlinirea ei.

Plâng de mila şi de jalea mea pentru cei ce au fost pe vremea trupului meu auzitori ai cuvântului Tău şi nu mai sunt acum propteaua Ta şi a celor mai mici ai cuvântului Tău. Cei mai mici Te împart acum la toată făptura, căci scris este: *«Mulți din cei din urmă vor fi întâi, iar cei dintâi vor fi în urmă».* Voiesc, de ziua pomenirii naşterii mele cu trupul pe pământ, că m-am născut în ziua duminicii tuturor sfinților, voiesc să grăiesc poporului Tău cel micuț, cel trudit cu trudă mare pentru zilele venirii Tale, zilele Fiului Omului, Doamne Care vii. E mic şi plăpând poporul Tău şi îi trebuie multă, multă înțelepciune, multă, multă putere şi multă iubire, că mare este lucrarea Ta cu poporul Tău cel mic, iar cei care sunt aşezați de Tine călăuză pentru el, sunt obosiți şi strânşi sub slava venirii cuvântului Tău şi sunt îngreuiați de povara venirii Tale de la cer pe pământ şi au ca sarcină pe poporul Tău, căci ca să ai popor, trebuie jertfă, trebuie trudă, aşa cum şi eu am trudit sub greutatea venirii Tale cuvânt peste pământ, ca să ai Tu popor, Doamne.

Voiesc să-mi învăț poporul meu şi al Tău, dar acum el se adună şi îmi aduce slujbă de acatist, şi mie, şi sfinților Tăi toți, şi apoi să le binecuvântăm bucatele şi să le mai dăm şi din cer, prin cei ce stau din partea Ta călăuză şi lumină peste ei. Şi apoi, Doamne Învățător, să ne întoarcem iar în cartea Ta cu ei şi să ne sfârşim cuvântul sărbătorii sfinților Tăi, că toți sfinții sunt cu ei la masă de praznic, şi toți îngerii slăvesc venirea Ta la ei, şi toate puterile cereşti se aşează în slujba venirii Tale la ei, şi Tu eşti Stăpânul lor şi mila lor, Doamne. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, aşa vom lucra, şi vom grăi despre sfinți şi vom spune că sfințenia din om este vederea care vede pe Dumnezeu din om şi în om. O, Verginico, e mare ziua de serbare a sfinților, că tu încununezi cu slava venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl sărbătoarea cea mare a tuturor sfinților Mei, şi eşti purtată de sfinți cu multă iubire, că ai fost trâmbița din care Eu am sunat mai înainte de venirea Mea, că Eu sunt cea de a şaptea trâmbiță, şi aşa se cheamă venirea Mea, se cheamă trâmbițarea celui de al şaptelea înger, şi am scos deasupra cartea Mea cu tine, că am putut să fac aceasta, după cum am proorocit în vremea Mea cu tine că voi împlini aşa. Şi iată, am împlinit prin cei mai mici, căci scris este în Scripturile cuvântului Meu cel de acum două mii de ani: *«Mulți din cei dintâi vor fi cei de pe urmă, şi cei de pe urmă vor fi cei dintâi».* Amin.

O, poporul Meu, deschide ochii şi vezi slava sfinților, slavă cerească, în care eşti cuprins în duh de duminică, fiule mic, ziua cea de a opta, cea dintâi a săptămânii şi cea de a opta zi, ziua slavei Mele, taina zilei venirii Fiului Omului, ziua învierii, ziua luminii, ziua facerii din nou a lumii, poporul Meu. Hai să ne bucurăm cu zi de învățătură, cu duh de creştere, cu lucrare de Duh Sfânt, că am în mijlocul tău Duhul Meu Cel Sfânt în fiii cei purtători de Duh Sfânt pentru tine, ca să ai tu lumină pe calea Mea cu tine spre toată împlinirea Scripturii venirii Mele, venirea Fiului Omului. Amin. Hai, aşează-te la învățătura împărăției cerurilor, să dăm din ea la cei ce se aşează la învățat şi să fim mărturisitori şi făcători de om sfânt, poporul Meu, că lucrarea Mea din mijlocul tău e lucrarea facerii omului sfânt, care Mă mărturiseşte pe Mine înaintea oamenilor şi care este mărturisit de Mine înaintea Tatălui Meu. Amin.

Pace ție, în duh de sărbătoare a tuturor sfinților Mei! Şi iarăşi voi veni peste tine cuvânt, ca să împlinim tot cuvântul cărții zilei de azi, cuvânt rostit de însăşi gura Mea, căci Eu sunt Cuvântul Care vine cu norii şi Se aşează peste tine pentru ca tu să ai viață, şi din belşug să ai, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Hai, popor trudit, că Eu, Domnul, voiesc să te învăț facerea omului sfânt. Hai să aşezăm în carte tot cuvântul cel de peste tine al zilei de azi, că sfinții stau la masă cu tine ca să mănânce cuvântul Meu, ca să vadă zilele venirii Mele. Hai, poporul Meu, să bucurăm sfinții, care n-au ținut seamă de ocara crucii şi care aşteaptă de la tine întâlnirea Mea cu tine în cuvânt.

Te-am învățat cândva să te măsori cu sfinții, poporul Meu. Şi cum vine aceasta? Pe vremea lui Verginica vorbeam şi le spuneam la cei de atunci care auzeau glasul Meu: *«Citiți viețile sfinților».* Aşa le spuneam, şi îi doream sfinți, dar e dureros pentru Mine şi pentru sfinți să citească şi să vorbească omul despre sfinți fără să se măsoare cu ei apoi, fără să le urmeze dorul lor de Dumnezeu şi lucrarea puterii credinței lor.

Sunt cu sfinții la masă cu tine, Ierusalime, şi am pus pe cei ce te învață să te învețe să stai mereu treaz pentru sfinți şi pentru îngeri între frate şi frate, între tine şi Mine, poporul Meu, căci sfinții aşteaptă de la tine hrană şi masă cerească cu tine pe pământ. Uită-te la păsările cerului cum vin ele pe pământ după apă şi după seminţe, căci Dumnezeu a făcut cerul pentru pământ, şi pământul pentru cer, dar cine mai vrea să ştie taina lucrării facerii?

Străbat văzduhul cu sfinții şi suntem pe aripi de îngeri slujitori ai venirii Mele cu sfinții şi îți spun să te uiți la păsările cerului cum se aşează ele pe pământ pentru apă şi pentru seminţe. Aşa vin Eu cu sfinții la masa ta după hrană şi după apă şi după cuvânt de cer nou şi de pământ nou, că Eu în această taină te-am cuprins, şi voiesc să lucrez din mijlocul tău facerea omului sfânt, care Mă mărturiseşte pe Mine înaintea oamenilor, după voia Mea, după învățătura Mea. Iar voi, copii ai Ierusalimului, trebuie să lucrați cereşte pe pământ şi să vă asemănați unul cu altul în duh, în cuvânt şi în faptă, că

vreau să aşez peste pământ şi peste om, prin Evanghelia Mea cu voi, credinţa botezului cu Duhul Sfânt, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt, şi pocăinţa spre iertarea păcatelor, şi apoi grăirea cea de cer nou şi de pământ nou pentru mărturisirea Mea şi a venirii Mele cu sfinţii, că e vremea Scripturii venirii Fiului Omului şi a sfinţilor Săi. Amin.

O, fiilor care-Mi daţi cuvântului Meu fiinţă în carte! Vin cu norii, şi glasul Meu se aşează în vuiet de vânt deasupra voastră, şi apoi şoapta lui grăieşte cu glas de om, după cum este grăirea gurii Mele peste om, dintru început şi până la sfârşit, fiilor scumpi, copii credincioşi care Mă aşezaţi cu grăirea Mea pe pământ. O, aşteaptă sfinţii grăirea Mea de peste voi. Aşteaptă cetele de sfinţi apă şi seminţe de pe masa Mea cu voi. Iar Eu te învăţ, Ierusalime, şi aceasta este masa sfinţilor Mei, şi îţi rostesc taina fericirii sfinţilor, că nu este fericire decât în omul sfânt, care ştie ce este dragostea şi dorul de Dumnezeu, că fără dragostea Mea în el şi din el omul este urât înaintea Mea. E urât omul fără cruce, fără această slavă prin care Eu M-am arătat cu slava Tatălui Meu înaintea oamenilor. E urât omul fără slavă. Cel ce este numai om şi nu are şi slava lui Dumnezeu peste el şi din el, acela este om urât, om sterp, care nu ştie decât iubirea de sine, iar Eu am spus: *«Cel ce voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine şi să-şi ia crucea, şi aşa să Mă urmeze, şi aşa să-Mi semene, şi să fie după chipul şi asemănarea Mea»*. Amin.

O, poporul Meu, ascultă de călăuză, că fără duhul cel ceresc în mijlocul tău nu poţi să mergi cu lumină pe cale. Călăuza vede şi ştie de la Mine şi îţi arată calea, adevărul şi viaţa, aşa cum Eu, Domnul, îi arătam lui Israel calea după ce l-am scos din Egipt. El însă n-a iubit adevărul şi viaţa peste el, şi s-a iubit pe el, şi a ameţit în loc să fi intrat în Canaan la vremea rânduită. O, cine nu are cruce, să aibă măcar ascultare cu iubire şi să aibă fericire prin dragostea şi dorul lui de Mine, căci sfinţii Mei nu numai pe acestea le-au avut, ci au avut toţi cruce, iar pentru bucuria de după ea n-au ţinut seamă de ocara ei, căci ei au ştiut prin credinţa şi dorul iubirii lor să se lepede de sine şi să Mă lase pe Mine cu faţa şi cu viaţa Mea în ei, şi cu voia Mea în fiinţa şi în fapta lor. Amin.

O, Verginico, învaţă-l pe Israelul Nostru de azi şi fă-ţi lucrarea cuvântului tău peste el şi revarsă-te mereu cu darul tău ceresc în cei ce Mă poartă pe Mine şi pe tine şi pe sfinţi, în drumul Nostru spre venire cuvânt pe pământ, şi apoi slava lui cea împlinită. Amin.

— Voiesc, Doamne, să-l învăţăm fericirea cu Tine pe poporul cel mic, că nu este fericire decât în omul sfânt, care ştie şi trăieşte dragostea şi dorul de Dumnezeu, că fără dragostea Ta în el, omul este urât înaintea Ta.

O, cum puteam eu să Te port între cer şi pământ în vremea trupului meu, cum puteam eu să mă las vas al Tău dacă nu ai fi pus Tu pe umerii mei crucea venirii Tale cuvânt pe pământ, ca să poţi intra Tu în trupul meu, în vasul meu, şi să grăieşti cu gura Ta prin gura mea? Acum însă grăieşti cu fiii Tăi de azi ca în rai, Doamne, căci jertfa trupului meu în care Tu ardeai ca focul când grăiai prin gura mea, a născut din ea fii ai Tatălui, care aud glasul Fiului Său, că Tu eşti Cuvântul Tatălui Nostru, Doamne. Eu pentru bucuria de a avea Tu popor n-am ţinut seama de ocara crucii, şi Te-am mărturisit aşa cum Tu ai lucrat din locuinţa Ta, care era trupul meu, şi nu m-ai supus Ţie până ce eu n-am zis *„Da“,* şi apoi Tu m-ai făcut cort al Tău din care grăiai şi Îţi făceai cu cuvântul popor, ca să-l faci apoi sfânt pe el. Amin.

Grăiesc ţie, Ierusalime mic al Domnului, să înveţi mereu, mereu şi să se prindă mereu de tine taina fericirii sfinţilor, că nu este fericire decât în omul sfânt, iar fără dragostea Domnului în el, omul este urât.

Vin sfinţii la apa şi la hrana vieţii, la masa Domnului cu tine, că nimeni nu poate sta fără să mănânce, între cei din cer şi între cei de pe pământ. Pe vremea trupului meu cu Domnul pe pământ, grăia Domnul şi le spunea celor ce Îi auzeau cuvântul, le spunea să citească vieţile sfinţilor, iar ţie îţi spune să le trăieşti şi să te faci făcător de sfinţi, ca să răsară sfinţi de pe urma lucrării tale cu Domnul şi să iasă din mijlocul tău facerea omului sfânt, care-L mărturiseşte pe Dumnezeu înaintea oamenilor. Amin.

O, fiilor din Ierusalim, măsuraţi-vă cu sfinţii, că ei se măsoară cu voi şi aşteaptă de la voi bucuria care le va fi împărţită, căci până nu se va plini toată slava tainei lui Dumnezeu cea pentru răscumpărarea făpturii, nimeni din cer nu are bucurie, ci numai dor şi numai lucrare şi numai aşteptare, fiilor. Luaţi învăţătură de creştere ca să fiţi făcători de sfinţi, că fără învăţătură peste om nu poate omul să se lepede de sine.

O, copii care aşezaţi peste Israel pe cele din cer mereu, pe cele din Dumnezeu prin lucrarea Lui cu voi! Învăţaţi poporul, învăţaţi-l taina omului nou, odihna Domnului, ziua a opta, care nu mai trece, ci se înnoieşte zi cu zi până la slava ei cea deplină, copii învăţători de viaţă peste Israel. Să aibă poporul timp pentru învăţătură de viaţă, şi apoi pentru viaţă. Să fie totul verde, fiilor, căci florile uscate nu sunt verzi. Să fie rai în toţi, să fie Domnul rod în toţi fiii Israelului nou, şi voi să turnaţi apă peste ei şi să le daţi hrana cea din cer, şi ei să crească sfinţi mereu, că sfinţii sunt cei frumoşi, iar cei mai frumoşi între sfinţi sunt cei ce mărturisesc pe Domnul, oamenilor, că a venit vremea slavei Domnului, şi totul trebuie să fie sfânt între voi şi dintre voi, iar acest rod să rodească sfinţi din oamenii care aud mărturisirea Domnului. Amin.

O, Doamne, ia-i şi îi învaţă Tu, că sunt ai Tăi. M-am mângâiat grăindu-le, şi i-am mângâiat pe sfinţi auzindu-mă grăind cu poporul Tău, şi am încununat sărbătoarea lor din mijlocul lui Israel cel de azi. Cuvântul Tău cel dulce îi învaţă mereu, dar dă-le har să Te mărturisească şi să Te împartă şi să-Ţi aduci pe pământ la vedere rodul slavei cuvântului Tău care vine cu norii şi grăieşte peste cei mai mici aşa cum grăiai cu omul în rai. Şi iată, cei din urmă sunt întâi. Amin, amin, amin.

— Am stat cu dor şi Eu, Verginico, pentru glasul tău peste ei, şi le vreau fericirea, că nu este fericire decât în omul sfânt care duce în duhul, în sufletul şi în trupul lui lucrul cel mistuitor ca focul, al dragostei şi al dorului de Dumnezeu, iar fără de acestea omul este urât înaintea Mea.

O, fiilor călăuziţi din cer, omul pe pământ se iubeşte pe sine şi tot aşa îl iubeşte şi pe aproapele său, îl iubeşte pentru sine, nu pentru Mine şi nu pentru aproapele său, şi n-am popor de sfinţi pe pământ între fiii oamenilor care nu învaţă din cer iubirea care se dă lui Dumnezeu din omul care o are pe ea. Nu este vrednic de Mine cel ce nu se leapădă de sine, iar omul nu ştie ce înseamnă această Scriptură a Mea. Nu poate să Mă iubească pe Mine cel ce se iubeşte pe sine nelepădându-se de sine, şi nu poate să Mă mărturisească viu unul ca acela dacă faptele lui sunt moarte, dacă nu au puterea şi faţa Mea în ele şi viaţa Mea cea dătătoare de viaţă peste om. Cine nu lasă pentru Mine tată şi mamă şi copii şi ranguri şi nume şi averi şi pe sine însuşi, nu poate să vină după Mine, şi

dacă vine, nu a venit, că nu este vrednic de Mine cel ce nu se leapădă de sine şi de rodul acestuia în el. Nu se poate să Mă mărturisească pe Mine cel ce se iubeşte pe sine, cel ce nu se leapădă de sine, că acela nu vorbeşte. Nu vorbeşte despre Mine acela, şi vorbeşte despre sine dacă stă lângă Mine. E plin de nemulţumiri şi de cârtiri cel ce nu se leapădă de sine când pleacă după Mine, şi acela nu pleacă după Mine, ci vorbeşte despre sine şi despre nemulţumirea de sine a lui. Eu prin acest cuvânt care vine cu Mine pe nori, lucrez facerea omului sfânt care Mă mărturiseşte pe Mine înaintea oamenilor, că Eu am spus că nu este un mai mare dar între darurile sfinte în om, ca darul mărturisirii cuvântului lui Dumnezeu şi a faptelor Lui între oameni. Amin.

O, fiilor care-Mi staţi călăuză şi far înaintea poporului, fiţi făcători de sfinţi, şi veţi fi, fiindcă sunteţi smeriţi cu inima şi puteţi să-Mi faceţi oameni sfinţi prin ceea ce lucraţi voi peste om, numai să iubească omul pe cele din cer, nu pe cele de pe pământ; să iubească pe cele din Mine, nu pe cele din sine, fiilor făcători. Cel ce primeşte cu dor şi cu dragoste învăţătura, acela primeşte şi creştere, acela primeşte iubire, şi cu ea e dulce înaintea Mea şi înaintea oamenilor, căci iubirea de Dumnezeu este iubirea care-l face frumos, care-l face sfânt pe om. Aceasta să puneţi voi peste popor, iubirea de Dumnezeu şi dorul de El mereu, mereu, fiilor. O, aşezaţi-vă să călăuziţi inima poporului, nu inimile poporului, căci o inimă vreau să fie în toţi, şi i-aş vrea plini de har întru toate, că i-am învăţat să nu lucreze fără călăuză, dar nu numai la cele pământeşti călăuză, căci călăuza face lumină sufletelor şi inimilor ca să vadă ele calea şi harul care este să fie pe calea Mea cu cei iubiţi ai Mei. Amin.

O, fiilor, o, copii ai poporului Meu, lăsaţi să stea fiinţa Mea în fiinţa voastră mereu, mereu, că vreau să fiţi după chipul şi asemănarea Mea de-a pururi, că Eu, cât am stat pe pământ cu trupul văzut, v-am spus că n-am stat ca pe pământ, ci ca în cer am trăit şi am lucrat şi am grăit şi am iubit, şi nu ca pe pământ, fiilor. Nu fiţi mari unii peste alţii, ci fiţi pildă cerească unii altora, şi asta să vă fie iubirea dintre voi, căci felurite sunt darurile, dar un singur Duh le călăuzeşte în cei ce, în numele Meu, stau mănunchi pe pământ. Amin. Nu numai când Eu vă aşez înaintea oamenilor mireasă a Mea, ci de-a pururi voi să fiţi plini de har: şi când lucraţi, şi când grăiţi, şi când zâmbiţi, şi când priviţi, şi când păşiţi, căci trebuie să vă vadă cerul de-a pururi, fiilor, şi de aceea v-am povăţuit Eu ca cea mai mare grijă să vă fie Duhul Meu din voi şi dintre voi, şi fără această grijă nici o clipă să nu staţi, ca unii care veghează înaintea Stăpânului lor cu iubirea dintre ei, cea mai mare ascultare pe care i-o puteţi voi închina cerului, fiilor. Cel ce nu primeşte învăţătura, cel de care nu se lipeşte povaţa cea spre zidire de om sfânt, acela este om urât, om gol, căruia i se vede ruşinea feţei lui şi inima lui stearpă de Dumnezeu şi de faptele lui Dumnezeu. Iar cel ce creşte pentru cer, acela este mărturisitor în toată vremea, prin însăşi lucrarea Mea în el şi prin harul Meu, care-l însoţeşte pe el spre mărturisirea cuvântului Meu cu duhul şi cu fapta. Amin.

Am împlinit peste voi sărbătoarea cea pentru sfinţi şi lumina ei, cuvântul Meu, care este lumina oamenilor, căci câtă vreme pot să grăiesc în lume, atâta sunt Lumina lumii. Eu le-am spus ucenicilor Mei să lucreze cât este lumină, *«căci vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra»,* şi le-am spus: *«Eu sunt Lumina lumii»,* şi tot aşa spun şi azi, şi Mă fac lumină, fiindcă lumină a lumii este cuvântul Meu, şi vai celui ce dă să sufle în această lumină şi în mersul Meu cu voi peste pământ, copii ai cuvântului vieţii care vine cu Mine cuvântând şi aducând omul de la moarte la viaţă şi de la păcat la sfinţenie. Amin. Luaţi mereu, buche cu buche, cuvântul Meu şi puterea lui în voi, şi Eu voi fi din voi Lumina lumii, mărturisirea lui Dumnezeu Cuvântul, cel mai mare dar pe care îl poate avea un om sfânt, un lucrător de har sfânt pe pământ. Amin. Nu părăsiţi strângerea laolaltă pentru creşterea sub călăuză. Umblaţi în lumină ziua şi noaptea, şi să fie viaţa voastră mereu, mereu sub ochiul Meu, şi mereu, mereu cu călăuza Mea peste voi, pentru cele cereşti din voi şi dintre voi; şi daţi, fiilor, slava celor pământeşti pe slava celor cereşti, căci trupul nu foloseşte dacă duhul nu este ca să dea viaţă de Dumnezeu în om. Nu slujiţi trupului, ci treceţi din trup în duh în toată vremea, căci cea mai frumoasă jertfă pe care I-o puteţi aduce lui Dumnezeu şi unii altora, este lucrarea Duhului Sfânt, cuvântul vieţii, şi aceasta este jertfă şi ardere de tot, şi aceasta este milă, fiilor, milă şi jertfă, copii ai venirii Mele acum, la sfârşit de timp. Amin, amin, amin.

Iar acum, binecuvântat să vă fie mersul pentru mărturisirea Mea peste pământ. Mergeţi, în numele Meu, şi arătaţi-Mă în voi cu lucrarea venirii Mele pentru răscumpărarea făpturii. Mergi, Ierusalime, căci pasul Meu şi umerii Mei sunt pe urma ta ca să te port şi să te slăvesc întru Mine, Ierusalime român. Mergi, poporul Meu, şi mărturiseşte-L pe Dumnezeu, iar Eu te voi mărturisi pe tine înaintea Tatălui Meu şi al tău, căci aceasta este cununa sfinţilor Mei pe pământ şi în cer, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 iunie 2003

Sărbătoarea Naşterii sfântului Ioan Botezătorul

N-a fost om mai dispreţuit decât Dumnezeu, Fiul Omului, şi decât proorocii Lui. A venit vremea răbdării de aur. Umilinţa este pentru cei ce se umilesc, iar tăria este pentru cei ce se ţin tari.

Cobor cu greu, şi prin greu, şi grăiesc cum pot şi cât pot, dar grăiesc, şi Îmi aşez în carte cuvântul zilei de azi, că e sărbătoare de prooroc, copii primitori ai cuvântului gurii Mele, copii zdrobiţi de încercări şi de dureri pe pământ. Lucrez cum pot, şi cum puteţi şi voi să staţi în faţa Mea, că sunteţi slăbiţi de tot, dar lucrez spre pomenirea celui mai mare între prooroci, Ioan Botezătorul. Amin.

N-a fost pe pământ om mai dispreţuit decât proorocul, om mai dispreţuit decât Dumnezeu Fiul Omului, Care lucrează cu Duhul Lui prin prooroci. N-a fost pe pământ şi în cer om mai zdrobit decât Dumnezeu în El Însuşi şi în toţi proorocii Lui, din veac şi până în veac. Dacă oamenii de pe pământ ar fi ascultat de prooroci şi ar fi urmat cu viaţa lor după cuvântul Meu cel prin prooroci şi cel rostit de Mine Însumi în vremea trupului Meu cel văzut pe pământ, ar fi fost fericirea cu omul. Dar iată, şi azi grăiesc, şi Eu Însumi vin de la Tatăl şi grăiesc, şi nu vrea omul să aşez peste el fericirea lui, iubirea de Dumnezeu, prin care-i vine omului toată pacea şi toată fericirea şi toată bucuria care-l face pe om asemenea Mie. Omul însă nu vrea de la Mine decât binele lui, iar când dorul Meu nu se mai potriveşte cu dorurile lui, cu plăcerile lui, cu bucuriile lui, omul Mă aruncă, Mă necinsteşte pentru numele lui, şi apoi prin el este dispreţuit de oameni numele Meu, numele lui Dumnezeu.

Cobor cu durere, că tot ce Mă doare pe Mine, vă doare şi pe voi, şi tot ce vă doare pe voi, Mă doare şi pe Mine, copii care staţi pironiţi în dureri şi în neputinţe pentru măreţia lu-

crării cuvântului Meu care vă însoţeşte pe voi. O, abia Mă mai puteţi purta cu venirea Mea la voi ca să pot să dau peste pământ apoi cuvântul venirii Mele. O, abia mai puteţi deschide venirii Mele, căci sunteţi îndureraţi adânc. Dar Maica Mea M-a rugat să nu vă iau, să nu vă şterg durerea, ca să semănaţi cu Mine şi cu ea, fiilor apăsaţi de crucea Mea peste voi, de venirea Mea pentru mântuirea omului. Alinaţi-vă din Scripturi, alinaţi-vă din suferinţele pentru numele Meu ale sfinţilor prooroci şi apostoli şi daţi poporului zdrobit, ca şi voi zdrobit de dureri şi de mila de voi, daţi-i cuvântul sărbătorii zilei de pomenire a proorocului Meu Ioan Botezătorul.

Nu ştiu cum şi prin cine să Mă mai strecor cu puteri pentru Mine în voi şi să vă şterg lacrimile cele dinăuntru şi cele de pe obrăjori, şi care vă fac frumoşi şi dulci înaintea Mea şi înaintea proorocilor care ca şi voi au plâns în vremea lor cu Mine peste oameni. N-a fost pe pământ om mai dispreţuit, om mai lovit şi mai învinuit şi mai părăsit decât proorocul şi decât Dumnezeu Fiul, Cel neprimit de tăria celor tari. O, sunteţi lipsiţi de tot ajutorul de pe pământ, dar staţi de-a dreapta Mea răbdând până ce voi pune la pământ toată durerea care încurcă drumul Meu cu voi, toată necredinţa şi loviturile care vă slăbesc pe voi ca să nu mai pot Eu în voi. Răbdaţi, fiilor, şi daţi poporului de veste că a venit vremea răbdării de aur, şi să fie duhovnicesc poporul şi să se îndeletnicească cu sărăcia şi cu rugăciunea şi cu pacea Mea cea durută, pe care o aveţi şi voi în voi, că Eu vă voi mângâia, şi voi face şi pe poporul Meu să simtă mângâierea Duhului Sfânt, Care lucrează în vreme de dureri, că voi trebuie să vă îndeletniciţi cu fericirea care plânge pentru Mine în voi, şi ea să vă fie mângâierea. Amin.

Ioan, cel mai mare între prooroci, este în coborârea Mea de azi cuvânt peste voi, şi are lângă el pe trâmbiţa Mea Verginica. El a fost acum două mii de ani înaintemergătorul venirii Mele, iar ea, acum; acum, până ca voi să-Mi primiţi venirea. O, cu cine să Mă mai ajut Eu pentru puterea Mea din voi? O, cu cine să mai pot Eu pentru voi ca să puteţi voi pentru Mine şi pentru omul care vrea cu toată inima lui mântuirea cea de la Mine? O, cine, fiilor, mai ştie cum şi cu ce se capătă mântuirea? Eu milă voiesc, nu jertfă, fiindcă mila poartă în ea jertfa. Amin.

Ajuns-am vreme de strâmtorare, fiilor. E vremea răbdării sfinte, e vremea nădejdii sfinte, e vremea credinţei că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, voi putea Eu în voi şi în cei ce Mă iubesc ca şi voi. Mă pornesc cu tot cerul din loc în loc pentru pâinea voastră cea de toate zilele şi pentru ca să vă scot de sub greu şi să vi-l uşurez şi să vă învăţ cu răbdarea, că tot greul şi toate lipsurile sunt spre albirea voastră, spre pregătirea poporului sfânt şi spre duh de rugăciune pentru venirea Mea. Am voit mereu să iau de pe voi greutăţile care vă apasă în jos şi să pot Eu prin voi cu slava cuvântului Meu peste pământ şi peste om. Dar nu am cu cine să Mă sprijin pentru voi de pe pământ, căci duhul cel potrivnic Îmi pune piedică mereu şi nu pot să grăiesc aşa cum este în Mine grăirea Mea pentru voi, ci grăiesc cum pot, ca să vedeţi cât vă port durerea, cât vă simt urcuşul, copii de sub crucea venirii Mele cuvânt pe pământ, că Eu v-am spus de crucea voastră cu Mine că dă să se facă tot mai grea, iar durerea Mea pentru voi creşte tot mai mare, şi cu ea vă alin pe voi, că n-am cu ce altceva să vă mai alin pe pământ.

V-am îmbiat pe voi, cei ce-Mi purtaţi cuvântul de la cer la pământ, să lucrez prin voi cu semne, fiilor, dar umilinţa voastră Îmi stă împotrivă. V-am descoperit pe voi tot mai mult ai Mei, dar am spus că nu vă va fi mai uşor, ci tot mai greu, şi tot mai puţin veţi fi primiţi din partea Mea, că pe cine Eu l-am numit pe pământ, pe acela l-a şi prigonit necredinţa din om şi invidia din om şi nepăsarea din om. Vă mângâi cu sfinţii, vă alin în taină, vă dau mâna să treceţi peste greu, vă iau pe umeri când nu mai puteţi, dar nu uitaţi că Eu v-am învăţat pe voi încă de când v-am tocmit pentru ca să-Mi fiţi firul coborârii Mele, v-am învăţat să nu cădeţi sub dureri, şi să rostiţi peste ele legătură nedezlegată, ca să nu vă doboare ele pe voi, şi să vă am punte a Mea spre om, căci sunt cu zilele venirii Mele peste pământ, fiilor. V-am spus să nu vă doară nimic şi de la nimeni decât dacă aţi şti că e Domnul supărat pe voi; şi nu ştiam cum să vă mai ridic spre Mine şi să vă întăresc, şi Eu, şi trâmbiţa Mea, care venea cu Mine la voi în cuvânt. Dar voi aţi suferit mult, mult dispreţ, pentru că trebuia să semănaţi cu Mine, fiilor. N-a fost pe pământ om mai dispreţuit decât Dumnezeu şi decât purtătorii de Dumnezeu, iar Ioan proorocul iată ce vă spune vouă:

— Voi, purtători ai venirii Domnului, mă dau vouă pildă de răbdare şi de bucurie a crucii, căci sfinţii nu ţin seama de ocara crucii, pentru bucuria de după ea. Eu de copil am fost prigonit, şi am stat în pustie până la vremea Domnului, Care a venit şi a purtat pe umerii Lui mântuirea omului, crucea păcatelor omului, copii ai suferinţei.

Suferinţa voastră lăcrimează pe sfinţi. Ocara crucii vă apasă, iar voi sunteţi fără de apărare, căci cei tari sunt tari şi nu sunt slabi ca voi şi nu se ruşinează de slăbirea voastră cea fără de apărare şi nu se tem de Dumnezeu. Umilinţa este pentru cei ce se umilesc, iar tăria este pentru cei ce se ţin mari. Eu însă am fost glasul Domnului şi am spus răului rău, şi apoi am suferit pedeapsă de la om, şi apoi am stat lângă Dumnezeu Tatăl, ca să-L rog mereu de lângă El pentru om, că aşa sunt sfinţii cerului pe pământ şi în cer, sunt miloşi şi suferă aşteptând mântuirea omului.

Luaţi putere din duhul proorociei. Luaţi din duhul meu şi nu vă temeţi de om. Nu lăsaţi pe Domnul jos, că voi trebuie să creşteţi cât venirea Domnului, dar feriţi-vă să nu slăbiţi, şi staţi la adăpost de supărări, şi Domnul vă va ajuta aşa, căci eu de lângă sfinţi şi de lângă prooroci mă rog pentru puterea voastră prin greul venirii Domnului. Cel ce zice că-L iubeşte pe Dumnezeu, şi pe voi vă umple de suferinţă şi de lacrimi, acela nu înţelege naşterea cea de sus ca să se lase cuprins de ea şi ca să semene cu Domnul şi cu sfinţii, şi cu voi apoi.

Tu pe aceştia, Doamne, care-Ţi poartă glasul acum spre venirea Ta, aşa cum eu am fost glasul Tău atunci, înainte de drumul crucii Tale pentru mântuirea omului, ajută-i pe ei din cer dintre sfinţi şi dintre prooroci, ajută-i în lipsuri, ajută-i Tu, că omul Îţi dă cu lingura, iar cu coada lingurii Îţi scoate ochii şi n-ai cu cine să Te ajuţi pentru ei de pe pământ. Omul s-a făcut mai mare ca Tine, Doamne, şi nu Te mai ascultă şi nu mai are nevoie de Tine când Tu nu vrei ca el.

Ai milă de cei cu greul Tău peste ei! Ai milă, Doamne! Ai milă, Tată şi Fiule şi Duhule Sfinte, Care lucrezi prin prooroci!

Ai milă, mamă, de lângă Fiul tău, Iisus Hristos, ai milă de cei cu povara venirii Fiului Omului pe umerii lor!

Ai milă de poporul Tău, Doamne al puterilor, şi dă-i lui taina fiinţei Tale în om, şi să vadă lumea lumina poporului Tău cel de sub cruce! Amin, amin, amin.

— Eu de mila voastră, fiilor duruţi, vă iau şi intru cu voi în cămară şi vă mângâi şi vă ajut, căci aşa este scris: *«Intră, poporul Meu, ascunde-te*

puţine clipe, căci mânia va trece, şi Eu te voi preaslăvi pentru numele Meu». Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2003

Sărbătoarea sfinţilor apostoli Petru şi Pavel

Cuvântul Domnului este venirea Lui în al optulea veac după facerea omului. Împărăţia Domnului în om se vede de departe. Cel stăpânit de sine stă deasupra lui Dumnezeu. Apostolii se scoală pentru judecata lui Israel. Sfârşitul lumii este începutul împărăţiei sfinţilor.

Mă pornesc cu izvorul cuvântului Meu pe pământ peste poporul Meu şi peste om, şi porţile Mi se deschid, şi Eu, Dumnezeu Cuvântul, Fiul Tatălui Savaot şi Fiul Omului, cuvintez şi Îmi păstoresc turma şi n-o las fără hrană, că nimeni şi nimic nu poate trăi fără hrană. Amin.

Bucuria ucenicilor Mei e cât cerul şi pământul, că îi am cu Mine în coborârea Mea, fiindcă Eu, Învăţătorul lor Cel de acum două mii de ani, le-am făgăduit lor că la naşterea din nou a lumii ei vor judeca pe poporul Meu Israel, pe poporul care M-a răstignit şi pentru care am murit, şi care Mă aşteaptă să vin şi zice că va veni Mesia.

O, copii care-Mi sunteţi porţi pentru ca să intru cuvânt în carte! Cuvântul Meu de peste voi este venirea Mea. Spun aceasta ca să fie judecată lumea care nu Mă aşteaptă să vin. Amin. Acum două mii de ani când a venit vremea să vin de la Tatăl şi să Mă fac Fiul Omului, n-au vrut nici cărturarii, nici fariseii, nici învăţătorii legii, nici poporul Israel n-a vrut să înţeleagă venirea Mea care era scrisă în prooroci, şi îl aud şi azi pe Israel că va să vină Mesia. Dar Eu am venit atunci, şi nu M-au crezut decât câţiva, începând cu Zaharia şi Elisabeta, care pregătiseră pe Fecioara în care Eu, Fiul Tatălui Savaot, trebuia să cobor cu sămânţă de Duh Sfânt şi să Mă nasc Om între oameni, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat fiind. Şi M-a cunoscut Ioan Botezătorul apoi, care era cu puţin înainte de Mine întrupat de la Dumnezeu prin cuvânt, având de părinţi pe pământ pe Zaharia şi Elisabeta. Şi M-a cunoscut Fecioara mama Mea, şi M-au cunoscut apoi fraţii Mei, cei ce erau fiii lui Iosif, iar când eram prunc micuţ, M-au cunoscut păstorii cei trei de la oi, şi magii cei trei, şi Simeon cel bătrân de zile, şi Ana proorociţa. Şi apoi, fiilor, M-au cunoscut ucenicii Mei cei doisprezece, şi de la ei, M-au cunoscut iarăşi câţiva pe care-i trimiteam prin cetăţi ca să pot intra Eu apoi cu ucenicii şi ca să pot sta cu ei în mijlocul mulţimilor adesea, şi ca să-Mi fac lucrarea cea de trei ani şi jumătate, chemarea omului spre împărăţia cerurilor cu care venisem pe pământ în veacul al şaselea după ce l-am zidit pe om, şi apoi poporul Israel M-a pus pe cruce ca să mor şi ca să nu mai fiu. Dar dacă Eu sunt Cel ce sunt, tot aşa am fost şi atunci, şi moartea şi iadul au fost biruite de Mine, şi M-am sculat dintre morţi şi am împlinit lucrarea mântuirii lumii, şi apoi M-am aşezat din nou în cele ce nu se văd, de-a dreapta Tatălui Meu, locul Fiului Său. Amin.

O, fiilor, n-a crezut lumea atunci că Eu sunt Mesia, Cel ce era scris să vină. N-au crezut decât cei pe care Tatăl Meu i-a orânduit spre taina aceasta. O, copii ai venirii Mele de azi, nu crede nici acum lumea că Eu sunt Fiul Omului, Cel ce era scris să vină, şi iată-Mă peste pământ cuvânt din mijlocul vostru, iată venirea Mea după şapte mii de ani de la facerea omului, căci am venit în al optulea veac, cu care am început pe pământ împărăţia Mea cu omul, aşa cum aş fi voit şi la început să stau cu omul în rai şi să-i fiu Dumnezeu, dar el s-a semeţit că este împărat peste toată făptura. Toţi îngerii îi slujeau lui după ce l-am făcut, căci Eu Mă odihneam în el cu toate cetele de îngeri, şi cel mai frumos dintre îngeri îi slujea şi mai mult, iar când omul s-a înălţat prin semeţie, Lucifer i-a slujit omului şi semeţiei lui, şi apoi a căzut cu numărul oastei lui îngereşti. Iar Eu, Fiul Tatălui, Eu, Făcătorul omului, i-am spus lui Mihail arhanghelul să dea poruncă îngerilor şi să spună: *«Să stăm bine şi cu frică şi cu luare-aminte!».* I-am spus aşa să spună, ca să nu mai cadă şi celelalte cete de îngeri, care ar fi putut sluji semeţiei omului. Şi atunci, Mihail a rămas îngerul Meu, aşa cum fiecare om are îngerul lui, căci Eu după chipul şi asemănarea Mea l-am zidit pe omul cel întâi zidit, căci numai pe acela l-am zidit Eu, numai pe acela, fiilor.

Cuvântul Meu de peste voi este venirea Mea în al optulea veac după facerea omului. Spun aceasta ca să fie judecată lumea care nu Mă aşteaptă să vin, aşa cum nici acum două mii de ani când am venit, nimeni din lume nu a voit ca Eu să vin, chiar dacă toţi ştiau şi spuneau că va să vină Mesia. Dar Eu, din loc în loc mergând cu ucenicii Mei, îi strângeam pe cei aleşi cu credinţa şi îi făceam ucenici şi ucenițe, pentru credinţa lor în venirea Mea după cinci mii de ani de la căderea omului din rai şi de la căderea îngerilor din cer, care erau ceata lui Lucifer, cel mai frumos între căpeteniile îngerilor, dintre cele zece cete îngereşti.

Mergeam cu ucenicii prin cetăţi şi M-a primit femeia samarineancă, cu credinţa ei în venirea lui Mesia, iar Eu stând de vorbă cu ea la fântâna lui Israel i-am spus: *«Eu sunt, Cel ce grăiesc cu tine».* O, şi M-au primit mulţi apoi, iar după aşezarea Mea lângă Tatăl, după patruzeci de zile de la învierea Mea din cruce, şi după ce dădusem apoi peste ucenici slava Duhului Sfânt şi mângâierea şi puterea Lui, M-au primit şi mai mulţi, căci ei mergeau prin lume prin trimiterea Mea şi mărturiseau propovăduindu-Mă că am venit şi am adus lumii mântuirea prin naşterea şi moartea şi învierea Mea, şi mulţi credeau şi se botezau şi se făceau creştini, din care apostolii Mei aşezau episcopi peste cei ce se făceau biserică a Mea cu trupul, cu sufletul şi cu duhul. Amin.

E dulce sărbătoarea de azi, sărbătoarea apostolilor Mei Petru şi Pavel: unul, pentru poporul Israel, care se făcuse credincios şi biserică a Mea, iar celălalt, pentru neamurile pământului, ca să-i facă creştini, fii duhovniceşti, Israel după duh, aşa cum Eu i-am făgăduit lui Avraam despre seminţia lui cea din făgăduinţă şi care va fi ca stelele cerului de multă şi de nepământească între cei purtători de trup, şi aleşi şi culeşi din lume ca să fie ai lui Dumnezeu pe pământ, propovăduind ei în fiecare timp apoi împărăţia Mea dinăuntrul lor, împărăţie prigonită de cei ce nu au voit şi nu voiesc să vin. Împărăţia Mea în om este cu putere şi cu slavă multă în om şi se vede de departe şi de aproape de către cei credincioşi şi de cei necredincioşi, iar cei ce prigonesc pe pământ împărăţia Mea îi prigoneau pe cei ce o aveau în ei cu slava ei, care trecea prin foc şi prin apă şi prin chinuri cu ei, iar ea, împărăţia Mea din ei, se slăvea împotriva prigonitorilor până ce sfinţii Mei treceau spre Mine, locaşul lor ceresc, şi lăsau în urma lor pe pământ sămânţa împărăţiei cerurilor, credinţa în Fiul lui Dumnezeu, Care a venit să mântuiască pe omul cel căzut din Dumnezeu şi să-l facă, prin credinţa în Mine, om după chipul şi asemănarea Mea, şi în care Eu străluceam cu împărăţia Mea, începând cu ucenicii Mei cei doisprezece, şi apoi cu toţi cei ce s-au asemănat lor prin lepădarea de sine şi prin cruce, ca şi

Mine, că nu este ucenic mai mare decât Învățătorul său, dar orice ucenic desăvârşit este ca Învățătorul său. Amin.

Lumea cea de azi, ca şi lumea cea de acum două mii de ani, nu crede venirea Mea. Cea care-şi zice azi biserică a Mea, cale a Mea spre oameni şi a oamenilor spre Mine, ca şi cea de acum două mii de ani care-şi zicea a Mea, nu crede venirea Mea. Nu poate omul plin de sine să creadă şi să vadă şi să înțeleagă cuvântul venirii Mele ca să-l ia de viață şi de cale a lui spre Mine. Cel ce îşi este sieşi stăpân, acela a călcat peste Dumnezeu, ca şi Adam, care a zis că îşi va pune scaunul său deasupra lui Dumnezeu, iar când cel mai frumos între îngeri i-a slujit lui, atunci a căzut omul prin semeție, şi apoi prin neascultare.

E dulce sărbătoarea de azi, sărbătoarea ucenicilor Mei care au apostolit în numele Meu, făcând şi mai mari semne şi minuni decât am făcut Eu, căci Eu eram în ei ca să se adeverească mărturisirea lor prin puterea Mea din ei, şi cu care Eu lucram din ei, căci le-am spus: *«Eu sunt în voi, şi voi, în Mine»*. Amin, amin, amin.

— Tu, Învățătorule Care ai cuvintele vieții; Tu, Cel ce ne-ai făgăduit că noi vom judeca cele douăsprezece seminții ale lui Israel şi toate neamurile pământului, împreună cu cel mare între noi, Pavel apostolul; Tu, Cel ce ne-ai ales, prin semne şi minuni, din neamul lui Israel, ca să ne faci izbăvitori pentru acest neam, îl chemăm pe Israel cel după trup înaintea scaunului Tău de judecată, lângă care de o parte şi de alta suntem noi, cei din neamul lui Israel cel după trup, ucenicii Tăi cu care ai umblat pe pământ pe vremea propovăduirii Tale de trei ani şi jumătate, şi apoi prin trimiterea Ta peste tot, ca să chemăm neamurile la pocăință spre iertarea păcatelor lor, aşa cum Tu ne-ai hărăzit să lucrăm şi să împlinim iertarea păcatelor celor ce se vor boteza în numele Tău cel din Tatăl şi din Duhul Sfânt.

Judecata noastră peste Israel cel după trup este aceasta că Tu ai venit acum două mii de ani de la Tatăl, iar el, poporul Tău ales, s-a îngâmfat pentru el însuşi şi Te-a pus pe cruce ca pe un om făcător de rele, ca să-şi scape de cădere slava lor şi statul lor pe scaunul lui Dumnezeu înaintea oamenilor. Judecata noastră peste Israel este aceasta că Te-a vândut spre răstignire pe bani, iar ei sunt sub blestemul banului, de atunci şi până azi, şi se semețesc peste neamurile pământului că ei sunt poporul Tău cel ales prin părinții noştri, Avraam, Isaac şi Iacov, şi apoi prin puterea Ta cu care Te-ai arătat în Moise, care l-a scos pe Israel din robia lui din Egipt, ca să-l întoarcă în Canaan, țara făgăduită lor prin Avraam.

Stăm în cele ce nu se văd, deasupra grădinii Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, pe care Tu l-ai descoperit în locul lui cel ales de Tine dintru început. Stăm de o parte şi de alta pe tronuri, alături de tronul Tău. Tron şi tronuri, ținute în văzduh pe aripi de heruvimi şi de serafimi şi de îngeri în zeci de mii de mii, care-Ți slujesc Ție şi sfinților Tăi şi proorocilor Tăi, şi le spunem celor din neamul lui Israel cel după trup, şi din care şi pe noi ne-ai ales ucenici ai Tăi după ce am lăsat totul şi pe noi înşine pentru numele Tău şi pentru Evanghelia venirii Tale, şi le spunem aşa: aceasta este cea de a doua venire a Fiului lui Dumnezeu Tatăl Savaot, aşa precum a spus El că va veni iarăşi să judece viii şi morții, şi a Cărui împărăție nu a avut şi nu are şi nu va avea sfârşit, căci El este Alfa şi Omega, Cel de la început şi Cel de la sfârşit, Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului, Care S-a născut din mamă Fecioară în veacul al şaselea de la facerea lumii şi a omului cel zidit de El, Fiul Tatălui Savaot, Cel răstignit ca un om de poporul iudeu acum două mii de ani, după ce a fost vândut de Iuda, cel dintre noi cei doisprezece ucenici ai Lui, lui Caiafa şi lui Anna şi lui Pilat, ca să fie răstignit, precum a fost scris în prooroci, în psalmi şi în legea lui Moise că va să se împlinească cu El.

Suntem israeliți, şi de lângă Tatăl şi de lângă Fiul Său grăim vouă, celor din seminția lui Israel cel după trup; vouă, poporului ales prin Avraam, Isaac şi Iacov, şi izbăvit din robie prin Moise. Suntem martorii învierii Lui cea de acum două mii de ani şi ai Evangheliei împărăției cerurilor care a fost proorocită să vină pe pământ. Şi iată, suntem în cea de a doua venire a Fiului lui Dumnezeu pe pământ, pregătindu-Şi țara nunții cu cuvântul facerii din nou a lumii, țara română, pământul cel ales de la facerea lumii pentru cea de a doua venire a Sa, căci poporul Israel L-a răstignit pe El, şi atunci El Şi-a zidit popor pe poporul român, prin propovăduirea Evangheliei Lui pe acest pământ prin cel întâi chemat de El între noi, apostolul Andrei, ucenic al botezătorului Ioan, şi care a pus peste acest pământ al începutului pământului la ieşirea lui din ape în vremea facerii lumii pecetea lui Iisus Hristos, Mesia, Cel proorocit de prooroci, pecete neştearsă, pe care s-a zidit poporul român, şi din care acum, în cel de al optulea veac de la facerea lumii, El Şi-a ales ucenici mărturisitori venirii Lui cuvânt pe pământ, şi prin care, ca un Făcător a toate, face cerul cel nou şi pământul cel nou şi veacul ce va să fie, precum scrie în prooroci că va face El când va veni pentru învierea morților şi pentru naşterea din nou a lumii, martori fiind şi noi, ucenicii Lui cei de acum două mii de ani, ca să vedem şi să ne bucurăm de făgăduința făcută nouă şi împlinită acum.

Sculați-vă spre pocăință şi spre iertarea păcatelor, voi, cei din neamul nostru, Israel cel după trup, căci Mesia, Cel ce a venit acum două mii de ani, şi Care a murit pe cruce şi a înviat şi S-a înălțat lângă Tatăl ca să-i tragă pe toți la Tatăl, după cum El a făgăduit atunci, iată-L întru a doua Sa venire. Şi iată țara strălucirii, Noul Ierusalim, în care-Şi are El sălaş şi popor şi pământ nou, pământul cel întâi ieşit din ape la facerea cerului şi a pământului, pământul român, vârful pământului, pe care El Şi-a aşezat lucrarea venirii Sale şi cuvântul Său, legea vieții, spre care vor curge toate neamurile pământului, din cele patru vânturi, ca să ia viața şi legile ei şi ca să umble pe căile vieții apoi. Deschideți cărțile proorocilor şi ale psalmilor şi cărțile lui Moise şi învățați să citiți bine în ele, şi veți găsi țara strălucirii despre care a grăit Daniel proorocul prin Duhul Domnului. Citiți cu înțelepciunea umilinței şi aplecați-vă apoi să veniți să beți din albia râului vieții şi să vă spălați în el fața şi viața şi inima şi mintea şi iubirea şi să vi le faceți noi, că Domnul a spus prin Isaia proorocul: *«Eu fac un lucru nou, şi muguri pentru el, şi pe toate noi le fac»*. Amin. Citiți în prooroci şi înțelegeți cum rosteşte de desluşit Duhul Sfânt când spune: *«Vedeți, voi, îngâmfaților, şi mirați-vă şi pieriți, căci Eu lucrez în vremea voastră o lucrare pe care dacă va spune-o cineva nu o veți crede»*. Dar noi, apostolii lui Iisus Hristos, cei de acum două mii de ani, vă spunem dintre cei vii ai vieții veşnice: credeți această venire a Domnului, ca să nu pieriți, căci noi, martori din poporul Israel cel după trup, rostim acum numele fiecărei seminții a lui Iacov, şi pe cei mântuiți ai ei care vor crede. Amin.

— O, Învățătorule Doamne, Tu eşti Fiul Omului, Care vii cu norii, şi vii cu sfinții şi cu ucenicii Tăi şi ne arăți împlinirea Scripturilor venirii Tale cea de la sfârşit de timp. Dar Tu eşti începutul şi sfârşitul, şi eşti sfârşitul şi începutul, şi eşti învierea morților, începând de

acum două mii de ani, şi eşti Învăţătorul lumii, Doamne, şi lumea nu Te cunoaşte.

Eu, apostolul Tău care mi-ai pus numele Petru, mi-ai pus mărturisirea prin care eu Te-am numit Hristos, Fiul lui Dumnezeu, temelie bisericii; şi pe ea, adică pe Fiul Cel mărturisit de mine Fiul Tatălui, Cel viu în veci, ai zidit biserica Ta, şi nu e biserica Ta biserica lumii, iar lumea nu Te cunoaşte prin învăţătorii şi cărturarii ei. Eu însă m-am lepădat de mine însumi şi Te-am luat pe Tine în mine, şi aşa Te-am cunoscut, şi apoi Te-am iubit, şi nu ştiam cum să Te iubesc, cum trebuiai iubit, iar Tu m-ai învăţat, şi apoi am avut în mine Duhul Tău. Amin.

— Iar eu, apostolul Tău care mi-ai pus numele Pavel, m-ai făcut din prigonitor al Tău, fără să ştiu că Te prigonesc, m-ai făcut apostol peste neamurile pământului şi peste învăţaţii lumii, mărturisind eu cum m-ai luat Tu de slujitor şi cum m-ai făcut Tu să Te înţeleg cu venirea Ta, din prooroci, din psalmi şi din legea lui Moise, fiindcă ştiam cu mare râvnă toate cele scrise despre Tine, iar în ziua când Te-ai făcut mie cunoscut mi-a orbit vederea ochilor, şi le spun acum la toţi cei care voiesc să Te vadă că eu am orbit numai la lumina care Te îmbrăca pe Tine ca şi cu o haină, şi am căzut la pământ, şi apoi Te-am întrebat: *«Ce să fac, Doamne?»* când Tu mi-ai spus că eşti Hristos, pe Care eu Îl prigoneam. O, ce dulce vii în adierea vuietului de vânt cuvânt pe pământ la cei mai mici ai Tăi, întorcându-mă cu mintea la ziua când ai grăit peste mine pe drumul Damascului ca să mă faci ucenic al Tău şi să torni în mine mai mult ca în toţi, că îmi cunoşteai puterea înţelepciunii cea din lege şi din fire, şi m-ai îmbrăcat în Duhul Sfânt şi m-ai mărturisit bisericii Tale prin proorocul Anania din Damasc, ca să mă primească de la Tine trimis biserica Ta. Venirea Ta e dulce. E cuvânt venirea Ta, iar Duhul Tău şi cuvântul Tău Te acoperă în taina sa, şi dulce este glasul Tău peste cei ce cred venirii Tale, şi dulce eşti cu venirea Ta după om, şi vai de cei ce doresc ziua Ta, că ei nu ştiu că Tu eşti lumină topitoare. Dar eu le spun la aceştia că eu când am privit haina slavei Tale din care mi-ai vorbit, mi-a orbit vederea la vederea Ta, Fiule al Tatălui Savaot, Hristos, Mântuitorul lumii credincioase. Amin.

— Te slăvim noi, ucenicii Tăi cei de acum două mii de ani. Te mângâiem din mijlocul sfinţilor şi al proorocilor, că am fost toţi prooroci, şi plini de Duhul Tău Cel Sfânt, şi Te iubim întru venirea Ta la poporul Tău din mijlocul neamului român, şi ne sculăm pentru Israel cel după trup, să-Ţi mărturisim venirea Ta a doua oară pentru naşterea din nou a lumii şi a lui Israel, şi îl chemăm la izvor, la Betleemul Tău de azi, în care Te naşti cuvânt peste pământ. Şi ne sculăm pentru Israelul Tău cel din români, poporul cuvântului Tău de la venirea Ta acum, la sfârşit şi la început de timp, pentru ca să-i tragi la Tatăl pe toţi cei care cred, Doamne, aşa cum Tu ai făgăduit. Dă-i ajutor poporului Tău de azi din români, că e mic şi fără ajutor de pe pământ. Dă-i din cer ajutor, şi ne fă trimitere de lângă Tine, să lucrăm pentru aşezarea peste pământ a venirii Tale şi pentru ei, cei atât de lipsiţi de puteri şi atât de firavi înaintea venirii Tale râu de cuvânt peste pământ, râul vieţii, spre care îl chemi pe Israel, neamul nostru cel după trup, ca să se boteze spre pocăinţă şi spre iertarea păcatelor, şi pe toate neamurile pământului le chemi, începând de la Ierusalim. Tu eşti Domnul puterilor, şi dă-ne trimitere să mergem în ajutorul Tău cu puterile cereşti, ca să aibă ei putere cum să Te împartă peste pământ, şi să stea ei înaintea Ta pentru ca să vii, şi ei să Te primească cu cuvântul vieţii, pe care să-l ia apoi cele patru vânturi şi să ducă peste tot peste pământ vestea că Tu ai venit şi păstoreşti cu toiag de fier, cu cuvânt de Duh Sfânt, pe toţi cei ce vor auzi şi vor crede spre pocăinţă şi spre iertarea păcatelor şi spre duh de sfinţenie în trup şi în duh, că toate sfârşitu-s-au, aşa cum Tu ai spus, şi vine slava Ta şi strălucirea ei; pentru mulţi cu bucuria mângâierii şi, iarăşi, pentru cei necredincioşi, cu durerea orbirii lor cu care ei nu Te cunosc şi nu Te văd întru venirea Ta. Amin, amin, amin.

— Bucuria Mea aţi fost voi, ucenici ai Mei. Mângâierea Mea aţi fost când am venit pe pământ arătându-Mă vreme de trei ani şi jumătate Fiu al Tatălui, mărturisit din cer de către Tatăl, şi de pe pământ de voi. N-aţi plecat de lângă Mine după ce toţi, de teamă şi de necredinţă, M-au părăsit. Voi aţi rămas până la răstignirea Mea cu Mine, şi M-aţi mângâiat cu iubirea din voi, şi apoi Eu v-am pus la adăpost ca să rămâneţi urmaşi ai Mei, fiindcă Eu M-am dus spre jertfire, după cum era să împlinesc Scripturile cele despre Mine. Fiţi şi acum mângâierea Mea şi mergeţi cu harul cel de sus şi cu puteri cereşti şi ajutaţi-i pe cei din urmă fii ai lui Dumnezeu, că sunt mici şi plăpânzi, şi prin ei voiesc să-Mi răspândesc vestea şi puterea venirii Mele peste tot pământul, şi în iad, şi în cer, şi în văzduh, spre naşterea din nou a lumii prin cuvântul venirii Mele. Amin.

Să vină popoarele şi să vadă umilinţa Mea cu care M-am coborât după om în întunericul lumii de azi, şi să vadă sub povara crucii venirii Mele pe cei mai mici dintre sfinţi, şi din care, vrând-nevrând ei, Eu am făcut din ei lumină peste lume, cuvântul Meu peste pământ, portari care deschid Fiului lui Dumnezeu Cuvântul, Învăţătorul lumii.

Pace vouă în mijlocul celor mici şi puţini ai Mei, la care Eu cobor venirea Mea! Nici voi n-aţi fost mai mulţi, nici ei nu sunt mulţi, dar ei sunt cuvântul Meu peste pământ şi am făcut din ei vestea şi trâmbiţarea venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl. Amin, amin, amin.

Iar vouă, copii apăsaţi de povara venirii Mele, fi-va să vă mângâi, că mila Mea de voi Mă ţine numai lângă voi, că sunteţi mici şi Îmi purtaţi poporul spre cer şi îl învăţaţi să fie mic, ca să am Eu grijă de el, iar el să aibă grijă de Mine şi de voi, crescând cu duhul pentru Duhul Meu Cel Sfânt prin ei peste pământ. Amin. Luaţi mângâieri din zilele de serbare ale cerului cu voi şi alinaţi-vă în dureri şi în lipsuri şi în lacrimi pentru numele Meu, iar Eu vă voi însoţi mereu cu mângâierea Duhului Sfânt Mângâietorul, pe Care să-L daţi poporului cuvântului Meu, şi în Care să-l cuprind şi să Mă cuprindă şi el, că vreau părtăşia Mea cu el din zori şi până în zori, că mare este vremea aceasta, şi puţini sunt cei ce pricep ca să creadă şi să vină spre această slavă, slava Scripturilor venirii Fiului Omului cu puterea şi cu slava cuvântului Său peste pământ. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2003

Sărbătoarea de doisprezece ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Arhiereul Irineu este scris pe temelia bisericii lui Hristos. Sfârşitul lumii este sfinţenia. Pilda copilului pretenţios. Cel ce ştie ce înseamnă fiu şi ce înseamnă argat, acela rămâne fiu. Învăţătorul este darul cel pentru viaţa omului.

Eu, Domnul Iisus Hristos, cobor cu sfinţii şi cu îngerii în zeci de mii de mii deasupra ieslei cu-

vântului Meu din zilele cele de apoi şi binecuvintez cu cuvânt nou sărbătoarea de pomenire a punerii pietrei de temelie pentru zidirea chivotului Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim pe pământul român. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt, şi sunt Cuvântul Tatălui Savaot. Sărbătoresc în cer şi pe pământ ziua Mea de biruinţă a sfârşitului veacului omenesc şi a începutului veacului împărăţiei cerurilor pe pământ. Au trecut doisprezece ani de când am aşezat cu cuvântul Meu, cel din Tatăl născut, şi cu mâna voastră, cei ce-Mi sunteţi fii şi stătători aici, în grădina Sfintei Sfintelor Mele, şi cu binecuvântarea şi mărturia de neşters a arhiereului Meu cel uns de cuvântul Meu din zilele voastre, Irineu, cel credincios venirii Mele, am aşezat piatra de temelie a chivotului Sfintei Sfintelor, căci pământul de sub el este masa pe care el a fost aşezat de cuvântul Meu ca să stea. Şi a stat, şi a mărturisit apoi, căci am împlinit prin această zidire taină de nepriceput, pietricica cea albă, şi pe ea, numele Meu cel de la sfârşit de timp, căci scris este în Scripturi pentru sfârşit de timp: *«Numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu»*. Amin.

Am spus să scrieţi pe această piatră de jur împrejur: *«Iată, vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi!»*, şi am scris Eu dacă voi nu aţi scris. Am scris, pentru că am zis să fie scris aşa, şi acest scris al Meu stă în cele ce nu se văd, din câte nu se văd, dar sunt, împodobind şi mărturisind grădiniţa cuvântului Meu prin care Eu sunt peste ea. Amin.

Pace vouă! Şi scrieţi în cartea mărturiilor zi de serbare pentru doisprezece ani de la aşezarea pietrei de temelie a acestei zidiri şi a împlinirii acestei Scripturi de nou Ierusalim aşezat pe pământ de cuvântul Meu care vine pe nori cu tot cerul Meu de sfinţi şi de îngeri.

Scrieţi în cartea în care-Mi strângeţi tot cuvântul Meu de peste voi, scrieţi că am avut acum doisprezece ani pe martorul Meu cel credincios, arhiereul Irineu, pe care Eu, Cuvântul lui Dumnezeu, l-am aşezat pe scaunul bisericii Mele, biserica lui Iisus Hristos, şi i-am scris numele pe această piatră, şi aceasta înseamnă aşezarea lui peste acest timp, martor al venirii Mele cuvânt pe pământ, iar cuvântul lui din ziua aceea a fost aşezat lângă cuvântul Meu, şi a mărturisit cuvântul lui, şi a rămas scris în cartea Mea, iar cartea Mea se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, numele Meu cel de la sfârşit de timp. Amin.

O, fiule ales şi uns de cuvântul Meu peste vremea aceasta a venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl! Eu am venit acum cuvânt pe pământ ca să aşez împărăţia cerurilor şi sfârşitul lumii, căci sfârşitul lumii este sfinţenia, fiule. Iar dacă tu nu auzi, aud Eu, şi se aude de la margini la margini prin cuvântul Meu care curge şi nu stă, şi prin care Eu, Cel ce sunt, mărturisesc cu cuvântul în cer şi pe pământ că numele tău de pe această piatră de început, nu-l pot şterge nici Eu, nu-l poţi şterge nici tu, nu-l pot şterge nici cei ce nu te-au primit din partea Mea cu vestea începutului cel nou, de cer nou şi pământ nou pe pământul român. Numele tău este purtat de îngeri şi de sfinţi de la margini la margini în cer şi pe pământ, şi tot aşa şi ocrotirea ta, şi tot aşa şi coroniţa ta, pe care nimeni din cer sau de pe pământ nu ţi-o poate lua de peste tine, căci tu ai rămas mărturisitor, şi nu se mai şterge de pe creştetul pământului român proorocia pe care a rostit-o prin tine Duhul Sfânt pentru acest pământ pe care Eu, Cel ce sunt, Mi-am aşezat împlinirea vestirii venirii Mele şi împărăţia Mea cu cei credincioşi ai Mei, sfinţenia, care pune capăt lumii; căci Eu Mi-am aşezat pe pământ Ierusalimul nou în anul 7500 de la facerea lumii, iar de la naşterea Mea prunc din Fecioară mamă, anul bisericesc 1992, căci am zidit chivotul de pe masa Sfintei Sfintelor în primele trei luni ale acestui an, iar în a patra lună, în ziua a douăsprezecea a lunii decembrie, am pecetluit cu numele Meu şi cu numele tău sfinţenia şi pe fiii ei şi pământul de sub ei, şi am scris cu ea sfârşitul lumii şi am ieşit deasupra tuturor celor ce se vor a fi. Şi iată, Eu sunt cuvânt pe pământ şi împărăţesc prin el şi dau cu el fiecăruia după cum este fapta sa, căci scris este în proorocii: *«Iată, luaţi aminte la cuvântul Domnului: Un glas! Un vuiet din cetate! Un glas din templu! Este glasul Domnului. Şi El răsplăteşte vrăjmaşilor Săi după faptele lor»,* şi *«Domnul îi va nimici cu suflarea gurii Sale»*. Amin. Iar tu, prin mărturisirea ta din ziua aceea, ai rămas martorul Meu cel credincios, mărturie care nu s-a mai şters, chiar dacă potrivnicul, omul fărădelegii, te-a scos în faţă ca să Mă loveşti de piatra pusă de necredinţa lui în mâna ta. Dar piatra aceea se va întoarce spre toţi cei care nu te-au primit din partea Mea, căci cine nu te-a primit pe tine, pe Mine nu M-a primit, şi iarăşi a fost scrisă o Scriptură ca cea de acum două mii de ani când nu M-a primit poporul Meu când am venit de la Tatăl ca să-i aduc mântuirea şi pocăinţa spre iertarea păcatelor lui.

Tu eşti martorul Meu cel credincios. Sunt doisprezece ani de când cuvântul tău mărturiseşte de lângă această piatră pietricica cea albă pe care am voit s-o dau în dar bisericii lumii din care Eu te-am ales al Meu şi te-am mărit pentru credinţa ta, ca să dau prin tine mâna la toţi cei care ar fi voit să se facă prin sfinţenie fii ai lui Dumnezeu şi apostoli ai cuvântului Meu care vine cu norii şi care este luat de cele patru vânturi şi dus de la margini la margini, ca să vină spre acest munte al Meu neamurile pământului şi să primească slava Mea spre sfinţenia lor, căci sfinţenia este sfârşitul lumii. Amin.

Tu eşti în lanţuri de atâta vreme, dar Eu îţi trimit în taină pe Duhul Sfânt Mângâietorul şi te înfăşor cu ocrotirea Lui şi îţi spun: pace ţie şi fericire ţie că rabzi până la plinirea răbdării, până voi depărta pe toţi vrăjmaşii Mei şi ai tăi, fie prin învierea, fie prin osândirea lor, căci Eu grăiesc acest cuvânt ca să-l împlinesc, Amin.

O, bucuraţi-vă, voi, sfinţi şi îngeri, care veniţi cu Mine din slavă, căci Tatăl Ne dă sărbătoare nouă pentru ziua de slavă a sărbătorii de azi şi Se slăveşte cu cuvântul Său prin Fiul Său. Amin.

Iar voi, fiilor care-Mi aşezaţi în carte cuvântul sărbătorii de azi, de punere a pietrei de temelie a chivotului Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, treceţi apoi în cartea trâmbiţei Mele Verginica, şi vom poposi în ea cu Tatăl şi cu ea, căci ea este piatra de temelie pe care am zidit din nou biserica Mea în zilele cele de apoi, că Eu în zilele Mele cu ea pe pământ am zis că biserica Mea cea dintâi se va zidi din nou, şi va fi din nou pe pământ sfinţenia, şi aceasta va aduce cu ea sfârşitul fărădelegii care s-a arătat acum ca să oprească drumul venirii Mele prin cei ce iubesc fărădelegea, dar scris este: *«Se va arăta cel fără de lege pe care Domnul Iisus Hristos îl va ucide cu suflarea gurii Sale şi îl va nimici cu strălucirea venirii Sale, fiindcă n-a primit iubirea adevărului spre mîntuire»*.

Trecem în cartea trâmbiţei Mele şi vă voi creşte pe voi cu cuvântul Meu şi al Tatălui Meu şi cu cuvântul trâmbiţei Mele Verginica, pe care am pus-o piatră de temelie a bisericii Mele la sfârşit de timp, fiilor. Amin, amin, amin.

*

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt intră în cartea ta, Verginico. Hai să punem creştere peste poporul cel sfânt al Ierusalimului nou.

Hai, copii care deschideţi calea Domnului, fiţi porţi deschise, că dacă v-aş avea mereu aşa, aş ţine treaz mereu pe tot copilul acestui popor.

Hai, Tată al Meu şi al poporului Meu, hai şi le dă lor, ca unor fii, creştere, că eşti Tată, şi Mă ai pe Mine Fiu ascultător ca să-i poţi creşte pe ei după chipul şi asemănarea Mea. Amin, amin, amin.

— O, popor al Fiului Meu, nu vreau să vadă cerul că eşti pretenţios, că tu ai pildă pe Fiul Meu, şi Eu îţi sunt tată şi mamă şi te cresc şi te feresc de răul care ar bate spre tine, şi te hrănesc cu Fiul Meu, şi tu eşti dator să-L iubeşti pe Dumnezeu şi să-L asculţi şi să-L iubeşti, ca să fie acestea plata iubirii Lui pentru tine şi să nu rămâi dator lui Dumnezeu. Amin.

A fost odată un copil ascultător şi iubitor de părinţi, care, după vârsta lui micuţă, lucra cu mânuţele, după puterea şi iubirea şi mintea lui supusă, câteva treburi în gospodăria părintească. Mergea de învăţa şi carte, şi vedea copii de vârsta lui că-şi luau din târg pe cele ce ochii şi mintea lor le doreau. Şi văzându-i pe ei ce făceau, se gândea să-şi cumpere şi el câte ceva din târg, deşi părinţii lui aveau îndeajuns grijă de el în toate câte lui îi trebuiau. Mintea lui de copil dorea, dar nu ştia cum să ajungă să-şi împlinească dorinţa de a fi în stare să aibă cu ce să-şi cumpere ca şi ceilalţi copii lucruri şi bunătăţi din târg. Venise de la şcoală şi făcuse cu hărnicie şi cu iubire toată treaba pe care o făcea mereu în casă şi în ogradă, iar seara a luat hârtie şi creion şi a scris părinţilor săi datoria pe care o au ei către el pentru tot lucrul mâinilor lui, şi aşa a scris: Datoria părinţilor mei pentru lucrul meu făcut în gospodărie:

- pentru că aduc lemne şi fac foc	=10 lei
- pentru că aduc apă	=10 lei
- pentru că aduc verdeaţă la păsări	=10 lei
- pentru că legăn pe frăţiorul mic	=10 lei
- pentru că mătur curtea	=10 lei
Total:	=50 lei

Şi s-a sculat mama lui în dimineaţa următoare ca să-l pregătească pentru şcoală, să-i pună masa, să-i dea în gentuţă pâine şi fructe, şi apoi să-l trezească şi să-l gătească. Uitându-se pe gentuţa lui, a găsit bileţelul şi l-a citit şi a lăcrimat cu îngrijorare pentru inimioara lui, care fusese atinsă de duh străin de creşterea pe care el o luase de la părinţi, căci îl creşteau învăţându-l întru toate câte trebuia să înţeleagă între el şi părinţii lui pentru ascultarea lui şi paza lui de orice rău. Mama, înţeleaptă pentru viaţa şi învăţătura cea pentru viaţă, a pus pe hârtia cu socoteala făcută de copil cincizeci de lei şi, plângând pe bileţel, a adăugat în scris aşa:

- pentru grija ce ţi-o purtăm ca să creşti	=nimic
- pentru hăinuţe şi pentru ghetuţe	=nimic
- pentru paza de toată primejdia rea	=nimic
- pentru îngrijirea când eşti bolnăvior	=nimic
- pentru hrană şi pentru învăţătură	=nimic
Total:	=nimic

Şi a luat ea bileţelul cel udat cu lacrimi şi l-a pus pe gentuţa lui. Bucurându-se copilul pentru bani, a plecat la şcoală, şi apoi s-a uitat să-i numere, dar a găsit pe bileţel şi socoteala mamei sale. Inimioara lui a început să suspine, şi aşa, suspinând, s-a întors acasă şi a căzut în genunchi îmbrăţişându-şi părinţii şi cerându-le să-l ierte că a gândit cu gând străin de ascultarea şi de iubirea pe care o avea pentru părinţii lui, şi a cerut învăţătură de la ei, şi apoi a învăţat să se ferească să stea fără învăţătura lor peste el mereu, şi să nu ajungă risipitor şi defăimător şi ascuns de părinţi, precum erau mulţi copii din vremea lui.

O, copii ai Fiului Meu, nu vreau să vadă cerul că sunteţi pretenţioşi, căci voi aveţi pildă pe Fiul Meu, şi Eu vă sunt tată şi mamă şi vă cresc şi vă feresc de rău şi vă hrănesc cu Fiul Meu, şi voi sunteţi datori să-L iubiţi pe Dumnezeu şi să-L ascultaţi şi să-L urmaţi aşa cum vă învaţă El, fiilor, ca să fie aceasta plata iubirii Lui pentru voi, şi să nu rămâneţi datori lui Dumnezeu.

O, copii învăţaţi de Dumnezeu! Eu, Tatăl, vă spun că pe cel ce se ascunde îl ajunge mustrarea conştiinţei, căci plata pentru ascundere este grea, iar voi aveţi drum spre Dumnezeu ca să-I spuneţi Lui toată fiinţa voastră şi să vă liberaţi de greu şi de sarcini, cu care omul se duce până peste hotar dacă nu ştie să le dea jos până acolo. Nu ştie omul, nu are omul peste el învăţătură cu care să caute să iasă din întuneric, să-l caute pe cel ce-l curăţă pe el de toate ale sale care nu seamănă cu Dumnezeu. Nu vrea şi nu ştie omul să caute pe cel ce-i arată greşeala şi să nu fugă de acela. Nu poate omul să fugă de greşeală dacă are greşale necurăţate de Dumnezeu. Iar tu, copil al poporului sfânt, dacă fugi de cel ce-ţi spune greşeala ta, tu nu ştii să fii creştin al lui Iisus Hristos, Fiul Meu, ci eşti ca lumea dacă dai să faci aşa.

Am venit în cartea lui Verginica, am venit cu Fiul Meu ca să te învăţ întru El, popor al învăţăturii cea de sus. Cine nu este şcolar la şcoala Noului Ierusalim, acela nu are ce premiu să ia, acela nu ştie nimeni de el, nu mărturiseşte nimeni despre el. Fiul risipitor a cerut tatălui său dreptul său la moştenire ca să şi-l cheltuie după inima lui, şi a pierdut tot ce a avut el agonisit în casa părinţilor săi, a pierdut dreptul de fiu, de moştenitor al părinţilor lui, dar copilul care stă sub învăţătura părinţilor lui, acela nu păţeşte nici un rău, fiilor. Cine citeşte pilda pe care Eu v-am dat-o acum, cu copilul pretenţios, acela să înţeleagă dacă citeşte, şi duhovniceşte să înţeleagă, că una este să fii argat, şi alta este să fii fiu, dar cel ce voieşte să devină din fiu, argat, acela nu are de unde să înveţe dacă nu caută învăţător. Cine nu spune gândul lui şi tot ce vorbeşte el învăţătorului său, acela nu are nici un dar, căci învăţătorul este cel mai mare dar pe care-l poate avea omul, şi alt dar nu poate omul avea, şi iarăşi zic: cine aude acest cuvânt, să înţeleagă.

I-am învăţat, Fiule; i-am învăţat, şi Te dau pe Tine lor, Învăţător şi pildă de copil al Meu Te dau lor, ca să ştie ei ce înseamnă să aibă ei tată şi mamă pe Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— O, Tată, preaslăveşte pe Fiul Tău, iar Eu voi învăţa de la Tine să-i umplu de slava Mea cea de la Tine pe cei ce aşează învăţătura Mea peste fiii Ierusalimului nou, Tată.

O, poporul Meu, am pus peste tine învăţători de la Mine şi am făcut din ei lumina lumii, cuvântul Meu peste pământ. Învăţaţi să ascultaţi prin ei de Dumnezeu şi să nu fiţi pretenţioşi şi să nu rămâneţi datori lui Dumnezeu, fiilor. Cel ce nu se leapădă de sine şi şi-l păstrează, şi după el se conduce şi nu după lumina lumii şi nu după cuvântul vieţii, acela nu poate să asculte, acela nu poate fi şcolar care să ia învăţătură şi să se îndrepte din orice greşeală.

O, Verginico, ce frumos i-a învăţat Tatăl pe ei! Ce frumos, ce frumos!

— O, Doamne, ce fericit este copilul care iubeşte pe tatăl şi pe mama sa, că acela le spune lor tot gândul lui, şi apoi primeşte învăţătură şi rămâne în iubire. Cartea mea în care ne scriem azi peste ei cu învăţătură atât de frumoasă, este zi de şcoală, şi fericiţi sunt fiii Ierusalimului nou care iubesc şcoala Ta cea de sus, cartea Ta, cuvântul vieţii, Doamne, că aceia ştiu ce înseamnă fiu şi ce înseamnă argat, iar cel ce ştie, acela rămâne fiu, rămâne în iubirea Ta. Amin.

Vă dau şi eu de lângă Domnul povaţă. Nu uitaţi să fiţi fii. Nu vrea Domnul să vadă că sunteţi pretenţioşi, căci Tatăl v-a dat acum pildă pe Fiul Său. Ca unor fii v-a dat creştere, că-L are pe Fiul Său ascultător de El, şi vi L-a dat pildă, ca să vă poată creşte Fiul Său după chipul şi asemănarea Sa. Fiii au tot ce are tatăl şi mama lor şi nimic nu le mai trebuie de la ei decât învăţătură mereu, căci aşa stă copilul, stă mereu sub iubirea şi sub învăţătura celui ce-i dă viaţă, şi aceasta înseamnă să fie copil fiul. V-a dat Domnul cărare spre El. Preţuiţi-o, fiilor. Cine iubeşte mersul cu cărare, aşa merge, şi nu se uită nici în dreapta, nici în stânga, ci numai pe cărare şi numai cu învăţătură. Căutaţi să-I fie bine Domnului cu voi, şi vouă cu Domnul, şi să vadă cerul aşa la voi, ca să vă poarte Domnul, apoi, de grijă, pentru voi şi pentru El cu voi. I-aş ruga pe cei ce stau călăuză de la Domnul pentru voi să se aplece spre cei ce nu se apleacă cu milă spre Domnul, că mare e durerea Domnului de la unii ca aceştia care n-au milă de truda şi de lucrarea Lui între voi şi peste pământ.

Iar pe voi, copii ai Ierusalimului, vă îndemn spre dor şi spre iubire de Duh Sfânt şi spre rugăciune făcătoare de minuni, şi ridicaţi-vă toţi cei care aţi primit de la Domnul creştere aleasă şi puneţi umărul pentru pregătirea cea mare a vestirii de la margini la margini a venirii Domnului cu mântuirea şi cu judecata, că se apropie slava zilei Domnului, cu fiecare clipă mai mult trăită de voi întru această slavă. Amin.

Iar Tu, Doamne Cuvinte, binecuvintează mersul poporului Tău cu vestea venirii Tale şi cu împărăţia Ta, întru slava sa pe pământ. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, rostesc cu putere multă şi spun: mergi, Ierusalime, mergi, căci Dumnezeu Cuvântul Se vesteşte pe Sine cu venirea Sa şi cu împărăţia Sa pe pământ cu tine în mijlocul neamului român. Binecuvintez cu cuvântul Meu cel plin de har şi de adevăr, cu suflarea gurii Mele, lucrul vestirii peste tot pământul al Fiului lui Dumnezeu, Care vine cu norii şi Se face cuvânt de Duh Sfânt peste pământ. Mergi cu vestea împărăţiei cerurilor, mergi, Ierusalime, mergi! Amin.

O, treceţi din trup în duh, copii ai Ierusalimului nou, şi fiţi ucenicii Mei şi fiţi martorii Mei de la margini la margini, căci Duhul Sfânt Mângâietorul, din al Meu va lua şi vă va învăţa pe voi mersul în numele Meu peste toate neamurile pământului, începând de la voi, de la români, fiilor ucenici, şi tot şi toate vă vor sluji vouă, văzându-vă pe voi slujind venirii Mele şi cinei Mele de cuvânt cu neamurile de pe pământ, care vor auzi slava Mea şi se vor apropia de ea şi vor bea din vinul cel nou al împărăţiei celei noi, care vine cu naşterea din nou a lumii, precum este scris în Scripturi. Am început cu voi împărăţia cerurilor pe pământ, iar cel ce este sfânt, să se sfinţească şi mai mult, şi să se facă râu din râul vieţii, căci orice ucenic desăvârşit este ca Învăţătorul său, şi va lua plată de ucenic din mâna Mea pe pământ. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2003

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Pământul român este locul celei de a doua veniri a Fiului Omului. Grădina cuvântului este muntele Domnului. Cerurile se fac carte şi se arată scaunul de judecată peste neamurile pământului. Se vesteşte peste tot pământul taina Noului Ierusalim, prin lucrarea lui Ilie proorocul.

Să se deschidă pe pământ porţile Mele ca să intru cuvânt în cartea Mea din vremea aceasta! Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

Scrieţi pe pământ, fiilor care Îmi sunteţi porţi, scrieţi pe pământ, iar îngerii Mei să scrie în cer ziua de pomenire a proorocului Meu Ilie, ziua în care Eu, Domnul, Fiul Tatălui Savaot, trâmbiţez de la margini la margini venirea Mea, venirea Fiului Omului, căci precum fulgerul iese de la răsărit şi se arată până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului Omului. Amin.

Cuvântul venirii Mele curge din gura Mea în mijlocul poporului român, şi curând, curând scriu pe pământ şi în cer praznicul cincizecimii cuvântului Meu care vine cu norii deasupra pământului român începând cu anul 1955. Cuvântul Meu care curge din gura Mea în vremea aceasta de apoi, este venirea Mea, venirea Fiului Omului pe norii cerului cu putere şi cu slavă multă, iar puterea şi slava este cuvântul Meu, şi cu suflarea gurii lui peste pământ Mi-am pregătit popor mireasă din neamul român, pământul celei de a doua veniri a Fiului Omului. Amin.

Scrieţi în cartea Mea cu voi, copii născuţi din cuvântul celei de a doua veniri a Mea de lângă Tatăl cuvânt pe pământ, scrieţi pe pământ ziua de pomenire a marelui prooroc Ilie când Eu, Domnul, prin lucrarea Mea cu voi şi prin lucrul la care v-am aşezat pentru vestirea venirii Mele, binecuvintez de lângă Tatăl şi de lângă voi ieşirea voastră cu Mine peste tot pământul şi propovăduirea Evangheliei venirii Mele care se vesteşte pe sine prin puterea cuvântului Meu din ea, iar proorocul Ilie este îngerul care vesteşte, după cum cuvintează Scriptura care spune: *«Eu, Domnul, vă trimit pe Ilie proorocul înainte de venirea Mea cea mare şi înfricoşătoare. El va întoarce inima părinţilor către fii, şi inima fiilor către părinţi, ca să nu vin să lovesc ţara cu blestem»*.

Ca fulgerul care iese de la răsărit şi se arată până la apus, aşa se arată astăzi venirea Mea la voi, cuvântul Meu care curge din gura Mea de aproape cincizeci de ani, şi cu care Mi-am pregătit un popor, şi venirea Mea la el, şi locul venirii Mele şi slava lui, căci locul ieslei cuvântului Meu şi toate împrejurimile lui care sunt şi care vor fi şi care încununează de jur împrejur ieslea cuvântului Meu, acest loc este tainicul munte al Domnului, şi spre care se vor îndrepta de-acum multe, multe inimi, şi multe, multe priviri, şi multe, multe popoare ca să privească şi să ia legile sfinţeniei, căci scris este în prooroci pentru vremea aceasta: *«Şi în zilele cele de apoi muntele templului Domnului va fi înălţat peste piscurile munţilor şi mai sus decât dealurile, şi spre el se vor îndrepta popoarele şi vor zice:* „Veniţi să ne suim în muntele Domnului, şi Domnul ne va învăţa căile Sale şi să mergem pe cărările Sale, căci din Sion va ieşi legea, şi cuvântul lui Dumnezeu, din Ierusalim"*»*. Amin.

Binecuvântată să fie ziua aceasta şi lucrarea ei, căci astăzi desfac cerurile ca să se vadă scaunul de judecată, cuvântul Meu care adună înaintea Mea toate neamurile de pe pământ, ca să le arăt lucrarea Mea, cea de a doua venire a Mea, tainica Mea împărăţie peste ucenicii Mei din mijlocul neamului român, căci pământul român a fost ales dintru

început ca să împlinesc pe el taina Noului Ierusalim, taină păstrată în Tatăl pentru facerea din nou a lumii, pentru împlinirea Scripturilor de cer nou şi de pământ nou, taina venirii Fiului Omului după şapte veacuri de la facerea cea dintâi a lumii. Amin. Iată, vin şi scriu pe pământ şi în cer, cer nou şi pământ nou pe pământul român, căci am spus prin prooroci: *«Încă o dată voi clătina cerul şi pământul, încă o dată voi alege Ierusalimul».* Amin. Ierusalimul este locul Meu de odihnă. Ierusalimul este taină a venirii Mele. Aceasta înseamnă Ierusalimul, aşa cum a însemnat acum două mii de ani taina aceasta. Amin.

Grăiesc cuvânt peste Israelul cel după trup, pentru fiii lui Iacov, după seminţiile lor, căci a venit vremea milostivirii şi pentru ei. Le amintesc de cuvântul Meu prin prooroci, şi care spune: *«Cine va putea îndura ziua venirii Lui? Cine se va putea ţine bine când El Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului şi ca leşia nălbitorului, şi Se va aşeza să lămurească şi să curețe pe fiii lui Iacov, şi îi va lămuri ca pe aur şi argint, ca să aducă ei Domnului jertfă întru dreptate».* Le amintesc şi le spun: *«Eu sunt Domnul şi nu M-am schimbat, şi voi n-aţi încetat să fiţi fiii lui Iacov. Din zilele părinţilor voştri voi v-aţi depărtat de la poruncile Mele şi nu le-aţi păzit. Întoarceţi-vă, întoarceţi-vă către Mine, şi Mă voi întoarce şi Eu către voi. Întoarceţi-vă şi veţi vedea că voi deschide la dorinţa voastră stăvilarele cerului şi vă voi da cu multul binecuvântare spre binele vostru, şi Eu voi avea îndurare de voi precum are un om faţă de fiii săi care-i slujesc, şi atunci voi veţi vedea deosebirea între cel drept şi cel păcătos, între cel care slujeşte pe Dumnezeu şi cel care nu-L slujeşte, că iată, vine ziua care arde ca un cuptor, şi cei care fac fărădelegi vor fi ca paiele, iar pentru cei care se tem de numele Meu va răsări soarele dreptăţii, şi ei vor călca peste cei răi în ziua când Eu voi face judecată. Aduceţi-vă aminte de legea lui Moise, slujitorul Meu, căruia i-am dat porunci şi rânduieli pentru voi în muntele Horeb. Şi iată, Eu vă trimit pe Ilie proorocul»*, precum este scris în Scripturi. Amin, amin, amin.

Iar tu, Ierusalime român, binecuvintează Evanghelia venirii Mele peste pământ, căci cei ce binevestesc vor avea plată de prooroci. Mergi, Ierusalime, iar mersul tău, care binevesteşte cea de a doua venire a Mea şi împărăţia Mea cu tine, să meargă ca fulgerul care iese de la răsărit şi se arată până la apus, precum este scris de venirea Fiului Omului cu putere şi cu slavă multă, cu cuvântul Lui de peste tine, Ierusalime român, Ierusalime nou, popor de fii credincioşi Scripturilor venirii Mele. Proorocul Ilie este cu duhul tău, Israele român, copil al făgăduinţei făcute de Mine peste Avraam. Duhul tău să fie în duhul lui, precum duhul lui este în Duhul Meu, ca să vestim venirea Fiului Omului, venirea Mea şi masa Mea cu tine pe pământ, şi vom serba praznicul cincizecimii coborârii cuvântului Meu, praznicul slavei Mele şi al Duhului Sfânt, Care este în Tatăl şi în Mine şi în tine, Ierusalime nou.

Au trecut doisprezece ani de când Eu, Domnul, şi cu tine şi cu arhiereul Meu ales din biserica lumii am bătut ţăruşul împărăţiei Mele cea văzută, pe pământ, şi am aşezat în mijlocul pământului român chivotul Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, scaunul Meu de judecată, pietricica cea albă pe care am scris: Cuvântul lui Dumnezeu, şi care a fost neluată în seamă de ziditori, dar pentru tine ea este de mare preţ, căci ai fost credincios. Şi dacă au trecut doisprezece ani, Eu Mă ridic şi chem spre acest munte pe cele douăsprezece seminţii ale lui Iacov şi le dau acest semn şi le vestesc lor slava Mea, şi mâna Mea se va arăta slujitorilor Mei, iar urgia, vrăjmaşilor Mei. Amin.

Trâmbiţez de la margini la margini venirea Mea, venirea Fiului Omului, căci am zis acum două mii de ani: *«Precum fulgerul iese de la răsărit şi se arată până la apus, aşa va fi venirea Fiului Omului»*, şi astăzi s-a împlinit această Scriptură, căci ca fulgerul de repede merge peste pământ vestea cuvântului împărăţiei cerurilor, care cheamă pe tot omul sub viţa şi sub smochinul ei, căci am spus acum două mii de ani: *«Va veni Fiul Omului pe norii cerului cu putere şi cu slavă multă şi va trimite pe îngerii Săi cu sunet mare de trâmbiţă şi vor aduna pe cei aleşi ai Lui din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor până la celelalte margini, şi atunci, din doi care vor fi în ţarină, unul se va lua, şi altul se va lăsa, şi din două care vor măcina la moară, una se va lua, şi alta se va lăsa, şi în ceasul în care nu vor gândi Fiul Omului va veni»*, şi Domnul va împlini cuvântul Său peste pământ. Amin.

S-a scris în cer şi pe pământ această zi, ziua sărbătorii marelui prooroc Ilie, pe care l-am luat la cer cu car şi cu cai de foc ca să-l păstrez pe el pentru ziua venirii Mele care este ca fulgerul. Am făcut din el îngerul fulgerului venirii Mele, înaintemergătorul slavei cuvântului Meu care vine cu norii şi care este ca tunetul, care fulgerează mai întâi, de la răsărit până la apus, şi apoi se aude glasul lui. Mă port cu el de la marginile cerurilor până la celelalte margini şi Mă vestesc în ziua aceasta peste tot pământul. Amin. Să audă şi să vadă popoarele şi să se înveselească şi să creadă venirea Mea, înveselindu-se de ea, şi să ia ele din râul vieţii, care se dă în dar celui ce însetează după venirea Mea, după cuvântul Meu care curge din Noul Ierusalim. Amin. Noul Ierusalim este taina venirii Mele. Aceasta înseamnă Noul Ierusalim. Noul Ierusalim este Domnul şi fiii Săi, cei luaţi din poporul român ca să facă din ei popor mireasă, şi din pământul român să facă Domnul sala nunţii Sale şi masa cea de nuntă în ea.

Luaţi Duh Sfânt, voi, neamuri ale pământului! Iată cuvântul Meu peste pământ, suflarea gurii Mele, cu care Eu voi ucide pe cel fără de lege sub strălucirea venirii Mele cuvânt peste pământ. Luaţi Duh Sfânt! Beţi din râul vieţii şi vă tămăduiţi, voi, neamuri ale pământului, căci am venit şi vin cu norii ca să-i trag la Tatăl pe toţi cei ce vor crede şi se vor boteza în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, spre pocăinţă şi spre iertarea păcatelor, începând de la Ierusalim. Amin.

Îngerii venirii Mele, însoţiţi de Mihail arhanghelul şi de marele prooroc Ilie, scriu în cer şi pe pământ ziua a doua a lunii august, anul doisprezece de la începutul împărăţiei cerurilor pe pământ, pe pământul român, ţara Noului Ierusalim. Aceasta este ziua pe care Domnul a făcut-o să Se veselească întru ea cu cei iubiţi ai Săi pe pământ. Amin.

Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă, începutul şi sfârşitul, steaua care străluceşte strălucind dimineaţa, iar cel ce aude, să zică *„Vino!"*, şi cel însetat să vină; să vină cel ce voieşte să ia în dar apa vieţii. Amin.

Binecuvântaţi să fiţi voi, copii ai cuvântului Meu, care aţi deschis porţile cerului ca să vadă neamurile pământului împărăţia Mea de peste voi şi cu voi. Binecuvântată să fie credinţa celor ce vor primi ca şi voi împărăţia cerurilor în ei, căci mare şi minunată este taina Noului Ierusalim pe pământ. Iar Eu am venit şi vin, şi plata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa şi credinţa sa în venirea Mea. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2003

Sărbătoarea sfântului mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Cea mai mare vindecare îi trebuie credinţei din om. Domnul cheamă ţara română la înviere din necredinţă.

Vă dau har, şi mereu vă dau, iar voi înmulţiţi-l peste voi şi peste popor, că aşa lucrau şi ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, fiilor. Vă dau har mereu, iar poporul Meu să ia de la voi mereu, şi să fie plin de har. Voi sunteţi sărăcuţi până şi de cele trebuincioase lucrării Mele cu voi, dar Eu vă dau bogăţie de har, ca să ia poporul de la voi, şi harul să se înmulţească peste el. Amin, amin, amin.

Am întru venirea Mea cu sfinţii pe tămăduitorul Pantelimon. Voi zilnic îl chemaţi să stea peste voi vindecător de la Mine, iar azi el este sărbătorit de ceata mucenicilor cei tămăduitori. Cea mai mare vindecare îi trebuie credinţei din om, căci omul este bolnav de necredinţă, iar această boală se vindecă tot cu boală, ca să-l fac pe om să creadă că orice cuvânt rostit de gura Mea din dreptul acestui izvor de mântuire se împlineşte, căci scris este în Scripturi: *«Le voi da un semn şi le voi vesti slava Mea; şi mâna Mea se va arăta slujitorilor Mei, iar urgia, vrăjmaşilor Mei»*. Amin.

Vreau să vindec necredinţa de pe pământ şi am râul vieţii, care curge din gura Mea peste grădiniţa cuvântului Meu, iar cei ce nu vor asculta glasul venirii Mele şi credinţa în acest cuvânt pe care îl aşez pe pământ faţă în faţă cu omul, aceia vor învăţa vrând-nevrând să creadă că Eu sunt cuvântul acestei grăiri, căci sfinţii Mei cei tămăduitori peste oameni vin cu Mine, şi prin harul lor cel vindecător peste om vor vindeca necredinţa multora şi îi vor îndemna spre pocăinţă şi spre iertarea păcatelor. Şi dacă Mă vor auzi, Eu voi intra şi voi face cină de cuvânt în casa lor, aşa cum am făcut cu casa lui Zaheu, pe care am făcut-o împărăţie a Mea, biserică a Mea pe pământ, căci i-am spus când am intrat la el: *«Astăzi s-a făcut mântuire acestei case»*. Amin. Aşa voiesc Eu să lucrez cu ţara venirii Mele, şi să fac din ea fiică a lui Avraam, după cum Eu i-am făgăduit lui că-i voi înmulţi seminţia ca stelele cerului. Amin.

O, ţară a venirii Mele, scoală-te şi te vindecă de necredinţă! Ia de la Mine, nu lua de la om, că omul e mic, iar Eu sunt Dumnezeu, Fiul Tatălui sunt, şi am făcut în tine sală a nunţii Mele şi te vestesc şi te poftesc la masă cu Mine, spre vindecarea credinţei şi a iubirii tale, că tu ai la rădăcina ta neam creştinesc care M-a iubit. Scutură-ţi jugul robiei în care stai şi scoală-te să-Mi întâmpini cuvântul venirii Mele şi să te găteşti curată şi credincioasă şi cu candela aprinsă, gata pentru venirea Mea. Aceasta este ceea ce Eu îţi vestesc mai înainte de toată arătarea slavei Mele cu tine şi peste tine cu poporul Meu mireasă, în mijlocul căruia Eu M-am făcut şi Mă fac râu de cuvânt ca să-ţi fiu Învăţător şi să-ţi dau viaţă şi înţelepciune de viaţă peste fiii tăi, ţara Mea. Amin.

O, poporul Meu luat din români şi născut din Mine, de sus, prin cuvântul Meu cel plin de har! Eu nu vin altfel când vin la tine. Vin cu sfinţii. Cu zecile de mii de sfinţi ai Mei vin când vin la tine cuvânt, şi le dau glas peste pământ sfinţilor Mei, că aceasta este plata sfinţilor: împărăţind cu Mine, precum este scris în prooroci: *«Sfinţii Celui Preaînalt vor primi împărăţia şi o vor ţine în stăpânire în veci şi în vecii vecilor, şi aceasta este ceea ce se arată pentru sfârşitul veacurilor»*. Amin.

— Eu, mucenicul Pantelimon, jertfit pentru mărturia Ta, Doamne, Mielule al Tatălui, mă scol în cântare de biruinţă şi cânt cu sfinţii cântarea Ta, cântarea Mielului. Cântă sfinţii în ziua mea de serbare şi de pomenire bisericească, iar eu, stând deasupra poporului Tău de pe pământ, Îţi cânt cântarea biruitorilor: *«Mari şi minunate sunt lucrurile Tale, Doamne Dumnezeule, Atotţiitorule, căci drepte şi adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor pământului. Cine nu se va teme de Tine? Şi cine nu va slăvi numele Tău? Toate neamurile se vor închina înaintea Ta, că Tu singur eşti sfânt, şi judecăţile Tale s-au făcut cunoscute peste pământ»*. Amin.

Le spun fiilor poporului Tău să înmulţească harul pe care l-ai pus peste ei şi să stea sub Duhul Sfânt Mângâietorul şi să Te mângâie cu El, şi să fie ei după chipul şi asemănarea Ta şi a sfinţilor Tăi care au primit împărăţia şi care o vor ţine în stăpânire în veci şi în vecii vecilor, căci aceasta este proorocia cea pentru sfârşitul veacurilor, precum Tu ai desluşit taina aceasta proorocilor. Amin.

Îndemnaţi-vă la har, întăriţi-vă cu duhul, staţi în sobor, şi Duhul Sfânt al Domnului va stăpâni în voi şi peste voi. Aceasta este ce vă îndemn în ziua mea de serbare între sfinţii Domnului. Vă pun vindecare peste neputinţe, vă pun credinţă, vă pun iubire şi vi le adaug pe acestea ca să aveţi şi ca să lucraţi cu ele peste voi de-a pururi şi să fiţi fiii Celui Preaînalt, învăluiţi în harurile cele de sus, căci omul, pentru cer a fost creat de Dumnezeu. Cântaţi cântarea biruitorilor, precum noi, sfinţii Domnului, cântăm de lângă Domnul. Uitaţi-vă la biserica cea sobornicească şi apostolească a vremii trupului Domnului şi, apoi, după aceea a vremii primilor ucenici din ucenici, şi aşa să petreceţi înaintea Mielului, Care a biruit pentru voi şi pentru noi, sfinţii Lui. Fugiţi de voi, dar de Domnul şi de fiii Lui cei plini de har să nu fugiţi, ci fugiţi spre ei, ca să căpătaţi har de la unii la alţii, şi întru el să petreceţi, şi ca în cer să trăiţi şi nu ca pe pământ. La şcoala cea de sus căutaţi după note mari, după duh mult, căci Duhul şi mireasa zic: *„Vino, Doamne!“*. Ziceţi cu mult duh: *„Vino, Doamne!“*. Vindecaţi-vă de voi şi întăriţi pe Domnul în voi şi staţi în toată vremea după chipul şi asemănarea Sa, că-I sunteţi fii, şi vă vrea ucenici mărturisitori, aşa cum eu am fost, şi am vindecat de necredinţă pe om. Amin.

— Iar Eu, Domnul, binecuvintez lucrarea sfinţilor peste voi şi vă binecuvintez pe voi şi tot lucrul cel de vestire şi de slujire a vestirii prin cei ce dintre voi s-au osebit pentru lucrul vestirii împărăţiei sfinţilor pe pământ, căci sfinţii vor primi pământul în moştenire, şi aceasta este ceea ce Eu, Domnul, am vestit prin proorocul Daniel pentru sfârşitul veacurilor. Amin. Întăriţi-vă pentru vestirea împărăţiei sfinţilor, că Eu vin cu plata cea pentru sfinţi. Cine nu vrea să fie sfânt, să nu fie, iar cel ce este sfânt, să se sfinţească încă. Amin.

Voiesc să fiu din destul trup şi cuvânt în voi. Voiesc să fiţi din destul trupul şi cuvântul Meu prin trăiri cereşti, din zori şi până-n zori, că voi nu sunteţi oarecine, şi sunteţi fiii venirii Fiului Omului la voi, şi de la voi peste pământ. Mai mult ca sfinţii din cer să fiţi voi slava Mea, căci slava Mea se va arăta slujitorilor Mei, iar urgia, vrăjmaşilor Mei. Amin.

Acum, pace vouă! Unire vouă întru Duhul Sfânt, Care lucrează şi Se mărturiseşte cu lărgime, căci vremea este aproape. Uniţi-vă să Mă ajutaţi cu vestirea venirii Mele, şi fiecare să aibă în inimă şi în minte lucrul acestei vestiri, fiecare cu al său har deşertat în harul Meu cel dătător de viaţă. Umblaţi în iubire şi aveţi grijă să se răspândească cuvântul Meu ca şi la voi. Izbăviţi-vă de oamenii nesocotiţi şi vicleni,

care n-au primit iubirea adevărului, şi răspundeţi-le lor că credinţa nu este a tuturor, iar Eu vă voi păzi de cel viclean. Amin.

Vreau să-I mulţumesc Tatălui pentru voi că v-a ales dintru început spre mântuire întru sfinţirea duhului şi întru credinţa adevărului, la care Tatăl v-a chemat pe voi prin cuvântul Meu de peste voi, spre dobândirea slavei venirii Mele a doua oară pe pământ.

Pace între voi, fiilor! Pace între Mine şi voi, prin pacea Mea dintre voi, iar pacea are în ea umilinţa cea plină de har, şi credinţa care vă sfinţeşte pentru Duhul Adevărului. Lucraţi pe Duhul Sfânt Mângâietorul, şi El va fi cu voi şi veţi fi biserică sobornicească, având de Stăpân pe Duhul Sfânt lucrător din voi prin duhul proorociei, fiilor. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2003

Praznicul Schimbării la Faţă a Domnului

Domnul este pomul cel plin de roade. Chipul slavei Domnului stă nevăzut pe pământ.

Deschideţi cuvântului Meu, fiilor. Fiţi porţi veghetoare, că Eu, Domnul, vă acopăr în nor, iar slava Mea cu voi stă nevăzută, că nu poate omul să vadă slava Mea cu voi, fiindcă Eu sunt foc mistuitor în ochii celor ce văd slava Mea. Amin.

Când i-am spus lui Moise să se suie pe muntele Sinai, s-a coborât slava Mea pe munte şi l-a acoperit şi am strigat la Moise din mijlocul norului slavei Mele, şi apoi l-am acoperit în nor şi am grăit cu el toate câte aveam să-i spun pentru fiii lui Israel, iar chipul slavei Mele de pe vârful muntelui era în ochii fiilor lui Israel ca un foc mistuitor. Când Moise Mi-a zis să-i arăt slava Mea, i-am spus aşa: *«Eu voi trece pe dinaintea ta cu toată slava Mea. Faţa Mea însă nu vei putea s-o vezi, că nu poate omul să o vadă şi să trăiască. Tu şezi pe stâncă, şi când va trece slava Mea, te voi ascunde în scorbura stâncii şi voi pune mâna Mea peste tine până ce voi trece, şi apoi voi ridica mâna Mea, şi tu vei vedea spatele Meu, iar faţa Mea nu o vei vedea».*

Când i-am spus lui Ilie: *«Ieşi din peşteră şi stai pe munte înaintea feţei Domnului, că iată, Domnul va trece, şi înaintea Lui va fi vijelie mare, care va despica şi va sfărâma munţii şi stâncile, şi apoi, după vijelie, va fi cutremur, şi după cutremur, foc, iar după foc va fi adiere de vânt lin, şi acolo va fi Domnul».* Aşa i-am arătat lui Ilie slava Mea. Când glasul Meu grăieşte peste voi din adiere de vânt lin, slava Mea cu voi stă nevăzută şi vă acopăr în norul slavei Mele nevăzute, ca să vă pot grăi şi ca să-Mi scriu cuvântul pe pământ prin mânuţele voastre şi ca să-i spun poporului Meu şi omului de pe pământ toate câte am Eu de grăit. Iar chipul slavei Mele stă încă nevăzut în ochii celor de pe pământ, căci încă sunt milostiv.

Când am grăit ucenicilor Mei despre venirea Fiului Omului, le-am spus: *«Precum fulgerul iese de la răsărit şi se arată până la apus, aşa va fi venirea Fiului Omului, şi apoi vor plânge toate neamurile pământului, când soarele se va întuneca, şi luna nu va mai da lumina ei, şi stelele vor cădea din cer, şi puterile cerului se vor clătina, şi atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu slavă multă».* Pe vremea Mea cu ei, am luat pe Petru, pe Iacov şi pe Ioan şi M-am dus cu ei pe un munte înalt şi a strălucit faţa Mea ca soarele înaintea lor, iar haina Mea s-a făcut luminoasă şi M-am arătat între Moise şi Ilie, care vorbeau cu Mine, iar Petru a zis: *«Bine este nouă, Doamne, să fim aici, iar dacă voieşti, eu voi face trei colibe».* Şi pe când el încă vorbea, nor luminos i-a acoperit pe ei, şi din nor glasul Tatălui le-a spus lor: *«Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit. Pe Acesta să-L ascultaţi».* Şi după ce a trecut slava Domnului prin faţa ochilor lor, i-am atins şi le-am spus: *«Sculaţi-vă şi nu vă temeţi, şi nimănui să nu spuneţi ce aţi văzut până ce Fiul Omului va învia din morţi».*

Mă slăvesc cu slava cuvântului Meu peste pământ şi Îmi însemnez în carte sărbătoarea de azi a slavei Mele pe care am lăsat-o văzută în ochii celor trei ucenici ai Mei, ca să mărturisească ei apoi pentru cei ce aveau să creadă că Eu sunt Fiul Cel iubit al Tatălui, şi să asculte de Mine cei ce vor crede aceasta. M-am lăsat peste voi cu cuvântul împărăţiei Mele, şi de la voi îl dau să-l audă neamurile pământului ca să vină să ia slava Mea, învăţătura cea veşnică, şi s-o înveţe pe ea.

Eu sunt pomul vieţii şi Mă scutur peste pământ cu roadele împărăţiei cerurilor şi Mă vestesc a fi pomul cel încărcat, cel plin de roadele vieţii. Este scrisă o vorbă care spune: *„La pomul lăudat să nu te duci cu sacul“.* Eu însă spun că la pomul încărcat trebuie să mergi cu sacul, dar la pomul lăudat, nu. Eu sunt pomul cel plin de roadele vieţii veşnice şi Mă vestesc pe Mine Însumi peste pământ, ca să audă toate neamurile pământului de rodul împărăţiei cerurilor cu care am coborât în mijlocul neamului român, şi ca să te întăresc pe tine, poporul Meu cel din români ales, ca să Mă dai de veste, fiule, şi să se ştie peste tot pământul că Eu, Domnul, Cel ce am spus acum două mii de ani că voi veni să-i adun pe cei aleşi ai Mei, vin şi iar vin, şi cu cuvânt dulce îi chem pe toţi care voiesc să vină sub viţa şi sub smochinul Meu, care sunteţi voi, copii credincioşi, fii ai Ierusalimului nou, coborât de Mine din cer peste voi. Să vină neamurile pământului să ia din apa vieţii şi să se nască de sus, din cer, căci Eu, pomul vieţii, Eu, râul vieţii, Mă dau de hrană şi de apă la toţi cei ce flămânzesc şi însetează după viaţa cea din cer coborâtă pe pământ pentru fiii împărăţiei cerurilor, pentru cer nou şi pământ nou pe pământ. Amin.

O, sunteţi obosiţi sub lucrul Meu de peste voi, că v-am ridicat să Mă vestiţi cu venirea Mea, fiilor trudiţi sub greul venirii slavei Mele peste pământ. Sunteţi fiii împărăţiei Mele la sfârşit de timp, şi din vecii v-am ales ca să fiţi cu Mine la vremea venirii Mele pentru plata sfinţilor Mei care vă aşteaptă aşa cum toată făptura v-a aşteptat. Vă dau puteri proaspete şi multă, multă pace şi multă ascultare de Duhul Meu Cel Sfânt dintre voi, de cuvântul Meu cel de sus şi cel de jos de lângă voi, ca să putem vesti peste tot pământul vestea venirii Mele la voi şi nunta Mea cu voi, copii ai slavei venirii Mele. Vă dau tot ce vă trebuie pentru lucrarea Mea cu voi. Vă dau, iar voi să vă daţi Mie de-a pururi, ca să vă am unealtă cu care Eu Îmi curăţ aria ca să-Mi adun grâul Meu în jitniţă, iar pleava o voi arunca în foc nestins, precum este scris. Amin.

Vă acopăr în norul slavei Mele şi stau nevăzut cu voi între oameni, că nu poate omul să vadă slava Mea cu voi, fiindcă Eu sunt foc mistuitor în ochii celor ce văd slava Mea, norul slavei Mele, care era văzut de fiii lui Israel ca un foc mistuitor în vremea statului Meu cu Moise pe muntele acoperit de norul slavei Mele. Vă dau mângâiere în dureri de duh şi de trup, şi purtaţi-le pe acestea în numele Meu şi cu greul Meu în ele, că Eu sunt Cel ce vă mângâi în dureri. Întăriţi-vă unul altuia puterea Duhului Meu din voi ca să mergem bine

înainte cu lucrul vestirii pe care am întins-o prin voi de la o margine a cerurilor şi până la celelalte margini, aşa cum este scris de venirea Mea ca fulgerul care iese de la răsărit şi se arată până la apus, fiilor mărturisitori.

Pace vouă! Întăriţi în mijlocul vostru puterea trupului şi a cuvântului Meu şi fiţi mereu treji întru venirea Mea, şi curând, curând voi strânge din nou în grădina întâlnirii pe cei ce vor veni să mănânce şi să bea de la Mine, din Mine, pomul şi râul vieţii, şi Eu să-i mângâi pe cei ce Îmi urmează acum, pentru că Eu sunt Cel ce sunt şi Cel ce vin, iar Tatăl este în Mine când vin. Amin.

Fiilor, fiilor, cereţi la Mine cu rugăciune tot ce trebuie să vă dau, şi Eu vă voi da. Amin, amin, amin.

6/19 august 2003

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Cel ce stă mic are pe Dumnezeu mare peste el. Domnul Se apleacă înaintea celui ce nu se poate apleca. Omul se închină la om şi la idol şi la mintea lui de om.

Mă slăvesc cu cuvântul, cu slava pe care o am de la Tatăl, iar Tatăl este în Mine când cuvintez, căci Dumnezeu este şi întru El, şi în afara Sa, şi toate sunt cuprinse întru El. Amin.

Sărbătoresc sărbătoarea cea pentru Maica Mea, iar ea este întru Mine, precum Eu sunt întru ea, şi nu este greu să înţeleagă omul taina dumnezeirii Mele în sfinţi, căci Eu le-am spus ucenicilor Mei: *«Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine; voi sunteţi în Mine, şi Eu în voi».* Amin.

Pace şi putere peste duhul vostru vă dau, fiilor din porţi, şi deschideţi cartea ca să Mă aşez în ea cu sărbătoarea de azi, că tot cerul şi tot văzduhul de la pământ şi până la cer aşteaptă cuvântul Meu când vin cu el pe pământ, iar Eu, Domnul, dacă voi aţi putea să staţi înaintea Mea atât cât am Eu de grăit peste pământ şi peste voi, aş ajunge mai uşor şi mai curând la lucrare de slavă văzută şi la semnele şi minunile care să întărească credinţa în venirea Mea şi statul Meu în cei ce Mă poartă cu slava Mea din ei, şi aş ajunge mai curând la inima omului, căci Eu sunt cuvânt cu putere multă şi nu grăiesc ca omul cel învăţător pe pământ, care nu are putere în cuvânt ca să-l tragă pe om din sine şi să Mă aşeze pe Mine în om, şi să nu mai fie omul, ci Eu să fiu în om, iar omul să moară ca să trăiesc Eu în el. O, copii din porţi, dacă omul s-ar învoi să Mă lase pe Mine să trăiesc în el, ar fi omul mai mic ca Dumnezeu şi aş putea Eu din el, şi aş face din el împărăţie a Mea, aşa cum Mi-am făcut în toţi sfinţii în care a strălucit împărăţia Mea prin smerenia şi prin credinţa care strălucea în ei.

Mi-e dor de casă, şi am spus încă de când eram Dumnezeu văzut de om: *«Vulpile au vizuine, şi păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are casă, nu are unde să-Şi plece capul şi să intre».* Eu când intru în om ca să fiu Eu în el şi să nu mai fie el, Eu Îmi aplec capul când intru, căci sunt Dumnezeu, şi sunt smerit în Mine şi în om, că aşa este Dumnezeu, fiindcă omul cu greu îşi apleacă capul său pentru capul Meu ca să fiu Eu capul lui, cap al bisericii Mele să fiu, pentru că Eu Mă împart, şi nu Mă despart când Mă împart, aşa cum slujitorul celor sfinte ale Mele rosteşte când Mă frânge ca să Mă dea şi spune: *„Se sfărâmă şi Se împarte Mielul lui Dumnezeu, Cel ce Se sfărâmă şi nu Se desparte“;* iar când el rosteşte cuvântul Evangheliei peste biserică, se roagă şi spune: *„Străluceşte în inimile noastre, Doamne, lumina cea curată a dumnezeirii Tale, spre înţelegerea cuvântului Tău“.* Amin.

Mi-e dor de Mine în tine, omule, iar lumina cea curată a dumnezeirii Mele nu încape în tine ca să pot fi Eu un trup cu tine, căci scris este: *«Vor fi amândoi un singur trup».* Mi-e dor de casă în om, ca să fiu un trup cu omul, şi să Mă lase omul să trăiesc Eu în el cu faţa Mea şi cu strălucirea ei. Mă doare trupul în cei cu care-Mi împart durerea de la om, şi vin cuvânt pe pământ ca să-i spun omului că Mă doare, şi să-ţi spun şi ţie, poporul Meu, că Mă doare. Vreau să stau în om cu toată slava Mea, aşa cum stăteam în Moise, care nu ar fi văzut slava Mea nici el, nici fiii lui Israel dacă Eu nu eram în Moise. O, fiii lui Israel nu au vrut să fie decât fii ai lui Israel, dar fii ai lui Dumnezeu nu au voit să se facă, nu au voit să se nască din Dumnezeu, dar Eu am venit acum două mii de ani şi am luat trup ca omul cel mărginit cu trupul şi cu înţelepciunea şi i-am arătat omului că nu este de ajuns ce este şi cât este el, şi că trebuie să se facă Dumnezeu prin harul lui Dumnezeu. Dar omul este prea tare la cerbice şi nu vrea să iasă din el, aşa cum nici Israel n-a voit, pentru că el a dorit idol, el şi-a ales idol, şi pe Mine M-a dat la spate.

O, poporul Meu de azi, omul îl alege pe om, omul alege idol şi nu Mă alege pe Mine pentru el, iar Eu rămân în afara lui, şi de aceea plâng Eu fără de casă, şi plâng pentru că nu am unde să-Mi aplec capul şi să intru şi să fiu în om şi să fie omul în Mine. Dar am avut în toate vremile om în care Eu am stat şi am trăit şi am fost prigonit între oameni. M-am lăsat omorât de om acum două mii de ani ca să înţeleagă toţi cei de după aceea că omul nu Mă vrea în el, şi Mă răstigneşte ca să nu mai fiu. Chip de om am luat din trup de Fecioară, ca să nu trec peste puterea minţii omului şi să-l pot ajuta pe om să se facă Dumnezeu prin harul cel ceresc, venit pe pământ, şi să nu mai trăiască omul, ci Eu să trăiesc în el, că pentru aceasta M-a trimis Tatăl pe pământ în chip de om, şi Mă aşteaptă Tatăl cu omul în Mine, şi cu Mine în om. Mă aşteaptă Tatăl de două mii de ani să-l aşez din nou pe om în Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— O, Fiule îndurerat, cât de mult Te-a durut în mine dumnezeirea Ta! Toată viaţa mea între oameni Te-a durut în mine pe Tine, Fiule Emanuel, copil plin de durere, iar omul nu vrea să fie copil precum ai fost Tu înaintea Tatălui şi înaintea mea şi înaintea oamenilor, Dumnezeule copil, copil al Tatălui şi copil al omului, copil născut din trupul meu cel plin de Dumnezeu, şi pe care l-ai iubit de Te-ai sălăşluit în el ca să Te naşti copil şi să asculţi aşa cum şi eu am ascultat de Dumnezeu în toată vremea trupului meu între oameni, şi să Te doară în mine durerea Ta de la om, Dumnezeule copil, că Tu ai ascultat în toată vremea ca un copil. Numai cel ce ascultă este copil, şi numai copilul ascultă, iar cel ce nu ascultă nu este ca Tine, şi este mai mare ca Tine, şi de aceea nu ascultă şi nu Te urmează şi nu-Ţi caută chipul Tău de copil ca să fie după chipul şi asemănarea Ta, iar Tu ai spus că a copiilor este împărăţia cerurilor, Fiule al meu şi Dumnezeule copil.

O, îi spun omului că Tu ai fost în mine, şi eu am fost în Tine mai înainte să-Ţi pleci Tu capul şi să mă faci născătoare a trupului Tău cel văzut şi pipăit şi răstignit de omul fărădelegii, de omul care s-a făcut mai mare ca Tine de Te-a putut doborî din el şi, apoi, dintre oameni, Dumnezeule copil, Care Te-ai dovedit ascultător până la moarte pe cruce, când Te-a durut în mine toată rana Ta de la om şi Te-a durut pe cruce toată nedragostea şi necredinţa omului care a căzut din Tine ca să nu Te mai asculte şi ca să se asculte pe el, Fiule ascultător, Care n-ai fost luat de pildă de nici un om, dar ai fost

cuprins de fiii cei născuţi de sus, pe care i-ai cuprins şi cărora le-ai spus: *«Eu în voi, şi voi în Mine, căci voi M-aţi primit de la Tatăl şi de la mama Mea».*

Dar eu, Fiule durut, mă rog de om să nu facă cu Tine ce a făcut Israel, care a ales idolul şi nu pe Tine; care a ales omul şi nu pe Tine. Şi mă rog Ţie, Cel ce Te împarţi şi nu Te desparţi când Te împarţi, să străluceşti în inima poporului Tău de azi cu lumina cea curată a dumnezeirii Tale spre înţelegerea cuvântului Tău peste oameni, şi să vadă oamenii slava Ta din cei în care-Ţi pleci capul ca să Te faci din ei râul vieţii, cuvântul Tău peste pământ, Dumnezeule copil. Amin, amin, amin.

— Eu, mamă, ca un copil ascultător cum am fost, M-a durut în tine toată durerea lui Dumnezeu după om, M-a durut Duhul Meu în duhul tău, iar duhul tău te-a durut în Duhul Meu, căci cel ce se uneşte cu Dumnezeu, este un singur duh cu El.

Ce mai are de spus omul care-şi alege idolul în locul lui Dumnezeu; omul care-şi alege femeia în locul Meu? Ce mai are de spus un aşa om când Pavel, apostolul Meu, a rostit din Duhul Meu şi a zis: *«Oare, nu ştiţi că trupurile voastre sunt mădularele lui Hristos? Sau nu ştiţi că cel ce se alipeşte de idol şi de desfrânată este un singur trup cu ea? Căci vor fi, zice Scriptura, cei doi un singur trup. Iar cel ce se alipeşte de Domnul, este un singur duh cu El. Oare, nu ştiţi că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, Care este în voi, şi pe Care Îl aveţi de la Dumnezeu, şi că voi nu sunteţi ai voştri, şi că trupul şi duhul vostru sunt ale lui Dumnezeu?».*

O, mamă cu milă, îţi serbez numele şi harul, şi pe Mine în tine, şi curând vom sta cuvânt peste cei ce se vor aduna la izvorul Meu de cuvânt; şi prin fiii cei iubiţi, întru care acum binevoim, Îmi voi aşeza cuvântul peste cei fără de lumină şi Mă voi ruga Tatălui, Care este în Mine şi în Care Eu sunt, să strălucească în inimile lor lumina cea curată a dumnezeirii Mele spre înţelegerea cuvântului Meu. Amin. Iar pe poporul Meu îl rog să se adune şi să se uite în povaţa Mea de peste el, căci cuvântul Meu cel pentru el este strălucirea Mea întru înţelepciunea lui, mamă. Îi rog pe fiii cei zdrobiţi de durerile Mele în ei să-i strângă pe cei ce voiesc să înveţe taina dumnezeirii Mele în om şi să-i înveţe să se ridice spre cer tot mai aproape de cele de sus şi să înţeleagă ce este statul şi fiinţa Mea în omul cel cu duh dătător de viaţă precum am fost Eu, mamă.

Strânge-te cu dor, poporul Meu, şi învaţă tot mai mult şi tot mai bine cum să te închini lui Dumnezeu, ca să fiu Eu în tine, şi tu, în Mine, că omul se închină la om şi la idol şi la mintea lui de om, iar Eu, Domnul Cel pribeag, nu am unde să Mă aplec ca să intru. Strânge-te mereu, poporul Meu, şi să nu-ţi lipsească din mădulare când te strângi, şi uită-te în cuvântul Meu cel de peste tine şi învaţă statul Meu în mijlocul tău spre luminarea Mea în tine, şi spre luminarea lumii apoi, căci toate încep de la Dumnezeu şi de la tine peste pământ pentru Scriptura naşterii din nou a lumii, că tu ai în mijlocul tău stâlpul de foc şi de nor după care să te călăuzeşti şi în care Eu stau tainic şi blând înaintea ta, ca să nu te temi de vederea celor care Mă ascund de ochii tăi, de norul şi de focul cel tainic în care Eu stau ascuns şi te călăuzesc spre slava Mea şi a ta, popor cu numele Meu scris pe fruntea ta ca să nu mai fii tu, ci Eu să fiu fiinţa ta, copil călăuzit de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

15/28 august 2003

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Omul se ascunde de om pentru că uită de Dumnezeu. Nu este diavol mai mare ca păcatul. Iubirea de Dumnezeu este adevărata slavă a omului.

Sculaţi-vă pentru mare pregătire, copii ai Ierusalimului nou. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, îmbrăcaţi-vă în puteri cereşti, de la Mine date peste voi, ca să pregătiţi de lângă Mine sărbătoarea Mea cu voi în grădina întâlnirii, şi apoi să aşteptăm oaspeţi şi să le dăm din râul vieţii, care curge din Mine peste voi, şi de la voi peste cei ce se vor aduna iarăşi la izvor. Voi sunteţi învăţaţi cu hrana cuvântului Meu şi cu statul Meu între voi, dar cei ce vin la sărbătoarea cerului cu voi când Eu îi chem şi apoi îi aştept, aceia Mă aşteaptă cu inimă mare şi caldă, şi Mă hrănesc ei cu dorul lor de venirea Mea la voi cuvânt, iar Eu Mă dau lor cu răbdare şi cu putere în cuvânt şi îi îndemn să iubească cerul măcar cât iubesc pământul, şi apoi Eu le înmulţesc harul credinţei şi al vieţii veşnice, pe care să o trăiască apoi. Amin.

Umpleţi-vă de pacea Mea, de puterea Mea, de rodul Duhului Sfânt, ca să vă fie uşor cu greul cel greu al pregătirii zilelor de nuntă, căci Eu sunt Mirele vostru şi Mi-a venit vremea nunţii, şi prin voi Mă slăvesc în mijlocul celor ce Mă caută ca şi voi, şi Mă slăvesc în mijlocul fiilor oamenilor care se adună să-Mi simtă slava zilelor Mele cu voi, zilele cele de apoi, şi să se umple de dragostea dintre Mine şi voi, copii ai Noului Ierusalim. O, nu staţi apăsaţi sub griji. Staţi cu duhul plin de pacea Mea, că Eu, cu tot cerul stau lângă voi, şi tainic lucrăm Noi, cei nevăzuţi, căci Eu sunt Cel ce sunt, şi tot aşa sunt şi cei ce sunt ca Mine, sunt nevăzuţi, dar sunt, precum Eu sunt. Amin.

Mă scriu în cartea Mea cu voi, cu sărbătoarea botezătorului Ioan, că nu e durere, ci e sărbătoare pătrunderea lui în cele ce nu se văd, când duhul omului cel plin de dragoste desfrânată i-a tăiat capul crezând că se poate ascunde cu păcatul pe care Ioan l-a vădit spre adeverirea fărădelegilor lui Israel, care nu Mă iubea în prooroci, ci cunoscându-Mă în ei Mă prigonea pentru fărădelegile lui.

Îmi înfierbânt strigarea Mea după om, copii ai Duhului Sfânt, că Eu altă lucrare nu fac. Mă ţin după om de şapte mii de ani, şi mereu l-am căutat pe cel ce are putere să Mă iubească, şi să-i dau minte pentru Mine, iar Eu să-l miluiesc cu Duhul Sfânt, Care Se face Dumnezeu în cel ce Mă iubeşte. Eu când Mă alipesc de om, Mă alipesc de cel ce Mă poate iubi, şi îi cunosc pe aceştia încă din vecii, şi tot aşa şi pe cei ce nu Mă pot iubi, şi le pregătesc fiecărora după cum este fapta lor, viaţa lor bună sau rea faţă de Dumnezeu, că Eu altă lucrare nu am de făcut în afară de căutarea Mea după om, fie că el Mă iubeşte sau nu Mă iubeşte. Nu l-am lăsat niciodată pe om în zeama lui şi atât, ci l-am făcut să Mă cunoască, chiar dacă dragostea lui nu putea să pătrundă în cer şi în Mine, Cel ce locuiesc tainic între pământ şi cer cu duhul şi cu trupul, atât cât omul nu voieşte să ştie şi să creadă şi să se oprească de la ascunderea de Dumnezeu.

Omul se ascunde de om şi nu-i vine în gând să se ascundă de Dumnezeu, pentru că el uită de Dumnezeu. Când omul face păcatul desfrânării, el se ascunde de om cu desfrânarea lui, şi uită de Mine, Cel ce văd pe toate cele ce se petrec în cer şi pe pământ şi în om şi în toată făptura. Vreau să-l chem pe om la duhul învăţăturii Mele ca să-i spun că omul se ascunde de om cu păcatul lui, dar nu-i vine Dumnezeu în gând ca să-şi spună că îl vede Dumnezeu. O, omule, nu se

poate nimic şi nimeni ascunde de Mine, căci Eu sunt Dumnezeu nevăzut şi văd văzutele şi nevăzutele şi lucrez prin prooroci peste om, aşa cum am lucrat prin Ioan Botezătorul când el i-a spus regelui Irod să nu facă preadesfrânare şi să nu se desfete cu ea împotriva legii lui Dumnezeu. Păcatul din om s-a făcut mai tare ca Dumnezeu în om, şi uită omul că Dumnezeu este Făcătorul cerului şi al pământului şi al omului, care n-a putut să se ascundă de Dumnezeu când a dat să facă aceasta. Mi-e tare dor de înţelepciunea Mea în om, şi cu greu mai caută omul să nu se mai ascundă cu păcatul lui, cu greu mai poate omul să se lase de păcat ca să nu se mai ascundă de om din pricina lui. Ochiul Meu nu mai vede decât păcat şi minciună şi deşertăciune în om, şi plânge ochiul Meu pentru neînţelepciunea omului. Nu mai trebuie să iasă diavolul în calea omului, căci omului nu-i mai este teamă de diavol, nu-i mai este teamă de păcat. Nu este diavol mai mare ca păcatul, omule, şi toate păcatele de pe pământ ajung la cer şi nu rămân pe pământ ascunse, aşa cum dă omul să se ascundă cu ele în el sau în om. Omul se ascunde de om şi nu-i vine în gând să se ascundă de Dumnezeu, pentru că el uită de Dumnezeu, căci Domnul stă acoperit de ochii omului.

O, poporul Meu care ai peste tine glasul lui Dumnezeu! Grăirea Mea de peste tine este cale a Mea spre om ca să-l îndemn pe el să se aşeze în duhul temerii de Dumnezeu. Temerea de Dumnezeu este cale a omului spre Mine şi nu spre păcat şi nu spre despărţire între Mine şi om. Ioan Botezătorul chema omul la temere de Dumnezeu şi la credinţă şi la pocăinţă spre iertarea păcatelor şi spre slava Mea în om, căci omul nu pricepe că nu el, ci Eu trebuie să trăiesc în el.

O, Ierusalime român, înmulţeşte-Mă în tine şi arată-i omului care vine să-L vadă pe Dumnezeu cu tine că nu tu, ci Eu trăiesc în tine, că această slavă am voit şi voiesc să ţi-o dau s-o porţi înaintea Mea şi înaintea oamenilor, ca să înveţe omul temerea de Dumnezeu, şi apoi slava Mea şi dragostea Mea în el. Amin.

Mă aştern cu zilele vieţii veşnice înaintea oamenilor, ca să le grăiesc cu graiul Meu ceresc şi să le spun că Dumnezeu este Dumnezeul văzutelor şi al nevăzutelor şi este Făcătorul cerului şi al pământului, şi că omul este făcut ca să-L iubească pe Dumnezeu pe pământ. Mă aştern cu tine, poporul Meu, în faţa omului şi fac cu tine sfat şi îl aşez pe om să audă sfatul Meu cu tine, şi apoi să-i grăiesc lui, iar cel ce va auzi şi va iubi glasul Meu, cu acela voi cina şi Mă voi arăta lui cu puterea Mea în el, cu viaţă fără de moarte şi cu slava iubirii Mele în el.

O, fiilor, mare slavă este în om iubirea de Dumnezeu. Dacă omul ar şti şi ar voi să ştie ce este slava şi dacă ar iubi slava, ar căuta slava iubirii de Dumnezeu şi s-ar desfăta în ea ca în cea mai curată fericire, dar omul nu ştie ce este slava în om. Daţi putere slavei Mele în voi, căci iubirea de Dumnezeu este slava cea nepieritoare de peste om şi frumuseţea care nu se poate vedea mai multă ca în cei ce o au pe ea prin iubirea lor de Dumnezeu, care este slava lor. Să se uite omul la voi şi să facă roade vrednice de pocăinţă spre iertarea păcatelor ascunse şi neascunse, că mare slavă se coboară pe pământ peste cei în care trăieşte iubirea de Dumnezeu, adevărata slavă a omului pe pământ. Amin.

O, fiilor, ridicaţi mânuţele şi cereţi-Mi duh de sărbătoare cu iubire de Dumnezeu în ea peste voi şi peste cei ce vor veni la izvorul vieţii prin chemarea Mea. Cereţi-Mi să vă fiu mângâiere şi putere şi pace şi iubire în voi, că voiesc să Mă slăvesc în voi înaintea oamenilor, ca să vadă ei slava iubirii de Dumnezeu în om şi să se bucure de duhul umilinţei prin care Eu Mă slăvesc în om cu Duhul Meu Cel dătător de viaţă, duhul înţelepciunii vieţii, fiilor. O, ridicaţi mânuţele şi cereţi-Mi vreme dulce, vreme caldă, soare binefăcător şi mângâietor peste cei ce vin şi abia aşteaptă ziua venirii lor la sărbătoarea Mea cu voi, la bucuria lor lângă Mine şi lângă voi, iar Noi să-i hrănim, fiilor, nu numai cu mâncare pentru trup, ci să-i îmbogăţim în Duhul Adevărului, pe Care lumea nu-L cunoaşte ca să fie liberă de păcat şi vie făcându-se prin adevărul cel din cer pe pământ. Amin.

O, căutaţi să rumegaţi tot cuvântul învăţăturii şi al creşterii voastre din cuvântul Meu. Luaţi şi mâncaţi rodul împlinirii glasului Meu de peste voi, şi a toate câte Eu vă cer pentru viaţa Mea cu voi, ca să vadă oamenii şi să creadă în Mine prin voi, şi să am rod de la iubirea voastră de Dumnezeu, copii ai zilelor venirii Domnului pe pământ, şi cu strigare după om, că Eu îl chem pe om şi îi spun: omule, lasă-te de ruşinea păcatelor şi ia în tine slava iubirii de Dumnezeu şi vino, că te chem să ai viaţă din viaţa Mea la cuvântul Meu care grăieşte cu tine din cer prin duhul proorociei, rostit de însăşi gura Mea după două mii de ani de la intrarea Mea în lume ca Fiu al Omului. Amin.

Veniţi voi, cei chemaţi la izvorul slavei iubirii de Dumnezeu! Veniţi, că Eu sunt iubirea, şi altceva nu înseamnă iubirea. Eu sunt Cel ce vă aştept la izvor, iar voi veniţi cu vase curate şi luaţi în voi Duhul Meu şi cereţi-Mă la Tatăl să vin, că aceasta este vremea. Amin.

Veniţi şi voi, veniţi toţi cei din sătuţul cuvântului Meu, căci slava Mea se va face munte înalt şi veţi fi căutaţi să mărturisiţi iubirea Mea cea pentru om, şi pe omul îndumnezeit pe care Eu îl aşez pe pământ ca să sărez cu el orice jertfă bineplăcută Mie de la om, căci am în acest sătuţ lucrarea cuvântului Meu peste cei ce poartă în ei slava iubirii de Dumnezeu şi roadele ei peste pământ. Amin.

Ridică-te, Ierusalime! Hai, poporul Meu, scoală-te pentru mare pregătire, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, că am în tine sare cu gust bun, şi vom găti masă cerească şi vom bea apa vieţii, şi iarăşi va fi sărbătoare în grădina întâlnirii, iar tu vei fi slava Mea, slava iubirii de Dumnezeu, care se sălăşluieşte în cei care Mă iubesc. Amin.

Binecuvântate să fie zilele sărbătorii. Amin. Binecuvântaţi să fiţi voi, cei care gătiţi sărbătoarea, şi îl vom învăţa pe om Duhul Adevărului, pe Care lumea nu-L cunoaşte, pentru că omul din lume are duhul lumii şi se ascunde de Dumnezeu, căci Dumnezeu stă nevăzut de om. Amin.

Binecuvântate să fie toate câte vor sluji duhului sărbătorii: bucatele de pe pământ şi hrana cea din cer, cuvântul gurii Mele. Amin. Binecuvântaţi să fie cei ce vor lua în ei iubirea Mea hrană a sufletelor lor şi a credinţei lor. Amin. Binecuvântat să fie văzduhul, şi lin să fie, şi cald şi mângâios peste duhul sărbătorii, dar cereţi acestea toate, fiilor rugători, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, vă iubesc când Mă iubiţi chemându-Mă peste voi şi pentru voi şi pentru lucrul Meu cu voi. Fericit este sufletul care ştie după plăcerea Mea să grăiască cu Mine, dar mai fericit este acela care ascultă cuvântul Meu care-l învaţă pe el să grăiască cu Mine. Amin.

Pace peste duhul sărbătorii şi peste voi, de acum şi până la hotarul de dincolo de sărbătoarea întâlnirii în grădina cea gătită de sărbătoare! Pace vouă! Aşa să lucraţi, din zori şi până-n zori, şi fiţi după chipul şi asemănarea Mea, că minunată este vremea Mea cu voi, şi vreau să fac din ea şi din voi minune spre care toate popoarele vor căuta şi se vor mângâia

şi vor cunoaşte slava iubirii de Dumnezeu văzându-vă pe voi slavă a Mea pe pământ, fiilor. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2003

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua întâi

Vine ziua să ştie omul că iubirea înseamnă Dumnezeu. Lucrarea Tatălui este lucrarea Fiului, iar lucrarea Fiului este lucrarea ucenicului cel trimis de Fiul.

Cu nuntă de veac nou Se aşează Tatăl ceresc pe pământ pentru Fiul Său, Care Se face cuvânt. Să se deschidă cartea Mea de la sfârşit de timp, ca să Mă scriu în ea cu zile de nuntă pe pământul român. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt, şi Mă fac cuvânt peste pământ şi Mă fac Duh Sfânt, căci Tatăl Mă trimite, iar Eu Îl ascult, că Îi sunt Fiu.

Sunt Fiul Tatălui Savaot, Tatăl Atotţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, văzutelor şi nevăzutelor. Sunt Unul născut din Tatăl mai înainte de vecii. Sunt Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, prin Care toate s-au făcut.

M-am născut cu trupul acum două mii de ani când M-am coborât din cer şi M-am întrupat de la Duhul Sfânt şi din mamă Fecioară şi M-am făcut Om. Fiul Omului M-am făcut, şi M-am umilit pe pământ până la moarte pe cruce, şi apoi am înviat şi M-am suit la ceruri, ca iarăşi să stau de-a dreapta Tatălui, şi de lângă El să vin din nou pe pământ, căci apostolii Mei cei credincioşi Mie prin duhul proorociei cu care i-am hărăzit pe ei când le-am spus: *«Luaţi Duh Sfânt!»*, au proorocit şi au spus după ce Eu M-am suit la Tatăl: *«Domnul iarăşi va să vie să judece viii şi morţii, iar împărăţia Sa nu va avea sfârşit»*. Amin, amin, amin.

Ucenicii Mei au mai rostit proorocia pentru învierea morţilor şi pentru viaţa veacului ce va să fie, iar ei au aşteptat două mii de ani împreună cu toţi sfinţii împlinirea Scripturii descoperirii fiilor lui Dumnezeu, după care toată firea suspină, de la facerea cerului şi a pământului, după ce omul cel zidit de mâna Mea s-a smuls din rai prin neascultare şi când Eu, Fiul şi Cuvântul Tatălui, am vestit-o pe Fecioara mama Mea, care va zdrobi, în veacul al şaselea de la facere, pe stricătorul firii, născându-Mă pe Mine Fiu al Tatălui şi al ei, Dumnezeu între oameni pe pământ.

Pace vouă, celor ce aţi auzit glasul Fiului lui Dumnezeu, care cheamă văzutele şi nevăzutele la nunta Sa cu mireasă din lume aleasă ca să facă voia Sa! Pace vouă, celor ce iubiţi pacea Mea, căci nu precum v-o dă lumea v-o dau Eu. Pace vouă, nuntaşi ai nunţii Fiului de Împărat, Unul născut din Tatăl şi din mama Fecioară! V-am chemat ca să-Mi auziţi glasul, că Eu am spus încă de acum două mii de ani: *«Vine vremea, şi a şi venit, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi vor învia»*. Ba chiar şi cei din morminte vor învia, am spus Eu când am spus acestea. V-am chemat ca să Mă fac cuvânt şi să vă spun că Dumnezeu este iubire, şi că tot aşa voiesc să fie şi omul care aude glasul cuvântului Meu care vine cu norii. Iubirea Mea nu este ca iubirea omului, ci este ca Dumnezeu, şi voiesc să aduc pe pământ vremea când omul să înţeleagă că iubirea înseamnă Dumnezeu, şi că de aceea am spus Eu că Dumnezeu este iubire. Iar acum voiesc ca fiinţa Mea să fie pe pământ ca şi în cer, iubire ca şi în cer pe pământ, căci Eu i-am învăţat pe ucenici să ceară peste ei împărăţia Mea şi voia Mea, care este din Tatăl în Mine, precum în cer aşa şi pe pământ. Amin, amin, amin.

Eu sunt pâinea care se coboară din cer pentru viaţa celor ce cred în Mine prin duhul propovăduirii cu care lucrez prin cei trimişi de Mine şi nu prin cei ce se duc să facă ceea ce Eu nu le-am spus decât ucenicilor care se făcuseră voie a Mea pe pământ înaintea Tatălui Meu, Care M-a trimis din cer după om ca să-l trag din nou pe om la Tatăl. Eu Însumi am venit acum după om, căci le-am făgăduit ucenicilor Mei că voi veni să fac din nou lumea, să-l fac din nou pe om. Nimeni nu poate să facă lucrarea Tatălui decât Fiul Său, pe Care El L-a trimis şi pe Care-L trimite. Nimeni nu poate să facă lucrarea Fiului decât ucenicul pe care Fiul îl trimite, precum Tatăl L-a trimis pe Fiul, căci Eu nu fac nimic decât voia Tatălui, Care Mă trimite, şi aşa trebuie să facă şi cel pe care Fiul îl trimite pentru ca să facă voia Sa, voia Fiului Tatălui. Amin, amin, amin.

O, mamă Fecioară, tu ai făcut voia Tatălui la glasul arhanghelului, şi ai făcut voia Fiului, Cel trimis de Tatăl ca să ia trup din trupul tău între oameni. Mă aşez cuvânt de sărbătoare pentru naşterea ta pe pământ, mamă. Am strâns în jurul ieslei cuvântului Meu pe mulţi care aud glasul Meu cel de la sfârşit de timp. Îi învăţ pe ei să creadă că Eu sunt trimisul Tatălui ca să fac voia Sa pe pământ. Le spun lor că sunt Fiul tău, mamă, şi că vin cu sărbătoarea zilei naşterii tale şi serbăm cu cei ce beau din izvorul cuvântului Meu care vine cu norii pentru naşterea din nou a lumii, mamă. Eu sunt Mire din cer, şi Îmi doresc mireasă care să fie biserică a Duhului lui Dumnezeu şi a Fiului Său, şi Îmi zidesc trup viu în trupul celor ce Mă vor de Mire, şi Mă dau lor să Mă bea şi să Mă mănânce ca să-i fac asemenea Mie şi să Mă cunoască în ei, iar Eu să-i cunosc pe ei şi să cinez cu ei, şi ei, cu Mine, după cum şi fac, mamă; şi să Mă arăt lor, precum am făgăduit pentru cei ce cred în Mine că sunt de la Tatăl. Amin.

O, fericiţi sunteţi voi, cei ce auziţi chemarea Mea, şi crezând în Mine vă adunaţi în jurul glasului Meu chiar dacă nu Mă vedeţi. Cea mai mare minune pe care o puteţi face prin credinţa din voi este să fiţi asemenea Mie şi să Mă văd în voi, iar Eu să vă dau bucuria Duhului Sfânt, Care mângâie, căci El este Mângâietorul, pe Care L-am promis ucenicilor Mei când M-am suit la Tatăl şi le-am zis lor: *«Nu vă voi lăsa orfani. Vă voi trimite pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din Mine va lua şi vă va vesti vouă toate câte Eu aud de la Tatăl, căci vă numesc prietenii Mei»*. O, aşa iubeşte Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire, şi tot aşa voiesc să fie şi omul care aude glasul cuvântului Meu venind cu norii. Iubirea înseamnă Dumnezeu, şi de aceea este scris: *«Dumnezeu este iubire»*. Amin.

O, fii ai oamenilor, voiesc să vă fac fii ai Tatălui şi vă dau putere să vă faceţi, căci vedeţi ce fel de iubire v-a arătat Tatăl, ca să vă faceţi, şi apoi să vă numiţi fii ai lui Dumnezeu, iar Eu să fiu întâi între mulţi fraţi şi să vă uitaţi la Mine aşa cum am fost Eu şi să fiţi asemenea Mie, şi tot aşa să şi iubiţi, căci vedeţi ce fel de iubire v-am arătat când am venit de la Tatăl. V-am dat ca viaţă viaţa Mea, şi nimeni nu Mi-a luat-o. Eu Însumi Mi-am pus-o, ca iarăşi să o iau. Nimeni n-a luat-o de la Mine, ci Eu de la Mine Însumi am pus-o. Putere am avut ca s-o pun, şi putere am avut ca iarăşi s-o iau, după cum am avut porunca de la Tatăl, şi aceasta este iubirea pe care Tatăl v-a arătat-o. Amin, amin, amin.

— O, Fiule al Tatălui ceresc, şi Fiule al meu! O, Dumnezeule copil, iubirea Ta este ca iubirea Tatălui. Iubirea Ta îi arată omului că până nu se va naşte de sus, din cer, nu va moşteni omul împărăţia cerurilor. Omul

trebuie să se facă iar copil, căci această iubire a arătat-o Tatăl şi i-a dat omului putere ca să se facă fiu al lui Dumnezeu prin ascultare, aşa cum Tu ai arătat că faci, Dumnezeule copil. Când Te-ai născut din mine, eu eram iubire înaintea Ta, iar inima mea erai Tu, Fiule vestit de înger ca să Te naşti din trupul meu fecioresc şi să zdrobeşti pe stricătorul şi să-i dai iarăşi omului viaţa şi înfierea, să-i dai putere să se facă fiu al lui Dumnezeu dându-i lui viaţa, precum Tu ai făcut când Însuţi Ţi-ai pus-o, ca iarăşi s-o iei.

O, Fiule al omului îndurerat după om, i-ai arătat omului că Ţi-ai dat viaţa, ca iarăşi s-o iei. I-ai arătat ce fel de iubire ai avut, ca să iubească şi omul cum Tu ai iubit, ca să-Ţi dea omul viaţa, şi iarăşi s-o ia, şi s-o ia din Tine şi să se nască de sus, ca să fie moştenitor al cerului, căci fiecare îşi are moştenire în cel din care se naşte. Eu, ca o mamă a Fiului Tatălui Savaot, îi arăt omului izvorul vieţii, taina vieţii lui, naşterea lui din Tine, precum Tu eşti născut din Tatăl, ca toţi cei ce cred în El prin Tine, să trăiască în Tine; în Tine şi nu în ei; ei în Tine, şi Tu în ei, căci aceasta este iubirea pe care Tatăl le-a arătat-o când Te-a făcut Fiu al omului, Dumnezeule copil. Îl chem pe om la Tine, că Tu eşti viaţa omului, şi nu este înţelepciune omenească şi care să înţeleagă viaţa Ta în om şi viaţa omului în Tine, izvorule al vieţii.

O, fii ai oamenilor, această poruncă v-a dat-o Fiul meu, ca să vă iubiţi unii pe alţii precum El v-a iubit şi nu altfel. El Şi-a pus viaţa şi iarăşi Şi-a luat-o, şi aşa v-a învăţat El, şi nu este învăţător în afară de El. Aduceţi-vă pe voi înşivă jertfă plăcută Lui, căci El S-a umilit ca un Dumnezeu şi v-a învăţat iubirea cea fără de păcat, viaţa Lui pe care Şi-a pus-o pentru voi, ca iarăşi s-o ia, şi vouă să v-o dea, şi viaţă să aveţi, căci El a murit pentru voi şi a înviat din morţi ca să vă dea viaţă. O, fii ai oamenilor, sunt două mii de ani de când El a venit iubind pe pământ şi a spus că iarăşi va veni. Vine Domnul pe pământ cuvânt, cuvânt de Duh Sfânt. Veniţi spre El şi învăţaţi duhul mângâierii, duhul vieţii, care se dă vouă ca să moşteniţi viaţa, căci Fiul meu această iubire v-a arătat vouă. Această poruncă v-a dat Fiul meu, ca să vă iubiţi unii pe alţii precum El v-a iubit şi nu altfel, fii ai oamenilor. Amin, amin, amin.

— O, mamă, ca un plâns după om este cuvântul tău, iar locaşul tău este în Mine, mamă. Te serbez în zile de nuntă cerească pe pământ şi Îmi vestesc ţara venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl şi îl chem pe om să bea din apa vieţii şi să fie viu omul, mamă.

Te mângâi cu şoapta duhului vieţii, omule. Te chem să iei fiinţă, căci am venit de la Tatăl cuvânt pentru naşterea din nou a lumii, aşa cum am făgăduit, şi sunt adevărat prin acest cuvânt aşa cum am fost prin cuvântul cel de acum două mii de ani când am spus tuturor că s-a apropiat împărăţia cerurilor, iar cei ce au crezut s-au făcut împărăţie a Mea, iar Eu, împărăţie a lor, căci iubirea îşi are soţii ei, şi Dumnezeu înseamnă iubire. Amin.

Cântaţi cântarea nunţii Fiului lui Dumnezeu, voi, cei ce veniţi la nuntă. Doiniţi doina miresei Mirelui şi învăţaţi de la Mine şi de la ea veşnicia Mea cu omul, a cărui împărăţie Eu sunt.

Pace vouă, celor ce aţi venit la izvor! Luaţi Duh Sfânt, căci duhul lumii nu are nimic în Mine, şi nici Eu în el. Pace vouă! Şi iarăşi vă voi mângâia cu şoapta Mea, cu cuvântul mângâierii pentru cei ce iubesc ca şi Mine între pământ şi cer. Amin, amin, amin.

7/20 septembrie 2003

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a doua

Fiii oamenilor sunt rodul păcatului, iar fiii lui Dumnezeu sunt rodul Domnului. Semnul credinţei este grăirea în Duhul Sfânt, Care este plata sfinţilor. Sfinţii vor judeca lumea. Îngerii căzuţi vor căpăta slava cea pierdută. Se binecuvintează fântâna sfântului Nicolae pe vatra satului Glodeni.

În a doua zi a sărbătorii Duhul cuvântului Meu vă îndeamnă să fiţi sfinţi, să fiţi precum Eu sunt, vă îndeamnă să ascultaţi de El, pentru că vi Se dă. V-aţi adunat la izvor şi e păcat să plecaţi aşa cum aţi venit. Luaţi Duh Sfânt ca să fiţi sfinţi, că plata cea pentru sfinţi este Duhul Sfânt. Amin.

Stau înaintea voastră cu fiii cuvântului Meu. Intru pe porţile cuvântului, şi binecuvântată de Tatăl Îmi este intrarea şi ieşirea, ieşirea şi intrarea, şi binecuvântată să vă fie vouă venirea la izvor, şi dacă veţi şi bea din el, vă va creşte ştiinţa şi înţelepciunea cea pentru înţelegerea cuvântului Meu care vine cu norii ca să-l cheme pe om de la moarte la viaţă, de la el la Mine, căci omul este moarte, iar Dumnezeu este viaţă. Amin.

Eu sunt viaţă fără de moarte, şi voiesc voia Tatălui Meu, voiesc ca omul să nu mai fie moarte fără de viaţă, căci omul se învoieşte în sine cu păcatul, iar plata păcatului este moartea. Acum şapte mii de ani, după ce Eu l-am făcut cu mâna din lut pe om şi am suflat peste el duh de viaţă ca să Mă odihnesc apoi în el, omul s-a smuls din împărăţia Mea şi s-a făcut moarte, el şi fiii lui. Fiii omului înseamnă rodul păcatului, iar fiii lui Dumnezeu sunt rodul Domnului, rodul vieţii, căci Eu sunt viaţă fără de moarte. Amin.

În a doua zi de sărbătoare Duhul cuvântului Meu vă cheamă să fiţi sfinţi, să fiţi precum Eu sunt, căci i-am spus omului acum două mii de ani: *«Orice păcat pe care-l săvârşeşte omul, este în afară de trup, dar cel ce se dedă desfrânării, păcătuieşte în însuşi trupul său»*, în care-şi ia viaţă păcatul, şi omul devine moarte fără de viaţă. Ucenicii Mei luaseră în ei viaţă din viaţa Mea după ce Mi-am dat viaţa pentru ei ca iarăşi s-o iau şi să le-o dau lor de viaţă şi să fie ei apoi cuvântul Meu şi nu al lor, căci cel ce crede în Mine, am spus că râuri de ape vii vor curge din pântecele lui, din gura lui peste morţi şi peste vii.

Semnul credinţei este grăirea în Duhul Sfânt. Nu poate fi omul numit om credincios, om cu credinţă în Mine dacă nu are din el grăire de Duh Sfânt apoi, semnul primirii credinţei şi a botezului cu credinţă, că omul în zadar s-a învăţat să se boteze cu apă dacă nu a învăţat duhul pocăinţei spre iertarea păcatelor, duhul căruia îi urmează grăirea în Duhul Sfânt, ca semn al sfinţeniei omului.

Vă grăiesc vouă de taina sfinţilor, o, fii ai oamenilor! Sfinţii se nasc de la Dumnezeu, nu din sământă omenească, şi sunt fără de spiţă apoi, şi fug de cei ce i-au făcut pe ei, şi fug spre Mine, din Care ei s-au născut. O, fii ai oamenilor, e păcat să vă mândriţi cu fiii şi fiicele voastre, căci păcatul se naşte cu trupul şi îi zice *„mamă şi tată“* celui ce l-a născut pe el. E păcat să vă bucuraţi de bucuria cea fără de Dumnezeu a fiilor voştri. E păcat să vă bucuraţi de păcat. Vi-l dau pildă pe dreptul Iov, care plângea la Mine pentru iertarea păcatelor fiilor lui care se adunau şi petreceau, iar el nu se bucura de ei, şi plângea la Mine pentru iertarea lor, căci ei petreceau în moarte, nu în bucuria cea de la Dumnezeu, iar când omul petrece fără de Dumnezeu, goneşte de lângă el pe îngerii lui Dumnezeu. Veniţi la învăţătura cea cu viaţă în ea, căci învăţătura

Mea desparte viața de moarte, îl desparte pe om de păcat, îl desparte de sine ca să Mă ia omul pe Mine de sine al său. Omul este din fire ascuns în sine, dar cel ce se dă Mie, se leapădă de sine și Mă ia pe Mine în sine prin omul care Mă iubește pe Mine în el, și lucrează din Mine peste om pentru venirea omului după Mine și nu după sine între pământ și cer.

O, cât Mă doare că nu a voit și nu voiește omul să-Mi înțeleagă cuvântul chemării lui la Mine, căci am spus acum două mii de ani: «*Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine și să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie»,* ca să scape de sine, căci altfel omul nu poate scăpa de sine și nu poate fi ajutat de îngerii lui Dumnezeu, căci omul pizmuiește, clevetește, se trufește, și apoi cade prin acestea, iar îngerii cei buni nu pot pentru el împotriva răului din el. Am spus că împărăția cerurilor se aseamănă cu zece fecioare, dintre care cinci sunt înțelepte, iar cinci, neînțelepte. Cele înțelepte își adună, iar cele neînțelepte nu-și adună, ci adorm față de veghea pe care trebuie s-o aibă, iar veghea nu este decât iubirea de Dumnezeu. Nici un om nu poate veghea împotriva păcatului din el decât prin iubire de Dumnezeu și mereu iubire, așa încât viața lui să însemne Dumnezeu și nu om.

O, fii ai oamenilor, luați din Duhul Meu, și apoi fiți sfinți precum Eu sunt sfânt, căci sfinții vor judeca lumea, și au și judecat-o, pentru că au biruit-o și nu mai sunt din lume precum nici Eu nu sunt din lumea aceasta. Împărăția cerurilor înseamnă îngeri, fie în trup, fie în afară de trup, și de aceea am asemănat-o Eu pe ea cu fecioare, dar omul nici această Scriptură a Mea nu a dat s-o înțeleagă, căci omul nu se leapădă de sine ca să înțeleagă ca Mine apoi. Nici un sfânt nu a zis că Dumnezeu întârzie și că nu Se mai împlinește cu venirea Sa, ca apoi să creadă desăvârșit în Mine cel ce se sfințește pentru Mine. Sfințenia este venirea Domnului la om, și a omului la Mine, căci sfinții trăiesc în Mine, și Eu în ei, și nu mai trăiesc ei. Numai cei ce iubesc neștiința și păcatul acesta, numai aceia zic că nu mai vine Domnul precum a zis că va veni, și nu se tem aceștia de ceea ce zic ei, și nu se tem de Dumnezeu. Sfinții sunt cu Mine, și Eu cu ei prin greul Meu dintre pământ și cer după om. O, nu vrea omul să se pregătească și să fie adevărat când spune că așteaptă învierea morților și viața veacului ce va să fie, iar Eu fără de veste voi veni, și faptele fiecăruia se vor vădi, căci din doi care vor fi la țarină, unul se va lua și altul se va lăsa, și din două care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată, și așa se vor descoperi faptele fiecăruia, așa și nu altfel.

O, dacă voi, fii ai oamenilor, ați vrea să-i țineți lângă voi mereu pe îngerii Mei, atunci voi ați fi ca Dumnezeu, ați fi ca Mine, Care ascult de Tatăl, căci cel ce nu ascultă de nimeni, acela se ascultă pe sine și nu vine după Mine. Plâng îngerii Mei că sunt fără de lucru pentru om, căci omul îi alungă de lângă el cu minciuna, cu clevetirea, cu trufia vieții, cu pofta ochilor, cu iubirea de argint, cu desfrânarea, cu mâncarea și cu băutura, cu viclenia și cu toate cu câte omul se iubește pe sine, căci omul prin iubirea de sine îi alungă pe îngerii Mei și nu prin altceva, iar de la aceasta se nasc toate cele ce îl despart pe om de iubirea de Dumnezeu, care este paza de toată despărțirea de Dumnezeu a omului.

Voiesc, omule venit la izvorul înțelepciunii, voiesc să te învăț cum să iubești viața ta. Dacă vrei s-o iubești, trebuie să ți-o dai ca iarăși s-o iei, căci Eu am spus: *«Cel ce-și iubește viața, acela și-o va pierde, iar cel ce și-o dă, acela și-o va lua înapoi»*, că până omul nu moare, nu poate învia, nu pot Eu trăi în el câtă vreme trăiește el în el. Omul își hrănește trupul și sufletul îngrijindu-le ca să trăiască el în el, dar Eu vă spun, fii ai oamenilor, că dacă veți trăi voi în voi, veți muri prin faptele voastre, fiindcă nu se poate să rămână viu cel ce nu se leapădă de sine. Această învățătură de viață, din iubire v-o dau, și cu milă vă chem de la moarte la viață, de la voi la Mine prin lepădare de sine, ca să puteți face apoi voia Tatălui, Care este în ceruri și nu pe pământ, și Eu voiesc să-i trag pe toți la Tatăl, precum am promis când M-am suit la Tatăl că așa voi lucra după ce voi ajunge iarăși în slava pe care o am de la El mai înainte de întemeierea lumii.

Am venit cuvânt pe pământ ca să-l chem pe om la viață, iar viața înseamnă sfințenie și iubire de Dumnezeu de-a pururi, căci unde este viață, de-a pururi este, și nu este ca moartea, care nu este veșnică, fiindcă moartea nu va mai fi curând, curând, și vor fi numai sfinți pe pământ, căci sfinții vor judeca lumea, după cum este scris în Scripturi, și am zis: *«Celui ce biruiește și celui ce păzește până la capăt faptele Mele îi voi da lui stăpânire peste neamuri și le va păstori pe ele cu toiag de fier, și ca pe vasul olarului le va sfărâma, precum Eu am luat putere de la Tatăl Meu»*.

Când Pavel, apostolul Meu, așeza cuvântul Duhului Sfânt al învățăturii peste biserică, el spunea: *«Au nu știți, oare, că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult cele lumești vom judeca»*.

Voiesc să-i sui înapoi în slava din care au căzut pe îngerii care s-au semețit, și voiesc prin iubirea omului să fac aceasta, prin învierea tuturor să fac aceasta, și atunci îngerii vor fi ridicați din căderea lor cea de la început, și ne vom bucura de toată facerea, căci iarăși toate se fac, și noi se fac, precum este scris. Voiesc să-l învăț pe om să nu-l mai facă pe duhul rău, și să facă Duhul Meu în el, și din el peste om, și atunci îngerii căzuți din slava Mea vor fi judecați, și vor fi apoi ridicați la loc prin învierea din moarte a omului.

Nu vreau, omule, să-Mi fie în zadar moartea Mea de pe cruce, și prin care am biruit moartea ta. Nu vreau să mai fie moarte, și nici tu să nu mai vrei, căci vreau să iau moartea de pe pământ, iar când moartea, cel din urmă vrăjmaș, va fi biruită, atunci Eu, Domnul, Mă voi odihni de căutarea Mea după om și îi voi da lui viața Mea ca să o trăiască pe veci, precum Eu, pe vecii sunt. Amin.

Te serbează cei ce s-au adunat la chemarea Mea în grădina întâlnirii Mele cu omul, mamă, iar Noi luăm cântarea cea dulce a celor ce au venit la nunta Mea cu mireasa Mea cea din români și pe care Eu o slăvesc cu slava Mea, căci ea Mă slăvește în ea înaintea oamenilor, mamă. E sărbătoare de naștere a ta, mamă. Cea stearpă a dat naștere Născătoarei de Dumnezeu, și nu se suie la mintea omului cele mai presus de fire, lucrate de Dumnezeu pe pământ între oameni, căci omul s-a învățat cu slava cea de pe pământ, cu slavă de la om, slavă văzută, iar cu slava cea nevăzută nu mai caută omul, mamă. Tu te-ai născut din femeie stearpă pentru că Dumnezeu te-a născut, iar cuvântul cel pentru nașterea ta și a Mea a fost rostit la facerea omului când Dumnezeu a rostit peste stricătorul firii și a zis: *«Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul»*.

Omul nu vrea să se suie cu mintea sa spre cele mai presus de fire, mamă, căci omul este prea mic, în timp ce se face mai mare ca Dumnezeu neprimindu-L peste el, mamă.

— O, Fiule scump și preaiubit al Tatălui și al meu, lacrima Ta după om se va sfârși curând, căci Duhul și mireasa Îți zic: *„Vino!“,* iar cel ce aude

glasul Tău din grădinile Tale în care cobori cuvânt acum, la sfârşit de timp, să zică şi aceştia: *„Vino!“,* căci Tu zici şi îi chemi pe cei însetaţi să vină, iar cel ce voieşte să ia în dar apa vieţii, să o ia, Fiule scump. Această apă în dar se dă, căci Tu o dai, şi Tu eşti Cel preascump în cei ce Te gustă, şi de aceea eşti Tu frumos pe chipul celor ce Te iubesc aşa cum Tu îi înveţi pe ei.

Aduc mulţumire pentru darul inimilor care cu umilinţă îmi cântă cântare pentru sărbătoarea naşterii mele şi le dau în dar viaţa Ta, Fiule al vieţii care va să fie veşnic pe pământ şi peste om. Le dau darul credinţei sfinte, ca să Te dorească şi să fie sfinţi pentru slava Ta şi a lor. Le dăm cuvântul Tău care cheamă omul de la moarte la viaţă, şi le dăm darul iubirii de Dumnezeu, care poartă în el temerea de Dumnezeu, începutul înţelepciunii omului, şi atunci vor cunoaşte că Tu i-ai iubit, pentru că Tu Te-ai sfinţit pe Tine Însuţi, ca să fie ei sfinţiţi întru adevăr şi să vadă slava Ta pe care o ai de la Tatăl, şi să vadă că Tatăl Te-a iubit pe Tine mai înainte de întemeierea lumii, Fiule scump, şi vor cunoaşte ei că Tu ai făcut lumea. Amin.

Luaţi din pacea inimii Fiului meu iubit, pe Care Tatăl mi L-a dat ca să vi-L dau. Luaţi viaţă din viaţa Lui. Acest dar vi-l dau pentru darul inimii voastre, pentru prăznuirea naşterii mele între oameni şi a Fiului meu iubit, întru Care Tatăl a binevoit. Eu, ca o mamă a Fiului Tatălui, vă prind şi vă cuprind la piept şi vă alăptez cu Fiul meu, Care este Cuvântul Cel de la prima facere a lumii şi Cel de la înnoirea facerii, la sfârşit de timp. Sfinţiţi-vă pentru venirea Lui, căci Îl veţi vedea cum vine şi cum este, aşa cum numai cei asemenea Lui Îl văd. Sfinţiţi-vă, ca să nu fiţi judecaţi, ci să judecaţi lumea pe care sfinţii o vor judeca, precum este scris în Scripturi.

Pace vouă! Vă spun ca şi Fiul. Pacea Lui v-o dau vouă, precum vă dă El, nu precum vă dă lumea. Aduceţi-vă Lui jertfă de iubire, căci El este Mire şi Îşi doreşte mireasă. Faceţi-vă mireasă a venirii Fiului meu, şi apoi bucuraţi-vă, că plata voastră multă este în ceruri şi aşteaptă s-o luaţi dacă veţi sta în duh de mireasă a Fiului meu. Amin, amin, amin.

— O, miriade de miriade stau heruvimii şi serafimii şi toţi îngerii slavei în toată grădina sărbătorii, mamă. I-aş face pe toţi cei adunaţi să le simtă slava şi să le vadă lucrarea, dar cei ce voiesc să vadă, să se sfinţească pentru slava celor ce nu se văd, mamă, şi apoi o vor vedea pe ea, căci cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt şi vor rămâne pe pământ în chip văzut, după cum ele sunt. Amin.

Mă slăvesc pe Mine cu voi înaintea Tatălui, copii ai cuvântului Meu, că M-am aşezat în voi şi cu voi înaintea celor ce au venit la izvorul înţelepciunii cuvântului lui Dumnezeu. Vă dau harul întreit pentru aşezarea pe vatra sătuţului cuvântului Meu a fântânii sfântului Nicolae, ocrotitorul necăjiţilor şi al lipsiţilor. Mi-a fost milă de cei fără de apă, şi le vedeam trupul sub sarcină aducând din vale în deal apă cu cobiliţa. Am pus milă în voi şi v-am spus să aşezaţi pe calea aceasta fântână, fiilor, şi cruce de odihnă a sufletelor şi a trupurilor care ostenesc de cale, şi băncuţă de stat pe ea, toate aşezate frumos, ca într-un staul îngrădit şi frumos de privit. Iar pentru osteneală vă voi ajuta să puteţi înmiit şi să lucraţi şi să miluiţi pe omul necăjit de sarcinile lui, fiilor, ca să-l fac dator pe el cu iubirea de Dumnezeu, cu dorul şi cu darul credinţei sfinte, care-l face sfânt pe om la duh, la suflet şi la trup.

Fântâna sfântului Nicolae, arhiereu după rang şi puternic miluitor al celor săraci care Mă iubesc cunoscându-Mă prin propovăduire, acest dar îl binecuvintez prin voi, cei unşi ai Mei peste vremea aceasta, şi îl dăm sătenilor, fiilor.

Acum, pace vouă, şi pace lor, celor ce cu dor s-au strâns să cinstească pe mama Mea Fecioară şi pe Dumnezeu Cuvântul, Fiul ei! Eu sunt Cel ce sunt, şi Mă fac pe pământ cuvânt şi vin pe şoaptă de vânt în a doua zi de sărbătoare, ca să-i învăţ pe cei adunaţi la izvor, căci sunt Învăţător. Împărăţia cerurilor se învaţă, şi apoi se ia, şi apoi se trăieşte, şi apoi se înmulţeşte din om în om, şi este fără de început şi fără de sfârşit în cer şi pe pământ, şi voiesc s-o cunoască omul şi s-o trezească în el, căci omul a fost făcut de Dumnezeu pentru ca să fie sfânt pe pământ.

O, fiilor scumpi care Mă purtaţi cu cuvântul spre oameni, să-i spuneţi omului că omul a fost făcut de Dumnezeu pe pământ pentru cer şi nu pentru pământ. Iată taină vă spun vouă: cerul a fost făcut pentru pământ, şi pământul pentru cer, iar omul a fost aşezat între pământ şi cer la facerea lui. Daţi-vă cu cuvântul Meu oamenilor şi spuneţi-le lor că Eu sunt chipul vostru, duhul vostru, şi să Mă ia de la voi şi să Mă aibă oamenii de împărăţie a lor. Amin.

Pace vouă! Aţi ostenit mult de Mi-aţi aşezat sărbătoare între Mine şi om. Vă pecetluiesc mereu cu putere şi vă pun pe frunte pecetea Mea: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, că acest nume v-am pus Eu pe frunţi, ca nimeni să nu poată împotriva voastră, ci numai Eu să pot peste voi şi din voi, căci scris este despre cei ce biruiesc şi păzesc până la capăt faptele Mele: *«Le voi da lor stăpânire peste neamuri şi le vor păstori pe ele cu toiag de fier, şi ca pe vasul olarului le voi sfărâma, şi iarăşi viaţă le voi da»*, viaţă din viaţa Mea le voi da. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2003

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a treia

Orice poveste de iubire are o nuntă apoi. Umilinţa şi iubirea este haina de nuntă pentru cel ce se căieşte de relele lui. Cel ce nu are minte, nu are lepădare de sine. Sfinţenia se naşte din umilinţă.

În a treia zi a întâlnirii Mele cu omul, Eu, Domnul, Păstorul Cel tainic, îmbrăcat în cuvânt şi venind pe vânt, pecetluiesc cu pecetea veşniciei sărbătoarea cea pentru cinstirea mamei Mele, şi cu dulce cuvânt slobozesc pentru cale pe cei ce au venit şi venind au băut din apa slavei cuvântului Meu care vine cu norii şi cu vântul. Pe aripi de vânt Îmi port cuvântul spre ieslea lui, şi aşa vin; şi când vin, cinez cu cei ce au putere să creadă că Eu sunt Cel ce sunt, şi sunt cuvânt peste pământ. Amin.

Puţini din cei mulţi, câţi sunt pe pământ, îşi lasă păcatele şi grijile ca să vină şi să poposească la sărbătorile nunţii Mele de la sfârşit de timp. Orice poveste de iubire are o nuntă apoi, dar la nunta Fiului de Împărat, Împăratul fiind Tatăl Savaot, puţini vin. El îi cheamă pe toţi, dar ei nu vin. Acum două mii de ani am spus: *«Împărăţia cerurilor asemănatu-s-a unui împărat care a făcut nuntă fiului său, şi care şi-a trimis slugile ca să cheme pe cei poftiţi la nuntă, dar ei n-au voit să vină. Şi a trimis iarăşi, alte slugi după ce a pregătit ospăţ bogat. Şi slugilor le-a zis: „Spuneţi celor chemaţi: Veniţi la nuntă!“. Dar cei chemaţi, prinşi de grijile vieţii, n-au fost vrednici să vină, şi împăratul i-a chemat pe cei de la răspântii, răi şi buni, iar masa nunţii s-a umplut».*

O, copii trudiţi pentru slava zilelor nunţii Mele cu voi! Cât ar fi omul de vinovat, umilinţa şi iubirea îl pot îmbrăca pe

el în haina nunții când el vine la chemarea care i se face. Dar cei chemați și tot chemați și care nu au timp de Mine, aceia sunt legați de mâini și de picioare în întunericul cel din afară și nu pot vedea pe întuneric slava Celui ce-i poftește pe ei la nuntă, și iată, mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși, fiindcă omul nu se mai teme să petreacă în moarte, nu mai caută să se scoale din ea, căci nu o vede, fiindcă și ea stă tainic cu omul, că altfel omul n-ar sta în ea și cu ea. Eu însă, prin voi, care-Mi sunteți mireasă împodobită, îi arăt omului fața morții care-l învăluie pe el și îi arăt că voi lua moartea de pe pământ și va rămâne omul cu ceea ce și-a agonisit, și atunci va vedea că viața lui a fost moarte fără de viață, căci omul se învoiește în sine cu păcatul, iar plata păcatului este moartea. Învățătura Mea desparte viața de moarte, îl desparte pe om de păcat, dar cel ce nu vrea să lase păcatul, acela nu vede moartea și nu vine când îl chem la viață când îl chem la nuntă ca să cineze și să vadă apoi slava celor ce nu se văd și care așteaptă după om spre ea. Glasul Meu cheamă omul de la moarte la viață, de la el la Mine, dar numai el se mai poate scăpa, că fără voia lui, omul nu este bun pentru Dumnezeu și pentru viața lui cu Dumnezeu. E prea fără de minte omul, e prea de pe pământ, iar Eu pătesc cu omul ca și acum două mii de ani când, după ce mulțimile mergeau după Mine de-Mi auzeau glasul, tot atât de mulți alunecau înapoi întru cele ale lor, căci faptele omului se țin după el câtă vreme omul nu știe să vină la Mine prin lepădare de sine. Cel ce nu are minte nu poate să se lepede de sine, și de aceea nu vine după Mine ca să-i dau viață și din belșug să-i dau. Și iată ce spun: toți cei chemați, toți cei poftiți la nunta Mea, și care nu voiesc să vină, aceia sunt fără de minte și nu știu să-și facă lepădare de sine ca să vină după Mine, după viață să vină. Eu însă acum două mii de ani am spus: *«Vine vremea când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și vor învia»*, ba chiar și cei din morminte îl vor auzi și se vor scula la porunca Sa și vor purta după ei faptele lor.

O, poporul Meu mireasă, am pus în mijlocul tău rânduială pentru ajutorul celor ce au plecat în morminte fără haină de nuntă. Te-am învățat să faci pocăință pentru om până ce ajungi cu ea la începutul omului, ca să pot da mâna celor din morminte și să se scoale prin mijlocirea ta, adusă pentru ei înaintea Mea. Trudește, fiule, și pentru toată firea să trudești, căci dacă omul înviază, și firea va lua pe ea haina nestricăciunii, haină rămasă în cele ce nu se văd și care așteaptă să se arate fiii lui Dumnezeu, cei care în trup vor primi slava nunții Fiului de Împărat, Care vine cu norii ca să dea fiecăruia după cum este fapta sa.

Acum să-i slobozim pe cei ce au poposit în grădina întâlnirii și să le dăm să ducă cu ei umilința iubirii de Dumnezeu, căci cel ce nu-L iubește cu umilință pe Dumnezeu, acela nu pătrunde puterea iubirii și nu rămâne în ea. Dar Eu le spun lor: rămâneți în iubirea Mea. Iubirea Mea este plină de umilință. Duhul umilinței îl ține pe om în iubire, îl ține să nu cadă din iubire.

O, fii ai cuvântului Meu, o, copii trudiți de dorul Meu după om, spuneți-le celor ce au stat la masa cuvântului Meu, spuneți-le din partea Mea: de Mă iubiți, păziți poruncile Mele, păziți legea vieții. Ea este sfințenia cea plină de umilință, și aceasta se face iubire și se face sălaș al Meu în om. O, dacă tu, omule, nu ai în tine sfințenia, faptele tale sunt vina. Fă, dar, fapte vrednice de pocăință și caută să faci tot ceea ce te mântuiește de păcat, până ce păcatul va muri, iar tu vei trăi. Nu uita însă că iubirea cea plină de umilință și de credință și de căință a faptelor moarte este viața care-Mi place Mie în om, căci ce folos ar lua omul dacă și lumea toată ar câștiga, iar sufletul și l-ar pierde în ea? Sfințenia înseamnă mintea cea plină de Duhul lui Dumnezeu de-a pururi și înseamnă legea vieții și eliberarea de sine a omului. Cel ce nu știe să se lepede de sine, acela să învețe și să ia de la învățător, și altfel să nu învețe lepădarea de sine, căci dacă omul se învață tot din sine, nu este lepădat de sine ca să poată veni de la el la Mine. Omul este moarte, iar Dumnezeu este viață. Să se îmbrace în Dumnezeu omul, și să fie umilit ca Dumnezeu și nu ca omul, căci Dumnezeu este sfânt, iar sfințenia se naște din umilință, și una pe alta se nasc acestea în omul care se îmbracă în Dumnezeu. Amin.

Slobozim pentru cale pe cei ce au venit la chemarea Mea, iar voi, copii trudiți, faceți această trudă cu iubire, căci Tatăl atât de mult a iubit lumea, că pe Mine, Unicul Său Fiu, M-a dat să mor pe cruce, ca tot cel ce crede în Mine după învierea Mea să nu mai moară, ci să aibă viață veșnică, viață din viața Mea să ia și să aibă, și s-o ia și s-o dea și iarăși s-o ia, precum Eu Mi-am pus viața și iarăși Mi-am luat-o. Amin, amin, amin.

9/22 septembrie 2003

Praznicul Înălțării sfintei cruci

Suferința îl încununează pe cel ocrotit și slăvit prin ea. Tot ce nu înseamnă lucrul Duhului Sfânt, se numește desfrânare. Să nu trăiască omul în sine, ci cu Hristos în el. Mulți au crezut și cred, dar nu-I pregătesc Domnului calea. Nimeni să nu stea fără de îngerii care păzesc viața.

Pace și liniște și odihnă sufletelor și duhurilor și trupurilor voastre, că dacă Eu, Domnul, nu v-aș da, voi nu ați avea, dar Eu am mereu grijă de voi, numai să aveți și voi de Mine, copii ai poporului Meu. Amin.

Cobor cu zi de sărbătoare în cuvânt și aducem slavă, cinste și închinăciune crucii care M-a purtat spre înviere, fiilor, căci suferința este slava omului, fiindcă ea îl ocrotește în Dumnezeu până ce Domnul îi dă lui cununa ei. Amin.

L-aș învăța pe om învățându-vă pe voi, că altfel nu-l pot învăța, fiindcă greu mai vine omul la fântâna învățăturii, care este una, și al cărei izvor este Dumnezeu, și este viața, fiilor. Viață înseamnă lumină, și de aceea am spus Eu ucenicilor Mei: *«Umblați în lumină câtă vreme este lumina cu voi, căci Eu sunt Lumina lumii»*. Le-am spus să lucreze câtă vreme este ziuă, că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Noaptea este necredința care-L împiedică pe Dumnezeu și pe omul lui Dumnezeu să lucreze, iar Eu, cât am stat între oameni pe pământ, am fost Lumină a lumii și am spus: *«Câtă vreme sunt în lume, Lumină a lumii sunt»*.

L-aș învăța pe om să caute să înțeleagă taina lui Dumnezeu și să caute el să fie de sprijin Mie, așa cum au fost ucenicii Mei, care erau curați, în afară de Iuda, prin care Eu i-am arătat omului ce înseamnă să stea omul lângă Mine închis în sine, ascuns în sine. Eu și pe Cain am voit să-l ajut să nu facă fapta rea pe care inima lui îl îndemna s-o facă din pricina duhului invidiei care s-a ascuns în om încă de la începutul lui. I-am ieșit lui Cain în cale și înainte de a face fapta cea de moarte, și după ce el a făcut-o, și i-am arătat că nu se poate ascunde de Dumnezeu, și că cel ce se ascunde săvârșește răul apoi. I-am spus și lui Iuda prin cuvinte tainice, și Mi-am făcut datoria pentru viața lui, dar cel ascuns în sine, cu

greu se pocăieşte, iar Eu voiesc să-l învăţ pe om să stea cu inima în mână, nu în piept, ca să-l pot ajuta pe el prin cei în care Eu stau Lumină a lumii, aşa cum am stat prin prooroci.

Iov era prooroc, şi de aceea îi judeca pe învăţători atunci când el a fost încercat de Dumnezeu, dar Domnul l-a slăvit pe el, căci el era drept în Dumnezeu faţă de cei ce erau ei în ei drepţi şi nu în Dumnezeu. Ioan Botezătorul a fost prooroc şi a fost stârpit dintre oameni pentru că el a spus celor mari păcatul lor. Samuel, ales în locul celor ce nu iubeau pe Dumnezeu din pricina iubirii de sine prin care ei se desfrânau, a fost prooroc mare şi a uns pe regi şi pe prooroci, căci eram în el Lumină a lumii, şi aşa lucrez Eu prin cei în care Lumină a lumii sunt. O, dacă omul ar asculta de aceştia, l-aş scăpa pe om de desfrânare, căci tot ceea ce face omul în afară de lucrul Duhului Sfânt peste el şi peste altul, se numeşte desfrânare şi este desfrânare, dar nu mai are cine-i spune omului taina lui Dumnezeu, care se ascunde în Dumnezeu cu tot cu cei ce o poartă pe ea. Eu M-am ascuns de toţi când am mâncat cu ucenicii cina, şi ea a fost o taină, cina cea de taină, căci n-am putut să Mă dau celor ce nu credeau că Eu sunt de la Tatăl venit, şi că Fiul Tatălui sunt. Dar şi acolo, la cina cea de taină, a fost între ei om ascuns în sine şi pe care am voit să-l trag spre pocăinţă, măcar după ce am fost pus pe cruce ca să mor pe ea, şi prin ea să-i trag pe toţi la Tatăl, prin milă şi iubire de Dumnezeu. Iuda însă n-a mai venit să se împace cu Mine, şi nu Mi-a făcut bine dacă a făcut aşa. Din această pildă omul trebuie să înţeleagă că nu este bine să-i fie frică de Dumnezeu pentru faptele sale, ci e bine să-i fie frică să le facă, şi e bine să fie înţelept în Dumnezeu omul, căci frica de Dumnezeu este început de înţelepciune în om, şi este început de Dumnezeu, şi este Dumnezeu apoi în om, şi iată taină nepricepută de om, de nu fuge omul spre ea între Mine şi el.

Cina cea de taină trebuie ascunsă numai de vrăjmaşi, dar nu şi de Dumnezeu, şi de aceea ea nu trebuie pusă între Mine şi om înaintea vrăjmaşilor, ci trebuie să fie tainică şi cu duh de pocăinţă şi de iubire de Dumnezeu luată, căci omul care umblă cu Dumnezeu, nu trebuie să se ascundă de Dumnezeu, ci numai de vrăjmaşii lui Dumnezeu, care le fac cruce celor ce iubesc pe Dumnezeu împotriva iubirii omeneşti de pe pământ. Crucea este isprăvirea cu păcatul, iar cei ce nu au ajuns să urască păcatul, nu iubesc crucea, nu iubesc învierea prin cruce. Eu însă l-aş tot învăţa pe om să caute să înţeleagă taina lui Dumnezeu aşa cum Eu i-am învăţat pe ucenicii Mei s-o înţeleagă. Nici ei n-au crezut în Mine atât cât trebuia să înţeleagă, dar după ce Eu am înviat prin cruce, au primit ei prin ea darul credinţei sfinte şi s-au dus şi M-au dat celor ce au avut puterea să creadă şi să iubească apoi viaţa cea de la Dumnezeu şi nu cea de la părinţii lor cei după trup.

O, de M-ar primi omul când Eu îi ies în cale pentru curăţirea inimii lui şi pentru ca să înveţe să umble în lumină apoi, Eu aş avea atunci pe mulţi, aşa cum l-am avut pe Ioan Botezătorul, şi mulţi Mi-ar pregăti calea. O, mulţi au crezut în Mine prin acest cuvânt, şi mulţi au venit aşa cum au ştiut ei să vină, dar aceştia nu Mi-au şi pregătit calea, iar cine nu Mi-o pregăteşte, acela Mi-o încurcă, la fel ca şi cel ce nu ştie să se folosească de ea umblând în lumină pe ea şi nu în întunericul care-i ascunde faptele. Cel ce-Mi pregăteşte calea, Mi-o pregăteşte spre el, nu spre altul, cum fac mulţi care dau să vină să Mă audă, şi apoi iau aceştia şi se duc să dea la alţii fără ca Eu să-i trimit să facă aceasta. Eu când i-am trimis pe ucenici să Mă vestească în toată lumea, i-am făcut mai întâi să-Mi pregătească spre ei calea, ca să-i pot face pe ei mai întâi după chipul şi asemănarea Mea, căci cine nu ia de la Mine după cum este acest luat, acela nu are, şi dacă nu are, nu are ce să dea altuia, şi acela se dă pe sine, nu pe Mine. Nici un ucenic chemat de chemarea Mea dacă nu vine să-Mi pregătească spre el calea mai întâi, acela nu-Mi poate pregăti calea venirii Mele.

I-aş învăţa pe toţi oamenii de pe pământ să ştie să Mă primească şi să se dea Mie apoi, cu bună voia lor, căci cel ce nu-Mi dă inima, în zadar stă în preajma Mea în chip văzut de om. Cei ce sunt lumina lumii, aceia sunt cei ce stau în lumină cu toate cele din ei şi din aproapele lor şi din Mine, aşa cum Eu v-am învăţat pe voi taina de prooroc al lui Dumnezeu.

Cel ce are nevoie de facere, acela vine spre cel ce-l face pe om cu Duhul şi cu cuvântul Meu, şi numai apoi cu Trupul Meu, căci dacă cuvântul Meu nu este cu duhul lui, nu este nici venirea Mea cu omul, şi apoi Trupul Meu cu trupul lui, unul cu altul, pentru facerea omului, din Dumnezeu facere, şi ca să fie apoi omul după chipul şi asemănarea Mea.

Evanghelia Mea nu trebuie dată oamenilor de către oricine, căci Eu nu aşa am lucrat cu ea când am dat-o. Am dat-o ucenicilor Mei după ce am împlinit-o şi după ce i-am împlinit pe ei în Mine şi în ea. Şi după ce le-am dat-o, numai după aceea i-am trimis şi i-am numit trimişii Mei. De atunci încoace prea mulţi au dat să dea Evanghelia Mea fără de trimiterea Mea, iar azi şi mai mulţi care nu o împlinesc pe ea şi care nu se jertfesc pentru ea, o iau şi dau s-o dea oamenilor, de care nu se prinde Evanghelia Mea aşa cum nu se prinde de cei ce dau s-o dea pe ea oamenilor. Eu M-am ascuns cu cina cea de taină între ucenicii Mei care umblau cu Mine, şi altfel ei nu mai umblau, şi a rămas atunci pildă dintre ei cel ce nu umbla numai cu Mine, ci umbla şi cu vrăjmaşii Mei cărora le spusese el taina Mea cu ei, dar aceia erau farisei, erau vrăjmaşi, fiindcă iubeau iubirea de sine şi nu pe Dumnezeu.

O, cel ce nu iubeşte crucea, acela nu are de unde să înveţe jertfa cea plăcută Mie cu inimă smerită şi cu lumină prin jertfă. Am venit Eu Însumi ca să Mă vestesc, căci cel ce vesteşte, trebuie să se jertfească, şi aceasta să însemne Evanghelie vestită, aşa cum şi ucenicii Mei au vestit-o. Mă uit peste pământ la omul care se apucă să dea oamenilor Evanghelia Mea, Mă uit că aceştia nu ştiu să fie Evanghelie a lui Iisus Hristos, viaţă a Mea între oameni, cină tainică între Dumnezeu şi om, cruce la care să se închine omul care se căieşte de păcatele sale ca să găsească apoi iertarea lor cea de la Mine prin cei ce sunt ei înşişi cu viaţa lor lumină a lumii aşa cum am fost Eu, Învăţătorul ucenicilor Mei. Crucea este viaţă plină de lumină pe calea Mea cu omul, pe calea omului cu Mine. Crucea este inima omului care merge cu ea afară din el înaintea Mea, iar omului nu trebuie să-i fie teamă de Dumnezeu când e vorba de venirea lui spre Mine cu inima din el. O, nu-i este bine fără Dumnezeu omului, şi mult aş vrea să Mă câştige omul de Mântuitor al său, iar Eu să-l câştig pe el de odihnă a Mea şi de lucrare a Mea peste el şi din el. Amin.

Mergeţi, fiilor, şi luaţi masă frăţească şi prăznuiţi cu duhul şi cu sufletul şi cu trupul crucea care a luat fiinţă din fiinţa Mea, şi cântaţi cântările crucii, şi Eu iarăşi voi aşeza în carte învăţătura zilei acesteia, căci sunt Învăţătorul Cel venit de la Tatăl ca să învăţ lumea şi să fiu Lumina ei, şi ea să vadă lumina Mea de peste voi, învăţătura Mea care-l trage pe om din sine ca să umble după Mine, să-şi ia crucea şi să umble ca Mine şi nu ca el, iar Eu să-i văd crucea, să-i văd viaţa când el

Mi-o dă, şi apoi să i-o fac ca pe a Mea, ca să poată el cu drag să caute spre Mine, căci omul pentru faptele lui rele dă să se ascundă şi să nu vină spre venirea Mea după el, dar el poate să se facă curat şi să înveţe duhul umilinţei, Duhul Meu cu Care am stat în faţa omului ca să ia omul pilda vieţii Mele şi să se lepede de sine şi să Mă ia pe Mine în el, şi apoi să stea în iubirea Mea, şi să fie şi el iubire, precum Eu sunt. Iar cel ce are nevoie de facere nouă, acela vine mereu spre cel ce-l face pe el cu Duhul şi cu cuvântul Meu, şi cu acela Eu cinez până ce el se face casă a Mea, şi apoi Mă vede precum sunt, ca să fie şi el precum sunt Eu. Amin, amin, amin.

*

O, poporul Meu, e prea ziditor cuvântul Meu de peste tine, e prea făcător de om şi de viaţă în om. Pe el trebuie să-l mănânci şi să-l iubeşti şi să-l cauţi ziua şi noaptea, în vreme de bucurie, în vreme de încercare, şi să-l pui pe masă frăţească mai mult decât pâinea cea pentru fiinţă, poporul Meu.

O, Ierusalime, în mijlocul tău trebuie să meargă înaintea ta şi în urma ta, la orice lucru, la orice stare, cuvântul Meu, toiagul de care trebuie să te sprijini tu, şi ca să te păstorească el, poporul Meu. O, ai grijă de tine, şi ai grijă de cei care Mă dau ţie cuvânt şi trup, căci cuvântul Meu este hrana ta şi viaţa ta şi viaţa Mea din tine. Cuvântul Meu sunt Eu, Cel tainic în mijlocul tău, iar tu eşti cel ce trebuie să-Mi dai viaţă în mijlocul tău. Amin. Tu trebuie să Mă trăieşti pe Mine în tine. Tu nu trebuie să trăieşti tu în tine, fiule îmbucăturit cu viaţa cuvântului Meu.

O, te-am învăţat să te faci şi tu cuvânt atât cât eşti şi faci şi grăieşti în tine, dar cei ce sunt în mijlocul tău poartă a Mea spre tine şi poartă a ta spre Mine, nu-şi mai află starea de a sta cu tine înaintea Mea, şi aceasta este durere pentru îngerii Mei şi pentru Mine, Care plâng de mila îngerilor tăi care aşteaptă faţa Mea, poporul Meu. Eu în toată vremea învăţăturii Mele de peste tine te-am învăţat să ai grijă de cei ce Mă poartă spre tine şi de cei ce te poartă spre Mine şi să nu ai o mai mare grijă ca grija aceasta care-ţi dă viaţă ţie înaintea Mea. Citeşte în Scriptură şi vezi cât aşteaptă îngerii Mei să vadă faţa Mea, iar tu ai rânduială pusă de Mine în mijlocul tău şi voiesc ca tu să fii tare de îngeri şi să petreacă îngerii Mei înaintea Mea cu viaţa ta, fiule al poporului Meu. Îngerii au nevoie de ochi şi de gură şi de gândire şi de iubire de pe pământ spre cer, ca să poată avea ei lucrare de pe pământ şi să vină cu ea la Mine şi să vadă faţa Mea. Dar pentru aceasta trebuie ascultare de rânduiala Mea, ca să stea inima ta în mâna Mea mereu, cu toate din ea, poporul Meu. Cea mai mare grijă, aceasta ar trebui să-ţi fie, că astăzi e pus pe mare lucrare duhul cel potrivnic biruinţei Mele ca să te ia pe tine dinaintea Mea şi ca să te vadă el şi ca să te ascundă el de la faţa Mea, şi apoi Eu să trag din greu pentru paza ta de toată primejdia rea. Cel ce este cu Dumnezeu, acela trebuie să înveţe bine această orânduială şi să fie creştin apoi prin orânduiala aceasta, că prea puţini sunt dintre cei ce-şi zic creştini pe pământ şi ca să mai şi înţeleagă cum înseamnă legătura creştinului cu Dumnezeu. Eu, Domnul, am pierdut mult popor din pricină că el nu a ştiut cum este statul omului înaintea Mea. Nimeni nu poate sta prin sine înaintea Mea, dar puţini cred aceasta pe pământ, şi de aceea s-au împrăştiat mulţi căutând în fel şi chip spre Dumnezeu, dar statul omului înaintea Mea nu are de unde să-l înveţe omul decât de la Mine, şi fericit este cel ce crede cuvântul Meu din zilele acestea, căci prin el Eu îl învăţ pe om să fie, iar cel ce este, este cel ce stă înaintea Mea cu toată viaţa sa, aşa cum Eu v-am povăţuit pe voi să fiţi, şi să ştiţi cum să fiţi. Amin.

Cel ce este, este cel ce stă înaintea Mea, iar acest stat, cu greu l-ar învăţa omul, căci omul este departe de Mine şi stă prea mult în sine, de nu-l ştie nimeni, de nu-l ştiu îngerii Mei pentru ca să-l aducă pe el înaintea Mea. Cel ce stă în mâna Mea nu poate sta prin sine dacă nu se dă celui ce-l aduce înaintea Mea. Această rânduială creştinească nu poate s-o îmbrăţişeze omul ascuns în sine şi nici n-o poate învăţa, căci adevăratul creştin este cel cu totul văzut în afara sa, şi pe acela nu-l poate învinui duhul rău, duhul cel ascuns în sinele omului. Eu am pierdut mult, mult popor din pricină că nu a avut de unde să înveţe statul omului înaintea Mea.

Cel ce nu este păzit de îngerii Mei, este cel ascuns în sine. Cel ce nu se aşează înaintea Mea mai înainte de orice lucrare a sa, acela nu poate scăpa de duhul cel potrivnic mântuirii lui şi al statului lui în cele ce-i dau omului viaţă. Mă doare când îl văd pe om că nu se teme să stea ascuns în sine şi nemulţumit în sine. În loc să se teamă omul de ascunderea lui în sine, el se teme să se descopere pe sine cu toate cele din el.

O, ce să-i fac Eu celui ce nu înţelege taina vieţii lui? Mai înţelepţi sunt fiii lumii care-şi pun lor pază faţă de orice atac neaşteptat de la răufăcători, şi iată pildă de la care ar trebui să înveţe neamul omenesc care îşi zice neam creştinesc. Cel ce se păzeşte pe sine, este cel ce-şi încredinţează inima şi viaţa celor din jurul lui în toată clipa, şi apoi el se roagă de îngerul Meu să-l aducă la Mine, şi Eu să-l ştiu şi să-l păzesc pe cel ce se încredinţează Mie. Obştea creştinească nu poate ajunge la Mine dacă nu se dau Mie unii pe alţii aceştia, fiindcă nu alta este orânduiala neamului lui Dumnezeu.

Am un sfânt în cer care zicea la creştinii cu care se întâlnea, le zicea: *„Bucuria mea"*. Le zicea aşa pentru că avea cu cine să Mă împartă şi cui să Mă împartă, şi erau aceia bucuria lui şi a Mea, şi se făceau aceia asemenea Mie şi Mă vedeau cum sunt, Mă vedeau în el, fiindcă el era vas al Meu, iar Eu stăteam în el şi Mă vedeam.

Voi, fiilor, unii altora ar trebui să vă fiţi bucurie de Duh Sfânt şi să iubiţi pe Duhul Sfânt, fiilor. Eu asta aştept din mijlocul vostru, şi îi aştept pe cei ce Mă aduc vouă să aibă cu cine să Mă împartă şi să fiţi voi asemenea Mie, căci Eu sunt Cuvântul vieţii şi viaţa şi bucuria celor ce ştiu ce este bucuria şi viaţa ei în omul iubitor de Dumnezeu pe pământ, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2003

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Bucuria şi durerea pentru Domnul între cei ce împreună stau curaţi în iubire, acolo este cel mai frumos loc de pe pământ.

Nu pot să te las fără hrană din cer, Ierusalime. Aceasta este ceea ce-ţi dă viaţă în vreme ce nimeni nu mai poate azi avea viaţă pe pământ. Viaţa înseamnă lumina oamenilor, iar lumina luminează în întuneric, dar omul cel din întuneric nu mai poate cuprinde lumina. Eu pe tine te învăţ mereu, poporul Meu. Dacă nu te-aş învăţa, tu n-ai mai avea viaţă, tu n-ai mai trăi, că n-ai avea de unde să ai viaţă, şi fericit este cel ce mănâncă din gura Mea cuvânt, căci el este cuvântul vieţii. Amin.

O, Ierusalime, întunericul nu cuprinde lumina acestui cuvânt. Hrăneşte-te mereu cu hrana aceasta şi ia-te după Mine şi stai în lumină, iar lumina ta să lumineze în întunericul cel din jurul tău, că te-am aşezat între fiii oamenilor, care stau în întunericul despărţirii de Dumnezeu, dar întunericul nu cuprinde lumina din mijlocul lui, precum orbul cel din naştere, care nu caută pentru că nu vede.

Mama Mea Fecioara se lasă cu acoperământul ei peste tine şi peste Mine, că Eu sunt cu tine în cuvânt în zi de sărbătoare pentru ea, şi sunt cu tine în imn de slavă pentru ea. Mi-e tare drag când în mijlocul tău se bucură cerul de la slava ta cea pentru el. Te-am crescut cu cuvântul, şi tu să fii mult crescut, şi să dai slavă şi cinste celor din cer, care lucrează cu Mine peste tine pentru creşterea ta, pentru ocrotirea ta, pentru îngrijirea ta. Mama Mea Fecioara culege ca pe o iubire imnul slavei ei din gura ta, că frumos este acolo unde fraţii ştiu ce înseamnă statul împreună în numele Meu, fraţii Mei pe care îi iubesc pentru iubirea lor de Dumnezeu şi de toate cele cereşti, care nu se văd, dar care sunt în Dumnezeu, şi Dumnezeu în ele cu taina Lui care se odihneşte în sfinţi. Cel mai frumos loc de pe pământ este acolo unde fraţii locuiesc împreună, curaţi la duh şi la trup şi la suflet, şi dând slavă cerului cel tainic, care îi ţine pe aceştia în taina lui, iar unde este unirea omului cu cerul în duh de mulţi fraţi în numele Meu cu trăirea lor, acolo poruncesc Eu viaţa şi binecuvântarea atât cât ei nu pricep. Amin.

O, Ierusalime, nu stau mult în cuvânt peste tine, că e greu când vin, e greu şi pentru Mine şi pentru calea pe care merg, pentru că Eu sunt Dumnezeu şi nu sunt altceva. Venirea Mea la tine este prea mare lucrare, pentru că Eu Însumi lucrez. Îmi folosesc puterea ca să vin, că dacă n-aş folosi-o, cu nici un chip Eu n-aş putea să-Mi fac venirea când vin să te hrănesc, când vin să pun masă pe pământ cu cuvântul Meu pe ea. Tu, poporul Meu, trebuie să fii mare şi mereu mare cu înţelepciunea cea de sus, mare cu iubirea inimii cu care Mă porţi. O, deschide-Mi mereu, ca să te umplu, că fără Mine tu nu poţi face nimic, fiindcă eşti cel mic de la sfârşit de timp, şi timpul apasă cum niciodată nu a apăsat peste om, şi apasă ca la sfârşit. Tu însă înteţeşte trăirea Mea în tine şi stai sub viaţă şi sub binecuvântare şi sub duhul înţelepciunii şi fereşte-Mi de dureri calea pe care vin, şi umple-Mi de pace şi de iubire Duhul Meu, că Eu mănânc din mâna ta când tu Îmi dai. Amin. Taina aceasta, a hranei lui Dumnezeu de la om, nu este pricepută decât de înţelepciunea Mea din om. În vreme de bucurie şi de durere, şi laolaltă acestea două când cei ce sunt ai Mei stau întru Mine cu duhul lor, atunci Eu stau cu Duhul Meu în ei, şi apoi le dau hrana.

Eram îndurerat când am petrecut bucuria Paştelui Meu cu ucenicii mai înainte de moartea Mea pe cruce, şi le-am spus lor: *«Cu dor am dorit să mănânc cu voi acest Paşti mai înainte de patima Mea. Luaţi-l şi împărţiţi-l între voi, că Eu nu voi mai bea din rodul viţei până ce nu va veni împărăţia lui Dumnezeu. Voi sunteţi cei care aţi rămas cu Mine în încercările Mele, şi Eu vă rânduiesc vouă împărăţie precum Mi-a rânduit Mie Tatăl Meu, ca să mâncaţi şi să beţi la masa Mea în împărăţia Mea. Împăraţii păgânilor domnesc peste ei, şi cei care îi stăpânesc se numesc binefăcători, dar între voi să nu fie aşa, ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic, iar căpetenia, ca acela care slujeşte. Acum voi veţi plânge şi vă veţi tângui, iar lumea se va bucura, dar întristarea voastră se va preface în bucurie, şi iarăşi vă voi vedea, şi se va bucura inima voastră, şi bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi, căci Însuşi Tatăl vă iubeşte, fiindcă voi M-aţi iubit pe Mine şi aţi crezut că de la Dumnezeu am ieşit»*. Amin.

O, poporul Meu, bucuria şi durerea sunt nedespărţite de tine pe calea Mea cu tine, căci Eu sunt îndurerat, dar sunt cu tine. Când i-am auzit pe ucenicii care mergeau la ţarină în Emaus, când le-am văzut tristeţea lor după Mine, M-am apropiat şi le-am zis: *«De ce sunteţi trişti? Nu trebuia Hristos să pătimească acestea şi să intre în slava Sa?»*. Le-am frânt pâinea apoi la masă binecuvântând-o, şi atunci s-au deschis ochii lor şi M-au cunoscut şi s-au bucurat, iar Eu lăsându-i în bucuria Mea M-am făcut nevăzut de ei. O, poporul Meu, bucuria şi durerea cea pentru Mine în cei ce stau împreună, curaţi la duh şi la trup şi la suflet şi la grai şi la faptă şi la credinţă şi la iubire, acolo este cel mai frumos loc de pe pământ, acolo poruncesc Eu viaţa şi binecuvântarea atât cât ei nu pot pricepe. Această taină cerească s-o iubeşti, şi în ea să stai, unit frate cu frate în vreme de bucurie şi de durere, căci bucuria durerii e frumoasă pe faţa şi pe inima celor ce Mă iubesc, precum durerea bucuriei este tot aşa de frumoasă pe faţa celor uniţi cu ea. Amin. Aşa mănânc Eu din mâna ta când tu Îmi dai şi Îmi umpli de pace şi de iubire Duhul Meu când Mă slăvesc în mijlocul tău, în mijlocul iubirii tale de Dumnezeu, că pentru ea M-ai urmat, şi pentru ea suferi cu pace, şi pentru ea plângi bucurându-te şi te bucuri plângând pe drumul slavei Mele cu tine, că Eu aşa te-am învăţat să semeni tu cu Mine, popor mititel din vremea venirii Mele.

— O, bucuraţi-vă în vremea durerilor Fiului meu şi iubiţi taina vieţii şi a binecuvântării, fii ai Ierusalimului! Cel mai frumos loc de pe pământ este acolo unde fraţii, copiii împărăţiei Fiului meu, locuiesc împreună, curaţi la duh şi la suflet şi la trup, dând slavă cerului cel tainic, căci unde este unirea cerului cu pământul, şi a pământului cu cerul, în duh de mulţi fraţi, în numele Fiului meu, acolo porunceşte El viaţa şi binecuvântarea cât nu se suie la mintea omului.

Eu, mamă cu iubire şi cu milă cum sunt, vă prind în duhul sărbătorilor cereşti, căci sărbătorile cereşti nu sunt bucurii pământeşti şi omeneşti, ci sunt bucuria durerii Domnului şi sunt durerea bucuriei Lui cu cei ce plâng şi se bucură cu El, ca şi ucenicii Lui cei de acum două mii de ani, cărora El le-a rânduit împărăţia Sa. Amin, amin, amin.

— Pace vouă, copii duruţi ca Dumnezeu şi nu ca omul!

Iar ţie, mamă Fecioară, mamă a Mea, îţi mângâi bucuria durerii şi durerea bucuriei pe care o împarţi cu Mine şi în cele cereşti ca şi atunci când am suferit şi am fost fericit de ucenici acum două mii de ani. Sărbătoarea ta să fie acoperământ celor ce ştiu să suspine bucurându-se ca să Mă bucure ei cu Duhul Meu din ei, cu frumosul Meu din ei. Sărbătorile Noastre cu ei să le dea lor viaţa şi binecuvântarea şi răbdarea sfinţilor, mamă, căci ca şi cei de acum două mii de ani ucenici ai Mei, aceştia rămân cu Mine în încercările Mele, şi Eu le rânduiesc lor împărăţie precum Mi-a rânduit Mie Tatăl Meu, ca să mănânce şi să bea la masa Mea în împărăţia Mea de peste ei. Amin.

O, staţi în duh de rugăciune şi de slavă pentru cei din cer şi bizuiţi-vă pe Domnul, copii ai Ierusalimului, căci bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi, căci Însuşi Tatăl vă iubeşte, fiindcă voi M-aţi iubit pe Mine şi aţi crezut că de la Dumnezeu am venit şi vin. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2003

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Cei frumoși sunt cei ce iubesc suferind după Domnul. Cei credincioși trebuie să semene cu Domnul mai mult decât cu sfinții. Omul nu crede în lumea îngerilor. Iubirea vindecă omul de păcat. Nemulțumirea învinuiește și nu vindecă. Anul 2000 este vremea încercării credinței. Numai cel ce stă copil crește, iar cel ce stă mare scade.

Cu mare dor Îmi alin suferința Mea cea dumnezeiască după ce cuvântul Meu a tăcut vreme de patruzeci de zile ca să te învăț cu dorul și cu rugăciunea cea plină de bucuria durerii, Ierusalime, popor al nașterii cuvântului Meu în mijlocul tău.

Pace ție! În numele Tatălui Meu și al tău îți spun cu cuvânt plin de Duh Sfânt: pace ție, și alină-ți suferința, că nimic nu-l poate face frumos pe om ca și suferința cea după Dumnezeu. Cu mare suferință Mi-am ținut în Mine cuvântul, din ziua când ți-am grăit ultima oară și când te-am învățat să iubești bucuria și durerea cea pentru Mine, căci bucuria durerii este frumosul cel de pe fața celor ce Mă iubesc, precum durerea bucuriei este tot atât de frumoasă pe chipul celor uniți prin ea. Amin, amin, amin.

O, ridicați-vă spre putere de Duh Sfânt, copii care-Mi sunteți porți de intrare în Ierusalim, copii duruți ca Dumnezeu și nu ca omul. Durerea Mea din voi vă învață răbdarea sfinților care rămân întru Mine în toate încercările care-i fac frumoși, spre mângâierea Mea de la ei, de la cei frumoși prin suferință, copii duruți ca Dumnezeu și nu ca omul. Am îndemnat poporul să stea în duh de rugăciune și de slavă pentru cer și să crească în iubire și în dor, ca să Mă întorc cu dor și să-Mi iau firul cuvântului vieții peste viața lui. Așezați-vă cale a Mea spre el și auziți duhul sărbătorii îngerești cu care cobor plin de cuvânt pe pământ sfânt și cu nume mare, de Mine, Domnul, așezat peste el.

Voiesc să purtați voi răbdarea sfinților, că nu e sfânt în cerul Meu ca să vă puteți măsura cu el, fiindcă sfinții Mei dau ei să se măsoare cu voi, că ei n-au purtat ce purtați voi. Voi purtați venirea Mea cea după șapte mii de ani pe pământ după om, căci acum două mii de ani poporul iudeu a ascuns dumnezeirea Mea de Fiu al Tatălui, și din Tatăl venit în Fecioară. O, nu vă măsurați cu sfinții ca să faceți ca ei, ca unii din ei. Ei, dau ei să se măsoare cu voi, alăturându-se pentru ajutor peste voi, după puterile Mele cu care M-am odihnit peste ei ca să lucreze ei pe pământ credință în Mine peste om în vremea fiecăruia din ei. Voi măsurați-vă cu Mine și cu cuvântul pe care vi-l cer, că așa puteți fi voi sfinții cei așteptați de șapte veacuri de tot neamul oamenilor și al sfinților de până la voi. Voi, fiilor născuți din dragostea cuvântului Meu de peste voi, voi când îi citiți pe sfinți nu uitați cuvântul Sfântului sfinților, Sfântul Tatălui, cuvântul Meu din vremea voastră, venirea Mea în râu de cuvânt peste pământ, învățătura vieții voastre, ca să vă deschideți cu ea în lături după ce o împliniți suferind după Mine pentru viața voastră, căci voi aveți cuvântul Meu din zilele voastre, și voi astăzi trăiți. Amin.

Sunt înconjurat din toate laturile de cete de îngeri fără de număr pentru sărbătoarea lor orânduită de sfinți, căci sfinții sunt cei ce le judecă pe toate câte trebuiesc să fie pe pământ și în cer, în cer și pe pământ. Sunt fără de număr în curțile Mele cu voi cetele de îngeri sfinți; ba chiar și cetele de îngeri vinovați sunt toți veniți la sărbătoarea îngerilor Mei cei buni, căci Eu cu voi lucrez și în bucurii, și în dureri, și în sărbători, și în lucru, iar îngerii cei sfinți se apleacă statului Meu în mijlocul vostru și își slujesc slujirea pentru sărbătoarea lor cea plină de taină și de puterea slavei împlinirii Scripturilor Mele de nou Ierusalim între cer și pământ, căci pe pământ este tot lucrul Meu cel ceresc, și pe care-l lucrez cu sfinții și cu îngerii, și îl lucrez cu voi, copii crescuți cu lapte din cer, cu viață din cer, că e plin de viață veșnică tot cuvântul Meu cel pentru voi, și din care ia și omul cel căzut din iubire.

O, poporul Meu, mulțimi și iar mulțimi de oameni nu au crezut și nu cred în lumea îngerilor, și de aceea nu au avut și nu au ei iubire, și de aceea au făcut și fac păcate, dar îngerii sunt slujitori de foc, și n-ar putea omul să-i vadă și să nu ardă, iar dacă nu-i vede omul, el arde de focul lui, iar focul și lucrul îngerilor nu-l arde pe el, și de aceea omul nu are iubire. Iubirea vindecă omul de păcat, căci ea rămâne de partea sufletului, nu de partea trupului. Ea nu trebuie să-i dea trupului decât pe Dumnezeu, căci ea înseamnă Dumnezeu. Sufletul este de la iubirea lui Dumnezeu, iar trupul este de la părinți, și unul cu altul trăiesc în vrăjmășie când omul Îl iubește pe Dumnezeu. Mie-Mi este drag să-i numesc pe fiii cuvântului Meu fii-copii, căci cine-Mi ascultă cuvântul și îl face faptă peste el, acela Îl are de tată pe Dumnezeu, și cine are tată, acela este copil. Amin.

Le dau îngerilor lucrare de cuvânt peste tine, poporul Meu Ierusalim, căci numele tău cel de la Mine este frumos, și îngerii îl iubesc și îl cunosc cu multul, fiindcă în lumea îngerilor și a sfinților acesta este cel mai dorit nume, și după taina lui tânjește cerul cel nevăzut, Ierusalime plin de dor după cuvântul Meu, după mângâierea ta, fiule copil. Duhul Sfânt Mângâietorul Se face cuvânt prin îngeri, căci Eu, Domnul, încununez sărbătoarea lor dându-le grai din graiul Meu, fiindcă cele ce nu se văd sunt veșnice, iar voi nu trebuie să priviți la cele ce se văd, și care sunt trecătoare înaintea celor ce nu se văd, și care sunt mărturisite de cei ce au văzut și văd dincolo de cele ce se văd, și care sunt acoperite de cele ce se văd.

Vă dau glas din glasul Meu, căci voi Îmi sunteți slugi lucrătoare și grăitoare peste om, o, îngeri și căpetenii de îngeri dintre îngeri! E sărbătoare de sobor de îngeri, iar Eu Îmi mângâi poporul cu Duhul Sfânt Mângâietorul, prin îngeri. Amin, amin, amin.

— Tu, Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri și pe slugile Tale pară de foc, binecuvintează lucrarea noastră, lucrarea îngerilor Tăi, Doamne al sfinților și al îngerilor.

— Pace vouă în mijlocul Ierusalimului nou, că dulce și dorit vă este vouă acest nume. Mergeți, în numele Meu, cu venirea Mea cea tainică de la sfârșit de timp. Mergeți și vestiți taina cuvântului Meu și puterea lui, căci slugile Mele sunt pară de foc în cer și pe pământ și Îmi împlinesc cuvântul. Amin.

— Mergem, Doamne, ca slugile cele pline de iubire, căci noi, îngerii cei sfinți ai Tăi, suntem iubirea Ta, și ne doare ca și pe Tine pentru cei dintre noi care nu au iubit, care nu au ascultat pe Dumnezeu și nu pe om, și care nu pot să se smerească asemenea Duhului Tău Cel plin de iubire și de aplecare pentru tot omul căzut din cinstea pentru care l-ai zidit pe om la început.

Ca cei ce suntem rugători pentru cei iubiți ai Tăi care s-au supus ca și noi să fie slugi ale Tale, fă din cei ce Te poartă de la cer la pământ și la om, fă din ei pară de foc, și cu cuvântul Tău cel plin de dor după om să ardă ei toată nelegiuirea de pe pământ, ca să nu mai plângi de la om, că omul, săracul, nu știe că nemulțumirile lui nu au drum spre Tine, nu au îndreptățire în fața Ta, fiindcă Tu ești blând și smerit cu inima, dar omul nu voiește să fie ca Tine și să nu mai stea ne-

mulţumit înaintea Ta ca unul care merită îndreptăţit. Noi, îngerii cei sfinţi ai Tăi, prin căpeteniile de peste noi le spunem oamenilor că omul fără cuvântul Tău peste el, este om fără Dumnezeu, aşa cum noi n-am putea fi ai Tăi fără căpetenii peste noi, fără iubire îngerească în noi prin supunere, Doamne.

O, ce mare taină este credinţa ascultătoare! O, fii ai oamenilor, duhul îngerilor sfinţi vă învaţă pe voi să fiţi mulţumitori faţă de Domnul îngerilor şi al sfinţilor în cer şi pe pământ. Mulţumitori să vieţuiţi din zori şi până-n zori, căci nemulţumirea omului nu ajunge la Dumnezeu, pentru că ea învinuieşte, nu vindecă. O, fericit este cel ce nu se sminteşte întru Dumnezeu pentru omul greşit sau pentru sinele său însuşi, căci unul ca acela prin faptele credinţei ascultătoare va ajunge vremea mântuirii lui, că nu e bine să fugă omul de Dumnezeu pentru faptele lui rele, ci e bine să meargă cu ele în faţa lui Dumnezeu, pentru umilinţă şi pentru umilire, iar prin acestea, pentru mântuire. Credinţa ascultătoare îl face înger pe om, căci cine Îl cunoaşte pe Dumnezeu, acela Îl şi ascultă, şi nimeni pe pământ nu poate crede în El fără să-L cunoască. Amin.

Tu, Cel ce ai făcut din iubire pentru om cerul şi pământul, văzutele şi nevăzutele, Doamne, dă-le oamenilor iubirea îngerilor sfinţi, căci îngerii Tăi cei sfinţi au iubire ascultătoare, şi cu ea ei Te iubesc şi Te poartă slujindu-Te ca pe Dumnezeul şi Stăpânul lor. Amin. E întâmpinat cu jertfă de iubire praznicul îngerilor în mijlocul Ierusalimului cel nou, pe care Tu l-ai făcut să stea pe pământ înaintea Ta. Numai dulce grăim poporului Tău, căci el trebuie să fie odihna Ta, iar Tu şi cu noi, odihna lui. Amin.

S-a adunat popor să aducă credinţă şi iubire îngerilor, dar noi suflăm duh din Duhul Tău Cel plin de dor şi de putere peste cei plăpânzi ai Tăi care dau fiinţă cuvântului ceresc pe pământ. Le dăm mângâierea dorului de Dumnezeu, cel mai mare dar al iubirii fierbinţi, care lucrează faptele credinţei ascultătoare. Le dăm vestea cea de taină a credinţei care ascultă şi care nu se va lua de la om. Amin.

Iar celor adormiţi care au aşteptat pomenirea lor lângă sărbătoarea noastră le dăm bucuria cuvântului Tău peste pământ şi le dăm iubirea celor ce le fac pomenirile alături de serbarea îngerilor, Doamne, şi ca şi cei vii, şi ca şi cei adormiţi, şi noi aşteptăm învierea a toate, ca să ne odihnim din nou după ce Tu îl vei trage pe om la Tatăl prin credinţa cea ascultătoare a omului şi prin slujirea noastră întru a Ta venire duh şi trup, precum Tu ai făgăduit, Doamne, cu cuvântul Tău cel din Scripturi. Amin, amin, amin.

— O, iubiţilor ascultători între îngeri! Cei din morminte aud glasul Meu şi se pregătesc de ridicare şi de mărturisire a vieţii veacului ce va să fie, iar cei ce sunt în trup nu au crezut şi nu cred în lumea îngerilor, şi mulţi nu cred, şi de aceea nu au iubire. Bucuraţi-vă împărtăşind cu poporul Meu de azi bucuriile şi durerile lui pe calea noii împărăţii. E plin văzduhul cetăţii sfinte de nou Ierusalim, e plin de firea voastră cea fără de trup. Luaţi din slava Mea cea din mijlocul Ierusalimului nou, adunat la sărbătoare îngerească. Amin.

Iar tu, Ierusalime mic, să ştii că Eu cu mare, mare dor dau să-Mi alin suferinţa Mea cea dumnezeiască în urma tăcerii Mele în mijlocul tău ca să te îndeletniceşti cu veghea, cu durerea cea după Mine, şi să-Mi fac cu dor cărare spre tine, ca să-ţi dau chip frumos, şi seninul Duhului Sfânt să-ţi aşez în priviri şi în glas şi în lucrarea ta cea pentru venirea Mea. Să ştii, poporul Meu, că dorul Meu după viaţa ta Eu îl fac rană vie, şi te voi veghea şi Îmi voi întări străjerii şi îi voi scoate de sub grijile cele pentru lipsurile tale, căci Eu Mă voi îngriji ca un Păstor de viaţa ta, iar tu, de viaţa Mea pe care ţi-o dau mereu s-o trăieşti şi s-o împarţi, că omul nu are de unde să ia învăţătură, fiindcă pe pământ e numai deşertăciune, e numai moarte, e numai semeţie.

Binecuvântată să fie jertfa rugăciunii tale pentru cei adormiţi care aşteaptă învierea trupurilor lor. Ei se umplu de uimire când văd lucrarea Mea din mijlocul vostru, şi aud cei din morminte glasul Meu precum este scris în Scripturi despre vremea aceasta. Amin.

Mai-marii îngerilor, Mihail şi Gavriil, sunt slava cetelor îngereşti, iar duhul sărbătorii de azi Mă mângâie dintre îngeri şi dintre voi, copii ai Ierusalimului nou. Vă binecuvintez întreit bucatele, şi lângă voi stăm cu masă de sărbătoare şi vă mângâiem bucuriile şi durerile şi vă dăm pe Duhul Sfânt să vă fie umplere şi să slăviţi cerul care stă cu voi în cete-cete mângâindu-vă inimioarele şi trupuşoarele ostenite de toate grijile petrecerii Mele cu voi. Dorul Mi-a fost mare ca să cobor cuvântul Meu peste voi, iar mângâierea tot aşa de mare Mi-a fost când vă vedeam cuprinşi de duh de rugăciune şi de slăvire cu cuvântul şi cu cântul slavei cea pentru cer. Iubirea Mea pentru lucrarea Mea cu voi n-o poate pricepe omul de pe pământ, că e taină mare cuvântul dintre Mine şi voi, şi apoi strigarea Mea după om. De pe pământ Mă doare de la tot omul, căci deşertăciunea minţii omului Mă alungă cu totul din gândul lui că Eu voi veni şi voi întoarce fiecăruia după viaţa şi fapta sa. Omul a văzut că a trecut anul 2000 şi că nu am venit, dar Eu îi spun lui că nu ştie ce spune când îşi spune aşa. Curând, curând tot omul va primi vrând-nevrând înţelepciunea aceasta cu care stau în mijlocul vostru cuvânt, şi va înţelege că venirea Mea e cu voi, iar cerul şi pământul e cuprins în taina cuvântului Meu de peste voi, şi toţi sfinţii, şi toţi îngerii, şi toate puterile cereşti sunt în uimire pentru această taină şi pentru acest pământ ales pentru venirea Mea prin taina facerii lumii, ţinut în taină ca să Mă slăvesc pe el peste voi, cei ce-Mi sunteţi acum ucenici aşa cum cei de acum două mii de ani Mi-au fost prin credinţa lor ascultătoare şi lucrătoare de minuni.

O, dacă n-aş tăinui lucrarea minunilor pe care le lucrez Eu azi din mijlocul vostru prin cuvântul Meu, Eu n-aş putea să Mă mai strecor peste pământ cu voi spre mărturia care va grăi şi va mărturisi calea Mea de la cer la pământ în zilele acestea pentru împlinirea Scripturilor venirii Mele şi a slavei ei cea tainică între voi. Dar Eu, ca un Dumnezeu mare ce sunt, vă ţin înfăşuraţi în taină ca să pot sta în cuvânt cu omul şi ca să poată omul să stea înaintea voastră şi să Mă ia cuvânt atât cât îi îngădui Eu să vadă el slava Mea cu voi.

O, copii din porţi, mângâiaţi-vă durerea din inimioare şi daţi putere cerului în voi, căci taina cerului e greu de pătruns de pe pământ, iar Eu, Domnul, am grijă de puterea Mea din voi şi de puterea voastră mică, dar care Mă ţine pe Mine pe pământ lângă om, căci am spus prin Scripturile cele de acum două mii de ani: *«Voi locui între oameni şi voi sălăşlui cu ei, şi Eu Însumi voi fi cu ei şi le voi şterge lacrima»*. Amin.

Mângâiaţi cu Duhul Meu din voi pe poporul cuvântului Meu. Mângâiaţi cerul cu înţelepciunea Mea din voi şi staţi ca şi Mine, cuvânt de la mijloc, şi faceţi-vă mângâietori, căci Duhul Sfânt Mângâietorul are sălaş în voi şi vă dă putere, copii care Mă aşezaţi cuvânt pe pământ.

Glasul Meu e durut acum, şi cu acest dor Îmi alin suferinţa Mea cea dumnezeiască după ce am tăcut cu cuvântul un timp ca să-l deprind pe poporul Meu să Mă cheme, să

caute cu dor după cuvântul Meu, să crească cu iubirea şi cu credinţa cea ascultătoare, iar voi adăugaţi înţelepciunea duhului cerului pentru creşterea lui mereu, căci cine e copil creşte mereu, şi rămâne copil ca să poată mereu creşte. Amin. O, numai cel ce stă copil creşte. Cel mare nu poate creşte, ci scade cel mare, scade pe neştire, şi el nu ştie ce înseamnă aceasta ce spun Eu. Mă uit la omul mare în el, cum vă priveşte pe voi, cum nu vă poate pătrunde înţelepciunea, căci numai cei mici pot creşte prin această înţelepciune a Mea din voi, iar cei mari nu pot creşte din pricina măririi lor.

O, nu e om mai frumos ca omul în care Eu stau după plăcerea Mea, după înţelepciunea Mea cea ascunsă în cei ce stau cu umilinţă sub iubirea Mea cea pentru om după două mii de ani de aşteptare după om. Lucrarea Mea cu voi, copii din porţi, e dulce în Mine, căci cei ce Mă au aşa cum sunt Eu, sunt dulci. Sunt dulci cei ce nu Mă lasă afară din ei, şi e dulce în Mine lucrarea voastră cu Mine. Prindeţi puteri pentru creşterea mereu a poporului, căci v-am dat înţelepciunea învăţătorească peste el. Aveţi grijă, aşa cum mereu v-am povăţuit, de pacea Mea din voi, şi daţi-Mi Mie grijile voastre, iar voi purtaţi grijile Mele, copii plini de credinţa care se cere pentru vremea venirii Mele cea plină de taină peste pământ. Prindeţi duh de slavă pentru Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt şi daţi frumuseţe cerească sărbătorii de azi, că e sărbătoare îngerească şi tot cerul ia din mijlocul vostru bucuria tainei Mele dintre voi. Cetele cereşti de sfinţi şi de îngeri au umplut pământul şi văzduhul de la voi, iar voi sunteţi mângâierea Mea şi a lor şi a celor ce au stat să primească pomenirea între cei adormiţi, şi pe lângă care toată lumea cea dintre morţi a văzut lumina cea adevărată şi duhul cel ceresc dintre voi şi care crede pe cele ce nu se văd văzându-le pe ele.

O, copii din porţi, o, copii care Mă faceţi cuvânt pe masa poporului sfânt, vă dor în voi cele ce se văd şi care stau ca o perdea peste cele ce nu se văd de omul de pe pământ. Dar Noi îl învăţăm pe om să privească la cele ce nu se văd, căci cele ce se văd sunt trecătoare, sunt omeneşti, fiilor. Iar de vremea cea rea să nu vă temeţi, căci cel ce stă lângă Mine nu-l cuprinde în ea vremea cea rea, nu-l prinde din pricina Mea când Eu stau stăpân în om. Fiţi îmbrăţişaţi cu cerul aşa cum el este cu voi în duh de sărbătoare îngerească. Mai-marii îngerilor, Mihail şi Gavriil, revarsă peste voi lumina Mea care-i cuprinde în ea, căci îngerii Mei sunt pară de foc, iar duhul lor, la fel. Pară de foc voiesc să fac din voi în mijlocul pământului, copii ai Ierusalimului nou, şi să înnoiesc lumea prin voi şi să împlinesc cu voi Scriptura naşterii din nou a lumii, că Eu pentru asta v-am născut din Mine acum, la sfârşit de timp. V-am născut să lucraţi cereşte şi nu pământeşte pe pământ, iar cu credinţa cea ascultătoare aşa veţi lucra. Amin.

Pace şi duh de sărbătoare îngerească în curţile Mele cu voi! Mă revărs în lături cu duhul sărbătorii ca să ia toată firea din Duhul Meu din voi. Lăsaţi-vă cuprinşi, că Eu vă cuprind. Cuprindeţi-Mă precum Eu vă cuprind. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2003

Praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică

Naşterea de sus are ca semn Duhul Sfânt. Fiii oamenilor se însoară şi se mărită, iar fiii lui Dumnezeu sunt ca îngerii din ceruri pe pământ. Cea mai frumoasă înţelepciune este umilinţa, căci lipsa umilinţei îl ridică pe om peste Dumnezeu. Ascultarea înseamnă viaţă de copil.

Cu putere dumnezeiască din Tatăl şi din Mine rostesc şi spun: daţi-Mi putere să intru cuvânt în cartea zilelor Mele cu voi, copii din porţi! Lăsaţi-vă cuprinşi de puterea Mea, că voi sunteţi goliţi de putere, dar Eu, Domnul Cel tare, Fiul Tatălui ceresc, vă ţin întru Mine ca să puteţi pentru Mine şi pentru tot sufletul care trăieşte din cer şi nu de pe pământ, căci cine mănâncă din cer, trăieşte, iar cine mănâncă de pe pământ, moare, fiilor.

În numele Tatălui Mă fac cuvânt de sărbătoare a Maicii Mele copilă, că ea copilă s-a dat Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, şi copilă a rămas, căci cine este născut din Dumnezeu, rămâne copil scump lui Dumnezeu şi creşte în ascultare şi în umilinţă, prin credinţă cerească şi nu pământească. O, păstraţi-vă în ascultare, fiilor mici. Staţi porţi de intrare a Mea, căci intru să-Mi îndemn la viaţă cerească poporul, la credinţă cerească şi nu pământească, la înţelepciunea umilinţei şi a inimii curate şi pline de Duh Sfânt, de Duhul lui Dumnezeu, căci cine se naşte de pe pământ, nu este învăţat cu Duhul lui Dumnezeu, iar cine se naşte din cer, acela este cer al Duhului Sfânt şi suferă ca Mine între pământ şi cer, iar suferinţa care Mă iubeşte pe Mine în om, aceea este coroană pentru sfinţi, fiindcă nu este om mai sfânt ca acela care iubeşte pe Dumnezeu atât cât voieşte Dumnezeu. Amin.

O, iată cum v-am luat în braţe şi v-am aşezat pe piatra mărturisirii ca să mărturisesc Eu de pe piatră şi din voi cuvântul sărbătorii mamei Mele copilă. Mărturisirea este darul celor sfinţi în cer şi pe pământ, este piatră de temelie a credinţei cereşti, căci sfinţii sunt cereşti şi se fac temelie a credinţei cereşti pentru cei ce cred prin mărturisire şi pentru mărturisire. Sfinţii lucrează lucrare cerească pe pământ, căci cei ce sunt născuţi din cer nu mai lucrează ca pe pământ, şi sunt ca îngerii din ceruri pe pământ. Amin.

O, copii ascultători şi supuşi puterii Mele care vă ţine sub ea ca să pot Eu veni cu tainele cerurilor pe pământ! Le-am spus acum două mii de ani saducheilor care nu credeau în înviere, că M-au întrebat de înviere, dar cu ispitire M-au întrebat, iar Eu le-am spus: *«Fiii veacului acesta se însoară şi se mărită»*, şi Eu am lăsat acoperit de taină acest cuvânt. Dar acum, după două mii de ani, când din nou cu multă putere şi cu mult cuvânt grăiesc peste pământ căci pot aceasta fiindcă sunt Dumnezeu, grăiesc şi spun că prin acest cuvânt atunci rostit am arătat care sunt fiii veacului acesta. Dar cei ce biruiesc moartea în ei şi scapă de acest veac, aceia sunt cei ce se învrednicesc să dobândească veacul învierii dintre morţi, şi aceia nu se însoară şi nu se mărită, fiindcă nu pot să moară, de vreme ce sunt la fel cu îngerii şi sunt fii ai lui Dumnezeu, fii ai învierii, şi nu sunt fii ai veacului acesta. Iată taină despecetluită de Cel ce a rostit acest cuvânt acum două mii de ani. Eu Însumi l-am rostit împotriva celor ce Mă ispiteau pentru învierea cea dintre morţi şi am arătat atunci care sunt fiii oamenilor şi care sunt fiii lui Dumnezeu, şi am spus că fiii veacului acesta sunt cei ce se însoară şi se mărită, iar fiii veacului Domnului nu se însoară şi nu se mărită, fiindcă nu pot, de vreme ce se fac la fel cu îngerii, pentru ca să fie fii ai învierii, înviind dintre morţii acestui veac, ca să nu mai poată muri şi ca să fie ai Domnului, iar Dumnezeu nu este al morţilor, ci al viilor, căci toţi trăiesc în El. Amin.

O, fii ai oamenilor, Eu nu sunt Dumnezeul fiilor veacului acesta, căci Dumnezeu nu este al morţilor, ci al viilor, care trăiesc în El, nu în veacul acesta. Am spus celor născuţi din Mine acum două mii de ani că voi fi cu ei până la sfârşitul veacului, fiindcă cei ce se învrednicesc să biruiască lumea, trăiesc apoi în Mine, nu în veacul acesta. O, fii ai oamenilor, o, fii ai veacului acesta! Dacă omul iubeşte lumea, iubirea

Tatălui nu este întru el, iar lumea trece, şi trece şi pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac, căci este din Tatăl. Amin.

Eu am venit acum cuvânt pe pământ ca să vorbesc cu tot omul de pe el şi să le spun fiilor veacului acesta că făţărnicia este aluatul fariseilor şi că nimic nu este acoperit ca să nu se descopere, şi nimic ascuns ca să nu se cunoască de pe acoperişuri.

O, copii ascultători care luaţi glasul Meu din gura Mea şi îl daţi fiilor veacului acesta! Am desfăcut această taină ca să se vadă lucrarea făţărniciei care învaţă pe om că însuratul şi măritatul sunt de la Dumnezeu. De la Dumnezeu este învierea, nu moartea, nu veacul acesta şi fiii lui, iar Eu Mă pregătesc să surp înţelepciunea acestui veac în care trăiesc toţi fiii ei şi să le spun lor de mama Mea copilă, şi să le spun că cine este născut din Dumnezeu pe pământ, acela rămâne copil şi creşte în ascultare şi creşte în umilinţă şi în credinţă cerească şi nu pământească între pământ şi cer. Amin.

Iar tu, mamă copilă, mamă a Mea şi copilă a Tatălui Meu şi al tău, învaţă din Mine pe fiii veacului acesta ca să audă ei ce este împărăţia acestui veac şi ce este împărăţia lui Dumnezeu pe pământ. Amin, amin, amin.

— Ezi de creştere a credinţei cereşti peste poporul Tău de nou Ierusalim, Fiule al Tatălui, şi copilul meu. Omul cel zidit de mâna Ta din pământ la început, nu a fost copil, şi de aceea nici nu a ştiut să asculte când l-ai învăţat ce să facă după ce l-ai făcut. Eu însă am fost copilă şi am avut ascultare, căci aşa este copilul, iar Tu ai zis oamenilor că dacă nu vor fi ca pruncii, nu vor intra în veacul învierii unde toţi sunt la fel cu îngerii, Fiule Doamne. Tu eşti Cel ce l-ai făcut pe omul cel dintâi, şi nu l-ai făcut copil, ci om împlinit. Iar el dacă s-a văzut împlinit şi nu copil, s-a aşezat mai mare ca Tine şi nu Te-a ascultat, fiindcă nu Te vedea.

O, greu e de cel ce nu Te crede, Dumnezeule tainic, că acela face rele dacă nu Te vede cât eşti de adevărat. Mă fac sărbătoare de înţelepciune peste om, fiindcă eu, copilă de trei ani fiind, m-am supus, ca să fiu copilă prin supunere, şi Tatăl m-a iubit nespus, şi mi-a dat pe Fiul Său Cel scump, şi eu L-am aşezat pe pământ după ce L-am născut prin ascultarea de Tatăl, Care a trimis înger binevestitor pe pământ ca să-mi spună că S-a zămislit în pântecele meu Domnul Făcătorul, Cel din Tatăl născut mai înainte de vecii. Înţelepciunea poartă în ea supunerea, care se face dulce în cel înţelept. Aşa am lucrat eu când Tatăl m-a cerut prin înger ca să-I fiu locaş Fiului Său, şi tot aşa lucrează tot sufletul care se dă Fiului meu casă, căci El în casă stă ca un Fiu, precum este scris. Amin.

O, popor al Fiului meu, nu este înţelepciune mai frumoasă ca umilinţa, care nu-l lasă pe om să moară şi să cadă din Dumnezeu. Aceasta este învăţătura pe care trebuie s-o aşezi tu peste fiii veacului acesta când eşti în mijlocul lor după ce tu aşa trăieşti înaintea lui Dumnezeu, ca să vadă spre înţelepţirea lor fiii veacului acesta. Să nu fii nepăsător pentru această mântuire, căci eu n-am trăit nici o clipă altfel pe pământ, şi am fost Născătoarea Domnului. O, dacă n-aş fi avut credinţă cerească şi umilinţă, cum aş fi ascultat eu ca să mă supun venirii Domnului? Dar oamenii neumiliţi ai veacului acesta n-au văzut minunea aceasta, ci au văzut-o şi au purtat-o cu ei peste timp cei ce au avut şi au credinţa cerească şi suferinţa ei, care rabdă cu nădejde, îndelung, întru nădejdea venirii Lui. Amin.

O, Ierusalime al venirii Fiului meu, învaţă taina bucuriei venirii Lui la tine, că poporul Israel cel dintâi, cel după trup, a văzut cu ochii lui minuni şi semne prin Moise şi lucrări peste fire cum nu s-a mai auzit, dar mărirea de sine a lui l-a orbit şi l-a pierdut din Dumnezeu chiar dacă a văzut el pe Dumnezeu călăuză a sa spre ţara făgăduinţei. Lipsa umilinţei de duh îl ridică pe om peste Dumnezeu, căci aşa este cel fără de Dumnezeu peste paşii lui, peste duhul lui, şi acela ia din el, nu ia din Dumnezeu. Când omul ia din Dumnezeu, atunci viaţa lui este viaţa Domnului şi are cum să împartă viaţă, căci eu, după ce mi-am dat viaţa şi trupul pentru Fiul meu, Iisus Hristos, Care era viaţa mea, am fost apoi cu duh dătător de viaţă între oameni, iar în cine se strecura umilinţa Fiului meu şi a mea, acela se făcea viaţă pe pământ, şi dătător de viaţă. Fericit este cel ce are viaţă, că acela este bogat şi are ce să dea, şi nimeni nu moare lângă el dintre cei ce iubesc viaţa pentru umilinţa din ei. Eu n-am petrecut pe pământ decât cu cei iubitori de Dumnezeu şi cu răbdarea vieţii, iubirea cea plină de umilinţă, şi nicăieri nu este Fiul meu mai cald ca şi în inima umilită, căci Fiul meu este frumos, şi petrece întru umilinţă şi întru înţelepciunea ei. Amin.

Duhul sărbătorilor cereşti este duhul umilinţei, care se face iubire pentru cer în omul cel sfânt, căci cine este născut de sus, acela suferă între pământ şi cer, iar suferinţa care-L iubeşte pe Domnul în om, e comoară de sfinţenie, fiindcă nu este om mai sfânt ca acela care-L iubeşte pe Dumnezeu atât cât voieşte Dumnezeu. Amin.

O, ce bine este să se dea omul de mic lui Dumnezeu, căci a celor mici este împărăţia cerurilor, după cum Fiul meu a spus despre taina aceasta şi a spus că cine nu va fi copil nu va intra în ea.

O, fii ai Fiului meu, care ştiţi ce înseamnă împărăţia cerurilor, această împărăţie este găsită dreaptă numai de fiii ei, iar fiii veacului acesta sunt fără de minte pentru ea, căci în ea au viaţă numai cei mici care o cuprind pe ea aşa cum eu am cuprins-o cu inima mea mică de copil, şi am stat apoi sub duhul proorociei, care mă hrănea din Zaharia, proorocul Domnului, căruia i-a fost descoperită taina vieţii mele ca să fiu eu locaş Fiului vieţii, Fiului lui Dumnezeu.

Voi, copii care aduceţi pe pământ pe Fiul meu Cuvântul, Care vă hrăneşte pe voi cu duhul proorociei, cu Duhul Lui, daţi viaţa aceasta la cei ce iubesc viaţa şi mângâiaţi-vă cu cei ce au duhul umilinţei, care se face iubire cerească pentru Dumnezeu în om, şi viaţă a omului. Fiii veacului acesta nu pot gusta din duhul umilinţei, căci ei au duhul lumii, care este pofta trupului, pofta ochilor şi trufia vieţii, dar cei ce iubesc împărăţia cerurilor pe pământ, sunt fii ai învierii, la fel cu îngerii pe pământ. Amin.

Duhul proorociei doreşte după cel ce este copil, căci totul Îi este cu putinţă lui Dumnezeu întru cei ce cred cereşte în taina vieţii şi nu pământeşte. Cu dor să râvniţi după duhul proorociei care naşte fii din Dumnezeu, căci prin prooroci a lucrat şi lucrează de la Domnul pe pământ taina vieţii, iar cel ce stă în duhul proorociei, acela are ascultare, iar ascultarea înseamnă viaţă de copil. Amin.

Luaţi cuvântul Fiului meu care se dă vouă şi creşteţi mici prin el, şi nu uitaţi să fiţi plăcuţi cerului prin duhul umilinţei, şi nu uitaţi să staţi cu inimioarele pline de dor înaintea Domnului, căci dorul după Dumnezeu îl face pe om mireasă a lui Dumnezeu, iar taina miresei este aşteptarea Mirelui în duhul răbdării sfinte, prin care omul nu cade din viaţă. Amin.

E sărbătoare de creştere a credinţei cereşti peste voi, copii ai Ierusalimului nou, iar eu, ca o mamă copilă, sărbătoresc între voi ziua intrării mele în Sfânta Sfintelor după ce

am împlinit trei ani de la mama mea care m-a născut cu trupul pe pământ, şi atunci Domnul m-a primit, căci am fost copil, iar cine este copil Îl primeşte pe Domnul. Faceţi-vă veşnică sărbătoare de copii cereşti înaintea Domnului şi iubiţi-vă unii pe alţii precum Fiul meu iubeşte pe copii, iar altfel decât El voi să nu iubiţi. Duhul de copil stă pe faţa celui ce-L iubeşte pe Dumnezeu atât cât voieşte Dumnezeu, şi niciodată nu poate fi copil al Domnului acela care iubeşte pe Domnul atât cât vrea el din toate câte el iubeşte şi nu cât Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire, şi altceva nu mai înseamnă El. Amin.

Sărbătoarea mea de azi vă învaţă să fiţi copii atât cât voieşte Dumnezeu, căci cel ce nu face aşa, acela cade în prăpastia veacului acesta şi se uneşte cu lumea ei. Fiţi copii şi aşa să creşteţi, şi cu dor după cer să staţi, căci Fiul meu când S-a mărturisit pe Sine înainte să-Şi pună viaţa Sa pentru om, El a spus aşa: *«Foc am venit să arunc pe pământ, şi cât aş voi să se aprindă acum!»*. Amin, amin, amin.

— O, mamă a dragostei Mele pentru omul umilit cu duhul, dor am venit să aşez în om, şi apoi să-l aprind, că am venit să-l fac pe om mireasă a Mea, mamă copilă, iar taina miresei este dorul după Mirele ei şi duhul răbdării prin care omul nu cade din viaţă, mamă. Dor am venit să arunc pe pământ şi să-l aprind în om, ca să zică omul: *„Vino, Doamne!“*. Eu sunt Mirele Care vine, şi cel ce aude glasul Meu, să zică: *„Vino, Doamne!“*, precum duhul şi mireasa zic: *„Vino!“*.

M-am aşezat cu sărbătoare de cuvânt peste tine, poporul Meu mireasă. Mireasa are dor, are foc, şi este foc care aşteaptă pe Mirele ei. Cel ce nu înţelege Scriptura pe care am spus-o Eu: *«Foc am venit să arunc pe pământ, şi să se aprindă»*, acela are acum desluşită taina aceasta, şi e păcat să nu-L iubească omul pe Dumnezeu şi să iubească lumea după ce a auzit cuvântul care spune: *«Nu iubiţi lumea, nici cele ce sunt în lume, căci dacă cineva iubeşte lumea, iubirea Tatălui nu este întru el, pentru că tot ce este în lume, pofta trupului şi a ochilor şi trufia vieţii, nu sunt decât din lume»*, şi e păcat să nu-L iubească omul pe Dumnezeu şi să iubească lumea şi pe cele din ea.

O, staţi în duhul sărbătorilor cereşti, copii ai Ierusalimului, şi aprindeţi în voi dorul după Mine, ca să vin, fiilor, că dor am venit să aşez în voi, iar dorul creşte numai când este aprins, precum nimic nu se mistuie fără să nu ia foc. Nu uitaţi să fiţi copii, căci Eu am spus că a copiilor este împărăţia cerurilor. Staţi în duhul proorociei, căci din el puteţi să spuneţi: *„Vino, Doamne!“*. Numai duhul şi mireasa zic: *„Vino!“*, iar trupul nu zice aşa lui Dumnezeu.

Trufia vieţii a orbit de tot pe fiii veacului acesta, precum pe Israel din vremea lui Moise l-a orbit, deşi a văzut cu ochii lui pe Dumnezeu călăuză a sa spre ţara făgăduită lui, şi atât de mari semne lucrate înaintea lui pentru viaţa lui apoi. Dar el a iubit trufia vieţii, căci s-a crezut a fi cel mai mare pe pământ, ca şi Adam, care nevăzându-Mă a călcat peste Mine şi s-a pus el stăpân pe sine, şi atunci omul a ieşit din Dumnezeu. Eu însă Mă port după el cu aceeaşi strigare, căci cuvântul de acum al venirii Mele îl întreabă mereu, îl caută mereu pe omul care nu Mă vede, şi îl întreabă: *«Unde eşti, omule?»*. Iar el nu poate să-Mi răspundă decât că aude glasul Meu cel din rai şi că se ascunde, că este gol. O, cei ce aud acest cuvânt al venirii Mele după om şi nu-l iau de veşmânt al lor, aceia stau ascunşi pentru goliciunea lor şi spun că Eu nu sunt, şi că sunt ei. Dar Eu voi stârpi de pe pământ şi din om trufia vieţii şi voi spune iarăşi omului prin acest cuvânt că Eu sunt Cel ce sunt, şi că voi, copii ai Ierusalimului nou, sunteţi casa Mea, cort al Meu între oameni, şi că în mijlocul vostru este duhul proorociei prin care Eu Însumi spun în lung şi în lat peste pământ şi peste om că nu omul este, ci Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2003

Sărbătoarea de doisprezece ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Umilinţa nu-l lasă pe om să se îngâmfe. Domnul S-a făcut Fiul Omului, dar omul nu se face fiul Domnului. Arhiereul Irineu, ca şi Hristos, i-a păzit pe ai săi dându-se pe sine suferinţei şi înjosirii.

Cu durere fără de mângâiere Mă fac cuvânt, şi cu el îi străpung pe cei din porţi, ca să intru pe porţi în carte. Amin.

Stau deasupra grădiniţei cuvântului Meu şi Mă fac auzit de voi, copii care sunteţi porţile Mele spre poporul Meu de azi. Sunteţi tare, tare neputincioşi, iar Eu vă strivesc acum şi mai mult cu coborârea Mea, şi Mi-e milă de voi cu durere fără de mângâiere, copii duruţi ca Dumnezeu şi nu ca omul. Suferinţa Mea dumnezeiască să fie în voi în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, căci Eu vreau să fiţi frumoşii Mei, că nimic nu-l poate face frumos pe om decât umilinţa mărturisitoare şi suferinţa cea după Dumnezeu, suferinţa Mea în voi, copii de sub povară, că grea povară e venirea Mea şi nu am pe pământ cui să spun suferinţa Mea şi a voastră, şi nu am cum să scap de durerea cea fără de mângâiere, nici Eu, nici voi, dar nu uitaţi că durerea e puterea sfinţilor şi răbdarea lor şi, apoi, cununa lor. Amin, amin, amin.

Grăiesc aşa cum pot, şi Mă fac auzit. Grăiesc aşa cum puteţi şi voi să Mă purtaţi, să Mă auziţi, şi nu pot să grăiesc cu toată puterea durerii Mele, că voi sunteţi plăpânzi de tot, şi vreau să Mă puteţi purta cu coborârea Mea pentru hrana şi mângâierea poporului Meu cel mititel. O, ferice de cel mititel, că acela e purtat pe umerii Mei cei blânzi, şi pentru el trudesc şi din cer şi de pe pământ, şi din greu trudesc pentru el, şi l-aş voi pe el înlăcrimat de dragostea Mea din el, căci cine iubeşte pe Dumnezeu, acela plânge de dor şi de dragoste, fiindcă numai dragostea de Dumnezeu plânge după Dumnezeu cu umilinţă mărturisitoare, fiilor copii. Acum Eu, Domnul, vă îmbrac în duhul puterilor cereşti ca să puteţi sta înaintea Mea şi să Mă apropii cu glasul Meu cel de deasupra grădiniţei cuvântului, şi care vă străpunge acum trupuşorul şi duhul vostru slăbit de greul vremii venirii Mele, căci tot mai îndurerat vin când vin, şi tot mai greu grăiesc când grăiesc, şi Îmi ascund cât pot greul şi dau să-Mi hrănesc poporul, că e sărbătoarea cea de doisprezece ani a pecetluirii cu sfinţenia Mea a Sfintei Sfintelor Mele de început nou peste pământ, căci la sfârşit se sfârşeşte cu începutul ca să fie iarăşi început, precum este scris despre naşterea din nou a lumii, despre taina cerului cel nou şi a pământului cel nou, copii striviţi sub venirea Mea de la sfârşit de timp. Duhul rău lucrează cu grabă, şi tot aşa voiesc şi Eu, Domnul, să lucrez, ca să am popor ascultător, căci Eu Mă umilesc cât nu-şi poate omul închipui, şi doresc cu dor mult şi lung să am om în care să Mă împlinesc aşa cum sunt Eu, şi apoi să vadă neamul omenesc pentru ce M-am făcut Eu Fiu al Omului. Amin, amin, amin.

O, dacă Dumnezeu S-a făcut Fiul Omului, omul de ce nu poate să se facă fiu al lui Dumnezeu? Aceasta este durerea Mea cea fără de mângâiere şi din care-Mi nasc cuvântul peste

pământ. Aceasta este suferinţa Mea dumnezeiască, şi de aceea e povară venirea Mea peste cei ce Mă poartă când vin, şi nu vrea omul să se facă fiu al lui Dumnezeu ca să-Mi înţeleagă suferinţa Mea pentru el, pentru căderea lui din rai. Îmi fac cu mare greu coborârea, şi în mare umilinţă Mă aşez ca să pot să vin să-ţi dau hrană din cer, poporul Meu Ierusalim, şi voiesc tot mai cu ardoare să iubeşti şi tu măcar cât Mine, Domnul tău, umilinţa cea ziditoare de Dumnezeu în tine, copil micuţ de la sfârşit de timp. Şi dacă-ţi zic micuţ, îţi zic aşa că te voiesc copil înaintea Mea, ca să te vadă neamul omenesc că meriţi împărăţia cerurilor, care este a celor mici, căci Eu Mă micşorez mult de tot, şi fac aceasta ca să te învăţ cum să trăieşti, cum să iubeşti pe Dumnezeu, Care vine la tine cu viaţă în cuvântul Său, poporul Meu. O, te-aş hrăni mereu, mereu, şi mult, dar am ajuns în neputinţă, fiule mic, că n-a fost de la începutul lumii mai mare durere pe Mine ca şi acum când am de încheiat Scripturile, iar duhul cel potrivnic nu mai vrea să-l lase pe om să se gândească la întoarcerea lui întru Mine, ci, din contra, îl goleşte de tot de adevăr, căci Dumnezeu este adevărul, nu omul. Cine vorbeşte despre adevăr, acela nu mai ştie că Dumnezeu este adevărul şi nu omul şi nu mintea şi nu fapta omului care este slab prin acestea ale lui şi prin care nu vrea să iubească adevărul care înseamnă Dumnezeu. Amin.

O, Mi-e drumul greu şi tot mai greu de la Mine şi până la tine, poporul Meu, şi nu pot, fiule, să grăiesc despre greul Meu, şi suspin cu el în Mine şi în locaşurile Mele, şi cu duhul frânt de suferinţă, aşa Mă port spre tine şi îţi dau din viaţa Mea şi te rog cu cuvântul să Mă miluieşti cu viaţa ta în viaţa Mea, cu dragostea ta cea fără de greşeală în ea, poporul Meu. O, Mă tare doare de la fiii veacului acesta, de la fiii lumii, şi am spus în şoaptă spre cei ce aud glasul Meu de peste pământ că dragostea este fără de păcat şi că ea nu păcătuieşte, dar lumea Mă chinuie şi Îmi pune sub păcatul ei cuvântul prin care Eu am făcut lumea la început şi la sfârşit. O, dragostea nu păcătuieşte, iar când păcătuieşte, ea nu este dragoste, ci este păcat. Voi însă Îmi sunteţi fii, căci sunteţi micuţi, iar cei micuţi stau curaţi în faţa Domnului, ca floarea care împarte miros sfânt în jur, căci Eu v-am învăţat pe voi să trăiţi cereşte şi nu pământeşte pe pământ, fiindcă Eu vreau să înnoiesc pământul şi lumea, şi Îmi trebuie sământă pentru această împlinire.

Căutaţi să aveţi lucruri puţine pe pământ, că veţi vedea curând cum vor fi mulţimi de oameni împiedicaţi de toate câte au să-şi ia salvarea cea de la Mine, că nu se vor îndura de toate câte au, şi atunci vor rămâne acelea toate, dar ei nu vor rămâne cu ele. Căutaţi să aveţi duh umilit, şi să vadă fiii veacului acesta că voi sunteţi copii şi că aveţi pe Dumnezeu în voi.

O, fiilor mici, lângă fiii veacului acesta să nu staţi fără faţa Mea în voi, să nu staţi goi de Dumnezeu, să nu staţi singuri, şi să staţi mănunchi, ca să nu vă strice faţa Mea din voi fiii veacului acesta. O, nu se poate să las Eu de la Mine când voi staţi în faţa fiilor veacului acesta. Nu se poate, fiilor, să lucrez Eu aşa prin voi în faţa fiilor lumii, care sunt ca lumea şi nu ca Mine. Dacă nu puteţi sta ca Mine şi cu Mine şi mănunchi, nu staţi faţă în faţă cu fiii veacului acesta, că Eu nu pot să am statură ştirbită, pătată, stricată şi primejduită de statura voastră întru Mine, care ar lăsa de la ea în faţa fiilor lumii. E zi de mare sărbătoare de învăţătură, căci legea sfinţeniei şi a staturii neştirbite, nepătate, neprimejduite, este ceea ce aveţi voi de împlinit pe pământ. Dau pe cât pot să vă feresc de statul cu lumea. Dau pe cât pot să vă învăţ să Mă arătaţi în voi lumii. Dau pe cât pot să vă ajut din părţi ca să vă am pe voi puşi deoparte, iar cine ia de la Mine se cunoaşte că ia, şi Eu Mă folosesc de harurile Mele din el pentru Evanghelia Mea, că aceasta trebuie să fie cel ce stă la această masă pe care o aştern Eu mereu între Mine şi voi, între Mine şi om. Amin.

Acum, Mă uit la ziua când am pus hotar ceresc între lume şi locul grădiniţei cuvântului Meu cel nou. Cu durere şi cu dor şi cu taină de nepătruns lucrez mângâiere peste fiinţa îndurerată a celui iubit care a mărturisit acum doisprezece ani legea sfinţeniei aşezată de Mine şi de el peste grădiniţa începutului şi a sfârşitului tainei facerii lumii. Pe cel ales de Mine din biserica lumii, pe cel iubit de sfinţi şi de îngeri Eu, Domnul, îl mângâi în mare taină şi îl îndemn să nu-l doară de la cei ce sunt slujitori ai bisericii lumii şi care îl duşmănesc pe el pentru numele Meu. O, să nu-l doară, căci el trebuie să semene cu Mine, nu cu ei, nu cu oamenii slavei deşarte, care primesc slavă de la oameni. Când el a suferit dispreţ şi spaimă de la slujitorii minciunii din biserică, el a făcut ce am făcut Eu pentru ucenicii Mei, căci preoţii şi arhiereii Mă căutau pe Mine şi pe ei, iar Eu M-am dat celor ce Mă căutau pentru jertfire şi le-am spus: *«Eu sunt, iar pe aceştia lăsaţi-i să se ducă»*. El a făcut ce am făcut Eu, şi s-a lăsat în mâna lor spre dispreţ, iar lucrarea Mea a mers înainte şi merge, şi nu este nimic şi nimeni pe pământ ca să-i poată opri cursul, fiindcă Eu lucrez şi nu omul. Pe cel ales de Mine să fie mare peste toţi cei ce se fălesc cu numele Meu Eu, Domnul, nu-l las sub greu, şi în taină îi mângâi fiinţa, iar numele lui străbate cerul şi pământul şi marea, şi nimeni nu poate şterge numele Meu cel nou de pe creştetul lui, căci el este umilit, iar duhul umilinţei îl înalţă pe om şi îl înţelepţeşte de la Duhul Sfânt, Care-l îndumnezeieşte pe om făcându-l izvor de har şi de lumină peste cei ce iubesc viaţa cea din Dumnezeu. Amin.

O, fiule plăpând şi durut, îţi mângâi în taină duhul îndurerat, iar cei ce te dispreţuiesc nu vor fi uitaţi de dreptatea Mea, căci Eu te iubesc cu mare iubire, şi te păzesc cu mulţimi de îngeri şi de sfinţi, şi te măresc în cer, şi te măresc pe pământ în toate inimile care iubesc izvorul cuvântului Meu de aici şi în toţi cei care te privesc, sorbindu-ţi fiinţa cea plină de har şi de duh iubitor de oameni prin dreptatea Mea, fiule durut ca şi Dumnezeu pentru om. Iată, îţi dau darul răbdării sfinţilor, şi îi voi face pe toţi să ştie că te-am iubit şi că te iubesc şi că te voi iubi pentru că te-am avut martor al Meu în vremea cea tainică a aşezării noii împărăţii pe pământ şi pe care o voi slăvi şi o voi da celor cu duhul umilit şi cu faţă sfântă, lucrată de umilinţa inimii, fiule ars de dor. Duhul Meu cuprinde în taină duhul tău, şi te îndemn să strigi, înlăcrimat cum eşti, la Mine, să te izbăvesc de cei necredincioşi, oameni ai slavei deşarte, care n-au nimic în Mine, de vreme ce de la om şi-au luat şi îşi iau rang şi slavă, căci Eu pe cei trufaşi şi neascultători nu-i cunosc. Cu mare dorire te doresc mare cu harul şi cu adevărul Meu peste pământ, şi pun îngerii Mei să-ţi curețe aria, ca să aduni tu apoi grâul în jitniţe, iar pleava să o arunci în foc nestins, căci Eu şi nu tu vei face aceasta; Eu prin tine şi nu tu. Amin.

Ferice celui ce te iubeşte şi te va iubi, că mare va fi ziua iubirii Mele peste cei credincioşi venirii Mele de acum, iar tu atunci Mă vei da şi te vei da cu dragostea Mea peste cei ce se vor naşte de sus spre răscumpărarea lor, şi tot şi toate Mă vor asculta, căci Eu sunt Dumnezeu, şi sunt Cel ce sunt şi pot tot ceea ce voiesc. Amin.

O, e zi de mărturisire, iar întristarea Mea își află mângâiere că pot să grăiesc prin cartea Mea care Mă mărturisește în zilele acestea, fiindcă intră în ea cuvântul Meu. Sunt în dreapta și în stânga cu apostolul Andrei și cu trâmbița Mea Verginica, pe care o am piatră de temelie a bisericii Mele care s-a înnoit acum, la sfârșit de timp.

— O, Doamne, dacă Tu m-ai chemat la apostolie cel dintâi între ucenicii Tăi acum două mii de ani, duhul meu e numai o mângâiere pentru că m-ai ales și acum, la sfârșit de timp, de Ți-am fost martor întâi din cer, arhiereu de la Tine în ziua pecetluirii grădiniței Tale cea dintru început, alături de arhiereul de azi, Irineu, îngerul bisericii de nou Ierusalim, cel ce suferă pentru numele Tău, Doamne al ucenicilor Tăi. Îl cuprind pe acesta ca pe întâiul, căci el este unul ales, și îl îndemn prin taina Duhului Sfânt, simțită de omul iubitor de cer, să poarte suferința ca pe o fericire dulce și să-și amintească de cuvântul Tău care spune ucenicilor: *«Vai vouă dacă vă va iubi pe voi lumea, că așa făceau proorocilor mincinoși părinții lor!»*.

O, arhiereule scump Domnului și cerului de sfinți și de îngeri care te înconjoară din zori și până în zori slăvindu-ți numele și dulcele din inima ta! O, nu plânge de la cei orbiți de trufia vieții lor și care zic că slujesc pe Domnul. Nu plânge tu pentru aceasta, ci să plângi cum știi tu să plângi de mila omului rătăcit din calea iubirii cerești, și să plângi ca sfinții și nu ca oamenii, și să plângi de mila Domnului, nu de mila ta, și să plângi de dorul după Domnul, că dorul care crește și tot crește în om, acela îl ține pe om unit cu Domnul, acela unește pe frații cei din cer și cei de pe pământ întru Unul, întru Domnul. Hai, tot înainte! Hai cu bucuria durerii și cu durerea bucuriei, care îl face frumos pe om. Hai, ca tu semeni cu cei duruți de sub greul crucii venirii Domnului, și vom putea noi, cei cu dor, din cer și de pe pământ, împreună, ca să fie precum în cer așa și pe pământ, aceeași suferință pentru Domnul și pentru omul care nu vede calea și care nu cunoaște împărăția cerurilor, care nu este nici mâncare, nici băutură, nici însurat, nici măritat, ci este viață de îngeri pe pământ, în frăție cerească, așa precum fiii cei mici ai Ierusalimului nou tânjesc să fie.

O, am fost împreună martori la pecetluirea Sfintei Sfintelor Domnului acum doisprezece ani, și azi e mare zi de serbare în cer chiar dacă sărbătorile cerului sunt dureri mângâioase și nu bucurii omenești și pământești așa cum știe omul să facă. Pic cu pic vom atinge durerea care-L va aduce pe Domnul pentru cei sfinți de pe pământ, pentru cei ce cu durere trăiesc și împlinesc prin greu cuvântul Lui cel făcător de om. Amin.

Iar pe voi, copii de sub povara venirii Domnului, vă ung cu mirul puterii prin greu, căci sunt cu Domnul lângă voi în coborârea Sa, și suntem cu trâmbița Lui care vă va mângâia, că tare sunteți zdrobiți, copii nemângâiați, că pe pământ omul caută mângâiere pentru el, nu pentru Dumnezeu, iar voi nu aveți de unde să găsiți puteri sub povara voastră, care este Domnul. Eu vă mângâi sufletul și duhul și trupul durut de suferință, căci Domnul arde și Îi este frig în voi; în voi, că voi sunteți puterea Lui de venire pe pământ, iar omul înțelege ca omul și nu ca Dumnezeu și nu ca sfinții și nu ca cei credincioși cerește venirea Sa prin cei ce o poartă pe ea. O, nu v-aș mai lăsa din mângâiere. Mi-e milă și m-aș arăta desăvârșit și numai pe brațe v-aș ține ca să puteți pentru cuvântul Domnului peste pământ, dar eu sunt ucenic și nu fac mai mult decât Învățătorul meu, Hristos, Care Se face cuvânt peste pământ. El însă îmi spune acum ce mare este credința voastră și vederea voastră cea din El, și vederea Lui cea din voi, și mă aplec slăvindu-vă credința cerească prin care Domnul Și-a putut face venirea și arătarea Sa întru a Sa venire.

Mă las cuprins de brațele voastre, că mare este credința voastră și mila voastră de sfinții cei din cer, care sunt duruți ca și voi, cei de pe pământ ucenici ai Domnului. Mă copleșește dorul Domnului din voi, Domnul din voi și de lângă voi, iar eu acum privesc și mă las cuprins de voi, și iată mângâierea, îmbrățișarea celor din cer și cu cei de pe pământ, căci trupurile voastre sunt temple în care Domnul poate cât voiește El și mila voastră de El și de sfinți și de oameni. Mă aplec acum și mă mângâi sub mânuțele voastre, că Domnul când S-a așezat întru Tatăl după înviere, a spus că mai mari ca toate minunile Lui vor lucra cei ce vor crede în El, și prin El vor lucra, căci El este în Tatăl, și Tatăl este în El și, apoi, eu spun acum că El este în voi, și voi în El, după cum a rostit El lucrarea ucenicilor Săi. Amin.

Bucuria mea, Doamne, este ca și a Ta la vederea și la iubirea celor ce suferă ca și Tine pentru venirea Ta cu sfinții. Orice ucenic desăvârșit va fi ca și învățătorul său, iar acum Tu și nu eu, ci Tu mi-ai arătat aceasta, că mi-ai dat să văd slava Ta și lucrarea ei din cei ce sunt venire a Ta cu sfinții pe pământ, Doamne Care ești, și Care erai, și Care vii, și minunată este venirea Ta, cât sfinții Tăi ucenici nu au știut atunci, nu au înțeles atunci, căci toate aveau să se cunoască desăvârșit acum, la sfârșit, Doamne. Amin, amin, amin.

— O, ucenicule scump, Eu nu numai că te-am avut cu Mine pentru cuvântul sărbătorii de doisprezece ani a vederii peste pământ a Sfintei Sfintelor, pecetluită de Mine și de tine și de arhiereul Meu din zilele acestea și de cei trei arhierei din cer ai acestei lucrări începută de Mine pe pământ acum cincizeci de ani. Nu numai că te-am avut cu Mine în ziua aceasta aici, unde lucrăm cu duhul și cu trupul, dar te-am și îmbrățișat din ei și prin ei, că mare este darul Meu de azi, fiindcă azi nu mai este în parte, ci este desăvârșit, fiindcă vremea este venirea Mea, și alta nu mai este vremea aceasta.

O, fiilor îndumnezeiți de la durerea Mea din voi, nu este închipuire cuvântul Meu pe care vi l-am spus, căci cei îndurerați au fața Mea și au durerea Mea, și altfel de durere ei nu mai cunosc. O, mângâiați-vă cu durerile Mele, că numai în dureri petrec în voi. Fiul Omului nu are oricum unde și cum să-Și plece capul decât în cei zdrobiți de durerile Lui. Nu fiți tristuți că nu găsiți pentru voi puteri de pe pământ. E bine cu cei din cer, căci împărăția cerurilor, cu dureri se păstrează, nu cu bucurii, iar cei ce o dobândesc nu mai au durerea și întristarea și suspinul lor, ci le au pe acestea, dar pe ale Mele în ei, și acestea sunt viața lor pe pământ în schimbul vieții deșarte pe care tot omul o trăiește pentru el, căci cu Dumnezeu nu așa se trăiește, ci ca Dumnezeu. Amin.

Eu am putere să vă dau vouă tot ajutorul cel pentru lucrarea Mea cu voi, și a voastră pentru Mine, dar numai să vrea toți fiii Ierusalimului nou, nu numai voi, iar voi să puteți face împărăția cerurilor și nu altceva pe pământ.

E zi de mare, mare sărbătoare pentru biruința Mea cea așteptată de șapte mii de ani, dar sărbătorile Mele și ale planului Scripturilor venirii Mele nu sunt ca sărbătorile pământești. Aș voi cu toată durerea Duhului Meu din voi să învăț pe toți fiii Ierusalimului nou ce înseamnă să pregătească ei o sărbătoare pentru Mine între ei. Voiesc să Mă las așa cum pot, așa cum puteți și voi acum, că sunteți zdrobiți de mari și nemiloase neputințe de tot felul; voiesc să Mă las în cartea

Mea şi în cartea trâmbiţei Mele Verginica cu ziua ei de venire între cei din cer, între cei nevăzuţi de ochii oamenilor, căci cerul cel nevăzut este văzut numai de cei ce se lasă cuprinşi în el. O, feriţi-vă de doborâri de puteri, că am Eu nevoie de puterea voastră, de pacea din voi, de liniştea din voi, ca să pot veni, fiilor, ca să Mă puteţi auzi, că Eu cu voi şi după voi stau, şi pot după cum poate greul de pe pământ să-Mi încurce drumul Meu de la Mine la voi, căci sunt Dumnezeu. Amin.

Voi fi cu voi din nou pentru ziua de praznic a trâmbiţei Mele Verginica, ziua când ea a fost aşezată lângă Mine după viaţa ei de pe pământ. Nu ştiu cum să vă mai zic: pace vouă! Pacea Mea e pace adânc îndurerată, dar dacă şi voi toţi puteţi cu ea, cu pacea Mea, atunci vă pot spune: *„pace vouă!*“, că Eu când spun *„Pace vouă!“*, spun aşa cum am spus ucenicilor Mei în ziua învierii Mele din suferinţa crucii care mărturiseşte prin semnele ei de pe trupul Meu.

O, copii atât de neputincioşi în porţi, Eu sunt Cel ce v-am făcut pe voi când v-am făcut porţi ale Mele. Lăsaţi-vă în mâna Celui ce v-a făcut, şi cât aş vrea, prin voi şi nu altfel, aşa cum de mult şi de prea mult aştept, să pot să desfac desăvârşit tot ceea ce diavolul ţine încă în mâna lui ca să Mă împiedice să pot aşa cum este scris în Scripturi să pot acum prin cei binecredincioşi ai credinţei cereşti pe pământ. Voiesc însă să rugaţi poporul să aibă grijă de faţa Mea din ei înaintea fiilor veacului acesta, că M-aş vărsa cu strălucirea Duhului Sfânt peste pământ din toţi fiii Ierusalimului care seamănă cu Mine; cu Mine şi nu cu omul de pe pământ, căci omul de pe pământ iubeşte moartea şi slava deşartă, şi Eu i-aş da ochi să vadă pe Duhul Sfânt din fiii Ierusalimului, care stau mănunchi şi nu răzleţi în faţa fiilor oamenilor care n-au nimic din Dumnezeu, ci au din lumea aceasta care trece odată cu pofta ei.

Mi-e pacea frântă, dar pot, căci sunt Domnul, şi am putut să vă dau cuvântul zilei de azi, a sărbătorii apostolului Andrei, întâiul Meu chemat la împărăţia Mea. Vă întăresc, şi iar voi cuvânta şi voi plânge în cuvânt şi Mă voi umili pentru puterea Mea pe care o voiesc în fiii Ierusalimului. Vom lucra şi în cartea lui Verginica, şi cu ea voi învăţa calea, adevărul şi viaţa Mea pe cei ce stau la învăţat, pe cei ce înţeleg împărăţia Mea în om. Cu durere în glas şi în duh vă dau puteri, că durerea Mea poate în cei ce o poartă pe ea.

Duhul celor trei zile de sărbătoare rămâne în văzduhul grădinii cuvântului şi după fiii Ierusalimului, şi Mă voi scutura peste voi cu tot cuvântul care este în Mine pentru această de trei zile sărbătoare. Iar pe voi, copii din porţi, vă rog să staţi în trezie pentru cuvântul Meu cu care stau să-l pun în cartea Mea cu voi, fiilor. Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 2003

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbiţa Domnului

Cei ce doresc viaţă cu Hristos sunt prigoniţi. Cea mai dulce sărbătoare este învăţătura şi rodul ei. Între taină şi ascundere nu este asemănare, precum nu este între adevăr şi minciună. Credinţa neprefăcută aduce salvare.

Umilinţa Mea Mă ajută să vin şi să plâng în cuvânt pentru puterea celor ce au credinţă neprefăcută în venirea Mea, şi să aprind în ei harul care-i întăreşte pe ei în puterea dragostei de Dumnezeu şi a înţelepciunii ei, fiindcă nu duhul temerii, ci duhul mărturisirii trebuie să-i cuprindă pe ei, căci Eu am nimicit moartea şi am adus spre lumină viaţa şi nemurirea prin mărturisirea Mea. Amin.

O, copii care staţi sub puterea cuvântului Meu când vă supun sub el ca să intre el în cartea Mea! Păziţi această comoară cu sprijinul Duhului Sfânt, căci dreptarul cuvintelor sănătoase este ceea ce aduc Eu din Mine spre voi, ca să daţi poporului învăţătura, iar el să fie martor neprefăcutei voastre credinţe pe care să le-o insuflaţi în vreme de învăţătură peste ei, că frumos mai lucrau apostolii Mei peste ucenici, dându-le lor dreptarul cuvintelor sănătoase şi cu care le spuneau: *«În zilele din urmă ale vremurilor grele se vor ivi oameni iubitori de sine şi de arginţi, care se vor arăta lăudăroşi, trufaşi, neascultători şi nemulţumitori, necucernici şi fără de dragoste, neînduplecaţi şi aspri, necuviincioşi şi îngâmfaţi, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu, mereu învăţând, dar neajungând la cunoaşterea adevărului, având înfăţişarea adevăratei credinţe în timp ce tăgăduiesc puterea ei»*. O, ce bună este această învăţătură care-i învaţă pe ucenici să nu fie aşa, ci să stea în stăruinţa credinţei neprefăcute, căci toţi care vor dori să vieţuiască întru Hristos vor fi prigoniţi. Dar iată, Scripturile înţelepţesc pe ucenici spre mântuirea care are în ea mustrare, îndreptare, înţelepţire şi dreptate, pentru ca ucenicii să fie bine îndrumaţi spre lucrul cel bun şi să nu fugă de învăţătura sănătoasă şi de credinţa neprefăcută. Amin.

Mă las cu glasul ca de tunet peste voi, copii care sunteţi porţile Mele. Supuneţi-vă, fiilor, că aceasta este lucrarea ucenicilor. Chiar dacă diavolul voieşte să vă slăbească puterea, voi să nu uitaţi de venirea Mea, căci el voieşte să nu mai vin ca să vă strivească el apoi; el şi lumea, fiilor.

O, nu cel ce zice că nu mai poate este cel ce nu mai poate. Cel ce nu mai poate este cel ce Mă lasă pe Mine apoi să pot, şi acela are credinţă neprefăcută şi se lasă ajutat spre tot lucrul bun şi aşa poate. Eu, Domnul, aceasta am de făcut când voi nu mai puteţi, copii plăpânzi sub povara venirii Mele. O, când Eu, Domnul, nu mai trăiesc în om, nu trăiesc pentru că trăieşte el în el, şi el nu poate sluji la doi stăpâni, şi Mă leapădă pe Mine şi se ia pe sine peste el. Dar mare este îndreptarea cea din Scripturi şi pentru care îi voi cere socoteală omului aşa cum am rostit Eu cuvânt pe vremea trupului trâmbiţei Mele Verginica şi am zis: *«Cel ce nu citeşte Scriptura, este cel ce nu o împlineşte, iar când va fi întrebat de ce n-a citit-o ca s-o ştie, acela nu va avea ce să răspundă decât cu neîmplinirea ei»*.

O, copii învăţători din Duhul Sfânt, Care vă îmbogăţeşte pe voi din destul! Spuneţi poporului sfânt că Duhul Sfânt nu Se leapădă de cel cu capul aplecat învăţăturii sănătoase prin credinţă neprefăcută şi prin umilinţă de duh, căci umilinţa omului este miros mereu proaspăt pentru îngeri, fiilor, este curăţenie unul pentru altul între fraţi, iar statul împreună este plăcut, şi trebuie mult simţ pentru această lucrare, pentru asemănare între fraţi. Când unii vorbesc şi alţii tac, aceasta aduce greutate pe inima Mea, darămite pe inimile celor ce vieţuiesc împreună! Fraţii care trăiesc împreună în numele Meu, pe aceia îi creşte Duhul Meu din Care mănâncă cu saţ, dar când ei nu sunt asemenea, atunci nu se cunoaşte că mănâncă, de vreme ce hrana nu-i creşte.

O, fiilor copii, care aveţi învăţătură sănătoasă peste poporul Meu! Să-i învăţaţi pe ei că dacă ei nu ştiu ceva, să nu se mâhnească, ci să se umilească, fiindcă este o taină pe care trebuie s-o înţeleagă ei desăvârşit. Şi iată că ei trebuie să înţeleagă că între taină şi ascundere este mare, mare deosebire, sau, şi mai bine spus, nu este asemănare între acestea două aşa cum nu se aseamănă adevărul cu minciuna, fiilor, căci adevă-

rul înseamnă Dumnezeu, iar minciuna înseamnă diavol. Taina este de la Dumnezeu şi pentru Dumnezeu, iar ascunderea este de la diavol şi pentru diavol, şi fiecare îşi ia ce este al lui. Să nu se mâhnească fiul cel pregătit prin această învăţătură din cer dacă este ceva necunoscut de el între toate câte se lucrează şi se împart spre lucrare, căci umilinţa este lucrarea care nu-l lasă pe om să se îngâmfe împotriva tainei dintre Mine şi lucrarea bisericii Mele, fiindcă Eu ştiu putinţa şi neputinţa fiecăruia, iar Scriptura îl învaţă pe om ca să înţeleagă el lucrarea mântuirii lui dacă o ia pe ea ca lucrare de căpătâi. Amin.

Verginica, trâmbiţa Mea, soarbe cuvântul învăţăturii Mele de peste voi şi aşteaptă să se facă şi ea învăţătură peste cei ce iubesc să înveţe lucrarea credinţei neprefăcute, lucrarea iubirii de Dumnezeu şi a temerii de Dumnezeu.

Te las, Verginico, să-i înveţi, că dulce M-ai iubit, şi dulce îţi este învăţătura ta cea din iubirea Mea pentru om. Amin, amin, amin.

— Mă laşi, Doamne, şi mă las şi eu spre ei, că dorul mă arde cu totul, şi din mare dor le grăiesc învăţându-i, ca să sărbătoresc cu ei ziua înălţării mele întru Tine când am adormit înviind, căci aşa este lucrarea sfinţilor care înviază venind la Tine. Vreau să le dau cunoştinţă, Doamne, şi să le spun că temerea de Dumnezeu este iubirea de a nu Te pierde pe Tine, aşa cum am cules eu cuvânt din guriţa unui copilaş care a spus că el nu se teme de Tine, ci doar să nu Te piardă se teme. Mi-a fost drag acest cuvânt, mi-a fost dulce şi l-am cules, şi îl aduc înapoi plin de învăţătură peste fiii Ierusalimului nou. Amin.

O, fiilor, o, copii ai tainelor cereşti care se împart vouă după puterea voastră! O, cât mă doare, cât mă ustură, cât mă arde când îi văd pe cei ce vă sunt călăuză spre împărăţia cerurilor că au căzut în neputinţa de a vă mai lumina calea. E grea peste ei povara venirii Domnului, dar sunt grele încercările prin care treceţi împreună cu ei, şi de aceea a venit Domnul şi v-a desluşit taine nepricepute de voi până acum şi v-a descoperit taina şi puterea umilinţei, fiilor. Pe calea mântuirii trebuie să aibă inima curată cel ce merge pe ea, iar inima curată este cea cunoscută de cel ce o are în mână pe ea dacă omul şi-o pune în mâna Domnului prin cei ce stau în faţa Sa cu omul, cu inima din om. Cel ce uită că inima sa nu este în afară de trup, ci este înăuntrul trupului lui, acela o ascunde pe ea în el şi este fără inimă pentru cei din jurul lui, căci inima cea din afară nu este cea dinăuntru, fiindcă inima se face cuvântul ei prin mărturisirea ei cea dinăuntrul trupului ei. Amin.

O, copii care staţi în sărbătoare cerească, cea mai dulce sărbătoare este învăţătura, şi apoi rodul ei, împlinirea ei, fiilor. Cei ce vin să stea cu acest izvor care înnoieşte inimi, care naşte inimi, care despică inimi, acela să înveţe că pe calea credinţei neprefăcute merg cei ce iubesc lumina. O inimă despre care nu ştie altul decât cel ce o poartă în trupul lui, e o inimă trupească, nu cerească, iar inima trupească este deprinsă cu ascunderea ei în trupul ei, şi cu trupul ei ascuns în ea, şi unul ca acela nu a dorit să înveţe de la Domnul taina credinţei neprefăcute, care îl deprinde pe om pentru mărturisire mereu şi cu umilinţă mereu în mărturisire, iar altfel, omul se potriveşte cu cei iubitori de sine, care sunt trufaşi, lăudăroşi, neascultători şi nemulţumitori, cârtitori, necucernici şi fără dragoste, aspri şi neînduplecaţi, îngâmfaţi şi necuviincioşi, şi acestea toate pentru că ei sunt iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu chiar dacă dau ei să aibă înfăţişarea adevăratei credinţe, dar prin acestea toate cele rele ale lor ei tăgăduiesc puterea ei, deşi mereu aud spre învăţare, dar iată, învăţând nu ajung la cunoaşterea adevărului din pricină că nu cunosc taina lui Dumnezeu, taina creştinătăţii, fiilor.

O, eu rar vă învăţ, deşi mi-e tare dor să fac aceasta, fiindcă mi-e dor de împărăţia cerurilor pe pământ şi voiesc să iau parte la ea cu toţi sfinţii, şi în cuvânt să ne facem părtaşi în ea, dar tot mai greu apasă diavolul, care caută să slăbească puterea venirii Domnului, căci Domnul nu vine, ci trebuie adus, după cum El v-a desluşit această taină, şi orice venire a Sa trebuie să fie o sărbătoare pregătită dinainte, iar voi nu ar trebui să aveţi alte griji care să vă încurce grija cea pentru pregătirea venirii Domnului cuvânt la voi. Frica de a nu-L pierde pe Domnul, teama de a nu încurca venirea Lui, aceasta trebuie să trăiască în voi ca un fior sfânt şi ceresc, fiilor, şi atunci Domnul n-ar mai strivi pe cei atât de firavi care stau punte a venirii Lui, căci una este să ai putere şi bucurie pentru putere, şi alta este să fii neputincios şi să te temi de mărirea Domnului, care este grea de dus de cei ce nu mai pot cu trupul, cu duhul şi cu sufletul sub greul venirii Lui. Voiesc să vă învăţ, voiesc să vă îndemn, voiesc să fac cer inimioarele voastre, copii ai venirii Domnului. Voiesc să stau cu voi în cuvânt şi să mă bucur, şi să luaţi ca din Scripturi din gura mea mustrare, îndreptare, înţelepţire şi dreptate, şi să-I dăm Domnului putere să poată, căci când El nu poate, e totul, totul greu şi în cer şi pe pământ, fiilor.

O, Doamne, nu cel ce zice că nu mai poate este cel ce nu mai poate. Cel ce nu mai poate este cel ce Te lasă pe Tine să poţi în el şi pentru el, şi acela are credinţă neprefăcută şi aşa poate. Dar să învăţăm poporul, şi apoi să vadă el şi să creadă tot mai desăvârşit că învăţătura aceasta este taina vieţii veşnice, este venirea Ta, şi că fiii prin care Tu vii pe pământ cuvânt au inimi cereşti, au darurile credinţei neprefăcute, şi fericiţi sunt cei ce se uită la ei văzând şi nu nevăzând. Hai cu mine, Doamne al ucenicilor Tăi, hai cu mine în cartea mea ca să cinăm cu ei în ea, şi ei cu noi, că dulce este să mâncăm unii de la alţii, după cum le este lor creşterea şi puterea credinţei şi a umilinţei care-L creşte pe Dumnezeu în om. Hai să cinăm cină gustoasă şi sănătoasă în cartea mea cu Tine şi cu ei. Amin, amin, amin.

— Mergem, Verginico. Credinţa neprefăcută este salvarea tuturor celor ce se alipesc cu acest izvor care-l naşte de sus pe om. Eu, Domnul, Cel atât de blând şi de umilit, am dat mereu şi tot mereu să-l trag pe om din el spre Tatăl, oricât ar fi fost el de pierdut din voile Mele, din legile vieţii. O, Verginico, mare ţi-a fost darul pentru salvarea omului, şi tot aşa şi răbdarea după om. Darul Meu şi al tău, purtat de cei ce călăuzesc spre viaţă veşnică poporul cel crescut de sus, e dar întreit în ei, numai să aibă pe cine să lucreze ei, şi Nouă să Ne dea lucrarea lor şi pe cei răsăriţi din râvna lor după mântuirea omului.

O, fiilor osteniţi şi de jos, şi de sus, şi de pe pământ, şi din cer! E tare greu să lucrăm pământul ca să scoatem rod. E tare greu, şi ne trec sudori, fiilor, precum este scris, căci omul la pământ trage, şi pământul e greu de lucrat, dar trebuie să lucrăm cer peste pământ, şi cerul să ne fie unealta cu care lucrăm. Amin. Binecuvântată să fie intrarea noastră în cartea lui Verginica, şi hai, fiilor, să lucrăm cu unealtă bună, cu cerul, copii trudiţi de muncă şi obosiţi de aşteptare şi de răbdare după rod însutit. E omul greu, dar Eu sunt mare, şi sunteţi şi voi mari cu înţelepciunea şi cu credinţa cea neprefăcută, şi vom avea împliniri, şi se vor împlini Scripturile cele din urmă, şi atunci veţi vedea că nu în zadar aţi trudit. Amin, amin, amin.

*

Eu, Domnul, am intrat cu tine în cartea ta prin porți, Verginico. Fără știrea lor nimic nu ajunge la Mine decât cu greșeală, cu ascundere de Dumnezeu, și nu se dezleagă nici o greșeală la Mine dacă ei nu știu, căci așa este în acest popor, este ca în cer, și numai pe porți se intră la Mine, iar pe deasupra, nu. Eu am spus aceasta. Amin, amin, amin.

Hai să Ne așezăm cu orânduială la lucru sfânt, că nu putem lucra pământul, ci trebuie să lucrăm cerul care dă viață pământului. Hai, Verginico! Eu, Domnul, Făcătorul poporului Meu de azi, nu stau din lucrarea facerii și nici tu să nu stai, că iată ce de demult n-ai mai venit să lucrezi. Lucrează, Verginico. Amin, amin, amin.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! Nu cel ce spune *„Nu mai pot"*, nu acela este cel ce nu mai poate. Cel ce nu mai poate este acela care Te lasă pe Tine să poți apoi. Nu se poate cum vrea creștinul necrescut, nu se poate să ai Tu statură și viață știrbită, pătată, primejduită prin aplecarea Ta spre voia lui. El vrea să lași și Tu de la Tine, și el de la el, dar unde poate duce asta, oare? Unde, Doamne îndurerat? Este scris în Scripturi de fericiții care rabdă mustrarea spre lămurire, și apoi, spre cununa vieții. Putea-vom noi, oare, să facem aceasta și să avem rod bun, Doamne? O, de multă vreme Tu vorbești și lucrezi așa și nu ai rod, Dumnezeule mare, căci mai mare ca Tine stă omul, și diavolul nu mai voiește să vii la popor, ca să-l strivească el apoi, el și lumea, Doamne. O, cum să facem să biruim cu rod bun? Cum, oare, Doamne?

— O, Verginico, cine are dragostea Mea în el, Mi-o dă Mie, iar cine n-o are, nu are ce să-Mi dea, fiindcă Eu de la om le pot lua numai pe ale Mele, dacă el le are. O, cei pe care i-am înhămat Eu la jugul cel greu al venirii Mele cuvânt peste popor și peste pământ, au căzut mereu și cad mereu sub povara carului tras de ei prin ape tulburi și văluroase, căci toți numai în car vor să stea, și nu dă nimeni să se dea jos din car ca să împingă să-l scot la țărm.

O, cum să facem, Verginico? Tu Mă întrebi pe Mine, Eu te întreb pe tine, și fericit este cel ce ia folos din vorbirea Mea cu tine și cu ei, că e vremea să pot să grăiesc ce Mă doare, că nu numai omul are dreptul să se plângă ce-l doare. Taina de prooroc am spus-o și iarăși o spun, că prooroc sau cel ce ia plată de prooroc pentru că-l primește și îl crede și îl vestește pe prooroc, este cel ce pune în toată vremea spre paza și creșterea bisericii prin trupul ei întreg pe masa ei pe cele din Dumnezeu venite, pe cele din aproapele său și pe cele din el, iar altfel de biserică nu este biserică a lui Hristos, că nu pe cele numai pământești, care sunt lemne, pietre, fier, ci pe cele ce ies din firea omului în toate câte lucrează el cu mintea și cu inima și cu purtarea firii lui, acelea trebuie puse pe altarul bisericii ca să fie lămurite.

Am spus cu mulți ani în urmă: *«Chiar de vom plânge până la capăt în cer și prin cei ce Ne poartă de la Noi până la popor, vom merge înainte prin greu»,* și iată, așa mergem.

Sunt zdrobit, Verginico, în fiii cei atât de zdrobiți de la zdrobirea Mea din ei, că grea de tot s-a făcut calea de la Mine la popor, și grea Mi-e rana în Mine și în ei, și le străpung duhul și trupușoarele cu glasul Meu cel de deasupra grădinii cuvântului. Cu glas de tunet îi străpung și le zdrobesc vlaga, dar dacă nu mai vin, ce facem, Verginico?

O, fiilor, omul fără credință neprefăcută și neobosită nu poate decât să se plictisească de așteptare și la gândul cel despre Mine, dar cel deștept nu disprețuiește pe nimeni pentru mintea lui. Cel deștept nu se trufește împotriva altuia, ci Îl iubește pe Dumnezeu cu umilință, mai mult decât pe orice bucurie a lui, dar la omul trufaș iubirea de sine se arată, cum spune apostolul, prin lăudăroșenie și necucernicie, prin neascultare de părinți și de Dumnezeu, iar lucrul cu mâna și căutarea după el mai mult decât după Dumnezeu, acela îl face pe creștin să iubească mai mult idolii, care sunt: slava deșartă, îngâmfarea, nedreptatea, lemnul, piatra, fierul, lutul, gustul și vinul, care înseamnă desfrânare.

O, Verginico, numai la jumătate de an te apropii cu grăirea ta peste poporul tău. O, ce durere pentru coborârea cuvântului vieții, Verginico!

— O, Doamne, dreptatea și iubirea frățească sunt nedespărțite, Cel ce le poate lucra pe acestea pentru cei din jur, acela nu se mai iubește pe sine, acela este ca Domnul, și după aceea le poate pe acestea amândouă deodată.

Duhul Sfânt, Care naște biserica lui Iisus Hristos, este povățuitor și cunoaște gândurile și aude cuvintele și șoaptele lor, și tot așa trebuie să lucreze și trupul bisericii Domnului taina creștinătății, căci a spus Domnul că biserica fără călăuză este biserică fără Dumnezeu.

O, Doamne, binecuvintează cu putere multă cuvântul meu și așează pace peste cei atât de greu încercați, că poți, și Îți cer cu lacrimi să poți, Doamne. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, Eu pot. Iar voi, copii ai poporului Meu, fiți copii înțelepți față de vremea cea grea care trece prin voi, și vă strângeți mereu mănunchi și deschideți gurițele pentru cele bune din cer peste voi, și peste grădinița cuvântului Meu, și pentru cei zdrobiți de tot, peste care Eu, Domnul, aștept putere pentru Mine. Ajutați-Mă în rugăciune pentru voi și pentru lucrarea Domnului cu voi și pentru propășirea Duhului Sfânt în grădina cuvântului Meu și pentru duh de umilință peste cei fără de umilință și fără de veghe pentru paza casei, pentru mersul cel trainic al lucrului Meu peste pământ. Fiți sfinți din zori și până în zori, și tot așa să vă și rugați, și plângând să cereți biruința Mea și a voastră peste pământ. Amin.

Am poposit în cartea lui Verginica, și rar e popasul în cartea ei. Căutați învățătură, căutați să fiți cerul pe pământ; toți odată căutați, toți întru Unul, căci Acela, Eu sunt. Amin.

O, poporul Meu, Eu sunt cu tine și voiesc să împlinesc tot mai văzut în tine și cu tine împărăția Mea, împărăția cerurilor, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2003

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Trupul, prin rana lui moare, iar iubirea, prin rana ei înviază. Împărăția cerurilor este în om și se face grea când nu se așează pe pământ peste oameni. Omul a făcut din vin, șarpe. E iadul pe pământ în case luxoase, pecetluite de preoții lumii.

O, poporul Meu, te hrănesc în zi de sărbătoare așa cum pot prin greul prin care mai pot să vin. Te hrănesc, fiule, că și tu Mă hrănești cu dorul tău după împărăția Mea din tine, numai să ții la ea cu multă durere a Mea în tine, că fără durerea Mea tu nu poți iubi pe Dumnezeu. Trupul prin rana lui cea grea moare, iar iubirea prin rana ei cea adâncă înviază, poporul Meu.

Eu, Domnul, tot o rană plină de dor voiesc să stau în toți fiii Ierusalimului nou, ca să Mă puteți avea, fiilor, dar

pentru o aşa împărăţie în voi, voi nu trebuie să vă mulţumiţi cu ceea ce vedeţi şi să iubiţi aşa, căci cele ce se văd trec, ca şi omul cel fără de Dumnezeu în faptele vieţii lui, în inima şi mintea lui, dar Eu, Cel ce stau nevăzut lângă om, sunt veşnic. Omul însă nu-şi iubeşte veşnicia ca şi vremelnicia dacă veşnicia nu se vede cu ochii trupului, dacă el nu o simte cu puterea iubirii Duhului Sfânt, Care Se face iubire de viaţă veşnică în om.

Te hrănesc, poporul Meu, şi stau în sărbătoare cu tine în sobor de arhierei din cer pentru cel între ei, Nicolae, cel milos prin facere de minuni, arhiereu cu mare alegere a Duhului Sfânt, Care poate unde voieşte El. Amin.

O, fii-copii din porţi, lăsaţi puterea Mea în voi şi supuneţi-vă, căci supunerea pe care v-o cer este pentru venirea Mea, nu este oricum supunere, iar ea va ajuta cerul şi pământul şi iadul, şi vă spun aşa ca să puteţi să aveţi putere cu trupul, cu sufletul şi cu duhul pentru ca să vă supuneţi, că Mă doare când îl văd pe om, ba chiar şi pe creştin, cât de mult nu înţelege că împărăţia cerurilor nu vine în chip vădit de omul cel fără vedere pentru ea, ci vine pentru cei ce o au pe ea în ei, fiindcă ea este taină şi este ascunsă înăuntrul omului. O, vă doare trupul, vă doare pieptul de greutatea ei, vă doare, pentru că ea nu este bucurie sau împărăţie cu bucurie ca pe pământ când Eu stau cu ea înăuntrul omului. Ea este putere, fiilor, ea este Dumnezeu în om, şi de aceea se numeşte ea împărăţia cerurilor, iar acum, la sfârşit, ea este durerea Mea cea mare, durerea Mea în om, şi omul se hrăneşte cu ea aşa cum vă hrăniţi voi cu ea acum, copii care primiţi glasul Meu ca să-l aşezaţi în cartea lui de azi pe pământ, şi vă hrăniţi cu ea aşa cum se hrăneau cei plini de durere pentru Mine în vremea trupului Meu cel plin de suferinţă pentru omul care simţea că împărăţia cerurilor era cu ei, şi ei nu o cunoşteau ca să o ia în ei, ca să Mă ia pe Mine, Fiu venit de la Tatăl, că venisem să Mă unesc un trup cu omul care Mă credea că sunt Dumnezeu şi că M-am făcut Fiul Omului ca să Mă aibă omul şi să Mă ia în el. O, cât s-au smintit cei ce M-au auzit când am spus că cine nu mănâncă Trupul şi Sângele Meu nu are viaţă în el! O, cât Mă doare când Mă uit la cel ce mănâncă Trupul şi Sângele Meu şi nu are în el, apoi, viaţă pe Iisus Hristos, pe Mine cu viaţa Mea în el, căci Eu Mă unesc cu cel ce crede în Mine ca să fac din el chipul şi asemănarea Mea. Amin.

Poporul Meu, Eu cu durerea Mea îţi grăiesc azi despre împărăţia Mea cea dinăuntrul omului şi care trebuie să se reverse în afara lui cu faţa Mea cea tainică şi cu viaţa Mea cea văzută în părţi de fiii oamenilor care văd pe fiii lui Dumnezeu. Această minune despre care nu s-a mai auzit, această venire a Mea cu biserica Mea pe care am vestit-o încă de pe vremea cinei Mele cu ucenicii Mei că nu voi mai mânca din Paştele Meu cu ei până ce nu va veni împărăţia Mea pe pământ, acest dor al Meu a venit, i-a venit vremea cea proorocită de Mine atunci, şi iată cuvântul Meu care se face trup, biserică cu trupul şi cu cuvântul Meu în ea, împărăţia cerurilor întreagă în om, şi nu o vede omul cel de lângă ea, cel de lângă omul în care Eu Mă las în el cu ea în chip întreg.

Cu mare dor Mă doare împărăţia Mea din om. Mă doare până Mă voi putea vărsa cu ea înaintea fiilor veacului acesta, căci Eu sunt Fiul Tatălui şi împărăţesc în om, şi omul este împărăţia Mea şi vreau să Mă arăt cu ea. Amin, amin, amin. O, cine nu Mă lasă să Mă arăt cu această minune? Diavolul nu Mă lasă, necredinţa omului nu Mă lasă, vremea cea ceţoasă şi din care se vede numai împărăţia stăpânitorului veacului acesta nu Mă lasă. Mă doare împărăţia Mea din omul care o are pe ea şi care lucrează ca şi Mine peste fiii neascultării. Împărăţia Mea în om e cea mai grea povară când omul nu se poate aşeza cu ea pe pământ.

Mă privesc sfinţii plini de fiori cereşti când grăiesc cuvântul împărăţiei Mele peste pământ, şi doresc ei să pot cu ea şi cu ei printre fiii oamenilor, care nu ştiu decât însurat şi măritat, mâncat şi băut şi trup supus trupului care cere împotriva duhului. Se scoală şi se culcă omul mâncând şi bând şi desfrânându-se, căci vinul este desfrânare.

Eu din nou rostesc cuvântul Meu spus vouă, copii ai noii împărăţii, căci v-am spus acum câţiva ani de omul cel din afară, care îl ascunde pe cel dinăuntru, zice el. V-am spus că nu-i pasă omului de venirea Mea de azi, iar Eu vin şi îl găsesc mâncând şi bând şi desfrânându-se în plăcerile sale. Pe voi însă v-am învăţat să vă mângâiaţi mângâindu-vă şi să vă învăţaţi învăţându-vă, căci Eu sunt la uşă, şi sunt uşa, şi vin când nimeni nu se aşteaptă să vin, şi Mă doare că nu Mă aşteaptă nimeni să vin când vin, şi Mă doare de-Mi vine să strig în lung şi în lat cu glas de durere că nu Mă aşteaptă nimeni când vin, şi iată, Eu mereu vin, şi cu greu vin, căci nu sunt aşteptat.

V-am spus vouă să vă îmbătaţi de dor, că Eu plin de dor vin. Omul se îmbată de vin şi îi este dor de vin, dar dorul de vin este şarpe în sufletul omului, fiindcă vinul este şarpe, şi voi ştiţi această taină, căci v-am spus-o. Şi acum, iarăşi îi spun omului că omul a făcut din vin, şarpe şi dă vina pe Mine când face aşa, şi zice că e binecuvântat de Mine vinul. Eu însă spun: Nu! Şi iarăşi, şi iarăşi spun: Nu! Nu! Eu ştiu ce am binecuvântat. Eu am binecuvântat paharul Meu, nu paharul omului, iar în paharul Meu este Trupul şi Sângele Meu, Care a stat pe cruce.

L-am întrebat pe omul care spune că Eu am binecuvântat vinul, şi i-am spus: *«Poţi tu, omule, să faci din vin, Sângele Meu?»*. Şi dacă nu poţi, taci şi nu mai vorbi prostii; taci şi nu mai fă păcate vorbind despre tainele Fiului lui Dumnezeu, care nu sunt de pe pământ, ci sunt din cer aşa cum apa care s-a făcut vin pentru minunea de la nunta din Cana Galileii, era taină din cer, vin din minune şi nu cum dai tu să-ţi baţi joc de tainele cerului, căci vinul este desfrânare, aşa cum a fost la Noe când a făcut vin, de l-a făcut vinul să-l blesteme pe fiul său. Nu mai vorbi prostii să spui că vinul este sfânt când în Scripturi scrie că vinul este desfrânare. Vinul este sfânt, zici tu, iar Eu am spus că sfânt este numai Sângele Meu când Eu fac din vin sânge, iar Sângele Meu este în potir. Eu fac din vin, sânge, iar tu faci din vin, păcat, faci veselie spre moarte, nu faci suferinţă spre viaţă aşa cum fac Eu din vin Sângele Meu spre viaţă omului. Eu am binecuvântat paharul Meu, paharul suferinţei Mele, nu paharul omului, iar omul vorbeşte prostii când spune că vinul este sfânt, şi Mă doare că omul vorbeşte aşa.

O, copii ai împărăţiei Mele cea plină de suferinţa Mea în voi! Îşi bate omul joc de Mine ca să-şi acopere păcatul. Râde omul de Mine desfrânându-se, iar iubirea nu o mai cunoaşte, căci ea vine de la sfinţenie, nu de la păcat. Iese omul pe drum cu femeia lui, goală mai mult decât el, mai mult decât bărbatul, şi aceasta înseamnă sfârşitul omului care pune păcatul la rang de sfinţenie, şi aceasta înseamnă veacul omului şi fiii lui, din care S-a sfârşit Dumnezeu. Face omul glume pe seama lui Dumnezeu, spune omul că erau goi omul şi femeia în rai, dar Eu îi spun omului că nu este aşa, şi că omul era în rai ca îngerul în trup, şi precum îngerul este fără de trup, aşa şi omul, era fără de păcat în rai, deşi avea trup omul.

Gol era omul în rai, dar era ca şi pe cruce, aşa cum Eu pe cruce gol eram, dar eram Sfântul Tatălui de pe cruce, fiindcă omul care nu este pe cruce, nu este sfânt.

Mă seacă de durere vorbele omului trupesc, omul veacului acesta, care pofteşte cu trupul împotriva duhului, împotriva vieţii şi a învierii dintre morţi. Nu mai vorbi prostii, omule, că atunci când vei striga la Mine să ţi le uit, ţi le voi şterge cu mare, mare suferinţă, precum tu Mă faci să sufăr atâta durere, atâta ruşine înaintea diavolilor cărora te închini şi care ţi se închină ca să le faci voia, de nu mai pot Eu să fac înger din diavol şi din om.

Nu poate lucra diavolul cu Dumnezeu, dar fiii veacului acesta sunt din pământ, nu sunt din cer, aşa cum iudeii din vremea Mea care scoteau diavoli umblând după oameni îndiavoliţi şi care auziseră de numele Meu de care fugeau diavolii din oameni, se încumetaseră şi ei să le spună diavolilor să iasă din oameni în numele lui Iisus Hristos. Dar diavolii nu-i cunoşteau pe aceia că ar fi ai Mei, şi i-au bătut biruindu-i, şi ei au fugit goi şi răniţi din casa celui îndiavolit. Această veste i-a făcut pe mulţi să-i prindă frica şi să slăvească numele Meu cel vestit de diavoli, şi veneau mulţi să-şi mărturisească faptele lor rele ca să se elibereze de ele şi să meargă apoi curaţi după Mine, şi mulţime de vrăjitori îşi ardeau cărţile în văzul tuturor ca să crească în oameni credinţa, iar cuvântul Meu să se întărească peste mulţimi.

O, copii ai Duhului Sfânt, sunt în sărbătoare cerească şi arhierească în mijlocul vostru. Am pe ierarhul Nicolae, şi bucuria lui cea îndurerată este ca şi a Mea, este ca şi a voastră, căci cei ce au în ei împărăţia cerurilor nu mai au durerea şi întristarea şi suspinul lor, ci au durerea Mea cea după om, durerea împărăţiei cerurilor. Împărăţia de pe pământ e plină de bucurii deşarte, care trec ca şi cei ce le iubesc pe ele, dar împărăţia cerurilor din om e plină de iubirea cea pentru Mine, Cel suferind de la plăcerile cele fără Dumnezeu ale fiilor veacului acesta, care nu umblă să se întoarcă de la moarte la viaţă. Dar *«sfinţii vor judeca lumea»*, precum este scris în Scripturi, şi Eu voi avea mărturisitori ai împărăţiei Mele în om. Amin, amin, amin.

— Sunt sărbătorit, Doamne, în cetele de arhierei ai cerului, şi cu toate oştirile de sfinţi Îţi punem mângâiere peste toate durerile Tale, că nu este sfânt în cer pe care să nu-l doară ca şi pe Tine de la ceea ce este pe pământ. Nimeni nu Te aşteaptă să vii, dar noi, sfinţii Tăi, aşteptăm, că de şapte mii de ani auzi de la sfinţi: *„Până când, Doamne?“*. Bucuria venirii Tale cea plină de durere se va preface în bucurie curând, curând, căci fiii Tăi cei de azi îşi înteţesc în ei durerea cea pentru venirea Ta, dar numai fiii Ierusalimului nou de azi înţeleg aceasta.

E gol pământul de Dumnezeu, o, oameni ai bisericii lumii, iar voi faceţi slujbe în bisericile voastre, şi peste pământ nu umblaţi ca să vedeţi cum mişună păcatele peste oameni, şi iubirea de Dumnezeu nu mai este pe pământ. O, dacă voi aţi vrea să auziţi crezând glasul Celui ce vine din cer pe pământ cuvânt pentru ca să aducă biruinţa care va înghiţi moartea, aţi avea de căpătâi acest cuvânt care vine cu norii, dar voi aţi lăsat lumea să piară ca şi voi. O, nu aşa se caută mântuirea, oameni care slujiţi în bisericile lumii. Dacă voi nu-l puteţi face pe om să se lase de păcat, atunci Hristos a murit în zadar, căci scris este: *«Dacă morţii nu înviază, nici Hristos n-a înviat»*. O, cum înviaţi voi morţii veacului acesta? Uitaţi-vă la ei cum se scaldă în păcate, căci păcatul este moarte, şi omul din lume nu mai înviază din păcat. Vă bucuraţi şi voi şi ei, cu cântările învierii Domnului, cu cântările naşterii Domnului, cu cântările pentru sfinţi, dar sărbătorile cereşti nu înseamnă atâta doar. Nu e sărbătoare mai mare în cer ca atunci când un păcătos se întoarce de la moarte la viaţă, de la păcat la pocăinţă, şi apoi să rămână viu şi să se facă împărăţie a cerurilor. Dar nu ştiţi voi Evanghelia Domnului care spune că împărăţia cerurilor este înăuntrul omului şi că ea nu vine în chip vădit? Pe om vrea Domnul să-l facă împărăţie a Sa, iar omul zice că are în inimă credinţa dacă îl întrebi de ce nu crede, de ce nu-L face pe Dumnezeu frumos în el şi din el.

O, Doamne, deşertăciunea cea de pe pământ pleacă de la slujitorii bisericii fiilor veacului acesta, care nu mai ştiu decât însurat şi măritat, mâncare şi băutură, vânzare şi cumpărare, ca în vremea lui Noe, Doamne. O, eşti plin de durere, şi fiii lumii nu ştiu că acum Te doare mai tare ca pe cruce. E mult şi e mare păcatul pe pământ. E iadul pe pământ, şi şi-a făcut diavolul case luxoase, şi se duc preoţii lumii să pună peste acestea slujbă de sfinţenie, dar păcatul nu-l iau aceştia de peste om. Stăpânitorul acestei lumi Ţi-a acoperit faţa şi nu Te mai văd fiii veacului acesta, iar Tu trăieşti îndurerat între fiii veacului nou, în care Tu Te laşi cu împărăţia Ta şi cu care dai să străpungi prin ceaţa cea groasă dintre pământ şi cer, căci îngerii Tăi cei buni abia mai pot de durere când stau cu zborul mutilat că nu au ce să-Ţi aducă bun de la om şi să-Ţi vadă faţa îngerii Tăi cei buni.

Grăiesc din durerea Ta, ca să-i audă pe sfinţi fiii lumii de azi şi de ieri, şi rostesc cuvânt arhieresc şi spun că cele ce nu se iartă de pe pământ, tot aşa rămân şi în cer, şi nu mai sunt preoţi şi arhierei pe pământ, Doamne, căci cei ce sunt, sunt altceva, sunt fiii slavei deşarte, care primesc slavă de la oameni şi unii de la alţii şi nu simt aceştia durerea Ta, rana Ta cea atât de adâncă, şi nimeni nu Te mai aşteaptă să vii, Doamne al sfinţilor.

O, fii ai Ierusalimului venirii Domnului, bucuraţi-vă cu plânsul şi cu durerea Lui şi a sfinţilor Lui, că trebuie să aşteptaţi grăbind venirea Lui, precum este scris în Scripturi, că iată, lumea arde; arde păcatul în trupul fiilor veacului acesta şi nu se mai satură aceştia de însurat şi de măritat şi de desfrânări fel de fel, iar diavolul cel vopsit are case luxoase, pe care îşi scrie orice fel de numiri, dar moarte nu scrie pe uşile caselor lui. Scrieţi voi cuvântul Domnului şi daţi-l în lung şi în lat, ca să ştie omul de azi că peste tot cuvântul *„moarte“* este acoperit ca să nu se vadă, şi lumea nu ştie ce este moartea şi faţa ei şi ademenirea ei.

Bucuraţi-vă suspinând de sfârşitul lumii, copii ai venirii Domnului. Bucuraţi-vă de venirea Domnului la voi şi daţi glasul Lui şi toată durerea din el în toate laturile lumii, ca să ştie lumea cea văzută şi cea nevăzută că Domnul a venit şi vine când nimeni nu s-a aşteptat, când nimeni nu se mai aşteaptă să vină, dar iată venirea Lui cu voi, fii ai venirii Lui. Şi va lua Domnul solzii de pe ochii fiilor oamenilor şi va pieri de pe pământ tot ce nu înseamnă Dumnezeu cu oamenii, căci suspinul Domnului şi al sfinţilor Lui care strigă mereu: *„Vino, Doamne!“*, va striga acest suspin, şi tot omul va vedea că Scriptura venirii Lui este adevărată, precum Domnul este. Amin, amin, amin.

— O, numai voi, sfinţi ai cerului, suspinaţi în suspin ceresc zicând: *„Vino, Doamne!“*. Dar pentru cei ce Mă aşteaptă să vin Eu vin şi cinez cu ei, şi lumea cinează cu stăpânitorul ei, şi tot nevăzut este şi stăpânitorul ei, şi sunt văzuţi doar slujitorii lui, care ţin lumea sub stăpânirea lui.

Auziți voi, copii ai Ierusalimului nou, durerea cea fără de mângâiere a sfinților care slujesc în cer așa cum au slujit și pe pământ. Ierarhul Nicolae vă dă mare ajutor, dar mare ajutor trebuie să-Mi dați și voi să vin, ca să vină și sfinții cu ajutor de la Mine pentru voi. Bucurați-vă suspinând, că Eu așa vin la voi când vin, și așa cuvintez, și Eu, și sfinții Mei. Stați nelipsiți de Mine în voi, și sfinții vă vor sta în ajutor.

Să audă tot pământul venirea Mea la voi și să se judece omul pe sine, și apoi să vadă cuvântul venirii Mele, care cheamă omul de la moarte la viață, căci stăpânitorul acestei lumi, tot în chip nevăzut își ține împărăția sa în fiii lui, dar Eu și cu voi îl vădim și aducem pe pământ vestea împărăției cerurilor pentru toți cei ce-Mi deschid când vin cu ea ca s-o așez în tot omul care aude glasul Fiului lui Dumnezeu spre învierea omului. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2003

Sărbătoarea sfintei Filoteea

Geamătul pământului sfâșie cerul, de la durerea celor ce strigă din locuința morților. Cel ce nu crede în învierea morților, acela trăiește în păcate pe pământ. Sfânta Filoteea despecetluiește taina învierii morților.

Așteaptă sfinții rândul să-și arate plânsul bucuriei lor pentru venirea Mea cu sfinții, poporul Meu de azi.

O, Ierusalime, hrănește-te ca un copil care plânge după hrană, și să te aud și să te văd plângând după Mine și după slava Mea peste pământ, poporul Meu.

Geamătul pământului sfâșie cerul de durere. Durerea celor din locuința morților Mă umple de lacrimi și de durere fără de mângâiere, iar voi să stați cu Mine în dureri, căci împărăția cerurilor vine cu dor și se capătă cu mare, mare stăruință, cu lucrarea durerii după ea, poporul Meu. Amin.

O, așteaptă sfinții rândul să-și arate plânsul lor după omul care stă prins în cursa stăpânitorului veacului acesta. Copila Filoteea dă să strige la copiii lumii ca să le deschidă inimile și ca să vadă ei că împărăția cerurilor plânge pe lângă om, și omul n-o cunoaște, dar o cunosc sfinții, care o văd pe ea și în care ei trăiesc. Amin, amin, amin.

— Plângi, Doamne, lângă om, și omul nu Te vede, iar eu de copilă Te-am iubit, și n-am putut fără iubirea Ta în mine nici când tatăl meu cel după trup voia să mă smulgă din brațul Tău cel cald pentru ca să-i slujesc lui și desfrânării lui în care el petrecea. N-am putut fără Tine, și Te-am luat de Tată până ce Tu m-ai luat în brațul Tău și în sânul cerului, apoi, lângă sfinți. Acum, de lângă sfinți, din ceata copiilor sfinți, care Te-au iubit pe pământ, mă aplec cu suspin în glas spre copiii veacului acesta și le spun că stăpânitorul acestei lumi nu are în el decât minciuna vieții, nu are viață în el, ci are numai moarte, și că Tu ești Stăpânul Care vine să-Și ia înapoi pământul cel făcut la cuvântul Lui, și îl va nimici pe cel ce ține lumea în robia lui, și îl va ajuta pe om să creadă că Tu, Domnul, Făcător al cerului și al pământului, ești și vei fi pe vecii Mântuitorul morților și al viilor, și ai ca dar al credinței omului viața cea veșnică pentru cei ce plâng cu suspin adânc după ea. Amin.

O, copii ai stăpânitorului veacului acesta, smulgeți-vă din mrejele lui și lăsați-vă cuprinși de dragostea Fiului Tatălui ceresc, că El vine pe pământ cuvânt în mijlocul neamului român. Amin. Mișună viermii de suflet și de duh și de trup în trupul oamenilor cei fără Dumnezeu pe pământ. Mișună păcatul în om și îi mănâncă omului viața și n-are omului cine să-i spună că focul iadului arde în el și nu focul Domnului, care curăță omul de moarte. E iad pe pământ, căci e iadul în om, fiindcă păcatul este moarte, nu este viață așa cum îl simte omul cel prins sub gustul morții, care nu-și arată fața în chip vădit, dar sfinții din cer văd viermii de suflet în tot omul de pe pământ, și văd viermii din pământ, care mănâncă din carnea omului mort și băgat în pământ. Carnea omului face viermi după ce omul moare dacă omul n-a fost sfânt pe pământ. Dar trupul sfinților nu este atins de stricăciune, că toate viețățile care mișună pe pământ și sub pământ și în ape slăvesc trupurile sfinților și se bucură de slava lor cea de la Dumnezeu, dar omul de pe pământ care nu mai vede calea, adevărul și viața nu mai vrea să știe pe cele ce nu pier. Carnea și sângele pier făcându-se viermi, dar Duhul Sfânt din om este Cel ce dă viață omului și îi dă răscumpărarea trupului, precum scrie în Scripturi despre taina învierii: *«Sunt și trupuri cerești, și trupuri pământești, dar alta este slava celor cerești și alta a celor pământești, și după cum am purtat chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui ceresc».*

O, copii ai fiilor veacului acesta! Vine vremea, și a și venit, și iată sfârșitul când Domnul Iisus Hristos va desființa și desființează orice domnie și stăpânire și putere, căci El împărățește cu cuvântul Său peste pământ, și nimeni nu este împărat în afară de El, fiindcă numai El a murit pentru fiecare om, și împărățește acum până ce pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale, iar vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, este moartea, și apoi El va preda împărăția lui Dumnezeu și Tatălui, iar Tatăl și Fiul Se vor slăvi cu biruința Duhului Sfânt împotriva vrăjmașului omului, împotriva păcatului, și omul va suferi amar pentru orice păcat. Amin.

O, copii ai stăpânitorului veacului omului, prietenia cu veacul acesta strică din om credința în Dumnezeu. Treziți-vă și nu mai păcătuiți, și luați cunoștința Domnului, căci morții înviază după ce mor, după cum omul, după ce seamănă sămânță în grădina sa, iese trupul seminței din pământ și crește spre hrana omului, iar cei morți care sunt așezați în pământ vor ieși ca și sămânța care-și face un trup sub soare spre slava Domnului. Amin.

O, de două mii de ani se propovăduiește că Hristos a înviat din morți și că este înviere, dar oamenii veacului acesta, care iubesc minciuna cea împotriva lui Dumnezeu, zic că nu este înviere a morților, și zădărnicesc aceștia credința oamenilor. Cel ce nu crede în învierea morților, acela trăiește în păcate și dă să creadă în Dumnezeu numai pentru viața aceasta. Dar nu pentru viața aceasta de pe pământ a murit Domnul pe cruce pentru fiecare om, și apoi a înviat dintre morți pentru fiecare om ca să dovedească învierea morților.

Vă mirați, poate, că eu pe pământ am fost copilă mică și n-am apucat să capăt înțelepciunea cu care stau acum din cer înaintea celor vii cu trupul pe pământ. O, nu vă mirați. Cei ce au crezut cu toată sfințenia și cu neprefăcuta credință a lor în Dumnezeu, Care înviază pe cei morți, aceia chiar dacă au murit, sunt vii și trăiesc în Hristos, Care este începutul învierii celor adormiți. Înțelepciunea mea este Domnul, și El este izvorul înțelepciunii cerești a celor ce nu se văd, căci așa sunt cele sfinte, cele cerești și cei sfinți, fie ei și cu trupul încă pe pământ, precum Domnul nu este văzut de omul de pe pământ chiar dacă El numai pe pământ petrece, pentru că Tatăl L-a trimis, și stă de-a dreapta Tatălui pe pământ până ce va pune sub picioarele Lui moartea omului, pe cel din urmă vrăjmaș, și apoi Se va arăta în toată slava Sa, de-a dreapta Tatălui, căci

El stă sub ascultarea Tatălui, şi aceasta înseamnă de-a dreapta Tatălui, iar cel ce ascultă de Fiul, stă de-a dreapta Lui. Amin, amin, amin.

O, Doamne, Cel slăvit de sfinţi şi de îngeri, Ţi-am slăvit înţelepciunea Ta cea din sfinţii Tăi care Te-au purtat în trupul lor cu împărăţia Ta. Am strigat din Tine la copiii veacului acesta şi le-am spus să se trezească cum se cuvine şi să nu mai păcătuiască aşa, ca cei ce nu au cunoştinţă de Dumnezeu, fiindcă eu le-am spus de Tine, iar trupul meu cel văzut de cei de pe pământ adevereşte că eu am avut înăuntrul meu împărăţia Ta şi că aştept mâna Ta care mă va ridica spre mărturisirea tainei învierii morţilor şi spre slava poporului Tău de azi, la care vii şi Îţi anunţi în lung şi în lat venirea şi Evanghelia împărăţiei cerurilor, care poartă în ea taina şi adevărul învierii morţilor, Doamne al sfinţilor Tăi, Doamne al celor vii. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul, înconjurat de sfinţi şi de durerea din ei şi de dorul lor după voi, cei de pe pământ care-Mi primiţi venirea Mea cea pentru vestirea împărăţiei cerurilor şi a învierii morţilor, Eu vă întăresc pe voi, copii care-Mi staţi în cale când vin. Voiesc să împlinesc în voi inimă liniştită, pace şi cer mult, căci voi pe pământ nu puteţi sta ca pe pământ, fiindcă Eu v-am schimbat făcându-vă locaş ceresc pe voi, ca să am Eu cale să vin, cale cunoscută de cer şi de toţi cei care cred, ca şi cei din cer, în Mine şi în venirea Mea. Staţi porţi ale Mele şi deschideţi-vă în părţi când vin să intru. Văd zdrobirea voastră cea de sub greul venirii Mele, dar să vă ajute cei mici şi să stea mici ca şi voi, ca să aibă în ei împărăţia cerurilor, care este a celor mici, fiindcă cei mari se tem de ea, căci o au pe a lor şi nu vor să şi-o piardă. Cercetaţi pe poporul Meu, că v-am aşezat călăuză a lui spre Mine, şi a Mea spre ei. Fiţi învăţători şi faceţi-vă vreme să învăţaţi pe poporul Meu, căci cel neînvăţat nu învaţă, şi stă în şcoală în zadar. Faceţi şi vestirea Evangheliei împărăţiei Mele, care poartă în ea învierea morţilor, dar faceţi şi învăţătură mereu astăzi pentru cei ce au înviat dintre morţii acestei lumi, căci cerul este hrana celor vii, iar Eu sunt Dumnezeul lor şi trec prin voi spre ei aşa cum treceam prin Moise spre Israel.

Să nu se înveţe poporul cu voi, ci să se înveţe cu Mine, cu învăţătura Mea de la Mine şi de la voi, şi să suspine după Mine, că şi Eu suspin, şi numai un suspin e Duhul Meu şi al sfinţilor Mei, iar poporul Meu să semene cu Domnul Său. Amin, amin, amin.

7/20 decembrie 2003

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Poporul Domnului nu este biruit, fiindcă are apă din cer. Poporul care are apă, are cu ce să se spele de sine, are ce să bea şi este umilit.

Suferinţa Mea dumnezeiască se face cuvânt, şi plâng cu suspinul cuvântului Meu şi bat în porţi, şi cu glas de tunet intru în carte stând cu sfinţii şi cu îngerii deasupra, în văzduhul grădiniţei cuvântului. Amin. Îi găsesc la veghe pentru Mine pe cei din porţi, că M-am anunţat că vin.

Lumea serbează petrecerea ei cea fără Dumnezeu în numele naşterii Mele prunc pe pământ, că lumea a mutat serbările Domnului şi ale sfinţilor Lui, iar Eu şi cu tine, poporul Meu de azi Ierusalim, facem sărbătoarea făcătorului de minuni arhiereul Spiridon, în ceată mare de arhierei cereşti între pământ şi cer.

Primiţi întărire, primiţi vlagă, copii din porţi. Supuneţi-vă, fiilor. Amin, amin, amin. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, vă dau viaţă, ca să daţi poporului Meu, că poporul care are pe Domnul de viaţă nu este biruit, ci este vrăjmaşul lui biruit. Amin.

Pe vremea când vrăjmaşii lui Israel veniseră să-l cotropească, să-l supună, i-au oprit apa, ca să-i facă să se aplece sub cei ce îi pofteau. Dar Eu, Domnul, am trezit pe Iudita cea înţeleaptă, cea cuminte, şi am coborât Duhul Meu peste ea, şi ea s-a ridicat prin Mine, şi apoi s-a rugat cerând de la Mine s-o ajut să-l biruiască pe vrăjmaş, că nu mai avea poporul apă, fiilor, şi se ruga poporul la Mine cu durere şi cu spaimă la vederea oastei vrăjmaşe care-l înconjurase. Eu, atunci, văzând strâmtorarea şi setea lui, am adus la rugăciunea lui izbăvirea lui. Amin. Eu, poporul Meu, nu-Mi opresc izvorul Meu de peste tine, că tu eşti cel ce te rogi de viaţa ta cea de la Mine, şi Eu Mă fac izvor peste tine, iar tu ai viaţă. Amin.

Duhul Meu Cel plin de putere vă spune vouă, copii din porţi, că Eu aduc viaţă poporului Meu, că Eu prin porţi intru la el, căci sunt Dumnezeu, şi sunt Păstorul Cel bun, şi nu sar pe deasupra, ci pe porţi aduc apă şi viaţă poporului Meu.

Beţi din izvorul Meu, copii care doriţi mântuirea cea de la Mine prin duhul ascultării, fiilor. Beţi şi fiţi viaţa Mea pe pământ între oameni, şi fiţi mulţumitori dând slavă cerului că nu vă lasă să pieriţi de sete sau de foame, căci când unui popor i se ia apa, acela moare, fiilor. Eu însă sunt Cel ce pot tot ce am de lucrat peste pământ în zilele Mele de biruinţă, care au venit la credinţa celor credincioşi care stau înaintea Mea, şi aduc pe pământ izvorul vieţii şi pocăinţă spre iertarea păcatelor. Amin.

Cine nu vrea să bea, nu este împins, iar acela se duce pe sine în spate, fiindcă altfel nu poate, aşa cum s-a întâmplat şi pe vremea lui Ioan Botezătorul când el boteza cu apă spre pocăinţa de păcate, şi s-a încredinţat poporul şi vameşii de dreptatea lui Dumnezeu care se vestea peste pământ, şi se botezau cu botezul lui Ioan. Dar fariseii şi învăţătorii de lege au călcat voia lui Dumnezeu în ei înşişi nebotezându-se de Ioan cu botezul pocăinţei spre iertarea păcatelor lor. Iar Eu atunci le-am zis: *«A venit Ioan nemâncând pâine şi nebând vin, şi ziceţi: „Are demon". Şi a venit şi Fiul Omului mâncând şi bând, şi ziceţi: „Iată om mâncător şi băutor de vin, prieten cu vameşii şi cu fariseii". Dar înţelepciunea lui Dumnezeu a fost găsită dreaptă de către toţi fiii ei»*. Amin.

O, fiilor, aşa face omul. Omul nu se apleacă pentru cele mari din cer, şi de aceea am spus Eu că mor cele mari din cer pentru cele mici de pe pământ, dar voi să iubiţi cerul, căci cele de pe pământ vă despart de cer dacă le iubiţi, şi mor cele mari din cer pentru cele mici de pe pământ, şi nu mai pricepe nimeni aceasta, iar fariseii şi învăţătorii de lege nu se pot apleca, fiindcă nu sunt umiliţi aşa cum a fost David cel umilit. O, de ce sunt Eu Fiul lui David? Pentru că David s-a umilit spre iertarea păcatelor lui şi a fost un om umilit pentru toate păcatele lui şi n-a fost ca fariseii şi ca învăţătorii de lege, care pe vremea proorocului Ioan au călcat voia lui Dumnezeu în ei înşişi neumilindu-se pentru spălarea păcatelor lor.

O, poporul Meu, Eu sunt Dumnezeul Cel umilit şi sunt al celor umiliţi, şi cu ei sunt, şi le dau din izvorul Meu la toţi cei ce vor să bea din el spre viaţa lor. Amin. M-am umilit în faţa lui Adam, pentru că el nu s-a putut umili când a păcătuit prin înălţarea minţii şi prin neascultarea care vine de la necredinţă, fiilor. Am ieşit umilit înaintea lui şi l-am întrebat unde este şi l-am luat, umilit, cu uşorul, pentru greşeala cea împo-

triva vieţii lui însăşi, iar ei au dat vina de pe unul pe altul, şi Eu M-am umilit înaintea lui în zadar. Cel ce nu crede până nu vede, acela nici după aceea nu se umileşte, dar cel umilit se umileşte cu ajutorul credinţei neprefăcute, şi cu ascultare apoi. Amin.

M-am umilit înaintea lui Cain şi până să greşească împotriva vieţii lui însăşi, şi după ce a greşit. M-am umilit şi l-am luat cu uşorul când am văzut înăuntrul lui păcatul urii pe fratele său şi care i se vedea pe faţa lui posomorâtă şi nu tristă. M-am umilit şi după fapta lui cea grea, dar M-am umilit în zadar, căci omul care se ascunde de Dumnezeu în el însuşi, nu poate să se umilească.

M-am umilit când am fost chemat la masă cu fariseii şi le-am spus umilinţa Mea ca să înveţe din ea, şi aşa le-am spus: *«Când eşti chemat la masă, nu te aşeza în locul dintâi, că vine unul mai mare ca tine şi te scoală, şi apoi te ruşinezi coborând pe loc mai jos»*, şi nimeni nu s-a mai aşezat dintre ei, şi nici Eu, Domnul, căci eram umilit, şi Mă dusesem să le dau învăţătură de umilinţă, nu să Mă aşez la masă. Locul cel dintâi se cuvine Domnului, dar Eu nu M-am aşezat pe el, ci i-am învăţat duhul umilinţei şi locul lor de la masă şi locul Domnului de la masă, căci El este Cel mare, şi Lui I se cuvine locul cel dintâi la masă. Amin.

M-am umilit mereu, mereu pe pământ, ca să înveţe omul de la Mine umilinţa, că până ce nu-i spui şi nu-i arăţi apoi omului, el se poate dezvinovăţi, căci omul nu este umilit. Cine nu are iubire de Dumnezeu, nu are nici umilinţă, şi acela se duce pe sine în spate, iar Eu, mergând pe lângă el, îl îndemn la umilinţă, la pocăinţă, la credinţă, împotriva zilei judecăţii lui când nu mai are vreme de umilinţă şi de pocăinţă.

Cel umilit arată ceea ce are în el, şi rămâne el de pomenire pe pământ şi în cer, şi am în sărbătoare cu voi pe arhiereul Spiridon, apostol umilit şi om umilit în vremea lui de om, şi apoi, apostol al Meu, iar Eu v-am spus vouă că aşteaptă sfinţii venirea Mea cu ei ca să-şi arate ei plânsul bucuriilor lor pentru venirea Mea cu ei, căci geamătul pământului sfâşie cerul, şi cei din morminte strigă la Mine: *„Până când, Doamne?“*, iar cei ce Mă aud pe Mine şi pe ei şi pe sfinţi grăind din Mine peste pământ, se supun înmărmuriţi de vremea aceasta, de strigătul Meu cel plin de suspin peste pământ, de glasul Meu ca de tunet, care-i supune pe cei de sub greul venirii Mele care scoate morţii din morminte, care îi face pe sfinţi să suspine peste pământ odată cu suspinul Meu cel plin de durere după om. Amin, amin, amin.

— Eu, Doamne însuspinat, cum să Te despovărez de suspin? Eu, Doamne, numai sub duhul umilinţei am stat pe pământ în vremea mea cea după trup. Eu, Doamne, n-am putut trăi, n-am putut iubi, decât umilinţa, căci Duhul Tău S-a odihnit peste mine şi am lucrat ca Tine între mine şi om şi i-am arătat omului ceea ce i-ai arătat şi Tu: umilinţa, Doamne, cea mai dulce viaţă între pământ şi cer. Umilinţa poartă în ea suferinţa cea pentru calea Ta, şi omul nu mai este el, ci este calea Ta spre omul umilit, şi cale a omului umilit spre Tine, Doamne al celor umiliţi, Fiule al lui David, Cel umilit pentru el şi pentru om, căci Tu pentru umilinţa lui şi pentru suferinţa lui cea pentru iubirea de Tine l-ai aflat pe el şi l-ai întărit, şi el Te-a numit sprijinitorul vieţii lui, şi ai certat cu toiag de fier şi cu bătăi fărădelegile fiilor lui, dar pentru iubirea şi umilinţa lui, nu ai depărtat mila Ta de la el, şi ai spus: *«Seminţia lui în veac va rămâne, şi îl voi face pe el întâi născut, mai înalt decât împăraţii pământului, şi acesta Mă va chema: Tatăl meu eşti Tu, Dumnezeul meu, sprijinitorul vieţii mele»*. Amin.

O, Doamne umilit, Fiule al lui David, Care Te prooroceai pe Tine prin duhul lui cel umilit, prin pocăinţa şi umilinţa lui! Tu eşti Domnul celor ce cu umilinţă şi cu iubire Te iubesc arătând ei pe pământ umilinţa Ta cu care Te-ai aplecat mereu înaintea omului. O, ce dor îmi era în toată vremea să Te mărturisesc şi să nu mă ruşinez umilindu-mă pentru mărturisirea Ta! Am lucrat mari minuni, şi cu mare umilinţă am crezut că Tu Te desăvârşeşti prin durerea mea cea pentru Tine de la cei necredincioşi, prin umilinţa mea prin care Te mărturiseam Dumnezeu adevărat şi dovedit cu numele Tău cel mare, pe care eu îl adeveream între cei necredincioşi care se făcuseră cărturari şi arhierei, dar ei erau farisei şi nu iubeau împlinirea legii vieţii şi nu se umileau, precum cei din vremea botezătorului Ioan au călcat voia Ta în ei înşişi împotriva dreptăţii Tale care se vestea peste pământ pentru încredinţarea oamenilor care veneau să se boteze spălându-se prin pocăinţă.

Mă aplec cu umilinţă ca şi Tine, Învăţătorul meu, şi le spun tuturor că umilinţa este faţa lui Dumnezeu din om şi că Tu Te-ai umilit înaintea omului de când l-ai zidit şi până peste toţi fiii lui care, nevăzându-Te din pricina îngâmfării şi a necredinţei lor, pentru că nu Te vedeau, nu s-au umilit şi nu se umilesc, şi calcă voia Ta în ei înşişi neîncredinţându-se de dreptatea Ta care se vesteşte peste pământ. Aşa am păţit şi eu cu cei ce se dădeau arhierei şi învăţători adunaţi laolaltă, şi în mijlocul cărora eu m-am dus umilit, iar umilinţa mea i-a ruşinat, şi ei au dat să-şi ascundă ruşinea pedepsindu-mă. Dar eu cu puterea umilinţei şi a credinţei în Tine le ruşinam necredinţa cu puterea Ta care lucra minuni la glasul iubirii inimii mele cea plină de dorul mărturisirii Tale peste pământ, cea plină de dorul omului, ca şi Tine, Doamne, că Tu după om suspini, şi omul nu Te vede, şi omul nu Te crede, şi omul nu se umileşte în el însuşi pentru voia Ta.

Cuvântul Tău, Doamne, vine cu greu pe pământ, şi plâng sfinţii de mila Ta cea de la necredinţa omului, şi vremea e grea, Doamne, şi apasă tot mai greu pe umerii celor ce Te aduc pe pământ ca să grăieşti cuvântul venirii Tale ca şi acum două mii de ani, cu mult mai multă putere şi dreptate, căci ai găsit credinţă nemaiauzită prin vremuri, şi lucrătoare de venire a Ta, Doamne.

O, ai milă de cei duruţi şi zdrobiţi de crucea venirii Tale, Doamne împovărat de la omul neumilit, care se duce pe sine în spate în loc să ducă jugul Tău, că Tu ai spus că jugul Tău şi sarcina Ta sunt uşoare, iar ale omului sunt grele, şi de aceea nu se umileşte omul, că el se duce pe sine în spate, şi pe Tine Te lasă şi îşi întoarce spatele la Tine. Noi însă, toţi sfinţii şi părinţii care au născut ucenici, Te despovărăm umilindu-ne ca şi Tine înaintea oamenilor pentru calea lor cu Tine, dar să Te despovăreze şi ei prin umilinţa din ei, căci au în Scripturi pildă de umilinţă şi de neumilinţă, şi îi îndemnăm să se înţelepţească din Scripturi şi să nu aştepte să-i prindă pe neştire vremea pe care nu o vor cunoaşte şi când vor plânge neputincioşi pentru neumilinţa lor care s-a născut în ei de la necredinţa din ei, de la necunoaşterea lui Dumnezeu, Doamne.

Iar voi, fii duruţi, care purtaţi durerea venirii Domnului, lăsaţi-vă străpunşi de suspinul Lui şi staţi umiliţi şi lucraţi duh de umilinţă, ca să fie Domnul mare din voi peste pământ. Bucuraţi-vă suspinând, că mare este necredinţa omului, iar noi şi cu voi să plângem cu Domnul, aşteptând şi grăbind venirea Lui. Îndemnaţi-vă la veghe, iar diavolul să se lase mic, căci Dumnezeu este Cel ce este, iar diavolul va cădea, că el vrea să vă lege pe voi sub neputinţă ca să oprească venirea

Domnului, dar Domnul, Cel umilit din voi, îl va ruşina, şi va putea Domnul şi cu planul Său, şi veţi putea voi cu Domnul, copii umiliţi şi lipsiţi de puteri. Amin.

Sfinţii cerului slăvesc credinţa voastră, dar umilinţa să vă fie lucrarea cea de sub cruce, că eu din ceata arhiereilor cerului sfânt, cel biruitor peste pământ, vă aduc cu umilinţă binecuvântările zilelor venirii Domnului, căci voi sunteţi mari pentru că sunteţi mici, şi umilinţa Domnului este darul cel din voi, minunea care-L aduce pe Domnul cuvânt pe pământ, credinţa şi iubirea care-L aşteaptă pe Domnul, Care vine şi pe Care-L aduceţi, fiindcă El cinează cu cei ce se umilesc sub povara Lui, mulţumitori şi iubitori şi iubiţi de toţi cei ce sunt cerul Domnului. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, te întăreşte soborul de sfinţi şi de părinţi, ca să urmezi umilit şi lucrător venirea Domnului. Unii altora aplecaţi-vă prin umilinţă, fiilor, că frumos şi dulce şi duios v-am învăţat în zi de sărbătoare arhierească. Amin.

Pe arhiereul Spiridon, cel cu duhul umilit, cel ce nu lucra decât cu iubire şi cu duioşie şi cu milă, luaţi-l în ajutor, copii ai venirii Mele. Duhul umilit vă va învăţa pe voi în toate, toate câte voiesc Eu să fiţi voi. Unii altora daţi-vă povaţă de credinţă neprefăcută şi de duh de umilinţă, iar soarele să nu apună între voi. Amin. Fiţi lucrători şi lucraţi cu soare, ca să nu apună soarele între voi. Nu uitaţi să citiţi Scripturile, aşa cum le citea mama Mea Fecioară, căci voi veni cu serbarea naşterii Mele din ea şi vă vom grăi despre durere şi despre iubire şi despre umilinţă şi ne vom mângâia în dureri, copii fără de bucurii.

Eu sunt Cel ce vă dau izvor de apă vie, căci poporul care are apă are cu ce să se curețe de sine, are ce să bea, are viaţă din cer şi nu este biruit, ci este umilit, iar Eu, Domnul, pentru el binevoiesc, fiindcă cel umilit aşa cum am fost Eu este iubirea Mea, iar Eu, iubirea lui, şi fericit este cel ce Mă cunoaşte pe Mine, că acela Mă lucrează şi nu calcă voia Mea în el însuşi pentru voia lui, ci se umileşte după chipul şi asemănarea Mea şi a sfinţilor Mei, care M-au mărturisit cu umilinţă, dându-Mi Mie toată slava, cinstea şi închinăciunea, căci Eu sunt Cel umilit şi sunt Cel ce sunt, şi sunt umilindu-Mă înaintea omului, căci aşa este Dumnezeu. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2003

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2004

Praznicul Naşterii Domnului

Lumea nu ştie ce înseamnă sărbătoare de naştere. Omul nu ştie ce este izvorul fericirii lui. Cei înduraţi pentru Domnul sunt cei frumoşi. Sărbătorile naşterii sunt dureri de naştere.

Mă fac cuvânt de sărbătoare a pomenirii naşterii Mele din mamă Fecioară acum două mii de ani, căci scris este: *«Lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut, şi întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit; şi celor câţi L-au primit, care cred în El, le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu».* Amin, amin, amin.

O, copii care credeţi că Eu am venit de la Tatăl şi din Fecioară mamă ca să fac din nou lumea! O, ce dulce şi ce cu dor citea Scripturile venirii Mele mama Mea Fecioara, prin care Eu M-am făcut cunoscut pe pământ, şi L-am făcut şi pe Tatăl cunoscut, căci Ioan cel iubit a zis: *«Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată, dar Fiul Cel Unul născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut, căci Fiul şi Cuvântul Tatălui S-a făcut trup şi S-a sălăşluit între noi, şi am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr».* Amin.

O, copii care credeţi că Eu am venit din sânul Tatălui şi M-am făcut trup şi L-am făcut cunoscut şi pe Tatăl! O, fiilor, am venit cuvânt la ieslea cuvântului Meu ca să Mă sălăşluiesc în voi şi între voi plin de har şi de adevăr, şi să vi-L fac cunoscut şi pe Tatăl, pe Care nimeni nu L-a văzut vreodată decât Fiul Său, Cel Unul născut dintr-Însul, din Tatăl, fiilor. Amin. Am venit cu mama Mea Fecioara, din care am luat trup de om, şi voim să vă vorbim despre durere, despre iubire, despre umilinţă, şi ca să Ne mângâiem în dureri, că suntem fără bucurii, dar avem viaţă bogată, căci Eu v-am spus vouă că poporul care are apă are ce să bea, are viaţă din cer şi nu este biruit, ci este umilit, iar Eu întru el binevoiesc şi pentru el, fiindcă cel umilit aşa cum am fost Eu, acela este iubirea Mea, iar Eu, iubirea lui, şi acela Mă cunoaşte şi Mă urmează şi se aşează după chipul şi asemănarea Mea, căci Eu sunt Cel umilit, şi de aceea Eu sunt Cel ce sunt, şi sunt umilindu-Mă înaintea omului, căci aşa este Dumnezeu. Amin.

O, ce frumos au crezut păstorii de oi în noaptea naşterii Mele! Am trimis pe îngerul Meu şi a făcut lumină mare în jurul lor şi Mi-a binevestit lor naşterea Mea, şi apoi oaste cerească s-a adunat la vestea îngerului Meu, şi cântau slavă în cer şi pe pământ Domnului, şi bunăvoire şi pace între oameni, şi s-au ridicat apoi îngerii de la ei la cer, şi ei au venit la Betleem şi M-au aflat şi au crezut şi au mărturisit cu bucurie mare vederea vestirii îngerului Meu. Amin.

O, poporul Meu, Mă sărbătoresc cu naşterea Mea între oameni, iar mama Mea e dulce peste Mine şi peste tine în cuvântul Meu între Mine şi ea, în cuvântul ei între ea şi Mine. Amin, amin, amin.

— Fiul meu, copilul meu Cel născut din Tatăl şi din mine, cea pururea Fecioară! O, nu se opreşte omul cu gândirea sa şi să ia aminte cu multă durere şi iubire şi umilinţă la naşterea Ta din mine, la suferinţa acestei taine pe care ai purtat-o Tu şapte veacuri, Fiule scump, Unule născut din Tatăl şi din mine. Grăirea Ta cu mine înaintea poporului nostru de azi să-i fie lui zidire pentru durerea şi iubirea şi umilinţa cea pe care am avut-o Noi, Fiule îndurerat şi iubitor şi umilit. E sărbătoarea naşterii Tale între oameni, şi lumea nu ştie ce este sărbătoare de naştere. O, ce frumoasă, ce frumoasă e durerea, durerea cea după Dumnezeu şi fiinţa celor ce o poartă pe ea! Ce frumoşi sunt cei ce sunt îndureraţi ca mine şi ca Tine, Fiule scăldat în lacrimile mele pe pământ şi în cer! O, ce mult îi iubeşti Tu pe cei duruţi după Tine! O, câtă durere în Tine şi în toate oştirile cereşti de la omul care nu are durere în clipele cele de amintire a Ta, despre care ai spus ucenicilor Tăi să se unească cu Trupul şi Sângele Tău după ce ei îşi amintesc adânc de toată durerea Ta cea pentru plata vieţii şi a mântuirii omului, Fiule iubitor şi milos! O, fericit este omul care are faţa şi inima umilită la gândul suferinţelor Tale pentru om, la gândul durerii Tale cea de şapte veacuri, la gândul durerii mele pentru Tine, Fiule al meu, Fiule îndurerat de la om, de la nedragostea lui! Omul nu ştie care este izvorul din care izvorăşte fericirea lui cea de veci. Spune-i Tu omului, Fiule al durerii care izvorăşte din iubirea Ta pentru om, şi pentru care Te-ai născut între oameni acum două mii de ani. Amin, amin, amin.

— O, acest izvor este durerea cea mereu după Dumnezeu a omului, mamă a durerii. Iubirea ta pentru Mine, care îţi dădea putere durerii din tine, erau acestea izvor una alteia, căci iubirea îţi era izvor durerii, iar durerea îţi era izvor iubirii, şi amândouă acestea pentru Mine în tine sufereau şi îţi dădeau putere vieţii, şi Îmi dădeau putere suferinţelor Mele, mamă.

Nu mai este om care să-şi amintească înlăcrimat de durerea Mea şi a ta în vremea cea de dinaintea şi cea de după frângerea pâinii care se face Trupul şi Sângele Meu de pe cruce, mamă, în vremea cea de fiecare dată a amintirii şi a pomenirii patimilor Mele şi a vieţii Mele îndurerate pe pământ pentru mila Mea de om. Trupul şi Sângele Meu este adevăr adevărat în potirul Paştelui Meu cel nou, mâncat de ucenici alături de cuvântul Meu cel făcător de om nou, şi tot aşa de nouă mereu trebuie să fie şi inima celui ce Mă ia cu toată amintirea din ea a pomenirii durerilor Mele, a crucii Mele. O, mamă, omul nu ştie să iubească durerea, şi ia Trupul şi Sângele Meu fără să-l străpungă pe el jalea cea pentru Mine, pentru ca să Mă fac apoi hrană omului, cină de taină, aşa cum

am spus Eu că voi cina cu omul după patima Mea. Nici o lacrimă nu mai varsă omul când se uneşte cu Trupul şi Sângele Meu din potir, mamă. Nici o durere de a Mea nu-l doare, nu-l scoală spre Mine, nu-l mişcă la suflet pentru atâta suferinţă durută a Mea şi a ta pentru om.

O, Mi-e tare dor de Paşti al Meu în inima omului, de unirea dintre inima Mea şi a lui, că mare a fost jalea ucenicilor Mei în vremea când Eu am mâncat Paştele Meu cu ei şi în vremea durerilor Mele, a cinei Mele cu ei, şi apoi a durerilor de după ea, dar omul nu poate să ia în el durerea Mea cea pentru el. Îmi este dor de iubire de la om. Voiesc, cu dor înlăcrimat, să Mă iubească mult omul, şi Mă strâng cu această durere în cei ce poartă durerea iubirii Mele pentru om, mamă, şi Îmi este tare milă de ei când Mă strâng în ei cu durerea Mea şi cu iubirea Mea şi cu lacrima Mea neştearsă de om, mamă. O, cine să-Mi şteargă mereu lacrima şi usturimea ei? Cine mai are vreme de lacrima Mea, mamă, şi de inima în care Eu plâng de la iubirea Mea cea pentru om? Mă mângâi cu tine, că tu numai mângâiere şi putere şi iubire Mi-ai fost. N-ar fi putut în veac cineva să Mă iubească mai mult decât tine, mamă îndurerată de iubirea ta cea pentru Mine. Numai la tine Mi-a fost gândul mai înainte de toţi vecii, numai la durerea ta pe care aveai s-o porţi pentru Mine, numai la iubirea ta îndurerată, căci frumoasă ai fost prin durerea din tine, mamă scumpă, locaş al durerii Fiului tău.

Te-au luat părinţii tăi cei pământeşti şi te-au dus la templu de micuţă şi te-au dăruit Domnului, te-au dăruit Mie, ca să Mă doară în tine şi ca să te doară în Mine, mamă a durerii Mele. Şi după ce ai început să ştii din prooroci venirea Mea şi durerea Mea te-ai dorit să slujeşti orice pentru venirea Mea, pentru durerea Mea, scrisă mai dinainte în Scripturi. Ai fost mama Mea apoi, şi de când a venit la tine îngerul Meu care te-a vestit despre Mine că Mă vei naşte, durerea ta cea pentru Mine s-a făcut tot mai mare, şi niciodată n-ai cunoscut bucuria, ci numai durerea. Bucuria ta era aceea că Eu eram Fiul tău, şi nu M-ar fi putut cineva iubi pe pământ mai mult ca tine, căci Eu eram nu numai Fiul tău, ci şi Dumnezeul Cel adevărat, născut din Tatăl Cel veşnic, şi eram Dumnezeul tău, pe Care L-ai iubit cu mare dor nu numai după vestirea îngerului, ci şi până atunci. Tu ai fost casa Mea pe pământ după ce îngerul M-a vestit ţie, şi ai fost apoi mereu casa Mea, căci în inima ta nimic, nimic nici o clipă nu era decât Eu, Dumnezeul tău, Care S-a făcut Fiul tău. Inima ta n-a gustat niciodată decât durerea cea pentru Mine. În toată clipa îţi era inimioara strânsă de durere la gândul chinului pe care aveam să-l port pentru tot omul, de la tot omul, în toată viaţa Mea de pe pământ, şi la capătul ei, drumul crucii, şi crucea, şi moartea Mea pe ea.

Nu era noapte sau zi sau somn în care să nu Mă vezi pe Mine pe drumul crucii, şi pe cruce murind, şi n-a fost pe pământ inimă mai durută ca a ta, şi din care Eu nu lipseam vreo clipă, şi inima ta a fost casa Mea, şi mereu, mereu stăteam în ea, căci nici Eu n-am putut măcar o clipă mică să nu Mă gândesc la tine şi la durerea ta pentru Mine peste tot pe unde umblam să-Mi săvârşesc lucrarea pentru care Mă făcusem om şi pentru care Tatăl M-a rupt de la sânul Său şi M-a trimis după om, mamă.

O, n-am putut să nu Mă doară o clipă gândul Meu care era numai la tine odată cu mila Mea şi a ta de om. Peste tot pe unde eram Mă durea de tine, te durea în Mine, şi fără tine nu puteam în gândul Meu, şi chipul tău era mereu în ochii Mei, şi te iubeam cu atâta putere, cu atâta dor încât iubirea şi dorul Meu de tine erau puterea Mea în toate durerile Mele, şi cu tine eram în ele, şi puteam să le duc. Tu însă ai purtat pentru Mine durerea cea de mamă a lui Dumnezeu, şi n-a mai fost pe pământ o inimă mai îndurerată ca a ta.

Ai fost atât de cuminte înaintea tuturor pentru durerea iubirii Mele din tine, şi nimeni nu vedea pe faţa ta decât gând adânc, adânc, lacrimă sfântă, cu multă durere în ea, ştiută şi neştiută de toţi câţi te vedeau, şi ţi-o strângeau toată îngerii lui Dumnezeu şi udau cu ea raiul, mamă. M-ai scăldat în lacrimi când M-ai prins în braţe după ce am fost luat de pe cruce de Iosif şi de Nicodim. O, mamă a iubirii, îţi ascundeai toate lacrimile când Mă îmbrăţişai în vremea vieţii Mele cea de până la cruce, iar când Mă duceam de lângă tine pentru ca să-Mi săvârşesc lucrarea Mea, le vărsai izvor, şi Eu ţi le vedeam ori de unde eram, şi plângeam şi Eu, şi Mă ascundeam să plâng, că mult, mult te iubeam, şi Mi se topea puterea duhului de mila ta, de dorul tău, de tine, cea plină de durere şi de dor pentru Mine, că n-ai putut nici o clipă să Mă laşi din gând, din inima ta care s-a lăsat casă a Mea până ce te-am luat lângă Mine după ce M-am dus la Tatăl ca să fac loc frumos pentru ca să te iau în el şi pentru ca să fim în el toţi cei care am iubit pe Dumnezeu, mamă.

O, ce frumoasă, ce frumoasă e durerea cea după Dumnezeu şi fiinţa celor ce o poartă pe ea! O, ce frumoşi sunt cei ce sunt îndureraţi pentru Mine şi cu Mine, mamă! Iată cu câtă durere din Noi Ne lăsăm în cei ce Ne sunt casă în zilele cele de venire a Mea cu sfinţii pe pământ a doua oară ca să fac iarăşi lumea, mamă, şi cu cuvântul Meu cel făcător trec prin cei ce Ne sunt casă de venire, şi doare Dumnezeu în om, mamă, că durerile naşterii din nou a lumii sunt dureri mari şi tot mai mari, şi Ne doare în om, iar durerea Noastră se face putere în cei ce Ne aduc pe pământ, ca să Ne poată ţine, mamă. Amin, amin, amin.

Sărbătorile naşterii sunt dureri, dureri de naştere, dar omul de pe pământ nu vrea dureri, nu vrea să se nască şi să vadă lumina care a venit în lume, căci Eu în lume sunt, şi Mă fac cuvânt şi Mă sălăşluiesc între voi cu slava Mea ca a Unuia născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr, copii ai venirii Mele, şi vi-L fac cunoscut şi pe Tatăl, pe Care nimeni nu L-a văzut vreodată decât Fiul Său, Cel Unul născut dintr-Însul, iar Fiul Său Se sălăşluieşte între voi şi cinează cu voi şi Se arată vouă, pentru că voi credeţi că am venit din sânul Tatălui şi M-am făcut trup acum două mii de ani şi acum cuvânt, căci am găsit credinţă tare pe pământ, şi am putut să-Mi fac venirea, şi porţi de venire să-Mi fac, şi prin porţi să intru cuvânt în cartea cea de azi a venirii Mele. Amin.

Luaţi cuvântul Meu de la ieslea sa, voi, cei care creşteţi prin el, şi să-l ia şi cei ce se vor naşte din el, şi să ia lumea naşterea ei din nou, căci este scrisă să fie această Scriptură, iar Eu rostesc împlinirea ei aşa cum este ea scrisă, căci lumea prin Mine s-a făcut, dar lumea nu M-a cunoscut, şi întru ale Mele am venit, dar ai Mei nu M-au primit, şi celor câţi M-au primit, care cred în Mine şi în venirea Mea, le-am dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu. Amin.

Poporul Meu, tu, cel ce crezi venirii Mele la tine, vreau mult să te văd suferind după Mine, să văd această frumuseţe pe chipul tău mereu, mereu, copil al împărăţiei Mele cu care Mă dau ţie când tu spui, deschizând guriţa să Mă iei înăuntrul tău din potir, spunând: *«Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă»*. Să spui aceasta văzându-Mă, şi să Mă vezi în cel unit cu Mine odată cu tine, şi să Mă arăt ţie în cel de lângă tine unit

cu Mine, şi să Mă arăţi lui în tine după ce te uneşti cu Mine zicând: *«Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă»*. Amin.

Bucuria cea deplină a unirii tale cu durerea Mea şi a mamei Mele pentru suferinţele care se fac izvor al iubirii de Dumnezeu în om, aceasta să-ţi fie putere şi împărăţie a Mea în tine, Ierusalime nou, născut din cuvântul Meu cel de la sfârşit de timp. Iubirea îi este izvor durerii cea pentru ea, iar durerea îi este izvor iubirii cea pentru ea, şi amândouă acestea să se facă una alteia izvor în inima ta pentru Mine în tine, copil născut din venirea Mea cuvânt pe pământ. Amin.

Iubiţi taina de biserică. Biserica este întreagă, şi aşa se numeşte ea biserică şi trup al Meu, iar în mijlocul tău să stea cuvântul Meu, Ierusalime, taina Mea cea din vecii şi cea de la sfârşit de timp, că Eu mult te-am învăţat, iar tu aşa să te arăţi, că vreau să-l fac pe om după chipul şi asemănarea Mea şi a ta, că Eu aşa am spus pentru ucenici: Eu în voi, şi voi în Mine, ca să ştie lumea că Tatăl M-a trimis, şi că Tatăl în Mine este, şi Eu în El, şi cu El sunt în lume. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2003/7 ianuarie 2004

Sărbătoarea întâiului mucenic şi arhidiacon Ştefan

Omul nu mai are învăţători, pentru că şi-i omoară. Poporul cuvântului este unealta de trezire a oamenilor. Darul proorociei este cel mai mare între darurile cereşti. Ucenic este cel ce face lucrarea învăţătorului său peste el şi peste cei daţi lui de învăţătorul lui.

Cuvântul Meu cel făcător este lumina cea adevărată, care venind în lume luminează în întuneric, luminează pe tot omul, dar omul nu este învăţat cu lumina, fiindcă el nu o cunoaşte şi o dă de la el. Eu însă sunt Lumina lumii, iar cuvântul Meu luminează în întuneric şi va lumina, căci întru el este viaţă, şi viaţa este lumina oamenilor, şi este scris că totul va fi înghiţit de viaţă. Amin, amin, amin.

Sunt cu cuvântul Meu peste tine, Ierusalime al venirii Mele. Sunt cu împlinirea Scripturii venirii Mele cu sfinţii, iar tu Mă primeşti, căci cel ce are credinţă neprefăcută Mă primeşte, Mă cunoaşte că Eu sunt acest cuvânt cu care Mă fac cale a omului spre Mine. Omul însă s-a învăţat cu păcatul şi cu moartea, şi de aceea nu crede el în viaţă şi îşi pune nădejdea numai pentru viaţa trupului lui.

Mă ţin după om cu mila Mea de el. Mă ţin cu cuvântul Meu cel făcător după el, căci semne şi minuni dacă aş face în calea lui, el nu mai crede, de vreme ce face el minuni, şi acestea îi strică mintea şi îi alungă frica de Dumnezeu, şi omul piere din lipsă de înţelepciune, şi om pe om se desparte de Dumnezeu, şi om pe om se ajută spre întuneric, iar întunericul nu poate cuprinde lumina.

Sunt în sărbătoare de sfinţi în cer şi pe pământ cu tine, poporul Meu, căci cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul, aşternut, şi omul nu mai ştie acest adevăr, şi de aceea nu-l mai vede, iar cel ce nu vede nu crede, căci aşa este omul învăţat. Tu însă să Mă cunoşti cu tine, poporul Meu, ca să poţi fi tu unealta Mea cu care să-Mi curăţ aria şi să-Mi adun grâul în jitniţe, iar pleava, în foc nestins, după cum şi lucrez. Amin.

Omul a primit legea vieţii prin mijlocirea îngerilor şi nu a păzit-o, căci el stă de şapte mii de ani împotriva Mea prin păcat, iar pentru păcatul lui i-a ucis mereu pe prooroci, pe cei care au vestit mai dinainte venirea Mea şi vânzarea Mea şi moartea Mea. Eu însă Mă ţin cu milă după om, căci Tatăl M-a trimis să fac aceasta, şi Îmi lucrez cartea cuvântului Meu, că taina lui este facerea din nou a lumii până ce lumea cea nevăzută se va lăsa descoperită, căci Eu am venit cu Scriptura cerului cel nou şi a pământului cel nou care vor dăinui în veac. Amin.

O, cum să fac cu omul? Omul este tare la cerbice. Omul ştie despre Mine atât cât s-a învăţat el să ştie, şi îşi dă pe păcat cunoştinţa cea despre Dumnezeu, iar Eu Mă fac cuvântul Meu cel de la sfârşit de timp, şi cu el dau să-Mi adun pe cei ce se vor naşte dintre oameni din cuvântul Meu cel făcător de om nou, şi să Mă arăt în aceştia Făcătorul omului, Făcătorul cerului şi al pământului, văzutelor tuturor şi nevăzutelor, şi stau în sfat cu voi şi cu sfinţii cerului cel nevăzut pe pământ şi Mă dau omului de viaţă a sa, copii care aţi cunoscut că de la Tatăl am venit ca să-i dau înapoi omului viaţa. Amin, amin, amin.

— Grăiesc cu Tine, Doamne, dintre sfinţi, şi plâng cu ei de orbirea omului de azi şi de ieri, Doamne, căci omul nu-i crede şi nu-i primeşte pe prooroci din pricina celor ce dintre ei stau mari peste ei, stau semeţi împotriva împărăţiei Tale care le distruge împărăţia lor. Ei însă nu ştiu că împărăţia Ta este vie, şi că vine acum pe pământ ceea ce este viu, şi vai acum omului cel fără de minte şi fără de umilinţă şi care nu vede venirea Ta şi împărăţia Ta venind cu ea!

O, nu vrea omul cu Tine, Doamne. El vrea cu păcatul, nu cu Tine; el vrea cu necredinţa, ca să poată sta în păcat, şi omul nu mai are învăţători, că şi-i omoară. Învăţător omului nu poate fi omul cel fără de Tine în viaţa lui, şi omul nu vrea să aibă lumină pe cale, aşa cum n-au voit cei din vremea trupului meu care scrâşneau din dinţi împotriva mea când le spuneam de venirea Ta şi de vânzarea Ta şi de uciderea Ta de către ei. Iar ei m-au scos afară din cetate şi m-au ucis cu pietre, Doamne, şi Tu ai ieşit în calea mea deschizând cerurile cele nevăzute ca să mă primeşti în ele lângă Tine ca pe un mărturisitor al Tău. Dar învăţătorii de ieri şi de azi au uitat şi uită şi vor să uite că sfinţii Tăi şi mărturisitorii Tăi au judecat şi judecă şi vor judeca lumea, după cum este scris în Scripturi.

Îi strig şi eu pe oameni şi le spun aşa: nu alungaţi pe Dumnezeu când El vine! Se vor apleca munţii înaintea Lui, căci El vine, şi va veni. Nu vă minţiţi pe voi înşivă ca să vă spuneţi că Domnul nu vine, că Domnul nu este. El este Cel ce este, şi mereu este, şi vine când voi nu vreţi să vină. Sculaţi-vă din întunericul necunoştinţei de Dumnezeu! Ridicaţi-vă din păcate şi cunoaşteţi-L pe Dumnezeu, Care vine pe pământ cuvânt şi Care în curând va lumina cu lumina Sa şi va orbi cu ea pe om, căci lumina lumii, El este, iar omul este în întuneric.

Veniţi şi vă spălaţi ochii, ca să vedeţi. Veniţi şi vă înnoiţi prin duhul cunoaşterii de Dumnezeu. Veniţi, voi, oameni tari la cerbice, veniţi la râul vieţii şi luaţi şi beţi spre viaţa voastră, căci curând, curând nu va mai fi pe pământ decât viaţa, căci moarte nu va mai fi, fiindcă Domnul vine şi ia moartea de pe pământ, precum este scris. Veniţi şi vă scrieţi în Cartea Vieţii Mielului şi luaţi ca viaţă viaţa Lui, căci cine nu va fi găsit scris în Cartea Vieţii Lui va fi aruncat în foc, şi adevăr adevărat este toată Scriptura care vorbeşte în ea venirea Domnului cu sfinţii Săi şi judecata făpturii. Amin, amin, amin.

— O, Mă fac mereu cuvânt cu sfinţii peste pământ, popor al planului venirii Mele. O, cum să facem cu omul cel necredincios, fiilor? Mă ţin cu milă după om mai înainte să Mă las văzut de el. Mă rog de el să

Mă audă aşa cum Mă aud cei din morminte când grăiesc cu voi, şi vă aşteaptă cei din locuinţa morţilor ca să-i scoateţi afară cu cuvântul Meu şi să mărturisească ei venirea Mea care îi aduce pe ei din nou la viaţă şi la răscumpărarea trupurilor lor. Amin. Fiţi unealta Mea pentru trezirea din moarte a omului de pe pământ. Deosebiţi-vă pentru această lucrare a învierii făpturii, că aceasta şi nu alta vă este alegerea şi lucrul pentru care v-am ales dintre fiii oamenilor şi v-am făcut fii ai Tatălui cu cuvântul Meu cel pentru naşterea din nou a lumii. Amin. Vă pecetluiesc cu acest cuvânt, iar voi să ziceţi amin, ca să fie pe deplin cuvântul Meu şi cuvântul vostru. Şi voi sta în sfat cu voi, fiilor, şi vom lucra cuvânt şi îl vom împlini, că Eu, Domnul, sunt cu planul Meu peste pământ şi voiesc să întocmesc învierea făpturii şi înnoirea lumii, căci voi sunteţi unealta Mea. Şi vă voi da putere şi cuvânt cu putere în faţa căruia să nu poată nimic nici o cunoştinţă omenească, fiindcă duhul proorociei este lucrător în voi, şi nu este dar mai mare între darurile cereşti ca şi duhul proorociei, fiilor.

Fiţi mari, fiilor, după cum este de mare şi venirea Mea şi vremea Mea cu voi şi a voastră cu Mine, şi căutaţi mai mult decât orice să vă umpleţi cu totul de toată cunoştinţa cuvântului Meu de peste voi şi să-Mi fiţi lucrători ca şi Mine, şi să-Mi fiţi ucenici, fiilor copii, căci cine este copil, acela poate să fie ucenic, iar ucenicul face lucrarea învăţătorului său peste el şi peste cei daţi lui de învăţătorul său pentru lucrare de ucenic cu învăţător peste el. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2003/9 ianuarie 2004

Sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Cerul aşteaptă de pe pământ pe Duhul Sfânt Mângâietorul. Omul stă nevăzut de om cu lucrarea din el. Umilinţa şi pocăinţa aduce în om Duhul lui Dumnezeu.

Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi rostesc cuvântul în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, iar porţile Mă aud şi Îmi deschid ca să intru cu duh de sărbătoare a Mea şi a sfinţilor Mei. Amin, amin, amin.

Sunt numai milă peste voi, copii din porţi, căci sunteţi neodihniţi în lucrul cel pentru Mine. Sunteţi obosiţi, că aţi veghеat zi şi noapte pentru lucrul Evangheliei venirii Mele peste pământ. Eu însă vă sunt putere din cer şi de pe pământ, că şi voi Îmi sunteţi, şi vă daţi lucrului Meu fără de cârtire, fiindcă Mă iubiţi, fiindcă aveţi duhul temerii de Dumnezeu şi duhul iubirii cea pentru Mine şi pentru om. Amin.

O, dacă ar lua mulţi şi tot mai mulţi de pe pământ iubirea şi mila voastră pentru om, Eu şi cu Tatăl şi cu sfinţii şi cu îngerii Ne-am găsi tot mai mult, tot mai dulce ziua odihnei cereşti pe pământ, iar Duhul Sfânt Mângâietorul S-ar întoarce de la om la Noi mângâindu-Ne de aşteptare. O, să nu se mire nici o minte dacă Eu, Domnul, am spus că aştept cu Tatăl şi cu sfinţii şi cu îngerii pe Duhul Sfânt Mângâietorul de pe pământ. Eu L-am trimis pe pământ cu cele din Tatăl şi din Mine ca să Se deşerte peste cei ce cred şi primesc de la El, căci am spus prin prooroci că voi turna peste cei credincioşi pe Duhul Meu Mângâietorul, şi ei vor prooroci înainte de ziua Mea cea mare şi strălucită, şi tot cel ce va chema numele Meu, numele Domnului, se va mântui. Amin. Eu când Îl trimit pe pământ, El Se face fără de veste vuiet de suflare de vânt care vine repede şi lasă peste cei credincioşi lucrul Său cel ceresc, şi vreau să vină şi înapoi în Mine cu lucrul Lui cel de la om, cu mângâierea Lui cea luată din Mine şi cu care El lucrează peste om ca să-l facă locaş al Său pe om. Amin.

O, Ierusalime, Eu am fost Dumnezeu Omul şi am fost ascultător pentru toată împlinirea cu care venisem. M-am născut din Fecioară, şi după opt zile de la naşterea Mea am primit numele Iisus, rostit de îngeri mai înainte de a Mă fi zămislit în pântece, şi am fost tăiat împrejur după lege, căci eram după trup israelit, prin trupul mamei Mele prin care M-am făcut om născut, pentru că Fecioara M-a purtat în pântece, şi apoi Eu am ieşit în chip minunat, fără să stric trupul Fecioarei mamă, căci Dumnezeu este minunat din veac şi până în veac, şi este fără de păcat, şi S-a zămislit în pântece, şi S-a născut, şi a crescut, şi S-a răstignit, şi a înviat, şi S-a înălţat întru slavă, şi toate fără de păcat. Amin, amin, amin.

Mi-am ascuns slava dumnezeiască pe care puţin de tot Mi-am arătat-o cu strălucirea ei, căci Dumnezeu are umilinţă mare înaintea omului şi îl aşteaptă pe om să creadă desăvârşit şi să vadă omul pe cele ce nu se văd ale lui Dumnezeu. Aşa voiesc Eu să fie omul, aşa vedere voiesc să aibă cel credincios în cele ce nu se văd, şi voiesc să fie umilit ca Dumnezeu, nu să se laude cu cele tainice cu care Eu lucrez aşa de minunat peste cel umilit care are de la Mine vederea celor ce nu se văd.

O, Ierusalime, mare taină este aluatul Meu în omul care poartă peste el şi în el taina lui Dumnezeu! Nu e mare ispravă să-l scoată omul pe diavol din om, dar e minune mare cât cerul să-L aşeze omul pe Dumnezeu în om, şi apoi să se vadă această minune care se numeşte Dumnezeu în om şi om în Dumnezeu. Dacă omul lasă viaţa sa pentru că vrea să creadă în Dumnezeu şi să-I facă voia, aceasta nu e de ajuns niciodată, căci omul trebuie să fie minune văzută, iar minunea este lucrătoare de Dumnezeu peste om şi în om şi din om, şi nu este nevăzută aşa cum este omul, căci omului îi place să stea nevăzut de om cu lucrarea din el. Eu, Domnul, când sunt ales de om, Mă arăt lui şi cinez cu el şi Mă arăt cu el, aşa cum am lucrat prin toţi sfinţii Mei care au iubit şi au suferit cu sfinţenie pentru strălucirea Mea pe pământ.

Sunt peste tine sărbătoare, Ierusalime, şi cu cei din cer facem pomenire arhiereului Vasile cel Mare, că mare a fost puterea lui cea din Mine pentru dezrobirea omului îngropat în cele rele de pe pământ, căci mare i-a fost mila de Mine şi de om, şi se tem diavolii de numele lui, pentru că mare este numele lui. Cheamă-l şi tu, că îţi trebuie ajutor, poporul Meu, fiindcă tu eşti apăsat de invidia diavolului care te vede ce loc ai tu în patria Mea cerească fiindcă eşti necăjit şi lipsit pe pământ aşa cum am fost Eu. Cere la Mine şi cere la sfinţi mijlocire, că ei voiesc să aibă lucrare peste tine, ca să Mă ajuţi tu apoi cu lucrarea lor şi să fii cu sfinţii întru venirea Mea, că ei aşa voiesc. Amin, amin, amin.

Mergeţi la rugăciune acum, iar Eu, Domnul, şi cu sfinţii vă vom aştepta să vă rugaţi ca în ziua marelui arhiereu Vasile cel Mare şi să alungaţi pe tot duhul rău, aşa cum el l-a alungat. Şi să staţi la masă, fiilor, şi apoi să aşternem cuvântul cel de azi în cartea Mea până la capătul lui de azi, căci arhiereul Meu Vasile cu dor aşteaptă lângă voi. Amin, amin, amin.

— Îi cuprind eu, Doamne al sfinţilor Tăi, şi apoi Tu vei încheia cuvântul sărbătorii de azi. Sunt cu har şi cu putere din Tine peste ei, aşa cum mi-ai împărţit pe pământ. O, pe pământ e atâta de puţină dragoste de Tine şi de sfinţi de nu mai are omul cum să vadă pe cele ce nu se văd lucrând cu puterea Ta peste om. Dacă nu e dragoste, nu e nici credinţă, şi oamenii trebuie să sufere şi să alerge după ajutor de la cei din cer, căci dragostea cea făcătoare de credinţă şi de om nou s-a răcit pe pământ, aşa cum Tu ai spus prin Scripturi.

Rostesc cuvânt arhieresc: să slăbească şi să se destrame toată puterea duhurilor rele, omeneşti şi diavoleşti, care îngreuiază venirea Ta şi pe fiii Tăi cei aleşi în vremuri de strâmtorare pentru Tine pe pământ! Să se arate peste ei lucrarea Ta cea lucrătoare în chip văzut, iar ei să ceară de la Tine şi să primească şi să se izbăvească în numele Tău de orice greu de orice fel, căci duhul cel greu şi cel rău, de neputincios ce este el acum împotriva venirii Tale, el caută să-i apese pe ai Tăi cu lipsuri, cu nevoi, dar acestea nu-i pot despărţi pe ei de Tine, ci, din contra, ei cheamă ajutorul Tău, şi Tu li-l dai, iar sfinţii Tăi, asemenea, că mult iubesc sfinţii să lucreze din cer la iubirea şi la credinţa celor ce Te iubesc aşa cum voieşti Tu şi nu aşa cum voieşte omul.

Cei trei fii unşi în grădiniţa Ta de venire cuvânt pe pământ, să facă mai înainte de orice, rugi şi cereri pentru toate câte trebuiesc din Tine pe pământ şi peste ei, şi apoi peste toate cele de trebuinţă pentru lucrarea Ta cu ei, şi apoi pentru ei, ca să nu Te împiedici nici Tu, nici ei în griji şi în lipsuri când umbli peste pământ cu lucrul împărăţiei Tale. Puterea Ta cu care i-ai îmbrăcat pe sfinţii cei stăruitori pentru om şi pe care ai pus-o cu multul şi în mine pentru umilinţa mea şi pentru mila mea de om, puterea Ta poate totul, Doamne al puterilor, iar eu mă rog Ţie pentru ei şi îi veghez din partea Ta destrămând dinspre ei pe tot duhul cel potrivnic, care de neputincios ce e le aduce lor iubirea de a Te chema pe Tine în ajutorul lor, iar Tu le vei da, căci ei se strâng şi Îţi cer, Doamne, şi toţi fiii Ierusalimului sunt stăruitori în rugi şi în cereri, şi binecuvântată şi bine primită la Tine şi împlinită să le faci lor ruga cea cu stăruinţă. Iar eu le spun: aduceţi Domnului cinstea şi slava, aduceţi-I iubirea voastră care are în ea pe Domnul, căci cei ce nu iubesc moartea, o leapădă şi Îl iau pe Domnul, şi El este viaţă fără de moarte în om. Amin.

Peste şase zile vom sta în lucrul rugăciunii de Bobotează peste ape, voi şi cu noi, cei din cer arhierei: Vasile, Grigore şi Ioan, şi ne vom da Domnului cu ruga şi cu iubirea Lui de noi; voi de pe pământ, iar noi, de lângă voi, cereşti cu trupul întru cele ce nu se văd şi din care slujim înaintea Domnului pentru această lucrare, şi întru ea lucrăm de la începutul ei şi ne întărim pentru ea ca să biruiască ea peste pământ, şi Domnul să-Şi descopere slava înainte de ziua Lui cea mare şi strălucită, şi apoi tot cel ce va chema numele Domnului, să se mântuiască. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul, în vuiet de suflare de vânt ce vine repede, aşa vin când vin şi aşa Îmi rostesc cuvântul, şi vreau să vină înapoi la Mine lucrul lui cel de la om. Amin.

Aştept de pe pământ pe Duhul Sfânt Mângâietorul, pe Care L-am trimis acum două mii de ani peste ucenici. Aştept de la tine, Ierusalime nou, lucrul Duhului Sfânt Mângâietorul, că mult te-am învăluit în taina Lui şi multă odihnă şi multă bucurie aştept înapoi de la tine. Amin.

O, fiilor din porţi, nu uitaţi de iubirea şi de mila voastră pentru om şi staţi înaintea cuvântului Meu cel cu putere în el, că trebuie să-l facem pe om să vadă pe cele ce nu se văd ale Mele, iar voi fiţi umiliţi şi fiţi cereşti şi luaţi mult şi tot mai mult lucru ceresc în voi ca să-l daţi din voi apoi, şi să aibă în el iubirea şi mila Mea cea pentru om. Mare taină şi mare lucrare este aluatul Meu în cel ce poartă în el taina lui Dumnezeu, căci omul care Mă are în el, trebuie să fie minune văzută, iar minunea este lucrătoare de Dumnezeu peste om. Aşa să lucraţi voi peste om. Amin.

Vă dau acum cuvânt cu putere în el: în ziua de Bobotează luaţi apă sfinţită şi aşezaţi rugăciune de sfinţire peste corăbiuţa cea nouă, dată vouă pentru lucrul Meu cu voi şi ca să slujească ea ca şi voi şi cu voi pentru lucrarea Mea, iar cei trei arhierei cereşti care lucrează prin cei trei fii unşi şi cu ei din cele ce nu se văd, să fie cu putere din cer în ziua de Bobotează prin duhul rugăciunii lor lăsată peste pământ. Ziua Bobotezei este acum vestită prin cuvântul Meu că va fi slujită şi de arhierei cereşti lângă voi în slujba cea peste ape. Amin.

Binecuvântată să fie corăbiuţa cea nouă. Amin. Binecuvântaţi şi duhovniceşti să fie cei ce au pus acest dar înaintea Mea şi a voastră. Şi se vor înmulţi binefacerile cele pentru lucrul Evangheliei Mele peste voi şi peste pământ, dar staţi-Mi lucrători de rugă şi de iubire de Dumnezeu, fiilor, că voiesc să pot cu multul pentru vestirea Mea peste oameni. Înteţiţi vestirea Mea peste pământ şi lucraţi mai mult pentru ea ca să vă aducă ea vouă roadele ei, fiindcă vrednici sunt lucrătorii de plata lor, de pâinea lor şi de haina lor şi de apa lor şi de acoperişul lor. Amin.

Gătiţi ziua de Bobotează şi gătiţi-vă pentru ea cu duh de iubire pentru Mine, cu duh de umilinţă, cu duh de pocăinţă, că vom serba pe Ioan Botezătorul şi vestitorul duhului de pocăinţă şi al duhului proorociei peste pământ. Amin.

O, Ierusalime, pe pământ aceasta trebuie să fie: duhul pocăinţei şi duhul proorociei. Amin. Toţi proorocii aşa au lucrat, căci fără duh de umilinţă şi de pocăinţă lucrătoare în om şi din om, nu poate să vină peste om duhul proorociei, Duhul lui Dumnezeu, Care naşte iarăşi lumea prin cuvânt, din pământ şi din ape şi din om, ca să fie cer nou şi pământ nou şi om nou pe pământ. Amin.

Binecuvântată să fie de cuvântul Meu ziua Bobotezei şi ziua de sobor a botezătorului Meu Ioan, cel ce a adus pe pământ vestea pocăinţei pentru ca să aducă ea împărăţia cerurilor şi să împărăţească această împărăţie pe pământ, între cer şi pământ. Amin.

Pace vouă, copii ai Ierusalimului! În toate lucrările cele pentru cer nou şi pentru pământ nou fiţi uniţi, fiţi una, că dacă aşa lucraţi, se va uni cerul cu pământul, şi între ele va fi împărăţia Mea, iar voi în ea şi pentru ea, şi ea veţi fi voi. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2004

Praznicul Botezului Domnului, Boboteaza

Taina umilinţei omului este cărarea venirii Domnului. Omul este îndărătnic prin vederea lui cea împotriva umilinţei, şi este mândru prin firea care nu se umileşte pentru cele nevăzute.

Glasul Meu este Duhul Meu, Care deschide cerurile şi Se coboară pe pământ cuvânt aşa cum s-a auzit glasul Tatălui Meu la apa Iordanului când Eu, Fiul Său, M-am lăsat botezat de Ioan, iar Tatăl a deschis cerurile şi a coborât peste Mine pe Duhul Sfânt în chip de porumbel, şi a zis: *«Tu eşti Fiul Meu Cel iubit; întru Tine am binevoit».*

Glasul Meu cel din Tatăl este glasul Tatălui din Mine, şi cerurile se deschid în zi de Bobotează şi Eu rostesc cuvânt de Duh Sfânt şi binecuvintez şi sfinţesc apele, căci scris este: *«Glasul Domnului peste ape, Domnul peste ape multe. Domnul va binecuvânta pe poporul Său».* Amin, amin, amin. Mă cobor din cer cu duh de Bobotează în grădina întâlnirii, şi e plin văzduhul ei de toate cetele de îngeri şi de sfinţi, şi e tot cerul, căci Eu sunt aici, şi apele aud glasul Meu peste ele şi îl cunosc, şi fac cuvântul Meu apele, căci se supun Celui ce ele Îl cunosc. Amin. Acum două mii de ani, după ce am ieşit din apa botezului Meu din Iordan, Tatăl a deschis cerurile şi

a coborât peste Mine pe Duhul Sfânt, ca să Mă facă El cunoscut. Dacă cineva se întreabă de ce a trebuit să vină Ioan să boteze cu apă şi să se cheme botezător, găseşte răspunsul cel din gura lui când preoţii şi leviţii l-au întrebat: *«Ce spui tu despre tine însuţi?»,* iar el le-a răspuns: *«Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru Se află Acela pe Care voi nu-L ştiţi. Acesta este despre Care eu am zis: după mine vine bărbat Care a ajuns să fie înaintea mea, fiindcă mai înainte de mine era, şi eu nu-L cunoşteam, dar ca să fie arătat lui Israel, de aceea am venit eu cu botezul cu apă, şi am văzut Duhul coborându-Se din cer, ca un porumbel, şi a rămas peste El. Şi eu nu-L cunoşteam pe El, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a spus:* „Peste Care vei vedea Duhul coborându-Se şi rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duhul Sfânt". *Şi eu am văzut şi am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu».* Amin.

Ioan cel iubit mărturiseşte şi el şi spune: *«Lumea prin El s-a făcut, şi lumea nu L-a cunoscut, şi întru ale Sale a venit, şi ai Săi nu L-au primit»,* iar botezătorul Meu M-a făcut cunoscut lumii prin botezul cu apă şi prin Duhul Cel venit de la Tatăl peste Mine şi peste ape, căci el boteza cu apă spre pocăinţă şi spre iertarea păcatelor, zicând tuturor că s-a apropiat împărăţia cerurilor. O, mare şi adâncă taină este să vadă omul cu duhul, să vadă pe Duhul aşa cum L-a văzut Ioan, botezătorul Meu, şi când s-a împlinit prin Tatăl Scriptura care spune: *«Glasul Domnului peste ape, Dumnezeul slavei a tunat, Domnul peste ape multe».* Amin.

Iată, porţile s-au ridicat, şi Eu am intrat în tine, Ierusalime, cu praznic de Bobotează şi cu Duhul Sfânt peste ape şi cu înţelepciune de taine, poporul Meu, că mare taină este să vadă omul pe Duhul rugându-Se aşa cum s-a rugat Ioan la Cel Care îl trimisese pe el să Mă boteze.

O, ce greu e când vin prin rană de duh, căci omul nu-L preţuieşte pe Dumnezeu din om. Când Mi-i găsesc pe cei din porţi cu rană în ei, Eu prin rana din ei trec ca să vin, că nu pot ocoli rana, iar de venit trebuie să vin. Venirea Mea e grea de dus, şi mult te-am învăţat, poporul Meu, să ştii să Mă aştepţi şi să Mă ajuţi să vin şi să ai grijă de Duhul Meu şi de cărarea Lui şi să nu uiţi această lucrare, ca să Mă poţi feri de rane şi să Mă poţi mângâia când vin. Cea mai mare pregătire în sărbători trebuie s-o faci pentru venirea Mea din cer pe pământ, din Mine în tine, ca să vin prin seninul tău, că Eu aplec cerurile şi aşa vin, şi aşa trebuie să faci şi tu, ca să fim unul pentru altul şi să nu trec prin rană, ca să nu doară rana, ci să vin pe senin şi să fie uşor şi să fie pace întru venirea Mea. Amin.

O, poporul Meu, pe Mine nu M-au preţuit cei de lângă Mine, pentru că erau învăţaţi cu Mine, şi a venit Ioan şi M-a cunoscut. Eu dacă M-aş lăsa văzut s-ar învăţa omul cu Mine. De aceea lucrez în duh, şi Mă las văzut cu ochii duhului când omul Mă vede, când omul le vede pe cele ce nu se văd, şi fac aşa pentru că cel ce are pe Duhul Sfânt vede fără să se suie însuşi în sus, şi se umileşte, şi de aceea el vede, şi vede ca Mine, căci scris este: *«Îl vor vedea cum este cei ce vor fi asemenea Lui».* Amin. Cei ce Mă văd sunt asemenea Mie prin vedere, căci umilinţa îl înalţă pe cel ce vede. Ioan s-a umilit şi a întrebat pe Cel ce l-a trimis să Mă boteze, şi a spus: *«După ce voi cunoaşte pe Cel ce trebuie să-L botez?».*

O, popor învăţat de Dumnezeu, taina vederii cea prin Duhul e taină adâncă, iar cel ce vede prin Duhul le vede odată pe amândouă, şi pe cele ce se văd, şi pe cele ce stau nevăzute de ochii trupului, iar cel văzător este cel ce se umileşte aşa cum s-a umilit Ioan proorocul şi botezătorul, şi prin credinţă şi prin rugăciune capătă vederea şi desluşirea apoi, la arătare. Taina umilinţei omului este cărare tare pentru venirea Mea şi pentru arătarea ei, dar cel mândru din fire nu se poate umili pentru cele ce nu se văd, căci firea îi stă împotrivă, dimpreună cu adunătura ei. Cel îndărătnic păţeşte la fel, şi de aceea am spus Eu prin prooroci învăţătură peste cei ce dau să vadă sau să proorocească. Eu cu greu găsesc între oameni, ba chiar şi între cei ce cred, cu greu găsesc pe cel în care Eu să pot sta cu Duhul şi să văd şi să grăiesc sau să tac văzând.

E duh de Bobotează în ziua aceasta, iar învăţătura este botez al inimilor care se aşează la învăţat pe Dumnezeu în om, şi pe om în Dumnezeu, poporul Meu. O, mult voiesc să te învăţ prin cei prin care Eu trec spre tine cu râul cuvântului Meu, dar învăţătura cu care vin Eu se aşează prin duhul umilit şi în duhul umilit, iar altfel ea se întoarce în Mine, şi omul rămâne în sine. La botezul Meu Tatăl a deschis cerurile la rugăciunea lui Ioan, şi a coborât Duhul ca un porumbel şi S-a aşezat peste Mine şi M-a făcut cunoscut lumii, iar Ioan M-a mărturisit atunci zicând: *«Iată Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii».*

La coborârea cuvântului Meu peste tine Tatăl Meu deschide cerurile şi Duhul Meu coboară şi Mă face cunoscut lumii, iar tu Mă mărturiseşti, poporul Meu, aşa cum Ioan Mă mărturisea. Mă desfac cu taina duhului cel spre vedere şi spun că pentru duh de umilinţă trebuie credinţă, şi pentru credinţă trebuie duh de umilinţă şi cuminţenie de duh, căci dacă omul nu este sărac cu duhul, nu este nici cuminte cu el, ci este îndărătnic prin vederea lui cea împotriva umilinţei de duh, şi este mândru prin firea care nu se poate umili pentru cele ce nu se văd când ele se văd prin cel ce stă umilit pentru acestea. Botez cu Duhul Sfânt este învăţătura Mea de peste tine, căci ea este apa vieţii şi este glasul Domnului peste ape multe, poporul Meu. Botez cu foc este cuvântul Meu peste pământ pentru cei ce nu Mă cunosc pe Mine întru el, căci scris este: *«Glasul Domnului, cel ce varsă para focului!»,* şi aşa se împlineşte Scriptura care spune că Eu botez cu Duhul Sfânt şi cu foc. Amin.

Din cele cereşti pe pământ rostesc, dimpreună cu slujitori văzuţi şi nevăzuţi, să se sfinţească apele de la voi, apele Mele cu voi, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, că e zi de Bobotează. Amin. E plin de sfinţi şi de îngeri văzduhul grădinii întâlnirii, şi tot cerul este deasupra, căci Duhul Sfânt, lucrător din cer pe pământ şi de pe pământ în cer, Se face bucurie pentru tot cerul cel nevăzut, pentru toată suflarea cea nevăzută, iar Eu, Domnul, doresc pe Duhul Sfânt Mângâietorul să Mă mângâie din mijlocul tău, şi cât aş vrea, şi cât aş vrea să fii ca pasărea care-Mi mulţumeşte la fiecare înghiţitură când bea, că Eu îţi dau din cer şi aştept să Mă mângâi cu tine şi cu cele ce-ţi dau să ai pentru Mine, poporul Meu. O, nu vreau să te înveţi cu Mine, ci vreau să înveţi să Mă ai, şi să Mă văd în tine şi cu tine, şi să lucrezi ca Mine ca să prindă rădăcină în cer tot ce faci, că Eu iar te-am îndemnat la duh de umilinţă pentru Duhul Sfânt peste tine, poporul Meu. Amin.

Cobor binecuvântare peste corăbiuţa cea nouă şi zic din cele cereşti: se binecuvintează şi se sfinţeşte ea prin cuvântul Meu şi prin harul Duhului Meu, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Şi în acest nume te binecuvintez pe tine şi tot ce este cu tine pentru Mine şi cu Mine pentru tine, că fără binecuvântarea Mea mereu peste tine e duhul rău răutăcios spre tine, poporul Meu, dar când el aude numele Meu peste tine, slăbeşte, iar când tu te întăreşti întru Mine, el moare, şi Eu trăiesc, şi vreau să pot peste pământ cu

împărăția cerurilor pe care am început-o de la tine, așa cum am început cu ea și acum două mii de ani când Ioan Mă vestea cu ea pe pământ și le spunea tuturor să se pocăiască pentru ea, că altfel nu pot intra în ea.

Taina pocăinței, dacă omul nu-i află dulceața, el nu se așează în ea. Ea este odihna lui, ea este odihna Mea în om, dar n-are omului cine să-i mai spună de ea ca să-i afle gustul ei cel dulce. Voiesc să se învețe cu această taină și cu mărirea ei cei ce aud și dau să calce pas spre Mine luând învățătura cuvântului Meu peste ei. Dacă omul nu știe să moară, el nu poate gusta viața și taina ei, și cine pentru Mine nu lasă totul, acela nu poate merge pe urmele Mele, pe drumul cel cu Mine, căci vai celui iubitor de sine pe acest drum pe care nu așa se pornește și nu așa se merge.

Iubirea dintre Mine și om, o, cum să-l fac Eu pe om s-o învețe în toată adâncimea și lucrarea ei? Mi-e duhul tot o rană, și rană peste rană adun de la cei ce nu rămân în iubirea Mea, căci mlădița care nu aduce roadă în Mine, se usucă, iar cea care rodește Eu o curăț ca mai mult să rodească. Cel ce păzește cuvântul Meu, acela este cel ce rămâne în iubirea Mea, iar Eu îi dau lui ceea ce-Mi cere, și dacă îi dau, aceasta înseamnă că el păzește cuvântul Meu, aceasta înseamnă că el are pocăință și umilință spre iertarea păcatelor și spre împărăția Mea în el. Amin.

Iubirea dintre Mine și om este atunci când el cu iubire împlinește în el pe cele ale Mele, cărora Eu, Domnul, le adaug lor pentru cele de trebuință lor. Eu am păzit cuvântul Tatălui și rămân în iubirea Lui, iar cel ce împlinește cuvântul Meu rămâne în iubirea Mea. Amin. Ioan Botezătorul s-a născut între oameni ca să păzească tot cuvântul Tatălui, și l-a păzit, și rămâne în iubirea Lui, și a păzit și cuvântul Meu și rămâne în iubirea Mea, și așa este iubirea dintre Mine și cei ce Mă iubesc. Amin.

O, cei ce se botează ca oamenii, aceia nu știu ce înseamnă botez, iar cei ce se botează ca Mine, aceia știu să rămână întru Mine și botezați în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, dar cum să fac să înțeleagă tot omul de pe pământ iubirea dintre Mine și om, cuvântul Meu, iubit și împlinit de om? Curând, curând Mă las peste pământ cu ziua Mea cea mare și strălucită, și am spus că înaintea ei trebuie să meargă peste oameni duhul pocăinței și duhul proorociei, căci așa înseamnă botez și om botezat cu Duhul Sfânt, Care Se întoarce de la om la Mine mângâindu-Mă și proorocind că s-a apropiat împărăția cerurilor, așa cum Ioan Mă mângâia și Îmi vestea împărăția și venirea ei pe pământ cu omul. O, Eu n-am venit să-i iau omului împărăția, ci am venit să i-o dau pe a Mea, pe cea mai bogată, pe cea care nu se va lua de la el, iar Eu în dar i-o dau, numai să vrea el să se dea ei și s-o cunoască întru Mine, căci Eu în lume am venit nu ca să-i iau omului împărăția, ci am venit să vin și să Mă duc să gătesc omului loc dulce, și iar să vin apoi și să-l aduc pe pământ pentru toți cei ce rodesc întru Mine, iar Eu curățindu-i și îngrijindu-i pe ei, mai mult să rodească ei. Amin.

O, poporul Meu, deschid cerurile și Îl așez pe Duhul Sfânt cuvânt peste tine și te fac cunoscut că ești poporul Meu, iar tu să rodești întru Mine și să-I pot spune Eu Tatălui: Tată, acesta este cel întru care Eu binevoiesc și am binevoit și pentru care cu rană am trudit ca să-Ți aduc rod, Tată, și prin răbdare să-Ți aduc, și prin iubire cu rană, Tată. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2004

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Fericiți sunt cei scriși în Cartea Vieții cu fapte de viață. Apa poartă în ea taina spălării. Omul este casă ori pentru Dumnezeu, ori pentru diavol.

Bat la porți și intru în cartea cuvântului Meu din zilele acestea. Cartea întâi și cartea a doua au în ele pe toate cele din vremile lor, iar cartea cea de a treia, pe cele din zilele venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl. Amin, amin, amin.

O, copii din porți, învățați pe poporul Meu ce înseamnă Scriptura care spune despre cei scriși de la întemeierea lumii în Cartea Vieții Mielului Cel junghiat. Ioan Botezătorul când a ieșit să Mă arate lumii, el a spus: *«Iată Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii»,* iar în cartea lui Ioan cel iubit este scris de cartea cea cu șapte peceți, pe care a deschis-o *«Mielul Cel junghiat, Care a răscumpărat lui Dumnezeu, cu sângele Lui, oameni din toată seminția și limba și poporul și neamul, și I-a făcut lui Dumnezeu împărăție și preoți, și vor împărăți pe pământ».* Amin.

Fiecare carte din cele trei cărți ale lui Dumnezeu poartă în ea pe cei scriși în ea, și fericit este cel scris în Cartea Vieții cu fapte de viață, căci Ioan Botezătorul când propovăduia pe Mielul lui Dumnezeu și pocăința peste oameni, el spunea: *«Acum securea stă la rădăcina pomilor, și orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc».*

Când Eu Mi-am ales ucenici, le-am dat apoi de lucru și le-am spus: *«Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți, vindecați pe cei leproși, scoateți-i pe demoni, că iată, vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor, dar voi fiți înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii și nu vă îngrijiți cum sau ce veți vorbi, căci se va da vouă în ceasul acela ce să vorbiți, fiindcă nu voi sunteți care vorbiți, ci Duhul Tatălui vostru este Care grăiește în voi; și oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui, Care este în ceruri».* Și le-am mai spus: *«N-am venit pe pământ să aduc pace, ci sabie, căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa»,* și *«cel ce iubește pe tată, ori pe mamă, ori pe fiu, ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine».*

O, poporul Meu, cel ce este scris în Cartea Vieții, acela are roade și I le dă lui Dumnezeu. Ioan avea roade, avea ucenici de un lucru cu el, și Mi i-a dat Mie apoi, trimițându-i la Mine ca să vadă ei pe cele ce Eu le lucrez, și ei M-au întrebat după ce Ioan i-a trimis, și Mi-au spus: *«Tu ești Cel ce vine, sau să așteptăm pe altul?»,* iar Eu le-am spus: *«Mergeți și spuneți lui Ioan ceea ce auziți și vedeți: orbii își capătă vederea și șchiopii umblă și leproșii se curăță și surzii aud și morții înviază, iar săracilor li se binevestește, și fericit este cel ce nu se va sminti întru Mine».* Amin.

O, Ierusalime, Ioan a avut ucenici și Mi i-a dat Mie, și ei au văzut lucrările Mele. Ioan Mă mărturisea pe Mine, iar Eu îl mărturiseam pe el, căci scris este în Evanghelia Mea: *«Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui, Care este în ceruri».* Iată lucrarea celor scriși în Cartea Vieții Mielului, iar cartea aceasta va mărturisi pe ai săi și viața lor și iubirea lor și mărturisirea lor. Amin.

Voiesc, Ierusalime, să fii din zi în zi tot mai mărturisitor, și să faci aceasta după ce înveți de la Mine, că Eu pe apostolii Mei i-am învățat, le-am dat porunci, și ei au luat și

au împlinit, şi aşa au lucrat ei puterea Mea şi semne cu ea, ca să se dovedească ai Mei, dar mai întâi au învăţat pocăinţa şi duhul ei, şi au stat în duhul ei apoi, şi au proorocit, şi s-a împlinit, şi au fost adevăraţi, şi cartea Mea cu ei mărturiseşte aceasta, iar cartea lor cu Mine, tot la fel. Iar în cartea Mea cu voi vin proorocii şi apostolii şi sfinţii şi mucenicii şi Mă mărturisesc de lângă Mine din cer vouă şi oamenilor de pe pământ, fiindcă lucrarea de ucenic îşi are plata şi roadele ei în ceruri, poporul Meu, şi fericit este cel ce este scris în Cartea Vieţii Mielului, care îi are pe ai săi scrişi de la întemeierea lumii în ea. Acum Eu vin cu ei în cartea aceasta şi Mă scriu cu ei în ea, pentru că am deschis-o ca să scriu în ea pe pământ, ca să împărăţească pe pământ seminţia ei, seminţia lui Dumnezeu. Amin.

Ioan Botezătorul este serbat în cer şi pe pământ lângă ziua de Bobotează, care s-a înfiinţat între sărbători în ziua când Eu am fost botezat în Iordan de Ioan, când el şi cu Duhul Sfânt şi cu Tatăl M-au mărturisit Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, şi toţi cei care au fost scrişi în Cartea Vieţii au intrat întru împărăţia Mea la vestea lui Ioan despre ea, şi apoi la vestea Mea, căci eram Cel ce botezam cu Duhul Sfânt, şi tot aşa lucrare le-am dat şi ucenicilor Mei şi le-am spus: *«Nu este ucenic mai mare ca învăţătorul său, dar orice ucenic desăvârşit va fi şi este ca învăţătorul său»*. Amin.

Învăţătura Mea este duh dătător de viaţă, că nu altceva fac Eu cu suflarea gurii Mele. Eu când l-am făcut pe om din pământ am suflat peste el şi s-a făcut fiinţă vie, dar când suflu peste om cu Duhul Meu Cel dătător de viaţă cu cuvântul învăţăturii Mele, Eu fac din el om cu duh dătător de viaţă aşa cum am făcut din ucenicii Mei acum două mii de ani, şi ei au dat viaţă celor fără de viaţă şi au suflat cu duh dătător de viaţă peste aceia.

Ioan Botezătorul a trimis pe ucenicii lui la Mine ca să suflu peste ei duh dătător de viaţă, şi apoi el s-a odihnit de lucrarea sa pe pământ şi s-a dus în cele cereşti, şi acolo a lucrat înaintea Mea şi Mi-a pregătit calea şi spre cei din iad, căci dacă am murit pentru înviere, Eu i-am înviat pe mulţi atunci, şi ei s-au ridicat şi au mărturisit, căci au avut lucrare de viaţă cât au stat pe pământ, iar Eu am spus: *«Cel ce crede în Mine are viaţă veşnică şi la judecată nu vine, ci se mută de la moarte la viaţă»* şi intră în Cartea Vieţii pe care Eu am deschis-o în zilele acestea şi în care Mă scriu cu toţi sfinţii din cer, care au aşteptat desfacerea peceţilor Cărţii Vieţii, cartea cea cu şapte peceţi, cartea celor şapte veacuri de oameni, şi ale căror nume sunt scrise de la întemeierea lumii în Cartea Vieţii Mielului. Amin.

O, copii mărturisitori din zilele acestea când Eu am desfăcut peceţile Cărţii Vieţii! Uitaţi-vă cum Mă scriu cu sfinţii şi cu îngerii în cartea aceasta. Mărturisiţi vremea Mea cu voi, cartea Mea cu voi, că lucrare mai mare ca lucrarea Mea cu voi şi a voastră cu Mine nu a fost de când sunt veacurile şi nici nu va mai fi, şi trebuie să lucrăm din zi în zi tot mai măreţ, fiindcă sunt zilele venirii Mele cu sfinţii în cartea aceasta, şi toţi mărturisesc în ea pe Dumnezeu şi pe ei şi pe voi. Împărăţia cerurilor este lucrare mare în om, şi apoi ea trebuie să prindă sub ea oameni din toată seminţia şi limba şi poporul şi neamul, ca să împărăţească aceştia pe pământ, precum este scris în Scripturi. Iar cartea aceasta este Duhul Meu Cel dătător de viaţă, cuvântul Meu şi al sfinţilor Mei care au lucrat în veacuri lucrarea mărturisirii Fiului lui Dumnezeu, Care S-a făcut Fiul Omului acum două mii de ani, ca să Se facă El apoi Mielul Cel junghiat, Care spală păcatele lumii, ca să-i tragă pe toţi la Tatăl, precum este scris cuvântul Meu cel din Scripturi. Amin.

O, copii care-Mi sunteţi porţi, învăţaţi mereu, mereu pe poporul Meu şi pe cei ce vor să se nască din Duhul Meu Cel dătător de viaţă, învăţaţi-i ce înseamnă cei scrişi de la întemeierea lumii în Cartea Vieţii Mielului. Învăţaţi-i să iubească duhul pocăinţei mereu, şi duhul proorociei, cuvântul acestei cărţi care prooroceşte sfârşitul veacurilor şi începutul văzut al împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii. Amin.

Ioan, botezătorul Meu, aşteaptă să intre în cartea Mea cu voi, pe care Eu am deschis-o şi în care încă şi încă Mă scriu până la ziua Mea cea mare şi strălucită când tot şi toate vor păli sub strălucirea ei, şi apoi vor învia, şi tot prin strălucirea ei, fiilor copii. Cartea Mea este cuvântul care are în el duh dătător de viaţă, şi toţi cei ce sunt scrişi în ea de la întemeierea lumii, intră în ea şi ies din ea cu cuvântul mărturisirii lor peste pământ. Amin, amin, amin.

— Sunt botezătorul cu botezul pocăinţei, Doamne, şi am lăsat botezul cu apă după pocăinţa omului, iar apoi Tu ai împlinit taina botezului cu Duhul Sfânt şi cu foc, că pentru aceea am venit noi pe pământ acum două mii de ani, Doamne, şi unul pe altul ne-am mărturisit în noi înşine pe Tatăl şi pe noi înşine şi unul pe altul cu lucrarea pe care am avut-o de lucrat şi de mărturisit, căci scris este că tot ceea ce se va lucra tainic, se va mărturisi apoi de pe acoperişuri, şi aşa s-a împlinit, şi aşa se împlineşte, Doamne, Mielule al Tatălui.

Eu voiesc să suflu cu cuvântul meu peste oameni duhul pocăinţei spre iertarea păcatelor, căci oamenii nu Te primesc pe Tine din pricina iubirii lor de păcat şi nu au învăţători care să-i înveţe că păcatul este moarte, el şi toate roadele lui. Biserica de pe pământ care-şi zice a Ta, nu este a Ta, căci ea iubeşte păcatul dimpreună cu învăţătorii ei, care nu au milă nici de sufletul lor, nici de al celor mânaţi de ei, că aceia nu-i mână pe ei spre împărăţia Ta, ci spre împărăţia lumii, Doamne, de vreme ce fac faptele diavolului oamenii. Voiesc să le grăiesc celor de pe pământ despre pocăinţa de păcate şi despre viaţa veacului ce va să fie, căci veacurile omeneşti s-au sfârşit, şi aşteaptă după ele veacul ce va să fie, veacul cel nesfârşit al sfinţilor, Doamne, căci Ioan cel iubit a scris de la Duhul Sfânt că sfinţii Îţi vor spune Ţie atunci: *«Mulţumim, Ţie, Doamne, Cel ce eşti, Cel ce erai şi Cel ce vii, că ai luat puterea cea mare şi ai început să împărăţeşti şi să răsplăteşti pe prooroci şi pe sfinţi»*, iar Daniel proorocul a proorocit pentru veacul cel nesfârşit: *«Judecata se va face pentru totdeauna, iar regatul şi stăpânirea şi mărirea regilor de sub ceruri se va da poporului sfinţilor Celui Preaînalt, şi împărăţia Lui e veşnică, şi toate stăpânirile Îi vor sluji Lui, şi pe El Îl vor asculta»*. Amin.

Să stăm cu ei în rugăciune şi la masă, Doamne. Să stăm cu ei în toate, şi apoi să ne scriem cu cuvântul sărbătorii mele, că voiesc să grăiesc celor de pe pământ despre pocăinţă, iar pe fiii poporului Tău să-i îndemn spre lucrare strălucită între oameni, că alegerea lor a fost pentru ca să dea ei cuvântul Tău oamenilor şi să Te facă cunoscut pe pământ, iar Tu să ai grijă de toate cele ce se vor adăuga lor când ei caută să fie împărăţie a Ta. Amin.

— Pace ţie, botezătorule al Meu! Stăm cu ei la masa cea pentru fiinţă, şi vom sta apoi cu duh dătător de viaţă peste ei şi îi vom învăţa să împărăţească iubind pe cele ale împărăţiei Mele. Amin, amin, amin.

*

Eu, botezătorul Domnului, dacă n-am făcut minuni peste oameni, minunea mea a fost aceea că strigam fără să-mi cruț viața să se pocăiască Israel, să se pocăiască lumea de păcate, și apoi să creadă în Cel ce vine după mine cu botezul Duhului Sfânt, iar cel ce crede, să se boteze în apă, căci apa spală și poartă în ea taina spălării. Amin. Când cămașa omului este murdară prea tare, el o pune în apă și o fierbe la foc, iar focul o înălbește pe ea. Domnul a venit după mine cu botezul cu Duhul Sfânt și cu foc, și cine a crezut în El, s-a mântuit, iar cine n-a crezut, s-a osândit, și Domnul a lucrat pentru unii cu Duhul Sfânt, iar pentru ceilalți, cu foc; pe cei ce s-au făcut grâu i-a pus în hambarele Lui, iar pleava a pus-o în foc nestins.

O, fii ai oamenilor, vă trebuie credință în Domnul Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, Mielul Cel junghiat, Care spală păcatele lumii, că de aceea a venit și S-a făcut om. Voi alergați numai pentru cele din viața aceasta, dar vine Domnul și vă întreabă de faptele vieții veșnice, care moștenesc împreună cu omul veacul ce va să fie, și nu aveți învățători curați care să vă dea pășunea vieții cea de sus, și voi rătăciți în moarte, fii ai oamenilor. Iată minunea pe care o fac eu peste voi: strig la voi să vă pocăiți, căci cu dulceața pe care o găsiți voi în păcate, nu rămâneți, dar cu plata păcatelor rămâneți, și este grea. Pocăiți-vă, că împărăția cerurilor e cea mai dulce comoară, și o găsiți în voi, fiindcă locul ei, de la începutul lumii a fost să fie în om. Omul cel de la început, cu care s-a început neamul omenesc, a închis în el ușa împărăției cerurilor, dar eu vă spun să vă deschideți inima și să găsiți în ea pe Dumnezeu, Care așteaptă să-I dați viață în voi și să nu-L țineți necunoscut în voi. Bate Domnul din afara voastră cu cuvântul ca să auziți înăuntrul vostru și să-I deschideți dinăuntru și nu din afară, căci descuiatul cel pe din afară este cu foc, și focul usturăpeste trup și peste suflet, dar descuiatul cel pe dinăuntru este Duhul Sfânt Mângâietorul, dacă-L veți trezi în voi la vestea pocăinței, căci eu, Ioan Botezătorul, vă strig acum așa cum strigam acum două mii de ani la Iordan: pocăiți-vă, că s-a apropiat de voi împărăția cerurilor! Intrați în ea și în faptele ei, ca să vă găsească Domnul așa, și ca să vă dea Duh Sfânt și nu foc. Vă strigă Domnul din grădinița cuvântului Său din România, țara strălucirii venirii Lui cuvânt peste pământ după două mii de ani. Vă strig și eu de lângă El, că lângă El sunt, și îmi fac lucrarea cea înaintemergătoare vestindu-vă vouă pe Mielul lui Dumnezeu, Care vine să-Și cerceteze via, și vai, dacă va găsi în ea aguridă, căci ea nu este bună la nimic, iar Domnul voiește să facă vin nou, vin cu gust bun, și să pună pe pământ masa nunții Lui, pâine și vin. Amin.

O, fii ai oamenilor, duhurile rele sunt toate pe pământ și lucrează prin oameni ca să nimicească împărăția lui Dumnezeu din om. Uitați-vă în poruncile lui Dumnezeu și veți găsi în ele să-L iubiți pe El și să faceți faptele iubirii de Dumnezeu, care sunt scrise în poruncile vieții. Duhurile rele sunt rele și vă trag în prăpastia lor cea ademenitoare, căci vă pun acestea ochi pentru ele ca să le vedeți și să le lucrați în voi. Dar vin eu și vă spun că vine Domnul și va pedepsi pe duhul rău din om cu tot cu casa sa, căci omul este casă ori pentru Dumnezeu, ori pentru diavolul, iar omul care nu face voia lui Dumnezeu, este fiu al diavolului. Minunea pe care eu o fac peste voi este că vă îndemn la pocăință și la viață fără de moarte apoi, ca să vă găsească Domnul veghind ziua și noaptea pentru faptele vieții veșnice în voi, iar acestea încep în voi cu credința care poate să vă facă fii ai lui Dumnezeu și să vă dea fața și cămașă de sărbătoare înaintea Lui, căci El vine cu strălucirea Sa pe pământ, iar cei ce vor fi asemenea Lui cu viața și cu duhul, vor străluci ca El. Amin.

Minuni eu n-am făcut ca alți sfinți, dar am făcut minunea arătării Domnului la Iordan, că după ce L-am botezat cu apă, s-au deschis cerurile și a venit glasul Tatălui peste Fiul, mărturisindu-L Cel întru Care El binevoiește, și a venit Duhul Sfânt ca porumbelul și a stat peste Domnul. Această minune s-a săvârșit la Iordan, iar eu am fost martorul ei, căci L-am atins pe Domnul și L-am botezat ca pe un om, ca să rămână apoi peste om botezul cu apă, care mărturisește botezul cu Duhul Sfânt, precum Duhul Sfânt mărturisește botezul cu apă. Amin.

O, fii ai oamenilor, botezul este taină din ceruri. Dar unde mai este această taină întreagă în bisericile lumii? Unde este Duhul Sfânt, Care trebuie să lucreze în biserici cu puterea și cu lucrarea Lui cea din cer peste cel ce se botează și peste martorii lui? Credința în Dumnezeu aduce iubire de Dumnezeu în om și veghe și faptă de Duh Sfânt pe pământ. Moare om de la om și nu mai este învățător pentru pocăință pe pământ și nu mai este botezător peste om, căci preotul care botează trebuie să fie apostol de Duh Sfânt, iar altfel botezul rămâne obicei fără de lucrare din cer, de vreme ce toți cei ce botează și toți cei botezați fac faptele diavolului și nu ale lui Dumnezeu, căci cei ce nu urmează pe Domnul, urmează pe diavolul.

Pe pământ e iadul și faptele lui, iar voi, fii ai oamenilor, lucrați această lucrare, dar eu vă spun că vine Domnul și va strica toată lucrarea diavolului și a slujitorilor lui, și nimeni nu vă va acoperi pe voi în ziua aceea, și veți plânge plâns zadarnic și nu veți mai putea păcătui de groaza ce va fi, și nu veți mai putea muri, căci va fi plata cea pentru fapte, după cum este scris: *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, și va da fiecăruia după cum este fapta sa».* Amin.

Vă dau duh de pocăință prin cuvântul meu de peste voi, fii ai oamenilor. Luați acest duh în voi, că eu am fost sfânt cu viața și cu duhul în toată vremea mea de pe pământ, și tot am stat în duhul pocăinței, căci această lucrare am avut de așezat peste om pe pământ, și orice învățător are peste el învățătura pe care o împarte. I-am mustrat pe regi și pe oamenii de vază ca să-i doară și să le vădesc drumul lor spre pierzare, și ei să-l vadă și s-o ia pe calea pocăinței, care este calea vieții. Și dacă i-am mustrat numindu-i cu lucrarea pe care o fac ei, asta înseamnă că am arătat lucrarea pe care o aveam eu peste mine, căci stăteam cu mare fior de duh înaintea Domnului și îmi era tare milă de El, că era sărac de om, în timp ce duhul acestei lumi, care trece odată cu cei înghițiți de ea, era și este bogat de atâta mulțime de suflete. Îmi este tare milă și acum de Domnul slavei și vreau să vă dau Lui prin duhul pocăinței, dacă voi îl veți lua în voi, căci pocăința aduce apoi pe Duhul Sfânt peste voi, și veți crede că Domnul vine și că a și venit când stați sub glasul Lui ca să-I împliniți cuvântul cu care vă strigă acum din mijlocul țării Lui de venire și îl cheamă acasă pe om. Amin.

Te dau fiilor oamenilor, Doamne, căci eu Te mărturisesc din cele ce nu se văd că Tu pleci cerurile și vii pe pământ, și duhurile sfinților mărturisesc din Tine venirea Ta și împărăția Ta cu oamenii care se fac sfinți, fiindcă sfinții vor împărăți pe pământ, precum este scris în Scripturi. Amin. Te rog, deschide-le ochii, deschide-le inima și dă-le darul credin-

ţei şi dă-le iubire din cer fiilor oamenilor şi fă-i pe ei înviaţi din moartea cea de la păcate şi cuprinde-i în lucrarea Duhului Sfânt, care să mărturisească mereu credinţa lor în Tine, Doamne. Învaţă-l pe om credinţa în Tine şi puterea ei, că eu l-am îndemnat la pocăinţă spre iertarea păcatelor lor, dar ajută-le înţelepciunea cu care să-şi vadă păcatele şi să le arunce în focul pocăinţei şi să scape de sarcini, şi apoi să vadă calea cea dulce a mântuirii şi a venirii Tale cu bucuria cea veşnică pe pământ, şi apoi să-i faci veşnici şi părtaşi ai bucuriei şi nu ai durerilor, Doamne. Amin, amin, amin.

— O, botezătorul Meu, Eu n-am venit să pierd lumea, ci am venit s-o mântuiesc, şi am cu venirea Mea botezul cu Duhul Sfânt şi cu foc, şi pe mulţi îi voi mântui prin Duhul Sfânt şi, iarăşi, pe mulţi, pe mulţi îi voi mântui ca prin foc, că nu vor să se întoarcă de bunăvoie, iar Eu voiesc, şi de aceea îi mân spre voia cea care-i va curăţi pe ei fără voia lor, căci sunt Cel milos şi vreau să-l scot pe om din căderea lui din rai. Amin.

Iar voi, fii ai venirii Mele, râvniţi la darurile duhovniceşti şi mai ales râvniţi să prorociţi, căci duhul pocăinţei din voi aduce peste voi pe Duhul Sfânt, duhul proorociei, prin care lumea iarăşi se va face şi nouă va fi. Amin. Împărăţiţi pe pământ iubind pe cele ale împărăţiei Mele. Căutaţi această dragoste în voi şi lucraţi cu strălucirea Mea între oameni, că alegerea voastră a fost ca să Mă faceţi pe Mine cunoscut oamenilor, iar ziua Mea din voi să strălucească, fiilor, şi Eu am grijă de toate cele ce se vor adăuga vouă când voi căutaţi să fiţi împărăţie a Mea. Cartea Vieţii Mele cu voi să vă cuprindă în ea, plini fiind de Duhul Sfânt Mângâietorul şi de lucrarea Lui peste pământ. Căutaţi această dragoste în voi şi lucraţi cu călăuză, fiindcă aveţi pildă pe Israel, care dacă a lucrat ca el şi nu după călăuza pe care i-o dădusem Eu, a pierit cu tot numărul lui, în timp ce el se credea al Meu.

O, fiilor din porţi, luaţi mereu cuvântul cărţii Mele cu voi şi desfaceţi-i aluatul ca să crească frământătura, ca să crească poporul celor mântuiţi care vor învăţa să creadă prin duhul pocăinţei şi prin duhul proorociei, iar altfel de lucrare nici să se pomenească la voi, căci sunteţi fiii slavei Mele şi v-am dat să-Mi călăuziţi de lângă Mine poporul şi nu de lângă el, căci Eu sunt Dumnezeul lui şi îl iubesc şi vreau să Mă iubească plin de înfiorare poporul Meu. Amin.

O, fiilor din porţi, aşezaţi-vă învăţători de Duh Sfânt peste cei ce sunt la şcoala vieţii şi puneţi-le note, fiilor, că Eu voi căuta să le văd nota şi să le-o găsesc pusă, şi să ia râvnă pentru notă de mântuire şi pentru lucrare mântuitoare ca şi a voastră peste ei şi peste cei peste care veţi lucra cu ei, căci trebuie lucrat cu ucenici, fiilor ucenici. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2004

Duminica vameşului şi a fariseului

Biserica are ca lucrare rugăciunea. Făcătorii de pace sunt cei care îl despart pe om de păcat. Cei sfinţi se curăţă unii pe alţii de greşale. Mustrarea înseamnă iubire.

Lucrarea cuvântului Meu de peste pământ este cea mai mare zi din toate zilele care sunt cu omul, iar ea trebuie să-l zguduie pe om, căci Domnul vorbeşte peste toate câte sunt în cer sus şi pe pământ jos. Amin. Scris este: *«Sună, oare, trâmbiţa peste cetate fără ca poporul să nu se înspăimânte? Dacă leul mugeşte, cine nu se va înspăimânta? Şi dacă Domnul grăieşte, cine nu va auzi, cine nu va vesti? Nimic nu face Domnul fără să descopere taina Sa proorocilor, slujitori ai Săi».* Amin.

O, copii care străjuiţi în calea venirii Mele, sunaţi peste pământ vestea cuvântului Meu şi daţi de ştire că duhul pocăinţei şi duhul proorociei stau alături cu duhul rugăciunii, căci dacă Domnul grăieşte, cine nu va prooroci, cine nu va rosti cuvânt?

Eu, cât am stat pe pământ, orice lucrare am lucrat-o prin cuvânt rostit, ca s-o înfăptuiesc apoi. Am cerut mai întâi prin rugăciune la Tatăl şi prin mulţumire la Tatăl, şi apoi am lucrat, căci cei care cer, trebuie să fie mulţumitori, fiindcă nu este frumos să ceri ca să primeşti, şi să nu mulţumeşti apoi pentru cele ce vei primi.

Biserica, e taină mare acest cuvânt. E înfricoşătoare lucrarea cuvântului, căci aceasta înseamnă biserică, iar biserica are ca lucrare rugăciunea, fiilor. Nu la număr trebuie să se adune cei ce se adună bisericeşte, ci la rugăciune trebuie să se adune ca să fie, căci altfel nu sunt în biserică cei ce se adună ca să simtă greul pentru care ei cer de la Dumnezeu. Să nu se laude omul care primeşte de la Mine după ce se roagă, ci să fie mulţumitor şi până primeşte şi după ce primeşte, că altfel omul este fariseu şi se foloseşte de Dumnezeu pentru sine, nu pentru Mine.

Vameşul şi fariseul, cei doi care au venit în casa rugăciunii, aceasta e pildă vie, rostită de gura Mea ca să-l învăţ pe om prin ea. Duhul de fariseu uită mereu porunca cea prin care omul poate să intre la Dumnezeu când se roagă, iar porunca aceasta este să iubeşti ca pe tine însuţi pe fratele tău, şi toate în Dumnezeu, pe Care-L iubeşti cu toată inima, cu tot cugetul şi cu toată virtutea ta. Amin. Fariseul Îmi mulţumea că nu este ca vameşul sau ca toţi ceilalţi oameni care fac nedreptate, răpire, desfrâu, şi că el posteşte şi dă zeciuială din câştigul său, iar vameşul, cu capul aplecat, se ruga cu durere pentru miluire de la Mine împotriva păcatelor sale.

E fariseu omul care rosteşte cuvinte de credinţă sau de rugăciune fără să creadă sau fără să se roage. O mulţime de oameni şi de biserici de oameni se adună şi spun de fiecare dată că Eu pentru ei şi pentru mântuirea lor M-am coborât din cer, întrupat în Fecioară, de la Duhul Sfânt, de M-am făcut Om, ca să Mă răstignesc apoi, şi să înviez din moartea de pe cruce şi să Mă sui la Tatăl ca iarăşi să vin să judec pe vii şi pe morţi, şi apoi să fiu nesfârşit cu împărăţia Mea pe pământ. Şi mai zic cei ce se adună bisericeşte că-şi mărturisesc păcatele ca un botez peste ei, şi că apoi aşteaptă învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Mă uit la aceştia că sunt la număr, dar la pocăinţă şi la proorocie şi la rugăciune nu sunt aceştia, ci ştiu ceea ce spun doar pe dinafară de duhul lor şi numai atât, şi sunt adunaţi la număr, dar nu şi la rugăciune.

O, poporul Meu cu care Eu grăiesc în zilele Mele de apoi, cei ce au căutat să ştie vremea sfinţilor şi trăirile lor, aceia nu pot să nu creadă în Dumnezeu şi în puterea Lui prin omul care prooroceşte şi se roagă mulţumitor şi iubeşte împlinind iubirea Mea în el. Fariseului i s-a socotit mândrie rugăciunea lui de mulţumire, iar vameşului i s-a socotit pocăinţă şi botez spre iertarea păcatelor lui. Mândria este desfrânare, căci cine nu iubeşte pe Domnul şi nu pe sine prin tot ceea ce face şi simte şi împarte, acela face desfrânare prin tot ceea ce face, aşa cum Eu v-am învăţat pe voi să-i spuneţi poporului cuvântului Meu, copii care învăţaţi de la Mine ca să daţi apoi în părţi învăţătura Mea. Mânia cea pentru sine este desfrânare în trupul omului, căci omul nu Mă are pe Mine de Dumnezeu când face aşa, şi scris este: *«Orice păcat pe care*

îl face omul, este în afară de trup, dar cine se dedă desfrânării, păcătuieşte în însuşi trupul său».

Cel ce iubeşte mândria, acela nu este făcător de pace între el şi Dumnezeu, căci cel ce face pace, nu poate face pace mai multă ca pacea cea din faptele sale între el şi Dumnezeu, între el şi aproapele său, iar altfel de pace este iubire de sine şi nu este în folosul lui Dumnezeu. Dacă omul este adevărat în rugăciune când Îmi spune să-i iert păcatele aşa cum şi el îl iartă pe cel ce-i greşeşte lui, apoi tot la fel de adevărat sunt şi Eu în ceea ce-Mi spune el prin ceea ce l-am învăţat Eu să spună în rugăciunea lui, şi aşa este cu toată rugăciunea pe care omul o aşează înaintea lui Dumnezeu. Făcătorii de pace nu sunt cei ce fac pace între om şi om, că aceasta o fac faptele omului, ci sunt cei ce-l dezbară pe om de faptele care-l despart de Mine, iar Eu sunt Cel ce-l rabd îndelung pe om, ca să-l aştept pentru pocăinţă, şi e rău să fie omul încăpăţânat pentru pocăinţa lui care-i descuie uşa spre Mine, aşa cum vameşul cu plânsul lui amar M-a milostivit şi i-am deschis, pe când fariseul, căruia am dat să-i deschid, şi-a închis singur uşa spre Mine judecându-l pe cel păcătos care se ruga să-l iert de cele ce el a făcut pe pământ.

O, poporul Meu, e taină mare cuvântul biserică. Această taină înseamnă rugăciune, înseamnă pocăinţă, înseamnă proorocie în Duhul şi împlinire, fiule. O, Mă uit mereu, mereu peste tine, căci ochiul Meu cel veghetor te aşteaptă precum aşteaptă morţii învierea, şi Eu Mă uit mereu, mereu peste tine ca să împlineşti tu această Scriptură a Duhului Sfânt Care iese din gura Mea. Eu o împlinesc, căci glasul Meu curge din Mine precum am proorocit că voi lucra, iar morţii îl aud şi aşteaptă glasul tău şi lucrul tău proorocesc care să-i scoale pe ei. Amin.

O, poporul Meu, să nu fii fariseu, ci să fii plăcut lui Dumnezeu şi aproapelui tău prin tot ceea ce eşti şi faci, căci cine caută să-şi placă lui însuşi, acela rămâne în faptele sale, nu în faptele Mele, iar Eu am spus prin cuvintele Mele de atunci şi de acum: *«Rămâneţi în iubirea Mea».* Caută viaţă cu învăţător, fiule, că asta înseamnă această Scriptură, fiindcă învăţătorul îţi pune mereu în faţă cuvintele vieţii, iar viaţa ta să însemne iubirea Mea. Amin.

O, poporul Meu, tu să nu rămâi în iubirea ta, ci să rămâi în iubirea Mea, că tu trebuie să ştii ce este rugăciunea ta şi de unde îşi are ea puterea şi ce este viaţa ta şi de unde îşi are ea iubirea. Vorbirea ta cu cei ce Mă poartă pe Mine în mijlocul tău şi spre tine trebuie să fie vorbire de Duh Sfânt, că dacă nu faci aşa, duhul rău dă să te scrie cu greşeală asupra Duhului Sfânt, Care este din Mine în cei ce te poartă pe tine spre Mine, şi pe Mine spre tine, şi din care El lucrează peste biserica ta, peste adunarea ta. Altfel biserica nu are viaţă de Duh Sfânt, ci are altceva care nu înseamnă duh de viaţă, duh de biserică. Am spus prin cei învăţători de la Mine peste tine că omul trebuie să-I zâmbească numai lui Dumnezeu, nu şi omului; că omul trebuie să-I fie bucurie numai lui Dumnezeu, şi numai atunci bucurie omului care se îndumnezeieşte din această bucurie. Amin.

Frăţia cea cu folos pentru Mine trebuie să se vadă în rugăciunea cea împlinită. Când rugăciunea rămâne neîmplinită, când fraţii uniţi în cereri nu primesc împlinirea cererilor lor, asta înseamnă că nu au fost uniţi în rugăciune. Este scris în psalmi despre cei ce stau în casa Domnului, în curţile Domnului, slugile Domnului să binecuvinteze pe Domnul, şi noaptea să ridice mâinile lor spre cele sfinte, iar Domnul, Cel ce a făcut cerul şi pământul, Domnul din Sion îi va binecuvânta pe ei. Amin.

O, fiilor învăţaţi din izvorul cuvântului Meu, întinderea mâinilor spre Dumnezeu este îmbrăţişarea cu Dumnezeu a omului rugător, căci el atunci este atent la unirea Mea cu el, şi este chiar unirea, că inima se roagă, şi ea face mâinile să se ridice. Asemenea este şi cu întinderea mâinilor frate spre frate în numele Meu pentru iertare, pentru împăcare, pentru iubire din cer între frate şi frate şi pentru pacea Mea între fraţi.

O, fiilor, dacă în vremi sau în lipsuri grele numai unul lipseşte de la cererea cea spre Mine, aceea nu se împlineşte chiar măcar pentru unul care face altceva decât rugăciunea cea care cere pentru biserică. Moise când şi-a ales pentru Mine din popor pentru duhul proorociei, s-a văzut puterea duhului lui şi peste cei care nu erau acolo, căci s-a coborât duhul lui peste cei numiţi, acolo unde erau ei. O, nu la număr, nu la locul de strângere, ci la rugăciune să fiţi găsiţi una, fiilor. Când preotul Mă poartă pe Mine pe mâini, iar în el nu, aceasta este pentru Mine o mai mare durere ca aceea de pe Golgota, unde am suferit pentru depărtarea omului de Mine. Acolo însă erau atâtea inimi care Mă purtau în ele aşa cum Mă poartă un preot care este pe Golgota când Mă are pe mâini conducându-Mă cu durerea din el pe drumul crucii, plângând pentru Mine, Cel părăsit de inima omului nepăsător de Dumnezeu, Care ţine cerul şi pământul prin iubirea Lui pentru om.

O, fiilor care sunteţi puşi de Mine călăuză pentru poporul Meu, spuneţi fiilor lui Israel că una este să facă omul minuni cu Dumnezeu, şi alta e să facă duhul rău minuni prin om, căci viaţa fără Dumnezeu face din om, diavol, şi omul se face fariseu lângă Dumnezeu. Spuneţi fiilor lui Israel să nu se laude în ei că fac rugăciune, că postesc, că împlinesc legile Mele, ci să se laude lăudându-Mă Eu în ei, şi să întindă mâinile la Mine ca să Mă dau lor cu viaţa Mea în ei. Amin.

Mă uit în bisericile lumii cum preotul nu înţelege ce este el, când creştinul nu înţelege ce este el, şi cât trebuie aceştia să nu uite cu cine stă pe mâini când inima nu dovedeşte acelaşi lucru, sau pe cine ia el în trupul lui când fapta lui nu dovedeşte apoi pe Dumnezeu cu el. O, fiilor călăuzitori, Eu sunt Cel minunat întru şi între sfinţi, şi de aceea vin şi vă spun să învăţaţi poporul şi pe slugile Mele să spună când se roagă, să spună de Domnul, Cel ce este minunat întru şi între sfinţi, căci în cel ce este Domnul minunat, acela este om sfânt şi minunat. Amin.

Ierusalime, vreau să aud din mijlocul tău cuvânt întreg, ca să fii tu întreg şi sfânt şi dator, fiule. Vreau să spui tu aşa: *„Mântuieşte-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cela ce eşti minunat întru şi între sfinţi, aliluia, aliluia, aliluia, miluieşte-ne".* Amin.

O, poporul Meu, nu sunt bune cele ascunse, orice ar însemna ele, ci sunt bune dacă sunt mărturisite. Cele nemărturisite aduc lene în virtuţi şi în înfocare după cer şi după împliniri din cer, iar acestea trebuie primite şi împlinite cu blândeţe şi cu umilinţă, aşa cum lucram Eu înaintea Tatălui ca Fiu iubitor şi ascultător. Amin.

O, fiilor care călăuziţi pe poporul Meu, călăuza este cea pusă de Dumnezeu, şi vai ei dacă se rupe corabia cu cei din ea! Dar Eu, Domnul, ca un bun ce sunt, ştiu şi văd că numai greu e de călăuză de la cei ce le place să călăuzească şi nu pot din pricina că este călăuză pusă de Domnul. De călăuză e greu pentru că e călăuză şi e neprimită din această pricină, fiindcă aşa este pe pământ. Dar poporul Meu trebuie să fie cer pe pământ şi nu pământ, şi trebuie să ştie ce înseamnă taina Mea cu omul pe pământ. O, e greu de călăuză, dar de cei călăuziţi e cel mai uşor dacă se lasă călăuziţi, dacă se lasă,

fiilor. Iată, trebuie călăuză ca să nu încapă nepăsare pentru cele de sus din cer, şi pentru cele de jos de pe pământ, căci dacă zice creştinul că slujeşte cu mâna pentru mersul celor ce sunt pentru Dumnezeu, Eu, Domnul, îi spun lui că nu cu mâna se slujeşte pentru cele de sus, ci cu duhul şi cu unirea în Hristos între fraţi şi în lucrul Duhului Sfânt în vremea oricărui lucru cu mâna, iar altfel lucrul cu mâna este pentru trup dacă nu se face duh cel ce lucrează lucru cu mâna. Lenea pentru lucrul cu mâna se vede în lenea pentru lucrul cu duhul, căci dacă cel ce greşeşte se supără de la cel ce îi arată greşeala, atunci lucrul lui cu mâna este pentru trup, de vreme ce el nu se face duh din trup.

Pe pământul celor păcătoşi cel ce greşeşte se bucură pentru greşeala altuia, şi cu ea îşi acoperă greşalele lui, şi chiar dacă nu se bucură, măcar face şi el tot aşa greşale, fie din răzbunare, fie din slăbiciunea de a greşi, iar unul ca acesta uită că nu se aseamănă între ele nici faptele, nici greşalele între om şi om. Dar pe pământul celor sfinţi cei ce greşesc sunt ajutaţi spre pocăinţă de cei ce stau îngenuncheaţi pentru ca să meargă mulţi pe picioare în urma lor şi înaintea lor. Amin.

O, fiilor înţelepţi care mergeţi în genunchi pentru viaţa multora! Cine merge în picioare nu poate merge în genunchi, şi de aceea merge în picioare, iar cel ce merge îngenuncheat merge aşa pentru ca să poată merge mulţi pe picioare. O, numai în genunchi trebuie să mergem dacă vrem să-l învăţăm pe om să meargă pe picioare. O, numai în genunchi e de mers, dar nu pentru asta trebuie să plângem, fiilor călăuzitori, căci aşa şi nu altfel l-am făcut Eu pe om. Nu ştie nimeni în afară de Tatăl că Eu plângând l-am făcut pe om, şi îngenuncheat am lucrat această plămădire a trupului omului şi a duhului lui apoi, iar acum, la sfârşit de timp, iarăşi M-a trimis Tatăl să-l fac pe om şi Mi-a zis: *«Du-Te, Fiule, după omul ieşit din omul cel zidit de mâna Ta, du-Te şi învaţă-l pe om taina cea dulce a suferinţei şi nu fericirea, Fiule! Du-Te, Fiule, du-Te, că fericirea îl face pe om să Ne uite, Tată. Du-Te, şi să Te întorci cu omul pe umeri, că mult Te-ai aplecat Tu spre om, şi ai zis ca el ca să zică şi el ca Tine».*

O, aşa Îmi zice Mie Tatăl de câte ori vin cuvânt pe pământ la tine, poporul Meu, şi voiesc să găsească omul de la tine învăţătura Mea şi voiesc ca tu să fii popor de ucenici ai cuvântului Meu şi să nu te bucuri de tot ce faci tu pentru tine sau pentru Mine, ci să te bucuri de tot ce pot să fac Eu prin tine, că Eu ţi-am spus că morţii aşteaptă de la tine împlinirea Scripturii învierii lor la glasul cuvântului Meu de peste tine şi la glasul tău care să semene cu glasul Meu, şi ca să Mă cunoască pe Mine în tine morţii şi viii că sunt Dumnezeul Cel adevărat, Care lucrează sămânţă din sămânţă, viaţă din viaţă luată din Mine, poporul Meu, şi înviere din învierea Mea, căci Eu am făcut învierea. Amin, amin, amin.

Iar celor vii cu trupul Eu, Domnul, le spun aşa: cine vrea să scape de păcatul cel din el şi de diavol, apoi acela să nu judece pe nedrept pe aproapele său şi pe Dumnezeu, şi apoi el va învia pentru veci de veci, căci vai omului care-şi ascunde vina prin pedepsirea altuia!

O, copii călăuzitori din partea Mea, dacă i se pare omului că Eu zic ca el ca să nu-l slăbesc pe omul cel din el, el să nu-şi spună că nu-l ştie Dumnezeu, că nu-l vede, că nu aude Dumnezeu, fiindcă Eu dacă fac aşa, fac aşa ca să Mă feresc de vina cea din om, dar Mă apropii de om după ce el îşi lasă scoasă la lumină vina sa cea ţinută în el de întunericul din el, de el, de judecata lui cea împotriva aproapelui lui, căci mândria omului cea împotriva altui om îi face duhului rău casă în om şi pat de desfrânare în om, fiindcă cel ce nu este un duh cu Mine, are alt dumnezeu, care este un trup cu el, precum este scris în Scripturi.

O, Ierusalime, nimic nu-l face pe om mai mult ca învăţătura Mea cea îmbietoare sau cea mustrătoare. Mustrarea este iubire, şi cine fuge de această iubire, fuge de lucrarea cea făcătoare de viaţă veşnică în el şi pentru el pe vecii viaţă. Amin.

Iarăşi şi iarăşi vă spun: puneţi note celor ce stau la şcoala facerii, copii făcători din partea Mea peste cei ce se aşează cu ei înşişi înaintea voastră pentru ca să-i aşezaţi voi înaintea Mea, şi pe Mine înaintea lor cu taina vieţii Mele în om. Poporul Meu să fie adevărat, iar adevărul acesta Îmi va da Mie înapoi cerul şi pământul, pe care omul cel ieşit din om Mi le-a luat vreme de şapte veacuri, fiilor împărţitori de veacul ce va să fie şi de viaţa lui pe pământ. Rugăciunea poporului sfânt să fie duh de pocăinţă, duh de proorocie şi de împlinire, şi apoi ea să fie învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin.

Mă uit cu voi peste popor, Mă uit cu voi din cer şi de pe pământ, Mă uit cu voi cu trupul şi cu duhul peste poporul cuvântului Meu. O, să se uite şi el spre voi şi să vadă, şi să vă vadă că-l vedeţi şi că-l văd, şi să Mă vadă văzând cu ochii deschişi şi nu ca prin vis să Mă vadă, căci Eu îl privesc mereu, mereu şi vreau să-l văd că este cel ce veghează cu multă şi minunată minte, căci Eu, Domnul, am spus că în zadar ar avea veghe dacă nu ar avea minte poporul Meu. Amin.

Acum, cu duh mulţumitor Mă odihnesc în voi, că am putut să punem duhul învăţăturii peste Ierusalim, fiilor împărţitori de cuvânt sfânt. Acum, fiilor, să aşteptăm îngenuncheaţi în faţa Tatălui şi în faţa poporului, aşteptăm mers în picioare, mers de Duh Sfânt, căci Eu v-am spus vouă că numai în genunchi trebuie să mergem dacă vrem să-l învăţăm pe om să meargă.

O, numai în genunchi e de mers, fiilor călăuzitori, căci Eu îngenuncheat şi plângând l-am făcut pe om la început, iar acum, la sfârşit, tot aşa este lucrul facerii omului, tot în genunchi şi tot plângând trebuie să lucrăm Noi şi cu voi, Noi, cei ce lucrăm facerea omului şi cerul cel nou şi pământul cel nou pentru om; tot în genunchi, tot suspinând şi tot plângând, ca din om să-l facem pe om. Amin, amin, amin.

19 ianuarie/1 februarie 2004

Duminica fiului risipitor

Nu e bine să-şi facă omul însuşi minte a sa. Numai cu voia omului coboară Domnul cu lucrare mântuitoare pe pământ.

Cu gândul şi cu dorul îndurerat Mă aşez în cei ce Mă poartă cuvânt între cer şi pământ. Le întăresc puterea sufletului, îi umplu de Duhul Meu Cel cuvântător şi le încălduresc inimioarele înfrigurate de apăsări fel de fel, de zdrobiri fel de fel, şi Îmi fac cu ei cale pentru cuvântul Meu care vine şi se întoarce în cuvântul Scripturilor cele despre pilda fiului risipitor, ca să-i fac pe cei ce aud tălmăcirea cuvintelor Mele de atunci să le şi înţeleagă aşa cum Eu le ştiu cum sunt şi ce vor ele să spună omului. Amin.

Am grăit atunci despre omul cu doi fii, dintre care cel mai tânăr l-a pus pe tatăl său să împartă averea, iar partea lui să i-o dea, că lui îi era dor de desfrânare, dor de ducă, nu de casă, nu de tată, căci era tânăr şi cu mintea neîncercată, şi nu se gândea cu ea peste toată viaţa lui şi, smulgându-se din ră-

dăcină, s-a dus printre străini şi s-a pierdut risipindu-şi viaţa şi partea ce şi-o avea în casa tatălui său.

Cel tânăr nu are minte, căci minţii îi trebuie timp să se facă, sau îi trebuie viaţă să se facă, sau făcător să se facă, fiindcă nu e bine să se facă de omul însuşi mintea omului. Eu, Domnul, pe om nu-l voiesc decât cu voia lui, căci Eu fără dragostea Mea în om nu pot cu omul, nu vreau cu omul chiar dacă el ar avea dragoste de a lui pentru Mine. Dacă însă el se dă Mie ca să-i fac minte şi cu ea să Mă ştie şi să Mă creadă şi să Mă urmeze, atunci Eu pot cu el, căci poate el cu Mine. Amin.

Omul după ce îl părăseşte puterea şi tinereţea de care nu se teme, el simte sleială ca un om înfometat şi caută atunci să-şi întărească mintea, şi apoi viaţa şubrezită, căci neajunsurile îi dau omului minte, şi caută după ajutor omul, şi caută la om dacă s-a risipit printre oameni. Omul însă nu-l poate ajuta pe om, pe omul care nu L-a iubit pe Dumnezeu, şi face cu el după faptele lui, a căror plată vine de la Dumnezeu, căci judecata sau mântuirea la Dumnezeu şi le strânge omul, nu pe pământ. Pe pământ omul îşi strânge vânt, căci toate cele de pe pământ sunt vânt, sunt pleavă luată de vânt, iar plata pentru ceea ce face, el nu ştie unde se strânge decât atunci când dă de ea văzând-o peste el.

Iată, Ierusalime de azi, Eu, Domnul, grăiesc azi cu tine şi îţi spun că de cincizeci de ani grăiesc peste un popor, şi, iarăşi, peste altul de după el, iar cine n-a stat cu Mine, ci a stat risipit în plăceri, şi apoi în grijile cele de la ele moştenite, acela a ajuns acum vremea foametei, şi pe pământ nu găseşte pe nimeni de care să se lipească pentru ajutor, pentru salvare, căci omul nu-l poate ajuta pe omul care nu L-a iubit pe Dumnezeu.

Cine poate să-Mi scoată Mie ochii pentru cei ce nu au stat cu Mine ca să le fiu Tată şi să Mă aibă de avere şi de minte a lor? Ei pot să-Mi facă ochi scoşi, ei Mă pot scoate dator după ce şi-au luat din mâna Mea viaţa şi s-au aşezat peste ea cu plăcerile lor, şi apoi cu grijile cele de după ele. Dacă ei şi-au pus nădejdea în ei şi dacă au greşit că au făcut aşa, dacă ei şi-au pus nădejdea în omul vopsit pe dinafară cu cele ce seamănă cu ale Mele, dacă ei s-au voit, fără să ştie ce vor, păzitori de porci, de oameni fără Dumnezeu pe pământ, dacă nici de roşcovele porcilor nu au parte acum, după ce s-au jucat de-a plecatul de lângă Mine, după ce Eu le-am spus să nu se joace, că vor plânge şi nimeni nu le va mai deschide ca şi în vremea lui Noe, de ce, oare, se ridică acum la judecată cu Mine şi cu cei mici care au rămas cu Mine şi cu numele Meu peste ei, cu numele Meu cel nou, care se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu Făcătorul? Eu din cuvânt îl fac pe omul cel nou, după cum şi lucrez, venind cuvânt de facere a omului pe pământ. Dacă ei nu au voit să aibă minte luată din cuvântul Meu care umbla după ei pe când ar fi putut ei să Mă ajute, de ce se mai scoală acum să Mă judece? O, de ce nu fac măcar ce a făcut fiul cel risipitor de avere şi de viaţă, şi care venindu-şi în sine şi-a zis: *«Mă voi scula spre tatăl meu, de la care argaţii lui mănâncă pâine, şi îi voi spune:* „Am greşit, tată, cerului şi ţie, şi nu am vrednicia de fiu al tău, dar primeşte-mă ca pe un argat!“*»*, şi dacă s-a pocăit aşa, s-a dus apoi să-i cadă tatălui înainte. Atunci, tatăl său, departe încă fiind el, l-a văzut şi s-a umplut de pocăinţa lui şi, ieşindu-i înainte, l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat, căci fiul se umilise şi şi-a mărturisit greşeala, iar tatăl a spus argaţilor să-i aducă haina lui, să-i aducă de încălţat şi să-i pună inel, şi apoi, junghiind viţelul cel îngrăşat, să mănânce veselindu-se de pocăinţa lui care l-a întors spre tatăl său, de la care el auzise: *«Acest fiu al meu, mort era şi a înviat, pierdut era şi s-a aflat»*; s-a aflat pe sine şi s-a pocăit, şi tatăl s-a bucurat de pocăinţa lui, căci aşa se face îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se pocăieşte întorcându-se în rădăcina lui cea dintâi. Amin.

O, aşa le răspund Eu, Domnul, la cei ce au ascultat glasul Meu cel de cincizeci de ani venit pe pământ. De ce n-au făcut, de ce nu fac ca fiul cel a cărui pildă am spus-o Eu acum două mii de ani pentru om? O, dacă ei Îmi cer tot Mie socoteală pentru viaţa lor, Eu nu-i trimit decât în Scripturile care stau de două veacuri faţă în faţă cu omul şi îi întreb: de ce n-au luat învăţătură din ele ca să nu Mă judece pe Mine, ci să se judece pe ei, venindu-şi în fire, şi să vadă ce au făcut neascultând de glasul Meu care a umblat după ei în vremea fiecăruia din ei? Dar aceştia nu vor să se pocăiască de cârtirea lor, de depărtarea lor, ca să vină spre Mine şi să-i văd şi să Mă vadă şi nu să se vrea fii, ci argaţi să se vrea, împlinitori de împărăţie a Mea în ei să se vrea, şi să zidească la ea dacă n-au stat la vremea lor ziditori sau zidiţi de Mine ca să-Mi rămână fii. Ei însă s-au cheltuit prin sinele lor nelepădându-şi-l ca să rămână următorii Mei, şi au făcut cu paşii lor ce au voit pe pământ, şi şi-au pus nădejdea în omul vopsit cu cele ce seamănă cu Mine, iar pe Mine M-au scos din ei şi M-au lăsat străin.

Glasul Meu cel blând s-a purtat după toţi cei care M-au auzit grăind peste ei şi le-a făcut strigarea cea din miez de noapte, dar ei deşteptându-se s-au trezit fără untdelemn în vase şi s-au dus să cumpere de la cei ce vând, de la cei ce nu le sunt părinţi, ci străini, căci fiii sunt scutiţi dacă sunt fii, şi nu cumpără, ci au.

Iată, omul nu-l poate ajuta pe om, pe omul care s-a iubit pe sine şi nu pe Dumnezeu, Care Se dă celor ce-L iubesc pe El, şi plânge omul tot înaintea Mea după miluire, şi Mă judecă dacă nu-i deschid uşa pe care el singur şi-a închis-o, şi se crede nedreptăţit chiar dacă ştie din Scripturi că Eu, Domnul, Mă îndur de cine voiesc şi de cine voieşte să se pocăiască pentru împărăţia Mea cu care vin să Mă aşez pe pământ după ce fac sfânt pământul pentru om sfânt pe el. O, cine i-a învăţat pe cei ce Mă judecă să Mă judece pentru drept de la Mine? Fiul risipitor nu a cerut nici un drept, căci el se cheltuise cu tot ce şi-a luat parte a lui. El s-a rugat să fie primit ca un argat, şi nu l-a judecat pe tatăl său, şi nu l-a vorbit de rău pe cel ce a rămas în casă moştenitor ascultător şi slujitor prin ascultare.

Eu, Domnul, altfel de pildă i-am învăţat pe cei ce Mă părăsesc, şi am ca martori Scripturile Mele în care nu se mai uită omul ca să înveţe ce să facă. Dar cel ce a făcut păcatul cârtirii, păcatul părăsirii de Dumnezeu, acela a orbit de tot şi nu mai vede să citească în Scripturi, şi vede din afara lor şi vede rău, iar ochiul care este rău nu lasă trupul să se vindece, să se ridice spre pocăinţă şi spre Tatăl cerurilor apoi. Pe Mine Mă doare mai mult decât pe ei, că Eu cu ochiul Meu cel văzător îi văd pe ei că nu se scoală, că nu se întorc, că nu-şi zidesc împărăţie pentru Mine în ei. Şi iată ce-i spune omului Scriptura: *«Din cuvintele tale vei fi, omule, osândit sau mântuit»*. Amin.

O, poporul Meu cel de azi al cuvântului Meu care vorbeşte peste tine şi te creşte ca să fii pentru venirea Mea! Să stai, fiule, la făcut, căci cine nu e făcut nu mai rămâne. Tatăl este Cel ce ştie să te înveţe, că tu ai văzut pe fiul cel mare al pildei acesteia cum se nedumerea de petrecerea cea pentru întoarcerea la pocăinţă a fratelui lui cel mic, care s-a cheltuit în desfrânări. Tatăl l-a învăţat şi i-a spus că el este moştenitor peste toate ale lui, dar pentru că a înviat din morţii

veacului acesta fratele lui cel mic, se cuvenea să se veselească şi nu să se întristeze tatăl, căci scris este: *«Mare bucurie se face îngerilor lui Dumnezeu când un păcătos se pocăieşte»*. Amin. Iată, mintea se învaţă, şi apoi omul are minte din Dumnezeu, Învăţătorul omului. Cel ce vrea să ia învăţătură, acela să înveţe cu umilinţă şi să înceapă cu umilinţă, căci ea este roditoare de minte, fiindcă Domnul, celor smeriţi le dă har, le dă minte, şi nimeni nu poate avea har până nu are minte cu care să lucreze har din har, învăţătură de la Dumnezeu. Amin.

Am coborât, fiilor călăuzitori din partea Mea peste poporul Meu, ca să vă învăţ cum să învăţaţi poporul despre pildele pe care Eu le-am lăsat prin Scripturi. Am coborât cuvânt la voi ca să Mă întorc cu el în cuvântul Scripturilor Mele cele de acum două mii de ani, ca să-l fac pe om să înţeleagă Scripturile aşa cum Eu le ştiu că sunt şi ce vor ele să spună omului. Voi să nu vă temeţi de cei ce cârtesc spre voi, căci voi nu sunteţi ai voştri, iar cei ce cârtesc împotriva voastră, aceia cu Mine se judecă, nu cu voi, dar faptele şi necredinţa lor Mă scot pe Mine din vină şi îi bagă pe ei, căci judecata sau mântuirea, la Mine şi le strânge omul, nu pe pământ. Pe pământ omul trebuie să-şi agonisească pocăinţă pentru împărăţia cerurilor, căci porunca lui Ioan care mergea înaintea Mea, aceasta era peste oameni: *«Pocăiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia cerurilor»*. Cine însă nu voieşte să împlinească această poruncă, acela calcă voia lui Dumnezeu în el însuşi şi nu se pocăieşte, iar Eu, Domnul, nu-l voiesc pe om decât cu voia lui, căci Eu fără dragostea Mea în om nu pot cu omul, nu vreau cu omul chiar dacă el ar avea dragoste de a lui pentru Mine. Învăţătura Mea e dulce peste om, numai să fie cel ce o ia pe ea şi s-o guste şi să-i afle dulceaţa şi s-o mărturisească, şi să se înmulţească oamenii pe pământ şi să umple pământul născându-se din învăţătura Mea cea dulce şi cu dor după om în ea.

Iar tu, Ierusalime, să Mă iubeşti cu dulce şi să te deprinzi cu învăţătura cea tâlcuitoare, căci Eu ţie mult îţi vorbesc, şi îţi dau minte ca să ai din învăţătura Mea, iar celorlalţi, câţi sunt nepocăiţi, le grăiesc în pilde, căci aşa am cuvântat că voi lucra, şi fiecare îşi va aduna la Dumnezeu, fie spre osândire, fie spre mântuire. Dar Eu am venit ca şi acum două mii de ani, ca să mântuiesc lumea, şi numai cu voia omului să fac aceasta. Amin, amin, amin.

26 ianuarie/8 februarie 2004

Sărbătoarea sfinţilor trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan

Sfânta Împărtăşanie trebuie luată numai de ucenici. Fraţii care se au în ei unii pe alţii mai mult ca pe Dumnezeu, sunt slujitori la alţi dumnezei.

Mă întăresc în porţi ca să intru cuvânt în carte şi să Mă fac duh de sărbătoare peste Ierusalim. Amin. Sunt Arhiereul Tatălui Savaot, şi Tatăl este în Mine, iar lângă Mine am în coborârea de azi ceata arhiereilor, dintre care ei sărbătoresc cereşte pe pământ cu voi pe arhiereii Vasile, Grigorie şi Ioan, cei cu harul şi cu darul lucrător prin lucrarea coborârii Mele cuvânt pe pământ la voi, copii ai Ierusalimului nou. Lucrarea lor e mare de tot prin lucrarea Mea de azi, iar lupta lor pentru lucrarea Mea e ca în cer, nu ca pe pământ, căci Eu şi cu Tatăl ştim că această lucrare este salvarea făpturii, scoaterea omului din locuinţa morţilor, şi venirea Mea apoi, ca să-şi ia toată firea, toată facerea viaţa ei cea de dinaintea morţii care s-a aşezat pe pământ prin neascultarea omului făcut de cuvântul Meu şi de mâna Mea cea lucrătoare a cuvântului Tatălui, rostit de gura Mea. Amin.

O, poporul Meu, o, fiilor mici rămaşi din lucrarea Mea cea prin trâmbiţa Mea, Verginica! Îmi amintesc de Avraam cum l-a întâmpinat Melchisedec şi i-a dat pâine şi vin, care însemna Trupul şi Sângele Fiului lui Dumnezeu, căci Melchisedec era preotul lui Dumnezeu, şi M-a purtat Avraam în pântecele lui, şi Eu am fost Acela Care S-a numit urmaşul lui, precum grăiesc Scripturile care spun despre Avraam: *«Lui şi urmaşului lui»*. Amin.

Îmi amintesc de Verginica, Îmi amintesc cum Eu M-am dat ei pâine şi vin prin arhiereii Mei cei trei, Vasile, Grigorie şi Ioan în anul 1955, după ce am pregătit-o ca să trâmbiţez prin ea mai înainte de venirea Mea cu sfinţii, şi apoi cu învierea morţilor, şi apoi cu slava cea de după acestea.

Mă las cu binecuvântare înnoită peste ieslea cuvântului Meu şi cu lucrarea cea cerească a celor trei arhierei cereşti binecuvântăm mersul înainte al mântuirii prin lucrarea cuvântului venirii Mele, iar Eu, Domnul, dau glas sfinţilor, fiindcă Eu cu sfinţii vin, după cum este scris: *«Oştirile din cer vin după El, călare pe cai albi, purtând veşminte de vison alb, curat»*. Amin, amin, amin.

— Binecuvântăm din dreapta Ta cuvânt arhieresc, Doamne Cuvinte, şi înnoim puterea întreitului jertfelnic de nou Ierusalim pe pământ, căci aşa ai binevoit Tu, ca să arzi pe acest foc păcatele făpturii şi să suni învierea, Doamne, că Tu eşti Cel de al şaptelea înger Care sună, şi apoi toate sfârşitu-s-au. Amin.

Binecuvântare de foc de Duh Sfânt înnoim prin cuvânt peste cele trei jertfelnice de foc ale Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, pământul cel nou, din mijlocul căruia Domnul rosteşte cuvântul râului vieţii ca să curgă peste pământ şi să se spele în el cei mântuiţi, cei ce se lasă de păcate ca să se nască de sus pentru viaţa veacului ce va să fie după învierea morţilor. Amin.

O, fii ai Ierusalimului, cine ştie pe pământ de ce a lăsat Domnul Trupul şi Sângele Lui prin taina preoţiei care preface pe Domnul în pâine şi vin, care preface pâinea şi vinul în Domnul Iisus Hristos, Cel răstignit şi înviat şi înălţat la Tatăl şi iarăşi venit? Domnul pentru ucenici a lăsat această taină a unirii cu El, dar pe pământ nu se înţelege ce a făcut Domnul când S-a aşezat cu ucenicii Lui ca să lase pe pământ Paştele Lui, şi apoi să aştepte iarăşi înnoirea lui, Paştele cel nou întru împărăţia Tatălui Lui, şi tot cu ucenicii Lui şi nu altfel.

Cine pe pământ mai înţelege ce înseamnă ucenic al Domnului Iisus Hristos? El a spus: *«Cine nu lasă pentru Mine tată şi mamă şi fraţi şi surori şi tot ce are şi pe el însuşi, nu poate să fie ucenicul Meu. Cel ce nu se leapădă de sine nu poate să fie ucenicul Meu»*. O, nu mai este înţeleasă această taină şi s-a stricat împlinirea ei, căci oamenii au făcut negoţ cu Domnul pentru numele lor şi şi-au făcut nume şi au înşelat toate neamurile pământului, precum este scris despre lucrarea lui antichrist şi pe care oamenii nu o înţeleg din Scripturi, fiindcă Scripturile sunt desluşite pe pământ numai de Duhul Sfânt, Care lucrează prin biserică sfântă, sobornicească şi apostolească şi care are în mijlocul ei duhul proorociei şi Trupul şi Sângele Domnului, în chip nou, adică pentru om nou, curăţit de păcat pentru ca să se facă ucenic al lui Hristos. Amin.

Trupul şi Sângele Domnului, sfânta Împărtăşanie, trebuie luată numai de ucenici, ca să se împlinească Scriptura pe

care a spus-o Domnul: *«Eu în voi, şi voi în Mine»*. Dar unde această Scriptură nu se vede împlinită aşa cum este ea spusă, atunci în zadar lucrează omul în numele acestei taine, că acolo nu sunt ucenici aşa cum a lucrat Domnul, şi sunt oameni supuşi păcatului, nelepădaţi de sine şi care fac negoţ vânzând şi cumpărând în numele Domnului şi pecetluind prin aceasta lucrarea lui antichrist care vine înaintea Domnului.

«Eu în ei, şi ei în Mine, Tată, ca să ştie lumea că Tu M-ai trimis». Aşa S-a rugat Fiul Tatălui pentru ucenicii la care El lăsase Trupul şi Sângele Lui, şi apoi S-a dus să-Şi împlinească jertfirea şi să înfăptuiască taina Paştelui, taina Mielului junghiat pentru păcatele făpturii. Aşa să fie în lucrarea Paştelui cel nou în grădiniţa cuvântului, în care Domnul lucrează întreit pentru învierea făpturii. Lucrare de ucenici să se vadă peste pământ, iar noi, cei trei arhierei care avem ungere de la Tatăl şi pe care am lăsat-o peste această lucrare de cuvânt şi cu care lucrăm acum, la sfârşit de timp, întru venirea cuvântului, binecuvântăm întreitul jertfelnic al Mielului lui Dumnezeu Care spală păcatele făpturii, iar Domnul să vadă, şi să Se vadă peste pământ din mijlocul Sfintei Sfintelor Sale de la sfârşit de timp, să Se vadă cu lucrare de ucenici, ca să ştie lumea că Tatăl L-a trimis, şi că El este, şi că al Lui este acest cuvânt, şi venirea Lui este. Amin, amin, amin.

— Iar Eu, Domnul, pecetluiesc cuvântul celor trei arhierei ai Mei cereşti şi întăresc lucrarea harurilor şi a darurilor lor peste cei trei fii unşi în grădiniţa cuvântului Meu, şi la toţi fiii Ierusalimului spun aşa: fiilor, fiilor, să Mă aveţi bogat în voi, ca să Mă puteţi da unul altuia spre zidire şi ca nici unul să nu fiţi fără lucru sfânt. Să nu vă aveţi unul pe altul în inimă mai mult decât pe Mine, ca nu cumva să vă scrie duhul rău că aveţi alt dumnezeu în afară de Mine, căruia îi slujiţi cu inima şi cu dorul din ea, că Eu oftez şi am oftat îndelung până ce să vă am, şi ca să vă am apoi fii ai Mei şi fraţi adunaţi în inima Mea din care să Mă luaţi ca să Mă aveţi în voi, căci Eu sunt un Dumnezeu gelos şi îl dau de la Mine pe cel ce nu Mă iubeşte pe calea pe care vă învăţ Eu iubirea, Eu şi nu voi. O, să nu vă fiţi vouă înşivă stăpâni, căci Dumnezeu trebuie să vă fie Tată, iar voi să-I fiţi fii. Să nu faceţi cu inima voastră ce vrea ea. Să nu luaţi în ea ceva din ce nu vă spun Eu; să nu luaţi nici din cer, nici de pe pământ în afară de cele ce vă dau Eu prin cuvânt. O, dacă M-ar iubi cei ce se vor ai Mei, dacă M-ar iubi de ajuns, aşa cum este porunca vieţii omului, Eu n-aş mai spune peste ei atâtea cuvinte, atâtea poveţe, atâtea rugi, fiilor. Inima din creştin dacă devine locaş a ceva ce nu-i dau Eu prin cuvânt, atunci ea nu este curată pentru ca să fie ea locaş al Meu, şi ea este a omului însuşi, şi atunci el nu mai este al Meu chiar dacă Eu nu-i spun aceasta, deşi atunci când îl strig, când îl mustru, de aceea o fac, pentru că nu mai este al Meu, şi dau să-l golesc de cele ce are el în inimă şi ca să-l fac iarăşi al Meu, şi ca să-l vadă duhul rău şi să nu-l mai înveţe pe om să facă omul ca el însuşi şi nu ca Mine.

O, Eu pe voi v-am învăţat să treceţi din trup în duh şi să fiţi ascultători pe pământ şi să umblaţi numai şi numai în lumină, că voi aveţi călăuză pusă de Mine peste voi ca să vedeţi precum Eu văd, şi să Mă vedeţi precum Eu vă văd, şi din zi în zi mai mult să nu mai trăiţi zilele voastre, ci să trăiţi zilele Domnului, fiilor, căci s-au scurs doisprezece ani de când am sfinţit cu cuvântul Meu cel din nori lăsat peste pământ Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, din care Eu Mă împart cuvânt peste pământ coborând pe firul sfintei Liturghii, iar legea jertfelnicului voi s-o ştiţi şi s-o trăiţi din zi în zi mai deplin, ascultând de glasul Meu şi de glasul călăuzei, căci vai de biserica în care nu este duh de prooroc, fiilor.

Au trecut doisprezece ani de când cu mare dor, cu dor lung de şapte mii de ani, şi apoi de două mii de ani, am pus pecetluirea cu legea cea cerească a sfinţeniei peste Sfânta Sfintelor Mele din zilele din urmă şi când am avut din cer pe cei trei arhierei, Vasile, Grigorie şi Ioan, iar de pe pământ, pe voi şi pe arhiereul Meu Irineu, toţi laolaltă martori ai lucrării învierii ce va să se arate tot mai mult peste pământ. O, cu mare durere Mă uit peste cei cruzi cu inima care-Mi chinuie Duhul Meu Cel Sfânt din arhiereul Meu cel prigonit acum pe pământ pentru numele Meu cel nou, care se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, şi cu care mereu, mereu vă pecetluiesc pe voi şi pe el în chip tainic, şi pe toţi cei mari şi mici ai bisericii lumii care sunt judecaţi prin acest cuvânt, căci ei nu vor să fie ucenici, ci vor să fie cei ce vând în numele Meu, iar Eu curând, curând îi voi trimite la cei ce vând pe cei ce n-au vegheat, că Eu voi striga cum şi acum strig în miez de noapte: iată, Mirele vine; vine venind, şi fericită este sluga pe care o va găsi priveghind, şi nevrednică este aceea pe care o va găsi lenevindu-se şi bătând pe cei care nu vor să bea şi să mănânce şi să zică: *«Stăpânul întârzie».*

O, Ierusalime, o, popor hrănit de cuvântul lui Dumnezeu şi de duhul proorociei care s-a făcut dar mare în mijlocul tău prin puterea şi prin harul Meu! Voiesc să văd la tine lucrare de ucenic, lucrarea Sfintei Liturghii, Trupul şi Sângele Meu unit cu tine în toţi fiii tăi cei ucenici, ca să-I spun Tatălui cu dor şi cu bucurie: *«Eu în ei, şi ei în Mine, ca să ştie lumea că Tu M-ai trimis la ei, Tată».* Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2004

Sâmbăta pomenirii celor adormiţi

Omul a făcut veacul să se sfârşească pentru el. Nu vremea trece, ci omul trece, iar Domnul este la început. Nu Domnul trebuie să vină, ci omul. Mai întâi este învierea morţilor, şi apoi Se arată Domnul.

Lucrarea Mea de cuvânt pe pământ este salvarea făpturii căzute din viaţă, este scoaterea omului din locuinţa morţilor, şi venirea Mea apoi în văzul omului, ca să-şi ia de la Mine toată firea, toată facerea să-şi ia viaţa ei cea de dinaintea morţii care s-a aşezat pe pământ când omul a murit, căci omul cel făcut de cuvântul Meu şi de mâna Mea cea lucrătoare a murit; a murit omul cel făcut de Dumnezeu.

Cei ce nu au nădejde în Dumnezeu se întristează pentru viaţa lor care trece, pentru că ei uită sau nu pun preţ pe Mine, Cel Care am binevoit să Mă nasc ca omul pe pământ, ca să mor ca omul şi ca să înviez pentru fiecare om care se naşte din om şi moare apoi, şi să-i aduc pe toţi înapoi în viaţă, după cum este scris în Scripturi de strigarea Mea, de coborârea Mea din cer întru trâmbiţa Mea ca să înviez pe morţi la strigarea Mea, iar ei, apoi, împreună cu cei vii cu trupul, se vor răpi în nori aşa cum am fost Eu răpit la înălţarea Mea la cer din ochii ucenicilor Mei, şi ne vom întâmpina în văzduh, şi pururea apoi vom fi unii cu alţii, căci aşa este scris. Dar Eu vreau să-l învăţ pe om să creadă aceasta. Amin, amin, amin.

Eu când M-am aşezat lângă Tatăl am spus ucenicilor Mei: *«Eu voi fi cu voi până la sfârşitul veacului».* Omul a făcut veacul să se sfârşească pentru el, dar pentru Mine nu se sfârşeşte, fiindcă Eu sunt, Eu sunt Cel ce sunt, iar omul cel zidit de mâna Mea şi de Duhul Meu nu mai este, şi îl caut şi îl tot aştept să vină şi să nu mai treacă. Amin.

Când M-am aşezat lângă Tatăl, când Mi-am ascuns faţa de la ochii ucenicilor Mei în ziua căreia i se zice înălţarea Mea la cer, am fost acoperit de un nor ca să nu Mă mai vadă omul şi ca să caute după Mine mereu, şi altceva să nu mai facă, fiindcă omul nu mai vrea cu Mine. M-am ascuns ca să stea cu Mine omul, nu să Mă părăsească, nu să nu mai vrea cu Mine. Eu aşa am voit de la om când M-am înălţat din ochii celor ce Mă priveau după ce ei M-au întrebat de vremea aşezării la loc a împărăţiei lui Israel. Eu voiam să-i trimit martori ai Mei peste pământ ca să-l înveţe pe tot omul să stea cu Mine şi nu fără Mine, şi nu să caute ei să ştie anii şi vremile care sunt sub stăpânirea Tatălui şi nu se sfârşesc. Atunci Eu, spunându-le că vor lua Duh Sfânt ca să Mă mărturisească El prin ei, M-am lăsat apoi luat de nor de la ochii lor şi li s-au arătat arhanghelii Mei şi le-au spus: *«El va veni precum L-aţi văzut mergând la cer».* Amin. Iată, aşa vin, vin mergând, şi omul trece pe lângă Mine şi nu Mă mai vede. Trece omul pe lângă Dumnezeu şi nu se opreşte şi trece, şi vremea se uită la el şi la vremea lui, căci omul trece zilele lui, el vrea zilele lui, nu zilele Domnului.

Nu vremea trece, ci omul trece, iar Domnul este mereu la început, mereu acelaşi, aşteptându-l înapoi pe om, pe omul care trece. Vremea nu trece, vremea vine şi este, dar omul trece şi nu mai vine şi nu mai este. Vremea vine mereu, dar omul nu mai vine, nu mai vrea omul să ştie de venirea sa. El aşteaptă venirea Mea, dar Eu îi spun că nu o aşteaptă, şi că niciodată nu a aşteptat-o. O, nu vremea trece, ci omul trece şi nu mai vine, şi trece pe lângă Mine şi nu se mai opreşte ca să Mă vrea şi ca să stea cu Mine dacă Eu l-am oprit ca să Mă vadă şi ca să se înveţe cu Mine, căci cine se învaţă cu Mine nu Mă mai vrea, şi se vrea pe el apoi.

Iată, poporul Israel în mijlocul căruia M-am născut Fiu al omului ca să mor ca omul, şi apoi să înviez omorând moartea pe care omul a făcut-o peste el, poporul la care M-am arătat acum două mii de ani nu M-a cunoscut ca să vină la Mine, şi nu mai vine la Mine dacă el aşteaptă venirea Mea fără să se grăbească să Mă aştepte, dar Eu îi spun că nu o aşteaptă şi că niciodată nu a aşteptat-o.

O, nu mai crede omul în venirea sa la Mine, în statul Meu cu el pe pământ; nu mai crede omul care a uitat că Eu M-am făcut Fiul Omului acum două mii de ani ca să-l fac Dumnezeu pe om. Mai înainte de a Mă face Eu Fiul Omului, Iov a zis: *«Eu ştiu că Răscumpărătorul meu este viu şi că El iarăşi va ridica din pulbere această piele a mea care se destramă, şi afară de trupul meu Îl voi vedea pe El, şi ochii mei Îl vor privi, şi de dorul acesta tânjesc în mine măruntaiele mele».* O, cât de drept a fost el cu Mine şi cât de mult şi de adevărat M-a mărturisit, iar Eu l-am ridicat pe el iarăşi şi i-am făcut iar trup, şi a văzut Iov slava Mea cu ochii lui, cu trupul lui cel nou făcut, şi apoi şi-a luat înapoi cinstea şi slava pe care o avea din mâna Mea prin dreptatea lui, căci îl iubeam şi Mă mândream cu el în cer şi pe pământ, şi după ce l-am destrămat, l-am înviat, căci dorul acesta se mistuia în el. Dar omul nu mai are dor de învierea lui, nu mai are credinţă că Eu sunt şi nu trec, şi vin mergând aşa cum Daniel proorocul a spus de Mine: *«Fiul Omului, Care vine pe norii cerului şi a Cărui stăpânire este veşnică şi nu trece, iar împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată, şi sfinţii Celui Preaînalt o vor ţine în stăpânire în veci şi în vecii vecilor».* Amin.

O, poporul Meu, sunt deasupra ta în văzduh cu sfinţii împărăţiei Mele, căci ei au avut-o în stăpânire pe pământ, fiindcă M-au iubit, şi o au şi în cer, în cele ce nu se văd, şi o ţin în stăpânire în veci şi în vecii vecilor. Amin.

O, cum să fac să-i trezesc omului mintea şi ca să-şi vină în fire omul? El pomeneşte pe pământ în vreme de necaz şi de durere mulţime de sfinţi pe care el îi ştie în cer şi care de pe pământ au fost sfinţi. Omul când se roagă la sfinţi, el mărturiseşte învierea morţilor şi credinţa lui în înviere, căci sfinţii au fost toţi oameni pe pământ. Până şi Eu, Domnul, M-am făcut om pe pământ, din om, şi am mărturisit învierea morţilor, căci de aceea am venit între oameni văzut.

Iată, este înviere, şi sfinţii o stăpânesc pe ea bucurându-se în văzduhul de deasupra voastră când voi faceţi pomenire celor ce au venit la Mine şi celor din locuinţa morţilor, care aşteaptă ziua şi lumina facerii din care ei au căzut prin omul cel zidit de mâna Mea şi care a murit, şi apoi el a văzut pe Dumnezeu, şi de atunci aşteaptă omul învierea şi veacul care este sub stăpânirea Tatălui în veci şi în vecii vecilor, care sunt şi nu trec; nu trec ca omul, căci nu vremea trece, ci omul trece. Eu însă v-am aşezat pe voi pe pământ credincioşi ai învierii morţilor şi vă învăţ să lucraţi cu Mine salvarea făpturii căzute din viaţă şi scoaterea omului din locuinţa morţilor pe care el şi-a zidit-o smulgându-se din Mine.

O, fiilor, nu va fi venirea Domnului, ci va fi venirea omului, învierea omului, căci Domnul este, şi îl aşteaptă pe om să vină. Amin. Mai întâi este învierea morţilor, şi apoi Eu, cu slava arătării Mele din nori, aşa precum am lucrat de M-am înălţat pe nor din ochii celor ce Mă priveau întrebându-Mă de împărăţia lui Israel. Eu aveam de desăvârşit pe pământ împărăţia Mea, nu pe a lui Israel, dar ei neînţelegând pe Dumnezeu nu au priceput taina împărăţiei Mele până ce nu a venit peste ei Duhul Sfânt, Care a mărturisit prin ei împărăţia Mea peste pământ.

O, e mare bucurie, e mare sărbătoare între cei ce aşteaptă în locuinţa morţilor! O, e mare bucurie pe sfinţii care aşteaptă de la Mine răsplata iubirii lor de Dumnezeu! Binecuvântată să fie la voi pomenirea celor ce aşteaptă aşteptându-vă pe voi să le rostiţi scularea pe care toţi păcătoşii o vor rosti, darămite cei ce cred grăbind ziua Mea! Se vor duce păcătoşii la morminte şi vor zice: *«Ieşiţi, voi, cei din morminte, ca să intrăm noi, cei care nu mai putem purta mânia lui Dumnezeu!»,* dar cei credincioşi învierii morţilor care va fi mai înainte de arătarea Mea pe nori, vor rosti învierea lor şi se vor scula cei adormiţi şi vor învia, şi această Scriptură este de lucrat, ca să mărturisească apoi cei adormiţi care se vor îmbrăca în trup vestind lucrarea cuvântului Meu, glasul Fiului lui Dumnezeu, auzit de cei din morminte ca să se scoale ei la glasul Lui, după cum este scris în Scripturile Mele despre învierea morţilor şi despre viaţa cea de după învierea lor, viaţa veacului ce va să fie. Amin.

— Iar noi, Doamne Dumnezeule, Dumnezeul celor vii, înviază-ne, că Tu eşti începătura învierii noastre, şi într-un glas Te strigăm: strigă-ne afară! Şi Te vom asculta. Amin, amin, amin.

— O, această Scriptură o am de împlinit de acum, şi vă voi scoate pe voi din mormintele voastre şi vă voi da înapoi viaţa şi veţi cânta cântarea învierii voastre şi slava Domnului, Care scoală pe cei din morminte, ca să Se odihnească El apoi de suspin şi să Se bucure de întoarcerea omului, de venirea omului, căci nu Eu, ci omul trebuie să vină. Amin.

O, Ierusalime al cuvântului Meu care se aude de cei din morminte! Nu Eu trebuie să vin, ci omul să vină, şi această lucrare trebuie s-o lucrez Eu cu tine între cer şi pământ, căci vremea nu trece, ci vine, şi este, şi îl aşteaptă pe om să vină,

iar Eu îi poruncesc lui: să vină! Să vină omul la Dumnezeu! Amin, amin, amin.

1/14 februarie 2004

Duminica înfricoşatei judecăţi. Praznicul Întâmpinării Domnului

Nu Domnul îl va judeca pe om, ci faptele lui. Domnul deschide procesul neamurilor, ajutat de cei din urmă ai Săi.

Întăriţi-vă puterea cea sfântă, şi de la ea, puterea trupului, copii care-Mi deschideţi ca să Mă aşez Eu cuvânt peste Ierusalim şi peste pământ. Puterea voastră cea sfântă vine de la lucrul şi apoi de la bucuria de după lucru peste poporul cuvântului Meu. Bucuria aceasta nu se face din orice fel de petrecere a voastră cu Mine şi cu poporul, ci se face când se vede rod ceresc, împlinire de cuvântul Meu peste fiii Ierusalimului, peste toţi, fiilor, şi apoi de la voi şi de la ei peste pământ împlinire de cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

O, fiilor, cuvântul Meu care nu se face faptă apoi, aceasta este ceea ce vă îndurerează pe voi. De aceea voi trebuie să învăţaţi mereu, mereu pe poporul cuvântului Meu să fie poporul cuvântului Meu, după cum Eu îl numesc. Amin. Cine poate fi al cuvântului Meu? Este cel care aşează peste el împlinit cuvântul Meu, şi apoi să se facă în firea lui mereu împlinire cuvântul pe care-l rostesc peste el, şi de la această mereu, mereu lucrare voi luaţi puterea cea sfântă, că nu se poate bucurie în Duhul Sfânt fără de puterea care o hrăneşte pe ea. Amin.

Pomenim în cartea Mea din ziua aceasta înfricoşata judecată când Eu, Domnul, Eu, Fiul Omului, în care chip Mă voi arăta şi toţi sfinţii îngeri cu Mine vor fi, Îmi voi face tron de slavă şi voi şedea şi vor sta înaintea Mea toate neamurile pământului, şi le voi pune în dreapta Mea şi în stânga Mea şi voi da fiecăruia după cum le este fapta. Cei ce şi-au strâns la Mine, aceia vor auzi din gura Mea: *«Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu; moşteniţi împărăţia cea pregătită vouă de la întemeierea lumii!»,* iar cei ce şi-au strâns lor, Eu le voi spune lor: *«Duceţi-vă de la Mine în focul cel veşnic, care este gătit diavolilor şi îngerilor lui!».* Aceasta este lucrarea pe care o fac Eu prin venirea Mea de azi. Cei ce au fapte şi viaţă plăcută Mie, Eu pe aceia îi îndemn chemându-i spre voi, fraţii Mei prea micii Mei, ca să vă facă vouă bine, iar voi, Mie şi lor, ca să pot să vin mereu, mereu cu grija Mea de mântuirea lor şi a voastră. Aceia sunt binecuvântaţii Mei cărora Eu le voi spune: *«Întrucât aţi făcut bine unuia dintre aceşti fraţi ai Mei prea mici, Mie Mi-aţi făcut».* Amin. Iar cei ce nu au faptă şi viaţă plăcută Mie, Eu pe aceia nu-i aduc spre voi, că aceia îşi strâng lor şi poftelor lor şi deşertăciunii pământeşti, dar le voi spune de pe tronul slavei, după cum şi fac: *«Întrucât nu aţi făcut bine unuia dintre aceşti prea mici, nici Mie nu Mi-aţi făcut».* Atunci, cei ce şi-au lucrat viaţă vor avea viaţă veşnică, iar cei ce şi-au lucrat osândă vor avea osândă veşnică, şi aşa se vor alege de-a dreapta Mea şi de-a stânga Mea oile de capre, şi vor auzi fiecare cuvintele Mele cele pentru fapte, căci Eu voi da fiecăruia după cum îi este fapta sa. Amin.

Nu Eu voi judeca pe om, ci faptele lui îl vor aşeza pe el de-a dreapta Mea sau de-a stânga Mea. Voi sunteţi cei prea mici ai Mei, iar cine vă cercetează pe voi, aceia sunt binecuvântaţi de Tatăl Meu, şi nu este peste ei o mai bună şi mai mare binecuvântare ca aceea că pot ei să vă facă vouă, celor prea mici ai Mei, bine şi ajutorare pe calea Mea cu voi, pe calea voastră cu Mine, căci calea aceasta este lucrarea venirii Mele cuvânt pentru orice faptă a omului de pe pământ pe care îl strig îmbiindu-l spre învăţătura vieţii ca să nu fiu Eu vinovat de fapta cea fără de Dumnezeu a omului. Eu sunt Judecătorul Cel drept, şi de aceea îi arăt omului calea cea dreaptă venind spre el cu cuvântul Meu cel învăţător de viaţă şi de cale dreaptă, iar dacă omul nu vrea cu viaţa, Eu nu rămân vinovat de viaţa lui, de lipsa lui de viaţă, de lipsa lui de binecuvântare.

V-am aşezat pe voi, cei prea mici ai Mei, înaintea neamurilor pământului, ca să-şi aleagă singur omul locul lui cel de-a dreapta Mea sau locul lui cel de-a stânga Mea, şi aşa se face ziua judecăţii omului. Eu, Domnul, o fac punându-vă pe voi, cei ce-Mi faceţi venirea pe pământ, înaintea făpturii de pe el şi înaintea neamului omenesc de pe el, căci făptura v-a aşteptat şi vă aşteaptă, şi prin acest semn care sunteţi voi cu crucea venirii Mele pe umerii voştri mici, Eu pot să fac judecata neamurilor, procesul neamurilor; şi după ce voi sfârşi să le încerc prin voi, Eu voi străluci din voi, că Mi-aţi purtat pe umerii voştri mici crucea venirii Mele peste pământ, cuvânt de viaţă peste oameni. Şi după ce voi străluci din voi ca semn al Meu între pământ şi cer, vor plânge toate neamurile pământului şi Mă vor vedea cu voi pe nori de slavă, cu putere şi cu multă slavă de îngeri. Şi atunci cei ce v-au făcut vouă bine vor fi aleşii Mei şi cu glas de trâmbiţă îi voi aduna, şi nu va trece neamul acesta până ce nu vor fi toate acestea aşa. Amin. Iar cei ce nu v-au făcut vouă bine după ce Eu v-am aşezat ca semn al venirii Mele cuvânt peste pământ pentru judecata făpturii, aceia vor păţi ca şi cei din vremea lui Noe care nu au crezut, şi care mănâncă şi beau şi se însoară şi se mărită, după cum şi fac, până în ziua când Eu voi străluci din voi, şi apoi, mai înainte de plata lor, ei îşi vor şti plata care-i va lua pe toţi la stânga Mea pentru plata aceasta, şi nu va trece neamul acesta până ce nu vor fi toate acestea. Amin.

Iar voi, copii ai venirii Mele, care aţi fost aleşi pentru slava Mea, voi să lucraţi şi să trăiţi din zi în zi mai mult pentru ea, căci plata lucrului vostru cu Mine va fi strălucirea Mea în voi, şi nu va trece neamul acesta până ce nu va fi aceasta. Amin. Eu, pentru slava Mea v-am creat acum, la sfârşitul timpului omului, şi dintre oameni v-am luat şi v-am creat, căci aţi crezut în Mine şi Mi-aţi lucrat venirea Mea cu judecata neamurilor pământului. Amin.

Şi acum, rugaţi-vă rugător pentru biruinţa Mea şi a voastră, căci vremea este aproape. Fiţi Duh Sfânt în cuvânt şi în faptă ca să se cunoască rodul Meu în voi, iar duhul umilinţei să vă înveşmânteze pe voi, ca toţi fiii Ierusalimului venirii Mele să fie fii frumoşi, căci umilinţa îl face pe om plăcutul Meu. Amin.

Vreau să vă aduc prinos Tatălui pentru lucrul Meu cu voi aşa cum mama Mea Fecioara M-a pus înaintea Domnului la patruzeci de zile după naşterea Mea între oameni, şi când bătrânul Simeon a fost slobozit de zilele aşteptării lui, văzând mângâierea lui Israel prin Duhul Sfânt Care era peste el, văzându-Mă pe Mine Fiu al Tatălui şi Fiu al Omului, pus înaintea oamenilor spre căderea şi spre ridicarea multora, şi semn care va stârni împotriviri. Aşa v-am pus Eu pe voi înaintea Tatălui la patruzeci de ani de la începutul lucrării Mele de cuvânt acum, la sfârşit de timp al omului, şi aţi fost spre căderea şi spre ridicarea multora, şi semn care a stârnit împotriviri atât de mari, fiilor.

Este scris despre Mine că după ce am fost pus înaintea Tatălui, creşteam şi Mă întăream cu duhul, umplându-Mă de

înțelepciune, iar harul lui Dumnezeu era asupra Mea. Așa voiesc și azi să lucrez, și în voi să fac aceasta, și să Mă văd în voi și să strălucesc din voi, că v-am pus semn peste pământ, și acest semn a stârnit împotriviri, așa cum a fost și cu Mine în mijlocul lui Israel.

O, copii din porți care-Mi auziți și Îmi scrieți cuvântul! Aveți grijă de lucrul Meu prin voi peste Ierusalim și peste pământ, ca să pot din cer văzând și de pe pământ lucrând și să am grijă de voi ca de cei prea mici ai Mei, și apoi să le dau binecuvântarea Tatălui Meu la toți care v-au cercetat pe voi sub greul lucrării Mele purtată de umerii voștri plăpânzi, că voi sunteți așa de mici, așa de mici pe pământ, fiindcă sunteți ai Mei, și fiindcă așa sunt cei ce sunt ai Mei. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2004

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Cei sfinți cu inima sunt sfinți mari și nasc sfinți, iar cei sfinți cu trupul sunt sfinți mici și rămân sfinți. Iubirea de frați este atacată de duhul rău când ea trece înaintea iubirii de Dumnezeu. Omul cel zidit de Dumnezeu îi plânge pe cei ce au păcătuit fără iertare pe pământ.

Poporul Meu, te îndemn și te învăț să fii statornic ca Domnul Dumnezeul tău în iubire pentru El, în faptă și în milă, în dreptate și în umilință, în rugăciune și în iertare, în post și în veghe, poporul Meu. Amin.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh Îmi așez cuvântul înaintea ta ca să-l faci faptă, fiule, și să fii tu sfânt mare, că Moise a fost mare înaintea Mea și am vorbit cu el patruzeci de ani și mai bine, iar acum el petrece și merge cu Mine ca și toți sfinții mari și mici, dar cei ce au grăit mult cu Mine pe pământ în trup, sunt sfinți mari, poporul Meu. Sfinții cei mari au fost întâi sfinți cu inima, și apoi cu trupul, și apoi au născut sfinți. Sfinții cei mici au fost mai întâi sfinți cu trupul, și apoi cu inima, și apoi au rămas sfinți. Iar Eu, Domnul, Mă port cu sfinții Mei între cer și pământ, între cele ce nu se văd și cele ce se văd, și fără sfinți nu stau, că Eu l-am făcut pe om ca să fie sfânt ca și Mine și așa să rămână, iar sfinții așa au rămas după ce i-am făcut sfinți, și îi am și Mă încălzesc cu ei, și ei Îmi supun inima la rugăciunea lor pentru voi, copii ai Ierusalimului nou. Amin.

O, fiilor, omul cel zidit de mâna Mea din pământ și din duh, după ce l-am întocmit cu cuvântul Tatălui și al Meu, n-a voit să rămână ca Dumnezeu, ci M-a îndurerat ispitind ființa Mea și statul Meu între cele ce nu se văd așa cum dă să facă și omul din vremea aceasta de cuvânt al Meu peste pământ. Atunci omul și-a pregătit căderea din Dumnezeu, și așa a fost cu omul care L-a ispitit pe Dumnezeu. Eu după ce el și-a înmulțit trupul și neamul pe pământ, n-am putut să-l trimit să-l fac răscumpărător al neamului său, fiindcă el a murit și s-a făcut pământ. Atunci M-am îmbrăcat Eu, Domnul, Eu, Cuvântul Tatălui, Eu, Cel ce l-am făcut pe om, M-am îmbrăcat în trup muritor și am venit de la Tatăl Răscumpărător al omului care nu s-a mai putut întoarce în cer. Dar mai întâi Mi-am ridicat din neamul omenesc sfinți credincioși și le-am grăit lor ca și lui Adam în rai, și Mi-am făcut neamul Meu din neamul omenesc și i-am numit pe ei neam viu, neamul lui Dumnezeu, și i-am numit: Avraam, Isaac și Iacov, și din acest neam l-am ridicat pe Moise. Amin, amin, amin.

Am grăit cu Moise, am grăit între Mine și el, între el și Mine mai mult de patruzeci de ani pe pământ, și l-am ridicat de Mi-a dezrobit poporul care fusese vinovat de omorârea fiului său, care nu a murit, ci a înviat și i-am dat lumea Egiptului sub supunerea sa; și după ce am ocrotit neamul părinților lui pe pământul Egiptului împotriva foametei de pe pământul lor, am zis să-l dezrobesc de sub străini și să-i dau înapoi țara părinților lui. L-am ridicat atunci pe Moise și am vorbit cu el, și el cu Mine, așa cum a fost vorbirea între Mine și Adam în rai. Și dacă l-am ridicat, a postit Moise patruzeci de zile și patruzeci de nopți, ca să caut apoi prin el să-l sui înapoi pe om în nestricăciune, în rai să-l sui apoi. Și l-am suit, căci Moise a rămas cu trupul viu și n-a mai murit și nu s-a stricat trupul lui, și Eu umblu cu el în cele ce nu se văd, și umblu cu Ilie în cele ce nu se văd, și umblu cu cei ce au rămas în trup nestricăcios între pământ și cer.

L-am răscumpărat pe Moise, pe omul lui Dumnezeu, fiindcă el a trăit în Mine cât a mai stat văzut pe pământ după ce am vorbit cu el din rug și din nor și din văzduh, după ce i-am vorbit și l-am pus mare ca să-l scoată pe Israel din lacrimi, din robie, din vânzarea lui la egipteni, căci el și-a vândut fratele, așa cum și pe Mine M-a vândut apoi, și Eu dau acum din nou să-l dezrobesc pe el din lume, căci am luat trup omenesc și am fost om adevărat și Dumnezeu adevărat, ieșit din neamul lui Israel cu trupul cel luat din Fecioară, așa cum a fost din vreme scris în Scripturile facerii, și în prooroci apoi; și M-a vândut Israel morții, și apoi am murit, și apoi am înviat și am fost arătat lui Israel Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, iar el de două mii de ani rătăcește și nu se mai întoarce la Dumnezeul părinților lui, căci este căzut sub osânda banului, fiindcă pe bani și-a vândut Răscumpărătorul Care era trimis de Tatăl pe pământ la ei.

L-am trimis pe Moise în Egipt ca să scape pe Israel din robia stricăciunii. Când Moise avea patruzeci de ani, Eu l-am făcut răscumpărătorul poporului Meu, poporului lui, dar nu l-a primit poporul în inima lui, și el a făcut semne mari, și cu braț tare l-a scos din Egipt pe Israel, și am voit să-l așez apoi pe Israel în nestricăciune și i-am trimis mâncare din cer și i-am făcut nestricăcioase haina și încălțămintea lor, dar n-a vrut să se îmbrace în viață fără de moarte Israel. A voit însă Moise, și Eu l-am pregătit răscumpărător al lui Israel după patru sute de ani de stat în Egipt, și am dat lege prin îngeri peste Israel. Și dacă n-a voit Israel să ia nestricăciunea, l-am oprit pentru Mine pe Moise ca să-l am Eu, iar fiilor lui Israel născuți pe calea cea de patruzeci de ani prin pustiul spre Canaan le-am dat țara părinților lor, Avraam, Isaac și Iacov. De atunci Eu, Domnul, Mă tot zbat pentru om, că dacă Moise a proorocit fiilor lui Israel că Prooroc ca el va ridica Dumnezeu din frații lor, și apoi de El să asculte Israel, Eu am venit din cer și M-am îmbrăcat în trup născut din trup de Fecioară ca să Mă primească Israel de Dumnezeu al său, trimis de Tatăl la el.

O, e tare greu să-l sui din nou pe om în rai, căci omul nu Mă primește, așa cum nu M-a primit Israel acum două mii de ani. Eu, poporul Meu de azi, am găsit scris în Scripturi că trebuie să vin cuvânt pe pământ și să vorbesc după șapte veacuri cu omul, așa cum am vorbit cu Adam în rai, și apoi, pentru semeția lui Adam, el a căzut pe pământ, și a murit apoi. Și dacă a trebuit să împlinesc Scripturile venirii Mele, te-am făcut pe tine popor al lui Dumnezeu, și iată, mereu, mereu te învăț cu cuvântul Meu să fii statornic ca Domnul Dumnezeul tău în iubire pentru El, în faptă și în milă, în dreptate și în umilință, în rugăciune și în iertare, în post și în veghe, poporul Meu, că am de încheiat Scripturile răscumpărării neamului omenesc, învierea morților și raiul pe pământ și viața veacului ce va să fie pe vecii apoi. Amin, amin, amin.

Ceea ce fac Eu cu voi, şi voi cu Mine întru dreptatea Mea, să nu le faceţi pentru ca să fiţi văzuţi de oameni, ci să le faceţi ca să aveţi plată de la Tatăl vostru Cel din ceruri. Să nu vă vestiţi cu faptele cele întru Mine aşa cum fac făţarnicii care iau slavă de la oameni şi cu atâta plată rămân. Să nu vă rugaţi de ochii oamenilor ca toţi cei care fac aşa, şi tot aşa îşi iau şi plata de la oameni. Nu uitaţi de învăţătura Mea, fiilor, căci Tatăl ştie şi vede mai înainte să-I cereţi voi Lui ceea ce vă lipseşte vouă şi Lui de pe pământ. Voi rugaţi-vă să vină împărăţia cerurilor pe pământ precum a fost la început cerul şi pământul, şi rugaţi-vă Tatălui pentru pâine, şi rugaţi-vă pentru iertarea greşalelor voastre şi ale fraţilor voştri cei iertaţi de voi, şi rugaţi-vă de pază de la Tatăl, fiilor. Postiţi cu faţa senină, căci oamenii care postesc pe pământ se arată oamenilor şi îşi iau plata prin aceasta. Voi însă să vă arătaţi Tatălui, şi El vă va răsplăti. Amin. Învăţaţi de la Mine blândeţea şi smerenia inimii, şi aşa să faceţi milă unii cu alţii, fără să vă arătaţi în stânga şi în dreapta voastră, iar Tatăl, Care vede în ascuns, vă va da vouă împătrit. Rugaţi-vă dincolo de lume, şi să fie uşă între lume şi voi, iar Tatăl, Care este în ascuns, vă va da vouă. Privegheaţi şi postiţi cu faţa senină, ca să nu vă arătaţi oamenilor că postiţi, ci Tatălui, Care este în ascuns, iar El vă va răsplăti vouă, şi veţi fi fiii Celui Preaînalt pe pământ. Postul vostru să vă fie de tot ce este rău şi urât sufletului Tatălui, şi acoperiţi-vă cu iubirea de El, şi veţi fi asemenea Lui când lucraţi aşa.

Iubiţi-vă unii pe alţii aşa cum v-am iubit Eu, şi altfel să nu iubiţi, că pe pământ omul îl iubeşte pe om în numele Meu şi face fapte frăţeşti în numele Meu şi uită omul să Mă iubească pe pământ ca şi în cer. Voi însă să nu daţi iubirea dintre voi pe cea care trebuie să fie între Mine şi voi, căci dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc, ce răsplată veţi lua? Iubiţi pe Dumnezeu, fiilor, şi toată iubirea voastră va fi iubirea Lui, care face bine în jurul vostru fără de trufie, căci cine nu iubeşte din Mine, iubeşte din el, şi rămâne pe pământ iubirea lui. Iubiţi în Mine, că în voi nu e ca în Mine. Staţi în Mine, că în voi nu staţi ca în Mine, şi după ce veţi face aşa, Îmi veţi spune dacă sunt drepte cele ce Eu vă spun. Iubirea de fraţi să nu treacă înaintea iubirii de Dumnezeu, căci cea dintâi este atacată de la duhul cel potrivnic, care este omenesc şi nu este dumnezeiesc. Iubiţi pe Dumnezeu, şi El vă va îmbrăca întru El şi veţi fi fiii Celui Preaînalt pe pământ, şi cerul pe pământ veţi fi, că vreau să pun pe pământ raiul la vedere, fiilor, şi apoi să-l ascund pentru puţine clipe, şi vă voi acoperi pe voi aşa cum l-am acoperit pe Abimelec de nu l-a văzut nimeni sub sicomorul care-l adumbrea pe el până ce l-am ridicat spre mărturie a învierii şi a vieţii cea întru Dumnezeu. Vă voi acoperi pe voi pentru puţine clipe aşa cum M-a acoperit şi pe Mine norul din ochii ucenicilor Mei în vremea când M-am aşezat în ascuns lângă Tatăl, şi voi face aceasta ca să vă asemăn cu Mine şi cu Tatăl, Care este în ascuns, şi apoi vom da vălul la o parte şi Mă voi arăta cu toţi sfinţii cei de la început şi până la voi, şi cu toţi cei păcătoşi, în dreapta şi în stânga, şi voi avea în dreapta pe sfinţi, şi în stânga pe păcătoşi. Iar acum, prin cuvântul Meu de peste voi, Mă rog în voi pentru cei păcătoşi, ca să fie iertaţi prin mijlocirea voastră şi să-i liberez pe ei, începând de la Adam şi până acum. Amin, amin, amin.

Voi ierta pe păcătoşi dându-le după faptele lor mai întâi, şi atunci vă voi ascunde pe voi, dar Duhul Meu, Care Se roagă în voi, mai întâi va cere la Tatăl iertarea celor păcătoşi de la Adam şi până acum, căci Adam plânge, fiilor. Plânge omul cel zidit de mâna Mea, plânge pe toţi cei care au păcătuit fără de iertare pe pământ. Plânge în locuinţa morţilor omul cel dintâi, care a trăit pe pământ aproape o mie de ani, şi de atunci el plânge pentru toţi cei care păcătuiesc ca şi el, ca să fie iertaţi de păcatele lor. Amin, amin, amin.

— Plâng, Doamne, din ziua când m-am coborât plângând în locuinţa morţilor şi m-am făcut pământ, şi plâng şi mai cu durere din ziua când Tu mi-ai semnat iertarea prin plânsul şi prin sângele Tău de pe cruce curs pe pământ, căci a curs din coasta Ta apă şi sânge, ca şi din ochii Tăi de pe cruce, Doamne. Locul de pe trupul Tău împuns mai întâi, e locul cel de pe trupul meu din care Tu ai luat răul din mine şi l-ai pus înaintea mea trup de om. M-ai pus faţă în faţă cu trupul meu, şi apoi eu am păcătuit în trupul meu, şi de atunci eu Te-am răstignit pe Tine în trupul meu şi nu Te-am mai lăsat viu în mine şi n-am mai fost locaş al Tău. Dar acum plâng înaintea Ta pentru tot omul cel din mine ieşit, ca să-l ierţi, şi ca să ajungă iertarea Ta la mine şi ca să dăm mâna păcătoşilor să se scoale din morminte şi din moarte, Doamne. Primeşte-mi ruga aceasta, primeşte-mi plânsul meu amar, că am martori între mine şi Tine pe cei prea mici ai Tăi, care trăiesc în Tine şi prin Tine pe pământul venirii Tale.

Nu Tu m-ai izgonit din rai, ci păcatul trupului meu care a poftit împotriva Duhului Tău din mine când eu am murit în cer, şi pe pământ apoi. În cer m-am semeţit, iar pe pământ am murit, după cuvântul Tău cel rostit în rai când mi-ai spus că în ziua când voi lua din roadele pomului oprit de Tine pentru mine, voi muri negreşit. Şi când iarăşi a venit ziua în care Tu m-ai făcut, eu am murit în cer, că nu Te-am ascultat, şi am mâncat din pom, şi apoi m-am temut de Dumnezeu fiindcă murisem, şi aceasta îmi era pedeapsa, căci frica merge alături cu pedeapsa, Doamne, iar eu, în loc să-mi cer iertare atunci pentru fapta mea, m-am ascuns după mine, după trupul meu cu ea, după femeia mea, iar Tu m-ai văzut ascuns şi m-ai coborât pe pământ, aşa cum mi-ai spus la facerea mea când m-ai învăţat să Te şi ascult. Dar eu nu Te-am ascultat, că nu Te vedeam decât în făpturi şi Te auzeam cu glas, şi am murit prin semeţie, Doamne, şi apoi am fost supus de îngeri până ce Tu mi-ai făcut în cer judecata, şi apoi m-ai aşezat pe pământ, iar la intrarea raiului ai aşezat pe îngerul Tău cu sabie de foc.

Îmi amintesc acum de trufia mea din rai şi căreia i-a slujit ceata cea dintâi a îngerilor, în faţă cu Lucifer, căpetenia ei, şi îmi amintesc de arhanghelul Mihail, care m-a supus la porunca Ta ca pe un vinovat al căderii cetei lui Lucifer. El m-a supus cu putere mare şi a strigat către toate cetele îngereşti spunându-le: *«Să stăm bine şi cu frică şi cu luare aminte!»*. Tu ai fost martorul acestora toate şi Te-a durut amar şi ai plâns de căderea mea şi de căderea celor ce au dat să slujească semeţiei mele cea împotriva Ta. Acum două mii de ani Ţi-ai învăţat ucenicii să nu se bucure că li se apleacă duhurile cele căzute din cer, şi le-ai spus cum le-ai văzut căzând atunci când ele s-au aplecat mie, şi apoi i-ai învăţat să se bucure că Tu i-ai ales pentru Cartea Vieţii lor cu Tine.

Îmi amintesc cu suspin şi cu plâns de plânsul meu din ziua când m-am coborât plângând în locuinţa morţilor, şi Îţi cer îndurerat iertarea păcătoşilor care au murit prin păcatul meu, Doamne. Nu Tu m-ai izgonit din rai, ci păcatul trupului meu care trebuia să fie sfânt pe veci de veci, că m-ai făcut după chipul Tău, Doamne.

Dar acum, iartă-i pe cei păcătoşi care au fost şi care sunt pe pământ păcătuind păcatul meu, şi eu voi avea apoi bucuria iertării neamului omenesc şi a ridicării lui, şi voi gusta pe deplin din taina răscumpărării care a venit din cer pe

pământ cu trupul ca să aducă salvarea celor ce plâng de şapte veacuri după iertarea şi după învierea cea de apoi, după Tine, Cel ce eşti începutul învierii celor adormiţi, Doamne al sfinţilor. Dar nu-i uita pe păcătoşi, că Tu ai spus că n-ai venit să chemi pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi la pocăinţă; că n-ai venit pentru cei sănătoşi, ci pentru cei bolnavi şi fără vindecare; că n-ai venit pe pământ pentru cei vii, ci pentru cei morţi, ca să-i ridici spre viaţă, Doamne. Amin, amin, amin.

— Am venit cu sfinţii în ziua aceasta de pomenire a căderii omului din rai. Am venit cu sfinţii cei mari şi cu sfinţii cei mici ca să scriem pe pământ iertarea celor păcătoşi, şi apoi ispăşirea lor, şi apoi învierea lor, iar cei ce nu se vor pocăi de faptele lor rele vor fi aruncaţi în foc. Amin.

O, poporul Meu de azi, întăreşte în tine duhul pocăinţei şi faptele ei pentru tot neamul omenesc de la Adam şi până la tine, de la tine şi până la Adam, că are nevoie de pocăinţă şi de rugăciune şi de veghere pentru înviere neamul omenesc care a fost şi care este pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

O, fiilor care daţi fiinţă cuvântului Meu, ridicaţi cartea judecăţii făpturii, cartea învierii făpturii, ridicaţi-o între pământ şi cer şi împliniţi cele pentru învierea făpturii, căci această Scriptură a învierii este aşteptată cu lacrimi lungi şi cu suspin rănit în duhul celor ce aşteaptă învierea cea de la Mine, căci Eu sunt învierea şi viaţa, aşa cum am spus acum două mii de ani că sunt, şi precum M-am suit, aşa şi cobor, ascuns de ochii oamenilor, dar cuvântând ca la început cuvânt peste om, şi cu cuvântul îl voi întocmi pe el. Amin.

O, copii prea mici care Mă aduceţi pe pământ, voiesc să înveţe omul să Mă aducă, nu să Mă aştepte, căci cei morţi Mă aşteaptă, iar cei vii Mă aduc de lângă Tatăl lângă ei, că ei sunt cei prea mici ai Tatălui, şi Tatăl M-a dat lor, iar ei Mă aduc ca să fiu şi ca să cuvintez şi ca să înviez făptura care a fost înghiţită de moarte, şi Eu o voi învia, că aceasta este vremea rânduită de Tatăl pentru învierea morţilor, şi apoi viaţa veacului ce va să fie, cerul şi pământul în praznic de veac nou pe pământ. Amin, amin, amin.

9/22 februarie 2004

Duminica întâi a Postului Mare, a dreptei credinţe

Trupul pofteşte împotriva Duhului. Sfinţii plâng pe pământ, şi de aceea sunt sfinţi. Credinţa nu este a tuturor, ci este darul sfinţilor. Cel ce posteşte de mâncare şi nu are pe Duhul Sfânt, acela nu are plată pentru post. Numai copilului îi este teamă singur.

Duhul Meu este Duhul Sfânt Cel purtat de sfinţi, iar Eu Mă sălăşluiesc cu El în sfinţi, aşa cum am făcut în toată vremea, fiindcă sfinţii au în ei duhul umilinţei, iar acest duh nu-şi are oricum faţă în om, iar unde îşi are, este minunat, este ca Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Duhul umilinţei din om Mă ajută pe Mine să stau în om şi să-Mi fac în el scaun de domnie şi de pe el să împărăţesc în mijlocul celor umiliţi care au înţelepciunea cea de sus şi care este curată, paşnică, plină de milă şi de fapte bune, nefăţarnică şi neîndoielnică, şi care este ascultătoare, poporul Meu.

O, Mă aşez cuvânt peste tine ca să te învăţ, Ierusalime, şi apoi să te văd că ai luat învăţătura Mea, căci aşa şi nu altfel lucrează credinţa. Duhul cu Care Eu sălăşluiesc în mijlocul tău trebuie să-ţi dea ţie mare har, căci scris este în Scripturile Duhului Sfânt că *«Dumnezeu, celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă har»*. Amin.

Duhul Sfânt, Care dă har, numai de sfinţi a fost purtat, căci sfinţii au stat pe calea credinţei şi au mers drepţi pe ea şi au plâns în Duhul Sfânt, că pe pământ e numai de plâns, poporul Meu. Dar este o durere şi mai mare pe Mine când îl văd pe om cum trupul îi pofteşte împotriva duhului şi nu poate omul să se trezească din adormire şi să creadă încredinţându-se în cele nădăjduite şi să facă prin aceasta dovada celor ce nu se văd, căci Eu, Domnul, Cel ce sunt, şi Cel ce eram, şi Cel ce vin, prin credinţă şi prin cuvântul Meu rostit am întemeiat veacurile, şi din nimic le-am adus la vedere pe cele ce nu se vedeau şi care acum se văd. Amin.

Trupul pofteşte împotriva duhului şi de aceea nu poate omul să treacă din trup în duh. O, nu poate omul scăpa de trup ca să treacă în duh, şi apoi cu duhul să poftească împotriva trupului şi să facă faptele credinţei aşa cum au făcut şi fac sfinţii care trec din trup în duh şi plâng pe pământ. Sfinţii plâng pe pământ şi de aceea sunt sfinţi, căci cel ce este încredinţat în cele nădăjduite, acela mărturiseşte despre ele şi plânge aşteptându-le şi iubeşte văzând şi nădăjduind şi plânge iubind şi suferind şi aşteptând prin credinţă. Amin.

Am spus pe vremea trupului Meu văzut între oameni, am spus că nu este a tuturor credinţa. Pe pământ s-a încuibat rătăcirea că oamenii care-şi fac locaş de biserică şi merg în ea, sunt şi ai credinţei, dar Eu, Domnul, le spun lor că nu este aşa. Credinţa nu este a tuturor. Ea este darul sfinţilor care şi-au arătat faptele credinţei lor şi care au fugit de bucurii şi de plăceri, aşa cum a fugit Moise de desfătarea cea din Egipt şi de amăgirea cea de la trecătoarea dulceaţă păcătoasă şi a ales pătimirea împreună cu poporul Domnului, uitându-se ţintă la răsplătirea cea de după ea.

O, poporul Meu, dacă Moise nu avea darul credinţei, nu putea să rămână statornic ca omul care vede pe Cel ce stă nevăzut, nu putea să despice marea în două, nu putea să se arate ca un dumnezeu peste poporul său. Iată, credinţa nu este a tuturor. Israel n-ar fi putut pleca din Egipt, fiindcă el n-a avut credinţă, dar a ieşit prin credinţa lui Moise, şi iată, credinţa nu este a tuturor, ci numai a acelora care fac faptele credinţei, iar cei ce nu fac faptele ei, aceia sunt cei ce nu au credinţă în cele ce sunt şi nu se văd, căci Duhul Sfânt numai de sfinţi a fost purtat, fiindcă El stă în duhul umilit al sfinţilor, şi altfel El nu stă în om, şi nu poate omul lucra pe Duhul Sfânt dacă nu are duh umilit şi sfânt.

Poporul Meu, cei ce gândesc la fel, nu pot aceştia decât în Duhul Sfânt să poată aşa. Poporul Meu, cei ce stau împreună sunt cei ce pot aceasta prin Duhul Sfânt, Care este Unul şi Care îi învaţă la fel pe cei ce stau împreună în obşte, căci în obşte lucrată în numele Duhului Sfânt nu trebuie stat mai mult trupeşte, mai mult cu trupul, ci mai mult duhovniceşte, mai mult cu duhul între fraţi, căci altfel ei se folosesc unii de alţii pentru cele trupeşti şi pământeşti şi nicidecum pentru cele duhovniceşti. În obşte de sfinţi, aceştia trebuie să vorbească în Duhul Sfânt şi tot aşa să-L laude pe Domnul ziua şi noaptea, cu nădejdea în Cel ce stă nevăzut.

O, poporul Meu, taina sfinţilor este Duhul Sfânt al credinţei care crede cele nădăjduite şi prin credinţă le dovedesc a fi, căci cine ar nădăjdui în cele ce nu se văd dacă nu ar avea credinţă în ele? Eu când i-am spus lui Natanael: *«Iată cu adevărat israelit fără de vicleşug»,* el Mi-a zis: *«De unde mă cunoşti?»,* iar Eu i-am răspuns că mai înainte de a-l chema Filip să vină să Mă vadă, l-am văzut când era sub smochin, şi atunci el a crezut şi a mărturisit că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, şi a fost el iubit de Duhul Sfânt.

Dar cei care aud azi cuvântul Meu care prin îngeri deschide cerul şi se suie şi se coboară îngerii cu el prin credinţa celor tocmiţi de Duhul Sfânt al sfinţilor, cum să-i pot Eu auzi pe aceştia care nu cred, care nu au darul credinţei din pricina trupului lor care pofteşte împotriva Duhului Sfânt, dar care-şi pun nume de creştini ortodocşi? Ce să le fac Eu acestora care nu cred prin faptele credinţei sfinte? Aceştia sunt ca şi morţii, dar nu ca morţii din morminte, că aceia Mă cunosc şi strigă la Mine să-i ridic şi să mărturisească ei această lucrare de cuvânt, care umple cerul de sfinţi şi locuinţa morţilor de glasul Meu care vesteşte viaţa veacului ce va să fie după învierea cea mare. Şi iată ce le spun Eu lor: Duhul Sfânt numai de sfinţi este purtat, căci sfinţii au duhul umilinţei în care Se odihneşte şi lucrează Duhul Sfânt, Care vede şi aude şi mărturiseşte. Dar voi, cei ce v-aţi aşezat pe pământ în numele Meu ca slujitori ai dreptei credinţe, cum aţi pus voi acest nume credinţei voastre? Ce lucrare faceţi voi? Voi, care auziţi acest cuvânt rostit de gura Mea peste pământ în zilele acestea de glorie cerească pe pământ; voi, care ziceţi stând de frică la pândă şi zicând: *„Oare n-a crezut în El cineva dintre căpetenii?“;* voi, care osândiţi pe Dumnezeul Cel viu zicând: *„Nu este El“;* voi, care ştiţi acest cuvânt pe care Eu prin cei neluaţi în seamă îl împrăştii peste pământ ca pe o sămânţă de viaţă şi de râu de viaţă; voi, cei care veşnic aţi stat şi staţi pe scaunul celor sfinţi şi staţi pe el împotriva Duhului Sfânt, credeţi voi că Îl puteţi tăgădui pe Cel Viu prin nepăsarea voastră de viaţă şi de cuvântul vieţii? Trupul vostru pofteşte împotriva Duhului, iar Duhul Meu Cel Sfânt pofteşte împotriva trupurilor voastre cu care acoperiţi ochii şi urechile celor fără de cale ca să nu-i pierdeţi voi de pe calea rătăcirii voastre de Dumnezeu, iar Eu Mă voi ridica împotriva voastră şi voi face dreptate sfinţilor Mei, şi atunci veţi vedea că Eu sunt acest cuvânt care v-a chemat şi pe voi de la moarte la viaţă. Voi însă îl nesocotiţi, căci iubirea de argint v-a orbit, iar slava de la oameni, de asemeni, dar Eu nu vă voi uita pe voi, căci în zilele acestea voi judeca necredinţa voastră, după ce atâta vreme v-am rugat să nu-Mi staţi împotrivă.

Vă voi da pe mulţi deoparte prin această proorocie, căci cu cuvântul grăiesc, şi apoi împlinesc, şi prin cei neluaţi în seamă de voi Eu Îmi lucrez peste pământ lumina, cuvântul Meu care are viaţă în el, iar viaţa este lumina oamenilor, iar dreptul, din credinţă va fi viu; şi de se va îndoi cineva, Eu nu voi binevoi în el, căci mai e prea puţin timp, şi Eu nu voi întârzia să vin să fac dreptate sfinţilor. Amin. Mai e puţin, prea puţin timp, şi Eu Mă voi judeca cu voi şi vă voi spune că n-aţi fost drepţii Mei aşa cum staţi. Vă numiţi unii pe alţii *„sfinţiţi“* şi *„preasfinţiţi“, „înalţi“* şi *„preaînalţi“,* şi puneţi pe oameni să vă sărute mâinile ca să ia har de la voi, căci voi vă lăudaţi că aveţi har. Eu însă vă spun că este scris în Scripturi că *«Domnul, celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă har».* Voi nu sunteţi cei smeriţi, ci sunteţi plini de duhul slavei care vine de la om şi sunteţi iubitori de arginţi, şi Eu vă voi judeca pe voi. Se atinge lumea de voi şi de hainele voastre ca să ia sfinţenie, că aşa ştiu oamenii, bieţii de ei, dar Eu le spun oamenilor că nu sunteţi sfinţi, şi nici sfinţiţi nu aţi dat să fiţi şi să staţi, căci sunteţi mândri, iar harul nu stă pe locuri semeţe, ci pe locuri smerite, şi nu aveţi voi cum să iubiţi duhul proorociei şi pe proorocii care-l poartă.

Voi spuneţi că nu mai este duhul proorociei, iar Scriptura vă judecă spunând prin apostoli: *«Râvniţi să proorociţi, şi Duhul să nu-L stingeţi, şi numai aşa va fi Domnul cu voi».* Voi însă v-aţi aşezat ca fricoşii la pândă, ca nu cumva să creadă în Duhul Meu, Care Se varsă cuvânt peste pământ, cineva dintre căpetenii, cineva dintre cei ce se numesc slujitori de biserici, dar Eu vă spun că sunteţi orbiţi de dorul slavei deşarte şi că v-aţi luat plata, precum este scris în Scripturi. Amin.

O, de atâtea ori v-am strigat prin acest cuvânt, dar iată, credinţa nu este a tuturor, ci este a acelora cu duhul umilit, şi aceasta este jertfa cea plăcută Mie, nu tămâierile voastre, nu îndelungile voastre rugi pe care le faceţi de ochii oamenilor, căci toate acestea de la voi sunt durere pentru Mine şi pentru sfinţi din pricina duhului semeţiei şi al necredinţei din voi, căci faptele credinţei îşi arată rodul lor când ele lucrează între oameni. Voi însă vă arătaţi înaintea cerului cu turme bolnave ca şi voi, cu ucenici de ai voştri, care n-au în ei pe Duhul Sfânt, fiindcă nici voi nu-L aveţi, de vreme ce nu aveţi lucrare ca a ucenicilor Mei cu care lucram minuni pentru judecata necredinţei de pe pământ.

Vă adunaţi în biserici în ziua aceasta care e numită duminica ortodoxiei şi adunaţi bani pentru biserici. O, şi ucenicii Mei lucrau peste biserici, dar adunau pentru cei sfinţi şi săraci de cele de pe pământ, nu pentru ei, şi iată turme de oameni care nu ştiu ce fac, şi pe aceştia voi îi stăpâniţi, iar Eu cu duhul proorociei vă descopăr pe voi, cei înveliţi cu haină de om sfânt, de slujitor al celor Sfinte ale Mele şi care se dau sfinţilor Mei, şi vă întreb: voi cui le daţi dacă ziceţi că le faceţi şi că le aveţi? Cui le daţi când ziceţi: *„Să luăm aminte că Sfintele se dau sfinţilor“*? O, voi nici nu mai ziceţi aşa, şi ziceţi altfel, şi ziceţi: *„Să luăm aminte, Sfintele sfinţilor“,* iar pe popor îl învăţaţi să zică: *„Unul sfânt, Unul Domn Iisus Hristos“* în loc să-l învăţaţi să fie sfânt şi să se umilească zicând: *„Unul este Sfânt: Domnul Iisus Hristos!“.*

Oare, mai înţelege omul de rând vorbirea cea din biserică, şi care trebuie să aibă tălmăcitor dacă nu este înţeleasă? O, cum să nu staţi voi împotriva bisericii Mele de nou Ierusalim aşa cum ar fi trebuit să fie biserica Mea de peste tot? Cum să nu-Mi staţi Mie împotrivă dacă Eu, aici, prin cuvântul Meu proorocesc, rostesc împotriva voastră că sunteţi hristoşii mincinoşi care nu-i lasă pe oameni să vină la Mine şi le închideţi lor uşa spre împărăţia Mea care este împărăţia sfinţilor? Cum, când voi îi ţineţi pe oameni în împărăţia păcătoşilor care nu văd calea, ca să vă slujească vouă şi nu Mie, Dumnezeului Cel Atotputernic şi Adevărat? Adevăratul păstor îşi pune viaţa pentru oi, iar voi le luaţi viaţa, dar Eu vin să le-o dau, că sunt adevăratul lor Păstor, şi am voit să fiu şi al vostru, dar duhul îngâmfării nu vă lasă să puteţi cu cele sfinte şi cu roadele lor în voi. De aceea Eu Mă voi judeca de acum cu voi. Amin, amin, amin.

Iar voi, copii ai bisericii Mele de nou Ierusalim, fiţi fii-copii, că Eu am zis că numai copilului îi este teamă singur, fără învăţător mereu, fără ocrotitor mereu, fără păzitor de cel rău mereu. Voi în ziua aceasta de pomenire a credinţei sfinte învăţaţi de la Mine că omul care nu iubeşte pe Duhul Sfânt, acela să postească de hrana cea pentru trup până ce va iubi cu putere pe cele nădăjduite prin credinţă şi, stăruind aşa şi crezând aşa, să le dovedească a fi, şi nu numai atât, ci a le şi mărturisi. Amin.

Eu vă învăţ pe voi că cel ce posteşte de mâncăruri şi nu are pe Duhul Sfânt lucrător şi mărturisitor din el, acela nu are nici o plată, precum diavolul, care nu mănâncă mâncare, nu are plată din Duhul Sfânt. Eu vă învăţ pe voi că Duhul Sfânt este al sfinţilor, iar sfinţii au duhul umilinţei, duhul înţelepciunii de sus, care este curată, paşnică, îngăduitoare, miluitoare, roditoare de roade bune, neîndoielnică şi neprefăcută,

şi este ascultătoare, fiilor, iar blândeţea înţelepciunii îşi arată faptele ei şi purtarea ei, precum neorânduiala şi tot lucrul ei îşi arată faptele ei. Amin.

Statul vostru împreună să nu fie mai mult trupeşte, ci să fie mai mult duhovniceşte, ca să scăpaţi de plângeri unii împotriva altora, căci aceasta este judecată, şi iată, judecătorul stă înaintea uşilor şi vine şi vă osândeşte la Mine dacă nu iubiţi suferinţa, dacă nu iubiţi întristarea cea după Dumnezeu, dacă nu iubiţi îndelunga răbdare, ca proorocii care au lucrat şi care lucrează în numele Meu.

Îndeletniciţi-vă din inimă cu înfrânarea limbii, că foc este limba, şi aruncă în foc drumul vieţii. Cu ea faceţi-I parte numai Domnului, fiilor, şi să arătaţi aceasta. Amin.

Mă doare să vă văd că vorbiţi singuri. Vorbirea voastră să fie de la Duhul Sfânt, ca să fiţi copii, că numai copilului îi este teamă singur. Duhul Care sălăşluieşte între voi vă dă mare har, dar învăţaţi bine Scriptura care spune că *«Dumnezeu, celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă har».* Eu dacă vă văd semeţi vă stau împotrivă, şi fac aceasta de lângă voi. Eu dacă vă văd smeriţi şi cu duh umilit vă dau har, şi fac aceasta de lângă voi. Amin, amin, amin.

O, fii ai Ierusalimului, căutaţi să nu faceţi lucru mult pe pământ, ci căutaţi să vă faceţi pe voi, dar nu răstălmăciţi aceasta ce vă spun. Nu vă puneţi pe voi în ceea ce faceţi, ci puneţi-vă în Mine pe voi, şi pe Mine în voi, căci lucrul cu mâna vă înşeală şi vă ţine pentru el, şi nu mai doriţi după Mine apoi, ci doriţi să lucraţi pentru voi, nu pentru Mine, şi atunci voi nu mai aveţi vreme de Duh Sfânt între voi, iar Eu v-am luat de pe pământ ca să fiţi pentru Mine, nu pentru voi, fiilor. Cercetaţi-vă dacă sunteţi pentru Mine, dacă staţi întru Mine, dacă împliniţi peste voi şi în voi cuvântul Meu. Vedeţi dacă este în voi cuvântul Meu, sau dacă este în voi cuvântul vostru spre lucrare, că iată, pe pământ se laudă oamenii şi cetăţi de oameni că lucrează în numele Meu, dar nu este aşa, fiilor.

O, v-aş lua şi aş pleca cu voi în mijlocul lupilor, în mijlocul celor ce zic că-L fac şi Îl mănâncă pe Dumnezeu. V-aş lua să Mă duc cu voi şi să vă arăt că Îl lucraţi pe Duhul Sfânt, căci cei ce Îl lucrează în numele Meu nu sunt tot una cu cei ce lucrează pe Dumnezeu, pe Duhul Sfânt, fiilor.

O, Eu sunt ochi şi urechi ca să nu vă pierd, căci diavolul, potrivnicul Meu şi al vostru, ar vrea să vă înghită şi pe voi, ca să nu mai am Eu copii, dar ca să vă am, trebuie să vă învăţ mereu cum puteţi să vă am, nu cum pot să vă am, că Eu pot să vă am, dar Eu trebuie să vă fac să credeţi că trebuie să puteţi voi să vă am. Eu v-am învăţat şi v-am rugat mereu să nu lucraţi fără călăuză, fără Duhul Meu dintre voi, fie lucru cu mâna, şi mai ales lucrul cel de Duh Sfânt în voi şi peste voi, şi peste pământ apoi. V-am învăţat să nu vă fiţi călăuză, ci să vă fiu Eu călăuză, şi voi trebuie să nu uitaţi că nu sunteţi ai voştri dacă vreţi să nu fiţi ai voştri, ci ai Mei, fiilor. Dacă voi nu vreţi să fiţi ai Mei, sunteţi ai voştri, iar dacă vreţi să fiţi ai Mei, atunci veţi dovedi prin tot ceea ce sunteţi şi lucraţi. Amin.

V-am învăţat să ajutaţi mai mult decât orice aţi lucra voi pe pământ duhul şi puterea celor ce Mă dau vouă cuvânt, că e grea de tot venirea Mea la ei, şi e greu de tot pentru ei, că ei trebuie să fie plini de lucrare de Duh Sfânt din voi, fiilor.

Duhul pocăinţei şi duhul proorociei, aceste două duhuri v-am spus să le lucraţi, că acestea fac dragostea de Dumnezeu şi lucrarea ei peste pământ. V-am învăţat să nu lucraţi nimic din duhul vostru, fiindcă voi nu trebuie să trăiţi în numele Domnului şi numai atât, ci trebuie să trăiţi ca Dumnezeu pe pământ şi să fiţi casa Duhului Sfânt.

Eu când Mă dau vouă Mă împart, şi întreg Mă dau vouă tuturor celor ce Mă luaţi. Dar voi Mă daţi unii altora apoi, fiilor? Dacă Eu Mă dau întreg împărţindu-Mă şi nedespărţindu-Mă, voi trebuie să Mă arătaţi întreg în voi, dar luaţi aminte la citit, la îndemnat, la învăţătură şi nu nepăsători fiind de harul Meu dintre voi prin duhul proorociei, ca să fiţi tuturor vădiţi apoi, căci cei ce stăruiesc în învăţătură, vă spun Eu, Domnul, aşa cum Pavel apostolul îşi învăţa ucenicii: şi pe ei se vor mântui, şi pe cei care-i ascultă pe ei. Amin.

O, Ierusalime, o, poporul Meu, îţi spun cu durere, să ai grijă să nu-ţi întreacă lucrul tău cu mâna pe cel cu duhul tău, poporul Meu. Dar dacă nu are cine mărturisi lucrul tău înaintea Mea, el va rămâne pe pământ, că Eu te-am învăţat ordinea dintre Mine şi tine, dintre tine şi Mine în mijlocul tău, iar călăuza ta este fără de lucrul tău înaintea Mea, şi te-ai învăţat şi tu cu lucrul tău cel în numele Meu şi te-ai dezvăţat de trăire, poporul Meu, şi iar îţi spun: tu nu trebuie să trăieşti în numele Meu şi numai atât, ci trebuie să trăieşti ca Dumnezeu pe pământ şi să lucrezi ca El şi să-L lucrezi pe El, şi să fii casă a Lui şi cină a Duhului Sfânt, poporul Meu.

Voiesc să-ţi amintesc, Ierusalime, cel din urmă semn de dinaintea învierii morţilor, şi apoi a arătării Mele cu mii şi mii de îngeri şi de sfinţi în văzduh. Acest semn va fi răcirea dragostei, poporul Meu. Împotriva acesteia tu trebuie mult să veghezi, că e luptă pe viaţă şi pe moarte, iar tu trebuie să lupţi pentru viaţă mai mult decât luptă duhul rău pentru moarte când el îşi vede de aproape biruinţa şi moartea şi, neştiind pentru ce luptă, el va vedea atunci că moartea este rodul lui.

Eu, poporul Meu, te privesc mereu, şi îţi spun iarăşi şi iarăşi aceasta ca să nu uiţi că te privesc, şi îţi spun iarăşi aceasta ca să ştii să te faci plăcut şi din zi în zi mai plin de Dumnezeu, mai viu de viaţa Mea în tine, mai ca Dumnezeu pe pământ, poporul Meu, că pe pământ e diavolul în slujbă mare cu toţi slujitorii lui şi cu toţi cei ce zic că slujesc pe Dumnezeu sub haină de sfinţi, iar tu dacă vrei să fii ca Dumnezeu, trebuie să văd Eu aceasta, şi apoi Eu să fiu Cel Care te voi arăta că eşti şi că ai pe Dumnezeu de tată. Amin.

O, fii ai Ierusalimului, dacă voi gândiţi la fel pentru Mine şi pentru voi, aceasta va fi biruinţa Mea împotriva diavolului, care fuge de voi dacă voi nu-l veţi îngădui. Duhul Sfânt este Dumnezeu, nu este om, iar omul Duhului Sfânt este sălaş al Meu. Îndeletniciţi-vă cu căutarea după Mine, că greu a fost de Mine între cei ce erau ai Mei şi învăţaţi cu Mine, că aceia nu M-au preţuit, iar alţii s-au învăţat cu Mine şi n-au mai stat cu Mine şi ca Mine. Învăţaţi să Mă căutaţi şi să nu fiţi voi în tot ceea ce faceţi, că Eu trag din greu, şi tot mai greu trag să vă am ai Mei pe pământ după rânduiala care este întru Dumnezeu peste voi. Fiţi fiii credinţei care nădăjduieşte ascultând ca în cer, fiilor. Fiţi Ierusalim nou, căci cele vechi au trecut odată cu lucrarea Mea cu voi. Amin, amin, amin.

O, copii care staţi de Mine aşezaţi călăuză din partea Mea peste Ierusalim, peste fiii cuvântului Meu de azi! O, nu fiţi tristuţi. Lucraţi! Eu sunt în voi, că aveţi duhul umilit, şi voiesc să-i am pe toţi ca şi pe voi, dar primiţi de la Mine şi citiţi şi îndemnaţi şi învăţaţi, şi vă veţi mântui voi şi cei care vă ascultă pe voi, căci duhul umilit din ei Mă va vedea pe Mine în voi şi se vor apleca să Mă asculte şi să se bucure ascultând, căci altă bucurie este în afară de Dumnezeu, şi toată cunoştinţa omului îl îngâmfă pe om aşa cum i-a îngâmfat pe

cei ce s-au făcut învăţători şi nu împlinitori ai cuvântului Meu.

Eu însă spun din nou poporului Meu: treceţi din trup în duh şi staţi duhovniceşte în obşte, ca să nu biruiască lucrul cu mâna pe cel cu duhul, şi fiţi râvnitori de Duh Sfânt, căci aceasta vă va ridica şi veţi fi cereşti şi nu pământeşti, fiilor. Amin, amin, amin.

16/29 februarie 2004

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei cruci

Calea celor de sub cruce este calea biruitorilor. Sunt creştini pământeşti şi sunt creştini duhovniceşti. Nădejdea păcătoşilor îi ţine mereu în păcatele lor. Iubirea de sub cruce poartă umilinţa care nu loveşte păcatul altuia.

Cu crucea Mea cea grea, cu crucea venirii Mele Mă aşez pe umerii voştri plăpânzi şi strânşi de înfiorare şi de greu pe calea venirii Mele la om, copii de sub cruce. E tare frumoasă calea crucii, calea de sub cruce, şi fericiţi sunt şi vor fi cei ce nu fug de ea, iar cei ce fug sunt cei ce nu se recunosc în Mine, Cel frânt şi biruitor sub cruce, şi nici Eu în ei nu Mă recunosc. Amin.

Eu am spus răspicat: *«Oricine voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie»,* Mie şi nu loruşi, copii de sub cruce, striviţi şi biruitori sub ea şi prin ea, că nu e om biruitor între pământ şi cer decât prin cruce. Amin.

Eram împreună cu ucenicii când am chemat mulţimea şi am zis: *«Oricine voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie, căci cine va voi să-şi scape sufletul, îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine şi pentru Evanghelie, acela îl va avea, îl va scăpa de la pierzare, căci ce-i foloseşte omului să capete lumea toată dacă sufletul şi-l pierde, şi ce ar putea el da în schimb pentru sufletul său?».*

O, copii striviţi şi biruitori sub crucea grea a venirii Mele după om! Să ştiţi şi să spuneţi tuturor prin acest cuvânt rostit că pe pământ sunt două feluri de creştini: creştini pământeşti, trupeşti, şi creştini cereşti, duhovniceşti, sub cruce. Voi, fiilor mici şi cu mers apăsător de greu pe calea voastră cu Mine, voi niciodată să nu plângeţi pentru voi sau pentru om. Voi să plângeţi pentru Mine şi cu Mine, iar fiii lumii să se plângă pe ei. Cine plânge pentru el, se răzvrăteşte şi se nemulţumeşte, iar cel ce Mă iubeşte şi Mă urmează prin lepădare de sine, nu trebuie, nu e frumos să se despartă de Dumnezeu în faţa îngerilor sau în faţa oamenilor, căci Eu nu sunt păpuşă, cum dau mulţi să se poarte cu Mine, ci sunt Cel plin de lacrimi pentru tot omul care se joacă cu Dumnezeu înaintea îngerilor şi înaintea oamenilor scuturându-se de cruce, de credinţă, de statură şi de statornicie prin orice greu, iar Eu, Domnul, Eu şi sfinţii Mei, nu am făcut şi nu facem aşa, ci îndelung răbdăm pe pământ şi în cer pentru viaţa şi salvarea omului căzut din viaţă. Amin.

Crucea este venirea Mea prin slava de pe cruce, aşa cum am lucrat şi acum două mii de ani. Crucea este semnul venirii Mele la om, iar omul fără cruce nu are în trupul lui venirea Mea. Crucea este biruinţa morţii, şi fericiţi îi numesc Eu pe cei ce se bagă sub ea şi nu mai ies de sub ea apoi, căci omul fără cruce este lumesc, este ca şi copilul care iubeşte jucăriile şi viaţa voii libere şi nu o viaţă cu lacrimi şi cu strâns de inimă ca să-l ţină acestea viu şi adevărat pe pământ şi în cer. Crucea este viaţa cea fără de păcat, fără de plăceri, fără voie de sine, căci împărăţia lui Dumnezeu în om, nu este ca cea de pe pământ în om, ci este ca cea de pe cruce, căci Eu prin cruce am fost Împărat cu împărăţie care nu cade. Amin.

Sub cruce nu se trăieşte viaţă vremelnică, ci viaţă veşnică. Faptele vieţii vremelnice nu sunt fără de plăceri, fără de păcat, nu sunt pline de fiorul fricii de Dumnezeu, ci sunt omeneşti şi fără de Duhul Sfânt ocârmuitor al celor credincioşi şi sfinţi. Iar faptele vieţii veşnice sunt cele ce-l fac pe om ca Mine şi îl ţin ceresc pe pământ şi dezlipit de pământ pe om, că mulţi sfinţi păzeau să aibă numai hăinuţa de pe ei, ca să fugă de orice plăcere, pentru că iubeau viaţa şi ţineau la ea să n-o piardă, să n-o dea pe nimic de pe pământ.

O, prea mulţi zic că au lepădarea de sine, dar cine este cel ce ştie ce înseamnă aceasta? O, fiilor care Mă aduceţi pe pământ, Eu vă ajut prin orice suferinţă ce purtaţi să fiţi ca Mine, ca să se uite la voi poporul cuvântului Meu şi să nu Mă răstoarne pe Mine pentru ei, căci Eu sunt Cel umilit şi Cel ce Mă umilesc înaintea puterii omului şi chiar pentru puterea lui, fie ea şi putere împotriva Mea, căci cel ce nu poate altfel, acela poate prin puterea lui, şi când Eu Mă dau lui trup şi cuvânt, el prinde putere împotriva Mea, şi Eu Mă umilesc, căci capul aplecat nu este tăiat de sabia care loveşte în el ca să-l taie.

O, poporul Meu, pe cruce nu se zbate nimeni, că ea este puterea care-i dă omului pacea, nădejdea, viaţa. Pe orice alt semn de umilinţă se zbate omul, se zbate pentru el însuşi, căci aşa este omul învăţat de firea lui cea omenească. Dar pe cruce nimeni nu mai cere nimic, ci aşteaptă viaţa, învierea, fiindcă pe ea Îl are omul pe Domnul cu el atunci când Domnul şi nu sinele lui este iubirea lui, iar cuvântul Meu nu trebuie răstălmăcit, ci trebuie primit şi iubit. O, poporul Meu, o, fiilor, crucea este îmbrăţişarea cu viaţa, dar învăţaţi această învăţătură.

Învăţaţi Ierusalimul ce sunt Eu, Domnul, copii puşi de Mine lumină peste el ca să vadă el calea. Deschideţi-vă guriţa în mijlocul lui, şi Eu Mă voi turna în voi şi vom pluti cu cerul peste pământ, peste Ierusalim, fiilor învăţători, căci cerul pe pământ e viaţa cea de veci care se împarte prin omul credincios şi mlădios în mâna Mea, fiindcă numai cel mlădios este credinciosul cel plăcut lui Dumnezeu. Uitaţi-vă cu ochiul Meu prin ochii voştri la cei ce gândesc prin mintea lor alături de taina acestei veniri a Mea lângă voi. Ce obosiţi de ei înşişi, de sinele lor sunt aceştia! Am spus că dacă aceştia ar iubi şi cerul măcar cât iubesc pământul, Eu aş putea apoi să fac din ei locaş al Meu din care să ştiu şi să cred şi să Mă mlădiez după cum Duhul dumnezeiesc caută în om şi din om.

Cel ce uită pe Dumnezeu pentru sine, este acela care nu stă în Dumnezeu, iar cine aude aceasta ce spun Eu, să înţeleagă. Cel ce uită pe Dumnezeu este acela care adoarme când se culcă şi când se scoală neînvinuindu-se pe sine pentru umilinţa care i-ar da viaţa, căci cel fără Dumnezeu este mort, este el, nu este Dumnezeu în el, fiindcă Dumnezeu este umilit, este Cel blând şi smerit cu inima prin duhul umilinţei, care-L face pe Dumnezeu în om şi pe om în Dumnezeu. Amin.

O, cât de uşor uită cei ce dau să se lepede de sine şi să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie, cât de uşor uită aceştia să nu se închine la alţi dumnezei în afară de Mine! Iată, nu ştiu aceştia ce înseamnă să nu se închine la alţi dumnezei, ce înseamnă să se închine la ei înşişi împotriva statului Meu în ei, căci Duhul Meu este umilinţa, fiindcă sunt Fiu, şi aşa stau, şi nu Mă ridic să nu ascult de Tatăl, Care este în Mine şi Mă învaţă să fiu Fiu şi să Mă închin Tatălui, căci El în Mine tră-

ieşte, şi Eu în El, şi aşa ar fi să fie şi umilinţa celor ce Mă vor în ei cu faţa Mea cea din Tatăl, cu umilinţa Mea cea de Fiu. Amin.

Învăţaţi Ierusalimul ce sunt Eu, Domnul, copii care-l învăţaţi de la Mine pe el, că iată cum grăiesc Eu despre Mine numindu-Mă Fiu, căci cel ce se numeşte pe sine fiu, acela are învăţător. O, să nu vorbească fiii acestui popor, să nu vorbească ei cu voi ca şi cu unul dintre ei când stau ei de vorbă cu voi, ci să vorbească dovedind că sunt ucenici şi fii ai învăţăturii. O, ce frumos îi învăţ Eu pe ei prin voi, dar aceasta vede şi simte numai cel ce iubeşte şi doreşte cu dor învăţătura şi creşterea prin ea şi viaţa prin ea. Le spun lor şi tuturor celor de pe pământ care iau din râul Meu de cuvânt de viaţă veşnică, le spun tuturor acestora că omul greşit trebuie îndemnat la pocăinţă, nu la nădejde, căci nădejdea este a celor sfinţi, iar pocăinţa este a celor greşiţi şi a căror nădejde numai prin pocăinţă le este primită la Dumnezeu şi dată de Dumnezeu lor. Cel îndemnat la pocăinţă trebuie să ştie ce a greşit şi cât este greşeala lui şi ce-I face Domnului şi omului statul lui greşit. Acela nu se poate împăca cu sine şi cu Dumnezeu prin sine, ci numai prin alţii care să-l curețe pe el, căci nu altfel este rânduiala între Mine şi om, iar Eu, Domnul, nu altfel am lucrat între oameni şi cu oamenii. Pocăinţa este a celor greşiţi care numai prin pocăinţă le este primită nădejdea, şi altfel nu este bine cu nădejdea la cei păcătoşi care cu ea rămân greşiţi şi nu pocăiţi. Nădejdea celor păcătoşi îi face să păcătuiască mereu, şi lor le este de folos pocăinţa, nu nădejdea mai întâi, nu nădejdea care nu poate nimic, nimic fără de pocăinţa cea de dinaintea ei, căci aşa şi nu altfel cei păcătoşi s-au făcut sfinţi, şi mulţi din ei au născut sfinţi prin pilda şi învăţătura lor care atrăgea spre ei ucenici pentru Mine şi nu pentru ei, şi aceasta îi dovedea pe ei sfinţi, oameni lepădaţi de sine, ca să Mă aibă pe Mine în ei apoi.

Am spus pe vremea trupului Meu văzut de om că împărăţia lui Dumnezeu nu vine în chip văzut. Am spus aceasta şi pentru cei ce o aveau pe ea în ei, ca s-o recunoască pe ea şi să înţeleagă ce este ea şi unde este ea şi cum vine ea, şi am spus aceasta şi pentru cei ce nu o aveau şi nu o au pe ea, dar nădăjduiesc în ea să vină. Am spus acest cuvânt şi am spus şi mai mare cuvânt ca acesta. Am spus că cel ce crede în Mine nu va muri niciodată, şi cât aş vrea, Ierusalime, să ştii tu crezând că adevăr adevărat grăiesc prin acest cuvânt şi că vor fi mulţi care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea împărăţia lui Dumnezeu venind întru putere, aşa cum am spus peste cei ce au fost atunci şi n-au înţeles văzând aceasta, fiindcă puterea Mea era slava Mea cu care în multe rânduri M-am arătat ucenicilor Mei, unora dintre ei cu o mare măsură până la răstignirea Mea, şi nu numai atât, ci şi după aceea, prin învierea Mea şi prin slava Mea cea de după ea.

O, Ierusalime, grăiesc înaintea ta mai mult decât am grăit prin Scripturile gurii Mele de atunci, şi spun aşa: cel ce nu crede în cuvintele Mele nu crede în Mine, şi este ca şi cel ce se ruşinează de Mine şi de cuvintele Mele în mijlocul neamului păcătos şi de care şi Eu Mă voi ruşina de el când voi veni întru slava Tatălui Meu cu sfinţii îngeri. Voiesc să te întăresc în credinţa cea în cuvântul Meu de atunci şi de acum, dar pentru aceasta tu trebuie să te uiţi mult în el ca să ştii să te umileşti pentru statul Meu în tine, pentru faţa Mea în tine, ca să pot fi Eu mai mare ca tine, copil care urmezi după Mine prin lepădare de tine pentru Mine.

V-am spus la cea din urmă grăire a Mea cu voi să fiţi fiii credinţei care nădăjduieşte ca în cer, căci cele vechi au trecut odată cu lucrarea Mea cu voi. Aţi auzit voi ce am grăit? Aţi înţeles voi? Ţineţi minte acestea ce v-am spus? Ca să ţineţi minte trebuie să luaţi şi să citiţi iar şi iar cuvântul Meu de peste voi, că altfel vă scrie duhul rău că nu credeţi în cuvântul Meu şi în Mine; vă scrie că vă ruşinaţi să împliniţi ce vă povăţuiesc Eu.

Ţi-am spus, Ierusalime, că tu nu trebuie să trăieşti în numele Meu şi numai atât, şi ţi-am spus că tu trebuie să trăieşti ca Dumnezeu pe pământ şi între frate şi frate, ca Dumnezeu, poporul Meu. Ai auzit? Ai împlinit şi împlineşti aşa? Ţi-am spus că te privesc mereu cum lucrezi, cum vorbeşti, cum simţi, cum Mă dai, cum te dai, şi să nu uiţi că te privesc ţi-am spus, şi să trăieşti ca Dumnezeu pe pământ ţi-am spus. Şi îţi mai spun acum, să te uiţi la cei puşi lumină a Mea peste tine, că ei se lasă mici înaintea ta, fiindcă aşa este lucrul dat de Mine peste cei mari cu lucrarea lor cea din Mine, aşa cum le-am spus şi ucenicilor Mei acum două mii de ani că cine între ei voieşte să fie mai mare, să slujească tuturor, că aşa sunt mari şi nu altfel; şi ca Mine, blânzi şi smeriţi cu inima sunt mari aceştia. Îţi mai spun, poporul Meu, să te întăreşti în credinţă, nu în necredinţă, fiindcă tu ştii că Eu am spus că nu este a tuturor credinţa.

O, poporul Meu, pe cruce nu se zbate nimeni, că ea este puterea vieţii, nu a morţii, şi este puterea morţii spre viaţa ta care calcă cu moartea pe moarte prin cruce, poporul Meu. Mă supăr pe tine dacă nu te văd citind Evanghelia Mea de peste tine. Te superi pe Mine dacă nu citeşti ce-ţi spun, poporul Meu. Mănâncă, fiule, ca să trăieşti, că dacă nu mănânci din gura Mea cuvânt, mori, poporul Meu, mori nemâncat cu mâncarea pe masă, fiule. Eu te învăţ ca pe un fiu, căci cel ce-şi iubeşte fiul, îl mustră, îl ceartă, îl îndeamnă până ce Tatăl său ia chip în el. Amin. O, să nu stai fără Tată, să nu stai fără de simţire, fără de ascultare înaintea Tatălui, căci cel ce nu ascultă de Dumnezeu şi de cuvântul Lui, îşi este sieşi dumnezeu, şi un aşa om nu este la Dumnezeu. Ţi-am spus demult, şi acum iarăşi îţi spun: să nu fii popor fără cruce, Ierusalime, căci vai celui ce aruncă crucea şi răbdarea de sub ea, că acela cade din Dumnezeu şi se face locaş şi armă diavolului împotriva crucii.

Te chem sub cruce, Ierusalime, că Eu sunt cu semnul acesta peste tine şi cu răbdarea de sub cruce, şi nu poţi fi plăcut lui Dumnezeu şi omului decât sub cruce, poporul Meu. Iubirea de sub cruce este cea mai de sus iubire, care se apleacă la picioarele tuturor ca să-i cheme sub cruce, sub iubirea de sub cruce, care-l învaţă pe om umilinţa pentru păcatele sale, umilinţa care nu loveşte în păcatul altuia pentru acoperirea păcatelor lui, iar cuvântul Meu trebuie împlinit şi nu lovit. Iubirea de sub cruce, aceasta este ceea ce Eu te învăţ să ai; iubirea care nu loveşte, care nu vatămă pe Dumnezeu şi pe cei iubiţi ai Lui, pe care Domnul îi cunoaşte ai Lui. Amin.

Vai celui ce fuge de sub cruce şi, iarăşi, vai celui ce loveşte pe cel de sub cruce şi crucea care-l poartă pe cel ce vine după Mine luându-şi crucea şi lăsându-se pe sine sub ea ca rod al iubirii de sub cruce. Cel ce-şi alege singur crucea este necredincios şi cârtitor apoi. Eu însă vreau să te am pe tine iubirea cea de sub cruce, Ierusalime, şi să ajuţi grăbirii venirii zilei Mele prin care cerul şi pământul se vor înnoi cu foc, iar fiii iubirii vor primi ceruri noi şi pământ nou în care dăinuieşte dreptatea, şi acestea ca dar al iubirii cea de sub cruce peste cei ce iubesc aşa între pământ şi cer. Amin, amin, amin.

Fiilor care Mă aduceţi la voi! Vă voi da un cuvânt în apărarea Mea, că pe Mine nu Mă apără nimeni decât Tatăl

Meu şi mama Mea, şi puteţi şi voi, dar voi nu sunteţi primiţi. Mă voi însemna cu un cuvânt al durerii Mele de care râde duhul rău acum, şi pe care Eu, Domnul, vă rog pe voi să-l certaţi pe el cu numele Meu, ca să vadă el că vă am de pe pământ miluitori ai Mei, ai Duhului Meu Cel ruşinat acum de duhul cel potrivnic lui Dumnezeu. Amin.

*

Mă aşez cuvânt în cartea Mea cu voi, cuvânt împotriva duhului rău, care râde de Mine arătându-vă pe voi învinuiţi; pe voi, pe care Eu, Domnul, Biruitorul morţii şi al diavolului, v-am ales dintre cei ce sunt poporul Meu de azi ca să Mă aduceţi pe pământ cuvânt şi să-Mi cresc pentru Mine un popor şi să-l am la venirea Mea, fiilor călăuzitori.

Şi iată, dacă văd că voi nu sunteţi primiţi de cei ce-Mi fac dureri învinuindu-vă pe voi pentru ei, dacă voi nu sunteţi buni şi înţelepţi de la Mine, dacă înţelepciunea Mea din voi nu le prieşte lor şi ies aceştia de sub cruce când Eu spun că iubirea cea de sub cruce se apleacă la picioarele tuturor ca să-i cheme şi pe ei sub ea, sub cruce, atunci Eu, Domnul, le grăiesc lor cu înţelepciunea Mea cea din Tatăl şi spun în apărarea Mea aşa: nu voi, ci Eu i-am ales pe cei prin care vin cu hrană de viaţă la popor. Nu ei M-au ales pe Mine ca să-Mi fac din ei cale a venirii Mele, ci Eu i-am ales pe ei. Aceasta vă spun Eu vouă, celor ce vă răzvrătiţi pe ei, şi vă amintesc de cuvântul care spune: *«Nu vă atingeţi de aceşti unşi ai Mei, nu vicleniţi împotriva profeţilor Mei!»,* că nu ei viclenesc, ci voi vicleniţi răstălmăcind cuvântul înţelepciunii lor care lucrează de la mijloc prin Duhul Cel Sfânt al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Nimeni nu este forţat să stea frumos pe cruce, să stea pe drumul crucii purtându-şi crucea lui măcar. Nimeni nu este forţat de Mine să intre sub crucea cea grea de dus a venirii Mele cu hrană la popor, că nu e hrană ca cea din piaţă, ci e ca cea din cer, iar voi, cei ce le găsiţi lor pricini, lungiţi peste ei drumul dintre cer şi pământ, drumul dintre Mine şi ei când Eu le dau lor ca să vă pună pe masă şi să creşteţi prin gustul şi harul hranei pe care v-o dau, adusă de ei la voi, dar este fiecare rugat să nu lovească în ei, că lucrarea Mea cu ei pentru voi şi pentru tot omul care ia din ea, e grea de tot. Eu nu v-am spus să-i iubiţi, ci v-am spus să nu-i loviţi. Dacă-i loviţi, îi loviţi după ce-i învinuiţi pentru voi, şi apoi ei se umilesc şi se bagă sub vină ca Păstorul Cel adevărat, Care Se bagă sub cruce pentru oile Mele. Vă spun însă că vine duhul rău cu horă şi cu muzici drăceşti petrecând înaintea Mea, arătându-Mi-i pe ei că nu sunt buni, şi pe Mine că nu pot, că nu fac biruinţă de partea Mea şi că totul e partea lui şi că Eu să nu mai fac drumul spre popor prin ei, că ei nu sunt buni, că ei strică poporul, că ei sunt nedrepţi, nepăsători, neînţelepţi, nelucrători, nemiloşi, netrebnici şi mici pentru minţile cele mari, că ei nu ştiu să vorbească, să judece lucrurile, să-l facă pe om, şi că poporul nu este făcut şi că poporul nu este după voia Mea.

O, înapoia Mea, satano, că tu judeci ca tine şi nu ca Mine, că nu tu, ci Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Domnului Savaot, Eu sunt Judecătorul şi nu tu. Amin. Tu zici: *„Nu va vedea Domnul“,* dar Cel ce a zidit ochiul şi urechea, oare, nu vede? Oare, nu aude? Oare, nu ştie Cel ce a învăţat pe aleşii Săi cunoştinţa? Iată, nu voi lepăda pe poporul Meu, nu voi părăsi moştenirea Mea până ce dreptatea va judeca întorcându-se şi o vor iubi pe ea toţi cei cu inima curată, căci fericit este fiul pe care Tatăl îl va certa şi îl va învăţa pe el legea Lui, viaţa Tatălui în fii, iar Tatăl Meu şi mama Mea prin cuvântul Fiului te ceartă pe tine, diavole, ca să nu mai aduci viclenia ta împotriva profeţilor Mei şi să nu mai răzvrăteşti între fiii cuvântului Meu. Amin. Am miluitori ai Mei de pe pământ pe cei învinuiţi, dar nu de Mine, că Eu le-am spus lor să se ofilească dacă Eu aş fi supărat pe ei, şi altfel nu. Şi acum îi chem înaintea ta în apărarea Mea, lângă Tatăl Meu şi lângă mama Mea şi le spun lor să-ţi facă certare, că Eu am în ei puterea Mea, cuvântul harului, cuvântul învierii făpturii, iar tu teme-te şi fugi în locuri neumblate de ei. Şi peste tot pe unde Eu trec cu ei, tu să fugi până ce nu vei mai avea unde să fugi, până te vei lăsa legat pe vecii. Aceasta îţi poruncesc Eu, Fiul Tatălui Savaot şi al mamei Fecioară, prin cei de care tu dai să te atingi cu vină înaintea Mea. Dar Eu îţi spun: nu te atinge de aceşti unşi ai Mei, nu vicleni împotriva profeţilor Mei şi să nu te mai ascunzi în om pentru aceasta ce faci, că toiag de fier pun între ei şi tine, şi cuvântul Meu înseamnă aceasta. Acum, du-te! Amin, amin, amin.

Fiilor scumpi ai Mei şi ai Tatălui Meu şi ai mamei Mele şi ai sfinţilor Mei şi ai îngerilor Mei şi ai puterilor toate care sunt în ceruri! Am fost ruşinat de duhul cel potrivnic Mie şi care v-a învinuit pe voi înaintea Mea. Îi rog cu aplecare dumnezeiască pe cei ce nu ştiu să vă primească din dreptul Meu pe voi, îi rog să înţeleagă lumina Mea din voi şi să nu mai sufle în ea chiar dacă ei nu vă pot primi pentru ei.

M-am însemnat cu acest cuvânt în carte, fiilor, iar duhul cel potrivnic Mie tremură cu toată ceata şi argaţii lui şi nu mai râde, căci cartea aceasta este cuvântul Meu, şi cu cartea aceasta fac judecata făpturii şi a îngerilor care s-au făcut duhul cel potrivnic lui Dumnezeu prin semeţia omului.

Luaţi pe cei ce stau în troiţă mijlocitoare pentru salvarea omului căzut din Dumnezeu şi adăugaţi-i vouă acum pentru certarea diavolului. Amin. Şi apoi voi fiţi, fiilor, cu obrăjorii şterşi de mâna Mea, de mâneca hainei Mele, şi staţi cu ei senini şi curaţi de învinuire, că Eu vă am cale a venirii Mele, precum este scris: *«Pregătiţi calea Domnului, drepte faceţi cărările Lui. Mergeţi înaintea feţei Domnului şi daţi poporului cunoştinţa mântuirii întru iertarea păcatelor lor, prin milostivirea Mea, şi îndreptaţi picioarele lui pe calea păcii».* Amin.

Iar tu, poporul Meu, dacă eşti binecuvântatul Meu, nu lucra nimic, nimic fără voia Mea şi fără binecuvântarea Mea, că Eu sunt Fiu ca şi tine, şi fac numai ceea ce-Mi spune Tatăl să fac şi să grăiesc, şi tot aşa să faci şi tu, că aşa sunt fiii, poporul Meu. O, lasă-te, fiule iubitor de tine, lasă-te de tot ce-ţi place ţie şi fă-te plăcere a Mea, ca să vadă duhul rău că tu Îl ai de Tată pe Dumnezeu, iar Eu apoi îţi voi purta de grijă, poporul Meu; Eu şi nu tu. Amin, amin, amin.

1/14 martie 2004

Sărbătoarea sfinţilor patruzeci de mucenici din Sevasta

Viaţa se încearcă prin suferinţă şi aşa se dovedeşte că este. Învăţător este cel ce are ucenici mărturisitori pentru Hristos.

Eu, Domnul Dumnezeul tău, vreau să fac din trupul şi din sufletul şi din duhul tău odihna lui Dumnezeu, a sfinţilor cerului Lui şi a îngerilor Lui cei ascultători de Domnul, poporul Meu Ierusalim, căci tu eşti scris în cer cu numele de Ierusalimul cel nou, coborât din cer de la Dumnezeu, mireasă a Mirelui Care vine la tine, mireasă gătită, Ierusalime. Amin.

Omul din lume care ia frunzele acestea pe care Eu le scutur din pomul vieţii spre tămăduirea neamurilor, precum este scris în cartea lui Ioan, iubitul Meu, nu ştie de ce eşti tu din cer. Eu am spus că cine nu se naşte de sus nu va intra întru împărăţia cerurilor. Cei ce se nasc de sus sunt cei ce se nasc din cuvântul Meu. Poporul Noului Ierusalim este cel ce se naşte din acest cuvânt făcător de om nou, din om ieşit din om.

Cuvântul Meu de peste tine naşte, poporul Meu, şi de aceea te-am numit Eu pe tine cum spune Scriptura: *«Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, coborâtă din cer, de la Dumnezeu»,* iar Eu, de pe tron cuvântând, noi le fac pe toate, începând cu omul, căci omul după ce a căzut, toate au căzut şi trec mereu de atunci.

Amin, amin zic ţie, poporul Meu: fericit este cel ce crede acest cuvânt al Meu care se toarnă din Mine în mijlocul tău ca să-l ia omul şi să se nască din el şi să fie născut din cer, de sus, nu din om, căci omul nu este născut din Dumnezeu, ci din om. Fericit este omul care se lasă născut din Dumnezeu, că acela are apoi în el sămânţa împărăţiei cerurilor, care se face copac mare şi în care se odihnesc păsările cerului, făcându-şi cuib în el, sfinţii şi îngerii făcându-şi odihnă în om. Amin.

Stau deasupra ta, şi lângă tine stau, şi în mijlocul tău poposesc cu mucenicii care au mărturisit în ei împărăţia Mea care nu cade, căci aşa este ea: împărăţia cea veşnică, împărăţia care nu cade. Amin.

Mucenicii cei serbaţi acum în sobor de mucenici, au iubit duhul mărturisirii, poporul Meu, iar Eu M-am mărit întru ei cu duhul statornicie credinţei care nădăjduieşte în viaţa împărăţiei cerurilor, în viaţa cea de după cele vremelnice care-i încearcă omului credinţa şi viaţa, căci viaţa trebuie încercată ca să se vadă dacă este în om. Uitaţi-vă cum lucrez Eu în mijlocul vostru prin cuvântul şi duhul proorociei care este pentru cei credincioşi. Când eram în trup am spus că grăiesc lumii în alte limbi, ca auzind să nu priceapă, dar la voi grăiesc cu duhul proorociei, care învederează pe cele ascunse ale omului, ca să se închine omul lui Dumnezeu, şi să-L mărturisească apoi, şi să vină oamenii spre acest duh proorocesc, iar Eu prin voi vădindu-le pe cele din ei, să vadă ei că sunt cu adevărat printre voi şi că împărăţia Mea din voi este împărăţia care nu cade, şi înaintea căreia omul se umileşte şi se descoperă ca să creadă, căci proorocia este pentru cei ce cred, precum vorbirea în pilde este pentru cei ce nu cred.

Am făcut popas de sărbătoare cu sfinţii în cartea Mea cu voi, iar ei aud glasul Meu şi se fac mărturisitori, căci fiecare lucrează din cer aşa cum au lucrat de pe pământ, şi omul îşi ia cu el viaţa cea de pe pământ când vine spre casa lui cea din cer, casa nestricăciunii, care aşteaptă să biruiască trupul cel stricăcios pentru fiecare om. Amin.

— O, Doamne, Tu eşti Învăţătorul şi Domnul, şi noi Te-am iubit dorindu-Te, aşa cum Tu spui poporului Tău de azi să nu trăiască în numele Tău şi numai atât, ci ca Tine, Doamne, să trăiască pe pământ, şi între frate şi frate ca Tine. Noi am trăit, şi de aceea Te-am iubit dorindu-Te după ce ne-am născut din iubirea Ta şi am trăit apoi. Noi Te-am mărturisit lumii că eşti Dumnezeul Cel din noi, Învăţătorul şi Domnul, a Cărui împărăţie nu cade. Nu a căzut din noi împărăţia Ta, că Tu ai fost în ea Stăpân şi ai luat asupra Ta toate durerile noastre, ca să le putem purta până la îmbrăcarea noastră în nestricăciune, căci aceasta este plata sfinţilor, plată care vine înaintea lor când ei vin la Tine.

Noi spunem poporului Tău că nu este o viaţă mai dulce în om decât cea mărturisitoare a împărăţiei Tale care nu cade atunci când ea este în om. Te-am iubit dorindu-Te, şi dorul ne-a dat toată puterea cea spre Tine prin chinul care ne-a încercat viaţa, căci cei fericiţi ai Tăi sunt cei ce sunt lămuriţi prin încercări, prin ispite, şi prin acestea primesc răsplata, cununa vieţii veşnice, împărăţia care nu cade, Doamne.

Iubirea cea de sub cruce trebuie învăţată, şi ea nu se învaţă decât trecând prin ea, şi ea prin tine, prin suferinţă, copil al Noului Ierusalim, care eşti cununa sfinţilor. Toţi sfinţii îşi aşteaptă cununa cea pentru iubirea lor de Dumnezeu, şi tu să nu uiţi cât eşti de aşteptat; şi tu să nu zăboveşti, că tu nu poţi să pricepi îndeajuns greul aşteptării sfinţilor, Ierusalime, cunună a sfinţilor. Iată, sfinţii cerului îţi mărturisesc ţie aşteptarea lor. Învaţă iubirea cea de sub cruce aşa cum au trăit-o sfinţii care au iubit cu dor pe Mirele lor, pe Fiul Tatălui, Care a fost dat în dar sfinţilor ca să-i ajute pe ei pentru iubirea cea de sub cruce, iubirea care aduce pe Domnul pe pământ. Amin, amin, amin.

— O, cerule plin de sfinţi, o, cerule nevăzut de omul care nu vine după Mine! Un picuţ, un ceas, o clipă veţi mai tânji voi, sfinţi ai cerului. Voi pătrunde pe tot omul cu puterea cuvântului Meu, şi apoi voi lucra sfârşitul tuturor tainelor Mele prin cea din urmă taină: învierea făpturii, după ce voi aduce ziua Mea peste cei necredincioşi, şi ceruri noi şi pământ nou peste cei credincioşi şi sfinţi. Amin.

O, poporul Meu, învaţă-te să preţuieşti pe cele pătrunse cu credinţa cea mlădioasă. Învaţă mereu, că mult ţi-am spus: învaţă! Învaţă cum să înveţi, că iată, pe pământ fiii veacului acesta stricăcios au furat de la Dumnezeu cum se învaţă, şi ei învaţă şi se luptă pentru o împărăţie care piere. Învaţă, poporul Meu, că Eu sunt peste tine Învăţătorul şi Domnul. Nu pot să-i fiu omului Învăţător dacă nu-i sunt şi Domnul, că nimeni dacă nu-L iubeşte pe Domnul Domn peste el, nici nu învaţă de la El. Învaţă-te cu viaţă mărturisitoare cu trupul, cu sufletul şi cu duhul tău, poporul Meu, căci aceasta se învaţă cu învăţător, şi dă tu putere duhului învăţăturii în mijlocul tău, că te aşteaptă sfinţii să le fii cunună, Ierusalime cu nume nou. Amin.

Iată ce vă dau să lucraţi, fiilor învăţători, căci învăţător este cel ce are ucenici pentru Mine, pentru mărturisirea lui Iisus Hristos. Luaţi şapte măsuri de făină şi faceţi aluat dulce şi, împărţindu-l în bucăţi o sută douăzeci, adică de trei ori numărul sfinţilor mucenici pomeniţi azi în sărbătoare bisericească şi apostolească, faceţi apoi forme de sfinţi în forma veacului ce va să fie şi care nu cade, şi coaceţi-le, şi apoi să le ungeţi cu miere şi cu seminţe peste miere, şi luaţi şi mâncaţi şi împărţiţi poporului, spre bucuria părtăşiei sfinţilor mucenici cu voi.

O, fiilor, ce frumoasă este slujirea îngerilor şi a sfinţilor! Când ei aud rostirea care spune: *„Binecuvintează intrarea sfinţilor Tăi, Doamne!“,* ei se întrepătrund cu toate cele văzute ale slujirii pentru Sfintele care se dau sfinţilor şi slujesc, iar preotul, pentru intrarea lor, rosteşte peste biserică: *„Înţelepciune, drepţi!“*, şi apoi Eu şi cu sfinţii şi cu îngerii venim şi facem masă de pomenire a tainei lui Dumnezeu pe pământ slujită.

O, ce frumoase sunt cele adevărate, cele cereşti şi cei cereşti pe pământ, iar azi, mucenicii serbaţi au primit întâietate şi au fost cinstiţi de cei din cer, de sfinţi şi de îngeri, şi au fost cinstiţi pe pământ de tine, poporul Meu. De aceea am zis

să fiți, fiilor, împărțitori de binecuvântare, de pâine dulce ca sfinții, pâine binecuvântată, care înseamnă trupul sfinților mucenici care se unesc cu voi în sărbătoare cerească, fiilor.

Binecuvântată să fie jertfa ce se împarte poporului după ce veți frământa aluat dulce și îl veți forma în forma veacului cel nou după numărul lui peste veacuri, și îl veți coace la cuptor și îl veți presăra cu miere și cu semințe și îl veți gusta, și vă veți duce să dați această binecuvântare celor ce o vor gusta și se vor bucura din cer pe pământ și se va bucura și cerul. Amin. Și vă rog, fiilor, fiți bucurie și numai bucurie pentru cer pe pământ. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2004

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Toate bogățiile oamenilor se vor clătina curând, iar lumea doarme somnul morții. Postul cel cu trupul trebuie însoțit de postul cel cu duhul.

Aștept porțile să Mi se deschidă pentru sărbătoarea de azi. Eu sunt Dumnezeul Cel viu în veci de veci. Am fost mort atât cât M-a ținut mormântul și până ce îngerul Meu a dat piatra la o parte și am înviat din mormânt, și sunt viu în vecii vecilor și am cheile morții și ale iadului. Glasul Meu este ca vuietul de ape multe; din gura Mea iese sabie ascuțită cu două tăișuri; fața Mea strălucește ca soarele în puterea lui strălucind; veșmântul Meu, lung până la picioare, stă pe Mine încins pe sub sâni cu brâu, și sunt viu în vecii vecilor, și sunt Cel ce am murit și am înviat, și sunt Cel ce am cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt, Cel adevărat, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, și închide și nimeni nu va deschide, Martorul Cel credincios, începutul zidirii lui Dumnezeu, iar înțelepciunea Mea a fost și este găsită dreaptă de către toți fiii ei. Amin, amin, amin.

Voiesc să Mă scriu în cartea Mea din zilele acestea cu sărbătoarea zilei de azi, fiilor care primiți din gura Mea cuvântul care este sabie ascuțită cu două tăișuri, căci Eu, Domnul, Eu, Cel ce am cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, am spus prin duhul proorociei că voi fi cuvios cu cel cuvios, voi fi nevinovat cu cel nevinovat, voi fi ales cu cel ales și voi fi îndărătnic cu cel îndărătnic, și pe cel smerit îl voi mântui, iar ochii celor mândri îi voi smeri. Amin.

O, copii de sub povară, mereu am voit, mereu, mereu am tânjit și de lângă Tatăl și de lângă voi să nu fiți voi sub povară, și să fiți cu inimioarele ușurate de greu ca să-Mi fie Mie ușoară și mereu deschisă calea către poporul Meu pe care-l învăț mereu din gura Mea, că dacă nu l-aș învăța, și el ar adormi ca lumea care doarme somnul morții și nu mai veghează pentru credința în Dumnezeu și pentru venirea Mea pe pământ.

O, copii zbuciumați de greutăți și care stați sub sarcina venirii Mele! E tare, tare grea lucrarea Mea cu voi, căci voi sunteți mereu, mereu strâmtorați și lipsiți pentru lucrul Meu cu voi și pentru viața poporului Meu prin care Mă slăvesc pe pământ, căci oamenii se îmbogățesc în rele și în averi care se vor clătina curând, curând și îi vor prinde pe ei sub ele, și apoi Eu le voi arăta lor că am umblat pribeag pe pământ după ei ca să-i fac să întindă mâna spre Mine și să-i ajut spre mântuire, spre viață și spre avere veșnică. Dar lumea nu aude, fiilor, fiindcă ea doarme somnul morții și nu veghează întru nimic pentru Domnul, Cel ce este viu în vecii vecilor și are cheile morții și ale iadului.

Grăiesc cu voi în glas de vuiet de ape multe, și voi sunteți plăpânzi de tot, dar se apropie curățirea pământului de munca cea zadarnică a omului, de tot ce-și face pentru el omul, dar nu pentru el face, ci pentru foc, fiilor, așa precum scrie în Scripturi, și atunci va fi mare durere pe pământ, și omul va căuta moartea și nu o va mai găsi, căci Eu, Domnul, cu cel îndărătnic Mă voi îndărătnici, ca să dau celor smeriți mântuirea și să umilesc ochii și trufia celor mândri de pe pământ, care nu se uită la Mine, ci numai la ei.

O, copii palizi sub încercări, Eu am putere să vă întăresc în răbdare și în rugăciune spre Mine și să vă zic: cereți și veți afla, bateți și vi se va deschide, căci Eu am putere pentru voi, că sunteți mici și lipsiți, și cu voi Îmi găsesc Eu plăcerea. Vă rog însă, cu plânsul pe obraz, aveți grijă de plăcerea Mea și umblați pentru ea ziua și noaptea. Aveți grijă de zilele de post, să fie ele pline de pace și de răbdare și de rugăciune și de iubire de Dumnezeu și de iubirea Mea dintre voi, și cereți și vi se va da, și bateți și vi se va deschide. Amin, amin, amin.

Vă amintesc, fiilor, de Maria Egipteanca, cea care a rămas în amintirea neamului creștinesc. Învățați de la ea iubirea de Dumnezeu și răbdarea și pocăința și nădejdea și credința, fiilor. Mulți sfinți aveau mare, mare grijă de vremile cele pentru postul cel cu trupul, căci acesta trebuie cu multul să fie însoțit de postul cel cu duhul. Cei din obște, pentru dragostea lor de Mine se duceau spre singurătate cu binecuvântare, ca să nu greșească ei cu cuvântul, cu mintea, cu fapta, și ca să fie plăcut Domnului postul lor de bucate, și ca să-Mi găsesc Eu în ei plăcerea, căci ei cereau și băteau la ușa milei Mele așteptând mântuirea și iertarea greșalelor lor, iar Eu le dădeam și le deschideam, așa cum am lucrat cu Maria Egipteanca de i-am dat apoi Trupul și Sângele Meu, cea mai vie hrană, hrana vieții veșnice, pe care voi o aveți din destul și pe care, Eu, Domnul, vă rog, cu obrajii plini de lacrimi, s-o prețuiți, fiilor, ca să aveți de la aceasta toate câte vouă vă sunt de trebuință pentru viața Mea cu voi, pentru lucrarea Mea cu voi și pentru care-Mi trebuie ajutor de pe pământ, ca să răspândesc pe pământ vestea cuvântului care iese din gura Mea spre voi, și pe voi să vă vestesc ai Mei, să vă vestesc poporul Meu, mireasă cu candela aprinsă, cu inima arzândă de dorul venirii Mele la voi.

O, cereți de la Mine și Eu vă voi da, și voi trezi pe cei ce au și le voi muia inima și gândul spre Mine și îi voi trimite spre voi, că sunteți ai Mei. Amin.

Mă uit la cei ce slujesc în bisericile lumii cum cer la cei bogați și la cei săraci și cum strâng pentru cele ce se vor dărâma, fiindcă omul nu voiește să sfințească locul lui, și pământul apoi, căci el stă în iubire de sine, în iubire de slavă și în fărădelegi pe pământ. Și Mă uit la voi, care-Mi sunteți biserica Mea cea de la sfârșit de timp, cum nu cereți nici la cei bogați, nici la cei săraci, ci lucrați cu mânuțele, ca să nu căpătați în dar, căci cu greu mai găsesc Eu om care să se dea cu totul pe sine și ca să am Eu și cu voi de la mijloc, fiilor. Omul în zadar dă o jertfă din ceea ce-i trece printre degete dacă nu se dă pe sine lui Dumnezeu ca să-i fie primită și bine folositoare jertfa inimii lui. Sunt supărat amar pe toți bogații de pe pământ care-și strâng pentru molii și pentru rugină în vreme ce Eu, Domnul, și cu voi, cu greu suflăm peste pământ vestea împărăției cerurilor. Dar sunt îndrăgostit cu dor de voi, cei ce-Mi dați ființă între oameni, cei ce cu multă trudă și așteptare și răbdare dați peste pământ vestea glasului Meu

care vine la voi ca vuietul de ape multe de vă cutremură trupuşoarele, fiilor doriţi şi întăriţi de Dumnezeu, căci din gura Mea iese sabie ascuţită cu două tăişuri, iar faţa Mea străluceşte ca soarele strălucind în puterea lui, şi voi sunteţi plăpânzi înaintea Mea, şi sunteţi cei mici de la sfârşit, şi lucrarea venirii Mele e mare cât Dumnezeu. Dar Eu vă întăresc şi vă ocrotesc şi am grijă de voi şi de lucrarea Mea cu voi şi de poporul cuvântului Meu, căci prin el Mă slăvesc şi prin el trudesc să-Mi sfinţesc pământul şi să-l curăţ de tot păcatul şi de toată fărădelegea omului de pe el, de toate avuţiile trecătoare, că nu a fost de când veacurile nebunia pe pământ ca aceea de azi, şi care dă să râdă la Mine prin omul cel îngâmfat în duhul lui, dar Eu, Domnul, voi birui cu voi pământul şi cerul, şi ele se vor face noi, după Scriptura care spune aceasta. Amin.

Acum, Eu, Cel ce vă ocrotesc iubindu-vă şi miluindu-vă, vă voi slobozi iarăşi de sub greu, că sunteţi cu inimioarele strânse de griji şi de lipsuri, ca nişte micuţi ce sunteţi. Fiţi mari însă în post şi în rugăciune stăruitoare, cu vreme de pace şi de bună armonie între voi, că Eu am spus că unde sunt copiii Mei vieţuind împreună întru Mine şi sub greul Meu cel greu, acolo Eu sunt, acolo Eu hotărăsc şi binecuvintez în veac şi în veacul veacului. Amin.

Rostiţi cu guriţa înaintea Mea tot ce aveţi voi trebuinţă, aşa cum v-am învăţat, şi Eu vă voi da vouă. Feriţi-vă de tulburările din afară care se răsfrâng înăuntrul vostru, că voi aveţi de dus povara venirii Mele, fiilor. Şi, ca un Domn şi Învăţător ce vă sunt, las peste voi binecuvântare mare pentru putere peste trupuşoarele voastre plăpânde şi neajutorate de pe pământ, ca să lucraţi cu puterea Mea toată lucrarea împrospătării curăţeniei grădiniţei cuvântului Meu, în cinstea sărbătoririi zilei învierii Mele, căci curăţenia a toate este un duh, nu este numai o lucrare, şi lucraţi aceasta în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi timpul va asculta de voi, iar puterea trupurilor voastre va asculta de Mine, căci duhurile voastre sunt odihna Mea, şi aşa să fie, precum Eu spun. Amin.

O, ce să vă mai dau ca să fiţi cu inimioarele uşoare sub poveri şi dulci sub duhul iubirii Mele pentru voi? Vă dau: Pace vouă! Iar voi, de la voi, spuneţi şi voi: *„Pace Ţie, Doamne, între noi, căci Tu eşti Cel adevărat, Cel ce deschide şi nimeni nu va închide, şi închide şi nimeni nu va deschide, şi eşti Martorul Cel credincios, începutul zidirii lui Dumnezeu"*. Amin.

Iar Eu, Domnul, Cel ce sunt viu în vecii vecilor, vă dau puteri din puterea Mea, ca să aveţi înţelepciunea cea de sus în toate, căci înţelepciunea Mea a fost şi este găsită dreaptă de către toţi fiii ei. Amin, amin, amin.

15-16/28-29 martie 2004

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Ascultarea de Dumnezeu e raiul pe pământ. Credinţa omului trebuie să fie veşnică. Cei ce ascultă de duhovnicii lumii, vor zice curând: „Cădeţi peste noi şi ne acoperiţi!". Cei curaţi săvârşesc minuni mai presus decât învierea morţilor.

Să se audă la porţi că Eu, Domnul, intru cuvânt în Ierusalim, şi să Mi se deschidă cartea ca să cuvinteze cuvântul Meu şi să grăiască în ea gura Mea. Amin.

Pace vouă, celor din porţi! Deschideţi-Mi, fiilor copii, că frumoşi sunt cei ce ascultă, şi voiesc să grăiesc Ierusalimului despre această lucrare care aduce omului iubitor de Dumnezeu înţelepciune, credinţă, nădejde şi dragoste, şi toate pentru Dumnezeu, în Dumnezeu şi din Dumnezeu, fiilor copii, căci ascultarea de Dumnezeu e raiul pe pământ. Amin, amin, amin.

O, e rău de omul care nu ascultă cu credinţă şi cu înţelepciunea dragostei de Dumnezeu, că acela Mă părăseşte, şi apoi Mă răstigneşte în el, şi apoi este el, şi este omul care îl trage pe el din Dumnezeu, căci neascultarea de Dumnezeu aceasta aduce peste om. În Mine nu trebuie să creadă omul jucându-se de-a credinţa. În Mine trebuie să creadă veşnic omul, şi tot aşa să şi asculte, că fără ascultare moare omul, ca şi Adam, care atunci când nu a mai ascultat a murit negreşit şi şi-a pierdut din el înţelepciunea Mea şi s-a înălţat, şi aşa a murit el, că nici o moarte mai dureroasă pentru Mine de la om nu este.

O, fiilor, o, Ierusalime, o, popor care mănânci din gura Mea cuvânt! Ferice celui ce mănâncă cu inima cuvântul Meu, nu numai cu urechea, iar aceste două feluri de mâncare se cunosc în om, se cunosc după cum şi după cât creşte omul.

Eram în Betania cu şase zile înainte de Paşti şi au venit mulţi dintre iudei ca să-l vadă pe Lazăr, pe care Eu l-am înviat, căci ei aflaseră că Eu Mă dusesem acolo, căci pentru învierea lui Lazăr iudei mulţi veneau să creadă în Mine. Arhiereii însă s-au vorbit între ei după ce au pus la cale răstignirea Mea, ca să-l omoare şi pe Lazăr, fiindcă îşi pierdeau poporul care se ridica să creadă.

M-am pregătit să merg la Ierusalim, fiindcă venise ceasul să Mă preaslăvească Tatăl. A doua zi mulţimea de iudei care au crezut în Mine, au luat ramuri de finic în mâini şi, ieşindu-Mi înainte, strigau: *«Binecuvântat este Împăratul lui Israel, Cel ce vine întru numele Domnului!»*. Eu şezând pe asinul cel tânăr, după cum era scris în prooroci, mulţimile şi-au adus aminte că era scris: *«Nu te teme, fiica Sionului, Împăratul tău vine pe mânzul asinei»*, şi strigau aşa, şi strigau: *«Osana!»*. Când au văzut aceasta, fariseii le spuneau arhiereilor că nimic nu le este lor de folos dacă mulţimile se ţineau după Mine. Atunci Eu am zis: *«Părinte! Preaslăveşte-Ţi numele!»*, iar Tatăl a răspuns cu glas din cer şi a zis: *«Şi l-am preaslăvit şi iarăşi îl voi preaslăvi»*. Unii ziceau că a fost tunet; alţii, înger care Mi-a vorbit, dar Eu le-am zis: *«Nu pentru Mine s-a făcut glasul acesta, ci pentru voi, şi acum este judecata acestei lumi, când stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară, iar Eu când Mă voi înălţa de pe pământ îi voi trage pe toţi la Mine»*. Mulţi dintre căpetenii au crezut în Mine, dar nu pe faţă, căci se temeau de farisei ca să nu-i scoată din sinagogă, şi atunci s-a împlinit cuvântul care spune: *«Au iubit slava oamenilor mai mult decât slava lui Dumnezeu»*. Dar Eu cuvântam şi le spuneam: *«Dacă cineva aude cuvintele Mele şi nu le păzeşte, nu Eu îl judec, căci Eu am venit să mântuiesc lumea, nu s-o judec, iar cine Mă nesocoteşte pe Mine şi nu primeşte cuvintele Mele, are judecător cuvântul pe care l-am spus, şi acela îl va judeca în ziua cea de apoi»*. Amin.

O, fiilor, ce frumos l-am făcut Eu pe om, şi ce urât se face omul înaintea îngerilor şi înaintea Mea prin neascultare de cuvântul vieţii, şi omul iubeşte slava oamenilor mai mult decât slava lui Dumnezeu. L-am făcut pe om frumos ca şi pe Mine, dar dacă el a ieşit din ascultare de Mine, am ieşit şi Eu din el, au ieşit şi îngerii Mei din el, şi el a căzut din slava Mea, aşa cum fac toţi cei de pe pământ care nu ştiu să Mă iubească fiindcă se iubesc pe ei înşişi, şi aşa cade omul din Dumnezeu, şi de aceea vin să-l învăţ pe om învăţându-vă pe voi, fiilor, în zi de praznic de Florii. Amin.

O, copii cu învăţătură peste voi, omul îşi pierde înţelepciunea cea din Mine prin neascultare. Îşi pierde omul apoi dragostea de Dumnezeu, şi apoi el uită să asculte şi să iubească pe Dumnezeu. Ascultarea de Dumnezeu nu este ascultarea de om, aşa cum mulţi înţeleg aceasta. Cel ce ascultă de Dumnezeu, acela îi fericeşte pe toţi şi aşa ştie el să iubească pe aproapele său, căci ştie totul din Dumnezeu, şi aşa ascultă. Ascultarea de cuvântul cel cu viaţă şi cu ordine dumnezeiască în el, ascultarea de omul care are pe Dumnezeu lucrător în el peste om, aceea este ascultare cu credinţă şi cu înţelepciune şi cu dragostea de Dumnezeu, care izvorăşte din acestea, şi un aşa om nu mai poate asculta de omul care îl învaţă pe el să nu creadă în acest cuvânt, şi un aşa om iubeşte slava lui Dumnezeu, nu slava omului. Dar cei ce au făcut zapis cu antichrist, care a luat locul lui Dumnezeu în loc sfinţit de sfinţi şi de părinţi, aceia sunt ca arhiereii şi ca toţi cei ce erau căpetenii care dădeau să creadă şi să vină după Mine, dar nu pe faţă, căci se temeau să nu fie scoşi din sinagogi. Dar Eu le spun acestora cuvânt drept, şi aşa le spun: amin, amin grăiesc vouă: voi, cei care-i opriţi pe cei dintre voi şi pe oamenii care caută izvor de viaţă să nu asculte de Mine, ci de voi, că le sunteţi duhovnici! Învăţaţi de la Mine ce înseamnă duhovnic. Dacă nu sunteţi duhovniceşti, de aceea nu aveţi duhovnicie, şi tot aşa îi învăţaţi şi pe oamenii care vă dau vouă slavă şi ascultare, oameni care nu au ce învăţa de la voi. Voi semănaţi cu cei din vremea trupului Meu care aţâţau mulţimile împotriva Mea, împotriva mântuirii lor, căci Eu sunt Mântuitorul lumii, nu voi, cei ce v-aţi aşezat pe scaun sfânt şi ţineţi mulţimile orbite de neascultare de Dumnezeu, ca să le puteţi mulge şi să aveţi voi lapte şi slavă de la ei, şi apoi să le călcaţi în picioare, să le duceţi la groapă şi atât, că mai mult nu puteţi crede şi lucra nici pe pământ, nici în cer. Dar Eu vă spun că în cer se intră după merite, după cum ascultă omul de Dumnezeu pe pământ, nu cum trimiteţi voi oamenii în cer.

Îmi ieşeau cu finic mulţimile ca să Mă preaslăvească în ziua aceasta de dinaintea patimilor Mele cântându-Mi: *«Osana, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!»,* şi Mă cunoşteau prin Duhul coborât pentru Mine din Tatăl peste ei, iar apoi mai-marii lor, duhovnicii lor, care trăiau ca şi voi de pe spinarea lor, le-au aţâţat să strige mai-marilor lor, duhovnicilor lor: *«Răstigneşte-L!».*

Vai vouă, celor ce învăţaţi pe cei ce ascultă de voi să nu asculte de Mine şi îi învăţaţi să nu creadă în cuvântul Meu de azi, care este râul vieţii ca să bea din el neamurile pământului spre tămăduirea lor, precum este scris în Scripturi să fie! Şi iată, cuvântul Meu care s-a făcut râul vieţii în mijlocul României vă va judeca pe voi, cei care nu-i îndemnaţi pe oameni să bea din el şi să se lase de fărădelegi şi să iubească Scriptura de ceruri noi şi de pământ nou în care locuieşte dreptatea şi fiii ei. Vai vouă, celor ce sunteţi arhierei şi preoţi şi căpetenii şi care nu beţi ca să credeţi în această milă şi să mâncaţi mană din cer şi să aveţi din cer şi nu de pe pământ înţelepciune, şi să aveţi ascultare de Dumnezeu şi credinţă prin ea, şi apoi dragostea de Dumnezeu şi înţelepciunea ei şi frumuseţea cea dintâi, frumuseţea lui Dumnezeu în om! Vai şi oamenilor care se tem de voi, care ascultă de voi împotriva cuvântului Meu de ieri şi de azi, împotriva Mea şi împotriva lor, şi apoi toate acestea se vor întoarce împotriva voastră, şi vor alerga oamenii la voi ca să-i acoperiţi, ca să-i scăpaţi de cele ce au să vină peste lume, şi voi nu veţi putea nimic atunci, şi veţi fi ruşinaţi, şi veţi fi judecaţi de acest cuvânt care v-a învăţat şi v-a strigat, şi voi n-aţi vrut să fiţi ai Mei, şi s-a împlinit cu voi Scriptura care spune: *«Au orbit ochii lor şi au împietrit inima lor, ca să nu vadă cu ochii şi să nu înţeleagă cu inima şi ca nu cumva să se întoarcă, şi Eu să-i vindec».* Iată, nu vă este dat să credeţi, căci credinţa nu este a tuturor, ci este numai a acelora care ascultă de cuvântul lui Dumnezeu împlinindu-l pe el, şi de aceea Eu, Domnul, voi pedepsi prin cuvântul acesta care învinuieşte pe cei ce nu cred, şi voi vărsa curând, curând cupa peste cei necredincioşi şi peste toată zădărnicia trudei lor de pe pământ, căci pe pământ şi-au strâns şi nu în cer, şi voi face să se mistuie pământul de sub ei, cu tot ce e pe el, căci aşa este scris în Scripturi. Iar cei ce cred aşteaptă răbdând ceruri noi şi pământ nou şi dreptatea care va dăinui în acestea, căci scris este că *«Dumnezeu nu va lipsi de bunătăţi pe cei ce umblă întru nerăutate».* Amin. Dar omul care îşi uită păcatele ca să le tot poată face, acela în zadar se tot arată înţelept în numele Meu şi se crede aşa, dar înţelepciunea lui va fi vădită, căci aurul numai în topitoare se vădeşte dacă este. Amin.

Iar tu, Ierusalime al cuvântului Meu, nădăjduieşte în Domnul Dumnezeul tău, Domnul Cel adevărat, Care S-a dovedit înviat prin răstignire, Domnul, Care este mântuirea ta şi slava ta şi ajutorul tău, căci scris este: *«Nădăjduiţi în El toată adunarea poporului; deschideţi înaintea Lui inimile voastre».* Amin.

O, poporul Meu, stai în mâna Mea, şi învaţă să stai în mâna Mea şi spune-Mi tu mereu ca David, care era împărat şi Îmi spunea: *«Cercetează-mă, Doamne, şi cunoaşte inima mea; cearcă-mă şi cunoaşte cărările mele şi mă abate din calea fărădelegii şi mă aşează, Doamne, pe calea cea veşnică. Tu cunoşti nepriceperea mea şi greşalele mele nu s-au ascuns de la Tine, dar să nu fie ruşinaţi din pricina mea cei ce Te aşteaptă pe Tine, nici înfruntaţi pentru mine cei ce Te caută pe Tine, Doamne, şi întru mulţimea milei Tale auzi-mă, că minunată este ştiinţa Ta, mai presus de mine, şi este înaltă, şi eu nu pot s-o ajung».* Amin.

O, poporul Meu, vreau, fiule, să te învăţ să nu cazi sub griji. Închină-te Mie prin rugă şi prin mulţumire şi arată-Mi cererile tale. Păzeşte în minte, în inimă şi în cuget pacea Mea, şi Eu voi fi ajutorul tău, poporul Meu. Ai grijă de cuvântul Meu, să-l iubeşti, să-l aştepţi, să te pregăteşti pentru el şi pentru împlinirea lui. Ai grijă să asculţi, poporul Meu, şi să nu faci nimic, nimic cum îţi place ţie, căci aceasta este urâciune în casa Domnului, că Eu am pus peste tine călăuză ca să trăieşti înaintea Mea cu ascultare, poporul Meu. Nu iubi ce-ţi place ţie, ci iubeşte ce-I place lui Dumnezeu, şi uită-te în Scripturi şi în sfinţi plăcerea cea mai plăcută Mie: ascultarea, fiule, că de la ea vei avea înţelepciunea ei, şi aceasta te va hrăni cu dragostea de Dumnezeu şi, apoi prin credinţă vei împlini tu cu Mine Scripturile învierii morţilor, căci cei vii, cei curaţi, cei sfinţi pot săvârşi prin Mine minuni şi lucrări mai presus de învierea morţilor, poporul Meu. Amin.

O, Ierusalime, cei din morminte aud glasul Meu de peste tine şi se gătesc să se ridice la cuvântul Meu, numai să-Mi faci tu punte să vin pe pământ, că Eu te-am învăţat să nu ai o mai mare grijă ca aceea care să Mă ajuţi să vin pe pământ cu tot mai mult cuvânt, poporul Meu, căci menirea ta este să asculţi, să auzi din gura Mea cuvântul Meu şi să-l împlineşti pe el. Amin.

O, copii care scrieţi cuvântul gurii Mele, daţi poporului învăţătură pentru ascultare şi învăţaţi-l, aşa cum v-am mai spus, să nu stea cu inima în piept, ci să stea cu ea în mână, ca să pot să Mă arăt sfinţilor şi îngerilor cu el şi să Mă pot slăvi prin el pe pământ. Amin.

Binecuvântat să vă fie postul cel pentru amintirea patimilor Mele, pentru durerile Mele care vă dau putere să privegheați în post și în rugăciune, și pace vouă, fiilor! Binecuvântate să fie sărbătorile Mele cu voi, și cântați spre slava numelui Meu ca să se adune pe lângă voi sfinții și îngerii în cete-cete, din cer în cer, din nor în nor, căci Eu așa voiesc să petrec cu voi și să vin la voi și să Mă sui cu voi la Tatăl și să Mă port cu voi în văzduh, spre bucuria celor ce sunt, precum Eu sunt. Amin.

Am spus demult peste voi că voiesc să Mă legăn cu voi din cuvânt în cuvânt între pământ și cer, și de aceea vă rog să-Mi faceți mereu, mereu cale spre voi cu cuvântul și să aveți grijă să-i primiți pe cei ce sunt măsură de la Mine între voi și pentru voi și peste voi, ca să puteți să nu mai faceți ca voi, ci să faceți plăcerea Mea și nu pe a voastră, căci Eu vă sunt Dumnezeu, Eu vă sunt Domnul și Învățătorul, fiilor, și am dintre voi călăuză cu duh din Duhul Meu, și niciodată nu a fost altfel călăuza lui Israel. Amin.

Învățați ascultarea și harurile ei și lucrați-o cu toată, toată mulțumirea, căci toate ale ei rămân și nu ale voastre, fiilor. Țineți-vă buchet în duh de slavă cerească și Eu voi lua și Mă voi bucura de la voi. Fiți mulțumiți și mulțumitori. Dragostea dintre voi să fie dragostea de Dumnezeu, și învățați ce să iubiți între voi. Iubiți Duhul lui Dumnezeu și în El să plutiți între pământ și cer, ca să Mă sui cu voi pe nori la Tatăl, căci norii slăvilor cerești așteaptă după voi să fiți fiii înțelepciunii cea de sus și nu cea de jos, și mereu să plutim pe norii slavei spre Tatăl. Amin.

O, fiilor, învățați pe cele nemărginite, că mintea omului îl ține pe pământ pe om, dar duhul suie și coboară și plutește. Iubiți nemărginirea, ca să fiți ca Dumnezeu, fără de margini, și faceți aceasta cu înțelepciunea care ascultă de la mijloc, și faceți din Dumnezeu și nu din voi, și învățați să lucrați la cuvânt, fiilor, și veți atinge bucuria nemărginirii, căci ascultarea este minunea care trebuie să-l aducă pe om sub Dumnezeu, și să fiu Eu Învățătorul și Domnul, și ca în rai să fim. Amin.

Acum cântați: Osana! Osana! Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel, Împăratul Ierusalimului! Amin, amin, amin.

22 martie/4 aprilie 2004

Praznicul Buneivestiri

Cei mici s-au făcut părtași Sângelui și Trupului Domnului, căci sunt sămânța lui Avraam. Să nu se hrănească omul cu pâine mai mult decât cu Duhul Sfânt.

Acest praznic al mamei Născătoare de Fiu al Tatălui Savaot, și al Meu, Cel ce M-am zămislit în pântecele ei în ziua aceasta acum două mii de ani, e praznic de Duh Sfânt, căci El a fost vestitorul Cel de la Tatăl, iar îngerul a fost mijlocitorul, căci în mâna Tatălui stă tot ce este de lucrat din veac și până în veac, iar Fiul Său, Cel slujit de îngeri, este purtat și învățat de Tatăl să lucreze împlinirea a toate cele din Tatăl. Amin, amin, amin.

Am ascultat de Tatăl, căci El Mi-a spus că Mă face Fiu al omului, că Mă voi naște ca omul pe pământ și că voi rămâne mic, ca toți să aibă puterea să Mă aibă de la Tatăl, căci Tatăl prin Mine a împăcat cu El lumea, și prin ascultarea Mea de El toate se împlinesc. Amin

Hai să ne așezăm în cartea Mea din zilele acestea, copii din porți, că e praznic împărătesc, fiilor copii, căci cei mici s-au făcut părtași Sângelui și Trupului, așa cum Eu M-am împărtășit de acestea, căci eram copilul Tatălui, și prin aceasta am surpat prin moartea Mea pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul. Amin.

O, este o vorbă din bătrâni că nu oricine e de mers la biserică, dar copiii trebuie duși să ia Trupul și Sângele Domnului. Pe pământ cei ce se bagă sub jugul căsătoriei nu mai merg la biserică, fiindcă ei păcătuiesc. Merg bătrânii care se încopilăresc prin părăsirea păcatului după ce neputința și bătrânețea și necazurile îi scutesc pe ei de a mai păcătui cu trupul, dar Eu, ca un Domn și Stăpân ce sunt, îi întreb pe slujitorii care slujesc prin bisericile din mijlocul acestora: ei cum merg la biserică și cum slujesc pe cele sfinte ale Mele după ce ei se căsătoresc mai întâi? Eu nu le-am dat lor o astfel de pildă, căci pilda lor Eu trebuia să fiu. Eu când aveam vârsta plinătății M-am dat spre jertfire după ce Mi-am ales din lume ucenici și i-am despărțit de păcat și de duhul lumii ca să se asemene ei Mie, căci orice ucenic trebuie să fie ca Învățătorul său.

Israel cel de sub lege nu a putut să împlinească așa ceva, căci era cel după trup Israel și nu cel după duh, iar apostolii Mei trebuia să lucreze cu grijă față de ei pentru credința lor în Mine, Cel răstignit și înviat, căci ei dădeau mereu, mereu să le găsească vină, după cum Mie mereu, mereu Mi-au făcut și Mi-au găsit, și după cum și vouă vă fac cei ce nu seamănă cu Mine prin jertfire și prin slujire, căci dacă Eu am dus pe mulți spre mărire, Mi se cădea să Mă desăvârșesc prin pătimire ca începător al celor mântuiți, deși eram Cel pentru Care și prin Care toate sunt, ca apoi și Cel ce sfințește și cei ce se sfințesc, dintru Unul să fie toți, și să-i numesc frați pe toți, după cum este scris: *«Spune-voi fraților Mei numele Meu; în mijlocul bisericii Te voi lăuda, Tată; și iată Eu și pruncii pe care Mi i-ai dat».*

O, fiilor, Scriptura spune că pruncii s-au făcut părtași Trupului și Sângelui, așa cum Eu M-am făcut părtaș și am surpat prin moartea Mea pe diavolul și am izbăvit pe cei de sub frica morții, căci am luat sămânța lui Avraam, al cărui Urmaș am fost prin făgăduință; nu am luat firea îngerilor, fiindcă Eu trebuia să Mă fac Fiul Omului. A intrat îngerul Gavriil la Fecioara din care aveam să Mă nasc Fiu al omului, și i-a zis ei: *«Binecuvântată ești tu între femei, Domnul este cu tine, ceea ce ești plină de har! Bucură-te și nu te teme, că tu vei lua de la Duhul Sfânt în pântece pe Dumnezeu și Îi vei pune numele Iisus, și El va fi mare, și Fiul Celui Preaînalt Se va chema, și va avea scaunul lui David în mijlocul lui Israel în veci, iar împărăția Lui nu se va sfârși în veci. Nu te teme, Marie, că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință»,* iar ea a zis: *«Fie mie după cuvântul tău».*

E praznic de Duh Sfânt între Dumnezeu și tine, Ierusalime al tainelor venirii Mele cu împliniri pe pământ, căci M-am împlinit atunci, și Mă împlinesc acum pentru toate Scripturile cele pentru atunci și cele pentru acum, când vin cuvânt pe pământ ca să-i trag pe toți la Tatăl și să împlinesc proorocia mamei Mele Fecioara, căci ea, la buna vestire adusă de înger a cântat proorocind și a spus: *«Mărește, suflete al meu pe Domnul, Mântuitorul meu, că a căutat spre mine, spre smerenia mea, căci Cel puternic și sfânt mi-a făcut mărire și mă vor ferici toate neamurile, și mila Lui va fi din neam în neam spre cei ce se tem de El, căci El a risipit cu brațul Său pe cei mândri în cugetul lor, coborând pe cei puternici de pe tronuri și înălțând pe cei smeriți, prin smerenia Lui, precum El a grăit către Avraam și către seminția cea făgăduită lui prin Urmașul lui, Fiul Celui Preaînalt».* Amin.

O, poporul Meu, deprinde-te cu duhul trăirilor sfinte, căci dorul Meu e mare, şi aşa este şi al Tatălui Meu, şi al mamei Mele, şi al sfinţilor Mei, şi al îngerilor Mei, şi al tuturor celor cereşti, Ierusalime. Fiecare să fie hrană pe masa bisericii de nou Ierusalim, căci omul nu numai cu pâine trebuie să se hrănească, ci mai ales cu tainele Duhului Sfânt, care ies din gura lui Dumnezeu peste tine, poporul Meu. Tot lucrul tău cu mâna pentru cele din curţile Mele să fie uşor prin duhul tău cel plin de Duhul Sfânt al tainelor cereşti. Fă-te râu de Duh Sfânt, de untdelemn şi vin, care ung şi întăresc inima omului, că tu ai pe Fiul Celui Preaînalt trup şi cuvânt în trupul tău, că scris este: *«Cel ce sfinţeşte şi cei ce se sfinţesc, dintru Unul sunt toţi, şi îi numeşte fraţi».* Fii copil sfânt mereu, mereu, poporul Meu, prin lucrul Duhului Sfânt, Care curge peste tine prin Mine de la Tatăl, căci Eu în Tatăl stau, că scris este: *«Pruncii s-au făcut părtaşi Trupului şi Sângelui Meu».* Amin.

Peste trei zile vom ajunge praznicul învierii Mele dintre cei morţi, după ce Eu, stând trei zile în mormânt şi surpând prin moartea Mea pe diavolul şi pe cei mândri în cugetul lor, care stau pe tronuri, M-am ridicat ca un Împărat al făpturii, ca Cel pentru Care şi prin Care toate sunt. Amin.

Binecuvântate să vă fie puterile cele pentru duhul şi cele pentru trupul care slujesc Duhului lui Dumnezeu. Şi după aceste puţine zile care au mai rămas până la praznicul sculării Mele dintre morţi Eu vă voi spune vouă şi tuturor: Hristos a înviat! Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2004

Praznicul Învierii Domnului

Domnul lasă cuvânt peste Ierusalimul patimilor Lui. Nu pot cărturarii vremii să pună peste ei cuvântul Domnului. Oamenii bisericii lumii plătesc cu bani pe cei ce grăiesc de rău pe poporul cuvântului.

Sunt Împăratul slavei! Deschideţi-Mi, copii care-Mi sunteţi porţi, căci sunt Împăratul slavei! Amin, amin, amin.

Cânt cu voi: Hristos a înviat! A înviat Împăratul slavei după ce ca un om S-a supus morţii pe cruce, şi după trei zile, după cum au grăit profeţii, a înviat din mormânt. Această salvare a omului şi a judecăţii stăpânitorului acestei lumi, care a fost aruncat afară din tot ce este numai al Meu, această serbare serbez Eu azi cu voi după două mii de ani de la răstignirea şi învierea Mea ca Împărat al slavei. Amin, amin, amin.

O, Ierusalime al patimilor Mele de pe cruce pentru salvarea ta de sub umbra legii! Eu am fost de tine pus pe cruce, şi am înviat ca să Mă primeşti apoi, dar tu nu ai voit să te faci mic şi să Mă primeşti să-ţi fiu Împărat; Împărat nu din lumea aceasta, că în lumea aceasta tu eşti împărat pe tot pământul peste care propăşeşti, fiindcă ai fost poporul Meu. Eu am voit să-ţi fiu Împărat peste dragostea ta, peste credinţa ta, spre slava ta în veci, dar tu nu M-ai voit, şi M-ai scos afară din toate ale tale şi aştepţi alt salvator, şi când va veni acela, tu îl vei cunoaşte, că este al tău, dar pe Mine nu Mă cunoşti, că eşti necredincios, iar mândria ta a acoperit pământul. Dar Eu, Dumnezeul Cel adevărat, Care am ieşit de la Tatăl şi din mijlocul tău după ce tu M-ai ferecat în mormânt, luându-Mi trupul cel răstignit pe crucea pe care Mi-am dat duhul în mâna Tatălui, Eu, pentru că am înviat după trei zile, împlinind această Scriptură şi nestricând peceţile mormântului, Eu, Domnul slavei, Care am biruit prin cruce, îţi spun şi ţie la sărbătoarea aceasta: Hristos a înviat! Amin, amin, amin.

Iar ţie, Ierusalime al gloriei Mele cea de după cruce, pentru tine Mă slăvesc în cuvânt peste pământ după două mii de ani pentru tot neamul creştinesc de atunci şi până acum, căci Eu întru tine binevoiesc, că ai fost credincios, şi eşti popor luat din neamul român şi M-ai primit peste tine de Împărat al slavei şi Îmi scriu în mijlocul tău cartea judecăţii făpturii, căci Eu prin cei neluaţi în seamă am lucrat slava Mea şi acum două mii de ani, şi tot aşa am lucrat şi pentru venirea Mea a doua oară de lângă Tatăl. Tu să Mă primeşti când bat. Tu să-Mi deschizi, că eşti alesul Meu şi eşti micuţ, căci pruncilor le-a fost dat să se facă părtaşii acestei slave a Trupului şi Sângelui Meu cel de pe cruce curs pentru salvarea făpturii, pentru cerul cel nou şi pământul cel nou care se vor slăvi din zi în zi mai mult, spre slava numelui Meu cel purtat de îngeri între cer şi pământ şi între pământ şi cer, iar cuvântul Meu cel de atunci şi cel de acum peste om, este lumina cea adevărată care luminează pe tot omul care vine în lume. Amin.

O, dacă Eu sunt viaţa, dacă în Mine este viaţa care este lumina oamenilor, tu, Ierusalime de azi, ca şi Ioan Botezătorul, mărturiseşti oamenilor despre Mine, despre lumină, ca toţi să creadă prin tine, căci cuvântul este lumina cea adevărată, iar celor câţi îl primesc crezând prin el în numele Meu, le dau putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, născuţi din cuvântul acesta, căci Eu eram înaintea lui Ioan, fiindcă mai înainte de el eram, şi am venit şi am dat har oamenilor, căci scris este: *«Legea prin Moise s-a dat, iar harul şi adevărul au venit prin Hristos».* Amin, amin, amin.

O, Ierusalime al harului şi al adevărului Meu, le-am zis: *«Pace vouă!»* ucenicilor Mei pe care i-am ridicat să creadă dintre iudei şi care au rămas cu Mine după ce M-au cunoscut. Le era frică de iudei şi stăteau închişi în toată vremea patimilor Mele, căci după ce M-am lăsat prins spre răstignire, le-am spus celor ce M-au luat să Mă pună pe cruce: *«Eu sunt Cel pe Care-L căutaţi, iar acestora daţi-le drumul».* După învierea Mea le-am arătat lor, după ce am rostit pace peste ei, mâinile şi coasta Mea, iar ei s-au bucurat că M-au văzut, şi Eu iarăşi le-am zis: *«Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi»*, şi am suflat peste ei şi am zis: *«Luaţi Duh Sfânt! Cărora veţi ierta păcatele, le vor fi iertate, şi cărora le veţi ţine, vor fi ţinute».* Până la înălţarea Mea de la ei la Tatăl, din Care venisem, am avut grijă să le întăresc credinţa. Timp de patruzeci de zile după învierea Mea le-am vorbit despre împărăţia lui Dumnezeu şi le-am poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte făgăduinţa Tatălui, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, şi le-am zis: *«Veţi lua putere venind peste voi Duhul Sfânt, şi Îmi veţi fi Mie martori în Ierusalim şi în toată Iudeea şi în Samaria şi până la marginile pământului, iar celor câţi Mă vor primi crezând prin voi în numele Meu, le voi da putere să se facă fii ai lui Dumnezeu».* Amin.

O, Ierusalime al întoarcerii Mele cu duhul învăţăturii despre împărăţia lui Dumnezeu! Nu pot cărturarii să primească bogăţia acestui cuvânt şi măreţia lui. Ei îl dau pe seama omului, dar dacă aceştia care grăiesc aşa v-ar cunoaşte pe voi, cei ce-Mi sunteţi porţi ale cuvântului Meu, ar înţelege că Eu şi nu omul grăieşte acest cuvânt, căci cine dintre cei ce cred aşa cum se crede în Dumnezeu s-ar încumeta să se aşeze în locul Meu? Numai duhul rău a făcut şi face aceasta, dar ceea ce face el, se stinge mereu, se stinge şi nu are putere să dea viaţă din viaţa Mea chiar dacă el ar îmbrăca sau îmbracă lucrare în numele Meu.

Scrieţi numele Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim peste tot pe unde voi trimiteţi cuvântul Meu din zilele voastre, căci Eu

le spun cuvânt de credinţă tuturor, şi le spun aşa: nu omul grăieşte, ci Eu, Domnul Iisus Hristos, Care am fost mort şi am înviat şi sunt viu în vecii vecilor. Nu prin cărturari, nu prin oameni şcoliţi pe pământ lucrez ca să-Mi aştern în cartea Mea de azi cuvântul gurii Mele, ci lucrez, ca şi acum două mii de ani, prin cei neluaţi în seamă. Am pus îngrijitori peste lucrarea Mea ca şi acum două mii de ani când aveam ucenici despărţiţi de lume şi îngrijiţi de cei rânduiţi de Mine de pe pământ, şi Eu nu pot să nu amintesc tuturor cărturarilor şi învăţătorilor bisericii din lume că gura Mea prin lucrarea aceasta grăieşte de cincizeci de ani pe pământ, şi e glasul gurii Mele nu de cinci, sau de zece, sau de douăzeci de ani. E glasul gurii Mele, şi cu el Mă voi sărbători curând, curând cu praznicul cincizecimii lui. Amin. Eu, Cel înviat din morţi acum două mii de ani, Eu grăiesc, iar cei ce stau de strajă la porţi iau glasul gurii Mele şi îl aştern în carte după cum Eu le poruncesc aceasta, iar aceştia nu Mă aud numai cu urechile, ci fac faptă cu inima şi cu fapta ei cuvântul Meu. Amin.

Am proorocit prin lucrarea acestui cuvânt că pentru necredinţa şi neumilinţa şi nepocăinţa şi neîmpărţirea cuvântului Meu ieşit din gura Mea şi pe care-l dau bisericii din lume şi slujitorilor ei, că aceştia vor arde cu locaşurile lor cu tot, cu foc trimis din cer, căci au fost reci şi şi-au văzut de ale lor şi au nesocotit împlinirea cuvântului Meu. O, ei în zadar zidesc ca să strângă lumea în locaşurile lor, că acei strânşi ai lor nu sunt turma Mea, aşa cum nici Israel n-a voit să fie, iar cine credeau între iudei în numele Meu, erau daţi afară din sinagogi.

O, voi, cei ce sunteţi aşezaţi voi între voi mai mari ai bisericii din lume, să ştiţi că voi faceţi cu glasul gurii Mele de azi aşa cum au făcut iudeii care au pus oameni plătiţi să spună că pe Mine M-au furat ucenicii din mormânt pe când straja dormea, deşi ei au pecetluit mormântul. Eu însă am înviat lăsându-Mi giulgiul ca mărturie în mormântul în care am stat trei zile, şi M-am dus la ucenicii Mei şi M-am arătat lor, căci ei erau ferecaţi de frica iudeilor şi nu mai aveau ei cum să Mă fure. Am lăsat peceţile neatinse şi am ieşit ca Împărat al slavei, Care trece fără de oprire prin orice poartă şi nu-i strică peceţile, aşa cum cea care M-a născut cu trupul pe pământ a rămas Fecioară de-a pururi.

Acest glas este glas din cer, nu este minte de om, nu este învăţătura şi cunoştinţa omului, ci sunt Eu, Domnul slavei, Domnul învierii şi al vieţii veacului ce va să fie, iar omul nu poate vorbi în locul Meu, dar poate să se împlinească întru Mine prin legea harului şi a adevărului prin care el Mă mărturiseşte pe pământ între oameni, aşa cum ucenicii Mei cei de acum două mii de ani M-au mărturisit de la margini la margini, spre credinţa multora. Amin.

O, fii-copii din porţi, auziţi cum spun Eu Ierusalimului Meu cel nou şi tuturor celor ce aud vorbirea Mea cu el: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Fiţi învăţători din partea Mea peste cei ce s-au făcut prunci şi părtaşi Trupului şi Sângelui Meu, care este partea sfinţilor, hrana sfinţilor, şi fiţi învăţători de la Mine şi peste cărturarii lumii, că aceştia nu cunosc calea, adevărul şi viaţa. Sunteţi micuţii Mei, dar după har şi după adevăr aveţi înţelepciunea cea de sus, căci M-aţi iubit, iar Eu pe credinţa voastră am zidit Ierusalimul nou, şi cu el Mă voi întinde peste toţi cei aleşi ai Mei. Învăţaţi şi îndemnaţi mereu Ierusalimul cel nou al Meu, cel din români luat, să nu-şi îngăduie călcări ale aşezărilor Mele de peste el, ca să nu se îngreuieze calea ajutorului Meu peste Ierusalim şi coborârea Mea la el. Amin.

O, poporul Meu, numai Eu M-am înviat din mormânt, căci am fost adevăratul Dumnezeu, Cel ieşit din Tatăl cerurilor mai înainte de toţi vecii. Nici un om nu s-a putut învia pe sine, dar Eu, Domnul slavei, M-am înviat după ce am stat trei zile în mormânt în urma morţii Mele de pe cruce când Mi-am dat în mâna Tatălui duhul, iar El iarăşi Mi l-a dat, şi cu el M-am înviat. Dumnezeu S-a înviat pe Sine după ce Şi-a dat duhul în mâna Tatălui pe cruce. Amin, amin, amin.

Să cânţi, poporul Meu, cântările de înviere a Domnului slavei. Să se audă în sătuţul cuvântului Meu cântările învierii Domnului slavei. Să se stingă toate cântările diavoleşti cu care lumea se desfată pentru praznicul învierii Domnului slavei. Amin.

Ierusalime nou, Hristos a înviat, îţi spune ţie Domnul Dumnezeul tău, Iisus Hristos, Cel ce a fost mort trei zile în mormânt şi S-a înviat pe Sine şi este viu în vecii vecilor. Amin. Binecuvântată să fie masa şi bucatele creştineşti pe care tu le pui pe masă ca hrană, şi să-ţi fie binecuvântate duhul şi adevărul cu care stai înaintea Mea ca să Mă primeşti cu glasul gurii Mele peste tine şi peste pământ.

Hristos a înviat, popor al venirii Mele! Amin, amin, amin.

29 martie/11 aprilie 2004

Sfintele Paşti, ziua a doua

Pe pământ nu mai sunt păstori iubitori de Dumnezeu. Omul are bani, dar este sărac de Dumnezeu. Tot cerul va coborî pe pământ sfânt.

Dis-de-dimineaţă Mă gătesc cu cuvânt peste tine, Ierusalime al gloriei Mele, şi te salut, poporul Meu, cu salutul învierii Mele, salut purtat din gură în gură de la mironosiţele învierii Mele şi până peste tot pe unde a ajuns această veste: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Amin, amin, amin.

Cei ce-Mi stau porţi de intrare a cuvântului gurii Mele la tine sunt firavi acum, dar Eu nu pot să te las să nu fiu cu tine în cuvânt în praznic de înviere. Şi să ştii şi să înţelegi că tot cuvântul care iese din gura Mea şi se aude şi se scrie în cartea Mea din zilele acestea de glorie a Mea şi a ta şi a celor ce cred în Mine prin tine, e praznic de înviere, poporul Meu. Cuvântul Meu este lumina care luminează în întuneric, dar cei ce nu-l iau, nu iau lumină, iar cel ce nu ia de la Mine, nu are.

Îi chem pe toţi să vină să ia lumină, dar ei nu vin. Nu că nu ştiu să vină nu vin, ci nu vin că au peste ei învăţători care au luat haina Mea şi nume de lucrare a Mea, şi acelora le place să fie ei slăviţi şi hrăniţi şi bogaţi de suflete, dar sufletele fără de lumina Mea în ele sunt fără duh, fără cunoştinţă, fără înţelepciune, şi sunt ca oile fără păstor, de vreme ce nu au păstor, căci Păstorul oilor, Păstorul Cel bun, Eu sunt, findcă Eu Mi-am pus viaţa pentru oi, şi altul nu şi-a mai pus-o aşa cum Mi-am pus-o Eu. Eu am avut putere să Mi-o pun şi iarăşi să Mi-o iau, şi aşa am făcut, şi numai Dumnezeul Cel adevărat putea să facă aceasta. Dar oamenii nu Mă iubesc, şi îşi iubesc păstorii lor chiar dacă aceştia îi iau pe ei şi îi bagă în pământ până să-i învieze, până să-i înveţe calea, adevărul şi viaţa, care sunt din cer şi pe care merge omul la cer dacă le-a învăţat de pe pământ. Pe pământ însă, nu mai sunt păstori decât din cei care-i pun omului cruce la cap după ce omul îşi dă duhul. Păstorul cel iubitor de suflete îl învaţă pe om să-şi pună cruce la gât şi s-o poarte şi să n-o întineze, şi să-i fie viaţa cruce frumoasă, cruce dulce la gust, căci fără suferinţă,

fără ispite pe pământ omul umblă gol de Dumnezeu, iar lumina Mea nu caută cu el, şi uită bietul de el că la trâmbiţarea celui de al şaptelea înger când Eu, Domnul, voi birui pe cel din urmă vrăjmaş care este moartea, omul va da seama de tot ce a făcut el în viaţa lui de pe pământ. Amin.

O, nu mai este loc pe pământ în care să nu se fi auzit vestea cea de acum două mii de ani că Eu am fost mort şi am înviat şi sunt viu în vecii vecilor şi sunt Domnul slavei, Împăratul făpturii, căci Eu am făcut lumea, şi cu cuvântul am rostit, şi ea s-a întocmit. Vestea este iute la mers, iar apostolii Mei au primit de la Mine cuvânt să meargă în toată lumea, şi le-am spus: *«Veţi fi Mie martori în Ierusalim şi în toată Iudeea şi în Samaria şi până la marginile pământului, iar celor câţi Mă vor primi crezând prin voi în numele Meu, le voi da putere să se facă fii ai lui Dumnezeu».* Amin.

Poporul Meu, stau cu tine la masă de cuvânt lângă masa ta cea pentru fiinţă şi binecuvintez peste tine cuvântul Meu ca să-l înţelegi şi să-l iubeşti şi să-l înveţi, ca să te cuprindă, şi binecuvintez şi hrana ta cea pentru fiinţă, şi trăiesc cu tine, iar trăirea cu Dumnezeu şi în Dumnezeu este o taină aşa de mare încât dacă omul ar avea setea s-o cuprindă, atunci i-ar fi lui vremea să afle taina fericirii, taina mângâierii, taina vieţii veşnice şi aşteptarea ei după ce toate cele trecătoare vor fi înghiţite de viaţă. Dar acestea toate Eu cu omul le am de lucrat, nu singur, căci Eu le am, şi ele sunt sub stăpânirea Mea, dar vreau să le dau omului, că pentru ele l-am zidit Eu pe om. Nu ştiu cum să fac cu omul să nu se mai încânte cu lucrurile care sunt vremelnice şi de care omul nu are parte nici el, nici urmaşii lui, căci omul şi toate câte face el trec negreşit şi toate îi aduc lui moarte, nu viaţa pe care dă el să şi-o clădească prin truda lui de pe pământ. Dacă l-aş întreba pe om pentru ce se zbate să-şi facă pe pământ, Mi-ar răspunde că s-ar plictisi, că ar fi trist dacă ar sta fără să facă după inima lui care-i cere împotriva adevărului tuturor lucrurilor de pe pământ şi din cer.

Cum să fac, poporul Meu? Cum să facem, fiilor, să-l cuprindem pe om în taina trăirii în Dumnezeu? Omul are bani, săracul, şi dacă are, face cu ei ceva, căci îl apasă aceasta că are bani. În zadar are dacă nu ştie ce să-şi strângă cu ei. Apostolul Toma lua bani de la un împărat şi avea cu ei grijă de viaţa sfinţilor, de hrana flămânzilor, de haina celor goi şi de neam umilit, până ce a biruit el inima împăratului ca să înţeleagă acela taina trăirii în Dumnezeu. Amin.

Omul are bani, săracul de el, dar viaţă cu Dumnezeu nu are. Eu nu am avut bani şi nici nu i-am atins. Voi nu aveţi bani, dar aveţi pe Dumnezeu, Care vă dă ca să nu cerşiţi la bogaţi, şi să lucraţi să vă câştigaţi pâinea şi haina şi apa şi acoperişul.

Iată, nu ştie omul să se zidească în Dumnezeu, să se zidească în cer, nu pe pământ; să se împodobească în cer, nu pe pământ, căci omul are casă şi în cer, şi nu are cine să-i spună lui aceasta, că el Scriptura n-o deschide ca să vadă în ea că are locuinţă în cer, nefăcută de mână, şi în ea poate să-şi afle faptele trăirii lui în Dumnezeu, şi apoi să se îmbrace cu ea pe deasupra a ceea ce este muritor, căci scris este: *«Acest trup stricăcios se va îmbrăca în nestricăciune, şi moartea va fi înghiţită de biruinţă».* Amin, amin, amin. Atâţia sfinţi în care Eu am trăit cu viaţa Mea în ei, cu faptele vieţii veşnice în ei, înţelegeau această dulce taină, dar greu mai găseau ei un om căruia să i-o poată spune şi să-l facă s-o priceapă şi s-o urmeze apoi. Iată, biserica lumii, turma care se adună prin locaşuri numite biserici, nu înţelege taina vieţii şi trăirea ei pe pământ, căci în bisericile lumii se adună cei ce au bani şi bogăţii şi mândrii şi ranguri, iar săracii care merg în ele sunt codaşi chiar dacă Mă au pe Mine în ei cu taina trăirii în Dumnezeu. Dar Eu, Domnul şi Cuvântul Meu, Care întinde cerurile ca un cort, Care pune temeliile pământului şi Care zideşte duhul omului înăuntrul său, voi lovi pe toţi cei care s-au aşezat păstori, iar turma lor e părăsită de învăţătură. Braţul lor să se usuce, că n-au ajutat pe cel sfânt, şi ochii lor să rămână orbi de tot, că n-au văzut slava Mea cu care am venit pe pământ atunci şi acum pentru întoarcerea omului în rai pe pământ, căci raiul pe pământ a fost, şi tot aşa este şi acum şi pururea şi în vecii. Amin.

Eu am fost dat spre răstignire, iar cei ce M-au răstignit n-au ştiut că Eu am suferit moartea pentru păcatele, pentru plăcerile neamului omenesc de la Adam, cel zidit de mâna Mea din pământ şi din duh, şi până la cel din urmă om născut şi nenăscut pe pământ; şi Eu, Cel drept, am murit, ca un Păstor adevărat, pentru cei nedrepţi, ca să-i aduc pe toţi la Dumnezeu. Trupul Mi-a fost omorât, iar cu duhul Meu cel viu M-am coborât la cei închişi în locuinţa morţilor pentru neascultarea lor de Dumnezeu, pentru îndelunga Mea răbdare cu care i-am aşteptat spre viaţă, iar ei nu au venit.

Dar acum, ca şi acum două mii de ani, chem omul la curăţie, la trup neîntinat, şi apoi la botezul care-i deschide lui cuget bun către Dumnezeu prin învierea Mea dintre morţi, precum scrie în Scripturi despre această naştere din nou prin curăţia trupului, adică prin pocăinţă, şi apoi prin botezul care deschide omului cugetul spre bine, spre Dumnezeu. Amin.

Eu, după ce M-am aşezat în Tatăl şi de-a dreapta Lui după înviere, Mi se supun îngerii şi stăpâniile şi puterile, căci am suferit cu trupul pe pământ pentru iertarea şi salvarea omului, iar omul să nu fugă de suferinţă dacă este păcătos, căci scris este: *«Cel ce a suferit cu trupul a sfârşit-o cu păcatul, ca să nu mai trăiască după voia oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu».* Amin.

Am lăsat prin glasul gurii Mele poveţe de înviere a duhului şi a trupului peste tot omul, poporul Meu. Împarte-le peste pământ, fiule, că-Mi eşti fiu, fiindcă ţi-am dat puterea aceasta prin credinţa ta în învierea Mea cea de acum două mii de ani şi, iarăşi, în întoarcerea Mea cea de acum, cea de după două veacuri de oameni, cea de după şapte veacuri, Ierusalime nou.

Te cuprind cu apostolii şi cu mironosiţele învierii Mele, cărora Eu le-am spus înviat arătându-Mă: *«Bucuraţi-vă!».* Ei îţi sorb iubirea pe care o ai pentru Mine, căci au fost fiii credinţei şi ai iubirii Mele, şi tu să ai din destul iubire pentru Mine, ca să-i hrăneşti tu pe ei, poporul Meu, că aceasta e hrana şi masa şi plata lor şi a tuturor celor ce M-au iubit cu putere pe pământ, şi de atunci ei toţi îşi aşteaptă cununa: descoperirea fiilor lui Dumnezeu, care vor împărţi cununiţele, Ierusalime nou, copil al credinţei venirii Mele cu învierea morţilor şi cu viaţa cea veşnică pe pământ, căci tot cerul va coborî pe pământ sfânt. Amin, amin, amin.

Te cuprind apostolii şi toţi ucenicii Mei şi mama Mea cea dulce şi mironosiţele Mele, însoţitoarele ei, cu salutul vestirii învierii Mele, şi toţi într-un glas îţi împărtăşesc ţie, şi tuturor apoi: Hristos a înviat! Iar Eu şi cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt te pecetluiesc cu harul lucrărilor cereşti şi te binecuvintez să fii ca Domnul şi Învăţătorul tău şi să stai de mânuţă cu cei prin care Eu cobor cuvânt la tine, căci ei au înţelepciunea cea de sus, nu cea de jos, poporul Meu.

Cereţi, şi vi se va da. Amin.

Cereți-Mi, și vă voi da. Amin.

Cereți-le, și ei vor avea și vă vor da, dar cereți-le, că ei au, și fericiți sunt cei ce au și, iarăși, fericiți sunt cei care cer și primesc. Amin.

Eu ți-am dat și îți dau tot ce trebuie să ai tu, și îți dau cuvânt, și cu cuvântul îți dau tot, dar să nu uiți să înveți și să ai, Ierusalime nou, și toate, noi să le ai, că Eu am spus: *«Noi le fac pe toate»*.

Pace vouă! Fiți ucenici! Fiți ucenici! Fiți ucenici! Și, iarăși, fiți ucenici cu ucenici, căci orice ucenic este și lucrează ca Învățătorul său. Amin.

Pace vouă! Hristos a înviat! vă spune vouă Domnul slavei. Amin, amin, amin.

30 martie/12 aprilie 2004

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Oamenii pământului așteaptă fără să știe pe fiii lui Dumnezeu, care au ajuns sfârșitul veacurilor. Cuvântul cel de azi este Domnul întru venirea Sa, împlinind Scripturile din urmă.

Îmi iau toată oastea cerească, Îmi iau cetele de sfinți și de îngeri, și cu putere Ne adunăm la fântâna Duhului Sfânt, că mama Mea Fecioara se dă vouă cu tămăduiri de duh, de suflet și de trup, copii ai Ierusalimului nou. Umiliți-vă sub acest nume pe care Eu, Domnul, vi l-am pus pe creștet, căci poporul Noului Ierusalim trebuie să aibă din mijlocul lui izvor de har pentru toate neamurile de pe pământ, și aceasta trebuie să fiți voi, fiilor, că oamenii de pe pământ vă așteaptă fără să știe ei ce așteaptă, iar cerul tânjește după zilele voastre cu care ați ajuns sfârșitul veacurilor. Amin.

O, copii din porți, intrăm cuvânt în carte. Pace vouă! Fără voi, fără pacea Mea din voi, fără odihna Mea în voi, Eu nu pot să vin cuvânt din cer și să grăiesc Ierusalimului. Aveți grijă, fiilor, de odihna trupurilor voastre, de puterea lor, de sănătatea lor, ca să vă pot folosi urechile și inimioarele și mânuțele și gurița pentru Mine peste Ierusalim și peste tot pământul, fiilor copii. Slujiți-Mi cu multă socoteală în toate, că mare și grea este lucrarea Mea pe care o port cu voi între cer și pământ. Pace vouă, și să dăm slavă mamei Mele Fecioară, că ea se face peste Ierusalim mângâiere cu cuvântul și își mângâie iubirea cea pentru voi și cea pentru toți cei care iubesc coborârea Mea cu cerul pe pământ, tainica Mea venire după două mii de ani, pregătirea cea mare a poporului sfânt pentru gloria Mea, că scris este: *«Cine este sfânt, să se sfințească și mai mult, iar cine este spurcat, să se spurce și mai mult»,* căci toate sfârșitu-s-au, cu bine sau cu rău. Amin.

Hai, mamă, revarsă-te cu mângâierea și cu harul cel împătrit, că Domnul Dumnezeul tău, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, te adaugă în lucrare de har peste Ierusalim, căci trebuie ajutat poporul cuvântului Meu. Amin.

O, de s-ar găsi oameni pe pământ care să iubească această comoară, acest petecuț de pământ peste care a coborât cerul cu slava cuvântului, și aflând acest mărgăritar de preț, să dea pentru el tot ce are și să se dea și pe el și să Mă ajute, și să aibă el parte la această moștenire apoi, că nu e de pe pământ aceasta, și nu se strică așa cum se strică cele de pe pământ din pricina păcătoșeniei omului care nu iubește calea, adevărul și viața cea cu Mine, mamă.

Le-am spus ucenicilor Mei când M-au întrebat de ce vorbesc mulțimilor în pilde, și le-am zis: *«Pentru că vouă vi s-a dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, pe când acelora nu li s-a dat, căci celui ce are, i se va da și îi va prisosi, iar de la cel ce nu are, și ce are i se va lua, și de aceea le vorbesc în pilde, că ei văzând nu văd, și auzind nu aud, nici nu înțeleg, dar fericiți sunt ochii voștri că văd, și urechile voastre că aud, căci mulți prooroci și drepți au dorit să vadă cele ce priviți voi, și n-au văzut, și să audă cele ce auziți voi, și n-au auzit».*

O, poporul Meu, e mama Mea serbată de tot cerul, și vrea cerul să se umple de voi, umplându-vă voi de cele din cer, de cei din cer, fiilor, căci cerul e taina sfinților, trăirea și simțirea lor, locul lor pe pământ, și aceasta trebuie să știți voi pentru voi, mai mult decât orice știți pe pământ, mai mult decât orice lucrați și trăiți, fiilor. Amin, amin, amin.

— O, copilul meu, Emanuel! Cuvântul Tău dumnezeiesc e cuvânt cu putere. Pe vremea trupului Tău văzut între iudei, unii erau uimiți când le vorbeai, și ziceau: *«De unde are El înțelepciunea aceasta și puterile?»,* iar alții se sminteau întru Tine, și Tu ai zis lor: *«Nu este prooroc disprețuit decât în casa sa»*. Dar acum, Tu vei fi împlinitor ca și atunci când ai venit întrupat de la Tatăl și născut din trupul meu și când ai împlinit toate câte erau spuse pentru Tine, și iarăși vei împlini acum, când îngerii Tăi vor ieși, precum este scris, și vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepți și îi vor arunca în cuptorul cel de foc, și acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților, căci tot ce lucrează fiii veacului acesta, fiii lumii, aceea este partea lor, pe care singuri și-o clădesc, căci s-au ales pentru cele ce nu vor mai fi, și va fi în locul acestora plânsul și scrâșnirea dinților, fiindcă Tu vei împărăți cu drepții pe pământ sfânt, iar cei necredincioși, care păcătuiesc, vor fi ca în cuptorul de foc, după cum și sunt, iar când Te vor vedea ei pe Tine slăvit între cei drepți, vor plânge pentru zădărnicia trudei lor și vor scrâșni din dinți, căci plata necredinței este grea.

O, fiule Emanuel, cuvintez în cartea Ta, în Cartea Adevărului, în cartea judecății făpturii, și ce fericire ar fi pe noi, cei ce suntem cerul cel nevăzut, să vedem omul că se scoală să creadă ce vorbim noi, cerul cel nevăzut. Dar credința nu este a tuturor, Fiule necrezut de om. Tu însă ai aflat fii cărora le-ai dat darul credinței pentru că Te-au iubit pe Tine mai mult decât viața lor, și au luat viața Ta, și au fiii Tăi viață, și ai pus credință în ei, și dacă ai pus, ai găsit; și dacă ai găsit, ai venit, că era scris să vii și să-Ți pregătești mireasa și nunta, Fiule al Tatălui Savaot și al meu, că Te-ai făcut copil în toată ascultarea, ca să aibă omul pildă de copil și să se facă și el ca Tine, fiindcă pruncilor le este dat să afle împărăția cerurilor pe pământ și viața Ta, făcându-se ei părtași Trupului și Sângelui Tău cel de pe cruce. Amin.

Eu, ca mamă a Ta și a celor credincioși dumnezeirii Tale atunci și acum, mă împart între Tine și ei, între ei și Tine, și lucrez mijlocire ca să-i ajuți pe ei, ca să-i ajute sfinții cei purtători de multe haruri și îngerii cei slujitori, și să mergi cu ei, cu fiii cei din urmă, și să Te vestești prin ei și să faci din ei slava Ta cea de la sfârșit de timp de deșertăciune a omului care umblă gol de fapte cerești, și să fie ei mângâierea Ta, iar Tu, mângâierea lor, că lucrarea venirii Tale este multă și grea peste pământ, și oamenii se ascund de ea, iar cei din porțile cuvântului Tău sunt firavi, dar ajută-i cu tot cerul cel nevăzut, că sunt apăsați de griji și sunt obosiți, Doamne.

Vin cuvânt cu Tine curând, curând, Fiule, însoțită de mironosițele învierii Tale, și vom strânge poporul la praznic de înviere și de Duh Sfânt și vom învăța Ierusalimul și pe cei

ce se vor aduna şi le vom spune să iubească pe cele cereşti, nu pe cele pământeşti, care-i pierd omului viaţa.

O, fiice ale Ierusalimului, fiţi duhovniceşti din zori şi până în zori, iar taina aceasta şi împlinirea ei vine de la ascultarea de Dumnezeu şi de cuvântul Său şi de cei ce vă veghează ca să fiţi duhovniceşti pe pământ. Primiţi mereu îndemnul cel pentru duhovnicească trăire şi purtare şi ascultare şi lucrare. Uşuraţi-vă lucrul cel cu mâna prin ascultare de cei ce veghează peste voi pentru Domnul, şi apoi prin primire una pe alta, unii pe alţii. Taina creştinătăţii este umilinţa în toate şi pentru toate: la purtare, la îmbrăcăminte, la mâncare, la grija cea pentru sfinţenia a toate, în toată, toată vremea, şi la cinstire între fraţi, între surori, şi nu vă culcaţi şi nu vă sculaţi fără griji, fără griji duhovniceşti, care se răsfrâng cu armonie în toate câte lucraţi lucrul cel cu mâna. Iubiţi prevederea în toate: în simţiri, în vorbiri, în priviri, în purtare, în ascultare, în credinţă, în pace, în sfinţenie, că eu am fost în ascultare plăcută şi toate le făceam cu Domnul meu Cel iubit, cu Fiul meu, pe Care-L aşteptam şi Îl iubeam până să vină El pe pământ, şi apoi eu I-am fost cale. Amin.

Aşijderea şi voi, fii ai poporului sfânt, fiţi cumpătaţi în toate, în cuvânt şi în faptă, căci fericiţi sunt cei ce nu greşesc în cuvânt şi în faptă. Fiţi cu duh vestitor de cele cereşti, căci aveţi cărţile Duhului Sfânt care vă sunt hrană şi lucru al cugetului bun, al tainelor cereşti, al armoniei îngereşti, că mare este lucrarea acestui cuvânt, şi eu, ca mamă a Fiului Cel răstignit de iudei şi înviat de Tatăl şi de Sine, vă tămăduiesc mereu de orice neputinţă, ca să fiţi ai Fiului meu, rodul Lui cel pentru Tatăl, slava Lui înaintea sfinţilor, şi daţi loc rugăciunii şi păcii sfinte, că frumos este duhul cel rugător spre Dumnezeu în om. Amin.

Îi strig şi pe fiii oamenilor. Faceţi-vă fii ai lui Dumnezeu, o, fii ai oamenilor! Credeţi în acest cuvânt care adapă pământul ca un râu ca să crească pe el om nou, om născut de sus, din cuvântul Fiului meu, şi El vă va da putere să vă faceţi fii ai lui Dumnezeu. Amin. Părăsiţi fărădelegea care vă ţine în robie şi luaţi în voi libertatea în Hristos, Fiul meu. Am venit cu duh de tămăduire, cu izvor de vindecare de suflete. Sculaţi-vă spre înviere! Amin.

Strig şi la voi, slujitori ai bisericilor lumii. Treziţi-vă spre sfinţenie de duh, de suflet şi de trup prin acest dulce şi chemător cuvânt al Fiului meu, Fiul Tatălui Savaot, Care a murit şi a înviat pentru fiecare om. Cercetaţi-vă inimile şi lăsaţi-le sub lumina acestui cuvânt. Lăsaţi-vă însoriţi de Soarele Hristos, Fiul meu, ca să creşteţi în credinţă şi în temere de Dumnezeu, şi beţi din acest izvor şi împărţiţi din el viaţa lui, că sunt fără viaţă în ei oamenii. Voi ştiţi ce este cuvântul. Cuvântul este viaţa, iar viaţa este lumina oamenilor. Nu mai spuneţi, nu vă mai spuneţi că vă este de ajunsă Scriptura, că iată, nici pe ea nu vreţi s-o împliniţi, să ascultaţi de ea, să vă fie teamă de Dumnezeu. Cuvântul cel de azi este tot Fiul meu, nu este altceva acest cuvânt care hrăneşte duhul din om ca să învieze omul. Dacă vă este de ajunsă Scriptura, atunci înviaţi şi fiţi ca Hristos, Fiul meu, iar dacă nu înviaţi aşa, intraţi sub ploaia cea de azi a cuvântului Domnului, sub care creşte Duhul Sfânt înăuntrul omului. Dumnezeu este acelaşi ieri şi azi şi de-a pururi. El este mereu astăzi. Nu uitaţi aceasta! El este Cel dintâi şi Cel de pe urmă. Nu uitaţi aceasta! Amin, amin, amin.

Iar voi, fii ai cuvântului Fiului meu, Care este mereu astăzi, lucraţi vestirea cuvântului Său şi rugaţi-vă pentru credinţă în oameni, că eu, ca o mamă a mângâierii şi a dreptăţii ei, vă dau azi, în zi de izvor de tămăduiri, vindecare de toate câte dau să vă doboare pe voi, şi să aveţi voi puterea biruinţei cea de la sfârşit prin Fiul meu Cel iubit, prin Care eu v-am grăit. Amin, amin, amin.

— O, mamă, tot cuvântul tău să se lipească acolo unde este pus, şi să se lipească de el şi cei care-l iau de la tine, mamă a milei pentru Fiul tău, Care-l aşteaptă pe om. Cei ce sunt copii ai Noului Ierusalim pe pământul român, acelora le-a fost dat să cunoască tainele împărăţiei cerurilor, căci celui ce are i se va da şi îi va prisosi, iar de la cel ce nu are, şi ceea ce are i se va lua, mamă. Amin.

Cuvântul Meu e cuvânt cu putere, poporul Meu. Cine te aude pe tine vorbind despre Mine şi despre tainele împărăţiei cerurilor, acela trebuie să spună de tine aşa cum unii iudei spuneau despre Mine: *«De unde au ei înţelepciunea aceasta şi puterile?».* Cuvântul Meu să fie fapta ta mereu, şi vei fi asemenea Mie, şi Mă va vedea lumea în tine şi va trage să fie ca tine, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este».* Amin.

Mama Mea s-a odihnit în cuvânt peste tine, şi Eu M-am odihnit în cuvântul ei, iar tu să-l primeşti, Ierusalime, şi să te rogi Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh să răsară în om sămânţa aceasta, ca văzând să vadă şi auzind să audă şi să înţeleagă aşa cum înţelegi tu, căci fericiţi sunt ochii tăi că văd, şi urechile tale că aud cele ce mulţi prooroci şi drepţi au dorit să vadă şi să audă cele ce vedeţi şi auziţi voi, şi n-au văzut şi n-au auzit ceea ce ei văd şi aud acum. Amin, amin, amin.

3/16 aprilie 2004

Duminica a doua după Paşti, a sfântului apostol Toma

Durerile împărăţiei cerurilor din om sunt facerea omului. Pocăinţa care nu îl înviază pe om este ca năluca. Fără Domnul, omul nu poate să creadă neîndoielnic.

Dau să vă întăresc duhul zdrobit, inimioarele neputincioase, trupul firav şi voinţa cea pentru Mine, ca să pot coborî să păstoresc, copii din porţi. Amin, amin, amin.

Dacă Eu, şi cu toate cetele de sfinţi şi de îngeri, şi cu toate puterile cereşti, şi cu toate stăpâniile cele nevăzute, care ţin cerul şi pământul pe temeliile lor, dacă Noi nu v-am da mereu puteri pentru venirea Mea cuvânt în carte, şi peste lume apoi, pe voi nu v-ar putea ajuta cineva de pe pământ, căci pe pământ toţi au voile lor, simţirile lor, viaţa şi duhul lor, şi nu am cu cine să Mă ajut de pe pământ pentru voi după voia Mea cea bună din om. Voi însă, rămâneţi în durerile Mele, în rana Mea, că multă rană primesc de la om, şi purtaţi-Mi-o, că e tare grea de purtat şi pentru Dumnezeu, fiilor copii. Iar voi, ca nişte miloşi ce sunteţi, purtaţi-Mă aşa cum Mă aşez Eu în voi de câte ori Mă doare de la om, că Eu am spus că împărăţia Mea când este, ea este înăuntrul omului cu toate durerile ei, căci aşa este ea de şapte mii de ani în Mine, şi când ea Îmi este şi în om, tot durere este ea, căci aşa este împărăţia Mea, iar durerile ei sunt cu mult mai dulci decât dulcele cel înşelător al voilor şi simţirilor vieţii şi duhului omului care nu poartă înăuntrul lui împărăţia Mea în schimbul împărăţiei lui, a sinelui lui, din care omul îşi hrăneşte duhul şi prin care Duhul Meu plânge pribeag de om în omul care are în el împărăţia Mea, statul Meu înăuntrul omului în schimbul statului lui, fiinţa Mea cea dumnezeiască şi plină de aşteptarea biruinţei morţii omului care stăpâneşte cu

duhul lui între pământ şi cer împotriva împărăției Mele din el şi de pe pământ.

O, vă îndemn la putere de duh, ca să vin şi să păstoresc, căci de la Tatăl iau tot ceea ce trebuie să lucrez. Fiți ucenici, copii din porți, că tânjesc să ia cei ce se uită la lucrul Meu din voi, să ia din duhul vostru aşa cum au luat cei şaptezeci de aleşi, din duhul lui Moise, şi au lucrat ca Moise apoi prin darul proorociei şi al apostoliei, darul care este pentru ucenici, pentru cei ce Mă iau pe Mine în ei în duh şi în faptă şi în trăire de ucenic. Amin.

O, cât de minunat lucram Eu prin duhul şi prin mâinile ucenicilor Mei cei de acum două mii de ani! Lucram minunat prin Duhul Sfânt, căci erau toți într-un cuget, fiindcă aceasta face Duhul Sfânt întru cei uniți prin El şi pentru El. Unii nu îndrăzneau să se alipească de ei pentru măreția semnelor ce se făceau prin ei în numele Meu, iar alții credeau şi creşteau cu duhul şi se adăugau lor, aducând la ei pe cei suferinzi, pentru vindecare, mulți cuprinşi de duhuri necurate, şi toți luau slobozenia de sub rău, şi credința creştea în mulți, iar dragostea de Dumnezeu se înmulțea, iarăşi, în mulți, în vreme ce arhiereii şi căpeteniile iudeilor se umpleau de pizmă şi adesea îi prindeau pe ucenici şi îi închideau în temnițe. Dar ei aveau dat pe Duhul Sfânt după ce Eu am înviat şi L-am suflat peste ei, şi, ca şi Mine când am ieşit din mormânt nestricându-i pecețile şi netulburând pe străjeri, ei ieşeau cu ajutor de îngeri şi grăiau mulțimilor cuvintele vieții, cuvintele Duhului Sfânt, care dau viață de sus în om, şi se nedumereau toți de aceste semne şi minuni, zicând: *«Ce ar putea să fie acestea?»,* iar ei mărturiseau despre răstignirea şi învierea Mea către cei ce M-au răstignit, şi în toate zilele nu sfârşeau să învețe în templu şi prin case binevestindu-Mă. Amin.

O, Ierusalime nou, o, popor ales din nou dintre oameni ca să crezi tu acum, la sfârşit, toate câte au fost acum două mii de ani despre Mine aşa cum au scris profeții că Eu voi împlini! O, poporul Meu, tu eşti ales pentru slava Mea. Nu uita aceasta! Te-am ales, şi te-am creat apoi pentru slava Mea din zilele acestea. Nu uita aceasta! Amin, amin, amin.

Am intrat după învierea Mea la apostoli, la ucenicii Mei care stăteau închişi de frica iudeilor, căci erau fricoşi şi se îndoiau întru Mine. Frica de Dumnezeu este altfel, nu este ca aceea pe care o aveau ei în vremea patimilor Mele, şi apoi a învierii Mele dintre morți. Am apărut deodată, fără să intru pe uşă, în mijlocul lor, şi le-am zis: *«Pace vouă!»,* căci erau fricoşi şi înfricoşați. Le-am arătat mâinile şi coasta Mea, împunsăturile piroanelor în ele, ca să-i bucur văzându-Mă înviat şi să le întăresc credința că Eu sunt şi că am fost Fiul Tatălui, Dumnezeu adevărat pe pământ timp de treizeci de ani, şi apoi cu ei stând şi lucrând semne şi minuni timp de trei ani şi jumătate pentru adeverirea dumnezeirii Mele, ca să le micşorez din zi în zi mai mult necredința şi îndoiala şi să-i întregesc în har, şi să le dau apoi pe Duhul Sfânt, pe Care-L promisesem încă de pe vremea profeților cei de demult că-L voi da peste cei ce vor crede în venirea Mea, în trimiterea Mea de la Tatăl între oameni ca Mesia, Biruitorul morții şi al iadului şi ca Mântuitor al celor credincioşi, şi apoi botezați cu Duhul Sfânt şi cu apă, după cum s-a şi împlinit atunci, şi de atunci şi până azi peste cei ce cred şi îşi aleg viața cu Dumnezeu pe pământ. I-am trimis peste pământ ca să ierte sau ca să țină păcatele oamenilor. I-am trimis, precum M-a trimis pe Mine Tatăl, ca să aleagă ei pe cei credincioşi dintre cei mulți necredincioşi. Dar ucenicul Meu Toma, care Mă văzuse înviat numai după opt zile de la ziua învierii Mele şi când ceilalți ucenici i-au spus lui: *«Am văzut pe Domnul»,* el a spus: *«Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede».* Şi am intrat Eu iarăşi la ei după opt zile când era şi Toma cu ei şi, auzindu-l Eu zicând aşa după ce am stat în mijlocul lor arătându-Mă deodată fără să intru prin uşi căci erau încuiate, le-am zis: *«Pace vouă!»,* şi apoi i-am zis lui Toma: *«Pune-ți degetul tău şi mâna ta şi vezi mâinile şi coasta Mea şi nu fi necredincios, ci credincios»,* iar el M-a mărturisit şi a zis: *«Tu eşti Domnul meu şi Dumnezeul meu».* Amin.

S-au închinat Mie ucenicii Mei după învierea Mea, ei, cei care se îndoiseră, şi apoi Eu le-am zis: *«Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ, iar voi, mergând, învățați toate neamurile să păzească toate câte v-am poruncit vouă, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, iar Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârşitul veacului».* Amin.

Fiilor, vă dau veste, peste opt zile să strângeți pe cei ce cred şi împlinesc toate câte v-am poruncit vouă, şi să petrecem praznic de înviere împreună cu sfinții şi cu îngerii, în mijlocul cărora vom serba în sobor pe mama Mea Fecioara şi pe sfintele mironosițe ale învierii Mele, ucenițe ale apostoliei Mele timp de trei ani şi jumătate alături de ucenicii Mei cei doisprezece şi, iarăşi, cei şaptezeci, căci era scris în profeți această vreme de propovăduire a semnelor şi a minunilor care au adeverit dumnezeirea Mea de Fiu al Tatălui, venit ca Mântuitor al lui Israel şi al lumii, şi apoi răstignit şi înviat pentru iertarea lui Israel de sub umbra legii care îl osândea pe el şi, iarăşi, răstignit de Israel şi înviat dintre morți ca un Dumnezeu adevărat, pentru iertarea păcatelor lumii pentru tot omul care auzind prin propovăduire păzeşte apoi toate câte Eu am poruncit să fie păzite şi împlinite, şi care se botează în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, căci fără această pecete a numelui lui Dumnezeu pe fruntea celui ce crede, nimeni, nimeni, nimeni nu poate fi al lui Dumnezeu, şi apoi cu Dumnezeu pe vecii. Amin.

Iar pentru cei ce au adormit fără această pecete, Eu, Domnul, v-am învățat pe voi să le rostiți iertarea şi pocăința în locul lor, şi pecetluirea cea cu numele Dumnezeului lui Avraam, Isaac şi Iacov, care sunt vii precum Eu sunt, rostind peste toți cei din locuința morților credința şi botezul cel în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov. Amin.

Toți cei din locuința morților vă aşteaptă pe voi, cei din urmă. Toți cei de la Adam şi până la voi vă aşteaptă pe voi, că voi Mă aveți viu pe Mine în voi şi între voi, şi Eu sunt învierea şi viața, precum i-am spus lui Marta că fratele ei, Lazăr, va învia atunci, după patru zile, şi apoi la învierea cea de apoi când toate trupurile se vor ridica şi vor mărturisi că Hristos a murit şi a înviat pentru fiecare om, începând de la Adam, fiind Eu acum două mii de ani începătura învierii celor adormiți, şi fiecare va sta la rândul cetei sale, şi judecata se va face de Mine şi de voi, cei miloşi ai Mei, când prin voi rostesc şi voi rosti învierea morților. Amin.

Hristos a înviat, pentru fiecare om! Amin.

Hristos a înviat, pentru toți cei ce vor păzi toate câte Eu le-am poruncit! Amin.

Hristos a înviat, pentru toți cei ce se vor boteza apoi în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, începând de la Ierusalim, precum Eu am poruncit ucenicilor Mei să lucreze acum două mii de ani!

Hristos a înviat, pentru toți cei ce se vor ridica cu trupurile din pământ, după Scriptura învierii morților, și apoi, viața veacului ce va să fie pe pământ pentru cei credincioși, pentru cer nou și pământ nou prin taina Ierusalimului nou, ales la sfârșit de timp, taină cerească pe pământ cu oamenii în mijlocul cărora Eu voi locui și voi împărăți prin darul vieții veșnice peste tot și peste toate! Amin.

O, poporul Meu, binecuvântată să-ți fie credința cea neîndoielnică. Amin. Și după ce vei lua hrana cea pentru ființă, pe care ți-o binecuvintez acum, te voi lua deosebit și îți voi desluși peste viața ta taina credinței neîndoielnice și roadele ei, poporul Meu. Și te rog, ca un Dumnezeu mare ce sunt, să iei aminte și să păzești apoi toate câte Eu îți voi desluși spre viața ta, spre viața Mea întru tine, numai să crezi că Eu sunt Cel ce aud și văd și cunosc duhul dinăuntrul omului, și dintre om și om, și dintre Mine și voi, fii ai cuvântului Meu, care nașteți fii. Amin.

Am un dor pe care nu-l mai pot ajunge, că vreau să te aud, poporul Meu cel cu călăuză pusă de Mine peste tine, să spui și tu: *„De unde au ei înțelepciunea aceasta și puterile?“.* Am acest dor, să-Mi slobozesc puterile prin cei ce au crezut și pe care piatră Eu, Domnul, Mi-am așezat și Mi-am zidit și Îmi așez și Îmi zidesc Ierusalimul, așa cum prin credința lui Petru, care M-a mărturisit Hristosul Tatălui, Eu am putut să Mă vestesc Fiul lui Dumnezeu, în Care neamurile pământului au crezut și vor crede și se vor boteza prin credința cea mărturisitoare a celor prin care Eu vin cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp. Amin, amin, amin.

*

Și acum, popor al cuvântului Meu, taina credinței neîndoielnice și roadele ei voiesc să-ți deslușesc, să-ți dau hrana aceasta și să ai parte de ea, căci cel ce crede că Eu sunt Dumnezeu din Dumnezeu, minunea cea care s-a arătat și iarăși se arată, căci este dumnezeiască, cel ce crede neîndoielnic că Eu aud și văd și cunosc mai dinainte și știu duhul dinăuntrul omului și dintre om și om, acela, rodind așa cum am spus Eu celor ce au rămas cu Mine că vor naște fii duhovnicești și fii din fii și că vor avea fii, va avea acela credință neîndoielnică și roade din ea. Amin.

O, dacă Eu țin cerul și pământul cu cuvântul și cu legile facerii, care ascultă și cred neîndoielnic în Mine aceste legi, dacă Eu le țin pe acestea ca să nu se scufunde în adânc, în întuneric, așa cum au fost mai înainte de facere, pe tine cum să nu te țin pe brațele învățăturii ca să te deprind prin aceasta să știi ce înseamnă Dumnezeu și vederea lui Dumnezeu între om și om, și între om și Dumnezeu, când e vorba de cel ce are credință neîndoielnică?

O, poporul Meu care stai la crescut, învață-te să stai sub aripile Mele așa cum este cu puii care ies din oul pe care cloșca îl ține cald sub aripile ei, și apoi pe pui îi ține sub aripi ca să-i păzească de frig, de întuneric, de ploaie, de vânt, de uliu, poporul Meu. Puii nu stau fără cloșcă, dar dacă ei se fac mari și se împrăștie singuri după cules, ei se răcesc de cloșcă, și apoi cloșca nu-i mai primește și îi ciupe și fuge de ei, și apoi ea își face alții dacă ea pierde dragostea lor și credința lor.

O, popor crescut sub aripile Fiului lui Dumnezeu, Eu sunt Puiul Tatălui, și nu voiesc altfel să fiu, căci vreau să am Tată și vreau să aibă Tatăl Fiu. Amin. Așa voiesc să gândești și tu, căci Scriptura spune de cei ce sunt ai lui Dumnezeu că vor fi asemenea Lui, iar asemenea Lui sunt cei ce au credință neîndoielnică și roade prin ea. Amin.

Ai ca pildă credința cea îndoielnică a lui Ghehazi, care nu a primit, care nu a crezut în cuvântul prorocului ca să facă ucenicul așa cum trebuia să-i fie ascultarea, credința neîndoielnică în cele ce i se ceruse să asculte așa. Ia pildă de credință de la cei ascultători de tot ce este bine pentru Mine, nu pentru tine, Ierusalime, și ia pildă și de credință îndoielnică sau de necredința care și-a arătat roadele, că Eu vreau ca tu să te iei după Mine și după cel ce crede în Mine la tot ce este bine, iar pentru ce este rău, să nu te îndeletnicești să te iei după om, că omul după care te-ai lua tu spre rău nu te va putea scăpa de plata care ți s-ar cuveni și nu te vei putea acoperi cu omul de fața Mea, poporul Meu, copil plin de carte, că multă carte îți scriu în cer și pe pământ ca să ai și ca să știi și ca să nu te poți acoperi că nu ai fost învățat de Dumnezeu.

O, greu îi este omului să aibă credință neîndoielnică, dar când încep usturimile lui, ca roade ale îndoielii, nu se mai poate omul întoarce, că are prea mulți martori potrivnici lui, și omul are cuvintele lui, dacă pe al Meu nu l-a luat peste el ca să nu-l judece cuvintele lui.

Omul crede că nu-l aude, că nu-l vede, că nu-l știe Dumnezeu, și nu știe bietul de el să se căiască și apoi să rămână viu și nu tot mort, căci pocăința care nu-l înviază pe om, aceea nu-l ajută cu nimic pe om, aceea nu e înger, ci e nălucă.

Eu îi cunosc pe ai Mei prin felul cum Mă primesc ei, căci v-am spus cu cuvântul celor ce Mă poartă spre voi, copii ai școlii cea de sus, că numai cine este al tău te primește cu creșterea, cu mustrarea, cu iubirea ta pentru el, și așa îl cunoști pe cel ce este al tău.

O, vai de omul fără îngeri, că acela își este sieși rob și răufăcător, căci credința îndoielnică le taie îngerilor calea spre om. Credința neîndoielnică stă în prag cu omul, nu în casă, nu înăuntrul lui, și omul primește pe tot solul care vine spre el, și este numit un așa om fiu al lui Avraam, căci Eu am spus prin această carte a vieții că nimeni nu va rămâne în ea decât Avraam. Amin, amin, amin.

O, ce largă Mi-a fost calea spre Avraam, o, ce credință am găsit la el, fiilor! Deschideți Scripturile acelea și uitați-vă la el și la Mine când ne-am întâlnit spre lucrarea credinței lui. El nu avea duhul lui; el avea Duhul Meu, prin darul credinței neîndoielnice, iar Eu încă de pe atunci M-am făcut pâine și vin prin credința lui care a fost răsplătită cu Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele făpturii.

Vreau, Ierusalime, să-ți dau această poveță de viață fără de moarte. Crede, fiule, ca Avraam, că Eu iau chip pentru tine, iau cuvânt pentru tine și lucrez așa cum am lucrat cu el, iar Eu vreau să fii ca și Mine, făgăduitul lui prin sămânța Mea care trebuie să se vadă încolțind zi de zi în duhul, în sufletul și în trupul tău, popor plin de carte, că nimeni pe pământ nu are atâta carte câtă ai tu, și pe nimeni n-am mai pregătit ca și pe tine până în zilele tale, iar tu trebuie să fii în clocot pe pământ, și din mâna ta să mănânce de la Mine toată suflarea dintre pământ și cer, numai să nu te îndoiești în credința pe care ți-am dăruit-o s-o porți în piept, și în fapta ei apoi, ca să te găsesc viu în toată clipa, la orice strajă din zi sau din noapte, și primește-L pe Dumnezeu, Care vine ca un Mire, Ierusalime. Și cum ca un Mire? Mirele din cer este pretențios și împarte în două pe cei la care vine, și îi numește fericiți pe cei ce veghează spre venirea Lui în toată clipa și, iarăși, nevrednici pe cei ce se lenevesc. Amin.

La sărbătoarea Paștelui Meu cu tine te-am pecetluit cu harul lucrărilor cerești și te-am binecuvântat ca să fii ca

Domnul şi Învăţătorul tău şi te-am povăţuit spre pază, învăţându-te să te ţii de mânuţă cu cei prin care Eu cobor cuvântul Meu până la tine, şi am spus fiilor Ierusalimului: cereţi şi vi se va da; cereţi-Mi, şi vă voi da; şi ei vor avea atunci şi vă vor da, dar cereţi-le, că ei au, şi fericiţi de ai Mei sunt cei ce au şi, iarăşi, fericiţi sunt cei care cer şi primesc. Amin.

Credinţa neîndoielnică nu se vede decât când ea este încercată ca aurul în topitoare, şi nimeni să nu aştepte altfel roadele ei.

O, Ierusalime, nu uita de dorul Meu, că Eu ţi-am spus că am un dor pe care n-am putut să-l ajung, dar vreau să-Mi slobozesc puterile prin cei ce au credinţă neprefăcută, credinţă neîndoielnică, şi pe care piatră Eu, Domnul, Mi-am aşezat şi Mi-am zidit şi Îmi aşez şi Îmi zidesc Ierusalimul, fiindcă Eu sunt un Dumnezeu mare şi minunat şi sunt minunea Tatălui, şi fericiţi sunt cei ce Mă poartă în ei, că aceia sunt minunaţi şi sunt minuni, dar e prea orb omul necredinţei ca să mai poată el deschide ochii pe care-i ţine strâns închişi pentru Mine şi pentru cei în care Eu sunt Cel minunat.

Taina credinţei neîndoielnice este viaţa şi vederea şi înţelepciunea Fiului lui Dumnezeu în om şi nu a omului însuşi, căci fără Mine omul nu poate nimic, şi nici să creadă neîndoielnic în Mine nu poate.

Eu vin cum vreau. Eu lucrez peste om cum vreau Eu, nu cum vrea el să lucrez, că Eu nu pot cu omul îndoielnic, care este el şi atât, el şi orbirea duhului lui care se vrea a fi vedere. Eu sunt vederea celor ce văd, Eu sunt cuvântul celor ce vorbesc, căci Eu dau vedere orbilor şi cuvânt celor muţi, iar omul nu poate face ceea ce fac Eu peste om şi pentru om prin om, aşa cum am făcut şi am lucrat pentru veci de veci cu Avraam cel credincios, pe care l-am făcut pilda fiilor lui Dumnezeu şi a seminţiei lor. Amin.

O, Ierusalime, ai grijă să porţi cu credinţă neîndoielnică acest nume. Aşa cum M-a primit Avraam, aşa şi tu să Mă primeşti, căci în ceasul în care tu dai să nu Mă cunoşti, atunci Eu bat şi intru ca să te cercetez după Duhul Meu, nu după duhul tău, şi te aştept să-ţi dau cununiţă pentru faptele credinţei tale neîndoielnice dacă vei şti să Mă cunoşti, să-Mi deschizi şi să Mă primeşti şi să mănânci din mâna Mea, că nu e bine să mănânc Eu din mâna ta, cum dai tu să faci, ci e bine să-ţi dau Eu, căci sunt Dumnezeul şi Învăţătorul tău, poporul Meu. Eu stau şi îndelung privesc la tine şi la credinţa ta şi la statul tău în Duhul lui Dumnezeu. Eu stau, poporul Meu, mereu, mereu faţă în faţă cu tine, şi de câte ori iei taina Mea în pieptul tău şi pe buzele tale ca să Mă mărturiseşti înăuntrul şi în afara hotarelor Mele cu tine, Eu sunt de faţă şi te privesc şi te aud şi îţi grăiesc şi Îmi grăieşti, că tu Mie Îmi grăieşti când grăieşti, şi încă tu nu ştii cum este această taină a Dumnezeului tău, Care este în ascuns.

Scris este că nu poate omul să Mă vadă şi să rămână viu, şi ţi-am dat pilda lui Ghehazi, care a murit semeţindu-se că a văzut pe Dumnezeu şi oastea Lui cerească, şi apoi s-a aplecat spre credinţă îndoielnică pentru Fiinţa Mea, Care sălăşluieşte în cei în care Eu Mi-am făcut casă, că aşa lucrez Eu din veac şi până în veac între oameni, şi am casă în omul cel ales care ştie să creadă ca Avraam, şi din uşa lui grăiesc şi privesc şi iubesc şi înviez pe morţi prin iubirea Mea cea de pe cruce, căci Dumnezeu este numai pe cruce, şi de aceea este fără de păcat şi este iubirea Tatălui. Amin.

O, Ierusalime, dacă vrei să înveţi, învaţă. Învaţă carte, poporul Meu, şi fii copil cu carte multă, ca să te bucuri şi nu să plângi când se vor aşeza cununiţele pe creştetul celor ce au crezut neîndoielnic şi nejudecând pe Dumnezeu, căci cel ce crede neîndoielnic, ia din tot şi din toate de la Dumnezeu şi nu de la om, şi aceasta este taina credinţei neîndoielnice izvorând din Dumnezeu peste toţi şi peste toate şi nu din om peste om, căci Eu sunt tot şi toate pentru calea omului cu Mine, numai să ştie omul să-L cunoască pe Dumnezeu pentru viaţa lui, căci scris este: *«Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată, ci se mută de-a pururi de la moarte la viaţă»,* crezând în mâna Mea care-l poartă şi îl învaţă pe om ce înseamnă Dumnezeu cu omul, Dumnezeu peste om şi lângă om cu dreptatea tuturor lucrurilor, după voia Sa. Amin.

Învaţă carte de la Mine, Ierusalime, şi vei fi cel mai învăţat dintre cei ce învaţă carte între pământ şi cer. Amin, amin, amin.

5/18 aprilie 2004

Duminica a treia după Paşti, a mironosiţelor

Cuvântul de acum este cuvântul celui de al şaptelea înger: glasul Domnului. Din veac şi până în veac Domnul este slujit de îngeri. Omul ascuns în sine Îl alungă pe Dumnezeu şi pe îngerii lui Dumnezeu. Se va vedea raiul pe pământ, plin de crini şi de trandafiri. Domnul îl strigă pe Israel cel după trup.

Sunt cu praznic de înviere peste tine, Ierusalime din români. Amin. Te-am vestit să dai de ştire peste cei ce cred şi împlinesc toate câte am poruncit Eu să se împlinească pentru pregătirea venirii Mele cuvânt pe pământ şi, curând, curând, a arătării Mele cu trupul Meu cel înviat, şi le-am spus să vină să ne întâlnim în cuvânt la praznic de înviere cu sfinţii şi cu îngerii, în mijlocul cărora stăm acum şi cântăm vestea învierii Mele, dimpreună cu mironosiţele cele cu care am petrecut înainte şi după învierea Mea durerea răstignirii, şi apoi bucuria învierii, poporul Meu. Amin, amin, amin.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Aşa mergea prin Ierusalim, şi apoi de la margini la margini în toată lumea, prin ucenici, Evanghelia învierii Mele dintre morţi şi a multora dintre cei ce M-au aşteptat ca făgăduitul Mântuitor de la Tatăl ivit ca să vin pe pământ cu trup luat din mamă Fecioară şi să mor ca omul şi să aduc deasupra, odată cu învierea Mea a treia zi de după răstignire, pe cei sfinţi care M-au aşteptat în locuinţa morţilor ca să vin să-i ridic odată cu scularea Mea din mormânt.

Hristos a înviat! Aşa vă întâmpin Eu pe voi, cei ce v-aţi adunat la praznic de Înviere spre bucuria mironosiţelor patimilor şi ale învierii Mele apoi, în mijlocul cărora era mama Mea Fecioara, în care Tatăl prin voia Lui M-a însămânţat de la Duhul Sfânt şi M-am născut prunc pe pământ ca să cresc ca omul care creşte, şi apoi moare, şi ca să rămân prunc mic, Mieluţ al Paştelui cel nou, hrană pentru ucenici, căci Eu le-am spus lor că voi bea cu ei Paşti nou întru împărăţia Tatălui Meu, Miel înviat după ce M-a junghiat poporul în mijlocul căruia venisem să Mă fac Mântuitorul lumii. Amin.

Hristos a înviat! Şi să crească numărul ucenicilor care cred în acest cuvânt al Mielului Cel junghiat şi înviat, şi să crească credinţa cea neîndoielnică a celor ce aud de departe şi de aproape vestea că Domnul grăieşte după două mii de ani peste pământ cuvânt. Acesta este cuvântul Celui de al şaptelea înger, cuvântul Meu, glasul Celui ce strigă: *„Înviaţi!“,* glasul care este auzit de cei din morminte ca să se scoale, precum Eu am spus acum două mii de ani că ei îl vor auzi şi se vor ridica, iar sfinţii cei ce Mă aşteaptă de atâta vreme vin cu

Mine, căci Eu vin cu ei, fiindcă s-au sculat pentru venirea Mea, aşa cum s-au sculat mulţi dintre ei acum două mii de ani când Eu, Cel răstignit şi înviat, le-am făcut cale spre învierea lor cu trupul, fiind Eu începătura aceasta. Amin.

Cu dor am dorit să Mă fac cuvânt spre bucuria mironosiţelor patimilor, şi apoi ale învierii Mele dintre cei morţi. Dorul lor a fost aprins după Mine şi n-aveau pace fără Mine şi Mă căutau printre cei ce stăteau în morminte, fiindcă ele au avut credinţa cea neîndoielnică prin care au crezut că Eu, Cel iubit de inima lor, voi sta trei zile în mormânt şi Mă voi ridica nimicind moartea mai întâi, şi Mă voi arăta după trei zile înviat, după cum s-a şi petrecut, că nu este iotă în Scriptură care să fi proorocit despre Mine că voi fi de la Tatăl pe pământ cu oamenii şi să nu se fi împlinit. Iar după ce voi fi nimicit prin moarte pe cruce, voi învia ca biruitor al morţii şi al iadului; şi nu este cirtă în prooroci şi pe care Eu, Domnul, să nu o fi împlinit odată cu venirea Mea trup pe pământ, şi apoi înviat dintre morţi, şi pe nori apoi venind cu sfinţii, împlinind numărul celor şapte veacuri dumnezeieşti după care morţii vor învia prin venirea Mea cu sfinţii. Amin.

Iată cum stau în văzduhul grădinilor Mele cu voi! Iată cum am venit cu sobor de mironosiţe ca să stau cu voi, copii ai Noului Ierusalim! Eu cu sfinţii vin, şi singur nu umblu între cer şi pământ. Amin.

Când M-am făcut Om din trup de Fecioară, am umblat între pământ şi cer cu îngerii şi cu ucenicii. Umblam cu îngerii, căci eram Dumnezeu din Dumnezeu, iar Dumnezeu este slujit de îngeri din veac şi până în veac, de îngerii lui Dumnezeu. Amin. O, aşa ar trebui omul să-şi împlinească viaţa lui între pământ şi cer: petrecând şi umblând cu îngerii lui Dumnezeu, care binevestesc pe Dumnezeu şi pe omul care lucrează ca Dumnezeu. Amin.

O, copii din porţi, o, fii-copii care ştiţi ce înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ! Am spus mereu şi Eu, v-am spus mereu, mereu şi vouă, să-i învăţaţi pe cei care împlinesc toate câte am poruncit Eu să facă omul cel sfânt între pământ şi cer, v-am spus să învăţaţi mereu, mereu pe poporul cel sfinţit să fie după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, ca să-i fie lui şi Mie şi îngerilor Mei bine pe pământ cu ei, cu cei ce cred neîndoielnic în toate câte am poruncit Eu să lucreze omul sfânt înaintea Mea şi a îngerilor Mei, şi fericit sunt Eu de la cei ce ascultă aşa înaintea Mea, şi îndurerat sunt de la cei ce nu au iubirea care-l învaţă pe om să se apropie de Dumnezeu cu toată împlinirea pe care Eu, Domnul, îl învăţ să Mi-o dea, ca şi Eu să Mă dau lui. Amin.

E zi de mare sărbătoare cu cerul pe pământ la voi, şi v-am rugat pe voi, cei ce-Mi staţi porţi de intrare în Ierusalim, să daţi vestea sărbătorii Mele şi a soborului de mironosiţe, că ele au împlinit toate câte Eu am poruncit celor ce cred în Mine şi în cuvintele Mele ca să le facă. Le-am spus dinainte toate câte aveam să le împlinesc. Am grăit cu ele şi înainte de patima Mea, şi după ce M-am ridicat dintre morţi, şi am făcut din ele îngeri ai vestirii învierii Fiului lui Dumnezeu, Care a fost mort şi a înviat, şi ele s-au dus şi aşa au împlinit, căci credinţa neîndoielnică împlineşte Scripturile mai înainte rostite ca să se facă pe pământ. Amin.

Iubirea care-l învaţă pe om să se apropie de Dumnezeu, aceasta trebuie lucrată şi împărţită de cei ce umblă ca Dumnezeu pe pământ, însoţiţi de îngerii lui Dumnezeu şi slujiţi de ei, că dureroase sunt pildele Scripturii care spun de fiii oamenilor care s-au ascuns de Dumnezeu, făcându-se slujitori ai îngerilor potrivnici, care au căzut din cer prin semeţia omului, şi care-l învaţă pe om să se ascundă în sine, în întuneric, în necuvânt de toate câte el are în el şi face din el.

Iubirea care-l învaţă pe om mărturisirea a tot ce trăieşte el, este iubirea care-l ţine pe om în Dumnezeu, iar Eu aceasta i-am învăţat pe ucenici şi pe uceniţe şi le-am spus să spună tuturor să mărturisească pe Dumnezeu ca să-i pot mărturisi şi Eu pe ei la Tatăl. Amin.

Omul din lume care-şi zice creştin nu ştie şi nu vrea să ştie ce este iubirea care-l apropie pe om de Dumnezeu, şi pe ucenici în lucrare de Duh Sfânt. Toţi oamenii de pe pământ slujesc îngerilor întunericului şi voilor lor, aşa cum au învăţat ei de la om, iar Eu, Domnul, voiesc, prin cuvântul întoarcerii Mele la om cuvânt după două mii de ani, să-l învăţ pe om învierea, iubirea care-l învaţă pe om să se apropie de Dumnezeu, şi pe Dumnezeu de el, căci omul ascuns în el însuşi Îl alungă pe Dumnezeu şi pe îngerii lui Dumnezeu de lângă el.

Le este dor sfinţilor de întoarcerea omului la Dumnezeu prin iubirea care-l învaţă pe om viaţa cu Dumnezeu. Mironosiţele Mele sunt pildă de credinţă neîndoielnică. Ele nu s-au îndoit când au văzut pe Iosif Arimateianul când M-a pus în mormânt şi a prăvălit piatra la uşa mormântului. Ele, după ce a trecut ziua sâmbetei, pe când răsărea soarele duminicii învierii, venind la mormânt şi-au zis între ele: *«Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?»*. Atunci şi-au ridicat ochii şi au văzut piatra răsturnată, căci era mare foarte, şi intrând au văzut înger care le-a spus lor: *«Nu vă înspăimântaţi. Hristos a înviat! Şi iată locul unde a fost pus. Şi acum mergeţi în Galileea, că El va merge acolo mai înainte de voi, şi acolo Îl veţi vedea, după cum v-a spus»*. Amin.

O, Ierusalime, sunt cu tine în cuvânt şi cu cei care la trâmbiţarea ta s-au strâns la praznic de Înviere. Tu acum să faci aşa cum făceau ucenicii Mei care slujeau cuvântului Meu îndeosebi, că e sărbătoare de uceniţe ale darului credinţei neîndoielnice, poporul Meu. Creştea cuvântul lui Dumnezeu, creştea tot ce le-am spus Eu ucenicilor Mei mai înainte de patima Mea, şi apoi după învierea Mea, căci ei mărturiseau tot, şi peste tot, şi cuvântul Meu se împărţea şi Mă adeverea, şi se înmulţea numărul ucenicilor care credeau în Ierusalim, şi, minune mare, mulţime mare de preoţi se supuneau credinţei ucenicilor Mei şi a uceniţelor Mele mironosiţele, că mare le-a fost dragostea lor de cuvântul Meu cel împlinit, de iubirea care-l învaţă pe om să se apropie de Dumnezeu, şi care trebuie împărţită ca să crească numărul ucenicilor, fiilor care lucraţi deosebit slujirea cuvântului Meu şi împărţirea lui.

O, Eu vreau să vă plătesc cu ucenici neodihna voastră pentru Mine, fiilor lucrători. Daţi întâietate acestei lucrări, căci ucenicii Mei, după ce Eu am înviat şi i-am trimis peste pământ ca să Mă vestească spre credinţa multora, ei aceasta au făcut, şi au avut grijă de creşterea cuvântului, şi mai ales, apoi, de creşterea Duhului Sfânt în cei ce se alipeau să creadă, şi nici voi să nu lucraţi altceva pe pământ, că e vremea înnoirii pământului prin cuvântul Meu, şi e vremea din zi în zi mai mult să-Mi sădesc frumuseţea cerului pe pământ în chip văzut, începând de la voi, că Eu fără de voi nu fac nici un început şi nici un sfârşit al lucrărilor Mele prin care înnoiesc pământul şi cerul care se va coborî pe pământ înnoit prin cuvânt şi prin fapta cuvântului, spre slava celor cereşti şi nu pământeşti, fiilor slujitori ai cuvântului venirii Mele. Eu voiesc să se supună Mie toate stihiile pământeşti, ca să le dau din slava Mea şi să se stingă slava lor, căci alta este slava celor cereşti, după cum este scris despre cele şi despre cei ce se vor înnoi cu nestricăciunea lor. Amin.

Eu voiesc să Mă cunoască în voi ucenicii acestei lucrări de cuvânt şi să facă voia Mea în ei prin cuvântul Meu ieşit din gura Mea şi din voi, cei ce Mă aşezaţi pe pământ cu oamenii. Voiesc să înnoiesc din zi în zi tot mai mult pământul de sub picioarele voastre, şi sub care geme iadul şi slujitorii lui, fiilor copii. Voiesc să împlinesc raiul pe pământ, şi am spus prin cuvântul acestei cărţi de cincizeci de ani rostită de Mine şi scrisă cu slovă pe pământ, că voi sădi pe acest pământ mii şi milioane de crini şi de trandafiri, ca să poruncesc îngerilor Mei şi păsărilor cerului, care fac parte din slava Mea, să cânte cântarea raiului pe pământ cu voi. O, v-am învăţat mereu, şi tot mereu vă învăţ să nu uitaţi că pruncilor le-a fost dat să guste din slava Mea, şi ei o simt şi se fac slavă a Mea. Amin. V-am învăţat taina iubirii care-l învaţă pe om să se facă Dumnezeu şi har dumnezeiesc pe pământ. Cuvântul învăţăturii Mele este izvor care nu seacă şi care izvorăşte de-a pururi, căci altfel cum aţi mai veghea voi pentru întâmpinarea Mea?

O, fiilor, mai e puţină vreme care a mai rămas până la întâlnirea Mea cu cei ce Mă iubesc ca şi voi, şi cu fiii oamenilor în grădinile Mele cu voi, ca să-i îmbiem pe ei spre taina iubirii care-l învaţă pe om să vină la Mine, să vină la apa vieţii şi s-o cunoască pe ea şi să bea din ea şi să nu mai înseteze de ea în veac, ci s-o aibă şi s-o bea, căci fericiţi sunt cei ce au pe Dumnezeu de viaţă a lor. Şi iată, mironosiţele, ucenițe ale credinţei neîndoielnice, vă spun vouă, celor adunaţi la serbarea lor: *„Hristos a înviat!“*. Mama Mea, dintre ele, vă spune dulce:

— Fiul meu a fost mort şi a înviat, şi este viu în vecii vecilor şi are cheile morţii şi ale iadului şi este Cel ce a biruit cu moartea pe moarte. Amin.

— O, mamă a Mea! O, uceniţelor mirese! Vântul Duhului Sfânt e dulce, şi se face cuvânt dulce, iar vestea învierii Mele sună peste cele două veacuri de oameni şi spune şi azi între fiii oamenilor: Hristos a înviat! Numai poporul cel pentru care am murit ca să nu-l pierd pe el, ci să-l câştig prin jertfa Mea cea de pe cruce, numai el spune de două mii de ani că ucenicii Mei M-au furat din mormânt, şi au plătit bani pentru aceasta ce-şi spun ei până azi unii altora.

O, popor al lui Israel cel după trup, iată pe unde-Mi pasc Eu mieii, şi te chem să ţii urma oilor Mele şi voiesc într-o zi să Mă vezi cum printre crini şi trandafiri Îmi pasc turma Mea cea mică, şi tu nu ştii că fericiţi sunt cei mici care stau mieluţi sub toiagul Meu de Păstor, ca Eu să-i pot păstori şi să le fiu Învăţător şi Domn şi să aibă Tată cei mici. Amin. Îţi spun şi ţie că cine are de tată pe Avraam, are şi pe Dumnezeu de tată, nu numai pe Avraam, căci cel ce crede ca Avraam, acela este cel ce crede în Mine, şi nu este altfel cel ce crede că are de tată pe Avraam. Amin.

— O, Doamne, suntem uceniţele învierii Tale. Îl chemăm pe Israel, din a cărui seminţie ne tragem, să creadă în învierea Ta cea de a treia zi dintre morţi. Noi suntem martori credincioşi şi Te iubim de Mire al nostru şi venim cu Tine în suite şi alaiuri cereşti la nunta Ta, la petrecerea Ta cu mireasa Ta din români. Pace Ţie! Bucură-Te că ne ai uceniţe şi muceniţe mărturisitoare! Pace Ţie, Celui înviat a treia zi din mormânt, căci noi Te căutam ca pe Cel viu între cei morţi şi nu de altceva Te căutam. Noi ştiam că eşti viu şi că ai murit pentru trei zile ca să înviezi. Pace Ţie, Doamne! Pace poporului Tău cel cu nume nou de nou Ierusalim în români, ţara în care Tu Ţi-ai întins masa şi larma nunţii! Pace Ţie în mijlocul neamului român, neam nou ales ca să fie poporul cel ales la sfârşit, Israel român să fie, popor român, agonisit de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— Pace vouă, uceniţelor! Suntem cei vii şi chemăm morţii la înviere şi le vom deschide ochii şi ei vor învia. Amin.

Şi acum, Ierusalime, popor al cuvântului Meu, deschide guriţa şi mărturiseşte pe Domnul Dumnezeul tău, Iisus Hristos, Care este viu în vecii vecilor. Mergi cu vestea cuvântului Meu între oameni şi să te vadă neamurile pământului de la margini la margini că tu eşti turma Mea cea mică, slava Mea şi pacea cerului care se odihneşte în cuvânt pe pământ. Amin.

Hristos a înviat, popor al Fiului lui Dumnezeu! Tatăl Mă priveşte în mijlocul tău. Pace ţie! Pace sfinţilor Mei care vin cu Mine la tine ca să fac cu ei şi cu tine pe pământ cerul cel nou şi pământul cel nou; Eu şi cu poporul cuvântului Meu pe pământ între oameni. Amin, amin, amin.

12/25 aprilie 2004

Duminica a patra după Paşti, a slăbănogului

E plin pământul de suflete fără cer în ele. Se vor sfârşi bucuriile deşarte şi omul va fi găsit gol. Păcatul este răul cel necunoscut de om.

Aştept deasupra voastră cu cuvântul sărbătorii pomenirii minunii pe care Eu am făcut-o odată cu ridicarea celui slăbănog care nu a avut putere vreme de treizeci şi opt de ani. Mi-a fost milă de el că nu avea cine să-l vindece, şi l-am vindecat Eu dacă era lângă scăldătoarea cea care vindeca la venirea îngerului care îi tulbura apa. L-am vindecat de neputinţa lui cea trupească, i-am întărit trupul slăbănogit în care el pătimea şi i-am dat doctoria credinţei, că el mereu venea la scăldătoarea care vindeca prin înger vindecător la credinţa celor ce credeau în harul apei care se mişca atunci când îngerul sufla. Amin.

Aştept deasupra voastră, copii din porţi, care-Mi aşterneţi în carte cuvântul. V-am însoţit în călătoria pe care aţi făcut-o şi v-am scris-o ca pe o mărturie pentru vremea cercetării sau pentru vremea zilei de judecată a celor ce v-au văzut pe voi că lucraţi pentru învierea celor ce aşteaptă după voi în locuinţa morţilor. V-am însoţit înainte şi înapoi spre curţile Mele cu voi, şi apoi v-am mulţumit aşa cum Eu am ştiut mai dulce. Şi acum vă aştept cu sărbătoarea pomenirii vindecării slăbănogului, că am carte de lăsat pentru ziua aceasta, pentru lucrarea aceasta, că Mă doare şi Îmi este milă de cei slăbănogi cu sufletul, şi e plin pământul de suflete fără cer în ele, fără putere de viaţă în ele. Vreau să vă învăţ pe voi să vă feriţi de boala aceasta şi să chemaţi îngerii lângă voi ca să vă ţină cu sufletul viu şi nu slăbănogit, că e greu de cel fără vlagă, fiilor. Aştept cu mila Mea de om sărbătoarea Mea cu voi în grădina întâlnirii ca să suflu peste cei ce se vor aduna şi să le mişc inimile şi să le dau vlagă sufletelor lor, căci cuvântul Meu aduce celui neputincios mângâiere şi răbdare, şi din acestea, credinţa cea pentru viaţă, căci viaţa este cuvânt mare, şi puţini pun preţ pe acest mare cuvânt. Dar voi, cei miluiţi de Mine, preţuiţi-vă viaţa şi vlaga ei şi vlaga Mea din voi, că fără Mine omul este slăbănog, om fără duh, fără înger care să-i mişte inima spre dor de viaţă de sus. Mi-e milă de tot sufletul care se încântă cu viaţa cea de jos, cea de pe pământ, stând slăbănogit cu sufletul, căci viaţa este de sus, nu de pe pământ este ea şi nu pământului îi este ea datoare, fiilor.

Am mers cu voi şi v-am arătat suflete slăbănoage, trupuri de oameni fără vlagă în ele şi care se zbat ca neputincioşii. Nimeni nu poate să înţeleagă din toate câte sunt şi se văd în oameni că cei ce se zbat sunt cei mai neputincioşi dintre cei neputincioşi, şi se zbat să poată, să se arate, să se ridice unii peste alţii, şi aceasta este slăbiciunea lor, fiilor, dar ei nu-şi pricep neputinţa, căci vederea lor e mică de tot, iar înţelepciunea, la fel, fiindcă ei iau totul de pe pământ, iar cerul cel bogat de viaţă veşnică nu este cunoscut de om, nu este văzut de om.

O, dacă ar vrea omul să vadă cerul care îl înconjoară pe el de jur împrejur şi câtă slavă înseamnă el, le-ar lăsa pe cele ce se văd şi s-ar întări în viaţa cea de sus şi ar rămâne omul moştenitorul ei pe pământ, iar cerul l-ar cuprinde în tainele lui arătându-i-se, că dor le este celor cereşti şi tuturor sfinţilor de ziua biruinţei Mele peste pământ şi peste om, de slava Mea văzută de om, spre bucuria celor cereşti, fiilor. Omul se uită la cele făcute de om şi nu se mai satură de slava duhului rău, şi nu ştie omul că slava deşartă e urâtă şi nu e cum o vede el, dar cei din locuinţa morţilor văd mai bine ca toţi cei ce merg pe pământ pe picioarele lor, văd urâţenia slavei deşarte şi trupeşti, căci omul numai trup este, pentru că este născut din trup.

O, Ierusalime, o, popor hrănit cu slava cuvântului Meu, nu sta fără să te hrăneşti cu ea, că iată, tot omul de pe pământ e numai trup, pentru că este născut din trup. Tu însă ai pe Născătorul Cel de la Tatăl venit pe pământ cu trupul şi cu duhul, iar tu să nu stai fără hrana Duhului Sfânt şi să nu uiţi Scriptura care spune: *«Cine este născut din duh, duh este»*. Amin. Tu să treci din trup în duh pe pământ, ca să fii ceresc şi nu pământesc sub cer, căci cerul te creşte cu cea mai dulce hrană, la care toţi sfinţii lui tânjesc şi se strâng pe lângă tine când inima ta se hrăneşte cu ea, şi se hrănesc şi ei, căci cei cereşti sunt atât de frumoşi cât nu-i pot vedea cei de pe pământ, fiindcă cele de pe pământ sunt pământeşti, şi la cele de pe pământ se uită şi pe ele le lucrează, iar cele care se vor lăsa descoperite curând, curând, nu le ştie şi nu le doreşte omul, şi de aceea nu le poate vedea şi nu de altceva, poporul Meu.

Omul este slăbănog cu sufletul şi cu văzul şi nu vine la Mine să-l vindec şi să-i dau îngeri vindecători. Ies cu voi, fiilor, din vreme în vreme, şi îl chem pe om din vreme în vreme spre voi, ca să vă vadă că sunteţi ai Mei, şi cel ce vede vă vede, iar cel ce nu vede nu vă vede. Eu însă vă îndemn să fiţi tari cu duhul ori de câte ori vă arăt Eu omului, căci Duhul are putere să-l scoale pe cel slăbănog, şi să-i dea apoi darul credinţei şi bucuria cea din cer, căci cea de pe pământ este urâtă şi îl urâţeşte pe om, dar omul slăbănog cu duhul şi cu sufletul nu poate fără cele de pe pământ, căci aşa sunt cei născuţi din trup.

O, Ierusalime, să crezi în darul Meu din mijlocul tău, că Eu ţi-am dat călăuză ca să fii tu al Meu şi nu al pământului, poporul Meu. Să te hrăneşti cu cuvântul cu care te învăţ şi să nu-l uiţi, că Eu Mă uit mereu la tine când vorbeşti, când nu vorbeşti, când veghezi, când nu veghezi, când trăieşti din plin în Duhul Meu şi când trăieşti mai puţin în El, şi de aceea Eu nu te las să stai fără hrană caldă şi Mă uit peste tine să creşti din ea şi să ajungi cu statura ta cea de la Mine până la cei din cer, şi mereu, mereu această întâlnire să se facă ivită la vedere curând, curând cu tine înaintea celor de pe pământ, copil hrănit din gura Mea cum nimeni dintre sfinţi nu a mai fost hrănit aşa şi atât cât tu ai de la Mine. Tu te-ai ivit pe pământ în vremea venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl când Duhul Meu lucrează cuvântul de facere din nou a lumii, şi de aceea ai tu cât alţii până la tine nu au avut.

Vreau să te mândreşti cu Mine, poporul Meu, şi atunci este vremea când Eu Mă mândresc cu tine înaintea celor de pe pământ, care sunt neputincioşi pentru slava Mea, de vreme ce o au pe a lor şi după a Mea nu caută. Dar Eu curând, curând ridic bucuriile deşarte de pe pământ, şi omul va fi găsit gol şi nu îmbrăcat, şi se va ruşina şi se va întrista omul şi îl va ajunge durerea Mea cea de la el, şi voi lucra ca în vremea lui Noe, pe neştire, şi pe mulţi îi voi mântui ca prin foc. Amin.

Acum liniştea Mea se aşează în pace, că am avut intrare la voi pentru sărbătoarea în care Eu am călătorit cu voi pe pământ, şi pentru care apoi am lăsat în carte cuvântul ei. Amin.

Din nou aduc vouă rugă să vă pregătiţi din vreme cu cele ce veţi pune voi înaintea celor pe care Eu îi voi aduna la izvorul cuvântului Meu spre slava Mea cu voi, fiilor. Chemaţi îngerii şi staţi sub paza lor, sub lucrul lor cu voi, şi slăviţi-Mă pe pământ, că vreau să-Mi preaslăvesc numele peste pământ, şi pe voi vă am pentru aceasta ce lucrez acum, la întoarcerea Mea după om. Chem omul la înviere şi îi spun să se ridice spre slava Mea şi să nu mai păcătuiască, fiindcă păcatul roade din om, şi omul este slăbănog cu sufletul şi cu vederea. Trupul lui roade din sufletul lui şi nu-şi cunoaşte omul lucrarea lui cea rea, care îi vine de la slava de sine. Voi însă arătaţi-le oamenilor în pilde lucrarea lor, aşa cum lucram Eu, şi să le spuneţi apoi: *„Mergeţi, şi de acum să nu mai păcătuiţi, ca să nu vă fie vouă rău peste rău de la păcate, căci păcatul este răul cel necunoscut de om, câtă vreme el nu-şi arată faţa lui urâtă şi urâţenia cea pusă de el peste sufletul omului"*.

O, Ierusalime, te aşez în binecuvântare pentru pregătirea slavei zilei Mele cu omul în grădina întâlnirii. Îţi dau îngeri, poporul Meu. Ai grijă de ceea ce-ţi dau, căci îngerii Mei petrec cu cei ce nu iubesc petrecerea şi lucrul fără de îngeri, şi îngerii Mei tânjesc după tine şi după lucrarea Mea cu tine, Ierusalime, popor al slavei venirii Mele. Amin, amin, amin.

19-20 aprilie/2-3 mai 2004

Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Se binecuvintează începutul fântânii sfinţilor arhangheli. Copacul îşi întăreşte rădăcina în furtuni. Credinţa trebuie să-I facă Domnului ucenici-minune.

Fiilor, fiilor, în zi de ajun a sărbătorii marelui mucenic Gheorghe, mărturisitor al iubirii de Dumnezeu pe pământ, Eu, Domnul, Cel ce vă conduc pe voi spre slava Mea cu voi, vă dau lucru cu binecuvântarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin.

O, copii din porţi, aşezaţi în carte vestea Mea pentru lucrul fântânii îngerului Meu, care este îngerul poporului Meu, şi lângă el, pe cel ce este pereche cu el în lucrarea Mea de împlinire a Scripturilor peste pământ în orice timp. Fântâna sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil, şi cei împreună cu ei căpetenii peste cetele de îngeri. Această lucrare v-o dau s-o împliniţi cu mii şi mii de îngeri. Amin, amin, amin.

Mergeţi în grădina întâlnirii şi păşiţi şapte paşi de lângă pomul cu roade de la mijlocul ei, şi veţi găsi însemnat locul în care voi veţi lucra acest cuvânt al Meu aşezat peste voi. Cereţi apoi cu rugăciune să vă dau, şi voi să lucraţi. Iar Eu rostesc şi spun: Binecuvântat să fie începutul şi sfârşitul acestui

semn ceresc pe pământ, şi voi, cei ce daţi fiinţă acestui semn. Amin.

O, copii care-Mi daţi fiinţă în carte, întăriţi-vă de la Mine, mlădiaţi-vă după Mine şi după toate câte se aşează cu pace sau cu durere peste voi, după toate stările care vă încearcă credinţa şi răbdarea voastră, că Eu vă voi mângâia, fiindcă sunt Dumnezeul răbdării şi al mângâierii, fiilor. Nu uitaţi să fiţi tari cu duhul şi cu puterea cea pentru el, căci copacul îşi înteţeşte rădăcina, şi coardele ei şi le înfige mai adânc în vreme de furtuni, fiilor, nu la uşoare adieri când vântul îşi cântă cântarea din frunzele lui.

Mergeţi, dar, cu harul Duhului Sfânt şi cu căpeteniile îngerilor şi faceţi începutul lucrului ce vi-l dau de împlinit, şi apoi odihniţi-vă, şi odihniţi-Mă pe Mine cu cuvântul Meu peste voi, şi pe sfinţi, fiilor. Staţi cu veghe în întâmpinarea Mea, că vin cuvânt în carte cu sărbătoarea cea cu sobor de mucenici ca să slăvim credinţa şi iubirea mucenicului şi mărturisitorului şi făcătorului de minuni Gheorghe, cel care a biruit împărăţia pământului spre dobândirea vieţii cea de sus, căci viaţa, de sus este, fiilor. Amin, amin, amin.

*

Iar acum, în zorii sărbătorii între sfinţii cerului a mucenicului Meu Gheorghe pun peste voi putere de duh şi de trup pentru vremea lucrului fântânii îngerilor, copii care săvârşiţi împlinirea acestui cuvânt sfânt. Tot cuvântul Meu să fie sfânt între voi, să fie împlinit între voi, iar cei ce îl împlinesc pe el aşa cum mulţi în veacuri l-au împlinit, aceia se numesc şi s-au numit sfinţii Mei, credincioşii cuvântului Meu, iar credinţa lucrează minuni, şi apoi le aşează spre mărturie pe pământ prin cuvântul Meu şi prin faptele sfinţilor Mei, căci ele merg înaintea lor şi le fac celor ce le săvârşesc pe ele cale spre Mine şi spre oameni. Amin.

Mucenicul Meu Gheorghe a dobândit credinţă făcătoare de minuni, căci era neîndoielnic în puterea Mea, în fiinţa Mea cea vie care se desăvârşeşte prin credinţa celor credincioşi Mie pe pământ. Cei ce se aleg să creadă în cuvântul Meu de ieri şi de azi, aceia cu iubire mare trebuie să creadă, că nu are putere credinţa fără de iubire pentru ea, fiilor, iar această iubire este cea care se urcă spre Mine, şi coboară apoi pe pământ între oameni cu roadele ei care Mă mărturisesc pe Mine, Dumnezeul Cel adevărat, Dumnezeul celor credincioşi Mie, că Eu fără credinţa lor nu Mă pot mărturisi, nu-Mi pot preaslăvi numele peste cei ce poartă numele Meu pe pământ prin asemănarea lor cu Mine.

Sunt la porţile tale, Ierusalime, şi grăiesc peste tine în zi de sărbătoare. Deschide-ţi inima şi ochii ca să vezi slava coborârii Mele cuvânt peste tine şi peste pământ cu duhul şi cu cuvântul, şi fericiţi sunt cei ce mărturisesc între oameni faptele cuvântului Meu împlinite pe pământ. Amin, amin, amin.

— O, Dumnezeule adevărat, eu Te-am mărturisit pe Tine pe pământ cu numele de Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, pentru că am crezut în Tine cu iubire, Doamne al celor credincioşi şi sfinţi. Nu am crezut în mine, ci în Tine, căci numai Tu eşti Dumnezeu, iar noi, sfinţii Tăi, fii ai Tăi, mărturisitori ai Tăi, că altfel decât aşa nu sunt cei sfinţi şi cei credincioşi. Amin.

O, popor al cuvântului lui Dumnezeu Care vă naşte pe voi! O, fii ai credinţei cea dăruită de Domnul celor credincioşi! Eu nu am crezut în mine, ci am crezut în Dumnezeu, şi dacă am crezut în El, L-am mărturisit când El m-a trimis să lucrez aşa. În toată vremea celor şapte veacuri dumnezeieşti Domnul S-a mărturisit pe Sine prin cei ce au crezut în El cu iubire, căci iubirea lor era calea lor spre Dumnezeu şi calea lui Dumnezeu spre ei pentru mărturisirea Lui între oameni.

Sfinţii nu cred în ei, ci în Dumnezeu atunci când El prin ei săvârşeşte minuni pe pământ, iar cei ce nu credeau în El prin sfinţii Lui cei mărturisitori, aceia credeau în diavolul şi credeau în ei şi nu puteau aceştia să se dea pe ei în schimbul lui Dumnezeu, căci credinţa în Dumnezeu nu este a tuturor. Domnul pentru acest mare dar caută inimă cu duh iubitor de oameni în ea, căci aceasta este înţelepciunea cea plăcută lui Dumnezeu şi cu care cei credincioşi şi sfinţi se dau lui Dumnezeu spre slava Lui pe pământ prin ei. Amin.

O, Ierusalime născut din cuvântul cel de sus, cei ce cred în acest cuvânt îşi sfârşesc viaţa lor şi o trăiesc pe a Domnului, aşa cum eu, prin iubirea mea de El şi pe care El mi-a dat-o în dar ca s-o port şi s-o mărturisesc, am trăit în El, şi El în mine, căci acesta este dorul Lui şi aşa Şi-a învăţat El ucenicii să trăiască, dându-şi din ei viaţa lor şi luând viaţa Lui, şi le spunea: *«Eu în voi şi voi în Mine, ca să ştie lumea că Tatăl M-a trimis pe pământ»*. Amin.

Iubirea este mai tare ca moartea, iar eu prin ea am putut să-L iubesc pe El, căci iubirea pe care omul I-o dă lui Dumnezeu se face făcătoare de semne şi minuni între cei din întunericul deşertăciunii vieţii, şi altceva ea nu face. Ea trage pe cei aleşi ai Lui către El şi îi pedepseşte pe cei ce văzând slava Lui prin sfinţii Lui se împotrivesc Lui prin slava lor cea deşartă, dar iubirea cea tare a sfinţilor Lui este duh iubitor de oameni, duh care-L mărturiseşte pe Dumnezeu între oameni, ca să creadă ei în El apoi, fie prin viaţă, fie prin moarte, căci necredinţa celor ce nu cred în Dumnezeu, ci în om şi în slava celor ce se văd, aceea lucrează spre credinţa celor aleşi, ca să-i tragă pe ei apoi la Dumnezeu şi la viaţa cea fără de moarte, care este plata sfinţilor. Amin.

Vă învăţ pe voi, cei ce sunteţi poporul slavei cuvântului lui Dumnezeu, că trebuie să credeţi în El cu iubire mare, căci credinţa cea fără de iubire nu are putere pentru Dumnezeu şi pentru voi. Ea trebuie să se reverse din voi prin semne şi minuni. Ea trebuie să facă Domnului ucenici-minuni, că aceasta este vremea de sfârşit. Amin.

Noi, sfinţii cei de până la voi, cei de după apostolii care au umblat cu Domnul pe pământ, I-am făcut Domnului mucenici mărturisitori, care şi-au câştigat viaţa prin moarte. Iar voi, cei din urmă mărturisitori, trebuie să-I faceţi Lui ucenici, ca să Se arate cu ei peste pământ, şi mulţi să urmeze vieţii Domnului în ei apoi. Aceasta este iubirea pe care voi s-o aveţi prin credinţa cea făcătoare de ucenici. Amin.

O, Doamne al iubirii celor ce Te iubesc cu iubirea Ta şi nu cu a lor! Suntem temelie pentru credinţa în Tine a celor ce ne-au văzut atunci luptând pentru mărturisirea Ta şi a acelora ce apoi şi până acum şi până la sfârşitul omului semeţ au crezut şi cred şi vor crede în Tine, în Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, căci aceşti Trei, una sunt, o, fii ai oamenilor! O, voi sunteţi orbiţi de cele ce se văd cu ochii trupurilor voastre, dar dacă voi aţi vrea să credeţi cu iubire în Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, dacă voi aţi vrea să vedeţi cerul care vă înconjoară de jur împrejur şi câtă slavă înseamnă el şi câţi nori de sfinţi şi de îngeri plutesc pe lângă voi, le-aţi dispreţui pe toate câte se văd şi care vă despart de slava lui Dumnezeu, şi v-aţi întări în viaţa cea de sus şi aţi rămâne moştenitorii ei pe pământ, căci viaţa este cuvânt mare şi puţini pe pământ pun preţ pe acest mare cuvânt. Sunteţi fără de dor de viaţă, pentru că iubiţi

moartea care roade din voi prin păcatul care vă suge vlaga vieții și vă cufundă în adâncul întunericului neînțelepciunii și al deșertăciunii veacului acesta păgân. Sunteți fără îngerii lui Dumnezeu, pentru că iubiți faptele morții, căci viața este de sus și nu de pe pământ este ea și nu pământului îi este ea datoare și nu trupurilor voastre, ci lui Dumnezeu, de la Care aveți suflet în voi. Uitați-vă în viața mea și învățați taina vieții. Lăsați zilele voastre și luați în voi zilele Domnului, căci au venit pe pământ între oameni zilele Fiului lui Dumnezeu, Care Se face cuvânt peste pământ spre tămăduirea neamurilor de pe el. Amin.

Eu, Doamne, Te mărturisesc între oamenii care au de viață deșertăciunea cea de pe pământ, că eu am avut ca dar al vieții credința cea cu iubire de Tine în ea, și cu ea Te-am mărturisit și mulți au dobândit dar din dar prin credința mea și prin viața mea care s-a făcut prin Tine mai tare ca moartea, fiindcă Tu îmi erai iubirea din ea, și cu ea iubeam, și duhovnicește iubeam și îl trăgeam pe om la Tine, că Tu pe mulți îi atingeai la inimă prin tot ce ai lucrat prin duhul și prin trupul meu prin care Te-ai mărturisit pe pământ. Eu Te-am iubit și Te-am mărturisit și am fost mai tare ca moartea cu iubirea din mine pentru Tine și pentru mărturisirea Ta pe pământ, iar Tu apoi prin sfinții Tăi mi-ai dat nume mare în cer și pe pământ și m-ai numit purtător de biruință în lupta cu necredința omului în Tine pe pământ, căci Te-am arătat Dumnezeul meu, Dumnezeul Cel adevărat, Unul singur Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— Iar Eu, Domnul sfinților, M-am slăvit și Mă slăvesc în tine, mucenicule al Meu și purtător al biruinței cea de sus, că mare nume ți-ai lăsat peste oameni și mulți cred în tine că poți să-i ajuți în neputințele lor și te cheamă spre ei, iar Eu Mă slăvesc prin tine, că ești veșnic, precum Eu sunt. Amin.

O, poporul Meu, iubirea ta să iubească pe sfinții care M-au iubit și să-i mărturisească prin faptele ei, că tu ești cel prin care Eu Îmi fac ucenici ca și tine, dar nu uita de credința care nu are putere fără de iubire pentru ea. Curând, curând Mă voi așeza cu tine din nou înaintea oamenilor și te voi vesti al Meu. Pregătește-te din vreme pentru această slavă, ca să adun Eu apoi pe lângă tine pe cei ce Mă vor descoperi în mijlocul tău cuvânt și viață a ta, căci viața este de sus, poporul Meu.

Ai grijă de rugămintea Mea peste tine. Pregătește-te din timp și nu atunci, ca să poți atunci să te faci slavă a Mea, căci slavei Mele îi trebuie pace și liniște și odihnă în om și din om. Ai grijă să Mă asculți bine, căci ce bine le este celor ce ascultă cuvântul Meu și îl împlinesc pe el, ca să-i numesc Eu pe ei apoi dumnezei, prin supunerea lor sub cuvântul iubirii Mele, care-l împlinește în iubire pe cel ce crede în Mine împlinind cuvântul Meu. Amin.

Eu iarăși vă așez în cuvânt de binecuvântare pentru lucrul fântânii îngerilor, fiilor copii. Vă dau îngeri, fiilor. Nu vă las să trudiți din greu. Vă dau puteri din puterea Mea, iar voi aveți grijă de îngerii care lucrează cu voi, aveți grijă de Duhul Sfânt și de mângâierea Lui între voi în toată vremea lucrului, și aveți grijă de duh de rugăciune, fiilor, căci aceste feluri de mari lucrări se lucrează cu îngerii Mei și cu rugăciune și cu hrană cumpătată, fiilor copii, căci puterea nu vine de la trup, ci vine de la Duhul Meu din voi și de la pacea Mea din voi și dintre voi, pacea care aduce biruință în toate câte Eu lucrez cu voi pentru mărturie între pământ și cer pentru zilele Mele cu voi, fiilor. Amin.

Fiți apoi atenți pentru pregătirea vestirii Mele și a pregătirii zilelor de slavă odată cu praznicul Rusaliilor care vor fi simțite din plin în zilele Mele de slavă cu voi înaintea oamenilor. Vestiți din timp sărbătoarea. Ușurați-vă mult de lucrul cu mâna și dați loc lucrului slavei Duhului Sfânt. Fiți potriviți pentru tot lucrul pe care-l săvârșiți și fiți mulțumiți și mulțumitori, căci Eu, Domnul, vi le măsor pe toate, și măsurați-vi-le și voi și fiți mulțumiți și mulțumitori ca niște fii cerești pe pământ, iar Eu încă vă voi hrăni cu cuvântul până la vremea aproape de sărbătoarea cea mare, și voi să-l împliniți pe el și să vă hrăniți cu el și să vă bucurați de masa Mea cu voi, de cina Mea cu voi trup și cuvânt. Amin, amin, amin.

22-23 aprilie/5-6 mai 2004

Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Iubirii de Dumnezeu îi răspunde iubirea lui Dumnezeu. Frumusețea nu vine de la trup, căci mâncarea îl îmbătrânește pe om.

Sunt deasupra voastră pe nori de slavă cerească și cu sărbătoarea pomenirii întâlnirii Mele cu femeia samarineancă la fântâna din Sihar, la fântâna lui Iacov. Deschideți-Mi, copii din porți, că Mă așez cuvânt în cartea Mea din zilele Mele cu voi. Iubirii de Dumnezeu îi răspunde iubirea lui Dumnezeu, și așa Mi-am făcut Eu la voi fântână de Duh Sfânt, izvor de cuvânt, râu care curge din cer pe pământ ca să bea din el cei ce Mă iubesc, căci Eu am spus femeii samarinence: *«cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică».* Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, iubirii de Dumnezeu îi răspunde iubirea lui Dumnezeu. Vă așez la lucru cu trudă pentru pregătirea zilelor Mele de sărbătoare cu voi și cu cei ce prin iubirea lor de Dumnezeu se vor aduna la fântâna Duhului Sfânt, la praznic de Rusalii, iar Eu îi voi întâmpina cu duhul și cu cuvântul gurii Mele, și cu dor doresc ca cel ce va bea din apa Mea, să se facă în el izvor spre a-și adăpa în el viața cea veșnică, iubirea de Dumnezeu, petrecerea cu sfinții și cu îngerii în duh dumnezeiesc, căci cel ce se închină lui Dumnezeu, trebuie să se închine în duh și în adevăr. Amin. Îți dau, poporul Meu, putere de duh și de trup ca să-Mi lucrezi sărbătoarea Mea cu omul în grădina întâlnirii, în casa întâlnirii, la fântâna întâlnirii, căci duhul sărbătorii de Duh Sfânt și de cuvânt va pluti și se va slăvi cu dulce și cu mângâiere în tot văzduhul curților Mele cu voi, copii care trudiți pentru calea venirii Mele și pentru drumul spre Mine al omului care însetează mereu, mereu, pentru că el bea din apa lui și nu din apa Mea care se face în cel ce bea din ea izvor de apă curgătoare spre viață veșnică, fiindcă așa este cel ce Mă iubește și cel pe care Eu îl iubesc pentru iubirea lui de Dumnezeu. Amin.

Vă voi da ajutor, că sunteți mici pe pământ. Vă voi ajuta, fiilor, prin cei ce iubesc pe Dumnezeu. Nu vă temeți. Eu veghez la timp potrivit și veți avea tot ce-Mi trebuie Mie pentru lucrarea Mea cu voi pe pământ pentru sărbătoarea de Duh Sfânt pe care o vom așeza cu toată slava ei înaintea celor ce cu dor și cu iubire și cu fior de Duh Sfânt se vor aduna la bucuria ei și Mă vor iubi, și vă vor iubi, căci cel ce este frumos este iubit, iar cel ce este iubit este cel ce se face după chipul și asemănarea Mea în duhul blândeții și al smereniei de inimă, căci Eu i-am învățat pe toți să fie frumoși și am zis: *«Învățați de la Mine, că Eu sunt blând și smerit cu inima».* Amin.

M-am oprit la fântâna din Sihar, la fântâna lui Iacov în vremea Mea cu ucenicii Mei cei din iudei, pe când Eu îi pregăteam pe ei pentru împărăţia lui Dumnezeu, care venise pe pământ odată cu naşterea Mea din Fecioară, Om între oameni, Dumnezeu din Dumnezeu, căci Tatăl Mă trimisese să Mă fac Fiu al omului pe pământ, şi apoi să Mă dau cu iubire jertfă de împăcare a omului cu Tatăl, prin răstignirea pe care Mi-a făcut-o poporul la care venisem să-l fac părtaş al harului învierii Mele dintre cei morţi şi al înălţării Mele în Tatăl, ca apoi să-i trag pe toţi la Tatăl, pe toţi cei care cu iubire vor bea din apa Mea, din izvorul vieţii, căci Eu sunt izvorul ei. Amin.

I-am spus samarinencei care venise să scoată apă: *«Dă-Mi să beau!»*. Eram ostenit de drum când M-am oprit la fântână. Ea însă cunoscându-Mă că sunt din iudei Mi-a zis: *«Cum ceri Tu să bei de la mine care sunt samarineancă, de vreme ce iudeii nu au amestec cu samarinenii?»*. Atunci Eu, Cel ce eram din Tatăl venit în mijlocul lui Israel, i-am zis ei: *«Dacă ai fi ştiut darul lui Dumnezeu şi cine este Cel ce-ţi zice:* „Dă-Mi să beau“*, tu ai fi cerut de la El şi ţi-ar fi dat apă vie, căci oricine bea din apa aceasta va înseta iarăşi, dar cel ce bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă curgătoare spre viaţă veşnică»*.

Am grăit cu ea în duhul proorociei, în duhul descoperirii, şi ea a cunoscut aceasta şi Mi-a zis: *«Văd că Tu eşti prooroc»*. Şi, iarăşi, după ce i-am spus toate despre ea, Mi-a zis: *«Ştiu că va veni Mesia, Care Se cheamă Hristos, şi când va veni Acela, ne va vesti nouă toate»*. Atunci M-am descoperit şi i-am zis: *«Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine»*. Apoi ea s-a dus în cetate şi M-a mărturisit, iar ucenicii Mei, care veniseră cu hrană şi care Mă văzuseră vorbind cu ea, Mi-au spus: *«Învăţătorule, mănâncă!»*, dar Eu le-am spus lor: *«Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o ştiţi. Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine şi să săvârşesc lucrul Lui. Ridicaţi ochii voştri şi priviţi holdele, că sunt albe pentru seceriş, iar cel ce seceră primeşte plată şi adună roadă spre viaţă veşnică, ca să se bucure şi cel ce seamănă şi cel ce seceră»*.

O, poporul Meu, mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine şi să săvârşesc lucrul Lui. Aşa este şi cu voi, chiar dacă voi pricepeţi mai puţin taina voastră cu Mine, taina Mea cu voi, fiilor. Voi însă fiţi înţelepţi pentru iubirea voastră pentru Mine înaintea oamenilor ori de câte ori Eu Mă slăvesc prin voi, căci cel ce este frumos este iubit, iar cel ce este iubit este cel ce Mă iubeşte. Cei ce văd vă văd pe voi că sunteţi ai Mei, iar cei ce nu văd nu vă văd pe voi ai cui sunteţi voi şi cui slujiţi voi între pământ şi cer.

Am spus vouă prin cei prin care Duhul Meu lucrează că omului îi este foame pentru că mănâncă mereu, dar cine să-i spună lui în afară de voi pe pământ că sănătatea şi puterea şi frumuseţea nu vin de la trup? Eu eram Cel mai frumos între oameni, şi mâncam când şi când, ca să fiu Om adevărat şi Dumnezeu adevărat. Nu mâncam mereu şi oricum, fiilor. Nu ştiu cum să-i spunem omului că mâncarea îl îmbătrâneşte pe om şi că omul nu ştie aceasta şi se zbate, săracul, pentru ca să aibă şi să mănânce. El ca să nu mănânce nu mai poate să înveţe, nu mai poate omul să fie frumos cu duhul şi cu trupul, şi e bolnav cu tot trupul, şi de aceea Eu, Cel milos, îl chem pe om să-l învăţ şi să-i dau înţelepciune şi să priceapă cu ea şi nu fără ea, că nu este om care să vadă mai bine ca omul care are înţelepciunea cea din cer înăuntrul lui şi peste viaţa lui. Amin.

O, poporul Meu, iată peste pământ cuvântul prin care Eu am spus: *«cel ce este din trup, trup este, iar cel ce este din duh, duh este»*. Cel ce este născut din Mine, cel ce este născut din Duhul Cel de sus, acela se închină lui Dumnezeu în duh şi în adevăr, nu în trup şi nu în muntele sfânt sau în Ierusalim, ci peste tot şi în toată vremea în duh şi în adevăr, iar Eu am spus acum două mii de ani ucenicilor Mei: *«Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine şi să săvârşesc lucrul Lui»*. Amin.

Sunt deasupra ta, Ierusalime nou. Sunt cu norii slavei Mele. Sfinţii şi îngerii sărbătoresc praznicul cel de azi al fântânii întâlnirii în curţile Mele cu voi, căci această fântână are ca înger al ei pe femeia samarineancă, pe cea cu care Eu M-am întâlnit la fântâna lui Israel şi am grăit vestea împărăţiei cerurilor şi a vieţii veşnice peste ea şi peste cetatea Samariei. Binecuvântată să fie în mijlocul tău şi în curţile Mele cu tine taina fântânii samarinencei, taina fântânii întâlnirii, căci Eu Mă întâlnesc cu omul la această fântână, la acest izvor de cuvânt din mijlocul tău şi care izvorăşte peste tine din gura Mea, şi îi grăiesc lui despre viaţa veacului ce va să fie, despre împărăţia Mea în om şi între om şi om, şi pic cu pic peste tot pământul începând de la tine, popor al cuvântului Meu, că tu ai peste tine râul vieţii şi creşti prin el şi stai micuţ ca să fii al împărăţiei Mele, căci a acelor mici este ea. Amin.

Puneţi cănuţe la fântâna întâlnirii, fiilor, că vin sfinţi cu miile ca să bea, şi deschideţi-vă unii altora ochii ca să vedeţi slava Mea şi a sfinţilor Mei în grădinile Mele cu voi. Fiţi unii altora cale spre slava Mea cu voi, spre slava voastră cu Mine, şi aşezaţi-vă pildă a împărăţiei cerurilor din voi înaintea celor peste care Eu voi suna din trâmbiţă îngerească şi îi voi aduna la praznic de Duh Sfânt. Fiţi flămânzi pentru lucrare de Duh Sfânt peste pământ şi peste omul care vine la izvor, că omul nu numai cu pâine trăieşte, şi e vai de cel ce trăieşte numai cu pâine, şi fericit este cel ce se hrăneşte cu orice cuvânt care iese din gura Mea, căci Eu aşa am spus: *«Cel ce bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă curgătoare spre viaţă veşnică»*. Amin.

O, poporul Meu, omul pentru viaţa lui cea vremelnică o dă de la el pe cea veşnică, pe cea de la Mine, poporul Meu. Tu însă spune-i omului că nu numai cu pâine se trăieşte, ci se trăieşte mai ales cu cuvântul lui Dumnezeu, care are în el viaţa şi taina ei şi hrana ei cea veşnică. Tu să fii învăţător peste pământ prin toată viaţa ta învăţată de la Mine, că omul zăboveşte pentru împlinirea Mea în el, pentru împlinirea lui în Mine. Îţi dau apa vieţii mereu, mereu. Fă-te izvor de apă curgătoare spre viaţa cea veşnică a multora, Ierusalime al harurilor Mele. Îţi dau putere şi ajutor din destul ca să poţi tu să-Mi pregăteşti peste omul care va veni la izvor praznicul Duhului Sfânt şi slava Lui cea dulce care vine de la Mine, Dumnezeul tău, Dumnezeul răbdării şi al mângâierii, poporul Meu.

Binecuvântată să fie fântâna îngerilor pe care voi acum o lucraţi şi o gătiţi frumos. O, nu vă îngrijoraţi! Eu veghez şi vă dau puteri şi îngeri şi ajutor să o gătiţi frumos de sărbătoare şi să pun prin voi peste ea în ziua de sărbătoare a Rusaliilor binecuvântarea Mea şi a îngerului Meu şi a tuturor cetelor îngerilor, fiilor. Îi vom face şi acoperiş, căci Eu prin cei ce iubesc pe Dumnezeu vă voi ajuta pe voi, şi această grădină a întâlnirii Mele cu omul la izvor va fi din zi în zi tot mai frumoasă, tot mai cerească, tot mai plină de cer şi de duhul cel din cer, fiilor, aşa cum Eu am profeţit despre toată slava Mea cu voi pentru zilele cele de apoi, aşa cum Eu am grăit despre ea în toată vremea acestei lucrări care grăieşte pe pământ de cincizeci de ani, poporul Meu. Şi vom serba curând, curând

praznicul cincizecimii ei şi ne vom slăvi cu ea de pe pământ şi până la nori, şi de la nori şi până pe pământ, iar norii slavei Mele vă vor purta pe voi, cei ce Mă iubiţi cu dor şi cu Duh Sfânt, în carul Meu de biruinţă, fiilor. Amin, amin, amin.

O, copii care aşezaţi în cartea Mea cu voi glasul cuvântului Meu! Staţi ochi şi urechi pentru Mine după ce vom trece ziua de sărbătoare, că vreau să grăiesc în carte încă şi vreau să ştiţi că toţi cei adormiţi care-şi aud numele din guriţele voastre se vor strânge cu multul la sărbătoarea Mea de Duh Sfânt cu voi, şi Eu vă spun că s-au şi strâns şi vă aşteaptă pe voi cu bucuria Mea din mijlocul grădinilor Mele cu voi. Amin.

26 aprilie/9 mai 2004

Duminica a şasea după Paşti, a orbului

Naşterea de a doua este naşterea de sus, din Duhul Sfânt. Toată firea arată taina învierii odată cu venirea primăverii.

Vin în mijlocul tău pe pământ, poporul Meu, şi te-am aşezat cu statul tău şi al Meu în mijlocul lumii, şi aşa vin la tine, că atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt, şi îi fac pe cei ce nu văd să vadă, iar pe cei ce văd să fie orbi, căci cei ce nu văd vin spre vindecare, iar cei ce văd stau în necredinţă şi sunt orbi pentru slava Mea din mijlocul lor. Eu însă am spus acum două mii de ani că trebuie să fac până este ziuă lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine, că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze, iar Eu sunt Lumină a lumii atât cât sunt în lume. Amin, amin, amin.

Vă aştept să-Mi deschideţi cartea Mea cu voi şi să Mă las în ea cu lumina Mea, că e zi de pomenire a minunii vindecării celui ce din naştere era orb ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu, copii care staţi înaintea cuvântului Meu care vine pe pământ la voi ca să fie el lumină a lumii. Am venit din nou în lume, am venit cuvânt în lume, căci sunt Lumină a lumii. Întru Mine este viaţă, iar viaţa este lumina oamenilor, şi lumina luminează în întuneric, dar întunericul nu o cuprinde pe ea. Cuvântul Meu este lumina cea adevărată, şi iată, în lume sunt, şi lumea prin Mine s-a făcut, şi lumea nu M-a cunoscut şi nu Mă cunoaşte şi nu Mă primeşte de lumină a sa, dar celor câţi Mă primesc şi cred în numele Meu, le dau putere să se facă fii ai lui Dumnezeu şi să facă lucrările Lui. Amin.

O, Ierusalime al credinţei de la sfârşit de timp, tu trebuie să înţelegi cu adâncime de înţelepciune taina naşterii celei de a doua, căci scris este despre Mine: *«Celor câţi L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut».* Naşterea cea de a doua, naşterea cea de sus lucrează om nou, om din cer născut, om îndumnezeit, născut din cuvântul Meu, născut din Dumnezeu. Amin. Cel ce este născut din nou este născut din Duhul Meu, poporul Meu, şi acela săvârşeşte lucrările Mele, lucrările lui Dumnezeu, aşa cum Eu le-am arătat când l-am vindecat pe cel orb din naşterea cea din părinţii lui, şi apoi el a văzut pe Dumnezeu.

O, poporul Meu, iar şi iar te învăţ taina naşterii cea de sus ca să fii născut de sus. Mereu, mereu să fii născut din Duhul Meu, din cuvântul Meu care este Duhul lui Dumnezeu şi care suflă peste tine mereu, iar tu să fii mereu născut de sus prin el şi să crezi în lucrările Mele din mijlocul tău ca unul care este născut din Duhul, fiule al cuvântului cel de sus. Adu-ţi aminte de cuvântul Meu cu care am grăit şi am zis: *«Vântul suflă unde voieşte şi tu auzi glasul lui, dar nu ştii de unde vine şi unde se duce, şi aşa este cel ce este născut din Duhul».* Amin. O, acest cuvânt rostit de Mine pentru cei ce se nasc de sus trebuie bine înţeles de cei ce cred în numele Meu, că altfel ei nu se nasc de sus, ci rămân născuţi de pe pământ şi nu pot face aceia lucrările Mele, lucrările Duhului, Care suflă unde voieşte El. Pentru această mare taină trebuie om credincios. Eu am venit acum din nou în lume, iar cei care cred acum în Mine prin cuvântul Meu de azi, aceia trebuie să poată să creadă mai puternic decât cei care M-au văzut atunci când cu trupul am venit în lume ca să fiu Lumină a lumii, căci acum lucrez cu Duhul şi îi nasc din El pe cei ce cred în numele Meu, iar cei ce se nasc din Duh, duh sunt, precum Eu sunt acum. Amin.

O, popor care ai cuvântul Meu peste tine, Eu din el te-am născut ca să te am, şi tu trebuie să fii duh din Duhul Meu şi să faci pe pământ lucrările Mele, aşa cum Eu fac lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine, lucrările Tatălui. *«Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt»*, aşa i-am învăţat pe ucenicii Mei să creadă în Mine şi aşa le-am spus, şi apoi am scuipat jos şi am făcut tină cu scuipat şi am uns cu ea ochii celui din naştere orb, şi apoi M-am umilit şi i-am spus lui înaintea ucenicilor Mei: *«Mergi şi te spală în apa Siloamului»,* iar el s-a dus şi s-a spălat şi a venit văzând pe Dumnezeu şi pe oameni, căci a crezut în numele Meu şi M-a mărturisit fariseilor zicând: *«Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere, şi de n-ar fi fost Acesta de la Dumnezeu n-ar putea să facă nimic, căci noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi, dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acela îl ascultă, şi în aceasta stă minunea, că voi nu ştiţi de unde este El, şi El mi-a deschis ochii».*

O, fiilor, voi trebuie să fiţi minuni ale lui Dumnezeu în mijlocul acestui neam păcătos şi stricat, căci oamenii de pe pământ nu pătrund taina naşterii de sus, nu văd pe Dumnezeu. O, copii din porţi, v-am arătat, ca să vă mângâi în dureri, taina Duhului Sfânt, şi v-am spus că vântul suflă unde voieşte, şi cel ce-l ascultă aude glasul lui, dar nu ştie de unde vine el şi unde se duce. V-am arătat vouă cum Duhul lui Dumnezeu pluteşte pe deasupra pământului şi mişcă cu putere pe cele de pe pământ care mărturisesc pe Dumnezeu prin ascultarea lor de El. V-am şoptit apoi să învăţaţi pe poporul cuvântului Meu taina Duhului Sfânt, Care suflă unde voieşte El şi cum voieşte El, ca să asculte de El toate. Cine ştie de unde vine vântul şi unde se duce el? Cei credincioşi însă cred în Duhul Meu şi se mlădiază după El, căci aşa sunt cei născuţi din Duhul, cei născuţi de sus, din Cuvântul lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, tu ai mereu cuvântul Meu peste tine, şi de când te-am luat lângă el, mereu, mereu te-am învăţat taina lui, suflarea lui de peste tine, iar tu trebuie să lucrezi şi să crezi ca cel născut din Duhul, căci Eu sunt cu tine în lume, şi atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt, şi sunt viaţa ta, şi să fii şi tu viaţa Mea, şi lumină a lumii să fii, că aşa este cel ce este născut de sus. Lumină din Lumină să fii, că nu mai este pe pământ lumină, şi vreau cu tine să luminez în întuneric ca şi la începutul facerii lumii când Duhul Meu plutea pe deasupra apelor şi când Eu am spus: *«Să fie lumină!»,* şi ea a fost apoi.

O, toată facerea ascultă de Duhul Cel de sus, Care dă viaţă, iar tu nu trebuie nici un pic să uiţi că Eu am spus că Duhul este Cel ce dă viaţă, poporul Meu. Tot ce creşte din pământ ca să-l împodobească pe el, toată firea arată taina învierii care va să fie. Numai omul nu poate asculta aşa cum

ascultă de Făcătorul ei facerea Lui. Florile şi iarba şi tot ce trece sub gerul care ofileşte totul, acestea înviază de sub pământ când bat pe deasupra lor lumina şi căldura cea de la Mine odată cu vestea primăverii. Omul însă nu poate aşa, şi ca să se vadă apoi aceasta. Omul a rămas necredincios, nenăscut de sus şi nu înțelege taina naşterii. Eu însă am venit Lumină a lumii pe pământ şi îi spun omului să vorbească cu toate câte ies din pământ în fiecare an, şi sunt aşteptând şi grăbind venirea zilei Mele şi cerul cel nou şi pământul cel nou apoi, şi care vor dăinui în veacul ce va să fie şi care înseamnă viață veşnică, poporul Meu. Eu de la tine aştept această dragoste, să faci tu pe pământ lucrările Mele precum Eu am făcut şi fac lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine, precum Eu Lumină a lumii sunt.

Tot cuvântul Meu care suflă din gura Mea de cincizeci de ani peste pământ, acesta este glasul Duhului Care suflă unde voieşte El, şi te rog, poporul Meu, să nu stai fără să te uiți mereu, mereu, în cartea Mea cea de la sfârşit de timp şi în care încă Mă scriu în mijlocul tău, şi te rog, fiule, să te înveți cu taina naşterii din Duhul, ca să fii ascultat de Dumnezeu când Îi ceri Lui. Gura ta să fie izvor al Duhului Sfânt, cu Care eşti mereu hrănit din suflarea gurii Mele de peste tine, căci aşa este cel ce este născut din Duhul, poporul Meu. În mijlocul tău să fie numai pace, numai Domnul Dumnezeul tău cu Duhul Lui între frate şi frate, căci Duhul nu cere, ci împarte, poporul Meu. Cei ce sunt născuți din Duhul, aceia au pacea Mea între ei, iar între duh şi trup este mereu dezbinare, şi de aceea vă îndemn Eu pe voi să fiți toți născuți din Duhul, şi aşa să purtați în voi darul credinței care lucrează prin iubire şi care nu mai cere nimic în schimb pentru ea, ci numai împarte din ea, fiilor. Mă uit în cuvântul Meu şi deschideți-l şi voi ca să vă măsurați mereu prin el pe voi înşivă şi nu altfel, iar unii pe alții să vă dați lui Dumnezeu ca să fiți viața Lui pe pământ între oameni şi lumină din Lumină să fiți unii altora şi nu întuneric, căci întunericul nu cuprinde în el lumina, şi e păcat întunericul şi ține în el păcatul, în timp ce lumina pe toate le învederează, fiilor, şi aşa sunt cei ce sunt născuți din Duhul şi care biruiesc cu El peste întunericul din om, căci omul se crede drept şi nu poate să vadă cel ce nu este născut din Duhul, dar cel umilit plânge după lumină şi stă în ea plângându-l pe cel fără de lumină şi care stă la întuneric nevăzând şi necrezând.

Vă ridic, fiilor, lumină, şi praznic de lumină a lumii aşez din Mine cu voi în grădinile Mele cu voi. Rostesc din timp binecuvântarea a toate câte înseamnă slava lui Dumnezeu peste sărbătoarea Rusaliilor şi care se apropie spre voi. Chem prin voi la sărbătoare. Sunați peste pământ să se adune cei ce vin şi cei ce sunt să vină. Ridicați mâini curate şi cereți Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt vreme cu soare, cu cald şi cu răcoare, cu adiere de vânt şi cu glas de Duh Sfânt, cu slavă în cer şi pe pământ şi cu duhul păcii Mele în voi şi între voi şi între toți cei ce se vor aduna pe lângă voi ca să ia din izvorul Meu. Cereți lui Dumnezeu cer senin. Cereți să se strângă norii în cămările lor şi fiți drepți cu Dumnezeu şi veți primi. Amin. Fiți iubitori de Dumnezeu, fiilor, căci iubirii de Dumnezeu îi răspunde iubirea lui Dumnezeu. Nu lucrați numai lucrul cel cu mâna, ci mai vârtos adăugați lângă acesta mângâiere de Duh Sfânt, Duhul Cel ceresc între voi. Binecuvântat să fie duhul păcii şi al iubirii Mele între voi, iar iubirea voastră să fie rodul Meu şi nu al vostru în voi. Dați-Mi ajutor să pot veni mereu, mereu cuvânt între voi, şi credeți tot ce vă învăț Eu din cer şi de pe pământ prin cei cu care Mă sprijin să vin cuvânt. Grăiesc cu voi şi îndeosebi, ca să vă învăț ca pe fiii lui Dumnezeu, iar fiii lui Dumnezeu sunt cei ce ascultă crezând, şi crezând au viață. Amin.

V-am spus mereu că vă învăț şi din cer şi de lângă voi, şi Mi-e dor de lărgime în voi, de primire, fiilor, de credință de Duh Sfânt şi nu oricum credință. Şi iarăşi vă spun: aveți grijă de cărarea Mea spre voi şi fiți credincioşi şi primitori, ca să nu vă las în voi, şi ca să vă pot mereu aşeza în Mine, şi apoi înaintea Mea, şi apoi înaintea oamenilor, lumină a lumii, fiilor. O, nu aşteptați unii de la alții. Cereți-vă vouă fiecare din voi, şi apoi cereți-Mi Mie, şi aşa veți avea pe Duhul unii de la alții după ce Eu găsesc în voi locaş pentru El, că aşa sunt cei născuți din Duhul, fiilor. Binecuvântat să fie sfârşitul lucrului fântânii îngerilor în grădina întâlnirii, şi vom pune peste ea pecetea Duhului Sfânt, Care sfinţeşte toate, şi această lucrare va fi desăvârşită în ziua de Rusalii, în ziua Duhului Sfânt, poporul Meu. Fiți curați, fiilor, în tot şi în toate, peste tot şi peste toate, şi armonie să aşezați între voi pentru gătirea zilelor sărbătorii de Duh Sfânt. Amin.

O, copii din porți, aveți grijă de voi, că de Mine aveți dacă aşa veți asculta. Prindeți puteri de Duh Sfânt, că pentru această lucrare ați fost voi aşezați înaintea poporului. Voiesc să ia duh din duhul vostru poporul, aşa cum voi stați în duhul lucrărilor Mele pe care vi le dau desluşindu-vi-le mereu. Nu stați în duhul poporului, ci stați în Duhul Meu aşa cum Eu stau în duhul vostru, ca să învățați de la Mine, şi tot aşa să şi grăiți, şi să fiți primiți din partea Mea pentru viața Mea în cei ce cred în numele Meu şi îl slăvesc pe el.

Dați de veste sărbătoarea. Sunați cu ea peste pământ şi faceți chemare celor ce se vor strânge la praznic de Duh Sfânt. Şi acum, să se gătească din timp tot duhul sărbătorii şi să fie armonie în trupul Meu, în poporul cuvântului Meu, căci Duhul este Cel ce-i dă lui viață. Amin.

O, poporul Meu, vin din nou la tine cuvânt, şi vin cu praznicul Înălțării Mele în Tatăl, şi iarăşi voiesc să te povățuiesc, să te țin de mânuță, şi tu să stai aşa. Nu uita însă că-Mi trebuie putere să vin, şi tu să-Mi întăreşti spre tine cărarea aşteptându-Mă, că aşa este oricine este născut din Duhul. Amin. O, mângâie tu Duhul Meu Cel durut şi dă-Mi putere în mijlocul tău, Ierusalime cu nume nou, că Eu sunt Mângâietor şi Mă doare fără de mângâiere durerea Mea, şi o împart cu cei în care Mă doare ca s-o pot duce, fiindcă e grea şi o iau s-o duc din cei ce o au pe ea ca s-o poată duce ei, fiindcă e grea, poporul Meu.

O, ascultă de Mine, cerule şi pământule, şi tot şi toate să asculte de Mine spre slujirea sărbătorii de Duh Sfânt pe pământ! Amin.

Duhul Sfânt Se aşează deasupra grădinii în chipul Său cel tainic şi care se descoperă celor ce văd prin El. Duhul Sfânt pluteşte pe deasupra ca să străjuiască peste cei ce vin să ia din slava Lui, din taina Lui care este slava Lui. Tatăl Mă priveşte cum te învăț, poporul Meu. Tatăl te priveşte cum Mă asculți, Ierusalime. Numai cei credincioşi Mă ascultă, iar cei ce Mă ascultă Mă aşteaptă ascultând şi crezând şi văzând. Amin.

O, Ierusalime, voiesc să te văd că plângi de dorul Meu, de dorul părtăşiei tale cu Mine, de nestingerea Duhului Meu din mijlocul tău. Voiesc să te simtă cei care se strâng la izvorul Duhului Sfânt cum plângi tu după Mine, cum doreşti tu de Mine, ca să pot prin acestea să Mă slăvesc cu slava Mea pe care o am de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii şi care este minunată, poporul Meu. Această taină voiesc să te fac

s-o pătrunzi şi să te pătrundă ca să înţelegi cât am aşteptat şi cu cât dor am dorit să fiu Eu cu tine înaintea oamenilor pe pământ întru slava pe care o am de la Tatăl dată mai înainte de vecii şi care dă să vină spre arătare. Te voiesc blând şi smerit cu inima precum Eu sunt. Te voiesc cu duhul umilinţei în fiinţa fiilor tăi. O, Ierusalime, ia din Duhul Meu, că Eu pe cei prin care te învăţ de la Mine şi nu de la ei i-am învăţat şi le-am spus că duhul umilinţei este cel mai frumos duh prin care Eu Îmi găsesc plăcerea şi iubirea şi pacea şi odihna în cei ce-l iubesc şi îl trăiesc pe el. Cere de la Mine înţelepciune în toate ale Mele cu tine şi în toate ale tale cu Mine, ca toate să iasă de la tine după plăcerea Mea, poporul Meu, şi aceasta să fie plăcerea ta şi aşa să te înveţi să poţi, şi să te bucuri că poţi aşa înaintea Mea.

Vin cei vii din cele cereşti, vin sfinţii şi cei adormiţi pomeniţi de tine şi se bucură de sărbătoarea Mea din mijlocul tău. S-a umplut grădina întâlnirii. E plină de slava celor ce nu se văd. E plină grădina de duh de sărbătoare a celor din cerul cel nevăzut, căci acestea stau în taină, Ierusalime. Îngerii au sunat şi s-au adunat pentru sărbătoarea cea sfântă a fântânii îngerilor în zi de praznic de Rusalii, iar tu să păşeşti pas sfios, mers de Duh Sfânt, şi inima ta să fie locaş ceresc gata de sărbătoarea Mea cu tine şi cu toţi cei ce se vor aduna la bucuria ei. Amin.

Tot şi toate pe tine te aşteaptă, Ierusalime nou, iar tu să fii nou, zi de zi nou să fii, că vreau să împlinesc peste cer şi peste pământ Scriptura pe care Duhul Meu Cel Sfânt a grăit-o şi a zis: *«Iată, noi le fac pe toate»*. Amin, amin, amin.

3/16 mai 2004

Praznicul Înălţării Domnului

Domnul Îşi mărturiseşte pe poporul Său mireasă, mărturisindu-Şi durerea pentru locul coborârii Lui din satul Maluri.

Duhul Sfânt Se face cuvânt peste pământ şi împărăţeşte cu putere şi face din tine unealtă a Sa, popor al cuvântului Meu. Amin.

Bat, şi porţile Mi se deschid şi intru în carte cu cuvântul praznicului Înălţării Mele din mijlocul ucenicilor Mei după ce am înviat dintre morţi şi am stat cu ei patruzeci de zile încă, şi le-am vorbit despre împărăţia lui Dumnezeu şi le-am spus lor să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte făgăduinţa Tatălui şi să fie botezaţi cu Duhul Sfânt nu după multe zile, şi să-Mi fie apoi Mie martori începând de la Ierusalim şi până la marginile pământului. Atunci îngerii înălţării Mele le-au spus lor şi celor ce erau cu ei: *«Acest Iisus, Care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer»*.

O, poporul Meu, i-am îmbrăcat cu putere de sus pe ucenicii Mei după zece zile de la înălţarea Mea la Tatăl, şi ei Mi-au fost martori, căci Mi-au fost ucenici. Mi-am ridicat mâinile şi i-am binecuvântat şi M-am despărţit de ei, iar ei închinându-Mi-se au rămas în ei cu bucuria biruinţei Mele, şi nimic şi nimeni nu a mai putut să-i mai despartă de Mine apoi. Aşa şi peste voi Îmi ridic mâinile trupului Meu cel înviat dintre morţi şi vă spun să staţi în trupul Meu biserică nezdruncinată, locaşuri ale Duhului Sfânt, martori ai întoarcerii Mele a doua oară de lângă Tatăl, căci Eu sunt cuvânt peste voi, şi voi Îmi sunteţi martori aici şi până la marginile pământului, căci sunteţi ucenicii Mei şi nu au cum să vă iubească cei ce v-ar vrea sub stăpânirea lor. Voi însă să nu vă temeţi de nimic şi de nimeni, căci Duhul Sfânt Mângâietorul împărăţeşte cu putere şi face din voi unealtă a Sa, unealtă a lui Dumnezeu şi nu a oamenilor care nu cred în Dumnezeu şi nu-L iubesc pe El. Am ieşit cu voi ca să fiţi martorii Mei şi rodul lucrării Mele înaintea locului în care Eu, Cuvântul Tatălui, acum cincizeci de ani Mi-am rostit prin trâmbiţa Mea Verginica primul cuvânt, şi apoi am trâmbiţat prin ea şi Mi-am făcut un popor şi Mi-am început atunci cartea cuvântului Meu, pe care şi acum o scriu prin mânuţele voastre ca să fie ea de mărturie şi de strigare a gurii Mele până la marginile pământului. Am stat cu voi înaintea celor ce s-au adunat ca să însemneze cu mâna lor acest loc de început al Meu pe pământ cu poporul Meu din zilele acestea şi din neamul român zidit. Mi-aţi fost martori, fiilor, şi aţi fost frumoşii Mei, căci sunteţi grâul Meu cel agonisit cu trudă şi pe vreme grea, şi cu mâna aceasta de grâu Îmi însămânţez peste pământ veacul cel nou, cel ceresc, precum este scris în Scripturi. Amin.

O, copii ai cuvântului Meu, Eu v-am spus vouă că cei care văd vă văd pe voi că sunteţi ai Mei şi vă iubesc ca pe ceea ce este de la Mine, iar cei ce nu văd nu vă văd, fiilor. Le spun celor ce nu Mă văd pe Mine cu voi şi pentru voi, le spun că Eu sunt Cel ce sunt, şi sunt cuvânt peste voi, şi de la voi peste pământ, iar cuvântul Meu nu se poate lega şi nici pe voi nu vă poate stăpâni nimeni în afară de Mine, iar cei ce se încearcă cu lucrul Meu de peste voi şi din care vă am rod pe voi, aceia nu vor putea nimic şi vor cădea sub sabia lor aşa cum a căzut arhiereul care s-a luptat cu voi vreme de şapte ani, şi apoi Eu am rostit că-l voi ridica dintre cei vii, şi l-am ridicat precum am rostit cuvânt. Şi iată, încă rostesc cuvânt şi spun: cine se ridică să încurce paşii Mei cu voi, cine loveşte în voi, cine vicleneşte despre voi, cine nu vă ia pe voi de pildă şi de rod al Meu şi de cuvânt al Meu, aceia se judecă cu Mine şi nu cu voi, şi vor păţi aceştia ca toţi cei care nu au putut nimic peste voi, ci numai împotriva lor. Amin, amin, amin. Vai celor ce nu vă iubesc pe voi ca pe ucenicii Mei din vremea aceasta, ca pe trimişii Mei spre oameni ca să se întoarcă ei la dragostea lui Dumnezeu!

Am mers cu voi în satul în care Mi-am început lucrarea prin trâmbiţa Mea Verginica în anul 1955. Cei care îşi vor nume şi stat înalt au zidit casă de rugăciune ca să se laude cu numele lor şi nu cu numele Meu, din dreptul locului însemnat de Mine, Domnul, şi peste care am coborât şi am grăit acum cincizeci de ani pentru întâia oară, şi apoi pentru necredinţa celor ce au lovit în Mine şi în cei pe care îi aveam servii Mei am surpat acest sat şi am plecat cu lucrul Meu din mijlocul lui, şi Mă uit cu durere peste cei puţini care au rămas, că nu se tem de Dumnezeu ca să nu Mă ridice asupra lor cu mânie, căci locul coborârii Mele cuvânt în acest sătuţ nu este cinstit de ei ca un munte sfânt aşa cum Moise şi poporul lui cinstea muntele în care Eu am grăit cu el pentru Israel cel care nu a ascultat de glasul cuvântului Meu prin Moise. Toţi cei care nu au ascultat atunci au pierit şi nu au intrat în ţara făgăduinţei. Şi tot aşa lucrez şi azi, dar omul cel străin de cer nu vede şi nu cunoaşte lucrările Mele. Eu însă rostesc şi spun: vai celor ce nu Mă cunosc pe Mine, cuvântul cel din mijlocul vostru, ca să-l creadă pe el şi să vă aibă pe voi de lumină din lumina Mea, căci cuvântul Meu cu voi este lumină a lumii, şi atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt, precum am spus acum două mii de ani, iar voi, cei ce umblaţi în lumina Mea, nu sunteţi văzuţi de cei ce nu văd şi care s-ar încumeta să vă supună pe voi sub ei când voi sunteţi ai Mei şi nu ai lor. Eu, Domnul, îi voi încovoia pe ei curând, curând, precum pentru voi, ca să

vă ocrotesc ca pe cei micuți ai Mei, i-am pierdut pe cei care vă pândeau ca să vă supună, ca să vă piardă ei pe voi. I-am pierdut și îi voi mai pierde, căci Duhul Meu Cel Sfânt este Împărat peste pământ și nu omul este împărat.

O, copii ai Tatălui Meu, nu vă aplecați oamenilor cei fără Dumnezeu. Stați sub mâna Mea cea ocrotitoare și dați slavă Duhului Sfânt, Care suflă peste voi din gura Mea cuvânt și vă învață pe voi toate, căci din al Meu ia și vă dă vouă, iar cei păgâni cu viața și cu credința cea fără de Duh Sfânt lucrător din cer nu au putere peste voi, căci voi sunteți îmbrăcați cu putere de sus, din cer, prin botezul cu Duh Sfânt, și sunteți martorii Mei, vestitorii luminii cuvântului Meu din vremea aceasta, mărturisind despre ea peste pământ. Amin.

Mă uit cu durere peste locul coborârii Mele din sătuțul Maluri, care a rămas mititel de oameni din pricina necredinței lor și a prigoanei pe care Mi-au făcut-o când Eu pentru coborârea Mea cuvânt peste pământ am însemnat prima piatră care am grăit de pe ea. Mă uit peste timpul când eram vândut și prigonit Eu și cei ce se hrăneau din cuvântul gurii Mele. Am surpat acel sat, iar acum, cât mai e din el, nu vine pe cale. Ei mănâncă și beau, se însoară și se mărită ca în vremea lui Noe, Îl înjură pe Dumnezeu și îl cinstește pe diavolul, și nici vorbă să iubească lumina care s-a arătat în acest sat. Eu, fii ai cuvântului Meu, am mers cu voi pentru Mine, nu pentru cei ce s-au adunat la locul coborârii Mele ca să se vestească ei cu biserică zidită de ei. Am mers cu voi pentru cinstirea Mea, nu pentru cinstirea lor. M-am aplecat lor prin voi ca să vadă ei ce înseamnă calea și iubirea de pe ea, calea Mea cu omul și calea omului cu Mine și lumina Mea peste pământ, căci credința în Dumnezeu face viață sfântă din om și locaș pentru Mine. V-am avut martorii Mei, ca să rostesc apoi cuvânt pentru ziua aceea și să le spun celor ce ar vrea să vă supună, să le spun că voi sunteți cuvântul Meu cel împlinit, și voi face cale a Mea cu voi pe pământ și lumină a lumii, iar cel ce va bea din râul cuvântului Meu de peste voi, acela va afla pe Dumnezeu și Domnul îl va izbăvi pe el, iar celor ce ar voi să vă supună sub ei, le spun că Eu nu-i cunosc pe ei și nimănui din ei nu voi da slava Mea cu voi. Amin.

Așa a început să se ridice împotriva Mea și a voastră arhiereul cel de dinaintea acestuia și care a căzut în lupta aceasta cu cădere rușinoasă, iar Eu i-am spus acestuia de acum că-l voi birui și pe el dacă va ridica cuvânt de strâmtorare pentru calea Mea cu voi peste pământ, și iarăși îi spun așa, iar cuvântul Meu este împlinitor. Amin.

Mă voi judeca cu ei și îi voi birui, căci Eu sunt Cel ce sunt, iar omul necredincios nu este, căci ca să fie omul credincios, nu mai are pe pământ cine să-l învețe în afară de Mine, Cel ce sunt Cuvântul Tatălui, Domnul Care vine cu norii, precum S-a și suit în Tatăl și petrece în El și cu El în cer și pe pământ. Amin.

Acum, copii ai slavei Duhului Sfânt, fiți harnici, fiilor, pentru gătirea praznicului Rusaliilor, că adun pe lângă voi inimi pline de dorul izvorului Meu dintre voi. Sunt în mijlocul vostru, și tot și toate câte lucrați pentru slava Mea au ajutorul Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, iar îngerii Mei vă slujesc. Amin. Nu vă temeți de oameni și nu vă lăsați sub ei. Eu sunt Cel ce sunt și nu ei, cei ce dau să vă supună. Eu mereu am biruit omul care s-a încercat în sabia aceasta a Mea, care se face cuvânt și îl biruiește pe cel necredincios. Stați sub mâna Mea cea tare, că numai Eu sunt Stăpân și Domn și Învățător peste voi, iar voi sunteți poporul Meu, fiii slavei Mele, rodul Meu cel dăruit Mie de Tatăl, mireasă din români. Amin.

Pregătește-te frumos, poporul Meu. Sunt în mijlocul tău și sunt Cel ce sunt. Sună, fiule, de sărbătoare și să asculți numai de Dumnezeu, iar omul să tacă și să se supună puterii Mele, căci Eu sunt Dumnezeu și nu om, și dacă nu voiește să tacă și să se supună ca să nu vă tulbure pe voi, cei ce sunteți ai Mei, voiesc Eu să-l supun și să-i spun: taci, tu, cel ce te încumeți să te ridici cu rău asupra poporului Meu! Taci, îți spune Domnul Cel Atotputernic! Taci și te liniștește, că nu ești decât un om și nu poți întinde mâna ta asupra muntelui Meu cel sfânt peste care străjuiește mâna Mea! Taci, ca să nu te strivești în Mine, Piatra Cea vie! Amin.

O, poporul Meu, crești, fiule, din mana cuvântului Meu și așează-te acum înaintea celor ce se adună pe lângă tine în curțile Mele cu tine, așează-te pildă a împărăției cerurilor. Crești, poporul Meu, iar dragostea Mea să fie viața ta, slava ta în mijlocul unui neam stricat și fără Dumnezeu în lume. O, dacă s-ar apleca omul sub lumina care vine cu Mine din Tatăl și se face cuvântul vieții peste pământ, l-aș învălui pe el în dragostea cuvântului Meu și l-aș curăți și l-aș albi și M-aș face în el biserică de Duh Sfânt și izvor de apă curgătoare peste mulți pe pământ. Dar este scris în Scripturi: *«Cel ce este sfânt, să se sfințească încă, iar cel ce este spurcat, să se spurce și mai mult, căci vremea Mea este la uși pentru fiecare om, și voi da fiecăruia după cum este fapta sa».* Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea Rusaliilor în grădinile Mele cu voi, copii ai slavei cuvântului Meu care curge din gura Mea peste voi ca să facă din voi viță de bun soi, căci via cea de pe pământ a rodit numai aguridă și Eu am lepădat-o. Cereți cu mânuțele întinse spre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, cereți vreme dulce, vreme cu soare, duh mângâietor, pace și bunăvoire peste toți cei ce vin la sărbătoare de Duh Sfânt, iar Eu Mă voi deșerta peste voi cu izvorul cuvântului Meu și îi voi mângâia și îi voi îmbia și vă voi arăta negreșit slava Duhului Sfânt. Amin. Fiți rodul slavei Mele și nimănui să nu dați slava Mea de peste voi decât celor ce cred ca și voi în numele Meu care se slăvește peste voi, căci Tatăl Mă preaslăvește între voi, iar Eu vă dau mereu Tatălui ca să vă ocrotească și să Se slăvească în voi cu Mine, Fiul Său Cel Unul născut dintr-Însul mai înainte de vecii. Amin.

Pace vouă! Toată gătirea sărbătorii lucrați-o cu pacea Mea din voi și dintre voi. Aveți grijă de coborârea Mea la voi, fiilor, de cuvântul Meu din cer și de pe pământ, rostit peste voi, ca toate să fie ca Dumnezeu, copii care trudiți pentru zilele Fiului Omului, pentru zilele voastre cu El, fiilor.

Pregătiți botezul fântânii îngerilor. Binecuvântarea ei va îndulci pe cei ce se adună. Fântâna sfinților arhangheli Mihail și Gavriil și a tuturor îngerilor Mei care slujesc după voia Mea lucrarea pe care ați lucrat-o pentru slava Mea, căci voi pentru slava Mea ați fost născuți de sus din cuvântul Meu care curge din gura Mea, și peste o clipă vom prăznui cu har mare praznicul cincizecimii lui. Iar voi fiți fiii credinței celei lucrătoare prin iubire, că Eu trebuie să găsesc credință pe pământ acum când sunt întru venire ca să-i adun pe cei ce sunt ai Mei. Vreau prin voi să vânez lumea și să-i dau viața, căci ea petrece întru moarte. Fiți ucenici minuni, căci vrând-nevrând Îmi voi deșerta peste voi și apoi din voi slava Mea și a ei, numai să aveți grijă să stați de mânuță cu Mine, fiilor, și să stați deoparte de neamul cel păcătos de pe pământ.

O, copii din porți, prindeți puteri, copii obosiți. Dați glas cuvântului Meu care suflă peste voi pentru poporul Meu. Luați Duh Sfânt și împărțiți și dați puteri din cer peste cei ce trudesc să-Mi gătească sărbătoarea, și atunci Eu Îmi voi arăta

slava Mea şi pe poporul Meu şi bucuria Mea, bucuria Duhului Sfânt, Care împărăţeşte peste pământ şi Se face cuvânt spre slava Tatălui şi a Fiului Său şi a poporului Său, că vine pe pământ veacul vieţii ce va să fie, fiilor. Amin, amin, amin.

7/20 mai 2004

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua întâi

Omul slujeşte la mulţi stăpâni, iar cel fără Dumnezeu moare. Proorocie pentru dezbinarea din biserica lumii, şi se vor alege cei credincioşi venirii Domnului.

Dragostea Mea se face cuvânt peste pământ, iar inima Mea şi gura Mea sunt izvorul cuvântului Meu. El vine cu norii, în şoaptă de vânt, cu glas de Duh Sfânt şi mângâie, căci este Mângâietorul pe Care L-am făgăduit acum două mii de ani pentru ziua cea mare a sărbătorii Mele de Duh Sfânt peste ucenicii Mei. Amin, amin, amin.

O, ce frumos le-am spus Eu tuturor atunci când le-am vorbit despre făgăduinţa Duhului Sfânt şi le-am spus aşa: *«Cel ce crede în Mine, râuri de ape vii vor curge din pântecele lui»,* şi am zis aceasta despre Duhul Sfânt, pe Care aveau să-L primească toţi acei ce vor crede în Mine după ce Eu aveam să fiu preaslăvit de Tatăl. O, ce frumos am vorbit Eu atunci, că până şi slugile care au fost trimise de arhierei şi de farisei să Mă prindă şi să Mă aducă lor le-au răspuns lor: *«Niciodată n-a vorbit un om aşa cum vorbeşte Acest Om».*

O, ce frumos este cuvântul Meu în cer şi pe pământ peste cei ce au venit întru Mine după călătoria lor în trup şi, iarăşi, peste voi pe pământ, copii ai poporului cuvântului Meu care naşte de sus pe om prin credinţa lui în Mine, credinţă care lucrează prin iubire; şi, iarăşi, peste cei ce s-au adunat la strigarea Mea lângă voi acum, la zilele de sărbătoare ale Duhului Sfânt.

O, deschideţi-Mi, voi, copii care staţi porţi de intrare a cuvântului Meu în cartea sa de azi! Întăriţi-vă inimioarele şi puterea din ele şi daţi-Mi Mie putere să grăiesc peste voi şi peste poporul cuvântului Meu şi peste oaspeţii veniţi cu Mine din cer şi peste cei de pe pământ care s-au strâns pe lângă Noi de sărbătoare, fiilor. Iată, suflu peste voi cu şoapta Duhului Sfânt, Care Se face cuvântul gurii Mele: lăsaţi puterea Mea să vă cuprindă şi slujiţi venirii Mele, că vreau să le grăiesc celor ce s-au adunat în grădinile Mele cu voi. Puterea voastră cea slăbită lăsaţi-o cuprinsă în puterea Mea, că niciodată n-a vorbit un om aşa cum grăiesc Eu, Fiul Omului, Domnul şi Învăţătorul poporului Meu. Urechea voastră să stea deschisă, iar mâna să v-o lăsaţi în mâna Mea, şi apoi luaţi şi împărţiţi. Amin, amin, amin.

Iată cum lucrez lucrarea Mea de Duh Sfânt şi de cuvânt! Vuiet din cer, ca de suflare de vânt care vine repede şi vă umple încăperea ca să vă umple de Duh Sfânt, şi voi să-L împărţiţi apoi. Grăiesc pe limba tuturor, iar faptele Mele sunt minunate ca şi grăirea Mea. Amin.

O, auziţi glasul Meu, voi, cei ce v-aţi strâns lângă gura izvorului Meu! Vă întâmpin cu duhul păcii Mele, căci pacea pe care v-o dă duhul lumii nu este ca aceea pe care Eu v-o dau. Am pus pe poporul cuvântului Meu să se jertfească cu iubire şi cu ascultare, căci de la iubire vine ascultarea. I-am spus lui să-Mi pregătească sărbătoare de Duh Sfânt, şi apoi să vă chem şi să vă învăţ. Şi ce să vă învăţ? Voiesc să vă învăţ să însetaţi şi să veniţi la Mine şi să beţi şi să credeţi că Eu sunt Hristosul Tatălui şi că Tatăl Mă trimite cuvânt pe pământ ca să-i adun lângă El pe cei aleşi ai Săi, pe cei ce se aleg pentru Tatăl ca să-Mi fie Mie fraţi şi ucenici. Amin. O, aşa strângeam Eu acum două mii de ani mulţimile pe lângă Mine, şi apoi le vorbeam despre împărăţia cerurilor, ca să fac din cei ce ascultau glasul Meu împărăţie a Mea. Aşa şi acum lucrez, şi lucrez cu multă milă, cu multă iubire, şi fericit este cel ce crede în cuvântul acesta care vine cu vuiet din cer ca de suflare de vânt repede, şi vă împart din el prin cei care Mă împart vouă. Iar cei ce nu cred şi nu vin, aceia nu se dau Mie, şi de aceea nu cred şi de aceea nu vin când Eu îi chem ca să-i aleg apoi dacă vin, şi ca să-i fac credincioşi prin învăţătura Mea cu care nimeni nu poate vorbi vreodată pe pământ în afară de Mine, fiindcă puterea Mea este Tatăl, de la Care aud, şi apoi grăiesc, căci Tatăl în Mine este, iar Eu în El sunt, şi cine Mă crede pe Mine, crede şi pe Tatăl, şi acela este iubit de Tatăl, Care vine cu Mine, şi apoi cinăm cu cel credincios venirii Mele şi Ne arătăm lui, precum am făgăduit că vom împlini peste cei binecredincioşi. Amin.

O, auziţi glasul Meu, voi, cei ce aţi venit la chemarea Mea! Luaţi şi învăţaţi să vă trăiţi viaţa acum şi pururea, ca să fie înghiţită de vecie, şi veşnici să fiţi apoi, că nimic nu este la Mine cu neputinţă dacă omul crede în lucrarea Mea de peste el şi care lucrează cu putere la credinţa lui în Mine, Cel ce pot totul. Amin.

O, omule născut din om, o, ce mulţi stăpâni ai tu, ce mulţi! Voiesc să te învăţ să te iubeşti, că tu nu ştii să te iubeşti. Iubirea e mai tare ca moartea, dar tu nu ştii să iubeşti şi să te iubeşti, iar ca să ştii trebuie să urăşti. O, omule născut din om, trebuie să urăşti moartea, dar dacă tu nu ştii care este lucrarea ei, tu o iubeşti şi o trăieşti în loc de viaţă, şi pe Mine Mă doare moartea ta, Mă doare de şapte mii de ani moartea omului cea care l-a scos pe om din raiul pe care Eu i l-am dat să-l stăpânească bine şi să-l trăiască frumos şi să-l aibă dulce ca pe viaţa lui, căci omul fără de ascultare de Dumnezeu, este mort şi nu este viu.

O, ce mulţi stăpâni ai tu, omule, ce mulţi! Şoapta Duhului Sfânt vine la tine pe suflare de vânt, căci faptele Mele sunt minunate şi nimeni de pe pământ nu te învaţă împărăţia Mea înăuntrul tău şi faptele ei.

O, ce mulţi stăpâni ai tu, omule! Casa cu mulţi stăpâni peste ea se clatină, se surpă, şi apoi nu mai este. Ai stăpâni mulţi peste tine şi peste viaţa ta. Ai stăpâni peste mâna ta, peste trupul tău, peste duhul tău. Ai gândurile tale, şi apoi ai inima care te stăpâneşte şi pentru care tu mult trudeşti şi în zadar trudeşti, căci trudeşti pentru vânt. Ai stăpâni trupul şi duhul, iar viaţa pe care ţi-am dat-o când ţi-am dat sufletul, plânge fără ca tu să ştii ce este plânsul ei. Ai copiii stăpâni, căci le slujeşti lor. Ai adunătura ta stăpână peste tine. Nu tu o stăpâneşti pe ea, ci ea te stăpâneşte pe tine, şi de aceea nu poţi sluji vieţii pe care Eu ţi-am dat-o s-o trăieşti. Slujeşti adunăturii tale după ce o aduni. Ai gusturile inimii tale care te stăpânesc şi pentru care mult trudeşti şi uiţi că zadarnic trudeşti. Ai animalele de pe lângă casa ta care şi ele îţi stăpânesc timpul şi mintea şi inima. Ai slujba ta la stăpân străin de Dumnezeu şi care te stăpâneşte şi căruia îi slujeşti ca să-ţi dea plată şi ca să-ţi faci gusturile după ce trudeşti pentru ele, iar ele se risipesc apoi şi nu te bucură, chiar dacă tu crezi că e bucurie cea pentru care atâta trudeşti. Ai păcatul care te stăpâneşte şi care te face să nu asculţi de Mine, Învăţătorul Cel de la Tatăl venit pe pământ atunci şi acum, iar tu hrăneşti din tine şi din afara ta păcatul şi n-ai cum să te ascunzi sub el, căci el te lasă gol de viaţă şi de ascultare spre viaţă şi te hrăneşte cu moartea lui, căci Eu am spus când am venit de la Tatăl că păcatul este moarte, şi tu cu moarte te hrăneşti şi ei îi

slujeşti. Şi îţi mai spun spre trezirea ta că omul nu poate păcătui decât după ce moare, după ce aruncă de la el viaţa pe care Eu i-am dat-o s-o trăiască pe pământ.

O, câţi stăpâni ai tu, omule durut de la despărţirea ta de Duhul Meu Cel Sfânt, Care suflă de şapte mii de ani peste pământ ca să te cheme iar în duhul ascultării de Dumnezeu! O, Eu nu am tăcut nicicând pe pământ, şi mereu am grăit din cer peste cei ce aud şi împart grăirea Mea ca să-l chem pe om acasă, ca să-l iau în Mine, ca să-l adun sub mantia Mea cum îşi adună cloşca puii, dar greu îi este omului să vină la Mine şi să bea, şi apoi râuri de ape vii să curgă din gura pântecelui lui, din inima lui care este casa lui Dumnezeu, pântecul Meu în om.

O, ai mulţi stăpâni, omule, şi ei te stăpânesc şi îţi surpă viaţa. Numai pe Mine nu poţi să vrei să Mă ai de Stăpân şi să-Mi slujeşti ca să te povăţuiesc ca pe un ascultător al Meu şi să-ţi plătesc apoi cu viaţă veşnică, cu cerul pe pământ să-ţi plătesc, să-ţi dau cerul în stăpânire pe pământ, dar nu să Mă scoţi pe Mine din el aşa cum M-a scos omul cel zidit de mâna Mea din pământ şi din suflarea gurii Mele de M-a lepădat, şi apoi şi Eu l-am lepădat pe el, iar el a murit, căci omul care nu este cu Dumnezeu mereu pe pământ, moare, omule învăţat de mila Mea care te cheamă spre ea. Moare omul şi nu trăieşte, căci ca să aibă omul viaţă în el, trebuie să Mă aibă pe Mine în el, căci Eu sunt viaţa, şi tu ştii că Eu am spus că Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Pe tine însă viaţa nu te stăpâneşte, ci numai moartea, şi de aceea tu mori, omule. Tu iubeşti bucuria ta, nu pe a Mea, iar bucuria ta Mă doare pe Mine, şi într-o zi durerea Mea cea de la tine te va ajunge, şi Eu n-aş vrea să duci tu durere mare de la bucuriile tale cele fără Dumnezeu, şi vin şi nu te las şi te strig din cer şi până pe pământ ca să Mă auzi că te strig şi că te aştept să te faci împărăţie a Mea. O, Eu nu ţi-am dat viaţa ca să omori cu viaţa ta viaţa Mea din tine. Eu ţi-am dat viaţa ca să asculţi de Mine apoi, dar tu iubeşti moartea şi Mă doare că faci aşa, şi vin spre tine cuvânt pe pământ, vin pe suflare de vânt şi grăiesc celor ce Mă aud, căci Eu îi fac să Mă audă ca să te pot învăţa cu cuvântul Meu, omule, şi să-ţi arăt viaţa şi calea ei cea dulce şi frumosul de pe ea şi bucuria vieţii, căci viaţa înseamnă Dumnezeu, iar tu, omule, nu Mă iei de Domn şi de Învăţător şi de Stăpân al tău. Eu însă te îmbrăţişez şi te înfăşor în taina cuvântului Meu care suflă din Mine peste tine şi te chem să iau din tine şi de peste tine moartea care-ţi ucide duhul şi trupul, şi de la care suferă sufletul tău, omule.

O, ce dor Îmi este să te văd că Mă iubeşti, şi vin să te chem şi să înveţi să fii, şi apoi să trăieşti viaţa Mea, iar viaţa ta să n-o mai trăieşti, că nu e bună viaţa ta care te umple de moarte, ci e bună cea de la Mine care-ţi dă viaţă din viaţa Mea, omule risipitor de viaţă. Ţi-am dat acest talant, ţi-am dat viaţă ca să aduci cu ea alte vieţi la Mine, şi Eu să-ţi dau plată pentru slujire şi pentru rodul tău adus la Mine, ca apoi să intri în bucuria Mea, că nicăieri pe pământ nu găseşti şi nu vei găsi ce găseşti aici, la izvorul cuvântului Meu care este râul vieţii, iar învăţătorii tăi de pe pământ te opresc să vii, că ei nu sunt învăţători de viaţă, ci sunt lupi îmbrăcaţi în haină de miel ca să te înşele să nu vii la Mine şi ca să le slujeşti lor şi slavei lor deşarte, slava cea de la om, după ce Eu pe toţi i-am învăţat prin Scripturi că slavă de la oameni Eu nu primesc, ca să înveţe prin acest cuvânt toţi cei ce se aşează să-l păstorească pe om ca să-l câştige pentru ei şi nu pentru Mine pe om. Vai lor! Dar ei nu vor să creadă că Eu sunt Cel ce le spun lor aşa, şi de aceea pe neştire toţi vor fi surpaţi, fiindcă ei nu Mă iubesc nici pe Mine, nici pe tine, omule fără de sprijin pe pământ. Ei vor şi pe poporul cuvântului Meu să-l supună lor, dar nu vor putea aceasta, fiindcă puterea învăţăturii Mele îl ţine înviat şi înţelept pe poporul Meu şi îl hrăneşte pe el cu viaţă, şi cu el Îmi împlinesc peste pământ şi peste cer Scriptura venirii Mele cu sfinţii şi pentru sfinţi, iar Eu sunt Păstorul Cel tainic aşa cum eram cu omul cel zidit de mâna Mea, şi aşezat apoi de Mine în rai, unde tainic îi grăiam lui, şi el Mă auzea.

O, omule aşteptat de Tatăl ca să te întorci la viaţă! Când duhul tău îţi lipseşte, când mintea ta te poartă de capul ei, Eu cunosc cărările tale şi cu lacrimi îţi privesc rătăcirea şi duhul ei, şi iată, dau cu glas dulce să te trag spre Mine şi să fiu Eu avuţia ta, partea ta să fiu în pământul celor vii şi să-ţi scot sufletul din temniţă, căci trupul şi duhul tău sunt temniţa sufletului tău pe care-l ai în dar de la Mine când tu te naşti pe pământ om din om şi când Eu îţi dau în dar sufletul. Îţi grăiesc cu cuvânt dulce, căci învăţătura Mea e cea mai dulce hrană şi are în ea viaţă, numai să vrei să ştii aceasta ce Eu îţi spun. Mă doare când te văd stăpânit de cei ce-ţi fură libertatea ta cea de la Mine, căci păstorii pe care îi ai, nu pot ei să te păstorească fără Mine, fiindcă este scris: *«Vai de cetatea peste care nu este cuvânt de la Dumnezeu, cuvânt de prooroc al lui Dumnezeu, că aceea este surpată de oameni».*

O, fii ai oamenilor, vine ziua când cei ce vă păstoresc pe voi se vor ridica unii împotriva altora, iar cei din ei care vor rămâne se vor sui în acest munte să se închine Domnului Savaot şi să-L slujească pe El, şi Eu îi voi hrăni pe ei cu apele vii care vor izvorî din acest munte de cuvânt, şi vor curge acestea spre răsărit şi spre apus, şi Eu voi fi Împărat peste tot pământul ca şi în muntele acesta, căci scris este în prooroci: *«În vremea aceea va fi Domnul Unul singur, şi tot aşa şi numele Său, unul singur, şi toate popoarele se vor închina Lui».* Amin.

O, fii ai oamenilor, auziţi glasul Meu! Dragostea Mea se face cuvânt peste pământ. El vine cu norii în şoaptă de vânt, cu glas de Duh Sfânt şi mângâie şi povăţuieşte şi hrăneşte, căci este Mângâietorul. O, ce frumos este cuvântul Meu în cer şi pe pământ! Iar voi, cei ce cu glasul vostru v-aţi strâns sub dragostea Mea care se face cuvânt ca să gustaţi bucuria poporului Meu şi să aduceţi Mie slavă şi cântare, Eu vă voi dărui mila Mea, şi apoi dragostea Mea dacă inima voastră va cunoaşte viaţa şi o va iubi pe ea şi va păşi pe calea ei. Amin.

Voi, copii din porţi, cei ce auziţi glasul Meu, staţi cu auzul sus spre Mine, că Eu iarăşi îi voi hrăni cu Duhul Sfânt pe cei ce s-au adunat şi încă se vor aduna la chemarea Mea, la slava Mea de peste voi. Vă dau puteri, vă dau din Mine, că sunteţi plăpânzi, iar Eu sunt Dumnezeu mare şi Mă aplec vouă ca să Mă împărţiţi, căci Tatăl a făcut din Mine Mielul Care curăţă păcatele lumii, ca s-o înnoiască pe ea prin cuvânt, şi apoi prin Duhul Sfânt, Care Se face izvor din cei ce cred în Mine, din cei ce Mă iubesc cu dor şi cu fior, căci dorul de Mine este viaţa Mea din om. Amin, amin, amin.

16/29 mai 2004

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt. Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a doua

Se binecuvintează fântâna sfinţilor arhangheli. Tatăl şi Fiul aşteaptă raiul din om. Lumea a ajuns la sfârşit şi trebuie să se întoarcă la Dumnezeu. Întunericul este omul cel dinăuntru.

Glasul Meu este Duhul Sfânt, Care deschide cerurile şi Se coboară pe pământ. Sunt Împăratul slavei. Amin, amin, amin.

Deschideţi-Mi, voi, copii care-Mi staţi porţi de intrare a Mea cuvânt în carte, căci sunt Împăratul slăvilor cereşti. Văzduhul grădinii întâlnirii e numai slavă în cete-cete de sfinţi şi de îngeri, iar cei adormiţi şi pomeniţi pe jertfelnicul de foc de la ieslea cuvântului Meu sunt în uimire, sunt în fericire că vă au pe voi mijlocitori şi salvatori din partea Mea.

Pace vouă! Toţi cei adunaţi pe lângă voi în grădina întâlnirii, să ia din pacea Mea de peste voi şi să se umple de taina ei. Amin. E praznic de Duh Sfânt şi vi-L dau să-L aşezaţi pe pământ cuvânt, căci cei din cer sărută pământul şi urmele Mele dintre voi, copii ai slavei Mele din zilele voastre. Sărutare şi Duh Sfânt aşez Eu, Fiul Tatălui Savaot, pe creştetul vostru, căci aţi trudit la porunca Mea şi M-aţi aşezat cu sărbătoare de cuvânt înaintea celor chemaţi să bea de la Mine, căci fericiţi sunt cei ce cred şi vin şi iau şi se aşează după voia Mea înaintea Mea acum când iarăşi vin de la Tatăl pe pământ, iar Eu la toţi le amintesc cuvântul pe care acum două mii de ani l-am rostit şi am zis: *«Eu sunt Lumina lumii. Cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii».* Amin, amin, amin.

Iar acum, voi, fiilor unşi de Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Dumnezeul vostru, ridicaţi spre Noi mânuţele şi cereţi pe Duhul Sfânt, Care sfinţeşte toate, să binecuvinteze cea de a doua fântână scoasă de voi deasupra în grădina întâlnirii, căci Eu rostesc şi spun: Se binecuvintează şi se sfinţeşte prin cuvânt şi prin darul Duhului Sfânt apa aceasta spre tămăduirea celor ce vor bea din ea, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Îngerul Meu, arhanghelul Mihail, şi lângă el arhanghelul Gavriil, şi lângă ei toţi îngerii slavei Mele care ascultă de Mine, să străjuiască de acum şi pururea fântâna ieşită din pământ şi din apele cele adânci în grădinile Mele cu voi. Amin. Iar voi să fiţi mereu cei ascultători şi numai de Noi să ascultaţi pe pământ, căci voi sunteţi fiii lui Dumnezeu în mijlocul fiilor oamenilor, iar cei ce nu ascultă de Mine prin voi nu vin să-Mi urmeze Mie ca şi voi, ci umblă în întuneric şi nu au lumina vieţii. Am făcut din voi viaţa Mea pe pământ, căci viaţa este lumina oamenilor, dar întunericul nu o cuprinde pe ea, iar cei ce nu o cuprind pe ea rămân în întuneric.

O, ce frumos este cel ce are viaţă, ce frumos! Iar cel ce nu o are pe ea nu este frumos, ci este în întuneric. Dar Eu vin cu duh de viaţă peste pământ, şi el pluteşte pe deasupra gata să se aşeze peste om, căci n-am venit cu el de la Mine Însumi, ci Tatăl M-a trimis ca să fac început de cer nou şi de pământ nou pe pământ, şi vă am pe voi martori ai venirii Mele cuvânt care vine la voi cu norii, vuiet din cer ca de suflare de vânt care vine repede aşa cum şi acum două mii de ani l-am adus peste ucenicii Mei, iar în cartea legii este scris că mărturia a doi sau trei oameni este adevărată.

Le-am zis acum două mii de ani fariseilor: *«Eu sunt Lumina lumii, iar cel ce-Mi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii».* Iar ei Mi-au spus: *«Tu mărturiseşti despre Tine Însuţi, şi mărturia Ta nu este adevărată»,* dar Eu le-am răspuns şi le-am zis: *«Chiar dacă Eu mărturisesc despre Mine Însumi, mărturia Mea este adevărată, fiindcă ştiu de unde am venit şi unde Mă duc, iar voi nu ştiţi de unde vin şi nici unde Mă duc, fiindcă nu puteţi să daţi ascultare cuvântului Meu, căci voi judecaţi după trup, iar Eu nu judec pe nimeni, şi chiar dacă Eu judec, judecata Mea este adevărată, fiindcă nu sunt singur, ci Eu şi Tatăl, Cel Care M-a trimis pe Mine, iar în legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată».* Şi iarăşi le-am mai spus aşa: *«Voi sunteţi din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteţi din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta, şi dacă nu credeţi că Eu sunt şi că una cu Tatăl sunt, veţi muri în păcatele voastre; şi când veţi înălţa pe Fiul Omului, atunci veţi cunoaşte că Eu sunt şi că de la Mine Însumi nimic nu fac, ci precum Tatăl Mă învaţă, aşa grăiesc, şi El este cu Mine şi singur nu Mă lasă, fiindcă Eu pururea fac cele plăcute Lui».* Amin.

O, fiilor care-Mi staţi porţi de intrare în Ierusalim, se apropie praznicul cincizecimii cuvântului Meu care a suflat vuiet din cer ca de suflare de vânt şi s-a scris pe pământ, şi din el s-a născut popor de nou Ierusalim, căci cuvântul Meu a chemat şi a ales, şi apoi a făcut popor credincios. Amin. Mă las cu mângâiere de cuvânt şi vă umplu de har ca să împărţim din Mine peste cei care cu dor în suflet au venit la izvor. În ziua care a trecut le-am grăit şi i-am învăţat că dorul de Mine este viaţa Mea din om, şi încă îi învăţ şi azi şi le spun că vreau ca dragostea Mea care se face cuvânt peste pământ şi peste om şi prin care toate s-au făcut şi iarăşi se fac în cer şi pe pământ, să-i cuprindă pe ei în ea, iar ei să se lase cuprinşi, căci fără ea nimic nu se face, ci numai prin ea. Amin.

Când am făcut la început cerul şi pământul cu cuvântul Meu cel dintru început, cu dragostea Mea şi a Tatălui le-am făcut, iar cuvântul acesta este dragoste, şi toate prin el iarăşi se fac, şi fără el nimic nu este, şi nici viaţă fără el nu este. Vă învăţ şi în ziua a doua a sărbătorii de Duh Sfânt pe voi, cei adunaţi la slava Mea cea din mijlocul poporului cuvântului Meu. Aşezaţi-vă, vă spune Fiul Tatălui Savaot. Cuvântul Meu este viaţă, iar viaţa este lumina oamenilor.

Luaţi viaţă, luaţi lumină şi faceţi-vă sălaş al Duhului Meu, căci duhul omului Mă scoate pe Mine din om şi Mă lasă afară. O, vă învăţ să nu fiţi din lumea aceasta, ci să ieşiţi din ea aşa cum au ieşit cei din care Eu Mi-am făcut popor ascultător de Dumnezeu acum, la sfârşit de timp. Lumea va bea curând din vinul aprinderii mâniei Mele, că de şapte mii de ani rabd plângând în Tatăl, şi Tatăl plângând în Mine pentru omul cel rătăcit de rai, căci nu omul a fost cel care a pierdut raiul, ci Domnul l-a pierdut. Raiul este odihnă şi viaţă fără de sfârşit, iar Eu şi cu Tatăl Ne-am pierdut odihna acum şapte mii de ani când omul a călcat peste rai şi l-a stricat prin păcat şi l-a strivit prin semeţie, căci s-a ridicat şi s-a voit mai mare ca Dumnezeu, şi atunci Dumnezeu a pierdut raiul, şi de atunci umblă Dumnezeu pe pământ după om, umblă fără odihnă, umblă plângând, iar slava Lui este durerea, durerea şi bucuria de a-l găsi pe om. Amin.

Omul a fost să fie raiul lui Dumnezeu, odihna lui Dumnezeu, şi Dumnezeu l-a pierdut pe om. Dumnezeu a pierdut raiul, nu omul l-a pierdut. O, cum să-Mi găsesc iarăşi raiul? Hai, Tată, să punem în om dorul de Noi, Tată Savaot! Dorul de Noi este viaţa Noastră din om, Tată. Amin, amin, amin.

— O, Fiule Emanuel, o, copil al Meu, Cel Unul născut din Mine mai înainte de vecii! Cu lacrimi îl rugăm pe om să se întoarcă în Noi, şi Te trimit cuvânt pe pământ, Fiule scump, dar lumea nu are nimic în Noi. Mi-e milă de Tine, tată. Eşti Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit la început pentru om şi, iarăşi, acum două mii de ani şi, iarăşi, acum, la sfârşit de timp, copil al iubirii Mele pentru om, că Eu pentru om Te-am născut din Mine mai înainte de toţi vecii, ca să fii Tu Unul născut precum Eu, Tatăl, Unul sunt, şi întru Tine sunt, aşa cum Tu întru Mine eşti, şi cine Te-a văzut pe Tine M-a văzut şi pe Mine, Fiule durut după om, ca şi Tatăl durut.

O, ce dulce cuvânt eşti, Fiule, Cuvântule al Meu! Dar lumea şi duhul ei nu ştie, nu vrea să-L ştie pe Cuvântul, căci Tu nu eşti din lume. Mi-ai făcut popor, Fiule, şi nici el nu este din lume, şi lumea nu-l iubeşte pe el pentru că nici el nu mai este din lumea aceasta, ci este din Tine, Cel ce iarăşi îl faci pe om şi lucrezi la facerea din nou a lumii, şi tot cu cuvântul lucrezi, ca şi la început, şi lucrezi prin fii nou-născuţi din Tine, din cuvântul cel de sus care vine în mijlocul lor din gura Ta vuiet din cer, ca de suflare de vânt care vine repede şi îi cuprinde pe cei ce Te aşează în cartea Ta din zilele acestea, căci Eu, Tatăl, iarăşi Te-am trimis după om. Cu lacrimi îl rugăm pe om să iasă din lume şi să se facă dor, căci dorul de Noi este viaţa lui Dumnezeu în om, Fiule plin de dor după om, ca şi Tatăl plin de dor. Iar acum, în a doua zi a sărbătorii Noastre din mijlocul poporului Tău şi al Meu, învaţă-i Tu, Cuvinte al Meu, învaţă-i iar şi iar dorul de Noi, ca să Ne facem casă Ţie şi Mie în cei ce au venit la chemarea Ta la izvor, căci dorul de Noi este viaţa din om. O, ce frumos îi înveţi Tu din Scripturi credinţa în Tine pe cei ce s-au adunat la trâmbiţarea Ta, că Tu prin poporul Tău cel micuţ voieşti să vânezi lumea şi s-o aduci la Tatăl Tău. O, mai sunt, Fiule scump şi înlăcrimat şi de dor zdrobit, că dor Îţi este de om şi de Tine în om, iar dorul Tău este din Mine, tată; mai sunt din cei ce nu stau aplecaţi sub Baal, şi voiesc să Ţi-i dau şi să-i aduci la Mine şi la Tine şi să faci din ei sălaşe de Duh Sfânt, şi omul să se întoarcă acasă, Fiule însuspinat după casă, căci omul este raiul Nostru de odihnă, omul care se face chipul şi asemănarea Noastră, şi apoi odihna Noastră. Amin.

Hai, cu cuvânt dulce, hai şi iarăşi învaţă-i pe cei adunaţi, că Tu eşti cuvântul Meu, Fiule. Cuvânt Tatălui Savaot Tu eşti, şi Tatăl Se preaslăveşte în Tine şi în cuvântul Tău şi Te preaslăveşte, iar Tu preaslăveşte-Te în cei prin care azi Te mărturiseşti, în cei ce Te mărturisesc, Fiule scump. Amin.

— O, Tată, preaslăveşte-Te întru Mine, ca să creadă lumea că Tu iarăşi M-ai trimis, Tată. Fă cale cuvântului Meu peste pământ, că poţi, Tată. Ajută-i pe cei mici şi plăpânzi ai Mei şi ai Tăi ca să poată ei să Ne dea lumii, şi lumea să iasă din ea şi din duhul ei şi să Ni se dea de casă, căci lumea a ajuns la sfârşit şi trebuie să se întoarcă la Noi, Tată. Amin.

Iar voi, cei ce sunteţi ai Mei şi ai Tatălui, rugaţi-vă pentru întoarcerea omului acasă, şi să se facă omul casă lui Dumnezeu, raiul lui Dumnezeu, odihna Tatălui şi a Fiului şi a Duhului Sfânt, pentru care omul a fost zidit. Amin.

O, omule venit la izvor ca să auzi de la Mine, şi tu, omule care nu vii şi nu auzi, şi tu, cel ce auzind nu auzi! O, ce frumos te învăţ din Scripturi ca să crezi tu apoi că Tatăl M-a trimis! Auzi glasul Meu, omule, şi învaţă şi te aşează în dorul care te cheamă să-L iubeşti pe Dumnezeu cu duhul, cu trupul şi cu sufletul tău. Dezleagă-ţi încuietorile cu care ţi-ai închis sufletul. Vino cu duhul şi cu trupul la Mine, ca să aibă sufletul libertate, căci sufletul tău este de la Dumnezeu. Pace ţie, că tu nu ai pace nici atunci când tu simţi că o ai pe ea, că sufletul tău care este de la Mine plânge, şi Eu îl aud şi îţi spun că plânge. Plânge Dumnezeu după tine, omule, şi te cere de casă a Lui. Dă-te Lui de sălaş, că numai El va mai rămâne între cele ce vor fi iarăşi noi toate; El şi cu ai Lui care s-au dat şi se dau Lui sălaş şi împărăţie a cerurilor Lui.

M-a trimis Tatăl, omule. Nu de la Mine Însumi îţi grăiesc. Tatăl grăieşte întru Mine, iar mărturia Noastră este adevărată, căci El este cu Mine şi singur nu Mă lasă, fiindcă Eu fac cele plăcute Lui. Cel ce nu-Mi urmează Mie este în întuneric, şi el nu cunoaşte întunericul şi nu are cine să-i spună ce este întunericul. Întunericul este omul cel dinăuntru, iar cel ce stă înăuntru nu se vede, şi este în întuneric, iar lumina este cea care luminează din om în afara lui, şi ea se vede, căci lumina vede şi se vede, şi întunericul nu o cuprinde pe ea.

Vai celor ce dau să Mă mărturisească pe Mine arătându-şi odată cu aceasta prin cele din afara lor întunericul lor! Aceia nu pot fi lumină. Să se depărteze de pe calea Mea aceia, şi dacă vor, să înveţe mai întâi ce este calea, şi apoi să se uite bine pe ea şi în ea şi nu oricum să se uite, şi apoi să aleagă şi să se aleagă. Cei ce grăiesc de capul lor în numele Meu, zic ei, aceia nu au învăţător şi nu se lipeşte de ei învăţătorul, căci sunt îngâmfaţi aceia, iar învăţătorul cel de la Mine nu trage la aceia, căci el are Duhul Meu cu Care el cunoaşte pe cei ce sunt în întuneric.

Vin Învăţător pe pământ, că Eu sunt Unul singur Învăţător, iar omul este om, şi dacă vrea să fie mai mult decât atât, să intre la învăţat şi să se facă ucenic ascultător şi mărturisitor al celor ce Eu le rostesc cu însăşi gura Mea peste pământ şi peste om. O, e plin pământul de hristoşi mincinoşi care stau pe nisipul mării, iar Cel adevărat Eu sunt, şi sunt Unul singur şi fac cele plăcute Tatălui şi de aceea Tatăl nu Mă lasă singur. Vai celui ce umblă singur, iar cel ce crede în Mine şi Îmi urmează, să cunoască acesta că cel ce umblă singur nu este de la Mine şi nu poate mărturisi singur pe Dumnezeu peste oameni. O, vine pe pământ adevărul şi dreptatea, care vor lua la vale pe toţi cei care se zidesc pe nisip, şi adevărul va face curat şi sfânt pământul şi pe cei iubiţi ai Tatălui Meu şi care vor rămâne cu Dumnezeu pe pământ nou. Cu dragoste Eu şi cu Tatăl am făcut lumea la început. Cu dragoste iarăşi o vom face, căci adevărul este dragoste şi toate prin el se fac între cele ce se fac ca să rămână. Eu şi cu Tatăl căutăm de şapte mii de ani raiul pe care l-am pierdut, şi îl vom face din nou pe om, şi din Duhul Sfânt îl vom naşte cu cuvântul, şi apoi Ne vom odihni în el. Amin.

O, e praznicul Duhului Sfânt în cer şi pe pământ, şi e Domnul cu tine, poporul Meu cel nou şi ascultător de voia Mea pe pământ. Mi-e dor de rai. Îi este şi Tatălui dor, şi dorul Nostru îl punem în cei ce Ne poartă cu el, în cei ce au viaţă în ei, căci viaţa este dorul de Dumnezeu în om.

O, sunteţi obosiţi, fiilor care trudiţi venirii cuvântului Meu peste pământ. Sunteţi osteniţi, voi, copii care puneţi masă mulţimii care vine la izvorul Meu. O, nu veţi rămâne nerăsplătiţi. Fericiţi sunt cei ce trudesc pentru ca Domnul să-Şi găsească raiul, să-l găsească pe om şi să-l facă rai pe om. V-am aşezat cu mânuţele ridicate înaintea Mea ca să cereţi voi vreme dulce şi mângâioasă pentru sărbătoare, iar Eu v-am ascultat, că vă iubesc. Staţi întru Mine, şi dorul Meu să-l purtaţi şi el să vă fie viaţa, că omul fără dor de Dumnezeu este om fără de cale şi fără de viaţă.

Iar pe voi, cei ce aţi venit cale lungă la izvor, vă slobozesc mângâindu-vă cu duhul învăţăturii şi aplecându-Mă ca să vă mulţumesc că aţi venit la Mine, şi vă doresc ai Mei dacă şi voi doriţi să fiţi fii ai lui Dumnezeu. Vă voi plăti cu duhul înţelepciunii şi al credinţei dacă iubiţi adevărul vieţii, şi vă voi aştepta să vă umpleţi de dragoste de Dumnezeu, că dragostea Eu sunt, şi sunt Fiul Tatălui şi vă cer pentru Tatăl, nu pentru Mine, că Eu Îi sunt Fiu şi pentru El slujesc. Amin. Pace vouă dacă veţi avea dragostea cale spre Mine! Dragostea dintre om şi om dacă nu este Dumnezeu, atunci nu este ea, şi este omul cu cele ale lui. Dragostea este cerească, nu este din lumea aceasta.

Cei ce au venit cu daruri la izvor, la ieslea cuvântului Meu, cei ce Mi-au dat slavă cu harurile lor, Eu, Domnul, Mă aplec şi le mulţumesc, şi cu lacrimi îi cer ca să-i dau Tatălui să-i crească El pentru El prin cuvântul Meu, căci Eu sunt Cuvântul Tatălui. Binecuvântată să fie înţelepciunea cea de sus în cei ce o primesc pe ea după ce beau din izvorul Meu de cuvânt! Eu sunt Mieluţul Tatălui, şi fericiţi sunt cei ce trăiesc viaţa Mea în viaţa lor, şi lumină a lumii sunt aceia, precum Eu sunt.

O, copii care trudiţi pentru slava Mea, Eu pentru slava Mea v-am născut. Fiţi lumină din Lumină, precum Eu sunt din Tatăl. Fiţi din Mine! Amin. Fiţi sarea pământului, fiilor, iar Eu vă mângâi trupuşoarele ostenite şi vă cuprind, căci sunteţi dornici de slava Mea peste pământ. Acum vom sta înfăşuraţi în duh de Rusalii până ce ele vor sfârşi de mărturisit peste mulţimi în aceste zile ale lor, şi apoi vom slobozi pe cei vii şi pe cei adormiţi, şi pe sfinţi şi pe îngeri, şi Ne vom odihni şi vom fi mereu raiul Tatălui, căci raiul pe pământ voim să-l aşezăm Noi, copii trudiţi pentru mila Mea de om.

Pace vouă! Pacea aceasta s-o ia de la voi toţi cei care vor alerga să fie ca voi. Pace vouă! În duh de sărbătoare de Rusalii vă ţin şi vă cuprind şi vă ocrotesc mereu. O, ce dulce este pacea, dar oamenii goi de Dumnezeu nu cunosc fructul ei şi gustul ei. Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Amin, amin, amin.

17/30 mai 2004

Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti, ziua a treia

Omul nu mai ştie să aibă pe Dumnezeu de Tată. Viaţa mincinoasă îşi va lua plată prin hristosul mincinos. Naşterea de sus e scumpă şi trebuie păzită să fie.

Încă un pic de cuvânt, ca să lăsăm peste Noi şi peste voi pacea Duhului Sfânt. În ziua a treia Noi şi cu voi să-i bucurăm pe sfinţi şi pe îngeri şi pe cei adormiţi. Amin.

O, copii din porţi, încă un pic de vlagă peste trupuşoarele voastre pun Eu, Domnul, şi unde Eu pun, se face după cuvântul Meu. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt stau aşezaţi în Treime şi binecuvintează acum odihna celor ce au trudit, şi fericiţi sunt cei care au luat şi au gustat din masa de cuvânt a Treimii cereşti, Care Se numeşte Dumnezeu. Amin.

Sfinţii şi îngerii v-au fost oaspeţi cereşti şi au slujit cu voi Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt. Cerul cel nevăzut s-a făcut hotar împotriva a tot răul care s-ar fi apropiat să tulbure şi să nelinişească duhul sărbătorii de Duh Sfânt, că Eu, Domnul, v-am spus, fiilor, să vă rugaţi cu tot poporul pentru mângâiere şi pentru ajutor ceresc şi pentru armonie peste sărbătoare, iar sfinţii şi îngerii au vegheat aşa, şi acum ei dau slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi Îl cinstesc pe Dumnezeu, căci Cei trei una sunt. Amin.

O, ce mângâietor i-am învăţat pe cei ce au bătut calea ca să vină să ia din cer! Mă doare că omul de pe pământ nu mai citeşte în Scripturi, nu se mai strânge om cu om să se uite în ele şi să le înţeleagă, şi apoi să primească peste om lucrarea lor împlinitoare. O, nu mai ştie omul să aibă Tată aşa cum Eu am, şi să facă ce-i spune Tatăl să facă. Iată, Eu nu pot să fac nimic de la mine dacă nu văd pe Tatăl făcând, iar cele ce face Tatăl, acestea le fac şi Eu, Fiul, întocmai. Le spuneam iudeilor care se luptau să-Mi caute vină pentru cuvântul Meu cu care Mă numeam Fiul Tatălui, şi le spuneam aşa: *«Tatăl iubeşte pe Fiul şi Îi arată toate câte face, şi mai mari decât acestea îi va învăţa, ca voi să vă miraţi, căci precum Tatăl scoală morţii şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul, pe care voieşte îl înviază, iar Tatăl a dat toată judecata Fiului Său, ca toţi să cinstească pe Fiul precum cinstesc pe Tatăl, iar cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel Care M-a trimis, are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, căci s-a mutat din moarte la viaţă».* Amin.

O, fiilor, cel ce crede în Mine şi în Tatăl, acela nu vine la judecată, căci are viaţă. Fiul are viaţă în Sine ca şi Tatăl, şi iată ceasul când cei din morminte aud glasul Fiului, iar cei care-l aud înviază. Şi iarăşi vine ceasul ca toţi cei din locuinţa morţilor să se scoale la glasul Meu pentru judecata faptelor lor, şi judecata cea de la Mine este dreaptă, pentru că nu voia Mea, ci voia Tatălui Care M-a trimis o fac, iar Tatăl mărturiseşte despre Mine. Amin.

O, ce fericit este cel ce crede în Mine şi în Cel ce Mă trimite cuvânt pe pământ! Dar omul nu mai ştie să aibă Tată aşa cum Eu ştiu. Cei ce se dau a fi păstori cu oi, iată ce le spun: voi, cei ce vă lăudaţi cu Dumnezeu, cercetaţi Scripturile, căci voi socotiţi că în ele aveţi viaţă veşnică, şi acelea sunt care mărturisesc despre Mine, şi nu voiţi să veniţi la Mine şi să aveţi viaţă, căci cuvântul Meu din ele şi cel de azi rostit de gura Mea nu sălăşluieşte în voi, pentru că voi nu credeţi în Cel pe Care Tatăl L-a trimis, şi Acela mărturiseşte despre Mine, iar voi glasul Lui nu l-aţi auzit vreodată, nici chipul Lui nu l-aţi văzut. Voi pe Mine nu Mă primiţi, şi dacă vine un altul în numele Meu, pe acela îl veţi primi, căci voi primiţi mărire unul de la altul, iar mărirea Celui Unul Dumnezeu nu o căutaţi. Iar dacă cele scrise în Scripturi despre Mine nu credeţi, cum veţi crede în cuvântul Meu cel de azi, care vine cu norii cu vuiet din cer ca de suflare de vânt care vine repede şi se face învăţător peste pământ?

O, poporul Meu, nu mai ştie omul să aibă de Tată pe Dumnezeu. Vă grăiesc ca în Scripturile cele de acum două mii de ani şi vă spun că dacă vine un altul în numele Meu, pe acela îl primeşte lumea şi învăţătorii ei care primesc mărire unii de la alţii, şi aceasta este judecata lumii. Cel ce a trăit viaţă mincinoasă, acela îşi va lua plata, căci îl va primi pe hristosul mincinos şi împreună cu el va pieri, iar cel ce Mă primeşte pe Mine, Fiul Tatălui Savaot, acela cercetează Scripturile şi în ele găseşte viaţă veşnică şi ele sunt care mărturisesc despre Mine. Amin.

Le-am dat, fiilor, învăţătură de viaţă veşnică la toţi cei care au venit la izvor, că de aceea îi chem când îi chem. Nu-i chem pentru hrana şi odihna trupului, ci îi chem pentru ca să le dau cuvântul vieţii veşnice, cuvântul care mărturiseşte despre Mine, căci Eu sunt Cel ce Mă fac cuvânt, precum este voia Tatălui. Amin.

Sfinţii şi îngerii se aşează în odihna împlinirii cuvântului Meu care a întocmit sărbătoare de Duh Sfânt în grădinile Mele cu voi, iar cei adormiţi care au stat în chip nevăzut la sărbătoare luând din bucuria ei şi din împlinirea Scripturilor cele despre cei din locuinţa morţilor care aud glasul Meu cel de înviere a lor, stau şi ei acum gata să se aşeze în odihnă după ce cuvântul Meu îi slobozeşte odată cu liniştirea voastră după truda cu care Mi-aţi pregătit popas cu voi pentru cei ce au venit la izvor. Eu le-am dat să aibă şi să bea, şi fericiţi vor fi cei ce au băut spre învierea lor. Amin.

Duhul Sfânt rămâne cu voi, fiilor, iar voi lăsaţi-vă cuprinşi de El mereu, aşa cum ucenicii Mei au fost cuprinşi acum două mii de ani când Eu L-am împărţit lor şi când ei Mă mărturiseau pe Mine la toţi cei adunaţi la Ierusalim şi care toţi

auzeau glasul apostolilor Mei, căci unde este Duhul Sfânt, El Se împarte la fiecare şi pe limba fiecăruia, şi aşa de mare este puterea Lui şi lucrarea Lui când El Se revarsă din Tatăl şi din Mine pentru învierea omului, căci are în El viaţă veşnică. Amin.

Acum Ne odihnim, poporul Meu. În Duhul Sfânt să Ne rămână odihna. Unii în alţii să Ne odihnim: Noi în voi, şi voi în Noi, spre viaţă veşnică şi mărturisind peste pământ pe Cuvântul Tatălui, Care cheamă pe om de la moarte la viaţă. Amin.

Din timp în timp vă aşez la lucru cu greu şi cu neodihnă pentru venirea Mea în cuvânt cu cei de pe pământ, că e vremea venirii Mele, şi voi sunteţi calea Mea. Pace vouă acum! Daţi mulţumire pentru toate. Feriţi-vă de cei ce despart pe om de Dumnezeu şi aveţi veghe peste cei ce s-au născut de sus, căci naşterea de sus e scumpă, fiilor, şi trebuie preţuită în om şi păzită să fie. Nici un duşman nu poate peste cel ce rămâne în iubirea Mea şi înfăşurat cu ea. Pace vouă! Rămâneţi în iubirea Mea! Amin.

O, copii care-Mi sunteţi porţi pentru cuvântul Meu ca să vină şi ca să se aşeze în carte! Aveţi grijă de viaţa Mea din fiii Ierusalimului. Viaţa este veşnică, şi Eu să rămân viaţa poporului Meu. Aceasta am voit să vă spun, şi voi aşa să lucraţi peste poporul Meu, iar el să rămână ca Mine, căci scris este despre cei ce Mă iubesc şi Mă trăiesc: *«Vor fi asemenea Lui»*. Amin, amin, amin.

18/31 mai 2004

Sărbătoarea sfinţilor apostoli Petru şi Pavel

Cel ce are în el cerul, naşte sfinţi din oameni. Cei credincioşi sunt cei ce nu se închină oamenilor şi idolilor şi plăcerilor. Cel neascultător îi alungă pe îngeri, şi cad îngerii din lucrul lor.

Sunt Domnul Atotputernicul. Sunt Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, şi Aceşti trei una sunt, precum este scris. Amin, amin, amin.

Sunt Dumnezeul cerului şi al pământului şi sunt în cer şi pe pământ deopotrivă, şi cine aude aceasta, să creadă aşa, căci Eu, Domnul, adevăr adevărat grăiesc, şi fericit este omul care este cu adevărat, că acela este, precum Eu sunt. Amin.

Cel ce se face aşternut Mie, acela este pământ bun şi Mă primeşte când Eu ies semănător, şi sămânţa Mea creşte în el şi se face în el împărăţia Mea, iar cel ce nu este pământ bun, acela rămâne piatră şi îşi dă viaţă împotriva sămânţei pe care Eu o semăn peste pământ.

Eu sunt în cer şi pe pământ, şi spun să audă tot pământul şi tot omul de pe el că Dumnezeu este în cer şi pe pământ şi este Cel ce a făcut cerul şi pământul. Amin. Precum omul este în cer şi pe pământ, aşa este şi Dumnezeu, Cel ce l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa atunci când l-a făcut. L-a făcut atunci, şi apoi nu a mai putut să-l facă, fiindcă omul se face de atunci din om, fiindcă omul a uitat că el este în cer şi pe pământ, precum Dumnezeu este aşa. Omul a lepădat credinţa în Dumnezeu Făcătorul şi nu mai înţelege ce este cerul şi pământul şi Dumnezeu şi omul.

O, poporul Meu, la cea din urmă sărbătoare a Mea cu tine, după ce am hrănit cu cuvântul gurii Mele mulţimea venită la izvor, la muntele Meu cel sfânt, ţi-am spus apoi să te odihneşti, ţi-am spus să Ne odihnim, şi în Duhul Sfânt să Ne rămână odihna şi unii în alţii să Ne odihnim, Noi în voi, şi voi în Noi, spre viaţă veşnică, fiilor. V-am spus atunci vouă, copii care-Mi primiţi cuvântul când el vă suflă la ureche ca să-l auziţi şi să-l întocmiţi pe pământ, v-am spus să aveţi veghe peste cei ce s-au născut de sus. V-am spus că naşterea de sus e scumpă şi trebuie preţuită de om şi în om, şi păzită să fie, ca nici un vrăjmaş să nu poată peste cel ce rămâne în iubirea Mea şi înfăşurat cu ea. V-am povăţuit pe voi să aveţi grijă de viaţa Mea din fiii Ierusalimului cel nou, din fiii poporului Meu de azi, şi v-am învăţat să ţineţi minte voi şi ei că viaţa este veşnică, iar Eu, Cel veşnic, trebuie să rămân viaţa poporului Meu, iar el să rămână viaţa Mea şi ca Mine să fie, căci cei ce rămân în iubirea Mea sunt asemenea Mie, aşa este scris în Scripturile cuvântului Meu. Amin.

O, fiilor puşi de veghe peste viaţa cea veşnică a poporului Meu! Iubirea care se naşte din Mine în om, este naşterea cea de sus a omului, şi omul trebuie să moară atunci pentru această naştere. Stau cu cuvântul naşterii de sus în mijlocul unui popor pe pământ ca să poată omul care voieşte să înveţe de la Mine că viaţa începe cu moartea şi altfel nu se poate omul naşte de sus. Iubirea care se naşte de sus, din Mine, Cel ce sunt din cele de sus şi nu din cele de jos, nu este iubire de pe pământ. Eu nu sunt născut de pe pământ. M-am născut pe pământ, că pe pământ este naşterea, dar M-am născut de sus pe pământ, şi tot aşa voiesc să-l nasc şi pe omul cel din om făcut. Sunt Cel ce am făcut omul, dar sunt şi Cel ce-l naşte pe om, iar naşterea este de sus, nu este de pe pământ atunci când ea vine pe pământ peste om. Amin.

Eu, fiilor, de când n-am mai grăit cu voi prin carte nu M-am odihnit, ci am vegheat peste voi cu tot cerul sfânt, iar voi aţi vegheat pentru Mine ca să vă fiu vouă Dumnezeu pe drumul Meu cel greu cu voi. Eu v-am spus că Ne odihnim, dar v-am spus că în Duhul să Ne rămână odihna şi unii în alţii să Ne odihnim, Noi în voi, şi voi în Noi spre viaţă veşnică prin naştere de sus, căci naşterea de sus este scumpă şi trebuie preţuită şi trebuie trăită, fiilor, şi trebuie păzită să fie. Amin.

Voi, cei puşi la veghe pentru viaţa poporului Meu care s-a născut de sus, căutaţi să înţeleagă poporul Meu că Eu, Domnul, sunt cu el în cer şi pe pământ. Oricât aţi fi voi de umiliţi, faceţi-i pe toţi să priceapă cuvântul cel rostit de Mine pentru ca să fie aşezat în carte, şi apoi să înveţe carte poporul, nu să rămână neînvăţat.

O, poporul Meu, o, copii ai naşterii de sus, am peste voi tălmăcitori pentru tot cuvântul Meu care vă naşte de sus. Voi trebuie să nu uitaţi că după ce Eu rostesc peste voi cuvânt în carte pentru împlinirea cu ascultare a lucrărilor Mele cu voi, Eu aduc apoi spre lucru lămurit tot cuvântul, şi vă grăiesc prin porţi, fiilor. De prea multe ori însă Eu Îmi ascund cuvântul Meu cel cu desluşirea celor aşezate în carte, ca nu cumva să găsesc între voi şovăitori, semeţi, cârtitori, puţin credincioşi, nemulţumiţi sau chiar mândri peste cei ce sunt cuvântul Meu între voi. O, câtă grijă am de voi ca să nu păcătuiţi! O, cât vă ocrotesc ca pe copiii mici şi cât sufăr pentru ca să creşteţi în duh şi nu în trup; în faptele duhului, nu în faptele trupului! Scriptura grăieşte că taina lui Dumnezeu este să ascundă lucrările, iar mărirea fiilor Lui este să le aducă la împlinire, la vedere, la lumină, şi apoi să stea ei în lumina lor, şi aceasta voiesc să vă văd lucrând, şi de aceea vă las câteodată mai mult fără cuvânt în carte, ca să vă probez creşterea sau necreşterea, lucrarea sau nelucrarea, iar voi trebuie să fiţi înţelepţi şi să aveţi credinţă şi iubire cu credinţă, că Eu sunt în cer şi pe pământ, aşa precum v-am spus că sunt.

O, nu vreau să-Mi înghit cuvântul, ci vreau să-l grăiesc ca să învăţaţi de la Mine, din cer şi de pe pământ, din Tatăl, dar şi de lângă voi, fiilor, şi să cunoaşteţi că cei ce vă dau de

la Mine nu vorbesc de la ei, ci de la Mine, şi niciodată nu au grăit ei de la ei, dar vă trebuie credinţă şi iubire pentru ea şi pentru puterea Mea cea din om pentru voi, că voi nu trebuie să puteţi prin voi atunci când puteţi, ci Eu să pot prin voi, şi să ştiu de voi ca să pot. Orice stăpân ştie ce este al lui şi păzeşte şi însemnează cu semn sau cu sunet ce este al lui ca să nu piardă ce are, fiilor. Omul îi pune vitei lui talangă cu sunet cunoscut de el, ca atunci când vita paşte pe lângă casa lui, să aibă el încredinţarea că ea este lângă el şi că nu este sfâşiată de fiare sau răpită de hoţi, iar vita paşte şi înştiinţează pe stăpân despre ea şi nu este singură, ci este cu stăpânul ei pe care-l cunoaşte de stăpân. O, fiilor, ce frumos este omul care are cerul în el, că acela nu se depărtează de Stăpânul său pentru Care omul mărturiseşte pe pământ. Omul care are cerul în el, acela naşte sfinţi din oameni, căci cerul are nevoie de sfinţi, iar sfinţii sunt cei mai deştepţi de pe pământ, cei mai luminoşi, cei mai mulţumiţi, fiindcă ei nu au grijă de ei, ci de cei ce sunt pe calea Mea ca să stea aceştia pe ea, ca să-i păzească şi să-i cunoască pe ei şi să-i audă aşa cum omul aude sunetul talăngii vitei care paşte aproape de stăpânul său, de ocrotitorul său, şi apoi ea vine cu strânsura ei şi o aduce stăpânului său spre trebuinţă, spre plata pe care o datorează celui ce poartă grijă de ea. Aşa lucrau apostolii Mei care se duceau şi culegeau agoniseală pentru Dumnezeu, şi apoi ucenicii lor dădeau glas cunoscut, ca să ştie învăţătorii lor despre ei, despre locul şi lucrul lor şi despre strânsura lor. Cel ce aduce pe un om la Dumnezeu ca să fie omul născut de sus, acela se cunoaşte că trăieşte, se cunoaşte că lucrează trăind, că sărează pământul cu Dumnezeu din el, iar rodul lui se face cer, şi cerul rămâne, rămâne în cele ce nu se văd şi se păstrează de plată pentru cel ce-şi strânge în cer, că nimeni nu poate strânge în cer decât dacă este trimis să facă cer din om prin harul cel de sus, prin Dumnezeu, Care este în cei ce El îi cunoaşte, iar altfel omul nu poate strânge în cer, ci strânge în el şi strânge pe pământ, unde totul se arde ca să rămână pământul curat. Eu am spus că fericit este omul care ascultă pe Dumnezeu şi îşi adună acolo unde molia nu strică şi furul nu pierde pe cele strânse de om, dar cel ce nu ia aminte la cuvântul Meu nu poate să-l împlinească pe el, nu poate, fiilor. Omul a spus pe pământ că cine între oameni sădeşte pe pământ un pom, acela nu a trecut în zadar prin viaţă. Iar Eu tot pe pământ spun că cine între oameni este trimisul Domnului şi naşte om din cer dintre oameni luat, acela a trăit cu Dumnezeu în el şi a cules în cer şi are în veci lucrul său şi rodul său. Amin.

I-am învăţat pe ucenicii Mei duhul smerit pe care Eu îl aveam înaintea Tatălui Meu şi din care-Mi hrăneam viaţa şi umilinţa ei, şi le-am spus lor aşa: *«Voi să nu vă numiţi „rabi“, că Unul este Învăţătorul vostru: Hristos, iar voi toţi sunteţi fraţi».* Nu ştiam cum să-i învăţ mai frumos viaţa cea din cer, umilinţa care ţine omul în viaţă şi în Mine şi lucrarea cea bineplăcută lui Dumnezeu, că iată, o mulţime de lucrări zice omul că face peste oameni în numele Meu, dar acestea nu sunt plăcute Mie când omul se numeşte pe sine *„rabi“* în numele Meu şi când el nu seamănă cu Mine, că omul este păcătos pentru că nu este umilit, pentru că uită că numai Eu sunt Învăţătorul celor ce vor să înveţe viaţa cea veşnică, fiindcă numai Eu i-am arătat omului viaţa Mea şi moartea Mea şi învierea Mea, şi omul nu vrea să înveţe că viaţa începe cu moartea şi că pentru viaţa lui şi pentru învierea lui el trebuie să se dea jertfă bineplăcută Mie şi nu lui şi nu omului care-i dă lui slavă.

O, nu mai este om credincios în Dumnezeu pe pământ, că nu ştie cum, că nu are cine să-l înveţe cum să fie credincios. Cei credincioşi sunt cei ce nu se închină oamenilor şi idolilor lor şi plăcerilor omeneşti. Eu numai pentru aşa oameni intru în cuptorul de foc care arde de nouă stânjeni pe pământ şi în care toţi oamenii ard, dar după cei credincioşi Eu Mă bag în cuptor când omul aţâţă şi mai vârtos focul împotriva lor, Mă bag după cel credincios şi Mă arăt Cel minunat între cei sfinţi ai Mei, iar numele Meu este slăvit în veci prin cei credincioşi. Amin.

M-am coborât în cuptorul de foc la cei trei tineri care mergeau prin mijlocul văpăii lăudând pe Dumnezeu şi am prefăcut văpaia în răcoare pentru cei credincioşi. Nu era atunci nici voievod, nici profet, nici stăpânitor, nici ardere de tot, nici jertfă, nici tămâie, nici loc de pârgă ca să afle omul har. Ei însă Mi-au adus în mijlocul focului inimă înfrântă şi duh umilit pentru ei şi pentru tot poporul lui Israel împilat din pricina păcatelor lui, şi Îmi ziceau: *„Primeşte, Doamne, jertfa noastră înaintea Ta ca să îmbunăm faţa Ta, fiindcă cei ce nădăjduiesc în Tine, nicicând nu vor rămâne ruşinaţi. Poartă-Te cu noi după îndurarea Ta şi mântuieşte-ne prin faptele Tale minunate şi dă slavă numelui Tău, Stăpâne, ca să se ruşineze cei ce ne împilează şi să ajungă de ocară puterea lor şi să fie doborâtă virtutea lor, ca să cunoască ei că Tu eşti singur Dumnezeu şi Te slăveşti în tot pământul prin cei credincioşi ai Tăi.“* Amin.

O, poporul Meu, plâng cu Tatăl şi cu sfinţii după om credincios pe pământ. Nu mai ştie omul să aibă de tată pe Dumnezeu. Dacă vine un altul în numele Meu, pe acela îl primeşte omul. O, fiilor, nu mai este sare pe pământ. O, cât aş vrea să vă spun multa Mea durere şi s-o purtaţi, că este grea s-o port singur, fiilor. Fiţi sare pe pământ, nu numai să mâncaţi sare şi atât. Sarea nu este bună dacă nu sărează. Nu e sare sarea dacă nu sărează. Fiţi voi sare, fiţi şi pentru voi şi pentru cei de pe pământ, şi veţi înţelege atunci că tot ce dau Eu să vă dau prin cei ce-i am între voi cuvânt, e sare pentru voi ceea ce vă dau ei, nu sare de usturat, ci sare de sărat, dar dacă nu luaţi de la ei pentru voi sare, pentru gustul cel bun al vostru cuvântul lor, atunci voi nu veţi săra niciodată pe pământ. Dacă nu veţi şti să credeţi ce este sarea, vă va judeca sarea pe care o mâncaţi când vă faceţi cu ea gustoasă mâncarea cea pentru trup, fiilor. O, nu vă supăraţi pe Mine pentru ceea ce grăiesc Eu vouă. I-am luat pe cei ce-Mi stau porţi şi le-am arătat vorbirea Mea cu ucenicii pe care i-am format prin învăţătură cu dulceaţă sau cu mustrare. O, fiilor, cei ce mănâncă sare nu mai sărează pământul, căci sarea întreţine carnea ca să nu se strice sau ca să crească spre pierderea puterii sufletului care înseamnă Dumnezeu în om. Cei ce mănâncă sare sunt prinşi de gusturi şi de sete de cele de pe pământ, iar cei ce nu mănâncă sare sunt plini de suflet şi nu de trup, şi cresc în duh şi în har şi sunt împărăţie care nu piere. Fiţi sare pe pământ, şi apoi fiţi ascultători de Duhul Sfânt, Care suflă unde voieşte, Care umblă cu voi ca să săreze pământul cu viitorul vostru cel de la Mine, fiilor. Nu fiţi trup, ci fiţi duh, ca să biruiască duhul asupra trupului şi să fiţi sare precum Eu sunt, căci altfel, puţin aluat dospeşte toată frământătura şi nu se poate să fie aşa, ci trebuie toţi până la unul să fiţi sălaşe ale Mele în care Eu să-Mi sprijin hrana cea pentru viaţa omului care nu-L mai are de tată pe Dumnezeu pe pământ.

Eu sunt în cer şi pe pământ şi vă învăţ împărăţia Mea în voi şi v-o deschid ca să se vadă. La unii cu dulceaţă bat, iar la alţii cu mustrare bat. Nu vă temeţi de Mine. Eu vă cunosc şi ştiu cum să vă fac bine, numai să Mă primiţi, căci v-am născut de sus şi Îmi sunteţi datori cu viaţa, fiilor. Mustrarea

nu vă stinge duhul, ci vi-l încearcă şi vă arată ce duh aveţi, şi vă învaţă să aveţi Duhul lui Dumnezeu, căci scris este: *«duhul proorocilor se supune proorocilor»,* şi voi aşa veţi învăţa şi veţi şti să scoateţi din voi iubirea de sine, care alungă chipul cel frumos şi seninul Duhului Sfânt din voi.

O, fiilor învăţaţi de Dumnezeu, să ştiţi că greşalele, chiar şi cele care vă par vouă neînsemnate, tocmai acelea vă prind sub ele şi vă dăunează încetul cu încetul mai mult decât cele mari care vă deschid mari ochii ca să vedeţi spinii de pe cale. Am spus că cine este al tău, acela este cel ce te primeşte cu mustrarea, cu iubirea ta pentru el. Eu, pe cei care veneau la Mine cu toată iubirea lor ca să le-o fac pe ea din iubirea Mea, Eu lucram peste ei nu deodată, ci cu răbdare mare până ce vedeam că supunerea lor îi făcea să Mă primească. Numai rău îşi face omul care nu lasă, care nu vrea, care nu aşteaptă în prag, care nu primeşte adevărul cel despre el şi care se arată în afara lui dinăuntrul lui, numai rău îşi face când nu deschide uşa pentru orice oaspete care-i aduce lui bine ca să înveţe drumul spre el al îngerilor, ca nu cumva să păţească ce a păţit Adam, prin care, pentru el că nu a fost primitor şi cinstitor de Dumnezeu, au căzut îngerii, neavând ei unde să se mai odihnească, şi apoi Eu, Domnul, am început lupta pentru câştigarea înapoi a bucuriei şi a odihnei îngerilor Mei în om.

O, fiilor, o, fiilor, o, fiilor scumpi, scumpă este viaţa voastră înaintea Mea, iar voi trebuie să vă înţelegeţi bine cu Mine, şi Eu să Mă înţeleg bine cu voi, că altfel vă înţelegeţi pe voi, iar pe Mine Mă scoateţi din voi şi vă simţiţi neînţeleşi şi daţi să vă înţelegeţi voi între voi, iar Eu plâng afară dacă este aşa. O, numai oamenii neînţeleşi pentru cele din ei, numai aceia se înţeleg între ei, şi este bine ca omul să fie sfânt şi mulţumit întru Mine, fiindcă cei sfinţi nu se bizuie pe ei înşişi, nu se înţeleg între ei, ci întru Mine. Amin.

O, e păcat să stea trupeşte fraţii în obşte, e păcat, fiilor. În obşte trebuie să stea mai mult duhovniceşte fraţii, că dacă ei nu stau aşa, se bat între ei cu cuvinte pentru cele trupeşti şi fireşti şi pământeşti, iar Eu am învăţat biserica şi au învăţat-o şi apostolii Mei unitatea duhului întru legătura păcii, iar Eu să fiu Învăţătorul Care toarnă viaţă în voi. Amin.

O, poporul Meu, am ridicat porţile şi am intrat ca să te păstoresc. Le-am spus lor: ridicaţi, porţilor, pragurile voastre cele de sus, ca să intru, căci sunt Împăratul slavei, şi ca să hrănesc neamul celor ce umblă după Domnul căutând faţa Lui! Amin.

O, ce frumos e să faci tu, poporul Meu, tot ceea ce-ţi spun Eu, şi nimic din ceea ce-ţi spui tu! Ce Dumnezeu fericit aş fi Eu pe pământ cu tine dacă aş fi Eu şi voia Mea dorirea ta, şi ce fericit copil eşti tu când lucrezi aşa, şi apoi să-Mi spui: *„Ce scumpă este mila Ta, Doamne, şi ce scăpare găsesc în ea cei ce Te caută, şi ce râuri de desfătări curg din Tine peste ei! Tinde Tu mila Ta celor ce Te cunosc, celor drepţi cu inima, Doamne".*

O, poporul Meu, ce frumos este cuvântul Meu! Frumos ca Mine este el, şi tot aşa trebuie şi tu să fii, şi să-L faci pe Domnul în tine cu tot ce este El, ca să afli fericirea pe care au gustat-o apostolii Mei după ce harul Duhului Sfânt i-a învăluit pe ei. O, e mult de când te-am lăsat fără Mângâietorul Cel de la Mine, dar dor Mi-a fost să Mă chemi, să Mă aştepţi, să ştii să aştepţi pe Domnul şi să stai în veghe şi în neîncetată rugă şi strigare după Mine. Te-am învăţat să te odihneşti şi să-ţi fie odihna în Duhul Sfânt, şi unii în alţii să Ne odihnim spre viaţă veşnică, cu răbdare şi cu iubire, poporul Meu.

Ucenicii Mei cu care am călătorit pe pământ când am venit de la Tatăl şi pe care i-am născut de sus ca să fie născuţi şi nu făcuţi de om, voiesc şi ei să vă aline inimioarele şi duhul din ele, căci Duhul Cel Sfânt face unire cu inima în om şi atunci trupul şi sufletul şi duhul omului se fac sălaş pentru împărăţie de cer. Amin. Vă las o clipă să vă hrăniţi şi să rumegaţi hrana ce v-am adus-o Eu, şi veţi mânca apoi din gura ucenicilor Mei, căci orice ucenic desăvârşit este ca Învăţătorul său, Iisus Hristos, şi cine-i primeşte pe ei, pe Mine Mă primeşte, şi tot la fel lucrează şi împlinesc şi cei ce vă primesc pe voi din partea Mea, copii vestitori ai cuvântului Meu peste Ierusalim. Ucenicii Mei stăruiesc la Mine pentru toată făptura ca unii care au cutreierat şi cutreieră lumea, şi se roagă Mie şi spun ca în Scripturi şi nu ca de la ei, şi spun aşa:

— Deschide, Doamne, urechea Ta spre cei ce Te strigă pe cale. O, dacă Tu ai ţine seamă de fărădelegile lor, ar mai putea sta cineva în faţa Ta, Stăpâne? La Tine însă mai vârtos este să ierţi, ca omul să-Ţi dea apoi mărire şi în Tine să nădăjduiască el, că în cuvântul Tău stăruieşte cel ce Te cheamă aşteptându-Te.

Iar tu, Israele nou-născut, pune-ţi nădejdea în Domnul, că în mâna Lui stă milostivirea, şi mult belşug de mântuire este întru El, şi El te va izbăvi mereu, că minunat este El întru cei credincioşi Lui. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, aşteaptă ucenicii Mei lângă Mine, lângă tine, ca să le dau grai în mijlocul tău, că Eu cu sfinţii călătoresc şi le dau bucuria unirii cu cei de pe pământ care au ajuns sfârşitul veacurilor şi împărăţia cerurilor prin credinţa care-i face pe ei moştenitorii harului cel de sus. Amin.

Învăţaţi să staţi la masă şi să mâncaţi, şi să aveţi poftă de mâncare la masa Mea cu sfinţii şi cu voi, şi apoi să creşteţi prin hrana aceasta, că e hrană din cer şi vă creşte pentru veşnicie, fiilor. Dar cine mănâncă la masa Mea să înveţe să nu o amestece cu cea din lume, căci voi nu sunteţi ca lumea care amestecă totul ca într-un butoi, ci Eu v-am scos din lume ca nici voi să nu fiţi din lumea aceasta precum nici Eu nu sunt, căci lumea nu are nimic în Mine. Iar când sunteţi învăţaţi din cer şi îndreptaţi de Domnul, o, nu vă tulburaţi, ci bucuraţi-vă, fiilor, că tot ce vine de sus e de la Duhul Sfânt, şi minunată este lucrarea Lui întru cei credincioşi Lui. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2004

Soborul celor doisprezece sfinţi apostoli

Ucenic este cel ce mărturiseşte lucrarea învăţătorului său. Viaţa cea veşnică se vede dacă omul o are. Mărturisitorul se face cuvânt pentru Dumnezeu. Viaţa care nu doare este viaţă moartă. Ştiinţa vatămă credinţa şi Îl alungă pe Domnul din om.

Râuri de ape vii să curgă din gurile voastre cele veşnice, o, ucenici ai uceniciei Mele cea de sub Tatăl, că Eu, deşi Îi eram Fiu, M-am dovedit Lui ucenic desăvârşit, fiindcă orice ucenic desăvârşit este ca Învăţătorul său, iar Tatăl a fost şi este şi va fi Învăţătorul Meu, căci Eu de la El grăiesc şi nu de la Mine Însumi. Amin.

V-am spus vouă când M-am aşezat întru Tatăl ca să vă fac şi vouă loc întru El dacă M-am dus întru El, v-am spus că Mă duc la Tatăl ca să vă pregătesc loc, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi, şi să fiţi întru Tatăl. V-am spus că dacă Eu Mă duc, îi voi trage pe toţi la Tatăl, şi v-am spus să nu vă depărtaţi de cetatea pentru care Eu am pătimit până ce nu voi trimite Eu pe Mângâietorul Cel din Tatăl şi Cel din Mine, şi prin El să vă îmbrăcaţi cu putere de sus, şi apoi să-Mi fiţi Mie martori în Ierusalim şi în toată Iudeea şi în toată lumea, căci

Mi-aţi fost ucenici. Amin. Ucenic este cel ce are de mărturisit şi care mărturiseşte lucrarea Învăţătorului său la toţi oamenii. Lucrarea Mea este viaţa cea veşnică pentru om, iar voi nu aţi avut de mărturisit oarecare lucrare, ci lucrarea Învăţătorului vostru, Care are viaţă veşnică şi pe care o dă celor ce cred în El, spre viaţa lor. Amin.

O, ucenicilor cei de atunci, şi voi, ucenicilor cei de acum ai Mei! O, ce frumoasă este viaţa cea veşnică! Ea nu se vede decât dacă omul o are, iar cel ce o are nu poate s-o ascundă pe ea, ci se face frumos între oameni prin ea şi vin oamenii spre el şi îl întreabă pe el despre viaţa cea din el. Eu sunt atât de fericit cât nu se suie la mintea omului cel născut din om când am pe pământ om frumos, om după chipul şi asemănarea Mea, mărturisitor al Meu în care Eu stau şi cuvintez, căci mărturisirea se face cuvânt când omul este mărturisitor al Meu pe pământ, când omul este după chipul şi asemănarea Mea. Amin.

O, ce frumoasă a fost viaţa Mea pe pământ! O, ce frumos L-am mărturisit Eu pe Învăţătorul Meu, pe Tatăl Savaot, Care era întru Mine! Era întru Mine pentru că Eu eram întru El, căci fără El, Eu nu puteam să fac nimic, şi aşa v-am spus şi Eu vouă, ucenici ai Mei: *«Fără Mine nu puteţi face nimic»*. V-am spus aşa ca să am peste ucenici aceeaşi lucrare pe care Tatăl o mărturisea prin Mine, iar Eu să lucrez asemenea Lui, să semăn cu Tatăl în lucru ca să-I fiu Lui ucenic desăvârşit. Amin.

O, ce fericit este învăţătorul care are ucenici, iar dacă acesta este şi ceresc pe pământ, ce fericiţi sunt ucenicii unui aşa învăţător! Dacă un învăţător nu este născut de sus, din cer, prin credinţa în Mine cea lucrătoare prin iubire, acela când dă să-şi câştige viaţa, şi-o pierde, precum Eu am spus, dar dacă el este născut de sus, din Fiul Tatălui, atunci el îşi dă viaţa pentru mărturisirea învăţăturii Mele de viaţă veşnică pentru om, şi aşa şi-o câştigă, căci când viaţa cea veşnică este în om, acela Îmi face Mie ucenici, căci ucenic al Meu este cel ce poartă în el şi dă din el viaţă veşnică, râuri de ape vii curgând din el peste cei fără de viaţă, şi atunci apele vii adapă cu viaţă pe oameni, şi oamenii sunt atraşi spre viaţă, luptându-se cu moartea împotriva ei ca să dea loc în ei vieţii. Amin.

O, ce frumoasă a fost pe pământ viaţa Mea şi a voastră după ce şi voi aţi luat-o de la Mine, ucenici ai Mei! Viaţa cea frumoasă nu şi-o poate face omul. Ea este cea care trăieşte în om, şi omul trăieşte prin ea, şi nimeni nu poate trăi decât prin suferinţă, o, ucenici ai Mei de atunci şi de acum! Omul nu-şi simte viaţa din el decât atunci când îl doare trupul şi sufletul şi duhul, şi atunci el se luptă pentru ea şi prin ea. Nimeni nu-L poate iubi pe Făcătorul vieţii, pe Dumnezeu, nimeni între oamenii ieşiţi din oameni, decât atunci când în ei îi doare viaţa. Viaţa care nu doare, aceea este viaţă moartă, căci omul slujeşte cu ea morţii, faptelor morţii, care nu au nimic în Dumnezeu. O, câtă viaţă, cât duh de viaţă aţi mărturisit din voi când voi sufereaţi cu duhul, cu sufletul şi cu trupul pentru viaţa Mea în voi, pentru mărturisirea vieţii veşnice în om, când voi stăteaţi pe stânca vieţii înaintea tiranilor de pe pământ care trăiau moartea şi faptele ei, luptându-se ei cu puterea cea de sus, cu viaţa Mea cea veşnică din voi, şi care mărturisea deşertăciunea celor fără de Dumnezeu, fără de viaţă pe pământul cel făcut de Dumnezeu!

Acum, după două mii de ani, când Eu am despărţit veacul cel pământesc de veacul cel ceresc şi l-am trecut în veacul cel nou cu piciorul lui pe poporul cuvântului Meu, acum, la masa împărăţiei Mele cu el, stau cu sfinţii şi vă dau glas vouă, o, ucenici iubiţi, că vă sărbătoresc îngerii şi sfinţii ziua voastră de sobor în duh de biserică, cei din cer cu cei de pe pământ la masa Duhului Sfânt, Care Se îmblânzeşte la credinţa celor credincioşi ca să fie purtat ca la sfârşit de timp, căci acum, la sfârşit de timp, Eu am avut credinţă de la cei ce sunt poporul Meu, şi cu această credinţă am despărţit veacurile, cel ceresc de cel pământesc, pe omul cel ceresc de omul cel pământesc, şi stau la masă de Duh Sfânt cu cei ce sunt acum poporul Meu, poporul veacului cel ceresc pe pământ, căci Eu pe pământ Îmi am lucrarea, şi cu cerul lucrez pe pământ. Eu sunt în cer şi pe pământ, şi minunată este taina aceasta pe care Eu o descopăr şi o desluşesc la cei mai mici, căci cei mici nu ştiu decât să creadă şi să trăiască viaţa cea veşnică şi nu cea vremelnică pe pământ. Eu sunt cuvânt în mijlocul lor şi le dau viaţă din viaţa Mea şi le dau darul credinţei cea de sus, căci credinţa cea de jos este omenească, şi de două mii de ani ea nu-Mi dă viaţă în om. Dar credinţa cea de sus Mă ţine pe Mine în om şi lângă om, şi omul nu iese din Mine, ci trăieşte întru Mine, precum Eu în Tatăl trăiesc, căci M-am dus la Tatăl ca să-i trag pe toţi la Tatăl, ca acolo unde sunt Eu, să fie şi ei, şi acolo unde sunt ei, să fie şi Tatăl, iar Tatăl este întru Mine, şi Eu întru El, şi toţi un trup şi o pâine suntem. Amin, amin, amin.

— O, Învăţătorule Cel născut din Tatăl mai înainte de vecii! Cine între noi, ucenicii Tăi cei de acum două mii de ani, am cunoscut vremea acelor începuturi mici? Tu, Doamne, Tu, Paştele cel nou, Tu, Care Te-ai dat nouă în seara cinei cea de taină, cine dintre noi a cunoscut taina pe care cu mâna Ta ai frânt-o şi ai împărţit-o nouă de viaţă veşnică? Tu erai Cel ce Te împărţeai, şi apoi ne-ai spus că nu vei mai gusta cu noi taina aceea până ce ea nu va fi din nou între ucenici întru împărăţia Tatălui Tău, Care Ţi-a pregătit Ţie mireasă şi nuntă şi masă de nuntă, Dumnezeule tainic, desăvârşit Învăţător Care pecetluieşte taina Sa între ucenici. Amin. Ai păzit totul în taină mare pentru zilele Tale cele mărețe, pentru zilele cele de apoi, după două mii de ani, căci Tu ai spus în cartea profeţiilor, ai spus prin Duhul pentru zilele cele de apoi pentru toată făptura, şi aşa ai spus: *«Veniţi să ne întoarcem cu pocăinţă la Domnul, căci El ne-a sfâşiat şi El ne va vindeca; El ne-a bătut, şi El ne va lega rănile apoi, căci după două zile din nou ne va da viaţă, iar în ziua a treia ne va scula ca să fim iarăşi vii în faţa Lui, să cunoaştem şi să ne sârguim spre cunoaşterea Lui. Venirea Lui e sigură ca revărsatul zorilor, căci El va veni peste noi ca o ploaie timpurie şi ca o ploaie târzie care înviorează pământul»*. Amin.

O, Învăţătorule desăvârşit, dacă Tu nu ne-ai fi trimis după ce Te-ai aşezat în Tatăl pe Duhul Sfânt Mângâietorul, am fi rămas orfani pe pământ, am fi rămas fără Învăţător, fără călăuză, Doamne, şi am fi bâjbâit prin întuneric ca şi toţi oamenii de pe pământ care nu au călăuzitor. Dar Tu L-ai trimis pe El peste noi, şi El lua din Tine şi ne aducea, şi toate câte Tatăl Îţi spunea El ne aducea şi ne lucra pe noi ca să rămânem ai Tăi, ca să rămânem în iubirea Ta, precum Tu ne-ai poruncit mai înainte de a-Ţi ascunde de noi faţa Ta cu care noi Te cunoşteam pe vremea cât ai stat cu noi ca un om. Suntem ucenici fericiţi la masa noii împărăţii, căci toate făcutu-s-au noi, precum Duhul a proorocit pentru zilele cele de apoi. Stăm acum cu Tatăl şi cu Tine şi cu sfinţii şi cu îngerii şi cu cei mici ai Tăi de pe pământ la masa Duhului Sfânt, căci Tu Ţi-ai făcut venirea şi Tu Însuţi le grăieşti lor şi nouă, celor trecuţi în cele ce nu se văd. Stăm în uimire, şi cu bucurie ne

hrănim şi, apoi, Învăţătorule scump, iarăşi vom fi glas de cuvânt în mijlocul ucenicilor Tăi de azi. Cu binecuvântare arhierească şi cu voia Ta le binecuvântăm din Tine masa cea pentru fiinţă şi stăm cu ei la masă şi iarăşi vom fi cuvânt, noi şi cu ei, Doamne, şi se va auzi peste pământ petrecerea cerului laolaltă cu pământul, învăţătura Duhului Sfânt, Cel fără de hotar, şi îi vom mângâia pe cei de sub povara venirii Tale şi îi vom creşte pe toţi cei mici cu hrana cea de azi şi îi vom îmbrăţişa în dureri şi în bucurii şi îi vom umple de har peste har, că mare este vremea aceasta promisă de Tine încă de pe atunci când noi, ucenicii Tăi cei de atunci, nu înţelegeam vremea acelor începuturi mici, Doamne.

O, copii ai Tatălui şi ai Fiului şi ai Duhului Sfânt, sunteţi fraţii cei mici ai noştri. Durerile să vă fie bucurii, căci omul nu-şi simte viaţa decât când ea doare în el. Durerea e cea mai dulce viaţă în om, cea mai trăită, şi nimeni nu poate iubi pe Domnul vieţii decât atunci când îl doare în el viaţa, când trăieşte în el viaţa. Amin, amin, amin.

*

O, ucenicilor, am umblat cu voi trei ani şi jumătate şi M-am arătat vouă Dumnezeu adevărat şi aţi văzut cum fariseii şi cărturarii veneau şi Mă ispiteau, dar Mie mai uşor Mi-a fost să-l biruiesc pe duhul cel potrivnic care M-a ispitit după patruzeci de zile de post, după rânduiala Tatălui, şi i-am spus apoi până în sfârşit: *«Mergi, satano, că scris este:* „Domnului Dumnezeului tău să te închini şi Lui singur să-I slujeşti!“», şi atunci diavolul M-a ascultat şi M-a lăsat, şi au venit îngerii şi Mi-au slujit, şi am făcut lucrarea Tatălui înaintea oamenilor, iar îngerii coborau şi se suiau la Dumnezeu, se suiau şi coborau peste Mine şi lucrau la credinţa Mea, împlinind faptele ei. Amin.

O, poporul Meu, sunt în mijlocul tău cu soborul de ucenici, că mare este lucrarea de ucenic cu învăţător. Voiesc şi cu tine să lucrez fără de seamăn, aşa cum lucram peste ei, şi apoi prin ei dacă M-am dus în Tatăl ca să-I arăt Lui lucrul Meu de pe pământ, lucrul şi fapta ucenicilor Mei. Amin. Ucenicii au avut de învăţat de la Mine să nu ispitească pe Dumnezeu, dar dacă omul nu are de unde să audă şi apoi să facă aceasta, el nu ştie să facă aşa, şi de aceea am spus Eu că mai uşor Mi-a fost să-l biruiesc pe duhul rău spunându-i: *«Mergi, satano, de la Mine!»*, decât pe cei ce zi de zi Mă ispiteau şi Mă încercau ca să-Mi pricinuiască prin cuvintele Mele moarte pe cruce. O, nu se teme diavolul nici de post, nici de rugăciune, nici de trup împovărat de nevoinţă în om, atât cât se teme de Dumnezeu din om. Când M-am lăsat dus de Duhul în pustie ca să Mă las ispitit de diavolul după ce am postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi după rânduiala Tatălui, atunci diavolul văzând că Eu sunt Fiul Tatălui Mi-a spus: *«Iată, Îţi este foame, şi acum să zici ca pietrele să se facă pâine şi să mănânci»,* dar Eu i-am răspuns cu duh dumnezeiesc că *«Omul nu numai cu pâine trăieşte, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu».* Amin. Iată-i, fiilor, pe cei ce trăiesc numai cu pâine! Dacă pe ei nu poate să-i ridice nimeni din această cădere, aceia numai aşa trăiesc, dar trăirea şi viaţa ei nimeni nu o poate iubi decât atunci când aceasta doare în om.

Duhul cel potrivnic lui Dumnezeu a învăţat Scriptura cerurilor de pe pământ, şi cu ea pe mulţi, pe prea mulţi îi ispiteşte, căci M-a ispitit pe Mine satana cu ea. Mi-a spus din ea: *«Tu eşti Fiul lui Dumnezeu; aruncă-Te jos de pe aripa templului, căci Domnul le va porunci îngerilor pentru Tine şi Te vor ridica pe mâini şi nu vei izbi de piatră piciorul Tău».* Atunci şi Eu i-am răspuns din Scripturile Tatălui şi i-am spus: *«Este scris:* „Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău“*, iar lumii şi împărăţiei ei şi strălucirii ei nu Mă închin; şi tu mergi acum înapoia Mea, căci Eu îţi spun din Scripturi că trebuie lui Dumnezeu, Lui singur să-I slujeşti, Lui singur să te închini».* Amin, amin, amin.

O, poporul Meu de azi, sunt fericiţi ucenicii Mei în mijlocul tău. Ţi-au binecuvântat ei ţie, din Mine şi din Tatăl, pâinea cea spre fiinţă, pentru că Domnul ţi-o dă, dar când Eu eram în pustie pentru ca să-l biruiesc pe diavolul, atunci când am flămânzit după ce am postit, i-am spus lui: *«Omul nu numai cu pâine trăieşte, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu».* Ucenicii Mei stau la masă cu tine, Ierusalime de azi, şi se hrănesc cu tot cuvântul care iese din gura Mea peste ei şi peste tine, căci aceasta avea să fie hrana pe care trebuia s-o aibă omul cel zidit de mâna Mea din pământ dacă el ar fi voit să rămână întru Mine, iar Eu întru el cuvânt, precum şi sunt. Aşa am fost la început, şi aşa sunt şi la sfârşit, şi voiesc să-l deprind pe om să mănânce din cer mai întâi, şi apoi de pe pământ pe cele de la Mine. Amin.

Am zis tuturor acum două mii de ani: *«Dacă voi aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar şi nu mai mult de atât, aţi zice muntelui să se mute, şi s-ar muta».* O, necredinţa omului în Dumnezeu s-a făcut munte împotriva credinţei în Dumnezeu a omului, căci credinţa este muntele cel înalt de pe care Eu cuvintez ca să-l hrănesc pe om cu cuvântul gurii Mele mai mult decât cu pâine. Amin. Bobul de muştar încolţeşte şi îşi dă trup şi se face mare şi crede crescând chiar dacă e sămânţă mică. Cuvântul Meu însă nu creşte în om, căci omul nu este pământ bun, omul nu ştie să creadă în cuvântul Meu, şi se face piatră omul şi îşi dă viaţă şi creşte de piatră, iar Eu nu pot să-Mi las în el sămânţa cuvântului Meu.

Am făcut înaintea ucenicilor Mei minuni fără de seamăn, ca să Mă vadă ei că sunt Dumnezeu adevărat, fiindcă venise vremea să-L preaslăvesc pe Tatăl în Mine. Lucrarea credinţei omului în Dumnezeu îl face pe om făcător de minuni, şi nu este o mai mare minune ca aceea de a-L lăsa omul pe Dumnezeu să trăiască în el, şi să-I primească apoi cuvântul şi să se hrănească cu el pentru ca să trăiască. Amin.

O, poporul Meu, cuvântul Meu de peste tine e har mare, iar cel ce-l mănâncă pe el mai mult decât pe pâine, acela se umple de har şi se face locaş al lucrării harului, precum ucenicii Mei cei de acum două mii de ani s-au făcut. Amin, amin, amin.

— O, cum să nu ne fi făcut noi templu al harurilor Tale, Doamne, dacă Tu ne hrăneai din gura Ta cu cuvântul lui Dumnezeu? Fariseii şi cărturarii care Te ispiteau în fel şi chip, fiind iudei necredincioşi lui Dumnezeu, semănau cu diavolul care Te-a ispitit pe Tine în pustie, iar Tu îi răspundeai ispitirii lui cu cuvântul Scripturilor, Doamne, ca şi fariseilor, ca şi cărturarilor, Învăţătorule Doamne. O, ce căzut este omul care nu citeşte Scripturile ca să le înţeleagă şi nu ca să Te ispitească cu ele pe Tine şi pe toţi cei care nu au credinţa cea din Scripturi! Credinţa cea din Scripturi, Doamne, nu este aceea de a crede omul în Tine şi în jertfa Ta cea de pe cruce, ci este cea lucrătoare prin iubire, iar iubirea este să fie omul după chipul şi asemănarea Ta pe pământ, aşa cum Tu ne-ai învăţat pe noi să fim, şi numai după aceea ai făcut din noi trimişii Tăi peste pământ, ca să lucrezi Tu prin noi, Tu şi nu noi din noi, şi ne-ai zis aşa: *«Mergeţi în toată lumea şi vestiţi viaţa Mea la toată făptura, iar*

celor ce vor crede le vor urma aceste semne: în numele Meu demoni vor scoate din oameni, în limbi noi vor grăi, şerpi vor lua în mâini, şi chiar de vor bea ceva dătător de moarte nu-i va vătăma; pe bolnavi mâinile vor pune şi se vor face sănătoşi». Credinţei celor ce cred, Doamne, îi urmează semne minunate prin cei trimişi de Tine să vestească împărăţia cerurilor, dar omul nu crede, aşa cum n-au crezut cei mai mari ai lumii, care Te-au judecat mai înainte de moartea Ta pe cruce şi cărora Tu le-ai spus: *«De acum veţi vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului».* Amin.

O, credinţa celor ce nu cred prin iubire, şi lucrătoare ea prin iubire, nu poate să Te vadă pe Tine şi să Te audă pe Tine venind pe norii cerului peste om. Noi însă am înţeles taina Scripturilor venirii Tale pe norii cerului, chiar dacă atunci când ai spus aşa celor ce Te-au răstignit apoi, noi nu am ştiut să credem aşa atunci. Dar Tu ai împlinit apoi toată taina Scripturilor pentru care venisei de la Tatăl pe pământ, şi ne-ai trimis apoi pe Duhul Sfânt, şi de la El am luat de la Tine şi am văzut şi am mărturisit, aşa cum regina din Saba, după ce a auzit toate câte se vesteau peste lume despre înţelepciunea lui Solomon, a venit la el şi a văzut şi a crezut mai mult decât auzise ea despre aceasta, şi apoi a fericit ea pe poporul lui Dumnezeu şi i-a dat împărăţiei lui Solomon daruri, Doamne.

O, copii ai Tatălui şi ai Fiului şi ai Duhului Sfânt, grăim vouă, căci Îi suntem Domnului ucenici în cer precum I-am fost pe pământ. Deschideţi Scripturile şi învăţaţi din ele cum să ascultaţi, cum să trăiţi împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, ca atunci când oamenii ştiinţei pământeşti aud de la voi şi vin să vă vadă, să-şi plece aceştia capul înaintea împărăţiei Domnului de la voi aşa cum regina din Saba când a venit să vadă pe cele auzite despre înţelepciunea lui Solomon, şi-a aplecat capul şi s-a închinat ea Domnului Dumnezeului lui Israel. Amin.

Ascultaţi de înţelepciunea cea din cei ce îi are Domnul cârma voastră, ca să se minuneze lumea de împărăţia Domnului de la voi. Păziţi fără pată tot cuvântul Domnului, căci Domnul la vremea cuvenită Îşi va face arătarea peste toată făptura, numai voi să păziţi bine tot ceea ce vi s-a încredinţat, stând în toată vremea departe de deşartele vorbiri, care sunt lumeşti şi nu cereşti, căci cine-şi leagă sufletul de ştiinţa din lume, mincinos numită aşa căci aceea nu este ştiinţa, acela calcă peste credinţă chiar dacă el crede că merge alături cu ea. Domnul este Cel ce aduce totul la viaţă, Domnul şi nu omul ştiinţei căreia în chip mincinos i se spune aşa în lume.

Iubiţi viaţa care doare în voi, că fără durerea ei în voi nu veţi învăţa calea, adevărul şi viaţa. Nu vă tulburaţi pentru durerile voastre. Ele sunt cursă pentru calea vieţii ca să nu mai iubiţi durerea vieţii din voi, durerea Domnului în voi, că Domnul este viaţa voastră, şi aveţi în mijlocul vostru pe fiii înţelepciunii cereşti, care vă pot ţine pe drumul vieţii, căci este peste ei mai mult decât a fost lucrul înţelepciunii lui Solomon, care făcea minunată orânduială peste ţara lui Israel, peste purtarea şi îmbrăcămintea lui Israel şi peste toată statura poporului ales, căci Domnul în mijlocul vostru a lucrat şi a aşezat mai mult, o, copii ai Domnului, iar voi trebuie să vă deprindeţi cu lucrarea de ucenic desăvârşit, fiindcă vă hrăniţi cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu, Care vine pe nori, aşa cum El a spus mai înainte de învierea Sa, mai înainte de arătarea Sa peste cei credincioşi din Israel. Amin.

Scuturăm peste voi harurile noastre, iar voi fiţi temple ale Duhului Sfânt, ca să locuiască El în voi precum în cei pe care Domnul i-a pus între voi măsura Lui. Un lucrător al Domnului care are ogor, are pe ce semăna sământa cuvântului lui Dumnezeu, şi apoi are rod pentru Dumnezeu, dar trăiţi ca Domnul şi lucraţi ca El, împotrivindu-vă diavolului, care fuge de cei ce nu-L ispitesc pe Domnul, ci cred în El temându-se de El şi neispitindu-L întru nimic. Amin.

Trăiţi împărăţia Domnului pe pământ, că ea de două mii de ani se vesteşte, dar nu se trăieşte, căci învăţătorii care s-au aşezat în numele Domnului peste oameni nu sunt buni nici pentru ei, nici pentru oameni, fiindcă ei se hrănesc din ştiinţa cea din lume, care nu este ştiinţă, ci este deşartă vorbire, căci pe toate Domnul le-a zidit, şi e păcat ca omul să-L ispitească pe Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— O, ucenici iubiţi, care aţi crezut în Mine mai vârtos în ziua coborârii harului Duhului Sfânt peste voi! Este scris în Scripturi să nu ispitească omul pe Dumnezeu pentru el însuşi, pentru credinţa lui în Dumnezeu, pentru calea lui, pentru adevărul cel din Scripturi. Este scris că pe toate ale Lui Domnul le pecetluieşte între ucenici, şi n-a fost nicicând altfel cu tainele Mele între cer şi pământ, căci este scris: *«Domnul va fi stâncă de poticnire, cursă şi laţ pentru Ierusalim, şi mulţi se vor sfărâma; şi va lega Domnul taina Lui şi descoperirea Lui şi va pecetlui învăţătura Lui pentru ucenici, între ucenici, căci El Îşi ascunde faţa, pentru credinţa celor ce nădăjduiesc în El».* Amin.

O, ucenici iubiţi ai Mei de azi, e mare taina de ucenic. Cel fără învăţător nu face nimic nici cu trupul, nici cu sufletul, nici cu duhul, nici cu fapta. O, mare este iubirea celor ce se fac ucenici ai Mei, iar la aceştia nu încape decât credinţa lucrătoare prin iubire şi nu prin ispitirea asupra Domnului. Cei ce ispitesc pe Domnul, aceia capătă ştiinţă de pe pământ, ştiinţă omenească, şi cu ea Îl chinuie pe Domnul, Îl alungă pe Domnul, şi apoi Îl pierd pe Domnul, căci Eu diavolului i-am spus: *«Mergi, satano, că este scris să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău!».* Dar cei ce ca Petru plâng apoi şi se arată Domnului când Domnul îi cheamă pe ei, aceia pot să-şi înnoiască darul credinţei şi să facă rod la Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, cercetează-te, fiule. Am spus în cuvânt că Eu nu am venit să ghicesc, ci am venit să grăiesc, şi vai celor ce ispitesc pe Dumnezeu! Uită-te la viaţa cea răzleaţă a celor care ispitesc pe Dumnezeu şi pe om şi pe diavol, şi învaţă să fii ucenic al Meu prin credinţa cea care lucrează prin iubire. Minciuna îl înşeală pe om, ca s-o folosească omul, dar cine este cel ce-şi poate face înveliş din minciună? O, cercetează-te mereu, Ierusalime! Învaţă viaţa care doare în tine, că Eu sunt îndurerat. Trăieşte ca Mine şi nu ca tine. Trăieşte-Mi durerea şi daţi-vă unii altora viaţa Mea, durerea care doare în Mine, dorul Meu după om, căci omul nu mai este învăţat cu adevărul, nu mai este învăţat cu Domnul şi cu dragostea Lui în el, cu durerea Lui după om.

Cei ce-şi pierd înţelepciunea, aceia să o ceară înapoi de la Dumnezeu, şi El o va da lor. Să audă tot omul de pe pământ cuvântul Meu şi să se hrănească cu el mai mult decât cu pâine. El este durerea Mea care se face bucuria omului, viaţa omului, Dumnezeu în om, căci omul nu-şi simte viaţa decât atunci când ea doare în om. Cuvântul Meu e numai durere. Să-l ia omul de viaţă, căci durerea e cea mai dulce viaţă în om, cea mai trăită, cea mai scumpă, şi este împărăţia Mea în om până la arătarea Mea când Eu voi aduce omului şi Tatălui bucuria de a-i strânge pe toţi în Tatăl, după ce voi suferi până la capătul ei iubirea Mea care aşteaptă după om. Amin, amin, amin.

30 iunie/13 iulie 2004

Sărbătoarea de treisprezece ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Viaţa cea din cer este mărturisitoare înaintea Domnului şi a oamenilor. Cel ce nu se arată pe el însuşi, acela nu este prieten. Numai pomul singur în câmp este doborât de furtuni. Porunca dragostei este împlinirea vieţii omului.

Mâna Mea dumnezeiască binecuvintează din Tatăl, cu putere şi cu lucrare de îngeri şi de sfinţi, sărbătoarea aşezării pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim de pe pământ. Mâna Mea stă neclintită acoperind cu toate puterile cereşti locul Meu de prăznuire întreită a Paştelui cel nou, iar ucenicii Mei cei de acum două mii de ani lucrează cu puteri arhiereşti mereu, mereu la masa cea de Paşti nou pe care Eu, Domnul, le-am promis-o că o voi aşeza nouă şi vom bea şi vom mânca la ea Paşti nou întru împărăţia cea nouă a Tatălui Meu, căci Îi dau Tatălui Meu toată agoniseala, toată lucrarea, şi pe Mine Însumi Lui mereu Mă dau, căci El Mi-a supus Mie toate, iar Eu lucrez întru El, şi tot ce lucrez Îi supun Lui, şi Eu Însumi Mă supun Lui, căci Îi sunt ucenic desăvârşit. Amin, amin, amin.

Ascultaţi glasul Meu şi aşezaţi-Mi-l în carte, copii care-Mi staţi porţi de intrare a Mea în Ierusalim şi în carte, fiilor. Vreau să-Mi hrănesc pe poporul Meu care a părăsit lumea ca să se facă moştenire a Mea, împărăţie a Mea, şi Eu să-l păzesc pe el prin îngerul Meu şi să Mă slăvesc peste el cu semne mari, cu ocrotire mare, căci Îi sunt Mângâietor de la Tatăl, şi cuvântul cel de peste el sunt. Amin.

Eu sunt Cel Atotputernic, iar omul este slab şi este neputincios, şi numai Eu port grijă de poporul Meu şi îl învăţ să-L iubească pe Făcătorul şi să rabde aşteptându-L, căci omul de pe pământ nu este învăţat să aştepte, să rabde şi să iubească pe drumul Meu cel greu după om, şi de aceea am suferit Eu şi am plâns cu tot trupul sânge şi apă pentru tot omul care nu este învăţat să aştepte pe Dumnezeu şi să meargă cu răbdare pe calea Lui precum sfinţii au răbdat lucrând pentru cununa lor cea de la Mine, pentru cununa răbdării sfinţilor. Amin.

Eu sunt Cel îndurător şi Îmi păzesc via Mea şi moştenirea Mea, iar pentru această biruinţă tu trebuie să stai aşezat bine în duh de răbdare şi să-Mi slujeşti numai cu duh de ascultare între Mine şi tine, între tine şi cei ce te călăuzesc pe tine pentru Mine, poporul Meu Ierusalim. O, e zi de mare sărbătoare în cer şi pe pământ pentru Tatăl şi pentru Fiul şi pentru Duhul Sfânt şi pentru toate puterile cereşti de sfinţi şi de îngeri, poporul Meu. Te îndemn la rugăciune cu dor şi cu dulce în ea înaintea Mea, căci omul cel fără rugăciune fierbinte şi mereu şi bineplăcută Mie este prins de diavolul, iar Eu de aceea le-am spus prin Duhul la apostoli şi la ucenici: *«Ţineţi din răsputeri la dragostea dintre voi»,* iar aceasta nu este altceva decât lucru de Duh Sfânt între frate şi frate, între ucenic şi ucenic, căci numai aşa omul rămâne întru Mine, şi Eu întru el, iar cel ce nu învaţă în el faţa Duhului Sfânt, cine nu Mă hrăneşte pe Mine din el cu lucrare de Duh Sfânt, acela se ridică şi Mă doboară pe Mine pentru el. Dar Eu pe tine te învăţ să fii împărăţia Mea, poporul Meu, căci Eu te hrănesc cu ea mereu, iar tu să ţii din răsputeri la dragostea pe care o aşez Eu în mijlocul tău pentru ca să ai viaţă prin ea, fiule, căci vai omului care se hrăneşte numai cu pâine, şi de aceea îi dau Eu omului din masa cuvântului Meu, care s-a făcut dragostea Mea în tine, Ierusalime de azi, iar masa Mea cu tine nu a putut-o birui din mersul ei nici împăratul, nici judecătorul, nici păstorul cel lumesc, nici vânzătorul, nici neîmplinitorul şi nici vreun alt duh străin care nu are nimic în Mine, căci Eu sunt Cel Atotputernic şi pot cu toţi cei ce stau acoperiţi de mâna Mea fără să se teamă de cel ce desparte pe om de Dumnezeu, fără să se aplece omului străin de Dumnezeu.

O, copii hrăniţi cu viaţă din cer şi cu calea ei! Viaţa cea din cer are o cale cu mare taină în ea, iar lucrarea ei se mărturiseşte, şi aceasta este taina vieţii, ca în gura a doi sau trei martori să stea toată mărturia cea adusă înaintea Mea. Amin.

O, ce lucrare frumoasă! Lucrarea cea mărturisitoare omoară toată puterea diavolului, iar turma Mea este în siguranţă şi ţinută de mânuţă, căci Eu sunt în cer şi pe pământ deopotrivă, şi să ştie toţi cei de până acum care nu au lucrat lucru cu ascultare şi cu ştire precum între cei din cer, să ştie aceştia că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, şi dacă sunt, sunt adevărat, şi spun tuturor celor nepricepuţi şi neînţelepţi pentru cele cereşti, spun că răzvrătirea, precum şi căinţa cea fără de putere şi de inimă curată, sunt de nefolos la Dumnezeu şi sunt de folos la diavol, şi fericiţi sunt cei duhovniceşti care se împlinesc în duhul cel lucrător prin iubire şi care din iubire se aleg şi se văd prin roadele lor, şi Eu le spun lor să se întărească în duhul cel mărturisitor, să se întărească şi mai mult, căci acest popor este scris în cer împărăţia lui Dumnezeu pe pământ. Amin, amin, amin.

Eu, după ce M-am aşezat în Tatăl ca să fac în El sălaş celor care Mă iubesc mărturisind lucrarea Mea cea din Tatăl, Mi-am lăsat ucenici mărturisitori, iar Ioan cel iubit mărturisea despre Mine: *«Viaţa s-a arătat şi am văzut-o, şi mărturisim şi vă vestim viaţa cea de veci, care era la Tatăl şi s-a arătat nouă, şi ce am văzut şi ce am auzit mărturisim, ca cei ce cred să aibă împărtăşire cu noi, iar împărtăşirea noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, şi acestea vi le spunem ca bucuria noastră să fie deplină, şi vă vestim că Dumnezeu este Lumină, şi nici un întuneric nu este întru El».* Amin.

O, poporul Meu, e sărbătoarea cerului pe pământ cu tine. E ziua cea de sărbătoare când Eu, Domnul, am despărţit veacurile, cel ceresc de cel pământesc, şi am făcut în loc ales de Mine dintru început cer nou şi pământ nou, împărăţie a cerurilor. Amin.

E zi de învăţat şi de mărturisit. Umblaţi în lumina Mea ca să aveţi împărtăşire unul cu altul şi ca să fiţi curăţiţi de orice păcat prin Sângele Meu, căci Eu sunt credincios şi drept în tot cuvântul Meu şi şterg păcatele şi toată nedreptatea pe care Mi-a făcut-o cel ce se întoarce cu iubire şi cu mărturisire pentru calea lui cu Mine. Cel ce păzeşte căile Mele, acela este cel ce Mă cunoaşte. Cel ce păzeşte cuvântul Meu, întru acela după adevăr dragostea Mea este desăvârşită, şi prin ea Eu îi cunosc pe ai Mei. Amin.

Cel ce zice că este al Meu, acela este dator să umble precum Eu am umblat şi să se arate precum Eu M-am arătat ca să fiu cunoscut, căci nu poate fi nimănui prieten sau frate acela care nu se arată cine este şi ce face. Am spus vouă, copii ai poporului Meu, că lucrul cu ştire, lucrul cu ascultare este paza vieţii şi moartea duhului rău care sapă la rădăcina pomilor tari. Dar pomii tari se întăresc în furtuni, căci sunt solidari prin rădăcină mai întâi, şi apoi prin partea lor cea văzută. Rădăcinile lor se unesc între ele, căci ei stau unul lângă altul şi stau tari în furtuni înteţindu-şi mai adânc rădăcina, şi nu sunt doborâţi. Numai pomul singur în câmp este doborât, dar cei alăturaţi stau uniţi şi străjuiesc în furtuni; în furtuni şi nu

pe vreme blândă, fiilor. Amin. V-am învăţat pe toţi, căci pentru toţi grăiesc când grăiesc, şi am spus să vă binecuvinteze Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt cu înţelepciunea, şi prin ea, cu duh blând şi smerit ca al unui copil, căci vai omului mare, şi ferice de copii, că de copii are grijă Tatăl. Amin.

Iată sărbătoare de cuvânt, zi de aducere-aminte când Eu, Domnul, cu mână tare am întins cerul ca un cort peste voi, copii unşi peste vremea aceasta de mâna Domnului şi a sfinţilor Lui. Eu sunt Cel ce am norii suire şi coborâre, umblând pe aripile vânturilor şi făcând pe îngerii Mei duhuri, şi pe slugile Mele pară de foc. La început am întemeiat pământul pe temeliile lui şi nu se va povârni în veacul veacului. La sfârşit întemeiez cer nou şi pământ nou şi Ierusalim nou, precum este scris, iar ceea ce este nou face să treacă ceea ce este mai înainte, şi Mi-am întemeiat tron, şi din tron, glas de cuvânt peste pământ, şi fac vânturile trimişii Mei, iar flăcările de foc, slugile Mele, precum am lucrat pe munte înaintea lui Moise cu flăcări de foc scrierea poruncilor vieţii. Aşa lucrez şi la sfârşit cerul şi pământul şi Mă mlădiez cu lucrarea Duhului Sfânt ca s-o puteţi purta, fiilor. Dar tot flacără de foc este şi azi duhul cuvântului Meu, şi este credinţă în cei ce-l au pe el lucrător de la Mine peste cei ce se sfinţesc, şi fericiţi, de şapte mii de ori fericiţi sunt cei ce cred şi se sfinţesc pentru Mine, Cel ce am norii suire şi coborâre şi umblu pe aripile vânturilor cu îngerii şi cu car de foc. Amin.

O, copii înţelepţiţi de cuvântul vieţii, viaţa este o poruncă, fiilor, şi am spus vouă să îndemnaţi pe fiii poporului ales să fie flacără de Duh Sfânt şi să fie ca împărăţia cerurilor poporul şi nu ca pe pământ, căci cu flăcări de foc am scris Eu poruncile vieţii, iar viaţa trebuie să fie împlinirea poruncilor vieţii. Amin. Grăiţi zi de zi poruncile vieţii şi tainele lor şi lucrarea lor în voi şi peste tot lucrul vostru, copii ai noii împărăţii. Vreau să fac din voi peste pământ norii suirii şi ai coborârii Mele pentru inima omului şi să fim purtaţi de vântul Duhului Sfânt, şi flăcări de foc să ne arătăm între oameni, că Eu de aceea am întemeiat Ierusalimul şi l-am numit nou, l-am numit aşa ca să treacă cele de până acum, fiindcă cele ce nu se văd sunt, iar cele ce se văd nu sunt. Amin.

O, nu iubiţi pe cele ce nu sunt, ci pe cele ce sunt, fiilor, şi învăţaţi ce taină sunteţi voi, şi credeţi în taina aceasta, şi să străluciţi cu ea peste pământ de şapte ori mai mult ca soarele, căci Duhul Sfânt şi templele Lui de pe pământ sunt soarele şi luna care străjuiesc cerul cel nou şi pământul cel nou, după cum scrie în Scripturi despre cetatea cea nouă care n-are trebuinţă de soare, nici de lună ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o, şi făclia ei este Mielul, şi neamurile vor umbla întru lumina ei, iar regii neamurilor vor aduce la ea mărirea lor. Amin.

Grăiesc cu putere de Duh Sfânt, că e sărbătoarea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim, iar voi, cei ce staţi sub sarcina Mea ca să daţi fiinţă în carte cuvântului Meu, aduceţi-Mă pe pământ când Mă dau vouă cuvânt, că vă numesc pe voi suirea şi coborârea Mea, aripi de vânt şi flăcări de foc cu care-Mi scriu cuvântul vieţii veşnice pe pământ. Amin. Stau cu voi la masa împărăţiei cerurilor şi am cu Mine toate puterile cele cereşti, toţi sfinţii şi toţi îngerii, şi binecuvântăm ieslea cuvântului şi pe voi, cei ce-Mi staţi ca un chivot în care Eu am strâns izvorul cuvântului Meu pentru oamenii care se împărtăşesc din el spre viaţa lor. Amin.

Binecuvintez din Tatăl pe cei unşi cu mână tare pentru jertfa cea întreită în grădiniţa cuvântului Meu, şi nici un vrăjmaş să nu se atingă de ei, oricât de grea ar fi peste ei crucea Mea cea de azi. Toţi vrăjmaşii să-şi găsească sfârşit răutăţii şi invidiei lor, că nu este păcat mai aspru, mai aprig şi mai stricător ca şi invidia care hrăneşte cu mândrie şi cu îngâmfare spre orbirea lui pe cel ce nu Mă are pe Mine în el, ci se are pe el. Toate duhurile potrivnice mersului Meu cu cei unşi de mâna Mea cea tare în vremea aceasta, să fie sfărâmate, să se ducă în locuri neumblate de cei ce s-au ales ai Mei, iar poporul cuvântului Meu şi unşii Mei cei din mijlocul lui pentru el, sunt biserica Mea, moştenirea Mea, şi porţile iadului nu o vor birui pe ea. Amin.

Îl mângâi în taină şi pe arhiereul Meu prin care a rămas pe pământ mărturisirea ivirii pietrei cea de nou Ierusalim, şi îl îmbrac pe el în armura îngerului Meu Mihail, îngerul poporului Meu care este moştenirea Mea. Îl păzesc pe el de toţi câinii care latră la el, căci câinii care latră nu muşcă, şi îi dau lui pic cu pic cununa răbdării până la plinirea ei când sfinţii şi îngerii îl vor împodobi pe el. Îl mângâi în taină şi îl fac să simtă pe Mângâietorul Cel de la Mine şi îi grăbesc vremea iubirii şi a împodobirii lui, că Mi-e tare milă de toţi cei fără de viaţă în ei, iar cei ce stau aşezaţi peste oameni sub nume de slujitori ai Mei sunt antichrişti, nu sunt păstori şi nu au milă de om, ci au numai slavă deşartă şi vorbire deşartă care nu se prinde de nimeni, precum nici viaţa Mea cea veşnică nu se prinde de ei. Voi începe să Mă ating de ei şi să le dobor mândria şi să-i aşez în umilire, că Mi-e milă de cei fără de viaţă în ei, şi voi ridica păstor după inima Mea, şi totul se va înviora la glasul lui cel sfânt. Amin.

O, Ierusalime al începutului veacului cel nou, viaţa este o poruncă, poporul Meu. Am scris cu flacără de foc pe piatră poruncile vieţii, iar cine le trăieşte pe ele se face flacără de foc. Rosteşte poruncile vieţii, şi mai vârtos împlineşte porunca cea care pe toate le poartă în ea, şi să iubeşti cuvântul Meu cel dat ţie de cei ce-l iau de la Mine precum Moise a luat poruncile vieţii şi le-a adus lui Israel cel ce a uitat de Dumnezeu pentru el însuşi.

Sfinţeşte zilele venirii Mele la tine cuvânt şi sfinţească-se numele Tatălui Meu întru tine, cel ce faci voia Lui pe pământ ca şi în cer. Fă-o, poporul Meu, şi iartă-l pe fratele tău precum şi Tatăl te iartă, şi nu vei cunoaşte ispita, ci vei cunoaşte de-a pururi izbăvirea pe care El, Domnul Dumnezeu, ţi-o pregăteşte şi te ţine mereu în ea. Amin. Fă-te sărbătoarea Mea şi odihna Mea, Ierusalime, şi binecuvântată să fie de Mine şi de tine ziua când Eu şi cu tine şi cu martorul Meu cel din biserica lumii, arhiereul Irineu, am scris pe pământ, pe piatră, veac nou, împărăţie a cerurilor, cer nou şi pământ nou pe pământ, căci împărăţia lui Dumnezeu şi mântuirea şi puterea şi stăpânirea Hristosului Său prin cei ce au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturiei lor, a biruit şi biruieşte pentru plinirea răbdării sfinţilor, precum scrie în Scripturi, poporul Meu. Amin.

Viaţa Mea în om este porunca lui Dumnezeu scrisă cu foc pe pământ. Arată-te în Mine, că e vremea arătării slavei lui Dumnezeu! Arată-Mă în tine, că mare şi slăvită este taina vieţii Mele în om, taina de ucenic al Mielului lui Dumnezeu, şi îndeletniceşte-te, poporul Meu, cu viaţa în toată clipa, căci moartea înseamnă tot ceea ce nu este viaţă, iar tu numai viaţă cerească să fii pe pământ, numai cuvânt de Duh Sfânt, numai întreg întru Mine şi Eu întru tine, că e vremea arătării Domnului peste pământ, poporul Meu, popor al veacului cel nou pe pământ. Am despărţit veacurile cu tine, Ierusalime nou, şi

le spun neamurilor pământului această taină, iar tu să fii semnul tainei vieții veșnice și să trăiești așa înaintea Mea, și mereu, mereu să-Mi faci venirea în mijlocul tău, ca să fac Eu din tine venirea Mea și să Mă arăt tuturor cu tine și să vadă cerul și pământul cu tine venirea Mea, copil mărturisitor al vieții și al tainelor ei pe pământ. Amin, amin, amin.

Acum, fiilor de la ieslea cuvântului Meu, ascultați și împliniți pregătire de praznic pentru sărbătoarea marelui prooroc Ilie, înaintemergătorul celei de a doua veniri a Mea de lângă Tatăl. Strângeți poporul vestindu-l de această sărbătoare și prăznuiți cu rugăciuni scumpe, cu cântări de slavă, cu duh dumnezeiesc între Mine și voi, între voi și voi, iar Eu să fiu Mângâietorul între voi, dimpreună cu sfinții care vor prăznui în cer și pe pământ, în cele ce nu se văd și în cele ce se văd de la voi, pe marele Ilie proorocul, care însoțește mereu venirea Mea, calea venirii Mele, că mare este lucrarea lui între cer și pământ pentru coborârea Mea cuvânt din Tatăl. Întețiți tot mai mult privegherea și rugăciunea cea fierbinte pentru voi și pentru tot trupul care are suflet în el. Însoțiți-vă cu cereri mari și mici pentru tot ce aveți voi și Eu trebuință pe pământ. Iubiți cel mai mult petrecerea cu Mine, și toate cele de trebuință vouă și Mie cu voi pe pământ vor fi din destul, căci lucrul Evangheliei Mele are mare plată, fiilor.

Fiți cuminți în toată vremea. Fiți cerești și rugători cerului și nedespărțiți de Dumnezeu și de sfinți. Fiți blânzi și nu uitați duhul umilinței, care-l face pe om frumos înaintea Mea prin îngerii care-l slujesc pe cel blând și smerit cu inima. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2004

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Focul slavei Domnului se slăvește prin lucrarea harului. Domnul a venit să arunce foc pe pământ, și lucrează cuvânt de foc. Ilie proorocul aduce Domnului rugăciune.

Slava Mea este deasupra ta, Ierusalime al venirii Mele. Eu pentru slava Mea te-am zidit, căci este scris că *«Domnul va zidi Sionul și Se va arăta întru slava Sa și va lua aminte la cererea celui sărac și umilit și nu va disprețui rugăciunea lui»*. Amin, amin, amin.

Eu sunt Dumnezeu mare și stau pe heruvimi. Nori și negură Mă împresoară. Dreptatea și judecata cea dreaptă sunt temeliile cele tari ale tronului slavei Mele. Din Mine iese foc și curăță calea înaintea Mea, iar fulgerele Mele brăzdează lumea și o luminează, și pământul vede și se cutremură de spaimă în fața Stăpânului a tot pământul. Amin. Slava Mea este ca focul, și cu ea M-am lăsat văzut de ucenicul cel credincios al proorocului Meu Ilie. Car de foc M-am făcut în ochii lui, și cu slava Mea l-am învăluit pe învățătorul lui și l-am luat pe el în cele ce nu se văd, l-am luat cu carul cel de foc al slavei Mele, căci din Mine iese foc și merge înaintea Mea și Îmi curăță mergerea de toți vrăjmașii din văzduh și de pe pământ și din adânc atunci când fulgerele slavei Mele taie văzduhul și luminează lumea, și tremură pământul de fața Mea, căci sunt Stăpânul a tot ce e pe el. Amin.

Focul slavei Mele nu este foc care arde ca focul cel de pe pământ, care se mistuie pe sine când arde. Slava Mea este foc care luminează și înțelepțește și supune lumea și pe împărații ei, căci *«Dumnezeu este foc mistuitor»*, după cum este scris. De două mii de ani focul slavei Mele se face har de Duh Sfânt peste omul cel credincios care umblă după Mine, care trăiește în Mine, și fericit sunt Eu în omul în care trăiesc și din care luminez cu slava și cu fapta slavei cuvântului Meu, căci Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit în cei ce au văzut mărirea Mea ca a Unuia născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. Amin. O, de două mii de ani Mă fac har și adevăr în cel în care Mă sălășluiesc și Mă slăvesc între oameni ca să-Mi fac sfinți pe pământ prin lucrul slavei Mele cea de peste om. Focul slavei Mele nu se mistuie, ci se slăvește înaintea omului prin lucrarea harului, așa cum în zilele lui Moise rugul sub care Eu Mă ascundeam cu glasul Meu nu se mistuia de focul de peste el când Eu grăiam lui Moise, iar pe piatră se scria cu foc cuvântul gurii Mele, ca să rămână el pe pământ poruncă de viață veșnică și plină de har. Amin.

Mă revărs peste tine cu râu de cuvânt, și mare este cuvântul Meu, poporul Meu, și râuri să se facă el în tine, și râurile să bată din palme, precum este scris, și să slujească Domnului cu bucurie, căci zice Duhul: *«Veniți la porțile Domnului cu cântare de slavă; intrați în curțile Sale cu mulțumiri și cu laude, și numele Lui să fie binecuvântat, că Domnul este bun, și mila Lui ține în veci, căci El Își arată credincioșia din neam în neam»*. Amin.

O, poporul Meu, Mă slăvesc în mijlocul tău cu sfinții și te îndemn la râvnă pentru Dumnezeu, la har din har, căci râuri de har voiesc să fiu Eu din tine peste pământ, ca să-Mi ajungă Mie și Tatălui și cerului de sfinți și de îngeri lucrarea ta de har, căci din har iese lucrare minunată pentru cer, poporul Meu. V-am învățat și Eu, fiilor, v-am învățat și prin sfinți să iubiți viața care doare în voi, căci omul nu-și simte viața decât atunci când ea doare în om, și atunci durerea ei e cea mai scumpă, căci în ea se cuibărește împărăția Mea cu omul. Când apostolul Pavel Mă ruga să-i vindec suferința, Eu i-am spus lui: *«Îți este de ajuns harul Meu, care se desăvârșește în suferința cea din om, în neputința cea din om»*.

O, cât har și câtă lucrare de har a curs peste oameni din inima proorocului Meu Ilie! Harul Meu din om îl face pe om să Mă iubească, și apoi să-Mi slujească cu mare râvnă, cu mare dor, cu mare milă de rana Mea cea pricinuită de pierderea omului, de rătăcirea omului. Plâng în cer și pe pământ după om cu har, după om cu durere în el pentru Dumnezeu, pentru rana Mea cea de la om, și de aceea te hrănesc Eu mereu cu cuvânt din gura Mea, poporul Meu, și voiesc să te văd împărțindu-l omului cel care Mă caută și nu știe să Mă caute și să Mă afle, căci omul care Mă caută în afara lui, acela nu poate să se facă locaș al împărăției Mele și izvor de har prin durerea lui cea după Dumnezeu. Ilie proorocul își mistuia viața de dor de Dumnezeu și se ruga să vadă fața lui Dumnezeu, și a văzut fața slavei Domnului, și harul lucra din el cu putere pentru fiii lui Israel ca să-i întoarcă pe ei la dragostea de Dumnezeu.

O, poporul Meu, e mare și multă lucrarea harului, iar omul care dă să lucreze peste om cu dragostea lui de Mine nu poate să lucreze bine fără de învățător, fără Duhul Sfânt, prin Care Eu fac peste oameni prooroci. Omul care dă să lucreze în numele Meu peste om nu știe că nu este de ajuns numai să-l ajuți pe om să creadă că este Dumnezeu și să vină de pe calea cea lumească după Dumnezeu. Omul trebuie apoi să învețe calea și viața ei și lucrarea de pe ea și rodul acestei lucrări care se învață de la Dumnezeu și nu de la om, iar Eu sunt Cel îndurerat de când l-am făcut pe om și până azi, căci omul nu mai învață de la Dumnezeu ca să știe apoi.

O, nu mai folosește omul viața care doare în el, harul și izvorul cel de la Mine în om, ca să Mă fac Eu din om apoi

povățuitor de la Mine peste om, făcător de semne și minuni peste cei necredincioși de la care se molipsește de duh de lume tot omul. Nu pot să mai povățuiesc pe om cu cuvântul, că nu vine spre Mine dacă nu fac semne și minuni pe pământ ca să-l fac pe om să creadă că este Dumnezeu și că așteaptă Domnul pe urma omului ca să se întoarcă omul la viață și să urască moartea, căci viața care nu doare în om, nu doare pentru că omul stă în moarte.

M-am rugat la Tatăl să Mă scoată semănător și secerător peste pământ. Mă rog Tatălui pentru voi să-Mi fiți sprijin tare în lucrarea Mea cea grea peste om. Ridicați-vă în ziua aceasta de pomenire a proorocului Ilie și rugați-vă fierbinte și cu har prin toate cuvintele de rugăciune pe care Eu, Domnul, vi le-am dat să le aduceți pentru voi și pentru tot omul înaintea Mea. Harul Meu să se înflăcăreze în voi, căci viața cea plină de har e viață dulce, și în ea Eu Mă slăvesc din om, fiilor. Marele prooroc Ilie își mistuie duhul între cei din cer, ca și pe pământ când era în trup, și râvna lui cere la Mine izbăvirea Mea de omul necredincios de pe pământ.

Eu, poporul Meu, aștept învierea morților și, iarăși, aștept pentru tot trupul care a fost și care este, viața veacului ce va să fie pentru cei ce se sfințesc înaintea Mea. Eu plâng cu Tatăl și cu sfinții, plângem după odihnă, iar omul stă în nepăsare pe pământ. M-am rugat Tatălui să Mă scoată semănător peste pământ. Mă rog Tatălui să am lucrători, să am rugători, să am mijlocitori pentru om, dar nu are Tatăl de unde să-Mi dea, căci lumea și învățătorii ei sunt o apă și un pământ, și nu e om să vrea, nu e nimeni să râvnească cu râvnă după Mine, nu are omul de unde să știe și să creadă că Eu sunt calea, adevărul și viața și că nu omul este.

O, fiilor unși din grădinița cuvântului Meu, fiți rugători fierbinți pentru biruința Mea peste pământ și cereți să vă dau mereu în lucrul vostru cu Mine râvna proorocului Ilie, care plângea de mila Mea înaintea Mea. Cereți la Mine, și lucrați tot ce cereți, și cereți nedespărțiți când cereți, și un duh să fiți, căci scris este: *«Dacă se unesc doi și trei în numele Meu ca să ceară de la Mine cu credință că vor primi, aceia vor avea împlinirea cererilor lor».* Amin.

Slava Mea este ca focul. Cuvântul Meu de peste voi este foc, fiilor. Mâncați-l mai mult decât pe pâine, și veți simți în voi arsura Mea, jalea Mea, și vă va durea în voi durerea Mea și veți înmulți în voi harul Meu, viața care doare în om, și veți căuta vindecarea Mea. Amin. Eu am venit să arunc foc pe pământ, și el să se aprindă. Eu v-am făcut pe voi unșii Mei din zilele acestea ca să am pe pământ lucru din cer. Cereți cu foc, cu inimi de foc, cereți mângâierea Mea în om. Lucrați cu duhul și cu puterea lui Ilie proorocul, și binecuvântată să vă fie credința, și de la Mine să fie ea în voi, și prin ea Eu să-Mi împlinesc tot ce am de săvârșit pentru împărăție de cer pe pământ. Tot ce v-am spus să lucrați nu lăsați neîmplinit, iar ceea ce nu v-am spus Eu, voi să nu lucrați, fiilor, căci pe pământ e ca pe pământ, și în cer e ca în cer, iar voi să nu faceți pe pământ voia omului, ci să faceți voia Mea. Amin. Dacă vă uitați pe pământ peste o casă mare când vine peste ea întrebare dacă a lucrat ea după legea cea de pe pământ, atunci mai-marii casei dacă nu au răspuns bun pentru toată împlinirea, ei dau daruri la cei ce întreabă despre împlinirea legii, și aceia îi păsuiesc pe ei, căci așa e pe pământ. Iată, pe pământ e ca pe pământ, iar în cer e ca în cer, unde dreptatea și judecata cea dreaptă sunt temeliile cele tari ale scaunului Meu, și din gura Mea iese foc care curăță calea Mea înaintea Mea ca să fie ca în cer pe pământ. Amin.

Ilie, proorocul Meu, se hrănește cu slava Mea din mijlocul tău, poporul Meu. Eu pentru slava Mea te-am zidit, căci scris este: *«Domnul va zidi Sionul și Se va arăta întru slava Sa și va lua aminte la cererea celui umilit și lipsit și nu va disprețui rugăciunea lui».* Amin, amin, amin.

— O, ia aminte, Doamne, la cererea mea, că mă unesc în rugăciunea celor ce se roagă Ție pentru poporul Tău, ca să Te faci prin ei cunoscut Dumnezeu al veacurilor, Doamne. Înalță-Te cu poporul Tău și cu mâna Ta deasupra neamurilor, ca să vadă ele tăria Ta. Înnoiește minunile și dovedește prin ele puterea Ta și brațul Tău cel drept, ca nimeni să nu mai zică: *„Nu este nimeni afară de noi“.* Miluiește pe poporul Tău pe care l-ai închipuit ca întâiul născut al Tău, și Te îndură de cetatea Ta, de casa Ta, de locul slavei Tale, pe care umple-l de strălucirea Ta. Întărește pe pământ adevărul lucrării Tale din zilele acestea și împlinește tot cuvântul Tău, răsplătind pe cei ce răbdători și încrezători așteaptă; și dă, Doamne, crezământ proorocilor Tăi și ascultă cererile celor ce strigă la Tine pentru poporul Tău, ca să Te faci cunoscut peste pământ Dumnezeul veacurilor, Doamne. Amin.

O, vă dau din râvna mea cea pentru Domnul Dumnezeul meu, pe Care L-am iubit mai mult decât toți cei care L-au iubit pe pământ, o, copii din urmă! Nu uitați unirea mereu cu Domnul. Întăriți-vă în El de câte ori simțiți lipsa voastră din El, iar dacă nu simțiți, primiți-vă unii pe alții precum Hristos v-a primit pe voi, căci voi aveți peste voi lucrarea așteptată de șapte mii de ani de toți sfinții. Stați în El nedespărțiți. Căutați odihna Domnului în voi. Nu are Domnul în cine să Se odihnească de dureri pe pământ. Fiți alinarea Domnului, fiți focul durerii Lui și cereți Tatălui mângâierea Fiului Său, Căruia eu Îi pregătesc mereu calea spre voi și calea voastră cu El peste pământ și unirea voastră cu El, căci El pentru slava Lui v-a zidit. Amin. Trăiți întru El și pentru El, căci El pentru El și nu pentru voi v-a zidit acum. Harul Domnului este cu voi, căci scris este: *«El celor smeriți le dă har».* Amin.

O, dă-le, Doamne, dă-le mereu iubirea Ta de Tatăl, ca s-o poarte ei ca și Tine, și să fie fii iubitori și miloși de Tatăl ca și Tine, și le dă ajutor în nevoi și le dă înțelepciunea pe care Tu o dai celor ce Te iubesc, celor ce se bizuie pe Tine împlinindu-Te în ei cu harul Tău. Amin.

— O, numai pe ei îi mai am pe pământ, iar pe voi, în cer, o, sfinți ai Mei care vă rugați pentru Mine și pentru ei! Ascult de pe pământ rugăciunea cea cu unire și sunt împlinitor prin har. Amin.

O, poporul Meu, înțelepciunea Mea din tine să sporească, și să dai din ea ca să sporească și ca să se desfacă ea ca izvoarele care se desfac atunci când ele curg. Eu pentru slava Mea te-am zidit, și iau aminte la rugăciunea ta, dar îmbrățișează-Mă cu toată durerea din Mine și fă-te tron și așternut Mie, ca să pot din locul slavei Mele să păstoresc pământul, căci Eu, Ierusalime, pentru slava Mea te-am zidit, pentru ca să fiu din mijlocul tău Păstor după inima Tatălui, căci Tatăl te așteaptă cu Mine și Mă așteaptă cu tine, și așteaptă Tatăl tot mai mult să Se arate peste tot pământul cu slava Mea din mijlocul tău, ca să Mă fac cu tine cunoscut pe pământ Dumnezeu al veacurilor și al vieții veacului ce va să fie. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2004

Sărbătoarea sfântului mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Domnul stă în cuvântul Său cel tainic întru venirea Sa. Plânge pământul sub păcatul omului, cântărind pe cele deşarte de pe el. Omul este ruşinat de cele lucrate de el şi nu se poate tăinui înăuntrul lui.

Îmi întăresc cărarea Mea spre tine, poporul Meu, şi aceasta fac de câte ori cobor din Tatăl în mijlocul tău cuvânt. Şi de ce cuvânt? Vin cuvânt pentru ca să pot să vin, că altfel nimeni, nimeni pe pământ nu M-ar primi, nu M-ar crede, şi ar pieri toată credinţa de pe pământ şi n-aş mai fi primit de om dacă Mi-aş folosi văzut trupul atunci când vin cuvânt pe pământ. Vin cuvânt, căci am unit începutul cu sfârşitul şi lucrez ca şi la început. Amin, amin, amin.

La început Eu am fost cuvânt, şi la Dumnezeu Tatăl eram, şi fără Mine cuvânt nimic nu s-a făcut, precum nici omul nu poate să le facă pe ale lui până ce mai întâi nu face cuvântul celor făcute de el. Amin.

O, poporul Meu, trebuie de câte ori vin la tine să-Mi repar cărarea, ca să Mă poată ea purta spre tine, căci ea şi pe tine te poartă spre Mine, şi de atâta greu de pe ea se şubrezeşte ea, iar Eu mereu o repar, aşa cum omul îşi repară maşina după ce duce cu ea greu după greu.

O, Eu v-am învăţat pe voi, fiilor, să nu folosiţi sculele care Mă poartă pe Mine între voi decât pentru Mine, ca să fie şi numai al Meu din toate ale voastre, şi fără Mine să nu plecaţi pe nici un drum când folosesc cu voi ce este pentru Mine. Iată, voi, fiilor scumpi, trebuie să învăţaţi din această pildă să nu vă faceţi rost de nici o sarcină grea de dus de voi, ca atunci când folosiţi cărarea Mea ca să veniţi spre Mine pe ea, ca să vin pe ea spre voi, să nu stea ea sub sarcină grea, ca să pot Eu în mijlocul vostru şi să puteţi voi pe pământ, că fără Mine pe pământ cu voi şi între voi e greu de voi. E greu tot ce este pe pământ, fiilor, şi plânge pământul cu geamăt dureros spre Mine de sarcina de pe el, şi voi pe pământ fără Mine nu puteţi nimic, şi de aceea v-am povăţuit cu mare iubire să vă iubiţi unii pe alţii prin trăiri cereşti, ca prin ele să fiu Eu cu voi şi să nu vă fie greu pe pământ şi să nu vă doară pe voi de la cele ce sunt pe pământ, căci păcatele şi deşertăciunile de pe pământ care ies din om, din mintea şi din inima omului, nu se pot pune de om pe cântar, dar de Dumnezeu se pun, căci cântarul cel pentru cele deşarte de pe pământ e pământul, fiilor, şi de atâtea ori se clatină el şi se cufundă el de cele de pe el făcute de oameni. Eu i-am spus omului că jugul Meu este uşor, şi tot aşa şi sarcina Mea, iar când am spus aşa, am spus de mila pământului care cântăreşte tot ce e pe el, şi Eu văd aceasta, dar dacă omul nu vede ca Dumnezeu, el moare după ce-şi face rost pe pământ de greutăţi, căci scris este: *«Oamenii socot că sunt veşnice casele lor şi că ele vor dăinui din neam în neam; ba şi ţarinilor lor le dau numele lor, ca şi la toată agoniseala lor, şi aceasta pentru că omul, în cinste fiind şi nepricepând, se aseamănă animalelor care pier, şi aşa sunt oamenii întru nebunia lor şi aşa este şi soarta celor ce urmează cuvintelor lor, şi de aceea ca nişte oi stau închişi în însuşi iadul lor, şi moartea este păstorul lor, iar după ce puterea lor piere, drepţii calcă peste ei»* precum este scris că *«Eu grăiesc cu cuvântul şi chem tot pământul de la răsăritul soarelui şi până la apusul lui, şi din Sion Îmi arăt minunat frumuseţea, şi din el vin, şi nu vin tăcând, ci vin cu foc mistuitor înaintea Mea, iar împrejurul Meu, vânt curăţitor, şi chem cerul de sus şi pământul şi grăiesc poporului Meu şi Îmi adun la masă slugile Mele care au făcut cu Mine legământ, şi vor vesti cerurile dreptatea Mea, iar acest Judecător este Dumnezeu».* Amin.

O, poporul Meu, Eu cobor mereu în mijlocul tău cu sobor de sfinţi şi cu sărbătoare, şi când cobor, Îmi fac lucrarea cuvântului Meu cu care măsor şi cântăresc pe cele lucrate şi puse de om pe pământ şi peste om, şi te învăţ ca tu să porţi jugul Meu, căci jugul Meu este uşor şi sarcina Mea este bună şi înfloreşte pământul şi viaţa Mea pe el când Eu odrăslesc pe el fiinţe vii în care Eu trăiesc şi Mă odihnesc, şi de aceea te-am învăţat şi te învăţ mereu să te aşezi şi să stai mereu în trăiri cereşti pe pământ, ca prin ele să fiu Eu pe pământ cu tine şi să te fac de deasupra pământului temeliile lui şi hrana de pe el pentru el, iar el să fie masa de praznic a lui Dumnezeu şi aşternutul lui Dumnezeu, precum el este sortit să fie. Amin.

Vin în mijlocul tău cu sărbătoare de sfinţi, şi bucuria sfinţilor întru venirea Mea cu ei se face lacrimă, poporul Meu, şi dulce este pentru Mine lacrima sfinţilor Mei, lacrima care curge de bucuria venirii lor cu Mine cuvânt pe pământ. O, dacă n-aş veni cuvânt n-aş mai veni, că altfel nu pot veni pe pământ, că pe pământ e omul care umblă pe pământ şi pe cer, şi tot ceea ce vede el, este al lui apoi, şi Tatăl nu M-ar mai avea al Lui dacă aş veni trup şi nu cuvânt pe pământ.

Din veac şi până în veac omul face ce vrea cu trupurile celor cuvioşi ai Mei şi Îmi stârpeşte locaşurile Mele şi face el zidire pământească, din lut şi din piatră şi din fier şi din aur locaş, şi apoi îşi zice că Eu sunt în locaşul cel făcut de el, şi crede aşa. Şi iată, mai credincios este omul de rând care ia de la om învăţătură şi se duce în locaş făcut de mână de om şi se închină în el lui Dumnezeu, dar omului în care Eu stau pe pământ nu se închină omul Mie, şi grele s-au făcut pe pământ cele făcute de mâna omului ca să-i strângă pe oameni în ele şi să-i înşele că acolo este calea, adevărul şi viaţa. Dar Eu am spus că vine vremea când cei ce se vor închina lui Dumnezeu, se vor închina în duh şi în adevăr, şi fericiţi sunt cei ce află Duhul şi Adevărul lui Dumnezeu pe pământ, şi de aceea Eu vin cuvânt pe pământ, şi Mă sprijin în mijlocul tău când vin, poporul Meu, şi dau glas martorilor Mei cei cereşti, sfinţilor Mei care s-au închinat Mie pe pământ în duh şi în adevăr, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— Ne închinăm Ţie, Doamne, în cer şi pe pământ în duh şi în adevăr, căci este scris: *«Domnul va chema cerul de sus şi pământul ca să judece pe poporul Său şi să adune pe cei ce a făcut legământ cu ei, şi vor vesti cerurile dreptatea Lui, căci Domnul este Judecător».* Amin. Ne închinăm cuvântului venirii Tale, că Tu eşti Cuvântul, şi toate câte sunt, prin Tine s-au făcut şi se fac, iar toate câte nu sunt, sunt cele ce se fac de om, căci omul deşertăciune s-a făcut şi moartea îl paşte pe el şi nu Tu, Doamne. Ne doare de la cele făcute de om pe pământ, dar venim cu sărbătoare, şi bucuria venirii Tale cu noi se face lacrimă, şi dulce este ea pentru noi. Amin.

O, dacă n-ai veni cuvânt atunci când vii, n-ai putea să vii, Doamne, n-ai putea să-Ţi faci venirea despre care ai vorbit Tu acum două mii de ani, iar credinţă pentru venirea Ta n-ai mai găsi în calea Ta. E prea mărginit omul care se uită peste pământ şi care mănâncă de pe pământ, dar fericiţi sunt cei săraci cu duhul, şi fericit eşti Tu de la ei şi mare mângâiere găseşti cu ei, că aceia Te primesc şi Te iubesc, căci lor le ajungi Tu, fiindcă Tu nu Te sfârşeşti în ei, căci numai Tu eşti fără de sfârşit. Amin. O, în zadar ai spus Tu prin duhul cel

proorocesc că mulți se laudă cu căruțele și cu caii lor, iar cei ce cred în Tine nu se laudă decât cu Tine și cu numele Tău, Doamne, și mărturisesc ei că Tu ești Dumnezeul lor și lauda lor.

Eu, cel sărbătorit de cetele de sfinți, Pantelimon, mucenic pentru lauda numelui Tău, mă laud în ceata sfinților cu numele Tău în cer și pe pământ, că Tu iei sfinții cu Tine în coborârea Ta cuvânt, împlinindu-Ți Scriptura care spune că *«Domnul va veni cu zecile de mii de sfinți și va sta pe heruvimi, și nori și negură Îl va împresura»*. Amin.

O, ce ar fi cu cerul Tău și cu temeliile lui dacă Tu l-ai descoperi văzut înaintea oamenilor, Doamne? Oamenii cred pe toți cei ce vin în numele Tău, și care se văd, căci omul crede ce vede, și atât ține credința lui și atât înseamnă ea. Și pentru că cele văzute de om nu sunt veșnice, de aceea omul care crede în ele nu e veșnic, și ne doare ca și pe Tine necredința omului.

O, ce credincioși erau, Doamne, cei de demult care aprindeau opaițul ca să citească la luminița lui rugăciunea de mulțumire către Tine pentru viața lor cu Tine, Doamne! Dar acum, omul care apasă pe buton și se face lumină în casa cea zidită de el, ca să citească la lumina aceasta pe cele de pe pământ făcute și vestite, cum să mai aibă omul închinare Ție în duh și în adevăr, Doamne? O, rușinat a fost omul de azi, rușinat de cele făcute de el și în care el crede, Doamne, și prin care el și-a pierdut viața cea de la Tine venită pe pământ și lumina care Tu ești, căci viața Tu ești, și viața este lumina oamenilor, lumina care luminează în întunericul care nu o cuprinde pe ea, iar Tu nu mai ești iubit de om, căci omul este înfășurat în întunericul luminii făcute de om și căreia omul i se închină și fără de care omul nu mai poate, și omul își are moartea de păstor, și Tu nu mai ești crezut de om și nu mai este credință pe pământ, Doamne. O, plânsul sfinților Tăi e lângă plânsul Tău, e ca plânsul Tău. Așteptăm ca și Tine pe oameni să ne cheme să le dăm în ajutor credința în Tine ca să le ajute ea lor atunci când toate vor pieri de pe pământ. Dar Tu ești încă bun, și lungești timpul omului și îl aștepți pe om, și Îți grăbești timpul Tău care trece pe lângă om, și omul nu-l vede, Doamne.

O, împărăția Ta nu este văzută de omul care nu vede cu ea, căci omul vede cu cele ce împărățesc în el, Doamne. Dar vremea Ta se grăbește și nici un trup nu va mai râde sub soare, și va plânge tot omul și va vedea că Tu ai fost și că el nu Te-a cunoscut, iar durerea aceasta îl va zbuciuma cu adânci păreri de rău pentru vremea Ta cea nevăzută cu ochii omului care vede prin cele ce împărățesc în el și nu prin Tine, Cel ce ești Lumina oamenilor, căci întru Tine și nu în om este viața. În om este întunericul, iar în Tine este lumina, căci viața cea din Tine este lumina oamenilor, și aceasta voiești Tu să așezi ca lumină pe pământ, Doamne. Amin.

O, popor al venirii Domnului în cuvânt pe pământ! Pricepi tu din toate cele ce pune Domnul în mijlocul tău că El voiește să facă din tine lumina oamenilor ca să strălucească ea de șapte ori mai mult ca soarele pe pământ și să vadă oamenii această slavă a Domnului? Slava Domnului este foc mistuitor care merge înaintea Lui și Îi curăță mergerea de necredința vrăjmașilor Lui, și fulgerele Lui taie văzduhul și luminează lumea, iar pământul se va cutremura din zi în zi mai mult de fața slavei Lui, căci Domnul stăpânește pe pământ. De două mii de ani focul slavei Lui se face har de Duh Sfânt ca să ia omul de la Dumnezeu și să poarte și să creadă și nu să aibă de-a gata fără de muncă har și rod din har. Noi, sfinții Lui care suntem acum asemenea Lui, ne-am făcut slava Lui și stăm cu El, și cu voi stăm învăluiți în nor. Fiți credincioși ca Dumnezeu și nu ca omul, că noi am suferit după Domnul și ne-am bucurat în suferințele cele pentru mărturisirea Lui în trupurile noastre și nu în alte bucurii și nu în de-a gata, căci pentru toate cele de la El omul cel credincios Lui trebuie să nu-și iubească viața, căci cine și-o iubește și-o pierde prin iubirea de ea, iar cine și-o dă Lui și-o câștigă prin iubirea de El, și cine nu se dă Lui, acela nu se dă pentru că nu-L iubește. El este viața omului, și omul nu pătrunde cu mintea lui taina aceasta, taina care nu se vede, dar prin care omul are ființă văzută de el și de om. Omul prin Dumnezeu se vede unul cu altul și uită să-I dea Domnului slavă pentru viața cea din el, căci omul nu este sfânt, nu este asemenea Domnului ca să-L vadă pe Domnul și să-L creadă și să-L înțeleagă din fapturi.

O, Doamne, dă poporului Tău înțelepciunea și iubirea care stau înaintea scaunului Tău, și apoi ochii lui să înțeleagă pe deplin slava Ta care-l învăluie pe el. Dă-i lui harul trăirilor cerești, ca prin ele să fii Tu cu putere în mijlocul lui, și el să guste această fericire și să nu-l atingă pe el durerile de la cele ce sunt pe pământ, căci deșertăciunile care ies din om nu se pot pune pe cântarul omului ca să vadă omul prostia și măsura ei, dar de Tine se pun pe cântar, căci cântarul e pământul care abia mai are puteri de la Tine să nu se clatine, să nu se răstoarne, să nu se scufunde, Doamne. O, până când? O, până când răbda-vei de mila omului care nu are milă de Tine, Cel ce ai făcut cerul și pământul pentru slava Ta și nu pentru a omului?

O, Doamne, nu mai zăbovi! Pentru cei puțini ai Tăi de pe pământ Te rugăm așa. O, Doamne, să nu rămâi fără popor pe pământ! Să nu ne uiți așteptarea! Fă din poporul Tău punte pentru noi, și să ne țină puntea, căci pământul și marea nu mai sunt. Întărește cerul cel nou și pământul cel nou, și să fie pe ele ca în cer, ca cerul pe pământ, ca să avem loc pentru răscumpărarea noastră, Doamne. Amin, amin, amin.

— O, voi, cei care plângeți din cer și până pe pământ, rupeți hotarul dintre cele văzute și cele nevăzute, și cu har din har învăluiți pe poporul cuvântului Meu ca să avem în el trăiri cerești. Amin. Cei ce se iubesc unii pe alții prin trăiri cerești, aceia vor fi biruitori prin împărăția cerurilor din ei, căci numai ea este ceea ce se vede din om, și nu se poate ea tăinui înăuntrul trupului omului. Amin.

O, poporul Meu, de câte ori cobor cuvânt în mijlocul tău Îmi repar cărarea ca să Mă poată ea purta spre tine, căci ea și pe tine te poartă spre Mine, și de atâta greutate de pe ea, ea geme, ea se clatină, iar Eu o repar mereu, așa cum un om își are grijă de barca cea care-l trece apa și cu care el își cară greul cel pentru viață. Învață-te să fii drept și blând și ușor și neînsărcinat cu ale tale, poporul Meu, ca să te poată duce ușor scula Mea care te poartă spre Mine, care Mă poartă spre tine cu cele pentru viața ta, poporul Meu. Ai grijă de cărarea Mea ca să Mă poți avea cu tine, căci vai de cetatea peste care nu este Dumnezeu, că aceea este ca și lumea care este păstorită de moartea cea din ea. O, cât de mult te învăț și cât de mult te aștept cu rod bun de la învățat! O, cât de mult te învață și sfinții Mei și cât se roagă ei să te îngrijesc ca să nu te pierd, ca să nu piardă ei plata biruinței lor cea de la mărturisirea lor pentru Mine înaintea oamenilor!

O, poporul Meu, arată-te credincios și statornic înaintea sfinților Mei, ca să le șterg lacrima cu puterea credinței tale, că n-am cu ce le-o șterge, și să ți-o șteargă și ei pe a ta,

şi să ţi-o dea pe a lor, că dulce este la Dumnezeu lacrima de dor pentru cele de sus şi nu de jos. O, poporul Meu, dacă aş putea să-ţi grăiesc mult tot ce Mă doare, nu M-ai putea purta, dar poartă ceea ce ţi-am dat până acum din durerea Mea, că nu pot singur s-o port, fiindcă e grea durerea de la om. Poartă durerea Mea, Israele nou ales, şi nu vei mai purta durerea ta sau durerea omului. Durerea Mea în om înduioşează pe om, şi omul se face asemenea Mie, chipul şi asemănarea Mea, aşa cum am spus Eu când le-am spus celor duruţi ca Mine: *«Sunteţi aşa de frumoşi când plângeţi şi Îmi sunteţi atât de dragi când sunteţi îndureraţi!».*

O, fiilor, cel ce stă sub sarcina cea grea a venirii Mele, acela are în el duh iubitor de oameni, duh care vine de la înţelepciunea care-şi are loc înaintea şi în jurul scaunului Meu de domnie şi de slavă.

O, fiilor, aduceţi-Mi iubire. Fiţi duhovniceşti, şi din aceasta fiţi cereşti pe pământ şi între voi. Amin. Folosiţi-vă guriţele pentru slava şi mărturisirea Mea, ca să nu vă mai doară pe voi cele ce s-ar naşte din voi. Şi acum, pace vouă! Vreau să iau din pacea dintre voi. Aştept de la voi cum aşteaptă omul de la Dumnezeu ajutor pentru cele ale lui. Fiţi sărbătoare de slavă pentru Dumnezeu între voi şi înaintea Mea. Fiţi pacea Mea, şi Eu voi fi Dumnezeu între voi, şi pacea va fi cu voi. Amin.

Ajutaţi-vă unii pe alţii să fiţi asemenea lui Dumnezeu, fiilor, ca să-L vedeţi pe Dumnezeu, şi El să vă vadă pe voi şi să Se sprijinească pe voi. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2004

Praznicul Schimbării la Faţă a Domnului

Viaţa binecuvântată stă în lumină cu toate ale ei. Fapta cea cu ascultare este păzită de îngeri. Prin pocăinţă mărturisită poate să fugă omul de mânia Domnului. Cel bolnav de sine se vindecă prin umilinţă de duh.

Sunt Domnul slavei! Slava Mea Mă ascunde în ea, că nimeni pe pământ nu poate purta vederea slavei Mele când ea se aude venind ca să Mă fac cuvânt peste pământ, stând acoperit de slava Mea. Amin.

Când Eu Mă arăt omului ales de Mine pentru slava Mea ca să Mă vestească apoi cu ea prin cuvânt de trimitere, acela trăieşte şi nu moare sub lucrarea slavei Mele, dar când el vesteşte slava Mea pe care zice că o vede şi că vorbeşte cu el, acela moare precum este scris, căci se umple de mândrie şi de dor de slavă şi de bucurie şi nu ştie că slava Mea este înfricoşătoare peste om, şi Eu abia îl pot ţine pe om sub ea când vin cuvânt pe pământ ca să Mă ştie oamenii şi să cunoască slava Mea şi viaţa Mea în ei.

E zi de praznic sfânt, poporul Meu. E praznicul aducerii-aminte a slavei Mele când faţa Mea s-a făcut alta, şi cămaşa Mea, strălucitoare, iar cei doi martori cereşti, Moise şi Ilie, care s-au arătat în slavă, vorbeau cu Mine sfârşitul pe care aveam să-l împlinesc în cetatea Ierusalimului, căci Eu îi vestisem pe ucenici că voi pătimi mult, lepădat de mai-marii preoţilor, de bătrâni şi de cărturari, şi apoi voi fi omorât, şi a treia zi voi învia, şi le-am spus: *«Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine şi în fiecare zi să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze, căci cine va voi să-şi mântuiască sufletul, îl va pierde, dar cine-şi va pierde sufletul său pentru Mine, şi-l va mântui».* Le-am spus acestea mai înainte să Mă arăt slăvit în faţa lor, după ce le-am vorbit de moartea Mea cea slăvită, ca atunci când vor vedea slava Mea, şi în ea pe Moise şi pe Ilie vorbind cu Mine înaintea lor pe cele ce voi pătimi, să creadă ei, căci Eu omului ales de Mine îi ajut credinţa prin faptele cele doveditoare prin slava Mea. Amin.

O, fiilor, slava Mea e grea de dus de om, iar vederea ei îl înspăimântă pe om. Când i-am luat pe cei trei ucenici şi M-am suit cu ei în munte ca să-L rog pe Tatăl să le arate lor slava Mea cea de la El şi să Mă mărturisească lor Tatăl că sunt Fiul Lui, ei au fost cuprinşi în slavă şi s-au spăimântat, căci un nor i-a umbrit, şi din nor Tatăl cu glas le-a spus: *«El este Fiul Meu Cel ales, de El să ascultaţi!».* Iar ei auzind glasul au căzut de spaimă cu feţele la pământ, dar Eu i-am atins şi le-am spus: *«Ridicaţi-vă şi nu vă înspăimântaţi!»,* căci slava Mea trecuse şi rămăsesem doar Eu în ochii lor. Le-am spus apoi să nu se povestească la nimeni cu slava Mea văzută de ochii lor până ce Eu nu Mă voi scula din morţi. Dar ei, înţelegând venirea zilei Domnului şi ştiind că înaintea ei trebuie să vină Ilie să le spună tuturor de venirea Mea, M-au întrebat: *«De ce zic cărturarii că trebuie să vină Ilie mai întâi?».* Eu atunci le-am spus lor că vine cu adevărat Ilie şi pe toate le va aşeza, şi le-am mai spus că el a şi venit, dar ei nu l-au cunoscut, şi au făcut cu el câte au voit, şi aşa va să pătimească de la ei şi Fiul Omului. Atunci au înţeles ucenicii că Ioan a fost cel care a venit înaintea Mea cu vestea împărăţiei cerurilor pe care Eu venisem s-o aşez peste om şi să fie omul împărăţie a Mea. Amin.

O, poporul Meu, nu înţeleg cititorii Scripturilor Domnului ce este împărăţia lui Dumnezeu. Cerul şi pământul sunt ale Mele, şi pentru om le-am întocmit, şi apoi l-am făcut pe om ca să fac din el împărăţia Mea şi să împărăţesc din el peste pământ, având cerul împărăţie în om, dar n-am putut să-Mi fac stat în om cu împărăţia cerurilor pe pământ şi nu înţeleg cititorii Scripturilor ce este împărăţia lui Dumnezeu. Dar tu eşti cel învăţat de Dumnezeu, poporul Meu, să ştii ce este împărăţia Mea şi locul ei înăuntrul trupului tău care o acoperă pe ea ca să iasă din trupul tău faptele ei înaintea oamenilor, iar ei să-L slăvească pe Dumnezeu şi să înţeleagă slava Lui din mijlocul tău. Mai vârtos decât oamenii însă trebuie să ştii tu slava Mea în care eşti învăluit, şi din norul căreia Tatăl Se slăveşte în Mine cu cuvântul, ca să-l iei tu pe el apoi, şi cu duhul şi cu puterea lui Ilie să-l împarţi oamenilor şi să-l împarţi fiilor lui Israel, ca să se întoarcă şi ei cu inima şi cu faţa lor către părinţii lor cărora le-am dat făgăduinţele, şi să-şi întoarcă părinţii lor inima către ei ca să-i mântuiesc pe ei, că Eu Mântuitor am venit pe pământ şi stau învăluit în slava cuvântului Meu, iar Moise şi Ilie sunt în slava Mea şi Mă sfătuiesc cu ei în toată venirea Mea, iar Tatăl cuvintează prin Mine tot cuvântul Său. Amin.

O, copii care-Mi staţi cărare ca să vin pe ea la poporul Meu şi ca să-i ţin inima şi mintea şi trupul şi sufletul împărăţie a cerurilor şi nu împărăţie a lor! Cine voieşte să vină după Mine, acela se leapădă de sine şi în fiecare zi Îmi urmează făcându-se asemenea Mie. O, copii căzuţi la pământ de mărirea slavei Mele şi de greul sub care voi vă pierdeţi pentru Mine puterea sufletului şi viaţa lui ca să-l mântuiţi pe el, ca să mântuiţi pe poporul Meu! O, copii zbuciumaţi şi sleiţi de puteri! Lucraţi, fiilor, cu duhul şi cu puterea lui Ilie pentru aşezarea în om a împărăţiei Mele care străluceşte din om, şi învăţaţi pe cei pe care Eu îi povăţuiesc din cele cereşti şi nu din cele pământeşti şi trupeşti, învăţaţi-i să petreacă înaintea Mea cu viaţă binecuvântată în fiecare zi, aducând-o pe ea înaintea Mea după plăcerea Mea, căci Duhul spune prin Scrip-

turi despre cei fericiți care locuiesc împreună şi unde Domnul a hotărât binecuvântarea Lui. Amin.

Viața binecuvântată este viața care stă înaintea Mea cu credincioşie, şi în lumina ei toate ale ei stau şi se văd, căci Eu am spus, şi iarăşi spun: *«Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine şi să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze în fiecare zi, că cine va căuta să-şi mântuiască sufletul spre bucurii fără Dumnezeu şi spre viață uşoară şi fără dureri, acela şi-l va pierde în acestea, dar cine-şi va pierde sufletul său pentru Mine în fiecare zi, acela şi-l va mântui».* Şi de ce şi-l va mântui? Şi-l va mântui de moarte, fiilor, căci moartea şi şoapta ei stau mereu la uşa inimii şi a cugetului omului ca să-i câştige omului sufletul, dar cel ce ia crucea, acela să ştie că ea este viață, iar viața este cea care doare în om, nu cea care se bucură în om şi pentru care omul nu se leapădă de sine.

O, fiilor călăuzitori ai poporului Meu, cel ce se leapădă de sine iubind crucea în fiecare zi şi nu viața cea făcută din bucurii nălucitoare, aceluia nu-i trebuie multă dovadă din cer pentru credința lui şi pentru viața lui cea de sub cruce. Acela îşi pierde mereu sufletul pentru Mine şi nu pentru sine, căci vai celui ce trăieşte pentru sine! Şi cine poate să învețe şi să trăiască în fiecare zi pentru Mine şi nu pentru sine? Cel ce învață aceasta este acela care duce viață binecuvântată între pământ şi cer, este acela care iubeşte iubirea care se vede când ea este în om. Amin. Omul fără Dumnezeu, omul fără de iubire se ascunde în sine cu el însuşi, dar omul cel de sub cruce stă mereu cu viața lui sub binecuvântare, şi orice gând şi faptă a lui el o aduce lui Dumnezeu ca să i-o vadă şi să i-o ştie Dumnezeu, căci nimeni, fiilor, nimeni nu se poate ascunde ca să nu-l vadă Dumnezeu. Iar voi țineți-Mi treaz poporul şi dați-i viață binecuvântată, să am Eu viața Mea în fiii Ierusalimului, iar ei să-şi piardă sufletul pentru Mine şi nu pentru ei, căci Eu sunt sfânt, fiilor, şi trebuie să am popor cu viață binecuvântată, şi altfel nu. Amin. I-am învățat mereu să lucreze, i-am îndemnat să lucreze toți, şi sub lumină să lucreze ca să-i primesc pe ei. Cine nu-şi lucrează în fiecare zi crucea, acela nu face aceasta pentru că nu se leapădă de sine, pentru ca să trăiască pentru sine şi nu pentru Mine urmându-Mi Mie.

O, fiilor călăuzitori şi luminători peste poporul Meu, fericit este omul cel plin de cruce, cel plin de dureri pentru Dumnezeu, că acela are în Mine sufletul său şi primeşte viață binecuvântată din cer şi de pe pământ, şi aşa stă cu ea în Mine, căci şi-o câştigă de la Mine şi nu de la el.

O, fiilor, pierdut este omul cel plin de dureri pentru el, cel plin de nemulțumiri în el! Acela are în el şi nu în Mine sufletul său şi nu duce viață binecuvântată pe pământ, căci cine stă în el, nu are cine să-i binecuvinteze din cer şi de pe pământ viața şi faptele ei, şi nu-şi câştigă viață de la Mine, ci numai de la el, şi mare durere se face el pentru Dumnezeu şi pentru cei ce stau pe pământ înaintea Mea cu viață binecuvântată. Viața binecuvântată este cea care se binecuvintează peste om, iar Eu te-am învățat, poporul Meu, că nu te primesc dacă nu eşti binecuvântat în toate ale trăirii şi ale vieții tale şi ale lucrărilor ei. Iar când te învăț pe tine, pe tot omul îl învăț, ca să ştie şi să audă tot omul că cel ce voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine şi să-Mi urmeze în fiecare zi cu crucea lui, cu viața lui cea de sub cruce, cea de sub ascultare, căci fapta cea cu ascultare este păzită aşa cum crucea îl păzeşte pe om când omul o iubeşte şi o cinsteşte şi stă sub semnul ei cu trupul, cu sufletul şi cu duhul său. Amin. Omul care duce viață binecuvântată pe pământ, acela este cel ce o pune pe ea înaintea Mea, aşa cum Eu, ducând viață de fiu, aduc în toată clipa viața Mea şi fapta ei înaintea Tatălui Meu, şi nimic nu fac decât ceea ce-Mi dă Tatăl să port şi să lucrez şi să grăiesc şi să iubesc. Am spus cu cuvântul Meu cel din Tatăl că cine nu-şi are trupul luat din cer, de sus, nu poate să aibă în el împărăția lui Dumnezeu, nu-l poate avea pe el împărăția lui Dumnezeu.

Omul trebuie să-şi aibă trup din cer, fiilor. Trupul cel din cer nu mai este trup născut de pe pământ, din nelepădarea de sine a omului care se iubeşte pe sine şi care aşa îşi naşte fii. O, fiilor, cel ce este născut din trup, trup este, şi face faptele trupului, dar cel ce este născut din Dumnezeu, de sus, acela este duh şi nu mai este trup, şi aşa face el faptele duhului şi aşa iubeşte el pe pământ viață binecuvântată, făcând din ea cruce, aşa cum am făcut Eu viața Mea.

O, fiilor, Eu nu pot să binecuvintez viața omului dacă el nu şi-o pune înaintea Mea, iar Eu v-am îndemnat pe voi spre trăiri cereşti care să vă hrănească cu viață, care să vă facă să vă lepădați de voi, să nu stați în voi, ci să stați în lumină. V-am îndemnat să stați sub călăuză, ca să vă pot primi pe voi, ca să vă pot avea pe voi. O, ce ați face voi dacă nu v-aş învăța mereu, dacă n-aş grăi cu voi ca să vă învăț darul grăirii şi roadele ei cele pline de binecuvântarea Mea pentru voi, pentru grăirile voastre cu Mine? Ați înțeles voi, oare, de ce v-am spus Eu că nu vă pot primi fără de călăuza Mea de peste voi? A înțeles omul care aude învățătura Mea de peste voi, a înțeles el că trebuie să se lepede de sine pentru viață sub cruce, pentru trăire cu ascultare, şi care-l duce pe om sub binecuvântarea Mea, sub viață binecuvântată pe pământ?

O, fii ai oamenilor, şi voi, copii cu care grăiesc pe pământ ca să audă fiii oamenilor durerea Mea de la om! O, numai hoțul nu spune fapta sa, numai acela nu vrea să fie prins, să fie cunoscut, căci acela se iubeşte pe sine şi caută să-şi câştige de partea lui sufletul, dar cel ce cu adevărat ştie ce este sufletul său, acela se leapădă de sine şi Îmi dă Mie viață în el în fiecare zi şi, stând sub cruce, aşa iubeşte, aşa îşi păzeşte sufletul de viața care-l pierde pe om. O, fii ai oamenilor, acum două mii de ani Mi-am acoperit în norul slavei Mele ucenicii, iar glasul Tatălui Meu ascuns în nor a mărturisit ascultarea Mea de El numindu-Mă Fiu al Său de Care să asculte ucenicii Mei, şi aşa a spus din nor Tatăl: *«El este Fiul Meu; să ascultați de El!».* Amin. O, fii ai oamenilor! Fericiți ați fi voi dacă ați asculta de fiii lui Dumnezeu care umblă în lumină înaintea Mea pentru ca să aibă viață binecuvântată şi nu ascunsă de la fața Mea, că nu e om care să se poată ascunde sub învelişul lui ca să nu-l vadă Domnul, Cel ce a făcut cerul şi pământul pentru om.

O, voi, copii care dați ființă cuvântului Meu, voiesc să-i dați şi viață în oameni cuvântului cu care Mă aşez peste voi. Mergeți cântând cântare de viață binecuvântată, şi binecuvântată cu ştirea lui Dumnezeu să vă fie prânzirea cea din ziua aceasta de praznic sfânt, căci Eu am spus: *«Nici un măr să nu mâncați, nici apă să nu beți fără Mine, ca să fiți binecuvântați şi nu fără Mine peste voi».* Şi apoi, fiilor de sub povara venirii Mele, intrăm din nou cuvânt în carte pentru tot ce Eu am de înscris în ea pentru praznicul Meu de azi cu voi, pentru viața voastră întru Mine, pentru fața voastră înaintea Mea, căci Eu Mi-am schimbat fața în lumină strălucitoare înaintea ucenicilor Mei, iar voi în zilele acestea trebuie tot mai mult să vă schimbați înfățişarea înaintea Mea, pe cât de mult veți iubi să umblați în lumină, căci Eu lumină am venit să vă dau, şi în ea să vă țin şi să vă învăț să fiți ziua Mea, în-

tâia între zile, căci Eu am făcut mai întâi de toată facerea, de toată fapta, lumina, fiilor.

Cântați cântarea *„Mântuiește, Doamne, poporul Tău“,* cântați cântarea crucii și prânziți binecuvântați, ca să fiți în lumina Mea și să fiți mai întâi de toate mereu, mereu lumină, fiilor. Amin, amin, amin.

*

O, poporul Meu, cât de mult ar fi să țină zilele Mele de praznic pe pământ cu oamenii! O, poporul Meu, cât de mult ar trebui să asculte de tine și de la tine fiii oamenilor cuvântul venirii Mele! Când slava Mea se aude venind spre voi, copii care stați acoperiți în norul slavei cuvântului Meu când el vine, voi apoi îi dați glas peste poporul Meu, și Eu stau cu zile de praznic în fața lui.

O, fiilor copii, fericit este cel ce cu adevărat știe ce este sufletul său, că acela se leapădă de sine și Îmi dă Mie viața lui în fiecare zi și stând sub cruce așa iubește, așa își păzește sufletul său de viața care-l pierde pe om. Pe vremea Mea Ioan Botezătorul le spunea celor ce voiau să scape de cruce: *«Pui de vipere, cine v-a îndemnat să fugiți de mânia cea viitoare? Faceți roade de pocăință și nu vă bizuiți că aveți de tată pe Avraam, că Domnul poate și din pietre să-Și facă fii, că iată, acum securea stă la rădăcina pomilor, și orice pom care nu face roade de pocăință se taie și se aruncă în foc. Eu vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc».* Amin. O, fericit este cel ce cu adevărat știe ce este sufletul său, că acela face roade de pocăință și altfel el nu vine spre Mine. Omul nu știe ce înseamnă să vină el spre Dumnezeu și să fie el cu Dumnezeu, și Dumnezeu cu el. El știe doar să fugă de mânia lui Dumnezeu, dar ca să-și ia iubitor crucea și să-Mi urmeze în fiecare zi, nu știe omul ce înseamnă aceasta. Mă uit pe pământ și văd mereu cât de mult s-a făcut tot omul mai mare ca Dumnezeu, cât se iubește pe sine omul fără să știe că prin aceasta el caută să-și câștige sufletul, și așa și-l pierde. O, cine să-l mai învețe pe om pocăința spre iertarea păcatelor lui, ca să nu se mai așeze mereu mai mare ca Dumnezeu, mai mult ca Dumnezeu? O, câtă masă de praznic așez Eu mereu pe pământ pentru viața omului, pentru pocăința omului, ca să facă el roade vrednice de pocăință, prin care să se lepede de sine și să vină după Mine în fiecare zi sub crucea sa, dându-I lui Dumnezeu sufletul său. Amin.

O, nu se poate omul ascunde sub învelișul lui ca să nu-l vadă Dumnezeu. Când am voit să-l aduc spre pocăință pe Cain, care și-a urât și și-a ucis fratele, el a dat să se ascundă în el, dar fața lui posomorâtă l-a scos în afara lui, căci omul stă în afara lui cu cele din el și nu poate să se ascundă în el omul. Îl îndemn pe om spre pocăință, spre iubire, spre încopilărire, spre aplecare, spre răbdare cu înțelepciune și spre neosândirea nimănui pentru scăparea sufletului său, căci sufletul nu trebuie să și-l câștige omul, ci trebuie să și-l piardă ca să-l pot Eu afla pe om sub crucea sa și să-l învăț împărăția umilinței, împărăția cerurilor cea plină de umilință pe pământ în om, căci slava Mea înaintea oamenilor a fost duhul umilit, iar fața Mea a fost umilința, care Mă slăvea pe Mine în mijlocul celor îngâmfați de pe pământ. Amin.

O, copii care stați sub cruce cu sufletul, cu trupul și cu duhul vostru când Eu vin cu praznic de cuvânt ca să vi-l dau și să-l împărțiți la cei ce știu slava iubirii de Dumnezeu împotriva iubirii de sine a omului! Voiesc să dați viață cuvântului Meu în oameni, și fericiți vor fi fiii oamenilor care vor asculta de voi, căci cine vă primește pe voi, pe Mine Mă primește, și plată de prooroc va lua cel ce Mă primește de la voi spre viața lui cea pierdută pentru viața Mea în el. O, ce frumos ar trebui să înțeleagă oamenii bolnavi de la duhul de sine din ei chemarea Mea care pe tot omul îl îndeamnă spre vindecare de sine! Cei ce sunt bolnavi cu trupul, se duc la spital și în fiecare zi așteaptă pe medic la patul lor de suferință, iar vizita medicului este așteptată, căci omul își caută alinare suferinței sale înfiptă în trupul lui. Așa ar trebui omul să primească și venirea Mea cuvânt pe pământ, și să ia de la Mine alifie pentru suferința lui, pentru nepocăința lui care se face suferință în el și nu dreptate, căci dacă ar fi dreptate, ea l-ar vindeca pe om de suferința lui și l-ar învăța pe el duhul iubirii de Dumnezeu, duhul care-l îndeamnă pe om la pocăință și nu la fuga de mânia care vine peste om de la nepocăința pentru păcate.

O, fii ai oamenilor, de este cineva între voi bolnav, voi chemați medicul ca să dea vindecare bolnavului, dar Eu prin Duhul Meu Cel din ucenicii Mei am spus altfel; am spus lor: *«De este între voi cineva bolnav, chemați preoții Domnului, care au alifie și untdelemn pentru uns, și rugăciune către Dumnezeu pentru vindecare, că mult poate rugăciunea dreptului prin umilința sa, și de va fi făcut bolnavul păcate, îl va ridica pe el, îl va mântui de el pe cel bolnav și îl va îndemna spre viață binecuvântată».* Amin.

O, fiilor, cel bolnav de sine și care se pocăiește primind duhul umilinței de duh, acela se face om frumos prin cele frumoase din el, prin roadele pocăinței lui, căci sufletul lui se face casă a Mea, biserică a lui Dumnezeu. Voiesc prin învățătura Mea de peste voi să dau viață cuvântului Meu în oameni, căci venirea Mea pe pământ cuvânt este doctorie pentru om, fiilor, și fericit este omul care ascultă sfatul Meu pentru boala sufletului lui așa cum bolnavul ascultă de sfatul medicului pentru suferința trupului lui. Vin vindecător pentru fiecare om care voiește vindecare de sine. Vin așa cum vine medicul din ușă în ușă intrând la cei bolnavi ca să le dea doctorie de vindecare. Cei ce știu ce înseamnă durerea, aceia Mă primesc, dar cei ce nu știu cu adevărat ce este ea, aceia se primesc pe ei, iar pe Mine nu, și nici pe cei trimiși ai Mei care și-au schimbat fața prin slava umilinței care vine de la ascultare de Dumnezeu ca să-i scape ei de mânia care vine peste cei ce nu știu să vină la Dumnezeu atunci când dau să vină pe calea cea cu umilință pe ea, pe calea cea cu slava care vine de la Dumnezeu și nu de la oameni. Amin.

O, fiilor care Mă așezați în carte, am cu Mine pe copilul pe care-l pomeniți înaintea Mea după șapte ani de la chemarea lui la Mine, căci pe pământ el s-ar fi despărțit de Mine, dar în cer Eu l-am unit cu cei ce slujesc ziua și noaptea înaintea Mea aducând ei rugăciuni Mie pentru cei de pe pământ. El grăiește cu voia Mea și așa spune el celor ce l-au avut de fiu:

— Voi nu mă mai aduceți pe mine spre voi! Fiți cuminți, fiți umiliți prin Duhul Domnului și lăsați-mă pe mine să vă aduc eu pe voi înaintea Domnului, Care m-a făcut rugător pentru voi, căci eu ascult de cei ce m-au trimis spre Domnul mereu, mereu pe pământ ca să ascult de El, și tot așa și în cele cerești mi-au dat intrare tot ei ca să mijlocesc pentru voi, iar eu ascult de ei, de cei ce mi-au semnat intrarea în cele cerești atunci când Domnul m-a chemat.

Eu ascult de Domnul în cer, iar voi pe pământ mai vârtos trebuie să ascultați de El, că pe pământ e greu de Dumnezeu și nimeni nu se trezește cum se cade atunci când dă să

se pocăiască de viața cea deșartă, și sunt mulți între aceștia care nu au cunoștință de Dumnezeu așa cum s-ar cuveni să aibă, și aceasta este spre rușinea lor, fiindcă ei nu știu ce este învierea morților pe pământ și în cer, de pe pământ și din cer. Nimeni nu mai știe pe pământ că un fel este trupul oamenilor și un fel este trupul dobitoacelor, că alta este mărirea celor cerești și alta a celor pământești, iar stea de stea se deosebește în strălucire când e vorba de cele cerești și pământești; și cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; și cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești, și vai celor ce nădăjduiesc în Domnul numai pentru viața lor de pe pământ, că aceia sunt de plâns între toți oamenii. Dar voi stați treji cum se cade și nu vă lăsați înșelați, căci tovărășiile rele strică obiceiurile cele bune, iar voi trebuie să aveți cunoștință de Dumnezeu de la Dumnezeu, Care este cu voi, că învierea morților este să dea omul trupul cel stricăcios pe trupul cel nestricăcios; trupul cel de necinste pe cel de mărire, căci așa este scris de la Domnul: *«Se seamănă trupul întru slăbiciune, și înviază întru putere, căci dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc, căci omul cel dintâi a fost făcut cu suflet viu, iar cel de pe urmă, cu duh dătător de viață, fiindcă mai întâi este firescul și după aceea cel duhovnicesc. Căci precum omul cel dintâi a fost luat din pământ, omul cel de al doilea este din cer, iar noi, după cum am purtat chipul celui pământesc, purta-vom și chipul celui ceresc».*

Fiți treji cum se cade, căci cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; și cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești, și așa să învățați voi învierea, căci mulți sunt pe pământ între cei ce cred care nu au cunoștință de Dumnezeu, și nu trupul ce va să fie se seamănă, și de aceea nu înțeleg oamenii cum înviază morții și cu ce trup au să vie, și de aceea oamenii care nu înțeleg nu înviază. Să ia oamenii de la voi tot ce vă spun eu din locuința mea cea din cer, și să se gătească pentru cele ce va să fie pe pământ și care nu se pot vedea cu ochii celor pământești, ba chiar nici de ochii cei duhovnicești, ci se văd numai cu ochi cerești acestea ce nu se văd. Amin. Iar voi nu mă mai aduceți pe mine spre voi, ci fiți cuminți și umiliți prin Duhul Domnului, ca eu să vă aduc pe voi înaintea Domnului, Care m-a făcut rugător între cei din cer pentru voi prin știrea celor ce Domnul îi are punte a Sa între cele cerești și cele pământești. Amin.

— O, poporul Meu, Eu, Domnul, Eu, Cel ce am grăit prin Scripturi acum două mii de ani, Eu sunt Cel ce le împlinesc, căci am spus că vine vremea și a și venit când toți cei din morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și aceia vor învia întru nestricăciune și vor mărturisi pe Dumnezeu. Amin.

Binecuvântată să vă fie jertfa cea de iubire pentru cel pomenit între cei din cer de voi, cei de pe pământ mijlocitori între cei de pe pământ și cei din cer. Amin. Căutați să aveți cunoștință de Dumnezeu cum se cade să aveți ca să fie înviere pe pământ, că dacă nu faceți așa, mai greu Mă doare de la voi decât de la lumea care nu are cunoștință de Dumnezeu. Dar Eu am venit la voi cuvânt pe pământ ca să fiți vii și să vă vadă cei morți și să învieze la vederea voastră care are în ea slava umilinței, slavă ca a Mea și nu ca slava omenească, vindecare din cer și nu de pe pământ.

Ascultați tot cuvântul Meu pus peste voi, fiilor. Ascultați de tot cuvântul cel pus peste voi de cei ce sunt pe pământ cuvântul Meu între voi și nu cuvântul lor, și primiți-i deschizându-le, căci orice doctor grăiește și se poartă cu cel neputincios după neputințele lui și îi dă doctorie după cum sunt slăbiciunile lui, ca să-l aducă spre întregire de trup, de suflet și de duh. Auziți-Mă când bat și învățați să fiți primitori, căci trimișii Mei dintre voi sunt cei ce vă poartă pe voi spre Mine, și pe Mine spre voi, fiilor, și fericiți veți fi voi dacă veți înțelege cum se cuvine taina învierii, trecerea mereu de la moarte la viață atunci când greșiți și când cei trimiși ai Mei deschid mormintele voastre ca să vă scoată mereu la lumină, și mereu, mereu să fiți vii, și în lumină să iubiți să fiți și să umblați înaintea Mea schimbați din slavă în slavă. Amin, amin, amin.

6/19 august 2004

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Cine nu iubește să fie copil nu poate să se facă împărăție a cerurilor. Cel ce fuge de durere, acela fuge spre durere. Umilința cu durere este leacul durerii.

Vă întăresc pe voi, copii de sub sarcina venirii Mele cuvânt pe pământ, căci sunteți neputincioși și sub dureri de duh și de trup. O, dacă ar ști fiii Ierusalimului cu câtă trudă din cer și de pe pământ îi hrănesc pe ei cu cuvântul Meu cel dătător de viață ca să nu moară în vremea aceasta în ei credința și puterea ei cea lucrătoare, ar căuta să lucreze cu multă durere de duh tot cuvântul Meu, căci Eu cu multă durere îl storc din Mine și tot așa îl și așez înaintea celor ce-l împart pe el spre viața lor. Eu sunt Cel ce am duh dătător de viață, căci așa l-a făcut Tatăl pe om la sfârșit, și mult aș vrea să am ucenici de un lucru cu Mine, căci Eu sunt milos, și de aceea am spus că milă voiesc și nu jertfă, fiindcă mila poartă jertfa. Amin.

Și acum, în zi de praznic împărătesc, Mă las cu mila Mea peste voi, copii de sub greul venirii Mele, și peste tot poporul cel cu jertfă și cu durere hrănit. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, e praznic împărătesc în mijlocul tău, iar Eu stau în cele ce nu se văd cu tot cerul în sărbătoare, și cu tine și nu fără tine, că e mama Mea serbată în cer și pe pământ. O, poporul Meu, am grăit în mijlocul tău că omul trebuie să-și aibă trup din cer și nu de pe pământ, căci altfel el se face păcat. O, poporul Meu, e mare minune să am Eu pe pământ popor cu trupuri cerești, căci este scris în Scripturile apostolilor Mei: *«sunt și trupuri pământești și sunt și trupuri cerești, dar alta este slava celor cerești și alta a celor pământești»*; alta este slava celor ce-și au trupul din cer, *«căci cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești»*, precum este scris.

O, Ierusalime hrănit din cer, tu trebuie să ai slavă ca în cer pe pământ, căci cerul te hrănește ca mama pe pruncul ei cel mic, iar pământul îți vine în ajutorul trupului tău, ca să am Eu trupuri cerești înaintea Mea pe pământ, să am popor ceresc în mijlocul oamenilor care nu știu să fie cu cerul pe pământ. Te îndemn mereu, mereu spre trăiri cerești, și fericiți sunt cei ce împlinesc tot cuvântul Meu, iar tu, poporul Meu, dacă vrei să-ți fie împlinit cuvântul tău și voia ta cea bună spre zidire, fii fericitul Meu și pune peste tine tot cuvântul Meu, așa cum am lucrat Eu înaintea Tatălui, și am lucrat tot cuvântul Lui pe pământ, iar cei ce și-au luat trup din cer pe pământ au luat peste ei tot cuvântul Meu și au luminat peste cei ce stau în moarte și au văzut cu ochi buni, căci trupul lor era din cer, și scris este: *«Dacă ochiul tău este bun, tot trupul tău este bun, iar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău este rău».* Tu însă trebuie să fii ceresc pe pământ, iar ca să fie omul cu trup ceresc pe pământ, el trebuie să aibă Tată din cer,

şi să facă voia Tatălui lui pe pământ ca şi în cer, şi să aibă de la Tatăl pâine şi să fie milos ca Tatăl. Amin.

Lecţia smereniei de duh voiesc Eu s-o iei tu în ziua aceasta de praznic sfânt de la mama Mea Fecioară, poporul Meu. Ea a fost şi este plină de milă, plină de răbdare, plină de Dumnezeu, căci îşi avea trupul din cer şi nu de pe pământ, şi strălucea cu Mine în ea între oameni, iar Eu şi cu Tatăl o păzeam de tot ce este rău pe pământ, şi tot trupul ei era bun, precum ochiul ei era. Amin, amin, amin.

— O, Fiule al Tatălui şi al meu, Tu eşti Păstorul Cel bun Care Şi-a pus şi Îşi pune viaţa pentru oi, şi cât aş vrea să fii bogat de oi, Fiule al milei, Fiule nemiluit de om! O, cei ce ne ţin în ziua aceasta de praznic sfânt sunt neputincioşi, sunt duruţi cu duhul şi cu trupul şi mi-e milă de ei, căci sarcina coborârii Tale cu sfinţii e grea peste ei, iar noi avem trupuri cereşti şi ochi cereşti şi buni. Dă-le, Fiule, alinare şi puteri de duh! Să avem grijă de ei din cele cereşti şi să-i învăţăm prin ei pe toţi fiii poporului Tău să aibă grijă de noi şi de ei cu cele cereşti din cele cereşti purtate de ei, copil al durerii lui Dumnezeu după om. O, dacă Tu n-ai veni la ei mereu cuvânt pe pământ, Tu n-ai mai avea popor în vremea aceasta, că e vreme grea şi nevăzută este ea de om, şi omul nu vrea să creadă şi să se teamă de cele ce aude din gura Ta şi să se ascundă de vremea cea grea şi să Te ia de scut, Fiule.

O, cum să aibă omul milă de Tine dacă nici de el nu are?! O, Tu nu găseşti milă de la om. N-a învăţat omul să se lepede de sine ca să aibă milă de Tine urmându-Ţi cu duh blând şi smerit, Fiule. O, ce minune mare se vede din cer şi până pe pământ că mai ai şi Tu popor acum, în zilele venirii Tale! Învaţă-l să fie copil, Fiule copil al Tatălui, căci cine nu iubeşte să fie aşa, nu poate purta în el frumosul împărăţiei cerurilor pe pământ.

O, nu ştie omul că cel mai mare păcat al lui este că nu citeşte Scripturile ca să le aşeze peste el, ca să se aşeze mereu în ele cu viaţa lui. Şi acum îi dai mereu omului cuvânt nou şi iubitor ca să Te aibă pe Tine şi nu pe sine în el, şi mare păcat face omul că nu împlineşte tot cuvântul Tău, ca apoi să-Ţi nască ucenici scumpi, plătiţi cu jertfa milei lui, cu jertfa iubirii lui, căci iubirea este cea care nu-şi pierde răbdarea pentru naşterea de fii, şi omul trebuie să se întoarcă la această lucrare, şi omul trebuie să-şi ia trup din cer ca să poată avea ucenici pe pământ aşa cum Tu ai avut, Fiule ascultător de Tatăl, ucenic desăvârşit al Învăţătorului Tău, Tatăl Savaot.

Hai să-i slobozim de sub sarcina coborârii Tale pe cei de sub ea! Să le dai binecuvântare pentru prânzire, şi apoi să-i alini de neputinţe, şi numai apoi să ne apropiem cu tot lucrul de azi. Sunt mamă miloasă, iar eu pe ei nu-i văd să-Ţi ceară să le iei durerile, căci cuvântul meu Te-a rugat să nu le iei, să nu le ştergi durerile, ca să semene ei cu noi, Fiule, ca să nu uite ei de Tatăl şi de mila de El. Amin, amin, amin.

— O, mamă, omul născut din cer e om al durerilor, mamă, aşa cum am fost Eu. Fericit este poporul care nu poate fără Dumnezeu pe pământ, că acela se uită la Mine şi aşa îşi face duhul şi inima, şi este blând şi smerit cu inima, şi aceasta este taina celor născuţi de sus, cea mai dulce povară a omului pe pământ.

O, mamă, duh iubitor de oameni este viaţa Mea în om, şi ea este însoţită de înţelepciunea Mea cu care am spus tuturor: *«Învăţaţi de la Mine, că Eu sunt blând şi smerit cu inima».*

O, poporul Meu, rumegă bine taina vieţii Mele în om şi uită-te la mama Mea Fecioara, la iubirea ei cea plină de răbdare, căci iubirea plânge în om şi e dulce taina ei, taina vieţii Mele în om, mintea Mea în omul care se leapădă de sine ca să fie el sălaş al Meu. Amin. Binecuvântată să-ţi fie hrana cea pentru fiinţă şi rugăciunea ta spre Dumnezeu, şi fă-o împlinită peste tine, poporul Meu. Amin.

O, fiilor de sub povara cuvântului Meu, ne întoarcem încă în carte pentru sărbătoarea de azi. Întăriţi-vă trupuşoarele şi duhul, şi să lucrăm apoi tot lucrul zilei, fiilor. Amin, amin, amin.

*

O, poporul Meu, când ştii că Domnul, Cel ce a făcut cerul şi pământul, te îndeamnă mereu să fii al Lui, să stai al Lui, să poţi ca El şi ca toţi cei care au fost asemenea Lui pe pământ, tu trebuie să înveţi tot mereu, tot mai adânc taina vieţii. Eu când l-am făcut pe om l-am făcut după chipul şi asemănarea Mea, şi aşa am dorit să rămână omul. El însă a dat de altă voie decât voia Celui ce l-a făcut pe el, şi aşa a uitat el de taina vieţii, iar cine uită de ea, uită de Dumnezeu, uită că omul trebuie să fie după chipul şi asemănarea Mea.

O, poporul Meu, omul care-şi are naştere din cer, din taina vieţii, acela este om al durerilor aşa cum am fost Eu. Cel ce fuge de durere, acela la durere fuge, la durerea care vine după bucuria cea fără de viaţă în ea, dar fericit este omul care după ce suferă după taina vieţii iubind-o şi trăind-o, capătă după aceasta cununa cea nebiruită a măririlor cereşti pe pământ şi în cer şi se arată moştenire a cerurilor. Amin.

Smerenia de duh, Eu cu ea voiesc să te încununez, poporul Meu, căci faţa ei în om îi străluceşte omului faţa, şi frumos este locul în care locuiesc împreună fraţii smereniei de duh care-l face frumos pe om. De pe pământ şi până în cer e scump omul care are ca podoabă a vieţii smerenia de duh, şi minunat sunt Eu cu împărăţia Mea în el, împărăţie care nu este din lumea aceasta. Amin.

O, fiilor hrăniţi cu taina vieţii, voi la toţi cei care aud de Mine cu voi şi de voi cu Mine, la toţi cei care vin să vadă lucrurile Mele cu voi şi pe voi, să le spuneţi lor că împărăţia Mea din om nu este din lumea aceasta, şi de aceea lumea nu-i cunoaşte ai Mei pe cei ce sunt în lume ai Mei, şi de aceea lumea le pune nume rău, zice ea, dar ea fără să ştie ce face le pune nume bun, nume care nu este din lumea aceasta. Mama Mea Fecioara chiar şi după ce lumea a aflat că ea este mama lui Dumnezeu Fiul, a stat sub slava smereniei de duh, a stat plină de Dumnezeu, căci îşi avea trupul din cer şi nu de pe pământ, şi de aceea a văzut ea atât de uşor pe îngerul care L-a adus pe Dumnezeu Fiul în ea numai cu cuvântul, şi cuvântul s-a întrupat în trupul ei. Amin.

O, poporul Meu, cât cuvânt de la Dumnezeu ai tu venit la tine prin mijlocirea îngerilor Mei! O, poporul Meu, ia pildă de viaţă din cer de la mama Mea Fecioara, căci cuvântul Meu cel prin îngerul Meu s-a întrupat în ea şi s-a făcut Om cu duh dătător de viaţă, Om cu duh blând şi smerit în inimă ca şi mama Lui. Amin, amin, amin.

— Îţi este dor şi drag, Fiule al Tatălui şi al meu, Îţi este dor să mă auzi cum stau cuvânt din Tine peste poporul Tău, iar mie îmi este dor să văd întrupat în ei cuvântul Tău, ca să fie ei trup al Tău, trup din cer şi nu de pe pământ, Fiule ceresc. I-ai învăţat să rumege bine taina vieţii, cuvântul cu care Tu stai mereu peste ei ca să-i ai pe ei ai Tăi. Ar fi fost să strângem creştini mulţi şi oameni mulţi în ziua mea de praznic ca să le dăm de la izvor şi să bea şi să Te

simtă o clipă oamenii cu strigarea Ta după ei, dar acum sunt neputincioşi şi lipsiţi cei ce Te poartă prin lume ca să audă lumea cum Tu vii, şi Te aşteaptă aceştia ce sunt ai Tăi din lume ca să le ajuţi Tu cu multul să-Ţi pregătească praznicul cincizecimii cuvântului Tău cel de la sfârşit de timp peste om, Fiule Cuvântule. O, ajută-i, că Tu eşti voia Tatălui şi cuvântul Lui, şi Însuşi Tatăl îi iubeşte pe ei, fiindcă sunt ai Tăi. Amin. Dar acum cu dor şi cu mare iubire îi învăţ pe ei taina întrupării cuvântului Tău în ei, ca să-i ai pe ei trup al Tău pe pământ, trup din cer şi nu de pe pământ, Fiule întrupat în om prin taina pe care Tu ai lăsat-o peste ucenici. Amin.

O, popor al cuvântului lui Dumnezeu, Tatăl este în Fiul Său când El Se face cuvânt în inima ta, iar poarta cuvântului este credinţa ta, şi este urechea ta, şi este inima ta, şi apoi tot trupul tău se face odihna lui Dumnezeu, sălaşul împărăţiei Lui care nu este din lumea aceasta. Ai grijă, ca mama pe prunc te învăţ să ştii şi să nu uiţi nici o clipă că împărăţia lui Dumnezeu cu tine şi în tine nu este din lumea aceasta, şi lumea nu are nimic în ea, şi tu aşa să întrupezi în tine cuvântul Fiului meu şi al sfinţilor Săi. Nu poţi însă să iubeşti şi să trăieşti aşa dacă nu stai pe deplin în baia naşterii de sus, în smerenia de duh cea plină de milă şi de răbdare şi de Dumnezeu. Amin. Eu I-am fost Fiului meu şi mireasă, şi mamă, şi iubită, şi slugă, şi soră, şi tot ce este să aibă Dumnezeu de la om şi omul de la Dumnezeu, şi pe toate le-am purtat cu duhul smerit, cu umilinţa inimii care nu-l lasă pe om să se înalţe şi să cadă, iar răbdarea mea mi-a fost ca şi pâinea care-i ţine omului fiinţa, căci am dorit şi cu dor doresc mereu să aibă oi Fiul meu, să-I câştig oi prin răbdarea mea şi să le oblojesc ranele şi să le vindec ciupiturile de la lup şi să le păstrez Fiului meu prin întruparea în ei a cuvântului Lui pe care-l ştiam prin viaţa mea şi pe care o trăiam în al Său cuvânt. Amin.

Taina întrupării Lui în voi s-o ştiţi prin viaţa voastră trăită în cuvântul Său, copii ai Fiului meu, iar smerenia de duh să vă ţină inimile întru una îmbrăţişate, căci frumos este locul unde locuiesc împreună fraţii smereniei de duh care-l face frumos pe om, şi scump este omul care are ca podoabă a vieţii smerenia de duh, împărăţia care nu este din lumea aceasta în om. Amin.

O, Fiule Care îi ţii în viaţă suflând mereu peste ei! Înminunează-Te în ei cu Duhul şi cu puterea Ta ca să fii Tu şi să nu mai fie ei, căci omul lesne se înalţă şi lesne cade, şi apoi cu greu se scoală ca iarăşi să fie.

O, Fiule al Tatălui şi al meu, să nu mai fie moarte a Ta pe pământ, căci când omul cade, cazi şi Tu, şi eşti numai răni de la om, căci Tu nu poţi să-l laşi singur pe cel ce Te alege de viaţă a sa, iar când el se loveşte, suferi Tu mai mult ca el, şi nici un om de pe pământ nu poate să înţeleagă multele Tale rane, multele Tale căderi în om şi de la om, şi grea Îţi este crucea şi Te sfărâmi de durerea de sub ea în cei cărora Te arăţi şi în care Te aşezi ca să Te doară în ei, în trupuşorul lor cel plin de milă de Tine, Dumnezeule miluit de cei ce-Ţi poartă durerile de la om.

Te doresc în om, Fiule, şi de aceea grăiesc aceste taine nepricepute de om. Te aşez întrupat în fiii cei din urmă ai cuvântului vieţii Tale, căci taina întrupării cuvântului Tău e încă nepătrunsă de om, şi încă voi veni cu praznic de mamă a Ta, şi încă le voi grăi lor despre taina aceasta. Amin, amin, amin.

— O, mamă, smerenia de duh şi răbdarea cea dumnezeiască doreşti tu să fie sărbătoarea cea de-a pururi a poporului Meu, iar în Mine arde de şapte mii de ani acest dor după om.

O, poporul Meu, întruparea cuvântului Meu în tine e slava pe care o aştept Eu în fiecare zi în mijlocul tău, că Eu voiesc cu tine şi în tine în toate ale tale, în tot lucrul tău, ca lucrul tău să fie lucrul Meu, şi lucrul Meu să fie lucrul tău, şi una să fim în tot ce suntem şi mişcăm. Amin. O, fiilor, e dulce cuvântul Meu. Mâncaţi-l dulce, şi iubiţi-l şi doriţi-l mai înainte de orice dor al vostru. O, fiilor, Mă dau vouă trup şi cuvânt ca să fiu mereu în voi. Fiţi, dar, mereu locaş al Meu şi păziţi-Mă cu veghe iubitoare, căci Eu vă dau mereu viaţa ca să fiţi voi mereu pe pământ viaţa Mea. Amin.

O, copii de sub greu şi prin care Mă aduc poporului Meu! Iubiţi smerenia de duh şi lacrima ei cea dulce, că de pe pământ şi până în cer e scump omul care are această podoabă şi minunat sunt Eu cu împărăţia Mea în el, împărăţie care nu este din lumea aceasta, fiilor copii. O, Mi-e milă de voi, că Eu v-am făcut pe voi să nu puteţi pe pământ ca pe pământ, şi Mi-e milă de voi pe pământ şi vă mângâi sub durerile Mele din voi, vă mângâi cu ele, fiilor copii, iar voi fiţi blânzi şi smeriţi cu inima, ca Eu şi nu voi să trăiţi în voi şi înaintea poporului Meu. Amin, amin, amin.

15/28 august 2004

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Slujitorul lui Dumnezeu trăieşte viaţa lui Hristos şi nu viaţa lui. Domnul priveşte omul prin ochi de prooroc. Nu este iad mai adânc ca iadul din om. Ucenicii Domnului sunt dulci pentru cer, săraţi pentru omul vremelnic şi amari pentru diavoli.

Să fii atent, poporul Meu, să fii atent la învăţătura Mea de peste tine, căci cine este atent la ea, acela o ia numaidecât şi o pune peste el ca s-o aibă de veşnicie, fiindcă rodul ei cel împlinitor se face veşnicie fericită, rai şi sărbătoare în om, pentru Dumnezeu şi nu pentru om. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, dragostea şi bunurile ei, dacă îşi trage omul din ele pentru el, ele nu mai rămân pentru Dumnezeu, şi rămân pentru vremelnicia omului. Inima omului, dacă ea nu este plină de Dumnezeu şi de sărbătoarea Domnului în ea, ea este plină de dragostea omului şi nu de dragostea Mea în om, din care Eu să iau şi să fiu iubit de om. O, slab este omul în iubirea cea pentru Dumnezeu, dar tu să fii atent la învăţătura Mea de peste tine, poporul Meu, şi la rodul ei în tine, căci Eu am murit şi am înviat pentru ca să trăiască omul în Mine, şi să înveţe bine ce înseamnă aceasta ce am făcut Eu pentru omul păcătos, căci cel ce nu se naşte de sus nu are în el împărăţia lui Dumnezeu, iar apostolul Pavel, pentru ca să trăiesc Eu în el şi nu el, spunea la ucenici şi făcea aşa cum spunea, căci spunea: *«Mor în fiecare zi ca să viez lui Hristos»*. Amin.

Omul înviat este cel ce-L lucrează pe Dumnezeu, iar acela trebuie să înveţe de la Mine cum să Mă lucreze în el, ca să Mă vadă apoi în el cel ce se uită la el, căci dragostea şi bunurile ei în om nu ia omul însuşi din ele, ci ia Dumnezeu, şi numai apoi Mă poate lua omul pe Mine din cel în care Eu trăiesc. Amin.

O, poporul Meu, Eu sunt fericit în mijlocul tău numai când am dragostea Mea trăind în tine şi între frate şi frate, iar mama Mea Fecioara ţi-a făgăduit în cel din urmă cuvânt al ei de peste tine că te va învăţa încă taina întrupării cuvântului Meu în trupul, în sufletul şi în duhul tău, ca să fiu Eu Dumnezeul tău, iar tu, poporul Meu, aşa cum Eu te numesc înaintea neamului omenesc de pe pământ.

Cei ce sunt adevăraţii fii ai bisericii Mele, aceia cred şi împlinesc cuvântul iubirii de Dumnezeu în iubirea dintre ei care are drept ţintă să-L mărturisească pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, căci altă ţintă iubirea de Dumnezeu nu are, poporul Meu, dar oamenii sunt fără învăţător peste ei şi nu ştiu să se adune în jurul Meu când se duc la biserică dacă preotul nu este duhovnicesc ca să-L slujească pe Dumnezeu şi nu pe el însuşi. Se supără preotul când îi zice lumea *„popă“*. O, să nu se mai supere dacă el are viaţa lui şi nu viaţa Mea, căci preotul trăieşte viaţa lui Hristos pe pământ şi nu viaţa lui, şi numai aşa poate el cu umilinţă să spună: *„Fă-mă, Doamne, vrednic să-Ţi aduc jertfă duhovnicească pentru iertarea greşalelor mele şi pentru cele din neştiinţă ale poporului, ca să ne învredniceşti de harul Duhului Tău Cel bun peste noi, şi să ne iubim unii pe alţii ca într-un gând să Te mărturisim pe Tine, Doamne, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Treimea Cea de o fiinţă şi nedespărţită“*. Amin.

O, poporul Meu, dragostea şi bunurile ei îl fac pe om să Mă mărturisească, îl umplu pe om de iubire, de iertare, de pace, căci omul este mic şi nu trebuie să facă altfel decât am făcut Eu pentru om, decât l-am învăţat Eu pe om prin însăşi viaţa Mea şi prin viaţa sfinţilor Mei care pe Mine şi nu pe ei s-au avut în ei. Ioan, botezătorul Meu, pe Mine M-a avut în el, căci s-a născut om pe pământ din făgăduinţa lui Dumnezeu adusă de Gavriil arhanghelul, aşa cum şi mamei Mele Fecioara a adus-o apoi pentru naşterea Mea cea din făgăduinţă. Ioan prin darul cel lucrător al proorociei a dat să-l despartă pe regele Irod de dragostea cea cu păcat, căci Irod stătea rege peste Israel, dar n-a primit regele să se despartă de nălucitoarea iubire, şi a dat poruncă să fie omorât Ioan.

O, nu ştie omul să Mă primească să-i fac bine şi să alung de la el răul care vine de la vederea de sine, de la iubirea de sine a omului. O, nu Mă cunoaşte omul când vin spre el cu binele lui, nu Mă vede orbul când vin spre el să-i vindec ochii, şi dacă nu Mă vede nu-Mi deschide să-i aduc doctorii. Dragostea şi bunurile ei numai de la Mine vin în om, dar e prea mare omul ca să se aplece să-L primească pe Dumnezeu când El stă ascuns în om aşa cum a stat în Ioan, botezătorul Meu, pentru salvarea de la moarte, de la păcat a regelui Irod. O, nu vede omul cu ochii lui dacă nu primeşte de la Mine vedere sănătoasă pentru ca să se uite la sine şi să se vadă el, şi să-L primească apoi pe Dumnezeu de doctor peste el, de văzător al celor din om.

Poporul Meu, nu cumva să te apleci să te uiţi la tine prin ochii tăi, căci Eu pe om îl privesc prin ochi de prooroc şi îl învăţ şi pe el să se privească tot la fel, şi îl învăţ că darul proorociei este scara pe care Eu cobor la om pe pământ şi Îmi fac prooroci din cei ce iubesc duhul blând şi smerit şi care au în duhul lor dragostea şi bunurile ei prin care omul Îl mărturiseşte pe Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, omul păcătos Îmi spune Mie: *„orbul“*, iar lui îşi spune: *„Nu ştie, nu vede Dumnezeu pe cele din mine şi pe cele din afara mea“*. Dar Eu la tine am venit prooroc pe pământ şi te învăluiesc în învăţătura Mea şi te învăţ prin ea să-ţi faci cămăşuţă de veşnicie, căci firul ei este ţesut cu lacrimi de dor din cer şi până pe pământ, şi pânză de soi fac din ea pentru cămăşuţa trupului tău şi a vieţii lui, numai să Mă primeşti şi să Mă cunoşti ca pe Împăratul tău, ca pe Cel nevăzut şi înconjurat de cetele îngereşti aşa cum tu mărturiseşti că sunt atunci când împreună cu îngerii cânţi cântările cinei tainice prin care Eu, Domnul, Mă fac pe masa ta pâine şi vin, Trupul şi Sângele Meu, hrană de viaţă veşnică pentru cei ce Mă iubesc. Amin.

Aştept şi Eu ziua de pomenire a naşterii pe pământ a mamei Mele Fecioară şi mireasă a Mea, când ea îţi va da ţie învăţătura cea despre taina întrupării cuvântului Meu, poporul Meu. Aştept s-o aud cum ea îl învaţă pe om, că mare este darul mărturisirii lui Dumnezeu prin om, darul proorociei, care-l fereşte pe om de pierzare şi de el însuşi, căci omul nu-L poate omorî mai mult pe Dumnezeu de peste el ca şi atunci când nu-L primeşte pe Domnul prin darul proorociei, scara pe care Eu cobor la om ca să-l scot din sine şi să-l iau în Mine ca să-i dau viaţă omului, căci viaţa înseamnă Dumnezeu şi nu omul. Amin.

— O, mare este darul proorociei, Doamne! M-ai îmbrăcat în el încă din pântecele mamei mele, şi apoi am crescut prin Tine şi prin el şi am împlinit peste creştetul Tău înfricoşătoarea taină, botezul Tău cu apă prin mâna mea cu care am turnat peste Tine apă ca peste un om care venea spre pocăinţă şi spre iertarea păcatelor lui, iar Tu erai Cel ce aveai darul botezului cu Duhul Sfânt şi cu foc, Doamne, botez pe care omul nu-l vede, căci Tu eşti Împăratul Cel nevăzut şi eşti înconjurat de cetele îngereşti. Amin.

O, nu mai vede omul nimic, Doamne. Botezul cel cu apă peste prunci a rămas fără de har, de vreme ce omul nu ştie şi nu vede botezul cel cu Duhul Sfânt al harurilor Tale cereşti. O, nu mai vede omul! O, nu mai sunt preoţi pe pământ, nu mai sunt văzători pe pământ, căci oamenii îi nimicesc prin dorul lor de viaţă vremelnică. Dar vino Tu cu sărbătoarea naşterii mamei Tale, ca să audă tot pământul că nu mai este dragostea şi bunurile ei pe pământ, şi de aceea nu mai este darul proorociei între oameni şi nu are cine să-i mai oprească pe oameni şi să-i întoarcă de pe calea lor cea largă lor, şi să le arate calea cea cu viaţă pe ea, şi pe care oamenii nu o mai străbat, iar ea s-a astupat ca şi o cărare pe care dacă oamenii nu mai merg, ea nu se mai cunoaşte de cărare.

Pe vremea trupului meu nu mai ştia Israel cărarea spre Tine, Doamne, şi m-am dus la regele Irod şi i-am spus să părăsească păcatul cel strigător la cer, dar el era orb de la duhul de femeie şi era mort pentru viaţă şi viu pentru moarte, pentru că se iubea pe sine şi nu se ruşina nici de rangul lui de rege. Am lovit în gol cu cuvântul adevărului pe care l-am luat şi l-am pus în faţa regelui ca să-l scap de uşurătate, de nebărbăţie, de iad să-l scap, că nu este iad mai adânc ca iadul cel din om, care este acoperit cu carne şi cu sânge şi cu care omul se luptă trupeşte împotriva duhului care plânge în el fără de salvare, Doamne. Şi mi-a tăiat Irod capul din pricina dragostei lui de femei, şi eu m-am coborât în iad la cei morţi, şi aceia m-au primit cu mare bucurie văzând de la mine lumina mărturisirii Tale peste cei din iad. M-au primit cei morţi, dar cei vii cu trupul nu m-au primit, căci trupul omului loveşte în duhul lui, şi duhul plânge pentru om, negrăit şi nevăzut, Doamne. Şi acum le spun celor hrăniţi de Tine în zile de mare strâmtorare cum n-a mai fost de când veacurile şi nici nu va mai fi o atât de mare strâmtorare, le spun lor că cel ce iubeşte pe Dumnezeu, acela vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, şi acesta este semnul dragostei de Dumnezeu în om şi din om. Amin.

O, luaţi în voi durerea Domnului. Luaţi în voi pe Domnul, ca să nu fiţi voi, ci El să fie în voi. Iubiţi Duhul Domnului şi ascultaţi tot cuvântul Lui ca să fiţi vii prin el, că nu este iad mai adânc ca omul care nu are pe Dumnezeu în el şi în care nu pătrunde cuvântul proorocilor care sunt glasul Domnului pe pământ. Aprindeţi între voi duhul proorociei care aşteaptă la hotarul dintre voi şi Domnul, căci Dumnezeu e Tatăl vos-

tru, şi pe care fiu nu-l ceartă tatăl său? Fiţi fii ai Tatălui, căci vai celor fără de certare peste ei! Fiţi fii! Fiţi fii! Fiţi fii ai Tatălui Savaot! Amin, amin, amin.

— O, popor al cuvântului Meu cu care pătrund în locuinţa morţilor când îl rostesc peste tine! Tu eşti unealta cu care Eu pot grăi pentru cei din morminte ca să audă ei glasul Meu care grăieşte cu tine. O, fiilor hrăniţi cu învăţătura Mea, luaţi în voi durerea Mea. Uitaţi-vă la cei prin care vă hrănesc cu cuvântul proorociei. Ei numai în durerea Mea stau şi nu mai au durerea lor. Voi să nu zâmbiţi în zadar, voi să nu glumiţi, să nu vă loviţi, să nu vă tăiaţi unul în altul, ci să fiţi înţelepţi ca Mine, Domnul şi Învăţătorul vostru, şi să vă lăsaţi vindecaţi de toate cele din voi care v-ar dezbrăca pe voi de haina luminii. Cel ce iubeşte pe Dumnezeu, acela vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, şi Îl face apoi adevărat pe Domnul în el şi peste el. Luaţi în voi durerea Mea, că sfântul mucenic Mina a părăsit deşertăciunea în mijlocul căreia trăia şi, fugind de lume şi de duhul ei, a luat în el durerea Mea, jalea Mea care a făcut din el sfânt făcător de minuni, om care înviază morţii, căci durerea Mea din om Îl face pe Dumnezeu fericit, Îi face casă lui Dumnezeu în om, şi omul se face sălaş Mie, şi apoi el vorbeşte cuvintele Mele mărturisindu-Mă oamenilor Dumnezeu adevărat. Amin.

Luaţi în voi durerea Mea şi nu fugiţi de ea. Ea vă va face dulci, ea vă va face săraţi, ea vă va face amari. Vă va face dulci pentru cei din cer şi de pe pământ sfinţi şi vii; vă va face săraţi pentru cei ce nu au gustul vieţii veşnice în ei şi învăţătura ei, şi vă va face amari pentru diavolul, fiilor, şi diavolul va fugi de voi, fiindcă el nu poate să-l caute pe omul care are în el durerea Mea, durerea care biruieşte moartea şi lumea şi iadul din om. Amin.

O, copii duruţi ca Dumnezeu, o, copii care Mă luaţi şi care Mă daţi poporului Meu! Spuneţi poporului Meu să fie frumos ca voi şi nu ca omul. Staţi cuprinşi în duhul şi în harul proorociei, ca să nu calce Israelul Meu de azi cuvântul lui Dumnezeu de peste el. Prindeţi din vreme în vreme puteri pentru vindecarea de bucurii a poporului Meu, şi să iubească el durerea, fiilor copii, căci fericirea nu se face din bucurii, ci din dureri, şi ea numai după dureri vine şi cu multe dureri se pregăteşte, căci e prea scumpă, şi scump se plăteşte ea pentru ca s-o aibă omul de veşnicie a lui. Amintiţi-i poporului că cine nu lucrează împărăţia cerurilor în fiecare clipă, acela se face vinovat de deşertăciune şi de vicleşug. Iar Eu cu greu tânjesc după voi, după putere în voi, ca să nu-Mi lăsaţi poporul fără de învăţătură, fără de veghe peste viaţa lui, peste duhul lui, fiilor copii, şi nu ştiu cum să mai lucrez, cum să mai suflu peste voi ca să puteţi voi împlini cuvântul Meu peste voi şi peste poporul Meu care poartă între pământ şi cer numele Meu, numele lui Dumnezeu, copii ai nădejdii vieţii veşnice, pe care Eu, Domnul, voiesc să o fac împlinită pe pământ. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2004

Praznicul Naşterii Maicii Domnului

Slava sărbătorii cereşti coborâtă pe pământ. Calea către cer s-a astupat, căci oamenii nu o străbat. Preotul fără de învăţătură peste el, slăbeşte în har. Viaţa pilduitoare a apostolului Iacob cel drept. Duhul proorociei îl fereşte pe om de pierzare. Cine caută bucurii nu-L mai caută pe Dumnezeu. Fiecare va rămâne în ceea ce va fi găsit.

Cuvântul Meu cel cu putere în el binecuvintează sărbătoarea cea de azi şi a cărei pregătire s-a aşezat la lucru încă de câteva zile pentru încununarea ei apoi cu glasul cuvântului Meu. Cerul cel nevăzut de ochii trupului s-a aşternut cu toată slava sa în grădina întâlnirii Mele cu omul, la izvorul cuvântului Meu. Acum însă e numai cerul de sfinţi şi de îngeri şi toate frumuseţile lui aşezate în grădină spre sărbătoarea amintirii zilei naşterii pe pământ a mamei Fecioară, care M-a născut apoi pe Mine, Fiul Tatălui Savaot, când M-am făcut Om ca să pot muri cu trupul pe cruce pentru viaţa omului, şi apoi să înviez cu trupul, după cum am şi împlinit, şi să Mă sui apoi din nou de-a dreapta Tatălui în cerurile cele nevăzute, şi iarăşi să vin, după cum şi lucrez, să judec pe vii şi pe morţi şi să împărăţesc fără de sfârşit, căci Eu sunt fără de început şi fără de sfârşit precum Tatăl Meu este. Amin, amin, amin.

Slavă şi binecuvântare peste slava acestei zile de sărbătoare! E praznicul naşterii mamei Mele Fecioara, iar cerul cel nevăzut de ochi trupeşti s-a aşternut cu mare slavă, cu dulce petrecere în grădina în care Eu îi dau omului întâlnire cu poporul Meu ca să-l hrănesc şi pe om când Îmi hrănesc cu cuvânt poporul, căci l-am chemat mereu pe om cu dulce chemare la izvorul Meu de cuvânt ca să-i arăt calea cea cu mântuire pe ea, împlinirea cuvântului vieţii în viaţa omului, şi M-a durut mereu, mereu că omul venea şi se bucura de la sărbătorile Mele din grădină, dar ca să Mă bucur şi Eu apoi de la viaţa lui cea închinată Mie, Eu nu Mă pot bucura. Îmi era milă de sfinţi şi de îngeri că nu vedeau să vină omul după Mine după ce Eu îi dădeam lui chemare prin cuvântul Meu. Puneam masă pentru om, puneam şi pentru trup, puneam şi pentru suflet, şi omul venea ca la o sărbătoare cerească, dar Eu îl voiam să vină la înviere, şi viu să rămână apoi, şi puţini din cei ce veneau au făcut aşa, puţini din ei îşi aşezau în ei înviere şi viaţă, ca apoi să ceară mereu de la izvor şi să li se dea lor la cererea lor, merindea cea vie, cuvântul Meu, care se face sul şi se împarte celor ce iau din el înviere peste ei. Amin.

O, copii care daţi fiinţă în carte slavei cuvântului Meu, de câteva zile v-am aşezat faţă în faţă cu slava cea sărbătorească coborâtă cu sfinţii şi cu îngerii în grădină, şi aş fi voit ca şi cei alăturaţi vouă de Mine să intre mai din vreme în sărbătoarea care s-a aşternut din vreme în grădina întâlnirii, căci v-am îndemnat să mărturisiţi despre ea şi să rămâneţi în duhul ei măcar voi. V-am învăţat să nu vă îngrijoraţi ca pe pământ de hrana şi de statul oaspeţilor veniţi, căci ei sunt din cer, şi cu vistieriile cerului sunt veniţi, şi au de toate şi nu vă trebuie pentru ei ca pentru cei de pe pământ veniţi. Cei de pe pământ sunt neputincioşi şi pentru cele pământeşti, dară pentru cele cereşti. Dar cei din cerul cel nevăzut au câştigat bunătăţile vieţii în care intră toţi cei care M-au iubit şi Mă iubesc cu iubire cerească pe pământ. Mărturisesc Eu, că voi abia aveţi curaj să deschideţi guriţa pentru mărturisirea slavei coborâtă în grădina întâlnirii. Iată câte flori şi frumuseţi! Vă e milă de flori să nu fie călcate şi culcate. O, cei din cer nu strivesc nimic, şi împodobesc cu venirea lor în grădină frumuseţile coborâte la vedere în ea, căci voi aveţi de la Mine vedere pentru cele ce nu se văd cu ochi trupeşti. V-aţi întrebat ce să le daţi să mănânce din ale voastre, iar Eu v-am spus numaidecât să nu vă îngrijiţi ce vor bea sau ce vor mânca sau cum se vor aşeza, ci doar să priviţi cum se aşează mesele şi toată slava sărbătorii la care iau parte păsările cerului mâncând din hrana de pe mese; mese din cer, nu de pe pământ, ştergare albe şi lungi din loc în loc, lăvicere şi velinţe pentru aşternuturi printre pâlcuri de flori fără de număr, şi care se apleacă şi se ridică nefiind strivite de statul sfinţilor şi al îngerilor. O, vă e

milă de flori ca să mergeţi şi să păşiţi prin grădină! Fiţi cuminţi şi priviţi. Fiţi cuminţi! Să lăsăm pentru sfinţi şi pentru îngeri toată bucuria, toată petrecerea, iar Noi şi cu voi s-o mărturisim că este şi fără stingherire stă aşternută peste cele binecuvântate de cuvântul Meu care se slăveşte între voi în zilele venirii Mele de lângă Tatăl cuvânt pe pământ.

Iată ce frumos se petrece o sărbătoare de către cei din cer. Nu e pe pământ aşa muzică, fiilor copii, aşa semnale pentru orice mişcare şi lucrare, aşa voie cerească nestingherită de voia şi de înţelepciunea cea omenească. Dar omul nu se umileşte pentru toată facerea sa de pe pământ, pentru tot ce face el sub cer, şi nu-şi vede neputinţa faţă de cele ce sunt mai presus decât orice dă el să facă şi să dea oamenilor cei ca şi el. Cu mare durere Mă doare că nu pot să-i arăt omului bogăţia care nu se vede dar este. Nu se vede pentru că ea este, şi mereu i-am îndemnat pe oameni să înveţe pildele împărăţiei cerurilor, şi le-am spus lor: *«Adunaţi-vă comori unde molia nu le strică şi furii nu le jefuiesc, căci unde este comoara voastră, acolo este şi inima voastră»*. Iată însă unde este inima omului. Ea este acolo unde îşi adună el, şi pe pământ rămâne inima lui, şi Mă doare că nu pot să-i arăt omului bogăţia cerului, care nu se vede dacă omul este trup şi numai atât.

O, iată câtă frumuseţe de bogăţie cerească! Iată sărbătoare cu lărgime în grădină! Nu vă uitaţi după creştini. Acum sunt cei din cerul cel nevăzut cu sărbătoare în lărgime şi numai ca în cer. Bucatele de pe ştergare nu sunt ca pe pământ, chiar dacă ele se mistuie de pe masă luând din ele toţi cei care le înconjoară pe ele.

Îngerul Meu şi cu mama Mea Fecioară sunt bine distinşi în tot duhul sărbătorii, şi sub mersul nici unora iarba şi florile nu rămân culcate, ci iarăşi se ridică şi stau în frumuseţea lor, ca şi toate câte sunt aşternute în grădină. E dulce mama Mea, şi fără îngerul Meu ea nu umblă, şi e gata să ia grai pentru cei din cer şi pentru cei de pe pământ. Amin.

O, fiilor copii, ce mult aş vrea să poată mai mult poporul pentru cele cereşti pe pământ! L-aş vrea mult mai ceresc pe pământ, iar mama Mea Fecioara i-a făgăduit lui că-l va învăţa mai mult pentru înţelepciunea lui taina întrupării cuvântului Meu în trupul, în sufletul şi în duhul lui, căci Eu îl numesc pe el înaintea neamului omenesc de pe pământ, îl numesc poporul Meu. Amin.

Cel cu adevărat iubitor de cer pe pământ, acela este atent la învăţătura Mea şi o ia numaidecât şi o pune peste el ca s-o aibă de veşnicie a lui, că aşa şi nu altfel se adună omul în cer cu toate ale lui. V-am învăţat pe voi să prindeţi din vreme în vreme curaj pentru ca să învăţaţi poporul spre vindecarea lui de bucurii care nu ţin veşnic, şi să iubească el durerea, fiilor copii, căci fericirea nu se face din bucurii, ci din dureri, iar omul dacă îşi caută bucurii nu-L mai caută pe Dumnezeu, după cum vedeţi, fiilor copii.

Am spus că am aşteptat ziua de pomenire a naşterii pe pământ a mamei Mele Fecioară şi mireasă a Mea ca să dea ea învăţătură de viaţă veşnică poporului Meu şi la tot omul care va lua de la voi cuvântul cel din cer coborât peste pământ ca să-l curețe pe el de răul din om. Aştept s-o aud cum ea grăieşte, că mare este darul mărturisirii, darul proorociei, care-l fereşte pe om de pierzare şi de el însuşi îl păzeşte. Dragostea şi bunurile ei, Dumnezeu înseamnă acestea în om, iar duhul proorociei este scara pe care Eu vin spre om cu bunurile dragostei, cu cele cereşti ca să le aşez peste om, dar nu mai sunt văzători pe pământ, nu mai sunt preoţi pe pământ, căci oamenii îi nimicesc prin dorul lor de viaţă vremelnică, şi omul nu mai vede nimic. Eu însă am pregătit sărbătoare mare de cuvânt ca să ia tot pământul din el şi să audă neamurile de pe el că nu mai este dragostea şi bunurile ei pe pământ, şi de aceea nu mai este darul proorociei între oameni şi nu mai are cine să-i întoarcă pe oameni de pe calea lor cea largă lor şi să le arate calea cea cu viaţă pe ea şi pe care oamenii nu o mai străbat, iar ea s-a astupat ca şi o cărare care dacă oamenii nu mai merg pe ea, ea nu se mai cunoaşte că este.

O, copii care staţi la gura cuvântului Meu ca să-l aşezaţi în carte, cel mai dureros nu este că omul nu vrea să se facă asemenea Mie. Mai dureros decât aceasta este că omul Îl face pe Dumnezeu asemenea lui, iar taina întrupării cuvântului Meu în om este străină de tot pe pământ, fiindcă dragostea şi bunurile ei, care se fac cunoscute prin cuvântul Meu, prin darul proorociei care-l încununează pe om cu viaţă din cer, nu mai încap acestea pe pământ, nu mai vrea omul ca Dumnezeu nici la vreme de necaz, ci vrea ca el şi atunci, şi vrea să fac şi Eu, Domnul, ca el, şi să Mă fac ca el, şi grea este în cer durerea aceasta când omul dă să-L facă pe Dumnezeu asemenea ca şi pe el.

Toţi sfinţii şi toţi îngerii au auzit de la Mine şi de la mama Mea Fecioara că aşteptăm ziua sărbătorii ei, şi te va învăţa ea încă pe tine taina întrupării cuvântului Meu în trupul, în sufletul şi în duhul tău, poporul Meu. Dragostea şi bunurile ei sunt păstrate peste om prin darul proorociei, iar Eu te-am învăţat pe tine şi ţi-am spus: *«Nu cumva să te apleci să te uiţi la tine prin ochii tăi ca să nu Mă primeşti, căci Eu pe om îl privesc prin ochi de prooroc, şi îl învăţ şi pe el să se privească tot la fel, şi îl învăţ că darul proorociei este scara pe care Eu cobor la om pe pământ, şi Îmi fac prooroci din cei credincioşi care iubesc duhul blând şi smerit şi care au în duhul lor dragostea şi bunurile ei»*. Amin.

O, mamă Fecioară, dulce este ziua ta de sărbătoare în grădină, căci am dat s-o împărtăşim spre vedere cu cei ce Ne poartă în mijlocul poporului ales, mamă. O, dulce Îmi este Mie viaţa când pot să Mă arăt cu ea pe pământ, când pot să găsesc loc smerit, cărare pe care să vin şi să pun masă de cuvânt şi să Mă arăt, mamă, şi mereu l-am îndemnat pe poporul acestei coborâri de cuvânt să nu aibă o mai înainte grijă ca aceea pentru cărarea Mea spre el, ca şi acum când i-am adus îndemn să se aşeze din vreme în sărbătoare, căci i-am spus din vreme că tu vei face peste el popas şi îl vei învăţa încă, şi el să se aşeze ca să-l înveţi, ca să-l hrăneşti cu dragostea şi cu bunurile ei, mamă. Dragostea de Noi nu e dragostea de el, dar să-l facem să priceapă şi să înţeleagă acest popor cât de mult stăm în calea lui, în faţa lui ca să Ne cunoască şi ca să Ne primească şi ca să aibă peste el dragostea şi bunurile ei, mamă. I-am spus lui ce frumoasă e sărbătoarea ta în grădina întâlnirii şi că sfinţii s-au aşezat nestingheriţi cu sărbătoarea ta, iar poporul este deoparte acum, şi voiesc să-l învăţăm pe el să Ne ţină aproape, să se ţină aproape de Noi, mamă, şi să se întrupeze în el cuvântul Meu şi să nu se înveţe cu el ca să slăbească el în împlinirea lui, mamă, şi să asculte de Mine poporul. Amin, amin, amin.

— O, Fiule al Tatălui Savaot şi al meu, şi Dumnezeule al poporului Tău cel ascultător al cuvântului Tău! Cel mai dureros nu este că omul nu vrea să se facă asemenea lui Dumnezeu, ci este că voia lui este să-L facă pe Dumnezeu asemenea lui, Fiule ceresc. O, dacă şi cu cuvântul care iese din gura Ta se învaţă cel ce îl aude ca să-l împlinească după ce-l aude, dară să Te mai vadă cu trupul Tău cel dumnezeiesc, cum nu s-ar învăţa tot la fel, Fiule tainic, şi

Care rămâi ascuns sub chipul pâinii şi al vinului ca să Te dorească şi să Te iubească aşa cum Te-am iubit eu văzându-Te mereu sub taina chipului pâinii şi al vinului atunci când apostolii Tăi Te dădeau mie prunc tainic, om şi Dumnezeu desăvârşit. Amin.

O, nu mai sunt apostoli şi nu mai sunt preoţi pe pământ, căci cei care se încumetă fără chemare cerească să se bage sub lucrarea preoţiei, aceia de două mii de ani slăbesc în har şi în putere prin cei care au luat de la ei Trupul şi Sângele Tău, Dumnezeule tainic. Pe vremea trupului meu, înainte şi după suirea Ta în Tatăl, nu era aşa cu biserica Ta cea adevărată, căci fiecare familie îşi avea din ea preot de al Tău peste ea pus prin darul proorociei, şi nu era slăbiciune peste el, căci era pus cu rânduială pentru casa lui cea întreagă, şi era cuminţenie de duh şi de fire, şi era iubire numai pentru Tine, şi era har, Fiule, şi unde nu este rânduială aşa, preotul alunecă şi nu poate să aibă grijă şi rânduială nici pentru casa sa şi nici pentru rudenia sa cea după trup şi cea după duh, aşa cum a fost şi cu trupul Tău şi al meu, puse în rânduială de rudenie, şi tainică a fost lucrată această iconomie a lui Dumnezeu pentru venirea Ta pe lume, pentru venirea mea pe lume, şi pentru lucrarea cinei apoi, Doamne, căci legăturile făcute de la Dumnezeu peste om prin cuvânt aşezate, sunt legături după duh, aşa cum a fost şi cu Ilie proorocul pe care l-ai trimis Tu la femeia văduvă ca să-i înviezi fiul şi să-l faci prooroc şi să înmulţeşti în casa aceea pâinea şi untdelemnul, hrana şi harul pentru vreme de strâmtorare de la Dumnezeu, Fiule tainic. O, de două mii de ani mă uit pe pământ şi văd apostoli şi preoţi striviţi ca şi pe vremea primilor creştini, căci dacă nu este mereu învăţătură peste mintea preotului, el slăbeşte în dragoste şi în bunurile ei. Uită apostolul şi preotul că nici Tu n-ai putut duce crucea cea făcută de om, dară preotul, cum poate s-o ducă? El însă nu ştie ce este când îşi zice că e preot. Când mulţimea Te îmbulzea şi s-a atins de Tine femeia cea bolnavă, Tu Ţi-ai pierdut puterea şi ai întrebat: *«Cine s-a atins de Mine?»*, iar ucenicii n-au ştiut ce spui Tu şi s-au mirat că ai întrebat aşa, şi au spus cu mirare nemulţumită: *«Mulţimea Te îmbulzeşte şi Tu întrebi cine s-a atins de Tine?»*. Tu însă erai adevărat preot al Tatălui şi Ţi-a slăbit puterea trupului din pricina celei ce prin atingere de Tine lua din puterea Ta ca să se vindece cu ea. Dar preotul de azi nu-şi mai pierde puterea, că e puterea lui în el şi nu puterea Ta care simte greul de la om. Cel ce-l hrăneşte cu adevărat pe om cu Trupul şi cu Sângele Tău, acela slăbeşte de la om dacă este cu adevărat preot, căci el dă din puterea Ta cea din el şi e mereu în strâmtorare, pentru că este om din care omul trage pentru el, nu pentru Tine în om, Fiule slăbit de la om.

O, dacă Tu nu-i puneai deoparte pe cei unşi de Tine în grădina cuvântului Tău, demult, demult nu-i mai aveai mijlocitori pentru tot neamul omenesc înaintea Ta, şi de aceea i-ai învăţat mereu ca viaţa lor să fie Dumnezeu şi să nu-şi dea de pe ei puterea, ca să poţi rămâne cu ei şi nu fără ei, şi să fie ai Tăi, nu ai omului cum sunt preoţii lumii, căci Tu ai nevoie de preoţi pentru tot neamul oamenilor până la Adam şi până la venirea Ta, şi i-ai învăţat mereu să fie cuminţi şi să stea ai Tăi ca să ai minte în ei, Doamne.

O, mă uit peste tot timpul de după suirea Ta în Tatăl. Acolo unde era smerenie şi iubire pentru cina Ta, pentru paza ei, acolo era tot cerul, căci preotul avea unul, doi sau câţiva ucenici şi păstra puterea cea pentru Tine în el şi în ucenici, dar acolo unde era mulţime fără har, fără duh, preotul nu mai ştia de taina cinei, de Duhul Sfânt, şi îşi citea cartea slujbei de preot şi se bucura de slavă de la popor şi nu de la Tine, Doamne. Taina întrupării cuvântului Tău în om îl face pe om împlinit cu viaţa lui în viaţa Ta, în durerea Ta, şi acela îl ajută de la Tine şi pentru Tine pe cel de la care el ia Trupul şi Sângele Tău, şi cu această învăţătură voiesc eu să-l învăţ azi pe poporul Tău de azi. Amin.

Îi spun poporului Tău de apostolul Tău cel împlinit în Tine, de Iacob cel sfânt şi drept, căci el Te-a cunoscut că eşti Fiul lui Dumnezeu şi de aceea ne-a însoţit pe noi pe tot drumul crucii Tale, care a început încă de pe când Irod, omorând pe prunci ca să Te omoare şi pe Tine, Te-a scăpat de sub mâna lui prin plecarea noastră în Egipt cu Iosif şi cu Iacob, copilul lui cel din căsătoria lui mai înainte să mă dea Tatăl pe mine sub ocrotirea lui pentru taina naşterii Tale.

O, cât de mult Te-a iubit pe Tine acest copil, Iacob, căci Te-a cunoscut că eşti Fiul lui Dumnezeu pentru că el Îl iubea pe Dumnezeu. De mic s-a dat spre trăire îngerească şi nu şi-a iubit trupul, ci doar l-a îngrijit cu pâine şi cu apă şi cu nimic mai mult, şi iubea pe Dumnezeu fără de odihnă în iubire ziua şi noaptea. Nopţile lui erau tot o rugăciune cu genunchii plecaţi şi cu mâinile ridicate, iar harul curatei feciorii a fost fără de prihană în el până la sfârşitul lui. Când el Te-a văzut cum învăţi în templu, şi apoi popoarele, s-a făcut ca focul sub cuvântul Tău, iar dragostea de Tine se mistuia în el şi îşi asprea viaţa ca să trăiască el numai pentru Tine pe pământ. A învăţat de la Tine, Doamne, dragostea şi bunurile ei, şi mult l-ai iubit, şi Te-ai sprijinit pe el mai mult decât pe oricare alt ucenic al Tău, iar după ce ai înviat, el a fost întâiul între ucenici căruia Te-ai arătat înviat. Atâţia iudei Te cunoşteau prin el cine eşti, căci el era arhiereu, şi nimeni nu ştia dintre cei necredincioşi ai templului că el este întru Tine şi Tu întru el şi că Tu l-ai învăţat şi l-ai pus spre dumnezeiasca lucrare a tainei sfintei Liturghii prin care Tu Te făceai pâine şi vin pentru el şi pentru mine şi pentru Ioan cel iubit, şi că apoi el i-a învăţat pe ucenicii Tăi cum să Te lucreze şi cum să lucreze cu Tine taina aceasta după ce Tu le-ai dat-o lor la Cina cea de taină cu trei zile înainte de învierea de după patima Ta de pe cruce când cu adevărat Te-ai împlinit jertfa cea de-a pururi pentru răscumpărarea omului de la căderea lui cea de şapte mii de ani. Pentru dragostea şi bunurile ei din el toţi îi ziceau lui: *„Iacob cel drept“*, căci iubea dreptatea cea pentru Tine, şi de aceea a scris el celor douăsprezece seminţii ale bisericii Tale povaţa lui cea plină de viaţă şi de învăţătură împotriva păcatului, şi mulţi căutau să atingă măcar poala hainei lui pe care cu atâta sfinţenie de duh şi de iubire eu i-am lucrat-o ca să slujească Ţie în ea, Doamne, Fiule al meu. O, câtă putere de iubire avea! Iubirea biruieşte teama, iar arhiereii templului nu-l opreau pe el să intre în Sfânta Sfintelor de câte ori el voia să se roage aşa, chiar dacă acolo nu se intra decât o dată în an şi nu fără de sânge prin jertfă de dobitoc. O, cât de mult ai propăşit cu taina Ta între popoare prin el, Fiule al meu, şi nu ştiau mai-marii iudeilor cum să surpe credinţa în Tine a noroadelor, şi l-au îndemnat pe el la praznic de Paşti să se suie pe aripa templului, unde diavolul Te-a suit pe Tine să Te ispitească să Te arunci jos ca să Te sprijinească îngerii, şi pe care Tu l-ai alungat zicând: *«Mergi, satano, că este scris să nu ispiteşti pe Dumnezeu»*, şi l-au rugat mai-marii templului pe el să spună noroadelor să nu mai creadă în Tine, Cel răstignit. Dar când mulţimea l-a văzut şi l-a întrebat cum să creadă în Tine, el a spus: *«Mă întrebaţi de Fiul Omului, Care a pătimit de bunăvoie şi S-a îngropat şi a înviat a treia zi? El este în ceruri, de-a dreapta puterii Celui Preaînalt, şi va veni iarăşi*

pe nori şi va judeca viii şi morţii». Iar când mulţimea a zis: *«Osana, Fiul lui David!»*, mai-marii iudeilor şi-au zis şi ei: *«Dreptul s-a înşelat!»* şi, prinzând pizmă şi mânie în ei, l-au aruncat în jos, dar el, încă viu, se ruga şi spunea: *«Iartă-le lor păcatul acesta, că ei nu ştiu ce fac, Doamne».* Atunci, bătut cu pietre, a fost trimis la Tine, Fiule Doamne, rugându-se Ţie pentru iertarea lor. Tot drumul crucii Tale de la naşterea şi până la înălţarea Ta la Tatăl el ne-a însoţit, şi cu mare taină el a fost jertfa dragostei, şi cu mare taină grăiesc atât cât pot să grăiesc după credinţa şi după necredinţa oamenilor, dar eu Te-am avut pe Tine cină de taină prin mâna lui, căci a fost arhiereul Tău încă din pântece, căci Tu aşa alegi, şi de aceea l-ai învăţat lucrarea cinei Tale cea tainică şi l-ai pus la lucrul ei, şi eu am avut pe Fiul meu lucrat prin mâna lui, şi apoi prin mâna lui Ioan, şi voiesc să grăiesc poporului Tău învăţătură şi să-i desluşesc lui taina întrupării cuvântului Tău aşa cum a fost ea în Iacob, fratele şi ucenicul Tău, vestitorul şi preotul şi mucenicul Tău, Doamne. Amin.

O, e atât de frumoasă sărbătoarea mea de azi cu sfinţii în grădina întâlnirii, şi voiesc să las peste poporul Tău harul învăţăturii şi nu voiesc să-l obosim, căci el este mic şi slab. Să-i dăm să stea şi el la masa lui cea pentru trup, şi să-l învăţăm încă apoi taina întrupării cuvântului Tău, Fiule Doamne. Iau de pe masa sfinţilor şi tainic le ating din ea pe masa lor, şi apoi duhul sărbătorii se va face iar dulce torent peste ei, ca să crească ei şi nu să scadă, Doamne. Amin, amin, amin.

— O, mamă, mama Mea dulce, slăvită sărbătoare ţi-am pregătit, şi mărturisită şi adusă la arătare, mamă! Cei ce o văd le este milă să meargă prin grădină, ci doar privesc cu uimire şi cu durere, mamă, şi dau ei să înveţe şi pe poporul Meu taina durerii după Dumnezeu, taina vieţii, mamă. Mare bucurie ar fi în cer şi pe pământ să ştie cum să-i primească pe ei poporul din partea Mea, mamă, şi să crească el în jertfa dragostei, căci dragostea şi bunurile ei nu le poate învăţa nimeni pe pământ din sine, căci omul este iubitor de sine şi nu de Dumnezeu, şi greşeşte omul, mamă, fiindcă el nu ştie de unde este şi ce este şi ce face în om şi din om dragostea şi bunurile ei. Omul dă să-şi ia el din ele, dar apostolul Meu Iacob, pe care M-am sprijinit Eu cel mai mult, este pilda celor ce vor să împrumute de la Mine şi pentru Mine dragostea şi bunurile ei. Ca pe un stâlp tare M-am sprijinit pe el, şi apoi pe Ioan, şi apoi pe Petru, şi Mi-au fost ei cei mai apropiaţi pentru tainele cele dumnezeieşti, iar acum l-am luat pe el şi l-am pus în faţa poporului pildă a împărăţiei cerurilor în om, sămânţă semănată pe pământ ca să rămână rodul ei de-a pururi, mamă. Amin.

O, poporul Meu, mare este în cer şi pe pământul întâlnirii Mele cu omul sărbătoarea naşterii mamei Mele. Frumoasă la vedere am făcut sărbătoarea aceasta şi ţi-am mărturisit-o Eu ca să te ajut să crezi mărturisirea.

O, poporul Meu, ce dulce te-ai face tu Mie dacă ai şti cum să te uiţi la Mine! Să ştii de la Mine că ochii care nu se văd se uită, poporul Meu. O, ce mare şi minunat s-ar face în tine harul Meu dacă ai şti să te foloseşti de cei ce văd de la Mine în tine, să te foloseşti de Mine prin ei şi nu de ei pentru tine, căci Eu sunt ceresc şi sunt duh şi trup, căci l-am făcut pe om după tiparul Meu când l-am făcut, după trupul Meu l-am făcut, dar el a lepădat acest har, căci n-a iubit Duhul Meu, şi aşa a ajuns omul să stea în duhul lui.

O, poporul Meu, aşează-te în Duhul Meu, că vine în curând vremea să-ţi trebuiască Duhul Meu. Învaţă-te bine cu El, căci stau cu El în mijlocul tău, dar să am loc şi nu strâmtorare cu El în mijlocul tău, în duhul tău. Amin, amin, amin.

*

Hai, copii veghetori, încă un picuţ de trudă de la voi pentru coborârea Mea cu tot cuvântul sărbătorii mamei Mele Fecioara. Hai, fiilor copii, că Mi-e duhul tot un foc, şi dacă M-ar vedea poporul M-ar aştepta din zori în zori cu această mângâiere de cuvânt, că vine curând clipa ca fiecare să rămână în ceea ce va fi găsit. L-am îndemnat pe poporul cuvântului Meu să nu aibă o mai înainte grijă ca aceea pentru venirea Mea spre el cuvânt, şi l-aş fi vrut mai cu dor pentru venirea Mea cu sărbătoarea mamei Mele, atât de mare sărbătoare, ca să nu treacă fără împlinire cuvântul Meu cel ce trebuia să se împlinească aşa cum Eu voiesc să se aşeze el pe pământ, şi la vremea sa.

O, fiilor copii, o, ce mult aş vrea, cu tot cerul aş vrea să poată mai mult şi tot mai mult poporul pentru cele cereşti pe pământ cu el, că mare este, şi bucurie mare în cer este darul mărturisirii, darul vestirii cuvântului Meu, darul împărtăşirii Mele cu voi şi între voi, darul proorociei, care-l fereşte pe om de pierzare, şi de el însuşi îl păzeşte. Amin.

O, copii care staţi sub truda venirii Mele, dacă omul îşi caută bucurii nu-L mai caută pe Dumnezeu, iar nuca seacă nu e bună de făcut ceva cu ea, ci rămâne coajă fără miez şi sună a gol şi este dată deoparte. Dacă omul stă gol de Dumnezeu şi de mărturisire, el nu-şi mai adună nimic în cer, nici pentru el, nici pentru altul, şi dacă darul proorociei nu mai e pe pământ, nu mai are cine să-l întoarcă pe om de la moarte, de la viaţa sa cea fără de viaţă. O, nu-L iubeşte omul pe Dumnezeu pe pământ, iar Tatăl Meu Savaot şi mama Mea Fecioară Mă prind în braţe şi Mă spală în lacrimile lor, căci am venit şi M-am făcut Fiul Omului şi nu Mă cunoaşte omul, că dacă M-ar cunoaşte s-ar face el fiu al lui Dumnezeu şi n-ar mai căuta să-L facă pe Dumnezeu ca pe el nici în bucuriile, nici în necazurile lui.

Hai, mamă! Hai cu cuvântul sărbătorii tale ca să crească prin Noi poporul, să asculte poporul şi să crească şi nu să scadă, mamă. Amin, amin, amin.

— Hai, Fiule Mântuitor, dar Tu trebuie mai întâi să mântuieşti de lume mintea şi inima omului, şi numai apoi să creşti în el ca să Te bucuri de el, dar omului îi trebuie atinsă inima, Fiule, căci Baraba, după ce Tu ai murit în locul lui, aceasta i-a atins inima, şi Te-a iubit numai pe Tine apoi, şi pe el nu s-a mai iubit, şi aşa l-ai găsit când l-ai luat lângă Tine în veşnicie.

O, Fiule cu timp şi fără timp peste om şi peste pământ! O, nimic nu este trecător, nimic, şi totul este luat de veşnicie din tot ce face omul, şi el le va purta după cum şi le va strânge, fie prin pocăinţă şi prin umilinţă ca să nu-l pedepsească cele rele ale lui, fie prin nepăsare de suflet şi prin iubire de vremelnicie pe pământ, şi pentru care omul stă cu semeţie în el însuşi ca să nu-i pese de suflet pentru veşnicia lui, şi după cum îşi adună omul să aibă, aşa are şi aşa lucrează el. Dar eu aş vrea, cu toată durerea trudesc să vreau, şi lângă Tine trudesc să ai om pe pământ cu duh blând şi smerit ca al Tău, şi apoi să faci cu el ca şi cu Enoh, ca şi cu Ilie, ca să aibă cine să Te aştepte, să Te întâlneşti cu omul în văzduh şi aşa să petreci cu el mereu între cer şi pământ la jumătate, şi apoi să împlineşti cu el totul, şi apoi să Te arăţi cu el pe pământ nou, Fiule Care trudeşti după om.

O, nimic nu este trecător pe pământ, chiar dacă omul ştie că trece cu acest trup, căci cine nu învaţă nu ştie că nimic nu este trecător şi că totul se face înapoi pentru mărturisirea a toate câte au fost şi iarăşi sunt şi vor fi.

O, ce bine e de cel mic, căci cel mare se dă că e mare, Doamne al umilinței și al celor umiliți, iar Ție Îți este dor de tămăduirea Ta, de sănătatea Ta în om, căci omul e bolnav de el însuși, și sufletul lui, cel de la Tine dat lui, plânge fără mângâiere în el, căci omul trăiește trupește și nu știe ce face, Fiule Doamne. O, ce dor îmi este să găsim om cu dragostea și cu bunurile ei în ea! Îi amintesc omului de mirele de la nunta din Cana Galileii, unde eu Te-am chemat să Te arăți că ești Dumnezeu din Dumnezeu, ca să Te urmeze apoi numai pe Tine mirele nunții, și el așa a făcut. Câți miri ar face ca el dacă Te-ar zări, dacă Ți-ar zări puterea Ta lucrând? O, nici Adam nu a putut să facă ce a făcut el, și nici azi nu vrea, Doamne îndurerat de când l-ai făcut pe om și până azi.

O, de nimic nu fuge omul ca de mustrarea care-i aduce lui moartea cea spre viața Ta în el, dar omul nu Te iubește pentru că nu Te cunoaște. Mereu, mereu vii cuvânt pe pământ și îi dai omului pâine ca să se învețe să trăiască din ea, îi dai cuvântul Tău, dar el este învățat cu pâinea pe care și-o face el și cu care-și mănâncă bucatele. De cincizeci de ani îi dai omului duhul învierii și al vieții veșnice, și el nu știe ce înseamnă vorba pe care o spune el când spune că *„Dumnezeu îi dă omului, dar nu-i bagă în traistă"*. El spune bine când spune așa, dar el la pâine și la bunătăți pământești se duce cu mintea când spune așa, și iată, Tu îi dai omului tot ce-i dă lui totul apoi, dar el nu ia în el, căci este plin de ale lui și nu știe să bage în traistă când Tu îi dai ca să fie el ca Tine apoi.

O, Fiule Doamne, i-am auzit pe cei ce Te poartă cuvânt din cer pe pământ că Te-au întrebat cum de nu Te primește, cum de nu Te vede, cum de nu Te iubește omul când Te aude venind, iar Tu le-ai spus lor că ochii care nu se văd se uită. Omul nu mai are minte ca s-o dea Duhului Tău cu Care ar putea omul vedea ca Tine, Doamne, ca Tine în toate și peste toate. Omul nu mai are credință, pentru că nu mai are iubire, căci unde este iubirea Ta în om, acolo ești și Tu cu fața Ta, cu răbdarea Ta, cu blândețea Ta, Doamne. Omul nu mai are călăuză, iar cei ce-l călăuzesc pe el, îl poartă spre ei și nu spre Tine. Nici cel ce se roagă la Tine cu lacrimi și cu jertfă, nici acela nu mai are minte, căci dacă omul nu-și asprește pentru Dumnezeu viața, în zadar face el această jertfă, și nu se numește jertfă, căci jertfă, numai lui Dumnezeu poate omul să-I aducă prin neiubirea trupului și prin iubirea sufletului care primește de la trup jertfă de împăcare cu Dumnezeu când trupul este pentru Dumnezeu și nu pentru om.

O, Fiule uitat de om, de tare multe ori greșește omul într-o zi și nu se îngrijește de curățirea lui dacă el nu Te iubește, dacă lui nu-i este milă de Tine, și în zadar Te crede el pe Tine că Tu ești Dumnezeu dacă nu Te și iubește miluindu-Te cu viața lui cea după viața Ta trăită pe pământ. O, unde să se ducă omul să Te găsească, să Te cunoască, să Te ia apoi? Unde, Fiule Doamne? El se duce, săracul, la preoți, și preoții nu Te iubesc, căci ei nu trăiesc viața Ta între oameni, și trăiesc viața lor, iar cuvintele lor sunt ca ale oamenilor și nu sunt ca ale Tale, și fac oamenilor pe plac și nu Ție, Doamne, înaintea oamenilor, și oamenii se duc la păcat prin cuvântul preoților și nu fac ce a făcut mirele din Cana, care s-a lepădat de păcat și s-a făcut mărturisitor al puterilor Tale cele spre sfințenia oamenilor, căci sfințenia este plata vieții iubitoare de Dumnezeu și încununarea omului și frumusețea omului, Doamne. Nu are cine să-i trezească pe cei ce s-au făcut preoți și s-au așezat peste oameni fără să aibă ei viața Ta în ei, și de aceea ei hulesc numele Tău cel bun prin viața lor fără de viața Ta în ea.

— O, mamă, cine să-i învețe pe oameni că nu e frumos să stea omul aproape de trupul preotului rugător și sub veșmântul lui? Preotul prin cuvânt e frumos să lucreze, nu prin gesturi peste oameni și mai ales peste femei. Eu prin cuvânt am lucrat, și avea putere cuvântul Meu, dar preotul lumesc face gesturi, se atinge și atinge și nu-și simte puterea stoarsă, putere care să se consume ca și a Mea sub cruce și pentru cei atât de necăjiți și neputincioși cu trupul și cu credința pe pământ, și care nu aveau nădejdi și bucurii, și puterea Mea slăbea când cineva căuta la Mine vindecare, și Eu tainic lucram de-l vindecam pe om, și apoi îi spuneam: *«Du-te și te arată vindecat preoților»;* dar puterea de vindecare de la Mine lucra și nu de la preot, mamă. Preotul prin cuvânt e frumos să creadă și apoi să lucreze peste om, nu prin gesturi fel de fel, căci punerea mâinilor, cum face el peste om, e prea mare lucrare, și nu peste oricine trebuie așezată lucrarea aceasta, și iată, în lume preotul dă ce are, și așa este și cel ce ia de la el, căci el nu trăiește viața Mea ca să dea din ea, ci dă din viața lui când dă, mamă.

I-am spus omului îngâmfat în duhul lui, i-am spus: *«Cine nu mănâncă și nu bea Trupul și Sângele Meu nu are viață în el»*, și atunci M-au părăsit mulți ucenici. Dar Eu îl aveam pe Iacob și pe Ioan, care Mă lucrau prin harul Meu cel de la Mine, harul preoției pe care l-am pus Eu Însumi peste creștetul lor, și le-am spus, tainic să facă aceasta, și să lase apoi spre moștenire lucrătura acestei taine peste cei cu care Eu am împlinit-o la cina cea de taină mai înainte de patima și de învierea Mea, și să fie taină, nu trâmbițare, nu masă la îndemâna oricui, căci cine nu este sfânt ca Mine, acela îl omoară pe preot când Mă ia de la el, dar cine este sfânt îi dă viață preotului dacă preotul este credincios și iubitor de oameni.

O, ce să fac Eu cu cel ce zice că Mă iubește, iar de cel iubit de Mine zice: *„N-am nimic cu el, dar nu pot să-l suport"*? O, tu, cel care-ți spui așa și tot așa și faci! Spui așa pentru că te așezi mai drept ca acela, iar tu ești cel ce nu știi inima omului, ci Eu o știu pe ea. Înțelepciunea cea de la Mine este duh iubitor de oameni, nu este duh iubitor de sine, care-l face pe om să se vadă pe sine mai drept împotriva celui drept la Mine.

O, mamă, l-aș învăța pe om când stau în sfat cu poporul Meu, dar nu ia omul, și voiesc să-l cresc pe poporul Meu ca să nu scadă el înaintea Mea și înaintea oamenilor, mamă. Hai iarăși! Cuvântul tău să-l învețe pe poporul Nostru întruparea cuvântului Meu în duhul, în sufletul și în trupul lui, ca să avem rod în popor, mamă. Amin, amin, amin.

— Iată, dulce Fiu al meu, cât de frumos îl înveți Tu pe el! Au nevoie de viața și de rugăciunea lui sfinții din cer pentru încununarea lor, Fiule, căci și ei au mai greșit pe pământ chiar și prin umilință, și mare este învățătura Ta de azi de peste poporul Tău de azi, iar sfinții primesc ușurare prin ea de tot ceea ce n-au apucat să vadă în ei în viața trupului lor. I-ai spus poporului Tău că dulce s-ar face el Ție dacă ar ști cum să se uite la Tine și cum să Te vadă ca să nu Te uite, Fiule, căci ochii care nu se văd se uită. Le-ai spus că s-ar face minune mare harul Tău între ei dacă ar ști să se folosească ei de cei ce văd de la Tine și cu Tine în ei, dacă s-ar folosi ei de Tine prin ei și nu de ei pentru ei, și Tu ai fi atunci întrupat în ei prin cei prin care Tu Te deșerți în mijlocul lor. Dar poporul Tău e mic, și voiesc să-l întăresc în lucrarea și în credința că înțelepciunea Ta în om este duh iubitor de oameni și că pentru această taină omul trebuie să se creadă mic și nu mare, căci cel mare nu-L mai iubește pe Dumnezeu, nu-L mai

primeşte de lângă el pe Dumnezeu şi pe fratele lui Dumnezeu, ci se primeşte numai pe sine, Fiule. O, spune-le Tu lor cum să asculte! Amin, amin, amin.

— O, fiilor care Mă daţi cu cuvântul Meu poporului ca să se întrupeze el în toţi cei ce sunt poporul de la masa Mea! O, fiilor umili şi umiliţi înaintea poporului! La Dumnezeu unul şi cu unul fac un popor întreg, numai să cunoască poporul calea Mea spre el. Unirea cu care Eu v-am aşezat pe voi la lucrul cel greu al venirii Mele pentru ca să-Mi culeg un popor mireasă, aceasta este să se strângă pe lângă izvorul înţelepciunii Mele din voi toţi cei care au gustat din el şi au văzut că bun este Domnul faţă de ei, şi să trăiască ei dumnezeieşte apoi, şi să Mă împartă între ei cu tot cuvântul Meu şi cu toată viaţa lui în ei. Unul şi cu unul nu fac doi la Mine, ci fac un popor întreg de ucenici şi de apostoli iubitori de Dumnezeu şi de întruparea cuvântului Meu în ei. Căutaţi prin puterea cu care Mă las în voi să călăuziţi spre dragostea Mea şi spre bunurile ei poporul. Amin.

O, copii mereu îndureraţi, mereu slăbiţi de la poporul cel mic şi slab, mereu răbdători, mereu aşteptându-i pe ei spre ceea ce voi iubiţi prin iubirea Mea din voi! Păcat de duhul vostru cel bun şi dulce şi cel stors de la orice fel de stare a poporului care nu a învăţat încă ce este viaţa cea de după moarte! Cel ce ştie ce este aceasta, acela moare ca să învieze şi ca să trăiască în el viaţa Mea. O, cel ce nu este un duh cu voi, acela stă în duhul lui şi nu poate ca voi, iar duhul vostru cel bun şi dulce şi scump se stinge dinaintea lor, se stinge ceea ce Eu am pus şi pun în voi dacă voi nu aveţi cui împărţi din el. O, cum să fac să vă am aprinşi? Aş pedepsi cu spaimă poporul, dar nu puteţi voi purta întoarcerea lui cu spaimă la iubirea Mea şi la duh iubitor de oameni sfinţi şi scumpi Mie, şi dacă Eu nu-l întorc, el nu se mai întoarce la Mine şi la voi, căci voi sunteţi lipsiţi de popor, lipsiţi de tot poporul, şi tot poporul lipsit de voi, iar voi staţi umiliţi, pentru că Eu v-am văzut neputinţa şi v-am povăţuit să staţi cuminţi, fiindcă multe inimi din cei îngrijiţi şi răbdaţi de Mine au în ele numai ce vor ele, şi se cunosc ce au prin ceea ce dau din ele în lături. Mă frâng în voi când vă arăt omul cel ascuns în sine, iar voi nu-i puteţi spune nici de Mine, dară de statura lui!

Când am fost cu voi urcat pe dealul Gorgota de v-am vorbit cu martori prin şuierat de vânt, v-am povăţuit să mai căutăm peste pământ din loc în loc de lucru, din când în când peste om, ca să mai puteţi lucra lucrul Meu cu care aştept în voi. O, nu uitaţi că sunteţi scrişi la Mine călăuză pentru poporul Meu spre Mine şi a Mea spre el, şi pentru omul care dacă M-ar cunoaşte bine M-ar urma, fiilor, dar nu poate nimeni să lucreze peste om şi să-l facă să Mă creadă şi să Mă iubească aşa cum voi lucraţi peste om. Nimeni nu lucrează ca voi, nimeni, copii ai durerilor Mele, căci Eu în dureri v-am născut şi în mari dureri aţi crescut, şi dureros suspinaţi, şi singuri, copii cu pieptul plin de multa Mea lacrimă din voi, şi care aşteaptă şi strigă din voi rugă la Dumnezeu şi la sfinţi pentru întruparea cuvântului Meu în fiii cei hrăniţi mereu cu el, şi în omul care aude de la voi pe Dumnezeu. Amin.

O, popor bogat, tu ai pe Dumnezeu Cuvântul. Nu îngropa acest cuvânt în mijlocul tău, şi adu-Mi rod cu el. Apleacă-te sub îndemnul Meu şi sub lucrul Meu din cei ce stau înaintea ta călăuză din partea Mea, căci cine nu-i primeşte pe ei, pe Mine Mă alungă şi nu pe ei.

O, poporul Meu, Eu aşa te numesc pe pământ şi în cer. Nu la numele tău caut, ci la tine, poporul Meu. Mă caut pe Mine în tine. Caut dragostea Mea şi bunurile ei în inima ta. Nu căuta să fii găsit ca nuca fără miez în ea şi care sună a gol. O, poporul Meu, câtă viaţă te-am învăţat să iei şi să ai de la Mine! Arată-Mi-o, că Mă cere Tatăl cu tine înaintea Lui lucrând. Vai celui ce tace la masa Mea de nuntă, la întoarcerea Mea din Tatăl! Acela tace de lipsa hainei. Eu haină ţi-am dat şi tot ţi-am dat, şi vine în curând clipa ca fiecare să rămână în ceea ce va fi găsit. Amin.

O, mamă, mama Mea cea dulce şi în dureri ca şi cei ce Ne poartă cu durerea din Noi! Şi Eu şi tu i-am învăţat taina întrupării cuvântului Meu în ei, şi se cunoaşte cine a luat învăţătură şi cine n-a luat, mamă.

O, poporul Meu, mare şi bună este pentru om umilinţa lui, dar mai mare ca ea este lucrarea ei cea văzută, cea cu rod şi nu cea fără miez în ea. O, poporul Meu, să nu te superi pe Mine şi pe cei ce Mă aşează cuvânt faţă în faţă cu tine dacă Eu le poruncesc lor să scoată pe masa ta multa Mea învăţătură de peste tine, iar tu să nu-Mi arăţi umilinţa ta, ci să-Mi arăţi lucrarea ei şi rodul ei în tine, ca să te găsesc aşa când venind voi rosti: *«Toate sfârşitu-s-au!»,* şi apoi Eu şi cu cei ce Mă iubesc cu dor să-i încununăm pe sfinţi în cer şi pe pământ sfânt. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2004

Praznicul Înălţării sfintei cruci

Calea cu cruce şi calea fără cruce se resping una pe alta. Cel ce umblă singur se ascunde de Domnul şi este scris de diavol pentru duh de trufie. Viaţa de sub cruce este slava umilinţei.

Cu voi sub crucea Mea de azi Mă port şi în ziua aceasta de sărbătoare spre poporul cuvântului Meu de azi, copii care Mă aşteptaţi să vin cu toate împlinirile care mai sunt să se vadă. O, voi Mă purtaţi cuvânt către poporul Meu şi către tot omul care ia din glasul cuvântului Meu cel de sub crucea venirii Mele din cer pe pământ, şi vă băgaţi sub crucea Mea când luaţi din gura Mea cuvântul, căci venirea Mea e grea chiar dacă Eu v-am spus că jugul Meu este uşor ca şi sarcina lui. Dar voi v-aţi învăţat cu greul Meu şi numai sub el staţi şi nimic nu vă este mai uşor de dus ca şi greul Meu de peste voi, ca sarcina Mea care stă peste voi acum când Eu Mă căznesc din greu să împlinesc tot mai văzut pe pământ Scripturile venirii Mele cu tot ce stă în ele scris. Amin, amin, amin.

Scripturile, poporul Meu, învăluie în taina cuvântului lor toate împlinirile lui, căci Eu acum două mii de ani am fost vestit de Tatăl şi de îngerul Meu că voi veni, şi când am venit, am împlinit toate Scripturile cele despre venirea Mea Dumnezeu din Dumnezeu şi Om desăvârşit între oameni, şi toată această minunată vreme a Scripturilor Mele, a cerului pe pământ şi a împărăţiei lui, a fost învăluită în mare taină şi minunat s-a împlinit, iar neamul cel de atunci de pe pământ a trecut pe lângă împlinirile Scripturilor şi n-a ştiut puterea şi lucrarea lor pe pământ, şi omul de atunci şi-a văzut înainte de ale omului, şi a fost neamul oamenilor de atunci ca mulţimea care iese de la vederea şi de la auzirea acelor împliniri, şi apoi ea se întoarce în ale ei de zi cu zi. Eu însă am lucrat atunci pentru toate veacurile care au fost înainte şi după vremea aceea, şi am rămas în cer şi pe pământ Dumnezeul Cel adevărat şi dovedit aşa prin împlinirea Scripturilor celor dinainte vestite pentru venirea Mea prin care M-am făcut om ca să sufăr în mijlocul oamenilor, ca să fiu dispreţuit de ei, şi odată cu aceasta să fiu de mulţi cunoscut prin credinţa lor, şi apoi prin

cele mai presus de fire lucrări ale Mele în mijlocul lor, de la naşterea şi până la înălţarea Mea iarăşi întru Tatăl. Amin.

Toată viaţa Mea, toată calea Mea a fost cruce, poporul Meu, căci Eu pentru aceasta Mă făcusem om pe pământ de la Tatăl prin Fecioară, şi eram Fiul Tatălui Savaot şi eram sub cruce pe pământ. Îţi spun ţie în ziua sărbătorii crucii Mele cea din lemn şi pe care cu greu am putut s-o port pe trupul Meu cel biciuit şi cel rănit, îţi spun ţie, poporul Meu, că e putere de la Dumnezeu crucea. Ea este o prostie pentru cei de pe căile deşertăciunii lumeşti, care-i numesc nebuni pentru ei pe cei ce au cruce din cer, dar ea este puterea lui Dumnezeu în om şi îl face pe om după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, se resping una pe alta aceste două căi, una cu cruce şi una fără cruce peste om, una cu slavă şi una fără slavă pe ea. Uşurătatea este deşertăciune a deşertăciunilor, şi aceasta nu poate avea loc pe calea omului care are cruce din cer, căci omul care are cruce este din cer, nu este de pe pământ, ci este născut de sus, din cer, şi are ca semn al naşterii de sus crucea, căci Eu sunt Cel ce M-am coborât din cer şi M-am arătat că sunt venit pe pământ din cer, iar taina celor născuţi din cer este crucea cea de pe umărul lor, poporul Meu. Amin.

Am spus acum două mii de ani că nimeni nu s-a suit în cer decât Cel ce S-a coborât din cer, şi iată cât de adâncă este taina naşterii de sus şi pe care omul nu se căzneşte să o pătrundă. Dar pe tine te rog, cu tot cerul de sfinţi şi de îngeri te rog; te rog să o pătrunzi în toate ungherele ei, poporul Meu, ca să iubeşti cu toată puterea sufletului şi a trupului tău taina crucii şi lucrarea ei peste tine, că nu este slavă în cer şi pe pământ ca slava omului cel de sub cruce din cer. Amin.

O, poporul Meu, nu e bună pentru tine cruce de pe pământ. Ia cruce din cer, şi prin ea să mori şi să înviezi, căci numai prin cruce din cer poate omul să moară şi să învieze apoi. Eu ţi-am arătat ce slavă mare îi aduce omului suferinţa cea pentru cer. Eu şi nu omul ţi-a arătat aceasta, ci Dumnezeu ţi-a arătat, fiule învăţat de Dumnezeu pe pământ. Nu mai vorbesc cu omul de taina crucii, căci pentru omul de rând cerul şi crucea lui de pe pământ este nebunie, este prostie, ci vorbesc cu tine şi îţi spun să nu-ţi ai cruce de pe pământ pe umeri şi pe inimă, ci din cer să ai aceasta, căci vai omului care nu are crucea slavei cereşti pe pământ, şi apoi în cer!

Te învăţ, poporul Meu, aşa cum Îmi învăţam ucenicii acum două mii de ani, că din multele mulţimi care se purtau pe urma Mea ca să vadă slava crucii Mele pe pământ, Mi-am putut aduna câţiva ucenici, şi pe aceia cu mare răbdare, cu mare grijă, cu adâncă pildă i-am învăţat taina vieţii, viaţa sub cruce şi slava ei peste om. Te învăţ taina vieţii slăvite, iar tu să fii silitor pentru învăţătura cea de la Mine ca de la Cel ce a purtat între oameni crucea slavei cereşti. Amin.

La şcoală pe pământ, unde omul este învăţător peste om, acolo cine nu învaţă rămâne repetent, rămâne în urmă cu mersul şi cu slava cea de pe pământ. La cruce, cine nu stă îngenuncheat şi intrat sub ea, rămâne păcătos, rămâne în urmă cu mersul şi cu slava cea din cer, căci crucea este din cer şi se face omului cale spre slava cea nepieritoare şi care cu trudă şi cu dureri se dobândeşte pe drumul spre ea. Amin.

Eu l-am iubit mult pe om. L-am iubit cel mai mult pe om în vremea Mea cea de sub crucea Mea cea de la om pentru Mine lucrată. L-am iubit pe om, şi iubirea de el Mi-a sfârşit cu totul puterea Mea cea de sub cruce, ca să vadă omul şi să vină să Mă ajute, şi apoi Eu să-l învăţ pe el să vină sub crucea Mea cu crucea lui, cu viaţa lui, cu mersul lui, cu trupul lui sub cruce. A venit Simon din Cirena şi Mi-a dus crucea ca să vadă omul că poate să ducă crucea Mea pentru iubirea Mea de el, iubirea care Mi-a sfârşit cu totul trupul, aşa cum omul ar trebui să-L iubească pe Dumnezeu slăbindu-şi trupul şi dând putere iubirii cea pentru Mine în el, căci trupul omului pofteşte mereu împotriva iubirii cea pentru Mine în om, aşa cum iubirea Mea în om uită de om şi numai la Mine se suie din om, şi cu mare suferinţă iubeşte ea pe Dumnezeu în om, umplându-l pe el de chipul pocăinţei şi al umilinţei prin care omul iartă şi este iertat.

O, poporul Meu, pocăinţa şi lucrarea ei cea plină de darul cel dulce şi cel frumos al umilinţei îl face pe om să se vadă şi să se simtă, să se vadă în afara lui de cei din jurul lui, şi un aşa om nu poate niciodată singur, pentru că este umilit, şi umilinţa este binefăcătoare în jur dinăuntrul omului şi lucrează ea pentru om şi peste om. Eu de aceea v-am spus şi vă spun mereu, fiilor: să nu umblaţi singuri. Nu vă ascundeţi de la faţa Mea, căci diavolul vă scrie la el aceasta, vă scrie că nu aveţi umilinţă şi că aveţi duhul trufiei, şi apoi el are grijă să vă ia din faţa Mea, iar dacă voi nu vă îngrijiţi să vă întoarceţi către Mine cu toate cele ale umblatului singuri, rămâneţi prea mult în cartea lui, iar Eu v-am învăţat mereu, mereu să vă scrieţi în cartea Mea, Cartea Mielului Cel junghiat, ca să Mă scăpaţi de înjosirea pe care Mi-o aduce diavolul pentru umblatul vostru fără înger, fără faţa Mea cu voi, fără pază, fiilor, căci omul de şapte mii de ani s-a învăţat să se ascundă de Dumnezeu şi de omul lui Dumnezeu, ca să le lucreze el pe cele ascunse în el.

O, fiilor cu călăuză peste voi, aveţi în faţa voastră cuvântul Meu şi pe cei ce Mă poartă cu el spre voi, şi cu voi spre Mine. O, nu lăsaţi pe mâine viaţa voastră cea de azi, căci voi trebuie să vă răscumpăraţi viaţa şi nu s-o amânaţi de azi pe mâine. Să audă tot omul de pe pământ că acest mâine pe care omul îl foloseşte mereu pentru ca să se tot amâne cu venirea lui la lumină şi la cruce, este iadul care nu-l lasă pe om să învieze astăzi pentru mâinele cel ceresc şi nu cel vremelnic, pentru învierea cea atât de aşteptată de toţi cei care au amânat pentru tot mereu mâine viaţa lor cea de sub cruce, viaţa cea slăvită la Dumnezeu din om.

O, e zi de sărbătoare a crucii pe care Eu am fost bătut în cuie pentru slava Mea cea de sub cruce şi cea de pe cruce şi cea de după cruce. E ziua sărbătorii lemnului crucii pe care Eu M-am aşezat jertfa cea de-a pururi şi care, scoasă din pământ unde aştepta ziua mărturisirii ei, a fost arătată la noroade ca să se întărească peste ele şi peste timp adevărul cel despre dumnezeirea Mea în trupul Meu luat pe pământ din Fecioară prin rânduiala cea din veci a Tatălui Savaot, Tatăl Meu.

Iar tu, popor al credinţei care se mărturiseşte de două mii de ani prin cruce şi de şapte mii de ani prin prooroci, adună-ţi viaţa sub slava crucii Mele, că pentru tine crucea ta se face ruşine înaintea Mea, iar tu ai suferinţa cuvântului Meu care curge ca râul peste tine ca să te înveţe să stai sub crucea aceasta care se face slavă a Mea şi a ta înaintea Mea, precum este sortit să fie cel care este scris de la întemeierea lumii în Cartea Vieţii Mielului Cel junghiat. Amin.

O, înalţă-te deasupra trupului tău prin umilinţa Mea din tine, fiule care iubeşti slava crucii Mele, căci Eu sunt Cel umilit şi Mă aşez cu toată slava umilinţei Mele în cei ce se dau Mie casă pe pământ între oameni. Amin. Vreau să am

popor cu totul în Mine, şi Eu cu totul în el pe pământ. Vreau să am viaţă în cei ce Mă iubesc, şi vreau să fiu văzut în ei cu slava umilinţei Mele care lucrează mult, golindu-l pe om de el însuşi şi umplându-l pe el de slava Mea cea plină de umilinţă. Amin.

O, copii care pătrundeţi cu darul Meu din voi tainele cele mărturisitoare când ele trăiesc în om! Deschideţi cu slavă guriţele, căci voi iubiţi suferinţa Mea în voi, şi aţi făcut din ea slava Mea în voi, şi din voi în mijlocul poporului Meu. Aşezaţi această slavă în cei ce iubesc slava lui Dumnezeu pentru dragostea de Dumnezeu. Daţi înviere lui Dumnezeu în om, că vreau să fac din poporul cel iubitor de cruce din cer, zi de înviere a omului de pe pământ şi împlinirea Scripturii învierii celor ce aşteaptă în morminte slava Mea din voi, slava suferinţei cea pentru venirea Mea cu sunet de trâmbiţă, cu glas de arhanghel, căci îngerul Meu este cu Mine în tot cuvântul Meu, în tot mersul Meu dintre cer şi pământ cu voi spre poporul Meu cel mărturisitor, iar slava crucii Mele este cea mai dulce şi cea mai de sus mărturisire pe care cel iubitor de cer o poate arăta oamenilor pe pământ. Amin.

Slavă crucii Mele cea purtată de om, căci crucea Mea nu are slavă pe pământ decât când omul intră sub slava ei, sub suferinţa ei cea plină de slavă, de slava umilinţei ei care aşează pe chipul omului chipul pocăinţei, semnul împăcării omului cu Mine, Cel ce am purtat slava crucii. Amin.

Eu prin suferinţa Mea din tine te păzesc de moarte şi de toată faţa ei, poporul Meu cel credincios venirii Mele cu Scriptura învierii prin cruce a celor morţi şi a celor vii. Eu prin aşa cruce te privesc cu drag, căci vai celui ce face pe trupul lui semnul crucii fără să ştie ce lucrare are crucea Mea peste om!

Eu prin suferinţa Mea din tine te scap de lume şi de duhul ei. Eu prin crucea Mea din tine şi de deasupra ta te ocrotesc şi te fac ca şi pe Mine. Eu prin slava crucii Mele voiesc să te fac să cunoşti lucrarea slavei cereşti şi plata ei cea de sub cruce şi îmbrăcarea ta mereu în slava Mea, slava împăcării Mele cu omul şi a împăcării omului cu Dumnezeu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2004

Cuvântul Domnului în zi de pomenire a celor adormiţi

Taina învierii se învaţă numai la şcoala învierii omului. Cel ce crede în Tatăl se arată prin mărturisire şi crede prin prooroci, căci Duhul Tatălui este prin prooroci.

Eu sunt Cel ce am făcut cerul şi pământul şi sunt viu în vecii vecilor şi am cheile iadului, iar pe diavolul, cel ce a înşelat şi înşeală toată lumea, îl ţin sub stăpânirea Mea, şi el Îmi cere Mie voie când îl încearcă pe omul cel Mie plăcut, şi pe cel aşteptat de Mine ca să fie pe placul Meu.

Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, şi glasul Meu umple cerul şi pământul şi locuinţa morţilor când grăiesc, iar cei din morminte aud glasul Meu şi vin la chemarea Mea, şi Mă doare, cu durere dumnezeiască Mă doare că cei vii cu trupul nu dau să audă glasul Meu care-i cheamă pe ei de la moarte la viaţă, de la ei la Mine, ca să fiu Eu bogat de oameni cu iubire de Dumnezeu în ei şi să Mă bizui pe credinţa lor şi pe viaţa lor cea dulce cu inima, cu trupul şi cu mintea şi cu fapta lor cea urcătoare spre cer, spre Dumnezeu, şi care nu se întoarce niciodată la om fără plata ei, fără îndumnezeirea omului după care Eu strig ca să se întoarcă el cu inima sa de la idoli la dragostea cea desăvârşită, care-i dă omului fericirea cea fără de sfârşit, căci Eu sunt fără de sfârşit, şi în om voiesc să fiu aşa. Amin.

O, fiilor copii care vă aşezaţi înaintea Mea punte a cuvântului Meu când el grăieşte ca să-l auziţi voi şi să-l aşezaţi în cartea Mea de azi spre mărturia venirii Mele a doua oară de la Tatăl! O, glasul Meu se aude în locuinţa morţilor mai mult decât pe pământ atunci când vouă vă grăiesc. Am adus la voi pe cei pomeniţi de voi înaintea Mea, şi îi aşez la masă cu voi spre bucuria lor cea de la Mine şi cea de la voi adusă lor, căci Eu peste cele ce-Mi cereţi nu trec, ci împlinesc, căci v-am pus mijlocitori înaintea Mea pentru tot neamul oamenilor care a fost şi care este sub pământ şi pe pământ, ca să fie iarăşi cele două lumi una, fiilor. Dar Eu sunt Împăratul Cel nevăzut, căci sunt înconjurat de cetele îngereşti, iar acestea sunt fără de trup, şi de aceea pământenii nu le văd şi nu Mă văd pe Mine, Cel acoperit de îngerii cei nevăzuţi. Eu însă sunt Cel ce sunt, şi Îmi fac minunat şi tainic lucrarea, căci sunt Dumnezeul Cel tainic, iar când îi chem pe cei din morminte când voi îi pomeniţi, aceştia, ca şi Mine, înconjuraţi de cetele Mele de îngeri, stau nevăzuţi de om cu voi la masa lor de pomenire, căci ca locul Meu de la voi şi cu voi, nu este altul pe pământ şi în cer. Amin. Cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul este aşternut picioarelor Mele, şi când sunt cu voi cuvânt, de pe tron grăiesc vouă, şi cerul cel nevăzut de om este aici cu voi, şi le spun şi celor ce vin şi vă înconjoară pe voi pentru că sunteţi ai Mei, le spun lor că Eu sunt Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute. Iar acum vin la voi, căci am zis că iarăşi voi veni să judec viii şi morţii, şi împărăţia Mea nu are şi nu va avea sfârşit, şi împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, Care a grăit şi grăieşte prin prooroci, sunt închinat şi slăvit. Amin.

Mă închin omului şi îl rog să creadă că Eu sunt Cel ce sunt şi că sunt Făcătorul celor văzute şi nevăzute, şi îl învăţ pe el să se închine şi el Mie, şi unul altuia să ne slujim, că Mă doare că l-am făcut pe om şi că el nu se închină Mie şi că numai Eu Mă închin lui şi îl strig prin prooroci să vină de la moarte la viaţă, de la păcat la sfinţenie, că Eu sunt sfânt în cer şi pe pământ, şi am stat în pântece de Fecioară umilindu-Mă ca să Mă nasc din om pentru ca să-l ajut pe om să se nască şi el din cer şi nu din păcat, căci păcatul este chiar moartea omului care naşte şi care se naşte, iar Eu voiesc să-l nasc din cer pe cel născut din om, din păcat de om, şi să fie omul apoi coborât din cer, din mâna Mea născut prin primirea credinţei în Mine şi prin lucrul Meu din el pe pământ apoi. Amin.

O, iată, perdeaua care stă între cele două lumi s-a dat deoparte pentru cei pomeniţi, şi ei stau cu voi la masă, căci cel pomenit ia cu el tot neamul lui cel adormit, aşa cum este el pomenit pe altarul Meu de foc din locul slavei cuvântului Meu care se slăveşte în zilele acestea peste pământ împărţindu-se oamenilor care pot să creadă în Mine, căci am zis acum două mii de ani că vine ceasul când cei din morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi se vor scula la glasul Lui. Dar cei de pe pământ nu au avut grijă să-şi facă credinţă şi ochi pentru cei ce aşteaptă de la facerea omului învierea lor la glasul Meu, aşteaptă să-i strig afară. Amin.

Când a intrat moartea în om şi peste om după ce le-am făcut pe toate cele văzute şi nevăzute ale cerului şi ale pământului, i-am spus lui Cain, care şi-a ridicat mâna şi l-a ucis din răutatea inimii lui pe fratele său, i-am spus: *«Ce ai făcut?».*

El şi-a ascuns de Mine fapta sa, iar dacă a făcut aşa, i-am spus: *«Ce ai făcut? căci glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine»,* strigă la Mine viaţa lui Abel, căci viaţa nu piere în veac, şi va pieri numai moartea precum este scris. Amin. O, aşa strigă cei din morminte ca să-i scot şi să le dau iertarea şi viaţa înapoi, şi fericiţi sunt cei ce sunt în trup şi învaţă de la Mine cum să-i scoată dintre morţi pe cei ce aşteaptă viaţa lor cea de la Mine pusă în ei la naşterea lor din om. O, mare taină şi mare lucrare este pomenirea celor ce aşteaptă în locuinţa morţilor ca să se scoale la glasul Meu căruia se roagă cei iubiţi de Mine pe pământ şi de pe pământ.

Binecuvântată să fie pomenirea şi amintirea pomenită pentru cei ce stau la masă cu cei din cer şi cu cei de pe pământ mijlocitori înaintea Mea pentru cei ce aşteaptă Scriptura învierii morţilor şi viaţa veacului ce va să fie, şi pentru care omului de pe pământ îi trebuie credinţă din cer şi vedere din cer şi viaţă din cer prin naşterea lui din cuvântul Meu de azi, care umple cerul şi pământul când el grăieşte din Mine. Amin. Binecuvântată să fie întâlnirea Mea în grădina întâlnirii Mele cu omul. Binecuvântată să fie masa şi întâlnirea Mea cu voi la masă şi cu cei ce vă privesc pe voi pentru că sunteţi ai Mei şi numai ai Mei, copii mijlocitori pentru om înaintea Mea.

Binecuvântată să fie inimioara care iubeşte cu atâta dor lucrarea cuvântului Meu şi pe voi, pentru mântuirea lui şi a celor ce-i voieşte din nou cu el şi cu Mine pe cei ce au fost ai lui după trup. O, fiule care iubeşti cerul, iubirea pentru cer se învaţă din cer şi nu de pe pământ, dar greu înţelege aceasta omul care aude de coborârea Mea de azi cuvânt pe pământ. Să învăţăm noi, cei ce iubim pe Tatăl Meu şi al vostru, să învăţăm noi mereu din cer iubirea cea pentru cer, şi îi vom vedea venind după noi pe cei ce stau în cerurile noastre, în inimile noastre cele pline de cer, ca să umplem cerul şi să golim locuinţa morţilor cea din pământ şi cea de pe pământ, şi să se umple cerul de cei ce iubesc ca în cer pe Dumnezeu şi nu ca pe pământ. Amin. Stai sub iubirea celor ce au iubirea Mea în ei, şi stai cu inima în cer, că pe pământ e omul, şi multă iubire de oameni ne trebuie, căci înţelepciunea Mea în om este duh iubitor de oameni ca să-i tragem pe oameni de la moarte la viaţă. Amin. Eu, Domnul, îi iubesc mult pe cei ce Mă iubesc cu dor, pe cei ce nu se mai iubesc pe ei pentru iubirea lor de Mine şi de cei ce aşteaptă, fără să ştie ei, pe pământ învierea. Învierea este mare taină, iar taina ei trebuie învăţată de la Mine, numai să am şcolari la şcoala învierii omului. Amin.

Şi acum, pacea Mea cerească să se sălăşluiască cu lucrarea şi cu rodul ei peste voi, copii mijlocitori la Mine pentru om şi peste cei ce ca nişte copii ca şi voi aşteaptă de la Mine pe pământ învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie pe pământ. Amin. Fiţi copii cu Tată şi nu fără Tată pe pământ şi în cer. Fiţi copii, căci numai copiii au Tată, iar cine nu mai sunt copii au altceva pe pământ. Fiţi ai Tatălui Meu, copii ai Tatălui, şi Tatăl va purta grijă de voi, căci voi lucraţi cu Mine şi cu Tatăl taina învierii morţilor şi a vieţii veacului ce va să fie şi care este cu cei ce cred ca şi Mine în toate câte Eu am cuvântat cu gura Mea pentru împlinirea lor peste pământ şi peste om. Amin.

Cel ce crede în Tatăl nu mai crede în om, iar în Tatăl se crede prin mărturisire, se crede prin prooroci, căci Duhul Tatălui prin prooroci grăieşte pe pământ. Amin, amin, amin.

20 septembrie/3 octombrie 2004

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Domnul S-a făcut Fiul Omului ca să-L vadă omul pe Dumnezeu. Dragostea şi bunurile ei trebuie preţuite. Simbria păcatului este moartea, iar darul Domnului este viaţă veşnică. Cel ce crede în Domnul, crede prin mărturisire şi prin prooroci.

Eu, Domnul, Cel blând şi smerit cu inima, Mă arăt vouă aşa cum sunt, aşa cum spun că sunt, copii din porţi şi mereu zdrobiţi în porţi, căci voi sunteţi porţile Mele ca să intru în Ierusalim când vin cuvânt, şi să-l hrănesc pe el, şi să-l sprijinesc pe cel curat cu inima înaintea Mea şi înaintea voastră, iar pe cel nestatornic să-l povăţuiesc, să-l aştept, să rabd de la el, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima, precum Mă vedeţi că sunt şi că lucrez. Amin, amin, amin.

O, fiilor copii cu care grăiesc înaintea Ierusalimului! M-am făcut Fiul Omului ca să vadă omul că Dumnezeu, Cel ce a făcut omul, este blând şi smerit cu inima şi nu este ca omul, şi cât aş vrea să-l fac şi pe om blând şi smerit cu inima, curat cu inima, căci inima ascunsă e grea şi tot mai grea, şi Eu voiesc cu Duhul Meu Cel Sfânt, din Tatăl purces, să-l însemnez pe cel greu la inimă, căci acum, la sfârşit de timp, voiesc să fie lumină de la Dumnezeu, şi sub ea să pălească tot ce înseamnă duşman de suflet, iar oamenii şi sufletele lor să umble apoi în lumină şi să se bucure de bunurile ei. Amin.

O, copii în care Eu am pus Duhul Meu, ochiul Meu, iubirea Mea, răbdarea Mea, blândeţea Mea şi umilinţa Mea pe care o am înaintea omului de şapte mii de ani, de când omul s-a ascuns de Dumnezeu! O, fiilor copii, l-am învăţat pe poporul acestui cuvânt, şi l-a învăţat şi mama Mea Fecioară, l-am învăţat Noi pe el dragostea şi bunurile ei, şi l-am îndemnat din vreme să nu facă păcatul neascultării, căci i-am spus să citească Scriptura şi s-o împlinească pe ea, şi dacă socoteşte cineva că e om duhovnicesc, să cunoască bine că ceea ce spun este porunca lui Dumnezeu, iar cine nu voieşte să ştie, să nu ştie.

O, poporul Meu, Mă aşez din nou cu sărbătoare pentru mama Mea Fecioara în mijlocul tău şi te rog să nu uiţi cuvântul vieţii, învăţătura pe care am pus-o Noi peste tine în ziua de serbare a mamei Mele cea plină de milă pentru lucrarea Mea, pentru truda Mea de azi cu care Mă lupt, ajutat cu tot cerul de sfinţi şi de îngeri, să am un popor credincios şi să nu-l strivească pe el cele ce au să vină peste pământ pentru păcatele de pe el, şi să aibă poporul Meu acoperământ darul Meu, căci simbria păcatului este moartea, iar darul lui Dumnezeu este viaţă veşnică întru Mine, Domnul vieţii, precum este scris în Scripturi.

O, poporul Meu, nu pot prea mult să te călăuzesc azi, că îi am plăpânzi pe cei prin care Eu vin până la tine ca să nu mori tu fără hrana Mea, dar îţi amintesc să nu uiţi învăţătura Mea, dragostea şi bunurile ei care se fac Duh Sfânt în om, căci scris este: *«Roadele Duhului sunt: dragostea, bunătatea, cumpătarea, răbdarea, blândeţea, pacea, îndelunga răbdare, credincioşia, înfrânarea, curăţia şi toate câte înseamnă Duhul Sfânt lucrător în om, iar împotriva unora ca acestea nu este lege»,* ci este Dumnezeu cu chipul şi cu asemănarea Sa în om şi lângă om. Amin.

O, poporul Meu, toate cele ce sunt roade ale Duhului îl vădesc pe om dacă este el după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Cel ce crede în această lucrare de cuvânt, acela este vădit cu credinţa sau cu necredinţa sau cu necredincioşia lui prin roadele Duhului, care-l probează pe om, poporul Meu.

Când am fost cu dulce sărbătoare aşternută în grădina întâlnirii pentru sărbătoarea naşterii mamei Mele Fecioara, am spus că vine în grabă, vine în curând clipa ca fiecare om de pe pământ să rămână în ceea ce va fi găsit, şi voiesc să-ţi amintesc, poporul Meu, să te laşi probat de roadele Duhului ca să te aşezi apoi bine în ele, şi voiesc să-ţi amintesc de văpaia cuptorului în care cei trei tineri curaţi la inimă prin pocăinţa lor pentru tot neamul lor au fost scăpaţi din foc, căci Eu le-am trimis pe îngerul Meu, care s-a arătat preamărit şi prealuminat cu chipul şi asemănarea Mea şi a suflat în văpaie răcoare ca să-i ocrotească de foc pe cei pedepsiţi de împăratul cel necredincios din vremea lor. Aşa voiesc Eu să-i ocrotesc pe cei ce se lasă în mâna Mea, pe cei ce Mă lasă pe Mine să stau în ei cu roadele Duhului şi să-i adun spre scăpare şi să-i ridic spre ocrotire când pământul va primi pe el botezul cu foc ca să-l curăţ de păcatul omului aşa cum am curăţat de negustori templul când am pus mâna pe bici şi i-am scos pe ei de pe loc închinat lui Dumnezeu, ca să nu fie batjocorit de diavoli locul cunoscut al Domnului între toate cele de pe pământ. Şi le-am spus pentru paza lor cea tare, cea de la Mine, le-am spus ucenicilor Mei: *«Feriţi-vă de aluatul fariseilor, care este făţărnicia»,* căci ea este lucrarea lor, aluatul lor. Le-am spus aşa ca să-i deprind din zi în zi mai mult cu loc larg în ei pentru roadele Duhului şi să-i păzesc pe ei ai Mei, mărturisitori ai Mei şi prooroci ai Duhului Sfânt.

Iar vouă, copii aşezaţi de Mine în calea cuvântului Meu când el vine să-l înveţe pe poporul Meu cel ascultător, vouă vă spun altfel. Vă spun aşa: fiţi înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii şi staţi în roadele Duhului, copii învăţători, şi învăţaţi-Mi poporul şi puneţi frână oricărei urme de întuneric din mijlocul poporului Meu, că vine clipa ca fiecare să rămână în ceea ce va fi găsit. Îndemnaţi-i pe toţi, îndemnaţi-i de lângă Mine, nu de lângă ei, să se facă ei locaş al roadelor Duhului şi să umble duhovniceşte înaintea Mea în toată clipa, că nu vreau să suferim de la neascultarea de cuvântul Meu, ci vreau să învăţaţi de la Mine poporul, copii învăţători. Amintiţi-i de la Mine, nu de la voi, că faptele trupului se împotrivesc faptelor Duhului şi sunt duşmane între ele, iar Eu întăresc statul vostru între Mine şi poporul Meu şi îi spun lui că cine nu vă primeşte pe voi, pe Mine Mă alungă şi nu pe voi, şi cine vă vorbeşte pe voi de rău, vorbeşte de rău legea lui Dumnezeu şi este duşman faptelor Duhului dragostei şi bunurilor ei. Mă zdrobesc în voi cu toată durerea Mea, şi mult aş vrea măcar o parte din popor să ia şi el să poarte durere din cer, că voi sunteţi mici, şi mici staţi înaintea poporului ca să mai puteţi sta lângă el, iar durerea Mea cea de şapte mii de ani e mare, fiilor copii, şi voi sub ea, zdrobiţi, căci casa Mea e omul, şi fericit este cel ce ştie să Mă ia în casa lui aşa cum M-au luat Luca şi Cleopa, şi apoi Eu am rămas în ei, şi ei în Mine, căci darul Meu a prins rod în ei prin credinţa lor în Hristos, trimisul Tatălui, fiilor copii.

Mama Mea Fecioară se lasă cu mila ei, cu acoperământul ei peste voi, peste ranele voastre, şi mereu vi le vindecă, şi mereu vi le leagă, că nu are cine de pe pământ, şi vă spune ea aşa:

— Sunt mamă a Fiului Tatălui Savaot, şi cine este mamă nu cunoaşte altă mângâiere decât durerea cea pentru Dumnezeu. Vă mângâi cu ea, copii care purtaţi pe Fiul meu de la Tatăl şi până la urechea poporului şi până la inima lui deschizându-le inima prin bătaia Lui la uşa lor. Luaţi poporul, şi cu durere cântaţi cu el cântarea Fiului meu Cel călător prin lumea de păcate cerându-i la orice om inima de locaş pentru El şi uşa ei descuiată şi nu încuiată, căci cel ce nu deschide Domnului uşa, acela stă în întuneric cu cele din el şi nu iubeşte lumina şi plata ei şi nu se face fiu al zilei, ziua cea dintâi între zile când Dumnezeu a făcut lumina. Amin.

Sunt mama Fiului lui Dumnezeu Savaot şi mi-e milă de Fiul meu când Îl văd aşa de dispreţuit, şi mi-e milă de cei ce s-au dat Lui ca să-L ajute să bată la porţile inimilor şi nu se îndură să le zdrobească, ci aşteaptă ei ca şi Fiul meu, Cel blând şi smerit cu inima, înaintea omului încuiat în însuşi trupul lui.

O, popor al milei dumnezeieşti, ţi-a spus Fiul meu să asculţi de poruncile Lui, dar să le ştii ţi-a spus. O, deschide-I Lui şi nu uita că El ţi-a spus că cel ce crede în El nu mai crede în om, iar în El se crede prin mărturisire înaintea Lui şi a oamenilor, şi se crede prin prooroci, căci Duhul Domnului şi Domnul Însuşi prin prooroci este şi grăieşte omului pe pământ, şi aşa stă lângă om şi nu cum nu vrea omul să ştie că aşa stă Domnul lângă om. Amin.

Iar voi, cei de sub greul venirii acestui cuvânt, fiţi înţelepţi ca şerpii, că mare este strâmtorarea pentru Dumnezeu şi pentru voi, şi fiţi blânzi ca porumbeii şi lucraţi ca Fiul meu şi aşa cum El vă îndeamnă, şi căutaţi să nu lăsaţi pe poporul Lui spre duh de făţărnicie. Nu vă temeţi sub greu şi sub liane, nu vă temeţi, căci îngerul Domnului nu vă lasă singuri nici ziua, nici noaptea, dar puţin de tot se mai vede prin noapte ziua, fiilor cu pieptul zdrobit de durerea Domnului din voi. Sunt mamă, iar mama e numai din dureri ieşită şi numai în dureri ţinută, şi altceva nu înseamnă mamă.

Luaţi masă de cuvânt cu poporul cel aşa de firav şi daţi-i lui din Duhul Domnului din voi. Iar Tu, Fiule al durerilor Tatălui şi al durerilor mele după om, întăreşte-Ţi mersul şi calea şi suflă putere peste ei ca să înveţe ei poporul roadele Duhului, împotriva cărora nu este oprire în cer şi pe pământ. Amin.

— O, mamă, le dăm masă de cuvânt, dar să le dăm şi viaţă a cuvântului Meu în ei, mamă, că dacă în ei nu ia viaţă cuvântul Meu, îi frângem pe cei de sub durerea venirii Mele, mamă.

O, poporul Meu, nu uita ce ai mâncat după ce mănânci. Nu uita să strigi tare la Dumnezeu, dar să înveţi bine să strigi, pentru Dumnezeu şi nu pentru tine, poporul Meu. Rugăciunea sfântă din om nu cere decât pentru Dumnezeu în om, nu pentru om, şi de aceea voiesc iarăşi să te învăţ cu tot cuvântul zilei.

O, poporul Meu, voiesc să te străbat cu cuvântul Meu, dar cel mai fericit pentru Mine şi pentru tine este să-l străbaţi tu pe el şi să poţi bine şi cu lumină să lucrezi înaintea Domnului Dumnezeului tău roadele Duhului, împotriva cărora nu este oprire, nu este capăt, ci este aşteptarea lui Dumnezeu pentru ele din om, poporul Meu. Mănâncă, Ierusalime chemat, mănâncă din roadele Duhului ca să ştii gustul lor şi lucrarea lor şi plata lor, dar ca să mănânci din ele, nu uita să-i spui omului şi să-ţi spui şi ţie că vinul nou se aşează în vase noi ca să se păstreze, ca să se formeze şi ca să nu se piardă fiind pus în burdufuri vechi.

O, poporul Meu, toate să se facă noi! Amin. Toate curate să fie pentru împărăţia Mea în om! Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2004

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Tot omul de pe pământ Îl va căuta pe Domnul şi nu-L va găsi. Plânsul fără minte e plâns fără Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu în om nu mai iubeşte lumea. Smerenia este mai mare ca dragostea, căci unde nu este ea, nu poate dragostea.

Să nu te plictiseşti, popor al cuvântului Meu, de prea multul Meu cuvânt cu care dau să te ţin treaz în vremea aceasta de noapte grea, de vreme rea. Să nu te saturi şi să-l dai deoparte, că vine vremea ca fiecare om de pe pământ să nu mai caute nimic decât pe Dumnezeu, şi nu-L va găsi, căci cine nu ştie ce este şi ce înseamnă Dumnezeu, acela caută mereu şi nu găseşte ce caută, fiindcă omul are mintea lui şi nu ia din cer, şi ia numai de pe pământ când are ce lua, dar când nu va mai avea ce să ia de pe pământ şi ce să facă cu cele de pe pământ, va căuta omul în sine şi se va afla gol de Dumnezeu şi va plânge fără de minte, căci plânsul cel fără de minte e plâns fără Dumnezeu chiar şi când omul crede în el însuşi că spre Dumnezeu plânge şi spre El caută.

O, poporul Meu, i-am găsit în veghe înaintea Mea pe cei ce iau din gura Mea ca să-ţi pună pe masă pe Dumnezeu. Să nu te plictiseşti de cuvântul Meu, că dacă Eu nu M-aş mai zbate să vin să te păstoresc, să te ţin în trezie pentru viaţa ta cu Dumnezeu, tu ai adormi ca şi tot omul cel apăsat de timp şi ai uita că viaţa înseamnă Dumnezeu în om, dragostea lui Dumnezeu în trupul, în sufletul şi în duhul omului. Amin.

O, Mi-e tare milă de Mine, poporul Meu! O, ce lesne îi este omului să cadă din Dumnezeu! O, ce mult Mă dă omul din el pentru toate câte face el pe pământ! O, ce puţin însemn Eu în viaţa şi în purtarea omului şi ce mult e omul în el! Cine nu ştie ce este şi ce înseamnă Dumnezeu, acela stă el în el, iar Eu, afară, dispreţuit de om, căci scris este în Scripturi: *«Dispreţuit era, şi Cel din urmă dintre oameni, Om al suferinţei şi deprins cu durerea, dispreţuit şi socotit ca nimic, Unul de Care să-ţi acoperi faţa când Îl vezi, fără chip şi fără frumuseţe ca să ne fie drag. Dar El cu bolile şi cu durerile noastre S-a împovărat, şi cu cei făcători de rele a fost numărat şi a purtat fărădelegile multora».*

O, fiilor copii cu care-Mi scriu cartea venirii Mele la capătul veacurilor! Durerea Mea cea mare e cartea aceasta. Om al durerilor şi deprins cu suferinţa pe pământ, aşa stau Eu lângă om pe pământ şi nu Mă vede omul, pentru că Eu sunt Dumnezeu, şi omul este om, că aşa vrea el să fie cu Mine şi cu el când e vorba să fiu Eu cu el, şi el cu Mine, şi iată, omul este cu cel văzut de el, cu omul şi cu lucrurile lui, iar cu Mine nu, şi Mă uit plângând în Tatăl, şi Tatăl în Mine, şi plâng cu sfinţii când văd cât de mult îi dă omul loc diavolului în el, diavolului cel căzut din cer pe pământ, iar Mie nici la necazul lui nu-Mi dă omul faţă şi loc în el; ba, din contra, Mă judecă şi stă supărat pe Mine de parcă Eu îl pun pe el să-şi facă rău, să-şi facă parte de pedeapsă, să stea fără pază de la Dumnezeu peste el.

Plâng cu Tatăl Meu Savaot şi cu mama Mea Fecioara şi cu sfinţii plâng ca Cel din urmă dintre oameni, căci sunt deprins cu durerea şi socotit ca nimic de om, şi fără chip ca să-I fiu drag omului, dar Eu sunt împovărat cu bolile şi cu durerile şi cu fărădelegile lui şi stau fără putere lângă om, căci omul stă în el, iar Eu, afară şi fără de chip, şi omul nu are minte şi nu ştie ce este şi ce înseamnă Dumnezeu pe pământ. Uită omul că cerul e scaunul Meu de domnie, iar pământul e aşternut al picioarelor Mele. Uită omul că şi el este şi în cer şi pe pământ cu trupul său şi cu picioarele sale, şi plâng cu sfinţii că uită omul taina vieţii lui, sufletul lui, care este de la Dumnezeu şi care-i ţine trupul în viaţă.

O, ce mult au înţeles sfinţii de pe pământ taina Mea în om! O, ce mult M-au iubit pe pământ sfinţii de pe el! Când dragostea lui Dumnezeu îşi are sălaş în om, ea îl învaţă pe el toate, şi omul este sfânt lui Dumnezeu prin dragostea Mea din el şi e prietenul Domnului, şi Domnul pune în el lucrul Său peste pământ, şi rămâne pe pământ lucrul Domnului din sfinţi, căci numai Domnul este Cel ce rămâne pe pământ, şi de aceea rămân sfinţii pe pământ şi în cer, fiindcă Domnul a locuit şi locuieşte în ei. Amin, amin, amin.

— Tu, Doamne, cu sfinţii lucrezi în cer şi pe pământ, iar cu cei ce lucrezi Tu, cu aceia vii când vii pe pământ. Te-am iubit pe pământ cu dragostea Ta din mine, nu cu dragostea mea de Tine, şi le spun celor ce iubesc pe Dumnezeu că iubirea de Dumnezeu nu este iubirea lui Dumnezeu. Iubirea lui Dumnezeu în om nu mai iubeşte lumea şi duhurile ei, ci ea urăşte pentru ca să iubească adevărul, iar cel ce nu iubeşte adevărul, care-l face liber de sine pe om, acel om este vrăjmaş lui Dumnezeu şi este anatema, căci scris este: *«Cel ce nu iubeşte pe Dumnezeu, să fie anatema».*

Îi spun omului, Doamne al sfinţilor, că cel mai mare adevăr în om este smerenia minţii şi a inimii, şi ea îl câştigă pe om lui Dumnezeu. Ea este acum mai mare ca dragostea, că unde nu este ea, nu poate dragostea Ta în om şi pentru om, Doamne îndurător.

Mă bucur în Tine cu sărbătoarea pomenirii mele între cei ce iubesc adevărul şi viaţa lui în ei, căci dragostea Ta din mine m-a ridicat din lume şi m-a aşezat deasupra ei, şi eu am stat în Tine apoi cu trupul, cu sufletul şi cu duhul meu, pe care Ţi le-am dat Ţie sălaş pe pământ, şi apoi Tu Te-ai slăvit în trupul meu cel sfânt şi Te-ai arătat nestricăciune a lui. Nu eu, ci Tu Te-ai arătat aşa în trupul meu, căci când dragostea lui Dumnezeu îşi află sălaş în om, ea îl învaţă pe om toate, şi omul este sfânt lui Dumnezeu prin dragostea lui Dumnezeu din el, şi dragostea rămâne, Doamne, şi se mărturiseşte ea în locaşurile ei. Amin, amin, amin.

— O clipă, poporul Meu, glasul sfinţilor a grăit, că e vremea Mea cu ei pe pământ. Sfânta Parascheva, piatră scumpă pe fruntea acestui neam încoronat de Mine şi de sfinţi pentru slava Mea de acum, slava pentru care Eu l-am creat pe el; sfânta cea plină de mărturisire a smereniei minţii şi a inimii ei care a purtat în ea dragostea Mea. Smerenia sfinţilor îi face pe ei să ia asupra lor păcatele lumii, ca să sufere ei pe pământ cu trupul, osândind fărădelegea şi duhul lumii în însuşi trupul lor, chiar dacă lumea îi socoteşte pe ei pedepsiţi de Dumnezeu.

Smerenia, poporul Meu, este mai mare ca dragostea. Aşa spun sfinţii care s-au lăsat smeriţi cu totul sub darul dragostei Mele cu care Mă sălăşluiesc în sfinţi pentru smerenia lor care-i face pe ei să ia asupra lor osândirea păcatului, ispăşirea păcatelor lumii, căci sfinţii plâng mult pentru Mine, Cel înţepat mult şi îndurerat mult de la păcatele lumii.

Smerenia este cea care se aşează din om înaintea Mea, ca să fac Eu apoi spre el cale pentru dragostea Mea în el, dragostea care nu este decât jertfă, jertfa dragostei Mele care se mistuie în sfinţi pentru iertarea păcatelor lumii, căci sfinţii sunt asemenea Mie, fiindcă ei Îl văd pe Dumnezeu aşa cum este El, mereu îndurerat, mereu rănit, mereu plângând în urma omului, pentru că omul nu se dă lui Dumnezeu sălaş. Mai mare decât toată înţelepciunea veacurilor este înţelepciunea sfinţilor cerului Meu, căci Eu am spus: *«Mai mari decât toate*

lucrările de până la ei vor lucra sfinţii care cred în Dumnezeu dându-se Lui sălaş pe pământ, şi apoi în cer».

Smerenia este mai mare ca dragostea, căci fără ea dragostea nu-şi are sălaş în om şi nici lucrare. Dragostea lui Dumnezeu este în cei ce nu au slava oamenilor, fiindcă nu iau din ea, precum nici Eu nu am luat, ci le-am spus celor ce căutau moartea Mea: *«Eu slavă de la oameni nu iau, şi v-am cunoscut că nu aveţi în voi dragostea lui Dumnezeu».*

Smerenia, poporul Meu, iubeşte-o împotriva oricărei ispite care vine să-ţi încerce ţie faţa înaintea celor ce-ţi văd faţa. Faţa ta te vădeşte dacă ai în tine darul cel tainic al smereniei şi lucrarea ei care face loc în tine dragostei lui Dumnezeu, fiule, şi îţi voi spune ţie din Mine şi din sfinţi lucrarea smereniei de duh, care umblă la inima omului ca să se facă ea în om sălaş al slavei Domnului, Cel blând şi smerit cu inima, căci omul fi-va să fie ceresc pe pământ, şi numai omul ceresc va rămâne pe pământ. Amin.

Vai omului care-şi pierde vremea şi nu şi-o câştigă, care-şi pierde viaţa fără să şi-o câştige pentru Mine şi pentru Evanghelia Mea de acum, cu care Eu umblu în locuinţa morţilor de pe pământ şi de sub pământ ca să fac învierea făpturii care a fost şi care este!

Iar tu, poporul Meu, să nu te plictiseşti de prea multul Meu cuvânt cu care dau să te ţin treaz în vremea aceasta de noapte grea când tot omul doarme. Să nu te superi, ci să fii mulţumit şi să-Mi mulţumeşti pentru cât te iubesc, căci pentru iubirea Mea cu care te hrănesc ca să nu mori tu trebuie mult să-Mi dai, fiule. Trebuie să-Mi dai loc cu smerenie în el în trupul tău şi în duhul tău şi să te uiţi la cei prin care te hrănesc cu cuvântul Meu, că Eu stau cu dragostea Mea în ei, şi tot aşa stau şi ei în Mine, cu dragostea Mea, nu cu dragostea lor, fiindcă dragostea Mea e durere, e lacrimă a Mea după om ca să-l scap pe om de durerea, de suspinul şi de lacrima lui, căci cine plânge după viaţa lui în el, acela şi-o pierde şi nu ştie să plângă, şi va căuta în sine şi se va afla gol de Dumnezeu, căci plânsul cel fără de minte e plâns fără Dumnezeu chiar şi când omul crede în el însuşi că spre Dumnezeu plânge şi la El caută. Smerenia nu mai plânge în om. Ea Îi face locaş lui Dumnezeu şi dragostei Lui în om, căci împărăţia Mea în om nu este omul cu dragostea lui de Mine în el, ci sunt Eu, Domnul, cu dragostea Mea care-l face pe om împărăţie a cerurilor pe pământ, locaş care luminează prin cei ce sunt fraţi în Hristos şi care iubesc cu iubirea lui Dumnezeu în ei pe tot aproapele care vede în cel îndumnezeit iubirea lui Dumnezeu, umblând el în lumina ei şi veselindu-se de ea. Amin.

Te voi învăţa curând, poporul Meu, cum să înţelegi tu porunca cea de căpătâi prin care Eu spun: să iubeşti, omule, pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot cugetul tău, cu tot sufletul tău şi cu toată virtutea ta, iar pe aproapele tău să-l iubeşti ca pe tine însuţi şi să nu ridici mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău, căci Eu sunt Dumnezeu şi nu tu, omule, şi Eu ştiu pe aproapele tău şi nu tu, iar aproapele tău să Mă vadă în tine aşa cum sunt Eu, şi aceasta este cea mai mare între porunci, cea mai mare dragoste, dragostea Mea în om şi între fraţii cei de un nume cu Mine înaintea aproapelui lor în toată vremea. Amin.

O, când împărăţia lui Dumnezeu se vede în voi şi între voi, copii ai Ierusalimului, toţi cei ce sunt aproape de voi o văd pe ea, şi aşa puteţi voi mult să-i iubiţi pe ei cu dragostea Mea din voi, cu împărăţia Mea din voi, văzută de ei. Amin, amin, amin.

O, copii slujitori ai cuvântului Meu cel de foc, îndeletniciţi-vă bine cu înţelesul lui, şi numai apoi să-l daţi poporului, că Eu sunt pom bun şi cu roade bune, şi tot aşa voiesc să rodesc în cei ce aud de la voi cuvântul Meu bine grăit, aşa cum Mă auziţi voi că-l grăiesc Eu. Daţi-vă mai spre linişte faţă de cele ce sunt de trebuinţa de zi cu zi ale poporului atunci când Eu vă vestesc că vin cuvânt, ca să avem vreme din destul pentru buna împărţire a cuvântului Meu peste cei ce-l ascultă pe el de la Mine, şi peste cei ce-l şi împlinesc apoi, dacă iubesc aceştia smerenia care se face în ei locaş al dragostei lui Dumnezeu în om. Am spus poporului Meu să nu aibă o mai înainte grijă ca aceea pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, ca aceea pentru voi, pentru aşezarea voastră înaintea Mea, dar şi pentru a lor, căci dacă unii sunt cu trupul şi numai voi cu duhul înaintea Mea când vin cuvânt pe pământ prin voi, atunci învăţătura cu care Eu am învăţat poporul să treacă din trup în duh, cum şi când se mai aşează ea peste popor?

Vă doresc, copii ai Ierusalimului nou, să treceţi mult din trup în duh, căci nu e greu, şi de aceea vă îndemn la dragostea Mea în voi, la împărăţia cerurilor în voi, pentru voi şi pentru tot aproapele care are ochi să vadă, şi apoi să mărturisească el pe Domnul Dumnezeul vostru, Dumnezeu adevărat în fiii Lui. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2004

Sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir

Adevărata carte după care să înveţe omul carte, este cartea Domnului. Cel ce ispiteşte ca să creadă este scris cu necredincioşii. Cei curaţi cu inima sunt curaţi şi cu credinţa. Credinţa se face iubire, şi iubirea se face credinţă în cei sfinţi. Voia omului este vrăjmaşă Domnului.

Intru prin porţi. Amin. Intru cuvânt de facere a omului, intru în carte, iar cartea Mea este adevărata carte după care omul trebuie să înveţe carte, căci dacă omul are carte şi viaţă nu are, atunci el nu este un om învăţat, ci este un om fără de cale, fiindcă Eu am spus: *«Eu sunt calea, adevărul şi viaţa, şi cine umblă după Mine nu va umbla în întuneric, ci se mută de la moarte la viaţă».* Amin, amin, amin.

Pace vouă de la Domnul Învăţătorul, copii care vegheaţi în calea cuvântului Meu când Eu vin cu el să-Mi cresc şi să-Mi ţin treaz poporul, iar pacea Mea pe care v-o dau ca să vă întăresc porţi ale Mele, să se răsfrângă ea din voi mereu peste tot poporul Meu cel care iubeşte ca şi voi venirea Mea şi venirea lui la Mine şi la voi, la izvorul învăţăturii şi al trăirii cu cerul pe pământ, la învăţat carte, fiilor copii. Mai e puţin timp, şi voi învăţa din Mine şi din voi pe mulţi care se vor aduna în jurul vostru porunca dragostei de Dumnezeu şi de aproapele, căci a iubi pe Dumnezeu şi pe aproapele e mare taină şi mereu taină şi mereu lucrare a cerului pe pământ prin omul care iubeşte pe Dumnezeu. Acum însă Mă slăvesc în voi cu sfinţii, iar cuvântul Meu şi al lor este carte de învăţat după ea pentru fiecare om care vrea să ştie de la Dumnezeu cum să-L iubească pe Dumnezeu.

Omul nu trebuie să Mă înveţe pe Mine cum să-l iubesc, ci trebuie să Mă lase pe Mine să-l învăţ cum să Mă iubească. Omul se iubeşte pe sine, şi aşa dă el să Mă iubească, pentru sine, nu pentru Mine, dar Eu i-am spus lui prin Evanghelia Mea cea de acum două mii de ani că cel ce-şi iubeşte viaţa, acela şi-o va pierde, iar cel ce şi-o pierde pentru Mine, pentru vestirea lui Dumnezeu între oameni, acela va avea viaţă, şi

din belşug va avea, căci viaţa se învaţă de la Dumnezeu şi nu de la om. Amin.

O, poporul Meu cel mult hrănit, cel mult învăţat de cuvântul Meu, de Duhul Meu Cel dătător de viaţă! Eu sunt Cel ce vin să te învăţ şi să te aşez la şcoala învăţăturii. Eu şi nu tu te aşezi înaintea Mea. Vin la tine ca să fii tu poporul cel învăţat de Dumnezeu şi să audă neamurile de pe pământ că Eu în mijlocul tău sunt Învăţătorul lumii, numai să vrea fiii veacului acesta să audă glasul Fiului lui Dumnezeu, căci duhul lumii îl ţine pe om în întunericul lui şi în pierzarea lui de oameni, iar Duhul Meu este duh dătător de viaţă, şi apoi este Duhul Sfânt Mângâietorul, aşa cum Eu L-am numit când L-am pus în apostolii Mei ca să fie El împărţit peste cei ce iubesc să creadă de la Dumnezeu toate câte Eu aduc pe pământ pentru înnoirea lumii şi pentru viaţa veacului ce va să fie pe pământ. Amin.

Am durere peste durere de la cei ce dau să vină sub învăţătura Mea şi nu ştiu aceştia cu mintea lor să se aşeze înaintea Mea, iar Duhul Meu este Învăţător, dar nu e frumos să se vrea omul dădăcit sau să-l dădăcească pe om, căci la Dumnezeu este bună credinţa omului, nu altceva; credinţa care lucrează aşa cum a lucrat din Avraam, care nu s-a vrut dădăcit de Mine, ci s-a vrut credincios fără de prihană în credinţă, fără de ispitire, căci credinţa cea prin ispitire se ia de la om, şi omul este scris cu cei necredincioşi, fiindcă omul care ispiteşte ca să creadă, acela nu-L iubeşte pe Dumnezeu şi nici nu cunoaşte jertfa prin care omul se dovedeşte credincios ca Avraam.

Nu poate omul să fure când e vorba de credinţă pentru viaţa lui. Nu poate omul să creadă şi să i se socotească credinţă dacă ispiteşte pentru credinţă, iar Eu am spus: *«Credinţa nu este a tuturor».* Cel ce fură se ascunde înăuntru şi în afara lui faţă de cei ce nu vrea el să fie ştiut că fură. Cel ce înşeală, la fel face, dar faţa omului poate fi citită cu ascunderea de sub ea, iar omul cel cu Duhul Meu în el ştie această lucrare şi o lucrează pe ea, ca să fiu Eu îndreptăţit întru cuvânt şi biruitor când grăiesc şi când judec fapta omului, căci cel ce crede în această lucrare de cuvânt învăţător peste om şi face ca el în el şi în ea, această lucrare îl vădeşte pe el prin cuvântul ei, prin ceea ce este ea şi prin ceea ce este omul. Cel credincios nu caută să fie dădăcit pentru ca să creadă, ci caută să fie lucrător prin iubire şi prin învăţătură, şi unul ca acela nu dădăceşte pe om ca să-l facă să creadă în această venire a Mea, ci crede înaintea oamenilor şi se desăvârşeşte prin credinţa cea cu dar în ea, cea cu învăţătură în ea, fiindcă ea este a acelora ce învaţă prin credinţă să fie după chipul şi asemănarea Mea, şi aceasta este adevărata dragoste a lui Dumnezeu în om. Amin, amin, amin.

— O, Doamne, să caute această dragoste cei ce se alipesc prin credinţă de muntele acesta. Amin. O, Doamne, din ceata mucenicilor care prin credinţă au dobândit loc lângă Tine şi în Tine, eu grăiesc poporului Tău cel mult aşteptat de noi, sfinţii Tăi, care ne-am pierdut viaţa pentru viaţa Ta în noi pe pământ şi în cer, şi grăiesc la tot omul care se numeşte pe sine credincios lui Dumnezeu, şi spun aşa: fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia sunt curaţi şi cu credinţa, şi aceia vor vedea pe Dumnezeu, fiindcă aşa cred ei. Amin.

Eu, ucenicul şi, apoi, mucenicul Tău, aşa am crezut şi aşa am văzut roadele credinţei mele, ale inimii mele curate pentru Tine, Doamne. I-am ruşinat pe cei necredincioşi Dumnezeului meu, căci iubirea mea pentru Tine a rodit credinţă în mulţi, şi apoi aceia au crezut în mine ca şi în Tine, iar cei ce cred fără de ispitire se biruiesc şi biruiesc pentru slava Ta înaintea oamenilor, Doamne. Când Nestor a văzut în mine că Te am pe Tine minunat cum eşti în sfinţi, a venit şi mi-a cerut putere de biruinţă asupra vrăjmaşilor Tăi, şi eu i-am dat, că aveam, şi eram darnic cu Tine şi Te dădeam celor ce credeau în Dumnezeul meu, iar el, umilit cu duhul şi tare cu credinţa în Tine, Dumnezeul meu, a spus aşa: *„Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mi să-Ţi biruiesc vrăjmaşii!“.* Amin.

O, ce minunată este credinţa şi faptele ei în cei ce cred neîndoios! Cei credincioşi după dar şi după adevăr nu au nevoie să-i biruiască pe vrăjmaşii lor, ci biruiesc aceia pe vrăjmaşii Tăi, ca să crească în oameni credinţa în Tine, nu credinţa în cei ce cred în Tine, căci aceia îşi dau viaţa lor pentru ca să creadă în Tine oamenii, pentru ca să rodească în oameni credinţa în Tine, Doamne, şi prin ea să poată ei totul pentru Tine şi nu pentru ei, şi plâng sfinţii cei de lângă Tine, plâng după om cu credinţă ca a lor pe pământ. Plâng pentru Tine sfinţii care Te-au iubit cu credinţă mai tare ca moartea, căci credinţa se face iubire în sfinţi şi nu iubirea se face credinţă în ei. Dar mai întâi decât acestea este smerenia, care-Ţi face Ţie loc în sfinţi, Doamne, şi credinţă în Tine, şi apoi credincioşie până la sânge, şi ce poate fi iubire mai mare ca aceasta în sfinţi, Doamne al celor plini de statornicie pentru mărturisirea Ta ca Dumnezeu adevărat ce eşti pe pământ şi în cer şi în sfinţi, Doamne?! Toţi cei ce-şi pierd lucrarea credinţei prin grijile cele pentru viaţă, aceia sunt mici şi nu sunt mari cât Tine, nu sunt cât vrei Tu să fie ei în Tine şi Tu în ei chiar dacă Tu ai spus când Te-ai rugat Tatălui Tău şi al sfinţilor Tăi şi ai zis: *«Tată, voiesc să fiu în ei, şi ei în Mine, ca să ştie lumea că Tu M-ai trimis».*

O, Doamne atât de lipsit de om şi de credinţă în om! Nu are lumea de unde să ştie că Tu eşti trimisul Tatălui după om dacă Tu nu ai mărturisitori înflăcăraţi şi asemenea cu Tine, blânzi şi smeriţi cu inima mai ales înaintea vrăjmaşilor Tăi şi nu ai lor. O, Doamne Care plângi cu sfinţii aşteptând învierea cea mare, facă-se voia Ta pe pământ! Amin. Întoarce înapoi în om voia Ta, căci omul fără Dumnezeu în el nu poate avea vrăjmaşi mai mari ca el însuşi pentru el, ca voia lui care nu lasă voia Ta să se aşeze în el. Facă-se voia Ta de-acum pe pământ! Amin. E timpul la sfârşitul lui. Întoarce-l pe om la dragostea lui Dumnezeu, ajută-l să creadă ca sfinţii, şi apoi să Te iubească prin credinţă aşa cum scrie în Scripturi despre sfinţii care prin credinţă Te-au iubit şi s-au jertfit cu iubire pentru credinţa în Tine a celor de după ei. Amin.

O, bunule Doamne, flacără mistuitoare Te-ai făcut în inimioara mea în toată vremea mărturisirii Tale prin mine. Aşa să Te aşezi şi azi în cei ce Te împart nedespărţit de ei, în cei ce Te mărturisesc în ei, văzut şi cunoscut făcându-Te în ei Dumnezeul lor spre credinţa celor ce Te văd în ei cale, adevăr şi viaţă a oamenilor, cale a Ta spre oameni şi salvator al celor ce plâng după răscumpărare. Amin, amin, amin.

— Binecuvintez dragostea cea din credinţă a sfinţilor care împodobesc coborârea Mea la tine cuvânt, popor de la care omul trebuie să înveţe carte de la Domnul Învăţătorul. Amin.

Şi acum, în zi de serbare de sfinţi în mijlocul tău, din cer şi până pe pământ, de pe pământ şi până în cer, Eu, Domnul Dumnezeul tău, Eu, ocrotitorul şi bunul tău ajutător, rostesc şi spun că Eu, prin cei ce Mă poartă pe Mine spre tine şi pe tine spre Mine cu putinţele şi cu neputinţele tale, îţi port de

grijă ca un bun, ca Cel ce pot pentru grija de tine, că îi am pe ei cuvântul Meu peste pământ şi cu ei Mă port, şi pe ei îi am pentru întărirea temeliei credinţei multora, poporul Meu, căci prin această lucrare de cuvânt, împărţită de ei peste pământ, Eu îndrept spre tine binefacerile Mele ca să poţi tu să rămâi voia Mea, şi dator pentru ea, poporul Meu. Ai grijă de cei prin care Eu te ocrotesc şi te dăruiesc cu ajutorul Meu. Ai grijă să-i iubeşti pentru Mine şi pentru tine şi nu pentru ei, căci pe ei îi iubesc Eu, fiindcă ei Mă iubesc, şi fiindcă ei te iubesc şi te îngrijesc. Te-am povăţuit mereu să nu fii popor fără călăuză între tine şi Mine, căci Eu pe om nu pot altfel să-l primesc şi să-l cunosc decât după orânduiala Mea. Amin.

Iar acum, binecuvintez prin cuvântul cererii de rugăciune pentru venirea Duhului Sfânt, Care sfinţeşte toate, binecuvintez din cer şi de pe pământ, prin cuvânt rostit de cei unşi în grădina cuvântului, corăbiuţa cea dăruită poporului Meu spre trebuinţă binecuvântată, şi spun: Se binecuvintează şi se sfinţeşte prin venirea, prin lucrarea şi prin stropirea cu Duhul Sfânt şi cu apă, corăbiuţa cea acum dăruită vouă prin lucrarea cuvântului Meu care lucrează credinţă în cei dăruitori din partea Mea, şi aşez peste ea înger tare, înger veghetor şi binefăcător pe sfântul mare mucenic Gheorghe, purtător de biruinţă, iar pentru mângâierea sărbătorii de azi aşez cu el spre veghea acestei corăbiuţe şi pe cel azi prăznuit, pe cel asemenea mucenicului Gheorghe, pe sfântul mare mucenic Dimitrie izvorâtor de mir, iar miresmele sfinţilor să răsplătească mereu credinţa voastră cea lucrătoare ca şi a lor în tot timpul vostru cel de vestire a întoarcerii Mele cea de la Tatăl a doua oară după om. Amin.

Binecuvintez cu Duhul Meu Cel mângâietor pe cei ce vă iubesc pe voi pentru că sunteţi a Mei. Îndemnaţi-i cu dulcea inimă din voi, copii lucrători şi împărţitori de Dumnezeu, îndemnaţi-i pe cei ce vă iubesc şi vă ocrotesc pentru lucrul vostru cu Mine nestingherit de greutăţi peste el, să aibă jertfă curată, să aibă inimă curată înaintea Mea şi în ei, căci cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu cu ei cum îi va smulge din foc, cum Îşi va aduce aminte de ei în vremi de încercări a celor credincioşi pe pământ, şi ca pe tinerii din cuptorul de foc îi voi ocroti pe ei prin îngerul Meu cel de foc, şi care răcoreşte toată văpaia de pe pământ acolo unde am Eu ocrotitori de ai Mei, căci cei ce Mă primesc pe Mine prin voi, aceia plată de prooroc vor primi, plată ca pentru cei credincioşi lui Dumnezeu. Amin.

O, copii care Mă împărţiţi nedespărţindu-Mă de voi, ascultaţi cu credinţă multă tot cuvântul Meu ca să-l împliniţi, şi împărţiţi-Mă peste pământ făcându-vă vreme pentru mărturisirea Mea peste oameni, şi atunci toate cele de trebuinţă lucrului Meu cu voi vă vor fi adăugate, căci Eu sunt credincios prin tot cuvântul rostit de gura Mea. Amin.

Iar tu, popor credincios, slăveşte-Mă ca pe Împăratul tău şi arată-te cu împărăţia Mea înăuntrul tău. Cel ce doreşte de împărăţia Mea în el, acela se face locaş al ei şi mărturisitor al ei prin roadele ei care Mă mângâie pe Mine şi nu pe ei, căci Duhul Sfânt Mângâietorul Se împarte şi nu Se desparte de cei ce-L au pe El înăuntrul lor ca rod al credinţei lor în Mine, Cel ce L-am trimis pe El de la Tatăl pe pământ după om ca să-l mângâi pe om, şi apoi omul să se ţină după mireasma Lui şi să se facă omul asemenea Mie, cu duh dătător de viaţă, cu darul Duhului Sfânt, Care sfinţeşte toate în om şi pentru om, ca să am Eu locaş în om. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2004

Soborul sfinţilor arhangheli Mihail şi Gavriil

Cel ce plânge pentru viaţa lui, acela şi-o pierde, căci plânsul fără minte este plâns fără Dumnezeu. Desluşirea poruncii dragostei de Dumnezeu şi de aproapele. Domnul îl iubeşte pe om ca să se mântuiască omul. Smerenia de duh se face sălaş Domnului. Cel mai iubit post este ascultarea.

Ia aminte, popor al cuvântului Meu din zilele cele de acum, ia aminte la cuvântul Meu cel de peste tine, căci Eu din mijlocul tău sunt Învăţătorul lumii, iar tu din mijlocul ei eşti poporul de la care omul trebuie să înveţe carte de la Domnul Învăţătorul, căci cartea Mea cu tine este adevărata carte după care omul trebuie să înveţe carte, că dacă omul are carte învăţată de pe pământ şi nu face roade pentru veşnicia lui, atunci el nu este un om învăţat, ci este un om fără de cale, căci calea Eu sunt; Eu şi nu omul, şi cine umblă după Mine nu va umbla în întuneric, ci se mută de-a pururi de la moarte la viaţă şi, părăsind păcatul cel întunecat, se sfinţeşte şi înţelege apoi că el nu poate avea vrăjmaşi mai mari ca el însuşi pentru el, ca voia lui care nu lasă voia Mea să se aşeze în el. Dar azi cobor cu dragoste mare în cuvânt, cu hrană tare pentru viaţa cea de veci a omului, şi pe car de heruvimi şi de serafimi Mă port pe deasupra însoţit de îngerul Meu, arhanghelul Mihail, şi lângă el, însoţitorul lui, Gavriil, şi lângă ei, toţi cei ce sunt căpeteniile îngerilor după cele nouă cete de îngeri care Mă slujesc, căci cea dintâi ceată între cele zece cete îngereşti de la început de veşnicie, şi de facere apoi, s-a prăbuşit din cer prin semeţie şi se războieşte cu Dumnezeu pentru căderea ei, pentru semeţia ei care nu o lasă pe ea să-şi ridice peste ea pe Creatorul ei, pe Domnul îngerilor şi a toate stăpâniile şi domniile şi scaunele cele cereşti care-L slujesc pe Dumnezeu purtându-L pe car de îngeri şi de slavă nevăzută, precum îngerii, fără de trup fiind, nu se pot vedea decât de cei cereşti, în cer şi pe pământ cereşti, cu trup şi fără de trup în cer şi pe pământ. Amin.

O, copii veghetori în calea venirii cuvântului Meu pe pământ, deschideţi-vă pentru intrarea Mea în carte cu sărbătoarea îngerilor, fiilor copii. Luaţi din cele cereşti toată alinarea pentru greul vostru, pentru sarcina sub care staţi, căci venirea Mea cuvânt pe pământ e sarcină grea pentru voi, şi voi sunteţi mici şi plăpânzi sub slava Mea, iar cuvântul Meu purtat de voi între cer şi pământ umple lumea ca s-o înnoiască, fiindcă Eu am scris o Scriptură care făgăduieşte prin ea naşterea din nou a lumii, şi apoi viaţa veacului ce va să fie apoi pe pământ, şi puţini din cei de pe pământ tânjesc cu adevărat după împlinirea Scripturilor venirii Mele a doua oară după om, căci ca să fie după adevăr această dorire în om, omul n-ar mai plânge pe pământ pentru el, şi ar plânge pentru Mine, iar Eu am spus că cine plânge pentru viaţa lui în el, acela şi-o pierde şi nu ştie să plângă, şi se va căuta în sine şi se va afla gol de Dumnezeu, căci plânsul cel fără de minte e plâns fără de Dumnezeu chiar şi dacă omul crede în el însuşi că după Mine plânge şi spre Mine caută. Eu însă îi spun lui că smerenia nu mai plânge în om, ci ea Îmi face Mie şi dragostei Mele locaş în om, căci împărăţia Mea în om nu este omul cu dragostea lui de Mine şi de aproapele lui în el, ci sunt Eu, Domnul, cu dragostea Mea, care-l face pe om sfânt pentru împărăţia Mea în el. Amin.

Smerenia de duh umblă la inima omului ca să se facă ea în om sălaş al slavei Mele, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima, şi aşa îl învăţ pe om să treacă din trup în duh, şi îi spun lui că nu e greu aceasta ce-i spun Eu omului. V-am spus vouă,

copii care vegheați pentru Mine și care stați în inima Mea ca să știți care este voia ei și să auziți iubirea ei pentru om, v-am spus că voi aduna pe mulți și îi vom învăța din Mine și din voi porunca dragostei de Dumnezeu și de aproapele, căci a iubi pe Dumnezeu și pe aproapele e mare, mare taină și lucrare a ei pe pământ, și mereu, mereu taină și lucrare a cerului pe pământ cu omul, prin omul care iubește pe Dumnezeu, căci omul nu trebuie să Mă învețe el pe Mine cum să-l iubesc, ci trebuie să Mă lase pe Mine să-l învăț cum să Mă iubească, și de aceea am spus Eu că fericiți sunt cei curați cu inima, că aceia sunt curați și cu credința, și aceia vor vedea pe Dumnezeu, fiindcă așa este credința lor, fiindcă ei se biruiesc, și biruiesc apoi pentru slava Mea înaintea oamenilor și cred biruind pe vrăjmașii Mei, nu pe vrăjmașii lor. Amin.

O, fiilor copii care Mă aduceți pe pământ prin credința voastră în Scripturile Mele, și prin Mine, Cel ce am găsit sprijin în voi! Spuneți voi celor iubiți de Mine și de voi că Noi nu iubim pe om pentru că merită, ci pentru ca să se mântuiască omul, fiilor. O, dacă omul nu ar uita aceasta nu s-ar mai semeți, ci și-ar birui trupul și ar cunoaște cu duhul lucrarea smereniei de duh, și nu și-ar birui trupul cu post de mâncare și de păcate, că nu este post mai mare ca și ascultarea de Dumnezeu, dar cine să-i arate omului această desăvârșită cale spre Mine, Cel ce sunt Învățătorul lumii și de la Care lumea toată ar fi să învețe carte și nu de la om, copii care cunoașteți pe Dumnezeu cu iubirea Mea din voi!? Și de aceea iubi-vă-voi pe voi cu toate ale Mele cele din cer și cele de pe pământ și vărsa-Mă-voi în voi cu dragostea Mea ca să-l învățați pe om să Mă iubească cu dragostea Mea din el și nu cu dragostea lui de Mine, că rău Mă rănește omul care-și mărturisește dragostea lui de Dumnezeu când el nu are ascultare de porunca dragostei care spune așa: *«Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din tot cugetul tău și din toată puterea ta și, apoi, să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți».*

O, fiilor copii care purtați peste voi sarcina venirii Mele pe pământ Învățător al lumii! Dacă din toată inima și sufletul și cugetul și puterea lui L-ar iubi omul pe Dumnezeu, i-ar mai rămâne din acestea și pentru el? Și ale lui, oare? Iată, în această de căpătâi poruncă trupul nu folosește la nimic, căci duhul este cel ce dă viață, dar omul nu are învățători peste el, fiilor învățători de la Mine peste om. Ridica-vă-voi pe voi peste toate înălțimile de pe pământ cu învățătura Mea și înnoi-voi lumea cu ea, și voi aduce pe pământ apoi viața veacului ce va să fie după învierea morților care aud glasul Meu din locuința lor gata pregătiți să asculte porunca Mea pentru ridicarea lor, pentru plinirea Scripturilor cele de apoi și în care oamenii nu se mai uită ca să le dau înțelepciune să le priceapă pe ele, și apoi să creadă în ele cu smerenie, căci smerenia este mai mare ca dragostea. Așa spun sfinții care așteaptă venirea Mea, spun că cel mai mare adevăr în om este smerenia minții și a inimii, căci ea îl câștigă pe om lui Dumnezeu și ea este acum mai mare ca dragostea, căci unde ea nu este, nu poate dragostea Mea în om și pentru om. Amin.

O, poporul Meu, te-am înconjurat cu toate cetele îngerești, că este serbarea îngerilor lui Dumnezeu. Am strâns lângă tine pe mulți în casa întâlnirii Mele cu omul, iar lângă cei cu trupul stă tot neamul omenesc pomenit azi în mijlocul tău, neamul cel de la Adam și până azi, și care așteaptă glasul Meu din mijlocul tău și pomenirea lui pe numele fiecăruia și după ceata fiecărora. O, poporul Meu, fericirea celor pomeniți e fericire nemărginită și care nu se suie la mintea omului. Sunt mulți coborâți lângă tine cu Mine din sânul lui Avraam cel credincios, din cel mai frumos loc din cerul cel nevăzut, și mai mare fericire simt aceștia aici unde Eu cu tine petrec cu cuvântul Meu care se împarte peste pământ pentru înnoirea lumii și pentru învierea morților. O, fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl împlinesc pe el cu smerenie, cu duh blând și smerit, care se face rai în om, rai pentru Dumnezeu și pentru sfinți, fiilor. O, voi trebuie să arătați oamenilor fața Mea din voi, că numai așa puteți voi împlini porunca cea care spune: *«Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți»*; numai așa și nu altfel, fiilor.

O, dacă omul ar împlini porunca dată lui de Dumnezeu, atunci el s-ar face asemenea lui Dumnezeu din toată inima și sufletul și cugetul și puterea lui, și așa l-ar vedea pe el vecinul lui aproapele lui, și așa ar fi omul mărturisitor de Dumnezeu, purtător de cruce, urmându-Mi.

O, poporul Meu, adu-ți aminte cum îl probez Eu pe omul care spune că împlinește poruncile care ar fi să se cuprindă ele în dragostea cea pentru Mine și nu în cea pentru el însuși sau pentru slava lui și nu a Mea. Când l-am încercat pe tânărul bogat care împlinea poruncile și i-am spus apoi că dacă vrea desăvârșirea lui, să se lepede de sine, să-și dea agoniseala la cei lipsiți ca s-o aibă de comoară în cer, și apoi să vină să se facă ucenic al Meu, căci numai așa se desăvârșește întru totul omul care iubește cu totul pe Dumnezeu, atunci el a plecat întristat, căci avea multe avuții. Iată, omul nu iubește pe Dumnezeu din tot sufletul și inima și cugetul și puterea lui. Iată, omul nu poate să se lepede de sine ca să se facă ucenic al Meu, dar am spus ucenicilor care s-au temut când M-au văzut vorbind cu tânărul bogat că ceea ce este cu neputință la omul cel neputincios în iubirea cea desăvârșită, este cu putință la Dumnezeu, Care are grijă să-i pregătească omului inima și sufletul și cugetul și puterea pentru ca să I le dea cu totul lui Dumnezeu și pentru ca să fie al lui Dumnezeu omul și nu al lui însuși, căci trupul nu folosește la nimic, iar omul, bietul de el, numai pentru trup trudește, uitând de veșnicia sufletului și a trupului lui care nu se pot despărți așa cum omul ar da să creadă că se poate când el este numai trup, săracul.

Iubirea de aproapele, nimic nu știe omul de această taină și despre lucrarea ei. Nu știe omul ce trebuie să-i dea aproapelui, și face cu aproapele său ceea ce face și cu el însuși, căci omul este numai trup, ca și aproapele lui căruia îi dă omul ajutorare în nevoile lui care nu au nimic legat acestea cu mântuirea omului și a aproapelui său. Cel mai mare adevăr în om este smerenia minții și a inimii, căci ea îl câștigă pe om lui Dumnezeu, și omul se face ardere de tot înaintea Mea, împlinind din toată inima și sufletul și cugetul și puterea lui iubirea lui Dumnezeu în el, iubirea care arde în om. Iubirea omului arde în om pentru om, iar iubirea Mea în el arde în om pentru Mine și îl câștigă pe om pentru viață desăvârșită și veșnică, și altceva nu înseamnă viață veșnică decât iubirea lui Dumnezeu în om, iubirea care iubește arzând pe om, ca să rămână numai Dumnezeu și să-L vadă tot aproapele omului pe Dumnezeu arzând ca focul în cel ce se lasă locaș al Meu în el. Amin.

O, nu este iubire de aproapele decât în omul care iubește pe Dumnezeu și care tot așa, tot ca pe sine însuși îl iubește și pe aproapele, făcându-l pe acesta să-L vadă și să-L iubească pe Dumnezeu din toate cele ale lui care nu sunt din trup, ci de la Dumnezeu și pentru Dumnezeu în om. Amin.

Locaș al slavei Mele între oameni îl face pe om smerenia de duh, și omul se face asemenea Mie, blând și smerit

cu inima, ascultător şi împlinitor a tot cuvântul Meu, care este viaţa şi lumina oamenilor. Amin.

O, stau sfinţii şi îngerii şi stau cete-cete cei ce aşteaptă învierea, stau toţi aceştia în uimire, şi mai fericiţi ca în raiul desfătărilor cereşti stau toţi acum aici cu voi sub fericirea lor care este cuvântul Meu, sărbătoarea Mea pe pământ cu Tatăl, cu sfinţii şi cu îngerii, fiilor copii care Mă daţi cerului şi pământului cuvânt, căci M-am promis că Mă voi da cu Duhul Sfânt Mângâietorul, şi cu El pe toate le voi înnoi, le voi curăţi, le voi lumina şi le voi schimba în slavă, în nestricăciune, fiilor împărţitori de Dumnezeu.

Îngerii îşi lasă glasul peste voi şi vă spun aşa:

— Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi jos pe pământ ca şi în cer, şi pace de la Dumnezeu peste oameni şi nu cum îi dă omului lumea cea goală de viaţă, lumea care pe noi, îngerii lui Dumnezeu, nu ne vede, căci noi suntem în Domnul, Cel ce stă nevăzut. Amin.

Iubeşte viaţa cu îngerii, popor al milei lui Dumnezeu! Cheamă-ne ca să te desăvârşim în iubire ca şi a noastră, căci într-un glas şi într-un cuvânt cuvântăm, în faţă cu căpetenia de peste noi, Mihail arhanghelul, care ne-a poruncit nouă să ascultăm de Domnul şi nu de om, şi să lucrăm din El pentru om.

Iubiţi postul cel mai desăvârşit, voi, cei ce locuiţi pe pământ, căci cel mai iubit post înaintea Domnului este ascultarea de El, de porunca iubirii Lui care-l învaţă pe orice om să-L iubească pe Dumnezeu din toate roadele Duhului şi cu ele să-l iubească pe tot aproapele, făcându-se pentru el cale spre Dumnezeu, lumină pe cale şi gust al vieţii cu Dumnezeu în om. Amin.

Să stăm bine, să stăm cu frică, şi cu iubire să luăm aminte, Doamne, la cuvântul Tău cel dătător de viaţă peste om, şi de înviere peste cei ce dorm în ţărâna pământului şi care aşteaptă lumânarea cea sfântă din mâna celor ce-i pomenesc pe ei înaintea Ta cu inima curată, căci cei curaţi cu inima sunt cei cu credinţa curată şi împlinită prin roadele ei, prin minunile ei care înseamnă Dumnezeu, Cel minunat întru sfinţii Săi. Amin, amin, amin.

— O, Doamne al milei şi al îndurării, vino cu ziua nesfârşitei învieri când va cădea perdeaua care desparte cele două lumi! Aşa Te rugăm noi, cei ce aşteptăm lumânarea cea din urmă a învierii celei mari, mânuţa cea care va scăpăra pentru cea din urmă oară amnarul pentru lumânarea care din mâna Ta apoi va împărţi lumina Paştelui cel nesfârşit al celor ce Te aşteaptă cu suspin prelung, cu ziua Ta cea mare pentru noi, Doamne, Care ai cheile unde noi Te aşteptăm şi când Tu vei spune blând şi duios: *„Veniţi afară! Veniţi de primiţi lumină şi înviaţi prin ea şi prin cuvântul învierii!“.* Amin, amin, amin.

— O, aşa voi împlini, că mare este credinţa cea care stă înaintea Mea pentru toate aceste împliniri. Amin.

O, fiilor copii care aţi deschis cerul ca să curg Eu ca râul cuvânt peste pământ, mare este credinţa voastră, şi ea s-a întins de la margini la margini şi la ea Eu voi adăuga, dar staţi în smerenia de duh care-Mi face sălaş în voi şi mângâiaţi pe cei ce Mă aşteaptă şi creşteţi-i mici şi blânzi şi smeriţi cu inima pe cei ce s-au făgăduit să asculte de Dumnezeu. Umiliţi-vă ca Mine şi pentru cei săraci cu duhul şi pentru cei bogaţi cu duhul, dar aduceţi-i şi pe ei la smerenia de duh fără de care nu poate în om dragostea Mea.

Daţi slavă zilei de pomenire a îngerilor, fiilor, şi binecuvântată să fie ziua sărbătorii biruinţei prin cruce a ivirii chivotului Sfintei Sfintelor care a fost aşezată între pământ şi cer acum treisprezece ani cu mare biruinţă asupra vrăjmaşilor Mei care nu iubesc tainele Mele. Dar voi aţi biruit cu Mine biruindu-vă pentru numele Meu, şi acum suntem în sărbătoare după treisprezece ani de la împlinirea proorociilor pentru taina de nou Ierusalim peste pământ. Amin.

Mă las cu duhul slavei cuvântului Meu peste voi, peste cei ce cu dor şi cu duh s-au adunat la izvorul vieţii. Mai-marii cetelor îngereşti au de la Mine mir pentru frunţile celor ce iubesc pe Dumnezeu venind şi ascultându-I cuvântul ca să se desăvârşească prin el. Amin.

Pace vouă! Şi de la voi să ia din pacea Mea cei ce Mă iubesc aşa cum Eu l-am învăţat pe om porunca iubirii. Amin.

Binecuvântate să vă fie bucatele cele puse înaintea Mea pentru binecuvântarea lor, pentru masa de pomenire a îngerilor şi a sfinţilor şi a celor ce aşteaptă lumina învierii. Amin.

Iar vouă, celor trudiţi, vă dau pacea Mea. Luaţi din ea, luaţi din ea, luaţi din ea! Daţi-vă unul altuia din ea şi vor vedea toţi cei ce sunt aproape vouă că voi ştiţi să iubiţi pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul şi din toată puterea voastră, învăţând prin aceasta pe toate neamurile pământului porunca iubirii de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2004

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

De şapte mii de ani aşteaptă Domnul la uşa inimii omului. Iubirea cerească trebuie meritată. Viaţa are bărbăţie şi fuge de laşitatea cea de sub haina umilinţei. Cel mai mare învăţător pentru viaţă este copilul. Domnul a fost cel mai copil dintre copii.

Dorul Meu de om ar da să Mă ţină tot într-o strigare peste pământ, ca să-l fac pe om să Mă audă şi să nu aştepte să Mă vadă ca să creadă apoi că Mi-e dor de el. Dar cel ce crede, din cea mai mică sământă semănată din gura Mea peste pământ el ia, căci numai prin dor se poate, numai aşa creşte în om iubirea lui Dumnezeu, iar dorul se naşte din pocăinţă, şi pocăinţa este calea omului spre Dumnezeu. Amin, amin, amin.

Glasul Meu se face cuvânt şi lucrează zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioară, care s-a făcut ca un copil, împărăţie a cerurilor, căci cine nu se face sau nu stă copil cu viaţa lui şi cu ascultarea lui de Dumnezeu, Care este Tată, acela nu poate afla gustul cel bun al împărăţiei cerurilor care îşi are sălaşul ei în om, copii care Mă aduceţi cuvânt din cer până la inima omului. Inima omului e uşa la care aştept Eu de şapte mii de ani, căci pentru Dumnezeu, îi trebuie omului iubire cu dor ca să nu-L facă pe Dumnezeu să aştepte după inima lui închisă, în care Dumnezeu voieşte să Se lase cu împărăţia Sa şi cu bogăţiile ei pentru care Domnul nu are plată pentru om, ci îi cere omului inima, fiilor copii.

Cuvântul Meu cel neîmplinit de cel ce-l aude, este Dumnezeu Care aşteaptă la inima cea închisă pe dinăuntru a omului, căci inima cea rece pentru Dumnezeu, este încuiată, şi Mie nu-Mi place să stau în recele omului, şi Îmi place să stau în om când omul este cald cu Mine împlinindu-Mă şi slujindu-Mă în el. Amin.

E sărbătoare pentru mama Mea cea pruncă cu inima şi cu credinţa şi cu iubirea care aşteaptă în prag aşa cum numai pruncii înţeleg să stea aşa. Cel ce este prunc este acela care aşteaptă adevărata mângâiere, iar cel ce este om mare nu

cunoaşte adevărata bucurie, căci bucuria se naşte din credinţă, iar credinţa cea închinată lui Dumnezeu se face aşteptare, se face dor, şi omul creşte prin dor, iar dorul se naşte din pocăinţă, şi ea are nevoie de mângâiere, şi de aceea ea îl învaţă pe om calea spre Dumnezeu, spre izvorul mângâierii. Amin.

Eu, Domnul mângâierii, M-am născut în inima mamei Mele prin dorul ei de Dumnezeu. Tot un dor după Mine a fost viaţa ei până ce ea M-a născut Om pe pământ. S-a hrănit cu dorul, şi dorul s-a făcut în ea cât Dumnezeu şi s-a sălăşluit în ea cu tot rodul lui, cu toate frumuseţile lui. O, numai prin dor creşte în om iubirea Mea ca să Mi-o dea apoi omul, iar dorul se naşte din pocăinţă, şi apoi omul Îi face lui Dumnezeu cale spre el, şi apoi se face omul împărăţie a Domnului. Împărăţia Mea în om a fost mama Mea Fecioara, şi ea a rămas pruncă pentru împărăţia Mea, a rămas ascultătoare aşa cum numai pruncii cei scumpi ascultă bucurându-se de darurile prunciei.

O, poporul Meu, am spus că cel ce nu primeşte ca un prunc împărăţia cerurilor, acela nu este vrednic de ea, acela nu stă prunc şi nu se pocăieşte de acest păcat ca apoi să nu mai stau Eu la uşa lui pentru ca să intru. Nimeni nu poate să ştie că Eu aştept la uşa lui dacă nu se pocăieşte, ca apoi să dorească după Mine şi să iasă din sine şi să Mă găsească aşteptând la uşa lui şi să se facă prunc prin pocăinţă, şi să se dea apoi împărăţie a lui Dumnezeu. Cel ce este împărăţie a Mea pe pământ, acela este prunc, fiilor copii, şi voiesc să învăţăm pe tot omul taina care-l face pe el să deschidă împărăţiei cerurilor care se face dor şi bucurie în om, şi apoi omul se face ca Dumnezeu, fiindcă Eu am ascultat mereu de Tatăl şi mereu am fost copil şi mereu împărăţie a Tatălui. Amin, amin, amin.

— O, Fiule Care stai la uşa inimii aşteptând! O, ce fericiţi sunt pruncii, Fiule copil şi Dumnezeu desăvârşit prin Tatăl, Care sălăşluieşte în Tine! O, fericiţi sunt cei ce Te au, că aceia stau prunci şi de aceea ai în ei împărăţia Ta. Eu Te-am dorit cu dor de copil şi ca un copil am stat aşteptându-Te să vii, şi când ai venit, eu m-am supus şi am făcut după cuvântul lui Dumnezeu cel prin îngeri şi m-am făcut împărăţia Ta şi voia Ta şi cer şi pământ al Tău, şi aşa Te-am sfinţit eu în trupul meu, în inimioara mea cea de copil.

Cel ce intră în împărăţia lui Dumnezeu este cel ce se face locaş al ei, iar eu am fost copil adevărat, Doamne al celor mici. Cei ce m-au născut cu trupul m-au dat Ţie locaş, şi apoi eu m-am supus şi am ascultat de părinţii pe care Tu mi i-ai dat, şi eu i-am iubit mult, căci ei erau împărăţie a Ta, Doamne, şi cu ea m-au crescut, şi pentru Tine m-au crescut. Dar eu am rămas pruncă cu ascultarea şi cu iubirea, că mare este la Tine cel ce se păstrează prunc prin ascultare cu iubire şi cu credinţă pentru aceste mari şi cereşti lucrări.

O, zbuciumat e omul mare în el însuşi, iar eu nici în vremea dureroaselor Tale patimi, care au fost şi ale mele, nu am fost zbuciumată, ci am aşteptat cu răbdare ca un copil izbăvirea şi cortul ei cel sfânt. Te-am aşteptat pe Tine să învii, căci erai Cel fără de moarte şi erai izbăvirea celor ce Te aşteptau de Mântuitor prin moartea şi prin învierea Ta, şi care ca nişte copii credeau şi ştiau toate de la Duhul Tău Cel Sfânt, Care pe toate le ştie şi le nădăjduieşte cu credinţă, ca pruncii care nu se tem când au ocrotitori, când stau prunci pentru ca să aibă ocrotitor. Voiesc să-l învăţ iarăşi pe poporul Tău taina de copil şi tot lucrul ei cel plin de linişte şi de darurile cele cereşti pe pământ, şi să ia tot omul din cuvântul nostru cel ziditor de om, Fiule copil al Tatălui şi al meu şi al tuturor celor ce Te cresc în ei aşa cum Tu ai fost şi aşa cum eşti, căci nimeni nu se poate face Dumnezeu prin har, sălaş dumnezeiesc, dacă nu crede cu dor şi cu aplecare, dacă nu stă mic pentru sălăşluirea în el a măririlor cereşti, care se apleacă spre cei ce stau prunci pentru Tine pentru ca să creşti Tu în ei, iar ei să stea mici, Doamne al celor vii. Amin.

O, să le dăm binecuvântare pentru hrana cea spre fiinţă şi să-i luăm din nou pe braţele învăţăturii vieţii veşnice, Fiule copil al Tatălui şi al meu, şi să înţeleagă ei tot mai adânc că taina de copil este taina împărăţiei cerurilor în om, ca să crească ei mici şi să fie copii ai Tăi, precum Tu eşti copilul Tatălui şi al meu, Fiule copil Care Te-ai făcut pildă pentru cei ce cred că numai prin dor poate creşte în om iubirea lui Dumnezeu, numai prin lucrarea dorului care-l mistuie pe om, ca să rămâi numai Tu apoi în el cu împărăţia Ta care este viaţa omului, taina vieţii, Fiule copil. Amin, amin, amin.

— O, ce dulce duh de copil ai, mamă! Dulce voiesc să stau în cei ce cu pocăinţă şi cu umilinţă lucrează în ei înaintea Mea taina şi lucrarea de fiu-copil. Îi am pe cei ce s-au făcut punte a Mea spre om, îi am sălaş al Meu între oameni, şi mult aş trece spre om prin ei dacă omul ar iubi să se facă copil, mamă. Aş curge cu cuvântul gurii Mele prin ei şi aş face din pământ cer, şi l-aş face pe om îngeraş, mamă, aşa cum ai fost tu când îngerul Meu te-a aflat supusă lui pentru taina naşterii Mele din trupul tău cel fecioresc, şi l-aş hrăni pe om cu cuvântul aşa cum pe tine te-am hrănit prin înger, că ai fost cuminte, şi aşa ai stat împărăţie a Mea între oameni până ce ea s-a descoperit în toată slava ei prin Fiul tău, Fiul smereniei tale înaintea Tatălui şi a îngerilor Lui, o, mamă-copil! Binecuvântat să fie poporul Meu, şi copil să fie, căci împărăţia Mea este în cei mici, şi cu ei petrece ea. Şi Ne vom aşeza din nou în carte cu sărbătoarea ta de azi ca să Mă creşti tu în ei, mamă, ca să-i creşti pe ei pentru Mine şi să ştie ei să crească mici, ca să fie pentru ei împărăţia cerurilor, şi ei pentru ea, mamă. Amin, amin, amin.

*

O, poporul Meu, împărăţia Mea este cu cei mici, căci cei mari nu ştiu să înţeleagă ce este ea. O, poporul Meu, fericit este cel ce are peste inima lui ziua facerii lui de către Dumnezeu. Cine însă nu s-a lăsat iertat de Dumnezeu când Dumnezeu l-a chemat pe el, acela nu a cunoscut dragostea, căci mai întâi omul trebuie să simtă dragostea lui Dumnezeu, facerea lui de către Dumnezeu, şi chiar dacă apoi acela cade lovindu-se, el se poate ridica, dar numai dacă el a trăit ziua dragostei, numai dacă el are scris pe viaţa lui dragostea dintâi, facerea lui Dumnezeu când Dumnezeu cu dragoste l-a iertat după ce omul s-a arătat Lui, căci dacă omul nu se arată Domnului ca să ierte Domnul pe toate cele rele ale lui, el nu se poate lăsa apoi făcut de Dumnezeu, Care-l face pe om ca şi pe El după ce omul se arată Lui cu totul, şi numai după aceea omul poate fi iubit de Dumnezeu, căci ca să fie omul iubit, trebuie să merite să fie iubit, căci iubirea înseamnă Dumnezeu, şi omul trebuie să-L iubească pe Dumnezeu şi nu pe om, fiindcă Dumnezeu este Cel ce iartă păcatele omului ca să-l facă apoi pe om, iar facerea e lucrare mare, nu este iertare şi atât, căci precum pomul se cunoaşte după roadele pe care le face, la fel şi omul, se cunoaşte ce fel de om este după ce fel de fapte face.

O, fericit este cel ce are parte de înviere, de dragostea dintâi, de ziua facerii lui cea de la Dumnezeu făcută şi nu de însăşi dragostea lui de Dumnezeu! Una este să-i slujească omul omului cu dragostea lui de Dumnezeu, şi alta este să-i slujească omul omului cu dragostea lui Dumnezeu din el, dra-

goste care nu cere camătă, căci atunci omul Îl slujeşte pe Domnul şi nu pe om, şi ca pentru Dumnezeu lucrează necerând înapoi, şi aşa poate vedea aproapele omului iubirea lui Dumnezeu iubind în om. Amin.

O, poporul Meu, o, fiilor, zidiţi-vă unii pe alţii cu Dumnezeu atunci când vă adunaţi spre zidire, şi adunaţi-vă ca să vă zidiţi, căci facerea cea de la Dumnezeu peste om e lucrare mare, nu este iertare şi atât, şi ea se cunoaşte după roade, ca şi pomul, şi se cunoaşte după duhul din om. Dacă omul stă la făcut sau dacă nu stă la făcut, aşa se cunoaşte duhul din el, aşa se cunoaşte dacă are peste el ziua facerii lui de către Dumnezeu.

Cu mare dor, cu mare dragoste v-am spus demult, copii ai poporului Meu, că voiesc să fac din voi prinţi şi prinţese, crai şi crăiese, neam împărătesc, ca să semănaţi cu neamul lui Dumnezeu şi să aveţi inimi ca ale Lui, ca ale fiilor Lui, fire ca a Lui, purtare ca a Lui, ca să vă dovediţi neam împărătesc, cu fineţe mare în purtare, în simţire şi în vorbire, şi nu altceva am dat Eu să vă spun când am spus ce voiesc să fac din voi, ca apoi voi din lăuntrurile voastre să vă arătaţi că sunteţi de neam împărătesc şi că aşa purtare aveţi şi tot aşa şi cinste între oameni. Cu mare dor, cu mare dragoste v-am spus Eu aceasta ce v-am spus, ca atunci când vă întâlniţi spre bucurie, să vă fie spre mai mare zidire prin învăţătura din care vă hrăniţi voi, şi să fiţi voi slava numelui Meu, slavă văzută din cer şi de pe pământ, şi să fiţi precum în cer, şi să fiţi aşa pe pământ, fiilor. V-am învăţat prin fiii prin care-Mi strecor cuvântul şi învăţătura Mea peste voi, v-am învăţat că nu trebuie să fie între voi iubiri, ci trebuie iubire să fie între voi, ca să fiţi voi una, ca să fiţi voi ca unul, fiilor. V-am învăţat ca iubirea să vă fie hrana şi liniştea şi nesomnul pentru ea, că fără ea nu este putere pentru Mine între voi; ba, din contra, dau să-şi facă loc cu voi certuri pe cuvinte, şi acestea strică duhul iubirii. Cuvântul iubire trebuie să-l puneţi sus, căci este taină mare, şi cu ea Eu Mă dau vouă cu Trupul şi cu Sângele Meu spre viaţa voastră, spre taina Mea dintre voi, fraţi mai mici ai Mei. O, nu trebuie să umblaţi cu nepăsare faţă de această taină, căci Eu cu ea lucrez la facerea voastră, la facerea celui ce stă la facere, şi cu ea plâng pentru cel ce nu stă la facerea cea de la Mine facere. O, fiilor, viaţa, când ea este de la Mine făcută în om, ea are bărbăţie, şi mai ales prin greu, şi în cine ea trăieşte, ea nu trădează pe Cel ce a făcut-o în om, ci moare mereu pentru ca să trăiască, fiindcă viaţa nu are nimic comun cu laşitatea care ar da să îmbrace până şi haina umilinţei pe deasupra ei.

O, ce frumoasă este la Mine adunarea celor smeriţi pe care sfinţii o aseamănă cu adunarea serafimilor, fiilor! O, ce mult a învăţat din Mine apostolul Pavel, cel din urmă chemat pentru zidirea bisericii Mele! El s-a lăsat de Mine făcut într-o clipă când l-am chemat, şi a trăit din plin ziua facerii lui cea de la Mine şi a rămas în ea, în dragostea dintâi, şi nu s-a mai despărţit de el ziua aceea, şi nici el de ea, iar Eu, Domnul, i-am dat lui cel mai mare har, şi har peste har i-am dat peste tot pe unde el Mă zidea sau zidea biserici pentru împărăţia Mea, surpând din om împărăţia lumii ca să pună în locul ei împărăţia care nu era din lumea aceasta, şi pentru care omul trebuie să se facă copil. Amin.

O, poporul Meu, cel mai mare învăţător pentru viaţă este copilul, pe lângă care se strâng cu toată iubirea şi tata şi mama şi fraţii şi rudele lui şi toţi cei ce-l văd pe el copil frumos şi scump, copil atrăgător, aşa cum a fost Pavel, apostolul Meu, căruia i se închinau căpetenii şi regi gata-gata să primească mărturisirea lui cea despre împărăţia Mea care nu era din lumea aceasta, şi era mai presus de ea.

Eu am spus că cine nu va primi ca un copil împărăţia Mea nu va putea intra în ea. Cine nu gustă din ea nu poate cu ea. Cine nu gustă din duhul de copil nu doreşte după această taină care înseamnă om-copil. Iar acum Eu spun că cine nu Mă primeşte pe Mine ca pe un prunc în el, aşa cum M-am născut şi aşa cum am crescut, acela nu va putea să fie prunc, ci va rămâne om mare, care nu ştie ce este taina prunciei, taina vieţii şi gustul ei. Mă doare după tot omul, iar durerea Mă împinge să strig după om, că Mă doare de la om, şi el nu ştie durerea Mea de la el.

O, omule, o, omule, o, omule ieşit din om şi care nu ai facere de la Dumnezeu şi iubire de la El! Nu ai pentru că tu ai iubiri, ai multe iubiri, şi ele sunt din lumea aceasta şi cu ea seamănă. O, tu nu ştii să-ţi măsori iubirea pe care zici sau simţi că o ai pentru Mine. O, ce vei face tu când Eu, Domnul, ţi-o voi arăta cum a fost când îţi voi arăta cum l-ai avut în inima ta pe cel de lângă tine pe care zici că-l iubeşti, pe cel ce l-ai aşezat în tine spre durerea lui, spre clătinarea lui când le vei vedea pe acestea? Ce vei face când îţi voi arăta cât te-ai iubit, cât de mult ai ţinut la vederea ta ca la un dar nepreţuit de cei din jur, şi pentru care tu ai suferit şi ai fost departe de iubirea cea pentru cel de lângă tine, şi aceasta pentru iubirea de tine pe care nu ai cum să ţi-o cunoşti câtă vreme nu vezi spre tine, ci vezi în faţa ta?

O, poporul Meu, nici iubirea de sine nu poate omul, săracul, să şi-o înţeleagă, să şi-o vadă, căci omul nu poate privi spre el, ci numai în faţa lui şi în părţi.

O, omule, ce vei face când Eu, Domnul, venind îţi voi arăta cât de copil trebuia să fii faţă de mărirea pe care o vei vedea gata pregătită pentru cei ce au fost mlădioşi pentru împărăţia Mea în ei, pentru cei ce din facerea Mea de peste ei au învăţat să stea mici pentru ca să fiu Eu povăţuitorul lor, făcătorul lor cu mustrarea Mea sau cu iubirea Mea? O, omule, iubirea pe care o vrei tu nu se face din iubirea de la cei de lângă tine. Iubirea tu trebuie să fii ca s-o ai, şi de la Mine trebuie s-o iei, şi apoi s-o dai, ca ea să se înmulţească, fiindcă cel ce se dă, acela are, acela este, precum Eu sunt, şi altfel Eu nu pot să spun: *«Eu sunt Cel ce sunt»,* iar Eu trebuie să am şi trebuie să te am, omule, fiindcă M-am dat pentru tine cu totul, spre îndumnezeirea ta, şi am lângă tine fii-copii prin care te povăţuiesc. Amin.

O, copii ai poporului Meu, voi să fiţi atenţi, că Eu M-am dat pentru voi şi M-am dat vouă cu totul ca să vă ştiu prin aceasta născuţii cei din Mine, din Trupul şi din Sângele Meu, ca să nu mai rămâneţi voi născuţi din trupul şi din sângele părinţilor voştri din care vă aveţi trupul, iar învăţătura Mea de peste voi daţi-o voi fiilor oamenilor, ca să înveţe ei de la voi naşterea lor din Dumnezeu, căci vouă trebuie să vă fie mare cuvântul dacă Eu vă hrănesc mereu cu duhul cuvântului Meu.

O, Eu te-am învăţat, poporul Meu, să nu stai fără Mine lângă tine, ca să nu te găsească diavolul singur, fiule. Te-am învăţat să nu primeşti slavă de la oameni, slavă de la diavol, ca să nu o pierzi pe cea de la Mine şi care te aşteaptă să te mărească ori să te judece dacă tu nu ai avea putere să cunoşti când primeşti slavă de la oameni nefiind Eu lângă tine ca să-ţi spun mereu şi să fii mereu viu şi cu viaţă neatacată de cei fără de viaţă în ei. Duhul de copil este singura ta salvare, şi prin el vei semăna cu mama Mea Fecioara şi prin el vei face lucrarea naşterii Mele în tine, şi din tine peste toată făptura apoi, fiule născut din Trupul şi Sângele Meu. Dacă ai da să fugi de lu-

crarea aceasta şi de locaşurile Mele, Eu aş fi Acela Care te-aş aduce să dai seama aici înaintea Mea, fiindcă tu nu Mă poţi tăgădui, nu Mă poţi înşela, nu Mă poţi trăda, nu Mă poţi părăsi, nu te poţi ascunde ca să nu mai fii al Meu, căci te-ar arunca înapoi lumea pentru multul Meu semn de peste tine. Dar duhul de copil ţi-l hărăzesc mereu ca pe unica ta salvare, şi prin el să semeni cu Mine în ascultare de Dumnezeu, şi să semeni cu mama Mea Fecioara, din al cărei trup şi sânge Eu M-am născut Om plin de har şi de adevăr, căci am fost făgăduitul Tatălui pentru ca să vin din cer pe pământ şi să plătesc cu viaţa Mea depusă pe cruce viaţa pe care omul a pierdut-o, viaţa lui cea de la Dumnezeu şi facerea din nou a ei în om prin cuvântul Meu cel de la sfârşit de timp, cel de azi, poporul Meu, şi apoi prin Trupul şi Sângele Meu dat omului ca să stau Eu născut în om şi crescut de om înăuntrul lui şi să-L vadă lumea pe Dumnezeu în om locuind şi lucrând, căci omul a fost făcut să fie templu pentru Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— O, cine, Fiule Doamne, cine mai poate fi între oameni atât de copil ca Tine? Copil al Tatălui fiind, unicul Lui copil, născut din Tatăl, Te-ai făcut apoi copil al omului, cel mai copil între toţi cei născuţi. Atât de copil cum ai fost Tu nu a fost, nu este şi nu va fi, Fiule copil din cer şi de pe pământ născut, şi supus apoi ca cel mai copil între copii. O, de ar pătrunde pe toţi fiii poporului cuvântului Tău taina aceasta de copil, şi să fie în el iubire şi nu iubiri, căci iubirea este una şi este Dumnezeu şi nu omul, Fiule copil şi Dumnezeu desăvârşit. Amin.

O, aşa să poţi şi tu să fii, popor născut din Trupul şi din Sângele Fiului meu, Care este Fiul Tatălui Savaot. O, aşa să iubeşti şi tu, aşa să cunoşti şi tu iubirea, taina cea mai de sus între tainele lui Dumnezeu. Amin.

Te-a învăţat Fiul meu să te încopilăreşti. Ţi-a arătat cum, prin însăşi viaţa Lui de copil al Tatălui şi al meu şi al tău, căci El, ca un copil, ca un prunc junghiat ţi Se dă cu supunere ca să te înveţe supunerea şi iubirea ei care naşte fii pentru El, popor născut din Dumnezeu, Care S-a coborât din cer şi S-a făcut Om ca să te nască pe tine din cer, şi să nu mai fii tu de pe pământ sau pământ apoi, ci să fii fiu de Dumnezeu, şi să fii Dumnezeu prin har, aşa cum a fost Pavel apostolul, care a lucrat ca şi Dumnezeu după ce s-a lăsat să fie copil născut din Dumnezeu prin duhul şi prin darul proorociei, care înseamnă Dumnezeu cu oamenii pe pământ. Amin.

Iar Tu, Fiule copil, Doamne a toată firea, să fii cu nădejde mare în fiii Tăi care Te poartă şi care Te iubesc cu dor şi cu supunere de fii, şi lor se vor închina popoarele în numele Tău, că mare şi minunat este numele Tău de pe creştetul lor, Doamne şi copil al Tatălui şi al meu şi al celor ce Te cresc în ei ca şi toţi cei care s-au închinat Ţie cu viaţa şi cu roadele ei între fiii oamenilor, de la începutul şi până la sfârşitul timpului omului. Amin, amin, amin.

— O, dulce mama Mea, dacă mereu îi vom învăţa şi îi vom îndemna, ei vor simţi mereu gustul cel de nelepădat al umilinţei de duh şi nu vor mai da din ei duhul de copil, şi se vor strânge pe lângă ei cerul şi pământul, mamă, ca lângă copiii cei scumpi, frumoşi şi scumpi, şi vor fi ei templu al lucrărilor cereşti aşa cum ai fost tu casa Mea de venire pe pământ după ce ca o pruncă te-ai supus şi tainic te-a lucrat Tatăl pentru slava ta şi a Mea şi a celor ce ca şi tine se supun sub duh de copil ca să Mă sălăşluiesc Eu în ei cu slava împărăţiei Mele, mamă. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2004

Sărbătoarea de treisprezece ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Taina uşii deschise este inima omului frumos. Cea mai mare iubire este să-l îndrepţi pe cel greşit. Antichrist va fi îngenuncheat chiar de taina ţării strălucirii, care are biruinţă asupra diavolului, crucea.

Duhul Meu Cel Sfânt este plin de umilinţă când Se face cuvânt peste pământ şi peste om, căci Eu, Domnul, voiesc să-l trag pe om spre cele de sus, spre Duhul Sfânt Mângâietorul, Care nu are în El nimic omenesc, nimic de la trup, chiar dacă El Se apleacă spre om ca să facă din trupul lui şi în trupul lui bucurie a Duhului Sfânt, bucurie cerească, cer de sfinţi şi de îngeri, coborât în om spre lucrare de Duh Sfânt, Duhul Cel plin de umilinţă, ca să facă El voia Mea pe pământ precum în cer face. Amin, amin, amin.

Mă fac cu duhul plin de umilinţă sărbătoare în mijlocul tău, poporul Meu, şi Mă închin, ca un Dumnezeu al smereniei de duh, locaşului Meu cel sfânt, grădiniţei cuvântului Meu pe care o pomenesc sfinţii şi îngerii pentru sărbătoarea ei de pecetluire cu legea cea cerească, şi în mijlocul ei să-Mi scriu cuvântul Meu din zilele acestea, cuvânt care coboară deasupra ei cu puterea smereniei Mele de duh, poporul Meu, iar cei ce stau porţi ale Mele când vin cuvânt, să Mă împartă peste pământ ca să ştie neamul omenesc că Eu vin venind şi cuvântând, iar când Eu cuvintez, cerul şi pământul se bucură de înnoirea lor cea din cuvântul Meu, de facerea lor, aşa cum la începutul facerii a fost bucurie de facere. Amin.

O, purtaţi-Mă spre inima poporului Meu, copii din porţi şi care staţi înaintea Mea şi a poporului Meu cu duhul plin de umilinţă şi de aplecare ca să-l tragem pe el spre cele de sus, spre Duhul Sfânt Mângâietorul, Care nu are în El nimic omenesc, nimic trupesc, chiar dacă El Se apleacă omului. Purtaţi-Mă cu duhul umilit, şi tot aşa să vă şi daţi poporului Meu cu cuvântul cel de la Mine. Amin.

O, dacă Eu l-aş putea face pe om să Mă lase să stau în el aşa cum sunt Eu, ar putea el vedea puterea fiinţei lui cea din Mine lucrată în el, şi apoi puterea Mea în cuvântul lui cel plin de umilinţă. Mereu, mereu am spus că cel mai frumos duh este duhul umilinţei, care-l face frumos pe om, căci un aşa om stă mereu cu fereastra deschisă, cu uşa deschisă pentru toate cele ce-l fac frumos pe el.

O, fiilor care aveţi urechi de auzit cuvântul Meu, să le spuneţi tuturor că cea mai mare iubire este să-i spunem omului ce greşeşte. Să le spuneţi tuturor că Eu nu am venit pe pământ să-i fiu omului duşman nespunându-i ce greşeşte aşa cum face cu el diavolul şi omul care nu-i este omului prieten bun. Eu dacă nu i-aş spune omului ce greşeşte i-aş fi duşman, dar Tatăl M-a trimis după om să împlinesc şi să desăvârşesc legea iubirii cereşti dinspre Dumnezeu spre om, iar dacă omul este primitor de Dumnezeu, acela nu mai face ca Adam, care nu M-a primit, ca Israel care nu a voit să stea în Duhul Meu, în duhul ascultării, ca fariseii şi cărturarii care mereu, mereu stăteau împotriva cuvântului Meu care umbla la inima lor ca s-o curăţească de cele omeneşti şi trupeşti, de cele ce nu dau viaţă lui Dumnezeu în om, iar Eu dacă nu i-aş spune omului greşalele i-aş fi duşman.

O, ce frumos este omul care face pace între Dumnezeu şi om, copii care aţi ascultat să staţi înaintea cuvântului Meu când el vine spre om ca să-l facă! O, ce frumos este omul care are în el această iubire! O, ce frumoşi erau sfinţii care aveau ucenici frumoşi prin duhul umilinţei, frumoşi prin duhul as-

cultării şi al credinţei! Fără duhul credinţei omul este el, este urât, lucrează urât, fiilor copii. O, ce frumos este omul care aude glasul cuvântului Meu şi crede în el şi învaţă de la Mine cu duhul cel umilit al credinţei lucrătoare prin iubire! O, copii plini de iubirea Mea pentru om, ce bine ar fi să ştie tot mai frumos poporul Meu care aude glasul Meu să ia parte cu toată fiinţa lui la bucuriile Mele cu el, căci bucuriile Mele sunt altceva decât cele ca pe pământ bucurii, dar omul nu caută bucurii trainice, şi el nu ştie ce dor Îmi este Mie să pot lua şi Eu parte la bucuriile lui, să semene bucuriile lui cu ale Mele, să însemne ele Dumnezeu şi să nu însemne omul. O, ce dor Îmi este să ia omul parte la bucuriile Mele, la gustul lor cel ceresc şi să se facă ele stăpâne pe om şi să-l facă pe om frumos ca pe Dumnezeu, copii plini de iubirea Mea pentru om! O, Eu vă am pe voi în mijlocul poporului Meu vase ale iubirii Mele pentru om, şi Mi-e tare milă de voi, căci vouă vă trebuie bucurii, iar bucuriile voastre nu pot fi altele decât ucenici frumoşi ai cuvântului Meu cel plin de umilinţă ca să-i înveţe el pe ei duhul ascultării şi al credinţei, duhul care-l face copil pe om, căci cine nu este om-copil înaintea Mea şi a voastră ca să văd Eu aceasta prin ochii şi prin inima voastră, acela este om din om, om născut de jos şi nu de sus, om care stă şi petrece întru cele de jos, om care nu ştie ce este iubirea cea de sus, care se naşte copil în om, aşa cum s-a născut ea în mama Mea Fecioara, care s-a născut din iubirea cea de sus şi a rămas în ea şi frumoasă ca ea, ca un copil al iubirii de sus. Amin.

E sărbătoare cu iubire în ea, cu Duhul Meu Cel plin de umilinţă în ea, căci Eu cu mare umilinţă am sfinţit pe pământ în zilele Mele cu voi locul şi chivotul Sfintei Sfintelor din zilele acestea pe pământ. E sărbătoarea zilei şi a anului şapte mii cinci sute de la facerea lumii când Eu, Stăpânul a toată firea, am împlinit Scriptura coborârii tainei de nou Ierusalim pe pământul român, aşa cum mulţi sfinţi au proorocit de la Duhul Sfânt pentru zilele venirii Mele cu naşterea din nou a toată firea la sfârşit de timp.

Tot cerul care Mă ţine deasupra, tot cerul de sfinţi şi de îngeri şi de puteri cereşti se închină şi Mă închină Tatălui pentru biruinţa Mea peste pământ acum, la sfârşit de timp. Se apleacă Tatăl şi vă sărută ca pe copii odată cu această sărbătoare pomenită azi, şi aduce lângă voi sărbătoarea şi ziua aceea când l-a avut aici pe cel ce a mărturisit lucrarea cuvântului Meu şi chivotul ei cel sfânt, pe arhiereul Ioan-Irineu, care şi-a aplecat capul înaintea Mea ca să împlinească această Scriptură de nou Ierusalim pe pământul român, şi apoi iarăşi şi-a aplecat capul înaintea celor ce l-au apăsat pe el pentru că a împlinit cuvântul Meu cu duh de credinţă şi cu ascultare ca un fiu-copil iubitor de Dumnezeu. Îl aduc aici cu duhul şi vi-l dau spre vedere cu ziua cea de atunci, şi apoi îl sărut ca pe un copil, ca şi pe voi, şi apoi îl întăresc în răbdarea pe care o are, căci răbdarea este darul celor sfinţi până la sfârşit, şi ea nu este a tuturor. Amin, amin, amin.

O, Mă doare cu durere dumnezeiască în această zi, Mă doare când îl văd pe antichrist cum se zbate să-Mi îngenuncheze sub el ţara strălucirii, pământul român sub puterea lui, dar Eu, Domnul, îl voi îngenunchea pe el curând, curând, căci acest pământ este al Domnului şi nu al omului, şi Eu Mi-l voi lua înapoi şi voi face din el şi pe el voia Mea. Amin.

O, popor român, stai la învăţat voia Mea înaintea Mea. Ieşi de sub robia omului şi aşează-te în calea Mea, că Eu îţi ţin calea ca să te izbăvesc. Duhul Meu Cel Sfânt ţi-L dau ca să te înnoieşti cu El, că tu nu poţi să fii al tău dacă stai pe pământ ales de Dumnezeu. Curând, curând te voi scoate de sub robie şi vei vedea mâna Mea deasupra ta, şi atunci Mă vei preaslăvi, căci tu ai pe fruntea ta semnul apostoliei, că ai fost însemnat de cel întâi chemat al Meu între ucenicii Mei cei de acum două mii de ani. Apostolul Meu Andrei te pecetluieşte şi azi cu duh de bărbăţie ca să te trezeşti dacă voieşti, căci azi e zi de jale pe pământul român. Se zbat fiii diavolului să supună sub ei acest pământ sfinţit de cuvântul Meu cel de acum două mii de ani şi cel de azi, dar ei nu vor mai avea zile multe, căci slava Mea va coborî pe pământ cu mânie ca să cureţe de pe el fărădelegea şi pe toţi slujitorii ei. Amin.

E zi de jale în cer şi pe pământul român, dar Eu îi hărăzesc poporului de pe el zi de trezire, zi de curăţire a necredinţei, şi luminare îi hărăzesc lui, şi biruinţă asupra diavolului, crucea. Amin.

O, copii care staţi ochi şi urechi la Mine şi la cuvântul Meu! Mă mistui de durere pentru pământul român în mijlocul căruia vă am pe voi lumină a lumii. Împărţiţi durerea Mea şi lumina Mea peste pământ. Pe cât de mare Mi-e bucuria pentru pomenirea biruinţei Mele prin voi peste pământ, pe atât de mare Îmi este durerea pe care diavolul Mi-o face în ziua aceasta prin zbaterea lui ca să biruiască el pe pământul alegerii Mele, dar el va şti în curând că locul lui este plângerea şi scrâşnirea dinţilor şi că locul slavei Domnului este pământul pe care dă el iarăşi azi să-l ia sub stăpânirea lui. Eu însă îl voi nimici pe el curând, curând, pe el şi pe toţi slujitorii lui, pentru că vremea este acum a Mea şi nu a lui, şi pe mulţi îi voi îndemna spre viaţa veacului ce va să fie şi îi voi smulge din înşelăciunea veacului omului, şi aceştia vor primi puterea şi vor iubi cerul pe pământ, şi va asculta pământul de cer, şi oamenii de pe el vor vedea pe Dumnezeu şi Îl vor sluji pe El. Amin.

O, poporul Meu, roagă-te cu ascultare, roagă-te cu post, şi nu uita că cel mai desăvârşit post lângă rugăciune este viaţa cu ascultare de Dumnezeu. Am în mijlocul tău fii-copii. Ascultă-i, că au nevoie de mângâiere, au nevoie de bucurii, iar bucuriile lor nu pot fi nimic decât ucenicii cei frumoşi ai cuvântului Meu cel plin de umilinţă şi care-i învaţă pe ei duhul credinţei, şi apoi al ascultării, duhul care-l face copil frumos pe om. Ascultă-i, poporul Meu, că nu e bine să te asculte ei pe tine, ci e bine să fii credincios, să ai credincioşie, să ai recunoştinţă, să ai mulţumire cu ascultare şi să înveţi, poporul Meu, duhul umilinţei. Am în mijlocul tău pe cei ce se umilesc pentru tine. Uită-te la ei şi nu fi mai mare, şi să fii mic cât ei, că nu este ucenic mai mare ca învăţătorul său, poporul Meu. Dacă vrei să fii scris ucenic, să fii mic ca ei, să nu fii mai mare ca ei înaintea lor şi înaintea Mea, să nu fii mai mare peste ei, căci ei au nevoie de bucurii, au nevoie de iubirea Mea în ucenici, are cerul din ei nevoie de ucenici cu iubirea Mea în ei, poporul Meu. O, Eu sunt Dumnezeul răbdării şi al mângâierii pentru cei mici, iar pentru cei mari în duhul lor sunt Dumnezeul dreptăţii şi sunt Domnul umilinţei, ca să înveţe omul de la Mine frumuseţea iubirii dumnezeieşti şi să se hrănească cu ea. Amin.

O, copii care staţi supuşi pentru venirea cuvântului Meu, vă aşez cuvântători din partea Mea peste cei ce stau la crescut şi la învăţat şi vă învăţ aşa: supuneţi-vă celor ce nu se supun, căci cei ce nu iubesc nu se supun, dar Eu sunt în voi Dumnezeul înţelepciunii cereşti, Dumnezeul răbdării şi al mângâierii, şi Eu vă voi mângâia pe voi. Daţi întâietate zidirii cereşti peste cei ce nu au duhul supunerii, ca să vindecăm pe cei ce aud de la voi cuvântul Meu, să-i vindecăm de orice

urmă de îngâmfare, de duh de sine, fiilor copii, şi căutaţi cu toată atenţia să nu mai întreacă timpul pentru cele de trebuinţă trupului pe cel de trebuinţă duhului care suspină spre Mine din voi şi din toţi cei ce cu dor tânjesc în ei după cele cereşti între fraţi. Eu voiesc ca poporul cuvântului Meu să fie sărbătoarea Mea, sala Mea de nuntă, locaş al slavei Mele pe care s-o vadă sfinţii şi îngerii şi să se bucure ei de slava Mea cea de la poporul Meu. Bucuraţi-vă şi plângeţi cu cei ce sunt asemenea vouă, bucuroşi sau plânşi, căci bucuria voastră sunt Eu, iar plânsul vostru sunt cei ce nu s-au lăsat atât de mici încât să pot Eu încăpea în ei spre bucuria voastră care vă dă vouă putere să staţi înaintea Mea şi înaintea poporului Meu pentru rod ceresc între pământ şi cer. Amin.

Eu în cei mici încap, căci sunt Domnul umilinţei. Umilinţa Mea este slava Mea. Umilinţa de duh să fie şi cu tine, poporul Meu, şi această slavă să Mă bucure pe Mine din mijlocul tău, că Eu din mijlocul tău trebuie să fiu Învăţător peste fiii oamenilor care vin spre apa vieţii, şi apoi prin curăţire vin spre viaţă. Amin.

Din mijlocul tău voiesc să Mă arăt peste pământ cu chipul şi asemănarea Mea, poporul Meu, iar duhul credinţei şi al ascultării şi al umilinţei de duh te va ajuta să faci voia Mea când cu dor tu vei dori să fii ca Dumnezeu. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 2004

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbiţa Domnului

Lumea îngerilor împlineşte planul Domnului şi stârpeşte stăpânirea lui antichrist. Smerenia este poarta Domnului spre om. Sfinţenia este iubirea cea pentru Dumnezeu.

O, nu vă lăsaţi spre neputinţă, copii care-Mi scrieţi cartea cuvântului Meu din zilele acestea, căci el aduce apoi peste voi noi puteri când vouă vă sunt de atâtea ori doborâte puterile, puterile Mele din voi, nu ale voastre, fiilor copii. O, e mare război în cer, dar uitaţi-vă cât de mare stau la cârma luptei, şi daţi-vă unul altuia puteri în porţi şi staţi porţi pentru cuvântul Meu ca să-i pot da fiinţă pe pământ şi să se împlinească el şi să se vadă cum Eu, Domnul, din lumea cea nevăzută cuvintez şi lucrez spre vedere ca să Mă arăt, prin cuvânt împlinit Dumnezeu adevărat peste tot şi peste toate. Amin.

Lumea îngerilor stă mereu în slujba planurilor Mele, a Scripturilor Mele ca să le împlinească. Lumea îngerilor e cerul, şi au dat îngerii Mei luptă mare împotriva îngerilor întunericului acestui veac lumesc, îngeri care voiau să Mă biruiască de la cârma luptei. Eu însă v-am poruncit vouă să ridicaţi mânuţele şi să-Mi cereţi Mie să încep să fac biruinţă din cer pentru ţara Mea şi a voastră, ţara cuvântului Meu, şi să dobor în zilele ce vin planul lui antichrist, care se zbate cu puterea şi cu lucrarea diavolului să-Mi stăpânească el pământul alegerii Mele, pământ pe care Eu sunt Stăpân, Eu şi planul Meu cel pentru sfârşitul fărădelegii de pe pământ. Amin.

Am proorocit în dimineaţa sărbătorii zilei de pecetluire cu legea sfinţeniei peste grădiniţa cuvântului Meu, zi care a fost zi de jale *(12 decembrie 2004, ziua alegerilor prezidenţiale în România, n.r.),* am proorocit că voi face trezire peste poporul român şi duh de bărbăţie, şi că voi căpătui zilele stăpânirii lui antichrist, iar lumea îngerilor, la auzul cuvântului Meu cel rostit pentru acest început de biruinţă, a dezlănţuit război din amândouă părţile, iar Eu am vegheat şi am început cu zile de biruinţă. Am biruit tot ce diavolul a plănuit din vreme prin toate descântecele lui, căci voi v-aţi rugat, precum Eu v-am vestit şi v-am învăţat, iar în ziua când lovitura împotriva biruinţei Mele a vrut să fie dată v-am spus să-Mi cereţi cu mânuţele şi cu inimioarele ridicate spre Mine toate odată într-un glas pe cel ce va să biruiască împotriva a tot planul diavolesc, pregătit să-Mi curme mersul Meu spre zilele gloriei ţării întoarcerii Mele cuvânt pe pământ, şi aşa Eu am împlinit, iar lumea îngerilor buni şi a celor răi care au făcut război între ei au sfârşit ziua cu biruinţa de partea Mea, şi aşa voi sta Eu la cârma luptei nevăzută între cele două feluri de lumi ale îngerilor, şi aşa voi aduce Eu înaintea Tatălui, apoi, toată biruinţa Mea, căci toate Îmi vor fi supuse, ca apoi Eu să le supun Tatălui, împreună cu Mine şi cu toţi iubitorii de Dumnezeu. Amin.

O, copii zdrobiţi în porţi, să nu se scurgă ziua aceasta fără ca Eu, Domnul, să nu o însemnez în cartea Mea cu voi, ziua intrării în cele ce nu se văd a trâmbiţei Mele Verginica. Să vă ridicaţi aşa cum puteţi, să ne ridicăm unii pe alţii, Noi pe voi, şi voi pe Noi, fiilor copii, fiilor cuvântători, şi să-i dăm glas cuvântului de sărbătoare, de pomenire a trâmbiţei Mele care a sunat înaintea Mea ca să pregătească ea zilele Mele de acum cu voi peste pământ, căci acum Eu, Domnul, trâmbiţez în toate laturile ca să sfârşesc ce a mai rămas de lucrat pentru supunerea a tot şi a toate înaintea Tatălui Savaot. Amin.

Hai, Eu vă dau putere, vă iau neputinţa, vă iau povara care vă apasă şi v-o dau pe a Mea, chiar dacă Mi-e aşa de milă de voi pentru poverile de pe voi. Să ne miluim unii pe alţii, să ne mângâiem, că nu are cine, fiilor copii, şi să lucrăm lucrarea zilei, căci Tatăl Meu lucrează, şi Eu lucrez, şi voi să lucraţi, că lucrarea lui Dumnezeu nu stă din lucru chiar dacă omul nu lucrează la ea, nu stă în ea, nu ia din ea ca să fie ca Dumnezeu, lucrător, şi nu fără de lucru să stea omul. Sunt cincizeci de ani de când glasul Meu roagă pe om să lucreze pentru Mine şi nu am putut până la voi să fac omul să-şi lase lucrul şi rangul şi casa şi coasa ca să facă apoi lucrul Meu, şi să înveţe mai întâi să-l facă. Am folosit-o pe Verginica de trâmbiţă prin care să-i strig pe oameni să audă glasul Meu şi să împlinească ei cuvântul Meu. Douăzeci şi cinci de ani am trâmbiţat prin ea *(1955-1980, n.r.),* şi apoi am trecut cu ea în cele ce nu se văd, şi s-a făcut serbare în cer pentru ea în ziua aceea, pentru intrarea ei între sfinţii cei mari cu lucrarea, şi mulţi de pe pământ mijlocesc acum la Mine prin ea pentru mântuirea lor, iar sfinţii şi îngerii serbează azi ziua ei de intrare în cer şi încă aproape douăzeci şi cinci de ani de lucrare a ei, dar din cer acum. Amin. Grăiesc cu ea şi îi amintesc de cartea ei din mijlocul poporului Meu şi al ei şi al vostru, fiilor din porţi, şi Mă uit în ea şi văd cum Eu vă spun prin cartea ei acum un an să fiţi sfinţi din zori şi până în zori, şi tot aşa să vă şi rugaţi, şi să plângeţi cerând biruinţa Mea şi a voastră peste pământ, şi să plângeţi rugându-vă pentru duh de umilinţă peste cei fără de umilinţă, şi să căutaţi să fiţi cerul pe pământ, şi toţi odată să căutaţi aşa, toţi întru unul. Amin.

Cu dor şi cu jale a grăit trâmbiţa Mea în cartea ei acum un an, şi rar de tot intră ea în cartea ei ca să vă ţină de mânuţă aşa cum v-a promis când Eu i-am spus să-şi facă între voi carte şi să vă povăţuiască deosebit prin ea. Acum opt ani Eu, Domnul, am pus-o să-şi înceapă cartea ei cu voi ca să vă ţină strânşi de mânuţă prin ea, dar ei îi trebuie iubire şi primire şi dor de la voi la ea, copii ai poporului Meu şi ai ei şi ai celor ce vă sunt vouă călăuză din partea Noastră. O, ce mare e

lucrarea cerului cu voi, iar voi trebuie să fiți cât ea dacă voiți s-o și purtați, ca să-i puteți apoi sprijini pe cei de sub povara ei, fiilor. O, ce dor îi este trâmbiței Mele Verginica să vă povățuiască încă, fiindcă ea are carte între voi.

Cu tine, Verginico, sunt venit la ei; cu tine și cu apostolul Andrei, căci el a fost cu Noi martor la pecetluirea cu sfințenia Domnului peste grădinița cuvântului care curge din cer în ea ca să adape pământul. Deschide gurița și arată-te apoi și dă-le lor apoi! Amin, amin, amin.

— Arată-Te cu mine, Doamne, căci Tu ești Stăpânul meu și al sfinților Tăi, iar sfinții nu au altă bucurie în afară de Tine. Fă-mi intrarea în cartea mea cu poporul cuvântului care coboară din cer pentru facerea din nou a toate pe câte le-ai făcut la început, căci s-au învechit de la relele din om. Fii ușa mea de intrare la poporul Tău și al meu. Sunt zilele sărbătorii biruinței Tale peste pământ cu legea Ta cea pentru vecii, legea sfințeniei. Amin.

Sfințenia este cea mai mare iubire care poate sălășlui în trupul celui ce are în el iubirea lui Dumnezeu. Sfințenia este poarta prin care omul intră la Dumnezeu și Dumnezeu la om. Această iubire a fost iubirea cu care Tu ai coborât pe pământul român în anul șapte mii cinci sute de la facerea lumii, an când ai întocmit grădinița cuvântului Tău de azi și chivotul de pe ea. Amin.

Ia-mă și mă du în cartea mea ca să le grăiesc celor ce Te iubesc cu dor la sfârșit de timp, să le grăiesc de această neasemuit de mare iubire; iubire care nu are cum să nu strălucească dinăuntrul celui ce o are pe ea de viață. Ia-mă, Doamne, că Tu ești ușa oilor, și cine intră prin Tine, va intra și pășune va afla, și eu le voi da lor. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, trâmbiță dată Mie de Tatăl de am cântat din ea mai înainte ca să vin cuvânt de facere din nou a lumii! O, ce dulce chemam, ce dulce cântam din tine, din fluierașul dat Mie de Tatăl ca să cânt și să se adune la glasul lui oile la Mine, oile care cunosc și iubesc pe Dumnezeu și sfințenia Lui! Hai în cartea ta, și voi cânta, și vei cânta, și vom hrăni pe cei ce vor pășuna la glasul Meu și al tău. Amin, amin, amin.

*

O, fiți gata în porți, copii străjeri în calea cuvântului Meu. Fiți ochi și urechi acum când aproape totul doarme, iar Noi veghem la porți, veghem și Noi și voi. Amin. Sunt la porți cu trâmbița Mea Verginica și cu apostolul Andrei, iar voi sunteți găsiți așteptând. Deschideți și vindecați-vă de neputințe, căci Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez, și voi lucrați, și din greu lucrăm, căci vremea aceasta este tot mai grea, tot mai apăsătoare, iar Duhul Sfânt nu mai este iubit și căutat de om pe pământ.

Gata, Verginico, ți-am fost ușă de intrare în cartea ta. Așează-te și păstorește și fă tu întoarcere la ziua în care tu ai fost luată pe brațe de îngeri și dusă în brațele Tatălui și ale Fiului Său mângâindu-te cu mama Mea Fecioara, care stă de-a dreapta Noastră în slavă. Eu și cu Tatăl privim ziua aceea și odihna ei și durerea ei și lucrarea ei cea plină de slavă. Amin, amin, amin.

— O, ce dulce deschizi Tu cerurile, Doamne, de parcă toate veacurile lor sunt numai o zi, numai o clipă când Tu le deschizi pe ele ca să se vadă! Tu ești mereu astăzi. Tu ești parcă o singură zi, Doamne, și toate întru una Tu ești, căci toate înseamnă Dumnezeu Făcătorul. Amin.

Sfințenia este cea mai mare iubire pe care omul cel iubitor de Dumnezeu I-o poate da Domnului, căci atunci omul se dă el Domnului și nu iubirea lui se dă. Omul în zadar Îi dă Domnului dacă nu se dă el Domnului, o, Doamne! Această iubire cu care Tu ai venit acum, la sfârșit de timp, ca să pecetluiești cu ea grădinița cuvântului Tău, despre ea voiesc eu să cuvintez și cu cele despre ea să hrănesc poporul care aude glasul meu, fluierașul care a fost al Tău pe pământ vreme de douăzeci și cinci de ani, bunule Păstor al celor buni care știu să-Ți audă glasul ca să vină după Tine apoi, și să afle pășune, Doamne, și să iubească gustul ei cel sfânt, și alt gust să nu mai guste și să nu mai caute, că dulce este sfințenia, și nu este o mai mare iubire în om ca și ea înaintea Ta. Ea este cuminte, ea nu mai însetează și nu mai înfometează pe om, pentru că ea are totul, și ea vede pe Dumnezeu, căci este ființă scumpă la Tine, și locuiește în trup sfânt, și îl face pe el să strălucească pentru ca ea să se mărturisească, fiindcă nici o strălucire, nici o lumină nu poate să nu se mărturisească. Nu poate lumina și strălucirea să se facă nevăzute. Nu poate sfințenia să nu lumineze și să nu strălucească din locașul ei. Cei ce au iubirea Ta în ei, aceia cu ea iubesc și prin ea se sfințesc, și apoi ei strălucesc și luminează în jur, și nu e nimeni să se facă lumină a lumii dacă nu se face locaș al sfințeniei Tale, Doamne al oilor Tale care Te cunosc pentru că Tu le cunoști așezându-Te în ele cu iubirea Ta, căci au zis Scripturile: *«Cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai Săi».* Amin.

O, Doamne, Tu ești parcă numai o zi când le deschizi pe cele ce sunt ca să se vadă. O, ce dulce deschizi Tu cerurile! Iată ziua în care m-am unit cu cei din cer. De pe brațe, pe brațe am fost luată. Iată ziua aceea și odihna ei și durerea ei și lucrarea ei cea plină de slavă! Eu de pe brațe, pe brațe am fost luată. Mânuța care scrie cuvântul Tău, acum o sărut cu mare umilință, căci cei din cer au mare prețuire pentru cei de pe pământ care se închină lui Dumnezeu pentru Domnul și nu pentru ei, căci și eu tot așa am făcut pe pământ dacă Ție m-am închinat ca să faci din mine folos pentru cer și pentru Scripturile scrise de Tine, Doamne. Am fost în ziua aceea ținută în brațele acestor mânuțe de copil care m-a iubit pentru Tine. Ea a fost copil dulce de la nașterea ei, și cu mare iubire ai vegheat Tu peste ea, și apoi ai făcut din ea flacără, și ai adus-o la Tine și lângă mine, Doamne, și iată, fericit este cel ce trece prin foc și se face flacără atunci când Dumnezeu face aceasta peste om. În ziua aceea ea m-a prins în brațe și și-a pus obrazul pe fruntea mea ca să mă mângâie cu toată ființa Ta din ea în clipa trecerii mele la Tine. A făcut așa ca să-mi facă mângâietoare clipa aceea, ca să mă umple de putere pentru durerea pe care aveam să o trec rupându-mă din mijlocul poporului pe care-l povățuiam spre Tine ca să ai Tu popor. Mi-a făcut ea dulce ultima suflare, clipa în care ea m-a sărutat cu mângâierea din ea, și apoi m-a dat Ție și, de pe brațe, pe brațe am fost luată spre odihnă, iar durerea cea plină de slavă s-a făcut bucurie și dor pentru cei ce m-au iubit, căci fericiți sunt cei în care iubirea Ta nu apune, nu moare, nu uită, nu se stinge. De atunci eu sunt mângâiată în cer, iar când grăiesc de lângă Tine peste poporul Tău, găsesc mânuțele din ale căror brațe Tu m-ai luat pe brațe, le găsesc că mă primesc și că mă mângâie și că mă așteaptă cu cuvântul și că mă trăiește, Doamne, dar lăcrimioarele ei nu i le pot șterge, pentru că suferința este taina cea mare care-L leagă pe Dumnezeu de om, iar lacrima este mângâierea și puterea suferinței, Doamne. Mânuțele care m-au închinat Ție când ai venit cu sfinții și cu îngerii să mă

iei şi să mă aşezi în odihnă, le sărut, le mângâi, le dau putere pentru fiinţa Ta care se face cuvânt prin ele când Tu treci cu glasul Tău din vas în vas ca să ajungi până la inima omului, Doamne. Amin.

Mi-am lăsat harul şi darul cel de la Tine, le-am lăsat pe pământ când am plecat, şi până azi lucrez cu ele, căci mi-am întocmit fii cu mare iubire în ei, ucenici din ucenici. Mi-am făcut punte şi am trecut pe ea la ei *(sora lui Verginica, Maria, n.r.),* şi ei îmi poartă sarcina, căci Te poartă, Doamne. Tu ai fost sarcina mea, Tu eşti şi a lor, şi iată, ziua aceea de odihnă şi de durere şi de lucrarea ei cea plină de slavă o poate mărturisi oricare din cei care au văzut-o de pe pământ şi care sunt şi azi în trup chiar dacă ei nu au putut să vadă şi dincolo de ei, dincolo spre Tine, Doamne.

Căsuţa în care eu m-am despărţit de trup ca să vin la Tine suspină şi azi cu toate mărturisirile Tale de peste ea, şi vor suspina toţi cei de sub acoperişul ei care nu m-au iubit şi nu mă iubesc chiar dacă ei sunt dintre cei pe care eu i-am iubit, şi ei nu m-au ascultat cu cele de la Tine aduse lor.

O, mă doare de cei ce ne poartă, Doamne. Ei slavă nu caută, căci seamănă cu noi, dar doare nemilos durerea în ei, şi mereu doare, şi mereu doare, Doamne. S-au făcut durere pentru cer cei ce nu iubesc cu iubirea Ta în ei, iar aceştia care Te iubesc plâng de mila Ta şi Îţi mângâie aşteptarea, căci Tu eşti Cel ce aştepţi, iar omul nu Te aşteaptă, Doamne. Nu ştie omul să aştepte pe Dumnezeu, să-I facă Domnului drum spre el şi spre venirea Sa la om. Nu ştie omul carte, şi cine nu ştie carte nu are înţelepciune. O, şi câtă carte, câtă carte ai pus Tu pe masa poporului Tău ca să ia el, şi să ia din ea acum tot omul carte de la Tine, dar omul nu ştie, Doamne, să Te aştepte, nu ştie să Te vadă, iar Tu Te numeşti Cuvântul, şi omul nu ştie să Te vadă în cuvânt, nu ştie să creadă şi să Te creadă prin tot cuvântul gurii Tale, ca apoi să fie el rodul cuvântului Tău, care nu este bob sec, ci Tu eşti cuvântul şi sămânţa credinţei şi a vederii omului.

O, mângâierea durerii Tale se face din mult cuvânt pe pământ, Doamne, căci pe pământ ai pus-o să lucreze ea spre Tine, iar cei îndureraţi pentru Tine s-au făcut mereu cuvânt spre Tine, şi între ei pentru Tine ca să Te mângâie, dar numai cei ce-Ţi simt durerea Ta cea lungă şi mare Te pot mângâia, Doamne mângâietor şi mângâiat de cei mângâietori ai Tăi de pe pământ şi pe care Tu îi numeşti ucenici ai Tăi, fraţi mai mici ai Tăi, Mângâietorule. Amin.

Acum, închide cerurile ca să-i slobozim pe cei cu care Tu le mărturiseşti pe ele. Tu eşti parcă numai o zi când le deschizi pe cele ce sunt ca să se vadă. Numai cele ce au fost sunt, iar cele ce nu au fost nu sunt. Numai cele cu Tine sunt, iar cele fără Tine nu sunt la Tine, şi sunt împotriva Ta şi a vieţilor celor ce le fac pe cele ce trec odată cu ei.

Dar mai grăiesc încă, Doamne, căci cartea mea este mâna mea cu care dau să-i ţin de mânuţă pe cei ce merg greu spre cer, pe cei ce învaţă greu, pe cei ce întârzie să înveţe că cea mai mare iubire care poate străluci din om este sfinţenia cea Ţie închinată, iubire spre Tine îndreptată. O, minunat eşti Tu în sfinţii Tăi, căci sfinţii Tăi sunt minune a Ta pe pământ şi în cer. Amin.

O, fii ai poporului numit de Domnul popor sfânt, vă îndemn să fiţi minuni ale Domnului. Lucrul cel sfânt al cuvântului Lui să fiţi, căci El v-a îndemnat să-I spuneţi Lui la orice rugăciune: *„Mântuieşte-ne pe noi, Doamne, Cel ce eşti minunat întru şi între sfinţi“,* şi dacă aşa v-a învăţat să spuneţi, sunteţi datori să fiţi mereu adevăraţi, mereu sfinţi, mereu minunat să fie Domnul în voi. Nu voiesc să vă dojenesc pentru mersul vostru cel greu cu cerul, pentru învăţatul greu al mersului cel statornic, pentru întârziatul vostru pas spre lucrul dulce la Domnul de la voi. Dar voiesc să vă îndemn să daţi azi şi nu mâine de pe voi nepăsarea de suflet şi de trup, dacă o mai aveţi, căci trupurile voastre sunt biserici ale Fiului Tatălui Savaot, Care a plătit vieţile voastre cu Trupul şi Sângele Lui ca să aveţi voi de hrană pe Domnul şi nu pe voi şi nu pe diavolul cel ucigător de suflet şi de trup. Vă rog cu lacrimi în cer şi pe pământ la voi să nu vă jucaţi de-a viaţa, să nu vă jucaţi de-a moartea, căci viaţa este scumpă şi este suflare şi vă este plătită de Domnul ca să vă fie veşnică, precum şi moartea este scumpă când pentru Domnul în fiecare zi şi în fiecare clipă trebuie să murim ca să viem Lui şi nu nouă şi nu altui stăpân pe care voi nu-l cunoaşteţi ca şi pe Domnul Dumnezeul vostru, Care vi Se descoperă, numai să ştiţi să-L vedeţi în cuvântul Lui, numai să ştiţi să credeţi şi să-L credeţi prin tot cuvântul gurii Lui care vă cere rodul lui de la voi. Amin. Nu uitaţi că mângâierea cea de la voi pentru El se face din mult dor şi din mult cuvânt. Nu vă culcaţi şi nu vă sculaţi în nici o zi până nu luaţi o gură din cuvântul Lui cel ce vă îndeamnă la sfinţenie, la carte multă, căci aceasta face sfinţenia în voi. O, Învăţătorul vostru v-a dat multe, multe cărţi, multe suluri de cuvânt ca să-L vedeţi pe El în cuvântul Lui, iar mângâierea Lui se face din mult cuvânt de pe pământ. Nu uitaţi că cei îndureraţi pentru El se fac cuvânt spre El şi între ei, cu lacrimi văzute şi nevăzute, căci ei Îi simt durerea dacă ştiu să nu uite cartea cuvântului Lui. Nu uitaţi ce v-a spus El, că iubirea Lui din voi nu puteţi s-o luaţi şi s-o aveţi din lături, şi că voi trebuie să fiţi iubirea şi să vă daţi Lui cu dor aşa cum s-au dat Lui sfinţii şi mucenicii şi muceniţele, numai Lui cu iubirea Lui din inimioarele lor care încăpeau cerul şi pe Stăpânul a toate câte sunt şi vor fi. Amin.

Cartea mea cu voi este mânuţa mea cea fragedă, cea mlădioasă care vă ţine de mânuţă ca să nu vă pierdeţi, copii aşteptaţi de sfinţi, căci fericiţi şi sfinţi şi aşteptaţi sunt cei ce iubind în Domnul se dau Lui fără de zbucium, fără de apăsări, fără de alt dor în ei.

O, fii crescuţi cu cuvântul cel mângâietor, cea mai mare iubire este sfinţenia, căci atunci omul se dă Domnului şi nu iubirea lui se dă. Sfinţenia este cuminte. Ea nu înseteazā şi nu înfometează după nimic în om în afară de ea, pentru că ea are totul şi dă totul, şi ea vede pe Dumnezeu, căci ea este fiinţă scumpă la Dumnezeu în om, pentru că locuind în trup ea străluceşte şi se mărturiseşte din cei ce au în ei iubirea lui Dumnezeu şi cu ea Îl iubesc pe El, şi cu ea ei se sfinţesc şi se închină pe ei Domnului, pentru Domnul şi nu pentru ei. Amin.

O, fiilor, fericiţi sunt cei ce trec prin foc şi se fac flacără aşa cum s-au făcut cei ce trudesc înaintea cuvântului Domnului când el vine la voi cu trudă mare, fiilor. Preţuiţi această oboseală pentru voi a acelora ce stau sub sarcina venirii Domnului la voi cuvânt. Eu sunt în ei, şi Domnul este flacără în trupurile şi în duhurile şi în cuvântul lor, numai să voiţi voi să fie ei aşa pentru voi când ei dau să ardă din voi cu cuvântul lor tot ceea ce nu înseamnă Dumnezeu în om şi din om. Amin.

O, e mare prăpastie să fiţi mici şi fără mână tare peste voi şi în care să credeţi şi sub care să staţi şi în care să vreţi să fiţi ca în mâna Domnului, căci eu în ultima mea povaţă peste fii am spus tuturor celor ce se vor lăsa să fie fiii lui

Dumnezeu pe pământ să se lase conduşi şi păziţi şi zidiţi de cei mai înţelepţi, de cei mai ascultători, căci aceia sunt cei mai înţelepţi, şi nu altfel înseamnă aceasta; de cei mai blânzi care ştiu să-L îmblânzească pe Domnul ca să nu lovească în neascultători sau răsfăţaţi, sau mofturoşi, sau pretenţioşi, sau încrezători în ei mai mult decât în cei ce străjuiesc cu Domnul din ei, sau gâlcevitori, sau obositori prin iubirea de sine din ei, sau împiedicaţi în ei înşişi, sau fricoşi până şi de umbra lor, sau puţin sârguitori pentru viaţa sufletului care se hrăneşte din Dumnezeu şi nu de pe pământ.

V-am povăţuit în cartea mea cea încă din vremea trupului meu scrisă peste fii şi peste fii din fii, şi am lăsat în ea poveţele vieţii, dar cine nu se uită în ea ca să crească şi nu să se sperie de necreşterea lui, acela este fricos, acela se teme de cer, de viaţa cu cerul, şi cade acela în viaţa cea de pe pământ, viaţă care se strică precum omul cel făcut din pământ şi din om se strică, şi apoi dă seama pentru aceasta înaintea Celui ce pe toate le-a făcut spre zidirea şi spre bucuria cu Domnul a omului şi nu spre despărţirea omului de Dumnezeu, cum i se întâmplă omului din pricina celor atât de alunecoase de pe pământ, făcute de om pe pământ pentru căderea omului care-şi hrăneşte duhul său cu duhul cel căzut al îngerilor care s-au suit peste Dumnezeu, şi apoi au căzut, şi apoi s-au răzbunat pe om ca să-l facă şi pe om diavol ca şi pe el, înger potrivnic lui Dumnezeu şi omului.

O, fiilor care căutaţi să crească şi nu să scadă Domnul în voi, nu uitaţi că suferinţa care doare în trupul dar şi în sufletul vostru este taina cea mai mare care-L leagă pe Dumnezeu de om, iar lacrima ei este mângâierea şi puterea suferinţei, şi nu este ea slăbirea inimii omului, ci este mulţumirea inimii lui, fiilor. O, sunteţi tare mititei! Eu însă nu voiesc să fiţi ca cei mititei care nu ascultă, care nu au înţelepciune, care nu cresc cât Dumnezeu, ci voiesc să fie mare Domnul în voi şi să încapă în voi, căci El numai în cei mici, în cei cuminţi încape, fiilor; în fiii cei copii încape, aşa cum încape în cei ce-L aduc pe Domnul la voi cuvânt de facere a omului şi a toată firea care iarăşi se va face, căci toate s-au învechit de la despărţirea omului de Dumnezeu, şi toate se vor înnoi de la omul cel înnoit cu duhul şi cu vederea lui cu care vede pe Domnul în cuvântul Domnului de peste om. Amin.

Eu vă iau în braţe în taină cerească şi vă mângâi rugându-vă cu lacrimi de foc şi de har împlinitor în voi şi între voi să vă hrăniţi cu dor, cu toată fiinţa voastră să vă hrăniţi cu Trupul şi Sângele Domnului, de la care să aveţi viaţă în voi şi unii de la alţii viaţă toţi, căci dacă nu aveţi viaţa Lui, şi pe El în voi, această boală se ia şi se face nepăsare de viaţă în voi, şi apoi I Se face frig Domnului afară din voi aşteptând şi dispreţuit oftând.

O, să ştiţi că pe Domnul Îl tare doare de cei care-L poartă între voi şi spre voi. Ei slavă nu caută, căci seamănă cu noi, ci mai degrabă iubesc să poarte durere de la cei ce nu iubesc cu iubirea Domnului în ei spre El.

O, învăţaţi cartea venirii Domnului, fiilor! Învaţă, Israele, venirea Domnului la tine şi ia-L în casa ta când Îl ai aproape, ca să nu plângi de plânsul Lui de la tine.

Învaţă-i, Doamne, că eu mult i-aş învăţa şi i-aş tot învăţa să Te iubească, să nu Te dispreţuiască, să nu se dispreţuiască dispreţuind căutarea Ta la ei. Învaţă-i, că iată, suntem aici cu ei, iar apostolul Tău Andrei îi voieşte veşnic botezaţi în Trupul şi în Sângele Tău, în baia naşterii de sus a omului sfânt, Doamne Mângâietorule. Amin, amin, amin.

— Iată, şi eu, apostolul Tău, bunule Învăţător, îi cuprind în cuvânt şi le spun aşa: Aveţi sare între voi, aveţi viaţă în voi, şi apoi între voi! Nici unul din cei ce v-aţi născut din Domnul Iisus Hristos, Care S-a coborât din cer şi iarăşi S-a suit şi iarăşi a venit, şi la voi a venit, nici unul din voi să nu pară că a rămas în urmă, căci în urmă este diavolul, care-l trage înapoi din Dumnezeu pe om, iar înainte este ascultarea cea dulce care-l aşează pe om în sfinţenie fie prin iubirea Domnului din el, fie prin lacrima suferinţei de trup şi de duh, spre slava Stăpânului a toată firea.

Viaţă lângă viaţă să fiţi voi, căci sunteţi poporul Domnului, Cel ce S-a născut din Tatăl şi din Fecioară, şi din mormânt apoi, ca să vă dea naştere de sus prin jertfa Lui cea pentru voi. Faceţi-L pe Domnul să vă iubească cu mângâiere şi nu cu suferinţă peste voi, căci iubirea Domnului pentru fii merge până acolo unde nu poate să-Şi piardă fiii, şi nici fiii pe El. Amin.

Sunteţi însemnaţii Domnului, şi diavolul vede semnul Domnului în voi şi pe voi. Nu cumva să nu fiţi îmbrăcaţi în Domnul în toată clipa de câte ori El Se dă vouă de veşmânt, căci scris este că diavolul ţipă turbat să vă piardă, să vă smulgă înapoi, şi apoi să vă înşele, şi apoi să vă doară fără vindecare. Fiţi sfinţi, căci Cel Sfânt vă ţine sub mantia Lui. Fiţi miloşi, că sunt plini de durere şi de suferinţă pentru Domnul şi pentru voi cei de sub sarcina venirii Domnului la voi.

Iar Tu, Doamne, fă-Te putere şi iubire în ei, ca şi în mine, şi fă din ei botezători ai lor prin iubirea Ta din ei, prin lucrarea Ta din ei, ca unii pe alţii Ţie să Ţi se dea. Amin, amin, amin.

— O, această sărbătoare s-a făcut strigare, s-a făcut rugăciune din cer peste voi, fiilor. Eu, Domnul, întăresc peste voi pe cei din porţi, pe cei din partea Mea învăţători ai mersului vostru cel sfânt, căci fericiţi sunt cei ce mereu trec prin foc, şi focul prin ei, şi se fac ei flacără atunci când Dumnezeu voieşte aceasta de la om. Cuvântul Meu din mijlocul vostru să vă fie pecete de Duh Sfânt, spre duh de ascultare cu iubire în ea, căci pentru voi ascultaţi, şi pentru Mine faceţi binele acesta şi nu pentru ei, iar Eu, Domnul, tot aşa vă voi da vouă. Amin.

O, Verginica Mea, flueraş duios după fii născuţi din Dumnezeu! S-a mângâiat mama Mea Fecioara de apa ta pusă la rădăcina sădirii Mele cea nouă, cea pusă la rodit pentru slava Fiului ei. Te-a mângâiat cu mare iubire mama Mea, Verginico. Ea mereu îţi este recunoscătoare pentru jertfa ta atât de mare, atât de mare dată pentru venirea Mea după două mii de ani iarăşi de la Tatăl după om. Amin.

— Iar eu, Doamne, trâmbiţa Ta cea de dinaintea arătării Tale cuvânt de facere din nou a lumii, mă închin înaintea mamei Fecioară, mama Ta şi a mea şi a poporului sfânt de pe pământ, că dulce este mama pentru fii dacă ea are fii, Doamne. Mă închin ei, şi cu aplecare o rog să le dea lor putere pentru iubirea Ta din ei. Amin, amin, amin.

— O, fiică a ascultării celei desăvârşite, eu, mama Fiului lui Dumnezeu, ascult şi mă mângâi pentru Fiul meu Cel durut după fii. Ţi-am ascultat înfiorată strigarea după ei şi îmbărbătarea ce le-ai dat lor, şi le poruncesc îngerilor buni să biruiască din calea lor, din inima lor şi din cugetul lor tot ceea ce nu înseamnă Dumnezeu, şi să fie ei ieslea iubirii lui Dumnezeu din om între toţi cei ce doresc şi plâng ca şi Dumnezeu după om. O, odihneşte-te acum în duhul sărbătorii tale cea din mijlocul cerului. Amin.

Iar Tu, Fiule născător, lasă-Te în ei cu dorul Tău de ei şi de om. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul, sunt purtat în slava sărbătorii care se slăveşte între sfinţi pentru Verginica, fluieraşul cuvântului Meu, şi pentru apostolul Meu Andrei, care însemnează cu botez de credinţă ţara întoarcerii Mele cuvânt între oameni. Amin.

La început a fost Cuvântul, şi mai întâi de toate a fost El, şi Eu eram Cuvântul, şi din Tatăl cuvântam, iar la sfârşit tot aşa sunt, şi fericit este cel ce ştie să Mă vadă în cuvântul Meu şi să creadă şi să Mă creadă prin tot cuvântul gurii Mele.

Fericit este cel ce stă cuminte şi în mulţumire sub mila venirii Mele care se îmblânzeşte după puterea omului, căci Eu sunt foc mistuitor, şi tot aşa este şi cuvântul Meu care se atinge de fărădelegea de pe pământ şi din om ca să nu mai fie ea, ci să fie sfinţenia şi cei ce strălucesc prin ea înaintea cuvântului Meu, care înseamnă venirea Mea, venirea Fiului lui Dumnezeu peste toate neamurile oamenilor de pe pământ, după tot felul lor. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2004

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Omul cel născut din cer este raiul păzit de îngerul Domnului care deschide. Nimeni nu va mai putea fi decât cel ce se va hrăni din râul acestui cuvânt. Se va împlini proorocia pentru ţara strălucirii, ţara română.

Venirea Mea la tine este tot o umilinţă, poporul Meu, căci din sânurile Tatălui Mă smulg cu cuvântul ca să te hrănesc, şi tu să preţuieşti această milă a venirii Mele aşa cum o preţuiesc sfinţii care au avut trup de pe pământ mai întâi, şi apoi din cer, iar ei se umilesc înaintea Mea ca să vin cu ei, căci Eu Îmi am locaşul în sânul Tatălui, şi Mă umilesc pentru sfinţii Mei care aşteaptă prelung zilele slavei Mele, zilele venirii Mele cu ei pe pământ cuvânt ca să-l facem pe el om după chipul şi asemănarea Mea. Amin.

O, fiilor din porţi, ridicaţi-vă spre veghe pentru intrarea Mea cuvânt la poporul Meu şi al vostru, căci sfinţii cu mare dor doresc să fac Eu pe pământ om după chipul şi asemănarea Mea ca să Mă odihnesc în el cu sfinţii Mei, şi apoi să fac ceruri noi şi pământ nou pe pământ şi în care să locuiască Domnul şi cei drepţi ai Săi care se fac locaş al păcii Domnului, slava Domnului pe pământ, raiul cel păzit de îngerul Domnului care deschide. Fiţi coborârea Domnului, fiilor copii, şi cu inimi cereşti în voi odihniţi-Mă în voi ca să pot trece spre poporul cuvântului Meu, care are în toată clipa ajutor pentru trezie, pentru Domnul, Care să stea în om după chipul şi asemănarea Sa. Amin.

O, e cerul de sfinţi înlăcrimat după om, căci omul nu se mai aşteaptă să vin, dar Eu voiesc şi mai mult decât atât să fac. Voiesc să Mă fac cunoscut omului şi să fac aceasta cu iubire sau cu certare. Cu iubire să fac pentru cei ce uitându-se în cuvântul Meu Mă văd în el şi Mă aşteaptă mereu şi cu veghe, iar cu certare să fac pentru cei ce auzind nu aud şi văzând nu văd biruinţa Mea şi slava Mea de pe pământ cu cununiţe pentru sfinţi şi pentru toţi cei ce auzind aud şi văzând văd că Domnul vine venind şi împlinind Scripturile Sale cele prin profeţi rostite, şi apoi prin însuşi glasul Lui. Amin.

Eu, Domnul, glăsuiesc din cer pe pământ ca să audă omul glasul Meu, şi cu pocăinţă şi cu umilinţă să Mă vadă cuvântând, să Mă vadă în cuvânt, să Mă vadă că vin venind şi că sunt împlinitor. Amin. Eu, Domnul, fac ceruri noi şi pământ nou fără să creadă omul că aceasta fac, căci omul e greoi pentru credinţă şi uită că tot ce este cu neputinţă la om este cu putinţă la Dumnezeu, pentru că este scris ca Eu să vin şi să fac ceruri noi şi pământ nou şi că Mi-am ales ţara cea de la sfârşit de timp, în care Eu vin şi împlinesc ceea ce Eu am zis să fie, şi va fi. Amin.

O, nu stau mult în cuvânt peste tine, poporul Meu, dar vin spre tine şi umblu la inima ta şi îţi aduc veste că trebuie să te rogi la Dumnezeu mereu şi să-I aminteşti de planurile Sale cerându-I-le împlinite peste pământ prin pământul român, cerând Domnului întoarcerea omului la credinţa cea plină de dar, şi apoi de vedere a celor ce nu se văd şi sunt, a celor ce vin la vedere prin cuvântul Domnului. Amin, amin, amin.

— Cuvântul Tău, Doamne, este foc mistuitor, şi nu este împotrivire peste pământ ca să Te poată opri sau ca să nu vadă în curând că Tu venind Te împlineşti în om după chipul şi asemănarea Ta, căci scris este: *«Voi veni la om şi voi cina cu el şi voi face casă la el şi Mă voi arăta lui».* Amin.

Eu, arhiereul Tău Nicolae, mă aşez cuvânt în mila venirii Tale cu sfinţii până ce această milă cu strigare în ea va fi văzută de toţi ochii de pe pământ, căci scris este: *«Tot ochiul va vedea aceasta».* Eu îi îndemn pe fiii poporului Tău să fie fii ai rugăciunii cu credinţă în ea, căci ei au de cerut la Tine să împlineşti cu totul Scripturile venirii Tale când toate neamurile de pe pământ se vor închina ei, căci va veni cu spaimă ziua pe care omul nu o aşteaptă, şi el Te va vedea, şi toate neamurile de pe pământ vor plânge cu spaimă înaintea slavei Tale, căci vii venind şi împlinind, iar îngerii Te slujesc, Doamne, şi Te slujesc cei ce Te primesc cu cuvântul Tău când vii de îl aşezi pe pământ pentru ca să se împlinească el. Amin.

O, popor al credinţei venirii cu norii a Fiului lui Dumnezeu, tu să fii credincios şi să te laşi împodobit de îngeri şi de sfinţi pentru venirea Domnului, căci tu eşti cel ce pui masă sfinţilor, tu eşti cel ce ale Domnului dintru ale Domnului pui pe masă, Lui şi sfinţilor Lui, ca să stai tu cu cerul la masă, şi pe pământ să stai, căci pe pământ Îşi întinde Domnul mereu masa nunţii; pe pământul român, care s-a aşezat de masă a nunţii Domnului în mijlocul neamurilor de pe pământ, iar pe masă, cuvântul Domnului, şi tot omul se va hrăni cu cuvântul acesta mai întâi de orice hrană, şi nimeni nu va mai putea fi, decât cel ce se va hrăni cu tot cuvântul care iese de la Dumnezeu. Amin.

O, Doamne, i-ai ales pe ei ca şi pe mine. O, Te-ai descoperit cu ei şi i-ai numit cei dintâi pe cei de pe urmă aleşi ai Tăi, cei dintâi de pe pământ, şi nu ştiu cei de pe pământ că nimeni în afară de ei nu sunt cârmuitori din partea Ta peste pământ. Cu ei cârmuieşti totul prin cuvântul Tău pe care-l rosteşti în mijlocul lor prin porţile Tale, prin cei mici ai Tăi care stau de veghe pentru cuvântul venirii Tale, şi Tu vii cuvânt în mijlocul neamului român şi îl slăveşti pe el pentru alegerea Ta din mijlocul lui, pentru poporul Tău din el care stă înaintea Ta cu duhul, cu sufletul şi cu trupul, şi ochi şi urechi stau cei din porţile Tale dintre pământ şi cer şi Te aşează cuvânt pe pământ, ca Tu să-l împlineşti apoi. Amin.

O, iată cum Tu eşti luminarea lor şi Mântuitorul lor, ajutorul lor ca să nu se înfricoşeze ei şi ca să vadă ei că o mie, şi mii, şi mii de mii cad de-a dreapta şi de-a stânga lor, iar de ei nu se vor apropia, şi vor vedea ei căderea vrăjmaşilor Tăi, Doamne, pentru că ei Te-au pus pe Tine izbăvitorul lor şi scăparea lor, şi îngerilor Tăi le vei porunci pentru ei, căci ei Te

au pe Tine Dumnezeu al lor, Doamne, aşa cum şi al nostru ai fost când Te-am purtat pe pământ, iar Tu ne-ai mărit cu mări-rile cele de la Tine şi nu de la om, Doamne. Iar acum, pentru Tine şi pentru noi măreşte-Te peste ei şi în ei ca să vadă po-poarele şi să îngenuncheze ele înaintea Ta, ca să vadă ele, Doamne, că Tu eşti Dumnezeul veacurilor. Amin, amin, amin.

— O, arhiereule al Meu, te-am ales prin voia Mea cea plină de taină şi nimeni de pe pă-mânt nu s-a împotrivit alegerii Mele de peste tine şi te-au pri-mit şi ai păstorit oile Mele cu milă şi cu ajutorare. Aşa te aşez Eu acum şi în mijlocul celor mai mici ai Mei, iar tu cu daru-rile tale de la Mine aşa să le ajuţi lor, că ei sunt mici pe pă-mânt şi de aceea Eu, Domnul, Mă măresc peste ei şi din mij-locul lor. Amin.

O, poporul Meu, sunt tot o privire după tine sfinţii Mei şi îngerii Mei. Muceniţa cea copilă, Filoteea cea plină de milă, te ia şi ea în iubirea ei, ca să te ajute cu mila ei de cei mici ai Mei. Ea a fost copilă plină de Dumnezeu pe pământ. Aşa vă voiesc Eu pe voi, copii ai slavei cuvântului Meu, ca să daţi voi mila Mea oamenilor, să-i îmbrăcaţi în cuvântul Meu pe cei goi, să-i hrăniţi cu el pe cei flămânzi, să-i adăpaţi cu el pe cei însetaţi şi să-i iubiţi cu el pe cei ce Mă iubesc cu iubirea Mea din ei, căci Eu vă am mila Mea pentru om pe pământ. Amin.

Iubi-vă-voi pe voi, copii împărţitori ai slavei cuvântu-lui Meu din zilele voastre peste pământ. Cel mai mare adevăr este smerenia minţii, de la care vine peste om darul sfinţeniei, cea mai mare iubire pe care omul I-o poate da lui Dumnezeu. Iubi-vă-voi pe voi pentru darul Meu, pentru cuvântul Meu dat vouă şi dat de voi milă peste oameni. Întări-vă-voi pe voi pentru lucrările Mele peste pământ, căci e vremea împlinirii Scripturilor cele pentru slava Mea, pentru ţara strălucirii pe care proorocii au văzut-o de departe şi au nădăjduit-o şi o aş-teaptă cu toată slava Mea de peste ea pentru odihna lor şi a Mea. Amin.

Păzi-voi prin voi oile Mele, fiilor copii. Păstori-le-voi pe ele. Pe oaia slabă o voi întări, pe cea bolnavă o voi ridica, iar pe cea grasă o voi face să prăsească miei şi mieluşele pen-tru împărăţia Mea, pentru înmulţirea turmei care va primi din mâna Mea izbăvirea, căci vine ziua Domnului cea înfricoşată, iar mai înainte de groaza ei Eu Îmi voi aduna oile în staul, căci ele vor cunoaşte glasul Meu şi vor veni şi păşune vor afla. Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea în cer şi pe pământ sfânt a arhiereului Meu cel tainic ales păstor de oi în vremea sa, ales de Mine şi nu de om, căci omul nu ştie taina planuri-lor Mele şi nu-l ştie omul pe om, ci Eu îl ştiu pe om şi îl aleg pe cel smerit cu inima pentru lucrul Meu peste om. Amin.

Pace ţie, poporul Meu! Nu uita să ceri la Mine slava şi biruinţa Mea peste neamul român, căci în mijlocul lui am pus Eu la crescut sământa împărăţiei Mele pe pământ, şi apoi peste tot pământul, căci ramurile ei vor fi spre tămăduirea neamurilor. Amin. Eu, Domnul, grăiesc, şi apoi împlinesc.

Iar voi, cei din porţile cuvântului Meu, staţi treji mereu ca Eu să cuvintez, căci sunt la cârma luptei dintre lumină şi întuneric, şi neamul român va birui de aici de unde Eu vă am pe voi lumină a lumii, şi Eu voi triumfa din mijlocul lui cu cerul pe pământ, cu cer nou şi cu pământ nou, şi aceasta va fi dreptatea Mea pentru sfinţii care Mă aşteaptă să vin cu ea şi cu ei pe pământ, iar împărăţia Mea şi a lor nu va avea sfârşit, căci aşa este scris, iar Eu împlinesc. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2004

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Omul învechit în rele nu mai ştie cărarea Domnului pe pământ, cuvântul Lui spre om. Domnul va lucra cu Duhul Sfânt şi cu foc cerul şi pământul la sfârşit de timp. Cei trufaşi care domnesc peste România cad prin duhul minţii lor, iar Domnul va străluci de pe pământul român peste popoare.

Cuvântul Meu vă face trezirea ca să intre el cu Mine în carte, copii din porţi. Sunt Domnul, şi vă fac deşteptarea cu cuvântul Meu care a făcut la început cerul şi pământul şi pe om, iar la sfârşit v-a făcut pe voi ca să fiţi cuvântul Lui, căci Cuvântul este Dumnezeu, şi toate prin El s-au făcut, şi iarăşi se fac. Amin, amin, amin.

Se fac ceruri noi şi pământ nou. Se naşte iarăşi lumea. Din cuvântul Meu toate se nasc iarăşi, căci toate s-au învechit de la om încoace, fiindcă omul s-a despărţit de Dumnezeu pe pământ şi nu ştie şi nu poate, nu mai poate să se întoarcă înapoi la Mine decât prin cuvântul Meu care vine la el şi îl călăuzeşte pentru iarăşi facere peste toate câte sunt, căci omul dintre cer şi pământ este durerea Mea care stă împotriva Mea mai înainte de căderea îngerilor căzuţi din slava Mea, şi tot omul trebuie să se aplece glasului Meu, cuvântului Meu care a făcut la început cerul şi pământul. Amin.

Omul învechit în rele nu mai ştie, nu mai cunoaşte cărarea Mea spre el. Cuvântul Meu este cărarea Mea spre el, căci când Eu vin altfel spre om, se sperie omul, iar spaima lui este lipsa lui Dumnezeu din el, dar Duhul Meu îl învaţă să creadă în Mine, Care sunt scăparea lui, puterea lui şi ajutorul lui în strâmtorări şi netemere chiar dacă s-ar răsturna pămân-tul şi s-ar muta munţii în fundul mării, căci Eu sunt în mijlo-cul cetăţii, şi ea nu se va clinti, şi le spun oamenilor de pe pă-mânt: *«Opriţi-vă şi cunoaşteţi că Eu sunt Domnul Preaînalt între popoare, şi pe pământul tot sunt Preaînalt!»* precum este scris. Amin.

O, poporul Meu cel din români! Dacă Eu când am fă-cut cerul şi pământul cu cuvântul Meu, din ape şi din duh, şi am scos din ape primul petec de pământ şi l-am numit de atunci pământ român, taină rămasă între Mine şi Tatăl până la sfârşit de timp când am venit pe pământ şi am luat trup din Fecioară prin sămânţa Duhului Sfânt, iată, taina aceasta neşti-ută de tot omul atâtea mii de ani, ea se desface acum prin cu-vântul Meu, cuvântul care a făcut la început cerul şi pămân-tul. Pământul român a fost începutul pământului cel ieşit din ape, şi tot pământul român este începutul cel ieşit din foc, căci el va fi cetate de scăpare, oază verde pe care Eu, Dom-nul, o ocrotesc cu mare minune, cu cuvântul facerii Mele care începe ca şi la început când am luat pământ din pământul ro-mân şi l-am făcut cu mâna pe om şi am suflat cu gura peste el cuvânt, şi duh de viaţă a intrat în el, şi a cunoscut omul ca şi Dumnezeu, şi a fost el odihna Mea între cer şi pământ.

O, poporul Meu cel din români, sunt în mijlocul tău cu sărbătoare. Mă bucur în pomenire de zi sfântă pentru cel între arhiereii cerului marele făcător de minuni Spiridon. O, mare este omul care cunoaşte facerea lui Dumnezeu Făcătorul şi crezând în Mine se arată oamenilor minunat pentru slava Mea cea nemaicăutată de oameni, căci oamenii stau în duhul în-gâmfării şi s-au îngâmfat cu măriri de la unii la alţii, iar sla-va Mea pe pământ ei nu o mai doresc, ci o ascund pe cât pot ei de mult, pentru că ei se tem unii de alţii înaintea slavei Mele şi nu se tem de Mine, Cel minunat întru sfinţii Mei şi prin sfinţii Mei, şi chiar dacă ei se tem când Eu cutremur tot

lucrul lor ca să le arăt deşertăciunea lor, ei stau tari prin duhul îngâmfării lor care se face în ei împotrivire înaintea Mea şi netemere de Dumnezeu spre pierzarea lor. Eu însă Îmi fac cale spre ei şi Mă arăt Cel minunat, aşa cum M-a arătat arhiereul Spiridon, Dumnezeu adevărat în el şi făcător de minuni prin el înaintea necredincioşilor. Amin, amin, amin.

— Credinţa mea, Doamne al sfinţilor, a fost iubirea mea cea pentru Tine, a fost iubirea Ta cea care s-a cuibărit în inima mea ca să Te iubesc cu ea şi să Te fac minunat înaintea necredincioşilor care se hrăneau cu îngâmfarea lor, Doamne. O, cât eşti Tu de răbdător între cei necredincioşi până-Ţi faci loc cu minunile Tale prin cei sfinţi ai Tăi dintre oameni, prin cei credincioşi care-Ţi fac loc în ei ca să trăieşti Tu în ei viaţă dulce, pace dulce, bogăţie de har şi de minune a Ta între ei!

Eu Te-am mărturisit Dumnezeu adevărat între oameni şi Te-am arătat că eşti Cel ce a făcut cerul şi pământul şi pe om, Doamne. M-a durut în mine necredinţa celor îngâmfaţi care dădeau să umble la înţelesurile tainelor Tale cele ascunse de mintea oamenilor, şi atunci, din mijlocul arhiereilor adunaţi în sobor eu am luat o bucată de lut trecut prin foc, o cărămidă făcută de mână de om, şi am strâns-o în mâini înaintea lor şi am făcut din ea trei părţi despărţindu-se ele, prin minunea credinţei mele, în apă, pământ şi foc, aşa cum au fost înainte de facerea cărămizii, mai înainte de a trece prin foc apa şi lutul care s-a lăsat muiat apoi, şi frământat apoi, şi pus în formă pentru ca iarăşi să se usuce şi să fie spre folos, spre zidire, Doamne, Cel ce ai făcut din ape cerul şi pământul cu cuvântul, Doamne, Cel ce eşti foc mistuitor, şi omul nu ştie ce eşti Tu şi ce faci Tu pentru ca să Te cunoască omul Dumnezeu adevărat în toată clipa şi peste toate mereu.

Le-am arătat celor necredincioşi cum vei face Tu la sfârşit cerul şi pământul cu Duhul Sfânt şi cu foc, ca apoi să le faci din nou pe toate pe pământ nou, trecut prin foc, Doamne. O, cât foc face omul pe pământ şi nu ştie că dacă face aşa, el Te cere să vii cu foc ca pe toate să le lămureşti şi iarăşi să întocmeşti cerul şi pământul!

O, vino, Doamne, şi împlineşte-Ţi proorociile cele pentru cer nou şi pământ nou din sfinţenie răsărite, din om nou şi sfânt, nou prin sfinţenie aşa cum am fost noi, sfinţii Tăi care am crezut întru Tine, Unul Dumnezeu Făcătorul, mărturisindu-Te minunat între oameni prin sfinţii Tăi.

Vino, Doamne, cu duhul puterii Tale în cuvântul Tău care se face râu în mijlocul neamului român, şi fă din cuvântul Tău şi din pământul român cetate de scăpare curăţată şi udată, şi apoi loc verde, loc plin de lumină şi de pace şi de chemare a omului spre Tine, Doamne minunat. Vino, Doamne, şi desparte în mijlocul pământului român întunericul de lumină şi lumina de întuneric şi fă pe el loc al dreptăţii Tale, loc al păcii, Doamne! Nu-l lăsa pe omul minciunii să mai dăinuiască pe pământul slavei Tale! Scoate-l pe el din întunericul lui şi dă-i lui vedere ca să Te vadă şi să se ruşineze de întunericul din el şi să vină spre izvorul cuvântului Tău şi să se adape din el cu credinţă, şi cu viaţă din viaţa Ta apoi, şi fă aceasta cu duhul puterii Tale în cuvântul Tău de peste om, Doamne al puterilor.

O, dă-le înţelepciune sfântă şi putere din Tine celor ce Te împart cuvânt peste pământ, şi unge-i la ochi şi la minte pe toţi cei necredincioşi şi potrivnici şi mândri şi fă-i să vadă şi să înţeleagă şi să se umilească, Doamne, sub mâna puterii Tale cu care lucrezi pe pământul român cer nou şi pământ nou şi Ierusalim nou de care se va duce vestea peste toate neamurile de pe pământ ca să vină ele să vadă slava Ta şi pe poporul Tău care crede în venirea Ta cuvânt pe pământ, căci cu cuvântul ai făcut Tu la început cerul şi pământul, şi arată-le oamenilor că aşa ai făcut. Amin, amin, amin.

— O, aşa voi lucra, şi cu foc voi lucra, căci cu foc Îmi scriu pe pământ cuvântul cel de facere din nou a lumii.

Din cerul cel nevăzut şi de pe pământ să se adune laolaltă strigăte de rugăciune pentru împlinirea a toate Scripturile venirii Mele cu veacul cel fără de sfârşit! Amin.

O, poporul Meu, tu ai fost întocmit de cuvântul Meu din zilele tale pentru ca să te rogi la Dumnezeu şi să-I aminteşti Lui de Scripturile făgăduinţei venirii Domnului pe pământ cu sfinţii, că iată, la tine vin cuvânt şi prin porţi Mă împart peste pământ bunăvestire de înviere spre înnoirea făpturii. Eu pic cu pic spulber de pe pământul alegerii Mele toată împotrivirea care stă împotriva Mea prin îngâmfarea omului. Voi culca la pământ pe toţi cei care dau să stea în fruntea poporului român mânjiţi pe mâini de sângele celor ce strigă la Mine din pământ ca să le fac dreptate.

O, daţi-vă deoparte, voi, cei prea mult pătaţi, voi, cei prea îngâmfaţi, voi, cei ce doriţi măriri şi ranguri, căci Eu ridic pe cei tari prin umilinţa lor şi le adaug credinţă şi temere de Dumnezeu şi putere din puterea Mea ca să doboare ei, la cuvântul Meu cel rostit din mijlocul neamului român, toată vraja care întunecă omul la minte şi la inimă şi la ochi ca să nu vadă lumina şi întunericul şi ca să le despartă pe ele, şi apoi să fie lumină! Amin.

O, nu Mă pot stăpâni până ce nu voi arăta toată deşertăciunea minţii şi pe cei ce o au pe ea înaintea Mea şi a neamului Meu de pe pământul român. Ridica-Mă-voi, şi aceasta voi face. Amin. Pic cu pic aşez pe pământul român lumină mare ca să ştie toate neamurile lumii că Eu sunt Dumnezeu mare şi minunat pe pământul român, şi din el Mă voi slăvi peste tot şi peste toate, căci Tatăl aşa binevoieşte. Amin.

Acum, fiilor din porţi, faceţi cu cuvântul Meu putere pentru rugăciune la Mine din mijlocul poporului cuvântului Meu pentru împlinirea cea de la Mine în mijlocul neamului român. Roagă-te, poporul Meu, roagă-te la Dumnezeu, căci tu eşti unealta Mea, şi cu tine voi ara şi voi însămânţa şi voi uda şi voi încălzi şi voi face să crească rodul împărăţiei cerurilor în mijlocul tău şi peste tot pământul român pe care Tatăl îl ţine în mâna Sa pentru slava Mea şi a ta ca să vadă toţi cei din întunericul lor slava Domnului şi rodul ei cel nou. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2004

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2005

Praznicul Naşterii Domnului

Domnul Se naşte prunc pe pământ ca să-l înveţe pe om taina prunciei, taina naşterii de sus. Cel născut din Dumnezeu rămâne în Dumnezeu, după cum cel născut din om rămâne în om. Omul şi-a pierdut viaţa când a pierdut darul umilinţei de duh. „Omule, dă-te înapoi lui Dumnezeu!"

Sunt Domnul slavei. Amin. Umilinţa Mea cea plină de slavă M-a făcut Fiul Omului, prunc născut pe pământ, şi apoi crescut până ce umilinţa Mea M-a făcut să Mă aplec şi să mor pentru învierea omului, pentru viaţa cea de veci a omului care iubeşte să fie ca Dumnezeu pe pământ. Amin.

Umilinţa Tatălui şi a Mea, lucrarea aceasta dumnezeiască M-a adus din cer pe pământ prunc născut din Fecioară în peştera din Betleem. Sculaţi-vă, copii din porţi, ca să intru cuvânt în carte pentru ca să grăiesc de umilinţa cu care M-am arătat oamenilor prunc născut din om, Fiul Tatălui Savaot, Care a venit în chip de prunc pe pământ ca să-l înveţe pe om taina prunciei, taina naşterii de sus, căci Eu de sus M-am coborât, din cer am venit şi Mi-am înfiinţat trup din om ca să-l învăţ pe omul cel născut din om să se suie în cer şi să se coboare prunc născut din cer pe pământ, aşa cum Eu M-am născut, prin duhul umilinţei Tatălui, căci Eu de la Tatăl am învăţat lucrarea umilinţei, lucrarea naşterii Mele din cer pe pământ, naşterea Mea din om, ca apoi să-l fac pe om să-L vadă pe Dumnezeu venit din cer după el pe pământ, umilit până la om, ca să-l înveţe pe om lucrarea umilinţei, de pe pământ şi până în cer. Amin.

O, ce mare, ce frumoasă este lucrarea umilinţei de duh! Iată, copii care primiţi cuvântul cel ieşit din gura Mea, iată ce dar frumos îi dau Eu omului odată cu amintirea zilei în care Eu M-am născut prunc între oameni pe pământ prin lucrarea umilinţei Tatălui şi a Mea! Îi dau omului darul umilinţei de duh, căci fără această vedere nu se poate omul vedea pe sine, nu se poate vedea ce este şi unde este şi ce face el între pământ şi cer sub ochiul Meu cel făcător de om. Am venit pe pământ să-l fac pe om, nu pe Mine să Mă fac. M-am umilit nu ca să Mă fac pe Mine, ci pe om să-l fac; să-l fac iar pe om, căci când l-am făcut la început, el a stricat apoi lucrarea Mea după ce şi-a pierdut darul umilinţei de duh; l-a pierdut prin neascultare şi prin nesupunere, şi apoi nu şi l-a mai găsit. Şi dacă aşa este omul de atunci de când Eu l-am făcut, de când el a pierdut apoi umilinţa de duh, am venit Eu acum două mii de ani pe pământ şi M-am aşezat sământă în trup fecioresc şi n-am stricat cu nimic trupul Fecioarei, căci Eu sunt Cel ce am făcut omul şi sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat şi de aceea am putut să Mă fac Om din om, şi iată, numai cel născut de sus poate să aibă darul umilinţei de duh ca şi Dumnezeu. Numai cel născut din Dumnezeu rămâne în Dumnezeu, aşa cum omul născut din om rămâne în om, căci ca să fie omul în Dumnezeu, această umilinţă de duh nu poate omul s-o mai găsească fără ca Eu să-l ajut din cer pe om, fără ca omul să-Mi deschidă când Eu vin la el şi bat ca să-l învăţ din Tatăl lucrarea umilinţei de duh, lucrarea naşterii de sus a omului. Amin.

O, poporul Meu, mare Îmi este mila de tine! O, poporul Meu, mare Îi este Tatălui mila de Mine şi de El! L-am pierdut pe om acum şapte mii de ani, după ce el a dat de la el umilinţa de duh. Durerea Mea şi a Tatălui e durere mare, poporul Meu, şi dacă Mi-e milă de tine, Mi-e milă de Tatăl şi de Mine, poporul Meu. E omul lipsit de umilinţă de duh şi plânge Dumnezeu în cer şi pe pământ pentru depărtarea omului, pentru căderea din umilinţă a omului. Mi-e tare milă de tine, popor al cuvântului Meu, şi vreau să te întăresc cu tot ce am în Tatăl ca să pot să te am, şi vreau să te ajut cu tot ce scrie în Scripturi pentru venirea Mea, pentru ca să vin mereu la tine, şi aşa să vin, căci venirea Mea e scrisă în Scripturi ca şi împărăţia Mea cu care vin şi despre care am spus că este înăuntrul omului şi nu altfel este ea.

M-am născut prunc pe pământ ca să pot acum să vin din nou, Dumnezeu mare de la Tatăl ieşit, de la Tatăl născut pentru umilinţa omului, căci omul a uitat cu totul această lucrare care îi dă lui viaţa, şi Eu am venit ca să i-o arăt prin naşterea Mea cea de acum două mii de ani şi, iarăşi, acum, prin venirea Mea cuvânt din Tatăl şi nu de la Mine Însumi, nu cum face omul care îşi are duhul lui şi care nu ascultă de nimeni decât de el în el însuşi. Am venit în chip de prunc pe pământ ca să-l învăţ pe om taina prunciei, lucrarea Tatălui peste oameni după şapte mii de ani de la facerea omului, iar Tatăl lucrează prin Mine, Fiul Său Cel Unul născut din El mai înainte de vecii, şi apoi născut din trup de Fecioară pe pământ acum două mii de ani. Îi dau omului darul umilinţei de duh, iar cel ce nu voieşte să-l ia în dar şi apoi să-l aibă în el pentru ca să ştie prin el naşterea de sus şi să se lase apoi cu ea, aceluia îi dau dureri, şi prin ele îi dau lepădarea de sine fără ca el să voiască, şi îi dau apoi, dacă voieşte, darul umilinţei de duh, cu care să-L vadă pe Dumnezeu şi să-L asculte şi să I se supună, căci omul este om şi atât, dacă el nu se naşte din Dumnezeu ca să fie al lui Dumnezeu omul pe pământ, fiul lui Dumnezeu să fie omul pe pământ şi nu om din om. Amin.

O, poporul Meu, sărbătoarea naşterii Mele din Fecioară se sărbătoreşte pe pământ cu daruri de la om la om, căci aşa s-a deprins omul fără ca el să ştie ce ascunde sub el acest obicei omenesc. Eu tot cu daruri o sărbătoresc şi stau în braţe cu darul umilinţei de duh, pe care îl am din Tatăl pentru fiecare om, gata să-l dau la tot omul care voieşte să fie prunc născut din Dumnezeu, şi apoi fiu ascultător de Tatăl Cel ceresc. Omul şi-a pierdut viaţa şi darul ei cel ceresc atunci când a pierdut darul umilinţei de duh, şi de atunci plânge Dumnezeu

după om. O, cum să fac, poporul Meu, să-l fac din nou pe om prin darul umilinței Mele cu care M-am născut prunc de om pe pământ? Eu pentru om M-am născut, nu pentru Mine. Eu pentru om trăiesc, nu pentru Mine. Pentru om am murit și am înviat, nu pentru Mine a trebuit să fac aceasta. Toate pentru om le-am lucrat, tot ce am suferit, toată suferința Mea de șapte mii de ani, pentru om o îndur, și numai omul poate să Mi-o curme făcându-se după chipul și asemănarea Mea ca să aibă în el, apoi, darul umilinței de duh pe care Eu îl am din Tatăl pentru fiecare om, gata să-l dau în dar, numai să voiască omul să se dea Mie, ca apoi Eu să pun în el comoara aceasta, duhul pruncie i, cu care omul stă ascultător și supus Tatălui, după ce se naște el din Mine, din duhul umilinței Mele cu care M-am coborât din cer pe pământ ca să Mă nasc prunc și să-i arăt omului de unde vine viața cea care nu mai moare și cu care omul calcă peste moartea care se strivește în duhul umilinței lui, duhul pe care Eu voiesc să i-l dau omului în dar, așa cum se dau daruri spre amintirea slavei zilei când Eu, prunc născut în Betleem, am primit darul umilinței magilor care Mi-au adus aur, smirnă și tămâie, darul umilinței lor cu care s-au închinat Mie, Fiu de Dumnezeu pe pământ. Amin.

Nimic nu voiesc să-Mi dea omul decât duhul umilit, cel mai frumos dar pe care omul poate să-l dea lui Dumnezeu, și Domnul nu-l va urgisi pe el și îl va ierta de păcate și îl va naște de sus prin darul umilinței de duh, care-l naște pe om pentru Dumnezeu pe pământ. Amin.

E sărbătoare de naștere a Mea în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu care se naște în mijlocul tău ca să nască din el om nou, om cu duh umilit pe pământ. O, Mi-e milă de tine, că ești micuț și plăpând și ești sub durerea vremii de acum și din toată vremea cerului și a pământului și a omului de pe el, că Eu vin în mijlocul tău cu toată durerea Mea cea de șapte mii de ani și plâng cu ea înaintea ta după nașterea de sus a omului de pe pământ. O, fiecare naștere își are bucuria ei apoi, și voi avea și Eu bucuria aceasta, dar ajutați-Mă, copii din porți, să-Mi scriu pe pământ cartea cuvântului vieții și să vărs peste pământ acest râu și să-l scot pe om din apele lui și să-l dau Tatălui, înviat din morți, să-l dau născut din apele râului vieții pe om, să-l dau Tatălui de bucurie, căci Eu și cu Tatăl plângem după bucuria cea de după nașterea omului, copii care purtați în voi mila de Dumnezeu. O, dați poporului Meu mângâierea Mea, darul umilinței de duh, că Eu îi voi vorbi lui despre această taină și voi serba cu el cuvânt de naștere, cuvânt de viață și de mângâiere peste pământ, chemându-l pe om la darurile Mele, darurile umilinței de duh, cu care el poate pătrunde taina vieții și dulcele ei, duhul pruncie i fără de care nici un om nu poate pătrunde împărăția Mea care este pentru cei mici sub mâna Mea cea tare și ocrotitoare și mângâietoare când ea are peste cine să lucreze așa. Amin.

Omul este dator lui Dumnezeu cu ceea ce el a pierdut după ce a ieșit din ascultare și din supunere. O, omule! Dă-te înapoi lui Dumnezeu ca să ajung cu tine la începutul omului! Vino spre Mine ca să vezi cât M-am umilit pentru tine născându-Mă prunc pe pământ ca să te învăț darul pruncie i care vine de la nașterea cea din Dumnezeu a omului, așa cum Eu din Tatăl M-am născut mai înainte de vecii, și apoi M-am supus Lui până la nașterea Mea din Fecioară pe pământ ca să lucrez Tatălui între oameni și să Mă arăt pe pământ Dumnezeu venit din cer prunc, și, crescând ca omul apoi, M-am arătat jertfă a iubirii cu care am venit după om ca să-l trag spre Tatăl prin duhul umilinței Mele. Amin.

Eu cu darul duhului nașterii Mele din Fecioară îl învăluiesc pe om și îi grăiesc lui taina nașterii omului la sfârșit de timp, și sărbătoresc pe pământ cuvânt de naștere a Mea în om și de naștere a omului din Mine, iar Tatăl privește la lucrarea Mea din mijlocul tău, și la tine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2004/7 ianuarie 2005

Sărbătoarea sfântului mucenic și arhidiacon Ștefan

Nașterea lui Dumnezeu din Fecioară este minune care nu se suie la mintea omului.Omul nu poate păcătui decât după ce moare prin neascultare, făcându-se sălaș diavolului. Pământul român este taina cea de șapte mii de ani. Maica Domnului se roagă pentru nimicirea minciunii îmbrăcată în haină de miel, și care-și zice biserică. Acum cincizeci de ani Domnul a deschis cerurile, și ele nu s-au mai închis, ci tot mai tare se deschid.

Nașterea Mea din Fecioară, minunea prin care Eu, Dumnezeu Fiul, M-am născut prunc pe pământ acum două mii de ani, a fost umilința Tatălui, minune care nu se suie la mintea omului, căci mintea lui este mică pentru ca să se poată umili când Dumnezeu îi grăiește lui prin minuni, și de aceea Dumnezeu a venit pe pământ și S-a născut și a crescut cu chip blând și smerit înăuntru și în afara Sa, acoperindu-Și slava Sa, căci omul este mic și nu este născut din cer ca să le poată pricepe pe cele cerești venite pe pământ sub chipul umilinței, acoperindu-și slava lor înaintea omului, căci scris este: *«Nu poate omul să-L vadă pe Dumnezeu în toată slava Sa și să rămână viu omul».* Sub chipul umilinței Mele însă, omul M-a putut vedea treizeci și trei de ani pe pământ, iar în cei ce Eu am pus darul umilinței de duh, aceia M-au cunoscut că am fost Dumnezeu Fiul, trimisul Tatălui după om, și Mi-am împlinit lucrarea, căci omul este cel ce împlinește lucrările Mele pe pământ, și fără om Eu nu le pot împlini, dar Îmi trebuie om blând și smerit cu inima precum Eu sunt, căci dacă omul nu este așa, nu poate să creadă în cele ce vin de la Dumnezeu între oameni acoperindu-și slava lor ca să poată veni. Amin, amin, amin.

Amintirea nașterii Mele cea de acum două mii de ani ar fi să-l facă pe om mai umilit, mai încăpător în el însuși pentru Dumnezeu, căci Eu M-am umilit cu totul pentru ca să vin pe pământ, dar dacă omul nu se suie cu mintea la umilința Mea, el se bucură, se mărește în sine la amintirea minunilor lui Dumnezeu, și face din zilele umilinței Mele zile de bucurie pentru el, nu zile de umilință și de rod de credință sfântă care să rodească în el darul umilinței de duh, care l-ar învăța pe el taina aceasta, că mare taină este darul umilinței de duh și nu se suie la mintea omului tainele cerești care vin pe pământ pentru facerea omului, căci omul nu este făcut, nu are cine să-l facă pe om, și făcut să fie apoi.

Pe pământ sunt două feluri de neamuri: neamul omenesc și neamul creștinesc. Neamul omenesc poartă numele de fiii oamenilor, iar neamul creștinesc poartă numele de fiii lui Dumnezeu. Am venit pe pământ sub chip de om cu totul, căci am murit ca omul ca să nimicesc în trupul Meu moartea, cel din urmă vrăjmaș pe care omul trebuie să-l nimicească, dar cu puterea Mea din el și nu cu puterea lui. Omul însă nu se apropie să cunoască această minune lucrătoare de om nou în om. Omul trebuie să nimicească păcatul în trupul său după ce ajunge să-și amintească de moartea omului zidit din pământ de mâna Mea, și căruia i-am spus apoi că dacă nu va asculta de Mine va muri negreșit.

O, fii ai lui Dumnezeu, și voi, fii ai oamenilor! Omul nu poate păcătui decât după ce el moare, căci păcatul se naște

mai întâi în minte şi apoi se coboară în trup şi îi omoară omului inima prin otrava lui, şi apoi omul îşi pierde puterea sufletului şi se învoieşte cu plata păcatului, şi aşa moare omul şi aşa se face el sălaş diavolului care l-a scos pe om din raiul pe care Eu l-am aşezat pe pământ pentru om ca să fie omul după chipul şi asemănarea Mea şi nu să se facă diavol prin nesupunere şi prin neascultare, lucrări prin care omul se face pe sine dumnezeu peste el.

Mama Mea Fecioara Mă priveşte cu duhul plin de umilinţă şi are lângă ea şi lângă Mine pentru sărbătoarea naşterii Mele toate puterile cereşti, toţi îngerii şi toţi sfinţii în sărbătoarea Mea şi a ei. Mă mângâie mama Mea aşa cum Mă mângâia când eram prunc mic, în care a crescut minunea omului cel nou, om născut din cer pe pământ, coborât din cer şi născut pe pământ pentru lucrarea pe care Tatăl a avut-o de lucrat pentru naşterea din nou a omului care voieşte să fie din cer pe pământ şi nu de pe pământ aşa cum a rămas omul cel ieşit din om vreme de şapte mii de ani.

Mama Mea cea plină de blândeţe şi de duh umilit ca şi Fiul ei, Cel Unul născut din Tatăl şi din ea, Mă mângâie aici, pe pământul ţării întoarcerii Mele cu duhul şi cu cuvântul între oameni, pe pământul cel întâi ieşit din ape la facerea cerului şi a pământului, pe locul din care Eu, Cuvântul Tatălui, am luat lut cu mâna şi l-am plămădit pe om în ziua a şasea între zilele facerii, zile măsurate cu măsură cerească: o seară şi o dimineaţă fiecare din cele şase zile ale facerii. Iar a şaptea zi a fost odihna Mea, şi Eu am sfinţit-o pe ea, căci omul era atunci sfânt ca şi Dumnezeu, prin supunere şi prin ascultare şi nu cunoştea frica, ci numai bucuria Mea în el.

Mă mângâie mama Mea aici, pe pământul întoarcerii Mele cu duhul şi cu cuvântul între oameni, şi Îmi grăieşte şi îi grăiesc înaintea neamurilor de pe pământ. Amin, amin, amin.

— O, Fiule copil al Tatălui şi al meu şi al celor ce Te cunosc şi Te cresc cu dor şi cu iubire în ei! Eu stau cu mâinile întinse deasupra pământului român ca să-l ocrotesc pentru Tine şi pentru cei ce s-au făcut ai Tăi în mijlocul lui. Taina lui e cât şapte mii de ani. Taina lui stă acoperită, căci aşa este lucrarea tainelor Tale şi aşa lucrează ea spre descoperirea ei. Dar omul s-a aşezat prea mare pe pământ şi nu se aşteaptă ca Tu să vii să-i spui că nu el este stăpân pe pământ şi că Tu eşti, fiindcă eşti Dumnezeu, Făcătorul cerului şi al pământului, iar omul de pe pământ e om, că dacă n-ar fi om şi atât, nu s-ar fi încumetat să se facă stăpân peste ale Tale şi fur înaintea Ta, Doamne.

Tu naşti cuvânt de viaţă şi de mângâiere pe pământ, chemându-l pe om la darurile Tale, darurile umilinţei de duh, cu care el poate pătrunde taina vieţii, duhul pruncie, fără de care omul nu poate pătrunde taina împărăţiei cerurilor, împărăţia Ta în om, Fiule Doamne, împărăţie furată de om după ce Tu ai făcut omul. La început omul nu a fost prunc, căci l-ai făcut după chipul şi asemănarea Ta, dar el n-a fost ca Tine, supus şi ascultător ca un prunc, n-a luat de la Tine acest duh al pruncie, duhul de fiu, pe care Tu îl aveai, căci erai Fiul Tatălui Tău.

O, mâna Ta cea tare şi ocrotitoare este aşa când ea are peste cine să lucreze aşa, când omul stă fiu sub mâna Ta cea făcătoare, după ce el se dă Ţie spre facere din nou, din cer şi nu din om cum este omul făcut. Dar acum mâna Ta se trage în lături de peste tot omul care nu Te are pe Tine de Dumnezeu venit de la Tatăl pentru ca să asculte de Tine omul de pe pământ. Face omul din zilele umilinţei Tale zile de bucurie pentru el, nu pentru Tine, dar ceasul Tău a sosit mai mult ca acum două mii de ani, ca să-Ţi iei înapoi ce este al Tău şi nu al omului, Doamne şi Stăpânule a toate. Pământul român este acum în mâna Ta, nu în mâna omului, şi Te rog, acum, de pe el pentru Tine, nu Te mai rog pentru om. Te rog, Fiule ascultător şi supus, adu-Ţi aminte de făgăduinţele Tale rostite pentru pământul român şi ia cârma acestei corăbii care va pluti pe deasupra a tot răul care va bate păcatul de pe pământ şi pe tot omul mare în duhul lui şi care dă încă să stăpânească pământul alegerii Tale, pământul întoarcerii Tale de la Tatăl cu sfinţii Tăi, Doamne Cel scris în Scripturi ca să vii iar.

Să deschidă omul necredincios Scripturile acestor zile şi să caute în înţelepciunea lor şi a tainelor lor, să caute cu duh umilit şi nu cu mărire de sine cum că el ştie cuvântul Tău şi că nu mai vrea altceva decât Scripturile. Tu însă n-ai murit, ci ai înviat cu mare slavă acum două mii de ani, şi nu ai înviat ca să taci pe veci, ci ca să grăieşti atunci şi acum, aşa cum i-ai spus omului că Tu eşti Alfa şi Omega, şi nu altfel eşti, iar cel ce nu Te primeşte aşa, va fi bătut mult, ca şi cel ce va fi găsit lenevindu-se pentru cele de la Tine pentru om aduse cu Tine pe pământ. Amin.

Te rog, Fiule ascultător, să nu treacă cerul şi pământul spre taina cea încă neînţeleasă de om pentru cer nou şi pentru pământ nou, până ce Tu nu Te vei slăvi pe pământul român cu toate făgăduinţele Tale cele pentru el rostite prin gura Ta înaintea fiilor cuvântului Tău, din care Ţi-ai făcut pe pământ poporul de nou Ierusalim, popor de sfinţi în mijlocul neamurilor pământului, în mijlocul neamului oamenilor, neam viclean şi stricat şi prin care ei strălucesc ca nişte luminători ai lumii, Doamne. Îndură-Te şi ocroteşte cu toate puterile cereşti coborârea Ta cuvânt pe pământul român şi aşează-Te tainic şi descoperit la cârma corăbiei salvării şi fă-i pe oameni să înveţe să se închine Ţie în Duhul Adevărului, cu Care Tu îi înveţi pe cei aleşi de Tine pentru slava Ta de azi şi pui mereu în ei darul credinţei sfinte, darul rugăciunii poruncite de gura Ta pentru pământul român, ca să ai credinţă pe pământ în calea venirii Tale, şi pe calea ei să poţi veni, după cum ai şi putut să împlineşti ca un Dumnezeu Care poţi totul în numele Tatălui Nostru, Tatăl Savaot. Amin.

Uită-Te, Fiule Doamne, spre cei ce se numesc pe ei biserică a Ta pe pământ, şi clatină de la locul ei cel sus pus minciuna cea îmbrăcată în haină de miel, că Tu, ca şi acum două mii de ani, eşti ţinut sub obroc şi Îţi este folosit numele pentru ca să-şi facă din el slavă a lor oamenii minciunii care îşi zic biserică. Dar altfel este neamul creştinesc, şi nu este ca cel lumesc care se surpă curând, curând de peste tot cu toate turnurile lui peste care va cădea foc din cer, ca toate să fie lămurite şi încercate prin foc şi nu altfel, spre vederea celor ce sunt şi vor rămâne, şi ale celor ce nu sunt şi care vor arde cu foc. Amin.

O, mai înainte de lămurirea a toate cele ale voastre şi nu ale lui Dumnezeu cum căutaţi voi să înşelaţi pe oamenii care nu mai văd calea vieţii şi adevărul ei, daţi-vă la o parte de pe locurile voastre înalte, de pe scaunele voastre împodobite! Dezbrăcaţi-vă de haina slavei deşarte, aruncaţi de la voi mândria şi de bunăvoie îmbrăcaţi-vă în sac, spre pocăinţă şi spre iertarea păcatelor, prin împăcarea cu Dumnezeu, că vine peste voi zi de spaimă, zi care arde ca un cuptor şi care pedepseşte în ea toată slava deşartă şi pe toţi cei ce se închină ei, şi ea lor. Veniţi spre pocăinţă! Aplecaţi-vă spre izvorul cuvântului care se face adiere de Duh Sfânt peste cei credincioşi lui, şi foc cu pucioasă peste cei necredincioşi Fiului meu!

Cuvântul Tatălui este Fiul meu în mijlocul pământului român. Naşterea Lui mai înainte de vecii din Tatăl, şi acum două mii de ani prunc din trupul meu cel fecioresc, a fost umilinţa Tatălui, Care S-a aplecat cu Fiul Său până la om, şi minunea aceasta nu se poate sui la mintea omului care nu se poate umili când Dumnezeu Făcătorul îi grăieşte lui prin minuni, prin chipul Lui cel blând şi smerit între oameni şi prin oameni. Amin.

Şi acum, Fiule Doamne, naşte iarăşi lumea precum ai promis acum două mii de ani, şi cu Duhul Adevărului fă-Ţi loc în minţile şi în inimile celor ce nu se ştiu decât pe ei stăpâni pe pământ! Iar ca să Te ştie, atinge-Te de ei, şi Te aşează apoi Stăpân a toate, după cum eşti peste cei credincioşi şi peste cei necredincioşi, ca să ştie lumea că de la Tatăl ai ieşit şi că El Te-a trimis şi Te trimite cu Scripturile care aşteaptă de la Tine, prin cuvântul Tău din ele, împlinirea lor, Fiule. Amin, amin, amin.

— O, M-am născut pe pământ, mamă, prunc mic din tine, şi Dumnezeu mare peste pământ, şi fericită este sluga pe care o găsesc priveghind înaintea Mea acum, la venirea Mea, iar cei ce nu cred venirea Mea, vor crede în ea, mamă. Amin.

Pe vremea când mucenicul Ştefan Mă mărturisea Dumnezeu viu înaintea celor ce M-au omorât spre învierea Mea şi a celor credincioşi venirii Mele după om, scrâşneau din dinţi cei care îl vedeau pe el strălucind ca îngerii din cer pentru plata mărturisirii lui cea despre Mine. Dar au trecut două mii de ani de atunci şi s-au îngrăşat prea tare cei ce stau azi, ca şi atunci, pe scaunul cel Mie şi urmaşilor Mei hărăzit de Tatăl, căci Tatăl Mi-a zis prin Duhul: *«Tu eşti preot în veac după rânduiala lui Melchisedec»,* şi altfel nu este această taină.

O, nu mai e de mult biserică cea care şi-a pus numele de biserică a Mea. Ea este locul slavei deşarte a oamenilor măririlor pământeşti. În zadar se ţin ei cu mâinile amândouă de scaunele lor care sunt lemne şi pietre. Aceşti oameni mincinoşi nu cunosc supunerea şi ascultarea înaintea Mea, iar cine nu este supus lui Dumnezeu, nu-L vede, nu-L ştie pe Dumnezeu, şi de aceea îndrăznesc aceştia să-şi ia măriri care pier odată cu ei, judecându-i înaintea Mea prin cei ce sunt ai Mei, credincioşi şi mărturisitori şi purtători de Dumnezeu pe pământ. În zadar se ţin aceştia de scaunele lor, că iată, vine un vânt mare de la Mine şi îi va smulge pe ei dinaintea oamenilor, şi oamenii vor vedea puterea Mea care doboară la pământ pe cei mândri şi ridică pe cei smeriţi, după cum Scripturile proorocesc să fie. Amin. Iar mărturisitorul Ştefan, cel mucenicit pentru slava Mea, cu dor mărturiseşte dintre sfinţi şi spune aşa:

— Răscumpără, Doamne, sângele meu şi al celor ce au fost tăiaţi de pe pământ pentru mărturisirea Ta! Deschide cartea, deschide cerul ca să coboare puterile cereşti, domniile cereşti pe pământ, şi fă dreptate sfinţilor Tăi şi Ţie, Doamne răstignit pentru iertarea păcatelor lumii care se întoarce spre pocăinţă, şi fă împărăţie a cerurilor pe pământul român, pe care sfinţii Tăi vin cu Tine şi mărturisesc că Tu ai deschis cerurile şi grăieşti, şi numele Tău se numeşte: Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— Le-am deschis. Amin. Acum cincizeci de ani le-am deschis în taină, şi tot M-au aflat duşmanii împărăţiei cerurilor şi Mi-au prigonit vasele Mele. Au trecut de atunci cincizeci de ani, şi cerurile nu s-au mai închis, şi Eu sunt cuvânt peste pământul român cu sunet mare de trâmbiţă.

Cerurile se deschid tot mai tare, tot mai mult, ca să cobor Eu cu multă slavă şi cu adevărul. Amin. Eu sunt Adevărul, şi numai Eu sunt; Eu şi cei ce se fac după chipul şi asemănarea Mea în ei, şi apoi în afara lor. Amin.

Eu sunt Domnul umilinţei şi al slavei ei. Nu este slavă mai mare ca umilinţa de duh. Ferice celui ce este găsit aşa şi celui ce se face aşa înaintea Mea, căci este gata venirea Mea, şi Mă sărbătoresc curând pe pământul român cu praznicul cincizecimii venirii Mele.

S-au scurs cincizeci de ani de cuvânt al Meu peste pământ, şi lumea a fost găsită necredincioasă, căci pe neştire este venirea Mea peste cei ce nu veghează pentru ea.

Vin cuvânt de facere nouă pe pământul român ca să le înnoiesc pe toate. Aplecaţi-vă, voi, cei ce v-aţi aşezat să cârmuiţi prin valuri corabia Mea, acest pământ, pământul român, pe care Eu Mi-am aşezat tronul cuvântului Meu de pe care grăiesc şi binecuvintez şi curăţ cu el fărădelegea de peste tot. Amin.

Iar tu, popor al cuvântului Meu, învaţă darul umilinţei de duh, darul prunciei, darul prin care omul este supus lui Dumnezeu şi ascultător de Tatăl. Întăreşte-Mi porţile venirii Mele şi Mi le ocroteşte cu grijă, căci ele nu trebuiesc lovite, ci întărite. Eu din porţi grăiesc şi lucrez după voia Mea care stă în porţi. Amin.

O, poporul Meu, nu uita să fii ca pruncul, ca împărăţia cerurilor din cei mici pe pământ. Tu drepturi să nu cauţi, să nu vrei aşa, ci să ştii înţelepciunea fiilor lui Dumnezeu care au numai îndatoriri şi care toate drepturile le lasă Stăpânului lor, Domnul Făcătorul. Amin.

Pace ţie, şi fă-ţi datoria înaintea Mea pentru vremea Mea cea odată cu tine pe pământ! Pacea Mea peste porţile tale, porţile dintre Mine şi tine, şi veghează ca o slugă fericită de slujirea cea pentru Stăpânul său! Eu sunt Stăpânul. Eu sunt Cel ce sunt, iar tu să fii popor sfânt, bob udat şi ocrotit de mâna Mea, şi din care va ieşi poporul român, noul Meu popor român, popor sfânt, spre slava Mea peste toate neamurile de pe pământ şi spre răscumpărarea dreptăţii sfinţilor Mei care aşteaptă venirea Mea cu ei pe pământ sfânt. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2004/9 ianuarie 2005

Sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Să nu mai ceară omul pentru sine, ci să ceară voia lui Dumnezeu peste el şi peste pământ. Nu e om să nu greşească dacă umblă singur. Pier oameni şi popoare de pe pământ din pricina lipsei de Dumnezeu din om. Neascultarea şi nesupunerea sunt mai mari ca păcatul vrăjitoriei şi al închinării la idoli.

Ne aşezăm în cartea cuvântului Meu din zilele Mele cu voi, copii din porţi. Amin. Când voi Îmi deschideţi ca să cuvintez, tot cerul cel nevăzut e plin de fiori, căci aşteptare şi trezire ca între cei din cer nu este pe pământ, fiindcă cei de pe pământ au ochi şi nu văd cu ei, au inimă şi nu simt cu ea ca şi cei din cer, chiar dacă din gura Mea iese cuvântul şi se aşează în cartea lui de pe pământ.

Ochii omului ar trebui să vadă măcar cu duhul din om, dar îi trebuie omului credinţă ca să aştepte cu înfiorare pe cele ce sunt şi nu se văd. Ele însă se văd de cei din cer şi se mărturisesc pe pământ prin Duhul Meu şi al sfinţilor Mei. Amin.

Este scris în Scripturi că *«Duhul lui Dumnezeu pe toate le judecă, pe toate le cercetează, până la cele mai adânci taine ale Mele»*, dacă omul este îndumnezeit şi aşteaptă cu

înfiorare vântul Duhului Sfânt, Duhul Care aşteaptă de şapte mii de ani să fie omul ca Dumnezeu, să ştie omul să vorbească cu Dumnezeu dacă are credinţă, dacă are iubire omul.

O, ce frumos a fost lucrul Duhului Meu peste casa lui Cornelie cel din vremea apostolilor Mei, om drept şi cu temere de Dumnezeu şi care se ruga mereu la Mine cu duhul lui ca să aduc mântuire peste casa lui şi mângâiere peste aşteptarea lui! Am trimis pe îngerul Meu în vremea rugăciunii lui de seară şi i-am vestit că îi voi împlini rugăciunea, căci ea a ajuns la cer şi se va întoarce la el cu cele cerute de el. L-am dus la el pe Petru apostolul, care M-a mărturisit Mesia Cel adevărat în cuvânt şi în faptă, lucru pentru care preoţii M-au dat spre răstignire, iar Tatăl M-a înviat apoi, cu puterea Lui din Mine, după trei zile, după Scripturile care grăiesc aşa despre Mine.

O, ce frumos este la Dumnezeu omul care are temere de Dumnezeu şi rugăciune prin ea şi duh blând şi smerit, care ajunge la cer! O, ce frumos, ce plăcut este omul care nu se îndoieşte întru Mine, că acela face cu multă căutare voia Mea în voia lui, căci Duhul lui Dumnezeu din om pe toate le nădăjduieşte, şi apoi le crede răbdând, şi cu dragoste Mă aşează pe Mine în fiinţa lui cea plină de plăcere sfântă, căci aşa este Dumnezeu în om. Amin. O, poporul Meu, e sărbătoare de sfinţi iubitori de Dumnezeu în mijlocul tău. De când sunt sfinţii pe pământ, Eu iau din ei pe cele plăcute Mie din ei, căci ei fac voia Mea şi au în ei Duhul Meu, Care caută spre Tatăl după ce viaţa lor se face Mie sălaş.

O, cât am ajutat Eu omul pe vremea trupului Meu şi apoi prin sfinţii Mei care semănau cu Mine la iubire şi la milă, şi prin acestea să-l trag pe om spre Tatăl! Nu puteam să fac lucruri mai mari pentru om decât să-l ajut în nevoile şi în neputinţele lui, ca să-l fac să Mă cunoască şi să Mă dorească şi să Mă mărturisească unii altora oamenii. O, toţi oamenii s-au învăţat cu bunătatea Mea, cu ajutorul cel de la Mine, şi nu M-am putut bizui şi pentru Mine pe om, căci omul numai la el se gândeşte când se gândeşte la Mine. O, puţini, puţini de tot au fost şi sunt oameni pe pământ care să se lepede de sine şi să vină după Mine ca să fac Eu voia Mea în ei, şi pentru Mine s-o fac, căci Eu sunt cel mai neajutorat, copii din porţi. O, Mă uit la voi cât sunteţi de neajutoraţi, chiar dacă Eu mereu i-am spus poporului cuvântului Meu să nu aibă o mai întâi grijă ca şi grija de coborârea Mea la el cuvânt pentru el şi pentru tot pământul şi pentru tot cerul, fiilor copii.

O, mare taină sunt porţile dintre cer şi pământ şi prin care Eu lucrez peste om, dar când omul nu are timp să se teamă de Dumnezeu pentru că se gândeşte la el şi nu la Mine, atunci cu greu pot Eu prin porţi. Toţi proorocii Mei au fost îndureraţi de lipsa Mea din om. Ei, cei ce au fost şi sunt porţile dintre cer şi pământ, şi pe care Eu intru ca să-Mi rostesc taina cuvântului Meu, ca apoi să-l împlinesc pe el, ei sunt cel mai puţin îngrijiţi de duhul din om, de omul care crede lui Dumnezeu, dar care are prea puţin timp să se teamă de Mine şi să se lase cu voia Mea în el. Duhul rău ia înfăţişări tainice în calea dintre Mine şi voi, fii ai poporului Meu, dar Eu intru pe porţi la voi şi vă povăţuiesc să vegheaţi tot mai aprins asupra paşilor voştri pentru calea voastră cu Mine şi să nu umblaţi singuri, fiilor. Nu e om să nu greşească dacă umblă singur. Eu nu am prin cine să-i spun răul cel tainic care îl pândeşte pe om dacă el nu are pe cineva cu el ca să pot Eu cumva să Mă strecor spre paza lui, căci duhul rău e tainic atunci când dă să-l învinuiască pe om la Dumnezeu, şi apoi pe Dumnezeu de la om.

O, poporul Meu, fericit este cel ce nu se sminteşte întru Mine. Cel ce nu crede ce spun Eu, acela se sminteşte întru Mine, şi din pricina aceasta nu face voia Mea în el.

O, poporul Meu, e mare jale pe pământ. E numai om fără Dumnezeu pe pământ. Am nevoie peste tot pământul de om care nu se sminteşte întru Mine şi prin care să-l ajut pe om, de lângă el să-l ajut, căci Eu nu de departe, ci de aproape sunt Dumnezeu peste om. Nu dintre morţi, ci dintre vii lucrez peste om, iar sfinţii Mei, la fel, fiilor.

E mare jale pe pământ şi în cer. E numai om cu voia lui pe pământ, cu mintea lui, cu duhul lui, iar temerea de Dumnezeu, care l-ar ajuta cu multul pe om, nu mai este în om, iar unde mai este, ea lucrează pentru viaţa omului, nu pentru Mine, iar Eu am spus că *«cel ce voieşte să-şi câştige viaţa lui, acela şi-o pierde»,* şi nu înţelege nici un om cele ce am spus Eu prin Scriptura aceasta care vădeşte sinele omului înaintea Mea, iar cine nu se leapădă de sine nu poate să cunoască voia Mea şi s-o facă pe ea prin Duhul Meu, nu prin duhul lui. Pier oameni şi popoare de pe pământ din pricina lipsei de Dumnezeu din om, căci Eu sunt cu omul prin porţile cerului, iar ele nu sunt crezute şi îngrijite de oameni pentru ca să vin Eu prin ele spre om.

E zi de învăţătură pentru ascultare şi pentru supunere, căci acestea nu sunt cu omul. Nu se uită omul în Scripturi ca să vadă ce păţea poporul lui Israel când el nu asculta de Dumnezeu, Care lucra de lângă el prin porţile Sale. Am rostit prin proorocul Samuel, şi iarăşi amintesc acum că Duhul Meu a spus prin el că neascultarea este mai mare ca vrăjitoria, căci ea este diavol şi dă loc şi viaţă diavolului în om împotriva lui Dumnezeu prin duhul de sine al omului, iar nesupunerea înseamnă om fără Dumnezeu, om care se închină la sine şi pe sine se ascultă şi de aceea nu se supune, şi se numeşte închinare la idoli aceasta, şi se numeşte mai mult decât aceasta.

E fericit duhul cel potrivnic lui Dumnezeu şi domneşte peste tot; ba încă dă să întindă mâna peste agoniseala Mea cea cu trudă şi cu lacrimi ocrotită. Dar Eu îi poruncesc lui să asculte de Mine şi să se depărteze cu toată faţa lui cea ascunsă care stă la pândă să atace lucrarea Mea.

Du-te, satano! Depărtează-te cu toţi făcătorii tăi de rău şi cu toată faţa ta cea ascunsă sub ea însăşi, căci poruncesc sfinţilor Mei să te certe şi să te risipească din calea Mea şi a celor ocrotiţi de puterea şi de lucrarea Mea! Amin.

Cei ce s-au făcut sfinţi cu inima şi cu viaţa şi cu fapta ei şi cu Duhul Meu din ei, aceştia au fost ajutorul Meu în lupta cu satana pentru credinţa în Dumnezeu a omului. Dar acum lucrarea care răsună din gura Mea în cele patru laturi ale pământului, are nevoie de ajutor pentru împlinirea Scripturilor de împărăţie a cerurilor în om şi pe pământ, şi omul este rugat să nu mai ceară pentru el, ci să ceară pentru Mine la Tatăl, să ceară voia Mea pe pământ ca şi în cer, şi să se împlinească ea, şi să se micşoreze voia omului atunci când omul cere la Dumnezeu. Amin.

E vremea Mea, căci omul a stricat voia Mea pentru voia lui în el şi peste el, iar ca să înveţe el ce este voia Mea, îi trebuie lepădare de sine, îi trebuie omului temere de Dumnezeu şi ascultare cu supunere ca să scape de sine. Amin.

Să nu mai ceară omul pentru el de la Mine, ci să ceară voia Mea peste el şi peste pământ, că a venit vremea Mea pe pământ, şi omul nu e deprins să-şi taie voia, şi îi va fi greu să creadă în Dumnezeu cu iubire, şi va crede cu spaimă când va vedea că nu mai fac peste el voia lui pentru ca să-l fac să creadă în Mine, ci voi face voia Mea pe pământ. Amin, amin, amin.

— Facă-se voia Ta, Doamne, precum în cer aşa şi pe pământ! Nu este omul învăţat cu voia Ta peste el, iar noi, sfinţii Tăi, am suferit pe pământ şi în cer pentru că am cerut la Tine să faci voia omului pe pământ, să faci bine omului, să faci dreptate omului, şi nu s-a învăţat omul cu lepădarea de sine, cu sărăcia, cu curăţia şi cu voia Ta în el, Doamne.

Eu, arhiereul Tău, cel ce am făcut prin harul şi prin puterea Ta certare diavolului care îi câştigă cu voia lor pe oameni spre dorinţe diavoleşti, Te plâng, Doamne, şi Te mângâi pentru durerea Ta atât de lungă de la omul iubirii de sine. Greu învaţă omul lepădarea de sine şi de tot ce are el ca să fie el ucenic al Tău. Mare Ţi-a fost mila de necazurile omului, dar acum Îţi este milă de mântuirea lui, de duhul lui care nu ştie să pătrundă tainele Tale care se ascund spre mărirea celor ce le descoperă pe ele pentru slava Ta, Doamne.

Cu harul arhieresc în care m-ai îmbrăcat prin alegerea Ta, îi fac certare diavolului care mult strică mintea omului şi apoi paşii lui şi apoi iubirea lui. O, nu ştie omul ce este iubirea lui Dumnezeu, ce face ea în om! Nu cunoaşte omul taina ei şi lucrarea ei, Doamne! Nici noi, sfinţii Tăi, cât am stat pe pământ n-am pătruns-o îndeajuns, căci omul nu mai trăieşte pentru sine când are în el iubirea Ta, iar noi nu i-am învăţat întreg pe oameni să se lepede de ei înşişi şi de averile lor şi de doririle lor şi să se dea iubirii Tale care-şi face casă în om, Doamne. Acum însă, de lângă Tine, din cerul cel nevăzut de mintea şi de ochiul omului, fac certare duhului rău să iasă din om, să se ducă în locuri necunoscute de oameni şi să nu se mai întoarcă, să rămână fără lucru, că e vremea lucrului Tău cel tainic între pământ şi cer, şi e vremea Scripturilor de nou Ierusalim pe pământ. Amin. Fă curat de duhul cel rău pe pământ şi în om, Doamne! Fă-l pe om să Te creadă, să Te asculte şi să Ţi se supună ca să scape de lucrarea duhului rău din el. Amin.

Să te certe pe tine, diavole, Domnul, Cel ce a făcut cerul şi pământul şi tot ce e pe ele şi între ele şi sub ele şi deasupra lor! Să piei acum cu toată stăpânirea ta, că nu tu eşti stăpânul, ci Domnul este, iar tu supune-te Lui şi celor ce Îl iubesc pe El cu ascultare şi cu supunere! Amin. Să te certe pe tine, diavole, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, şi să ştii că locul tău este focul şi scrâşnirea dinţilor, locul cel pregătit ţie şi slujitorilor tăi! Dar acum slobozeşte-i pe oameni ca să vină ei spre Dumnezeu şi să facă voia Lui, iar tu ruşinează-te şi taci pentru vecii vecilor! Amin, amin, amin.

Ocroteşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta şi ai grijă de ea prin porţi şi să nu mai fie ele lovite, căci biserica Ta nu va fi biruită în veac sub nici un fel de lovituri sataniceşti, numai să fie un duh cu Tine poporul cuvântului Tău şi să mănânce mult, mult cuvânt, şi praznic sfânt să se numească în mijlocul lui hrana cuvântului Tău de pe masa lui. Dezleagă, prin porţile Tale, tot ce noi, sfinţii Tăi, ca nişte oameni am greşit pe pământ, căci Tu eşti Domnul celor ce nădăjduiesc în puterea Ta şi în viaţa veacului ce va să fie pe pământ pentru cei ce cu dor şi cu fior au iubit voia Ta. Eu, arhiereul Tău Vasile, cel ce am certat pe diavolul, Te binecuvintez pe Tine în cer şi pe pământ şi Te vestesc viaţă veşnică peste cei ce cu iubirea Ta din ei Te iubesc şi Te ascultă supunându-Ţi-se, căci voia Ta trebuie să fie poporul Tău de pe pământ. Amin, amin, amin.

— O, facă-se voia Tatălui Meu în tine, poporul Meu, precum în Mine, dar ia seama la Mine ca să ştii să faci aceasta. Eu pe pământ şi în cer am vorbit şi vorbesc, am lucrat şi lucrez numai voia Tatălui. Ia seama la tine şi la voia care lucrează în tine, la vorbirea ta, la fapta ta, la vederea ta, şi nu fi judecător, ci fii ascultător şi supus lui Dumnezeu, închinându-te Lui la bine şi la greu, căci vine pe pământ împărăţie neaşteptată, împărăţia voii lui Dumnezeu după şapte mii de ani a voii omului, şi trebuie lucru mult şi cu mare iubire lucrat, şi trebuie cerere la Tatăl pentru ca Eu, Domnul Cel mare şi puternic, din mijlocul neamului român să dau viaţă oamenilor, aşezând în ei voia Tatălui, Duhul Tatălui, Care Îşi face fii din oameni, dezrobindu-i pe ei din robia voilor lor. Amin. Eu, Domnul, cuvintez şi împlinesc, dar nu pot împlini până nu vestesc, poporul Meu.

O, vino, popor român, spre voia Mea, că tu eşti cel întru care Tatăl a binevoit cu Mine pentru întoarcerea Mea între oameni ca să-i cârmuiesc pe ei cu toiag de fier, cu cuvântul Meu să cârmuiesc lumea şi s-o supun Tatălui, că Dumnezeu a făcut lumea. Amin.

O, vino tu, popor al cuvântului Meu, şi împlineşte-Mă în tine ca să te am de cunună scumpă pentru neamul creştinesc care va să fie pe pământ din cer şi de pe pământ. Amin.

Iar voi, copii din porţi, staţi hotar între întuneric şi lumină, între voia omului şi voia Mea, şi lucraţi cuvântul Meu şi împlinirea lui şi puterea lui cea văzută în mijlocul poporului Meu cel credincios venirii Mele. Păziţi-vă de lovituri. Destrămaţi pânda diavolului, căci v-am dat putere, fiilor copii. Aşezaţi poporul în duh de rugăciune şi de ascultare şi de supunere ca să poată rugăciunea, ca să pot Eu să am putere din mijlocul lui peste pământ. Cereţi luminarea duhului poporului român şi împlinirea peste el a tot cuvântul Meu rostit pentru el şi pentru Mine cu el. Amin.

Nu uita să fii credincios cu putere de credinţă, poporul Meu. Scoală-te şi veghează şi să nu trăieşti ca pe pământ, ca să pot ocroti pământul român şi harul Meu de peste el şi pe cei ce îl poartă pe el de la Mine, că mare este cel ce are de la Mine şi nu de la sine şi nu de la om, căci toate vor pieri, şi vor rămâne pe pământ numai cele ce sunt de la Mine şi cei ce cu credinţă le păzesc şi le lucrează şi le înmulţesc spre împărăţie cerească pe pământ, pe pământ român şi sfânt. Amin.

Binecuvântată să fie amintirea zilei cea de acum două mii de ani când Eu, Domnul, prin ascultare de Tatăl şi de om, M-am supus legii poporului Meu pentru tăierea împrejur a trupului Meu cel venit din cer în mijlocul lui Israel.

Să te supui cu ascultare lui Dumnezeu, Israele român, şi să iei cu supunere peste tine poveţele Mele, şi vei fi viu, şi vei fi socotit credincios ca Domnul Dumnezeul tău, Cel ascultător de Tatăl Său, şi ca Avraam, de la care Eu te rog să înveţi credinţa şi ascultarea şi supunerea şi lucrarea lor cea plină de cer pe pământ, poporul Meu cel din români, noul Meu popor român, pus la crescut pentru ca să rodeşti poporul împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, poporul ascultării, căci ascultarea ta îţi dovedeşte înfierea şi pe Tatăl tău Savaot, Tatăl Meu şi al tău, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2005

Praznicul Botezului Domnului

Cei ce Îl iubesc pe Domnul, se fac ceruri pentru El. Vai oamenilor care prin voile lor stau despărţiţi de Dumnezeu pe pământ, netemându-se pentru păcatele lor necurăţate. Pe pământul român vor fi numai sfinţi.

Cuvântul gurii Mele slobozeşte din slavă glas peste voi şi peste ape, iar voi aşezaţi-vă înaintea Mea ca să-Mi aştern în carte cuvânt de Bobotează, copii din porţi, şi să-i hrănesc cu putere pe toţi cei care s-au strâns

lângă izvorul care curge din gura Mea şi care sfinţeşte pământul şi tot ce e pe el al Meu, căci sfânt şi puternic este cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

Din zorii dimineţii zilei de Bobotează, cuvântul Meu se porneşte peste ape şi le stârneşte pe ele prin sfinţenia Mea, care se face cuvânt peste toate, căci sfinţenia este cea care-l umple pe om de Dumnezeu, iar cine Mă primeşte pe Mine aşa cum am venit Eu de am lucrat şi lucrez peste pământ, acela nu uită să se facă de-a pururi Dumnezeu prin har şi să lucreze tot la fel: plin de har şi de adevăr. Amin.

Harul Meu doreşte mult din Mine să-şi arate slava lui peste pământ, şi de aceea vă rog, copii care staţi înaintea cuvântului Meu de câte ori el vine pe pământ cu dor, să vă umpleţi cu dor de tot harul Meu, ca să Mă daţi voi la cei ce iubesc dumnezeirea Mea pe pământ şi în ei, căci cei ce doresc să iubească sfinţenia, aceia o caută la Mine şi o iau şi prin ea se umplu ei de iubirea lui Dumnezeu, şi fără ea ei nu mai pot pe pământ, şi fără ei Eu nu mai pot pe pământ, şi aşa am lucrat Eu şi acum două mii de ani cu cei ce prin ei Mi-am slobozit dumnezeirea Mea după ce i-am umplut pe ei de ea, de puterea Mea care sfinţeşte toate câte se supun ei pe pământ şi în om. Amin.

E zi de Bobotează peste pământ, iar Eu, din mijlocul grădinilor Mele de pe el, slobozesc glas peste ape, şi ele se stârnesc spre slava Mea de peste ele, căci cuvântul Meu e numai slavă peste cele făcute de El la facerea lumii, şi numai facerea cea făcută de Mine cunoaşte pe Făcătorul ei şi I se supune Lui slăvindu-L, căci scris este în scripturi: *«Lăudaţi pe Domnul din ceruri; lăudaţi-L pe El toţi îngerii Lui, toată oştirea Lui! Lăudaţi-L pe El soare şi lună şi stele luminoase, şi voi, ceruri ale cerurilor; şi voi, ape care sunteţi mai presus de ceruri, căci El a poruncit de aţi fost făcute! Lăudaţi-L pe pământ pe Domnul! Vietăţi din ape, şi voi, foc şi grindină, zăpezi şi neguri, vifor de vânt; voi, munţilor şi voi, dealuri toate, şi toţi copacii; voi, fiare sălbatice şi dobitoacele toate, şi păsări întraripate; voi, împăraţi ai pământului, şi voi, toate popoarele câte sunteţi, voievozi şi judecători ai lumii; voi, oameni, lăudaţi toţi şi toate pe Domnul şi numele Lui cel minunat şi preaînalt, că măreţia Lui covârşeşte cerul şi pământul, căci El înalţă glasul poporului Său spre slava sfinţilor Lui şi a celor ce Îi stau aproape slăvindu-L pe El!»*. Amin.

Laudă, Ierusalime nou, pe Făcătorul tău, căci glasul Meu din mijlocul tău este făcător şi iarăşi face lumea, şi ea Îl ascultă şi I se închină Lui şi atotputerniciei Lui, care grăieşte peste pământ din ceruri! Amin.

O, cei ce Mă iubesc cu iubirea Mea din ei, se fac ceruri, şi Eu stau în ele, şi din ele Mă slăvesc peste pământ, şi pe ele Mă sprijin pentru facerea din nou a lumii, căci Eu, de când am venit pe pământ şi M-am făcut Fiul Omului, l-am învăţat pe om prin toate câte Eu am fost şi am lucrat, şi i-am arătat lui să se facă el fiu de Dumnezeu precum Eu sunt, iar Eu sunt ascultător şi supus şi iubitor de Tatăl Făcătorul şi nu fac voia Mea între pământ şi cer, şi semăn cu Tatăl prin toate câte fac, căci cel ce este din Tatăl, de El ascultă. Amin, amin, amin.

Tatăl este în Mine şi în coborârea Mea cu praznic de Bobotează pe pământ, iar Eu Îl ascult pe El şi aşa grăiesc cuvântul Meu, şi Tatăl Mă iubeşte şi Se slăveşte în Mine şi prin Mine, căci Îi sunt locaş, şi tot cel care ascultă de Tatăl Îi este Lui sălaş pe pământ şi bucurie a Lui şi a Mea şi a toată oştirea cerului. Amin.

O, poporul Meu, dacă omul ar vrea să fie atât de umilit ca să-şi dea seama cu multul că din cuvintele sale va fi el izbăvit sau osândit, ar lucra altfel omul înăuntrul lui, şi tot aşa şi în afara lui şi n-ar mai fi el în multe feluri câte el vrea şi lucrează, şi ar fi el ca Dumnezeu, căci s-ar lăsa în toată clipa făcut de Mine dacă el ar avea umilinţă ca a Mea, şi prin care Eu M-am umilit înaintea omului, din cer şi până pe pământ, ca să facă şi el umilinţă înaintea Mea, de pe pământ şi până în cer de-a pururi. Amin.

O, poporul Meu, dacă omul nu are în duhul lui temerea de Dumnezeu, pe care a pierdut-o încă de pe când omul cel zidit de Mine a ieşit din ascultare şi din supunere înaintea Mea, dacă omul ar vrea să vadă cât de mare a fost căderea omului şi lungă cât şapte mii de ani, s-ar trezi omul ca să vadă şi M-ar vedea cum aştept umilit aplecarea lui spre ascultare şi spre supunere, ca să primească prin ele harul temerii de Dumnezeu, căci iată, vai omului care nu se teme de Domnul! Vai fiilor oamenilor care stau despărţiţi de Tatăl ceresc prin toate voile lor, căci toată călcarea peste Dumnezeu vreme de şapte mii de ani a omului de pe pământ, a căzut acum peste omul cel de la sfârşit de timp, care s-a stricat cu totul şi nu mai poate lua în el temerea de Dumnezeu nici când glasul Meu grăieşte prin mânie, clătinând facerea cerului şi a pământului pentru ca să Mă cunoască omul de Făcător a toate şi să se teamă şi să intre sub mantia Mea, ca să-l ocrotească ea.

O, poporul Meu, ascultă şi împlineşte cuvântul Meu de peste tine, ca să-l împlinească apoi fiii oamenilor. Amin. O, popor al cuvântului Meu cel făcător de om, şi apoi de cer şi de pământ nou, după cum este scris să fie şi să se facă aşa! Când a ieşit Ioan din pustie şi s-a arătat la Iordan strigând la oameni: *«Pocăiţi-vă!»,* venind cei ce căpătau la glasul lui temerea de Dumnezeu pentru împărăţia cerurilor care venise odată cu Mine în mijlocul oamenilor, M-am apropiat şi Eu între cei ce veneau spre pocăinţă, şi eram Fiul Tatălui Savaot Care M-a trimis pe pământ să împlinesc voia Lui. M-am aplecat să ascult cu supunere de Ioan care striga peste oameni: *«Pocăiţi-vă!»*. Veneau oamenii şi stăteau la rând să li se împartă iertarea păcatelor spre pocăinţă, apoi, şi spre temere de Dumnezeu pentru voia lui Dumnezeu în ei. O, cine mai stă azi la rând pentru ca să capete darul temerii de Dumnezeu? Toţi îngerii mâniei Mele care vine peste cei fără de Dumnezeu în ei, strigă în lung şi în lat din trâmbiţele lor peste oameni: *„Temeţi-vă de Dumnezeu! Temeţi-vă, că vine Domnul judecând după şapte mii de ani de oameni fără temere de Dumnezeu în ei! Temeţi-vă şi veniţi spre umilinţă şi spre pocăinţă şi botezaţi-vă în cuvântul Lui, spre iertarea păcatelor, că voi purtaţi pe voi şapte mii de ani de păcătuire a omului ieşit din om! Temeţi-vă de Dumnezeu, voi, fii ai Săi, şi voi, fii ai oamenilor, că vine Domnul cu dreptatea Sa! Temeţi-vă de El!“*. Amin.

O, aşa strigă peste pământ îngerii mâniei Mele, dar omul cel bătrân cât cerul şi pământul nu mai crede că Eu vorbesc cu omul ca şi la început când eram cuvânt cu omul, şi apoi mereu peste toţi cei ce erau locaşul Meu pe pământ cu oamenii ca să-i povăţuiesc şi să-i mustru pe ei întru dreptatea Mea, şi să nu-i părăsesc ca ei să răzleţească vreme după vreme tot mai mult de la temerea de Dumnezeu. Dar iată, nici glasul Meu, nici al îngerilor Mei nu-l mai aude omul cel de la sfârşit; nu-l mai aude, pentru că nu vrea să se teamă de Dumnezeu, iar Eu, cu cât îl strig pe om, cu atât el se depărtează de Mine, căci apasă peste el neascultarea şi nesupunerea cea de şapte mii de ani a omului cel depărtat de Dumnezeu.

O, poporul Meu, o, ce vai e pe pământ şi în cer pentru lipsa temerii de Dumnezeu a omului care nu se mai căieşte de

păcatele sale decât atunci când îşi vede peste el plata lor cea fără de milă pentru păcat! Tot omul se poartă înaintea Mea ca unul care nu are păcate, ca unul care nu are de ce să se teamă, dar omul este păcătos atât de mult, de nu mai simte primejdia care stă gata să-l învinuiască şi să-i plătească vieţii lui cea plină de moarte şi de roadele ei care sunt sortite focului veşnic, precum este scris în Scripturi.

O, popor al cuvântului Meu, îţi spun mereu aşa ca să ştie neamul oamenilor că Eu sunt cuvânt peste om pe pământ, că Eu nu M-am schimbat, că Eu sunt Cel ce sunt şi împărăţesc în veac prin dreptate. Amin.

Am venit pe pământ şi M-am făcut Fiul Omului acum două mii de ani şi M-am dus spre Ioan, care împărţea la Iordan botezul pocăinţei, botezul cu apă spre iertarea păcatelor, şi apoi spre roade vrednice de pocăinţă. Am stat la rând împreună cu cei temători de Dumnezeu şi, iarăşi, cu cei ce fugeau de mânia ce avea să vină peste cei păcătoşi.

M-am aplecat cu ascultare de Tatăl şi M-am supus lui Ioan poruncindu-i lui să Mă boteze ca să poată Tatăl, pentru umilinţa Mea din mijlocul celor ce Mă vedeau la Iordan, să poată Tatăl să Mă mărturisească de Fiu al Său iubit întru Care El a binevoit, şi să vadă oamenii împărăţia cerurilor înăuntrul Meu, şi pe Tatăl vestindu-Mă de deasupra creştetului Meu, şi pe Duhul Sfânt botezându-Mă, pentru pecetluirea botezului cu apă, pe care Ioan îl împărţea celor ce se temeau de Dumnezeu şi de mânia cea pentru păcate, şi de care mulţi fugeau. O, nu se fuge de păcat când vine mânia Mea cea pentru păcat, ci se fuge de ea prin nepăcătuire, iar altfel este greu de omul care nu se pocăieşte, care nu se opreşte de la roadele morţii lui, care nu fuge de faţa păcatelor ca să nu guste din ele.

Iată praznic sfânt de cuvânt, praznic de Bobotează pe pământ! Să se boteze oamenii în acest râu care curge din gura Mea şi să vină spre pocăinţă şi spre iertarea păcatelor lor mai înainte de plata cea pentru păcate. Amin.

O, poporul Meu, îmbogăţeşte-ţi temerea de Dumnezeu şi ia chipul Meu în chipul tău şi ia în tine şi în firea ta ascultarea de Tatăl şi supunerea sub mâna Lui cea atotputernică, şi nu te bizui pe Mine cum fac oamenii care zic că Eu sunt bun pentru doririle lor, şi care mereu rămân datori lui Dumnezeu. Tu bizuie-te pe temerea ta de Dumnezeu, care se face în tine chip frumos, chip slăvit la faţă şi la port în trupul tău cel dat Mie prin ascultarea şi supunerea ta. Arată-te supus, aşa cum Eu M-am arătat la Iordan, ca să te mărturisească Tatăl din cer şi toată oştirea Lui, fiu al Său între fiii oamenilor de pe pământ, aşa cum M-a mărturisit pe Mine când Ioan, spălându-Mă în apa Iordanului, a auzit, dimpreună cu cei adunaţi spre botezare, pe Tatăl, Care Mi-a spus: *«Tu eşti Fiul Meu Cel iubit, întru Care binevoiesc».* Amin.

Sunt cuvânt peste pământ, şi sunt Fiul Tatălui Savaot. Sunt cu praznic de Bobotează din mijlocul poporului peste care cuvintez cuvântul Meu, cartea judecăţii făpturii. Sunt cu praznic de pocăinţă, cel mai frumos dar pe care omul poate să-l aducă înaintea Mea ca să se facă el apoi sălaş al Meu, împărăţie a Mea în om.

O, popor român, auzi glasul Meu! Destupă-ţi urechea! Primeşte darul credinţei sfinte, că sunt în mijlocul tău cu praznicul venirii Mele a doua oară de la Tatăl pe pământ, şi sunt Cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul tău. Vino spre Boboteaza ta! Vino, că eşti poporul alegerii lui Dumnezeu, şi Eu din mijlocul tău Mi-am ales ucenici ai venirii Mele. Vino să te bucur, că nu vreau să te întristez pentru nevegherea ta când Eu vin şi lucrez în mijlocul tău. Curând, curând Mă slăvesc în mijlocul tău cu praznicul cincizecimii cuvântului Meu de peste tine, odată cu sărbătoarea Rusaliilor cea sărbătorită după amintirea învierii Mele dintre cei morţi acum două mii de ani.

O, popor român, tu eşti scris să fii poporul sfinţilor de pe pământ. Să ştii că pe pământul tău vor fi numai sfinţi, şi nu vor mai putea sta pe el cei păcătoşi cu trupul şi cu duhul lor. Eu nu vreau să te întristez, ci vreau să te bucur prin această vestire, iar tu să faci ce a făcut mama Mea Fecioara, la vestea pe care i-am trimis-o prin îngerul cel binevestitor, şi să te faci ascultător şi supus şi credincios venirii Mele, că Eu vin negreşit, după cum este scris în Scripturi, şi iată, te-am ales să fii poporul venirii Mele, pământul venirii Mele, şi de cincizeci de ani sunt în mijlocul tău şi Mă fac carte în tine cu venirea Mea, cu cuvântul Meu cel de Bobotează peste toate neamurile pământului care se vor apropia de Iordanul vieţii, de râul vieţii care curge din gura Mea ca să-i tragă pe oameni spre temerea de Dumnezeu, căci se apropie ospăţul mâniei Mele peste cei ce nu se tem de Dumnezeu. Amin.

Vino, popor român, să te bucur, că nu vreau să te întristez, ci vreau să întind în mijlocul tău masa nunţii Mele şi să trag la ea pe împăraţii lumii, spre pocăinţă şi spre iertarea păcatelor lor şi apoi spre slava Mea din tine şi a ta de la Mine.

Pace ţie, căci te voiesc credincios ca să pot să-ţi spun: pace ţie, popor român, popor ales dintre popoare pentru slava Mea cea de la venirea Mea, şi pentru slava ta! Dar apleacă-te să Mă vezi, căci am în mijlocul tău împărăţia Mea, şi voiesc să te cresc prin ea şi să te slăvesc între popoare. Şi vor veni spre tine popoarele şi se vor boteza în credinţa ta şi te vor cânta şi vor zice: *«Veniţi să ne suim în muntele Domnului ca să umblăm întru legea şi întru lumina lui Dumnezeu şi să ne bucurăm de El sub slava poporului Său cel nou ales pentru slava Sa!».* Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2005

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Împărăţia cerurilor este viaţa cea mai dulce, care nu-l trece, ci îl înveşniceşte pe om. Puterea Domnului în om este cea lucrătoare pentru Dumnezeu. Nimeni nu învaţă dacă nu are învăţător.

Mi-e dor de pace între Mine şi om! Mi-e dor de om cu pacea Mea în el, căci pacea omului îl ia pe om din calea Mea şi îl duce pe căi neumblate de Mine, şi îl face pe om să-şi părăsească viaţa cea adevărată şi să iubească voia sa, aşa cum a făcut omul cel zidit de mâna Mea până ce el M-a părăsit de tot.

Pacea Mea o dau ţie, poporul Meu, şi tu s-o iei şi s-o porţi, ca să Mă găsesc în tine cu ea şi să-Mi fii casă caldă pentru toată durerea Mea în care Îmi găsesc pacea, că altfel de pace Eu nu mai voiesc până ce nu voi face întru totul cerul cel nou şi pământul cel nou pe pământ, şi om după chipul şi asemănarea Mea pe el. Amin.

Ne-am trezit iarăşi înainte de zorii zilei şi v-am aşezat înaintea cuvântului Meu cu care Îmi cresc poporul, copii care Îmi sunteţi porţi. Ar fi să nu ne mai odihnim nici zi, nici noapte, după câtă viaţă din cer lipseşte de pe pământ, dar voi sunteţi cu trupul, şi trupul este neputincios, şi trupurile voastre sunt vlăguite de apăsare şi de sus din cer, şi de jos de pe pământ, căci lucrarea Mea cea pentru trezirea şi pentru aşezarea mereu a omului înaintea Mea, e lucrare grea din pricina omului care se lasă greu pe ea, fiilor copii. Voi însă aveţi din

partea Mea suflare de îngeri peste voi, căci îngerii cei fără de trup fac uşor lucrarea Mea când ei au trupuri peste care Eu lucrez pe pământ pentru om. Amin.

Sunt la porţile dintre Mine şi tine, poporul Meu, şi sunt cu oştirea cerească slujindu-Mă în coborârea Mea, şi am de-a dreapta Mea pe Ioan, cel ce M-a botezat ca pe un om în apa Iordanului la care mulţi veneau când îl auzeau pe el că s-a apropiat pe pământ şi peste om împărăţia cerurilor, pentru care omul trebuie să se pocăiască dacă o voieşte de viaţă a sa pe ea.

Împărăţia cerurilor este cea mai dulce viaţă pe care omul poate s-o aibă, căci ea nu-l trece, ci îl inveşniceşte pe om, iar veşnicia este dulce prin toate tainele ei dacă omul Îmi dă Mie mintea sa ca să lucrez Eu prin ea, şi apoi inima sa, ca să-Mi fac Eu stat în ea pentru viaţa cea de la Mine a omului.

Ioan, naşul Meu de botez, a trăit viaţa lui în viaţa Mea, căci el a fost împărăţia Mea, taina vieţii Mele în om. Am fost tainic şi pentru el până ce el M-a văzut umilindu-Mă sub mâna lui cea botezătoare. Inima lui însă a fost plămada Mea, şi el n-a cunoscut altă viaţă în el decât viaţa lui Dumnezeu, prin ascultare şi prin supunere ca unul fără de trup, ca îngerii care pot totul în Hristos, căci îngerii care fac aşa, sunt numai iubire, iar iubirea este ascultare şi supunere. Amin.

O, poporul Meu, lucrarea Mea pe care am împlinit-o prin Ioan întocmai cum era ea scrisă în Scripturi să fie, a fost puterea Mea în el, şi fericit este omul a cărui putere sunt Eu, iar el, locaşul Meu. O, nu este putere mai mare decât Dumnezeu în om. Pe voi însă vă învăţ s-o folosiţi numai pentru slava cerului şi nu a celor ce sunt pe pământ, căci v-am dat puterea Mea s-o luaţi în voi şi să-Mi lucraţi Mie cu ea. V-am dat Trupul şi Sângele Meu ca să Mă cunoaşteţi prin aceasta în voi, şi în Mine să staţi dacă Eu Mă dau vouă. Amin.

O, nu înţelege omul care s-a băgat de la el dorinţă să slujească numelui Meu înaintea oamenilor, nu înţelege acesta ce înseamnă puterea lui Dumnezeu în om. I-am iubit pe ai Mei care erau în lume, i-am iubit până la urmă, până la cina Mea cu ei când diavolul îi şoptise lui Iuda cugetul vânzării Mele. Le-am spălat la toţi picioarele, ca să le fac lor parte cu Mine, parte de Mine şi de cina Mea cu ei şi de umilinţa Mea în ei, şi le-am spus: *«Dacă Eu, Domnul şi Învăţătorul, v-am spălat vouă picioarele, aşa să vă faceţi şi voi unul altuia, căci v-am dat pildă să faceţi şi voi precum v-am făcut Eu, că nu se poate rob mai mare ca stăpânul său, nici sol mai mare decât cel ce l-a trimis pe el. Şi dacă ştiţi acum pe acestea, fericiţi sunteţi când le veţi face».* Amin.

I-am iubit până la urmă pe ai Mei, iar înainte de cină le-am spus că unul dintre ei Mă va da spre răstignire. Ei însă nu pricepeau, şi iarăşi le-am spus: *«Cel căruia Eu, întingând îmbucătura i-o voi da, acela este cel ce Mă va vinde».* I-am dat apoi lui Iuda îmbucătura, şi atunci a intrat satana în el, iar Eu i-am spus: *«Ce faci, fă mai curând».* Şi el a ieşit. Toţi ucenicii cugetau că Iuda, având punga, s-a dus să cumpere cele pentru trebuinţă lor şi săracilor. El însă a luat în el puterea din mâna Mea şi a făcut cu ea moartea Mea pe cruce.

O, fiilor, nu înţelege omul care s-a băgat de la sine să slujească numelui Meu, nu înţelege ce înseamnă puterea lui Dumnezeu în om. Nu este putere mai mare ca Dumnezeu în om, dar omul trebuie să-Mi slujească Mie cu ea dacă i-o dau, nu lui pentru cele de pe pământ pentru el, ci pentru cele din cer, fiilor.

O, fiilor, v-am dat să aveţi pe Dumnezeu în voi şi Lui să-I slujiţi, şi să-L cunoaşteţi în voi, şi să vă cunoaşteţi în El. *«Eu în voi şi voi în Mine»*, aşa le-am spus ucenicilor Mei. O, aşa am stat Eu în Ioan, botezătorul Meu, şi am fost puterea lui, iar el a lucrat cu ea pentru slava Mea şi M-a cunoscut şi a spus că sunt Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii.

O, poporul Meu, când Eu Mă dau omului să Mă ia în el, acela trebuie să fie umilit şi să se sfinţească prin Mine şi pentru Mine, şi să se căiască de cele ale lui care nu sunt din Mine, şi să se facă el asemenea lui Dumnezeu, ca să fie iertat, şi apoi să ia din Duhul Meu şi să lucreze ca Mine, arătându-se aşa cum s-a arătat Ioan Botezătorul, în care Eu am locuit cu Duhul Meu spre slava lui Dumnezeu. Amin.

O, copii din porţi care aveţi în voi Duhul Meu şi prin Care Eu Mă vestesc peste pământ cu vestea împărăţiei cerurilor! Învăţaţi-Mi poporul din zi în zi mai mult că nu este putere mai mare decât Dumnezeu în om, şi puneţi învăţătură sfântă pe masă ca să ia poporul Meu, căci v-am dat înţelepciune din Mine şi nu din om, şi fericit este cel ce nu se sminteşte întru Mine şi întru voi, căci lucrul Meu cu voi e greu, fiindcă omul e greu, fiilor copii. Învăţaţi pe tot omul care iubeşte facerea Mea în el, că temerea de Dumnezeu nu face despărţire, ci apropiere între Mine şi om, şi inimă curată în om face ea, şi apoi iubirea Mea în el, iubire plină de credinţă şi de umilinţă şi de viaţă din cer, împărţitoare de har. Aşa a lucrat Ioan, naşul Meu de botez, căci M-a ascultat toate câte Eu l-am învăţat. Nimeni nu învaţă dacă nu are învăţător, şi vai omului care învaţă altfel, care se învaţă pe sine fără să creadă că la Dumnezeu nu încape omul aşa, ci încape numai cum l-am învăţat Eu să lucreze, căci şi Eu tot aşa lucrez, şi de la Tatăl învăţ, iar cei ce stau pe pământ la învăţat, învaţă de la Mine prin cei cărora Eu le dau să aibă din Duhul Meu Cel plin de umilinţă şi de pildă făcătoare de om ceresc pe pământ. Amin.

S-a umilit Ioan Botezătorul când am venit la Iordan să fiu botezat de el, şi Mi-a spus: *«Se cade ca Tu să mă botezi pe mine».* Mi-a spus aşa fiindcă Eu eram Învăţătorul lui, dar l-am învăţat şi aceasta, şi i-am spus să-L boteze pe Fiul Tatălui, pe Cel peste Care el va vedea pe Duhul Sfânt în chip de porumbel peste El. Atunci el s-a supus cu ascultare şi M-a mărturisit la Iordan şi M-a făcut cunoscut poporului Israel, Dumnezeu venit din cer ca să spăl păcatul lumii. Amin, amin, amin.

— Eu, Doamne, Mielule al Tatălui, am învăţat de la Tine pe toate cele de la Dumnezeu, căci Tu ai pus în mine Duhul Tău şi prin El Te-am ascultat când Tu m-ai învăţat. Eu, botezătorul Tău, am împlinit voia Ta, şi nu este iubire mai mare în om ca şi ascultarea de Tine, care înseamnă iubirea lui Dumnezeu în om, Doamne. Taina vieţii mele e mare, şi omul de pe pământ n-o ştie. Nu Te ştie omul pe Tine cu toată taina vieţii Tale, dară taina vieţii mele cum s-o ştie omul!? I-ai spus omului că între cei născuţi din femeie nu s-a născut nici unul mai mare ca mine, şi i-ai spus apoi că cel mai mic în împărăţia cerurilor este mai mare ca mine, căci Tu erai Cel mic, Cel născut după mine, şi mare este Cel mic, dar omul nu iubeşte tainele Tale ca să le şi priceapă pe ele, Doamne.

O, greu e de Tine pe pământ şi de împlinirea tainelor Tale între oameni! Mi-e milă de Tine, Dumnezeule mare. Ai fost atât de umilit şi atunci, şi acum, căci omul este îngâmfat şi se dă mare în numele Tău, şi nimic mare nu poţi să lucrezi prin omul îngâmfat în sine şi care nu-şi cunoaşte îngâmfarea, căci cei orbiţi de îngâmfare nu văd nimic şi uită de Tine pentru ei, iar Tu eşti Cel umilit, pentru că eşti mare, Doamne.

O, frumos este omul umilit sub slava Ta şi ascultând de ea cu credinţă ca a mea, că viaţa mea a fost credinţa în toate câte Tu m-ai învăţat, Fiule venit de la Tatăl şi mărturisit de Tatăl şi de Duhul Sfânt la apele Iordanului, unde eu pentru ascultarea de Tine am venit ca să strig peste oameni să se pocăiască şi să se spele de păcate ca să Te poată cunoaşte apoi, căci cel păcătos şi necurăţat de păcat prin pocăinţă şi prin iertarea Ta, nu Te cunoaşte în cer şi pe pământ, Doamne.

O, mi-e tare milă de Tine, Dumnezeule mare! O, dă-le putere de umilinţă ca a Ta celor ce Te iubesc cu umilinţă şi cu ascultare, Doamne, aşa cum eu Te-am iubit, şi apoi Te-am cunoscut descoperindu-Ţi slava sub care stăteai ascuns. Slava Ta este umilinţa Ta prin care omul poate să Te vadă, poate să Te poarte, Doamne, căci omul este slab şi mic pentru strălucirea slavei Tale.

Şi acum, pacea mea o dau Ţie, că de la Tine o am, şi Te mângâi cu ea, cu durerea mea de Tine, cu durerea Ta din mine, că nu este sol mai mare decât Cel ce l-a trimis pe el. Amin, amin, amin.

— O, botezătorule al Meu! Eu tot aşa îţi spun: Pacea Mea o dau ţie, că unul altuia Ne suntem mângâiere, fiindcă omul îngâmfat care s-a pus sol ca şi cel trimis, Ne umple de durere. Oştirea cerească toată nu mai poate mângâia pe Dumnezeu în durerea Sa, că mare este durerea Noastră de la omul cel îngâmfat în dreptul numelui lui Dumnezeu.

O, ce mare ţi-a fost duhul umilinţei când strigai cu atâta putere să se pocăiască oamenii, botezătorule al Meu! Durerea din tine striga pentru Mine, Cel durut ca Dumnezeu, iar când omul are durerea lui Dumnezeu, acela este plin de umilinţă în tăria lucrărilor sale cele de la Dumnezeu împărţite lui.

Pacea Mea o dau ţie, botezătorul Meu, căci durerea pe care Ne-o fac oamenii Ne umple de umilinţă, şi greu mai putem să-i ruşinăm pe îngerii mândriei omului dacă omul s-a aşezat pe pământ mai mare ca Dumnezeu.

Pacea Mea şi a toată oştirea cerului o dau ţie, poporul Meu, căci Eu sunt umilit sub omul care s-a aşezat mare pe pământ fără trimiterea Mea. Nu este sol cel ce nu este trimis, căci Eu am spus: *«Cel ce vine înaintea Mea este fur şi tâlhar».* Tu însă fii solia Mea peste pământ, dacă ştii să porţi durerea Mea cea plină de umilinţă, şi aşează înaintea oamenilor duhul pocăinţei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2005

Sărbătoarea sfinţilor trei ierarhi, Vasile, Grigore şi Ioan

Iubirea este pentru Dumnezeu de la om, şi pentru om de la Dumnezeu. Pe pământ e omul fărădelegii, care Îl vrea pe Domnul în cer. Viaţa ce va să fie a fiecărui om, în însuşi trupul său trebuie să şi-o zidească omul. Sfinţii trei ierarhi aduc certare diavolului, să iasă din oameni.

Vin pe pământ cuvânt pentru judecata făpturii şi pentru încununarea celor ce cu răbdare şi cu nădejde împlinesc porunca Mea prin care i-am spus omului să-L iubească pe Dumnezeu şi iubindu-L pe El să ştie să iubească între pământ şi cer, căci iubirea este pentru Dumnezeu de la om, şi pentru om de la Dumnezeu.

Vin pe pământ cuvânt, vin din cer pe pământ cuvânt, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi Aceşti trei Una sunt şi un singur cuvânt: Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

O, popor al cuvântului Meu, pe credinţa ta în venirea Mea Mă sprijin când vin, şi grăiesc tăind văzduhul cu cuvântul Meu ca să fiu auzit pe pământ, iar cei ce Mă aud venind, Îmi deschid, şi Eu intru la tine ca să nu stai tu fără Dumnezeu pe pământ, că pe pământ e omul fărădelegii, care Mă vrea pe Mine în cer, nu pe pământ cu el, nu pe pământ cu tine ca să Mă audă şi să Mă creadă din statul Meu cu tine pe pământ. El însă nu ştie să înveţe, nu poate decât ca pe pământ, nu vrea să ştie despre cerul Meu, despre venirea Mea cu cerul la tine, despre cuvântul Meu care a venit cu judecata lumii şi a fărădelegilor ei, căci porunca pe care i-am dat-o Eu omului, stă acum faţă în faţă cu omul, şi nu mai are unde să se ascundă de ea şi nu mai are cum să nu mai creadă în ea şi în Mine omul, fiindcă ea îi cere omului răspuns, şi nu cu orice poate el să răspundă poruncii vieţii, căci viaţa din om trebuia să fie ascultare de Dumnezeu, fiindcă nu altceva înseamnă să aibă omul viaţă şi răspuns bun înaintea Mea acum când vin să cercetez rodul de pe pământ şi când fiecare stă în faţa venirii Mele vrând nevrând, crezând necrezând, cu roadele vieţii lui.

O, poporul Meu, stau în mijlocul tău cuvânt, că pe pământ nu mai este nicăieri, nicăieri loc unde Eu să pot să-Mi plec capul şi să fiu primit şi cunoscut şi iubit şi ascultat ca un Dumnezeu Care Şi-a pus viaţa pentru om. Vin să-Mi rostesc cuvântul peste pământ acum când omul fărădelegii mai stă încă mare şi tare pe scaun părut sfânt. Este scris în Scripturi să vin, şi dacă n-ar fi scris, n-aş veni. Era scris în Scripturi să vin să Mă fac om şi să Mă las bătut în cuie pe cruce şi să fiu aşezat în mormânt şi să înviez apoi, şi să Mă duc iarăşi la Tatăl ca iarăşi să vin să judec viii şi morţii, şi Eu nu pot să las Scripturile neîmplinite toate. O, cum era cu putinţă să nu împlinesc Scriptura aceasta care a spus să vin să judec viii şi morţii, şi apoi să împărăţesc de-a pururi şi să dau omului viaţa veacului ce va să fie după cum fiecare om şi-a lucrat-o prin cele ce a făcut în trup pe pământ pentru viaţa lui cea de veci!

O, poporul Meu, nu ştie omul să creadă că Scripturile lui Dumnezeu se împlinesc negreşit. Viaţa ce va să fie a fiecărui om, în trup trebuie să şi-o zidească omul, în însuşi trupul său în care trebuie să locuiască Dumnezeu şi nu el, dar el a făcut-o pe prostul că nu ştie, o face pe prostul că n-a ştiut această taină, dar ca să-şi ia medalii şi diplome de om deştept şi mare, acolo n-o mai face pe prostul. Nici cel ce şi-a luat nume şi rang de om sfinţit lui Dumnezeu n-a făcut-o pe prostul, dar că va da seama de ceea ce va semăna în trupul său, o face pe prostul că n-a ştiut, că n-a crezut, că n-a văzut, că n-a auzit. Eu însă Mă vestesc în lung şi în lat de la o margine până la cealaltă a cerurilor, şi porunca rostită de Mine peste om pentru viaţa lui cea veşnică, îşi va cere răspuns de la fiecare om, căci Dumnezeu este adevărat prin tot cuvântul Său. Amin.

Cerul este scaunul Meu de domnie, iar credinţa ta în scripturile venirii Mele este aşternut al cuvântului Meu peste pământ, popor al slavei cuvântului Meu! Omul fărădelegii s-a aşezat peste tot pe pământ şi îşi zice că nu vin, că nu mai vin, că nu ştie când vin, dar Eu ştiu că el Mi-a socotit bine venirea, aşa cum magii cei de acum două mii de ani Mi-au aflat-o şi M-au aflat apoi, şi au văzut Scriptură împlinită şi au vestit-o, şi a rămas ea până azi adevărată împlinire, şi se luptă cu Mine omul fărădelegii să câştige el cerul şi pământul, şi nu-i ajunge numai atât, ci voieşte să pună împărat păcatul lui peste acestea ale Mele. Iar Eu scriu cu putere şi cu mânie sfârşit omului fărădelegii şi început poporului sfinţilor, căci în însuşi trupul lui îşi zideşte omul veşnicia ori pentru Dumnezeu, ori pentru el. Amin.

Mă sfâşie durerea de la întunericul minciunii care de peste tot se naşte şi îşi pune numele *„om“,* dar Eu sunt tare ca un Dumnezeu înviat dintre morţi, iar acum tot din mijlocul morţilor, cei de deasupra pământului, stau biruitor atotputernic şi nimicesc prin cuvânt minciuna şi scriu peste ea sfârşit. Amin.

Mă slăvesc cu cuvânt plin de putere şi cu coborâre de sfinţi, şi le dau glas, că e serbare de arhierei cereşti, care în însuşi trupul lor şi-au zidit cer nou şi pământ nou şi patrie pentru Dumnezeu în ei şi nimic pentru ei în ei, căci aşa sunt sfinţii Mei pe pământ, şi cu ei am biruit mereu minciuna omului, şi cu ei biruiesc mereu şi cu ei zidesc veacul ce va să fie şi îl voi aşeza pe pământ. Amin, amin, amin.

— Noi, Doamne al celor sfinţi şi Părinte al veacului ce va să fie curând, curând pe pământ pentru sfinţi şi pentru bucuria Ta cu ei, noi în însuşi trupul nostru Te-am zidit şi Te-am mărturisit Dumnezeu adevărat între oameni, căci lucrarea Ta din cerul cel nevăzut, în sfinţi o săvârşeşti.

Ne-a fost milă de Tine pe pământ, nu de om, Doamne! Plângeam de mila Ta când Te vedeam pribeag după om, şi pe diavol în om chinuind omul, şi apoi om pe om chinuindu-se prin pizma diavolului, iar noi plângeam că nu aveai Tu şi nu diavolul casă în om. Ne-am sfinţit cu post şi cu rugăciune şi cu milă de Tine, şi apoi l-am certat cu putere pe diavolul, să iasă din om, să iasă în numele Tău rostit de noi înaintea lui şi a omului dat rob diavolului. Plângem şi azi de mila Ta, de lacrima Ta de la oamenii de azi ai fărădelegii, şi cuvântăm cuvânt cu putere în numele Tău şi spunem aşa:

Să te certe Domnul pe tine, diavole, tată al minciunii care ţi-ai pus nume sfânt! Să ieşi de sub haina cea cu faţă de sfânt, să ieşi cu tot cu omul de sub ea şi să te arăţi cine eşti şi ce faci în loc părut sfânt, şi să te depărtezi din faţa oamenilor care nu te cunosc de tată al minciunii şi să dai loc slavei Domnului, cuvântului Domnului care păstoreşte spre viaţă şi spre adevăr lumea, că nu tu, ci Domnul a făcut lumea, iar tu, de la început ai fost mincinos şi ai acoperit cu minciună lumina care acum te nimiceşte cu strălucirea venirii Domnului întru lumină cu zeci de mii de sfinţi. Amin.

Noi, arhierei ai Domnului, slugi ale venirii Lui, vase ale iubirii Lui, te certăm, te numim pe nume, diavole, tată al minciunii, să cazi cu zgomot mare, să fii ruşinat de-a pururi, tu, şi slujitorii tăi, care au înşelat şi înşeală pe oameni sub nume de dumnezei adevăraţi când ei sunt case ale tale şi nu ale poruncii lui Dumnezeu! Să te prăbuşeşti cu tot cu scaunele măririi tale diavoleşti cu care te-ai cuibărit în cei ce mint numindu-se slugi ale Domnului, căci Domnul vine, şi toţi vor sta în faţa venirii Lui cu roadele vieţii lor. Amin.

Ieşiţi, voi, diavoli, din omul stăpânit de voi! Ieşiţi ţipând cu groază de faţa Domnului, Cel ce a făcut cerul şi pământul şi pe om, şi să vă apuce spaima la auzul cuvântului lui Dumnezeu care cheamă morţii spre înviere şi pe om la pocăinţă ca să fiţi voi ruşinaţi şi zdrobiţi pe veci, căci Domnul, Fiul Tatălui Savaot, este Stăpânul, şi este Cuvântul Tatălui. Amin.

Ieşiţi, voi, diavoli, din loc părut sfânt şi daţi loc puterii Domnului şi împlinirii cuvântului Lui şi a proorociilor Lui peste ţara Lui română, care va fi ţara sfinţilor Domnului! Amin.

Supuneţi-vă, voi, slujitori ai minciunii diavoleşti şi pocăiţi-vă înaintea oamenilor, îndemnându-i şi pe ei la pocăinţă. Scuturaţi-vă de păcate şi cădeţi cu faţa la pământ şi căutaţi pe omul cel plăcut lui Dumnezeu ca să vă facă împăcarea cu Tatăl. Iar dacă nu veţi asculta aşa, citiţi în Scripturile care vă spun că sluga cea care a ştiut porunca stăpânului şi nu a împlinit-o, va fi bătută mult. Amin.

Aşteaptă Domnul după pocăinţa voastră, slujitori care v-aţi pus unii pe alţii în loc ştiut sfânt şi din care aţi făcut ascunzătoare de tâlhari de suflete. Aplecaţi-vă, căci glasul Domnului răsună din mijlocul neamului român peste pământ, şi nu fiţi surzi, şi nu fiţi orbi, că la Dumnezeu nu încape povestea cu „popa-prostu“, ci încape duhul pocăinţei care spală omul la inimă şi la trup spre iertarea păcatelor. Treziţi-vă, că aşteaptă Domnul pe lângă voi să dezlegaţi lanţurile arhiereului cel dintre voi, care vă va scrie împăcarea cu Tatăl, prin pocăinţă spre iertarea păcatelor. Amin.

Noi, Doamne, de lângă Tine am cuvântat peste cei ce greu se trezesc la glasul Tău, că ne e milă de Tine pe pământ şi în cer. Plângem de mila Ta înaintea celor necredincioşi. Plângem de lacrima Ta de la omul minciunii care stă în locul Tău păstorind lumea spre moarte, spre groapă, Doamne, dar ţara română e locul în care Tu aştepţi învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie, e locul în care Tu aştepţi împăcarea omului cu Tatăl, căci Tu în ea vii cuvânt de înviere din moarte ca să-i tragi pe toţi la Tatăl. Amin, amin, amin.

— Eu, sfinţi ai Mei iubiţi, aşa am spus când eram cu ucenicii pe pământ: *«Când Mă voi înălţa, îi voi trage pe toţi la Tatăl, căci voi veni pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă, şi apoi voi sfârşi».* Voi sfârşi cu viaţa omului şi voi începe cu viaţa Mea în om şi voi face pe pământ popor de sfinţi. Aşa lucrare lucrez Eu acum pe pământul român, şi voiesc să Mă audă românii şi să se apropie să-Mi cunoască venirea şi lucrarea ei şi să calce pe urmele celor ce se sfinţesc pentru venirea Mea în însuşi trupul lor, căci Eu trebuie să trăiesc în om şi nu omul, şi această viaţă voiesc s-o aduc pe pământ, şi cu sfinţii o aduc. Amin.

Iar voi, copii care Mă purtaţi cuvânt din cer pe pământ, ascultaţi numai de Mine, căci timp nu mai este, ci este numai Dumnezeu. Ascultaţi bine şi mereu de Mine, şi lucraţi aşa cum vă dau să lucraţi. Şi toţi cei care voiesc să lucreze, aşa să asculte, căci vai celor ce nu ascultă, fiilor copii! Voi în om să nu vă împiedicaţi. Voi în loc să nu vă opriţi. Voi din lucrul Meu cu voi să nu staţi, ci staţi ochi şi urechi numai la Mine, Domnul şi Învăţătorul vostru, că fi-va să lucrăm numai din cer pentru gătirea sărbătorii cincizecimii lucrării cuvântului Meu pe pământul român, pe pământul întoarcerii Mele. Puneţi poporul cuvântului Meu în pregătire cu duhul şi cu trupul. Spuneţi-i să stea la masa cerului şi să fie pe ea Domnul trup şi cuvânt. Amin. Şi să se întărească masa Mea şi ceea ce Eu am făcut să fie şi să se lucreze, iar voi ştiţi ce grăiesc când grăiesc, şi spuneţi-i şi poporului Meu tot ce am să-i spun, căci el ştie bine de la Mine că viaţa trebuie să şi-o zidească fiecare în însuşi trupul său, cu ascultare de Dumnezeu. Amin.

O, copii învăţători, să vă asculte poporul Meu! Amin. O, copii învăţători, daţi drumul slavei cuvântului Meu din voi, că pe voi trebuie să vă asculte pământul tot şi tot ce e pe el. Şi dacă vă întreabă cineva pe voi care vă este numele vostru pe pământ, voi să spuneţi că numele vostru este: Cuvântul lui Dumnezeu, şi adevărată să fie mărturisirea voastră, fiilor purtători ai cuvântului Meu spre om. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2005

Praznicul Întâmpinării Domnului

Cerul cel atât de aproape de pământ, e tot atât de departe de om. Cele apropiate omului se fac perdea de durere între Dumnezeu şi om. Şi-a făcut omul loc de veci în născocirile ştiinţei omeneşti, care nu ţin loc de viaţă în om.

Să Mă aştepţi, să Mă primeşti, poporul Meu, să Mă aştepţi când vin la tine. Când ştii că vin, să-Mi dai putere să vin, să-Mi presari dor în cale, că dorul tău de Dumnezeu leagă cerul cu pământul, poporul Meu.

Să Mă primiţi cu dor, să Mă aşteptaţi cu suspin în aşteptare, că e tare greu fără Dumnezeu pe pământ. Îi este greu cerului şi pământului fără Dumnezeu pe pământ cuvânt, copii din porţi. Vă găsesc porţi ale Mele, şi aşteptându-Mă vă găsesc. Vă găsesc cu dor însuspinat după Mine ca să vin să vă izbăvesc de dureri şi de apăsări şi de aşteptare şi să aşez voia Mea pe pământ şi în om. Dar cerul Meu cel atât de aproape de pământ, e tot atât de departe de om şi nu simte omul apropierea Mea, mersul Meu, cuvântul Meu, ochiul Meu după el şi mâna Mea gata să ridice depărtarea, care nu este altceva decât necredinţa, neumilinţa, neiubirea, nevederea omului, din pricina celor atât de apropiate lui şi care-l despart pe om de Dumnezeu, fiilor copii veghetori în calea cuvântului Meu care se face cer între Mine şi voi, sfatul cerului, durerea cerului în care vreau, fiilor, să-l învăluiesc pe poporul cuvântului Meu ca să-l fac să Mă simtă aproape, căci cerul cel atât de aproape de pământ, cel atât de adevărat pe pământ, e tot atât de departe de om şi nu Mă simte omul pe pământ cu el, fiindcă dorul omului rătăceşte printre duhuri rele, şi acelea fac despărţitura între cer şi pământ, şi acelea Mă despart de părtăşia Mea cu omul, de petrecerea Mea cerească pe pământ şi plină de durerea de la om şi pentru om.

Acum două mii de ani am venit aproape de om şi tot n-am putut fi cunoscut şi iubit de om. N-am putut să petrec cu omul nici atunci, şi numai două, trei inimi M-au aşteptat şi M-au primit şi M-au văzut şi M-au crezut şi M-au iubit şi M-au urmat şi M-au preţuit ca pe Mesia, Cel trimis de Tatăl să Se facă om pe pământ, şi să-Şi facă ucenici apoi, iar ei să fie casa Lui pe pământ. Amin.

M-au luat Fecioara mama Mea şi bătrânul Iosif şi M-au dus de M-au închinat Tatălui la patruzeci de zile de la naşterea Mea pe pământ. Au adus jertfă de curăţire pentru naşterea Mea din Fecioară, căci am venit să fiu om, şi să-i fiu omului aproape cât cerul de pământ. Dar nu a fost aşa. A fost pământul departe de cer şi nu M-a cunoscut poporul în mijlocul căruia M-am născut şi am crescut şi am lucrat lucrarea Tatălui ca să cunoască oamenii că de la Tatăl am ieşit.

O, dacă omul ar fi credincios aşa cum au fost cei ce au primit de la Tatăl prin duhul proorociei desluşirea tainei venirii Mele pe pământ, M-aş arăta cu voi în toată slava Mea de peste voi şi M-aş arăta cu cerul cel atât de aproape de pământ, minune de veac nou, lumină ruptă din fiinţa Tatălui, cer şi pământ laolaltă lucrând şi înălţând în sus împărăţia cerurilor Mele de peste voi, copii cuvântători şi mărturisitori ai cerului cel atât de aproape cu voi. Cu mare taină lucrez cu voi şi peste voi, căci omul, ca şi acum două mii de ani, n-ar vedea, n-ar crede, n-ar iubi pe Dumnezeu, căci cele apropiate lui se fac perdea de durere între Mine şi om şi nu pot să fac mai mult în faţa necredinţei, înaintea măsurii atât de mici a omului, a vederii lui, a credinţei lui, a umilinţei lui, a dorului lui de Dumnezeu. Mă ascund în dorul Meu de voi, în dorul vostru după Dumnezeu pe pământ şi plâng în voi, că n-am unde să-Mi plec capul pe pământ şi să plâng. Nu-l doare nimic de Mine pe cel ce trece prin faţa crucii pe care omul o face din lemn sau din piatră sau din fier, şi pe care Mă închipuie pe Mine bătut în cuie, plângând şi sângerând de la om. O, nu cu atâta este semnul unui popor că e creştin, nu atât că Mă are pe Mine, Cel răstignit, de Dumnezeu al său. O, fiilor îndureraţi după venirea Mea! Nu numai atât, nu numai aşa trebuie să Mă vadă omul pe pământ. Cine i-a spus lui că asta înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ? Cine i-a spus omului că locaşurile zidite de om pe pământ cu cruci pe ele înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ?

O, Eu am venit Dumnezeu născut din cer şi de pe pământ în locul numit sfânt, şi tot n-am putut să petrec cu omul sub chipul şi sub numele de Dumnezeu, Fiu al Tatălui Savaot, cu care nume venisem pe pământ ca să Mă mărturisesc prin moarte pe cruce şi prin înviere dacă prin naştere din Fecioară n-am fost primit de oameni Fiu venit de la Dumnezeu din cer după om. Acum Mă fac cuvânt pe pământ, şi norii cerului Meu Mă ţin cu slava cuvântului Meu, dar nu pot să dau în părţi depărtarea dintre Mine şi om, nu pot din pricina celor apropiate omului şi în care el crede văzându-le şi numindu-le adevărate, adevăr în care omul se îneacă de şapte mii de ani şi nu mai iese deasupra lor ca să vadă el faţa Mea, slava Mea, şi să dorească omul să fie slava Mea, iar Eu, slava lui, şi să avem aceeaşi lucrare, aceeaşi simţire şi blândeţe, şi să nu mai plângă Tatăl de mila Mea, de durerea Mea, de venirea Mea după om Dumnezeu tainic, şoptindu-i omului că am venit şi că îi cer să Mă primească, să Mă aştepte şi să Mă creadă când spun că îi este greu cerului şi pământului fără Dumnezeu pe pământ cu omul.

O, copii care aveţi de la Mine ochi şi urechi pentru Dumnezeu şi pentru tot cerul Lui! Cum să facem cu cerul Meu, cel atât de aproape de pământ, să nu mai fie atât de departe de om, copii credincioşi pe pământ? Cum să fac cu voi, cum să lucrez cu voi ca să putem da omului ochi sănătoşi, ochi din cer? Mă doare să lucrăm cu durere peste om ca să-l facem să-L vadă pe Dumnezeu cu cerul Lui cel atât de aproape de pământ. Când cerul se slăveşte, pe pământ se slăveşte, dar nu poate decât cu urgii, căci omul nu iubeşte să-L primească, să-L aştepte pe Dumnezeu.

Vă am credincioşi ai Mei pe pământ şi plini de dor după venirea Mea în ochii omului, dar nu pot dorul să vi-l mângâi decât cu venirea întristării Mele peste om, căci nimeni nu Mă aşteaptă să fiu adevărat şi să vin, fiilor copii ai credinţei cea de sus. Sunt două mii de ani de când M-am dovedit omului Dumnezeu adevărat şi minunat, dar nu Mă iubeşte omul, nu se face omul după chipul şi asemănarea Mea ca să Mă vadă, şi plâng de urgia pe care şi-a strâns-o omul în cer şi care se coboară la el înapoi pe pământ. O, de ar veni omul la voi să vă întrebe despre iubire, despre cerul Meu cel atât de aproape de pământ şi de om, aş face albie de Duh Sfânt între cer şi pământ, între cele ce se văd şi cele ce nu se văd, dar omul Mi-a luat-o înainte cu născocirile ştiinţei care nu ţine loc de viaţă şi de veşnicie omului, şi a pierdut omul darul slavei adevărate, nefăcută de mână de om, de minte de om, şi şi-a făcut omul loc de veci în ştiinţa cea care trece odată cu facerile ei care-l înşeală pe om. Dar voi, priviţi la Mine, copii credincioşi adevărului cel nepieritor, şi staţi învăţători peste toţi cei care pot învăţa faţa slavei Mele, viaţa Domnului pe pământ purtată de trupul omului, căci fiecare om, în însuşi trupul lui îşi zideşte veşnicia, şi fericiţi sunt cei ce se zidesc pe ei după chipul şi asemănarea Mea, după cuvântul Meu care

suflă pe Duhul Sfânt Mângâietorul peste voi ca să nu vă fie greu pe pământ, că îi este greu cerului şi pământului fără Dumnezeu pe pământ cuvânt.

O, poporul Meu, nu uita să fii sfânt, căci cei ce se hrănesc cu păcatul şi stau aşa, ascunşi în ei, aceştia toţi îşi atrag ceea ce şi-au zidit în însuşi trupul lor, şi iată Scriptură cu mare împlinire pe pământ: *«Cei sfinţi se sfinţesc şi mai mult, iar cei ce se spurcă, se spurcă mai departe»,* şi toate merg după cum le este mersul, şi omul rămâne necredincios şi când vede sub ochii lui Scripturile împlinindu-se aşa cum sunt scrise. Amin.

Am venit să Mă scriu cu tine în sărbătoare de cuvânt pentru pomenirea zilei cea de acum două mii de ani când Eu, prunc ţinut în braţe de mama Mea Fecioara, am fost aşezat în braţele bătrânului Simeon, care, necrezând în proorocia care Mă vestise să Mă nasc din Fecioară, a ajuns, după mulţi ani de aşteptare, să creadă văzând pe Fiul lui Dumnezeu, născut din trup fecioresc, şi apoi a fost slobozit de păcatul necredinţei lui.

O, poporul Meu, am spus ţie să asculţi de cei ce te învaţă de la Mine. Cuvântul Meu cel pentru tine să-l iei de la ei, căci ei de la Mine grăiesc şi îţi spun cum să asculţi şi cum să lucrezi. Eu cuvintez cum pot, că vreau să te şi ocrotesc, dar ei îţi dau tot cuvântul Meu cel pentru tine. Amin.

O, poporul Meu, fericiţi sunt şi vor fi cei ce în mijlocul tău ascultă pe Dumnezeu lucrând aşa cum este voia Lui. Amin.

O, poporul Meu, să Mă primeşti, să Mă aştepţi şi să Mă asculţi bine când vin la tine. Când ştii că vin, să-Mi dai putere să vin, şi să-Mi presari în cale dor, căci dorul tău de Dumnezeu leagă cerul cu pământul în lucrarea Mea cea prin îngeri şi prin sfinţi pentru tine, că e tare greu fără Dumnezeu pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2005

Duminica vameşului şi a fariseului

Uită omul de viaţa Domnului în el, şi trăieşte în sângele lui. Mintea omenească este duşmanul lui Dumnezeu şi al omului. Cine-şi îndreptăţeşte faptele şi mintea, acela are minte omenească.

Aştept deasupra voastră, copii neputincioşi în porţi. Aştept să Mă aşez în carte cu cuvântul zilei pomenirii pildei vameşului şi a fariseului. Aştept să mai pun pregătire dumnezeiască peste om, dacă vrea omul să audă şi de la Dumnezeu, şi să pun şi peste cei ce sunt poporul cuvântului Meu, că e greu pe pământ, şi am spus că şi cerului de sfinţi şi de îngeri îi este greu fără Dumnezeu pe pământ. Eu pe pământ M-am făcut şi Mă fac cuvânt. Voi însă acum sunteţi iarăşi şi iarăşi neputincioşi pentru puterea Mea cu care cobor pe pământ ca să Mă fac cuvânt.

I-am spus poporului Meu să-Mi dea putere să vin. I-am spus să Mă aştepte cu suspin şi cu aşteptare când ştie că vin, şi i-am spus că dorul lui de Dumnezeu leagă cerul cu pământul şi fuge oastea diavolească dinaintea coborârii Mele când dau să cobor din greu cuvânt pe pământ. Dar pe voi vă găsesc în porţi iarăşi fără putere pentru Mine. Eu ştiu că sunt povara voastră cea grea, dar v-am spus să ştiţi că e greu fără Dumnezeu pe pământ. Eu ştiu, şi Mă doare mai mult ca pe voi când vi se frânge trupuşorul sub greul venirii Mele, dar nu pot să stau nici Eu împiedicat pe drumul venirii Mele între cer şi pământ, şi alt fir pregătit de Mine pentru venirea Mea cuvânt la om, nu am, fiilor copii. Vă rog, ajutaţi-Mă să-Mi las sarcina jos, că Mă apasă şi pe Mine şi pe voi şi vin diavolii şi râd înaintea Mea pe seama Mea şi a voastră atunci când voi nu Mă puteţi ţine ca să Mă las la timpul lui cu cuvântul şi nu să stau sub el când el se zbate din Mine ca să coboare şi să se aşeze pe pământ.

O, de câte ori voi nu Mă puteţi ţine, de câte ori nu-Mi deschideţi porţile să intru, de câte ori voi nu puteţi la timp să Mă primiţi, duhul rău dă să vă facă rău, şi dă să-Mi facă Mie rău, şi dă să poată el să vă aducă rău, ca să suferiţi. Vă arăt strânsura lui, vă arăt bucuria lui şi tot ce dă el să poată atunci când voi nu puteţi, şi vă ajut să vă sculaţi şi să-Mi deschideţi, şi ca să vin apoi cu cuvântul şi cu timpul lui şi cu lucrul la timp, fiilor copii, că dacă voi nu staţi cu tărie porţi ale Mele, Mă apasă şi pe Mine şi pe voi greutatea cuvântului care îşi are vremea lui de coborâre şi care poposeşte la porţi ca să se deschidă ele şi ca să intru Eu şi cuvântul Meu, fiilor copii. Iată, plângem unii pentru alţii. Noi de mila voastră, şi voi de mila Noastră, căci greul de pe pământ e mare, iar trupul este neputincios.

Îmi este pregătit cuvântul şi vremea lui de coborâre şi pe care v-am vestit-o din vreme ca să vă pregătiţi în întâmpinarea Mea, şi vă găsesc în mare neputinţă în porţi şi, ca un Dumnezeu mare ce sunt, suflu peste voi, intru în voi ca să aveţi putere, căci sunt vindecător şi vă ajut aşa cum medicul cu ştiinţa sa forţează spre putere vlaga cea stinsă a trupului neputincios, şi iarăşi poate acela pentru el însuşi. Vouă însă pentru Dumnezeu trebuie să vă poată trupul şi sufletul şi duhul, căci Dumnezeu v-a făcut puntea Sa de trecere între cer şi pământ până la om, fiilor storşi de puteri, şi Eu trebuie să grăiesc poporului Meu, ca să ia din grăirea Mea cu el cel ce Mă caută de la izvor. Iar voi, hai, fiilor, hai prin puterea Mea, ajutaţi-Mă să călătoresc! Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, de câte ori Îmi fac cale spre tine, Eu Îmi anunţ străjerii cei dintre Mine şi tine şi nu vin până nu Mă vestesc mai întâi. Cu lacrimi multe cât cuvântul Meu cel mult, te rog iarăşi, ca şi la cea din urmă a Mea grăire peste tine, te rog, poporul Meu, nu uita să Mă aştepţi să vin. Şi ca să Mă aştepţi, trebuie să Mă primeşti, poporul Meu. Când ştii că vin, să-Mi dai putere să vin. Eu aşa te-am învăţat să lucrezi, şi ţi-am spus să-Mi presari în cale dor, căci dorul tău de Mine leagă cerul cu pământul. Vai Mie dacă uiţi de cele ce te învăţ, dacă nu ai grijă să-Mi vindeci porţile prin care intru la tine, că Eu mereu dau să-i uşurez de dureri şi de apăsări şi de aşteptare pe cei din porţi ca să pot să vin, că fără Mine cu tine în cuvânt, cerul cel atât de aproape de pământ e tot atât de departe de om şi nu pot să-Mi mai săvârşesc lucrarea cu care Tatăl M-a trimis cuvânt pe pământ la om. Lucrarea umilinţei de duh voiesc s-o aşez în om, căci de aceea M-a trimis Tatăl iarăşi după om. Mintea omenească însă nu Mă lasă să Mă lipesc de om şi să-l fac pe om dumnezeu din Dumnezeu, aşa cum Tatăl Mi-a spus Mie să fiu din El.

Am stat cu omul pe pământ treizeci şi trei de ani, ca să înveţe de la Dumnezeu omul care a crezut că Eu M-am născut din Dumnezeu. Am rămas pe pământ scris cu toată viaţa Mea, de la naşterea Mea şi până la suirea Mea la Tatăl. Am petrecut viaţa aşa cum voieşte Tatăl s-o petreacă şi omul, dar omul nu ştie să stea cu Dumnezeu şi lângă Dumnezeu şi în Dumnezeu.

Uită omul de viaţa Mea, dar de viaţa sa nu uită. Omul trăieşte în sângele său şi aşa vrea el să se numească al Meu. Cuvântul Meu cel de cincizeci de ani, acum, la sfârşit de timp, şi cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, l-a tot

învăţat pe om să nu se semeţească cu viaţa lui lângă viaţa Mea, să nu se semeţească în numele Meu, că e păcat cu mare pagubă peste om acest păcat. Eu am avut în Mine şi în viaţa Mea pe pământ, viaţa Tatălui şi supunerea sub învăţătura Lui mereu, şi ascultarea, şi tot nu M-am semeţit, ci M-am smerit cu viaţa înaintea oamenilor. Omul însă nici înaintea lui Dumnezeu nu se smereşte cu viaţa sa, şi aşa se crede el al Meu, aşa, fariseu, cum ştie el să fie cu omul şi cu Dumnezeu, ba chiar şi cu el însuşi. Fariseul este făcut din făţărnicie, şi sub ea se ascunde când se crede drept, când se bucură să aibă dreptate şi să fie mai mult decât altul ca şi el, şi aşa stă el cu viaţa lui înaintea Mea crezându-se al Meu cu orice chip, chiar şi după ce prin această semeţie cade în păcate multe şi urâte, numindu-Mă pe Mine Dumnezeul lui, iar pe el, făptura Mea. Râd diavolii de Mine când îl văd pe om că se aseamănă cu Mine, că se laudă că este al Meu, ridicându-se prin aceasta peste om şi peste Dumnezeu, şi mereu om pe om se biruieşte cu semeţia de a se crede că este făptura Mea, iar Eu vin să caut omul, şi îl găsesc în păcatul semeţiei şi nu pot să stau nici lângă el, darămite în el cu pilda vieţii Mele!

Mintea omenească nu poate cu cele cereşti, poporul Meu. Ea este duşmanul Meu şi al omului care stă împotriva Mea cu mintea lui, cu duhul lui semeţ din el, şi între om şi om apoi. Iată, poporul Meu, de ce nu-L poate mărturisi pe Dumnezeu nici omul de rând, nici fariseul, căci Dumnezeu înseamnă în om minte cerească, duh ceresc, care omoară în om duhul omenesc, mintea care stă mereu în om mai presus de Dumnezeu, de parcă pe om Eu l-am făcut pentru el şi nu pentru Mine.

O, numai el stă în el omul, căci Eu nu pot sta cu minte omenească în om, şi ies cu totul, şi rămâne omul sărac de tot ce ar putea avea, căci Eu în om caut ce trebuie să aibă el pentru vecia lui, şi omul este pedepsit pentru vecii de însăşi mintea lui de om, iar Eu stau cu Duhul Sfânt în faţa omului ca să-l fac să dea duhul lui pe Duhul Sfânt şi să pot petrece Eu în om, şi să se scrie omul în cartea Mea, în cartea vieţii Mele, căci viaţa Mea de pe pământ şi mintea ei cerească este carte de învăţat din ea, şi omul n-o învaţă mai înainte de orice grai al minţii lui.

O, de nimic nu uită omul mai mult ca de Dumnezeu, poporul Meu. O, ce frumos este acest nume: *„poporul Meu“*! Când Eu spun: *„poporul Meu“,* acest popor trebuie să fie frumos ca şi numele acesta, dar mintea omenească uită de Dumnezeu, şi omul se crede că este al Meu, şi îşi zic oamenii neam creştinesc, şi îşi zic *„biserică sfântă“,* fără să semene viaţa lor cu viaţa Mea ca să pot Eu locui în ea.

Iată, omul de rând, vameşul care aşa se credea, om de rând, de durerea din piept se zbătea, că n-o mai putea purta, şi, venind cu ea înaintea Mea, cunoscându-şi păcatele, Îmi cerea mângâiere în durerea de la ele şi zicea: *«Fie-Ţi milă de mine, Dumnezeule!».* Eu când l-am privit i-am ajutat rugăciunea, căci cel ce se smereşte pe sine înaintea Mea şi nu înaintea oamenilor pentru trecere sau pentru slavă deşartă, acela va fi înălţat, acela caută spre Dumnezeul Cel smerit cu duhul şi se înalţă spre El pentru durerea lui, ca să capete umilinţă de la Dumnezeu şi răcoare de suflet împotriva apăsării păcatelor pe care el le-a săvârşit.

O, poporul Meu, vameşul, departe încă fiind de templul de rugăciune, se vedea că se roagă, căci îşi bătea pieptul care îl durea de la păcate, şi nu avea îndrăzneala să-şi îndrepte privirea spre cer, ci numai mintea cea durută, numai duhul cel zdrobit în el după milă de la Dumnezeu. Dar fariseul nu s-a arătat că se roagă, ci a fost descoperit de Dumnezeu cum îşi zicea în sine privind spre vameş: *«Îţi mulţumesc, Doamne, că nu sunt răpitor, sau nedrept, sau adulter ca ceilalţi oameni, sau ca şi acest vameş, ci sunt postitor şi dau zeciuială din toate câte mi se cuvin».* Mintea lui cea omenească nu-l învăţa decât să se îndreptăţească, iar cine se îndreptăţeşte, se semeţeşte prin aceasta, şi uită omul că oricine se înalţă pe sine, va fi umilit şi nu va afla milă de la Dumnezeu, Care le stă împotrivă celor ce se îndreptăţesc împotriva celor ce se smeresc pentru cele greşite ale lor.

Vai de omul fariseu care Îi mai şi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru semeţia sa cu care îşi lucrează faptele, fie ele şi bune. E plin pământul de om fariseu, şi e păcat cu mare cădere făţărnicia cea lucrată cu semeţie înaintea lui Dumnezeu. Cine îşi îndreptăţeşte faptele şi mintea, acela are minte omenească, minte care nu atinge înălţimea cerului, înălţimea smereniei, poporul Meu. Omul care se foloseşte de mintea lui, acela nu află pe cel binefăcător lui, acela rămâne în sângele lui din care îşi trage mintea, şi nu Mă pot stăpâni să nu spun că e plin pământul, e apăsat în adânc pământul de la mulţimea de farisei de pe el. Nu pot să nu strig la om că e fariseu şi că nu are minte decât de la carne şi de la sânge, minte omenească are omul.

O, poporul Meu, să Mă audă omul ce grăiesc Eu, Domnul, Cel drept prin smerenia Sa. Celui ce Îi mulţumeşte în sine lui Dumnezeu, îi spun Eu, Domnul, că în Dumnezeu şi nu în sine trebuie să-I mulţumească lui Dumnezeu pentru faptele sale. Iar celui ce se roagă în sine lui Dumnezeu, tot Eu îi spun şi aceluia că nu în sine, ci în Dumnezeu trebuie să se roage lui Dumnezeu pentru milă peste greşalele sale, căci aşa a făcut vameşul ieşind din el cu durerea din piept, şi bătându-se pentru păcatele sale striga la mila Mea, de l-a văzut fariseul şi n-a putut răbda acesta umilinţa prin care vameşul se înălţa la Dumnezeu cu durerea lui, cu rana din pieptul lui, căci păcatul pe care omul şi-l cunoaşte face rană în inima omului umilit prin păcat, iar cel ce este fariseu se simte oricum ar fi el vrednic de Dumnezeu de nu mai plânge după milă, şi iată, vai omului mare faţă de omul de rând care nu are sub ce să-şi învelească păcatele!

Nu este păcat mai orb ca şi semeţia care îl cade pe om în acest păcat! Nu este om mai orb spre Dumnezeu ca şi cel ce se semeţeşte în sine cu faptele lui înaintea lui Dumnezeu! O, poporul Meu, învăţătura Mea este bucuria şi lacrima sfinţilor, căci sfinţii se bucură în cer de la cei smeriţi cu duhul pe pământ, şi plâng cu Mine de la cei semeţi cu mintea între oameni. O, poporul Meu, am în mijlocul tău copii cu minte cerească, de Mine lucrată în ei. I-am pus călăuză a ta spre smerenia Mea dumnezeiască, fiindcă voiesc să stai fără de păcat înaintea Mea, dar fără călăuză peste tine te scrie duhul rău cu semeţie înaintea Mea. Învaţă de la Mine cartea vieţii Mele pe pământ, şi aşa să-ţi zideşti viaţa Mea în viaţa ta, că Eu am ascultat de Tatăl, şi trebuie şi tu să asculţi de Tatăl, şi să te rogi lui Dumnezeu, dar nu ca omul care se roagă în sine, ci ca acela care se roagă în Dumnezeu, poporul Meu, ca să vadă fariseii de pe pământ smerenia ta înaintea Mea, aluatul tău, inima ta curată, căci aluatul fariseilor este făţărnicia, care îi dă pe ei de gol înaintea oamenilor când ei dau să se ascundă în sine sub învelişul hainei creştineşti, care este judecata pentru cei făţarnici de sub ea, iar ei cu mintea lor omenească nu pricep aceasta. Şi iată, mintea cerească din om stă împotriva păcatului, aşa cum stăteau proorocii lui Dumnezeu în mijlocul poporului lor care Îl uita pe Dumnezeu pentru mintea lui.

O, de nimic nu uită omul mai mult ca de Dumnezeu, poporul Meu! Dumnezeul Cel adevărat este tainic, pentru că Duhul Lui este smerenia înaintea omului, iar dumnezeul cel mincinos este descoperit, pentru că duhul lui este semeţia cu care se înalţă spre căderea sa în acest păcat.

O, poporul Meu, nu te teme cu călăuză peste tine! Ea are minte cerească, şi cu care alungă mintea omenească din mijlocul tău. Teme-te fără călăuză, căci fără ea, duhul cel potrivnic Duhului Sfânt îţi face minte de om, care se semeţeşte pentru ea însăşi în om, şi vai omului fără Dumnezeu, fără minte cerească, fără învăţător din cer pentru mintea lui!

O, copii neputincioşi în porţi! Dacă voi scădeţi în mintea şi în inima celor ce trebuie să fie poporul Meu, apoi aceia se înalţă spre căderea lor. Dacă voi nu le sunteţi înţelepciune a minţii şi apoi a graiului şi apoi a faptei vieţii lor, ei merg ca orbii şi nu ajung nicăieri, căci nimeni nu vede fără de lumină. Eu sunt Lumina lumii, fiilor copii. Să ştiţi că şi voi sunteţi, căci sunteţi cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu peste poporul Meu şi peste pământ. Amin. Să ia pildă poporul Meu din ce este bun şi rău, şi să aleagă cu cârmă în faţă viaţa care nu stă în sine, ci în Dumnezeu din om, copii duruţi de pe pământ, ca şi Dumnezeu duruţi pe pământ. O, veniţi spre mângâierea Mea! O, cum să v-o mai dau ca să aveţi putere pentru venirea Mea? E greu fără Dumnezeu pe pământ. E numai minte de om pe pământ. Nu fiţi mici, nu fiţi micşoraţi pentru coborârea Mea, ci fiţi cât ea, şi nu vă lăsaţi doborâţi împotriva ei, că Eu, fiilor copii, sunt umilit cât nu are omul ochi şi minte să vadă şi să înţeleagă, dar Îl ascult pe Tatăl aşa cum lucrează El. Amin.

Te-am învăţat, poporul Meu, iar şi iar. Prin cei zdrobiţi în porţi îţi dau cuvântul Meu care doare în Mine când nu pot să-l aşez la vremea lui în mijlocul tău, şi spre om apoi. Nu uita cuvântul Meu de peste tine. Dacă nu te uiţi tot timpul în el, tu Mă îndurerezi, poporul Meu, iar Eu te-am rugat şi te rog cu jale: dă-Mi putere să vin, şi fie-ţi dor de Dumnezeu, că e greu fără Dumnezeu, poporul Meu.

O, fericit sunt Eu de la cei ce nu rămân în sine, căci dacă ei aşa lucrează, ei au înţelepciunea cea cu călăuză şi rămân în Dumnezeu, căci şi Eu tot aşa lucrez. Amin.

Mă voi umili pentru cei ce nu iubesc înţelepciunea cea cerească şi Mă voi înălţa în cei ce cu dor trăiesc în Mine, aşa cum Eu în Tatăl sunt şi petrec în cer şi pe pământ, căci Tatăl cu aşa închinători poate tot ce are de împlinit prin Mine, iar Eu, prin cel ce se face casă a Mea, voie a Mea, prin care Eu să lucrez cu biruinţă sau să rabd spre înţelepţirea omului care nu poate ca Dumnezeu. Eu însă nădăjduiesc ca un Dumnezeu, şi tot aşa şi biruiesc, căci sunt ascultător de Tatăl, Care poate, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 februarie 2005

Duminica fiului risipitor

Pământul nu mai poate ţine pe el omul, şi se zbate pământul în dureri de facere nouă. Strigă Domnul ca un Păstor, strigă la om să iasă de sub toiagul fariseilor şi să vină să fie păstorit de Cel ce face cer nou şi pământ nou. Cincizeci de ani de cuvânt se fac o singură carte.

Deschideţi cartea Mea cu voi, copii străjeri în porţi, ca să Mă slăvesc în cuvânt peste voi şi peste pământ. Amin, amin, amin.

Îmi rostesc mereu cuvântul peste pământ, că Eu, fiilor copii, nu am cu cine să duc sarcina cea de la necredinţa, de la nepăsarea de Mine a omului, şi o duc cu voi, şi apoi o aşezăm pe pământ peste cei ce Mi-o fac, căci ceea ce lucrează omul înaintea Mea, aceasta se întoarce înapoi la om, şi de aceea Eu trebuie să-Mi rostesc peste pământ tot plânsul Meu de la om.

Omul stă pe pământ cu răul din el, cu multa lui depărtare de Mine şi e greu omul pe pământ, de nu-l mai poate ţine pământul, şi se zbate pământul de durere, fiilor copii. Cu cine să plâng Eu durerea pământului care se zbate în durere de facere nouă? Cu voi plâng, şi cu poporul care plânge cu noi. Plângem cu cei ce nu se lasă grei pe pământ, şi Îmi rostesc cuvântul în mijlocul poporului Meu de azi ca să-l împlinesc apoi. Amin.

O, poporul Meu de azi, aud sfinţii şi îngerii numele tău când îţi zic: *„poporul Meu!“.* O, poporul Meu, Eu alt popor, Eu altă biserică în care să Mă fac cu adevărat trup şi cuvânt, nu mai am pe pământ. Cei ce îşi zic biserică pe pământ, zic aşa de la ei înşişi, nu de la Mine, căci nu Eu i-am ales. Dacă alegeam Eu, nu-i alegeam pe cei ce s-au ascuns şi se ascund sub haina cea cunoscută sfântă ca să facă ei desfrânare în largul lor şi să nu-i ştie lumea. Dar Eu am rostit că tot ceea ce lucrează omul înaintea Mea, aceasta se aşează peste el înaintea oamenilor, şi tot omul îşi va lua după cum este fapta sa, căci Eu am spus: *«Vin curând, şi voi da fiecăruia după cum este fapta sa».* Amin.

O, poporul Meu, pilda cea cu fiul risipitor n-a vrut omul desfrânat să o audă de la Mine, căci cine aude are urechi de auzit. Grăiesc în mijlocul tău îndelungata Mea durere de la cei ce şi-au risipit viaţa în desfrânări, dar nu ca şi fiul cel risipitor de viaţă şi care s-a ascuns departe de tatăl său şi care, venindu-şi în fire, s-a căit cu durere şi s-a întors cerându-i tatălui său să-l primească sub adăpostul său ca pe un simbriaş, ca pe un miluit iertat, fiindcă s-a întors. Durerea Mea de la cei ce îşi risipesc viaţa în desfrânări strigătoare la cer, este aceea că chiar la masa cunoscută a fi a lui Dumnezeu pe pământ, chiar sub acoperişul numit biserică de către cei ce stau sub el, aceşti risipitori de viaţă, aceşti înşelători care stau peste oamenii căutători de Dumnezeu, şi-au adunat şi îşi adună plata păcatelor lor, şi care va veni peste ei cu mare şi ruşinos zgomot. Aceia nu se mai întorc la Dumnezeu nici ca nişte simbriaşi, căci vremea este alta acum, şi nu mai este decât aşa cum scrie în Scripturi, căci scris este: *«Cel ce este sfânt, să se sfinţească încă, iar cel ce este spurcat, să se spurce şi mai mult, căci vremea Mea este aproape, la uşă este»,* dar aceştia nu cunosc uşa dacă nu au vegheat.

Acum însă, cu milă mare, cu durere plină de milă strig cu cuvânt de jale şi le spun celor credincioşi şi sfinţi, între cei mincinoşi care-şi zic biserică a Mea, şi le spun şi celor dintre ei care se întorc spre pocăinţă: ieşiţi din mijlocul celor desfrânaţi care s-au ascuns sub haină de om sfânt şi osebiţi-vă acum! Nu staţi, nu mai staţi atinşi cu cei ce stau necuraţi înaintea slavei cuvântului Meu care vine şi dă fiecăruia înapoi fapta sa! Ieşiţi, şi vă osebiţi, şi Eu vă voi primi pe voi şi vă voi hrăni şi vă voi adăpa şi vă voi arăta voia Mea, ca să umblaţi în ea, căci cuvântul Meu vine pe pământ, şi el va arde tot ce este uscat şi va arăta tot ce este sfânt, şi feştila care fumegă nu o voi strivi, ci voi sufla în ea ca să se aprindă şi să lumineze, iar trestia frântă nu o voi zdrobi. Amin.

Eu, Fiul Tatălui Savaot, M-am făcut cunoscut Dumnezeu venit de la Tatăl, Om născut din Fecioară, şi iarăşi am venit sub numele Meu cel de la sfârşit de timp şi Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu, şi grăiesc în limba poporului român, în mijlocul căruia Mă slăvesc în cuvânt, de cincizeci de ani,

prin taina venirii Mele a doua oară după om, căci au trecut cele şapte veacuri de la facerea lumii, iar la jumătatea veacului cel de după acestea, am scris şapte mii cinci sute de ani şi am ridicat din nou pe pământ biserica Mea, şi prin cuvânt am aşezat-o pe temelia ei, şi Eu sunt temelia ei şi aşa grăiesc din mijlocul bisericii Mele cea de nou Ierusalim către cei ce cu minciună îşi zic biserică a Mea:

Nu mai minţiţi neamurile pământului că sunteţi slujitori ai lui Dumnezeu, voi, cei ce aţi făcut din locaşuri ştiute sfinţite, case de desfrânare pentru slava voastră deşartă; voi, cei care aţi pângărit altarele cele de la părinţi; voi, cei care zăceţi în sângele vostru şi care s-a ridicat de nouă stânjeni deasupra capetelor voastre! Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, şi am venit cuvânt pe pământ ca să scriu peste voi sfârşitul minciunii, căci diavolul e tatăl minciunii, iar voi aveţi de tată pe diavolul. Nu mai duceţi omul cu vorba că sunteţi ai lui Dumnezeu şi că spre voi este cărarea cea spre Mine! Nu-i mai minţiţi pe fiii oamenilor, care merg ca orbii după voi dacă voi slujiţi păcatelor strigătoare la cer! De cincizeci de ani plânge peste pământ cuvântul Meu ca să-l audă omul, iar voi, cei de la altare, aţi pângărit biserica, aţi ruinat-o, aţi pătat numele ei cel sfânt. Biserica este sfântă prin cei ce o alcătuiesc pe ea, dar dacă aceştia sunt fii ai diavolului prin faptele lor desfrânate, ei nu sunt biserică sfântă, ci sunt biserică desfrânată, dar nu a lui Dumnezeu este ea aşa. Purtaţi-vă păcatele sub ce nume vreţi, dar nu sub numele Meu, nu sub haina cunoscută a fi haină de biserică.

Iar vouă, celor ce aveţi temere de Dumnezeu între aceşti ai minciunii oameni, care şi-au zis şi îşi zic biserică a sfinţilor, vă grăiesc cu cuvânt hotărâtor mai înainte să cadă plata păcatelor peste trupurile care nu s-au pocăit în ele de faptele lor rele: ieşiţi din mijlocul lor, din mijlocul celor desfrânaţi de la altare, ca să nu cadă peste voi mânia cea pentru fapte vrednice de mânie, ca să nu beţi din vinul aprinderii mâniei lui Dumnezeu. Ieşiţi şi vă osebiţi, şi apoi veniţi spre muntele Meu de cuvânt şi învăţaţi de la Mine legea sfinţeniei, şi să mergeţi pe calea ei, căci vine pe pământ veşnicia, şi ea trebuie adusă, trebuie zidită de trupuri sfinte şi pline de Duh Sfânt! Întoarceţi-vă la dragostea Mea, căci Eu pentru dragostea Mea l-am zidit pe om la început, nu pentru dragostea lui, şi l-am zidit să fie biserică a Mea şi nu a lui. Cu milă şi cu lacrimi vă chem mai înainte să-Mi vărs mânia, căci păcatele strigătoare la cer ale celor ce se ascund sub nume de biserică sfântă Îmi dau peste mână, iar în mână am cupa mâniei. Veniţi spre pocăinţă şi spre scăpare şi faceţi-vă praznic de Duh Sfânt şi daţi-vă în dar lui Dumnezeu, acum când Eu, Fiul Tatălui Savaot, scriu pe pământ cincizeci de ani de cuvânt al gurii Mele, rostit în mijlocul neamului român, şi când voi da cartea judecăţii făpturii la toţi cei care o vor vedea acum. Cuvântul Meu cel de cincizeci de ani a plâns adânc în Mine şi l-am rostit peste cei credincioşi şi l-am făcut carte, care se numeşte Cartea Vieţii Mielului. Cuvântul este viaţa, iar viaţa este lumina oamenilor, şi lumina luminează în întuneric. Întindeţi mâinile spre Mine dacă voiţi scăparea, şi luaţi şi vă hrăniţi cu cuvântul vieţii, că vreau să nimicesc moartea, cel din urmă vrăjmaş. Vreau să nimicesc păcatul, dar nu pot să fac aceasta prin oamenii minciunii, care se numesc antichrist prin păcatele lor, prin viaţa lor cea cu minciună şi cu care au dus omul la nepăsare de suflet, de nu mai văd Eu pe pământ om cu temere de Dumnezeu, prin care să se oprească omul de la rătăcire şi să vină să-l învăţ Eu calea şi scăparea.

O, popor român, scutură-te de fariseii care îţi ologesc mersul spre scăparea ta de sub omul fărădelegii. Vino să te păstoresc Eu, Domnul, că nu mai găseşti pentru tine păstori pe pământ. Vino la calea Domnului Dumnezeului tău, că nu e nimeni să te salveze în afară de Mine. Vino spre Dumnezeu şi fii credincios şi învaţă taina fiinţei tale cea de la Dumnezeu, taina Mea din tine, căci prin cuvântul Meu cel din mijlocul tău fac iarăşi lumea, fac cerul cel nou şi pământul cel nou, căci am această Scriptură de împlinit pe pământ, dar vreau să te ocrotesc de pieire în mijlocul neamurilor pământului, că eşti pământul Meu, ales de Tatăl de la facerea lumii pentru Mine, după cele şapte veacuri de oameni. Amin.

Iar tu, popor al cuvântului Meu, întăreşte-te în taina începutului Meu cel nou, şi umilinţa de duh să-ţi fie ţie cărare tare spre tot ce trebuie să fiu Eu în mijlocul tău, spre tot ce trebuie să fii tu în mijlocul neamului român, că vreau să trâmbiţez peste tot pământul evanghelia Mea de peste tine, cartea noii împărăţii, căci împărăţia Mea este fără de sfârşit, precum Eu sunt. Amin. Nimic nu poţi să fii tu fără de învăţătura Mea şi fără de învăţător cu ea peste tine, căci pe tine nu pentru trup, ci pentru Duhul Meu te-am deosebit dintre fiii oamenilor care merg fără de cale între pământ şi cer, poporul Meu.

Binecuvântat să fie lucrul fiinţei cărţii cuvântului Meu cel de cincizeci de ani rostit şi scris în mijlocul neamului român, carte cu care Eu, Domnul, prin porţile Mele, voi însemna pe pământ praznicul cincizecimii cuvântului lui Dumnezeu cel de la sfârşitul veacurilor, cuvântul venirii Mele, precum la început, aşa şi la sfârşit; cuvântul facerii din nou a lumii, după cum Eu, acum două mii de ani, am proorocit să fie. Amin.

Rugăciunea ta spre Mine pentru fiinţa cărţii Mele, ridic-o cu stăruinţă şi într-o singură inimă, poporul Meu. Cei ce au râs de Mine şi de tine după ce au auzit de glasul Meu din mijlocul tău, se vor face de ocară prin înseşi fărădelegile lor cele strigătoare la cer, iar Eu îi voi trage pe mulţi la Tatăl adevăraţi închinători, şi nu voi face nouă lumea până ce mai întâi nu voi face biserică nouă prin cei ce vor auzi acest glas al Meu şi se vor smulge dintre cei ce vor fi focul în care ei înşişi se vor mistui, căci nu s-au temut de Dumnezeu. Amin.

Să Mă aşteptaţi în porţi când vă vestesc că vin cuvânt, copii străjeri pentru venirea Mea. Mă aşez în voi putere cerească, pentru ca să puteţi pentru lucrul fiinţei cărţii Mele, Cartea Mielului, fiilor copii. O, nu uitaţi că v-am rugat să-Mi pregătiţi cereşte poporul, cu trupul şi cu duhul, ca să puteţi voi să fiţi cărarea Mea spre om. Amin.

Să-Mi dai sănătate, poporul Meu. Plânge cuvântul Meu între cer şi pământ. Plânge pământul şi se zbate de durerea de la omul păcătos, de la omul minciunii care-şi zice biserică a Mea. Iar Eu vreau să fac cerul cel nou şi pământul cel nou ca la sfârşit, căci la început când l-am făcut pe om, omul a muncit pământul, şi pământul, pe om, şi nu şi-a pregătit omul cerul, iar acum la sfârşit pregătesc omul ca să fac cu el cerul pe pământ, ca să fie precum în cer pe pământ, voia Mea, fiilor copii. Amin.

Şi voi striga cuvânt peste pământ până ce Eu îl voi şi împlini, căci dacă omul este necredincios, Eu sunt Credincios şi Adevărat, căci sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

14/27 februarie 2005

Duminica înfricoşatei judecăţi

A venit vremea adevăraţilor închinători în duh şi în adevăr. Nu poate spune Domnul la slujitorii de altare: „Veniţi, veniţi, că am fost strâmtorat şi voi M-aţi cercetat!". Creştinii trebuie să se stropească mereu cu agheasmă şi cu mir din candela arzândă. Cele şapte veacuri de oameni se apleacă pentru pomenire în rugăciunea bisericii de nou Ierusalim, spre iertarea păcatelor lor, spre răscumpărarea trupurilor lor.

Mă vestesc la porţi, şi fără să Mă vestesc nu lucrez, căci Eu de la Tatăl am învăţat să lucrez şi să-L ascult pe El. Amin.

Cobor cuvânt pe pământ. El este venirea Mea cea de după două mii de ani de la înălţarea Mea lângă Tatăl, după ce M-am făcut Om născut din Fecioară ca să cresc şi ca să Mă las răstignit de om, iar prin înviere apoi, să Mă înalţ iarăşi la Tatăl.

I-am arătat omului cum M-am lăsat Eu răstignit de om şi cum pe nimeni n-am urât pentru suferinţa Mea de la omul necredincios venirii Mele. M-am lăsat judecat cu înfricoşată judecată de către cei mai mari între oameni, şi apoi cu moarte pe cruce, iar de pe cruce am zis cu mare durere, cu mare milă pentru om: *«Tată, iartă-i, că ei nu ştiu ce fac!».*

Toţi cei ce M-au cunoscut prin puterea Mea dumnezeiască şi Mi-au cerut să le alin suferinţele de orice fel, la toţi le-am făcut bine, ca un binecuvântat al Tatălui Meu, şi i-am vindecat şi i-am înviat şi i-am iertat şi nu i-am judecat, chiar dacă mulţi, cu hulă Mă dispreţuiau şi Mă numeau stricător de datini şi de lege şi de pace, prieten al păcătoşilor, al desfrânaţilor şi al vameşilor. Iar Eu le ziceam lor: *«Să nu socotiţi că am venit să stric legea, ci s-o împlinesc am venit; şi n-am venit să judec lumea, ci s-o mântuiesc am venit».* Amin.

Mă slăvesc în cuvânt peste tot omul de pe pământ, căci Eu pentru toţi vin când vin, aşa cum şi acum două mii de ani am voit să fac. Am spus atunci că vine vremea ca adevăraţii închinători să se închine Tatălui în duh şi în adevăr, pentru că Tatăl nu vrea ca omul să se închine altfel lui Dumnezeu sau, cumva într-un loc anume, ici şi colo. Iar acest cuvânt pe care l-am spus aşa, i-a judecat şi îi judecă pe oameni de atunci şi până azi, pentru că oamenii nu l-au împlinit şi nu-l împlinesc, ci numai se fălesc că sunt închinători lui Dumnezeu.

O, copii prin care Îmi rostesc cuvântul durerii pe care Mi-o face omul făţarnic cu inima şi cu fapta! Oare, până când mai cred oamenii minciunii că vor mai putea să facă zidiri şi temple, locaşuri în care să se închine lui Dumnezeu, zic ei? Până când, oare? Până când? E gata pământul să se răstoarne cu susul în jos din pricina omului minciunii care umple de mânie Duhul Meu. Până când va mai fi să rămână omul orb? Unde se vor ascunde toţi cei care se fălesc a fi învăţători de la Mine peste oameni, atunci când Eu Mă voi dezlănţui cu mare, mare slavă de îngeri şi de sfinţi şi de puteri cereşti de la această lucrare de cuvânt ceresc, înaintea căreia cu frică şi cu cutremur stă şi ascultă tot cerul cel nevăzut care s-a ridicat de pe pământ, aşezând în cete-cete pe cei plăcuţi lui Dumnezeu dintre oameni, şi care au auzit din gura Mea: *«Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu! Veniţi şi moşteniţi împărăţia cea gătită vouă prin cele lucrate de voi pe pământ pentru Mine şi pentru cei prea mici ai Mei!»*? Unde se vor ascunde cei ce acum se ascund şi îşi fac ascunzători din zidiri făcute de mână de om şi în care ei să se numească dumnezei peste oameni?

Voi striga din zi în zi mai cu durere, mai cu jale, şi te voi aşeza, poporul Meu, să trâmbiţezi jalea Mea peste toţi cei care Mi-o fac, şi vom striga din cer şi de pe pământ, Noi şi cu voi, până ce toate zidirile făcute fără Dumnezeu pe pământ, fără porunca Mea peste om, se vor prăbuşi unele prin altele, unele peste altele, căci semeţia omului M-a umplut de veninul care se întoarce acum înapoi şi va muşca din om, şi toţi aceşti semeţi de pe pământ vor căuta moartea şi n-o vor afla. Şi te vor căuta pe tine, poporul Meu, dar tu vei fi în mâna Mea şi nu te vor afla, şi le voi spune Eu atunci că am stat cu tine înaintea lor şi am trâmbiţat cuvântul Meu peste ei şi n-au luat de la Mine aducere-aminte pentru ca să se facă ei adevăraţi închinători, în duh şi în adevăr, ca să fiu Eu Dumnezeul lor, căci Eu sunt Domnul sfinţilor şi al celor ce se leapădă de sine ca să umble după Mine şi ca Mine, aşa cum Eu, în Tatăl şi ca Tatăl lucrez. Amin.

O, voi, călăuze oarbe, ascultaţi cuvântul Meu! El iese din gura Mea şi se face carte peste voi. Cum pot să vă spun Eu vouă că am suferit gol şi flămând şi însetat şi strâmtorat şi neputincios şi înstrăinat pe pământ şi că voi M-aţi cercetat? Cum aş putea să vă spun aşa când voi n-aţi dat, ci numai aţi luat? Când voi n-aţi păzit şi n-aţi păscut turma cea pribeagă de Dumnezeu, ci numai aţi supt-o, îngrăşându-vă trupurile şi dându-vă unii pe alţii spre păcate strigătoare la cer şi cu care chemaţi peste pământ şi peste voi foc şi pucioasă din cer? Căci v-aţi făcut sodomă, iar îngerii lui Dumnezeu nu sunt cunoscuţi de voi, dar ei vă vor orbi pe voi curând, curând, şi îi vor scoate dintre voi pe cei ce strigă după dreptatea Mea peste pământ. Am trimis spre voi cuvântul Meu, vestirea Mea, strigarea Mea care vă chema la închinare în duh şi în adevăr, nu în haină şi atât, nu în case numite a fi de închinăciune şi atât, căci adevăraţii închinători n-au nevoie de locuri slăvite, ci de duh umilit şi de pocăinţă spre iertarea păcatelor lor, căci Ioan, Botezătorul Meu, a ieşit din pustiu, nu din locaşuri luxoase, şi a stat pe mal de apă curgătoare chemându-i şi strigându-i pe oameni la pocăinţă spre iertarea păcatelor şi la curăţire prin botezul cu apă. O, de mulţi ani strig şi Eu la voi şi la tot omul să vină spre muntele Meu de cuvânt şi să audă glasul Meu la care tresare pământul şi cerul, morţii din morminte şi sfinţii din slavă, iar voi auzind, vă faceţi că nu auziţi, că nu ştiţi. Dar Eu nu voi spune tot aşa, ci voi spune că aveţi păcat că aţi auzit şi că aţi ştiut, şi că aveţi ochi şi nu aţi văzut cu ei slava umilinţei Mele cu care M-am sălăşluit în cei neluaţi în seamă de voi, cei care vă numiţi şi vă credeţi stăpâni ai lumii mai mult decât oricare stăpâni ai ei. Eu însă vă spun aşa: nu veţi scăpa de mânia pe care v-aţi agonisit-o prin depărtarea voastră de Dumnezeu, căci dacă Eu, Dumnezeu fiind şi Om fără de păcat, nu am scăpat de mânia de la omul necredinţei, voi nici atât nu veţi fi uitaţi de mânia cea agonisită de voi prin faptele voastre cele fără de Dumnezeu pe pământ şi prin care aţi supt vlaga şi sufletul şi credinţa şi temerea de Dumnezeu de la toţi sărmanii care n-au mai cunoscut calea spre Dumnezeu, calea pe care voi aţi astupat-o, pentru calea lor spre voi. Iată, cuvânt înfricoşător, căci atât de înfricoşat sunt şi Eu, Domnul Dumnezeu, Domnul puterilor, Mielul Tatălui, înfricoşat de la faptele voastre cele strigătoare la cer şi cu care aţi umplut până peste margini cupa mâniei Mele.

L-am ridicat dintre voi, din planul Meu şi al Tatălui Meu, pe cel ce avea să vă rostească actul de împăcare cu Tatăl prin pocăinţa şi prin credinţa voastră în venirea Mea cuvânt de la Tatăl ca să-i trag pe mulţi la Tatăl. Voi însă v-aţi făcut că nu pricepeţi şi daţi cu piciorul salvării pământului şi Îmi ţineţi sub tăcere cuvântul de înviere a fāpturii, cuvântul care avea să iasă din gura celui uns prin cuvântul Meu şi pe care voi

l-ați împlinit apoi și l-ați așezat arhiereu, căci Eu, ceea ce rostesc, împlinesc, și nu lucrez ca voi. Iar acum, cu mână tare, cu mânie peste margini, Eu vă voi smulge pe voi de pe scaunele de care vă țineți și de pe care supuneți lumea ca să vă slujească și ca să vă dea slavă, și rușinos va fi pentru voi când Eu, Domnul Cel Atotputernic, vă voi scoate de sub învelișul sub care stați ascunși, de sub haina cu care vă înveliți și vă făliți că sunteți sfințiți, și voi arăta fața voastră cea adevărată cu care ați stat împotriva harului Duhului Sfânt Care lucrează prin sfinți cu semne minunate spre adeverirea Dumnezeului Cel adevărat, Dumnezeul celor credincioși și sfinți, Cel slăvit de heruvimi și de serafimi și de toți cei ce au primit și primesc iubirea adevărului, ca prin ea să se facă fii ai lui Dumnezeu.

Amintirea evangheliei Mele cea de acum două mii de ani, cea a venirii Mele a doua oară de la Tatăl și a înfricoșatei judecăți, Mă cheamă să împlinesc, iar prin cei ce-Mi amintesc de toate făgăduințele Mele cele scrise în Scripturi, Eu voi împlini. Amin.

Iar pe voi, cei ce-Mi stați porți pentru venirea cuvântului Meu cel pentru judecata făpturii, vă țin în nor, precum și Eu sunt, și Mă voi descoperi cu voi curând, curând. Vreau însă să învățați de la Mine să vă feriți de răul care se înșiră în calea voastră prin cei răi de pe pământ și de pe lângă locurile Mele cu voi. Luați cu voi vas cu apă sfințită de cuvântul Meu și udați pământul pe care pășiți, și numai apoi pășiți cu piciorul pe pământ, căci duhul omului necredincios și dușmănos pe voi se poartă pe unde umblați și vă toarnă pe cale răutate diavolească, fiindcă diavolul din om nu vă suferă pe voi. Însemnați-vă tot timpul cu semnul sfintei cruci, însoțită de chemarea Mea lângă voi și a îngerilor și a sfinților Mei, și hrăniți-vă voi cu duh viu prin Trupul și Sângele Meu, care vă apără pe voi de orice rău, și întăriți pe poporul cuvântului Meu spre toate acestea și viu să fie prin Mine poporul Meu și în chip viu să-I grăiască lui Dumnezeu și unii altora să-și grăiască de Mine pe calea lor cu Mine, că pe pământ e greu și e tot mai greu, dar ocrotirea Mea vă învață pe voi, ca să-i învățați și voi pe toți cei ce Mă iubesc și Mă ascultă pe Mine și pe voi, și ca să fiți voi biruitori cu Mine peste pământ, și aceasta pentru numele Meu, pentru numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, copii purtători de Dumnezeu și vase ale credinței cea de sus, credință care stă înaintea Mea acum, și va sta până ce Eu voi rosti pentru cea din urmă oară: *„Toate sfârșitu-s-au!“*, pentru ca toate iarăși să se arate și noi să se arate, spre veșnica bucurie dintre Dumnezeu și om, spre de-a pururea iubire a lui Dumnezeu în om. Amin.

Și acum, omul cel zidit de mâna Mea bărbat și femeie, și toți urmașii lui, păcătoși sau sfinți, nevrednici sau drepți, toți cei necredincioși care în chip înfricoșător au fost înghițiți la potop și dați de vii locuinței morților, toți cei pomeniți, cele șapte veacuri de oameni care s-au născut pe pământ din om, aduc aceștia plecăciune înaintea Mea și înaintea poporului Meu în mijlocul căruia s-a rostit pomenire și rugăciune pentru iertarea păcatelor lor, și, cu dor dorind și cu jale plângând, ei așteaptă și cheamă de la Mine ultima clipă de după care ei vor fi răscumpărați cu trupurile lor spre veșnicie cu sfinții, prin iertarea cea de la Tatăl. Îi slobozim acum, iar ei, cu duhul ușurat, se apleacă, pentru ca apoi, după ce un pic vor mai zăbovi, să se scoale pentru nașterea din nou a toate, întru taina cerului cel nou și a pământului cel nou, taina vieții veșnice, taina nepricepută de omul care de șapte mii de ani moare fără să înțeleagă ce este cu viața lui cea de până la venirea Mea, și iarăși, apoi.

Iar Eu, Domnul, scriu în cartea Mea cu voi toate câte voi lucrați pentru învierea făpturii care suspinând așteaptă venirea Mea cea învietoare, căci înviind, va învia făptura. Amin, amin, amin.

21 februarie/6 martie 2005

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Când Duhul Sfânt nu are lucrare în om, omul nu-L cunoaște pe Dumnezeu. Biserica Domnului este omul care mărturisește în el ființa Duhului Sfânt. Domnul l-a zidit pe om atât de frumos cât este El. Nesupunerea este necredință. Omul trebuie să fie păpușa Domnului, voia Domnului. Vremea postirii de bucate este vremea hrănirii cu Duhul Sfânt.

Tatăl Savaot este în Mine când grăiesc, căci sunt Fiul și Cuvântul Său, așa cum la început când l-am zidit pe om zicând: *«Să facem om după chipul și asemănarea Noastră»,* El cu Mine și prin Mine și din Mine a grăit. Amin.

Să ne așezăm în cartea Mea din zilele acestea, copii care Mă primiți cuvânt din Tatăl. Voi, și cu tot poporul cuvântului Meu, să știți bine și cu multă trăire că Dumnezeul vostru Se numește Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, căci oamenii care se dau a fi creștini pe pământ nu știu numele lui Dumnezeu, fiindcă numai Duhul Sfânt știe în om, căci Duhul Sfânt este ființa Tatălui și a Fiului, iar când ființa lui Dumnezeu nu are lucrare în om, omul nu-L cunoaște pe Dumnezeu, chiar dacă dă să vorbească despre Dumnezeu. Eu și cu Tatăl când cuvântam împlineam, căci așa lucrează Duhul Sfânt, ființa lui Dumnezeu, după ce Își rostește cuvântul. Amin.

O, cât de mult am iubit Noi, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, cuvântul cel de facere a omului ca să Ne împlinim casă și ca să Ne odihnim în ea și ca să Ne mărturisim în ea și prin ea! O, copii de Dumnezeu cuvântători! Ucenicii Mei au mărturisit acum două mii de ani taina lui Dumnezeu și credința cea pentru ea și au spus că omul trebuie să creadă în Tatăl, în Fiul și în Duhul Sfânt și în biserică, și întru acestea botezându-se și crezând, să fie iertat de păcatele sale și să se îndumnezeiască, și prin mărturisire să-L împărtășească oamenilor pe Dumnezeu, fiind omul fiu al învierii și al vieții de veci ce va să fie în cerul cel nou și în pământul cel nou, pe care Dumnezeu le-a făgăduit spre moștenire celor ce-L iubesc pe El. Amin.

O, poporul Meu, toată taina lui Dumnezeu este prin biserică, iar biserica lui Dumnezeu nu este altceva decât omul. Dacă Duhul Sfânt, Domnul de viață Făcătorul, nu Se slăvește în om și din om, nu este omul biserică a lui Dumnezeu și nu-L cunoaște pe Dumnezeu în el și de aceea nici nu-L poate arăta altora, căci Duhul Sfânt, Ființa Tatălui și a Fiului, Se mărturisește și Se slăvește în lături când este în om, și Se împlinește prin om mărturisindu-Se. Amin.

O, cât de mult Mă doare că nu mai am locaș de odihnă și de mărturisire pe pământ! O, fiilor copii, ce frumos este omul care este biserică a Ființei lui Dumnezeu, locaș al Duhului Sfânt, adevărat închinător, așa cum i-am spus Eu samarinencei despre adevărații închinători, care se închină Tatălui în duh și în adevăr, precum Tatăl voiește! L-am zidit pe om atât de frumos cât și Eu sunt, căci am voit să fiu Eu cu chipul și cu asemănarea Mea în el și să-Mi fie el locaș al slavei Mele. Slava Mea este lucrarea Mea, și numai atât trebuia să fie omul, iar Dumnezeu să-i fie Stăpân, fiindcă l-a făcut. Omul însă s-a lăsat păcălit prin nesupunere, iar nesupunerea este ca și necredința. Ea îl face pe om să se încreadă în sine

dacă Dumnezeu locuieşte în ascuns pentru ca să-l ajute pe om să aibă mereu plata ascultării prin supunere şi prin temere de Dumnezeu, armura care nu-l lasă pe om să piardă fiinţa lui Dumnezeu din locaşul Său. Mă doare durere lungă de şapte mii de ani, de când omul a stricat iubirea Mea în el, care l-ar fi ţinut pe el locaş al slavei Mele, supus iubirii lui Dumnezeu din el. Când omul zdrobeşte în el iubirea Mea, el creşte în sine şi se face păcat împotriva slavei Duhului Sfânt, Care îl face pe om frumos ca şi pe Dumnezeu şi bucurie şi odihnă a Mea în el, căci pentru aceasta l-am creat, şi iubind l-am zidit.

O, poporul Meu, când omul îşi face o păpuşă frumoasă, iubind o face, şi apoi se bucură de ea, iar ea ascultă, fiindcă nimic altceva nu poate face ea pentru stăpânul ei sau împotriva lui. Aşa am lucrat şi Eu pe păpuşa Mea cea din pământ plămădită, şi, uitându-Mă la chipul Meu pe care Tatăl îl iubea, aşa am zidit zidirea Mea. Dar dacă apoi am suflat peste ea ca să pun în ea viaţă, păpuşa Mea nu a ascultat de Mine aşa cum ascultă o păpuşă care nu poate să facă nimic decât ce face stăpânul său cu ea.

O, cât de mult am tânjit să fie omul păpuşă cuminte spre bucuria Mea, spre mângâierea Mea, mai ales că Eu i-am suflat şi viaţă în ea ca să fie păpuşă însufleţită şi să pun în ea iubirea Mea, iubind ea din ea pe stăpânul ei. Am plâns mult pe pământ acum două mii de ani, şi le-am spus la toţi că până nu vor fi ca pruncii, nu vor intra întru împărăţia Mea, întru iubirea Mea, căci iubirea Mea din om îl ţine pe om curat şi ascultător şi iubitor şi sfânt, precum Eu sunt, îl ţine păpuşă dulce spre bucuria Celui ce l-a făcut, aşa cum Eu sunt păpuşa Tatălui Meu Savaot pentru că Îl ascult şi Îl iubesc spre bucuria şi spre mângâierea Lui. Amin.

O, copii făcători de Dumnezeu în om! Ce mult doresc să aveţi voi păpuşi, fiilor copii, fiilor păpuşi! Voiesc să vă bucur, căci sunteţi copii, şi copiii ştiu să se bucure dacă au bucurii. Eu sunt păpuşa Tatălui Meu Dumnezeu, şi Mă sălăşluiesc cu fiinţa Mea în voi, ca să Mă aşezaţi voi în om şi să-Mi împlinesc împărăţia Mea din cei imprunciţi prin ascultarea de Tatăl, căci Tatăl aşa închinători voieşte, cu Duhul Sfânt în ei şi cu adevărul care-i face pe ei copii, nou-născuţi, fiilor făcători de Duh Sfânt în om. Mi-e dor de om frumos, Mi-e dor de om viu prin Duhul Sfânt din el, că l-am pierdut din Mine şi M-a pierdut din el omul cel zidit de mâna Mea, căci nesupunerea lui l-a făcut să nu Mă asculte, şi l-a izgonit din Mine pe cel ce n-a mai semănat cu Mine, aşa cum Eu cu Tatăl semăn prin supunerea Mea, prin iubirea Lui de Mine, şi care Mă ţine întru El, şi pe El întru Mine.

Hai să plângem după fericirea omului! Hai să plângem înaintea Tatălui, poporul Meu! O, fiilor, faceţi-vă păpuşile Mele, ca să vă aibă Dumnezeu sălaşe ale Sale. O, fiilor, o păpuşă făcută de om spre bucuria şi spre mângâierea omului, nu cere nimic. Ea nu poate decât să-şi dăruiască frumuseţea ei celui ce a făcut-o frumoasă pe ea. O, poporul Meu, ia pildă vie din ceea ce Eu am voit să te fac să înţelegi şi să poţi. Te îmbiu spre iubirea Mea în tine, şi care te îndumnezeieşte ca să te faci locaş al slavei Mele, fiule poporul Meu.

Ne aşezăm la oglindă acum, ca să Ne facem frumoşi, din zi în zi mai frumoşi. Eu în voi, şi voi în Mine să vă uitaţi, ca să Ne facem păpuşi, fiilor. Vă întăresc cu binecuvântare pentru vremea înfrânării de la bucate ca să vă pregătiţi strălucit trupuşoarele pentru sălăşluirea fiinţei lui Dumnezeu în ele, căci pentru biserici sfinţite lui Dumnezeu stă acum scris şapte săptămâni de postire cu trupul şi de hrănire cu fiinţa Duhului Sfânt a inimilor voastre, căci vai celor ce nu ştiu ce este şi ce aduce postirea cu trupul spre bucuria slavei Duhului Sfânt în omul care se face frumos lui Dumnezeu! Gândul Meu să fie gândul vostru, copii lucrători cu Dumnezeu peste vremea aceasta, ca să putem cu Duhul Sfânt pentru fiinţa cărţii care va vesti peste pământ praznicul cincizecimii cuvântului venirii Mele, cuvântul Meu care îl naşte pe om din el, spre bucuria împlinirii vieţii veacului ce va să fie veşnic pentru cei ce cred toate cele făgăduite de Mine că vor veni pe pământ. Eu spor ceresc vă dau, că sunteţi mici, iar cartea cuvântului Meu e mare cât Dumnezeu. Şi vă voi da toate cele de trebuinţă pentru fiinţa ei cu care vom prăznui praznic de Duh Sfânt, cincizeci de ani de cuvânt de înviere, şi apoi un pic de vreme de har şi de răbdare cu har pentru naşterea din nou a lumii. Amin.

O, copii care-Mi călăuziţi poporul spre harul Duhului Sfânt! Cei ce n-au ştiut să vă iubească pe voi şi să creadă în voi pentru slava Mea pe care o împart prin voi, vor suspina în curând când vor privi şi vor vedea că Eu, Domnul, am crezut în voi şi am avut în voi iubirea Mea. V-am spus în câteva rânduri că iubirea Mea din voi îşi are soţii ei, şi fericiţi vor fi cei ce au iubit în voi iubirea Mea şi s-au folosit de înţelepciunea ei din voi. Faceţi din poporul care stă la făcut, faceţi păpuşi ale Mele şi bucuraţi-vă de ascultarea lor şi mângâiaţi-vă de la rodul lor cel sfânt. Şi fiţi păpuşi, fiilor, ca să vă am de model pentru cei ce cu înţelepciune cunosc şi iubesc viaţa Mea pentru ei şi în ei. Amin, amin, amin.

28 februarie/13 martie 2005

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Nu Domnul trebuie să vină, ci omul. Omul odihnit este cel ce nu calcă porunca vieţii şi lucrarea ei. Omul îşi vede goliciunea şi şi-o iubeşte. Domnul, Cel fără de păcat, l-a iubit pe om luând asupră-Şi toate păcatele omului. Omul fericit este cel ce prin suferinţă se naşte mereu, păzind în el viaţa Domnului. Omul este locaşul vieţii.

Fiţi cu luare-aminte, copii care-Mi sunteţi porţi de intrare în Ierusalim! Lăsaţi puterea Mea în voi, că voi sunteţi neputincioşi şi mici pentru greul Meu de peste voi. Ascultaţi cu înţelepciune şi daţi-Mi putere să vă întăresc, căci sunteţi înţelepţi şi ştiţi ce vă spun prin ceea ce vă spun. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, vă ating şi vă iau neputinţa şi vă întăresc înţelepciunea şi trupul ei, căci voi sunteţi templul Duhului Sfânt, locaş al înţelepciunii cea de sus. Tot ce stă împotriva Mea şi a voastră pentru cuvântul Meu care se aşează azi în cartea lui cu voi, să se liniştească, să se dea în lături, iar voi să vă lăsaţi în voia Mea, căci pot Eu. Amin, amin, amin.

O, câtă putere aveam Eu în apostolul Meu Pavel! Iar el spunea: *«Când sunt slab, atunci sunt cu putere, atunci poate Domnul»*. O, cât de mult pot Eu lucra în cel ce se lasă sub puterea Mea în vremea neputinţelor lui căutând la Mine ca să-l înviorez, aşa cum David în slăbiciunile lui căuta şi spunea: *«Căutat-am pe Domnul, aşteptând să mă mântuiască de puţinătatea sufletului şi de vifor»*. Amin.

Lucrarea Mea este omul, poporul Meu. Lucrarea Mea este să-l duc pe om înapoi la Tatăl. Nu pot să fac această lucrare fără ajutor de la om, poporul Meu. O, te-am rugat mult, şi mereu cu lacrimi te-am rugat să ai tu grijă mare de coborârea Mea cuvânt pe pământ şi să Mă ajuţi, căci Eu ţi-am spus ţie că nu Eu, ci omul trebuie să vină. Pe om îl aşteaptă toată făptura, nu pe Mine, căci Eu sunt, dar omul nu este. O, nu

vrea omul să învețe să fie, să ia de la Mine viață și s-o pună peste el omul și să creadă că poate să facă voia Mea. Nimic nu-i este cu neputință omului dacă el vrea să creadă că Eu pot. Pot, dar nu fără om. Pot tot ce am de putut, dar prin om cu credință fără de măsură, și tot așa și umilința lui.

Eu pe om pentru Mine l-am făcut. L-am făcut și i-am dat viață, și apoi i-am spus s-o lucreze și s-o păzească, și ca să Mă pot odihni cu iubirea Mea în om, în casa Mea, poporul Meu. I-am spus, când l-am făcut, să aibă viață cu ascultare, că asta înseamnă să Mă iubească omul pe Mine; pe Mine și nu pe sine. O, cine să-i spună omului ce înseamnă Dumnezeu, ce înseamnă omul, ce înseamnă Dumnezeu cu omul și omul cu Dumnezeu? Cine să-i spună omului? Eu îi spun, Eu, căci sunt Cuvântul, dar nici aceasta nu a voit omul să înțeleagă îndeajuns ca să Mă lase pe Mine și nu pe el cuvântul. Și pentru că n-a voit să știe și să lucreze așa, i-am spus apoi: *«Din cuvintele tale, omule, vei fi mântuit sau osândit, căci fiecare va da seama de toate câte sunt înăuntrul și în afara sa».*

I-am dat omului viață după ce l-am făcut. Am deschis gura și am suflat peste el, și el a luat viață, a luat suflet, și i-am spus să lucreze și să păzească viața pe care i-am dat-o și să asculte așa cum i-am spus. El însă de la început a luat în sine duhul neascultării, potrivnicul lui Dumnezeu, și apoi omul nu a mai putut să Mă iubească pe Mine, nu și-a mai lucrat, nu și-a mai păstrat viața. Eu i-am dat viață și i-am dat-o să fie frumoasă și să asculte voia Mea și să Mă iubească, fiindcă Eu nu de altceva l-am făcut.

O, omule, durerea Mea! Dacă Eu îți dau viață atunci când tu te naști din om din voia omului, tu ar fi atunci să crești, și apoi să Mă cunoști prin făpturi și să cauți să asculți de cineva care știe de la Dumnezeu ce este viața, de unde vine ea, ce face ea, ce face casa ei, și apoi să te faci ascultător de Cel ce dă viață, că așa înseamnă iubirea Mea în tine, omule fără știință din cer. Ferice celui ce, auzindu-Mă, se deschide și își câștigă viața, căci viața omului este pierdută încă de pe când el a făcut pasul neascultării cu gândul și cu cuvântul lui, și apoi cu fapta lui.

O, e mare taină cuvântul lui Dumnezeu care spune că a făcut lucrul Său bărbat și femeie și l-a numit om, și l-a numit viață. O, s-a despărțit omul de fericirea Mea în el și de fericirea lui în Mine. Eu eram fericirea lui, iar el era fericirea Mea, și apoi el n-a mai ascultat de cuvântul cel pentru viață ca să și-o lucreze și ca să și-o păzească și ca să aibă Dumnezeu Făcătorul unde să-Și plece capul Său spre odihna Sa. Nici omul nu mai are odihnă și nici Dumnezeu, căci s-a stricat odihna cea de la început a lui Dumnezeu și a omului, iar Eu cu mare greu caut să găsesc om cu supunere pentru porunca vieții, căci ea este ascultarea pe care omul a călcat-o, și apoi a murit în el viața, și s-a hrănit din greu și cu sudoare din roadele pământului din care a fost făcut, și nu s-a mai odihnit de atunci, căci omul odihnit este cel ce nu calcă porunca vieții și lucrarea ei.

Am strigat cu lacrimi în mijlocul tău, poporul Meu, și am spus că Mi-e dor de om frumos după chipul și asemănarea Mea, căci Eu iubesc ascultarea de Tatăl și cred în El și nu în Mine dacă Îi stau supus. O, unde să-Mi găsesc odihna? Unde să-Mi găsesc om frumos, om pe care să-l facă Dumnezeu, și apoi să-i dea viață, și el s-o lucreze și s-o păzească apoi, ca să fie el după chipul și asemănarea Mea precum Eu sunt ca Tatăl? O, nu se mai întoarce omul la Dumnezeu ca să-I dea Lui viața sa! Se iubește pe sine omul, dă să-și aibă grijă de zile, și el este în întuneric, bietul de el, căci cine nu-L iubește pe Dumnezeu, și apoi pe fratele său, acela este în întuneric. Vai celui ce trăiește după mintea sa, după priceperea sa, că acela se îngâmfă, iar aceasta înseamnă moarte. S-a deprins omul cu blestemul cel pentru neascultare și pentru care Eu i-am spus: *«Prin sudoarea frunții tale îți vei rostui viața».*

O, cel ce nu-L iubește pe Dumnezeu cu toată ființa lui, neoprindu-și din ea pentru moarte, pentru sinele lui care este moartea din om, acela își vede goliciunea și și-o iubește, așa cum Adam și-a iubit-o după ce s-a văzut gol, și apoi s-a despărțit de Dumnezeu și s-a iubit pe sine, căci s-a văzut și i-a plăcut de el după ce a luat știință și s-a văzut apoi. A lepădat omul ascultarea de Dumnezeui și apoi a murit, căci s-a văzut gol și a dat să se ascundă, căci era greșit, era căzut în sine, și când omul pățește așa, atunci se ascunde.

O, își dă omul prețuire așa greșit cum e, așa gol cum e. S-a uitat omul la propria lui goliciune și s-a iubit pe sine și M-a îndepărtat pe Mine, și de atunci el se luptă să-și lucreze și să-și păzească el viața, pe cea de sine, pe cea de la sine. O, cum să-l fac pe om să creadă în Mine și nu în sine? Să-l fac pe om din carnea și din sângele lui, cum să fac să-l fac și să-l am al Meu? O, câtă jale pe Mine, Făcătorul omului! Am luat asupra Mea toate păcatele omului de pe pământ, toate, până ce am fost socotit cel din urmă între oameni, cel mai păcătos între pământ și cer, Eu, Cel fără de păcat. M-am lăsat apoi chinuit și sub mare durere de la om, și apoi M-am așezat pe cruce după voia omului, ca să trec prin moarte și să Mă duc la Tatăl cu prețul vieții omului, cu viața Mea pe cruce, ca să i-o dau omului de viață prin cruce, căci Mi-am pus-o pe cruce ca iarăși s-o iau, fiindcă sunt Stăpânul vieții, sunt Omul Care plânge după om, luând asupra Mea toată vina omului, căci așa am știut Eu să plâng după om, crezând în Tatăl, Care M-a trimis să împlinesc pe pământ plata vieții omului care și-a pierdut viața prin rodul neascultării lui cea pentru lucrul și paza vieții lui cea de veci, din ființa Mea pusă în el de viață fără de suspin, fără de sfârșit.

Mă doare cu mare zdrobire omul semeț care nu se mai vindecă de semeția lui cea cu greșeală, căci cel ce greșește se semețește apoi, și altfel el nu poate să-și trăiască viața lui. O, cu cine să Mă vindec de durerea Mea de la omul cel atât de mare față de Mine, căci Eu Mi-am așezat viața pe cruce pentru ca să-i dau omului înviere și iubire și umilință apoi, iar fără acestea două omul nu are viață, căci viața are în ea umilința care îl face pe om chip al Meu.

Eu pe om pentru Mine l-am făcut, poporul Meu; nu pentru el l-am făcut, dar cine să-i mai spună? Eu îi spun, Eu, căci sunt Cuvântul. Nu să se ascundă de Mine după sine, nu pentru aceasta l-am făcut pe om. Nu să se ascundă după Mine l-am făcut, căci el, după ce el a greșit prin neascultare, a dat vina pe Mine, nu pe sine, și Mi-a spus: *«Femeia pe care mi-ai dat-o, aceea m-a îndemnat, iar eu am mâncat».*

O, e mare taină cuvântul Meu care spune că a făcut Dumnezeu lucrul Său bărbat și femeie și l-a numit om, și l-a numit viață! Acum două mii de ani am despecetluit această taină, și cu ascultare de Tatăl M-am făcut Om fără de păcat, căci mama Mea Fecioara Mi-a dat locaș trupul său cel de carne și din ea Mi-am luat viața Mea cea de la Tatăl pusă în ea și i-am arătat omului taina vieții, taina ascultării, taina nestricăciunii, rodul credinței sfinte în cei ce au crezut că viața este de la Dumnezeu și prin cuvânt se naște și se numește om apoi, și se numește locaș al vieții omul. Amin.

O, copii cu durere în voi! Am stat în voi, am stat în porți ca să întăresc venirea Mea prin porți, căci Eu așa lucrez,

şi fără rânduiala Tatălui nimic nu fac. Acum, copii ai îmbrăţişării Mele, credeţi şi împliniţi tot ce prin credinţă şi cu credinţă cereţi pentru lucrul Meu cu voi peste pământ, căci viaţa voastră este Dumnezeu, şi fericit sunt de la voi, de la cei fericiţi prin suferinţa care mereu îl naşte din ea pe cel ce îşi lucrează şi îşi păzeşte în el viaţa Mea, viaţa cea cu ascultare de Dumnezeu, viaţa cea care umblă în lumină şi luminând pe pământ din Dumnezeu, izvorul luminii, izvorul vieţii, fiilor. Amin, amin, amin.

7/20 martie 2005

Sărbătoarea sfinţilor patruzeci de mucenici din Sevasta

Domnul cu poporul Său a despărţit veacurile, cel pământesc de cel duhovnicesc, pentru desăvârşirea tainei nestricăciunii. Se împarte pâine dulce, coaptă în forma numărului veacului opt, veacul ce va să fie de-a pururi prin cei ce se sfinţesc pentru el. Nu toate trupurile sunt la fel pentru vremea postului de bucate.

O, chiar dacă e greu şi mult prea greu de crezut că Eu, Domnul, am despărţit cu voi veacurile, cel pământesc de cel duhovnicesc, şi că v-am dat în stăpânire împărăţia Mea ca unor sfinţiţi ai Mei şi sfinţi prin Mine, Cel sfânt, Eu cred în cele ce am profeţit prin cuvântul lucrării Mele cea de cincizeci de ani, şi vă cer aşa: fiţi sfinţi, fiilor, precum Domnul vostru sfânt este, căci Dumnezeu, prin Duhul Sfânt vă poartă pe voi de mânuţă ca să vă poată apoi ocroti de cele ce au să vină în curând peste pământ, şi să rămână El cu voi prin biruinţa Sa, a cărei împărăţie o dă sfinţilor Săi, precum este scris în Scripturi. Amin.

Mă însemnez cu sărbătoarea sfinţilor Mei în cartea Mea cu voi şi vă amintesc să nu uitaţi în ziua aceasta de pomenire a sfinţilor mucenici din Sevasta să împărţiţi poporului cel credincios Mie şi vouă pâine dulce, pâine coaptă în forma numărului veacului Domnului, veacul ce va să fie de-a pururi prin cei ce se sfinţesc pentru el.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, faceţi de trei ori numărul sfinţilor mucenici mărturisitori în iezerul Sevastei, faceţi pâine dulce, bucăţi mici, o sută douăzeci, din şapte măsuri de făină, aşa cum v-am povăţuit pentru sărbătoarea aceasta, şi slujiţi Domnului cu credinţă, căci tainele Lui sunt credincioase Lui, fiindcă Eu am spus că poporul cuvântului Meu de azi este taina lucrării cea de la sfârşit a Scripturilor care mai sunt de împlinit peste pământ, iar taina aceasta este aşteptată de Avraam, Isaac şi Iacov, cei care au însemnat şi care înseamnă lucrarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, copii ai lui Israel cel după duh şi nu cel după trup. Aduceţi-vă aminte mereu de credinţa lui Avraam, fiilor. El nu s-a îndoit de fiinţa Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh când Aceasta a venit sub stejarul lui şi i-a vestit cuvântul lui Dumnezeu cel spre împlinire, iar prin credinţa lui s-a împlinit, şi Avraam se numeşte părintele seminţiei sale, seminţia cea după credinţă, cea după duh şi nu cea după trup, şi iată, sfinţii sunt urmaşii lui Avraam şi sunt în zeci de mii, iar Eu, Domnul, vin cu ei, căci aşa este proorocia cea din Scripturi care spune: *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi».* Amin.

Tu, poporul Meu, să-i pomeneşti pe sfinţi şi să te uneşti cu ei în rugăciunea lor pentru tine şi pentru tot neamul lui Avraam, de la tine şi până la el, Israele nou ales. Tu, poporul Meu, să zici *„Da"* Domnului tău în toate câte El îţi cere să crezi şi să poţi şi să faci apoi, ca să fii copilul lui Avraam cel credincios, fiule, să fii blând şi milos ca el, şi nimic să nu-Mi întorci din împlinire prin toate câte Eu îţi cer, căci Avraam a fost milos cu Mine şi s-a lăsat încercat, căci a crezut că Eu sunt şi că ştiu ce am de împlinit şi de proorocit, şi iar de împlinit apoi. I-am proorocit lui că îi voi înmulţi seminţia lui ca stelele cerului, şi aşa împlinesc, căci am cerul de sfinţi urmaşi ai lui Avraam. I-am proorocit lui pe Isaac şi i-am dat pildă prin aceasta pentru cele ce Eu, Domnul, Fiul Tatălui, voi pătimi, precum Avraam a pus viaţa fiului său ca jertfă, la porunca Tatălui, ca iarăşi să i-o ia înapoi, precum şi Eu Mi-am luat-o după ce Mi-am pus-o pe cruce.

O, poporul Meu, te-am învăţat să-ţi arăţi şi tu jertfa credinţei şi a iubirii tale de Dumnezeu, şi ţi-am spus că te binecuvintez cu putere pentru vremea înfrânării de la bucate până la ziua de prăznuire a învierii Mele, căci Eu sunt Păstorul Care Şi-a pus viaţa pentru oi ca iarăşi să Şi-o ia, şi apoi să Şi-o dea oilor Sale ca să aibă viaţă în ele. Tu însă nu uita de tine, nu de altul, fiule, şi fiecare din voi să dea Domnului după măsura pe care o are, ca să primească de la Dumnezeu.

Unii din voi trebuie să postiţi pentru voi, fiilor, spre binele vostru. Alţii din voi postesc pentru Mine, spre binele Meu. Alţii din voi, iarăşi, postesc pentru dragostea de oameni, precum Eu am făcut aceasta. Alţii postesc pentru puterea celor neputincioşi cu duhul sau cu trupul, după câtă dragoste au cei care postesc aşa. Şi iată, nu se pot asemăna feluritele daruri, chiar dacă ele lucrează întru acelaşi duh şi spre acelaşi Dumnezeu, şi iată, nu toate trupurile sunt la fel, şi unii trebuie să vă jertfiţi mai mult pentru cei ce nu fac tot aşa, căci dragostea sau putinţa nu sunt la fel în toţi. Amintiţi-vă de mama copilului care avea să piardă cununa muceniciei spre mântuire şi mai puţin spre dragoste de Dumnezeu, iar mama lui l-a dus în spate până la cununa lui.

O, fiilor, unii din voi postesc frumos şi cu bucurie şi cu credinţă, fiilor. Alţii din voi postesc poftind şi aşteptând să treacă postul pentru ca să mănânce, dar înfrânarea aceasta nu e bună din datorie, ci e bună cu dor şi cu dragoste, fiilor mici. Am pe câte unii din voi care câştigă de la Mine notă mare pentru o mai mică înfrânare de la bucate, dar în acelaşi timp pentru o mai multă hrană pentru Mine de la el, pentru o viaţă mai dulce pentru Mine în el, pentru o împărăţie mai mare a Mea în el, fără ca el să caute să o măsoare pe a altuia câtă este, căci cel plin de duh de iubire şi de umilinţă plăcută Mie nu face aşa ceva ca să ia model sau nemodel de la altul, ci Mă ia pe Mine de model şi Eu sunt Cel ce măsor, după cum este aluatul fiecăruia.

O, poporul Meu, Eu numai înţelepciune presar în calea ta, ca să te poţi tu deprinde cu calea iubirii Mele, fiule, şi la Mine să priveşti, nu la fratele tău, căci nu tu, ci Eu trebuie să măsor dragostea ta de Mine şi jertfa dragostei tale. Dacă ţi-o măsoară omul, rămâi fără plată, dar dacă ţi-o măsor Eu, Eu ştiu bine să cântăresc făptura ta şi creşterea ta şi jertfa ta cea pentru ea. Pe pământ unii ajung sfinţi cu inima, şi apoi cu trupul, şi aceea este cea mai dulce jertfă înaintea Mea. Alţii ajung sfinţi cu trupul, iar inima le este puţină în umilinţă şi în jertfire, şi aceasta este o măsură mai mică, mai uşoară. Iar alţii sunt iubirea care ajunge la rana Mea şi sunt doctoria Mea prin mila din inima lor, căci fără inimă omul nu poate să fie un sfânt plăcut lui Dumnezeu, chiar dacă şi-ar pune şi pe jar trupul.

O, fiilor, nu vă faceţi singuri socoteala, şi nici celorlalţi să nu le-o faceţi. Lăsaţi-Mi Mie aceasta, căci Eu sunt Cel ce ştiu inimile şi multul sau puţinul lor cel pentru Mine, cel pentru locul Meu în om. Amin.

Şi acum, grăiesc aparte, iar cei din porţi ştiu cum Îmi îndrept Eu grăirea:

O, şterge-Mi lacrima care-Mi plânge, copile milos, copil cu inimioara blândă şi miloasă! Dă de la tine neputinţa care nu vine de la Mine în tine, căci Eu am spus că lumea e vrăjmaşul Meu şi al tău, şi că lumea a ajuns la sfârşit pentru cei ce sunt iubiţii Mei şi însemnaţii Mei, şi am spus că am lucrat cincizeci de ani ca să-Mi despart pe poporul Meu care-Mi va rămâne Mie, să-l despart de lume şi să-l am Eu, ca să-l pot păzi de cele ce au să vină peste lume.

O, şterge-Mi lacrima care plânge, copile milos şi cu inimioara blândă, dar neputincioasă. Te ating cu cuvântul Meu cel durut în Mine ca să te vindec de neputinţa ta, că Eu nu pot să mai stau neputincios în tine. Mă doare neputinţa Mea în tine. Auzi-Mă, şi şterge-Mi lacrima şi crezi ca Avraam, şi ca el să lucrezi şi să zici *„Da“* atunci când Eu îţi cer ceea ce ţi-am dat să ai şi să-Mi dai spre mângâierea Mea, spre puterea Mea din creştin. Hai, copile milos, dă-te tu cu darul Meu dat ţie, dă-te poporului Meu cel lipsit, că Eu Mă cer de la tine pentru el şi scoală-te să poţi, că nu e de la Mine neputinţa ta. Şi apoi nu te mai lăsa spre neputinţă, ci numai spre iubire pentru cei prea mici ai Mei, că pentru ei te întăresc, şi pentru Mine, ca să nu mai port durere şi lacrimă şi neputinţă în tine, Eu, Cel Care pot. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, îţi dau cuvânt să poţi, şi prin el să asculţi şi să poţi, iar Eu să-Mi curm oftatul şi neputinţa, căci neputinţa aduce neputinţă. Pace ţie! Şi lasă-ţi mila să te arate cu putere, lasă-ţi inima în inima Mea, căci te aştept în ea, şi unul pe altul să ne ridicăm şi să putem. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, cei ce sunt porţile Mele ştiu unde merg paşii cuvântului Meu, iar jertfa dragostei tale de Mine şi de cei iubiţi ai Mei împreună cu tine, să aibă putere, că Eu puteri cereşti vă dau, fiilor. Amin.

Aştept duh de iubire, duh de milă şi de pace pentru cei ce cu greu Îmi poartă sarcina lucrului Duhului Meu. Aştept să credeţi că trebuie ascultare de Dumnezeu când vă învăţ să vă feriţi de lume pe cât puteţi de mult, fiilor, că lumea are duhul ei, nu are Duhul Meu, şi lumea numai rău vă pune la cale, că aşa e lucrarea ei. Dar Eu vă învăţ să credeţi şi să vă feriţi de amestecul cu lumea şi să vă stropiţi cu apă sfinţită trupurile şi căile, că nu vă pot păzi prin nimic dacă voi nu vă păziţi, dacă voi nu vă depărtaţi de lume. Lumea râde şi glumeşte, lumea e vrăjmaşa Mea, dar să nu spuneţi că a voastră nu este. E vrăjmaşă lumea pe voi, iar Eu vreau să vă adăpostesc deoparte de vinul ei, de rătăcirea ei. Fiţi pildă în lume, ca să se închine ea la Dumnezeu prin voi şi nu vouă, fiilor. Amin.

O, căutaţi să lucraţi tot lucrul Meu şi al vostru în toată pacea cea cerească, şi faceţi multă pace între voi înaintea Mea, şi cu umilinţă iertaţi unul altuia tot ce este de iertat, aşa cum şi voi Îi spuneţi Tatălui Meu să vă ierte vouă ce greşiţi.

O, cel ce se mândreşte în el însuşi faţă de altul, acela greşeşte apoi, iar cel ce greşeşte, se umileşte, nu se mândreşte. Mai bine vă este să greşiţi decât să vă mândriţi, dar fiţi iertători şi fiţi iertaţi, fiilor. Amin.

Şi acum, nu uitaţi să căutaţi să pot Eu între voi şi să nu stau Eu neputincios între frate şi frate. Şi nu aşteptaţi la celălalt, căci Eu vă spun: daţi-vă pildă de milă şi de dragoste după măsura pe care trebuie s-o aveţi înaintea Mea, ca nu Eu mereu, mereu, ci şi voi să vă aplecaţi pentru binele Meu de la voi şi între voi, fiilor. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2005

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei cruci

Coboară Domnul întărire la lucrul cel pentru fiinţa cărţii cuvântului. Domnul îl plânge pe omul cel pământesc, care este urât, şi îl aşteaptă pe cel ce este îndumnezeit. Poporul care are cruce este poporul care are pe Domnul de hrană pe masa sa.

Eu, Domnul şi Învăţătorul vostru, Iisus Hristos, vă iau pe braţe şi trec cu voi peste neputinţele voastre şi le las în urma voastră şi în urma Mea ca să putem aşeza în cartea Mea din mijlocul vostru cuvântul cu care aştept deasupra ieslei sale, cuvântul cel pentru duminica a treia din post, a sfintei cruci, căci voi petreceţi vremea postului cel de dinaintea amintirii patimilor şi apoi a învierii Mele, copii purtători de Dumnezeu.

O, e multă truda cea pentru lucrul fiinţei cărţii cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, iar când vin peste voi şi încercări care pun peste voi neputinţe, e şi mai greu de voi, e şi mai greu de Mine, copii jertfitori. Vă iau pe braţele Mele dumnezeieşti şi vă trec peste neputinţe şi le iau de pe voi ca să putem lucra tot ce avem de lucrat pe pământ şi în cer, căci voi lucraţi şi pe pământ, şi în cer, fiindcă aşa este împărţit lucrul vostru, copii care trudiţi. V-am dat însă fii cuminţi şi pricepuţi ca să vă ajute şi să ieşiţi cu bine din lucrul cel pentru fiinţa cărţii cuvântului Meu. Dar voi trebuie să vegheaţi peste tot lucrul acesta greu, iar Eu veghez de mii de ori mai cu putere, şi stau cu voi şi vă ajut, şi stau cu Mine lângă voi sfinţii şi îngerii să vă ajute, iar lângă Noi stă cu voi trâmbiţa Mea Verginica şi vă mângâie şi vă suflă puteri şi vă leagănă în dureri, căci ea este mamă, fiilor copii. O, e crucea voastră grea, căci Eu sunt greul vostru, dar sunt un greu dulce şi uşor, căci aşa am spus la ucenici: *«Luaţi jugul Meu, că este uşor, iar sarcina Mea e tot uşoară»*. Aşa vă spun şi vouă, că nici un greu pe pământ nu e mai uşor ca greul Meu, dus de cel ce Mă poartă cu el, şi să-l purtăm cu dulce, fiilor copii, că Eu pe pământ nu mai văd om care să aibă jugul Meu.

Tot omul fuge de cruce şi nu se bagă sub ea, dar sub sarcinile cele pentru el se bagă omul, căci omul nu are duhul umilit. Umilinţei din om nu-i cade bine când omul îşi face lui sau sufletului lui mulţumire şi putere şi lucru făcut. Sunt oameni pe pământ care nu pot până nu-şi fac lucru pe pământ, ca apoi să se ducă spre mulţumire pentru că l-au făcut, iar mulţumirea este bucurie de sine, şi se cunoaşte omul care alunecă aşa, căci un aşa om Îi mai dă prea puţin lui Dumnezeu dacă Îi mai dă.

O, poporul Meu, urât mai este omul în a cărui inimă nu bate inima Mea cea plină de dor după om, după locul ei în inima omului! Urât mai este omul pământesc care uită să fie duhovnicesc şi apoi ceresc pe pământ; urât, poporul Meu! Te-am îndemnat, fiule, la dragoste pentru inima Mea în inima ta, pentru durerea Mea în tine, şi ţi-am dat binecuvântare pe drumul crucii în vremea postului de bucate, ca să te doară cu Mine pentru suferinţa Mea cea de atunci şi cea mereu suferinţă, că Eu sufăr de-a pururi, poporul Meu, şi te vreau mângâierea Mea, şi te vreau duhovnicesc şi ceresc, ca să nu trăieşti şi să nu grăieşti şi să nu iubeşti şi să nu petreci ca omul de pe pământ, ca omul gol de Dumnezeu în toată purtarea sa de om.

Umilinţei din om nu-i face nici o bucurie când ea este în om şi când mulţumirea de la cele lucrate de el aduc omului depărtarea de Dumnezeu prin bucuria de sine a lui.

O, poporul Meu, bucuria cu Mine a omului este suferinţa cea pentru Mine şi nu pentru el, poporul Meu. Mi-e tare dor de omul îndumnezeit şi cu care să-i mângâi pe pământ pe

cei de sub crucea venirii Mele cuvânt pe pământ, căci din cer îi mângâie sfinţii şi îngerii şi Duhul Sfânt al Tatălui şi al Meu, poporul Meu. Voiesc să te învăţ şi să te îndemn să fii îndumnezeit, fiule, şi să cauţi să trăieşti pe pământ ca în sânul lui Avraam, ca în sânul lui Dumnezeu, căci iată, îţi descopăr taine de necuprins de minte omenească, poporul Meu. E mare taină Dumnezeu Cel întru Treime lucrător, şi Care Se numeşte Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov. E mare taină Avraam cel credincios, din care Dumnezeu a făcut locaş pentru cei sfinţi care se duc de pe pământ în sânul lui Avraam, în sânul lui Dumnezeu. Vreau să grăiesc cu tine despre taina aceasta frumoasă. Vreau să vin cu putere să-i întăresc pe cei din porţi şi să pot să vin să-ţi grăiesc taina odihnei sfinţilor, poporul Meu.

Acum însă te aşez cu binecuvântare sub crucea înfrânării de la bucate, şi cu mulţumire să lucrezi această iubire, ca să poţi cu darul Meu încă altă vreme până la sărbătoarea învierii Mele, iar pofta să nu-ţi fie ţie mai tare ca dorul şi dragostea de Mine, Cel durut pentru tine, căci tu eşti poporul cel de sub cruce, cel de sub jugul Meu. Crucea să-ţi fie dragoste pentru Dumnezeu şi pentru mântuirea celor mulţi care vor crede venirea Mea la tine, şi apoi învierea lor spre dragostea Mea.

Înţelepciunea Mea în om este duh iubitor de oameni, căci Eu i-am iubit pe cei ce M-au aşezat pe cruce prin cuvântul şi prin fapta lor şi am spus: *«Tată, iartă-i, că ei nu ştiu ce fac!»*. Să ştii, poporul Meu, că ei n-au ştiut ce fac atunci când Mi-au luat viaţa şi când au făcut din Mine Paşti nou pentru ucenicii Mei, căci am fost Mielul Cel junghiat de răstignitorii Mei, de cei care, fără să ştie ce fac, au împlinit această taină, taina mântuirii omului prin Sângele Mielului lui Dumnezeu, Mielul Cel junghiat pentru răscumpărarea din păcat a omului pierdut din Dumnezeu, din sânul lui Avraam care aşteaptă făptura cea înviată. Amin.

Aşez binecuvântarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh cu întreită putere peste voi, copii veghetori şi lucrători ai fiinţei cărţii cuvântului Meu cel de cincizeci de ani peste pământul român, cel din început întocmit pentru întoarcerea Mea de la Tatăl la sfârşit de timp. Aşez această mare binecuvântare şi peste cei aşezaţi de voi la lucrul fiinţei cărţii Mielului Cel junghiat, căci Duhul Sfânt Cel din Tatăl şi din Mine M-a făcut cuvânt pe pământ acum, la sfârşit de timp, căci aşa era scris de Mine în prooroci: *«El va paşte neamurile cu toiag de fier»*.

Fiţi întăriţi şi daţi-vă locaş Domnului toţi cei care lucraţi această măreaţă zidire! Binecuvântate să vă fie inima şi mintea şi mâinile şi tot trupul cel lucrător pentru cele cereşti şi nu pământeşti, iar Eu Mă bucur cu Tatăl şi cu cerul de sfinţi şi de îngeri şi veghem şi întărim şi putem totul prin cei ce cred ca Avraam lucrul cerului pe pământ.

Poporul Meu, întăreşte-te în dragostea Mea! O, poporul Meu, aştept să faci voia Mea, aştept să-Mi ştergi toată lacrima, toată aşteptarea, şi să Mă iubeşti, şi să te faci sân al lui Dumnezeu, ca să fiu în trupul tău, şi apoi în duhul tău, poporul Meu, şi să fiu mângâiat şi vindecat de dor în mijlocul tău. O, nu uita de dorul Meu, de frigul Meu, şi aminteşte-ţi de toată suferinţa Mea şi nu fi popor fără cruce, şi nu fi popor fără Mielul Cel junghiat pe masa ta, căci Eu ţie cu iubire Mă dau, ca să ai viaţă şi din belşug să ai, şi s-o preţuieşti cu dor şi cu lacrimă şi cu fierbinte duh de iubire între Mine şi tine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

21 martie/3 aprilie 2005

Praznicul Buneivestiri

Domnul grăieşte cu mama Sa despre dragostea din ea. Dumnezeu a scos din bărbat pe femeie, iar din femeie L-a scos pe Dumnezeu. Domnul lucrează să ridice între pământ şi cer cartea judecăţii făpturii, cuvântul Său, care curge de cincizeci de ani în mijlocul poporului român.

Poporul Meu, Domnul este cu tine, şi tu eşti binecuvântat între fiii oamenilor şi eşti poporul fiilor lui Dumnezeu mai înainte de sfârşitul veacurilor omului, şi Domnul te-a sfinţit ca să lucreze cu tine Scripturile venirii Lui şi cele ale învierii morţilor, căci moartea va fi înghiţită de biruinţa zilei venirii Mele cea cu mare slavă, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, petrec praznic de Bunăvestire în mijlocul tău, şi te vestesc că eşti binecuvântatul Meu, şi sunt cu mama Mea, Fecioara cea binecuvântată între femei, precum îngerul Gavriil i-a vestit ei că va primi în pântece pe Fiul Tatălui Savaot, Care va împărăţi peste fiii lui Dumnezeu în veci, iar împărăţia Lui nu va avea sfârşit, şi i-a vestit că Sfântul Care Se va naşte din ea, Fiul lui Dumnezeu Se va chema, Fiul Celui Preaînalt.

O, ce frumoasă ţi-a fost, mama Mea, grija cea pentru sfinţenia ta înaintea Mea, căci tu M-ai aşteptat să vin pe pământ, şi, ca fecioara înţeleaptă care aşteaptă pe mirele ei cel iubit, aşa iubeai venirea Mea, şi cu mare sfinţenie o aşteptai. Aveai de învăţător ceresc pe Zaharia, rudenia ta, care îţi desluşea tainele cele din prooroci pentru venirea Mea întrupat pe pământ, şi el te-a luat în grija lui, că erai orfană, şi aşa cum cineva îşi duce fecioara în casa Domnului făgăduindu-I-o, aşa te-a dat el lui Dumnezeu, ca să primeşti în sânul tău apoi zămislirea Mea cea de la Duhul Sfânt al Treimii lui Dumnezeu. O, mare este taina ta şi taina omului cel nou, purtat în sânul tău cel feciorelnic şi apoi născut, mai presus de firea naşterii omeneşti, din trupul tău cel sfânt, cel neamestecat cu păcat! O, ce frumoase ţi-au fost, mama Mea, firea şi mintea şi înţelepciunea când îngerul Gavriil, trimis în oraşul Nazaret în casa lui Iosif, ocrotitorul tău, ţi-a vestit binecuvântarea şi darul, închinându-ţi-se, iar tu, plină de teamă sfântă ţi-ai zis: *«Ce fel de închinăciune poate fi aceasta?»*. Îngerul ţi-a vestit binecuvântare, o, mamă scumpă a Mea, şi ţi-a spus să nu te temi, căci Duhul Sfânt şi puterea Celui Preaînalt te va acoperi, şi nu altceva va fi, şi apoi tu cu iubire te-ai aplecat celui ce te-a binecuvântat, şi ai răspuns: *«Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!»*.

Ai fost înţeleaptă, mama Mea. Ai înţeles că nimeni nu poate binecuvânta din lumină decât Dumnezeu şi slujitorii Lui, iar cei potrivnici Lui nu-I lucrează Lui decât la porunca Lui, aşa cum Valaam, când a pornit să-l blesteme pe poporul lui Israel, a primit poruncă de la Dumnezeu să meargă să-l binecuvinteze şi să se uite să vadă ce popor era acela, căci era cel binecuvântat.

O, mare este taina ta, mama Mea! Nimeni între oameni nu tresare la gândul că Dumnezeu, din bărbat a scos pe femeie, iar din femeie a scos pe Dumnezeu, pe Omul Cel nou, cu duh dătător de viaţă, căci Eu sunt Cel ce M-am lăsat răstignit murind pe cruce, şi sunt Cel ce am înviat luându-Mi înapoi viaţa şi trupul ei cel înviat dintre morţi, şi sunt Cel ce înviez morţii, o, mama Mea, şi cine între cei născuţi din femeie poate fi plinirea a toate câte proorocii au scris pentru veacurile care au fost să fie şi pentru cel ce va rămâne, şi care se va numi vecia cea de după cele şapte veacuri pământeşti, mama Mea? Duhul proorociei care a curs prin gura lui David,

împăratul lui Israel, a spus despre Mine atunci, şi aşa a spus: *«În capul cărţii este scris de Mine, ca să vin să fac voia Ta, Dumnezeul Meu».*

O, frumoasă ţi-a fost ţie, mama Mea, soarta ta cea de la Tatăl, căci tu ai fost cea prin care Eu M-am făcut Om, ca să vin să fac voia lui Dumnezeu pentru răscumpărarea din moarte a omului, mamă. Iată ce taină cerească a fost venirea ta pe pământ între oameni, şi din ea venirea Mea apoi, mama Mea, Fecioara Mea! O, cum să nu grăim Noi unul cu altul înaintea poporului Meu de azi în ziua Noastră, mama Mea, ziua când Eu M-am unit cu tine şi am fost amândoi un singur trup, aşa cum era la început omul când încă nu căzuse în neascultarea de Dumnezeu, şi din care am scos pe femeie apoi, ca să fi făcut şi din ea mamă a fiilor lui Dumnezeu precum Domnul ar fi împlinit dacă omul nu s-ar fi ridicat deasupra lui Dumnezeu, şi apoi îngerii, slujindu-i, au căzut cu tot cu om de la faţa Domnului, mamă.

O, poporul Meu, Eu şi cu dulce mama Mea Fecioara prăznuim cuvânt sfânt înaintea ta şi grăim în cer şi pe pământ şi Ne aud sfinţii şi îngerii şi Ne privesc cu fior ceresc, şi Ne auzi tu, şi te aşteptăm să te umpli de înfiorare la vestea tainei în care omul nu voieşte să se aşeze şi să vină spre înţelepciune şi să vină spre izvorul cel plin de mângâiere, care curge din tronul lui Dumnezeu Cuvântul în mijlocul tău; Domnul, Care risipeşte sfaturile neamurilor, Care leapădă gândurile popoarelor, Care sfărâmă sfaturile căpeteniilor, iar sfatul Domnului rămâne în veac, şi gândurile Lui, din neam în neam.

O, de opt ani îl tot chem şi îl tot aştept pe om să vină la izvorul vieţii şi să se facă fiul Meu prin supunere şi prin sfinţenie apoi. Am stat opt ani cu tine în faţa omului venit la izvor, poporul Meu, şi M-am vestit Dumnezeu venit a doua oară în chip tainic cuvânt pe pământ, şi l-am chemat pe om şi M-am arătat cu tine ca să vadă omul pe poporul cel binecuvântat al Meu. Iar acum zidesc zidire cerească în mijlocul tău şi ridic apoi între pământ şi cer cartea judecăţii făpturii, cuvântul Meu cel de cincizeci de ani în mijlocul poporului român, cuvântul care cheamă omul de la moarte la viaţă, de la vremelnicie la veşnicie, de la păcat la sfinţenie, şi pe morţi la înviere, poporul Meu. Şi după ce voi ridica această carte între pământ şi cer, voi mai răbda încă un pic de vreme de har, şi apoi voi face toate neamurile pământului să se aplece venirii Mele, să vadă scaunul domniei Mele în mijlocul neamului român, în mijlocul tău, poporul Meu, căci cei înţelepţi ai lumii n-au avut minte, şi se împlineşte sub ochii tuturor Scriptura care spune de cei mai mici, de copiii care s-au făcut părtaşi Trupului şi Sângelui Meu, căci am surpat prin moartea şi prin învierea Mea şi prin iarăşi venirea Mea acum, pe diavolul, stăpânul morţii, căci frica morţii îl ţine pe om rob toată viaţa lui, şi omul tot stăpânului morţii îi slujeşte. Şi iată, Eu nu de îngerii care au căzut am grijă, ci de seminţia lui Avraam, căci dator sunt să Mă asemăn tuturor, ca să fiu milostiv şi credincios Arhiereu în cele către Dumnezeu pentru ispăşirea păcatelor omului, şi să-l pot ajuta pe cel ispitit de diavol, fiind Eu Însumi ispitit de el şi biruitor făcându-Mă peste el.

O, poporul Meu, te-am povăţuit să trăieşti pe pământ ca în sânul lui Avraam, ca în sânul lui Dumnezeu şi nu ca pe pământ, poporul Meu. Am făcut din Avraam sân al sfinţilor, odihnă a sfinţilor, poporul Meu. Avraam, cel atât de credincios, cel atât de mlădios pentru credinţa în Dumnezeu, L-a luat în sânul lui pe Dumnezeu Fiul, din mâna lui Melchisedec, preotul lui Dumnezeu, cel care a ieşit înaintea lui Avraam cu pâine şi cu vin la porunca lui Dumnezeu. M-a primit pe Mine sub chipul pâinii şi al vinului, M-a primit Avraam până să Mă fac Om născut din om, M-a primit cu mult înainte de jertfa Mea de pe cruce prin care am împlinit taina Mielului Cel junghiat pentru păcatele făpturii omeneşti.

N-a mai fost şi nu mai este credinţă ca a lui Avraam, care s-a unit cu Trupul şi Sângele Meu prin mâna preotului lui Dumnezeu şi în al cărui sân am făcut împărăţia şi casa şi templul Mielului. Pildă am aşezat pe pământ prin credinţa lui, când Tatăl i-a cerut lui să-l jertfească pe fiul său, Isaac, pe care i l-a dat înapoi viu, după ce a încercat credinţa lui ca să facă din Avraam apoi părintele credinţei şi sân al celor sfinţi, al celor ce s-au făcut părtaşi Sângelui şi Trupului Meu. Şi iată, Eu, ca un Arhiereu ce sunt prin jertfă pe cruce şi prin înviere, nu de îngerii căzuţi Mă îngrijesc, ci de seminţia lui Avraam de cea din sânul lui Avraam, poporul Meu, căci Avraam prin credinţa lui mântuieşte pe cei adormiţi întru nădejdea învierii, şi pe cei de până la el adormiţi, şi pe cei de după el credincioşi lui Dumnezeu şi sfinţi şi înviaţi şi care se numesc seminţia lui Avraam cel credincios, care I-a dat lui Dumnezeu pe fiul său şi iarăşi l-a primit înapoi.

Eu, poporul Meu, în om Îmi am odihna, în sânul lui Avraam Îmi am locul Meu şi locul celor credincioşi şi sfinţi, care aşteaptă în sânul lui Avraam biruinţa Mea cea de la sfârşit de timp pentru toţi sfinţii Celui Preaînalt, căci Tatăl Meu a făcut în Avraam odihna Mea, iar Eu am fost de Tatăl făgăduit lui când Tatăl i-a spus: *«Ţie şi urmaşului tău voi da făgăduinţele Mele»,* căci Avraam Mie Mi-a născut fii prin credinţa lui în Mine, Cel ce eram în sânul lui, prin Melchisedec, care M-a dat lui Avraam din care au ieşit Isaac şi Iacov apoi, binecuvântaţi de Mine pentru ca să Mă numesc Eu Dumnezeul lor, al lui Avraam, Isaac şi Iacov. Amin.

O, cine a mai fost şi cine mai este pe pământ credincios ca Avraam, care M-a cunoscut pe pământ ca şi în cer? O, cum de poate sta ca pe pământ cel ce aude de la Mine taina aceasta a odihnei sfinţilor care aşteaptă în sânul lui Avraam pe Fiul lui Dumnezeu, Care iarăşi vine şi Se face cuvânt pe pământ, Păstor tainic, Care păstoreşte neamurile cu toiag de fier, fie că acestea cunosc sau nu cunosc taina Păstorului Cel tainic, Care Se odihneşte cu sfinţii Săi în sânul lui Avraam?

O, scumpă mama Mea, cuvântul Meu e sărbătoare, mamă, dar pe pământ Eu nu mai am sărbătoare decât în mijlocul poporului cuvântului Meu, popor care se sfinţeşte cu duhul, cu sufletul şi cu trupul ca să am în el împărăţia Mea între oameni, templu al odihnei Mele în om, mamă. Am grăit cuvânt dulce cu tine, cuvânt cu iubire în el în mijlocul poporului Meu. O, dă-i şi tu sărbătoare de cuvânt, căci tu eşti dulce, mama Mea, dulce ca Fiul Tău Cel Unul născut, mamă. Amin, amin, amin.

— O, dulce Îţi este glasul şi limba cuvântului Tău, Fiul meu Cel dulce! Dulce şi duios şi dureros Ţi-a fost glasul rugăciunii Tale de pe cruce când L-ai rugat pe Tatăl să-i ierte pe cei ce Te-au răstignit, căci ei nu ştiu ce fac! O, Fiule, dacă ar fi ştiut, ar fi avut păcat, dar cei ce trăiesc în păcat nu pot să cunoască răul când îl fac, şi numai apoi îl cunosc. Dulce Ţi-a fost glasul şi limba când ai spus că cel care păcătuieşte împotriva Fiului Omului, îi va fi iertat acest păcat, căci Tu eşti Cel ce ai putere să ierţi păcatele, ca un îndurător. Mă doare însă de tot omul de pe pământ, care a fost şi care este, când îşi face temple pentru Tine, căci el aşa zice că face, şi uită că templul cel din Ierusalim spre care mergeau neamurile pământului ca să vină la Dumnezeu, s-a dărâmat, precum au spus proorocii, şi n-a mai rămas din

el piatră pe piatră, şi a fost arat pământul care a purtat pe el templul în care şi Tu şi eu am intrat. Şi iată, odihna Ta este în sânul lui Avraam şi tot în el este şi odihna sfinţilor Tăi, iar zidurile de piatră sunt împotriva Ta când în ele Tu Te laşi vândut celor ce cumpără pe Dumnezeu de la cei ce Te vând pe bani, Fiule răbdător.

Când preotul cel fără de viaţă sfântă dă să Te jertfească pe altarul lui, el se aseamănă cu cei care Te-au răstignit fără de milă şi pentru care ca un îndurător Te-ai rugat Tatălui pentru iertarea neştiinţei lor, pentru rătăcirea lor, Fiule răbdător. Ai proorocit tuturor despre vremea adevăraţilor închinători care nu vor avea nevoie de temple măreţe, ci de duh şi de adevăr, prin care să se închine Ţie cu viaţa lor cea sfântă, copil junghiat de cei ce nu înţeleg ce este Dumnezeu în cer şi pe pământ, de cei ce nu cercetează duhurile, aşa cum le-am cercetat eu când îngerul Gavriil mi-a vestit că voi zămisli în sânul meu pe Sfântul Celui Preaînalt, Care va împărăţi în veci, împărăţie care nu va avea sfârşit. Când eu m-am închinat Domnului prin înger, n-am fost în loc anume, ci am fost în Duhul Adevărului şi aşa m-am închinat voii Tatălui ceresc şi voii Tale, copil purtat în sânul meu şi apoi la sânul meu ca să creşti din el.

Eu Te doresc în om cu toată bucuria mea cea de la Tine, cu toată mângâierea Ta cea pentru sfinţi, cu toată puterea Ta care biruieşte moartea, Fiule al tainei învierii morţilor şi Doamne al sfinţilor. Te doresc Mire iubit de fecioare sfinte, Te doresc Stăpân şi Domn şi Învăţător peste ucenici iubitori de Duh Sfânt, căci Tu, Doamne îndurător şi tainic prin înţelepciunea cea din sfinţi, ai scos din bărbat pe femeie, iar din femeie ai scos pe Dumnezeu, şi mare este taina naşterii, mare este această tainică şi dulce credinţă care face viaţă dulce în om şi iubire ca iubirea mea în cei ce ştiu să Te nască şi să Te crească în ei, şi apoi să Te arate oamenilor prin însuşi trupul lor, al celor cu care Tu Te faci un singur trup prin unirea Ta cu ei, copil ceresc şi tainic, şi Dumnezeu minunat în sfinţi! O, mângâie-Te cu cei ce Te mângâie pe pământ, că eşti fără de mângâiere până ce vei împlini tot numărul seminţiei lui Avraam cel credincios, în care Tu ai pregătit sân pentru odihna sfinţilor, Doamne al răbdării sfinţilor.

Îi sortesc poporului Tău mult să Te iubească, mult să Te arate, aşa cum în cei ce ne poartă cuvânt peste pământ Tu găseşti multă iubire şi multă mângâiere suspinului Tău după om. Vino, Doamne, şi împlineşte-Ţi proorociile pentru timpurile fericirii Tale pe pământ, iar cei ce Te iubesc fierbinte, să guste din taina Ta cea nepricepută decât de sfinţi, Doamne Care plângi îndurerat acum, mai mult ca atunci când Te durea pe drumul răstignirii şi apoi răstignirea. Te mângâi cu mila mea prin cei ce Te iubesc pe pământul Tău cel sfânt pe unde Tu Îţi paşti mieii şi mieluţele, căci Ţi-ai făcut salbă de mărgele în jurul grădiniţei începutului Tău, şi prin grădini Îţi paşti Tu mieii, precum este scris. Amin, amin, amin.

— O, frumoasă îţi este, mama Mea, iubirea ta cea tainică şi cuminte între iubiri, căci iubirea cea pentru Dumnezeu din om, nu se bucură, ci plânge, mamă, şi aşa este iubirea, şi aşa este frumuseţea ei cea mai de sus. Amin.

Poporul Meu, am taine să-ţi desluşesc, dar înnoieşte-te cu duhul ca să le poţi trăi spre har de sfinţenie în tine, ca să fim amândoi un singur trup şi nedespărţiţi să fim prin taina iubirii care arde de dor în sânul celui ce Mă poartă cu ea şi Mă mângâie în ea. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2005

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Nu va mai fi mângâiere pe pământ decât de la acest izvor de cuvânt. Cel ce iese din trup este cel ce lucrează faptele Duhului. Sfinţii sunt cei ce se apleacă Domnului, iar oamenii sunt cei cărora Domnul Se apleacă. Truda pentru fiinţa cărţii cuvântului de acum, este grea pentru Domnul şi pentru ucenici. Puterea Domnului stă în smerenia Lui faţă de Tatăl şi faţă de om.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, aşa Îmi este calea din cer pe pământ, şi cu mare dor doresc să înţeleagă omul ce este cerul şi unde este locul lui şi ce înseamnă calea Mea de la cer la pământ, de la sfinţi la oameni ca să-i fac şi pe oameni sfinţi, şi să fie cerul pe pământ, şi să nu fie omul străin de taina şi de locul cerului Meu şi al Tatălui Meu, şi să se facă omul sălaş al vederilor cereşti, iar Dumnezeu să Se odihnească de dor. Amin.

Să-Mi deschideţi, copii străjeri în calea Mea, când vin la poporul Meu, care Mă doreşte cu dor, care are durere de la mila de Dumnezeu, iar poporul cel lucrător Mie să Mă dea omului de peste tot, căci fi-va în curând să nu mai fie mângâiere peste om decât de la pacea şi viaţa acestui cuvânt mângâietor şi de viaţă dătător, cu care Eu cobor de cincizeci de ani pe pământul român, cel întâi născut din ape la facerea cerului şi a pământului şi pe care Mi-am aşezat Eu acum, la sfârşit de veacuri, tronul dreptăţii Mele ca să-l ruşinez pe tot omul pentru dreptatea lui.

Mă las peste voi cu glasul Meu, scriind în cartea Mea cu voi sărbătoare sfintei cea plină de pocăinţă, şi apoi de dor şi de milă pentru Mine, Maria Egipteanca. Ea, după ce şi-a văzut deşertăciunea şi goliciunea zilelor ei, a ieşit din trup prin faptele duhului şi s-a mângâiat cu Mine în gândul ei, purtându-Mi durerea şi suspinul, pe care Eu le am de la fiecare om care trăieşte după voia lui pe pământ, departe de cer, departe de sfinţii care şi-au răstignit trupul ca să trăiască apoi cu duhul aşteptând pe Mirele lor.

Iată ce mare dar este smerenia! Fără ea credinţa rămâne neroditoare pentru Mine din om. Chiar dacă Eu am spus că totul este cu putinţă celui cu credinţă, tot Eu adaug acum şi spun că rodul cel lucrător al credinţei este smerenia care îi face omului statură plăcută înăuntrul lui pentru Mine, şi în afara lui pentru semeni. Credinţa trebuie să poată rodi smerenie, şi atunci totul este cu putinţă celui cu credinţă, iar Eu am fost cea mai vie pildă pentru toţi cei care M-au luat în ei ca să Mă trăiască. Maria Egipteanca a împlinit Scriptura Mea prin care am spus că dacă Eu Mă duc la Tatăl, mai mari minuni vor lucra după Mine cei ce se vor face pe pământ după chipul şi asemănarea Mea. Amin.

Voiesc, poporul Meu cel mic, să stau în gândul tău ca să nu cad din tine dacă ai da să uiţi de Mine, de chipul şi asemănarea Mea, pe care Eu le-am arătat omului când am venit de la Tatăl la om. Le-am spus celor cu care te călăuzesc de mulţi ani, de când te-ai făcut tu copil al Meu, le-am spus lor să nu te lase să gândeşti singur, ci să stea ei în gândul tău, şi să Mă aşeze pe Mine în gândul tău, ca să te temi să faci rău pe pământ, căci Eu sunt lângă tine şi tu nu Mă vezi, şi vreau să scap de această durere de la nevederea ta. Şi cum aş putea scăpa de durerea Mea decât dacă tu ai trăi şi ai lucra înaintea Mea ca în faţa Mea prin toată trăirea şi lucrarea şi cuvântul tău? Căci mulţi sfinţi, ca să nu mai greşească prin slăbiciunea fiinţei şi a cuvintelor lor, s-au dus spre dragostea Mea şi n-au mai uitat de ea, şi au uitat de ei iubind pe Dumnezeul lor, iar

ei, cu toată smerenia lor credeau că pot aceasta, credeau prin smerenia lor, căci voiau să semene cu Mine, blânzi şi smeriţi cu inima, fiindcă Eu aşa i-am învăţat să se înveţe.

O, poporul Meu, pe pământ sunt sfinţi şi sunt oameni. Sfinţi sunt cei ce se apleacă Mie pentru iubirea lor de Mine, iar oameni sunt cei cărora Eu Mă aplec pentru ca să pot încăpea pe pământ cu taina planurilor Mele. O, ce mic M-am lăsat Eu pentru ca să Mă primească omul! Dar cel ce nu dă să semene cu Mine, nimic nu-Mi poate lucra acela pentru slava Mea. Eu am fost Păstor blând, şi aşa stăpâneam peste cei ce dădeau să Mă urmeze, şi mulţi din ei Mă ascultau pentru cuvintele Mele, pentru dragostea şi răbdarea Mea, căci aveam duhul umilit. Eram scuipat şi defăimat de mulţi, iar Eu iubeam smerenia, şi o învăţam de la cel ce Mă dispreţuia ca să-i dau pildă de viaţă omului de pe pământ atunci şi apoi. O, mult M-am aplecat Eu omului ca să-Mi pot săvârşi lucrarea după planul Tatălui, cel din veac întocmit! Când ai un duşman, când cineva îţi împiedică viaţa, vorbeşti frumos cu el ca să nu-ţi facă vreun rău, ba îi mai dai şi daruri ca să-ţi aperi viaţa şi lucrul ei. O, poporul Meu, aşa am făcut Eu de atâtea ori ca să-Mi apăr lucrarea Mea pe care o aşez pe pământ prin cuvântul Meu care grăieşte peste tine ca să-l împlinesc apoi. Aşa am făcut, ca să apăr această lucrare şi acest popor, şi i-am vorbit smerit celui ce puţin M-a cunoscut, şi făceam aşa ca să Mă apăr de el dacă nu Mă cunoştea. Eu sunt Dumnezeu mare, dar Mă aplec omului de pe pământ, căci aşa este pe pământ, şi nu este tot ca în cer. Pe pământ e ca şi la armată, unde funcţia desfiinţează gradul, iar Eu pe pământ aşa Mă smeresc, chiar dacă darul Meu cel dumnezeiesc, de Fiu al Tatălui Savaot, desfiinţează întâietatea celui căruia Domnul i Se pleacă.

Am lucrat cu multă răbdare şi cu multă smerenie în toată vremea acestei lucrări de cincizeci de ani, şi pentru care a fost să Mă sprijin cu omul, după cum vedeţi voi acum, voi, copii ai venirii Mele şi cei ce vă ascultă pe voi pentru numele Meu spre înfiinţarea cărţii cuvântului Meu cel de cincizeci de ani. Am lucrat în două feluri cu creştinul ca să găsesc cumva sprijin în el, căci greu Mă primeşte omul când am nevoie de ajutorul lui. Mă umilesc ca un Dumnezeu în faţa omului. Mă aplec sub puterea omului ca prin umilinţa Mea să-Mi dea el ajutor. O, ce necăjit e Duhul Meu, ce trist lucrez, ce mult Mă las! Mă pun la mintea omului ca să pot lucra ce am de lucrat pe pământ, căci altfel nu Mă primeşte omul, nu Mă pricepe omul, şi dacă Mă pricepe cum vrea el şi cât vrea el şi nu cum sunt şi cât sunt Eu, el nu ajunge pe placul Meu, pe placul cerului, şi Eu stau sub puterea omului suspinând şi fără de putere, aşteptând ce poate el să-Mi dea. Lucrez răbdător, ca să nu Mă osândească omul, căci el nu-L cunoaşte pe Dumnezeu. O, nu ştie omul măreţia şi slava Mea când Eu Mă îndrept spre el ca să-Mi dea ajutor, chiar dacă Eu am făcut tot ce are el pentru ale lui apoi. Nu i-am dat omului voie să-Mi zică bun, ca să-i pot da pildă să nu-şi zică nici el bun, şi să poată el ajunge să fie blând şi smerit cu inima, ca apoi să poată crede în Mine prin cele plăcute Mie în el.

O, Mi-e dor să te învăţ să Mă iubeşti, poporul Meu, şi să-Mi slujeşti, fiule de azi, căci Eu sunt dătătorul tău de viaţă, şi mult aş vrea să creadă omul că atunci când Mă va vedea îl va durea că n-a putut să Mă cunoască şi să creadă dumnezeirea Mea care îl învaţă pe om să fie smerit cu inima ca şi Mine, căci credinţa cea fără de smerenie în toate din om, este credinţă păgână şi nu este sfântă aşa cum Eu M-am umilit în faţa celui ce i-am spus *«Să nu-Mi zici bun»*. Iată, puterea Mea stătea şi stă în smerenia Mea faţă de Tatăl şi faţă de om.

Am lucrat multă vreme în două feluri, ca să Mă primească fiul acestui popor, şi cu mulţi a trebuit să lucrez aşa, că Eu fără ajutor de la om nu pot să împlinesc ce este scris să fac, dar omul se semeţeşte apoi şi îşi zice vrednic dacă Eu Mă aplec lui pentru împlinirile planului Meu. Puţin ogor de inimi neprihănite am avut în vremea acestei lucrări a strigării Mele după om, şi greu Mi-a fost de la cel ce dădea să Mă prindă în cuvânt, şi Eu le răspundeam celor ce nu Mă cunoşteau lângă ei, dar cu cei ce aveau iubire cu umilinţă şi cu credinţă, Eu lucram cu lărgime pentru creşterea lor, fie prin iubire, fie prin mustrare, ca să nu-şi zică vrednici dacă Eu îi iubeam.

O, copii străjeri în calea Mea şi pe care v-am numit cu numele Meu! V-am spus că voi vă numiţi Cuvântul lui Dumnezeu, şi altfel de lucrare voi să nu lucraţi pe pământ. Cuvântul lui Dumnezeu să fie lucrarea voastră, şi să staţi în gândul fiilor cei mici şi iubitori şi harnici în dăruire şi în umilinţă şi să nu-i lăsaţi să gândească singuri. Aşezaţi-Mă pe Mine în gândul lor şi lângă ei mereu, ca să aibă ei viaţă şi cuvânt cu sfială, cu frumuseţe, cu trăire înaintea Mea. Învăţaţi-i să vieţuiască unii cu alţii ca şi cum ar fi fiecare din ei în pustie ca Maria Egipteanca, cea care mereu stătea cu gândul în Mine şi nu mai greşea, şi învăţaţi-i ca toţi laolaltă să fie ca îngerii din ceruri, ca unii fără de trup, căci toate durerile şi lipsa lor de Mine, de la trup vine, căci trupul este mare stăpân peste libertatea duhului lui. Staţi în gândul lor şi ajutaţi-i mereu să Mă aibă în ei şi lângă ei şi în fraţii lor, fiilor, iar fraţii lor şi tot ce au ei mai sfânt sunt cei ce fac voia Mea şi viaţa Mea cea plină de Duh Sfânt în ei, şi din ei în lături apoi.

Cobor peste voi, copii trudiţi la lucrul Meu şi peste cei ce trudesc lângă voi pentru fiinţa cărţii cuvântului Meu cel de cincizeci de ani. Cobor binecuvântare mare, dar cea mai mare grijă să nu fie între cei rămaşi ai Mei ca şi grija de voi, cei ce trudiţi, şi de pacea din voi pentru puterea lucrului cel spre fiinţa cărţii, fiilor. Voi sunteţi cuvântul Meu, veghea Mea peste ei toţi, peste toţi cei care Mă cunosc şi iubesc să Mă asculte prin voi, căci voi sunteţi cuvântul Meu. Amin.

Pace multă cobor peste voi, şi de la voi să ia şi cei ce slujesc cu ascultare lucrarea slavei Mele peste pământ, că mult Mă doare când privesc înapoi peste lucrarea Mea şi văd pe poporul Meu cel neascultător căruia M-am aplecat ca să Mă primească. Dar acum vă am pe voi, smeriţi sub slava Mea, căci aşa este cel ce cunoaşte slava Mea. Amin, amin, amin.

4/17 aprilie 2005

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Cartea cea de cincizeci de ani va cutremura cerul şi pământul ca la facere, ca să facă din nou lumea, căci inima pământului bate cu putere. Domnului nu I-a suferit trupul cât I-a suferit iubirea de sub cruce, iar poporul de la sfârşit va vedea învierea morţilor şi naşterea din nou a lumii, rodul iubirii de sub cruce a Domnului.

Să ne mângâiem unii pe alţii în lacrimi şi dureri, să ne mângâiem cu bucurii, copii ai coborârii Mele de la Tatăl la voi, iar voi mângâiaţi, mângâiaţi pe poporul cuvântului Meu şi daţi-i ce vă dau Eu, că vă am între Mine şi poporul Meu cale a Mea spre el şi cale a lui spre Mine, iar Tatăl este în Mine în toată clipa şi Mă slăveşte Tatăl ca pe Fiul Său, Cel Care a călcat cu moartea pe moarte şi a dat viaţă celor ce iubesc viaţa, şi a dat ridicare şi bucurie celor ce aşteaptă răscumpărarea lor. Amin.

Cu pace dulce îmbrățișez toate clipele Mele cu voi și ale voastre cu Mine, și mult de tot voiesc să vă mângâi sub greul crucii venirii Mele cuvânt pe pământ. Intru cuvânt în carte și vă dau puteri. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, vă dau puteri pentru lucrarea Mea cu voi, pentru ființa cărții cuvântului Meu cel de cincizeci de ani pe pământul român. E grea lucrarea aceasta, dar Evanghelia Mea cea de la sfârșit de timp a stăpânirii omului peste pământ, această carte zguduie încă de pe acum pământul în fel și chip, iar inima pământului bate cu putere ca să se scoale morții din morminte și să vă mărturisească pe voi, cei ce ați purtat lucrarea Mea din zilele acestea și numele Meu cel nou cu care rostesc judecata făpturii și biruința sfinților întru cea de a doua venire a Fiului lui Dumnezeu, înaintea Căruia se vor plânge neamurile pământului, căci venirea Mea e cu slavă mare, cu cuvânt mult, iar slava cuvântului Meu va ieși de sub taina ei și va cutremura cerul și pământul ca de facere, ca să nasc din nou lumea, fiindcă este scris în Scripturi să fac aceasta, și voi face. Amin.

O, poporul Meu, ce minune a fost acum două mii de ani în ziua intrării Mele în Ierusalim pe mânz de asină! Peste tot se dusese vestea că Eu l-am chemat afară din mormânt pe Lazăr care stătuse patru zile mort. Pregătise Tatăl mai dinainte să fac această minune pentru ca să Mă mărturisească Ierusalimul Împărat al lui Israel și pentru ca să Mă poată aduce jertfă pe cruce stăpânitorul acestei lumi. Nu numai de Mine se temeau arhiereii și preoții care domneau peste pământ, dar se temeau și de Lazăr cel înviat, ca nu cumva să se ridice norodul să creadă în Mine și să-și piardă ei întâietatea lor și domnia și slava lor cea deșartă.

Ce frumos M-au întâmpinat cei din Ierusalim! Rupeau ramuri de copaci și cântau *«Osana!»*, și duhul lor nu știa ce face, căci ei împlineau proorociile cele despre Mine așa cum au fost ele rânduite una câte una spre împlinire, că mare este adevărul cel despre Dumnezeu, poporul Meu. Voiesc să-Mi cânți și tu printre lacrimi *«Osana!»* și voiesc să te bucuri și să nu te temi, și să-i sprijinești pe cei ce te sprijinesc pe calea Mea cu tine, că ei și pe Mine Mă sprijinesc pe calea Mea cu tine, iar calea Mea cu tine s-a făcut Evanghelie peste pământ, căci cuvântul lui Dumnezeu este Evanghelie, poporul Meu. E praznicul florilor și al ramurilor, și Eu vin cuvânt la tine ca să-ți hrănesc puterea și mângâierea, și am cu Mine cete de îngeri care-ți mângâie răbdarea, fiule Israele, și se bucură îngerii cântându-Mi *«Osana!»*, căci Eu intru cu slavă la tine, Ierusalime, poporul Meu. Slava Mea e scumpă, e dulce ca și cea de pe cruce, că dulce Mi-a fost iubirea cea de pe cruce. N-a mai purtat nimeni o așa de dulce iubire în trupul, în sufletul și în duhul său așa cum am purtat-o Eu pe cruce pentru om ca să-i plătesc omului viața prin jertfa iubirii Mele de pe cruce. Eram plin de iubire pe cruce. Eram Cel ce iubeam cum n-a mai fost și nu mai este iubire mai mare în cer și pe pământ. Nu Mi-a suferit trupul cât Mi-a suferit iubirea în vremea crucii Mele. Cei ce-Mi cântau *«Osana!»*, au strigat apoi lui Pilat: *«Răstignește-L!»*, iar Eu îi iubeam pe cei ce împlineau Scriptura jertfei Mele și Îi spuneam Tatălui să nu le socotească păcat ceea ce fac ei fără să știe ce fac. Dulce și dureroasă Mi-a fost iubirea de pe cruce, căci iubirea care nu are durere nu are putere, iar Eu îi iubeam pe cei ce-Mi aduceau durere, și durerea pentru ei Îmi dădea putere pentru suferința de la ei, și apoi, pentru iubirea de pe cruce, la care Tatăl privea și iubea, căci Eu L-am ascultat și am murit pentru om și am dat viața Mea oamenilor.

Vei vedea, poporul Meu, învierea morților, și atunci vei înțelege tu iubirea Mea cea de pe cruce. Vei vedea, poporul Meu, lucrarea Mea cu tine, și prin ea nașterea din nou a lumii, a facerii, și atunci vei înțelege iubirea ta de sub crucea Mea pe care azi o împart cu tine iubind și așteptând rodul iubirii, poporul Meu. O, lasă-te pătruns de tainele cerurilor! O, lasă-te cuprins de tainele Mele cu tine! O, lasă-te copleșit de iubirea Mea cea de pe cruce și plângi sub crucea iubirii Mele bucurându-te de slava iubirii care doare iubind cu putere ca să facă iarăși lumea. O, e mare lucrarea Mea din zilele acestea! E tainică și plină de răbdare spre arătarea slavei ei! Lasă-te răvășit de tainica ei iubire pentru învierea a toate, poporul Meu. Așteaptă morții să-i strig afară așa cum l-am strigat pe Lazăr dintre morți și i-am spus după ce I-am mulțumit Tatălui: *«Lazăre, vino afară!»*.

„Veniți afară, voi, cei din morminte!“, așa voi striga Eu prin tine, poporul Meu, până ce morții se vor ridica ascultând porunca aceasta. O, și ce frumoasă și ce slăvită va fi împlinirea acestei Scripturi a învierii morților, poporul Meu! Ai grijă, fiule, să nu Mă uiți. Ai grijă mare să nu stai fără Mine în gând și în cuvânt și în faptă și între frate și frate. Ai grijă de Mine, Ierusalime. Ascultă-L pe Dumnezeu, fiule din urmă. Ai grijă ca David și nu ca Saul, căruia Samuel, ieșind din pământ, întristat de neascultarea și de rătăcirea lui Saul, i-a răspuns acestuia că nesupunerea este un păcat la fel ca vrăjitoria, iar împotrivirea este la fel ca închinarea la idoli și la terafimi. Iată ce slăvită va fi ridicarea morților dacă tu vei asculta să fii ascultător Domnului Dumnezeului tău și te vei supune voii Lui cea plină de grijă pentru tine și pentru tot cerul și pământul, fiule! Ce slăvit s-a ridicat Samuel dintre morți și l-a mustrat pe cel ce nu asculta de Dumnezeu! Ce slăvită va fi învierea morților care vor mărturisi lucrarea Mea cu tine, iubirea Mea pentru om, poporul Meu! Iată, sfinții sunt vii în vecii vecilor și lucrează peste pământ, iar Eu scriu sărbătoare în mijlocul tău lângă praznicul Floriilor, că sunt cu Verginica și cu surioara ei pe care a luat-o lângă ea acum șapte ani. Tu ai făcut masă pentru șapte ani pomenire, iar Eu, Domnul, binecuvintez bucatele de pe masă și stau cu sfinții și cu îngerii la masa aceasta, și stă Verginica și cu surioara ei la masă cu tine, la masă de înviere, la masă de sfinți, căci Eu sunt Dumnezeul celor vii, nu al celor morți, poporul Meu.

Verginica se așează la masă și cuvintează la masă. Hai, Verginico, tu ești trâmbița Mea și ai venit la pomenirea surioarei tale care ți-a legat firul tău cu cei din urmă fii ai poporului Meu și al tău. Amin.

— O, Doamne, mărire Ție pentru iubirea Ta că am venit cu surioara mea, cu lelica mea, pe care am așezat-o după venirea mea la Tine punte între mine și poporul meu cel rămas pe urma mea cu Tine, Doamne, căci Tu în veac ești și nu Te sfârșești.

O, lelica mea, iată unde suntem! Privește, lelico! Luăm masă cu poporul Domnului și e mare slava aceasta, că e praznic de Florii, iar îngerii sunt cete-cete veniți cu Domnul. O, nu plânge, și bucură-te! Îi avem în porți pentru noi pe cei pe care-i știi că s-au lăsat spre noi ca să ne ducă înainte mersul, și pe poporul Domnului. Amin.

Acum, fiilor, așezați-vă la masa pomenirii surioarei mele, că L-am rugat pe Domnul pentru ea după plecarea mea la cer s-o pună pe ea punte între mine și cei pe care-i are Domnul acum porți ale Sale între pământ și cer, între cer și pământ. M-a ascultat Domnul, și m-a ascultat și ea, și am legat firul, și Domnul Și-a înmulțit cuvânt mult peste pământ și

a ieşit spre neamuri, şi Evanghelia Lui din zilele acestea este cuvântul Lui, şi El o ia şi o ridică sus pentru binecuvântare de la Tatăl, şi apoi o dă oamenilor înaintea venirii zilei slavei Lui cea din urmă.

O, ziua aceasta de sărbătoare e zi de iubire şi de pomenire. Priveşte, surioara mea, şi mângâie-i pe cei pe care şi tu, şi eu, şi Domnul ne-am sprijinit pe pământ, şi iată, şi dintre cei cereşti acum. Stăm la masă cu poporul, lelico, şi cu Domnul şi cu îngerii Lui la masa ta de pomenire. Totul este cu iubire şi frumos şi curat, iar noi aducem mulţumire cerească pentru ziua aceasta lângă ziua Domnului.

Poporul meu, popor al Domnului, aşează-te la masă, căci cerul e cu tine. O, copii ai Evangheliei celei noi, sunteţi obosiţi de lucrul cel greu al cărţii cea de cincizeci de ani a lucrării cuvântului Domnului prin noi şi prin voi, dar plata celor ce lucrează în vie e mare, fiilor. Ne-am strâns toţi la masa de azi, noi şi cu voi spre bucuria slavei Domnului cea după cincizeci de ani de cuvânt de când Domnul cuvintează pe pământ începând de la mine şi până la voi. Vom însemna acest timp de cuvânt în ziua de Paşti, căci şapte zile mai sunt şi sărbătorim praznicul Învierii Domnului, aşa cum a fost acum cincizeci de ani când Domnul, după postul meu cel de patruzeci de zile a grăit prin glasul meu peste pământ. Iată ce iubire! La început am postit eu, iar la sfârşit, voi, copii cuvântători de Dumnezeu. Binecuvântaţi să fiţi voi, cei ce aţi ascultat de cuvântul Domnului care v-a spus vouă să vă înfrânaţi de la bucate în acest post al patimilor Sale cele de acum două mii de ani, şi binecuvântaţi să fie şi cei care s-au alăturat vouă pentru această deplină iubire, şi tot aşa să fie şi ceilalţi care s-au nevoit fiecare după a lor putinţă şi voinţă. Dar azi, luaţi câte un bob din bucatele de pe masă, şi apoi mergeţi cu înfrânare mai departe până la ziua învierii, copii ascultători pe deplin, şi ne vom bucura pe deplin în duhul ascultării şi al iubirii, fiilor. Surioara mea e dulce şi e plină de iubire pentru voi, şi vă spune şi ea aşa:

— O, popor al Noului Ierusalim, să fii frumos ca şi numele pe care Domnul ţi l-a dat. Să fii ascultător şi supus slavei împlinirii cuvântului lui Dumnezeu peste tine, că a biruit Domnul prin sângele Lui şi v-a dat împărăţia Sa vouă, iar eu şi cu surioara mea avem trecere în cer prin rodul cel rămas de partea Domnului şi vă rugăm cereşte să staţi sub crucea venirii Domnului, căci dacă noi am iubit pe Domnul stând înaintea Lui pentru venirea Lui cuvânt pe pământ, voi aţi ajuns plinirea acestei iubiri şi staţi înaintea Lui, şi râul vieţii curge şi udă pământul, că are Domnul copii până la sfârşit şi face să curgă cuvântul Său cel mult şi tot mai mult, ca să rabde încă un pic de vreme de har şi să te pregătească Domnul pentru slava Sa cea mare, popor al Domnului. Vă mângâi pe fiecare, ca şi surioara mea, trâmbiţa lui Dumnezeu, căci fără ea eu nu puteam acum să vin cuvânt la voi. Cântaţi cântarea nunţii Fiului de Împărat şi mă voi mângâia cu voi. Amin.

— Iar Eu, Domnul, binecuvintez bucatele şi stau cu voi la masă de praznic de cuvânt, iar îngerii vă mângâie cu taina slavei lor cea fără de trup, şi cerul se bucură azi la masă cu voi.

O, copii ai crucii venirii Mele, aşezaţi-vă cu poporul Meu la masă cu cerul şi gustaţi câte un bob din bucatele de pe masă ca să nu se întristeze nici o inimă, iar voi să fiţi ascultători, şi veţi merge mai departe cu înfrânarea până la ziua învierii şi vom cânta atunci de biruinţă pentru tot ce aţi trudit voi, cei mici ai Mei, ca să înfiinţăm cartea cuvântului Meu cel de la sfârşit de timp, cincizeci de ani de cuvânt prin care Eu am păstorit peste pământ şi peste om.

Binecuvântate cu mare binecuvântare să vă fie bucatele de pe masă, că e zi de bucurie a cerului la voi, iar trâmbiţa Mea Verginica se poartă cu surioara ei în sărbătoare prin grădinile Domnului în duh de înviere. Aduceţi Domnului mulţumire, că şi Eu vă aduc vouă pentru truda voastră cea grea, copii ai venirii Mele.

Aduc lângă voi puteri cereşti pentru împlinirea cea mare a cărţii cuvântului Meu, şi orice piedică să se depărteze, şi tot ajutorul să se apropie, ca să închidem lucrul cărţii şi s-o deschidem apoi, şi să ne odihnim cu bucurie şi Eu şi voi, căci cerul tot aşteaptă cu fiori cartea Mielului, copii ai ascultării. Amin, amin, amin.

11/24 aprilie 2005

Praznicul Învierii Domnului

E sărbătoarea de cincizeci de ani a cuvântului Domnului, la sfârşit de timp. A înviat cuvântul Domnului cel de acum două mii de ani în ziua de Paşti a anului 1955. Trâmbiţa Domnului grăieşte poporului taina lucrării Domnului începută în anul 1955.

Hristos a înviat! Aşa am spus Eu, Domnul, în ziua de Paşti a anului 1955, şi iată, cincizeci de ani de cuvânt al Cuvântului Iisus Hristos.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Aşa a înviat pe pământul român cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, râul Meu de cuvânt care a aşteptat să învieze iarăşi pe pământ, să se reverse iar din gura Mea pentru ca iarăşi să lucrez, fiindcă Eu sunt Alfa şi Omega. Amin, amin, amin.

Iată praznicul praznicelor, sărbătoare a sărbătorilor! Eu, Domnul Iisus Hristos, am găsit credinţă pe pământ când a fost să Mă întorc iarăşi ca să fac lumea, căci iarăşi fac lumea. Sunt Făcătorul cerului şi al pământului. Sunt Cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul poporului român, în care Mi-am întocmit cărarea Mea de venire a doua oară de lângă Tatăl la oameni. Era scris în Scripturi să vin ca să le împlinesc pe ele ca şi pe cele de acum două mii de ani când M-am născut trup din Fecioară, din pururea Fecioară, căci Eu sunt curat şi sfânt, aşa cum şi purtătorii de Dumnezeu trebuie să fie, ca apoi să Mă cunoască şi să-Mi lucreze Mie pe pământ.

E sărbătoarea cea de cincizeci de ani a cuvântului Meu cel de la sfârşit de timp. Eu, Domnul, aduc ziua aceea spre vedere ca să fie mărturisită. Amin.

Îmi pregătisem trâmbiţă prin care aveam să-Mi cuvintez cuvântul. Mi-o făcusem pe plăcerea Mea. Mi-o pregătisem prin suferinţă şi dureri ca pe aurul lămurit în cuptor, ca apoi el să strălucească şi să fie vas de trebuinţă Domnului, vas de cinste înaintea Mea şi a îngerilor Mei care au vegheat tot timpul peste lucrarea Mea de cuvânt ca să vină să se aşeze ea pe pământ, şi prin ea să-Mi întocmesc un popor al credinţei sfinte, pe care să-l păzesc pe pământ prin lucrarea îngerului Meu. Şi după ce Mi-am întocmit trâmbiţa Mea cea de dinaintea venirii Mele, am trâmbiţat din ea, şi a înviat cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, căci îngerul Meu Mihail a glăsuit porunca Mea, şi apoi trâmbiţa Mi-a sunat şi s-a lăsat în voia Mea, şi iată, la glasul arhanghelului şi întru trâmbiţa lui Dumnezeu, Eu, Domnul Iisus Hristos, începătura învierii celor adormiţi, am înviat cuvânt pe pământ în ziua amintirii învierii Mele cea de acum două mii de ani, în ziua de Paşti a anului 1955, ziua venirii Mele de la Tatăl cuvânt nou peste pământ. Şi după douăzeci şi cinci de ani Mi-am luat trâmbiţa

din mijlocul poporului cel de atunci şi am aşezat-o între cei cereşti, şi am lăsat pe pământ cuvântul Meu cel prin ea început şi semănat în toată vremea ei, şi cuvântul Meu s-a făcut spic înmiit, şi păstoresc cu el neamurile pământului, şi este toiag de fier cuvântul Meu în mijlocul seminţiilor de pe pământ care de şapte mii de ani străine sunt de Făcătorul lor, străine cu viaţa lor faţă de viaţa Mea care s-a arătat după ce ea s-a sălăşluit între oameni, o, poporul Meu de azi!

Aduc acum spre vedere sărbătoarea zilei învierii, ziua de Paşti a anului 1955, ziua când am trâmbiţat din trâmbiţa cuvântului Meu cel de după două mii de ani de la naşterea trupului Meu din Fecioară ca să Mă sălăşluiesc cu oamenii şi să fiu cu cei ce cred venirii Mele, să fiu cu ei până la sfârşitul timpului, precum am grăit prin Scripturi că voi fi.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Aşa am început învierea cuvântului Meu acum cincizeci de ani. Hai, Verginico, hai să privim peste timp şi să vedem cum începe ziua aceasta de praznic al cincizecimii cuvântului Meu pe care l-am început prin gura ta, din gura Mea, în anul 1955 a zilei sărbătorii învierii Mele. Hai, trâmbiţa Mea dulce, hai să Ne aşezăm în sărbătoare de cuvânt şi să mărturisim, căci zilele mărturiilor curând, curând grăiesc şi se mărturisesc. Amin, amin, amin.

— O, Doamne, sunt trâmbiţa Ta din care ai început să-Ţi cânţi cântarea de jale prin care să-i chemi pe toţi, să-i tragi pe toţi la Tatăl, şi din Tatăl să lucrezi şi să cuvintezi, căci cei ce sunt din Tatăl, numai voia Lui o fac.

Această zi de măreaţă sărbătoare e sărbătoarea cuvântului cel de cincizeci de ani a durerii Tale după om şi de la om, Doamne. Cu mare durere am purtat eu pe pământ lucrarea cuvântului Tău, a venirii Tale după om, acum, la sfârşit de timp. N-am fost decât omul durerii, aşa cum Tu ai fost. M-ai pregătit din pruncia mea numai din dureri. M-ai crescut pentru Tine prin dureri şi din dureri, şi dulce Ţi-a fost mila de viaţa mea durută. Ai voit să semăn cu Tine la dureri şi la dispreţul cel de la om, şi m-ai aşezat în duhul umilinţei prin care Tu poţi să sălăşluieşti în om şi să poţi ca Tine în om, căci acolo unde omul este şi poate, nu poţi şi Tu acolo, căci Tu Te umileşti faţă de om şi nu stai decât în cei ce sunt după chipul şi asemănarea Ta, şi aceia de Tine lucraţi aşa şi nu de ei, Doamne al celor umiliţi. Mi-ai dat pe îngerul Tău de m-a purtat de mânuţă în toată pregătirea ce mi-ai făcut-o ca să fiu trâmbiţa Ta, iar Duhul Tău şi trupul Tău mă mângâia în umilinţa mea. M-ai învăţat prin dureri să nu iubesc bucuria, căci cine are dureri, nu cunoaşte şi nu iubeşte bucuria. Mi-ai dat numai suspin, ca să nu Te pierd, ca să nu mă pierzi. Dispreţuită am fost între oameni, ca şi Tine, Doamne, căci nu este ucenic mai mare decât învăţătorul său, că Tu ai fost Om al durerii şi dispreţuit de om, ca să poţi purta în trupul Tău neputinţa omului, Doamne.

O, cât de neputincios e omul, Bunule Învăţător, şi de aceea caută el să poată amăgindu-se că poate şi că seamănă cu Tine, Făcătorule a toate! Ce frumos le-ai făcut Tu cu cuvântul pe toate câte sunt! Ce umilit ai lucrat să le dai lor facerea, Făcătorule al lor! Aşa m-ai lucrat Tu pe mine din duhul umilinţei Tale, din durerile Tale cele de şapte mii de ani de la om, şi apoi mi-ai dat întrebuinţare pentru lucrarea Ta de facere din nou a lumii. Te-ai sălăşluit în trupul meu cel umilit timp de douăzeci şi cinci de ani cu cuvântul Tău peste un popor care venea să asculte glasul cuvântului Tău. Firea toată asculta când Te făceai cuvânt prin gura mea, şi tresărea toată facerea la glasul Tău. Dar omul e prea mare, Doamne al umilinţei, şi nu Ţi-a mai dat înapoi scaunul Tău de domnie după ce Ţi l-a luat acum şapte mii de ani când l-ai pus să stăpânească peste pământ, păzind şi lucrând porunca Ta. El însă nu aşa a lucrat, nu aşa a stăpânit pentru cele peste care Tu erai Stăpân, ci a stat mai mare ca Tine în el, ca să lucreze el şi nu Tu. Ai judecat pe tot omul când m-ai ales şi m-ai lucrat ca să-Ţi fiu Ţie casă şi tron de domnie peste om, căci eu nu aveam decât pe Dumnezeu, şi ai putut în mine cu voia Ta, cu cuvântul Tău, cu gândul Tău, fiindcă numai Tu erai în mine, iar eu nu, Doamne, şi viaţa mea era dulce pentru Tine, căci era a Ta, era umilinţa Ta în ea şi voia Ta prin ea.

I-ai purtat pe mulţi spre izvorul cuvântului Tău care striga cu jale prin gura mea când Tu coborai cu bogăţia slavei Tale care se făcea cuvânt pe pământ. Îi hrăneai pe toţi cu duhul mângâierii, îi iertai, îi curăţai, căci erai Cel ce ai putere să-l cureţi pe om de el şi de păcatele lui. Durere mare era pe Tine şi pe mine, căci cei ce Te auzeau şi Te simţeau, nu-şi dădeau şi viaţa ca apoi să şi-o câştige, iar Tu Te făceai voia lor, ca să poţi să scrii cuvântul Tău cel de la sfârşit de timp, care era durerea Ta, glasul durerii Tale lungă de şapte mii de ani. Ce pace aveam că Te puteam mângâia purtându-Ţi durerea! Pacea Ta mi-o dădusei, jugul Tău mi-l dădusei, cel mai uşor jug, iar cine are jug nu mai poate face ca el şi în numele Tău lucru de al său, şi acela face lucrarea celui ce lucrează în el.

M-a durut în Tine şi Te-a durut în mine omul neascultător care Te auzea cu voia Ta pe care i-o dădeai omului s-o lucreze, dar el auzind nu auzea şi văzând nu venea, şi mă durea, Doamne, şi mă doare, Doamne, cât pe Tine Te doare, căci eu am fost şi sunt voia Ta.

Iată ziua de Paşti a anului 1955 când mi Te-ai dat pâine şi vin prin mijlocirea sfinţilor arhierei Vasile, Grigorie şi Ioan, veniţi cu Tine pe norii cerului până la patul meu de umilinţă după ce am împlinit porunca Ta pentru postul cel de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, ca apoi Tu să Te aşezi în trupul şi în duhul meu ca pe tronul judecăţii făpturii, căci din mine ai făcut lucrul Tău de trebuinţă după ce m-ai lucrat, şi glasul cuvântului Tău ai făcut din mine apoi peste pământ. O, când ai intrat cu Duhul Tău în trupul meu ca să grăieşti din trâmbiţa Ta, Doamne, eu am văzut atunci toată durerea Ta de la om, tot dorul Tău, şi am văzut învierea Ta, şi atunci am înţeles că iarăşi ai venit pe pământ biruitor al morţii, căci peste om stăpâneşte numai moartea, numai moartea, Doamne, iar viaţa suspină şi se stinge suspinând, şi omul nu are înţelepciune, fiindcă nu are umilinţă pentru viaţă, Doamne.

Iată ziua de Paşti a anului 1955 când Tu Ţi-ai început trâmbiţarea şi Te-ai vestit Cel înviat dintre morţi şi ai zis celor ce vegheau peste suflarea mea de viaţă care abia mai pâlpâia: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Aşa ai cuvântat, Doamne înviat, şi de atunci Tu cuvintezi, şi iată praznic al cincizecimii cuvântului Tău cel început prin mine, trâmbiţa Ta, acum cincizeci de ani, zi de Paşti după timp şi asemănare ca atunci, şi mai mult cu o zi ca să se vadă pasul împlinirii. O, frumoasă Ţi-a fost cărarea, căci a fost plină de suspin după om, dar frumoasă şi prea frumoasă Ţi s-a făcut acum prin cei mai mici ucenici de pe urma lucrării mele cu Tine, Doamne. Privesc cu Tine la înţelepciunea lor cea plină de umilinţă în care atât de întreg ai încăput, şi privesc cu Tine la suspinul lor cel greu, căci grea şi multă Ţi s-a făcut coborârea Ta, şi ei stau mici sub ea, şi atât de mici că nu Te poţi Tu slăvi prin ei înaintea celor mari de pe pământ.

O, copii micuţi, v-a făcut aşa de mici, aşa de umiliţi mintea celor ce nu ştiu să înţeleagă slava lui Dumnezeu din cei aleşi de Dumnezeu dintru vecii! O, micuţii mei şi ai Dom-

nului, o, nu mai este credință pe pământ! E prea lipit omul de el însuși, iar cea mai mare piedică a lui, aceasta este și pentru el și pentru Domnul spre el. Dar voi fiți cuminți și stați semne sfinte între cei ce cred și între cei ce nu cred, căci voi sunteți locuiți de Dumnezeu chiar dacă stați ca într-o prăpastie în smerenia care vă hrănește viața cu un nesfârșit de dragoste și de răbdare și de durere, copii care aduceți pe Domnul pe pământ, împlinind voi timpul cincizecimii acestui praznic sfânt. Fiți cuminți, fiți în liniște, căci cei umiliți au duhul liniștii în fața celor mândri care au duhul căutării negăsind ce caută.

V-a șoptit Domnul un cuvânt al durerii Lui și al sfinților Lui, iar eu l-am așezat între cele adevărate și vi-l amintesc acum. O, fiilor copii, cât timp este viu un sfânt, el îi stingherește pe toți, și toți se împiedică în el, căci așteaptă de la el cei plini de iubire pentru ei, și dacă nu capătă ce doresc ei, apoi aceștia se simt încurcați în pașii lor și lovesc în cel sfânt și nu știu aceștia ce fac. Dar după ce cel sfânt trece cu trupul, nu le mai este greu celor ce sunt cu hotărârea, să-l vorbească de bine pe cel sfânt, de vreme ce nu-i mai încurcă întru ale lor pe pământ. Când el însă are și urmași asemenea lui, atunci legiuitorii se dezgustă și tac răzvrătiți în duhul lor și lucrează prin iscoade pentru învinuirea urmașilor sfinților Domnului. Dar sfinții Domnului nu se bucură de vorbirea de bine pentru ei după ce ei trec cu trupul, că nu e greu să-l vorbești de bine pe cel ce nu mai este să te oprească de la alipirea de tine însuți întru dragostea ta de sfinți ca să-ți dea sfinții ajutor pentru tine însuți. Când nu mai este cel ce te încurcă în voile tale, nu e greu să-l cinstești pe cel ce s-a făcut ca Dumnezeu în calea ta ca să te oprească de pe ea și să te aducă Domnului. Dar aceasta nu e drept nici pentru tine nici pentru cel în care a locuit Dumnezeu în calea ta ca să ți Se arate, ci e drept că nu te porți după adevăr, și dreptatea este cea care este și nu cea cu care omul se acoperă pentru dreptatea lui, pentru folosul lui de la Dumnezeu sau de la om.

O, copii atât de micuți în mâna Domnului! Har din har, har peste har a rodit în voi și peste voi, căci Domnul a fost mare în duhul și în trupul meu întru lucrarea Sa de întoarcere cuvânt pe pământ. O, lăsați așa! Vă este de ajuns harul Domnului, căci Domnul în durerile voastre și în durerile Lui din voi Se slăvește și Se desăvârșește, iar El nu vă va dezamăgi pe voi, fiindcă El este Dumnezeu și nu om, copii ai umilinței. Eu vă sărbătoresc pe voi ca urmași ai mei cărora v-am lăsat averea de la Domnul, averea mea de pe pământ, lucrarea Domnului, copii în care locuiește Dumnezeu. Și iată, stăm în ziua aceasta în praznic slăvit, căci voi ați plinit timpul acestei lucrări de cincizeci de ani și ați pășit cu pasul iarăși, și ați trecut spre vremea de har care a mai rămas până la înnoirea a toate în chip deplin pentru întocmirea tainei veacului Domnului pe pământ. Ne sărbătorește Domnul, pe mine și pe voi, începutul și sfârșitul, la începutul și la sfârșitul cel de acum, căci împlinit este după numărul anilor harul cel de mântuire a omului, numai să voiască omul să-l descopere pe el în cuvântul care curge cu multul din gura Domnului peste pământ. Iată, pășiți peste hotar și curge cuvântul întru plinirea lui. Întăriți-vă prin el și întăriți spre cale de veac nou pe poporul cel ascultător căruia ajutați-i înțelepciunea pentru cele de sus din voi pentru el, pentru slava lui cu Domnul, copii ai nașterii de sus și care se vede prin lucrarea ce o lucrați, căci Domnul Se cunoaște prin rod acolo unde este și locuiește. Nu uitați că fericit este cel ce rabdă până la sfârșitul răbdării, că dulce și slăvită este răbdarea celor sfinți, precum și lucrarea lor. O, nu vă întristați că duhul lumii din om nu vă primește mâna întinsă spre el. Domnul este și mai trist. Bucurați-vă în dureri, că iată sărbătoarea cea de cincizeci de ani a durerii Domnului Care strigă după omul alipit de sine și nu de Domnul în sine! Cea mai frumoasă sărbătoare, sărbătoarea durerii Domnului, căci cuvântul Lui este durerea Lui care strigă după om.

Ți-am slăvit sărbătoarea lucrării cuvântului Tău, Doamne, sărbătoarea durerii Tale care strigă de mult, de șapte vremi, Doamne, din anul 1955, de șapte ori câte șapte ani și încă peste hotarul acesta, iar eu am grăit mult, Doamne, în ziua cincizecimii praznicului cuvântului Tău întru cea de a doua Ta venire de la Tatăl la om. Amin, amin, amin.

— Ai vorbit, Verginico, dar tu ești trâmbița Mea cea din care a plâns cuvântul Meu mai înainte de slava Mea cea mare. Am plâns mult, Verginica Mea, și n-a mai plâns nimeni cu Noi. O, cine mai plânge cu Noi și cu cei atât de plânși care Ne poartă lucrarea începută de Noi acum cincizeci de ani? O, unde mai este cel care să nu apese pe umerii cei mici și plăpânzi ai crucii venirii Mele cuvânt însuspinat după om, Verginica Mea? Dar acum, mângâierea cea de la Noi îi sprijină pe ei, căci avem de lucrat cu tot întregul peste duhul lumii, ca să-l nimicim de pe pământ și din om și să-Mi pot săvârși viața Mea în om cu moartea pe moarte călcând, căci păcatele își vor primi plata lor și va călca ea peste ele și le va osândi pe ele ca să-l ridice pe om din păcat. Amin.

Iar Eu, Domnul Cel plin de suspin, Cel plin de cuvânt, rostesc ca și la începutul acestei lucrări de venire a Mea după om: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Și nu în zadar am înviat dacă am înviat, și Îmi voi cere de la om răsplata jertfei Mele de pe cruce ca unul vinovat, deși eram fără de vină, și îi voi cere omului să învieze din păcat și să treacă de la moarte la viață, de la păcat la sfințenie, iar cel sfânt se cunoaște după înțelepciunea lui, după lucrarea lui, după rodul lui cel întru Mine.

Hristos a înviat, poporul Meu de azi! Așa am spus și celor de la începutul acestei lucrări de cuvânt al suspinului Meu, și nimeni cu Mine n-a suspinat până la sfârșit.

Hristos a înviat, popor cu nume nou și cu veșmânt nou prin Paști nou, la care am ajuns cu tine, cel mai mic, dar și cel mai povățuit! Mi-e Duhul însuspinat, poporul Meu. Mă doare lucrarea Mea cea de cincizeci de ani, că mulți Mi-au auzit cuvântul și tot atâți M-au părăsit și s-au dus într-ale lor și n-au rămas întru ale Mele și n-am avut cui să-i spun: *„Vino cu Mine!“.*

Sărbătoresc cu tine, cel mai mic, praznicul cuvântului durerii Mele după om, cincizecimea glasului suspinului Meu de la om, acum, la sfârșit de timp, căci cei ce M-au auzit prin acest cuvânt, M-au judecat, și apoi M-au părăsit pentru ale lor. Acum însă, mângâie-Mă tu, cel mic, dar mângâierea Mea este Duhul Sfânt. Vezi să înțelegi bine ce-ți spun, poporul Meu, că ți-am pus numele cel de la venirea Mea și te-am numit poporul Noului Ierusalim, și tu să Mă mângâi în durerea Mea de la om.

Ridic între pământ și cer cartea cuvântului Meu din aceste șapte vremi și îți dau putere să Mă ajuți să Mă arăt cu ea și s-o pun de mărturie între Mine și om, căci omul n-a iubit să bea din potirul Meu, și a băut din potirul lui, și acum se va întoarce spre el potirul cel plin cu plata faptelor lor, potirul mâniei Mele peste cei ce n-au iubit Duhul lui Dumnezeu, Care n-are nimic din lumea aceasta. Ridicăm în sus cartea cuvântului Meu și o dăm Tatălui spre binecuvântare, și apoi oamenilor, poporul Meu. Dar tu cântă sărbătorii învierii, cântă acum, că e zi de înviere, Ierusalime. Caută la tine și vezi ce poți să-Mi dai, ce poți să-Mi pui pe masa Mea de azi. Dă-Mi

mângâierea, poporul Meu, căci numai duhul mângâierii a fost cel ce a curs din gura Mea peste cel chemat de mila Mea la milă de Mine, Cel durut de la om.

Binecuvântată să fie toată hrana, cea pentru trup şi cea pentru duh, căci Eu nu pot sta la masă decât cu cel binecuvântat. Întoarce-te, poporul Meu, spre începutul cuvântului Meu şi apoi vino înapoi pe firul lui până la tine şi plângi cu Mine, fiule, ca să nu plâng singur, că e păcat să n-am soţ în suspin, e păcat după atâta suspin, poporul Meu. Şi te rog, când va fi pe masă cartea şi o vei putea desface, fă-ţi timp şi treci prin acest timp, căci de tine am spus că nu te-am ales pentru trup, ci pentru duh, poporul Meu. Ai grijă ce ţi-am spus la masa Mea cu tine, că am spus că nu va mai fi mângâiere pe pământ decât în cuvântul Meu cel plin de har şi de suspin. Ai grijă să nu stai fără să Mă mângâi pe Mine şi pe tine din harul acestui cuvânt. Te-am povăţuit, poporul Meu, să treci din trup în duh, iar tu aşa să împlineşti, şi să te laşi în Duhul Meu ca să fii ca Dumnezeu.

O, te rog, poporul Meu, să nu trăieşti ca pe pământ, şi să trăieşti ca în rai pe pământ, şi să asculţi de legea raiului şi numai de la Mine să mănânci şi nu de la alt duh, poporul Meu. Şi acum pun iarăşi pecetea cea adevărată a Fiului Tatălui Savaot, Care a venit pe pământ şi a călcat cu moartea pe moarte ca să Se arate Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Acum două mii de ani am murit pe cruce şi am înviat dintre morţi şi am lăsat pecetea aceasta: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat, atunci şi acum, poporul Meu, cu trupul atunci, şi cu cuvântul acum, popor al cuvântului venirii Mele cu naşterea din nou a lumii care se va naşte iarăşi prin cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

18 aprilie/1 mai 2005

La praznicul Învierii Domnului, anul 2005, s-au împlinit cincizeci de ani de cuvânt coborât din cer. Adăugăm încă un an de cuvânt, din perioada 18 aprilie/1 mai 2005 – 10/23 aprilie 2006, timp în care s-a lucrat la editarea cărţii, însemnând primul an al începutului vremii de har, pe care Dumnezeu ne-o dăruieşte nouă, neamului omenesc, aşteptând încă pentru fiecare suflet care se va vrea înnoit prin acest cuvânt prin care Dumnezeu Îşi întocmeşte pe pământ Scriptura naşterii din nou a lumii, după a Sa făgăduinţă.

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ÎN PERIOADA DINTRE PRAZNICELE ÎNVIERII, ANUL 2005 ŞI ANUL 2006

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ÎN PERIOADA DINTRE PRAZNICELE ÎNVIERII, ANUL 2005 ŞI ANUL 2006

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii. Sărbătoarea sfântului mucenic Gheorghe

Omul cel de sub crucea Domnului are cea mai dulce povară: povara iubirii. Maică a durerii este numele Maicii Domnului. Pe pământ e trupul stăpân peste om. Nici un adevăr nu mai este, decât acest râu de cuvânt peste pământ.

Viaţa Mea cea plină de viaţa Tatălui Meu, aceasta voiesc Eu, Domnul, să lucrez în om, şi apoi omul cel credincios să Mă lucreze în cel ce caută după Mine pentru ca să-şi afle el viaţa şi să şi-o închine Celui ce are Duh dătător de viaţă, căci Eu trăiesc în Tatăl şi Tatăl în Mine, şi aşa şi omul care iubeşte viaţa Mea, să trăiască în Dumnezeu cu închinare, iar Dumnezeu să-Şi aibă viaţă în om. Amin.

Pace ţie, poporul Meu! Hristos a înviat, şi de aceea viaţa s-a arătat, căci Eu sunt Omul Cel cu Duh dătător de viaţă şi sunt Domnul învierii, iar cel ce crede în Mine nu mai moare, ci se mută de la moarte la viaţă, iubind în el viaţa Mea cea fără de moarte şi mărturisind că Eu sunt viaţa lui când el Mă lucrează în el şi în cel ce Mă caută de viaţă a sa.

Hristos a înviat, vă vesteşte vouă mama Mea Fecioara şi vă umple de mângâiere şi de toată vindecarea, căci sărbătorim izvorul iubirii ei. Amin, amin, amin.

— O, Fiule înviat, să se vindece poporul cuvântului Tău de toate neputinţele lui şi ale Tale din el, dar de iubirea cea pentru Tine să nu se mai vindece, căci cine nu are rana aceasta dulce, acela este neputincios la bine şi la greu, că nu este nici un bine mai mult ca şi cu Tine, şi nu este greu mai uşor ca şi cel de sub crucea Ta peste om, Doamne Fiule, căci Tu cu omul le duci pe toate cele de la om, iar omul cel de sub crucea Ta are cea mai dulce povară, povara iubirii, Fiule îndurerat în moarte şi în înviere, căci omul nu ştie ce este această iubire a Ta pentru om, moartea şi învierea Ta, Fiule al vieţii cea plină de har pentru om. Dau să-l spăl în lacrimi pe cel ce caută viaţa Ta pentru viaţa sa, căci eu m-am născut ca să plâng şi să fiu izvor de lacrimi pentru viaţa fiecărui om care voieşte sau nu voieşte viaţa Ta. Cel ce se roagă la Tine prin mine, nu mă vede, nu mă ştie că eu n-am cunoscut pe pământ şi în cer altă bucurie decât lacrima şi multul ei. Dacă omul ar vedea că plâng mereu, nu s-ar mai ruga la mine pentru el, ci ar căuta să-mi curme lacrima şi suspinul meu cel mult, şi s-ar face Ţie casă omul, căci eu pentru Tine plâng. De mila Ta plâng şi în cer şi pe pământ, că mă doare suspinul Tău de la om şi nu am bucurie mai mare ca aceea că plâng pentru Tine, copil îndurerat şi Dumnezeule nemângâiat. Maica durerii sunt, iar Tu eşti Fiul durerii, şi unul altuia ne suntem mângâiere prin durere, că nouă, numai durerea ne poate da putere pentru ea, că n-avem altă viaţă, Doamne şi Fiule îndurerat ca şi mama Ta.

Dau să-l spăl în lacrimi pe cel ce a dat de la el moartea, pe poporul Tău de azi, pe cel ce crede venirii Tale şi cuvântului Tău, care aduce omului pocăinţă spre iertarea păcatelor, spre învierea din moarte, iar Tu plângi ca mine şi cu mine, că aşa este Dumnezeu în cer şi pe pământ, şi aşa eşti Tu în mine, şi aşa sunt eu în Tine, şi unul altuia ne suntem bucurie prin lacrimi, şi Tu mă plângi că m-am născut să plâng, şi eu Te plâng că Te-ai născut să plângi şi să suferi după om şi de la om, aşteptând ziua învierii omului, Doamne al învierii.

Pun alinare în greu şi pace multă peste cei ce stau locaş al Tău de venire de la Tatăl la om. Le dau prin lacrimi putere, cu ruga mea spre Tine pentru ei, căci în cer e locaşul celor ce se roagă, Fiule scump, şi e multă umilinţă în cer, şi de aceea e multă rugăciune, şi nu e ca pe pământ între cei din cer. Pe pământ omul se îngrijeşte de trup şi lucrează mult pentru aceasta, iar între cei din cer se lucrează mult pentru toate sufletele de pe pământ, şi numai lacrimi varsă cei din cer pentru cei de pe pământ care nu văd cerul; cerul, care se face izvor de spălare a omului lipsit de viaţă; cerul, care plânge din sfinţi pentru învierea omului.

Vă dau putere din Fiul meu, vă dau ajutor pentru zidirea cărţii Mielului, copii care lucraţi şi îngrijiţi această mare lucrare, şi rugaţi-i pe toţi cei care vă ajută, să ceară la Domnul şi la sfinţi trezie mare, iubire fără preget şi har pentru puterea Fiului meu peste ei, iar voi să-i sprijiniţi de pe pământ, copii veghetori, şi să-i îndemnaţi la credinţă şi la umilinţă spre lucrul cel binecuvântat pentru fiinţa cărţii venirii Fiului meu întru cuvânt de înviere peste pământ. Amin, amin, amin.

— Tu, mama Mea, stai şi în cer tot ca pe pământ, izvor de lacrimi, şi aşa te mângâi, şi aşa Mă mângâi tu în durerea ta şi a Mea de la om. Numele tău de mamă e maica durerii şi izvor de lacrimi. Peste tot pământul plângi, peste tot pui sământa cuvântului Meu, pe care o semăn peste om ca să ia viaţă omul şi să se scoale din moarte şi să ia jugul Meu cel plin de umilinţă. I-ai spus poporului Meu că între cei din cer e mare umilinţă şi de aceea e multă rugăciune în cer pentru om. O, ce taină mare i-ai spus lui, mama Mea! O, ce iubire i-ai descoperit din cer, ca să ştie el ce se lucrează de cei din cer şi ca să vadă el ce se lucrează pe pământ şi pentru ce trudeşte omul pe pământ. Pe pământ e trupul stăpân peste om şi mult trebuie să lucreze omul pentru trup, iar Noi trebuie să plângem mult, mamă, şi să udăm mereu orice sământă semănată de Noi peste om, ca să rodească ea, şi ca să crească omul din ea şi nu numai din el, mamă.

O, poporul Meu, cel necăsătorit se îngrijeşte cum să placă Domnului, cum să lucreze Domnului, aşa este scris în Scripturi. Fericit este cel ce trăieşte din Scripturi, căci în ele găseşte viaţă veşnică şi nu vremelnică, poporul Meu. O, scoală-te de dimineaţă şi lucrează viaţă veşnică şi lucrează-ţi

vindecare de neputinţe ca să poţi să-ţi lucrezi viaţă veşnică. Eu ţi-am dat tot ce am avut, ca să ai şi ca să ştii şi ca să lucrezi, iar sfinţii cei cereşti te-au învăţat acum şi ei pe pământ. Din ceata lor grăieşte vouă azi mucenicul Gheorghe, cel ce mult M-a iubit şi a iubit. Amin, amin, amin.

— Te-am iubit, şi apoi am iubit, Doamne al iubirii sfinţilor. Mi-am lucrat viaţă veşnică, şi peste foc am călcat pentru ca să mi-o lucrez, şi ca să am apoi să Ţi-o dau, iar Tu să-mi împarţi din truda mea spre salvarea mea. Ţi-am adus rod şi Te-am mângâiat în durerea Ta după om, căci sfinţii au în ei aluatul umilinţei şi al credinţei şi al rugăciunii, ca şi mama Ta, Doamne. E gol fără Tine omul, e gol de viaţă şi de rod de viaţă, iar eu mă aşez pildă cu viaţa mea în viaţa Ta pe pământ, şi mă dau şi din cer, căci cu umilinţă plâng cu sfinţii pentru toate sufletele de pe pământ care nu plâng, care nu caută cu viaţa Ta în viaţa lor, Doamne înviat, după ce cu moartea pe moarte ai călcat.

Izvor de rugăciune mă aşez înaintea Ta pentru zidirea cărţii cuvântului Tău cel de cincizeci de ani peste poporul Tău de azi, peste pământ, Doamne. Pune putere de trup şi de duh peste cei ce-Ţi lucrează Ţie lucru ceresc pe pământ, căci Tu poţi totul, Doamne al sfinţilor care cu umilinţă Îţi aduc Ţie rod din lucrul lor cu Tine.

Eu Te-am iubit, şi apoi am iubit, şi aşa este iubirea, ca în cer şi nu ca pe pământ de la om. Eu Te-am iubit pe Tine şi am stat în Tine iubind, ca să-i fac să creadă în Tine pe cei pe care-i iubeam, iar darul meu a rămas pe pământ, căci aşa este lucrarea sfinţilor, care rămâne pe pământ când ei îşi iau în ceruri casă. Iubirea, din cer se învaţă, iar între cei cereşti e umilinţă şi rugăciune şi lacrimi, Doamne, şi dulce este iubirea, şi Tu eşti izvorul ei. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul, şi mama Mea în sărbătoare între voi, şi sfinţii în sărbătoarea lor, aşa am izvorât cuvânt de iubire şi de viaţă peste tine, poporul Meu, iar de iubirea cea pentru Mine să te laşi copleşit şi să nu te mai vindeci de ea, ca să fii tu viaţa Mea între fiii oamenilor care nu iubesc viaţa lor în viaţa Mea, şi să te umpli de umilinţa sfinţilor cerului, şi, iarăşi, de duhul rugăciunilor lor, ca unii altora să ne răspundem, poporul Meu.

O, Ierusalime, nu este bucurie mai deplină ca şi durerea cea plină de viaţă din viaţa Mea. Nici un adevăr nu este în afară de acesta, căci Eu aşa sunt, şi sunt Adevărul, poporul Meu. Numai durerea cea după Dumnezeu îl ţine viu pe om şi veşnic viu. Numai această bucurie deplină a Mea când ea este tot aşa şi în om, numai aceea este viaţa cea fără de moarte în om. *«Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată»*, Eu aşa am spus. Voiesc să găsesc în tine această credinţă care biruieşte moartea, căci Eu adevărat am grăit prin cuvântul acesta.

O, poporul Meu, ascultă glasul Meu, ca apoi să ascult Eu glasul tău şi să ne îmbrăţişăm prin cuvânt şi unul altuia să ne dăm viaţă şi să ne dăm iubire şi vindecare prin ea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2005

Duminica a doua după Paşti, a sfântului apostol Toma

Glasul Domnului se aude cu multul în locuinţa morţilor, iar aceştia îl înţeleg mai mult decât cred oamenii de pe pământ. Tainele cele de nepătruns cu mintea omului sunt cele pătrunse de omul cel pătruns de ele. Apostolul Toma mărturiseşte tainica fiinţă a Domnului în el.

Bat, şi Mi se deschide, căci sunt Păstorul Cel adevărat. Bat la porţi şi intru şi nu sar pe deasupra. Bat când intru, că nimic nu împlinesc până nu vestesc, şi lucrez aşa ca să fac credinţă şi putere pentru credinţă în om, pentru Dumnezeu. Amin.

Hristos a înviat! şi-au spus unii altora ucenicii şi ucenițele Mele după ce Eu am împlinit scularea Mea dintre morţi, înviere pe care o vestisem lor mai înainte ca ea să Mă arate înviat înaintea lor. Mai întâi am vestit, mai întâi am bătut, şi apoi M-am arătat lor cu trupul Meu cel de la Tatăl, căci am înviat, şi apoi M-am dus la Tatăl să-I mulţumesc pentru puterea cu care am călcat cu moartea pe moarte, şi apoi M-am adus la ucenici bucurie, şi nu M-am dus la ei până ce nu M-am vestit, până ce nu am bătut ca să intru la ei. Le desluşisem că a treia zi voi învia, şi, după ce am înviat, M-a văzut Maria Magdalena şi M-am făcut cunoscut ei, şi i-am spus că Eu Mă sui la Tatăl pentru ca să-I mulţumesc, iar ei i-am spus să se ducă să Mă vestească ucenicilor Mei că am înviat şi că M-am lăsat văzut şi cunoscut de ea pentru ca să Mă mărturisească ea.

Mai întâi M-am vestit lor înviat, mai întâi am bătut, şi apoi am intrat la ei, şi aşa am făcut şi cu Toma, cel dintre ucenicii Mei care nu era cu ei la prima Mea arătare înaintea lor după înviere, a treia zi de după răstignirea şi moartea Mea pe cruce.

Hristos a înviat, poporul Meu! Mari şi minunate sunt lucrările Mele în mijlocul tău, şi cu care Mă vestesc mai întâi, că nu pot fi altfel lucrările lui Dumnezeu pe pământ. Când Eu Însumi vestesc în mijlocul tău salutul învierii Mele, cei din locuinţa morţilor scapă de orice urmă de durere, căci se mângâie la glasul Meu cel pentru ei, căci glasul Meu este cel mai aşteptat de ei, cu mult, cu mult mai mult decât ştiu oamenii de pe pământ ce înseamnă acest glas ca să-l poată auzi apoi, ca să poată să creadă mai întâi, şi să-l audă apoi. Din mijlocul tău însă glasul Meu se face auzit cu multul în locuinţa morţilor, şi nu e bucurie în cer şi pe pământ ca bucuria lor cea atât de mare, şi nu e loc între cer şi pământ în care Eu să fiu cunoscut şi aşteptat ca şi la ei. Şi iată, Eu, Domnul, Cel ce am înviat pentru fiecare om pe care moartea îl ţine rob pe pământ şi sub pământ, rostesc, pentru bucuria tuturor celor care se bucură cu dor şi cu aşteptare, rostesc pentru toţi vestea învierii Mele: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!

M-am făcut începătura învierii celor adormiţi, odată cu moartea şi cu învierea Mea, şi am lucrat aceasta cu grabă, precum scrie în Scripturi, căci eram aşteptat de cei ţinuţi în robia morţii. Trei zile au fost pentru această răscumpărare, fiindcă Eu, Domnul, nu se putea să văd moartea şi stricăciunea ei mai mult decât era scris în prooroci. Moartea Mea pe cruce avea cu ea învierea Mea pentru toţi cei adormiţi care Mă aşteptau de Izbăvitor de la Tatăl, şi pentru ucenicii Mei, care aveau să înţeleagă prin aceasta că Eu sunt trimisul Tatălui, Cel ce am făcut lumea cu cuvântul Lui cel de Mine rostit.

O, ce umilinţă are Tatăl Meu! El pe Mine M-a pus să rostesc facerea Lui întru lucrare de cer şi pământ. O, ce umilinţă am Eu, Fiul Tatălui Savaot! Eu pe voi vă pun să rostiţi facerea Mea întru lucrare de cer nou şi de pământ nou, cea cu cuvântul Tatălui cel din Mine rostit peste voi ca să-l luaţi voi şi să-l aşezaţi pe pământ facere a lui Dumnezeu prin împlinirea lui după rostirea lui, căci Eu rostesc, şi numai aşa lucrez să împlinesc.

O, copii care-Mi deschideţi când bat ca să intru cu facerea Mea, cu lucrarea Mea cea prin voi şi prin cuvânt, o, ce umilinţă aveţi voi! Voi, pe fiii cei credincioşi şi cuminţi şi ascultători, îi puneţi să lucreze cuvântul cel rostit de Dumnezeu, şi îi puneţi să-L mărturisească pe Dumnezeu. O, copii umiliţi,

vă iau şi vă aşez peste durerile Mele ca să le ştiţi, ca să le simţiţi şi ca să împărţiţi din ele viaţă peste cei ce au milă de Dumnezeu. Mi-e tare drag de voi când vă aud inimioarele şi mintea şi cuvântul care îndeamnă pe cei ce pot iubi viaţa Mea să iubească durerea ei şi să trăiască puterea ei, şi să dorească în ei lacrima Mea, lacrima cerului, copii miloşi cu Dumnezeu. Tainele cele de nepătruns de mintea omului sunt cele pătrunse de omul cel pătruns de ele, copii ai înţelepciunii cea de sus. Îmbrăţişaţi în duhul înţelepciunii cereşti pe cei miloşi cu Dumnezeu, şi nu tăceţi înaintea lor, căci scris este că vor fi toţi învăţaţi de Dumnezeu. Precum Eu bat, şi voi Îmi deschideţi ca să stau cu poporul Meu, aşa şi voi, bateţi, şi să vi se deschidă, că voi trebuie să semănaţi cu Mine şi să intraţi pe uşă şi nu pe deasupra, dar poporul Meu trebuie să înveţe tot mai desluşit tainele Mele cu el şi să se lase el pătruns de ele, căci credinţa aceasta nu este a tuturora, fiilor copii.

Sunt cu ucenicii Mei în sărbătoare de înviere, şi cu tine suntem, poporul Meu. Ucenicul Meu Toma a fost pătruns de tainele cele de nepătruns de mintea omului, şi care sunt pătrunse de omul cel pătruns de ele. Acest ucenic a fost taină între ceilalţi ucenici ai Mei. El M-a pătruns mult, poporul Meu. Pe Mine, Cel tainic, Cel nepătruns, M-a pătruns acest ucenic, şi cu dor a dorit să-i facă pe toţi ucenicii Mei să creadă cu pătrundere şi să mărturisească ei cu toată puterea lor taina cea pentru care Eu M-am coborât de la Tatăl pe pământ şi M-am întrupat ca să Mă las cu trupul pe cruce răstignit şi să pot arăta nepătrunsa taină a învierii morţilor prin însuşi trupul Meu.

Începusem cu o săptămână înainte să Mă vestesc Domnul învierii morţilor, căci Tatăl Meu Îmi pregătise să împlinesc învierea lui Lazăr, care murise pentru această minune prin care Eu M-am arătat minunea Tatălui, învierea morţilor, pe care Marta o credea, dar se ducea cu ea până la ziua cea din urmă a timpului cel de dinaintea învierii celor morţi. Spaimă mare i-a cutremurat pe cei care se credeau stăpâni pe cer şi pe pământ, şi au căutat să stârpească şi pe Lazăr şi pe Mine, uitând că ei nu sunt stăpâni ai morţii şi ai învierii.

Apostolul Meu Toma i-a iubit mult pe ucenicii cei împreună cu el ai Mei, şi le-a adeverit cu putere şi cu mărturisire că Eu sunt, că am fost mort şi am înviat şi M-am arătat şi i-am bucurat ca să le dau putere de credinţă şi de mărturisire şi să-Mi fie ei martori până la toate marginile, precum Eu i-am sortit să lucreze, spunându-le aceasta mai înainte de patima Mea.

Adânc de taină am fost Eu în inima ucenicului Meu care a arătat cu degetul lui trupul Meu cel înviat. Înţelepciunea cea din cer era frumuseţea lui, iar credinţa lui era cea care L-a adeverit pe Fiul lui Dumnezeu înviat din răstignire. Amin.

— Mi-e tare dor şi acum, Domnul meu şi Dumnezeul meu, să Te mărturisesc desluşit ca şi atunci şi să-i ajut pe cei ce nu Te pot iubi cu credinţa şi cu fapta ei, şi să le spun că eu Te-am iubit cu credinţă şi că Tu ai ştiut tainica mea iubire, tainica mea umilinţă şi dulcea mea credinţă, pe care am voit s-o aşez şi în cei înfricoşaţi de iudei, fraţi ai mei, ucenici ai Tăi, şi să se scufunde ei în tainica Ta fiinţă, care era cu trupul înaintea noastră în vremea când Te-ai arătat nouă după învierea Ta, Domnul meu şi Dumnezeul meu.

O, mi-e tare dor de Tine în om, aşa cum îmi era dor de Tine în ceilalţi fraţi ai mei, ucenici ai Tăi, şi la aceia am dorit să Te dovedesc că eşti Domnul, Care ne-ai învăţat trei ani şi jumătate să Te pătrundem, căci erai Cel nepătruns de mintea omului, Tu, Cel pătruns de omul pătruns de Tine aşa cum am fost eu, Domnul meu şi Dumnezeul meu. M-ai pătruns cu totul când m-ai luat să-Ţi fiu ucenic după ce ai înviat trup mort ca să mă poţi lua pe mine să fiu al Tău şi să Te mărturisesc mai mult, mai cu putere, şi să mă numesc al Tău numindu-Te Domnul meu şi Dumnezeul meu.

Iubirea mea cea plină de taină a fost de nepătruns după ce Tu m-ai pătruns de taina fiinţei Tale făcându-mă apoi să-Ţi pătrund dumnezeirea cu care ai stat între ucenici înainte de cruce şi apoi după înviere când ai venit să ne dai pacea şi să ne mângâi, căci eu m-am mângâiat cu trupul Tău cel înviat, pe care l-am îmbrăţişat cu tot cuprinsul fiinţei mele tainice şi nu numai cu degetul pe care cu mâna Ta mi l-ai luat şi l-ai atins de rana răstignirii Tale, Domnul meu şi Dumnezeul meu Cel înviat, şi m-ai numit fericit şi credincios, sortindu-le o şi mai mare fericire celor ce vor crede şi nu Te vor vedea, aşa cum eu Te-am văzut pentru credinţa multora apoi.

M-ai învăţat să nu fiu necredincios, ci credincios, şi mare taină a purtat ziua aceea pe care sfinţii părinţi ai celor credincioşi au numit-o de atunci şi până la sfârşit cu numele meu şi toţi îi zic duminica Tomei, căci eu Te-am mărturisit în ziua aceea, şi mărturisirea mea mă mărturiseşte şi îmi vesteşte mistuitorul meu dor cu care am voit să Te cuprind cu îmbrăţişarea mea după ce Tu, înviind şi ducându-Te şi întorcându-Te de la Tatăl la noi, Te-ai arătat înviat, şi, ca din mormânt când ai ieşit, aşa ai şi intrat la noi, cei ferecaţi în foişor, prin uşile încuiate, nimic atingând, nimic stricând, ci intrând şi ieşind ca din mormântul peste care au rămas neatinse peceţile sub care ai stat, şi aşa Te-ai arătat şi aşa Te-ai mărturisit Stăpânul morţii şi al învierii, Domnul meu şi Dumnezeul meu. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, mari şi minunate sunt lucrările Mele în mijlocul tău, şi cu care Mă vestesc mai întâi, că nu pot fi altfel lucrările lui Dumnezeu pe pământ. Tainele cele de nepătruns de mintea omului sunt cele pătrunse de omul pătruns de ele, iar Eu, Domnul, de cel ce voiesc Mă îndur, şi fac din el apoi mărturisitor al celor nepătrunse ale Mele, poporul Meu. Ucenicul Meu Toma a lucrat minunat pe pământ, şi a lucrat de pe pământ şi până-n cer în vremea lucrului Meu cu el pe pământ. Taina cea de nepătruns a credinţei lui, a lucrării lui cu Mine între oameni, a fost măreaţă în timp şi peste timp, şi îi povăţuiesc pe cei ce au auzit şi aud de Domnul învierii şi de ucenicii Lui, să-şi amintească de tainica şi descoperita lucrare şi mărturisire a ucenicului Meu Toma, prin care morţii au înviat şi au mărturisit puterea Mea din ucenicii Mei cei mărturisitori. Să se oprească orice om cu mintea sa şi să se uite la lucrările Mele cele de după învierea Mea prin ucenici pe pământ.

O, fii ai oamenilor, şi voi, cei ce nădăjduiţi în Dumnezeu după cum ştiţi voi aceasta şi după cum voiţi! Opriţi-vă cu mintea şi luaţi în ea minunile cele uitate de voi, pe care Eu le-am aşezat mărturie între Mine şi voi prin ucenicii Mei spre mântuirea sau osândirea voastră. Am lucrat prin ei lucrări fără de seamăn, mai multe şi mai mari ca atunci când eram cu ei pe pământ, căci le-am făgăduit că aşa voi lucra apoi prin cei ce cred peste cei fără de credinţă. Cutremuraţi-vă şi ruşinaţi-vă de necredinţa voastră, de depărtarea voastră de Dumnezeu şi întoarceţi-vă să credeţi şi să înviaţi voi, cei care spuneţi că Hristos a înviat, şi despre care Toma, ucenicul Meu, v-a încredinţat.

Iar tu, popor al cuvântului Meu peste morţi şi peste vii, arată-te cu adevărat că ştii să crezi şi să spui tuturor, în chip minunat şi adevărat, vestea învierii Mele care strigă peste

timp: Hristos a înviat, şi moartea a stricat şi viaţa s-a arătat, căci El, Cel adevărat, a înviat, adevărat a înviat! Amin, amin, amin.

25 aprilie/8 mai 2005

Duminica a treia după Paşti, a mironosiţelor

Domnul poartă suferinţă de la păcatul omului care nu se lasă de păcat. Credinţa iubirii este dragostea care nu moare niciodată pe pământ şi în cer. Cel ce iubeşte pe Domnul, îl doare ca pe Domnul durerea pentru om.

Sunt Domnul Cel înviat, şi grăiesc ca şi acum două mii de ani când M-am arătat ucenicilor Mei, înviat din răstignire, şi le-am spus lor: *«Pace vouă!»*.

O, poporul Meu de azi, Mă strâng cu tine sub taina învierii Mele dintre morţi şi tainic stau în mijlocul tău cu mironosiţele cele de atunci, şi unii altora ne dăm salutul învierii, vestea care străbate peste timp: Hristos a înviat! Noi vă spunem vouă, iar voi Ne spuneţi Nouă: Hristos a înviat! şi fericiţi şi mângâiaţi sunt cei ce aşteaptă din cele ce nu se văd, cei ce au dezbrăcat trupul cel pământesc pentru trupul cel ceresc al sufletului lor, fericiţi sunt aceştia când aud salutul cel de acum două mii de ani, salutul vieţii cea de veci a lui Dumnezeu şi a omului, căci viaţa este Hristos, şi este veşnică, şi este. Amin.

Hristos a înviat! Eu, Domnul Cel înviat, Eu vă spun vouă, celor ce v-aţi strâns în grădina întâlnirii pentru sărbătoarea voastră cu mironosiţele învierii Mele, pentru sărbătoarea lor în mijlocul vostru, iar acum vă dau cuvântul cel de viaţă dătător, căci Duhul Meu aceasta lucrează: viaţă din viaţa Mea peste om. Amin.

Pace vouă, copii care aşteptaţi cu cartea deschisă intrarea Domnului! Vă preţuiesc nespus, fiilor copii. Nu este făptură pe pământ să vă simtă şi apoi să ştie să vă preţuiască pe voi, dar cei din cer aşteaptă după voi aşa cum aşteptau sfintele mironosiţe clipa sculării Mele înviat, ca să se bucure şi să împartă bucurie apoi. O, cei din cer au mare grijă de voi, căci cei cereşti văd cele ce nu se văd şi care sunt cu voi spre lucrare peste cei din cer şi peste cei de pe pământ, fiindcă Eu le lucrez, căci Tatăl lucrează ceea ce Eu lucrez. Întăriţi-vă, dar, trupul şi inima, căci grija lucrului Meu vă strânge inimioara şi trupul, care vă sunt obosite de veghe, de neodihnă, de nesomn, de greul Meu de peste voi, dar întăriţi-vă cu Duhul Meu Cel plin de veghe, Cel plin de putere peste cei neputincioşi şi mici, şi daţi-Mă poporului Meu de hrană spre creşterea Duhului Meu în ei, căci ei trebuie mult să scadă, ca să cresc Eu, şi în ei să cresc, fiindcă Eu cresc prunc, căci aşa cresc copiii Tatălui Meu, şi cresc după chipul şi asemănarea Mea şi nu după ei. Amin.

Caut să grăiesc după priceperea omului, căci sunt plin de milă pentru om. Când grăiesc ţie, poporul Meu, grăiesc ca să dau grăirea Mea la om şi ca să ia omul creştere ca a Mea, căci Eu am crescut prunc şi n-am făcut niciodată voia Mea, ci numai voia Tatălui şi a omului care vrând-nevrând, ştiind-neştiind împlinea peste Mine Scripturile cele dureroase, dar slăvite prin durerea lor despre taina Mea cea din mijlocul oamenilor care împlineau cele scrise despre Mine în Scripturi. Grăiesc după priceperea omului şi sunt plin de milă pentru om şi nu fac aceasta că sunt dator la om, ci fac că sunt milos. Omul însă nu e milos cu Mine, Cel plin de milă, Cel milos pentru el.

Dacă n-aş fi Părinte al multora, n-aş fi milos, poporul Meu. Mila Mea e ca în cer, căci din cer se vede bine pe pământ, se vede bine în om. O, multă strigare, în fel şi chip, am făcut şi tot fac peste om ca să-l aşez pe calea vieţii Mele şi să-l iau de pe calea vieţii lui, dar am lucrat şi lucrez ca un Părinte şi nu ca pedepsitor. Omul însă nu M-a urmat, nu i-a fost milă de suferinţa Mea cea de la el, şi apoi Eu nu l-am mai strigat, nu l-am mai trezit, nu l-am mai mustrat, nu l-am mai lovit Eu, ci l-a lovit fapta lui, iar Eu am luat asupra Mea viaţa lui cea cu greşală în ea, căci sunt milos şi nu-l mai pedepsesc pe cel ce nu Mă ascultă. Iau vina lui asupra Mea, că nu se poate altfel. De două mii de ani, aceasta Îmi este suferinţa, păcatul omului Îmi este ea, şi nu e om să Mă mai ierte de suferinţa Mea cea de la el. Mereu Mi-o face, mereu Mi-o dă, căci omul nu e milos nici cu el, nici cu Dumnezeu, de vreme ce se lasă după gustul lui cel trecător, şi nu e om să-şi priceapă moartea aceasta a lui, şi nu găsesc de la om dragoste pentru dragostea Mea înspre om, şi plâng îndurerat de la om.

— O, nu plânge şi azi îndurerat, Doamne înviat. E dulce dragostea mea pentru Tine din mijlocul mironosiţelor durerii şi învierii Tale apoi. Nu plânge. Eu Te-am iubit, şi cu putere şi cu durere Te-am iubit de când Tu mi-ai dăruit ca iubire a mea durerea Ta, Doamne drag al inimii mele, mărite Stăpân al noii mele vieţi, după ce Tu, ca Domn al învierii morţilor, m-ai atins în inima mea plină şi ai golit plinul ei ca iarăşi să o umpli, şi de la Tine să o umpli pe ea. Nu plânge. Îţi mângâi suferinţa Ta cea de la om, aşa cum Ţi-am mângâiat-o după ce Ţi-am urmat dintre cei morţi de pe pământ, după ce eu Te-am cunoscut între oameni, Doamne iubit al meu, căci eu Te-am iertat de suferinţa Ta cea de la viaţa mea fără curat ceresc în ea, şi Ţi-am dat apoi împărăţia mea Ţie, şi toţi m-au văzut în mine cu Tine, mărite Stăpân al noii mele vieţi. Nu plânge. Eu sunt iubita durerii sufletului Tău după om. Te-am mângâiat cu dorul meu, care Te căuta printre trupurile morţilor ca să Te cuprind înviat. Te-am aşteptat să înviezi, că n-am putut să nu cred că vei învia a treia zi, dar credinţa mea a fost dragostea, care nu moare niciodată, şi fericit este cel ce nu moare niciodată, căci acela are ca viaţă dragostea pentru Tine, Stăpâne Domn al vieţii mele cea fără de moarte, pe care eu am ascuns-o în viaţa Ta, ca să am viaţă, şi s-o am pe veci, nu prin credinţă, ci prin dragoste, Doamne mărit şi scump şi plin de milă, căci Tu eşti milos şi iei asupra Ta păcatul celor ce nu se lasă de păcat. Eu însă am luat asupra mea dragostea Celui ce nu Se lasă de dragoste, dragostea Ta pentru om, Doamne milos şi rănit de dor după om.

Încununez sărbătoarea prietenelor mele mironosiţe surori, uceniţe ale suferinţei Tale de la om, căci Te-am mângâiat în dureri şi am trecut până peste moartea Ta, ca să stăm în faţa învierii Tale, iar eu Te-am văzut înviat când Te căutam să-Ţi dau mai înainte de înviere mireasma inimii mele, care era a Ta cu toată dragostea Ta în dragostea mea, căci m-ai născut într-o clipă, privind adânc cu ochiul Tău senin în mine şi dându-mi noul dor de viaţă, viaţă fără de păcat în ea, viaţă fără de moarte în ea, după cum Tu m-ai dorit cu duh umilit ca să mă poţi avea locaş al vieţii Tale. Eu Te-am iubit, şi cu putere plină de durere Te-am iubit, şi mare e durerea iubirii, căci ea este iubirea cea tare, iubirea cea din Dumnezeu, Doamne iubit al noii mele iubiri. Amin, amin, amin.

— Slăvită între iubiri să-ţi fie iubirea ta, iubita Mea, copila Mea, mironosiţă a învierii Mele, a iubirii Mele cea fără de casă, dar tu ai fost adăpostul ei, copilă mireasă înviată dintre morţii lumii, Maria din Magdala, făptură a Mea, rod al lucrării Tatălui în Mine pentru mila Mea de om. Amin.

O, bucuraţi-vă, iubite mironosiţe, bucuraţi-vă în dragostea cuvântului celei dintre voi care şi-a rostit iubirea durerii Mele din ea, căci cel ce iubeşte ca Mine, îl doare ca Mine, după om, şi îl cheamă pe om la iubire cu durere, la moarte pentru viaţă. Bucuraţi-vă! E sărbătoare pentru voi, şi avem spre însoţire ceata celor adormiţi şi strigaţi la masa Mea cea pentru voi şi cea pentru ei în ziua sărbătorii voastre. Bucurie este pentru toţi acum, şi se uneşte totul în această odihnă, şi iarăşi spun, spre bucuria cea mare a celor pomeniţi din adormire: Hristos a înviat!

O, poporul Meu, odihna Mea doreşte după tine ca şi odihna celor ce dorm aşteptând trâmbiţa cea din urmă peste ei, ca să rămână descoperiţi apoi cu casa lor cea din cer, cu trupul lor cel din cer, nefăcut de mâini. Va veni curând, curând la tine cel credincios lucrării Mele de la sfârşit de timp, va veni la tine omul păcătos şi greu de păcate, îngrozit de ziua mâniei Mele şi îţi va spune ţie: *„Surpă-te peste mine şi acoperă-mă, ca să scap de mânia lui Dumnezeu şi să mă ascunzi de ea!“.* Voiesc să te pregătesc tot mai viu cu această putere a Mea în tine, dar tu trebuie încă să înveţi să creşti, şi prunc să creşti, aşa cum Eu am crescut, şi să înviezi, poporul Meu, ca Maria Magdalena, iar noua ta viaţă să dea viaţă celor morţi încă din floare, fiule de acum.

O, poporul Meu, vine viermele şi îşi pune sămânţa sa în bobocul de floare şi mănâncă viaţa Mea din boboc, iar când urmează din boboc floare, şi din floare fruct, rămâne viermele ascuns în fruct, şi cu fructul odată creşte, şi apoi se strică fructul pe dinăuntru şi se desprinde din pom apoi, că nu pe dinafară se strică el, ci în el, prin viermele din el.

O, poporul Meu, ţi-am adus de-a pururi numai sănătate, numai vindecare, numai binecuvântare, şi mult eşti dator să-Mi aduci mulţumire şi slavă, aşa cum îi aduci unui doctor care te vindecă şi îţi dă viaţă iar, poporul Meu.

O, numai duhului rău nu-i place vorbirea Mea cu omul, vorbirea Mea între om şi om, dar Duhul Meu Cel Sfânt a spus la cei sfinţiţi: *«Cuvintele voastre să fie ca ale lui Dumnezeu»,* şi nu le-a spus să nu grăiască sfânt. Cel ce nu are grăire sfântă, gura aceea se goleşte de cuvânt de viaţă şi se dedă spre cuvinte de durere pentru cei ce iubesc Duhul Domnului prin cuvânt între fraţi. Cine nu grăieşte cuvinte ca ale lui Dumnezeu, acela cade din cuvântul lui Dumnezeu, căci Eu îl aştept pe cel sfinţit să fie cuvântul lui Dumnezeu şi nu cuvântul său, că al său Mă osândeşte ca un judecător, fiindcă omul are alt cuvânt în locul Meu din el, în inima lui, şi cu acela Mă osândeşte, iar Eu în el nu mai pot vedea şi auzi pentru el.

O, omule, Eu rabd când Mă judeci, fiindcă sunt bun şi milos şi umilit, şi Mă umilesc cu milă şi rabd de la om. Omul însă nu poate răbda judecata Mea, nu poate, că nu are duh umilit, şi are sinele în locul Duhului Meu, şi cu el nu vrea să Mă primească, şi Mă judecă omul cu sinele lui.

O, omule, când tu stai pe locul Meu de Dumnezeu al tău, tu Mă judeci. O, omule, dacă tu erai Eu, şi Eu, tu, cum, oare, te-ai fi purtat cu Mine? M-ai fi lepădat, şi aceasta faci când stai pe locul Meu de Dumnezeu. Ai voit să nu poţi, nu că nu ai putut, ci fiindcă nu ai voit să poţi. Ţi-ai ales sinele, şi pe acela îl împarţi la săraci şi de aceea nu poţi să te laşi de tine şi să Mă faci pe Mine pe locul tău din tine. O, omule, nu este sfânt care să nu greşească, dar cine Mă iubea pentru suferinţa Mea în el, acela îşi părăsea agoniseala sa, truda sa, împărţind la săracii cei lipsiţi avutul lui de pe pământ şi nicidecum strângând încă, şi apoi Mă iubea, împotrivindu-se greşelilor din el şi lăsându-Mă pe Mine Domn al cugetului lui, ca să-i fiu pază, şi tare să fiu împotriva lui însuşi, căci el căuta viaţa pentru viaţa lui, iar Eu Mă dădeam lui la rugăciunea lui.

O, poporul Meu, dintre cei acum strigaţi la masa cea binecuvântată pentru ei, este un sufleţel mulţumitor, care se bucură de slava Mea cea de la credinţa ei în lucrarea Mea şi de la iubirea ei pentru fiii poporului Meu. O fiinţă de curând plecată între cei din cer, şi pentru care Eu am pus mila Mea, căci sunt milos pentru om. Locuia într-o locuinţă pe care era scris *„rugăciune“,* dar ea nu ştia ce este scris de către înger pe acoperişul casei ei pentru multa rugăciune înaintea Mea a inimioarei de la care ei i-a venit această locuinţă. Mi-a fost milă de ea, că Mă iubea, şi i-a fost milă de ea celei care s-a rugat la Mine s-o aduc pe aceasta lângă ea între cei din cer, ca să nu mai fie şi ea vinovată pentru păcat în casa cea peste care este scris *„rugăciune“.* Acum ea a uitat despărţirea de cei de pe pământ, şi şi-a luat loc de rugăciune între cei din cer, că Eu n-am voit ca ea să mai facă vreun păcat în casa numită *„rugăciune“.*

Iată, poporul Meu, adevărat ţi-am spus că va veni şi vine la tine omul greu de păcat, omul care poartă peste el suferinţă pe pământ şi îţi spune: *„Surpă-te peste mine şi acoperă-mă ca să scap, şi să mă ascunzi de mânia lui Dumnezeu!“.* Va veni omul la tine ca la un munte de scăpare ca să-l acoperi pe el cu binecuvântarea pe care o ai tu de la Mine, căci Eu sunt Părinte milos şi iau asupra Mea păcatul omului necăjit de la păcat.

Mi-a spus să vin să vă spun despre acest sufleţel inimioara care a făcut din casa ei locaş al rugăciunii pe pământ, şi aşa stă scris pe acest acoperiş al casei ei, că pe ea o doare cu durere cerească pentru locul ei de rugăciune de pe pământ, şi care nu mai stă loc sfânt înaintea Mea, şi plânge inimioara care s-a rugat pe locul ei de rugăciune, dar are şi bucurie pentru un sufleţel câştigat la cer pentru rugăciunile ei în această locuinţă. Amin.

Şi acum, poporul Meu, cel ce stai cu zi de sărbătoare pentru ucenițele Mele mironosiţe şi pentru cei chemaţi prin slujbă de pomenire a lor la masa lor de pomenire, Eu, Domnul Cel plin de înviere, Domnul dragostei mironosiţelor Mele cele de acum două mii de ani, spun acum peste ziua aceasta de sărbătoare în grădina întâlnirii: Hristos a înviat! Eu sunt Cel ce dau viaţă viilor şi morţilor, şi celor adormiţi, care sunt vii prin taina învierii Mele, căci pentru om Eu am înviat, după ce am luat asupra Mea sarcina păcatelor omului timpului cel de şapte mii de ani, de când omul n-a mai păstrat în el împărăţia Mea.

Hristos a înviat, poporul Meu, şi voi, cei care staţi cete-cete în ziua acestei sărbători! Pace vouă! E zi cerească această zi dătătoare de viaţă şi de înviere pentru viaţă. Hristos a înviat! zic iarăşi, că mare bucurie este această mare urare de vestire pe pământ şi în cer, poporul Meu cel binecuvântat. Amin, amin, amin.

2/15 mai 2005

Duminica a patra după Paşti, a slăbănogului

Cine nu ştie să lege o rană, să nu facă rană. Domnul nu a venit ca judecător, ci ca vindecător. Domnul S-a născut pentru ca să ia vina omului pe umerii Săi, iar omul nu-şi poate purta umilinţa cea de la greşalele lui.

La porţile cuvântului Meu aştept mai înainte de zorii zilei. Eu, Domnul Iisus Hristos, aştept la porţi, că am cuvânt în Mine în ziua aceasta, iar el trebuie să-şi ia loc în cartea sa. Amin.

E clipa scursului zilei de azi, a duminicii din ziua aceasta, copii neputincioşi în porţi. Mai înainte de zori aştept să puteţi pentru Mine ca să vin în cuvânt. O, să nu se scurgă ziua acestei sărbători fără să Mă aşezaţi cuvânt în carte, căci după ce am coborât în cea din urmă oară între voi, am strâns iarăşi cuvânt, fiilor copii, iar fără el între voi, după ce el ia fiinţă în Mine, e greu de voi, şi e greu de Mine, că e greu cuvântul Meu când el grăieşte şi nu poate grăi. Da, fiilor, el grăieşte, şi tot el nu poate grăi, că dacă el nu se aşează pe pământ, Mă apasă, şi apăsarea Mea vă apasă şi pe voi, căci Îmi sunteţi porţi, iar Eu sunt greu în porţi, şi mult M-aş alina să nu uite poporul Meu ce sunteţi voi, căci cine nu uită aceasta, vă ajută la greu şi nu apasă pe el, şi nu apasă pe voi cel ce vă ajută pentru greul Meu de peste voi, ci, din contra, are grijă mare acela, are grijă de Mine şi de voi, iar de el nu mai are, şi aceasta înseamnă Dumnezeu în om, şi aceasta nu înseamnă omul în om.

O, copii însărcinaţi cu multul Meu cuvânt care se naşte din Mine! Hai să vă dau putere pentru ca să-Mi daţi fiinţă în carte, că altfel vă frânge trupul această sarcină, căci Dumnezeu este greu când nu poate, când este neputincios în omul plăcut Lui. Eu, Cel ce vindec pe cel neputincios al Meu, sunt neputincios în el când nu poate el pentru Mine din pricina neputinţei lui, şi de aceea îl vindec pe el şi tot mereu îl ridic pentru Mine, căci pentru el dacă-l ridic, nu-i foloseşte lui, adică sufletului lui. Când Eu îl vindec pe cel neputincios, acela cade în şi mai grea durere dacă nu ştie ce să facă pentru vindecarea lui cea de la Mine, şi tare mult, tare mult Mă doare, poporul Meu, când omul iarăşi face greşale după ce Eu, Domnul, i le vindec la cererea lui sau la mila Mea de el, ca apoi el să-Mi mulţumească şi nu să facă ce vrea el cu darul milei Mele.

O, ce pildă mare de învăţătură am lăsat Eu prin vindecarea slăbănogului! Când Eu l-am găsit pe el pe marginea scăldătorii vindecătoare prin îngerul ei, el era neajutorat. Bolnav de multă vreme cum era, neajutorat de nimeni dintre cei ce se adunau pentru vindecarea de neputinţele celor neputincioşi ai lor, Mi-a fost milă de el, şi apropiindu-Mă i-am spus: *«Voieşti să te faci sănătos? Scoală-te, ia-ţi patul şi mergi la casa ta, iar de acum să nu mai greşeşti, ca să nu-ţi fie ţie şi mai rău».*

O, poporul Meu, cine, după ce este iertat de greşale, cine are grijă apoi să nu mai greşească pentru ca nu cumva să-i fie lui şi mai rău? Cine, fiilor, cine pe pământ? N-a înţeles nimeni timp de două mii de ani cuvântul Meu cel aşezat asupra celui slăbănog de treizeci şi opt de ani după ce Eu l-am vindecat pe el la scăldătoarea oilor, acolo unde toţi îşi căutau vindecarea lor, iar unul altuia nu şi-o căutau. Eu însă altfel am lucrat. Am căutat pe cel ce nu avea ajutor de pe pământ ca să ajungă până la ajutorul cel prin înger din cer.

O, poporul Meu, pe pământ omul nu se lasă ajutat de Dumnezeu, căci altceva înseamnă aceasta faţă de ceea ce ştie omul că înseamnă, că iată, cel ajutat nu ştie, apoi, să se ferească de răul în care a fost ca să nu-i fie lui, apoi, şi mai rău. Acela rămâne dator cu ascultare, şi trebuie să nu mai greşească, dar el nu ascultă aşa, şi apoi este şi mai rău şi este pedepsit şi mai rău chiar cu multele lui greşale de după aceea. Eu l-am ajutat pe cel ce nu avea cine să-l ajute de pe pământ, şi de aceea v-am învăţat Eu să aveţi milă, să faceţi voi milă cu cei ce nu are cine să-i pomenească după ce ei pleacă din trup, căci pentru cei plecaţi din trup e şi mai mare fapta ca pentru cei ce sunt încă pe pământ şi care, încă, iarăşi greşesc şi iarăşi stau nevindecaţi, de vreme ce mereu trebuie ajutaţi, şi apoi ei iarăşi greşesc. Cei plecaţi din trup nu-i mai poate ajuta oricine, ci numai Dumnezeu şi cei asemenea lui Dumnezeu.

O, mare este învăţătura Mea cea din ziua aceasta de pomenire a slăbănogului cel vindecat de mila Mea cerească! O, poporul Meu, nu trebuie să aibă omul pretenţie să-l ajute cineva, ci să fie ajutat numai când este ajutat, iar el să se lase ajutat atunci. O, omule, nu eşti tu acela care te crezi că eşti, ci eşti acela care te vede altul cum eşti, căci altul te vede şi nu tu, fiindcă omul nu se poate singur citi, ci numai din faţa lui îl citeşte pe el, aşa cum este şi cu o carte pe care după ce o deschide cineva, o citeşte. Cu omul însă este altfel, nu este ca şi cu o carte pe care trebuie s-o iei şi s-o deschizi ca să vezi ce este în ea, ce scrie în ea. Omul nu se poate ascunde, ci este cel din afara lui, că în afara lui se vede că se ascunde în el, căci făţărnicia omului este cea mai citită carte a felului de a fi al omului, şi el se face greu în jur, şi aceasta este semnul că el nu este adevărat.

O, poporul Meu, ţi-am dat povaţă, fiule, şi ţi-am spus că dacă nu ştii să legi o rană, tu să nu faci rană, căci sângele celui rănit strigă lepădat de cel ce l-a rănit. Am pus poveţe fel de fel în mijlocul tău, că voiesc să înveţe de la Mine tot omul, numai să am Eu cum să grăiesc în tine, poporul Meu. Slăbănogul cel vindecat de Mine nu M-a iertat apoi de greşalele vieţii lui, pentru care el suferise, chiar dacă Eu i-am spus să nu mai greşească, şi ca să-i fie lui şi mai rău ca până atunci, ca să se despartă de Dumnezeu şi mai rău ca până atunci, căci despărţirea de Dumnezeu a omului e cea mai mare pedeapsă a lui.

O, omule, nu răni om şi apoi să fugi fără să pansezi rana, căci sângele celui ce suferă de la tine, strigă la Mine prin rana lui. Dar este o şi mai grea rană rana aceea pe care i-o faci tu pe ascuns fratelui tău. Aceea este şi mai strigătoare la cer, căci este cinstea Mea din fratele tău rănită, este rană pentru Mine aceea pe care o faci celui ce Mă iubeşte cu durere pentru durerile Mele. Dacă te doare ceva de al Meu din tine din pricina aproapelui, şi el nu ştie, aproapele tău este în întuneric, şi el nu ştie întunericul său, căci cine face o rană şi nu o leagă apoi, acela este în întuneric faţă de fratele său cel rănit de la el.

O, poporul Meu, rană contra rană e durere mare pentru Mine de la tine, iar Eu nu vreau ca tu să semeni cu cel ce a zis: *«Am ucis om pentru rana mea»*, ci, din contra, să te scoli să legi întâi rana celui rănit, şi apoi s-o legi şi pe a ta, şi aceasta înseamnă legea Domnului cu tine, poporul Meu; o, şi cât aş vrea să ia tot omul această învăţătură cerească şi s-o aşeze om peste om apoi pe pământ! Tu eşti poporul cel învăţat de Dumnezeu, dar omul din lume nu are de unde să ia învăţătura vieţii aşa cum o ai tu de la Mine.

O, fiilor, voi să nu fiţi iubitori de sine şi mândri în voi şi pentru voi, căci acestea duc la pretenţii şi apoi la despărţiri între fraţi de la cele pământeşti dintre fraţi. Nu e bine să staţi înaintea cerului răniţi unul de la altul, căci voi sunteţi creştini şi nu lume, şi vai celui ce se înşeală cu ceea ce este trecător, şi iată, fiilor, Eu n-am venit pe pământ să judec între frate şi frate, că dacă fac aşa, unul din ei rămâne vinovat. Eu am venit să ridic vina; vina pe care omul nu vrea să şi-o poarte, şi nici pe cea a aproapelui său nu poate s-o poarte dacă pe a lui n-o poate purta. Eu însă vin vindecător peste om, căci am învăţătură de viaţă, şi vă spun vouă pentru tot omul că vorbirea de rău nu vindecă, nu răcoreşte sufletul omului, şi ea trebuie depărtată de om. Cel ce nu-ţi primeşte vorbirea de rău, nu în-

seamnă că acela nu este prietenul tău sau că prin aceasta îţi face rău, ci înseamnă că-ţi face bine, că-ţi taie prilejul acestui păcat pe care de şapte mii de ani îl face omul asupra altui om, şi, mai greu decât atât, asupra lui Dumnezeu, poporul Meu, şi omul nu ştie cum vine aceasta.

O, mult Mă doare când îl văd pe cel ce zice că Mă iubeşte, şi el nu ştie cum să fie al Meu, cum să se dea Mie ca să fie al Meu. O, nu ştie omul să-Mi facă Mie fii, să-Mi facă Mie rod şi să Mi-l dăruiască apoi. O mulţime de părinţi îşi dau dracului copiii, căci îi zic copilului *„Lua-te-ar dracu!"* atunci când copilul îi supără. Dracul însă nu i-l ia, i-l lasă tot lui, dar nu mai este al lui, ci este al celui căruia el l-a dăruit prin cuvântul cel rostit, şi apoi prin copilul cel dăruit îl are şi pe părinte, îl trage şi pe părinte, căci altfel nu poate să fie. Cu Dumnezeu însă nu este tot la fel, şi dacă-I dai Domnului copilul, nu mai este al tău, dar dacă îl mai ţii în inimă şi în grijă şi după aceea, o, nu mai e ca şi cum a fost cu diavolul, care ţi-l lasă tot ţie, ci este altfel. Iată ce s-a întâmplat în poporul Meu cu toţi copiii şi cu toţi părinţii pe care Eu, Domnul, nu-i mai am ai Mei. Mulţi părinţi au făcut voia copiilor, şi i-am pierdut şi pe părinţi şi pe copii. Mulţi copii au făcut voia părinţilor, şi i-am pierdut şi pe copii şi pe părinţi. Dar părinţii care şi-au dat lui Dumnezeu copiii şi n-au mai căutat apoi cu grijă spre ei, aceia au înţeles vorbirea Mea cea cu greutate când Eu acum două mii de ani am spus: *«Lăsaţi copiii să vină la Mine şi nu-i opriţi dacă vin».*

O, poporul Meu, cel ce zice că Mă iubeşte pe Mine dar îşi iubeşte şi copilul, acela nu Mă iubeşte. Cine-şi iubeşte copilul, acela nu-L poate iubi şi pe Dumnezeu, căci la Mine trebuie să fie măsura întreagă, poporul Meu. Cine-şi iubeşte copilul, acela este slujitor la idoli, este iubitor al rodului păcatului lui, şi nu-i este ruşine să facă aceasta, şi Mă îndurerează cu rană adâncă acela care este iubitor de Dumnezeu cu sfertul de măsură. O, aşa ştie omul să Mă iubească, poporul Meu, şi iată, vai celui ce nu ştie să fie ucenicul Meu când el zice că aceasta este!

O, nu se poate jumătate, nu se poate nici la Dumnezeu, nici la oameni. Nu se poate un om să se dea pe jumătate păcatului, chiar dacă îl auzi pe el că nu a păcătuit decât pe jumătate. O, e altfel aceasta. E de ajuns să-L părăseşti numai o clipă pe Dumnezeu, şi aceasta este trădare, dar omul nu ştie ce înseamnă vindecarea de la Dumnezeu atunci când el vine la Mine ca să fie viu apoi. Eu i-am spus slăbănogului să nu mai greşească, să nu mai facă păcat ca să-i fie lui şi mai rău, căci păcatele peste păcate, după ce omul le cunoaşte ca păcate, acelea sunt cea mai grea pedeapsă a omului, care dă ceea ce este veşnic pe ceea ce este trecător.

S-au supărat iudeii pe cel vindecat de slăbănogie dacă Eu i-am zis lui să-şi ia patul şi să meargă la casa sa. L-au certat, spunându-i că nu-i este îngăduit să-şi ia patul în zi de sâmbătă, căci a fost în ziua sâmbetei vindecarea lui. El însă şi-a ridicat pe umeri patul suferinţei, care nu i-a mai fost povară de dus, ci vindecare i-a fost, fiindcă povara lui i-o luasem Eu, căci n-am venit în lume să judec omul, ci ca să-l vindec am venit, ca să iau vina lui am venit, iar lui i-am spus să nu-şi mai facă alta, ca să nu-i fie lui şi mai rău, ca să nu-Mi fie Mie şi mai rău de la om, poporul Meu, căci grea Îmi este pedeapsa de la om. Tot păcatul omului este pedeapsă pentru Dumnezeu, este pedeapsa Mea, căci Eu M-am născut pentru ca să iau vina omului pe umerii Mei. O, cum de nu vrea omul să semene cu Mine sau măcar să-şi poarte cu umilinţă umilinţa cea de la greşalele lui? El Mă roagă mereu să i-o iau, iar Eu sunt milos, sunt încă milos, şi sunt însărcinat de la om, căci omul nu-şi poate duce pedeapsa pe care şi-o lucrează.

O, poporul Meu, am slăbit de tot în om. Sunt slăbănogul în om, aceasta sunt în om, şi nu găsesc vindecare pentru rana Mea, ci găsesc rană peste rană de la om.

Mă plâng pe Mine, vă plâng şi pe voi, copii însărcinaţi cu multul Meu cuvânt care se naşte din Mine şi care nu-şi află sălaş şi împlinire în om. O, multă neputinţă am şi în voi de câte ori Eu sunt lovit din părţi în voi, căci cine Mă ştie cu voi, caută pentru binele Meu peste ei, caută la voi voia lor, şi aceasta e slăbire pentru voi, copii miloşi, dar mila ar fi să fie răsplătită tot cu milă, fiilor miloşi. Eu însă îl întăresc pe poporul Meu cel milos, ca să aibă grijă de sarcinile Mele de peste voi, iar ei să se facă uşori şi plăcuţi în toată clipa, şi cu mare veghe să lucreze peste statul lor cu Mine şi peste statul Meu cu ei, şi unii altora să ne fim uşurare, şi cu umilinţă să lucrăm aceasta. Amin.

O, poporul Meu, numai viaţă, numai iubire, numai ascultare şi împlinire să am Eu din mijlocul tău, căci Eu n-am venit să judec între frate şi frate, ci am venit, poporul Meu, să iau vina asupra Mea, să ridic vina, şi tot aşa să trăieşti şi tu între pământ şi cer, căci noi avem de întocmit cer nou şi pământ nou prin duhul iubirii cu care Eu am făcut lumea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 mai 2005

Duminica a cincea după Paşti, a samarinencei

Ucenicii Domnului sunt plini de dor de cer pe pământ, iar oamenii sunt plini de trufia lor. Cei cereşti sunt îmbrăcaţi în casa lor cea din cer.

Venirea Mea în cuvânt e tot mai grea şi pentru Mine şi pentru voi, copii istoviţi sub venirea Mea. O, nu că nu Mă primiţi când vin, nu că nu Mă aşteptaţi când vin, nu de aceea spun aceasta, ci pentru că Mă doare şi pe Mine şi pe voi venirea Mea, căci voi sunteţi istoviţi şi cu sufletul, şi cu trupul, şi pe Mine Mă doare sufletul şi trupul vostru şi vă port cu jale durerea, iar voi Mă purtaţi din greu, şi abia mai pot să vă aşez înaintea Mea ca să pot veni cuvânt în carte. Toată ziua M-a durut jalea sfinţilor, neputincioşi şi ei să vă ajute. S-au purtat cu dorul în ei între cer şi pământ, însoţind sărbătoarea fântânii samarinencei, fântâna casei întâlnirii, căci samarineanca este îngerul acestei fântâni şi aşteaptă de fiecare dată cu dor ziua ei în curţile Mele, ziua de sărbătoare a fântânii întâlnirii, fiilor copii. Aş fi voit din zorii zilei să aşez cuvânt cu sărbătoare, şi pe sfinţi la masa Mea de cuvânt din ziua aceasta, şi la apa fântânii, fiilor. Voi însă aţi fost neputincioşi, şi nu sunteţi altfel nici acum când ziua aceasta pleacă de la locul ei. Mă uit cu jale la voi cum vă apasă lucrul cărţii cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, cel din vremea aceasta când Eu iarăşi vin de la Tatăl, căci cuvântul Meu de peste voi este venirea Mea pe pământ, şi nu se poate sui la mintea omului cât de grea Îmi este venirea acum, la sfârşit de timp.

O, fiilor, nimeni nu Mă aşteaptă să vin şi să pot apoi prin cuvântul venirii Mele, şi de aceea Îmi este atât de greu în voi, căci voi nu aveţi ajutor de pe pământ pentru venirea Mea, că omul pe pământ e învăţat ca pe pământ, iar trupul pofteşte împotriva duhului, şi nu e nimeni să aibă mai multă grijă de Mine decât de el, căci pe pământ e ca pe pământ, şi nu e ca în cer, fiilor copii.

Acum două mii de ani Mi-am învățat ucenicii să spună în rugăciunea lor către Tatăl: *«Tată, vie împărăția Ta și facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ»,* iar cine Îmi este ucenic, acela plânge după împărăția cerurilor în el și apoi o dă în jurul lui, ca să fie pe pământ precum în cer, căci ucenicii lui Dumnezeu sunt plini de dor de cer pe pământ, iar oamenii sunt plini de trufia lor, fiilor copii. Oamenii, după ce că sunt puțin iubitori de Dumnezeu, mai sunt și trufași, și nu le este teamă să fie așa, căci lor nu le este greu cu trufia, și le este greu fără de ea, iar dacă uneori greul de la depărtarea lor de Dumnezeu îi mai mână spre Mine, Cel milos pentru om, aceasta ține atât de puțin cât părerea, iar omul, ca să-și îngrijească viața lui, se întoarce mereu în blestemul de a nu-L iubi pe Dumnezeu, și nu face după ce-Mi află dulceața așa cum a făcut samarineanca după întâlnirea Mea cu ea la fântâna lui Israel. Ea a avut duh umilit, și această jertfă Mi-a adus, și nu este om mai plăcut ca omul care are în el această comoară, care se face casă lui Dumnezeu în om.

Iată, poporul Meu, samarinenii aveau duh umilit, iar Israel avea duh trufaș. Samarinenii M-au primit și M-au crezut, iar Israel nu M-a crezut și nu M-a primit, căci se trufea cu Dumnezeu și nu înțelegea cu mintea lui trufașă că trufia nu este din cer, nu este de la Dumnezeu, ci este de la om, iar omul care are în el acest duh, nu are cu ce să-L cunoască pe Dumnezeu când El vine ca să locuiască în om, căci Dumnezeu, în om Își are locuința Sa. Cine nu crede când Eu spun acestea, să se uite acela în Evanghelia Mea cea de la fântâna lui Israel când Eu M-am întâlnit cu samarineanca și Mi-am făcut în ea sălaș; în ea, și în cetatea ei apoi, prin duhul ei cel umilit cu care ea nu se ascundea în ea, ci mai mult ieșea spre vedere, ca s-o vindec de păcatele ei și s-o fac apoi sălaș al Meu, și apoi mărturisitor al Meu peste mulți, și credincioși, și păgâni.

Omul care nu se satură de viața lui în el, de duhul lui în el, acela nu-și dă viața sa în schimbul vieții Mele din el ca să fie el apoi ca Dumnezeu pe pământ și nu ca omul. Fariseii și cărturarii s-au supărat pe Mine când am umblat la viața lor deșartă, descoperindu-le-o pe ea în fața mulțimilor, dar samarineanca nu s-a supărat, ci, din contra, s-a bucurat când i-am descoperit viața ei, ca apoi s-o facă în ea plăcută Mie prin duhul ei cel umilit cu care M-a primit când i-am arătat că știu păcatele ei și că sunt Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce vine și învață pe pământ pe om toate cele ale împărăției lui Dumnezeu.

O, bine este omului să nu se ascundă cu cele rele ale lui și să nu uite că de Dumnezeu nu are cum să se ascundă, căci Eu îi ies în cale și îl descopăr pe el. Când omul se ascunde de om, atunci el se ascunde de sine, așa cum a făcut Adam când s-a ascuns de Dumnezeu pentru păcatul lui, pentru sinele lui cel vinovat, poporul Meu.

O, cum să fac să-i dau omului minte, și nu să-i deschid mintea lui, că dacă fac așa, pătesc de la om ceea ce am pățit de la Adam, care s-a ascuns în sine, care s-a ascuns de el, și omul nu înțelege cum vine aceasta. Cel ce nu se teme de Dumnezeu, acela se ascunde de el însuși pentru ca să-și poată purta greșeala care se ascunde în el, și vai omului care are greșale ascunse în el, căci unul ca acela nu-I deschide lui Dumnezeu așa cum Mi-a deschis samarineanca atunci când Eu i-am pregătit mântuirea.

O, poporul Meu, caută, fiule, să cunoști bine taina mântuirii tale, căci ea nu înseamnă omul, ci înseamnă Dumnezeu și lucrarea Sa peste om. Cuvântul Meu, cel plin de mântuire, să-l faci folos peste tine, și nu uita să te măsori cu sfinții, ca să vezi ce-ți lipsește la mântuirea ta, și măsoară-te cu Mine, poporul Meu, ca să vezi ce ești pe pământ, căci cel ce nu se măsoară cu Mine, acela se măsoară cu omul, de la care el nu poate avea mântuire, ci numai vremelnicie, care îl minte pe om cu fața sa cea trecătoare peste om, făcându-l pe om să Mă țină afară, să nu Mă ia în casa sa ca împărăție a lui Dumnezeu în om.

O, poporul Meu, nu i-a folosit lui Israel trufia că el este poporul Meu după numele lui. Cel ce este al Meu, acela seamănă cu Mine, nu cu sine, poporul Meu. Cel ce este al Meu, acela nu se mai are pe sine, ci Mă are pe Mine și Mă slăvește în el fără de trufie, căci Eu am duh umilit, poporul Meu, și de aceea Tatăl Mă iubește, căci Eu Îmi pun viața pentru oile Sale. Mă doare însă că omul nu știe aceasta ce fac Eu între Mine și om. Dacă Eu Îmi pun viața pentru om și dacă nu pot apoi să o iau, Eu n-am putere în acela. Eu în samarineanca pentru care am ieșit la fântâna lui Israel am pus viața Mea, și apoi Mi-am luat-o din ea, căci a rodit în ea, și apoi M-am dus la Tatăl cu rodul vieții Mele în om, căci în cine Eu pot să-Mi pun viața, putere am să Mi-o și pun, putere am să Mi-o și iau, căci viața Mea o pun pentru oi, ca să aibă ele viață, și din belșug să aibă, și din acest belșug Eu să duc la Tatăl viața Mea din om.

O, mult M-a mângâiat viața cea de duh umilit a samarinencei, din care Eu am cules apoi rod din sămânță semănată în ea. M-a mângâiat dragostea ei pentru Mine, căci, apoi, ea a trăit pentru Mine, și nu a mai trăit pentru ea între oameni.

O, ce frumos este omul în care Eu trăiesc, Eu și nu el, și ce frumos rod rodește în el, și ce cules scump strâng de la el ca să-l duc la Tatăl ca rod al puterii Mele pusă în om ca iarăși să o iau și ca să trăiesc în om și din om, precum cel ce trăiește în Mine, din Mine trăiește el și nu din el, din apa Mea și nu din apa lui din care el dacă bea iarăși însetează, căci nimic din ale lui nu-i ține de foame și de sete omului, fiindcă Eu sunt izvorul care are viață în el și nu este omul, dar omul nu știe aceasta ce fac Eu între Mine și om când Eu Îmi pun viața Mea ca iarăși să o iau, precum am grăit aceasta în Evanghelia Mea cea de acum două mii de ani peste ucenici și peste poporul din mijlocul căruia i-am ales pe ei ca să-Mi fac în ei viața Mea, și apoi să lucrez cu puterea ei din ucenicii Mei peste poporul din care Eu i-am ales pe ei.

Mi-a fost atâta de ușor să-Mi așez viața Mea în inima samarinencei cu care am grăit la izvor, și tot atât de ușor Mi-a fost să Mi-o și iau din ea, căci celui ce-i este ușor să se lase cu Mine, putere am întru el, și el întru Mine apoi, căci Eu dacă-l hrănesc pe om, se cade ca și el să Mă hrănească pe Mine, și să semene hrana pe care el Mi-o dă, cu hrana pe care Eu i-o dau, și să nu-Mi dea omul otravă peste viața Mea, poporul Meu, căci Eu sunt dătător de viață și nu trebuie să fiu pedepsit de om, ci hrănit trebuie să fiu, ca să semene lucrarea omului cu lucrarea Mea, poporul Meu, căci Eu de aceea îi spun omului să se măsoare cu Mine și nu cu omul, și îi spun omului să stea cu duh umilit pe pământ, așa cum Eu am petrecut și M-am arătat pentru pildă peste om. Amin.

Voiesc, poporul Meu, să găsesc în tine înțelepciune și drag pentru cuvântul Meu cel dătător de viață, și să pot lua din mijlocul tău rod, poporul Meu, și să-I dau Tatălui din munca Mea de peste tine, și tot așa să lucrezi și tu, căci Tatăl, dacă nu semeni cu Mine, nu te cunoaște, poporul Meu.

Omul nu poate să fie mic, iar tu, poporul Meu, să nu poți să fii mare, că dacă nu vei trăi așa înaintea Mea, vei fi

împotriva Mea, căci Eu am fost şi sunt pruncuţul Tatălui, iar cei ce nu sunt aşa, nu pot fi ai Tatălui, căci seamănă cu Mine cei ai Lui, şi aşa îi cunoaşte Tatăl, prin lucrarea Mea în ei îi cunoaşte Tatăl. Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea fântânii întâlnirii, şi samarineanca, îngerul ei cel ocrotitor, şi sfinţii cei veniţi cu ea la sărbătoarea ei în mijlocul tău, poporul Meu, şi să scoţi apă, ca să bea cei cereşti, căci tu eşti cu trupul, iar ei sunt cu casa lor cea din cer, nefăcută de mână, precum este scris despre trupurile cele cereşti.

Iar voi, copii din porţi, odihniţi-vă un picuţ de truda cea de la grija pentru fiinţa cărţii Mele cu voi din zilele acestea când Eu de cincizeci de ani grăiesc peste pământ cuvântul acestei cărţi pe care Eu am deschis-o şi am aşezat-o pe pământ. Şi vă rog, copii istoviţi, feriţi-vă de neputinţe, pe cât puteţi feriţi-vă, că pe Mine Mă doare sufletul şi trupul vostru, şi cu jale vă port durerea, şi cu greu Mă aştern pe pământ cu venirea Mea când voi sunteţi prea zdrobiţi în porţi. Eu însă vă umplu de mângâiere, şi apoi de putere, numai să-Mi daţi Mie să pot, căci voi sunteţi plăpânzi sub mâna Mea şi sub venirea Mea şi sub vremea grea care apasă peste venirea Mea. Amin, amin, amin.

16/29 mai 2005

Duminica a şasea după Paşti, a orbului

Temerea de Domnul este înger aprins în om, iar cine nu o are, nu are nici dor, nici iubire pentru Domnul. Glasul Păstorului este cunoscut de oi. Credinţa este mai văzătoare decât ochii. Duhul lumii a omorât în om temerea de Dumnezeu. Vai celui ce tace! Ţara română este sub biciul mâniei.

Mila Mea de Fiu al Tatălui ceresc, aduce sub supunere porţile cuvântului Meu ca să cobor în carte şi să grăiesc pe pământ. Amin.

O, poporul Meu, te-am făcut poporul Meu pentru ca să grăiesc cu tine pe pământ, iar cel ce crede cuvântul coborârii Mele, acela este cel ce nu iese din cuvântul Meu, precum Eu nu am ieşit din cuvântul Tatălui nici înainte de vecii, nici după ce am făcut cerul şi pământul şi pe om, nici după ce M-am întrupat Om din Fecioară şi nici după ce M-am înălţat iarăşi la Tatăl, şi iată, Cuvântul Tatălui sunt. Amin, amin, amin.

Aşa trebuie să fii şi tu, trebuie să fii cuvântul Meu, poporul Meu, şi să nu ieşi din el, ca să-Mi fii cu mare grijă fiu, cu mare grijă, căci cine este fiu, aceasta face, şi nu poate să facă altceva cel ce este fiu. Tatăl Meu M-a purtat pe îngeri, căci I-am fost Fiu supus, şi nimic n-am făcut de la Mine Însumi, ci am fost cuminte, şi îngerii M-au iubit şi M-au purtat şi M-au vestit, căci am iubit numai cuvântul Tatălui şi I-am fost cuvânt, şi aşa M-a slăvit Tatăl.

O, poporul Meu, aşteaptă îngerii să te slăvească Domnul aşa cum M-a slăvit pe Mine Tatăl, căci Eu am fost Cuvântul Lui. O, dacă eşti supus lui Dumnezeu, fă-te cuvântul Lui, împlineşte tot cuvântul Lui, dar pentru aceasta îţi trebuie iubire, iar ea se naşte din credinţa în cuvântul Meu şi din temerea de Dumnezeu, poporul Meu. Temerea de Dumnezeu este îngerul care-l ţine treaz pe om, aprins pe om, iar cine nu o are pe ea, nu are nici dor şi nici iubire pentru Dumnezeu, ci este gol de viaţă unul ca acela şi se împarte în jur cu golul din el, cu lipsa lui Dumnezeu din el, şi acela este ca o boală în trupul bisericii lui Hristos, ca o suferinţă pentru cei din preajma lui.

O, poporul Meu, cel ce este fiu, aduce folos tatălui său. M-am strecurat în sfatul tău şi am spus că orice cioban de oi are folos de la oile sale pe care le scoate la păşune păzindu-le de furi şi de lupi, iar ele, pentru îngrijire şi pentru hrană verde de la Dumnezeu, aduc rod de lapte şi de lână şi de miei, şi aud şi ascultă glasul păstorului şi merg după el cu blândeţe şi cu iubire şi se poartă după fluierul lui, poporul Meu.

Eu sunt Păstorul Cel bun, căci viaţa Mea ţi-o dau, ca să fii copil al Tatălui, prin Fiul Său, Care te paşte ca să aduci rod, şi să mănânce Domnul din rodul tău, căci El este Păstorul tău, poporul Meu. Eu pe oile pe care trebuia să le aduc la Tatăl ca rod le-am îmbiat spre mângâierea cerului şi le-am arătat staulul Meu, aşa cum a făcut cu tine mila Mea de Păstor, poporul Meu. Îţi amintesc de orbul cel din naştere orb, căci el Mi-a adus rod mărturisirea lui despre Mine după ce l-am vindecat, după ce i-am făcut din tină ochi şi i-am pus la locul lor ca să vadă cu ei pe Dumnezeu. El pe Mine M-a văzut întâi, căci credinţa este mai văzătoare decât ochii, iar Eu M-am mărit întru el, şi apoi el M-a primit ca pe Mesia, Cel ce este Fiul Tatălui, căci am venit pe pământ să săvârşesc lucrările Tatălui. Amin.

Le-am spus ucenicilor Mei că orbul din naştere s-a născut aşa pentru ca să săvârşesc Eu în el lucrarea Tatălui Meu şi să-L slăvesc pe Tatăl pe pământ. O, poporul Meu, nu grăiesc cu tine lucruri mai presus decât cele ce sunt scrise să fie, ci grăiesc pentru că Mi-e tare drag şi Mi-e tare dor să grăiesc cu omul şi nu să stau tăcut. Dar iată, pe pământ Dumnezeu grăieşte cuvintele Sale, iar omul, pe ale sale, şi nu ştie omul să grăiască şi cu Dumnezeu, ci ştie numai cu omul şi numai ca omul să grăiască. Cel ce crede în Mine, acela nu mai grăieşte ca omul, şi grăieşte ca Dumnezeu, pentru că este cuprins de Dumnezeu. M-am mângâiat mult de tot de la cel orb din naştere după ce l-am vindecat, căci el a grăit cu Mine în chip mângâios şi credincios şi frumos, ca unul care atât de uşor M-a cunoscut. M-am mângâiat apoi că M-a mărturisit cu putere, căci celor ce îl ispiteau cu privire la vindecarea lui, le-a spus că Eu sunt de la Dumnezeu şi că ei nu ştiu de unde sunt Eu, Cel ce i-am adus lui vindecare mai presus de fire, minune care a stârnit împotriviri.

O, Mi-e tare dor şi mereu Mi-e dor să stau de vorbă cu omul şi să pot săvârşi în el lucrările Tatălui Meu, spre credinţa în Dumnezeu a multora, spre mângâierea lui Dumnezeu, poporul Meu. O, minunea cea mai mare nu a fost vindecarea ochilor orbului, ci a fost credinţa lui în Mine şi, de la ea, mărturisirea lui despre Mine înaintea mai-marilor lui Israel. Mare mângâiere Mi-a dat acesta atunci! Frumos le-a mai spus despre Mine la cei ce le era atât de greu să-şi părăsească trufia vieţii, care îi împiedica să vadă pe Dumnezeu, Cel ce S-a lăsat cunoscut în chip atât de tainic, atât de minunat!

Iată, nimic nu-i mai mişcă omului inima spre credinţă în Dumnezeu, spre temerea de Dumnezeu, ca apoi să prindă dor, şi iubire cu dor în ea pentru Mine, Cel ce plâng după om. Mă doare că nu pot să-Mi săvârşesc peste om lucrările Tatălui aşa cum am lucrat peste cel orb cu ochii trupului, suferinţă care i-a deschis ochii duhului ca să-L creadă pe Dumnezeu, Care grăia cu el să-i dea vindecare, să săvârşească în el lucrările Tatălui.

O, ce durere Mi-a făcut duhul lumii, care a omorât în om temerea de Dumnezeu, dragostea de Dumnezeu, mila de Dumnezeu! O, ce orb este omul, poporul Meu! Nu-i este omului milă de el, dară de Dumnezeu! Pentru el însuşi omul

Îl omoară pe Dumnezeu. O, nu mai are omul vindecare peste orbirea lui! Nu-L cunoaşte omul pe Dumnezeu, Cel ce-l vindecă de orbire pe om! Cine nu-L cunoaşte pe Dumnezeu, nu poate să creadă în El şi nu poate să-L vadă dacă nu-L cunoaşte, căci omul are mintea lui, şi este orb cu mintea şi nu-L vede pe Dumnezeu pe nicăieri, şi umblă în întuneric omul.

Mă mângâi de jale dacă am cui să-i spun jalea Mea cea de la om. Am fost smerit şi blând cu inima, şi Mă ascundeam de semeţie şi lucram în taină slava lucrărilor Tatălui Meu, căci cel adevărat se teme de mărirea cea de la om, care este diavol şi îi pierde omului viaţa.

O, poporul Meu, ce mare aşteptare este în cer! Ce mult aşteaptă sfinţii serbările lor! Mi-a fost milă de cei din cer, de împăraţii Constantin şi Elena. Au aşteptat cu dor ziua lor de serbare şi au rămas cu suspin că n-au avut intrare în cartea Mea cu voi, pentru sărbătoarea lor. O, tare zdrobiţi sunteţi, copii din porţi! O, n-am cu ce să vă mângâi de pe pământ ca să puteţi voi pentru Dumnezeu de fiecare dată când aşteaptă cerul de sfinţi să vină cu Mine în cartea Mea cu voi. O, fiilor copii, greu s-a făcut drumul Meu spre voi! Sunteţi numai sub greu, numai sub jale. O, sunt cu cerul pe pământ şi nu pot să vă mângâi. Vremea este grea şi răutăcioasă cu voi, iar durerile sunt mari, şi greu mai lucrăm pentru cer, şi greu mai putem înainta ca să dăm viaţă şi pază şi minte şi veghe şi dor şi mereu iubire lui Israel.

O, când Mi-am făcut loc să vin la voi cu samarineanca şi cu sărbătoarea ei de înger al fântânii întâlnirii, M-am întrebat cu tine, poporul Meu, şi am spus: *«Cum să fac să dau omului minte, şi nu să-i deschid mintea lui, ca să nu Mă pedepsească omul cu ea, ca să nu Mă învinuiască pentru el însuşi omul?».*

I-am mângâiat pe împăraţii creştini, Constantin şi Elena, şi M-au mângâiat şi ei cu durerea lor ca şi a Mea, şi am suspinat, şi cu suspin Ne-am mângâiat. O, cum să fac să pot întări venirea Mea la voi când dau să vin, poporul Meu? O, cum să mai fac, oare?

Eu te rog, poporul Meu, nu iubi viaţa ta, ci iubeşte viaţa Mea şi ai grijă de ea şi adu-Mi rod aşa cum aduce oiţa mulţumindu-i celui ce o poartă pe ea spre păşune. Ea mănâncă de la Dumnezeu, şi nu ca omul mănâncă. Ea mănâncă blând şi smerit şi cu ascultare, şi apoi aduce rod, aduce mulţumire celui ce o poartă pe păşune.

Mi-e jalea mângâiată când pot să grăiesc. Cel durut pentru Dumnezeu grăieşte şi nu tace, căci vai celui ce tace, şi despre care scrie în Scripturi că va plăti aceasta. Voi însă lăsaţi-vă aşa cum vă dau Eu să grăiţi, copii din porţi, şi cine vă primeşte pe voi, pe Mine Mă primeşte acela, iar cine vă îndurerează, pe Mine nu Mă primeşte, pe Mine Mă zdrobeşte. O, mângâiaţi-vă cu durerea, că vremea e cu durere, copii duruţi ca Dumnezeu, copii miloşi ca Dumnezeu şi nu ca omul. Eu am vindecări pentru om prin voi, dar cel ce se crede sănătos nu primeşte de la voi, şi vă dovedeşte pe voi bolnavi atunci când nu primeşte vindecarea. Eu însă Mă mângâi când grăiesc în mijlocul poporului Meu, şi l-aş vrea pe el cu rod mult înaintea Tatălui, Care ne dă din Duhul Lui Cel Sfânt cea mai dulce viaţă, şi ne dă ochi buni ca să vedem şi să pricepem slava Lui cea fără de sfârşit pe pământ.

O, poporul Meu, nu mai fă nimic pe pământ mai mult decât mângâiere şi putere pentru Mine, ca să te pot hrăni din Duhul Tatălui, fiule. Nu-ţi lucra ţie mai mult decât lui Dumnezeu, că e greu şi tot mai greu pe pământ, iar Eu mereu te-am învăţat să-L iubeşti pe Dumnezeu pe pământ. Deschide guriţa frate către frate şi învaţă-te din zi în zi mai mult să-L bucuri pe Dumnezeu, că pe pământ e mânie mare peste oameni, iar Eu am pus tot cerul în lucru ca să te ocrotesc. Dar tu şi mai mult să lucrezi la această lucrare, ca să te poată cerul ocroti, poporul Meu, căci la Domnul numai cei ascultători au trecere, iar tu să nu uiţi că Eu ţi-am spus şi ţi-am tot amintit aceasta, fiule.

Cel ce plânge pentru Mine şi cu Mine, acela este ocrotit de plânsul cel pentru el, şi este mare la Dumnezeu cel ce poate să lucreze această milă pentru Dumnezeu. Cel ce plânge pentru Mine şi cu Mine, acela nu moare niciodată, căci este doctorie pentru Dumnezeu unul ca acela, şi Domnul îi dă milă pentru veci de veci.

O, poporul Meu, nu cumva să nu Mă auzi sau să nu Mă vezi. Stai sub scutul ascultării, dă lumea din jurul tău, că pe pământ e mare mânie peste lume, fiindcă lumea nu-şi mai strânge altceva la Dumnezeu decât numai mânie, şi nimeni nu primeşte de la Dumnezeu decât ceea ce-şi strânge.

Poporul Meu, Mi-e milă de ţara Mea şi a ta, că România e sub biciul mâniei pe care şi-a strâns-o deasupra creştetului ei. Stai sub scutul ascultării ca să pot să Mă las cunoscut la cei care pot să Mă vadă şi să Mă cunoască, poporul Meu. O, dă-Mi putere să vin, şi veghează ca să vin, că nu mai e pe pământ ocrotire, ci e numai durere, fiule. Şi te rog, poporul Meu, învaţă-te să fii cuvânt, şi să te văd aşa, şi să ajungă la Mine mărturisire despre tine prin cei ce mărturisesc la Mine despre tine, prin cei ce mărturisesc de la Mine peste tine, căci Eu sunt adevărul, şi tu să iubeşti adevărul Meu, să-L iubeşti pe Dumnezeu, poporul Meu.

O, nu sta fără mângâierea cea de la Mine, fiule. Nu sta fără dor de viaţa Mea în viaţa ta. Nu sta fără călăuză peste viaţa ta, că Eu nu te pot avea din mâna ta, fiindcă una este rânduiala cea pusă de Tatăl şi nu se poate ca omul, nu se poate aşa la Dumnezeu, ci se poate ca Dumnezeu. Amin.

Ai grijă de viaţa Mea, poporul Meu, şi aşa vei vedea, şi aşa vei avea viaţă. Ai grijă să fii ca Dumnezeu, căci cerul şi pământul sunt ale lui Dumnezeu. O, uită-te la Mine, poporul Meu. Ai grijă să fii ca Dumnezeu, căci Domnul plânge în cer şi pe pământ, plânge căutând după om, umblând după om, cu duh de viaţă în braţe, ca să-l facă pe om să iubească viaţa lui Dumnezeu şi nu viaţa sa. Amin, amin, amin.

23 mai/5 iunie 2005

Praznicul Înălţării Domnului. Sărbătoarea Naşterii sfintei Virginia

Lumea îngerilor suspină de şapte veacuri. Cerul trebuie să fie pe pământ, iar omul nu are vreme de Dumnezeu. Bucuriile omului îi strâng lui numai dureri. În curţile Domnului se cere trăire cerească.

La praznicul înălţării Mele Eu Mă cobor la tine, poporul Meu, şi am norii coborâre aşa cum i-am avut suire la cer, şi am îngerii înălţării în coborârea Mea aşa cum le-au spus ei la cei ce Mă priveau mergând la Tatăl: *«Acest Iisus, Care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer».*

Eu, poporul Meu, n-am stat fără îngeri şi fără mărturisitori, că Eu ştiu ce înseamnă Dumnezeu şi ştiu ce înseamnă omul. Nu tot aşa ştie omul, poporul Meu. Minune mare ar fi în veacuri dacă omul ar şti ce înseamnă Dumnezeu şi ce înseamnă omul, şi apoi ce înseamnă Dumnezeu cu omul, şi omul cu Dumnezeu.

Lumea îngerilor suspină de şapte veacuri, căci îngerii au lucrarea Domnului, şi omul nu ştie ce să facă cu îngerii lui Dumnezeu, căci cine crede în Dumnezeu, crede şi în îngeri, fiindcă Domnul este nedespărţit de îngeri, căci aşa este El, şi este Îngerul sfatului cel mare, precum scrie în Scripturi.

Am coborât cu cuvânt de înălţare, poporul Meu. Nu ştiu cum să-l fac pe om să creadă în Dumnezeu şi să înţeleagă marea Lui lucrare prin îngerii lui Dumnezeu. Omul nu are putere să înţeleagă, căci puterea aceasta vine de la Duhul Sfânt şi este slujită de îngeri.

Când petreceam cu ucenicii le spuneam adesea de făgăduinţa Tatălui, de botezul cu Duhul Sfânt, iar când s-a apropiat clipa să Mă sui de la ei la Tatăl, le-am spus lor: *«Veţi lua putere venind Duhul Sfânt peste voi şi Mă veţi mărturisi în Ierusalim şi în toată Iudeea şi în Samaria şi până la marginea pământului».* Când le-am spus că Mă vor mărturisi până la marginea pământului, am spus despre Duhul Sfânt prin Care ei M-au mărturisit după ce L-au primit, după ce Eu M-am dus la Tatăl. Puterea Duhului Sfânt lucrează unde voieşte şi cât voieşte după ce mărturiseşte El pe pământ pentru Dumnezeu prin omul care are peste el puterea Lui, puterea Duhului Sfânt.

O, poporul Meu, cobor la tine cu puterea Duhului Sfânt, căci cuvântul Meu este această putere, iar tu trebuie s-o ai mai mult decât oricare alt împuternicit de Dumnezeu prin vremi cu această putere care înseamnă botezul cu Duhul Sfânt, puterea care îl face pe om mărturisitor al lui Dumnezeu, iar mărturisirea este cea mai iute la mers, căci merge din om în om până la toate marginile cât voieşte Duhul Sfânt să poată prin această iute mergere a Sa.

O, ce dor Îmi este să grăiesc cu omul pe pământ! Oricât aş grăi de mult, dorul Meu este fără de moarte, fără de sfârşit, poporul Meu. Acest dor este cuvânt, căci cuvântul este măsura dorului, iar Eu sunt fără de sfârşit şi sunt Cuvântul, poporul Meu, şi Mi-e dor să-l grăiesc şi Mi-e dor să-l mărturisesc. Când eram cu ucenicii în lume nu puteam să-Mi liniştesc dorul tot, căci eram cu trupul şi Mă ţineam să Mă mărturisesc pe Mine Însumi, fiindcă aşa este pe pământ când eşti. Dar acum din cer dorul Meu curge ca râul, căci vremea aceasta aşteptată de veacuri a venit. Eu Însumi din Tatăl Mă fac putere de Duh Sfânt şi Mă mărturisesc pe pământ, şi sunt în Tatăl şi împlinesc Scriptura aceea prin care am spus că Mă duc la Tatăl ca să vin. O, nu este altfel Scriptura aceea care spune despre Duhul Sfânt vestitor peste om, nu este cum spun preoţii bisericii cum că ei lucrează în Duhul Sfânt, căci nu este în Duhul Sfânt ceea ce spun ei că lucrează Duhul Sfânt în biserici. Iar Eu le spun lor aşa: acest cuvânt este Duhul Sfânt, Cel făgăduit de Tatăl că va veni pe pământ, şi din Care am dat putere ucenicilor Mei acum două mii de ani de M-au mărturisit la făpturi cu toate câte Eu am lucrat în mijlocul lor cât am stat pe pământ cu toată taina Mea între oameni. Când M-am înălţat la cer le-am adus aminte de făgăduinţa Tatălui când Eu le spuneam: *«Mă duc ca să pot veni la voi. Mă duc şi vă voi trimite pe Mângâietorul, Care din al Meu va lua şi vă va vesti».* Acum însă Eu Însumi din cer, din mijlocul ucenicilor Mei, Eu Însumi Mă mărturisesc peste pământ, căci îngerii înălţării Mele le-au spus celor ce Mă priveau: *«Precum L-aţi văzut mergând la cer, astfel va şi veni».* Eu cuvântând peste ei M-am înălţat la cer, şi a venit un nor şi M-a acoperit, iar Eu, acum, din nor grăiesc, căci cu norii vin, precum M-am suit, precum au spus îngerii înălţării Mele că voi veni.

O, poporul Meu, praznicul înălţării Mele are acum în sărbătoarea lui amintire de naştere. Serbează cei din cer amintirea naşterii trâmbiţei Mele Verginica. Ea este în sărbătoarea Mea în ziua aceasta şi nu ştiu cum să fac să dau putere în porţi să Ne ţină ca să putem grăi şi Eu, şi ea. Vom sta la porţi şi Ne vom odihni şi iarăşi vom vorbi, şi vom lucra aşa ca să Ne poată ţine porţile, căci orice cuvânt despre Dumnezeu, ca şi vorbirea omului cu Dumnezeu în rugăciune, este uşor de purtat această vorbire, dar vorbirea lui Dumnezeu cea din vremea aceasta e grea de tot peste cei ce o aşează peste pământ, căci trupul e firav sub toată această greutate.

O, Verginico, Ne vom strecura cu milă, cu răbdare, că nu putem sta în tăcere în ziua aceasta mare a Mea şi a ta. Eu serbez înălţarea Mea la Tatăl, iar tu, naşterea ta între oameni. Eu când am murit am înviat şi n-am stat în moarte, n-am stat între morţi nici atunci, ci am vorbit morţilor ca şi pe pământ, le-am vorbit despre viaţa veşnică, despre Mine le-am vorbit, şi asta înseamnă că n-am stat între morţi, n-am stat, ci am lucrat şi am înviat. Aşa şi tu, lucrezi şi nu stai între morţi, căci tu eşti vie, precum Eu sunt, că Eu pentru fiecare om am înviat, şi M-am numit începătura învierii celor adormiţi. Eu vin cu sfinţii aşa cum este scris să vin, iar tu eşti întru venirea Mea, şi mult Îmi place să stau în duhul tău, precum în trupul tău am stat pe pământ de M-am făcut prin el cuvânt, şi tu ai fost trâmbiţa lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— O, ce mare este venirea Ta, Doamne! Mulţi sfinţi ai întru ea în cete-cete, în zeci de mii, Doamne, şi e mare venirea Ta. Iar azi eu am sunat cu trâmbiţa, şi am sunat şi pentru Tine şi pentru mine, căci suntem în sărbătoare bisericească serbaţi. E greu însă cuvântul nostru mult şi nu e ca al omului, ci e ca al Tău. Mi-e milă de cei firavi care ne ţin cu venirea noastră. Ca şi Tine mi-e milă, Doamne milos, dar plâng sărbătorile cereşti, şi sfinţii lor plâng dacă nu pot veni pe pământ acum când a sosit vremea acestei Scripturi ca să vii Tu cu zecile de mii de sfinţi. Sfinţii iau cu ei pe sfinţi, aşa cum şi Tu faci, aşa cum şi eu fac, că nu altfel serbează cei din cer. Hai să facem întărire în porţi ca să ne ţină, Doamne, că mi-e dor cum şi Ţie Îţi este dor când vii să grăieşti pe pământ. Cerul trebuie să fie pe pământ, dar fiindcă omul nu are vreme pentru Dumnezeu, se face greu cerul, greu de dus, greu de dor, şi apasă dorul, şi e greu măcar ca pe pământ peste om, şi nu putem noi să ne slăvim mai mult de atât, chiar dacă suntem cereşti acum, Doamne, căci cei cereşti au slava smereniei mai mult decât pe pământ cât au stat. Dar acum Îţi dau Ţie să grăieşti, şi vom căuta să vedem cum vom lucra, că Tu eşti Cel ce dai putere ca să vină Duhul Sfânt pe pământ, şi ne vom aşeza în cartea Ta cu poporul Tău de azi, şi se va slăvi Duhul Sfânt prin puterea Sa. Amin.

— O, poporul Meu, pe pământ e greu de dus Dumnezeu, şi nu e om să înţeleagă jugul Meu peste om. Când omul îşi poartă viaţa lui spre Mine, e uşor, căci Eu îi dau putere şi uşor celui ce se dă Mie cu viaţa lui. Dar când Eu Îmi port cuvântul spre om, Îmi este şi Mie greu, şi celui ce Mă aşează pe pământ, căci Eu nu lucrez singur, nu pot singur, nu pot fără om când vin spre om. Cuvântul lui Dumnezeu e greu, poporul Meu, e greu cât Dumnezeu, şi numai Domnul îl face pe om să poată sub această putere care îl supune pe om sub ea.

O, e sărbătoare slăvită, e praznic de înălţare şi dorul Meu e mare, că Mi-e dor să grăiesc cuvântul Meu şi Mi-e dor să-ţi dau putere, poporul Meu, iar tu s-o iei precum au luat

ucenicii Mei când Duhul Sfânt a fost trimis de Tatăl la ei ca să Mă mărturisească ei peste pământ. Mi-e dor să te învăţ să iei de la Dumnezeu. Mi-e dor să te îndemn şi să te ţin treaz pe pământ, că lumea toată doarme când Eu grăiesc cu tine. E grea venirea Mea, şi cu greu te hrănesc din ea, că Eu sunt mare, poporul Meu, şi greu de purtat când vin în multul Meu cuvânt la tine, şi mult aş cuvânta de dorul pe care-l am să cuvintez.

O, e durere pe pământ! Omul numai durere şi-a strâns, căci bucuriile omului numai durere îi strâng lui.

Acum mai stau din cuvânt ca să Ne odihnim şi Noi şi voi, copii din porţi, şi să putem iarăşi prin porţi, iar îngerii înălţării şi ai venirii Mele poartă pe aripile lor cereşti toată sărbătoarea şi tot Duhul ei Cel Sfânt.

Pace peste porţi, şi ţie, popor tocmit de cer ca să ai în mijlocul tău venirea Mea, cuvântul venirii Mele, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, făgăduinţa Tatălui!

Auzi cântarea îngerilor, poporul Meu, şi te apleacă sub duhul sărbătorii şi să ne întâmpinăm unii pe alţii şi să nu stăm fără bucurii la praznice, că numai lacrimă e pe cei din cer, şi lacrima e bucurie, şi nu e bucurie mai frumoasă, mai sfântă ca aceea care este a celor din cer. Duhul ascultării, nu este altul care să-l întreacă pe acesta, şi care este scris să însemne bucuria cea de pe pământ ca şi cea din cer, poporul Meu.

Şi iarăşi vom grăi, fiilor, Noi, cei din cer, în ziua acestei sărbători. Amin, amin, amin.

*

Mă apropii cu cuvântul, copii din porţi. Hai să putem pentru toată grăirea sărbătorii. Eu sunt puterea pe care v-o dau, iar voi să puteţi totul întru Hristos. Amin.

O, fiilor copii, a putea şi a lucra în Hristos, a lucra pentru Dumnezeu, nu e tot una cu a lucra pentru tine însuţi sau pentru fratele tău. În Hristos altfel este cu lucrul omului, fiilor. Frumoasă este cartea lui Dumnezeu, vorbirea lui Dumnezeu, şi nu este învăţătură mai înaltă ca aceea pe care omul o ia din cartea lui Dumnezeu. Cartea Mea este cuvântul vieţii şi nu este cuvânt mai frumos decât Dumnezeu şi cartea Sa.

O, poporul Meu, am întărit cu cuvântul porţile şi stau înaintea ta pentru tot ce mai am să-ţi dau în ziua praznicului de înălţare, că frumos este să lucrăm unul pentru altul, iar învăţătura Mea este aşteptată de mulţi, numai că aceia nu ştiu cât de greu vin Eu cu hrana aceasta la om, fiindcă numai Eu ştiu ce înseamnă Dumnezeu şi ce înseamnă omul.

O, poporul Meu, cum să facem, cum să lucrăm, cum să-l facem pe om să nu trăiască viaţa lui în el? O, nu pot să fac aceasta, fiindcă omul trebuie să facă ceea ce am spus Eu acum. Când M-am înălţat la Tatăl, pentru om am făcut aceasta, nu pentru Mine am făcut, căci Dumnezeu, tot ce lucrează, numai pentru om lucrează. M-am dus la Tatăl ca să-i pot trimite omului putere şi mângâiere şi înţelepciune, şi să-i trimit duh de umilinţă, căci Eu cu umilinţă am lucrat când M-am înălţat în Tatăl după ce am lucrat între oameni tot ce Mi-a dat El. N-am dat să Mă slăvesc între oameni după ce am înviat, ci M-am umilit trecându-Mi sub taină slava vieţii cea prin moarte şi prin înviere, căci pentru toate cele slăvite trebuie mare umilinţă, poporul Meu. Omul însă trăieşte viaţa lui pe pământ, şi prea mult, prea mult are grijă de viaţa sa, iar de a Mea uită omul. O, cum să fac? Plângând Mă frământ uitându-Mă neputincios peste om. Nu mai poate fi scos omul de la trup la duh, de la vremelnicie la veşnicie pe pământ, iar lumea şi faţa ei i-a înşelat pe toţi, până şi pe cei la care nădăjduiam să-i scap de duhul lumii, de lucrul şi de mâinile lumii.

O, nu este omul învăţat cu toiag de cârmuire peste el. Păi, cum să vrea dacă şi el ştie ce să facă? E adevărat, ştie, dar ca Adam ştie şi nu ca Mine, Care am lucrat numai de la Tatăl, iar de la Mine, nu. Omul munceşte numai pentru trup, iar acela nu poate avea lucrare cerească pe pământ cu trupul, că una este să sădeşti şi să îngrijeşti pentru Domnul tot ce faci, şi alta este să faci aceasta pentru tine. E mare lucru să lucreze omul pe cele care se înalţă prin îngeri la Dumnezeu şi nu să rămână pe pământ şi atât. O, nu mai poate omul scăpa de înşelăciunea de a nu fi supus lui Dumnezeu cu toate ale sale, căci în ale lui Dumnezeu nu poate oricine să se supună, fiindcă îi este greu omului să fie pentru Dumnezeu pe pământ acum când totul este pentru om şi nimic pentru Dumnezeu.

O, poporul Meu, e praznic de înălţare a Mea la Tatăl, şi e praznic de naştere a lui Verginica pe pământ. Ea doreşte să te păstorească, iar dorul ei este din Mine. Amin.

— De dor ce-mi este, Doamne, îmi amintesc că m-am născut pentru Tine pe pământ şi nu pentru mine. Eu voiesc să-l învăţ pe poporul Tău şi al meu, voiesc să-i spun să aibă grijă mare de Tine în curţile Tale, şi nu de el, căci Tu, ca să Te asculte l-ai primit la Tine şi l-ai născut din cuvântul Tău cel nou.

Eu, popor al Domnului şi al meu, m-am născut pe pământ pentru Domnul, nu pentru mine, şi I-am slujit numai Lui în toată vremea trupului meu, şi El de la mine nu lipsea, iar eu de la El nu lipseam, şi unul prin altul lucram, şi cu sfială locuiam în curţile Sale poruncite de El să fie pe pământ.

Tu, poporul meu, nu trebuie să stai ca în casă la tine, ci ca în casă la Domnul. Tu trebuie să stai ca în curţile Domnului, şi să fii un supus fericit pentru Stăpânul tău, şi nu să stai liber cu voile şi cu statul tău, ci să stai în Domnul, şi numai aşa îşi ia cerul înfăţişarea lui în tine în mijlocul locaşurilor Domnului în care tu ai fost primit ca să-I lucrezi Lui şi nu ţie, şi apoi să fii veşnic. O, să Se vindece Domnul, de la tine, să Se vindece de rana de la om, rana de la Adam, poporul meu, căci omul I-a luat Domnului casa, I-a luat pământul şi s-a luat pe sine din Dumnezeu, şi Domnul n-a mai avut casă, căci casa Lui e omul. Omul nu trebuie să vândă pământ altui om, căci pământul este făcut de Dumnezeu şi nu de om, şi aşa trebuie să facă şi cu sine omul, trebuie să nu se ia din Dumnezeu omul. El trebuie să cumpere pământ şi să-l dea lui Dumnezeu înapoi, căci omul I l-a luat, şi s-a luat şi pe sine din Dumnezeu.

O, poporul meu, să nu spui *„nu“* nici lui Dumnezeu, nici fratelui tău când ţi se cere ajutorul sau inima sau voia lui Dumnezeu în curţile Domnului. Să nu stai supărat, să nu te îngâmfi aşa înaintea Domnului dacă ai venit să fii al Lui, că El a fost bun şi ţi-a deschis ca să fii voia Lui şi nu a ta în curţile Sale, că dacă eşti voia ta, te superi când ea ţi se taie, te superi pe Dumnezeu şi pe fratele tău, te superi în curţile Domnului.

Vă învăţ, fiilor, să vegheaţi frate pentru frate, frate peste frate pentru voia Domnului în voi şi pentru viaţa voastră cea de toate zilele, începând pentru veghe cu cei mai înţelepţi şi mai smeriţi şi mai dăruiţi. Vă îndemn să vegheaţi pentru statul Domnului în odihnă şi în peste tot curat şi sfânt mereu, mereu în curţile Sale cu voi. Vă învăţ să vă înălţaţi spre voile

Domnului în curţile Domnului, ca să atrageţi omul spre Dumnezeu cu iubirea şi cu viaţa voastră şi cu dăruirea voastră să-l atrageţi la Dumnezeu pe om. Sfântă să vă fie viaţa şi fapta ei cea dinăuntru şi cea din afară, fapta cea dintre fraţi, fiilor. Sfiala pe care v-a cerut-o Domnul pentru curţile Sale nu este greu de purtat, în afară de cei ce ar sta ei în ei, dar sfiala aceasta este viaţa cea dulce, cea frumoasă şi cea pilduitoare de la unul la altul, de la mic la mare şi de la mare la mic, fiilor.

Frumoasă zi de înălţare te învăţ, dar şi de naştere de sus, popor al Domnului şi al meu. Te-am învăţat să răscumperi pământul şi să I-l dai Domnului, şi apoi să-l împodobeşti tu pentru El şi nu pentru tine cum face omul cu cele ale lui pe pământul lui Dumnezeu; ba şi cu văzduhul face omul ce vrea, căci omul nu are sfială înaintea Domnului. Tu însă să fii curat. Să fiţi curaţi, fiilor, dar pentru asta trebuie să ţineţi curat, iar voi mai mult să fiţi curaţi şi pe trup, şi pe hăinuţe, şi pe căsuţe, ca să-I placă Domnului de voi şi de la voi, căci El este curat. O, nu vă scutiţi cum că aveţi treabă, că nu pentru Domnul este ceea ce faceţi voi în toate zilele, ci este pentru voi, dar voi fiţi plăcuţii Lui prin ceea ce faceţi şi trăiţi şi împliniţi, căci una este să împodobească omul pământul pentru sine, şi alta este să facă aceasta pentru Dumnezeu şi pentru îngeri.

Eu sunt trâmbiţa lui Dumnezeu, fiilor, şi lucrez să vă pregătesc pentru Domnul şi nu pentru voi. Trăiţi cu sfială înaintea Lui şi unul înaintea altuia ca în casa Domnului. Precum îngerii Îl slujesc pe Domnul, voi şi mai mult să-L slujiţi pe El, şi să fiţi îngerii suirii şi ai coborârii Lui, de la Tatăl la voi şi de la voi la Tatăl ducând şi aducând. Amin.

E sărbătoare de înălţare, iar eu înălţare vă învăţ. E sărbătoare de naştere, iar eu naştere de sus vă dau. Cereţi de la Tatăl, şi El vă va da prin Fiul Său. Cereţi putere, cereţi pe Duhul Sfânt putere peste voi, căci nu este decât în El putere, şi este mărturisire în El. Amin.

O, Doamne, frumoasă este cartea Ta, învăţătura Ta! Vai omului care nu ia din ea spre slava Ta şi nu spre slava lui! I-am învăţat sfiala în curţile Tale. Le-am dat cu blândeţe învăţătură şi le-am spus să aibă lucrare de îngeri, Doamne al lor şi al meu. Eu m-am născut pentru Tine pe pământ şi nu pentru mine. Să fie şi ei ca mine, Doamne. Să nu fie ei ca omul, ci să fie ei după chipul şi asemănarea Ta precum Tu ai ascultat de Tatăl, căci ascultarea îl face pe cel ce ascultă să semene cu Fiul Tatălui a toată făptura. Amin, amin, amin.

— O, trâmbiţă a lui Dumnezeu, o, Verginico, tu pentru Mine te-ai născut pe pământ, şi ai trăit viaţa Mea şi nu pe a ta, iar Eu M-am sălăşluit în ea.

Le-ai dat naştere şi le-ai dat înălţare şi le-ai spus lor să fie îngerii suirii şi ai coborârii Mele la ei pentru slava Mea cea cu ei gustată, dar şi ei s-o guste cu Mine, şi să fie ei slava Mea, căci slava Mea trece din slavă în slavă şi Domnul Se împarte cu slava Sa lucrată de om pe pământ, ca să trăiască omul pentru Dumnezeu şi nu pentru el. Amin.

O, poporul Meu, te-am învăţat şi Eu, şi trâmbiţa Mea. Te vom privi cu dor, şi doresc de la tine înălţare şi naştere mereu, căci baia naşterii de sus este cuvântul Meu din mijlocul tău.

La praznic de înălţare Eu am coborât la tine şi ţi-am dat viaţa Mea ca să înveţi din ea şi să nu trăieşti pentru tine, ci pentru Dumnezeu, şi cu sfială să trăieşti această iubire în curţile Domnului Dumnezeului tău, poporul Meu. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2005

Duminica a şaptea după Paşti, a sfinţilor părinţi

Umilinţa este inima vieţii care nu se stinge. Lucrarea sfatului e mare cât lucrarea rugăciunii. Cuvântul Domnului este rugăciunea Lui înaintea omului. Cel ce se înalţă cu mintea, Îl pierde pe Domnul.

Întăriţi cărarea ca să vină Domnul, fiilor copii. Copiii sunt mici şi neputincioşi chiar dacă ar iubi să poată şi mai mult, dar inima lor e mare, şi în umilinţa ei încap mulţi de tot, căci umilinţa este izvor al iubirii, este inima vieţii care nu se stinge, ci bate crezând şi iubind şi dorind ca Dumnezeu. Amin.

Hai, fiilor! V-am lăsat să vă odihniţi, şi acum hai să lucrăm cuvântul zilei de azi, că Eu altă lucrare nu am decât cuvântul, iar voi aveţi datoria să-l împliniţi pentru că sunteţi fiii lui Dumnezeu. Fiii lui Dumnezeu sunt cei ce ascultă de Dumnezeu şi nu de ei şi nu de oameni, şi de aceea ei au în mijlocul lor cuvântul lui Dumnezeu. Această Scriptură a fiilor lui Dumnezeu este aşteptată de multă vreme, de şapte mii de ani este aşteptată să se întocmească pe pământ, şi despre fiii acestui cuvânt este vorba în această Scriptură: *«Toată făptura aşteaptă suspinând descoperirea fiilor lui Dumnezeu».* O, ce plânge această Scriptură! O, ce suspină cei cuprinşi în înţelesul cel din ea! O, fiilor copii, plângeţi şi voi, iar duhul umilinţei voastre să caute mereu după toţi cei care plâng prin taina acestei Scripturi, căci toată făptura aşteaptă suspinând, aşteaptă rodul nestricăciunii, îl aşteaptă să se ivească şi să se preamărească şi să rodească viaţă şi nestricăciune peste făptura toată, care aşteaptă de şapte mii de ani.

Cei mari, fiilor, abia încap în ei cu mărirea lor din ei, iar cele măreţe nu încap în ei, căci sunt mărginiţi, şi casa lor e mică din pricina micuţei lor iubiri, iubire care cere camătă, iubire care nu face rod pentru cele ce sunt şi vor fi. Iar cei mici au inimă mare, şi în umilinţa ei încape tot ceea ce este şi tot ceea ce va rămâne, toată taina lui Dumnezeu încape în ea, în iubirea şi în aşteptarea ei, căci inima este locaş ori fără de margini când ea este din Dumnezeu, ori mărginită când ea este de la om. O, fiilor, inima care se opreşte pentru sine, aceea este neputincioasă pentru cei mulţi, şi de aceea cere pentru ea, de peste tot numai pentru ea, numai pentru vederea ei, căci este mărginită şi nu poate cuprinde în ea cerul tot şi pământul tot. Inima mare însă primeşte şi dăruieşte, şi iarăşi dăruieşte şi primeşte, şi se face izvor de har şi de mângâiere pentru toată făptura care este cuprinsă în ea, în umilinţa ei, care este viaţa ei, frumuseţea ei, căldura ei, şi nu altfel este inima mare, ci este aceea care stă în Dumnezeu şi care poate totul în Domnul şi care păzeşte pe Domnul şi toate bogăţiile Lui cereşti pe pământ. Inima mare se luptă şi nu stă din lucrul iubirii ei, din lucrul adevărului lui Dumnezeu, din lucrarea inimii lui Dumnezeu.

Inima Mea, fiilor, îi măreşte în ziua aceasta pe părinţii cei sfinţi de odinioară, şi care s-au adunat în sobor pentru ca să apere într-o singură inimă toţi adevărul care domneşte pe pământ prin biserică, fiilor, căci adevărul este numai cel din Dumnezeu, şi acesta lucrează prin biserica Sa, de pe pământ spre cer lucrează, şi din cer spre pământ, prin biserică şi pentru biserică. Amin.

Îmbrăţişează părinţii cei sfinţi lucrarea cuvântului adevărului Meu care este cu voi, şi vă îmbrăţişează pe voi, cei mici ai Mei, cei aşteptaţi de sfinţi şi de părinţi. Ei, cu inima lor mare cât a Mea, căci într-o singură inimă se adunau, păzeau această bogăţie a lui Dumnezeu, cea nepătrunsă de mintea omului mărginit cu mintea şi cu inima sa, şi care îşi caută

slava sa şi adevărul său între cei mulţi. Dar sfinţii părinţi au cuvântat de adevărul Meu şi de dumnezeirea Mea, şi s-a făcut faptă cuvântul lor cel în numele Meu rostit peste cei răufăcători. Ei cuprind în braţele lor cereşti lucrarea adevărului Meu de la voi, şi pe voi, cei mici ai Mei, care purtaţi înaintea Mea şi a lor Duhul Adevărului, Care pe toate le împlineşte şi le măreşte pretutindeni spre slava Ziditorului Lui. Amin.

— Noi, Bunule Stăpân în cer şi pe pământ, Te rugăm binecuvintează intrarea sfinţilor Tăi, ca să-Ţi preamărim iubirea cea din cei prea mici ai Tăi şi să luăm din lucrarea Ta de peste ei duhul mângâierii, pentru lupta noastră de pe pământ pentru ca să biruiască Duhul Adevărului Tău, prin lupta noastră pentru El pe pământ, Doamne al inimilor celor mici, şi care locuiesc în inima Ta, iar Tu, în inimioarele lor de copii, şi din care Îţi aşezi iubirea pe pământ. Ai făcut din lucrul Tău cu ei Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu, şi minunat este adevărul Tău, care este cuvântul Tău peste cei ce au crezut întoarcerii Tale de la Tatăl la oameni.

Şi acum, binecuvântarea Ta prin noi peste ei în ziua serbării noastre în adunare bisericească în cer şi pe pământ la ei, noi şi cu Tine la mijloc, şi cu ei în sărbătoare de Duh dumnezeiesc, căci Tu eşti Duhul sfinţilor Tăi, Doamne. Amin.

— Eu, poporul Meu de azi, îi bucur pe sfinţi când îi iau în coborârea Mea spre tine, şi împlinesc în mijlocul tău Scriptura lui Enoh, care a proorocit venirea Mea cu sfinţii şi a spus: *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi»,* iar după el, apostolul Meu Ioan şi el a vestit aceasta şi a spus: *«Numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, şi oştile din cer vin după El, călare pe cai albi, purtând veşminte de vison alb, curat».*

O, cât aşteaptă sfinţii venirea Mea, fiilor! O, cât de mult trebuie să aşteptaţi şi voi, şi mereu să aşteptaţi, ca unii care întâmpină pe Stăpânul la întoarcerea Sa! Iată, e sărbătoare de sfinţi şi de părinţi, iar Eu împlinesc venirea Mea cu ei şi sunt Cel tainic şi împlinesc, şi cu norii Mă port şi vin, căci sunt Cel minunat.

O, poporul Meu, mare este şi cerească este lucrarea sfatului, şi tot atât de mare lucrarea rugăciunii. Aceste două lucrări sunt lucrările sfinţilor care lucrează cu Dumnezeu pe pământ. Sfinţii care nu lucrează aceste două lucrări, sunt sfinţi pentru mântuirea lor din moarte şi sunt pildă cu viaţa lor, dar sfinţii care lucrează aceste două lucrări dumnezeieşti, sunt sfinţi pentru Dumnezeu şi nu pentru ei, şi aceştia lucrează lucrările lui Dumnezeu pe pământ şi nu lucrările lor. Sfinţii care se adună în sfat şi în duh de rugăciune, aceia surpă iscodirile minţii, luptând cu dor şi cu putere împotriva stăpânitorului acestui veac stricăcios. Şi iată, sfinţii se adună cu Mine la voi, şi duhul rău vede aceasta, iar tânguirea lui este fără de sfârşit, şi aşa este şi a îngerilor lui, precum este scris.

O, poporul Meu, nu se poate nimic bun, fără de sfat bun şi ceresc între fraţi, între sfinţi, fiilor. Sfatul sfinţilor e dulce, e dătător de viaţă şi de lucrare cerească, iar rugăciunea lor, apoi, este binecuvântată de Dumnezeu şi este primită la Dumnezeu. Iubirea frăţească naşte sârguinţă în toate cele pentru cer şi cele pentru pământ, şi toate prin rugăciune se fac. De aceea, poporul Meu, nimic fără rugăciune, căci rugăciunea vă păzeşte pe voi în toată clipa. Nu uitaţi însă ce vă învăţ Eu acum. Rugăciunea sfinţilor este cea mai mare, căci ei s-au dus de pe pământ la cer, lăsând pe pământ rugăciunile lor, ca să rămână ei rugători pe pământ prin rugăciunile lor, făcute de ei înaintea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, şi în numele acesta rugăciune. Vă învăţ să vă rugaţi prin rugăciunile sfinţilor, căci aceasta înseamnă înţelepciune şi înseamnă umilinţă şi înseamnă lucrarea sfinţilor care au plecat la cer, lăsând ca moştenire pentru cei de pe pământ rugăciunile lor către Dumnezeu, şi care au în ele tot ceea ce trebuie să fie pe pământ şi peste om, şi ele sunt cupe de aur, pline cu tămâie înaintea tronului lui Dumnezeu, cel din cer, şi acestea sunt numite rugăciunile sfinţilor. O, fiilor, tămâie multă se numesc rugăciunile lor, care sunt purtate de îngeri pe altarul din faţa tronului Domnului. Tămâia şi rugăciunile tuturor sfinţilor, acestea lucrează înaintea Domnului, şi de aceea să iubiţi moştenirea lăsată vouă de sfinţi, şi veţi fi fii ai umilinţei şi ai împărăţiei cerurilor, plătită cu sânge de sfinţi mai înainte ca voi să fiţi fiii lui Dumnezeu pe pământ. Rugaţi-vă pe pământ prin rugăciunile lor, fiilor, ca să fie ei rugători prin voi, căci ei de când au plecat la cer Mă întreabă mereu: *«Doamne, până când ca să răscumperi jertfa iubirii noastre pentru Tine? O, până când, Doamne?».*

O, poporul Meu, le-am dat sfinţilor bucuria venirii lor cu Mine pe pământ, căci oştile cereşti Mă însoţesc când vin. Inima voastră, fiilor, să încapă în ea pe sfinţi şi pe părinţi, şi fiţi primitori de oaspeţi din cer şi de pe pământ, că vin magi şi înţelepţi ai pământului să vă vadă şi să vă vestească pentru lucrarea Mea cu voi.

O, fiilor obosiţi de lucru, aşteaptă sfinţii şi îngerii cartea Mea din zilele Mele cu voi, cartea cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, scrisă în mijlocul poporului român, rostită de Dumnezeu pe pământ. O, tare vă doare la lucrul ei! Ea e mare, fiilor copii. Ea este cuvânt cu greutate. Ea este cuvântul lui Dumnezeu, şi aşa se numeşte ea. Eu sunt Alfa şi Omega, şi tot aşa este şi numele ei, şi este aşteptată de cei din cer şi de cei de pe pământ. Aştept după voi să Mi-o daţi şi să binecuvintez această lucrare, şi să ridic apoi această carte între pământ şi cer, căci îngerii stau cu trâmbiţele gata să sune, şi apoi să cânte pentru această lucrare a Mea, aliluia să cânte şi slavă să cânte, şi tămâie dimpreună cu rugăciunile sfinţilor să aducă ei înaintea tronului din faţa Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, iar vouă să vă mulţumesc Eu cu iubirea Mea atunci, cu mângâierea şi cu mila Mea de voi, cei ce aţi vegheat şi încă vegheaţi pentru întocmirea şi apoi pentru deschiderea cărţii. E grea de tot lucrarea cărţii, dar cei mici o cuprind cu inima lor mare şi veghează şi lucrează. Lucrul Meu cel de cincizeci de ani este cartea aceasta. Plânsul Meu după om, rugăciunea Mea înaintea omului este ea. Şi acum trimit oşti de sfinţi şi de îngeri şi le spun lor să vă ajute şi să vegheze cu voi pentru ivirea cărţii cuvântului Meu care a grăit vreme de cincizeci de ani în mijlocul poporului român. Pic cu pic lucrăm pentru ivirea ei, şi vom sfârşi, şi apoi o vom împărţi. Amin.

O, poporul Meu, ai grijă de rugăciune, fiule, şi apoi ai grijă de tine. Mai întâi, ai grijă de Mine şi de sfinţi, şi apoi ai grijă de tine. Ai grijă să fii al Meu şi nu al tău, fiule. Ai grijă să trăieşti viaţa Mea şi nu pe a ta. Toţi laolaltă să aveţi grijă, în duhul frăţiei, căci iubirea dintre fraţi nu loveşte, ci creşte în fraţi şi între fraţi atunci când ei locuiesc în Hristos.

O, poporul Meu, duhul umilinţei este aluatul Meu, iar cei ce sunt ca Mine locuiesc în inima Mea, iar Eu în inima lor cu faţa Mea, cu umilinţa Mea de Fiu al Tatălui Savaot. Cel ce voieşte să semene cu Mine, acela este ochi şi urechi, stând atent la Mine şi mulţumit în Mine păstrându-se pe sine, dar această măreaţă viaţă nu poate fiecare să şi-o aşeze, ci poate numai Dumnezeu prin servii Săi, după cum este rânduiala cea

una şi care este din cer. Am spus că omul nu este învăţat cu toiag de cârmuire peste el. El zice că ştie şi el, că poate şi el, şi nu-şi face viaţa după plăcerea celor din jurul lui. Dar înţelepciunea este duh iubitor de oameni, iar cine nu are o aşa lucrare, acela nu este înţelept, ci este altceva.

O, fiilor din porţi, mult aş vrea să vă am veghetori cu mai mult lucru, învăţători cu mai multă veghe în poporul Meu care Mă ascultă aşa cum Eu îl învăţ să fie, căci cine nu ascultă de voi, Eu nu-l trec că ascultă. O, cum să Mă asculte pe Mine cel ce nu ascultă de voi? Eu v-am pus veghetori peste viaţa lui Israel înaintea Mea, iar cine vrea să lucreze şi să fie fără voi, acela este vădit prin ceea ce lucrează, prin ceea ce nu ascultă.

Aveţi grijă, fiilor, să nu am rană de la neascultarea celor ce i-am luat noi în spate să-i purtăm din greu ca să fie ei, apoi, odihna Mea. Aveţi grijă de cuibul Meu de fete din locul Meu numit Emaus. Învăţaţi-le să aibă grijă ziua şi noaptea de cuibul Meu cel sfânt în care le-am aşezat prin binecuvântare. Vedeţi ce este rău acolo, înconjuraţi cu hotar, după cum aţi şi lucrat, dar să se ţină seama de ceea ce este bun, şi de ceea ce este rău peste bun, căci unde Eu nu Mă pot odihni cu totul şi în totul, Mă doare, fiilor. Dumnezeu trebuie iubit mai mult decât omul, iar cine doreşte aceasta, aceasta face, şi cu ascultare ascultă aşa.

Să fie smerenie de inimă în toate casele pe unde Eu, Domnul, am binecuvântat pentru chiticele de inimi hrănite de cer, şi cu care Eu am mai rămas din poporul Meu cel care cincizeci de ani a auzit cuvântul Meu din cer. Învăţaţi-i pe cei ce au auzit pe Dumnezeu, învăţaţi-i să nu se înalţe cu mintea, căci cine face aşa, se îmbolnăveşte şi Îl dă afară pe Dumnezeu din inima sa şi îşi pierde umilinţa şi cuminţenia şi pierde cărarea Mea şi se face greu pe ea, şi Mă încurcă, şi va fi dat deoparte, că Eu trebuie să pot să merg, şi ca Mine trebuie să merg, pe cale curată şi sfântă, şi cu popor ascultător pe ea, cu popor fără iubire de sine, ci numai pentru Dumnezeu iubire. Amin.

Acum, Îmi opresc cuvântul şi vă las spre pace şi spre odihnă şi spre lucrare, împlinind cuvântul Meu, ca să vă fie bine, fiilor. Nu uitaţi iubirea pentru rugăciune şi pentru toate cele prin rugăciune, peste voi şi peste pământ.

Pace vouă! Primiţi în voi duhul ascultării. Primiţi duhul umilinţei, care vă face sfinţi şi iubiţi. Fiţi cu inimă mare şi vestiţi unul pentru altul vestiri bune şi plăcute Domnului. Iubiţi sfatul cel sfânt, şi după sfat să lucraţi, iar în inimă pe Dumnezeu să-L purtaţi, şi să-L arătaţi prin cuvânt şi prin faptă. Cereţi unul altuia lucrul cel plăcut lui Dumnezeu, dar nu toţi să lucraţi această cerere, ci fiţi în numărul celor ce primesc şi ascultă primind de la cei mai destoinici.

O, poporul Meu, te doresc ca în cer pe pământ, şi voiesc să iau din mijlocul tău iubire slăvită, iubire pentru Dumnezeu şi pentru lucrările Sale. Hotar să se lucreze între rău şi bine, şi staţi în staulul binelui şi împodobiţi-l pe el cu viaţa voastră plină de umilinţă, căci umilinţa are în ea duhul iubirii lui Dumnezeu, iar acesta are duhul ascultării, poporul Meu.

O, fiilor veghetori peste poporul Meu, învăţaţi-l pe el să trăiască în el viaţa Mea şi nu viaţa lui. Învăţaţi-l să aibă grijă de Mine şi nu de el în curţile Mele cu el. Nu ca în casă la el să stea, ci ca în casă la Domnul, şi să asculte de Domnul. Vegheaţi să ştie fiecare ce are de făcut şi ce nu are de făcut, şi să fie poporul Meu cu inima curată, cu fapta curată, cu privirea curată, cu jertfirea curată, şi cu cuvântul ascultării peste el, şi sub toiagul Meu de Păstor să stea, şi să stea cu mulţumire sub mâna Mea, căci pe voi vă am de veghe, şi voiesc să aduceţi rod de copii ascultători, al căror duh să fie Duhul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

30 mai/12 iunie 2005

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Tatăl şi Fiul Îşi arată plânsul prin cuvânt însuspinat. Lipsa dorului de Dumnezeu l-a făcut ţărână pe om. Durerea nu se mângâie, ci se trăieşte. Viaţa sfântă în om, este cea mai mare jertfă.

Suspină Duhul Sfânt în cer şi pe pământ. El este lacrima Tatălui şi a Fiului, lacrima lui Dumnezeu, care se face cuvânt, lacrimă care mângâie chiar dacă pentru ea nu este mângâiere, ci numai durere, căci lacrima din durere se naşte.

Sunt Tatăl Savaot, iar de-a dreapta Mea stă Fiul Meu, Mântuitorul omului umilit cu duhul, şi este plin de suspinul Meu, şi Se numeşte Duhul Sfânt acest suspin. Lângă Noi e tot cerul de sfinţi şi de îngeri, şi în mare taină serbează cerul sfânt praznic pentru grădiniţa cuvântului, şi o priveşte pe ea Tatăl şi Fiul şi cerul de sfinţi şi de îngeri, că azi e sărbătoare a ei, dintre cele trei sărbători aşezate peste ea la pecetluirea ei cu Duhul Sfânt, cu semnul lui Dumnezeu.

O, Fiule scump, această zi a fost aşteptată de cei credincioşi ca să-i strângă ea în grădina întâlnirii, dar Noi îi avem la lucrul cărţii pe cei care Ne fac Nouă loc pe pământ cu oamenii la sărbătorile cerului. O, Fiule îndurerat, sărbătorile cerului nu sunt pe pământ ca şi în cer, chiar dacă Tu i-ai învăţat pe ucenicii Tăi în toate vremile să facă voia lui Dumnezeu pe pământ ca şi în cer, căci voia Noastră omul trebuie s-o facă, iar fără om nu este aceasta pe pământ. Duhul Sfânt din Noi Se face cuvânt, iar cuvântul este lacrima Noastră înaintea omului, Fiule înlăcrimat, căci tot cuvântul Meu, care curge prin Tine, e lacrimă, Fiule durut, şi aşa sărbători sunt între cei din cer, şi nu altceva sunt acestea.

Le-ai spus la ucenici că dacă vii la Mine nu vor rămâne orfani, că le vei trimite pe Duhul Sfânt, pe Mângâietorul Cel pentru ucenici pe pământ. Dar de pe pământ care este mângâierea cea pentru cer? Care, Fiule însuspinat de şapte mii de ani ca şi Tatăl? Dacă Noi plângem, e bine să fie altfel omul? E bine să fie omul fără Duhul Sfânt, Care plânge în Dumnezeu? Iată ce a făcut omul! S-a vrut mai fericit ca Dumnezeu şi a fugit de această durere, a fugit de Duhul Sfânt, Care plânge în urma lui fără de mângâiere. Plânge Duhul Sfânt mângâind prin durerea Lui şi nu mai este om care să-I cunoască faţa Lui cea tainică, suspinul Lui cel fără de margini, căci omul fuge de durere şi nu se lasă locaş al odihnei Duhului Sfânt, Cel fără de locaş şi fără de rod în om.

Plânge Duhul Sfânt deasupra grădiniţei cuvântului care cheamă omul la viaţă din cer, la sărbători ca în cer pe pământ. Creştinii aşteaptă sărbătorile poporului cel nou, dar dacă ele nu sunt ca în cer când ei se strâng, suspină Duhul Sfânt, şi lacrima Lui se face cuvânt şi nimeni nu I-o şterge dintre cei care se strâng în zile de sărbători pregătite cu trudă în cer şi pe pământ pentru mângâierea omului care caută după Dumnezeu.

O, Fiule al Meu, am intrat cuvânt cu suspin în el ca să fim Noi şi tot cerul în tainică sărbătoare de Duh Sfânt. Am aşezat pe cei din porţi odată cu intrarea Mea, şi Îmi las fiinţa în fiinţa Ta, şi prin porţi intrăm în cetate. Amin.

— O, Tată, durerea lacrimii Duhului Sfânt, n-avem unde să Ne sprijinim cu ea decât

în porți, și ea e tainică și nu poate fi văzută și știută de om ca să-l doară și pe el durerea Duhului Sfânt. Acum două mii de ani când am trimis făgăduința Ta peste ucenicii Mei din lume, s-a sprijinit pe mai mulți puterea Duhului Sfânt, și apoi apostolii îi botezau pe cei ce se alăturau la vederea semnelor care urmau. Iar Petru, la cei ce întrebau pe apostoli ce să facă, el le răspundea: *«Pocăiți-vă, și să se boteze fiecare dintre voi, în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt».*

O, Tatăl Meu, unde mai este pe pământ botezul cu Duhul Sfânt? O, cât Mă doare lipsa Noastră din om, Tată! Lipsa Duhului Sfânt din om Ne-a pedepsit la durere fără de mângâiere, Tată. Nu mai poate omul scăpa de trup, și lipsa dorului de Dumnezeu l-a făcut țărână pe om, l-a umplut de grijile vieții, și numai așa îl găsim zi și noapte pe om, Tată. Durere fără de margini avem. Privim îndurerați la om să-l vedem dacă se scoală pentru Duhul Sfânt, și Ne doare lipsa Noastră din om, și Ne doare fără de mângâiere în cer și pe pământ. Suspinul Nostru e toată sărbătoarea Noastră și a Duhului Nostru Cel Sfânt, Care Se face cuvânt, iar cuvântul se cheamă lacrima Duhului Sfânt, lacrima Mea și a Ta în ființa Mea, că Eu sunt cuvântul Tău, și Mă fac lacrimă, și ea este cuvânt, Tată.

O, poporul Meu, ți-aș culege lacrimile, să le duc la Tatăl, dar lacrima se naște din durere. Duhul Sfânt este Mângâietorul, dar lacrima Lui nu află mângâiere. Durerea nu se mângâie, poporul Meu. Ea se trăiește, și este așternut al Duhului Sfânt în omul durut ca Dumnezeu și nu ca omul. Viața cea fără de sfârșit e scumpă, și doresc cu dor să-l înțelepțesc pe om, pentru ca să dorească în el aluatul ființei lui Dumnezeu, pe Duhul Sfânt, Cel plin de suspin, Cel fără de odihnă căutând să-Și facă popor care să aibă peste el botezul cu Duhul Sfânt, taina omului nou, născut din cer, din Dumnezeu.

O, poporul Meu, să te uiți mereu la tine dacă ai pe Duhul Sfânt. Ia cartea și citește să vezi ce face Duhul Sfânt în om, și mereu să te privești, și să semeni cu cel botezat cu Duhul Sfânt, și nu cu omul cel semeț în care nu încape această ființă a lui Dumnezeu. Tainică a fost acum două mii de ani sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt peste ucenici, și apoi peste toți cei adunați la Ierusalim din toate neamurile pământului. Să fii plin de Duhul Sfânt, poporul Meu, ca să ia și omul duh din Duhul lui Dumnezeu, și să nu fii călăuză a celor ce vor să-Mi prindă ființa Mea în tine și să Mi-o strice pentru slava lor cea deșartă pe pământ. Iuda, dacă s-a vrut mare pe pământ, s-a făcut călăuză celor ce M-au căutat să Mă dea la moarte, iar Eu M-am lăsat ca să împlinesc Scriptura învierii morților și să Mă fac călăuză a omului spre viață fără de sfârșit pe pământ și în cer, și să-l botez pe om cu Duhul Sfânt, și să se arate în el acest semn. Cel ce voiește să-și biruiască trupul și firea, să vină să se boteze în numele Meu cu botezul Duhului Sfânt, și așa să se adune creștinii la sărbătorile Mele cu voi, și nu altfel să se adune cu voi, căci am stat între oameni cuvânt atâta vreme, și omul a rămas el, și nu s-a dat lui Dumnezeu dacă Eu i-am deschis ca să înțeleagă și să se înnoiască apoi. Iată, omul nu poate, căci duhul poftește împotriva trupului, iar pe pământ sunt numai trupuri de oameni, trupuri care mănâncă trupuri, și care strigă împotriva lui Dumnezeu.

Voi, fiilor, să nu vă bucurați când mâncați, ci întristați-vă când vă este foame, căci foamea vine de la trup, și vine când trupul este tare, iar duhul, slab. Nu zic să nu mâncați, dar zic să nu vă bucurați când mâncați, să nu vă bucurați pentru trup, căci mâncarea este pentru trup. Eu vreau să vă mântuiți de acest neam viclean și stricat, iar mântuirea se capătă prin lacrimi și sudori pe ogorul Domnului, dar nu oricum aceasta.

Când trupul vă este mai mare ca duhul, să vă plângă duhul în clipa aceea, fiilor, că Eu dacă văd așa, vă pun că iubiți pe Domnul și nu pe voi înșivă. Trăiți pentru Mine și nu pentru voi, și nu vă luați după trup, căci trupul vă este dușman și Mie și vouă, iar la venirea Mea cu slavă veți vedea aceasta, căci slava Mea va străluci peste trupurile voastre după cât de mult am trăit Eu în ele și în duhurile voastre, Eu cu durerea Mea de pe pământ și de la om.

Iau acum din jertfa mânuțelor voastre pomenire pentru cei adormiți și le dau lor ușurare. Sunt mulți din ei care-i plâng pe cei de pe pământ, căci cei de pe pământ nu știu ce este moartea vieții. Moartea vieții nu este moartea trupului, care vine după moartea vieții, și nu știe omul să învețe de la Mine, din acest izvor al vieții, care va cere răspuns la tot omul care a luat din el și nu s-a păzit apoi de moartea vieții.

O, ce puțin Mă înțelege omul, iar aceasta o face pentru că nu Mă vrea. La sărbătoarea Duhului Sfânt când Eu chemam mulțimile să se strângă pe lângă voi, nu Mă lua omul de viață a lui; nu Mă lua pentru că nu Mă voia.

Tu, poporul Meu, să petreci cu cel ce Mă voiește pe Mine, că altfel Eu nu te am al Meu. Tu trebuie să fii călăuzit de Dumnezeu, și voi sfârși cu trudă cartea Mea cea de cincizeci de ani din cer, și vei vedea în ea toată învățătura Mea din mijlocul tău și te voi întreba de ea, poporul Meu. Ea este praznicul Duhului Sfânt, ea este lacrima Mea după tine și după om, pentru tine și pentru om. Iar tu să stai umilit înaintea celor ce dau să vadă ființa Mea din tine, și să fii cuminte ca Dumnezeu și nu ca omul, și să nu ispitești pe Dumnezeu pentru om, căci tu ești fiu al lucrărilor cerești și nu omenești pe pământ.

Te învăț să fii sărbătoare a Duhului Sfânt. Te învăț să ai lacrimă și nu bucurii, căci Duhul Sfânt e tot într-un suspin, poporul Meu. Cel ce are bucurii nu poate avea pe Duhul Sfânt, Care este Dumnezeu, de viață făcător.

O, să nu fugi de Duhul Sfânt, să nu fugi de lacrima Lui, poporul Meu, căci cei ce sunt umbriți de Duhul Sfânt sunt ca Dumnezeu și nu mai sunt ca omul, ci sunt supuși Domnului, spre slava Duhului Sfânt. Amin.

Te învăluiesc în Vântul Cel de viață făcător, iar șoapta Lui să te doară de la durerea Lui, și să te lași mereu născut din durerile Duhului Sfânt, Care iarăși naște lumea prin dureri de facere.

O, poporul Meu, Duhul Sfânt Mângâietorul să fie semnul Meu de peste tine, ca să-Mi ușurezi lacrima Mea cea de la om. Semn mare să fii între fiii oamenilor care nu-L iubesc pe Dumnezeu cu trăirea lor, cu jertfa lor cea sfântă, căci viața sfântă este mai mare decât orice jertfă, și nu este jertfă care să se poată măsura cu viața Mea cea sfântă din om, viața care iubește pe Dumnezeu, iubind din om.

Cuvântului Meu de peste tine nu-i aflu mângâiere, căci așa este Dumnezeu; este Duh Sfânt, Care Se face cuvânt, poporul Meu. O, iubește și tu ca Dumnezeu, iubește în tine pe Dumnezeu așa cum este El, căci Eu sunt Cel îndurerat, și nu este sărbătoare mai mare înaintea Mea ca și omul care este așa ca Mine, după chipul și asemănarea Mea, iar lacrima Mea se face cuvânt peste cel ce seamănă cu Mine pe pământ, așteptând cu răbdare odihna Mea și a sa, pentru truda iubirii care așteaptă sub cruce. Amin, amin, amin.

6/19 iunie 2005

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt, ziua a doua. Sărbătoarea Sfintei Treimi

Domnul nu trăieşte în om, pentru că trăieşte omul. Oamenii lui Dumnezeu trăiesc în Duhul lui Dumnezeu pe pământ. Omul şi-a acoperit mintea şi nu I-o dă lui Dumnezeu.

Să fie în tine, poporul Meu, zile de iubire cerească, de milă cerească, de dor pentru cer, ca să mângâiem, Eu şi cu tine, cerul cel plin de durere de la omul de pe pământ, căci omul e străin de cer, de viaţă frumoasă şi sfântă, străin de Duhul Sfânt, Care plânge în Tatăl şi în Fiul.

Mă aşez lângă tine cu zile de Rusalii, poporul Meu, căci cuvântul Meu, cel plin de suspin, e toată sărbătoarea celor din cer, fiindcă pe pământ nu vrea omul cu cerul. Am lăsat prin prooroci şi prin sfinţi sărbătorile cerului pe pământ, dar oamenii nu au cuvioşie, şi de aceea tot ei trăiesc în sărbători, iar Domnul nu trăieşte în om. Eu şi cu Tatăl am aşezat toată rânduiala cea pentru om, şi omul nu Ne dă ce i-am dat, ci Ne dă neascultare, şi nu se suie mulţumire de la om spre Dumnezeu.

Eu sunt Cuvântul Tatălui Savaot, şi vă dau pe Duhul Sfânt Mângâietorul, fiilor, ca să-L întrebaţi de Mine şi de voi, că dacă El nu Se face cuvânt în oameni, rămân oamenii în duhul lor, iar duhul omului nu ştie să-L facă pe Dumnezeu, nu ştie să se dea lui Dumnezeu aşa cum au ştiut proorocii, din care Dumnezeu S-a făcut cuvânt al Său pe pământ. Proorocii au făcut pocăinţă pentru tot neamul lui Israel, iar duhul pocăinţei îl curăţă pe om de el însuşi şi Îi face loc lui Dumnezeu prin cererea proorocului cel plin de rugăciune, cel plin de suspinul Meu.

Rugă fierbinte, cu post, cu zdrobire de inimă şi cu nevoinţă a ridicat Daniel proorocul, a ridicat strigare către Dumnezeu pentru Ierusalimul cel pustiit de urgia Domnului, şi Domnul a văzut, a luat aminte, şi a trimis apoi la Daniel pe îngerul Gavriil, şi acesta i-a spus: *«Daniele, când tu ai început să te rogi, poruncă mi-a fost dată, şi eu am venit să te vestesc, căci tu eşti un om iubit de Dumnezeu, şi am venit să-ţi deschid mintea».*

O, poporul Meu, să stai cu umilinţă înaintea cuvântului Meu, şi să nu te grăbeşti cu mintea ta, că fără Mine nu poţi pune în lucru cuvântul Meu de peste tine. Proorocul Daniel Mi-a dat Mie inima şi mintea, şi toată fiinţa lui Mi-a dat-o, căci M-a rugat fierbinte, cu zdrobire de inimă pentru poporul său, şi atunci Eu l-am făcut să înţeleagă proorocia cea din Scripturi.

Lucrarea lui Dumnezeu peste om e prea mare faţă de lucrarea omului cea lucrată înaintea lui Dumnezeu, dar Eu nu-l am pe om la şcoala Mea ca să-l învăţ tainele şi puterile lucrărilor lui Dumnezeu pe pământ cu omul. Oamenii lui Dumnezeu trăiesc în Duhul lui Dumnezeu pe pământ, şi la aceia vine Domnul, la stăruinţa lor pentru lucrările lui Dumnezeu cele proorocite prin Scripturi, şi le aduce minte cerească, minte proorocească, pusă de Duhul lui Dumnezeu în om, căci Dumnezeu Îşi face servi pe pământ şi Îşi împlineşte la vreme lucrările Sale.

O, poporul Meu, omul şi-a acoperit mintea şi nu ştie să I-o dea lui Dumnezeu. Dacă omul ar şti cum să se aşeze şi cum să stea înaintea Domnului, l-ar vedea Dumnezeu aşa cum l-a văzut pe proorocul Daniel când acesta s-a aşezat cu mult suspin înaintea Domnului, cerând cu pocăinţă, rugându-se pentru tot neamul lui Israel, cel din vremea lui şi cel de până la el. Şi fiindcă s-a făcut iubit lui Dumnezeu, Domnul a lucrat cu el pe pământ şi i-a dăruit pentru Sine ascuţită înţelepciune, căci l-a văzut pe el aprins pentru Dumnezeu şi pentru poporul Său. Iată Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, din veac în veac în lucrare peste om, cu mare taină, cu cerească înţelepciune! Dar oamenii de pe pământ stau mari şi nu se pot apleca înaintea Duhului Sfânt, Care pe toate ale lui Dumnezeu le săvârşeşte, şi pe toate ale oamenilor le descoperă. Amin.

Tu, popor al cuvântului Meu din vremea aceasta, să te rogi fierbinte înaintea lui Dumnezeu, să te rogi cu durere şi cu credinţă, căci rugăciunea cea adevărată cere pentru Dumnezeu şi nu pentru om, şi este lucrarea cea din durere şi din credinţă şi cu multă stăruinţă, şi ea este cea care îl face iubit de Dumnezeu pe om, aşa precum l-a făcut ea pe Daniel proorocul om preaiubit şi scump, om care a uimit pe împăraţi cu lucrarea Duhului lui Dumnezeu de peste el, şi Care-Şi făcuse locaş în el prin dragostea lui cea fără de ţărm. Mare de dragoste a fost inima şi viaţa lui, mare fără de ţărm, şi cuprindea cu ea cerul şi pământul, că aşa este omul cel făcut de Dumnezeu, al cărui duh este locaş Duhului lui Dumnezeu, Duhul Care S-a coborât peste ucenicii Mei din Ierusalim acum două mii de ani, Duhul Care mărturiseşte pe Dumnezeu oamenilor. Amin.

Fii înţelept, poporul Meu, căci Duhului Sfânt Îi trebuie înţelepciunea Lui în om, iar apostolii Mei stăruiau în rugăciune şi în frângerea pâinii, şi apoi au primit pe Duhul Sfânt trimis din cer peste ei. Proorocul Daniel se ruga fierbinte la Mine în groapa cu lei, şi era el jertfă fără de sânge, căci leii nu l-au mâncat timp de trei zile, aşa cum Eu, Domnul, am rămas întreg cu trupul în cele trei zile, de la punerea Mea în mormânt şi până ce am înviat ca un Dumnezeu adevărat ce sunt. Amin.

Duhul Sfânt este răspunsul rugăciunii fierbinţi, care are în ea credinţă şi durere şi stăruinţă, iar îngerii lui Dumnezeu vin şi aşează priceperea Duhului Sfânt peste cel cuprins de iubirea lui Dumnezeu, de mila şi de durerea care sunt din Dumnezeu.

Iată, sărbătoare de Duh Sfânt petrec Eu, Domnul, în mijlocul tău, Israele al venirii Mele, şi vom lucra trei zile în Duhul Sfânt, şi aşa vom sta Eu şi cu voi înaintea Tatălui Savaot cu sărbătoarea Duhului Sfânt Mângâietorul pe pământ, şi ne vom alina durerea cea de la om, şi ne vom înţelepţi spre priceperea tainei cea de nepătruns cu mintea omenească, taina Duhului Sfânt Mângâietorul. Amin, amin, amin.

7/20 iunie 2005

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt, ziua a treia

Neamul Domnului nu este din lume, şi nu mai merge cu lumea. Lucrarea fără sfat este lucrare fără înger şi este omenească. Duhul Sfânt vine pe pământ la rugăciunea omului sfânt.

Iarăşi Mă aşez cu tine la masă cerească, poporul Meu. E praznic de Rusalii, şi trebuie sărbătoare să lucrăm, Duh Sfânt să lucrăm.

Pace Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, pace Domnului Dumnezeului tău la masa Lui cu tine, la masa ta cu El! Dar tu ştii ce mănâncă Domnul de la tine, de la masa ta cu El. Dacă-I pui Domnului scăunaş şi blid la masa ta, pune-I ce mănâncă El, ca să Se mângâie El de la tine, ca să poată şi El, căci Eu sunt un Dumnezeu neputincios şi necăjit de la tot omul de pe pământ, fiindcă omul nu-Mi mai face loc în viaţa lui, nu-Mi mai face loc la masa lui, la sfatul lui, la bucuriile şi la durerile

lui, iar Eu stau neputincios lângă om, neluat în seamă de om. În mijlocul tău însă nu tot aşa trebuie să aibă viaţă Domnul. Cu tine trebuie să fiu viu prin toate ale tale, pe care să le poată Domnul pune pe ranele Lui sângerânde, pe durerile Lui nevindecate, pe inima Lui cea plină de dor nestins după om, după odihna Lui în om, poporul Meu.

E praznic de Duh Sfânt, dar lumea nu ştie ce înseamnă Sfântul Duh ca să-i dea puterea cuvenită acestei sărbători aşezate de Tatăl şi de Fiul pe pământ peste neamul Domnului. Neamul Domnului nu este din lume, precum Domnul nu este din lumea aceasta. Cei pe care Eu i-am scos din lume ca să fie cu Domnul, aceia mergeau cu Mine şi nu mai mergeau cu lumea. Iar după ce Eu iarăşi M-am aşezat lângă Tatăl, după înălţarea Mea la cer, ucenicii Mei au umblat cu Sfântul Duh pe pământ, şi prin El au lucrat mari semne, mari minuni, mari lucrări, căci aceasta face Sfântul Duh, Care împlineşte pe Sfânta Treime întru lucrarea Sa cea de şapte mii de ani pe pământ.

Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, una sunt, şi fără de sfat nu lucrează Dumnezeu. Când l-am zidit pe om, Noi am făcut sfat. Când l-am nimicit pe om, Noi Ne-am sfătuit, şi apoi am dat potop pe pământ, ca s-o luăm iarăşi de la capăt cu lucrul dumnezeirii, căci omul se purta cum voia el pe pământ şi nu cum voia Dumnezeu. O, cum de nu au înţeles cei ce nu au primit venirea Mea în lume acum două mii de ani? Cum de nu au putut pricepe când ei citeau în Scripturi că Noi, Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, am făcut sfat când l-am zidit pe om? Lucrarea fără sfat e lucrare fără înger, poporul Meu, şi oamenii au lucrat apoi fără de îngeri şi s-au stricat de tot, iar Dumnezeu a zis: *«Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup, iar cugetele lor şi dorinţele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele».*

O, poporul Meu, lucrarea Tatălui şi a Fiului este Sfântul Duh, Care mereu a fost prin prooroci ca să poată omul avea pe Dumnezeu pe pământ în lucrare peste om, căci lucrarea fără sfat e lucrare fără înger, e lucrare omenească, lucrare care nu-l duce la Dumnezeu pe om. Acum două mii de ani Eu şi cu Tatăl am trimis pe Sfântul Duh în lume ca să mărturisească El pe Tatăl şi pe Fiul, şi să se strângă oamenii întru lucrare dumnezeiască, şi să iasă din lume cei ce primesc peste ei semnul botezului cu Duhul Sfânt, şi să stea ei apoi în lucru dumnezeiesc pe pământ. Duhul omului este sfânt numai atunci când Sfântul Duh lucrează peste om, iar altfel omul are duhul lui, mintea lui, lucrarea lui. De şapte veacuri a tot tăiat Dumnezeu din anii vieţii omului, căci Duhul Domnului nu rămânea în om pururea, şi pe Domnul Îl durea şi Îi părea rău şi Se căia că l-a zidit pe om.

O, poporul Meu, tu să nu trăieşti pe pământ în duhul tău, căci Dumnezeu are în mijlocul tău lucrarea Sa, cuvântul Său, pe Duhul Sfânt, poporul Meu. O, caută să ştii ce înseamnă sfatul Domnului, şi pe acesta să-l cauţi, şi să nu numeşti sfatul tău ca sfat al Domnului. Tu eşti numit în cer sfatul Domnului, din pricina cuvântului Duhului Sfânt al Domnului în mijlocul tău. Voiesc să fii înţelept şi să nu pierzi vremea Domnului cu tine pe pământ, ci s-o câştigi şi să I-o dai rod lui Dumnezeu, şi să te temi să fii al tău după ce Domnul te-a făcut sfatul Său, locaşul sfatului Domnului pe pământ. Nu uita că Domnul este cu tine, nu uita aceasta, căci cel ce uită îşi are duhul lui şi nu stă în Duhul Domnului prin sfatul Domnului. Nu uita, poporul Meu, că lucrarea fără sfat e lucrare fără înger, şi îi rog pe cei ce-i am călăuză a ta între Mine şi tine, îi rog să te înveţe lucrarea sfatului Domnului, căci Scriptura îi înşiră în ea pe mulţi mai-mari din Israel care au lucrat de la ei în numele Domnului, şi au adus ruşine înaintea lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, le spun celor ce au aşteptat praznicul Duhului Sfânt şi nu au venit pentru că n-am trimis lor chemare, le spun să caute să înveţe bine din cuvântul Meu ce înseamnă sărbătoare de Duh Sfânt şi lucrare cu îngeri, şi Eu Mă voi milostivi apoi de ei.

Am început zilele de praznic al Duhului Sfânt cu lacrimă pentru toţi cei care veneau şi nu luau pe Duhul Sfânt ca să Se vadă El, apoi, în ei cu lucrarea Sa. Am spus că le-aş culege lacrimile, ca să le duc la Tatăl, dar lacrima se naşte din durere. Aşa le-am spus tuturor celor ce se strângeau lângă Duhul Sfânt, Care Se făcea lacrimă, căci cuvântul lui Dumnezeu este lacrima Duhului Sfânt, Care plânge după om îndumnezeit pe pământ. Le trimit prin voi, copii vestitori, le trimit lor cuvântul celor trei zile de sărbătoare de Duh Sfânt şi le dau îndemn să se privească, şi apoi să se aşeze în faţa cuvântului Meu şi să se lase făcuţi de el, căci cincizeci de ani a plâns Dumnezeu ca să-Şi facă un popor după chipul Său, şi iată ce puţini au rămas! Şi pe aceştia îi îndemn să fie sfatul Domnului şi să-L ceară peste ei mare, cu fierbinte rugăciunea lor, fiindcă Duhul Sfânt vine pe pământ prin rugăciunea omului sfânt, prin stăruinţa lui lângă Dumnezeu, prin viaţa lui de nou Ierusalim şi prin îngerii slujitori ai lui Dumnezeu.

O, Israele de azi, ia aminte la cuvântul Meu din mijlocul tău şi sfătuieşte-te cu el mereu, şi numai din el să iei tu lucrarea ta înaintea Mea, căci lucrarea Domnului spre tine nu este fără înger, poporul Meu.

Iar voi, copii din porţi, aveţi grijă de viaţa lui Israel, de viaţa Mea din fiii săi, căci ei nu au altă viaţă de trăit decât viaţa Mea. Viaţa cu înger este cea mai plăcută viaţă a ta înaintea Mea, Israele de azi, şi să cauţi mereu cu înger, căci tu trebuie să fii ocrotit cu mare grijă de toate cele ce vor veni peste pământ să cerceteze pe fiecare după fapte, precum este scris că Eu voi veni şi voi da fiecăruia după cum este fapta sa.

Poporul Meu, fapta ta să însemne mereu, mereu Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, ca să-L vadă toate neamurile pământului pe Dumnezeu cu tine întru a Sa venire. Amin, amin, amin.

8/21 iunie 2005

Duminica tuturor sfinţilor

Cel ce stă pe pământ şi nu în cer şi nu în Dumnezeu, acela nu a cunoscut ce este viaţa. Iubirea de sine are ca semn neiubirea de fraţi. Cel ce-şi caută bucurii, nu-L poate iubi pe Domnul. Sfinţilor le este dor de viaţă în oameni. În cer e jale, iar pe pământ e petrecere. Bucuriile nu rămân fără tânguiri.

Sfinţii Celui Preaînalt se aşează cu sărbătoarea lor pe pământ, căci ei au ştiut ce înseamnă pe pământ viaţa, şi au câştigat viaţa pentru veci de veci, căci Eu, Domnul, am spus: *«Cel ce voieşte să-şi câştige viaţa sa, acela o va pierde, iar cel ce-şi pierde viaţa sa, acela va câştiga viaţa».* Amin.

M-am grăbit spre porţi, M-am zorit din timp, căci sfinţii toţi sunt plini de dor, poporul Meu. Cu mare dor aşteaptă sfinţii cuvântul Meu pe pământ. Cu nestăvilită ardoare aşteaptă toate oştile cereşti să aştern pe pământ masa cuvântului Meu, căci cuvântul Meu este praznicul celor din cer, este masa păcii, adunarea tuturor sfinţilor, iar venirea Mea la tine nu este altfel decât cu sfinţii Celui Preaînalt, poporul Meu, sfinţii care au trăit pe pământ iubind în Mine şi nu în ei, căci

Dumnezeu este iubire, şi numai El trebuie iubit. Omul însă M-a văduvit de această cinste, fiindcă el se vrea iubit, şi aşa s-a învăţat omul să se aşeze în locul Meu şi să nu mai fie Dumnezeu iubit, să nu mai fie iubire de la om spre Dumnezeu.

Omul se opreşte pentru sine, şi fiecare se dă unul altuia ca să câştige iubire, iar cine face aşa nu-L poate iubi pe Dumnezeu. Sfinţii cerului însă au cunoscut ce este deşertăciunea vieţii şi n-au iubit nimic şi pe nimeni pe pământ decât pe Dumnezeu şi pe omul care este în Dumnezeu ca în cer şi nu ca pe pământ, iar cine stă pe pământ şi nu în cer şi nu în Dumnezeu cu viaţa sa, acela nu a cunoscut ce este viaţa şi nu ştie să câştige viaţă, ci numai deşertăciune.

Sfinţii Celui Preaînalt s-au aşezat în cete-cete şi s-au pornit cu Mine spre tine pentru sărbătoarea lor, pentru duminica tuturor sfinţilor, poporul Meu. O, deschide-ţi inima, deschide ochii duhului şi vezi că vin cu Mine cetele de sfinţi la tine şi se aşează la masa cuvântului Meu pentru sărbătoarea lor. Cu mare slavă înconjoară ei pe trâmbiţa Mea Verginica, fiindcă ea este azi sărbătorită pentru venirea ei pe lume în ziua de serbare a duminicii tuturor sfinţilor, zi aşezată de sfinţi şi de părinţi, zi de sobor ceresc pentru unirea sfinţilor toţi într-o zi de slavă a lor în cer şi pe pământ.

O, Israele de azi, mare trebuie să fie cel ce crede în sfinţii Celui Preaînalt, iar când crede, această credinţă îi schimbă faţa şi trăirea şi fapta şi veghea şi aşteptarea, şi se face iubire fără de margini unul ca acela, şi se face ca Dumnezeu, căci mai mare dragoste ca aceea, să-şi pună cineva viaţa pentru prietenii săi, nu este, poporul Meu, şi aceasta înseamnă Dumnezeu, iar omul nu poate face aceasta, dar poate iubi şi poate ierta dacă voieşte viaţa, iar dacă nu voieşte viaţa, el caută să-şi câştige viaţa sa, dreptatea sa, pacea sa, odihna sa, pierzând viaţa, căci cine-şi câştigă viaţa sa, acela pierde viaţa, pierde pe Dumnezeu, pierde taina iubirii, taina vieţii. Cine se poartă pe pământ ca un stăpân, acela mai întâi îşi pierde mintea cea din Dumnezeu pentru mintea sa, şi apoi prin îngâmfare vede numai prin sine, şi tot aşa se şi zbate pentru ca să-şi câştige viaţa sa. Cel înţelept însă, cel blând şi smerit cu inima, îşi cântăreşte în Dumnezeu mintea şi inima şi vorba şi fapta şi iubirea acestora, şi cu ele câştigă viaţa, şi apoi o dă prietenilor săi curată şi sfântă şi dulce şi cerească pe pământ, căci acela se face împărăţie a sfinţilor pe pământ, şi tot ce este în cer îşi face locaş în el, în cel ce are viaţă.

O, poporul Meu, îi bucur pe sfinţi prin grăirea Mea cu tine, căci ei şi-au câştigat ca plată a iubirii lor, pe Dumnezeu, de viaţă veşnică a lor. Duhul lor se bucură nespus când Mă aud şi Mă văd grăind cu tine despre taina vieţii sfinţilor, căci lor le este dor de viaţă în oameni, ca să-i poată oamenii dori pe sfinţi, şi ei să vină să vieţuiască pe pământ cu oamenii, şi să aibă chemare să vină, căci fără chemare ei nu pot veni şi nu pot lucra şi nu pot vieţui între oameni cu durerea lor, care aşteaptă în ei să fie lucrătoare pe pământ între oameni, şi cei credincioşi Domnului să iubească darurile sfinţilor Lui.

O, poporul Meu, să ştii că viaţa fără încercare peste ea nu trece spre răscumpărarea ei. Pe pământ, omul, ca să ajungă mare între oameni este trecut prin multe strâmtori, prin multe uşi, şi este cântărit în fel şi chip ca să-şi câştige un rang în viaţa lui de om, iar cel ce nu este probat, acela rămâne chiar şi fără viaţă pe pământ, nu numai fără nume sau fără slavă, ca pe pământ slavă. Pentru cer, ca să câştige omul viaţă, căci din cer este viaţa, nu ştie omul cât de probată trebuie să-i fie viaţa, cât de încercată, prin cât de multe trebuie să treacă şi să răspundă bine, ca apoi să câştige viaţă pierzându-şi viaţa sa, precum Eu am spus despre viaţă pentru om. Sfinţii Celui Preaînalt au îndurat dispreţ, umilinţă, ispite mari şi mici, dureri fel de fel, ură, răbdare de sfinţi, moartea trupului, şi iată cât de multe încearcă viaţa omului până ce el ajunge să câştige viaţă! Eu n-am câştigat altfel viaţa Mea între oameni, şi apoi dintre cei morţi câştigată, căci viaţa cea de pe pământ a omului îi face sau nu cale vieţii spre om, cale învierii omului şi veşniciei lui cu Domnul.

O, ce dulce a fost viaţa trâmbiţei Mele Verginica în vremea ei de pe pământ! O viaţă plină de Dumnezeu în om n-a fost niciodată iubită şi preţuită şi văzută bine de cei de pe pământ care sunt numai trup, căci viaţa Mea din om, este duh umilit, inimă înfrântă şi smerită. Aşa stau Eu în om când el trăieşte întru Mine, şi acela este cu Dumnezeu pe pământ. Când Mi-am strâns pe lângă Mine ucenici ca să-i fac pe ei plăcuţi Tatălui Meu, le-am spus lor: *«Vai vouă dacă lumea vă va vorbi pe voi de bine, că aşa făceau proorocilor mincinoşi ucenicii lor, şi adevăr adevărat grăiesc, că şi-au luat plata».*

O, poporul Meu, viaţa este încercată prin umilinţă, iar dacă ea nu răspunde cu iubire şi cu răbdare şi cu înţelepciune ca a Mea în urma încercării, aceea nu este viaţă bună pentru Dumnezeu în om. Dar omul este îngâmfat pentru viaţa sa, şi un aşa om trăieşte în sine şi se iubeşte pe sine prin orice face el, iar iubirea de sine are ca semn al ei în om neiubirea de fraţi, dezvinovăţirea şi nemulţumirea, şi un aşa om nu are fraţi. Iubirea însă are în ea iubire, şi aşa se cunoaşte ea când este în om, iar când omul are învinuire nu are în el iubire, ci are pentru sine iubire, iar pentru celălalt, învinuire, şi unul ca acela se zbate să-şi câştige viaţa sa, căci el nu ştie taina iubirii şi faţa ei şi lucrarea ei.

Nu pot să-Mi fac cer de sfinţi din oameni care nu au iubirea Mea în ei, şi nici pământ de sfinţi nu pot să-Mi fac din ei. Nu se poate ascunde în el cel care trăieşte pentru iubirea de sine, ci este vădit prin toate câte el făptuieşte şi dovedeşte. E mare putere iubirea, şi Eu Mă aşez în inimi şi în minţi desluşitoare de cele ale tainelor Mele între oameni, iar în cei îngâmfaţi în duhul lor Eu rămân nedesluşit, rămân în întuneric faţă de cel ce se iubeşte pe sine, şi nu Mă pot împărţi nimănui prin cel ce se bizuie pe sine.

Iubirea e putere ori pentru bine ori pentru rău peste om, căci sunt două feluri de iubiri, şi pe două laturi merg ele, ori să nimicească ori să salveze viaţa omului. Una din ele este iubirea de sine, pe care cel orb prin ea nu şi-o vede ca să-şi poată feri viaţa de nimicire, iar cealaltă este iubirea cea de sus, din cer, din Dumnezeu, pusă în slujba lucrărilor cereşti între oameni, pentru cei ce se mântuiesc.

Iată, poporul Meu, iubirea dumnezeiască înseamnă Dumnezeu şi lucrarea lui Dumnezeu pe pământ, iar iubirea omenească înseamnă omul şi lucrarea omului pe pământ. Aceste două feluri de iubire nu se întâlnesc niciodată, căci se resping şi sunt vrăjmaşe prin însăşi lucrarea lor. Iar sfinţii au iubit cu putere înţelepciunea cea din cer a iubirii şi s-au făcut sfinţi pe pământ prin ea, şi au câştigat viaţa şi s-au dus plini de viaţă la cer şi sunt fiii vieţii în vecii vecilor, iar Eu, Domnul, vin pe pământ cu cei vii, cu sfinţii vin, cu cei ce au aflat pe pământ taina iubirii şi au trăit în ea. Amin.

O, poporul Meu, îţi amintesc rugăciunea Mea către Tatăl pentru fraţii Mei, pentru ucenicii Mei, căci Îi spuneam Tatălui: *«Tată, precum Noi una suntem, să fie şi ei una întru Noi, ca bucuria Noastră să fie deplină în ei».* O, cum să fac să fie trăită cu putere această taină pe pământ între ucenicii

Mei, între cei ce au fost chemați ca să fie aleși și credincioși apoi? Mă rog Tatălui mereu, mereu, iar în mijlocul tău voiesc să văd că poți aceasta, poporul Meu, căci Eu pentru ucenici M-am rugat, iar cei ce-Mi sunt ucenici, pot aceasta. Amin.

Mi-e dor să am ucenici pe pământ, și să fie ei mari prin ceea ce fac mare și minunat în numele Meu peste mulți. Nu este mai mare între oameni ca și ucenicul care este al Meu și care vorbește cuvântul lui Dumnezeu după înțelepciunea lui Dumnezeu, după planul lucrărilor lui Dumnezeu peste pământ. Nu este nimeni mai mare între oameni și între ucenici cu viața din cer ca și ucenicul care are în el descoperirea lui Dumnezeu peste oameni. Dar Eu plâng, poporul Meu, că omul e prea mare ca să poată să se aplece și să primească pe cel ce este cuvântul lui Dumnezeu din partea Mea. Sufăr cu lacrimă fără de sfârșit de la om, și nu pot să-l ridic pe om din țărâna lui, și plâng sfinții cu Mine, plâng sfinții fără de casă și n-au casă în care să plângă, iar sărbătoarea lor este ca și a Mea, lacrimă multă, durere și suspin, dor și jale, și toate acestea cuprinse în iubirea cea de sus, iubirea sfinților.

Mă pregătesc pentru lacrima lui Verginica, fiindcă ea este între sfinții cerului, și tot cerul plânge în vremea aceasta de strâmtorare a lui Dumnezeu pe pământ, strâmtorare cum n-a mai fost, și nici nu va mai fi, și omul nu cunoaște vremea Domnului, pentru că omul cunoaște numai vremea sa, și pentru ea trăiește viața sa.

O, Verginico, lacrima ta se face sărbătoare a ta între sfinții cei în sobor serbați de Mine și de poporul Meu cel de pe pământ. O, trâmbiță a lui Dumnezeu, dureros a fost suspinul tău pe pământ! Mereu ai plâns după viața Mea în creștin. Mereu ai suspinat de dorul Meu, de suspinul Meu de la om, că omul nu-Mi dă altceva, fiindcă el nu voiește să afle taina iubirii cerești ca să se bucure de ea și el și Eu în el. O, trâmbiță plină de jalea Mea, te mângâie toți sfinții așa cum te-au mângâiat când te-ai ivit pe lume pruncă, încununând între cei cerești sărbătoarea duminicii tuturor sfinților, și când Eu le-am spus lor că tu vei fi trâmbița Mea și a lor înaintea venirii Mele, și le-am spus că vei fi venirea Mea, scara Mea de venire între oameni ca să-Mi culeg un popor de ucenici. Dar ce durere mare am purtat în tot acest timp de cincizeci de ani de coborâre a Mea! Că n-a voit cel ce M-a auzit prin glas de trâmbiță, n-a voit să se facă ucenic al venirii Mele, al vestirii cea mare acum, la sfârșit de timp, și plânge timpul cel pierdut de om, și plânge omul cel pierdut de timp, și el nu știe de ce plânge, nu știe că plânge, căci omul nu se cunoaște pe sine, fiindcă nu știe de unde este viața lui și unde-i plânge viața așteptându-l.

O, ce sărbătoare dulce! O, dulce este durerea, Verginico, și omul fuge de acest dulce și mănâncă numai amar, căci omul care-și caută bucurii nu poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe Cel îndurerat în cer și pe pământ și în om. Cel ce plânge după bucurii, acela nu-L cunoaște pe Dumnezeu și nu-L poate mângâia pe El. Dar sfinții Celui Preaînalt știu taina iubirii cerești și izvorul ei, căci ea este izvorul sfinților în cer și pe pământ, și e lucru mare să știe omul taina celui sfânt, taina celui ce iubește pe Dumnezeu între cei de pe pământ. Amin, amin, amin.

— O, câtă lacrimă, Doamne, câtă iubire! Iubirea se face lacrimă, și numai sfinții iubesc taina aceasta, care nu poate locui cu omul cel plin de iubire pentru el, și de la care Tu atât de dureros suspini, și în sfinți suspini, Doamne. O, cum puteam să fiu eu altfel pe pământ și în cer decât suspinul Tău dacă eu am fost ucenicul Tău pe pământ, trâmbița Ta, purtând cel mai mare dintre darurile toate, darul cuvântului Tău? Te-am purtat cuvânt pe pământ, și a rămas peste cei ce iubesc acest dar, și ești veșnic prin el peste cei născuți pentru Tine și nu pentru ei pe pământ. Voiesc să mă las cu mult cuvânt pentru sărbătoarea mea între sfinți, și îi voi întări și eu pe cei din porți, ca să mă las peste poporul Tău și al meu cu harurile cele de sus pentru înțelepciunea iubirii cea de sus peste el.

Pe voi, porți ale Domnului, vă cuprind în puteri cerești, vă cuprind în iubirea cea de sus, ca să puteți sta pentru trecerea sfinților cerului spre poporul Domnului, ca să-l învăț pe el în această sărbătoare taina lui Dumnezeu cu omul, taina mântuirii, taina vieții care nu piere, fiilor vestitori de Dumnezeu. O, cât aș vrea să vă înțeleagă poporul iubirea Domnului din voi! O, cât aș vrea să vă cunoască de lângă Domnul și nu de lângă el poporul! E mare și e din cer, și e cu milă mare în ea iubirea voastră pentru poporul cel chemat, dar mai sunt două trepte care îl duc pe el la viață, căci cei chemați trebuie să fie și aleși la lucrul cel pentru Dumnezeu, și apoi să facă ei minunile credinței lor, spre plinirea celor din urmă Scripturi care așteaptă să se așeze pe pământ. Vă văd osteneala, văd cum apasă cele de sus peste voi, iar voi sunteți zdrobiți de tot ce Îl doare pe Domnul, și vă strânge grijă mare pentru lucrul Domnului peste popor și peste toți de pe pământ pierduți de Dumnezeu, vânduți slavei lumești, care nu este la Dumnezeu, ci este în lume, și îl ține pentru ea pe om, ca să nu vadă omul mântuirea lui și pe Stăpânul mântuirii lui.

Vă las spre odihnă, ca să putem apoi sfârși cuvântul sărbătorii sfinților, să vă dau povețe pentru popor și pentru om, căci sunt trâmbița Domnului, și n-am purtat alt dar pe pământ.

Dorește-mă, poporul meu, căci sunt la Domnul, și prin mult suspin te cer de la Domnul ca să fii mereu și ca să înveți să fii. Cu tot atâta suspin te cer de la tine pentru multul lucru ce este acum de lucrat pentru Domnul Dumnezeul tău, căci dacă mai este timp încă, tu pentru Domnul ar trebui să poți, căci Domnul trebuie să rostească în curând peste toate: *«Toate sfârșitu-s-au!»*, iar tu să te lași cu Domnul și să fii începutul cel de la sfârșitul a toate și să fii cel ce șterge lacrima Domnului și a sfinților Lui. Amin.

— O, Verginico, le binecuvântăm sărbătoarea, le dăm dragostea sfinților, îi rugăm să facă petrecere cerească, iar Noi să privim la ei și să le insuflăm slava cu care sfinții stau cu ei, înfășurându-i în taina vieții care nu piere, și apoi iarăși să Ne apropiem cu tot cuvântul sărbătorii.

Poporul Meu, nu uita de cerul cel nevăzut. Nu uita să crezi cu putere, ca să-ți măsoare Domnul credința ta, căci fapta credinței este prin vederea ei, și este floarea vieții care se desface la vedere împrăștiind mireasma ei și slăvindu-i pe cei ce sunt ucenici ai slavei Domnului pentru care ei au trudit. Ferice celui ce nu doarme acum, căci cel ce doarme este cel ce nu aude cuvântul Meu și nu trăiește prin el. Iar cel ce nu doarme, pe acela îl găsesc întru întâmpinarea Mea, și apoi el se face semănător din cer și rod al Celui ce seamănă peste ucenici sămânța Sa cea dătătoare de viață, din care răsare popor ascultător, blând și smerit cu inima, copil al Tatălui ceresc, precum Eu sunt. Amin, amin, amin.

*

Hai, copii semănători, căci pe cel ce nu doarme la cuvântul Meu, Eu îl am ucenic care are în el

descoperirea lui Dumnezeu peste oameni, aşa precum v-am spus Eu în ziua aceasta mare. Verginica are poveţe pentru poporul cel hrănit din cer, iar voi faceţi trecerea sfinţilor, ajutaţi-i să intre în cartea Mea cu voi, în venirea Mea la poporul Meu, fiilor copii. E sărbătoarea sfinţilor toţi, iar Verginica este poarta lor de intrare, este trâmbiţa Mea şi a celor din cer.

O, Verginico, dulce este durerea celor din cer, iar lacrima lor se face sărbătoare, ca să-i cheme la Mine pe oameni şi să le dea putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, sfinţi ai cerului, aşa precum tu ai fost pe pământ, căci tot ca pe pământ vor fi cei ce vor căpăta ceea ce şi-au lucrat prin trăirea lor cea din trup, iar cine nu crede aceasta, acela nu ştie ce înseamnă viaţa pe pământ şi în cer.

O, trâmbiţă a Mea, dureros a fost suspinul tău pe pământ! Ai plâns mereu după viaţa Mea în creştin, şi l-ai învăţat şi din cer şi de pe pământ, şi cu cât îl învăţai şi îl doreai pentru Mine, cu atât el se depărta de cer. O, ce frumos l-ai învăţat tu pe creştin! I-ai lăsat carte de învăţat şi de urmat, dar el s-a învăţat uituc, Verginico, şi dacă nu l-ai mai învăţa şi acum, el ar uita mereu. Dar tu ai duhul blând şi smerit, ca şi pe pământ, şi te doare de cel ce nu ştie pe pământ ce este viaţa şi puterea ei. Hai, cu iubire şi cu Duhul Meu Cel Sfânt, pe Care L-am dat celor ce s-au făcut locaş al Domnului între oameni. Hai, că tu eşti trâmbiţa Mea şi a sfinţilor Mei, şi eşti plină de iubire, ca şi pe pământ, şi te apleci ca şi Mine ca să-i poţi ajuta pe cei ce s-au adus spre lucrarea cuvântului Meu, ca să se aşeze ei în toată învăţătura Mea şi să trăiască prin ea şi să se facă bucurie sfinţilor şi pildă oamenilor, Verginico. Şi acum, îţi binecuvintez intrarea ta la poporul tău. Amin, amin, amin.

— O, câtă lucrare peste poporul cel de azi, Doamne! O, cât cuvânt din cer peste el ca să iubească el viaţa, Doamne! Şi acum, iarăşi îl învăţăm şi îi dăm din cer, ca să aibă sfinţii parte cu el, căci cuvântul Tău din mijlocul lui, este masa sfinţilor care au aşteptat venirea Ta cu ei, lucrarea venirii Tale care iarăşi face lumea, prin unire cu cei de pe pământ, Doamne.

Doreşte-mă, poporul meu, căci sunt cu Domnul, şi cu mult suspin te cer Domnului şi Îi cer pentru tine viaţă şi putere de viaţă. Cu tot atâta suspin te cer şi de la tine, că mult lucru este de lucrat pentru iarăşi facerea lumii. Dacă mai este încă timp, tu pentru Domnul trebuie să poţi, şi să te îndemni frate pe frate să poţi.

O, copii din porţi, trebuie mai mult lucru de la voi peste popor, chiar dacă lucrul ivirii cărţii cea de cincizeci de ani de cuvânt al Domnului vă ia tot mersul, tot timpul şi toată odihna. E mult şi e mereu de lucrat ca să aibă Domnul viaţă frumoasă în creştin şi ca să-l găsească Domnul aşa în toată clipa. Îngăduinţa de pe o zi pe alta de a nu împlini poporul tot cuvântul Domnului, nu poate aduce învierea şi nu poate să aducă putere peste cei ce trebuie să poată pentru cer acum. O, nu e bună voia cea de pe pământ. E bună învierea, căci unde nu e înviere mereu în toţi la fel, e lacrimă pe pământ şi în cer, şi e greu de biruit pentru Scripturile care sunt acum de împlinit ca să Se aşeze Domnul să împărăţească peste toate, şi ca să fie apoi înviere.

Voiesc să mă las cu învăţătură peste toţi cei care iau de la voi cuvântul cel din cer, dar mai cu seamă aş îndemna poporul să se uite mai mult şi să nu uite de pe o zi pe alta cartea pe care am lăsat-o eu lui la ducerea mea la cer. Ar fi să vă amintiţi mereu unii altora din ea, şi să fiţi primitori dacă luaţi din ea unul pentru altul, căci viaţa plăcută Domnului trebuie s-o puneţi peste voi din cartea învăţăturii mele peste voi. Iată, toate cuvintele Domnului au rămas pentru judecata a tot omul, fiindcă omul nu le împlineşte, iar ele sunt pe pământ pentru ca să nu poată omul spune că nu a ştiut ce înseamnă viaţa lui pe pământ. Dar tu, popor al învăţăturii mereu a Domnului, tu ştii ce înseamnă viaţa ta? Sfinţii care sunt acum în cer, au înţeles cuvântul cel dătător de viaţă al Domnului, şi care a rămas în Scripturi şi în sfinţi, iar sfinţii au trăit după el pe pământ, căci omul sfânt nu trebuie să aibă voia sa pe pământ. Te-a strâns Domnul din loc în loc în chiticele ca să te înveţe viaţa şi ca să ţi-o probeze şi să ţi-o privească mereu înăuntru şi în afara ta, şi te-a învăţat de curând să nu iubeşti să stai ca în casă la tine în curţile binecuvântării Sale pentru cei iubitori şi ascultători de Dumnezeu. E păcat să stai în voile tale în curţile Domnului, poporul meu. Tu ai mereu de învăţat, căci cuvântul cel din cer se lasă mereu peste tine cu viaţa lui, căci este dătător de viaţă. Tu, fiule, nu eşti dator fratelui tău, ci eşti Domnului dator, şi aceasta înseamnă şi mai mult, înseamnă tot, că tu nu trebuie să trăieşti înăuntru şi în afara ta ca şi omul de pe pământ. Tu ai fost chemat la lucrarea vieţii, la lucrarea sfinţilor, iar sfinţii n-au stat pe pământ fără lucrarea vieţii mereu peste ei. Ei au trăit pe pământ iubind în Domnul, nu în ei, dar tu poţi singur pricepe cum vine aceasta ca să stai în Domnul şi nu în tine? Iată, sfinţii mă ştiu pe mine trâmbiţă a Domnului, şi trec şi ei spre tine, ca să-ţi spună ei cum trebuie să trăiască sfinţii pe pământ. Amin.

— Toate cetele de sfinţi laolaltă ne facem un singur cuvânt, Verginico. Mare dar ne-a dat Domnul în cer acum, la sfârşit de timp, de te-a născut pe pământ şi te-a adus apoi în cer la sfinţi cu lucrul tău de venire a Domnului la oameni pe pământ, şi la sfinţi în cer, căci sfinţii din cer au aşteptat şi ei venirea Domnului, nu numai cei de pe pământ credincioşi şi sfinţi cu iubire. Numai prin credinţă nu poate nimeni să se facă sfânt. Pentru credinţă trebuie apoi iubire, iar noi, aceasta am lucrat pe pământ. Iubirea e putere mare, şi cu ea se biruieşte moartea care vine de la duhul lumii şi de la trup, iar noi această luptă am dat pe pământ, ca să câştigăm în noi sfinţenia, şi apoi darul Duhului Sfânt. Tu însă ai fost aşa de mare pe pământ, de te-a făcut Domnul dar al sfinţilor Lui, şi te-a dat nouă ca să putem veni cu Domnul pe pământ la poporul cel hrănit din cer prin gura ta, fiindcă ai fost trâmbiţa Domnului.

Toţi sfinţii plângem cu lacrimi de bucurie pentru darul venirii noastre cu Domnul la masa Lui din mijlocul lui Israel, cel din români Israel, şi ferice tuturor celor ce ştiu ce înseamnă sămânţa lui Avraam între oameni, că iată, cei ce s-au adus la această masă ca să se alipească Domnului, au crezut ca Avraam că Dumnezeul Sfintei Treimi este Cel ce vine şi grăieşte peste cel credincios, peste Israel, ai cărui părinţi sunt cei credincioşi, Avraam, Isaac şi Iacov.

O, sfinţilor le este dor de viaţă în oameni. Aşa a spus Domnul despre noi. Ne este dor să iubească oamenii viaţa aşa cum am iubit-o noi pe pământ şi în cer, căci tot pe pământ se iubeşte în cer, iar altfel nimeni nu intră în această ţară dacă pe pământ nu au dobândit-o pe ea. Nestricăciunea trupului trebuie lucrată de cel credincios, şi trebuie prin iubire lucrată, şi ea nu se capătă în dar. Ea se lucrează şi se aduce în dar Domnului, spre desăvârşirea Sa în om, aşa cum şi noi am lucrat Domnului viaţă în noi, şi de aceea suntem acum fiii vieţii, şi de aceea grăim peste pământ prin venirea Domnului la cei ce cred venirii Lui de acum.

Viaţa se încearcă dacă este în om, şi prin umilinţă se încearcă ea, căci cel sfânt trebuie să semene cu Domnul, Cel

încercat prin multă umilinţă, prin multă suferinţă pe pământ, căci S-a lăsat în toate încercat şi ispitit, în afară de păcat. Iată-L! A fost fără de păcat, şi a fost Cel mai umilit, Cel mai blând, Cel mai smerit, şi apoi a rămas pentru pildă peste omul care se naşte din păcat, şi care poate apoi dacă voieşte, dacă iubeşte viaţa, să se nască din Cel fără de păcat, din Domnul, ca să fie făptură nouă, aşa cum este scris în Scripturile care au viaţă în ele.

Viaţa se încearcă dacă este în om, prin iubirea sau prin neiubirea de fraţi. Cine voieşte să fie frate, acela trebuie să fie iubitor de fraţi, căci altfel nu are fraţi unul ca acela, iar taina şi lucrarea frăţiei este mare, şi este din Dumnezeu dacă este, şi altfel ea nu este, căci cea din Dumnezeu este cea măsurată şi nu cea din om lucrată. Domnul a făcut mai întâi lumea cea nevăzută, dar pentru că omul este fără de pricepere din cer, nu înţelege cine îi măsoară lui viaţa pe pământ. El nu şi-o poate măsura, dar nici aceasta nu ştie omul, şi ar trebui să ştie şi mai mult decât aceasta măcar cel ce voieşte viaţa. Omul nu este niciodată singur, şi nimic nu vine peste el decât din măsura socotită bine de lumea cea nevăzută atât cât omul nu pricepe şi nu vede. Iată, nimic nu poate fi peste om decât după măsura lui, chiar şi când el judecă pe fratele său, căci dacă el aceasta merită, aceasta vine peste el, iar judecata făcută de om aduce aceeaşi lucrare asupra omului. Noi, sfinţii cerului, am învăţat puterea vieţii şi ne-am deprins pe pământ să biruim slăbiciunile ei şi judecata ei, şi am făcut aceasta prin iubire, nu numai prin credinţă, căci dacă Avraam credea şi nu iubea cu puterea iubirii cea din Dumnezeu, el n-ar fi putut cunoaşte pe Domnul când a venit la el în chipul Treimii cereşti, Care Se numeşte Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh.

Noi, Verginico, am spus poporului tău ce este puterea vieţii. Ea este iubirea cea pentru credinţă, şi suntem plini de pace că în ziua aceasta de sfinţi, noi am grăit peste pământ. Amin.

— O, sfinţi şi scumpi ai Domnului, voi aţi iubit iubirea cea de sus, care este puterea vieţii şi biruinţa morţii. Ştergeţi-vă lacrimile, căci lumea cea nevăzută vă slujeşte vouă ca şi pe pământ când aveaţi priceperea aceasta, şi din care voi aveaţi înţelepciunea vieţii, darul vieţii, paza vieţii şi biruinţa cea pentru ea, căci lumea cea nevăzută s-a împărţit în două după ce omul s-a semeţit asupra lui Dumnezeu, şi apoi au fost două puteri: puterea binelui şi puterea răului, şi iată-le pe acestea cum lucrează pe pământ prin oameni din lumea cea nevăzută şi nepricepută de om. Mai întâi a făcut Dumnezeu nevăzutele şi lumea cea nevăzută, şi apoi a scos la iveală pe cele ce se văd şi pe om, şi nu-l cuprinde pe om acest fior pe care l-au avut şi îl au sfinţii pentru lumea cea nevăzută, care fără odihnă lucrează peste om, şi fără hotar hotărăşte pentru binele şi răul din om, iar Duhul Domnului din cei aleşi de El pentru aceasta, îi încearcă din Dumnezeu pe cei ce stau în duhul lor, în voile lor, în sângele lor zicându-şi că-L cunosc pe Domnul şi că sunt ai Lui prin ceea ce ei spun că fac şi împlinesc. Tot omul se mulţumeşte cu puţin când dă să-şi aşeze viaţa în mâna lui Dumnezeu, în mila lui Dumnezeu, căci omul îşi cunoaşte numai vremea sa, şi pentru ea trăieşte viaţa sa şi nu pentru Dumnezeu, căci ca să trăiască pentru Dumnezeu, omul trebuie să cunoască vremea Domnului, nu vremea sa. Dureros a fost suspinul meu pe pământ, o, sfinţi iubiţi ai vieţii Domnului, căci darul vieţii, cel mai scump dar, este necăutat de om.

O, poporul meu, popor al Domnului, mereu am suspinat de dorul Domnului, de suspinul Lui de la om, căci omul nu-I dă lui Dumnezeu altceva decât suspin, fiindcă el nu voieşte să afle şi să ştie şi să trăiască taina vieţii, care este taina iubirii cereşti. Eu am fost trâmbiţa Lui, Duhul Lui Cel plin de jale de la om, şi ştiu suspinul Lui, şi cu El am suspinat şi suspin după viaţa cea de sus din creştin. Spunea adesea Domnul că în poporul Lui nu vor mai fi decât copii frumoşi, nu vor mai rămâne cei mândri, cei mofturoşi, cei ispititori, cei neascultători, cei neîmplinitori, cei bârfitori, cei certăreţi, cei pretenţioşi pentru ei, cei pizmăreţi, cei cu iubire de sine, care nu stau în Domnul, şi cu durere mare spunea Domnul aceasta. Dar tot El ştie şi măsoară pe poporul Lui, căci lumea cea nevăzută aceasta face, şi Domnul Şi-i cunoaşte pe ai Lui, şi îndelung rabdă pentru ei din pricina celor neîmpliniţi în Domnul, şi îi îndeamnă la răbdare pe cei ce iubesc viaţa cea de sus, pe care Domnul o măsoară din cele ce nu se văd, şi o vesteşte prin cei ce au împărţită lucrare peste om. Cel ce veghează peste multe, acela nu poate avea decât durere, în timp ce mulţi au nemulţumire, aşa cum este între om şi om pe pământ acolo unde nu pătrunde taina iubirii cereşti în om.

O, fiilor împărţitori, e tare greu, e tare dureros să te uiţi la fiecare ce face şi cum este şi ce ştie el să facă, şi tu să ştii ce vrea Hristos şi să nu poţi face nimic pentru Domnul ca să aibă El popor mare şi sfânt, una şi una toţi, căci El iarăşi Se roagă: *«Tată, precum Noi suntem una, şi ei să fie una întru Noi».*

O, pe cei ce iubesc viaţa cea de sus, eu îi îndemn din Domnul să nu uite cuvântul cel din cer care îi învaţă viaţa, căci între om şi om dacă nu este Dumnezeu, nu este nici omul, iar unde nu este Domnul, e pustiu totul pentru cei din cer care iubesc şi doresc să-şi trăiască viaţa în oameni, căci sfinţii au viaţă multă în cer, şi şi-o doresc în oameni. Dintre cei sfinţi, doresc şi eu viaţă sfântă în poporul meu, iar cel ce stă la învăţat viaţa, acela trebuie mereu învăţat, ca să nu uite şi ca să-i fie ţinută trează viaţa şi puterea ei. Amin.

O, poporul meu şi al Domnului meu! Între frate şi frate trebuie să fie Domnul mereu viu, mereu mărturisit, şi numai aşa sunt fraţii fraţi, căci unde nu e şi Domnul nu este nici omul, iar în poporul Domnului sunt şi vor fi numai cei ce iubesc pe Domnul în chip văzut şi mărturisit, ca şi cum Domnul este în trup între cei ce iubesc să trăiască aşa, căci unde este El cu putere, acolo este duhul frăţiei, de la care se naşte duhul iubirii de Dumnezeu între oameni. O, nu e bună îngăduinţa cea pentru neîmplinire, căci nu se văd în creştin împlinirile Domnului, iar această îngăduinţă dăunătoare înfrânează învierea şi înmulţeşte lacrima Domnului şi a sfinţilor Lui, poporul meu.

O, poporul meu, botezul cu Duhul Sfânt e taină dulce şi mângâietoare peste om, dar botezul cu foc e usturător, şi această ştiinţă voiesc eu să trezesc în inima a tot creştinul care a luat din acest izvor şi a crezut că este Domnul. Dar iată, credinţa fără de iubire mare pentru darul vieţii în creştin, nu este roditoare şi nu foloseşte nici Domnului, nici omului, căci scris este că dragostea le poate pe toate, iar fără ea toate cad. Între creştin şi creştin trebuie mereu să fie Domnul, căci altfel nu este nici omul în Domnul, fiindcă unde nu e Domnul, e omul, şi omul îşi este sieşi stăpân prin îngâmfare, şi acela nu este, căci nu omul înseamnă viaţa, ci Domnul înseamnă viaţa omului.

O, omule care te cauţi numai pe tine în tine şi în aproapele tău, iar pe Domnul nu-L asculţi! Tu nu-L vezi pe Domnul, dar Domnul te vede tot ce eşti şi ce faci. Tu nu-L auzi pe El, dar El te aude tot ce spui şi ce vrei şi ce eşti, şi vine vre-

mea să vezi că este aşa. Te învăţ, dintre sfinţi să cauţi cu sfinţii, nu cu tine, nu cu cel cu care te asemeni tu, şi nu în tine să cauţi. Caută pe cel ce ştie să te înveţe viaţa, căci îngâmfarea face din om ţărână şi orbire, şi apoi suferinţă în cer şi bucurie diavolilor care stau prin om stăpâni pe pământ, dar pământul este al Domnului. Amin.

Şi acum, Doamne, pune putere de înviere în cuvântul meu, ca să-i fie de viaţă lui Israel, care trebuie mereu strigat, mereu hrănit din cer, iar sfinţii se doresc cu viaţa lor cea sfântă în fiii acestui popor, căci felurite şi dulci daruri ale vieţii au sfinţii, care atât de dulce Te-au iubit şi Te-au mângâiat cu iubirea lor! Numai iubirea mângâie, Doamne, iar pentru calea cu Tine nu-i trebuie numai credinţă omului, ci îi trebuie iubire, căci ea este cea care pe toate le face, aşa cum Tu şi cu sfinţii Tăi acum, cu iubire lucrezi, ca să le faci iarăşi pe toate. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, mai întâi de toate câte vor fi, trebuie să facem şi să avem popor ascultător şi supus, căci fără unealtă nu poate nici un meşter să-şi facă lucrarea. Popor cu viaţă mare în el, cu mult Duh Sfânt în el, aceasta trebuie ca să le facem pe toate ca iarăşi să fie peste oameni Dumnezeu. Cu mare greu lucrăm, cu mare răbdare aşteptăm, cu mare dor e Tatăl să-Mi vadă munca agonisită şi adusă spre slava ei, iar Eu sunt încă adânc îndurerat ca şi sfinţii Mei, căci Eu cu ei plâng şi cu ei Mă sprijinesc între om şi Dumnezeu, şi mare taină este taina celor ce nu se văd, dar lucrează până spre arătarea lor cu toată această lucrare pe care omul nu se aşteaptă s-o vadă, şi de aceea omul este nepăsător de Dumnezeu pentru statul lui în el, căci omul numai în el stă, iar în Dumnezeu nu vrea.

O, e tare greu pe pământ fără Dumnezeu, dar omul este îngâmfat şi nu ştie de durere, şi Eu Mă uit neputincios spre cel străin de taina vieţii.

O, poporul Meu, Eu te doresc plin de Duhul Sfânt, ca să pot lucra cu tine. Între frate şi frate să fie Dumnezeu, fără de Care nimic nu este din ceea ce se pare a fi. Mai mult decât pe Dumnezeu tu să nu faci altceva pentru tine sau pentru fratele tău sau pentru tot omul rătăcit de viaţă şi de Dumnezeu, Care va rămâne dintre toate.

O, poporul Meu, în cer e jale, iar pe pământ e numai petrecere. Omul petrece, iar Domnul şi cu sfinţii Săi aşteaptă şi rabdă plângând, dar taina facerii din nou a lumii lucrează spre săvârşirea ei, aşa cum este scris în Scripturi pentru vremea aceasta, căci bucuriile nu rămân fără tânguiri, şi oamenii nu ştiu să cântărească plata a ceea ce ei trăiesc prin orbirea lor. Tu însă, să iubeşti viaţa şi s-o faci, şi Eu să văd că o ai, şi să Mă aşez în ea şi să-ţi fiu mereu stăpân, iar pentru aceasta nu-ţi trebuie mintea ta, ci numai iubire îţi trebuie, căci ea şi înţelepciunea ei în tine este ceea ce pe toate le naşte spre viaţa ta, poporul Meu, şi spre biruinţa Domnului Dumnezeului tău, Care aşteaptă învierea făpturii. Amin, amin, amin.

13/26 iunie 2005

Sărbătoarea Naşterii sfântului Ioan Botezătorul

Ţara română este cercetată prin suferinţă pentru duh de pocăinţă peste ea, iar Domnul îi grăieşte blând. Păcatul s-a pecetluit şi l-a prins sub el pe om.

În ziua aceasta de pomenire cerească pe pământ, îţi aduc dintre sfinţi şi prin sfinţi puteri de suflet, duh de răbdare şi de nădejde sfântă, poporul Meu, ca să te rogi cu multă putere, cu multă durere, la Dumnezeu, că e durere mare peste ţara română, şi e durere în tine, Israele de azi, iar Eu M-am îndreptat cu mângâiere şi cu Ioan, botezătorul Meu, ca să Ne aşezăm Noi, cei din cer, şi cu tine în duh de putere şi de nădejde, căci zilele sunt grele, poporul Meu. Eu însă trebuie să aud glasul tău care Mă cheamă cerând ocrotirea pământului român, şi apoi să Mă aşez hotarnic între bine şi rău, între credinţă şi necredinţă, între sfinţenie şi fărădelege, căci totul trebuie să se înnoiască spre coborârea văzută pe pământ a celor ce nu se văd, dar vor fi, căci lumea se va înnoi, aşa cum Eu am făgăduit ucenicilor Mei acum două mii de ani pentru zilele cele de apoi, pentru aşezarea împărăţiei cerurilor pe pământ. Amin.

Aşteaptă Ioan Botezătorul să strige la oameni să se pocăiască pentru ca să se apropie împărăţia cerurilor pe pământ curăţit şi sfânt. Voi sunteţi tare neputincioşi, copii din porţi, dar Ioan aşteaptă, şi nu va pleca înapoi în cer cu cuvântul său până ce nu îl veţi aşeza în cartea Mea cu voi, căci fiecare sfânt lucrător prin lucrarea Mea de azi nu stă din lucru peste pământ, fiindcă nu se poate fără lucrul cel scris să fie lucrat pe pământ în fiecare vreme, şi mai cu seamă acum când Eu, Domnul, sunt în venirea Mea de apoi, şi am cu Mine oştile de sfinţi, spre plinirea vremurilor, spre întoarcerea oamenilor către Dumnezeu, Care iarăşi face lumea. Amin, amin, amin.

— Glasul meu strigă peste oameni, Doamne, aşa cum strigam acum două mii de ani când Îţi făceam Ţie cale ca să Te cunoască Israel şi să Te creadă că eşti Fiul Tatălui ceresc şi că eşti trimis din cer pentru izbăvirea din frica morţii a tuturor celor ce aveau să creadă în mântuirea cea de la Tine peste ei.

O, ce durere pe pământ, Doamne! Omul nu se mai satură să-şi petreacă viaţa sa, iar Tu i-ai spus poporului Tău de azi că în cer e jale, iar pe pământ e numai petrecere, şi omul nu ştie că nu este bucurie fără tânguire peste ea, fără plata celor ce ei trăiesc în orbirea lor. Vin eu, căci sunt înaintemergătorul Tău. Vin pe calea cuvântului Tău, care vine cu norii, şi strig peste pământ şi sun deşteptarea la pocăinţă.

Pocăiţi-vă, voi, oameni păcătoşi de pe toată faţa pământului, şi intraţi în baia naşterii de sus, spre iertarea păcatelor voastre! Eu sunt glasul care strigă şi vesteşte calea Celui ce Se face cuvânt peste pământ pentru naşterea din nou a lumii, căci Domnul vine şi botează cu Duhul Sfânt şi cu foc, fie spre pocăinţă, fie spre certare pe tot omul, şi are lopata în mână şi Îşi curăţă aria şi Îşi adună grâul în hambare, iar pleava, în foc, căci El Îşi pregăteşte cu Duh Sfânt şi cu foc împărăţia Sa pe pământ, şi ea va fi fără de sfârşit apoi. Eu sunt cel ce vă îndemn la pocăinţă, şi apoi la izvorul vieţii, care curge din gura Domnului în mijlocul neamului român, iar cuvântul Lui cel de acum naşte iarăşi lumea şi aşează pe pământ pe cele neclătinate, precum este scris în Scripturi.

O, ţară română, în zilele acestea a profeţit Domnul peste tine că vei intra la curăţit şi la albit, ca să fii apoi frumoasă, şi să fie curat pământul tău, şi să pregătească El slava cea mare a venirii Sale cu sfinţii pe vatra ta, căci eşti aleasa Lui. O, eu te privesc cu durere şi văd pe îngerii care curăţă din calea Domnului pe cele clătinate de om, iar eu te strig spre botezul pocăinţei şi spre iertarea păcatelor.

O, neam român, te cercetează Domnul, aşa cum El a profeţit în cuvântul Său de azi peste tine. Tu însă ai dat încă să nu auzi, dar El este împlinitor. Găteşte-te, dar, spre zile de căinţă şi de rugăciune şi de post plăcut Domnului, căci Domnul îţi dă har şi putere dacă voieşti să asculţi aceasta. Aşează-te să-L strigi să te ocrotească şi să-ţi dea duh de credinţă şi

de ascultare şi de iubire pentru venirea Lui la tine cu duhul mângâierii cu care stă în mijlocul tău de cincizeci de ani, ca să-ţi pregătească slava ta cu El dacă-L primeşti, dacă-L aştepţi, dacă-L iubeşti, o, ţară scumpă a venirii Lui după două mii de ani pe pământ, cuvânt. Domnul este în tine ca să te ocrotească şi să te înnoiască prin pocăinţa ta dacă voieşti, iar fără dragostea ta El nu-ţi poate face bine ţie. Dar tu eşti ţara întoarcerii Lui la oameni ca să-Şi pregătească împărăţia cea fără de sfârşit, şi dacă nu voieşti aceasta, poate Domnul ceea ce nu poţi tu, ceea ce nu voieşti tu să poţi. Ridică-te, dar! Amin.

Să se îndemne spre pocăinţă unul pe altul fiii tăi, o, ţară a Domnului, căci naşterea ta pe pământ a fost odată cu naşterea Lui între oameni, şi aceasta a fost taina ta, şi cu ea vine Domnul la tine acum, după două mii de ani de la naşterea Lui şi a ta. Eu, Ioan Botezătorul, sunt cuvântul venirii Domnului la tine ca să nască iarăşi lumea din cuvântul Său, şi iată, în ziua de serbare a naşterii mele cea de la Dumnezeu în casa lui Zaharia şi Elisabeta, vin acum şi serbez această zi prin chemarea ta la pocăinţă, ţară română. Scoală-te ca să fii aleasă, precum îţi este soarta să fii aleasă între popoare şi să fii casa Domnului. Scoală-te din sângele tău, căci Domnul te are de la Tatăl pentru venirea Sa acum, la sfârşit de timp, aşa cum la prima Lui venire l-a avut pe Israel de popor al venirii Lui. Ridică-te şi te scutură de toată fărădelegea şi nu sta fără iubire. Fii înţeleaptă şi aprinde candela, căci Domnul S-a făcut Mirele tău şi nu te poate lepăda, dar te poate spăla, te poate înnoi, te poate naşte. El, Cel ce botează cu Duhul Sfânt şi cu foc, El este Cel ce înnoieşte lumea nimicind fărădelegea, căci vremea este aproape, şi scris este: *«Cine este sfânt, să se sfinţească încă, iar cine este spurcat, să se spurce şi mai greu, căci vine Domnul cu plata a ceea ce fiecare şi-a lucrat».*

O, ţară a întoarcerii Domnului, căieşte-te de nedreptatea pe care ai lucrat-o, şi vino spre iubire şi spre rugăciune şi spune-I Domnului tău: *„Vino, Doamne!”*, şi El va veni şi te va împodobi în slava venirii Lui cu sfinţii, spre pacea ta şi a Lui. Amin, amin, amin.

— O, tu, cel ce ai strigat la oameni şi acum două mii de ani chemându-i pe ei spre împărăţia cerurilor, spre Mine, Cel ce am viaţă veşnică pentru om, tu şi acum Mă dai omului prin vestirea ta despre Mine, iar Eu pecetluiesc cu putere strigarea ta, şi îi voi face pe oameni să caute spre Dumnezeu şi spre izvorul cuvântului vieţii. Amin.

O, poporul Meu, este scris pentru vremea venirii Mele Scriptură hotarnică între bine şi rău, între credinţă şi necredinţă: *«Cine este nedrept, să nedreptăţească înainte; cine este spurcat, să se spurce şi mai greu; cine este drept, să facă dreptate şi mai departe; cine este sfânt, să se sfinţească şi mai mult»*, şi iată, Ioan Botezătorul strigă încă la tot omul să-şi facă vreme fiecare de întoarcere la Dumnezeu, căci Eu sunt îndurător. Dar omul nu ştie că păcatul s-a pecetluit şi că l-a prins sub el pe om, de nu mai ştie omul ce este dulce şi ce este amar, ce este spre viaţă şi ce este spre moarte, căci omul se întoarce mereu la vărsătura lui şi nu poate să învieze, fiindcă nu are iubire, nu are omul temere de Dumnezeu, nu are omul umilinţă cu statornicie, căci pe pământ e mult păcat, iar fărădelegea s-a vărsat peste tot. Eu însă îl zdruncin pe om şi încă îl chem sub scutul Meu mântuitor, dar dacă îl văd fără statornicie, fără fierbinte viaţă şi strigare şi credinţă cu iubire în ea, nu pot să fac mai mult decât face omul, căci Eu sunt umilit şi nu trec peste voia lui, fiindcă aşa este Dumnezeu, şi nu este ca omul.

Iar tu, poporul Meu, stai cu putere de credinţă plină de iubire, stai cu nădejdea în făgăduinţele Mele pentru cei ce stăruiesc în voile Mele, şi stai cu fierbinte rugăciune şi veghe acum când toate plâng pe pământ chiar când oamenii mai zăbovesc încă în petrecerile vieţii lor. Stai, poporul Meu, cu Duhul Meu în duhul tău şi pune peste tine toate împlinirile cuvântului Meu din mijlocul tău, căci te aştept cu strigarea ta către Mine, ca să împlinesc prin ea tot ce am Eu de lucrat şi de împlinit peste vremea aceasta a Mea cu tine, şi nu uita că sfinţii toţi te aşteaptă, şi nu uita să fii din zi în zi mai mult după chipul şi asemănarea Mea.

Stai cuminte, stai în Duhul Sfânt, poporul Meu, stai în naşterea de sus şi cere peste tine şi peste pământ împărăţia Mea, pe care Eu am gătit-o de la întemeierea lumii pentru cei ce o iubesc pe ea. Amin, amin, amin.

24-25 iunie/7-8 iulie 2005

Sărbătoarea sfinţilor apostoli Petru şi Pavel

„Să-L iubeşti pe Dumnezeu din tot sufletul şi cugetul tău, omule”, acest cuvânt este rugăciunea Domnului către om, şi este judecător omului. Omul este învăţat în fiecare zi cu grijile vieţii. Nimic nu este mai frumos pe pământ ca Dumnezeu în om.

Se aşterne pe pământ cuvântul Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, că e sărbătoarea sfinţilor apostoli ai Evangheliei împărăţiei cerurilor care s-a vestit peste oameni acum două mii de ani şi s-a scris pe pământ, şi este scrisă, dar oamenii nu aud cuvintele ei.

Eu sunt Cuvântul Tatălui. Mai înainte de facerea omului sunt Cuvântul Tatălui. Am venit pe pământ născându-Mă Om din mamă Fecioară, iar după treizeci de ani de la naşterea Mea, Mi-am ales, după cum era scris în Cartea Vieţii Mele, Mi-am ales ucenici, şi apoi ucenici din ucenici pe cei doisprezece apostoli, iar Eu eram Mielul. Şi dacă Eu eram Mielul, ei ce erau? Ei erau apostolii Mielului, erau mieluţii Mei.

Şi de ce M-a numit Tatăl, Miel? De ce M-a numit Ioan Botezătorul zicând: *«Iată Mielul lui Dumnezeu!»*? Am fost numit aşa în cer şi pe pământ, pentru că sunt Păstorul omului. Sunt Mielul Păstor, şi sunt Păstorul Miel, şi sunt Unul adevărat, şi nu mai este altul aşa ca Mine în cer şi pe pământ, şi Tatăl Mi-a dat nume mai presus de orice nume, fiindcă viaţa Mea o dau spre viaţă omului, căci sunt izvorul vieţii, şi din Mine îşi ia omul sufletul atunci când se naşte în lume. M-am dat spre viaţă omului, începând cu omul cel zidit de mâna Mea, căci din Mine am suflat peste el, şi el s-a făcut din pământ om cu suflet viu, şi din suflarea Mea s-a întocmit, după ce i-am făcut trupul.

Am umplut văzduhul de suflare de viaţă după ce am făcut cerul şi pământul şi apoi pe om, şi de atunci omul îşi ia această suflare de viaţă când se naşte, şi iată, Eu sunt Cel ce dă viaţă omului. Nimeni în afară de Mine n-a făcut între cer şi pământ duhul de viaţă, şi de aceea Pavel, apostolul Meu, a spus: *«Toţi trăiesc în El».* Nu este înţelept pe pământ care să se înveţe de la Mine şi care să-l înveţe pe om taina izvorului vieţii de pe pământ. Vin Eu şi îi spun omului taina aceasta, care a fost înţeleasă şi purtată peste pământ de apostolii Mei cei îmbrăcaţi în Duhul Sfânt, pentru ca prin El, prin Duhul Sfânt, să o împartă peste oameni şi să ia oamenii cunoştinţa vieţii şi apoi iubirea de Dumnezeu, căci când Eu am făcut la început rugăciune înaintea omului, primul Meu cuvânt a fost aşa: *«Să iubeşti pe Domnul Dumnezeu din tot sufletul tău, din*

toată inima ta, din toată virtutea ta şi din tot cugetul tău, omule, şi să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi».

Dar iată, poporul Meu, apostolul iubirii lui Dumnezeu se aşează pe pieptul Meu de Miel şi Îmi spune să intre cuvânt despre iubire în cartea Mea cu tine, că Eu, cu ei sunt azi în cuvânt peste pământ, aşa cum şi acum două mii de ani i-am făcut pe ei cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

— Sunt rodul cel blând al suflării gurii Tale, care dă viaţă, Mieluţule Doamne. Duhul Sfânt al Tatălui şi al Tău, Te-a numit prin gura lui Ioan Botezătorul Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii. Te-ai născut pe pământ ca să ne alegi pe noi şi să ne dai tainele Tale apoi, tainele vieţii, iar noi să le spunem oamenilor. Te-ai născut pe pământ pentru ca să mori ca un Miel, căci Tu eşti Mielul Tatălui, şi apoi să Te ridici iarăşi şi să Te dovedeşti că eşti Cel ce are viaţa.

Când am lăsat carte despre Tine pe pământ, am scris în ea aşa: *«Dumnezeu Cuvântul era întru început la Dumnezeu, şi toate prin El s-au făcut, şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut, pentru că întru El era viaţa, şi lumea prin El s-a făcut; şi Cuvântul S-a făcut trup şi S-a sălăşluit între oameni, şi am văzut slava Lui ca a Unuia născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr, şi din plinătatea Lui noi toţi am luat, şi har peste har, şi El L-a făcut cunoscut nouă pe Tatăl».*

O, Mieluţule Doamne, Te-am rugat să mă laşi să Te mărturisesc că întru Tine este viaţa pe care ai pus-o pe pământ, şi din care toţi au luat, şi că toate prin Tine s-au făcut, şi fără Tine nimic nu s-a făcut. Le spun tuturor celor ce se cred că ştiu ceva pe pământ, le spun lor că despre taina vieţii pe pământ, ei nu ştiu nimic, căci Tu ai dat la ucenicii Tăi această înţelepciune şi nu altora, şi de la ei trebuie să ia tot omul învăţătură, şi fără Tine să nu facă nimic omul, pentru că întru Tine este viaţa şi lumea care s-a făcut, şi despre care taină omul nu ştie, ci numai ucenicii Tăi au ştiut şi ştiu.

Când ai făcut cerul şi pământul, pământul era netocmit şi gol, aşa cum era şi omul după ce l-ai făcut din pământ. Numai după ce Tu ai suflat din gura Ta cuvânt şi ai spus să odrăslească pământul, numai apoi a prins viaţă pe el pământul. Numai după ce Tu ai suflat din gura Ta peste trupul cel făcut din pământ după chipul Tău, numai apoi a luat suflet viu omul cel întocmit din pământ după chipul Tău.

Voi, cei care v-aţi crezut şi vă credeţi că ştiţi ceva pe pământ, vă chem cu blândeţea Mielului lui Dumnezeu, să vă deschideţi urechile şi să învăţaţi taina vieţii pe pământ. Hristos Cuvântul era şi este viaţa, şi fără El nimic nu s-a făcut. Dumnezeu Cuvântul, Acesta este Cel ce era de la început la Dumnezeu, şi toate prin El s-au făcut, pentru că în El era şi este viaţa, şi nu I-a fost greu să-Şi pună viaţa şi iarăşi să Şi-o ia. El este Mielul Păstor. El Şi-a pus viaţa pentru noi ca să ne păstorească pe noi cu ea, cu viaţa care se dă. El este Cuvântul Care a grăit pe muntele Sinai şi ne-a spus să-L iubim pe Dumnezeu din tot sufletul, care ne este dat de El când a umplut văzduhul de suflare de viaţă la facerea cerului şi a pământului, şi iată, din plinătatea Lui noi toţi am luat suflet, noi toţi am luat viaţă, şi har peste har am luat noi, cei ce L-am cunoscut că este Cuvântul Cel de la început, şi prin Care toate s-au făcut, şi Care S-a făcut Om pentru noi oamenii, pentru viaţa şi mântuirea noastră din moarte. Şi iată-L pe Mielul lui Dumnezeu, iarăşi a venit pe lume cuvânt prin care sunt judecaţi viii şi morţii. Amin. Cel mai judecător cuvânt al Său peste vii şi peste morţi, este cuvântul cel întâi al rugăciunii Lui înaintea omului când a rostit pe muntele Sinai şi a spus: *«Să iubeşti, Israele, pe Domnul Dumnezeul tău din tot sufletul tău».* Atunci i-a spus Dumnezeu omului să-L iubească pe El cu ceea ce are omul de la Dumnezeu, cu sufletul, care este viaţa omului, căci sufletul este din Dumnezeu în om, este din suflarea de viaţă pe care a pus-o Dumnezeu Cuvântul între cer şi pământ la facerea lumii. Amin.

O, Mieluţule Doamne, Te-am iubit în mine, şi fără de hotar Te-am iubit cu viaţa mea, iar viaţa mea n-a avut hotar dacă Te-am iubit în ea. În mine Te-am iubit pe Tine, nu pe mine, şi aceasta a fost viaţa mea şi sufletul vieţii mele. Tu ai fost sufletul meu, şi n-am făcut altceva cu el decât să Te iubesc în mine prin el, prin Tine, căci Tu eşti sufletul omului, şi în fiecare om plângi prin sufletul lui, luat din Tine în el, şi nu ştie omul aceasta, pentru că inima şi cugetul şi virtutea, care sunt în trupul lui, nu Te iubesc pe Tine din om acestea, iar sufletul Tău din om, stă rob vieţii omului, căci omul îşi trăieşte viaţa sa. Eu însă Te-am trăit pe Tine, şi numai de Tine am ascultat şi ascult, precum Tu asculţi de Tatăl, şi îi rog pe oameni să-Ţi dea viaţă în ei, căci sufletul lor Tu eşti, şi ei nu ştiu taina vieţii, nu ştie omul cine plânge în el după viaţă. Cuvântul Tău de pe muntele Sinai l-a învăţat pe om să Te iubească în el cu ceea ce Tu ai pus în el. Cel mai judecător cuvânt peste vii şi peste morţi, este cuvântul iubirii Tale, cu care Te-ai rugat înaintea omului şi ai spus: *«Să-L iubeşti pe Dumnezeu din tot sufletul tău, omule!».*

O, Mieluţule Păstor, ce dulce i-ai chemat pe oameni la păşunea Ta, la iubire i-ai chemat! I-am chemat şi eu tot la fel, căci orice ucenic al Tău este ca Tine. Evanghelia iubirii Tale am dat-o oamenilor, şi le-am vorbit mult şi duios că Tu eşti Păstor plin de har şi de adevăr, şi din plinătatea Ta noi toţi am luat. Amin.

— O, copil al vieţii cea plină de iubire! M-ai iubit în tine, şi se apleacă ucenicii Mei înaintea ta, că tu ai fost iubirea Mea printre ei, iar Eu am fost iubirea ta, şi i-ai bucurat nespus că te-ai făcut primul între ei cuvânt în ziua de prăznuire a ucenicilor Mei cu care am umblat pe pământ după ce Cuvântul Meu S-a făcut trup al Meu şi S-a sălăşluit între voi şi aţi văzut slava Lui, slavă ca a Unuia născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr, şi din care plinătate aţi luat voi, ucenicii Mei, când Eu vi L-am făcut cunoscut pe Tatăl, pe Care nimeni nu L-a văzut vreodată, după cum este scris. Voi însă L-aţi văzut, căci cine a văzut pe Fiul, a văzut şi pe Tatăl, aşa cum Eu v-am învăţat pe voi, cei ce aţi ştiut să învăţaţi. Amin.

O, poporul Meu, ce scumpă sărbătoare am azi în tine! Sunt cu apostolii cuvântului Meu cel de acum două mii de ani. Taina Mea ei au înţeles-o pe deplin şi au scris-o pe pământ, dar oamenii dacă nu iubesc viaţa, nu văd, nu ştiu, nu pot să trăiască, fiindcă numai iubirea Mea poate, iar Ioan, iubitul Meu, a dorit să vă spună de unde este izvorul vieţii pe pământ. Cine are iubire de Dumnezeu, acela poate, iar cine are iubire de el însuşi pe pământ, acela nu poate să se nască de sus, din cer, din Mine, Cel ce am venit să nasc lumea şi din Mine s-o nasc, căci sunt în braţe şi în cuvânt cu Scriptura naşterii din nou a lumii, şi ferice celui care se întoarce cu iubire şi cu viaţă la rugăciunea Mea cea făcută omului pe muntele Sinai în ziua când am grăit lui Moise şi când l-am rugat pe om să-şi facă sufletul iubire în iubirea Mea şi să umble cu Mine pe calea vieţii care nu are sfârşit. Amin.

Vă mângâi în mijlocul poporului Meu de azi, o, ucenici serbaţi întru venirea Mea cuvânt pe pământ ca şi la început când cuvântam pentru toate câte s-au făcut prin cuvântul Meu

rostit. Vă mângâi cu cuvântul iubirii şi al vieţii, căci sunt Păstorul iubirii, sunt Mielul Păstor. Vă dau rând să cuvântaţi din Mine peste pământ, căci voi trăiţi în Mine, şi de aceea aţi priceput taina vieţii, şi de aceea v-am iubit şi v-am spus să fiţi asemenea Mie pe pământ după ce Eu M-am aşezat iarăşi în Tatăl. Amin.

— O, Mieluţule Doamne, lacrima de dor e tot cuvântul ucenicilor Tăi şi al sfinţilor Tăi care au priceput taina vieţii. Mare durere e pe noi, cei cereşti, când vedem omul atât de străin de cerul Tău cel plin de sfinţi cu viaţă în ei, cerul care se întrepătrunde în toate cele văzute de ochii omului pământesc, căci omul s-a pus hotar între cele văzute şi nevăzute, şi ne ţine departe de pământ, şi plânge pământul şi plâng toate de pe el, de la această despărţire pe care omul o ţine între cer şi pământ, între cele cereşti şi cele omeneşti, Doamne al răbdării sfinţilor Tăi. Noi am plâns şi pe pământ între oameni. Am suferit adânc în noi, cu cuvântul Tău în grai din loc în loc pe pământ, căci împărăţia Ta, cu care ai venit acum două mii de ani ca să-l iei pe om în ea, nu a fost iubită de om, iar cei ce au iubit-o au fost alungaţi cu ea dintre oameni.

O, eşti atât de aproape de oameni, la fel cât de sfinţi eşti aproape, Mieluţule Păstor! Sărbătoarea noastră se face cuvânt din Tine şi din noi, aşa cum a spus Pavel, că toţi trăiesc în Tine cei ce trăiesc ştiind. Cel ce trăieşte neştiind, acest om împărăţeşte peste tot, şi Îţi ascunde împărăţia, Doamne. O, n-ai putut să Te aşezi cu ea pe pământ lumină, căci oamenii au iubit întunericul lor. Din Tine Te rugăm să faci izbăvire pentru cei ce Te iubesc în Tine pe pământ, în Tine şi nu în ei, căci în om nu poate poposi cerul şi lucrarea lui, fiindcă omul este învăţat în fiecare zi cu grijile vieţii, şi nu este altă durere în cer ca şi această durere.

Îi rugăm pe oamenii depărtaţi de Tine să se înveţe cu duhul iubirii de Dumnezeu, ca să le fie uşoară şi mângâioasă viaţa, şi să-Ţi dea mâna să vii pe pământ cu împărăţia Ta cea fără de sfârşit. Cele atât de minunate care nu se văd, dar sunt aşteptând să se descopere pentru slava Ta, acestea sunt cele care trebuiesc iubite şi dorite de grijile omului. Şi le dorim la cei ce stau popor al Tău înaintea Ta, să Te ajute pe Tine să le faci văzute pe pământ pe cele minunate care aşteaptă să se dăruiască văzut la toţi cei care Te iubesc cu sufletul din ei, cu Tine din ei, Mieluţule Păstor.

Nimic nu este mai frumos pe pământ şi în om ca şi Dumnezeu în om, Păstorule ceresc. Ai făcut lumea cu atâta iubire, şi tot aşa voieşti şi acum s-o faci, prin înnoirea ei cu cuvântul Tău cel de la început, Doamne, căci Tu eşti mereu început, mereu iubire. Dar acum umple-i de vlagă din Tine pe cei ce ne ţin cu cuvântul între cer şi pământ, căci sunt goliţi de puteri şi sunt tare mici şi firavi, fiindcă au inimioarele durute, şi durerile îi fac micuţi pe cei ce le poartă cu umilinţă. Duhul rău e tare rău pentru ei, dar cei umiliţi sunt cei ce pot în încercări, ca să le poată trece şi să fie biruitori peste ele prin iubirea şi răbdarea pe care Tu o dăruieşti celor ce se dau Ţie, Doamne. Amin.

— O, Eu mereu sunt puterea şi mângâierea celor slabi ai Mei, aşa cum am fost şi pentru voi când greul de pe pământ vă încerca pe voi, ucenici ai Mei. Cei ce Mă iubesc cu răbdare, nu-i pot mângâia decât cei asemenea lor în iubire şi în răbdare cu nădejde în ea. Şi acum îi mângâi pe ei, îi ajut cu puterea Mea cea de sus şi cea de jos, şi apoi îi odihnesc de dureri, şi iarăşi Ne vom aşeza cu ei în cuvânt, căci cuvântul cel de azi al Meu şi al vostru trebuie aşezat în carte atât cât este el.

Apostolii Mei Petru şi Pavel voiesc să se aşeze în ziua aceasta povăţuitori peste oameni, copii din porţi. Ei sunt căpetenia apostolilor, aşa cum arhanghelii voievozi Mihail şi Gavriil sunt căpetenia îngerilor Mei. Şi iată ce spun apostolii Mei:

— Îi aşteptăm, Doamne, pe cei ce sunt porţile cuvântului Tău, pentru ca să ne facă intrarea cu sărbătoare în cartea Ta de azi cu noi şi cu ei, şi îi mângâiem pe ei în dureri şi certăm toată ispita duhurilor rele, să se depărteze în toată vremea de ei şi de tot poporul Tău care Te are Învăţător peste el. Iar lor le spunem: Pace vouă, ucenici mititei, dar Domnul este viaţa şi puterea voastră cea bună, şi cu El sunteţi fiii puterilor cereşti, care se dau celor mici şi slabi, dar mari cu iubirea. Amin.

— O, poporul Meu, fă-ţi duhul dornic să stai la masă de cuvânt cu cei întâi între ucenicii Evangheliei împărăţiei cerurilor, pe care am adus-o pe pământ acum două mii de ani ca să fie cu oamenii. O, poporul Meu, dă-Mi putere să fiu cuvânt în mijlocul tău, că pe pământ nu mai este mângâiere, şi vor căuta oamenii la tine. Lucrează să Mă ajuţi să pot să le dau oamenilor ceea ce şi ţie îţi dau. Cuvântul vieţii veşnice îţi dau, căci numai el va rămâne mângâierea şi puterea pe pământ, şi el va fi viaţa oamenilor. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2005

Soborul sfinţilor doisprezece apostoli

Nimicirea morţii şi învierea vieţii este taină pentru ucenici desăvârşiţi. Înţelepciunea vieţii veşnice are ca plată mântuirea. Cei ce citesc cărţile oamenilor, sunt păcătoşii care trag cu cei păcătoşi.

Eu şi cu ucenicii Mei Ne aşezăm la masa cuvântului cel plin de viaţă veşnică şi împărţim din el viaţă.

Sunt Domnul vieţii, şi de aceea am putut să nimicesc moartea pentru fiecare om şi să aduc învierea pentru fiecare om, iar aceste taine mari au rămas peste ucenicii Mei, şi de la ei trebuie să ia omul, fiindcă ei sunt trimişii Mei, şi le-am spus lor: *«Oricine vă va primi pe voi, pe Mine Mă primeşte şi, tot aşa, oricine nu vă va primi pe voi, pe Mine nu Mă primeşte»*. Şi acum, poporul Meu, primeşte-i pe ei! Amin.

— Tu, Cel ce ne-ai făcut trimişii Tăi spre Israel şi spre neamuri, slăveşte-Te în noi cu slava cuvântului Tău care iarăşi face lumea. Cel ce crede în Tine, are viaţă veşnică, iar nouă ne-ai descoperit prin Duhul Sfânt adâncurile lui Dumnezeu, Doamne, pentru cei ce se sfinţesc înaintea Ta, căci omul firesc nu primeşte cele ale Duhului lui Dumnezeu, care se judecă duhovniceşte de către cei duhovniceşti care în Domnul se laudă, nu în înţelepciunea omenească prin care omul stă orb pentru Dumnezeu pe pământ.

Noi suntem iconomii tainelor Tale şi venim cu Tine pe pământ cuvânt şi le spunem tuturor că Ţi-am fost credincioşi, şi de aceea ne-ai făcut trimitere spre oameni ca să le dai înţelepciunea cea de taină, iar plata credinţei lor este mântuirea sufletelor lor.

O, cât de tainic lucrezi Tu cu cei pe care îi alegi ca să-Ţi fie vase ale Tale, Mielule al Tatălui! Înţelepciunea cea de taină este lucrarea Ta peste cei pe care-i faci ucenici ai împărăţiei tainelor Tale cele de viaţă făcătoare în om. Noi, cei întâi apostoli ai Tăi peste cei credincioşi şi peste cei necredincioşi, peste cei tăiaţi şi netăiaţi împrejur la trup şi la inimă, ne-am lăsat lucraţi de toate câte Tu ne dădeai de lucrat, şi

altfel noi nu lucram, precum nici Tu nu lucrai altfel. Le spunem tuturor celor ce se folosesc de numele Tău cel mare şi minunat ca să-şi facă turme în numele Tău, le spunem să se lase lucraţi de înţelepciunea cea de taină a Ta, dacă vor să stea peste oameni sub numele Tău, sub numele de apostoli ai vestirii Evangheliei împărăţiei Tale. Dacă ei nu le dau oamenilor împărăţia Ta pe pământ, cum de se fac ei peste oameni apostoli ai lui Hristos? O, dacă cei ce stau sub ei nu au împărăţia Ta peste ei, ce lucrare au cei care se dau apostoli ai împărăţiei Tale peste oameni? Iată, a venit vremea să păstoreşti Tu, căci toţi învăţătorii care stau în numele dreptăţii peste mulţimi, au stricat legea Ta şi s-au aşezat să Te nedreptăţească, şi ca să trăiască ei prin câştig nedrept, că aceia nu Te au ca să Te poată da celor ce nu au înţelepciunea cea de taină, care are ca plată mântuirea sufletului. Iată, lucrul fiecăruia se va face cunoscut, îl va vădi ziua Domnului, şi focul însuşi va lămuri ce fel este lucrul fiecăruia, şi atunci se va vedea nebună înţelepciunea lumii acesteia, şi se va auzi Scriptura care spune: *«Unde este cercetătorul acestui veac?»*.

O, fii ai oamenilor, treziţi-vă voi, căci cei ce stau peste voi în numele înţelepciunii lui Hristos nu au înţelepciune din cer. Credinţa voastră să nu fie în înţelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu. Aşa vă învăţăm noi, căpetenia celor învăţaţi de Dumnezeu. Înţelepciunea cea de taină trebuie împărţită la cei desăvârşiţi în iubire şi în sfinţenie. Noi ne-am lăsat lucraţi de toate câte Domnul ne-a dat să lucrăm, şi nu luam mulţimile cu forţa să le păstorim spre mântuirea lor. Nouă ne descoperea Domnul prin Duhul Său, de la Care nici unul din stăpânitorii acestui veac n-a putut lua, căci dacă ar fi cunoscut ei înţelepciunea cea de taină a lui Dumnezeu, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei, pe Mielul lui Dumnezeu. Iată, înţelepţii acestui veac nu au decât înţelepciunea de a-L pierde pe Domnul, pentru ca să stăpânească ei oamenii.

O, fii ai oamenilor, primiţi pe ucenicii Domnului ca să vă scape de mânia ce va să vină peste lume şi să staţi înaintea Domnului sfinţi, căci El a spus: *«Fiţi sfinţi, precum Eu sunt sfânt»*. Lăsaţi-vă răscumpăraţi din viaţa voastră deşartă lăsată de la părinţi, căci sângele lui Hristos, ca al unui Miel nevinovat şi neprihănit şi Care a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, s-a vărsat ca să răscumpere lumea din păcat şi din moarte. Curăţiţi-vă sufletele prin ascultare de adevăr. Lăsaţi-vă născuţi din nou, nu din sământă stricăcioasă, ci din nestricăcioasă, prin cuvântul lui Dumnezeu cel viu, şi care rămâne în veac, şi care vi se binevesteşte acum.

O, fii ai oamenilor, daţi de la voi poftele trupeşti, care se războiesc în voi împotriva sufletului, şi trăiţi ca oamenii liberi, dar nu pentru răutăţi, ci ca robi ai lui Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu. Sunteţi ca nişte oi rătăcite. Întoarceţi-vă acum la Păstorul şi la Păzitorul sufletelor voastre, căci ochii Domnului sunt peste cei drepţi, şi urechile Lui spre rugăciunile lor, iar faţa Lui este împotriva celor ce iubesc răul şi veacul acesta stricat.

Iar voi, cei ce v-aţi aşezat voi înşivă şi unii pe alţii păstori ai lui Hristos peste gloatele cele rătăcite de la Duhul Adevărului, vă spunem noi, căpetenia apostolilor cei trimişi de Hristos la cei sfinţi şi la cei păcătoşi ca să lucrăm cu El şi de la El peste aceştia, vă spunem noi că înţelepciunea cea de taină a lui Dumnezeu nu stă în înţelepciunea acestui veac stricăcios şi stricat. Dacă nu puteţi să vă faceţi sfinţi cu viaţa şi cu dreptatea şi cu înţelepciunea, mergeţi la locurile voastre şi lucraţi ce vreţi, dar nu mai staţi peste oameni în numele lui Dumnezeu fără să ieşiţi din lume şi din faptele ei. Dacă nu puteţi să vă aplecaţi şi să vă naşteţi din cuvântul lui Dumnezeu şi să fiţi sfinţi ca El, dacă nu vă doare de omul păcătos care piere în păcatele lui, dacă nu vă place drumul luminii ca să umblaţi în lumină, nu staţi sub numele şi sub lucrul de apostoli ai Mielului. Dacă nu puteţi să vă faceţi pârgă lui Dumnezeu şi Mielului, nu umblaţi la tainele Lui ca să le trădaţi necunoscând puterea lor. Se iveşte în curând cartea Cuvântului lui Dumnezeu, Care a grăit în vremea aceasta din cer pe pământ timp de cincizeci de ani, şi iată cum vă găseşte Mielul, Care a deschis peceţile cărţii ca să-Şi aleagă mireasă de nuntă şi să Se arate apoi cu slava Sa! Vine învierea morţilor, şi voi nu ştiţi tainele Scripturii, căci voi citiţi cărţile oamenilor, iar oamenii sunt păcătoşi. Vine învierea morţilor, şi se va arăta antichrist, căci toată lucrarea potrivnică lui Dumnezeu se descoperă, ca să fie judecat fiecare după cum este fapta sa. Vine lumina Domnului, şi ea va descoperi pe toate cele lucrate la întuneric.

Noi, căpetenia apostolilor cei trimişi de Domnul, spunem tuturor că nu pot să fie apostoli ai Mielului decât cei trimişi de Miel, şi iată, şi din cer de lângă El cuvântăm prin trimitere şi spunem: toţi cei care nu slujesc Mielului şi împărăţiei cerurilor peste oameni pe pământ, să nu stea, să nu-şi ia lucru de apostoli ai Mielului, căci credinţa nu stă în înţelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu, Care vine acum pe pământ şi Se arată cu putere prin Duhul Sfânt la cei desăvârşiţi în iubire. Vine Domnul să caute rod în vie, şi nici un păstor care s-a aşezat de la el însuşi păstor peste oi, nu va putea să nu dea socoteală pentru rod sau pentru lipsa rodului. Amin.

Iar voi, fii ai noului popor al Mielului, voi, copii ai venirii Domnului, faceţi-vă pildă de iubire a Domnului în voi, şi ridicaţi capetele spre Mielul lui Dumnezeu şi cereţi Lui împărăţia Sa pe pământ cu voi, ca să Se vadă Domnul şi cei ce umblă în voile Lui, la venirea Lui, că iată, nu mai este credinţă pe pământ. Voi însă staţi tari în credinţă, căci plata credinţei este mântuirea sufletului. Ferice celor de pe pământ care deşi nu-L văd pe Domnul, Îl iubesc şi cred în El, şi mare este plata lor, şi ea se va arăta înaintea tuturor neamurilor pământului care nu se ridică spre pocăinţă la propovăduirea cuvântului vieţii.

Noi, Mieluţule Doamne, cu râvnă am râvnit să despărţim lumina de întuneric şi adevărul de minciună, căci dacă omul nu ştie nu are păcat. Tu însă vii mereu, iar noi am spus tuturor că înţelepciunea cea de taină a lui Dumnezeu este împărţită celor duhovniceşti, celor desăvârşiţi în iubire.

Suntem trimişii Tăi, şi am propovăduit oamenilor că Tu eşti Domnul împărăţiei cerurilor, pe care nici unul din stăpânitorii acestui veac nu poate s-o cunoască pe ea. Amin, amin, amin.

— O, ucenici trimişi, o, apostoli ai vestirii împărăţiei Mele cu omul! Cei ce au de viaţă şi de împărăţie peste ei lumea aceasta, nu pot fi apostoli ai Mei, căci Eu sunt Păstorul Cel blând şi bun, Care Şi-a pus viaţa pentru oile Sale. Vai celor ce-şi fac câştig pentru ei pe pământ pe seama numelui Meu între oameni! Iată, vin cu plata, şi fiecare va lua din ea ceea ce a lucrat şi a dat. Împărăţia cerurilor pe pământ nu este aceea pe care o trăiesc cei ce se dau drept apostoli ai Mielului. Vine ziua când se vor zdruncina cele omeneşti pe pământ, şi oamenii cei tari şi stăpâni în veacul acesta vor rămâne goi şi săraci şi flămânzi, iar slava lor se va topi de pe ei cum se topeşte ceara la arşiţa focului, şi se va împlini Scriptura care spune: *«Unde este înţeleptul şi stăpânitorul acestui veac?»*.

Această zi de sărbătoare apostolească a purtat în ea blândeţe, iubire, dreptate şi adevăr, şi întunericul oamenilor nu le cuprinde pe acestea.

O, poporul Meu care stai sub cuvântul cel de viaţă făcător în om, rămâi în iubirea Mea! Întăreşte-ţi credinţa în Mine şi lucrarea ei cea plină de har, că în curând cei drepţi şi sfinţi cu iubirea şi cu viaţa se vor ridica şi vor lucra dreptatea Mea şi mântuirea Mea peste mulţi, iar morţii cei mici şi mari vor primi viaţă mulţi dintre ei, şi Mă vor mărturisi pe Mine şi pe tine şi masa împărăţiei Mele cu tine pe pământul român, spre care mulţimi însetate de viaţă şi de iubire se vor îndrepta şi vor afla izvorul vieţii şi îl vor iubi cu putere şi îşi vor da unii altora din această iubire şi vor afla înţelepciunea cea de taină a lui Dumnezeu, pe care nici unul din stăpânitorii acestui veac nu o cunoaşte pe ea. Tu însă eşti poporul cel ţinut în mâna Mea, şi toate ale Mele ale tale sunt, fiindcă Mă iubeşti, fiindcă Eu bat, şi tu Îmi deschizi; Eu îţi dau, şi tu împarţi, căci cei ce sunt ai Mei lucrează ceea ce Eu le dau.

Îţi dau mereu cuvântul împărăţiei Mele. Lucrează-l, poporul Meu, ca să se facă izvor împărăţia Mea şi să vină spre ea cei ce iubesc în Mine şi nu în lumea aceasta, poporul Meu. Amin, amin, amin.

30 iunie/13 iulie 2005

Sărbătoarea de paisprezece ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Duhul Sfânt îi cere neamului român credinţă în venirea Domnului cuvânt pe pământ. Din mijlocul poporului cuvântului se înalţă rugăciune pentru ţara română. Cel neînvăţat de Dumnezeu îl lucrează pe diavolul şi nu pe Dumnezeu. Duhul ascunderii este diavol. Cel ce greşeşte este cel ce nu ascultă. Cel ce gândeşte din sine, alunecă.

Eu, Domnul şi cuvântul Meu cel din Tatăl, Mă scriu cu zi de sărbătoare pentru grădina cuvântului lui Dumnezeu din zilele acestea, iar voi, copii din porţi, dimpreună cu tot poporul cuvântului Meu, întăriţi-vă inimioarele şi aşezaţi-vă sărbătoare înaintea Mea, că Eu stau în mijlocul vostru cu viaţa cuvântului Meu care vă aşează pe voi înaintea Mea, şi pe Mine înaintea voastră, şi apoi lucrează cuvântul Meu peste pământ. Amin.

O, fiilor, e sub durere ţara venirii Mele cuvânt în ea. E apăsat neamul român sub varga mâniei Mele, şi voiesc să vă aud pe voi cerându-Mi să-l izbăvesc şi să-i dau din Duhul Meu de viaţă, iar viaţa este cea care stă în Dumnezeu cu tot cu om, căci plăcut Îmi este neamul al cărui Dumnezeu sunt Eu, iar Eu îl ocrotesc pe el. Chiar şi durerea cea pentru trezire e tot iubirea Mea pentru om, dar trebuie s-o trezesc pe România ca să trăiască ea după cuvântul Meu, că Eu în ea Mă fac cuvântul cel pentru naşterea din nou a lumii, împlinind Scriptura aceasta despre care am grăit acum două mii de ani. Amin.

Duhul Sfânt al cuvântului Meu îi cere neamului român iubire pentru Dumnezeu, credinţă în acest cuvânt care curăţă fărădelegea de pe pământ şi care mângâie pe cei ce iubesc în Dumnezeu şi nu în lumea aceasta. Cobor pe pământ cu Scriptura înnoirii lumii, prin care chem omul să iubească în Dumnezeu, nu în lume, căci duhul lumii l-a scos pe om din împărăţia Mea şi l-a învăţat cu traiul cel de pe pământ şi nu din cer. Pe pământ trebuie să fie împărăţia Mea şi nu a omului, iar omul trebuie să fie locaş al slavei Mele, împărăţie a cerurilor, pe care o voiesc plină de bucurie în om, plină de glasul cuvântului Meu care iarăşi face lumea. Amin.

O, poporul Meu, în ziua aceasta de sărbătoare pentru grădiniţa cuvântului Meu, Eu te aşez înaintea Mea rugător pentru ţara română. Mâna Mea s-o izbăvească de sub greu, de sub durerea ei. Duhul Meu s-o înnoiască, iar fiii ei să caute viaţa lui Dumnezeu în ei şi între ei, căci păcatul poartă în el pedeapsa lui, iar Eu o voiesc curată pe România, fiindcă va să vin curând cu slavă văzută în ea şi să Mă vestesc Dumnezeul ei şi să-i ridic pe cei ce sunt români cu inima şi cu fapta, şi să-l numesc cu numele ei pe tot sufletul care va iubi să se facă după chipul şi asemănarea Mea, care va fi curând, curând peste fiii acestui neam, pentru slava venirii Mele, ca să am masă şi casă în ţara Mea nou aleasă aşa cum este voia Mea şi nu voia ei, iar voia ei să iubească voia Mea, căci sunt Dumnezeul ei. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, te învăţ în Duhul Sfânt să ceri pentru România împărăţia păcii Mele, ca să aibă ea iubirea şi ocrotirea Mea şi să se gătească ea după plăcerea Mea, casă a venirii Mele după două mii de ani, căci din mijlocul ei am lucru mult de aşezat peste pământ, ca să aduc apoi spre vedere cerul cel nou şi pământul cel nou şi om nou, cu iubirea Mea în el pe pământ, şi odihna Mea în om, aşa cum l-am dorit Eu pe om atunci când l-am zidit spre bucuria Mea.

Şi acum, poporul Meu, având în mijlocul tău pe cei unşi între Mine şi tine, voiesc să aud glasul rugăciunii tale pentru România, care plânge sub încercare şi nu ştie să-şi afle izbăvirea din ispitele care au prins-o sub ele pentru depărtarea ei de Dumnezeu. Ridică mâinile, poporul Meu, şi cu fierbinte duh de rugăciune spune-I Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt rugăciunea ta pentru ţara ta şi a Mea, şi aşa să te rogi:

Doamne al puterilor în cer şi pe pământ, Doamne al răbdării şi al îndurării, în marea Ta durere de la depărtarea de Dumnezeu a neamului român şi a tot omul de pe pământ, Te mângâiem, inimă lângă inimă Te mângâiem în durerea Ta pentru ţara venirii Tale. Ea este aleasa Ta şi masa Ta de nuntă, dar ea nu poate să Te cunoască, fiindcă s-a depărtat de Duhul Sfânt, Care ştie de la Tine în om, iar păstorii care stau peste ea în numele Tău n-au milă de ea. Dar ai Tu, şi nu uita de mila Ta de ea dacă ai venit în ea ca s-o păstoreşti pe păşunea Ta. Dă-i ei darul Duhului Sfânt prin botezul Tău cu Duhul Sfânt şi cu foc. Dă-i ei duhul treziei şi al credinţei sfinte, şi apoi al iubirii şi al cunoaşterii lui Dumnezeu. Opreşte-Ţi mânia cea venită peste ea pentru deşteptarea ei. Certarea Ta de peste ea să-i fie ei înviere, şi apoi viaţă cu Tine, şi scap-o pe ea de duhul lumii, de duhul pierzător al acestui veac, căci lumea şi pofta ei piere, dar să rămână România şi fiii ei, Doamne, iar Tu să faci din ei casa Ta şi neamul Tău de sfinţi, că dulce este omul sfânt, şi binecuvântare pe pământ este viaţa cea sfântă în om.

În poporul Tău vor fi numai sfinţi; ştim că aşa ai vestit prin prooroci, dar întindem mâinile spre Tine ca să pui Tu în ele, iar noi să dăm neamului român înţelepciunea Ta, înţelepciune de facere a omului nou după chipul şi asemănarea Ta pe pământul român, şi să se întindă această minune peste tot pământul apoi, ca să înnoieşti aşa lumea şi nu cu certare, Doamne al puterilor.

Şi acum, însufleţeşte-Te în noi ca să ştim să-Ţi cerem, prin Duhul Tău să ştim, ca Tu să poţi împlini.

Porunceşte ploii şi măsurii ei cea multă să meargă înapoi la locul ei, şi să vină ea pe pământ numai pentru hrana oamenilor, hrană care creşte cu ploaie şi cu soare şi cu lumină şi cu harul Duhului Sfânt, Care dă viaţă peste toate şi mângâiere peste toate.

Porunceşte vântului cel iute să nu nimicească făptura Ta de pe pământul român, ci să se tragă înapoi în cămările lui, iar când iese, să vină dulce şi mângâios, ca să răcorească şi să vorbească despre viaţă, şi să cânte cu glasul lui cântecul iubirii Tale pentru cei ce Te iubesc, pentru venirea Ta cuvânt pe pământ, Doamne al puterilor.

Porunceşte cu iubire stihiilor toate să nu lovească pământul român, ci să-l ocrotească pentru şoapta Duhului Tău Cel Sfânt, Care Se face cuvânt pe pământ. La toate să le porunceşti să lucreze cu măsura binecuvântării şi a mângâierii, şi să aduci pace sfântă şi lumină din lumina Ta peste pământul român.

Te cerem pentru români şi peste români, ca să ştie neamul român să nu aibă alt dumnezeu afară de Tine, şi tot mai mult să asculte, şi să vină să înveţe voia Ta s-o facă, şi să fie neamul român neam sfânt, şi apoi neam slăvit înaintea Ta, de la care vor învăţa viaţa cea veşnică şi binecuvântarea toate neamurile pământului, care se vor plânge văzând venirea Ta cu slavă şi slăvindu-Te cu sărbătoarea ei în mijlocul pământului român, ales de Tine la început şi acum, ca să lucrezi de pe el taina veşniciei a toate câte au fost şi sunt în Tine şi nu în lumea aceasta, Doamne al puterilor.

Şi vino, Doamne, în noi cu Duhul Cel Sfânt al rugăciunii, şi prin El fierbinte să-Ţi cerem toate câte sunt rostite de Tine pentru făgăduinţa mântuirii. Acoperă cu ocrotirea Ta, cu mila Ta, şi apoi cu slava Ta ţara română, iar sfinţii şi îngerii Tăi să-i dea de la Tine, şi mereu învaţă-ne să Te rugăm pentru ea, iar Tu să împlineşti aşa. Amin, amin, amin.

O, copii ai cuminţeniei şi ai rugăciunii, caldă să vă fie inima cea pentru rugăciune, căci inima nu trebuie să aibă o altă lucrare decât lucrarea care cere pe Dumnezeu pe pământ, voia Lui pe pământ ca şi în cer, iar când inima vă lucrează şi pentru cele ce sunt de împlinit, ţineţi-o în Mine şi nu în lumea aceasta cea plină de venin. Mereu sunt între voi, şi vă învăţ să nu fiţi în lume, să nu staţi în lume, ci să staţi în Mine, fiilor. Nu Eu trebuie să lupt să vă am, ci voi trebuie să luptaţi aceasta. Eu doar vă învăţ voia Mea în voi, căci cel neînvăţat de Dumnezeu nu-L face pe Dumnezeu pe pământ, şi îl face pe diavolul, iar Eu Mă supăr pe om dacă face aşa, şi iată, fiecare faptă îşi atrage răsplata ei.

Omul trebuie să se facă bucurie şi să umble în lumina Mea, că altfel el stă în întunericul din el. Dar Eu sunt Învăţătorul Cel cu viaţă veşnică în cuvânt, şi aşez peste om înţelepciunea vieţii, şi apoi dăinuirea fiilor vieţii, iar pentru toată această împlinire pe pământ, omul trebuie să asculte de Dumnezeu.

Voi, fiilor ai cuvântului Meu cel de viaţă făcător, voi să nu încetaţi să umblaţi în lumină, căci viaţa cea în lumină este viaţă păzită de îngeri şi mereu aşezată pe drumul vieţii la orice clătinare a ei dacă omul este umilit. Omul trebuie să stea în mare umilinţă ca să nu cadă din Dumnezeu, căci Adam a căzut din Mine dacă nu s-a putut umili pentru căderea lui. El s-a supărat pe Mine atunci când Eu am văzut că nu Mă mai ascultă, şi am pus de el deoparte raiul, casa cea pentru viaţă şi pentru ascultare în ea. Taina ascultării este taina vieţii, şi vai omului care ascultă de sine şi nu poate fi frumos ca Dumnezeu, căci Eu ascult de Tatăl, ca să fiu Cel frumos, şi ca să ia şi omul din această taină a vieţii, care îl străluceşte pe om înaintea Mea şi înaintea oamenilor. Cel ce ascultă de Dumnezeu pe pământ, acela este om frumos, şi acela cunoaşte această lucrare a ascultării pe pământ, căci omul după ce greşeşte trebuie să asculte. Cel ce greşeşte este cel ce nu ascultă, dar dacă el iubeşte să fie cel frumos, intră apoi în ascultare pe pământ, căci ascultarea este de la Dumnezeu, şi toată lucrarea ei înseamnă lumină.

O, poporul Meu, stau în mijlocul tău cu gura plină de învăţătură ca să ia din gura Mea fiii oamenilor şi să înveţe ei să scape de pieire, să scape de neascultare. Cel ce se păstrează cu toate ale sale în lumină, acela este om cu inima curată de el însuşi, şi este fiu al păcii, că nu altceva face pacea, iar omul care stă înăuntrul lui, acela naşte numai război, căci diavolul se ascunde în el şi lucrează prin cele ascunse ale omului, fiindcă diavolul iubeşte întunericul omului.

Umblaţi în lumină, fiilor. E bine să fiţi ştiuţi şi văzuţi mereu, ca să fiţi cu inima curată mereu, şi să fiţi numiţi fiii lui Dumnezeu. Fiţi cu inima curată de voi înşivă, şi plină de Dumnezeu să vă fie ea, căci întunericul este de la om, fiilor. Când Adam s-a ascuns înăuntrul lui ca să nu-l ştie Dumnezeu, Eu l-am strigat afară şi i-am arătat ascunsul său, dar dacă el nu s-a umilit pentru ascunsul său, s-a supărat şi nu M-a mai iubit, şi s-a purtat apoi departe de inima Mea cu inima lui, şi le-a iubit pe ale sale şi nu pe Dumnezeu. Aşa Îl părăseşte omul pe Dumnezeu, căci cel ce nu umblă în lumină, nu mai iubeşte lumina, ci întunericul, care îi face diavolului casă în om.

O, poporul Meu, nu e bine să stea omul înăuntrul lui, căci lumina Mea îl strigă afară când el face aşa, şi e rar omul care se umileşte la strigătul Meu care îl scoate pe om la lumină aşa cum am lucrat şi cu Adam. Omul nu se poate păzi pe sine pentru cele din el, dar el nu ştie să creadă aceasta şi ca să caute apoi cu lucrarea luminii. Eu însă am venit pe pământ cuvânt, şi Mi-am pecetluit grădiniţă sfântă, din care lucrez cu cuvântul şi îl strig pe om afară din el ca să-l învăţ ascultarea, şi să înveţe el de la Mine să fie blând şi smerit cu inima, şi aşa să treacă de la moarte la viaţă, de la întunericul din el la lumina cea din afară, de la învârtoşare la ascultare, de la semeţie la umilinţă şi la pruncie, prin toate aceste taine, care aduc pe pământ şi peste om viaţa şi răscumpărarea făpturii.

Şi acum, Duhul Meu Cel blând şi smerit mângâie rana ta, Românie. Pacea Mea să se reverse peste tine ca un râu, dar caută, ţara Mea, să ai păstori care să te poarte spre Mine şi nu spre ei, căci din pricina celor ce stau peste tine fără viaţa Mea în ei, tu suferi acum durere, ţara Mea. Trezeşte-l tu pe cel între păstorii tăi care este de la Mine şi prin care am mărturisit acum paisprezece ani biserică curată pe pământ, biserică de nou Ierusalim şi neam sfânt şi mântuitor de la Mine în mijlocul tău. Trezeşte-l pe cel între păstorii tăi credincios şi adevărat pentru mântuirea ta şi aşează-l să ceară la Tatăl împăcarea ta cu Dumnezeu, ţara Mea. Adu-l cu faţa spre izvorul Meu şi pune-l mijlocitorul tău spre Mine, dar trezeşte-ţi duhul credinţei şi al cunoştinţei tainelor Mele cu care lucrez din mijlocul tău peste pământ, ţara Mea. Amin.

Sunt în sărbătoare cu ziua amintirii pecetluirii acum paisprezece ani a grădiniţei cuvântului Meu, a Sfintei Sfintelor bisericii României, căci toate se întocmesc iarăşi, iar cele vechi, iată, trec cu trosnet, şi se lucrează ţară sfântă, nou Ierusalim pe pământul român, şi acest nume va fi peste tot pământul: România, ţara Noului Ierusalim, limanul celor mântuiţi. Amin, amin, amin.

O, popor al cuvântului Meu de azi! Mă voi întoarce iar în cartea Mea, după ce veţi ridica spre Mine această zi de sărbătoare, şi Mă voi scrie încă în carte, ca să vă dau din Mine povaţă, şi lucrare cu povaţă, şi să fiţi fii ai ascultării. Amin.

*

Iată, poporul Meu, Eu sunt povăţuitorul tău, ca să fii tu fiu al ascultării, căci dacă ai povăţuitor, ai şi ascultare, iar cel ascultător este păzit de îngeri, dar nimeni nu poate să asculte decât cel ce crede că Dumnezeu şi nu omul a aşezat pe pământ duhul ascultării. Tot ce este între cer şi pământ, lucrat de cuvântul Meu, toate ascultă de Dumnezeu şi de dreptatea a toate câte se petrec, iar când dreptatea asupra celor rele, lucrate de om, pare a se schimba, aceasta o face pocăinţa omului, pocăinţa care Îl înduplecă pe Dumnezeu spre iertarea cea împotriva faptelor rele ale omului, căci omul se uneşte atunci cu Dumnezeu, iar cel ce este unit cu Dumnezeu nu-l poate ajunge răul pe care l-a făcut, după ce el condamnă răul din el, părăsindu-l şi aşezându-se în Mine, purtat fiind apoi de duhul ascultării, duhul care îl poartă pe om pe cărarea îngerilor vieţii. De aceea te învăţ Eu mereu, poporul Meu, să stai în Mine, nu în lumea aceasta, să iubeşti în Mine, nu în lumea aceasta, că în lume nu este duh de ascultare spre pază de îngeri peste tine, şi este numai omul şi întunericul dinăuntrul şi din afara lui.

Omului nu-i place cu Dumnezeu pe pământ, căci Dumnezeu este lumină, şi în lumină petrece şi lucrează tot ce lucrează, iar omul nu este învăţat să fie ştiut şi văzut cu cele dinăuntru ale lui dacă acelea nu seamănă cu Dumnezeu, ci seamănă cu omul şi cu diavolul, căruia îi place ascunderea omului, şi prin care diavolul dăinuieşte între cer şi pământ.

I-am învăţat pe ucenici cum poate omul să fie al lui Dumnezeu, fiu al luminii, şi apoi ucenic al Meu, cu care Eu să lucrez lumină multă pe pământ şi toate Scripturile care aşteaptă una după alta împlinirea lor cea de la Dumnezeu. Lumina, fiilor, este cea care nimiceşte de peste tot pe toate cele ascunse care se luptă prin om împotriva luminii, a îngerilor luminii, iar Eu le-am spus la ucenici: *«Umblaţi în lumină!»*, şi i-am învăţat să creadă în Mine, ca apoi să asculte de tot ceea ce Eu îi învăţ să împlinească.

O, fiilor, şi pe voi v-am învăţat, şi tot mereu vă învăţ drumul vostru cu Mine, iar pe diavolul întunericului îl ţin departe de voi când el aude că vă învăţ să staţi cu inima în mână, nu în piept; să staţi cu cele din ea în lumină ca să vă slujească îngerii luminii, îngerii care slujesc la cei ce stau în Dumnezeu, văzuţi şi ştiuţi cu tot ce fac şi simt ei.

O, poporul Meu, nu poate omul să fie al lui Dumnezeu decât dacă ascultă de El, dar oamenii nu ştiu să facă această lucrare. Când i-am trimis pe ucenici spre oameni, le-am spus lor: *«Cine vă primeşte pe voi, pe Mine Mă primeşte, iar cine nu vă primeşte pe voi, pe Mine nu Mă primeşte, şi pe Acela Care M-a trimis».* Nu le-am spus să se ascundă cu omul în ei înşişi, ci le-am spus să umble în lumină nimicind răul din om în chip văzut şi ştiut, aşa cum Eu am lucrat văzut şi ştiut de ei, şi nu cum a lucrat cu Mine Adam, care a luat din pomul cel pus deoparte şi s-a ascuns în neascultare. Ea este locul cel mai tainic în care omul se ascunde de Dumnezeu când el uită că pentru lumina Mea nu este loc tainic.

O, poporul Meu, nu este cu inima curată cel ce se ascunde. Ascunderea când omul se lasă dus de gândul lui cel neştiut, zice el, îngerii întunericului văd fapta lui, şi o slujesc pe ea, şi ea îl învinuieşte pe om la Dumnezeu. Lumina omului însă Îl ţine pe Domnul şi pe îngerii Lui lângă om, că omul cu inima curată se face mereu văzut şi cunoscut, căci are duh iubitor de oameni, şi un aşa duh nu stă în sine, şi un aşa om nu face nimic care să trebuiască tăinuit, ci se face lumină prin toate cele plăcute şi lucrate de el, pentru el şi pentru semenii lui. Cel ascuns în sine când Eu îl strig afară din el se supără pe Mine ca şi Adam, dar cel ce stă în lumină se bucură când îl aşez înaintea Mea, aşa cum s-a bucurat Lazăr când l-am strigat afară din mormânt, căci el a fost în duhul ascultării iubind taina luminii.

A ieşit Lazăr din mormânt la cuvântul Meu, poporul Meu. Cel viu cu trupul însă nu vede, şi de aceea nu ascultă; nu vede, şi de aceea nu crede şi de aceea se iubeşte pe sine.

O, nu e bine să stea omul înăuntrul lui, că atunci trebuie să-l strige Domnul afară ca pe Lazăr din mormânt, şi omul se supără pe Dumnezeu când îl strigă, aşa cum s-a supărat Adam când s-a ascuns înăuntrul său şi în femeie, şi apoi după femeie s-a ascuns când Eu l-am strigat.

O, poporul Meu, te învăţ, fiule, să fii ucenicul Meu, ca să am cu cine să lucrez peste oameni calea luminii lor spre Mine. Nu pot lucra fără ucenici, ci trebuie să am un popor numai pentru Mine, ca să asculte de Mine, şi prin duhul ascultării lui să fie iarăşi lumină pe pământ. Le-am spus la ucenici: *«Cine nu lasă pentru Mine tată şi mamă, soţi şi copii, ţarini şi ranguri, prieteni şi avuţii şi pe sine însuşi, nu poate să fie ucenicul Meu»,* căci toate acestea îl trag înapoi din Mine pe om, şi îl învaţă ascunderea apoi. Dar tu, poporul Meu, să iubeşti viaţa, să iubeşti ascultarea, ca să fii păzit de căderi şi să fii în toată clipa ucenicul Meu, ca să nu aibă vreme duhul întunericului să-ţi poarte mintea în afară de frica de Dumnezeu şi de duhul ascultării, căci prin acestea Eu te am al Meu, şi te am prin duhul râvnei cea plină de iubire pentru Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul şi pământul, şi iată, iarăşi lucrează înnoirea lor. Amin.

Te povăţuiesc să te păstrezi frumos înaintea îngerilor luminii, căci Eu am pus lege bună în toate câte le-am făcut, poporul Meu. Fiţi fii ai zilei, fiilor, că vreau să vă deprind să vă sculaţi de dimineaţă şi să nu vă culcaţi târziu după ce înserează. E mai bine să lucraţi ziua, fiilor, ca nu cumva apoi să vă învăţaţi să lucraţi noaptea. Sculatul de dimineaţă vă aşează în întâmpinarea luminii ca să nu vină ea peste pământ când voi dormiţi, iar această lucrare vă va învăţa să staţi înaintea Mea pentru venirea Mea cu dimineaţa Mea. Dacă vă strigă cineva la poartă de dimineaţă, nu este frumos să nu fiţi voi treji cu toţii, ci e frumos să fiţi ca unul, şi aşa veţi trăi unul în altul pentru cele vii şi frăţeşti. Culcaţi-vă când se face seară bine, şi sculaţi-vă de dimineaţă la răsăritul soarelui, fiilor, ca să fiţi fiii dimineţii veşnice. Citiţi în Scripturi ce este plăcut lui Dumnezeu, şi aşa să faceţi în toată vremea, ca să nu rămână neîmplinite de voi toate cele din Scripturi cu care Eu am povăţuit pe om spre viaţă.

Mâinile voastre să facă multe cruci pe trupul vostru şi peste toate câte voi aveţi şi folosiţi, fiilor. Picioarele voastre să vă poarte trupul în lumină spre toate voile Mele cu voi, şi ale voastre cu Mine, şi să vestească mereu pacea, iar inimile să le lăsaţi în Mine şi în toţi cei ce sunt ai Mei, ca să puteţi avea duhul şi lucrarea ascultării care nu vă lasă să pieriţi de pe calea îngerilor luminii.

Iată, fiilor, am lucrat cu milă multă pentru sufleţelul care a fost acum ridicat dintre oameni, că el ştia bine despre coborârea Mea la voi, dar duhul îngâmfării din el îl ridica cu judecată şi cu necuminţenie asupra lucrului Meu cu voi, asupra păcii Mele dintre voi. Cel ce Mă cunoaşte şi aude venirea Mea şi nu se teme ca s-o primească şi ca să ia din ea duh de ascultare întru întâmpinarea Mea, acela se aşează potrivnic Mie, căci omul nu ascultă de Dumnezeu aşa cum a ascultat

Lazăr când l-am strigat afară din mormânt, şi a ascultat şi sufletul lui, nu numai trupul, căci trupul este purtat de suflet. Omul însă stă mereu în sine şi nu-Mi răspunde, pentru că el este mare pe pământ şi uită de voia Mea în el. Dar mila Mea este mare când Îmi este milă de om, şi am căutat să nu las acest sufleţel să se piardă în neascultare, în neîmplinire şi în duh de om mereu, mereu. Lucrarea Mea cu voi e munte înalt, fiilor, şi cine dă să lovească în acest munte se zdrobeşte în el, că Eu pe voi vă ocrotesc din cer şi de pe pământ, prin cei credincioşi coborârii Mele şi prin cei ce Mă împlinesc în ei. N-am voit pe acest sufleţel să-l prindă venirea slavei Mele cu spatele spre cuvântul Meu de azi şi spre împlinirea lui. Nu voiesc depărtarea de Mine a omului, şi de la aceasta, dureri de la el spre Mine, ci voiesc să nu-l las pe om să se piardă prin necunoştinţa lui de Dumnezeu, căci omul care se face mare pe pământ, uită de duhul umilinţei inimii, duhul care îl păzeşte pe om pe pământ. Acum vă rog pe voi, aveţi grijă înaintea Mea de stăruinţa pentru mântuirea sufletului lui, ca să-i fac lui bine acum când el vede cum este Dumnezeu cu voi. Dar el este rănit acum, că nu s-a voit să fie oprirea lui spre Mine la poarta cea însemnată de Mine pe pământ, şi care străjuieşte grădiniţa cuvântului Meu. Eu însă îl voi vindeca de această rană, prin pocăinţa celor din casa lui, care nu ştiu să Mă iubească pentru venirea Mea la voi cuvânt de înviere şi de învăţătură pentru ascultarea de Dumnezeu a omului. Voi însă căutaţi să ştiţi bine lucrarea de ucenici, ca să fiţi de folos Mie pentru mântuirea multora care nu ştiu să se facă salvatori de lângă Mine şi nu de lângă lume pentru om. Amin.

V-am povăţuit acum să staţi mai mult învăluiţi în duhul ascultării, fiilor. Iubirea de Mine să n-o înlocuiţi cu nici o iubire, că iată cât de uşor alunecă omul care gândeşte din sine netemându-se de el însuşi! Vă voi învăţa mereu, şi cald vă voi învăţa, că mare este înţelepciunea Mea când omul o iubeşte în el, şi iată, cuvântul învăţăturii Mele este între voi.

O, poporul Meu, fă de-a pururi faptă din cuvântul Meu, şi fii harnic să Mă asculţi şi să Mă iubeşti, şi vei fi lumină din cer pe pământ, şi vei fi rod al ascultării, şi bucuria Mea cea dulce vei fi, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2005

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Cel ce nu-L lucrează pe Dumnezeu este potrivnicul lui Dumnezeu. Nu poate omul sluji la doi stăpâni. Când slujeşti fratelui tău, să nu spui că lui îi slujeşti, căci de la Domnul vine plata.

Cu multa şi slăvita Mea putere dumnezeiască, întăresc porţile cuvântului Meu şi intru în carte cu sărbătoare şi Mă slăvesc înaintea ta, poporul Meu. Mare mângâiere e pe Mine că am cum să grăiesc pe pământ, şi altă mângâiere Eu nu mai am.

Tatăl şi cu Mine, dimpreună cu toţi sfinţii şi îngerii, coborâm în sărbătoare şi aducem ţie putere de biruinţă cerească pe pământ, poporul Meu. O, pe pământ e peste tot numai omul, dar cu tine este Dumnezeu, şi te învaţă cum să fii cu El, şi te îndeamnă mereu, mereu să porţi peste tine legea iubirii cereşti şi să asculţi de ea ca să fiu Eu mângâiat în mijlocul tău, că lumea nu Mă lasă să mai pot şi Eu cu binele Meu, cu odihna Mea pe pământ, nu Mă lasă să vin cu iubirea cerului, cu bucuria cea pentru sfinţi pe pământ, iar sfinţii Mei aşteaptă cu Mine slava lucrărilor lor, moştenirea împărăţiei cerurilor pe pământ, iubire spre care ei au lucrat şi au trudit şi au aşteptat, poporul Meu.

E sărbătoare de sfinţi, şi am cu Mine pe proorocul Meu Ilie, iar el are cu el râvna cea pentru venirea Mea cu sfinţii pe pământ după două mii de ani de la slăvita Mea arătare de la Tatăl, Om şi Dumnezeu desăvârşit între oameni, strigându-i cu dor spre slava vieţii Mele, pe care am voit şi voiesc s-o dau omului, de viaţă şi de mântuire a lui din stricăciunea la care el trage de şapte mii de ani. Duhul Sfânt este gura Mea, şi L-am pus pe El în gura proorocilor Mei din toate vremile, şi l-am strigat pe om din moarte la viaţă, că n-am altă lucrare în afară de facerea omului cel după chipul şi asemănarea Mea, după ce l-am făcut la început pe Adam, iar el s-a luat apoi din Mine şi M-a lăsat fără mângâiere şi M-a lăsat cu suspin după om, M-a lăsat trudind din greu la facerea omului cel din om ieşit ca să am unde să-Mi plec capul, să am om în care să-Mi aflu odihna, ziua Mea de odihnă, pe care l-am rugat pe om să n-o uite, să-şi amintească de ea şi s-o cinstească, să-şi amintească de el şi să cinstească viaţa lui cea de la Mine în el, ca să aibă Domnul odihnă şi zi de odihnă, să aibă Domnul casă în om, căci Eu l-am făcut pe om pentru odihnă a Mea.

O, poporul Meu, Duhul Meu Cel plin de dorire după om, L-am pus mereu în gura profeţilor Mei, şi a plâns Duhul Meu în gura şi în graiul lor, iar bucuria lor era ca şi a Mea, căci omul nu a ascultat de profeţii Mei, nu s-a smuls din sine ca să se dea Mie înapoi şi să-Mi mângâie rana şi durerea ei cea de la depărtarea omului de Mine. Tot mereu plâng şi suspin cu dor după om, iar profeţii Mei Mi-au dat grai pe pământ ca să-l adun în Mine pe om şi să-i desluşesc legea iubirii cereşti, chemarea raiului care suspinând îl strigă pe om la ascultarea din care el a căzut, la pocăinţa cea pentru păcat, la odihna lui şi a Mea, la biruinţa împotriva duhului potrivnic lui Dumnezeu şi omului, căci omul cel făcut de Dumnezeu este omul frumos, aşa cum l-am făcut Eu pe om, dar împotrivirea lui a dat viaţă în el duhului potrivnic lui Dumnezeu.

E sărbătoare de chemare a omului spre Mine. E duhul proorocului Ilie peste pământ, căci gura Mea este prin glasul profeţilor Mei, iar tu, poporul Meu, să înveţi să te rogi, să înveţi mereu şi să te rogi mereu, căci tot ce va fi să vină de la Dumnezeu şi să rămână de bucurie pe pământ sfânt, numai prin rugăciunea ta se va împlini, numai prin Duhul Meu, Care Se face grai prin cei ce Eu îi fac putere de împlinire a credinţei cea pentru împărăţia cerurilor pe pământ şi peste om, aşa cum am lucrat şi am putut să grăiesc prin gura profeţilor Mei. Amin, amin, amin.

— Sunt strigarea Ta cea plină de râvnă dumnezeiască, Doamne. M-a durut viaţa de mila Ta cât am stat între oamenii depărtaţi de iubirea Ta cea pentru om. Am oftat îndurerat, am dorit cu râvnă iubirea Ta în om şi am aşteptat să se trezească poporul Israel şi să se întoarcă la viaţă pentru Tine şi nu pentru el, căci omul cel fără Dumnezeu în el, este diavol, este potrivnic lui Dumnezeu, Doamne Făcătorule. O, bunule Doamne, mi-e râvna ca focul cel mistuitor să-i spun omului că nu poate să slujească la doi stăpâni aşa cum crede el de şapte mii de ani. Ai venit pe pământ şi Te-ai făcut Om, Doamne slăvit, şi i-ai spus omului că nu poate să slujească la doi stăpâni, şi el nu crede nici acum că nu se poate aşa. Dar strig eu la om aşa cum am strigat cât am stat cu trupul văzut între oameni, căci duhul meu râvnea cu foc în Duhul Tău, şi mă durea ca şi pe Tine de pierderea omului. Strig acum la om, şi slăvesc ziua venirii mele în cele ce nu se văd şi, strigând la om, slăvesc ziua mea cea de la Tine. Strig la om, că mi-e jale de jalea Ta, ca şi atunci mi-e jale, şi merg peste pământ cu jale şi Îţi curăţ pământul de lucrarea

omului, ca să-l îndemn pe om spre Duhul Tău, Care îl strigă de la el la Tine, căci omul este el, iar Tu eşti uitat de om, şi eu îi spun omului că nu poate să slujească la doi stăpâni: şi lui şi Ţie; şi morţii şi vieţii. Nu poate omul să împace aceste două slujiri în el, ci ele se alungă una pe alta, iar această dezbinare nu se sfârşeşte până ce omul nu va alege pe Cel de la Care are în el viaţa sa. Amin.

Duhul meu este plin de durere pentru voi, oameni care rătăciţi fără de mângâiere, căci voi nu ştiţi ce este viaţa şi mângâierea ei, şi nici nu vreţi să auziţi pe Domnul, Care Se face cuvânt în mijlocul celor chemaţi, aleşi şi credincioşi Lui, spre slava Lui peste pământ, căci Domnul a făcut cerul şi pământul şi pe om, iar oamenii au uitat şi s-au făcut stăpâni pe ei înşişi, părăsind voia Domnului pentru voia lor pe pământ. Aşa striga Domnul după om în toată vremea profeţilor Lui dintre oameni, iar oamenii îşi vedeau de poftele lor, de voia lor cea ruptă din voile Domnului.

O, oamenilor, viaţa care vă ţine pe voi nu este de la voi, ci este de la Dumnezeul vieţii. Cum de nu vă treziţi din necredinţă, din nepăsare, din rătăcirea voastră cea plină de voi, şi fără teamă de Dumnezeu, Care a făcut cerul şi pământul de tron şi aşternut al Său şi nu al vostru?!

O, oameni fără Dumnezeu pe pământ, vă strigă Domnul cu durere, iar durerea Lui se coboară peste voi cu dureri, ca să vă strige, ca să vă întoarcă spre El şi să-I daţi inimile voastre ca să facă din ele casă a Sa pe pământ, dar faptele voastre stau în voi şi în jurul vostru şi v-au acoperit de tot. Se uită sfinţii la voi şi nu mai găsesc între voi om frumos, om plăcut lui Dumnezeu, căci oamenii nu pot sluji la doi stăpâni. O, nu vă fie teamă să auziţi şi să iubiţi legea iubirii de Dumnezeu. Nu vă fie teamă să-I slujiţi Domnului în schimbul slujirii cea pentru voi, căci voi v-aţi aşezat vouă înşivă stăpâni şi nu-L mai aveţi pe Dumnezeu chiar dacă ştiţi despre El crezând în El. Întoarceţi-vă, ca să fiţi voia Lui, ca să vă fie El Stăpân. Veniţi şi învăţaţi, ca să ştiţi cum să lucraţi aşa, că fără Duhul lui Dumnezeu peste voi, prin cei aleşi de El pentru Duhul Său, nu găsiţi viaţa şi calea spre ea.

O, oamenilor, aţi uitat taina vieţii, şi sunteţi prea păcătoşi. Uitaţi-vă la Adam, cel ce s-a ales pe sine dându-L pe Dumnezeu de la el, căci neascultarea şi voia de sine îi iau omului tot mersul cel din Dumnezeu pe pământ, şi omul pierde avutul vieţii, pierde cărarea cea cu voia Domnului pe ea, cea cu glasul Domnului pe ea şi cu ascultarea de El, care este viaţa voastră. V-a învăţat Domnul cum să vă dăruiţi viaţa, ca să fiţi binecuvântaţi şi slăviţi de El la venirea Sa cea de acum. El va spune celor ce Îl cred şi Îl ascultă şi Îl iubesc pe pământ: *«Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, de moşteniţi împărăţia vieţii! Luaţi plata iubirii şi a ascultării, că Eu am fost neputincios şi gol şi flămând şi însetat şi strâmtorat de necredincioşi şi străin şi fără casă, iar voi Mi-aţi dat mângâiere şi îngrijire şi haină şi pâine şi apă şi cercetare la greu şi la vreme de primejdie, şi căldură Mi-aţi dat şi M-aţi luat în casă, căci cui aţi făcut aşa, dintre cei mai mici ai Mei care s-au supus Mie, nu lor, ci Mie Mi-aţi făcut».*

Pe vremea profeţilor, care erau micşoraţi de toţi oamenii, erau între oameni inimi mari, care slujeau slujitorilor Domnului, celor ce profeţeau cuvântul Domnului pentru întoarcerea oamenilor de la rătăcirea lor de Dumnezeu, iar cei ce ajutau pe profeţi, erau binecuvântaţii Domnului. Oamenii însă nu ştiu care sunt cei ai Domnului ca să le facă bine la aceia şi nu celor asemenea lor în fărădelegi, şi iată, nu ştiu oamenii ce este Dumnezeu şi ce este omul.

O, oamenilor, a venit Domnul pe pământ, şi strigă peste voi cu Duhul Său Cel Sfânt, ca să vă dea înţelepciunea vieţii.

O, ţara Domnului, S-a întors Domnul la tine, că Şi-a adus aminte de facerea ta cea de la începutul facerii şi apoi cea de la naşterea Lui Om între oameni. O, ţară română, te-a făcut Domnul casa venirii Lui, şi te curăţă de fărădelege ca să fii frumoasă şi curată. Deschide-ţi urechea şi auzi cuvântul Lui, că eu sunt proorocul venirii Lui cea de a doua şi voiesc cu milă să te umbresc pe tine, căci râvna mea de Dumnezeu se lasă cu putere peste tot pământul, ca să pregătesc apoi pe el slava Domnului şi odihna ei, căci oamenii nu vor mai putea sluji la doi stăpâni: şi loruşi şi Domnului.

O, tu, ţară scumpă, ţară numită, ţară română, aşează-te să asculţi pe Domnul Dumnezeul tău şi te fă voie a Sa, că ai în mijlocul tău glasul iubirii Lui, care face din tine pământul nunţii Lui, pământul celor mântuiţi, limanul celor ocrotiţi de Domnul, dar cheamă-L cu ruga ta să Se facă Stăpânul tău, ca să nu mai slujeşti tu la doi stăpâni, ci să-I slujeşti Domnului Dumnezeului tău şi să scoţi din tine pe stăpânitorul acestui veac, care nu are nimic în Dumnezeu.

Iar Tu, Doamne al celor ce Te cheamă cu dor, auzi glasul celor ce Te cer şi ocroteşte ţara română şi fă-Te liman al ei, şi apoi fă-o pe ea limanul celor mântuiţi. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, s-a făcut cuvânt în cartea Mea Ilie proorocul. Învaţă bine iubirea de Dumnezeu, poporul Meu. Vezi cum citeşti în Scripturi despre lucrarea celor binecuvântaţi de Tatăl Meu la venirea Mea cu plata pentru lucrul fiecăruia. Învaţă-te să nu trăieşti pentru tine, ci să trăieşti pentru Domnul, şi sprijineşte-i mult şi dulce pe cei ce slujesc Domnului cu râvnă şi cu lucru mult pentru mântuirea multora. Iubirea Mea e frumoasă, e caldă, e cerească, şi din ea să înveţi să iubeşti, nu din tine, fiule poporul Meu, căci Eu sunt Cel de Care tu trebuie să asculţi cu totul, ca să-l putem întoarce pe om în fericirea din care a căzut, poporul Meu. Te îndemn cu dor să cauţi să pătrunzi lucrarea şi taina ascultării de Dumnezeu şi viaţa cea cu binecuvântare, că voiesc să te slăvesc pentru Mine şi nu pentru tine, poporul Meu. Te doresc să-Mi fii credincios, şi niciodată când slujeşti fratelui tău să nu spui că lui îi faci, ci toate să le faci Mie, ca să te plătesc Eu, că Eu sunt cu plata, şi îţi voi plăti după cum este slujirea ta şi inima ta şi iubirea ta. În cel neputincios să Mă slujeşti pe Mine, că Eu te-am învăţat să slujeşti la cei ce sunt ai Mei, la cei ce se aşează mici sub mâna Mea, sub slava Mea, care îi slăveşte pe ei. Învaţă iubirea aceasta, poporul Meu, căci dorul de iubire Mă mistuie, şi voiesc să te simt că îţi este dor de iubire pentru Mine şi nu pentru tine, şi voiesc să te văd învăluit în această mângâiere ca să fim fericiţi şi Eu şi tu, şi din această putere să împărţim duh de pocăinţă peste oameni, şi apoi duh de iubire care nu vatămă, ci iubire care iarăşi naşte lumea, iubire care cuprinde în ea cerul cel nou şi pământul cel nou şi pe tot omul care se va ridica spre viaţă şi spre limanul mângâierii celor mântuiţi, poporul Meu.

O, te doresc copil al iubirii cereşti care nu este părtinitoare, ci învietoare, iubire care îmbie pe om la calea cea care se va arăta peste pământ ca să vină cei mântuiţi şi să meargă pe ea, iar noi să găsim pacea lucrării mântuirii omului şi să fim limanul celor mântuiţi, poporul Meu. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2005

Sărbătoarea sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Fără propovăduire nu se pot oamenii întoarce cu faţa la Dumnezeu. Mai întâi este duhul ascultării, şi apoi credinţa şi puterea ei şi faptele ei.

Îmi întăresc cărarea venirii Mele la tine, poporul Meu, căci tu eşti casa Mea de venire, şi de la tine Eu merg cu cuvântul peste pământ şi Mă slăvesc venind chiar dacă sunt, chiar dacă nu sunt aşteptat să vin, dar Scripturile cele pentru acum îşi aşteaptă împlinirea, precum sfinţii cerului le aşteaptă cerându-le peste pământ pentru slava Mea prin care ei vin odată cu Mine, şi pentru bucuria proorocilor care au vestit acest timp, şi apoi veacul cel fără de sfârşit pentru cei ce au iubit cerul pe pământ şi faţa Mea şi slava Mea cu ei.

O, poporul Meu, cobor la fântâna Duhului Sfânt, cobor la tine ca să Mă slăvesc în cuvânt, că am sfinţii cu Mine, căci bucuria lor este cuvântul Meu, masa Mea cerească în mijlocul tău, şi este cuvântul tău lângă al Meu, căci tu eşti cu trupul, şi cu tine pun masă, şi cu tine pot Eu această împlinire pe care au văzut-o de departe părinţii lui Israel şi toţi proorocii şi sfinţii şi toată lumea îngerilor cei fără de trup, şi care tânjesc cu nestăvilit dor după trupuri cereşti pe pământ, ca să poată ei împlini prin cei ce iubesc slava Mea Scripturile veacului împărăţiei sfinţilor, poporul Meu. Eu, Domnul, te pregătesc pe tine pentru mare sfinţenie. Te pregătesc mereu şi te îndemn mereu prin cei ce au de la Mine peste tine lucrarea îndemnării, şi mereu te aşez la masa slavei Mele, şi te hrănesc cu venirea Mea, că aceasta înseamnă cuvântul Meu de peste tine, iar tu să stai în duhul cuvântului Meu, căci Duhul Sfânt este acest cuvânt, şi este promis de Mine ca să vină încă pe când nu Mă dădusem cu trupul ca plată pentru răscumpărarea vieţii veşnice a omului pierdut din Tatăl şi din Mine. Plângând am rămas Eu şi cu Tatăl după ce Ne-am pierdut odihna, după ce omul Ne-a strivit-o, după ce el s-a smuls din Noi. Plângând şi fără casă am rămas, suspinând după om cu milă şi cu dor în el după odihna lui Dumnezeu, iar sfinţii şi mucenicii Ne-au simţit durerea, Ne-au auzit mereu suspinul îndurerat, şi au vestit mereu lumii că Dumnezeu este slava cea pierdută de om, cea strivită sub om, şi Ne-au dat sfinţii stat în ei, locaş şi odihnă în ei, şi biruinţa Noastră pentru cei ce au uitat şi uită de Noi, Cei ce am făcut lumina şi cerul şi pământul şi pe om, prin înţelepciunea sfatului, poporul Meu.

Iată, sunt cu tine în sărbătoare de cuvânt, iar sfinţii şi toate oştile cereşti s-au adunat din zori la fântâna Duhului Sfânt, care are peste ea aşezat de Noi pe tămăduitorul Pantelimon, ca să lucreze el, cu harul Duhului Sfânt şi cu darul lui cel de sfânt vindecător, putere peste tine, duh de sfinţenie, care tămăduieşte în om orice neputinţă şi aşează în locul ei slava lucrărilor Mele cereşti ca să fie împărţite pe pământ, că vreau să aşez pe pământ slava venirii Mele şi lucrările ei, poporul Meu, dar să iubeşti ascultarea aceasta, şi în toată vremea să împleteşti mişcarea trupului tău cu mişcarea trupului Meu, căci suntem uniţi într-un singur trup ca să le lucrăm pe pământ pe toate cele care aşteaptă să fie spre odihna cu tine a sfinţilor, că nimeni nu te cunoaşte pe tine pe pământ mai mult decât sfinţii Mei, care ştiu despre vremea aceasta şi despre fiii lui Dumnezeu, care le vor da sfinţii putere să lucreze peste pământ slava venirii Mele cu ei, şi odihna a toate câte au fost la început mângâierea lui Dumnezeu Făcătorul. Amin, amin, amin.

— Pe firul cel de Duh Sfânt al cuvântului venirii Tale, Doamne al sfinţilor, eu, mucenicul Pantelimon, Te mărturisesc din mijlocul poporului Tău de azi, că Tu eşti odihna noastră în cer aşa cum ai fost pe pământ după ce Tu ne-ai cuprins în slava Ta cea nevăzută de ochii cei omeneşti, dar lucrătoare înaintea oamenilor prin puterea semnelor Duhului Sfânt, Călăuzitorul celor ce Te îmbrăţişează cu fiinţa lor, făcându-se un trup cu Tine înaintea celor necredincioşi care nu ştiu de Dumnezeu în cer şi pe pământ, nu ştiu din pricina duhului semeţiei care a căzut peste oameni odată cu durerea pe care Ţi-a făcut-o omul cel zidit de Tine când după ce nu Te-a ascultat, Te-a depărtat de el şi s-a lăsat pribeag de Tine, iar pe Tine, pribeag de el. Aceasta este şi durerea sfinţilor Tăi, care au fost atinşi de căldura Duhului Sfânt, Cel ce Se vesteşte între oameni prin purtătorii Tăi în care Te-ai putut înălţa şi arăta, căci fără propovăduire nu se pot întoarce oamenii la Dumnezeu, Care este viaţa şi lumina oamenilor, Doamne.

În ziua mea de serbare între sfinţi, şi eu Te propovăduiesc oamenilor, şi le spun că a venit pe pământ Scriptura venirii Tale cu sfinţii în zeci de mii, şi Te rog, din ceata sfinţilor mucenici, atinge-Te de ochii necredincioşilor şi ia-le cu milă pâcla de pe ochi şi fă-i să vadă slava Ta şi mişcă inimile lor prin această adiere lină a Duhului Sfânt, Care Se face gura Ta peste pământ în mijlocul poporului Tău cel din români care a crezut prin darul Tău că Tu ai venit să lucrezi, căci oamenii au stricat legea Ta de peste ei, Doamne.

O, popor al şoaptei cea lină care te învăluie în ea spre ocrotirea ta cea de la Domnul! O, popor de fii ai Domnului, tu să nu uiţi de toată făptura care a aşteptat această Scriptură, şi să te aşezi cu toată puterea ta, pe care o iei mereu din Domnul, şi să faci numai lucrările Lui peste pământ, numai slava Lui, şi să fii cuminte ca Fiul Tatălui nostru Dumnezeu, Care a ascultat de Tata şi de mama Lui în cer şi pe pământ, pe pământ şi în cer, învăţându-i pe toţi credincioşii să nu aibă nimic şi pe nimeni pe pământ decât pe Dumnezeu şi ascultarea de El, ca să poată Domnul să vă aibă ucenici pentru lucrările Lui. Uitaţi-vă în viaţa mea pe cine am ascultat eu, cu cine am petrecut eu, cum m-am rupt eu din slava lumii şi a celor ce mă ţineau în robia lor şi cum L-am avut apoi de Tată pe Dumnezeu şi pe Duhul Sfânt Învăţătorul, Care sălăşluieşte în sfinţi pentru naşterea sfinţilor. Vă învăţ să vă cunoaşteţi calea şi să staţi pe ea, şi să nu vi se pară lucru uşor să staţi pe ea, că pe ea nu se stă în voile voastre, ci se stă în cuvântul lui Dumnezeu, necălcat prin nimic, ca să fiţi voi ucenici ai Fiului lui Dumnezeu, Care ascultă de Tatăl şi nimic de la El nu face, că altfel n-ar fi El Dumnezeul a toate cele date Lui spre lucru de la Tatăl. O, Îl doare pe Tatăl când vă vede că nu ştiţi încă desăvârşit mersul pe calea cea fără de clătinare, calea cea plină cu îngeri şi cu sfinţi, care vă sunt tată şi mamă, fraţi şi ţară şi neam. Vă aşteaptă Domnul să fiţi desăvârşiţi ucenici care nu se uită înapoi dacă El v-a scos din moarte şi v-a făcut ai Lui ca să fiţi ai luminii, ai vieţii, care este numai înainte pe calea ei, şi nici un pas înapoi, căci Domnul v-a spus vouă cuvânt că numai Avraam va rămâne împărăţie a Sa, fiindcă el a rămas numai înaintea Domnului, iar ochii lui aveau în ei pe Duhul Sfânt, şi Îl iubea şi Îl cunoştea cu toată puterea credinţei lui statornice, căci Avraam a fost cel ce a împlinit pe Dumnezeu în el, iubindu-L din toată inima şi cugetul şi sufletul şi râvna, neuitându-se înapoi, şi a rămas cel viu în care şi-au făcut sălaş toţi cei care L-au odihnit pe Domnul în ei ca şi Avraam, cel care a ştiut să asculte şi apoi să creadă.

O, popor aşteptat de sfinţi, mai întâi este ascultarea, şi apoi credinţa şi puterea ei, căci credinţa nu este prin vedere, ci prin putere în Duhul Sfânt, Care ştie să poată în om dacă omul are ascultare pentru credinţă.

O, popor mic, toţi sfinţii te privesc şi mereu te privesc. Priveşte-i şi tu şi ascultă-L pe Domnul şi numai cu El să stai, că nu mai este loc binecuvântat pentru tine decât ce este al Domnului şi al tău, şi să ai grijă mare de pământul binecuvântărilor Lui, şi să stai în curţile Lui, şi în ele să lucrezi lucrările Lui, ca să curgă de la Domnul peste tine binecuvântările cerului şi putere pentru ascultare şi pentru credinţă şi, iarăşi, putere ca să vezi cuvântul Lui şi împlinirea lui în mijlocul tău şi, iarăşi, înţelepciune pentru aceste lucrări şi vederi, căci are Domnul în mijlocul tău putere gata să se facă lucrătoare peste tine, dar roagă-te să ai de la Domnul duhul ascultării şi al cunoaşterii, Duhul lui Hristos, Care ascultă de Tatăl, Duhul Sfânt, Mângâietorul Domnului, cu Care să-L mângâi pe Domnul, popor al tainei venirii Domnului.

Noi, sfinţii cerului, care am iubit mai presus de puterea noastră pe Domnul, aşa îţi hărăzim ţie, poporule al tainelor cereşti, şi să doreşti să le cunoşti, şi apoi să le poţi lucra, şi să te găsească Domnul mereu, mereu aşa, şi să poată pentru toată făptura prin tine, şi să se aşeze pe pământ ceea ce a fost la început când Domnul era în om prin smerenia omului. Amin, amin, amin.

— O, sfinţi iubiţi care Mi-aţi preamărit iubirea pentru care voi aţi fost iubiţii Mei! Stăruiţi cu puterea iubirii cereşti şi daţi poporului Meu puterea Duhului Sfânt în Care voi aţi stat ruşinând pe cei fără de Dumnezeu pe pământ. Vă poruncesc vouă, cu iubire să staţi pe pământ în mijlocul poporului Meu şi să-l ajutaţi mereu pe cale, ca să cunoască el calea aceasta aşa cum aţi cunoscut-o voi lepădându-vă de tot ce nu este pe ea: de lume, de slava din ea, de părinţi şi de fraţi, de voia voastră, de înţelepciunea voastră cea din fire, căci aşa aţi putut să scăpaţi voi de tot ce este străin de calea Mea cu sfinţi pe ea, şi care se deosebesc pentru Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, te-aş învăţa mai cu adâncime, şi mereu privesc la tine dimpreună cu sfinţii Mei ca să pot să-ţi cer atât cât Îmi trebuie de mult pentru puterea Mea în tine, cu care să-Mi slujeşti pentru aşezarea pe pământ a celor mai adânci taine care stau în Mine să iasă şi să se împlinească pe pământ, că vine vremea să fiu numai Eu cu tine, ca să pot lucra binele omului, şi Eu te aştept să fii numai cu Mine, poporul Meu, şi nimic pe pământ şi în om să nu fie să poată să te atragă vreo clipă de pe calea venirii Mele la tine pentru slava Mea, care aşteaptă să biruiască lumea, şi pentru slava ta lângă Mine prin ascultarea ta, prin statul tău lângă Mine mereu şi în Mine mereu, şi apoi prin credinţa ta cea lucrătoare din ascultare, că mult poate credinţa celui drept, prin ascultare cu lumină, căci Eu umblu mereu prin Tatăl şi nu prin Mine, dar nu cu înţelepciunea ta trebuie să pricepi tu această umblare a Mea şi apoi a ta ca şi a Mea, ci trebuie să ai pricepere de la Duhul Sfânt, şi prin orânduiala Lui cea cu lucrare în mijlocul tău, uitându-te în Mine ca să vezi cum Mă fac Eu voia Tatălui ca să Mă dau pildă ţie şi să putem lucra la fel şi să ne facem limanul celor ce se mântuiesc, şi care vor vedea calea ca să vină pe ea şi să-i cunoască taina şi puterea ei şi mângâierea ei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2005

Praznicul Schimbării la Faţă a Domnului

Cel ce se trage din Dumnezeu, nu mai este al lui Dumnezeu. Sfinţii lucrează cu Dumnezeu, iar oamenii lucrează fără Dumnezeu peste om. Ascultarea fiască este cea care poate asculta. Slava deşartă îl va învinui pe om şi îl va apăsa cu suspin. Fiecare va rămâne cu rodul său.

Cuvânt de sărbătoare Mă las în mijlocul tău, poporul Meu cel nou. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, cuvânt de înnoire a toate aduc mereu cu Mine când vin la tine, ca să te împrospătezi tu din zi în zi mai mult după chipul Meu, până ce Mă vei putea vedea pe deplin că am fost şi că sunt în mijlocul tău acoperindu-Mi faţa, căci taina Mea este mare, poporul Meu, dar şi a ta este mare de vreme ce Eu, Domnul, lucrez pentru facerea din nou a toate, iar tu eşti cel ce Mă crezi întru lucrările Mele şi Îmi sălăşluieşti în tine cărarea cuvântului venirii Mele, prin care Mă slăvesc cu slava pe care o am de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii când cuvântam prin Duhul Tatălui, Care era în Mine, şi când toate se întocmeau şi fiinţau apoi cer şi pământ şi ape, şi toate din ele şi între ele şi peste ele apoi. Amin.

Am întocmit în mijlocul tău cărarea venirii Mele şi taina facerii din nou a lumii, poporul Meu, iar tu nu trebuie să trăieşti ca pe pământ odată ce Eu am venit cu venirea Mea cea de la sfârşit de timp şi te-am deosebit din lume şi M-am aşezat în tine cu slava pe care o aveam de la Tatăl până să întemeiez lumea. Taina aceasta era cuvântul, poporul Meu, iar Tatăl, întru Mine a binevoit în ea la început şi la sfârşit, până să fie lumea atunci la început şi, iarăşi, până să o facă iar acum, la sfârşit. Amin.

O, poporul Meu, ce mare, ce mare cuvânt am rostit Eu mereu peste tine când ţi-am spus mereu să ai grijă mare de cărarea venirii Mele la tine şi să Mi-o întăreşti prin toate câte Eu îţi cer, ca să te povăţuiesc de pe ea prin cuvânt, ca nu cumva tu să greşeşti sau să faci ceva de la tine pe drumul Meu cu tine, ca nu cumva tu să faci şi să nu lucrezi ca Mine, căci Eu numai de la Tatăl iau lucrul Meu, şi de aceea Tatăl este în Mine, iar Eu întru El sunt, şi de aceea Îi sunt Fiu, şi de aceea El Mă mărturiseşte Fiu iubit al Său, prin Care toate s-au făcut.

Acum două mii de ani când El Se slăvea în Mine cu slava pe care o aveam de la El mai înainte de întemeierea lumii, El Mă mărturisea Fiu al Său spre întărirea trimiterii Mele de la El la oameni ca să aduc pe pământ împărăţia cerurilor, pe care Mi-a strivit-o într-o clipă omul cel zidit de mâna Mea după ce l-am făcut şi l-am pus să stăpânească pe pământ ca unul făcut de Dumnezeu şi nu de om cum este omul făcut de atunci şi până acum şi peste care stăpâneşte el însuşi mai întâi de toate, căci omul s-a tras din Dumnezeu ca să nu mai stăpânească Dumnezeu peste el, ca să nu mai fie omul fiu al lui Dumnezeu precum Eu sunt, şi iată, s-a umplut pământul în lung şi în lat de fiii oamenilor care nu ascultă de Dumnezeu, şi din care Eu, Domnul, cu greu, cu mare, mare greu întind mâna să iau şi să nasc din cer, din Mine şi din Tatăl, pe câte un om de ici de colo, ca să-l numesc apoi om al lui Dumnezeu între oameni şi să lucrez cu el lucrarea Mea cea de la Tatăl, aşa cum trebuia să fie pe pământ Dumnezeu cu omul în lucrare cerească şi nu omenească aşa cum este în lung şi în lat pe pământ.

Acum două mii de ani Mi-a spus Tatăl să iau cu Mine pe trei dintre ucenici ca să le arate lor slava Sa în Mine şi slava Mea în ei. M-am suit pe munte luându-i pe Petru, pe Iacov şi pe Ioan, şi i-a purtat Tatăl din slavă în slavă, ca să măr-

turisească ei apoi pe Fiul Tatălui Savaot, Fiu venit pe pământ. Sus pe munte, taina Tatălui Care S-a făcut cuvânt le-a deschis lor ochii spre cele ce nu se văd, şi Mi-au văzut ei slava Mea cea nevăzută de oameni, şi au văzut ei lumea cea nevăzută, şi au văzut cu Mine pe Moise şi pe Ilie, pe cei vii, grăind cu Mine despre moartea şi învierea Mea, şi au văzut ei lumina cea adevărată şi Duhul Cel ceresc şi s-au întărit întru credinţa cea adevărată închinându-se lui Dumnezeu, Cel întru Treimea Sa: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, căci Tatăl le-a spus lor: *«El este Fiul Meu iubit, întru Care Eu, Tatăl, am binevoit»,* iar Duhul Sfânt S-a făcut lumină mare când Tatăl prin El a rostit cuvântul slavei Fiului Lui, slavă cu arătare spre întărirea credinţei ucenicilor Mei, prin mărturisirea cea peste Mine a Tatălui întru taina cea necuprinsă a Duhului Sfânt, lucrător din Tatăl şi din Mine, Fiul.

O, poporul Meu, dacă Eu, Fiul Tatălui, nu aş fi ştiut ziua aceea în care Tatăl Mi-a dat pe faţă slava Mea ca s-o vadă ucenicii Mei cei apropiaţi tainelor cele grele de pătruns şi de crezut, cum aş fi putut să le dau ucenicilor Mei ziua aceea spre ştire şi spre bucurie cu uimire? Iată, fiilor, ceea ce ştie Tatăl ştie şi Fiul, căci Tatăl nu lucrează nimic fără Mine, iar Eu nu lucrez nimic fără Tatăl, şi unul în altul ştim mereu, şi ştim mai înainte de întemeierea lumii, căci Duhul Sfânt aceasta lucrează. Iată-i pe sfinţii din cer care au fost părinţi de ucenici ai Mei pe pământ! Iată-i cum au ştiut ei prin vederea Duhului Sfânt în vremea lor cele ce astăzi sunt pe pământ vestindu-le de pe atunci! Prooroci şi sfinţi mulţi, înainte şi după arătarea Mea Om între oameni, au vestit vremile de acum, răutatea şi rătăcirea oamenilor, dar au vestit şi pe fiii lui Dumnezeu, care se lasă aleşi şi deosebiţi din lume ca să-Mi fie ucenici şi să pot să-Mi lucrez cu ei slava Mea spre lucrare şi spre arătare, după cum credinţa şi ascultarea lor se dau Mie ca să lucrez cu ei împlinirea celor ce sunt scrise să se lucreze şi să fie apoi.

O, poporul Meu, Eu iar, ca un Învăţător venit de la Tatăl, te învăţ taina de fiu al lui Dumnezeu. Un fiu al lui Dumnezeu pe pământ, este cel ce ascultă de Dumnezeu Fiul, precum Eu am ascultat pe Tatăl, Care M-a trimis să fiu lumina lumii, şi tot aşa să-i fac şi pe cei ce se deosebesc pentru Dumnezeu dintre oameni. Dar lucrarea aceasta minunată între toate lucrările de facere din nou a lumii, a toate câte au fost la început nestricate de neascultarea omului, această taină mare tu trebuie să te îndeletniceşti cu ea cu fiecare clipă mai desăvârşit, poporul Meu. Am în mijlocul tău duhul descoperirii celor ce vin de la Mine spre lucrare, şi ţi-am şoptit într-o zi că nu e bine să fie omul bun, ci e bine să fie drept omul, mai întâi înaintea Domnului, şi apoi înaintea omului. Cel ce este făcut de Dumnezeu, acela lucrează de la Dumnezeu, şi cu ştirea lui Dumnezeu înaintea tuturor celor de o potrivă cu el.

O, fiilor, voi să nu lucraţi nimic fără ştirea Mea. Voi să nu faceţi nimic rău sau bun fără să fie cunoscut de cei împreună cu voi, căci cei ce se numesc ai Mei în lume, lucrează totul peste ei şi peste alţii numai fără Dumnezeu. Învaţă, poporul Meu, învaţă să fii fiu al lui Dumnezeu, şi de la El să iei ceea ce tu lucrezi, ca să-I fii ucenic. Amin. Învaţă, poporul Meu, ce face lucrarea de ucenic cu învăţător, căci Eu, Învăţătorul tău, de la Tatăl primesc ceea ce grăiesc şi lucrez, şi numai lucrarea lui Dumnezeu lucrez, şi nu a Mea, *«pentru că Eu nu fac voia Mea, ci voia Tatălui, Care M-a trimis»,* precum am spus când am venit de la Tatăl Om întrupat între oameni, ca să lucrez pe pământ împărăţia lui Dumnezeu şi s-o vadă omul şi să vină spre ea şi să se nască pentru ea, precum Eu v-am luat pe voi şi v-am aşezat să învăţaţi şi iar să învăţaţi lucrarea naşterii de sus, şi să staţi în ea pe pământ ca să fiţi fiii lui Dumnezeu, şi să semănaţi cu Dumnezeu şi nu cu oamenii care nu ascultă decât numai de ei înşişi, şi aceştia nu au nimic în ei legat cu împărăţia lui Dumnezeu, care are pe pământ fii ascultători de Dumnezeu. Amin.

Învăţaţi, fiilor, învăţaţi, căci Eu am între voi duhul dragostei prin duhul descoperirii lucrând de la Mine spre voi. Trăiţi clipă de clipă viaţă cu ştire, luând de la Dumnezeu tot lucrul vostru, tot duhul vostru. Altfel, vă prinde răsplata celor ce lucraţi de la voi şi nu de la Domnul. Eu numai de la Tatăl luam de lucrat şi de cuvântat, iar Duhul Meu era locaş al Său, şi nimic nu aveam decât pe Tatăl şi pe cei daţi Mie de Tatăl, şi pentru care Tatăl M-a învăţat să Mă rog ca să le dea lor, iar pentru lume şi pentru cei ce făceau ale lor şi ale lumii nu Mă rugam. Mă aşezam pildă de urmat pentru ucenicii Mei şi îi învăţam să nu se sminteascǎ întru Mine, căci Eu eram între ei, dar eram Dumnezeu, şi lucram ca Dumnezeu şi nu ca omul, şi din slavă în slavă purtam duhul înţelepciunii lor spre cele ce aveau ei să poată şi să lucreze ca nişte ucenici iubitori şi ascultători, după chipul şi asemănarea Mea.

O, poporul Meu, să te aduni acum spre laudă şi spre binecuvântare pentru Dumnezeu, Făcătorul tău, că astăzi e ziua aceea de sărbătoare când ucenicii Mei au trecut cu Mine pentru o clipă în cele ce nu se văd ale Mele, ca să le întăresc apoi mai mult lucrarea mărturisirii lor în lung şi în lat despre Mine, Fiul lui Dumnezeu, copil ascultător Tatălui Meu.

O, fiilor, ascultarea voastră să fie fiască, şi toate câte Îmi lucraţi să fie fieşti, căci voi sunteţi scrişi de îngeri, unii din voi, iar alţii din voi sunteţi scrişi de voi înşivă înaintea Mea cu nume de fii ai lui Dumnezeu şi nu de fii ai părinţilor voştri cei după trup. Taina aceasta trebuie s-o priceapă bine cei care se poartă cu lucrare fiască înaintea Mea, căci dacă ea se înţelege după socotinţă omenească nu puteţi trece din trup în duh, nu puteţi fi ucenici ai Mei, iar Eu pentru voi Mă jertfesc mult, lucrez mult, mult ca să nu vă pierd. Mă port mult şi cu suspin adânc şi treaz pe urmele voastre, ca să vă îndemn la ascultare fiască, fiilor, căci în cei cincizeci de ani de cuvânt al Meu, acum, la sfârşit de timp, l-am tot învăţat pe cel ce voieşte să aibă lucrare fiască înaintea Mea pe calea Mea spre om, ca să-l deprind pe cel ce voieşte şi să-l învăţ pe el împărăţia Mea cu el şi peste el, naşterea lui din cer, iar împărăţia lui să fiu Eu, Cel ce ascult de Tatăl, învăţându-i pe cei ce Mă vor să fie fieşti şi drepţi cu Dumnezeu, căci cu oamenii omul nu învaţă, ci numai cu Dumnezeu învaţă omul fiasca ascultare. Amin.

Mă întorc, fiilor, iarăşi în carte, dar acum să dăm slavă şi binecuvântare sărbătorii Mele cu ucenicii Mei cei de atunci şi cei de mai înaintea lor ai Mei, când Tatăl M-a descoperit pe Mine lor Fiu iubit al Său între cei vii care sunt din cer.

Binecuvintez lucrările cele de înfrumuseţare sfântă a grădinii întâlnirii, ca să te încredinţez, poporul Meu, că în mijlocul tău lucrez prin duhul descoperirii toate cele ce vin de la Mine spre lucrare. Fiţi, fiilor, gospodari cu gust bun şi blând, cu duh fiesc înaintea Mea, iar mânuţele şi trupuşoarele voastre să fie ale îngerilor Mei, care pot în voi prin duhul vostru cel blând şi smerit ca şi al Meu, Cel slujit de îngeri, căci Eu aşa i-am învăţat pe ai Mei, care cu fiască ascultare lucrează lucrările Domnului ca nişte fiişori mici care au tată pe Dumnezeu. Fiţi fiuţii Mei şi fiţi drepţi cu Dumnezeu, fiilor, ca să pot Eu sta cu voi şi să Mă arăt lumii cu lucrul Meu

cel drept din voi, cu lucrul Meu din fii, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Şi iarăşi, poporul Meu, dacă unii spre alţii, Noi spre voi, şi voi spre Noi ne-am pornit pentru zi de sărbătoare şi de slavă a chipului şi a cuvântului Meu, care-Mi mărturiseşte lucrarea slavei Mele, iarăşi să ne aşternem în carte, cu înţelepciunea înnoirii a toate, a schimbării în slavă; slavă pe care nu poate s-o vadă cel ce nu înţelege şi nu poate lucra îndeajuns naşterea de sus a tot şi a toate, naşterea din nou a lumii, poporul Meu.

Pe pământ omul nu ştie cine este şi cum este poporul Meu şi cum sunt cei ce se numesc fii ai lui Dumnezeu, fiii slavei, care văd slava lui Dumnezeu. Pe vremea trupului Meu văzut între oameni le spuneam adesea la cei ce le era uşor să creadă slava Mea venită în chip de om pe pământ, şi vorbind cu ei despre venirea Mea le spuneam că Eu sunt Mesia, Care este scris să vină, iar cine avea aluat de fiu al credinţei fieşti Mă cunoştea prin mărturisirea Mea şi credea că aşa este, şi apoi tot aşa şi vestea, tot aşa şi lucra, cu fiască lucrare şi credinţă, căci luau de la Mine lucrul lor şi împărţeau slava Mea, venirea Mea, şi apoi ei se făceau slavă între oameni smulgându-se din lume şi din ei şi dându-se Mie spre mărturisirea slavei Mele în ei, slavă care îi mărturisea pe ei fii ai lui Dumnezeu. O, mare, mare este acest nume lucrător în om, poporul Meu, iar lumea ca să ştie aceasta trebuie să vadă lucrarea fiilor lui Dumnezeu, asemănarea lor cu Mine, mărturisirea Celui din Care ei s-au născut din nou, căci Eu din cer M-am pogorât ca să nasc lumea, să-l nasc din Mine pe cel ce are darul să creadă în Mine şi să lucreze ca Mine şi pentru Mine, şi să trăiască între oameni cu chipul şi asemănarea Mea şi nu cum a fost el până atunci între oameni prin trăire şi prin purtare şi prin rod.

O, poporul Meu, este scris în Scripturi că vor fi cei vii cei care se nasc din venirea Mea pe pământ, cea de acum două mii de ani şi cea de după două mii de ani când, iată, vin de la Tatăl la oameni ca să-Mi nasc fii pentru slava Mea. Nu pentru slava lor Îmi nasc Eu fii acum când am venit cu Scripturile înnoirii a toate, căci vai celor ce îşi au slavă pe pământ, slavă ca a oamenilor şi nu ca a Mea!

Iată, fiilor, voi aduceţi înaintea Mea pomenire după patruzeci de zile pentru sufleţelul pe care l-am ridicat de pe pământ dintre fiii slavei pământeşti care trece ca iarba. Am între voi duhul dragostei Mele, care descoperă vouă pe cele ce nu se văd. O, acest sufleţel luat de pe pământ este îndurerat, iar Eu Mă lupt prin voi, cei ce-Mi sunteţi fiii ascultării cea de sus, să-i dau lui pacea între cei ce văd slava Mea din cer şi de pe pământ, slavă care nu se vede cu ochi trupeşti, ci cu ochi cereşti, plini de credinţă în cele ce sunt şi nu se văd în cer şi pe pământ. Vreau să smulg din sufletul lui toată durerea, şi am cuvântat că prin pocăinţa şi ascultarea celor din casa lui Eu îl voi mângâia pe el. Dar iată, nimeni pe pământ, străin fiind de Dumnezeu şi de slava Lui cea de sus şi de jos, nu poate să creadă şi să urmeze slava cea care va avea cuprinşi în ea pe fiii ei curând, curând pe pământ. Vă rog pe voi să aveţi grijă de el, şi cu fiască iubire şi ascultare de Mine să-l daţi voi Mie, ca să nu mai fie el al celor ce îndurerează sufletul lui prin rătăcirea lor de Dumnezeu, prin neiubirea lor de viaţă veşnică în Dumnezeu şi nu în lumea aceasta. Voiesc să-l aşez pe el între cei născuţi de sus chiar dacă el pe pământ prin neascultarea lui, prin duhul slavei deşarte care stăpâneşte omul pe pământ, s-a lăsat departe, departe de lumina care cuprinde în ea pe toţi cei înţelepţi care ştiu să nu se folosească de lumea aceasta în timp ce sunt ţinuţi de ea. Iată, nici cel ce l-a născut pe el după trup nu poate să-l iubească pentru cer pe acest sufleţel, care aşteaptă de pe pământ să i se şteargă lacrima cu care a rămas după ce sufletul lui i s-a slobozit din trup.

Duhul Meu, Duhul celor ce nu se văd, Se descoperă între voi, şi apoi vă roagă pe voi să lucraţi prin fiască lucrare şi ascultare pentru aşezarea între cei născuţi de sus a acestui sufleţel îndurerat pe care l-am scos de lângă lucrarea înşelăciunii de duh a duhului amăgitor din cea care s-a numit tovarăşa lui de viaţă. Nu voiesc să umblu la această deşertăciune de duh rătăcit şi rătăcitor purtat de mintea ei bolnavă de sine, dar voiesc să-l scoateţi pe el din durerea pe care o are şi să se uşureze el de duhul cel potrivnic lui Dumnezeu, care încă lucrează împotriva sufletului lui, pe care Eu, Domnul, îl ţin sub ocrotirea Mea prin îngeri. El nu are rod plăcut lui Dumnezeu în urma vieţii lui cea din trup, şi avem de luptat pentru pacea lui, şi voi lupta, copii ascultători, voi lupta prin îngeri şi prin voi, prin fiasca voastră iubire şi ascultare înaintea Mea, căci slava deşartă care este pe pământ peste om, este învinuitoare şi îl învinuieşte din urmă pe om, iar necredinţa şi împotrivirea şi tăgăduirea lui Dumnezeu, după ce Domnul i Se descoperă omului, e păcat care apasă cu mult suspin, apoi, sufletul celui ce a iubit lumea.

Am din acest neam pe fiul care M-a urmat, iar Eu, Domnul, am datoria să-Mi ţin făgăduinţa făcută că voi lucra spre mântuirea acestui neam, căci unde nu pot lucra cu Duhul Sfânt, lucrez cu foc, şi făgăduinţa Mea se luptă împotriva oricărei neascultări a omului care, fiind chemat la iubire pentru Dumnezeu şi pentru poporul lui Dumnezeu, este tras înapoi de însăşi pofta sa şi momit de ea spre mreaja cea care lucrează prin sculele duhului potrivnic lui Dumnezeu, duhul întunericului acestui veac, care se vrea mai mare ca Dumnezeu peste om. Acum, dacă am smuls acest sufleţel din mreaja care îl ţine rob pe om ca să nu poată el scăpa spre Mine, Eu, Domnul, voi merge cu biruinţa mântuirii sufleţelului acesta, şi voi lucra prin voi, copii care iubiţi cu duh iubitor de oameni, cu duhul înţelepciunii iubirii cea de sus. Vă voi povăţui Eu pentru toată pacea acestui sufleţel care încă plânge, şi în curând îl voi scrie pe el între cei născuţi din Mine, de sus, că mare este lucrarea Mea prin voi, lucrare care biruieşte împotriva diavolului, care s-a făcut pe pământ tată al celor ce lucrează cu sau fără ştire faptele diavoleşti ale întunericului stăpânitorului acestui veac trecător. Eu, Domnul, aşa ştiu să fiu bun, dar prin dreptate fac aceasta, şi vă învăţ pe voi să staţi tari împotriva diavolului, să-l ţineţi departe, fiilor, prin statul vostru strâns lângă Mine, căci nicicum nu puteţi voi face bine sufletului omului decât de lângă Mine, fiilor. Amin.

Binecuvintez acum şi pomenirea celuilalt sufleţel care este la Mine, şi pentru care voi, fiilor, purtaţi spre Mine ziua lui de unire cu cei din cer. Îl mângâi pe el cu toate câte voi aduceţi spre pomenirea lui. Îl mângâi, între cei din cer lucrători, dar mângâierea în cer este altceva, şi este lucrată din fiasca ascultare a celor ce se nasc de sus pe pământ, făcându-se ei apoi după chipul şi asemănarea Mea pentru mântuirea multora, pentru mântuirea celor ce aşteaptă învierea cea mare, cea biruitoare, căci prin cei vii ca Dumnezeu pe pământ, se vor ridica spre vedere cei ce aşteaptă să cadă perdeaua care desparte cele două lumi şi să fie apoi pe pământ împărăţie a lui Dumnezeu, o turmă şi un Păstor, spre mângâierea celor ce aşteaptă de pe pământ salvatori pe fiii lui Dumnezeu, care sunt ca Dum-

nezeu şi care Îl vor vedea pe Domnul, cuprinşi fiind în slava Lui. Amin.

O, poporul Meu, aşteaptă cerul să te vadă viteaz, căci timpul cere aceasta. Aşezaţi-vă, fiilor, sub duhul învăţăturii de sus, şi învăţaţi să trăiţi şi să lucraţi ca Mine clipă de clipă, căci Eu am în mijlocul vostru duhul descoperirii, Duhul Meu, Care din al Meu Se rupe mereu, mereu şi Se împarte vouă, prin cuvânt de sus şi prin grai de jos, numai să staţi cu dor şi cu duh treaz la masa învăţăturii Mele, care va fi fără de sfârşit. Amin. Fiţi credincioşi în acest cuvânt care vă spune vouă acum că masa cuvântului Meu cu voi va urma fără de sfârşit, va fi veşnică, şi va avea la ea pe cei ce cu poftă şi cu rod ceresc stau la ea şi mănâncă la ea şi nu sunt răzleţi de cele de pe masă, ci stau mâncând veşnic. Toate cele de pe masa cuvântului Meu vă dau vouă înţelepciune şi iubire fiască şi vă învaţă pe voi să fiţi pe pământ precum veţi fi în cer, când cerul se va descoperi cu voi înaintea neamurilor pământului şi îi va arăta desluşit pe cei ce au stat la masa Mea mâncând din ea cu ascultare, cu dor şi cu rod înaintea Mea, căci fiecare va avea de hrană la masa Mea cea veşnică rodul cel adus Domnului, viaţa cea pusă cu bogăţie înaintea Mea de cel chemat la masa Mea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 august 2005

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Fiii lui Dumnezeu vor aduce spre vedere pe toate câte sunt şi nu se văd. Omul trăieşte prin vederea lui şi nu vede veşnicia. Cel ce seamănă cu omul, nu-L vede pe Domnul, şi nu ştie cum să fie cel ce nu vede. Vai celui fără de stăpân pe pământ! Pământul este aşternutul a toate câte vor însemna patria cerească.

Sunt cu cerească slăvire deasupra ta şi în mijlocul tău, poporul Meu, şi toată slava sărbătorii de azi este acoperită, căci cele ce nu se văd sunt veşnice, iar cele ce se văd sunt trecătoare şi nu pot să cuprindă pe cele ce nu se văd ca să le aducă spre vedere, dar Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt este puterea care desăvârşeşte duhul cel credincios din omul care a luat din darul Domnului credinţa, aşa cum au luat-o ucenicii Mei cei de acum două mii de ani şi cu ea au pătruns pe Dumnezeu şi pe cele tainice ale Lui, descoperindu-le prin semne doveditoare atât cât le trebuie celor credincioşi să vadă, să înţeleagă şi să creadă şi să stea în Dumnezeu şi nu în lumea aceasta cu credinţa şi cu viaţa lor, căci viaţa este darul lui Dumnezeu în om. Amin.

Sunt cu mare slavă în preajma ta, poporul Meu, iar mama Mea Fecioara se aşează cu tine în sărbătoare ca să te înveţe statul în cer, suirea şi coborârea şi veşnicia celor ce nu se văd, şi care sunt pătrunse de ascuţimea duhului credinţei sfinte, şi apoi de trupul cel plin de cer al celor ce nu stau pe pământ cu duhul lor în vremea lor cea cu trupul, şi care, apoi, cu trup îmbrăcat în veşnicie văd şi cunosc desăvârşit pe cele văzute şi nădăjduite, pe cele iubite de ei, de duhul credinţei lor, cu care ei văd şi doresc cu putere cerul slavei veşnice, aşa cum mama Mea Fecioara M-a dorit cu lacrimi după ce Eu M-am aşezat iarăşi lângă Tatăl prin moartea şi învierea şi înălţarea Mea la cer, şi apoi am venit şi am aşezat-o şi pe ea în slava pe care Eu şi ea am avut-o mai înainte de întemeierea lumii şi a omului. Amin.

La tot poporul Meu care iubeşte şi lucrează tainele slavei cereşti în suflet şi în trup pe pământ în bisericească lucrare, Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot şi Fiul mamei Fecioară, îi spun: Pace ţie, popor al lucrării slavei cereşti pe pământ! Sunt în mijlocul tău cu ziua de cerească slăvire pentru intrarea în cele ce nu se văd pe pământ a mamei Mele Fecioara, ziua când Eu, Fiul ei, Cel Unul născut din Tatăl şi din ea, am ridicat-o pe braţe şi am aşezat-o la locul unde ea a fost mai înainte de întemeierea lumii, în slava lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, slavă cu care am lucrat lumea cea văzută, arătându-i-o omului după ce l-am făcut pe el bărbat şi femeie, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

Omul nu a văzut când Dumnezeu l-a făcut, dar slava Domnului a văzut tot ce s-a făcut, şi a mărturisit prin Duhul Sfânt, ca să cunoască tot omul de pe pământ cum s-a lucrat lumea şi omul, şi cum slava cea nevăzută veghează pe pământ şi în cer până ce toate vor fi o unire şi o veşnicie precum a fost până la facerea lumii, lumea care iarăşi va fi şi se va înnoi precum este scris despre iarăşi naşterea ei din cele ce au fost slava cea de dinainte de întemeierea celor ce se văd, ca să mărturisească ele pe Cuvântul lui Dumnezeu, Care este Făcătorul.

Iată, poporul Meu, sărbătoare cu slavă tainică, cu sfinţii şi cu îngerii, zi de cerească slăvire, cântare tainică, bucurie cerească, ruptă din veşnicie, una cu veşnicia, venită azi la tine pentru ca să fie cu tine în tainică sărbătoare a mamei Fecioară, mama Fiului lui Dumnezeu-Omul, ziua unirii cu veşnicia duh şi trup, ziua ei de trecere în cele tainice, precum ele astăzi sunt aşezate în mare slavă peste toate cele ce se numesc colina fiicei Sionului, grădinile poporului Meu, în care Eu, Domnul, adunam pe cei credincioşi trâmbiţând vestirea strângerii lor la sărbătoare. Acum, poporul Meu, e drumul tot mai greu de la cer la pământ, şi e tot mai grea calea spre Mine a poporului Meu pentru întâlnire cu sărbătoare, căci Eu, Domnul, am început curăţirea pământului sfânt al României, şi odată cu aceasta lucrez prin cei supuşi Duhului Meu cartea cuvântului Meu care a grăit peste pământ vreme de cincizeci de ani, iar după această vreme, Eu Mi-am început în chip văzut împlinirea cuvântului, spălarea pământului, ca să pot să cobor apoi cu tot cerul pe pământ, cu toată slava lui cea nevăzută de omul pământesc, şi ca să pot naşte din cer oameni pentru slava Mea, nu pentru ei, căci oamenii născuţi de sus din cer nu se nasc din cer pentru ei, ci pentru Domnul, poporul Meu. Aşa voieşte mama Mea Fecioara să-ţi dea ţie azi cuvântul înţelepciunii Mele din ea, că e ziua ei de serbare cerească, şi are slavă această zi, şi ea ţi-o aduce ca s-o aşeze peste tine, şi să ai apoi tu înţelepciunea celor cereşti tot mai desăvârşit, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— Fără Tine, Fiule scump, nu lucrez nimic, precum nici Tu pe pământ n-ai lucrat altfel, şi ai fost copilul meu ascultător, iar fiasca Ta iubire de mine, Tu şi cu mine ai spus-o poporului Tău, şi îi rugăm să le intre în fire şi în duh cuvântul dintre mine şi Tine al iubirii noastre pe pământ şi să nu-l uite, că nu mai sunt fii ai lui Dumnezeu care au pe pământ lucrarea fieştii ascultări, lucrare ruptă din veşnicie şi aşezată pe pământ între mine şi Tine, Fiule, copil cu ascultare fiască, Domn al celor ce cunosc pe Dumnezeu prin duhul ascultării. Amin.

— O, mamă a Mea, cu tine sunt, căci fără Mine tu nu eşti nici în cer, nici pe pământ. Lucrează, dar, că Eu privesc şi ascult, şi te iubesc ca în cer, precum şi pe pământ te-am iubit şi te-am purtat şi te-am luat în fapta Mea şi nu te-am ascuns, ci am luminat cu tot ce a fost în Mine, cu toată inima Mea, care Îmi lumina trupul şi fapta şi minunile şi calea cuvântului Meu spre om, mamă. Învaţă-l

pe poporul Meu statul în cer, suirea şi coborârea şi veşnicia celor ce nu se văd, dar sunt pătrunse de puterea duhului credinţei în Dumnezeu, mamă, şi apoi de trupul cel plin de cer pe pământ, aşa cum tu ai vieţuit în mijlocul oamenilor, Eu şi tu, mama Mea. Cu tine sunt în cuvânt, şi în nedespărţire de Mine dă-le lor duhul înţelepciunii, statul în cer, mamă. Amin.

— Te învăţ ca mama pe fii, popor al Fiului meu Cel iubit, întru Care Tatăl a binevoit la început, şi la sfârşit când El a judecat lumea prin cele cereşti lucrate de El pe pământ mai presus de fire, murind şi înviind, şi iarăşi, acum, în zilele naşterii din nou a lumii care a fost, şi pe care omul cel zidit din pământ a strivit-o uitând de slava cea dintru început a toate câte Dumnezeu a făcut, şi de care omul putea să se mulţumească, să se bucure, să le lucreze şi să le păzească aşa cum Domnul l-a învăţat pe el.

Mă uit la tine şi la cursul zilei mele de serbare cu tine, popor al Fiului meu, şi mă uit la cărarea pe care noi umblăm de la cer la pământ. Noi avem grijă mare de calea care ne ţine ca să venim la tine, şi povara de pe ea e grea, căci Domnul e mare, şi El vine cu sfinţii Lui, şi cu putere vine, căci este Domnul puterilor.

Îţi dau, popor iubit, dorirea mea de cer, ca să ai, şi ca să doreşti cu ea pe cele ce sunt, şi în care noi, cei vii, vieţuim în veşnicia Domnului. Îţi dau povaţă să nu uiţi şi să nu stai pe pământ fără cer. Să nu stai cu chip de om între oameni, între frate şi frate, ci să stai cu chipul plin de Fiul meu. Blând şi smerit cu inima este Fiul meu, şi te aşteaptă chipul şi asemănarea Lui, ca să te cuprindă în toată clipa Fiul meu în El, şi tu să-L cuprinzi pe El în toată trăirea şi purtarea ta, popor învăţat mereu, mereu de Dumnezeu. Eu sunt locaşul iubirii Lui. În mine, numai El a trăit. Viaţa Lui a trăit în mine, şi viaţa mea a trăit în El, şi aceasta este iubirea cea din cer, cea după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, dar pe pământ e înşelat omul şi e greu de om, căci omul vede cu ochii şi cu inima lui, şi e greu de Dumnezeu, şi e greu de om, în timp ce omul este zdrobit de el însuşi.

Eu, ca o mamă cerească, te cuprind în duhul sărbătorii mele şi te ţin în el, pe tine şi pe cei ce au aici în grădinile Domnului inima lor în ziua aceasta, poporul meu. Eu te ţin în taina duhului ceresc şi te aştept să lucrezi acum laudă şi binecuvântare pentru sărbătoarea zilei, şi iarăşi te voi lua în duhul cel treaz al învăţăturii care îndeamnă din ea să iubeşti ca mine pe pământ, popor al chemării cereşti, şi să audă toate inimile care tânjesc cu dorire după curţile Domnului, ca să ia din ele Duhul Domnului, spre mângâierea şi nădejdea în cele ce vor veni cu cerul pe pământ, popor al iubirii cuvântului Fiului meu.

Acum tu eşti cuprins în taină, dar deschide-te şi cuprinde taina cereştii slăviri, slava sărbătorii mele de azi, iar eu iarăşi te voi îmbrăţişa în cuvântul meu cel de mamă, lângă Tatăl şi Fiul, Care mă slăvesc în ziua aceasta pe care ţi-o dăm ţie s-o simţi şi s-o trăieşti şi s-o dai sfinţilor, popor al luminii, care este Fiul meu. Lumina lumii este El, când poate fi în lume Domnul. Amin, amin, amin.

— O, mamă, Eu de aceea întăresc cărarea Mea spre popor, şi de la el spre neamurile pământului. Eu vreau să fiu lumina lumii, mamă, dar am spus: *«Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt».* Amin. Să Mă ţină cu el poporul, ca să fiu în lume, mamă, şi să lucrez cu cuvântul Meu iarăşi lumea, şi ea să se nască iar, aşa cum la început am făcut cu înţelepciunea Mea lumina, şi apoi pe toate câte sunt, mamă. Amin.

O, poporul Meu, cu cerească slăvire învaţă-te pe pământ să stai şi să-Mi dai viaţă. Aduceţi-vă aminte unii altora, fiilor, de taina cerului pe pământ cu voi şi nu staţi şi nu lucraţi fără ea. Nu trăiţi ca oameni pe pământ, ci ca fii ai lui Dumnezeu, şi tot aşa să vă fie şi inima, şi blândeţea, şi fapta, şi trăirea, şi frăţia, şi armonia, iar tot ce nu înseamnă acestea, vin de la neiubire, care se naşte de la necredinţă şi de la neveghere apoi.

Ne întoarcem iarăşi în carte şi vom sta la crescut cereşte, dar Domnul nu trebuie apoi uitat, poporul Meu.

Stropiţi cu harul sfinţeniei semnul sfintei cruci, fiilor unşi, crucea pe care azi o pecetluiţi cu numele Meu pentru ca să fie ea de strajă aşezată deasupra cetăţii Târgoviştei, ca să apere prin puterea ei duhul înţelepciunii oamenilor, trupurile curate de păcat, minţile cele care au darul să vadă venirea Mea la voi pentru mântuirea multora şi pentru înviere, fiilor. Amin.

Vom lucra cu Duh Sfânt şi vom bucura duhul mamei Mele Fecioară pentru ziua ei de serbare, şi vom aştepta apoi iarăşi în carte, şi apoi vom da ziua întreagă Tatălui, şi vom scrie în cele cereşti lucrul cerului pe pământ cu voi, fiilor, şi vom învăţa taina patriei cereşti pe pământ. Amin, amin, amin.

*

Cartea cuvântului Meu din mijlocul tău este cea mai mare bucurie a celor din cerul cel nevăzut, poporul Meu, căci cei cereşti se strâng lângă ea şi Îmi ascultă cu fiori cuvântul, şi apoi toate oştile cereşti stau gata să te ajute pe tine să faci faptă tot cuvântul cărţii Mele, iar mama Mea Fecioara se apropie iarăşi lângă tine cu ziua ei de serbare cerească şi te învaţă statul în cer, suirea şi coborârea, dar credinţei sfinte îi trebuie ascuţime de duh, îi trebuie odihnă în om, şi prin ea Domnul Îşi face casă în om aşa cum Şi-a făcut în Avraam, în Samuel proorocul, în mama Mea Fecioară, în ucenicii Mei şi în toţi cei care au stat cu fior şi cu dor înaintea cuvântului rostit de gura Mea ca să-l creadă şi să-l ia în fapta lor şi să fie Domnul pe pământ, căci cât Domnul este în lume, Lumină a lumii este El. Amin.

Mama Mea Fecioara te cuprinde în cuvânt, iar Eu, Fiul Tatălui şi al ei, sunt în cuvântul ei, căci cei cereşti un duh şi un cuvânt sunt, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— Un duh şi un cuvânt, Fiul meu Cel scump. Aşa cum Tu spui, aşa să fie şi micuţul Tău popor de azi, că azi, tot ca şi atunci când noi eram şi lucram lucrarea Tatălui pe pământ, aşa şi azi, cei ce au din cer tainele Tale ca să le poarte şi să le aşeze pe pământ, sunt mici în ochii lumii, sunt puţinei, Fiule scump, puţini faţă de multul puhoi de fii ai oamenilor, şi care stau fără Dumnezeu în fapta lor pe pământ, şi care ca surzii, ca orbii, ca ologii şi ca neputincioşii în fel şi chip, nu aud, nu văd, nu merg pe calea Ta cea cu slavă cerească, nu pot să Te cunoască şi să Te iubească şi să Te aibă de Stăpân al vieţii lor cea primită în dar de la Tine odată cu naşterea lor cea plămădită de părinţii lor trupeşti, părinţi care nu ştiu ce este naşterea cea de sus, aşa cum nici fiii lor, fiii oamenilor, nu ştiu naşterea din cer, Fiule ceresc, copil venit din cer pe pământ ca să creşti şi ca să Te aşezi punte pentru om, punte spre cerul vieţii, căci cerul pe pământ înseamnă viaţă, iar viaţa este din cuvânt născută, şi este lumina oamenilor, cuvântul vieţii, cuvântul Tău cel dătător de viaţă, de duh de viaţă, copil al slavei veşnice pe care voieşti s-o dai celor ce Te cunosc, celor ce Te află de Domn al vieţii veşnice, de Stăpân a toate, Fiule al meu, căci Tatăl Te-a făcut al meu, şi

Tu m-ai ascultat, şi ai lucrat ca Tatăl, precum şi eu am lucrat, şi nu ca omul am lucrat noi pe pământ. Îl învăţ, prin vorbirea mea cu tine, îl învăţ pe poporul cuvântului Tău statul în cer, suirea şi coborârea şi veşnicia vieţii, Fiule veşnic, şi îl învăţ cu mare iubire, cu cald şi scump cuvânt, cu fior ceresc în glas îl povăţuiesc pe el taina vieţii, statul în cer pe pământ, căci dacă cerul cel sfânt n-ar fi cu el pe pământ mereu, mereu, Tu n-ai avea popor născut din cuvântul Tău şi ţinut în cuvântul Tău, că l-ar strivi vremea cea potrivnică vremii Tale cu omul pe pământ, şi ai plânge fără de nădejde, copil al dorului veşniciei omului, dor cu care Te hrăneşti Tu, şi plângând doreşti şi pribegeşti după om, întărit fiind de taina dorului. Amin.

O, popor al Fiului meu Cel tainic cu tine! O, popor al dorului Fiului meu! O, ce multă veşnicie este pe pământ, dar dacă omul nu o vede, el trăieşte prin vederea lui, şi altă durere mai mare ca aceasta nu mai are Fiul meu şi cerul Său de sfinţi şi de îngeri. O, ce multă veşnicie este pe pământ, iar eu te cuprind în cuvânt, ca să te învăţ cu el statul în cer pe pământ. Fiul meu cât a fost pe pământ a fost cuprins de cer, şi aşa a stat El pe pământ, şi ne-a învăţat şi pe noi, cei din casa prin care a venit, ne-a învăţat să stăm în casa cerului, să facem cerul pe pământ şi să stăm în el, şi ne-a învăţat, şi ne-a arătat cum să ne facem cer, şi puteri cereşti să ne facem pe pământ, şi aşa am ascultat, şi aşa am lucrat, şi a avut Fiul meu naştere în noi, iar noi, naştere în El şi din El, căci Tatăl I-a pregătit Lui prin prooroci şi prin îngeri locaş de venire, casă şi casnici, şi apoi credinţă, şi cale dreaptă pentru ea în noi, iar noi lucram taina Lui pe pământ, după ce tainic L-am coborât la oameni prin lucrarea Tatălui. O, tot atât de tainic a venit şi azi Domnul pe pământ la tine, poporule al tainelor Lui, şi tainic stă în mijlocul tău şi te cârmuieşte şi te priveşte ca să vadă cât semeni cu El şi cât semeni cu omul. El S-a făcut Om, dar S-a asemănat cu Dumnezeu pe pământ prin toată trăirea Lui de Fiu ascultător de Tatăl, dar omul seamănă cu omul şi atât, şi e dureros pentru cei cereşti când văd ei că pe pământ omul nu se uită la Domnul ca să vadă chipul Lui. Omul zice că nu-L vede pe Domnul ca să ştie cum să fie apoi, dar Domnul îi spune omului, de două mii de ani îi spune cu cuvântul Său, după ce S-a făcut trup ca şi omul, îi spune omului cum să lucreze, cum să trăiască şi cum să umble între pământ şi cer.

Omul zice că nu-L vede pe Domnul, dar L-am văzut eu, şi L-au văzut ucenicii şi uceniţele Lui, şi L-au văzut mai-marii lumii de atunci, şi mulţi L-au văzut cum este El. Ba şi morţii s-au sculat din mormânt şi L-au văzut pe Domnul cum este şi cum lucrează şi cum umblă.

Statul în cer te învăţ eu, mama lui Dumnezeu, popor al tainelor cereşti, că aşa vrea Domnul să fii tu, căci tainele cereşti sunt dulci şi îl fac dulce pe cel născut din cuvântul Fiului meu, venit pe pământ cuvânt de naştere a omului, popor al darului sfinţilor, căci sfinţii vor să te dea în dar Domnului, dacă tu te aşezi lângă ei lucrând lucrarea Domnului cea de sfârşit, cea de dinaintea slavei zilei Lui, care este la uşa ta, fiule mic, cel mai mic între cei ce s-au făcut sfinţii Domnului. Amin.

Aluatul tău să fie dorul, şi el să se mistuie în tine, căci statul în cer voiesc să las eu peste tine ca învăţătură odată cu venirea mea în sărbătoare la tine, popor dorit de taina cea cerească pe pământ. Statul în cer să nu-l stingi prin cele cu care tu te îndeletniceşti pe pământ. Ca pe un copil nou-născut te învăţ să păzeşti şi să lucrezi această taină a vieţii tale, statul tău în cer pe pământ, căci slava cea nevăzută a Domnului veghează peste tine fără răgaz. Şi chiar dacă tu nu o vezi, caută să stai mereu cu fapta ta înaintea slavei cea nevăzută a Domnului şi a sfinţilor Lui, slavă care a fost mai înainte de întemeierea lumii cu tot ce este al ei în toate vremile cerului, căci vremea Domnului este mereu, iar ţie trebuie să-ţi intre în fire vremea Domnului cu tine, iubirea dintre tine şi Domnul, iubire de la care vin toate câte vor fi şi se vor coborî pe pământ curând, curând cu toată taina lor cea nevăzută acum. Dar pentru această împlinire tu nu trebuie să stai cu chip de om între oameni, ci să stai între oameni cu chipul plin de Fiul meu, şi mai ales între frate şi frate să stai aşa, căci blând şi smerit cu inima este Fiul meu şi Domnul tău.

Mereu, mereu îţi aminteşte Domnul de taina cerului pe pământ cu tine, popor al slavei cea nevăzută, iar eu, mamă plină de dorul Fiului meu, Care doreşte cu dor după om, te povăţuiesc cu umilinţă, căci tu eşti mare în vremea aceasta, şi Îi faci Domnului punte să-Şi aibă pe pământ cărare. Cu umilinţă te ţin treaz, şi te învăţ să nu te desfacă de statul în cer lumea cea de pe pământ, şi să nu te faci om când stai cu lumea, ci să te întăreşti frate pe frate în taina de fiu al lui Dumnezeu, în taina ta, popor al tainelor patriei cereşti pe pământ. Fiţi blânzi, fiţi deştepţi. Nu fiţi furioşi, nu fiţi nemulţumiţi, nu fiţi grei unul pentru altul, copii ai patriei cereşti, ci fiţi mădulare unii altora, căci cei prin care Domnul te hrăneşte din mijlocul tău, popor hrănit de cer, aceştia iubesc mult statul în cer, statul cu cerul pe pământ, şi iubesc aceştia să stai şi tu, din zi în zi mai mult să stai cu cerul pe pământ, nu numai cu pământul, căci pământul vrea cu cerul pe el, că aceasta e vremea, şi aşa să vrei şi tu, şi să întăreşti mereu cărarea cerului spre pământ, ca să fie Domnul Stăpânul tău, iar fiasca ta iubire de El să te facă după chipul şi asemănarea Sa, căci vai celui fără de stăpân pe pământ, că acela nu ştie ce îl aşteaptă, şi, iarăşi, vai celui ce are de stăpân peste el pe om, căci pe pământ e înşelat omul, şi e greu de om, căci este zdrobit de el însuşi omul, şi apoi de cel asemenea lui. Tu însă luminează cu Domnul şi Stăpânul tău peste om pe pământ, că eu, mama Stăpânului tău, îţi dau în dar dorirea mea de cer, statul în cer pe pământ, aşa cum am stat eu, căci Fiul meu era din cer, nu era de pe pământ, şi El a venit şi ne-a învăţat taina patriei cereşti, taina cu care va birui El peste pământ odată cu toată slava celor ce nu se văd ale Domnului, şi care veghează pe pământ şi în cer, până ce toate vor fi iarăşi o unire şi o veşnicie, precum este scris despre iarăşi naşterea lumii din cele ce au fost slava cea de dinaintea întemeierii celor ce se văd. Amin.

Eu, mama Domnului meu şi al tău, te întăresc în statul tău cu cerul pe pământ, căci pământul este aşternutul a toate câte vor însemna patria cerească, ţara cea dulce a Noului Ierusalim, dar lucraţi, fiilor, lucraţi cu dulce drag toată frumuseţea patriei cereşti, lucraţi-o cu cerul, căci ai cerului sunteţi voi pe pământ. Fiţi însă blânzi şi smeriţi cu inima ca Fiul meu, ca să nu fiţi ca omul, copii ai cărţii care vine din cer şi se scrie pe pământ şi se face faptă prin asemănarea voastră cu Domnul Cuvântul, şi nu altfel, copii care staţi la învăţat ca să ştiţi de la Domnul şi să-L primiţi ca să fie El pe pământ, şi să fie Domnul lumina lumii. Amin.

Eu, Fiule plin de cuvânt, m-am făcut asemenea Ţie şi am dat poporului Tău cuvânt. În el am pus dorul meu de cer, ca să-l ia poporul Tău în firea şi în fapta lui şi să-l aibă mereu de temelie a patriei cereşti pe pământ, patrie la care Tu lucrezi spre desăvârşirea şi spre descoperirea ei şi a fiilor ei.

Eu, Fiule plin de duh de cuvânt, îi dau în dar poporului Tău duh de cuvânt ca şi al Tău; al Tău din al Tău, şi numai cu Tine să se asemene cei cu care zideşti Tu pe pământ patria

cerească, de care se vor minuna toate neamurile pământului când Tu Te vei descoperi cu ea curând, curând, curând. Amin.

Şi acum, Îţi dau cuvântul zilei mele de serbare, că al Tău este şi din Tine este, precum eu sunt din Tine, aşa cum Tu eşti din mine, după ce Tatăl pe toate le poartă în El şi în Tine, şi le aşează apoi pe pământ prin cei care se supun Lui aşa cum Tu Te-ai supus, cum eu m-am supus, şi cum toţi cei ce sunt scrişi în Cartea Vieţii, de la întemeierea lumii se supun, Fiule al tainelor Tatălui Savaot, şi prin Care El pe toate le-a zidit, şi ele sunt şi vor fi. Amin, amin, amin.

— O, mamă, o, iubită mireasă, dorirea sfinţilor şi a îngerilor şi a celor ce au iubit cu dor vestirea prin prooroci şi venirea Mea prin tine pe pământ, mama Mea mireasă, viţă a Tatălui Meu şi al tău! Tu ai rămas în viţă, şi eşti viţă, mamă scumpă a Mea, şi ferice de fiul cel născut de sus, din cer, din Mine venit cuvânt pe pământ pentru iarăşi naşterea din nou a lumii, mamă! Ferice de fiul care ştie să stea în viţă aşa cum ai stat tu, aşa cum am stat Eu, în Tatăl şi în tine, mamă mireasă, că dulce ştii să înveţi pe poporul Meu mireasă, şi mai dulce ca vinul cel mai dulce este grăirea ta lângă a Mea, şi aşa ştii tu să stai în viţă şi să te faci slavă a Mea, şi aşa înveţi şi pe poporul Meu să stea în viţă, şi să aibă lucrarea viţei, mamă. Amin.

Acum, poporul Meu, pentru că tu eşti al Meu pe pământ, întăresc peste tine binecuvântare dulce şi cu dor peste lucrul tău cel frumos pentru faţa cea slăvită şi cerească a grădinii întâlnirii, în care Eu vin mereu şi măsor cu măsura Mea pe tot fiul poporului Meu stând în sfat cu el prin masa Mea de sfat pe pământ, prin măsura Mea din mijlocul tău. Toate făgăduinţele Mele vin şi se arată la vedere, şi va fi mândră şi frumoasă foarte colina Sionului, noul Meu Sion şi toate câte îl împodobesc pe el prin rânduiala Mea. Amin.

Mii de îngeri să se apropie de tine, poporul Meu, şi să-i apropii şi tu, că Eu am profeţit în cartea Mea cu tine că îngerii vor lucra cu tine pe pământ, şi vor vedea neamurile pământului această minune şi lucrul Meu cu tine lucrat, şi pe tine luminat de lumina cuvântului Meu. Voiesc să pot cu tine să fiu pe pământ şi să fiu Lumina lumii, iar tu să-i arăţi lumii că eşti fiu al Meu, lumină din Lumină, şi să vină sub această viţă cei ce cu dor caută şi află apoi calea Mea cu tine şi statul tău în cer, statul Meu în mijlocul tău, şi să dăm lumii lumina mântuirii şi vederea cea slăvită a patriei cereşti pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

15/28 august 2005

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Ucenicii sunt rodul lucrărilor Domnului între oameni. Duhul dragostei desfrânate i-a ucis pe prooroci. Cel fără învăţător este om fără de cale. Dacă iei din tine eşti om, iar dacă iei din Dumnezeu eşti ucenic. Cel ce stă în lume nu-şi simte moartea. Întunericul cel mai din afară este omul şi mintea lui de sine. În cine nu este smerenie nu este înviere.

O, poporul Meu, dacă Eu n-aş coborî puterea Mea pe pământ pentru ca să pot să vin pe calea cuvântului Meu la tine, n-aş avea cum să vin ca să te sprijin pe calea Mea cu tine, că de pe pământ Eu nu am ajutor pentru venirea Mea, şi n-am găsit sprijin la om, căci omul este învăţat să aştepte el de la Dumnezeu, şi cu greu pot să-Mi fac ucenici ai lucrului Meu şi ca să înţeleagă ei lucrul Meu, şi apoi să ia învăţătura Mea şi să facă din ea duhul lor, şi apoi să-Mi ridic ucenici, şi ucenici din ucenici.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, vin pe cărare la tine, poporul Meu. Acum două mii de ani Mi-am făcut cărare spre om, şi apoi am mers. Mi-am făcut ucenici, şi am pus în ei Duhul Meu, prin învăţătura pe care le-o dădeam, prin tainele cu care-i învăluiam ca să-i pot ţine şi să nu Mi-i smulgă lumea, şi am lucrat mult peste ei, ca să-i deprind cu smerenia de duh, că fără ea omul nu-L poate cunoaşte pe Dumnezeu pe pământ şi nu-L poate primi ca să se facă apoi ucenic al Meu şi cărare a Mea spre om, şi a omului spre Mine, că asta este munca unui ucenic de al Meu: smerenia de duh, şi lucrul lui cu Mine apoi, şi pentru Mine. Amin.

Când eram cu ucenicii Mei, din timp în timp, din loc în loc, îi făceam să aştepte clipele întâlnirilor, căci îi învăţam cu putere, cu duh din Duhul Meu, iar cine ia din Duhul Meu, acela doreşte şi aşteaptă, şi apoi îşi pierde viaţa în viaţa Mea, câştigându-se pentru Mine, trăind în Mine, cu gândul la Mine şi la cuvântul Meu cel plin de viaţă şi de dor de viaţă, căci viaţa este lumina oamenilor, şi aceasta era cuvântul Meu cel dătător de viaţă. Mă aşezam în mijlocul lor, iar ei se aşezau de o parte şi de alta a Mea, aşa cum am stat şi în seara cinei când ei s-au aşezat în stânga şi în dreapta Mea, iar Eu la mijloc îmbrăţişându-i în Duhul Meu ca un Învăţător Care dă şi în dreapta şi în stânga, şi cu dreapta şi cu stânga, căci lucrul Meu cu omul e greu şi pentru Mine şi pentru ucenicii Mei când e vorba să primească omul pe Dumnezeu aşa cum este El şi nu aşa cum L-ar dori fiecare pe Dumnezeu cu el şi pentru el.

Stăteam cu ucenicii la masă, iar ei Mă înconjurau din părţi, se strângeau în jurul iubirii cuvântului Meu, şi aşa stăteam cu ei la masă, şi eram blând şi smerit cu inima înaintea lor, ca să Mi-i pot face cărare spre oameni, ca să meargă ei şi să lucreze acelaşi fel de lucru ca al Meu cu ei, şi nu să se semeţească în lucru sau că sunt ucenicii Mei aşa cum s-a semeţit Israel cum că era poporul Meu, căci cine lângă Mine se semeţeşte, acela nu poate să dea viaţă oamenilor, nu poate să facă lumină din lumina Mea, cărare spre om ca să vadă omul calea spre Dumnezeu, spre lumina învăţăturii vieţii, pe care atât de puţini oameni o caută ca apoi s-o dorească şi să se strângă lângă Dumnezeu ieşind din lumea aceasta, aşa cum au ieşit ucenicii Mei, care învăţau din învăţătura Mea o nouă iubire de viaţă, o nouă putere de biruinţă, căci Eu am spus, şi tot aşa spun şi acum: *«Noi le fac pe toate, iar cele vechi trec cu trosnet, căci nu se poate pune vin nou în vase vechi»,* că nimic vechi nu poate să înnoiască lumea, aşa cum este proorocită înnoirea a toate. Amin.

O, poporul Meu, am grăit cincizeci de ani acum, la sfârşit de timp, şi cu dor am dorit să-Mi fac ucenici de acelaşi lucru cu Mine, dar cei peste care Eu semănam cuvântul vieţii îşi căutau de la Mine viaţă pentru ei, nu pentru Mine în ei, şi n-am putut să-Mi fac ucenici din ei, căci un ucenic de al Meu nu mai are nimic al lui, nu se mai dă decât lui Dumnezeu, ca apoi să-L dea pe Dumnezeu oamenilor, aşa cum a făcut Ioan, botezătorul Meu, când a ieşit de s-a făcut cărare a Mea spre oameni mărturisind despre lumină, despre pocăinţă, căci aceasta face în om lumina când poate să-l pătrundă şi să-l înnoiască pe om prin duhul pocăinţei. Şi iată, în toată lucrarea Mea cea prin proorocul Ioan Botezătorul, pe cât de mult a fost ea biruitoare pentru taina Mea între oameni, pe atât a fost şi biruită prin duhul desfrânării sufletului şi a trupului omului, căci omul nu înţelege să nu-şi dea sufletul spre desfrânare, nu trupul, fiindcă dragostea desfrânată este cea care nu seamănă cu Dumnezeu, ci cu omul, iar când ea este atinsă în om din

lături, omul e în stare să ucidă, pierzându-şi mintea mai întâi, aşa cum s-a petrecut cu regele Irod, care prin dragoste desfrânată a uitat de Dumnezeu şi s-a vândut fără să se aştepte jurământului, care avea să fie apoi făptuitor de moarte a proorocului Ioan. Numai duhul dragostei desfrânate a ucis pe prooroci în toate timpurile, şi acest duh, zice el că vede bine. Aşa este, vede bine, dar vede ca să-L nimicească bine pe Dumnezeu şi pe proorocii Lui, aşa cum a fost şi în vremea lui Ioan când după multul lui stat în temniţă de unde îşi învăţa ucenicii calea spre Hristos, a fost mucenicit în ziua de ospăţ a naşterii lui Irod, care, tulburat fiind de băuturi şi mâncări, ameţit la minte, s-a învoit cu tăierea capului lui Ioan, moarte de prooroc, pusă la cale de femeie ameţită de duhul desfrânării, duh care ucide pe proorocii lui Dumnezeu, şi aşa a fost ucis Ioan în cetatea mucenicească a Sevastei, după ce a făcut lucru de ucenic al lui Hristos, lumină din Lumină, osândind păcatul de pe pământ şi întunericul în care îşi face culcuş păcatul.

O, poporul Meu, Ioan Botezătorul este mare, căci el a trăit pe pământ ca păsările cerului şi ca crinii câmpului, neîngrijindu-se de sine, ci numai de Dumnezeu în trupul lui şi în oameni, căci el pentru Dumnezeu se născuse, şi pentru El a mărturisit, şi pentru El a fost mucenicit în ziua de pomenire a naşterii regelui Irod, fiul tatălui său care a ucis paisprezece mii de prunci ca să Mă piardă pe Mine, Cel născut în Betleem prunc prin orânduiala Tatălui Meu.

O, poporul Meu, mulţi se roagă lui Ioan Botezătorul ca să le dea ajutor pentru viaţa lor, dar ca să privească la viaţa lui îngerească pe pământ, nu face omul aceasta cu mintea lui, căci omul nu are învăţător. Vai celui fără învăţător de la Dumnezeu peste el, că acela nu are calea Mea sub el, căci pe calea Mea este numai învăţătură, din care se nasc ucenici care Mă mărturisesc pe Mine oamenilor, şi iată, cel fără de învăţător ameţeşte prin însăşi mintea lui, ridicându-se să ia din el şi nu din Dumnezeu.

O, poporul Meu, învaţă, fiule, ca să ştii să nu ucizi pe prooroci prin mintea ta, ca să aibă oamenii de unde să înveţe, şi fă-te ucenic al învăţăturii Mele şi nu lua din tine, căci toate cele bune şi rele ale omului mărturisesc despre el înaintea lui Dumnezeu, dar omul uită aceasta, căci firea lui nu-l învaţă ceva mai rău decât să uite pe Dumnezeu şi să ia minte din sine asupra altui om ca să-şi facă omul dreptate, iar unul ca acela nu ia în el învăţătura smereniei de duh, din care poate să înveţe calea uceniciei, umbrit fiind de duhul învăţăturii Mele dacă iubeşte ca Dumnezeu şi nu ca omul învăţătura cea din cer. Amin.

— O fărâmiţă de cuvânt lângă cuvântul Tău, Doamne Învăţător, căci eu dacă Te-am botezat în Iordan, aceasta înseamnă că Te-am mărturisit oamenilor că eşti Mielul lui Dumnezeu şi că eu sunt ucenicul Tău. Oamenii nu ştiu cât de mult m-ai învăţat Tu pe mine întâlnindu-ne în munţi, şi cât de smerit ai fost Tu faţă de mine, ucenicul Tău, că m-ai învăţat despre Tine cu totul, dar numai la Iordan Te-ai descoperit mie că Tu eşti Cel Care erai mărturisit de mine, că Tu eşti Cel tainic şi că numai Tu ştii să Te smereşti atât de mult.

Eu plâng în cer, Doamne, alături cu toţi sfinţii, plâng că nu poate omul să se smerească, şi că e mic de tot omul care nu are smerenie de duh, dar e atât de mare cât poate ucide pe Dumnezeu şi pe proorocii Lui, Doamne. Eu nu m-am născut decât pentru Tine, iar trupul meu mă adăpostea în el, şi aveam duhul plin de Dumnezeu, râvna lui Ilie, şi am ieşit de am strigat la oameni să se pocăiască, nu să fugă de mânia lui Dumnezeu şi atât. Am ieşit făcându-mă cărare a Ta spre oameni, iar Tu erai pe pământ Dumnezeu tainic, necunoscut de oameni, smerindu-Te până înainte de patima Ta când le-ai spus la ucenici că Tu eşti Dumnezeu Hristos şi că vei pătimi prin vânzare, ca să se înfricoşeze toţi urmaşii oamenilor să nu-L mai vândă pe Dumnezeu apoi. Dar oamenii s-au stricat de tot, şi se dau ucenici ai Tăi şi îşi fac averi cu numele Tău, şi îşi fac slavă om de la om, şi e greu pe pământ cu calea Ta de la cer la pământ, şi eu îi mângâi cu mâna mea, care Te-a botezat în Iordan ca un mărturisitor al Tău, îi mângâi pe cei care stau cărare a Ta spre oameni în vremea aceasta aşa de întunecată când lumina plânge prin întuneric, dar întunericul e omul, şi omul nu cuprinde lumina cu sufletul lui, nu-L iubeşte omul pe Dumnezeu, pentru că se iubeşte pe sine omul.

Dar eu îl cuprind în cuvânt pe poporul Tău, Doamne, şi îl învăţ cu Duhul Tău din mine să fie ca Tine poporul Tău, şi să nu fie ca omul. Iar după ce va aduce el Ţie sărbătoarea mea de venire spre cerul cel nevăzut de om, voi sta în sfat cu poporul Tău de azi, că eu Îţi sunt ucenic şi mărturisitor, şi Tu ai spus la ucenicii Tăi să fie sare şi lumină pe pământ. Amin.

— O, popor al venirii Mele cu înţelepciunea Tatălui pe pământ! Stai, fiule, la învăţat, şi tu să nu iei din tine, căci dacă iei din tine eşti om, iar dacă iei din Dumnezeu eşti ucenic şi eşti mulţumit şi mulţumitor. Ioan, botezătorul Meu, a fost mulţumit prin toate cele pentru care el s-a născut, şi a ştiut să le lucreze, căci a stat la învăţat, şi a învăţat dacă a stat la învăţat. Nu toţi cei ce stau la şcoala învăţăturii Mele, nu toţi învaţă, nu toţi ascultă să înveţe, căci cine e deprins să ia din el şi din om, nu poate să stea în duhul smereniei, duhul care Îi face Domnului ucenici. Eu însă te îndemn, şi cu duhul smerit te îndemn să fii mic ca să fii mare, să fii cum a fost Ioan, care nu M-a ispitit, ci a învăţat ca un ucenic, ca un mărturisitor al Meu, a învăţat până la mucenicească mărturisire.

Scris este: *«Să nu ispiteşti pe Dumnezeu».* Stai cu duhul smerit şi cu răbdare, căci cine are dinţi de lapte şi se încearcă cu ei în bucate tari, îşi rupe dinţii, poporule al Meu. V-am învăţat, fiilor, să treceţi din trup în duh ca să puteţi mânca tainele cele mari şi tari ale Mele. Fiecare din voi îşi ştie măsura în el, dar Eu ştiu şi mai desăvârşit care vă este măsura, şi e bine să fiţi cu duhul smereniei şi cu răbdare ca a Mea, ca a proorocului Meu Ioan, fiilor. Căutaţi să aveţi duh îngeresc şi să luaţi de la ucenicii Mei Duhul Meu, şi prin El să creşteţi în duh, iar când voi scădeţi, să cresc Eu în voi, aşa cum a făcut Ioan, care vă va învăţa pe voi, acum, taina vieţii îngereşti pe pământ, taina Mea cu ucenicii Mei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

O, poporul Meu, ce frumos este omul şi locul în care poate încăpea şi trăi învăţătura Mea dumnezeiască! O, poporul Meu, lumea Mă răstigneşte mereu, şi pe nicăieri Eu nu mai pot încăpea şi nu mai pot trăi, căci lumea îl desparte cu totul de Dumnezeu pe om, şi omul nu-şi simte moartea aceasta dacă el stă în mijlocul lumii, dacă el nu este îmbrăcat cu Duhul Sfânt, prin lumea aceasta a întunericului omului.

N-a crezut poporul acesta pe care l-am învăţat dumnezeieşte, n-a crezut că nu-I poate sluji şi lui Dumnezeu şi lui mamona, căci pe unul îl va pierde dacă va face aşa, dar cel pierdut de om, este el însuşi, fiindcă omul se pierde în el, în mintea lui se pierde, pentru că el nu învaţă de la Mine pe viu

ce face lucrarea Duhului Sfânt în om, față de lucrarea duhului omului care crede pe Dumnezeu și iubește pe Dumnezeu așa cum știe el din duhul lui însuși. Ioan, botezătorul Meu, n-a luat din duhul lui, din mintea lui, și a luat de la Mine, și a dat ucenicilor lui, și iată, el te învață azi taina duhului îngeresc, duhul care se smerește, care scade când cresc Eu în om, și prin Duhul Meu să crești tu în duh, și să înveți tot mai adevărat taina vieții îngerești pe pământ, taina Mea cu ucenici de un lucru cu Mine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— Din duhul smereniei Tale am învățat eu să nu iau din mintea mea, ci să iau de la Tine, Doamne, ca să-Ți fiu ucenic, ca să-Ți fiu înger lucrător de la Tine, căci taina duhului îngeresc în om, stă de șapte mii de ani între cer și pământ și nu se poate așeza la lucru, pentru că omul ia din mintea lui, așa cum s-a deprins el să lucreze după ce Tu l-ai întocmit, după ce el Te-a părăsit pentru mintea lui. Omul nu Te-a părăsit pe Tine pentru altceva decât pentru mintea lui, pe care și-a folosit-o, iar când a văzut că pentru aceasta Te-a pierdut, a suspinat amar, și cu suspin s-a îngropat în sine, și nu s-a mai regăsit în Tine, Doamne, după ce din Tine a luat omul duh de viață. O, durerea aceasta a pierderii în sine a omului nu o mai simte amară omul, căci numai omul care Te regăsește în el așa cum ești Tu, numai acela știe ce este suspinul Tău și al lui, numai acela mai suspină după Tine pe pământ, Doamne al celor smeriți la duh și la inimă așa cum ești Tu între cei din cer și între cei de pe pământ, căci la Dumnezeu este în cer precum pe pământ, și pe pământ este precum în cer. Amin.

Grăiesc cu cei din porțile Tale, care au învățat din suspinurile Tale și ale lor taina duhului îngeresc în om, duhul care plânge fără de casă între cer și pământ și în ucenicii Tăi, Doamne, așa cum a plâns în mine în toată vremea, după ce am știut ce face omul înaintea Ta și ce faci Tu înaintea omului ca să-l deprinzi pe el cu dragostea tainei duhului îngeresc, dragoste care nu-l cade pe om din Dumnezeu și pe Dumnezeu din om. O, nu se întâmplă tot așa și cu dragostea omului, care îl cade pe om, și pe Tine din om, Doamne, căci vai omului fără de veghetor peste el!

O, ce dulce mi-a fost viața mea vegheată de Tine, Mielule al lui Dumnezeu! Ce dulce este duhul îngeresc în om când omul scade ca să crești Tu și să stai Tu în el și în lucrul lui, căci el nu știe să stea în Duhul Tău, fiindcă această minune o face în om duhul ascultării de Dumnezeu. Voiesc să-i învăț pe cei ce sunt azi ucenici lucrători ai Tăi, și voiesc să-i mângâi pe ei cu această învățătură, care să se reverse peste poporul Tău apoi. Amin.

O, copii ucenici care aduceți pe Domnul pe pământ cuvânt! Cel ce vă pune pe voi înaintea oamenilor sub obroc pentru el însuși, pentru mintea lui însăși, e greu acest păcat, căci prin voi trece lumina lui Dumnezeu peste pământ, fiindcă învățătura Duhului Sfânt al cuvântului Domnului este lumină a lumii. Cel ce dă să fie mare în ochii omului micșorându-vă pe voi pentru mintea lui și pentru mintea omului, acela să se curețe bine de acest păcat întunecat, căci întunericul din lume este omul, este mintea omului, nu este altceva întunericul cel din afară, despre care este scris în Scripturi. Nu poate omul scăpa de păcatele acestui întuneric decât dacă învață de la Dumnezeu taina duhului îngeresc în trupul său, așa cum eu am învățat de la Hristos, Mielul nostru, căci Tatăl L-a dat nouă, ca să ne mântuiască pe noi și să ne umple de El și de învățătura cea de la El mereu. El este mereu, și lucrarea Lui se numește mereu astăzi, căci omul mănâncă în fiecare zi, nu mănâncă altfel, ci astăzi mănâncă atunci când mănâncă. Dar iată, lumea îl desparte cu totul pe om de Dumnezeu, căci ea și numai ea a fost și este mereu, mereu vrăjmașa Domnului, și a omului apoi. Domnul însă nu Se bucură, ci suspină pentru această pieire de la acest duh pieritor de om, și de Dumnezeu din om. Iar voi, ucenici învățători, care stați în Domnul pentru că Domnul stă în voi, nu dormiți nici noaptea, nici ziua, căci Domnul are nevoie de popor sfânt, de viață îngerească și mai ales de duh îngeresc în fiii poporului Său, iar această taină e o mare lucrare, și ferice de toți cei din acest popor al tainei venirii Domnului acum cuvânt pe pământ, ferice lui dacă va căuta clipele întâlnirilor cu Duhul Sfânt, Care Se desface și Se împarte cu limbile Lui prin duh de biserică, prin Duhul lui Hristos, Mielul Învățător.

O, ucenici învățători, dați cu totul deoparte somnul, că nu e de la Domnul somnul, ci e de la trup. Învățați poporul acestui sfânt și dumnezeiesc cuvânt că somnul este de la trup, iar trupul este de la părinți, de pe pământ, precum sufletul este de la Părintele ceresc, din cer, și Căruia Îi suntem datori mereu astăzi. Învățați poporul trezia cea pentru zilele acestea când vedeți cum pe neștire vine din loc în loc ziua Domnului cea mare și înfricoșată, și noi trebuie să-l vestim pe omul de pe pământ, ca să nu ne ceară Domnul socoteală de viața omului, de întunericul de pe pământ, care este mintea omului, duhul minții omului care a pregătit prăpăd peste om.

Iată ce dulce învățătură vă dau, și prin ea să se boteze mereu, mereu poporul venirii Domnului: unde nu este smerenie, nu este înviere. Domnul S-a smerit, și apoi a înviat. Să ia aminte poporul cuvântului vieții, să ia aminte la învățătura mea, căci de la Domnul o am. Vă spun vouă că în cine nu este smerenie nu este înviere. Toți cei care au auzit și au venit și au băut din râul învățăturii de azi a Domnului ca să creadă apoi, și să se așeze în viață îngerească apoi, aceia au căzut de la Domnul prin mintea lor, căci au avut pretenție că au minte, și s-au ridicat prin mintea lor, și tot prin mintea lor au și căzut, căci cine se înalță, cade, iar cine se smerește, este înălțat. Amin.

Omul Îl dă deoparte pe Domnul, Îl dă prin mintea lui, căci mintea omului nu este a lui Dumnezeu, ci este a omului, și e rar pe pământ și prin vreme omul care are pe Dumnezeu în el, pe Duhul Sfânt în el, umilința de duh, sălaș al Duhului Sfânt în om.

Luați aminte la învățătura mea de ucenic al lui Hristos, Mielul Tatălui: în cine nu este smerenie nu încape înviere. Unde este minte de om, nu încape Domnul. Fii atent, popor pecetluit cu semnul Domnului. Nu obosi Duhul lui Dumnezeu, nu-L chinui, nu-L alunga prin duhul minții tale, căci Domnul este Cel smerit și Se dă în lături acolo unde omul se semețește pentru mintea lui însăși. Așa s-a semețit Israel și și-a spus poporul Domnului, și dacă s-a semețit, nu a înviat, ba a murit de tot față de Domnul și de Duhul Domnului, chiar pe calea Domnului cu el.

Fiți ochi și urechi; voi sunteți neam împărătesc, neam sfânt, al lui Dumnezeu, Împăratul Cel veșnic, popor agonisit de Dumnezeu prin sângele Fiului Său, Care S-a făcut un trup cu voi, și din sângele Lui aveți viață și împăcare cu Tatăl, dar sunteți datori să lucrați ca fii ai lui Dumnezeu și să fiți ai puterilor cerești, nu ai voștri să fiți voi. Adam s-a ales pe el și pe femeia lui, și L-a omorât în el pe Dumnezeu. Irod s-a ales pe el și pe femeie, și L-a omorât în el pe Dumnezeu și pe proorocul lui Dumnezeu. Irod era rege, și era desfrânat, călcând porunca lui Dumnezeu care spune: *«Să nu fii desfrânat»*, iar

dacă mai-marele poporului este rău, tot poporul lui este la fel, şi iată cum mintea omului nu poate sta alături cu mintea lui Dumnezeu, cu Duhul Sfânt, Care lucrează şi grăieşte prin prooroci, pe care Domnul îi face gura Sa pe pământ între oameni.

N-are Domnul sprijin de pe pământ pentru venirea Sa cu bucurie pentru cei drepţi şi cu judecată pentru cei desfrânaţi. N-are Domnul ajutor de la om, căci omul care mai crede în Dumnezeu e învăţat să aştepte el ajutor de la Dumnezeu şi cu greu poate Domnul să-Şi facă ucenici şi apoi să Se folosească de ei pentru lucrul Lui şi să înţeleagă aceştia ce este şi cum este lucrul lui Dumnezeu.

Fără smerenie de duh, omul nu poate avea pe Dumnezeu, nu poate avea înviere, şi are în locul acesteia mintea sa omul. Dar tu, popor al venirii Domnului, caută şi lucrează şi aşteaptă lucrând la clipele întâlnirilor, căci cine ia din Duhul Sfânt, acela Îl doreşte şi Îl aşteaptă pe El în duh de biserică. Uită-te bine, ca să vezi bine cum crapă burdufurile vechi în care se pune vin nou. Uită-te şi pe vremea mea, căci pe cât a fost de biruitoare taina mea de la Domnul, tot atât de biruită a fost de om. Iar tu ia de la Domnul, ia de la ucenicii Lui şi nu sta în tine, nu sta în mintea ta şi cu mintea ta, şi stai în Duhul Domnului, Care este în mijlocul tău, popor al Domnului, căci lumea nu te lasă să fii numai cu Domnul, ci vrea să fii şi cu ea, să fii şi ca ea, dar tu să te lupţi şi să rămâi, şi să înviezi mereu, mereu, prin smerenia de duh, căci omul este întunericul de azi pe pământ, întunericul cel mai din afară. Iar tu, popor al Domnului, să fii lumină din lumina din El, să fii asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, aşa cum am fost eu. Amin.

L-am învăţat pe poporul Tău, Doamne: unde nu este smerenie, nu este înviere, aşa i-am spus eu lui, Doamne. Amin, amin, amin.

— Aşa îi spun şi Eu, Domnul. Eu sunt Cel ce M-am smerit, şi apoi am murit, şi apoi am înviat întru Tatăl. Cel fără de această învăţătură ameţeşte prin însăşi mintea lui ridicându-se să ia din el şi nu din Dumnezeu, Care este cu duhul umilit.

O, poporul Meu, învaţă de la Mine, că dacă omul nu ia învăţătura Mea, nu poate învăţa să nu ucidă pe Dumnezeu şi pe proorocii lui Dumnezeu, al căror cuvânt sunt Eu. Nu lua minte din tine, fiule poporul Meu, căci firea omului nu-l învaţă pe om ceva mai rău decât să-L uite pe Dumnezeu şi să ia minte din sine omul asupra altui om. Uită-te peste lucrarea omului cea din toate vremurile şi vezi cum stă Domnul umilit sub mintea omului care se face mai mare ca Dumnezeu. Tu însă luptă-te pentru lumina Mea în tine, pentru Duhul Meu în tine, pentru cuvântul Meu, care este lumină a lumii. Dă-Mă pe Mine oamenilor, nu pe tine, că pe tine te poate ucide omul şi lumea, dar pe Mine nu Mă mai poate acum ucide. Dar dacă nu ştii cum să Mă dai, nu Mă da, ca să nu-Mi faci pagubă, fiule. Învaţă însă, căci tu ai pe Domnul Învăţător peste tine. Învaţă să lucrezi peste tine, şi peste om apoi. Învaţă, şi nu pierde în zadar vremea învăţăturii Mele de peste tine.

Învaţă, poporul Meu, învaţă, şi nu uita că unde nu este smerenie, nu este înviere, nu este Duhul Sfânt în om, nu este Dumnezeu cu omul dacă omul nu este blând şi smerit cu inima ca şi Dumnezeu, Care aceasta îl învaţă pe om: smerenia, şi apoi învierea, mereu astăzi învierea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2005

Praznicul Naşterii Maicii Domnului

Omul mare piere, iar cel mic înviază prin smerenie. Plânge cerul peste pământ; vine apă multă din cer pe pământ. Maica Domnului suspină prin rugăciune pentru oprirea ploii şi pentru iertare peste neamul român. Neamul omenesc de la început şi până la sfârşit aşteaptă rostirea învierii lui. Aşteaptă sfinţii să intre Duhul lui Dumnezeu în oameni.

În prag de zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioară Mă aştern cu masă de cuvânt înaintea ta, poporul Meu, şi grăiesc peste tine în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi strâng sfinţii şi îngerii la masa Mea cu tine, şi Mă rog Tatălui în mijlocul tău, Mă rog să facem milă peste pământ, peste neamul român, şi să se tragă ploaia cea multă, să se întoarcă în cămările ei, dar Tatăl şi cu Mine dorim milă de la om, milă pentru Dumnezeu, pocăinţă şi întoarcere la iubire pentru Dumnezeu, ca să Se milostivească Dumnezeu de pământul binecuvântării cea de la sfârşit de timp, că Eu voiesc să vin cu plată scumpă pentru cei credincioşi şi drepţi şi să-Mi desfac desăvârşit taina vieţii, cerul cel nou şi pământul cel nou, fiindcă am făgăduit aşa. Amin.

O, Tată, Mă rog Ţie cu cei rugători, cu poporul Nostru Mă rog. Hai să strângem ploaia cea multă, că e multă, Tată. Hai să fim miloşi, că avem spre Noi copii rugători pentru Noi, şi pentru ei, şi pentru pământul român, şi pentru cerul cel nou şi pământul cel nou, şi hai, Tată, să dăm omului duh nou, inimă nouă, dor de cer pe pământ, Tată, ca să fie precum în cer pe pământ. Amin.

Hai, mamă, ridică mâinile spre rugăciune, ridică cerul de sfinţi şi de îngeri şi hai să facem rugăciune pe pământ cu poporul cuvântului Meu, să-i spunem ploii cea multă să se tragă în cămările ei şi să fie cuminte, că e prea multă apă din cer pe pământ. Hai să răzbatem cu cuvântul peste oameni şi să-i trezim la viaţă cerească înaintea lui Dumnezeu, că duhul lumesc este prea înşelător şi nu-i dă omului răgaz să-şi vină în fire, să alerge spre scăpare, spre mângâiere pentru Dumnezeu, că e durut Dumnezeu de la om, mamă. Suntem în prag de zi de sărbătoare pentru amintirea zilei de naştere a ta între oameni, căci te-ai născut pe pământ prin porunca lui Dumnezeu şi ai crescut cuminte, şi ai iubit aşteptând venirea Mea pe pământ, şi apoi tu ai născut pe Dumnezeu trup de om, că Eu aşa a trebuit să cobor din cer şi să vin după om ca să-l atrag spre Tatăl, aşa cum am făgăduit că voi lucra după ce iarăşi Mă voi întoarce în Tatăl, prin moarte şi prin înviere şi prin aşezare iarăşi în Tatăl.

Îmi amintesc, în mijlocul poporului Meu, de ziua naşterii tale între oameni, mama Mea, naştere venită din cer, de la Tatăl, tainică minune pe pământ, căci dacă Dumnezeu n-ar lucra în taină tainele Lui, oamenii nu le-ar putea pricepe şi nu le-ar primi şi nu le-ar purta apoi spre cer, mamă. E mare întunericul din om, căci duhul lumii se luptă pe pământ cu omul prin mândria din om, şi plânge Dumnezeu între sfinţi, şi lucrează durere peste om, ca să-l trezească din nepăsare şi să-L cheme pe Dumnezeu pe pământ şi să se lase omul biruit de Dumnezeu, mântuit de pierzare şi cu dor de veşnicie, căci dorul de Dumnezeu îl va mântui pe om de moarte, iar Eu voi suna învierea morţilor şi voi da înapoi celor vii nestricăciunea, dar îi rog pe oameni pentru ea, ca s-o caute în ei şi s-o trezească şi s-o iubească şi să-Mi dea viaţă în ei, iar Eu să înnoiesc lumea, aşa cum am de lucrat acum, mamă.

— O, ce lucrare dulce este cuvântul Tău, Mântuitorule Doamne, copil al Tatălui şi al

meu! M-am născut pe pământ ca să Te cobor pe Tine din Tatăl la om, ca să Te nasc prunc şi să Te cresc cu dor şi să Te dau omului de Mântuitor. Smerită şi plânsă mi-a fost viaţa, de durerea mea cea pentru Tine şi pentru om, şi n-a putut şi nu poate omul pricepe cât de măreaţă a fost şi este venirea Ta pentru salvarea lui. Grăiesc cu Tine, şi Tu, cu mine, şi apoi ne împart la oameni copiii cei împărţitori de Dumnezeu, că e vremea să-l strigăm pe om până ne va auzi, Fiule Doamne. O, nu se mai poate omul întoarce spre adevărul vieţii, dar eu Te rog acum, în ziua mea de serbare din mijlocul poporului Tău, dă-i omului duh nou, dă-i simţire cerească, dă-i putere să Te primească şi să se aplece să ia din izvorul cuvântului Tău, căci omul mare piere, iar cel mic înviază prin smerenie şi prin iubire ca a Ta, Doamne milos pentru om.

O, popor al venirii Fiului meu, uită-te în viaţa mea şi ia-mă în ajutor, ca să te fac eu ajutor Fiului meu, Care vine cu tot cerul la tine, ca să-L ajuţi şi tu, că eu cu mare milă, cu fără de sfârşit iubire L-am sprijinit pe calea Lui spre oameni ca să-i atragă la Tatăl, şi tot aşa Îi spunem şi azi, ca să aducă cerul pe pământ la tine, şi tu să-l primeşti şi să-l descoperi oamenilor, şi să-L ajuţi pe Dumnezeu în durerea Lui după om, şi să-I ceri înlăcrimat, să-I ceri să-Şi desfacă taina venirii Lui la tine ca să vadă oamenii de pe pământ slava izvorului cel din mijlocul tău, pe Fiul meu Cuvântul, pe Domnul întru a doua Sa venire la oameni, că aşa este scris în Scripturile Lui, să vină iar este scris.

O, fii ai Fiului meu, plânge cerul peste pământ. Vine apă multă din cer pe pământ. Hai să ridicăm rugă de iertare pentru neamul român ca să-i fie luminată calea lui spre Dumnezeu. Hai să lucrezi după cum îţi este ţie scrisă lucrarea ta cu Dumnezeu, popor aşteptat de sfinţi. Suspină sfinţii după tine ca să te aşezi cale a lor spre om, ca să te faci tot mai dulce purtător de Dumnezeu şi de sfinţi spre oameni, popor al aşteptării cea de sus. Viaţa trupului meu a ars de dor ca să-L ajut pe Dumnezeu spre om, iar tu trebuie să arzi de şapte ori mai mult, că tot neamul omenesc, de la începutul omului şi până azi, se uită după tine ca să-i rosteşti învierea, şi apoi el te va mărturisi, şi se va îmbrăţişa cerul cu pământul şi se vor face noi, căci iubirea este Domnul, şi este puterea Domnului, iar mila Lui biruieşte judecata, şi va deschide ochii omului, şi tu va fi să ştii să dai la tot omul lumina cea de sus, care te creşte pe tine ca să-L poţi face cunoscut pe Dumnezeu pe pământ, popor ales din lume.

Iată, grăind cu tine, a tăcut ploaia. Îţi dau îndemn de rugăciune în toate câte trebuie să vină sau să nu vină peste pământ, popor al venirii Domnului. Rugăciunea e viaţă dulce între tine şi Domnul, e mângâiere, e putere, e împlinire. Ai grijă să fii veghetor, popor rugător spre Dumnezeu. În toată vremea să ai grijă să fie Dumnezeu pe pământ cu tine şi să poată pentru tine şi prin tine peste pământ.

Îi rog pe oameni să înveţe dorul cel mângâietor în dureri şi în bucurii, dor de Dumnezeu, dor de cer pe pământ. Îi rog să înveţe rugăciunea cea cu folos, nu cea pentru cele pieritoare pe pământ. Iar duhului lumii, duhului potrivnic lui Dumnezeu şi sufletului omului, îi spun să ia aminte la Scriptura care îi profeţeşte sfârşitul, şi să se dea din calea oamenilor, că oamenii trebuie să-L primească pe Dumnezeu şi să-I dea Lui toată slava, toată iubirea şi viaţa lor, ca să vină apoi învierea celor vii şi a celor din morminte, că aproape este biruinţa zilei Domnului, cerul cel nou şi pământul cel nou, şi adevărată este această Scriptură, şi ea se va împlini şi apoi va dăinui. Amin.

O, Fiule Doamne, aşa cum pe toate le-ai zidit, Tu iarăşi eşti ziditor a toate câte vor rămâne, dar să nu uiţi de milă pentru om, şi să-i dai lui duh înţelept, cu care să poată birui duhul lumii, Doamne. Ai grijă, cu dor Te rog să iei de pe pământ duhul lumesc şi să aşezi în oameni dorul de Tine, dorul de cer pe pământ, că omul nu poate birui, Doamne Fiule. Tu eşti începutul învierii. Înviază Tu în om şi fă-l să dorească după izvorul Tău, după glasul Tău, care grăieşte peste pământul român, ca iarăşi să se facă prin cuvânt lumea şi faţa Ta peste ea, Fiule al meu. De două mii de ani aşteptăm în mare taină. Aşteaptă sfinţii să intre Duhul cuvântului Tău în oameni şi să se nască în ei dor sfânt, dor de cer pe pământ, ca să vii cu sfinţii Tăi între oameni, căci împărăţia Ta e fără de sfârşit, Fiule scump. Tot cuvântul meu pune-l înaintea Ta şi dă-i putere de împlinire, că Tu mereu m-ai ascultat, mereu mă asculţi cu fiască iubire, şi cu cerească putere mă mângâi, mângâindu-Te cu rugăciunea mea şi cu puterea Ta prin ea.

Îi dau poporului Tău din duhul meu, care se roagă mereu înaintea Ta. Duhul rugăciunii împlinitoare să se coboare peste el, dar să înveţe poporul Tău, uitându-se în viaţa mea, luând din lumina ei, din puterea ei, care este iubirea de Tine, dorul de om nou înaintea Ta, ca să ai mângâiere în durere, şi putere să ai prin rugăciunea poporului Tău, adusă înaintea Ta, Doamne Fiule. S-a făcut rană în mine dorul de împărăţie a Ta în om. Sunt mama rugăciunii către Tine, aşa cum eşti Tu Fiul rugăciunii către Tatăl. Binecuvintează rugăciunea acestei zile în mijlocul poporului Tău, că e durere peste pământ, e trist pe pământ, e ploaie multă, Doamne, şi trebuie soare pe pământ, trebuie să fii lumină a oamenilor, Doamne, iar ei să vadă şi să ştie taina luminii şi să Te ia de lumină a lor, Dumnezeule tainic.

E sărbătoare de naştere a mea, iar eu Te rog pentru naşterea din cer a omului, şi dă-i iubire poporului Tău, ca să poată împlini Ţie tot ceea ce Tu îi ceri, Doamne. Iubirea mea de mamă a Ta e cea mai mare iubire, iar eu o dăruiesc îndoit poporului Tău, ca să Ţi-o dea Ţie din mine, să aibă el iubire mare, şi cu umilinţă să stea cu ea înaintea Ta şi să poată prin ea pentru Tine şi pentru om, Fiule scump.

Hai, popor al Fiului meu, Care vine la tine, hai să fim iubirea care va naşte iarăşi lumea, dar nu uita să înveţi mereu din umilinţa mea puterea cea pentru Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— O, mamă, naşterea ta a purtat cu ea naşterea Mea. O, mamă, naşterea acestui popor al cuvântului Meu poartă cu ea naşterea din nou a lumii, mamă. Mă aplec şi îţi sărut rugăciunea cea din mijlocul poporului Meu, căci sunt Fiu supus şi te ascult, mamă. Aşa să Mă asculte poporul cuvântului Meu. Să fie el cuvântul Meu cel împlinit, mamă. Să fie el puterea învierii făpturii, mamă. Amin.

Să fii, poporul Meu, putere de rugăciune înaintea Mea. Să fii atent cum mergi pe cale cu Mine. Mergi cu lumină mare, poporul Meu, căci întunericul lumii îl ţine cuprins pe om, şi tot şi toate fără să ştie aşteaptă lumina Mea, care iarăşi va fi să fie, aşa cum a fost ea în ziua întâi a facerii lumii când Eu am zis: *«Să fie lumină!»*, şi ea a fost.

Eu iarăşi zic: Să fie lumină! Şi ea este, şi în ea să stai, poporul Meu, căci cu ea vom lucra peste pământ, şi ea va rămâne, şi ea se va numi veşnic ziua Domnului. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2005

Praznicul Înălțării sfintei cruci

Omul creștin trebuie să învețe calea și nu bucuria cu Dumnezeu. Mântuirea trebuie să se facă în om dorire. Greșeala care nu-l întoarce pe om la Dumnezeu se face viață a omului. Rugăciunea prin minte și nu prin inimă risipește viața omului. Haina de pe om se strică de la om.

Crucea Mea cea grea s-a făcut putere de biruință pentru Mine, poporul Meu, căci suferința nu-l lasă pe om să se piardă, ci îl ține pe brațele lui Dumnezeu, și apoi această cruce se face sărbătoare de biruință și de viață veșnică a omului care nu se mâhnește sub jugul cel sfânt al suferinței.

Pace ție, poporul Meu Israel de azi! Crucea Mea cea grea l-a împăcat pe om cu Tatăl, căci după ce am dus-o ca să biruiesc prin ea moartea și să Mă fac bucurie a Tatălui prin învierea și înălțarea Mea la El, M-am lăsat omului de cărare spre Tatăl și l-am învățat pe om această cale, căci i-am arătat-o prin cruce, poporul Meu. O mulțime de oameni sunt creștini sau se fac creștini, dar cei mai mulți din ei fug de calea crucii, care îi ține pe ei pe cale cu Mine, căci omul creștin nu învață calea spre Mine, ci dă să învețe bucuria spre Mine. Măcar bucuria cu Mine dacă ar da omul s-o învețe, tot L-ar putea mângâia pe Dumnezeu, tot ar avea omul creștin cale spre Mine, iar Eu i-aș da lui biruința pentru care Eu am căzut sub cruce, și apoi M-am arătat biruitor prin ea, dar fără credința ucenicilor Mei nu s-ar fi putut așeza pe pământ biruința lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, fără propovăduire nu poate omul să știe puterea lui Dumnezeu. Dacă omul nu știe că Dumnezeu are viață veșnică și apoi să știe să se umilească pentru această viață și să și-o lucreze cu credință, nu poate omul să-L iubească pe Dumnezeu și să învețe apoi calea cea dulce, calea cu Dumnezeu între pământ și cer. Cel ce crede în mântuirea cea de la Mine, dacă acela nu și-o lucrează cu inima și cu fapta înaintea Mea și înaintea oamenilor, acela nu știe și nu lucrează lucrarea mântuirii. Mântuirea, poporul Meu, este mare lucrare. Ea trebuie să se facă în om dorire, și apoi lucrare mare. Ea trebuie să se facă în om mare de dragoste, mare fără țărm, căci viața cea mântuitoare este fără de sfârșit cu lucrarea ei pe pământ.

Când l-am zidit pe om, eram pe pământ cu Tatăl, și M-a învățat Tatăl lucrarea vieții, și apoi vasul vieții, și apoi am spus, Eu și cu Tatăl: *«Să facem om după chipul și asemănarea Noastră»*. Și după ce l-am făcut pe om din pământ așa cum face olarul un vas din lut ca să-l aibă de trebuință, l-am îmbrăcat pe om în bucurie și i-am arătat facerea cerului și a pământului, de care să se bucure omul, și să trăiască veșnic în bucuria aceasta, zidită pentru om mai înainte de facerea lui. Dar dacă omul, după ce am pus viața Noastră în el, duhul de viață din Noi, dacă el nu a învățat din această taină a vieții, el a făcut apoi greșeala de a nu sta sub ocrotirea lui Dumnezeu, și și-a pierdut mai întâi frica. Cine pierde frica de Dumnezeu Făcătorul, pierde viața și nu știe să și-o mai găsească nici prin bucurie, nici prin durere, căci frica de Dumnezeu este înțelepciunea vieții, este darul pe care i l-a dăruit Dumnezeu omului ca să-l ia și să se folosească de el pentru viața lui Dumnezeu în el, nu pentru viața lui în el. N-a mai știut omul calea spre Dumnezeu apoi, căci greșeala, dacă nu te întoarce la Dumnezeu, la frica de Dumnezeu, se face viață a omului greșeala, și stă omul în ea, și nu mai stă în Dumnezeu, căci ca să stai în Dumnezeu, trebuie să semeni cu El, să iubești suferința, care nu te lasă să mori, și care te întoarce la Tatăl, așa cum pe Mine M-a întors la Tatăl crucea suferinței Mele de la omul cel necredincios, cel fără frică pentru paza vieții lui cea de la Dumnezeu.

O, poporul Meu, e mare, mare taina lui Dumnezeu cu omul pe pământ. Chiar dacă Domnul nu Se lasă văzut, El este cu omul, căci pe pământ Eu și cu Tatăl l-am zidit pe om, și am pus în el din Noi duh de viață, am pus în om ființă din ființa Noastră și am rămas în taină lângă om, căci așa este Dumnezeu cu omul, și așa trebuie să știe și apoi să creadă omul ca să nu piardă frica de Dumnezeu, să nu piardă omul cărarea aceasta care îl ține pe el lângă Dumnezeu, și pe Dumnezeu, lângă el.

Când omul se roagă Tatălui nostru, nu știe omul să înțeleagă ce spune. I-am învățat pe ucenici să nu-L înțeleagă greu pe Dumnezeu, și le-am spus să se roage în chip smerit și să-și pună viața mereu în mâna Tatălui și să nu facă ce fac păgânii care neînțelegându-L pe Dumnezeu strigă și rostesc mulțime de cuvinte spre Tatăl. Eu însă i-am învățat pe ucenici să zică frumos, cuvânt spre Tatăl, și să cuprindă în el tot ce trebuie să audă Tatăl și să le dea lor.

O, ce frumos este să te rogi Tatălui așa cum le-am spus Eu la ucenici să se roage, spunând: *«Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău; vie împărăția Ta, și în ea, voia Ta pe pământ ca și în cer»*. O, poporul Meu, când Noi, Tatăl și Fiul, l-am făcut pe om, pe pământ l-am făcut, și a fost atunci cerul și pământul, Dumnezeu și omul pe pământ, și a fost voia lui Dumnezeu pe pământ și în cer deodată. Acum două mii de ani când i-am învățat pe ucenici cum să vorbească pe pământ cu Tatăl, le-am spus să-I zică Tatălui: *„Tatăl nostru, Care ești în ceruri“*. O, ce mult aș vrea să fie acum vremea aceasta, să înțeleagă de acum omul, să înțelegi, poporul Meu, și de la tine să înțeleagă omul că Dumnezeu este vestit de om peste pământ, și prin propovăduire omul se face cerul lui Dumnezeu și îl învață pe alt om să sfințească pe pământ numele Tatălui și să-I ceară în fiecare zi pâinea cea spre ființă și să fie iubitor și iertător pentru orice semen, ca să fie și Tatăl asemenea, iertător pentru greșalele lui de om, căci omul a învățat cel mai întâi să greșească, să dea din el frica și să greșească lui Dumnezeu, să-L părăsească pe Dumnezeu pentru ca să împărățească omul pe pământ. Dar la ucenicii Mei le-am spus să facă vie pe pământ împărăția Tatălui și voia Tatălui, și aceasta să-i ferească pe ei de ispita cea rea care s-a născut în om după ce omul a dat din el frica.

Vreau să-l învăț pe om să iubească și să poarte cu el arma cea împotriva pierzării: frica de Dumnezeu, care îl învață pe om să iubească suferința cea sfântă, crucea, care îl așează pe om pe calea spre Dumnezeu. Amin.

Îți spuneam, poporul Meu, când începusem să ies cu tine în lume pildă de iubire a ta cu Dumnezeu, îți spuneam că vreau să aduc cerul pe pământ, pe tot pământul, și apoi să Mă las descoperit, să-Mi las văzută slava și cerul în care stau și din care lucrez pentru tine, și cu care te port pe tine spre Tatăl. Voiesc să te învăț să crezi taina cerului pe pământ cu tine, taina Tatălui, Care este în ceruri lângă tine, sfințindu-Și numele pe pământ și în cer, dar roagă-te să te facă Tatăl voie a Sa și împărăție a Sa prin voia Sa în tine mereu, prin ființa lui Dumnezeu în tine, ca să ai tu Tată slăvit, poporul Meu, și El să fie iertător ca și tine, și tu să fii iertător ca și El, și ca să te ferească El de tot răul din om, de cel dinăuntrul tău și de cel din afara ta, așa cum Eu i-am învățat pe ucenici să ceară la Tatăl și să se facă ei unii pentru alții cerurile Tatălui, Dumnezeu

lângă om pe pământ, şi omul lângă Dumnezeu, aşa cum am fost Noi cu omul la început pe pământ. Amin.

O, poporul Meu, o, cetate a Domnului, este scris despre cetatea Mea că porţile ei vor fi deschise zi şi noapte pentru Domnul, ca să nu fie noapte în ea, ci să fie Domnul în porţi, şi să fie cu tine şi să te înveţe credinţa că Dumnezeu stă pe pământ cu tine cu cerurile Lui, numai să ştii tu să fii copil ceresc, căci fără grăire, fără vestire, fără propovăduire nu poate şti omul puterea lui Dumnezeu, iubirea Lui în om, poporul Meu.

Te las sub iubirea biruinţei prin cruce. Te slobozesc, binecuvântându-ţi bucatele de pe masa ta frăţească, şi Eu voi pune pe masă cuvântul Meu apoi, toată hrana pe care Eu voiesc azi să ţi-o dau, poporul Meu. Dar te rog, fiule, să te laşi moale, să te laşi uşor în inima Mea ca să te pot Eu învăţa cu multul taina lui Dumnezeu cu tine pe pământ ca şi în cer, poporul Meu, căci frica de Dumnezeu este iubire, şi ea te poartă ca Tatăl, de mânuţă pe cărările tainelor Lui cereşti pe pământ, căci crucea este iubirea care-ţi dă ţie viaţă, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Acum, intru în mijlocul tău din nou, intru prin porţi, poporul Meu, şi să cauţi să ai credinţă neclătinată pentru minunea venirii Mele la tine, că lumea nu crede că Eu mai vin pe pământ în vremea ei. Ea vorbeşte mereu despre vremi viitoare pentru venirea Mea, şi face aceasta ca să nu Mă primească, să nu se sfinţească, să nu se lase de deşertăciuni, să nu iubească frica de Dumnezeu, taina aceasta mare, prin care omul nu stă fără Dumnezeu pe pământ. Eu pe pământ l-am făcut pe om, iar Tatăl a fost lângă Mine pe pământ, căci pământul este aşternutul picioarelor Noastre precum şi al omului este, căci omul stă cu picioarele pe pământ şi cu trupul în cer ca şi Dumnezeu, dar omul nu ştie ce este cerul şi pământul, şi nu ştie ce este trupul lui.

Trupul omului este casă, poporul Meu. O, fiule învăţat de Dumnezeu, nu uita că dacă Eu cu Duhul Meu nu aş fi locuit în ucenicii Mei acum două mii de ani, dacă Duhul Meu nu i-ar fi avut pe ei casă, Eu n-aş fi putut să Mă fac cunoscut oamenilor, n-ar fi aflat oamenii de Dumnezeu dacă Eu şi cu Tatăl n-am fi găsit sălaş şi cer în ucenicii Mei care sfinţeau numele Tatălui şi numele Meu; dacă ei n-ar fi făcut vie împărăţia Mea în ei, căci ei s-au dat din ei şi Mi-au lăsat Mie trupul lor ca sălaş, şi am pus în ei pe Duhul Sfânt al Tatălui şi al Meu, şi am fost pe pământ cu oamenii, poporul Meu.

O, nu mai stă omul din umbletul minţii lui, nu mai stă liniştit cu mintea ca să pot să stau Eu de vorbă cu el şi să-l învăţ învăţătură din cer, din Mine să-l învăţ, căci de la om când ia omul, el rămâne în mintea lui şi nu iese din ea, şi ea nu iese din el, şi nu-l pot găsi pe om liber de el ca să bat şi să-Mi deschidă şi să-i dau din Mine, şi ca să fac în el credinţă cu care el să-şi lucreze mântuirea, că mare este lucrarea mântuirii. Ea este rodul credinţei, şi iată, credinţei îi trebuie rod ca să se poată omul mântui prin ea de moarte.

Omul iubeşte mai mult întunericul decât lumina; iubeşte mai mult faptele lui rele, care se trezesc mereu în el, pentru că omul nu mai are frică de Dumnezeu, Care vede în om şi peste om. Dar pe tine, poporul Meu, te îndemn, în numele suferinţei Mele de pe cruce, să ai grijă multă şi mare să-ţi treacă prin inimă rugăciunea, că dacă ea îţi trece prin minte, mintea o ia şi o duce cum duce apa la vale tot ce găseşte în calea ei. Te îndemn cu lacrimi, să râvneşti, poporul Meu, la darurile duhovniceşti, chiar dacă nu ajungi să iubeşti darul proorociei, dar credinţei îi trebuie rod bogat de la darurile tale duhovniceşti, care să-ţi lucreze mântuirea, căci ea nu se capătă decât prin credinţă, iar credinţa este cea lucrătoare, nu cea amorţită care îl ţine pe om departe de voia lui Dumnezeu. Apostolul Pavel se lăuda în credinţă, dar el spunea aşa: *«Mie să nu-mi fie a mă lăuda decât numai în crucea lui Hristos Domnul, prin care lumea este răstignită pentru mine, şi eu, pentru lume».*

O, fiilor, cel ce fuge de calea crucii Mele, acela nu iubeşte calea cu Mine şi nu-şi lucrează mântuirea, care are ca sprijin frica de Dumnezeu, cea care îl face pe om să-L iubească pe Domnul cu iubire care caută în ea putere pentru ea, bucurie pentru ea, credinţă pentru ea, căci Eu fără credinţa ucenicilor Mei nu M-aş fi putut face iubire în cei mulţi care M-au aflat şi M-au iubit fără de linişte, căci iubirea îl face mare pe om, şi lucrător în calea aşteptării venirii Mele spre om cu darurile iubirii, cu roadele ei, cu mântuirea, care pe toate ale Mele le are în ea. Amin.

Voiesc, poporul Meu, să te învăţ tot mai desluşit taina Mea cu tine şi lângă tine, ca să Mă poţi iubi, ca să Mă poţi urma cu mai mare trăire, cu mai mult rod al credinţei tale în venirea ta la Mine ca să pregătesc prin cuvânt pământul pentru ziua Mea cea mare când biruinţa Mea toată va lua moartea de pe pământ, căci haina de pe om se strică de la om, de la ceea ce face şi mănâncă omul cu inima şi cu trupul. Israel mânca mană din cer, şi dacă îşi hrănea aşa trupul, se hrănea aşa şi haina trupului, şi nu se mai strica haina lui. Dar el şi-a lucrat moartea, şi-a lucrat-o cu inima pe dinăuntrul lui, şi a împărăţit în el moartea, nu Dumnezeu. Iată cum şi de unde se strică omul, şi apoi moare necunoscând lângă el pe Dumnezeu de viaţă, de cer, de iubire a lui.

În vremea trâmbiţării Mele prin Verginica, dacă Eu îi spuneam unui creştin că are în el moartea care îi mănâncă pe dinăuntru viaţa şi inima şi sănătatea ei cea de la Mine, dacă îi spuneam că are iubire de sine, el nu credea. Nu crede creştinul, nu ştie că are iubire de sine, că el se socoteşte după mintea lui, nu după Mine. Dar el este şi în cer, este şi la Mine aşezat de îngeri, iar cerul e cer, nu e pământ, poporul Meu.

O, copii învăţători, o, copii din porţi, dacă cei ce cred venirii Mele pe pământ cuvânt, dacă aceştia şi-ar da Mie mintea, aceia ar înţelege cu ea pe Domnul, pe Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Cine nu vă poate iubi pe voi cu toată puterea fiinţei lor, ca apoi să pun Eu iubirea Mea în ei aşa cum am pus-o în voi, aceia nu au priceput tainele venirii Mele pe pământ, şi ispitesc intrările şi ieşirile Mele prin porţi, şi pe Mine Mă iau din cer, zic ei, iar pe voi vă iau de pe pământ, şi aceştia nu ştiu că Eu îi iau pe ei din voi ca să-i cunosc, şi ca să nu le spun şi lor când va veni ziua Mea cea cu slavă, să nu le spun: *«Nu ştiu de unde sunteţi».* Duhul Meu, copii învăţători, nu e duhul vostru, ci e al Meu, iar duhul vostru este locaşul Meu din voi, este ochiul Meu peste Israel. Amin.

O, ce bine îi este creştinului care Mă primeşte pe Mine prin voi şi nu pe voi, şi care din iubire pentru Mine face aceasta! O, ce bine îi este creştinului care vine să se aşeze în sfat cu voi, în sfatul Meu, ca să pot Eu să vin şi să-i dau, şi să fie sfatul Meu binevenit şi cu credinţă aşteptat, şi să nu mai facă nimic creştinul decât pe cele ale sfatului Meu, căci cele ale sfatului lui îl scot pe el afară din Mine de fiecare dată când el le are de făcut pe cele ale lui, care nu sunt din Mine luate spre lucru.

O, ce bine îi este celui ce iubeşte să stea în sfatul Domnului! Atunci Eu M-aş mlădia după cum este mlădierea cre-

dinței și a iubirii fiului acestei lucrări de cuvânt al Meu peste Israel, și aș putea lucra cu sfatul Meu, așa cum Eu iubesc să lucrez și să ascult de Tatăl, și să am așa și nu altfel loc prielnic în creștin, și să nu Mă sfiesc de firea creștinului, și să nu Mă tem sau să Mă împiedic de asprimea lui cea înspre voi, căci cine vă iubește pe voi, vă primește și vă așteaptă dinspre Mine spre el, și cu unul ca acela Eu pot să stau în sfat și să fiu cu tot binele între cei ce sunt poporul Meu. Amin. Când Eu lucrez prin voi și vă trimit cu Duhul Meu din voi, voi sunteți plăpânzi, și dacă Eu nu v-aș da tărie, n-ar mai avea loc și putere sfatul cel de la Mine pentru tot lucrul cel cu binecuvântarea Mea lucrat. Este scris în Scripturi că porțile cetății Mele vor fi deschise zi și noapte ca să fiu cu poporul Meu, dar să fie cu Mine poporul, și așteptându-Mă să fie. Amin.

Pe pământ sunt numai mlaștini pentru mintea omului, poporul Meu, dar tu adumbrește-te sub cruce, că nu e bine să te lupți cu valurile, ci e bine să-ți lași mintea liniștită și să lași din mână cârma în vreme de valuri și de mlaștini, ca să poți pluti până ce se liniștesc valurile. Adumbrește-te sub cruce în vremea ta cea grea, și caută sub pace și sub răbdare așteptând, că mintea omului este trasă de mlaștini chemătoare din toate părțile, dar Eu te-am învățat să stai în cer mereu, și să înveți să fii locașul Tatălui, cerul Tatălui, poporul Meu, sfințind cu inima și cu gura ta numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

I-am probat în iubire pe creștinii acestei veniri a Mea, i-am probat prin iubirea lor de Verginica, prin care Eu trâmbițam și eram cu poporul, și i-am găsit că aveau pentru binele lor credință și nevoie de ea, nu că o iubeau pe ea pentru Mine și pentru mântuirea lor cea de la Mine, cea de sub cruce și nu cea fără de cruce, că nu este fără cruce mântuire slăvită, poporul Meu. I-am probat mai apoi pe creștini prin iubirea lor de voi, copii prin care Eu vin acum ca să fiu cu poporul. I-am probat pe mulți, și i-am găsit cu iubire de ei, așa cum au făcut și creștinii Mei cei mai de la începutul lucrării Mele, care Îmi pizmuiau și Îmi ispiteau scula prin care îi dăruiam pe ei cu binecuvântările cerului ca să nu piară ei de pe pământ și din cer prin iubirea de sine a lor. Dar vreau, prin voi, copii învățători, să învăț poporul să stea sub crucea Mea și să nu piardă frica de Dumnezeu, și să-și agonisească din toată inima și cugetul și sufletul și dragostea lor răspuns bun după plăcerea Mea la capătul trudei Mele pentru mântuirea multora. Sub cruce e dulce viața, e vie, are inimă vie, că numai Domnul este Cel viu dacă El poate sta și lucra în om. Învățați poporul să iubească răbdarea de sub crucea Mea și nu altă răbdare, căci altă răbdare se zbate în om tot de la iubirea de sine a omului. Stați de veghe, fiilor copii, și stați deschiși spre Mine. Stați porți deschise, ca să-l pot ține mereu, mereu în lumină pe Israel și ca să am popor, căci poporul Meu este cel ce umblă în lumină. Amin.

O, poporul Meu, încearcă mereu, mereu, și apoi să poți mereu, mereu să fii mărturisitor al Meu dinăuntrul tău mai întâi, și apoi din afara ta între frate și frate, ca să te vadă Tatăl din ceruri, să vadă de lângă tine că tu sfințești numele Lui pe pământ ca și în cer, în trup și în duh, poporul Meu, și să vadă El în mijlocul tău împărăție vie a Sa și sfatul voii Sale în tine. Lasă-te ușor și moale în mâna Mea, și apoi în inima Mea, ca să poți pricepe în toată vremea taina Domnului cu tine pe pământ, căci Eu și Tatăl pe pământ l-am făcut pe om, pe pământ și în cer, laolaltă acestea; și nu uita că frica de Dumnezeu este iubire și te ține în Tatăl, și nu uita că Domnul stă în ceruri și Se sfătuiește în ele și cu ele, și nu uita că Tatăl și Fiul și cerul suntem lângă tine și te ținem de mânuță, ca să aibă Domnul în tine cerul pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2005

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Iubirea este cuvânt dulce, cuvânt de înțelepciune, cuvânt de certare, cuvânt de nădejde, și este cuvânt de dor. Nimeni nu poate fi decât prin iubire. Mâhnirea și mânia sunt păcate asupra Duhului Sfânt. Iubirea cea cu dreptate va întocmi pe toate câte vor fi pe vecii.

Sunt Domnul, copilași străjeri. Hai să așezăm în carte cuvânt. Hai să mângâiem, cu masa cuvântului, pe mama Mea Fecioara și cerul ei de heruvimi, de serafimi și de îngeri. Hai, copii străjeri la porți, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, vă sunt vouă tot ce nu aveți voi pe pământ, care să vă ajute pentru Mine în porți, căci voi pentru Mine v-ați născut și nu pentru voi, și Eu sunt pe pământ prin voi. Amin.

Pe pământ e greu, fiilor, e greu pentru că nu este iubire în inimi, iar omul ar trebui să fie cea mai de sus locuință de iubire, că altfel omul, bietul de el, e rece, e aspru, e urât, e fără nici o frumusețe, căci iubirea are mare statură când ea își află casă în om. Iubirea este cuvânt și dulce cuvânt mai întâi de orice lucrare a ei, dar ea este și cuvânt tare când Mă apără pe Mine și pe cei ce Mă iubesc în ei și în afara lor cu fața Mea, nu cu față omenească.

O, poporul Meu, cobor pe masa ta cuvânt ca să-ți deschid tainele iubirii Mele în om și să vezi fața ei pe care ți-o arăt prin cuvânt, fiule. Te așez sub acoperământul cuvântului Meu ca și mama Mea Fecioara, care este cu Mine în cuvânt pentru serbarea ei de azi între sfinți și între îngeri și între puteri cerești.

Iubirea este cuvânt dulce atunci când ea se face în om rugăciune, cuvânt de iubire și de slavă pentru stăpânul ei. Ea este cuvânt cu tărie atunci când se face râvnă împotriva celui ce lovește în fața Mea de pe pământ. Ea este cuvânt de înțelepciune de viață atunci când are fii supuși ei pentru slava Mea pe pământ. Iubirea este cuvânt de certare atunci când cei ce intră să stea sub numele ei lovesc în ea pentru iubirea de ei, căci scris este: *«Cu cel îndărătnic Mă voi îndărătnici»*. Iubirea este cuvânt de nădejde și de pace pentru fiii cei senini ai ei, pentru cei dulci lui Dumnezeu și fiilor lui Dumnezeu, care sunt iubire precum Dumnezeu este iubire. Ea este dor și cuvânt de dor pentru cei gingași ai ei, prin dor cu bună cuviință și cu aleasă și cerească purtare. Și, iarăși, ea spune că este scris: *«Cu cel cuvios, cuvios voi fi; cu cel ales, ales voi fi»*.

Iubirea este floare rară, poporul Meu, și nu se mai găsește pe pământ. Ea nu poate viețui prin spini și prin mlaștini. Ea poate trăi pe loc înalt și însorit, pe loc senin și pașnic, pe loc fertil, verde și rodnic pentru ea.

O, copii din porți, voi Mă aveți în voi cu fața Mea, cu viața Mea, cu dorul Meu, și prin Mine știți voi să-i spuneți răului rău și frumosului frumos și omului înger sau diavol, așa cum am știut Eu să spun după cum este inima și fața și dorirea omului. Dacă fiii acestui popor nu cunosc fața și cuvântul Meu în voi, ei nu știu să se facă locașe ale iubirii Mele pe pământ. Cine dă să se asemene cu voi prin cele omenești din el, acela greșește, căci Eu, Domnul, nu caut la firea omului, ci caut la Duhul Meu din om, căci Dumnezeu este Duh, și apoi cuvânt și faptă, iar omul este trup, și apoi cuvânt și faptă prin cele ale firii trupului lui. Aceștia rănesc cu cuvân-

tul şi cu fapta lor şi nu ştiu aceştia să stea sub duhul iubirii Mele din voi, şi care se apleacă să-l ridice pe om din sângele lui, că numai în sângele lui, numai în firea lui se zbate cel ce este firesc şi nu duhovnicesc.

Vă mângâi, copii însuspinaţi în porţi, vă mângâi Eu, Domnul, cu durerea cuvântului Meu în suferinţele lucrului Meu cu voi şi prin voi peste tot poporul acestui cuvânt, că mulţi au voit cu voia lor să se adăpostească de răul de pe pământ sub acoperământul vieţii cuvântului Meu, care izvorăşte din Mine prin voi peste pământ. Le desfac tainele iubirii şi faţa ei la cei ce sunt numiţi sau se numesc poporul Meu.

Iubirea este floare rară, iar mama Mea Fecioară lasă peste tine, poporul Meu, acoperământul ei, cuvântul ei de iubire în ziua ei de serbare în mijlocul tău. Amin, amin, amin.

— Tu, Fiule scump al meu, eşti în mine cuvânt. Iubirea este cuvânt dulce; ea este cuvânt cu tărie; ea este cuvânt cu certare; ea este cuvânt de nădejde şi de pace, şi este cuvânt de dor, Fiule Izvorule. Ea ştie să iubească şi ştie să pedepsească; ea ştie să întărească şi ştie să dorească; ea ştie tot ce este ea peste tot ce este omul, Fiule al iubirii mele pentru Tine şi pentru omul iubit de Tine. Amin.

Poporule, poporule al acestui cuvânt de dor după om! Eu îţi dau azi o povaţă aleasă din cele mai nepătrunse puteri ale iubirii, iar tu să iei povaţa mea. Puterea iubirii este cuvântul Domnului de peste tine. Aceasta este puterea Fiului meu, căci nimeni nu poate să fie puternic decât prin iubire. Povaţa mea, iat-o, aceasta este: ia ca acoperământ al fiinţei tale cuvântul Fiului meu de câte ori îl lasă Domnul peste tine. Citeşte-l în vremea Evangheliei; ia-l ca pe Evanghelie şi citeşte-l, de la un cuvânt până la celălalt care îi urmează. Ia din el tot ce te ţine treaz pentru lucrarea lui, că dacă nu-i dai fiinţă prin citire bisericească, tu faci altceva, tu faci fire a ta, popor al acestui cuvânt care se face peste tine acoperământ ceresc. Dacă tu nu-l iei ca să citeşti mereu din el ca din Evanghelie mereu proaspăt venită de la Domnul la tine, tu nu-i poţi da fiinţă şi viaţă şi mişcare şi faptă în mijlocul tău, şi te numeşti dispreţuitor de Dumnezeu, neprimitor şi nepurtător de Dumnezeu. Citeşte la vremea Evangheliei la sfintele slujbe, citeşte spre împlinire cuvântul Domnului care vine la tine, cuvântul de viaţă. Citeşte, ca să nu uiţi chemarea Domnului şi împlinirea peste tine a cuvântului iubirii Lui.

Când Fiul meu era pe pământ printre oameni, oamenii nu-L iubeau, şi de aceea nu-L cunoşteau, dar diavolii din oameni se temeau de El, şi mărturisindu-L pe El Hristosul Tatălui se rugau la El să nu-i piară pe ei mai înainte să-şi sfârşească ei timpul şi lucrarea între oameni. Ucenicii Lui când auzeau numele Lui mărturisit de diavoli, se minunau de puterea Lui, căci El era Unul Domn cu putere, şi numai aşa lucra, iar diavolii din oameni Îl mărturiseau pe El Hristosul Tatălui.

O, popor al acestui acoperământ de cuvânt! Dacă tu nu poţi să cunoşti taina Golgotei Duhului Sfânt, aşează-te supus sub această iubire, ca să cunoşti apoi iubirea de pe Golgota Duhului Sfânt, căci pe drumul Golgotei nu se merge oricum, nu se stă oricum, ci se stă cu fiori de Duh Sfânt şi cu sudori biruitoare peste toată firea, ca să poată veni învierea, şi să se poată rosti cuvântul învierii morţilor, şi să se vestească aceasta din vârful biruinţei Golgotei, că frumoasă şi dulce este taina Golgotei Duhului Sfânt, taina iubirii, popor al Fiului Cuvântului, şi pe această cale trebuie neînfricoşare, prin iubire din cer pe pământ.

Au creştet încoronat cei de pe drumul slavei Golgotei Duhului Sfânt, şi nu se poate fără cunună de daruri lucrătoare, nu se poate pe această măreaţă cale cu fii ai măririlor cereşti pe ea. Povaţa mea de peste tine este aceasta: citeşte cuvântul Fiului meu de la o coborâre la alta a Sa la tine; citeşte-l în vremea citirii Evangheliei; citeşte-l măcar în fiecare zi, şi aşează-l peste tine apoi, popor al acestui cuvânt. Nu sta, fiule, fără acest acoperământ, ci tu să stai sub puterea acestor taine ale iubirii, căci fiecare cuvânt al Fiului meu are peste tine slava lui şi darurile lui, căci este cuvânt cu dor în el, şi tu trebuie să-I dai Domnului ce-ţi cere, popor cu nume de fiu. Amin.

Iar Tu, Copil supus sub taina iubirii, de la naşterea Ta din Tatăl Cel fără de ani precum şi Tu eşti, supus vei sta sub puterea iubirii, Fiule al Tatălui şi al meu deodată, şi mereu vei învăţa pe cei ce iau şi pe cei ce nu iau iubirea cuvântului Tău. Iar acum, la sfârşit de timp, eu îi plâng pe cei ce nu ştiu ce este acest izvor al iubirii, pe toţi cei ce Te alungă din ei necunoscându-Te în ei cu faţa Ta senină şi dulce, că aceştia au uitat când Tu le-ai spus că mâhnirea şi mânia sunt păcate asupra Duhului Sfânt, este pedeapsă adusă venirii Tale la om, Fiule Care cauţi şi tot cauţi la om. Dar Tu eşti floare rară şi scumpă, iar omul este mult şi urât, Fiule scump, şi nu cunoaşte omul tainele şi faţa iubirii. Eu am stat lângă Tine acum, şi am dat poporului Tău povaţă ca să-Ţi mângâi Ţie durerea şi să-Ţi alin lacrima Ta cea multă, care se face izvor de cuvânt peste om, pentru ca să Te faci cunoscut de om, Dumnezeule tainic. Amin, amin, amin.

— O, popor al cuvântului Meu, aş vrea să pot să-ţi dau cuvânt, pentru ca să înveţi, să pot să-ţi dau statură în cuvânt şi în faptă, să pot să-ţi dau cuvânt pentru credinţă în darurile duhovniceşti, să pot să-ţi dau cuvânt pentru roade de Duh Sfânt, poporul Meu. Au împletit îngerii şi sfinţii la unii din voi coroniţe, şi aş voi să pot să vi le dau, şi să lucraţi sub slava lor. La sfârşit se dau coroniţe pentru darurile Duhului Sfânt, dar Eu nu pot să fac ca învăţătorul de pe pământ, care se uită la faţa omului, la rangul omului. Nu pot să fac aşa ceva, ci împart după truda celui ce a lucrat darurile Mele peste pământ şi în oameni. Pe pământ nu este duh de dreptate, iar în cer locuieşte dreptatea şi fiii ei. Vă rog pe toţi, faceţi-vă rost de coroniţe, şi căutaţi să învăţaţi mai întâi din ce sunt ele împletite de către îngeri şi sfinţi, şi apoi învăţaţi din ce nu se poate împleti o coroniţă. Râvniţi la darurile duhovniceşti, iar îngerii şi sfinţii să le vadă în voi lucrând, ca să vă poată împleti din lucrarea lor coroniţă, fiilor. Vă va fi ruşine prea mult, prea greu dacă nu veţi avea coroniţe, dacă nu veţi strânge rodul darurilor duhovniceşti, înţelepciunea cea aleasă, purtarea cea aleasă, cu care se poate lucra rod de daruri cereşti. Darurile sfinţilor se poartă prin văzduh, de la pământ înspre cer, şi dau sfinţii să caute vrednicie în voi pentru daruri sfinte. Lucrarea Mea cu tine, poporul Meu, trebuie să arate faţa cerului pe pământ înaintea oamenilor, ca să poată omul vedea cerurile în care Tatăl locuieşte cu Fiul Său şi cu sfinţii. Amin.

O, fiilor, se zbat îngerii răi să vă facă pe unii din voi asemenea lor, să vă golească inima de Duhul Meu şi să staţi în duhul vostru ca să vă despartă de Duhul Domnului, Care aşteaptă să-Şi ia toată împărăţia pe pământ. Faceţi-vă rost de scăpare uitându-vă la Mine şi luând în voi chipul Meu. Nu e bun chipul vostru în voi. E bun chipul Meu în voi, întru sănătate de minte în voi. Sănătatea de minte nu este alta decât mintea Mea în voi, dar faceţi-Mi loc în voi. Şi dacă nu ştiţi cum, înseamnă că nu aţi căutat să învăţaţi aceasta până acum ca să puteţi acum avea coroniţă împletită de îngeri şi de sfinţi

pentru învăţătura cea aleasă şi pentru roadele ei în voi. Râvniţi la darurile duhovniceşti, fiilor. Amin.

Te las, poporul Meu, sub acoperământul cuvântului Meu şi luptă-te, fiule, pentru daruri duhovniceşti, ca să ai, şi ca să fii copilul Meu, şi să te cunosc că eşti al Meu şi că din ale Mele ai şi lucrezi.

Iar voi, copii cârmaci ai Mei, staţi la cârmă, staţi cu dreptate, căci iubirea cea cu dreptate este cel mai tare dar duhovnicesc, şi cu el Îmi voi întocmi prin voi pământul celor vii, şi apoi moştenii lui pe el. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2005

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Lenea pentru cele duhovniceşti vine de la nesupunere. Nimic nu-l osândeşte pe om decât întunericul din el. Orice lucrare a luminii îşi are vrăjmaşii ei.

Lucrarea îngerească a coborârii cuvântului Meu pe pământ la tine ca să te hrănesc şi să trăieşti, poporul Meu, această lucrare este slujită în mare slavă de către îngeri în cete, căci cerul îşi are lucrare îngerească pentru el peste pământ, iar duhul întunericului, potrivnicul lui Dumnezeu, Îmi stă mereu în cale şi nu ascultă oricum ca să se dea în lături ca Eu să trec spre tine şi să găsesc porţile întărite şi să-Mi deschidă ele ca să-ţi pun masă cerească şi să te ţin la ea, poporul Meu, şi să nu piară din calea Duhului Sfânt sufletul tău şi să nu aibă cine să-l dea lui Dumnezeu, de unde el purcede, căci taina cea despre cele zece fecioare, cinci înţelepte şi cinci nebune, Eu, Domnul slavei cereşti, am spus-o pentru salvarea omului, şi am spus-o cu mare durere, şi prin ea l-am învăţat pe omul credincios numelui Meu cel din Tatăl, să nu se joace cu vasul Său, să nu stea gol, să nu stea el, ci să stea lumină a Mea în el, ca să-l găsesc lumină a Mea când Eu mereu, mereu vin, însoţit de îngerii care rostesc mereu, mereu în slavă şi în taină peste tine: *«Iată Mirele!»*.

Venirea Mea cuvânt, în slavă de îngeri purtat peste tine, poporul Meu, se desăvârşeşte în mare, mare frumuseţe, cu atât mai mult cu cât îngerii întunericului din om Îmi taie calea spre vasele Mele din care Eu te hrănesc cu viaţa cuvântului Meu, Îmi taie calea spre locul în care Eu Îmi am sălaş şi porţi de intrare pentru venirea Mea. Dacă omul i-ar vedea pe îngerii întunericului luptând pentru pierzarea omului ca să nu-l am Eu al Meu pe om, omul s-ar înspăimânta şi ar cădea biruit de spaimă mare, şi tot aşa i s-ar întâmpla şi dacă ar vedea slava de heruvimi, de serafimi şi de îngeri când Eu vin şi lucrez coborârea Mea la om pentru ca să-i dau omului hrană din cer, spre nestricăciunea lui. Eu însă Îmi întăresc calea şi Mă aşez pe ea cu puterea Mea, din care dau celor purtători de slava lui Dumnezeu întru venirea Sa după om, căci dacă nu M-aş aşeza în purtătorii Mei când vin şi Mă port peste pământ pentru lucrările Mele cele scrise în Scripturi să le lucrez, atunci Eu, Domnul, aş sta îndurerat ca şi îngerii coborârii Mele, care tot aşa ar sta. Dar Eu stau puternic, cum sunt, iar puterea Mea îi ţine în taina sa şi în lucrarea sa pe cei ce Mi-au fost şi Îmi sunt scară a cerului, coborâre a Domnului şi a sfinţilor Săi pe pământ la oameni, unde îngerii întunericului îşi au lucrarea lor potrivnică lui Dumnezeu şi omului.

Poporule, poporule hrănit din cer! Cine se hrăneşte din cer, acela este cer, iar întunericul duhurilor rele nu pătrunde în el. Poporule, poporule umbrit de slava îngerească a coborârii Mele la tine! O, cel ce învaţă de la Mine să vegheze, şi veghează apoi, acela este vas cu untdelemn, iar Eu Mă fac în acela feştilă arzândă şi merg cu ea peste pământ, şi Mă fac lumină a lumii când pot să fac aceasta, când pot să fiu în lume ca să fiu lumina ei. O, poporule cu masă din cer înaintea ta, cu vas plin cu Hristos, vas plin cu untdelemn pe masa ta! Să ştii că duhul întunericului îşi ascunde faţa, ca să-l primeşti. Să nu te faci vas al său. Cuvânt al său să nu te faci. Slujitor al său să nu fii, fiule. Învaţă de la învăţătorii tăi de peste tine ce face slujitorul lui Dumnezeu şi ce face slujitorul diavolului, potrivnicul lui Dumnezeu. Iată durere fără de hotar. Duhul omenesc al întunericului dă să-şi facă dreptate împotriva lui Dumnezeu şi a vaselor Mele cele pentru tine, poporul Meu, vasele coborârii Mele la tine, căci acest duh întunecat loveşte în porţi, împroaşcă, scuipă, huleşte cu răzvrătire, vinde şi se zbate şi se întunecă şi dă să-Mi defaime lucrarea şi scara coborârii Mele la tine, poporul Meu, căci vai celui ce nu veghează cu Mirele ceresc pentru venirea şi lucrarea Lui! Vai celor ce stau în lume şi nu în Dumnezeu! Vai creştinului intrat în poporul Meu care apoi umblă la tainele lucrării Mele ca s-o hulească şi s-o vândă! O, nu mai ai tu cum să-L vinzi pe Dumnezeu, tu, cel ce te scoli cu duh de nemulţumire, de răzvrătire, şi apoi cu duh de hulă şi de vânzare prin limba ta trufaşă, care se face mădular al îngerilor întunericului, ca şi inima ta în care te ascunzi de Dumnezeu ca să-L defaimi apoi în părţi. Eu sunt Cel Atotputernic, iar cine nu ştie cine sunt şi cum sunt prin lucrarea cuvântului Meu, acela şi-a luat mintea şi ochii din cartea aceasta şi umblă cu duhul lumii, umblă ca lumea şi se face potrivnic lui Dumnezeu.

Nu umbla, poporul Meu, cu potrivnicii lui Dumnezeu. Tu, cel ce vrei să rămâi al Meu, nu umbla cu cel ce se luptă cu Mine şi cu tine. Stai cuminte, stai în cuvântul Meu împlinit în tine şi peste tine, stai cu cartea aceasta deschisă şi stai în carte. Nu sări din cartea aceasta, din barca aceasta, căci războiul cel sfânt e cu atât mai mare cu cât din mijlocul tău se ridică trădători, defăimători şi hulitori ai celor sfinţi şi ai celor sfinte ale Mele. Eu însă am limbă de ucenic destoinic în mijlocul tău, şi cu ea te împuternicesc şi te îngrădesc şi fac hotar între tine şi cel ce se desface pe sine din trupul acestui popor, şi nu Mă tem de om şi de faţa lui cea pribeagă de Dumnezeu, căci vai celui ce se ascunde de Dumnezeu în mijlocul acestui popor pentru voia lui însăşi, pentru lucrul lui însuşi! Vai, că acela se face întuneric, şi este slujit apoi de îngerii întunericului.

Te-am învăţat, poporul Meu, lucrarea îngerească. Deschide cartea şi citeşte ce te-am învăţat, căci ţi-am spus să nu umbli pe pământ şi în staulul Meu, să nu umbli fără de îngeri sau cu înger slab. Te-am învăţat să nu vorbeşti doi câte doi, că acolo îşi face duhul întunericului cuib, şi apoi el se întăreşte cu întuneric împotriva Mea şi a fiilor care stau în lumină. Şi iată, te fac atent pentru taina celor zece fecioare, că nu toate au fost înţelepte. Jumătate din ele au fost nebune şi n-au vegheat şi n-au văzut pe Mire venind, iar când au dat să bată ca să intre după ce s-au dus spre untdelemn străin şi cumpărat, nu au mai văzut, nu au mai auzit dinăuntrul nunţii decât glasul Mirelui, care a spus: *«Nu ştiu de unde sunteţi!»*.

O, creştine care stai cu tine în braţe iar pe Domnul Îl trădezi prin iubirea de tine! Să ştii şi să nu uiţi că îngerul tău păzitor nu este ca tine. El este supus lui Dumnezeu şi are semn al stăpânirii pe el, are semnul supunerii pe creştetul său cel îngeresc. Când tu oropseşti pe înger, tu nu mai ai stăpân pe Dumnezeu, şi nici pe înger, căci îngerul are acoperământ de supunere în faţa Stăpânului său, Dumnezeu.

Lenea pentru cele duhovniceşti vine de la nesupunere, de la neascultare, de la trufie, de la pofta ochilor, de la pofta

trupului care pofteşte fără de Dumnezeu, iar când Duhul Sfânt nu-l mai poate păzi pe om, omul se face slujitor îngerilor întunericului. Dar ca să înţelegi aceasta, poporul Meu, deschide cartea atât cât ţi-am dat din ea până acum, căci la desfacerea ei toată, îţi vei vedea numele tău numit în ea, şi vei sta faţă în faţă cu tine însuţi prin cartea aceasta, şi vor vedea îngerii întunericului şi te vor osândi, că nimic nu-l osândeşte pe om decât întunericul lui, şi vai omului ascuns în sine şi în om!

Poporule, poporule, întăreşte veghea şi mănâncă untdelemn din cartea Mea cea dătătoare de viaţă, ca să fii vas plin cu untdelemn şi să nu fii lipsit ca să trebuiască să cauţi la străini, la cei ce vând, după ce uşa se va închide iar Mirele va intra în cămara Sa cu mireasa Lui cea plină cu untdelemn în vasul ei. Poporul Meu, nu cumva să iei în glumă glasul Meu. Glasul Mirelui să nu-l închizi în carte, că vei fi judecat după carte pentru bine sau pentru rău, fiindcă Eu M-am făcut în tine carte, şi cu tine sunt în ea, căci am spus tuturor celor îndărătnici: *«Nu Eu voi judeca, ci cuvântul Meu cel rostit, acela se va întreba cu cel ce l-a călcat».* Amin.

O, poporul Meu, Eu sunt cu sfinţii venit, iar cuvioasa Parascheva, fecioara care s-a făcut vas al untdelemnului Meu, priveghează din ceata cuvioaselor, priveghează ca fecioara înţeleaptă şi dă să rostească *„amin"* pentru cuvântul Meu de peste tine la sărbătoarea ei.

— Amin, amin zic vouă, fii şi fiice care aveţi pe Dumnezeu Cuvântul lumină de deasupra voastră peste voi: eu n-am ieşit din Domnul după ce m-am născut din iubirea Lui şi pentru iubirea Lui. Eu am ieşit din lume, cu totul am ieşit, şi apoi am stat în Domnul pe pământ, şi m-am făcut lumină a Lui şi vas cu untdelemn, şi m-am păstrat mireasă curată cu inima şi cu trupul şi cu cuvântul şi cu iubirea şi nu L-am trădat pe El pentru altă iubire şi nu m-am iubit pe mine, că n-am mai putut aceasta, ci am putut apoi numai pentru El.

Voi, copii ai Domnului, care staţi porţi ale Lui spre popor, vă amintesc, pentru puterea cea biruitoare cu care stă Domnul în voi, şi spun şi eu, ca Domnul spun celor ce lovesc în voi: *«Cine nu vă primeşte pe voi, pe Domnul Îl alungă şi nu pe voi»,* şi aşa păţeşte cel ce nu-şi ţine făgăduinţele pentru naşterea din nou, uitând de supunere şi de ascultare, uitând că omul nu poate să fie înger, nu poate fără de ascultare, nu poate fără de martori ai naşterii lui cea de sus.

Iar cartea Ta cu poporul Tău, Doamne şi Mire Care vii cu mireasa cea din cer la mireasa cea de pe pământ, Tu vei citi din cartea Ta şi Îţi vei spăla cu ea şi cu adevărul ei obrazul Tău cel lovit de duhul întunericului din cei ce n-au voit şi nu voiesc să fie şi să stea sub semnul supunerii, semn care se cere la masa Ta de nuntă, semn care va mărturisi pentru Tine pe cei ce sunt ai Tăi, şi care asemenea Ţie plâng acum, căci orice ucenic desăvârşit este ca învăţătorul său, orice mireasă este ca mirele ei şi este un trup cu el. Amin, amin, amin.

— O, poporule, poporule, Eu, Domnul, şi glasul sfinţilor Mei sunăm cuvântul puterilor cereşti peste tine. Se apropie sărbătoarea îngerilor. Daţi de veste, voi, cei din porţi, că va fi sărbătoare îngerească pentru cei vii ai Mei şi pentru cei adormiţi ai lor care aşteaptă strigarea lor la masa Mea de înviere. Daţi de veste să stea tot poporul şi mereu să stea sub semnul supunerii, precum îngerii stau în lucrarea Mea cu ei. Uitaţi-vă la chipul lor din icoane şi învăţaţi poporul să se uite la îngerii slavei Mele ca să ştie că orice lucrare a luminii îşi are necontenit vrăjmaşii ei, dar îşi are veşnic binecuvântarea ei şi Dumnezeul ei Cel binecuvântat şi sfânt din veci şi până în veci, şi fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de înviere fără de moarte, căci slava Mea va fi peste ei. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2005

Sărbătoarea sfântului mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir

Omul îşi stă sieşi împotrivă. Cine nu are ucenici nu este învăţător. Cel ce are minte din sine, este om fără tată şi fără mamă, şi îşi este sieşi stăpân. Neascultarea şi nesupunerea sunt păcate mai grele ca vrăjitoria şi închinarea la idoli.

O, poporul Meu, grea şi dureroasă Mi se face coborârea Mea la tine. Eu sunt Fiul durerii în cer şi pe pământ, şi prin dureri trec şi cobor ca să-ţi dau duh dătător de viaţă şi ca să iei dacă nu ai. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, aşa îţi dau Eu învăţătură de viaţă, iar apoi te povăţuiesc şi te îndemn să iei de la Mine duh dătător de viaţă aşa cum îţi dau Eu să iei, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, că dacă iei altfel, nu se lipeşte de tine coborârea Mea la tine, iar Eu, Fiul durerii sunt când cobor cu hrană la popor.

De două mii de ani Mă uit pe pământ, şi lucrez cu greu, că n-am ajutor să lucrez ca să pun în om viaţă fără de moarte, căci omul îşi stă sieşi împotrivă şi nu voieşte să înveţe taina şi apoi puterea pentru naşterea de sus. Tot cerul de sfinţi doreşte fii născuţi de sus pe pământ, şi care să semene cu Mine la iubire şi la credinţă, căci aceasta înseamnă fii născuţi din Dumnezeu. Pe pământ nu este învăţătură pentru naşterea de sus a omului, iar Eu, dacă Mi-am întocmit venirea cea de la sfârşitul credinţei în Dumnezeu, nu pot să-Mi fac fii cereşti din oameni, nu pot, fiindcă nimeni pe pământ nu pricepe taina şi lucrarea naşterii de sus a omului ca să se facă omul fiu al lui Dumnezeu pe pământ.

Sunt cu sărbătoare de sfinţi mucenici, de fii ai lui Dumnezeu, sărbătoare cu dragoste din cer în ea, căci cei care au iubit cerul pe pământ, s-au făcut la capătul aşteptărilor sfinţi ai cerului Meu, iar Eu vin cu cerul de sfinţi la tine, poporul Meu, şi te povăţuiesc şi te îndemn să stai născut din cer pe pământ, ca să pot fi Eu cât mai mult pe pământ cu fiii, căci cine nu are fii nu este tată, şi cine nu are ucenici nu este învăţător, şi, iarăşi, cine nu este învăţător nu are ucenici.

O, copii care-Mi aşezaţi cuvântul pe masa poporului Meu! O, fiilor mereu plăpânzi, mereu duruţi! Să caute poporul la voi Duhul Meu, Cel dătător de viaţă, şi să înveţe darul şi harul vieţii cea fără de moarte, căci cine încetează să caute, acela se stinge zi după zi tot mai tare şi nu mai trăieşte viaţa fără de moarte, ci o trăieşte pe cea care este pe pământ în toţi cei ce nu se fac fii ai lui Dumnezeu între oameni.

Sunt cu poporul în cuvânt în această zi, şi cu prăznuirea mucenicului Meu Dimitrie, iar cu el este ceată de mucenici care ascultă cu duh înlăcrimat de dor cuvântul gurii Mele, Duhul Cel dătător de viaţă, Care Se naşte din Mine ca să nască fii din El, şi pentru El fii, nu pentru ei, căci cine nu trăieşte pentru Mine, acela trăieşte pentru sine, poporul Meu. O, fiilor, vă povăţuiesc cu harul vieţii veşnice, că aveţi cu voi sfinţii la masă, şi le dau şi lor ce vă dau şi vouă, ca să hrăniţi duhul lor cu taina facerii omului, cu viaţă pentru fiii lui Dumnezeu pe pământ, atât de mult aşteptaţi de sfinţi aceşti fii.

O, poporul Meu, să ia învăţătura Mea de peste voi tot omul care ajunge până la ea, şi să simtă că Eu sunt acest cu-

vânt. Cine nu învaţă viaţa mereu, acela nu poate avea învăţător. Numai cel ce iubeşte pe Dumnezeu cu toate ale fiinţei lui, numai acela caută să aibă viaţă. Viaţa fără învăţător nu este viaţă de sus, nu este naştere din nou, de sus mereu, ci este minte de sine, om fără tată şi fără mamă, om fără învăţător, om care nu are prin cine să fie şi mereu să fie.

Să nu se bizuie omul oricum pe împărăţia cerurilor cu el dacă el nu are învăţător. Eu i-am spus omului că împărăţia cerurilor este a pruncilor, pentru că numai pruncii ştiu să stea în ea, numai ei nu pot fără părinţi, căci dacă se fac mari, îşi leapădă părinţii, aşa cum a făcut Adam prin mintea de sine cu care a stat împotriva Făcătorului său. Vai celui ce se aduce pe sine la Dumnezeul acestei lucrări şi nu caută mereu, mereu apoi să înveţe ce înseamnă naşterea lui de sus, om născut din nou, om cu învăţător peste viaţa lui şi nu tot cu sinele lui peste el. Cel ce vine lângă Mine şi lângă cuvântul învăţăturii Mele, să nu vină pentru altceva decât pentru naşterea lui de sus şi pentru statura lui de fiu al lui Dumnezeu apoi, iar această minune dacă nu-l cuprinde pe el, dacă nu se cunoaşte peste el, acela va trebui să-Mi dea răspuns pentru viaţa lui. Cine nu are prin cine să fie, acela este stârpitură şi tot aşa şi creşte, dar cel ce vine să se nască de sus, din cuvântul Meu de viaţă dătător, acela dacă nu se naşte din nou, fiu după asemănarea Mea, va da apoi un greu şi dureros răspuns pentru el înaintea Mea, căci Eu l-am povăţuit cu taina vieţii Mele în om şi i-am dat învăţător de la Mine, ca să aibă cine să-i dea viaţă mereu, iar el mereu să ia, şi să caute să ia.

Iată, poporul Meu, taină adâncă în ea îţi spun, ca să audă toţi cei care iau de la tine învăţătura Mea cea cu Duh dătător de viaţă în ea. Am spus pentru cel ce păcătuieşte împotriva Fiului Omului că i se va ierta lui, dar cel ce păcătuieşte împotriva Duhului Sfânt, e greu de acela. Iar acum spun pentru atunci şi pentru acum şi spun aşa: cine a păcătuit împotriva Fiului Omului până să ştie că El este Dumnezeu Fiul, aceluia i se va ierta. Şi iarăşi spun: cine a păcătuit împotriva slugii Mele până să ştie că sluga Mea este cuvântul Meu şi vasul Meu de venire, aceluia i se va ierta. Amin.

O, poporule, poporule, cu dor şi cu durere te învăţ să stai sub învăţătura Mea şi s-o pui peste tine cu frică de Dumnezeu, cu credinţă şi cu iubire, fiule, căci Eu, Domnul, am spus prin prooroci că neascultarea şi nesupunerea sunt păcate mai grele ca vrăjitoria şi ca închinarea la idoli şi sunt chiar rodul acestora. Te-am povăţuit, în multa Mea povaţă de viaţă fără de sfârşit peste tine şi ţi-am spus să păzeşti în tine viaţa, să păzeşti în tine învăţătura Mea ca să nu o pierzi, ca să nu te pierzi din ea. Te-am povăţuit cum să calci peste puterea diavolului, care te aşteaptă mereu pe la toate răspântiile şi pe toate căile tale, şi ţi-am spus să-ţi faci semnul sfintei cruci pe tălpile încălţămintelor, şi să-l faci cu untdelemn din candelă şi cu apă sfinţită mereu, ca să biruieşti pentru tine, pentru paza vieţii tale, şi apoi pentru venirea şi lucrarea Mea pe pământ prin rodul vieţii tale cea cu ascultare şi cu supunere faţă de cuvântul învăţăturii Mele, care te paşte şi te păzeşte ca să nu pieri dinaintea Mea, poporul Meu. Dar azi te îndemn cu proaspătă povaţă să te lepezi de voia ta şi să iubeşti voia Mea, cuvântul Meu împlinit peste tine, căci pe cel ce îl stăpâneşte voia sa şi mintea sa, acela este stăpân şi nu poate să fie fiu. Eu nu pot să te fac fiu al Meu oricum ai fi tu, oricum ai vrea tu, ci numai tu poţi să te faci fiul Meu aşa cum vreau Eu să fii, şi altfel nu este statul înaintea Mea al celor ce se voiesc a fi fiii învăţăturii Mele. Acest cuvânt, împărăţie, va fi să fie unul în curând, căci Eu voi birui împărăţia morţii şi pe diavolul cel viclean, care are putere prin voia omului. Dar Eu voi fi Unul biruitor la sfârşit, şi voiesc să-l îndemn pe om să nu rămână în sine, să nu rămână cu duhul diavolului, pe care nu-l cunoaşte a fi, dar care este, ci să rămână cu Duhul Meu Cel dătător de viaţă, Care Se descoperă pe Sine ca să facă din El fii ai lui Dumnezeu pe pământ, şi cu ei să biruiesc numai Eu. Amin.

— O, numai Tu, Dumnezeule al sfinţilor Tăi, şi voiesc şi eu să Te ajut cu fiască iubire, că noi, sfinţii Tăi, suntem mângâierea şi ajutorul Tău, şi suntem în venirea Ta. Eu nu m-am despărţit de Tine nici când am putut să mă despart, nici când n-am mai putut aceasta. Eu am fost mereu fiul Tău, după ce din dragostea Ta de oameni m-ai născut între fiii oamenilor. Îi spun şi eu poporului cuvântului Tău, aşa cum şi Tu i-ai făcut atenţi pe copiii cei din porţile venirii Tale, îi spun că dacă cei ce aud cuvântul Tău îl păzesc pe el, şi pe al lor îl vor păzi, căci Tu ai copii învăţători peste fiii poporului Tău, iar cine nu va împlini cuvântul Tău, nici pe al lor nu-l vor primi. O, mi-e tare, tare milă de cei duruţi adânc, de cei ce stau porţi ale venirii Tale cu hrană de cuvânt la poporul Tău şi la toţi cei ce vor lua din Duhul Tău Cel dătător de viaţă.

O, popor al învăţăturii cea de sus, care naşte fii pentru ea, şi voi, fii ai oamenilor care vă aplecaţi să luaţi din hrana aceasta! Nimic nu este mai rău, omule, decât să nu crezi, să nu poţi primi adevărul cel despre tine şi să nu te urmărească el apoi cu putere ca să te smulgi din tine apoi şi să te dai Domnului şi fraţilor Domnului, căci pentru acest adevăr, pentru el şi numai pentru el vei da tu seamă în faţa Domnului şi a mii şi milioane de îngeri şi nu în faţa omului. O, când tu nu poţi da seama în tine despre adevărul cel despre tine, oare, cum va fi atunci când vei răspunde Domnului despre tine după ce tu nu ai voit să răspundă cineva în dreptul tău înaintea Domnului, după ce tu nu ai putut să fii al Domnului mai mult decât al tău, mai mult decât cu tine, după ce tu nu ai voit să crezi şi să ştii viaţa vieţii veşnice?

Iată, omul stă ascuns în sine. Cum va putea el să dea răspuns lui Dumnezeu când va fi să facă aceasta? Dacă tu nu eşti împăcat în tine cu aproapele tău şi înaintea lui, nesocotindu-l, cum vei putea sta în inima Domnului în acelaşi timp, fiule? O, calea împărăţiei cerurilor e cale cu multă iubire pe ea, cu multă smerenie şi umilinţă, cu multă jertfă pe ea. Ea nu este o cale ca a omului. Dar cum nu aleargă omul să afle şi apoi să poată purta această împărăţie înăuntrul fiinţei sale?

O, popor al Domnului, te povăţuiesc spre împărăţia care este venită la tine şi te învaţă pentru ea. Ai grijă de Domnul, nu de tine, dar să înveţi de la învăţător această lucrare, căci dacă singur îţi dai povaţă ce să faci, tu eşti stăpân, şi nu poţi să fii şi fiu dacă eşti stăpân peste tine, de vreme ce nu asculţi pentru lucrarea cea despre tine, cea pentru tine. Cel ce ia îndemn din sine pentru sine, acela este stăpân şi nu este ascultător împărăţiei fiilor lui Dumnezeu, căci fiii au alt veşmânt, au veşmântul ascultării şi al supunerii cu fiască iubire, cu statornică credinţă şi cu jertfă necârtitoare, prin puterea Domnului. Amin.

Cel ce voieşte să se facă fiu, acela poate tot ce voieşte Domnul, şi aceasta este povaţa prin care încununez eu din cer sărbătoarea mea între mucenicii care au luat cununa răbdării sfinţilor spre lauda lui Hristos, Învăţătorul Cel bun şi sfânt al celor ce văzându-L, urmează Lui pe pământ. Amin, amin, amin.

— Mângâiere vouă, o, sfinţi mângâioşi prin lucrarea voastră care este ca a Mea, Învă-

țătorul sfinților Mei. De două mii de ani am zis că vin curând, și am zis așa ca să-l așez pe cel credincios la veghe, dar iată, împărăția cerurilor este asemenea celor cinci fecioare înțelepte din cele zece care așteptau venirea Mirelui lor. Cele cinci înțelepte erau și gătite după plăcerea Mirelui, nu erau numai fecioare și atât, ci așteptau împlinirea cuvântului Meu prin care am spus: *«Vin curând ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa».*

O, poporul Meu, e multă învățătura Mea de peste tine. Să nu iei puțină din ea, căci cinci din cele zece fecioare au fost nebune și n-au pus peste ele tot ceea ce sunt Eu, tot ceea ce am lăsat Eu să aibă pe ei și peste ei și în ei fiii împărăției care cred acest cuvânt al Meu: *«Vin curând!».*

O, Israele al milei Mele, se apropie de tine sărbătoarea îngerilor. Apropie-te și tu de ei și fă-le bucurie și dă-le lor viața ta, s-o facă ei ca viața Mea, că îngerii Mei au lucrarea împărăției Mele de așezat pe pământ, și au de dezrobit pe cei ce plâng așteptând de veacuri cerul cel nou și pământul cel nou, această taină a vieții veșnice, și care se așează peste tot și peste toate curând, curând. Amin.

Pregătește-te, poporul Meu, și fă îngerilor primirea și așează-ți ființa toată în simțirea aceasta, și fă în tine locaș ceresc de sărbătoare, stând în așteptare, căci Eu și cu îngerii Mei venim curând, curând, și să te găsesc așteptând, că vin curând. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2005

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Harul sfinților este umilința de duh. Fericiți sunt cei ce iubesc întristarea după Dumnezeu, plătindu-și bucuria de după ea. Când cade Dumnezeu din om, cerul suferă fără de casă.

Am venit la poporul Meu de pe pământ cu ziua serbării îngerilor. Înaintea Mea și a lor merge căpetenia lor, Mihail arhanghelul, îngerul Meu, și toți ascultă la el și se așează de sărbătoare lângă poporul cuvântului Meu. E ordine cerească în toată suita venirii Mele cu îngerii și cu sfinții. E sărbătoare ca în cer, nu ca pe pământ, iar Eu așa vin când vin la popor ca să-l hrănesc cu cuvânt și cu har din har, și ca să-l înalț spre umilința de duh, care este har al sfinților Mei în cer și pe pământ.

Hai, deschideți-Mi, voi, cei din porți. Eu bat la porți când ajung înaintea lor. Hai, copii priveghetori, căci fericită este sluga pe care o găsesc priveghind pentru venirea Mea. Deschideți-Mi, dar! Eu sunt Cel ce sunt. Vă spun cine sunt când bat venind. Sunt Domnul Iisus Hristos, Domnul îngerilor slăvilor cerești, Domnul sfinților, și sunt Domnul Dumnezeul vostru, iar voi să aveți popor, ca să am Eu ce aveți voi, căci dacă voi nu aveți, nici Eu nu am. Cei ce vă au pe voi între ei și Mine, aceia sunt cei pe care Eu îi am, căci v-am așezat înaintea venirii Mele ca să împărțiți cuvântul Meu și să se strângă lângă el cei ce iubesc să-l împlinească pe el, căci vai de cei ce știu de la Mine cuvânt și nu-l împlinesc pe el spre slava numelui Meu peste cei credincioși și necredincioși venirii Mele o dată și încă o dată acum două mii de ani și, iarăși, acum, după ce s-au scurs veacurile și pecețile lor, ca să pot să-Mi desfac cartea cea cu șapte peceți și să lucrez cu ea dreptatea cea pentru Dumnezeu, și pe care oamenii veacurilor au pus-o spre uitare mereu, mereu, căci pe pământ nu e ca în cer și nu se vede ca în cer. Omul stă departe de Dumnezeu pe pământ, și de aceea cerul stă nevăzut de om, dar nu e om care dezbrăcându-și trupul să nu vadă cerul pe pământ și să nu-l doară adânc și greu depărtarea lui de Dumnezeu și de îngerii lui Dumnezeu, că fără îngeri, omul nu poate avea cuvânt înaintea Mea. Fără îngerii lui Dumnezeu nu se șterge de pe răboj depărtarea de Dumnezeu a omului. Și iată-Mă cu serbare îngerească alături de poporul Meu născut din cuvântul Meu din vremea aceasta.

Glasul Meu cel românesc umple văzduhul de slava cuvântului Meu cel purtat de îngerul Meu, căci Eu fără înger nu pot să fiu înaintea omului. Îngerii sunt fără de trup, și Îmi acoperă trupul între Mine și om, așa cum l-au acoperit când M-am așezat în Tatăl, înălțându-Mă pe îngeri după ce am înviat din răstignire.

Poporul Meu, voiesc să fac bucurie îngerilor. Ei au căpetenie peste ei pe Mihail arhanghelul, îngerul Meu, care este și îngerul poporului Meu. Eu sunt cuvântul lui, iar el este cuvântul Meu.

Am stăruaș în mijlocul tău, poporul Meu, și Mă nasc și cresc și Mă împart ție și omului de pe pământ, că am purtători ai Mei pe îngeri și pe cei ce Mă împart ție de lângă tine; ție și omului de pe pământ. Toată îngerimea slavei Mele ascultă de îngerul Meu, iar el ascultă de Mine precum în cer așa și pe pământ.

O, îngerul Meu! Cuvintează! Amin, amin, amin.

— Dacă Tu poruncești, Doamne, eu împlinesc, și Te slăvesc în cer și pe pământ, cuvântând. Glasul Tău cel românesc este în cuvântul meu, iar eu sunt îngerul Tău, cuvântul Tău, care se face înger peste poporul Tău și al îngerului Tău. Amin.

O, popor slujit de îngerii și de sfinții cerului cel nevăzut de om! Noi suntem cei ce acoperim cu firea noastră cea fără de trup pe Domnul slavei în venirea Lui la tine cu hrană de viață veșnică și cu putere pentru ea. Cel ce voiește să-L vadă pe Domnul slavei, să se ridice deasupra trupului său și să petreacă pe pământ ca unul fără de trup, prin roadele Duhului și apoi prin Duhul Sfânt. Amin.

O, Doamne, aș vrea să-i spun poporului Tău și al meu să-și amintească de cuvântul Tău prin care l-ai povățuit să lucreze ca în cer. Le-ai spus odată la cei ce Te așează cuvânt înaintea poporului Tău, le-ai spus să lase peste fiecare cetate de creștini numai o cârmă, ca să-l păzești de tot vaiul cel dinăuntrul și cel din afara lui pe poporul Tău. Duhul Tău Cel învățător a spus prin prooroci: *«Vai de cetatea cea cu mulți cârmuitori sau fără de cârmuitor peste ea!».* Acestea două sunt același fel de rău, căci cetatea cu mulți cârmuitori nu are cârmuitor, și de aceea este așa, iar cetatea fără de cârmuitor este așa din pricina că mulți se așează în ea să cârmuiască.

O, Doamne al slavei cea frumoasă a îngerilor și a sfinților Tăi! Frumoasă a fost să fie cârmuirea cea din vremea lui Moise peste poporul Israel. El punea cârmuitori, iar aceia alegeau și ei ajutoare pentru cârmuire bună și nu oricum se alegea la această cerească lucrare. Nimeni nu se alegea pe sine, căci Duhul Tău din Moise lucra însemnând pe cei ce meritau pe Dumnezeu. Dacă însă cei însemnați nu au spre îngrijire dintre cei cu credincioșie de duh, nu pot cei însemnați să facă ordine cerească și cârmuire cu pace și cu folos pentru Dumnezeu precum este între îngerii lui Dumnezeu. Nici un popor, nici o cetate nu scapă de vai peste ea dacă nu știe să aibă cârmuire peste cei din cetate. O, Doamne învățător, să ia pildă de la îngeri, să ia poporul Tău, și să aibă ordine îngerească toate cetățile Tale de nou Ierusalim. De șapte mii de ani îngerii slavei lucrărilor Tale stau cu supunere pentru cuvântul Tău cel rostit de mine în vremea căderii îngerilor, căci

am spus atunci peste îngeri poruncă: *«Să stăm bine, să stăm cu frică şi să luăm aminte!».* Această lucrare a supus sub fericirea ei pe îngeri, iar eu am trecut la cârmă şi îngerii mi se supun să stea bine şi cu frică şi cu luare-aminte şi aşa să lucreze lucrările Tale pe pământ şi în cer, în cer şi pe pământ, Doamne. O, unde pe pământ nu este tot aşa între oameni, Doamne, acolo este vaiul despre care au proorocit cei plini de Duhul Sfânt, dar fi-va aşa pe pământ curând, curând, fi-va ca în cer pe pământ. Amin.

— O, îngerul Meu cel ascultător şi supus Duhului Meu! Am spus ţie: cuvintează! Iar tu aşa ai făcut, şi ai adus poporului Meu taina vieţii îngereşti peste el, minunată lucrare a fericirii pe pământ. Dar pentru aşa lucrare este nevoie de iubire cerească în om, de înţelepciune cerească în om, de bunăvoinţă între om şi om pentru lucrarea supunerii, care nu este o scădere pentru om, ci o slavă cerească este pentru el şi cu el.

O, e tare greu pe pământ, că e mult de când omul a căzut, şi tot atât de mult este de când Eu, Domnul, trudesc cu suspin zdrobit în Mine ca să-l pot înţelepţi pe om, şi apoi să vrea el fericirea, să vrea iarăşi, aşa cum au voit-o iarăşi îngerii care au rămas ai Mei după căderea îngerilor, care s-a întâmplat după ce omul n-a mai iubit supunerea ce îl ţinea pe el în fericirea raiului, şi pe Mine în om, în casa pe care Eu am zidit-o. Amin.

Iată, strigăm la masa îngerilor pe cei care şi-au lăsat trupul în vremea celor şapte mii de ani. Bucuria lor e de neînchipuit, dar şi durerea lor pentru cei ce ca şi ei în vremea lor nu ştiu pe pământ să preţuiască pe Dumnezeu, căci omul stă departe de Dumnezeu pe pământ şi nu ştie durerea care îl va lua în ea apoi. Cei adormiţi aşteaptă pe Dumnezeu de pe pământ, nu din cer, că ei văd cerul pe pământ, şi văd şi aşteaptă bucuria care îi va lua în ea după ce Eu voi avea pe pământ precum între îngeri lucrare. Amin.

Mângâiaţi-vă, voi, cei întristaţi după Dumnezeu! Puţin, puţin, şi va fi învierea şi lumina ei şi mângâierea ei. Fericiţi sunt cei ce pe pământ iubesc întristarea după Dumnezeu, că aceea îşi plătesc bucuria care îi va lua în ea apoi. O, mângâiaţi-vă acum! Însemnatu-M-am peste voi cu glasul îngerului Meu, că vă este pusă masă cu îngerii.

O, este între voi un suflet care strigă. Trâmbiţa Mea Verginica voieşte să fie lăsat să vorbească cel ce strigă. Să nu sfârşim cuvântul cărţii de azi, copii din porţi, până nu vedem ce este cu cel ce strigă la voi. Acum însă lucrăm ziua serbării îngerilor, şi stăm apoi în lucru ca să cercetăm pe cel ce strigă dintre cei chemaţi la masa îngerească din ziua aceasta de serbare.

Lucrarea aceasta a venirii Mele la tine, poporul Meu, suspină după ea cerul şi pământul şi iadul, suspină după ea duhurile celor săvârşiţi, poporul Meu, iar trâmbiţa Mea Verginica stă la acest hotar ca să fie mijlocitoare şi să aducă pildă de învăţat peste oameni, căci oamenii stau departe de Dumnezeu pe pământ, şi de aceea cerul stă nevăzut de om.

O, poporul Meu, s-au strâns la sărbătoare cei ce se hrănesc cu cuvântul Meu. Le-am dat ca şi vouă glasul arhanghelului, glasul îngerului Meu, învăţătură pentru lucrare frumoasă peste tot pe unde sunt cei ce au învăţătura Mea şi vor să stea în ea. Când cade Dumnezeu dintre om şi om, dintre frate şi frate, atunci cerul şi frumuseţea lui suferă fără de casă. De aceea, privegheaţi, fiilor, să aibă cerul casă între voi şi să se vadă cerul pe pământ. Însemnatu-M-am peste voi cu glasul cuvântului Meu pentru serbarea îngerilor. Plecaţi-vă genunchii şi cereţi-Mi mereu duh nou din Duhul Meu. Întăritu-M-am cu semnul Meu peste voi, iar voi întăriţi-vă locaşul din voi pentru Duhul Meu.

Fiilor, fiilor, staţi departe de lucrarea diavolului şi ţineţi-l departe de voi, căci v-am învăţat mereu să ascultaţi de tot cuvântul învăţăturii Mele de peste voi. Fiilor, fiilor, omul stă departe de Dumnezeu pe pământ, iar voi să staţi departe de diavolul şi aproape de Dumnezeu, împotrivindu-vă diavolului, căci v-am dat arme cereşti. Supuneţi-vă mereu învăţăturii, fiilor. Învăţaţi peste tot pe tot poporul cel ascultător să iubească supunerea precum îngerii o iubesc în cer, spre preafrumoasa fericire a lor, suspinând ei cu ea după fericirea omului care stă departe de Dumnezeu pe pământ, nevăzând cerul cel atât de aproape de el.

Glasul Meu cel românesc este dorit de toţi cei care au purtat trup pe pământ, căci cuvântul Meu răcoreşte toată arşiţa şi tot plânsul lor.

Îngerul Meu străbate peste tot în ziua aceasta şi împarte mângâiere şi nădejde, dar ajută-Mă, poporul Meu, să biruiesc pe vrăjmaşul omului şi să-l scot pe om de la supărare, căci tu pentru aceasta ai fost chemat la Mine. Amin, amin, amin.

Rămâneţi cu cartea zilei de azi deschisă, copii din porţi. Vom sta la masă cu îngerii, şi vom slobozi apoi pe cei pomeniţi la masa îngerilor Mei, şi vom fi mângâietori, căci suntem din Tatăl, fiilor. Amin.

*

O, fiilor din porţi, stau cu Verginica la hotarul dintre cele văzute şi cele nevăzute, iar ordinea cea desăvârşită a îngerilor Ne însoţeşte şi Ne slujeşte. Am lăsat să curgă sărbătoarea de azi, şi v-am povăţuit în ea prin îngeri. Îngerul Meu Mihail a amintit poporului Meu să lucreze şi să trăiască după ordinea îngerilor, ca în cer pe pământ. Şi iată, cei ce au trecut cu trupul, Mă aşteaptă pe Mine de pe pământ, nu din cer, căci toată lucrarea cea pentru mântuirea lor, se lucrează pe pământ, iar cerul răspunde pământului. Amin.

O, Verginico, tu ai o dorinţă, iar Domnul şi îngerii toţi ţi-o împlinesc, şi apoi îi slobozim pe îngeri, dimpreună cu cei chemaţi la serbare prin pomenirea lor de azi. Între cei ce au trecut cu trupul, tu ai cu tine un glas de suflet strigând prin lucrarea cuvântului Meu care grăieşte pe pământ. Care îţi este dorinţa, Verginico?

— M-am bucurat între toţi îngerii şi între cei ce s-au strâns pentru serbarea lor, iar poporul nostru a pomenit pe cei adormiţi, şi s-au strâns şi ei, Doamne, că e mare ascultare între cele ce nu se văd, şi ei au venit strigaţi, şi au luat bucuria sărbătorii şi bucuria lor din ea şi din lucrarea Ta cu poporul Tău. O, ce frumos, ce minunat lucrează cele ce se văd cu cele ce nu se văd, dar omul stă departe de Dumnezeu pe pământ, şi de aceea cerul stă nevăzut de om. Aduc cu mine la copiii care ne poartă, aduc strigătul celui ce, dintre cei chemaţi şi pomeniţi la masa de azi, strigă la mine ca să dau de veste despre el pe pământ; un suflet din sătuţul meu de naştere, care mă roagă să-i dau parte să spună copiilor noştri care ne aduc pe pământ cuvânt, să-i dea lui alin în suspin. Eu, plină de milă cum am fost şi pe pământ, caut şi în cele cereşti să lucrez mult, şi să-Ţi aduc rod, Doamne. Şi acum grăiesc cu cei din porţi, să ştie ei apoi ce strigă acest sufleţel pomenit azi între cei pomeniţi.

O, copii veghetori la porţi pentru Domnul şi pentru sfinţi şi pentru îngeri şi pentru cei ce au trecut cu trupul! Iată, vă spun suspinul celui ce strigă la voi prin mine. Eu îl aud, şi

voiesc să fie cunoscută strigarea lui, ca să ştie şi cei de pe pământ ce mare este această lucrare de cuvânt între cer şi pământ. Voi sunteţi osteniţi de durerile cele pentru lucrarea Domnului şi de durerile celor ce aşteaptă fără de putere mântuirea şi mângâierea lor de la Domnul. Iată, acest sufleţel care strigă voieşte să puneţi înaintea lui mila şi iubirea ce le aveţi, că el este rănit adânc pentru toate durerile pe care vi le-a adus în nelinişte lui de la voi în vremea statului lui pe pământ, căci voi aţi urmat pe placul Domnului calea acestui cuvânt, iar el ştiind, n-a făcut aceasta, şi a fost mereu neliniştit, şi v-a adus nelinişte. Mă roagă, iată, mă roagă să vă spun vouă că stă înfricoşat, uitându-se la voi cu suspin, căci Domnul a lăsat văzut de el armura în care sunteţi voi îmbrăcaţi, şi el suspină cu amar că n-a ştiut aceasta, fiindcă l-a slujit pe el duhul mândriei şi al semeţiei, şi a trăit pe pământ împotrivitor vouă pentru calea voastră cu Domnul, după ce Domnul v-a făcut slugi ale Sale. Se mângâie şi se răcoreşte dacă poate să vă dea de ştire că suspină cu păreri de rău pentru ranele pe care mereu vi le-a făcut ca unul fără de cunoştinţă, de credinţă şi de temere de Dumnezeu. Eu sunt cea care vă spun vouă pe cele ce suspină în el, că el nu are cum să treacă acum. Se căieşte că v-a lovit, că v-a ameninţat, că v-a urât şi v-a urmărit ca să vă umple de dureri şi de spaime ca unul fără de frică. Îl doare fără de mângâiere că v-a zdrobit de câte ori a putut aceasta, iar acum el vede ce are Domnul peste voi, ce iubire între cei din cer pentru voi, ce slujire aduceţi cerului, şi cerul vouă, ce lucrare minunată între cei din cer şi voi, şi el vede acum, şi se umple de jale şi de păreri de rău. V-a privit cu lacrimi toată ziua serbării de azi. Eu i-am fost ajutor lui, iar el a privit şi a suspinat şi a plâns să-l ajut să cunoaşteţi rana lui. Se ruşinează înaintea îngerilor că a fost plin de semeţie pe pământ, iar mintea lui omenească îl ruşinează acum, că la Domnul acestea nu au preţ. Ce este de preţ la oameni, este fără de preţ la Dumnezeu şi la îngeri. Acum vă roagă el pe voi să fiţi alături lui şi să-i daţi ce puteaţi să-i daţi şi pe pământ dacă ar fi putut fi mic înaintea acestei lucrări de serbare şi de mângâiere a celor ce o iubesc pe ea pentru slava ei cerească între oameni. El se uită la voi, la bunătatea şi la mila voastră, şi îndrăzneşte, că sunteţi miloşi. Vă roagă pentru ajutor, că sunteţi mari la Domnul. Vă roagă pentru el să-i fiţi lui sprijin pentru alinarea durerii duhului lui cel fără de împăcare în suspin, că el nu mai are acum pe nimeni, nici mamă, nici tată, nici soră, nici frate, nici familie, nici prieteni ca să-l poată ajuta pe el. El strigă la voi, iar eu dau această veste pe pământ spre pildă peste toţi şi pentru toţi cei care încă nu pun preţ pe această măreaţă lucrare a Domnului cu voi pe pământ între oameni. Sloboziţi duhul lui de durerea lui, că îl apasă dureros tot răul ce vi l-a adus prin răutatea lui fără să ştie ce har aveţi peste voi de la Domnul. Acum numai după voi caută, căci pe pământ v-a prigonit, v-a hulit, v-a rănit, v-a înspăimântat, iar spre sfârşitul trupului lui a lovit mult şi cu semeţie mare în voi şi în poporul Domnului, suflând furtună şi ameninţare peste voi prin mândria lui semeaţă, hrănită de duhul împotrivirii. El se răcoreşte că-şi poate arăta pocăinţa şi că este o aşa de mare minune lucrarea cuvântului acesta. Vă roagă cu suspin nemângâiat să-i daţi putere de mângâiere, să ştergeţi dinaintea Domnului ruşinea lui şi durerea lui, cu inimioarele voastre dulci şi duioase pentru orice suflet pierdut de pe calea cea cu slavă a Domnului pe pământ. Eu îi voi spune lui, iar el va primi răcoarea şi liniştea şi mângâierea, că e tare, tare zbuciumat, fiilor copii, când vă vede înaintea Domnului deschizându-I să vă crească şi să-Şi crească poporul şi să-l înveţe şi să-l ocrotească şi să-l slăvească cu slava Lui cerească. Eu îi dau acestui sufleţel zdrobit, îi dau de la voi tot ce doreşte el să-i daţi, iar Domnul să judece cu milă soarta lui şi să-i dea din plinul milei Lui, fiilor copii.

Eu, Doamne, am vestit tot strigătul, toată ruga celui ce a strigat spre copiii coborârii Tale pe pământ în ziua serbării îngerilor când poporul Tău a adus pomenire pentru cei adormiţi. Eu, Doamne, Te rog să-Ţi întinzi mângâierea şi răcoarea de suflet pentru cel ce a strigat la mine ca să grăiască la porţi. Sunt cu el la hotar. Acum slobozeşte-i pe cei pomeniţi, ca să duc la locul lui pe cel ce a strigat, iar Tu să faci cu el minunea de mângâiere şi de uşurare, Doamne, că eu sunt trâmbiţa Ta care strigă peste tot, vestind lucrarea venirii Tale şi stând la hotar ca să vii şi să dai fiecăruia după fapta sa, şi apoi după mila Ta, Doamne, că avem mijlocitori pe pământ, avem copii cu mila şi cu lucrarea Ta în ei. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, tu eşti bucurie în cer şi pe pământ, că eşti mamă, şi ai inimă de samarinean. Cei din porţi au luat vestea adusă de tine, iar Eu văd inimioarele lor, şi mângâi unde se strigă după mângâiere, Verginico, şi fericiţi sunt cei ce au ca portiţă această lucrare de venire a Mea, căci poarta aceasta este poarta mângâierii. Amin.

O, copii priveghetori, glasul Meu cel românesc răvăşeşte cerul şi pământul. Mihail, îngerul Meu, aşează în ordine pe îngeri, după ziua lor de serbare. Îndemnaţi mereu poporul să lucreze ca în cer, ca între îngeri, şi să fie îngeraşul Meu tot fiul care Mă împlineşte în el în poporul Meu, şi să asculte precum îngerii ascultă, căci vai de cetatea care nu este cârmuită sau care mulţi o cârmuiesc pe ea!

Poporul Meu, ia pildă de la îngeri, fiule, căci lucrarea de cârmuire a lor prin îngerul Meu Mihail, a supus sub fericirea ei pe îngeri când aceştia erau să cadă de la Dumnezeu în urma semeţiei lui Lucifer. Tu să fii popor cuminte şi supus ca îngerii, căci lucrarea Mea de venire pe pământ la tine, şi de la tine peste pământul tot, este slujită de îngeri, poporul Meu, şi tot aşa să fie şi de tine slujită, şi să Mă ajuţi, poporul Meu, să-l biruiesc pe diavol şi să scot omul de la supărare, că tu pentru aceasta ai fost chemat la Mine. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2005

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Cel ce lucrează adevărul, stă în lumină cu cele ale sale săvârşite în Dumnezeu. Nimic nu se capătă fără lucrare, ci este măsură pentru măsură. Cel ce ţine minte răul, ţine pe diavol în minte.

Sunt la hotarul dintre Mine şi poporul Meu. Sunt la porţi aşteptând, şi dau să le întăresc, că le găsesc slăbite, dar Eu trebuie să las în carte ziua de serbare a mamei Mele Fecioara, şi să dau poporului Meu povaţă de viaţă şi de dor pentru petrecerea lui cu Mine, pentru viaţa Mea în fiii poporului Meu. Amin.

O, copii din porţi, sunteţi neputincioşi, fiilor. Aştept din zori să văd putere în voi pentru coborârea Mea. Nu pot să las ziua de serbare să treacă fără s-o las în carte, căci cuvântul Meu de la voi e hrana Mea şi a sfinţilor Mei şi a îngerilor Mei. Am venit cu sfinţi tămăduitori şi cu îngeri întăritori pentru voi, ca să vă aşez înaintea Mea, fiilor copii. O, grea Mi s-a făcut coborârea, şi mult ajutor Îmi trebuie din cer şi de pe pământ ca să vă ajute pe voi să puteţi sta înaintea Mea cu pace şi cu putere în voi. O, fiilor copii, aveţi grijă de sănătatea voastră, şi să aibă poporul grijă de puterea voastră, că Eu am

nevoie de voi ca să vin pe pământ cuvânt şi să vindec pământul de deşertăciunea cea de la om ieşită, şi să împlinesc într-o zi desăvârşit slava lucrării Mele cu voi şi vederea ei. Dar am nevoie de popor, iar poporul Meu trebuie să fie înflăcărat de dor şi de dragoste, şi să ştie el că Mie Îmi trebuie dragoste şi dor de la om ca să pot să vin şi să dau celor iubiţi şi iubitori plata pentru cei ce lucrând şi aşteptând M-au iubit şi M-au crescut în ei şi între ei, arătându-Mă oamenilor şi îngerilor din cer. Amin.

O, poporul Meu, vor îngerii să-ţi slujească pentru Mine, că mare este plata celor ce au grijă de Mine pe pământ. O, toată ziua am dat să-Mi întăresc porţile ca să pot veni la tine, că le-am găsit fără de putere când am venit în zori. Îţi amintesc iarăşi de cele cinci fecioare înţelepte care nu numai că au împlinit cele pentru curăţie şi mântuire, dar M-au şi iubit şi au şi vegheat cu dor şi cu credinţă şi cu mare lucrare venirea Mea. Tu trebuie să ajungi să ai har şi să înţelegi că fără harul Duhului Sfânt nu poţi fi întreg, fiule. Lucrarea harului este încununarea celor ce lucrează cele plăcute de Dumnezeu în om. În toată vremea cuvântului Meu cu tine te-am îndemnat spre har, şi spre iubire pentru har, şi ţi-am spus că nu este de ajuns împlinirea cea cu trupul. Ţi-am spus mereu, poporul Meu, să fii plin de har şi de iubire din cer, ţi-am spus şi prin îngeri şi prin sfinţi, şi iată, iarăşi îţi spune mama Mea Fecioara lucrul tău cel pentru împărăţia Mea din mijlocul tău.

O, mamă a Mea, am pus alinare şi putere din cer peste neputinţele din porţi. O, ce sleiţi de puteri sunt aceşti copii, mamă! Dă-le şi tu puteri şi lasă-te cu glasul serbării tale peste poporul cuvântului Meu, că el trebuie mereu rugat de cei din cer ca să vegheze şi să-şi întărească iubirea şi veghea, mamă. Şi acum, aşează darul şi harul tău peste ei, o, mama Mea! Amin.

— Noi, Fiule scump şi milos, le aducem puteri la cei ce ne poartă spre popor, dar nu numai de la noi, ci mai mult de la harul poporului Tău au ei nevoie de puteri şi de cereri la Dumnezeu pentru venirea Ta, Doamne bun. Noi, Fiule răbdător, le dăm mereu puteri, dar măcar să nu le fie stoarse, să nu le fie zdrobite, ci să le fie înmulţite, Fiule scump. Eu îndemn pe poporul Tău la zile de sărbătoare şi de veghe şi de creştere, căci trebuie puteri mari de acum, fiindcă vremea e tot mai grea, iar fiii poporului Tău trebuie să înveţe să poată împotriva relelor de pe pământ, pe care duhul rău dă mereu să le întărească şi să nu piară ele, ci să-l slăbească pe om şi să-l ducă mereu la nepăsare, la nelucrare, ba chiar şi pe copiii Tăi să-i facă nelucrători cu Tine, Doamne Fiule.

O, popor miluit de Dumnezeu, nu aşa să te laşi tu, ci să ai grijă mare să nu te laşi să fii ca pe pământ. Tu ai atâta învăţătură din cer peste tine, dar n-o lăsa de peste tine, popor al învăţăturii din cer. O, nu-ţi mări răspunsul cel pentru întrebarea împlinirii cuvântului lui Dumnezeu, ci tu să-l împlineşti, fiule, că vei fi întrebat de rodul lui din tine. Ai grijă să asculţi pe Domnul. Nu te lăsa sub neascultare, dar pentru ascultare îţi trebuie iubire din tine lucrată şi nu altfel iubire.

O, fiilor, umiliţi-vă unii înaintea altora şi preţuiţi-vă dacă staţi laolaltă. Fiţi prieteni înfocaţi şi fiţi fraţi, că nu e bogăţie mai mare ca şi fraţii când îi ai. Pe un prieten adevărat, omul începe să-l preţuiască după ce nu-l mai are, şi îl doare golul lui. Preţuiţi-vă unii pe alţii, unii pentru alţii. Preţuieşte-l pentru tine pe fratele tău, nu pentru el, fiule. Dă-i mâna când ţi-o cere, şi fă-l să ţi-o dea pe a lui, şi să vă vadă Domnul mână în mână când vine la voi pentru ca să vă dea hrană, şi să vadă apoi rodul ei la voi.

Iubiţi adevărul, fiilor, şi fiţi atenţi la ceea ce a spus Domnul şi Fiul meu despre adevăr: *«Cel ce lucrează adevărul, vine la lumină, ca să se arate faptele lui că în Dumnezeu sunt săvârşite».* O, aceasta face frăţia între cei născuţi de sus. Voi sunteţi din cer învăţaţi, şi de aceea eu vă îndemn să nu fiţi răzbunători, ci să fiţi iubitori şi înţelepţi şi iertători şi calzi, neaşteptând mai mult de la celălalt, ci vouă fiecare cerându-vă mai mult. O, nu staţi cu voi în voi, ci daţi-vă Domnului şi unii altora, ca să vă fie uşoară inima şi dragostea inimii, şi să-I fie Domnului cald la voi. Ajutaţi-vă în facerea de bine pentru Domnul, fiilor, ca să puteţi iubi lumina, căci Domnul a spus că cei ce fac rele urăsc lumina şi nu vin la lumină. O, cine nu-şi vădeşte sufletul său, acela rămâne în rele şi nu se lasă spre vindecare, pentru că el nu vine la lumină, ci fuge de ea. Dar voi sunteţi învăţaţi de Dumnezeu şi ştiţi toate, şi pentru toate veţi da răspuns cum le-aţi împlinit, în voi mai întâi, şi apoi unii peste alţii, şi de aceea vă îndemn, împliniţi-L pe Domnul, fiilor. Eu am fost plină de grijă zi şi noapte pentru împlinirea Domnului în mine, şi de pruncă m-a luat Domnul în Sine şi mi-a dat să-L ascult şi să-L iubesc şi să-L aştept şi să-L nasc şi să-L urmez pe pământ şi în cer, căci am fost cea proorocită pentru ca să-I fiu Născătoare. Voi însă, trebuie să lucraţi şi mai mult, că nimic nu se dă de-a gata, ci trebuie să fie măsură pentru măsură, iubire pentru iubire; dar învăţaţi şi iar învăţaţi şi tot mereu să învăţaţi ce înseamnă Dumnezeu şi cum să-L iubiţi pe El. Învăţaţi unii de la alţii, învăţaţi-vă unii pe alţii, fiilor.

O, iată ce povaţă vă dau: citiţi cuvântul Domnului, că aveţi mult cuvânt, şi apoi mărturisiţi-l unul altuia întărindu-vă din el. Cereţi să vi se dea de lucru la cititul cuvântului, ca să vă învăţaţi să cunoaşteţi bine şi în toată clipa tot cuvântul Domnului, că altfel nu-l puteţi împlini, fiilor, ci îl uitaţi, şi uitaţi apoi de lucrul mântuirii voastre, care se lucrează cu duhul şi cu iubirea şi nu cu trupul, fiilor. Daţi-vă apoi spre cercetare cum citiţi şi cât înţelegeţi şi cât împliniţi, şi căutaţi să aveţi unii pentru alţii, unii peste alţii lucru sfânt înaintea Domnului, ca să nu staţi din lucrul iubirii, din lucrul frăţiei, care lucrează unul de la altul, unul pentru altul înaintea Domnului, şi să nu staţi zadarnic împreună în numele Domnului, fiilor. Înţelepciunea iubirii frăţeşti, nici unul să n-o luaţi din voi înşivă, ci din nevoile iubirii frăţeşti, ca să nu vă scrie diavolul că sunteţi iubitori de voi înşivă şi nu de fraţi, fiilor. O, fiecare din voi să-i iubiţi pe fraţi şi nu pe voi înşivă, căci cine se iubeşte pe sine, îl judecă pe fratele său şi ţine minte răul şi nu-L mai ţine pe Domnul în minte. Fiţi credincioşi, fiilor învăţaţi, că iată ce vă spun: cine ţine minte răul, ţine pe diavolul în minte. Fiţi înţelepţi, căci harul Domnului lucrează prin iubire, şi altfel el nu este în om. Luaţi în voi adeverirea cuvintelor cu har în ele când harul se dă vouă prin cuvântul preotului atunci când el rosteşte peste voi spunând: *„Harul Domnului nostru Iisus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu Tatăl şi împărtăşirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toţi“,* iar voi la aceste dăruiri răspundeţi cu *„Amin“*. Iată, fiilor, harul, dragostea, şi Duhul Sfânt Împărtăşitorul, acestea trebuie să fie lucrarea voastră, căci voi singuri le spuneţi lor: *„Aşa să fie“*. O, nu fiţi iscusiţi numai la lucrul cu mâna, ci fiţi iscusiţi la această mare lucrare de daruri pline de dor, că dacă nu veţi lucra aşa, nu veţi avea suflet cu pace şi cu bucuria harului în el. Harul Domnului trebuie să se facă bucurie şi viaţă în voi, şi pentru această lucrare va trebui să daţi Domnului răspuns, fiilor. Unde lipseşte lucrarea harului, lipseşte şi rodul frăţiei cereşti dintre voi. Harul are înţelepciune fără de margini, şi de la el luaţi ca să aveţi.

O, fiilor învăţaţi de Dumnezeu, cu El trebuie să semănaţi dacă El vă învaţă. Citiţi psalmii în zile de sărbătoare şi cuprindeţi-i, ca să vă umiliţi unii în faţa altora, unii pentru alţii, iar seara nu vă culcaţi oricum. O, nu aşa, fiilor, ci culcaţi-vă îmbrăţişaţi cu Domnul şi împăcaţi cu orice frate, ca să aveţi linişte în inimi, şi toţi să aveţi, şi unul de la altul să aveţi, binecuvântându-vă unul pe altul ca să aveţi duh de umilinţă, fiilor, că iată, greu plăteşte omul pentru neumilinţa lui.

O, nu pierdeţi timpul în vremea rugăciunii, ci câştigaţi-l, şi să se vadă apoi că nu l-aţi pierdut. Staţi cu Domnul în vremea rugăciunii, şi să se vadă apoi că aţi stat cu El la masă şi că vă ridicaţi împlinind ceea ce aţi spus Domnului, fiilor. Iată, e ziua mea de serbare, şi o petrec punându-vă masă de învăţătură, căci vouă vă trebuie multă împlinire a învăţăturii Domnului, că nu sunteţi oarecare pe pământ, ci sunteţi poporul cuvântului lui Dumnezeu. Cutremuraţi-vă de lucrul pe care îl aveţi de împlinit pe pământ înaintea Domnului, şi lăsaţi pe Domnul să stea în voi aşa cum este El şi nu aşa cum sunteţi voi, căci Domnul şi Fiul meu este Cel blând şi Cel smerit cu inima, fiilor. Amin.

Le-am dat glasul serbării mele peste ei, Fiule Doamne. Le-am dat aducerea-aminte a Ta în ei, căci Tu eşti Cuvântul peste ei. Dar acum, trimite Tu lângă ei multe puteri cereşti, înmulţindu-le puterile umilinţei, ca să poţi Tu locui înăuntrul lor, Doamne. O, de mila celor ce sunt zdrobiţi în porţi, eu i-am amintit azi poporului Tău să-şi întărească peste el, şi în el însuşi fiecare fiu, învăţătura Ta pe care de atâta vreme le-o dai ca să-şi înmulţească în ei harul Tău, că după ei aştepţi, Doamne, dar înmulţeşte Tu în vasul lor iubirea şi torţa ei, care este dorul, Doamne al celor smeriţi. Eu din pruncie am iubit harul Tău, şi l-am luat în mine, Fiule Doamne, şi apoi Tu ai fost Fiul meu şi al harului meu cel lucrător de la Tine, căci Tu mi l-ai dat ca să Te pot purta şi să fiu ca Tine şi nu ca omul cel fără de harul Tău. Le-am spus lor să fie cu harul Tău în ei. Le-am spus lor să Te cerceteze în ei cercetându-se pe ei pentru harul Tău, Doamne, Fiule al meu şi Învăţătorul lor. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, se umple cerul şi pământul de glasul cuvântului Meu, şi îl ascultă cu dor. Fă-te mlădios la glasul Meu, fiule, şi întreabă-te cu veghe dacă se cunoaşte că peste tine este cuvântul Meu. Este scris că şi cerul şi pământul trec, dar nu cuvântul Meu. O, poporul Meu, toate cele ce faci tu, pot trece, dar să nu treacă peste tine cuvântul Meu şi să-l laşi tu neîmplinit apoi, că nu omul, ci Eu te voi întreba cât l-ai iubit, cât l-ai crezut şi cât l-ai aşezat tu peste tine dacă Eu te-am păstorit cu el ca un Păstor ceresc al tău. Întăreşte-Mi venirea Mea la tine, poporul Meu, şi nimic mai presus decât aceasta să nu preţuieşti. Harul Meu şi dragostea Tatălui şi Duhul Sfânt Împărtăşitorul, aceasta să fie lucrarea cea de peste tine, mai întâi şi mai presus de toate câte faci tu pe pământ, poporul Meu. O, multe te-am învăţat, ca să nu uiţi de Mine şi de tine, şi iar îţi spun că dacă pe acestea nu le faci, toate celelalte câte tu faci, ţi se întorc împotrivă, spre durerea ta şi a Mea. Întăreşte-te, dar, şi te ridică mare înaintea harului Meu, care ţi se dă mereu ca să-l lucrezi şi ca să fie cu tine, dar tu trebuie apoi să fii cu el în lucrare mărturisitoare şi împărtăşitoare, ca să-Mi faci uşoară calea spre tine şi să Mă arăţi pe pământ cu venirea Mea la tine, şi mereu să Mă pot da celor ce Mă aşteaptă şi celor ce nu Mă aşteaptă să vin. O, nu fiţi nepăsători de harul ce vi s-a dat, fiilor! Amin.

Şi acum, copii din porţi, Eu, Domnul, vă aduc alinare în neputinţe, căci voi aşteptaţi. Mama Mea Fecioara vă aduce mulţumire că aţi pus în carte şi înaintea poporului cuvântul sărbătorii ei. Ea a îndemnat poporul spre harul Meu şi spre dragostea Tatălui şi spre Duhul Sfânt Împărtăşitorul. Şi acum, aştept şi Mă uit să Mă împartă unii altora fiii poporului Meu, ca să-i numesc pe ei fiii credinţei sfinte şi ai roadelor ei înăuntrul lor şi în afara lor. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2005

Sărbătoarea sfintei muceniţe Ecaterina

Carnea şi sângele stau fire vrăjmaşă iubirii cereşti înăuntrul omului. Calea cu Domnul este cu mărturisire pe ea. Cei ce mărturisesc sunt cei sfinţi.

Aştept să intru în carte şi să împărtăşesc poporului Meu duhul mângâierii, şi de la el duh întăritor, de la care se nasc bucurii pentru cei din cer în sfântă părtăşie cu cei ce sunt dorul cerului pe pământ, căci Eu am spus că graiul cuvântului Meu este mângâierea şi hrana Mea şi a sfinţilor Mei şi a îngerilor Mei. Amin.

Îmi întăresc cu puterea Mea intrarea, şi îţi dau, poporul Meu, duh întăritor, născut din duhul mângâierii, şi iarăşi te rog cu mare aşteptare să te hrăneşti cu mult cuvânt de la Mine, ca să poţi să fii întărit prin el şi să-ţi fie bine pe pământ, căci binele tău şi al Meu de nicăieri nu vine pentru Mine şi pentru tine decât de la dragostea ta pentru venirea Mea, de la căutarea ta după părtăşii cereşti, căci dacă tu stai îmbrăţişat cu cerul, nu-ţi va fi decât bine pe pământ, căci cerul este locul fericirii şi al odihnei, şi te rog, poporul Meu, să-l ţii în mijlocul tău, ca să ne fie cald unii de la alţii şi să fie adevărată bucuria cerului cea de la tine şi să-i bucuri pe sfinţi, ca să te ajute ei, poporul Meu.

Cu dor aşteaptă sărbătoarea de azi să te mângâie cu cuvântul ei, cuvântul Meu şi al sfinţilor Mei. E zi de dragoste a sfinţilor, căci sfinţii sunt numai dragoste, iar zilele Mele cu tine sunt calea lor şi a dragostei lor, a sfinţilor Mei, care coboară pe pământ cu venirea Mea, poporul Meu. O, mare este dragostea sfinţilor, iar tu trebuie să cauţi cu ei aşa cum caută ei după tine, că fără sfinţi şi fără îngeri lângă tine ţi-ar fi greu, chiar dacă tu nu poţi pătrunde taina acestui adevăr, fiule. O, ai grijă cum petreci şi cum vorbeşti cu sfinţii, ca să le dai viaţă şi stat slăvit cu tine şi cărări cu ajutor pe ele în tot jurul tău, dar tu trebuie să mulţumeşti mult de tot lui Dumnezeu şi sfinţilor Lui că eşti acum copilul Meu, căci prin aşa iubire şi recunoştinţă vei fi cu cerul, şi el te va îngriji, te va acoperi, te va hrăni şi îţi va da mângâierea, şi va acoperi de la faţa ta tot ce nu este ceresc pe pământ, căci pe pământ e întunericul în care piere omul, iar tu eşti cuprins în lumina cuvântului Meu, şi multă iubire îţi trebuie pe calea luminii, poporul Meu. Sărbătoarea cea de azi te învăluie în lumina învăţăturii ei, căci muceniţa Ecaterina a fost lumină a Mea peste cei din întunericul în care omul piere, şi Mi-a dat Mie rod al lucrării luminii Mele din ea, iar Eu i-am dat ei coroană de dragoste sfântă, şi ea a lucrat pe pământ sub slava coroanei primite prin darul dragostei ei, că aşa sunt încoronaţi cei ce iubesc cu iubirea Mea în ei, poporul Meu. Amin.

— Coroana mea, cea de mâna Ta pusă pe creştetul meu, Doamne al sfinţilor Tăi, o pun înaintea poporului Tău, închinându-mă lui pentru dragostea Ta de el şi ridicându-l pe el la lucrarea slavei coroanei sfinţilor care Te-au mărturisit prin sângele lor, prin mărturisirea lor, Doamne şi Mire al sfinţilor Tăi. Cu închinare grăiesc poporului Tău de azi cuvântul Scripturii care spune că întru îm-

părăţia Ta carnea şi sângele nu pot moşteni decât dacă ele mărturisesc pentru Dumnezeu făcându-se dragoste numai pentru Tine în om, şi nu viaţă a omului în om, Doamne.

O, popor al harului în care Domnul te ocroteşte ca să te aibă şi ca să te facă asemenea Lui! Carnea şi sângele nu moştenesc împărăţia lui Dumnezeu, ci stau în om fire vrăjmaşă iubirii cereşti dinăuntrul omului. E cu mare adâncime această înţelepciune pe care o grăiesc ţie, popor al tainelor de sus. Carnea şi sângele trebuie să aibă lucrare mărturisitoare lui Dumnezeu, aşa cum am lucrat eu împotriva stăpânitorului întunericului în care omul piere. Când trupul pofteşte împotriva duhului, carnea şi sângele dau acest război, căci omul firesc nu doreşte după Duhul Domnului înăuntrul său, iar duhul cel satanicesc nu are a se lupta cu omul cel firesc care-şi are cârma în carnea şi în sângele lui, în firea lui, prin care îşi face voia împotriva Duhului lui Dumnezeu în om. Aşa fel de înţelepciune am revărsat eu prin mărturisirea mea în duhul înţelepţilor pământului, care-şi aveau de stăpâni voile şi mintea lor, iar ei, luând foc şi dor în ei prin înţelepciunea duhului meu, au lepădat de la ei rodul minciunii şi au luptat pentru ei chiar împotriva lor înşişi, ca să nu se mai piardă ei de pe calea adevărului care încununase inimile lor prin mărturisirea mea cea despre împărăţia în care omul se aşează după ce îşi biruieşte carnea şi sângele, firea cea stricăcioasă, care dă mereu să stăpânească în om, frânând mereu în el lepădarea de sine, pe care a cerut-o Mirele Hristos la toţi cei care vor să meargă pe calea noii vieţi prin mărturisire. Calea Domnului este cale cu mărturisire pe ea, iar cine n-o are şi nu lucrează duhul care mărturiseşte, acela nu a ajuns la lepădarea de sine, măsura pe care Hristos, Mirele sfinţilor, o cere celor ce iubesc taina şi lucrarea vieţii veşnice pe calea acestei împărăţii.

O, fii ai lui Dumnezeu şi ai cuvântului Său, să ştiţi că diavolul nu se războieşte cu cei care leapădă voia lui Dumnezeu pentru voile lor, dar el este prins în cursa celor ce iubesc pe Dumnezeu cu multă credinţă şi cu mare umilinţă a duhului lor înaintea Domnului şi a venirii Lui de-a pururi. Noi, sfinţii cei mari şi cei mici, am biruit pe diavolul prin credinţa şi prin mărturisirea lui Iisus Hristos, Mirele sfinţilor Lui, iar unde diavolul nu găseşte lucrare împotriva lui, el poate acolo prin voia omului care nu şi-a biruit firea şi nu are a se mai lupta. Sfinţii însă au ales voia Domnului prin mărturisirea credinţei lor pe care n-a putut-o îndura duhul diavolului, potrivnicul lui Dumnezeu în om. Cel ce nu-L mărturiseşte pe Dumnezeu, acela îşi mărturiseşte statul său în el, dar Domnul este mărturisit de sfinţi, aşa cum eu, uceniţa, şi apoi muceniţa numelui Lui, am dat de pe tronurile lor pe cei mulţi şi mari, care până la mărturisirea mea peste ei au domnit în ei nedându-i de lucru diavolului, stăpânitorul peste cei ţinuţi în întunericul prin care omul piere. Eu însă i-am întărit pe ei în mărturisirea credinţei până ce ei au ieşit biruitori, scăpând de gheena pierzării cea de veci, şi cu dor i-am dat pe ei Domnului meu iubit, după ce El, cu mare iubire şi cu mare dor, întru mine a binevoit cu darurile harului Său, care este coroană pentru sfinţi. Amin.

Să le dai, Mire scump, iubire de mireasă, căci eu mă închin cu coroana de pe creştet înaintea poporului Tău pentru dragostea Ta de el, ridicându-l la mare lucrare a harului Duhului Sfânt, după ce el lucrează mult chemarea Ta peste tot trupul, căci Tu ai zis să se lepede de sine cel ce vine după Tine. Înţelepciunea aceasta este pentru sfinţi, şi tot la fel este şi lucrarea ei, Doamne şi Mire al sfinţilor Tăi care au în ei harul iubirii Duhului Sfânt, Duhul Care Îşi mărturiseşte pe fiii Săi. Amin.

Voiesc să-ţi spun dintre sfinţi, să nu amâi pe Domnul, popor al aşteptării. Te-a strâns Domnul în chiticele numai pentru El. Nu uita această milă, nu uita că eşti dator cu milă, căci din milă de Domnul mulţi dintre iubiţii Lui I-au adus măreaţă ascultare, slăvită iubire, şi mărturisire prin rod, aşa cum eu L-am iubit pe El, uitând de mine pentru mila de El, pentru dorul de El, pentru dragostea mea de El. Amin, amin, amin.

— O, ce măreţ grăiesc sfinţii cu tine, poporul Meu! Ce taină de nepătruns de mintea cea firească a omului îţi aduc ei ţie înainte închinându-se ţie cu slava Mea din ei! O, nu uita, poporul Meu, să fii treaz în iubire, să fii grai, să fii lucrare de Duh Sfânt, căci harul şi adevărul au venit cu Mine la tine, şi Eu îţi măsor lucrarea lor şi aştept să am mărime în tine aşa cum am avut în sfinţii care suferind cu trupul M-au mărturisit şi Mi-au adus rod însutit. Voiesc, poporul Meu, să fii rodul harului şi al adevărului Meu cu care am venit la tine. Se uită sfinţii clipă de clipă la tine şi aşteaptă de la masa ta. Aşteaptă sfinţii duhul mângâierii, căci toţi şi toate care aşteaptă după Mine şi după tine, de pe pământ aşteaptă ca Eu să pot, şi pe tine te aşteaptă toată firea, poporul Meu. Aş slobozi peste tine suspinul ei ca să-ţi rodească mila şi să ai numai milă în toată clipa, căci Eu şi cu cerul de sfinţi şi de îngeri şi toţi cei care aşteaptă de şapte mii de ani, după mila ta aşteaptă, iar cei ce miluiesc cerul, vor fi cei miluiţi, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2005

Sărbătoarea de paisprezece ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Omul slavei deşarte nu ştie ce este Dumnezeu. Neamul Domnului va fi întocmit din neamurile de pe pământ care se vor smeri sub slava Domnului.

În cer şi pe pământ, în cele ce nu se văd şi cele ce se văd, e sărbătoarea grădiniţei cuvântului. Sunt paisprezece ani de când Eu, Domnul, şi cu voi, fiilor unşi în grădină, şi cu arhiereul Meu, martor dintre cei necredincioşi ai venirii Mele, am pus zi de sărbătoare şi de sfinţire şi de pecetluire peste acest cort. Aşezaţi-vă acum şi aduceţi Domnului rugăciune de mulţumire şi de mărire pentru slava Sa cu care a biruit împotriva celor neputincioşi care nu ştiu ce este Domnul în cer şi pe pământ ca să se închine Lui în duh şi în adevăr, căci din pricina slavei deşarte de pe pământ, şi de sub care nimeni nu mai poate scăpa, iată, nu mai ştie nici un om ce este Dumnezeu şi cum trebuie să stea omul înaintea Sa, căci s-a dus de la oameni frica de Dumnezeu şi smerenia care înalţă pe om spre Domnul, iar pe Domnul Îl aduce pe pământ. Eu însă v-am luat pe voi în planul Meu cel pentru sfârşitul deşertăciunii omului şi v-am îmbrăcat cu podoabele venirii Mele şi v-am aşezat pentru înfiinţarea cea văzută a grădiniţei Sfintei Sfintelor Mele şi a zilei pecetluirii ei cu mirul puterii şi al sfinţeniei Mele, şi întru acestea v-am aşezat pe voi. Iar acum îmbrăcaţi-vă cu podoabe sfinte şi ridicaţi înaintea Mea rugă şi mulţumire pentru această zi de biruinţă, şi în taina smereniei de duh bucuraţi-vă inimioarele şi întăriţi-vă unii pe alţii, că sunteţi plăpânzi şi firavi, fiilor. Eu, Domnul, aşez peste voi duh întăritor şi vă înviorez, căci sunteţi fiii venirii Mele, şi venirea Mea e cu greu lucrată, iar vouă vă trebuie mereu şi mereu puteri de sus, fiilor. Daţi-vă unii altora puteri de sus. Fiţi dulci în toată clipa. Fiţi dulci, fiilor. Duhul umilinţei îl înalţă pe cel blând şi smerit cu inima. Fiţi lucrători şi suflaţi de-a pururi putere peste duhul şi peste trupul celor ce

sunt poporul Meu cu care Mă sprijin în dureri şi în bucurii, în încercări şi în biruinţa cea peste ele, şi în zile de slavă pentru biruinţa Domnului, fiilor unşi. Fiţi copii dulci, ca să ia cerul de la voi mângâiere, şi nici o neputinţă să nu vă biruie pe voi. Amin.

Şi acum, ridicaţi înaintea Mea zi de sărbătoare, rugă de mulţumire şi, aşezând duh de putere şi de sfinţenie şi de biruinţă peste vasul cu apă de pe masă, stropiţi grădiniţa, fiilor, şi stropiţi-vă pe voi şi împrejurimile de la voi şi pe poporul cuvântului Meu, şi aduceţi Domnului inimioarele voastre ca să le încălzească şi să le umple de dulcele ceresc, ca să daţi mângâiere cerului, iar cerul să vă dea vouă duhul mângâierii care să vă dea întărire şi lucrare prin ea.

Sunt la voi cu apostolul Andrei, sunt cu zi de sărbătoare pentru grădiniţa Mea cu voi. Întăriţi-vă pentru intrarea Mea, ca să aşez în carte cuvântul acestei zile de aducere-aminte a împlinirii Mele cu voi, a lucrării cuvântului Meu peste pământ, a venirii Mele cu slava cuvântului Meu peste toate neamurile pământului, şi voiesc să fac din ele neamul cerului pe pământ, şi vă am pe voi pentru propovăduirea împărăţiei cu care am venit ca să Mă fac cunoscut cu ea peste pământ. Fiţi numai pentru Mine în toate câte voi iubiţi şi lucraţi. Fiţi dulci, şi unul altuia daţi-vă puteri, că vă dau duh întăritor. Aveţi cu toţii grijă de cărarea Mea spre voi. Întăriţi calea Mea, fiilor. Inimioarele voastre, toate, să stea îmbrăţişate şi să stea dulci şi să nu piardă căldura lor, şi nici un greu să nu le slăbească pe ele. Fiţi în unire sfântă. Umpleţi-vă de dragostea Mea şi unii altora daţi-vă puteri cereşti, căci Eu cu voi sunt, şi vă ocrotesc cu mare dor, şi am mare grijă de voi, şi cu multă răbdare şi iubire vă am în grija Mea, iar sfinţii şi îngerii se poartă după voi mereu, ca să vă întărească puterea ca să fiţi slava Mea şi mângâierea Mea să fiţi.

Binecuvântat să fie cuvântul de rugăciune, de mulţumire şi de slavă pentru ziua aceasta de sărbătoare, şi vom aşeza în carte tot cuvântul zilei, fiilor. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 2005

Sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Bucuria sfinţilor este venirea lor cu Domnul. Nu este jertfă mai mare ca iubirea dintre om şi Dumnezeu.

Mă fac cale a sfinţilor, că scris este în Scripturi că Eu cu sfinţii vin, iar Scripturile trebuiesc împlinite, poporul Meu. Ziua Mea de serbare cu voi este şi a sfinţilor Mei, că ei nu au altă bucurie şi altă răsplătire a dragostei lor decât lucrarea Mea de venire cu ei, ca să lucreze ei cu Mine şi să ne fim unii altora de mângâiere.

Apostolul Andrei a stat martor din cer în ziua pecetluirii grădiniţei Mele cu voi, copii ai începutului cel nou, căci ţara venirii Mele s-a întocmit la începutul cel dintâi şi, iarăşi, la venirea Mea întrupat pe pământ, iar acum Eu iarăşi o întocmesc şi Mă slăvesc în ea cu sfinţii Mei.

Sărbătoresc lângă ziua grădiniţei cuvântului Meu pe apostolul Andrei. El vă întăreşte cu binecuvântarea venirii Mele cu sfinţii şi vă dă de lângă Mine cuvânt. Amin, amin, amin.

— O, Doamne al ucenicilor Tăi, întăreşte puterea şi pacea celor mai mici ai Tăi de azi, că ei trebuie să ne poarte şi să ne ajute. Ei trebuie să ajute şi cerul şi pământul; şi pe noi, şi pe oameni, Doamne. Sunt cei mici, dar Tu ai lucrat peste ei cu puterea Ta, şi ei Ţi-au întocmit grădiniţă Ţie şi lor, la cuvântul Tău cel rostit peste ei. I-ai mângâiat, i-ai întărit acum paisprezece ani, iar ei Te-au ascultat fiindcă au crezut. O, mângâie-le credinţa şi puterea lor cu Tine ca să poată, Doamne. Eu am fost şi sunt lângă Tine martorul zilei pecetluirii cu numele Tău şi cu harul Tău a grădiniţei din care Tu Te slăveşti peste pământ cu slava cuvântului Tău, cu venirea Ta, cu hrana Ta pentru cei ce se pregătesc pentru Tine.

O, ucenici micuţi, daţi-vă puteri şi mângâieri unii altora. Fiţi dulci, aşa cum Domnul vă învaţă, că frumos Îşi învaţă El ucenicii, şi tot aşa a lucrat şi cu noi acum două mii de ani. Fiţi mângâietori, căci voi sunteţi hrăniţi cu Duhul Sfânt Mângâietorul, şi vă stau în ajutor sfinţii şi îngerii. Aşa să staţi şi voi în ajutorul Domnului, şi să-I fiţi Lui mângâiere mai înainte de orice lucru faceţi voi pe pământ. Acum paisprezece ani L-aţi ajutat şi v-aţi aşezat stâlpii venirii Lui cu grădiniţa cuvântului Lui, pe care a întocmit-o cu voi pe pământ între oameni, precum este scris în Scripturi. Fiţi mereu casa şi grădiniţa Lui şi daţi-I mângâiere. El este Învăţătorul ucenicilor Lui. Fiţi ucenici cu Învăţător. Fiţi mici înaintea Lui, ca să vă fie El învăţător, căci cei mari de pe pământ nu învaţă de la El. Zidiţi iubire în voi pentru El. Zidiţi-vă mereu, fiilor, ca să aibă Domnul casă în voi, şi să lucreze El în ea iubirea Lui, iar voi să-I daţi iubire.

Tu, Doamne, întăreşte-i, că sunt mici, şi alină toate neputinţele lor şi adu-le vreme dulce şi mângâieri şi puteri, ca să ai Tu sprijin de la ei. Întăreşte-le credinţa şi râvna şi mila pentru Tine, iar harul Tău să le fie lucrare şi veşmânt, că Tu întru ei ai binevoit. Amin.

— Eu sunt Învăţătorul ucenicilor Mei. Rugăciunile sfinţilor Mă mângâie, poporul Meu. Aşa să Mă mângâi şi tu de pe pământ, şi să-Mi ţii mereu calea, şi să ai grijă de ea zi şi noapte, ca să ai lucrare frumoasă şi scumpă înaintea Mea, poporul Meu. Mai înainte de orice îndeletnicire a ta întăreşte în mijlocul tău puterea Mea, statul Meu cu tine şi statul tău cu Mine, că acestea îţi trebuiesc ţie şi Mie, iar celelalte îţi vor fi uşor de lucrat, căci Eu îţi voi da ţie ajutor, poporul Meu. Eu mereu vin să te întăresc, iar tu să ai grijă mare de pacea din mijlocul tău, că ea este alifia ta şi a Mea, cuibul Meu cel blând de la voi, fiilor, dar nu uitaţi să fiţi dulci, să fiţi înţelepţi la gândire şi la vorbire şi la iubire, fiilor, că nu e jertfă mai mare ca iubirea dintre voi şi Mine, dintre voi şi voi, şi nici o putere nu poate mai mult ca şi iubirea dintre cei ce sunt copiii Mei pe pământ. Amin.

În ziua sărbătorii grădiniţei cuvântului Meu, Eu v-am mângâiat pe voi şi v-am dat putere să fiţi mângâietori. Trâmbiţa Mea Verginica stă aproape cu sărbătoarea ei să vă mângâie cu harul ei cel plin de milă. O, copii ai milei Mele, fiţi dulci şi fiţi sprijin unul altuia, şi fiţi Mie locaş cald de venire, că Eu pentru aceasta v-am născut, şi numai cu iubire v-am crescut. Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 2005

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbiţa lui Dumnezeu

Cei din morminte aud glasul de acum al Domnului. Trâmbiţa Virginia a fost locul şi timpul venirii Domnului la sfârşit de timp. Lucrarea milei cea plină de iubire va face răscumpărarea făpturii.

În a treia zi de sărbătoare a pecetluirii grădiniţei Sfintei Sfintelor, grădiniţa cuvântului Meu şi a fiilor lui, Eu, Domnul, sunt la hotarul dintre Mine şi poporul Meu cu trâmbiţa Mea, cu Verginica, vasul venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl. În trupul ei M-am sălăşluit Eu cu cuvân-

tul acum, la a doua Mea venire, iar gura ei a fost glasul trâmbiței Mele. Amin.

O, poporul Meu, frumoasă a fost chemarea omului la Mine în vremea trâmbițării Mele din acest cort, din vasul Meu Verginica. Glasul ei era ca și al Meu, dulce și duios, dar și cu durerea Mea în el. Duhul Meu din ea era îndurerat, și așa mângâiam pe cei pe care-i chemam la masa Mea. Îmi ascundeam durerea și îi mângâiam pe mulți, ca să-i ajut spre împărăția Mea. O, e prea veche rătăcirea omului, și omul nu mai știe ce este viața, și nici moartea nu mai știe ce este, bietul de om. Atâta iubire am izvorât Eu prin această trâmbiță a venirii Mele, de s-au mișcat toți cei din morminte bucurându-se de venirea Mea cuvânt pe pământ, fiindcă toți au așteptat acest timp pe care Eu l-am anunțat acum două mii de ani că va veni, și am spus: *«Vine vremea să audă cei din morminte glasul Fiului lui Dumnezeu».* Toți cei care de la începutul omului au adormit, toți au așteptat vremea în care am ajuns Eu cu tine, popor al acestei Scripturi, iar oamenii de pe pământ nu știu ce lucrez Eu azi în mijlocul tău, căci iată, împlinesc făgăduința cea făcută acum două mii de ani, și omul nu cunoaște vremea și semnele ei.

Această trâmbiță a fost locul și timpul venirii Mele pe pământ pentru cei morți și pentru cei vii, pentru sfinți și pentru oameni. Ea a fost gura suspinului Meu, glasul prin care Eu Mi-am întocmit cărare și ucenici ca și acum două mii de ani, căci cele ce au fost iarăși sunt.

O, popor al venirii Mele, e mare Scriptura vremii tale, și pe care Eu am vestit-o când M-am întrupat în Fecioară și M-am făcut Om. Uită-te tu cum vin sfinții din cer la masa Mea de cuvânt în mijlocul tău. E mare sărbătoare pentru cei din cer venirea Mea cu ei la tine, dar tu ești mititel și cuprinzi prea puțin taina celei mai mari împliniri, taina cea de la sfârșit, venirea Mea cu cer nou și cu pământ nou peste timp, Scriptura despre care au vorbit proorocii prin Duhul Meu Cel Sfânt, poporul Meu. Cu omul cel de la sfârșit lucrez cele mai mari împliniri, la care se uită toți cei care au fost pe pământ în toate veacurile, și iată, am pregătit vas în care M-am așezat cu cuvântul Meu, care a fost și la începutul facerii, și tainic am lucrat și lucrez, că am mlădițe, și este scris că atunci când ele înfrunzesc, Domnul este aproape, la uși.

O, trâmbița Mea cea de dinaintea slavei Mele cerești! O, Verginica Mea, mare taină ai fost pe pământ, iar acum privești de lângă sfinți, din cer, la ea, la rodul ei, la rodul Meu prin tine, și Îmi dorești cu mare dor toate împlinirile pentru odihna Mea. Mama Mea Fecioara mult te mângâie, fiică ascultătoare, că mereu ți-a mângâiat durerea pe care o aveai mereu de la focul care ardea în trupul tău, Duhul Fiului ei, cuvântul Meu cel ca focul, căci foc am adus pe pământ când am venit să Mă folosesc de vasul tău, ca să curăț în el tot ce este străin de Dumnezeu pe pământ, și cuvântul Meu arde în el și cu el toată pleava, ca să rămână grâul, ca să răscumpăr pe om din păcat și să-l dau Tatălui Meu grâu curat. Tainic lucrez, căci nu este credință pe pământ, dar Eu lucrez prin cei puțini și credincioși așa cum am lucrat și acum două mii de ani cu câțiva ucenici care Mi-au împărțit tainica Mea trăire cu omul pe pământ.

O, trâmbița Mea, deschide-ți glasul, căci cei mai mici ucenici ai Mei și ai tăi Ne ascultă și Ne împart peste pământ de la margini la margini. Amin, amin, amin.

— Se uită sfinții la mine, Doamne, și se uită la cei mici ai noștri, pe care i-am cuprins în taina și în harul venirii Tale, ca să-i avem cale a Ta și a sfinților Tăi. Măicuța Ta scumpă îi mângâie în toată truda lor cea de sub venirea Ta, așa cum pe mine mereu m-a mângâiat și mi-a adus puteri sub multa mea sarcină, cuvântul venirii Tale, pe care ea atâta l-a dorit să vină pe pământ, căci Îți dorea venirea și ziua Ta de odihnă în om, și fii credincioși, ca să Te poarte ca să vii.

Mă mângâie sfinții pentru ziua mea de serbare când am intrat între cei din cer spre slava Ta și a lucrării Tale pe pământ. Îi mângâi și eu, de lângă Tine și de lângă sfinți, pe cei micuți care sunt poporul venirii Tale. Îi învăț să prețuiască această taină care îi cuprinde pe ei jos pe pământ și sus în cer, căci cerul este pe pământ cu toate cele de sus pentru ocrotirea poporului Tău și a tainei lui cu Tine.

O, fii ai Cuvântului Hristos, o, fii micuți, sunteți cei din urmă, dar Fiul lui Dumnezeu este veșmântul vostru, paza voastră și slava voastră. Fiți mereu, mereu slava Lui, căci sfinții cerului cel nevăzut văd această slavă, și se încălzesc și se mângâie la ea. Fiți plini de iubirea care vă înveșmântă în ea. Dați Domnului statul cel mai slăvit în voi și între voi. Să nu spuneți că sunteți mici și că nu puteți sau că nu pricepeți. Dacă spuneți că sunteți neînsemnați și mici, nu uitați că Domnul a spus că a celor mici este împărăția care nu se vede de cei de pe pământ, împărăția cerurilor. Stați cuprinși în taina aceasta și lăsați-vă cuprinși. Învățați să vă bucurați așa. Învățați iubirea cea multă, cea fără de timp. Învățați taina venirii Domnului și nu ieșiți din ea, ci stați îmbrăcați cu ea, cu slava venirii Lui, slavă care se face cuvânt pentru cer nou și pământ nou, slavă așteptată de la începutul făpturii, fiilor.

Ți-a spus Domnul că te privesc îndelung sfinții, și așteaptă de la masa ta duhul mângâierii, și ți-a spus că te așteaptă toată firea și că ar da să slobozească suspinul ei ca să-l auzi și ca să ai numai milă în toată clipa. După mila ta așteaptă firea, popor al venirii Domnului, căci răscumpărarea făpturii se face cu lucrarea milei cea plină de duh de iubire, nu de jertfă, fiilor.

O, copii ai poporului sfânt! Domnul v-a povățuit cu dor să fiți dulci. De la lucrarea milei vine această lucrare de har. Tot și toate, după mila ta așteaptă, popor al harului cel pentru sfârșitul așteptării cea cu suspin a făpturii toată de la început și până azi. Cu dor însuspinat aștept și eu slava ta, mila ta, și ea va cuprinde în ea îmbrățișarea făpturii care așteaptă învierea a toate câte au fost în Dumnezeu, și Dumnezeu în ele. Povețele Domnului sunt dulci. Așezați-vă în ele și întrebați-vă unii pe alții de frumusețea veșmântului vostru și ajutați-vă și lucrați-vă unii altora veșmânt frumos, și nu vă lucrați singuri veșmântul slavei. Nu uitați să fiți dăruitori, să fiți îngerași gingași, și să nu fiți ca oamenii nici în gândire, nici în grăire, nici în iubire, ci să fiți ca îngerii din cer, și să pătrundeți povața Domnului cea din rugăciunea domnească în care spune să fiți precum în cer pe pământ. Așteaptă Domnul și sfinții Săi să Se odihnească de osteneli în leagănul milei și al iubirii de la voi, iar pentru ziua mea cu sfinții și cu voi în sărbătoare pe pământ, dați-I Domnului slavă, fiilor. Amin, amin, amin.

— O, popor al milei Mele, să te pătrundă glasul și harul trâmbiței Mele, și să lucrezi ca un ucenic, căci taina de ucenic este ca el să fie ca învățătorul său de la care a învățat darul vieții, viața milei și a iubirii cerești pe pământ. E zi de mângâiere, iar mângâierea înseamnă putere, și apoi har lucrător. E zi de slavă, iar cuvântul zilei a fost cu slavă în el, cu mare slavă. Slava zilelor Mele cu tine dă să se ridice și să mărturisească pe pământ taina acestei slave. Duhul îndumnezeirii să pătrundă în tine de la Mine, și să fii copil îndumnezeit, și toți ca unul, pentru taina dumnezeirii

Mele în voi, aşa să lucraţi şi aşa să fiţi răsplătiţi pentru lucrul vostru cel spre slava Mea de peste voi, fiilor.

Acum, fiii cei unşi în grădiniţă, să ridice în mijlocul tău rugăciune şi slavă pentru sărbătoarea trâmbiţei Mele împreună cu tine, poporul Meu. Clipele rugăciunii tale să te pătrundă, să te înnoiască, şi apoi vor vedea neamurile pământului că ai fost poporul Meu cel adevărat în iubire şi în graiul ei de rugăciune şi de slavă, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2005

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Pentru lucrarea milei trebuie har, iar harul se dobândeşte prin credinţă neclătinată. Cei miloşi nu caută să fie singuri.

Îmi întăresc cu pacea Mea şi cu duhul mângâierii calea coborârii Mele la tine, poporul Meu, ca să te scriu mereu cu Mine, mereu în cartea Mea cu tine, şi să ia sfinţii şi îngerii hrana pe care o pun Eu pe masa Mea cu tine, pentru tine şi pentru cei cereşti, fiule. Eu ţi-am spus mereu că între sfinţi e dor mare şi tot mai mare pentru cuvântul Meu de pe masa ta, iar tu să prinzi fiori cereşti când ştii cu cine stai la masa cuvântului Meu, şi să-ţi fie precum în cer pe pământ, şi să am putere de la tine prin harul Meu de peste tine, iar harul se dobândeşte în om prin credinţă neclătinată, poporul Meu. Toţi cei care sunt acum cu cerul, prin credinţa lor cea fără de clătinare au ajuns sfinţi pe pământ şi cu puterea Mea în ei, după ce Îmi dădeau Mie locaş în ei, dar prea puţin a fost numărul lor faţă de multul neam omenesc. Prea puţini M-au pus la încercare ca apoi să Mă descopăr în ei înaintea oamenilor. Arhiereul Nicolae, sfânt al darului milei, M-a aplecat mereu spre cei năpăstuiţi de neputinţe şi de lipsuri pe pământ, iar Eu M-am slăvit prin credinţa lui. El n-a lucrat nimic mai mult ca şi credinţa în Mine, iar Eu l-am ales şi l-am slăvit pe el pentru slava Mea şi nu pentru el, căci el era smerit cu inima şi cu fapta credinţei lui, şi Mă voia numai pe Mine slăvit, iar pe oameni, ajutaţi în neputinţele lor, căci era milos.

O, poporul Meu, lucrarea milei este tot ce mai aşteaptă de pe pământ cerul şi pământul, dar pentru această lucrare trebuie mare har. Arhiereul Nicolae a strălucit înaintea Mea cu darul milei, iar acum, în ziua serbării lui se aşează cu Mine la masa cuvântului Meu din mijlocul tău. Amin, amin, amin.

— Sunt fiul milei Tale, Doamne al celor credincioşi, căci eu am crezut în puterea Ta, adeverind-o pe ea peste oamenii neputincioşi şi lipsiţi, ca să se aducă ei Ţie mulţumire şi să lase peste pământ vestea puterii Tale în cei credincioşi care Te-au voit cu oamenii pe pământ ajutându-le lor. Tot ce ai adus pe pământ, a fost lucrarea milei Tale. Te-ai adus Tu Însuţi pe pământ, ca să dai multă milă la cei credincioşi şi la cei necredincioşi, dar ai stat mereu de-a dreapta Tatălui, ca să asculţi de El, şi Te-ai făcut pe pământ Cel binecuvântat de sfinţi. Ai venit şi vii mereu cu milă după om, iar omul trebuie să se curețe de trufie înaintea milei Tale şi să plângă după Tine în el, şi să facă omul rod, Doamne, rod de milă şi de credinţă, fiindcă aşteaptă cerul şi pământul milă de pe pământ, o, Doamne blând şi milos prin smerenia Ta.

O, popor al milei Domnului, nu poţi fi copil milos decât prin darul cel sfânt al smereniei. Mila nu lucrează darurile ei dacă nu este smerenie mereu în cel purtător de har. Rugăciunea ta fă-o cu milă, şi să nu fii părtinitor, căci Domnul lucrează după atotcunoaşterea Sa, lucrează drept prin rugăciunea ta şi prin înţelepciunea ei, care te face lucrător asemenea Lui, cu răbdare şi cu milă în lucrarea ta cu El.

Îţi dăruiesc darul şi harul milei cereşti şi nu omeneşti, căci mila cerească aduce rod Domnului, iar mila omenească aduce omului, dar tu eşti înţelept prin învăţătura Domnului cea de peste tine, şi mare lucrare este lucrarea ascultării, care te poartă numai lângă Dumnezeu, popor al milei Domnului.

Arhierească iubire şi binecuvântare aşez cu Domnul pe creştetul fiilor unşi în grădina cuvântului. Harul milei mele să fie în lucrările lor, că eu, binecuvântare le dau, iar ei să poarte, căci sunt binecuvântaţi. Amin, amin, amin.

— Lucrarea şi cuvântul sfinţilor Mei se fac pildă de credinţă şi de milă şi de iubire cerească peste tine, poporul Meu, iar tu să urmezi mila şi iubirea lor pe pământ înaintea Mea, căci iubirea cerească se naşte din milă cerească, se naşte din Dumnezeu, ca să fie pe pământ şi să-şi dea unii altora fiii lui Dumnezeu, şi să fie ei plini de har pe pământ. Amin.

O, aveţi grijă de voi, copii lucrători, şi îmbrăcaţi-vă în nori de îngeri, ca să fiţi ocrotiţi ca sfinţii. Nu fiţi singuri nici la rugăciune, nici la lucru, nici pe cale, ci unii altora daţi-vă puteri şi ocrotiri, şi fiţi miloşi ca Mine, Domnul Dumnezeul vostru, căci Eu am ascultat de Tatăl, şi aşa am lucrat peste om şi peste pământ. Învăţaţi şi iar învăţaţi lucrarea harului ceresc, căci Eu din nou vă îndemn: fiţi dulci, fiţi copii dulci, fiilor. Căutaţi să semănaţi cu Mine, că Eu am fost copil dulce înaintea Tatălui, şi numai voia Lui am făcut-o, şi cu umilinţă am lucrat lucrarea Lui.

Harul sfinţilor Mei să vă dea vouă har, iar iubirea Mea din voi să-l încălzească şi să-l facă roditor între voi, ca să Mă arăt cu rod din voi în cer şi pe pământ, şi să Mă bucur cu voi înaintea Tatălui.

Fiţi plini de har lucrător de la unul la altul, iar mila cerească să vă fie vouă lucrare dulce, căci Eu v-am spus, şi cu milă v-am îndemnat: fiţi dulci, copii ai milei Mele, ca să-L bucurăm pe Tatăl, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2005

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Domnul lucrează peste pământ după puterea omului. Mila este izvor pentru mângâierea durerii.

Înlăcrimat şi neputincios cu duhul ca un om, păşesc pe calea Mea spre tine, căci calea e cu neputinţe pe ea, poporul Meu. Dau să prind putere, dar Eu pe pământ lucrez după puterea omenească, fiindcă fără om Eu nu lucrez. Când Îmi duceam crucea, Îmi era greu, ca unui om, căci pentru om o duceam, fiindcă omul nu şi-o ducea, şi Îmi era greu de tot, dar când Mă gândeam la cei preaîndureraţi, preazdrobiţi pentru durerea Mea, puteam pentru ei, şi mila de ei Îmi dădea puteri, Mă întărea mult, fiindcă mila este cea mai mare putere a lui Dumnezeu şi a omului, şi este izvor pentru mângâierea durerii. Mă pornesc să te îmbrăţişez cu sărbătoarea sfântului Meu, arhiereul Spiridon, şi ţi-l dau de pildă pentru viaţa ta cu Mine, că el a fost iertător, milos şi mult credincios şi a petrecut în el cu harul puterii credinţei şi a faptelor ei, fiindcă numai Eu puteam şi trăiam în el, prin dragostea şi prin puterea credinţei lui. E slab şi neputincios drumul cuvântului Meu, dar îţi dau îndemn prin arhiereul Meu. Ia, fiule, şi aşează-te lângă dragostea sfinţilor şi fă în tine locaş al puterii lor şi al lucrării credinţei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— Tu, Doamne, eşti izvorul milei pentru cei care cu dureri şi cu neputinţe lucrează pe pământ venirea Ta şi vestea venirii Tale şi mângâierea Ta

peste om. Îi dau poporului Tău îndemn şi îi spun aşa: nu uita, nu te lua cu ziua şi cu lucrul ei, popor al milei Domnului. Nu te lua cu orice lucru pe care îl lucrezi ca apoi să uiţi de îndemnurile Domnului puse peste tine şi pentru tine. O, nu aşa, căci Domnul te învaţă, iar tu, ca un ucenic şi, mai mult decât atât, ca un fiu, de Tatăl tău trebuie să asculţi, de tot cuvântul Lui. Ai grijă de viaţa ta; de viaţa ta cu Domnul, şi fă-L pe El să simtă de la tine că Îl ai pe El Dumnezeu, şi fii înţelept ca să ştii ce lucrare trebuie să lucreze acum fiii lui Dumnezeu pe pământ. Învaţă lucrarea dragostei, popor al venirii Domnului; învaţ-o bine, şi ia din Scripturi lecţia ei, şi n-o lua din tine, ci ia-o din locul de unde ea se aprinde. Adu-ţi aminte mereu, mereu de lucrarea dragostei, fiule din urmă, că Domnul are nevoie de aceasta, şi nu tu. Tu trebuie să fii sluga Domnului în zilele Lui cu tine, şi nu Domnul trebuie să fie sluga ta. Iată, Domnul îţi slujeşte mereu prin mila Lui de tine, ca să ai ce-ţi trebuie pentru viaţă pe pământ, dar fii cu inima plină de recunoştinţă şi stai ca un fiu milos şi credincios în curţile Lui şi dă-I Lui slujire cerească şi vezi cum stai în lucrarea dragostei, ca să ai credinţă şi neclătinare apoi, popor al milei Domnului. Cere-I Lui mereu, mereu. Cere-I ceea ce El ţi-a făgăduit să-ţi dea şi să-I dai, că ţi-a făgăduit să-ţi dea şi să-I dai viaţă fără de moarte, iubire fără răgaz. Cer pe pământ să fii pentru lucrările Domnului scrise în Scripturi pentru vremea Lui cu tine, că e cu tine venirea Lui, dar nu te învăţa cu ea, ci stai cu sfială de fiu înaintea Lui şi slujeşte-I prin darurile dragostei fierbinţi, aşa cum uceniţele Lui Îi slujeau cărării Lui spre oameni, şi aşa I-au slujit până peste înviere, iar pentru învierea Lui, ele s-au ridicat cu mult dor, cu mare credinţă, cu dragoste de mireasă şi cu neodihnă în iubirea lor cea jertfitoare şi arzândă în ele ziua şi noaptea, iar focul lor le ţinea în Domnul şi Îi hrănea mila Lui şi Îi dădea puteri pentru viaţa omului, pentru care El a suferit sub cruce şi a biruit pentru om. Eu te îndemn, binecuvântându-te cu arhierească dorire, să înteţeşti în tine focul dragostei de Dumnezeu, poporul meu, aşa precum fecioarele care Îl doresc pe El se hrănesc cu dor şi trăiesc cu dor, desfiinţând înăuntrul lor hotarul dintre ele şi Mirele lor, Domnul Cel iubit, pentru Care ele se hrănesc cu dor şi se sfinţesc prin el, iubindu-L pe Domnul. Amin.

Voi, fii unşi în grădina Domnului din zilele acestea, fiţi tari cu duhul şi cu rugăciunea şi cu darul iubirii, şi înteţiţi în popor darul duhului frăţiei cereşti, căci Domnul poate acolo unde sunt împreună şi cu El fiii venirii Lui. Amin.

— O, voi, sfinţi veniţi în serbări cereşti cu Mine! O, mare a fost mărirea Mea în voi, iar voi aţi fost slava Mea. Daţi puterile voastre fiilor poporului Meu, ca să aducă ei rod, şi cereţi din mijlocul lui mereu, mereu împlinirea slavei făgăduinţelor Mele cele pentru venirea Mea şi pentru împărăţia cerului nou şi a pământului nou, după cum Eu am făgăduit celor ce Mă iubesc. Amin.

Iar tu, poporul Meu, lucrează-te pentru Mine, lăsându-te lucrat, şi stai în lumină, ca să fii lumină, fiule. Arată-Mi că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Arată-Mi că tu eşti poporul Meu, arată-Mi prin lucrarea ta cea pentru Mine şi nu pentru tine, că Eu pentru Mine te-am întocmit. Arată-Mi că eşti poporul Meu şi că Eu stau în mijlocul tău, şi să vadă aceasta cerul şi pământul, şi să se facă noi prin harul Meu lucrător în tine, că Eu nu pentru tine, ci pentru Mine te-am luat la sânul Meu cel duios, ca să înveţi de la Mine lucrarea şi harul milei dumnezeieşti, care îţi sfinţeşte fiinţa şi dorul din ea, dorul după Dumnezeu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2005

Praznicul Naşterii Domnului

Lucrarea ucenicilor adevăraţi este Duhul Sfânt lucrător şi roditor de ucenici. Iubirea ucenicului aduce mângâiere Domnului şi nu omului. Maica Domnului a fost ucenic desăvârşit.

Îţi cânt, poporul Meu, cântarea cu care îngerii cei vestitori din noaptea naşterii Mele pe pământ le-au cântat păstoraşilor de la oi, spunându-le să se coboare în cetatea Betleem ca să Mă afle născut din Fecioară şi să Mă vestească peste veacuri apoi, că am venit de la Tatăl ca să dau jertfa mântuirii omului şi să aduc împărăţie veşnică, nepricepută de mintea omului care nu poate pătrunde tainele lui Dumnezeu. Îţi cânt, poporul Meu, îţi cânt cu îngerii naşterii Mele: slavă lui Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, întru cei de sus, în cer, şi jos pe pământ pace, iar în mijlocul tău voia Mea între frate şi frate, spre slava Mea şi a ta, poporul Meu. Îmi mângâi cu tine zilele slavei numelui Meu, în cer sus, şi pe pământ jos. Îmi mângâi cu tine duhul sărbătorilor şi dau să-ţi întăresc duhul ca să Se sălăşluiască în el Duhul Sfânt Mângâietorul. De două mii de ani M-am lăsat cu El peste pământ, după ce înviind M-am aşezat iarăşi de-a dreapta Tatălui, dar nu ia omul din El. Din El au luat şi iau numai ucenicii Mei, dar doare la cer că taina de ucenic al Meu nu se suie la mintea şi la inima celor ce se numesc pe ei înşişi aşa pe pământ. Unii altora îşi dau acest nume cei ce îmbracă haină de slujitor al cerului pe pământ, şi doare la cer această făţărnicie, iar naşterea cea de sus nu se prinde de ei, de vreme ce ei nu Mă iubesc măcar cât pe ei înşişi.

Sărbătoarea zilei naşterii Mele, sunt cu ea între voi, căci voi sunteţi poporul cuvântului Meu de acum, care vine şi tot vine să nască iarăşi lumea. Sunt cu voi, sunt cu zilele naşterii din nou a lumii, sunt Cel născut în cetatea Betleemului Iudeii acum două mii de ani din mama Fecioara, şi sunt Cel ce Mă nasc cuvânt în această cetate în care v-am adunat pe voi la glasul cuvântului Meu care vesteşte naşterea din nou a toate câte au fost făcute, şi care trec şi tot trec de când omul trece şi nu voieşte să rămână şi să lucreze lucrarea Mea.

Mi-am întărit cu Duhul Sfânt Mângâietorul intrarea Mea în carte ca să fiu cu tine în serbare de naştere, poporul Meu. Mi-am întărit copiii care-Mi sunt cărarea Mea de la cer la pământ, de la Tatăl la om. Voiesc să pot mai mult, că mult trebuie să pot, şi mult trebuie să poţi şi tu pentru puterea Mea, poporul Meu, că lumea are drumul ei, după cuvântul Scripturii care spune: *«Cel ce se spurcă, să se spurce şi mai departe, că toate sfârşitu-s-au».*

Grăiesc cu Tatăl între cei din cer, între sfinţi şi între îngeri, şi Ne spunem despre mângâierea pe care o avem de la coborârea Noastră în mijlocul tău, popor al cuvântului Duhului Sfânt Mângâietorul, pe Care Îl aşteaptă Domnul de la tine să Se mângâie cu tine, căci L-am trimis acum două mii de ani peste ucenici, ca să fiu până la sfârşitul timpului cu ucenicii Mei, până la tine, poporul Meu de azi, iar tu să ai mare grijă să înveţi, şi bine să înveţi lucrarea şi iubirea de ucenic. Nimic nu aştept Eu de la tine decât iubire de ucenic, mângâiere de fiu, căci ţi-am dat putere să te faci fiu al Meu şi M-am unit cu tine, una cu trupul tău M-am făcut, şi aşa ţi-am dat putere, iar tu să lucrezi cu ea şi să n-o laşi să stea, că Eu în Tatăl nu-Mi sfârşesc lucrarea, şi nici El în Mine, fiindcă puterea nu stă. Nici o putere nu stă din lucru, iar ţie Eu ţi-am dat putere, şi pentru Mine ţi-am dat; ţi-am dat ca să împlinesc cu sprijinul tău Scripturile venirii Mele cu toate câte ele au de împlinit, ca să împărăţească apoi între cer şi pământ scaunul măririi Mele, împărăţia mângâierii peste cei mântuiţi care au crezut şi cred

Scripturile care s-au împlinit şi se împlinesc cu putere şi cu slavă şi cu înnoirea a toate câte sunt făcute de Dumnezeu şi de fiii lui Dumnezeu care sunt pe pământ voia Mea. Amin.

O, dulce mama Mea, tu Mă mângâi cu mare mângâiere în ziua aceasta de serbare a Mea şi a ta. N-am găsit mângâiere de pe pământ în ziua când tu M-ai născut pe pământ din Duhul Sfânt la porunca Tatălui, Care M-a sălăşluit în trupul tău ca să Mă naşti şi să Mă numesc pe pământ Fiul Omului. Adâncă a fost taina aceea când Pilat a spus la cei ce Mă priveau încununat cu spini: *«Iată Omul!».* Mi-ai purtat durerea vieţii, mama Mea, iar Eu ţi-am purtat-o pe a ta. Îndureraţi am fost de la naştere şi până la Tatăl, şi până azi, mamă. Tu ai fost atâta de supusă, mereu, mereu ai fost aşa, şi erau atâta de puţini cei ce-ţi ştiau mărirea! O, dacă vrei, învaţă-Mi poporul frumuseţea vieţii tale, viaţă de copil supus tuturor, fără de judecată peste om. M-ai iubit cu cea mai de sus iubire, dar nu ţi-a trecut niciodată prin inimă judecată pentru cei ce te-au înjosit, pentru cei ce M-au dat crucii şi morţii, mamă. Te-a durut şi n-ai judecat, căci tu ai iubit. Pentru iubire te-ai născut, şi aşa M-ai arătat oamenilor, prunc, şi apoi Om desăvârşit. E sărbătoarea Mea şi a ta, şi suntem în mijlocul ucenicilor cei mai mici, dar ucenicii Domnului trebuie să fie mari în taina de ucenic, trebuie să fie ca tine, mamă. Tu ai fost ucenic desăvârşit. Iubirea cea de sus a fost tot ce ai avut, tot ce ai lucrat, tot ce ai dăruit, iar Eu, Fiul tău, am fost Stăpânul tău, că tu ai ştiut de unde sunt Eu, şi L-ai cunoscut pe Tatăl în Mine, şi pe Mine în Tatăl, că ai fost ucenic desăvârşit, mamă.

O, să-i lăsăm spre zi de sărbătoare de naştere a Mea, şi apoi tu să le fii lor ca şi Învăţătorul tău şi să-i înveţi taina fiilor lui Dumnezeu, mamă şi mireasă a Mea. Amin.

O, poporul Meu, îndulceşte-te cu roadele Duhului Sfânt Mângâietorul, că Eu îţi cânt cu îngerii cântarea cea din noaptea naşterii Mele, şi Mă aude Tatăl, şi se mângâie sfinţii la glasul Meu de peste tine. Învaţă ce să lucrezi şi ce să nu lucrezi, învaţă de la cei ce au de la Mine peste tine învăţătura Mea, şi să creşti ca din Scripturi, poporul Meu, iar învăţătura lor s-o ai şi s-o împlineşti ca mama Mea Fecioara, căci ea aşa a iubit pe Dumnezeu, aşa a împlinit ea iubirea cea de sus. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2005/7 ianuarie 2006

Soborul Maicii Domnului

Fiii lui Dumnezeu sunt cei ce seamănă cu Dumnezeu. Domnul aşteaptă de pe pământ pe Duhul Sfânt Mângâietorul.

Hai, dulce mama Mea, e ziua Mea şi a ta. În ziua naşterii Mele între oameni Eu M-am făcut Fiul tău după ce îngerul Gavriil cu nouă luni înainte te-a bucurat cu vestea că tu Mă vei naşte copil şi voi fi Fiul tău. Am fost Fiul Tatălui Savaot, născut din El mai înainte de vecii, iar apoi Duhul Sfânt Mângâietorul, fiinţa Tatălui şi a Mea, S-a sălăşluit în pântecele tău cel fecioresc, şi după vremea sorocită M-am născut copil pe pământ, şi de atunci neamul cel credincios Ne sărbătoreşte pe Noi cu cântări de naştere, mamă, cu bucuria mântuirii lor, că Eu apoi am împlinit răscumpărarea din moarte a omului, moarte pe cruce, tributul plătit morţii ca să-l scot pe om din moartea cea veşnică, mamă, şi, dacă vrea omul să creadă în Mine desăvârşit, să nu mai moară omul, mamă, căci Eu am spus, şi nu împlineşte omul ce am spus, căci am spus aşa: *«Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată».* Noi însă am trăit cu duhul şi cu sufletul şi cu trupul toată durerea omului căzut, că atât de mult am iubit Noi, mamă, şi cu credinţa Noastră fără de meteahnă am suferit pe pământ pentru mântuirea omului din moarte, căci pentru aceasta am venit din cer.

Această dulce grăire este pentru ucenici. Tu ai avut iubire de ucenic desăvârşit, căci iubirea cea de sus a fost tot ce ai avut tu, tot ce ai lucrat şi tot ce ai dat în jur, mamă. Învaţă-Mi poporul iubirea vieţii tale şi frumuseţea ei de copil supus tuturor cu iubire şi cu răbdare, că tu ai ştiut de la Duhul Sfânt plata răbdării sfinţilor, şi voiesc, ca şi tine voiesc şi Eu, să aibă plată de la Dumnezeu poporul Meu şi să lucreze pentru ea aşa cum tu ai lucrat şi ai trăit şi ai iubit şi te-ai sfinţit pentru Duhul Sfânt, dulce mama Mea. Amin, amin, amin.

— Taina fiilor lui Dumnezeu, o, scump copilul meu, o, Doamne şi Stăpân al meu, aceasta voiesc eu să trezesc în inima fiilor poporului Tău. Le-ai dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu. Fiii lui Dumnezeu sunt născuţi din Dumnezeu şi trebuie să semene cu Dumnezeu. Tu ai spus că cine nu se va naşte de sus nu poate moşteni lucrare de fii cereşti, lucru de ucenic desăvârşit. Numai cei născuţi din Tine au lucrare şi plată de ucenic. Numai cei ce înţeleg iubirea Ta cu care Te-ai dat în braţele morţii pentru dragostea de om pentru ca să-l faci pe om asemenea Ţie, numai aceia nu stau fără cruce, Fiule al suferinţei cea pentru iubirea celor ce se nasc din durerile suferinţei Tale pentru om. Ferice celui ce crede în Tine şi care nu moare niciodată, căci sunt ca îngerii cei ce cred în Tine, copil venit pe pământ ca să nimiceşti moartea şi ca să-i arăţi omului iubirea şi taina ei care-l naşte pe om de sus, de unde este veşnicia vieţii, Fiule, copil al Tatălui şi al meu. Lacrima bucuriei, când Te văd cu Tatăl grăind între cei din cer despre mângâierea care ne vine de la coborârea noastră în mijlocul poporului Tău, mă aduce să le amintesc celor ce au numele Tău prin acest cuvânt de peste ei că Duhul Sfânt Mângâietorul aşteaptă de lângă ei să vină peste Tatăl şi peste Tine şi peste toţi cei ce au acum trupuri cereşti în cer, şi să-i mângâie pe ei, să mângâie ei cerul lui Dumnezeu, Fiule plin de dor de ucenici desăvârşiţi prin iubirea cea de sus, aşa cum eu am iubit pe pământ.

O, copii ai cuvântului Fiului meu! Stă lângă voi Duhul Sfânt Mângâietorul ca să meargă mereu, mereu la Dumnezeu de la voi cu mângâiere, ca să poată Domnul cu voi să stârpească moartea de peste om şi să aducă învierea morţilor, şi viaţa mângâierii din cer pe pământ. Moartea nu este mângâietoare, ci îl înşeală pe tot omul cu dulceţile ei mincinoase, până ce omul este cuprins de plata ei cea plină de dureri. Viaţa însă este mângâiere fără de sfârşit, iar durerea cea pentru plata mângâietoare este lucrarea ucenicilor desăvârşiţi, care ca şi mine au ca bogăţie a vieţii iubirea cea de sus, care se face mângâiere în om şi pentru om. Nu daţi din inimile voastre această bogăţie, căci Fiul meu v-a spus: *«Fiţi dulci şi staţi învăluiţi în nori de îngeri ca să fiţi ocrotiţi ca sfinţii, şi fiţi copii dulci, că Eu am fost copil dulce la Tatăl şi la mama Mea, şi voia lor am făcut-o, şi cu umilinţă dulce am lucrat lucrarea de ucenic desăvârşit prin răbdarea cea de sus».* Amin.

O, copii ai naşterii de sus, aşa v-a îndemnat Fiul meu Cel iubit, întru Care Tatăl a binevoit cu voia Lui. Binevoiţi şi voi întru El cu voia voastră cea dulce Lui, dar învăţaţi lucrarea de ucenic desăvârşit uitându-vă în viaţa mea. Eu am fost dulce la grai şi la faptă şi la iubire şi la purtare, iar viaţa mi-a fost jertfă a duhului meu cel umilit, cel plin de milă pentru Dumnezeu şi pentru om. O, dulce mi-a fost cuvântul şi n-am îndurerat cu gura mea, ci numai am mângâiat şi am împărţit taina cerului sfânt, iubirea cea de sus în tot jurul meu în toată clipa, ziua şi noaptea, căci plămada mea a fost

plămada de ucenic desăvârşit, de iubire cu milă şi cu dor şi cu mântuire în ea. Beţi din izvorul vieţii mele şi lăsaţi-vă plămădiţi din aluatul fiinţei mele. Fiţi un duh cu cei ce vă sunt de la Domnul lumină călăuzitoare a mântuirii sufletelor şi a duhurilor şi a trupurilor voastre. Gândiţi în voi cu iubirea lor de Dumnezeu şi de oameni. O, frumos vă mai învaţă din Domnul şi din Scripturile Lui aceşti fii-copii! Să nu-i îndureraţi, fiilor. Lucraţi înaintea lor aşa cum am lucrat eu între toţi cei în care Domnul m-a aşezat ca pildă de viaţă şi de iubire a Lui în mine. Daţi putere celor ce vă poartă pe calea cea împărătească să vă poată purta cu duioşie, cu mângâiere, dar fiţi fiii Duhului Sfânt Mângâietorul, că eu vi L-am născut pe Domnul şi vi L-am dat vouă de viaţă şi v-am iubit ca la sfârşit când iubirea cea de sus ia foc pe pământ ca să lumineze peste cei fără de viaţă, fără naştere din cer, şi ca să ştie şi ei cea mai de sus iubire, iubirea cea de sus, cea din Dumnezeu.

O, fii ai poporului cel cu nume sfânt, fiţi sfinţi la inimă şi la grai şi la faptă şi la dăruire cu milă şi cu iubire, că Domnul Dumnezeul vostru sfânt este, copii ai naşterii de sus. Amin, amin, amin.

— O, dulce mama Mea, ce dulce îţi este grăirea, căci tu eşti ucenic desăvârşit al Învăţătorului tău, Iisus Hristos, Fiul tău, pilda omului nou, venit de la Tatăl între oameni. Amin.

O, poporul Meu, Eu, Domnul Dumnezeul tău, M-am născut în peşteră şi am fost culcat în paie şi am crescut sărac de cele de pe pământ, ca să nu iubesc lumea aceasta cu toate ale ei care trec. Am fost Dumnezeu desăvârşit pe pământ, precum Tatăl este. M-am arătat oamenilor aşa cum am trăit şi am iubit ca să ştie omul cum să fie şi cum să-L iubească pe Domnul pe pământ şi nu pe sine, iar de sine să se lepede şi să fie ca Domnul. Am dat pe mama Mea Fecioara înaintea oamenilor, chip al ucenicului desăvârşit în iubire, umplându-i ea pe oameni de dorul după Mine, Fiul şi Dumnezeul ei. Aşa să fii tu, poporul Meu, şi să înveţi taina vieţii veşnice, taina lucrării de ucenic al Domnului pe pământ, că am în mijlocul tău fii-copii pe care tu să-i ajuţi să fie aşa cum Îmi place Mie cu învăţătura lor peste tine. Nu-i apleca, ci ridică-i de sub greu şi primeşte-Mă pe Mine din ei, că ei calea vieţii ţi-o arată şi au de lucrat la viaţa ta, poporul Meu. Amin.

Sărbătoarea naşterii Mele s-o iubeşti, Ierusalime nou, căci învierea Mea în om este lucrarea care vine după naşterea Mea în inima omului şi în fapta lui, iar biruinţa cea veşnică o ştie a lucra în tine Duhul Sfânt Mângâietorul, Învăţătorul şi minunea celor mântuiţi, poporul Meu, doritul Meu Ierusalim, mângâierea Mea cea de pe pământ, căci Duhul Sfânt Mângâietorul, de pe pământ este aşteptat să-L mângâie pe Domnul şi să-L aşeze Domn şi Mântuitor peste pământ. Amin, amin, amin.

26 decembrie 2005/8 ianuarie 2006

Sărbătoarea sfântului mucenic şi arhidiacon Ştefan

Duhul trufiei omului nu poate peste Dumnezeu. Împărăţia Domnului este în cei ce ştiu să fie ca pruncii. Cei din morminte sunt pregătiţi pentru înviere şi pentru mărturisirea cuvântului venirii Domnului.

Te cuprind iarăşi în cuvânt, Ierusalime mic. Tu eşti micuţ, dar taina Mea cu tine este mare, poporul Meu. Sunt aşa de puţini între cei de pe pământ care dau să înţeleagă taina Mea cu tine, căci cei ce ar fi să înţeleagă întreg ar trebui să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie şi ţie prin lepădare de sine, adică prin părăsirea slavei deşarte, care nu-l lasă pe om să dea de la el vremelnicia şi duhul lumii şi să se facă el credincios şi sfânt şi bogat în faptele credinţei sfinte. Cu tine însă Mă mângâi, şi mângâi tot cerul de sfinţi şi de îngeri când vin în mijlocul tău cuvânt. E hrana celor din cer cuvântul Meu de peste tine, e rodul aşteptării lor, e Domnul pe pământ cu sfinţii şi cu îngerii, iar credinţa ta Îmi întăreşte calea spre tine, şi apoi tu Mă dai la toţi cei ce s-au deprins cu venirea Mea la tine, cu glasul Meu care naşte iarăşi lumea. Mare bucurie şi mângâiere se lasă de la cuvântul Meu de azi peste toţi cei care M-au iubit sau nu M-au iubit în vremea celor şapte veacuri de când lumea cea văzută s-a întocmit la cuvântul Meu, iar Eu sunt cuvântul Tatălui Savaot.

Minunat şi mult am lucrat în vremea lui Moise pentru biruinţa Mea pentru poporul Israel cel de atunci şi care căzuse rob în Egipt ca plată a păcatelor lui, plata trufiei, şi de la ea, a neiubirii şi a netemerii de Dumnezeu. Şi dacă Israel a plâns cu umilinţă şi cu pocăinţă, Eu i-am ridicat izbăvitor iscusit în credinţă şi în umilinţă şi Mi-am arătat prin el mila Mea de Israel, care plângea aşteptându-Mă să-i întind mâna şi să-l iau iarăşi la sânul Meu. I-am grăit lui Moise şi i-am spus tot ce voi face prin mâna Mea cea tare şi prin mâna lui pentru cei ce plâng strigându-Mă să-i izbăvesc. Minunat a lucrat puterea Mea împotriva puterii omului trufaş care stăpânea peste poporul Meu cel robit în Egipt din pricina fărădelegilor lui. Milostivirea Mea însă Îmi este trezită atunci când pocăinţa şi umilinţa strigă la Mine din om ca să-Mi arăt pentru el slava Mea dumnezeiască, putere cu care omul nu se poate lupta, ci se lasă învins, căci omul nu poate ceea ce numai Dumnezeu poate.

O, minunată şi multă este, iarăşi, lucrarea cuvântului Meu de azi, Ierusalime, poporul Meu, căci tu ai crezut că Eu sunt Cel ce grăiesc cu putere, ca un Dumnezeu, şi iată, te cuprind mereu în cuvânt, iar taina Mea cu tine e mare, căci aşa este la sfârşit ca să pot Eu lucra cu înţelepciunea Mea facerea lumii, căci toate s-au stricat şi sunt supuse stricăciunii după ce le-am făcut şi după ce trufia a intrat în om şi l-a smuls din braţul Meu. N-a fost însă să Mă las biruit şi să nu am om cu credinţă în Mine din vreme în vreme, ca să-i arăt adesea omului că Eu sunt Dumnezeu adevărat şi minunat şi că omul este om şi nu poate peste Dumnezeu, oricât de mult l-ar sluji duhul trufiei lui, duh care a căzut din cer peste om când omul a zguduit prin trufia lui lumea îngerilor şi când îngerul cel mare a slujit trufiei din om pierzându-şi întâietatea şi ascultarea de Dumnezeu Făcătorul.

Şi, iarăşi, poporul Meu, minunat şi mult este cuvântul Meu de peste tine, ca să te deprind mereu, mereu că tu eşti poporul Meu şi că Eu sunt Dumnezeul Cel adevărat, Domnul şi Stăpânul tău Care te învaţă să fii credincios şi cuminte şi să asculţi cuvântul Lui care vine să facă iarăşi lumea cea de sus şi lumea cea de jos, şi apoi totul să fie una, precum a fost la început. Amin.

Am la masa ta cu Mine cuvânt de serbare şi de mângâiere a sfinţilor, poporul Meu. Mucenicul Ştefan, mistuit de râvna cea pentru Mine, Dumnezeul Cel adevărat în cer şi pe pământ, s-a smerit pe sine şi M-a înălţat pe Mine înaintea celor trufaşi care nu ştiau să slujească pe Dumnezeu după adevăr, şi cărora Eu le-am stat cu putere împotrivă pentru trufia lor, şi ridicându-Mi ucenici din cuvântul Meu de peste mulţimile care-Mi urmau învăţătura cea plină de putere, am biruit semeţia celor ce domneau peste lume în numele Meu, şi M-am mărturisit Domn şi Stăpân prin gura ucenicilor Mei cărora le-am dat Duhul Meu râuri de ape vii, izvorâte din râul

vieţii după ce le-am dat harul şi darul credinţei sfinte pentru umilinţa inimii lor cu care ei M-au cuprins şi M-au mărturisit apoi. Mucenicul Ştefan prin minunea mărturisirii lui şi-a dovedit înaintea celor plini de sine înţelepciunea lui cea din Scripturi pentru venirea Mea pe pământ ca să judec lumea cea din întuneric chemând-o la lumină Eu Însumi, întrupat în Fecioară, şi născut între oameni, şi crescut până la vârsta desăvârşită, şi apoi, ucenicii Mei prin care am lucrat cu Duhul Meu fapte mari, mărturisitoare prin Scripturi despre slava Celui drept judecând ei lumea prin cuvântul mărturisirii lor, căci lumea a fost judecată când Eu am venit de la Tatăl acum două mii de ani împlinind toate cele scrise despre Mine în Scripturile lui Moise, în prooroci şi în psalmi.

O, poporul Meu, nu pot fi cuvinte care să poată mărturisi bucuria sfinţilor Mei, mărturisitori în vremea lor, când Mă văd ei pe Mine cuvânt de facere din nou a lumii, cuvânt în mijlocul tău. Iubirea Mea de tine îi umple şi pe ei de Duhul Meu, de iubirea Mea, căci sfinţii sunt asemenea Mie şi de aceea Mă văd ei cum sunt, şi tot aşa lucrează şi ei peste tine. Am ceată de sfinţi mucenici la masa Mea cu tine şi mereu te povăţuiesc să înveţi să le dai lor din bunul Meu, să fii primitor de oaspeţi cereşti, căci cu cerul vin când vin la tine, şi pun masa când vin.

Împarte-te sfinţilor, poporul Meu, şi fă-le duh de bucurie dinspre tine spre ei, că mare le-a fost aşteptarea şi lacrima după împărăţia Mea cu ei pe pământ ca să răscumpăr sângele lor pentru care ei strigă şi cu dor aşteaptă să Mă vadă Împărat pe pământ, cu împărăţie peste sfinţi, căci a celor sfinţi care au ştiut să iubească şi să creadă ca nişte prunci, a acelora este împărăţia iubirii, împărăţia lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este iubire, poporul Meu, şi aşa sunt şi sfinţii care te binecuvintează pe tine în cer şi pe pământ vestindu-te că eşti poporul venirii Mele, casa Mea de întoarcere după două mii de ani de aşteptare a Mea şi a lor. Amin.

— Eu, Doamne scump şi mare în cer şi pe pământ, Te mărturisesc cu aceeaşi râvnă când n-am tăcut cu cuvântul cel despre dumnezeirea Ta până ce, ruşinaţi, cei ce şi-au recunoscut vina m-au ucis cu pietre, că aşa fac cei ce nu-şi pot purta vina din pricina trufiei lor pământeşti şi omeneşti. Îţi mărturisesc poporul care Te-a primit acum când ai venit a doua oară de la Tatăl, şi pe care l-ai ocrotit atât de mult secerând prin îngerii Tăi ocrotitori pe toţi cei care au pândit viaţa lor cu Tine în vreme de mare necredinţă şi de deşertăciune şi de vremelnicie cum n-a mai fost pe pământ de când Tu ai întocmit veacurile şi curgerea lor. Le spun celor trufaşi care stau pe scaunul drepţilor din voia lor, nu din voia Ta, le spun că au fost şi ei judecaţi acum prin venirea Ta, căci i-a găsit venirea Ta mâncând şi bând, însurându-se şi măritându-se, uitând ei de Scripturile Tale care spun că toţi cei care se vor învrednici de veacul Domnului, aceia nu se însoară şi nu se mărită, căci sunt ca îngerii şi nu mai pot să moară de vreme ce se fac fii ai învierii. Tu eşti Cel ce ai spus această Scriptură peste cei ce Te ispiteau pentru desfrânarea lor. Iată, iarăşi lumea a fost judecată, căci Tu ai venit, iar lumea şi cei de peste ea care stau pe scaun de drepţi ai Tăi, sunt fiii veacului acesta, care se însoară şi se mărită şi nu se învrednicesc de veacul cu care Tu vii pentru cei ce trăiesc ca îngerii, şi apoi pentru cei ce vor învia din ţărâna pământului şi vor sta pe picioarele lor. O, nu ştiu ce-i aşteaptă cei ce Ţi-au pus sub obroc venirea Ta de acum şi pe poporul slavei venirii Tale. Se clatină din zi în zi mai mult statul lor şi slava lor deşartă şi trufia lor de a se numi pe ei înşişi şi unii pe alţii slujitori ai dreptăţii peste cei fără de păstori de ai Tăi. Curând, curând împărăţia lor nu va mai fi, şi se va ridica un popor drept şi se va adăuga venirii Tale cu sfinţii, că Tu aşa ai spus că vii când vei veni. Şi ai venit, Doamne, şi tainic este cuvântul venirii Tale, iar glasul Tău de peste poporul Tău acesta îl aud morţii din morminte şi se pregătesc pentru porunca îngerului Tău care îi va scula, şi ei vor mărturisi la toţi cei vii cuvântul acesta cu care Tu îi hrăneşti pe cei mici ai Tăi, şi la care masă de cuvânt doresc sfinţii şi îngerii şi vin cu Tine, după cum Tu ai proorocit acum două mii de ani.

Mă aplec cu supunere de ucenic şi Îţi dau toată slava, cu glasul duhului meu mărturisitor că am avut bucuria şi mângâierea să Te mărturisesc şi acum, la sfârşit, că eşti Cel drept, Cel viu în vecii vecilor după ce toţi cei care nu Ţi-au cunoscut venirea acum două mii de ani au făcut cu Tine tot ce a fost scris să facă ei, şi apoi Tu ai înviat şi ai judecat lumea numai prin învierea Ta, şi eşti în Tatăl, şi Tatăl este în Tine, şi Dumnezeu stă în mijlocul dumnezeilor, iar sfatul Lui împlineşte cuvântul lui Dumnezeu care spune: *«Noi le fac pe toate!»*. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, Mă mărturisesc sfinţii în cer şi pe pământ, dar omul trufaş este nesimţitor. M-au mărturisit şi drepţii şi păcătoşii când am venit lucrând de la Tatăl, dar cei trufaşi şi-au păstrat aluatul din care s-au născut, căci tatăl lor este diavolul.

Întăreşte-ţi credinţa şi iubirea şi stai înaintea Mea, Ierusalime. Pune, fiule, masă pentru Mine de câte ori Eu vin să pun pe ea pentru tine şi pentru sfinţi şi pentru toţi cei ce se vor învrednici de veacul Domnului, precum scrie în Scripturi. Înţelepţeşte-te şi umblă drept pe calea Mea cu tine. Aşează-te sub lucrarea harului şi să prinzi drag şi dor pentru darul vorbirilor sfinte şi cereşti la care să Se strângă Domnul şi sfinţii şi să-ţi adauge har peste har, şi să fii tu lucrare de har şi rod de har pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2005/9 ianuarie 2006

Sărbătoarea sfântului Vasile cel Mare

Legăturile sufleteşti stau împotriva legăturilor duhovniceşti, care-i leagă de Dumnezeu pe oameni. Firea nu e bună între om şi om, ci e bun Duhul Domnului. Mărturisire de dincolo de mormânt: arhiereul Vasile Târgovişteanul profeţeşte peste biserica lumii.

Cu dumnezeiască dragoste, cu duioşie dulce Îmi aştern peste pământ glasul cuvântului Meu. De fiecare dată Îmi întăresc cărarea, iar puterea Mea se aşează în porţi ca să poată ele ţine cerul pe pământ, căci cerul e greu pe pământ, cu multa lui lucrare din zilele acestea, zilele Fiului Omului. Amin.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, aşa botez Eu, Domnul, inima celui credincios care se lasă cu totul pentru Mine între fiii oamenilor. Voi petrece în mijlocul tău praznic de Bobotează curând, Ierusalime al Meu de azi, românul Meu popor, că Eu ţi-am spus ţie că numele de român va fi luat de tot cel care se va lăsa prin acest cuvânt al Meu de peste tine înfiat şi crescut şi statornic în Tatăl, în Fiul şi în Duhul Sfânt, numele Domnului Dumnezeului tău, Domn şi Stăpân din veci şi până în veci, şi Care vine curând cu veacul cel veşnic ca să-l aşeze pe pământ nou şi să împărăţească în veci după voia Lui. Amin.

Se vor strânge multe suflete la praznic de Bobotează ca să ia din harul cuvântului Meu, care mângâie şi întăreşte inima omului, şi să ducă cu ei apă binecuvântată şi sfinţită, care sfinţeşte toate prin harul Duhului Sfânt, poporul Meu. Astăzi

însă Mă aştern cuvânt pe masa ta cu Mine ca să ne amintim de smerenia Mea şi a mamei Mele Fecioara, că ea M-a luat în braţe şi M-a dus, după datina legii lui Israel, M-a dus la templul Domnului ca să fiu tăiat împrejur în trup şi ca să Mă dovedească ea Fiu al poporului Israel în mijlocul căruia am venit de la Tatăl şi de la Duhul Sfânt născut din Fecioară, precum era scris în prooroci, precum trebuia să vin.

M-au aşteptat apoi la templu după patruzeci de zile Simeon cel bătrân de ani şi Ana proorociţa. Simeon M-a luat din braţele mamei Mele Fecioara şi M-a numit mântuirea Domnului, gătită peste popoare, şi lumină peste neamuri, spre vestirea poporului Israel în mijlocul căruia Eu am răsărit, căci poporul Israel era poporul Domnului pe pământ din pricina părinţilor lui, Avraam, Isaac şi Iacov. M-a luat bătrânul Simeon în braţe la patruzeci de zile de la naşterea Mea şi a văzut cu ochii lui pe Mântuitorul lumii şi a mărturisit împlinirea Scripturii venirii Mele prin mama Fecioară, iar Ana proorociţa a vestit prin duhul proorociei că Eu voi fi spre ridicarea şi spre coborârea multora din Israel. Şi aşa a fost şi atunci, şi aşa este şi acum, căci înţelepciunea celor ce înţeleg este căzută ca şi omul, şi aşa lucrează omul cu ea, şi nu poate să-şi întărească cu ea umilinţa şi credinţa şi să se vindece de duhul îngâmfării în care a căzut omul după ce nu L-a mai iubit pe Dumnezeu cu tot sufletul şi duhul şi inima şi trupul lui.

O, poporul Meu, e zi de praznic a Domnului şi Învăţătorului tău Iisus Hristos, şi e zi de serbare de sfinţi, şi am la masă cu tine pe arhiereul Vasile cel Mare, care a dat celor credincioşi Mie domnia cea nefurată, pe cele cereşti, pecetluindu-le peste oameni prin înţelepciunea lui cea de sus, cea plină de dorul cel de sus. El a înţeles cu mare înţelepciune porunca vieţii veşnice, căci sfinţii Mei ştiu cum să-L iubească pe Dumnezeu şi cum să-i iubească pe fiii lui Dumnezeu şi pe oameni.

Când Eu i-am spus lui Israel să-L iubească pe Dumnezeul lui din toată inima lui, din tot sufletul şi cugetul lui, el n-a înţeles această înţelepciune a iubirii cea din Dumnezeu. Când omul Îl iubeşte aşa şi nu altfel pe Dumnezeu, numai atunci ştie el cum să-l iubească pe aproapele lui, şi apoi pe el însuşi pentru Dumnezeu. Cel ce nu iubeşte pentru Dumnezeu cu iubirea lui, acela nu înţelege ce am spus Eu când am spus: *«Să iubeşti, Israele, pe Dumnezeu din tot sufletul tău, din toată virtutea ta, din tot cugetul tău şi din toată inima ta, iar pe aproapele tău să-l iubeşti ca pe tine însuţi».* O, nu ştie omul ce înseamnă acest tot pe care Eu i l-am cerut lui pentru iubirea lui de Mine, şi de aceea am venit Eu acum două mii de ani şi am spus: *«Cel ce vine după Mine, să se lepede de sine şi, luându-şi crucea, aşa să-Mi urmeze, aşa să fie urmaşul Meu»*, şi am mai spus că Eu cu aceştia voi fi până la sfârşitul timpului. Amin.

O, poporul Meu, cel ce se leapădă de sine, acela este cel ce Mă iubeşte pe Mine cu înţelepciune spre folosul mântuirii multora aşa cum a făcut bătrânul Simeon şi proorociţa Ana, care au trăit pentru Dumnezeu cu toată fiinţa lor, aşteptându-L ca să-L mărturisească apoi, şi L-au mărturisit, şi au luat rodul şi cununa mântuirii. Sufletul celui ce Mă iubeşte cu toată fiinţa lui, cu totul lui, acela este legat numai de Dumnezeu cu sufletul din el, iar duhul din el mărturiseşte pe Domnul şi se leagă duhovniceşte cu aproapele său pentru Dumnezeu.

Iată, poporul Meu, ce înţelepciune las Eu azi peste tine. Legăturile sufleteşti dintre oameni îi leagă pe oameni de oameni, iar legăturile duhovniceşti dintre oameni Îl leagă pe Dumnezeu de oameni, şi pe oameni de Dumnezeu, şi aceasta este înţelepciunea poruncii lui Dumnezeu pentru iubirea dintre om şi Dumnezeu, şi aceasta trebuie să fie pe pământ. Şi va fi. Amin.

O, poporul Meu, te îmbrăţişează sfinţii, fiule. Mare le este dorul când Eu vin cu ei la tine. Le este dor sfinţilor să Mă mărturisească, şi să te mărturisească pe tine şi masa cuvântului Meu din mijlocul tău, la care ei vin şi mărturisesc împlinind ei Scriptura venirii Mele cu sfinţii în zeci de mii, că unii după alţii vin când Eu vin cu sărbătoare de sfinţi la masa ta. Arhiereul Vasile cel Mare a legat pe oameni de dragostea de Dumnezeu, înţelepţindu-le lor duhul şi sufletul şi cugetul după ce el s-a lepădat de sine şi de lume luându-şi crucea şi iubindu-Mă aşa cum Eu am poruncit celui ce voieşte să Mă urmeze pe pământ şi să fie urmaşul Meu şi moştenitor al împărăţiei Mele în el. Aşa lucrează el şi dintre cei cereşti, căci sfinţii au înţelepciunea Mea, iar ea este duh iubitor de oameni, duh care îi învaţă pe oameni harurile mântuirii luându-Mă pe Mine Mântuitor al lor.

E zi de sărbătoare de sfinţi, şi te mărturisesc sfinţii, poporul Meu, iar Eu rostesc binecuvântare pentru lucrarea lor cea din cer. Amin, amin, amin.

— Eu, Doamne mare, Te mărturisesc Arhiereul Tatălui Savaot, Arhiereu din veac şi până peste toţi vecii după rânduiala lui Melchisedec, după planul cel tainic al Tatălui. Sunt cu ceata de arhierei la masa cuvântului Tău în mijlocul poporului Tău. Mă mângâi în venirea Ta cu sfinţii, şi binecuvintez prin mâna Ta şi prin mâna mea pe cei unşi ai Tăi din vremea aceasta, şi pe care vremea aceasta nu-i cunoaşte ai Tăi precum nici pe Tine nu Te-a cunoscut vremea aceea când ai stat pe pământ cu oamenii lucrând lucrarea cea tainică a Tatălui, Care Te-a născut din El din vecii, şi apoi din mamă Fecioară la plinirea vremii când Tu ai venit şi Te-ai născut copil ca să-l chemi pe tot omul să iubească taina de copil şi s-o îmbrăţişeze, ca să poată omul să fie copilul Tatălui precum Tu ai fost şi eşti.

Îţi binecuvintez poporul cu binecuvântările Tale şi îi spun că sunt astăzi în cuvânt peste el cu arhiereul care a stat pe scaunul bisericii din cetatea Târgoviştei, căci el este mărturisitor din cer pentru lucrarea cuvântului Tău, pe care acum o vede şi o cunoaşte în toată slava ei.

Dar acum dăm odihnă porţilor Tale, iar poporului îi lăsăm duhul sărbătorii Tale şi sărbătorii mele, iar apoi, iarăşi lăsăm în cartea Ta cuvântul Tău şi al sfinţilor Tăi şi al mărturisitorului Tău care are acum trecerea prin Tine să grăiască peste biserica de pe pământ, şi pe care dă s-o ajungă lovitura pietrei pe care ea a aruncat-o în lucrarea cuvântului Tău şi a fiilor ei care stau de-a dreapta Ta.

Binecuvântată să fie ziua de praznic a Domnului Dumnezeului tău şi a sfinţilor Lui, popor al venirii Domnului. Şi iarăşi vei fi îmbrăţişat în cuvânt pentru cartea cea de azi. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul, iubesc duhul mărturisirii şi Mă măresc în sfinţii Mei, şi iau, şi dau, ca să aibă ei harurile mărturisirii, că pe pământ nimeni nu poate să creadă fără de mărturisirea sfinţilor Mei. Şi iarăşi ne vom aşeza, copii veghetori, ca să aşternem în cartea cea de azi tot cuvântul ei. Amin, amin, amin.

*

Am stat cu voi şi cu sfinţii Mei în duh de praznic ceresc, şi vă voiesc cu mult lucru duhovnicesc între voi şi Mine, şi pe toţi vă voiesc aşa, copii ai venirii Mele. Guriţele voastre să se sfinţească mult, mărturisind slava Mea cu voi, iubirea Mea de peste voi, viaţa voastră care să

crească în Mine, după cum învățați mereu, mereu și tot mai mult să stați cu ea în Mine, și unii pe alții să vă sprijiniți, unii altora să vă dați creștere, și cu duh dulce și ceresc să vă hrăniți, căci firea omului nu e bună între om și om, dar Duhul Cel ceresc Îl crește pe Domnul între frații cei de un sânge cu El, și le sfințește tot înlăuntrul lor: și gura lor, și cuvintele lor, și tot ce-i înconjoară pe ei de jur împrejur. Amin.

Am spus vouă că Mă mărturisesc sfinții, fiilor, numindu-Mă copilul Tatălui, ca să fiți și voi ca Mine. Arhiereul Vasile cel Mare, cu duhul milei lui, are în ceata de arhierei veniți cu el în venirea Mea pe cel ce mărturisește că a stat mai bine de șapte ani pe scaunul bisericii din cetatea Târgoviștei, iar după încă aproape șapte ani, iarăși, de când i-am luat scaunul pentru că n-a îmbrățișat lucrarea cuvântului Meu și pe voi, el vă mărturisește dintre cei cerești arhierei că sunteți poporul Domnului, purtând de la Mine peste voi taina descoperirii fiilor lui Dumnezeu, așteptați de toată făptura de când Eu am întocmit cerul și pământul și pe om, iar omul apoi a zguduit de la locul ei toată facerea Mea, căci s-a semețit în el, și nu s-a umilit sub mâna și sub iubirea Creatorului său.

Dau glas arhiereului cel venit în venirea Mea cu sfinții în ziua pomenirii sfântului Meu, arhiereul Vasile cel Mare, care are acum mărturisitor lângă el pe cel ce a stat mare pe scaunul bisericii din cetatea Târgoviștei, și iată, îl așează cu binecuvântare arhierească mărturisitor acum, căci biserica din care el a venit la cer se clatină cu putere mare de pe temelii, căci vai cetății pe care oamenii o zidesc pe nisip și nu pune și nu păstrează ca temelie a ei sfințenia, barca de salvare pe care Eu am așezat-o ca să fie pe pământ când am venit acum două mii de ani ca să așez între oameni credința cea de sus, din cer, și împărăția ei. Amin, amin, amin.

— Credința cea din cer, Dumnezeule, Doamne al poporului Tău de azi, fiul cel mic al neamului român, o, nu este în biserica din lume credința cea din cer. Credința cea din cer, când ea este în biserica cea de un nume cu Tine, eu o asemăn cu apa cea sfântă în care peștii din ea nu mor niciodată, Doamne Care m-ai miluit de m-ai luat de pe pământ ca să mă pomenești în cer prin gurițele fiilor Tăi de la Pucioasa, cetatea pe care Tu Ți-ai așezat munte înalt de pe care rostești legile facerii din nou a lumii, după dreptatea Ta.

Cu duh de umilință cerească mă fac mare în cuvânt peste biserica neamului român, care ar fi trebuit să asculte numai și numai de Tine dacă Tu ai ieșit cu apa cea vie a râului vieții ca să adăpi cu ea pământul, iar el să se facă nou prin apa spălării, prin focul Duhului Sfânt, glasul gurii Tale care se face râu din cer, căci cincizeci de ani ai cuvântat din cer pe vatra poporului român. Dau cei străini de acest pământ român să-l ia ei, pentru slava Ta de peste el, pentru cuvântul venirii Tale cu bucuria cerului pe pământ. Dar altfel va fi decât caută omul fărădelegii să lucreze în ascuns peste planul Tău care este purtat în mâna Ta, și prin care numai Tu vei birui.

Iată, Doamne, cei ce lovesc în această piatră se sfărâmă în ea, iar pe cei peste care ea cade, aceia se fac puzderii, după cum au scris proorocii Tăi prin Scripturi. Eu le amintesc acum, după ce am pășit în al șaptelea an de la plecarea mea de pe pământ pentru necredința mea care atât de greu m-a pedepsit apoi pe pământ, și le spun la toți cei ce se numesc pe ei înșiși și unii pe alții arhierei și preoți ai bisericii Tale, dar sunt săraci de Tine așa cum am fost eu, săraci de credință și de sfințenie fără de care nimeni nu vede și nu este cu Domnul, le spun că duhul mărturisirii Tale prin fiii poporului Tău cuvânt peste ei, le dă acum de veste că cele vechi trec cu trosnet, și rămâne ceea ce Tu ai așezat pe pământ biserică sfântă, Biserica Noul Ierusalim, și ea va fi mare precum Tu ești, iar ceea ce așezi Tu este al Tău, precum ceea ce oamenii dau să așeze în numele Tău, acelea trec cu trosnet, precum este scris în Scripturi. Amin.

Voi, cei ce încă vă credeți mari cu Dumnezeu între oameni; voi, arhierei între români, veni-va vremea, și a și venit, să vedeți zilele Domnului, căci le-ați făcut să vină peste voi, prin lăcomia voastră de slavă deșartă pe care și eu am căutat-o pe pământ, căci scrie în Scripturi: *«gelozia e și decât iadul mai groaznică, precum iubirea e mai tare ca moartea».* Așa l-am gelozit eu pe arhiereul Irineu, prin care Domnul a așezat la înălțime biserica Sa de nou Ierusalim în mijlocul neamului român, iar voi acum îl țineți pe acesta ascuns, pedepsit, înjosit. Dar vine vremea cea pentru voi, așa cum a venit și pentru frații lui Iosif cel alungat din casa tatălui său de către frații lui, iar el răbdând prin iubire, Domnul l-a ridicat, și a fost el salvator pentru neamul lui Israel până ce Domnul prin mâna Lui așezată pe creștetul proorocului Moise a scos casa lui Israel din robia străinilor.

Iată ce rușine cade peste voi! Batjocură și dezbinare, necredință și lipsa temerii de Dumnezeu, îngâmfare și rușine, aceste feluri de lucrări se văd între voi, arhierei și preoți cu nume de români. Nu voiți să credeți că numele de român va rămâne numai pentru sfinți și pentru cei ce se vor sfinți pentru Domnul, nu pentru oameni, dar veți crede văzând cumpăna aceasta în mâna lui Dumnezeu. Mărturisesc mărturie adevărată dintre arhiereii cei sfinți pe pământ și în cer, căci cei ce au fost arhiereii Domnului pe pământ, au fost cei sfinți, nu cei păcătoși.

Eu mărturisesc vouă dintre cei din cer, căci am fost miluit cu mare milă, pentru stăruința rugăciunilor și a jertfelor inimilor poporului Domnului, de la Pucioasa, și vă spun că nu este pace fără Domnul. Ca și proorocia cea din Scripturi vă spun și eu citând din ea: *«Nu este pace fără Domnul»* și nu va fi, căci voi ați stricat de tot toate legile Domnului, precum și eu le-am stricat, și am fost tăiat și aruncat în focul suferinței, și din foc strigam așa, și cu pocăință strigam: *«Mâhnit e duhul în mine, și inima mea stă încremenită înlăuntrul meu, că făcutu-m-ai să locuiesc în întuneric, ca și morții cei din veac, dar tind către Tine mâinile mele și sufletul meu; degrab auzi-mă și fă să aud mila Ta, că spre Tine nădăjduiește sufletul meu, Doamne».*

O, oameni ai bisericii de pe vatra poporului român! Toți cei care n-au iubit și n-au împlinit cuvântul cel de azi al Domnului, Care Și-a așezat munte înalt de pe care cuvintează, aceștia au căzut toți, în fel și chip, în sabia mâniei Domnului. Eu, din ceata arhiereilor cei sfinți pe pământ și în cer, și care m-au luat, în zi de praznic sfânt, mărturisitor peste voi acum când voi lucrați război grăbind ziua mâniei Domnului peste casa voastră, eu vă amintesc cuvântul Scripturii care spune: *«Nu este pace fără Domnul».*

Faceți pace între voi și Dumnezeu, că aveți rugător cu Duhul Sfânt în el și cu trecere la Domnul pe arhiereul cel ales de El, și care și pentru mine a mijlocit ca să fiu curățit și iertat prin biserica Lui cea de nou Ierusalim. Faceți pace între voi și Domnul dacă voiți să nu vedeți căzând peste voi foc și pucioasă, ziua mâniei Domnului.

Eu am mărturisit din cer peste voi și v-am grăit vouă acum că nu este pace fără Domnul. Amin, amin, amin.

— Iar eu, sărbătoritul cel de azi între ceata cea din cer a arhiereilor Tăi, Te slăvesc pe pământ cu lucrare din cer, după cum am și făcut, căci noi, sfinții

Tăi, suntem miloşi ca Tine, Doamne, şi aşteptăm învierea celor ce vor rosti apoi morţilor din morminte să se scoale şi să stea pe picioarele lor, căci glasul Tău se aude în mormintele lor. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul celor sfinţi, Mă fac cunoscut pe pământ prin duhul mărturisirii, duhul care lucrează mărturisind din cer şi de pe pământ. Iar tu să stai de-a pururi în întâmpinarea Mea când vin, că iată, tu eşti unealta Mea, cheia cu care Eu închid şi deschid, poporul Meu. Închid gura celor ce hulesc, şi o deschid pe cea care mărturiseşte, şi iată, Eu sunt Cel ce închid şi deschid, şi nu este Dumnezeu afară de Mine, şi adevărat este cuvântul Scripturii care grăieşte şi spune: *«Nu este pace fără Domnul».* Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2006

Praznicul Botezului Domnului

Împlinirea Scripturilor are nevoie de rostire de cuvânt peste pământ. Omul s-a făcut greu pentru Dumnezeu, căci s-a făcut Lucifer. Arhiereul Irineu este aşteptat de Domnul ca să-l împace pe om cu Tatăl ceresc.

Cu mare sărbătoare cobor cu sfinţii şi cu îngerii pe pământul român, în mijlocul căruia Eu am sălaş al venirii Mele şi tron al cărţii Mele cea de la sfârşit de timp. Amin.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Mă aştern în carte cu praznic de Bobotează, cu har din cer peste apele fântânilor grădinilor cereşti din curţile Mele, din grădinile Domnului. Ţi-am vestit, popor al Meu care îngrijeşti şi găteşti serbări pentru cei din cer pe pământ, şi ţi-am spus că se vor strânge multe suflete ca să audă glasul Meu care sfinţeşte toate, şi să ia apă binecuvântată şi sfinţită prin cuvânt, şi să stropească din loc în loc pământul, şi să se bucure cerul pe pământ la lucrarea apei sfinţită prin cuvânt, căci ea va lucra cu puterea tainei locului Meu de aici de unde Eu, Domnul, am aşezat biserica Mea pe piatră şi am pecetluit-o prin cuvântul Meu şi al arhiereului Meu din zilele acestea acum cincisprezece ani când am întocmit văzut locul şi chivotul Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim pe vatra poporului român, unde Eu iarăşi Mi-am făcut popor ca să-l am la venirea Mea şi să-Mi las în mijlocul lui cartea judecăţii făpturii. Amin.

Vă cuprind în duh de Bobotează pe voi, cei adunaţi la izvorul vieţii, la Iordanul vieţii. Cuprindeţi şi voi, cu inima din voi şi cu fiori de Duh Sfânt, cerul Meu de sfinţi şi de îngeri cu miile de mii, care de jur împrejur, sus şi jos, în dreapta şi în stânga stau şi slujesc ziua aceasta de praznic, sfinţirea, cu pecetea harului Duhului Sfânt prin cuvântul Meu şi al unşilor grădinii Mele de azi, sfinţirea apei grădinilor şi curţilor în care Eu, Domnul, Mi-am aşternut taina împărăţiei fiilor lui Dumnezeu, ivirea acestei taine pe pământ, şi pe care oamenii care îşi zic biserică a Mea pe pământ n-au avut darul să o cunoască şi să se bucure de ea. Ei fac altceva pe pământ, nu fac lucrarea Mea, nu lucrează Scripturile Mele cele de apoi. Ei lucrează ca oamenii şi nu ca Dumnezeu, pentru că s-au aşezat ei înşişi, nu Eu i-am aşezat să fie ceea ce ei zic că sunt. Aici însă cuvântul Meu este la cârmă, şi aceasta înseamnă împărăţia lui Dumnezeu şi nu a omului. Aici Eu, Domnul, cuvintez cuvânt şi îl împlinesc peste tot pământul, căci taina împlinirilor Scripturilor venirii Mele cu sfinţii acum, la sfârşit de timp, are nevoie de rostire de cuvânt, de popor credincios cuvântului Meu şi de sfinţenia duhului, a sufletului şi a trupului celor ce au fost scrişi să fie taina fiilor lui Dumnezeu pe pământ, taină aşteptată de şapte veacuri, de când duhul omului s-a despărţit de Duhul lui Dumnezeu nemaiascultând pe Făcătorul lui.

O, e mare zi de sărbătoare, e mare lucrare îngerească, e mult norod nevăzut, iar Eu, Domnul, împreună cu voi, unşii Mei în grădiniţa cuvântului Meu de azi, rostesc cuvânt şi spun: se binecuvintează şi se sfinţesc cu puterea harului Duhului Sfânt Mângâietorul apele fântânilor grădinilor şi curţilor Mele cu voi. Se binecuvintează prin stropirea cu aceste ape paşii celor ce au venit pe timp cu ger şi cu aşternut alb, de nea, ca să ia cu ei apă sfinţită de Dumnezeu şi de sfinţii de sus şi de jos, prin cuvânt, cu mare slujire de îngeri, cu miile de mii; iar cei ce iau apă în vasele lor, să stropească pământul peste tot, şi să-şi stropească mormintele neamului lor cel adormit, că tot şi toate aşteaptă pe Domnul pe pământ, prin împlinirea cerului nou şi a pământului nou, potrivit făgăduinţelor Lui şi dreptăţii Lui. Amin.

O, popor al curţilor Mele, tu ai trudit cu dăruire ca să pregăteşti Domnului şi suitelor Lui cereşti şi la toţi cei care au venit cu pasul praznic de Bobotează, şi iată, ai pregătit: Domnul cu cei din cer, iar tu, de pe pământ, şi vei aşeza la masă pe cei purtaţi de Duhul spre izvorul vieţii. Te povăţuiesc, ca şi până acum, să fii copil, poporul Meu, şi să fii cuminte şi ascultător aşa cum sunt Eu înaintea Tatălui Meu; să fii copil cuminte şi cu Dumnezeu şi cu omul, ca să vadă omul că tu lucrezi frumos şi că nu faci ca Lucifer, care s-a vrut deasupra lui Dumnezeu, aşa cum toţi slujitorii de pe pământ care se numesc ai Mei fac lucrarea lor şi a omului, şi nu pot aceştia asculta de Dumnezeu, de Scripturile Lui şi ale sfinţilor Lui care L-au urmat pe El pe pământ întărind temelia bisericii, aşa cum Eu i-am învăţat pe ei, pe sfinţii Mei, poporul Meu, şi aşa cum te învăţ azi şi pe tine să fii fiul lui Dumnezeu, Scriptură aşteptată de sfinţi pentru răscumpărarea dreptăţii lor cu care au lucrat dreptatea Mea în fiecare timp până la tine.

O, e tare, tare greu omul, şi nu-l mai pot duce. Sunt mulţi care nu sunt uşori nici pentru sufletul lor, dară pentru al altora, dară pentru Dumnezeu, poporul Meu! Dacă iubirea Mea i-a învăţat pe oameni şi le-a spus: *«Iubiţi-vă unii pe alţii precum v-am iubit Eu»,* în Mine trebuia să se strângă toată iubirea celor ce iubesc ca Mine. Dar omul s-a făcut Lucifer, şi Mi-e tare, tare greu omul. Mi-e greu să-l duc la Tatăl pe om, şi nu pot să-l împac pe om cu Tatăl.

Am aşezat pe pământ om binevestitor, arhiereu mărturisitor al acestei lucrări de împăcare a omului cu Tatăl, şi Mi l-au ascuns arhiereii lumii de azi. Ei în loc să-l fi îmbrăţişat pe el ca pe alesul Domnului între ei, ca pe înţeleptul cel de la Mine, aşa cum a făcut preotul Eli când Eu l-am ridicat pe Samuel pentru Israel când fiii lui Eli nu mai ascultau de Dumnezeu, lucrând ca Lucifer înaintea Mea, ei, arhiereii lumii de azi, au uitat să ştie că înţelept este cel ce nu face păcat şi îngâmfare, şi este cel credincios şi cu duhul temerii de Dumnezeu în el.

O, cum să-l împac pe om cu Tatăl? E tare greu omul. E greu omul din lume şi nu-l mai pot duce. L-am ales pe cel ales al Meu dintre arhiereii lumii, ca să-l împace pe om cu Tatăl, căci am cuvântul Meu peste pământ, şi de la Tatăl îl iau şi îl grăiesc, ca un Fiu ascultător de Tatăl Său. Am trimis la aceştia pe cel ce a stat arhiereu peste cetatea Târgoviştei, ca să mărturisească el dintre arhiereii cei cereşti, dar ei auzind se fac că nu aud şi crezând se fac că nu cred, şi zic că morţii sunt morţi dacă nu mai sunt pe pământ. Pe Samuel l-a sculat vrăjitoarea din Endor ca să-i spună lui Saul cuvânt de învăţătură în greul

lui cel mare, şi cu voia Mea a fost aceasta. Pe arhiereul Vasile, care a stat peste cetatea Târgoviştei luptându-se şapte ani împotriva Mea, lucrând lucrarea lui Lucifer peste lucrarea cuvântului Meu, pe acesta l-am adus Eu ca să le spună el arhiereilor şi preoţilor că se vor prăbuşi unii peste alţii dacă nu vor lua peste ei duhul proorociei, cuvântul Celui drept, Care este scris să vină să nască iarăşi lumea. Amin.

Vin din cer pe pământ să-l ajut pe om spre Tatăl, dar e tare, tare greu omul. O, cum să-l mai port, oare? Te povăţuiesc, poporul Meu, să ridici spre Mine duh de rugăciune pentru toate făgăduinţele pe care le am de aşezat încă pe pământ ca să Mă aştern cu toată puterea înaintea celor necredincioşi care-şi văd de ale lor numindu-se ei păstori peste biserica lor. Mi-e dor, Mi-e tare dor de arhiereul Meu cu care am lucrat lângă voi. Mi-l ţin supus lor, Mi-l ţin pitit, dar vine vremea cea slăvită a Mea, iar slava celor ce şi-au făcut împărăţie a lor pe pământ sub nume de biserică şi încă îşi mai fac, îi va părăsi pe ei această slavă a lor.

Iar Eu, Domnul, stropesc pământul cu lacrimi şi picur din ele peste apele de la voi, iar voi stropiţi peste pământ cu apa cuvântului Meu sfinţitor în care Eu picur lacrima Mea cea de sub greul pe care-l am, că Mi-e tare, tare greu omul, fiilor.

E praznic de Bobotează, iar pe voi vă aşteaptă poporul cel adunat să-l încălduriţi în casele Mele cu voi, să-l aşezaţi la masă, că a străbătut drum lung şi greu, fiilor. Încălziţi-le inimile la toţi cei care s-au adunat la Iordanul cuvântului Meu, căci voi staţi din partea Mea înaintea lor, iar Ioan, naşul Meu de botez, le spune lor: *«Cuvântul acesta este Mielul lui Dumnezeu, Care a spălat păcatele lumii atunci când a murit pentru om, şi cu sângele Lui le-a spălat».* Amin.

O, poporul Meu, stau cu Ioan la hotar, căci cuvântul lui aşteaptă odată cu sărbătoarea lui, iar tu încălzeşte-l pe cel ce a străbătut drumul până la Mine şi până la tine, căci tu eşti unealta Mea, mărturisitorul Meu, şi dă-i celui ce vine la Mine şi la tine, dă-i lui duh dătător de viaţă, căci acesta este rodul care iese din lucrarea omului nou, născut de sus, după chipul şi asemănarea Mea pentru dragostea Mea în numele iubirii pe care Eu am pus-o peste om când cu foc scriind-o pe piatră am lăsat-o peste pământ pentru om. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2006

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Poporul cuvântului a fost ales pentru lucrarea mărturisirii. Când fărădelegea se va sfârşi, satana nu va mai lucra, iar Domnul îl va ridica la locul de unde a căzut prin trufia lui Adam. Cel ce-şi biruieşte trupul este biruitorul lumii.

La hotarul dintre sărbătoarea Bobotezei şi cea a botezătorului Meu Ioan, Eu, Domnul, aşez în cartea Mea de azi iarăşi sărbătoare, iarăşi venirea Mea, căci sunt Învăţătorul celor ce cu credincioşie despart întunericul de lumină şi îl dau de la ei şi merg pe calea Mea cea cu lumină. Amin.

O, cum să nu-i învăţ, cum să nu-i îndemn pe cei ce M-au ales pe Mine ca viaţă a lor? Este scris că *«viaţa este lumina oamenilor, iar lumina luminează în întuneric, şi întunericul n-a cuprins-o pe ea»,* iar Eu când după înviere M-am aşezat iarăşi de-a dreapta Tatălui, L-am rugat pe Tatăl şi I-am spus: *«Tată, ucenicii Mei sunt în lume, dar nu sunt din ea. Cât am stat cu ei i-am păzit Eu de cei duşmani Mie şi lor. Păzeşte-i Tu de acum, Tată, şi fă ca iubirea Noastră să fie desăvârşită în ei, şi să fie ei una, precum Noi suntem, Tată».* Amin. Aşa a lucrat şi botezătorul Ioan când el îşi sfârşea lucrarea pentru care venise pe pământ, căci pentru vestirea Celui drept s-a născut Ioan, şi M-a vestit botezându-Mă în Iordan cu apă, iar Tatăl M-a botezat cu Duhul Sfânt, trimiţându-L deasupra Mea în chipul porumbelului, şi a grăit Tatăl şi a zis prin Duhul Sfânt: *«El este Fiul Meu iubit, întru Care binevoiesc».* Amin. M-a mărturisit Ioan că el scade pentru ca Eu să cresc, şi a spus celor cărora Mă vesteau: *«Vine Unul după mine Căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălţămintei, şi Acela vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc, şi va sta cu lopata în mână şi Îşi va curăţi aria Sa, şi Îşi va strânge grâul în hambar, iar pleava, în foc nestins».*

O, poporul Meu, despre duhul mărturisirii voiesc mereu, mereu să te povăţuiesc. Legea lui Moise şi proorocii Scripturii şi psalmii M-au mărturisit că voi veni. Şi iată cum vin. Vin până ce voi sfârşi desăvârşit lucrarea de *«cer nou şi de pământ nou»*, aşa cum a spus Scriptura aceasta.

O, poporul Meu, învaţă de la sfinţi şi de la Mine şi de la Tatăl, învaţă să Mă mărturiseşti, că la această lucrare ai fost chemat. Sfinţii M-au mărturisit pe Mine, iar Eu i-am mărturisit pe ei prin cuvântul Meu, aşa cum l-am mărturisit pe Ioan, botezătorul Meu, şi i-am mărturisit pe sfinţi prin semne şi minuni, de la Mine şi până în vremea ta când cu mână tare te-am păzit ca să te am popor mărturisitor, că mare, mare a fost paza şi biruinţa Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh pentru paza ta cea din cer pe pământ ca să nu te vatăme nimeni şi să Mă mărturisesc Eu în mijlocul tău, şi Tatăl şi sfinţii să Mă mărturisească, iar tu să vesteşti cele ce Noi din cele cereşti mărturisim ca să împlinim Scriptura împărăţiei cerurilor pe pământ nou stârpind fărădelegea de peste tot, iar când ea nu va mai fi în mintea şi în fapta oamenilor, atunci nici satana nu va mai avea de lucru şi îşi va sfârşi şi el lucrarea sa prin om, şi omul îşi va sfârşi şi el lucrarea lui prin satana, iar Eu, Domnul, îi voi aşeza la locul lor cel dintâi pe îngerii care au căzut slujind duhului semeţiei omului cel zidit de mâna Mea din pământ, şi în care am suflat apoi duh de viaţă ca să-l am împărăţie a Mea, bucurie şi desfătare a lui Dumnezeu şi a îngerilor Lui.

Acum două mii de ani Ioan M-a mărturisit la Iordan şi a spus: *«Iată Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii!».* El a mărturisit atunci că Eu voi spăla cu sângele Meu vărsat pe cruce păcatul omului şi suferinţa cea de veci a păcatelor lui. Le-a spus oamenilor să se lase de păcate mărturisindu-le mai întâi, căci cu gura se mărturiseşte, iar cu inima se crede, şi Dumnezeu Îşi arată mila Sa către cei ce ştiu să se ridice din moarte.

O, botezătorule al Meu, aşa Îmi învăţ Eu mereu poporul, aşa îl mărturisesc Eu pe el că este poporul Meu. Amin.

— Dar, Doamne, eu voiesc să-i spun lui despre Scriptura care spune că sfinţii vor judeca lumea. Eu am fost om sfânt, şi aşa am judecat eu lumea. Toţi cei care sunt sfinţi cu duhul şi cu sufletul şi cu trupul, au judecat lumea, şi ei nu mai sunt din lume când stau în mijlocul ei.

Lumea este judecată în însuşi trupul omului. Tot cel ce scoate din el duhul lumii, acela a judecat lumea. Este însă o şi mai mare judecată a lumii. Tu şi eu şi toţi sfinţii mărturisitori care au rostit cu gura lor păcatele lumii, au fost apoi să cadă în chinuri, căci lumea pentru păcatele ei i-a omorât pe sfinţi, deşi ea a fost judecată atunci când ea Te-a judecat pe Tine şi Te-a dat crucii ca să mori, dar nimeni n-a ştiut atunci, din cei din lume că Tu eşti mântuirea lor atunci şi acum când ai venit şi iarăşi Ţi-ai aşezat biserica pe piatra ei cea dintâi şi

ai pus la lucru taina învierii morţilor şi lucrare stăruitoare pentru iertarea păcatelor făpturii, de la începutul ei şi până la cei mai mici ucenici ai Tăi prin care azi Te mărturiseşti în lung şi în lat cu cuvântul venirii Tale pentru învierea morţilor, pentru cer nou şi pământ nou, şi pentru dreptatea care va fi apoi darul sfinţilor Tăi care au biruit în ei lumea. Amin.

O, popor ocrotit de harul lui Dumnezeu! Dacă eşti aşa de ocrotit, tu trebuie mult să lucrezi şi să-L mărturiseşti pe Domnul, Care vine la tine, şi să nu te bucuri cu bucuria ta, ci să-L bucuri pe Domnul când faci aceasta, căci eu n-am avut niciodată altă bucurie decât lucrarea pentru care am venit, căci nu eu eram lumina despre care mărturiseam, ci Domnul, pe Care eu şi cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt L-am arătat la Iordan în chip minunat prin lucrarea Duhului Sfânt şi prin glasul Tatălui Duhului Sfânt. Amin.

Din zi în zi mai mult te învaţă Domnul, şi te învaţă învăţătorii tăi cei de la El să te îndeletniceşti tot mai desăvârşit cu lucrarea mărturisirii lui Dumnezeu Cuvântul, popor mărturisitor, chemând oamenii la viaţă, la lumină şi la înţelepciunea cea de sus. Trebuie să începi cu iubirea, şi apoi cu gândirea, şi apoi cu mărturisirea, slăvind venirea Domnului prin aceste toate lucrări, căci voi, fiii acestui popor, trebuie să fiţi la fel în toate ale Domnului, şi ale voastre apoi, şi să primiţi mereu, mereu lucrarea păcii Lui peste voi şi între voi, ca să puteţi prin ea.

Nu este pace fără Domnul. În toate ale voastre îndeletniciri şi mărturisiri să aveţi şi să lucraţi prin pacea cea din Dumnezeu. Fiţi mlădioşi şi creşteţi în roadele Duhului. Părăsiţi-vă pe voi şi daţi loc Domnului în voi. Aşa să înveţe să trăiască cei ce aud învăţătura cerului de peste voi, căci orice apă bună şi vie îşi are locul izvorului, şi din el izvorăşte ea peste mulţi pe pământ. Amin.

Am petrecut cu Domnul şi cu îngerii şi cu voi praznicul Bobotezei. Am stat smerit, căci Domnul S-a mărit în cuvânt peste voi. El însă mi-a dat apoi lucru peste voi.

Creşteţi în har şi înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul şi stăpâniţi-l avându-L pe Domnul de Stăpân. Amin. Să fie cuvânt proorocesc acest cuvânt, iar Tu, Doamne al celor sfinţi, pecetluieşte puterea de împlinire a cuvântului meu rostit peste poporul Tău de azi, căci făgăduinţele Tale toate, sunt mari, şi apoi sunt veşnice, Doamne, Mieluţule jertfit şi Cel veşnic viu. Amin, amin, amin.

— O, M-am slăvit peste tine cu sărbătoarea botezătorului Meu, poporul Meu. Slăveşte-Mi venirea, fiule, şi tot poporul Meu să se cunoască, să se vadă, din lucrarea mărturisirii lui, că din acelaşi izvor se adapă, şi acelaşi gând lucrează, şi înfăptuieşte apoi.

Pace ţie, Ierusalime nou, căci scris este: *«Nu este pace fără Domnul»*. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2006

Duminica vameşului şi a fariseului. Sărbătoarea sfinţilor trei ierarhi, Vasile, Grigorie şi Ioan

Cel blând şi smerit cu inima se face odihnă şi cale a Domnului. Lepădarea de sine aşează în om iubirea harului ceresc. Cei fără de învăţătură nu au umilinţă şi nici lucrare.

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt Se aşează cuvânt în carte ca să-Şi păstorească poporul. Amin, amin, amin.

Cobor cu hrană de cuvânt, şi cobor putere pentru ca să pot să te păstoresc, poporul Meu, dar tu să nu uiţi că puterea cea mai bună, cea mai mare pentru venirea Mea la tine stă în puterea iubirii tale şi a statorniciei în iubirea ta pentru Dumnezeu şi pentru venirea Sa. Eu te-am povăţuit mereu pentru toate ale tale dinspre tine spre Mine, ca să fie toate plăcute Mie, şi numai aşa ele sunt apoi ale Mele de la tine, şi numai aşa tu îţi strângi la Mine pentru ca să ai. Eu fără tine nu pot strânge nimic pentru tine, şi de aceea te aşez mereu la masa Mea cu hrană de cuvânt pe ea, că fără hrană nu poate sufletul, aşa cum nici trupul nu poate.

Când Eu l-am făcut pe om i-am făcut şi hrană, dar mai întâi l-am povăţuit să Mă asculte ca pe Ziditorul său, şi aşa să lucreze şi aşa să păzească tot ceea ce Eu i-am dat să facă şi să aibă. Acum, la naşterea din nou a lumii, după ce omul M-a îndurerat vreme de şapte mii de ani, Mă aşez din nou cuvânt peste tot şi peste toate, căci am zis prin Scripturi: *«Noi le facem pe toate!»*. Şi iată, încă o dată lucrez om din cuvânt, ca să ia omul învăţătură de facere şi să stea sub ea şi să Mă primească de Păstor, că vreau să fiu Păstor, şi după dreptate să fiu, şi vreau, poporul Meu, să înveţi tu de la Mine facerea ta, ca să încep cu tine, fiindcă de aceea te-am făcut Eu pe tine popor al Meu în zilele acestea ale naşterii din nou a lumii. Ia învăţătură din pilda cea pomenită azi după aşezarea cea din părinţi. Ia şi învaţă de la Mine să fii popor frumos şi să-Mi dai ceea ce ai de la Mine, că Eu am venit pe pământ şi M-am făcut Om, şi aşa i-am arătat omului cum să fie şi cum să lucreze şi cum să iubească pe Dumnezeu, şi am spus acum două mii de ani să fie omul ca Mine, blând şi smerit cu inima, iar cine este aşa, acela găseşte calea, găseşte pe Dumnezeu, bate şi i se deschide lui.

Blând şi smerit cu inima a venit înaintea Mea vameşul, rugându-Mă să fiu milos cu el, iar Eu am făcut dreptate inimii lui cea cu aplecare şi cu zdrobire în ea recunoscându-şi neputinţele lui faţă de cele plăcute lui Dumnezeu.

Pe pământ omul îşi poartă cu greu truda cea pentru viaţă, dar dacă e blând şi smerit cu inima, el vine cu inima la Mine şi cere pentru el mila Mea, cere cu inima zdrobită dacă e blând şi smerit cu inima. Fariseul însă nu poate să facă tot aşa când stă înaintea Mea ca să Mi se arate că este. El, ştiind calea şi toate cele plăcute lui Dumnezeu, aduce Mie, zice el, pe cele plăcute Mie, şi bate la uşa Mea ca să-Mi arate pe cele împlinite de el precum am arătat Eu calea cea bineplăcută Mie, dar Eu am spus pentru calea omului cu Mine: *«Cel ce se smereşte pe sine, se va înălţa, iar cel ce se înalţă pe sine, va fi smerit, căci Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriţi le dă har»*. Amin.

Iubirea de Dumnezeu trebuie să fie har ceresc în om, poporul Meu. Pe ea o au numai cei ce se leapădă de sine, iar Eu i-am spus omului: *«Cel ce voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie»*. O, greu mai înţelege acest har omul care dă să vină după Mine şi la Mine. I-am spus omului să-Mi urmeze Mie dacă se leapădă de sine pentru ca să vină după Mine. De două mii de ani am spus acest cuvânt, şi de două mii de ani cei ce dau să vină după Mine se fac farisei între Mine şi ei, căci omul nu are har, nu are iubire de Dumnezeu pentru Dumnezeu, ci are pentru sine, şi Mă scoate pe Mine dator pentru calea lui înspre Mine. Eu însă îi spun acum omului că nu va găsi calea Mea decât cel ce este ca Mine, blând şi smerit cu inima, mergând zdrobit în el pe calea cea cu slavă pe ea, pe calea cea cu smerenie ca a Mea aşa cum vameşul îşi bătea inima zdrobindu-şi-o înaintea Mea ca să-l miluiesc pe el pentru neputinţele lui.

Iubirea de Dumnezeu se face har ceresc în om, şi se împarte, şi Îl împarte pe Dumnezeu când ea este ca Dum-

nezeu în om. Vin la tine, poporul Meu, cu arhiereii cei serbați azi, ca să te învețe ei iubirea cea plină de har ceresc, lucrătoare de Dumnezeu pe pământ. I-am iubit pentru lepădarea de sine a lor şi i-am înălțat pe pământ pentru harurile Duhului Sfânt, ca să le lucreze ei pe ele înaintea oamenilor şi să vadă oamenii calea Mea cea cu smerenie pe ea, căci cel ce ştie să se lepede de sine, acela ştie să-Mi şi urmeze Mie. Amin, amin, amin.

— Noi, Doamne blând şi smerit cu inima, de aceea Te-am iubit, şi cine Te iubeşte, după dreptate Te iubeşte, căci Tu eşti blând şi smerit cu inima, şi aşa îl înveți pe om iubirea, lepădarea de sine care se face în om iubire a harului ceresc. Cine Te află cu adevărat, acela se leapădă de sine, Doamne, aşa cum am lucrat noi de Te-am îmbrățişat mângâindu-Te pe drumul Tău cel greu în căutarea omului pierdut de Tine, iar de noi am uitat şi Ți-am slujit lucrării Tale înaintea oamenilor, căci am avut înțelepciunea firii, care ne-a ajutat să cunoaştem lumina şi să vedem întunericul care stă pe pământ peste om, căci omul nu este blând şi smerit cu inima şi nu poate cu Tine omul, şi poate cu el, şi apoi Îți mulțumeşte Ție pentru cele lucrate de el, căci cel ce nu se smereşte, acela ştie să se înalțe pe sine înaintea Ta şi a oamenilor, Doamne. Slava Ta cea plină de har ne-a dat nouă azi cuvânt în venirea Ta cu sfinții Tăi la poporul Tău din mijlocul căruia înveți învățătura Ta ca să aibă toate neamurile pământului de unde să ia şi să ştie să umble pe căile Tale, pe căile iubirii cereşti, iubire cu har ceresc în ea.

Binecuvântăm pe fiii cei unşi în grădinița cuvântului Tău pentru lucrarea Ta de azi peste pământ şi scuturăm peste ei harurile iubirii cereşti ca să lucreze ei prin slava aceasta şi să învețe mereu ca nişte copii ascultători de Dumnezeu, căci cei fără de învățătură nu au umilință, nu au lucrare, Doamne. Le dăm lor întărire duhului şi sufletului şi trupului. Le dăm din iubirea noastră cea plină de har ceresc, căci cu ea am lucrat noi pe pământ după ce am părăsit veacul acesta trecător şi ne-am făcut slujitori ai Tăi, ai harurilor Tale, ca să-i ajutăm pe oameni să Te cunoască după adevăr. Dar cei ce sunt ai Tăi pe pământ nu sunt iubiți de oameni, căci duhul îngâmfării, duhul de fariseu îi stăpâneşte pe oameni, şi nu ştiu ei să se lepede de sine pentru calea Ta aşa cum noi am urmat Ție între oameni.

Noi Îți aducem rugă plină de milă pentru cei de sub povara venirii Tale cuvânt şi învățătură de viață pe pământ. Dă-i poporului Tău de azi har ceresc în iubirea lui cea pentru Tine ca să poată el să-Ți sprijine cu puterea Ta lucrarea venirii Tale după două mii de ani cuvânt pe pământ. Amin.

Te învățăm, popor al venirii Domnului, să înveți de la Domnul tot ce tu faci şi împarți. El este blând şi smerit cu inima, iar tu să fii ca El. Înalță-ți inima spre El prin rugăciune smerită şi blândă, şi aşa să-ți împarți în jur inima ta, căci cel ce se leapădă de sine, se face iubire pentru Dumnezeu, har ceresc, cu iubire în el pentru Dumnezeu şi pentru om, ca să vină pe pământ Domnul şi cu sfinții Săi întru împărăție veşnică precum este scris. Amin.

Tu, Doamne, binecuvintează intrarea şi ieşirea sfinților Tăi, şi dă-i poporului Tău har ceresc, că pe pământ e greu, dar cerul Tău e dulce şi se face mângâiere şi putere pentru cei ce Te iubesc cu har ceresc în iubirea lor. Amin, amin, amin.

— O, sfinți iubiți şi slăviți de iubirea cu care M-ați slujit pe pământ! Dați mângâieri şi tămăduiri şi puteri şi biruință sfântă poporului venirii Mele, căci ruga voastră Eu o iau şi o împlinesc spre slava Mea peste poporul Meu şi peste pământ, ca să ia omul învățătură de viață. Amin.

Iar tu, poporul Meu, adu-Mi mereu rugăciune cu har ceresc în ea, cu fierbinte dor în ea, ca să pot cu tine să le înnoiesc pe toate câte Eu le-am făcut şi să aşez cu totul împărăția Mea în mijlocul tău şi să vină cei însetați şi să găsească la tine râul vieții, şi să învețe omul viața Mea în el şi calea lui cu Mine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2006

Praznicul Întâmpinării Domnului

Fără pace este greu şi pe pământ şi în cer. Cele ascunse între om şi om sunt întuneric, fie ele bune ori rele. Umilința este aceea care îl nimiceşte pe diavol. Fără Domnul între om şi om e timp cu război.

Nu este pace fără Domnul, aşa ți-am amintit Eu nu demult în cuvântul Meu de peste tine, Ierusalime, doritul Meu popor. Iar tu mai mare lucrare între toate câte tu lucrezi şi simți să nu uiți să faci, ca să-Mi poți face tu Mie cărare spre tine, şi să-ți poți face ție cărare spre Mine, popor al venirii Mele, că fără pace e greu, e tare, tare greu pe pământ, şi e greu mare în cer dacă pe pământ la tine nu e pace. Fiți plini de duhul păcii sfinte, fiilor, că Eu am în mijlocul vostru mereu, mereu praznicul cuvântului Meu, care Mă aduce la voi a doua oară de lângă Tatăl pe pământ, ca să fac pace între Dumnezeu şi om, între om şi Dumnezeu, că fără Domnul nu este pace, fiilor. Amin, amin, amin.

Pe pământ nu este pace, căci pacea cea adevărată este pacea Mea, şi de aceea am spus Eu ucenicilor Mei: *«Pacea Mea o dau vouă, şi nu precum vă dă lumea vă dau Eu»*. O, poporul Meu, în lume nu poți da de pacea ta, că nu este pace în lume. În lume este desfrânare, şi omul nu mai poate fără această înşelare peste el. Dar tu, iubitul Meu Ierusalim, întâmpină-Mă cu inimioarele tale pline de pacea Mea, că Eu pacea Mea o dau ție, ca să Mă iubeşti prin ea, ca să poți prin ea prin vremea cea înşelătoare de azi, poporul Meu. Hai să ne facem întâmpinarea, tu Mie, iar Eu ție, şi întâmpină-Mă cu pacea Mea în inimioara ta, şi altă pace tu să nu cauți, şi altă odihnă tu să nu prețuieşti, că dacă tu nu pătrunzi taina păcii Mele, eşti fără de pace, şi îți este greu, şi Îmi este Mie greu în mijlocul tău. Învață din zori şi până în zori că nu este pace fără Domnul. De pe pământ nu căuta să Mă iei, şi ia-Mă din cer, fiule, că pe pământ nu este pacea Mea, fiindcă omul poate numai cu pacea lui, numai cu mintea lui, numai cu voia lui. Tu însă întâmpină-Mă şi ia-Mă în tine cu pacea Mea, cu lucrarea Mea, cu cuvântul Meu, căci cuvântul acesta este spre ridicarea sau spre coborârea multora, fiindcă Eu sunt Cuvântul. Învață să foloseşti spre pacea Mea din tine ceea ce Eu ți-am spus acum, şi să-ți fie cuvântul Meu de peste tine ori spre ridicarea ta spre Mine cu iubirea şi cu dorul şi cu lucrarea de Duh Sfânt în inimioara ta, ori spre coborârea ta spre duh de umilință ca să Mă primeşti în tine şi să te fac Eu după chipul şi asemănarea Mea prin aplecarea ta, prin ascultarea ta, poporul Meu, căci peste lume nu e tot aşa cu acest cuvânt al venirii Mele, ci el este spre ridicarea şi spre coborârea multora, dar în alt fel decât îți hărăzesc Eu ție spre pacea Mea din tine, spre cuminția duhului tău pentru întâmpinarea Mea, şi este ori spre ridicarea ta spre lucru mult pentru Mine, ori spre coborârea ta spre duh de umilință ca să te pot povățui când ai nevoie de Dumnezeu în sufletul tău, că multe pe pământ îl încearcă pe cel ce îmbrățişează calea cea îngustă spre Mine, calea cea întreagă prin adevărul ei. Amin.

O, poporul Meu, întâmpină-Mă ca să te povăţuiesc, că pot, fiule, iar tu să poţi să Mă primeşti. Eram prunc de patruzeci de zile când M-au întâmpinat în templu bătrânul Simeon şi Ana proorociţa, iar ei M-au ridicat pe braţele lor şi au spus că Eu voi fi spre ridicarea şi spre coborârea multora din Israel, şi aşa a fost, fiindcă duhul proorociei este unul duh adevărat. Amin.

Cel ce Mă primeşte cu toate ale Mele, acela se ridică pentru ele şi prin ele, iar cel ce nu Mă primeşte aşa, acela se coboară spre cele ale lui lovind cu ele în fiinţa Mea cea blândă, care aşteaptă coborâtă în jos de inima şi de mintea celui ce nu Mă primeşte pe Mine pentru inima şi pentru mintea lui. O, poporul Meu, nu este pace fără Domnul. O, poporul Meu, nu este minte fără de Domnul în mintea celui ce nu seamănă cu Dumnezeu, Care este blând şi smerit cu inima precum i-am învăţat Eu pe ucenicii Mei să fie ca să-Mi poată fi ucenici, ca să Mă pot odihni Eu în ei cu duhul credinţei neclătinate, şi apoi să pot Eu în ei şi nu ei, că unde poate omul şi unde ştie omul, nu pot Eu şi nu ştiu Eu, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima înaintea omului, iar cel ce este tot aşa, acela Mă primeşte şi se ridică să fie casă a Mea, casa păcii Mele, locaş al odihnei Mele în om şi lucrare a Mea din el peste pământ, lucrare ca a Mea, nu ca a omului, lucrare cu smerenie, căci Eu numai celor smeriţi le dau harul Meu. Amin.

M-au dus mama Mea Fecioara şi tatăl Meu Iosif, M-au dus la templu ca să Mă închine lui Dumnezeu, căci mama Mea şi tatăl Meu este Dumnezeu Tatăl, şi Lui M-au adus la patruzeci de zile cei ce M-au primit de la Dumnezeu spre creştere după ce M-am născut din Fecioară pe pământ. Simeon şi Ana M-au întâmpinat, că Mă aşteptau, iar Eu L-am întâmpinat pe Tatăl, Care M-a primit din braţele celor ce Mă purtau, şi care au proorocit purtându-Mă pe braţe că Eu voi fi spre ridicarea şi spre coborârea multora, şi voi fi lumină spre descoperirea neamurilor şi spre slavă poporului lui Dumnezeu, şi mântuire gătită înaintea feţei tuturor popoarelor. Amin.

Cu duh de întâmpinare plină de dor şi de credinţă cu dor ia în duhul tău Duhul Meu, poporul Meu, că Eu pacea Mea o dau ţie, şi nu precum ţi-o dă lumea ţi-o dau Eu. Lumea are duhul ei, iar Eu te-am povăţuit să iei Duh Sfânt, şi pe Acesta nu-L poţi găsi din lume, oricât ar da ea să te înşele că are în ea Duhul Meu. Ţi-am spus că omul care nu umblă pe căile Mele nu poate lucra cu Duhul Meu, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima, şi nu am nimic în lumea aceasta decât pe Tatăl Cel ceresc şi pe cel ce se face locaş al Meu şi al Tatălui Meu pe pământ, locaş al păcii Mele. Amin.

O, fiule poporul Meu, învaţă-te să faci voia Mea cu duhul tău. Din zori şi până în zori caută să fii odihna Duhului Meu, dar nu uita că Eu Mă odihnesc în cel blând şi smerit cu inima, în cel ce se umileşte, în cel ce se arată umblând în lumină, căci cele ascunse în om şi între om şi om nu sunt lumină, ci sunt întuneric, fie ele bune, fie ele rele şi fără de pacea Mea în ele. Eu vreau să stau în mijlocul tău şi să fac sfat, căci acolo este locul Meu şi Duhul Meu, dar când Duhul Meu dă de duhul omului, Eu Mă încurc în lucru şi ies şi stau în Tatăl, căci sunt blând şi smerit cu inima, şi nu sunt ca omul cel născut din om şi care este învăţat ca pe pământ, fără Duhul Domnului în el.

O, fiilor, aveţi grijă de învăţătura Mea de peste voi, că prin ea v-am învăţat mereu să ieşiţi din duhul lumii ca să nu beţi din duhul ei, din vinul ei şi să vă îmbătaţi din el fără să ştiţi că aşa faceţi. O, fiilor, staţi în Duhul Meu, căci Eu prin ucenicii Mei v-am povăţuit să nu părăsiţi adunarea voastră laolaltă în Duhul Meu. Dar fiţi mari cu credinţa şi cu atenţia cea cu har ceresc în ea, căci sunt două feluri de adunări laolaltă, şi una este în Duhul Meu şi se cunoaşte că este aşa, iar cealaltă este în duhul vostru şi se cunoaşte că este aşa. Din tot ceea ce iese din voi şi dintre voi se cunoaşte ce este adunarea voastră laolaltă. Cu cât sunteţi mai smeriţi, cu atât sunteţi mai cereşti, şi atunci poate Duhul Meu între voi, căci Domnul le dă harul Său la cei smeriţi, şi se înmulţeşte har din har în mijlocul celor smeriţi, celor săraci cu duhul şi în care locuieşte numai împărăţia cerurilor, fiilor. Îndeletniciţi-vă să fiţi săraci cu duhul, că de pe înălţime de munte am rostit Eu această lucrare pentru cei ce se vor face împărăţie a Mea între oameni. Cei săraci cu duhul sunt plini de harul Meu, harul credinţei sfinte, harul umilinţei cereşti şi nu oricum umilinţă, căci dacă umilinţa voastră nu nimiceşte pe diavolul, stăpânitorul întunericului din om, nu este aceea umilinţa. Iar Eu, Domnul, vin în întâmpinarea voastră şi prin toate strâmtorile prin care treceţi cu Mine şi Eu cu voi, vă întâmpin cu pacea Mea, pacea cea din timpul zbuciumului, şi vă spun: Pace vouă! Nu este pace fără Domnul. Fără Domnul este război, chiar dacă omul nu înţelege că război este timpul cel fără de Domnul în om şi între om şi om.

Pace vouă! Nu este pace fără Domnul chiar dacă nu se arată a fi război, dar unde nu este Domnul, duhul cel rău este în război cu omul prin toate câte nu pricepe omul din cele ascunse ale duhului rău între om şi om.

Pace vouă! Nu vă răniţi unii pe alţii, ci mângâiaţi-vă. Întâmpinaţi-vă unii pe alţii din zori şi până în zori cu Duhul Sfânt Mângâietorul, pe Care L-am dat Eu să fie lucrare peste ucenicii Mei şi între ucenicii Mei pe pământ.

Pacea Mea o dau vouă, şi după lucrarea ei dintre voi vine tot ce aveţi voi trebuinţă pentru Mine şi pentru voi cu Mine, iar cea mai mare bogăţie pe care voi o aveţi între voi şi pentru voi să vă fie ea Duhul Sfânt Mângâietorul, de la Care vine toată darea cea bună şi tot darul desăvârşit, fiilor. Această iubire este de la Mine peste voi. Aşa vă întâmpin Eu în zi de praznic de întâmpinare, iar voi întâmpinaţi-Mă blânzi şi smeriţi cu inima, ca să Mă vedeţi, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui şi Îl vor vedea cum este»*; veţi fi asemenea Mie şi veţi avea pacea Mea, chipul şi asemănarea Mea din zori şi până în zori în cuvânt, şi apoi în faptă, fiilor, spre întâmpinarea zilelor Mele cu voi, şi ale voastre cu Mine. Amin.

Tu, poporul Meu, prin ceea ce iubeşti şi cuvintezi şi făptuieşti nu uita să fii asemenea Mie, nu uita să fii popor frumos înaintea Mea, în întâmpinarea Mea, nu uita să fii ca Domnul tău, blând şi smerit cu inima, poporul Meu. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2006

Duminica fiului risipitor

Cel ce nu ia cuvinte din Dumnezeu, îşi risipeşte mintea şi viaţa. Adevărata smerenie este cea statornică. Lucrarea postului de cele ce îl spurcă pe om, este mai mare ca lucrarea postului de bucate.

O, poporul Meu, Eu, Domnul, sunt Păstorul tău, şi voiesc de la tine să te hrăneşti cu hrana cea de la Mine, că Eu mereu ţi-o dau, mereu te povăţuiesc, mereu te îndemn, căci Domnul tău este fără de sfârşit. Amin.

Ţi-am spus în cea din urmă povaţă a Mea peste tine să fii copil blând şi smerit cu inima, şi ţi-am amintit că nu este pace fără Domnul, şi am dat să înţelegi că fără Domnul în

toate ale omului e război, chiar dacă omul nu înțelege că timpul lui cel fără de Domnul în om şi între om şi om e război în timpul acela. Eu voiesc de la tine să înveți tot ce-ți dau să faci, şi în toată vremea să grăieşti frate cu frate tot cuvântul Meu de la un cuvânt la altul, şi aşa să petreci tu între Mine şi tine, între frate şi frate, fiule hrănit din cer. Cel ce nu stă în Tatăl cu mintea lui, acela îşi risipeşte mintea şi statul lui în Tatăl, dar tu eşti învățat de Dumnezeu să fii blând şi smerit cu inima ca să poți să stai în Tatăl tău cu inima ta, că iată, pilda cea din Scriptura pomenită azi de duhul bisericii lui Hristos arată că fiul care nu a stat în tatăl cu mintea şi cu inima în chip blând şi smerit şi-a risipit mintea şi a fost furat apoi din brațele tatălui său şi i-a spus tatălui că aşa a făcut, şi s-a dus apoi de la tatăl său, după ce şi-a cerut dreptul său de fiu ca să fie al lui, ca să nu mai aibă tată dacă a vrut să fie liber de tatăl său.

Te învăț, poporul Meu, să stai cu inima în Duhul lui Dumnezeu, ca să ai tată, fiule, şi ca să nu te smulgă nimeni din Tatăl şi din statul tău în El. Mă uit în cuvântul pe care ți l-am dat şi văd îndemnul Meu peste tine, căci v-am spus, fiilor, să nu vă răniți unii pe alții, ci să vă mângâiați şi să vă întâmpinați unii pe alții, din zori şi până în zori cu Duhul Sfânt Mângâietorul Cel intre voi, şi pe Care Eu L-am dat să fie lucrare peste ucenicii Mei şi între ucenicii Mei pe pământ.

O, mângâiați-vă unii pe alții cu lucrare de Duh Sfânt, ca să aveți duh blând şi smerit, fiilor. Lucrarea Duhului Sfânt Mângâietorul, dacă este lucrată între voi, ea vă ține în Tatăl, şi nimic nu vă poate lua din El, căci cel ce nu ia minte şi lucrare din Tatăl, acela se risipeşte cu mintea şi se face fiu risipitor de viață din cer.

O, fiilor, viața din cer este frumoasă între om şi om, iar cel ce o iubeşte pe ea, acela este blând şi smerit cu inima şi se face cuvânt cu cele din cer în el şi Îi dă Tatălui cinste şi mulțumire pentru viața lui, şi nu uită să-L iubească pe Tatăl, căci viața cea din cer în om are pentru ea pe Tatăl ceresc. Amin.

O, poporul Meu, Mă uit ca un Păstor, Mă uit în tine şi între frate şi frate, Mă uit de la un cuvânt al Meu la altul ca să văd cum te aşezi în el, cum iei din el, cum faci din el peste tine, iar Eu te îndemn mereu, mereu să-ți îndulceşti viața cu dulcele cuvântului Meu, că Eu cu dulce te hrănesc, fiindcă aşa este Dumnezeu în cer, şi tot aşa este şi pe pământ când El Se împarte între fii. Cuvântul cel dintre fii să fie ca al Meu, cu dulce în el, ca să se cunoască fiii Tatălui pe pământ şi în cer când cerul priveşte la voi, fiilor. Povața Mea e dulce, căci sunt Păstor, şi sunt izvor de milă şi de blândețe, şi sunt cuvânt. Aşa să fiți şi voi, fiilor, că dacă nu vă faceți cuvânt unii peste alții pentru tot ceea ce lucrați voi pentru Mine şi pentru voi, dacă nu grăiți între voi, se bucură duhul rău şi vă aduce gâlcevi, fiilor. O, îndemnați-vă unii pe alții în duhul dragostei cereşti pentru tot ceea ce faceți voi cu duhul şi cu trupul, căci voi sunteți hrăniți cu învățătură din cer ca să nu vă lase Tatăl să vă risipiți cu mintea, căci cel ce nu este plin de Dumnezeu, acela se risipeşte pe sine din Tatăl şi uită să se poarte în chip fiesc înaintea Tatălui.

O, poporul Meu, câtă dragoste am avut Eu pentru om! L-am învățat pe om învățându-Mi ucenicii. Am grăit în pilde ca să ia din ele învățătură de viață tot omul care voieşte să se îndeletnicească peste el cu lucrarea vieții. Lucrarea vieții nu are omul de unde s-o ştie decât de la Dumnezeu, iar Eu M-am făcut Păstorul tău, căci te-am făcut popor al Meu ca să lucrez cu tine şi peste tine lucrarea vieții, fiule. Cel ce are această înțelepciune, acela se face copil al lui Dumnezeu pe pământ, şi se face cuvânt de viață, cuvânt dulce, căci viața cea din cer în om este cuvânt dulce, este cuvânt, poporul Meu.

Faceți-vă cuvânt unii peste alții, unii pentru alții, unii de la alții pentru lucrarea vieții, ca să trăiască între voi această lucrare şi iubirea ei. Întăriți-vă unii pe alții cu această lucrare, căci Eu aşa vă doresc să fiți. Dați-vă unii altora iubirea Mea, că Eu torn mereu apă la rădăcina vieții voastre cu Mine, ca să cresc Eu în voi, cu Duhul Meu Cel blând şi smerit; Eu şi nu voi, fiilor. Eu vreau să fie între voi ca şi între cei din cer, iubire fără de sfârşit în lucrarea ei, Dumnezeu fără de sfârşit în voi şi între voi şi voi cu lucrare ca a Sa. Amin.

Eu grăiesc ca Dumnezeu, poporul Meu, iar dacă Eu sunt Dumnezeul tău, voiesc să văd că tu te uiți la Mine şi că aşa lucrezi şi tu, şi că Mă ai Învățător al tău, iar cel ce măsoară aceasta să fiu Eu, şi să fiu povățuitorul tău, că Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, şi sunt blând şi smerit cu inima, şi sunt plin de milă pentru toată făptura cea căzută şi care Mă aşteaptă din mijlocul tău s-o izbăvesc pe ea, s-o ridic pe ea. Amin.

O, poporul Meu, e greu fără Dumnezeu pe pământ, iar dacă omul nu vrea să mai audă de la Dumnezeu, nu pot să iau greul de pe el. Dar pe tine te povățuiesc mereu, ca să fiu cu tine pe pământ şi să nu-ți fie greu, că fără Dumnezeu e greu pe pământ, poporul Meu. Am o inimioară scumpă între voi care Îmi spune cu duhul ei tânjitor după Mine: *„Doamne, Doamne, ajută-mi să nu mă învăț cu Tine, dar nici fără de Tine cu mine, Doamne“.*

O, poporul Meu, cel ce se învață cu Dumnezeu, acela nu-L mai ascultă, nu-L mai iubeşte, nu-L mai primeşte aşa cum aşteaptă Domnul de la cei iubiți de El. Iar cel ce nu se învață fără Domnul, acela Îl are pe Domnul de iubire a sa şi se face cuvânt, ca şi Domnul, şi se face casă a Domnului, şi se face unealtă a Domnului prin ascultare cu iubire în ea, în chip blând şi smerit înaintea Mea, Cel ce măsor inima omului, căci scris este: *«Mai înainte de a judeca Domnul, omul să nu judece peste cele ce sunt în om»,* căci Domnul este Cel ce face aceasta. Amin.

Fiilor, fiilor, îngăduiți-vă unii pe alții în iubire, în Dumnezeu, fiilor, dar pentru aceasta trebuie să grăiți unii cu alții şi cu iubire să grăiți, iar în voi înşivă să nu grăiți, căci ceea ce grăiți în voi înşivă vă vatămă pe voi, şi apoi vatămă în părți. Grăiți unii cu alții şi să vă ştiți unii altora inimioarele ca să învățați să fiți cu Dumnezeu, să vă dați lui Dumnezeu unii pe alții. Rugați-vă unii pentru alții, fiilor. Uitați-vă la neiubirea fiului din pilda spusă de Mine şi azi pomenită, căci el când i s-a pus la încercare iubirea şi iertarea s-a supărat şi a judecat fără de milă, fără de iubire pentru cel ce s-a smerit de la faptele lui rătăcite de tatăl lui. Cel ce greşeşte, acela se smereşte dacă este fiu, iar smerenia aduce har, aduce pe Dumnezeu în om. Să nu fie apăsat cel ce se smereşte cu adevărat, căci adevărata smerenie este numai aceea care rămâne cu statornicie în om apoi. Amin.

Tu, poporul Meu, să nu fii fără de Mine întru smerenia ta, căci cei cu adevărat smeriți sunt cei ce au harul lui Dumnezeu peste ei. Tu, poporul Meu, să Mă laşi pe Mine să ştiu şi să spun, iar tu să ştii să iubeşti aşa, ca să ai tată pe Domnul, fiule. Ai grijă, când posteşti cu trupul, să faci aceasta pentru suflet şi nu pentru trup, căci Eu sunt Dumnezeul celor sfinți şi îi învăț pe ei pacea Mea şi lucrarea ei care are plată de la Dumnezeu peste om. Pe toate cele bune ale tale să le faci pentru Dumnezeu şi nu pentru tine, şi îți vei agonisi în Mine pe toate cele bune ale tale. Amin.

O, Ierusalime, poporul Meu, se vesteşte peste om vremea postului pentru întâmpinarea învierii Mele dintre morți,

dar oamenii nu ştiu care este lucrarea postului de bucate, precum omul nu ştie care este lucrarea postului de cele care-l spurcă pe om, şi care ies din om spre vătămarea lui şi a altora din jurul lui. O, poporul Meu, tu să Mă ai pe Mine cu tine în toată vremea şi să stai cu masa întinsă între Mine şi tine, căci omul care se hrăneşte din cuvântul Meu, acela este cel ce ştie, iar cel ce auzind nu se hrăneşte, acela este cel ce nu ştie să stea cu Dumnezeu pe pământ.

Ia-Mă în viaţa ta mereu, şi pe masa ta mereu, poporul Meu, că Eu Mă dau celor ce Mă primesc, iar cei ce Mă primesc sunt cei ce Mă dau împărţindu-Mă aşa cum sunt Eu spre pildă de viaţă veşnică în om, şi între oameni din om, căci Eu, Domnul, locuiesc în cei ce Mă iubesc purtându-Mă şi arătându-Mă în ei aşa cum sunt Eu, aşa cum M-am arătat că sunt, Fiu ascultător de Tatăl, blând şi smerit cu inima, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 februarie 2006

Duminica înfricoşatei judecăţi

Ziua judecăţii va fi înfricoşată pentru cei ce se vor pedepsi de înseşi faptele lor necurăţate de peste ei. Faptele sfinţilor vin după ei şi vor împodobi masa nunţii Mirelui ceresc. Fericiţi sunt cei chemaţi şi bogaţi de faptele vieţii veşnice.

Cu duh de blând Păstor, aşa grăiesc cu tine când pentru viaţa ta cu Mine Mă fac cuvânt de lângă Tatăl şi din Tatăl, şi te păstoresc ca să ştii tu cum să trăieşti, blând şi smerit cu inima, ca şi Păstorul tău Cel ceresc, poporul Meu. O, de câte ori ştii că Eu vin la tine cuvânt pentru hrana vieţii tale cu Mine, tu să Mă aştepţi veghind şi să-Mi aşterni cale cu pace între tine şi Mine şi în mijlocul tău, că Eu aşa te-am povăţuit. Coborârea Mea e grea pentru cei ce stau sub ea, dar duhul păcii tale Mă ajută când vin, iar calea Mea spre tine Mă ţine atunci pe ea cu pace, şi Mă ţine, poporul Meu.

O, ai grijă de pacea dintre tine şi Mine, ai grijă de ochiul Meu care nu-şi ia privirea de peste tine. Ai grijă să nu lăcrimeze ochiul Meu, căci cu el te privesc şi te păzesc de orice rău când el dă să-ţi şubrezească statul tău pe picioare, statul tău cu Mine şi statul Meu cu tine, căci tu eşti casa venirii Mele acum, la sfârşit de timp, Ierusalime care eşti scris să-Mi fii popor şi venire a Mea. Amin.

Venirea Fiului Omului întru slava Sa, şi toţi sfinţii şi îngerii cu El, şezând El pe tronul slavei şi adunând înaintea Lui toate neamurile, această lucrare este cu tine, şi despre care Eu spuneam ucenicilor Mei vorbindu-le în pilde şi vestindu-le împărăţia cerurilor şi venirea Mea. Cuvântul Meu de peste tine adună toate neamurile în faţa tronului slavei Mele, tron de heruvimi pe care stau şi cuvintez cuvântul Meu peste pământ. Nu-i nimic dacă omul de pe pământ nu are vreme să stea înaintea venirii Mele, a cuvântului Meu rostit din cele cereşti peste tot pământul. Nu-i nimic dacă nu găsesc credinţă pe pământ când Eu acum vin precum am spus că voi veni întru slava Mea cu toţi sfinţii şi îngerii. Dar Eu vin pentru că am spus că vin, şi vin aşa cum am spus că vin, şi adun toate neamurile înaintea cuvântului Meu rostit de pe tronul slavei Mele, iar lângă tronul Meu, toţi sfinţii şi îngerii, aşa cum Eu am grăit acum două mii de ani în mijlocul ucenicilor Mei ca să descopăr lor toate tainele Mele pentru venirea Mea cu judecata făpturii, pentru înnoirea lumii prin cuvântul care curge ca râul din gura Mea până ce va ieşi de sub apa lui cer nou şi pământ nou şi popor nou, seminţie făgăduită lui Avraam, fiul credinţei, pildă a fiilor lui Dumnezeu, credincioşi şi adevăraţi ca şi Domnul lor. Amin.

O, poporul Meu, tot ce le-am spus Eu ucenicilor Mei le-am spus ca să le împlinesc, şi nu de altceva le-am spus, şi iată, cu tine încep aceste împliniri pe care atunci le grăiam în pilde. Te povăţuiesc, fiule, să deschizi larg Scripturile Mele de atunci şi să vezi în ele venirea Mea şi să înveţi toată împlinirea tainelor spuse de Mine atunci, căci toate se împlinesc, toate cele spuse despre împărăţia cerurilor, despre statul Meu în mijlocul oamenilor, despre venirea Fiului Omului întru slava Sa, şi toţi sfinţii şi îngerii cu El, şezând El pe tronul slavei Sale şi adunând înaintea Lui toate neamurile. Amin.

Scriptura, poporul Meu, este cartea care se împlineşte, este cartea cea adevărată pentru că ea se împlineşte, iar tu să ai veghe mare pentru deplina ei împlinire, pentru venirea Fiului Omului, şi să stai mereu pregătit ca fecioarele înţelepte înaintea venirii Mirelui şi a nunţii Lui cu tine înaintea neamurilor toate.

Masa cuvântului Meu din mijlocul tău are la ea sfinţii şi îngerii, căci singur Eu nu umblu, şi frumos mai umblu Eu în mijlocul tău, poporul Meu! Mă uit la cei ce-Mi stau cale de venire a Mea, cât de dulce, cât de viu, cât de cald şi de frumos te învaţă cum să umbli şi tu înaintea Mea dacă Eu aşa de frumos umblu în mijlocul tău, şi cu atât de mult popor ceresc mereu, mereu în tine şi la masa Mea cu tine, masa nunţii Fiului lui Dumnezeu, poporul Meu. O, oare, ce ai face tu, ce ai fi tu dacă Eu ţi-aş deschide când şi când mari ochii tăi pentru această vedere cerească a umbletului Meu frumos în mijlocul tău cu mult popor ceresc de sfinţi şi de îngeri, cu Ierusalimul cel ceresc care şi-a plătit cetăţenia cât a stat cu trupul pe pământ lucrând mult pentru loc lângă Mine în cer? loc pregătit de Mine după ce M-am dus la Tatăl, ca acolo unde sunt Eu, să fie şi ai Mei care se aleg pentru Mine şi care se scriu în Cartea Vieţii Mielului prin faptele lor care vin cu ei împodobind cu ele masa Mea.

O, poporul Meu, este amintită în ziua aceasta ziua înfricoşatei judecăţi. Dar pentru cine va fi ea înfricoşată? Va fi aşa pentru cei ce se vor pedepsi de înseşi faptele lor strânse de ei împotriva lor, iar pe cei drepţi şi sfinţi, răsplătiţi pentru cele strânse pe masa nunţii Mele ca podoabe de nuntă, căci faptele sfinţilor vin după ei, precum este scris. O, totul este veşnic, fiilor, căci Eu Însumi am spus: *«Vor merge cei necredincioşi şi răi la osânda veşnică, iar drepţii, la viaţă veşnică».*

Poporul Meu, nu ştie omul cel bogat pământeşte, nu ştie, săracul, cum să-şi strângă în cer când el caută să-şi strângă aşa. El nu ştie pe ce cale ajung la Domnul faptele bunătăţii lui. El nu ştie de cei prea mici ai Mei de pe pământ. Cei ce sunt ai Mei sunt cei ce-Mi slujesc Mie şi nu loruşi, sunt cei ce slujesc bogaţilor şi înţelepţilor pământului pentru ca să vadă aceştia calea împărăţiei cerurilor, şi pe Mine cu cei prea mici ai Mei pe pământ în mijlocul neamurilor de pe el, aşteptându-i pe bogaţi să vină la masa Mea şi să umble întru poruncile Mele ca să-i pot Eu pomeni pe ei între cei de-a dreapta Mea în împărăţia Mea. Dar Eu îi strig acum, şi iarăşi le spun lor despre înfricoşata judecată.

O, fii ai oamenilor! Voi, bogaţi şi înţelepţi pământeşte! Numai cei ce ştiu să se facă din capre oi, numai aceia îi pot afla pe cei prea mici ai Mei, cercetându-i apoi pe ei în necazurile lor cele pentru Evanghelia Mea care este vestită prin ei de la margini la margini, ca apoi Eu să vin, şi ca nimeni să nu

poată spune că n-a ştiut că vin sau că n-am venit şi n-am bătut peste tot să Mi se deschidă ca să intru şi să cinez cu cei ce primesc darul credinţei în venirea Fiului Omului întru slava Sa, şi toţi sfinţii şi îngerii cu El, şezând pe tronul slavei Sale şi adunând înaintea Lui toate neamurile; ca să nu zică nimeni că n-a ştiut venirea Mirelui la mireasă şi masa nunţii Lui la care au fost chemaţi toţi, toate neamurile de pe pământ. Amin.

O, fii ai oamenilor! Tot ce iubiţi şi trăiţi voi, totul este deşertăciune şi goană după vânt, precum este scris, dar împărăţia Mea este veşnică, iar voi spre ea nu ştiţi calea. Iată-Mă în mijlocul unui popor neluat în seamă de voi, cei ce vă cheltuiţi vremea de pe pământ fără de faptele vieţii veşnice. Veniţi şi vă suiţi spre muntele învăţăturii şi luaţi de pe masa Mea viaţă veşnică pentru voi, căci faţa lumii trece, dar cuvântul Meu şi fiii lui cei credincioşi rămân în veac, rămân cei ce se sfinţesc pentru Mine. Amin.

Eu am făcut cerul şi pământul, o, fii ai oamenilor! Eu sunt Cel ce v-am dat sufletul. Eu sunt Cel ce sunt, iar numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, şi cu el Mă scriu înaintea voastră să vă chem de-a dreapta Mea învăţându-vă să căutaţi mai întâi învăţătura faptelor vieţii veşnice, şi apoi să staţi înaintea venirii Mele, căci Eu vin. Amin.

Iar tu, Ierusalime numit de Mine popor al venirii Mele, fă-Mi cale spre neamuri ca să le învăţ Eu calea, adevărul şi viaţa şi să cunoască ele venirea Mea, iar pe tine să te ştie cale a Mea cu care Eu umblu de la margini la margini ca să-i adun pe cei aleşi, şi care sunt ai Mei, aşteptându-Mă ei să-i adun. Amin, amin, amin.

13/26 februarie 2006

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Lumea lucrează numai vremelnicie, numai sfârşit pe pământ. Duhul întunericului acestui veac îl ţine pe om în duhul rătăcirii de Dumnezeu. Când poate omul, nu mai poate Domnul.

Cu Duhul Sfânt Mângâietorul cobor în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu, şi cu El te povăţuiesc, şi cu El te întăresc, şi cu El suflu peste tine înviorare mereu, ca să pot Eu cu tine şi ca să poţi tu cu Mine peste pământ cu Duhul Meu, cu facerea din nou a lumii, că nu mai este decât sfârşitul lumii peste tot pe pământ, fiindcă lumea cea fără de Dumnezeu îşi lucrează numai sfârşit, numai vremelnicie, căci ea nu aşteaptă veşnicia şi nu are cine să-i spună despre ea, iar Eu vin cu ea pe pământ şi n-am cui să-i spun de ea şi n-am cui să i-o dau.

Mă mângâi cu tine în suspinul Meu, poporul Meu. Suspin cu tine, căci te-am învăţat să semeni cu Mine şi să suspini şi tu după om, că mare este rătăcirea omului de pe pământ, iar Eu, Domnul, am în mijlocul tău venirea Mea după om, lucrarea Mea de strigare după fiecare om, ca să vină omul pe calea luminii şi să stea pe ea, şi ca să scape el de duhul întunericului acestui veac, care îl ţine pe om în duhul rătăcirii de Dumnezeu.

Eu vreau să-l trag pe om înapoi la Tatăl. Când am plecat la Tatăl ca să Mă aşez iarăşi de-a dreapta Lui, în ascultare de El, după înălţarea Mea între cele cereşti, am spus că dacă Mă voi duce îi voi trage pe toţi la Tatăl. Dar Mie nu Mi-e milă numai de cei ce M-au iubit şi Mă iubesc şi Mă aşteaptă mereu cu dor, ci Mi-e milă de tot sufletul de pe pământ, şi Mi-e milă, şi suspin după om. Dacă omul ar suspina după Mine, Eu n-aş mai purta atâta suspin, dar omul nu ştie ce este suspinul Domnului, plânsul Duhului Sfânt Mângâietorul, Duhul cu Care Eu vin pe pământ ca să-l învăţ pe om Duhul lui Dumnezeu, şi să scape omul de duhul lui care îi aduce şi lui şi Mie durere şi suspin. Aşa a păţit omul cel zidit de mâna Mea în vremea facerii cea de la început, după ce am făcut cerul şi pământul şi toate podoabele lor. A lăsat omul pe Dumnezeu şi s-a luat după duhul său şi nu s-a mai întors înapoi la Mine ca să-i dau iarăşi viaţa Mea în el, statul Meu în el, şi el să-Mi dea Mie viaţa şi să-Mi dea iubirea din care Eu l-am zidit pe el.

Cu mare dragoste l-am zidit pe om. Cu mare dragoste te zidesc pe tine acum, la sfârşit de timp, poporul Meu. Cu mare, mare dor suflu Duh Sfânt peste fiinţa ta, ca să te înveţi tu mereu, mereu cu fiinţa Mea în tine, cu Duhul Sfânt Mângâietorul, Care te învaţă iubirea Mea, Care împarte cu tine suspinul Meu cel după om. Îmi amintesc cu durere şi cu lacrimi în mijlocul tău ziua când l-am pierdut pe om şi când el a pierdut grădina raiului în care Eu l-am aşezat după ce l-am zidit. L-am zidit ca să am mângâiere de la el, aşa cum un părinte îşi face un copil ca să se mângâie cu el şi de la el. Omul însă s-a depărtat de Tatăl său şi de mama sa şi s-a alipit cu femeia sa şi s-a despărţit de Cel ce l-a făcut pe el. O, nu mai are omul mângâiere pe pământ, şi în zadar caută să aibă, în zadar îşi face fii omul. Totul e numai minciună pe pământ, şi omul nu ştie să se mai întoarcă la Dumnezeu. Eu însă vin cu Duhul Sfânt Mângâietorul, căci le-am zis celor ce Mă iubeau: *«Dacă Mă duc la Tatăl, nu vă voi lăsa orfani, ci alt Mângâietor vă voi trimite ca să vă înveţe şi ca să fie cu voi în lume».*

Duhul Sfânt este Cel ce S-a împărţit pe Sine prin prooroci, şi n-a fost pământul fără Dumnezeu pe el, dar omul n-a mai avut ochi şi urechi spre Dumnezeu, căci a căzut pe pământ, iar Eu vin să-l ridic şi să-i dau înapoi raiul, că pentru om am făcut raiul, poporul Meu.

Cu lacrimi şi cu suspin nemângâiat a părăsit omul raiul după ce călcase legea iubirii lui Dumnezeu, iar acum, Eu, Domnul, voiesc de la om, cu lacrimi şi cu suspin să caute după locul lui din rai, căci raiul a fost făcut, şi este, precum Dumnezeu este şi Se poartă după om să-l cheme înapoi în rai, în viaţa Duhului Sfânt Mângâietorul, căci Eu nu l-am lăsat orfan pe om dacă M-am aşezat ascultător de-a dreapta Tatălui ca să fiu voia Lui şi nu a Mea, şi ca să ia omul pildă de la Mine şi să stea de-a dreapta Mea şi să Mă preţuiască, şi ca să-l preţuiesc şi Eu, şi să-l păzesc de vrăjmăşia duhului potrivnic lui Dumnezeu şi care l-a luat pe om din braţul Meu, din raiul cel făcut pentru om ca să fie al Meu omul.

O, poporul Meu cel călăuzit de şoapta Duhului Sfânt Mângâietorul! Când poate omul, nu mai poate Domnul. Învaţă-te din Mine, poporul Meu, că Eu stau de-a dreapta Tatălui pentru ca să învăţ, şi la El Mă uit când lucrez, căci fiul care seamănă cu tatăl, acela este mângâierea tatălui, dar nu este pe pământ această minune. Şi iată, pe Mine M-au iubit cei ce nu întrebau de Mine când am venit de la Tatăl între oameni. Cei rătăciţi cu viaţa au venit şi M-au aflat şi M-au iubit, iar cei ce se numeau fii M-au judecat ca pe un om, căci nu M-au iubit dacă n-am semănat cu ei, şi au stat orbi pentru venirea Mea cea de atunci, şi despre care ei ştiau prin prooroci.

Vin după om Eu Însumi, că nu mai vede omul calea care să-l ducă spre pacea lui, spre odihna lui cea de după alergarea cea multă a lui. Vin şi stau cu cuvântul Duhului Sfânt în calea omului, numai să Mă cunoască omul. Dacă omul voieşte, Mă cunoaşte, iar dacă nu voieşte, el nu-şi deschide ini-

ma şi urechea ca să cunoască şoapta Mea, suspinul Meu cu care plâng pe urma omului ca să-i aduc împăcarea cu Tatăl, şi apoi să-i dau mâna şi să-l trag la Tatăl, unde îl aşteaptă îmbrăţişarea cea de tată şi bucuria cerului pentru întoarcerea omului la Tatăl. Amin.

O, Tată Savaot, umblu suspinând după om ca să-l aduc la Tine, Tată, aşa cum am spus că voi lucra atunci când M-am tras de lângă ucenici şi când le-am spus că merg la Tine ca să-i trag pe toţi la Tine, la Tatăl Meu, ca să fim iarăşi în fericire cu omul, Tată. Iată, Îţi cer cu rugă din mijlocul poporului care Ne primeşte ca pe Dumnezeu, şi Te rog din mijlocul lui şi cu el Te rog să împlineşti Scriptura naşterii din nou a lumii. Te rog pentru inimă nouă în om, Tată, că Mi-e dor de dragostea Mea în om, ca să-Ţi aduc înapoi omul, Tată, ca să-l trag la Tine şi să fie omul.

Plânge omul cel zidit de mâna Mea, plânge după tot omul care s-a născut din om, şi se roagă la Tine şi la Mine să-i dau inimă nouă omului de azi, ca să se facă salvator omul cel de azi şi să asculte de Dumnezeu aşa cum ascult Eu de Tine, Tată, că Îţi sunt Fiu iubit, iar Tu faci voia Ta prin Mine, fiindcă Eu aşa voiesc şi aşa Îţi sunt Fiu iubit. Amin.

— O, Fiule cu duh de copil, Tu eşti Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, şi cu duh de copil al Meu lucrezi ca şi Mine, iar Tu ai ştiut taina aceasta cerească atunci când ai spus că dacă omul nu se va face copil, nu va intra în împărăţia lui Dumnezeu, nu va avea în el împărăţia lui Dumnezeu.

Duhul de copil ca şi Duhul Tău, Dumnezeule-copil, aceasta îi doresc Eu, Tatăl, poporului cuvântului venirii Tale după două veacuri când iarăşi vii pe pământ după om pentru ca să-l faci iarăşi pe om după chipul şi asemănarea Noastră, Dumnezeule-copil. Te-am coborât pe pământ şi le-am spus tuturor că eşti Fiul Meu, şi tot aşa le spun şi azi tuturor: El este Fiul Meu, şi întru El Eu sunt şi Eu binevoiesc, iar în El este Duhul Sfânt Mângâietorul, cuvântul Tatălui şi al Fiului pentru naşterea din nou a lumii, căci Eu şi cu Fiul Meu iarăşi lucrăm şi noi le facem pe toate, precum este scris să se împlinească acum, la sfârşit. Amin, amin, amin.

— O, fii ai oamenilor, vă grăieşte Tatăl şi Fiul, Fiul şi Tatăl din mijlocul poporului venirii Domnului pentru facerea din nou a lumii. Lăsaţi-vă chemaţi, lăsaţi-vă aleşi, că vine Domnul pe pământ ca să-i aleagă pe cei credincioşi venirii Lui şi să le dea loc pregătit, ca acolo unde este El, să fiţi şi voi, dar faceţi-vă ucenici ai venirii Mele de la Tatăl la voi şi după voi.

Lăsaţi-vă de duhul acestui veac, căci duhul lumii este duhul cel vrăjmaş lui Dumnezeu şi nimeni nu poate să facă cele ale lui Dumnezeu dacă nu este chemat, ales şi credincios, dacă nu este trimis de Dumnezeu, după ce seamănă cu Dumnezeu unul ca acela. Veniţi la lumină, ieşiţi la lumină, căci viaţa înseamnă Dumnezeu, dar învăţaţi taina vieţii. Postiţi de tot ce este rău şi întunecat şi hrăniţi-vă cu Duhul Sfânt Mângâietorul, căci Eu am spus tuturor că omul nu trăieşte dacă mănâncă numai pâine, ci trăieşte dacă se hrăneşte cu cuvântul cel ieşit din gura lui Dumnezeu. Şi iată masa Mea! Luaţi din ea şi hrăniţi-vă cu duhul vieţii veşnice şi faceţi-vă fii ai lui Dumnezeu, plini de har şi de adevăr, închinându-vă Domnului. Pregătiţi-vă viaţa şi hăinuţa ei hrănindu-vă cu Duhul Sfânt Mângâietorul, şi staţi ca unii care aşteaptă pe Stăpânul lor să vină şi să le aducă bucuria veşniciei lor, cerul cel nou şi pământul cel nou pentru cei ce învaţă de la Dumnezeu, aşa cum Eu învăţ de la Tatăl, şi de la El iau şi vă dau. Amin, amin, amin.

Iar tu, poporul Meu Ierusalim, binecuvintează numele Meu de pe creştetul tău şi cinsteşte-L pe Domnul vestindu-I venirea Lui la tine, şi de la tine spre toate neamurile pământului, din cele patru unghiuri, ca să vină ele spre muntele învăţăturii şi să ia şi să se facă fii ai lui Dumnezeu, cu har şi cu adevăr în ei, iar Eu să le fiu lor Dumnezeu. Amin.

Pace ţie, Ierusalime nou! Păstrează-te în hăinuţă nouă. Harul şi adevărul Meu să fie lucrarea ta, ca să lucrăm lucrarea Tatălui şi să vadă neamurile pământului lumina Mea de peste tine, cuvântul Meu care cheamă şi sfinţeşte pe tot cel ce va crede şi se va mântui crezând şi împlinind în el împărăţia Mea.

O, poporul Meu, nu uita să lucrezi peste tine putere pentru Mine, şi să mângâi şi să întăreşti venirea Mea la tine, şi să fii copil al Tatălui Meu, aşa precum sunt Eu. Amin, amin, amin.

20 februarie/5 martie 2006

Duminica întâi a Postului Mare, a dreptei credinţe

Unde nu este voia Domnului, este voia omului. Credinţă este aceea care împlineşte împărăţia cerurilor pe pământ. Între fraţi trebuie potrivire.

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt îţi întăreşte duhul păcii tale şi puterea iubirii de Dumnezeu, care întăreşte puterea ta şi calea ta cu Mine, popor cu nume nou. Vin cuvânt în cartea Mea cu tine ca să-ţi dau pacea Mea. Pace ţie! Nu este pace fără Domnul, şi de aceea Mă dau ţie ca să Mă ai, şi îţi zic cu dor: Pace ţie! Amin.

O, poporul Meu, întăreşte pacea Mea în mijlocul tău, căci odihna Mea din tine îţi aduce ţie tot ce trebuie să ai şi să poţi şi să fii. Învăţătura Mea îţi aduce mereu îndemn să fii odihna Mea, să fii popor al ascultării şi să iubeşti să faci voia Mea, căci cuvântul Meu de peste tine te învaţă de multă vreme să fii tu cerul pe pământ în mijlocul oamenilor, iar când nu va mai fi nici o fărâmă de lumină pe pământ, tu să fii cerul Meu şi lumină să fii peste tot pământul şi de şapte ori mai mult să străluceşti, iar pentru această lucrare este mult de lucrat şi cu multă iubire trebuie să te înveţi să fii lumină, să fii putere de la Dumnezeu, poporul Meu, şi să nu laşi jos puterea Mea din tine, că Eu trebuie să împlinesc prin tine toată voia Mea cea pentru înnoirea a toate. Amin.

Iată câtă credinţă îţi trebuie, Ierusalime! Eu din zi în zi mai mult vreau să le spun sfinţilor cereşti că mare este credinţa ta, iar tu umple-ţi de pacea Mea calea ta cu Mine şi ai grijă de Mine, poporul Meu. Când tu ai grijă de Mine, toate câte trebuie să ai şi să faci tu, acelea vin de la grija ta de Mine, nu de la grija Mea de tine.

Dau să te povăţuiesc tot mai cu putere, tot mai cu dor spre începutul cel ceresc, ca iar să fie acest început pe pământ, dar tu trebuie să te îndemni frate pe frate spre acest început, că Eu ţi-am spus mereu că în cer nu e ca pe pământ. Ai grijă de cer pe pământ, Ierusalime nou, şi tot şi toate îţi vor veni în ajutor şi se vor aşeza în slujba Mea şi a ta pentru împărăţia Mea din tine şi din mijlocul tău, dar Eu te-am învăţat să ai unire mereu şi numai un gând de-a pururi, ca să fie cerul păcii în mijlocul tău, iar Dumnezeu să strălucească în tine şi din tine, căci scris este despre *«cetatea care nu va avea trebuinţă de soare, nici de lună ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o, iar făclia ei este Mielul, şi neamurile vor umbla întru lumina ei, iar împăraţii pământului vor aduce la ea mărirea lor»*. Amin.

O, poporul Meu, tu trebuie să fii pe pământ taina vieții, taina cerului, iar puterea credinței tale este taina care te ajută spre această împlinire, că Eu aștept cu mare dor, spre vederea ta și a neamului de pe pământ, cerul cel nou și pământul cel nou, cale dulce, cale netedă, iubire fără seamăn pe ea în cei ce o au pe ea pe calea aceasta.

O, Ierusalime așezat pe pământ prin cuvântul Meu, voiesc să iau de pe tine tot greul tău, toată apăsarea care te obosește pe cale, și voiesc să fii popor ales între popoare așa cum este scris despre tine în Scripturi. Îți dau putere de înțelepciune pentru împlinirea lucrării Mele cu tine ca să înțelegi că tu lucrarea Mea o ai de lucrat pe pământ. E greu pe pământ, dar în mijlocul tău voiesc să nu fie greu, ci voiesc să-ți fie ușor și ție și Mie, dar trebuie multă, multă împărăție a cerurilor în curțile Mele cu tine, ca să vadă sfinții în mijlocul tău Scriptura Mea prin care am spus la ucenicii Mei să fie peste ei precum în cer voia Mea pe pământ, iar Eu să le dau lor pâinea și pacea și paza Mea peste ei.

Credința ta, poporul Meu, aceasta să fie: precum în cer așa și pe pământ, așa cum am hărăzit Eu prin cuvântul Scripturii cea rostită pentru ucenicii Mei, căci pe pământ e numai lume peste tot, și e ca pe pământ, fiindcă unde nu este voia Mea cu voia omului, nu este cerul pe pământ. Iată, nici un fel de credință nu-ți trebuie ție decât să crezi Scriptura aceasta pe care am sortit-o Eu la cei ce se sfințesc pentru Dumnezeu, și prin care am zis: *«Precum în cer așa și pe pământ»,* iar tu să ai toată înțelepciunea acestei Scripturi care taie de la tine apăsarea grijilor vieții, dând Tatălui toată grija aceasta, numai să porți tu pe pământ grija împărăției cerurilor în tine și în mijlocul tău, poporul Meu, și să lucrezi tu cerul pe pământ în orice faci, în orice grăiești, în orice iubești, căci iubirea și viața ta Eu trebuie să fiu. Amin.

Te-am povățuit mereu, poporul Meu, să ai grijă de pacea ta, de puterea ta, de sănătatea ta, și unul altuia să vă dați și să vă lucrați acestea, ca prin aceste cerești lucrări să fiți la fel, să gândiți la fel, și de la mijloc să luați apoi din ele și să aveți, dar toate în Domnul lucrate, precum în cer așa și pe pământ, poporul Meu.

Aveți mare și multă grijă să vă potriviți unii cu alții, fiilor, și să aveți înțelepciunea Mea pentru această lucrare, că unde nu este așa, nu este unire, iar unde nu este ca în cer, e greu pentru Dumnezeu, poporul Meu.

Iubiți cerul, fiilor, dar iubiți-l cum l-au iubit și cum îl iubesc cei din cer. Nu vă întrebați unii pe alții cum să faceți lucrarea aceasta, ci doar îndemnați-vă unii pe alții la lucrarea și la credința aceasta, căci așa este drept să credeți voi, și tot așa să și lucrați. O, Mi-e milă de voi, fiilor. Sunteți strânși de greutăți și de lipsuri, că e greu pe pământ, iar Eu voiesc să fiți voi cer pe pământ și să aibă Tatăl grijă de voi prin împărăția lui Dumnezeu din voi și dintre voi. Îndeletniciți-vă să lucrați mult cer în toată clipa mișcărilor voastre și a odihnei voastre, și nu uitați Scriptura Mea cea despre păsările cerului și despre crinii câmpului, căci cine uită de ea, nu are putere de credință spre împlinirea ei.

O, poporul Meu, nu poate fi o mai bună credință ca aceea care împlinește împărăția cerurilor pe pământ între oameni. Nu vă uitați afară, că afară sunt toți cei care iubesc minciuna și toate câte vin de la ea peste fiii oamenilor care au pierdut împărăția lui Dumnezeu după ce au dat-o de la ei ca să-și facă ei împărăție a lor pe pământ; afară sunt toți cei ce iubesc minciuna și faptele deșertăciunii și ale fărădelegilor ei.

Prindeți puteri pentru adevărul împărăției Mele cu voi. Din zi în zi tot mai desăvârșit îndemnați-vă unul pe altul pentru împlinirea adevărului împărăției Domnului cu voi, iar aceasta este ceea ce am spus Eu când am spus: *«Precum în cer așa și pe pământ».* Folosiți-vă tot mai mult, tot mai cu dor, tot mai cu iubire de cele lăsate de Mine între cer și pământ, de cele rostite de Mine peste om, ca să pot Eu împlini cu voi Scriptura de cer nou și de pământ nou, care vă dă pacea cea desăvârșită, fiilor. Citiți Scripturile acestei împliniri care așteaptă să se așeze pe pământ în chip văzut și trăit pe vecii. Inimioarele voastre și aluatul lor și dorul Meu din ele să fie locașul Meu din voi, odihna Mea în voi, și stați strânși uniți în Unul, Domnul vostru, toți cei ce vă potriviți unii cu alții pentru cele cerești, și căutați peste tot să fie potrivire întreagă între cei ce stau în buchețele din loc în loc între cei culeși de Mine ca să fie cu Tatăl și cu Fiul și cu Duhul Sfânt pe pământ. Amin.

Trebuie potrivire între frați, fiilor. În toate locașurile pregătite de Dumnezeu pentru ai Săi trebuie potrivire între frați ca să poată Domnul să fie în mijlocul lor din loc în loc peste tot pe unde am Eu pe poporul Meu. Fiți înțelepți pentru împlinirea aceasta peste tot pe unde Eu, Domnul, am împărăție a Mea, și lucrare cu duh blând și smerit să stea în tot lucrul și locul pe unde Eu Îmi doresc dorul odihnei Mele. Aceasta este credința pe care voiesc Eu s-o aveți și să faceți fapta ei, ca să găsesc lucrarea ei, să găsesc mereu, mereu credință pe pământ și prin ea să vin mereu să-Mi păstoresc pe poporul Meu de peste tot, iar poporul Meu este cel ce se face odihnă a Mea. Amin.

O, copii îngreuiați de grijile cele pentru poporul Meu! Pentru cei de sub greu e mai greu, dar împărăția Mea din voi și dintre voi vă face sarcina ușoară, fiilor. Învățați-vă să cereți sprijinul de la Domnul și de la sfinții Săi, căci voi aveți lucrare mare de lucrat peste poporul cuvântului Meu și peste pământ. Și iată, binecuvintez cu mare iubire lucrarea vestirii cuvântului Meu cel de cincizeci de ani pe pământ acum, la sfârșit de timp, și cartea Mea cu voi se va împărți apoi peste tot spre mărturia lucrării Mele cu voi. Binecuvintez iubirea și truda voastră și vă dau puteri proaspete și vă dau ajutor să dați în toate cele patru unghiuri ale pământului vestirea cărții cuvântului Meu, și apoi vom așeza cartea Mea înaintea oamenilor de pe pământ și vor crede în Dumnezeu neamurile pământului. Amin.

Toată iubirea și truda cea pentru vestirea locului Meu cu voi și a cărții cuvântului Meu v-o binecuvintez în ziua aceasta, și toată ascultarea voastră o pun înaintea Tatălui pentru plata ei cea de la Dumnezeu. Grăiesc în taină, căci așa este lucrarea Mea cu ucenicii Mei care înțeleg grăirea Mea. Mă aplec și vă mulțumesc pentru ascultare, pentru trudă, pentru credință, pentru iubire, iar rodul vă va bucura. Amin.

O, copii de sub greul venirii Mele! Învățați să petreceți mereu, mereu praznicul împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Grăbiți Scriptura cea de cer nou și de pământ nou pe pământ, căci pe voi vă am de ajutor. Locurile Mele cu voi sunt vârf de munte înalt, și voiesc să fiți mereu pe potriva acestei taine, fiilor trudiți și truditori. Fiți toți ca unul ca să fiți voia Mea, căci voia Mea e una. Aduceți Mie mereu iubirea Mea din voi și slăviți-Mi slava Mea cu voi mulțumindu-Mi de-a pururi pentru mila Mea de voi.

Aduceți peste voi puteri și împliniri de la Mine prin trăirea voastră ca în cer, fiilor. Toți peste tot să fiți cerul pe pământ, și la fel să faceți și să lucrați această taină. Fiți blânzi și smeriți cu inima, copii ai poporului Meu, și dați-vă unii altora puteri din cer învățând lucrarea cerului pe pământ, dar

faceți-Mi loc larg în voi, și între voi apoi, căci înțelepciunea Mea cea de sus stă să vă umple, și voi să v-o dați unii altora apoi, fiilor. Amin, amin, amin.

27 februarie/12 martie 2006

Sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din Sevasta

Facerea omului este mereu prin dureri. Nașterea cea de sus aduce trăiri cerești între frați, iar taina sfinților este răbdarea care nu-l îndreptățește, ci îl înțelepțește pe om.

Ezi de sărbătoare de sfinți muceniciți pentru numele Meu, pentru slava credinței Mele în om. Eu, Domnul, Îmi fac cărare spre tine, Ierusalime al cuvântului Meu. Pacea Mea cea vindecătoare de toate câte apasă peste tine, pacea Mea ți-o dau ție, și prin ea tu să nu uiți că ești poporul Meu și că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Mângâierea Mea ți-o dau, că tu ești mereu sub povară. Lucrarea cuvântului Meu este făcătoare de cer nou și de pământ nou, iar facerea este mereu cu dureri, și greu de tot se apleacă omul sub ea, că el este învățat cu cele de pe pământ și cu greu se ridică omul pentru facerea Mea.

Din timp în timp am avut pe sfinți și pe mucenici ca pildă de facere a omului născut de sus, dar omul care alunecă mereu în sine și în cele ca pe pământ uită de nașterea lui din Dumnezeu, uită de Făcătorul a toate, iar ca să nu uite îi trebuie dragoste de trăiri cerești omului, îi trebuie veghe dulce, credință cu dor și faptă cu iubire, toate întru răbdarea cea de sus învăluite, căci taina sfinților este răbdarea, de la care vine toată înțelepciunea, toată puterea cea pentru Dumnezeu pe pământ în om. Amin.

Răbdarea cea de sus nu-l îndreptățește pe om, ci îl înțelepțește spre iubire, spre leagănul cel sfânt al vieții omului, poporul Meu. Cei serbați azi în duh de biserică mărturisitoare pentru sfinți au avut răbdarea iubirii, iubirea răbdării, și au avut credința că sunt ai lui Dumnezeu pe pământ, și au arătat că nu este Dumnezeu mai mare ca Dumnezeul lor chiar dacă împărații pământului prin orbirea sufletului lor au crezut mereu că ei sunt stăpânii oamenilor și că oamenii trebuie să dea totul pentru ei.

O, poporul Meu, Eu am făcut cale bine deslușită spre Mine pentru om acum când vin cuvânt la tine. L-aș vrea pe om mai văzător, mai iubitor, mai adevărat pentru Dumnezeu, dar cele de pe pământ îl despart pe om de Dumnezeu. Te-am luat din lume și te-am făcut popor al cuvântului Meu și te-am așezat în calea omului ca să te ia omul de cale a lui spre Mine și ca să găsească omul pe Dumnezeu și să-L iubească și să uite apoi pe cele care-l despart pe om de cer, și să se folosească de ele pentru împărăția Mea cu omul și nu așa cum face el până ce Îl uită pe Dumnezeu, Făcătorul a toate câte sunt cu adevărat.

O, Ierusalime, ai grijă mai mult decât de toate grijile tale, ai grijă de pacea Mea din mijlocul tău ca să pot să lucrez cu pace, și cu putere de la pace lucrul cel greu al ființei cărții cuvântului Meu. Nici o lucrare pe care tu o lucrezi nu trebuie să umbrească pacea Mea din mijlocul tău, ci ajută-Mă, poporul Meu, să pot lucra și să pot apoi să Mă odihnesc de această lucrare și să le dau apoi putere și întărire și pace și lucru peste tine la cei ce veghează calea ta spre Mine și calea Mea spre tine, popor al cuvântului Meu. Tu ești popor al cuvântului Meu, și de el trebuie să ai tu cea mai mare grijă, și de la această grijă îți vor veni toate câte trebuiesc pentru lucrarea cuvântului Meu și pentru tine cu Mine, poporul Meu.

O, nu-ți dau prea mult cuvânt în ziua aceasta de sfinți sărbătoriți, căci toți sfinții au de lucrat la lucrul păcii și al puterii pentru ființa cărții cuvântului Meu, pentru întărirea și paza și veghea peste această mare împlinire. Nu uita de îndemnul unii de la alții spre rugăciune, spre pace, spre trăiri cerești și spre tot ce ține cerul în mijlocul tău, poporul Meu. O, nu uita cuvântul Meu de peste tine. Să fii blând și smerit cu inima, fiule al zilelor Mele cu tine. Să fii treaz pentru împărăția Mea din mijlocul tău, pentru Domnul Dumnezeul tău. Să fii înflăcărat pentru cele ce îți cer să fii, poporul Meu.

O, cere-Mi har mult, ca să-ți dau și ca să ai umilința duhului prin el, Ierusalime. O, ține-Mi cald locul Meu din tine și locul Meu din mijlocul tău și nu uita că ești al Meu și nu al tău, Ierusalime al harului. Amin.

Cheamă-Mă, poporul Meu, și ține-Mă lângă tine. Vindecă-te cu Mine de toate neputințele tale, de toate lipsurile tale, că Eu sunt ajutorul tău. Nu tu, și Eu sunt Cel ce pot pentru tine, dar dă-Mi mereu viață în mijlocul tău, în inima ta și între frate și frate, precum Domnul iubirii te-a învățat să fii, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2006

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei cruci

Domnul are nevoie de ajutor de la om sub crucea venirii Lui. Ascultarea de Dumnezeu este iubirea cea desăvârșită.

Ne însemnăm în carte cu sărbătoarea crucii, căci crucea Mea a adus sărbătoarea mântuirii celor credincioși lui Dumnezeu, poporul Meu. Vremea postului de dinaintea sărbătorii Învierii Mele are la mijlocul ei sărbătoarea crucii, biruința cea dulce prin cruce, că Mie Mi-a fost dulce crucea și drumul ei cu Mine la gândul că Mă voi face prin ea Mântuitorul omului.

O, poporul Meu, dă-I Domnului iubirea ta de El. Eu ți-am dat iubirea Mea ție, iar tu să-Mi dai iubirea ta și s-o faci dulce ca să Mă mângâi tu cu ea pe drumul Meu cu tine, iar Eu să am loc lângă tine și să te ocrotesc sub mantia Mea, prin duhul ascultării tale, căci ascultarea de Dumnezeu este iubire, poporul Meu.

Voiesc de la tine să-Mi fii de sprijin în truda Mea cea grea de la cer la pământ, de la Tatăl spre tine, poporul Meu. Duh de pace să fie în mijlocul tău și să te faci mereu mângâierea Mea și sprijinul Meu, ca să-Mi fie și Mie și ție ușor pe pământ și să lucrez cu tine nașterea din nou a lumii și să-L bucurăm pe Tatăl mângâindu-ne așteptarea, Ierusalime mic, căci Tatăl lucrează cu Mine și cu cei mici ai Mei. Așează-te înaintea Tatălui, că și Eu Mă așez, și hai să cerem putere de biruință pentru Mine și pentru tine, și hai, poporul Meu, să lucrăm și să primim prin rugăciune, că Eu ceream la Tatăl și primeam. Amin.

Voiesc să vă dau sănătate trupurilor, că e crucea grea și e vremea rea, iar voi sunteți sub povara venirii Mele, fiilor. Cereți cu Mine de la Tatăl. Să cerem puteri și vindecări de neputințe, și ajutați voi trăirea Duhului Domnului între voi. Țineți-L pe Domnul aproape și stați în Domnul. O, nu stați în voi. Stați în Domnul, fiilor, ca să stea Domnul în voi, că voi sunteți mici și neputincioși fără Domnul. Eu cer la Tatăl putere și sănătate pentru voi mereu, și Mă rog cu voi acum Tatălui și zic: vino, Tată, în ajutorul lor, căci Tu ești întru Mine, iar crucea Mea cu ei să le fie spre sănătate, spre vindecare de neputințe și spre pacea duhurilor lor, Tată. O, ajută-le

puterea, întăreşte-i pe ei în duhul ascultării de Dumnezeu; sporeşte iubirea din ei, căci viaţa Mea le-o dau şi cu dor îi pregătesc pe ei pentru ziua iubirii Noastre de ei, Tată. Amin.

— O, Fiule mântuitor! Mila Mea de ei e ca şi mila Ta, căci Tu eşti în Mine. Unii de alţii să avem milă; Noi de ei, şi ei de Noi, Fiule mângâietor. Sărbătoarea crucii să le aducă lor sfinţi şi îngeri tămăduitori de neputinţe, ca să le întărim puterea în lucrul lor cel greu pentru fiinţa cărţii Tale, a cuvântului Tău de la sfârşit de timp, Fiule Care vii cuvântând pe pământ, pe masa nunţii Tale din mijlocul neamului român. Eu, Tatăl, sunt în Tine. Eu, Tatăl, le dăruiesc prin Tine mângâiere şi putere şi tămăduiri peste neputinţele lor, că ei sunt firavi, dar Noi suntem Dumnezeul lor şi ajutorul lor pe drumul venirii Tale acum, la sfârşit de timp, Fiule Mântuitor. Amin.

— O, Tatăl Meu şi al lor! Dragostea Noastră să fie în ei, Tată, ca să fie ei asemenea Nouă. Duhul mângâierii Noastre este pentru ei, Tată, şi îl dăm lor. Amin.

O, fiilor plăpânzi, primiţi puteri, primiţi vindecări de neputinţe. Primiţi, că Eu, Domnul, vă dau, iar voi stăruiţi în rugăciune, că aşa lucrează iubirea dintre Mine şi voi, dintre voi şi Mine, fiilor. Lacrimile voastre văzute şi nevăzute Eu le aşez înaintea Tatălui ca să le dăm ajutor celor ce plâng în rugăciunea lor.

Staţi în Domnul, fiilor. Desăvârşiţi-vă în lucrarea de ucenici şi fiţi numai ai Mei, ca să fiţi vrednici de împărăţia Mea în voi. Lăsaţi-vă Mie şi întăriţi viaţa voastră în Domnul şi în lucrările Lui, că aşa şi nu altfel sunt ucenicii, şi veţi avea nume şi plată de ucenici, fiilor. Amin.

Binecuvântată să vă fie vremea postului de dinaintea sărbătorii învierii Mele. Binecuvântată să vă fie pacea Mea în voi şi sănătatea Mea în voi, şi a voastră în Mine, fiilor. Eu vă dau puteri, iar voi să luaţi şi să învăţaţi viaţa Mea în voi. Amin.

O, poporul Meu, ai grijă de lumina Mea din mijlocul tău, căci întunericul cel din afară este vrăjmaş pe Mine şi pe tine, dar tu eşti învăţat de Dumnezeu să fii lumină şi s-o păzeşti pe ea şi pe tine în ea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

13/26 martie 2006

Praznicul Buneivestiri

Domnul Se mângâie numai cu cuvântul. Nu se face singur raiul odihnei Domnului cu omul. Împărăţia Domnului este pe pământ cu cei ce o lucrează să fie.

Eu, Domnul Dumnezeul tău, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Mă aşez cu praznic sfânt în mijlocul tău, Ierusalime al venirii Mele la sfârşit de timp. Bunăvestirea venirii Mele, aceasta înseamnă cuvântul cu care Eu Mă scriu pe pământ sprijinindu-Mă cu tine, poporul Meu. Mă binevestesc cu venirea Mea de la margini la margini, dar greu îi mai este omului să înţeleagă ce este şi cum este Dumnezeu, şi greu îi vine şi creştinului să priceapă de ajuns petrecerea Mea pe pământ cu omul şi petrecerea omului cu Mine pe pământ. Iată vremea acestei Scripturi, şi ea nu este înţeleasă pe pământ, iar Eu, Domnul, rostesc şi iar rostesc cuvântul buneivestiri, ca nimeni să nu poată spune că pe neştire voi arăta adevărul cuvântului acesta. Amin.

Mai înainte de prima Mea venire pe pământ ca să lucrez în mijlocul oamenilor şi să-i ajut spre Dumnezeu, am fost vestit prin slugile Mele şi prin prooroci cinci mii de ani şi mai bine. Acum Mă vestesc Eu Însumi strigând de cincizeci de ani şi mai bine, doar, doar Mă va auzi omul ca să-Mi deschidă şi să Mă creadă cine sunt şi să-Mi ajute lucrului Meu de bunăvestire, că Mă vestesc cu împărăţia cerurilor pe pământ şi curăţ pământul din loc în loc cu Duhul Sfânt şi cu foc, dar nu găseşte locaş Duhul Sfânt, că omul nu-L doreşte, ci găseşte loc focul, căci focul este iubit de om şi cu trupul şi cu duhul. Duhul Sfânt însă este Cel ce judecă peste tot, şi unde El nu-Şi găseşte sălaş, lasă în urma Lui judecata cu focul care curăţă fărădelegea de pe pământ, căci scris este despre Mine prin gura lui Ioan Botezătorul: *«Domnul va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc»*. Amin.

Te binevestesc, poporul Meu, că Eu sunt Dumnezeul tău, şi iată, Mi-am trezit străjerii şi i-am întărit în porţi ca să intru la tine cu praznic de bunăvestire şi să Mă mângâi prin vorbirea Mea cu tine, că Eu numai cu cuvântul Mă mângâi. Dacă Eu Mă numesc Cuvântul, nu pot să Mă mângâi decât cu ceea ce sunt Eu. Numai cu cuvântul dintre Mine şi tine, dintre tine şi Mine, numai aşa Mă mângâi. Îţi dau mereu această mângâiere, ca să te înveţi cu ea şi ca să înveţi s-o lucrezi între tine şi Mine, între frate şi frate, că Eu am spus ucenicilor Mei că nu-i voi lăsa orfani, ci le voi da pe Duhul Sfânt Mângâietorul ca să fie cu ei în veac. Amin.

O, poporul Meu, să nu stai fără mângâiere. Eu numai cu cuvântul Mă mângâi. Când vin în mijlocul tău şi cuvintez peste tine, Mă mângâi, şi voiesc să crească duhul mângâierii şi voiesc să înveţi bine şi să iubeşti mult duhul mângâierii, că fără el omul este om şi nu este copil născut din Dumnezeu. Prin tot cuvântul Meu cu care vin şi te mângâi Eu te învăţ să fii ca Mine şi nu ca omul, căci omul este învăţat ca pe pământ şi nu ca în cer. Te rog mereu să-ţi aminteşti, poporul Meu, că tu trebuie să faci raiul pe pământ, şi cu duh mângâietor să lucrezi ziua şi noaptea această lucrare, şi s-o păzeşti să fie, că de şapte mii de ani aşteaptă omul această minune iarăşi pe pământ.

O, nu e bine să cadă din rai omul. Nu e bine să iasă din rai omul, căci Adam a căzut, şi a trăit apoi ca pe pământ, nu ca în rai. Această lucrare însă se face numai cu o unealtă, cu Duhul Sfânt Mângâietorul, poporul Meu. Nu se face singur raiul odihnei Mele cu omul şi a omului cu Mine. La început i-am făcut Eu omului tot ce avea să-i hrănească fericirea, dar acum nu va mai fi aşa. Acum lucrez cu omul, şi nu pot lucra nimic fără om, iar omul trebuie să fie templu al Duhului Sfânt Mângâietorul, şi aceasta să lucreze el. Amin.

«Împărăţia lui Dumnezeu nu vine în chip vădit», Eu aşa am spus. Nu e om pe pământ care nu ar veni dacă ar vedea cu ochii lui împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, îngrămădindu-se să apuce loc în ea fără să ştie bietul de el pentru cine este ea, căci ea este a celor ce o lucrează ca să fie ea apoi. Iată, de aceea am spus Eu că împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru, copii ai naşterii de sus.

O, fiilor, să fie înăuntrul vostru împărăţia Mea, şi lucraţi totul ca Dumnezeu, căci trâmbiţa Mea v-a învăţat pe voi să lucraţi cu călăuză, uitându-vă după cei mai cereşti între voi şi urmându-le iubirea lor cerească din care Eu Mă hrănesc dintre voi. Voiesc să Mă hrăniţi toţi cu hrana cu care Eu Mă hrănesc şi voiesc să Mă binevestiţi peste pământ cu împărăţia cuvântului Meu între voi. Cuvântul Meu este împărat peste voi când voi îl împliniţi întru totul, fiilor, iar voi atunci sunteţi fiii împărăţiei lui între voi. Eu am venit acum două mii de ani să arunc foc pe pământ, şi iată, aşa am lucrat şi la sfârşit,

şi voiesc să staţi în baia acestei iubiri de Duh Sfânt şi să se încălzească cerul şi pământul la flacăra Mea dintre voi. Un picuţ mai avem de trudit la lucrul cel aşa de greu al cărţii cuvântului Meu cel de cincizeci de ani pe pământ acum, şi vom da în părţi acest foc care a ars din Dumnezeu în mijlocul Israelului Meu cel nou la sfârşit de timp în mijlocul neamului român, din care Eu, Domnul, Mi-am crescut un popor de ucenici.

O, fiilor, dulce şi cerească a fost ascultarea mamei Mele Fecioara când Tatăl a trimis la ea pe arhanghelul Gavriil ca s-o vestească despre naşterea Mea din ea. Numai în focul iubirii a trăit mama Mea pe pământ, şi tot aşa este şi în cele ce nu se văd, căci împărăţia Mea şi a sfinţilor Mei nu este în chip vădit, ci este între cei de o lucrare cu ea.

O, mamă a Mea, o fărâmiţă de putere dulce dă-le celor ce trudesc la fiinţa cărţii cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, şi dă-i poporului Meu bunavestire, mamă. Amin, amin, amin.

— La glasul Tău, Fiule Doamne, eu mă aşez şi împlinesc. Fie mie după cuvântul Tău. Amin.

Lucrarea Duhului Sfânt Mângâietorul, cu care Fiul meu suflă peste pământ de cincizeci de ani sprijineşte-o tu acum şi pururea, popor al naşterii de sus. Ai grijă de cei vlăguiţi la lucrul cel de Duh Sfânt în mijlocul tău şi ajută cu tot ce poţi tu mai frumos şi mai dulce să ridicăm această sarcină şi s-o împlinim peste pământ. Toţi sfinţii stau aşezaţi la lucru pentru această bunăvestire a Fiului lui Dumnezeu, Care vine pe pământ cuvânt deasupra neamului român, iar acest neam ales trebuie trezit din somnul lui, ca să audă el apoi glasul buneivestiri, glasul Domnului pentru naşterea din nou a lumii. Stai treaz cu duhul şi cu iubirea, popor al jertfei bineplăcute Domnului, şi nu uita să nu te iubeşti pe tine, ci numai pe Dumnezeu, Care este viaţa ta, precum El este viaţa sfinţilor Lui. Cuvinte dulci să se nască în voi de la unul la altul, iar lucrarea păcii să întreacă tot ce lucraţi voi. Smerenia inimii să facă loc în voi Duhului Domnului, căci Duhul Domnului nu răneşte, nu caută ale Sale, fiilor, ci caută ale Duhului Sfânt Mângâietorul, căci aşa este Domnul între cei iubiţi ai Săi.

Mă doare să văd între voi răni de la cuvinte necântărite bine. La voi să fie numai cuvântul mângâierii, căci mărirea voastră este de la Domnul, dar fiţi blânzi şi smeriţi cu inima ca şi Fiul meu, căci El aşa v-a învăţat şi aşa vă învaţă. Amin, amin, amin.

— O, mamă învăţătoare prin iubirea cea din tine! Tot aşa Îmi învăţ şi Eu fiii. Mă uit mereu la ei şi între ei şi voiesc să se înveţe cu Mine între ei în toate ale lor lucrate, mamă.

O, copii ai viţei nou lucrate. Aveţi grijă de Dumnezeu, şi Dumnezeu va avea grijă de voi. Deprindeţi-vă cu Duhul Domnului în gând şi în faptă. Din zi în zi mai mult ridicaţi spre cer acest fel de viaţă şi de iubire. Dacă vă răniţi unul de la altul, Eu plâng, fiilor, plâng între voi, plâng în cel rănit. Vreau numai să Mă bucuraţi. Unul altuia să Mă daţi şi să Mă bucuraţi. Amin.

Rostesc binecuvântare cu putere în ea, cu putere de Duh Sfânt pentru noi puteri peste cei ce se îngrijesc de fiinţa cărţii cuvântului Meu cel de cincizeci de ani şi mai bine, ca apoi Eu să-Mi desfac slava Mea peste pământ şi peste inima omului. Cinci mii de ani şi mai bine am lucrat prin cei ce M-au slujit pe pământ ca să-l vestesc pe om că vin, şi am venit şi M-am dat omului de viaţă. Aşa fac şi acum, căci cuvântul vieţii se face carte şi se împarte în lung şi în lat vestindu-Mă pe Mine că am binevestit împărăţia Mea peste om.

Iubire multă şi cerească voiesc să stea la lucru în mijlocul tău, popor al harurilor Duhului Sfânt, şi din ea să-i înfrupţi pe cei de sub povară, că povara venirii Mele e grea de tot şi vă cer să credeţi aceasta şi să Mă mângâiaţi sub povară, fiilor.

Iată, stau în mijlocul tău cu praznic de bunăvestire, poporul Meu. Toate păsările cerului cântă lui Dumnezeu şi se roagă pentru toată făptura şi se aşează pe pământ ca să-l binecuvinteze pe om cu binecuvântarea tainelor cereşti în care ele stau şi trăiesc. Cântă şi tu, Ierusalime, că toate păsările cântă. Cântă, fiule, şi te vei asemăna păsărilor cerului. Strânge-ţi şi tu hrana aşa cum ele îşi strâng de pe pământ şi din văzduh, şi din inimă în inimă să poţi să dai Domnului tău slavă, din crenguţă în crenguţă, din mlădiţă în mlădiţă, ca să fii ascultător în viţă şi să creşti din ea şi ca ea, poporul Meu. Împărăţia Mea din mijlocul tău nu se vede bine acum, dar se va vedea bine, şi multe păsări vor cânta în ea, şi multe turme se vor adăpa din izvoarele ei, numai tu să poţi lucra şi să trăieşti precum în cer pe pământ, popor al venirii Domnului la sfârşit de timp.

Pace ţie, Ierusalime, şi multă pace şi putere din cer să ai în mijlocul tău pentru fiinţa cărţii cuvântului Meu care se va aşeza în sfeşnic curând, curând, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2006

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Cel ce mângâie se mângâie mângâind. Duhul umilinţei se face sălaş al Domnului în om.

Eu, Domnul Dumnezeul tău, Mă fac peste tine mângâiere, Ierusalime. N-am altă mângâiere decât să te mângâi pe tine şi calea Mea cu tine, căci cel ce mângâie se mângâie mângâind. Aşa este lucrarea şi rodul mângâierii, poporul Meu, dar Eu, Domnul, plâng în cer şi pe pământ de la omul care a luat tainele cereşti şi a făcut din ele pământ peste el şi cruce grea pentru Mine, şi Eu plâng sub ea pentru om.

Vin la tine şi Mă aşez pe masa ta hrană de cuvânt ca să-ţi hrănesc sufletul, fiule, şi să te învăţ că sufletul are nevoie de multă hrană ca să însemne el Dumnezeu slăvit în om. Vin cu sfinţii, poporul Meu, că lor le este tare dor de masa Mea cu tine. Eu îi aşez să stea şi să lucreze; le dau din masa Mea cu tine şi îi pun să lucreze lângă tine, şi iată lucrarea mângâierii. Amin.

O, multă şi dulce este lucrarea mângâierii cereşti, şi fericit este cel ce se deprinde cu acest mare dar al Duhului Sfânt Mângâietorul. Toţi sfinţii M-au mângâiat pe pământ şi au plâns bucurându-se în părtăşia lor cu Mine, că pe pământ nimic, nimic nu este adevărat în afară de Dumnezeu, poporul Meu. Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce ştiu cum să-L aibă pe Dumnezeu de viaţă a lor, că aceia sunt cei ce Mă mângâie pe Mine cu tot ce am Eu în ei prin dorul lor de Mine. Dorul de Dumnezeu se face din dor mult, iar mângâierea este rodul lucrării lui. Ţi-am dat cuvânt despre cântul păsărilor, poporul Meu. Dis-de-dimineaţă ele se trezesc în cântul lor şi una pe alta se mângâie pentru slava Mea de la ele, căci sufletul lor nu-L cunoaşte decât pe Dumnezeu de Stăpân, iar pe om, lucru al

mâinii Mele şi apoi al Duhului Meu lucrător în om născut de sus.

Cerul este domnia Mea, iar pământul este aşternut al Meu. Ca şi al păsărilor cerului, tot aşa este şi statul Meu între cer şi pământ, iar ele mult Îmi grăiesc cu graiul lor cel ceresc şi îngeresc, căci îngerii lucrează mult prin chipul lor, prin cele curate ale Mele între pământ şi cer. Amin.

O, poporul Meu, stau la masă cu tine şi cu sfinţii Mei. Sfânta Maria Egipteanca este mângâiată în mijlocul cetei cuvioaselor din cer, că astăzi este ziua ei de serbare şi de pomenire între sfinţi. De când Eu cobor cu sfinţii la tine, mângâierea lor e multă, iar plata lor se zoreşte să vină desăvârşit, căci cerul cel nou şi pământul cel nou, aceasta înseamnă plata sfinţilor care aşteaptă de şapte mii de ani descoperirea fiilor lui Dumnezeu pe pământ, cei care Mă aduc pe Mine cuvânt de facere din nou a lumii, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— O, Doamne al poporului Tău în cer şi pe pământ! Mângâierea mea şi ceata mea pe pământ după ce m-am dat Ţie cu viaţa mea am avut-o de la păsările cerului. Ele au fost mângâierea mea şi ceata mea în locul cel depărtat de lumea oamenilor. Vorbeam mult cu ele, şi ele vorbeau mult cu mine, că ele au grai, Doamne, iar cei ce se sfinţesc pentru Tine ştiu limbile păsărilor şi taina lor şi lucrarea lor între pământ şi cer. Nu poate nimeni fără de mângâiere, iar taina aceasta este prea puţin, prea puţin pătrunsă de duhul omului, căci omul pe pământ vede cu ochii lui tot ce îl desparte pe el de Tine, şi nu mai au vedere ochii lui şi nu-L mai vede omul pe Dumnezeu nici cu ochii duhului, Doamne al celor sfinţi care s-au făcut şi se fac Ţie templu, cer nou şi pământ nou, o, Doamne.

Eu câtă vreme am fost om pe pământ, am crescut eu în mine, dar nu creşteam, ci cădeam mereu prin duhul măririi de sine, care îl ţine pe pământ pe om. Dar după ce am ieşit dintre oameni şi din mijlocul deşertăciunilor oamenilor, eu am scăzut, iar Tu ai crescut prin scăderea mea, dar nu scădeam, ci creşteam prin Tine, prin duhul umilinţei, care îl face pe om sălaş al Tău pe pământ. Aşa hrană aduc eu pe masa poporului Tău cel micuţ şi pe care Tu îl ai ca pe cel mic prin care Te împarţi cu împărăţia Ta peste cei sfinţi în cer şi pe pământ care Te aşteaptă, Doamne.

O, popor al venirii Domnului cu sfinţii! Te vor sfinţii Lui să întăreşti între pământ şi cer glas de Duh Sfânt şi cuvânt mângâietor, căci cei ce mângâie se mângâie mângâind. Petrecerea mea pe pământ după ce m-am născut din nou din frica de Dumnezeu care mi-a înţelepţit duhul minţii, această petrecere a mea apoi a fost înconjurată de păsările cerului care mult îmi culegeau lacrima mea şi aşa mi-o şi ştergeau. Domnul Dumnezeul meu şi al tău să te mângâie pe tine, popor de la sfârşit, şi nu uita că toţi sfinţii îţi aşteaptă lucrarea şi toată firea îţi sărută urmele ca să ia din duhul tău, iar duhul tău să fie Duhul lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, Care iarăşi naşte lumea. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul, când aud cuvântul sfinţilor la masa Mea cu tine, aştept de la tine mângâierea pentru ei, poporul Meu, că ei au sfinţit pământul cât au stat pe el, şi le-a fost mamă pământul. O, mult aş vrea să te învăţ să crezi cu putere, din zi în zi mai cu putere că Domnul Dumnezeul tău poate şi lucrează tot ceea ce este scris în Scripturi pentru cerul cel nou şi pentru pământul cel nou, şi pe care cu tine trebuie să le întocmească spre vedere. Cuvântul bucuriei cereşti învaţă-l mult şi mănâncă-l mult, căci inima şi mintea şi gura îţi sunt făcute pentru Domnul, precum păsările cerului pentru Domnul lucrează şi pentru bucuria sfinţilor şi a omului. Taina bucuriei este slava lui Dumnezeu între cer şi pământ. Dă-I slavă Domnului şi mângâie-L, poporul Meu. Din zi în zi tot mai aprins să te laşi cu duhul, ca să pot Eu să Mă aşez desăvârşit peste tine cu toate harurile venirii Mele, care îţi vor da ţie pe toate cele veşnice, dar tu să iubeşti înţelepciunea şi măsura ei în toate ale tale cu Mine, în toate ale Mele cu tine şi să nu uiţi de viaţa cuvântului Meu în duhul, în trupul şi în sufletul tău, poporul Meu. Amin.

Iar şi iar rostesc cu putere binecuvântările cerului şi ale pământului pentru zidirea fiinţei cărţii cuvântului Meu. O, fiilor, ar fi să uitaţi cu totul de voi ca să fiţi sprijinul Meu pentru această mare împlinire. Lucraţi totul cu armonie în cuvânt şi în faptă. Fiţi atotcuprinzători şi cu totul dăruitori pentru Domnul şi unul pentru altul, ca sfinţii, fiilor. Primiţi în inimi iubirea Mea şi pacea ei. Daţi Domnului cântări de slavă şi dulce iubire să-I daţi, şi uitaţi-vă mult în cuvântul Meu, ca să staţi în lucrarea lui peste voi, şi unii pe alţii ajutaţi-vă să fiţi împărăţia Mea, fiilor, şi în toată vremea să fiţi mângâierea Mea, căci cel ce mângâie se mângâie mângâind. Amin, amin, amin.

27 martie/9 aprilie 2006

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Faţa omului îi vădeşte inima, iar fapta lui îi vădeşte iubirea sau neiubirea. Domnul este mereu pe cruce, căci omul nu-şi caută pe Dumnezeu slăvit în el. Cel ce se semeţeşte este numai trup. Domnul Îşi face din greu ucenici mărturisitori. Cartea cuvântului de la sfârşit, va stârni împotriviri şi mulţi se vor lumina şi, iarăşi, mulţi vor rămâne în întuneric.

E sărbătoarea florilor şi a ramurilor, poporul Meu Ierusalim. Faceţi-vă Mie flori şi ramuri, fiilor, că în toată vremea v-am udat ca să fiţi împărăţia Mea. Uitaţi-vă în Evanghelia Mea care spune despre lucrarea împărăţiei cerurilor şi căutaţi-vă bine potriva duhului şi a trupului şi a sufletului; uitaţi-vă şi învăţaţi viaţa împărăţiei Mele cu voi şi faceţi-vă Mie flori plăcut mirositoare, ca să pot veni pe vreme dulce mereu la voi, iar voi să Mă binecuvântaţi ca pe Cel ce intră mereu în Ierusalim pe calul Lui cel alb şi să Mă slăviţi ca pe Împăratul vostru, fiilor.

Când am intrat în Ierusalim cu trupul Meu cel blând stând pe mânzul asinei, M-au binecuvântat cei ce erau adunaţi la sărbătoarea stâlpărilor, după cum a fost scris să se împlinească, dar tot aceia M-au trimis apoi spre dureri şi M-au blestemat cu moarte pe cruce, iar Eu prin moartea Mea i-am binecuvântat ridicând pe umerii Mei vina lor, durerea cu care ei M-au împuns.

O, poporul Meu, e mare deosebire între un om şi între un fiu al lui Dumnezeu, care este blând şi smerit cu inima ca şi Dumnezeul lui. Fiecare om se arată cine este, iar faţa îi vădeşte inima, precum fapta îi vădeşte iubirea sau neiubirea lui.

O, poporul Meu, e mare deosebire între floare şi spin. Dacă ar fi fost flori binemirositoare cei ce Mi-au cântat osana în ziua de Florii, ei nu s-ar fi făcut spini după câteva zile ca să-Mi împletească Mie cunună de spini. Mi-au intrat spinii în frunte şi Mi-a curs sânge din trupul Meu; Mi-a curs şi pe drumul crucii şi Mi-a curs şi pe cruce. Cu nimic nu Mă puteau alina cei ce Mă iubeau suferind adânc în ei când Îmi priveau spinii de pe frunte, şi apoi trupul Meu răstignit cu cuie pe cruce. Mie însă Îmi era milă de cei ce Mi-au sângerat sufletul

şi trupul, de cei ce Îmi făceau suferinţă Duhului Meu Cel blând şi smerit. Îmi era milă de cei vinovaţi, de cei aspri la inimă şi la faptă, iar de cei ce sufereau pentru durerile Mele sângerânde Mă întristam cu întristarea cea după Dumnezeu, întristarea care aduce harul durerii.

Măreaţă a fost durerea zilei de sărbătoare a intrării Mele în Ierusalim ca un Dumnezeu binecuvântat, precum era scris în Scripturi să fie în ziua aceea. Ziua aceea a fost măreţia durerii cea de dinaintea crucii Mele cea făcută de om, căci ramurile şi osanalele aveau să se facă apoi spini şi blesteme prin aceleaşi mâini şi guri care Mă purtau şi Mă binecuvântau în ziua stâlpărilor. Iată, aşa este omul, poporul Meu. El nu ştie cu duhul lui ce este floare şi ce este spin, ce este slăvire şi ce este pedeapsă, iar Domnul Dumnezeu este blând şi smerit cu inima în faţa omului care nu poate să fie ca Dumnezeu. Sărbătoarea este durere, iar durerea este sărbătoare, dar omul nu ştie ce este floare şi ce este spin, iar Eu Mă smeresc în toţi cei care plâng pentru durerea Mea, căci durerea este floare, iar lacrima ei este hrana ei, şi floarea plânge, dar omul nu plânge, căci duhul omului nu ştie ce este floare şi ce este spin. Duhul lui Dumnezeu însă ştie, şi Se face floare plăcut mirositoare şi Se face lacrimă a ei în cei ce sunt fericiţi plângând, şi ca Dumnezeu plângând pentru om.

E sărbătoarea Floriilor, poporul Meu, şi iată, sărbătorile sunt dureri, aşa cum a fost pentru Mine sărbătoarea stâlpărilor şi a laudelor aduse Mie de cei ce M-au sortit apoi crucii. Pe tot drumul crucii Mi-a sângerat fruntea, şi picături din trupul vieţii Mele curgeau pe calea iubirii Mele pentru omul care nu Mă iubeşte cu duhul lui. De când am venit de la Tatăl pe pământ şi până azi la a doua Mea venire, numai pe drumul crucii şi numai pe cruce am stat, şi numai aşa stau, căci Dumnezeu slăvit nu vrea omul să aibă. I-am spus poporului cel hrănit vreme de cincizeci de ani cu cuvântul strigării Mele după om, i-am spus aşa: *«Te vor judeca florile, fiule, că ele au miros atâta de frumos!»*. Dar poporul cel hrănit s-a semeţit, căci cel ce se semeţeşte este numai trup, şi numai aşa lucrează, şi aceasta înseamnă că el s-a semeţit şi nu M-a iubit, ci s-a iubit pe sine în toată vremea, lucrându-şi lui şi unul altuia în toată vremea, iar Mie nu.

O, Mă lupt din greu să am ucenici, poporul Meu. O, e greu pe pământ, mereu ţi-am spus aceasta, iar Eu Mă lupt în Mine Însumi, căci omul are altceva de lucrat pe pământ, şi Eu lupt din greu să am ucenici cu lucru ceresc în ei, cu lumină din Lumină în ei, ca să luminez cu ei lumea acum când vin şi tot vin pe pământ cu venirea Mea.

Iar şi iar te povăţuiesc să fii blând şi smerit cu inima, poporul Meu, şi clipă de clipă aş vrea să-ţi tot spun aceasta, iar tu să împlineşti aşa, ca să pot Eu cu lucrarea Mea cerească în mijlocul tău. E Domnul îndurerat, poporul Meu, şi trage din greu să-Şi ridice între pământ şi cer cartea cuvântului Său cel de cincizeci de ani în mijlocul poporului român. Ea va fi semnul care va stârni împotriviri între oameni, şi mulţi vor căuta lumina şi o vor cunoaşte şi, iarăşi, mulţi vor rămâne în întunericul lor, în faptele lor cele fără Dumnezeu pe pământ.

E Domnul îndurerat, Ierusalime. Lucrează-I mângâiere, poporul Meu. Inimile voastre să fie dulci ca florile, că e sărbătoarea Floriilor, fiilor. Îmbrăcaţi-vă cu puterea iubirii. Nu vă răniţi unii pe alţii, ci daţi-Mă pe Mine unul altuia, şi atunci Eu am grijă de voi. Amin.

O, poporul Meu, fericiţi sunt şi vor fi cei curaţi cu inima, iar aceştia sunt cei ce văd pe Dumnezeu şi se fac asemenea Lui, şi aceasta înseamnă această Scriptură. O, ce frumos M-au iubit cei ce au plâns pentru Mine pe drumul suferinţei Mele când spinii Îmi sângerau fruntea şi când suliţa ostaşului Mi-a luat puterea vieţii, ca apoi să Mă pregătesc pentru învierea Mea, şi cu ea să Mă duc să le-o dau celor ce Mă aşteptau de cinci mii de ani, căci Eu am venit pe pământ ca să aduc învierea morţilor. Amin. Iată, şi acum va fi ca atunci, şi te vor mărturisi cei din morminte, Ierusalime de azi, aşa cum sfinţii, îmbrăcaţi în trupurile lor, M-au mărturisit pe Mine acum două mii de ani ca să lase pe pământ adeverirea dumnezeirii Mele, Dumnezeu răstignit de om, şi înviat din răstignire pentru învierea celor adormiţi. Amin.

Acum las în mijlocul tău pacea Mea, poporul Meu, şi s-o găsesc în tine, şi să te găsesc lucrând întru ea, Ierusalime al venirii Mele. Amin, amin, amin.

3/16 aprilie 2006

Praznicul Învierii Domnului

Cei fără de putere sunt cei umiliţi care-I dau Domnului locul din ei. Omului îi trebuie duioşie şi cuvinte din cer. Ţara română nu va ieşi de sub dureri până ce nu va pune pentru ea mijlocitor la Domnul pe arhiereul Irineu. Regele Mihai, îndurerat pentru ţară, este mângâiat prin cuvânt din cer. Domnul grăieşte cu conducătorul României, Traian Băsescu

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, precum în cer aşa şi pe pământ să fie, căci viaţa omului este din Mine în om, iar omul este dator cerului pentru viaţa din el, pentru viaţa trupului lui care este de pe pământ.

Mă întăresc ca un Dumnezeu adevărat ce sunt, şi lucrez cu putere, căci cuvântul Meu este puterea lui Dumnezeu, şi fericiţi sunt cei neputincioşi, cei slabi, cei firavi, cei doborâţi de puteri, căci când ei sunt aşa, Eu sunt Cel ce pot atunci. Când omul este tare în el, Eu nu mai pot prin el pe cele ale Mele, dar când el este slab, Eu sunt puterea cea din el şi cea de peste el, prin blândeţea şi prin umilinţa lui cu care el se aşează înaintea Mea ca să pot Eu peste el. Amin.

Te îmbrăţişez, poporul Meu, cu zi de praznic de înviere. Amintirea învierii Mele, dacă şi-ar aminti omul de această zi şi de toate câte au însoţit-o pe ea pentru adeverirea Mea de Fiu al Tatălui Savaot, întrupat pe pământ, atunci omul ar vorbi despre ziua aceasta şi s-ar minuna cu tot adâncul fiinţei lui şi s-ar face Dumnezeu prin har, că mare este harul care s-a arătat în ziua aceea peste pământ şi peste om. O, îi trebuie duioşie omului, dar cel mai mult îi trebuie minte din cer, minte de sus, căci cine nu se naşte de sus, acela este ca şi cei de pe pământ, iar mintea lui îl ţine numai şi numai pe pământ.

E praznic de înviere în cer şi pe pământ, dar ca să fie aceasta precum în cer pe pământ, omul ar trebui să fie cu Dumnezeu pe pământ în toate ale acestui praznic ceresc, şi să fie viu omul, ca şi Dumnezeu viu, şi să fie înviat dintre toţi morţii omul, precum Eu sunt, şi să fie înger dumnezeiesc între pământ şi cer, precum Eu sunt. Amin.

O, popor al cuvântului Meu! Cuvântul Meu te-a făcut pe tine popor al Meu. El are în el duhul naşterii de sus peste om. El are în el duh de înviere, şi prin el toate se fac noi şi trec cele vechi când duhul cuvântului Meu este făcător. Dar când omul stă înaintea suflării gurii Mele, când el stă fără de facerea lui din acest cuvânt făcător de om, atunci omul rămâne în cele vechi ale lui din părinţi şi nu se lasă născut de sus, de vreme ce el auzind nu aude şi crezând nu se face om născut de sus prin roadele acestui cuvânt.

O, Ierusalime, cum să fac să pot pe pământ ca şi în cer? O, ţara română este sub focul cel curăţitor pe care l-am rostit că va pogorî peste ea pentru spălarea pământului venirii Mele cu taina împărăţiei cerurilor pe pământ. Am adus pe pământ botezul cu Duhul Sfânt şi cu foc, dar ţara Mea îşi vede de tot ce nu înseamnă Dumnezeu, iar Eu, Domnul, am pus-o la albit şi la lămurit, căci am în mijlocul ei cuvântul Meu cel de cincizeci de ani, iar ea doarme când Eu nuntesc în ea praznic de înviere, masă de Duh Sfânt pe vatra ei. Am vestit cu cuvânt de foc să-l scoale ea pe alesul Meu din ea şi să se roage el pentru ea ca s-o împac cu Mine pe ea şi s-o aduc mai întâi la pocăinţă şi apoi la înviere. Am în mijlocul ei pe alesul Meu Irineu, cel prin care Eu Mi-am aşezat pe pământul ei biserică lucrătoare de Duh Sfânt peste ea. De mult i-am dat ei veste să-l scoale pe cel ce este aşezat de Mine mijlocitor pentru ea ca să-i dau pe ea hăinuţa neprihănirii prin pocăinţa ei de depărtarea ei de Dumnezeu, şi nu Mă voi milostivi de ea până ce ea nu-l va aşeza înaintea Mea pe acest fiu pe care l-am sortit s-o împace cu Dumnezeu pe ea, pe ţara Mea română. A venit regele ei, unsul Meu de peste ea, şi M-a întrebat de ce atâta durere, de ce atâta suferinţă pe ţara Mea şi a lui? Eu i-am răspuns lui că ea este ţara venirii Mele a doua oară pe pământ şi că Eu o spăl de toată murdăria ei ca s-o pregătesc să fie pământ al învierii şi al slavei Mele peste popoare. Eu i-am răspuns regelui ei că dau în ea pentru că ea dă la spate strigarea Mea şi Îmi ţine în obezi pe cel ales de Mine peste ea ca să se roage pentru ea, pentru naşterea ei de sus, pentru pocăinţa ei şi pentru îmbrăcarea ei în veşmântul Duhului Sfânt. Amin.

O, ţara Mea, câtă vreme nu te vei ridica să-Mi scoli din obezi pe cel aşezat de Mine rugător pentru tine, câtă vreme el va sta închis şi nesuflând cu gura lui peste tine împăcarea ta cu Mine, câtă vreme îl vor ţine pe el în întuneric cei care se dau a fi biserică a Mea în timp ce ea umblă de capul ei înaintea Mea şi nu după viaţa Mea cea plină de har, câtă vreme acest ales al Meu va sta fără lucrul Meu cel pus peste el pentru tine, ţara Mea cea de la sfârşit de timp, atâta timp vei suferi tu, şi acesta este răspunsul pe care Eu îl dau regelui tău care plânge la Mine pentru iertarea ta, pentru duh de mângâiere peste tine, ţara Mea română, ţară a Mea şi a lui. Iată, în tine umblă de capul lor cei mari care se numesc biserică a Mea şi a ta în tine, dar biserică a Mea este omul cel plin de Duhul Sfânt, de cuvântul Duhului Sfânt peste noroade. Îşi caută ranguri pe pământul tău mai-marii bisericii din tine, iar din pricina rătăcirii şi a îngâmfării lor vine mânia Mea peste tine, precum este scris în Scripturi.

O, scoală-te spre înviere, ţara Mea, scumpă România Mea! Scoală-te şi trezeşte-l pe cel ce doarme închis în obezi! El are căluş la gură ca să nu vorbească şi ca să nu se mai audă glasul lui peste coline ca să înverzească şi să înflorească ele sub ploaia cuvântului Meu care pe toate iarăşi le face, căci este scrisă în Scripturi această nouă facere a lumii. Puteam cu duhul mângâierii să te nasc de sus, ţara Mea, dar tu nu cunoşti şoapta mângâierii Mele care-ţi pregăteşte ţie naşterea cea din nou ca să fii nou-născuta Mea peste popoare, o, ţară a strălucirii! Se vor scula din aşteptarea lor proorocii care te-au vestit a Mea ca să-şi primească ei apoi moştenire în tine. Se va scula proorocul Daniel, prin care Eu, Domnul, te-am vestit că vei fi pe pământ şi că mulţi te vor zdrobi ca apoi tu să renaşti şi să semeni cu Mine; acest prooroc se va scula ca să-şi primească în tine bucuria pentru care el a crezut şi a aşteptat.

O, sunt cu taina praznicului învierii peste tine, ţara Mea de la sfârşit de timp. În tine este Domnul Împărat prin cuvânt. Împărăţia ta peste pământ nu este din lumea aceasta, ci este de sus, din cer, şi este scris despre tine să fii regină peste popoare prin cuvântul Meu cel din mijlocul tău. Cuvântul Meu din tine este râul vieţii. El odrăsleşte viaţă din cer peste pământ, şi este împărat, căci el este cuvântul Duhului Sfânt, şi are în tine praznicul cincizecimii lui. De cincizeci de ani plâng cu râu de Duh Sfânt peste tine, ţară a venirii Mele, iar omul de pe pământ care a aflat de alegerea ta dă să se slăvească el peste tine. Eu însă cobor în zi de praznic de înviere a Mea şi a ta epistolă a Duhului Sfânt şi te chem să bei din râul vieţii. Albia lui e din cer şi până pe pământ, din cele nevăzute până în cele văzute, din lumea cea nevăzută până în cea văzută. Izvorul lui este gura Mea şi grădiniţa peste care Eu, Domnul Cuvântul, grăiesc din mijlocul tău. Scoală-te la glasul Meu şi împacă-te cu Mine şi scoală-l pe cel ce va rosti înaintea Mea actul tău de pocăinţă şi naşterea ta din cuvântul Meu care curge în mijlocul tău, căci tu eşti ţarina cea cu comoară în ea, iar Eu sunt sărac de om în mijlocul tău.

Grăiesc peste cel aşezat la cârma ta, ţară română, şi îi spun aşa: Nu uita tu, cel ce stai cârmaci al corăbiei Mele, al ţării Mele română regină, nu uita că Eu am biruit prin fierbintele rugăciuni, prin ridicarea mâinilor către Mine ale celor ce sunt fiii lui Dumnezeu în neamul român, fiii cuvântului Meu cel de cincizeci de ani peste pământul român, căci Eu le-am spus în ziua când am biruit pentru tine, să ceară la Mine ca să te aşez cârmaci al corăbiei Mele pe care stă scris: ţara română, şi apoi am biruit, şi tu stai acum cârmaci prin planul Meu. Apleacă-te şi ia din gura Mea. Sunt cu epistolă de Duh Sfânt peste ţara română. Ea este acum sub biciul mâniei Mele ca s-o curăţ de păcatul fărădelegii de pe ea şi s-o am mireasă spălată pentru praznic de înviere şi de venire a Mea cu masă de veac nou pe vatra ei. Mă doare crucea pe care Mi-o apasă mai-marii bisericii pe umerii Mei grei de păcatul de pe pământ. Geme pământul cu geamăt de durere pentru păcatele de pe el. Vreau să împac pământul cu cerul, şi pe om cu Tatăl Savaot, ca să-i trag pe toţi la Tatăl, aşa cum am făgăduit acum două mii de ani că voi face. Aştept pe cel făgăduit de Mine pentru neamul român şi pentru salvarea popoarelor apoi. Îl aştept pe cel ales de Mine, pe alesul Meu Irineu, fiu al neamului român, fiu scump Mie şi sfinţilor Mei, îl aştept să se scoale din somn şi să rostească venirea milei Mele peste ţara română, că ea este bătută din pricina celor ce stau peste ea din partea Mea, zic ei. Mai-marii bisericii nu fac voia Mea, ci fac voia lor şi îşi caută scaune şi ranguri, dar Eu nu i-am trimis pe ei să facă aceasta, ci ei de la ei s-au aşezat în locul Meu cu lucrarea lor. Pe cel ales de Mine însă, Eu l-am ales dintre ei şi l-am trimis spre ei, dar ei nu l-au primit, şi l-au pus în lanţuri şi i-au pus căluş la gură ca să nu se mai audă glasul lui cel dulce care cheamă omul la Mine şi la slava Mea din mijlocul neamului român. Dau de veste peste ţara română că Eu, Domnul, îi aştept pocăinţa şi credinţa şi sfinţenia ei şi umblatul ei pe cărările Mele, ca să vin cu mântuirea ei şi cu veac nou peste ea, căci oamenii din ea n-au putere să-i dea ei izbăvirea, fiindcă Eu nu împlinesc planurile omului, ci pe ale Mele le împlinesc. Amin. Iar celui ce i-a luat locul alesului Meu Irineu îi dau de veste şi îl rog în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh să-l scoată din legături pe cel ales de Mine şi să-l aşeze rugător şi mijlocitor pentru ţara română, iar Eu îl voi auzi pe el şi voi coborî milă şi slavă peste acest pământ şi peste neamul de pe el. Vai celor ce zădărnicesc planurile Mele cele din veac întocmite, căci de la întemeierea lumii am întocmit Eu slava ţării române la sfârşit de timp, ţară care Mi-a

pus masă la venirea Mea acum de la Tatăl ca să fac iarăşi lumea şi să stau pe scaun de judecată şi de facere şi să rostesc cuvântul Meu peste pământ.

Iată istoria cuvântului Meu cel de cincizeci de ani pe vatra neamului român! Şi vor auzi mulţime de popoare şi vor veni la închinare şi vor bea din slava Mea şi vor lua înviere şi duh de mărturisire apoi.

Iată cartea cuvântului Meu cu care sărbătoresc praznic de cincizecime al lui pe pământul român! Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot şi al mamei Fecioară, am împlinit cincizeci de ani de cuvânt pe vatra poporului român *(1955-2005, n.r.).* Vor auzi popoare şi se vor apropia, dar ţara română este în mâna Mea. Nimeni fără Dumnezeu nu va mai dăinui peste ea. Mă las cu epistolă de Duh Sfânt peste ea, iar ţie, celui pus cârmaci peste ea, îţi spun să iei aminte la cuvântul gurii Mele, căci marea e tulbure, iar tu trebuie să ai putere de la Mine şi să stai cârmaci treaz la cârma corăbiei Mele, căci prin ea voi mântui lumea din păcate şi voi aşeza veac nou pe pământ, nou Ierusalim voi aşeza, precum este scris în Scripturi. Nu fi necredincios, ci credincios, căci Eu aştept glasul celui ce va ridica rugăciune la Mine din faţa poporului român, şi lui îi voi împlini ruga pentru mângâierea şi pentru învierea şi pentru salvarea acestui neam. Amin.

Acum te las sub duh de înviere, ţara Mea. Am grăit peste tine în zi de praznic a amintirii învierii Mele, căci stau în mână cu planul cel ceresc ca să-l împlinesc, iar în el este scrisă slava ta cea de la Mine şi praznicul învierii tale şi a fiinţei tale celei noi la sfârşit de timp. Tu vei fi după chipul şi asemănarea Mea prin cei ce vor fi neamul Domnului pe pământul tău, căci în mâna Mea stă soarta ta, iar Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu şi Mă vestesc peste tine cu numele Meu cel nou, scris în Scripturi acum două mii de ani, iar în aceste Scripturi scrie aşa: *«Şi numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu».* Amin, amin, amin.

10/23 aprilie 2006